Giới thiệu

Câu chuyện lấy bối cảnh vào năm Dân Quốc thứ hai mươi, tại một thế giới song song đầy rẫy hiểm nguy và kỳ bí.

Đây không chỉ là một thời đại loạn lạc bởi binh lửa quân phiệt, mà còn là một thế giới dung hợp giữa những truyền thuyết về cương thi, đạo mộ và các thế lực tà ác ẩn mình trong bóng tối.

Nhân vật chính là Trần Mộc, một người xuyên không mang thân phận Thiếu tộc trưởng của Trần Gia Trấn.

Nhận thức được sự nguy hiểm của thế giới này, nơi mà mạng sống mong manh như cỏ rác trước họng súng của kẻ cướp và móng vuốt của yêu ma, Trần Mộc quyết tâm xây dựng thế lực để tự vệ và xưng bá.

Điểm tựa lớn nhất của Trần Mộc chính là hệ thống "Gia Tộc Vĩnh Sinh".

Hệ thống này hoạt động dựa trên nguyên tắc: gia tộc càng hưng thịnh, thành viên càng đông đảo, thì phần thưởng Trần Mộc nhận được qua các lần "đánh dấu" (check-in) hàng ngày, hàng tháng càng giá trị.

Khởi đầu câu chuyện, Trần Mộc đã bí mật đào tạo một đội thân vệ gồm 100 thanh niên trai tráng của dòng họ, trang bị cho họ vũ khí hiện đại và đặc biệt là truyền dạy "Kim Quang Chú" – một tuyệt kỹ Đạo môn giúp cơ thể đao thương bất nhập, vạn tà bất xâm.

Bước đi đầu tiên để khẳng định vị thế, Trần Mộc dẫn dắt đội thân vệ huyết tẩy Phong Sơn loạn phần cương, tiêu diệt đám cương thi hoành hành và đánh chết một tà tu luyện thi, qua đó thu được "Huyết Cổ" và bí kíp "Cửu Trọng Luyện Thi Pháp".

Không dừng lại ở một trấn nhỏ, tham vọng của Trần Mộc vươn xa tới Thường Sa thành – vùng đất màu mỡ nhưng đầy rẫy sự cạnh tranh của các thế lực đạo mộ sừng sỏ (tiền thân của Lão Cửu Môn).

Tại Thường Sa, Trần Mộc không chọn cách hòa nhập từ từ mà dùng sức mạnh áp đảo để thiết lập trật tự mới.

Sự kiện bước ngoặt diễn ra khi hắn dẫn quân tiến vào Bình Sơn – nơi ẩn chứa một ngôi đại mộ thời Nguyên đầy rẫy cạm bẫy và quái vật.

Tại đây, Trần Mộc chạm trán với hai thế lực lớn: Tá Lĩnh (do Trần Ngọc Lâu cầm đầu) và Bàn Sơn (do Chá Cô Sao dẫn dắt).

Thay vì hợp tác ngang hàng, Trần Mộc với sức mạnh siêu việt của "Ngũ Lôi Chính Pháp", "Lục Khố Tiên Tặc" và dàn dị thú hùng mạnh (Phượng Minh Nộ Tình Kê, cặp rắn Thanh - Bạch) đã hoàn toàn áp chế và thu phục nhân tâm của cả hai phái.

Chuyến đi Bình Sơn thành công rực rỡ không chỉ mang lại vô số kim ngân châu báu để Trần Mộc sung túc ngân khố, mà còn giúp hắn thu phục được những nhân tài kiệt xuất như Chá Cô Sao, Hoa Linh, Lão Dương Nhân và Hồng Cô Nương về dưới trướng.

Quan trọng hơn cả, Trần Mộc đã dùng thuật luyện thi để thu phục Tướng Quân Thi Vương – một con cương thi ngàn năm có tu vi Trúc Cơ kỳ, biến nó thành quân bài tẩy đáng sợ của mình.

Trở về Thường Sa với tư thế của kẻ chiến thắng, Trần Mộc đối mặt với sự phục kích của Hoắc gia – một trong tứ đại gia tộc tại đây.

Không chút nương tay, hắn ra lệnh cho đội thân vệ càn quét, xóa sổ quyền lực của Hoắc gia chỉ trong một đêm, biến gia chủ Hoắc Cẩm Tích thành kẻ bề tôi, đồng thời sáp nhập toàn bộ sản nghiệp Hoắc gia vào Trần gia.

Hành động tàn nhẫn và quyết đoán này đã gây chấn động toàn thành Thường Sa, khiến các thế lực khác như Ngô gia (Ngô Lão Cẩu) phải kiêng dè và chủ động tìm đến hợp tác.

Đoạn trích kết thúc ở thời điểm Trần Mộc tiếp tục mở rộng quy mô gia tộc lên tới hàng trăm thành viên tinh nhuệ, phân chia thành các đội chuyên biệt về chiến đấu, quản lý và kỹ nghệ.

Với sức mạnh của hệ thống, dàn dị thú ngày càng mạnh mẽ và đội quân tu luyện đạo pháp, Trần Mộc đang chuẩn bị cho những kế hoạch lớn hơn: khám phá các Huyết Thi Mộ và thâu tóm toàn bộ giới đạo mộ trong tay, hướng tới mục tiêu trường sinh và bá chủ thời Dân Quốc huyền bí.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1

Dân Quốc năm thứ hai mươi, Trần Gia Trấn, từ đường Trần thị.

Đối diện với từng hàng bài vị liệt tổ liệt tông trong từ đường, Trần Mộc bình tĩnh ngồi trên chiếc ghế thái sư, bên cạnh là một chén trà nóng đặt trên bàn trà, hương thơm lượn lờ tỏa ra. "Thiếu gia, lứa con cháu Trần gia cuối cùng đã hoàn thành huấn luyện." "Tính đến hiện tại, tổng cộng một trăm con cháu Trần gia đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa vào an bài và kế hoạch của ngài!" Một người đàn ông trung niên bước vào từ đường, trầm giọng báo cáo. "Làm phiền ngươi rồi, Hổ thúc." Trần Mộc gật đầu, bổ sung: "Cứ làm theo sắp xếp trước đó của ta, tình báo tiếp tục thu thập, nhất là Nhậm Gia Trấn ở cách vách, phải chú ý trọng điểm." "Thương đội thì tiếp tục phụ trách công việc của thương đội, móc nối quan hệ, nhất thiết phải thận trọng." "Thân vệ đội đợi lệnh nghỉ ngơi, chờ sắp xếp khác." Một loạt mệnh lệnh được đưa ra, trong mắt Trần Hổ thoáng qua một tia nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều: "Đã rõ thưa thiếu gia, thuộc hạ sẽ phân phó xuống ngay." "Vất vả rồi." Trần Mộc uống một ngụm trà, khẽ thở dài một hơi.

Xuyên việt đến thế giới song song này đã ba tháng, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay!

Vốn tưởng rằng đây chỉ là một thế giới song song bình thường thời Dân Quốc, về sau Trần Mộc mới phát hiện, thế giới này cực kỳ gai góc và nguy hiểm.

Đây căn bản là một đại thế giới dung hợp giữa cương thi và đạo mộ, có cổ mộ, có cương thi, cũng có ác quỷ hung tà, lại càng có quân phiệt chia cắt, thổ phỉ hoành hành!

Sau khi phát hiện vấn đề này, Trần Mộc không thể không lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình.

Ví dụ như lôi kéo một nhóm con cháu Trần gia có tố chất khá, tiến hành huấn luyện; ví dụ như nghĩ biện pháp kiếm nhiều tiền, mua sắm trang bị để cầu tự vệ.

Cũng may thân phận hắn xuyên qua là Thiếu tộc trưởng của Trần Gia Trấn, hơn nữa còn kích hoạt được một hệ thống tên là 'Gia Tộc Vĩnh Sinh'!

Hệ thống rất đơn giản, thành viên gia tộc càng nhiều, đẳng cấp gia tộc cũng càng cao.

Kéo theo đó, khi Trần Mộc hoàn thành điểm danh ngày, điểm danh tháng, điểm danh năm hoặc điểm danh đặc thù, sẽ có khả năng nhận được các loại phần thưởng tốt hơn, hiếm có hơn!【Đinh!

Kiểm trắc đến đẳng cấp gia tộc thăng lên LV1, có bắt đầu điểm danh hôm nay hay không?】 Nhìn màn hình ánh sáng hiện ra trước mặt, Trần Mộc hít sâu một hơi, trong lòng thầm nói: "Điểm danh!" Hôm nay là lần điểm danh tháng thứ ba, cũng là lần điểm danh đầu tiên sau khi đẳng cấp gia tộc thăng lên LV1.

Trước đó, khi đẳng cấp gia tộc là LV0, phần thưởng điểm danh ngày nhận được hoặc là súng trường Mauser, súng pạc-hoọc, hoặc là gạo nếp đen, nồi sắt lớn... những thứ rác rưởi kỳ quái.

Ngay cả hai lần điểm danh tháng có thể nhận được phần thưởng tinh phẩm, cũng chỉ là một bộ 'Cổ Võ Bác Sát Kỹ', cùng với nửa quyển 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật'.

Cổ Võ Bác Sát Kỹ: Kỹ thuật chiến đấu cận chiến được nhào nặn từ võ thuật cổ đại, ra tay tất có tử thương.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật: Bao quát thuật

phong thủy xem đất, lại bao hàm một lượng lớn hình chế, kết cấu và bố cục của cổ mộ các triều đại, là cẩm nang đổ đấu hạng nhất.

Tuy rằng hai phần thưởng này cũng không tệ, nhưng còn lâu mới đạt đến mức phần thưởng tinh phẩm trong lòng Trần Mộc. "Điểm danh tháng của LV1, hẳn là có thể đến chút kinh hỉ chứ?" Trần Mộc hơi có chút thấp thỏm, tâm tư chưa dứt. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành điểm danh tháng LV1, nhận được phần thưởng: Kim Quang Chú!】 Kim Quang Chú?!

Hô hấp của Trần Mộc hơi dồn dập.

Hắn không xa lạ gì với Kim Quang Chú, một trong Đạo môn bát đại thần chú.

Có thể nói đây là một loại thần công hộ thể, cũng có thể nói là một loại thủ đoạn tấn công.

Tu luyện đến một cảnh giới nào đó, cường độ và độ dẻo dai sẽ đạt đến một tầng thứ khủng bố!

Tiến có thể công, lui có thể thủ!

Quan trọng nhất là, môn hạm của Kim Quang Chú này hơi thấp, có thể nói là bất kỳ ai cũng có thể tu luyện, đây mới là nguyên nhân lớn nhất khiến tâm tình Trần Mộc kích động! "Nếu tất cả mọi người trong gia tộc đều có thể tu luyện thành công Kim Quang Chú... chậc chậc." "Tiểu quỷ cương thi bình thường, căn bản không làm gì được!" "Lại có thêm một năng lực bảo mệnh." Trần Mộc uống một ngụm trà lớn để bình phục tâm tình, ngay sau đó, hắn bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng mô tả chi tiết của 'Kim Quang Chú'. 【Kim Quang Chú: Tu luyện thành công có thể hình thành hộ thể kim quang bên ngoài cơ thể, có thể nâng cao tu vi và thể phách của bản thân; căn cơ càng mạnh, cường độ Kim Quang Chú càng cao, biến hóa càng nhiều.】 【Chú: Có thể thông

qua ăn thiên tài địa bảo, nội đan kỳ trân dị thú để đạt được tốc độ thăng cấp nhanh chóng!】 "Lời rồi!" "Mở ra bảng cá nhân!" Trần Mộc trong lòng thầm hô một tiếng, một đạo quang mạc hiện ra. 【Tộc trưởng】: Trần Mộc 【Cảnh giới】: Phàm nhân 【Gia tộc】: Trần thị 【Đẳng cấp】: LV1 (100/500 người) 【BUFF】: Ngộ tính thành viên gia tộc +10% 【Kỹ năng】: Cổ Võ Bác Sát Kỹ, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (Tàn), Kim Quang Chú (LV1) 【Không gian cá nhân】: Súng trường Mauser x10, móng lừa đen x10, xẻng Lạc Dương x10...

Chương 2

【Thương thành tài phú】: LV3 đã mở "Hả?" Ánh mắt Trần Mộc rơi vào cột BUFF.

Hắn nhớ rõ ràng, trước khi đẳng cấp gia tộc thăng lên LV1, cột BUFF trống không.

Hiện tại thì lại xuất hiện thêm một cái BUFF 'Ngộ tính thành viên gia tộc +10%'! "Chẳng lẽ nói sau này mỗi lần thăng cấp gia tộc, đều sẽ nhận được BUFF gia thành tương ứng?" "Bất quá trước mắt, cứ truyền thụ Kim Quang Chú xuống đã!" Trần Mộc nhanh chóng đứng dậy, đi ra khỏi từ đường.

Tại một thế giới nguy cơ tứ phía như thế này, nếu thành viên gia tộc toàn bộ đều có thể sử dụng 'Kim Quang Chú', Trần Mộc cho rằng chính mình mới coi như là có vốn liếng để lập thân! *** Thời gian đến chạng vạng tối, bên ngoài từ đường, từng đội thanh niên trai tráng được huấn luyện nghiêm chỉnh đang nhanh chóng tập kết!

Chỉ trong ngắn ngủi vài phút, mười đội, tổng cộng một trăm người, toàn bộ tập kết xong xuôi tại cửa từ đường.

Mỗi người hầu như đều có khuôn mặt lãnh tuấn giống nhau, không nói một lời, cực giống dã thú trong bóng tối có thể bạo khởi đả thương người bất cứ lúc nào.

Một trăm người này là do Trần Mộc tinh thiêu tế tuyển ra, tư chất đều khá tốt.

Hơn nữa, những người này đều đã học qua một phần 'Cổ Võ Bác Sát Kỹ' trong tay Trần Mộc, sau đó hắn lại tốn tiền mời giáo quan từ tỉnh thành về dạy bọn họ sử dụng các loại súng ống vũ khí, bộ chiến, mã chiến...

Còn về độ trung thành, tất cả mọi người đều biết, tất cả những gì Trần Mộc làm đều là để bọn họ có thể sống sót trong thời loạn thế nguy cơ tứ phía này, ai có oán ngôn?

Huống chi, làm bách nhân vệ đội do một tay Trần Mộc tổ kiến, đãi ngộ cũng tương đối hậu hĩnh, tiền lương mỗi tháng có ba đồng đại dương.

Tại thời đại này, đây thật sự là đãi ngộ cực tốt rồi!

Bao ăn bao ở, có tiền lương cầm, còn có thể học được nhiều bản lĩnh bảo toàn bản thân, chuyện tốt bực này đi đâu mà tìm?!

Đương nhiên, trước khi chưa nắm chắc tuyệt đối, Trần Mộc sẽ không tùy tiện giao ra sự tin tưởng của mình, lòng người là thứ dễ thay đổi nhất!

Đối với tất cả thành viên gia tộc đã được ghi vào danh sách hệ thống 'Gia Tộc Vĩnh Sinh', Trần Mộc nắm giữ quyền sinh sát chí cao vô thượng, chỉ trong một ý niệm là có thể gạt bỏ ngay tại chỗ!

Đây mới là con bài chưa lật lớn nhất để Trần Mộc có thể yên tâm bồi dưỡng những thành viên gia tộc này. "Thiếu gia, tất cả mọi người đã tập kết xong xuôi!" Trần Hổ đi đến gần, chắp tay trầm giọng nói: "Mời thiếu gia phân phó!" "Được." Trần Mộc gật đầu, cất bước đứng trước cửa từ đường.

Tâm niệm vừa động, lập tức có một luồng nhiệt lưu dũng mãnh lao vào tứ chi bách hài!

Sự tăng cường do Kim Quang Chú (LV1) mang lại khiến Trần Mộc cũng có chút kinh ngạc, hộ thể kim quang nở rộ cực kỳ chói mắt trong ánh mộ sắc chạng vạng!

Kéo theo đó, Trần Mộc có thể cảm giác rõ ràng thể phách của mình đã tăng lên không chỉ một bậc, tại đan điền còn có một luồng

noãn lưu hồi dang, cường hóa rõ rệt!

Có thể thấy trước, nếu tu luyện lâu dài, nhanh chóng nâng cao đẳng cấp Kim Quang Chú, chỉ riêng cường độ thể phách, Trần Mộc cũng hoàn toàn không ngán các loại Cương Thi Vương có sức mạnh cực lớn! "Hôm nay ta sẽ truyền thụ cho các ngươi một môn công pháp, tên là Kim Quang Chú." "Trước đó..." Trần Mộc dừng một chút, trầm giọng nói: "Tiểu đội trưởng các đội, bước ra khỏi hàng!

Để các ngươi kiến thức sự lợi hại của Kim Quang Chú trước!" "Rõ!" Mười người đồng thanh lên tiếng.

Tiểu đội trưởng của mỗi đội đều là nhân tài toàn năng do Trần Mộc chọn ra, các phương diện đều phi thường tốt, đương nhiên thân thủ của bọn họ cũng là nhóm nổi bật nhất trong đám người này! "Môn công pháp Kim Quang Chú này cần phối hợp khẩu quyết để tu luyện lâu dài." "Nó có hiệu quả hộ thể, tu luyện đến chỗ cao thâm còn có thể tùy tâm sở dục biến hóa, biến nó thành một loại thủ đoạn tấn công!" Vừa giải thích, Trần Mộc vừa bước vào vòng vây của mười tiểu đội trưởng, đứng định. "Đến đây, ra tay với ta!" Một tiếng lệnh hạ xuống, mười tiểu đội trưởng lập tức hành động, chia làm hai đợt.

Đây cũng là vì không gian không đủ, mười người cùng nhau vây công một người, chen chúc một chỗ thì ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Ba người dương công, hai người đánh lén, năm người còn lại tìm kiếm cơ hội!

Phối hợp ăn ý như thế cũng khiến Trần Mộc sinh ra vài phần cảm khái.

Để huấn luyện đám người này, hắn cũng đã tốn bao tâm huyết và thời gian!

Phanh!

Phanh!

Hai tiếng va chạm trầm thấp vang lên, Trần Mộc vẫn không nhúc nhích, ngược lại hai tiểu đội trưởng vung quyền đánh tới lại bị 'Kim Quang Chú' chấn lùi ra sau! "Lại đến!" Lại là một vòng phối hợp tấn công mạnh mẽ!

Nhất chiêu nhất thức của 'Cổ Võ Bác Sát Kỹ' đều là sát chiêu!

Cho dù đám tiểu đội trưởng này đã có chút chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng không ngờ tới, bọn họ mười người luân phiên ra trận, dùng hết vốn liếng, vậy mà đều không thể làm Trần Mộc di chuyển nửa bước, thậm chí không cách nào đánh xuyên lớp hộ thể kim quang của hắn!

Mọi người xung quanh đều nhìn đến ngây người, ngay cả Trần Hổ - vị tổng quản Trần gia này cũng trừng lớn mắt! "Đây chính là Kim Quang Chú sao?

Vậy mà lại lợi hại như thế!" "Cú đấm của tam đội trưởng chúng ta là tàn nhẫn nhất, vậy mà đánh không xuyên hộ thể kim quang của thiếu gia!" "Nếu chúng ta cũng có thể học được thì tốt quá rồi." "Công pháp thiếu gia tu luyện sợ là cao thâm khó lường, chúng ta chắc không được đâu?" "Nhìn ý tứ của thiếu gia, dường như là muốn truyền thụ cho chúng ta?" "Không biết Kim Quang Chú này tu luyện đến trình độ lợi hại, có đỡ được đạn không?

Nếu có thể đỡ được, tôi nhất định liều mạng tu luyện!" "..." Tiếng xì xào bàn tán càng ngày càng nhiều, mỗi tộc nhân Trần thị nhìn thấy màn so tài này đều bị chấn động thật sâu!

Hộ thể kim quang công không phá!

Hộ thể thần công hàng thật giá thật!

Mười mấy phút sau, mười tiểu đội trưởng phụ trách ra tay thăm

dò ai nấy đều mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ khiếp sợ cùng nghi hoặc.

Cổ Võ Bác Sát Kỹ đánh đâu thắng đó, thể phách được rèn luyện tương đối tốt, vậy mà... hoàn toàn không có hiệu quả?! "Được rồi." Trần Mộc phất phất tay, ra hiệu mười tiểu đội trưởng lui ra sau, trầm giọng nói: "Đây chỉ là Kim Quang Chú ở tầng thứ sơ khai nhất, sự cường đại của nó...

đã không cần ta nói nhiều nữa chứ?" "Kim Quang Chú cụ thể có thể tu luyện đến trình độ nào... hoàn toàn quyết định bởi lĩnh ngộ của các ngươi!" Nghe thấy thanh âm nghiêm túc của Trần Mộc, trăm thành viên Trần gia toàn bộ đều nghiêm túc, cẩn thận lắng nghe. "Tất cả nhìn về phía ta." Bước đến trước cửa từ đường, Trần Mộc vẻ mặt nghiêm túc, ngồi xếp bằng xuống: "Toàn thể ngồi xếp bằng, tay bắt chỉ quyết, linh đài thanh minh, theo ta niệm tụng khẩu quyết tu luyện!" "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn!" Một trăm thành viên Trần gia, toàn bộ ngồi xếp bằng xuống trong thời gian ngắn nhất.

Trần Mộc ở trước cửa từ đường dùng tư thế gì, chỉ quyết gì, thì một trăm thành viên kia liền bắt chước y hệt, không sai một ly! "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn," "Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông," "Tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn," "Thể hữu kim quang, phúc ánh ngô thân," Mỗi khi Trần Mộc cao giọng niệm một câu khẩu quyết, trăm tên thành viên Trần gia kia liền đồng thanh đọc theo một lần, chỉnh tề thống nhất! "Thị chi bất kiến, thính chi bất văn.

Bao la thiên địa, dưỡng dục quần sinh.

Thụ trì vạn biến, thân hữu quang minh.

Tam giới thị vệ, ngũ đế ti nghênh.

Chương 3

Vạn thần triều lễ, dịch sử lôi đình.

Quỷ yêu tang đảm, tinh quái vong hình.

Nội hữu phích lịch, lôi thần ẩn danh.

Động tuệ giao triệt, ngũ khí đẳng đẳng.

Kim quang tốc hiện, phúc hộ chân nhân!" Cùng với câu Kim Quang Chú cuối cùng niệm xong, lớp hộ thể kim quang trên người Trần Mộc dường như lại cường thịnh thêm một phần!

Nhiệt lưu hồi dang trong cơ thể, khiến Trần Mộc sinh ra một loại cảm giác thư thái ấm áp! "Tuy rằng Kim Quang Chú của ta trước mắt chỉ có tầng thứ LV1, nhưng biến hóa của thể phách và cơ sở lại tốt hơn trước kia quá nhiều..." "Đây quả là một môn công pháp có thể tu luyện lâu dài." Trong lòng Trần Mộc thầm suy tính, hắn nhớ rõ ràng, ngoại trừ niệm tụng, mặc tụng, lĩnh ngộ để tu luyện bình thường, 'Kim Quang Chú' còn có thể thông qua phục dụng thiên tài địa bảo, hoặc là thôn phệ nội đan dị thú nào đó để đạt được thăng cấp nhanh chóng! "Lúc trước điểm danh nhớ là có thưởng qua một ít thiên tài địa bảo trăm năm..." Không đợi Trần Mộc lục lọi không gian cá nhân của mình, trong số một trăm thành viên gia tộc đang ngồi xếp bằng, tay bắt chỉ quyết, miệng mặc tụng Kim Quang Chú kia, đột nhiên có hai người trên thân lóe lên một đạo kim quang cực kỳ ảm đạm!

Kim quang trên người một người trong đó chỉ lóe lên rồi biến mất.

Kim quang trên người người còn lại tuy ảm đạm như đom đóm, nhưng vẫn duy trì được, không tiêu tán! "Lần đầu tiên đã tu luyện thành công?" "Nhanh như vậy?" Trần Mộc ngẩn ra một chút, tốc độ tu luyện này cũng quá nhanh rồi chứ?!

Ngay sau đó, cái BUFF tên là 'Ngộ tính thành viên gia tộc +10%' xuất hiện trong đầu Trần Mộc.

Đối với thành viên gia tộc vốn có tư chất không tệ, ngộ tính rất tốt, 10% BUFF gia thành này đích xác cũng có thể làm cho tốc độ tu luyện của bọn họ nhanh hơn vài phần.

Đối với thành viên gia tộc tư chất bình thường, ngộ tính bình thường, cái BUFF này cũng có thể mang lại sự tăng cường tốt hơn! "Không tệ, Trần Tiểu Đao." "Tiếp tục tu luyện, tranh thủ sớm ngày tu luyện Kim Quang Chú của ngươi đến tầng thứ như ta." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Thành viên Trần gia đầu tiên ngưng tụ ra hộ thể kim quang chính là đội trưởng đội một mà hắn chọn ra - Trần Tiểu Đao.

Hào quang tuy yếu ớt nhưng xác thực tồn tại, chỉ có điều Kim Quang Chú mà Trần Tiểu Đao có thể sử dụng hiện tại còn chưa đạt tới tầng thứ như Trần Mộc, căn bản ngay cả cấp độ (level) cũng chưa có. "Những người còn lại cũng phải gia tăng nỗ lực!" Trần Mộc đứng dậy, hướng về phía trăm tên thành viên gia tộc, trầm giọng nói: "Người nào ngưng tụ ra hộ thể kim quang trong vòng một ngày, thưởng mười đồng đại dương!" "Đồng thời ban cho bọn họ một cơ hội theo ta ra ngoài luyện binh!" Trăm tên thành viên gia tộc tề thanh cao hô: "Xin thiếu gia yên tâm!!" Thấy tình hình như vậy, Trần Mộc cũng không nán lại lâu, giao nhiệm vụ giám sát mọi người tu luyện cho vị tổng quản gia tộc Trần Hổ, rảo bước rời khỏi từ đường, trở lại trạch viện của mình.

Sau khi rửa mặt đơn giản, Trần Mộc bắt đầu chỉnh lý không gian cá nhân của mình.

Rất nhanh, từng món thiên tài địa bảo trăm năm lần lượt bày lên bàn.

Ví như nhân sâm trăm năm, linh chi trăm năm, lan thảo trăm năm... số lượng không tính là nhiều, nhưng cộng lại cũng có hơn năm mươi cây. "Theo đẳng cấp gia tộc tăng lên, sau này có lẽ có thể điểm danh ra phần thưởng tốt hơn." "Đơn giản nhìn vào trước mắt, Kim Quang Chú xác thực là một môn công pháp tăng cường không tệ, tiến khả công lui khả thủ, biến hóa đa đoan, tính thích dụng cực mạnh." "Cho dù là gặp phải quỷ quái cương thi ở dã ngoại, cũng có sức đánh một trận!" Trần Mộc nhanh chóng xử lý dòng suy nghĩ, trong lòng đang có một kế hoạch khổng lồ dần dần hình thành!

Ngất nhanh, tư tự tạm dừng, Trần Mộc cầm lấy một cây nhân sâm trăm năm trên bàn, đưa vào trong miệng.

Khổ sáp vô cùng, khó có thể nuốt xuống!

Cưỡng ép ăn hết một cây nhân sâm trăm năm, Trần Mộc cảm giác mình mất nửa cái mạng, vẻ mặt khổ sở: "Lần này thì phiền toái rồi, ăn quá phiền, thật sự muốn nấu thành canh thuốc nhưng lại sợ tổn thất dược lực..." "Chẳng lẽ thật sự phải tu luyện theo khuôn phép cũ?" Tâm niệm vừa động, hộ thể kim quang tái hiện!

Cảm thụ nhiệt lưu trong cơ thể dũng động, Trần Mộc có thể phát giác rõ ràng thể phách và khí huyết của mình dường như lại tăng lên một chút, nhưng còn lâu mới đủ để Kim Quang Chú thăng cấp đến tình trạng LV2.

Suy đi tính lại, Trần Mộc vẫn từ bỏ dự định ăn sống đám thiên tài địa bảo này.

Chưa nói ăn vào phiền toái cỡ nào, ăn loạn như vậy e rằng lãng phí dược lực càng nhiều, ngược lại được không bù mất. "Xem thành quả tu luyện ngày mai của đám người này rồi tính sau." "Kế hoạch thu mua thiên tài địa bảo cũng phải đưa vào lịch trình rồi, ba tháng nay ném tiền quá nhiều, cũng nên nghĩ biện pháp kiếm chút tiền quay

vòng." Trong phần thưởng điểm danh trước đó, Trần Mộc cũng nhận được không ít phần thưởng tương tự như đại dương, vàng bạc, nhưng không chịu nổi tiêu tiền như nước.

Kéo lên một đội ngũ gia tộc trăm người như vậy, lại phải tốn tâm huyết bồi dưỡng, tiền ném vào chỉ có nhiều chứ không ít!

Duy trì vận chuyển của một gia tộc, cơ bản nhất chính là thu chi cân bằng, tiếp đó mới là nghĩ biện pháp kiếm tiền, lấy tiền nuôi binh, lấy binh kiếm tiền, như vậy mới có thể tuần hoàn tích cực! "Người phụ trách thu thập tình báo chắc ngày mai cũng nên về tới rồi." "Chỉ cần có tiền, người người đều có thể lấy canh thuốc nấu từ thiên tài địa bảo làm nước giải khát mà uống, đến lúc đó tu luyện Kim Quang Chú chẳng phải nhanh như bay?" "Một trăm người toàn thể Kim Quang Chú, cái này mẹ nó ai thấy mà không rùng mình?" Trần Mộc cũng không yêu cầu mỗi thành viên Trần gia đều tu luyện Kim Quang Chú đến trình độ vô địch như Lão Thiên Sư, chỉ cần có đẳng cấp khoảng LV2, LV3, một trăm người luân phiên ra trận, đại đao mã tấu tẩm máu chó mực, máu gà trống, cho dù là Cương Thi Vương cũng phải bị chém chết tươi! "Lão Thiên Sư trong 'Nhất Nhân Chi Hạ', trình độ Kim Quang Chú của ông ấy quá trâu bò rồi." "Chắc đã đến trình độ phản phác quy chân rồi nhỉ?" Trần Mộc nằm ở trên giường thầm suy tư, ẩn ẩn có chút mong đợi: "Nếu Kim Quang Chú có thể tu luyện đến trình độ như Lão Thiên Sư, gặp ai mà không phải một tát tai đập chết?" "Thôi, tu luyện!" Vứt bỏ những dòng suy nghĩ lộn xộn, Trần Mộc đứng dậy, ngồi xếp bằng trên giường bắt chỉ quyết, mặc tụng Kim Quang Chú.

Vừa bắt đầu tu luyện là cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Trần Mộc chậm rãi mở hai mắt, một đêm không ngủ nhưng hắn lại không có chút cảm giác mệt mỏi nào, trong lòng vẫn còn đang theo bản năng mặc tụng Kim Quang Chú, trong cơ

thể càng là một mảnh ấm áp, nhiệt lưu lượn lờ đem lại một loại cảm giác thư thái khó tả. "Lại tăng lên vài phần, cảnh giới hiện tại của ta hẳn là tính được là Luyện Khí kỳ rồi?" "Nhưng nếu chỉ là trình độ tu luyện kiểu này, vậy chỉ có thể là công phu nước chảy đá mòn, rất khó tốc thành." Trần Mộc hít sâu vài cái, xuống giường rửa mặt.

Công phu nước chảy đá mòn cần thời gian, mà theo Trần Mộc thấy, thứ hắn thiếu nhất hiện tại cũng là thời gian!

Là người xuyên việt, Trần Mộc biết sự động loạn của thời đại trước mắt này, không lâu sau đó sẽ diễn biến thành một cuộc nguy cơ cực lớn!

Huống chi, trong thế giới này còn không chỉ có những nguy hiểm đó, lại càng có quỷ quái hại người, đủ loại yêu tà liên tiếp xuất hiện, sơ sẩy một chút là có thể thua cả bàn cờ, cặn cũng không còn!

Muốn sống sót tại một thế giới như vậy, nhất định phải mau chóng nâng cao thực lực bản thân! "Thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong." Thanh âm của Trần Hổ vang lên ngoài cửa. "Đến ngay." Trần Mộc mặc áo khoác vào, ngồi xuống bên bàn ăn.

Một nồi cháo loãng, vài đĩa rau dưa, điểm tâm. "Thiếu gia, người ngài an bài ra ngoài điều tra tình báo trước đó đã về rồi." "Ừm, nói đi." Trần Mộc gật đầu, từ từ uống cháo loãng.

Trần Hổ đứng ngay bên cạnh, ngữ tốc không nhanh không chậm nói: "Đầu tiên là Thường Sa Thành mà ngài an bài chúng ta tra xét.

Hiện tại các tổ chức đạo mộ ở lão Thường Sa rất nhiều, môn phái cũng có không ít, đủ loại kiểu dáng, nhưng đại bộ phận đều là một đám cát rời, mạnh ai nấy làm." "Cũng không xuất hiện tình huống như ngài nói, đại gia tộc xuất hiện thống hạt công việc đạo mộ của cả Thường Sa Thành." "Được, ta đã hiểu." Trần Mộc gật đầu.

Thường Sa Thành là trọng điểm trong trọng điểm mà hắn an bài người điều tra.

Câu nói cũ nói rất hay: Dựa lưng lão Thường Sa, cổ mộ ăn đến no.

Đủ thấy cổ mộ xung quanh lão Thường Sa nhiều cỡ nào, đó tuyệt đối là một khoản tài phú khổng lồ không cách nào tính toán!

Trần Mộc căn bản không định chắp tay dâng miếng thịt béo lớn như vậy cho người khác.

Lần này nghe ngóng rõ ràng, đợi đến lúc dẫn người đi Thường Sa Thành sẽ trực tiếp đứng vững gót chân, một bước đúng vị trí!

Đương nhiên, việc này cần một lượng nhân thủ lợi hại tương đối ủng hộ, cũng cần một ít thế lực bên ngoài khác hiệp trợ! "Đã hiện tại còn chưa có Lão Cửu Môn, vậy để ta tới tổ kiến một cái Lão Cửu Môn thuộc về ta, ăn sạch cổ mộ thiên hạ!" "Thủ đoạn kiếm tiền này sao có thể chắp tay nhường cho người?" Tâm tư thay đổi thật nhanh, Trần Mộc nhìn về phía Trần Hổ bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Hổ thúc, tin tức liên quan tới Bình Sơn bên kia thế nào?" "Đang định nói với ngài đây, thiếu gia." "Vùng đất Bình Sơn kia có một cái Thường Thắng Sơn tụ tập lục lâm thảo khấu đang nắm giữ, dưới trướng còn có rất nhiều đầu sỏ lộ quân phiệt, thế lực khá rộng, không thể khinh thường." Vừa nói, Trần Hổ vừa lấy ra vài trang giấy đặt lên bàn: "Thiếu gia, ngài chẳng lẽ là muốn... lôi kéo Thường Thắng Sơn?

Hoặc là nói, đạt thành hợp tác với nó?" "Thu phục không phải tốt hơn sao?" Trần Mộc cười một tiếng.

Chương 4

Thấy tình trạng như vậy, Trần Hổ bên cạnh trong lòng run lên.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy nỗ lực của Trần Mộc ba tháng nay cùng với các loại thủ đoạn cường lực, Trần Hổ nhất định sẽ cho rằng đây là Trần Mộc đang nằm mơ giữa ban ngày!

Thường Thắng Sơn kia chính là một cỗ thế lực cực mạnh, tạm thời không nói đến rất nhiều lộ quân phiệt dưới trướng, chỉ riêng đám lục lâm thảo khấu, các lộ đạo phỉ dưới tay, cộng lại đã có gần mười vạn người, kéo ra ngoài tùy tiện là có thể đánh hạ một tòa thành rồi!

Thế lực bực này, muốn thu phục đàm phán dễ dàng sao? "Hổ thúc yên tâm, không có mười phần chắc chắn ta sẽ không mạo muội hành động." Trần Mộc liếc mắt một cái liền nhìn thấu nỗi lo của Trần Hổ, thản nhiên phất phất tay. "Ta cũng không lo lắng an bài của thiếu gia, nghĩ đến đều là có mục đích cực sâu, ta cũng không tiện nói nhiều." "Ngoài ra..." Trần Hổ dừng một chút, hạ thấp giọng nói: "Về tình huống của Nhậm Gia Trấn, có Cửu Thúc tọa trấn ở nơi đó, thử nghĩ quỷ quái yêu ma tầm thường hẳn là sẽ không lật lên sóng gió gì." "Nghe nói Nhậm lão thái gia đã hạ táng hơn mười năm, còn kém sáu tháng là tròn hai mươi năm." "Ừ, vậy thì không vội." Trần Mộc yên lặng suy nghĩ một lát, đứng dậy.

Cục diện tạm thời sáng tỏ!

Địa bàn Thường Sa Thành này Trần Mộc nhất định phải lấy được, càng không thể nào nhường miếng thịt béo này cho người khác.

Mà thế lực Thường Thắng Sơn này cũng là một trợ lực cực tốt, nếu có thể ăn, ngày sau lại có kế hoạch gì khác, có sự hiệp trợ của Thường Thắng Sơn cũng đều dễ dàng hơn quá nhiều.

Còn về Nhậm Gia Trấn ở cách vách, trước mắt có Cửu Thúc tọa trấn, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì.

Cương thi hoành hành, quỷ quái tàn phá bừa bãi, loạn thế bực này theo Trần Mộc thấy, chưa chắc đã hoàn toàn là một chuyện xấu! "Đúng rồi thiếu gia." Đi theo Trần Mộc ra khỏi cửa nhà, trên mặt Trần Hổ mang theo vẻ vui mừng không che giấu được: "Trong một trăm người tối qua đi theo thiếu gia ngài tu luyện Kim Quang Chú, lại có một nhóm người tu luyện thành công rồi!" "Nhanh như vậy?

Bao nhiêu người?" Trần Mộc hơi ngẩn ra. "Mười ba người." Trần Hổ nghĩ nghĩ, lại nói: "Ước chừng đến chiều hôm nay hẳn sẽ còn tăng thêm một ít, hai mươi người tu luyện thành công không thành vấn đề!" "Tốt, đi từ đường!" Trần Mộc gật đầu, tâm tình sảng khoái không biết bao nhiêu.

Rốt cuộc hắn cũng không ngờ tới, dưới sự gia trì của BUFF 'Ngộ tính thành viên gia tộc +10%', chỉ sau một đêm vậy mà đã có mười ba người tu luyện thành công Kim Quang Chú!

Chẳng lẽ là do thế giới này đặc biệt nguy hiểm, cho nên... tu luyện cũng đơn giản hơn? "Đúng rồi Hổ thúc, chuẩn bị ngựa và vũ khí cho tốt." Trần Mộc hơi trầm tư, trầm giọng nói: "Tối nay, ta sẽ dẫn theo nhóm đầu tiên tu luyện thành công Kim Quang Chú này tới loạn phần cương Phong Sơn, thử tay nghề một chút!" *** Suốt dọc đường đi tới từ đường, cư dân Trần Gia Trấn khi nhìn thấy Trần Mộc đều sẽ cung kính gọi một tiếng 'Thiếu tộc trưởng'.

Điều này cũng không lạ, dù sao Trần Gia Trấn đa số là người họ Trần, mà chi của Trần Mộc lại càng là chủ gia của Trần gia, xưa nay cũng là người nói chuyện của Trần Gia Trấn.

Trong thời gian ba tháng, Trần Mộc lập nên đội ngũ trăm người, lại mời giáo quan tỉnh thành về huấn luyện, ra sức bồi dưỡng, đủ loại

hành vi đó người trên trấn toàn bộ đều nhìn ở trong mắt!

Loạn thế như này, nơi nơi nguy hiểm.

Có thể có một chi đội ngũ huấn luyện nghiêm chỉnh như vậy hộ Trần Gia Trấn chu toàn, cư dân địa phương tự nhiên là ủng hộ chiếm đa số.

Một đi hai lại, cộng thêm Trần Mộc ra tay hào phóng, chịu chi tiền, cũng là lung lạc được một bộ phận lòng dân tương đối, đây tự nhiên cũng là một trong những nguyên nhân khiến Trần Mộc hành sự khắp nơi khá thuận lợi!

Giữa đường, mấy người đàn ông trung niên đi tới, hành lễ trước rồi mới có một người mở miệng: "Thiếu tộc trưởng!

Chuyện loạn phần cương Phong Sơn không thể lại kéo dài nữa, sợ sinh họa lớn a!" "Đúng vậy Thiếu tộc trưởng, nghe nói dược nông ở thôn bên cạnh đều đã chết mấy người rồi!" "Thiếu tộc trưởng, chuyện trong loạn phần cương này toát ra cương thi, theo ngài thấy thì liệu có thật hay không?

Hay là có thổ phỉ ẩn náu trong đó mưu tài hại mệnh?" Thấy sắc mặt Trần Mộc không vui, mấy người này mới nhao nhao ngậm miệng.

Trần Hổ sắc mặt lạnh lùng, quát lớn: "Mấy người các ngươi, lúc trước Thiếu tộc trưởng không phải đã sớm nhắc nhở rồi sao?

Loạn phần cương Phong Sơn hung hiểm khó lường, cần các ngươi ở đây khua môi múa mép?!" "Nhưng mà... gần đây lại xảy ra chút chuyện, chúng tôi cũng phải kiếm sống a!" Một người đàn ông trung niên trong đó mặt lộ vẻ khó xử, thở dài một hơi. "Đúng vậy Thiếu tộc trưởng." "Nhà chúng tôi tổ tiên ba đời đều là dược nông, ngài một câu nói Phong Sơn nguy hiểm, vậy chúng tôi cũng không thể

không sinh sống chứ?" Người khác cũng có vẻ mặt khổ sở, liên tục thở dài. "Vậy được." Trần Mộc gật đầu, trầm giọng nói: "Ta biết mấy người các ngươi là vì kiếm sống, vậy giờ Tý tối nay tập hợp trước từ đường, ta dẫn các ngươi đi Phong Sơn." Vừa nghe lời này, mấy người kia ngẩn người, vội vàng xua tay: "Thiếu tộc trưởng!

Mấy người chúng tôi chỉ là người bình thường hái thuốc kiếm sống, đâu dám đi cái gì loạn phần cương?" "Thiếu tộc trưởng có chỗ không biết, mấy dược nông thôn bên cạnh vào Phong Sơn, đến bây giờ vẫn là sống không thấy người, chết không thấy xác!" "Đúng vậy Thiếu tộc trưởng, nguy hiểm lắm!" "Hay là...

Thiếu tộc trưởng, chúng ta góp chút tiền bạc, ủy thác vị đạo gia ở Nhậm Gia Trấn kia đi một chuyến, xua đuổi hung tà?" "Đều câm miệng!" Trần Hổ bên cạnh sắc mặt trầm xuống. "Không sao, Hổ thúc." "Đã mấy vị bậc chú bác đều không tin ta, vậy tối hôm nay nói gì cũng muốn dẫn các ngươi đi nhìn một cái hiện trạng của loạn phần cương." Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Đương nhiên, các ngươi cũng có thể không tới." "Vừa khéo gần đây ta định thu mua một lượng lớn dược liệu, nghe nói dược nông thôn trấn lân cận đều là tay thiện nghệ, linh chi nhân sâm hái được niên phân đều rất đủ..." Mấy người hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều khó coi.

Dao mềm là khó chịu nhất!

Trần Mộc cũng lười để ý thần tình của mấy người này, quay người rảo bước tiến lên, ném lại mấy tên dược nông đang xoắn xuýt không thôi tại chỗ cũ.

Xa xa đã có thể trông thấy từ đường, Trần Hổ cân nhắc từ ngữ một chút, thấp giọng hỏi: "Thiếu gia, chuyện thu mua dược liệu..." "Là chính sự, ngươi tới an bài đi Hổ thúc." "Niên phân càng tốt giá cả càng không thành vấn đề, lượng ta muốn rất nhiều." Trần Mộc gật

đầu, mở miệng nói.

Trần Hổ thầm ghi nhớ, có chút do dự: "Mấy người này ngày thường thích khua môi múa mép nhất, nói bậy nói bạ mấy chuyện lung tung rối loạn, có cần tôi an bài người giáo huấn bọn họ một chút không?" "Không cần." "Tận mắt nhìn thấy mới có thể phục, vừa khéo ta cũng muốn dùng cái miệng của bọn họ." Trần Mộc phất phất tay, không định nói thêm về chuyện này.

Trần Hổ đi sát bên cạnh cũng hiểu rõ trong lòng, biết chừng mực.

Thời gian cả một đêm, những thành viên gia tộc ngồi xếp bằng trước cửa từ đường đã tản đi bảy thành.

Còn lại ba mươi người vẫn duy trì tư thế ngồi xếp bằng đả tọa như tối qua, tay bắt chỉ quyết, mắt nhắm nghiền, thỉnh thoảng sẽ niệm tụng một câu khẩu quyết.

Quan sát kỹ vài phút, trong lòng Trần Mộc cũng kinh ngạc.

Trong những người đang ở đây, có mười ba người đều đã tu luyện thành công Kim Quang Chú, trên người xuất hiện thêm một tầng hộ thể kim quang nhàn nhạt!

Trong những người còn lại, cũng có một số người đã đến biên giới tu luyện thành công, chỉ thiếu một tầng giấy cửa sổ! "Tốc độ như thế, lo gì không khởi thế?" "Hổ thúc." Trần Mộc chỉ chỉ ba mươi người trước cửa từ đường, mỉm cười nói: "Đây chính là bước đầu tiên trong kế hoạch của ta, không ngờ thành công nhanh như vậy." "Toàn là công lao của thiếu gia." Trong lòng Trần Hổ chợt hiểu ra. "Chuẩn bị cho những người này mỗi người một phần canh thuốc cường thân kiện thể, lại chuẩn bị thêm chút cá thịt ăn uống, cam đoan bọn họ tối nay phải khôi phục lại trạng thái tốt nhất." "Đã rõ thưa thiếu gia, tôi lập tức đi an bài." Trần Hổ gật đầu, xoay người liền sắp xếp người đi chuẩn bị.

Xoay người ngồi vào trong từ đường, uống trà nóng đã được chuẩn bị sẵn, tâm tình Trần Mộc cũng càng tốt hơn một chút.

Hắn nhìn rõ ràng, trong ba mươi người này, đội trưởng đội một Trần Tiểu Đao có tốc độ tu luyện nhanh nhất, hộ thể kim quang ngưng tụ ra trên người đã phi thường không tệ!

Lại cho hắn thêm chút thời gian, rất nhẹ nhàng là có thể đột phá đến Kim Quang Chú LV1.

Những người khác tu luyện hơi kém một chút, nhưng dùng làm hộ thể cơ bản nhất thì đã đủ dùng rồi. "Thời gian một ngày một đêm, xấp xỉ có thể bồi dưỡng ra ba mươi tinh binh biết dùng Kim Quang Chú, tốc độ này...

đích xác là vượt quá dự liệu." "Nếu cho bọn họ thêm chút thời gian nữa, khu khu loạn phần cương Phong Sơn, chỉ sợ là quét ngang!" Trần Mộc thầm suy tư, sau đó lắc đầu: "Không được, thời gian không cho phép, chỉ có thể dùng phương thức canh thuốc để giúp bọn họ phụ trợ nâng cao thôi." Vừa nghĩ đến đây, Trần Mộc cũng đột nhiên nhớ tới hôm nay còn chưa điểm danh. "Điểm danh hôm nay." 【Đinh!

LV1 gia tộc điểm danh ngày thành công!】 【Chúc mừng ký chủ nhận được thẻ trải nghiệm 'Lục Khố Tiên Tặc' (1 tháng)!】 "?" Trần Mộc hơi ngẩn ra, sau đó đột nhiên đứng dậy: "Lục Khố Tiên Tặc?!

Đang sầu không cách nào tốc thành Kim Quang Chú, thật đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh!" 【 Lục Khố Tiên Tặc 】: Lấy sáu cơ quan hấp thu năng lượng của cơ thể người làm cơ sở, chế tạo ra một bộ hệ thống tiêu hóa hoàn mỹ, có thể nháy mắt phân giải vật chất nạp vào, không sản sinh độc tố tạp chất, không cần bài tiết.

Chú thích: Năng lực này có thể hấp thu dưỡng phân một cách hoàn mỹ, có khả năng cải thiện rõ rệt thể phách của người sử dụng, gần như không bị suy lão, tinh lực cũng sẽ ngày càng vượng thịnh, mùi

của người sử dụng cũng sẽ biến mất.

Chương 5

Chú thích: Sau khi kết thúc kỳ trải nghiệm một tháng, thể chất đã cải thiện sẽ không khôi phục nguyên trạng. .....

Xem xong một chuỗi mô tả, Trần Mộc không kịp chờ đợi lấy ra tấm thẻ trải nghiệm 'Lục Khố Tiên Tặc' có thời hạn một tháng kia, sự hưng phấn trong lòng không sao tả xiết. "Quả nhiên, sau khi thăng cấp gia tộc, phần thưởng đăng nhập mỗi ngày đều không giống nhau!" "Thời gian trải nghiệm một tháng, thể phách của ta có thể tăng lên tới trình độ nào?" Trần Mộc hơi trầm tư, căn cứ theo mô tả của thẻ trải nghiệm, cho dù thẻ hết hạn, thể phách đã cải thiện cũng sẽ không trở về nguyên trạng, nhưng hệ thống tiêu hóa hoàn mỹ hẳn sẽ khôi phục bình thường, cũng không còn sở hữu năng lực nháy mắt phân giải vật chất nữa. "Đủ rồi!" "Có năng lực 'Lục Khố Tiên Tặc' này, việc tốc thành Kim Quang Chú thực sự quá dễ dàng." Trần Mộc không chút do dự, trở tay đập thẻ trải nghiệm vào ngực.

Ông —— Một đạo lưu quang chui vào trong cơ thể, ngay sau đó, dòng nước ấm lượn lờ toàn thân trên dưới, cuối cùng hội tụ ở giữa ngũ tạng lục phủ của Trần Mộc!

Cái gọi là Lục Khố Tiên Tặc, Lục Khố, chỉ chính là lục phủ!

Chỗ kinh khủng nhất của năng lực này nằm ở chỗ, gần như có thể nói là trường sinh bất tử.

Không ngừng cải thiện tăng lên thể phách, không ngừng duy trì tuần hoàn theo hướng tích cực!

Giả sử cho đủ thời gian, e rằng đơn thuần là cường độ thể phách cũng đủ để ngạo thị thế gian. "Đáng tiếc, chỉ có thời gian một tháng." Cảm thụ biến hóa rất nhỏ của lục phủ trong cơ thể, Trần Mộc khe

khẽ thở dài.

Ngay sau đó, từng cây thiên tài địa bảo trăm năm tuổi chưa kịp ăn trước đó được Trần Mộc lấy ra từ không gian cá nhân.

Một cây linh chi trăm năm, vừa mới cầm lên đưa vào trong miệng, linh chi trong nháy mắt đã bị phân giải thành vô số mảnh vụn, thậm chí Trần Mộc còn chưa kịp nếm thử xem đó là mùi vị gì, cây linh chi trăm năm này cũng đã bị hắn ăn vào trong bụng, hóa thành dưỡng phân!

Tiếp theo, nhân sâm trăm năm, lan thảo trăm năm, hoàng tinh trăm năm.....

Ăn càng nhiều, động tác của Trần Mộc cũng càng ngày càng thành thạo.

Cường độ thể phách cũng đang tăng lên nhanh chóng!

Đó là một loại cảm giác phi thường trực quan rõ ràng, tất cả thiên tài địa bảo bị Trần Mộc sử dụng 'Lục Khố Tiên Tặc' nuốt chửng, trong nháy mắt sẽ chuyển hóa thành dưỡng phân hoàn mỹ, được thân thể hấp thu!

Căn cốt, khí huyết, gân mạch..... 【 Đinh!

Kim Quang Chú đột phá lên LV2! 】 "Quả nhiên hữu hiệu." Trước mắt Trần Mộc sáng lên, tốc độ ra tay không giảm mà còn tăng, lộc nhung trăm năm, đương quy trăm năm, hà thủ ô trăm năm.....

Trước sau bất quá chỉ vài phút đồng hồ, hơn năm mươi loại thiên tài địa bảo trăm năm đều chuyển hóa thành dưỡng phân, bị Trần Mộc hấp thu hoàn mỹ, thể phách của hắn càng là tăng lên tới một loại tình trạng viễn siêu người thường! "Đáng tiếc, không thể đẩy Kim Quang Chú lên tới LV3." "Đã hết sạch thiên tài địa bảo." Trong lòng Trần Mộc khẽ động, bảng cá nhân xuất hiện ở trước mắt. 【 Tộc trưởng

】: Trần Mộc 【 Cảnh giới 】: Luyện Khí trung kỳ 【 Gia tộc 】: Trần thị 【 Đẳng cấp 】: LV1 (100/500 người) 【 BUFF 】: Ngộ tính thành viên gia tộc +10% 【 Kỹ năng 】: Cổ Võ Bác Sát Kỹ, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (Tàn), Kim Quang Chú (LV2) 【 Không gian cá nhân 】: Súng trường Mauser ×10, Hắc Lư Đề Tử (Móng lừa đen) ×10, Xẻng Lạc Dương ×10..... 【 Thương thành tài phú 】: LV3 mở ra "Luyện Khí trung kỳ!" Trần Mộc sờ sờ bụng, chậm rãi đứng dậy: "Lần này coi như là đã có chút năng lực tự vệ, nhưng còn xa xa không đủ!" Thầm tự thể hội cường độ hiện tại của bản thân, Trần Mộc hoàn toàn có thể trong vòng hai mươi giây đánh ngã mười tên tiểu đội trưởng của hắn, nếu như là hạ sát thủ, thời gian này thậm chí có thể rút ngắn xuống trong vòng mười giây!

Quay đầu nhìn ra ngoài từ đường, ba mươi thành viên Trần gia vẫn đang khổ tu ở đó.

Trần Mộc cũng không lôi bọn họ tới luận bàn với mình, hắn đã định ra chủ ý, buổi tối phải đi một chuyến đến bãi tha ma Phong Sơn, đã là thử một chút thân thủ của những thành viên Trần gia này, cũng là để thích ứng biến hóa thể phách to lớn của chính mình!

Thời gian trôi mau, mười giờ đêm, ba mươi thành viên Trần gia võ trang đầy đủ, đúng giờ xuất hiện ở trước cửa từ đường Trần gia!

Trừ bọn họ ra, còn có ba tên dược nông của trấn Trần gia. "Chúng ta thật sự phải đi Phong Sơn giờ này sao?" "Tôi nghe người già nói, càng là thời điểm này, những yêu ma hung tà kia càng dễ dàng ra ngoài tác quái, nghe nói đám cương thi kia cũng sẽ lựa chọn thời gian này xuất hiện....." Một dược nông trung niên ấp a ấp úng lầm bầm khe khẽ, hai câu còn chưa nói hết, lập tức đã có ba mươi ánh mắt sắc bén phóng tới!

Thậm chí có người đã sờ lên súng Bác xác bên hông, hai gã dược

nông trung niên bên cạnh vội vàng kéo tay áo đồng bạn, nói nhỏ: "Ông điên rồi à?

Thật cho rằng tính tình Thiếu tộc trưởng tốt lắm sao?" "Mau ngậm miệng lại đi!" "Có đội thân vệ của Thiếu tộc trưởng cùng xuất phát, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì xấu." Ba người lầm bầm bên cạnh, Trần Mộc đến hứng thú nhìn một cái cũng không có, nhát gan không phải là sai, sai là ở chỗ nhát gan còn thích khua môi múa mép, nói lung tung. "Ngộ tính, năng lực của ba mươi người các ngươi, ta đều nhìn ở trong mắt, trong lòng rõ ràng." "Hiện tại ta sẽ cho các ngươi một cơ hội thể hiện chính mình!" Trần Mộc nhìn về phía ba mươi người kia, trầm giọng nói: "Tất cả mọi người trang bị vũ khí, lên ngựa, chuẩn bị xuất phát, cùng ta đạp bằng bãi tha ma Phong Sơn!" "Tuân theo sự sắp xếp của Thiếu tộc trưởng!!" Ba mươi người tề chỉnh hô to, khí tức trầm ổn.

Bên cạnh, Trần Hổ dắt tới một con ngựa cao to thuần đen không có một tia tạp lông, đưa dây cương cho Trần Mộc. "Thiếu gia, hay là để lão nô đi cùng cậu đi?" "Lão nô thực sự không yên lòng....." Nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Trần Hổ, Trần Mộc xua xua tay, mở miệng nói: "Hổ thúc, thúc là đại tổng quản của Trần gia chúng ta, việc thúc cần làm nhất chính là tọa trấn hậu phương, chờ tin tức tốt của ta!" ".....

Được rồi, vậy lão nô xin tĩnh chờ Thiếu gia trở về." Trần Hổ chỉ đành bất đắc dĩ đáp ứng.

Phong Sơn ở phía sau trấn Trần gia, quanh năm đều có tin đồn quỷ quái xuất hiện, chẳng qua vẫn luôn không có sự kiện đả thương người phát sinh, dần dần cũng không ai quản nữa, cùng lắm là buổi tối không vào núi là được.

Mãi đến gần đây, Phong Sơn liên tục xuất hiện mấy lần sự kiện

cương thi đả thương người ban ngày, lại có không ít dược nông, tiều phu của thôn trấn xung quanh chết ở trong núi, lúc này mới càng nháo càng lớn, làm ầm ĩ rất dữ trong mấy thôn trấn chung quanh!

Trần Hổ lo lắng không phải không có lý, nếu như Trần Mộc - vị Thiếu tộc trưởng này xảy ra chuyện ở Phong Sơn, vậy thì trấn Trần gia chính là rắn mất đầu, cục diện đang phát triển không ngừng cũng sẽ nhanh chóng sụp đổ. "Đem ba người bọn họ cũng mang theo!" Trần Mộc xoay người lên ngựa, chỉ vào ba gã dược nông trung niên kia nói: "Đêm nay sẽ cho các ngươi biết, tinh nhuệ Trần gia do một tay ta bồi dưỡng ra có năng lực bực nào!" Tiếng nói vừa dứt, lập tức có ba thành viên Trần gia đi tới, lôi kéo ba tên dược nông trung niên kia lên ngựa. "Xuất phát, Phong Sơn!" Một tiếng lệnh hạ, tiếng móng ngựa như sấm cuồn cuộn, lao thẳng đến Phong Sơn!

Một tiếng rưỡi sau, đội ngũ đã đến dưới chân Phong Sơn, đường lên núi không dễ đi, không tiện cưỡi ngựa, mọi người bèn lần lượt xuống ngựa, chờ đợi mệnh lệnh của Trần Mộc. "Lưu lại mười người hạ trại tại chỗ, những người còn lại theo ta lên núi!" Trần Mộc chọn vài thành viên thân thủ không tệ, đầu óc cũng lanh lợi lưu lại, nghiêm túc nói: "Đừng tưởng rằng để các ngươi lưu thủ ở đây là không có nguy hiểm." "Trên dưới Phong Sơn đều tản ra âm khí, tùy thời có thể xảy ra vấn đề, tất cả lanh lợi một chút!" Mười người lưu thủ trầm giọng trả lời: "Tuân theo Thiếu tộc trưởng phân phó!!" Ngay sau đó, mười tên thành viên gia tộc liền nhanh chóng lấy ra lều vải các loại, bắt đầu hạ trại, cho ngựa ăn, bố trí tất cả thủ đoạn dùng để cảnh báo và phòng hộ.

Tỷ như dây tẩm chu sa gạo nếp, dán bùa trừ tà vân vân.

Hai mươi người còn lại, lấy Trần Tiểu Đao cầm đầu, toàn bộ xếp thành hai hàng trước người Trần Mộc.

Người người đều mang theo hai bộ vũ khí trang bị, trong đó một bộ là lấy súng Bác xác, súng trường Mauser làm chủ, mỗi người còn có mấy quả lựu đạn, đạn dược tâm hỏa.

Một bộ khác thì lấy kiếm gỗ đào, đao gỗ đào làm chủ, tùy thân còn mang theo chu sa, gạo nếp, mực tàu đã khai quang, kính bát quái các loại.

Đây cũng là hai tay chuẩn bị mà Trần Mộc suy tính ra!

Đối phó những dã thú núi rừng, thổ phỉ cường đạo kia, tự nhiên là hỏa lực càng mạnh càng tốt!

Mà đối phó những thứ tương tự như cương thi, quỷ quái, mấy thứ như kiếm gỗ đào, đao gỗ đào loại này, lại thêm chu sa, gạo nếp..., cũng có thể thu hoạch hiệu quả tương đương không tệ! "Kim Quang Chú cũng có tác dụng xua tan hung tà, như vậy xem như là ba tầng bảo hiểm rồi." Nhìn thoáng qua trang bị của hai mươi thành viên Trần gia, Trần Mộc hơi có chút hài lòng.

Trang bị đổi mới còn phải chờ tiếp tục, bất quá cứ theo tình hình trước mắt thì đã đủ dùng rồi.

Mấy thứ như gỗ đào trên mấy trăm năm, gỗ sét đánh (lôi kích mộc), những vật trừ tà phi thường không tệ này, không chỉ cần tài lực duy trì, còn cần vận khí!

Gấp là gấp không được, đến lúc đó lấy được mấy cái mộ lớn, tài lực cường hoành, muốn thu mua gỗ đào năm nào mà chẳng được? "Xuất phát!" Trần Mộc giơ tay vung lên, chỉ thẳng hậu sơn.

Hai mươi thành viên Trần gia huấn luyện nghiêm chỉnh, lập tức đốt đuốc lên, chia làm hai đội trước sau.

Chương 6

Một đội lấy Trần Tiểu Đao cầm đầu, mở đường ở phía trước.

Đội còn lại thì phụ trách bọc hậu, Trần Mộc đi ở giữa đội ngũ, sau lưng không xa còn có ba tên dược nông trung niên đi theo.

Ban đầu ba tên dược nông này không chịu tới, nhưng lại luyến tiếc một món tiền thu mua dược liệu lớn mà Trần Mộc nói, chỉ có thể kiên trì đến từ đường, lại bị trực tiếp đưa tới nơi này.

Nói không hoảng là giả.

Nếu không phải vì bên cạnh có hai mươi thành viên Trần gia nghiêm chỉnh huấn luyện, còn có một loạt trang bị tinh lương chống đỡ tràng diện, ba gã dược nông kia đã sớm chạy rồi! "Thủ hạ do Thiếu tộc trưởng đích thân bồi dưỡng, thật có thể nói là tinh binh cường tướng ha....." Trong đó một dược nông nhịn không được mở miệng, nịnh nọt một câu.

Người bên cạnh cũng là tùy cơ hành sự, liên tục gật đầu: "Quả thật là lợi hại!

Nhìn tính kỷ luật này xem, thật không phải dạng vừa, còn có khí thế hơn đám lính tráng chúng ta gặp ở tỉnh thành!" "Thiếu tộc trưởng, bãi tha ma này....." "Câm miệng!" Một cây súng Bác xác trực tiếp chĩa tới, một thanh niên đi theo bên người Trần Mộc mặt vô biểu tình, lạnh lùng nhìn về phía ba người kia: "Thiếu tộc trưởng tự có an bài, không cần các ngươi đi theo nói leo." "Còn dám nói nhảm thêm một câu, tát vỡ mồm các ngươi!" Lập tức, ba tên dược nông trung niên im như thóc, không dám nói thêm cái gì nữa, chỉ đành cúi đầu đi theo đội ngũ một đường về phía trước.

Trong màn đêm trăng khuyết sao thưa, tầm nhìn khá kém, trong núi

rừng càng có từng mảng sương trắng hội tụ, nhiệt độ cực thấp, lơ đãng còn có gió âm ô uất thổi xuyên rừng, giống như quỷ khóc sói gào!

Trước sau bất quá một giờ, đội ngũ đã xuyên hành đến một con đường nhỏ đầy cỏ dại ở hậu sơn, Trần Tiểu Đao đi tuốt đằng trước đột nhiên giơ cao cây đuốc trong tay. "Cảnh giới!" Một tiếng quát khẽ, mọi người phía sau lập tức đứng im tại chỗ, cao độ cảnh giác!

Mấy khẩu súng Bác xác giơ lên, họng súng đen ngòm, chỉ cần một tiếng lệnh hạ, tùy thời sẽ dấy lên một trận cuồng phong sậu vũ.

Vài giây sau, Trần Tiểu Đao nhíu chặt mày, bước nhanh chạy đến trước mặt Trần Mộc: "Thiếu tộc trưởng, vừa rồi hình như có thứ gì đó lướt qua bên cạnh đội ngũ, không giống như dã thú, nhưng có thể xác nhận là hình người!" "Hình người sao, biết rồi." Trần Mộc cười lạnh một tiếng, ra hiệu Trần Tiểu Đao tiếp tục dẫn đội đi tới: "Giấu đầu lòi đuôi, lần này nói không chừng có thể câu được một con cá lớn, tiếp tục đi tới!" Ba dược nông phía sau đưa mắt nhìn nhau, mấp máy khẩu hình giao tiếp: "Thiếu tộc trưởng này không phải não bị hỏng rồi chứ?

Biết rõ có vấn đề còn muốn lên?" "E là lành ít dữ nhiều rồi!" "Lát nữa chuẩn bị chạy đi!

Hậu sơn âm khí nặng, lại có bãi tha ma, vạn nhất thật sự đụng phải cương thi gì đó, chỉ bằng hai mươi cây súng này e là không đủ!" "Đã sớm nói là phải mời Cửu Thúc tới hỗ trợ, cứ thiên thính không nghe!" Ba người mặt đều nhăn thành mướp đắng, liên tục thở dài, sợ cái mạng nhỏ của mình cũng vứt lại trên hậu sơn này.

Tương phản với đó, những người khác trong đội ngũ cứ như không nghe thấy báo cáo của Trần Tiểu Đao, vẫn duy trì sự cảnh giác cao độ, tiến tới đâu vào đấy!

Chớp mắt lại là lộ trình mười mấy phút, xuyên qua rừng cây, trong vùng đất trống trải phía trước lượn lờ tầng tầng sương mù màu trắng, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi hôi thối, gió âm tứ phía!

Bia mộ nghiêng lệch khắp nơi, phần mộ bốn phía gần như toàn bộ đều bị đào ra, lộ ra hơn phân nửa quan tài chôn trong đất, nắp quan tài xiêu vẹo ở một bên.

Bãi tha ma!

Nơi tầm mắt nhìn thấy, một mảnh hỗn độn! "Cảnh giới!" Trần Tiểu Đao lập tức dừng bước, hạ lệnh mọi người tiến vào trạng thái chiến đấu.

Hai mươi người nhanh chóng hình thành hai hàng trước sau, bảo hộ Trần Mộc ở giữa, một nửa người cầm súng trường, súng Bác xác, một nửa người khác thì lấy ra đao gỗ đào, kiếm gỗ đào, gạo nếp chu sa các loại. "Chú ý bốn phía." "Ta quan sát qua tình huống chung quanh, hẳn là có người đang mai phục chúng ta." Thanh âm Trần Mộc bình tĩnh, chút nào nghe không ra có bất kỳ sự hoảng loạn nào: "Mục tiêu một khi xuất hiện, bắn không phân biệt, bất luận sống chết!" "Nếu mục tiêu là loại hung tà như cương thi.....

Kim Quang Chú hộ thể, cưỡng ép giết chết!!" Liên tục hai mệnh lệnh hạ đạt, hai mươi thành viên Trần gia trực tiếp chấp hành không cần suy nghĩ!

Ngày huấn luyện đầu tiên, chuyện thứ nhất Trần Mộc dạy những người này chính là vô não nghe theo mệnh lệnh của hắn, giống như hiện tại!

Gió âm xuyên núi, ô uất như khóc, một giọng nói khàn khàn âm lãnh cực kỳ đột ngột truyền ra từ trong một ngôi mộ: "Thú vị thú vị, nghe nói.....

Có người muốn gặp đám hài nhi của ta?" "Có quỷ!

Thiếu tộc trưởng!

Có quỷ a!" "Sao...

Sao trong mộ lại có người nói chuyện?

Là người hay quỷ?" "Nhất định là quỷ, ngàn vạn lần đừng trả lời, người già trong nhà nói rồi, một khi trả lời loại vấn đề quỷ quái này nhất định sẽ trúng chiêu!" "Chẳng lẽ là cương thi?

Cương thi cũng biết nói chuyện?" Thanh âm khàn khàn lạnh lùng bất thình lình toát ra từ trong mộ, phối hợp với gió âm xuyên núi bốn phía, trực tiếp làm cho ba tên dược nông trung niên sợ đến bay mất một nửa ba hồn bảy vía!

Trong bãi tha ma toát ra tiếng cười lạnh khàn khàn: "Ha ha ha ha....." "Cười con mẹ ngươi?

Hỏa lực bao phủ!" Không đợi thanh âm trong mộ nói xong câu thứ hai, Trần Mộc đột nhiên giơ tay, đè xuống!

Trong nháy mắt, liền có bảy tám vật đen sì vẽ ra đường parabol hoàn mỹ, tinh chuẩn rơi vào trong ngôi mộ rách nát kia.

Toàn là lựu đạn!

Mặc kệ thứ phát ra âm thanh bên trong mộ là người hay quỷ hay cương thi, tiên hạ thủ vi cường! "Đây chính là ngươi động thủ trước, ngươi là đang tìm chết!

Vừa lúc ta còn thiếu rất nhiều thi thể, các ngươi tới thật đúng lúc!

Toàn là tự dâng tới cửa!" Giọng nói âm lãnh kia bỗng nhiên bạo khởi, bén nhọn chói tai.

Đoàng đoàng đoàng.....

Đoàng đoàng đoàng.....

Hai mươi khẩu súng Bác xác đồng loạt khai hỏa, đạn bay tán loạn!

Chỉ cần thứ trong mộ dám lộ đầu, đạn tuyệt đối có thể trong nháy mắt gọt sạch da đầu hắn.

Ầm ầm ầm ầm ầm.....

Tiếng lựu đạn nổ vang lên liên tiếp, ngôi mộ vốn đã rách nát đương trường bị nổ thành một cái hố to, quan tài rách nát chôn giấu ở bên trong cũng bị nổ thành đầy trời mảnh vụn, bùn đất bắn tứ tung!

Không đợi dư chấn sau khi lựu đạn nổ tan hết, trong chỗ tối của bãi tha ma, xung quanh đoàn người đột nhiên xuất hiện mấy cái bóng trắng, hai tay duỗi thẳng, móng tay sắc bén, thân thể cứng ngắc, động tác chậm chạp.

Bạch mao cương (Cương thi lông trắng)!

Mấy con bạch mao cương này thoạt nhìn có chút kỳ quái, có mấy con rõ ràng là xác chết trong quan tài, còn có mấy con thì là dáng vẻ vừa mới khởi thi không lâu, nhưng mỗi một con đều có một đôi răng nanh sắc bén, phía trên còn treo chút máu đen khô khốc. "Đổi vũ khí!" Trần Mộc quát khẽ một tiếng, lập tức có mười thành viên Trần gia tiến lên một bước, thu hồi súng Bác xác, đổi thành từng thanh kiếm gỗ đào, đao gỗ đào các loại vũ khí!

Nếu đối phó người sống, súng Bác xác và lựu đạn tự nhiên là hiệu quả lớn nhất.

Nhưng nếu là đối phó cương thi, cho dù chỉ là bạch mao cương phi thường bình thường, đạn cũng không dễ dàng thấy hiệu quả, ngược lại vũ khí trừ tà loại như kiếm gỗ đào, cộng thêm chu sa gạo nếp các loại phụ trợ mới có khả năng nhanh chóng giải quyết chiến đấu! "Thật sự có cương thi!!" "Trong bãi tha ma thật sự có cương

thi!" Một tên dược nông trung niên gan nhỏ nhất đương trường sợ đến mức hôn mê.

Trần Mộc nhìn thoáng qua Trần Tiểu Đao, lạnh giọng nói: "Đá hắn tỉnh, để hắn tiếp tục xem!" Đối mặt với mệnh lệnh của Trần Mộc, Trần Tiểu Đao xưa nay là phục tùng vô điều kiện!

Một cước đá vào bụng tên dược nông đang hôn mê, một cước này khí lực rất nặng, tên dược nông vừa mới bị dọa ngất đương trường bị đau đến tỉnh lại, cả người ôm bụng uyển như một con tôm lớn, lăn lộn qua lại trên mặt đất, trong miệng thảm thiết kêu không ngừng!

Thấy tình trạng như thế, hai gã dược nông trung niên khác đều choáng váng!

Chương 7

Cái ý nghĩ bỏ trốn mà bọn hắn bàn bạc suốt dọc đường cũng theo đó tan thành mây khói! "Chỉ là mấy con bạch mao cương, đã dọa các ngươi thành cái dạng này?" "Đều trừng lớn mắt chó nhìn cho kỹ!" Trần Mộc hừ lạnh một tiếng, trầm giọng hạ lệnh: "Đội một thiếp thân chém giết!

Tự do phát huy!" Lập tức trông thấy, mười thành viên Trần gia toàn bộ nắm chặt kiếm gỗ đào, đao gỗ đào trong tay, không chút sợ hãi, sải bước, trực tiếp nghênh đón mấy con bạch mao cương thi kia!

Giữa núi rừng gió âm từ phía, vậy mà mười thành viên Trần gia kia vẫn bình tĩnh trầm ổn như thường, đối mặt với loại tà vật như cương thi, không có một người lui lại nửa bước, tựa hồ đó chỉ là mấy con heo rừng chờ làm thịt!

Đợt giao thủ đầu tiên, trong nháy mắt đã có phân hiểu!

Mười thành viên Trần gia phối hợp thực sự ăn ý, vừa đối mặt đã có hai con bạch mao cương bị đánh ngã xuống đất!

Ba thanh kiếm gỗ đào tinh chuẩn xuyên qua tim, đốt sống lưng, yết hầu của chúng!

Đảm bảo mỗi một con cương thi đều chết hẳn, đây cũng là nội dung huấn luyện tam lệnh ngũ thân của Trần Mộc, bất luận là đối với người hay là đối phó cương thi, ra tay là phải cam đoan tất sát, không cho mục tiêu lưu lại bất kỳ cơ hội phản công nào!

Khai môn hồng bắt được "double kill", mười thành viên Trần gia kia càng cảm thấy nhẹ nhõm, ký ức cơ bắp hình thành nhờ cường hóa huấn luyện ngày thường, nhất chiêu nhất thức của Cổ Võ Bác Sát Kỹ, giờ này khắc này tất cả đều là thuận tay thi triển!

Ra tay toàn là sát chiêu! "Không tệ, huấn luyện rất có hiệu quả." Trần Mộc hài lòng gật gật đầu.

Trần Tiểu Đao bên cạnh muốn nói lại thôi, thấy thế, Trần Mộc xua xua tay, thản nhiên nói: "Ngươi cho rằng trong bãi tha ma này chỉ có mấy con bạch mao cương này thôi sao?

Yên tâm, có cơ hội cho ngươi luyện tay!" "Đa tạ Thiếu tộc trưởng!" Trần Tiểu Đao lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đội ngũ hai mươi người, trước mắt chỉ có bảy con bạch mao cương, đây quả thực là tăng nhiều thịt ít! "Ha ha ha ha.....

Có chút bản lĩnh!" "Nhưng cũng đến đây là kết thúc!" Tại một ngôi mộ rách nát trong bãi tha ma, một cái bóng đen sì phát ra tiếng cười bén nhọn âm lãnh.

Đồng thời, có thể thấy rõ ràng, ở chính giữa bãi tha ma, một cỗ hắc khí nồng nặc trùng thiên dựng lên!

Ầm!!

Một tiếng đập trầm thấp, nắp của một cỗ quan tài đá vậy mà bị đánh bay ra ngoài!

Hách nhiên là một con cương thi toàn thân trên dưới đều mọc lông đen, từ trong quan tài ngồi dậy!

Âm khí tràn ngập, tiếng gió ô uất! "Con này là hắc mao cương thi, mạnh hơn nhiều so với mấy con cương thi trước đó, Tiểu Đao, giao cho các ngươi." Trần Mộc gật đầu, thuận tay chỉ một cái. "Cứ nhìn đi, Thiếu tộc trưởng!" Trần Tiểu Đao mặt đầy hưng phấn, giơ tay điểm hai người, ba người sao lên đao gỗ đào, kiếm gỗ đào, chân không chạm đất mãnh liệt vồ tới!

Không biết còn tưởng rằng đây là ba con sói hoang ngửi thấy mùi máu tanh!

Trong lúc xoay người, Trần Mộc chợt từ không gian cá nhân sờ soạng ra một khẩu súng Bác xác, trở tay nhắm ngay một ngôi mộ nào đó trong bãi tha ma, bắn liên tiếp mấy phát!

Đoàng đoàng đoàng đoàng!!

Đột nhiên tập kích, phản ứng của đối diện cũng rất nhanh, thế mà không trúng đạn.

Trần Mộc chậm rãi bước về phía trước hai bước, thản nhiên nói: "Ta tưởng rằng ngươi còn giấu sát chiêu gì chứ, một con hắc mao cương?

Chỉ thế thôi?" Chỉ thế thôi?

Chỉ thế thôi?! "Thằng ranh con cuồng ngôn!" "Hôm nay sẽ cho ngươi có đi không về, tất lấy thi thể của ngươi tế luyện huyết thi!" Nghe được thanh âm ẩn tàng trong mộ dần dần có xu thế mất khống chế, Trần Mộc không khỏi thở dài: "Chiêu này.....

đích xác dễ dùng." Chỉ thế thôi?

Hai chữ bình thường không có gì lạ, có đôi khi lại có thể kéo tới giá trị cừu hận lớn nhất, hoặc là khiến đối phương sụp đổ lý trí.

Phập!

Phập!

Phập!

Không đợi Trần Mộc mở miệng kéo thêm chút cừu hận, mười thành viên Trần gia kia đã hoàn thành nhiệm vụ của mình một cách hoàn mỹ.

Bảy con bạch mao cương, không có một con nào có thể làm được việc phản công trước khi chết, toàn bộ đều bị kiếm gỗ đào đính tại trên mặt đất!

Yết hầu, trái tim, đốt sống lưng, ba điểm trí mạng lớn toàn bộ bị đóng đinh, trừ phi bảy con bạch mao cương đó là cương thi cấp bậc Thi Vương, nếu không căn bản không có khả năng lật bàn!

Khi nhìn thấy một màn này, tà tu luyện thi trốn ở chỗ tối lập tức cảm giác được sợi dây lý trí trong đầu mình kéo căng rồi đứt phựt! "Không hổ là tinh binh do Thiếu tộc trưởng một tay bồi dưỡng!" Một dược nông trung niên bên cạnh vội vàng vỗ mông ngựa: "Thật sự là khiến chúng tôi bội phục sát đất, không ngờ mấy con bạch mao cương thi này, dễ dàng như vậy đã bị giải quyết?" "Mấy con bạch mao cương thi này sẽ không phải là hàng giả đấy chứ?" Một người khác buồn bực.

Bốp một tiếng, tên dược nông cầm đầu tát ra một cái, giận dữ mắng: "Mày mù rồi phải không?

Không biết nói chuyện thì mau cút về bụng mẹ đi!" "Loại bạch mao cương thi này sao có thể là người bình thường chúng ta đối phó được?!" "Nhìn xem tinh binh dưới tay Thiếu tộc trưởng đi!" "Nhất chiêu nhất thức kia, động tác mẫn tiệp giống như quỷ vậy, thế này mà để cho đám bạch mao cương thi kia chiếm được tiện nghi mới là chuyện cười!" "Phải phải phải, tôi nói sai." Tên dược nông bị ăn tát vội vàng lắc đầu, liên tục xua tay: "Xin lỗi Thiếu tộc trưởng, chúng tôi không nên hoài nghi sự lợi hại của thuộc hạ ngài.....

Ngọa tào!

Sao lại có kim quang?!" "Thiếu tộc trưởng!

Cái tên Trần Tiểu Đao dưới trướng ngài, cậu ta vậy mà biết đạo pháp???" Ba tên dược nông mắt đều nhìn thẳng!

Sức chiến đấu của hắc mao cương thi, đích xác là mạnh hơn rất nhiều so với bạch mao cương thi!

Không chỉ động tác nhanh, thậm chí sức mạnh và phòng ngự các phương diện cũng có chất đề thăng.

Nếu không phải vậy, Trần Tiểu Đao tuyệt đối sẽ không chủ động sử dụng Kim Quang Chú! "Ngộ tính của tên này, ngược lại rất không tệ." "Thời gian một ngày một đêm, ân.....

Đã sắp đạt tới tầng thứ Kim Quang Chú LV1, chỉ kém một chút là có thể đạt tới Luyện Khí nhập môn, đáng giá đại lực bồi dưỡng một phen." Trần Mộc yên lặng quan sát chiến cục, trong lòng thì y theo cường độ hộ thể kim quang trên người Trần Tiểu Đao, đưa ra phán đoán thực lực tương ứng.

Dựa theo loại tiềm lực này của Trần Tiểu Đao, Trần Mộc tự nhiên là muốn đại lực bồi dưỡng, sau này tùy tiện thả ra ngoài đều có thể độc đương một phía, có thể bớt đi không biết bao nhiêu tâm lực!

Bùm!

Bùm!

Hai tiếng va chạm trầm thấp, hách nhiên là hai quyền nện ra!

Trần Tiểu Đao toàn thân trên dưới đều bao trùm hộ thể kim quang, tuy rằng hắn còn không thể tùy tâm sở dục biến hóa hình thái, nhưng cơ bản nhất là dùng hộ thể kim quang bao bọc nắm đấm để công kích thì lại không có vấn đề lớn gì.

Chương 8

Hắc mao cương thi đích xác là khó giải quyết, chỉ là đụng phải thủ đoạn như Kim Quang Chú lại bị áp chế đến không ngóc đầu lên được!

Mỗi khi Trần Tiểu Đao một quyền đánh trúng hắc mao cương thi, lập tức sẽ có một cỗ hắc khí bị đánh tan, đây chính là âm khí hội tụ trong cơ thể hắc mao cương thi! "Không cần giữ thể diện cho vị kia đâu, Tiểu Đao." Thanh âm của Trần Mộc phá lệ bình tĩnh, thản nhiên nói: "Dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết chiến đấu, đem con hắc mao cương thi này..... giết chết tại chỗ!" "Vâng!

Thiếu tộc trưởng!" Trần Tiểu Đao đang trong chiến đấu vẫn có dư lực làm ra đáp lại.

Hai người bên cạnh cũng không hề nương tay, lại là hai đạo hộ thể kim quang chợt hiện!

Hai người này ngộ tính không bằng Trần Tiểu Đao, trên phương diện tu luyện Kim Quang Chú kém hơn một đường, nhưng cứ theo trước mắt mà nói lại đã hoàn toàn đủ dùng.

Ba người toàn bộ dùng tới Kim Quang Chú, ba đạo hộ thể kim quang giao nhau hô ứng, con hắc mao cương thi kia vừa mới càn rỡ chưa đến ba phút, trong nháy mắt đã rơi vào cảnh địa chỉ có thể bị động ăn đòn!

Cũng không phải nói hộ thể kim quang của Kim Quang Chú không thể công phá, mà là với sức mạnh hiện tại của con hắc mao cương thi này còn chưa đạt tới trình độ phá trừ hộ thể kim quang! "Đây chính là hắc mao cương thi?" "Thiếu tộc trưởng, tôi nghe nói mấy con hắc mao cương thi kia rất là hung mãnh, pháp khí tầm thường cũng chưa chắc có thể thấy hiệu quả, con này..... không phải là giả đấy chứ?"

Tên dược nông trung niên bên cạnh mặt đầy nghi hoặc, không đợi Trần Mộc mở miệng trả lời, tà tu ẩn thân trong bãi tha ma đột nhiên chửi ầm lên: "Câm mồm cho ông!

Ông đây con mẹ nó nhịn mày rất lâu rồi!

Cương thi ông đây tân tân khổ khổ tế luyện, chỗ nào là giả?!" "Mày cút ngay ra đây cho ông, ông đây nhất định hút khô máu mày, lột da mày bịt trống!" Giọng nói khàn khàn lẫn với gió núi, không biết làm sao lại có chút thê lương, Trần Mộc không nhịn được cười ra tiếng, liên tiếp ho khan vài tiếng: "Ngại quá, bình thường ta là một người rất nghiêm túc....." "Bớt nói nhảm!

Ông đây hôm nay tất giết ngươi!" Một tiếng quái vang ô ô, một bóng người từ trong bãi tha ma vọt ra, một thân đạo bào rách rưới đen kịt, đầu bù tóc rối đi chân đất, trong tay còn nắm chặt một hạt châu đỏ như máu.

Tà tu phản xuất đạo môn!

Nhìn thấy bộ dáng của người này, đây là ấn tượng đầu tiên nảy ra trong đầu Trần Mộc. "Lấy máu của ngươi, tế luyện hồn ta!" Trong miệng tà tu nhanh chóng niệm ra một đoạn chú văn, tay bắt chỉ quyết, hắc khí lượn lờ trên không trung bãi tha ma toàn bộ đều giống như vòng xoáy hội tụ, nhanh chóng dũng mãnh lao vào trong cơ thể tên tà tu này!

Mỗi khi một luồng hắc khí quán chú, hạt châu đỏ như máu trong tay tên tà tu này, quang mang lại thịnh hơn một phần. "Là một món đồ tốt." Chỉ liếc mắt một cái, Trần Mộc liền hứng thú.

Mấy thành viên Trần gia bên cạnh nhao nhao tiến lên, thỉnh mệnh nói: "Thiếu tộc trưởng, xin hãy để chúng tôi ra tay giải quyết kẻ này!" "Không cần." "Để ta." Trần Mộc lắc đầu, đi ra khỏi đám người.

Gió núi thổi qua, tay áo phần phật rung động.

Nhìn Trần Mộc cất bước về phía trước, dung mạo của tên tà tu kia đều trở nên dữ tợn, trong giọng nói càng lộ ra vài phần nghiến răng nghiến lợi: "Tiểu tặc hủy đại kế trường sinh của ta, hôm nay liền gọi ngươi nếm thử sự lợi hại của âm pháp đoán thể, lại đem các ngươi toàn bộ ném vào huyết trì....." Ông!!!

Hộ thể kim quang chói mắt, giống như một vầng thái dương nhỏ dâng lên trong đêm đen, từng cây đuốc chung quanh, dưới sự chiếu rọi của đạo hộ thể kim quang này của Trần Mộc, đều có vẻ ảm đạm thất sắc như vậy. "Muốn luyện xác ta?" "Ngươi cũng xứng?" Kim quang bạo thiểm, thân ảnh Trần Mộc gần như trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài bảy tám mét, thế như sấm sét, kim thân như núi! "Kim Quang Chú?

Sao có thể có Kim Quang Chú mạnh đến thế này!

Khí tức bực này!" Kình phong phả vào mặt, động tác của tên tà tu trở nên cứng đờ.

Trong mắt hắn, toàn thân Trần Mộc bao phủ trong hộ thể kim quang chói lòa, càng lúc càng tiến lại gần!

Ong!!

Một chân đạp nát nửa tấm bia mộ, thân ảnh Trần Mộc lao đi với tốc độ như sấm đánh, tung ra một quyền!

Tốc độ quá nhanh, thế đến quá hung hãn!

Trong lúc tình thế cấp bách, tên tà tu chỉ kịp đưa hai tay lên đỡ.

Rắc rắc!!

Tiếng xương cốt nứt gãy vang lên rõ mồn một!

Viên châu màu đỏ như máu kia cũng bị chấn bay ra ngoài. "Phụt..."

Thân ảnh tên tà tu bay ngược ra sau, đập vỡ nát một cỗ quan tài.

Máu tươi trào ra từ miệng và mũi, rõ ràng ngũ tạng lục phủ đều đã bị trọng thương. "Kim Quang Chú đạt đến trình độ này, rốt cuộc ngươi là ai?!" "Chẳng lẽ... ngươi là người của Long Hổ Sơn?" Tên tà tu ôm chặt ngực, máu vẫn không ngừng ộc ra từ thất khiếu.

Hắc khí vừa được hắn hấp thu vào cơ thể đang dật tán nhanh chóng với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Ban đầu khi thấy đám người Trần Tiểu Đao sử dụng Kim Quang Chú, tên tà tu còn có chút lo lắng.

Nhưng qua vài hiệp giao đấu, thấy bọn họ chẳng biến hóa được trò trống gì, hắn cũng không còn cố kỵ nữa.

Áp đảo được Hắc Mao Cương Thi không có nghĩa là Kim Quang Chú của bọn họ không thể phá vỡ.

Thứ Kim Quang Chú chỉ mới chạm đến chút da lông ấy, hắn hoàn toàn có thể dùng tà pháp để phá giải!

Nhưng... tên tà tu có nằm mơ cũng không ngờ tới, Kim Quang Chú chân chính đột nhiên bạo khởi, tấn công áp đảo, căn bản không cho hắn cơ hội.

Chỉ một quyền!

Đã đánh tan âm khí hắn tích tụ trong người, trực tiếp gây trọng thương! "Không phải người của Long Hổ Sơn thì không được tu luyện Kim Quang Chú sao?" Trần Mộc từ trên cao nhìn xuống tên tà tu, hộ thể kim quang rực rỡ oanh nhiễu toàn thân.

Thậm chí, một phần hộ thể kim quang còn có thể biến hóa hình dạng tùy theo tâm ý của hắn!

Mặt cắt không còn chút máu, vết máu nơi khóe miệng tên tà tu

càng thêm chói mắt: "Đi về phía nam bảy dặm, rẽ bắc ba dặm, có một cái sơn động." "Bên trong có một cái huyết trì, khụ khụ..." "Chỉ cần ném vào đó thêm mười, không, tám cỗ thi thể nữa là có thể luyện chế ra một con Huyết Thi đặc thù.

Ta có để lại một thiên phương pháp luyện thi ở đó." "Phương pháp luyện thi này nếu tu luyện đến đại thành, trường sinh chỉ là chuyện sớm muộn!" Nhìn ánh mắt ân cần cuồng nhiệt của tên tà tu, Trần Mộc mặt không đổi sắc, khẽ búng tay.

Hộ thể kim quang quanh người hắn trong nháy mắt thu liễm lại, một sợi kim tuyến to bằng ngón tay cái từ từ rủ xuống từ đầu ngón tay Trần Mộc, dần dần kéo dài ra. "Trăn trối xong chưa?" Trần Mộc liếc nhìn tên tà tu một cái, không đợi hắn mở miệng, sợi kim tuyến to bằng ngón cái nháy mắt căng ra, tựa như độc xà tung cú mổ.

Phập!!

Kim tuyến xuyên thấu qua mi tâm của tên tà tu, dễ dàng như chọc thủng một lớp giấy cửa sổ!

Chương 9

"Không quan trọng nữa." Trần Mộc tùy ý thu hồi kim tuyến, khẽ nhíu mày: "Với mức độ nắm giữ Kim Quang Chú hiện tại của ta, dường như vẫn chưa đủ để đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục biến hóa, vẫn còn chút sinh sáp." "Có lẽ là do độ thông thạo chưa đủ?" Trong lúc suy tư, đầu óc Trần Mộc liên tiếp hiện lên hình ảnh giao đấu giữa Lão Thiên Sư và Đại Nhĩ Tặc.

Nếu có thể tu luyện Kim Quang Chú đến trình độ kia, tùy tâm sở dục, biến hóa khôn lường, đó mới gọi là đăng phong tạo cực!

Trần Mộc rất có tự tri chi minh về thực lực hiện tại của mình.

Đối phó với loại tà tu, cương thi không thành khí hậu này thì có thể chiếm thượng phong.

Nhưng nếu đối đầu với những tà tu lợi hại hơn, Thi Vương hoặc những yêu ma khác, e là rất khó chiếm được tiện nghi, có thể không chịu thiệt thòi đã là tốt lắm rồi! "Thiếu tộc trưởng!" Trần Tiểu Đao rảo bước chạy lại gần, chắp tay nói: "Hắc Mao Cương Thi đã bị giết chết tại chỗ.

Thời gian tốn hơi lâu, xin Thiếu tộc trưởng trách phạt!" Vỗ nhẹ vai Trần Tiểu Đao, Trần Mộc cười hài lòng: "Không sao, nếu ngươi muốn tốn ít thời gian hơn thì phải dụng tâm tu luyện hơn nữa.

Sau này còn có lúc ngươi phải một mình đảm đương một phía." "Vâng, Thiếu tộc trưởng." Trần Tiểu Đao lộ vẻ cảm kích.

Trước ngày hôm nay, hắn nào dám nghĩ mình không chỉ có thể giao thủ với quái vật như Hắc Mao Cương Thi mà thậm chí còn có thể đánh giết nó!

Điều này đồng nghĩa với việc trong cái loạn thế yêu ma nổi lên tứ phía này, hắn đã sở hữu một phần năng lực tự vệ nhỏ nhoi, không đến mức chết một cách mơ hồ.

Đây gần như là ân tái tạo!

Uống nước nhớ nguồn, Trần Tiểu Đao tự hiểu rõ trong lòng, biết phần ân tình này phải báo đáp cho ai. "Được rồi, dẫn người xuống phía nam." "Nam bảy dặm, bắc ba dặm, xuất phát." Tùy ý hạ lệnh, Trần Mộc tán đi hộ thể kim quang, chắp hai tay sau lưng đi trước.

Hắn tiện tay nhặt lên viên châu bị một quyền của mình đánh bay lúc nãy.

Viên châu màu đỏ như máu to cỡ nắm tay trẻ sơ sinh, toàn thân tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Bên trong viên châu dường như tràn ngập huyết vụ, lắc nhẹ một cái còn có thể thấy huyết vụ bên trong biến hóa chầm chậm. "Nội đan?" "Đan dược?" Trần Mộc khẽ nhíu mày.

Trực giác mách bảo hắn vật này có liên quan đến cái "huyết trì" mà tên tà tu nhắc tới, nói không chừng còn là vật phẩm quan trọng cần thiết để tế luyện Huyết Thi!

Mười dặm đường núi nói khó đi cũng khó đi, nhưng trong mắt hai mươi thành viên Trần gia thì đoạn đường này thực sự nhẹ nhàng.

Trong kế hoạch huấn luyện trước đó của Trần Mộc có hạng mục huấn luyện phụ trọng, bao gồm hành quân dã ngoại, chạy việt dã mang vác nặng, đủ để rèn luyện thể phách cho đám người này.

Hơn nữa, hai mươi người này cũng là lứa tu luyện Kim Quang Chú thành công nhanh nhất trong số một trăm thành viên Trần gia, sự cải thiện về thể phách đủ để họ coi thường sự tiêu hao của đoạn đường núi này.

Trần Mộc tự nhiên càng thêm nhẹ nhàng, đi như đi trên đất bằng, thậm chí nhịp thở không hề rối loạn nửa phần, thong dong tự tại.

Chỉ khổ cho ba gã dược nông trung niên, liên tiếp bị kinh hách, lại nhiễm hàn khí chốn sơn lâm, đợi đến khi tới đích thì cả ba cảm giác như sắp mất nửa cái mạng!

Cách vài chục mét, Trần Mộc đã nhận ra manh mối, mày nhíu chặt.

Phía trước hiện ra một cái sơn động tối om, trong không khí di mạn một mùi máu tanh như có như không theo gió núi bay tới, mà xung quanh lại chẳng thấy bóng dáng con chim hay thú rừng nào! "Thật sự có huyết trì?" "Tất cả đứng nguyên tại chỗ chờ lệnh!" Trần Mộc quyết đoán, mở miệng điểm danh: "Tiểu Đao, Nhị Mã, theo ta vào động!" Giữa chốn rừng núi nếu có mùi máu tanh tứ tán thì dễ dẫn dụ thú dữ nhất.

Nhưng tình huống trước mắt là khu vực này yên tĩnh vô cùng, hoàn toàn không thấy cũng không nghe được bất kỳ dấu hiệu nào của dã thú.

Điều này đủ chứng minh lời tên tà tu nói e là sự thật! "Thiếu tộc trưởng." "Việc thám thính sơn động ngài cứ giao cho tôi xử lý là được!" Trần Tiểu Đao ôm quyền thỉnh mệnh.

Trần Nhị Mã bên cạnh cũng cúi đầu, bổ sung: "Nếu nơi này thực sự có liên quan đến tên tà tu kia, e là sẽ có chút nguy hiểm, còn xin Thiếu tộc trưởng đừng lấy thân phạm hiểm..." "Các ngươi nghi ngờ mệnh lệnh của ta?" Giọng Trần Mộc đột nhiên chuyển lạnh.

Thấy vậy, hai người lập tức quỳ một chân xuống đất, to tiếng: "Không dám nghi ngờ mệnh lệnh của Thiếu tộc trưởng!" "Không được phép có lần thứ hai." "Kẻ vi phạm, trục xuất khỏi Trần gia!" Trần Mộc lạnh lùng nói, rảo bước đi về phía sơn động.

Hai người phía sau vội vàng đứng dậy, đốt đuốc đi theo chiếu sáng.

Đám người còn lại đứng chờ tại chỗ.

Mười tám thành viên Trần gia vẫn giữ đội hình như cũ, tiền thủ hậu công, hai nhóm người cầm vũ khí trang bị khác nhau.

Ba gã dược nông trốn trong đám người run lẩy bẩy. "Cái nơi quỷ quái này thật tà môn, lạnh chết tôi rồi, trước đây cũng đâu thấy trên núi lạnh thế này?" "Đó là trước đây, ai biết bây giờ trong núi Phong Sơn còn ẩn chứa thứ gì?" "Này các ông nói xem, trong cái hang động kia... liệu có giấu bảo bối gì không?

Kẻ lúc nãy chắc chắn là đầu sỏ gây tội, e là tích cóp được không ít tài vật nhỉ?" Người thứ ba vừa mở miệng liền bị gã dược nông cầm đầu đá mạnh một cái.

Gã cầm đầu hằn học nói: "Cái mồm mẹ nó nhà ông có thể có cái chốt không?

Cho dù có tài vật tích cóp thì đó là thứ ông nên tơ tưởng sao?" "Tôi lại thấy..." "Chỉ riêng đám tinh binh bên cạnh Thiếu tộc trưởng, trong núi Phong Sơn này dù có thứ gì tà môn thực sự thì cũng hoàn toàn không phải đối thủ!" Nghe câu này, gã dược nông thứ hai cũng hăng hái hẳn lên, hưng phấn không thôi: "Đúng đúng đúng, vừa nãy các ông có thấy thân thủ của Thiếu tộc trưởng không?" "Đúng là thâm tàng bất lộ!" "Vèo một cái người đã biến mất tiêu.

Khá lắm, lúc Thiếu tộc trưởng dùng cái chú gì đó, mắt tôi suýt nữa thì bị chói mù!" Ngay khi ba người đang hưng phấn bàn tán, từ trong sơn động cách đó vài chục mét đột nhiên truyền ra một tiếng cười lanh lảnh âm u của nữ tử, nghe oán khí ngút trời tựa như lệ quỷ!

Lập tức, ba gã dược nông ngậm chặt miệng, không dám ho he, ánh

mắt kinh khủng nhìn nhau. "Duy trì cảnh giới!" "Hai người lại gần xem tình hình, nếu cần chi viện lập tức ra tín hiệu!" Một tiểu đội trưởng khác lên tiếng hạ lệnh, lập tức có hai thành viên thân vệ đội tách khỏi hàng ngũ, rảo bước tiến lên.

Cùng lúc đó, bên trong sơn động, hai ngọn đuốc đã sớm tắt ngấm, ba luồng hộ thể kim quang trực tiếp xua tan hơn nửa bóng tối. "Thiếu tộc trưởng, đây hình như là... một tấm da người?" Trần Tiểu Đao nhìn thanh đào mộc kiếm trên tay, mày nhíu chặt. "Ta thấy rồi." Trần Mộc gật đầu.

Dưới ánh sáng của hộ thể kim quang, có thể thấy rõ trên thanh đào mộc kiếm đang treo một tấm da phụ nữ bị đâm thủng.

Vừa rồi chính là thứ này mang theo tiếng cười quỷ quái lao thẳng vào mặt bọn họ, nhưng lại bị Trần Tiểu Đao tung một kiếm nhanh như chớp đâm rụng xuống! "Không có nguy hại gì lớn, chút kỹ vặt dọa người thôi." "Tiếp tục." Trần Mộc không để trong lòng.

Tên tà tu kia dường như còn chút thủ đoạn, nhưng cuối cùng lại không có cơ hội dùng hết, bị Trần Mộc ra tay trước phế bỏ gây trọng thương, căn bản không cho hắn cơ hội hoàn thủ!

Còn về cái hang động này, Trần Mộc cũng có chút tò mò nên mới vào xem cho rõ ngọn ngành.

Ba người tiếp tục đi sâu vào.

Đi chưa quá bảy tám mét đã nhìn thấy một cái đầm đá thiên nhiên.

Trong đầm chỉ có khoảng hai mươi phân máu tươi, bên trong có một thi thể nữ nhân đang nằm, trên người mặc một bộ giá y cổ đại. "Quả nhiên có huyết trì." Trần Mộc khẽ nhướng mày, trầm giọng nói: "Hai người các ngươi tránh xa cái đầm này một chút.

Chương 10

Cỗ thi thể trước mắt này...

ừm, chắc chính là Huyết Thi mà tên tà tu kia nói." Nhìn quanh một vòng, xung quanh đầm đá vương vãi rất nhiều tạp vật.

Có một ít thịt khô, bánh nướng, còn có một đống sách cổ chất chồng lộn xộn.

Ngoài ra còn một cái chăn rách, vài tay nải đựng vàng bạc, đó là tất cả những gì có trong động.

Quay đầu lại, mấy dòng huyết tự viết trên vách đá thu hút sự chú ý của Trần Mộc. "Cửu Trọng Luyện Thi Pháp?" "Tại sao lại thiếu mất trọng cuối cùng?" Đọc kỹ toàn bộ thiên huyết tự, Trần Mộc sờ sờ khóe miệng: "Pháp môn luyện thi này, e không phải là tàn thiên, mà là cố ý giấu đi một trọng?" "Thiếu tộc trưởng, thuật luyện thi này lợi hại lắm sao?" Trần Tiểu Đao tò mò hỏi một câu. "Thủ đoạn tà tu mà thôi." Trần Mộc lắc đầu, trầm giọng nói: "Nhưng không thể phủ nhận, một vài phương pháp luyện thi đi theo lối tắt quả thực rất mạnh." Trần Nhị Mã hơi ngẩn ra, nghi hoặc nói: "Thiếu tộc trưởng, nhưng mấy con cương thi chúng ta gặp trước đó... dường như đều không mạnh lắm?" "Thực sự mà nói, e là còn không bằng mấy con heo rừng già trong núi." Nghe vậy, Trần Mộc sầm mặt, nói: "Các ngươi là gặp may, hiểu không?" "Mấy con Bạch Mao Cương Thi kia chưa từng hút máu nên tự nhiên rất dễ đối phó." "Còn con Hắc Mao Cương Thi kia, nếu cho nó thêm chút thời gian tu luyện, đến lúc đó muốn giải quyết nhẹ nhàng như vậy là không thể nào.

Chỉ là vận khí tốt thôi, các ngươi kiêu ngạo cái gì?" "Đã hiểu, là tôi tự đại rồi, thưa Thiếu tộc trưởng." Trần Nhị Mã xấu hổ cúi đầu.

"Thiếu tộc trưởng, viên châu trong tay ngài..." Trần Tiểu Đao do dự, ánh mắt hướng về tay phải Trần Mộc.

Viên châu màu đỏ như máu kia, lúc này dưới ánh chiếu của hộ thể kim quang, ẩn ẩn xuất hiện dấu hiệu huyết vụ cuộn trào, dường như có thứ gì đó sắp phá vỏ chui ra! "Trước đó vẫn luôn không có biến hóa gì, ngược lại vào đến hang động này mới xuất hiện dị trạng." "Có liên quan đến huyết trì sao?" Trần Mộc cũng chú ý tới viên châu đỏ như máu trong tay.

Có thể thấy rõ ràng một luồng sương mù đỏ rực bên trong viên châu đang ngưng tụ thành hình với tốc độ mắt thường thấy được!

Trước sau bất quá chỉ vài giây ngắn ngủi, huyết vụ trong châu đã hoàn toàn hội tụ, cuối cùng ngưng tụ thành một con rắn nhỏ màu đỏ xích, to bằng chiếc đũa. "Huyết Cổ?" "Vật quan trọng của đệ bát trọng trong phương pháp luyện thi." Trần Mộc chợt hiểu ra, quay đầu nhìn lại những dòng huyết tự trên vách đá.

Đệ bát trọng của Cửu Trọng Luyện Thi Pháp chính là dùng tinh huyết các loại sinh vật để tế luyện, nuôi dưỡng ra một con Huyết Cổ! "Có chút thú vị rồi." "Nhị Mã, dẫn người vào chuyển hết đồ đạc ở đây đi, đặc biệt là đống sách cổ này, không được để sót cuốn nào!" Trần Mộc hạ lệnh.

Trần Nhị Mã chắp tay, lĩnh mệnh rời đi.

Ngay sau đó, Trần Mộc bước tới bên cạnh huyết trì.

Trong đầm chỉ có khoảng hai mươi phân máu, nhìn có vẻ ít ỏi, nhưng khi Trần Mộc đưa viên Huyết Cổ châu lại gần, lập tức xuất hiện dị biến! "Xèo ——" Trần Tiểu Đao bên cạnh nhìn mà kinh ngạc không thôi.

Máu trong huyết trì như chịu sự lôi kéo của một sức mạnh nào đó,

cuồn cuộn bị hút vào trong viên Huyết Cổ châu! "Bắt đầu vui rồi đây." "Ta tạm thời không muốn động vào pháp luyện thi này, bất quá, con Huyết Cổ này lại là thứ khá thú vị." Trần Mộc nảy sinh hứng thú.

Thuật luyện thi cũng có thể coi là một pháp môn đắc đạo đi theo lối tắt.

Chỉ có điều thủ đoạn này trái với thiên lý, Trần Mộc không định chôn vùi tương lai mình vào đó.

Chỉ cần đẳng cấp gia tộc càng cao, phần thưởng điểm danh càng tốt, lo gì không lấy được các loại thủ đoạn thần thông?

Khu khu thuật luyện thi tạm thời chưa lọt vào mắt Trần Mộc.

Ngược lại, con Huyết Cổ nhỏ bé này lại thu hút sự chú ý của hắn. "Tương tự như Độc Cổ trong Vu thuật, nhưng tính sát thương lại cao hơn một chút." "Căn cứ theo mô tả của đệ bát trọng luyện thi pháp thì, ừm..." Trần Mộc trầm ngâm, lẩm bẩm: "Đây cũng là một thủ đoạn ám sát hữu dụng.

Huyết Cổ nhập thể, dễ dàng hút cạn tinh huyết toàn thân." "Chỉ có điều bồi dưỡng nó hơi phiền phức." Thấy sự dị thường của viên Huyết Cổ châu, Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn lại những dòng chữ trên vách đá.

Một dòng trong số đó không khó để phân biệt.

Đệ bát trọng: Huyết Cổ dùng tinh huyết bản thân nuôi dưỡng mỗi ngày, duy trì như vậy suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày, Huyết Cổ tức có thể phá vỏ chui ra, vì mình sở dụng. "Thiếu tộc trưởng." "Huyết Cổ này hẳn là dùng cùng với phương pháp tế luyện Huyết Thi chứ?" Trần Tiểu Đao chỉ vào vách đá, nghi hoặc: "Có phải là nói, Huyết Cổ chính là mấu chốt để khống chế Huyết Thi?" "Ồ, ngươi cũng có thiên phú đấy chứ?" Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Cửu Trọng Luyện Thi Pháp không khó hiểu, cái khó là các bước cụ thể và thực thi.

Quan trọng là Trần Tiểu Đao trong tình huống không hiểu rõ mà có thể suy đoán ra tác dụng đại khái của Huyết Cổ, đủ chứng minh khả năng suy luận của hắn không tồi. "Không có không có, tôi đoán mò thôi." Trần Tiểu Đao gãi gãi đầu. "Ngươi đoán chắc không sai đâu." "Điều quan trọng nhất của thuật luyện thi thực ra không phải là cương thi tế luyện ra có lợi hại hay không, mà là vấn đề làm sao khống chế." Trần Mộc gật đầu, kiên nhẫn giải thích: "Huyết Cổ chính là một thủ đoạn rất hữu hiệu." "Đợi ta thử xong rồi tính tiếp.

Nếu khả thi, sau này các thành viên thân vệ đội các ngươi cũng có thể mỗi người phối bị một con Huyết Cổ." Trong lúc nói chuyện, lớp máu mỏng manh trong huyết trì đã bị viên Huyết Cổ châu hấp thu sạch sẽ!

Sau khi mất đi sự tư dưỡng của máu huyết, thi thể nữ nhân đặt trong đó đang mục rữa với tốc độ mắt thường thấy được, dường như toàn bộ huyết nhục đều bị rút cạn!

Trước sau chỉ vài giây ngắn ngủi, chỉ còn lại một bộ xương khô quắt queo, tựa như bùn nhão. "Tế luyện thất bại, cái xác này coi như bỏ.

Dù có đặt vào đất dưỡng thi tốt đến đâu cũng không thể khôi phục được." "Tính toán kỹ thì phong thủy nơi này có chút khác biệt." Trần Mộc âm thầm nhớ lại địa hình địa thế xung quanh, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật tự động thi triển.

Phong thủy vị của sơn động này trong nháy mắt đã được Trần Mộc trắc toán ra. "Nơi sinh khí của Phong Sơn hội tụ, long nhãn của mạch xuyên sơn.

Sơn động này chính là một phong thủy vị cực tốt, dùng để tế luyện

Huyết Thi cũng là làm chơi ăn thật!" "Không ngờ tên tà tu này cũng hiểu chút phong thủy." "Tiểu Đao." Trần Mộc đứng dậy, hạ lệnh: "Sau khi ra ngoài, dẫn mấy người đánh sập cửa hang.

Ta không hy vọng có người thứ ba biết thông tin về nơi này, hiểu chưa?" "Đã hiểu, thưa Thiếu tộc trưởng!" Trần Tiểu Đao nghiêm mặt, cẩn thận đáp.

Công việc lục soát đã có người làm, chuyện thiện hậu cũng do Trần Tiểu Đao phụ trách.

Trần Mộc tùy ý nghịch viên Huyết Cổ châu trong tay, rảo bước đi ra khỏi sơn động.

Mười tên thành viên thân vệ đội vũ trang đầy đủ đứng cảnh giới bên ngoài.

Ba tên dược nông co ro một góc, không dám ho he.

Đi tới gần, Trần Mộc từ trên cao nhìn xuống ba gã dược nông, mỉm cười: "Ba vị, đêm nay cảm giác thế nào?" "Có phải vẫn cho rằng...

Ta cần chủ động bỏ tiền ra mời Cửu Thúc đi một chuyến không?" "Không dám không dám!

Thiếu tộc trưởng nói gì vậy!" "Với thực lực của Thiếu tộc trưởng, đừng nói là vài con cương thi, có đến thêm nữa cũng không đủ cho ngài và đám tinh binh dưới trướng nhét kẽ răng!" Gã dược nông trung niên cầm đầu vội vàng xua tay, hai người bên cạnh gật đầu như giã tỏi, liên tục phụ họa.

Ba người này miệng mồm tuy có hơi toang toác nhưng cũng không phải kẻ ngốc.

Chuyến đi vào bãi tha ma Phong Sơn này, bất luận là Bạch Mao Cương Thi hay Hắc Mao Cương Thi đều không gây nổi sóng gió gì!

Ngay cả tên tà tu luyện thi đứng sau màn cũng bị Trần Mộc một quyền miểu sát!

Chương 11

Trình độ chiến đấu này ai dám nói ra nói vào?

Nói bậy há chẳng phải là cụ già ăn thạch tín sao! "Không sao, sau khi trở về cứ nói nhiều một chút." Trần Mộc liếc nhìn sắc mặt ba người, lạnh lùng nói: "Lần sau còn để ta biết các ngươi khua môi múa mép trong trấn thì sẽ không nhẹ nhàng thế này đâu!" "Biết rồi biết rồi, tất cả nghe theo Thiếu tộc trưởng!" Gã cầm đầu vội vàng gật đầu.

Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, gã tự hiểu rõ trong lòng.

Thấy vậy, Trần Mộc cũng lười quản ba người này nữa.

Dẫn bọn họ dạ đạp Phong Sơn, mục đích chính là giết gà dọa khỉ!

Tâm không tàn, đứng không vững.

Nếu giết ba người này mà nâng cao được uy vọng bản thân thì Trần Mộc chẳng ngại ngần gì.

Chỉ có điều, ba kẻ này cũng có vài phần giá trị lợi dụng, giữ lại so với giết đi còn phát huy được tác dụng hơn.

Rất nhanh, một đội thân vệ đội đi ra từ sơn động.

Trần Tiểu Đao dẫn theo hai người đi cuối cùng, đục mấy lỗ pháo ở cửa hang, nhồi thuốc nổ vào.

Oanh!!

Oanh!!

Theo hai tiếng nổ vang lên, trên dưới Phong Sơn không biết bao nhiêu chim chóc bị kinh động bay đi!

Trong đó còn lẫn cả tiếng gầm rú sợ hãi của thú hoang.

Cửa hang bị đánh sập đồng nghĩa với việc phong thủy vị của Phong Sơn tạm thời bị che lấp.

Phong thủy vị cực tốt không dễ gì có được, Trần Mộc tự nhiên không định chắp tay nhường cho người khác, giữ lại nơi này, sau này nói không chừng còn dùng đến. "Thiếu tộc trưởng, đã thu dọn xong xuôi." "Sách cổ các loại có mười tám quyển, còn có một ít tàn quyển, lương khô, vàng bạc tài vật gom lại đại khái cũng được vài ngàn đại dương." Trần Nhị Mã cung kính đứng bên cạnh báo cáo thu hoạch.

Trần Mộc gật đầu, hạ lệnh: "Toàn viên rút lui!" Đội ngũ hai mươi người nhanh chóng chỉnh đốn, các loại đồ vật lục soát từ sơn động cũng được chia đều cho mỗi người mang vác để đảm bảo tính linh hoạt của toàn đội.

Gần một tiếng sau, Trần Mộc vừa nghịch viên Huyết Cổ châu vừa bước vào doanh trại tạm thời.

Trong bóng tối, lập tức có không dưới mười người giương vũ khí nhắm tới! "Là Thiếu tộc trưởng đã về!" Đội trưởng đội ba quát khẽ một tiếng, giải tán đám lính gác xung quanh, rảo bước tiến lên.

Trần Mộc nhìn quanh, nghi hoặc hỏi: "Các ngươi gặp rắc rối sao?" "Cũng không hẳn." Đội trưởng đội ba gãi đầu, cười gượng: "Vừa nãy ngài gây ra tiếng nổ ở núi sau làm kinh động không ít heo rừng thú chạy, chúng tôi đã săn được một mớ." Quay đầu nhìn lại, đúng như lời người đội trưởng nói, một góc doanh trại đang chất đống ít nhất hai ba mươi con thú săn, rõ ràng thu hoạch khá phong phú! "Đúng lúc lắm, nhóm lửa nướng thịt." "Nấu thêm mấy nồi canh thịt cho ấm người." Trần Mộc an bài, lại nói: "Tiểu Đao, mang mấy loại dược liệu đại bổ chúng ta vừa tìm được qua đây, bỏ vào hầm chung với canh thịt!" "Vâng, Thiếu tộc trưởng!" Mấy người phân nhau đi làm việc.

Các vật phẩm lấy từ trong động cũng được phân loại chất đống một chỗ.

Mấy thứ vàng bạc tài vật Trần Mộc không hứng thú lắm, cơ bản đều là đại dương, trang sức, không phải đồ cổ hay bảo vật đặc biệt giá trị.

Ngược lại, lật xem vài cuốn sách cổ, Trần Mộc đã có thể khẳng định tên tà tu kia chắc chắn là đệ tử của một đạo môn nào đó, nhưng không biết vì cớ gì lại phản bội sư môn, nghiên cứu phương pháp luyện thi. "Đáng tiếc, không có thứ gì giá trị lắm." "Thứ giá trị nhất trên người tên kia có lẽ chính là Cửu Trọng Luyện Thi Pháp và con Huyết Cổ đã tế luyện thành công này." Trần Mộc trầm tư giây lát, sau đó đầu ngón tay hắn lóe lên một tia kim quang, sắc bén như kim châm!

Dễ dàng chích thủng ngón tay, Trần Mộc đưa viên Huyết Cổ lại gần đầu ngón tay.

Có thể thấy rõ con rắn nhỏ màu đỏ trong Huyết Cổ trở nên hưng phấn, nhưng dường như lại có chút sợ hãi.

Do dự vài giây, mấy giọt máu rơi lên viên Huyết Cổ châu.

Lập tức, bên trong viên châu to bằng nắm tay trẻ con kia tràn ngập sương mù màu đỏ nồng đậm!

Huyết vụ nồng đến mức không còn nhìn thấy con rắn nhỏ bên trong nữa. "Hửm?" "Hình như mấy giọt này là đủ rồi?" Trần Mộc khẽ nhướng mày, trong lòng nghi hoặc: "Không biết con Huyết Cổ này bị tên tà tu dùng tinh huyết nuôi dưỡng bao lâu, nhưng xem ra khí huyết của ta cường thịnh hơn hắn một bậc." "Chắc là có thể phản khách vi chủ, chiếm được tiên cơ." Nếu so sánh về cường độ khí huyết, Trần Mộc tuyệt đối tự tin mình mạnh hơn tên tà tu kia rất nhiều!

Kim Quang Chú tu luyện đến LV2, lại có năng lực 'Lục Khố Tiên

Tặc' hỗ trợ, đơn thuần về cường độ thể phách, Trần Mộc cảm giác hiện tại rất khó tìm được đối thủ ngang tầm.

Rất nhanh, sương mù trong Huyết Cổ châu dần tan đi.

Con rắn nhỏ màu đỏ kia dường như cũng rơi vào trầm ngủ, có lẽ đang hấp thu mấy giọt tinh huyết của Trần Mộc.

Đám người nghỉ ngơi một lúc, ăn canh thịt hầm dược liệu và lương khô nướng.

Đợi đến khi ba mươi nhân mã trở lại trấn Trần gia thì chân trời đã hửng sáng. "Tiểu Đao, đưa ba người bọn họ về." "Ngoài ra, toàn bộ đồ đạc thu được lần này giao hết cho bên Hổ thúc." Trần Mộc thầm tính toán thời gian, bổ sung: "Nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm mai xuất phát, theo ta đến Thường Sa Thành!" Trần Tiểu Đao chắp tay nhận lệnh: "Tuân lệnh Thiếu tộc trưởng!" Trở về nhà rửa mặt đơn giản, Trần Mộc thay quần áo, ăn cơm xong liền ngồi xếp bằng trong phòng.

Vừa định tu luyện Kim Quang Chú thì chợt nhớ ra hôm nay chưa điểm danh. "Điểm danh hôm nay." 【Đinh!

LV1 Gia tộc điểm danh thành công!】【Chúc mừng ký chủ nhận được 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp'!】 "???" Trần Mộc ngẩn người.

Vài giây sau hắn mới phản ứng lại: "Cửu Trọng Luyện Thi Pháp?

Cái này... phần thưởng đến thật khiến ta trở tay không kịp." Tâm tư khẽ động, một miếng ngọc giản màu máu xuất hiện trong tay Trần Mộc.

Chính giữa khắc năm chữ cổ triện: Cửu Trọng Luyện Thi Pháp.

Khi tâm thần chạm vào ngọc giản, lập tức từng mảng lớn nội dung tràn vào trong đầu Trần Mộc.

Trong đó không chỉ bao gồm toàn bộ chín tầng phương pháp luyện

thi mà còn có đủ loại giải thích chi tiết, phê chú, kỹ thuật...

Mất hơn mười phút đọc xong toàn bộ, Trần Mộc thở dài, sờ sờ mặt: "Mẹ kiếp, vả mặt nhanh quá.

Vừa mới nói không muốn đụng đến pháp luyện thi này, quay đi quay lại đã điểm danh ra bản hoàn chỉnh?

Lại còn có chú giải!" "Một bộ công lược luyện thi hoàn chỉnh thế này, không dùng thì hình như hơi phí..." Nhất thời lưỡng nan.

Sau khi tìm hiểu cặn kẽ, Trần Mộc mới biết Cửu Trọng Luyện Thi Pháp này không hề đơn giản!

Nếu thực sự có thể tế luyện hoàn chỉnh một con Huyết Thi, cường độ cơ bản nhất cũng xấp xỉ cảnh giới Trúc Cơ.

Tế luyện thêm vài con như vậy thì tuyệt đối an toàn trong thế giới này!

Chủ yếu là cường độ Huyết Thi tế luyện ra có liên quan đến nồng độ máu trong huyết trì và cường độ thi thể.

Chương 12

Nói cách khác, điều kiện cơ sở càng tốt, Huyết Thi tế luyện ra sau này càng mạnh! "Ừm..." "Cũng không phải hoàn toàn không thể dùng." Trần Mộc cẩn thận nhớ lại, dần dần có suy tính: "Thời đại này đã có không ít thương hội nước ngoài cắm rễ." "Trong Thường Sa Thành chẳng phải có mấy cái thương hội Phù Tang sao?

Đó chẳng phải là một mớ mồi máu có sẵn hay sao?" Nghĩ đến đây, Trần Mộc càng kiên định kế hoạch chiếm cứ Thường Sa Thành!

Hắn hiện đang rất cần một bàn đạp để thu gom lượng lớn tài phú và nhân thủ, gia tốc sự phát triển của gia tộc, nâng cao đẳng cấp gia tộc!

Gia tộc càng mạnh, Trần Mộc cũng càng mạnh.

Như vậy mới hình thành vòng tuần hoàn lành mạnh.

Đứng dậy đi ra khỏi phòng, trong thiên phòng, Trần Hổ đang đối chiếu từng hạng mục vật tư, thu nhập chi tiêu của gia tộc, trên bàn trước mặt chất một chồng sổ sách.

Bên cạnh còn có một thành viên gia tộc tên là Trần Bảo đang giúp đỡ. "Hổ thúc." Trần Mộc chào một tiếng rồi ngồi xuống.

Trần Hổ đặt sổ sách xuống, ngẩng đầu nói: "Thiếu gia, tôi nghe Tiểu Đao nói... cậu định ngày mai dẫn người đi Thường Sa Thành?

Nhanh vậy sao?" "Vâng, phải tranh thủ thời gian." Trần Mộc gật đầu.

Trần Bảo bên cạnh rót hai chén trà đặt lên bàn. "Thường Sa Thành là nơi rồng rắn lẫn lộn, người ngoài không dễ đứng vững chân.

Đặc biệt là đám thổ phu tử kiếm cơm từ trong đất, nếu thực sự

động thủ thì đúng là phiền phức, e là cả trong tối ngoài sáng đều khó chịu." Trần Hổ trầm ngâm một chút rồi nói: "Thiếu gia, tôi đi cùng cậu." Trần Mộc hơi ngẩn ra, cười nói: "Hổ thúc đi theo ta, vậy cả cái gia nghiệp ở trấn Trần gia này ai có thể phụ trách được?" "Thằng nhóc này có thể." Trần Hổ chỉ vào Trần Bảo bên cạnh: "Nó đi theo tôi học mười năm rồi, chỉ đợi để tiếp ban tôi đây!" "Thiếu gia đã muốn đi Thường Sa Thành thì trong thời gian ngắn chắc chắn cần hấp nạp một nhóm nhân thủ.

Hổ thúc tôi cả đời này không có bản lĩnh gì lớn, nhưng mắt nhìn người thì cậu phải thừa nhận chứ?

Để tôi giúp cậu kiểm tra, đợi cậu đứng vững chân ở Thường Sa Thành rồi tôi sẽ về dưỡng lão!" Liên tiếp mấy câu nói khiến trong lòng Trần Mộc có chút cảm động.

Có một câu không sai, Trần Hổ tuy chưa qua tuổi cổ lai hy nhưng mắt nhìn người lại vô cùng độc đáo, chuẩn xác vô cùng!

Nếu không có sự hỗ trợ của ông ấy, Trần Mộc cũng rất khó trong vòng ba tháng mà tuyển chọn và bồi dưỡng ra được một đội thân vệ tinh anh như thế này! "Vậy được, cứ theo ý Hổ thúc!" "Đúng rồi." Trần Mộc uống ngụm trà, trầm giọng nói: "Ta đang cần gấp một số lượng độc trùng, ví dụ như rết, bọ cạp, trứng rắn độc thì càng tốt.

Lần đầu thu mua cứ tính khoảng năm trăm con đi.

Trễ nhất là tối nay phải có." "Ngoài ra, báo với thợ săn trong trấn một tiếng, máu của thú săn đánh được Trần gia chúng ta sẽ thu mua." Ghi lại từng điều một, Trần Hổ trực tiếp giao đơn cho Trần Bảo, dặn dò: "Đi làm đi, nhớ kỹ lời dặn của Thiếu gia, phải làm cho tốt nhất!" "Đã rõ." Trần Bảo gật đầu, rảo bước rời đi.

Suốt quá trình Trần Hổ không hỏi một câu tại sao, bởi vì ông biết rõ Trần Mộc xưa nay không bao giờ bắn tên không đích.

Và sự thật cũng chứng minh, mỗi quyết định Trần Mộc đưa ra, sau này nhìn lại đều có thể nói là... chiếm tận tiên cơ! "Được rồi, Hổ thúc cứ làm việc đi." Trần Mộc không dây dưa thêm, đứng dậy rời đi.

Thu mua lượng lớn độc trùng, trứng rắn, mục đích tự nhiên chỉ có một: tế luyện Huyết Cổ!

Trước đây không có bản Cửu Trọng Luyện Thi Pháp hoàn chỉnh, tên tà tu duy nhất có khả năng hiểu chút ít về luyện thi cũng bị Trần Mộc một quyền đánh chết.

Trong tình huống đó, Trần Mộc tự nhiên không muốn mạo muội thử nghiệm phương pháp luyện thi.

Nhưng hiện tại thì khác, điểm danh nhận được bản hoàn chỉnh, Huyết Cổ quan trọng nhất bên trong lại tình cờ có thể sử dụng như một thủ đoạn ám khí chí mạng!

Tiên hạ thủ vi cường, làm xong Huyết Cổ trước, sau này đợi các điều kiện khác chín muồi thì trực tiếp tế luyện ra hàng loạt Huyết Thi cũng chẳng phải việc gì khó khăn!

Thực tế chứng minh, việc bắt tay vào tế luyện Huyết Cổ không hề dễ dàng như Trần Mộc tưởng tượng!

Chiều tối hôm đó, một lô độc trùng và trứng rắn được tuyển chọn kỹ càng đã được đưa tới.

Huyết trì cũng đã sớm chuẩn bị xong, được quán chú một lượng lớn máu dã thú.

Thức trắng cả một đêm, đến sau cùng, Trần Mộc không thể không hoãn lại thời gian xuất phát đi Thường Sa thành thêm một ngày.

Kết quả cuối cùng lại khiến Trần Mộc có chút không vui.

Một trăm thành viên thân vệ đội, đến cuối cùng chỉ có hai mươi

người tế luyện thành công Huyết Cổ, hơn nữa hai mươi người này lại không có lấy một ai tu luyện thành công Kim Quang Chú.

Tại hậu viện, Trần Mộc phiền muộn hút thuốc, mày nhíu chặt. "Chẳng lẽ nói, Kim Quang Chú và pháp môn luyện thi này không thể cùng tồn tại?" "Tại sao ta lại có thể?" Trần Mộc thầm tính toán lại nhân số.

Trong một trăm thành viên thân vệ đội, ba mươi người do Trần Tiểu Đao đứng đầu đã thành công tu luyện ra Kim Quang Chú.

Bảy mươi người còn lại toàn bộ thất bại.

Sau đó trong quá trình tế luyện Huyết Cổ, ba mươi người đã tu luyện Kim Quang Chú kia ngay từ bước đầu tiên đã thất bại, liên tục thất bại nhiều lần.

Đến cuối cùng, Trần Mộc cũng chỉ có thể cho bọn họ từ bỏ.

Ngược lại, hai mươi người khác lại phi thường thuận lợi tế luyện ra Huyết Cổ! "Ngẫm lại thì dường như cũng đúng." "Kim Quang Chú nãi là Đạo môn chính pháp, mà Huyết Cổ này lại là pháp môn luyện thi, ý thiên về tà, khó có thể tương dung cũng là điều dễ hiểu." "Chỉ là như vậy..." Trần Mộc thở dài một hơi.

Kế hoạch toàn viên tu luyện Kim Quang Chú kết hợp tế luyện Huyết Cổ của hắn e rằng không thể thực hiện được.

Quả thật, có cái BUFF "Gia tộc ngộ tính +10%" tồn tại, có thể nâng cao ngộ tính của tất cả thành viên gia tộc, giúp bọn họ trong quá trình huấn luyện bình thường làm ít công to, thu hoạch nhiều hơn.

Chỉ là, không phải tất cả mọi người đều thích hợp tu luyện Kim Quang Chú hoặc tế luyện Huyết Cổ. "Đã là như vậy." "Thế thì đi theo con đường chuyên tinh!" Trần Mộc định ra chủ ý, rảo bước đi vào thư phòng.

Trong 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', không chỉ có các bước chi tiết để tế luyện Huyết Thi, mà còn có pháp môn tu luyện đặc thù, đi theo con đường hấp thu âm khí của trời đất.

Tuy khác đường nhưng cùng đích, hấp thu thiên địa linh khí hay hấp thu thiên địa âm khí, mục đích của cả hai đều giống nhau, đều là để cường hóa bản thân.

Đã 'Kim Quang Chú' và 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' không thể tu luyện cùng lúc, vậy thì lựa chọn tốt nhất chính là ba mươi người chuyên tu Kim Quang Chú, lại có hai mươi người chuyên tu Cửu Trọng Luyện Thi Pháp!

Năm mươi người còn lại, Trần Mộc cũng không vội, dự định dựa theo thiên phú của bọn họ để phân biệt bồi dưỡng.

Sau khi xác định lộ tuyến bồi dưỡng, mọi chuyện còn lại đơn giản hơn nhiều.

Hai ngày thời gian đảo mắt trôi qua.

Ngày trước đó Trần Mộc điểm danh nhận được 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', ngày thứ hai phần thưởng điểm danh của hắn lại có chút quỷ dị, chỉ nhận được 500 đồng đại dương.

Chương 13

Nhưng may mắn là, hai mươi thành viên thân vệ đội tế luyện ra Huyết Cổ đã dùng thiên phú của bản thân để chứng minh sự lựa chọn bồi dưỡng mang tính định hướng của Trần Mộc là chính xác!

Hai mươi người này tu luyện Kim Quang Chú không thành, nhưng tu luyện Cửu Trọng Luyện Thi Pháp lại nhẹ nhàng nhập môn như ăn cơm uống nước.

Chỉ có điều, Huyết Cổ của hai mươi người này muốn phái ra chiến đấu còn cần thêm chút thời gian, tốt nhất là dùng biện pháp hấp thụ tinh huyết để thúc đẩy nhanh chóng.

Ví dụ như các loại sơn miêu dã thú, con người, v.v...

đều là những loại huyết nhị thượng thừa.

Sáng sớm hôm sau, trăm người thân vệ đội toàn bộ vũ trang, theo Trần Mộc rời khỏi Trần Gia Trấn, mục tiêu thẳng tiến Thường Sa thành. ...

Nhậm Gia Trấn. "Ây, Thu Sinh, đệ có nghe nói chuyện bên cạnh Trần Gia Trấn không?" "Chuyện gì?" Thu Sinh buồn bực, chợt hoảng nhiên nói: "À, đệ nói là thân vệ đội của Trần gia phải không?" Văn Tài liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, chính là bọn họ." "Trước đó chẳng phải có người đồn bậy, nói trong loạn táng cương ở Phong Sơn có cương thi sao?

Ta nghe ngóng rõ rồi, cương thi ở loạn táng cương đó đều bị xử lý hết rồi!" "Chính là do thân vệ đội Trần gia làm!" Thu Sinh khịt mũi coi thường: "Theo ta thấy thì cũng chưa chắc đã lợi hại lắm đâu." "Đệ quên rồi à, trước đó quản gia Trần gia còn tới chỗ sư phụ mua không ít phù chú đấy, bọn họ sao có thể biết cách hàng phục cương thi?

Còn hộ thể kim quang gì đó nữa, ta thấy toàn là chém gió!" Đang nói chuyện, Cửu Thúc bước ra khỏi phòng, nghiêm giọng nói: "Hai đứa bây không luyện công, ở đây tán gẫu cái gì?

Đi vẽ một trăm lá Tịch Tà Phù ngay cho ta!" Mặt mũi hai người lập tức méo xệch. "Chúng con cũng đâu có tán gẫu linh tinh đâu sư phụ." Thu Sinh đảo mắt, cười hì hì nói: "Chúng con đang nói về đội thân vệ ở Trần Gia Trấn kia, nghe nói ai nấy đều có hộ thể kim quang, đạp bằng loạn táng cương ở Phong Sơn đấy!" Phong Sơn, loạn táng cương, điều này lập tức thu hút sự chú ý của Cửu Thúc. "Phong Sơn đích xác có chút vấn đề, mấy hôm trước ta còn thấy có âm khí xung thiên, hai hôm nay ngược lại đã chuyển biến tốt hơn nhiều." "Từ từ." Cửu Thúc ngẩn ra một chút, nghi hoặc hỏi: "Con vừa nói cái gì?

Thân vệ đội của Trần gia, người người đều có hộ thể kim quang?" "Thiên chân vạn xác đó sư phụ!" Thu Sinh vội vàng gật đầu, Văn Tài bên cạnh cũng sáp lại gần, mở miệng nói: "Mấy người thợ hái thuốc đêm đó đi theo thân vệ đội Trần gia lên Phong Sơn, đều là bọn họ tận mắt nhìn thấy." "Hộ thể kim quang vừa mở, hình như gọi là Kim cái gì..." "Kim Quang Chú?" Thu Sinh gãi đầu. "Đúng đúng, chính là Kim Quang Chú!" Văn Tài gật đầu lia lịa. "Ta biết rồi." Cửu Thúc gật đầu, nói: "Hai đứa bây mau đi thu dọn một chút, lát nữa cùng ta ra ngoài một chuyến." Vừa nói, Cửu Thúc vừa phủi tay, nghi hoặc trong lòng càng nặng. "Kim Quang Chú là Đạo môn chính pháp." "Không nhớ ở Trần Gia Trấn có vị đạo sĩ chính thống nào, không đúng, người bình thường không thể học được công pháp như Kim Quang Chú, cái Trần Gia Trấn này..." Quay đầu lại, Cửu Thúc gọi Văn Tài tới, trầm giọng nói: "Con giúp ta chú ý tình hình bên Trần Gia Trấn, mấy ngày này ta tạm thời chưa dứt ra được, có thời gian chúng ta sẽ đích thân tới bái hội một phen." "E là tạm thời không có cơ hội rồi sư phụ." Văn Tài lắc đầu, nói nhỏ: "Nghe nói Thiếu tộc trưởng hiện tại của Trần gia đã

dẫn theo thân vệ đội đi Thường Sa thành rồi." Nghe vậy, Cửu Thúc cũng chỉ đành tạm thời nén suy nghĩ trong lòng xuống, gật đầu: "Ta biết rồi, đã là như vậy... thế thì đợi bọn họ trở về rồi tính." ...

Một tuần sau, Thường Sa thành, một khu nhà cổ.

Một trăm thành viên thân vệ đội cùng Trần Mộc rời khỏi Trần Gia Trấn được chia thành hai nhóm.

Một nhóm theo Trần Hổ đi nghe ngóng các loại tin tức trong ngoài Thường Sa thành.

Nhóm còn lại, ngoài việc huấn luyện hàng ngày, thì phải kiêm luôn việc trông coi một số công việc làm ăn của Trần gia.

Sở dĩ có thể đặt chân ở Thường Sa thành cũng là vì có liên quan đến một số mối làm ăn của gia tộc.

Đến chạng vạng tối, Trần Mộc thoát khỏi trạng thái tu luyện, thở ra một hơi trọc khí dài.

Dòng nhiệt lưu quanh quẩn trong cơ thể càng mang lại cho hắn cảm giác sức mạnh cuộn trào, sự cường hóa về thể phách lại càng hiển nhiên dễ thấy! "Thành rồi, Kim Quang Chú LV3!" Tâm niệm vừa động, một đạo hộ thể kim quang trong nháy mắt bao phủ toàn thân Trần Mộc!

Ngón tay búng nhẹ, lập tức có một sợi kim quang bay ra, linh động vô cùng.

Lại trở tay kéo một cái, sợi kim quang bạo trướng quang mang, trong chớp mắt hóa thành khí nhận kim quang, lực cắt phi phàm, lực sát thương càng mạnh! "Kim quang có thể tùy tâm sở dục biến hóa, quả thực sướng khoái." "Dù là tấn công hay phòng thủ, đều đã nắm chắc phần hơn." Trần Mộc hài lòng gật đầu, đứng dậy.

Một bảng hệ thống cũng hiện ra trước mắt hắn. 【 Tộc trưởng 】:

Trần Mộc 【 Cảnh giới 】: Luyện Khí hậu kỳ 【 Gia tộc 】: Trần thị 【 Đẳng cấp 】: LV1 (100/500 người) 【 BUFF 】: Gia tộc thành viên ngộ tính +10% 【 Kỹ năng 】: Cổ Võ Bác Sát Kỹ, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (Tàn), Kim Quang Chú (LV3), Cửu Trọng Luyện Thi Pháp 【 Cá nhân không gian 】: Hắc Kim Đường Đao ×10, Lôi Kích Đào Mộc Kiếm ×10, Cực phẩm Chu Sa ×10... 【 Tài phú thương thành 】: LV3 (Đã mở) "Luyện Khí hậu kỳ rồi." "Thẻ trải nghiệm Lục Khố Tiên Tặc còn hơn nửa tháng, chắc cũng đủ cho một chuyến đi về Bình Sơn, phải tranh thủ thời gian thôi." Trần Mộc thầm tính toán thời gian.

Sở dĩ đẳng cấp Kim Quang Chú có thể tăng nhanh như vậy, trợ lực chủ yếu nhất chính là tấm thẻ trải nghiệm 'Lục Khố Tiên Tặc' kia!

Nắm giữ năng lực này, chỉ cần Trần Mộc có thiên tài địa bảo trong tay, việc tăng nhanh 'Kim Quang Chú' thật sự dễ dàng như uống nước.

Chỉ tiếc là thực tại không có nhiều thiên tài địa bảo đến thế để cho Trần Mộc ăn uống thỏa thuê như vậy. "Thiếu gia." Ngoài cửa truyền đến tiếng của Trần Hổ. "Vào đi." Đẩy cửa bước vào, bên cạnh Trần Hổ còn có Trần Tiểu Đao đi theo. "Ngồi đi, Tiểu Đao rót trà." Trần Mộc gật đầu, nhìn về phía Trần Hổ: "Thế nào rồi Hổ thúc, có tuyển được nhân tuyển nào thích hợp không?" "Nhân tuyển thì có không ít." Trần Hổ uống một ngụm trà lớn, sau đó lấy ra một bản danh sách, giải thích: "Xét thấy chúng ta vừa mới tới Thường Sa thành, tạm thời tôi chưa kinh động đến quá nhiều thế lực." "Trước sau tuyển ra được khoảng một trăm hảo thủ, đều là những mầm non, thân phận cũng sạch sẽ." Lật xem sơ qua vài trang, Trần Mộc rất hài lòng: "Ngày mai gọi tất cả đến đi, tình huống thích hợp thì trực tiếp thu nạp vào Trần gia." Dưới mỗi cái tên trong danh sách đều có chú thích tường tận về thân thế, tuổi tác, bản lĩnh...

Về phương diện này, một quản gia già dặn kinh nghiệm như Trần

Hổ tự nhiên có thể giúp Trần Mộc bớt đi rất nhiều phiền toái. "Thiếu gia, hai ngày nay tôi dò la được không ít tin tức." "Nước ở cái đất Thường Sa thành này, có khả năng sâu hơn chúng ta tưởng tượng một chút." Trần Hổ do dự một lát rồi nói: "Đầu tiên là mấy nhà Thổ phu tử, đây là một thế lực cực lớn trong Thường Sa thành, dây mơ rễ má rất nhiều." "Mấy nhà?" Trần Mộc hơi nhướng mày, tỏ vẻ hứng thú. "Hiện tại xem ra có ba nhà lớn nhất, phân biệt là Hồng gia, Ngô gia, Hoắc gia." "Mấy gia tộc khác thì việc làm ăn có chút tạp nham.

Ví dụ như ra tay bán minh khí, đầu cơ trục lợi, buôn bán vũ khí, thuyền bang cước bang, v.v..." Vừa nói, Trần Hổ vừa lấy ra một tấm bản đồ trải lên bàn. "Ngoài ba thế lực trộm mộ đổ đấu chủ yếu này, phần còn lại đa số là trộm lẻ (tán đạo), hoặc là các thế lực nhỏ, không thành khí hậu." "Trong Thường Sa thành còn có vài thương hội Phù Tang." "Thế lực các phương ngư long hỗn tạp, mạo muội nhúng tay vào... tôi lo sẽ khiến các thế lực bản địa phản kích." Phân tích tỉ mỉ, trật tự rõ ràng.

Kỳ thực, những tình huống mà Trần Hổ phân tích cũng nằm trong dự đoán của Trần Mộc.

Sở dĩ chọn thời điểm này tiến vào Thường Sa thành, nguyên nhân lớn nhất là vì Thường Sa thành hiện tại vẫn chưa có lực lượng phòng thủ da dáng, chưa có cái gọi là Bố phòng quan, càng chưa có chi nhánh Trương gia của Trương Khởi Sơn đến!

Hắn chưa tới Thường Sa, vậy thì Lão Cửu Môn trong thế giới đạo mộ sẽ không thể xuất hiện.

Đây chính là cơ hội mà Trần Mộc muốn nắm lấy.

Cổ mộ quanh Thường Sa thành nhiều không đếm xuể, miếng thịt béo bở như vậy, chắp tay nhường người là chuyện tuyệt đối không thể! "Tình hình Ta rất rõ." "Chính vì thế lực bản thổ ngư long hỗn tạp,

nên cơ hội trước mắt này mới thích hợp." Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu: "Ngày mai Ta sẽ để lại một nhóm nhân thủ hỗ trợ ông, Hổ thúc, việc bắt tay vào huấn luyện nhóm người mới này sẽ do ông an bài." "Việc làm ăn của Trần gia chúng ta tại Thường Sa cũng phải tiếp tục kinh doanh." "Trước khi Ta từ Bình Sơn trở về... tạm thời cứ lấy phát triển làm chủ." "Đã hiểu, thưa Thiếu gia." Trần Hổ gật đầu nhận lệnh.

Là quản gia của Trần gia, lại là trợ lực lớn trong tay Trần Mộc, Trần Hổ tự nhiên hiểu thâm ý trong lời này, đó chính là tích tụ sức mạnh!

Từ từ mưu toan thì quá chậm, lại dễ gây ra sự thù địch của thế lực bản địa, vậy biện pháp tốt nhất chính là...

đợi một đợt bùng nổ sức mạnh, nắm lấy cơ hội cường thế xuất thủ, dùng thế lôi đình trực tiếp quét ngang các thế lực cũ hiện có ở Thường Sa thành, sau đó chỉnh hợp lại! ...

Chương 14

Thường Sa thành, Tửu gia Ngọc Lâu Đông. "Ây da, Hoắc gia đại đương gia mời tôi đi ăn cơm, đây quả là chuyện hiếm có ngàn năm nha." "Không biết Cẩm Tích tỷ có chuyện gì muốn thương thảo với tôi?" Tại bao gian tầng cao nhất, Ngô Lão Cẩu cười ha hả đẩy cửa bước vào. "Không có việc gì thì không thể mời cậu ăn bữa cơm sao?" Hoắc Cẩm Tích cố làm ra vẻ nghiêm túc. "Đâu có đâu có!" Ngô Lão Cẩu liên tục xua tay, ngồi xuống.

Trong bao gian rộng lớn chỉ còn lại hai người bọn họ, đám thủ hạ cũng tự giác rời khỏi phòng. "Gần đây việc làm ăn của Ngô gia khiến tôi có chút đỏ mắt đấy." Hoắc Cẩm Tích vuốt lại tóc mai bên tai, cười khẽ: "Không biết trong tay Cẩu gia lại ăn được bao nhiêu cái mộ lớn rồi?" "Cũng chẳng có bao nhiêu." Ngô Lão Cẩu gắp một đũa thức ăn, cười lắc đầu. "Mồm chó không nhả được nửa cái minh khí." Hoắc Cẩm Tích bĩu môi.

Ngũ quan tinh tế, mi mắt vũ mị, mỗi cái nhăn mày nụ cười đều như câu hồn đoạt phách.

Ngô Lão Cẩu trong lòng biết rõ, chỉ cười cắm cúi ăn.

Thế lực bên ngoài không hiểu, nhưng thế lực bản địa như Ngô gia, như Ngô Lão Cẩu thì biết rõ nhất vị đương đại gia chủ của Hoắc gia này.

Nhìn thì mi mục như họa, là một mỹ nhân câu nhân tâm hồn, nhưng thực chất tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn ăn thịt người không nhả xương!

Thế lực đan xen chằng chịt trong Thường Sa thành không biết bao nhiêu mà kể, Hoắc gia là gia tộc đạo mộ duy nhất do nữ nhân làm

chủ, dưới thế đạo này mà Hoắc gia vẫn có thể tả hữu phùng nguyên (khéo léo chiều lòng các bên), kiếm ăn đầy bồn đầy bát, đủ thấy thủ đoạn của Hoắc Cẩm Tích tàn nhẫn cỡ nào! "Cẩm Tích tỷ cứ nói thẳng đi, có chuyện gì?" Ngô Lão Cẩu lau miệng, cười ha hả vuốt ve chú chó nhỏ trong tay áo rộng: "Chỉ cần là chuyện tôi có thể giúp, nhất định sẽ tận tâm tận lực!" "Thật sự là mời cậu tới ăn cơm mà, tôi giận thật đấy!" Hoắc Cẩm Tích nhíu mày.

Ngô Lão Cẩu cười cười, hạ giọng: "Hôm nay chắc không chỉ mời riêng mình tôi đâu nhỉ?

Nhị gia không rảnh tới sao?" Nghe vậy, Hoắc Cẩm Tích thở dài, có chút mệt mỏi day day mi tâm: "Nhị gia à, đại khái là người khó mời nhất gầm trời này rồi." Ngô Lão Cẩu cười cười không nói.

Lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển, lúc này mà nói sai cái gì, không chừng sẽ bị ghi hận cả đời.

Hoắc Cẩm Tích đổi giọng, nhẹ nhàng nói: "Thường Sa thành mới tới một luồng thế lực mới, Cẩu gia cậu có biết tẩy lịch đám người này không?" "Biết không nhiều." Ngô Lão Cẩu gật đầu. "Vừa tới không bao lâu đã tuyển không ít hảo thủ trẻ tuổi nhập môn, e là có ý muốn cắm rễ lập nghiệp ở Thường Sa thành chúng ta." Hoắc Cẩm Tích trầm tư một chút, lại nói: "Chỉ sợ mưu đồ của nhà này rất lớn, rất có thể sẽ thò tay vào mâm cơm của mấy nhà chúng ta." Ngô Lão Cẩu cười nói: "Cũng đâu nghiêm trọng đến thế." "Người muốn bới đất kiếm ăn nhiều vô kể, cũng đâu thấy ai ai cũng ăn được bát cơm này, cứ xem thêm đã, không vội." Nghe vậy, Hoắc Cẩm Tích lười biếng dựa vào lưng ghế, nhấp một ngụm rượu vang: "Tình báo của Cẩu gia là linh thông nhất, sau này còn phải nhờ cậy cậu nhiều." "Chuyện nên làm thôi." Ngô Lão Cẩu đầu cũng không ngẩng, tiếp tục ăn.

Hai người tám trăm cái tâm cơ, mỗi người đều có tính toán riêng, ai cũng không nói toạc ra. ...

Sáng sớm hôm sau. "Hôm nay đánh dấu." Việc đầu tiên Trần Mộc làm sau khi kết thúc một đêm thông tiêu tu luyện chính là điểm danh hàng ngày.

Mấy ngày nay, hắn cơ bản không ngủ nghê gì mấy, mỗi đêm đều trải qua trong quá trình tu luyện Kim Quang Chú, căn bản không cảm giác được thời gian trôi qua, ngược lại tinh thần và các trạng thái khác đều càng ngày càng tốt.

Sự thăng tiến hiển nhiên dễ thấy! 【 Đinh!

LV1 Gia tộc Nhật thiêm thành công! 】 【 Chúc mừng ký chủ hoạch đắc 'Đoán Thể Dược Tề phối phương'! 】 【 Đoán Thể Dược Tề: Sau khi phục dụng có thể nâng cao thể phách hiệu quả, bài trừ tạp chất trong cơ thể, tu phục ám tật; Cường độ nâng cao dựa trên cơ sở thân thể cá nhân, sau khi sử dụng ba lần hiệu quả sẽ giảm mạnh. 】 "Đồ tốt!" Đọc kỹ mô tả, mắt Trần Mộc sáng lên.

Từ khi rời Trần Gia Trấn đến nay, ngày nào hắn cũng không bỏ lỡ việc điểm danh.

Tuy nói phần thưởng mấy ngày trước cũng không tệ, nhưng đều là vũ khí, vật phẩm tiêu hao như Hắc Kim Đường Đao, Lôi Kích Đào Mộc Kiếm, Cực Phẩm Chu Sa, hoặc là mấy loại thiên tài địa bảo có niên đại khá ổn.

So ra thì phối phương 'Đoán Thể Dược Tề' này tuyệt đối được tính là phần thưởng tinh phẩm tương đối tốt! "Sử dụng ba lần sau đó hiệu quả giảm mạnh, nói vậy thì thể phách của tất cả thành viên thân vệ đội hắn là còn có thể nâng cao thêm ba lần." "Quả thật là phần thưởng tương đối tốt, quan trọng nhất là toàn viên đều được nâng cao, đây mới là mấu chốt!" Đứng dậy đi vào thư phòng, Trần Mộc không

chút do dự múa bút, viết xuống mấy loại dược liệu cần thiết.

Ngoài dự liệu của Trần Mộc là, các loại dược liệu cần thiết cho loại dược tề có thể nâng cao thể phách, cải thiện thể chất hữu hiệu này lại không hề khó tìm.

Điểm khó duy nhất là liều lượng!

Chỉ cần khống chế liều lượng các loại dược liệu của 'Đoán Thể Dược Tề' trong tay mình, dù cho có người ngoài chú ý tới cũng rất khó bắt chước!

Sải bước ra khỏi phòng, Trần Mộc đưa danh sách dược liệu cần thiết cho Trần Hổ: "Hổ thúc, giao cho bên thu mua xử lý lô dược liệu này, nếu trong kho có thì lấy ra dùng trước, việc này tương đối gấp." "Không thành vấn đề, Thiếu gia." Trần Hổ gật đầu nhận lệnh, rồi nói: "Đúng rồi Thiếu gia, vốn liếng trong tay chúng ta có khả năng không còn sung túc lắm." "Yên tâm đi Hổ thúc." "Lần này đi Bình Sơn, Ta chính là để giải quyết vấn đề này." Trần Mộc châm một điếu thuốc, trầm giọng nói: "Một đi một về, đám người thân vệ đội này tùy tiện kéo ra một người đều có thể độc đương một phía, còn có thể kiếm được một khoản." "Đến lúc đó trở về, ăn trọn cái Thường Sa thành này là chuyện nước chảy thành sông." Vấn đề vốn liếng Trần Mộc vẫn luôn quan tâm mật thiết.

Duy trì vận chuyển của một gia tộc liên quan đến quá nhiều phương diện.

Cũng may gia để Trần gia mà Trần Mộc tiếp quản cũng coi như sung túc, nếu không cũng không thể chống đỡ nổi việc hắn vung tiền như rác suốt ba tháng nay.

Đương nhiên, nếu không thể nhanh chóng chuyển hóa sức chiến đấu của thân vệ đội thành nguồn thu tài chính tương ứng, thì dù gia để có sung túc đến đâu cũng không chịu nổi sự giày vò. "Yên tâm, Thiếu

gia." "Những ngày ngài đi Bình Sơn, tôi sẽ tranh thủ huấn luyện lô thành viên mới này." Vừa nói, Trần Hổ vừa đưa một bản danh sách qua, thấp giọng: "Mấy hảo thủ trẻ tuổi được tuyển chọn mấy hôm nay đều đến cả rồi, tổng cộng một trăm năm mươi hai người, đều đang đợi ở hậu viện." "Nhiều như vậy?" Trần Mộc hơi nhíu mày, sau đó liền hiểu ra, cười lạnh một tiếng: "Ý thức lãnh địa của đám lão Thường Sa này cũng khá đấy, hơn nữa còn biết chúng ta hiện tại đang thiếu người thiếu tiền." "Chỉ tiếc là..." "Giang hồ lăn lộn càng lâu, lá gan lại càng nhỏ!" ... "Đi thôi, Hổ thúc.

Đi kiến thức một chút." Trần Mộc cười liếc nhìn danh sách, Trần Hổ bên cạnh gật đầu đi theo, không nói thêm gì.

Việc tuyển chọn hảo thủ thế hệ trẻ vẫn luôn do Trần Hổ phụ trách, danh sách giao cho Trần Mộc hôm qua và số người đến nhà cổ hôm nay trước sau có vấn đề về số lượng.

Điều này rất rõ ràng là do đám thế lực cũ ở Thường Sa thành giở trò, nói không chừng còn là chiêu ngư mục hỗn châu (trà trộn vàng thau).

Hai người một trước một sau đi tới hậu viện.

Một trăm năm mươi hai hảo thủ trẻ tuổi, thân hình khác nhau, đứng chỉnh tề trong sân.

Đa số nhìn qua đều có vẻ sống rất túng thiếu, đương nhiên cũng có thể hiểu được, thời buổi này người có bản lĩnh chưa chắc đã có cơm ăn.

Xung quanh là ba mươi thành viên thân vệ đội, đồng loạt mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen, ai nấy đều chắp tay sau lưng đứng trấn giữ ở các cửa ra vào hậu viện.

Nhìn thấy Trần Mộc bước tới, đứng định.

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, đa phần đều có chút kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ gia chủ Trần gia lại trẻ tuổi như vậy?

Liếc mắt nhìn qua, Trần Mộc mặt sắc bình tĩnh, thản nhiên nói: "Đã các vị nguyện ý tới Trần gia chúng ta thử một lần, vậy Ta tin tưởng thành ý của các ngươi." "Trở thành thành viên Trần gia, tiền lương mỗi tháng năm đồng đại dương, bao ăn ở, cuối năm có chia hoa hồng." "Đương nhiên quan trọng nhất là, Ta có thể cho mỗi người các ngươi thể hiện ra giá trị xứng đáng của chính mình, chứ không phải... vì một miếng ăn mà sống chui nhủi." Mấy câu nói vừa thốt ra, trong đám người lập tức có xao động. "Năm đồng đại dương?

Lừa quỷ à!" "Ha ha, cầm năm đồng đại dương làm công việc bán mạng...

Trần gia tính toán khéo thật đấy!" "Đám người chúng ta tùy tiện xách ra một người, ai mà chẳng là hảo thủ?

Chương 15

Một cái mạng chỉ đáng năm đồng đại dương sao?!" "Đi thôi đi thôi, thật mất hứng, còn tưởng là công việc béo bở gì!" "Còn không bằng chân cửu vạn ở thành đông, đi xa một chuyến cũng có năm đồng đại dương tiền tươi." "Trần gia chủ!

Ngài trẻ tuổi như vậy, e là không hiểu nhiều quy củ ở Thường Sa thành chúng tôi phải không?

Thời buổi này làm ăn khó lắm!" "..." Không nằm ngoài dự đoán của Trần Mộc, cái trò mèo châm ngòi thổi gió của đám nằm vùng quả nhiên đã tới. "Ha ha." "Không muốn làm tự nhiên có thể đi." Nụ cười trên mặt Trần Mộc tắt ngấm, đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Cái giá Ta đưa ra thế nào, trong lòng mỗi người đều rõ." "Các ngươi không phải thật sự cho rằng Trần gia chúng ta đói ăn quàng, hạng người gì cũng nhận chứ?" "Người không thông qua ba lần khảo hạch, tự mình rời đi; người thông qua sẽ được gia nhập Trần gia, ghi tên vào danh sách, phát ngay tại chỗ mười đồng đại dương tiền trợ cấp!" Nghe vậy, mọi người tại trường đều nhịn không được hít sâu một hơi.

Thông qua ba lần khảo hạch, trực tiếp mười đồng đại dương trao tay?! "Tôi nguyện ý tiến hành khảo hạch!" "Tôi tôi tôi, tôi cũng nguyện ý!" "Trần gia chủ!

Mấy người chúng tôi đều nguyện ý tham gia khảo hạch!" "Khảo hạch có nguy hiểm không?

Nhà tôi còn đang cần tiền gấp..." Hiện trường lập tức loạn cào cào.

Dù là mấy tên du côn châm ngòi cũng không ngờ Trần Mộc chỉ dùng một chiêu đã phá giải tiểu kỹ xảo của bọn chúng.

Mười đồng đại dương, chỉ cần thông qua ba lần khảo hạch gia nhập Trần gia là có thể lấy được.

Chuyện tốt như vậy e là đốt đèn lồng cũng khó tìm!

Nhất thời quần tình kích động, hơn trăm người tranh nhau chen lên phía trước, sợ rớt lại phía sau không lấy được danh ngạch.

Điều kiện như vậy, ngay cả mấy tên nằm vùng do nhà khác phái tới thám thính hư thực cũng động tâm tư.

Nhân thế gian nào có trung thành tuyệt đối?

Chẳng qua là lợi ích chưa đủ nặng mà thôi.

Thấy cục diện đã định, Trần Mộc gật đầu với Trần Hổ: "Việc còn lại giao cho ông, Hổ thúc." "Vẫn theo tiêu chuẩn chúng ta đã xác định trước đó, binh quý ở tinh nhuệ chứ không quý ở nhiều!" "Yên tâm, Thiếu gia." Trần Hổ cười nhận lệnh.

Hoàn toàn không cần Trần Mộc nói nhiều, Trần Hổ là đại quản gia Trần gia, cũng biết nên đối phó với đám nằm vùng của các phe phái trà trộn vào như thế nào, càng biết nên lựa chọn những hảo thủ trẻ tuổi này ra sao để mở rộng thực lực Trần gia.

Nhìn thấy từng màn trong hậu viện, các thành viên thân vệ đội chịu trách nhiệm trực ban đều không nhịn được cười. "Vẫn còn quá non a!" Một thành viên thân vệ đội cảm thán: "Bọn họ thật sự tưởng rằng ba vòng khảo hạch nhập môn của Trần gia chúng ta đơn giản như vậy sao?

Mười đồng đại dương kia không dễ cầm đâu!" Người bên cạnh cũng cười, gật đầu nói: "Đúng là đạo lý này." "Hồi đó ta vì muốn thông qua ba vòng khảo hạch của Thiếu tộc trưởng, suýt chút nữa là đi tong nửa cái mạng." Lại có một người chen lời, thổn thức không thôi: "Ai mà ngờ được chuyện sau này chứ?

Theo Thiếu tộc trưởng mới được bao lâu?

Hiện tại xách riêng ta ra ngoài cũng có thể chống đỡ được mặt tiền rồi chứ nhỉ?" "Muốn ta nói thì, mất nửa cái mạng cũng đáng, quá đáng giá!" Ba người đang tán gẫu, quay đầu thấy Tiểu đội trưởng bước tới, lập tức thẳng lưng. "Trong giờ trực ban mà tán gẫu, lần sau còn tái phạm trừ thẳng lương tháng đó!" Tiểu đội trưởng mặt mũi nghiêm túc, trầm giọng nói: "Vừa nhận lệnh của Thiếu tộc trưởng, đội ngũ chia lại lần nữa, nhóm chúng ta phải lưu thủ tại Thường Sa thành, nhiệm vụ gian cự!" Nghe vậy, có người vẻ mặt nghi hoặc, thấp giọng nói: "Đội trưởng, Thiếu tộc trưởng lại muốn dẫn người ra ngoài?

Lần trước đi Phong Sơn tôi đã không kịp đi theo, lần này tôi có thể đi không?" "Cậu?

Cậu đi cái rắm." "Ông đây còn không có cơ hội đi!" Tiểu đội trưởng trừng mắt nhìn người nọ, trầm giọng nói: "Làm tốt việc trong phận sự của mình, sự sắp xếp của Thiếu tộc trưởng chưa từng sai bao giờ." "Hơn nữa." "Cậu tưởng ở lại Thường Sa thành hỗ trợ Hổ thúc làm việc là nhẹ nhàng sao?

Trong cái Thường Sa thành này, chỗ nào cũng là lũ quỷ ăn thịt người không nhả xương, còn hung hiểm hơn cả cương thi nhiều!" ...

Sau khi giao toàn quyền việc khảo hạch thành viên mới cho Trần Hổ, Trần Mộc không còn nhúng tay vào quản nữa.

Hắn đánh tan đội thân vệ trăm người ban đầu, chỉnh hợp lại thành mười đội ngũ, còn luyện chế hai trăm phần 'Đoán Thể Dược Tề'.

Thực tế cũng chứng minh năng lực của Trần Hổ ở phương diện này quả thật xuất chúng, ánh mắt nhìn người càng có thể nói là độc lạt vô cùng.

Những người trẻ tuổi mà ông ta chọn ra, người nào người nấy

đều có tâm tính phi phàm, ngộ tính và năng lực học tập cũng tương đối tốt. "Hổ thúc, lại có năm người không chịu nổi khảo hạch, rút lui rồi." Cửu đội trưởng phụ trách hỗ trợ Trần Hổ lại đưa tới một danh sách mới.

Trần Hổ nhìn lướt qua, gật đầu nói: "Ngày mai là khảo hạch lần hai rồi, đám nằm vùng còn lại kia cũng nên không chịu nổi mà rút thôi." "Tính toán thời gian, Thiếu gia bọn họ hiện tại... chắc đã ra khỏi địa phận Thường Sa rồi nhỉ?" Cửu đội trưởng gật đầu: "Chắc là vậy." "Hy vọng Thiếu gia lần này thuận lợi." "Tiếp tục lưu ý tình hình bên khảo hạch, có đầu gấu và kẻ gây sự là rất bình thường, âm thầm ghi lại là được." Trần Hổ trầm tư một chút rồi nói: "Đúng rồi, chuẩn bị vài phần lễ phẩm, chiều nay chúng ta ra ngoài một chuyến." Cửu đội trưởng cũng là người tâm tư linh hoạt, thấp giọng hỏi: "Chúng ta đi bái phỏng mấy thế gia trộm mộ kia?" "Đúng, ngoài mặt phải đi một chuyến." Trần Hổ đứng dậy giãn gân cốt, hài lòng vỗ vai Cửu đội trưởng: "Đoán Thể Dược Tề mà Thiếu gia chế ra quả nhiên lợi hại." "Kẻ bình thường như ta không ngờ cũng được nâng cao không ít, rốt cuộc cũng không đến mức làm kẻ kéo chân sau." Nghe Trần Hổ nhắc tới 'Đoán Thể Dược Tề', vẻ khâm phục trên mặt Cửu đội trưởng càng đậm, thổn thức: "Nhắc tới Đoán Thể Dược Tề này, mấy tên nhóc dưới tay tôi cũng chịu không ít khổ sở." "Có điều, sự thăng tiến của mấy đứa đó lại khiến tôi cũng đỏ mắt!" "Hiện tại một đứa chắc cũng chấp được hai ba đứa trình độ trước kia, gần như tăng gấp hai ba lần!" Trần Hổ gập cuốn sổ trên bàn lại, chậm rãi uống ngụm trà, thản nhiên nói: "Chiêu này cũng là một vòng trong kế hoạch của Thiếu gia đấy!" "Kế hoạch?

Phiền Hổ thúc chỉ điểm đôi chút?" Cửu đội trưởng hơi ngẩn ra. "Thiếu gia không có ở đây, thân vệ đội cũng mang đi một nửa." "Lúc này chẳng phải đúng là lúc trong nhà trống rỗng sao?" "Nhưng ai lại

biết một nửa thân vệ đội còn lại này...

đủ để chống lại gấp ba lần kẻ địch?" Trần Hổ cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: "Đây chính là một tấm thiệp mời mà Thiếu gia gửi cho đám lão giang hồ ở Thường Sa thành!" "Không đến, thì sau này cũng đừng có gan mà đến nữa." "Đến rồi, thì tất cả đều phải bỏ mạng lại đây." Cửu đội trưởng bên cạnh nhược hữu sở tư, dần dần hiểu ra.

Trần Hổ vỗ vai Cửu đội trưởng cười nói: "Mấy chuyện này cậu không cần nghĩ nhiều, chỉ cần biết Thiếu gia sẽ không hại các cậu là được." "Huống hồ." "Nếu không phải tuyệt đối tin tưởng, Thiếu gia sao có thể giao thứ như 'Đoán Thể Dược Tề' cho các cậu?

Lại sao có thể để các cậu cùng ta trấn thủ nhà cổ?" Một phen lời nói thâm nhập thiển xuất, cực kỳ am hiểu lòng người. ...

Tám ngày sau, trong địa phận Tương Tây.

Đội ngũ năm mươi nhân mã chỉnh tề đã thu hút sự chú ý và liếc nhìn của rất nhiều người.

Đồng thời, rất nhiều toán thổ phỉ hưởng mã nhỏ lẻ dọc đường, cơ bản chỉ vừa chạm mặt đã bị tiêu diệt toàn bộ, ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có!

Trang bị tinh lương, phối hợp ăn ý, thực lực cá nhân cường hãn, vô số ưu thế như vậy cộng lại, đám hưởng mã thổ phỉ bình thường căn bản không đỡ nổi dù chỉ một lần xung kích của thân vệ đội Trần gia!

Năm mươi thành viên thân vệ đội, dưới sự dẫn dắt của Trần Mộc lại tiến hành một lần hành quân đường dài.

Ngoài đi đường thì là nghỉ ngơi, tu luyện, giết hưởng mã.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây cũng là Trần Mộc chú trọng vào

phương diện thực chiến, thêm một lần nữa cường hóa huấn luyện năm mươi người này!

Ngay từ sau khi tuyển chọn một nhóm thành viên mới bắt đầu khảo hạch không bao lâu, nhà cổ Trần gia ở Thường Sa thành đã vơi đi một nửa.

Ba mươi thành viên hộ vệ đội do Trần Tiểu Đao đứng đầu, sau khi dùng qua 'Đoán Thể Dược Tề' lần thứ nhất, đã toàn bộ tu luyện Kim Quang Chú đến tầng thứ LV1!

Sơ khuy môn kính, nhưng cũng tương đương với ba mươi chiến lực Luyện Khí tiền kỳ.

Ngoài ra còn có hai mươi người, lấy Trần Tam Căn cầm đầu, toàn bộ tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp'.

Nhờ vào điều kiện tiện lợi của Thường Sa thành, Huyết Cổ trong tay hai mươi người này đã được thúc đẩy gần xong, cộng thêm bọn họ cũng đã dùng qua 'Đoán Thể Dược Tề' lần thứ nhất, sức chiến đấu của mỗi người cũng không thể khinh thường!

Đặc biệt là Trần Tam Căn, thiên phú của người trẻ tuổi này về phương diện pháp môn luyện thi thực sự khiến Trần Mộc phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nếu cho hắn đủ điều kiện và thời gian, luyện chế ra một lô Huyết Thi thực lực cường đại hoàn toàn không phải việc khó gì!

Tương tự như tà tu tinh thông pháp môn luyện thi, sức chiến đấu hoàn chỉnh của bọn họ nên là song trọng sức mạnh hình thành từ bản thân cộng với Huyết Thi, chứ không phải như trước mắt, chỉ có một con Huyết Cổ phòng thân mà lại không có một con Huyết Thi đủ mạnh để sử dụng.

Đương nhiên, kế hoạch tế luyện Huyết Thi này, Trần Mộc dự

định sẽ bắt tay thực hiện sau khi kết thúc chuyến đi Bình Sơn.

Cổ mộ quanh Thường Sa thành rất nhiều, dược liệu dự bị cho Huyết Thi tự nhiên có thể tùy ý lựa chọn.

Chương 16

Huống hồ, việc tế luyện huyết trì quan trọng nhất của pháp môn luyện thi, Trần Mộc cũng đã sớm chọn xong mục tiêu.

Ví dụ như thương hội Phù Tang, thương hội Sư Tử, v.v...

Thương hội của đám người ngoại quốc ở Thường Sa thành không ít, thành viên thương hội lưu thủ cũng không thiếu.

Một đám huyết nhị tuyệt giai như vậy, không dùng thì phí. "Tiểu Đao, người phái đi trinh sát đã về chưa?" Trần Mộc ghìm cương ngựa, giảm tốc độ, quay đầu nhìn Trần Tiểu Đao bên cạnh. "Đã về rồi thưa Gia chủ." "Tình báo cụ thể không khác biệt lắm so với những gì chúng ta thám thính được trước đó.

Đại đội đạo phỉ và binh sĩ của Thường Thắng Sơn đã kéo đến gần Lão Hùng Lĩnh rồi." Trần Tiểu Đao do dự một chút, thấp giọng hỏi: "Chúng ta có cần chạm mặt bọn họ không?" Sơ lược tính toán thời gian một chút, Trần Mộc nhìn Miêu trại phía xa, lắc đầu: "Chúng ta vào Lão Hùng Lĩnh đổi một đường khác đi Bắc trại, cướp lấy con kỳ trân dị thú ở địa phương đó trước đã." "Kỳ trân dị thú?" Trần Tiểu Đao không hiểu, mặt đầy nghi hoặc. "Ừ, là một con gà trống trong cơ thể có chứa một tia máu phượng, tên gọi Phượng Minh Nộ Tình Kê." "Thông báo cho tất cả mọi người!" Trần Mộc phất tay, mở miệng hạ lệnh: "Trước khi trời tối, nhất định phải đến được Bắc trại của Lão Hùng Lĩnh, bắt lấy con Gà Phượng Minh Nộ Tình này!" Lão Hùng Lĩnh, Nam trại.

Một đội người ăn mặc như thương nhân buôn bán nhỏ vừa bước vào Nam trại đã bị rất nhiều người Miêu bao vây.

Thậm chí có vài thợ săn địa phương đã cầm súng kíp đứng trong

bóng tối, hông đeo dao săn, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Người Miêu ở vùng Lão Hùng Lĩnh phân chia thành Sinh Miêu và Thục Miêu.

Sinh Miêu cực kỳ thù địch với người Hán, thường không qua lại.

Thục Miêu thì đỡ hơn một chút, nhưng vẫn giữ lòng cảnh giác rất cao đối với người Hán.

Nhóm người này tổng cộng bốn người.

Kẻ cầm đầu đầu đội mũ rơm, trên mặt đeo một cặp kính râm tròn kiểu thầy bói, khí vũ bất phàm.

Người này không ai khác chính là Tổng bả đầu của Tả Lĩnh lực sĩ, Trần Ngọc Lâu.

Sau lưng hắn, hai kẻ một cao một thấp là Côn Luân và Hoa Mã Quải.

Còn kẻ mang một thân đầy phỉ khí là La Lão Oai, một tên trùm quân phiệt dưới trướng Trần Ngọc Lâu. "Kìa các vị huynh đệ!

Ngàn vạn lần đừng hiểu lầm!" "Mấy người chúng tôi chỉ là thương nhân buôn bán nhỏ, hôm nay đi ngang qua quý bảo địa, chỉ muốn đổi ít lâm sản thôi." "Mong các vị tạo chút thuận lợi, ha ha." Trần Ngọc Lâu cười ha hả nói, ra hiệu cho đám người phía sau đặt quang gánh xuống.

Có người Miêu thạo tiếng Hán mở miệng giải thích: "Họ nói mình là thương nhân, đến đây muốn đổi ít lâm sản!" "Đúng đúng đúng, cứ xem tự nhiên, xem tự nhiên." Trần Ngọc Lâu mặt mang nụ cười, thuận theo câu chuyện mà làm thân.

Nghe vậy, đám người Miêu nhao nhao sán lại gần, lục lọi xem xét trong mấy cái quang gánh.

Mấy tên thợ săn vẫn ôm súng kíp, duy trì cảnh giác.

Sau một hồi giao thiệp, Trần Ngọc Lâu miệng lưỡi trơn tru, tốn không ít nước bọt mới an ủi được cảm xúc của đám người Miêu ở Nam trại, bắt đầu trao đổi hàng hóa và dò la tin tức.

Bận rộn một hồi lâu. "Trần Tổng bả đầu, theo ngài thấy, ngôi mộ lớn đời Nguyên trong Bình Sơn này... chúng ta làm sao cũng phải tính là người đến đầu tiên chứ nhỉ?" La Lão Oai cười ha hả vuốt râu cằm, đắc ý không thôi: "Đến lúc đó đại bộ đội của chúng ta trực tiếp kéo sang, tiên sư nó, san phẳng cái trại này trước!" "Mẹ kiếp, lão tử chưa bao giờ bị người ta chĩa súng vào mặt như thế!" "Ha ha, La soái bớt nóng, không vội." Trần Ngọc Lâu mân mê chiếc quạt xếp trong tay, ra vẻ cao nhân.

Đang nói chuyện, phía sau có một nữ tử bước nhanh tới, tên gọi Hồng Cô Nương. "Lão đại." "Có chút tình huống." Hồng Cô Nương ghé sát vào Trần Ngọc Lâu, hạ thấp giọng nói: "Vừa nhận được bồ câu đưa thư, nói là có một nhóm người đã đi về phía Bắc trại của Lão Hùng Lĩnh." "Bắc trại?" Trần Ngọc Lâu nhíu mày. "Đúng, Bắc trại." "Nhóm người này kỷ luật cực cao, mỗi người một con ngựa nhanh, trang bị dường như cũng rất tốt, đi thẳng tới Bắc trại không hề dừng lại." Hồng Cô Nương báo cáo xong tình báo, khoanh tay đứng sang một bên.

Tình huống đột phát này khiến Trần Ngọc Lâu mạc danh cảm thấy có chút lo lắng. "Tổng bả đầu, tình huống gì vậy?" La Lão Oai thấy sắc mặt Trần Ngọc Lâu không tốt, nghi hoặc hỏi: "Sao thế, chẳng lẽ có kẻ cướp trước chúng ta thật à?" Trần Ngọc Lâu trầm tư một chút, ngay sau đó mở miệng hạ lệnh: "Quải Tử!

Bán tháo hết hàng trong tay, đập tiền thuê một gã hướng đạo địa phương, chúng ta lập tức khởi hành đi Bình Sơn!" Quay đầu lại, Trần

Ngọc Lâu vỗ vỗ quạt xếp trong tay, nói với La Lão Oai: "Tình huống có biến, có người đi đường tắt đến thẳng Bắc trại, không biết là thần thánh phương nào, chúng ta cũng phải tăng tốc độ thôi." "Gửi bồ câu đưa thư cho các huynh đệ." "Hoàng hôn chiều nay, đại đội nhân mã phải theo kịp!" ...

Cùng lúc đó, tại Bắc trại Lão Hùng Lĩnh.

Trần Mộc dẫn theo năm mươi thành viên Thân vệ đội, trực tiếp xuyên qua Sa Đao Câu trong núi, đến được Bắc trại.

Sa Đao Câu một đầu nối liền với Bình Sơn, đầu kia chính là Bắc trại, hay còn gọi là Kim Phong trại, trại lớn nhất quanh vùng Lão Hùng Lĩnh.

Ngoài dự đoán là nhóm người Trần Mộc không gặp phải quá nhiều sự tra hỏi, tùy tiện đưa một ít muối ăn và các loại nhu yếu phẩm khan hiếm, liền vào được trong trại. "Trong Kim Phong trại có cả người Miêu lẫn người Hán.

Tiểu Đao, đi tìm vài người Hán hỏi đường." "Vâng, Gia chủ!" Trần Tiểu Đao nhận lệnh, điểm vài thành viên cưỡi ngựa đi, đồng thời mang theo không ít muối ăn và vật tư.

Ở cái trại Miêu nơi góc núi hẻo lánh này, đại dương hay vàng bạc bên ngoài cũng không dùng được, ngược lại muối ăn là thứ vô cùng khan hiếm, là đồng tiền mạnh!

Không bao lâu sau, Trần Tiểu Đao đã dẫn về một người đàn ông Hán ở Kim Phong trại. "Nhìn bộ dạng ngươi, có vẻ đã sống ở Kim Phong trại này khá nhiều năm?" Trần Mộc nhìn người nọ một cái, trầm giọng nói: "Đường đi Bình Sơn ngươi có rõ không?

Nếu rõ thì làm hướng đạo cho ta, thù lao mười đồng đại dương." "Rõ, rõ chứ ạ, ngài tìm tôi là đúng người rồi!

Tôi ở vùng Lão Hùng Lĩnh này phải đến hai mươi năm rồi!" Người nọ nghe thấy giá cao như vậy, lập tức gật đầu đồng ý.

Thấy năm mươi thành viên Thân vệ đội kỷ luật cực cao, không giống người thường, gã hướng đạo lộ vẻ nghi hoặc, thấp giọng hỏi: "Nhìn đám thuộc hạ tinh binh của đại gia đây, có vẻ cũng không phải quân phiệt vùng Tương Âm?

Ngài đi Bình Sơn... chẳng lẽ cũng là vì ngôi mộ lớn đời Nguyên trong truyền thuyết?" "Phải mà cũng không phải." "Ta hỏi trước, Kim Phong trại có một lão dược nông, ngươi biết không?" Trần Mộc mở miệng hỏi.

Trung niên hướng đạo nghe vậy vội vàng gật đầu: "Người này tôi rất thân, sao ạ, đại gia ngài còn muốn thu mua dược liệu?" "Muốn thu mua dược liệu thì đến Lão Hùng Lĩnh là đúng chỗ rồi!" "Đừng nói nhảm, dẫn đường." Trần Tiểu Đao lạnh lùng nói phía sau.

Gã trung niên hướng đạo lập tức ngậm miệng, không dám nói nhiều.

Sống được ở Kim Phong trại hơn hai mươi năm, đầu tiên phải có bản lĩnh quan sát sắc mặt, càng phải tinh thông cái gọi là "gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ", nếu không làm sao sống được đến giờ?

Đi loanh quanh một hồi, đoàn người đến bên ngoài một tòa nhà sàn (điếu cước lâu).

Năm mươi thành viên Thân vệ đội nhất ti bất cẩu, vững vàng dừng lại.

Ngay cả động tác kéo dây cương xuống ngựa cũng đều tăm tắp.

Trận thế như vậy lập tức kinh động một lão già trong sân, lão ta ba chân bốn cẳng định bỏ chạy. "Kìa!

Lão dược nông đừng chạy!" Trung niên hướng đạo vội vàng chạy vào sân, liên tục xua tay: "Vị đại gia tôi dẫn tới là muốn tìm ông thu mua dược liệu, ông mà chạy, mối làm ăn này tôi tìm người khác đấy!" Nghe vậy, lão dược nông mới dừng bước, nhìn kỹ nhóm người Trần Mộc.

Chương 17

Kỷ luật nghiêm minh, trầm mặc như dao, người nào cũng cưỡi ngựa cao to, trang bị tinh lương, nghiễm nhiên như năm mươi thanh lợi nhận đã tuốt khỏi vỏ, nhiếp nhân tâm phách!

Đây không giống đám binh lính càn quấy dưới trướng lũ quân phiệt, lão dược nông lúc này mới hơi yên tâm một chút. "Tất cả tại chỗ chờ lệnh, Tiểu Đao đi theo ta." Trần Mộc hạ lệnh, xoay người xuống ngựa.

Trần Tiểu Đao theo sát phía sau, hai người một trước một sau vào sân.

Còn chưa đứng vững, đã nghe thấy một tiếng gà gáy ngạo nhiên vang lên, tiếng gáy chấn động màng nhĩ, rõ ràng lọt vào tai.

Tiếng gáy này lại khiến người ta sinh ra cảm giác tâm thần chấn động!

Ánh mắt Trần Mộc di chuyển theo, liếc mắt liền thấy con Phượng Minh Nộ Tình Kê kia.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, hắn đã biết chuyến này đi đúng rồi!

Trong lồng gà, con gà trống lớn oai phong lẫm liệt, khí vũ hiên ngang.

Kỳ lạ nhất là thần thái của nó cực kỳ cao ngạo, mào gà vừa to vừa đỏ, tựa như đội một ngọn lửa đang rực cháy!

Nhất là dưới ánh nắng ban trưa, lông vũ trên thân gà tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, móng vuốt sắc bén, không giống phàm vật. "Khá cho một con Phượng Minh Nộ Tình Kê, quả nhiên bất phàm." "Dường như còn mạnh hơn so với dự đoán của ta một chút..." Trần Mộc thầm

nghĩ trong lòng, hắn đã quyết định chủ ý phải mang con Phượng Minh Nộ Tình Kê này đi.

Trân kỳ dị thú như vậy mang theo bên người tuyệt đối là một trợ lực lớn!

Chính cái gọi là "Kê minh nhất thanh thiên hạ bạch" (Gà gáy một tiếng sáng cả bầu trời), gà trống báo hiệu bình minh, càng có ý nghĩa phân chia âm dương, cho nên trong rất nhiều thủ đoạn trừ tà, thường dùng đến máu mào gà để trấn áp tà vật!

Trần Tiểu Đao bên cạnh cũng giật mình, không khỏi nhìn thêm vài lần. "Đại gia, ngài xem cần loại dược liệu gì?" Trung niên hướng đạo dẫn Trần Mộc ngồi xuống, cười ha hả nói: "Muốn nói trong Kim Phong trại này ai biết hái thuốc nhất, thì chắc chắn là lão dược đầu rồi!" "Chỉ cần ngài muốn, không có dược liệu gì mà lão ấy không tìm được." Lão dược nông ngồi đối diện, vừa uống trà vừa lén đánh giá Trần Mộc, trong lòng thầm tính toán.

Trần Mộc nhìn thấy hết, cười khẽ một tiếng: "Không cần xem, tất cả dược liệu trong nhà này ta bao hết.

Ngoài ra, ta dự định tuyến đường nhập dược liệu sau này cũng sẽ đi qua chỗ ông một nhánh." "Lời ấy là thật?!" Lão dược nông sắc mặt biến đổi.

Bình thường thương đội đi lại vùng Lão Hùng Lĩnh vốn đã ít, khó khăn lắm mới có một hai thương đội muốn thu mua dược liệu thì đều kén cá chọn canh, hận không thể đòi toàn những cây thuốc già trăm ngàn năm tuổi. "Vừa đoán đã biết là đại thiếu gia nhà nào đó, không hiểu nghề a!" Lão dược nông trong lòng thầm vui, trên mặt lại cố ý bày ra tư thái đã quen sóng to gió lớn: "Dược liệu Kim Phong trại chúng tôi hái về, thường xuyên có thương đội từ Tứ Cửu thành đến thu mua." "Có lúc giá mở cao tôi cũng chẳng thèm bán, vì sao ư?"

"Đám người Hán đó không phúc hậu a!" Gã trung niên hướng đạo bên cạnh mặt đầy mờ mịt, Tứ Cửu thành có thương đội đến từ bao giờ?

Chợt nghĩ lại, gã giật mình, vội vàng ngăn lão dược nông lại, ghé tai nói nhỏ: "Lão dược đầu, ông điên rồi à?

Nhìn người mà ra giá là không sai, nhưng ông cũng không xem những vị đại gia này là ai?!" Lão dược nông quay lưng lại, thấp giọng nói: "Ngươi không hiểu, muốn bán hàng tồn trong tay giá cao, trước tiên phải tự nâng giá trị bản thân!" Hai người lầm rầm to nhỏ, tiếng tuy bé nhưng Trần Mộc lại nghe rõ mồn một, thở dài một hơi.

Trần Tiểu Đao bên cạnh hiểu ý, "bạch" một tiếng ném ra hai cọc đại dương, mỗi cọc hai mươi đồng, ra tay không thể bảo là không hào phóng!

Lão dược nông giật nảy mình, trên mặt già nua nở nụ cười: "Các hạ quả nhiên tài đại khí thô, không giống đám thương đội ki bo bủn xỉn kia." "Đừng nói nhảm." "Hiện tại ta thu hết tất cả dược liệu trong tay ông." Trần Mộc ánh mắt hơi lạnh, trầm giọng nói: "Sau này ta cũng có thể sắp xếp thương đội định kỳ đến chỗ ông thu mua, chỗ này coi như tiền cọc." "Trừ cái đó ra." "Con gà trống kia ta muốn mang đi." Mấy câu vừa thốt ra, lão dược nông trong lòng thầm kêu "thịt ngon dâng đến miệng", vội vàng lắc đầu: "Không được không được, gà trống nhà tôi không bán, đánh chết cũng không bán!" *Cạch.* Lời còn chưa dứt, Trần Tiểu Đao bên cạnh đã rút súng Bác Xác ra.

Lão dược nông sắc mặt trầm xuống, cười lạnh nói: "Định cưỡng ép mua bán sao?

Không biết các người giết lão già này rồi thì có ra khỏi trại được không?" "Khu khu môn nhân Kim Trạch Lôi Đàn, thật sự tưởng mình là một nhân vật rồi sao?" Ngón tay Trần Mộc nhẹ nhàng điểm lên mặt bàn, hộ thể kim quang bạo khởi!

Tựa như một lớp pháp y bằng vàng ròng, kêu phần phật!

Chỉ thấy ngón tay hắn khẽ điểm, một đạo kim tuyến mãnh liệt lao ra, dễ dàng chém chiếc bàn gỗ trước mặt làm hai đoạn!

Kim tuyến sắc bén vô cùng tựa như rắn độc, nhẹ nhàng bay lượn trước mặt lão dược nông! "Sao ngươi biết ta là môn nhân Kim Trạch Lôi Đàn?" "Một thân kim quang này của ngươi..." Lão dược nông hít ngược một hơi khí lạnh, hai mắt trợn tròn: "Chẳng lẽ ngươi là đệ tử chính thống của Đạo môn xuống núi du lịch?

Chiêu này của ngươi chẳng lẽ là Kim Quang Chú trong truyền thuyết?!" Trần Mộc không đáp, đạo kim tuyến kia du di đi, dễ như trở bàn tay xé rách lồng gà tạo thành một lỗ hổng.

Phượng Minh Nộ Tình Kê đang muốn bỏ chạy, bỗng nhiên bị kim tuyến quấn chặt hai cánh hai chân, treo ngược lên, bị Trần Mộc ném vào trong một cái gùi tre.

Trần Tiểu Đao bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, sấn lên hai bước bịt kín gùi, mang ra treo lên ngựa. "Tương Tây có hai nhà Lôi Đàn, Hồ Trạch và Kim Trạch, làm cái nghề đuổi thi." "Thật sự tưởng ta không hiểu nghề sao?" Trần Mộc chậm rãi đứng dậy, tùy tiện thu hồi Kim Quang Chú: "Vụ buôn bán này làm hay không làm đã không quan trọng nữa rồi.

Ngươi thật sự tưởng... ta không ra khỏi được Kim Phong trại này?" "Không dám!" Lão dược nông vội vàng đứng dậy, quỳ rạp xuống đất: "Là lão nhi có mắt không tròng nhìn lầm sơn môn, còn xin đạo gia thủ hạ lưu tình!" Trung niên hướng đạo bên cạnh trực tiếp ngẩn tò te, nhất là khoảnh khắc Trần Mộc bạo phát hộ thể kim quang vừa rồi.

Các loại truyền thuyết về thần tiên, đạo pháp cứ như điên cuồng nhảy múa trong đầu gã! "Đại gia!

Việc này không liên quan đến tôi a!" Phản ứng lại, trung niên hướng đạo cũng dập đầu xuống đất. "Tiểu Đao, thu hết dược liệu nhà lão, rút lui." Trần Mộc lười để ý đến lão dược nông, thành ý đã đưa ra rồi mà còn lên mặt, đó chính là giả vờ ngây ngô, chết không đáng tiếc.

Dược liệu trong nhà lão dược nông bị Trần Tiểu Đao dẫn người vơ vét sạch sẽ.

Trung niên hướng đạo cũng bị mang đi.

Phải một lúc lâu sau, mãi đến khi Trần Mộc dẫn Thân vệ đội đi xa dần, lão dược nông mới từ dưới đất bò dậy, trên mặt đất vẫn còn rơi lại hai cọc đại dương gói giấy đỏ, không hề sứt mẻ. "Thủ đoạn kia chắc chắn là Kim Quang Chú không sai, nhưng chưa từng thấy cảnh giới bực này, chẳng lẽ là đệ tử trực hệ của Đạo môn nào xuống núi?

Tại sao lại đến Bình Sơn?" Lão dược nông sợ hãi một trận, thực lực mà Trần Mộc vừa triển hiện, e rằng muốn tàn sát cả cái Kim Phong trại này cũng không phải việc khó!

Nghĩ lại, lão dược nông bỗng nhìn về hướng Bình Sơn, lẩm bẩm tự nói: "Chẳng lẽ... hắn đến vì Nguyên đại Thi vương kia?" ...

Đến chập tối, sắc trời dần tối sầm.

Trần Mộc đích thân dẫn năm mươi thành viên Thân vệ đội, dưới sự dẫn dắt của gã hướng đạo tiến vào địa phận Bình Sơn.

Phía trước không xa chính là một tòa Toàn Quán (nhà trọ giữ xác) đã lâu không ai hỏi thăm. "Đại gia, quanh đây chỉ có Toàn Quán này là chỗ có thể nghỉ chân, nếu ngài cảm thấy không có vấn đề gì thì tối nay chúng ta nghỉ ở đây." "Vốn dĩ chỗ này còn có một người trông coi thi thể, biệt hiệu là Háo Tử Nhị Cô." Trung niên hướng đạo thở dài, mở miệng nói: "Nhưng mấy hôm trước nghe nói vị Háo Tử Nhị Cô này đã nhiễm bệnh chết rồi, hiện giờ thi thể đang quàn tại nhà sau." "Ừm."

Trần Mộc gật đầu, đưa mắt quan sát kỹ Toàn Quán một vòng.

Nơi này hẳn là do một ngôi miếu sơn thần hoang phế cải tạo thành, quy mô không nhỏ, phân thành ba gian trước sau, tường trắng ngói đen, toát lên vẻ âm u.

Chỉ có điều, Toàn Quán hay Nghĩa Trang vốn là chỗ cho người chết ở, đối với người sống mà nói, có thoải mái đến đâu cũng chẳng dễ chịu. "Gia chủ, hay là để tôi dẫn người vào thám thính trước?" Trần Tiểu Đao chắp tay thỉnh mệnh.

Trần Tam Căn bên cạnh lại ghé tới, thấp giọng nói: "Gia chủ, Toàn Quán này từ trong ra ngoài đều toát ra âm khí nồng nặc, cộng thêm không người trông coi, e là thi thể quàn bên trong..." "Đã có điềm báo thi biến!" Nếu là người khác nói câu này, Trần Mộc tự nhiên không tin.

Nhưng Trần Tam Căn, đội trưởng đội 2 dưới trướng hắn, tu luyện chính là "Cửu Trọng Luyện Thi Pháp", cảm ứng đối với âm khí nhạy bén vô cùng!

Chương 18

"Thi thể quàn trong Toàn Quán này ước chừng có bao nhiêu?" Trần Mộc nhìn sang gã hướng đạo.

Trung niên hướng đạo lắc đầu cười khổ: "Đại gia làm khó tôi rồi, bình thường tôi cũng không dám lai vãng đến chốn này." "Vùng Lão Hùng Lĩnh là nơi hẻo lánh, phu cõng xác bên ngoài đại để là nửa năm tới một lần.

Tính toán thời gian, cũng khoảng nửa năm chưa có người tới rồi." Ở cái nơi hoang vu dã lĩnh này, Toàn Quán lại là chốn tàng âm nạp cấu, cộng thêm không có người trông xác, ai biết được sẽ có bao nhiêu thứ bẩn thỉu chui vào?!

Có thi biến là bình thường, không có mới là chuyện lạ. "Nếu thật sự đã dậy xác (khởi thi), vậy thì không còn cách nào khác." Trần Mộc day day mi tâm, hạ lệnh: "Tiểu Đao, ngươi dẫn đội vào dọn dẹp, phàm có cương thi, giết chết tại chỗ!" "Cố gắng hết sức đừng làm tổn hại đến thi thể vô tội." "Vâng, Gia chủ!" Trần Tiểu Đao trầm giọng nhận lệnh.

Vung tay lên, ba tiểu đội mười người xếp thành ba hàng.

Mọi người đều thay vũ khí bằng kiếm gỗ đào, thương đao gỗ đào, ngoài ra còn có người mang theo gạo nếp, chu sa để phòng khi cần thiết.

Nhìn ba mươi người này bình tĩnh tiến lên, gã hướng đạo mặt đầy nghi hoặc, trong lòng cũng thầm lo lắng: "Vị đại gia này nhìn cũng không giống kẻ ngu, nhưng nếu trong Toàn Quán có cương thi thật, ba mươi người có đủ không?" "Đi thôi, chúng ta cũng vào xem." Trần Mộc phất tay hạ lệnh, cưỡi ngựa đi theo.

Cửa chính Toàn Quán mở toang, ba mươi thành viên Thân vệ đội đi đầu nhanh chóng kết thành một vòng chiến.

Tụm năm tụm ba để đảm bảo lực sát thương lớn nhất. "Nghe khẩu lệnh của ta!!" Còn chưa đến cửa, đã nghe thấy tiếng hô cao của Trần Tiểu Đao vang lên!

Trong chốc lát, âm phong trong Toàn Quán thổi mạnh!

Gió lùa qua khe cửa phát ra tiếng nức nở như quỷ khóc sói gào.

Sắc trời bên ngoài cũng không biết vì cớ gì mà chuyển xấu đột ngột!

Mây đen vần vũ, chỉ trong nháy mắt trời đã tối sầm hơn nửa, e là không bao lâu nữa sẽ có một trận mưa xối xả. "Quả thực là thi biến." Trần Mộc tùy tiện ném dây cương cho hướng đạo, sải bước đi tới trước cửa Toàn Quán.

Ánh sáng cực tối, nhưng lờ mờ có thể thấy trong quán bày biện chừng mười mấy cỗ quan tài đen sì, đều dùng loại gỗ thông thường nhất, trước mỗi quan tài còn có bài vị riêng.

Chỉ có điều, quan tài trong Toàn Quán lúc này tịnh không yên ổn!

Mấy cỗ quan tài đều phát ra tiếng móng tay cào vào ván gỗ, nghe mà nổi da gà.

Thậm chí nắp quan tài của vài cỗ đã bị đẩy lệch sang một bên, hãi hùng nhất là có ba con Hắc mao cương thi đã ngồi bật dậy từ trong quan tài! "Mẹ ơi!" "Có cương thi thật!" Hướng đạo nhìn vào cửa một cái, sợ suýt tè ra quần, ngay lập tức muốn vứt dây cương bỏ chạy khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc đó, Trần Tiểu Đao hét lớn một tiếng: "Động thủ!" *Ong ong ong ong!!* Trong nháy mắt, trên người mười mấy người đồng loạt bộc phát hộ thể kim quang, tựa như mười mấy ngọn đuốc

hiển hiện trong bóng đêm!

Tụm năm tụm ba, hung hãn áp sát.

Ba con Hắc mao cương thi vừa ngồi dậy từ quan tài, thậm chí còn chưa kịp thể hiện sự dữ tợn của mình, đã bị năm thành viên Thân vệ đội bật Kim Quang Chú đấm đá túi bụi, áp chế ngay tại chỗ!

Có hộ thể kim quang gia trì, lại có thể phách đã được cường hóa nhiều lần, mười mấy người này bật Kim Quang Chú chẳng khác nào sói lạc vào bầy cừu, dễ như trở bàn tay đập ba con Hắc mao cương thi kia rơi ngược trở lại vào quan tài! "Giải quyết tốc độ!" Trần Tiểu Đao nhanh chóng quét mắt nhìn quanh, ra lệnh lần nữa: "Thêm ba người nữa!

Kiếm gỗ đào sét đánh (Lôi kích đào mộc kiếm) Gia chủ đưa cho các ngươi đâu?

Lôi ra cho ông!

Đưa vũ khí cho các ngươi là để giết địch, không phải để các ngươi cất làm của riêng!" Ở cửa, Trần Mộc cạn lời thở dài.

Từ sau khi đẳng cấp gia tộc thăng lên LV1, phẩm chất phần thưởng điểm danh hàng ngày đã tốt hơn rất nhiều.

Trong đó không thiếu những loại vũ khí trừ tà như kiếm gỗ đào sét đánh, Hắc kim đường đao.

Chỉ có điều số lượng vũ khí thượng đẳng có hiệu quả trừ tà này không đủ trang bị cho tất cả mọi người.

Những thành viên Thân vệ đội dựa vào thực lực bản thân nhận được vũ khí này thường coi như bảo bối cất đi, bình thường không nỡ dùng. "Chỗ này đúng là một địa điểm Check-in (đánh dấu) không tồi." "Đánh dấu hôm nay." Trần Mộc thầm niệm trong lòng. `【Đinh!

Gia tộc LV1 đánh dấu hàng ngày thành công!】` `【Chúc mừng ký chủ hoạch đắc 'Dị Thú Hồn Khế' ×3!】` "Đạo cụ loại khế ước?" Trần Mộc khẽ nhướng mày, lật xem miêu tả chi tiết. `【Dị Thú Hồn Khế】: Có thể sử dụng đối với dị thú không có địch ý.

Sau khi hoàn thành khế ước, nếu trong cơ thể dị thú có chứa huyết mạch đặc thù, sẽ tự động nhận được 1 lần cường hóa huyết mạch.` `Chú thích:` `1.

Ký chủ có quyền chưởng khống tuyệt đối với dị thú đã khế ước.` `2.

Khi cảnh giới của ký chủ cao hơn dị thú, tốc độ tu luyện của dị thú tăng mạnh.` `3.

Khi cảnh giới của ký chủ thấp hơn dị thú, sẽ nhận được tu vi phản bổ từ dị thú.` Đọc kỹ miêu tả xong, lập tức có một mục tiêu hiện lên trong đầu hắn. "Chà, thế này chẳng phải trùng hợp sao?" Trần Mộc quay đầu nhìn cái gùi tre trên lưng ngựa, ẩn ẩn có chút mong chờ: "Phượng Minh Nộ Tình Kê chứa một tia phượng huyết, sau khi cường hóa 1 lần... liệu có biến thành Chân Phượng không?" ...

Trong Toàn Quán, cuộc chiến thanh trừng Hắc mao cương thi vẫn tiếp tục, nhưng đại cục đã định!

Ba mươi người dưới sự dẫn đầu của Trần Tiểu Đao đều đã tu luyện Kim Quang Chú đến tầng thứ LV1, thực lực Luyện Khí tiền kỳ đồng đều.

Mấy con Hắc mao cương thi chưa thành khí hậu này thực sự không phải là đối thủ.

Huống chi trong tay đám người này còn có lợi khí do Trần Mộc phát cho!

Bất luận là kiếm gỗ đào sét đánh hay Hắc kim đường đao, những

loại lợi khí trừ tà này dùng để đối phó Hắc mao cương thi căn bản giống như dao chém rau dưa, nhẹ nhàng thuận lợi, hoàn toàn không đỡ nổi!

Trước sau bất quá chỉ vài phút, cục diện trong Toàn Quán đã hoàn toàn bị khống chế.

Ba con Hắc mao cương thi dậy xác đầu tiên bị kiếm gỗ đào và các vật dụng khác găm chết cứng trong quan tài.

Một thân âm khí vốn không tính là nồng nặc của chúng càng bị Thân vệ đội đánh tan ngay từ lúc mới chạm mặt.

Kim Quang Chú hộ thể, dùng hộ thể kim quang hiệp trợ xuất kích, đánh tan âm khí trên người đám Hắc mao cương thi này thực sự không khó! "Không tồi, kinh nghiệm thực chiến càng ngày càng phong phú." Nhìn tình huống trong Toàn Quán, Trần Mộc gật đầu với Trần Tam Căn, hạ lệnh: "Ngươi cũng dẫn người vào thu dọn một chút, nhớ kỹ đừng làm tổn hại thi thể vô tội." "Vâng, Gia chủ!" Trần Tam Căn ôm quyền hành lễ, dẫn người vào cửa.

Cương thi đã dậy xác tự nhiên không thể giữ lại, bắt buộc phải trừ bỏ.

Nhưng những thi thể chưa thi biến kia đại đa số đều là những người số khổ chết nơi đất khách quê người, Trần Mộc cũng không muốn để những người này đến cuối cùng ngay cả cái toàn thây cũng không đưa về được quê nhà.

Tên trung niên hướng đạo trù trừ mãi ở cửa, một phút không chú ý, trực tiếp bị một thành viên Thân vệ đội xách vào trong như xách gà con.

Chương 19

Xoay người, Trần Mộc lấy cái gùi tre từ trên lưng ngựa xuống.

Bị nhốt trong gùi nửa ngày, lại thêm đường núi xóc nảy, nhưng con Phượng Minh Nộ Tình Kê bên trong lại không có chút uể oải nào, vẫn ngẩng cao đầu gà một cách ngạo nghễ, cái mào đỏ như lửa cực kỳ bắt mắt! *Ong!* Trần Mộc vận Kim Quang Chú, tùy tiện nhấc tay, một đạo kim quang khí nhận xuất hiện, dễ dàng cắt đứt phần trên của gùi tre. "Cho ngươi hai con đường." Tay trái Trần Mộc nâng một tấm "Dị Thú Hồn Khế", tay phải nắm một đạo kim quang khí nhận. "Thứ nhất, đạt thành khế ước với ta, trở thành dị thú của ta, ta có thể trợ giúp ngươi tu luyện." "Thứ hai, chết, sau đó bị ta ăn thịt." Hai câu vừa thốt ra, Trần Mộc nhìn rất rõ đầu con Phượng Minh Nộ Tình Kê kia rõ ràng run lên một cái, ánh mắt nhìn về phía Trần Mộc dường như còn lộ ra vài phần oán trách. "Mẹ nó ngươi là một con gà trống!" "Ngươi oán trách cái ấm trà gì hả?!" Tay Trần Mộc theo bản năng run một cái, kim quang khí nhận gần như sát sạt đầu Phượng Minh Nộ Tình Kê mà lướt qua, chỉ kém một đường tơ kẽ tóc là chém bay đầu gà!

Cảm giác được huyết áp của Trần Mộc tăng vọt, Phượng Minh Nộ Tình Kê vội vàng chui ra khỏi gùi, đứng vào tay trái Trần Mộc, nhẹ nhàng mổ một cái. "Kỳ thực ăn ngươi, ta chắc cũng đạt được không ít chỗ tốt..." Trần Mộc thầm cân nhắc một chút.

Hiện tại thẻ trải nghiệm "Lục Khố Tiên Tặc" của hắn vẫn chưa hết hạn, ăn Phượng Minh Nộ Tình Kê đồng nghĩa với việc hấp thu hoàn hảo mọi dinh dưỡng, nói không chừng còn hấp thu được cả tia phượng huyết kia? "Thôi bỏ đi." "Nuôi vài con sủng vật làm bạn cũng không tệ, giữ lại bên người cũng là trợ lực lớn." Tâm niệm vừa động, "Dị Thú Hồn Khế" đang lơ lửng trong tay trái Trần Mộc đột nhiên bạo

khai!

Tức thì, một sợi xích kim quang hiện ra.

Xích vàng chỉ to bằng ngón tay cái nhưng bên trên lại khắc chi chít phù văn.

Trong nháy mắt, xích vàng bay lên, một đầu chui vào mi tâm Trần Mộc, một đầu chui vào đầu Phượng Minh Nộ Tình Kê.

Vài giây sau, Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Hắn có thể cảm giác rõ ràng quyền chúa tể đối với Phượng Minh Nộ Tình Kê đã nằm trong tâm thần hắn.

Sinh sát quyền hành, tất cả chỉ trong một ý niệm của Trần Mộc.

Đúng lúc này, một tiếng gà gáy cao vút xông thẳng lên trời!

Nhìn lại con Phượng Minh Nộ Tình Kê kia, toàn thân trên dưới đều bao phủ trong một tầng ánh sáng đỏ rực, tựa như liệt hỏa tụ lại toàn thân, lại giống như niết bàn trọng sinh. "Dị Thú Hồn Khế, hiệu quả cường hóa huyết mạch 1 lần kia phát động rồi sao?" "Không biết tăng lên bao nhiêu." Trần Mộc cũng không vội, đứng một bên quan sát tỉ mỉ.

Phượng Minh Nộ Tình Kê vốn là dị thú, trong cơ thể chứa một tia phượng huyết.

Dị thú bực này muốn tu luyện tịnh không dễ dàng.

Nếu không phải Trần Mộc đến chỗ lão dược nông, nửa cướp nửa mua mang nó đi, e là nó ngay cả kiếp nạn con người này cũng không qua được, bị dao phay chém bay đầu thì còn bàn gì tu luyện?

Trần Tiểu Đao nghe thấy tiếng động chạy từ trong Toàn Quán ra, nhìn thấy cảnh tượng này thì sững sờ: "Gia chủ, đây là con Phượng Minh Nộ Tình Kê kia?

Sao như bốc cháy thế này?" "Đúng." Trần Mộc gật đầu, kiên nhẫn giải thích: "Tia phượng huyết trong cơ thể nó bị ta dùng một biện pháp cường hóa lên." "Vậy chẳng phải chúng ta sắp có được một con Chân Phượng?!" Trần Tiểu Đao lập tức hứng thú.

Chân Phượng chính là thần thú hàng thật giá thật, nếu có loại thần thú này hiệp trợ, thiên hạ này còn nơi nào hung tà quỷ dị mà không đi được? "Ngươi đang nằm mơ đấy à." "Khoảng cách giữa dị thú và thần thú xa vời vợi." Trần Mộc lấy điếu thuốc ra châm lửa, thấp giọng nói: "Muốn trưởng thành đến cấp thần thú còn phải xem tạo hóa của tên này, cũng phải xem vận khí của ta nữa." Trần Tiểu Đao liên tục gật đầu: "Vậy...

Gia chủ, đến lúc nó đẻ trứng, có thể thưởng cho tôi một quả không?" Trần Mộc: "..." Cái này mẹ nó độ khó hơi cao. "Ta thừa nhận thiên phú tu luyện của ngươi rất cao, nhưng ngươi có biết đây mẹ nó là một con gà trống không?

Gà trống đẻ trứng kiểu gì?" "Ngươi đẻ thử một quả ta xem nào!" Lời còn chưa dứt, đã thấy tầng ánh sáng đỏ rực bao phủ Phượng Minh Nộ Tình Kê dần dần tiêu tán, tựa như đốm lửa tắt dần.

Thể hình Phượng Minh Nộ Tình Kê biến đổi lớn hơn một chút, càng thêm thần toấn cao ngạo, khí vũ hiên ngang, mào gà trên đỉnh đầu lại dài thêm một khúc.

Lông vũ ngũ sắc toàn thân tuyệt đại đa số cũng đã chuyển thành màu đỏ rực.

Nhất là mỏ gà và móng vuốt càng lấp lánh ánh thép tinh luyện, sắc bén kinh người! "Chà." Nhìn Phượng Minh Nộ Tình Kê trước mặt như được tái sinh, mắt Trần Mộc sáng lên: "Xem ra hiệu quả cường hóa huyết mạch 1 lần này trác hữu thành hiệu. 1 lần cường hóa mà đã đẩy ngươi lên cảnh giới Luyện Khí trung kỳ..." "Ừm, tia phượng

huyết kia cũng tăng cường không ít, nhưng vẫn chưa đủ." Thấy Phượng Minh Nộ Tình Kê thần toấn bất phàm như vậy, Trần Tiểu Đao ngứa tay, theo bản năng vươn tay muốn sờ đầu gà.

Không ngờ mỏ của Phượng Minh Nộ Tình Kê nhanh như tia chớp đột nhiên mổ ra một cái!

Phản ứng của Trần Tiểu Đao cũng cực nhanh, hộ thể kim quang trong nháy mắt bao phủ! *Rắc!!* Một tiếng vỡ vụn rõ ràng vang lên!

Trần Tiểu Đao ngẩn người tại chỗ, Trần Mộc cũng khẽ nhướng mày.

Kim Quang Chú LV1, đạo hộ thể kim quang kia vậy mà... vỡ rồi!

Bị Phượng Minh Nộ Tình Kê một mổ mổ vỡ! "Hung hãn như vậy sao?!" Trần Tiểu Đao giật nảy mình, vẻ mặt đầy sự sợ hãi.

Chỉ có người tu luyện Kim Quang Chú thành công mới biết loại hộ thể thần công này rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Kim Quang Chú tầng thứ LV1 đã đủ để Trần Tiểu Đao cứng rắn đối đầu với đám Hắc mao cương thi, thậm chí đến tận bây giờ vẫn chưa nếm mùi thất bại.

Vậy mà trước mắt, thế nhưng ngay cả một cú mổ của Phượng Minh Nộ Tình Kê cũng không đỡ nổi!

Một cú mổ này, rốt cuộc mạnh bao nhiêu? "Được rồi, biết ngươi rất mạnh rồi." Trần Mộc gật đầu, vỗ nhẹ lên mình Phượng Minh Nộ Tình Kê.

Thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của nó trái ngược hoàn toàn với vẻ hung dữ vừa rồi, Trần Tiểu Đao hâm mộ ra mặt, chậc chậc lấy làm kỳ lạ: "Không hổ là gà của Gia chủ, chỉ một cú mổ đã có thể phá tan Kim Quang Chú của tôi..." "Không biết nói chuyện thì lần sau đừng nói nữa." Trần Mộc mặt nghiêm túc, đá một cước vào người Trần Tiểu

Đao: "Cút đi thu dọn toàn quán!" "Vâng, Gia chủ!" Trần Tiểu Đao vội vàng chạy đi.

Tại cửa toàn quán, nhìn bộ lông vũ đỏ rực của Phượng Minh Nộ Tình Kê, Trần Mộc rất hài lòng, gật đầu nói: "Sau này ngươi sẽ biết, hôm nay ngươi nguyện ý cùng ta đạt thành hồn khế, tuyệt đối là tạo hóa to lớn." Phượng Minh Nộ Tình Kê gật đầu, ngẩng cao đầu sải bước, ngạo nghễ đi vào trong toàn quán.

Trần Mộc: "..." Con Phượng Minh Nộ Tình Kê này cái gì cũng tốt, chiến đấu lực mạnh, sau khi huyết mạch cường hóa lại càng thăng tiến không nhỏ, tuyệt đối là một đại lợi khí để xua đuổi hung tà.

Sau này trưởng thành, nó sẽ là một trợ lực không thể đong đếm trong tay Trần Mộc.

Khuyết điểm duy nhất chính là quá kiêu ngạo.

Nói trắng ra là con gà này hơi thích "làm màu". "Đột nhiên có chút hối hận, tên này to xác như vậy, nướng lên ăn mùi vị chắc cũng không tệ." Nhìn Phượng Minh Nộ Tình Kê đi đứng nghênh ngang vào toàn quán, Trần Mộc thở dài.

Động tác của các thành viên Thân vệ đội vẫn rất nhanh nhẹn.

Ba mươi người do Trần Tiểu Đao cầm đầu, tập thể bùng nổ Kim Quang Chú, trực tiếp tạo thành thế quét ngang, cường thế đánh giết toàn bộ cương thi phát sinh thi biến trong toàn quán!

Chương 20

Một loạt đều là Hắc mao cương thi, rõ ràng là do nơi này nằm ở chốn hoang vu dã ngoại.

Còn những thi thể chưa thi biến, số lượng không nhiều, cũng không bị lan đến, được Trần Tam Căn dẫn người an trí sang một bên, bảo quản thỏa đáng. "Gia chủ." "Trong thiên phòng ở hậu viện có một cỗ trạm thi, đoán chừng chính là Háo Tử Nhị Cô mà gã hướng đạo đã nói, ngài có muốn đi xem không?" Trần Tiểu Đao bước tới báo cáo. "Được, đi xem một chút." Đi được hai bước, Trần Mộc lại hỏi: "Gã hướng đạo kia đâu?" Tiếp đó liền thấy Trần Tiểu Đao chỉ về một hướng.

Ở vị trí góc tường đại điện, tên hướng đạo trung niên đang run lẩy bẩy ôm vai, ánh mắt kinh khủng đầy căng thẳng nhìn chằm chằm đám người Trần Tam Căn.

Trần Mộc: "?" Trần Tiểu Đao lúng túng gãi đầu, hạ thấp giọng nói: "Ngài cũng biết, bọn Tam Căn tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', giỏi về hấp thu âm khí để tu luyện.

Vừa nãy còn chút âm khí tụ lại trong đại điện chưa tan, dứt khoát đám người này liền hấp thu hết sạch.

Khéo sao lại bị tên hướng đạo này nhìn thấy toàn bộ, nên mới thành ra như vậy." Nghe vậy, Trần Mộc không khỏi đỡ trán, nhưng cũng không tiện nói gì. 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' vốn là pháp môn đi theo con đường hấp thu âm khí thiên địa, cũng giống như lũ cương thi không ngừng tu luyện, hấp thu âm khí để mạnh lên, cùng một đạo lý.

Trong mắt đám người Trần Mộc thì không có gì, nhưng trong mắt

người thường... hai mươi người nhóm Trần Tam Căn trông có chút tà môn, nhất là cảnh tượng bọn họ há miệng hấp thu âm khí, chỗ nào cũng toát ra vẻ yêu tà! "Thôi, không cần quản hắn.

Người lớn thế rồi, phải học cách tự điều chỉnh cảm xúc." Trần Mộc lười để ý, lấy ra điếu thuốc châm lửa, cất bước đi vào hậu viện.

Hậu viện của toàn quán không nhỏ, ngoại trừ mấy cỗ quan tài cũ nát được phủ rơm rạ, xung quanh cũng không có quá nhiều tạp vật, rất thích hợp dùng làm chuồng ngựa tạm thời.

Trong hậu viện có một gian thiên phòng, mấy thành viên Thân vệ đội đang đứng canh gác trước cửa.

Bước vào trong, Trần Mộc liếc mắt liền thấy sau cánh cửa dựng một người chết đứng thẳng đuột, thi thể bị một tấm vải trắng lớn trùm lên, chỉ có thể nhìn ra đường nét đại khái.

Trên đầu thi thể còn đội một cái bài vị bằng gỗ, ngọn mệnh đăng trước người cháy chỉ còn lại cỡ hạt đậu. "Gia chủ, Háo Tử Nhị Cô này tướng mạo quỷ dị, ngài muốn xem thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt." Trần Tiểu Đao thấp giọng nhắc nhở.

Trần Mộc gật đầu, đưa tay lấy tấm bài vị gỗ xuống trước.

Trên bài vị có dán một lá bùa vàng. "Tịnh thi phù.

Là tịnh thi phù trong Thần Chu Phù, xuất từ thủ bút của cao nhân, thảo nào phía trước náo loạn hung dữ như vậy mà hậu viện lại không có chuyện gì." Trần Mộc nhìn kỹ hai lần rồi đặt xuống.

Tác dụng của tịnh thi phù cũng đơn giản, vô phi là đảm bảo thi thể người chết không bị vật âm tà quấy nhiễu, cũng có thể ngăn cản âm khí tụ tập, giúp người chết thuận lợi thở ra ngụm khí cuối cùng.

Giơ tay lật tấm vải trắng lên, dù Trần Mộc đã chuẩn bị tâm lý nhưng mí mắt vẫn giật một cái.

Nữ thi dưới tấm vải trắng có làn da hiện lên một màu xám trắng vô cùng quỷ dị, loáng thoáng có thể thấy hắc khí trên da.

Tà dị nhất là khuôn mặt này, ngũ quan của Háo Tử Nhị Cô sinh ra vô cùng chật chội, mũi nhỏ mắt nhỏ, tai hơi nhọn, một đôi răng hô càng thêm rõ ràng, môi lồi ra trước, nhìn thế nào cũng hoạt thoát là một khuôn mặt chuột! "Cũng là người mệnh khổ.

Thôi, cứ để lại đây chờ mệnh đăng của bà ta cháy hết rồi tính." Trần Mộc thở dài.

Trần Tiểu Đao bên cạnh vội vàng tiếp lấy, đắp lại vải trắng cho Háo Tử Nhị Cô: "Gia chủ, tôi thấy thi thể Háo Tử Nhị Cô này không đúng lắm.

Môi tím tái, ngũ quan dị dạng, trông như trúng thi độc, có phải bị cương thi phía trước cắn không?" "Cũng không hoàn toàn là vậy." Trần Mộc lắc đầu, chỉ vào bài vị của Háo Tử Nhị Cô, nói: "Đây là một loại trạm cương bí pháp, cũng là phong tục cũ ở vùng Tương Tây này.

Người sau khi chết trong vòng bảy ngày phải quán chú thi độc vào thi thể rồi dựng đứng sau cánh cửa.

Như vậy mới có thể đảm bảo khi những người cản thi cõng tượng thi về, thi thể không đến mức hư thối tổn hại." Liên tiếp vài câu giải thích, Trần Tiểu Đao đều ghi nhớ từng câu. "Vùng Tương Tây này cản thi đa phần là Đạo môn, ví dụ như hai đại lôi đàn Hồ Trạch và Kim Trạch.

Lão dược nông trước đó chính là người môn hạ của Kim Trạch lôi đàn.

Nhắc đến Cản thi thuật..." Trần Mộc hơi trầm tư, cũng có vài phần hiếu kỳ.

Pháp môn Cản thi thuật này cũng không đơn thuần chỉ là để đưa những thi thể trong toàn quán nghĩa trang về quê cha đất tổ.

Chiêu này, đồng dạng cũng là thủ đoạn khu thi cực lợi hại! 'Cản thi thuật' và 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' khác nhau ở chỗ: người trước có thể dựa vào bùa giấy, hồn linh, chiêu hồn phướn để trực tiếp sai khiến thi thể tác chiến, giết địch cho mình; người sau lại dựa vào cương thi do chính mình tế luyện ra.

Nói về thuần túy cường độ, tự nhiên cương thi do 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' tế luyện ra mạnh hơn nhiều.

Nhưng nói về số lượng, 'Cản thi thuật' rõ ràng chiếm ưu thế lớn.

Hai loại thủ đoạn đều có lợi có hại, khó nói ai tuyệt đối mạnh, ai tuyệt đối yếu.

Điếu thuốc còn chưa cháy hết, tiền viện toàn quán đột nhiên vang lên một loạt tiếng súng!

Ánh mắt Trần Mộc trầm xuống.

Một thành viên Thân vệ đội từ cửa bước vào, trầm giọng nói: "Gia chủ!

Tiền viện toàn quán có người xông vào, có cần giết chết tại chỗ không?!" ...

Sắc trời bên ngoài toàn quán gần như đã tối đen, những khối mây đen lớn dày đặc trên không trung, trầm muộn oi bức, rõ ràng là điềm báo một trận mưa lớn sắp ập đến. "Các vị huynh đệ.

Vừa rồi là hiểu lầm, chúng tôi trước đó cũng không biết trong toàn quán này đã có người ở, mong các vị hải hà, cho chút thuận tiện?" Trần Ngọc Lâu cười ha hả nói, hai tay ôm quyền.

La Lão Oai và những người đi theo bên cạnh thì sắc mặt cực kỳ

khó coi.

Ngay trước chân mấy người bọn họ, thình lình có một hàng lỗ đạn thẳng tắp!

Loạt súng cảnh cáo vừa rồi bắn cực kỳ lợi hại, thậm chí đám người Trần Ngọc Lâu chỉ nhìn thấy hỏa quang đầu súng lóe lên, hoàn toàn không thấy người ở đâu! "Đứng nguyên tại chỗ đừng động!

Đợi ta thỉnh thị qua Gia chủ rồi mới quyết định, mạo muội xông vào sẽ trực tiếp bắn chết!" Từ trong cửa toàn quán truyền ra tiếng của Trần Tam Căn.

Cực kỳ cứng rắn, lạnh lùng bức người.

La Lão Oai tức điên người, giơ tay định sờ súng.

Trần Ngọc Lâu tay mắt lanh lẹ, vung tay ấn hắn xuống: "La soái!

Chương 21

Việc đến nước này tối kỵ húy nhất là khinh cử vọng động!

Ngàn vạn lần đừng châm ngòi!

Đám người này một loạt súng Bác Khấu, huấn luyện nghiêm chỉnh, e rằng không dễ đối phó." Nghe vậy, La Lão Oai châm điếu thuốc rít mạnh vài hơi mới bình tĩnh lại.

Nghĩ lại, hắn càng thấy sợ.

Chỉ với thái độ cứng rắn của người vừa rồi, nếu hắn thật sự rút súng ra, e rằng trong nháy mắt sẽ bị bắn thành cái sàng, căn bản không cho đường sống!

Gió núi gào thét, nức nở như quỷ khóc sói gào.

Tòa toàn quán trước mặt khiến bọn họ sinh ra một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm. "Mẹ kiếp, đợi đại bộ đội kéo đến, ông đây mặc kệ bọn chúng là ai!" La Lão Oai thấp giọng mắng, sát khí tràn ngập trên mặt: "Trước là ở Nam trại bị người ta chĩa súng, giờ lại bị người ta chĩa súng, cái cục tức này ông đây tám đời chưa từng chịu qua!" Hồng Cô Nương bên cạnh cười lạnh một tiếng: "Cứ cái tính khí này của ông, sao còn chưa tức chết?" "Hả?!

Hồng Cô Nương, cô nói vậy là có ý gì?" La Lão Oai sắc mặt khó coi, vẻ mặt không vui: "Chúng ta hiện tại là người trên cùng một thuyền, làm gì có kiểu diệt uy phong mình, trướng chí khí người khác như cô?" "Nói đi cũng phải nói lại!

Mẹ nó, thân phận cỡ như Trần Tổng bả đầu, nhân vật cỡ này, đặt ở vùng Tương Âm ai người không biết, ai người không hay?

Đúng là chán sống rồi!" Lời còn chưa dứt, đại môn toàn quán đang

đóng chặt đột nhiên mở ra. "Ai chán sống?" Trần Mộc thản nhiên mở miệng nói, cất bước đi ra.

Một bộ đồ Tôn Trung Sơn bình thường, khoác áo choàng đen.

Rõ ràng nhìn chỉ mới độ tuổi đôi mươi, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, nhưng lại có ánh mắt sắc bén như dao!

Phảng phất chỉ cần một ánh nhìn là có thể xé toạc mọi ngụy trang! "Không có không có, huynh đệ của tôi đang mắng đám mọi rợ lúc trước thôi!" Trần Ngọc Lâu trong lòng biết lần này gặp phải gốc rạ cứng, cười ha hả ôm quyền tiến lên: "Tại hạ Trần Ngọc Lâu, cũng là Tổng bả đầu của Thường Thắng Sơn, dám hỏi danh xưng của các hạ?" "Trần Mộc." "Ôi chao, hóa ra là huynh đệ bản gia!" Trần Ngọc Lâu nghe tên họ của Trần Mộc liền thở phào nhẹ nhõm: "Đã là huynh đệ bản gia, vậy có thể mượn một bước nói chuyện không?" "Cứ nói ở đây đi." Trần Mộc bình tĩnh lắc đầu.

Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn, rất ngầu sao?

Nếu hiện tại bên cạnh Trần Ngọc Lâu có mười vạn đạo chúng Tả Lĩnh, thì đúng là rất ngầu.

Đáng tiếc, cũng không có. "À à, được!

Chúng tôi đi ngang qua nơi này, thực sự không tìm được chỗ nghỉ chân nào, tôi thấy phương viên mười mấy dặm chỉ có mỗi chỗ toàn quán này...

Đương nhiên!

Phàm sự đều phải giảng cứu cái tiên lai hậu đáo." Trần Ngọc Lâu vẻ mặt chân thành, bổ sung: "Đêm nay cho chúng tôi tạm trú một đêm thế nào?

Giá tiền dễ nói, tùy Trần huynh ra giá!" Một phen lời nói từ đầu đến cuối đều không bới ra được nửa điểm tật xấu.

Dù sao cũng là Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn, thống lĩnh mười vạn lực sĩ Tả Lĩnh, dưới trướng càng có không biết bao nhiêu đầu sỏ quân phiệt.

Bản lĩnh miệng lưỡi trơn tru này cũng coi như lợi hại. "Ở một đêm thì cũng không có gì.

Giá tiền thật sự dễ nói?" Trần Mộc mỉm cười.

Trần Ngọc Lâu hào phóng phất tay: "Đó là tự nhiên!

Hai người chúng ta là huynh đệ bản gia, lừa ai chứ tôi cũng không thể lừa huynh đệ, đúng không?" "Năm thành minh khí." Trần Mộc thản nhiên đáp. "Năm thành... minh khí?" Trần Ngọc Lâu sững sờ tại chỗ.

La Lão Oai phía sau thì ôm tay cười lạnh, miệng lầm bầm: "Xem ra lúc trước đoán không sai, nếu không phải đại mộ, ai lại êm đẹp chạy đến cái chốn hoang vu dã ngoại này?" Không đợi La Lão Oai nói thêm, Trần Ngọc Lâu trừng mắt nhìn hắn một cái, quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, chắp tay ôm quyền nói: "Nghe giọng điệu của huynh đệ, dường như cũng là người trong nghề?

Không biết..." "Nguyên đại đại mộ, ta muốn chia năm thành minh khí.

Chấp nhận thì vào, không chấp nhận thì đi." Giọng Trần Mộc dần chuyển lạnh.

Đối phó với loại người như Trần Ngọc Lâu, vòng vo tam quốc với hắn chỉ tổ phí lời, biện pháp tốt nhất chính là khoái đao trảm loạn ma, một châm thấy máu trực tiếp ngả bài!

Bị Trần Mộc trực tiếp điểm phá mục đích, trong lòng Trần Ngọc Lâu kinh ngạc nhưng ngoài mặt lại không có biến hóa gì. "Nghe huynh đệ nói không sai, hiển nhiên cũng biết Bình Sơn này ẩn giấu đại mộ

đời Nguyên.

Chỉ tiếc..." Trần Ngọc Lâu cười khổ một tiếng, nói: "Chúng tôi mới đến, còn chưa kịp xem xét kỹ hình thế Bình Sơn, không dám nói nhất định tìm được đại mộ kia.

Cho nên, trước mắt tôi cũng không tiện hứa hẹn với Trần huynh bất cứ điều gì!" Một phen lời nói kín kẽ không một lỗ hổng.

Trần Mộc lại đã xoay người đi vào trong cửa, thản nhiên để lại một câu: "Đã như vậy, thế thì các vị từ đâu đến cứ về đó đi." "Trần Tam Căn!" "Có!" "Kẻ nào chưa được cho phép mà xông vào toàn quán, giết chết tại chỗ!" "Rõ!" Trần Tam Căn thị uy kéo chốt súng, mấy người bên cạnh nhanh chóng đóng sầm cửa lớn toàn quán.

Nhóm người Trần Ngọc Lâu toàn bộ bị bỏ lại ngoài cửa.

Không ai hỏi han, cứ như mấy chiếc lá rụng bị ngó lơ. "Mẹ kiếp, thằng ranh con này tuổi không lớn mà đúng thật là một cái gai khó nhằn." La Lão Oai thấp giọng mắng một câu, hắn cũng không dám mắng to trước mặt.

Sau cửa sổ đứng mười mấy tên Thân vệ đội, súng đều đã mở khóa an toàn, một tiếng lệnh hạ xuống là một loạt đạn quét tới, ai mà đỡ nổi?!

Tóm lại với trình độ mấy người bọn họ hiện tại hoàn toàn không đỡ được.

Đã đánh không lại mà còn xông lên khiêu khích thì đúng là thuần túy đi tìm chết. "Đi!

Quải tử, đi tìm một cái hang động dưới chân núi để nghỉ chân." Trần Ngọc Lâu mặt sắt xanh, quay đầu lại nói: "Côn Luân quay lại đường cũ, dẫn tất cả huynh đệ của chúng ta và binh mã của La soái đến đây!" Côn Luân ôm quyền đáp một tiếng, rảo bước lên núi.

Hồng Cô Nương bên cạnh nhìn mà trong lòng hiểu rõ, Trần Ngọc Lâu đây là đã động chân hỏa, đợi đại đội nhân mã toàn bộ chạy tới, thế tất sẽ là một trận ác chiến, không chừng phải đạp bằng toàn quán mới xả được cơn giận này! ...

Bão tố trong núi đến vừa nhanh vừa gấp, nhóm người Trần Ngọc Lâu không tránh kịp, đợi đến khi Hoa Mã Quải tìm được một cái hang động cỡ vừa thì cả mấy người đều đã ướt như chuột lột, cả người ướt sũng lạnh thấu tim, co ro trong hang động hồi lâu mới nhóm được một đống lửa. "Trần Tổng bả đầu!" La Lão Oai vuốt nước mưa trên mặt, hận hận nói: "Đám người trong toàn quán kia, nói gì thì nói cũng không thể tha nhẹ được chứ?!" "Ông nói làm thế nào, huynh đệ tôi làm thế đó!" Bên cạnh, Trần Ngọc Lâu vừa dùng khăn lau mặt, sắc mặt vẫn khó coi: "Tất cả đợi sau khi đại bộ đội đến rồi định đoạt." "Đám người này thật sự lợi hại đến vậy?" La Lão Oai mặt đầy nghi hoặc. "Lão đại." Hồng Cô Nương bên cạnh đột nhiên mở miệng: "Tôi đã quan sát kỹ, tên cầm đầu tên là Trần Mộc kia, hẳn là con nhà nòi có võ công.

Mấy hộ vệ đi theo bên cạnh cũng không đơn giản.

Thật sự nói về chiến đấu lực, chỉ sợ còn mạnh hơn chính quy quân rất nhiều." Nhớ lại tình huống lúc đó, Trần Ngọc Lâu cũng gật đầu: "Cô nói không sai, đám người này đích xác có chút đạo hạnh." "Lão đại, có cần tôi đi tra một chút không?" Hoa Mã Quải giỏi quan sát lời nói sắc mặt, thấp giọng hỏi.

Chương 22

Trần Ngọc Lâu thở dài, lắc đầu: "Không kịp nữa, đám người này không phải dân vùng Tương Âm, có thể là từ bên ngoài đến, không chừng là từ Tứ Cửu thành hay Thường Sa thành bên kia." Nghe lời này, La Lão Oai cười lạnh một tiếng: "Đất Tương Âm chính là địa bàn của Trần Tổng bả đầu ngài, là rồng hay là hổ, ai đến mà chẳng phải nằm im?

Muốn tôi nói ấy à, Trần Tổng bả đầu, đợi trận mưa này tạnh, đại bộ đội đến, trực tiếp san bằng cái toàn quán mẹ kiếp kia là xong chuyện!" Thấy La Lão Oai đầy bụng tà hỏa, Hồng Cô Nương hừ lạnh một tiếng, lười để ý.

Hoa Mã Quải là thuộc hạ, bản lĩnh nhìn mặt đoán ý cũng là nhất tuyệt, đương nhiên biết lúc này tốt nhất đừng đâm đầu vào họng súng.

Không khí trong hang động có chút trầm mặc, mấy người chia lương khô, nhắm với rượu thiêu để ăn uống xua tan cái lạnh.

Bên ngoài hang, mưa xối xả, gió lớn gào thét.

Trần Ngọc Lâu cảm khái vạn thiên, tự giễu cười một tiếng: "Tưởng Trần Ngọc Lâu ta là hạng người gì, không ngờ cũng có ngày lạc phách như thế này." Thấp thoáng, một loại cảm giác không ổn khiến Trần Ngọc Lâu sinh lòng cảnh giác. "Tên Trần Mộc này rõ ràng cũng biết chuyện Nguyên đại đại mộ, nhìn ý tứ tự tin tràn đầy của hắn, dường như đã tra xét được vị trí đại mộ?

Nếu thật là vậy..." Trong lòng Trần Ngọc Lâu "lộp bộp" một tiếng, sinh ra vài phần bất an.

Tuy nói Tả Lĩnh nhất môn nãi là một trong tứ đại môn phái đạo mộ Mạc Kim, nhưng xưa nay đều lấy số lượng chiếm ưu thế.

Thật sự muốn so đấu những phong thủy bí thuật, tầm long điểm huyệt chi thuật kia, Trần Ngọc Lâu tự nhận không bằng những Mạc Kim Giáo Úy và Phát Khâu Thiên Quan hành sự kín kẽ, e rằng cũng không bằng các loại thuật pháp của nhất mạch Bàn Sơn Đạo Nhân. "Chẳng lẽ, nhóm người này là Mạc Kim Giáo Úy?

Cũng không thể nào, chưa từng nghe nói Mạc Kim Giáo Úy hay Bàn Sơn Đạo Nhân lại kết bè kết đội đi đổ đấu với trận trượng lớn thế này..." "Quải tử!" Trần Ngọc Lâu có chút ngồi không yên, mở miệng nói: "Làm phiền cậu đi giám thị bên phía toàn quán một chút, tận khả năng không được phát sinh xung đột, lấy giám thị làm chủ, thám thính động tĩnh!" "Rõ, lão đại." Hoa Mã Quải khoác áo tơi, rời khỏi hang động. ...

Trong thiên phòng hậu viện toàn quán, đống lửa cháy cực vượng, cả phòng đều là hơi ấm dễ chịu.

Chỉ có điều, thi thể Háo Tử Nhị Cô đứng ở góc tường sau cửa hơi phá hỏng bầu không khí chung. "Gia chủ, mời dùng trà." Trần Tiểu Đao bưng ấm trà, cẩn thận từng li từng tí rót cho Trần Mộc một chén trà nóng.

Rõ ràng động tác đã rất cẩn thận, nhưng nhìn vẫn không được như ý.

Việc châm trà rót nước này quả nhiên vẫn phải để con gái làm, càng thêm cảnh đẹp ý vui một chút. "Nửa đêm về sáng ngươi dẫn người đi thay ca cho Tam Căn." Trần Mộc uống ngụm trà, lười biếng ngồi xếp bằng.

Bên tay còn có quyển cổ tịch, đây là đồ vật của tên tà tu Phong Sơn trước đó, bên trên ghi chép một số chủng loại cương thi, phẩm giai các loại, thỉnh thoảng lật xem coi như tiêu khiển. "Gia chủ, có chuyện tôi không rõ." Trần Tiểu Đao thấp giọng mở miệng, thấy Trần Mộc

gật đầu, hắn mới nghi hoặc nói: "Trần Ngọc Lâu này binh mã trong tay không ít, đại đa số là đám vang mã đạo phỉ giết người không chớp mắt, còn nắm trong tay không ít đầu sỏ quân phiệt.

Một cỗ thế lực như vậy ở đất Tương Âm, xấp xỉ chính là thổ hoàng đế rồi.

Cách ứng đối lúc trước của Gia chủ, tôi không hiểu lắm." Đây cũng là nỗi lo trong lòng Trần Tiểu Đao.

Tuy nói vùng Bình Sơn Tương Tây này không phải địa bàn của Trần Ngọc Lâu, nhưng cự ly không tính là xa, thật sự chọc giận vị này khiến hắn nổi điên, đại bộ đội ầm ầm kéo tới, san bằng mấy cái Miêu trại địa phương cũng không phải việc khó gì!

Huống hồ bọn họ chỉ có năm mươi người? "Ngươi có thể suy nghĩ nhiều về những vấn đề tương tự, mau chóng trưởng thành, ta rất hài lòng.

Ngươi đã suy xét qua chiến lực giữa hai bên chúng ta chưa?" Trần Mộc uống ngụm trà, thản nhiên hỏi.

Trần Tiểu Đao hơi sững sờ, gật đầu: "Đã suy xét, không tính cả Gia chủ ngài, Thân vệ đội chúng ta có năm mươi nhân mã, súng dài súng ngắn dự bị đầy đủ.

Lại tính thêm Kim Quang Chú, Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, cùng với chiến đấu lực của mỗi người...

Xấp xỉ chúng ta có thể ăn được đối thủ gấp ba lần." Năm mươi người, ăn được đối thủ gấp ba lần mình, phóng mắt nhìn cái thế đạo động một chút là rút súng này, đây đã là thực lực phi thường đáng kiêu ngạo. "Gấp ba?

Tiểu Đao, Thân vệ đội cũng không phải chưa từng giao thủ với đám đạo phỉ vang mã dọc đường, ngươi cho rằng khu khu số lượng

người thường gấp ba lần có thể ăn được các ngươi sao?" Trần Mộc cười một tiếng, trầm giọng nói: "Tối thiểu cũng phải gấp năm lần trở lên!" Trần Tiểu Đao vô thức xoa xoa tay, có chút thấp thỏm.

Đúng như Trần Mộc nói, một đường đến Tương Tây, bọn họ không phải chưa từng gặp đạo phỉ chặn đường, nhưng cơ bản đều là một lần chạm trán là tan tác!

Đến mức Trần Tiểu Đao cũng không tiện đưa ra so sánh chiến lực chính xác, chuyện này rất bình thường. "Kim Quang Chú tu luyện đến LV1, ngươi cho rằng cứng rắn kháng đạn rất khó sao?" Không đợi Trần Tiểu Đao phản ứng lại, trong tay Trần Mộc đột nhiên xuất hiện một khẩu súng Bác Khấu, giơ tay bắn liền ba phát!

Ông!

Trần Tiểu Đao theo phản xạ có điều kiện dùng ra hộ thể kim quang.

Đoàng đoàng đoàng!

Ba phát súng toàn bộ bắn lên hộ thể kim quang của Trần Tiểu Đao, kim quang chấn động nhưng lại không hề sứt mẻ! "Thấy chưa?

Khiêm tốn đích xác phi thường quan trọng, nhưng quá mức khiêm tốn ngược lại sẽ khiến ngươi quên mất mình vốn dĩ là một con hỏa phượng, chứ không phải gà vườn." Một câu thản nhiên thốt ra, bên tay Trần Mộc thò ra một cái đầu gà đỏ rực.

Phượng Minh Nộ Tình Kê: "???" "Chỉ là ví dụ thôi." Trần Mộc vỗ vỗ đầu gà, quay đầu nhìn Trần Tiểu Đao: "Sở dĩ dẫn năm mươi người các ngươi đến Bình Sơn cũng là vì... các ngươi là một nhóm sức mạnh nổi bật nhất trong Thân vệ đội Trần gia hiện tại.

Dao không thấy máu mới khiến người ta kinh sợ nhất.

Mà trước mắt, ta biết tẩy tủy của Trần Ngọc Lâu, hắn có biết tẩy

tủy của ta không?" Một phen lời nói khiến Trần Tiểu Đao nhíu mày suy tư, từ từ tiêu hóa. "Hả?" Một ngụm trà còn chưa nuốt xuống, Trần Mộc bỗng nhiên chú ý tới dị động của Phượng Minh Nộ Tình Kê, lập tức nhìn về phía khe cửa.

Ngoài cửa thiên phòng đang có một bóng đen che khuất ánh trăng rọi vào khe cửa, lặng lẽ không một tiếng động, không biết đã nghe lén ở đó bao lâu. ... "Cũng sắp hai giờ sáng rồi, thảo nào.

Cũng nên dậy hoạt động một chút." Trần Mộc vỗ vỗ Phượng Minh Nộ Tình Kê, thấp giọng nói: "Ngươi ở đây trấn thủ, không được chạy loạn, hỗ trợ Tiểu Đao." Phượng Minh Nộ Tình Kê lại ngẩng cái đầu gà kiêu ngạo của nó lên.

Trong mắt nó, người có tầng thứ thực lực như Trần Tiểu Đao cũng chỉ có thể coi là tiểu đệ! "Tiểu Đao." Trần Mộc đứng dậy, ra dấu tay: "Ta ra ngoài một chuyến." Trần Tiểu Đao còn chưa phản ứng kịp, mờ mịt nói: "Giờ này rồi Gia chủ ngài đi đâu?

Có cần tôi đi theo không?" "Không cần." Bước tới trước cửa, Trần Mộc mạnh mẽ vung tay mở toang cửa phòng.

Ngoài cửa không có một bóng người, dưới ánh trăng có thể thấy rõ ràng chỗ cửa vương vãi một chuỗi dấu chân hình hoa mai, hiển nhiên là dấu chân mèo.

Dấu chân mèo một đường lan tràn vào tiền viện. "Có chút thú vị rồi.

Chương 23

Lão mèo tinh quái ở thế giới dung hợp này đã không còn thỏa mãn với việc trộm xác nữa sao?

Lại có gan lớn như vậy?" Trần Mộc cười lạnh một tiếng, sải bước đi về phía trước.

Thấy Trần Mộc đi tới, các thành viên Thân vệ đội đang nghỉ ngơi tốp năm tốp ba trong toàn quán nhao nhao tỉnh táo lại, lần lượt đứng dậy.

Mấy đống lửa vẫn cháy vượng.

Thân vệ đội với tư cách là lực lượng mạnh nhất trong tay Trần Mộc, đãi ngộ tự nhiên là đỉnh cấp nhất, từ vũ khí trang bị đến vật tư sinh hoạt, thậm chí còn tốt hơn quân chính quy!

Một loạt áo khoác da thật để giữ ấm, mỗi người còn được phối một bầu rượu thuốc độ cao nhỏ, vừa trừ hàn vừa tẩm bổ.

Còn có túi ngủ mang theo, lều vải cỡ nhỏ... các loại trang bị dã ngoại. "Không có việc gì, tiếp tục nghỉ ngơi." Thấy đám người Thân vệ đội không có gì dị dạng, Trần Mộc xua tay.

Xem ra con lão mèo vừa nghe lén ở cửa tịnh không có năng lực quá hung hãn, nếu không đám thành viên Thân vệ đội phía trước này cũng không thể an ổn nghỉ ngơi.

Một đường xuyên hành đi đến cửa toàn quán.

Trần Tam Căn phụ trách gác nửa đêm đầu đi sát theo, vẻ mặt nghi hoặc: "Gia chủ, ngài đây là?" "Ra ngoài đi dạo một chút.

Lát nữa ngươi cũng đi nghỉ ngơi, để Tiểu Đao thay ngươi." Bước ra khỏi toàn quán, Trần Mộc không nói thêm gì nữa, lập tức tăng tốc

độ!

Chỉ trong vài cái chớp mắt, Trần Tam Căn đã không nhìn thấy bóng dáng Trần Mộc đâu, trong ánh mắt chỉ còn lại sự ngưỡng mộ, sau đó quay lại vị trí trực đêm của mình, bắt đầu nỗ lực tu luyện.

Sau cơn mưa lớn, không khí trong núi quả thật trong lành, nhưng cũng mang theo cái lạnh âm u đặc trưng của rừng núi, khiến người ta rất khó chịu.

Kim Quang Chú của Trần Mộc đã sớm đạt đến LV3, sau đó cũng từng phục dụng 'Đoán thể dược tề', chỉ riêng cường độ thể phách hắn thậm chí đã vượt xa tầng thứ Luyện Khí hậu kỳ.

Chỉ cần Trần Mộc nguyện ý, trong phút chốc hắn có thể đuổi kịp bóng đen phía trước, dễ dàng chém rụng đánh giết!

Nhưng làm như vậy ngược lại không câu được thứ phía sau ra!

Ánh trăng thanh lãnh, Trần Mộc men theo chuỗi dấu chân mèo linh tinh trên mặt đất, bước vào một bãi đất phẳng trong rừng.

Cách đó không xa, trên một tấm bia đá, một con mèo già lông xám trắng đang ngồi xổm ở đó, không ngừng liếm móng vuốt, mi mắt mang theo nụ cười âm hiểm nhìn Trần Mộc. "Meo ô ~~" Tiếng mèo kêu tịnh không chói tai, ngược lại có vài phần ý trêu cợt. "Cốt truyện xuất hiện một số biến hóa, tưởng chừng độ khó cũng có sự thăng cấp, phải quan sát tình hình trước rồi tính sau." Trần Mộc yên lặng đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Dưới ánh trăng, tấm bia đá mà con mèo già đang ngồi xổm thình lình là một đoạn bia mộ xiêu vẹo.

Còn phía sau là một bãi tha ma, trong bãi tha ma toàn là những bia mộ xiêu vẹo đổ nát, cỏ hoang mọc thành bụi, xung quanh còn có những cây cổ thụ rễ cây cuộn vào nhau.

Không biết có phải do sau cơn mưa hay không, trong rừng lại có từng làn sương trắng nhàn nhạt tản mát tràn ngập, toát ra một loại yêu dị bất tường khó tả, khiến người ta sinh lòng bất khoái!

Đổi thành người thường, hoặc là xông lên bắt con mèo già này lột da, hoặc là quay đầu bỏ chạy.

Trần Mộc lại không vội, vừa không tiến lên cũng không lùi lại. "Meo ô!!" Con mèo già kia thấy Trần Mộc điềm tĩnh như vậy, lập tức nhảy xuống bia mộ, giữa mi mắt hiện lên vài phần hắc khí dữ tợn, lại khiến cả khuôn mặt mèo trở nên quỷ dị!

Con mèo già này không biết đã sống bao nhiêu năm, dĩ nhiên đã thành tinh quái. "Muốn mượn ta để độ nhân kiếp?

Ngươi cũng khéo chọn mục tiêu đấy." Trần Mộc sầm mặt, đang định sử xuất Kim Quang Chú thì thấy trong rừng phía bên cạnh truyền đến một chuỗi dị động, thế mà lại có thêm một con mèo già nữa bay vọt ra! "Mèo tặc đừng chạy!!" Một tiếng quát chói tai, một bóng người từ trong rừng vọt ra, trong tay còn nắm một thanh chủy thủ sắc bén.

Không phải người ngoài, chính là Trần Ngọc Lâu.

Tình huống có biến, Trần Mộc lập tức nghiêng người, nấp vào sau một gốc cây cổ thụ.

Có thể thấy động tác của Trần Ngọc Lâu vô cùng nhẹ nhàng, hiển nhiên là từ nhỏ đã tập được một thân khinh công gia truyền, có chút thực lực.

Chỉ vài cái, hắn đã bay vọt đến trước bãi tha ma. "Hai con mèo tặc?

Thảo nào đều nói vùng Bình Sơn hung hiểm dị thường, chỉ riêng hai con mèo già trong núi này lại có mấy phần quỷ dị khó chơi, e là đã

thành tinh quái!" Trong lòng Trần Ngọc Lâu thấy không ổn, tay nắm Tiểu Thần Phong, xoay người muốn đi. "Meo ô ~~" "Meo ô ~~" Hai tiếng mèo kêu uyển như câu hồn đoạt phách!

Âm thanh lọt vào tai, thế nhưng khiến Trần Ngọc Lâu toàn thân run rẩy, Tiểu Thần Phong tuột tay bay ra, hai đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, tay chân toàn bộ không nghe sai khiến!

Chu thân trên dưới ngoại trừ đôi mắt và cái miệng, những chỗ khác đều mất tri giác! "Hỏng bét!

Nhất thời không thận trọng, lại trúng quỷ kế của hai con yêu mèo này!" Trần Ngọc Lâu vội vàng cắn đầu lưỡi, đầu đầy mồ hôi.

Lại không ngờ, trước mắt hắn chỉ có thể động đậy nhãn cầu, ngay cả nhấc ngón tay cũng không làm được!

Chỉ là, Trần Ngọc Lâu mất quyền kiểm soát thân thể, nhưng hai con mèo già kia lại không tới gần, ngược lại một trái một phải đứng sau một gốc cây cổ thụ, cung cung kính kính làm ra dáng vẻ cúi đầu!

Sương trắng trong rừng tản mát.

Trần Ngọc Lâu đang nằm trên mặt đất, trong lòng "lộp bộp" một tiếng. "Chẳng lẽ, hai con mèo già này cũng vẫn chưa phải chính chủ?

Sao lại hung hiểm như thế!" Càng nghĩ nhiều càng khiến Trần Ngọc Lâu mồ hôi như mưa.

Theo bản năng liếc mắt nhìn sang, hình ảnh trước mắt tựa như một đạo sấm sét giữa trời quang.

Phía sau gốc cây cổ thụ kia, không biết từ lúc nào đã bước ra một bà lão gầy trơ xương, trên người còn mặc một bộ áo liệm trắng toát.

Mỏ nhọn tai khỉ, biểu tình trên mặt âm trầm, thiên thiên là đôi mắt kia tinh quang tứ dật! "Rạo rực rạo rực." "Rạo rực rạo rực." Bà lão

không biết lôi từ đâu ra nửa đoạn ruột, nhét vào miệng nhai vui vẻ, ruột nhuốm máu, dường như còn là ruột người. "Bạch lão thái thái?!

Ra cửa thật không xem hoàng lịch, chuyến này đi đúng là đại xui xẻo!" Trần Ngọc Lâu kêu khổ không ngừng, nhưng cũng biết hiểu lúc này đã quá muộn, muốn thoát thân trừ phi có người tương trợ.

Không đợi hắn nghĩ nhiều, sau lưng bà lão có hai con ly tử lớn toàn thân tuyết trắng đi theo, đang đi thẳng bằng hai chân như người, trong miệng cũng nhai thứ gì đó, chép miệng đỏ lòm tơ máu.

Chương 24

"Chà, quả nhiên là câu được cá lớn ra rồi." Trần Mộc ẩn thân trong bóng tối chậc chậc lấy làm kỳ lạ.

Hắn cũng biết lai lịch của bà lão mặc áo liệm này, lại không ngờ hai con mèo già kia đang nằm rạp trên mặt đất, hướng về phía bà lão kêu "meo meo" mấy tiếng.

Ngay sau đó, lập tức nhìn thấy bà lão gầy gò khô khốc tựa như xác chết kia, khóe miệng khô quắt nở nụ cười âm hiểm, đôi mắt tinh quang tứ xạ kia... nhìn chằm chằm về phía Trần Mộc bên này!

Trần Ngọc Lâu đang quỳ rạp ở đó dường như ý thức được điều gì, lập tức hắn cũng không màng thể diện, vội vội vàng vàng lớn tiếng kêu lên: "Tuy rằng không biết các hạ là ai, nhưng xin hãy ra tay cứu giúp ta thoát khốn, xong việc tất có hậu tạ!!" Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hiển nhiên, Trần Ngọc Lâu khi đối mặt với nguy hiểm tính mạng, đã không chút do dự vứt bỏ một phần tôn nghiêm và ngạo khí. "Trần Tổng bả đầu." "Mới một lúc không gặp, trông ngài có vẻ chật vật quá nhỉ." Trần Mộc thong thả bước ra từ sau thân cây.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Trần Ngọc Lâu đang bán quỳ tại chỗ không thể xoay người lập tức ngẩn ra: "Trần...

Người đến là Trần huynh từng có duyên gặp mặt tại Nghĩa Trang sao?". "Là ta." Trần Mộc điềm nhiên đáp, từng bước từng bước đạp vào phạm vi khu nghĩa địa này.

Có thể thấy rõ ràng, lão thái bà mặc áo liệm trắng toát kia, trong đôi mắt tinh quang tứ xạ lóe lên một tia dữ tợn, lại có vài phần tham lam khó lòng áp chế!

Loại sơn tinh dã quái này có thể cảm nhận được cường độ khí

huyết trên người một cá nhân, khí huyết càng mạnh thì sau khi cắn nuốt, những thứ mà sơn tinh dã quái này thu hoạch được để thăng cấp cũng sẽ càng nhiều!

Mà cường độ khí huyết của Trần Mộc, trong mắt loại sơn tinh dã quái này, tự nhiên là một phần mỹ vị thượng thừa! "Khoan đã Trần huynh!" "Xung quanh vòng tròn mộ phần này cực kỳ không thích hợp, e là con mèo yêu và con cáo già kia đã giở trò nhiếp hồn thuật gì đó, vạn vạn lần không thể mạo tiến!" Trần Ngọc Lâu đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng lên tiếng nhắc nhở!

Muốn nói đến quan hệ giữa hai người, Trần Ngọc Lâu cũng không cho rằng hắn và Trần Mộc có giao tình quá mạng gì, ngược lại còn có chút sỉ nhục và hỏa khí khó tả kẹp ở bên trong.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trước mắt đang chờ người cứu mạng đây!

Cái nơi quỷ quái này tà môn không chịu được, lại trúng phải quỷ kế của mấy con cáo, con mèo này, thật có thể nói là kêu trời trời không ứng, gọi đất đất chẳng linh, nếu thật sự có thể cứu mình một mạng, đừng nói là sỉ nhục, gọi tiếng cha cũng được!

Một khắc sau, Trần Mộc điềm nhiên đi đến trước mặt Trần Ngọc Lâu, khom lưng, nhặt lên thanh chủy thủ Tiểu Thần Phong từ dưới đất. "Cái này coi như thù lao, ta thích sưu tầm." Trần Mộc nhàn nhạt nói.

Trần Ngọc Lâu đang bán quỳ bên cạnh ngẩn người, theo bản năng hỏi: "Trần huynh, huynh vừa rồi cứ như vậy...

đi vào sao?

Không có cảm giác gì ư?" Trần Mộc liếc Trần Ngọc Lâu một cái: "Ngươi tưởng ta giống ngươi sao?" Trần Ngọc Lâu lại ngẩn ra hai

giây, câu này là ý gì?

Hình như là đang trào phúng ta?

Nhưng ngay sau đó, Trần Ngọc Lâu liền nhìn thấy lão thái bà mặc áo liệm trắng kia, sắc mặt đột nhiên âm trầm xuống, còn có vài phần dữ tợn!

Hiển nhiên, mụ ta cũng không ngờ tới Trần Mộc lại có thể đi vào phạm vi loạn phần cương một cách nhẹ nhàng như vậy, hơn nữa dường như hoàn toàn không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, hành động tự như! "Khặc khặc!" Trong miệng lão thái bà áo trắng phát ra âm thanh kỳ quái, giống như xương gà mắc trong cổ họng.

Bên cạnh, hai con mèo già một trái một phải đều đứng dậy, thân ảnh dưới ánh trăng lại giống như kéo ra hai vệt đen dài!

Tốc độ cực nhanh!

Trực tiếp vồ tới! "Meo ô!!" "Meo ô!!" Hai tiếng mèo kêu vang lên đặc biệt rợn người.

Không biết thế nào, khi hai con mèo già này phi thân vồ tới, quanh người có từng tia hắc khí dật tán, thoạt nhìn dường như ngay cả cái đầu cũng trướng to lên vài phần!

Trên mặt mèo dữ tợn treo nụ cười quỷ dị, một hàm răng lão nha cận trong gang tấc, tạo thế bao vây hai bên! "Quả nhiên đã có chút đạo hạnh, không biết đã sống bao nhiêu năm tháng." "Vậy thì... cửa ải này của ta, các ngươi không cần qua nữa." Trần Mộc bước về phía trước nửa bước, thân hình như điện, vậy mà còn nhanh hơn tốc độ của hai con mèo già kia ba phần!

Hàn quang thôi xán!

Thanh chủy thủ Tiểu Thần Phong trong tay Trần Mộc như quỷ mị vạch ra hai đạo ngân quang, máu tươi văng xa ba thước!

Hai con mèo già một trước một sau xuống suối vàng, hai cái đầu mèo bay ra, lăn lông lốc đến tận trước mặt lão thái bà áo trắng kia mới dừng lại, mặt mèo dữ tợn, đôi mắt vẫn còn trừng trừng. "Tốc độ thật nhanh!" "Thủ đoạn thật tàn nhẫn!" Trong lòng Trần Ngọc Lâu run lên.

Ở góc độ này của hắn, vừa vặn có thể nhìn thấy toàn bộ quá trình Trần Mộc ra tay, càng là tận mắt nhìn thấy hai con mèo già kia căn bản là đang trong quá trình phi thân vồ tới, liền bị Trần Mộc cầm Tiểu Thần Phong uyển chuyển như chuồn chuồn lướt nước vung qua, chém xuống hai cái đầu mèo!

Một màn trảm thủ giết chóc hành vân lưu thủy, nhẹ nhàng như uống ngụm trà nhạt. "Lại có thân thủ như vậy?" Trần Ngọc Lâu âm thầm trầm tư, sắc mặt có chút khó coi: "Quả nhiên vẫn là đánh giá thấp thực lực chân chính của vị này sao..." Mạc danh kỳ diệu, hắn cảm giác thanh chủy thủ Tiểu Thần Phong đặt trong tay Trần Mộc còn thể hiện ra vài phần sắc bén hơn xa so với đặt trong tay hắn. "Tranh thủ thời gian." Trần Mộc nhìn lão thái bà áo trắng kia, có chút không kiên nhẫn.

Sau khi ra tay thử mới biết, hai con mèo già kia thực sự bất nhập lưu, cùng lắm là có chút tiểu kỹ xảo hù dọa tam hồn thất phách người ta, mà sau khi mất đi thủ đoạn bậc này, thật sự dựa vào thực lực thì chúng lại không có nửa phần cơ hội chiếm được tiện nghi trong tay Trần Mộc, ngược lại trực tiếp mất mạng!

Lão thái bà áo trắng vẫn không nhúc nhích, nhưng giữa rừng núi xung quanh lại xuất hiện từng tầng sương trắng, gió núi nổi lên bốn phía, hai con hồ ly lớn thuần màu trắng vậy mà lặng lẽ ẩn đi thân hình! "Giả thần giả quỷ." "Xem ra là không còn bản sự nào khác rồi." Bước về phía trước một bước, Trần Mộc mạnh mẽ rung tay, ném ra Tiểu Thần Phong.

Hưu một tiếng rít gào!

Phập!

Tiểu Thần Phong đâm vào trong sương trắng, chuẩn xác trúng ngay mi tâm của một con hồ ly lông trắng lớn!

Thế đi không giảm, kình lực đóng đinh nó tại chỗ vào cái cây phía sau!

Một bước hướng về phía trước, Ông!!

Hộ thể kim quang, bỗng nhiên bạo khởi!

Lập tức, từng tầng sương trắng đậm đặc không tan giống như gặp phải khắc tinh trí mạng, trong nháy mắt đã tiêu tan hơn một nửa! "Đây chẳng lẽ là Đạo pháp?" "Tại sao hắn còn biết Đạo pháp??" "Thủ đoạn bực này gia thân, thảo nào trước đó không chịu chút ảnh hưởng nào!" Trong lòng Trần Ngọc Lâu hoảng hốt, đảo mắt nhìn lại thì suýt chút nữa không thở nổi, kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Kim quang trong tay Trần Mộc vậy mà biến hóa thành một lưỡi dao sắc bén như ngọn lửa vàng rực!

Kim Quang Khí Nhận!

Lão thái bà áo trắng trong nháy mắt nhận ra uy hiếp trí mạng, lập tức không chút do dự, trực tiếp tán đi Viên Quang Chi Thuật đang duy trì, một bước phóng đi, mạnh mẽ lao về phía cây cổ thụ phía sau!

Thuật pháp tán đi, đâu còn lão thái bà áo trắng nào nữa?

Chương 25

Phân minh là một con hồ ly tinh trọc lông!

Viên Quang Chi Thuật tiêu tán, Trần Ngọc Lâu lập tức cảm giác được mình lại khôi phục năng lực hành động, vội vàng đứng dậy, nộ quát một tiếng: "Nghiệt súc chớ chạy!!" Vút!

Một đạo kim tuyến bị Trần Mộc giơ tay điểm ra, dễ như trở bàn tay chặn ngang cây cổ thụ phía trước!

Con hồ ly tinh trọc lông kia không thể tẩu thoát, kim tuyến nhảy múa chuẩn xác xuyên qua hai chân của con hồ ly già này, thuận thế quấn hai vòng quanh thắt lưng, trói chặt nó lại!

Sau đó, lão hồ ly tinh bị treo ngược, đưa đến trước mặt Trần Mộc. "Đạo hạnh không cạn, ước chừng có trăm năm?" Trần Mộc hơi nhướng mày.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh đang muốn mở miệng thì thấy Kim Quang Khí Nhận trong tay Trần Mộc mãnh liệt tham xuất, Kim Quang Khí Nhận vốn chỉ dài một mét trong nháy mắt bạo trướng đến hơn ba mét!

Rắc!!

Bia mộ bên cạnh bị gọt đứt, một con hồ ly lớn toàn thân lông trắng trực tiếp bị đạo kim quang khí nhận này gọt bay đầu!

Máu chảy như suối phun, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ một thân lông trắng. "Trần huynh thủ đoạn bực này... thực sự là lợi hại!" Trần Ngọc Lâu đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời, thực sự là thủ đoạn cường lực mà Trần Mộc thể hiện ra đã hoàn hoàn toàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của hắn về cao thủ thế gian!

Lời còn chưa dứt, gian rừng núi phía trước truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập.

Chỉ mấy nhịp hô hấp, đã có ba người khoác áo tơi trên người nhanh chóng chạy đến trước mặt hai người.

Nhìn rõ tình huống quanh vòng tròn mộ phần, lại nhìn thấy kim quang chói mắt trên người Trần Mộc, người đội nón lá cầm đầu ngẩn ra vài giây, theo bản năng mở miệng hỏi: "Các hạ thủ đoạn bực này, chẳng lẽ là...

Đạo môn Kim Quang Chú?!" Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Trần Ngọc Lâu âm thầm ghi nhớ ba chữ 'Kim Quang Chú' vào trong lòng. "Quả nhiên không khác biệt lắm so với suy đoán trước đó của ta, hộ thể kim quang này quả nhiên là Đạo pháp!" "Khoan đã... nhãn lực người tới, sao lại mạnh như vậy?" Trong lòng nghi hoặc, Trần Ngọc Lâu đưa mắt nhìn kỹ, ba người kia đứng ngay trước mặt, đầu đội nón lá, thân khoác áo tơi, mỗi người cõng một cái trúc lâu lớn, nhìn cách ăn mặc dưới áo tơi, dường như đều là đạo bào. "Ba vị là?" Trần Ngọc Lâu mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Người cầm đầu chắp tay hành lễ, bỏ nón lá xuống: "Trần huynh biệt lai vô dạng, mới ít ngày không gặp liền không nhận ra ta rồi sao?" "Chá Cô huynh!" Trần Ngọc Lâu mặt lộ vẻ hoảng nhiên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Bên cạnh, Trần Mộc lẳng lặng quan sát ba người, đã nhận ra thân phận của họ.

Mạc Kim Tứ Môn chi nhất, Bàn Sơn Đạo Nhân!

Người cầm đầu này chính là Chá Cô Sảo, hai người còn lại phân biệt là Hoa Linh và Lão Dương Nhân.

Ba người tính kỹ ra, hẳn là những Bàn Sơn Đạo Nhân còn sót lại không nhiều của thế gian này.

Quay đầu lại, Trần Ngọc Lâu nhìn về phía Trần Mộc, thấp giọng giới thiệu: "Trần huynh, vị này chính là thủ lĩnh đương kim của Bàn Sơn Đạo Nhân - Chá Cô Sảo, là chỗ quen biết cũ với ta." "Hai người này là sư đệ sư muội của Chá Cô huynh, Lão Dương Nhân, Hoa Linh." Tiếp đó, hắn lại nhìn về phía Chá Cô Sảo, cười nói: "Chá Cô huynh có điều không biết, vị này là một người huynh đệ cùng tộc của ta, Trần Mộc, một thân bản lĩnh cường hãn, đến ta cũng nhìn không thấu a!" Giới thiệu xong đôi bên, Trần Mộc gật đầu, khẽ nói: "Nghe nói Bàn Sơn Đạo Nhân một mạch, túc nguyện cả đời chính là tìm được Mộc Trần Châu, không biết hay chăng đã có thu hoạch?" Vừa nghe lời này, trong lòng Trần Ngọc Lâu run lên.

Bàn Sơn Đạo Nhân một mạch này hạ mộ đổ đấu không vì vàng bạc minh khí, mà là vì một hạt châu kỳ lạ.

Chuyện này trong nghề cũng không phải bí mật bất truyền gì, chỉ tiếc Bàn Sơn Đạo Nhân một mạch truyền thừa hơn hai ngàn năm, năng nhân dị sĩ xuất hiện lớp lớp, lại thủy chung không có ai hoàn thành túc nguyện của mạch này, ngược lại nhân tài dần dần điêu linh cho đến tận ngày nay.

Trước mắt nhắc đến như vậy, chẳng phải rõ ràng là muốn vạch áo cho người xem lưng sao!

Ngoài dự đoán là, Trần Mộc bên này vừa dứt lời, Chá Cô Sảo ngược lại cười khổ lắc đầu, thở dài nói: "Thực không dám giấu giếm, cũng không có thu hoạch." "Sở dĩ đi ngang qua nơi này cũng là do chúng ta đạt được chút manh mối, chuẩn bị đi thăm dò Dạ Lang Vương Cổ Mộ, cũng không biết có thể đắc thủ hay không." "Vậy cứ tự nhiên." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Hộ thể kim quang chưa tan, con hồ ly tinh trọc lông kia vẫn bị kim tuyến trói treo ngược giữa không trung, bài tiết không kiểm soát, nghiễm nhiên là sợ đến mụ đầu rồi. "Không ngờ Trần huynh có thủ đoạn này, bắt được hoàng yêu này, quả thật lợi hại." "Trước đó chúng ta cũng là nhận thấy nơi này có yêu khí ngút trời, liền đoán xem có phải hoàng yêu tinh quái dùng Viên Quang Chi Thuật hại người hay không, lại không ngờ đã bị Trần huynh giải quyết rồi!" Ngừng một chút, Chá Cô Sảo chắp tay, nhìn về phía Trần Mộc: "Dám hỏi Trần huynh, một tay Đạo pháp thần thông này của ngài, có phải là Kim Quang Chú?" "Đúng." "Tiểu hữu sở thành, điêu trùng tiểu kỹ mà thôi." Trần Mộc bình tĩnh gật đầu.

Hoa Linh và Lão Dương Nhân đi theo sau Chá Cô Sảo từ đầu đến cuối ánh mắt đều không rời khỏi người Trần Mộc, nhìn tỉ mỉ, cực kỳ nghiêm túc.

Trong ánh mắt nhỏ bé vừa có kinh ngạc, cũng có hâm mộ, còn có thêm vài phần sợ hãi không nói nên lời.

Hiển nhiên, họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Kim Quang Chú ở trình độ này. "Trần huynh khiêm tốn rồi." Chá Cô Sảo mỉm cười, trầm giọng nói: "Có thể tu luyện Kim Quang Chú đến cảnh giới như thế, quả thật bình sinh ta chưa từng thấy, cho nên trước đó cũng chỉ dám đoán mò, không dám xác nhận!" Bên cạnh, Trần Ngọc Lâu hơi suy tính, tiếp đó hắn liền nhìn về phía Chá Cô Sảo: "Chá Cô huynh, nếu các huynh chuyến này vừa khéo đến đây, chi bằng cùng bọn ta, cùng nhau thăm dò Bình Sơn?" "Bình Sơn?

Mộ lớn thời Nguyên sao?" Chá Cô Sảo hiển nhiên biết không ít manh mối cổ mộ, tin tức trong Bình Sơn này ẩn giấu mộ lớn thời Nguyên hắn ít nhiều cũng có nghe thấy.

Trần Mộc nghe lọt tai, liền biết Trần Ngọc Lâu đang đánh tính

toán gì.

Vô phi là muốn mượn cơ hội này kéo Chá Cô Sảo nhập bọn, trộm mộ lớn thời Nguyên! "Các ngươi cứ nói chuyện trước." Trần Mộc không rảnh để ý, cất bước đi sang bên cạnh.

Con hồ ly tinh trọc lông bị treo ngược giữa không trung dường như cảm giác được gì đó, bỗng nhiên tỉnh lại, liên tục chắp tay vái chào.

Nước mắt lưng tròng, pha lẫn vài phần thê khổ. "Cẩu hoạt nửa ngày nay, ngươi cũng đủ vốn rồi." "Xuống dưới bồi đám tử tôn hậu đại của ngươi đi." Trần Mộc chậm rãi vươn tay phải, kim quang kéo dài, nhanh chóng biến hóa thành một đạo Kim Quang Khí Nhận!

Kim quang phần phật vang dội uyển chuyển như ngọn lửa đang nhảy múa, sắc bén dọa người! "Khoan đã!" Hoa Linh đột nhiên kêu lên một tiếng.

Chá Cô Sảo cũng nạp muộn nhìn sang, nghi hoặc nói: "Sao vậy?

Hoa Linh." "Là... là thế này, muội thấy con bạch hồ ly tinh này e là đã có chút đạo hạnh." "Nếu cứ thế giết đi, e rằng sẽ tổn thất một viên nội đan." Hoa Linh giọng rất nhỏ, nhẹ nhàng giải thích: "Phải đổi một phương thức, để nó tự động nhả ra nội đan, như vậy mới không bị tổn thất." "Còn có thuyết pháp này?" Trần Ngọc Lâu ngẩn ra. "Xác thực là có..." "Bất quá thế gian này tinh quái có thể kết xuất nội đan vốn đã là thiểu số.

Giống như loại hồ ly tinh linh trí phi phàm bực này, Hoa Linh nói đúng, e rằng nó cũng ám tàng một chiêu." Chá Cô Sảo gật đầu.

Vừa nghe lời này, Trần Mộc tùy tay tán đi Kim Quang Khí Nhận trong tay, mấy đạo kim tuyến bay ra, dễ như trở bàn tay cưỡng ép banh miệng con hồ ly tinh này ra, đoạn tuyệt bất kỳ khả năng tự sát tại

chỗ nào của nó! "Tiếp theo làm thế nào?" Trần Mộc mặt sắc bình tĩnh, mở miệng hỏi thăm.

Trước đó hắn cũng có suy đoán, con hồ ly tinh trọc lông này e là đạo hạnh không cạn.

Tưởng chừng đã tu luyện ra nội đan các loại, chỉ là Trần Mộc cũng không biết làm sao lấy nội đan ra.

Hắn vốn định trực tiếp làm thịt con bạch hồ ly tinh này, sau đó lại vận dụng năng lực 'Lục Khố Tiên Tặc' cắn nuốt nó! "Dùng cái này trước." Hoa Linh lục lọi trong gùi một chút, tiếp đó lấy ra một cái bình sứ nhỏ, giơ tay đổ dược trấp bên trong vào miệng bạch hồ ly tinh.

Chương 26

"Đây là dược trấp được điều phối từ một loại thảo dược mê huyễn." "Có thể khiến người ta sinh ảo giác, đối với loại tinh quái này cũng có chỗ dùng." Hoa Linh nhỏ giọng giải thích.

Trần Mộc khẽ gật đầu, toàn thần quán chú nhìn con bạch hồ ly tinh này.

Nửa phút sau, bạch hồ ly tinh bị Trần Mộc thả xuống đất, đã mất đi sự trói buộc của kim tuyến nhưng con bạch hồ ly tinh này cũng không có chút ý tứ nào muốn đào tẩu, uyển chuyển như uống say, cọ qua cọ lại trên mặt đất, trong miệng còn phát ra tiếng hừ hừ kỳ quái, thoạt nhìn dường như cực kỳ thoải mái... "Thủ đoạn bực này, quả thật là mở rộng tầm mắt!" Trần Ngọc Lâu hô to bội phục.

Chá Cô Sảo bên cạnh cũng có chút kiêu ngạo, cười nói: "Tiểu sư muội Hoa Linh này của ta tinh thông thảo dược nhất, biện thức thiên hạ bách thảo dễ như trở bàn tay!" "Đó là, tiểu sư muội của ta rất lợi hại." Lão Dương Nhân cũng mãn kiểm đắc ý.

Mấy người vây quanh không bao lâu liền nhìn thấy thân thể con bạch hồ ly tinh đột nhiên run rẩy một cái.

Ngay sau đó, bạch hồ ly tinh mạnh mẽ há to miệng, răng già lưỡi đỏ dị thường bắt mắt, một hạt châu màu đỏ xích to bằng quả nho chậm rãi từ trong miệng nó lăn ra.

Nội đan! "Được rồi!" Hoa Linh thở phào nhẹ nhõm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn viết đầy vẻ kích động.

Dược trấp là do cô điều phối ra, nhưng muốn nói bắt giữ được sơn tinh dã quái tầng thứ này rồi cho nó uống dược trấp, quả thật là chuyện trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ!

Lại nói, loại sơn tinh dã quái như hoàng yêu thành tinh, có chút đạo hạnh thế này, muốn đánh giết nó thật không phải là chuyện dễ dàng! "Thực không dám giấu, Mộc ca, đây cũng là lần đầu tiên muội thử nghiệm..." Hoa Linh hưng phấn xoa xoa tay nhỏ, khẽ nói: "Bất quá hiệu quả vẫn phù hợp dự kỳ, giống như muội đoán!" "Thủ đoạn rất không tồi." Trần Mộc hài lòng gật đầu, sau đó nhặt viên nội đan mà bạch hồ ly tinh nhả ra.

Viên nội đan to bằng quả nho, màu đỏ xích, nhìn qua lại giống như một loại đan dược nào đó, ngửi thì không màu không vị nhưng lại cho người ta một loại xúc động muốn nuốt chửng nó. "Thủ đoạn bực này, ngược lại giống như thuốc nói thật, thuốc mê huyễn?" "Tính kỹ ra..." Trần Mộc nhìn Hoa Linh một cái, thầm nghĩ: "Trần gia dường như cũng thiếu một vị dược tễ sư như vậy, có thể bớt đi quá nhiều phiền toái." Suy nghĩ này vừa nảy ra liền cắm rễ trong lòng Trần Mộc.

Trong Trần gia đích xác có vài vị đại phu biết dược lý, nhưng muốn nói tinh thông thì còn chưa bàn tới.

Thời đại này, thế đạo này, những cao nhân thật sự có tay nghề tuyệt hoạt, hoặc là tị thế không xuất đầu, hoặc là y phụ dưới tay những đại gia tộc, đại thế lực, đâu chịu làm riêng?

Trần Mộc cũng muốn lôi kéo người, nhưng khổ nỗi không biết bắt đầu từ đâu! "Thời gian không còn sớm, hai vị." "Chúng ta còn phải đi Dạ Lang Vương Cổ Mộ, vậy thì từ biệt tại đây!" Chá Cô Sảo nhìn sắc trời, chắp tay ôm quyền.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh mặt lộ vẻ tiếc nuối: "Chá Cô huynh, thật không suy xét thêm sao?

Nói không chừng trong mộ lớn thời Nguyên này cũng có hạ lạc của Mộc Trần Châu mà các huynh muốn tìm?" "Để sau hãy nói." "Ngươi muốn nói đi trộm Dạ Lang Vương Cổ Mộ, đợi giải quyết

xong mộ lớn thời Nguyên trong Bình Sơn này, huynh đệ ta sẽ đích thân dẫn người cùng huynh đi tới đó!" "Đa tạ hảo ý của Trần huynh." Chá Cô Sảo mặt có vẻ áy náy, lắc đầu.

Thấy Chá Cô Sảo chấp ý muốn đi, Trần Ngọc Lâu cũng hết cách.

Hai người tuy là chỗ quen biết cũ nhưng giữa đôi bên cũng chỉ là trao đổi qua một số manh mối về cổ mộ dã trủng.

Nói kỹ về quan hệ cũng chỉ là quen biết mà thôi, xa không bằng hai chữ thân mật. "Thật không suy xét thêm sao?" Trần Mộc trở tay thu hồi nội đan, thản nhiên nói: "Trong Dạ Lang Vương Cổ Mộ đoạn nhiên là không có manh mối về Mộc Trần Châu, trong mộ lớn thời Nguyên này cũng không có." "Nhưng khéo làm sao, trong tay ta có manh mối." Vừa nghe lời này, ánh mắt Chá Cô Sảo hiển nhiên ngẩn ra một chút, chuyển mà phản ứng lại, cười khổ một tiếng: "Trần huynh chớ có trêu chọc bọn ta, Mộc Trần Châu kia khó tìm biết bao?" "Không tin thì thôi." Trần Mộc cười một tiếng, khép chặt áo khoác trên người, xoay người định về Nghĩa Trang.

Còn chưa bước ra một bước, Chá Cô Sảo đã kìm nén không được, một bước vọt lên trước: "Trần huynh, trong tay huynh thật sự có manh mối về Mộc Trần Châu kia?

Lời này có thật không!" Trần Mộc gật đầu: "Là thật." "Nếu là như vậy..." "Lão Dương Nhân, Hoa Linh!" Chá Cô Sảo hô một tiếng, trầm giọng nói: "Nếu Trần huynh thật có thể tặng cho ta manh mối về Mộc Trần Châu, ta sẽ cùng huynh đi trộm mộ lớn thời Nguyên này!" "Theo ta về Nghĩa Trang, lại bàn kỹ." Trần Mộc cười một tiếng, nhấc chân liền đi.

Chá Cô Sảo và Hoa Linh lập tức theo sát phía sau.

Lão Dương Nhân hơi chậm nửa bước, trói tứ chi con bạch hồ ly tinh kia lại, nhét vào trong gùi, lúc này mới vội vã đuổi theo.

Tròn nửa phút sau, Trần Ngọc Lâu bị gió lạnh trong núi thổi qua mới u u tỉnh lại.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Bà mẹ nó, lão tử mời Chá Cô Sảo ngươi đi trộm mộ thì ngươi không chịu, người ta Trần Mộc cầm manh mối vẫy vẫy tay, ngươi liền dán sát vào?!

Cái não của Bàn Sơn Đạo Nhân đâu!! "Không đúng không đúng, đây không phải là vấn đề lớn nhất." "Vấn đề là, Trần Mộc có phải thật sự có manh mối về Mộc Trần Châu hay không?" Trần Ngọc Lâu rút chân đuổi theo, trong đầu nhanh chóng tính toán: "Cái này nếu Chá Cô Sảo đi theo Trần Mộc cùng nhau hành động, bảo không chừng hai người còn thật sự có thể đắc thủ!" "Đến lúc đó phải làm sao?" Càng nghĩ, Trần Ngọc Lâu càng nôn nóng bất an.

Thật sự đến lúc đó, đám người bọn hắn e là ngay cả nước canh của mộ lớn thời Nguyên cũng không được húp, hơn nữa cũng tất định là uy tín giảm mạnh, người dưới trướng cũng không an phận!

Vừa nghĩ đến đây, Trần Ngọc Lâu đề khí vận khinh công, ba bước thành một, sải bước đuổi theo. "Trần huynh!

Chá Cô huynh!" "Xin dừng bước!" Chạy nhanh đến gần, Chá Cô Sảo mặt đầy nghi hoặc, sau đó phản ứng lại: "Xin lỗi, Trần Tổng bả đầu, trước đó cũng không phải ta không muốn giúp ngươi, mà là việc tìm kiếm Mộc Trần Châu là đại sự quá mức quan trọng!" "Còn mong lượng thứ!" "Không sao không sao, ta có thể hiểu." Trần Ngọc Lâu đại khí khoát tay.

Bên cạnh, Trần Mộc cười nhạt nhìn Trần Ngọc Lâu một cái, mở

miệng nói: "Sao vậy, Trần Tổng bả đầu đây là... nghĩ thông suốt rồi?" "Nghĩ thông suốt rồi." "Muốn ta nói trộm mộ đổ đấu loại chuyện này, vẫn cứ phải là người đông thế mạnh." Trần Ngọc Lâu thở phào nhẹ nhõm, cười ha hả nói: "Tuy không biết Trần huynh nắm giữ thủ nghệ môn nào, nhưng lại tính thêm bản lĩnh của ta và Chá Cô huynh, khu khu mộ lớn thời Nguyên há chẳng phải là..." "Bảy thành minh khí." Trần Mộc bình tĩnh cắt ngang lời Trần Ngọc Lâu.

Bảy thành minh khí?

Ngẩn ra một chút, Trần Ngọc Lâu rất muốn cho mình một cái tát.

Sớm biết hôm nay, lúc trước ở trước cửa Nghĩa Trang nên sảng khoái đáp ứng yêu cầu của Trần Mộc mới đúng!

Hiện tại thì hay rồi, mất mặt không nói, còn phải bù thêm hai thành minh khí! "Không thành vấn đề, bảy thành thì bảy thành." Trần Ngọc Lâu gượng cười gật đầu nhận lời.

Thấy tình trạng như vậy, Trần Mộc cũng không nói thêm gì nữa.

Tọa địa khởi giá, đầu tiên phải là chính mình có đủ trù mã mới được!

Mà phần trù mã này, chính là thực lực hung hãn kia của Trần Mộc, cùng với... năm mươi thành viên thân vệ đội kia!

Thời gian không lâu, Trần Mộc liền dẫn ba người Chá Cô Sảo đi trước về đến Nghĩa Trang.

Trần Ngọc Lâu chậm hơn một bước, hắn phải quay lại đem đám người Hồng Cô Nương tới đây.

Trước trước sau sau một hồi gia hồ, chân trời đã hiện lên màu trắng bụng cá.

Mọi người vây quanh đống lửa sưởi ấm thân mình, ăn chút lương

khô thịt khô, coi như là bữa sáng. "Tiểu Đao, phân phó huynh đệ cơ linh một chút." "Bất quá..." Trần Mộc nhìn thoáng qua đám người Trần Ngọc Lâu đang nghỉ ngơi, nói với Trần Tiểu Đao: "Đại đội nhân mã dưới trướng Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai sắp đến rồi." "Nếu đám người này muốn gây sự, không cần thỉnh thị ta, trực tiếp giết!" Hai câu nói ra khỏi miệng, sát khí tứ dật!

Thủ hạ của Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đều là đám lục lâm thảo khấu, binh bĩ không giảng đạo nghĩa, phản bội, lật mặt khi hợp tác cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

Chương 27

"Đã rõ, gia chủ." Trần Tiểu Đao gật đầu nhận lệnh, xoay người rời đi, đi an bài mọi việc.

Trần Mộc thì cất bước đi vào trong thiên phòng, khoanh chân ngồi xuống.

Trước trước sau sau bận rộn một đêm, kéo được Chá Cô Sảo nhập bọn, lấy được một viên nội đan của hồ ly tinh già, còn được một thanh Tiểu Thần Phong, cái này thực sự cũng không tính là buôn bán lỗ vốn.

Nhìn viên nội đan trong tay, Trần Mộc tùy ý ném vào trong miệng, nhẹ nhàng hít một hơi: "Trùng kích Luyện Khí hậu kỳ... cũng không biết viên nội đan này có đủ dùng hay không." Nội đan màu đỏ xích vừa vào miệng liền bị năng lực 'Lục Khố Tiên Tặc' phân giải hấp thu.

Lập tức, một cỗ nhiệt lưu từ trên xuống dưới phi tốc lan tràn về phía tứ chi bách hài của Trần Mộc! "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn..." Trần Mộc theo bản năng mặc niệm Kim Quang Chú, hai mắt nhắm nghiền, tâm cảnh bình hòa.

Ngay cả chính Trần Mộc cũng không nhận ra, đạo hộ thể kim quang trên người hắn giống như có tần suất hô hấp, không ngừng luật động.

Kim quang dần dần nội liễm, từ chói mắt trở nên thâm thúy.

Từ chói lọi chuyển thành trầm ổn...

Mười mấy phút sau, Trần Mộc cảm giác được hiệu dụng mà nội đan phát huy ra đã biến mất không thấy, lúc này mới chậm rãi mở mắt. "Vẫn chưa đủ." "Thủy chung không thể trùng phá tầng giấy Luyện

Khí hậu kỳ này." Đứng dậy hoạt động thân thể, Trần Mộc nhíu mày, đang thích ứng với biến hóa của thể phách.

Tầng giấy này thoạt nhìn rất mỏng nhưng lại thủy chung không thể vượt qua, Trần Mộc cảm giác thứ mình hiện tại khiếm khuyết hẳn là một tia khế cơ!

Bên cạnh, Phượng Minh Nộ Tình Kê rúc vào trong một cái ổ chăn, toàn thân trên dưới đều bao phủ một tầng lưu quang đỏ nhạt, thoạt nhìn phảng phất như cả con gà đều đang bốc cháy, rất bắt mắt. "Lợi ích của Hồn Khế hiển nhiên dễ thấy, tốc độ tu luyện của Nộ Tình Kê tăng nhanh rồi." "Chỉ là... muốn đợi đến lúc tên này phản hồi lại, thì phải đến năm nào tháng nào?" Trần Mộc bất đắc dĩ lắc đầu.

Loại sơn tinh dã quái muốn tu luyện bản thân vốn đã rất khó khăn.

Phượng Minh Nộ Tình Kê loại dị thú thân mang huyết mạch này coi như là tốt rồi, rốt cuộc là có ưu thế huyết mạch, tốc độ tu luyện cũng không chậm.

Chỉ là so với Trần Mộc thì vẫn còn kém xa. "Điểm danh hôm nay." Trần Mộc châm điếu thuốc, thong thả chỉnh lý y phục. 【Đinh!

Gia tộc nhật thiêm LV1 thành công!】【Chúc mừng ký chủ hoạch đắc Xà Noãn: Bạch Xà x1, Thanh Xà x1】 Bước chân dừng lại, Trần Mộc ngẩn ra hai giây.

Tiếp đó liền nhìn thoáng qua miêu tả chi tiết. 【Xà Noãn - Bạch Xà】: Tiểu Bạch trong Bạch Xà: Duyên Khởi, chưa hóa hình, sau khi ấp nở sẽ khai mở linh trí. 【Xà Noãn - Thanh Xà】: Tiểu Thanh trong Bạch Xà: Duyên Khởi, chưa hóa hình, sau khi ấp nở sẽ khai mở linh trí. "Đây cmn là phần thưởng điểm danh hàng ngày nên có sao?" "Tuyệt đối là hàng cực phẩm!" Trần Mộc cảm giác vận may hôm nay của mình thực sự là thượng thừa!

Hắn không xa lạ gì với bộ phim hoạt hình Bạch Xà: Duyên Khởi, đối với Tiểu Bạch, Tiểu Thanh bên trong cũng ấn tượng sâu sắc.

Tuy nói là hai con rắn yêu, nhưng rắn yêu này quá mức yêu nghiệt, vô cùng đỉnh. "Ấp nở thế nào nhỉ?" Trần Mộc cũng không vội ra cửa, ngồi xuống trở lại, tỉ mỉ nghiên cứu hai quả trứng rắn trong tay.

Rất nhanh, Trần Mộc trở tay lấy ra chủy thủ Tiểu Thần Phong, tốn chút công phu cắt phá đầu ngón tay, hai giọt tinh huyết phân biệt nhỏ lên hai quả trứng rắn.

Giống như phản ứng hóa học, tinh huyết rơi trên trứng rắn lập tức biến thành một tầng huyết quang mỏng manh bao bọc lấy chúng.

Tròn bảy tám phút, hai giọt tinh huyết mới được hai quả trứng rắn hấp thu sạch sẽ!

Rắc rắc...

Rắc rắc...

Tiếng nứt vỡ rất nhỏ vang lên, vết nứt dày đặc lan tràn. "Tốc độ ấp nở này cũng quá nhanh, tinh huyết của ta còn có công hiệu thúc đẩy sao?" Trong lòng Trần Mộc nạp muộn.

Bên cạnh thò qua một cái đầu gà to lớn. "Ngươi đừng làm loạn." Trần Mộc không khách khí hạ tử lệnh cho Phượng Minh Nộ Tình Kê: "Hai con rắn này đã mang họ Trần rồi, dám động một cái là ta lột da gà của ngươi luyện thi đấy!" Phượng Minh Nộ Tình Kê ánh mắt u oán, có mới nới cũ à? "Ngươi hiểu cái đếch gì." "Ngươi là gà trống, hiểu không?" Trần Mộc cười lạnh một tiếng, chỉ chỉ hai quả trứng rắn: "Hai vị này đều là giống cái, ưu thế trời sinh ngươi không so được đâu!" Lời còn chưa dứt, tốc độ nứt vỡ của hai quả trứng rắn tăng nhanh, trong nháy mắt, rắc rắc, rắc rắc...

Chỉ vài nhịp hô hấp, hai quả trứng rắn toàn bộ vỡ ra.

Một con rắn xanh, một con rắn trắng nối đuôi nhau bò ra từ trong vỏ trứng, bò vào trong lòng bàn tay Trần Mộc, quấn quanh cùng một chỗ.

Hai con rắn đều dài khoảng hai mươi phân, to bằng ngón tay cái.

Trừ việc một con thuần màu trắng, con kia thuần màu xanh ra thì không nhìn ra có chỗ nào quá đặc thù. "Ân..." "Cứ cảm giác muốn đợi hai đứa nó hóa hình còn cần chút thời gian." Trần Mộc một tay chống cằm, một tay trêu đùa hai con rắn trong tay.

Bên cạnh, Phượng Minh Nộ Tình Kê nhịn vô cùng vất vả, phải khắc chế chính mình không đi mổ hai con rắn nhỏ này thực sự là gian nan! "Đúng rồi." "Dị Thú Hồn Khế!" Tâm niệm vừa động, một phần 'Dị Thú Hồn Khế' xuất hiện trong tay Trần Mộc!

Đây là phần thưởng điểm danh trước đó, tổng cộng có ba phần.

Phần thứ nhất dùng trên người Phượng Minh Nộ Tình Kê, cường hóa dòng máu phượng hoàng của nó, đồng thời cũng giao quyền chúa tể của nó vào tay Trần Mộc. "Tăng tốc tu luyện!" "Sớm ngày hóa hình!" Trần Mộc không chút do dự sử dụng 'Dị Thú Hồn Khế', xích vàng lao ra, một đầu đi vào mi tâm Trần Mộc, đầu kia xuyên qua đầu Bạch Xà lại nối tiếp lên Thanh Xà, đến lúc này mới ẩn vào trong, biến mất không thấy. "Tỷ muội đồng tâm sao?" Nhìn hai con rắn nhỏ trong lòng bàn tay rơi vào trầm ngủ, Trần Mộc như có điều suy nghĩ, trước mắt lại hiện lên hình ảnh hai con rắn giao triền cùng một chỗ.

Cái này nếu là sau khi hóa hình... tràng diện kia chẳng phải là hai chị em đang mài đậu phụ sao?

Á đù!

Mắt Trần Mộc sáng lên, hình ảnh kia quả thực quá đẹp!

Chuyển mà đứng dậy, hai con rắn Tiểu Bạch Tiểu Thanh bị hắn

bỏ vào trong túi áo.

Sau khi sử dụng 'Dị Thú Hồn Khế', dị thú đạt thành khế ước sẽ nhận được một lần cơ hội cường hóa.

Chương 28

Tiểu Bạch Tiểu Thanh trước mắt còn quá nhỏ, cần hoàn thành cường hóa, lột xác trong giấc ngủ!

Cất bước rời khỏi hậu viện thiên phòng, Phượng Minh Nộ Tình Kê cũng đi theo, hùng dũng oai vệ, khí thế ngẩng cao đầu, tư thái ưỡn ngực kia vô cùng ngạo nghễ cũng vô cùng ngạo kiều, rất kéo cừu hận. "Gia chủ." "Thủ hạ của Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đã đến rồi." Trần Tiểu Đao bước nhanh tới, thấp giọng nói: "Quân số đại khái khoảng hai trăm tên, ân... cho tôi cảm giác là một đám ô hợp." "Đừng khiêm tốn, chính là đám ô hợp." Trần Mộc cười một tiếng, trong lòng nắm chắc càng thêm đầy đủ!

Một đường xuyên qua Nghĩa Trang đi đến chỗ cửa.

Vừa khéo nhìn thấy La Lão Oai đang giơ súng lục ở đó, đắc ý dương dương huấn thoại. "Mẹ nó chứ, tối qua lão tử bị người ta chèn ép phải ngủ trong sơn động quá nửa đêm!

Chó chết, làm ta rét run cầm cập!" "Lão La ta đâu từng chịu loại tức khí này?!" "Bất quá các huynh đệ hiện tại đã tới, lão tử cũng có lo lắng!" La Lão Oai sầm mặt xuống, cười lạnh nói: "Lần này nếu không lấy được cái mộ lớn thời Nguyên này, thì đừng trách lão tử vô tình!" Lời còn chưa dứt, một tên lính cà lơ phất phơ hét lên một tiếng: "La soái!" "Có phải đám người trong Nghĩa Trang này làm ngài chịu tức không?!

La soái chịu tức, chúng ta sao có thể chiều bọn họ?

Đó chẳng phải là được đằng chân lân đằng đầu sao!" "Sao gia hỏa!

Cho bọn hắn nếm chút quả ngon!" Tràng diện lập tức loạn cào cào.

Trần Ngọc Lâu biết sắp hỏng bét, vội vàng hét lớn: "Thường Thắng Sơn nghe ta hiệu lệnh!

Không được vọng động!" Đoàng!

Tiếng súng vang, người chết!

Trong tay Trần Tiểu Đao nắm khẩu súng Bác-xác, nghiêng người đứng chắn trước mặt Trần Mộc. "Gia chủ có lệnh!" "Kẻ nào dám gây sự, giết trước rồi hỏi!" Khói súng từ khẩu Bác Xác trong tay Trần Tiểu Đao vẫn chưa tan hết.

Tên lính cầm đầu gây chuyện lúc trước, giờ đây giữa trán đã trúng đạn nằm sõng soài trên mặt đất, không nhúc nhích, hiển nhiên là chết đến mức không thể chết lại được nữa. "Kẻ nào dám gây chuyện, giết trước rồi nói sau!" Tám chữ uy lực như dư âm văng vẳng bên tai mọi người.

Cả trường diện tĩnh mịch trong ba giây đồng hồ, ngay sau đó, đám binh lính lập tức mất hết lý trí.

Thi thể đồng bạn còn nằm đó, máu nóng giữa trán vẫn đang rỉ ra! "Huynh đệ!" "Mẹ kiếp, bị người ta đánh tới mặt rồi mà còn chưa động thủ?" "Giết người giữa thanh thiên bạch nhật, thật sự coi Tương Tây là địa bàn của các người sao!" "Dám giết người ngay trước mặt La soái, đây là đánh vào mặt La soái à!" "Sao hàng, lên cho ta!" "..." Hiện trường mất kiểm soát!

Trần Ngọc Lâu biết lần này hỏng việc lớn rồi, trong lòng đã mắng La Lão Oai xối xả, nhưng trước mắt, Trần Ngọc Lâu cũng không dám đứng ra ngăn cản, sợ đám binh lính này mất lý trí bắn luôn cả mình. "Chá Cô huynh lui lại trước một chút." Trần Mộc bình tĩnh nhìn Chá Cô Sảo bên cạnh một cái, lại thấy trong tay Chá Cô Sảo không biết từ lúc nào đã có thêm hai khẩu súng ngắn, nghiễm nhiên có ý tứ đứng cùng một chiến tuyến với Trần Mộc. "Chuyến này đã nhập hội với

Trần huynh, vậy thì cùng chung tiến thoái!" Lời còn chưa dứt.

Ong ong ong!!

Ong ong ong!!

Hai mươi thành viên Thân vệ đội đứng trước cửa, từng luồng hộ thể kim quang bạo phát.

Những bóng người mặc hắc y lao đi như quỷ mị, trực tiếp xông vào đám binh lính!

Tay nâng, đao chém!

Tay đứt chân gãy bay tứ tung, chỉ có thể nhìn thấy những bóng người bao phủ bởi kim quang hộ thể, dùng tư thái ngạnh đối ngạnh tuyệt đối, hung hăng đâm sầm vào đối phương.

Cối xay thịt!

Một đường nghiền ép xông thẳng!

Gần trăm tên lính giây trước còn đang hò hét hoàn toàn không ngờ tới, Thân vệ đội bên phía Trần Mộc không chỉ dám nổ súng giết người, mà còn dám trực tiếp xông lên đồ sát!

Từng lớp từng lớp binh lính ngã rạp xuống như gặt lúa, kẻ nào giữ được toàn thây đã là trường hợp cá biệt hiếm thấy.

Nhưng điều khiến đám người Chá Cô Sảo kinh hãi nhất là, trong gần trăm tên lính kia, có vài kẻ phản ứng rất nhanh, định giơ súng bắn trả, lại không hiểu vì sao đột nhiên mặt mày trắng bệch ngã gục, da dẻ trên người nhanh chóng khô quắt lại, phảng phất như bị thứ sức mạnh nào đó hút cạn trong nháy mắt! "Đây là..." "Đây lại là thủ đoạn gì?" Trần Ngọc Lâu trố mắt nhìn!

Hắn biết Thân vệ đội trong tay Trần Mộc rất mạnh, nhưng không ngờ chỉ có vài chục người mà lại mạnh đến tầng thứ khủng bố

nhường này!

Kim Quang Chú!

Hai mươi người toàn bộ đều biết Kim Quang Chú!

Dao găm mã tấu thông thường căn bản chém không xuyên, không chỉ vậy, đạn dược cũng không bắn thủng được lớp kim quang hộ thể kia!

Mình đồng da sắt, lại còn là hai mươi người được huấn luyện nghiêm chỉnh, tinh thông cận chiến bác sát.

Tốc độ giết người... thực sự là quá mức khủng bố! "Lão đại, vô luận thế nào, ngàn vạn lần đừng động thủ." "Cho dù La soái có chết, chúng ta cũng không thể dính vào vũng nước đục này!" Hoa Mã Quải đứng nghiêng người sau lưng Trần Ngọc Lâu, giọng nói có chút run rẩy: "Vệ đội trong tay Mộc gia quá hung hãn, hai mươi người đi đầu mình đồng da sắt, căn bản là một đường đồ sát.

Phía sau còn có kẻ dùng thủ đoạn gì đó mà tôi nhìn không rõ." Hồng Cô Nương bên cạnh không lên tiếng, nhưng cục diện trước mắt, Trần Ngọc Lâu không thể không hiểu.

Bỏ tốt giữ xe mới là con đường sống duy nhất!

Trước cửa lớn, Trần Mộc nhìn điếu thuốc trên tay, mới cháy hết một phần ba. "Lần này đã hiểu chưa, Tiểu Đao." "Sở dĩ các ngươi không thể nhận rõ thực lực của chúng ta, là bởi vì... chúng ta chưa từng gặp nhiều mục tiêu để động thủ như vậy." Trần Tiểu Đao trầm giọng đáp: "Hiện tại đã thấy rõ, Gia chủ!" Hai câu đối thoại nhàn nhạt, lại khiến Chá Cô Sảo nghe mà lạnh toát cả người!

Hung hãn đến thế sao? "Sư huynh." Hoa Linh nấp sau lưng Chá Cô Sảo, khẽ hỏi: "Mấy cái xác khô quắt kia, trong cơ thể hình như có loại trùng nào đó..." Chá Cô Sảo nhíu mày, Lão Dương Nhân thắc mắc: "Ở

đây đâu phải cổ mộ, làm gì có loại trùng hút máu nào?" "Không, thật sự có!" "Có cái xác chứa trùng, có cái hình như là rắn..." Giọng Hoa Linh càng lúc càng nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch.

Chá Cô Sảo nhìn sâu vào Trần Mộc một cái, càng cảm thấy bản thân căn bản không nhìn thấu được người này!

Khuôn mặt kia rõ ràng còn rất trẻ, nhưng phong cách hành sự lại tàn nhẫn vô cùng, nói một là một.

Thành viên Thân vệ đội dưới trướng lại càng mạnh mẽ, người sau giỏi hơn người trước, còn nắm giữ những bản lĩnh thần thông tầng tầng lớp lớp, khó mà nắm bắt! "Người này rốt cuộc có lai lịch gì?" "Bản thân hắn có Kim Quang Chú cường hãn đến khủng bố thì thôi đi, tại sao đám thủ hạ dưới trướng cũng toàn một màu Kim Quang Chú?

Toàn là đạo sĩ Long Hổ Sơn sao?!" Chá Cô Sảo trăm mối vẫn không có cách giải.

Chương 29

Còn cả mười mấy cái xác bị hút cạn máu kia, Chá Cô Sảo cũng nhìn rõ, đây tuyệt đối là tà pháp nào đó, giết người vô hình, cực khó phòng bị!

Ngay khi suy tư của Chá Cô Sảo đang bay xa, điếu thuốc trên tay Trần Mộc cũng đã cháy hết. "Được rồi, dừng tay." Giọng nói không lớn, nhưng có thể thấy tất cả thành viên Thân vệ đội của Trần gia đều chỉnh tề dừng động tác, bao gồm cả những thanh Đường đao sắp chém xuống cũng khựng lại!

Tính kỷ luật cao đến dọa người!

Quay đầu nhìn lại, Chá Cô Sảo ngẩn ra vài giây mới tỉnh hồn.

Gần trăm tên lính trang bị súng ống đầy đủ, chỉ sau một tuần trà, số người còn đứng được không quá hai mươi!

Đây mẹ nó là hiệu suất gì?

Giết gà cũng không nhanh đến thế! "Ta đếm xem." "Còn mười tám tên lính và một tên trùm quân phiệt." Trần Mộc bước xuống bậc thang, ánh mắt lạnh lùng quét qua.

Mười tám tên lính còn lại sợ đến đứt cả dây thần kinh, quỳ rạp xuống đất ngay tại chỗ, tiểu tiện bài tiết không tự chủ, dập đầu như giã tỏi!

Ngay xung quanh bọn hắn, hai mươi thành viên Thân vệ đội tay cầm vũ khí các loại: trường đao, đoản đao, dao găm, gai quân sự... nhưng cơ bản đều đang nhỏ máu ròng ròng.

Trong mắt mười tám tên lính kia, hai mươi người này chẳng khác nào lệ quỷ được thả ra từ địa phủ, còn Trần Mộc chính là một tôn

Quỷ Vương! "Làm không tệ!

Chiến tích này quả thực đáng khen ngợi, nhưng ta nghĩ các ngươi còn có thể làm tốt hơn." "Lần sau hiệu suất cao hơn chút nữa." Trần Mộc hài lòng gật đầu, mở miệng nói: "Tất cả trở về đi tìm Hổ thúc lãnh thưởng, mỗi người mười đồng đại dương!" Thân vệ đội đồng thanh: "Đa tạ Gia chủ!" Mười đồng đại dương bọn họ cũng chẳng để ý lắm, ngược lại câu nói 'làm không tệ' kia, hào vô nghi vấn, đối với đám Thân vệ đội này mới là sự công nhận lớn nhất! "Mộc gia!" "Không, cha!

Ngài là cha ruột của tôi!" May mắn chưa chết, hay nói đúng hơn là cố ý được giữ lại một mạng, La Lão Oai lăn lê bò toài tới: "Mộc gia!

Cha ruột!

Vừa nãy thật không phải tôi chỉ đạo đâu, chuyện này không liên quan đến tôi!

Chỉ cần ngài tha cho tôi một mạng, làm trâu làm ngựa tôi đều chịu!" Nhìn thoáng qua La Lão Oai đang dập đầu chảy máu, Trần Mộc quay sang nhìn Trần Ngọc Lâu, nhàn nhạt nói: "Trần Tổng bả đầu." "Mộc gia ngài cứ nói." Trần Ngọc Lâu lập tức đáp. "Vùng Tương Âm là địa bàn của Thường Thắng Sơn các vị, Tam Tương Tứ Thủy không biết có bao nhiêu trùm quân phiệt phải kiếm cơm dưới tay ngài." "Vậy thì..." Trần Mộc dừng một chút, mỉm cười nói: "Đổi một con chó khác, chắc là không khó chứ?" Đổi một con chó có khó không? "Không khó, không khó!" Trần Ngọc Lâu vội vàng biểu thái, cười ha hả nói: "Đúng như lời Trần huynh, mảnh đất Tam Tương Tứ Thủy này quả thực do tôi định đoạt, nâng đỡ vài tên quân phiệt... chỉ là chuyện thuận tay mà thôi!" Suốt quá trình, Trần Ngọc Lâu không thèm nhìn La Lão Oai lấy một cái.

Đi chết đi!

Tử đạo hữu bất tử bần đạo, chết một con chó chứ không chết chủ nhân.

Huống hồ, Trần Ngọc Lâu nói cũng không sai, với môn đồ và thế lực dưới tay hắn, muốn nâng đỡ một tên quân phiệt tương tự như La Lão Oai thực sự không khó. "Trần Tổng bả đầu!!" La Lão Oai mắt sắp nứt ra, nằm mơ cũng không ngờ trở tay một cái đã bị Trần Ngọc Lâu bán đứng, bán sạch sẽ, không đáng một xu! "Chuyện này không trách ta được, La soái." "Tối qua ta đã dặn dò ngươi rồi, nhưng ngươi không nghe, ta còn biết làm sao?" Trần Ngọc Lâu cười khổ lắc đầu, lạnh giọng nói: "Lời hay khó khuyên quỷ đáng chết, tự mình làm thì tự mình chịu, là đàn ông chẳng lẽ không dám gánh vác lỗi lầm của mình sao?" Hai câu nói ra, La Lão Oai tự vả mạnh vào mặt mình hai cái, lực đạo mạnh đến mức khóe miệng rách toạc, máu tươi bắn tung tóe. "Mộc gia!" "Mộc gia!

Chỉ cầu ngài tha cho tôi lần này, chỉ cần ngài chịu tha mạng, việc bẩn việc mệt gì tôi cũng làm, vì ngài nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ!" Giọng nói khàn đặc, cái trán máu thịt be bét, nếu đổi là người mềm lòng, e rằng đã không nhìn nổi nữa. "Xin lỗi nếu có tác dụng, vậy chúng ta còn cần súng để làm gì?" Trần Mộc cười khẩy một tiếng, xoay người đi về phía Trần Ngọc Lâu, bước được hai bước.

Đoàng!

Một tiếng súng vang lên, viên đạn xuyên qua chính giữa mi tâm La Lão Oai, máu chảy như suối. "Dọn dẹp chiến trường!" Trần Tiểu Đao hạ súng xuống, quay sang nhìn nhóm người Chá Cô Sảo: "Ba vị, mời, Gia chủ có chuyện cần thương nghị." Tư thái cẩn trọng tỉ mỉ, sắc mặt bình tĩnh, ai có thể tưởng tượng được vừa rồi chính Trần Tiểu Đao này, trong lúc giơ tay nhấc chân đã một súng bắn chết trùm quân phiệt, bộ dạng điềm nhiên như thể vừa giết một con gà. "Được, tôi biết rồi."

Chá Cô Sảo gật đầu, dẫn theo Hoa Linh và Lão Dương Nhân đi theo.

Sáng sớm tinh mơ đã tận mắt chứng kiến một màn huyết tinh, dù Chá Cô Sảo đi nam về bắc, kiến thức pha tạp, lúc này cũng khó nén được kinh ngạc trong lòng! "Hai người không sao chứ?" "Tràng diện này... haizz." Chá Cô Sảo nhìn Hoa Linh, thấp giọng: "Hoa Linh, sắc mặt muội trắng quá, hay là đi nghỉ ngơi một chút." "Cũng... cũng vẫn ổn." "Chỉ là muội chưa phản ứng kịp thôi." Hoa Linh xoa xoa khuôn mặt nhỏ, lúc này mới đỡ hơn một chút.

Ngược lại Lão Dương Nhân trông có vẻ nhẹ nhõm hơn nhiều: "Phải nói là, Mộc ca nhà mình uy phong thật!

Đám người dưới tay cũng hung hãn từng người một, thật thú vị.

Sư huynh, chúng ta coi như lên đúng thuyền rồi chứ?" Nghe vậy, Chá Cô Sảo cười khổ.

Thuyền thì lên rồi, cũng chọn đúng rồi.

Nhưng đến lúc đó có thể thuận lợi xuống thuyền hay không, Chá Cô Sảo cũng không nói chắc được.

Ba người rảo bước theo sau Trần Mộc và Trần Ngọc Lâu.

Dọc đường, gần trăm gã Tá Lĩnh lực sĩ khi thấy Trần Mộc đi tới đều tự động dạt ra hai bên, cúi đầu ôm quyền hành lễ, trong đội ngũ to lớn không hề có nửa tiếng ồn ào.

Sự uy hiếp hiệu quả vô thanh, thường được xây dựng trên cơ sở đổ máu! "Trần huynh, chúng ta đi thám thính Bình Sơn ở cự ly gần sao?" "Đúng." Trần Mộc gật đầu, nhìn Trần Ngọc Lâu: "Theo ý ngươi, vị trí cổ mộ Bình Sơn này rốt cuộc nằm ở đâu?" Trần Ngọc Lâu cười khổ lắc đầu: "Trần huynh đề cao tôi quá!

Tá Lĩnh một môn chúng tôi sở trường chẳng qua là Vọng, Văn, Vấn, Thiết, bốn chữ biện thức phong thủy, không lên được mặt bàn."

"Trần Tổng bả đầu khiêm tốn rồi." Trần Mộc mỉm cười, không nói nhiều.

Người khác có thể bị Trần Ngọc Lâu lừa, nhưng Trần Mộc thì không.

Kẻ này thiện trường Kỳ Môn Độn Giáp, tinh tượng chiêm bốc, lại hiểu rõ phong thủy vùng Tương Âm, cộng thêm bốn chữ biện thức phong thủy, bản lĩnh chỉ có thừa chứ không thiếu!

Nếu thật sự phải so sánh thì cũng chỉ là kém hơn Phân Kim Định Huyệt, Thiên Tinh Phong Thủy của Mạc Kim Giáo Úy mà thôi.

Đi được hơn một giờ, đội ngũ phía sau cũng đã đuổi kịp, Trần Tiểu Đao dẫn theo người hướng đạo đi trước dẫn đường.

Cuối cùng cũng dừng lại.

Phía trước là một vách núi cheo leo sau lưng Lão Hùng Lĩnh.

Từ trên cao nhìn xuống, có thể quan sát toàn bộ địa mạch Bình Sơn.

Chương 30

Xa nhìn Bình Sơn! "Các vị đại gia!" Người hướng đạo trung niên chỉ về ngọn núi phía trước vách đá, mở miệng nói: "Ngọn núi phía trước kia chính là Bình Sơn." Ngước mắt nhìn sang, Bình Sơn phía xa quả nhiên có hình dáng giống như một cái bình bảo vật nghiêng lệch bụng lớn, xung quanh có các ngọn núi thấp hoàn vũ, vây quanh bảo vệ nó ở giữa.

Sơn thế tạo hóa, kỳ diệu hiểm trở, mà trong núi lại có thể thấy vài chỗ sương trắng bốc lên, trong sương mù tựa hồ còn có chút khí sắc đỏ ẩn hiện, nhìn không rõ ràng. "Sư huynh, ráng đỏ trong núi kia, chẳng lẽ là bảo khí cổ mộ?" Lão Dương Nhân nhìn xa vài lần, thấp giọng hỏi.

Chá Cô Sảo khẽ lắc đầu: "Bảo khí, yêu khí, dễ dàng hỗn tạp, không dễ phân biệt.

Truyền văn trong Bình Sơn này ám tàng một tôn Tướng Quân Thi Vương, mỗi khi đến tháng Giêng lại hiện thân giết người, hút tinh huyết.

Tính toán thời gian, nếu thực sự có vị Thi Vương như vậy, e là đã thành đại yêu!" Bên cạnh, người hướng đạo trung niên nghe vậy liền gật đầu lia lịa: "Vị đạo gia này nói cực đúng!

Các trại quanh Lão Hùng Lĩnh những năm trước thường có dược nông vào Bình Sơn hái thuốc, nhưng đại đa số đều một đi không trở lại, nói là trong núi chôn một tôn Thi Vương, lại có trăn khổng lồ tê tức, tác yêu tu luyện!" Trong núi chôn Thi Vương, còn có trăn lớn?

Trần Mộc không để ý lắm, hỏi: "Trên núi có những loại dược liệu nào?" "Bẩm đại gia!

Theo lời dược nông địa phương, trên đỉnh Bình Sơn mọc rất nhiều linh chi già và Cửu Long Bàn, rất hiếm có, thương đội bên ngoài bỏ giá cao thu mua đấy!" Người hướng đạo vội vã trả lời.

Linh chi già, Cửu Long Bàn, những loại dược liệu này hiếm có khó tìm, dược tính khá cao.

Nếu tìm được một mớ thì cũng coi như một thủ đoạn bồi bổ!

Dùng tiền quả thực có thể mua được không ít dược liệu, hơn nữa cơ bản không có gì là không mua được.

Nhưng trước mắt có cơ hội tốt thế này, vả lại Trần Mộc đã tính kỹ một món nợ, ngoại trừ dược liệu hắn cần tu luyện, thì Phượng Minh Nộ Tình Kê và hai chị em rắn Tiểu Thanh Tiểu Bạch cũng cần dược lực để tôi luyện bản thân.

Đương nhiên còn phần tiêu hao lớn nhất, đó chính là Thân vệ đội của Trần gia!

Tính tổng cộng lại, Trần Mộc cảm giác sau này phải bao thầu toàn bộ dược nông vùng Lão Hùng Lĩnh mới tạm đủ điền vào chỗ trống dược liệu của gia tộc!

Vẫn là thế lực chưa đủ rộng a.

Trần Mộc thầm than, tâm tư xoay chuyển: "Nhắc tới dược thảo y lý, Hoa Linh sư muội dường như rất am hiểu đạo này?" Trần Mộc đăm chiêu nhìn về phía Hoa Linh: "Vừa khéo lần này ta tới Bình Sơn cũng có ý định vơ vét ít dược liệu, nếu muội rảnh rỗi, giúp ta một tay thế nào?" Trầm mặc một lát, dường như không ngờ Trần Mộc sẽ chủ động tìm mình nói chuyện, Hoa Linh ngẩn ra vài giây mới phản ứng lại, ánh mắt có chút sợ hãi, giọng cực nhẹ: "Không biết Mộc ca muốn muội giúp gì?

Muội phải theo sư huynh làm việc..." Chá Cô Sảo lắc đầu, nói:

"Việc ta làm bên này nguy hiểm, muội không theo ngược lại an toàn hơn, đi giúp Trần huynh một việc nhỏ cũng tốt!" Nhìn vẻ mặt nghĩa chính nghiêm từ của Chá Cô Sảo, răng hàm Trần Ngọc Lâu sắp nghiền nát rồi!

Sớm biết như vậy, lúc vào núi lần này lẽ ra nên mang theo tất cả những người tinh thông dược lý y thuật của Thường Thắng Sơn đi cùng!

Một phần nhân tình này có thể lớn có thể nhỏ, nhưng dù nhìn thế nào, đó cũng là mối làm ăn tốt đốt đèn lồng cũng khó tìm! "Vậy... vậy được ạ." "Mộc ca huynh cần muội làm gì?" Thấy Chá Cô Sảo đồng ý, Hoa Linh hơi thả lỏng, mở miệng hỏi.

Trần Mộc gật đầu: "Ta cần thu thập lượng lớn dược liệu, đáng tiếc đám người dưới tay ta... không hiểu nghề cho lắm.

Muội tinh thông dược thảo y lý, muội giúp ta việc này là thích hợp nhất rồi." Vừa nói, Trần Mộc vừa búng tay một cái, Trần Tiểu Đao bên cạnh rảo bước tới: "Gia chủ, xin phân phó." "Điều một đội mười người cho Hoa Linh, hỗ trợ cô ấy hái thuốc.

Nhiệm vụ hàng đầu là bảo đảm an toàn cho cô ấy, thứ hai mới là dược liệu." "Tuân mệnh, Gia chủ." Trần Tiểu Đao nhận lệnh, rất nhanh đã điểm danh mười thành viên Thân vệ đội dẫn tới.

Toàn bộ đều là thành viên tu luyện Kim Quang Chú, tố chất thể phách miễn bàn.

Về phương diện thân thủ, đám lính của La Lão Oai trước đó chính là minh chứng tốt nhất! "Được rồi, vậy làm phiền Hoa Linh sư muội." Hoa Linh có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng nghĩ lại đã đồng ý giúp đỡ thì cứ hào phóng mà làm. "Không phiền.

Vậy muội dẫn bọn họ đi tìm dược liệu đây." Hoa Linh đeo gùi

thuốc lên lưng, chào hỏi Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân rồi dẫn mười thành viên Thân vệ đội đi về phía Bình Sơn xa xa.

Trần Ngọc Lâu nhìn toàn bộ quá trình mà thèm thuồng!

Khổ nỗi đám thuộc hạ của hắn giết người cướp của thì giỏi, chứ bảo tìm dược thảo y lý, kiếm thuốc tốt... toàn là lũ mù tịt.

Quay đầu lại, mấy người đứng trước đoạn vách núi sâu thẳm, ngước mắt nhìn xa, tỉ mỉ tham tra thế phong thủy và dáng vẻ xa gần của Bình Sơn. "Vách núi này không biết sâu bao nhiêu, từ đây rơi xuống e là thần tiên cũng khó cứu." "Đáng tiếc..." Trần Ngọc Lâu quan sát một vòng, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Địa mạo quanh Bình Sơn này có chút kỳ lạ, dưới đáy nhiều đá tảng.

Ngược lại phương pháp 'quan nê ngân biện thảo sắc' (nhìn ngấn bùn xem màu cỏ) mà Trần Ngọc Lâu sở trường lại khó thi triển.

Nếu đào từng cái lỗ trộm đạo, với quy mô của Bình Sơn, e là rất khó tìm được cổ mộ trong thời gian ngắn. "Trần huynh." Trần Ngọc Lâu quay sang Trần Mộc, thấp giọng: "Môi trường quanh Bình Sơn đặc thù, không dễ ra tay, đợi tôi thử dùng 'Văn tự quyết' nghe thanh biện vị, tham tra một phen nhé?" "Thử xem cũng tốt." Trần Mộc bình tĩnh gật đầu.

Bên cạnh, Hoa Mã Quải cầm một khẩu súng lục tới, theo lời dặn của Trần Ngọc Lâu, chĩa thẳng xuống vách núi phía dưới khai hỏa!

Đoàng!

Tiếng súng vang vọng, âm thanh lượn lờ truyền đi xa.

Trần Ngọc Lâu nghiêng tai nhắm mắt, mày hơi nhíu, chỉ có đôi tai khẽ động đậy một hai cái.

Chiêu này chính là Văn tự quyết trong bốn phép Vọng Văn Vấn Thiết.

Phép nghe gió, nghe sấm, hay còn gọi là Văn Sơn Biện Long!

Dựa vào hồi âm để phán đoán trạng thái trong núi, không chỉ có thể nghe ra phương vị địa cung cổ mộ, thậm chí còn phán đoán được bố cục địa cung, hướng đi của mộ đạo...

Phải là người có ngũ quan mẫn cảm, thính lực trác tuyệt mới thi triển được bản lĩnh này. "Lại lần nữa.

Bốn phát!" Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng vang vọng mãi không dứt.

Hơn nửa phút sau, Trần Ngọc Lâu mới mở mắt, mày nhíu chặt: "Trần huynh, Chá Cô huynh, tôi quả thực đã nghe ra phương vị địa cung, chỉ có điều...

Chương 31

có tới ba cái!" "Ba cái địa cung?" Lão Dương Nhân bên cạnh ngẩn ra, thắc mắc: "Trần Tổng bả đầu, ngài không nghe nhầm chứ?

Cái mộ cổ đời Nguyên này hà đức hà năng mà có tới ba cái địa cung?" "Lão Dương Nhân!

Sao lại nói chuyện với Trần Tổng bả đầu như thế?" Chá Cô Sảo quát nhẹ.

Trần Ngọc Lâu cười xòa xua tay: "Văn tự quyết của tôi cũng coi như nhập môn, bình thường sẽ không nghe nhầm.

Ba tòa địa cung, trong đó tòa lớn nhất... nằm ngay dưới chân chúng ta.

Một tòa khác lớn hơn, to như thành quách.

Tòa thứ ba khá xa, chôn sâu trong bụng Bình Sơn." Vài câu nói đã điểm rõ phương vị ba nơi địa cung!

Chỉ là trộm mộ không phải ăn cơm uống nước, nếu một lần không định chuẩn vị trí chính xác của cổ mộ, công sức và nhân lực bỏ ra sẽ bị lãng phí không nhỏ. "Trần huynh, Chá Cô huynh.

Theo hai vị, trong ba phương vị địa cung này, nơi nào có khả năng nhất?" Trần Ngọc Lâu thấp giọng hỏi.

Trầm tư giây lát, Chá Cô Sảo mở lời trước: "Nói đến chuyện Bình Sơn ẩn giấu một tòa địa cung, tôi lại nhớ đến vài lời đồn của dân địa phương.

Cổ thời vùng Tương Tây Bình Sơn từng có một tòa đạo quan đại điện luyện chế đan dược cho hoàng đế.

Suy đoán một chút, vậy thì tòa đạo quan đại điện kia cực có khả năng nằm trong bụng Bình Sơn.

Nghĩa là phương vị địa cung thứ ba kia rất có thể là tòa đại điện đó, chứ không phải mộ thời Nguyên." "Chá Cô huynh nói có lý." Trần Ngọc Lâu gật đầu trầm tư.

Loại trừ địa cung thứ ba, vậy chỉ còn lại hai chỗ, cũng đỡ đi chút phiền phức. "Thực ra cả ba tòa địa cung này đều không phải chính chủ." Một câu nói nhàn nhạt thốt ra, khiến Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Sảo sững sờ ngay tại chỗ, đồng loạt nhìn về phía Trần Mộc.

Những người xung quanh cũng nghi hoặc tương tự. "Sơn thế tàng nạp, thổ sắc kiên hậu, địa mạch cao tẩu, lưu thủy chu toàn, trên núi long thần không xuống nước, dưới nước long thần chẳng ngẩng đầu." "Địa mạch Bình Sơn nơi này chính là một chi của long mạch." Trần Mộc vẻ mặt đạm nhiên, nói tiếp: "Trong bí thuật Mạc Kim có thượng thẩm Thiên Tinh Phong Thủy để đối ứng, định vị giường mộ địa cung.

Tướng tinh trên không trung chỉ rõ, lại tịnh không phải bất cứ nơi nào trong ba chỗ kia." Liên tiếp mấy câu nói ra, sắc mặt Trần Ngọc Lâu biến đổi, run giọng: "Trần huynh, chẳng lẽ... bí thuật Thiên Tinh Phong Thủy của Mạc Kim Giáo Úy, huynh cũng am hiểu?

Hay là Trần huynh vốn xuất thân từ Mạc Kim nhất môn?!" "Tính là một nửa đi." Trần Mộc cười lắc đầu.

Quả thực chỉ tính là một nửa.

Mạc Kim Giáo Úy không chỉ cần biết Tầm Long Điểm Huyệt, Thiên Tinh Phong Thủy, mà còn phải phối với một chiếc Mạc Kim Phù mới gọi là hoàn chỉnh.

Trần Mộc tuy có được nửa quyển 'Thập Lục Tự Âm Dương

Phong Thủy Bí Thuật', hiểu phong thủy, biết phân biệt chân long, nhưng đến nay vẫn chưa trộm cái mộ nào, tạm thời chưa thể tính là nhập nghề! "Trần huynh đã có bản lĩnh như vậy, hà cớ gì còn phải khảo nghiệm huynh đệ chúng tôi?" Chá Cô Sảo cười khổ, thấp giọng hỏi: "Vậy theo Trần huynh, phương vị đại mộ thời Nguyên kia..." Lời còn chưa dứt, sâu dưới vách núi bỗng phun ra một làn sương màu, kèm theo tiếng vang chấn động, đá núi bay tứ tung như thể trời sập đất lở. "Không ổn!

Là độc vụ dưới đáy núi phun lên!

Chạy mau!" Trần Ngọc Lâu thấy tình thế không ổn, hô to một tiếng.

Mọi người rảo bước lùi lại, nhưng đúng lúc này, làn sương màu vừa phun ra đã bị đánh tan, một luồng hắc khí như yêu phong mãnh liệt lao ra!

Thấp thoáng có thể thấy trong hắc khí bao bọc một con rết khổng lồ dài đến bảy tám mét, lưng mọc sáu cánh, tựa như một con hắc long núi rừng đang du tẩu tới! "Lục Sí Ngô Công Tinh!" Trần Mộc trong lòng rùng mình, nhưng chưa đợi hắn hành động, đột nhiên có hai luồng lưu quang một xanh một trắng từ trong túi áo hắn lao ra, bay vọt đi như sao truy trăng, trong nháy mắt đã xông đến trước mặt Lục Sí Ngô Công Tinh!

Truy tinh cản nguyệt, đất bằng dậy sấm sét!

Hai luồng lưu quang xanh trắng kia lao thẳng vào đám hắc khí nơi vách núi, thế mà lại húc bay con Lục Sí Ngô Công Tinh ra ngoài!

Hắc khí quanh thân nó nổ tung!

Chân dung con Lục Sí Ngô Công Tinh này cũng theo đó mà lộ ra vài phần dữ tợn!

Thân dài sáu bảy mét, lớp giáp cứng đen nâu như vỏ cây khô, từng đốt thân thể tổng cộng hai mươi hai đốt, đỉnh đầu đen kịt, bụng vàng sẫm, từng cái chân móc sắc bén linh động, mỗi cái đều to bằng cánh tay người thường!

Độc vật có thể hình hãi người như vậy khiến đám Tá Lĩnh lực sĩ nhìn mà mắt muốn nứt ra, chân tay run rẩy. "Lại có một con rết thành tinh thế này!

E là yêu vật ẩn nấp sâu dưới vách núi!" "Ông trời ơi, cả đời tôi chưa từng thấy con rết nào to thế này..." "Chắc chắn là độc trùng đã thành khí hậu, e là yêu vật trấn thủ nơi này!" "Cổ mộ thời Nguyên này vậy mà hung hiểm đến thế sao?" "Nghe nói rết già sống cả trăm năm mới mọc được một đôi cánh, trước mắt con này lại có tới ba đôi, vậy ít nhất cũng phải ba trăm năm đạo hạnh!" "E rằng đao thương bất nhập, thế này biết ra tay làm sao?

Hay là lần này bỏ đi thôi?" "..." Mọi người hoang mang lo sợ, Trần Ngọc Lâu nhìn mà sốt ruột, nhưng cũng không có biện pháp nào quá tốt.

Nếu ở nơi khác, có lẽ còn dùng được vài kỹ năng đặc thù, thiết kế bẫy để đối phó với con Lục Sí Ngô Công Tinh khổng lồ này, nhưng trước mắt, vách núi không biết sâu bao nhiêu, người lại không có cánh, làm sao địch nổi?!

Đúng lúc này, một tiếng gáy vang lên tận trời xanh!

Trong tiếng gáy chấn động màng nhĩ kia hách nhiên còn mang theo một tia nộ hỏa, giống như thiên địch gặp gỡ, đỏ mắt nhìn nhau.

Phượng Minh Nộ Tình Kê!

Lông vũ đỏ rực mang theo một đạo hồng quang, bay vọt qua đám người, chấn cánh bay lên! "Tiểu Thanh, Tiểu Bạch." Trần Mộc nhàn

nhạt lên tiếng, lập tức thấy hai luồng lưu quang xanh trắng vừa va chạm với Lục Sí Ngô Công Tinh lượn nửa vòng trên không trung, ngoan ngoãn ôn thuận bay ngược trở về, quấn quanh cánh tay phải của Trần Mộc.

Không biết có phải do khí thế của Phượng Minh Nộ Tình Kê quá hung mãnh hay vì nguyên nhân nào khác, con Lục Sí Ngô Công Tinh kia không định triền đấu với gà phượng, thân hình du di, phun ra một ngụm độc rết hỗn hợp khói đen!

Mượn chiêu này, con Lục Sí Ngô Công Tinh không chút do dự bỏ chạy xa, lao vào bóng tối dưới đáy vách núi, biến mất không còn tăm hơi.

Xích sắc lưu quang xoay chuyển, Phượng Minh Nộ Tình Kê bay ra khỏi khói độc, vỗ cánh quay về bên cạnh Trần Mộc, móng vuốt sắc bén cào mạnh xuống đất để trút giận. "Được rồi.

Tiếp theo còn cơ hội gặp lại." Trần Mộc vỗ vỗ đầu Phượng Minh Nộ Tình Kê trấn an.

Phượng Minh Nộ Tình Kê rũ bộ lông đỏ rực, ánh mắt ngạo nhiên: "Lão tử mà biết bay thì đã sớm mổ mù mắt nó, bắt sống lột da rồi!" Trần Mộc: "...Ngươi cố gắng tu luyện đi." Tuy chỉ giao thủ một lần nhưng Trần Mộc đã nhìn ra vài phần manh mối.

Sự thật chứng minh, con Phượng Minh Nộ Tình Kê này tuyệt đối là khắc tinh thiên địch của Lục Sí Ngô Công Tinh.

Chỉ có điều, thời gian và hoàn cảnh hiện tại không phải sân nhà sở trường của nó, khó tránh bị Lục Sí Ngô Công Tinh chiếm thế thượng phong, nếu thực sự đấu đến cùng, chưa chắc đã chiếm được tiện nghi!

Rết tính hỉ âm, ban ngày ẩn nấp dưới đáy cốc ẩm thấp, có ánh

nắng thì không dễ chịu hiện thân, tự nhiên chiến lực cũng giảm đi nhiều.

Chương 32

Do đó, con Lục Sí Ngô Công Tinh này mới phun ra một chiêu kịch độc để mượn cơ hội bỏ chạy. "Còn hai ngươi..." Trần Mộc cúi đầu nhìn cánh tay phải, một con rắn xanh, một con rắn trắng đang quấn quanh tay hắn, ôn thuận vô cùng, trong hai đôi mắt rắn đều lộ ra chút vui sướng. "Hửm?

Song long huyết mạch?" Bất chợt tâm niệm khẽ động, kiểm tra trạng thái của hai con rắn, Trần Mộc cũng giật mình.

Sử dụng 'Dị Thú Hồn Khế', sau khi ký kết với dị thú sẽ tự động kích hoạt một lần cơ hội cường hóa!

Ví dụ như cường hóa huyết mạch.

Chỉ là Trần Mộc không ngờ, chị em Tiểu Bạch Tiểu Thanh sau khi hoàn thành cường hóa trong giấc ngủ say, lại có thêm một tia chân long huyết mạch không hề yếu!

Loài rắn từ xưa đã có danh xưng tiểu long.

Mà đối với những loại tinh quái rắn rết, tu luyện đến cảnh giới đại thành không phải hóa thành hình người, mà là thoát thai hoán cốt, thành tựu chân long chi thân! "Vất vả cho các ngươi rồi, cố gắng tu luyện là được.

Tu vi Luyện Khí tiền kỳ còn quá yếu, con Lục Sí Ngô Công Tinh này đạo hạnh không thấp, tạm thời giao cho Phượng Minh Nộ Tình Kê áp chế." Trần Mộc vỗ vỗ hai đầu rắn, ngón tay lướt qua thân rắn, vảy rắn trơn mát mịn màng, xúc cảm thượng thừa.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, Chá Cô Sảo và Trần Ngọc Lâu dẫn người lại gần, cả hai đều trợn mắt, tỉ mỉ quan sát con

Phượng Minh Nộ Tình Kê bên cạnh Trần Mộc. "Trần huynh.

Con gà trống lớn bên cạnh huynh khí vũ hiên ngang, ngạo khí lẫm liệt, tuyệt không phải gia cầm bình thường, một thân lông đỏ càng thần thái phi dương, chẳng lẽ là..." Chá Cô Sảo do dự một chút, thăm dò: "Phượng Minh Nộ Tình Kê?" "Đúng, huynh đoán không sai.

Chỉ là con Phượng Minh Nộ Tình Kê này đắc được chút tạo hóa, thoát đi một phần phàm huyết, nên mới có thần thái như hôm nay." Trần Mộc gật đầu, nhàn nhạt giải thích.

Nghe vậy, Chá Cô Sảo lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trần Ngọc Lâu tâm tư xoay chuyển cũng hiểu ra, bội phục không thôi: "Nói về kế hoạch của Trần huynh, thật là giọt nước không lọt!

Đối phó với loại hung tà độc vật kia, Phượng Minh Nộ Tình Kê xác thực là thượng tuyển không còn nghi ngờ gì nữa!" "Mãnh cầm thần tuấn như vậy, thảo nào con rết già kia cũng phải lui tránh ba phần." Hai người thay nhau khen ngợi một hồi, nhưng Phượng Minh Nộ Tình Kê lại chẳng thèm để ý, ngẩng đầu đi lại, tìm một tảng đá xanh mài móng vuốt.

Đá xanh trong núi cứng rắn nhường nào?

Vậy mà dưới móng vuốt của Phượng Minh Nộ Tình Kê lại như đậu phụ, dễ dàng bị cào thành đá vụn đầy đất!

Cảnh tượng này càng khiến Trần Ngọc Lâu hâm mộ.

Nếu bên người có dị thú bực này, đừng nói là gặp độc trùng trong cổ mộ, cho dù đụng phải cương thi hung sát cũng có thể nhẹ nhàng chiến thắng! "Địa cung dưới vách núi này không đi nữa, chẳng có lợi lộc gì.

Tòa địa cung lớn kia lại là cái bẫy úng thành.

Trạm đầu tiên, đi tới đạo quan đại điện trước." Trần Mộc nhìn Chá Cô Sảo và Trần Ngọc Lâu, điềm nhiên nói: "Mục tiêu của ta không chỉ là minh khí, mà còn cả đan dược và thiên tài địa bảo trong đạo quan đại điện kia." Hai người nhìn nhau, đều không có ý kiến gì khác biệt.

Tiếp đó bắt đầu chuẩn bị, điều độ nhân thủ.

Một Tá Lĩnh, một Bàn Sơn, thủ đoạn của hai môn phái rất nhiều, nhưng nói về phong thủy bí thuật Tầm Long Điểm Huyệt, lại không thể không phục Mạc Kim Giáo Úy.

Chủ yếu là Trần Mộc đã ra quyết định, Chá Cô Sảo và Trần Ngọc Lâu trong tiềm thức liền hùa theo tư duy của hắn, thậm chí còn không suy nghĩ sâu xa hơn. "Minh khí chỉ là cái lợi nhỏ, chỉ là một phần." Nhìn thoáng qua Bình Sơn phía xa, Trần Mộc khẽ vuốt ve Tiểu Thanh, Tiểu Bạch trên tay phải, khóe miệng nhếch lên: "Thiên tài địa bảo, đạo quan đan dược, nội đan rết tinh, Tướng Quân Thi Vương... một cái cũng đừng hòng chạy thoát!" Giữa trưa hôm đó, đám trộm Tả Lĩnh chia ra một bộ phận nhân thủ, đi đến các thôn trại quanh Lão Hùng Lĩnh thu mua gà sống, lại còn phải là loại gà trống hăng máu đá hăng mới được coi là thượng thừa.

Trần Mộc dẫn theo thân vệ đội, cùng với Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Sảo và những người khác, tiếp tục tiến về phía trước một đoạn, mãi cho đến chân núi Bình Sơn mới dừng lại an doanh trát trại. "Đại gia, đại gia!" "Bình Sơn này quả thực có chút hung hiểm, mong đại gia tam tư a!" Người hướng đạo trung niên tìm đến Trần Mộc, khổ sở nói: "Tôi nghe nói các vị đại gia muốn đi vào trong bụng Bình Sơn này?

Việc này thực sự không làm được đâu, người Động Man địa phương đều biết, Bình Sơn chính là một mảnh đất dời xác!" "Đất dời xác?" Trần Tiểu Đao thắc mắc. "Ngươi nói tiếp đi." Trần Mộc thản

nhiên gật đầu, tiếp tục uống trà.

Thấy có cơ hội, người hướng đạo vội vàng nói: "Người Hán chúng ta đều biết, thi thể sau khi liệm vào quan tài, hạ huyệt nhập táng, thì dù thế nào cũng không thể tự chạy thoát được." "Nhưng vùng Bình Sơn này lại có chút tà môn." "Nghe đồn rằng chỉ cần quan tài chôn ở gần Bình Sơn, thi thể bên trong sẽ không cánh mà bay, quan quách phong thổ bên ngoài vẫn hoàn hảo vô tổn, trong quan tài chỉ còn lại một ít đồ bồi táng, hung phục không đổi, cúc áo cũng chưa cởi, tóm lại là sống chết không thấy xác đâu!" Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu đang ngồi nghỉ ngơi bên cạnh cười khẩy một tiếng, phất tay: "Thi thể trong quan tài, chẳng lẽ hóa thành một làn khói bay mất sao?" Người hướng đạo dang tay đáp: "Cái đó cũng không nói chắc được..." "Lo bò trắng răng." "Cái thuyết đất dời xác này, nghĩ đến cũng là do người Mèo địa phương bịa đặt ra mà thôi, nếu thực sự có thủ đoạn tạo hóa huyền diệu như vậy, đó nhất định là thi giải thành tiên!" Chá Cô Sảo cười lạnh, căn bản không tin.

Thấy tình hình như vậy, sắc mặt người hướng đạo càng thêm khổ sở, ngồi xổm sang một bên không dám lên tiếng nữa, thầm tính toán xem cái mạng nhỏ của mình còn giữ được đến bao giờ. "Hôm nay đã chọn được điểm tập kết." "Sáng mai trực tiếp động thân." Trần Mộc uống một ngụm trà, bổ sung: "Trước đó nói về con tinh rết sáu cánh kia, nếu hai vị gặp phải thì cứ giữ lại một chút, giao cho ta giải quyết." "E là hai người chúng tôi muốn động thủ cũng lực bất tòng tâm." Trần Ngọc Lâu cười khổ lắc đầu.

Dáng vẻ dữ tợn của con Lục Sí Ngô Công Tinh kia, không ít người đã tận mắt chứng kiến.

Đằng vân giá vũ mang theo yêu khí ngút trời, dù nhìn thế nào cũng là một loại độc vật cực kỳ khó xơi.

So với con Bạch Ly Tử tinh trước đó, con này còn cao hơn vài bậc! "Thời xưa Bình Sơn chính là cấm địa luyện đan của các đời hoàng đế, là một nơi động thiên phúc địa, quanh năm dược khí mười phần, cực kỳ hiếm có." "Nghĩ đến con tinh rết sáu cánh kia..." Chá Cô Sảo thầm suy đoán, thấp giọng nói: "Hẳn là đã nuốt được thứ gì đó như đan đầu, nếu không làm sao có đạo hạnh cỡ này?

Thực sự khó giải quyết!" Trần Ngọc Lâu mở miệng hỏi: "Nhắc đến chuyện này, không biết lời đồn về Tướng Quân Thi Vương ở địa phương, liệu có phải là sự thật?" Hai người đều có chút không nắm chắc, liền theo bản năng nhìn về phía Trần Mộc. "Gặp thì giết là được." "Ân... không giết cũng được." Trần Mộc lấp lửng sửa lời, khiến Chá Cô Sảo và Trần Ngọc Lâu càng thêm sờ không được đầu óc, thắc mắc không thôi. "Nếu có cơ hội cấy Huyết Cổ vào, lại vận dụng Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, không biết có thể thu phục được con Tướng Quân Thi Vương này hay không." "Có một tia cơ hội thành công thì đều là vụ làm ăn có lãi." Trong lòng tư tác, Trần Mộc sờ sờ con Huyết Cổ trong túi, liên tục bồi dưỡng bằng tinh huyết, con Huyết Cổ này trưởng thành rất nhanh, mấy ngày gần đây chính là thời điểm con Xích Xà Huyết Cổ của hắn phá xác mà ra. "Gia chủ!" Trần Tam Căn rảo bước tiến vào lều, chắp tay bão quyền: "Hoa Linh muội tử đã trở lại, có người bị thương." "Bị thương?" Trần Mộc nhíu mày.

Mười thành viên thân vệ đội an bài cho Hoa Linh, toàn bộ đều tu luyện Kim Quang Chú, đã đạt tới tầng thứ LV1, sức chiến đấu không thể khinh thường, huống hồ có kim quang hộ thể, rất khó bị thương.

Trừ phi...

đối thủ còn mạnh hơn! "Đi xem một chút." Trần Mộc bình tĩnh đứng dậy, cất bước đi ra.

Trong doanh địa bên ngoài lều, một thành viên thân vệ đội đang

được vài người khiêng nhẹ nhàng đặt xuống, y phục nửa bên vai đã bị xé rách, vết thương ở vai sâu tới tận xương!

Hoa Linh đi sát bên cạnh, đôi mắt to ngập nước đã khóc đến sưng đỏ. "Tình huống thế nào?" Trần Mộc đi đến gần, ngồi xổm xuống xem xét kỹ.

Vết thương rất nặng, hơn nữa, còn là một vết cào!

Không biết kình lực của cú cào này hung mãnh đến mức nào, hận không thể xé toạc nửa bên vai của thành viên thân vệ đội này xuống!

Thành viên kia nhìn thấy Trần Mộc, khóe miệng nhếch lên nặn ra một nụ cười: "Không...

Chương 33

không sao, Gia chủ, chút thương tích ngoài da!" "Kiên trì một chút." "Trần Tam Căn, Huyết Cổ." Trần Mộc ngoắc ngoắc ngón tay.

Tại nơi máu thịt be bét mà ngón tay hắn chỉ vào, thình lình có từng tia khí tức đen tím lượn lờ, giống như giòi trong xương, dường như rất muốn chui vào trong da thịt! "Thi độc?!" Trần Ngọc Lâu nhìn thoáng qua, sắc mặt biến đổi.

Chá Cô Sảo cũng biết vết thương kiểu này khả đại khả tiểu, lập tức nhìn về phía Hoa Linh: "Sư muội, vị tiểu ca này bị thương thế nào?

Muội có nhìn rõ không?" "Là... cương thi." "Là một con cương thi ẩn nấp trong khe núi." Giọng Hoa Linh mang theo tiếng khóc nức nở, đứt quãng nói: "Lúc đó muội nhìn thấy một cây Cửu Long Bàn, niên đại rất cao, liền muốn đi hái." "Lại không chú ý trong khe núi có giấu một cỗ cương thi, ngửi thấy hơi người sống liền động đậy." "Nếu không có vị tiểu ca này, muội có khả năng đã chết chắc rồi." Ba câu vài lời nói ra đại khái, nhưng đám người Trần Mộc đã nghe hiểu rõ ràng.

Sớm biết Bình Sơn hung hiểm, nhưng cũng không ngờ tùy tiện một cái khe núi cũng có thể giấu một con cương thi?! "Gia chủ." "Con cương thi kia không đơn giản, trên người dường như mặc một bộ mãng bào màu tím sẫm, đầu bù tóc rối, không giống cương thi bình thường." Thành viên kia cắn răng nhịn đau, tiếp tục nói: "May mà Kim Quang Chú đỡ được một đòn, nếu không hiện tại tôi cũng đã bị xé làm đôi rồi." "Nhưng con cương thi kia không đuổi theo ra ngoài, không biết vì sao." Đang nói chuyện, Trần Tam Căn bên cạnh vươn tay ấn

lên vai thương viên, miệng lẩm bẩm niệm chú.

Vài giây sau, nhìn lại vết thương dữ tợn kia, khí tức thi độc đen tím đã biến mất không còn tăm hơi! "Được rồi, không có vấn đề gì lớn nữa." Trần Mộc tùy tay lấy ra một viên Liệu Thương Đan, đưa qua: "Ăn vào rồi đi nghỉ ngơi, qua một đêm chắc là khôi phục được kha khá." "Đa tạ Gia chủ!" Thành viên kia lộ vẻ cảm kích. "Ừ, đi đi." Trần Mộc phất phất tay, ra hiệu cho mọi người khiêng thương viên đi nghỉ ngơi.

Tổn thất một viên Liệu Thương Đan đặc hiệu, nhưng đổi lại được một phần tình báo có giá trị.

Trầm ngâm giây lát, Trần Mộc bình tĩnh mở miệng hạ lệnh: "Kế hoạch cũ không đổi, trước tiên thăm dò đạo quán đại điện, sau đó sẽ đi bắt giết con Tướng Quân Thi Vương kia!" Bắt giết Tướng Quân Thi Vương?!

Giọng nói của Trần Mộc vang vọng khắp doanh địa tạm thời.

Không chỉ các thành viên thân vệ đội nghe rõ, mà ngay cả rất nhiều tên trộm Tả Lĩnh cũng nghe đầy tai, lập tức từng người đều như bị sét đánh đứng chết trân tại chỗ! "Ý của Mộc gia là, con cương thi đả thương người kia chính là Tướng Quân Thi Vương sao?" "Trong Bình Sơn thật sự có một con Tướng Quân Thi Vương!" "Thế này là gặp đại phiền toái rồi, phải làm sao bây giờ?" "Thủ hạ của Mộc gia dũng mãnh như vậy mà còn suýt chết, đám chúng ta chỉ là mấy quả dưa vẹo táo nứt, thật sự đối đầu với Tướng Quân Thi Vương e là ngay cả cặn cũng không còn!" "Chuyến này sợ không phải là đi vào chỗ chết..." "Không biết con Tướng Quân Thi Vương này đã ăn bao nhiêu não tủy người sống, làm sao đối phó được?" "Nhìn ý tứ của Mộc gia, dường như là có chút nắm chắc, đám người chúng ta làm sao mà đoán được ý đồ của ngài ấy?" Một đám đạo tặc Tả Lĩnh tụm năm tụm ba, nhỏ

giọng thì thầm.

Trần Ngọc Lâu nghe rõ mồn một, trong lòng thầm than, lòng người loạn, đội ngũ khó dẫn dắt rồi...

Ba người dẫn theo Hoa Linh trở về lều, ngồi xuống. "Trần huynh, huynh ra cho tôi một bài toán khó quá!" Trần Ngọc Lâu uống một ngụm trà lớn, vẻ mặt khổ sở: "Đám huynh đệ trong tay tôi tuy nói cũng có chút bản lĩnh, nhưng vạn vạn lần không bằng một phần mười vệ đội dưới trướng huynh." "Chúng tôi nếu đụng phải con Tướng Quân Thi Vương kia, chẳng phải là toàn bộ đi nạp mạng?" Bên cạnh, Chá Cô Sảo lại có chút nghi hoặc: "Trần huynh, làm sao huynh biết con cương thi xuất thủ đả thương người chính là Tướng Quân Thi Vương?" Hoa Linh kéo kéo tay áo Chá Cô Sảo, khẽ nói: "Sư huynh quên rồi sao?" "Con cương thi kia thân mặc mãng bào tím sẫm, người bình thường đâu có đãi ngộ đó, không thể mặc mãng bào hạ táng được." "Phải ha, là do ta sơ suất." Chá Cô Sảo cảm thấy xấu hổ, sờ sờ mũi. "Uống trà." Trần Mộc gõ gõ mặt bàn, ra hiệu cho Hoa Linh uống trà.

Chạy một mạch về gấp, chưa uống ngụm nước nào, Hoa Linh thoát khỏi cảm giác căng thẳng, lúc này mới thấy khát khô, uống liền mấy chén mới dừng lại, nhỏ giọng nói: "Mộc ca, vết thương của tiểu ca lúc nãy..." Vừa nói, Hoa Linh vừa nhanh chóng lục lọi tay nải tùy thân, lấy ra mấy cái bình sứ. "Những thứ này đều là dược phấn có kỳ hiệu cầm máu sinh cơ, là do muội điều chế ra." "Mộc ca nếu không chê, thì cứ cầm cho vị tiểu ca kia dùng trước." Nhìn mấy bình sứ trên bàn, Trần Mộc cười lắc đầu, mở miệng nói: "Cũng không cần dùng đến mấy thứ này nữa, vị huynh đệ kia của ta lúc bị thương, là muội đã cầm máu cho hắn, lại dùng gạo nếp bạt trừ một bộ phận thi độc rồi phải không?" "Sao huynh biết?" Hoa Linh giật mình.

Những việc này cô chưa từng nói qua, nhưng không biết Trần

Mộc nhìn ra từ đâu?

Bên cạnh Trần Ngọc Lâu nghe rõ ràng, không khỏi tán thán: "Gặp chuyện không kinh, không loạn, Hoa Linh sư muội đích xác là có chút bản lĩnh thật sự." Chá Cô Sảo không nói gì, lúc này mà khen tiểu sư muội nhà mình nữa thì có hiềm nghi 'mèo khen mèo dài đuôi'. "Vậy thì..." "Hoa Linh, ta chính thức mời muội gia nhập Trần gia chúng ta." Trần Mộc lại mở miệng.

Hoa Linh ngẩn người, không biết nên trả lời thế nào: "Cái này... cái này, muội... muội cũng là Bàn Sơn đạo nhân, Mộc ca, việc này sợ là không ổn đâu?" Bên này Chá Cô Sảo đang ngồi ngay ngắn cũng ngây ngẩn cả người.

Đang nói chuyện đàng hoàng, sao tự nhiên lại muốn đào góc tường nhà người ta vậy? "Mấy cái đó đều là vấn đề nhỏ." "Chủ yếu là năng lực muội thể hiện ra trước mắt, ta cho rằng vô cùng thích hợp, cũng như Trần Tổng bả đầu đã nói, gặp chuyện không kinh, không loạn, biết lúc nào nên làm cái gì." "Đương nhiên." Trần Mộc dừng một chút, thản nhiên nói: "Đãi ngộ của muội có thể tùy ý đề xuất, ví dụ như... tìm được Mộc Trần Châu, giải trừ lời nguyền." Một câu nói đá phá trời kinh!

Chá Cô Sảo 'vụt' một cái đứng dậy, hô hấp dồn dập. "Tìm được Mộc Trần Châu, giải trừ lời nguyền?!" "Trần huynh làm sao biết được bí mật của mạch Bàn Sơn đạo nhân chúng tôi?" "Chuyện này... chuyện này lẽ ra không có người ngoài biết mới đúng!" Thực sự là lời nói kinh người, dù cho Chá Cô Sảo tâm tính hơn người, lúc này cũng là phương thốn đại loạn.

Người trong nghề đổ đấu biết đến môn phái Bàn Sơn đạo nhân, cũng có người biết thứ mà Bàn Sơn đạo nhân tìm kiếm trong các ngôi mộ cổ là một hạt châu.

Nhưng lại không ai biết, Bàn Sơn đạo nhân cần hạt châu đó để làm gì?

Có tác dụng gì?

Bên cạnh, Trần Ngọc Lâu chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên, tình cảnh trước mắt là đi cũng không xong, ngồi cũng không xong, dày vò vô cùng!

Đây gọi là cái chuyện gì chứ!

Mình đi ngủ sớm một chút có phải tốt hơn không!

Ở lại đây nghe được bí mật lớn như vậy, bất luận là nể mặt hay nể tình, đều không thể vỗ mông bỏ đi, về mặt đạo nghĩa, Trần Ngọc Lâu không bước qua được cái khảm trong lòng này! "Đừng vội." Trần Mộc lạnh lùng nhìn Chá Cô Sảo một cái, buộc người sau phải nhanh chóng bình tĩnh lại, ngồi xuống ghế. "Chuyện ta biết, nhiều hơn các ngươi tưởng tượng rất nhiều." "Cho nên, Chá Cô huynh cứ việc yên tâm, Mộc Trần Châu ta nhất định sẽ lấy được, mà làm hồi báo, ta hy vọng Hoa Linh có thể gia nhập Trần gia chúng ta." Nghe được lời này, Hoa Linh chỉ chỉ Chá Cô Sảo, nhìn về phía Trần Mộc: "Vậy sư huynh của muội thì làm sao?" "Tôi cũng gia nhập!" "Tôi chỉ có một điều kiện, Trần huynh, chỉ cần huynh có thể dẫn chúng tôi tìm được Mộc Trần Châu, giải trừ lời nguyền, tôi nguyện ý hiệu lực vì huynh!" Gương mặt Chá Cô Sảo đột nhiên nghiêm túc, trầm giọng nói. "Có thể." Trần Mộc vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, không kinh không hỷ.

Hoa Linh là mục tiêu hắn chọn trúng đầu tiên, coi trọng năng lực y lý dược thảo của cô, điều này sẽ bổ sung thực lực cho gia tộc!

Còn Chá Cô Sảo... thuộc về niềm vui ngoài ý muốn.

Coi như là mua tiểu sư muội, tặng kèm hai sư huynh.

Vụ mua bán này, tính ra không lỗ. "Được rồi, hôm nay cứ tới đây

thôi, mỗi người đi nghỉ ngơi đi." "Sáng mai xuất phát sớm." Trần Mộc phất phất tay, không muốn nói thêm nữa.

Thấy tình hình như vậy, ba người liền chào hỏi một tiếng, cùng nhau ra khỏi lều.

Một lúc lâu sau, Trần Mộc châm một điếu thuốc chậm rãi hút, trong đầu thì đang nhanh chóng tính toán thực lực song phương. "Sơ bộ có thể xác định, con cương thi tập kích thân vệ đội hẳn chính là Tướng Quân Thi Vương." "Quả nhiên là do thế giới dung hợp này, dẫn đến con Tướng Quân Thi Vương kia cũng xuất hiện biến động sao... dường như càng thêm khó giải quyết, nan triền hơn." Từ lời của thành viên thân vệ đội kia có thể phán đoán, Kim Quang Chú LV1 dường như cũng không đỡ nổi một kích của Tướng Quân Thi Vương!

Phán đoán như vậy, thì cảnh giới thực lực của con Tướng Quân Thi Vương này, e là...

đã có Trúc Cơ cảnh!

Chương 34

Đối với thực lực Tướng Quân Thi Vương đưa ra phán đoán đại khái xong, Trần Mộc có chút phiền muộn.

Tiểu Thanh, Tiểu Bạch hai con rắn dường như cũng nhận ra tâm trạng của Trần Mộc, một trái một phải trườn đến hai bên vai hắn.

Đầu rắn khẽ điểm, cọ qua cọ lại, nhu động huyệt thái dương của Trần Mộc.

Xúc cảm mát lạnh của vảy rắn non mềm mại truyền đến. "Không sao, các ngươi không cần lo lắng." Trần Mộc dụi tắt đầu thuốc lá, ngồi xếp bằng.

Khí tức lưu chuyển, dòng nước ấm chạy dọc toàn thân.

Việc nước đến chân mới nhảy, tu luyện điên cuồng giờ cũng không thông. "Con Tướng Quân Thi Vương kia có thể dễ dàng phá vỡ hộ thể Kim Quang Chú LV1, vậy thì cảnh giới thực lực xác suất lớn là trình độ Trúc Cơ cảnh." "Ta còn thiếu một chút nữa mới có thể đột phá đến Trúc Cơ cảnh." "Như vậy..." Nhanh chóng chỉnh lại suy nghĩ, Trần Mộc xử lý lại kế hoạch của mình một lần nữa, xác định không có sai sót.

Trước mắt, bước quan trọng nhất chính là tiến vào đạo quán đại điện trong bụng núi Bình Sơn, tìm được Lục Sí Ngô Công Tinh, đánh giết nó, đoạt lấy nội đan!

Nhanh chóng vọt tới thực lực Trúc Cơ cảnh!

Lại phối hợp với Huyết Cổ, Phượng Minh Nộ Tình Kê, cùng với Tiểu Thanh, Tiểu Bạch hiện tại đã có thực lực Luyện Khí tiền kỳ.

Cộng thêm năm mươi thành viên thân vệ đội.

Đội hình này nếu còn không giết chết được vị Tướng Quân Thi Vương kia, Trần Mộc thực sự cũng không còn biện pháp nào tốt hơn.

Vài nhịp hô hấp, hắn tiến vào trạng thái tu luyện.

Trần Mộc ngồi xếp bằng tu luyện, nhị xà Tiểu Bạch, Tiểu Thanh thì cuộn mình trên vai trái phải của hắn, nương theo khí tức khi Trần Mộc tu luyện, bọn chúng cũng đang tu luyện!

Mấu chốt của 'Dị Thú Hồn Khế' chính là ở sự liên hệ giữa chủ nhân và dị thú, cùng tu luyện, hỗ trợ lẫn nhau!

Mà dị thú đầu tiên hoàn thành hồn khế với Trần Mộc, Phượng Minh Nộ Tình Kê, lúc này nó đang tác oai tác quái trong rừng núi bên ngoài, đi khắp nơi tìm kiếm các loại độc vật để thôn phệ, dùng cái đó để nâng cao chút ít tu vi.

Trong doanh địa tạm thời vô cùng yên tĩnh, chỉ có trong một cái lều ở gần rìa ngoài, Trần Ngọc Lâu lại có chút ngồi không yên.

Hoa Mã Quải bên cạnh nhìn thấy lạ, thấp giọng hỏi: "Lão đại, ngài đây là thân thể không thoải mái, ăn bậy thứ gì sao?

Sao lại đứng ngồi không yên vậy?" "Lão đại?" "Lão đại!" Liên tục gọi mấy tiếng, Trần Ngọc Lâu mới hồi thần, buồn bực day day mi tâm: "Lòng người không ổn, đội ngũ khó dẫn dắt a..." "Lão đại hà cớ gì nói lời ấy?" Hoa Mã Quải đầy mặt dấu hỏi. "Là chuyện thế này." Trần Ngọc Lâu uống ngụm trà, kể lại đơn giản những gì mắt thấy tai nghe trong lều của Trần Mộc, nhưng cố ý giấu đi bí mật của Bàn Sơn đạo nhân.

Vài câu nói xong, Hoa Mã Quải cũng nghe hiểu đại khái. "Tôi cứ đang nghĩ, cái tên Trần Mộc này... hắn có phải là đang cố ý nhắc nhở tôi hay không?" "Tình huống lúc đó, Hoa Linh gia nhập Trần gia tôi một chút cũng không kỳ quái, muội tử này tâm tư mỏng, liếc mắt cái

là nhìn ra cô nàng có cảm tình với Trần Mộc, cho nên tùy tiện để Trần Mộc nói vài câu tốt lành, muội tử này liền đi theo rồi." "Thiên thiên là cái tên Chá Cô Sảo này!" "Chút vốn liếng còn lại của Bàn Sơn đạo nhân đều ở trên người hắn, sao làm quyết định mà không động não thế nhỉ?" Trần Ngọc Lâu nói một tràng dài, cuối cùng cũng thấy thống khoái hơn một chút.

Bên cạnh, Hồng Cô Nương không biết đã tới từ lúc nào, mở miệng hỏi: "Lão đại, vậy rốt cuộc bây giờ ngài có ý gì?" "Cái gì mà ý gì?" "Chá Cô Sảo gia nhập Trần gia đó là chuyện của bọn họ, bọn họ có cầu ở Trần Mộc, hơn nữa, Bàn Sơn đạo nhân cô gia quả nhân chỉ còn có ba cái mống đó, đi đâu mà chẳng là đi?" Trần Ngọc Lâu hừ một tiếng.

Nghe vậy, Hồng Cô Nương đã hiểu, không chút khách khí nói: "Người ta Chá Cô Sảo đều gia nhập rồi, chúng ta chẳng lẽ cứ đứng trơ mắt nhìn?

Có phải cũng nên tỏ vẻ một chút hay không?" "Nhưng ta là Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn, ta làm sao có thể ăn nhờ ở đậu?" Bên cạnh Hoa Mã Quải vừa nghe lời này, hồn vía đều sợ bay mất, vội vàng vươn tay ngăn Hồng Cô Nương: "Ai da tiểu cô nãi nãi, Lão đại nhà ta hiện tại tâm tình đang không tốt, cô nói như vậy không phải cố ý làm ngài ấy thêm bực sao!" "Lão đại tâm tình không tốt?

Ngài ấy khỏe re ra đấy." Hồng Cô Nương cười một tiếng, xoay người rời khỏi lều.

Nhất thời, không khí trong lều trở nên có chút trầm mặc.

Hoa Mã Quải nhìn Trần Ngọc Lâu đang thất thần ở đó, có chút không đành lòng nói gì thêm.

Chuyện xảy ra trong hai ngày nay, cơn giận phải chịu, sự nghẹn khuất phải nuốt, phỏng chừng còn nhiều hơn tổng số những gì Trần

Ngọc Lâu gặp phải trong mấy năm nay cộng lại!

Đủ nửa ngày, Trần Ngọc Lâu vỗ vỗ mặt mình, cười một tiếng: "Hồng Cô Nương nói cũng không sai, nói ra lời trong lòng ta." "Đúng vậy a!" "Ta chính là Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn, ta làm sao có thể ăn nhờ ở đậu?

Đại bộ phận tình huống đều là người khác nhìn sắc mặt ta mà kiếm sống!" "Chỉ là thế đạo hiện nay... thế đạo gian tân, cần tìm lối đi khác." Lẩm bẩm vài câu tự an ủi xong, Trần Ngọc Lâu chui thẳng vào trong chăn, nhắm mắt ngủ.

Hoa Mã Quải ngẩn người tại chỗ đầy mờ mịt. ....

Sáng sớm hôm sau.

Không khí trong doanh địa tạm thời có chút trầm lắng, những tên đạo tặc Tả Lĩnh đi mua gà trống quay về lúc nửa đêm, sau khi nghe tin tức về Tướng Quân Thi Vương, cũng rơi vào khủng hoảng.

Sợ rằng trong rừng núi này, Tướng Quân Thi Vương sẽ đột nhiên hiện thân, vồ chết bọn họ tại đây!

Chỉ có bên phía thân vệ đội là không bị ảnh hưởng, việc gì cần làm vẫn làm, căn bản không để tâm đến chuyện Tướng Quân Thi Vương. "Tiểu Ngũ tử?" "Thương thế khôi phục thế nào rồi?" Trần Mộc khoác một chiếc áo đại cán màu đen tuyền, đi vào trong lều của thân vệ đội.

Người thanh niên đang nửa nằm nửa ngồi dậy kia, chính là đang mặc quần áo.

Chỗ bả vai vẫn còn lưu lại một vết sẹo dài màu đỏ thịt. "Đã không sao rồi, Gia chủ." "Liệu thương dược ngài cho tôi thực sự hữu hiệu, đúng là thần dược!

Lúc nửa đêm tôi đã đỡ nhiều rồi, giờ phút này đã khỏi hẳn!" Tiểu

Ngũ tử cảm kích không thôi, chắp tay hành lễ.

Trần Mộc gật đầu: "Không sao là tốt rồi, hôm nay vẫn nên ít hoạt động, trước tiên điều dưỡng vài ngày hãy nói." Đặc hiệu Liệu Thương Đan, loại đan dược tinh phẩm có được nhờ đánh dấu (check-in) hệ thống này, sử dụng vào lúc cần thiết hoàn toàn có thể cứu mạng!

Liệu Thương Đan rất trân quý, nhưng trong mắt Trần Mộc, lại xa xa không quý giá bằng một cái mạng của thân vệ đội mình.

Ánh mắt lơ đãng liếc qua, Trần Mộc nhìn thấy mấy cái bình sứ nhỏ quen thuộc, nghi hoặc nói: "Hoa Linh đã tới?" "Không phải, là Lão Dương Nhân đưa tới." Tiểu Ngũ tử thành thật báo cáo: "Nói là dược phấn do Hoa Linh sư muội điều chế, có công hiệu cầm máu sinh cơ, nhưng lúc đó tôi đã khôi phục nhiều rồi nên không dùng đến." "Ừ, tự mình giữ lại đi." Trần Mộc không nói thêm gì nữa, xoay người rời khỏi lều.

Còn chưa đi được mấy bước, từ xa đã nhìn thấy bên phía đám trộm Tả Lĩnh đang loay hoay dựng một cái bàn thờ, còn có người trong tay xách gà trống, vò rượu, giấy vàng các loại, phá lệ náo nhiệt. "Cái này?" "Gia chủ, đám người này đang làm cái gì vậy?" Trần Tiểu Đao đi theo tới gần, thắc mắc nói: "Chẳng lẽ là muốn làm phép cầu mưa, dùng thuật pháp không phổ biến nào đó để đối phó con Tướng Quân Thi Vương kia?" Trần Mộc lắc đầu: "Đây là trò 'chặt đầu gà, đốt giấy vàng, lập thệ đổ chú' (thề độc) thường dùng trong lục lâm, có rất nhiều tầng ý nghĩa, trước mắt hẳn là để tụ lòng người." Hơi trầm tư, Trần Mộc lại nói: "Cũng có khả năng là... tỏ thái độ lấy lòng?" Chặt đầu gà, đốt giấy vàng, lập đại thệ, phát độc chú, việc này trong giới lục lâm quần đạo ngược lại là thủ đoạn rất phổ biến.

Thời xưa ví như Lương Sơn Bạc, cũng có một bộ quy trình này.

Tỉ như thắp hương nhập hỏa, đó chính là phải lạy trời lạy đất lạy tổ sư gia, đối với đại bộ phận lục lâm quần đạo mà nói, phương thức "bình dân", mang màu sắc thần thánh này bọn họ dễ dàng tiếp nhận hơn, cũng dễ dàng tin phục hơn. "Đi, qua xem một chút." Trần Mộc siết chặt áo khoác, dẫn theo Trần Tiểu Đao đi qua.

Gần trăm tên đạo tặc Tả Lĩnh đều đã tụ tập trước hương án bàn thờ, không ít người đều mang bộ dạng tinh thần ủ rũ, uể oải không phấn chấn.

Chương 35

Điều này rất rõ ràng là bị tin tức về Tướng Quân Thi Vương ảnh hưởng. "Tố chất kém quá, Gia chủ." "Không phải chỉ là một con Tướng Quân Thi Vương thôi sao, làm đám người này sợ đến mức ấy, lại nhìn các huynh đệ chúng ta xem, hảo gia hỏa, ngủ cứ gọi là vô tâm vô phế, ngon giấc cực kỳ!" Trần Tiểu Đao lẩm bẩm nhỏ giọng bên cạnh.

Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu: "Cho nên nói, các ngươi mới là tinh binh, trước mắt đám này chỉ có thể tính là đạo phỉ không nhập lưu." Cách đó không xa, Trần Ngọc Lâu đang cầm ba nén hương xanh, đứng trước bàn thờ tế bái, miệng lẩm bẩm niệm chú.

Trên hương án bày đầu heo, đầu bò, đầu dê, phía trước càng là cung phụng hai vị tổ sư gia là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Ngũ Tử Tư.

Ở vị trí cao hơn nữa, chính là thần vị của Quan Đế!

Thời điểm này, mặt trời mọc phương đông, ánh nắng phổ chiếu. "Hôm nay cùng các huynh đệ tế bái tổ sư gia, xin một phần phù hộ!" "Hai chữ 'Trung Nghĩa' là đạo nghĩa lớn nhất của Thường Thắng Sơn chúng ta, đồng tâm tề lực có thể lên trời xanh hái trăng, có Trần Ngọc Lâu ta một miếng ăn miếng uống, liền có một miếng cho các huynh đệ!" Trần Ngọc Lâu nét mặt nghiêm túc, Hoa Mã Quải bên cạnh bưng tới một bát rượu, trong rượu nhỏ tiết gà, quần đạo bên dưới cũng bưng lên bát rượu, tiếng thở dốc ồ ồ vang lên. "Tướng Quân Thi Vương lại có gì khó?!" "Môn hạ Tả Lĩnh chúng ta có lưới quấn xác (triền thi võng), đòn khiêng xác (sĩ thi can) các loại, Bàn Sơn đạo nhân càng có Khôi Tinh Thích Đấu chuyên giết cương thi, mà thần thông

bản lĩnh trong tay Mộc gia, lại càng khiến thần quỷ thán phục!" "Thực sự không gặp thì thôi, nếu thật sự đụng phải..." Trần Ngọc Lâu lệ thanh nói: "Chúng ta cộng lại gần hai trăm người, mỗi người đều có thủ đoạn bản lĩnh, chẳng lẽ không thể bắt giết con Tướng Quân Thi Vương kia, thiêu thành tro tàn hay sao?!" "Hôm nay muốn môn hạ Tả Lĩnh chúng ta, đồng tâm tề lực, trợ giúp Mộc gia một tay!" "Nếu có ai vi phạm lời thề, thiên địa quỷ thần bất dung, trời gặp trời giết, đất gặp đất lật, đọa nhập Cửu U hoàng tuyền không được siêu sinh!" Một phen lời nói thốt ra, khiến đám đạo tặc Tả Lĩnh bên dưới như được tiêm máu gà.

Mọi người quần tình kích động, hận không thể hiện tại liền sát nhập Bình Sơn, lôi con Tướng Quân Thi Vương kia ra, băm vằm tro cốt! "Chữ Nghĩa đi đầu!" "Hôm nay Trần Ngọc Lâu ta liền tỏ rõ tư thái!

Việc trộm ngôi đại mộ nhà Nguyên, toàn bộ nghe theo sự sắp xếp của Mộc gia!" "Các huynh đệ, nếu còn nguyện ý đi theo Trần Ngọc Lâu ta, nâng rượu!" Một tiếng hô hoán, toàn viên đều giơ cao bát rượu, theo Trần Ngọc Lâu uống một hơi cạn sạch, giơ bát không lên cho thấy đáy bát, giơ tay liền suất ném ra ngoài, mảnh sứ vỡ bay loạn, bát rượu không vỡ sạch sành sanh!

Bên cạnh, cách đó không xa, Trần Mộc xem xong toàn bộ quá trình, trong lòng không chút gợn sóng. "Gia chủ, tôi nghe cứ như là lời nói có ẩn ý." Trần Tiểu Đao ở bên cạnh nhỏ giọng nói. "Nói thử xem." Trần Mộc ma sa con rắn nhỏ Tiểu Thanh trong lòng bàn tay, gật đầu nói.

Hơi suy tư, Trần Tiểu Đao thấp giọng nói: "Nghe ý tứ trong lời này, đây là lệnh động viên của Trần Tổng bả đầu phải không?

Nhìn qua thì cũng hữu dụng, chẳng qua là... toàn quyền nghe theo

sắp xếp của ngài, cái này chẳng lẽ là ý tứ quy thuận?" Là thành viên thân vệ đội thế hệ đầu tiên, ngộ tính lại cao, Trần Tiểu Đao đi theo bên cạnh Trần Mộc thời gian lâu nhất, mưa dầm thấm đất, tự nhiên cũng học được không ít thứ, có thể tự mình suy đoán ra một ít kế hoạch của Trần Mộc.

Giống như lần này tới Bình Sơn, xa xa không chỉ đơn giản là vì ngôi cổ mộ nhà Nguyên kia, mà còn có ý tứ... chấn nhiếp Trần Ngọc Lâu, chỉ có trước tiên trấn nhiếp được, mới dễ thực hiện bước kế hoạch tiếp theo! "Tiểu Đao, biết tại sao ngươi hiện tại vẫn chỉ có thể ở bên cạnh ta, làm một thiếp thân hộ vệ không?" Trần Mộc châm một điếu thuốc, lười biếng dựa vào một cái cây.

Trần Tiểu Đao ngẩn người, gãi gãi đầu: "Chắc là năng lực các phương diện của tôi còn chưa đủ mạnh đi, bất quá có thể đi theo bên cạnh ngài, không ít người còn thèm nhỏ dãi đấy!" "Là bởi vì, những thứ ngươi nhìn thấy hiện tại, đều chỉ là những thứ người khác muốn cho ngươi nhìn thấy." "Ví dụ như bây giờ." Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Trần Ngọc Lâu muốn cho chúng ta thấy, hắn có ý lấy lòng, quy thuận, đây là biểu tượng." "Chá Cô Sảo vì sao lại gia nhập chúng ta?" "Đó là bởi vì, trong tay ta có thứ hắn bức thiết cần, cũng có thể nói là nhược điểm, là mệnh môn, là sự cám dỗ mà hắn không thể từ chối!" "Vậy thì, Trần Ngọc Lâu vì sao lại làm như vậy?" Trần Tiểu Đao không chút do dự nói: "Bởi vì hắn muốn lấy hạ ngôi đại mộ nhà Nguyên." "Đúng, hắn muốn lấy hạ đại mộ nhà Nguyên." "Cũng bởi vì hắn là Tổng bả đầu của Thường Thắng Sơn." Trần Mộc gạt tàn thuốc, kiên nhẫn giải thích: "Đổi lại là ngươi, dưới trướng có gần mười vạn lục lâm quần đạo Tả Lĩnh, lại nắm giữ hầu như tất cả kênh rạch, tài lộ ở vùng Tam Tương Tứ Thủy." "Ngươi sẽ nỡ từ bỏ cơ nghiệp lớn như vậy, đi gia nhập một gia tộc thanh danh không hiển hách sao?" Mấy câu nói ra, Trần Tiểu Đao đã hiểu, trong ánh mắt, theo

bản năng lóe lên một tia sát khí. "Tiểu Đao, trầm ổn một chút." "Trần Ngọc Lâu là muốn mượn cơ hội này, xem thử Trần gia chúng ta rốt cuộc có thực lực, tiềm lực như thế nào, hắn mới dễ làm ra phán đoán tiến thêm một bước." Nhìn thấy Trần Ngọc Lâu từ xa đi tới, Trần Mộc vỗ vỗ vai Trần Tiểu Đao, thấp giọng nói: "Muốn thu phục một cỗ thế lực lớn như vậy, nói dễ hơn làm?" "Hắn sợ hãi, mới có thể lấy lòng." "Hắn thực sự khủng hoảng, mới có thể... thần phục." Để lại Trần Tiểu Đao tại chỗ tiêu hóa những thứ này, Trần Mộc cất bước rời đi.

Bên cạnh Trần Ngọc Lâu có Hoa Mã Quải, Côn Luân và những người khác đi theo, đi tới gần, mọi người đều bão quyền hành lễ. "Xem ra Trần Tổng bả đầu đã giải quyết xong vấn đề lớn nhất." "Vậy thì việc này không nên chậm trễ, lập tức xuất phát." Trần Mộc mặt không đổi sắc, gật đầu nói.

Trần Ngọc Lâu nét mặt nghiêm túc, xoay người hạ lệnh với mọi người: "Chuyến này trộm mộ Bình Sơn, toàn bộ nghe theo sự sắp xếp của Trần huynh!

Huynh đệ Tả Lĩnh, động thân!" Vùng núi Tương Tây có tám trăm ngọn núi kỳ vĩ, ba ngàn dòng nước tú lệ, mười bước lại thấy một tầng trời.

Chỉ riêng cảnh sắc thôi, tùy tiện chọn một chỗ cũng đã là cực kỳ hiếm thấy ở bên ngoài.

Đội ngũ tiến vào núi do Tá Lĩnh quần đạo đi đầu, hơn một trăm tên Tá Lĩnh đạo chúng mang theo lượng lớn khí giới, gần như ai nấy đều cõng một chiếc gùi, bên trong đựng gà trống.

Phía sau là Trần Mộc cùng năm mươi thành viên Thân vệ đội.

Tiền đội nhiệt huyết tràn trề, dọc đường hăng hái sục sôi.

Hậu đội thì trầm ổn bình tĩnh, kỷ luật nghiêm minh. "Dược liệu quanh Bình Sơn quả thực quá nhiều, còn có rất nhiều loại bên ngoài không hái được, thực sự là quá khó đắc." "Mộc ca." Hoa Linh đi bên cạnh Trần Mộc, khẽ hỏi: "Lần này nếu đắc thủ cổ mộ Bình Sơn, chúng ta sẽ trực tiếp trở về sao?

Hay là còn nán lại vài ngày?" "Hoa Linh, đừng quấy rầy dòng suy nghĩ của Trần huynh!" Chá Cô Sảo ở bên cạnh nhắc nhở. "Không sao." Trần Mộc xua tay, nhìn về phía Hoa Linh nói: "Nán lại vài ngày cũng không phải không được, nhưng phải xem muội có hái được nhiều dược liệu hơn hay không đã." Hoa Linh không chút do dự gật đầu: "Chuyện đó tuyệt đối không thành vấn đề!

Hôm qua chúng ta đã thu hoạch được rất nhiều dược liệu, trăm năm, vài trăm năm đều có cả, đa tạ những tiểu ca dưới trướng Mộc ca, thân thủ bọn họ đều rất tốt, đỡ đi được rất nhiều phiền phức." "Ừm, vậy là tốt." Trần Mộc cũng không ngạc nhiên, dẫn theo Hoa Linh tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn hai người càng đi càng xa, Chá Cô Sảo liếc nhìn Lão Dương Nhân phía sau, thắc mắc: "Lão Dương Nhân, đệ có cảm giác Trần huynh có chỗ nào không đúng lắm không?" "Chỗ nào không đúng?

Đệ thấy rất tốt mà!" Lão Dương Nhân không cảm giác gì, đại đại liệt liệt nói: "Tiểu sư muội thân thủ bình thường, Mộc ca an bài mấy hảo thủ lợi hại giúp muội ấy hái thuốc, cũng là để thuận tiện và nhanh chóng hơn thôi, đúng không?" Chá Cô Sảo: "Phải không?

Chắc là như vậy..." Tuy nói hiện tại ba người đều gia nhập Trần gia, Trần Mộc cũng đã thêm Chá Cô Sảo, Lão Dương Nhân, Hoa Linh vào danh sách thành viên gia tộc, nhưng trước mắt vẫn chưa dùng quy tắc của Thân vệ đội để yêu cầu ba người bọn họ.

Cụ thể an bài thế nào, Trần Mộc tạm thời cũng chưa có ý tưởng gì

quá tốt, chỉ đành cứ như vậy trước đã.

Đội ngũ một đường xuyên hành, mãi đến gần giữa trưa mới tới đích.

Chân núi Bình Sơn!

Đại bộ đội ở lại bên trên, chỉ có Trần Tiểu Đao dẫn theo mười người đi theo Trần Mộc.

Ngoài ra còn có Tá Lĩnh quần đạo bên này, Trần Ngọc Lâu cũng chỉ dẫn theo mười mấy người, bao gồm Hồng Cô Nương và một đám tâm phúc.

Rất nhanh, đoàn người đã đi tới đáy Bình Sơn.

Thân núi Bình Sơn nghiêng lệch tạo thành một góc kẹp với mặt đất.

Bên trong dây leo rủ ngược chằng chịt, ánh mặt trời bị che chắn kín mít, khiến cho nơi góc kẹp này âm lãnh như đêm đen. "Trần huynh, chúng ta đi đường này là muốn động thủ từ đáy Bình Sơn?" Chá Cô Sảo nhìn một vòng, bừng tỉnh đại ngộ: "Quả thực là một nước cờ hay!

Đáy núi Bình Sơn là nơi bối âm (khuất nắng), bên trong lại có dây leo rậm rạp, chứng tỏ phần chân núi không phải toàn là đá cứng kiên cố, đào từ góc kẹp này lên, xác thực là đỡ tốn sức lực hơn nhiều..." Trần Ngọc Lâu đi bên cạnh quan sát tỉ mỉ, hắn cũng không thể không thừa nhận, đây đúng là một thủ đoạn cực tốt.

Đi tới chỗ góc kẹp dưới đáy núi, Trần Tiểu Đao đi đầu đột nhiên giơ tay, sắc mặt ngưng trọng: "Có tiếng động lạ!" Mười người phía sau lập tức cảnh giác, nghiêng tai lắng nghe.

Chưa quá hai giây, mí mắt Trần Tiểu Đao giật một cái, quát khẽ: "Một đàn lớn dơi đen đột kích!

Kim Quang Chú!" Ông ông ông ông!!

Một tiếng lệnh hạ, mười người phía trước lập tức đứng thành một hàng, hộ thể kim quang tầng tầng bạo khởi, tựa như một bức tường khiên vàng rực rỡ, kiên không thể phá!

Gần như cùng lúc đó, một tràng tiếng lạch cạch vang lên, vô số con dơi đen không đếm xuể từ trong góc kẹp chân núi bay ra, tựa như một luồng yêu phong đen kịt ập tới!

Số lượng dơi đen quá nhiều, hơn nữa dường như do bị kinh động, chúng lao thẳng về phía mười thành viên Thân vệ đội, hung hăng vồ tới! "Tất cả!

Chương 36

Không được di chuyển nửa bước!

Rút súng tự do xạ kích!" Trần Tiểu Đao nghiến chặt răng, trong tay đã móc sẵn một quả lựu đạn vỏ dưa.

Không thể lui!

Phía sau chính là Trần Mộc, Hoa Linh, Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân.

Đám Tá Lĩnh quần đạo bên kia sống hay chết Trần Tiểu Đao không có tâm tư quản, nhưng hắn tuyệt đối không thể để đàn dơi đen này vượt qua xung kích Trần Mộc và những người khác ngay tại thời điểm mấu chốt này!

Nguyên tắc đệ nhất của Thân vệ đội: Bất luận thế nào cũng phải bảo vệ Gia chủ an toàn, cho dù Gia chủ tịnh không cần bảo vệ.

Đoàng đoàng đoàng đoàng!!

Tiếng súng nổ vang, mười thành viên Thân vệ đội tay cầm súng Bác-xác (Mauser), toàn bộ đều gạt sang nấc bắn liên thanh, vừa giơ tay là hai mươi viên đạn đã được quét sạch ra ngoài.

Loại thời điểm này căn bản không cần ngắm bắn, chỉ cần đạn bắn vào đàn dơi, một lượt xả đạn là có thể giết chết vài trăm con!

Tức thì, dơi đen như mưa rơi rụng xuống điên cuồng!

Xung kích không ngừng, nhưng không có một con dơi đen nào có thể phá vỡ trận tuyến của mười thành viên Thân vệ đội, càng không thể gây ra chút uy hiếp nào cho lớp hộ thể kim quang của họ. "Đừng loạn, đừng có loạn!

Sao gia hỏa tự vệ!" Bên phía Tá Lĩnh quần đạo, Hoa Mã Quải cũng vội vàng hạ lệnh.

Mười mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ vội vàng rút vũ khí, còn chưa kịp động thủ đã nghe thấy một người phát ra tiếng thảm thiết.

Hắn ta lại bị đàn dơi đen như hắc phong kia bao phủ lấy, trực tiếp bị lôi bay lên giữa không trung!

Trong nháy mắt, tên Tá Lĩnh lực sĩ đó rơi xuống, chỉ còn lại một bộ xương cốt máu thịt be bét! "Né tránh là chính!

Đám dơi đen này bị kinh động, cộng thêm móng vuốt sắc bén, cho dù chỉ va phải cũng sẽ bị móc đi một mảng lớn da thịt!

Khai hỏa phản kích!" Trần Ngọc Lâu nghiến răng hàm muốn nát vụn, càng thêm vô địa tự dung.

Người so với người, đúng là tức chết người, lại còn phải băm vằm tro cốt rải xuống sông ba lần mới hả dạ.

Đặc biệt là so với người của Thân vệ đội Trần gia, Trần Ngọc Lâu càng cảm giác huynh đệ Tá Lĩnh nhà mình đúng là một đám phế vật, làm gì cũng không xong, toàn là một lũ ô hợp. "Các ngươi còn muốn đợi đến bao giờ?" Trần Mộc bỗng nhiên lên tiếng, ngữ khí hơi lạnh.

Chá Cô Sảo và những người khác vẻ mặt mạc danh kỳ diệu.

Đột nhiên, một tiếng gà gáy vang lên!

Kinh khai âm dương!

Phượng Minh Nộ Tình Kê từ phía trên bay vọt xuống, khí thế hung hăng lao vào giữa đàn dơi đen, lập tức giống như bom chìm dưới nước sâu.

Đàn dơi đen như yêu phong trong nháy mắt nổ tung!

Trước sau chỉ vài cái chớp mắt, đám dơi đen đông đúc như yêu phong kia đã tứ tán đào tẩu, liều mạng bay loạn khắp nơi, căn bản không dám dừng lại! "Tiếp tục đẩy tới." Thấy Phượng Minh Nộ Tình Kê đâm tan đàn dơi đen, Trần Mộc tịnh không kinh ngạc, ra hiệu cho Trần Tiểu Đao: "Mắt mũi để ý một chút, nhanh chóng dọn sạch chướng ngại phía trước!" "Vâng, Gia chủ!" Trần Tiểu Đao nhận lệnh.

Mười thành viên Thân vệ đội nhanh chóng thay đạn, theo sát Trần Tiểu Đao rảo bước tiến lên, giành trước một bước tiến vào góc kẹp chân núi. "Sư huynh, con Phượng Minh Nộ Tình Kê này của Mộc ca quả nhiên lợi hại.

Phi cầm mang trong mình dòng máu phượng hoàng như vậy, sợ là đã thành tinh rồi!" Lão Dương Nhân đi bên cạnh Chá Cô Sảo, thấp giọng nói.

Chá Cô Sảo cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, gật đầu nói: "Gà trống báo sáng vốn là điềm báo phân chia thiên địa âm dương, cộng thêm con Nộ Tình Kê của Trần huynh mang dòng máu phượng hoàng, lại càng không bình thường.

Vật tính thiên nhiên tương khắc, Nộ Tình Kê có thể chấn lui đám dơi đen kia, âu cũng là lẽ thường." Trong lúc nói chuyện, đám người Trần Ngọc Lâu phía sau cũng đã đuổi kịp.

Thiệt hại một tên Tá Lĩnh lực sĩ oan uổng, Trần Ngọc Lâu muốn khóc không ra nước mắt.

Bất quá cũng may, người làm nghề này đã quen sống những ngày liếm máu trên lưỡi đao, đối với chuyện sinh tử cũng nhìn rất thoáng, cũng không đến mức kinh hoảng.

Mấy người rảo bước tiến vào góc kẹp chân núi.

Vừa mới vào, lập tức cảm giác được một cỗ âm lãnh bao trùm

toàn thân, cái lạnh thấu xương dường như len lỏi vào từng lỗ chân lông! "Chụt chụt...

Chụt chụt..." Trong bóng tối xa xa, có tiếng liếm láp sột soạt truyền đến.

Chá Cô Sảo và Trần Ngọc Lâu sinh lòng nghi hoặc. "Tiểu Đao." Trần Mộc ra hiệu tay, lập tức có bốn năm chiếc đèn pin bật sáng, chiếu rõ tình huống trong bóng tối phía trước được bảy tám phần.

Dưới ánh đèn pin, có thể thấy ở chỗ khuất nắng dưới chân núi hách nhiên có mười mấy ngôi mộ, đầu mộ phá bại, quan tài bên trong nửa chìm nửa nổi.

Trong đó có một cỗ quan tài sơn trắng rất bắt mắt, trên nắp quan tài có một vũng máu đen lớn nhầy nhụa, đang có hai con ly tử nhỏ nằm rạp trên đó, tham lam thè lưỡi liếm láp điên cuồng! "Ly tử ở chỗ này sao lại tà tính như vậy?

Trước mắt hai con này..." Trần Ngọc Lâu vừa nhìn thấy ly tử là phát bực, mày nhíu chặt: "Trước mắt hai con ly tử nhỏ này, sao mặt mũi lại giống đám âm binh quỷ sai thế kia?" "Có chuyện quỷ dị như vậy sao?" Chá Cô Sảo ngẩn người.

Nhìn kỹ vài lần, hai người nhìn nhau, trầm mặc.

Hai con ly tử nhỏ kia thoạt nhìn tịnh không có gì kỳ đặc, nhưng mặt mũi lại có chút quỷ dị khó tả, nói là mặt người thì cũng không giống, lại có răng chuột tranh nanh, cực giống những âm binh, quỷ sai được miêu tả trong thoại bản tiểu thuyết dân gian! "Tôi lại nhớ ra một thuyết pháp.

Nghe nói những con ly tử, hồ lang từ nhỏ đã ăn thịt người chết mà lớn lên, rất dễ sinh ra lớp da mặt thứ hai, có con là mặt người, có con là mặt quỷ." Chá Cô Sảo trầm tư một chút rồi nói: "Đêm hôm kia

chúng ta gặp con Bạch Ly Tử tinh kia, hẳn là thuộc loại ly tử mặt người..." Trần Ngọc Lâu trong lòng kinh hãi: "Xung quanh Bình Sơn chẳng lẽ có hai ổ ly tử khác nhau?" Nhớ lại chuyện tối hôm đó, Trần Ngọc Lâu lại có chút không kìm được tà hỏa trong lòng. "Hai con ly tử nhỏ, không thành khí hậu.

Tiểu Đao, xử lý đi." Trần Mộc bình tĩnh xua tay, không muốn trễ nải thêm.

Bên này bọn họ lãng phí thêm chút thời gian, chậm một bước tìm thấy Lục Sí Ngô Công Tinh, thì Tương Quân Thi Vương bên kia có khả năng sẽ mạnh thêm vài phần!

Loại hung tà nan triền, đã có tu vi như Tương Quân Thi Vương, Trần Mộc thực sự không muốn cho nó thêm bất kỳ cơ hội trưởng thành nào nữa.

Lời còn chưa dứt, Trần Tiểu Đao bước lên một bước, súng Bác-xác vung lên, 'đoàng đoàng' hai phát!

Một súng một mạng, hai con ly tử nhỏ bị bắn chết ngay tại chỗ, từ trên nắp quan tài trượt xuống.

Chương 37

Vẫy tay một cái, mười thành viên Thân vệ đội đã đi qua. "Cảnh giới tứ phía, dọn sạch chướng ngại." Trần Mộc hạ lệnh, tùy tay lấy ra một cái la bàn, trong lòng đối ứng 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', hắn bắt đầu tìm kiếm lối vào địa cung.

Thấy Trần Mộc bắt đầu thi triển thủ đoạn, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Sảo cũng không quấy rầy.

Hai người đi đến khu vực có mấy ngôi mộ kia, lập tức ngửi thấy mùi tanh hôi nồng nặc phát ra từ trong quan tài, giống như cá chết phơi nắng nhiều ngày, khiến người ta buồn nôn. "Trong quan tài này chẳng lẽ có hủ thi?

Người đâu!" Trần Ngọc Lâu bịt mũi, hô một tiếng: "Mở cái quan tài này cho ta, ta muốn xem bên trong rốt cuộc giấu thứ gì!" "Vâng!

Tổng bả đầu!" Mấy tên Tá Lĩnh lực sĩ xông lên, đại đao búa lớn cùng nhau ra tay, không đến hai cái đã cạy mở cỗ quan tài sơn trắng kia.

Tức thì, xung quanh bộc phát ra mùi hôi thối càng nồng nặc hơn, hun cho người ta không mở nổi mắt! "Không phải hủ thi...

Sư huynh, bên trong hình như là nhục khuẩn?" Hoa Linh bên cạnh bịt mũi, mi mắt kinh ngạc: "Một thùng lớn nhục khuẩn, e là 'đan đầu' dùng để luyện dược trong đại điện đạo quan!" "Đích xác là như vậy." Chá Cô Sảo nhíu mày.

Hai người bọn họ ở đây nói chuyện thông thấu, Trần Ngọc Lâu lại có chút thắc mắc: "Đây là đan đầu luyện đan trong đại điện đạo quan?

Là chỉ những thứ hiếm có như linh chi, nhục khuẩn, thái tuế sao?"

"Đúng, chính là mấy thứ này.

Chỉ bất quá những thứ như nhục khuẩn, sau khi hái xong nếu để ở môi trường bình thường thì khó bảo quản, rất nhanh sẽ khô héo mất đi dược tính, chỉ có thể bảo quản ở nơi ẩm ướt thiếu ánh sáng." Chá Cô Sảo nhíu mày càng lúc càng chặt, bên cạnh, Hoa Linh cũng ý thức được điều gì, khẽ nói: "Người xưa luyện chế đan dược trong đại điện đạo quan này, sợ là di lưu lại rất nhiều đan đầu.

Những đan đầu này bị sơn tinh dã quái ăn được, càng trợ giúp cho việc tu luyện của chúng." Nói đến đây, Trần Ngọc Lâu lập tức nhớ tới con rết sáu cánh (Lục Sí Ngô Công). "Nói ra cũng phải, con Lục Sí Ngô Công Tinh hôm qua chúng ta gặp, khả năng cũng là sống quanh năm trong đại điện đạo quan, thôn phệ đan đầu mới tu luyện thành tinh!

Như vậy tính ra... mục tiêu hàng đầu của Trần huynh, chẳng lẽ là Lục Sí Ngô Công Tinh?" Chá Cô Sảo phụ họa gật đầu: "Hẳn là vậy!" Mấy người rà soát xung quanh một lượt, không phát hiện thêm dị dạng gì.

Đám Tá Lĩnh lực sĩ động tác nhanh nhẹn, tay chân lanh lẹ san phẳng mấy ngôi mộ, cỗ quan tài đựng đan đầu nhục khuẩn cũng bị lôi ra cùng với xác hai con ly tử mặt quỷ, châm một mồi lửa thiêu thành tro. "Chá Cô huynh, lợi khí để đào đạo động có mang theo không?" Trần Mộc tay cầm la bàn đi tới.

Chá Cô Sảo chỉ vào hai chiếc gùi, cười nói: "Vẫn luôn mang theo bên người.

Nói vậy là Trần huynh đã tìm chuẩn phương vị rồi?" "Ừm." Trần Mộc gật đầu.

Trước mặt mọi người, Trần Mộc đi vào trong vài bước, dừng lại ở lớp đất cứng giữa một khe núi. "Chính là chỗ này.

Đạo quan đại điện ẩn sâu trong bụng núi, mà chỗ khuất nắng ở chân núi chính là phá trán yếu điểm lớn nhất, tìm chuẩn âm khí là có thể định vị, không khó." Tùy ý giải thích vài câu, còn chưa đợi Trần Mộc hạ lệnh động thủ, một âm thanh điện tử đột ngột vang lên trong đầu hắn. `【Đinh!

Đã kích hoạt đánh dấu đặc biệt giới hạn thời gian!】` `【Trong vòng 1 giờ tiến vào đại điện đạo quan, tức khắc nhận được phần thưởng đặc biệt.

Thời gian còn lại 00:59:58!】` "Đánh dấu đặc biệt... lại còn hạn giờ?!

Đến cũng quá đột ngột rồi." Trần Mộc nhíu mày.

Các loại đánh dấu ngoài 'Nhật thiêm' (theo ngày), 'Nguyệt thiêm' (theo tháng), 'Niên thiêm' (theo năm), còn có đánh dấu đặc biệt, đánh dấu hạn giờ, và đánh dấu đại sự kiện.

Phần thưởng của ba loại đầu thường tăng theo cấp độ gia tộc.

Ba loại sau về cơ bản đều là phần thưởng cực phẩm tuyệt đối!

Chỉ là, đây là lần đầu tiên Trần Mộc gặp phải đánh dấu đặc biệt, hơn nữa còn là song trùng 'hạn giờ + đặc biệt', vô cùng hiếm có! "Không nói nhiều lời vô nghĩa, tốc độ nhanh lên một chút.

Chá Cô huynh, động thủ!" Trần Mộc trầm giọng hạ lệnh, trong giọng nói có thêm một tia băng lãnh không thể nghi ngờ.

Từ vị trí này đào đạo động vào bụng núi Bình Sơn, thời gian tiêu hao không hề ít!

Chỉ sợ một tiếng đồng hồ... là hoàn toàn không đủ.

Nhưng trước mắt, Trần Mộc cũng không có thủ đoạn nào tốt hơn để dùng.

Hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp của Phái Bàn Sơn đào đạo động có thể gọi là nhất tuyệt, lợi hại hơn con người rất nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn!

Chá Cô Sảo và những người khác đều nhận thấy tâm trạng Trần Mộc có chút không đúng, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều. "Lão Dương Nhân, Hoa Linh, lấy Phân Sơn Quật Tử Giáp!" Chá Cô Sảo gật đầu, đưa hai chiếc gùi lại gần.

Trên gùi tre có phủ vải hoa, cầm lên trầm trịch rất có trọng lượng. "Cũng may sáng nay đã cho ăn mấy con kiến lớn, lúc này chắc sẽ tỉnh táo nhanh hơn." Hoa Linh vừa nói vừa lấy một ít bánh thuốc nghiền nát, sau đó rắc vào trong gùi tre.

Lập tức có hai luồng khói thuốc nhàn nhạt bốc lên!

Ngay sau đó, nghe thấy trong gùi tre vang lên tiếng lạch cạch, nghe như tiếng các lá giáp sắt ma sát vào nhau. "Ui chao!

Cái Phân Sơn Quật Tử Giáp này là vật sống sao?!

Sớm nghe nói lợi khí phân núi của Bàn Sơn đạo nhân là nhất tuyệt, không ngờ hôm nay tôi cũng có nhãn phúc được kiến thức một hai." "Tôi còn tưởng là giáp đồng của Quật Tử quân thời cổ đại cơ..." "Nghe tiếng có vẻ to con lắm, không chừng là loại kỳ trân dị thú nào đó!" "Ra rồi, ra rồi!" Mấy tên Tá Lĩnh quần đạo vây xem xì xào bàn tán.

Lập tức thấy từ trong gùi tre lăn ra hai vật thể hình cầu, toàn thân trên dưới đều là những lá giáp sắt màu hắc kim, tiếp đó liền duỗi người ra ngay tại chỗ.

Tức thì, mọi người xung quanh đồng loạt hít một ngụm khí lạnh. "Đây chính là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp!" Trần Ngọc Lâu cũng tán thán một tiếng.

Loại kỳ trân dị thú này, kỳ vật hiếm thấy trên thế gian, thực sự ít gặp.

Hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp kia, một lớn một nhỏ.

Dường như trước đó đang ngủ say trong gùi, mãi đến khi Hoa Linh rắc dược phấn mới đánh thức chúng.

Rào rào!

Chương 38

Rào rào!

Tiếng các lá giáp sắt rung động nghe rõ mồn một, đặc biệt là cặp chi trước cường tráng và móng vuốt sắc bén của đôi Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này càng mang lại cho người ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm. "Còn bao lâu nữa?" Trần Mộc nhíu mày, có chút không vui.

Cứ lề mề thêm một lúc nữa, nếu đánh dấu đặc biệt hạn giờ thất bại thì lúc đó mới là lỗ vốn nặng!

Nhận thấy tâm tình Trần Mộc không tốt, Hoa Linh vội vàng thúc giục Lão Dương Nhân, dùng dây xích sắt xỏ qua cái vòng tròn trên lưng hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp lớn nhỏ kia. "Chờ một chút, Mộc ca.

Khai động ngay đây!" Lão Dương Nhân hứng chí bừng bừng, kéo hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đi tới vị trí Trần Mộc đã xác định trước đó.

Mấy thành viên Thân vệ đội cũng ghé lại gần.

Loại kỳ trân dị thú như Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này bình thường rất khó gặp!

Huống hồ, hai con này còn là do Bàn Sơn đạo nhân một môn đặc thù tự dưỡng.

Thức ăn đều là mồi nhử đặc biệt, khiến chi trước phát triển hơn, thích hợp nhất cho việc đào đạo động. "Rào rào!!" Khi hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp bắt đầu làm việc, mọi người mới biết hai con dị thú này thực sự bất phàm!

Động tác đào bới cực kỳ hung mãnh, đất cứng đá vụn bay tứ tung, trong nháy mắt đã đào được một cái lỗ to bằng nửa người!

Những tầng đất cứng mà xẻng cuốc thông thường khó đào nổi, trước mặt hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này cứ như đậu phụ, dễ dàng bị cào nát! "Quả nhiên thần kỳ, không hổ là pháp môn tuyệt diệu trong thuật pháp Bàn Sơn." "Chá Cô huynh!" Trần Ngọc Lâu ghé sát Chá Cô Sảo, thấp giọng nói: "Cổ thuật Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đã thất truyền từ thời Đường này, không ngờ trong tay huynh vẫn còn truyền thừa được một phần?" "Cũng chỉ còn có hai con này thôi." Chá Cô Sảo cười khổ lắc đầu. "Không thể bồi dưỡng thêm sao?

Chá Cô ca." Trần Tiểu Đao bên cạnh có chút hiếu kỳ, nghi hoặc hỏi: "Nếu trong tay huynh còn có pháp môn thuần dưỡng, bồi dưỡng thêm vài con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp thì có gì khó?" Vừa nghe lời này, vẻ khổ sở trên mặt Chá Cô Sảo càng đậm hơn. "Tiểu Đao." Trần Mộc ánh mắt lạnh lẽo.

Trần Tiểu Đao lập tức biết mình nói sai, vội vàng xua tay: "Xin lỗi Chá Cô ca, đệ nói chuyện không qua não, huynh lượng thứ." "Cũng không có gì không nói được.

Pháp môn thuần dưỡng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này, đích xác là ta có." Chá Cô Sảo buông tay, bất lực nói: "Chỉ tiếc là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp có thể bồi dưỡng trên thế gian này đã còn lại không nhiều, thực sự cũng không còn tâm lực đâu mà đi tìm nữa." Bên cạnh, trên mặt Trần Ngọc Lâu lộ ra chút vẻ tiếc nuối.

Thời xưa có rất nhiều pháp môn lợi hại tuyệt diệu huyền bí, cứ thế từng chút từng chút đứt đoạn truyền thừa, dần dần thất lạc trong lịch sử, không còn thấy tăm hơi.

Ai biết được, Mạc Kim tứ môn sau nhiều năm nữa còn lại được mấy môn?

Vừa nghĩ đến đây, Trần Ngọc Lâu cũng khó tránh khỏi sinh ra chút cảm giác thỏ tử hồ bi. "Tiểu Đao, đi gọi tất cả Thân vệ đội lại đây.

Tá Lĩnh bên kia, giữ lại một bộ phận nhân thủ cắm trại chờ lệnh." Trần Mộc ngồi một bên, trầm giọng hạ lệnh.

Trần Tiểu Đao lĩnh mệnh đi ra.

Mọi người xung quanh nhất thời không có việc gì làm, hoặc là nghỉ ngơi tại chỗ, hoặc là vây xem hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đào hang, ai nấy đều tò mò không chịu được.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, đầu thuốc lá dưới chân Trần Mộc cũng đã nhiều thêm bốn năm cái, sắc mặt càng lúc càng lạnh lùng.

Tiểu Thanh, Tiểu Bạch - hai con rắn đang quấn trên vai Trần Mộc, muốn chia sẻ chút sầu lo. "Không được, quá chậm." Nhìn đồng hồ đếm ngược, còn lại hơn hai mươi phút.

Trần Mộc chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị cho Thân vệ đội đặt thuốc nổ, trực tiếp binh hành hiểm chiêu (dùng kế mạo hiểm), một đường nổ xuyên vào trong! "Mộc ca, huynh rất gấp sao?" Hoa Linh nhìn thấy sắc mặt Trần Mộc, khẽ nói: "Nếu là chê tốc độ đào hang của Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp quá chậm, muội lại có một biện pháp giải quyết." "Hả?" Trần Mộc hơi khựng lại.

Bị ánh mắt Trần Mộc nhìn chằm chằm, giọng Hoa Linh càng thấp hơn ba phần: "Muội có loại dược phấn đặc chế tự điều phối, có thể kích phát hung tính của Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, khiến tốc độ khai quật của chúng nhanh hơn gấp ba lần.

Chỉ là...

Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp sau khi bị kích phát hung tính, e là đại sư huynh cũng rất khó chế trụ được!" "Dược phấn đặc chế gì?

Sao ta lại không biết?" Chá Cô Sảo vẻ mặt mờ mịt.

Hoa Linh lấy từ trong tay nải tùy thân ra một túi thuốc, giải thích: "Sư huynh, đây là muội dựa theo ghi chép trên một cuốn cổ tịch mà phối chế ra.

Đối với kỳ trân dị thú càng thêm hữu dụng, cầm thú bình thường thì hiệu lực kém hơn chút.

Nhưng sau khi sử dụng một lần, cần phải điều dưỡng một thời gian, nếu không chúng có khả năng sẽ vì hưng phấn quá độ mà bạo tử." Nghe vậy, đám người Trần Ngọc Lâu cũng kinh ngạc không thôi.

Loại thủ đoạn này, nhìn thần tình của Chá Cô Sảo là biết hắn chắc chắn cũng không hay biết.

Lại không biết Hoa Linh tiểu cô nương này rốt cuộc có thiên phú bực nào, thế mà lại tự mình phối chế ra được loại dược phấn đặc thù này? "Loại hiệu lực tác dụng này... chất kích thích?" Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Kiến thức về y lý dược thảo Trần Mộc biết không nhiều, nhưng dù sao cũng là kinh nghiệm hai đời, Hoa Linh vừa miêu tả hiệu quả, Trần Mộc lập tức hiểu ngay công hiệu của loại dược phấn này! "Thời gian còn lại không nhiều, cũng chỉ có thể làm thế thôi, ngựa chết chữa thành ngựa sống.

Hoa Linh, dùng thuốc!" Trần Mộc mặt mũi nghiêm túc, lần nữa hạ lệnh: "Trần Tiểu Đao!" "Gia chủ!" Trần Tiểu Đao rảo bước tới gần. "Ngươi đi chế trụ hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp kia, hiệp trợ Lão Dương Nhân, nhất định phải đào xuyên cho ta trong thời gian ngắn nhất!" "Tuân mệnh, Gia chủ!" Trần Tiểu Đao chắp tay ôm quyền, nhận lệnh.

Để tiết kiệm thời gian, Trần Mộc trực tiếp dẫn theo Trần Tiểu

Đao, Hoa Linh cùng vào trong đạo động, đi dùng dược phấn đặc thù cho hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp để kích phát hung tính.

Ngoài đạo động, mọi người đều có chút nghi hoặc khó hiểu. "Trần huynh cớ sao lại vội vàng như vậy?" Trần Ngọc Lâu có chút không nắm rõ tình hình, nghi hoặc nói: "Từ nãy đến giờ cứ có chút nôn nóng, chẳng lẽ trong đại điện đạo quan này có bí bảo nào đó?" Bên cạnh, Chá Cô Sảo lắc đầu: "Ta thấy không giống, Trần huynh không giống người vì bí bảo mà bị làm cho mụ mẫm đầu óc, nghĩ lại chắc là có nguyên nhân quan trọng hơn." Chưa được vài phút, Trần Mộc dẫn theo Hoa Linh cùng đi ra.

Sâu trong đạo động, Trần Tiểu Đao trên người phủ đầy hộ thể kim quang, một tay túm chặt lấy hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, sắc mặt ngưng trọng.

Lão Dương Nhân đi theo phía sau, bị đất đá bắn tứ tung đập cho bụi bặm đầy mặt, thập phần chật vật. "Chiêu này của tiểu sư muội thật lợi hại.

Hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này nuôi lớn đến thế, tôi cũng chưa từng thấy chúng có nhiệt huyết xung kích mạnh như vậy, cứ như ăn phải đại lực hoàn ấy!" Trần Tiểu Đao cũng tán thưởng một tiếng: "Đúng là mãnh thật, sắp giữ không nổi rồi!" Sau khi bị phun dược phấn đặc thù, hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cứ như phát điên, hung hăng lao về phía trước, đôi chi trước cường tráng múa may như con quay, khai thạch liệt thổ, đào nhanh như bay.

Hiệu suất tăng lên chừng hơn ba lần không chỉ! "Còn lại thì phải xem vận khí rồi." Trần Mộc ngồi xuống trước đạo động, gượng ép bản thân trầm tâm xuống tu luyện.

Chương 39

Hoa Linh chống cằm ngồi bên cạnh, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong đạo động.

Thấy hai người có chút ăn ý, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Sảo bèn bàn bạc, rồi ra ngoài chỉnh đốn nhân thủ, kiểm tra trang bị, gà trống sống các loại, đảm bảo vạn vô nhất thất. `【Thời gian còn lại: 00:10:25】` `【Thời gian còn lại: 00:09:34】` ... `【Thời gian còn lại: 00:03:21】` Đồng hồ đếm ngược từng phút từng giây trôi qua, ngay khi Trần Mộc đã định bỏ cuộc, thì trong đạo động vang lên một tiếng huýt sáo ngắn! "Mộc ca, thông rồi!" Hoa Linh hưng phấn nhảy cẫng lên.

Nàng chỉ kịp nhìn thấy một luồng kình phong xuyên qua trước mắt!

Ngũ giác của Trần Mộc mẫn tuệ, mạnh hơn Hoa Linh không biết bao nhiêu lần, cho nên hắn cũng là người đầu tiên nghe thấy tín hiệu, quyết đoán ngay lập tức, toàn tốc lao mạnh vào trong đạo động!

Một vệt tàn ảnh kia để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong mắt rất nhiều Tá Lĩnh đạo chúng. "Vẫn luôn không thấy Mộc gia xuất thủ mấy, không tưởng được chỉ riêng khoản tốc độ này thôi đã đủ nghiền ép chúng ta vô số lần rồi!" "Hèn gì, hóa ra Mộc gia mới là người mạnh nhất?" "Phí lời, có thể bồi dưỡng ra một đội quân tinh anh như Thân vệ đội, chủ tử có thể không mạnh sao?!" "Thực sự là quá nhanh... ta căn bản còn chưa nhìn rõ!" "Cũng không biết nếu Mộc gia giao thủ với lão đại chúng ta, hay với Chá Cô thủ lĩnh, thì ai sẽ thắng?" "Với tốc độ bực này, lấy một địch hai dường như cũng chưa chắc không thể?" "..." Đám Tá Lĩnh đạo chúng xì xào bàn tán, nhưng âm thanh dù

nhỏ, lại làm sao qua được thính lực của Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Sảo?

Hai người nhìn nhau, cười khổ lắc đầu.

Chỉ sợ là lấy một địch hai, hai người bọn họ cũng là thua chắc đến chín phần chín! "Đừng có nói nhảm nữa!

Trần huynh đã vào đạo động rồi, chúng ta cũng phải theo sau!" Trần Ngọc Lâu chấn hưng cánh tay, cao giọng nói: "Hôm nay được vào đại điện đạo quan, hãy để chúng ta phá tan cái mộng đẹp trường sinh của đám hoàng đế lão nhi kia trước đã!

Toàn thể lên đường!" Đại đội nhân mã theo sát phía sau Thân vệ đội, nối đuôi nhau mà vào.

Ngoài ra còn chia một số người ở lại cảnh giới canh gác ngay cửa hang.

Cùng lúc đó, Trần Mộc sau khi lao ra khỏi đạo động, tốc độ không giảm, lao thẳng lên hơn ngàn bậc thềm đá trước đại điện đạo quan, lúc này mới dừng lại! `【Thời gian còn lại: 00:02:23】` "Kịp rồi, hú hồn một phen.

Đánh dấu!" Trần Mộc thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng niệm. `【Đinh!

Đánh dấu đặc biệt giới hạn thời gian thành công!】` `【Chúc mừng ký chủ nhận được 'Ngũ Lôi Chính Pháp'!】` Tức thì, từng tia tê dại từ mi tâm Trần Mộc xuất phát, chỉ trong nháy mắt đã du tẩu khắp toàn thân. `【Ngũ Lôi Chính Pháp: Phiên bản tiến giai hoàn mỹ của Kim Quang Chú, tinh luyện hoàn mỹ ngũ hành chi khí trong cơ thể người, khiến chúng dung hợp làm một, thăng cấp tu vi thể phách một cách tinh túy hơn, có thể tùy ý sử dụng đặc tính lôi pháp làm thủ đoạn tấn công!】` Đọc kỹ miêu tả, lại thể hội sự thay đổi của thân thể một

chút.

Trần Mộc có thể cảm giác rõ ràng, ngũ hành sở thuộc trong cơ thể mình dường như sau luồng cảm giác tê dại vừa rồi đã đạt thành một loại tư thái hoàn mỹ chưa từng có!

Ngũ khí hợp nhất, thiên nhân tương dung, điều này cũng có nghĩa là... tốc độ tu luyện của Trần Mộc sẽ tiến thêm một bước, tu vi thể phách thu hoạch được cũng sẽ mạnh hơn trước gấp mấy lần!

Không chỉ vậy, nhận được 'Ngũ Lôi Chính Pháp' hoàn chỉnh, Trần Mộc hiện tại có thể tùy ý sử dụng Âm Dương ngũ lôi.

Hai loại thủ đoạn công kích này vốn dĩ không tương thông và tương khắc nhau, nhưng thứ Trần Mộc đạt được là 'Ngũ Lôi Chính Pháp' hoàn chỉnh, ngũ hành sở thuộc trong cơ thể đã sớm tương dung hoàn mỹ.

Âm ngũ lôi cũng được, Dương ngũ lôi cũng thế, ở chỗ Trần Mộc cũng chỉ là đặc tính của một loại lôi pháp mà thôi, hoàn toàn có thể tùy tâm sở dục mà tiến hành hoán đổi, biến hóa!

Cảm nhận tỉ mỉ sự biến hóa vi diệu của cơ thể, do đây là phần thưởng từ hệ thống, Trần Mộc không cần phải tu luyện lại từ đầu hay lĩnh ngộ từng chút một, mà tự động đã đạt đến trình độ nhập môn của 'Ngũ Lôi Chính Pháp'.

Tâm niệm vừa động, khí tức lưu chuyển.

Trần Mộc tùy ý mở bàn tay phải ra, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một tia lôi quang màu trắng đang nhảy nhót! "Dương Ngũ Lôi..." Tay trái lại mở ra, trong lòng bàn tay lại xuất hiện một vũng hắc thủy (nước đen) nhớp nhúa. "Âm Ngũ Lôi." "Quả nhiên!" Trong lòng Trần Mộc chợt đốn ngộ.

Dù là Âm Ngũ Lôi hay Dương Ngũ Lôi, đây đều chỉ là một trong

những thủ đoạn vận dụng Ngũ Hành chi khí, cũng được coi là tu luyện nhập môn của Ngũ Lôi Chính Pháp. "Tâm hỏa phối Phế kim, là bôn lôi nóng rực bốc lên." "Thận thủy gia Can mộc, là hắc thủy hấp cốt trá tủy." "Tỳ thổ là khí âm dương điều hòa." Phế kim, Can mộc, Thận thủy, Tâm hỏa, Tỳ thổ, ngũ hành trong cơ thể con người, mỗi thứ đều tương ứng với khí Ngũ Hành. "Hóa ra là như vậy." "Ngũ Lôi Chính Pháp hoàn chỉnh có thể tinh luyện toàn bộ khí Ngũ Hành trong cơ thể con người, dung hợp làm một, từ đó đạt được mục đích nâng cao công pháp." Trần Mộc đứng tại chỗ, trầm mặc suy tư.

Công pháp như Kim Quang Chú có thể khiến người ta tiến vào một trạng thái hoàn mỹ, rồi trong trạng thái đó nâng cao thể phách và tu vi.

Mà Ngũ Lôi Chính Pháp, tự nhiên có thể coi là phiên bản tiến giai của Kim Quang Chú, sự nâng cao mà nó mang lại chắc chắn phải mạnh hơn Kim Quang Chú gấp nhiều lần!

Sau khi tỉ mỉ chải chuốt lại một lượt từ đầu đến cuối, tư duy của Trần Mộc cũng trở nên thông suốt, sự lĩnh ngộ về phương diện tu luyện cũng cao hơn một bậc, trong lòng theo đó mà sảng khoái hơn nhiều.

Bất giác liếc nhìn bảng cá nhân của mình, ánh mắt hắn khựng lại. 【Tộc trưởng】: Trần Mộc 【Cảnh giới】: Trúc Cơ tiền kỳ 【Gia tộc】: Trần thị 【Đẳng cấp】: LV1 (103/500 người) 【BUFF】: Thành viên gia tộc ngộ tính +10% 【Kỹ năng】: Cổ Võ Bác Sát Kỹ, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (Tàn), Ngũ Lôi Chính Pháp (LV1), Kim Quang Chú (LV3), Cửu Trọng Luyện Thi Pháp 【Không gian cá nhân】: Dị Thú Hồn Khế ×1, Đặc Hiệu Liệu Thương Đan ×10, Sơ Cấp Xích Diễm Phù ×100... 【Tài phú thương thành】: LV3 mở ra "Đã...

đột phá rồi?" "Chẳng lẽ là lúc vừa đạt được Ngũ Lôi Chính Pháp nhập môn, thuận thế đột phá luôn sao?" Trần Mộc cẩn thận hồi tưởng lại một chút, chỉ nhớ mang máng có một tia cảm giác tê dại chạy dọc toàn thân từ trên xuống dưới.

Lúc đó, đại khái là đã phá vỡ lớp giấy ngăn cách của Luyện Khí hậu kỳ, bước vào cảnh giới Trúc Cơ!

Nâng cao toàn diện, từ thể phách, tu vi, tốc độ phản ứng, cho đến ngộ tính, tâm cảnh...

đều có sự thay đổi không nhỏ.

Điều này cần Trần Mộc thích ứng một chút mới có thể hoàn toàn nắm giữ sức mạnh hiện tại của mình.

Cách đó không xa, Lão Dương Nhân một mặt tránh né hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp hung tính khó kiểm soát, một mặt nhìn chằm chằm lên bậc thềm đại điện đạo quan. "Đao ca, từ nãy đến giờ Mộc ca cứ đứng ở đó, đang làm gì thế?" "Đang ngẩn người sao?

Hay là ngộ đạo?" Nghe vậy, Trần Tiểu Đao lắc đầu: "Không rõ, nhưng Gia chủ chưa bao giờ làm những việc thừa thãi vô vị." Vừa nói, hắn vừa hung hăng giật mạnh sợi xích sắt trong tay.

Hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp một lớn một nhỏ kia, dược tính chưa qua, hung tính cực lớn!

Việc này mà đổi lại là người khác, e rằng đã sớm bị tuột tay, nói không chừng còn bị hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này xé thành một đống thịt vụn!

Vài phút sau, nhóm người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Sảo đi ra khỏi đạo động trước tiên.

Tiếp đó là đám thân vệ đội, đối với hoàn cảnh địa hình xa lạ xung quanh, thân vệ đội lập tức thể hiện ra tính kỷ luật hơn người, nhanh

chóng hoàn thành trinh sát sơ bộ và cảnh giới!

Ngược lại, đám đạo chúng Tả Lĩnh kia, sau khi từng người chui ra khỏi đạo động, đều lộn xộn tụ tập lại một chỗ. "Mẹ kiếp, hùng vĩ thật!

Chương 40

Đại điện đạo quan trong bụng Bình Sơn!" "Khá lắm, các ngươi mau nhìn những lầu các điện vũ phía xa kia xem, thế này thì còn gì bằng?

Chắc hẳn bên trong tàng trữ rất nhiều kim ngân bảo hóa!" "Nói thừa, đạo quan dùng để luyện đan cho hoàng đế lão nhi thời xưa, thì có thể nghèo đến mức nào chứ?" "Nhắc mới nhớ, không biết La soái dưới suối vàng, giờ này có phải đã khóc ngất rồi không?" "Đao ca Đao ca!

Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp hung dữ thế sao!" "Nói chứ Mộc gia đứng trên đó làm gì vậy?

Nhìn có vẻ cao thâm khó lường, nhưng cái bóng lưng này trông rất có cảm giác áp bách." "..." Không gian khổng lồ bên trong Bình Sơn bị bóng tối bao trùm.

Lối đi vào đại điện đạo quan nằm ngay phía trước, phía xa hơn là lầu các điện vũ lớp lớp mật bố, giữa những hàng cột đá khổng lồ cao vút còn treo những ngọn trường sinh chúc, vạn niên đăng lấp lánh như sao lửa, xa hoa vô cùng!

Đám đạo chúng Tả Lĩnh đâu đã từng thấy qua cảnh tượng hùng vĩ nhường này?

Ngay lập tức tự nhiên là hưng phấn không thôi, nhiệt huyết sục sôi. "Haizz..." "Hoàn toàn không thể so sánh." Nhìn trạng thái của đám đạo chúng Tả Lĩnh, Trần Ngọc Lâu che mặt than thở: "So với thân vệ đội dưới trướng Trần huynh, đám huynh đệ này của ta... gọi là đám ô hợp cũng là quá đề cao rồi đi?" Chá Cô Sảo nói thẳng: "Trần Tổng bả đầu, lời ngài nói rất đúng." Hai người cũng mượn cơ hội này quan sát

kỹ lưỡng cảnh gần, cảnh xa, cuối cùng ánh mắt định hình tại người Trần Mộc đang đứng trên đài giai đại điện đạo quan. "Trần huynh đang làm gì vậy?" "Nhìn động tác kia, dường như là đang... tu luyện?" Trần Ngọc Lâu buồn bực, nghi hoặc nảy sinh: "Trước đó gấp gáp như vậy, chính là vì muốn nhanh chóng đến chỗ đại điện đạo quan này để tu luyện?" Chá Cô Sảo lắc đầu, cũng là đầy đầu nghi hoặc.

Căn bản nhìn không hiểu.

Bên cạnh, Hoa Linh lại lấy từ trong gùi ra vài chiếc bánh thuốc nghiền nát, rắc lên người hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp. "Phiền anh rồi, Đao ca." Hoa Linh cười cười, nói nhỏ: "Loại dược phấn kích phát kia hung tính quá mạnh, anh chắc chắn cũng tốn không ít sức lực." "Ta vừa rắc cho chúng ít dược phấn gây mê, lập tức sẽ thấy hiệu quả." Trần Tiểu Đao mắt nhìn thẳng, nghiêm túc nói: "Không sao, việc nên làm." Thấy vậy, Hoa Linh lại hỏi nhỏ: "Mộc ca ở đằng kia làm gì thế?" "Cái này ta thật sự không biết." Trần Tiểu Đao cười một tiếng, mở miệng nói: "Chi bằng Hoa Linh sư muội tự mình đi hỏi thử xem?

Gia chủ hẳn sẽ rất hoan nghênh." "Hả?

Tại sao?" Hoa Linh chưa kịp phản ứng.

Đang nói chuyện, đoàng!!

Sét đánh giữa trời quang!

Một tia lôi quang màu trắng uyển chuyển như trường long, đột nhiên từ bên người Trần Mộc phóng lên, dựng lên từ mặt đất, trong chớp mắt liền bay vút lên giữa không trung, trương nanh múa vuốt, toàn thân trên dưới giăng đầy lôi quang điện hồ, càng thêm dữ tợn!

Điện quang trường long lượn nửa vòng giữa không trung, ngay sau đó, đánh trúng vào một cái bài lâu (cổng chào) trước đại điện đạo

quan.

Oanh!!

Nổ tung, sụp đổ!

Sức phá hoại vô địch, giống như xé nát một tờ giấy.

Trong chớp mắt, bài lâu sụp đổ, gạch đá bắn tung tóe! "Sức phá hoại... kinh người." "Như vậy, coi như cũng có thủ đoạn để chống lại Tướng Quân Thi Vương rồi." Trần Mộc nhìn thoáng qua thảm trạng của bài lâu, trong lòng có thêm vài phần cảm giác an toàn, cũng theo đó thở phào nhẹ nhõm.

Tướng Quân Thi Vương ẩn sâu trong Bình Sơn, theo suy đoán trước đó của Trần Mộc, ít nhất cũng có cảnh giới tu vi khoảng Trúc Cơ cảnh, một thân thực lực không thể bảo là không mạnh!

Nếu không phải vì một số nguyên nhân đặc thù, con Tướng Quân Thi Vương này không thể tùy ý hành động.

Chỉ sợ là...

đám đạo chúng Tả Lĩnh tiến vào núi kia, toàn bộ sẽ bị vồ chết, hút cạn tinh huyết, thậm chí ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có!

Cho dù là năm mươi tên thân vệ đội được bồi dưỡng tốn bao tâm huyết, ước chừng cũng rất khó có thể chống lại được một con Tướng Quân Thi Vương.

Thực sự là thực lực chênh lệch quá lớn. "Nhân cơ hội này, phải chú trọng tu luyện một phen Ngũ Lôi Chính Pháp." "Ân..." Trần Mộc xoay người, ánh mắt quét về phía năm mươi thành viên thân vệ đội. "Kim Quang Chú là công phu cơ bản, người tu luyện Kim Quang Chú đã có nền tảng tốt, thuận thế là có thể tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp, đây quả là một cơ hội bổ sung cường hóa cực tốt." "Huyết cổ, Cửu Trọng Luyện Thi Pháp..." "Bên phía Hổ thúc, hẳn là đã chuẩn bị xong

điều kiện chín muồi." Thu hồi suy tư, Trần Mộc tùy ý phất tay, nhàn nhạt nói: "Lên đường." Một tiếng lệnh hạ, năm mươi thành viên thân vệ đội, dưới sự dẫn dắt của Trần Tiểu Đao và Trần Tam Căn, nhanh chóng chia thành hai tốp người, với tốc độ nhanh nhất leo lên từng bậc thềm đá, tiến về phía trước.

Đám người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Sảo cũng phản ứng lại, vội vàng đi theo. "Các huynh đệ Tả Lĩnh!

Theo ta lên trước dọn sạch đại điện đạo quan này!" Trần Ngọc Lâu vung tay hô to, đám đạo chúng Tả Lĩnh lúc này mới vừa tỉnh lại từ sự chấn kinh trước đó, hiển nhiên, bọn họ vẫn còn đang hồi tưởng lại đạo lôi quang trường long đánh tan bóng tối lúc nãy! "Thật trâu bò, lôi điện hóa rồng, Mộc gia đây là có đại thần thông a!" "Ta nghe nói một số đạo sĩ lợi hại có thể sử dụng lôi pháp thần thông, chẳng lẽ Mộc gia là từ ngọn núi nào đó xuống?" "Cái đó cũng khó nói!" "Nhìn thật thèm thuồng, có bản lĩnh bực này, cổ mộ nào mà không đi được?" "Ước chừng cho dù đụng phải Tướng Quân Thi Vương, cũng có thể dẫn thiên lôi đánh nó thành tro bụi đầy đất ấy chứ?" "..." Trong khi rảo bước chạy về phía trước, đám đạo chúng Tả Lĩnh vẫn còn bàn tán dư âm màn vừa rồi, mãi không thể bình tĩnh.

Đại bộ đội toàn bộ tản ra, từng bước tiến sâu vào đại điện đạo quan. "Trần huynh, vừa rồi một chiêu kia của huynh... quả thực có chút dọa người!" "Nếu có thủ đoạn bực này, chậc, vậy Lục Sí Ngô Công Tinh kia chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" Trần Ngọc Lâu đi sát bên cạnh, trong giọng nói tràn đầy ngưỡng mộ.

Chá Cô Sảo cũng phụ họa gật đầu: "Trông giống như lôi pháp chính thống.

Trần huynh, huynh thật sự không phải đệ tử của ngọn núi nào đó sao?" "Thật sự không phải." Trần Mộc khẽ lắc đầu.

Thấy trên mặt mấy người đều là vẻ hưng phấn, Trần Mộc lại nói: "Cái này cũng không tính là khó học, muốn học, ta dạy cho các ngươi là được." "Mộc ca!

Thật sự có thể học sao?

Anh xem tôi có được không?!" Lão Dương Nhân là người đầu tiên nhảy ra.

Chá Cô Sảo sững sờ, nhưng ngại thân phận sư huynh của mình, vẫn tỏ ra trầm ổn hơn một chút, không bị thất thố. "Tôi cũng có thể học sao?

Mộc ca." Hoa Linh cũng mở miệng. "Đương nhiên." Trần Mộc chỉnh lại áo khoác, nhàn nhạt nói: "Chỉ cần là người nhà họ Trần ta, ta đều sẽ dựa theo ngộ tính, đặc điểm của họ để truyền thụ pháp môn tu luyện tương ứng." Một câu nói triệt để chặn đứng ý định mở miệng của Trần Ngọc Lâu.

Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quái và những người phía sau cũng ngượng ngùng rụt lại.

Điều kiện tiên quyết bày ra ở đó, đóng đinh chết cứng: Muốn học không vấn đề, trước tiên ngươi phải gia nhập Trần gia! "Có điều...

Hoa Linh thì sau này nói không chừng sẽ có công pháp thích hợp với cô hơn, ngược lại không cần chấp nhất với Ngũ Lôi Chính Pháp hay Kim Quang Chú." "Đúng vậy, nên có sự lựa chọn tốt hơn." Trần Mộc thầm tính toán, cũng không phải con gái thì không thể tu luyện Kim Quang Chú hay Ngũ Lôi Chính Pháp, mà theo Trần Mộc thấy, với ngộ tính và sở trường của Hoa Linh, có thể nghĩ cách kiếm cho cô một bản lĩnh tương tự như 'Song Toàn Thủ', như vậy cũng coi như đúng sở trường, dễ dàng phát huy hơn. "Gia tộc đẳng cấp LV3 sau này sẽ mở ra Tài phú thương thành." "Nói không chừng, đến lúc đó sẽ đào được một số thứ không tồi." Tâm tư tạm định, Trần Mộc đột nhiên

giơ tay lên, ánh mắt khẽ động.

Ngay cùng lúc đó, đại bộ đội cách đó không xa phía trước cũng đột nhiên phát ra vô số tiếng kinh hô!

Chương 41

Trong các góc tối bao trùm, xuất hiện rất nhiều tiếng bò lổm ngổm xào xạc. "Thân vệ đội tất cả nghe lệnh!" "Cực tốc thu hẹp đội hình!

Bảo vệ Gia chủ!" Trần Tiểu Đao hô to một tiếng, ngay cùng lúc đó, tiếng bò lổm ngổm như sóng triều triệt để bùng nổ, từ bốn phương tám hướng ép về phía đám người bên này!

Sơn hô hải khiếu, trong bóng tối từ bốn phương tám hướng dũng xuất ra không biết bao nhiêu con rết đen!

Tiếng bò lổm ngổm hội tụ lại một chỗ, nghe đến tê dại da đầu! "Thả gà trống!

Mau!

Thả gà trống ra đối phó với đám độc trùng này!" "Có đỡ được không?

Nhiều rết độc như vậy, ông trời ơi, trong đại điện đạo quan này sao lại có nhiều rết độc thế này??" "Mau rút lui!" "Nhanh!

Chạy theo người của Trần gia!" Đám đạo chúng Tả Lĩnh phía trước lập tức loạn cào cào.

Bảy tám mươi người lộn xộn lùi về phía sau, không biết bao nhiêu người vì vội vàng mà làm rơi khí giới trên người, thậm chí còn có người hoảng hốt chạy bừa, bị vấp ngã xuống đất.

Những người động tác chậm chạp, không một ngoại lệ, chỉ trong nháy mắt đã bị biển rết thành từng mảng lớn nhấn chìm, chỉ trong chớp mắt đã không còn lại chút gì!

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, đã có không dưới mười mấy tên đạo chúng Tả Lĩnh bị độc hóa sống sờ sờ thành vũng mủ! "Thân

vệ đội nghe lệnh!" Trần Mộc ánh mắt ngưng trọng, quyết đoán: "Toàn bộ rút về sau lưng ta, đây là mệnh lệnh!" Năm mươi thành viên thân vệ đội không chút do dự, toàn bộ đều ngay lập tức đứng ra sau lưng Trần Mộc. "Gia chủ!" Trần Tiểu Đao mặt đầy lo lắng, ngữ tốc cực nhanh nói: "Trong tay chúng ta còn một ít đạn cháy có thể dùng, chỉ sợ cũng không cản được quá lâu, hay là rút ra ngoài trước?" "Không vội." Trần Mộc lắc đầu.

Bên cạnh, Trần Ngọc Lâu cũng phái đám Hoa Mã Quái ra ngoài thu gom đạo chúng Tả Lĩnh, cố gắng hết sức để tràng diện không quá mất kiểm soát.

Tuy là vậy, nhưng cục diện dường như đã thành hình thế nghiêng về một phía!

Dưới sự càn quét của biển rết lớp lớp, đạo chúng Tả Lĩnh chết gần nửa mới thu gom lại được, ngay cả một nửa thương viên cũng không có, bởi vì chỉ cần chậm một bước, trong chớp mắt sẽ bị độc hóa! "Nộ Tình Kê!" Trần Mộc quát khẽ một tiếng, lập tức có tiếng gáy vang lên, lảnh lót bên tai!

Phượng Minh Nộ Tình Kê vẫn luôn tự do hoạt động, ở trạng thái thả rông, nhưng chỉ cần Trần Mộc ra lệnh cho nó, nhất định sẽ chạy đến ngay lập tức!

Lông vũ đỏ rực như điện xẹt tới, Phượng Minh Nộ Tình Kê chạy như điên đến gần, ngẩng đầu ưỡn ngực, trực tiếp ngạo thị biển rết phía trước!

Vạn vật tính chất có lý sinh khắc chế hóa, Phượng Minh Nộ Tình Kê mang trong mình dòng máu phượng hoàng, cộng thêm loài gà trời sinh đã là khắc tinh của loài rết, cú này Phượng Minh Nộ Tình Kê lại át chế được thế trận bành trướng điên cuồng của biển rết! "May mà Trần huynh mang theo Phượng Minh Nộ Tình Kê, đại sát khí này..."

"Nếu không lần này, thật sự là xuất sư bất lợi rồi!" Trần Ngọc Lâu cười khổ một tiếng.

Đám đạo chúng Tả Lĩnh xung quanh đã sớm sợ đến mặt như màu đất, lúc này nhìn thêm một cái vào biển rết phía trước cũng là sự tra tấn cực lớn! "Được rồi, có thể thả gà trống ra." Trần Mộc gật đầu hạ lệnh.

Nghe được lời này, đám đạo chúng Tả Lĩnh phía sau mới phản ứng lại, vội vàng thả những con gà trống mà bọn họ thu mua được ra.

Số lượng chỉ có vài chục con, nhưng vào thời điểm mấu chốt này, muốn ra ngoài doanh trại mang số gà trống còn lại vào lại là việc cực kỳ khó khăn. "Hóa ra là như vậy." "Trần huynh muốn dùng Phượng Minh Nộ Tình Kê làm đại tướng lĩnh quân, lấy đó để tráng đại sĩ khí, đấu tính của hùng kê, dùng cái này để áp đảo khí thế biển rết?" Chá Cô Sảo tinh thông thuật Bàn Sơn Điền Hải, trước sau kết hợp lại, hắn liền hiểu được dự tính của Trần Mộc. "Bình Sơn là dược sơn, rết lớn nhỏ sinh tồn ở đây đều là loài mãnh độc, có những con rết già càng khó chơi, nhưng vạn vật tương sinh tương khắc, tự có khắc tinh." "Có Phượng Minh Nộ Tình Kê ở đây, chúng sẽ không thể phun độc." Trần Mộc vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Sau khi phản công, Tiểu Đao, ngươi tổ chức thanh tiễu." Trần Tiểu Đao cúi đầu ôm quyền: "Tuân mệnh, Gia chủ." Một tiếng lệnh hạ, Phượng Minh Nộ Tình Kê ngẩng đầu sải bước, bộ lông đỏ rực rung lên hai cái, mào gà đỏ như máu hiện hình dáng lưu tuyến, giống hệt lông đầu của hỏa phượng.

Gáy vang!

Ra lệnh!

Trong chốc lát, mấy chục con gà trống kia cũng phát ra tiếng gáy lảnh lót, có con nào tính con nấy, toàn bộ đều đi theo Phượng Minh Nộ Tình Kê dũng mãnh lao về phía trước, trực tiếp sát nhập vào trong

biển rết, điên cuồng mổ, cào, đạp.

Tức thì biển rết trở nên hỗn loạn, Phượng Minh Nộ Tình Kê giống như một quả bom, nổ tung biển rết, hung hăng lộ diện một phen!

Bên cạnh. "Tiểu Đao ca!" "Chỗ tôi có ít dược phấn khu trùng, các anh mang theo, chắc cũng có chút tác dụng!" Hoa Linh lấy từ trong gùi ra vài miếng bánh thuốc, Trần Tiểu Đao cung kính nhận lấy, phân phát xuống dưới.

Đạo chúng Tả Lĩnh bên này thấy cục diện thay đổi, từng người cũng ma quyền sát chưởng, chuẩn bị đánh chó mù đường, cũng là để trút cơn giận. "Hả?" "Trần huynh đây là..." Chá Cô Sảo đang quan sát cục diện, ánh mắt liếc qua, vừa khéo nhìn thấy dưới chân Trần Mộc không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vũng hắc thủy nhỏ.

Vũng hắc thủy kia không giống nọc độc rết, trông đen kịt đặc quánh, hơi giống dầu, lúc này đang nhanh chóng chảy vào trong biển rết!

Lại nhìn một cái, Chá Cô Sảo giật nảy mình.

Phàm là con rết nào chạm phải hắc thủy này, bất luận lớn nhỏ, trong nháy mắt đều trở nên cứng ngắc, sau đó... bị rút khô thành một cái vỏ rỗng! "Đây...

đây lại là thủ đoạn gì?!" "Lại có thể hút khô đám rết độc này?

Cái này trông giống như tà pháp nào đó, tại sao ta lại không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào?" Trong lòng nghi hoặc nảy sinh, Chá Cô Sảo cực kỳ khó chịu.

Trần Mộc cứ đứng ở đó, bất động.

Chá Cô Sảo lại không tiện trực tiếp tiến lên quấy rầy hỏi han, thực sự không thỏa đáng.

Rất nhanh, Trần Ngọc Lâu cũng phát giác ra dị trạng, nhưng cũng không thể đoán ra manh mối.

Tuyến chiến đấu phía trước, dưới sự dẫn dắt của Phượng Minh Nộ Tình Kê, mấy chục con gà trống giống như binh sĩ xung sát trận tiền, hoành hành ngang dọc!

Mà đám rết độc kia thì bị Phượng Minh Nộ Tình Kê chấn nhiếp, không thể phun độc, chỉ có thể dựa vào móng vuốt và hàm độc xá mạng hoàn kích, nhưng hiệu quả rất thấp.

Còn Phượng Minh Nộ Tình Kê thì càng điên cuồng hơn, như đi vào chốn không người!

Trong biển rết còn có một bộ phận rết già béo mập, những con rết già này nuốt độc trùng làm thức ăn, độc tính càng thêm mãnh liệt, vô cùng bắt mắt.

Nào ngờ, sự bắt mắt vào thời khắc này lại trở thành mục tiêu được Phượng Minh Nộ Tình Kê trọng điểm chiếu cố!

Có con nào tính con nấy, không một lúc sau đã bị Phượng Minh Nộ Tình Kê mổ chết hết, nuốt vào trong bụng!

Khắp nơi đều là rết độc bị mổ chết, đạp chết, năm mươi thành viên thân vệ đội cũng thiết nhập vào ngay lúc này!

Dưới sự bảo hộ của hộ thể kim quang, xẻng công binh đại khai đại hợp, mỗi một xẻng giáng xuống đều có thể đập chết không biết bao nhiêu rết độc, chiến quả khá phong phú.

Đạo chúng Tả Lĩnh kém hơn một chút, nhưng không chịu nổi người đông.

Chương 42

Các loại khí giới công cụ vũ khí chào hỏi lên, cũng tiêu diệt được rất nhiều rết độc.

Thắng bại chiến cục đã được định đoạt!

Trước đó còn hung hãn như sóng thần, biển rết trong chớp mắt đã đại thế đã mất! "Chá Cô huynh, vũng hắc thủy kia..." "Huynh có thể nhìn ra đây là bản lĩnh gì không?" Trần Ngọc Lâu suy nghĩ từ ngữ, nói nhỏ: "Trông có chút giống thủ đoạn tà pháp nào đó, nhưng hoàn toàn không cảm thấy bất kỳ sự không ổn nào." Chá Cô Sảo gật đầu: "Ta cũng đang suy nghĩ vấn đề này." Hai người nhìn rõ mồn một, biển rết xác thực là bị Phượng Minh Nộ Tình Kê xung phá, nổ tung.

Mấy chục con gà trống, thân vệ đội, đạo chúng Tả Lĩnh cộng lại giết cũng được rất nhiều rết độc, nhưng thật sự tính ra, số lượng rết độc chết trong vũng hắc thủy quỷ dị kia dường như còn nhiều hơn! "Ta đoán là bị một loại sức mạnh nào đó hút khô." "Những con rết độc chạm vào hắc thủy đều biến thành vỏ rỗng khô quắt, chạm vào là vỡ vụn." Trong lòng Chá Cô Sảo ngứa ngáy không chịu nổi, Trần Ngọc Lâu bên cạnh thở dài: "Chá Cô huynh!

Huynh hiện tại cũng là người của Trần gia, thật sự tò mò thì đi hỏi Trần huynh một chút không phải là xong sao?" Lời còn chưa dứt, giọng nói của Trần Mộc vang lên: "Hỏi ta cái gì?" Hai người quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt Trần Mộc nhìn tới. "Đây không phải là tò mò về thủ đoạn này của Trần huynh sao!" Trần Ngọc Lâu cười ha hả nói, chỉ chỉ vũng hắc thủy trên mặt đất: "Xin hỏi Trần huynh, đây lại là pháp môn nào?" "Là lôi pháp." "Âm Ngũ Lôi." Trần Mộc nhàn nhạt giải thích một câu.

Thấy vẻ mặt mờ mịt của hai người, Trần Mộc lười giải thích nhiều, cất bước đi về phía trước.

Tiểu Thanh đang quấn trên cổ tay trái của Trần Mộc, khẽ ngẩng đầu: "Âm Ngũ Lôi này, em và chị cũng có thể học sao?" "Về lý thuyết là có thể." Trần Mộc gật đầu.

Có 'Dị Thú Hồn Khế', nên Trần Mộc cũng có thể tùy ý giao tiếp không trở ngại với hai con rắn Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, chỉ có điều là ở tầng thứ tâm thần, người ngoài không biết. "Em lại muốn học chút bản lĩnh khác." Tiểu Bạch thẹn thùng cọ cọ vào dái tai Trần Mộc.

Tê dại mát lạnh, rất có phản ứng. "Không vội, hai đứa bây giờ vẫn nên lấy tu luyện cơ sở làm chủ, Kim Quang Chú hoặc là Ngũ Lôi Chính Pháp, cũng phải thử qua mới biết lợi hại thế nào." "Các ngươi xem, Phượng Minh Nộ Tình Kê thì không cần." Trần Mộc liếc nhìn về phía xa, Phượng Minh Nộ Tình Kê cảm ứng được ánh mắt của hắn, lập tức trừng mắt nhìn lại: "Ta ở phía trước vất vả chém giết, ngươi ở phía sau lén lút hấp thu tu luyện?!" "Ha ha." Trần Mộc hoàn toàn không để ý tới.

Lần đầu thử nghiệm Âm Ngũ Lôi, việc này ngược lại đã mở ra cho Trần Mộc một luồng tư duy mới!

Âm Ngũ Lôi và Dương Ngũ Lôi không giống nhau, cái trước uyển chuyển như hắc thủy sền sệt, trơn trượt mà lại ẩm ướt âm lãnh, vô câu vô thúc, khi hành động thì giống như thủy ngân chảy trên đất, chỗ nào cũng lọt vào!

Kỳ quỷ đa biến, hấp cốt trá tủy. "Cách dùng của chiêu vừa rồi, ngược lại rất thích hợp dùng để tấn công quần thể." "Giống như chiêu Bắc Cảnh Thương Đàm của Trương Linh Ngọc..." Trần Mộc thầm hồi tưởng, vũng hắc thủy tản ra trước đó tự nhiên chính là Âm Lôi do Trần Mộc phóng thích, tất cả mục tiêu bước vào Âm Lôi, ví dụ như

đám rết độc kia, trong khoảnh khắc sẽ bị rút cạn sinh mệnh lực, chuyển hóa thành tu vi phản hồi lại trên người Trần Mộc!

Mỗi một con rết độc cống hiến tu vi cũng không nhiều, nhưng không chịu nổi số lượng nhiều a!

Tích tiểu thành đại, cho dù mỗi một con rết độc chỉ có thể cống hiến một chút tu vi bằng sợi tóc, mấy trăm ngàn con hội tụ lại, cũng là một phần nâng cao không nhỏ! "Gia chủ!" "Đã đánh tan biển rết, nhưng còn một bộ phận nhỏ chạy thoát rồi." Trần Tiểu Đao rảo bước đi đến gần, báo cáo. "Ân, tiếp tục tiến lên." Trần Mộc khẽ gật đầu, bổ sung: "Có thể tản ra tìm kiếm, nhưng phải chú ý chỗ này hung hiểm, không thể lơ là bất cẩn." "Ngoài ra, thông báo cho những người khác." "Nếu phát hiện Lục Sí Ngô Công Tinh, lập tức bắn súng cảnh báo!" Mọi sự sắp xếp được đưa ra, Trần Tiểu Đao chắp tay nhận lệnh: "Rõ, Gia chủ." Giải quyết xong phiền toái lớn là biển rết, đám đạo chúng Tả Lĩnh bên này cũng tứ tán ra, đi khắp nơi tìm kiếm tung tích vàng bạc châu báu, trong mắt tràn đầy tham lam.

Phía sau lại có một chi đội hơn hai trăm đạo chúng Tả Lĩnh tiến vào đại điện đạo quan.

Đây là sinh lực quân của Thường Thắng sơn, cũng là nhóm nhân thủ mà Trần Ngọc Lâu thấy tình thế không ổn trước đó, vội vàng điều động thêm, ngoài doanh trại vẫn còn hai ba trăm người đóng quân.

Mấy trăm tên đạo chúng Tả Lĩnh giơ cao đuốc, chia thành mấy đường.

Bên trong đại điện tầng thứ nhất, đại bộ phận rết độc đều đã chết sạch.

Khắp nơi đều là xác rết, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một hai con gà trống cũng chết thê thảm, bị độc hóa đến mức không còn ra hình dạng.

Đi xuyên về phía trước, đám người Chá Cô Sảo và Trần Ngọc Lâu đi theo Trần Mộc tiến vào đại điện ngoài cùng, mắt thấy bên trong treo rất nhiều đèn bát bảo lưu ly, thậm chí đại bộ phận vẫn còn đang cháy sáng.

Trong đại điện này chỉ có một cây cột lớn sơn son, bên trên đỡ ngang mười tám thanh xà lớn. "Hiếm thấy, đây chính là 'nhất trụ thập bát lương' (một cột mười tám xà) cực kỳ hiếm gặp thời xưa.

Trần huynh, đây chắc hẳn là chủ điện của nơi này rồi." Trần Ngọc Lâu tấm tắc lấy làm kỳ lạ, dưới ánh lửa, có thể nhìn thấy trên đỉnh điện treo một tấm biển, trên viết ba chữ 'Vô Lượng Điện'. "Vô Lượng Điện..." "Nếu không nhớ lầm, hẳn là nơi này rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu nói, ánh mắt hơi lạnh.

Chá Cô Sảo bên cạnh sững sờ, hỏi nhỏ: "Trần huynh, ý của huynh là... con Lục Sí Ngô Công Tinh kia đang trốn ở chỗ này?" "Không chắc chắn." Trần Mộc lắc đầu.

Con Lục Sí Ngô Công Tinh kia đã kết nội đan cũng coi như thành khí hậu, có đạo hạnh, tự nhiên về mặt linh trí cũng không khác gì con người!

Giảo hoạt đa biến, đối với nguy hiểm càng có cảm ứng thiên nhiên.

Tương tự, khí huyết nồng đậm mà Trần Mộc tản mát ra, đối với loài độc vật đã thành tinh như Lục Sí Ngô Công Tinh, không nghi ngờ gì nữa, cũng là sự cám dỗ chết người! "Các huynh đệ động thủ đi!

Ngẩn ra đó làm gì?!" Nhìn từng đội đạo chúng Tả Lĩnh xung quanh ngẩn người, Trần Ngọc Lâu giận không chỗ phát tiết: "Chúng ta cũng không phải Mạc Kim Hiệu Úy, một ngôi cổ mộ chỉ lấy một hai món đồ, các ngươi cứ việc ra tay!" Trần Mộc gật đầu phụ họa: "Quả thực như thế, các vị cứ việc đại thi quyền cước!" Vừa nghe Tổng bả đầu

lên tiếng, Trần Mộc bên cạnh cũng lên tiếng khích lệ, đám đạo chúng Tả Lĩnh được cổ vũ, lập tức phân chia nhân thủ, ánh mắt liếc về phía vàng bạc châu báu trong đại điện. "Đi, chúng ta tiếp tục." Trần Mộc nhìn thoáng qua động tác thành thạo của đám đạo chúng Tả Lĩnh, không nói thêm gì nữa.

Trộm mộ đổ đấu không vì cầu tài thì còn vì cái gì?

Trần Mộc cũng không thanh cao đến thế, trước mắt đám đạo chúng Tả Lĩnh này đào càng nhiều, mang ra ngoài càng nhiều vàng bạc châu báu, đến lúc đó hắn có thể lấy được cũng càng nhiều.

Đã là biến tướng làm việc cho mình, miệng lưỡi khích lệ hai câu, tội gì không làm?

Mấy người một đường đi xuyên qua, vượt qua tiền điện, lao thẳng về phía quần thể kiến trúc hậu điện.

Một cây cầu vòm phân cách hai bờ, đầm nước dưới cầu đã sớm khô cạn, u thâm đen kịt.

Phượng Minh Nộ Tình Kê đang đứng trên đỉnh cầu vòm này, giống như đại tướng quân thắng trận trở về, đang kiểm duyệt tù binh chiến quả của mình vậy!

Hai bên mặt cầu, toàn là những con rết độc bị mổ chết, đạp nát. "Phải nói Phượng Minh Nộ Tình Kê này, quả thật là khắc tinh trí mạng của loài rết!" "Nếu không có thủ đoạn liệu địch tiên cơ này của Trần huynh, chỉ sợ lần này tổn thất thảm trọng." Trần Ngọc Lâu nho nhỏ tâng bốc hai câu, nhưng chưa đợi Trần Mộc phản hồi, hai con rắn Tiểu Thanh, Tiểu Bạch bỗng nhiên phóng lên cánh tay Trần Mộc!

Xà tín 'tê tê' vang lên, ý cảnh giác rõ ràng. "Hả?" Trần Mộc nhướng mày, lập tức nhận được phản hồi của Tiểu Bạch: "Khí tức của Lục Sí Ngô Công Tinh!" Rào rào!!

Hầu như ngay cùng lúc đó, một loạt tiếng giáp sắt cào rít bùng nổ, Lục Sí Ngô Công Tinh ẩn nấp đã lâu, lại dán sát vách đá dưới cầu vòm mạnh mẽ lao ra!

Một đôi hàm độc mở to, trăm chân cùng động, dữ tợn vô cùng.

Dị trạng bất thình lình khiến mọi người đều không kịp phản ứng, lập tức có hai tên đạo chúng Tả Lĩnh tránh né không kịp, bị hàm độc của Lục Sí Ngô Công Tinh ngoạm đứt ngực bụng, bỏ mạng ngay tại chỗ!

Hàm độc nhiễm máu thế đi không giảm, nghiễm nhiên lao thẳng về phía Hoa Linh đang đứng hơi chếch bên ngoài! "Rút súng!" Trần Tiểu Đao gầm lớn một tiếng.

Mười tên thân vệ đội bên cạnh động tác chỉnh tề như một, ngón tay đều đặt lên cò súng!

Chương 43

Chá Cô Sảo lập tức hoảng sợ, hét lớn một tiếng: "Đừng nổ súng!" Ở cự ly này, dưới làn đạn bay loạn xạ, Lục Sí Ngô Công Tinh chết hay không chưa biết, nhưng Hoa Linh nhất định là khó thoát kiếp nạn!

Một loạt đạn loạn bắn qua, con Lục Sí Ngô Công Tinh kia dù cứng rắn đến đâu, e rằng cũng phải bị thương chút đỉnh.

Nhưng trước mắt, tình huống thực sự nguy cấp, mười người thân vệ đội vào giờ phút quan trọng nhất, ngạnh sinh sinh kìm lại họng súng.

Đạo chúng Tả Lĩnh bên này lại không có kỷ luật như thân vệ đội, dưới sự kinh hoảng đã có người rối loạn, 'đoàng đoàng đoàng' mấy tiếng súng vang lên, kinh hãi là có người cướp cò! "Hoa Linh!!" Chá Cô Sảo chỉ cảm thấy một ngụm máu trào lên tim, lý trí lập tức đại loạn.

Đùng!!

Tiếng súng nổ, chợt khởi!

Mọi người chỉ kịp nhìn thấy một đạo lôi quang màu trắng lóe lên, người như tàn ảnh, gần như trong nháy mắt đã đến ngay trước mặt Lục Sí Ngô Công Tinh.

Rầm!

Một tiếng trầm vang, một cú đấm bạo liệt!

Điện quang màu trắng nổ tung tứ tán, con Lục Sí Ngô Công Tinh đang dũng mãnh lao tới kia, vậy mà lại bị một quyền này đấm văng xuống, cưỡng ép ngăn chặn thế lao tới!

Trần Mộc!

Ánh mắt mọi người rùng mình, trong lòng kinh sợ.

So với thân hình to lớn, những cái móc vuốt sắc bén rung động quỷ dị của Lục Sí Ngô Công Tinh, bóng dáng của Trần Mộc nhìn thế nào cũng chênh lệch quá nhiều!

Thiên thiên chính là như vậy, một quyền kia đấm ra, lôi quang nổ tán, đầu của Lục Sí Ngô Công Tinh trực tiếp bị đấm văng xuống nền đá! "Thân vệ đội nghe lệnh!" Trần Mộc một tay đè Lục Sí Ngô Công Tinh lại, trên cánh tay lượn lờ một tầng điện quang màu trắng, lại có vô số điện hồ tầng tầng nổ tung. "Toàn viên xuất kích!" "Giết chết Lục Sí Ngô Công Tinh!" Ong ong ong ong!!

Kim quang chợt hiện, mười thành viên thân vệ đội cùng với Trần Tiểu Đao, không chút do dự thi triển Kim Quang Chú, bạo trùng lao lên, thế như bôn lôi!

Cục diện hỗn loạn ngay lập tức bị chia cắt, một quyền đấm lật Lục Sí Ngô Công Tinh, Trần Mộc một tay ôm lấy Hoa Linh còn chưa kịp phản ứng, tay kia chém mạnh một cú thủ đao nhanh như chớp giật! "Rắc!" Bàn tay được lôi quang màu trắng bao phủ, tựa như một lưỡi dao sắc bén vô cùng!

Lập tức nhìn thấy, một chiếc độc ngạc của Lục Sí Ngô Công Tinh, vậy mà bị cú lôi quang thủ đao này của Trần Mộc chém bay tận gốc!

Kịch đau xé rách Lục Sí Ngô Công Tinh, khiến nó trạng nhược điên cuồng, thân hình to lớn điên cuồng chấn chiến tại chỗ, câu trảo sắc bén xé toạc từng phiến đá!

Độc ngạc bị chém, dĩ nhiên đã làm tổn thương đến vũ khí lớn nhất của Lục Sí Ngô Công Tinh!

Tiếng sấm lại nổi lên!

Thân ảnh Trần Mộc cùng Hoa Linh đã di chuyển đến hậu phương an toàn, nhẹ nhàng đứng vững. "Có sao không?" Trần Mộc nhíu mày nhìn Hoa Linh trong ngực, mi mục như họa, trong đôi mắt to tròn ngập nước vẫn còn chút nghi hoặc, mê mang chưa kịp phản ứng, hiển nhiên vẫn chưa thoát khỏi khoảnh khắc điện quang hỏa thạch vừa rồi.

Tóc tai hơi rối, trừ cái đó ra thì cũng không bị thương. "Không... không sao, Mộc ca huynh thế nào?" "Bọn họ nổ súng rồi, huynh có bị thương không?!" Hoa Linh đột nhiên phản ứng lại, vội vàng sờ soạng sau lưng Trần Mộc, bàn tay run rẩy sợ rằng chính mình sẽ sờ phải một hai cái lỗ đạn.

Sờ xong cô mới ý thức được làm vậy không thỏa đáng. "Ta không sao." Trần Mộc nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Hoa Linh, trầm giọng nói: "Ở chỗ này đừng loạn động." Hoa Linh dùng sức dụi dụi mặt, nhẹ nhàng 'ân' một tiếng.

Khi ngẩng đầu lên, đã thấy Trần Mộc sải bước về phía trước, lao thẳng về hướng Lục Sí Ngô Công Tinh.

Phản ứng tốc độ của thân vệ đội thực sự không chậm, ngay khi Trần Mộc hạ lệnh, bọn họ đã bao vây xông lên.

Trong tay mỗi người đều nắm chặt các loại vũ khí như Hắc Kim Đường Đao, chủy thủ, súng Bác xác.

Cân nhắc đến việc con Lục Sí Ngô Công Tinh này không dễ đối phó, lại khoác lớp giáp xác dày nặng, tự nhiên cũng không ai lấy ra mấy loại lợi khí như kiếm gỗ đào sét đánh.

Đao kiếm không mắt, nhao nhao chào hỏi lên người Lục Sí Ngô Công Tinh!

Cận chiến thiếp thân nhục bác, Trần Tiểu Đao càng là một ngựa đi đầu, súng Bác xác trong tay trực tiếp áp sát thân thể Lục Sí Ngô Công

Tinh, quét hết nửa băng đạn.

Ngay sau đó, nòng súng nóng rực!

Mà trên người con Lục Sí Ngô Công Tinh kia cũng bị đạn bắn ra một cái lỗ máu to bằng nắm tay! "Đừng cho nó cơ hội thoát thân!" "Phong tỏa tất cả đường lui của nó!" Trong tiếng hô hoán cao giọng, mười người thân vệ đội gắt gao vây chặt Lục Sí Ngô Công Tinh, có đao dùng đao, không đao dùng quyền, nắm đấm bao phủ kim quang nện xuống, uy lực cũng không hề yếu chút nào!

Cục diện tạm thời ổn định, con Lục Sí Ngô Công Tinh kia hiển nhiên cũng không ngờ trong đám người lại có mười một kẻ thực lực hung hãn như vậy sát ra, thậm chí ngay trong tích tắc đầu tiên đã vây khốn nó tại chỗ, khiến nó khó lòng thoát thân!

Trên cầu vòm, Phượng Minh Nộ Tình Kê nộ mục nhìn trừng trừng, một thân vũ mao xích sắc kia, gần như muốn bốc cháy! "Bất đắc thiện động." Trần Mộc nhìn Phượng Minh Nộ Tình Kê một cái, trầm giọng nói: "Dưới hoàn cảnh này, ngươi không chiếm ưu thế, tối đa là năm năm với con Lục Sí Ngô Công Tinh này.

Chỉ cần chặn nó đào tẩu là được!" Phượng Minh Nộ Tình Kê không kiên nhẫn cào cào cột đá dưới chân, thiên địch ngay trước mắt lại không thể mậu nhiên ra tay, quả thực là dày vò!

Mười một người liên tục triền đấu hơn một phút, quần đạo Tả Lĩnh cũng đã được thu lại, Chá Cô Sảo trước tiên đi kiểm tra tình trạng của Hoa Linh, thấy không ngại mới thở phào nhẹ nhõm. "Đa tạ Trần huynh.

Nếu không lần này... thật sự xảy ra chuyện lớn rồi." Chá Cô Sảo đầy mặt khổ sở.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh vỗ vỗ vai hắn, thở dài nói: "Sự việc

đột ngột, nhất thời loạn sáo cũng là trong tình lý.

Nói đi cũng phải nói lại, lần này đích xác là đa tạ Trần huynh ra tay!" Nghe lời này, trong đầu mấy người bên cạnh lập tức hiện lên một hình ảnh khiến người ta trố mắt líu lưỡi: Đất bằng dậy sấm sét, trong nháy mắt áp sát, một quyền đấm lật Lục Sí Ngô Công Tinh!

Phản thủ một ký lôi quang thủ đao, dễ như trở bàn tay chém xuống một chiếc độc ngạc của nó, khiến nó bị thương không cách nào đào tẩu!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai cũng không dám tin những thủ đoạn thần hồ kỳ thần này lại xuất tự tay Trần Mộc! "Thật sự quá mạnh, sư huynh!

Lần này chuyện Bình Sơn cổ mộ kết thúc, đệ nhất định phải xin Mộc ca học lôi pháp!" Lão Dương Nhân mặt đầy hưng phấn, mong đợi không thôi: "Mộc ca chính là một quyền đấm lật Lục Sí Ngô Công Tinh, thật sự quá hung tàn rồi đi?!" "Quả thực là... quá mạnh." Bên cạnh Hoa Mã Quái cũng gật đầu phụ họa. "Nếu Mộc ca có năng lực ngạnh kháng Lục Sí Ngô Công Tinh, vậy thì..." Hồng Cô Nương khẽ nhíu mày, nghi hoặc nói: "Tại sao Mộc ca còn muốn để thân vệ đội lên đối phó con rết tinh này?" Một tiếng nghi hoặc khiến mấy người đều nhìn về phía Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Sảo.

Chương 44

"Đây đại khái là Trần huynh muốn tr tôi luyện thêm kinh nghiệm chiến đấu cho thân vệ đội." Chá Cô Sảo thầm than, hạ giọng nói: "Tuy rằng tôi không biết kế hoạch của Trần huynh rốt cuộc là gì, nhưng có thể phỏng đoán ra, huynh ấy muốn bồi dưỡng thân vệ đội trong tay... thành một đội quân vô địch!

Nói cách khác, hoặc giả trong mắt Trần huynh, con Lục Sí Ngô Công Tinh này chỉ là một tảng đá mài dao?" Hai câu nói thốt ra, Trần Ngọc Lâu cũng thở dài theo, liên tục lắc đầu.

Từ lúc bắt đầu đã so không bằng, đến hiện tại mới phát hiện, căn bản ngay cả tư cách so sánh cũng không có! "Dùng Lục Sí Ngô Công Tinh làm đá mài dao?

Gan cũng quá lớn rồi!" "Đối với chúng ta mà nói, Lục Sí Ngô Công Tinh nguy hiểm vô cùng, nhưng đối với Mộc gia và thân vệ đội mà nói, nó dường như cũng không đáng sợ như vậy?" "Vậy nói thế thì Tương Tây Thi Vương tự nhiên cũng không thành vấn đề rồi?" "Ai biết được!" Quần đạo Tả Lĩnh xì xào bàn tán, kinh thán không dứt.

Trần Ngọc Lâu càng nghe càng cảm thấy trong lòng không phải mùi vị.

Vừa có hâm mộ, cũng có ghen ghét, càng nhiều hơn là sự mong đợi mà chính hắn cũng nói không rõ.

Ngẩng đầu nhìn lại, Lục Sí Ngô Công Tinh dường như bị áp chế đến quan đầu khẩn yếu, chợt kịch liệt giãy dụa mấy cái. "Toàn viên cẩn thận!" Cảm giác được dị trạng của Lục Sí Ngô Công Tinh, Trần Tiểu Đao lập tức gầm lên một tiếng, nhắc nhở đám đồng bạn thân vệ đội bên cạnh!

Lời còn chưa dứt, lập tức nhìn thấy con Lục Sí Ngô Công Tinh đang kịch liệt giãy dụa đột nhiên lật người, nhắm chuẩn đám người thân vệ đội, trong miệng mạnh mẽ phun ra một luồng độc dịch màu đen tím khuếch tán!!

Độc rết trong đại điện đạo quan vốn đã hung mãnh vô cùng, phàm là người thường tiếp xúc một chút đều sẽ bị độc hóa thành nước mủ!

Độc tính của rết thường đã đến cấp độ đó, mà con Lục Sí Ngô Công Tinh trước mắt này, e rằng đã là chí độc hiếm có trên thế gian! "Tránh ra!!" Trần Tiểu Đao kịp thời phát giác dị trạng, tinh chuẩn nhắc nhở.

Ngay khi Lục Sí Ngô Công Tinh phun độc, mười người thân vệ đội xung quanh cũng đã sớm có đề phòng, thậm chí có thể nói là dự đoán trước, né tránh sạch sẽ! "Xuy xuy...

Xuy xuy..." Độc dịch đen tím rơi xuống nền đá, trong nháy mắt đã ăn mòn bốc lên từng trận khói đen!

Phiến đá kia trực tiếp bị độc dịch của Lục Sí Ngô Công Tinh ăn mòn ra từng cái lỗ thủng, cả một vùng lốm đốm lỗ chỗ, nhìn qua cực kỳ đáng sợ!

So với đám rết độc trước đó, độc dịch của Lục Sí Ngô Công Tinh thực sự hung mãnh hơn không chỉ một bậc!

Đá cứng cũng không đỡ nổi loại độc này! "Lại có kịch độc như vậy!" Trần Ngọc Lâu kinh hô một tiếng, che miệng mũi.

Mấy tên đạo chúng Tả Lĩnh đứng hơi gần nhất thời không chú ý, lơ đãng hít phải chút khí độc khuếch tán, tại chỗ nhao nhao ôm lấy cổ họng, mặt mũi toàn bộ biến thành màu đen tím!

Chỉ hai ba giây sau, mấy tên đạo chúng đó tề chỉnh ngã xuống đất, đã bạo tử tại chỗ! "Chỉ là mùi độc dịch khuếch tán ra đã nguy hiểm

như vậy?" "Nếu thật sự bị độc dịch của Lục Sí Ngô Công Tinh dính vào người, vậy chẳng phải trong nháy mắt liền bị độc hóa điệu?!" "Mau lui về sau một chút!" "Đừng giẫm lên chân tao!

Khẩn trương lui lại!" "Còn lui?

Mộc gia phía trước đều văn ti bất động, chúng ta làm vậy chẳng phải để người ta chê cười!" "Mộc gia là ai?

Đó là người chúng ta có thể so sao?!" Hoàn cảnh xung quanh lại loạn thành một đoàn, Trần Ngọc Lâu cũng không còn tâm tư đi thu quy đám đạo chúng Tả Lĩnh nữa, một màn độc dịch vừa rồi đã khiến hắn ý thức được vấn đề nghiêm trọng! "Nếu là ta dẫn người tới nơi này...

Nếu là ta đối mặt với con Lục Sí Ngô Công Tinh này...

đến cuối cùng còn mấy người có thể sống?" Tự hỏi lòng, sắc mặt Trần Ngọc Lâu càng lúc càng trầm trọng. "Không ổn!" Chá Cô Sảo bên cạnh kinh hô một tiếng, vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Con Lục Sí Ngô Công Tinh kia muốn thoát thân!

Đừng để nó chạy thoát!" Lời còn chưa dứt, đã thấy Lục Sí Ngô Công Tinh vừa phun độc bức lui thân vệ đội, tại chỗ nhanh chóng trườn một vòng, đột nhiên chấn cánh bay lên! "Pằng pằng pằng pằng pằng!" Một thành viên thân vệ đội phản ứng cực nhanh, giơ tay sả một băng đạn.

Con Lục Sí Ngô Công Tinh kia bị áp chế nửa buổi, đột nhiên có cơ hội thoát thân liền dốc toàn lực phi độn!

Thân thể to lớn khi bay lượn lại nhanh như chớp giật!

Có một nửa số đạn bắn trúng người nó, hỏa quang tứ xạ, nhưng đạn rõ ràng không thể bắn xuyên qua lớp vỏ dày nặng kia.

Lực xuyên thấu không đủ, trừ phi là bắn ở cự ly cực gần!

Dù vậy, những vết thương chằng chịt khắp toàn thân chứng tỏ Lục Sí Ngô Công Tinh đích xác khó chơi, nhưng cũng không chịu nổi mười một người bật Kim Quang Chú dùng đủ loại vũ khí chào hỏi, sát chiêu tần xuất, trực tiếp ép nó vào tuyệt cảnh.

Chỉ cần chậm trễ thêm một lát, thân vệ đội hoàn toàn có thể giết chết nó ngay tại chỗ! "Nộ Tình Kê!" Trần Mộc vẫn ngồi yên không động, ánh mắt lạnh lẽo.

Tiếng gáy vang lên, kinh khai âm dương!

Phượng Minh Nộ Tình Kê cũng theo Lục Sí Ngô Công Tinh bay lên không trung, giống như một mũi tên đỏ rực, tinh chuẩn ghim chặt lấy đầu Lục Sí Ngô Công Tinh!

Một đen một đỏ, hai luồng lưu quang triền đấu giữa không trung, trong nháy mắt đã đụng nát mái điện phía sau, từng mảng ngói lớn rơi xuống loảng xoảng, vỡ tan tành.

Đến lúc này, đám đạo chúng Tả Lĩnh mới nhìn rõ thực lực chân chính của Phượng Minh Nộ Tình Kê!

Lục Sí Ngô Công Tinh mà đạn bắn không thủng, lại bị Phượng Minh Nộ Tình Kê mổ cho từng cái lỗ máu, lớp giáp xác dày nặng tựa như giấy dán, yếu ớt không chịu nổi!

Nhưng do nơi này hoàn cảnh âm lãnh, hoàn cảnh tương khắc, thử tiêu bỉ trường.

Nhất thời, Phượng Minh Nộ Tình Kê tuy áp chế được Lục Sí Ngô Công Tinh nhưng cũng không chiếm được quá nhiều tiện nghi quyết định, chỉ có thể liên tục công kích không ngừng! "Gia chủ." Trần Tiểu Đao đi đến trước mặt Trần Mộc, chắp tay nói: "Con Lục Sí Ngô Công Tinh này có chút khó chơi, không dễ phá vỡ phòng ngự, thất thủ như vậy, xin gia chủ trách phạt!" "Vô phương." Trần Mộc khẽ lắc đầu.

Mọi tình hình hắn đều nhìn ở trong mắt.

Mười một người thân vệ đội làm được như vậy đã rất tốt rồi.

Tuy có Kim Quang Chú hộ thể, nhưng dù sao thời gian tu luyện của bọn họ còn ngắn, hiện tại cũng chỉ mới tu luyện Kim Quang Chú đến LV1, hỏa hầu còn khiếm khuyết rất nhiều. "Đối phó loại tà vật này, kinh nghiệm cực kỳ quan trọng.

Đã biết Lục Sí Ngô Công Tinh có ba đôi cánh có thể phi độn, tại sao không giải quyết vấn đề này trước?" Trần Mộc thanh âm bình tĩnh, tiếp tục nói: "Thêm nữa là thủ đoạn công kích, ta đã nhấn mạnh các ngươi nhiều lần, ra tay nhất định phải tìm chuẩn điểm yếu, nhất kích tất sát.

Nếu không phải có Phượng Minh Nộ Tình Kê ở đây, hôm nay sau khi Lục Sí Ngô Công Tinh thoát thân, làm sao còn có thể bắt được nó?" Mấy câu nói ra, Trần Tiểu Đao bao gồm mười thành viên thân vệ đội phía sau đều xấu hổ cúi đầu. "Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn là sai lầm.

Các ngươi áp chế bao vây làm rất tốt, nếu có thể kiên trì thêm vài phút, con Lục Sí Ngô Công Tinh này dù còn dư lực cũng tuyệt đối không chạy thoát được.

Chương 45

Lần sau tiếp tục nỗ lực." Trần Mộc gật đầu, thản nhiên khen ngợi hai câu.

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng gáy vang lên giữa không trung, nộ hỏa thiêu đốt.

Một đoàn xích quang, một đoàn hắc khí, hai bên đấu đến nan giải nan phân.

Thỉnh thoảng có lông vũ đỏ rực, chân rết gãy rụng từ trên không rơi xuống, hiển nhiên là song phương đều có tổn thương! "Đích xác là đã thành đại khí hậu.

Giả dĩ thời nhật, muốn bắt giết nó e rằng sẽ không dễ dàng như vậy." Trần Mộc vừa quan sát tình hình, vừa có chút cảm khái.

Tâm niệm khẽ động, một tia điện quang lượn lờ trong tay.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng bò lên cổ tay Trần Mộc, đầu rắn khẽ nâng.

Phía sau Tiểu Thanh cũng trườn lên, hai tỷ muội quấn quanh tay phải Trần Mộc, linh tính phi phàm. "Muốn đi giúp đỡ?

Cũng tốt." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Khéo sao gặp được Lục Sí Ngô Công Tinh, độc vật này sinh tồn quanh Bình Sơn không biết bao lâu, thôn phệ độc vật, đan đầu, thành tinh lại có đạo hạnh, không dễ giải quyết, lại có khả năng hồi phục trác tuyệt.

Một hòn đá mài dao tuyệt giai như vậy đích xác khó tìm! "Ta giúp các ngươi một tay.

Cũng tiện thể thử xem chênh lệch giữa chính mình và Lục Sí Ngô

Công Tinh." Cánh tay phải Trần Mộc khẽ động, lôi quang trong lòng bàn tay nội liễm, nhanh chóng biến thành hai loại màu sắc.

Bạch quang Dương Lôi, Hắc thủy Âm Lôi.

Tiểu Bạch, Tiểu Thanh mỗi người ngẩng đầu rắn, phân biệt tiếp nạp Dương Lôi, Âm Lôi bao phủ quanh thân. "Đi thôi." Trần Mộc có chút hài lòng, nhanh chóng run lên cánh tay phải!

Một tiếng sấm như có như không vang lên, hai luồng lưu quang một trắng một đen quấn vào nhau, tựa như truy tinh cản nguyệt bay về phía giữa không trung, trực chỉ Lục Sí Ngô Công Tinh!

Do là Trần Mộc chủ động khống chế nên Âm Lôi hay Dương Lôi đều không làm tổn thương Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, ngược lại còn hình thành cho chúng một lớp lôi pháp bình chướng, cũng coi như một đòn lôi pháp công kích dùng một lần.

Điện quang lóe lên, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh đã trúng mục tiêu! "Rắc!!" Dương Lôi nổ tung, Âm Lôi khuếch tán.

Lục Sí Ngô Công Tinh đang liều chết triền đấu với Phượng Minh Nộ Tình Kê giữa không trung cũng không ngờ lại còn có đòn công kích bay lên trời uy hiếp nó!

Nhất thời trở tay không kịp, bị song xà thanh bạch hợp kích trúng ngay chính diện!

Hai đôi cánh rết trong suốt lập tức hóa thành tro bụi.

Lục Sí Ngô Công Tinh đau đớn lật người, trong lúc giãy dụa hấp hối gắng gượng hất văng Phượng Minh Nộ Tình Kê ra ngoài, còn chính mình thì lao thẳng xuống dưới!

Trong nháy mắt, rơi xuống!

Thân thể to lớn của Lục Sí Ngô Công Tinh rơi từ trên không

xuống, ngạnh sinh sinh đập xuyên mái điện của Vô Lượng Điện, phá ra một cái lỗ lớn.

Đám người thân vệ đội lập tức quyết đoán sao vũ khí bao vây tiến vào.

Bên trong Vô Lượng Điện, bụi đất đá vụn ngói vỡ đầy đất, xà nhà gãy mấy cây, một mảnh hỗn độn, nhưng lại không thấy bóng dáng Lục Sí Ngô Công Tinh! "Không thấy đâu?" "Không thể nào, chỗ này nhất định có miêu nhị!" Trong mắt Trần Tiểu Đao sát khí lẫm liệt, quét mắt nhìn quanh một vòng.

Ngẩng đầu lại thấy Trần Mộc đã đi vào trong Vô Lượng Điện, đá bay mấy cây xà gãy, lập tức lộ ra một cái giếng sâu đen ngòm trong điện. "Mấy mảnh vỡ này... hình như là nắp ngọc?

Chẳng lẽ Lục Sí Ngô Công Tinh rơi vào trong Đan Tỉnh rồi?!" Chá Cô Sảo tìm kiếm một lát bên cạnh, nhặt lên mấy mảnh ngọc.

Trần Ngọc Lâu suy nghĩ trước sau một hồi, bừng tỉnh đại ngộ: "Đan Tỉnh mà Chá Cô huynh nói, chẳng lẽ là nơi cần thiết để luyện chế âm đan?" "Chính là như vậy!" Chá Cô Sảo sắc mặt ngưng trọng.

Mấy người xung quanh không hiểu lắm, đều có chút nghi hoặc.

Chá Cô Sảo kiên nhẫn giải thích: "Luyện chế âm đan cần đan hỏa đi lên, phương sĩ thời xưa cho rằng thịt cương thi có thể nhập dược, gọi là buồn hương, mà cương thi lại nhờ không khí trong địa mạch mới giữ được một hơi thở kia.

Đơn giản mà nói, phía dưới Đan Tỉnh này nhất định là một biển quan tài!" Nghe vài câu như vậy, mấy người xung quanh đều đã hiểu ra.

Trần Ngọc Lâu chậc chậc xưng kỳ: "Không ngờ vì luyện chế chân đan mà lại không từ thủ đoạn như vậy, đám hoàng đế lão nhi thời xưa

đúng là muốn thành tiên đến điên rồi!" "Cũng ở trong tình lý." Trần Mộc sải bước đi tới gần, cúi đầu nhìn xuống.

Từ Đan Tỉnh có thể ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc, trong đó dường như còn lẫn lộn từng tia dược hương, hai loại mùi vị trộn lẫn vào nhau khiến người ta buồn nôn vô cùng. "Hẳn là ở đây rồi.

Tiểu Đao!" Trần Mộc cởi áo khoác, trầm giọng nói: "Đợi tín hiệu của ta, tốc hàng xuống dưới!" Trần Tiểu Đao chắp tay ôm quyền: "Vâng!

Gia chủ." Không đợi Chá Cô Sảo và Trần Ngọc Lâu nói nhiều, Trần Mộc tung người nhảy một cái, lao vào trong Đan Tỉnh, cấp tốc rơi xuống!

Đột nhiên, "Phanh" một tiếng trầm đục.

Toàn thân bao phủ bạch quang lôi điện, Trần Mộc nhẹ nhàng tiếp đất.

Mặt đất dưới chân toàn là vết nứt nẻ chằng chịt như mạng nhện! "Hơn hai mươi mét, e là đã đến tận đáy núi rồi." Trần Mộc thầm tính toán, trở tay điểm một cái.

Một đạo điện xà thoan ra, nổ vang trong Đan Tỉnh!

Mọi người bên trên nhận được tín hiệu, lập tức thả mấy bó dây thừng xuống, Trần Tiểu Đao đi đầu, Chá Cô Sảo, Trần Ngọc Lâu cũng vội vàng theo sát.

Đáy giếng là một hang động rộng lớn, nhìn đâu cũng thấy lượng lớn quan quách, kiểu dáng niên đại đều khác nhau, từ quan tài sơn mài xa hoa khảm ngọc vàng đến quan tài gỗ mục nát bị mọt ăn, cái gì cần có đều có.

Quan tài chất đống thành núi, căn bản không đếm xuể! "Đến đúng chỗ rồi." Ngửi thấy một tia dược hương còn sót lại trong không khí,

Trần Mộc biết mình đã vào được một trọng địa của Vô Lượng Điện, có thể tìm được rất nhiều đan đầu, đan dược hữu dụng, cũng có thể thu hoạch một lượng lớn minh khí!

Chỉ là...

Lục Sí Ngô Công Tinh không thấy bóng dáng!

Trần Mộc khẽ nhíu mày, sải bước tiến lên, tiếp đó mẫn cảm tán đi một thân lôi quang.

Chương 46

Gần như cùng lúc, tiếng bò trườn "xoạt xoạt xoạt" vang lên, Lục Sí Ngô Công Tinh không biết chui ra từ kẽ đá nào, bò thẳng vào một đống xác khô!

Tiếp liên ác chiến, Lục Sí Ngô Công Tinh bị thương cực nặng, sáu cánh trong suốt chỉ còn lại một cái trơ trọi, khắp người toàn là vết đao chém, đạn bắn, còn có vết cháy sém do lôi điện, ngàn vết lở loét, nhưng vẫn dữ tợn như cũ! "Quả nhiên là tu luyện ra nội đan mới có khả năng hồi phục như vậy.

Hửm?" Nheo mắt lại, Trần Mộc kháp xảo nhìn rõ con Lục Sí Ngô Công Tinh đang lao thẳng về một góc, mà ở góc đó chất đống rất nhiều dược thạch trân thảo, còn có nhiều bình đan hũ thuốc vương vãi khắp nơi.

Nghiễm nhiên nó định tự chữa thương cho mình!

Không thể đợi nữa! "Nếu để nó phá hoại đống dược thạch này thì đi đâu mà nói lý?" Ánh mắt Trần Mộc đột nhiên chuyển lạnh.

Vào đến đây vốn là vì đống dược thạch trân thảo, vì đống đan đầu, đan dược kia, giờ sao có thể để con Lục Sí Ngô Công Tinh này phá hỏng?!

Minh khí còn là thứ yếu, quan trọng là mấy thứ như dược thạch, tổn thất một phần sẽ rất khó tìm lại!

Sát tâm vừa động, tiếng sấm chợt nổi!

Con Lục Sí Ngô Công Tinh trở tay không kịp, còn chưa đợi nó phản ứng lại, một đạo lôi quang nóng rực đã đến ngay trước mặt! "Chưởng Tâm Lôi!" Một kích trúng đích, thân hình Trần Mộc lần nữa

gia tốc, kéo theo từng đạo tàn ảnh, như thuấn di áp sát Lục Sí Ngô Công Tinh!

Một quyền đưa ra - thế như bôn lôi!

Điện quang màu trắng không ngừng nổ tung, lượn lờ trên cánh tay phải Trần Mộc.

Uy lực cú đấm này không chỉ mang theo tu vi Trúc Cơ cảnh hiện tại của Trần Mộc mà còn có sức phá hoại độc đặc của Dương Lôi! "Oanh!!" Lục Sí Ngô Công Tinh lần nữa bị đấm lật úp đầu xuống đất!

Đúng lúc mọi người theo dây thừng tụt xuống, mấy luồng đèn pin nhanh chóng quét qua, còn chưa kịp nhìn rõ tình hình dưới Đan Tỉnh đã lập tức thấy một màn lôi quang bạo khởi, càng thấy rõ con Lục Sí Ngô Công Tinh đang nhe nanh múa vuốt lại bị Trần Mộc đấm một quyền nằm bẹp xuống đất!

Tiếng trầm đục vang lên khiến tim mọi người hẫng đi hai nhịp.

Bạch quang lôi điện chói mắt tầng tầng khuếch tán, dễ như trở bàn tay nổ tung lớp vỏ già nua của Lục Sí Ngô Công Tinh, còn thấy được từng cái chân rết bị chấn bay ra ngoài!

Một quyền, trọng thương! "Uy lực một quyền này!

Còn hung hãn hơn lúc trước ba phần!" Trần Ngọc Lâu khiếp sợ đến líu lưỡi. "Không ngờ lôi pháp của Trần huynh còn có diệu dụng như vậy?" Chá Cô Sảo bên cạnh cũng đã nhìn đến ngây người!

Hai người bọn họ sớm đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn của Trần Mộc: dùng tốc độ bôn lôi trong gang tấc cứu Hoa Linh, rồi một quyền chặn đứng Lục Sí Ngô Công Tinh trùng sát, cuối cùng chém đứt một cái độc ngạc của nó!

Ai có thể ngờ, trước sau mới bao lâu?

Một màn này vậy mà lại tái diễn! "Quả nhiên như ta phỏng đoán lúc trước." Chá Cô Sảo nhìn Trần Tiểu Đao, chậc chậc xưng kỳ: "Tâm huyết Trần huynh đổ vào các người không ít, hoàn toàn là đang bồi dưỡng các người theo hướng một đội quân vô địch!

Với thể phách thực lực cường hãn và bản lĩnh lôi pháp như vậy của Trần huynh, muốn bắt giết con Lục Sí Ngô Công Tinh này thực sự không khó!" Nghe hai câu này, Trần Tiểu Đao cúi đầu, trong lòng cảm khái vạn thiên.

Đám thành viên thân vệ đội xung quanh cũng hiểu được lương khổ dụng tâm của Trần Mộc! "Nói đi cũng phải nói lại, Chá Cô huynh, quan quách xung quanh đây phải đến ngàn vạn cỗ nhỉ?

Nơi này quả thực để huynh đoán đúng rồi, chính là Đan Tỉnh bên dưới đại điện đạo quan!" Trần Ngọc Lâu quét mắt nhìn quanh một vòng, quay đầu nói với Hoa Mã Quái: "Cậu bây giờ phát tín hiệu cho anh em bên trên, chúng ta lần này có khả năng phải vơ vét thêm một mớ minh khí rồi!" "Vâng, lão đại." Hoa Mã Quái quay đầu đi vào Đan Tỉnh.

Mấy người chỉ nhìn quanh một vòng tình huống rồi vội vàng lại tập trung ánh mắt vào Trần Mộc và con Lục Sí Ngô Công Tinh đã bán sống bán chết kia.

Lôi quang lượn lờ toàn thân, Trần Mộc nhìn Lục Sí Ngô Công Tinh dưới chân, lại hồi tưởng một chút cú đấm 'Thiểm Điện Bôn Lôi Quyền' vừa rồi. "Dương Lôi có thể kích thích thân thể trong thời gian ngắn, đạt đến trạng thái cường hóa tạm thời.

Ngũ Lôi Chính Pháp hoàn chỉnh lại có thể biến cái cường hóa ngắn hạn này thành thường thái..." Suy tư bay xa, Trần Mộc đang tỉ mỉ thể hội sự biến hóa của cơ thể, lĩnh ngộ ưu thế của 'Ngũ Lôi Chính Pháp', cũng là làm quen với cảnh giới tu vi hiện tại của mình!

Dưới chân, con Lục Sí Ngô Công Tinh dường như đã phát giác được lần này khó bảo toàn tính mạng, cái đầu rết to lớn khẽ run rẩy, nhìn dáng vẻ như đang cầu xin... "Phanh!" Thậm chí không đợi đầu rết hoàn toàn ngẩng lên, một cú thủ đao lượn lờ lôi quang đã hạ xuống!

Cùng lúc đó, tay trái Trần Mộc tuôn ra một lượng lớn hắc thủy, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ thân thể Lục Sí Ngô Công Tinh!

Dưới tác dụng của Âm Lôi, Lục Sí Ngô Công Tinh không thể cử động, trăm cái chân dữ tợn như mất kiểm soát, cào cấu trong vô thức, thần kinh trung khu dĩ nhiên đã bị tê liệt. "Như vậy hẳn là không có cách nào tự hủy nội đan rồi chứ?" Trần Mộc có chút hài lòng, thủ đao lôi quang dễ dàng xé toạc giáp xác của Lục Sí Ngô Công Tinh.

Xuy lạp!!

Lớp vỏ già đạn bắn không thủng trong nháy mắt đã bị hất tung, xé rách.

Mấy giây sau, một viên hồng hoàn to bằng mắt rồng được Trần Mộc lấy ra, đỏ tươi như máu, bên ngoài ẩn ẩn còn bao phủ một tầng quang vựng nhàn nhạt. "Đắc thủ.

Ngô công nội đan." Trần Mộc thở phào một hơi.

Một đường trắc trở cho đến hiện tại, trong những vật phẩm mong cầu liền có một viên đan hoàn nho nhỏ này!

Cúi đầu nhìn lại, Lục Sí Ngô Công Tinh đã chết hẳn.

Trước là bị bóc tách nội đan, sau lại bị Âm Lôi nhập thể hút cạn sinh mệnh lực hóa thành tu vi hồi quỹ cho Trần Mộc.

Con Lục Sí Ngô Công Tinh dữ tợn vô cùng giờ đây toàn thân khô quắt, lớp vỏ đen bóng lúc trước giờ nhăn nheo phát vàng như ve sầu thoát xác, hiển nhiên là do bị hút cạn!

Dòng nước ấm trong cơ thể bốc lên, dần dần hội nhập vào ngũ hành chi chúc, lại tráng đại thêm một tia tu vi thực lực! "Tiểu Đao." Trần Mộc thản nhiên mở miệng.

Lập tức, Trần Tiểu Đao dẫn mười thành viên thân vệ đội rảo bước đến gần, chắp tay ôm quyền: "Gia chủ, xin phân phó!" "Bài tra nguy hiểm xung quanh.

Vơ vét dược thạch đan đầu!" Trần Mộc phất phất tay, trở tay thu lại viên nội đan Lục Sí Ngô Công Tinh.

Ngay sau đó, đám người Chá Cô Sảo cũng nhanh chóng đi tới. "Mộc ca, chuyện vơ vét dược thạch đan đầu giao cho muội và sư huynh làm đi?" Hoa Linh chủ động xin đi.

Trần Mộc gật đầu: "Có thể." Bên cạnh, Trần Tiểu Đao phân ra một thành viên thân vệ đội, thì thầm vài câu bảo hắn quay lại đường cũ điều thêm hai tiểu đội tới.

Chương 47

"Trần huynh, lần này thu hoạch khá phong phú a!

Chúc mừng trước!" Trần Ngọc Lâu chắp tay ôm quyền, cười ha hả nói: "Con Lục Sí Ngô Công Tinh này tính ra e là cũng có năm sáu trăm năm tu vi trở lên, nội đan kết xuất nhất định là một món kỳ bảo!" Chá Cô Sảo cũng cười một tiếng: "Nội đan này hẳn là có thể giúp Trần huynh tăng thêm vài phần thực lực." "Đồng hỉ.

Đúng rồi, Trần Tổng bả đầu." Trần Mộc chỉ chỉ ngàn vạn cỗ quan quách xung quanh, thản nhiên nói: "Việc khai quan thủ bảo, vơ vét kim ngân minh khí giao cho các người rồi?" "Không thành vấn đề!" Trần Ngọc Lâu nhận lời ngay.

Công tác vơ vét tiến hành hừng hực khí thế, lại thêm hai tiểu đội tổng cộng hai mươi người thân vệ đội xuống Đan Tỉnh hỗ trợ Hoa Linh thu thập dược thạch đan đầu.

Đạo chúng Tả Lĩnh dưới trướng Trần Ngọc Lâu thì khóa chặt mục tiêu vào những cỗ quan quách kia.

Trên đến minh khí bồi táng trong quan tài, dưới đến tiền áp khẩu trong miệng cổ thi, phàm là kim ngân bảo ngọc đều là mục tiêu của bọn họ, không từ thủ đoạn nào, lực độ vơ vét cực lớn!

Để lại Phượng Minh Nộ Tình Kê trấn giữ phía sau, Trần Mộc dẫn theo Tiểu Bạch, Tiểu Thanh đi trước một bước rời khỏi đại điện đạo quan.

Đến lúc chạng vạng tối, tịch dương hồng nhật như họa.

Tìm một nơi yên tĩnh, Trần Mộc ngồi xếp bằng.

Bên cạnh, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh cuộn tròn trái phải, nghiễm

nhiên là hai hộ pháp xứng chức. "Tính toán thời gian, Đoán Thể Dược Tề cũng đến lúc dùng lần thứ hai rồi.

Lần này thu hoạch sẽ không ít, đến lúc đó ta bảo Hoa Linh nấu thêm một chút, hai đứa các ngươi cũng uống một phần cường hóa thể phách." Trần Mộc nhẹ nhàng vuốt ve đầu hai con rắn, ngay sau đó, viên nội đan Lục Sí Ngô Công Tinh xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. "Nếu có thể mượn hiệu lực của viên nội đan này nhất cử trùng phá đến Trúc Cơ cảnh trung kỳ... vậy thì cho dù đối mặt với Tướng Quân Thi Vương, tưởng chừng cũng có thể đứng ở thế bất bại.

Nếu như không thể..." Tâm tư khẽ động, Trần Mộc chợt nhớ tới công hiệu của Âm Lôi, hấp thụ sinh mệnh lực chuyển hóa thành tu vi, mục tiêu hấp thụ cũng không chỉ toàn là độc trùng tà vật, kỳ trân dị thú, người cũng có thể! "Tính toán thời gian, đội ngũ quân phiệt đi theo sau Trần Ngọc Lâu hẳn là cũng sắp đến rồi nhỉ?

Đến sớm không bằng đến đúng lúc." Trần Mộc cười một tiếng.

Ngẩng đầu lên, ngô công nội đan bị hắn nuốt vào bụng.

Dưới tác dụng của năng lực 'Lục Khố Tiên Tặc', nội đan trong nháy mắt bị phân giải, hóa thành vô số dòng nước ấm lan tràn đến tứ chi bách hài của Trần Mộc.

Khí tức từng bước nâng cao, điều này cũng có nghĩa là tu vi cảnh giới của Trần Mộc cũng đang vững bước thăng tiến!

Ngồi xếp bằng ngay ngắn, khí tức trên người Trần Mộc đang liên tục leo thang!

Dòng nước ấm do viên nội đan rết tinh hóa thành đang tràn ngập trong tứ chi bách hài hắn, khiến cho thể phách của hắn xuất hiện sự lột xác và thăng cấp hơn nữa.

Ở bên cạnh, hai con rắn Tiểu Bạch và Tiểu Thanh chỉ cần hấp thu

khí tức dật tán ra từ người Trần Mộc cũng đã được lợi không nhỏ!

Chỉ trong một thoáng ngắn ngủi, hai con rắn cũng thu được sự thăng tiến đáng kể, tu vi thực lực tiến thêm một tầng, thân hình dường như cũng phát sinh một số biến hóa diệu kỳ khó tả.

Hồi lâu sau, Trần Mộc nhẹ nhàng mở hai mắt, toàn bộ lợi ích từ nội đan rết tinh đã được hấp thu sạch sẽ, không còn sót lại chút gì!

Điều này cũng nhờ vào năng lực đặc thù của 'Lục Khố Tiên Tặc', khả năng hấp thu hoàn mỹ khiến Trần Mộc không lãng phí dù chỉ một chút dưỡng phân nào.

Ví như hiệu lực của nội đan rết tinh cũng được hắn hấp thu trọn vẹn, đưa vào ngũ hành tương ứng, hóa thành tu vi. "Vẫn còn thiếu một chút." "Hô ——" Nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí, Trần Mộc bình tĩnh đứng dậy, tâm cảnh cũng phẳng lặng như nước, không có quá nhiều phập phồng.

Nguyên nhân không gì khác, Trúc Cơ cảnh cũng không phải là Luyện Khí kỳ, đẳng cấp của hai bên không thể so sánh, tự nhiên Trúc Cơ cảnh cũng không dễ dàng đột phá như vậy.

Chỉ có điều, Trần Mộc có thể cảm giác rõ ràng, khoảng cách để hắn bước vào Trúc Cơ cảnh trung kỳ không còn bao xa nữa, có lẽ chỉ thiếu một chút dưỡng phân đặc thù mà thôi. "Không biết hai người các ngươi chừng nào mới có thể hóa thành hình người?" Nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, Trần Mộc mẫn cảm nhận thấy lớp vảy rắn trên người chúng cũng đã có biến hóa tế vi, cứng rắn hơn một chút, hoa văn cũng ngày càng rõ nét. "Hẳn là còn cần không ít thời gian." Tiểu Bạch khẽ gật đầu. "Ngàn năm?

Trăm năm?" Tiểu Thanh ở bên cạnh thè lưỡi rắn, có vẻ hơi chán nản. "Không cần lâu như vậy." Trần Mộc cười lắc đầu, thản nhiên nói: "Đi theo bên cạnh ta, tốc độ tu luyện của các ngươi sẽ nhanh hơn

không chỉ một bậc.

Đương nhiên, nếu có thể đoạt được bí bảo nào đó, việc các ngươi hóa hình hẳn là không khó." Vừa trò chuyện với nhị xà, hắn vừa đi về phía doanh trại tạm thời.

Việc hấp thu viên nội đan rết tinh kia không tiêu tốn của Trần Mộc quá nhiều thời gian.

Đại bộ đội vẫn chưa từ đạo quan đại điện trở về, Trần Mộc cũng vui vẻ hưởng thụ sự thanh tịnh, một mình chui vào trong lều vải ngồi xếp bằng tu luyện.

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, đại bộ đội mới lần lượt quay về.

Đặc biệt là phe quần đạo Tả Lĩnh, tuy rằng ai nấy đều bận rộn hơn nửa đêm, nhưng từng người đều tinh thần phấn chấn lạ thường, hai mắt đỏ ngầu, hưng phấn không thôi.

Đi theo còn có một lượng lớn minh khí, từng bao tải lớn từng bao tải lớn được vác về doanh trại!

Thu hoạch cực kỳ phong phú!

Mà bên kia, năm mươi người thân vệ đội cũng đi theo Hoa Linh cùng về lều, mỗi người cũng tay xách nách mang, đương nhiên số lượng không khoa trương như đám vàng bạc minh khí kia. "Gia chủ!" Năm mươi người đứng nghiêm, chắp tay hành lễ.

Nhìn thấy Trần Mộc từ trong lều đi ra, Hoa Linh hưng phấn sáp lại gần: "Mộc ca, lần này vơ vét được rất nhiều dược thạch đan đầu!

Có rất nhiều loại đều là giống hiếm mà bên ngoài đã không còn tìm thấy nữa!" "Niên đại cũng cực tốt, những loại linh chi lan thảo tầm năm trăm năm có đến bảy tám mươi cây lận." "....." Báo cáo chiến quả khoảng hai phút, Trần Mộc yên lặng nghe xong, sau đó cười gật

đầu: "Vất vả cho muội rồi, đi nghỉ ngơi trước đi." "Đúng rồi." Trần Mộc trở tay lấy ra ba gói thuốc rèn luyện cơ thể (Đoán thể dược tề), đưa qua. "Muội và hai vị sư huynh, mỗi người một gói, dùng để cường hóa thể phách." "Đã là người của Trần gia ta, những phương diện này ta sẽ không để các ngươi chịu thiệt." Cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, Hoa Linh trịnh trọng cất thuốc vào túi áo sát người, lúc này mới gật đầu: "Muội sẽ chuyển lời cho các sư huynh, Mộc ca, vậy muội đi trước đây!" "Ừ, đi đi." Trần Mộc gật đầu.

Dõi theo Hoa Linh chạy chậm rời đi, Trần Tiểu Đao lúc này mới tiến lên một bước, lấy ra một tấm kim bài: "Gia chủ, cái này phát hiện được trong một sơn động dưới đáy đan tỉnh." "Quan Sơn Thái Bảo?" Trần Mộc liếc mắt một cái liền nhận ra.

Tấm kim bài dày chừng một ngón tay này, bên trên có khắc bốn chữ cổ: Quan Sơn Thái Bảo!

Rõ ràng, đây chính là kim tự yêu bài của Quan Sơn Thái Bảo thời Đại Minh, cũng coi như là biểu tượng thân phận của bọn họ.

Tính ra, trên thế gian này sợ là chỉ có thể tìm được một tấm này thôi! "Không gặp rắc rối gì chứ?" Trần Mộc nhận lấy kim bài, thuận tay cất đi.

Thứ này đối với hắn mà nói, giá trị sưu tầm cao hơn những thứ khác.

Trần Tiểu Đao lắc đầu: "Không gặp rắc rối gì khác, dưới đáy đan tỉnh ngược lại có gặp mấy con cương thi, đều bị bọn thuộc hạ giết rồi." "Đúng rồi Gia chủ." "Lần này bên phía Tả Lĩnh vơ vét được vô số vàng bạc minh khí, giá trị cụ thể thuộc hạ tính không ra, nhưng Trần Tổng bả đầu nói lát nữa sẽ qua tìm ngài." Vơ vét được lượng lớn vàng bạc bảo ngọc, các loại minh khí, Trần Ngọc Lâu tự nhiên là muốn tới báo cáo chiến quả với Trần Mộc, chuyện này cũng nằm

trong dự liệu.

Rốt cuộc, nếu không có Trần Mộc cùng đám thân vệ đội dưới trướng, Phượng Minh Nộ Tình Kê và hai con rắn Tiểu Bạch Tiểu Thanh, đám quần đạo Tả Lĩnh bọn họ muốn tiến vào đạo quan đại điện, muốn sống sót dưới sự tập kích của Lục Sí Ngô Công Tinh là chuyện căn bản không có khả năng!

Ai nặng ai nhẹ, Trần Ngọc Lâu vẫn còn phân biệt rõ ràng.

Chương 48

Đang nói chuyện, Hồng Cô Nương rảo bước đi tới, thần sắc vội vàng: "Mộc gia!

Thám tử bên bọn tôi phát hiện một số tình huống đặc biệt, Lão đại lập tức tới ngay." "Được." Trần Mộc gật đầu, ra hiệu cho đám thân vệ đội tạm thời nghỉ ngơi.

Rất nhanh, Trần Ngọc Lâu dẫn theo Chá Cô Sảo cùng vài hảo thủ Tả Lĩnh rảo bước đi tới. "Gặp chút rắc rối rồi, Trần huynh." "Thám tử của chúng tôi phát hiện một chi đội ngũ quân phiệt, bộ đội tiên phong có hơn hai trăm tinh anh, phía sau còn có đại bộ đội bảy tám trăm người." Trần Ngọc Lâu đi thẳng vào vấn đề, sắc mặt ngưng trọng: "Không biết là khâu nào để lộ tin tức, bị đám quân phiệt vùng này nhớ thương rồi." "Cộng lại bất quá ngàn người." "Các người nuốt không trôi?" Trần Mộc khẽ nhướng mày, trầm giọng hỏi.

Vừa nghe lời này, mặt Trần Ngọc Lâu có chút xấu hổ, thấp giọng nói: "Trần huynh ngài cũng biết, lần này chúng tôi tới Bình Sơn vốn không định khua chiêng gõ trống, tự nhiên nhân thủ cũng không chuẩn bị quá nhiều." "Hiện tại các huynh đệ ở đây chỉ có khoảng sáu trăm người..." Vốn dĩ tiến quân Bình Sơn, nhân số trong tay Trần Ngọc Lâu không dưới ngàn người, thậm chí còn nhiều hơn.

Chỉ có điều, La Lão Oai cùng đám binh lính trong tay hắn hôm đó bị thân vệ đội tàn sát trước toản quán, số bộ đội còn lại trực tiếp tan tác như chim muông, thu cũng thu không nổi!

Một phát này liền tổn thất gần năm trăm binh lực! "Ta biết rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng hỏi: "Bộ đội tiên phong khi nào tới?" "Khoảng chừng hai ba giờ chiều." Trần Ngọc Lâu tính toán thời

gian rồi đáp. "Được." "Tiểu Đao." Trần Mộc mở miệng hạ lệnh, trầm giọng nói: "Thân vệ đội năm mươi người, suất lĩnh năm trăm đạo chúng Tả Lĩnh đi chặn giết đại bộ đội phía sau!" "Rõ, Gia chủ!" Trần Tiểu Đao không chút do dự nhận lệnh.

Bên cạnh, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Sảo đầy mặt nghi hoặc, thoáng cái mang đi năm trăm đạo chúng Tả Lĩnh, người ở lại cũng chỉ còn hơn trăm, như vậy làm sao đối phó bộ đội tiên phong của đối phương? "Các người mai phục trong bóng tối, nhìn là được." Trần Mộc nhìn Trần Ngọc Lâu một cái, thản nhiên nói: "Bộ đội tiên phong giao cho ta giải quyết." Hai câu nói bình tĩnh vô cùng, lại nghe đến mức tim Trần Ngọc Lâu đập điên cuồng!

Chẳng lẽ, hắn đã cường hãn đến tầng thứ này rồi sao?!

Đó chính là bộ đội tiên phong hai trăm người tinh nhuệ, toàn bộ là vũ khí kiểu mới, trang bị tinh lương, cái này chẳng lẽ cũng có thể một mình nuốt trôi?

Nhưng nghĩ lại, Trần Ngọc Lâu lại nhớ tới thảm trạng của con Lục Sí Ngô Công Tinh kia.

Ngay cả độc vật khủng bố bực đó cũng bị Trần Mộc ngạnh sinh đánh chết, thậm chí lột sống nội đan!

Huống chi đối phương chỉ là hai trăm tên lính? "Vậy y theo kế hoạch của Trần huynh làm việc!" Trần Ngọc Lâu chắp tay ôm quyền, không hỏi thêm chi tiết.

Xoay người hắn liền chào hỏi rồi đi, sự việc khẩn cấp, Trần Ngọc Lâu cũng phải sắp xếp đám quần đạo Tả Lĩnh dưới trướng, làm tốt chuẩn bị giao tranh!

Chá Cô Sảo ngược lại ở lại, uống chén trà bên chỗ Trần Mộc. "Ta đưa cho Hoa Linh ba túi đoán thể dược tề, lát nữa huynh cũng đi uống

đi." "Có hiệu quả rèn luyện thân thể, cường hóa thể phách." Trần Mộc nhìn Chá Cô Sảo một cái, mở miệng nói: "Trước mắt đã thành người Trần gia ta, Chá Cô huynh có phải cũng muốn tu luyện Lôi Pháp?" Yết hầu Chá Cô Sảo run lên: "Tôi cũng có thể tu luyện Lôi Pháp?

Là thật sao Trần huynh?" "Tự nhiên." "Kim Quang Chú là pháp môn nhập môn." Trần Mộc trầm tư một chút, thấp giọng nói: "Bất quá Bàn Sơn đạo nhân các người một mạch này có nhiều nghiên cứu về phương diện đạo pháp, vậy không bằng... trực tiếp bắt đầu tu luyện từ Lôi Pháp." "Còn xin Trần huynh chỉ giáo!" Chá Cô Sảo vẻ mặt nghiêm túc.

Tỉ mỉ tính toán một vòng, Trần Mộc ước chừng việc để Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân trực tiếp tiếp xúc Lôi Pháp, ngược lại còn nhanh hơn so với việc để bọn họ tu luyện từng bước từ Kim Quang Chú. "Vậy liền bắt đầu từ Dương Ngũ Lôi." "Âm dương ngũ hành, ở trong cơ thể đều có nơi quy thuộc.

Tâm, phế, can, thận, tỳ, ngũ hành chi khí đều có mạnh yếu, khó mà thăng đẳng cùng lúc, phải lấy một phương làm tôn." "Trong ngũ hành chi khí, tâm hỏa kim phế chi khí, ấy là Dương Lôi." Đơn giản điểm qua vài câu, sau đó Trần Mộc cũng giảng giải tỉ mỉ phương pháp tu luyện cụ thể cho Chá Cô Sảo một lần.

Tuy là có cái BUFF 'Thành viên gia tộc ngộ tính +10%', nhưng muốn trong thời gian ngắn tu luyện Lôi Pháp nhập môn, trừ phi Chá Cô Sảo thật sự là người có thiên phú trác tuyệt, ngộ tính siêu phàm! "Được rồi." "Trở về thì uống đoán thể dược tề trước, cường hóa thể phách, khư trừ tạp chất trong cơ thể cũng có trợ giúp cho tu luyện." Trần Mộc phất phất tay, không giữ Chá Cô Sảo lại thêm.

Chá Cô Sảo trầm tư nhập thần, ngay cả việc mình rời đi như thế nào cũng không nhớ nổi, trong đầu toàn là Lôi Pháp và khẩu quyết tu

luyện mà Trần Mộc giảng giải.

Về phần Lão Dương Nhân bên kia, Trần Mộc định để Chá Cô Sảo đi dạy.

Nếu chuyện gì cũng thân lực thân vi, vậy đợi sau này gia tộc lớn mạnh lên, chẳng phải mệt chết sao?

Chớp mắt đã đến khoảng một giờ chiều.

Thân vệ đội năm mươi người mang theo năm trăm quần đạo Tả Lĩnh đã xuất phát từ sớm, mai phục tại một chỗ sơn ao, chuẩn bị chặn giết bộ đội phía sau. ....

Hai giờ chiều, trên con đường tất yếu dẫn tới Bình Sơn, hai trăm binh sĩ trang bị tinh lương xếp thành hai hàng dọc. "Đều mở to mắt ra cho tao!" "Thủ hạ của tên La Lão Oai kia cũng không phải ăn chay, bên cạnh còn có Tổng bả đầu của Thường Thắng Sơn, tuyệt đối không thể lơ là!" "Một khi phát hiện người khả nghi, trực tiếp bắn chết!" Kẻ cầm đầu đội mũ quân đội, nắm súng lục lớn tiếng hô.

Một tên phó quan bên cạnh sáp lại gần, nịnh nọt nói: "Mã soái xuất mã, vậy nhất định là có thể tóm gọn bọn chúng một mẻ!" "Đám binh lính trong tay La Lão Oai đều là lũ cáo già, thật sự xảy ra chuyện có mấy kẻ chịu tận tâm tận lực bán mạng?

Đến lúc đó chúng ta nhặt cái có sẵn, hung hăng phát một món hoành tài!" "Đó là tự nhiên!" Mã Chấn Bang cười lạnh một tiếng, trên mặt khó giấu vẻ đắc ý.

Cài nội gián vào trong đội ngũ của La Lão Oai, dọc đường âm thầm lưu lại ký hiệu.

Đợi thời gian không sai biệt lắm, đột nhiên giết ra làm chúng trở tay không kịp.

Đây chính là bọ ngựa bắt ve sầu chim sẻ rình sau lưng, trực tiếp

nhặt món hời lớn có sẵn, còn không tốn một binh một tốt!

Đi chưa được bao lâu, đội ngũ đi đầu đột nhiên dừng lại, Mã Chấn Bang nhíu chặt mày, mặt đầy nghi hoặc: "Phía trước có tình huống gì?!

Mau chóng báo cáo!" Phó quan bên cạnh cầm ống nhòm nhìn thoáng qua, không xác định nói: "Mã soái, hình như có một người đứng ở đó, chặn đường đi..." "Có người?" "Người nào?" Mã Chấn Bang càng thêm buồn bực.

Hắn giật lấy ống nhòm, nhìn kỹ hai lần.

Phía trước bộ đội tiên phong, có một thanh niên ngũ quan góc cạnh rõ ràng đang đứng trong một vũng nước đen.

Một thân áo khoác dài màu đen, chân đi quân ủng, nhìn không ra có mang súng hay không.

Chỉ một cái liếc mắt này, Mã Chấn Bang liền cảm giác được một cỗ nguy cơ xông lên đầu.

Nhưng làm hắn kinh ngạc nhất chính là, đám binh lính phía trước kia, từng người đều như người gỗ đứng ngốc tại đó, thậm chí ngay cả người giơ súng lên cũng không có!

Ngay lập tức, trong lòng Mã Chấn Bang thót một cái, chửi ầm lên: "Chúng mày mẹ nó ngẩn ra đó làm gì?

Trước đó nói với chúng mày thế nào, gặp người lạ đừng hỏi, nổ súng hầu hạ trước!" "Mã...

Mã soái, ngài xem vũng nước đen kia là chuyện gì?" Giọng nói của tên phó quan bên cạnh có chút run rẩy.

Mã Chấn Bang hận không thể một súng bắn chết tên phó quan này!

Cúi đầu mới phát hiện, dưới chân mình không biết từ lúc nào đã

xuất hiện một vũng nước đen sền sệt.

Từ trước ra sau, toàn bộ bộ đội tiên phong dường như đều trong tình huống không hề hay biết, mơ mơ màng màng đi vào phạm vi của vũng nước đen lớn này! "Từ từ!" "Dưới chân thanh niên phía trước kia, cũng có một vũng nước đen như vậy!" Mã Chấn Bang vô cùng kinh sợ, mặt đầy kinh ngạc: "Đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ nước đen này có sinh mệnh?

Chương 49

Biết tự mình lan tràn?

Quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm!" Trở tay hắn liền giơ súng ngắn lên, ngay sau đó, một cỗ cảm giác tê dại nháy mắt lan tràn toàn thân!

Mã Chấn Bang lúc này mới ý thức được vấn đề, hai mắt trợn trừng, nhưng ngay cả một động tác bóp cò nhỏ bé cũng không thể hoàn thành! "Xong rồi, trúng chiêu rồi." "Mẹ kiếp, Trần Ngọc Lâu mời một cao nhân biết tà pháp áp trận!

Hắn sớm đã biết chúng ta muốn tới cướp minh khí của bọn hắn!" Trong lòng chửi mắng hai câu, cảm giác tê dại càng ngày càng nặng, Mã Chấn Bang mất đi quyền khống chế thân thể, nhưng đồng thời, hắn cũng cảm nhận được một cỗ sức mạnh quỷ dị đang không ngừng hút đi tinh lực của hắn, đến mức mí mắt càng ngày càng nặng, cho đến khi... khép lại, bóng tối bao trùm.

Trong rừng cây tối tăm, đám người Trần Ngọc Lâu chứng kiến toàn bộ quá trình này đã kinh khủng đến mức không biết nên nói cái gì, ai nấy đều phải bịt miệng mình mới có thể miễn cưỡng khống chế bản thân không phát ra tiếng động!

Tròn ba bốn phút, hai trăm người bộ đội tiên phong, toàn bộ đều như bao tải rách ngã rạp xuống đất!

Thứ nước đen sền sệt như dầu mỡ đầy đất kia cũng không biết đã lặng lẽ tiêu tán từ lúc nào, biến mất không còn tăm hơi! "Đây là chiêu số mà Trần huynh dùng trước đó...

Âm Lôi!" Trần Ngọc Lâu mặt như màu đất, trán toát ra vài giọt mồ hôi lạnh: "Không ngờ, hoàn toàn không ngờ, bộ đội tiên phong hai

trăm người, trang bị tinh lương như thế, vậy mà ngay cả một phát súng cũng không thể bắn ra!" "Đặc tính của Âm Lôi đích xác là như vậy." Chá Cô Sảo bên cạnh thì lại bàng quan với tâm thái học tập.

Dương Lôi, Âm Lôi, cả hai đều có chỗ tương thông.

Chá Cô Sảo cũng lĩnh ngộ được một số diệu dụng của Ngũ Lôi Chính Pháp, cho nên hắn cũng nhìn ra được nhiều thứ hơn Trần Ngọc Lâu. "Nghe ý trong lời này của Chá Cô huynh..." "Chẳng lẽ, huynh đã đi theo Trần huynh tu luyện loại Lôi Pháp này??" Giọng điệu Trần Ngọc Lâu có chút lạc đi, cấp thiết vô cùng!

Chá Cô Sảo cười gật đầu, mở miệng nói: "Bất quá tôi học là phương pháp nhập môn của Dương Lôi, nếu Trần Tổng bả đầu muốn học, không ngại cũng thử xem sao?" "Với thiên phú ngộ tính của huynh, tưởng rằng cũng không tốn quá nhiều thời gian." Đây thuần túy là giết người tru tâm, bất quá Chá Cô Sảo cũng rõ ràng Trần Mộc có ý đồ thu phục Trần Ngọc Lâu, chỉ có điều người sau vẫn luôn do dự không quyết, trước sau không thể bước qua ngạch cửa cuối cùng kia. "Nói như vậy..." Trần Ngọc Lâu đang do dự, đùng một tiếng sấm nổ, lại làm cho hắn nuốt xuống nửa câu sau.

Chỉ thấy Trần Mộc cô độc đứng tại chỗ, chu thân trên dưới lôi quang lượn lờ!

Lại nhìn không trung, không biết vì sao sắc trời vốn đang tốt đẹp, lại trong khoảnh khắc gió nổi mây phun, mây đen dày đặc, uyển như đại tai họa sắp giáng xuống, thiên tượng đại biến!

Thiên tượng dị trạng đột nhiên xuất hiện khiến mọi người mai phục trong bóng tối sinh lòng nghi hoặc, nhưng lại không dám khẳng định liệu việc này có liên quan đến chiêu Âm Lôi diện rộng trước đó của Trần Mộc hay không?

Đúng lúc này, giữa sơn ao phía xa.

Tiếng súng vang lên dữ dội!

Tiếng nổ liên thiên!

Cộng thêm hiệu quả khuếch âm trong sơn ao, càng khiến cho những tràng tiếng súng, tiếng nổ kia như sấm bên tai, nhất thời kinh động không biết bao nhiêu chim thú trong rừng chạy trốn.

Bộ đội phía sau bị chặn giết!

Tiếng súng nổ như rang đậu chỉ kéo dài trong khoảng ba năm phút ngắn ngủi.

Tiếng nổ mạnh cũng theo đó mà dừng lại. "Kết thúc rồi?" Trần Ngọc Lâu cực kỳ nghi hoặc, thập phần khó hiểu: "Đó chính là đại bộ đội chừng bảy tám trăm người, cho dù là mai phục chiếm được tiên cơ, cũng sẽ không giải quyết nhanh như vậy chứ?" "Trần Tổng bả đầu quên rồi sao?

Còn có thân vệ đội!" Chá Cô Sảo thản nhiên nhắc nhở.

Được nhắc nhở, Trần Ngọc Lâu mới phản ứng lại, sắc mặt xấu hổ: "Đúng là tôi quên mất." "Nếu mai phục ở trước, đánh một đòn trở tay không kịp, sau đó năm mươi người thân vệ đội lại hoành sát tiến vào...

đích xác có thể giải quyết chiến đấu trong thời gian ngắn." "Chiến sự hậu phương tạm thời không quản." "Chá Cô huynh, thiên tượng đại biến này... là cớ gì?!" Trầm mặc một lát, ánh mắt Chá Cô Sảo tụ tiêu trên người Trần Mộc hồi lâu, lúc này mới lắc đầu: "Không thể xác định, nhưng tôi đoán trắc việc này tất định có liên quan tới Trần huynh." Ngay khi hai người đang nghiên cứu, không trung biến hóa càng nhanh hơn vài phần, mây đen dày đặc, ẩn ước có thể thấy điện quang chớp hiện.

Gió núi rít gào, khiến cho toàn bộ chu vi Bình Sơn đều giống như

bị một cỗ yêu phong che phủ!

Oanh long long!!

Một đạo sấm sét xé toạc màn trời, rõ ràng có một đạo lôi quang to bằng cánh tay đánh trúng đỉnh núi Bình Sơn!

Trong sát na, một chuỗi tiếng chấn động sụp đổ khiến tim người ta đập cuồng loạn tiếp liền bùng phát, cứ như cây trụ chống đỡ Bình Sơn kia đã bị gãy đoạn.

Thôi kim sơn đảo ngọc trụ, sự sụp đổ gần như đã thành thế không thể ngăn cản! "Hỏng việc lớn rồi!" Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Sảo gần như đồng thời kinh hô một tiếng.

Hai người vạn lần không ngờ tới, thiên tượng đại biến lúc này lại thực sự dẫn tới đại tai họa!

Đỉnh núi Bình Sơn kia vốn là một ngọn hiểm phong, chỗ tiếp giáp giữa miệng bình và thân bình chỉ có một phần tương liên, lại trải qua mấy trăm năm tuế nguyệt trong mưa gió.

Đây vốn là quỷ phủ thần công của tạo hóa, giống như hòn đá chênh vênh trước gió.

Nhìn như nguy hiểm, thực chất vững chắc, nếu không có ngoại lực cực kỳ cường đại cưỡng ép phá hoại sự cân bằng này.

Hoặc giả mấy trăm mấy ngàn năm sau, hiểm phong Bình Sơn vẫn y nguyên như cũ!

Nhưng trước mắt!

Đạo lôi điện giáng xuống từ không trung đen kịt kia trực tiếp đánh vỡ sự cân bằng này!

Điều này cũng có nghĩa là...

Bình Sơn, sắp gãy lìa! "Thật là đại sự bất ổn...

Trước đó nghe Trần huynh nói, đại mộ Nguyên đại trong Bình Sơn này cũng không nằm trong bụng núi, chẳng lẽ lại ở đỉnh núi?" "Nói như vậy!" Trần Ngọc Lâu mặt lộ vẻ hoảng nhiên, trầm giọng nói: "Trước đó sư muội Hoa Linh bọn họ hái thuốc, nơi tao ngộ Tướng Quân Thi Vương cũng là ở đỉnh núi nhỉ?" Chá Cô Sảo tâm tư mẫn tuệ, lập tức hiểu ra. "Đích xác là như thế." "Nói vậy, chẳng lẽ là vị Tướng Quân Thi Vương kia nhận ra khí tức trên người Trần huynh, cưỡng ép hiện thân giữa ban ngày, đến mức dẫn tới thiên khiển?!" Càng nghĩ càng thấy kinh hãi, hai người nhất trí nhận định sự tình cực có khả năng chính là như bọn họ phỏng đoán.

Bình Sơn to lớn lại truyền đến từng trận rung động.

Chỉ có điều, lần này nhẹ hơn lần đầu rất nhiều, nhưng tiếng chấn động liên miên không dứt, khiến người ta ghê răng, từng trận tiếp nối từng trận.

Mắt trần có thể thấy, vết nứt trên sơn thể càng ngày càng lớn! "Không ngờ." "Lại gây ra động tĩnh lớn như vậy..." Trần Mộc đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt lại nhìn về phía Bình Sơn.

Trên vai trái phải, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đang quấn quanh.

Hai con rắn đâu đã thấy qua tràng diện bực này?

Đều đang nhìn đến say sưa ngon lành.

Chương 50

"Nộ Tình Kê không sao chứ?" Trần Mộc thầm nghĩ trong lòng, câu thông với Phượng Minh Nộ Tình Kê.

Bất quá hắn cũng không lo lắng cho Phượng Minh Nộ Tình Kê lắm, nếu ngay cả Bình Sơn sụp đổ cũng không tránh được, vậy con thần cầm có một tia phượng huyết này không cần cũng được. "Là bởi vì chủ nhân tu vi đột phá, cho nên mới dẫn tới thiên tượng như thế?" Tiểu Bạch khẽ gật đầu, dò hỏi. "Coi như thế đi." "Lãng lãng càn khôn, tự nhiên những tồn tại như Tướng Quân Thi Vương kia tuyệt đối không thể dễ dàng hiện thân." Trần Mộc cũng là hậu tri hậu giác, cười một tiếng: "Muốn hiện thân cũng không phải không được, nhưng phải mạo hiểm rủi ro bị thiên khiển, tỷ như hiện tại..." Dùng Âm Lôi làm thủ đoạn phục kích, hút khô bộ đội tiên phong hai trăm người của Mã Chấn Bang, tu vi hội tụ hồi quỹ như thế cũng thuận lợi giúp Trần Mộc đột phá đến Trúc Cơ cảnh trung kỳ, cảnh giới đà được tăng lên.

Chính vì vậy, con Tướng Quân Thi Vương ẩn thân trên đỉnh núi kia có sở cảm ứng, cố tình muốn hiện thân thăm dò, như thế lại xúc phạm thiên cơ, dẫn tới thiên lôi khiển sát! "Tướng Quân Thi Vương hẳn là không sao, chỉ là Bình Sơn này gặp tai ương rồi." Lời còn chưa dứt, ầm ầm ầm...

Chỉ thấy Bình Sơn kịch liệt lay động, đá vụn đá tảng giữa sườn núi tầng tầng rơi xuống, toàn bộ đỉnh núi lại gãy lìa trụy lạc!

Khối nham thạch khổng lồ ở miệng bình từ phía trên rơi xuống nện nghiêng vào trong rừng, thiên dao địa động, tiếng vang lớn kéo dài tròn vài phút mới dừng lại!

Mặt đất chấn động cực kỳ kịch liệt, dường như đỉnh núi Bình Sơn

rơi xuống nện vào mặt đất cũng dẫn tới phản ứng dây chuyền của rất nhiều địa hình xung quanh.

Trước sau dài đến hơn nửa giờ, mọi thứ lúc này mới trần ai lạc định, không còn động tĩnh. "Trần huynh, cửa núi Bình Sơn rơi xuống như thế, liệu có liên quan tới đại mộ Nguyên đại và Tướng Quân Thi Vương kia không?" "Vậy chúng ta..." Trần Ngọc Lâu rảo bước đi tới gần, thấp giọng dò hỏi. "Nơi đầu núi rơi xuống." "Chính là đại mộ Nguyên đại." Trần Mộc nhìn Trần Ngọc Lâu một cái, trầm giọng nói: "Phân ra một nhóm nhân thủ đi kiểm tra doanh trại, ngoài ra tất cả mọi người, theo ta đi tới nơi đầu núi rơi xuống!" "Trần huynh, bên phía Tiểu Đao bọn họ..." Chá Cô Sảo mở miệng hỏi.

Bầu trời vẫn mây đen dày đặc như cũ, nhưng không biết vì cớ gì, ngoại trừ tiếng sấm kinh thiên xé toạc màn trời lúc trước, thời gian lâu như vậy lại không thấy đạo lôi quang thứ hai chớp động. "Tới nơi rồi sẽ phát tín hiệu cho bọn họ." "Việc này không nên chậm trễ, động thân!" Trần Mộc không kịp nói nhiều, cất bước tiến lên.

Đám người sau lưng lập tức chia làm hai nhóm, một nhóm theo sát sau lưng Trần Mộc, nhóm còn lại thì đi kiểm tra tình trạng doanh trại tạm thời.

Sự việc đột ngột, vốn dĩ Trần Mộc cũng không định đối đầu với con Tướng Quân Thi Vương kia sớm như vậy.

Huống hồ vừa mới đột phá tới Trúc Cơ cảnh trung kỳ, Trần Mộc cũng muốn làm quen thêm một chút với tu vi hiện tại của mình, mới nắm chắc phần thắng nhiều hơn!

Ai ngờ lần đột phá này không chỉ dẫn dụ ký du của Tướng Quân Thi Vương, đồng dạng còn dẫn tới một lần Bình Sơn sụp đổ, hoàn cảnh đại biến!

Như thế, Trần Mộc cũng chỉ có thể kiên trì đi một chuyến, sớm

kiến thức một chút xem con Tướng Quân Thi Vương chưa từng gặp mặt này rốt cuộc có thực lực bực nào?

Mười mấy phút sau, mọi người đã tới nơi đầu núi rơi xuống, đó là một khu rừng rậm bao phủ bởi sương mù nhàn nhạt, địa hình kỳ quỷ.

Đúng lúc này, mây đen trên không cũng có dấu hiệu tứ tán, dường như vì đã lâu không còn nhận ra khí tức của con Tướng Quân Thi Vương kia, thiên tượng muốn khôi phục như thường, chỉ có điều tầm nhìn vẫn hơi thấp, gió núi vẫn gào thét không ngừng. "Địa hình xung quanh nơi này kỳ quái, e là có dị thường." Chá Cô Sảo tâm tư mẫn tuệ, nhìn một vòng sau đó nhíu chặt mày: "Khu rừng rậm này, nghe nói năm xưa hẳn là tổ động của bảy mươi hai động man di?" "Hiện giờ bên trong dường như vẫn còn di tích điêu khắc đá của một số loại huyền điểu, gấu đen, nhưng đã hoang phế từ lâu." Tả hữu cùng bàn bạc, Trần Ngọc Lâu cũng ý thức được điều gì, sắc mặt hơi đổi. "Quả nhiên không sai." "Đây là thuật áp thắng của người Nguyên!" Trần Mộc nhìn một vòng liền hiểu rõ.

Chá Cô Sảo và Trần Ngọc Lâu bên cạnh liên tục nhìn về phía Bình Sơn, hai bên đối chiếu, trong lòng mỗi người đều có phán đoán chuẩn xác. "Mộc ca, đây là thủ pháp áp thắng gì?" Lão Dương Nhân thấp giọng hỏi một câu. "Lấy âm khí của cổ mộ treo trên cao để áp chế tường thụy chi khí của bảy mươi hai động di nhân." "Đây là áp thắng." Trần Mộc thở dài, khẽ nói: "Người Nguyên thâm am thuật áp thắng, thời cổ đã có thuyết pháp Trấn Nam Tháp để áp chế long hưng chi khí của người phương Nam, cũng không hiếm thấy." "Chỉ là... dùng âm khí trấn áp, lại dễ khiến cương thi mai táng trong đó xuất hiện dị biến nhất." "Áp chế tường thụy chi khí, cũng là hấp thu không khí địa mạch, cương thi mai táng trong mộ năm rộng tháng dài hấp thu, tất định thành khí hậu!" Vài câu nói ra, mấy người xung quanh đều biến sắc! "Không ngờ thủ đoạn của người Nguyên lại hung ác

như thế." "Trần huynh." Chá Cô Sảo hạ thấp giọng, trầm giọng nói: "Theo huynh thấy, Tướng Quân Thi Vương này... trước mắt là tu vi bực nào?" "Không phải ta không thể địch lại." Trần Mộc lắc đầu, ra dấu tay: "Phát tín hiệu cho Tiểu Đao." Lời còn chưa dứt, Lão Dương Nhân bên cạnh đã lấy ra một cái tín hiệu đạn của thân vệ đội, bắn lên không trung.

Cùng lúc đó, Trần Mộc cũng đưa cho Phượng Minh Nộ Tình Kê một cái phương vị, để nó mau chóng chạy tới.

Đã là đối phó Tướng Quân Thi Vương, hoặc là nghĩ cách thu làm của riêng, hoặc là một hơi trực tiếp diệt sát, không cho nó cơ hội cải tử hồi sinh!

Mọi người lại tiến về phía trước một đoạn, vượt qua một sườn núi nhỏ, có thể thấy rõ tình hình trong rừng rậm, càng có thể thấy ngọn đầu núi kia đã nện sâu vào trong đất.

Phía trước đầu núi, khắp nơi đều là đủ loại ngói vỡ đá vụn tán loạn, cơ hồ đâu đâu cũng là các thức minh khí, vàng bạc bảo ngọc bị văng ra, trông đều là những chủng loại cực kỳ tinh mỹ hoa quý! "Xem ra là đúng rồi, Trần huynh, như huynh nói, đại mộ Nguyên đại này ẩn sâu trong đỉnh núi!" "Tất định là chủ mộ thất tao ngộ va chạm kịch liệt, khiến cho đám vàng bạc minh khí bên trong toàn bộ văng ra ngoài..." Trần Ngọc Lâu trong lòng hơi yên tâm, ngay sau đó, ánh mắt lại ngưng trọng!

Cách đó không xa, rõ ràng có một cỗ quan quách tử kim (vàng tím) cao lớn dày nặng nằm nghiêng ở đó, xung quanh quan quách còn lồng một tầng hộp ngọc tinh mỹ. "Phải rồi." Trần Mộc thầm gật đầu, tỉ mỉ quan sát hồi lâu.

Lại không thấy trong cỗ quan quách tử kim kia có dị động gì. "Trần huynh, trong quan quách tử kim này... không giống như có dấu

hiệu của cương thi." Chá Cô Sảo đối chiếu phương vị một chút, thấp giọng nói: "Nắp quan tài này đều đã bị chấn khai, chỉ còn lại một mặt Thất Tinh bản, cái này hẳn là không ngăn được ánh sáng trời chiếu trực tiếp mới đúng?" Thất Tinh bản dùng gỗ sam làm dược liệu, đặt ở bên trong nắp quan tài, trên ván có đục bảy lỗ tròn lớn như đồng tiền, bảy lỗ tương liên, cho nên gọi là Thất Tinh bản, từ thời Tùy Đường đã có. "Quả thực không giống." "Chẳng lẽ đã đào tẩu đến nơi khác ẩn thân?" Trần Mộc hơi nhíu mày, dùng thiên tượng để phán đoán động hướng của Tướng Quân Thi Vương là rõ ràng nhất.

Nếu như Tướng Quân Thi Vương dám hiện thân vào giờ này, thế tất sẽ lần nữa dẫn tới thiên khiển tạc lôi, tru diệt nó ngay tại đây!

Mà trước mắt... "Đi, qua xem một chút." Trần Mộc phất tay, đi đầu bước về phía trước.

Thấy Trần Mộc không hề sợ hãi, đám quần đạo Tả Lĩnh đi theo phía sau cũng mạc danh tăng thêm không ít can đảm, từng người bước đi như gió, nhưng mắt thì đều liếc về phía đống vàng bạc bảo ngọc trên mặt đất kia! "Mẹ nó, vẫn phải là minh khí trong đại mộ này đáng giá a!" "Lần này có thể hung hăng phát tài một khoản rồi!" "Nếu không có Mộc gia dẫn chúng ta tìm được tới đây, đâu thể thấy được tràng diện bực này?" "Các huynh đệ đều theo sát vào!" Quần đạo Tả Lĩnh hô to gọi nhỏ, tụm năm tụm ba.

Những vàng bạc minh khí tán loạn trên mặt đất, phàm là nhìn thấy được, lập tức sẽ bị người nhặt lên thu lại. "Gia chủ!" Bước chân Trần Mộc dừng lại, Trần Tiểu Đao phía sau đã dẫn theo các thành viên còn lại của thân vệ đội tới.

Trên người đại bộ phận đều còn mang theo sát khí sau trận chém giết kịch liệt.

Rõ ràng là sau khi chặn giết bộ đội phía sau, trực tiếp ngựa không

dừng vó chạy tới bên này. "Hạnh bất nhục mệnh, Gia chủ." "Hoàn thành nhiệm vụ hoàn mỹ, chỉ còn lại mấy chục tù binh, để quần đạo Tả Lĩnh mang đi trông coi rồi." Trần Tiểu Đao chắp tay ôm quyền. "Vất vả rồi." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Thân vệ đội năm mươi người, quần đạo Tả Lĩnh năm trăm người, số lượng này phục kích bộ đội tám trăm người của Mã Chấn Bang, còn có thể đặt định thắng cục trong vòng vài phút ngắn ngủi, chiến quả đích xác phi phàm!

Điều này cũng chứng minh lộ tuyến tinh binh mà Trần Mộc vẫn luôn theo đuổi là không có vấn đề. "Tạm thời nghỉ ngơi điều chỉnh một phen, đợi..." "Đáng chết!" Trần Mộc nhận ra dị hưởng ở cách đó không xa, ánh mắt như dao quét qua: "Ai mẹ nó cho các ngươi đi động vào quan quách tử kim rồi?!" Một tiếng quát chói tai, mấy tên đạo chúng Tả Lĩnh vừa mới cạy mở Thất Tinh bản lập tức sợ run cả người.

Chỉ thấy có một cái càng đen khổng lồ mạnh mẽ thò ra, giống như càng cua cực lớn, dễ dàng kẹp đứt một tên đạo chúng Tả Lĩnh thành hai đoạn!

Nửa thân trên cắm đầu vào trong quan quách tử kim.

Chương 51

Nửa thân dưới dính liền ruột gan máu tươi, nghiêng ngả trên mặt đất.

Dị trạng đột như kỳ lai khiến cho mấy tên đạo chúng Tả Lĩnh bên cạnh mặt cắt không còn giọt máu, trực tiếp ngây ra tại chỗ, chân cẳng mềm nhũn như sợi bún, căn bản không nhấc nổi nửa bước!

Hô một tiếng rít gào!

Một luồng hắc khí mạnh mẽ từ trong quan quách tử kim tuôn ra!

Một con cương thi thân hình cao lớn khôi ngô đột nhiên ngồi dậy, mặt như gan bò thấu ra sắc tím máu, tóc tai bù xù, trên người mặc một chiếc mãng bào thêu hung văn màu tím đậm, thắt lưng đeo đai vàng khảm ngọc.

Tướng Quân Thi Vương!

Nơi răng miệng nó còn tàn lưu vết máu nồng đậm, rất rõ ràng, vừa rồi người kia bị càng đen kẹp đứt xong, một luồng máu tươi tưới lên đầu lên mặt con Tướng Quân Thi Vương này, lúc này mới khiến nó hấp thu khí tức người sống mà ngồi dậy! "Động thủ!" Ánh mắt Trần Mộc lạnh lẽo, giơ tay lên, một đạo Dương Lôi nóng rực bắn ra, hình tựa một con trường long!

Phanh!!

Con Tướng Quân Thi Vương kia cũng không phải dạng vừa, nửa khúc thi thể người trong quan tài bị nó ném ra, va chạm với Dương Lôi, đương trường nổ nát thành đầy trời mưa máu thịt vụn! "A a a a!!

Tướng Quân Thi Vương!!" "Mộc gia cứu tôi!" "Mau nổ súng!" Mấy tên đạo chúng Tả Lĩnh xung quanh quan quách tử kim tức thì

hoảng loạn.

Không đợi bọn hắn có cơ hội phản ứng, con Tướng Quân Thi Vương kia vút một tiếng nhảy ra ngoài, hai tay nhanh như tia chớp, phân biệt tóm lấy hai tên đạo chúng Tả Lĩnh, mạnh mẽ lùi lại phía sau vài bước.

Vèo một tiếng, biến mất không thấy tăm hơi!

Trong lúc nhất thời, bốn phía một mảnh tử tịch.

Y hỉ còn có thể nghe được tiếng kêu rên của hai tên đạo chúng Tả Lĩnh bị bắt đi truyền đến từ phía sau quan quách tử kim, dường như là rơi xuống sâu trong lòng đất! "Thất toán rồi." "Các ngươi có nhìn rõ không?

Tiểu Ngũ Tử!

Lúc trước khi các ngươi hái thuốc gặp phải con cương thi kia, có phải là vị vừa rồi không?!" Trần Mộc quay đầu nhìn về phía một thành viên thân vệ đội. "Phải, Gia chủ, tôi xác nhận!" Tiểu Ngũ Tử lập tức đáp. "Mộc ca, chính là con cương thi này!" Cách đó không xa, giọng Hoa Linh có chút run rẩy.

Nguy hiểm gặp phải khi hái thuốc trước đó, mãi cho đến bây giờ Hoa Linh vẫn còn nhớ rõ mồn một, ký ức như mới! "Không ngờ, đến cuối cùng lại bị mấy tên tạp binh làm hỏng việc lớn." "Bất quá nếu đã như vậy..." Trần Mộc trầm tư một chút, mở miệng hạ lệnh: "Thân vệ đội nghe lệnh!

Toàn thể giới nghiêm!

Không chuẩn cho người khác tới gần quan quách tử kim, kẻ trái lệnh, bắn chết!" Một tiếng lệnh hạ, sát khí tràn trề!

Rảo bước đi tới gần quan quách tử kim, mấy tên đạo chúng Tả Lĩnh đang đứng run rẩy như cầy sấy tại chỗ toàn bộ đều bị thân vệ

đội ném ra ngoài như ném bao tải rách.

Cùng lúc đó, cái càng đen khổng lồ lúc trước lần nữa thò ra, xuất kích như điện, mục tiêu nghiễm nhiên là Trần Mộc đang ở gần quan quách nhất! "Mộc ca cẩn thận!" "Gia chủ cẩn thận!" Hoa Linh kinh hô, thành viên Thân vệ đội ở gần nhất cũng vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Trước đó con bọ cạp đen khổng lồ kia đột kích nhanh như điện, dễ dàng kẹp đứt đôi người một tên trộm Tả Lĩnh, biến hắn thành hai khúc!

Trước mắt lại thấy bọ cạp đen khổng lồ, mọi người khó tránh khỏi tim đập nhanh hơn! "Tiểu Hắc Tỳ Bà cổn con, dám phá hỏng đại sự của ta!" Trần Mộc hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm liếc mắt nhìn kỹ, trực tiếp tung ra một đòn thủ đao lượn lờ lôi quang!

Dương Lôi nổ tung, một con bọ cạp đen khổng lồ bị chém bay ngay tại chỗ!

Ngay sau đó, chỉ thấy một con bò cạp núi kích thước như con chó hoang, mạnh mẽ nhảy lên từ trong quan quách tử kim, kim độc ở đuôi bạo khởi, hiển nhiên còn muốn gây khó dễ cho Trần Mộc!

Oanh!

Một quyền đưa ra, lôi quang lượn lờ!

Con bò cạp núi to lớn kia, ngay tại chỗ liền bị một quyền quấn quanh lôi quang của Trần Mộc đánh cho nát bấy! "Không ổn!" "Tôi quan sát con bò cạp núi này hẳn là con cái, tính toán thời gian, đây hẳn là lúc bò cạp núi đực cái giao phối, e rằng xung quanh còn có một con bò cạp đực nữa." Chá Cô Sảo nhìn rất rõ ràng, con bò cạp núi bị Trần Mộc một quyền đánh nát kia, trong bụng thình lình văng ra rất nhiều bò cạp con trong suốt, vậy đây chắc chắn là một con bò cạp cái không

nghi ngờ gì. "Chẳng qua chỉ là một con bò cạp núi, còn có thể lật lên sóng gió gì được sao?" Trần Ngọc Lâu buồn bực không thôi.

Hồng Cô Nương ở bên cạnh nhìn quanh tìm kiếm, bỗng nhiên chỉ về một hướng: "Mau nhìn!

Trên cây có thứ gì đó!" Mấy người chuyển mắt nhìn sang, khéo sao lại nhìn thấy trên một cây cổ thụ xiêu vẹo, đang treo ngược một con bò cạp núi đen kịt toàn thân, giống như một cây đàn tỳ bà cổ màu đen treo ngược, lớp vỏ cứng trên người giống như lá sắt vậy! "Là Hắc Tỳ Bà Tinh trong truyền thuyết về bò cạp núi Tương Tây!" "Trước là Lục Sí Ngô Công Tinh, trước mắt lại là Hắc Tỳ Bà Tinh, bên dưới còn giấu một con Tướng Quân Thi Vương ăn thịt uống máu người!" "Lần này e là sắp đi vào ngõ cụt rồi!" "Nộ Tình Kê tới rồi!

Là con Phượng Minh Nộ Tình Kê kia của Mộc gia!" Ngay lúc đám trộm Tả Lĩnh đang kinh hoảng, một tiếng gà gáy to rõ từ xa tới gần vang lên, thình lình có thể nhìn thấy, bộ lông vũ màu đỏ kia do chạy trốn ở tốc độ cao, nghiễm nhiên đã hình thành một đạo lưu quang màu đỏ!

Ngẩng đầu ưỡn ngực, thế như liệt hỏa!

Bất luận là Lục Sí Ngô Công Tinh, hay là con Hắc Tỳ Bà Tinh trước mắt này, đều là độc vật bị Phượng Minh Nộ Tình Kê khắc chế, khéo sao cũng có thể nói, hai bên là thiên địch của nhau, tự nhiên là gặp nhau đỏ mắt, không đấu một trận sinh tử thì không thôi! "Giao cho ngươi." Trần Mộc nhìn Nộ Tình Kê một cái, cũng không lo lắng.

Lão Dương Nhân bên cạnh thấp giọng hỏi: "Nếu như con Hắc Tỳ Bà Tinh này may mắn đào tẩu, rừng rậm nơi này, lại biết đi đâu mà tìm?" "Lão Dương Nhân, đệ quên mất tính nết của bò cạp rồi sao?" "Bò cạp không giống độc vật tầm thường, tính tình nóng nảy." Chá Cô Sảo thở dài một hơi, nhanh chóng giải thích: "Tính tình cuồng táo của

nó đã quyết định, Hắc Tỳ Bà Tinh cùng Phượng Minh Nộ Tình Kê gặp nhau, ắt phải có một bên chết mới có thể bỏ qua!" Đang nói chuyện, đã thấy xích mang do Phượng Minh Nộ Tình Kê hóa thành, trong nháy mắt liền nghênh đón Hắc Tỳ Bà Tinh, giống như gió lốc đen va chạm, cái cây xiêu vẹo kia ngay tại chỗ bị nhổ tận gốc!

Một bên là thần cầm, một bên là độc vật, Phượng Minh Nộ Tình Kê và Hắc Tỳ Bà Tinh đều cuồng tính đại phát, không chút khách khí thi triển ra thủ đoạn của bản thân!

Nhìn mấy lần, Trần Mộc liền không còn lo lắng nữa.

Con Hắc Tỳ Bà Tinh kia tuy rằng hung hãn, nhưng tính toán kỹ ra, cũng không bằng loại tồn tại thôn phệ đan đầu, ngưng kết nội đan như Lục Sí Ngô Công Tinh.

Hai bên đấu đá, Phượng Minh Nộ Tình Kê thế tất sẽ chiếm thượng phong, thắng lợi chỉ là vấn đề thời gian! "Trong quan tài còn sót lại bột vàng, hẳn là vật phong bế mũi miệng con Tướng Quân Thi Vương kia." Trần Mộc quay đầu nhìn về phía bên trong quan quách tử kim, lông mày hơi nhướng lên: "Hẳn là dược phấn trấn thi phong bế chín lỗ, con Tướng Quân Thi Vương này... cũng là một người tu luyện." "Hai người bị bắt xuống kia, e rằng là sắp bị hút thực tinh huyết rồi." "Chẳng lẽ là vì khôi phục nguyên khí?" Chá Cô Sảo bên cạnh trong lòng biết không ổn, thấp giọng hỏi: "Trần huynh, nếu là huynh đối đầu với Tướng Quân Thi Vương này, có mấy thành thắng toán?" "Khó nói." Trần Mộc lắc đầu.

Hồi ức lại kỹ càng tình huống lúc con Tướng Quân Thi Vương kia hiện thân, tuy là cách có chút xa, nhưng dù sao Trần Mộc hiện tại cũng có tu vi Trúc Cơ Cảnh trung kỳ, năng lực cảm nhận của hắn tự nhiên là chỉ mạnh không yếu, chỉ là lúc ấy hắn cũng không cảm giác được con Tướng Quân Thi Vương kia có khí tức dật tán mạnh bao nhiêu,

ngược lại giống như... có chút suy yếu? "Nếu như con Tướng Quân Thi Vương kia chân chính hung hãn vô địch, vừa rồi dù cho dừng lại một lát, hẳn là cũng không sao chứ?" "Đã không phải là yếu thế." Trần Ngọc Lâu trầm giọng nói: "Nói như vậy, không chừng lúc ấy đạo sấm sét bổ ra Bình Sơn kia, thuận tiện cũng đã làm bị thương Tướng Quân Thi Vương?!" Một phen phân tích, đảo cũng có chút sức thuyết phục.

Lại nhìn thoáng qua đồ vật bên trong quan quách tử kim, ngoại trừ mấy món minh khí giá trị xa xỉ ra, không còn gì khác.

Chương 52

"Phải đi xuống hội ngộ hắn một chút." "Nếu quả thật như Trần Tổng bả đầu dự liệu, vậy thì không thể lại cho con Tướng Quân Thi Vương này có bất cứ cơ hội nào khôi phục nguyên khí!" Trần Mộc quyết đoán, vượt qua quan quách tử kim.

Lập tức liền nhìn thấy, nửa đoạn đầu núi Bình Sơn kia, trùng hợp nện vào trong một khe nứt sơn thể, một bộ phận tương đối lớn đều chìm vào bên trong!

Đây chính là chủ mộ thất của đại mộ thời Nguyên!

Mộ thất mộ đạo bên trong đều lộ ra, thậm chí còn có kiến trúc cung điện, chỉ là quy mô nhỏ hơn đại điện đạo quán quá nhiều.

Gạch ngói tứ tán, trụ lương sụp đổ, rõ ràng là sau khi rơi xuống, ngã đến long trời lở đất! "Trần huynh, tôi cùng huynh đi trước!" Chá Cô Sảo chủ động xin đi.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng không cam chịu yếu thế.

Thấy tình hình như thế, Trần Mộc vẫy vẫy tay: "Tiểu Đao!

Ngươi mang theo mười anh em, cùng Chá Cô huynh, Trần Tổng bả đầu, theo ta đi xuống.

Những người khác không được phép đi vào!" "Vâng, gia chủ!" Trần Tiểu Đao chắp tay đáp.

Mấy người nhanh chóng chỉnh lý lại trang bị trong tay, ngay sau đó, vài sợi dây thừng rủ xuống.

Càng đi sâu vào trong, mọi người lại càng nghi hoặc. "Nơi mộ thất nện vào này, dường như là một động tổ của người Miêu bản địa?" "Thi cốt âm trầm, đều là...

Hảo gia hỏa!

Quả nhiên là động tổ người Miêu, những cái này chẳng phải là Hạp Tử Phần (mộ hộp) hung danh hiển hách hay sao!" Chá Cô Sảo nhìn chân thực, lập tức trong lòng rùng mình.

Người Di cổ đại cư trú trong động, cho nên lại xưng là động dân.

Hình thức mộ táng của họ đa phần là chọn dùng Hạp Tử Phần an táng tập trung, tương tự như động táng ở lưu vực Trường Giang.

Loại Hạp Tử Phần này, một mộ nhiều thi thể, không có quan quách chỉ có hốc mộ, mỗi cỗ thi thể tương đối cách tuyệt, hốc mộ lại tầng tầng mật bố, thoạt nhìn giống như từng dãy ngăn tủ, nên gọi là Hạp Tử Phần. "Hố tuẫn táng, Hạp Tử Phần, Bàn Sơn Tả Lĩnh đều phải đi đường vòng!" "Không ngờ lại lọt vào trong loại cổ mộ bực này..." Trần Ngọc Lâu trong lòng thầm kêu khổ.

Loại địa giới này, cũng không phải nơi tốt lành gì!

Không bao lâu sau, mọi người lần lượt tiếp đất, đứng tại mộ thất rộng rãi của đại mộ thời Nguyên.

Thành viên Thân vệ đội nhanh chóng giơ đèn pin lên, quét mắt nhìn quanh.

Trong nháy mắt, ánh mắt Trần Mộc rùng mình, lôi quang trong lòng bàn tay lượn lờ!

Thình lình ở trong góc mộ thất này, đang có một bóng người ẩn ẩn ước ước nằm ở nơi đó, đầy đầu tóc trắng, hai má đều khô quắt, nhìn thần thái kia uyển chuyển như lão nhân gần đất xa trời! "Ai ở đó?!" Trần Ngọc Lâu cũng nhìn thấy bóng người, tâm niệm vừa chuyển, Trần Ngọc Lâu giật nảy mình: "Bộ quần áo người này mặc trên người, thoạt nhìn ngược lại giống trang phục của anh em Tả Lĩnh chúng ta..." "Chẳng lẽ, người này là một trong hai người bị Tướng

Quân Thi Vương bắt xuống trước đó?!" Mấy người rảo bước đi đến gần, lập tức đều hít ngược một hơi khí lạnh!

Người nằm ở góc mộ thất này, diện mạo khô héo, da dẻ khô quắt nếp nhăn, râu tóc đều đã trắng như tuyết rồi.

Quả thật giống như lão nhân trăm tuổi dầu hết đèn tắt, chỉ cần một hơi thổi qua, e là có thể thổi chết hắn ngay tại chỗ! "Không sai được." Trần Ngọc Lâu tỉ mỉ đánh giá một lát, sắc mặt ngưng trọng: "Một thân trang phục này chính là người trong Tả Lĩnh chúng ta, thắt lụa đỏ, tùy thân mang súng, còn có túi bách bảo đeo chéo." "Kỳ quái!" Mấy người vây quanh, Trần Tiểu Đao mặt đầy nghi hoặc, thấp giọng hỏi: "Gia chủ, người này có phải... bị con Tướng Quân Thi Vương kia hút đi toàn thân tinh huyết, mới biến thành bộ dạng này?" "Không sai biệt lắm là vậy." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Tiểu Bạch đang cuộn mình trên cánh tay phải của hắn chợt ngóc đầu rắn dậy, 'tè tè' thè lưỡi rắn.

Cảnh báo! "Lùi lại!!" Quyết đoán ngay tại chỗ, Trần Mộc không chút do dự túm lấy Trần Tiểu Đao bên người, vung tay liền ném hắn về phía sau.

Phản ứng của Chá Cô Sảo cực nhanh, nhấc tay liền là hai khẩu súng Bác Khác khai hỏa, đoàng đoàng đoàng... một loạt đạn quét ngang qua!

Trong đó có quá nửa số đạn đều bắn ra tia lửa tứ tung. "Sau lưng có biến!" Chá Cô Sảo dùng súng nhập thần, bách bộ xuyên dương, một cái này hắn liền biết sau lưng người này nhất định có biến, nếu không sao có thể đạn bắn không thủng?!

Định thần nhìn lại, tên đạo chúng Tả Lĩnh chỉ còn thừa một hơi kia, ngay tại chỗ liền bị hất bay ra ngoài!

Giống như một cái bao tải rách, rễ cây già, gió đen nổi lên!

Thình lình có một đôi tay vuốt từ trong bóng tối thò ra, lao thẳng đến yết hầu Chá Cô Sảo, ra tay cực kỳ ngoan lạt trí mạng! "Là Tướng Quân Thi Vương!" Trần Ngọc Lâu nhìn rõ ràng, theo bản năng hắn liền vung ra một con dao găm, đến cuối cùng mới nhớ tới, con dao găm thần binh gia truyền - Tiểu Thần Phong kia của hắn, sớm đã bị Trần Mộc lấy đi cất giữ rồi.

Con dao găm này tuy là tinh cương, nhưng dùng để đối phó con Tướng Quân Thi Vương này, lại là vô dụng!

Đang lang một tiếng lanh lảnh, Tướng Quân Thi Vương nghênh đón dao găm liền mãnh liệt xông tới, dao găm bị chấn bay, ngay cả nửa điểm tia lửa cũng không cọ xát ra được, gió đen nổi lên bốn phía, khí thế hung mãnh!

Xuy!

Giữa không trung tập kích tới một thanh Lôi Kích Đào Mộc Kiếm, một kiếm chém vào trên cánh tay Tướng Quân Thi Vương, thế mà lại có hiệu quả, dưới một kích không chỉ lưu lại vết thương, thậm chí còn kích tán một bồng hắc khí! "Đi!" Trần Mộc trở tay chộp lấy Lôi Kích Đào Mộc Kiếm, điện quang oanh nhiễu, điện minh nổ vang!

Lôi Kích Đào Mộc Kiếm vốn chính là lợi khí hàng yêu trừ ma, đối phó loại hung tà chi vật như cương thi, trác hữu thành hiệu!

Huống chi, Trần Mộc vì truy cầu một kích tất sát, lại càng phóng thích ra đại lượng Dương Lôi bao quanh, khiến cho uy lực một kiếm này của Lôi Kích Đào Mộc Kiếm, khủng bố vô cùng!

Hắc cương bạch cương tầm thường, sượt qua một chút kiếm phong, liền phải bạo tử ngay tại chỗ!

Rắc rắc!

Lôi quang nổ vang, điện xà du tẩu, phanh một tiếng, chiếc mãng bào hung văn màu tím lớn trên người Tướng Quân Thi Vương khoảnh khắc liền bị lôi quang tạc nát, thế mà nội hữu càn khôn, ám tàng một bộ giáp liên hoàn! "Trần huynh!" "Tất cả mọi người lui lại!" Chá Cô Sảo nhãn lực trác tuyệt, liếc mắt liền nhìn ra, hiện tại chiến đấu bực này, tuyệt đối không phải trình độ những người như bọn họ có thể tham dự, nếu như mạo muội tiến lên, chỉ sợ sẽ làm lỡ tiết tấu của Trần Mộc!

Đến lúc đó nếu bị Tướng Quân Thi Vương này tìm được một chỗ sơ hở, chỉ sợ, sẽ bị hắn nhẹ nhàng thoát thân! "Thân vệ đội dưới trướng Trần huynh, người người đều biết Kim Quang Chú.

Tự là trình độ bực đó đều không đỡ nổi một trảo của Tướng Quân Thi Vương, hai người chúng ta lần này xuống đây thật là đường đột rồi, sợ thêm phiền toái!" Chá Cô Sảo nhanh chóng thay băng đạn, nhìn về phía Trần Ngọc Lâu: "Trần Tổng bả đầu..." "Cẩn thận!" Trần Ngọc Lâu hét lớn một tiếng, lập tức vượt qua vai Chá Cô Sảo, tung người nhảy vọt, một cú đá quét tung ra, đá ngay vào cổ một con hắc mao cương thi (cương thi lông đen)!

Chá Cô Sảo quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức tim đập đều lỡ hai nhịp.

Chỉ lo Tướng Quân Thi Vương, lại là xem nhẹ địa phương trước mắt này, chính là động tổ người Miêu, còn là một cái Hạp Tử Phần tồn tại không biết bao nhiêu năm!

Chương 53

Âm khí tứ dật, không biết bao nhiêu cổ thi tàng nạp trong đó.

Lại thêm nơi này địa mạch không khí dâng lên, lại càng khiến cho rất nhiều cổ thi ngậm ngụm khí kia không được tiết ra ngoài.

Khí tức người sống vừa xông lên, lập tức liền xuất hiện thi biến! "Gia chủ!

Hậu phương quy mô lớn khởi thi (xác chết vùng dậy)!" "Tất cả mọi người lui lại!

Ngăn cản hắc cương phía sau!" Trần Tiểu Đao quyết đoán, mạnh mẽ rút ra một thanh Hắc Kim Đường Đao, lần nữa hạ lệnh: "Người đâu mau chóng quay về, dẫn những người khác của Thân vệ đội xuống đây!" Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, liên tiếp đưa ra hai mệnh lệnh chuẩn xác! "Trưởng thành rất nhanh.

Rất tốt." Trần Mộc tuy không có quay đầu lại nhìn, lại cũng biết phán đoán của Trần Tiểu Đao vào lúc này nhất định là tinh chuẩn vô cùng, cũng là một chiêu diệu kế thượng thừa nhất trong loạn cục hiện tại!

Động tổ người Miêu, bên trong Hạp Tử Phần, thi biến vừa xuất hiện, e rằng sẽ không dễ dàng kết thúc.

Mười mấy người bọn họ chung quy cũng có lúc lực kiệt, nếu như bị hơn trăm con hắc mao cương thi vây khốn ở chỗ này, e là chỉ có một con đường chết!

Ngược lại thừa dịp đám hắc cương kia còn chưa hoàn toàn vây lên, tranh thủ phái người cầu viện, dẫn sinh lực quân xuống, như vậy mới có thể thuận lợi giải quyết khốn cảnh trước mắt!

Đối với sự trưởng thành của Trần Tiểu Đao, Trần Mộc rất hài lòng.

Nhưng sự khó chơi của con Tướng Quân Thi Vương trước mắt này, lại cũng làm cho Trần Mộc thập phần khó chịu! "Thật đúng là đoán đúng rồi...

Tướng Quân Thi Vương này, lúc còn sống nhất định có kỳ ngộ!" Giao thủ bất quá hai chiêu, Trần Mộc liền phát giác được sự khó chơi của Tướng Quân Thi Vương, một quyền oanh ra!

Lôi quang nổ tung!

Tướng Quân Thi Vương kia như hình với bóng, hai cánh tay vừa vung liền bổ nhào lên, gần như đồng thời, Trần Mộc liền cảm giác được thân thể Tướng Quân Thi Vương này âm hàn vô cùng, còn có một cỗ hấp lực cực lớn, người bình thường nếu là đụng phải, trong nháy mắt liền sẽ bị hút đi tất cả tinh huyết trong cơ thể!

Cũng may, lôi pháp hộ thể, Tướng Quân Thi Vương không làm gì được Trần Mộc nửa phần! "Dương Ngũ Lôi, Chưởng Tâm Lôi!" Đơn thủ vừa vung, Trần Mộc một chưởng vỗ về phía Tướng Quân Thi Vương, trong lòng bàn tay Dương Lôi bạo liệt, khoảnh khắc liền tạc tán hơn nửa âm khí quanh thân Tướng Quân Thi Vương!

Lưu quang điện xạ, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh súc thế đã lâu, lại càng nhân lúc lôi quang nổ tung đồng thời, một trái một phải cùng lúc đâm vào Tướng Quân Thi Vương!

Ngay cả Trần Mộc cũng không nhìn rõ ràng, khoảnh khắc tỷ muội nhị xà Tiểu Bạch, Tiểu Thanh lướt qua, cứ như có loại lợi nhận sắc bén nào đó cắt qua, thế mà lại lưu lại hai đạo vết rách trên vai Tướng Quân Thi Vương!

Thời xưa gọi những loại thuộc về Thi Vương, đều là những

người sinh vào năm âm tháng âm giờ âm sau khi chết, một hơi không được trầm xuống, tích toản âm khí, tu luyện thành tinh.

Mà con Tướng Quân Thi Vương trước mắt này, lại là lúc còn sống có kỳ ngộ, tu luyện khá sâu, thậm chí luyện được một viên Chân Đan trong bụng!

Đến mức sau khi hắn chết, một khi tiếp xúc khí tức người sống, dễ dàng liền có thể thi biến, càng có thể bằng vào một viên Chân Đan kia để hút thực tinh huyết người sống, khôi phục nguyên khí, giống như lúc còn sống!

Vô tình liếc mắt một cái, Trần Mộc nhìn thấy dung mạo của con Tướng Quân Thi Vương này. "Không ngờ hút thực tinh huyết người sống, thế mà có thể khôi phục mấy phần?

Không hổ danh là Thi Vương!" Rõ ràng có thể thấy được, Tướng Quân Thi Vương kia vốn dĩ dung mạo khô héo, nghiễm nhiên đã khôi phục mấy phần quang nhuận huyết sắc, nếu là cho hắn hút thực thêm một ít tinh huyết người sống, khôi phục nguyên khí, e là không khác gì người thường!

Yêu tà bực này, hoặc là dùng lôi pháp cưỡng ép tru sát, hoặc là, liền dùng 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', biến nó thành của mình!

Tâm tư điện chuyển, "Âm Lôi!

Tử Tịch Lao!" Lôi pháp bạo khởi, quanh người Trần Mộc trong nháy mắt liền bắn ra vô số hắc thủy sền sệt!

Vì để đảm bảo vạn vô nhất thất, lần này Trần Mộc tiêu hao cực lớn, sắc mặt đều trắng bệch rồi.

Âm Lôi gần như là tầng tầng bao khỏa, một tầng lồng một tầng, như vậy mới có thể đánh cho Tướng Quân Thi Vương trở tay không kịp, vây khốn hắn tại chỗ!

Trở tay một cái, Huyết Cổ xuất hiện trong lòng bàn tay Trần Mộc. "Hao phí khí lực lớn như vậy..." Trần Mộc thở hổn hển, ánh mắt ngưng trọng: "Nếu không thể thu ngươi quy về mình dùng, vậy liền hủy diệt ngay tại chỗ!" Âm Lôi khống tràng, hắc thủy sền sệt tầng tầng mật bố, bọc Tướng Quân Thi Vương lại từng lớp, cứ như hàng trăm hàng ngàn sợi dây thừng đen, trói chặt lấy hắn!

Dù cho Tướng Quân Thi Vương lực đại vô cùng, lại cũng không thể tránh thoát ra được!

Đây cũng là do đặc tính của Âm Lôi. "Vô khổng bất nhập, hậu trọng hồn trọc, kỳ quỷ đa biến.

Xác thực là một chiêu khống tràng diệu thủ!" Trần Mộc sắc mặt trắng bệch, trong lòng lại là sướng khoái vô cùng.

Vừa rồi toàn lực bộc phát, thi triển ra một chiêu 'Âm Lôi - Tử Tịch Lao' này, tiêu hao cực lớn, lại cũng làm cho Trần Mộc đối với lĩnh ngộ lôi pháp tiến lên một tầng!

Ngũ Lôi Chính Pháp tăng lên LV2! "Tiếp theo, chính là Cửu Trọng Luyện Thi Pháp." Sải bước về phía trước, ánh mắt Trần Mộc nhìn chằm chằm vào mặt Tướng Quân Thi Vương, đột nhiên ra tay như điện, Huyết Cổ trộn lẫn với một đạo Dương Lôi sắc bén, lao thẳng vào trong cơ thể Tướng Quân Thi Vương!

Trong nháy mắt, Tướng Quân Thi Vương tựa như phát giác được trong cơ thể có biến, lập tức trạng nhược điên cuồng, diện mục dữ tợn, lực đạo giãy dụa bỗng dưng bạo tăng!

Thiếu chút nữa, thế mà muốn tránh thoát Âm Lôi trói buộc! "Thật là khó giải quyết..." Trần Mộc thầm than một hơi, lần nữa thôi động lôi pháp, lần này là Dương Lôi đa biến, nhanh chóng biến hóa thành từng đạo xiềng xích, hỗn tạp với Âm Lôi, trói chặt lấy thân thể Tướng Quân Thi Vương!

Âm Lôi trói buộc, Dương Lôi xiềng xích, Âm Dương Ngũ Lôi giao triền tung hoành, dùng chính là một chiêu Âm Dương Ngũ Hành chi khí, khéo sao lại bóp chết mệnh môn của Tướng Quân Thi Vương!!

Sau lưng, thành viên Thân vệ đội đến chi viện đã nhanh chóng đầu nhập vào trận chiến chém giết hắc cương kịch liệt, lập tức liền giải tỏa áp lực cho Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Sảo bọn người!

Chá Cô Sảo còn đỡ một chút, dù sao cũng từng phục dụng Đoán Thể dược tề, thể phách cường hóa không chỉ một bậc.

Tuy là hắn còn chưa tu luyện lôi pháp nhập môn, lại cũng vượt xa người thường rồi!

Trần Ngọc Lâu thì không được, so với đám trộm Tả Lĩnh, Trần Ngọc Lâu cũng coi là cao thủ giang hồ, nhưng muốn so với đám người Thân vệ đội, kia thật là kém xa! "Không được rồi, Chá Cô huynh.

Huynh đệ Thân vệ đội!

Làm phiền giúp tôi đỡ một chút!" Trần Ngọc Lâu từ phía trước rút lui về, mồm to thở hổn hển.

Mấy tên thành viên Thân vệ đội bên cạnh một lời không nói, dung mạo lạnh lùng, dường như mục tiêu bọn họ đối mặt tịnh không phải là cương thi khiến người ta kinh sợ, mà chỉ là từng con heo rừng dã thú đợi làm thịt, căn bản không đáng nhắc tới. "Trần Tổng bả đầu còn muốn suy nghĩ bao lâu nữa?" Chá Cô Sảo cũng rút lui về, thay băng đạn, châm dầu vào lửa nói: "Cơ hội gia nhập Trần gia, cũng không nhiều đâu.

Với ngộ tính của Trần Tổng bả đầu, nói không chừng trên phương diện tu luyện lôi pháp còn nhanh hơn tôi vài phần." Vừa nghe lời này, Trần Ngọc Lâu đầy mặt cười khổ: "Chá Cô huynh chớ có trêu chọc tôi.

Trần huynh cầu là lộ tuyến tinh binh, chỉ tại bồi dưỡng một đội quân vô địch, mà quần đạo Tả Lĩnh chúng tôi...

Chương 54

thực sự là không đáng nhắc tới, toàn là những mặt hàng không nhập lưu.

Thế này sao có thể lọt vào pháp nhãn của Trần huynh?" Chá Cô Sảo tâm tư thông thấu cỡ nào, bất quá hắn cũng rất rõ ràng, Trần Mộc xác thực không cần mười vạn trộm Tả Lĩnh gì đó, nhân số quá nhiều, ngưu quỷ xà thần hỗn tạp một chỗ, ngược lại là một đoàn ô yên chướng khí, không thành khí hậu.

Tinh binh chi cường, cầu chính là một cái lấy ít thắng nhiều, vô khả thất địch! "Cũng không cần toàn viên gia nhập.

Trần Tổng bả đầu cũng biết nhãn giới Trần huynh cao, cực kỳ xoi mói, đã như vậy, thì mười vạn đạo chúng Thường Thắng Sơn cứ gấp rút huấn luyện." Chá Cô Sảo cười một tiếng, khuyên nhủ: "Ngược lại là Trần Tổng bả đầu anh, cùng với Hồng Cô Nương, Côn Luân... dưới trướng anh.

Những cao thủ trong nghề như các người gia nhập Trần gia, ý nghĩa chẳng phải cũng tương đồng sao?!" Kiên nhẫn khuyên bảo, tỉ mỉ chải vuốt đầu mối, quả nhiên, Chá Cô Sảo giải khai vài câu, Trần Ngọc Lâu động lòng.

Hoặc là nói, ngay từ lúc ba người Chá Cô Sảo gia nhập Trần gia trước đó, Trần Ngọc Lâu cũng đã động lòng.

Nhưng ngại vì thân phận Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn của mình, cộng thêm hắn cũng muốn xem thử thực lực chân chính của Trần Mộc, cho nên mới năm lần bảy lượt do dự.

Mãi đến hiện tại! "Yên tâm đi, Trần Tổng bả đầu." Chá Cô Sảo liếc mắt liền nhìn thấu tâm tư Trần Ngọc Lâu, cười nói: "Chờ Trần

huynh giải quyết xong con Tướng Quân Thi Vương này, tôi sẽ thay anh nói vài câu!" "Như thế cũng tốt, vậy đa tạ Chá Cô huynh." Trần Ngọc Lâu chắp tay ôm quyền.

Hai người theo bản năng nhìn về phía Trần Mộc, liếc mắt một cái, lập tức liền nhìn thấy Âm Lôi, Dương Lôi trói chặt lấy Tướng Quân Thi Vương!

Thiên thiên ở trong Âm Dương Ngũ Lôi này, Tướng Quân Thi Vương hai mắt đỏ ngầu, loáng thoáng có thể nhìn thấy, đang có một vệt tơ hồng chạy dọc toàn thân hắn, nhanh chóng xuyên hành lưu chuyển, giống như xuyên kim dẫn tuyến vậy! "Cái này..." "Không ngờ tới, Trần huynh thế mà vây khốn được Tướng Quân Thi Vương này?!" Chá Cô Sảo chậc chậc xưng kỳ, kinh thán không thôi: "Nghĩ đến đây chính là một loại diệu dụng của Âm Dương Ngũ Lôi, thế mà có thể dùng làm phép trói buộc?

Thật là biến hóa khó lường..." Trần Ngọc Lâu mặt đầy nghi hoặc, thấp giọng hỏi: "Chá Cô huynh, sợi tơ hồng trên người Tướng Quân Thi Vương kia... lại là vật gì?" "Cái này tôi cũng không rõ." Chá Cô Sảo lắc đầu.

Hai người đang nghi hoặc, tiểu đội trưởng Thân vệ đội bên cạnh là Trần Tam Căn mặt lộ vẻ hâm mộ, chua loét nói: "Đây là Huyết Cổ nhập thể, đang luyện hóa Tướng Quân Thi Vương!" Vừa nghe lời này, mấy thành viên Thân vệ đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' phía sau sôi nổi ghé lại, người nào người nấy đều kinh thán, hâm mộ, thậm chí còn có người hít nước miếng!

Bên cạnh, Trần Ngọc Lâu nghe được nổi cả da gà toàn thân, trong lòng buồn bực: "Mấy người này ngược lại khác với bọn Tiểu Đao, toàn thân trên dưới âm khí tứ dật, giống như cương thi kia vậy.

Vì sao nhìn thấy Tướng Quân Thi Vương này, mấy người này đều

có chút thèm thuồng?

Cửu Trọng Luyện Thi Pháp lại là cái gì?

Tà pháp sao?" Nghi kỵ nảy sinh.

Trần Tiểu Đao ở phía sau chửi ầm lên: "Trần Tam Căn!

Cương thi trước mắt, lâm trận bỏ chạy, cẩn thận lão tử trực tiếp dùng gia pháp xử lý ép chết ngươi!" Trần Tam Căn đầu cũng không ngoảnh lại: "Lão tử xem Gia chủ luyện thi học tập không được sao?!

Đó chính là Tướng Quân Thi Vương!

Giáo trình sống tốt như vậy, không xem thì đáng tiếc biết bao?

Các ngươi biết Kim Quang Chú thì ráng đỡ một chút là được, liệu chừng một đám hắc mao cương thi cũng không cấu thành uy hiếp!" Hai nhóm người đấu võ mồm, động tác giết cương thi trong tay lại không hề chậm lại chút nào!

Nhóm thành viên dùng Kim Quang Chú do Trần Tiểu Đao cầm đầu, vũ khí trang bị đều là Lôi Kích Đào Mộc Kiếm, Hắc Kim Đường Đao các loại lợi khí khu hung tịch tà, cộng thêm Kim quang hộ thể chấn lui âm khí, giết cương thi không tốn chút sức lực nào!

Nhóm người còn lại thì thủ đoạn âm hiểm hơn nhiều, trong tay mỗi người đều có một thứ giống như sợi dây đỏ, dường như đang thao túng thứ gì đó công kích, thủ đoạn lại cũng lăng lệ vô cùng!

Mỗi khi ra tay, tất có cương thi bị hút khô bạo tử!

Nghe nửa ngày, lại nhìn thêm vài lần, hai người Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Sảo liếc nhìn nhau, đều có chút hiểu ra. "Trần huynh không chỉ biết Kim Quang Chú, Ngũ Lôi Chính Pháp loại đạo pháp chính khí này, thế mà còn biết chút thủ đoạn luyện thi?" "Tính ra như vậy, thì quá hung rồi!" Trần Ngọc Lâu tính toán một chút thực lực con Tướng

Quân Thi Vương kia, ngay cả Trần Mộc cũng không thể trong thời gian ngắn diệt sát nó.

Nếu có thể luyện hóa nó trở thành cương thi cho mình dùng, vậy thì là lá bài tẩy cường đại cỡ nào?! "Lại là một trợ lực lớn!" Chá Cô Sảo chuẩn xác đưa ra phán đoán của hắn.

Lời còn chưa dứt, Trần Mộc bên này lại là nâng tay khẽ nhấc, Dương Lôi xiềng xích, Âm Lôi dây đen, toàn bộ đều giống như chảy ngược lui về trong tay hắn, tiêu tán không thấy.

Mà con Tướng Quân Thi Vương kia thì thẳng tắp đứng tại chỗ!

Mãng bào hung văn màu tím lớn sớm đã bị lôi quang tạc nát, lộ ra áo giáp liên hoàn bên trong, trên người còn có mấy đạo kiếm thương.

Tóc tai bù xù, ngay chính giữa mi tâm, thình lình có một vệt hoa văn rắn màu đỏ!

Thân hình khôi ngô, không giận tự uy!

Lúc này nhìn kỹ, Tướng Quân Thi Vương này xác thực có mấy phần phong phạm đại tướng quân thời xưa, khí thế bất phàm! "Hắn là... luyện hóa thành công rồi." "Thuận lợi ngoài dự liệu, bất quá, cũng nằm trong dự tính." Trần Mộc nhướng mày, con Huyết Cổ bị hắn dùng tinh huyết liên tục tưới tắm thôi thúc kia, lúc này đã cắm rễ vào trong cơ thể Tướng Quân Thi Vương!

Huyết Cổ cùng tâm ý Trần Mộc tương thông, cũng đồng dạng là vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh.

Kết quả trực tiếp chính là, Tướng Quân Thi Vương trước mắt này...

đã bị luyện hóa thành một trong những cương thi chuyên chúc của Trần Mộc! "Đi thôi, quét sạch uy hiếp." Ánh mắt Trần Mộc nhìn về phía đám hắc mao cương thi đang dũng mãnh lao tới trong Hạp Tử

Phần, bình tĩnh ra lệnh cho Tướng Quân Thi Vương. "Thân vệ đội!

Lui lại!" Một tiếng lệnh hạ, đám người Thân vệ đội lập tức nhanh chóng rút lui về.

Hắc khí bạo khởi, Tướng Quân Thi Vương bước ra hai bước, động tác thân hình đột nhiên tăng tốc không chỉ gấp đôi, uyển chuyển như yêu phong cuộn tới, trực tiếp đâm vào trong đám cương thi!

Dưới một kích, liền có hàng loạt hắc mao cương thi bị húc bay!

Mấy con hắc mao cương thi vừa khéo đụng vào tay Tướng Quân Thi Vương, lại càng ngay cả cơ hội đào thoát cũng không có, ngạnh sinh sinh bị xé thành hai khúc!

Âm khí tứ dật!

Âm khí nồng nặc lượn lờ xung quanh, uyển chuyển như cá voi hút nước, dễ như trở bàn tay liền bị Tướng Quân Thi Vương hút cho sạch sẽ! "Gia chủ!

Âm khí của chúng tôi!" Trần Tam Căn bóp cổ tay đau xót.

Mấy thành viên Thân vệ đội xung quanh cũng lộ ra thần tình khó chịu.

Khó khăn lắm mới giết được một đống hắc mao cương thi, còn chưa kịp hấp thu âm khí trong cơ thể chúng để cường hóa bản thân, quay đi ngoảnh lại liền bị Tướng Quân Thi Vương nhặt món hời có sẵn!

Chương 55

"Lần sau đi.

Đoán chừng tên này cũng đói khát lắm rồi." Trần Mộc day day mi tâm, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Trần Tam Căn sán lại gần, nhỏ giọng nói: "Gia chủ, khi nào lại đi tìm cổ mộ có Thi Vương?

Luyện chế cho mỗi anh em chúng tôi một danh Thi Vương phòng thân, há chẳng phải vô địch?!" "Ngươi tưởng dễ dàng lắm sao?

Đổi lại là các ngươi tới luyện chế, hiện tại cặn cũng chẳng còn lại đâu!" Trần Mộc sầm mặt lại.

Mãi đến lúc này mọi người mới phát giác được, so với trước đó, Trần Mộc hiện tại rõ ràng là tiêu hao không nhẹ, sắc mặt lộ ra vẻ trắng bệch do tiêu hao quá độ. "Bất quá, Cửu Trọng Luyện Thi Pháp này ta cũng đã nghiên cứu rõ ràng rồi.

Khó nhất là tầng thứ chín này." Trần Mộc trầm tư một chút, giảng giải tại chỗ: "Thao túng Huyết Cổ, khâu này các ngươi đã phi thường thông thạo.

Điểm khó nằm ở chỗ, sau khi Huyết Cổ nhập thể, cần các ngươi tập trung tinh thần, cần tiêu hao đại lượng âm khí tu vi mới có thể hoàn thành luyện hóa cuối cùng..." Sau một phen giảng giải từ nông đến sâu, đám người Trần Tam Căn đều lộ ra thần tình đăm chiêu.

Mà cùng lúc đó, Tướng Quân Thi Vương giống như sói lạc bầy cừu, dễ như trở bàn tay liền xé nát đám hắc mao cương thi vùng dậy còn lại thành phấn vụn, khắp nơi đều là tàn chi đoạn tí, âm khí lượn lờ!

Chiến lực bực này, khiến đám người Thân vệ đội nhìn mà tắc lưỡi liên tục! "Tướng Quân Thi Vương Trúc Cơ Cảnh trung kỳ...

Nếu như nguyên khí hoàn toàn khôi phục, lại hút thực đủ lượng tinh huyết người sống, đoán chừng rất có khả năng sẽ nhất cử đột phá đến Trúc Cơ Cảnh hậu kỳ.

Đây là một lá bài vương nổ a." Trần Mộc nhìn vô cùng hài lòng, tiêu hao quá lớn, nhưng cũng đáng!

Duy nhất tệ đoan ở chỗ, Tướng Quân Thi Vương này không thể thả ra vào ban ngày, cũng là vì khí tức của nó quá mức hãi người, trái với thiên lý, một khi ban ngày hiện thân, phút chốc sẽ dẫn phát thiên tượng dị biến, chiêu lai thiên khiển sét đánh!

Bất quá chỗ tốt ở chỗ, Trần Mộc có thể thu nó vào không gian cá nhân, mang theo bên người ngược lại thập phần thuận tiện. "Đại khái là bởi vì Tướng Quân Thi Vương và Huyết Cổ đều là một loại vật chết, cho nên mới có thể thu vào không gian cá nhân?" Đang nghi hoặc, Chá Cô Sảo dẫn theo Trần Ngọc Lâu đi tới gần. "Trần huynh." Chá Cô Sảo chắp tay ôm quyền, mở miệng nói: "Vừa rồi lúc huynh đang luyện hóa con Tướng Quân Thi Vương kia, tôi và Trần Tổng bả đầu nói chuyện rất vui vẻ.

Trần Tổng bả đầu sớm muốn gia nhập Trần gia, chỉ là lo lắng đạo chúng Tả Lĩnh dưới trướng không lọt vào mắt xanh của huynh..." Bên cạnh, Trần Ngọc Lâu a a cười, phụ họa gật đầu. "Lo lắng không phải không có lý.

Đám trộm Tả Lĩnh kia tố chất không đồng đều, đích xác không phải tinh binh mà ta muốn." Trần Mộc mảy may không khách khí, một châm kiến huyết điểm ra tệ đoan lớn nhất hiện nay của Thường Thắng Sơn: Nhân số!

Lại nói, Trần gia hiện tại vừa mới đặt chân ở thành Thường Sa, tài

chính trong tay không đủ, còn đang chờ lần này trộm xong đại mộ thời Nguyên, mang về đại lượng kim ngân minh khí dùng làm vốn lưu thông.

Cung ứng cho gần mười vạn đạo chúng Thường Thắng Sơn huấn luyện?

Sợ là bán cả Trần gia đi cũng không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy! "Những điều Trần huynh nói, tôi cũng hiểu.

Nhưng huynh cũng biết, quần đạo Tả Lĩnh chúng tôi coi như là thổ phỉ lục lâm, dựa vào chính là một chữ 'Nghĩa', nếu không cũng sẽ không có quy mô như ngày nay." Trần Ngọc Lâu sắc mặt không đổi, thấp giọng nói: "Kế hoạch của Trần huynh, tôi nghĩ tôi cũng có thể đoán được một hai." "Hửm?" Trần Mộc cười một tiếng.

Trần Ngọc Lâu trầm tư một chút, mở miệng nói: "Dưới trướng Trần huynh có một đội tinh binh như thế, trước đó tôi cũng không biết, nói cách khác...

Trần huynh vừa mới chuẩn bị lập nghiệp dựng cơ đồ?

Đại mộ thời Nguyên trong Bình Sơn này, nghĩ đến cũng chỉ là dùng để Trần huynh bổ sung chút tài chính.

Đã là vừa mới dựng nghiệp, vậy thì tôi nghĩ...

Trần huynh hoặc là muốn đặt chân ở thành Thường Sa, hoặc là ở Tứ Cửu thành." "Quét sạch thế lực bản thổ trong thành, điều này đối với Trần huynh mà nói cũng không tính là khó.

Cái khó là, thế lực bên ngoài lo lót thế nào, xử lý ra sao, là thu phục hay là hợp tác, đây hẳn mới là vấn đề khó giải quyết nhất mà Trần huynh phải đối mặt hiện nay chứ?" Ba câu vài lời thốt ra.

Chá Cô Sảo bên cạnh nghe rõ ràng, trong lòng rùng mình.

Dọc đường đi này, đa phần đều bị Trần Mộc cùng Thân vệ đội dưới trướng hắn chiếm hết danh tiếng, ngược lại Trần Ngọc Lâu, Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn này lại nơi nơi rơi vào hạ phong.

Như thế lại xem nhẹ một vấn đề quan trọng, Trần Ngọc Lâu này cũng là kẻ tâm tư mẫn tuệ, giang hồ lão thành, kinh nghiệm phong phú, nếu không sao hắn có thể ngồi vững trên chiếc ghế đầu của Thường Thắng Sơn?

Nếu không trong tay hắn sao có thể nâng đỡ mấy gã trùm quân phiệt?

Phản quan Trần Mộc, sắc mặt bình tĩnh, thần tình không đổi, nhịp thở cũng không rối loạn nửa phần.

Thấy thế, Trần Ngọc Lâu trong lòng trầm xuống.

Chẳng lẽ...

đoán sai rồi? "Trần Tổng bả đầu nói những lời này, đơn giản là muốn tranh thủ thêm vài phần quyền lên tiếng ở chỗ ta, đảo cũng có thể lý giải.

Nhưng có một vấn đề, ngươi đã từng nghĩ tới chưa?" Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Tam Tương Tứ Thủy là địa bàn của ngươi, ngươi là thổ hoàng đế ở đây, nhưng nếu không có người dắt mối...

Ra khỏi mảnh đất này, ngươi lại tính là cái gì chứ?" Hai câu nói thốt ra, Trần Ngọc Lâu lập tức ngẩn ra! "Ngươi đoán không sai, những vấn đề phân tích cũng đều đoán trúng trọng điểm rồi.

Ta đích xác là muốn thu phục cỗ thế lực này của ngươi, cũng có thể hứa cho ngươi một ít đặc quyền, nhưng cái này... phải do ta nói, mà không phải ngươi mở miệng đòi hỏi ở ta.

Hiểu không?" Trần Mộc bình tĩnh đứng dậy, phủi phủi bụi đất

trên người.

Sải bước đi về phía trong mộ thất.

Trần Tiểu Đao bọn người rảo bước đuổi theo.

Được vài bước, Trần Ngọc Lâu phản ứng lại, vội vàng đuổi theo, chắp tay hành lễ: "Trần huynh!

Lần này là tôi quá mức khí ngạo, suýt chút nữa làm lỡ đại sự.

Từ hôm nay trở đi, Trần Ngọc Lâu tôi thân suất trên dưới Thường Thắng Sơn, thần phục Trần gia!" Ánh mắt quét qua trên mặt Trần Ngọc Lâu hai lần, Trần Mộc cười gật đầu, mở miệng nói: "Đã Trần Tổng bả đầu có phần tâm ý này, ta cũng không tiện không tiếp nhận, vậy cứ quyết định như thế đi.

Tiếp theo, nên để anh em Tả Lĩnh vào tràng rồi.

Sưu quát mộ thất, tấc vàng không chừa!" Đám người thân vệ đội tản ra bốn phía, vừa là để thăm dò ngôi đại mộ thời Nguyên này, vừa là để lùng sục tận gốc cái động mèo để tìm mộ phần của người xưa, không dám lơ là dù chỉ một khắc.

Lại có người lên trên điều động đám trộm cướp Tả Lĩnh xuống, vận chuyển vàng bạc minh khí.

Về phần Tướng quân Thi Vương, sớm đã bị Trần Mộc thu vào không gian cá nhân.

Chương 56

Một chiêu thần kỳ này, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Sảo thấy nhiều cũng không trách, đã trở nên chết lặng rồi. "Bia văn bích họa trong ngôi đại mộ thời Nguyên này, dường như cũng nói về chuyện trường sinh luyện đan, chỉ là tiên dược của thiên địa này, từ cổ chí kim lại có hoàng đế nào cầu được?" "Đúng là giấc mộng đẹp trường sinh!" Đi xuyên qua một đường, nhìn lướt qua bích họa trong mộ thất, Chá Cô Sảo cũng xì mũi coi thường, chẳng hề để ý.

Một đường bước vào hậu điện mộ thất, trong hậu điện rộng lớn, khắp nơi đều là tường vách vỡ vụn, còn có cái xác khô thứ hai. "Là do bị Tướng quân Thi Vương hút cạn tinh huyết toàn thân mà ra." "Cũng là mệnh số." Trần Mộc liếc nhìn một cái, liền không nói thêm gì nữa.

Khi đó nếu không phải mấy tên Tả Lĩnh kia không có não lao vào gần quan tài tử kim, thì làm gì có những phiền toái phía sau?

Thời thế, số mệnh cả thôi. "Nhắc đến Tướng quân Thi Vương này, Trần huynh." Chá Cô Sảo hồi ức lại một chút, thấp giọng nói: "Tại hạ quan sát lúc huynh cùng Tướng quân Thi Vương bác sát, thể phách dường như ngang ngửa nhau, chẳng lẽ Tướng quân Thi Vương này lúc sinh tiền cũng là người tu luyện?" "Đúng." "Hắn đã luyện ra Âm đan." Trần Mộc gật đầu, cũng không giấu giếm. "Âm đan?" Trần Ngọc Lâu mặt đầy nghi hoặc. "Thời xưa Đan đạo thịnh hành, không chỉ luyện chế Ngoại đan, cũng có một số người tu luyện chuyên môn tu luyện Nội đan." Chá Cô Sảo ở bên cạnh giải thích: "Nội đan cũng có phân chia âm dương, gọi là sinh tiền là Ô Kim đan, sau khi chết là Hấp Hồn đan." "Tướng quân Thi Vương kia bị khí huyết người sống xông vào mặt." "Âm đan mượn nhờ miệng xác chết, thấy sinh khí là hút, trước đó hai tên Tả Lĩnh kia, chính là do bị Âm đan hút sống đến

chết!" Đến cùng vẫn là Bàn Sơn đạo nhân, tuy nói Chá Cô Sảo không hiểu vẽ bùa bắt quỷ, nhưng lại thông đọc Đạo tàng, biết rõ rất nhiều bàng môn tả đạo trên thế gian này. "Thảo nào." Trần Ngọc Lâu trong lòng đã rõ.

Tử trạng của hai tên Tả Lĩnh kia rõ mồn một trước mắt.

Hút cạn hồn phách, tinh huyết sinh khí của người sống, trong nháy mắt có thể biến thành người già nua trọc đầu rụng răng, loại quỷ dị này thực sự kinh dị!

Vừa nghĩ đến đây, Trần Ngọc Lâu càng không dám xem thường thủ đoạn của Trần Mộc.

Nếu ai chọc giận Trần Mộc, hắn ném Tướng quân Thi Vương ra, chỉ sợ trong một đêm, bách tính toàn thành đều phải bị hút thành xác khô!

Đang đi, ánh mắt Chá Cô Sảo ngưng lại, hô hấp đột nhiên dồn dập vài phần: "Trần huynh!

Vật được vẽ trên bích họa này, khéo sao lại chính là Mộc Trần Châu a!" Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, có thể thấy trong bích họa ở một bên, nhân vật sống động như thật.

Càng có một bức bích họa miêu tả một hạt châu trông rất giống nhãn cầu!

Nhanh chóng xem qua một lượt, mày Chá Cô Sảo nhíu chặt: "Căn cứ theo miêu tả trong bích họa, Tướng quân Thi Vương xuất thân từ Tây Vực, cư công chí vĩ, về sau thụ mệnh đi trộm phát Tây Hạ vương lăng, tìm kiếm Mộc Trần Châu..." "Về sau mới biết được, Mộc Trần Châu lại tàng trữ tại Tây Hạ Hắc Thủy Thành, bên trong Thông Thiên Đại Phật Tự?!" Sau khi phân biệt kỹ càng, Chá Cô Sảo khó mà bình tĩnh!

Đúng là ngàn năm dễ qua, lời nguyền khó giải!

Bàn Sơn đạo nhân đời đời kiếp kiếp trộm mộ, cũng không biết vì chuyện này mà chôn vùi bao nhiêu tính mạng, nhưng trước sau ngay cả cái bóng của Mộc Trần Châu cũng không thấy nửa phần, ngược lại nhân tài điêu linh, thậm chí không quá trăm năm nữa, có khả năng sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt hương hỏa, không còn truyền thừa!

Trước mắt nhìn thấy tung tích Mộc Trần Châu, Chá Cô Sảo thực sự tâm thần dao động, khó mà áp chế kích động. "Trần huynh, Mộc Trần Châu này... liền giấu ở trong Thông Thiên Đại Phật Tự kia sao?" Chá Cô Sảo giọng nói run rẩy, thấp giọng hỏi thăm.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh lại sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Tây Hạ Hắc Thủy Thành, nghe nói những năm đầu đã hủy hoại trong chiến hỏa." "Nếu không có Mạc Kim Giáo Úy tinh thông Thiên Tinh Phong Thủy bí thuật đi cùng, e rằng..." Thiên Tinh Phong Thủy bí thuật?

Trần Ngọc Lâu ngẩn ra một chút, vị Trần Mộc bên cạnh này, không phải khéo sao lại thâm am đạo này ư? "Không cần nghĩ nữa, manh mối này là giả." "Bất quá dưới đáy Thông Thiên Đại Phật Tự kia, ngược lại tàng trữ rất nhiều vàng bạc minh khí, là một món hoành tài không nhỏ." Trần Mộc cười lắc đầu.

Thấy Chá Cô Sảo mặt đầy nghi hoặc, Trần Mộc kiên nhẫn mở miệng: "Ta có thể nói cho ngươi biết Mộc Trần Châu ở đâu, nó nằm trong mộ Hiến Vương Điền Nam ở Cổ Điền." "Sự hung hiểm của mộ Hiến Vương Điền Nam... còn hung hiểm hơn Bình Sơn gấp mười lần!" "Dựa vào chút bản lĩnh mèo cào hiện tại của các ngươi, liệu có thể đắc thủ?" Mộ Hiến Vương Điền Nam, còn hung hiểm hơn Bình Sơn gấp mười?!

Dù trong lòng Chá Cô Sảo đã có dự tính, nhưng thật sự nghe Trần

Mộc bình tĩnh nói ra, vẫn khó tránh khỏi kinh hãi, thoáng cái đã nguội lạnh hơn nửa! "Đừng nói đắc thủ, sợ là tìm được cũng cực khó." Trần Ngọc Lâu liên tục xua tay, cười khổ nói: "Lần này nếu không phải có Trần huynh suất lĩnh, chỉ sợ bọn ta muốn đào quật ngôi đại mộ thời Nguyên này, đều phải tổn thất không biết bao nhiêu nhân thủ." "Chỉ riêng con rết sáu cánh tinh kia, đã là cái ngưỡng cửa không qua được!" Chá Cô Sảo trầm mặc không nói, thần sắc ảm đạm. "Đi thôi." "Mộ Hiến Vương Điền Nam thì thôi, chờ thêm một thời gian nữa, đợi thực lực các ngươi đều tăng lên rồi, lại đi trộm nó cũng không muộn." "Mộc Trần Châu kia cũng sẽ không mọc chân chạy mất, hoảng cái gì?" Trần Mộc xua tay, cất bước rời khỏi mộ thất.

Tiền điện, hậu điện mộ thất, vàng bạc minh khí tán loạn ra ngoài không ít.

Có một số kiện lớn trong lúc rơi xuống va chạm, toàn bộ đều thành mảnh vỡ, nhưng cũng có những kiện nhỏ được bảo lưu tương đối hoàn chỉnh.

Cho dù quần đạo Tả Lĩnh toàn viên khai động, cũng phải tốn một khoảng thời gian mới có thể dọn sạch ngôi đại mộ thời Nguyên này!

Rất nhanh, Trần Mộc, toàn bộ thân vệ đội, Chá Cô Sảo, Trần Ngọc Lâu, tất cả đều rút khỏi mộ thất.

Hơn hai trăm người của Tả Lĩnh bắt đầu công tác vơ vét.

Trở lại bên ngoài, sắc trời đã gần chạng vạng tối, Phượng Minh Nộ Tình Kê đang đứng trên quan tài tử kim, cao ngạo ngẩng đầu gà, một thân lông vũ màu đỏ, sắc trạch dường như lại đậm thêm vài phần. "Nó làm sao vậy?" Trần Mộc thuận tay đưa áo khoác cho Hoa Linh. "Mổ chết Hắc Tỳ Bà tinh, nuốt một hạt châu đen thui." "Đắc ý cả nửa ngày rồi!" Hoa Linh trong ngực ôm áo khoác, cẩn thận từng li từng tí phủi bụi đất trên người Trần Mộc.

Doanh trại tạm thời đã di dời đến bên này, so sánh ra, vàng bạc minh khí thu hoạch được trong đại điện đạo quán chỉ có thể tính là món nhỏ, những thứ trong đại mộ thời Nguyên này mới là món lớn!

Sợ là một ngày một đêm cũng chưa chắc vơ vét sạch sẽ.

Hiếm khi có cơ hội nghỉ ngơi một lát, đoan tọa bên bàn trà, Hoa Linh bưng trà rót nước, một chút chuyện nhỏ cũng làm đến say sưa ngon lành. "Đoán thể dược tề uống hết chưa?

Cảm giác thế nào?" Trần Mộc uống một ngụm trà, khẽ hỏi.

Hoa Linh xoa xoa gò má, huy động cánh tay trắng nõn như ngó sen của nàng: "Cảm giác cũng không tệ lắm, Mộc ca, có thể cảm giác được thân thể biến hóa không nhỏ đâu!" "Vậy là tốt." Trần Mộc gật đầu.

Cánh tay nhỏ trắng nõn cứ quơ qua quơ lại trước mắt, luôn cảm giác không ăn thì không thống khoái. "Đã dùng qua Đoán thể dược tề, tưởng rằng cường độ thân thể của muội tử này hẳn cũng đã tăng lên rất nhiều, chắc không đến mức lúc giải tỏa kỹ năng mới thì ngất đi đâu nhỉ?" "Có thể thử khai phát một chút." Tâm niệm vừa động, Trần Mộc nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Linh, tựa như véo một trái đào mật chín mọng.

Hoa Linh cúi đầu không nói, đôi mắt to ngập nước chớp chớp vài cái, lại thế nào cũng không dám ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Trần Mộc.

Bầu không khí kiều diễm kéo dài chưa đến mười giây, lập tức bị tiếng ồn ào từ xa phá vỡ. "Đại sự không ổn rồi!" "Trong khe núi phía trước lao ra một con mãng xà đen!

Một miếng liền nuốt chửng hai người!" "Mau chuẩn bị Bác Long trận!" "Mẹ nó trong tay các ngươi cũng không phải không có hàng

nóng, hoảng hốt như vậy còn ra thể thống gì?" "Đầu con mãng xà đen này to như cái thùng nước, đối phó thế nào?!" "Các huynh đệ thử rồi, súng bắn không được, căn bản không có cơ hội!" "Mau chóng thông báo Mộc gia!

Thông báo Tổng bả đầu!" Một đám đạo chúng Tả Lĩnh thần sắc kinh hoảng, đang cuống quýt chạy trốn về phía này.

Cách đó không xa ẩn ước có thể thấy, đang có một con mãng xà đen thân hình to lớn du tẩu tới, đúng như một tên đạo chúng Tả Lĩnh nói, đầu mãng xà to như thùng nước, thân eo thô tráng, một thân vảy rắn cứng như kim sắt!

Loại cự mãng này, ngay cả cây cổ thụ trăm năm cũng có thể dễ dàng quấn gãy, nhổ tận gốc.

Khẩu kính súng pháo tầm thường quá nhỏ, cũng rất khó có thể nháy mắt đánh giết nó!

Mà nếu không thể một kích đắc thủ, bị thương thế tất cuồng tính đại phát, bạo khởi thương nhân!

Chương 57

"Tê tê ~~" "Tê tê ~~" Ngay lúc Trần Mộc quan sát, hai con rắn Tiểu Bạch, Tiểu Thanh phân biệt trườn về phía trước, rơi vào trong lòng bàn tay Trần Mộc. "Các ngươi muốn đi?" "Cũng được." Trần Mộc gật đầu, khẽ nói: "Mãng châu của hắc mãng này đối với các ngươi mà nói, cũng là vật đại bổ để tăng thực lực, đi thôi." Thuận tay điểm nhẹ, hai đạo Dương Lôi mảnh như sợi tóc rơi vào trên người hai con rắn Tiểu Bạch, Tiểu Thanh.

Lôi quang không lớn, cũng không kịch liệt lắm.

Nhưng có thể trong thời gian ngắn, kích phát ra tiềm lực thân thể của Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, khiến chúng cường hóa đến một loại phong trị nào đó!

Vút!

Vút!

Hai đạo lưu quang xanh trắng, bắn ra như điện!

Phượng Minh Nộ Tình Kê cũng gáy vang một tiếng, nó ngược lại không tham luyến mãng châu trong cơ thể con hắc mãng kia, chỉ là thanh viện một tiếng. "Cố mà tiêu hóa thu hoạch của chính ngươi đi." Trần Mộc nhìn Phượng Minh Nộ Tình Kê một cái, trước đó con Hắc Tỳ Bà tinh kia cũng là độc vật chí mạng, bọ cạp đực là độc tính mãnh liệt nhất, năm rộng tháng dài, trong cơ thể cũng sẽ hình thành thứ tương tự như độc châu.

Thứ này đối với người mà nói là kịch độc.

Nhưng đối với Phượng Minh Nộ Tình Kê, lại là một vị thuốc bổ! "Mộc ca, hai con rắn nhỏ kia..." "Chính là dị thú trong tay anh sao?

Cùng với con Phượng Minh Nộ Tình Kê này, là thu phục cùng một lúc?" Hoa Linh ném tới ánh mắt tò mò.

Trần Mộc khẽ gật đầu, như có điều suy nghĩ nói: "Nói như vậy, về sau cũng có thể kiếm cho em một hai con kỳ trân dị thú dùng để phòng thân." "Đáng tiếc đạo 'Dị thú hồn khế' này trong tay anh, không thể chuyển cho em dùng." Hoa Linh không nghe hiểu 'Dị thú hồn khế', nhưng lại rất hiểu ý tứ trong lời nói của Trần Mộc, tức thì liền cảm giác có một tia ngọt ngào tan ra trong miệng, giống như ăn mật đường. "Toàn bộ lui ra!" "Chớ có ngộ thương song xà của Mộc gia!" "Đều mẹ nó mù hết rồi hả?

Không thấy đó là hai con rắn nhỏ trong tay Mộc gia sao?

Thật sự làm bọn nó bị thương, một trăm cái đầu các ngươi đều không đủ đền!" "Mau chóng lui lại!" "Hai con rắn nhỏ này sao lại hung mãnh thế?

Một cái liền rạch xuyên vảy của con hắc mãng này, còn dễ dùng hơn cả súng!" "Mau cử thêm nhân thủ, mang toàn bộ đồ vật phát hiện trong động hắc mãng kia qua đây, đưa cho Mộc gia xem qua!" Chiến trường phía trước đại hô tiểu khiếu.

Một đám đạo chúng Tả Lĩnh tuy bản sự không tốt, nhưng nhãn lực vẫn phải có.

Tỷ muội rắn Tiểu Bạch, Tiểu Thanh này, bọn họ thường xuyên thấy cuộn mình trên người Trần Mộc, trườn bò qua lại, quen thuộc vô cùng, tự nhiên cũng có không ít đạo chúng Tả Lĩnh nhìn ở trong mắt, ghi ở trong lòng.

Trước mắt, nhìn thấy hai con rắn Tiểu Bạch, Tiểu Thanh xuất kích, một đám đạo chúng Tả Lĩnh tự nhiên không dám nổ súng xạ kích nữa, chỉ sợ ngộ thương! "Tu vi lại tinh tiến thêm một chút..." Trần Mộc ở phía xa nhìn chân thiết.

Một trắng, một xanh, hai đạo lưu quang cứ như lưỡi dao sắc bén tách mở mây mù, dễ như trở bàn tay, liền lưu lại trên người hắc mãng kia mấy đạo vết thương!

Thiên thiên hắc mãng thể hình to lớn, đau đớn điên cuồng, lại sống chết không thể nào bắt được nửa phần hai con rắn Bạch Thanh!

Cứ như vậy tới lui, chưa đến ba phút, con hắc mãng to như rồng đen kia ầm ầm ngã xuống đất, bất động, triệt để mất đi sinh tức.

Trên thân thể to lớn, toàn là những vết rạch toác như lá liễu, một đạo nối tiếp một đạo, khiến cho toàn thân hắc mãng trên dưới đều trở nên ngàn thương trăm lỗ, máu chảy như suối!

Không bao lâu, hai con rắn Tiểu Bạch, Tiểu Thanh nâng một viên mãng châu to bằng nắm đấm, trở lại bên cạnh Trần Mộc. "Phẩm tướng không tệ a!" Hoa Linh liếc nhìn viên mãng châu này, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Đen nhánh tỏa sáng, thiết nghĩ con hắc mãng này cũng sống ở Bình Sơn được rất nhiều năm rồi." Chưa đợi nàng nói xong một câu, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh đã cuộn lấy mãng châu, chui vào trong áo khoác của Trần Mộc.

Hoa Linh: "..." "Là sợ em tranh với bọn nó." Trần Mộc giải thích: "Viên mãng châu này là hai tỷ muội nó đoạt được, tự nhiên cũng coi là chiến lợi phẩm của bọn nó, không gì đáng trách." Hoa Linh chống cằm thở dài một hơi: "Em cũng đâu có muốn lấy...

Nhìn một chút cũng không được sao?" Trần Mộc không tiếp lời.

Một bên là Hoa Linh, một bên là Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, nói toạc ra đều là người bên gối của mình sau này, giúp ai nói chuyện cũng không thích hợp.

Bên kia, thấy Tiểu Bạch, Tiểu Thanh lấy mãng châu độn tẩu, quần đạo Tả Lĩnh mới dám tiến lên, đem hắc mãng kia chia năm xẻ bảy, lột

da bóc vảy, lại lấy não tủy xương rắn các loại.

Không bao lâu, mười mấy tên đạo chúng Tả Lĩnh khiêng từng rương từng rương sách cổ Đạo tàng, đưa đến trước bàn trà của Trần Mộc đặt xuống. "Mộc gia!" "Những thứ này đều là bọn tôi phát hiện trong động của con hắc mãng kia, Tổng bả đầu nói đó là một cái tàng kinh động, ngược lại không phát hiện vàng bạc bảo ngọc gì!" Người cầm đầu là Hoa Mã Quải, nói chuyện kín kẽ không một lỗ hổng. "Những sách cổ Đạo tàng này bọn tôi cũng xem không hiểu, dứt khoát đưa toàn bộ đến cho Mộc gia ngài, ngoài ra, còn có một cái hộp gỗ đàn hương nhỏ... có chút kỳ lạ." Vừa nói, Hoa Mã Quải lấy ra một cái hộp gỗ đàn hương tinh xảo, nhẹ nhàng đặt lên bàn trà. "Có lòng rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu, thuận tay mở ra.

Hộp gỗ đàn hương tinh xảo vô cùng, bên ngoài thêu hoa văn chỉ vàng, rất là kỳ đặc.

Bên trong, lại chỉ có một con đồng nhân (người đồng) nhỏ xíu, con đồng nhân này toàn thân xanh biếc, diện mục thể hình đều là hồn nhiên ngưng trọng, duy chỉ có phần đôi mắt trống rỗng, không biết đi đâu. "Loại cổ vật này, lão đại nói chỉ có Mộc gia ngài mới có thể nhìn thấu một hai." Hoa Mã Quải cung kính hành lễ, mở miệng nói: "Nếu không có chuyện gì phân phó, Mộc gia, vậy bọn tôi đi làm việc trước đây?" "Ừ, đi đi." Trần Mộc gật đầu.

Đồng nhân vẫn đặt trong hộp, Trần Mộc không có đưa tay đi chạm vào.

Trực giác nói cho hắn biết, con đồng nhân không mắt này, liên quan rất lớn.

Tùy tiện không thể xúc động! "Mộc ca, đồng nhân này là cổ vật gì vậy?" Hoa Linh tò mò nhìn hai lần, nhưng cũng không dám đưa tay chạm đến. "Là cổ vật." "Có chút quen thuộc..." Hơi ấn ấn mi tâm,

Trần Mộc trầm hạ tâm tư tỉ mỉ hồi ức.

Bỗng nhiên linh quang lóe lên! "Vô nhãn đồng phù?!" "Bốn cái vô nhãn đồng phù, cộng thêm một cái Tần Vương Chiếu Cốt Kính, đúng rồi!" Trần Mộc nhớ ra huyền cơ ám tàng trong đồng phù này.

Bốn cái vô nhãn đồng phù, phân biệt là Đồng Nhân, Đồng Quỷ, Đồng Ngư, Đồng Long, đây là bốn cái quái phù, cũng là vật dùng để chiêm bốc thời xưa.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính, chính là Quy Khư Quái Kính! "Quy Khư Quái Kính được khảm trên một cái đỉnh đồng, đỉnh này gọi là Quy Khư Đỉnh, là do Hận Thiên thị thời cổ đại dùng lửa rồng trên biển trui luyện mà thành." "Đây chính là một loại...

Thần khí!" Tâm tư vừa động, Trần Mộc chợt nâng tay một cái, Tướng quân Thi Vương bằng không hiện thân, khoanh tay đứng ở bên người Trần Mộc!

Một thân âm khí lượn lờ, cao lớn khôi ngô, cảm giác áp bách cực lớn!

Hoa Linh bên cạnh giật nảy mình, hoàn toàn không ngờ tới tôn Tướng quân Thi Vương kia, lại đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt! "Không sao." Trần Mộc ấn xuống bàn tay nhỏ của Hoa Linh, lắc đầu.

Quay đầu nhìn về phía Tướng quân Thi Vương, đai lưng vàng khảm ngọc bên hông kia cực kỳ bắt mắt. "Quả nhiên ở chỗ này!" Trần Mộc ánh mắt rùng mình, trong miệng thú ngọc chất của đai lưng vàng này, thình lình khảm nạm một cái đồng quỷ phù mù mắt!

Chương 58

Tứ phù nhất kính, liên quan cực lớn.

Dù là Trần Mộc cũng không thể không cẩn thận ứng đối, huống hồ, đồng phù này nhất định là cổ vật từ ba đời trở lên, hiếm thấy vô cùng! "Một cái đồng quỷ phù." "Như vậy, Nhân, Quỷ nhị phù đã gom đủ, còn khiếm khuyết Ngư, Long nhị phù." "Nếu ta nhớ không lầm..." Trần Mộc thuận tay gỡ xuống vô nhãn quỷ phù trong đai lưng vàng khảm ngọc, thấp giọng nói: "Vô nhãn long phù ở một dải Đông Bắc, mộ Hoàng Bì Tử." "Vô nhãn ngư phù, thì ở trên Quy Khư Quái Kính, chưa từng di động." Nghe Trần Mộc ở nơi này lẩm bẩm một mình, Hoa Linh cũng không dám lên tiếng quấy rầy, uống từng ngụm trà nhỏ, ánh mắt lại di chuyển qua lại trên người Tướng quân Thi Vương kia, tò mò không thôi.

Đi theo Chá Cô Sảo đi nam xông bắc, Hoa Linh tuổi tác tuy nhỏ, nhưng cũng từng thấy qua vô số trân bảo dị vật, trước mắt lại thế nào cũng nhìn không ra lai lịch của vô nhãn nhân phù, vô nhãn quỷ phù này.

Thuận tay lấy xuống vô nhãn quỷ phù, Trần Mộc đem nó bỏ vào trong hộp gỗ đàn hương nhỏ, đặt cùng một chỗ với vô nhãn nhân phù.

Vô nhãn quỷ phù cũng là một mảnh xanh mượt, chất địa thanh đồng, đúc ra hình dạng ác quỷ xõa tóc, ác quỷ không mắt.

Hai cái đồng phù đặt cùng một chỗ, liếc mắt liền có thể nhìn ra, đây vốn là cùng một bộ! "Hai thứ đồ này đến tay ta, chẳng lẽ là đang chỉ dẫn cái gì?" "Vô nhãn long phù, tại địa đải Đông Bắc mộ Hoàng Bì Tử; Vô nhãn nhân phù, quỷ phù, thì là ở trong Tương Tây Bình Sơn này." "Quy Khư Quái Kính thì ở Nam Hải Quy Khư." Ngón tay Trần

Mộc nhẹ nhàng gõ mặt bàn, ánh mắt thâm thúy.

Hồi lâu sau, thấy Trần Mộc đưa tay đóng hộp gỗ đàn hương lại, thu vào.

Hoa Linh lúc này mới cẩn thận từng li từng tí mở miệng, khẽ hỏi: "Mộc ca, em nghe anh nói đây là vô nhãn đồng phù, còn có cái gì Quy Khư Quái Kính?

Đây là khí cụ chiêm bốc?" "Đúng." "Bất quá anh cũng không thể xác định, trước mắt bộ khí cụ chiêm bốc này có tác dụng gì." Trần Mộc cười một tiếng.

Đây ngược lại là lời nói thật, hắn không cách nào xác nhận.

Quỷ mới biết trong cái đại thế giới dung hợp này, tứ phù nhất kính, toàn bộ gom đủ đặt cùng một chỗ, sẽ xuất hiện phản ứng kỳ diệu quỷ dị gì?!

Trần Mộc còn nhớ rõ, trong nguyên tác vô nhãn long phù từng bị Lão Dương Bì mang vào trong mộ, mưu toan thi giải thăng tiên, lại bị thiên lôi trực tiếp đánh thành tro bụi!

Ai biết tứ phù nhất kính trong thế giới này lại có công hiệu gì?

Bất quá có thể khẳng định là, tứ phù nhất kính này khẳng định là trân bảo thần khí hiếm có trong thế giới này, toàn bộ thu thập lại, không chừng cũng có thể phái thượng đại dụng tràng! "Thời kỳ Tây Chu, Hận Thiên thị tiến cống một cái đỉnh đồng, một mặt của đỉnh đồng chính là Quy Khư Quái Kính khảm nạm hoàn chỉnh bốn cái quái phù." "A, nhớ ra rồi!" Trần Mộc bừng tỉnh đại ngộ, Hoa Linh bên cạnh mặt đầy nghi hoặc, mười phần khó hiểu. "Tiểu Đao!" Trần Mộc đột nhiên mở miệng, không đến vài giây, Trần Tiểu Đao chạy chậm đến gần, trong tay còn cầm cái đùi gà nướng: "Việc gì vậy, gia chủ?" "Ngươi còn nhớ dưới Vô Lượng điện, cái đỉnh đồng trong giếng

luyện đan kia không?" "Nhớ kỹ." Trần Tiểu Đao gật đầu. "Đi hỏi một chút, cái đỉnh đồng này phải chăng còn ở chỗ cũ?" Trần Mộc xua tay, Trần Tiểu Đao cuống quýt đi, không đến vài phút liền bay nhanh trở về, mở miệng nói: "Vẫn còn tại chỗ, gia chủ.

Tôn đỉnh đồng kia quá mức nặng nề, rất khó có thể mang đi." "Hơn nữa nghe nói trên đỉnh đồng này điêu khắc đồ dạng ác quỷ, cho nên cũng không có mấy người đi chạm vào nó." "Có việc sao gia chủ?

Có muốn tôi đem mấy huynh đệ, đi mang nó ra không?" Còn ở tại chỗ chưa động!

Trần Mộc trong lòng nhất định, đứng dậy lắc đầu: "Ngươi tiếp tục đi ăn cơm đi, không cần quản bọn ta." "Vậy được, gia chủ, có việc ngài phân phó." Trần Tiểu Đao nói xong, chạy chậm lại trở về ăn cơm.

Uống cạn chén trà tàn, Trần Mộc nhìn Hoa Linh một cái, mở miệng nói: "Cùng anh đi lại đại điện đạo quán một chuyến?" "Là vì cái đỉnh đồng kia?" Tâm tư Hoa Linh nhạy bén, bừng tỉnh nói: "Đã hiểu, Mộc ca, ý anh là cái đỉnh đồng khảm nạm Quy Khư Quái Kính, chính là cái trong giếng đan kia?" "Đúng." Trần Mộc khoác áo khoác lên.

Mang theo Hoa Linh, nhanh chóng biến mất tại chỗ sâu trong rừng cây.

Hận Thiên thị chi tộc di dân Nam Hải này, trui luyện ra Quy Khư Đỉnh, Quy Khư Quái Kính, dùng toàn là lửa rồng trên biển, không khí thao thiên!

Gom đủ tứ phù nhất kính?

Nguyên bản Trần Mộc là nghĩ như vậy, nhưng trước mắt tòa Quy Khư Đỉnh kia đang yên lặng đặt trong giếng đan, nói gì thì nói, Trần Mộc cũng sẽ không để loại thần khí này chạy khỏi tay mình! "Gia chủ

đi làm gì rồi?" "Sao đi gấp thế?

Cơm cũng không ăn?

Còn mang theo Hoa Linh sư muội đi cùng nữa?" Trần Tam Căn nhìn bóng lưng Trần Mộc, sau đó buồn bực nhìn về phía Trần Tiểu Đao. "Vậy ngươi đừng quản nữa, quản nhiều thế làm gì?" Trần Tiểu Đao uống ngụm rượu, lại gặm một miếng đùi gà: "Đúng rồi tôi nhắc nhở cậu, cậu cũng đừng có suốt ngày Hoa Linh sư muội, Hoa Linh sư muội, đó là để cậu gọi sao?" "Theo tôi thấy a..." "Hừ hừ, lần này sau khi trở về, chúng ta có khả năng là muốn có thêm một gia chủ phu nhân rồi!" Cái này, xung quanh lập tức có thêm mấy đôi tai bát quái. "Cậu mẹ nó nhỏ giọng chút!" "Bên kia Chá Cô huynh cũng đang ăn cơm đấy, lời này cậu để Chá Cô huynh nghe được, trong lòng phải khó chịu thế nào a?" "Nhắc tới cũng là...

Chá Cô huynh và Lão Dương Nhân, ngược lại giống như là quà tặng kèm sau khi gia chủ mời Hoa Linh." "Quá đáng rồi a, lời này để Chá Cô ca nghe được thì khó chịu biết bao?

Đúng không Chá Cô ca!" "Các cậu cũng quá độc mồm rồi!" "Cậu để ý chút đi!

Coi thường ai thế?" "Cũng đừng coi thường Chá Cô huynh, tôi tận mắt thấy rồi, một chiêu súng pháp kia của hắn đúng là bách bộ xuyên dương, tuyệt luôn!

Muốn tôi nói súng pháp này, Trần gia cũng tìm không ra người thứ hai!" Mấy người nhỏ giọng bát quái, nói thầm không ngừng.

Trần Tam Căn thì thở ngắn than dài, lông mày nhíu thành cục: "Các cậu đi theo gia chủ học Kim Quang Chú, đó mẹ nó đúng là con ruột!" "Đám chúng tôi tu luyện Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, ngược lại giống như là con ghẻ rồi..." "Nói bậy nói bạ sự thật gì thế!" Trần Tiểu Đao cười một tiếng.

Bên cạnh, Phượng Minh Nộ Tình Kê u buồn thò qua một cái đầu gà, ánh mắt nhìn chằm chằm đùi gà trong tay Trần Tiểu Đao, hung quang tất lộ. "Ây ây, Khôn ca dễ thương lượng!" "Tôi không ăn nữa còn không được sao?

Ném đây ném đây!" Trần Tiểu Đao liên tục bồi cười, trực tiếp ném đi đùi gà trong tay.

Nghiêng người sang, Trần Tiểu Đao lúc này mới nhỏ giọng nói: "Cậu yên tâm, cậu thấy gia chủ bạc đãi chúng ta lúc nào chưa?

Chỉ cần chúng ta chịu nỗ lực, chịu cầu tiến!" "Theo tôi thấy a, gia chủ đã tìm được mục tiêu cho các cậu rồi, chỉ chờ thời cơ chín muồi!" "Nói cũng đúng." Trần Tam Căn như có điều suy nghĩ, bắt đầu cân nhắc mục tiêu luyện thi. ... ...

Nguyên bản dựa theo thể phách tốc độ của Trần Mộc, muốn trở lại đại điện đạo quán, lại vào lại Vô Lượng điện, tiến vào giếng đan, căn bản tốn không bao nhiêu thời gian, thậm chí không có gì tiêu hao thể lực.

Chỉ bất quá, phải hơi chiếu cố Hoa Linh một chút.

Tiểu cô nương tuổi vừa mười tám, đang độ tuổi mộng mơ, cộng thêm quanh năm đi theo Chá Cô Sảo trộm mộ đổ đấu đi nam xông bắc, tìm kiếm Mộc Trần Châu, kiến thức nàng hiểu rõ nhất, cũng chỉ là các loại dược thảo y lý.

Đi xuyên suốt một đường, không tốn bao nhiêu công sức, Trần Mộc liền từ miệng Hoa Linh moi được không ít tin tức, tự nhiên, cũng dễ như trở bàn tay nắm giữ tính tình tiểu cô nương này. "Sau khi trở về sẽ dẫn em đi mua thêm mấy bộ quần áo mới." "Quanh năm hành tẩu giang hồ, em cũng chịu khổ không ít." Trần Mộc nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Hoa Linh, dẫn nàng tiến vào đại điện đạo quán.

Hoa Linh 'Vâng vâng' gật đầu, ngoan ngoãn cực kỳ.

Cũng không phải là nói, chưa từng thấy qua.

Mà là, Bàn Sơn đạo nhân hành tẩu giang hồ, căn bản không có tâm tư đi để ý ăn mặc ngủ nghỉ, hết thảy đều là làm giản lược, tính mục đích rõ ràng!

Lại nói, thế đạo hiện nay, với dung mạo đáng yêu thanh thuần bực này của Hoa Linh, nếu lại phối thêm một số quần áo thịnh hành, đến lúc đó dẫn tới khả năng cũng không chỉ là một hai ánh mắt đơn giản như vậy!

Bàn Sơn đạo nhân hành sự ẩn bí, thế đơn lực bạc.

Đơn đấu tự nhiên không sợ ai, nếu thật đối đầu với mấy trăm quân phiệt bộ đội, sợ là lấy mạng đổi mạng, cũng chưa chắc có thể thuận lợi thoát thân.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, dứt khoát từ trước đến nay, Hoa Linh luôn là ăn mặc kiểu đạo bào.

Chương 59

Che khuất dáng người, cũng bớt đi phiền toái.

Trong đại điện đạo quán, một mảnh tĩnh mịch, hắc ám bao trùm, khắp nơi bừa bộn!

Tứ xứ đều có dấu vết sụp đổ, từng tảng đá lớn từ trong lòng núi rơi xuống, đập vỡ không biết bao nhiêu lầu các điện vũ! "Bình Sơn sau khi sụp đổ, cái đạo động này thế mà còn lưu tồn lại, thực thuộc hiếm thấy." Trần Mộc nhìn thoáng qua đạo động, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Hoa Linh bên cạnh, theo bản năng dựa vào người Trần Mộc, có chút bất an.

Nguyên bản trong đại điện đạo quán, còn có rất nhiều nến trường sinh, đèn lưu ly bát bảo các loại khí cụ, dùng để chiếu sáng, duy trì khí thế toàn bộ đại điện đạo quán.

Hiện bây giờ...

Đạo chúng Tả Lĩnh đi qua chỗ nào, quả thực có thể nói là châu chấu đá xe, da đất đều muốn lột đi ba lớp!

Giống như những thứ dùng để chiếu sáng như đèn lưu ly bát bảo kia, đợt cuối cùng đạo chúng Tả Lĩnh rời đi, cũng liền mang đi toàn bộ. "Không sao." Trần Mộc ôm lấy vai Hoa Linh, cất bước về phía trước.

Không tốn bao nhiêu công sức, hai người liền xuyên qua đến Vô Lượng điện, may mắn là, sự sụp đổ của Bình Sơn cũng không làm tổn thương Vô Lượng điện, cũng không làm hại giếng đan.

Sau khi nhảy xuống giếng đan, Trần Mộc liếc mắt liền thấy được

tôn Quy Khư Đỉnh kia, sải bước tiến lên, móc ra một cái đèn pin ấn sáng, tỉ mỉ xem xét. "Mộc ca, đây chính là tôn Quy Khư Đỉnh anh nói sao?" "A!" Hoa Linh nhìn một vòng, nhỏ giọng nói: "Chỗ thiếu hụt lưu lại ở chỗ này, nhìn qua xác thực giống như là một mặt đồng kính!" "Vậy thì đúng rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Tôn Quy Khư Đỉnh trước mặt này, trước đó Trần Mộc cũng không chú ý, hiện tại sau khi quan sát kỹ, mới phát hiện mấy phần đầu mối.

Tôn Quy Khư Đỉnh này, thông thể trên dưới, gỉ đồng lốm đốm, ẩn ước có thể thấy phía trên khắc rõ rất nhiều minh văn điểu thú, càng có một số dị hình mặt quỷ kỳ quái, toàn thể nhìn qua hình tựa lò luyện đan, nhưng lại có chút kỳ đặc. "Đúng rồi." "Trước đó bọn em rời đi hơi muộn, là phát hiện lệnh bài chữ vàng của Quan Sơn Thái Bảo ở đâu?" Trần Mộc thấp giọng hỏi, trong lúc giơ tay, tôn Quy Khư Đỉnh này trực tiếp bị Trần Mộc thu vào trong không gian cá nhân.

Trước mắt tuy không biết Quy Khư Đỉnh có tác dụng gì, nhưng nghĩ đến, hẳn là không chỉ đơn giản là luyện đan như vậy. "Ở bên kia, chính là trong một cái hang nhỏ sâu trong giếng đan này." "Bất quá thi thể Quan Sơn Thái Bảo bên trong... hẳn là đã bị đạo chúng Tả Lĩnh lôi ra ngoài thiêu sạch sẽ rồi." Hoa Linh thuận tay chỉ một phương hướng. "Đi, đi xem một chút." Trần Mộc không chút do dự, cất bước về phía trước.

Hoa Linh hơi có nghi hoặc, nhưng vẫn thành thật đi theo.

Chuyển qua hai khúc cua, vách đá phía trước ám tàng càn khôn, nghiễm nhiên bên trong giấu một cái hang cực nhỏ.

Bên trong còn có một cây quế thụ bằng đá, chỉ bất quá, vàng ngọc khảm nạm trên cây quế thụ này đều đã bị đạo chúng Tả Lĩnh đào ra, lộ ra lồi lõm, cực kỳ khó coi.

Nơi này ngược lại là một bãi đất vô cùng thích hợp.

Ánh sáng không đủ, mà cái hang nhỏ này cũng không tính là lớn, chỉ có mười mấy mét vuông, lại là một nơi vô cùng dễ dàng tụ long thanh âm.

Trước đó đám người thân vệ đội, chính là tại địa phương này, phát hiện thi thể tên Quan Sơn Thái Bảo kia!

Tự nhiên, lệnh bài chữ vàng của Quan Sơn Thái Bảo cũng là từ nơi này tới tay.

Hiện tại khối lệnh bài chữ vàng này đang yên lặng đặt trong không gian cá nhân của Trần Mộc, mà nếu không phải vì tôn Quy Khư Đỉnh kia, Trần Mộc cũng sẽ không tới đại điện đạo quán một chuyến nữa, càng sẽ không tới trong giếng đan này. "Ừm, vị trí không tệ." Trần Mộc cười xoa xoa tóc Hoa Linh. "Mộc ca?" "Nơi này có chỗ nào đặc thù sao?" Hoa Linh đầy đầu nghi hoặc, có chút khó hiểu. "Lát nữa em sẽ hiểu." Thanh âm đạm mạc, tầm mắt sáng rực quét tới, lập tức liền khiến Hoa Linh cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng nổi lên một rạng mây hồng, may mà xung quanh ánh sáng không đủ, khiến người ta nhìn không chân thiết.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đến về sau, Hoa Linh đã tính không rõ thời gian nữa.

Cây quế thụ bằng đá kia, vốn dĩ đã trải qua một hồi ma nạn, bị đào rỗng vàng bạc bảo ngọc khảm nạm phía trên, chịu đủ tàn phá.

Mà trước mắt, mắt thấy cây quế thụ này sắp gãy rồi. "Xem ra hiệu quả một lần Đoán thể dược tề vẫn chưa đủ." "Thần tiên đánh nhau cũng phải kỳ phùng địch thủ mới tốt, nếu không cứ ngất đi ngược lại không vui..." Trần Mộc trong lòng thầm than thở.

Vài giây sau, Hoa Linh tu luyện thất bại, hôn mê, chuyển mà lại

tỉnh lại, lại hôn mê, lại tỉnh lại,... ...

Đợi đến lúc Trần Mộc mang theo Hoa Linh từ trong đại điện đạo quán đi ra, đã là thời gian trăng sáng sao thưa, giữa rừng núi dâng lên sương mù nhàn nhạt.

Nhìn vạt áo đạo bào của Hoa Linh, dĩ nhiên ướt đẫm, Trần Mộc xách áo khoác bọc nàng thành một cái bánh chưng nhỏ, ôm vào trong ngực rảo bước phi bôn, không tốn bao nhiêu thời gian liền trở về doanh trại tạm thời.

Thỉnh thoảng còn có một hai đội đạo chúng Tả Lĩnh, khiêng bao lớn bao nhỏ vàng bạc minh khí, từ trong đại mộ thời Nguyên bò ra ngoài, vận chuyển đến khu vực có chuyên người trông coi trong doanh trại tạm thời.

Bên ngoài doanh trại tạm thời, thân vệ đội năm mươi người chia làm tiền, hậu hai đêm, hai ca cương vị. "Hả?" "Vừa rồi có phải có ai vào lều của gia chủ không?!" Trần Tiểu Đao thủ đêm gác xép ngũ cảm nhạy bén, phát giác được lều của Trần Mộc động một cái. "Anh nhìn lầm rồi chứ?" "Đâu có động tĩnh?" Thành viên thân vệ đội bên cạnh mặt đầy nghi hoặc, buồn bực không thôi: "Đao ca, có phải dạo này anh nghỉ ngơi không tốt, trước mắt xuất hiện ảo giác?

Tôi kiến nghị uống nhiều nước nóng chút." "Khẳng định có!

Không sai được!" "Nhãn lực này của tôi là trình độ gì, người khác không biết, mấy người các cậu còn không rõ sao?" Trần Tiểu Đao không tin tà, tiếp theo hắn liền đứng dậy, ấn súng Bác Khấu bên hông, nhanh chóng chạy đến gần lều của Trần Mộc.

Còn chưa kịp mở miệng, thanh âm của Trần Mộc, nhàn nhạt vang lên: "Có việc?" Trần Tiểu Đao ngẩn ra một chút, lắc đầu: "Không... không có việc gì, gia chủ ngài trở về lúc nào vậy?

Sao cũng không có động tĩnh, cứ như quỷ vậy!" "Cút." Trần Mộc nhàn nhạt đáp lại một chữ. "Được lặc!

Cút ngay!" Trần Tiểu Đao đâu dám ở lâu, cuống quýt muốn đi.

Lại bị Trần Mộc gọi lại: "Chờ một chút, đi lấy cho ta một thùng nước nóng, phải sạch sẽ, tốc độ nhanh chút." "Hảo lặc!" Trần Tiểu Đao cuồng bôn mà đi, không bao lâu liền đem một thùng nước nóng đặt ở gần lều vải.

Thậm chí không đợi Trần Mộc nói thêm nửa chữ, Trần Tiểu Đao cũng đã vô cùng có tự mình hiểu lấy, nhanh chóng trôi đi, quán triệt sâu sắc ba gia quy: không hỏi nhiều, không nghe nhiều, không nhìn nhiều.

Lăn lộn hơn nửa đêm, Trần Mộc ngược lại không cảm giác được chút mệt mỏi nào, ngược lại là tinh thần phấn chấn.

Chỉ là khổ cho Hoa Linh...

Chương 60

đến hiện tại còn ngủ say sưa, hiển nhiên là mệt đến cực hạn. "Tiểu Bạch, Tiểu Thanh." Trần Mộc cầm khăn nóng lau qua một lần, lại giúp Hoa Linh cũng đơn giản lau mặt và những chỗ khác. "Hai đứa các ngươi, là chuyện gì xảy ra?" Trên thảm lông, Tiểu Bạch cuộn thành một vòng, đầu rắn chôn sâu, y hi có thể thấy, dường như một thân vảy rắn thuần trắng của nó, đều sinh ra rạng mây hồng nhàn nhạt.

Tiểu Thanh bên cạnh thì to gan hơn nhiều, quấn lấy tay Trần Mộc, thuận thế bò lên trên. "Con người ta không thích nhất là thừa nước đục thả câu." "Lại đây." Trần Mộc nhìn Tiểu Bạch, Tiểu Thanh một cái, đạm đạm nói: "Đừng tưởng rằng hai đứa các ngươi hiện tại còn mi nhon, thì không giáo huấn được, gia có gia quy!" "Bây giờ liền phạt các ngươi!" Sáng sớm hôm sau.

Trần Mộc khoan khoái bước ra khỏi lều, bên ngoài trời đã sáng rõ.

Tu luyện cả một đêm, Trần Mộc lại không hề có chút mệt mỏi nào, ngược lại tinh thần phấn chấn, hô hấp thông suốt.

Bấy lâu nay mải miết tu luyện 'Kim Quang Chú', tu luyện 'Ngũ Lôi Chính Pháp'.

Một ngụm trọc khí tích tụ trong lòng theo đó cũng được bài xuất ra ngoài.

Điểm này cũng là vấn đề mà người tu luyện thường hay bỏ qua, cứ vùi đầu khổ tu dài kỳ mà không biết rằng, nghỉ ngơi điều chỉnh thích hợp, thả lỏng tinh thần, không những không ảnh hưởng đến tu vi và tiến độ tu luyện, mà ngược lại còn thu hoạch được lợi ích tương đương. "Vẫn phải tiếp tục luyện a..." "Thể chất của Hoa Linh vẫn còn

hơi kém một chút." Trần Mộc thầm than trong lòng, cũng không thể nói thể chất của Hoa Linh quá yếu, chỉ có thể nói Trần Mộc quá mạnh.

Dù sao hắn hiện tại cũng là tu vi Trúc Cơ trung kỳ, bất luận là tinh lực hay sức chịu đựng, các tố chất cơ thể về mọi mặt đều vượt xa người thường không biết bao nhiêu lần.

Tu luyện như vậy, người có thể chất yếu hơn một chút ngay cả đứng thẳng cũng rất khó khăn. "Điểm danh hôm nay." 【Đinh!

Điểm danh gia tộc LV1 thành công!】 【Chúc mừng ký chủ nhận được 'Bích Huyết Đan Thanh ×2'!】 "Bích Huyết Đan Thanh?" Trần Mộc khẽ nhướng mày. 【Bích Huyết Đan Thanh】: Dị thú loài rắn sau khi phục dụng, có thể cưỡng chế giải trừ gông cùm tu luyện, tiến thêm một bước cường hóa th tôi luyện thể phách, tốc độ tu luyện gia tăng, giúp nó dễ dàng hóa hình. "Không phải Hóa Hình Đan?" "Khoan đã..." Xem kỹ miêu tả của 'Bích Huyết Đan Thanh', Trần Mộc trầm tư một chút liền biết công dụng của thứ này còn tốt hơn nhiều so với những thứ như Hóa Hình Đan!

Tiến thêm một bước tôi luyện thể phách, gia tăng tốc độ tu luyện, những điều này đều có thể giúp tỷ muội nhị xà Tiểu Bạch, Tiểu Thanh tăng trưởng tu vi nhanh chóng trong thời gian cực ngắn.

Mà quan trọng nhất là giải trừ gông cùm tu luyện, điều này đối với kỳ trân dị thú mà nói là cực kỳ quan trọng!

Kỳ trân dị thú khác với nhân loại, nhân loại tu luyện cũng không phải đối mặt với quá nhiều kiếp nạn, chỉ cần từng bước một, mang nặng tiến lên, chỉ cần ngộ tính không tệ, nắm được môn lộ, thành tựu cuối cùng đều sẽ không thấp.

Nhưng kỳ trân dị thú lại không được, cứ như Phượng Minh Nộ Tình Kê, khi đó nếu không phải Trần Mộc tìm được nó, nói không

chừng Phượng Minh Nộ Tình Kê hiện tại đã sớm bị một dao làm thịt, ném vào nồi vặt lông luộc chín, đến giờ có khi đã biến thành phân bón ruộng rồi!

Đó chính là một lần nhân kiếp, ngoài ra còn có thiên kiếp, địa kiếp, vân vân.

Nói cách khác, một con kỳ trân dị thú có thiên phú có huyết mạch, hay sơn tinh dã quái, muốn từng bước tu luyện thành tinh, hoặc là hóa thành nhân hình, đều phải trải qua mấy tầng kiếp nạn mới có khả năng làm được! "Ngược lại bớt đi được rất nhiều phiền toái." "Đồ tốt." Trần Mộc tùy ý mở tay ra, hai quả 'Bích Huyết Đan Thanh' to bằng quả nho xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Bên ngoài lượn lờ một vòng quang vựng nhàn nhạt, khiến cho hai quả 'Bích Huyết Đan Thanh' này trông như hai viên nội đan.

Xoay người đi vào lều. "Tiểu Bạch." Trần Mộc vuốt ve đầu rắn của Tiểu Bạch, đặt 'Bích Huyết Đan Thanh' xuống.

Trải qua hơn nửa đêm ma luyện, eo thân mảnh khảnh của Tiểu Bạch dường như cũng hơi sưng lên một chút.

Lớp vảy rắn trắng nõn tinh xảo đến giờ vẫn còn ửng hồng. "Đây là..." Tiểu Bạch thẹn thùng gật đầu, lập tức mắt rắn sững lại.

Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Là Bích Huyết Đan Thanh, đồ vừa mới kiếm được, ngươi và Tiểu Thanh mỗi đứa một quả." "Đến đây!" Vút một tiếng, Tiểu Thanh đã tỉnh lại trong bóng tối được một lúc, lập tức biến thành một tia thanh quang, đuôi rắn cuốn lấy một quả 'Bích Huyết Đan Thanh', bay vọt lên vai Trần Mộc.

Đầu rắn lắc lư, cọ mạnh vào cằm Trần Mộc.

Tiểu Thanh: "Oa oa oa!

Mộc ca là tuyệt nhất!" Tiểu Bạch trừng mắt: "Gọi chủ nhân!"

Tiểu Thanh: "Mộc ca Mộc ca ~~ Anh yên tâm em nhất định nỗ lực tu luyện!

Khẳng định có thể hóa hình sớm hơn tỷ tỷ!" Tiểu Bạch: "..." Trần Mộc: "?" Hóa hình cũng phải so tốc độ sao? "Cố lên nhé." Trần Mộc gật đầu, cười nói: "Tốc độ tu luyện của các ngươi hiện tại chỉ nhanh không chậm, ăn Bích Huyết Đan Thanh lại có thể giải trừ gông cùm tu luyện, tự nhiên là một đường bằng phẳng." Tiểu Bạch ở bên cạnh khẽ mở miệng: "Chủ nhân yên tâm, Hoa Linh muội muội cũng là quá trẻ, cô ấy còn phải cần cù tu luyện, hơn nữa thể chất cũng quá kém, dễ bị ngất xỉu." Trần Mộc: "..." Là như vậy sao?

Hình như đúng là sự thật. "Hai ngươi tranh thủ nỗ lực tu luyện đi, sớm ngày hóa hình, chia sẻ một chút gánh nặng cho Hoa Linh." "Ừm, đừng quên ăn Bích Huyết Đan Thanh." Trần Mộc nghiêm túc gật đầu, xoay người khoác áo, bước ra khỏi lều.

Gió núi thổi qua cũng làm cho đầu óc Trần Mộc tỉnh táo hơn vài phần. "Kết hợp với 'Bích Huyết Đan Thanh', lại có công hiệu của 'Dị Thú Hồn Khế', bổ trợ thêm một ít thiên tài địa bảo, thiết nghĩ Tiểu Bạch, Tiểu Thanh rất nhanh sẽ có thể đột phá Luyện Khí kỳ." "Ừm...

Hoặc giả không cần quá lâu, là có thể hóa hình?" Trần Mộc thầm suy tính, đối với hắn mà nói, cái gì mà ảnh hưởng tu luyện, cái gì mà làm lỡ chính sự, toàn bộ đều là đánh rắm.

Thịt dâng đến bên miệng vì sao không ăn?

Không chỉ muốn ăn, còn phải vét sạch cả nồi cả bát, một miếng cũng không thể bỏ sót! "Gia chủ gia chủ!" Trần Tiểu Đao vội vội vàng vàng chạy tới, cắt ngang dòng suy nghĩ của Trần Mộc. "Gia chủ trông tinh thần có vẻ khá nhỉ?" "Nói chính sự!" Thấy ánh mắt Trần Mộc lạnh xuống, Trần Tiểu Đao vội vàng đổi giọng, báo cáo: "Lần này số lượng kim ngân minh khí trong mộ lớn thời Nguyên vượt xa dự tính

ban đầu của chúng ta." "Có khả năng còn phải trì hoãn thêm một hai ngày." "Bên phía Trần Tổng bả đầu muốn mời ngài qua nói chuyện chi tiết về các quy hoạch sau này." Báo cáo xong công việc, Trần Tiểu Đao mắt nhìn thẳng đứng trước mặt Trần Mộc, đứng nghiêm chỉnh. "Quy hoạch sự tình?" "Ha ha." Trần Mộc trong lòng hiểu rõ.

Hôm qua Trần Ngọc Lâu ở trong mộ thất mộ lớn thời Nguyên đã biểu lòng trung thành, tỏ vẻ chính mình sẽ thân suất tất cả đạo chúng Tả Lĩnh Thường Thắng Sơn gia nhập Trần gia.

Nhưng liên quan đến các phương diện cụ thể, vẫn phải nói chuyện chi tiết, sắp xếp rõ ràng mới tốt.

Trên danh nghĩa quy thuận Trần gia, nhưng nếu nghe điều không nghe tuyên, cũng là chuyện phiền toái. "Đi, đi xem một chút." Trần Mộc gật đầu, ra hiệu Trần Tiểu Đao dẫn đường. "Đúng rồi gia chủ, hôm qua bọn họ phát hiện những đạo tàng cổ tịch trong hang trăn, thuộc hạ cũng đã thu lại toàn bộ, ngài xem?" Trần Tiểu Đao thỉnh thị. "Lát nữa ta sẽ thu đi toàn bộ." Trần Mộc trầm tư một chút, bổ sung: "Đại điện đạo quán, trong mộ lớn thời Nguyên, đạo tàng cổ tịch ở hai nơi này chúng ta cũng phải mang đi toàn bộ, không thể lưu lại." "Tuân mệnh, gia chủ!" Trần Tiểu Đao trầm giọng đáp.

Đối với loại cổ vật như đạo tàng cổ tịch, Trần Mộc sẽ không giống đám quần đạo Tả Lĩnh, đem đốt sạch.

Phương sĩ thời cổ đại cũng có rất nhiều người bản lĩnh khá nhiều, thủ đoạn lợi hại.

Nếu có thể từ trong những đạo tàng cổ tịch này thu hoạch được một số thủ đoạn bổ cường không tệ để lợi dụng, cũng là trợ lực không nhỏ!

Bất cứ cơ hội nào có khả năng nâng cao thực lực gia tộc, Trần Mộc đều sẽ không bỏ qua.

Chương 61

Doanh trại tạm thời, lượng lớn minh khí chất đống lộn xộn.

Có mấy tên quần đạo Tả Lĩnh nhãn lực trác tuyệt đang ngồi đó tỉ mỉ chọn lựa, minh khí giá trị cao cần phải đặc biệt chọn riêng ra, những thứ kim ngân bảo ngọc dễ vỡ cũng phải phân loại. "Trần huynh." Trần Ngọc Lâu cười ha hả đón chào, chắp tay nói: "Lần này quả thật thu hoạch khá phong phú, nếu đem số kim ngân bảo ngọc này ra tay toàn bộ, e là thu về cả trăm vạn đại dương cũng dễ như trở bàn tay!" "Bên dưới mộ lớn thời Nguyên lại dọn ra được mấy cái mộ thất bồi táng, vơ vét hết kim ngân minh khí... e rằng còn cần một ngày thời gian." "Ừm." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Kim ngân minh khí trong mộ lớn thời Nguyên mới là đầu to, số vơ vét được trong đại điện đạo quán chỉ có thể tính là đầu nhỏ, giá trị tổng thể cũng không tính là quá cao. "Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân đâu?" "Bọn họ đang tu luyện?" Trần Mộc nhìn quanh một vòng, thấp giọng hỏi.

Bên cạnh Trần Tiểu Đao gật đầu, đáp: "Tối qua bọn họ liền ở trong lều tu luyện, cho đến bây giờ vẫn chưa ra, hẳn là đã đi vào quỹ đạo." "Cũng tốt." Trần Mộc càng hài lòng hơn.

Sự thật chứng minh, trực tiếp để Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân đi theo con đường Dương Lôi của Ngũ Lôi Chính Pháp nhập môn là một quyết định phi thường chính xác, không chỉ có thể nhanh chóng tu luyện, đồng dạng cũng có thể sở hữu năng lực công kích của lôi pháp!

Điều này đối với lực chiến đấu cá nhân mà nói, tăng lên không nhỏ! "Trần Tổng bả đầu." "Mộ lớn thời Nguyên đã đắc thủ, vậy không ngại ta cùng ngươi nói chuyện chi tiết một chút về sự tình sau

khi gia nhập Trần gia?" Nghe Trần Mộc mở miệng, Trần Ngọc Lâu lập tức thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Còn xin Trần huynh chỉ điểm." "Trần gia chúng ta tọa trấn thành Thường Sa, mà ta cũng định khởi thế tại Thường Sa, chỉnh hợp các thế lực cũ kỹ đã có trong thành, sáng lập thế hệ mới." "Chuyện ở thành Thường Sa, các ngươi tạm thời không giúp được gì." Trần Mộc châm một điếu thuốc, thản nhiên nói: "Nhưng bởi vì thế lực dưới tay ngươi nắm giữ quá nhiều, quá tạp, vào những thời điểm cần thiết nào đó sẽ rất hữu dụng." "Cho nên mệnh lệnh ta cho ngươi là..." "Tiếp tục củng cố thế lực ở Tam Tương Tứ Thủy, sau khi hoàn thành, liền tiến thêm một bước mở rộng địa bàn, chủ động xuất kích, đánh ra danh tiếng." Củng cố thế lực vốn có, đánh ra danh tiếng?

Cái này?

Trần Ngọc Lâu lộ vẻ khó xử, bất đắc dĩ nói: "Trần huynh, nói ra không sợ ngươi chê cười, trên dưới Thường Thắng Sơn gần mười vạn huynh đệ đi theo ta kiếm cơm, chi tiêu mỗi ngày cũng là một khoản tiền khổng lồ." "Ổn định mảnh đất Tam Tương Tứ Thủy này không khó, cái khó là làm sao..." Nói đến đây, Trần Ngọc Lâu bỗng nhiên sững lại. "Ý của Trần huynh là...

để Thường Thắng Sơn chúng ta đánh ra danh tiếng, ngày sau cũng dễ có cái lý do danh chính ngôn thuận, ăn...

ăn tiền lương quân đội?" Vừa nghĩ đến đây, Trần Ngọc Lâu lập tức cảm giác tầm nhìn của chính mình bỗng chốc được mở rộng ra gấp mấy lần! "Thời thế loạn lạc như vậy, quân phiệt cát cứ, hưởng mã đương đạo." "Trần Ngọc Lâu ngươi thân là Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn, chẳng lẽ còn không ngửi thấy... thế đạo hiện tại đang theo chiều gió nào sao?" Trần Mộc cười một tiếng.

Thấy Trần Ngọc Lâu tĩnh tâm lại, bắt đầu suy nghĩ.

Trần Mộc cũng không sốt ruột.

Kế hoạch rất đơn giản, gặp thời loạn thế, tự nhiên có vô số người mượn cơ hội khởi thế, các lộ quân phiệt chính là dựng lên như vậy, thuận theo dân ý, cũng là đại thế mà làm.

Chỉ có điều, danh không chính ngôn không thuận, không được lòng dân, sớm muộn cũng sẽ bại trận thảm hại! "Có chút hiểu ý của Trần huynh rồi, vậy ta nên làm thế nào?" Trần Ngọc Lâu cẩn thận từng li từng tí hỏi, sắc mặt ngưng trọng.

Đến lúc này, chút kinh nghiệm thảo mang tích lũy được của hắn đã có chút không đủ dùng, rất cần Trần Mộc chỉ điểm đường sáng! "Đơn giản." "Chỉnh hợp các lộ hưởng mã đạo phỉ, quân phiệt ở Tam Tương Tứ Thủy, kẻ nào không phục quản lý thì trực tiếp gạt bỏ, tấc cỏ không sinh." "Đồng thời, dùng phương thức huấn luyện binh sĩ nhất lưu để huấn luyện đạo chúng Tả Lĩnh dưới trướng." Trần Mộc dụi tắt đầu thuốc lá, tiếp tục nói: "Sau đó, lấy địa bàn Tam Tương Tứ Thủy làm đại bản doanh, từng bước xuất kích ra bên ngoài, mục tiêu chính là các lộ quân phiệt, hưởng mã đạo phỉ ở tỉnh ngoài." "Thời cơ chín muồi, các ngươi liền có thể đổi một loại thân phận khác." Hai câu nói thốt ra, nghiễm nhiên làm cho Trần Ngọc Lâu như vén mây mù thấy trời xanh, lập tức liền thông suốt!

Phương hướng lớn rất đơn giản, chẳng qua chính là chỉnh hợp thế lực đã có, tăng cường huấn luyện, sau đó chủ động xuất kích, quét ngang các lộ quân phiệt, hưởng mã tỉnh ngoài, đây là vì đánh ra danh tiếng, đồng dạng cũng là làm cơ sở cho bước tiếp theo. "Chỉ điểm của Trần huynh, ta đã hiểu rồi." "Cảm kích khôn cùng!" Trần Ngọc Lâu chắp tay ôm quyền, cúi rạp người chào. "Ừm, gọi đám Hồng Cô Nương lại đây đi." "Sau lần này, ta phải về thành Thường Sa một chuyến trước." Trần Mộc phất phất tay, rất nhanh, Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải, Côn Luân, bốn người đến đông đủ.

Ngoài ra còn có hai hán tử Tả Lĩnh, cũng là thủ hạ tâm phúc của Trần Ngọc Lâu.

Tổng cộng sáu người, toàn bộ bị Trần Mộc đưa vào danh sách gia tộc! "Côn Luân và Hoa Mã Quải thích hợp học Kim Quang Chú, Tiểu Đao, ngươi đi dạy bọn họ." "Còn về lôi pháp..." Trần Mộc nhìn thoáng qua Trần Ngọc Lâu, thấp giọng hỏi: "Trần Tổng bả đầu, hiện tại có còn là đồng tử chi thân không?" Trần Ngọc Lâu sửng sốt một chút, liên tục xua tay: "Đã sớm không phải rồi, ha ha." "Vậy ngươi không thể nhập môn từ Dương Lôi." "Ngươi phải đi con đường Âm Lôi." Trần Mộc trầm tư một chút.

Bất luận là Trần Ngọc Lâu hay Chá Cô Sảo, hai người muốn tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp thì đều phải chọn một trong hai để nhập môn tu luyện, không có khả năng giống như Trần Mộc, trực tiếp nắm giữ Ngũ Lôi Chính Pháp bản hoàn chỉnh.

Đương nhiên, cho dù Trần Mộc muốn dạy, với thực lực trước mắt của Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Sảo, e rằng cũng học không hiểu, tuần tự tiệm tiến mới là chính đạo. "Âm Lôi, chính là lôi pháp như hắc thủy trước đó." "Người đã phá thân nguyên khí đã lậu, dương khí tâm phế chậm chạp không sinh phát, thận thủy lĩnh can mộc chi khí, khiến âm khí sinh phát trước, đợi dương khí một lần nữa bổ lậu hoàn tất mới tiến hành luyện hóa." "Ngũ hành chi chúc, đối ứng tâm phế thận can tỳ." Trần Mộc kiên nhẫn giảng giải, chải vuốt tư duy cho Trần Ngọc Lâu.

So với Dương Lôi, tu luyện Âm Lôi tịnh không khó, hơn nữa bởi vì đặc tính của Âm Lôi, nếu là lĩnh ngộ thông thấu, ngược lại có thể tiến cảnh cực nhanh!

Mười mấy phút sau, Trần Ngọc Lâu đã lĩnh ngộ thấu triệt, trong lòng mong mỏi, liền muốn nhanh chóng đi thử nghiệm tu luyện một

phen. "Thuốc rèn thể có sáu phần, sau khi dùng có thể cường hóa thể phách, tôi luyện bản thân." Vung tay lên, sáu phần 'Thuốc rèn thể', Trần Mộc đưa cho Trần Ngọc Lâu. "Đa tạ Trần huynh!" "Đúng rồi..." Trần Ngọc Lâu hơi do dự, nghi hoặc nói: "Trần huynh, Hồng Cô Nương nên học bản lĩnh thần thông gì?

Hay là để cô ấy đi theo bên cạnh ngươi hộ vệ, cùng về thành Thường Sa?" "Ta còn phải ở lại Thường Thắng Sơn, nắm chặt huấn luyện các huynh đệ." "Hồng Cô Nương đi theo Trần huynh về thành Thường Sa, ngày sau nếu có sự tình khẩn cấp gì cần thông báo, để cô ấy tới thông báo cho ta không phải tốt hơn sao?" Trước sau suy tính một chút, Trần Mộc gật đầu, không có cự tuyệt.

Hồng Cô Nương xuất thân từ Nguyệt Lượng Môn, là hảo thủ chơi ám khí, thân thủ cũng không tệ, cộng thêm muội tử này tính tình thẳng thắn, thật sự muốn hạ sát thủ cũng tàn nhẫn vô cùng!

Tuy nói tướng mạo Hồng Cô Nương cũng khá lọt vào mắt xanh của Trần Mộc, chỉ là loại ngựa chứng này, vẫn là phải để cô nàng tự mình sấn tới dâng tặng, vậy mới có vị. "Nói như vậy... cũng là một nhân tuyển không tồi." "Ngày sau không tránh khỏi phải xử lý một số chuyện không thấy được ánh sáng, Trần gia đích xác cũng khiếm khuyết một thanh dao găm trong bóng tối." Trần Mộc khẽ gật đầu, đưa ra quyết định.

Xử lý xong mọi việc, lại lưu lại hai ngày.

Tông lớn kim ngân minh khí, không sót một chút nào toàn bộ đều bị vơ vét ra, trong đó lại có bảy thành giá trị cao nhất, là kim ngân minh khí khan hiếm hiếm thấy nhất, bị tống vào túi của Trần Mộc, hắn ăn tuyệt đối là đầu to.

Ba thành còn lại tuy ít, nhưng tổng giá trị lại cũng đủ cho Thường Thắng Sơn duy trì một khoảng thời gian.

Khá khiến Trần Mộc hài lòng là, Trần Ngọc Lâu tu luyện Âm Lôi phi thường thành công, gần như chỉ một đêm là đã nhập môn, ngày sau chỉ cần cần cù tu luyện là được.

Hoa Mã Quải, Côn Luân, cùng với hai người khác, Kim Quang Chú cũng đã tu luyện thành công.

Cứ như vậy, Trần Mộc cũng không định ở lại lâu.

Thân vệ đội năm mươi người, cộng thêm Chá Cô Sảo, Lão Dương Nhân, Hoa Linh và Hồng Cô Nương, một nhóm người đi suốt đêm, quay trở về thành Thường Sa.

Tám ngày sau, trong địa phận thành Thường Sa, ban đêm.

Nhóm người vừa nhập cảnh còn chưa kịp thở một hơi, liền tao ngộ gần trăm danh hảo thủ tay cầm đao thương vây chặn, đám người này hiển nhiên là mai phục đã lâu, chỉ vì... chặn giết Trần Mộc!

Trong thành Thường Sa, tửu lầu Ngọc Lâu Đông, bao sương tầng cao nhất. "Tin tức xác nhận chuẩn xác?" "Gia chủ Trần gia, đã đến ngoài thành Thường Sa?" Bán Tiệt Lý chắp tay trong ống tay áo, nhìn về phía người phụ nữ đang nửa dựa vào cửa sổ.

Rượu vang trong ly sóng sánh, Hoắc Cẩm Tích vuốt lại tóc mai bên tai, khẽ nói: "Lý ca, tin tức này của anh... dường như có chút không đủ linh thông nhỉ?" "Miếng bánh lớn thành Thường Sa này, các lão biểu bả tử sao có thể để người ngoài nhúng tay vào chứ?" "Cô quá xúc động rồi." Bán Tiệt Lý thở dài.

Chương 62

Thế lực trong thành Thường Sa bàn căn thác tiết, trong đó lại có mấy thế lực lớn nhất, những năm đầu đều là trộm mộ đổ đấu phát gia, cũng coi như là hành gia nói một không hai trên giang hồ.

Nhị Nguyệt Hồng, Hồng gia.

Bán Tiệt Lý, Lý gia.

Ngô Lão Cẩu, Ngô gia.

Hoắc Cẩm Tích, Hoắc gia.

Bốn đại gia tộc này thế lực lớn nhất, bao trùm rộng nhất, dưới tay nắm giữ manh mối cổ mộ nhiều nhất, ăn cũng là bồn mãn bát mãn, càng là quanh năm nắm giữ đại bộ phận kênh rạch ở thành Thường Sa, nhân mạch cực rộng.

Mà ngoại trừ bốn nhà này, còn có như Giải gia, Tề gia, tuy rằng hai nhà này làm cũng là buôn bán kim ngân minh khí, nhưng so ra thì phi thường điềm đạm, bình thường không xung đột với người khác, giữ đạo hòa khí sinh tài.

Lại có, chính là đám tán đạo thổ phu tử, tự phát ôm thành đoàn.

Loại tán đạo thổ phu tử này số lượng nhiều nhất, thích dũng đấu tàn nhẫn nhất, vì một miếng kim ngân minh khí, hoàn toàn có thể phản bội, đâm dao sau lưng. "Xúc động sao?" "Lý ca anh cũng không phải không biết, trong thành Thường Sa... chỉ có Hoắc gia chúng tôi là đàn bà đương gia, không tàn nhẫn, không xúc động một chút, làm sao chia đình kháng lễ với các anh?" Hoắc Cẩm Tích khẽ than một tiếng, sắc mặt như thường.

Có lẽ do uống rượu vang, càng khiến gương mặt hoàn mỹ của

nàng thêm mị ý như tơ, câu nhân tâm hồn. "Ngô Lão Cẩu đã nói với tôi rồi." "Hắn không tham gia hành động phục kích lần này của cô." Bán Tiệt Lý cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Lần này tôi trả nợ ân tình cho cô, từ nay về sau hai bên trong sạch, đừng qua lại nữa!" Hoắc Cẩm Tích cũng cười: "Lý ca chẳng lẽ cho rằng, tôi không thể đắc thủ?" "Cứ dựa vào cô?" "Cô thật sự cho rằng, Trần gia kia là quả hồng mềm dễ bóp sao?" Bán Tiệt Lý châm một điếu thuốc, cười nói: "Không ngại cũng tiết lộ với cô một chút chi tiết." "Hiện giờ nội gián mà các thế lực trong thành Thường Sa cài vào Trần gia, hoặc là ngay từ đầu đã rút lui, hoặc là sau đó bị lặng lẽ xóa sổ." "Tôn gia ở thành đông, Vương gia ở thành bắc." "Hai nhà liên thủ xuất ra bảy tám chục hán tử đao đầu thiểm huyết, đêm đó tiến vào Trần gia xong đến giờ đều không có tin tức, ngược lại Tôn gia, Vương gia, chỉ sau một đêm trên dưới chết bất đắc kỳ tử, gia sản bị sao sạch toàn bộ." "Những tin tức này, cô biết không?" Mấy câu nói thốt ra, Hoắc Cẩm Tích sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn.

Tôn gia, Vương gia, hai nhà này cũng là trộm mộ phát gia, nhưng chỉ là ăn mót của người, thế lực thậm chí còn không bằng những thế lực tán đạo thổ phu tử trong thành.

Trước đó khi biết tin tức này, Hoắc Cẩm Tích tịnh không nghĩ nhiều, còn tưởng rằng hai nhà này xúc phạm ai đó trong tứ đại gia tộc, bị bọn họ dùng thủ đoạn lôi đình cường thế gạt bỏ!

Nào ngờ, lại là...

Trần gia?! "Dựa vào đám tán đạo thổ phu tử trong thành, dựa vào đám vong mệnh đồ làm việc không chừa đường lui, cộng thêm một đám hảo thủ xử lý việc bẩn của Hoắc gia các cô." "Thật sự cho rằng, có thể thành?" Bán Tiệt Lý dụi tắt đầu thuốc lá, uống ngụm trà.

Đẩy xe lăn xoay người ra cửa, đến cuối cùng, Bán Tiệt Lý lạnh

lùng ném lại một câu: "Người tôi cho cô mượn xử lý cho sạch sẽ vào, chết hết tôi cũng không đau lòng." "Mà nếu tôi là cô." "Hiện tại tôi sẽ đi đến cửa Trần gia quỳ xuống, chờ chết." Đại môn mở ra, rồi khép lại.

Trong bao sương, trầm mặc vài phút, Hoắc Cẩm Tích không hiểu sao cười khổ một tiếng, uống cạn ly rượu vang. "Thành Thường Sa chỉ có chút địa bàn như vậy, tôi không tàn nhẫn một chút, làm sao có thể từ miệng hổ giật ra một miếng thịt để ăn?" "Thời cũng, mệnh cũng!" Tiếng nói vừa dứt, cửa bao sương nhẹ nhàng mở ra, hai đội thanh niên toàn thân áo đen, chân không chạm đất phi nhanh đi vào, từng người như quỷ mị, ngay cả nửa điểm tiếng bước chân cũng không có!

Ở cửa ra vào, hai hộ vệ của Hoắc gia đã sớm tắt thở từ lâu. "Gia chủ Hoắc gia, Hoắc Cẩm Tích?" Ngoài cửa, một người trung niên mặc áo khoác dài đính đồng tiền cất bước đi vào, tướng mạo ôn hòa, trong tay còn đang mân mê hai quả cầu như ý.

Trông giống như một phú gia ông, nhưng lại càng giống một vị quản sự gia tộc hơn. "Là tôi." Hoắc Cẩm Tích khẽ nhướng mày, cười nói: "Tin tức của Trần gia này cũng thật linh thông, các hạ chính là đại tổng quản Trần gia, Trần Hổ?" "Ha ha, vậy thì đi một chuyến đi." "Đúng lúc gia chủ cũng đã về, thuận tiện cũng gặp vị đại đương gia Hoắc gia ngài." Trần Hổ cười một tiếng, làm tư thế mời.

Thấy tình hình như vậy, Hoắc Cẩm Tích cũng không còn cách nào.

Hai hộ vệ Hoắc gia ở cửa đều bị lặng lẽ giải quyết, thử nghĩ người dưới lầu cũng chưa chắc đã thoát thân.

Chỉ là...

Ai báo tin?

Bán Tiệt Lý?

Hay là Ngô Lão Cẩu?

Nghi hoặc nổi lên, nhưng cũng không dung Hoắc Cẩm Tích nghĩ nhiều, trực tiếp bị mời lên một chiếc xe, chạy thẳng đến nhà cổ Trần gia. ...

Ngoài thành Thường Sa, đường ngựa.

Khắp nơi thi thể, tay đứt chân gãy, máu chảy đầm đìa.

Thân vệ đội năm mươi người đang quét dọn chiến trường, phục kích kéo dài chưa đến ba phút liền kết thúc.

Chuẩn xác mà nói, đám hảo thủ trong nghề được an bài mai phục ở đây, chỉ kịp bắn ra loạt đạn đầu tiên, cũng đã đơn phương bị áp chế!

Ngựa chết không ít, người lại không thương tổn nửa cái. "Đám người này thực lực không ổn lắm a?

Sao cứng đối cứng, vừa chạm vào liền nát rồi?" Lão Dương Nhân chép miệng.

Bên cạnh Chá Cô Sảo thay băng đạn, thấp giọng nói: "Mở to mắt ra, đối phương đã sớm có mai phục, ta lo lắng còn có thủ đoạn dự phòng thứ hai!" Hoa Linh và Hồng Cô Nương ở một bên, không mở miệng.

Hai người này cũng không phải lần đầu tiên kiến thức thực lực của thân vệ đội, nhưng vẫn cảm giác được một loại sợ hãi, phát ra từ đáy lòng!

Trang bị tinh lương, kim quang hộ thể, lại huấn luyện nghiêm chỉnh, ra tay toàn là sát chiêu, tàn nhẫn không lưu tình!

Bất cứ ai gặp phải một đội thân vệ như vậy, e rằng đều phải ngã một cú thật đau! "Gia chủ." Trần Tiểu Đao rảo bước tiến lên, trầm

giọng nói: "Đã xác nhận qua, một trăm năm mươi người, không một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ đánh giết!" "Được." Trần Mộc gật đầu.

Thành Thường Sa phía xa bao trùm trong màn đêm.

Cửa thành to lớn trông như cái miệng thú đang chực chờ nuốt chửng người. "Đám giang hồ lão luyện này, ngược lại cho ta một chút kinh hỉ." "Chỉ tiếc, lực độ không đủ." Trần Mộc vỗ vỗ hắc mã dưới thân, quay đầu hạ lệnh: "Toàn viên động thân, người mất ngựa thì đi chung, dùng tốc độ nhanh nhất quay về Trần gia!" Một tiếng lệnh hạ, thân vệ đội năm mươi người lập tức trở mình lên ngựa.

Tiếng vó ngựa phi nhanh như sấm rền, cuồn cuộn rời đi!

Rất nhanh, đội ngũ dừng lại tại nhà cổ Trần gia, sớm có thành viên thân vệ đội lưu thủ mở cửa nghênh đón. "Tiểu Đao, Tam Căn, đi theo ta." "Người đâu!" Trần Mộc khoác áo đi vào đại môn, mở miệng nói: "Đưa Chá Cô huynh và mọi người đi chuẩn bị chỗ ở, nghỉ ngơi, những người khác tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn, chờ lệnh!" "Vâng!

Gia chủ!" Mọi người chung quanh đồng thanh đáp lại.

Sải bước xuyên qua đại đường, nghênh diện mà đến, Trần Mộc liền gặp Trần Hổ. "Đã về rồi." "Thế nào?

Không gặp phải phiền toái lớn gì chứ?" Trần Hổ cười ha hả đón chào, nhận lấy áo khoác của Trần Mộc, lại đưa lên một chén trà nóng hổi. "Không sao, gặp được một đám cá tạp." Trần Mộc cười một tiếng.

Chương 63

Chờ Trần Mộc uống ngụm trà bình tâm tĩnh khí, Trần Hổ lúc này mới mở miệng: "Đây cũng không phải cá tạp gì, gia chủ, kẻ động thủ phía sau là đại đương gia Hoắc gia thành Thường Sa, Hoắc Cẩm Tích, người tôi đã mời về cho ngài rồi." "Động tác của Hổ thúc cũng nhanh thật." Trần Mộc lúc này mới sinh ra vài phần hứng thú. "Chuẩn xác mà nói..." "Là có người đưa tin tức cho chúng ta, mới có thể một chiêu bắt vua." Trần Hổ nhún vai, khẽ nói: "Một trong tứ đại gia tộc thành Thường Sa, Ngô gia, dường như có ý lấy lòng." "Mấy ngày gần đây, tôi sắp xếp các ngài gặp mặt một lần?" "Không vội." Trần Mộc lắc đầu, cất bước xuyên qua đại đường, đi tới thư phòng. "Tối nay quá muộn rồi, còn phải đợi ta xử lý xong hiện trạng Trần gia chúng ta, rồi mới tính toán chuyện khác." "Bất quá..." Trần Mộc hơi dừng bước, cười lạnh nói: "Hiện tại đã có người dâng tới cửa, vậy không ngại cứ cắn xuống một miếng trước đã, rồi nói sau." "Đang có ý này." Trần Hổ mỉm cười đứng bên cạnh.

Người trung niên nhân súc vô hại, vẻ mặt tươi cười ôn hòa, lại làm cho hai người Trần Tiểu Đao, Trần Tam Căn nhìn mà sống lưng lạnh toát!

Đẩy cửa bước vào thư phòng, vừa ngước mắt, Trần Mộc liền thấy Hoắc Cẩm Tích đang dựa nghiêng trên sô pha, một thân sườn xám màu xanh ngọc tinh xảo, viền áo thêu chỉ vàng, hoa văn xung quanh cũng tinh xảo vô song, hiển nhiên là xuất phát từ thủ bút danh gia.

Một đôi chân dài trắng nõn thẳng tắp, nửa dựa vào trước bàn. "Hoắc Cẩm Tích?" Trần Mộc cất bước đi đến gần, ngồi xuống.

Lén nhìn Trần Mộc vài lần, Hoắc Cẩm Tích trong lòng thầm kinh hãi.

Nhìn qua tuổi tác không lớn, khoảng hai mươi tuổi.

Tướng mạo không thể soi mói, vẻ đạm mạc trong ánh mắt càng làm cho người ta tâm thần dao động. "Tuổi cũng không lớn, lại có thể bồi dưỡng ra một đội tinh binh Trần gia như vậy." "Người này rốt cuộc là lai lịch thế nào?" Hoắc Cẩm Tích nhíu mày, cẩn thận hồi ức lại tình báo mà thủ hạ thu thập được từ Trần Gia Trấn.

Lúc đó nàng đã nghiên cứu kỹ, chỉ là cục diện thế đạo hiện nay, chỉ dựa vào một đội thân vệ quy mô trăm người, cho dù mỗi người đều có thể lấy một địch hai, lại có thể dấy lên sóng gió lớn bao nhiêu chứ?!

Huống chi, hiện tại đã không còn là thời đại chỉ có thể dùng vũ khí lạnh nữa rồi!

Cho đến hiện tại, cho đến khi Hoắc Cẩm Tích nhìn thấy Trần Mộc thản nhiên đi vào thư phòng, thậm chí còn có thể ngửi thấy trên người Trần Mộc còn vương lại chút mùi máu tanh không tan, lại giống như sát khí chưa hoàn toàn tán đi.

Nàng mới hiểu được, chính mình thất thủ rồi!

Trần Mộc tao ngộ phục kích, dường như còn dễ dàng thoát thân, cứ như thể đội ngũ phục kích một trăm năm mươi người kia, những hảo thủ trong nghề liếm máu trên lưỡi đao, ra tay tàn nhẫn kia, toàn bộ đều là đồ bỏ đi? "Tính ra, đây vẫn là lần đầu tiên tôi gặp gia chủ Trần gia đấy, Trần Mộc?" "Nghe nói Trần đại đương gia rời khỏi thành Thường Sa một thời gian, chẳng lẽ, là đi kiếm được món hàng tốt nào đó về?" Hoắc Cẩm Tích điều chỉnh tốt tâm trạng, cười nói.

Trần Mộc chỉ nhàn nhạt nhìn Hoắc Cẩm Tích một cái, bưng lên

tách trà trên bàn.

Hơi nóng bốc lên, trà hương xộc vào mũi.

Thành Thường Sa, Hoắc gia.

Trần Mộc tịnh không lạ lẫm.

Hiện tại thế đạo này, Hoắc gia có thể lập túc ở thành Thường Sa, thậm chí còn có thể trong tình huống chung quanh mãnh hổ rình mồi cướp được một miếng thịt ăn, điều này đủ để chứng minh thực lực và tâm tính của Hoắc Cẩm Tích.

Loại người này, hoặc là một lần thu phục, hoặc là giết đi, vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Chỉ cần để nàng còn lưu lại một hơi tàn, đều sẽ là phiền toái to lớn vô cùng vô tận!

Trầm mặc nửa ngày, Hoắc Cẩm Tích nhíu mày, không vui nói: "Trần đại đương gia đây là ý gì?

Đêm hôm khuya khoắt mời tôi tới, tới rồi lại không nói lời nào?

Có ý gì?" "Nói đi cũng phải nói lại." "Trần đại đương gia chiêu binh mãi mã tại thành Thường Sa, hiển nhiên là muốn cắm cờ lập túc ở chỗ này, không biết có từng chào hỏi qua mấy nhà kia hay không?" Mấy vấn đề liên châu pháo được ném ra, Trần Mộc thở dài, thản nhiên nói: "Thành Thường Sa, là thành Thường Sa của ai sao?" Hoắc Cẩm Tích hơi sững sờ.

Không đợi nàng mở miệng, Trần Mộc lại nói: "Đã không phải, vậy ta tới nơi này lập túc lạc hộ, có gì không thể?

Ta phải chào hỏi với ai?

Với ngươi sao?" Tiếng nói vừa dứt, một cỗ sát khí tứ tán lan ra.

Chỉ trong nháy mắt, Hoắc Cẩm Tích theo bản năng rụt người lại.

"Một trăm năm mươi danh hảo thủ trong nghề ngoài thành Thường Sa, tận số tru sát." "Hoắc đại đương gia sẽ không cho rằng..." Trần Mộc nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, lạnh lùng nói: "Chỉ bằng một trăm năm mươi người như vậy, là có thể lấy được cái đầu trên cổ ta chứ?" "Ha ha." Hoắc Cẩm Tích cũng cười.

Đột nhiên, Trần Mộc đứng dậy đi đến trước mặt Hoắc Cẩm Tích, mạnh mẽ vươn tay phải, chộp lấy cái cổ trắng nõn của Hoắc Cẩm Tích. "Lúc đi ta đã gửi cho đám giang hồ lão luyện trong thành Thường Sa một tấm thiệp mời." "Thiết nghĩ, vậy thì phải làm tốt cái nắm chắc chắc chắn phải chết." "Chỉ tiếc..." Trần Mộc dừng một chút, ghé sát vào tai Hoắc Cẩm Tích: "Trong tứ đại gia tộc, dường như chỉ có Hoắc gia các ngươi nhảy ra?" "Vậy thì, lấy ngươi khai đao." Thanh âm đạm mạc lọt vào tai, lại làm cho Hoắc Cẩm Tích sinh ra một loại cảm giác sợ hãi lạnh buốt cả người!

Bình sinh lần đầu tiên, Hoắc Cẩm Tích ý thức được, chính mình lần này khả năng là đánh cược sai rồi, có lẽ đúng như Bán Tiệt Lý nói... xúc động rồi! "Khoan đã!" Cảm giác được tay phải cứng như sắt của Trần Mộc buông lỏng, Hoắc Cẩm Tích vội vàng đứng dậy, trầm giọng nói: "Chỉ cần Trần đại đương gia không làm khó Hoắc gia chúng tôi, yêu cầu gì tôi cũng có thể đáp ứng ngài!

Tôi tùy ngài xử trí!" Cất bước đi đến trước cửa, Trần Mộc khẽ búng tay, lôi quang lượn lờ, một đạo Âm Lôi hắc thủy bay ra, trong khoảnh khắc liền hóa thành mấy sợi dây thừng đen, trói gô Hoắc Cẩm Tích lại! "Xử trí ngươi phải đợi một chút." "Đêm nay, Hoắc gia sẽ phải đổi họ." Trần Mộc cười nhìn Hoắc Cẩm Tích một cái, ngũ quan tinh xảo hoa dung thất sắc, càng làm cho người ta luyến tiếc dời đi ánh mắt.

Thịt là phải ăn, nhưng không phải hiện tại. 'Rầm' một tiếng đóng lại cửa thư phòng. "Thân vệ đội toàn viên xuất động!" "Đêm nay,

thanh trừng Hoắc gia!" Một tiếng lệnh hạ. "Tuân mệnh, gia chủ!" Mười vị tiểu đội trưởng đứng chờ lệnh ngoài cửa thư phòng đồng thanh đáp lại!

Trong thư phòng, loảng xoảng một tiếng!

Hoắc Cẩm Tích nghe hết toàn bộ mệnh lệnh Trần Mộc hạ đạt, ngay lập tức cấp hỏa công tâm, một đầu hôn mê bất tỉnh trên sô pha.

Màn đêm bao phủ, thân vệ đội trăm người hóa thành mười tiểu đội, dễ dàng quét sạch chướng ngại ngoại vi đại trạch Hoắc gia, thậm chí một đường đột nhập vào nội trạch, không hề tạo ra nửa điểm động tĩnh!

Cả quá trình tốn không đến nửa giờ.

Trong ngoài Hoắc gia đã bị thân vệ đội toàn bàn tiếp quản!

Lượng lớn đồ cổ kim ngân, thư họa ngọc khí, đại dương quân hỏa, toàn bộ đều bị một mạch tống đến nhà cổ Trần gia.

Hoắc gia chỉ còn lại một đám thân thuộc trực hệ, cùng với... một ngôi nhà cổ trống rỗng. "Gia chủ." "Sản nghiệp dưới tay Hoắc gia còn có rất nhiều, trong đó một bộ phận liên quan đến trộm mộ, còn có một bộ phận là lưu thông minh khí, ngoài ra còn có chút việc bẩn." Trần Hổ đưa lên một phần tư liệu chi tiết, ngay trong khoảng thời gian Trần Mộc dẫn người rời đi này, sờ soạng lai lịch thế lực trong thành Thường Sa, dò xét buôn bán, phạm vi thế lực, công tác đại loại như thế, Trần Hổ nắm bắt đâu vào đấy!

Hắn rất rõ ràng Trần Mộc cần cái gì.

Đồng dạng cũng rõ ràng, Trần Mộc lần này trở về nếu có kẻ nào dám cản họng súng động dao, vậy sẽ là kẻ đầu tiên bị loại khỏi cuộc chơi! "Toàn bàn tiếp nhận." "Trực hệ Hoắc gia tạm thời không giết, giữ lại dùng sau." Trần Mộc ngồi trên một chiếc ghế thái sư ở hậu

viện, lật xem tư liệu nói: "Đúng rồi, Hổ thúc, đám người huấn luyện trước đó thế nào rồi?" "Ngài cứ chuẩn bị tâm lý cho tốt." Trần Hổ cười một tiếng.

Một danh sách được đưa tới, ngay sau đó, từng đội thanh niên huấn luyện nghiêm chỉnh lặng lẽ không một tiếng động từ các góc, tràn vào trong hậu viện rộng lớn rồi đứng nghiêm.

Chương 64

Ngước mắt nhìn kỹ, chừng năm trăm người! "Sao lại nhiều người thế này?" "Nhớ lúc đi, báo danh huấn luyện hình như chỉ có hơn trăm người?

Hổ thúc, ông quên yêu cầu của ta rồi sao?" Trần Mộc khẽ nhíu mày.

Cầm xấp danh sách trong tay, hắn chỉ lật xem vài lần.

Sát giác được tâm tình Trần Mộc có chút khác thường, Trần Hổ cười một tiếng, thấp giọng giải thích: "Cái này oan uổng cho tôi rồi, Gia chủ." "Ban đầu đích xác là có hơn một trăm người tới Trần gia chúng ta báo danh, trong ba đợt huấn luyện đầu, lại lọc ra một số thám tử nằm vùng của các thế lực khác, giữa chừng tôi cũng loại bỏ một số." "Nhưng mà đãi ngộ của Trần gia chúng ta quá tốt a!" Giải thích vài câu xong, thần sắc Trần Mộc mới dịu đi đôi chút.

Từ trước đến nay, điều kiện tuyển chọn tinh nhuệ gia tộc của Trần Mộc đều vô cùng nghiêm khắc, tiêu chuẩn cực cao.

Tiêu chuẩn thậm chí còn cao hơn cả một số binh sĩ tinh nhuệ, khiến không ít người bị cự tuyệt ngoài cửa, có thể nói là dọa chạy hai phần ba số người tới báo danh!

Đương nhiên, Trần Mộc cũng sẽ không vơ đũa cả nắm.

Ví dụ, hai người cùng báo danh vào Trần gia, trong đó một người tố chất hoàn mỹ, vượt xa điều kiện tuyển dụng.

Người còn lại tố chất kém hơn, nhưng kẻ kém hơn kia lại tinh thông một số thủ đoạn lợi hại, tỷ như vẽ bùa, cơ quan, kinh doanh...

Vậy thì người tố chất kém hơn một chút kia, cũng có thể được

tuyển dụng.

Mà trừ cái đó ra, điểm quan trọng nhất khi Trần Mộc tuyển chọn thành viên gia tộc, chính là thân thế phải sạch sẽ! "Hổ thúc, những người này ông đều đã đích thân tuyển chọn qua, lại trải qua ba tầng tiêu chuẩn khảo hạch?" "Cảm giác như thế nào?" Trần Mộc thấp giọng hỏi.

Trầm tư một chút, Trần Hổ thấp giọng nói: "Cảm giác đều rất không tồi, thời buổi loạn lạc này ngài cũng biết, người mang tay nghề nhưng không có chỗ kiếm miếng cơm ăn, có đầy rẫy ngoài kia." "Hơn nữa tin tức Trần gia chúng ta chiêu mộ nhân thủ, dường như đã truyền ra ngoài rồi..." "Nếu không, cũng sẽ không có nhiều người từ nơi khác lặn lội chạy tới như vậy, chỉ mặt gọi tên muốn gia nhập Trần gia chúng ta." "Đám người này, sạch sẽ không?" Trần Mộc lại hỏi. "Yên tâm, Gia chủ." "Tôi đã đích thân đối chiếu tư liệu từng người, cũng an bài thân vệ đội chạy một chuyến, tra xét rõ ràng rành mạch, tổ tiên ba đời nuôi mấy con chó tôi đều đánh dấu trong tư liệu cho ngài rồi." Trần Hổ cười uống một ngụm trà, tự tin tràn đầy.

Trần Mộc lúc này mới yên tâm hơn nhiều.

Dù sao cũng là Đại tổng quản của Trần gia, thống trù mọi sự vụ trên dưới gia tộc, năng lực ở phương diện này của Trần Hổ có thể nói là nhân tài quản lý cực ưu tú hiếm thấy, cũng coi như là người mà Trần Mộc hai đời làm người phục nhất.

Nói năng làm việc, giọt nước không lọt.

Ánh mắt độc lạt, tâm tư tinh tế. "Đúng rồi Hổ thúc, hôm nay là ngày mấy?" "Mùng 1, sao vậy?" Trần Hổ sửng sốt một chút, buồn bực nói: "Hôm qua là cuối tháng, nửa đêm qua giờ Tý mới vừa sang ngày mới, có chuyện gì chưa xử lý xong sao?" "Hahaha, thật khéo!" Trần Mộc bỗng nhiên đứng bật dậy.

Qua cuối tháng, vậy thì đánh dấu hôm nay, chính là Nguyệt Thiêm (Đánh dấu tháng)!

Phần thưởng tháng, tuyệt đối đều là phần thưởng tinh phẩm.

Trần Mộc nhớ rõ ràng, phần thưởng tháng lần trước chính là 'Kim Quang Chú', cũng có thể nói, nếu không có 'Kim Quang Chú', thì sẽ không có đội thân vệ tinh nhuệ như hiện tại, càng sẽ không có thu hoạch như bây giờ!

Tu luyện 'Kim Quang Chú', đạt được vốn liếng lập thân.

Trần Mộc mới có thể dẫn theo thân vệ đội ngựa đạp Phong Sơn!

Sau đó trong chuyến đi Bình Sơn, cũng nhiều lần dựa vào 'Kim Quang Chú', thân vệ đội mới có thể chém gai chặt góc, một đường chém giết, theo đúng nghĩa đen trở thành một đội tinh binh đẫm máu! "Chiêu thu năm trăm người này." "Đẳng cấp gia tộc dễ dàng có thể vọt lên LV2, đến lúc đó lại đạt thành Nguyệt Thiêm, trực tiếp là muốn cất cánh rồi!" Tâm tình hưng phấn hơi bình phục, hắn rảo bước về phía trước. "Trần gia tinh nhuệ mà ta cần, vừa phải lấy một địch trăm, lại có thể trấn giữ một phương." "Văn có thể kinh thương phẩm trà chưởng khống gia tộc, võ có thể giết người diệt quỷ đại sát tứ phương, tinh nhuệ sở dĩ được gọi là tinh nhuệ, là bởi vì..." "Do ta bồi dưỡng." Ba câu nói đạm mạc bình tĩnh thốt ra, lại khiến năm trăm người đang đứng chỉnh tề kia, hô hấp đều trở nên dồn dập!

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ, người sống vì một khẩu khí. "Tất cả mọi người, nhìn thẳng vào ta!" Trần Mộc quát khẽ một tiếng.

Cùng lúc đó, ánh mắt của năm trăm người đều đồng loạt nhìn sang, nghênh đón ánh mắt lãnh liệt của Trần Mộc.

Trong nháy mắt, năm trăm người toàn bộ bị Trần Mộc thêm vào danh sách thành viên gia tộc. "Hiện tại, tất cả mọi người đi theo Hổ

thúc lĩnh một phần Đoán Thể Dược Tề, tăng cường tố chất thể phách của bản thân." "Ngày mai, ta sẽ đích thân truyền thụ các ngươi bản lĩnh thần thông!" Trần Mộc giơ tay vung lên, nhất thời, năm trăm người tề thanh đáp: "Tuân mệnh, Gia chủ!" Phía sau cách đó không xa, Trần Hổ đang ngồi trên một chiếc ghế thái sư thưởng trà, nhìn thấy cảnh này cũng thổn thức không thôi, trong lòng cảm khái vạn ngàn. "Trần gia..." "Đã nghênh đón vị Gia chủ chân chính của nó!" Rất nhanh, năm trăm người lần lượt rời khỏi hậu viện, tản đi một cách đâu vào đấy.

Không bao lâu sau, trong hậu viện chỉ còn lại Trần Mộc, cùng với Trần Tiểu Đao đang đứng khoanh tay bên cạnh, nghiễm nhiên là bộ dáng hộ vệ thân cận. "Phù." "Mở ra bảng cá nhân!" Trần Mộc ngồi lại ghế thái sư, hơi bình phục lại tâm tình. 【Tộc trưởng】: Trần Mộc 【Cảnh giới】: Trúc Cơ Cảnh trung kỳ 【Gia tộc】: Trần thị 【Đẳng cấp】: LV2 (609/1000 người) 【BUFF】: Thành viên gia tộc ngộ tính +10%, Thành viên gia tộc tốc độ tu luyện +10% 【Kỹ năng】: Cổ Võ Bác Sát Kỹ, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (Tàn), Ngũ Lôi Chính Pháp (LV2), Kim Quang Chú (LV3), Cửu Trọng Luyện Thi Pháp (LV2) 【Không gian cá nhân】: Tướng Quân Thi Vương (Trúc Cơ Cảnh trung kỳ), Dị thú hồn khế ×1, Đặc hiệu liệu thương đan ×10, Quy Khư Đỉnh ×1, Vô Nhãn Nhân Phù ×1, Vô Nhãn Quỷ Phù ×1... 【Tài phú thương thành】: LV3 (Đã mở) "Quả nhiên, lại có một cái gia tộc BUFF mới!" "Tốc độ tu luyện +10%..." Trần Mộc yên lặng vận khởi 'Ngũ Lôi Chính Pháp', ngầm tu luyện một lát.

Quả nhiên không sai, tốc độ tu luyện đích xác tăng lên một chút!

Đừng nhìn chỉ là 10% nho nhỏ, thực tế tính toán ra, cái này lại có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian tu luyện của thành viên thân vệ đội, khiến cho làm ít công to! "Đánh dấu hôm nay." Nghiên cứu xong bảng cá nhân, Trần Mộc thầm nói một tiếng. 【Đinh!

Gia tộc LV2 Nguyệt Thiêm thành công!】【Chúc mừng ký chủ đạt được 'Lục Khố Tiên Tặc'!】【Lục Khố Tiên Tặc】: Công pháp cực hạn của Luyện thể, lấy sáu cơ quan hấp nạp năng lượng của cơ thể làm cơ sở, chế tạo ra một bộ hệ thống tiêu hóa hoàn mỹ.

Vật chất nạp vào sẽ bị phân giải trong nháy mắt, dưỡng phân hấp thu được có thể thông qua tuần hoàn chuyển hóa thành tu vi.

Người sử dụng gần như sẽ không suy lão, tinh lực cũng sẽ càng phát ra vượng thịnh, còn có thể khiến khí vị của người sử dụng biến mất, cường hóa thể phách không giới hạn! *Chú thích: Kỹ năng phân giải bằng nước bọt của Lục Khố Tiên Tặc, sau khi tu luyện thành công có thể dùng.* Không đợi Trần Mộc nhìn kỹ xong, từng tia thanh lương đã chui vào giữa mi tâm.

Đối với thần thông 'Lục Khố Tiên Tặc' này, Trần Mộc cũng không xa lạ.

Trước đó từng đánh dấu được một tấm thẻ trải nghiệm 'Lục Khố Tiên Tặc', cho nên trước mắt, gần như không tốn chút công phu nào, Trần Mộc đã tu luyện 'Lục Khố Tiên Tặc' đến trình độ LV1, có thể nói là nắm giữ nhẹ nhàng vô cùng hoàn mỹ! "Tỉnh lược biết bao nhiêu phiền toái?

Quả thực là vũ khí sắc bén để tu luyện!" "Âm Lôi có thể dùng làm thủ đoạn công kích, hấp thu sinh mệnh lực mục tiêu chuyển hóa thành tu vi, mà Lục Khố Tiên Tặc thì là từ trong sinh hoạt thường ngày đạt được tăng lên." "Ừm..." Trần Mộc nhìn thoáng qua Trần Tiểu Đao bên cạnh.

Sát giác được ánh mắt của Trần Mộc, Trần Tiểu Đao nghi hoặc: "Gia chủ, có gì phân phó?" "Kim Quang Chú hiện tại của ngươi, tu luyện đến cấp bậc nào rồi?" Trần Mộc ngoắc ngoắc tay, bổ sung: "Thích phóng hộ thể kim quang một lần, để ta xem thử cường độ."

"Được rồi!" Soạt một tiếng.

Trên người Trần Tiểu Đao liền bao phủ một tầng hộ thể kim quang.

Không tính là nồng đậm chói mắt, lại bắt đầu trở nên có chút thực chất hóa, dường như có thể ăn khớp với tiết tấu hô hấp của Trần Tiểu Đao, giữa những lần hô hấp, cũng có thể nhìn thấy hộ thể kim quang chuyển động theo. "Không tệ, đã có cấp bậc LV2 rồi." Trần Mộc hài lòng gật gật đầu.

Sau đó, "Phì!" Một ngụm nước bọt vẽ ra một đường parabol, rơi vào trên hộ thể kim quang của Trần Tiểu Đao. "Gia chủ?" Trần Tiểu Đao gãi gãi đầu, đầy đầu dấu chấm hỏi: "Đang yên đang lành sao lại nhổ nước bọt vào tôi?

Chương 65

Tôi tu luyện Kim Quang Chú này không tốt ngài có thể mắng tôi mà!

Đừng làm thế...

Ngọa tào!!" Lơ đãng liếc mắt một cái, Trần Tiểu Đao sợ tới mức hồn phi phách tán!

Một thân hộ thể kim quang của hắn, trước mắt đang dưới một ngụm nước bọt của Trần Mộc, phát ra thanh âm 'xèo xèo', mắt thấy sắp bị ăn mòn ra một cái lỗ thủng! "Ngọa tào, Gia chủ mau thu thần thông!" Trần Tiểu Đao bỗng nhiên cắn răng một cái, hộ thể kim quang biến hóa một đoạn, thế mà lại đem một khối bị ăn mòn kia, ngạnh sinh sinh cắt rời ra ngoài!

Trong nháy mắt, hộ thể kim quang bị cắt ra tiêu tán sạch sẽ.

Nước bọt rơi xuống sàn nhà, ăn mòn bốc lên từng trận khói trắng, tiếng ăn mòn 'xèo xèo' càng nghe khiến da đầu Trần Tiểu Đao tê dại! "Di?" "Tiểu tử ngươi lâm thời phát huy không tệ a, giấu một tay sao?" Trần Mộc nhướng mày.

Có thể chủ động cắt ra một bộ phận hộ thể kim quang, đủ để chứng minh Trần Tiểu Đao hiện tại đã có thể khống chế cỗ 'Khí' này, chỉ là thoạt nhìn còn chưa thông thạo như vậy, cũng không thể tùy tâm sở dục biến hóa hộ thể kim quang. "May mắn..." "Trước đó lĩnh ngộ được một chút biến hóa, nhưng tổng cảm giác trúc trắc, vẫn luôn chưa thể thông thạo." Trần Tiểu Đao ngượng ngùng gãi gãi đầu, cúi đầu nhìn thoáng qua, gạch men đã bị ăn mòn ra một cái lỗ lớn, không biết sâu bao nhiêu. "Gia chủ, nước bọt này của ngài... có độc a!" "Sao hiệu quả y hệt độc dịch của con rết sáu cánh kia vậy, đây chính là

gạch đá hoa cương, đều có thể ăn mòn xuyên thấu?" Trần Tiểu Đao chậc chậc xưng kỳ.

Tâm niệm vừa động, Trần Mộc tán đi 'Khí' trong nước bọt, sự ăn mòn đình chỉ. "Chiêu này thế nào?" "Muốn học hay không?" Hai câu nói nhàn nhạt, cứ như ma chú chui vào trong đầu Trần Tiểu Đao, lập tức hắn không chút do dự gật đầu, tốc độ cực nhanh quỳ một gối xuống đất, chắp tay hành lễ.

Một loạt động tác, nước chảy mây trôi! "Ngươi tu luyện Kim Quang Chú lâu như vậy, hẳn là biết chính mình tu luyện là một cỗ Khí, cũng chính là tu vi của ngươi." "Mà chiêu này." "Chính là thông qua nước bọt, gắn vào loại Khí đặc thù của bản lĩnh này, khiến cho nó đạt tới hiệu quả ăn mòn tất cả vật thể." Trần Mộc nhàn nhạt giảng giải.

Trần Tiểu Đao hơi chợt hiểu, trầm giọng nói: "Vậy thì Gia chủ, Lôi Pháp ngài sử dụng trước đó, cũng là một loại phương thức vận dụng của cỗ Khí này?" "Ngộ tính không tệ." "Chính là chuyện như thế." Trần Mộc hài lòng gật gật đầu, bổ sung: "Ngươi tu luyện là cỗ Khí này, đồng thời có thể thông qua nhiều loại biện pháp để gia tốc tu luyện, đạt được tăng lên." "Khi ngươi vận dụng, tỷ như công kích." "Ngươi liền có thể dựa theo bản lĩnh của chính mình, sai sử nhiều loại Khí có đặc chất, tỷ như ngụm nước bọt có tính ăn mòn này, nó đến từ Khí của Lục Khố Tiên Tặc." "Tỷ như Âm Lôi Dương Lôi, nó đến từ Khí của Ngũ Lôi Chính Pháp, đều là cùng một đạo lý." Một phen giảng giải thâm nhập thiển xuất, Trần Tiểu Đao nghe rất đầu nhập, lý giải cũng cực nhanh.

Tu luyện không ngoài hai thứ trong và ngoài.

Nội tu một hơi Khí, khí tráng tắc thành đan.

Ngoại luyện một bộ Thể, thể cường tắc làm cơ sở.

Năng lực 'Lục Khố Tiên Tặc' này đặc thù, điểm đặc thù ở chỗ, nó không chỉ có thể thông qua hoàn mỹ hấp thu dưỡng phân để tiến một bước tôi luyện thể phách, đồng dạng cũng có thể hấp thu dưỡng phân, tăng lên tu vi.

Có thể nói, chỉ cần thông hiểu bộ pháp môn này, dù là một người ngộ tính kém đến đâu, dù hắn không tu luyện, chỉ là ăn uống ỉa đái, mười năm sau cũng tất định có sở thành tựu, chỉ mạnh không yếu! "Đây là một bộ pháp môn vô hạn tiếp cận với vĩnh sinh." "Ngươi có thể lĩnh ngộ nhập môn, đó chính là tạo hóa của ngươi, cơ duyên của ngươi." Trần Mộc đem phương pháp tu luyện, lý niệm các phương diện của 'Lục Khố Tiên Tặc', dốc túi truyền thụ cho Trần Tiểu Đao, không giấu giếm nửa điểm. "Ân của Gia chủ, không khác gì ân tái tạo." "Thật giống như phụ mẫu tái sinh của ta vậy!" Trần Tiểu Đao dung mạo nghiêm túc, cung kính ở ngay phía trước Trần Mộc, hai đầu gối quỳ xuống đất, làm đại lễ tam khấu cửu bái!

Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nhận lấy.

Trăm tên thành viên của thân vệ đội, đều là Trần Mộc dốc hết tâm huyết bồi dưỡng, đập vào không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, cũng đập vào một khoản tiền lớn.

Nói cách khác, không có Trần Mộc, sẽ không có bọn họ ngày hôm nay.

Dù là để Trần Tiểu Đao quỳ xuống đất dập đầu gọi một tiếng cha, Trần Mộc cũng có thể thản nhiên tiếp nhận! "Đi đi, hảo hảo tu luyện." "Đợi ngươi hoàn mỹ nắm giữ được Kim Quang Chú tự do biến hóa hình thái, ta sẽ bắt tay truyền thụ ngươi Ngũ Lôi Chính Pháp." Trần Mộc phất phất tay. "Đa tạ Gia chủ!" Trần Tiểu Đao dập đầu lần nữa, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Bận rộn hơn nửa đêm, chân trời đã nổi lên màu bụng cá trắng.

Bên phía Trần Hổ cũng mệt muốn chết, may mà có thành viên thân vệ đội hỗ trợ, mới phát xong 'Đoán Thể Dược Tề' cho năm trăm người! "Gia chủ, Đoán Thể Dược Tề còn thừa không có mấy." "Bọn Trần Tiểu Đao chắc hẳn đã phục dụng qua lần thứ hai rồi chứ?

Vậy lần thứ ba này, là chờ một chút hay là?" "Chờ một chút đi." Trần Mộc day day mi tâm.

Bất quá cũng may, lần này đi Bình Sơn trở về, vơ vét được vô cùng nhiều thiên tài địa bảo, còn có các loại dược liệu già hiếm thấy hiếm có.

Tỷ như linh chi năm trăm năm, Cửu Long Bàn...

Lại thêm trong đan tỉnh ở đại điện đạo quán, dược thạch đan đầu tàn lưu càng là đếm không hết, những thứ này đều có thể trực tiếp sử dụng, cũng không bị thi khí trong đan tỉnh ô nhiễm. "Việc luyện chế Đoán Thể Dược Tề phải đưa vào danh sách quan trọng rồi." "May là có Hoa Linh, muội tử này cực có thiên phú ở phương diện dược thảo y lý." Trần Mộc âm thầm trầm tư, bỗng nhiên mở miệng: "Đúng rồi, Hổ thúc, Phù Tang thương hội trước đó bảo ông điều tra..." "Tư liệu ở đây." Trần Hổ đã sớm chuẩn bị, đưa tới một xấp tư liệu.

Trong khi Trần Mộc lật xem, ông nói: "Trước mắt trong thành Thường Sa có một nhà Phù Tang thương hội, một nhà Cổ Đức thương hội, còn có một nhà Lan Hà thương hội, ba nhà độc đại, chiếm một bộ phận tài nguyên tương đối lớn." "Liên quan đến cổ đổng minh khí, súng ống vũ khí, còn có chút bách hóa nhập khẩu, máy móc." Trần Hổ liệt kê vô cùng tinh tế, từng cái không sót.

Cẩn thận lật xem xong tư liệu trong tay, Trần Mộc châm điếu thuốc, thản nhiên nói: "Ở trên địa bàn của chúng ta phát tài, không cho chút giáo huấn, thu chút phí bảo hộ sao được?" "Sân bãi, huyết trì cần thiết cho Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, chuẩn bị thế nào rồi?" Trần Hổ

dường như sớm đoán được suy nghĩ của Trần Mộc, gật đầu nói: "Đã chuẩn bị thỏa đáng." "Trước khi Gia chủ trở về, tôi đã điều động một khoản tiền, mua lại toàn bộ mấy chỗ dân trạch liền kề xung quanh nhà cũ Trần gia, khu vực này đều nằm trong sự kiểm soát của chúng ta." Rốt cuộc là Đại tổng quản làm việc có chừng mực, chuyện luyện thi này, tự nhiên là càng ít người biết càng tốt, nhất là những bá tánh bình dân không biết nội tình kia. "Trước tiên lấy Phù Tang thương hội khai đao." "Ừm..." "Một lần cũng không thể hoàn toàn giết tuyệt chủng, nếu không về sau không ai tới nữa thì làm sao bây giờ?" Trần Mộc âm thầm trầm tư, chốt lại phương án.

Dí tắt đầu thuốc lá, hắn đứng dậy.

Bên cạnh, Trần Hổ thấp giọng mở miệng: "Gia chủ, Đại đương gia của Hoắc gia..." "Suýt nữa thì quên." Trần Mộc dừng bước, xoay người đi về phía thư phòng: "Tùy ta xử trí Hoắc gia đại đương gia, a, hiện tại Hoắc gia đã danh còn thực mất rồi." *** "Cảm giác như thế nào?

Hoắc đại đương gia." Rảo bước tiến vào thư phòng, Trần Mộc thuận tay đem một thanh ngọc như ý điêu khắc hoa văn đời Đường, đặt lên bàn trà.

Ánh mắt Hoắc Cẩm Tích di chuyển, lập tức ngẩn người.

Thanh ngọc như ý này, là một trong những món đồ ngọc nàng thích nhất, trân tàng ngay tại một mật thất ở nhà cũ Hoắc gia, dễ dàng sẽ không cho người khác xem! "Sao có thể?!" "Hoắc gia...

Hoắc gia, hộ vệ nhà cũ Hoắc gia chúng ta, trong thời gian ngắn như vậy...

Không có khả năng, là anh trộm ra đúng không?" "Nhất định là như vậy!" Hoắc Cẩm Tích gắt gao cắn chặt hàm răng, ánh mắt ở bên bờ vực sụp đổ. "A." Trần Mộc cười một tiếng, bàn tay lại lật.

Một khối bình an bài bằng ngọc đen tinh phẩm, được đặt xuống.

Ngay sau đó, sư tử tỳ hưu bằng noãn ngọc, chén tinh kim Tây Vực, một bộ chén trà quan diêu đời Đường, còn có mấy món cổ đổng linh tinh khác, tất cả đều là tinh phẩm trong tinh phẩm, giá trị xa xỉ.

Dù sao cũng là gia tộc buôn bán minh khí cổ đổng, ánh mắt Hoắc Cẩm Tích tự nhiên độc lạt.

Những cổ đổng kim ngân bảo ngọc có thể để nàng giữ lại bên người, không cái nào không phải là trân phẩm cực kỳ hiếm thấy trên thị trường, còn có chút tranh chữ thậm chí là tuyệt phẩm! "Toàn bộ là trộm tới, đúng không?" Trần Mộc thuận tay điểm một cái, Hắc Thủy Âm Lôi đang trói buộc Hoắc Cẩm Tích, tự phát tiêu tán.

Khôi phục năng lực hành động, nhưng Hoắc Cẩm Tích lại đã không bước nổi nửa bước, cả người giống như là bị rút sạch tất cả khí lực, than ngã vào sô pha.

Chương 66

Trang dung tinh xảo đã sớm lem luốc.

Mái tóc dài hơi xoăn càng là có chút lộn xộn. "Không có khả năng..." "Hoắc gia, Hoắc gia của ta làm sao có thể cứ thế..." "Trần đại đương gia!" Hoắc Cẩm Tích từ trong trạng thái thất hồn tỉnh táo lại, uyển như bắt được cọng rơm cứu mạng, lảo đảo nhào tới dưới chân Trần Mộc. "Hoắc gia vẫn còn, đúng hay không?" "Chỉ cần ngài một câu nói, có phải là có thể...

Trần đại đương gia!

Tôi nguyện ý dùng tất cả cái giá, còn xin đừng đoạn tuyệt Hoắc gia mạch này, tôi mặc cho anh xử trí!" "Trần đại đương gia còn chưa từng hôn phối đúng không?

Tôi biết mà!" Thanh âm nói năng lộn xộn, âm điệu gần như điên cuồng, không cái nào không đang chứng minh, lý trí của Hoắc Cẩm Tích lúc này đã tang thất hơn một nửa, cũng có thể nói, nàng đã mất đi năng lực phán đoán cơ bản!

Lệ mắt bà sa, sở sở động lòng người. "Hoắc gia vẫn còn." "Nhưng, gia nghiệp lại đã không còn thuộc về Hoắc gia nữa." Trần Mộc vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoắc Cẩm Tích, lạnh lùng nói: "Từ khoảnh khắc cô chuẩn bị động thủ với ta, cô cũng đã mất đi... tất cả." Cổ họng Hoắc Cẩm Tích khẽ run lên, có những lời không phải không thể nói, mà là, nàng đã mất đi tất cả thẻ đánh bạc trong tay, đã không còn tư cách ngồi cùng một cái bàn đàm phán với Trần Mộc nữa rồi! "Gia quyến trực hệ Hoắc gia vẫn còn, từ hôm nay trở đi sáp nhập vào Trần gia, mất đi quyền khống chế, quyền lên tiếng đối với tất cả sản nghiệp gia tộc." "Cơ hội lưu lại cho cô lựa chọn, đã không nhiều

lắm." Trần Mộc mỉm cười, thản nhiên nói: "Cô vẫn như cũ là Hoắc Cẩm Tích, đương nhiên, các người sau này cũng có thể làm gia tộc cấp dưới của Trần gia ta, tiếp tục quản lý những sản nghiệp này." Gia tộc sản nghiệp bị tước đoạt, lại đổi lấy mạng sống của trên dưới gia tộc.

Đã không còn là vấn đề có đáng hay không, mà là, không còn đường lui!

Muốn sống sót, thì chỉ có thể chọn như vậy!

Hoắc Cẩm Tích ngẩn ngơ xuất thần, Trần Mộc nửa phần cũng không nóng nảy, chậm rãi ung dung uống trà thơm trong chén, thưởng thức ngọc như ý.

Dù sao cũng là một trong tứ đại gia tộc thành Thường Sa, cái mâm trong tay Hoắc gia cũng không nhỏ!

Muốn nuốt trọn toàn bộ, không tính là khó, cái khó là làm sao quản lý, đồng thời đem những sản nghiệp gia tộc Hoắc gia này, hoàn toàn chuyển hóa thành sản nghiệp gia tộc của Trần gia! "Nhớ kỹ trong danh sách thành viên, có một bộ phận là nhân tài quản lý vô cùng không tồi." "Ừm..." Trần Mộc âm thầm trầm tư.

Trải qua chuyến đi Bình Sơn, Trần Mộc cũng nhìn ra được một số vấn đề của thân vệ đội.

Có những người, tỷ như Trần Tiểu Đao, Trần Tam Căn, tu luyện Kim Quang Chú, Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, những thành viên thân vệ đội này ngộ tính thượng thừa, tốc độ tu luyện cũng rất nhanh, tính trưởng thành, khả năng uốn nắn đều tương đối không tệ.

Chỉ cần nỡ dốc lòng đổ đại lượng tài nguyên đi bồi dưỡng, đám người này cuối cùng sẽ trở thành thanh đao sắc bén nhất của Trần gia, chém tận tất cả trở ngại!

Nhưng đồng dạng, còn có một nhóm người, ngộ tính trung dung, tốc độ tu luyện bình thường.

Đám người này ở phương diện tu luyện không được, nhưng ở các phương diện khác, tỷ như đạo mộ, cơ xảo, giám bảo..., lại có linh tính vô cùng tốt, cũng đồng dạng đáng giá bồi dưỡng.

Nói tóm lại, thành viên nòng cốt của Trần gia, nhân số đã có hơn năm trăm.

Có người am hiểu chiến đấu, có người thì am hiểu bàng môn tả đạo, kỳ xảo kỹ nghệ, còn có người càng am hiểu tinh anh quản lý, thống trù đại cục, phát triển quan hệ. "Cũng đến lúc, đem thành viên nòng cốt phân chia ra, phân chia trọng điểm để phân biệt bồi dưỡng, gia tăng huấn luyện." "Lại là lượng công việc thật lớn." Trần Mộc âm thầm thở dài một hơi.

Trong lúc cúi đầu, vừa vặn nhìn thấy Hoắc Cẩm Tích khóc đến lê hoa đái vũ, thanh âm đè nén cực thấp. "Phá phòng rồi?" Trần Mộc nhìn hiểu.

Đương nhiên cái này cũng coi như là... bị ép tiếp nhận hiện thực. "Hoắc đại đương gia, chọn xong đường chưa?" "Ngọc đá cùng vỡ?" Trần Mộc đưa tay nâng lên cái cằm tuyết trắng của Hoắc Cẩm Tích, thản nhiên nói: "Hay là nói, cẩu thả sống tạm, cam nguyện làm con chó của Trần gia ta?" Trầm mặc một lát, Hoắc Cẩm Tích ngưng tiếng khóc, hạ quyết tâm rất lớn, nàng mới nhẹ nhàng dùng cái cằm, cọ cọ lòng bàn tay Trần Mộc. "Hiểu rồi." Trần Mộc hài lòng gật gật đầu, cười nói: "Hoắc đại đương gia sau này sẽ hiểu, làm chó của Trần gia ta, nhổ răng cọp, đều không ai dám nói nửa chữ không." Hoắc Cẩm Tích không chịu ngẩng đầu, nhỏ giọng đáp lại: "Biết rồi, Trần đại gia... không, Chủ nhân." Thời gian quá muộn, gần như trời sáng, Trần Mộc cũng lười về phòng ngủ nghỉ ngơi nữa, tùy ý ngoắc ngoắc ngón

tay, Âm Lôi Hắc Thủy tứ tán lan tràn ra, phong tỏa các ngóc ngách thư phòng, khe cửa khe cửa sổ, từng đạo khe hở.

Đủ để bảo đảm bất kỳ thanh âm nào, dù có lớn tiếng đến đâu, cũng sẽ không truyền ra bên ngoài. ...

Nhật thượng tam can (mặt trời lên cao ba sào).

Trong thành Thường Sa một mảnh cảnh tượng náo nhiệt.

Bá tánh bình dân bình thường, tự nhiên không biết trong đêm hôm qua, chỉ sau một đêm nhà cũ Hoắc gia liền bị dọn sạch.

Nhưng lại có không ít người biết, ở mã đạo ngoài thành Thường Sa, phơi thây một trăm năm mươi người. "Nghe nói chưa?

Tối qua bên mã đạo có người chặn giết thương đội, kết quả ngược lại bị diệt, một trăm năm mươi người a, không một người sống!" "A a, các người hiểu cái rắm, đây là các lão biểu bả tử trong thành đang tranh địa bàn!" "Minh mục trương đảm như vậy sao?

Đám thành vệ quân tạp nham của thành Thường Sa chúng ta...

Ai!" "Nói nhảm, đám thành vệ quân này và mấy cái thương hội kia thông đồng một giuộc, đều không phải thứ chim tốt lành gì." "Chuyện này a, là có quan hệ với Trần gia thời gian trước tới thành Thường Sa chúng ta, Trần gia biết chứ?" "Biết biết, nghe nói đãi ngộ Trần gia tuyển người vô cùng tốt!" "Tôi cũng là không có bản lĩnh kia, nếu không tôi hiện tại nói không chừng đã là người Trần gia rồi, ăn sung mặc sướng, tự tại biết bao nhiêu?" "Cẩn thận chút đi, gần đây không có thái bình như vậy đâu!" Bá tánh bình dân nhàn rỗi, tán dóc không ra được cái gì hoa hòe hoa sói.

Ngược lại là những tiểu gia tộc, thế lực do thổ phu tử (kẻ trộm mộ) tạo thành trong thành Thường Sa, lập tức liền nhìn ra được những điều mờ ám bên trong.

Trong thành, trà lâu Thiên Hương.

Bán Tiệt Lý thưởng thức món đồ chơi bằng ngọc trong tay, nhìn thoáng qua Ngô Lão Cẩu đối diện. "Lúc ấy sau khi tôi rời khỏi tửu lâu Ngọc Lâu Đông, người của Trần gia liền đi lên mang Hoắc Cẩm Tích đi." "Lão Cẩu, là cậu báo tin?" Bán Tiệt Lý thanh âm lạnh lùng, nghe không ra nửa phần cảm xúc chập trùng.

Ngô Lão Cẩu cười cười, khẽ nói: "Tôi cũng là không còn cách nào a, thủ đoạn của Hoắc tỷ còn lợi hại hơn nhiều, tôi không so được với Lý ca, không gánh nổi." "Tự nhiên là phải chọn người có thể giúp đỡ, giúp một tay." Trầm mặc một lát, Bán Tiệt Lý uống ngụm trà, tiếp tục nói: "Nước cờ này của cậu quá hiểm, cũng không sợ đem cả Ngô gia các cậu đáp vào sao?" "Lý ca cho rằng thế nào?" Ngô Lão Cẩu vuốt ve con chó nhỏ trong tay áo, mở miệng hỏi.

Bán Tiệt Lý lắc đầu: "Kế hoạch của Trần gia tôi có thể nhìn ra một chút, nhưng nhìn không toàn diện, bất quá cũng có thể đoán được, vị Gia chủ Trần gia này mưu đồ rất lớn." "Tôi đang nghĩ, nếu như ba nhà chúng ta không liên hợp lại, e là..." Lời còn chưa dứt, một tên thân tín gõ cửa đi vào, rảo bước đi đến trước mặt Bán Tiệt Lý, thì thầm vài câu.

Ngô Lão Cẩu quan sát sắc mặt, chợt thấy sắc mặt Bán Tiệt Lý thế mà đột nhiên âm trầm! "Có đại sự?" "Tâm tính Lý ca hơn người, xưa nay vui buồn không hiện ra mặt, trước mắt làm sao..." Ngô Lão Cẩu âm thầm tính toán. "Thất toán." Bán Tiệt Lý thở dài một hơi, phiền muộn day day mi tâm: "Hoắc gia đã không còn." Ngô Lão Cẩu sửng sốt một chút, không xác định nói: "Hoắc gia không còn?" "Đúng, không còn." "Chính là chuyện trong một đêm." Bán Tiệt Lý hung hăng rít một hơi thuốc, thanh âm băng lãnh: "Người Trần gia ra tay rồi, phong tỏa nhà cũ Hoắc gia, Hoắc Cẩm Tích hiện tại hẳn là còn ở Trần gia." "Tất cả sản nghiệp gia tộc của Hoắc gia, toàn bộ bị Trần gia tiếp

quản!" Trong lúc nhất thời, bầu không khí lâm vào điểm đóng băng.

Hồi lâu đều không có ai mở miệng.

Mãi cho đến khi Ngô Lão Cẩu thở dài một tiếng, tự giễu uống ngụm trà: "Quả nhiên giống như Lý ca nói, nước cờ này, quá hiểm." "Cũng không thể nói như vậy." "Trước đó, ai lại biết Trần gia căn bản không thể kiểm soát chứ?" Bán Tiệt Lý ngược lại tiếp nhận rất nhanh.

Gia quyến trực thuộc Hoắc gia, toàn bộ bị vây ở nhà cũ.

Sản nghiệp trực thuộc Hoắc gia, toàn bộ bị đổi chủ.

Điều này cũng có nghĩa là, Trần gia chỉ trong một đêm liền ăn sạch cái mâm của Hoắc gia, tốc độ lôi đình, thế quét ngang rõ ràng, cũng có nghĩa là thực lực chênh lệch quá lớn!

Chương 67

"Nhưng cũng không cần nóng vội." Bán Tiệt Lý gõ gõ mặt bàn, thấp giọng nói: "Hoắc gia tuy rằng hơi yếu trong tứ đại gia tộc chúng ta, nhưng bàn khẩu, sản nghiệp dưới tay, thực sự không nhỏ." "Trần gia thật có thể một miếng ăn sạch, bảo đảm không xảy ra loạn gì?" "Chờ xem!" Bên cạnh, Ngô Lão Cẩu đứng dậy cáo biệt, bất đắc dĩ nói: "Hy vọng là như lời Lý ca nói, nhưng anh cũng nói rồi, Trần gia không thể kiểm soát, cho nên... bên phía Hồng gia?" "Tôi đi nói." Bán Tiệt Lý gật đầu. ...

Cùng lúc đó, nhà cũ Trần gia.

Năm trăm người đã phục dụng qua 'Đoán Thể Dược Tề' là thành viên mới, toàn bộ tập hợp ở hậu viện.

Bao gồm cả trăm người thân vệ đội lúc trước.

Để bảo đảm không lãng phí bất kỳ một nhân tài nào, Trần Mộc cũng nghiên cứu cả buổi sáng, mới sơ bộ xác định nhân tuyển. "Cầm lấy danh sách, trước tiên đem những thành viên am hiểu kinh doanh quản lý, mở rộng quan hệ, tuyển chọn ra cho ta." "Còn nữa." Trần Mộc đưa một phần danh sách trong tay cho Trần Tiểu Đao, bổ sung: "Thông báo một chút cho Chá Cô Sảo, bảo bọn họ tới gặp ta." "Tuân mệnh, Gia chủ." Trần Tiểu Đao y lời làm theo.

Rất nhanh, Chá Cô Sảo dẫn theo Lão Dương Nhân, Hoa Linh, cùng nhau vào thư phòng Trần Mộc, tùy thân còn mang theo một cuộn bản đồ. "Gia chủ." Chá Cô Sảo đổi giọng rất nhanh, chắp tay hành lễ, đặt cuộn bản đồ kia lên bàn. "Cái gì đây?" Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Chá Cô Sảo mở miệng nói: "Hôm đó đi gấp quên nói với ngài, đây là một tấm bản đồ da người mà Trần Tổng bả đầu giao phó cho ta, nói

là có liên quan tới Hiến Vương Mộ ở Điền Nam kia." "A, bản đồ Hiến Vương Mộ." Trần Mộc chợt hiểu, nhận lấy nhìn kỹ hai lần: "Xác nhận không sai, thời cơ chín muồi ta sẽ dẫn các ngươi đi Hiến Vương Mộ, lấy đi Mộc Trần Châu." Thuận tay cất đi, bản đồ da người trực tiếp bị Trần Mộc thu vào không gian cá nhân.

Bức bản đồ da người này đến từ kinh nghiệm trộm mộ những năm đầu của Trần Ngọc Lâu, cũng coi như là một lần thu hoạch có còn hơn không.

Chỉ bất quá, bức bản đồ da người này tuy rằng trân quý, trước mắt lại không dùng được. "Tiểu Tích, đưa danh sách cho Chá Cô huynh." Trần Mộc ngoắc ngoắc tay.

Bên cạnh, Hoắc Cẩm Tích thân mặc sườn xám ôm sát người, đem một phần danh sách trong tay đưa cho Chá Cô Sảo. "Mộc ca, vị tỷ tỷ này là..." Hoa Linh bĩu môi, hừ hừ hỏi.

Trần Mộc cười một tiếng, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Linh giải thích nói: "Vị này chính là Đại đương gia Hoắc gia thành Thường Sa, bất quá hiện tại đã không phải nữa rồi." "Hiện tại cô ấy coi như là...

ừm, thư ký riêng của ta." "Thư ký riêng là gì?" Hoa Linh đầy mặt nghi hoặc.

Chá Cô Sảo, Lão Dương Nhân bên cạnh cũng là vẻ mặt mờ mịt. "Khụ, ân." "Chính là thiếp thân thị nữ, không sai biệt lắm là ý tứ như vậy." Trần Mộc phất phất tay, không định nói nhiều về vấn đề 'thư ký riêng' này.

Hoắc Cẩm Tích ngoan ngoãn đứng ở một bên, không lên tiếng không trả lời, mặt mang mỉm cười. "Sau khi sơ bộ sàng lọc, Chá Cô huynh, ta đem thân vệ đội cùng với các thành viên mới tới toàn bộ đánh tan, một lần nữa tổ đội." "Đại khái có thể chia làm ba đại đội."

"Chiến đấu, quản lý, kỳ xảo kỹ nghệ." "Trong đó huấn luyện thành viên phương diện chiến đấu là quan trọng nhất, cho nên ta hy vọng...

Chá Cô huynh, huynh có thể tới dạy bảo bọn họ thương pháp, cận chiến, tỷ như Khôi Tinh Thích Đấu." Vừa dứt lời, Chá Cô Sảo nhận lời ngay: "Không thành vấn đề, cứ giao cho ta." "Còn có chính là...

ân, Hoa Linh." Trần Mộc nhìn thoáng qua danh sách trong tay, mở miệng nói: "Muội hiện tại chính là thủ tịch y sư của Trần gia, tất cả thiên tài địa bảo, dược thạch đan đầu, toàn bộ quy về muội quản." Hoa Linh giật nảy mình, đột nhiên bị ủy thác trọng trách, còn có chút không phản ứng kịp. "Không thành vấn đề chứ?

Mộc ca?" Hoa Linh có chút do dự, nhỏ giọng nói: "Muội tuy rằng hiểu những thứ này, nhưng muội không có kinh nghiệm ở những phương diện này, vạn nhất làm không tốt..." Trần Mộc phất phất tay, cười nói: "Không sao." "Không phải việc quá khó, muội làm quen dần sẽ hiểu." Lời còn chưa dứt, Lão Dương Nhân bên cạnh có chút gấp gáp: "Vậy còn ta, Mộc ca?

Ngài cũng sắp xếp cho ta việc gì đi chứ?

Tổng không thể để ta nhàn rỗi được!" "Ngươi cứ đi theo Chá Cô huynh trước, ngươi còn phải luyện thêm một chút." Trần Mộc bình tĩnh nói.

An bài xong nhiệm vụ cho ba người, chợt nhớ tới Hồng Cô Nương còn đang không có việc gì làm ở Trần gia. "Đúng rồi, Chá Cô huynh." "Tạm thời cũng biên chế Hồng Cô Nương vào thành viên chiến đấu để huấn luyện." Trầm tư một chút, Trần Mộc đích xác cũng không có biện pháp gì quá tốt, trước mắt trong tay hắn cũng không có thủ đoạn, công pháp gì có thể tăng phúc ám sát.

Cho nên cũng chỉ có thể để Hồng Cô Nương đi theo đội ngũ chiến đấu cùng nhau huấn luyện trước, tiến thêm một bước cường hóa tăng

lên thực lực, những cái khác nói sau. "Lát nữa lại đến tìm ta, có chút đồ mới muốn truyền thụ cho các ngươi." "Được rồi, đi đi." Tạm thời an bài xong mọi công việc, Trần Mộc cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn theo Chá Cô Sảo, Lão Dương Nhân, còn có Hoa Linh đi một bước ngoái đầu lại ba lần rời khỏi thư phòng.

Nửa nằm trên ghế, Hoắc Cẩm Tích bên cạnh tự giác đứng ra sau lưng, vươn ngón tay hơi lạnh, nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương cho Trần Mộc.

Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, Nhị Xà đang cuộn mình trên bàn sách cách đó không xa đang bận rộn tu luyện, cũng không rảnh đi quản chút tâm tư nhỏ của Hoắc Cẩm Tích. "Ánh mắt của tiểu muội muội kia nhìn Chủ nhân..." "Hình như không đúng a?" Hoắc Cẩm Tích thăm dò hỏi một câu.

Đột nhiên, nàng liền nhìn thấy ánh mắt lãnh liệt của Trần Mộc. "Xem ra cô còn chưa nhận rõ vị trí của mình, đúng không?" Trần Mộc thản nhiên liếc nàng một cái, mở miệng nói: "Hoa Linh tinh thông dược thạch y lý, xử sự có chừng mực, còn cô?

Cô ngay cả mình đang chơi với lửa cũng không biết." "Cô trước mắt cũng coi như nửa người Trần gia." "Đương nhiên, cô cũng có thể lựa chọn phát huy sở trường của cô, tới hiệp trợ ta làm chút công tác thuộc bổn phận, làm tốt, có thưởng." Nhất thời trầm mặc, Hoắc Cẩm Tích ánh mắt cụp xuống, nhẹ nhàng gật đầu: "Toàn bộ nghe lệnh ngài, Chủ nhân." "Cô thân là đại đương gia nhà họ Hoắc, nhãn quang, thủ đoạn, thiếu một thứ cũng không được, kiên trì ở trong thành Thường Sa này có vất vả không?" Một câu nói tựa như lơ đãng, lại lập tức gợi lên nỗi chua xót và ủy khuất tràn trề trong lòng Hoắc Cẩm Tích. "Vất vả thì có thể làm gì chứ?" "Con cháu Hoắc gia trên dưới... ngay cả một người thực sự có thể đứng ra tổng quản đại cục cũng không có, tôi chỉ có thể tiếp tục gắng gượng ở cái vị trí này." "Hoắc gia nữ nhân

nhiều, nữ nhân hễ nhiều thì thị phi cũng lắm, trước giờ nội hao vẫn luôn nghiêm trọng." Hoắc Cẩm Tích khẽ thở dài, sắc mặt cực kỳ bất lực.

Thành Thường Sa ngư long hỗn tạp, các phương thế lực rắc rối phức tạp.

Là một trong Cửu Môn, Hoắc gia đích xác có vài phần thế lực, có chút vốn liếng, nhưng vừa nghe nói là nữ nhân đương gia, chủ trì đại cục, khó tránh khỏi sẽ không được người ta coi trọng trong một số việc, đồng thời gia tộc hành sự cũng thiếu đi vài phần cứng rắn.

Cũng chính vì vậy, trong mắt các phương thế lực, Hoắc gia bất cứ lúc nào cũng có khả năng sụp đổ.

Chỉ là không ai ngờ tới, thiên thiên dưới cổ tay của Hoắc Cẩm Tích, Hoắc gia lại sống rất tốt, tổng thể mà nói kiếm được cũng không ít, con thuyền lớn này chạy không tính là nhanh, nhưng thắng ở chỗ ổn thỏa.

Như thế cũng có thể biết, Hoắc Cẩm Tích có bản lĩnh thật sự, nhưng... không nhiều.

Cô có nhãn quang, thủ đoạn cũng đủ tàn nhẫn đủ độc địa.

Nếu không cũng sẽ không phái người chặn giết Trần Mộc.

Chỉ tiếc, ánh mắt được mài giũa ra của Hoắc Cẩm Tích lại đến từ Hoắc gia, điều này chú định cách cục của cô không đủ rộng, khó thành đại khí hậu! "Nếu nói như vậy, ta cũng coi như là đã giải quyết cho cô một mối tâm sự." "Sau này cô không cần phải phát sầu vì Hoắc gia nữa." Trần Mộc thẳng người dậy, bắt đầu nghiên cứu tài liệu trên bàn sách.

Tùy tay, một cây Cửu Long Bàn năm trăm năm tuổi bỗng nhiên hiện ra.

Còn chưa đợi Hoắc Cẩm Tích nhìn rõ, cây Cửu Long Bàn này đã biến mất sạch sẽ trong miệng Trần Mộc, thậm chí ngay cả động tác nhai nuốt ra hồn cũng không có. "Đó là cái gì?

Dược liệu không cần sắc, trực tiếp ăn sống?" "Hơn nữa gần như không nhai mấy...

đó là vì sao?

Chương 68

Dược liệu đi đâu rồi?" Hoắc Cẩm Tích đầy đầu nghi hoặc, động tác cũng cứng đờ vài phần.

Nhớ lại đủ loại bản lĩnh thần thông trong tay Trần Mộc, nhất thời, Hoắc Cẩm Tích thậm chí liên tưởng đến những sơn tinh dã quái hóa thành hình người trong truyền thuyết! "Ngoài thành Thường Sa có Huyết thi mộ không?" "Lại là ai đang nắm giữ?" Hồi lâu không nghe thấy động tĩnh của Hoắc Cẩm Tích, Trần Mộc nghi hoặc quay đầu lại, vươn tay vỗ vỗ khuôn mặt trắng nõn của cô. "A?" "Xin lỗi chủ nhân, vừa rồi đang nghĩ thứ khác...

Ngài vừa nói cái gì?

Huyết thi mộ?" Hoắc Cẩm Tích sợ tới mức rụt người về phía sau, thấy ánh mắt Trần Mộc hồ nghi, Hoắc Cẩm Tích vội vàng mở miệng: "Ngoài thành Thường Sa có Huyết thi mộ, không chỉ một cái, bất quá trước mắt manh mối của mấy cái Huyết thi mộ này đều nằm trong tay Ngô Lão Cẩu." "Huyết thi mộ có lớn có nhỏ." "Vận khí tốt thì có thể phát một món hoạnh tài, vận khí không tốt, có khả năng xuống bao nhiêu người cũng phải chết ở bên trong, cuối cùng nói không chừng còn phải phong tỏa mộ thất." Mấy từ mấu chốt nhảy vào trong đầu Trần Mộc.

Huyết thi mộ, có.

Hơn nữa không chỉ một cái! "Quả nhiên là vì nguyên cớ dung hợp thế giới, dẫn đến việc loại cổ mộ nguy hiểm vô cùng như Huyết thi mộ cũng trở nên nhiều hơn sao?" "Hay là nói... là do thời gian ta đến thành Thường Sa quá trùng hợp?" Trần Mộc âm thầm tư tác một lát.

Thi biến có rất nhiều chủng loại, mà Huyết thi, không thể nghi ngờ

chính là một loại cực kỳ hung ác trong số đó.

Sức mạnh kỳ đại vô cùng, thân như tinh cương, hơn nữa trên người chứa kịch độc, người thường chạm vào ắt chết không nghi ngờ. "Một xẻng xuống dưới, trong đất có máu, thi thể thi biến trong phong thủy bảo địa, gọi là Huyết thi." "Thời cổ đã có thuyết pháp Huyết thi hộ bảo... cho nên trong Huyết thi mộ vàng bạc minh khí bồi táng phong phú, cũng không tệ, cũng coi như là một món hoạnh tài." Chốt phương án xong, Trần Mộc lập tức đứng dậy, đi ra khỏi thư phòng.

Hoắc Cẩm Tích đi theo bên cạnh không hiểu ra sao, nhưng cô tâm tư thông tuệ, lờ mờ cũng đoán được, Trần Mộc là muốn ra tay với mấy cái Huyết thi mộ ngoài thành Thường Sa! "Hổ thúc!" "Đang tìm ngươi đây!" Cách thật xa, Trần Mộc đã nhìn thấy Trần Hổ đầy đầu mồ hôi đi tới. "Có gì phân phó, gia chủ?" Trần Hổ thấp giọng hỏi. "Trong tay Ngô gia có manh mối về Huyết thi, giúp ta liên hệ một chút, ta muốn biết phương vị chuẩn xác của mấy cái Huyết thi mộ này." "Đương nhiên, nếu Ngô gia nguyện ý xuất người dẫn đường... cũng có thể, sẽ trả thù lao." Hai câu nói xong, Trần Hổ cười một tiếng, mở miệng nói: "Chỉ chuyện này thôi sao?

Yên tâm đi gia chủ, chỉ cần một câu nhắn gửi qua là được!" "Còn có một số việc cần thỉnh thị ngài, gia chủ." Nhìn thoáng qua Hoắc Cẩm Tích bên cạnh, Trần Hổ thấp giọng nói: "Liên quan đến sản nghiệp gia tộc dưới trướng Hoắc gia, các cái bàn khẩu (địa bàn làm ăn), chúng ta tiếp quản phi thường thuận lợi, cơ bản không gặp trở ngại gì." "Chỉ có điều, có rất nhiều môn lộ... chỉ có người Hoắc gia mới biết." Trần Mộc lập tức nghe hiểu, việc này cũng giống như một cái tiệm cơm làm ăn phát đạt, từ Hoắc gia chuyển sang tay Trần gia, đầu bếp và tiểu nhị trong tiệm đều đổi hết, như vậy sẽ tổn thất rất nhiều khách quen.

Tiệm cơm vẫn có thể kinh doanh bình thường, chỉ là không có lợi nhuận nhiều như trước đó, cần từ từ bồi dưỡng lại một lứa khách hàng trung thành, việc này cần thời gian.

Bên cạnh, Hoắc Cẩm Tích cũng nghe hiểu. "Ha ha, nuốt địa bàn Hoắc gia chúng tôi thì nuốt nhanh lắm, nhưng kết quả thì sao?

Kết quả các người có năng lực tiêu hóa được không?" "Đến cuối cùng chẳng phải vẫn phải mời người Hoắc gia chúng tôi ra tay?" Sau khi làm rõ tư duy này, Hoắc Cẩm Tích rốt cuộc có một loại cảm giác nở mày nở mặt, eo lưng cũng cứng hơn vài phần, cảm giác mình rốt cuộc có cơ hội có thể ngẩng đầu lên trước mặt Trần Mộc!

Quay đầu lại mới nhìn thấy, ánh mắt của Trần Mộc vẫn đạm mạc, lãnh liệt, bất cận nhân tình như trước. "Sao vậy, Hoắc đại đương gia?" "Tưởng mình có thể đứng lên rồi, không cần làm chó nữa sao?" Trần Mộc đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng lại có một cỗ sát khí khiến Hoắc Cẩm Tích phải lạnh sống lưng ập vào mặt! "Biện pháp giải quyết không chỉ có một cách như cô nghĩ đâu." Trần Mộc cảm thấy vô vị, thản nhiên nói: "Mấy thế lực trong thành Thường Sa này là loại hàng sắc gì, người bên ngoài đều rõ ràng." "Nhìn người mà bưng món, ai mà không biết chứ?" "Lại có là, cái thế đạo hiện nay, nắm đấm cứng mới là lão đại." Hai ba câu nói, Trần Hổ đã nghe hiểu, gật đầu nói: "Là chuyện như gia chủ nói, lát nữa tôi sẽ sắp xếp người đi tiếp quản nhà cổ Hoắc gia, thuận tiện tung chút tin tức." "Hoắc gia bị thôn tính, trở thành gia tộc hạ thuộc của Trần gia." "Cùng với, Hoắc gia chủ động trở thành gia tộc hạ thuộc của Trần gia, hai cách nói này ngược lại có thể làm một bài văn chương cho tốt." Tâm tư mẫn cảm như Hoắc Cẩm Tích, sao có thể không biết trong lời này của Trần Hổ có thâm ý gì?

Thế đạo càng loạn, thì người tìm kiếm hợp tác lại càng hy vọng đối tượng hợp tác của mình eo phải cứng, nắm đấm phải cứng, đứng

vững được sân bãi, chống đỡ được tràng diện!

Đến lúc đó tin tức Hoắc gia bị thôn tính vừa tung ra, còn lo những khách quen kia không tới cửa?

Có khối người xua như xua vịt lao tới!

Ngược lại nếu làm như thế, địa vị của Hoắc gia tại thành Thường Sa, trong mắt các thế lực bên ngoài, thật sự sẽ xuống dốc không phanh, rơi vào vực sâu, khó có cơ hội khởi sắc nữa! "Chủ nhân, tôi sai rồi." "Là tầm mắt tôi quá hẹp, không nhìn rõ cục diện!" Hoắc Cẩm Tích vội vàng lên tiếng, nôn nóng không thôi: "Tôi nguyện ý ra mặt tuyên bố, Hoắc gia chủ động gia nhập Trần gia, trở thành gia tộc hạ thuộc!" "Như vậy, mạch lạc quan hệ trong ngoài thành Thường Sa, các cái bàn khẩu, cũng dễ dàng để Trần gia tiếp nhận chỉnh hợp hơn..." Thấy Hoắc Cẩm Tích hoảng đến mức đứng cũng không vững, Trần Mộc cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Trần Hổ: "Vậy chuyện này, giao cho Hổ thúc ngươi." "Yên tâm, gia chủ." Trần Hổ hơi khom người.

Những việc còn lại, cũng không cần Trần Mộc phí nhiều tâm tư.

Có Trần Hổ thống trù an bài, đến lúc đó lại có Hoắc Cẩm Tích ra mặt tuyên bố, như vậy việc hoàn mỹ ăn trọn sản nghiệp Hoắc gia, các bàn khẩu bên dưới, chính là nước chảy thành sông, đổi thành ai làm cũng không bới ra được nửa phần tật xấu.

Hậu viện, công tác đập đi xây lại đang tiến hành hừng hực khí thế.

Ba đại đội: Thân vệ đội chú trọng chiến đấu; Kỳ Môn; và Kinh doanh quản lý.

Tất cả thành viên có thiên phú tương đối về phương diện chiến đấu, có ngộ tính cao trong tu luyện 'Kim Quang Chú', 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', được biên chế vào Thân vệ đội.

Giỏi về các kỹ nghệ kỳ lạ, ví dụ như trộm mộ đổ đấu, vẽ bùa bắt quỷ, tay nghề Thiên Môn các loại, bộ phận thành viên này sẽ được biên chế vào đội Kỳ Môn.

Cuối cùng là nhân tài về phương diện kinh doanh quản lý, việc này liên quan đến các sản nghiệp, bàn khẩu dưới trướng Trần gia, các lộ vãng lai, kinh doanh nhân mạch, sẽ được biên chế vào đội Quản lý.

Tròn một buổi chiều, Trần Mộc đều bàng quan ở hậu viện.

Kết quả cuối cùng cũng đã có.

Hiện có sáu trăm linh chín thành viên gia tộc đã gia nhập danh sách.

Trừ đi Chá Cô Sao, Lão Dương Nhân, Hoa Linh và Hồng Cô Nương, cùng với năm người bên phía Trần Ngọc Lâu, còn dư lại tổng cộng sáu trăm người. "Đây là danh sách Thân vệ đội sau khi xáo trộn xây dựng lại, gia chủ." Trần Tiểu Đao quệt một vốc mồ hôi trên trán, đưa một bản danh sách vào tay Trần Mộc. "Bốn trăm người?" "Số lượng này ngược lại vượt quá dự liệu của ta." Trần Mộc có chút hài lòng.

Ngoài Thân vệ đội ra, đội Kỳ Môn tổng cộng một trăm hai mươi người, đội Quản lý nhân số ít nhất, chỉ có tám mươi người.

Tuy là như thế, nhưng tám mươi người của đội Quản lý phân tán ra, mỗi người chưởng khống một đám hỏa kế hạ thuộc không tính vào danh sách, ngược lại cũng đủ dùng, thậm chí còn dư dả.

Rốt cuộc, hiện tại Trần gia chỉ là thôn tính tất cả sản nghiệp của một mình Hoắc gia, đợi đến khi hoàn toàn chỉnh hợp thành Thường Sa, cũng sẽ có một lứa máu mới dũng mãnh tràn vào, đến lúc đó, cũng không cần lo lắng tình huống nhân viên phân phối không đều, không thể chưởng khống toàn cục xuất hiện. "Kim Quang Chú và Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, những người này nắm giữ thế nào?" Nghe Trần Mộc

mở miệng, Trần Tiểu Đao gật đầu, báo cáo: "Người tu luyện Kim Quang Chú thành công là nhiều nhất, hai trăm năm mươi người, ngoài ra có một trăm người ngộ tính rất cao về Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, nhập môn cực nhanh." "Năm mươi người còn lại...

ân, những người này nói thế nào nhỉ?" "Nói!" Sắc mặt Trần Mộc lạnh lùng.

Trần Tiểu Đao gãi gãi đầu, buông tay nói: "Năm mươi người này rất mạnh, gia chủ, tôi chỉ có thể nói bọn họ phi thường mạnh, từng người một đều giống như quái vật vậy!" "Ngươi đánh thua?" Trần Mộc hơi nhướng mày. "Nếu là không dùng Kim Quang Chú, vậy tôi chắc chắn là thua." Đối với việc Trần Mộc đoán ra tình huống, Trần Tiểu Đao một chút cũng không bất ngờ, gã hạ thấp giọng nói: "Năm mươi người này thiên phú trác tuyệt về phương diện chiến đấu, Cổ Võ Bác Sát Kỹ, thương pháp, sử dụng vũ khí lạnh dài ngắn, đều là tiêu chuẩn siêu nhất lưu!" "Chỗ thiếu sót duy nhất chính là, ngộ tính của bọn họ về phương diện tu luyện không tốt." "Vô luận là Kim Quang Chú, hay là Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, đầu óc bọn họ trực tiếp như gỗ đá, sống chết không khai mở được khiếu kia!" Sau khi tỉ mỉ giới thiệu tình huống một lượt, Trần Mộc bất lực thở dài. "Vẫn là tới rồi..." Trước giờ, loại tình huống này đều là thứ Trần Mộc muốn cực lực tránh cho bằng được.

Chỉ có điều, cái gì nên đến vẫn phải đến!

Dưới tay có một đám tinh anh, lại khổ nỗi trong tay mình không có pháp môn tiến thêm một bước cường hóa đám tinh anh này, việc này không khác gì nhìn thấy một viên nội đan ngàn năm đặt trước mặt mình, lại không có cách nào cắn nuốt!

Chương 69

"Chỉ có thể đợi trước đã." "Bồi dưỡng đám người này phải dựa vào vận may, đúng rồi, Đoán thể dược tề không cần dừng, cho dù là thành viên đội Quản lý, cũng phải phục dụng hoàn chỉnh qua ba lần Đoán thể dược tề." "Đã rõ, gia chủ!" Trần Tiểu Đao gật đầu, âm thầm ghi tạc trong lòng.

Dựa theo tư duy bồi dưỡng thành viên gia tộc của Trần Mộc, cho dù là những thành viên giỏi về kinh doanh quản lý mà không giỏi chiến đấu, cũng bắt buộc phải có thể phách viễn siêu người thường gấp mấy lần mới được!

Đơn thuần là tầng thứ cơ sở, cũng phải cao hơn các hảo thủ giang hồ khác gấp mấy lần! "Gia chủ!" Một thành viên rảo bước đi tới, chắp tay báo cáo: "Hổ thúc bảo tôi nhắn cho ngài một tin, nói là gia chủ Ngô gia đang đợi ngài ở đại đường." "Gia chủ Ngô gia?" "Được, ta biết rồi." Trần Mộc gật đầu, chuyển sang, "Tiểu Đao, ngươi điều động mười người, gọi thêm Tam Căn, bên chỗ hắn cũng điều mười người, lại từ bên đội Kỳ Môn tuyển mười hảo thủ, đợi lệnh!" "Tuân mệnh, gia chủ!" Trần Tiểu Đao nhận lệnh, lập tức làm theo.

Trần Mộc thì sải bước tiến vào đại đường nhà cổ.

Trên ghế khách trong đại đường, một người mặc trường bào, ôm một con chó nhỏ đang ngồi ngay ngắn, dung mạo ôn hòa, nhìn qua nhân súc vô hại.

Bên cạnh, Hoắc Cẩm Tích vừa mới bưng ấm trà đi vào, Trần Hổ thì khoanh tay đứng một bên, đồng dạng sắc mặt ôn hòa, nhưng lại là một bộ tư thái không kiêu ngạo không tự ti, đối mặt với Ngô Lão Cẩu. "Trần đại đương gia!" "Ha ha, từ rất lâu trước đây tôi đã muốn gặp

ngài một lần, hôm nay nghe nói Trần đại đương gia cần một số manh mối cổ mộ trong tay tôi, dứt khoát mạo muội đăng môn bái phỏng, mong được hải hà!" Ngô Lão Cẩu đứng dậy, ôm quyền hành lễ.

Trần Mộc cười đáp lễ, ngồi vào chủ vị đại đường: "Gần đây bận rộn quá, ông cũng biết đấy, Trần gia chúng tôi quy mô không lớn, muốn khởi gia lập túc còn phải tốn chút công phu, cần thời gian." Ngô Lão Cẩu: "...?" Quy mô Trần gia xác thực không lớn, nhưng ngài nói khởi gia lập túc cần thời gian, có phải là hơi coi thường người khác không!

Tiền nhiệm đại đương gia Hoắc gia, hiện tại đang đứng ở chỗ này đấy!

Chỉ cần tin tức linh thông một chút, chỉ cần không phải kẻ mù, cơ bản đều có thể đoán ra tình huống đại khái! "Lão Cẩu, ông cũng đừng nghĩ nhiều." "Cụ thể là tình huống như thế này." Hoắc Cẩm Tích nhìn Trần Mộc một cái, thản nhiên nói: "Gần đây tôi cũng cảm giác được sự phát triển của Hoắc gia càng lúc càng tốn sức, khắp nơi chịu kiềm chế, mà tôi một phận nữ nhi cũng không chịu nổi nhiều áp lực như vậy." "Vừa khéo đêm qua tôi cùng Trần đại đương gia vừa gặp đã thân (nhất kiến như cố), vừa gặp đã yêu (nhất kiến khuynh tâm)..." "Trước, sau suy tính, dứt khoát tôi cũng sáp nhập Hoắc gia vào Trần gia luôn, ngày sau cũng dễ hưởng chút thanh nhàn, không muốn đi để ý tới mấy chuyện câu tâm đấu giác kia nữa." Một tràng lời nói êm tai, lại nghe đến mức Ngô Lão Cẩu suýt chút nữa tắc thở. "Cái gì mà mẹ nó nhất kiến khuynh tâm, nhất kiến như cố chứ, Hoắc Cẩm Tích cô tính tình thế nào tôi còn không biết sao?" "Kiếm cơm ăn quanh thành Thường Sa, cô phận nữ lưu không độc không ác liệu có đứng vững được không?" "Rốt cuộc...

Hoắc Cẩm Tích bị chuốc mê hồn thang gì vậy?" Ngô Lão Cẩu trong lòng thầm tính toán, lại là nghi hoặc chồng chất, không rõ manh

mối.

Rốt cuộc ông ta cũng không nghĩ ra, bị Trần gia nuốt hết tất cả sản nghiệp gia tộc, tất cả bàn khẩu, vì sao Hoắc Cẩm Tích hiện tại lại là một bộ tư thái thản nhiên tiếp nhận như vậy? "Ngô gia chủ." Trần Mộc mỉm cười, mở miệng nói: "Bên ta còn rất nhiều việc phải làm, manh mối Huyết thi mộ trong tay ông..." "Ở chỗ này, tổng cộng năm chỗ Huyết thi mộ." Ngô Lão Cẩu từ trong tay áo móc ra một xấp giấy, Hoắc Cẩm Tích bên cạnh phi thường tự nhiên nhận lấy, đưa đến trong tay Trần Mộc. "Ngoài thành Thường Sa, Huyết thi mộ tôi biết tổng cộng có năm chỗ, trong đó một chỗ... hình như có một nhóm đạo mộ tặc (thổ phu tử) nhỏ lẻ đang đào ở đó." "Đó đều là một đám tôm tép không thành khí hậu." Ngô Lão Cẩu cười một tiếng, thấp giọng nói: "Trần đại đương gia muốn tìm Huyết thi mộ này, chắc hẳn không chỉ vẻn vẹn là vì vàng bạc minh khí phong phú bên trong chứ?" "Nếu không thì là vì cái gì?" Trần Mộc hỏi ngược lại một câu.

Không đợi Ngô Lão Cẩu mở miệng, Trần Mộc lại nói: "Năm chỗ Huyết thi mộ, cho dù có một chỗ bồi táng lượng lớn vàng bạc minh khí, cũng là chỉ lời không lỗ." "Ngô gia chủ, ra điều kiện của ông đi." Trầm mặc một hồi, mười mấy giây sau, Ngô Lão Cẩu chậm rãi đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng nói: "Tôi chỉ có một điều kiện, Trần đại đương gia, tôi muốn cùng ngài tinh thành hợp tác, không phân ngươi ta." Tinh thành hợp tác, không phân ngươi ta?

Nghe Ngô Lão Cẩu mở miệng, Trần Mộc mỉm cười, đứng dậy nói: "Ý của Ngô gia chủ là?" Ngô Lão Cẩu sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Tinh thành hợp tác!" "Trong tay tôi nắm giữ manh mối của tuyệt đại đa số cổ mộ ven thành Thường Sa, thậm chí là trong địa giới cả tỉnh lân cận." "Cho dù là Hồng gia, cũng không có nhiều manh mối cổ mộ bằng tôi biết." "Một phần thành ý như vậy, Trần đại đương gia ý hạ thế nào?" Bên cạnh, Hoắc Cẩm Tích có chút đứng không yên,

tâm tư rối loạn.

Từ sớm cô đã biết, manh mối cổ mộ Ngô Lão Cẩu nắm trong tay nhiều vô cùng, thậm chí có thể nói ngay cả Hồng gia, Lý gia - những gia tộc thế lực mạnh nhất, nội bộ sung túc nhất hiện tại cũng không so được!

Chỉ là...

Hoắc Cẩm Tích nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, manh mối cổ mộ Ngô Lão Cẩu nắm trong tay, vậy mà đã đạt đến trình độ kinh người như thế, đây thậm chí có thể nói là trù mã lớn nhất của Ngô gia!

Thử nghĩ một chút là biết, nhiều manh mối cổ mộ như vậy tung ra ngoài, không chỉ có thành Thường Sa, mà cả mấy thành phố lân cận, thế lực bên ngoài, e rằng đều sẽ ngửi thấy mùi tanh ngay lập tức, lao vào tranh giành miếng ăn! "Cơ hội hợp tác tốt như vậy, còn đợi gì mà không đáp ứng chứ?" "Chẳng lẽ là?" Nhìn thoáng qua sắc mặt bình tĩnh của Trần Mộc, lại nhìn thoáng qua Trần Hổ bên cạnh vẫn là vẻ mặt ôn hòa, vô hỉ vô bi như cũ.

Hoắc Cẩm Tích sửng sốt một chút.

Chẳng lẽ nói, phần trù mã trong tay Ngô Lão Cẩu này, không đủ nặng?

Hay là nói, xa xa chưa đạt tới trình độ khiến Trần Mộc động tâm?!

Rất nhanh, Ngô Lão Cẩu cũng ý thức được điều gì, sắc mặt hơi đổi: "Trần đại đương gia... là cho rằng thành ý của tôi không đủ?

Manh mối cổ mộ trong tay tôi cộng lại chừng hơn trăm cái, không thiếu một số du đấu (mộ lớn/khó)." "Nếu Trần đại đương gia cho rằng không đủ, vậy tôi sẽ thêm một bộ bí thuật huấn luyện chó độc môn nữa!" Lần này, Hoắc Cẩm Tích triệt để đứng không vững, vịn bàn trà từ từ ngồi xuống.

Bí thuật huấn luyện chó độc môn của Ngô gia!

Chó được huấn luyện ra vừa có chó giữ nhà hung dữ, cũng có chó đạo mộ có thể ngửi ra phương vị cổ mộ, lại có một số giống chó đặc thù, công dụng quỷ dị, thậm chí lợi hại.

Ngô Lão Cẩu ngoại hiệu Cẩu Vương, danh tiếng trong thành Thường Sa không nhỏ.

Từ đó cũng có thể nhìn ra, bí thuật huấn luyện chó của Ngô gia trong nghề thật sự có thể gọi là nhất tuyệt, lợi hại vô cùng, không biết bao nhiêu người chen chúc muốn học đấy!

Ngay cả loại trù mã này cũng lấy ra rồi? "Không thể không thừa nhận, phần trù mã trong tay Ngô gia chủ rất mê người." "Chỉ là..." Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Ông có chó có thể ngửi ra phương vị cổ mộ, ta có thuộc hạ giỏi Phân kim định huyệt, Thiên tinh phong thủy." "Ông có pháp môn huấn luyện chó đặc thù..." Lời còn chưa dứt, Tiểu Bạch thè lưỡi 'tê tê', từ trong áo khoác của Trần Mộc chui ra, ngoan ngoãn quấn quanh đầu vai hắn.

Một bên khác, Tiểu Thanh ôn thuận trườn đến trong lòng bàn tay Trần Mộc, đầu rắn nhẹ nhàng cọ cọ lòng bàn tay, tựa như đang làm nũng lấy lòng.

Thần hồ kỳ kỹ như vậy, ngược lại khiến Ngô Lão Cẩu cũng nhìn đến ngây người. "Là tôi đường đột." "Kỹ không bằng người, còn ở đó dương dương tự đắc." Hồi lâu, Ngô Lão Cẩu hít sâu một hơi, hiện tại chỉ có một việc khiến Ngô Lão Cẩu hối hận không thôi.

Đó chính là ông ta không điều tra rõ ràng các thành viên gia tộc Trần Mộc, rốt cuộc đều có bản lĩnh thần thông gì?! "Cũng không hẳn là như vậy, thành ý của Ngô gia chủ ta đã cảm nhận được." "Làm hồi báo..." Trần Mộc cười một tiếng, khẽ mở miệng: "Sau này nếu muốn sáp nhập vào Trần gia, ta sẽ để các người Ngô gia bảo lưu địa vị hiện

có, gia sản gia nghiệp mảy may không động." Ngô Lão Cẩu ngẩn người một lát.

Lại là không ngờ tới, Trần Mộc lại trực tiếp như vậy.

Chuyển niệm nghĩ lại, Ngô Lão Cẩu cũng đã hiểu.

Bảo lưu địa vị hiện có của Ngô gia, gia sản gia nghiệp mảy may không động, thực tế lại muốn đem một phần lớn thu hoạch hàng năm phân ra, giao cho Trần gia.

Đây kỳ thực chính là biến tướng của... bị thu phí bảo hộ. "Còn xin Trần đại đương gia cho tôi chút thời gian suy nghĩ kỹ càng." "Chuyện quan trọng." Ngô Lão Cẩu áy náy cười, thấp giọng nói: "Có một số quyết định tôi cũng phải nghiên cứu qua hiện trạng gia tộc xong mới có thể đưa ra." "Không sao, ta không vội." Trần Mộc xua xua tay, cất bước đi ra khỏi đại đường.

Xung quanh, trong bóng tối, có hơn ba mươi người nối đuôi nhau đi ra, lặng lẽ đi theo sau lưng Trần Mộc. "Hổ thúc!" "Nhớ tiễn khách!" Dõi mắt nhìn Trần Mộc rời khỏi nhà cổ, Ngô Lão Cẩu chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong lòng càng có vài phần táo khí không kìm nén được cứ hừng hực bốc lên, khiến tâm thần ông ta bất an. "Ngô gia chủ, mời?" Trần Hổ mặt mang mỉm cười, làm một thủ thế mời. ... ...

Chập tối, ngoài thành Thường Sa, một đội ngựa hơn ba mươi người cuồn cuộn lao đi.

Trần Mộc thân suất hơn ba mươi người Thân vệ đội, lao thẳng đến Huyết thi mộ. "Còn khoảng năm phút nữa đến mục đích, tất cả mọi người, kiểm tra vũ khí của mình!" Giữa lúc giục ngựa phi nhanh, Trần Tiểu Đao ước lượng khoảng cách, trầm giọng nói: "Căn cứ theo lời Ngô gia chủ, đối phương là đạo mộ tặc nhỏ lẻ trong thành Thường Sa." "Đám người này sống những ngày liếm máu trên lưỡi dao, thích nhất là hung hăng đấu đá, là bọn vong mạng." "Chạm mặt giết trực

tiếp!" "Rõ!" Mọi người xung quanh đồng thanh đáp lời.

Chương 70

Trong cả quá trình, Trần Mộc đều không hạ nửa chữ mệnh lệnh.

Mà sự thật cũng chứng minh, đi theo bên cạnh liên tiếp kinh qua mài giũa, Trần Tiểu Đao đã trưởng thành đến trình độ tương đối khá, xử sự có độ, sát phạt quả quyết.

Sau khi đến địa điểm Huyết thi mộ thứ nhất, tiếp chiến, tổng cộng kéo dài chưa đến một phút đồng hồ, gần như là trong chớp mắt, cũng đã phân ra thắng bại!

Mười mấy tên thổ phu tử bản địa thành Thường Sa, thậm chí còn chưa phản ứng kịp cụ thể là chuyện gì xảy ra, đã bị giết cho thất thất bát bát.

Tiếng vó ngựa cuồn cuộn mà đến, súng vang, người chết.

Bụi bặm lắng xuống!

Còn ba người tốc độ quỳ xuống vứt súng đủ nhanh, lúc này mới giữ được một mạng, nếu chậm thêm nửa phần, đạn sẽ từ chính giữa mi tâm bọn họ bắn xuyên qua, nổ sọ ngay tại chỗ! "Dám hỏi... dám hỏi các ngài có phải là người của Trần gia?" "Chỗ Huyết thi mộ này là chúng tôi tốn bao nhiêu công sức mới lấy được từ chỗ Ngô gia, phàm sự chúng ta có phải nên giảng cái gọi là thứ tự trước sau không?" Một kẻ cầm đầu run rẩy, gắng gượng lấy can đảm hỏi. 'Bốp' một tiếng vang giòn.

Trần Tiểu Đao một cước đá vào cằm kẻ này, mở miệng nói: "Gia chủ chúng tao vừa từ chỗ Ngô gia mua được manh mối cái mộ này, chúng mày cũng trả tiền rồi sao?" "Một đám thổ tặc, nói nhảm thêm một câu nữa, ông đây tát chết mày!" Rất nhanh, ba kẻ này đã bị trói gô lại, ném vào trong dã địa một bên.

Trần Tiểu Đao dẫn theo mười người canh gác xung quanh, Trần Tam Căn hưng phấn xoa tay, sáp lại gần Trần Mộc: "Gia chủ, mục tiêu của ngài là Huyết thi mộ, đây là tìm dược liệu luyện thi cho chúng thuộc hạ đúng không?" "Đúng." "Nghĩ đi nghĩ lại, ta cho rằng Huyết thi là thích hợp thỏa đáng nhất." "Huyết thi lực lớn vô cùng, thân như tinh cương, lại có mãnh độc, nếu có thể luyện thi thành công, nhất định là một phần trợ lực cực mạnh, có thể giúp các ngươi tăng lên không ít." Trần Mộc nhìn thoáng qua cái đạo động (lỗ trộm mộ) trên mặt đất, trầm giọng nói: "Đợi trộm xong mấy cái Huyết thi mộ này, chắc là có thể gom được không ít Huyết thi, đến lúc đó các ngươi có cắn nát răng, cũng phải luyện thi thành công cho ta!" "Đã rõ!

Gia chủ!" Trần Tam Căn dung mạo nghiêm túc, 'bộp' một tiếng làm cái quân lễ.

Mười thành viên Thân vệ đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' phía sau cũng cung cung kính kính, nhưng trong ánh mắt lại khó giấu được vẻ hưng phấn!

Sau khi thám thính vài phút, đội trưởng đội Kỳ Môn, Trần Đại Bảo đi tới trước mặt.

Người này dáng người gầy gò, vóc dáng không cao, nhìn qua giống như con khỉ già thành tinh, đôi mắt lại sáng quắc, có thần thái riêng.

Diện tướng không tốt, nhưng trong tay Trần Đại Bảo lại có vài phần bản lĩnh thật sự, gã hiểu phong thủy, cũng hiểu Phân kim định huyệt, Tầm long quyết và các loại bí thuật.

Lúc trước khi gã tới báo danh gia nhập Trần gia, liếc mắt một cái đã được Trần Hổ chấm trúng, sau này cũng chứng minh, ánh mắt Trần Hổ quả thực là độc lạt vô cùng, Trần Đại Bảo trong phương diện đạo mộ có thể xưng là một kỳ tài, Phân kim định huyệt, mở quan tài trong

đạo động, gần như không gì không tinh! "Gia chủ." "Có thể xác nhận là Huyết thi mộ không nghi ngờ gì, đây là đất mà đầu xẻng mang từ dưới lòng đất lên, có chút hung hiểm." Trần Đại Bảo nói xong, đầu xẻng Lạc Dương bị gã cầm qua.

Trên đầu xẻng mang theo một vốc đất, đang không ngừng rỉ ra chất lỏng màu đỏ, giống như vừa ngâm trong máu tươi thật lâu vậy!

Trong đất có máu, Huyết thi hộ bảo, phong thủy uất tích, hội tụ trong đó.

Đây là một chỗ phong thủy bảo địa hiếm thấy.

Người mai táng tại nơi này, hậu đại nhất định là cực kỳ hiển hách phú quý, vị cao quyền trọng, nhưng cái giá phải trả lại là đoạn tuyệt tử tự, không còn hậu đại! "Đám người này đánh không ít lỗ thăm dò, đạo động cũng đánh mấy cái, nhưng hiển nhiên đều đánh lệch rồi." "Đều là mấy thứ hàng sắc không nhập lưu, không thể đắc thủ." Trần Đại Bảo chỉ chỉ xung quanh, trước mắt bốn phía một vòng quanh miếng đất này, có thể nhìn thấy có không ít lỗ thủng tạp loạn, nhìn dấu vết đều là do xẻng Lạc Dương đánh ra, còn có mấy cái đạo động, đánh không sâu. "Ngươi đã hiểu Phân kim định huyệt, cũng xác định đây là Huyết thi mộ." "Vậy thì, ngươi định vị đi." Trần Mộc vỗ vỗ vai Trần Đại Bảo, thản nhiên nói: "Nếu có thể một lần định vị đến chủ mộ thất, ta sẽ truyền thụ cho ngươi 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật'." Trần Tam Căn bên cạnh buồn bực: "Gia chủ, Thập Lục Tự là cái gì..." "Quả thật sao nghĩa phụ!" Trần Đại Bảo hất tay đẩy Trần Tam Căn ra ngoài, vẻ mặt hưng phấn nhìn về phía Trần Mộc: "Thật sự là bộ 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' mà thuộc hạ đoán sao?" "Đúng." Trần Mộc cười gật đầu. "Được rồi, thuộc hạ động thủ định vị ngay đây!" Trần Đại Bảo uyển như đánh máu gà nhảy dựng lên, nhanh tay nhanh chân lấy ra một cái la bàn, trong miệng lẩm bẩm, thỉnh thoảng còn phải ngẩng đầu nhìn thoáng

qua hình thế xung quanh, dưới chân lại bước ra vài bước.

Trần Mộc thoải mái ngồi ở một bên, phi thường hài lòng.

Từ mấy bước phương vị bước ra kia, Trần Mộc đã biết, Trần Đại Bảo này là có bản lĩnh thật, cũng là thật sự trong tay có mũi khoan kim cương, tri hiểu bí thuật Phân kim định huyệt kia. "Tiểu Đao." Trần Mộc ngoắc ngoắc ngón tay, thanh âm cực nhẹ: "Trần Đại Bảo này có thân thế gì?" Trần Tiểu Đao cẩn thận hồi ức một lát, đáp: "Cụ thể tôi nhớ không rõ lắm, bất quá căn cứ theo kết quả Hổ thúc tra được." "Tổ tiên tên nhóc này có một đời là Mạc Kim Hiệu Úy, để lại chút sách cổ." "Gã từ nhỏ đã có hứng thú với nghề này, coi như là tự học thành tài, sau đó kiếm cơm ăn tại thành Thường Sa, chỉ có điều ngại vì diện tướng dáng người, vẫn luôn không được mấy đại gia tộc kia thu nạp." Nhẹ nhàng nói nhỏ một chút, Trần Mộc hơi có cảm khái.

Không có người dẫn dắt nhập môn, toàn là tự học thành tài.

Điều này đã đủ chứng minh, Trần Đại Bảo chính là nguyên liệu ăn bát cơm này, chỉ tiếc trước đó chưa từng gặp được Bá Nhạc, mãi cho đến hiện tại, mới coi như là tìm được nơi chốn thích hợp. "Đến lúc đó truyền 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' cho tên nhóc này, gã có thể dẫn dắt đội Kỳ Môn xử lý rất nhiều công việc đạo mộ." "Không tồi, đáng giá bồi dưỡng." Trần Mộc âm thầm trầm tư, trong lòng hài lòng.

Theo hắn thấy, chỉ cần là thật sự có bản lĩnh, phẩm hạnh được, thành viên Trần gia ở chỗ hắn vào được danh sách, truyền thụ cho bọn họ bản lĩnh thần thông cũng không có gì không thỏa đáng.

Một gia tộc phải như thế nào mới có thể mạnh hơn, càng có nội hàm?

Cũng không thể chỉ dựa vào một mình gia chủ, mà là trên dưới gia tộc tùy tiện xách ra một người, đều có thể ở một lĩnh vực nào đó một

mình đảm đương một phía, tổng quản đại cục, đây mới gọi là nội hàm (để uẩn)!

Vài phút sau, Trần Đại Bảo đứng định, tùy tay ném một cái xẻng công binh cắm vào trong đất. "Các huynh đệ, động thủ đào đạo động!" Thần tình chắc chắn, tính trước kỹ càng!

Người của đội Kỳ Môn đi theo lên, lắp ráp xẻng lốc xoáy (toàn phong sạn), lại chuẩn bị đầy đủ các vật phẩm như đèn bão, dây thừng, nến.

Xẻng lốc xoáy đào đạo động, đào cực nhanh.

Từng tầng bùn đất màu máu từ trong lòng đất bị đào ra.

Càng vào sâu, huyết sắc bùn đất nhiễm phải càng nồng đậm!

Mười mấy phút sau, đạo động đào xong.

Thành viên đội Kỳ Môn bên trong huýt sáo một tiếng, truyền lời nói: "Đã đào đến tường mộ, không thám thính thấy có cơ quan tồn tại!" "Đã là Huyết thi mộ, vậy khả năng thiết lập cơ quan ở ngoại vi mộ thất không lớn." "Trước mắt mà nói, nguy hiểm không lớn." "Phá tường mộ!" Trần Đại Bảo trầm tĩnh hạ lệnh.

Thành viên đội Kỳ Môn bên dưới cẩn thận thăm dò lại một vòng, sau đó sao lấy đồ nghề, dễ như trở bàn tay phá vỡ tường mộ.

Đập nát tường gạch mộ thất, không khí trong ngoài tương xung, lập tức nổi lên gió lùa (quán đường phong), ô yết vang vọng!

Một cỗ tử khí âm lãnh tối tăm từ trong mộ thất bị phóng ra. "Đi, xuống xem thử." Trần Mộc gật đầu, thuận theo đạo động bước vào mộ thất.

Mấy người xung quanh đã giơ đèn pin lên, đánh giá bốn phía.

Đối với đạo mộ tặc bình thường mà nói, sau khi đạo động đào

xuyên vào mộ thất, bình thường sẽ để yên một khoảng thời gian, đợi tử khí tối tăm trong mộ xả sạch sẽ mới có thể đi vào.

Thắp nến thả vào, cũng là vì kiểm tra không khí.

Chỉ có điều, thành viên đội Kỳ Môn đều là người đã phục dụng qua 'Đoán thể dược tề', tố chất thể phách vượt xa người thường gấp mấy lần, tự nhiên cũng sẽ không quá để ý chút tử khí âm tối này. "Làm không tệ." "Là chủ mộ thất." Trần Mộc gật đầu, hài lòng nhìn về phía Trần Đại Bảo: "Ta sẽ truyền thụ cho ngươi 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', bất quá trong tay ta cũng chỉ có nửa bộ đầu, là tàn quyển." "Có thể học được bao nhiêu, thì toàn xem ngộ tính cá nhân ngươi." "Đa tạ gia chủ!" Trần Đại Bảo mặt đầy cảm kích, hưng phấn không thôi.

Mấy thành viên đội Kỳ Môn đi cùng xung quanh cũng không khỏi kích động lên.

Đợi đến khi Trần Đại Bảo học được kha khá, những đội viên như bọn họ tự nhiên cũng có thể học theo được chút ít, bản lĩnh nhiều không áp thân, phương thức có thể bổ cường cho mình có nhiều hơn nữa cũng không sợ. "Cái chủ mộ thất này..." "Có phải là hơi đơn sơ rồi không?" Trần Tam Căn ở bên cạnh nhìn quanh một vòng, đầy đầu nghi hoặc.

Trong mộ thất to lớn, chỉ có một cỗ quan tài đen sì bày trên giường quan tài, xung quanh không nhìn thấy bất kỳ một nhĩ thất (phòng phụ) bồi táng nào, có vẻ phá lệ cô đơn.

Chương 71

"Sự xuất phản thường tất có yêu, cẩn thận là trên hết." Trần Đại Bảo đè tay xuống, mấy người sáp lại gần giường quan tài, tỉ mỉ đánh giá vài lần, Trần Đại Bảo chậc một tiếng: "Gia chủ, chủ nhân ngôi mộ này có chút tà môn, cỗ quan tài này vậy mà là chất liệu Gỗ Âm Trầm!" "Gỗ Âm Trầm?" Trần Mộc hơi nhíu mày.

Gỗ Âm Trầm này giá trị cực cao, lại có đặc tính phòng hộ cực mạnh, kiên ngạnh vô cùng, chính là một loại dược liệu không thể cầu trong số các loại gỗ làm quan tài!

Huyết thi mộ, phong thủy bảo địa, mộ thất trống, quan tài Gỗ Âm Trầm, đủ loại như thế, đều lộ ra chút không bình thường. "Không có vấn đề gì, xung quanh không phát hiện dấu hiệu có cơ quan." "Bắt tay mở quan tài." Trần Đại Bảo phất phất tay, mấy người bên cạnh lập tức lấy ra hắc chiết tử (xà beng), đòn bẩy các loại công cụ, phía sau, Trần Tiểu Đao cùng Trần Tam Căn hai người bám sát cách đó không xa, đây cũng là để đề phòng mở quan tài xuất hiện tình huống ngoài ý muốn gì thì cũng kịp thời ứng biến.

Trần Mộc không nhanh không chậm quan sát toàn bộ mộ thất, tâm tư lại dần dần trầm xuống. 'Rầm' một tiếng!

Quan tài Gỗ Âm Trầm bị mở ra, tức thì có một cỗ hắc khí xông ra ngoài, cũng may Trần Đại Bảo và những người khác đã sớm dự liệu, kịp thời né tránh!

Gần như ngay cùng lúc đó, một cỗ thi thể mặc đồ khâm liệm (liễm phục) mạnh mẽ ngồi dậy, diện mục quỷ dị, hiện ra một loại màu tím bầm đặc thù.

Khuôn mặt và thân thể khô quắt đều mang lại cho người ta một

loại cảm giác hung ác, trên dưới toàn thân còn mang theo một cỗ khí tức kỳ đặc, trong cơ thể ắt có mãnh độc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là một con...

Huyết thi! "Đại Bảo tránh ra!" Trần Tiểu Đao hét lớn một tiếng, "tăng" một tiếng bật mở Kim Quang Chú.

Ngay tức khắc, hắn lao vút đến sát bên quan tài âm trầm mộc, không chút do dự tung một quyền được bao phủ bởi kim quang nện thẳng vào, khí thế hung hãn! "Huyết thi!" Mắt Trần Tam Căn sáng rực lên.

Con huyết thi mà hắn tâm tâm niệm niệm, rốt cuộc cũng được gặp rồi!

Người thường nhìn thấy tà vật bực này, ai nấy đều vắt chân lên cổ mà chạy, hận không thể bảo mẹ đẻ thêm cho mình bốn cánh tay hai cái chân!

Kể cả là đám trộm mộ, những tay hảo thủ trong nghề, mạo muội gặp phải cương thi cũng khó tránh khỏi trong lòng run rẩy.

Mà trước mắt... mắt Trần Tam Căn phát sáng, bộ dạng hưng phấn cứ như nhìn thấy thiên hạ chí bảo gì đó.

Trần Tiểu Đao ra tay cũng vô cùng sảng khoái, không chút gánh nặng tâm lý mà thôi động Kim Quang Chú, giống như tìm được bao cát vừa ý nhất.

Cách đó không xa, Trần Đại Bảo lại bày ra vẻ mặt nghiêm túc, hắn đang dạy những đội viên Kỳ Môn đội bên cạnh biện nhận đặc điểm huyết thi, tìm kiếm phương pháp khắc chế, nghiên cứu vô cùng nhập tâm! "Gia chủ." "Con huyết thi này sao không giống trong tưởng tượng của tôi lắm nhỉ?" Trần Tam Căn ghé vào trước mặt Trần Mộc, thấp giọng hỏi.

Trần Mộc ngồi bên cạnh xem đến say sưa ngon lành, cười nói: "Vậy huyết thi mà ngươi nghĩ, nó có bộ dạng thế nào?" "Thì sao cũng phải... toàn thân máu me be bét chứ?" "Tôi nghe nói huyết thi đều là do những thi thể bị lột da hóa thành, con trước mắt này, trông có vẻ thiếu đi chút uy hiếp." Trần Tam Căn sờ sờ cằm, nhỏ giọng nói.

Trần Mộc: "..." "Bớt nghe mấy kẻ vô tri nói bậy bạ đi." "Đây là huyết thi chính thống, da dẻ cơ thể hiện màu đỏ tím, trong cơ thể có thi độc mãnh liệt.

Con huyết thi trước mắt này... nếu ta đoán không lầm, hẳn là do một loại sinh vật nào đó tạo thành." Nghe một hồi giải thích kiên nhẫn, Trần Tam Căn ngược lại càng ngơ ngác hơn: "Gia chủ, do một loại sinh vật tạo thành, ý là?" "Thi miết." "Chính xác mà nói, hẳn là Thi Miết Vương." Trần Mộc đảo mắt, nhìn ngắm con huyết thi này từ trên xuống dưới.

Kết hợp với những dị trạng, đầu mối phát hiện trước đó, tất cả đều khiến Trần Mộc có lý do suy đoán, ngôi mộ huyết thi này... e rằng có liên quan đến Thi Miết Đan trong truyền thuyết! "Ấy ấy ấy!" "Đạo ca!

Nghĩa phụ!

Cha ruột ơi!" Trần Tam Căn nhìn mãi đột nhiên phát hiện không đúng, vội vàng mở miệng: "Mẹ nó anh có thể đừng ra tay nặng như thế không!

Con huyết thi này chính là dược liệu quan trọng nhất để chúng ta luyện thi đấy!" Tiếng kinh hô cắt ngang dòng suy tư của Trần Mộc.

Chính trong mười mấy giây hắn trầm tư, Trần Tiểu Đạo đã lôi con huyết thi kia ra khỏi quan tài, cứng đối cứng ấn nó xuống đất mà đấm túi bụi!

Mắt thấy con huyết thi sắp không xong rồi... "Đao ca quả thực rất mạnh, đúng là coi như bao cát mà luyện a!" "Các cậu không cảm thấy con huyết thi này khá đáng thương sao?" "Huyết thi: Ta lúc đó cái gì cũng chưa làm, hắn lao lên liền cho ta trăm tám mươi quyền!" "Trong mộ huyết thi này không thể chỉ có mỗi một cái mộ thất này chứ?" "Chẳng lẽ có cơ quan gì chúng ta chưa phát hiện?" "Nếu thực sự có cơ quan giấu ở đâu... thì chắc chắn là ở trong quan tài âm trầm mộc, anh em mau kiểm tra một chút!" Thừa dịp Trần Tiểu Đao áp chế huyết thi, Trần Đại Bảo dẫn theo vài người, lần nữa ghé sát vào quan tài âm trầm mộc, tỉ mỉ lục lọi. "Gần được rồi, Tiểu Đao." "Còn đánh nữa là nó chết hẳn đấy, lúc đó sẽ không còn giá trị đâu." Trần Mộc kịp thời lên tiếng gọi ngừng.

Một tiếng lệnh hạ, Trần Tiểu Đao kịp thời thu tay, lập tức dừng lại động tác, đứng sang một bên.

Nhìn lại con huyết thi kia, gần như nửa người đều bị nện lún vào gạch đá, xương cốt trên người vỡ nát nhiều chỗ, hắc khí lượn lờ quanh thân cũng bị đánh tan hơn nửa, nửa ngày trời không động đậy nổi một cái. "Giao cho ta." Đứng dậy đi đến gần, Trần Mộc tùy ý vung tay lên, dễ dàng thu con huyết thi này vào không gian cá nhân. "Con đầu tiên đã đắc thủ." "Tuy rằng có chút tổn thương, nhưng ảnh hưởng không lớn, chỉ cần dìm vào huyết trì dựa theo 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' luyện chế một phen, không chỉ khôi phục mà còn được cường hóa thêm một bước!" Trần Mộc vỗ vỗ tay, rất hài lòng.

Nếu thành viên thân vệ đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' bên phía Trần Tam Căn, người nào cũng có thể sở hữu một con huyết thi đã luyện hóa làm chiến lực thứ hai, thì cỗ lực lượng này mạnh đến mức...

đừng nói là cày nát Thường Sa thành ba lần, cho dù có lật sông đổ biển cũng không ai dám nói nửa chữ không! "Thật sự là không đợi

được muốn bắt tay vào luyện chế a." "Gia chủ." Trần Tam Căn hạ thấp giọng, khẽ nói: "Tôi nghe Hổ thúc nói, huyết trì đã chuẩn bị xong, nhưng mục tiêu huyết nhị (mồi máu) này..." "Phù Tang thương hội, thích hợp quá còn gì." Trần Mộc thản nhiên mở miệng, ngữ khí bình tĩnh, không có chút thương hại hay tiếc nuối nào.

Người khác có lẽ còn chưa biết sự việc sắp xảy ra, nhưng Trần Mộc thì quá rõ ràng!

Phù Tang thương hội rải rác khắp các thành phố đầu mối lớn, lại còn cùng mấy cái thương hội ngoại quốc khác mặc chung một cái quần, mục đích của bọn chúng không cần nói cũng biết.

Tâm địa đáng chết, giết đi cũng được! "Gia chủ!

Phát hiện vấn đề rồi!" Trần Đại Bảo đứng trước quan tài âm trầm mộc, cao giọng hô: "Dưới lớp gỗ âm trầm này có một cái vòng đồng, nơi này hẳn là một mộ thất hai tầng!" Vừa nghe lời này, Trần Mộc cũng rảo bước đi đến gần.

Trong quan tài, lót một lớp lăng la tơ lụa đã mục nát hoàn toàn, vừa chạm vào liền biến thành bụi phấn.

Mà trừ cái đó ra, trong cỗ quan tài to lớn lại chẳng có lấy một món minh khí nào! "Ở đây, gia chủ." Trần Đại Bảo giơ đèn pin, chiếu xuống đáy quan tài.

Nhờ ánh sáng xiên có thể nhìn thấy, đáy quan tài có một đường viền hình tròn, đây rõ ràng là một cái vòng đồng!

Chỉ có điều mặt ngoài vòng đồng phủ một lớp sơn đen, gần như giống hệt vân gỗ của âm trầm mộc, nên mới khó nhận ra. "Mở ra đi." "Khoan đã, để ta." Trần Mộc phất phất tay, ra hiệu cho mọi người xung quanh tản ra.

Chương 72

Sau đó vận một hơi khí, nắm lấy vòng đồng hơi dùng sức.

Rào rào!

Một chuỗi âm thanh dây xích truyền ra từ dưới đáy.

Tiếp đó ở phía trước giường quan tài, hai khối đá phiến chậm rãi tách sang hai bên, lộ ra một lối đi hướng xuống dưới. "Mùi gì thế này?" Trần Tiểu Đao ở gần nhất, lập tức nhíu mày bịt mũi.

Trong không khí tràn ngập một mùi hăng cay nồng nặc, cay đến mức khiến người ta không mở nổi mắt! "Loại mùi này... e rằng đúng như ta dự đoán." Trong lòng Trần Mộc thầm than.

Nửa phút sau, mùi hăng cay dâng lên từ dưới đáy cũng tan đi bảy tám phần. "Đi!" Trần Mộc đi đầu, bước vào thạch đạo hướng xuống dưới, độ cao trên dưới chỉ khoảng bảy tám mét, trước mắt bỗng nhiên khoát nhiên khai lãng! "Quả nhiên là mộ thất hai tầng!" "Thông thường loại mộ hai tầng thế này, tầng đáy có khả năng cao nhất là chứa vàng bạc minh khí hiếm lạ, các loại bí bảo!" Trần Đại Bảo thấp giọng nói, nhìn quanh bốn phía.

Sau khi quan sát kỹ một vòng, mọi người đều cảm thấy có chút kinh ngạc, bội phần bất an.

Giữa hai tầng mộ thất trên dưới, có tổng cộng tám cây cột đá phù điêu chống đỡ.

Tám cây cột đá này mỗi cây ứng với một phương vị Bát Quái, trên mặt sàn đối diện, phân biệt bài trí một cỗ quan tài đá đen, tổng cộng tám cỗ. "Có chút thú vị rồi." Trần Mộc đi xem một vòng, thấp giọng nói: "Tám cỗ thạch quan đen này ám hợp phương vị Bát Môn, Kỳ Môn

Độn Giáp?" "Bẩm gia chủ, hẳn là Kỳ Môn Độn Giáp." Một thành viên Kỳ Môn đội gật đầu đáp lời.

Thành viên trong Kỳ Môn đội am hiểu nhất là loại Kỳ Môn Độn Giáp, Ngũ Hành Bát Quái, cùng với một số bàng môn tả đạo đặc thù.

Mấy người nhìn một vòng, liền chép miệng nhận ra chút manh mối. "Tám cỗ thạch quan, chính giữa tám cây cột đá, cũng là vị trí âm dương ngư có một pho tượng đá, hình như là Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương..." "Gia chủ." "Mấu chốt để phá giải cục diện này, hẳn chính là pho tượng đá kia!" Trần Đại Bảo trầm tư giây lát, đưa ra phán đoán của mình.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao trừng mắt nhìn một vòng, không hiểu: "Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương là ai?

Đây không phải là tượng đá người đầu chim sao?" "Ngược lại mấy cỗ quan tài xung quanh có chút tà môn, vì sao trên nắp quan tài đều điêu khắc một bức phù điêu mặt người?" Trần Tam Căn đi theo bên cạnh cũng đầy mặt mờ mịt.

Hai người bọn họ về phương diện tu luyện và chiến đấu đều là hảo thủ, tinh anh, thiên phú trác tuyệt.

Nhưng dính dáng đến những thứ này, rõ ràng não không đủ dùng. "Nói thử phân tích của ngươi xem." Trần Mộc nhìn Trần Đại Bảo, gật đầu nói: "Pho tượng đá này đích xác là Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương, kết luận của ngươi là gì?" Lược một hồi tư tác, Trần Đại Bảo mở miệng nói: "Tôi đoán tám cỗ thạch quan này đều không thể mở." "Cơ quan mấu chốt nằm trên pho tượng đá kia, vị trí bốn mắt của nó rất kỳ quái, nhãn cầu hẳn là có thể hoạt động, tháo xuống được, nhưng nếu không làm theo thứ tự..." "E rằng cơ quan sẽ bị kích hoạt." "Còn về phần trong tám cỗ thạch quan này rốt cuộc chứa thứ gì, tôi không cách nào phán đoán." Bầu không khí hơi trầm mặc, mấy

thành viên Kỳ Môn đội xung quanh cũng có phán đoán tương tự.

Có một điểm mọi người đều đồng tình, đó là tám cỗ thạch quan này khéo lại toàn là nghi quan (quan tài giả), không có cỗ nào là thật.

Còn bên trong có ám tàng cơ quan hay thứ gì khác không thì không nói chắc được. "Cũng không cần phiền phức như vậy." "Đại Bảo, ta cho rằng cần phải điên đảo lại phán đoán của ngươi về rủi ro trong cổ mộ một chút." Trần Mộc mặt sắc bình tĩnh, thản nhiên nói: "Nếu là trộm mộ bình thường, dù là hảo thủ trong nghề, khi gặp phải tình huống loại này nhất định phải cẩn thận dè dặt, không dám sai sót." "Nhưng các ngươi thì khác." "Chỉ riêng tố chất thể phách cơ sở, đã ý nghĩa rằng các ngươi mạnh hơn những hảo thủ trong nghề kia gấp mấy lần, vậy thì có một số cơ quan cạm bẫy đối với các ngươi mà nói, căn bản không cấu thành uy hiếp." Vừa nghe lời này, Trần Đại Bảo ngẩn ra một chút, rồi tỉnh ngộ: "Gia chủ dạy phải, tôi đích xác đã bỏ qua vấn đề này." Không chỉ hắn, những thành viên Kỳ Môn đội xung quanh cũng hậu tri hậu giác phản ứng lại.

Cổ mộ thiên hạ, đâu phải cái nào cũng hung hiểm vô cùng, vào thì chết không có đường ra.

Nhưng đại bộ phận đều sẽ thiết lập cơ quan, cạm bẫy, hoặc là các thủ đoạn phòng trộm khác.

Đối với trộm mộ mà nói, có thể vào cổ mộ không tính là bản lĩnh, có thể vào cổ mộ, còn phải vơ vét vàng bạc minh khí, sau đó toàn thân trở ra, đó mới gọi là bản lĩnh!

Chính vì như thế, đại bộ phận trộm mộ hành sự trong cổ mộ đều cẩn thận từng li từng tí, một bước cũng không dám sai.

Bởi vì bọn họ không có quá nhiều năng lực để thử sai, một bước đi sai, liền có khả năng vạn kiếp bất phục, âm dương đôi ngả!

Mà thành viên Trần gia thì khác, dù là thành viên phụ trách kinh doanh quản lý đều sẽ dùng 'Đoán Thể Dược Tề', cường hóa nâng cao tố chất thể phách bản thân!

Tùy tiện xách ra một người, bọn họ đều mạnh hơn hảo thủ trong nghề gấp mấy lần.

Chi phí thử sai, giảm xuống cực thấp!

Thấy Trần Đại Bảo đã minh ngộ, điều chỉnh tốt tâm thái.

Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Đừng quên các ngươi là người Trần gia, tự nhiên nhãn quang cảnh giới của các ngươi cũng phải tương ứng nâng cao lên một chút." "Làm đi, mạnh dạn thử nghiệm!" "Tuân mệnh, gia chủ!" Trần Đại Bảo chắp tay hành lễ, đám người sau lưng như hình với bóng, đồng thanh hô to!

Ngay sau đó, nhóm người Kỳ Môn đội bắt đầu bận rộn, vừa nghiên cứu pho tượng đá kia, vừa nghiên cứu tám cỗ quan tài đá đen, ý đồ phá giải. "Gia chủ, cái vị Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương này..." "Là vị nào vậy?" Trần Tiểu Đao ép giọng xuống rất thấp, hỏi cẩn thận từng li từng tí.

Trần Tam Căn bên cạnh cũng ghé tai qua, tò mò không chịu được. "Thực ra là truyền thuyết cổ đại." "Hiện tại có một cách nói khá thuyết phục chính là, vị Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương này thực ra chính là Tây Vương Mẫu, Cửu Thiên Huyền Nữ các ngươi biết chứ?" Trần Mộc kiên nhẫn giải thích: "Đây là truyền thuyết cổ đại, nhưng theo ta thấy..." "Trên thế giới này, có lẽ còn thực sự có một cái sào huyệt của vị Tây Vương Mẫu này." Hai câu đầu, Trần Tiểu Đao và Trần Tam Căn nghe hiểu.

Hai câu sau, hai người liền có chút ngơ ngác.

Cái gì gọi là sào huyệt của Tây Vương Mẫu?

Chẳng lẽ trên thế giới này còn có nơi nào đó sinh sống loại sinh vật kỳ quái đầu người thân chim như vậy?

Thế thì quá quỷ dị rồi!

Thời gian không lâu, bên phía Trần Đại Bảo đã có thu hoạch.

Một cái hộp ngọc đen nhỏ, ngoài ra còn có bốn viên nhãn châu đen sì, vốn dĩ chúng được khảm trên pho tượng đầu người thân chim kia, bị Trần Đại Bảo cạy xuống, vơ vét sạch sẽ. "Hẳn là không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, gia chủ." "Bốn viên nhãn cầu là tôi dựa theo phương vị, lần lượt cạy xuống, còn chiếc hộp nhỏ này được giấu ở vị trí mỏ chim." Trần Đại Bảo cầm hai thứ đồ đem qua. "Quả nhiên là Thi Miết Đan!" Trần Mộc cầm lấy nhãn châu đen sì, nhẹ nhàng ngửi một cái liền hiểu.

Trông bốn viên nhãn châu này giống như công nghệ phẩm ngọc thạch tinh xảo, thực chất lại tản ra một mùi hăng cay! "Thi Miết Đan?" Trần Tam Căn sững sờ, nghi hoặc nói: "Gia chủ, là loại ngài đã nói trước đó..." "Đang lang!" Một tiếng vang lanh lảnh từ phía sau vang lên.

Trần Đại Bảo ngẩn người, vội vàng quay lại nhìn thoáng qua, phân biệt được phương vị, sắc mặt hắn lập tức biến đổi. "Hỏng rồi, gia chủ." "Cơ quan chỗ này... hình như vẫn bị kích hoạt rồi!" Bên cạnh, có một thành viên Kỳ Môn đội phát hiện dị dạng, vội vàng mở miệng: "Tắt đèn pin!

Mau nhìn trên đỉnh mộ, chúng ta đã bỏ qua đỉnh đầu!" Mấy luồng ánh sáng đèn pin nhanh chóng tắt đi, lập tức liền nhìn thấy, ngay phía trên đỉnh đầu mọi người, trên đỉnh mộ được tám cây cột đá chống đỡ, thình lình điêu khắc một bức tinh đồ khiến người ta than thở không thôi!

Mà tám cỗ quan tài đá đen kia, nhìn như ứng với tám phương vị,

thực chất còn ám hợp Thiên Can Địa Chi, ứng với phương vị các tinh tú trong tinh đồ! "Là Nguyệt thạch." "Đúng vậy, nhất định là Nguyệt thạch!" Trán Trần Đại Bảo toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, ngữ tốc cực nhanh nói: "Tôi nhớ loại đá đặc thù này, ánh sáng càng mạnh, chúng ngược lại càng tối." "Thảo nào trước đó chúng ta vẫn luôn không phát hiện đỉnh mộ có dị thường!" Lời còn chưa dứt, "Đang lang!

Chương 73

Đang lang!

Đang lang!"...

Tinh đồ trên đỉnh mộ liên tiếp rơi xuống bảy vật thể đen sì, trông có vẻ cũng là những hòn đá nhỏ cỡ nhãn cầu.

Không một ngoại lệ, những viên đá nhỏ này toàn bộ đều rơi chuẩn xác vào chỗ phù điêu mặt người trên quan tài đá đen, theo cái lỗ ở miệng phù điêu mà rơi tọt vào trong!

Bầu không khí xung quanh trong nháy mắt tụt xuống điểm băng. "Có phải sắp có một trận ác chiến rồi không?" "Vừa rồi trong cỗ quan tài bên ngoài đều có một con huyết thi, trước mắt bên này tám cỗ quan tài đá đen, quy cách chắc chắn cũng sẽ không kém đâu nhỉ?" Trần Tiểu Đao ma quyền sát chưởng, hoạt động cơ thể. "Chuẩn bị đi." Trần Mộc gật đầu, thuận tay thu hộp ngọc đen nhỏ và bốn viên nhãn châu tinh xảo vào không gian cá nhân.

Trần Đại Bảo và những người khác chiến lực hơi yếu, toàn bộ lui về phía sau.

Rất nhanh, trong tám cỗ quan tài đá đen đều truyền đến tiếng móng vuốt cào cấu khiến người ta ê răng, trong khoảnh khắc, âm thanh biến mất, nhưng theo sát đó là một trận tiếng đập phá kịch liệt! "Rầm rầm rầm rầm..." Một loạt tiếng vỡ vụn bùng nổ!

Gần như cùng một thời gian, nắp của tám cỗ quan tài đá đen toàn bộ bị đập nát, bị đánh bay ra ngoài!

Tám cỗ thi thể dáng người khôi ngô ngồi dậy, đều tăm tắp!

Một màu đỏ tím toàn diện, diện mục dữ tợn. "Gia chủ ngài mau

nhìn xem!

Tốt quá rồi!

Mẹ nó một lần có tới tám con huyết thi dâng lên tận miệng!

Tối nay chúng ta có thể mở huyết trì luyện thi rồi!" Trong cả mộ thất tầng hai, giữa mười mấy người, chỉ có Trần Tam Căn là hô to nhất, đôi mắt kia sáng như đèn pin, chỉ thiếu điều nước miếng chưa chảy ra thôi!

Trần Đại Bảo và những người khác rùng mình một cái. "Tam Căn ca hình như có chút bệnh nặng, người không biết còn tưởng hắn một hơi cưới được tám bà vợ ấy chứ." "Thông cảm nhiều chút, dù sao hắn tu luyện cũng là Luyện Thi Pháp." "Tám con huyết thi này vừa nhìn đã biết rất giỏi đánh nhau!" "Bảo ca chúng ta làm sao bây giờ?" "Móng lừa đen (Hắc lư đề tử) đều lấy ra, còn có dây thừng trói xác, gạo nếp, chu sa, Trấn Thi Phù gia chủ đưa cho các cậu lúc trước nữa!" "Mau nhìn!

Gia chủ!" "Vãi chưởng con cương thi này nhìn cũng quá hung hãn rồi!" "Chẳng lẽ là con Tướng quân Thi Vương mà gia chủ đã luyện hóa ở Bình Sơn, Tương Tây?" Trần Đại Bảo cùng một đám thành viên Kỳ Môn đội bên cạnh, toàn bộ đều nhìn đến trợn mắt!

Ngay lúc tám con huyết thi kia đập nát nắp quan tài ngồi dậy không lâu, thậm chí mấy con trong đó còn chưa nhảy ra khỏi quan tài.

Trần Mộc đã thả ra con Tướng quân Thi Vương kia của hắn.

Thân hình khôi ngô, đầu tóc bù xù.

Một thân giáp trụ dây xích liên hoàn, toàn thân trên dưới cũng là màu đỏ tím, cơ bắp cuồn cuộn, trông cứ như được đúc bằng tinh cương!

Tám con huyết thi kia nhìn thì cũng có cảm giác áp bách đấy,

nhưng trước mặt tôn Tướng quân Thi Vương này, khí thế lập tức yếu đi vô số lần! "Đi đi." "Đừng xé nát hết, lưu toàn thây, còn nữa, không chuẩn hút cạn âm khí trên người bọn chúng." Trần Mộc thản nhiên hạ lệnh, tùy ý phất phất tay.

Rào rào!

Giáp trụ dây xích liên hoàn mang theo một trận tiếng vang lanh lảnh, tôn Tướng quân Thi Vương kia thình lình ôm quyền hành lễ trước mặt Trần Mộc, lúc này mới xoay người đi về phía tám con huyết thi. "Tình huống gì thế này?" "Tự hành mở linh trí rồi?" Trần Mộc cũng có chút trở tay không kịp, không quá thích ứng.

Trước đó con Tướng quân Thi Vương này còn khá cao ngạo lạnh lùng.

Không ngờ mấy ngày không gặp, lại... trở nên lễ phép rồi? "Gia chủ!

Nhờ Thi Vương ca chữa cho tôi một con!" Trần Tiểu Đao ở phía trước hô hào: "Tôi vừa khéo muốn thử hình thái biến hóa của hộ thể kim quang một chút, vừa mới có sở lĩnh ngộ!" "Được." Trần Mộc sảng khoái đáp ứng.

Trong lòng âm thầm hạ chỉ lệnh, thuận lợi để một con huyết thi triển đấu với Trần Tiểu Đao.

Ngược lại bảy con huyết thi còn lại, không biết vì sao, ở góc độ bọn Trần Đại Bảo mà nhìn, bọn họ cứ cảm giác bảy con huyết thi này có chút run lẩy bẩy, thậm chí không dám chủ động phát động công kích đối với Tướng quân Thi Vương! "Đây mẹ nó chính là thống trị lực a!" Trần Đại Bảo bội phục sát đất.

Oanh!

Một quyền trầm đục!

Con huyết thi đầu tiên va chạm với Tướng quân Thi Vương, trong nháy mắt liền bị một quyền đánh bay ngược ra ngoài, hơn nửa người con huyết thi đều bị nện lún vào tường mộ phía sau, ba lần bảy lượt không thể giãy dụa thoát ra!

Ngay sau đó, con huyết thi thứ hai, cỗ quan tài đá đen bên cạnh nó trực tiếp biến thành một đống đá vụn, cả cơ thể liên tục ăn hai quyền, hiện ra một góc độ vô cùng quỷ dị, giống như chữ V gập lại, suýt chút nữa thì đứt làm đôi! "Nhẹ chút a Thi Vương ca của tôi ơi!!" "Tuyệt đối đừng xé nát đấy!" Trần Tam Căn lo lắng không thôi, trong lòng đều đang nhỏ máu: "Mấy con huyết thi này gặp ngài cứ như gặp tổ tông tái thế, ngài nương tay một chút không được sao!" "Phanh!" Lời còn chưa dứt, con huyết thi thứ ba bị quăng bay qua, một luồng khí tức hăng cay lướt qua đỉnh đầu Trần Tam Căn, hung hăng đụng nát một cây cột đá phía sau, ngã nhào trong đống đá vụn.

Trần Tam Căn: "..." "Gia chủ, Thi Vương ca hiện tại có phải nghe hiểu tiếng chúng ta nói rồi không?" "Hẳn là vậy." Trần Mộc không xác định gật đầu.

Người khác có lẽ cảm xúc không sâu, nhưng Trần Mộc thì khác, dù sao huyết cổ dùng để luyện hóa Tướng quân Thi Vương cũng là dùng tinh huyết của Trần Mộc tưới tắm thôi thúc, như thế hắn mới có thể hoàn mỹ khống chế Tướng quân Thi Vương! "Để trong không gian cá nhân đã lâu." "Tu vi dường như tăng lên một chút, linh trí cũng có chút biến hóa... không, hẳn là vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn người bình thường." "Còn cần nghiên cứu thêm." Suy tư một lát, Trần Mộc cũng lười nghĩ nữa.

Trực giác mách bảo hắn, biến hóa của Tướng quân Thi Vương hẳn là có quan hệ với 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', cái pháp môn luyện thi thưởng từ việc điểm danh hàng ngày này dường như cũng không đơn giản như vậy. "Gia chủ gia chủ!" Trần Tam Căn bên cạnh

vội vàng mở miệng nhắc nhở, ngữ tốc cực nhanh nói: "Phải để Thi Vương ca dừng tay thôi, cứ đánh tiếp thế này, mấy con huyết thi kia e là đi đời nhà ma mất!" "Có chuyện này nữa sao?" Trần Mộc quay đầu nhìn thoáng qua, rồi trầm mặc.

Tám con huyết thi, hiện giờ trừ con đang đơn đả độc đấu với Trần Tiểu Đao là còn đứng được, bảy con huyết thi còn lại toàn bộ đều bị Tướng quân Thi Vương đánh gục!

Con huyết thi cuối cùng đang bị Tướng quân Thi Vương túm đầu, hết lần này đến lần khác không ngừng đập vào tường mộ... "Có chút tàn bạo rồi." "Dừng tay đi." Trần Mộc nhìn mà rùng mình một cái, hạ chỉ lệnh.

Đồng thời, Tướng quân Thi Vương lập tức dừng tay, con huyết thi bị hắn túm trong tay tựa như cái bao tải rách bị ném xuống đất, kích khởi một mảng đá vụn bụi bặm.

Rào rào, rào rào, lúc Tướng quân Thi Vương bước đi, giáp trụ dây xích liên hoàn mang theo một chuỗi tiếng va chạm kim loại.

Cuối cùng, đứng nghiêm trước mặt Trần Mộc, vững vàng tựa như một pho tượng đá. "Vất vả cho ngươi rồi." Trần Mộc gật đầu, thuận tay vẫy một cái, Tướng quân Thi Vương đã bị thu vào không gian cá nhân.

Ngay sau đó, từng con huyết thi một, toàn bộ bị Trần Mộc thu đi.

Chương 74

"Ừm..." "Đao ca, cậu có cảm giác được con huyết thi kia của cậu, ánh mắt cuối cùng nhìn cậu có chút kỳ quái không?" Trần Tam Căn thấp giọng nói.

Trần Tiểu Đao hơi sững sờ, buồn bực: "Ánh mắt kỳ quái gì?" "Hình như là cảm kích." Trần Tam Căn nhún vai, không xác định nói: "Tôi cũng chỉ liếc qua một cái, không chú ý, cũng có thể là sau khi nó chứng kiến thảm trạng của mấy con huyết thi khác..." "Mới phát hiện, đơn đả độc đấu với cậu mới là chuyện an toàn nhất?" Trần Tiểu Đao đầy mặt mờ mịt.

Đám người Trần Đại Bảo phía sau thì liên tục gật đầu.

Là người bàng quan toàn bộ trận đại chiến huyết thi này, Trần Đại Bảo cùng đám thành viên Kỳ Môn đội nhìn thấy chân thực nhất. "Tam Căn ca nói không sai, chúng tôi nhìn cũng thấy là như vậy!" "Đụng phải một vị như Thi Vương ca, cái này ai mà không run rẩy chứ?" "Huyết thi: Lúc đó ta nhìn thấy đại ca của ta phản ứng đầu tiên chính là quỳ xuống dập cho ngài ấy trăm tám mươi cái, kết quả ngài ấy 'bang bang' cho ta hai quyền!" "Đáng tiếc đám huyết thi này đầu gối cứng, quỳ không xuống." "Gia chủ, Tướng quân Thi Vương này cũng quá mạnh rồi!

Thu thập đám huyết thi này cứ như thái rau gọt dưa ấy!" Thành viên Kỳ Môn đội vừa nhỏ giọng thảo luận, vừa ra sức vơ vét.

Có hai cỗ quan tài đá đen cùng với lượng lớn vàng bạc minh khí bên trong đều bị đòn công kích man hoành của Tướng quân Thi Vương đập nát bét, đầy đất bụi phấn.

Trong sáu cỗ quan tài đá đen còn lại thì thu hoạch tương đối không

tồi, một lô vàng bạc minh khí phẩm tướng giá trị đều rất tinh mỹ, tổng giá trị ít nhất cũng phải mấy chục vạn đại dương! "Đi thôi, rút lui." "Tiếp tục mộ huyết thi thứ hai." Trần Mộc quả đoán hạ lệnh, mười mấy người nhanh chóng rời khỏi mộ thất, lên ngựa, phi thẳng đến mộ huyết thi thứ hai ngoài thành Thường Sa.

Vẫn là Trần Đại Bảo định vị mộ thất, sau đó đào động trộm mộ bình thường đánh vào trong, có điều mộ huyết thi thứ hai này nhóm người Trần Mộc không gặp phải tình huống mộ thất hai tầng nữa, cũng không gặp tượng đá Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương, càng không có Bát Môn Hắc Thạch Quan, tinh đồ.

Trong mộ thất rất bình thường, chủ mộ thất chỉ có ba cỗ quan tài, hiển nhiên là chôn cả nhà già trẻ vào đó.

Trong nhĩ thất bồi táng, thu hoạch khá phong phú.

Một khoản lớn vàng bạc bảo ngọc, đồ sứ tinh mỹ.

Tận số vơ vét sạch không!

Duy nhất khiến Trần Mộc có chút không sướng là trong ngôi mộ huyết thi này chỉ có một cỗ huyết thi có thể dùng được.

Hai cỗ quan tài còn lại, bởi vì không nằm ở phong thủy bảo vị, thậm chí ngay cả tình huống thi biến cũng không xuất hiện, trong quan tài chỉ còn lại hai cái xác khô như bông nát.

Đến khi chân trời hiện lên màu bụng cá trắng, thái dương mọc lên ở phương đông, ngôi mộ huyết thi thứ ba cũng bị trộm sạch sẽ.

Thu hoạch ba con huyết thi.

Ngoài ra còn có vàng bạc minh khí trị giá ước chừng mấy chục vạn đại dương. "Được rồi, thu công thôi." Trần Mộc mở miệng hạ lệnh, cưỡi lên hắc mã: "Hai chỗ mộ huyết thi còn lại, Tiểu Đao, đợi nghỉ ngơi xong cậu đi cùng bọn Đại Bảo!" "Tuân mệnh, gia chủ!"

Trần Tiểu Đao chắp tay tiếp lệnh. "Gia chủ, chúng ta thật sự không đi xem nữa sao?" Trần Tam Căn vẫn còn ở trong một loại trạng thái hưng phấn kỳ quái chưa khôi phục: "Trong tay chúng ta hiện tại chỉ có mười ba con huyết thi, e là không đủ dùng..." "Không đi nữa." "Ta biết ngươi rất gấp, nhưng huyết thi cũng không phải cải trắng." Trần Mộc lắc đầu, bình tĩnh nói: "Có thể gom đủ mười ba con huyết thi này đã là kết quả vô cùng không tồi trong dự tính của ta rồi." "Còn lại, xem cơ duyên đi!" "Rút lui!" Một tiếng lệnh hạ, toàn viên lên ngựa, rút lui về thành Thường Sa.

Tiếng vó ngựa như sấm, khi chạy mang theo từng trận bụi mù.

Cho đến tận... quan đạo cửa bắc thành Thường Sa!

Hơn ba mươi người đội mã đội cuồng bôn mà đến, vượt qua một chi thương đội đang đi tới thành Thường Sa.

Rất nhanh, Trần Mộc nhớ ra điều gì đó, ghìm chặt dây cương. "Tiểu Đao!" "Có thuộc hạ, gia chủ." Quay đầu nhìn lại, mắt Trần Mộc hơi híp lại, nhìn về phía thương đội ở hơi xa kia: "Ngươi có nhìn rõ thương hiệu trên xe ngựa của thương đội kia không?" "Hình như là... khoan đã!

Là Phù Tang thương hội?!" Trần Tiểu Đao đột nhiên phản ứng lại, tức thì trong ánh mắt lóe lên một tia sát khí.

Một đám thành viên thân vệ đội xung quanh cũng bởi vì bận rộn cả đêm hơi mệt mỏi, mới hậu tri hậu giác phản ứng lại.

Phù Tang thương hội, rải rác ở các thành lớn đầu mối.

Trừ bọn họ ra, còn có thương hội các nước nhập trú.

Đám người này giương cờ hiệu thương hội, lại thường xuyên làm ra những chuyện bẩn thỉu thiên nộ nhân oán, sớm đã gây nên chúng nộ, nhưng ngại vì thế lực đối phương quá lớn, lại cấu kết với thế lực

quyền quý địa phương, dân chúng thấp cổ bé họng đâu có cơ hội phản kháng?!

Kết oán đã lâu! "Ta đang định hôm khác sẽ đi bái hội bọn chúng, bây giờ thì hay rồi." "Động thủ đi." Trần Mộc mỉm cười, thản nhiên nói: "Không cần che mặt, cứ đường đường chính chính nói cho chúng biết, việc là do Trần gia chúng ta làm, người là do Trần gia chúng ta giết." "Kẻ nộp vũ khí đầu hàng, tha cho hắn một mạng." "Người của Phù Tang thương hội, không lưu hoạt khẩu!" Một tiếng lệnh hạ, toàn viên đều động!

Hai mệnh lệnh tịnh không xung đột.

Người bản địa nguyện ý nộp vũ khí đầu hàng, có thể giữ một mạng.

Người Phù Tang bất luận có nộp vũ khí hay không, đều không lưu hoạt khẩu.

Tiếng vó ngựa cuồn cuộn như sấm, đi rồi quay lại. "Tình huống gì vậy?

Phục Bản Tang!" Tên đầu mục thương đội xé họng hô cao một tiếng, thần sắc không vui: "Mã đội này là thế lực nhà nào?

Nhìn tư thế này lai giả bất thiện, toàn viên cảnh giới!" "Lão đại." "Đội ngũ này không phải là... vì con bé kia mà đến chứ?" Một tên đàn em bên cạnh thấp giọng nói. "Bát dát!" Tên đầu mục thương đội mạnh mẽ tát một cái vào mặt tên đàn em, cười lạnh nói: "Hộ vệ bên cạnh con bé này đều bị chúng ta giết sạch rồi, ai có thể báo tin?" "Cướp về thương hội chúng ta, thần không biết quỷ không hay!" "Lão đại!" Bên cạnh lại có một tên đàn em, vội vội vàng vàng chạy tới: "Đối phương hình như là... người Trần gia!" Trần gia?

Tên đầu mục thương đội cẩn thận nhớ lại trong đầu một chút,

hoàn toàn không nhớ ra nổi trong thành Thường Sa còn có gia tộc lớn nào họ Trần? "Tứ đại gia tộc ở thành Thường Sa ta quen thuộc vô cùng, chỉ cần không phải người của bốn nhà Hồng gia, Lý gia, Ngô gia, Hoắc gia, những kẻ khác, Phù Tang thương hội chúng ta có ai không động vào được?" "Tất cả mọi người cảnh giới!" "Một khi đối phương vượt qua tuyến cảnh giới ba mét, trực tiếp nổ súng bắn chết!" Tên đầu mục thương đội cười lạnh một tiếng, sờ sờ cán đao bên hông.

Ngay cả người của tứ đại gia tộc gặp Phù Tang thương hội chúng ta cũng phải nể mặt vài phần.

Trần gia lại là cái nhà nào?

Dám đến thì dám giết!

Tiếng vó ngựa cuồn cuộn như sấm, hơn ba mươi người động tác cực nhanh mà lại chỉnh tề như một, toát ra tính kỷ luật cực cao.

Cùng với mã đội càng lúc càng gần, tên đầu mục thương đội bỗng nhiên có chút bất an.

Thực sự là áp bách cảm mà hơn ba mươi người thân vệ đội Trần gia mang đến quá mạnh!

Cho dù là binh sĩ tinh nhuệ bách chiến, cũng rất khó có thể giữ được sự bình tĩnh lạnh lùng khiến người ta rét run như thế này trong cự ly tiếp địch, hờ hững cứ như thể thương đội Phù Tang trước mặt bọn họ là một đám gà cỏ không có chút lực hoàn thủ nào! "Không đúng, không đúng." "Trần gia...

Trần gia?

Chương 75

Trần gia!!" Trán tên đầu mục thương đội dần dần toát ra mồ hôi lạnh, có lẽ do áp bách cảm của hơn ba mươi thân vệ đội quá mạnh, thế mà lại khiến tiềm lực tên đầu mục thương đội bộc phát, làm hắn đột nhiên nhớ ra một tin tức vỉa hè mà thuộc hạ đều đang truyền tai nhau. "Này các cậu biết không?

Tối qua ở đường ngựa ngoài thành chết một trăm năm mươi hảo thủ trong nghề, nghe nói là Hoắc gia động thủ, muốn chặn giết gia chủ Trần gia!" "Kết quả đoán xem thế nào?" "Gia chủ Trần gia chẳng hề hấn gì, ngược lại sáng sớm hôm nay liền truyền ra tin tức, nói những sản nghiệp, bàn khẩu dưới trướng Hoắc gia, toàn bộ đều bị Trần gia tiếp quản rồi!" Đầu mục thương đội ngẩn ngơ tại chỗ, trong đầu vẫn không ngừng vang vọng nội dung đám thuộc hạ tán gẫu trước đó.

Là cái Trần gia này?!

Là cái Trần gia chỉ trong một đêm đã nuốt trọn toàn bộ sản nghiệp Hoắc gia? "Phanh phanh phanh phanh..." Tiếng súng bùng nổ, chỉnh tề như một!

Hơn ba mươi thân vệ đội khi còn cách thương đội mười mấy mét, đồng loạt tản ra bốn phía, tựa như khổng tước xòe đuôi.

Đồng thời, một hàng nòng súng chỉnh tề xé toạc sự yên tĩnh!

Một đợt bắn một loạt, thương pháp cực chuẩn!

Gần như trong nháy mắt đã có mười mấy hộ vệ thương đội ngã xuống trong tiếng súng dày đặc!

Đợi đến khi đám hộ vệ thương đội bên này phản ứng lại, đợt bắn

thứ hai đã tới.

Đạn bay tán loạn, thương pháp tinh chuẩn, cứ như Diêm Vương điểm danh, lại có mười người trực tiếp bị tống xuống địa phủ báo danh! "Toàn viên nghe lệnh!" "Bỏ súng, đánh cận chiến, không lưu hoạt khẩu!" Trần Tiểu Đao hô cao một tiếng, trong quá trình ngựa đang cuồng bôn, hắn mượn quán tính quăng mình ra ngoài, rút ra một thanh hắc kim đường đao từ sau lưng. "Ô" một tiếng gió rít!

Hắc kim đường đao chém lên dao phay của một tên người Phù Tang, một đao, hai đoạn!

Tên người Phù Tang kia thậm chí còn chưa phản ứng kịp, đã bị chém cả người lẫn đao thành hai khúc!

Giao tranh từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, chỉ hơn một phút một chút.

Tất cả người Phù Tang trong thương đội, hoặc là giữa trán trúng đạn bạo tử, hoặc là bị vũ khí lạnh chém đầu, chém giết.

Một tên Phù Tang sống sót cũng không lưu lại.

Ngược lại có mấy gã làm thuê người bản địa lanh lợi, thấy thân vệ đội tập kích với thế quét ngang, liền nhanh chân vứt bỏ vũ khí, ôm đầu ngồi xổm xuống.

Đợi đến khi bọn họ ngẩng đầu lên thì chiến đấu đã kết thúc! "Làm không tệ." "Nhiều huyết nhị thế này, không thể lãng phí." Trần Mộc cưỡi ngựa tuần tra một vòng, thản nhiên nói: "Vật tư thương đội này vận chuyển cũng vận chuyển về Trần gia luôn thể..." "Người đến là...

Trần Mộc thiếu gia của Trần Gia Trấn sao?" Một giọng nói ngọt ngào vang lên, cắt ngang mệnh lệnh của Trần Mộc.

Giây tiếp theo, một cô gái trẻ tuổi y phục hoa quý tinh xảo bò dậy từ trong đống bao tải trên xe ngựa: "Trần Mộc thiếu gia?

Tôi là đại tiểu thư Nhậm gia ở Nhậm Gia Trấn cách vách!

Khẩn cầu cứu giúp!" "Đại tiểu thư Nhậm gia?

Nhậm Đình Đình?" Trần Mộc hơi nhíu mày, phất phất tay.

Trần Tiểu Đao rảo bước tiến lên, đỡ Nhậm Đình Đình từ trên xe ngựa bước xuống.

Nàng bước thấp bước cao, đi đến trước mặt Trần Mộc rồi đứng lại. "Trần Mộc thiếu gia." Nhậm Đình Đình cúi đầu, nói nhỏ: "Còn xin hãy cứu giúp đưa tôi về thành Thường Sa, sau đó tôi sẽ tìm người đưa thư về trấn Nhậm Gia..." Thanh âm càng lúc càng nhỏ, còn mang theo tiếng nức nở.

Trần Mộc liếc nhìn xác chết của đám người Phù Tang nằm la liệt xung quanh, trong lòng đã có phỏng đoán.

Tóc dài rối tung, mặt mũi lem luốc, lớp trang điểm tinh tế cũng đã nhòe nhoẹt từ sớm, nhưng điều này không ảnh hưởng đến dung mạo của Nhậm Đình Đình.

Ngũ quan tinh tế khả ái, vóc dáng khá đẹp, chiều cao xấp xỉ Hoa Linh, nhưng lại mang đến hai loại cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Hoa Linh dù sao cũng là người Bàn Sơn Đạo Nhân hành tẩu giang hồ, trộm mộ tìm đan.

Bao nhiêu năm sống cảnh màn trời chiếu đất, khó tránh khỏi tạo cho Hoa Linh một loại khí chất phiêu nhiên nơi sơn dã, không dính khói lửa trần gian.

Còn Nhậm Đình Đình thì khác, rốt cuộc cũng là đại tiểu thư Nhậm gia, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, sinh hoạt ưu việt, mang đến cảm giác của một đại tiểu thư kiêu kỳ. "Lên đi." Trần Mộc đạm nhiên gật đầu, vươn tay ra.

Nhậm Đình Đình thoáng do dự, vốn định ngồi xe ngựa theo thương đội về thành Thường Sa, nhưng nàng lại lo lắng sẽ gặp lại người của thương hội Phù Tang.

Tiếp đó, nàng nắm lấy tay Trần Mộc. "A!" Một tiếng kinh hô vang lên, Trần Mộc vừa nhấc tay, tựa như cầm một con diều nhẹ bẫng, dễ dàng kéo Nhậm Đình Đình lên lưng ngựa. "Nắm chặt dây cương." Tùy tiện đưa dây cương cho Nhậm Đình Đình, Trần Mộc xoay người xuống ngựa, rảo bước đi qua xung quanh mấy chiếc xe ngựa của thương đội. "Hơi trễ nải một chút...

Bất quá thi thể cũng có thể trầm nhập Huyết Trì, chuyển hóa thành huyết dịch." Rảo bước đi qua, phàm là nơi Trần Mộc đi tới, từng cỗ thi thể toàn bộ đều bị hắn thu vào không gian cá nhân. "Đây...

đây là thủ đoạn lợi hại gì vậy?" "E là Cửu Thúc cũng không biết thủ đoạn bực này đâu nhỉ?

Không giống đạo pháp, khoan đã, tại sao hắn lại muốn mang đi nhiều thi thể như vậy?" Nhậm Đình Đình ngồi trên ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc.

Đám người Thân vệ đội toàn trình đứng nhìn, không chút cảm xúc.

Thực sự là địa vị của Trần Mộc trong lòng Thân vệ đội đã quá cao.

Hầu như có thể nói là được bọn họ tôn sùng như thần thánh chốn nhân gian!

Tuyệt đối phục tùng, tuyệt đối tín nhiệm.

Trần Mộc bước đến gần mấy kẻ sống sót, dừng chân lại. "Mấy người các ngươi vận khí tốt." "Lần sau còn gặp lại bọn ta, nhớ vứt vũ khí nhanh hơn chút nữa." Mấy kẻ sống sót ôm đầu ngồi xổm tại chỗ, căn bản không dám động đậy!

Mãi cho đến khi mấy chiếc xe ngựa của thương đội đã đi được một đoạn, đến khi đội kỵ mã hơn ba mươi người không còn thấy tăm hơi, mấy kẻ sống sót này mới dám đứng dậy.

Xung quanh là từng vũng máu loang lổ khắp nơi, các loại súng ống dài ngắn tán loạn trên mặt đất, những thanh võ sĩ đao gãy đôi, còn có chút ít tàn chi đoạn thể còn sót lại...

Những thứ này không gì không chứng minh, màn giao hỏa nhanh như điện quang hỏa thạch ban nãy tuyệt đối không phải là mơ! "Chúng ta thế mà còn sống?

Chương 76

Chúng ta không chết!" "Đây mẹ nó chính là chiến đấu lực của người Trần gia sao?" "Quá tàn nhẫn!

Một tên người Phù Tang sống sót cũng không chừa lại!" "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Thành Thường Sa chúng ta khẳng định là không ở được nữa rồi..." "Haizz, lần này thì hay rồi, bên phía thương hội Phù Tang khẳng định sẽ không tha cho chúng ta." "Chúng ta chạy?" "Chạy cái rắm!

Trần gia không phải vừa mới nuốt trọn địa bàn sản nghiệp của Hoắc gia sao?

Chúng ta trực tiếp đi đầu quân không được à?" "Nói đúng lắm!" "Chúng ta không thành hạch tâm thành viên của Trần gia được, nhưng chúng ta có thể bắt đầu làm từ hỏa kế ở các bàn khẩu bên dưới của Trần gia mà!

Còn có thể kiếm miếng cơm ăn!" Mấy người bọn họ bàn tính trước sau, dồn dập nhìn thấy ánh sáng trong bóng tối.

Ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này, đợi tin tức truyền về thành Thường Sa, thương hội Phù Tang khẳng định sẽ tìm mấy người bọn họ gây phiền phức, chặt ra tám khúc ném xác ngoài đồng cho chó hoang ăn cũng là chuyện bình thường!

Thương hội Phù Tang không thể về, vậy thì đổi sang một thế lực có thể bảo vệ được mình, kiếm miếng cơm ăn.

Trần gia, hiển nhiên là lựa chọn tối ưu nhất trong lòng mấy người này hiện tại.

Chốt lại ý định, mấy người vội vội vàng vàng thu dọn đồ đạc,

chạy thẳng về thành Thường Sa, chuẩn bị nhân lúc tin tức còn chưa lan truyền, đi đầu quân vào dưới trướng Trần gia trước!

Trong khi đó, hơn ba mươi người Thân vệ đội chia làm hai.

Trần Tiểu Đao đích thân dẫn mười người, lại thêm mười một người của Kỳ Môn Đội, cùng nhau áp tải mấy chiếc xe ngựa của thương hội Phù Tang trở về Trần gia.

Trần Mộc thì mang theo Nhậm Đình Đình, cùng Trần Tam Căn và mười một người khác, phóng ngựa đi trước một bước.

Tiếng vó ngựa cuồn cuộn như sấm, Nhậm Đình Đình nắm dây cương phía trước suýt chút nữa thì bị xóc đến tan nát xương cốt.

Nhưng nàng cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, từ đầu đến cuối, nàng đều không giãy giụa thoát khỏi vòng tay của Trần Mộc.

Rất nhanh, con ngựa ô của Trần Mộc một đường chạy thẳng vào hậu viện nhà cổ Trần gia, hắn xoay người xuống ngựa, thuận tay đỡ Nhậm Đình Đình xuống theo. "Hoa Linh đâu?" Trần Mộc gọi một tiếng.

Tiếp đó liền thấy một bóng người mặc đạo bào chạy từ một gian phòng ở hậu viện ra, tóc tai rối bù, dường như chưa kịp chải chuốt. "Chuyện gì thế này?" "Đêm qua nàng không ngủ?" Trần Mộc nhìn sắc mặt Hoa Linh, hơi có chút tiều tụy.

Chỉ có điều, Hoa Linh cũng từng dùng qua 'Đoán Thể Dược Tề', tố chất thể phách được cường hóa rõ rệt.

Tự nhiên cũng không có quá nhiều mệt mỏi, chỉ là tinh thần hơi thiếu chút. "Là... là không ngủ được mấy." "Nghiên cứu kho dược liệu của Trần gia cả một đêm, phân môn biệt loại, bất quá cũng may, đã sắp xếp xong xuôi cả rồi!" Hoa Linh cười hì hì, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy biểu tình cầu khen ngợi. "Vất vả rồi." Trần Mộc nhéo

nhéo khuôn mặt nhỏ của Hoa Linh, tiện đà ôm thẳng vào lòng, dùng sức xoa xoa tóc nàng. "Không vất vả, không vất vả." Hoa Linh thoải mái vỗ vỗ áo khoác của Trần Mộc, tỉ mỉ phủi đi bụi đất dính bên trên, quay đầu lại mới nhìn thấy phía sau còn có một người đang đứng.

Nhậm Đình Đình: "..." Ánh mắt Hoa Linh chuyển sang mặt Trần Mộc, bất giác chu cái miệng nhỏ lên: "Mộc ca, vị này lại là?" "À, đại tiểu thư Nhậm gia." "Là người ở trấn bên cạnh chúng ta, không quen biết, có nghe nói qua." Trần Mộc điềm nhiên giải thích.

Chẳng hiểu sao, Hoa Linh nảy sinh một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Vừa theo Trần Mộc về đến thành Thường Sa, hôm sau đã phát hiện trong thư phòng có thêm một Hoắc Cẩm Tích mị ý như tơ mà thân đoạn lại bốc lửa.

Trước mắt Trần Mộc lại một đêm không về, sáng sớm tinh mơ đã mang về thêm một vị đại tiểu thư dung mạo tinh tế, tướng mạo cực đẹp. "Nghĩ gì thế?" Trần Mộc hồ nghi nhìn Hoa Linh một cái, mở miệng nói: "Đại tiểu thư Nhậm gia bị thương đội Phù Tang bắt cóc, lúc chúng ta trở về thì thuận tay cứu giúp." "Hoa Linh, nàng xử lý thương thế cho cô ấy trước đi, sau đó đưa đến thư phòng." "A, bị thương?" Hoa Linh lúc này mới phản ứng lại, trong lòng có chút chua là thật, nhưng y giả nhân tâm, Hoa Linh cũng không rảnh để nghĩ nhiều như vậy, dẫn Nhậm Đình Đình đi vào dược phòng ở hậu viện.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Trần Mộc day day mi tâm.

Cách đó không xa, Trần Tam Căn đã dẫn theo mười hai thành viên Thân vệ đội đứng thành một hàng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, một tiếng cũng không ho he. "Gần đây nhân duyên với nữ nhân có chút quá tốt rồi." "Ân..." "Còn phải nỗ lực a!" Trần Mộc nhún vai, nhìn Trần Tam Căn một cái: "Đã chuẩn bị xong rồi thì theo ta đi Huyết Trì mật

thất!" Đám người Trần Tam Căn lập tức hưng phấn hẳn lên.

Lứa người này từ lúc còn ở Trần Gia trấn đã là thành viên Thân vệ đội của Trần gia, đi theo Trần Mộc hầu hạ trước sau, bọn họ cũng đã được tôi luyện trưởng thành rất nhiều.

Chỉ có điều vì bọn họ tu luyện là 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', cho nên chiến đấu lực tổng thể vẫn chưa hoàn toàn dưỡng thành.

Tu luyện thuật luyện thi, bản thân cường đại chỉ là một phương diện, quan trọng nhất là cần phải luyện chế ra một cỗ cương thi hoàn toàn nghe theo chỉ lệnh.

Đó mới coi là hoàn toàn thể!

Chuyến đi Bình Sơn trở về, Trần Mộc đã luyện hóa được một con Tướng Quân Thi Vương làm thi sủng của mình.

Còn đám người Trần Tam Căn thì không có cơ hội như thế.

Đương nhiên, mộ Nguyên đại ở Bình Sơn cũng như trong đại điện đạo quán đều không có thi thể dược liệu phi thường thích hợp để dùng cho việc luyện chế 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp'.

Cho nên mới kéo dài tới tận bây giờ.

Mười ba người đi theo Trần Mộc, một đường đi vào một mật đạo trong nhà cổ Trần gia, tiến vào một mật thất nằm dưới lòng đất.

Không gian bên trong vô cùng rộng rãi, chẳng kém gì một cái mộ thất!

Đây cũng là do Trần Hổ lúc thu mua nhà cổ xung quanh ngẫu nhiên phát hiện ra.

Hơi gia công cải tạo một chút liền biến thành địa điểm tuyệt hảo để tế luyện cương thi! "Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, Huyết Cổ trong tay các ngươi hiện tại đã bồi dưỡng đến trình độ hoàn mỹ rồi, tùy thời

có thể tiến hành tầng dung hợp cuối cùng." "Nhưng phải chú ý là..." "Các ngươi cần dựa vào năng lực của chính mình để áp chế hung tính của Huyết Thi.

Chỉ khi các ngươi hoàn toàn chiếm thế thượng phong mới có thể dùng Huyết Cổ đạt thành nhập thể khống chế hoàn mỹ!" "Sơ sẩy một chút..." Trần Mộc nhìn mọi người một cái, sắc mặt hơi lạnh: "Liền có khả năng kiếm củi ba năm thiêu một giờ!" "Tại sở bất tích!" (Không tiếc bất cứ giá nào!) Mười ba người đồng thanh hô. "Tốt!" Trần Mộc gật đầu, rảo bước đi tới gần Huyết Trì trong mật thất.

Huyết Trì này quy mô rất lớn, cũng là để thỏa mãn việc sử dụng tế luyện cương thi nhiều lần.

Huyết Trì được bố trí theo hình tròn, dùng toàn đá ngọc trắng thượng hạng để xây, bên trong còn thiết đặt trận pháp cần thiết cho 'Tụ Âm Trận'.

Tụ liễm âm khí, lấy máu tế luyện!

Huyết thủy trong Huyết Trì sâu chừng nửa mét, cái này cần nước máu tươi mới, cơ bản đều lấy từ máu của các loại thú chạy trong rừng núi, để thu mua số máu tươi này cũng tốn kém không nhỏ.

Ngay sau đó, Trần Mộc xòe năm ngón tay, huyền không ngay phía trên Huyết Trì.

Bõm!

Bõm!

Bõm!...

Chương 77

Từng thi thể người Phù Tang lần lượt bị ném vào trong Huyết Trì, liên tục ném vào hai mươi người.

Ngay sau đó liền thấy trong Huyết Trì sùng sục nổi lên bọt khí, nhìn qua giống hệt như một nồi nước sôi vừa mới đun lên!

Từ độ cao nửa mét, sôi trào lên tới hơn một mét hai, độ cao của huyết thủy tăng lên gấp đôi! "Xấp xỉ đủ dùng rồi." "Chuẩn bị đi, ai lên trước?" Trần Mộc nhìn mọi người, mở miệng hỏi.

Trần Tam Căn đương nhiên không nhường, người đầu tiên đứng ra: "Gia chủ, tôi xin đánh trận đầu!" "Được." Một con Huyết Thi được Trần Mộc ném vào trong Huyết Trì.

Lập tức liền thấy máu tươi đang sôi trào trong Huyết Trì đột nhiên bình lặng trở lại, hình thành một cái xoáy nước huyết thủy, mà con Huyết Thi kia đang ở ngay trung tâm xoáy nước!

Mười mấy giây sau, độ cao của huyết thủy hạ xuống một chút. "Động thủ!" Trần Mộc lên tiếng nhắc nhở.

Trần Tam Căn đã sớm chuẩn bị, vừa nhấc tay liền ném ra Huyết Cổ đã chuẩn bị từ lâu trong tay, chuẩn xác bắn trúng ngay chính giữa mi tâm của con Huyết Thi kia! "Quả nhiên đủ hung!" Chỉ trong nháy mắt, cảm giác Huyết Cổ phản hồi lại đã khiến Trần Tam Căn hai mắt sung huyết, hiển nhiên hắn đang phải chịu đựng áp lực cực lớn, dường như cũng đang bị sát khí của con Huyết Thi kia xung kích!

Trong miệng lẩm bẩm, yếu quyết của Cửu Trọng Luyện Thi Pháp liên tiếp không ngừng lóe lên trong đầu Trần Tam Căn, càng làm cho hắn cắn chặt răng, tâm thần kiên định thống nhất chưa từng có.

Bên cạnh, mười hai người nhìn mà kinh tâm động phách, lại không có một ai lộ ra thần tình sợ hãi, càng không một ai nỡ lùi lại nửa bước, ngược lại đều đang nóng lòng muốn thử!

Năm phút sau, bên trong Huyết Trì, xoáy nước huyết thủy ở trung tâm dần dần dừng lại.

Nhìn lại con Huyết Thi kia, làn da vốn màu tím đen rõ ràng đã trở nên thâm thúy hơn một chút.

Ở chính giữa mi tâm của con Huyết Thi này, hách nhiên xuất hiện một ấn ký hình con bọ cạp, đỏ tươi như máu! "Thành rồi!" "Gia chủ, tôi thành công rồi!" Trần Tam Căn như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, khó giấu vẻ mặt kích động.

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy con Huyết Thi kia bước ra khỏi Huyết Trì, đứng lại trước người Trần Tam Căn.

Toàn thân trên dưới đều tản phát ra một cỗ khí tức hung sát, càng có một mùi máu tanh nồng nặc, xua đi không tan, khiến người ta tim đập chân run! "Làm không tệ." "Con Huyết Thi này sau khi được tế luyện cường hóa, lại có Huyết Cổ nhập thể, đại khái hiện tại đã có chiến đấu lực khoảng Luyện Khí trung kỳ." "Vượt ngoài dự liệu của ta." Trần Mộc hài lòng vỗ vỗ vai Trần Tam Căn, ra hiệu cho hắn sang một bên điều tức. "Cảm tạ gia chủ!" Trần Tam Căn cung kính hành lễ, lúc này mới dẫn theo Huyết Thi rời đi. "Vị tiếp theo!" Trần Mộc điềm nhiên phất tay.

Huyết Thi rơi vào Huyết Trì, người thứ hai bước lên, làm y hệt theo thao tác và phương pháp của Trần Tam Căn trước đó, quá trình cũng là hữu kinh vô hiểm, cuối cùng thành công!

Sau đó, người thứ ba, người thứ tư...

Trừ việc có một người suýt chút nữa bị hung sát chi khí của Huyết

Thi phản phệ ra, những người còn lại đều thành công thuận buồm xuôi gió, nước chảy thành sông!

Ba giờ sau, rốt cuộc huyết thủy trong Huyết Trì cũng thấy đáy, chỉ còn lại một lớp huyết thủy chưa đến một ngón tay trải dưới đáy hồ.

Một lượng lớn huyết thủy, toàn bộ đều bị mười ba con Huyết Thi hấp thu, cường hóa, tế luyện!

Sau khi nhận được tinh hoa huyết thủy tế luyện, thương thế của mười ba con Huyết Thi này vừa được tu bổ, đồng thời lại được tôi luyện càng thêm kiên cố không thể phá vỡ, quái lực vô cùng, phàm nhân không thể địch!

Đồng thời, mười ba thành viên Thân vệ đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' đã lâu, cảnh giới đã có Luyện Khí kỳ, toàn bộ đều được như nguyện, có được Huyết Thi do chính mình tế luyện ra!

Mười ba người, mười ba con Huyết Thi. "Cũng xấp xỉ như ta dự đoán trước đó, hoàn thành tầng cuối cùng của Cửu Trọng Luyện Thi Pháp đồng nghĩa với việc tu luyện của các ngươi mới vừa bắt đầu, đi vào chính quỹ!" "Sau khi tế luyện ra Huyết Thi, đạt thành cộng hưởng và liên hệ." "Bình thường các ngươi tu luyện, Huyết Thi hấp nạp âm khí thiên địa, giữa hai bên bổ trợ, lưu thông lẫn nhau, trong lúc gia tốc cho các ngươi tu luyện, bản thân Huyết Thi cũng sẽ nhận được sự thăng tiến." Sau một hồi chứng kiến luyện hóa và nghiên cứu, Trần Mộc cũng mẫn cảm nắm bắt được chỗ lợi hại chân chính của Cửu Trọng Luyện Thi Pháp!

Đó chính là tính trưởng thành cực cao!

Giải thích tỉ mỉ những yếu điểm này cho mười ba người tại trường, Trần Mộc cũng đã làm rõ được nguyên nhân tại sao con Tướng Quân Thi Vương mà hắn luyện hóa dù không thả ra hoạt động cũng vẫn có thực lực tăng tiến!

Tướng Quân Thi Vương hấp nạp âm khí tu luyện, đạt được tu vi tăng tiến, điều này sẽ phản bổ một phần lên người Trần Mộc.

Cùng lý đó, Trần Mộc tu luyện, đạt được tu vi tăng tiến, cũng sẽ chia ra một tia để cường hóa Tướng Quân Thi Vương. "Như vậy đi." "Đợi đến khi các ngươi hoàn toàn quen thuộc thực lực hiện có, cũng thông thạo việc khống chế Huyết Thi, các ngươi liền đi theo Trần Đại Bảo cùng nhau đi sờ soạng mấy ngôi mộ cổ quanh thành Thường Sa." "Bọn Tiểu Đao không cần đi theo nữa." "Các ngươi cùng đi, còn có thể hấp thu âm khí trong mộ cổ để tu luyện." Trần Mộc dừng lại một chút, bổ sung: "Đương nhiên, cũng đừng quên những huynh đệ còn lại tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', chú ý những cương thi có giá trị!" "Xin gia chủ yên tâm!

Đây là đại sự hàng đầu!" Trần Tam Căn quỳ một gối xuống đất, cung kính nói. "Được rồi, tiếp tục tu luyện đi." Trần Mộc khoát tay, không nán lại lâu liền rời khỏi mật thất Huyết Trì.

Về tới hậu viện nhà cổ Trần gia, không khí trong lành cũng làm cho tâm đầu Trần Mộc sảng khoái hơn nhiều. "Mười ba thành viên Luyện Khí kỳ, cộng thêm mười ba con Huyết Thi Luyện Khí kỳ..." "Ha ha, Trần gia thập tam thái bảo?" Trần Mộc cười một tiếng, thầm nói trong lòng: "Đánh dấu hôm nay." 【Đinh!

Điểm danh gia tộc LV2 thành công!】 【Chúc mừng ký chủ nhận được 'Liễm Tức Pháp' + 'Ảnh Sát Quyết'!】 Liễm Tức Pháp, Ảnh Sát Quyết, sau khi âm báo gợi ý lóe lên, Trần Mộc dừng chân đứng lại trong hậu viện, tỉ mỉ nghiên cứu phần thưởng này. 【Liễm Tức Pháp】: Khi tần suất hô hấp của người sử dụng hạ thấp đến một tầng thứ nào đó, sẽ tiến vào trạng thái Liễm Tức Pháp, khí tức của người sử dụng hoàn toàn nội liễm biến mất, không thể bị cảm tri.

Trong thời gian duy trì, năng lực tính toán phân tích, ngũ quan, thể

phách... toàn phương vị của người sử dụng đều sẽ tăng lên 100% hoặc cao hơn!

Chú ý: Liễm Tức Pháp có thời gian duy trì, tùy thuộc vào tố chất thể phách của mỗi người. 【Ảnh Sát Quyết】: Như bóng với hình, một kích tất sát; thích dụng cho bất kỳ việc tu luyện binh khí lạnh nào, đem sức mạnh, tốc độ toàn thân thông qua phương thức đặc thù hội tụ vào một đòn công kích tiếp theo, khiến cho nó không ngừng cường hóa đến trình độ một kích tất sát. ...

Đọc kỹ xong mô tả, Trần Mộc đứng tại chỗ, hồi lâu không lên tiếng.

Trước đó hắn còn đang phát sầu vì trong Thân vệ đội còn có năm mươi người không có bất kỳ thiên phú nào trên phương diện 'Kim Quang Chú' và 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', ngược lại bọn họ lại tinh thông các loại cận chiến chém giết, thiên phú trác tuyệt.

Trước mắt, biện pháp để tăng cường phúc độ lớn chiến đấu lực cho năm mươi người này chẳng phải đã tới rồi sao! "Thật mong chờ a..." "Sử dụng Liễm Tức Pháp, tiến vào trạng thái liễm tức, sau đó lại sử dụng Ảnh Sát Quyết, cường hóa công kích tiếp theo của mình đạt tới trình độ gần như không gì không giết được." "Tuyệt đối là bảo điển sát thủ!" Vừa nghĩ tới đây, Trần Mộc không do dự, đi thẳng qua hậu viện tiến vào sân huấn luyện.

Sân huấn luyện vô cùng rộng rãi, hơn nữa phòng thủ nghiêm ngặt!

Không biết có bao nhiêu thế lực trong thành Thường Sa muốn tới nghe ngóng tình hình của Trần gia, nhưng cho dù là hảo thủ có khinh công tốt đến đâu cũng không một ai có thể tiến vào nơi này.

Xung quanh nhà cổ Trần gia, trên trên dưới dưới, kín như thùng sắt! "Chá Cô huynh." "Gần đây Lôi Pháp tu luyện thế nào rồi?" Trần Mộc chào hỏi Chá Cô Sảo, tùy ý hỏi. "Cũng không tệ." Chá Cô Sảo

cười khẽ một tiếng, lòng bàn tay phải mở ra, hồ quang điện đập tanh tách, rất nhanh đã có một chùm rắn điện to cỡ ngón tay bạo phát ra, bạch quang dương lôi, nóng rực mà lại tràn đầy lực phá hoại! "Thiên phú của Chá Cô huynh quả thực thượng thừa." Trần Mộc tán thưởng không dứt.

Chương 78

Chá Cô Sảo liên tục xua tay, cười khổ nói: "Gia chủ chớ có trêu chọc ta, thiên phú bực này của ta so với ngài, thật giống như khác biệt một trời một vực." "Lôi Pháp của Lão Dương Nhân tu luyện cũng tạm được, miễn cưỡng đủ nhìn." Thấy Trần Mộc dường như tới kiểm nghiệm thành quả huấn luyện, Chá Cô Sảo tiếp tục nói: "Thành viên Thân vệ đội tu luyện 'Kim Quang Chú' cùng với 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' vẫn luôn là Trần Tiểu Đao và Trần Tam Căn phụ trách, ta không giúp được gì nhiều." "Mà chuyện của năm mươi người kia...

Tiểu Đao đã nói với ngài rồi chứ?" "Nói rồi." Trần Mộc gật đầu, ánh mắt khóa chặt vào một góc sân huấn luyện.

Năm mươi thành viên Thân vệ đội đang ở đó, hai người một cặp, dùng quyền cước điên cuồng thiết tha với nhau, mỗi một quyền mỗi một trảo đều sát khí đằng đằng!

Người không biết còn tưởng rằng đám người này có sinh tử đại thù gì không thể điều hòa!

Ngoài dự liệu là Hồng Cô Nương hiển nhiên cũng ở trong hàng ngũ này, nàng đang cùng mấy thành viên nữ thiết tha đối luyện. "Hết cách rồi, bọn họ không thể tu luyện 'Kim Quang Chú' và 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', ta chỉ đành mài giũa thêm thương pháp và thân thủ cho bọn họ thôi." "Khôi Tinh Thích Đấu Thuật của mạch Bàn Sơn chúng ta, ta cũng đã truyền thụ xuống rồi." Chá Cô Sảo dang tay, mặt đầy bất lực: "Cứ tiếp tục thế này thêm hai ngày nữa, e là ta cũng chẳng còn gì để dạy." "Thiên phú cận chiến chém giết của năm mươi người này cao đến dọa người!" Những lời này đều là nói thật, hiện tại, ngoại trừ phương diện súng đạn Chá Cô Sảo còn có thể tìm chút

cảm giác thành tựu trước mặt đám người này, chứ đơn thuần so đấu thân thủ hoặc binh khí lạnh, đại bộ phận đều là năm ăn năm thua với hắn!

Điều này quả thực cũng làm cho sự tự tin của Chá Cô Sảo bị đả kích không nhỏ.

Bàn Sơn Đạo Nhân đi nam sấm bắc, kiến thức qua bao nhiêu nguy hiểm, không ngờ lại suýt chút nữa ngã ngựa trong sân huấn luyện của Trần gia. "Chỗ ta ngược lại có một môn công pháp." "Có điểm dị khúc đồng công với Quy Tức Thuật, Chá Cô huynh hẳn là có thể rất nhanh tu luyện thành công." Trần Mộc vỗ vỗ vai Chá Cô Sảo, ra hiệu cho hắn đi theo.

Cách đó không xa, Lão Dương Nhân đang tu luyện Lôi Pháp cũng vội vàng đi theo.

Thấy Trần Mộc bước tới gần, năm mươi thành viên Thân vệ đội đang chém giết thiết tha toàn bộ đều dừng lại, thở hồng hộc, đứng thẳng tắp tại chỗ.

Trên người không ít người đều có dấu quyền, vết bầm tím.

Những thương thế này đa số đều ở vị trí yếu hại, hiển nhiên giữa bọn họ thiết tha ra tay toàn là sát chiêu!

Một nhóm người như vậy, chỉ đơn giản đứng ở đây, không nói nửa lời, cũng đã có thể ngưng tụ thành sát khí gần như thực chất, tựa như một nhóm chủy thủ trí mạng ẩn tàng trong bóng tối! "Ta biết các ngươi không thể tu luyện 'Kim Quang Chú' hay là 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', nhưng điều này cũng không ngăn trở các ngươi liên tục tự bổ sung, tăng cường, không chút lơi lỏng." "Ta rất hài lòng." Trần Mộc mặt không đổi sắc, đạm nhiên nói: "Bất quá hiện tại...

Ta tìm được cho các ngươi một môn công pháp tương đương thích

hợp, cùng với một môn giết người kỹ." Một câu nói ra, mắt thường có thể thấy được, hô hấp của năm mươi người này đều vì đó mà ngưng trệ!

Gia nhập Trần gia đã lâu, năm mươi người này ban đầu cũng kỳ vọng mình có thể giống như lứa thành viên Thân vệ đội sớm nhất, tu luyện Kim Quang Chú hoặc là Cửu Trọng Luyện Thi Pháp để không ngừng nâng cao thực lực bản thân.

Không ngờ tới, căn bản không thể tu luyện!

Cũng không phải nói bọn họ ngộ tính không đủ, mà là nói bọn họ căn bản không phải là liệu cơm gắp mắm cho bát cơm này, cho dù ngộ tính có cao đến đâu cũng không thích dụng.

Dẫn đến việc hiện tại bọn họ chỉ có thể liều mạng rèn luyện, không ngừng tôi luyện, mài giũa năng lực chém giết của chính mình, liều mạng đi tu luyện Cổ Võ Bác Sát Kỹ, luyện tập các loại binh khí lạnh, mài giũa thương pháp...

Chỉ để trở nên mạnh mẽ!

Từ đó có thể phát huy tác dụng với thân phận thành viên Thân vệ đội!

Chỉ có điều, sau khi thực sự giao thủ với thành viên Thân vệ đội tu luyện Kim Quang Chú hoặc Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, bọn họ mới biết được, có những chênh lệch thực lực thật sự không phải nỗ lực là có thể bù đắp.

Cho đến tận bây giờ! "Ta rất an ủi, các ngươi có thể một mực kiên trì đến hiện tại mà không chọn buông xuôi." "Đây là phần thưởng các ngươi xứng đáng có được, đồng dạng, cũng là bước cơ sở đầu tiên để các ngươi trở thành thanh Ám Đao của Trần gia ta." Ánh mắt Trần Mộc lần lượt quét qua mọi người trước mặt.

Ánh mắt đạm mạc lãnh liệt tựa như một liều thuốc trợ tim! "Nguyện vì gia chủ lao vào dầu sôi lửa bỏng, san bằng mọi trở ngại!" Năm mươi người chắp tay ôm quyền, đồng thanh hô. "Tốt!" "Bản lĩnh ta muốn truyền thụ cho các ngươi là một môn Liễm Tức Pháp, cộng thêm một môn Ảnh Sát Quyết." "Liễm Tức Pháp, có chỗ dị khúc đồng công với Quy Tức Thuật, nhưng hiệu lực và tác dụng sinh ra lại khác biệt rất lớn, đây là một môn công pháp tuyệt diệu để ẩn tàng khí tức, ẩn nấp ám sát." "Ảnh Sát Quyết, tắc là hội tụ khí lực toàn thân vào trong một đòn, một kích tất sát, viễn độn ngàn dặm!" Vài câu ngắn gọn lập tức điều động tâm tư nhiệt thiết của năm mươi người.

Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân thì bị Trần Mộc kéo tới giảng giải yếu quyết của Quy Tức Thuật, có hai người bọn họ hiện thân làm giáo án, cũng tiện cho năm mươi người tu luyện Liễm Tức Pháp hơn.

Rất nhanh, yếu quyết của Liễm Tức Pháp cùng với sự khác biệt của nó với Quy Tức Thuật, bao gồm tần suất hô hấp, lộ tuyến vận khí, toàn bộ đều được Trần Mộc lôi ra, bẻ nhỏ nhai nát giảng giải cặn kẽ.

Chỉ mới qua một lần giảng giải truyền thụ, đã có mười mấy người trong tình huống chính mình hoàn toàn không hay biết đã tu luyện thành công!

Ngoài dự liệu của Trần Mộc là Hồng Cô Nương cũng nằm trong số đó.

Lúc giảng giải lần thứ hai, những người còn lại cũng không tốn bao nhiêu công phu, dễ như trở bàn tay tiến vào trạng thái liễm tức, tu luyện thành công, nhập môn!

Lập tức, các thành viên Thân vệ đội khác trong sân huấn luyện liền cảm giác được dị dạng!

Đại bộ phận bọn họ đều đang tu luyện Kim Quang Chú, Cửu

Trọng Luyện Thi Pháp, cảm tri của bọn họ đối với khí tức xung quanh cũng không chậm chạp, ngược lại rất mẫn cảm.

Chính trong tình huống như vậy, đột nhiên bọn họ lại không cảm giác được chút khí tức nào của năm mươi người kia nữa.

Cứ như thể... năm mươi người này đã biến mất khỏi thế gian vậy! "Tại sao những người này vẫn ở đó, mà thiên thiên ta lại không cảm giác được bất kỳ khí tức nào của bọn họ?" "Hình như là công pháp mới gia chủ truyền thụ?" "Tương tự như Quy Tức Thuật?

Ta nhớ Quy Tức Thuật có thể ẩn tàng khí tức, trước đó Lão Dương Nhân không phải đã diễn kĩ cho chúng ta xem sao?" "Không, không phải cảm giác của Quy Tức Thuật!" "Quy Tức Thuật dù tu luyện tốt đến đâu cũng vẫn sẽ tàn lưu khí tức, không đến mức hoàn toàn biến mất, trạng thái hiện tại của bọn họ... cứ như là một đám quỷ!" "Đúng, chính là một đám quỷ không có khí tức!" "Ngọa tào, ánh mắt của những người này dường như cũng không giống nữa." "Cứ cảm giác những người này trở nên nguy hiểm hơn, lặng lẽ không một tiếng động ẩn tàng đi, muốn ám sát ai thì chẳng phải là chuyện một dao sao?" "..." Các thành viên Thân vệ đội khác nhìn mà líu lưỡi, tắc lưỡi xưng kỳ.

Đó là một loại cảm giác vô cùng kỳ quái.

Đặc biệt là sau khi quan sát kỹ lưỡng, mọi người càng thêm kinh ngạc.

Cứ như thể năm mươi người kia sau khi tiến vào trạng thái Liễm Tức Pháp đã mất đi tất cả dao động cảm xúc, băng lãnh, vô tình, hờ hững, tựa như một cỗ... máy móc!

Rất nhanh, từng người một, rất nhiều người liên tiếp khôi phục lại từ trạng thái Liễm Tức Pháp, trở về trạng thái như trước đó. "Ân...

Ngắn nhất chỉ có thể duy trì mười mấy giây, hơi lợi hại một chút có thể duy trì khoảng một phút, vượt quá hai phút thì càng ít." "Người duy trì Liễm Tức Pháp quá ba phút..." Ánh mắt Trần Mộc lần lượt quét qua, đại bộ phận đều đã thoát khỏi trạng thái Liễm Tức Pháp, cuối cùng chỉ còn lại một người.

Hồng Cô Nương. "Kỳ quái." "Thiên phú phương diện này của Hồng Cô Nương lại cao như vậy?" Trần Mộc hơi nhướng mày, hồi lâu sau, Hồng Cô Nương ho khan một tiếng, sắc mặt khôi phục bình thường, nhưng nhìn qua có vẻ hơi trắng bệch. "Bốn phút ba mươi giây." Lão Dương Nhân bên cạnh đưa ra một số liệu thời gian chuẩn xác, thầm kinh thán: "Hồng Cô Nương thật lợi hại, có thể kiên trì lâu như vậy!" Chá Cô Sảo cũng kinh ngạc, nhưng lại thấy xấu hổ vô cùng.

Hai người bọn họ tuy cũng là lần đầu tiếp xúc với Liễm Tức Pháp, nhưng thời gian kiên trì cuối cùng chỉ chưa đến năm giây.

Mà trong năm mươi người Thân vệ đội kia, kẻ kiên trì thời gian ngắn nhất cũng duy trì được Liễm Tức Pháp quá mười lăm giây! "Chá Cô huynh không cần để ý." "Huynh và Lão Dương Nhân là vì duyên cớ tu luyện Quy Tức Thuật, cộng thêm phương thức vận chuyển của hai loại công pháp này tương tự nhau, cho nên mới càng dễ dàng lẫn lộn, thất bại." Trần Mộc khoát tay, ra hiệu Chá Cô Sảo không cần xấu hổ.

Bên cạnh, năm mươi người đều đang dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Trần Mộc, sự nhiệt thiết, hưng phấn, mong chờ trong ánh mắt không thể diễn tả bằng lời!

Chỉ có người đích thân tiến vào trạng thái Liễm Tức Pháp mới có thể biết được, trong trạng thái đó, sự cường hóa đề thăng toàn phương vị từ thể phách đến nội tâm có thể khiến cho chiến đấu lực

của bọn họ bạo tăng vô số lần!

Chương 79

"Kết quả tu luyện đều rất không tệ." "Thiên phú của các ngươi ở phương diện này cũng chứng minh..." Trần Mộc ngừng lại một chút, trầm giọng nói: "Các ngươi có tư cách trở thành Ám Đao của Trần gia!" "Các ngươi đơn độc tạo thành một đội ngũ, đơn độc hành động, từ nay về sau chỉ nghe lệnh của một mình ta, không chấp nhận sự điều phối của người khác!" "Đội ngũ này của các ngươi tên là...

Giới Đao." Mệnh lệnh ban xuống, năm mươi người đều cúi đầu, chắp tay hành lễ.

Trong không khí tràn ngập một tia cảm xúc khó tả, là kích động, cũng là hưng phấn, đồng dạng còn có sự tỉnh táo và giác ngộ cực hạn.

Giới Đao.

Giới đao nơi cửa Phật không được sát sinh, chỉ có thể dùng để cắt may tam y hoặc là cạo đầu.

Nhưng Giới đao của Trần gia... chỉ để sát sinh. "Hồng Cô Nương làm đội trưởng đội Giới Đao, trực tiếp nghe lệnh ta." "Ai có dị nghị?!" Trần Mộc lần nữa tuyên bố, ánh mắt quét qua.

Im phăng phắc.

Không một ai có thanh âm bất đồng, nguyên nhân cũng đơn giản, vô luận là bản lĩnh cận chiến chém giết hay là huấn luyện thiết tha ngày thường, tốc độ trưởng thành của Hồng Cô Nương đều quá nhanh, đây là thực lực cứng.

Đồng dạng, duy trì bốn phút ba mươi giây Liễm Tức Pháp, trình độ này hiện tại cũng chỉ có Hồng Cô Nương làm được, không ai bằng.

Điều này cũng có nghĩa là, trong thời gian bốn phút ba mươi giây

này, Hồng Cô Nương chính là một cỗ máy móc sát lục... tinh chuẩn. "Đội Giới Đao ưu tiên tu luyện Liễm Tức Pháp, khi nào tất cả mọi người có thời gian liễm tức vượt quá ba phút, ta sẽ truyền thụ 'Ảnh Sát Quyết' cho các ngươi!" "Tán!" Trần Mộc mặt không đổi sắc, tùy ý phất tay.

Năm mươi người đội Giới Đao không làm các bài huấn luyện khác nữa mà túm năm tụm ba ngồi lại với nhau, bắt đầu tu luyện Liễm Tức Pháp. "Được rồi, Chá Cô huynh các người cũng đi làm việc đi." "Hồng Cô Nương đi theo ta." Khiển tán Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân, Trần Mộc dẫn Hồng Cô Nương đi tới chỗ hẻo lánh của sân huấn luyện, ngữ khí bình tĩnh nói: "Cưỡng ép duy trì Liễm Tức Pháp có tổn hại tâm thần, khí huyết, cô không biết sao?" "Tôi biết." Hồng Cô Nương cúi đầu. "Tại sao?" Trần Mộc hơi nhướng mày, có chút nghi hoặc.

Hắn có thể đoán ra một chút suy nghĩ của Hồng Cô Nương, nhưng không nhiều.

Lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển, đoán tới đoán lui quá phiền toái, chi bằng hỏi thẳng.

Trầm mặc hồi lâu, Hồng Cô Nương mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch cực kỳ nổi bật, khẽ nói: "Đại khái là vì... không muốn làm một phế vật vô dụng đi." "Hoa Linh tinh thông dược thạch y lý, cô ấy có thể giúp anh xử lý sự vụ phương diện dược liệu gia tộc." "Cái cô Hoắc Cẩm Tích kia, đại đương gia Hoắc gia, hiểu biết rất sâu về các thế lực trong thành Thường Sa, cũng có thủ đoạn và kinh nghiệm, cô ta có thể giúp anh bớt đi rất nhiều phiền toái." "Còn tôi thì sao?" Một tiếng cười khổ, Hồng Cô Nương lắc đầu, mặt đầy vẻ chua xót: "Kim Quang Chú tôi tu luyện không thành, Cửu Trọng Luyện Thi Pháp cũng không có thiên phú, thứ duy nhất lấy ra được... dường như cũng chỉ có tâm tính và ám khí tôi luyện ra từ

những năm trước." "Hiểu rồi." Trần Mộc cười một tiếng.

Nói toạc ra thì chính là Hồng Cô Nương này phát giác ưu thế của mình không đủ, rất khó có thể thoát dĩnh nhi xuất trong chốn tu la tràng cạnh tranh này, cho nên mới liều mạng như vậy. "Tâm ý của cô ta đã rõ." "Trước khi ta quyết định..." Trần Mộc vươn tay vén lọn tóc mai bên tai Hồng Cô Nương, đạm nhiên nói: "Hãy cho ta thấy giá trị mà cô có thể phát huy ra trước đã." "Tuân mệnh, gia chủ." Hồng Cô Nương hơi cúi đầu, mặt hơi ửng hồng.

Khi ngẩng đầu lên, Trần Mộc đã rời khỏi sân huấn luyện.

Phân tách một đội Giới Đao độc lập từ Thân vệ đội, đây là kế hoạch Trần Mộc trù bị đã lâu, trước mắt rốt cuộc cũng có cơ hội thực thi.

Thời cơ chính là 'Liễm Tức Pháp' + 'Ảnh Sát Quyết'!

Hai pháp môn này dung hợp lại với nhau, cho dù năm mươi người đội Giới Đao không thể tu luyện các công pháp khác cũng có thể hóa thân thành thanh ám đao trí mạng tinh chuẩn nhất, một kích tất sát, quét sạch mọi chướng ngại!

Đội Giới Đao, chính là đội ám sát trong tay Trần Mộc.

Thanh giới đao này chỉ để sát sinh, không để siêu độ.

Bước vào thư phòng, trừ Hoắc Cẩm Tích đang ngồi trước bàn làm việc xử lý đủ loại sự vụ vụn vặt ra, còn có Nhậm Đình Đình đang nửa nằm trên ghế sô pha, vết thương trên người đã được Hoa Linh xử lý đơn giản, chân bị trẹo cũng đã được nẹp lại.

Trần Hổ khoanh tay đứng một bên, sắc mặt ngưng trọng. "Hổ thúc, có chuyện gì?" Trần Mộc nhìn Trần Hổ một cái, trầm giọng nói: "Bên phía thương hội Phù Tang mượn cơ hội làm khó dễ rồi?" Trần Hổ lắc đầu, thở dài: "Chính vì thương hội Phù Tang không mượn cơ

hội này làm khó dễ Trần gia, tôi mới cho rằng... sự thái có chút phức tạp." "Tôi hoài nghi có gia tộc khác hợp tác với chúng." "Có kẻ chêm chân vào, dường như muốn dự mưu một kế hoạch tàn độc hơn nhắm vào Trần gia chúng ta!" Tiệt sát Phù Tang thương hội, cướp đi vật tư vận chuyển.

Vừa giết vừa cướp!

Tin tức này đã sớm truyền về Trường Sa thành, trải qua một buổi sáng lên men và khuếch tán, gần như toàn bộ bách tính Trường Sa thành từ trên xuống dưới đều biết, Phù Tang thương hội đã phải ngậm một quả đắng lớn!

Người ra tay, hách nhiên chính là Trần gia Thân vệ đội!

Tốc độ lan truyền của tin tức này quá nhanh, nhanh đến mức người của Phù Tang thương hội muốn ém cũng không ém được, đợi đến khi bọn họ phản ứng lại thì tin đồn đã bay đầy thành. "Khốn kiếp!

Trần gia đáng chết, đáng chết!" "Lại dám chặn giết vật tư của Phù Tang thương hội chúng ta?

Còn dám giết người?

Gửi điện báo cho Tứ Cửu thành, chúng ta cần điều phối nhân thủ, thanh trừng Trần gia!" Đầu mục của Phù Tang thương hội giận dữ tột độ.

Mãi cho đến khi hắn đập nát tất cả đồ cổ có thể cầm được trong phòng, hắn mới bình tĩnh lại, ngồi xuống. "Không được." "Đội ngũ áp tải vật tư có chiến đấu lực không tồi, còn có hai tên tiểu đội trưởng áp vận, cho dù là đụng phải một toán binh sĩ chính quy cũng có thể giằng co một lúc." "Chẳng lẽ nói..." Tên đầu mục thương hội sững sờ một chút.

Trong tài liệu báo cáo của người được phái đi kiểm tra hiện

trường, không tìm thấy bất kỳ thi thể người Phù Tang nào, hiện trường chỉ còn lại từng vũng máu, vỏ đạn, đao gãy, tay chân cụt...

Thi thể bị mang đi, để làm gì?

Hủy thi diệt tích?

Vậy thì lẽ ra phải làm triệt để hơn mới đúng! "Không đúng, không đúng." "Trong chuyện này có vấn đề, có đại vấn đề." Tên đầu mục thương hội tự tát mình hai cái, cưỡng chế bản thân bình tĩnh lại: "Người đâu!

Mời Thiên Bản Long Nhất Lang đến đây cho ta, tốc độ phải nhanh!" "Vâng, lão đại!" Tên đàn em vội vàng chạy ra ngoài.

Trong cái thời điểm nhạy cảm này, ai biết lão đại có phát điên rút dao chém người hay không?

Một lát sau, một giọng nói không có bất kỳ dao động tình cảm nào, quỷ mị vang lên trong phòng: "Gặp phải phiền toái gì không giải quyết được sao?" Đầu mục thương hội nhìn quanh một vòng, không thấy nửa cái bóng người.

Bất quá hắn đã kiến quái bất quái rồi, tổng bộ điều đến một nhóm bộ đội nhẫn giả đã qua huấn luyện bí mật, phân tán đến Phù Tang thương hội ở các thành phố đầu mối, dùng làm đòn sát thủ.

Phi tất yếu thì không được động dụng.

Mà trước mắt...

Đầu mục thương hội thở dài một hơi, trầm giọng nói: "Lần này mời Thiên Bản tang qua đây, là muốn nhờ ngài giúp ta điều tra Trần gia một chút." "Tài liệu chi tiết ta sẽ cho người đưa qua." "Ta muốn biết, bọn họ vì sao lại mang đi thi thể đồng bào của chúng ta?

Chương 80

Có tác dụng gì?

Còn nữa, Thân vệ đội của Trần gia rốt cuộc huấn luyện như thế nào?

Ẩn giấu bí mật gì?" Một hơi nói ra rất nhiều, trầm mặc hồi lâu, Thiên Bản Long Nhất Lang trong bóng tối mới thản nhiên mở miệng: "Đã biết, giao cho chúng ta xử lý." Thanh âm biến mất, không thấy bóng người, cũng không nghe thấy tiếng động nữa.

Tiếng gõ cửa vang lên. "Vào!" Một tên thân tín bước nhanh đi vào, ghé vào tai đầu mục thương hội, thấp giọng nói: "Theo tin tức đáng tin cậy, Hoắc gia trong tứ đại gia tộc đã sáp nhập vào Trần gia, trở thành gia tộc trực thuộc." "Ngoài ra, Hồng gia, Ngô gia vẫn cự tuyệt hợp tác với chúng ta." Nhà họ Lý phái người đưa tin tới, tỏ vẻ bọn họ có thể vào lúc cần thiết sẽ đẩy sóng trợ lan, châm thêm một mồi lửa.

Nghe báo cáo xong vài tin tức, đầu mục thương hội cười lạnh một tiếng: "Đã sớm đoán được rồi, một đám lão giang hồ do dự thiếu quyết đoán, ếch ngồi đáy giếng, còn không biết đại nạn sắp đến!" "Tốc độ Trần gia phất lên quá nhanh, cứ như vậy e rằng không quá một tháng, thế lực trong Trường Sa thành sẽ bị chỉnh hợp, tình thế bất lợi đối với chúng ta." "Liên hệ Lan Hà thương hội, Cổ Đức thương hội!" Hung hăng đá lật bàn trà trước mặt, đầu mục Phù Tang thương hội lúc này mới cảm giác phát tiết ra được một chút hỏa khí.

Mạc danh kỳ diệu bị Trần gia chặn giết một nhóm người, lại bị cướp đi vật tư, kết quả đến bây giờ căn bản không có cách nào hoàn thủ!

Bách tính Trường Sa thành trên dưới đều đang hò reo trợ uy cho

Trần gia.

Đến cái thời điểm này, cho dù Phù Tang thương hội có đưa cho Thành vệ quân bao nhiêu tiền đi nữa, gan của Thành vệ quân có lớn đến đâu cũng không dám cấu kết với bọn họ để đối phó Trần gia!

Hoặc là nói, hôm nay Thành vệ quân đi, ngày mai sẽ bị bách tính Trường Sa thành đập nát tổng bộ. "Hy vọng Thiên Bản tang có thể mang về cho ta một ít tin tức hữu dụng." "Truyền tin tức cho Tứ Cửu thành!" Đầu mục thương hội mặt đen như đáy nồi, cười lạnh nói: "Trần gia dám lượng đao tử với Phù Tang thương hội chúng ta, vậy thì cắt đứt tất cả kênh giao dịch với bọn họ, bao gồm cả đám Hoắc gia kia!" ...

Phủ Ngô gia.

Bán Tiệt Lý ngồi ở đại đường, thong thả uống trà, liếc mắt nhìn Ngô Lão Cẩu đang cho chó ăn ở đằng kia.

Ngô Lão Cẩu yêu chó như mạng, tự nhiên trong đại viện Ngô gia số lượng chó cực nhiều.

Từ chó giữ nhà đến chó tìm mộ, cái gì cần có đều có.

Ngồi suốt hơn nửa giờ, Ngô Lão Cẩu lúc này mới ôm một con chó nhỏ, ngồi xuống bên cạnh Bán Tiệt Lý: "Lý ca đợi lâu rồi, mấy con chó con này chỉ ăn thịt do em cho ăn thôi." "Không sao." "Tin tức chú nhận được chưa?" Bán Tiệt Lý sắc mặt âm trầm, trầm giọng nói.

Ngô Lão Cẩu cười cười, mở miệng nói: "Ý Lý ca là... chuyện Phù Tang thương hội bị tiệt sát?

Hay là chuyện gì khác?" "Còn có chuyện khác sao?" Bán Tiệt Lý mẫn cảm nhận ra trong lời nói của Ngô Lão Cẩu có hàm ý. "Không có." "Chuyện Phù Tang thương hội em ngược lại có biết, bị Trần gia Thân vệ đội tiệt sát, thuận tiện vật tư cũng bị cướp.

Người của Phù Tang thương hội... trước khi tìm anh đã tìm qua em." Ngô Lão Cẩu nhấp ngụm trà, cười nói: "Bất quá, bị em từ chối rồi." Bán Tiệt Lý nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, thản nhiên nói: "Chú và Hồng gia giống nhau, Nhị gia cũng cự tuyệt ý hướng muốn hợp tác của Phù Tang thương hội." "Vậy còn Lý ca thì sao?" Ngô Lão Cẩu mạn bất kinh tâm hỏi.

Nhất thời trầm mặc.

Nhìn thấy Bán Tiệt Lý uống trà, Ngô Lão Cẩu đã hiểu rõ, thở dài một hơi: "Lý ca, anh lớn tuổi hơn em, có một số việc em cũng không có tư cách chỉ trỏ với anh." "Nhưng chuyện này... thật sự không thể đụng vào!" Bán Tiệt Lý chỉ cười lạnh, cũng không đáp lời.

Tứ đại gia tộc Trường Sa thành có thể tồn tại đến nay, trong tay ai mà không có chút đồ dơ bẩn không thấy được ánh sáng?

Những năm đầu khởi nghiệp, Hồng gia giết người diệt khẩu hung hoành vô cùng, đến bây giờ không phải cũng giấu đến kín kẽ hay sao.

Trừ người trong nghề, người ngoài ai lại biết cái gia tộc hát hí khúc này sau lưng còn làm cái nghề trộm mộ? "Người ngoài đều nói Cẩu gia chú tâm địa quá mềm yếu, cùng người bán bánh bao ven đường cũng có thể vui vẻ hàn huyên vài câu, nhân duyên cực tốt." "Nào biết đâu..." Bán Tiệt Lý dừng một chút, cười lạnh nói: "Chú giả vờ càng hòa thiện, tâm địa càng mềm, thì càng dễ bị người ta cưỡi lên đầu." "Ta không đáp ứng yêu cầu hợp tác của Phù Tang thương hội." "Chuyện đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi ta sẽ không làm, nhưng dệt hoa trên gấm thì chưa chắc không thể." Vài câu ngắn ngủi nói ra, Ngô Lão Cẩu lạnh lòng một nửa!

Nói cho cùng, Bán Tiệt Lý chẳng phải vẫn bước lên con thuyền của Phù Tang thương hội sao? "Lý ca, theo ý anh...

Trần gia thật sự dễ dàng bị nhổ bỏ như vậy sao?" "Em đã gặp qua

Trần đại đương gia." Ngô Lão Cẩu sắc mặt bình tĩnh, trầm giọng nói: "Trần đại đương gia tuy còn trẻ, nhưng cực kỳ ổn trọng có độ, cách cục nhãn giới không thể khinh thường." "Em ngược lại cho rằng, cục diện hiện tại của Trường Sa thành được tẩy bài lại một lần cũng không tệ." "Hừ!" Bán Tiệt Lý ném vỡ chén trà trong tay.

Thấy Ngô Lão Cẩu thần sắc như thường, Bán Tiệt Lý lại nói: "Ta vẫn luôn rất coi trọng Trần gia, cũng cho rằng Hoắc gia mạo muội đối đầu với hắn là quá mức xúc động mà không thể làm." "Nhưng hiện tại, ta đổi ý rồi." "Nếu không thể nhổ cỏ tận gốc Trần gia, một gậy đánh chết, chúng ta tất cả đều phải gặp tai ương!" Lại lần nữa hừ lạnh một tiếng, thậm chí không đợi Ngô Lão Cẩu nói thêm gì nữa, Bán Tiệt Lý đã phất tay áo bỏ đi, mặc cho thân tín đẩy xe lăn của mình rời khỏi.

Hồi lâu, Ngô Lão Cẩu gãi gãi cằm con chó nhỏ trong lòng, lầm bầm lầu bầu: "Cách cục loạn thế như thế này, nếu cứ mạnh ai nấy sống, ăn địa bàn và lương thực của riêng mình..." "E rằng, rất dễ dàng sẽ luân lạc thành bữa ăn trên bàn của người ngoài a!" "Người đâu!" "Gửi tin nhắn đến Giải gia và Tề gia, trưa nay tụ tập ăn cơm." Hạ nhân Ngô gia nhận khẩu tín, bước nhanh rời đi. ...

Các phương thế lực trong Trường Sa thành hỗn động, nhưng Trần Mộc ở trong thư phòng nhà cổ lại hoàn toàn không để trong lòng. "Gia chủ, xác định không cần chuẩn bị chút thủ đoạn tiên phát chế nhân sao?" "Tôi lo lắng mất đi tiên cơ." Trần Hổ hơi có chút lo âu, thấp giọng nói: "Bên phía Phù Tang thương hội yên tĩnh đến mức có chút không đúng, nhưng có thể khẳng định, bọn họ đang bắt tay đối phó chúng ta." Nghe được lời này, Hoắc Cẩm Tích bên cạnh bàn sách ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm nói: "Yên tâm đi, người khác tôi không biết, nhưng riêng Hồng gia và Ngô gia, tuyệt đối không có khả năng hợp tác với Phù Tang thương hội!" "Xen mồm?

Ngươi xen mồm cái gì?" Trần Mộc thản nhiên liếc Hoắc Cẩm Tích một cái, người sau lập tức câm miệng.

Ngay sau đó, trên khuôn mặt mị ý như tơ kia liền nổi lên hai rạng mây hồng, rõ ràng là tâm tư trong lòng không đi theo đường chính đạo.

Nhậm Đình Đình đang nửa nằm trên sô pha lại nghe đến mức có chút ngồi không yên. "Trần...

Trần Mộc thiếu gia." "Chuyện này em cũng có trách nhiệm, như vầy đi, bây giờ em phái người đi đưa thư cho cha em, ông ấy nhân mạch rộng, thật sự không được thì chúng ta bỏ thêm chút tiền, ém chuyện này xuống?" Nhậm Đình Đình nhỏ giọng nói, thấy ánh mắt đạm mạc của Trần Mộc quét tới, bốn mắt nhìn nhau, Nhậm Đình Đình cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội vàng lại nói: "Cha em thường nói hòa khí sinh tài, Trần Mộc thiếu gia, các anh lập túc ở Trường Sa chưa lâu, hẳn là còn rất nhiều kênh đều có qua lại với Phù Tang thương hội..." Bên cạnh, Trần Hổ buồn bực nhìn về phía Trần Mộc, thấp giọng hỏi: "Gia chủ, vị này là?" "Ngươi không biết sao?" Trần Mộc cũng có chút ngoài ý muốn, giải thích nói: "Vị này chính là thiên kim đại tiểu thư của Nhậm gia trấn ở cách vách, Nhậm Đình Đình." Đây là diễn vở nào vậy?

Ngươi là đại quản gia Trần gia, có việc hay không có việc đều chạy tới Nhậm gia trấn, quan hệ môn lộ khắp nơi đều có, còn có thể không biết đại tiểu thư Nhậm gia?

Tướng quân Thi Vương cũng không tin! "Y, Nhậm tiểu thư?

Nghe danh đã lâu, hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy nha!" "Trước kia nghe Nhậm lão gia nói, nói đại tiểu thư Nhậm gia chúng ta xinh xắn, xinh đẹp như một đóa hoa..." Trần Hổ cười ha hả cung duy, giọng điệu xoay chuyển: "Nhậm tiểu thư hiện tại, chắc là chưa từng hôn phối (kết hôn) chứ?" Trần Mộc: "?" Nhậm Đình Đình nhất thời

chưa phản ứng kịp, thuận theo gật đầu: "Đích xác vẫn chưa có hôn phối, là bởi vì vẫn luôn chưa tìm được người vừa ý khiến mình khuynh tâm..." Một câu còn chưa nói hết, mạc danh kỳ diệu, bóng dáng Trần Mộc đột nhiên xông vào trong đầu.

Một thân áo khoác đen cắt may vừa người, cưỡi một con ngựa đen thuần huyết, ánh mắt đạm mạc, ngũ quan tướng mạo góc cạnh rõ ràng.

Lại phối hợp với sự quả quyết khi hắn mở miệng hạ lệnh, bày mưu lập kế, càng thêm vô số mị lực.

Nhìn thấy Nhậm Đình Đình theo bản năng liếc trộm Trần Mộc, bên cạnh, đôi mắt độc lạt của Trần Hổ lập tức bắt được chi tiết này.

Hắn thuộc loại hồ ly già thành tinh, sao có thể không biết thâm ý trong ánh mắt cô nương này? "Vậy chẳng phải là khéo sao!" "Nhậm tiểu thư cô đừng nói, gia chủ Trần gia chúng tôi, hiện nay cũng mới hai mươi lăm, thật có thể nói là tuổi trẻ tài cao, đến nay cũng chưa từng hôn phối nha!" Trần Hổ cười ha hả nói, vẻ mặt tràn đầy sự quan tâm hòa ái của bậc cha chú.

Bên kia sau bàn sách, Hoắc Cẩm Tích lập tức ngồi không yên. "Lão nương ở chỗ này tân tân khổ khổ, lại làm chó lại làm trâu làm ngựa, bận rộn lâu như vậy còn chưa nhận được cái nhìn thẳng..." "Tiểu cô nương này lại hay thật." "Vừa tới đã muốn hớt tay trên, đây là định đoạt trước mặt lão nương?!" Tâm đầu bi phẫn đan xen, Hoắc Cẩm Tích "vút" một cái đứng dậy.

Trần Mộc thản nhiên liếc nàng một cái, làm một cái thủ thế bóp cằm: "Còn nói nhảm thêm một câu, tối nay họng ngươi sẽ xuất huyết." "Vì sao họng lại xuất huyết?" "Hoắc tỷ có bệnh sao?" Nhậm Đình Đình buồn bực, nghi hoặc nói: "Em thấy y thuật của Hoa Linh tỷ rất tốt a, vì sao không để tỷ ấy trị cho Hoắc tỷ một chút?" Trần Mộc:

"..." Trần Hổ: "Trẻ tuổi thật tốt." Hoắc Cẩm Tích thẹn quá hóa giận ngồi xuống, hung tợn cầm cuốn sổ sách trong tay mà trút giận, nhưng lại không dám làm quá trớn, cũng lo lắng Trần Mộc thật sự lạt thủ tồi hoa, hạ độc thủ. "Cầm sổ sách đi đối chiếu minh khí." "Trễ nhất là chiều nay, nhóm minh khí đầu tiên phải xuất thủ!" Trần Mộc chỉ chỉ hướng nhà kho, mệnh lệnh hiển nhiên là hạ đạt cho Hoắc Cẩm Tích.

Người phụ nữ này ở phương diện vàng bạc minh khí có nhãn quang độc lạt phi phàm, dễ dàng sẽ không nhìn lầm.

Chương 81

"Biết rồi, chủ nhân." Hoắc Cẩm Tích hữu khí vô lực đáp một tiếng.

Đi ra thư phòng, để lại một bóng lưng yểu điệu khiến Nhậm Đình Đình phá lệ hâm mộ, sườn xám tu thân càng tôn lên dáng người cao gầy của Hoắc Cẩm Tích.

Ngoài cửa, Trần Hổ cười ha hả đi theo Trần Mộc ra ngoài: "Hổ thúc, ngài đây lại chơi trò gì vậy?" Trần Mộc day day mi tâm, cười nói: "Nói ta chưa từng hôn phối, ý tứ này của ngươi là muốn tác hợp ta và Nhậm Đình Đình?" "Môn đăng hộ đối, có gì không thể?" "Gia chủ." Trần Hổ hạ thấp giọng, nhẹ giọng nói: "Gia để của Nhậm gia cũng không mỏng, sinh ý gia tộc không thể khinh thường." "Có nhân mạch của Nhậm lão gia khuếch triển, lại có tài chính đầu nhập." "Việc này có thể trong vô hình tỉnh đi cho chúng ta bao nhiêu phiền toái?

Việc này càng có lợi cho Trần gia khai cương khoách thổ, gia tăng thế lực!" Đúng như Trần Hổ nói, nhân mạch, tài chính, một gia tộc muốn phát triển tốc độ cao, hai thứ này thiếu một thứ cũng không được.

Việc này cũng giống như những tiểu gia tộc muốn leo lên trên, việc đầu tiên chính là phải đưa chỗ tốt cho gia tộc thượng tầng, dùng để đổi lấy một tấm vé thông hành vào vòng tròn của gia tộc thượng tầng!

Chỉ có vào được cái vòng tròn kia, mới có thể mưa dầm thấm đất, khai thác nhãn giới.

Cũng mới có thể dần dần dung nhập trong đó, từng bước tăng lên!

Những chuyện này, Trần Mộc không chỉ biết, mà còn nhìn thấu triệt hơn Trần Hổ. "Không vội, Hổ thúc." "Với nhân duyên nữ nhân bực này của ta, còn lo chuyện cưới gả?" Trần Mộc cố làm ra vẻ nghiêm túc, trầm giọng nói: "Hổ thúc, lần sau không được nhắc lại những chuyện tương tự nữa, duyên phận đến thì thành, không thành ta cũng không đỏ mắt." Trần Hổ cười ha hả gật đầu: "Không nhắc nữa không nhắc nữa, tôi đi làm việc trước đây." Nhìn Trần Hổ xoay người rời đi, Trần Mộc thở dài một hơi, xoay người vào thư phòng ngồi xuống. "Trần Mộc thiếu gia..." "Anh lớn hơn em, sau này gọi anh là Mộc ca là được rồi." Trần Mộc nhìn Nhậm Đình Đình một cái, mở miệng nói: "Lát nữa anh sẽ tìm người đi Nhậm gia trấn đưa tin, cũng để cho Nhậm lão gia an tâm chút." "Dạ." Nhậm Đình Đình cúi đầu lật một quyển tạp thư, tâm trạng không tốt lắm. "Đi nghỉ ngơi đi." Trần Mộc phất phất tay, an bài người đưa Nhậm Đình Đình vào phòng khách.

Vài chén trà nóng xuống bụng, lại không có chuyện vụn vặt khác làm trễ nải, Trần Mộc dứt khoát bắt đầu tu luyện trong thư phòng, trước tiên bắt đầu từ 'Kim Quang Chú', thuận thế lại chuyển sang 'Ngũ Lôi Chính Pháp'.

Kim Quang Chú là cơ sở, Ngũ Lôi Chính Pháp tương đương với bản hoàn chỉnh nâng cấp.

Qua lại lặp lại tu luyện vài lần, Trần Mộc cũng lĩnh ngộ được rất nhiều trọng điểm trước kia bị hắn xem nhẹ, cảm ngộ trong lòng càng lên một tầng lầu.

Kết quả trực tiếp mang lại, chính là sự nắm bắt của Trần Mộc đối với 'Ngũ Lôi Chính Pháp' càng thêm thuần thục.

Không bao lâu nữa, Ngũ Lôi Chính Pháp sẽ có thể đột phá đến trình độ LV3, mà Trần Mộc cũng có thể nương theo phần thu hoạch

này, thử đánh sâu vào bích lũy Trúc Cơ cảnh hậu kỳ.

Từ Kim Quang Chú đến Ngũ Lôi Chính Pháp, lại đến Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, Liễm Tức Pháp.

Sau khi Trần Mộc lần lượt tu luyện qua một lượt các công pháp này, bỗng nhiên nhớ tới thu hoạch đêm qua trong ngôi mộ huyết thi đầu tiên.

Lập tức bàn tay lật một cái, bốn hòn đá tinh xảo hình nhãn cầu xuất hiện, còn có một cái hộp nhỏ bằng mặc ngọc. "Tây Vương Mẫu...

Thi miết đan, huyết thi, ân?

Cái này hình như là bí quyết sản xuất hàng loạt huyết thi bị ta tìm được rồi a?" Bốn viên hắc thạch nhãn châu đặt trên bàn, trong lòng Trần Mộc gọi Phượng Minh Nộ Tình Kê một tiếng, bảo nó mau chóng tới thư phòng.

Bên cạnh, Tiểu Bạch đang cuộn mình trên lư hương chuyên tâm tu luyện, có sự gia trì của 'Dị Thú Hồn Khế', lại thêm Tiểu Bạch từng dùng qua 'Bích Huyết Đan Thanh', dẫn đến tốc độ tu luyện hiện tại của nó nhanh hơn trước kia gấp bảy tám lần không chỉ!

Với tốc độ tu luyện như vậy, không cần bao lâu nữa sẽ có thể dễ dàng đột phá quan ải Luyện Khí kỳ này.

Một khi đột phá đến Trúc Cơ cảnh, sẽ có khả năng hóa thành hình người. "Tiểu Thanh, ngươi muốn hóa hình sớm hơn tỷ tỷ ngươi, không nỗ lực tu luyện?" Nhìn con rắn nhỏ lười biếng trên cánh tay mình, Trần Mộc cũng đầy mặt bất đắc dĩ. "Cọ thêm một lát nữa sẽ đi tu luyện." Tiểu Thanh rắn khẽ ngẩng đầu, lại cọ cọ hai cái trên mu bàn tay Trần Mộc.

Vảy rắn mát lạnh. "Tùy ngươi vậy." Trần Mộc đầy mặt sủng

nịch.

Tuy nói sau khi đạt thành 'Dị Thú Hồn Khế', khế ước dị thú khi cảnh giới tu vi vượt qua chủ nhân sẽ có hiệu quả phản bổ.

Nhưng Trần Mộc cũng không quá để ý những thứ này.

Thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Tùy tay mở cái hộp nhỏ bằng mặc ngọc ra, bên trong đặt một cuộn sách lụa Chiến Quốc dệt kim. "Không phải khéo như vậy chứ?" "Là Thất Tinh Lỗ Vương Cung?" Trần Mộc hơi nhướng mày, trải cuộn sách lụa Chiến Quốc ra, lấy kính lúp tỉ mỉ đoan tường một lát.

Cuối cùng Trần Mộc không thể không xác định, đồ dạng trên cuốn sách lụa Chiến Quốc này, xác xác thật thật thần tựa đầu hồ ly, đồ dạng đơn giản nhưng lại mang cảm giác yêu dị. "Quả nhiên là Thất Tinh Lỗ Vương Cung." "Thi miết, huyết thi, Thiết Diện Sinh, Cửu Đầu Xà Bách..." Trần Mộc châm một điếu thuốc, yên lặng trầm tư: "Thứ quan trọng nhất, hẳn là Quỷ Tỷ đặt trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Cùng với một miếng Kỳ Lân Kiệt, chỉ là không biết niên đại thế nào." Hiện giờ, đã có manh mối của hai ngôi đại mộ bày ra trước mắt Trần Mộc, một chỗ là Thất Tinh Lỗ Vương Cung, một chỗ khác là Hiến Vương Mộ.

Hai nơi này có không ít đồ tốt, đáng giá đi một chuyến. "Tạm hoãn một thời gian." "Trường Sa thành trong thù ngoài giặc, cần kíp chỉnh hợp." Sau chuyến đi Bình Sơn, Trần Mộc cơ bản mỗi ngày đều phải xử lý một ít sự vụ gia tộc, phương hướng lớn hắn nắm giữ không thành vấn đề, nhưng không chịu nổi sự tình rườm rà quá nhiều.

May mắn, có Hoắc Cẩm Tích - cô thư ký thân cận này hiệp trợ.

Đúng như phán đoán trước đó của Trần Mộc, thủ đoạn và sự tàn

nhẫn của Hoắc Cẩm Tích đều được tôi luyện ra từ trong những cuộc nội đấu, nội hao không ngừng của Hoắc gia.

Độc lạt có thừa, nhưng lại thiếu đại cục quan và nhãn giới đủ rộng mở!

Để nàng chủ trì đại cục thì không được.

Nhưng nếu nói xử lý các việc chi tiết, ngược lại Hoắc Cẩm Tích làm đâu ra đấy, vô cùng có trật tự, xử lý các loại việc nhỏ vụn vặt có thể xưng là hoàn mỹ.

Thép tốt phải dùng trên lưỡi dao, miệng tốt phải dùng vào việc tốt.

Rầm!

Một tiếng va chạm vang lên, liền theo đó là một bóng đỏ rực phong phong hỏa hỏa xông vào.

Phượng Minh Nộ Tình Kê ngẩng đầu ưỡn ngực, nghênh ngang bước đến trước mặt Trần Mộc. "...

Ngươi trâu bò thật." Trần Mộc hít sâu hai cái, mới đè nén được xúc động tung một chiêu lôi pháp đánh con Phượng Minh Nộ Tình Kê này. "Đến đây, nếm thử cái này." Tùy tay cầm lấy một viên hắc thạch nhãn châu, Trần Mộc ném cho Phượng Minh Nộ Tình Kê, bị nó một ngụm cắn lấy.

Ánh mắt hồ nghi quét tới quét lui trên mặt Trần Mộc ba lần: "Cái thứ đồ chơi này cảm giác rất nguy hiểm, ngươi không phải là muốn hại chết ta chứ?" "Đừng nói nhảm!" "Thứ này nếu ta không đoán sai, hẳn là Thi miết đan, kịch độc vô cùng, ngươi nếm thử xem." Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Ngươi không phải dựa vào cắn nuốt độc vật mới có thể nhanh chóng tăng tu vi sao?

Thử xem." Nghi hoặc thì nghi hoặc, Phượng Minh Nộ Tình Kê cũng có thể cảm nhận được khí tức phát ra từ viên hắc thạch nhãn cầu

này.

Khí tức cay độc nhàn nhạt, cảm giác dường như không có gì, nhưng Phượng Minh Nộ Tình Kê dù sao cũng là kỳ trân dị thú, đối với loại đồ vật này có phán đoán giác quan thứ sáu bẩm sinh! "Chuẩn bị cứu ta." Phượng Minh Nộ Tình Kê gật gật đầu với Trần Mộc, sau đó há mồm, nuốt hắc thạch nhãn châu vào bụng.

Trước sau bất quá vài giây, lập tức có thể nhìn thấy một thân lông vũ màu đỏ của Phượng Minh Nộ Tình Kê giống như muốn bốc cháy, uyển như một đoàn hỏa diễm hừng hực!

Chương 82

Xích mang thăng đẳng, lưu chuyển.

Cái mào gà đỏ tươi như lửa lúc này cũng đỏ rực ướt át, như muốn nhỏ ra máu.

Một tiếng gáy bị Phượng Minh Nộ Tình Kê nghẹn lại ở cổ họng.

Nhìn ra được, hiện tại nó đang chịu đựng thống khổ cực lớn, rõ ràng là đang dày vò, nhưng dường như...

Phượng Minh Nộ Tình Kê cũng nhận được một ít chỗ tốt! "Xem ra đích xác là Thi miết đan rồi." "Đáng tiếc ngươi học không được Lục Khố Tiên Tặc, nếu không thì đỡ được bao nhiêu phiền toái?" Trần Mộc trong lòng thầm than.

Kỹ năng 'Lục Khố Tiên Tặc' này cũng không phải hắn muốn truyền là truyền được, giống như đám Trần Tiểu Đao có thể học, vậy thì không thành vấn đề, đều là thân tín của Trần Mộc.

Phượng Minh Nộ Tình Kê thì không được, nó là một con gà trống, làm gì có lục phủ của con người?! "Tiểu Bạch, Tiểu Thanh sau khi hóa hình ngược lại có thể nếm thử tu luyện một chút 'Lục Khố Tiên Tặc', sau này cắn nuốt thiên tài địa bảo cũng có thể bớt đi một ít phiền toái." "Còn nữa là..." "Hoa Linh rất cần nâng cao thủ đoạn của chính mình." Phượng Minh Nộ Tình Kê đang chịu đựng dày vò, Trần Mộc ngoài việc quan sát kỹ lưỡng cũng âm thầm trầm tư.

Thi miết đan, thứ này hắn biết không ít tình báo.

Nói đến Thi miết đan, khó tránh khỏi phải nhắc tới Tây Vương Mẫu và Vẫn Ngọc.

Thứ này còn được gọi là thuốc trường sinh bất lão, thành phần

chủ yếu nhất trong Thi miết đan chính là Thi miết vương, đây kỳ thật là một loại trùng dược (thuốc làm từ sâu bọ).

Nguyên lý cũng đơn giản, bên trong Thi miết đan là Thi miết vương đang ngủ đông, kịch độc vô cùng.

Bên ngoài Thi miết đan thì dùng bột phấn Vẫn Ngọc bao bọc thành hình.

Sau khi cơ thể người uống Thi miết đan, bột phấn Vẫn Ngọc sẽ hạn chế độc tính của Thi miết vương phát huy, cho đến khi lớp vỏ Vẫn Ngọc hoàn toàn hòa tan, đến lúc đó Thi miết vương sẽ thức tỉnh, chui vào trong não người tiết ra kịch độc. "Ở thời cổ đại, đây đích xác là một sự nếm thử vô cùng trâu bò." "Chỉ tiếc." Trần Mộc trong lòng cười lạnh một tiếng: "Ăn Thi miết đan thì bắt buộc phải dùng ngọc dũng làm từ Vẫn Ngọc bao bọc toàn thân, nếu không cho dù sống sót cũng sẽ biến thành quái vật." Trường sinh bất lão, việc này đối với Trần Mộc hiện tại mà nói không có bất kỳ sự hấp dẫn nào.

Rốt cuộc, trong tay Trần Mộc nắm giữ năng lực 'Lục Khố Tiên Tặc', đủ để hắn bảo đảm vĩnh viễn không suy lão, thậm chí thể chất còn sẽ không ngừng cải thiện, nâng cao!

Cái này chẳng phải hiệu quả hơn Thi miết đan sao?

Tròn năm phút đồng hồ, Phượng Minh Nộ Tình Kê đều ở trong một loại trạng thái vô cùng kỳ quái, đồng thời với việc chịu đựng thống khổ dày vò, khí tức lại đang dần dần tăng lên!

Chính vì như thế, Trần Mộc mới không có mạo muội nhúng tay.

Hồi lâu, Phượng Minh Nộ Tình Kê lắc lắc đầu gà, tiếng gáy bị nén ở cổ họng rốt cuộc cũng không nhịn được mà kêu vang.

Tiếng gáy lanh lảnh tựa như muốn xuyên thủng nóc nhà! "Ân?

Luyện Khí hậu kỳ?

Cường độ khí tức bực này..." "Quả nhiên là giúp ngươi tăng lên không ít, chỉ thiếu một chút nữa là có thể đột phá đến Trúc Cơ cảnh rồi." Trần Mộc tra xét một chút, chậc chậc xưng kỳ.

Phượng Minh Nộ Tình Kê rũ rũ lông vũ trên người, cái đầu của nó dường như lại lớn hơn một chút, một thân lông vũ đỏ rực cũng trở nên càng thêm tươi thắm như lửa. "Thứ đồ chơi này độc tính quá mạnh, bất quá hiệu dụng đích xác rất lợi hại, ăn một viên như vậy, phỏng chừng phải đợi rất lâu mới có thể ăn lại viên nữa." "Giữ lại cho ta nhé?" Phượng Minh Nộ Tình Kê như lấy lòng, cọ cọ đầu gối Trần Mộc. "Có thể." "Lúc ra ngoài nhớ đóng cửa lại." Trần Mộc phất phất tay.

Nhìn thoáng qua cánh cửa thư phòng, Phượng Minh Nộ Tình Kê ánh mắt u oán, nhưng vì ba viên Thi miết đan còn lại, nó vẫn nghĩa vô phản cố mà đi ra.

Vì một miếng ăn, ngẫu nhiên khom lưng một chút cũng không có gì. "Hai đứa các ngươi thì đừng thử, Phượng Minh Nộ Tình Kê trời sinh chính là khắc tinh của ngũ độc, độc có mạnh đến đâu đối với nó mà nói cũng là dưỡng phân." Nhìn thoáng qua Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, bản thân Trần Mộc cũng từ bỏ ý định cắn một viên Thi miết đan để nếm thử mùi vị.

Nắm giữ năng lực 'Lục Khố Tiên Tặc', có thể nháy mắt phân giải vạn vật, hoàn mỹ hấp thu dinh dưỡng, cái này không sai.

Nhưng Trần Mộc cũng không dám mạo muội đi đánh cược, Thi miết vương thứ này độc tính kỳ mạnh vô cùng, người bình thường hơi chút chạm vào một cái, da dẻ toàn thân trên dưới đều sẽ bong tróc tan chảy, hóa thành huyết thi!

Rủi ro lớn như vậy, không đáng.

Thời điểm chạng vạng, đám người Trần Đại Bảo nghỉ ngơi xong

xuôi, đám người Trần Tam Căn cũng từ mật thất huyết trì đi ra, người nào người nấy đều thần thái sáng láng, ý chí chiến đấu sục sôi. "Manh mối của hai ngôi mộ huyết thi còn lại, Đại Bảo cầm chưa?" "Còn nữa." Trần Mộc tùy tay ném một quyển sổ nhỏ do chính tay mình sao chép cho Trần Đại Bảo: "Đây là tàn quyển 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', tự mình thu giữ, nghiên cứu kỹ lưỡng." "Có chỗ nào không hiểu thì lại đến thỉnh thị ta." "Còn có... cho dù ngươi chết hẳn, cũng phải nghĩ biện pháp hoàn dương lại một hơi thở cho ta, tiêu hủy quyển tàn quyển này rồi hãy chết, hiểu chưa?" "Hiểu rõ hiểu rõ!" Trần Đại Bảo gật đầu như gà mổ thóc, dùng sức lau lau tay vào quần áo, lúc này mới giống như đón nhận vương miện thánh vật, vẻ mặt nghiêm túc nhận lấy quyển sổ nhỏ. "Người còn sách còn!" "Người chết sách diệt!" Trần Đại Bảo "ba" một tiếng chào theo kiểu quân đội.

Trần Mộc phất phất tay, gật đầu nói: "Đi đi, đi sớm về sớm, chú ý ẩn giấu tung tích huyết thi." "Tuân mệnh, gia chủ!" Trần Tam Căn trầm giọng nhận lệnh.

Sở dĩ phải đợi đến chạng vạng, lúc sắc trời dần tối mới đi đến hai ngôi mộ huyết thi kia, cũng là bởi vì ban ngày trộm mộ không quá thuận tiện, hơn nữa mười ba con huyết thi của bọn Trần Tam Căn thật sự cũng không tiện nghênh ngang kéo ra ngoài vào ban ngày ban mặt, như thế quá bắt mắt!

Lại nói, cho dù biện pháp tế luyện huyết thi của Trần Mộc cũng không phải đến từ việc tàn sát người vô tội, mà dùng máu của tẩu thú sơn dã và người Phù Tang.

Nhưng nói toạc ra, bình dân bách tính cũng mặc kệ ngươi dùng máu của ai, trong mắt đại bộ phận mọi người, mang theo cương thi được tế luyện đi lại khắp nơi, đây không phải tà tu thì là cái gì?

Đây không phải tai họa thì là cái gì?

Trần Mộc cũng không muốn danh hiệu mình vừa mới đánh ra cho Trần gia nhanh như vậy đã bị lật đổ, điều này không có lợi cho bố cục và phát triển tiếp theo.

Rất nhanh, màn đêm buông xuống.

Trong sân huấn luyện vẫn còn thành viên Thân vệ đội đang tu luyện, Trần Mộc tuần tra một vòng xong liền trở về thư phòng, nghiên cứu địa bàn Trường Sa thành.

Hoắc Cẩm Tích ở một bên hiệp trợ.

Đồng thời, trong thư phòng còn có Hoa Linh đang ngồi xem sách thuốc. "Hoa Linh đợi một lát, em cứ xem qua chương cương tu luyện anh viết cho em một lượt trước đã, lý giải chân lý của chiêu bản lĩnh 'Lục Khố Tiên Tặc' này." Hoa Linh ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, Mộc ca." Vừa đối chiếu sách thuốc, vừa lật xem yếu quyết tu luyện 'Lục Khố Tiên Tặc' do Trần Mộc thân bút viết xuống, xem vô cùng nhập tâm. "Lục Khố Tiên Tặc là cái gì?" "Nghe có vẻ như là thứ gì đó thần thâu học?

Khinh công?" Hoắc Cẩm Tích nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Trần Mộc nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Với địa vị hiện tại của ngươi còn chưa có tư cách hiểu rõ, sau này nếu ngươi biểu hiện đủ tốt, ta sẽ suy xét dạy ngươi một hai chiêu." "Tạ chủ nhân ban ân!" Hoắc Cẩm Tích cười mị hoặc một tiếng, thay Trần Mộc châm lại một chén trà nóng.

Bày trên bàn sách là một tấm bản đồ Trường Sa thành, chín cái cổng thành, phân biệt có quan đạo, mã đạo, đồng thời lan tràn khuếch tán ra bên ngoài, một khu vực rất lớn đều nằm trong cảnh nội Trường Sa thành. "Hậu phương Trường Sa thành, đến khu vực Lão Khoáng

Sơn, đều là địa bàn của Hoắc gia." "Phía Đông và phía Nam, là địa bàn của Nhị gia." "Phía Tây là địa bàn của Lý gia." "Địa bàn của Ngô gia không tính là nhiều, tương đối linh tinh, nhưng trong tay hắn manh mối cổ mộ nhiều, nhân duyên tốt, bình thường cũng thường xuyên hợp tác với các nhà khác cùng nhau đổ đấu." Địa bàn do tứ đại gia tộc nắm giữ đều bị Hoắc Cẩm Tích điểm ra, vẽ cho Trần Mộc xem. "Tính như vậy, đích xác là địa bàn của Hoắc gia nhỏ nhất, sản nghiệp gia tộc cũng đa phần xoay quanh việc bán minh khí làm chủ." "Bất quá năng lực thẩm thấu ngược lại không tồi, có mấy chiêu cờ hay." Sau khi quan sát kỹ lưỡng bố cục tổng thể, Trần Mộc ngoài ý muốn phát hiện, một số sản nghiệp gia tộc, một số địa bàn dưới trướng Hoắc gia thoạt nhìn tương đối nhỏ, cũng không có gì béo bở.

Trên thực tế, lại nằm ngay tại chốt chặn trạm trung chuyển hàng hóa ra vào của ba đại gia tộc còn lại!

Chương 83

Đây là một nước cờ hiểm.

Nếu ba nhà kia thật sự muốn chèn ép Hoắc gia, hoặc là đuổi Hoắc gia ra khỏi Trường Sa thành, vậy thì lúc lâm tử cũng có thể cắn ngược một cái!

Đơn giản mà nói, chính là các người không cho Hoắc gia ta chơi bài, vậy ta trực tiếp lật bàn.

Ta không sao cả, các người dù không mất miếng thịt cũng phải chảy chút máu. "Chủ nhân quá khen." Hoắc Cẩm Tích vuốt lại tóc mai bên tai, nhẹ giọng nói: "Đây cũng là bởi vì Hoắc gia chúng tôi trước kia do tôi đương gia, khó tránh khỏi bị người khinh thị, cho nên mới cho tôi cơ hội." "Chỉ là những sản nghiệp và địa bàn này sau khi sáp nhập vào Trần gia..." Muốn nói lại thôi, nhưng Trần Mộc lại rất hiểu ý của Hoắc Cẩm Tích.

Trước kia ba đại gia tộc không để ý những thứ này, cũng là bởi vì Hoắc Cẩm Tích là một người phụ nữ.

Phụ nữ đương gia cho dù có tàn nhẫn đến đâu, tối đa cũng chỉ làm cho nhà mình chảy chút máu mà thôi, không đủ để thương gân động cốt.

Nhưng hiện tại đổi thành Trần gia tiếp quản... thì không phải là chảy chút máu đơn giản như vậy. "Mấy nước cờ ngươi bố trí trước kia, ngược lại tiện cho ta lợi dụng." "Làm không tệ." Trần Mộc hài lòng gật gật đầu, Hoắc Cẩm Tích bên cạnh tự nhiên mà dựa sát vào, chiếc cằm tuyết trắng cọ cọ hai cái lên mu bàn tay Trần Mộc, giống như chú cún con đang tranh thủ tình cảm. "Tê tê!" Đột nhiên, Tiểu Bạch đang cuộn mình trên bàn sách mạnh mẽ thoát khỏi trạng thái tu

luyện, ngay lập tức phát ra tín hiệu cảnh giới cho Trần Mộc! "Có chút ý tứ rồi." "Có thể mò tới tận chỗ này, xem ra là mời cao thủ." Trần Mộc tùy tay bóp cằm Hoắc Cẩm Tích, dung mạo lạnh lùng: "Ngươi ở lại chỗ này.

Tiểu Thanh, ngươi hộ vệ sự an toàn cho cô ta và Hoa Linh!" "Tiểu Bạch!" Một tiếng lệnh hạ, vút một tiếng, Tiểu Bạch ăn ý bay đến quấn quanh cánh tay Trần Mộc, đầu rắn khẽ run rẩy, chỉ ra phương vị.

Sát na gian, tiếng gió lướt qua!

Thân ảnh Trần Mộc đã biến mất trong thư phòng. "Liễm Tức Pháp!" Khả năng tự khống chế cường đại khiến cho Trần Mộc trong nháy mắt đã điều chỉnh tốt tần suất hô hấp của chính mình, tiến vào trạng thái Liễm Tức Pháp!

Khí tức hoàn toàn nội liễm, tất cả mọi thứ xung quanh trong mắt Trần Mộc đều mất đi sắc thái vốn có.

Dưới trạng thái Liễm Tức Pháp này, động sát lực của Trần Mộc liên tục tăng gấp bốn năm lần, bao gồm thính lực, khứu giác vân vân, đều được cường hóa nâng cao!

Hơn nữa bởi vì 'Dị Thú Hồn Khế', dẫn đến việc Tiểu Bạch đang quấn quanh cánh tay Trần Mộc, khí tức trên người nó cũng theo Trần Mộc tiến vào trạng thái Liễm Tức Pháp mà cùng nhau biến mất, biến mất sạch sẽ, không lộ ra một li một hào. "Vị trí thư phòng gần hậu viện nhà cổ." "Muốn tới được chỗ này, thế tất phải đột phá tầng tầng canh gác minh tiêu ám tiêu (lính gác công khai và bí mật), có thể qua mặt được Thân vệ đội ngay dưới mí mắt..." "Cực hạn khinh công?

Hay là hảo thủ tinh thông ám sát?" "Hoặc là, Phù Tang thương hội chăng." Một chuỗi suy đoán và ý tưởng tốc độ cao lóe lên trong đầu Trần Mộc.

Lúc này hắn cực độ bình tĩnh, khi từng ý tưởng không ngừng lướt qua, phán đoán lực và năng lực tính toán cực mạnh do Liễm Tức Pháp mang lại cũng giúp Trần Mộc nhanh chóng phân tích! "90% xác suất không phải cao thủ bản địa." "Vậy thì, là người Phù Tang." Trần Mộc ẩn tàng trong bóng tối vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lạnh lùng chú thị, một bóng người đang lặng yên không một tiếng động từ trên nóc nhà nhanh chóng trượt xuống.

Bóng người dán sát vào cây cột, làm cho cái bóng của mình trùng khớp nhất trí, không lộ ra nửa phần sơ hở.

Phán đoán không sai, Phù Tang nhẫn giả (Ninja)!

Một thân dạ hành y màu đen, che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt.

Sau lưng đeo một thanh đoản đao.

Bên hông quấn dây thừng, dường như còn có mấy quả bom khói, bên kia lại giấu mấy chiếc phi tiêu hình hoa mai.

Chỉ liếc qua một cái, Trần Mộc hoàn toàn có thể phán đoán, kẻ này tuyệt đối không phải hảo thủ bản địa ở Thường Sa, mà là một người Phù Tang chính cống! "Sức mạnh mà Thương hội Phù Tang có thể điều động không nhỏ." "Thời đại này, Ninja trong tay người Phù Tang hẳn là tài nguyên vô cùng khan hiếm, thậm chí có thể nói là tài nguyên chiến lược của bọn chúng!" Trần Mộc vẫn ngồi yên không động đậy, dưới trạng thái Liễm Tức Pháp, dựa vào sự nhạy bén và khả năng quan sát được nâng cao gấp nhiều lần, hắn gần như không mất chút công sức nào đã đoán ra mục đích và lai lịch của tên Ninja này. "Đã là Thương hội Phù Tang ra tay." "Tất nhiên sẽ không chỉ có một tên Ninja lẻn vào.

Còn mấy tên nữa?

Mục đích là nhắm vào Trần gia, bọn chúng đã nhận ra điều gì

sao?" "Thi thể người Phù Tang?

Hiểu rồi." Trong lòng Trần Mộc đã có tính toán, hiện tại chỉ thiếu một chút kiểm chứng.

Ngay cửa thư phòng, Thiên Bản Long Nhất Lang vô cùng hài lòng với lần xâm nhập này của mình, tựa như quỷ mị, hoàn hảo tránh được tất cả trạm gác công khai và ngầm của Trần gia! "Nói cái gì mà Trần gia như thùng sắt, không thể xâm nhập, sơ sẩy một chút sẽ bị phát hiện ngay?

Một lũ phế vật, vẫn phải dựa vào Ninja Phù Tang chúng ta!" "Những nơi khác không có dị thường, xem ra bọn họ cũng đã xâm nhập thành công rồi." "Tiếp theo, chỉ cần xem xét bên trong thư phòng..." Thiên Bản Long Nhất Lang cười khinh miệt.

Thân là bộ đội Ninja được Phù Tang đặc biệt bồi dưỡng, việc bọn hắn am hiểu nhất chính là xâm nhập, ám sát, đánh cắp tình báo cơ mật!

Mà một đội quân Ninja như vậy, đã giúp Phù Tang đánh cắp được khá nhiều tình báo hữu dụng, thậm chí còn âm thầm ám sát vài nhân vật quan trọng một cách thần không biết quỷ không hay, dùng để đạt được hiệu quả thúc đẩy cục diện!

Tà tà dựa vào cây cột, Thiên Bản Long Nhất Lang dán người vào góc tường, chậm rãi mò tới khe cửa.

Nghiêng tai, lắng nghe. "Hoa Linh muội muội, muội xem cái Lục Khố Tiên Tặc này là bản lĩnh gì vậy?

Thật không phải khinh công mà những kẻ phi thiên thần thâu kia tu luyện sao?" "Ái chà chà, chữ của chủ nhân viết đẹp thật đấy!" Giọng nói của Hoắc Cẩm Tích uyển chuyển thanh thúy, rất câu dẫn người nghe.

Hoa Linh cười hì hì một tiếng, mở miệng nói: "Đây không phải khinh công thần thâu gì đâu, đây là một môn công pháp cực kỳ lợi hại, thậm chí có thể khiến người ta trường sinh bất lão đấy!" "Muội biết ngay mà, Mộc ca nhất định để lại cho muội công pháp lợi hại!" Âm thanh trong thư phòng tạm dừng vài giây, Hoắc Cẩm Tích lẩm bẩm điều gì đó, chua loét nói: "Đúng rồi đúng rồi, Mộc ca ca nhà muội thương muội nhất, ánh mắt kia đều là sủng nịch." "Đâu có giống tỷ... làm trâu làm ngựa mệt chết đi được, cũng không có một sắc mặt tốt." "Vậy khẳng định là tỷ chọc giận Mộc ca rồi." Hoa Linh cười một tiếng. "Tỷ thừa nhận tỷ làm sai." "Chẳng phải đang sửa đây sao?

Chẳng phải đang bù đắp lỗi lầm đã gây ra sao!" Giọng nói của Hoắc Cẩm Tích đột nhiên trở nên thần bí, khẽ nói: "Buổi tối qua chỗ tỷ ngồi một chút, Hoa Linh muội muội, mấy hôm trước tỷ vừa mua mấy bộ y phục còn chưa mặc, tỷ thấy muội mặc vào chắc chắn rất vừa người..." Hoa Linh: "A, cái này không tốt lắm đâu?

Hay là thôi đi." Hai người phụ nữ trong phòng giao lưu, nhìn như hòa thuận vui vẻ, chuyện nhà chuyện cửa, cô tốt tôi cũng tốt.

Thực chất lại ẩn giấu sát cơ, cô một đao tôi một dao, giấu giếm không lọt một giọt nước.

Ngoài khe cửa, Thiên Bản Long Nhất Lang nghe mà đầy đầu dấu hỏi, hắn tới mảnh đất này thời gian quá ngắn, ngôn ngữ nắm bắt còn chưa đủ để hắn hiểu được nhiều thông tin ẩn giấu trong lời nói như vậy. "Khoan đã..." "Có vấn đề!" Thiên Bản Long Nhất Lang đột nhiên hồi thần, sững sờ một chút: "Có một môn công pháp, sau khi tu luyện có thể khiến người ta trường sinh bất lão??" "Thế gian này lại có công pháp lợi hại như vậy sao?

Sao có thể chứ?" "Lục Khố Tiên Tặc... chưa từng nghe qua, phải điều tra kỹ càng một chút, nếu là sự thật, nhất định phải đoạt tới tay!"

Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, bỗng nhiên, Thiên Bản Long Nhất Lang nhìn thấy trên cái bóng của chính mình, có thêm một cái đầu. "?" "Không ổn!" Đột nhiên tỉnh ngộ, phản ứng của Thiên Bản Long Nhất Lang cực nhanh, vừa nhấc tay liền vung đoản đao ra sau, đồng thời tay kia đã đặt lên bom khói!

Đoản đao quá nhanh, quá sắc bén, đối phương nhất định phải né tránh, chỉ cần bom khói nổ tung, Thiên Bản Long Nhất Lang có tuyệt đối tin tưởng có thể dễ dàng thoát thân!

Trong huấn luyện Ninja luôn nhấn mạnh và quán triệt một điểm, chính là chỉ có ẩn giấu bản thân tốt hơn, mới có thể đạt được chiến quả lớn hơn!

Chương 84

Ngón tay đã chạm vào bom khói, trong lòng Thiên Bản Long Nhất Lang vui vẻ.

Xoẹt!

Một đạo lôi quang nhanh đến mức không thể né tránh lóe lên, một bàn tay thon dài đã tới gần ngay trước mặt, lòng bàn tay bao phủ lôi quang, hóa thành thủ đao, thản nhiên chém xuống ngay trước mặt Thiên Bản Long Nhất Lang.

Nhẹ nhàng, hờ hững, nhìn như không có chút sức lực nào, dường như tốc độ cũng không nhanh.

Rắc!

Một tiếng gãy gọn vang lên.

Keng một tiếng, đoản đao rơi xuống đất, cùng với bàn tay cầm đao của Thiên Bản Long Nhất Lang, cùng nhau rơi xuống.

Quỷ dị chính là, Thiên Bản Long Nhất Lang thậm chí không cảm thấy đau đớn, hắn cứ thế trơ mắt nhìn tay của chính mình bị cắt đứt tận gốc!

Trong lúc nhất thời, cảm giác tê dại chạy dọc toàn thân, không đủ để chí mạng, nhưng lại giống như có ma lực, dễ dàng hút đi tất cả sức lực của Thiên Bản Long Nhất Lang, khiến hắn khó có thể nhấc nổi một ngón tay, hoặc di chuyển bước chân. "Đây...

đây là Lôi pháp?" "Sao có thể có loại Lôi pháp quỷ dị bực này, ngay cả chút âm thanh cũng không có sao?" "Không đúng, không đúng!

Tại sao ta không cảm nhận được khí tức của hắn?

Cho dù là người chết ta cũng có thể cảm nhận được, tại sao lại không có?" Vô tình liếc mắt một cái, chạm phải ánh mắt của Trần Mộc.

Thiên Bản Long Nhất Lang không biết vì sao lại toát mồ hôi lạnh.

Đó là một ánh mắt như thế nào?

Lạnh lùng, bình tĩnh, không vui không buồn, giống như đang nhìn một cái xác đã chết từ lâu, càng giống như đang phán đoán giá trị còn sót lại. "Ninja Phù Tang." "Đến từ Thương hội Phù Tang." "Mục đích xâm nhập Trần gia là thám thính tình báo, hoặc là đánh cắp tư liệu cơ mật, dùng để làm rõ phương thức huấn luyện của bọn ta, dò xét quân số." Xé toạc khăn che mặt của Thiên Bản Long Nhất Lang, Trần Mộc tịnh không thoát khỏi trạng thái Liễm Tức Pháp.

Với tu vi cảnh giới hiện tại của hắn, hoàn toàn có thể duy trì Liễm Tức Pháp mười mấy hai mươi phút mà không hề có áp lực!

Chẳng qua, trạng thái Liễm Tức Pháp đối với Trần Mộc cảm giác không thoải mái lắm.

Giống như sau khi tiến vào trạng thái này, cả người liền bị cắt đứt khỏi thế giới này, toàn bộ đều là dùng góc độ của người thứ ba để quan sát sự việc đang diễn ra, đưa ra phán đoán chuẩn xác nhất.

Đương nhiên, không thể phủ nhận là tiến vào trạng thái Liễm Tức Pháp có thể đỡ tốn rất nhiều tâm lực.

Có thể giúp Trần Mộc trong thời gian ngắn nhất phán đoán ra thứ mình muốn, đạt được đáp án.

Ví dụ như hiện tại, Thiên Bản Long Nhất Lang trầm mặc không nói, cũng chưa trả lời.

Nhưng Trần Mộc đã có được đáp án. "Ngươi còn kém xa lắm.

Ánh mắt, số lần chớp mắt, nhịp điệu hô hấp, bao gồm cả sự run rẩy cực nhỏ của cơ bắp trên mặt ngươi, ta đều có thể quan sát được." "Những thứ này... chính là câu trả lời ngươi dành cho ta." Trần Mộc căn bản không nhìn Thiên Bản Long Nhất Lang thêm lần nào nữa, tùy tiện phất tay.

Ào ào!

Hắc khí bốc lên!

Tiếng va chạm của tỏa tử liên hoàn giáp vang lên rõ ràng bên tai.

Tướng Quân Thi Vương đột ngột xuất hiện bên cạnh Trần Mộc.

Đầu tóc rũ rượi, dáng người khôi ngô, khí tức hung sát!

Màu da tím bầm, càng không giống người sống.

Chỉ liếc qua một cái, Thiên Bản Long Nhất Lang đột nhiên hiểu ra điều gì, ánh mắt kịch biến, giọng nói run rẩy: "Ngươi lại dám...

Ngươi lại dám dùng thi thể đồng bào chúng ta để luyện thi!" "Thuộc hạ của ta sẽ gửi tình báo này về, Trần gia các ngươi cứ đợi bị vây quét đi!" Lời còn chưa dứt, sau lưng Trần Mộc lặng lẽ xuất hiện thêm mười người.

Dẫn đầu là Hồng Cô Nương, trong tay mỗi người đều xách một tên Ninja bị cắt đứt gân tay gân chân, không nhiều không ít, vừa đúng mười tên.

Ánh mắt Thiên Bản Long Nhất Lang ảm đạm đi vài phần.

Ninja bí mật xâm nhập Trần gia, lại... toàn bộ bị bắt! "Gia chủ." "Tất cả những kẻ xâm nhập Trần gia đã bị bắt trọn, xác nhận không sai sót, toàn bộ đều là người Phù Tang." Hồng Cô Nương mở miệng báo cáo.

Giọng nói lạnh lùng đạm mạc, không pha tạp chút tình cảm nào.

Thiên Bản Long Nhất Lang đang bán quỳ ở đó nhìn thấy rất rõ, ánh mắt của Hồng Cô Nương và những người khác giống hệt Trần Mộc, tất cả đều là loại băng lãnh không pha tạp bất kỳ sắc thái tình cảm nào!

Ngoại trừ mệnh lệnh ra, mọi thứ đều coi như không! "Ta biết rồi." "Để ở đây đi." Trần Mộc tùy ý phất phất tay, chủ động thoát khỏi trạng thái Liễm Tức Pháp: "Các ngươi quay về tiếp tục tu luyện, nghỉ ngơi, làm rất tốt." "Vâng, gia chủ." Hồng Cô Nương ôm quyền hành lễ.

Mười người lặng lẽ rời đi, không có tiếng bước chân, không có tiếng hít thở, không có bất kỳ khí tức nào, giống như đó là mười bóng ma ẩn trong bóng tối, nhẹ nhàng đến, ném xuống mười tên Ninja bị cắt đứt gân tay gân chân, rồi lại nhẹ nhàng đi. "Giết sạch một lần thì chẳng còn gì thú vị nữa." Trần Mộc vỗ vỗ vai Tướng Quân Thi Vương, ánh mắt nhìn về phía Thiên Bản Long Nhất Lang: "Chỉ cần ta không giết sạch Thương hội Phù Tang các ngươi một lần." "Tổng bộ của các ngươi sẽ liên tục phái người tới." "Đây chẳng phải đều là... dưỡng phân sao?" Hai câu nói nhàn nhạt thốt ra, càng làm cho Thiên Bản Long Nhất Lang kinh khủng vạn phần, bình sinh lần đầu tiên, hắn đột nhiên hiểu được thế nào gọi là nỗi sợ hãi thấu xương! "Đi đi, hút khô." Trần Mộc hạ chỉ lệnh.

Giây tiếp theo, Tướng Quân Thi Vương đứng trước mặt Thiên Bản Long Nhất Lang, đôi cánh tay thế mạnh lực trầm uyển như hai cái đai sắt kiên cố không thể phá vỡ, kìm chặt lấy hắn!

Hấp thu, cắn nuốt!

Mắt thường có thể thấy được, thân thể Thiên Bản Long Nhất Lang nhanh chóng trở nên teo tóp, da mặt gần như trong nháy mắt đã đầy nếp nhăn, tóc bạc trắng!

Sự già nua trong nháy mắt là bởi vì Âm Đan trong cơ thể Tướng Quân Thi Vương đã hút cạn tất cả sinh mệnh lực của hắn!

Vài giây sau, thân thể Thiên Bản Long Nhất Lang ngã xuống đất, bị hút cạn toàn thân sinh mệnh lực và tinh huyết, thi thể hắn hiện tại chỉ là một đống bông nát, không có chút giá trị lợi dụng nào.

Ngay sau đó, kẻ thứ hai, kẻ thứ ba...

Mười tên Ninja Phù Tang còn lại, gần như là trơ mắt nhìn đồng bọn của mình bị Tướng Quân Thi Vương hút khô!

Tất cả đều cảm nhận được nỗi sợ hãi tột cùng, nhưng đã mất đi cơ hội quay đầu.

Chương 85

Một lát sau, nhìn mười một cái xác khô quắt nằm rải rác trên đất, Trần Mộc huýt sáo một tiếng, một thành viên Thân vệ đội trong bóng tối rảo bước đi tới: "Gia chủ, xin phân phó." "Thi thể thiêu hủy, lột sạch quần áo và trang bị của bọn chúng ra." "Trời vừa sáng thì vứt ở vị trí dễ thấy nơi góc phố." Trần Mộc bình tĩnh hạ lệnh. "Tuân mệnh, gia chủ." Thành viên Thân vệ đội y lời làm theo, tay chân lanh lẹ xử lý mười một cái xác Ninja Phù Tang.

Quay người trở lại thư phòng, cuộc giao lưu hữu hảo giữa Hoắc Cẩm Tích và Hoa Linh đã sớm dừng lại. "Đi đi, đi tu luyện đi." Trần Mộc vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch Xà, thả nó rời đi.

Bên cạnh, Hoa Linh vẫn đang nằm bò trên ghế sô pha, đối chiếu với thiên chương cương "Lục Khố Tiên Tặc" trên bàn, đang trầm tư thử nghiệm điều gì đó.

Hoắc Cẩm Tích thì đang ở trước bàn sách, xử lý sự vụ Trần gia. "Hòa hài như vậy sao?" "Không khí có chút kỳ quái." Trần Mộc không để ý lắm, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Hoa Linh.

Khoảng mười mấy phút sau, Hoa Linh từ trong trạng thái trầm tư tỉnh lại, cầm lấy chương cương trước mặt xem lại một lần nữa, đôi lông mày nhỏ nhắn đáng yêu hơi nhíu lại. "Gặp phải vấn đề khó gì sao?" Giọng nói của Trần Mộc bất ngờ vang lên, Hoa Linh sững sờ một chút, theo bản năng nắm lấy tay Trần Mộc đặt lên vị trí lục phủ: "Mộc ca, huynh cảm giác một chút, lục phủ của muội có phải xảy ra biến hóa rồi không?" "Ừm..." "Hả?!" Vô tình dò xét, sắc mặt Trần Mộc đột nhiên ngưng trọng, lập tức ngồi thẳng dậy.

Nhìn thấy sắc mặt Trần Mộc, khuôn mặt tươi cười của Hoa Linh

lập tức tái nhợt, giọng nói cũng có chút lắp bắp: "Sao... sao vậy Mộc ca, muội vừa mới thử tu luyện một chút... chẳng lẽ tu luyện sai rồi?" Trước bàn sách, Hoắc Cẩm Tích cũng khẩn trương đứng dậy.

Thành thật mà nói, Hoắc Cẩm Tích cho rằng mình và Hoa Linh có quan hệ cạnh tranh, nhưng từ tận đáy lòng, Hoắc Cẩm Tích rất thích Hoa Linh, trước mắt thấy tình huống có sự khác thường, nàng cũng bất giác khẩn trương, lo lắng Hoa Linh sẽ xảy ra chuyện gì.

Tỉ mỉ cảm nhận vài phút, lại ấn ấn vị trí lục phủ của Hoa Linh, Trần Mộc tặc lưỡi lấy làm kỳ, thập phần hài lòng: "Cái này ta thật sự không ngờ tới, Hoa Linh, thiên phú của muội ở phương diện này không tệ a!" "A?" Hoa Linh vẻ mặt mờ mịt. "Muội tu luyện thành công rồi, 'Lục Khố Tiên Tặc' đã nhập môn." "Không ngờ tới... chỉ dựa vào một thiên chương cương và khái quát, muội đã có thể lý giải chỗ thần diệu của 'Lục Khố Tiên Tặc' này, quả nhiên rất thích hợp với muội." Trần Mộc hài lòng xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Linh. "Vậy thì tốt quá!" Hoa Linh thở phào nhẹ nhõm, uống ngụm trà an thần: "Muội còn tưởng là tu luyện sai rồi, không sai là tốt, vẫn là chương cương của Mộc ca viết tốt!" "Khiêm tốn rồi." Trần Mộc cười lắc đầu.

Đây đích xác là niềm vui ngoài ý muốn, ngay cả người có thiên phú tu luyện như Trần Tiểu Đao, lúc đó Trần Mộc truyền thụ cho hắn "Lục Khố Tiên Tặc", hắn cũng phải tốn một chút công phu mới tu luyện thành công nhập môn.

Mà trước mắt, chỉ bằng một thiên chương cương, yếu điểm, Hoa Linh thậm chí không cần Trần Mộc chỉ đạo, đã có thể tu luyện "Lục Khố Tiên Tặc" nhập môn!

Thiên phú cố nhiên quan trọng, còn có một khâu nữa, Trần Mộc đoán chừng là do y thuật tinh thạm của Hoa Linh.

Người thâm sâu dược thạch y lý, sao có thể không biết tầm quan

trọng của ngũ tạng lục phủ trong cơ thể người?

Chính vì nghiên cứu thấu triệt cơ thể người, lại hiểu các loại dược tính, mới có thể giúp Hoa Linh bớt đi vô số phiền toái đường vòng, thuận lợi thành công! "Sau khi tu luyện thành công 'Lục Khố Tiên Tặc'." "Về sau muội ăn cơm uống trà, chỉ cần là nạp vào chất dinh dưỡng, đều có thể bị phân giải thành dưỡng phân hoàn mỹ nhất để hấp thu." Trần Mộc dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Cái này có thể giúp muội không bị già đi, đồng thời tố chất thể phách các phương diện đều sẽ không ngừng cường hóa, tăng lên, gần như không có điểm dừng." "Đúng rồi." Lược suy tư, Trần Mộc lại nói: "Hoa Linh, muội hẳn là có thể cảm nhận được luồng khí kia trong cơ thể mình, nếu như muội đem đặc tính của luồng khí này hỗn nhập vào trong nước bọt..." "Một ngụm nước bọt phun ra, đủ để ăn mòn vạn vật." Hoa Linh giật nảy mình: "Thế cũng quá nguy hiểm rồi!" Trần Mộc: "..." "Không phải, Mộc ca muội không có ý này." Thấy sắc mặt Trần Mộc không đúng, Hoa Linh vội vàng nói lại: "Ý muội là, ân, chính là cái lúc kia, thế chẳng phải rất nguy hiểm sao?" "À, muội nói cái này hả." "Không sao, ta cũng biết Lục Khố Tiên Tặc mà." Trần Mộc bừng tỉnh đại ngộ, bình tĩnh phất tay, ra hiệu Hoa Linh không cần lo lắng.

Cách đó không xa, Hoắc Cẩm Tích đột nhiên cảm giác trong miệng mình có một mùi vị kỳ quái, vừa chua vừa chát, còn có chút nghẹn họng.

Cái này gọi là chuyện gì chứ!

Lão nương không phục!

Hoàn toàn là xúc động trong tiềm thức, Hoắc Cẩm Tích không chút do dự lao mạnh tới, bán quỳ trên mặt đất, gắt gao ôm lấy đầu gối Trần Mộc: "Chủ nhân, em cũng muốn..." "Ngươi cũng muốn trường sinh bất lão đúng không?" "Có thể, ta dạy cho ngươi." Trần Mộc cười

bóp lấy cái cằm trắng nõn của Hoắc Cẩm Tích, năm ngón tay hơi dùng lực, ép Hoắc Cẩm Tích không khống chế được phải há miệng, trong mắt nàng chỉ còn lại hai loại sắc thái: kinh khủng, cùng với... mong chờ! *** Sáng sớm hôm sau, Trần Mộc mặc áo khoác chỉnh tề, thần thanh khí sảng bước ra khỏi thư phòng.

Cả một đêm, Hoa Linh đã coi như hoàn toàn nắm giữ "Lục Khố Tiên Tặc", thậm chí còn linh hoạt vận dụng năng lực, hấp thu hoàn mỹ dược lực của một số thiên tài địa bảo!

Tiến triển tu luyện cực nhanh.

Chỉ xét về cảnh giới tu vi, Hoa Linh trước mắt chẳng qua chỉ mới Luyện Khí sơ kỳ, nhưng cường độ thể phách, các tố chất thân thể của nàng lại đang được cường hóa, tôi luyện một cách tiềm di mặc hóa.

Cảnh giới tu vi tăng lên, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

So sánh ra thì ngộ tính của Hoắc Cẩm Tích kém hơn một chút, bất quá Trần Mộc cũng không thể không thừa nhận, người phụ nữ Hoắc Cẩm Tích này có một loại nhẫn tính vô cùng lợi hại, thế mà cũng nắm được một số yếu điểm của "Lục Khố Tiên Tặc".

Sân huấn luyện hậu viện.

Việc tu luyện của Thân vệ đội vẫn khắc khổ nghiêm túc như mọi khi.

Năm mươi người của đội Giới Đao, dường như sau khi bắt giết mười tên Ninja Phù Tang đêm qua, đã tự giác quay lại sân huấn luyện, tiếp tục tu luyện "Liễm Tức Pháp", không có một ai về nghỉ ngơi.

Đám người đội Giới Đao nhớ rất rõ, chỉ cần tất cả mọi người có thể duy trì trạng thái "Liễm Tức Pháp" trên ba phút, Trần Mộc sẽ truyền thụ cho bọn họ "Ảnh Sát Quyết".

Cho nên, tất cả mọi người đều đang dốc toàn lực để nắm bắt cơ

hội trở nên lớn mạnh lần này! "Gia chủ." "Hai ngôi mộ Huyết Thi còn lại đêm qua đã thám hiểm xong, vàng bạc minh khí thu hoạch được cũng đã vận chuyển đến nhà kho rồi." Trần Tam Căn đi tới gần, thấp giọng báo cáo: "Chẳng qua... không thu hoạch được Huyết Thi." "Đoán được rồi." "Trong mộ Huyết Thi cũng không nhất định có Huyết Thi, muốn tìm được loại cương thi cường lực này là phải dựa vào vận may." Trần Mộc gật đầu, tịnh không bất ngờ. "Cũng không phải hoàn toàn hết cách." "Cầm lấy." Tùy ý lật tay, một viên Thi Miết Đan xuất hiện trong lòng bàn tay Trần Mộc. "Con mắt của Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương?" Trần Tam Căn sững sờ, nghi hoặc nói: "Gia chủ, thứ này... sao chứ, thứ này có quan hệ với Huyết Thi?" "Đúng." "Đây chính là Thi Miết Đan mà ta đã nói." Trần Mộc mặt sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: "Thứ này kịch độc vô cùng, ngươi cầm nó ra ngoài tra xét một chút, xem trong thành Thường Sa có ai biết manh mối liên quan hay không." "Tra được lập tức báo cáo cho ta." Trần Tam Căn cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, dùng khăn tay bọc lại. "Thuộc hạ đi tra ngay!" Chạy được hai bước, Trần Tam Căn lại quay trở về, bổ sung: "Quên nói với ngài, gia chủ, mười ba con Huyết Thi chúng ta tế luyện thành công, quá mạnh!" "Đêm qua tại ngôi mộ Huyết Thi cuối cùng kia, chúng ta đụng phải một nhóm người ngoại quốc, đã giao thủ." "Mười ba con Huyết Thi cùng xuất trận, như chặt dưa thái rau, xé xác toàn bộ!" Người ngoại quốc?

Mộ Huyết Thi?

Một tia cảnh báo xuất hiện trong lòng.

Sở dĩ để Trần Tam Căn mang theo Thi Miết Đan đi dò xét manh mối, cũng là bởi vì ngôi mộ Huyết Thi đầu tiên bọn họ đi có liên quan đến Tây Vương Mẫu, Vẫn Ngọc!

Giả định Thi Miết Đan thực sự từ Tây Vực truyền đến bên này, vậy thì tuyệt đối không có khả năng quanh thành Thường Sa chỉ có

một ngôi mộ Huyết Thi.

Đã như vậy, trong bóng tối nhất định ẩn giấu càng nhiều manh mối về Thi Miết Đan, cũng có thể còn có nhiều Thi Miết Đan hơn, ẩn tàng trong những ngôi cổ mộ thâm bất kiến nhật kia!

Đối với người thường mà nói, Thi Miết Đan là tiên dược trường sinh bất lão, là thuốc độc trí mạng nhưng lại tràn đầy dụ hoặc, căn bản không thể cự tuyệt.

Nhưng đối với Trần Mộc mà nói, một viên Thi Miết Đan chính là bằng một con Huyết Thi!

Nếu như có thể đạt được nhiều Thi Miết Đan hơn, đến lúc đó đừng nói là mười ba con Huyết Thi, có thể nói muốn bao nhiêu Huyết Thi liền có bấy nhiêu, phút chốc là có thể tế luyện ra một chi đội vệ binh Huyết Thi!

Chiến lực bực này, e là quét ngang thành Thường Sa cũng không thành vấn đề! "Biết là người nước nào không?" Nhận ra ngữ khí Trần Mộc không đúng, Trần Tam Căn vội vàng mở miệng nói: "Cụ thể không rõ, nhưng khẳng định không phải người Phù Tang, là đám ngoại quốc tóc vàng, Hổ thúc đã đang tra xét rồi." "Được, đi làm việc đi." Trần Mộc phất phất tay, không hỏi thêm nữa.

Mộ Huyết Thi, người ngoại quốc, hai manh mối nối liền với nhau, trực tiếp khiến Trần Mộc nhớ tới Thi Miết Đan, cùng với cuộn Chiến Quốc Bạch Thư tơ vàng lấy được từ ngôi mộ Huyết Thi đầu tiên!

Chương 86

Mục tiêu là Quỷ Tỳ?

Hay là thuốc trường sinh bất lão Thi Miết Đan này?

Suy tư một hồi không có đầu mối gì, Trần Mộc cũng không vội.

Đã Trần Hổ biết chuyện này, vậy thì không lâu nữa sẽ có tin tức gửi tới, đến lúc đó cũng sẽ rõ ràng. "Hôm nay đánh dấu." Trần Mộc thầm nhủ trong lòng. 【Đinh!

Gia tộc LV2 đánh dấu thành công!】 【Chúc mừng ký chủ hoạch đắc: Vũ khí đơn binh trọn bộ x500!】 "Vũ khí đơn binh sao?" Ngay sau đó, Trần Mộc liền hiểu ra.

Trong không gian cá nhân của hắn, có thêm năm trăm bộ trang bị đơn binh!

Toàn bộ là vũ khí hiện đại hóa, vượt xa quy cách của thời đại này! "Áo chống đạn chuyên dụng quân đội, ba lô tác chiến đơn binh, túi y tế, quân đao chế thức..." "Chà?" Nhìn kỹ hai lần, Trần Mộc tặc lưỡi một tiếng, tùy ý lật tay, một khẩu AK xuất hiện trong tay.

Không chỉ như vậy, ngoại trừ loại súng trường này, còn có súng tiểu liên chế thức, súng shotgun, súng bắn tỉa, RPG đơn binh... hỏa lực xa gần nhẹ nặng, đầy đủ mọi thứ!

Đồng thời còn có kho đạn dược sung túc.

Chỗ này đủ để Thân vệ đội phung phí một thời gian, cho dù tính cả huấn luyện ngày thường, cũng là dư xài!

Lần này, Trần Mộc quả thực cũng thấy hứng thú.

Cả buổi sáng, hắn đều ở trong sân huấn luyện chơi đùa những vũ

khí nóng này, đồng thời cũng phân phát trang bị xuống.

Thành viên Thân vệ đội đâu đã thấy qua vũ khí hỏa lực mạnh cỡ này?

Từng người một đều yêu thích không buông tay, hận không thể ăn cơm đi ngủ đều ôm lấy. "Gia chủ, lô vũ khí này của ngài quả thực có chút quá mạnh." "So sánh ra, lô vũ khí chúng ta dùng trước đó trực tiếp phải vứt đi, hoàn toàn không có tính so sánh a!" Chá Cô Sảo bưng lấy một khẩu "đoản kiếm", yêu thích không buông tay.

Tốc độ bắn nhanh, hỏa lực mạnh, loại súng tiểu liên này đặt trong tay Chá Cô Sảo, trong tình huống tác chiến đô thị, một lần đối mặt là bắn ngã mười mấy người, nhẹ nhàng như uống nước vậy! "Chỉ tiếc số lượng không nhiều, chỉ có năm trăm bộ." Ý nghĩ này vừa toát ra, tâm tư Trần Mộc cũng theo đó khẽ động!

Hiện tại xác thực chỉ có năm trăm bộ, nhưng nếu như có thể tự chủ sản xuất lắp ráp thì sao? "Không thể vui mừng quá sớm." Rất nhanh Trần Mộc liền tỉnh táo lại, cảm khái nói: "Nếu như có thể đoạt được kỹ thuật chế tạo tương ứng, Trần gia chúng ta hoàn toàn có thể xây dựng một cái binh công xưởng!" "Đến lúc đó gia tộc trên dưới toàn phó vũ trang." "Lại vũ trang cho cả bên Trần Ngọc Lâu nữa, gần như có thể hoành đẩy rồi, ai dám không phục?" Cấu tứ tốt đẹp này, trước mắt cũng vẻn vẹn chỉ nằm trong bản lam đồ của Trần Mộc.

Chỗ hạn chế lớn nhất, vẫn là lực lượng kỹ thuật không đủ!

Cứ lấy khẩu AK kết cấu đơn giản, chắc chắn bền bỉ mà nói, muốn sản xuất ra linh kiện tương ứng cũng có độ khó, việc này cũng không nhẹ nhàng.

Trừ phi, Trần Mộc có thể đánh dấu hoạch đắc được máy móc tương ứng, máy tiện các loại, lại có được bản vẽ vũ khí của loại trang bị đơn binh này, nếu không rất khó có thể tiến hành nghiên cứu phát

triển. "Đích xác là có chút đáng tiếc." "Trước mắt súng trường súng ngắn dùng tương đối tốt, đại bộ phận đều đến từ nhập khẩu, chúng ta ở phương diện này lạc hậu hơi nhiều." Chá Cô Sảo thở dài, thần sắc ảm đạm. "Không vội." Trần Mộc ngược lại rất có tự tin.

Hiện tại đẳng cấp gia tộc chỉ có LV2, hắn nhớ rất rõ, chờ đến khi đẳng cấp gia tộc đột phá lên LV3, 【Tài Phú Thương Thành】 sẽ theo đó mở khóa!

Đến lúc đó, nói không chừng có thể đổi được rất nhiều thứ có thể đề thăng đại đại nội hàm gia tộc.

Phía xa tiếng súng vang trời, chấn nhĩ dục lung, việc huấn luyện súng ống của thành viên Thân vệ đội vẫn luôn không bỏ bê.

Trước mắt bọn họ đều tiếp thu rất nhanh, đại bộ phận người không tốn bao nhiêu thời gian, đều đã quen thuộc được bảy tám phần.

Đang lúc nói chuyện, Trần Hổ vừa đi về phía này, vừa tần tần nhìn về phía các thành viên đang luyện súng ở phía xa, trên khuôn mặt bình thường vân đạm phong khinh viết đầy nghi hoặc và kinh ngạc. "Gia chủ." "Chuyện này là sao?

Những vũ khí này sao tôi chưa từng thấy qua món nào?" Trần Hổ mặt đầy nghi hoặc, lại kinh ngạc không thôi: "Hỏa lực bực này hung hãn cực kỳ, e là chính quy quân tới cũng không phải đối thủ a!" "Đó là tự nhiên." Trần Mộc cười gật đầu.

Còn về việc lô vũ khí này rốt cuộc từ đâu tới, lại là từ kênh nào.

Trần Hổ căn bản không hỏi đến. "Tra được chuyện gì rồi, Hổ thúc." Nhận lấy hai tập tư liệu Trần Hổ đưa tới, Trần Mộc lật xem hai lần, lông mày hơi nhướng lên. "Có ba chuyện cần báo cáo." "Thứ nhất chính là đám người ngoại quốc mà Trần Tam Căn bọn họ đụng phải ở mộ Huyết Thi, căn cứ theo những gì tôi tra được để phán đoán,

bọn họ là người Mỹ Lệ quốc (Mỹ)." "Hình như còn là cái gì mà... nhà thám hiểm Mỹ Lệ quốc." Đợi Trần Mộc lật xem xong tư liệu, Trần Hổ khoanh tay đứng ở một bên. "Nhà thám hiểm Mỹ Lệ quốc?" Chá Cô Sảo ở bên cạnh mặt đầy hồ nghi, lên tiếng nói: "Trước đây chúng ta ngược lại cũng gặp qua loại người này, tự xưng là nhà thám hiểm, thực tế chính là bọn trộm mộ nước ngoài!" "Đánh cờ hiệu thám hiểm, vơ vét trắng trợn của quý trên đất đai chúng ta." Trần Hổ gật đầu: "Tin tức tôi tra được, giống y như lời cậu nói." Trầm mặc một lát, trong lòng Trần Mộc đã hiểu rõ. "Đám người này... là hướng về phía mộ Huyết Thi, không, là hướng về phía Thi Miết Đan mà đến." "Giấc mộng đẹp trường sinh bất lão a!" Trần Mộc cười một tiếng, thấp giọng nói: "Hổ thúc, ta đã an bài Tam Căn đi tra chuyện Thi Miết Đan rồi, ông cũng chú ý một chút." "Không thành vấn đề." Trần Hổ nhận lời.

Tập tư liệu thứ hai rất đơn giản, chỉ là một tờ giấy.

Cũng có thể nói... là một tờ điều lệnh được lén sao chép lại. "Chuyện thứ hai này có chút phiền phức, có khả năng sẽ làm thay đổi cục thế hiện nay của thành Thường Sa." "Điều lệnh xác nhận là thật, đã có hiệu lực." Trần Hổ bình tĩnh nói một bên, dừng câu chuyện.

Nội dung trên điều lệnh rất đơn giản: "Tư ủy nhiệm Trương Khởi Sơn làm Bố phòng quan thành Thường Sa, tiếp quản Thành vệ quân, đồng thời kiêm chức thủ thành, không được chậm trễ quân cơ." "Trương Khởi Sơn, Bố phòng quan." "A a." Trần Mộc bình tĩnh châm một điếu thuốc, thản nhiên nói: "Chi mạch này của Trương gia, rốt cuộc vẫn tới thành Thường Sa, chỉ tiếc... tới hơi muộn." Bên cạnh, Trần Hổ và Chá Cô Sảo đều có nghi hoặc, nhưng không ai mở miệng hỏi thăm.

Trương Khởi Sơn, Trương gia!

Trần Mộc trong lòng rõ ràng, Lão Cửu Môn ở thành Thường Sa, chính là do Trương Khởi Sơn chỉnh hợp tổ kiến nên, chẳng qua hiện tại, Trần Mộc đã giành trước một bước nhập trú thành Thường Sa, khởi thế, thôn tính Hoắc gia.

Đây là chiếm tiên cơ, đồng dạng... cũng là chặn tay trên! "Kẻ đến muộn, thì không có cái mà ăn đâu." "Lão Cửu Môn của thành Thường Sa, là phải mang họ Trần." Trần Mộc dập tắt đầu thuốc lá, thấp giọng hỏi: "Hổ thúc, bên phía Trần Ngọc Lâu, hiện tại tình hình thế nào?" Lược suy tư, Trần Hổ mở miệng nói: "Phát triển cũng không tệ lắm, địa bàn vùng Tam Tương Tứ Thủy đã hoàn toàn bị chỉnh hợp, rất được lòng dân." "Bước tiếp theo, hẳn là muốn hướng về phía bên này dựa sát vào." Chỉnh hợp Tam Tương Tứ Thủy, thanh trừ những tên thổ phỉ, các lộ quân phiệt không nghe lệnh trong địa bàn.

Trước đánh ra danh tiếng, lại chuyển chiến về phía khu vực đầu mối then chốt thành Thường Sa này!

Chỉ cần danh tiếng đủ vang dội, làm được việc thực, lại được lòng dân ý dân, Thường Thắng Sơn chuyển thành quân chính quy, thuận tiện tiếp thế đỉnh điệu vị trí Bố phòng quan này của Trương Khởi Sơn, lại có gì khó khăn?

Chương 87

"Trương gia tới chậm, liền chú định ngay cả canh cũng không húp được một ngụm." "Nên tăng tốc độ rồi." Trần Mộc thắt chặt áo khoác, mặt sắc bình tĩnh: "Chuyện thứ ba?" "Nhậm gia." "Nhậm gia đưa tin tới rồi." Trần Hổ nhún vai, mở miệng nói: "Vô phi là cảm tạ Trần gia chúng ta cứu Nhậm đại tiểu thư, muốn cắt một phần sản nghiệp tặng cho chúng ta các loại." Trong ba chuyện, chỉ có chuyện cuối cùng này, Trần Mộc tịnh không bất ngờ.

Nhậm gia nội bộ khá phong phú, quan hệ nhân mạch nắm trong tay cũng rộng.

Trong thành Thường Sa, cũng có không ít sản nghiệp của Nhậm gia.

Nhậm Đình Đình ngày đó là muốn tới thành Thường Sa thị sát sản nghiệp gia tộc, đồng thời cũng là đi dạo giải sầu, lại không ngờ nửa đường đụng phải thương đội của Thương hội Phù Tang!

Sau một phen giao thủ, hộ vệ của Nhậm gia toàn bộ bị giết, Nhậm Đình Đình bị bắt đi.

Cũng đáng đời Thương hội Phù Tang xui xẻo, đụng phải Trần Mộc thân suất Thân vệ đội.

Như thế mới cứu được Nhậm Đình Đình, thuần túy là vô tâm chi cử. "Nhậm gia tặng bao nhiêu, chúng ta nhận bấy nhiêu." "Nhậm gia bọn họ không thiếu chút sản nghiệp này, đối với chúng ta mà nói ngược lại là một cơ hội tốt để bổ cường." Trần Mộc không chút khách khí.

Bên cạnh, Chá Cô Sảo hơi có nghi hoặc, thấp giọng nói: "Gia chủ, tặng bao nhiêu sản nghiệp liền đòi bấy nhiêu, cái này về mặt mũi có

phải không tốt lắm không..." "Không phải như vậy đâu." "Đạo lý bên trong rất sâu, không đơn giản như vẻ bề ngoài nhìn thấy đâu." Trần Hổ kiên nhẫn giải thích: "Nhậm lão gia tặng, chúng ta không nhận, lại giữ Nhậm đại tiểu thư lại, ông ta sẽ lầm tưởng chúng ta muốn nhiều hơn, ngược lại quan hệ sẽ xuất hiện chút ngăn cách, bất lợi cho hợp tác sau này." "Trước mắt tặng, chúng ta nhận." "Trên mặt mũi qua được đồng thời... ha ha, Nhậm lão gia sẽ lầm tưởng chúng ta ánh mắt thiển cận, chỉ ham chút lợi nhỏ trước mắt này, ngược lại sẽ buông lỏng cảnh giác." Sau một hồi giải thích, Chá Cô Sảo liên tục xua tay, vội vàng chuồn đi: "Đấu đá tâm cơ quá phiền phức, tôi không đi theo trộn lẫn lung tung nữa, tôi đi trước đây gia chủ!" Thấy tình trạng như thế, Trần Hổ khẽ thở dài.

Xem ra như vậy, Chá Cô Sảo không thích hợp bồi dưỡng về phương diện này. "Từ từ mưu toan, cần phải khiến đối thủ tê liệt chủ quan trước." "Việc này tịnh không khó." Trần Mộc thắt chặt áo khoác, chuẩn bị rời đi. "Gia chủ, bên phía Nhậm đại tiểu thư?" Trần Hổ thấp giọng hỏi. "Tùy cô ta đi." "Muốn ở thì ở, không muốn ở thì đi." Trần Mộc phất phất tay, cười một tiếng: "Ta cũng không có rảnh rỗi chăm sóc tính khí của một đại tiểu thư, Nhậm gia chiều chuộng cô ta, liên quan gì đến ta?" "Đã hiểu, gia chủ." Trần Hổ khẽ gật đầu, rảo bước rời đi xử lý sự vụ. ...

Thương hội Phù Tang.

Cả một buổi tối cộng thêm một buổi sáng, đầu mục Thương hội đều không nhận được tin tức của Thiên Bản Long Nhất Lang, ngược lại là thân tín của hắn, đưa tới một cái tin dữ tày trời! "Lão đại." "Tình huống hiện tại khả năng không ổn lắm, tai mắt chúng ta bố trí quanh nhà cũ Trần gia hồi báo, Thiên Bản tang bọn họ... khả năng là chết rồi." Tên thân tín nói cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ đầu mục Thương hội sẽ mất đi lý trí, một dao tiễn hắn đi bán muối. "Chết rồi?" Đầu

mục Thương hội sắc mặt thiết thanh.

Thân tín gật đầu, tiếp tục nói: "Tai mắt của chúng ta phát hiện mười một bộ quần áo Ninja, còn có trang bị của bọn họ, bất quá đều bị bách tính địa phương nhặt đi mất, chúng ta đang giá cao thu mua." "Bát cách!" "Mẹ kiếp não mày để đâu?

Mày hiện tại quay lại thu mua, chẳng phải là muốn nói cho bọn họ biết, những người này là người của Thương hội Phù Tang chúng ta sao!" Đầu mục Thương hội suýt chút nữa tức nổ phổi.

Một cái tát quất vào mặt tên thân tín, trở tay đập nát chén trà trên bàn, đầu mục Thương hội dung mạo âm trầm, hít sâu mấy lần: "Đình chỉ thu mua!

Một lũ Ninja phế vật, ta còn tưởng trâu bò cỡ nào!" "Mẹ nó, Trần gia này rốt cuộc là lai lịch thế nào?" "Thân thủ bực này như Thiên Bản tang, thế mà đều gãy ở bên trong?

Không được, không thể lại bỏ mặc Trần gia lớn mạnh tiếp nữa, nhất định phải có hành động!" Sau khi do dự mãi, đầu mục Thương hội cầm lấy một tập tư liệu trên bàn, đưa cho thân tín bên cạnh: "Truyền tin tức về tổng bộ ở Tứ Cửu thành, bảo bọn họ phái mấy vị Âm Dương Sư kia tới trợ trận!" "Có bọn họ trợ trận, lại thêm tinh nhuệ của Thương hội Cổ Đức, Thương hội Lan Hà, ba nhà chúng ta liên hợp, thế nào cũng có thể khiến Trần gia bọn chúng nguyên khí đại thương!" Suốt một tuần trăng, Trần gia không hề gây ra bất kỳ động tĩnh lớn nào nữa.

Tương tự, Phù Tang thương hội dường như cũng đã quên mất chuyện thương đội của bọn họ bị Trần gia chặn cướp, không có bất kỳ phản hồi, tuyên bố hay động thái nào.

Trong mắt bách tính Thường Sa thành cũng như các phương thế lực, điều này đồng nghĩa với việc...

Phù Tang thương hội đã cúi đầu trước Trần gia! "Trần gia quả thực lợi hại, trị cho Phù Tang thương hội phục sát đất, đến một cái rắm cũng không dám thả!" "Vị gia chủ Trần gia kia a, là người có đạo hạnh đấy!" "Bọn Phù Tang thương hội là loại người gì chứ?

Bọn họ mà nuốt trôi cục tức này sao?" "Phù Tang thương hội bọn họ chính là quen thói bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh!" "Trước đó ở khu nhà cũ Trần gia không phải phát hiện mấy bộ quần áo của người Phù Tang sao?

Nghe nói có người của Phù Tang thương hội lẻn vào, sau đó bị giết sạch!" "Thật hay giả?" "Đương nhiên là thật, trước đó còn có người của Phù Tang thương hội thu mua lại mấy bộ y phục đó với giá cao nữa!" "Mấy đại gia tộc ở Thường Sa thành chúng ta gần đây hình như cũng rất thành thật a?

Có phải đang ấp ủ chuyện xấu gì không?" "Trần gia ra mặt thay chúng ta, chúng ta phải ủng hộ họ!" "Nói đúng lắm, tôi ủng hộ Trần gia!" Bách tính đầu đường xó chợ không quan tâm đến những cơn sóng ngầm cuộn trào, ở quán trà, tửu lầu, ven đường, tự nhiên là có gì nói đó, người xem náo nhiệt đại hữu nhân tại, ngoài mặt reo hò ủng hộ Trần gia càng là vơ được cả nắm!

Tin tức truyền đi rộng rãi, có người ngồi yên, có người lại đứng ngồi không yên.

Giống như những tiểu gia tộc trong thành Thường Sa, những thế lực nhỏ do tán đạo thổ phu tử lập nên, lúc này đều đứng ngồi không yên, chỉ sợ trời sập xuống.

Nếu đại gia tộc sụp đổ, tôm tép như bọn họ tự nhiên cũng chẳng được lợi lộc gì.

Lại nói, nếu Phù Tang thương hội thật sự có động tác lớn gì, đến lúc đó khó tránh khỏi lại là một phen giao tranh, không khéo bố cục

hiện tại của Thường Sa thành sẽ sụp đổ, trong vũng nước đục này e là sẽ có thêm nhiều bàn tay thọc vào!

Tại trà lâu Nghênh Khách Lai, một sản nghiệp của Giải gia.

Trên sân thượng tầng hai, một chiếc bàn tròn bày vài món điểm tâm đơn giản cùng một ấm trà thơm, vây quanh bàn là ba người ngồi.

Một người đeo kính, mặc trường bào, ăn vận như thầy tướng số.

Người khác cũng đeo kính nhưng lại mặc âu phục, trông như du học sinh đã uống qua mực tây.

Người cuối cùng ôm một con chó nhỏ, nụ cười hòa khí. "Mấy hôm trước không phải vừa mới tụ tập một lần sao?

Hôm nay sao lại đến nữa?" "Cẩu gia, không phải tôi nói cậu." Tề Thiết Chủy uống một ngụm trà, bất mãn nói: "Cậu nắm trong tay manh mối cổ mộ đời cha để lại, có cái tác dụng quái gì?

Đến lúc đó thật sự đánh nhau, chẳng phải uổng phí hết sao?" "Mau chóng lên, chia cho anh em một phần!" Bên cạnh, Giải Cửu đẩy gọng kính, thở dài nói: "Tề ca, sự việc không thể luận như thế, anh em ruột còn phải tính toán rõ ràng mà!" "Hả?" Tề Thiết Chủy nhất thời cứng họng. "Cái tên thầy bói nhà anh đúng là nói nhiều." "Đừng nói nhảm!" Ngô Lão Cẩu xua tay, hạ giọng nói: "Hiện giờ thế cục Thường Sa thành biến thành thế này, theo ý các cậu, chúng ta nên tự xử thế nào?" Nhất thời trầm mặc, Giải Cửu không lên tiếng, tựa hồ đang toan tính.

Tề Thiết Chủy cười một tiếng, đắc ý nói: "Lúc này, có phải mới biết ánh mắt của tổ tông Tề gia chúng tôi lợi hại bao nhiêu không?" "Lão tổ tông nói đúng!" "Thế lực trong tay càng lớn, thị phi nhân quả dây vào cũng càng nhiều, lún sâu vào vũng bùn mà không thể thoát thân, đâu có được tiêu sái khoái hoạt như tôi?" Lời này nói có lý, nhưng Ngô Lão Cẩu lại không muốn nghe, có chút chói tai.

Tề gia trước nay đều không phải quy mô đại gia tộc gì, mà là dựa vào một cái cửa hiệu, lại dựa vào một sạp bói toán.

Kỳ Môn Bát Toán, bói toán cực chuẩn!

Bán đồ cổ, tặng bói toán, phương thức kinh doanh nhìn như buôn bán nhỏ này lại hồng hỏa ngoài dự liệu.

Đừng thấy bàn khẩu của Tề gia chỉ có một cái, cũng không lớn, nhưng thật muốn nói lượng xuất hàng mỗi năm, lợi nhuận thu được, thì ngay cả tứ đại gia tộc cũng có chút đỏ mắt!

Quan trọng nhất là, hòa khí sinh tài!

Tề gia căn bản không xen vào mấy chuyện đánh đánh giết giết, cơ bản cũng không mấy khi xuống đất đổ đấu, ai cũng không ngờ tới, một đường đi qua mười mấy năm nay, ổn định đến mức không tưởng, số lần rơi vào rắc rối đếm trên đầu ngón tay!

So sánh ra, tứ đại gia tộc Thường Sa thành lại không may mắn như thế.

Những năm đầu, nhà nào chẳng phải dựa vào chém giết trực diện, đâm dao sau lưng, dựa vào đủ loại thủ đoạn tích lũy mới có thể đạt được quy mô như hiện nay? "Tề ca, lời cũng không thể nói như vậy." "Buôn bán nhỏ có cái lợi của buôn bán nhỏ, tùy thời có thể xách thùng bỏ chạy." Giải Cửu đẩy kính, cười nói: "Nhưng cũng vậy, gia tộc thế lực không đủ lớn mạnh, hơi có một trận gió to ập đến, khó tránh khỏi sẽ bị vạ lây." Tề Thiết Chủy: "Giải Cửu, cậu dỡ sân khấu của tôi à?" "Được rồi được rồi.

Các cậu nói đều có lý, trách tôi được chưa!" Ngô Lão Cẩu nhìn hai người một cái, do dự nói: "Căn cứ vào hướng gió gần đây của Thường Sa thành, tôi cảm giác sẽ có đại sự phát sinh." "Tôi đang nghĩ...

Chương 88

có nên sáp nhập vào Trần gia hay không?" Nghe Ngô Lão Cẩu mở miệng, mấy từ mấu chốt nhảy vào tai Tề Thiết Chủy và Giải Cửu.

Cả hai người đều sửng sốt! "Cậu điên rồi?" "Gia nghiệp Ngô gia lớn như vậy, nói tặng là tặng luôn sao?" Tề Thiết Chủy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lải nhải nói: "Tôi thật sợ mấy vị lão thái gia Ngô gia các cậu từ dưới đất chui lên bóp chết cậu!" Ngô Lão Cẩu không để ý đến hắn, trực tiếp quay đầu nhìn về phía Giải Cửu, trầm giọng hỏi: "Cậu thấy thế nào?" Nghiêm túc suy nghĩ vài phút, Giải Cửu sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng nói: "Gia nhập cũng không phải là không thể, cậu có thể xác định, Trần gia có thể bảo đảm Ngô gia thuận buồm xuôi gió sao?" "Hoặc là nói.

Trần gia bảo vệ được Ngô gia các cậu nhất thời, liệu có thể bảo vệ được một đời?" Bên cạnh, Tề Thiết Chủy muốn nói lại thôi.

Ngô Lão Cẩu cười khổ một tiếng, mở miệng nói: "Hướng gió thế đạo hiện nay, các cậu cũng không phải không rõ, làm gì có cái gì là một đời?" "Có thể bảo vệ được nhất thời, có thể giữ lại cốt huyết, đều coi như thắp hương cao rồi!" "Điều này ngược lại là nói thật." Tề Thiết Chủy hiếm khi không có cãi lại.

Thấy tình hình như vậy, Giải Cửu lại nói: "Đã cậu có lòng tin đối với con thuyền Trần gia này, vậy thì Cẩu ca, tôi cho rằng quyết định của cậu không có vấn đề gì." "Hơn nữa căn cứ theo lời cậu nói trước đó.

Nếu chủ động sáp nhập vào Trần gia, như vậy chẳng qua là mỗi năm tổn thất một phần lớn lợi nhuận mà thôi, nếu có thể đổi lấy một phần bảo đảm an toàn, vật siêu sở trị." "Được." Ngô Lão Cẩu một hơi

uống cạn chén trà nguội, gật đầu.

Ý nghĩ sáp nhập vào Trần gia vẫn luôn xoay chuyển trong đầu Ngô Lão Cẩu.

Cam tâm sao?

Không cam tâm.

Loại chuyện này đặt lên người ai cũng không cam tâm, bị thu phí bảo hộ, chuyện này đặt trong nghề chính là chuyện vừa mất mặt mũi vừa mất lót bên trong!

Chỉ có điều... thời cục rung chuyển, thế đạo bất ổn, ai biết được Thường Sa thành ngày mai liệu có còn giống như hôm nay?

Thấy Ngô Lão Cẩu đứng dậy muốn đi, Tề Thiết Chủy vội vàng kéo hắn lại, nghi hoặc nói: "Cậu gấp gáp như vậy sao?

Giờ mới giữa trưa, đầu hàng không phải chọn ngày hoàng đạo sao?

Để tôi tính cho cậu một quẻ!" "Cậu hiểu cái rắm!" "Đầu hàng phải thừa lúc sớm, dệt hoa trên gấm thì dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó a!" Ngô Lão Cẩu lắc đầu, quyết tâm đã định.

Lời còn chưa dứt, Giải Cửu bên cạnh cũng đứng lên, cười nói: "Đã như vậy, tôi cùng Cẩu ca đi một chuyến, thuận tiện cũng gặp mặt vị gia chủ Trần gia kia." "Hai người các cậu đây là?" Tề Thiết Chủy tê dại cả người.

Ba câu hai lời tán gẫu xong, một chén trà còn chưa uống hết, hai người liền vội vàng muốn đi đầu hàng rồi?! "Hai cậu đợi một chút, tôi phải nhìn kỹ hai cậu đã." Tề Thiết Chủy nhảy dựng lên, vẻ mặt hồ nghi nhìn Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu: "Hai người các cậu... không phải là đã sớm thông đồng tốt, hôm nay là muốn kéo tôi cùng nhập bọn chứ?" "Tề ca, tôi là lâm thời nảy lòng nảy dạ." Giải Cửu cười một

tiếng. "Tôi cũng không có nghĩ kéo cậu nhập bọn." Ngô Lão Cẩu đầu cũng không quay lại, xoay người đi luôn: "Trên đời này ai có thể thuyết phục được Tề Thiết Chủy cậu a?

Kỳ Môn Bát Toán, cậu chưa tính qua tương lai của Tề gia sao?" Thanh âm dần xa, Giải Cửu chào hỏi một tiếng, cũng đi theo Ngô Lão Cẩu rời đi.

Hồi lâu, trà tàn trên bàn đã nguội, Tề Thiết Chủy chép chép miệng, trà nguội cũng uống đến say sưa ngon lành: "Người đi trà lạnh, thế đạo bất ổn, lòng người không còn như xưa a!" .....

Giữa trưa vừa qua, Trần Mộc đang ở thao trường, nghiệm thu thành quả tu luyện của Giới Đao đội.

Đêm đó giải quyết xong đám Ninja do Phù Tang thương hội phái tới, chưa đến hai ngày thời gian, năm mươi người Giới Đao đội toàn bộ đều có thể duy trì trạng thái 'Liễm Tức Pháp' quá ba phút!

Tốc độ và thành quả tu luyện bực này, 'Ngộ tính thành viên gia tộc +10%' và 'Tốc độ tu luyện thành viên gia tộc +10%', hai cái BUFF gia tộc này tự nhiên cũng có một phần công lao.

Nhưng rất hiển nhiên, một phần lớn hơn đến từ quyết tâm và sự liều mạng của các thành viên Giới Đao đội!

Khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội có thể làm cho bản thân mạnh lên, không có ai nỡ buông tay.

Từ sau đó, Trần Mộc liền đem 'Ảnh Sát Quyết' truyền thụ xuống, mấy ngày nay, cơ bản hễ có rảnh hắn đều sẽ tới xem thành quả tu luyện.

Dù sao, Giới Đao đội là giới đao của Trần gia.

Chỉ vì sát sinh, không vì siêu độ.

Thanh đao này càng sắc bén, càng cường đại, như vậy Trần Mộc khi xử lý một số chuyện cũng sẽ càng có tự tin, nắm chắc phần thắng hơn! "Gia chủ, đã điều chỉnh tốt trạng thái rồi." Hồng Cô Nương cất bước đi đến gần. "Được." "Tiểu Đao!" Trần Mộc búng tay một cái.

Cách đó không xa Trần Tiểu Đao chờ đợi đã lâu, vội vàng sán lại gần. "Ngươi lên trước, đối luyện với Hồng Cô Nương." Trần Mộc tùy ý chỉ một cái, bổ sung nói: "Ta cần năm mươi thành viên hiện tại tu luyện Kim Quang Chú tốt nhất đi ra." "Tiểu đội một đến năm, xuất liệt!" Trần Tiểu Đao hét lớn một tiếng.

Rất nhanh, năm mươi thành viên Thân Vệ đội tu luyện Kim Quang Chú cất bước đạp ra, chỉnh tề trật tự. "Hai ngươi làm mẫu trước." "Ân..." Trần Mộc trầm tư một chút, lại nói: "Song phương toàn lực xuất thủ, không được lưu dư lực!" "Vâng!

Gia chủ!" "Tuân mệnh!

Gia chủ!" Hồng Cô Nương, Trần Tiểu Đao, tề tề ứng thanh.

Hai người đứng nghiêm trong thao trường, đối mặt nhau.

Không khí ngột ngạt, ai cũng không ngờ tới, ngay tại lúc hai người vừa mới đứng nghiêm chưa quá nửa giây, song phương gần như là cùng một thời gian, bạo khởi phát nan!

Kim quang hộ thể!

Kim quang hộ thể lượn lờ trên người Trần Tiểu Đao càng thêm thực chất hóa. "Không tệ, Kim Quang Chú LV2 viên mãn, tu vi cảnh giới Luyện Khí trung kỳ." "Ngược lại là có thể suy xét, để Tiểu Đao tiến hành tu luyện Lôi Pháp rồi." Chỉ một cái liếc mắt này, Trần Mộc cũng đã chuẩn xác phán đoán ra được cấp bậc thực lực hiện tại của Trần Tiểu Đao!

Kim Quang Chú tu luyện tinh thâm hay không, thứ nhất phải xem

cường độ của hộ thể kim quang, có thiên hướng thực chất hóa hay không, hộ thể kim quang càng thực chất hóa thì cũng càng mạnh.

Thứ hai, tắc thì là phải xem hình thái biến hóa.

Giống như thủ đoạn Trần Mộc quen dùng trước đó, Kim Quang Khí Nhận!

Hộ thể kim quang biến hóa càng nhanh, càng tùy tâm sở dục, cũng đồng nghĩa với việc đối với Kim Quang Chú nắm giữ càng thuần thục, tinh trạm.

Còn về Hồng Cô Nương, do nàng tu luyện muộn hơn, dùng thuốc rèn thể (đoán thể dược tề) cũng muộn, cho dù thời gian này Hồng Cô Nương liều mạng tu luyện 'Liễm Tức Pháp', tu luyện 'Ảnh Sát Quyết', nàng vẫn còn đang ở cấp bậc Luyện Khí sơ kỳ nhập môn.

Đơn thuần về phương diện tu vi cảnh giới, Hồng Cô Nương chiếm hết hạ phong!

Ông!

Một tiếng rít vang lên, thân hình Trần Tiểu Đao như điện, toàn thân trên dưới hộ thể kim quang mở rộng, trong tay lại có một đạo kim quang khí nhận bắn ra, trong nháy mắt kim quang khí nhận biến hóa thành liềm, lưỡi đao sắc bén như rắn độc thè lưỡi, cực kỳ ngoan lạt phong tỏa thế tấn công của Hồng Cô Nương! "Đao tốt!" Không biết là ai cao giọng khen hay, lại thấy thân ảnh hồng y kia khinh dời dễ dàng liền đột phá phong tỏa của lưỡi liềm!

Trong nháy mắt, áp sát vào trong!

Chỉ còn khoảng cách chưa đến ba mét.

Chương 89

Trần Tiểu Đao nhìn thấy đôi mắt của Hồng Cô Nương, thấy được trong chùm ánh mắt đó không pha tạp bất kỳ sắc thái tình cảm nào, băng lãnh, đạm mạc đến cực hạn!

Một điểm hàn quang!

Phi đao!

Thương thương thương...

Tiếp liền mấy tiếng kim thiết va chạm vang lên, trên trán Trần Tiểu Đao rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Hắn chỉ thấy một điểm hàn quang, lại không ngờ tới, Hồng Cô Nương ra tay chính là hơn mười thanh phi đao, toàn là phi đao tinh cương trong trang bị đơn binh, sắc bén kinh người, tốc độ nhanh như điện bắn!

Hộ thể kim quang liên tục nổi lên mười mấy lần chấn động, kim quang không có vỡ vụn, nhưng lại bởi vì thế phi đao quá mức hung mãnh, hộ thể kim quang của Trần Tiểu Đao cũng khó tránh khỏi chịu đựng một chút lực đạo trùng kích! "Còn may..." Trần Tiểu Đao lược thở phào nhẹ nhõm.

Liền xoay chuyển, trong quá trình biến hóa, hộ thể kim quang trong tay Trần Tiểu Đao hư nắm đại phóng quang thải, lập tức nổ tung, giống như mấy chục trên trăm con rắn vàng!

Một kích định thắng thua!

Lại thấy kim quang vỡ vụn, hơn trăm con kim quang tiểu xà cuồng vũ, liên tiếp bị một thanh chủy thủ kích nát! "Ảnh Sát Quyết!" "Ảnh Sát Quyết của Hồng đội trưởng, thế mà đã tu luyện đến cấp bậc bực

này, lại có thể kích nát hộ thể kim quang của Trần Tiểu Đao!" Mấy thành viên Giới Đao đội mặt đầy kinh ngạc.

Mấy ngày nay huấn luyện, Trần Tiểu Đao không ít lần tới làm bồi luyện cho thành viên Giới Đao đội bọn họ.

Đương nhiên cũng là bởi vì, trong các thành viên tu luyện Kim Quang Chú, thì Trần Tiểu Đao tu luyện tốt nhất, cảnh giới cao nhất, tự nhiên về phương diện phòng ngự cũng có quyền lên tiếng hơn.

Chỉ có điều, trước giờ luận bàn, đều không có thành viên Giới Đao đội nào có thể dùng 'Ảnh Sát Quyết' phá được hộ thể kim quang của Trần Tiểu Đao! "Thảo nào Hồng đội trưởng vẫn luôn không luận bàn với Đao ca, hóa ra là giấu một tay." "Lực sát thương của Ảnh Sát Quyết, quá độc ác." "Nói nhảm, Đao ca nếu không phải tu luyện Kim Quang Chú, vừa rồi chắc đã bị Hồng đội trưởng dùng phi đao phong hầu rồi chứ?" "Một kích này của Hồng đội trưởng, có thể thành công sao?" "Các cậu cũng đừng coi thường Kim Quang Chú của Đao ca, nếu hắn cố chấp muốn phòng ngự... e rằng cũng chỉ có Dương Lôi của Chá Cô ca mới có thể thử một lần." "Phá rồi!

Lại phá rồi!" Thành viên Giới Đao đội nhìn đến mãn mục kinh ngạc, cách đó không xa thành viên Thân Vệ đội tu luyện Kim Quang Chú cũng là nhìn đến líu lưỡi!

Hộ thể kim quang gần như có thể ngạnh kháng bất kỳ công kích nào, thế mà... bị 'Ảnh Sát Quyết' phá vỡ?

Ca sát!

Ca sát!...

Đạo đạo kim xà bị kích nát, thân hình Hồng Cô Nương xông vào đến nơi cách trước người Trần Tiểu Đao hai mét, lại khó lòng tiến thêm nửa bước! 'Ảnh Sát Quyết', cường hóa công kích tiếp theo, khiến

nó đạt tới trình độ nhất kích tất sát.

Có lợi thì có hại, lực quán xuyên, lực sát thương kinh khủng tuyệt đối đến mức nhất kích tất sát, cần hi sinh thứ khác làm đại giới, đó chính là lượng lớn thể lực!

Điều này cũng hạn chế các thành viên tu luyện 'Ảnh Sát Quyết', một khi ra tay, bọn họ chỉ có một cơ hội.

Vô luận thành công hay không, bọn họ đều sẽ không còn cơ hội ra tay lần thứ hai, hoặc là viễn độn, hoặc là chờ chết.

Oanh!

Tiếng nổ kịch liệt, chấn nhĩ dục lung, gần trăm đạo kim quang tiểu xà vậy mà nhất tề nổ tung!

Trong khói bụi tứ tán, thân ảnh Hồng Cô Nương bay ngược ra ngoài, nghiễm nhiên là trong một chiêu thủ đoạn kỳ lạ này của Trần Tiểu Đao, bị nổ đến hôn mê, trọng thương! "Hoa Linh!" Không đợi Trần Mộc mở miệng, Hoa Linh thủ ở một bên đã xách hòm thuốc xông lên rồi.

Trần Tiểu Đao luống cuống tay chân nhìn về phía Trần Mộc, cười khổ nói: "Xin lỗi gia chủ!

Chiêu này tôi cũng không ngờ sẽ mạnh như vậy..." "Tại sao phải xin lỗi?" "Ngươi làm rất tốt." Trần Mộc cười xua tay, vô cùng hài lòng: "Tư duy này của ngươi vô cùng không tệ, chiếm giữ phạm vi, chờ đối thủ lơi lỏng rồi bạo khí, hình thành sát thương bao phủ hoàn mỹ." "Xét thấy biểu hiện xuất sắc của ngươi." "Ta sẽ đích thân truyền thụ cho ngươi...

Ngũ Lôi Chính Pháp." Thưởng phạt phân minh, gia quy sâm nghiêm.

Có gia quy nghiêm khắc nhất, đồng dạng cũng có phần thưởng

khiến người ta hưng phấn nhất.

Tỷ như, lời hứa chính miệng của Trần Mộc. "Quả thật sao gia chủ?" "Tôi có thể tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp rồi!" Trần Tiểu Đao bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên, mặt đầy kích động.

Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Trước đó không phải đã nói với ngươi rồi sao, đợi Kim Quang Chú của ngươi có thể biến hóa hoàn mỹ, sau khi nắm giữ, ngươi sẽ có tư cách tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp." "Vậy thực tại quá tốt rồi!" "Nhưng mà bên phía Hồng đội trưởng..." Trần Tiểu Đao kích động xoa tay, lại có chút do dự: "Lần này là tôi không khống chế tốt lực độ, làm bị thương Hồng Cô Nương, gia chủ ngài sẽ không...?" Ý tứ trong lời nói thập phần rõ ràng.

Những thành viên Thân Vệ đội chung quanh cũng nghe rõ mồn một!

Bọn họ đoán không thấu tâm tư của Trần Mộc, lại có thể đoán được một chút tâm ý của Hồng Cô Nương.

Thử nghĩ cũng phải, một nữ nhân gia, lại là độ tuổi như hoa như ngọc, hà cớ gì phải liều mạng đi tu luyện, chơi cái mạng già muốn bộc lộ tài năng?

Không phải vì nổi danh, mà chỉ là vì muốn dẫn sự chú ý của một người!

Đám người Thân Vệ đội này tuy rằng trẻ tuổi, nhưng cũng không phải kẻ mù, còn có không ít đều là tay già đời lăn lộn giang hồ từ nhỏ, chuyện và người đã gặp đều không tính là ít, tự nhiên là có thể nhìn ra tâm ý của Hồng Cô Nương. "Ta sẽ không cái gì?" Trần Mộc cười một tiếng, sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo: "Trước đó ta liền nói rồi, toàn lực ứng phó!

Nếu ngươi không xuất toàn lực, ta mới muốn phạt ngươi." "Ngươi đã xuất toàn lực, cũng giành được thắng lợi, ta liền thưởng ngươi, đây là phần thưởng ngươi xứng đáng có được." "Hiểu chưa?" Vài câu nói ra khỏi miệng, Trần Tiểu Đao nghiêm túc gật đầu.

Ánh mắt Trần Mộc lại quét qua bốn phía, nhìn về phía đám thành viên Thân Vệ đội, Giới Đao đội. "Thưởng phạt phân minh, gia có gia quy!" "Chỉ có người làm sai chuyện mới phải chịu phạt, nhưng đồng dạng, làm đúng chuyện và làm đủ xuất sắc, vậy liền có thưởng!

Đều hiểu chưa!" Nhất thời tĩnh mịch, trong thao trường mọi người đồng thanh đáp lại: "Hiểu rồi!

Gia chủ!" Trong tiếng hô hoán, người tương hỗ thiết tha trong sân đã đổi một đợt.

Một thành viên Thân Vệ đội tu luyện Kim Quang Chú đối đầu với một thành viên Giới Đao đội.

Hai người vừa mới đứng vững, chiến đấu cũng đã bắt đầu!

Toàn lực luận bàn, các xuất sát chiêu!

Bên cạnh, Hoa Linh đã xử lý xong vết thương cấp cứu cho Hồng Cô Nương, bận rộn toát cả mồ hôi đầu, lúc này mới rảo bước đi đến gần Trần Mộc. "Mộc ca, thương thế của Hồng tỷ không có gì đáng ngại." "Có chút vết thương ngoài da không quan trọng, nội thương hơi nặng một chút, bất quá cũng không ảnh hưởng căn bản, hơi nghỉ ngơi hai ngày là có thể khôi phục." Hoa Linh ngữ tốc cực nhanh hối báo tình huống.

Trần Mộc mặt không đổi sắc, khẽ gật đầu: "Cho dù bị trọng thương cũng không quan trọng, có muội ở đây, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề lớn." Hoa Linh bị khen có chút thẹn thùng, thanh âm càng nhẹ: "Là... là nói như vậy không sai..." Trong nháy mắt, đợt luận bàn thứ

hai cũng đã phân ra thắng bại.

Chương 90

Thành viên Thân Vệ đội tu luyện Kim Quang Chú kia, tuy rằng hắn còn chưa thể thông thạo biến hóa hình thái hộ thể kim quang, lại cũng đã sơ cụ hình thức ban đầu, hoàn toàn là ngạnh kháng một chiêu 'Ảnh Sát Quyết' của đối phương, rồi sau đó liền dễ dàng thủ thắng!

Ngay sau đó, đợt thứ ba, đợt thứ tư,...

Thân Vệ đội cùng Giới Đao đội bên này, mỗi một đợt đều các xuất một người, rất nhanh cũng đã hoàn thành mười mấy lần luận bàn.

Mà trừ hai lần đầu thành viên tu luyện Kim Quang Chú giành thắng lợi ra, mười mấy lần còn lại, toàn bộ đều là thành viên Giới Đao đội lấy ưu thế cách biệt giành thắng lợi!

Mãi cho đến khi năm mươi người đối năm mươi người luận bàn kết thúc.

Số trận thắng của song phương đạt tới con số kinh người 10 : 40!

Tất cả các thành viên Giới Đao đội giành chiến thắng, không một ngoại lệ, toàn bộ đều là tại trạng thái 'Liễm Tức Pháp' cung cấp tăng phúc cường hãn, thi triển 'Ảnh Sát Quyết', hoàn thành nhất kích tất sát!

Đương nhiên, cũng không có thực sự giết người.

Mà là, kích nát hộ thể kim quang!

Có mấy lần thành viên Giới Đao đội không cách nào khống chế lực độ một kích trí mạng, suýt chút nữa thì thất thủ đem đối phương giết chết!

Cũng may có Trần Mộc ở bên cạnh áp trận, nếu không, một trận luận bàn này xuống, thành viên Thân Vệ đội tu luyện Kim Quang Chú tối thiểu cũng phải chết mười cái tám cái, Hoa Linh cũng cứu không

sống! "Nói một chút ý tưởng của các ngươi." "Mạnh dạn nói." Trần Mộc châm một điếu thuốc, sửa sang lại dòng suy nghĩ.

Chá Cô Sảo đi đầu mở miệng, trầm giọng nói: "Năng lực đánh giết trong nháy mắt của Giới Đao đội mạnh hơn nhiều so với Kim Quang đội." "Nhưng Kim Quang Chú tu luyện càng tốt, cũng càng có cơ hội kháng trụ một kích trí mạng của Ảnh Sát Quyết." Bên cạnh, Trần Tiểu Đao phụ họa gật đầu: "Chá Cô ca nói không sai, đại bộ phận người đều là bị Ảnh Sát Quyết một kích phá hộ thể kim quang, lúc này mới thất bại." "Nhưng chỉ cần Kim Quang Chú tu luyện cấp bậc đủ cao, ví dụ như có thể biến hóa hình thái.

Chỉ cần có thể kháng trụ một kích, Giới Đao đội liền ắt thua không nghi ngờ." Thân thân tham dự qua luận bàn, thể hội của Trần Tiểu Đao tự nhiên cũng khắc sâu nhất.

Hồng Cô Nương chính là bại trong tay Trần Tiểu Đao như thế, tuy rằng một kích kia rất mạnh, cực mãnh liệt, nhưng lại không tiêu hao nổi!

Thành thật mà nói, Ảnh Sát Quyết của Hồng Cô Nương lúc đó đích xác là kích nát kim xà do Trần Tiểu Đao lợi dụng hộ thể kim quang biến hóa ra, nhưng cũng không có thương tổn đến căn bản, ngược lại là chính mình không còn dư lực, bị đánh bại ngược lại. "Khuyết điểm lớn nhất là năng lực tiến công tiếp theo." Trần Tam Căn cũng rít một hơi thuốc, thấp giọng nói ra: "Bất quá trước mắt mà nói, sức chiến đấu chỉnh thể và cấp bậc của Giới Đao đội... cũng rất khó có thể gặp được kẻ địch chịu nổi một hiệp!" Ba người mỗi người một ý, đem đủ loại ví dụ hai đội tương hỗ thiết tha, tách ra nghiên cứu tỉ mỉ một phen.

Đối với việc này, Trần Mộc cũng rất hài lòng.

Cái gì gọi là trưởng thành?

Có thể tìm được chỗ thiếu sót, gia dĩ đền bù, đây chính là trưởng thành.

Mà không phải tăng lên một chút, cường đại một chút liền dương dương tự đắc, tự cho là đúng. "Phân tích rất không tệ." "Nói đơn giản, kỳ thật Kim Quang Chú cũng không yếu, yếu là ở người." Trần Mộc một châm kiến huyết chỉ ra vấn đề, trầm giọng nói: "Mấy người có thể đem hộ thể kim quang biến hóa ra hình thái, đều có thể dễ dàng thủ thắng." "Như vậy vấn đề tự nhiên là xuất hiện ở trên phương diện này." "Liễm Tức Pháp + Ảnh Sát Quyết đích xác rất mạnh, làm người ta giận sôi, nhưng tệ đoan lại cũng cực kỳ rõ ràng, đó chính là hậu kế vô lực!" "Điểm này... cũng có biện pháp đền bù." Một tràng lời nói xong, Trần Tiểu Đao lập tức hiểu được ý tứ của Trần Mộc.

Thành viên Giới Đao đội ưu thế rõ ràng, khuyết điểm càng thêm rõ ràng.

Mà Trần Mộc cũng có biện pháp có thể đền bù khuyết điểm của bọn họ, đó chính là 'Lục Khố Tiên Tặc'! "Dựa vào năng lực khôi phục nhanh chóng của Lục Khố Tiên Tặc." "Cho dù thành viên Giới Đao đội lần đầu tiên thất thủ, ngắn ngủi rút lui sau đó dùng không bao lâu, là có thể trong thời gian ngắn dựa vào Lục Khố Tiên Tặc khôi phục thể lực." Vừa nghe lời này, Trần Tiểu Đao không khỏi thầm than một tiếng.

Thử nghĩ một chút là có thể biết, một sát thủ chỉ có thể hoàn thành một lần tất sát, và một sát thủ khôi phục ngắn ngủi là có thể vô hạn tất sát, ai mạnh ai yếu, căn bản không cần nói nhiều! "Ba người các ngươi đi cùng ta đến thư phòng, ta đem 'Lục Khố Tiên Tặc' truyền thụ cho các ngươi." "Sau này sẽ do các ngươi truyền thụ xuống dưới." Trần Mộc tính toán một chút, liền quyết định thừa dịp cơ hội này, trước tiên để ba trợ thủ đắc lực bên người này tu luyện thành công 'Lục Khố Tiên Tặc' trước đã!

Đến lúc đó nếu lại truyền thụ xuống dưới, có bọn họ ra mặt là được, điều này cũng có thể giúp Trần Mộc tiết kiệm rất nhiều thời gian. "Thân Vệ đội chúng nhân nghe lệnh!" Trần Mộc cất bước đứng trước mặt mọi người, trầm giọng nói: "Thành quả luận bàn hôm nay, ta rất hài lòng." "Sau này thiết tha kiểu này mỗi tuần một lần." "Người có biểu hiện xuất sắc nhất, ta sẽ truyền thụ cho hắn một môn công pháp trường sinh bất lão, làm phần thưởng!" Vài câu ngắn ngủi, lại làm cho mọi người trong thao trường đều mộng!

Hồi lâu mới phản ứng được. "Gia chủ nói là... công pháp trường sinh bất lão?" "Đó không phải là tiên pháp sao!

Tu luyện rồi là có thể trường sinh bất tử!" "Lần luận bàn tiếp theo, phần thưởng này tôi nhất định phải lấy được vào tay!" "Một tuần một lần, vậy chẳng phải nói chúng ta ai cũng có cơ hội?" "Nói nhảm, vậy khẳng định là phải liều mạng tu luyện mới được, thật sự cho rằng phần thưởng này dễ lấy như vậy?" "Đầu tiên cậu phải có thể giành ưu thắng, mới có cơ hội tu luyện!" "Tối thiểu cũng phải là đẳng cấp cỡ Đao ca và Hồng đội trưởng!" Chúng nhân trong thao trường đều điên cuồng rồi!

Không có một người nào hoài nghi tính chân thực trong hai câu nói này của Trần Mộc.

Trong mắt thành viên Thân Vệ đội, Trần Mộc chính là vị thần cứu vớt bọn họ ra khỏi bể khổ, càng là cho bọn họ cơ hội đủ để tự vệ, cho bọn họ vô hạn khả năng!

Ở trước đó ai có thể nghĩ tới, có một ngày, chính mình lại có thể tiếp xúc với công pháp trường sinh bất lão?

Tiếng ồn ào như sấm dậy, sau khi Trần Mộc tuyên bố giải tán, tất cả mọi người gần như đều lao về phía chỗ mình tu luyện ngày thường, cẩn thận tỉ mỉ nhanh chóng bắt đầu tu luyện, liều mạng đề

thăng.

Muốn lấy phần thưởng?

Không thành vấn đề, toàn xem chính mình có nỗ lực hay không, có đủ mạnh hay không!

Vòng tuần hoàn lương tính đã hình thành, Trần Mộc cũng yên tâm hơn nhiều.

Từ nay về sau, cho dù hắn không rảnh tới thao trường, không có biện pháp đích thân tuần tra mọi người trong Thân Vệ đội tu luyện, những người này cũng tất định sẽ không trễ nải.

Dù sao, trường sinh bất lão bốn chữ này, từ cổ chí kim đều là dụ hoặc vô thượng!

Trở lại thư phòng, Chá Cô Sảo, Trần Tiểu Đao, Trần Tam Căn, ba người ngồi bên bàn trà.

Bản chương cương 'Lục Khố Tiên Tặc' mà trước đó Hoa Linh từng xem qua, Trần Mộc cũng lấy ra đặt trước mặt bọn họ. "Tự mình lĩnh ngộ trước." "Tiểu Đao hiện tại đã nhập môn rồi chứ?

Ngươi tới chỉ điểm Chá Cô huynh và Tam Căn, ta mở cho ngươi 'bếp nhỏ' cũng không ít rồi." Trần Mộc uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói. "Vâng, cảm tạ gia chủ tận tâm bồi dưỡng!" Trần Tiểu Đao mặt mũi nghiêm túc.

Trước đó Trần Mộc liền truyền thụ qua cho Trần Tiểu Đao rất nhiều yếu điểm liên quan đến 'Lục Khố Tiên Tặc', phương pháp tu luyện, nãi chí đủ loại chỗ tinh diệu.

Chỉ có điều, ở trên việc tu luyện môn thần thông bản lĩnh này, Trần Tiểu Đao hiển nhiên là không mạnh bằng Hoa Linh, Hoa Linh chỉ dùng một đêm thời gian liền tự hành lĩnh ngộ, tu luyện nhập môn thành công. "Còn cô, cô tu luyện thế nào rồi?" Trần Mộc đứng trước

bàn sách, nhìn thoáng qua Hoắc Cẩm Tích đang vùi đầu viết nhanh. "Sắp rồi.

Còn một hai ngày nữa, chắc cũng có thể nhập môn đi." Hoắc Cẩm Tích đang bận rộn tính toán sổ sách, nhất tâm lưỡng dụng nói: "Chỉ là gần đây việc vặt trong nhà chúng ta thực tại không ít, rời khỏi tôi lại không được..." "Ừm, cô tiếp tục." Trần Mộc nửa điểm cũng không có ý tứ giúp đỡ.

Chủ yếu cũng là bởi vì, năng lực phương diện này, Hoắc Cẩm Tích còn mạnh hơn hắn một chút. "Gia chủ." "Ngô gia gia chủ, Giải gia gia chủ, đăng môn bái phỏng tới." Trần Hổ ở cửa thư phòng, gõ gõ cửa.

Chương 91

"Hả?" "Vào cái thời điểm mấu chốt này mà đăng môn bái phỏng, không sợ gây sự chú ý?" Trần Mộc tâm tư khẽ động, chuyển sang nhìn về phía ba người Trần Tiểu Đao: "Các ngươi đi chỗ khác nghiên cứu 'Lục Khố Tiên Tặc' trước, có gì không hiểu lại đến hỏi ta." "Hổ thúc, dẫn bọn họ tới thư phòng." Ba người cũng không có công phu đi để ý tới việc vặt khác, toàn thân tâm đều đầu nhập vào trong tu luyện 'Lục Khố Tiên Tặc', quýnh quáng liền đổi chỗ, trốn đến nơi yên tĩnh.

Rất nhanh, Trần Hổ dẫn Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu vào thư phòng. "Yêu, đây không phải là Cẩu gia và Giải Cửu sao?" "Lại đây lại đây." Hoắc Cẩm Tích cũng dừng lại công việc trong tay, tận chức tận trách châm trà rót nước, làm tròn nghĩa vụ của một thư ký thân cận.

Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu vì sao đến, vì sao lại muốn tới vào cái thời gian xảo diệu này, Hoắc Cẩm Tích cũng có thể đoán được. "Hoắc tỷ, Trần đại đương gia." Ngô Lão Cẩu mang theo Giải Cửu, ôm quyền hành lễ, chào hỏi một tiếng. "Mời ngồi." Trần Mộc đưa tay ra, ra hiệu cho hai người Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu ngồi xuống. "Trước tiên giới thiệu cho Trần đại đương gia một chút.

Vị này là đương gia hiện nhiệm của Giải gia, Giải Cửu, cũng là chí hữu của tôi." Ngô Lão Cẩu cười a a giới thiệu nói.

Trần Mộc khẽ gật đầu, cũng không quá ngạc nhiên.

Quan hệ trong Thường Sa thành phức tạp, nhưng cũng có không ít người biết, ba nhà Ngô Lão Cẩu, Tề Thiết Chủy và Giải Cửu này, quan hệ ba người không tầm thường, ngày thường đi lại cũng gần, quan hệ thân mật. "Cửu Môn bài danh cuối cùng, Giải Cửu, công vu tâm kế, sở trường bố cục.

Cũng là một nhân tài hiếm có." Trần Mộc trong lòng hiểu rõ.

Nếu có thể thu nhân tài như vậy về dùng, ngày sau mở rộng địa bàn Trần gia, mở rộng mạch lạc quan hệ cũng là trợ lực không nhỏ.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là, thu phục hắn! "Ngay lúc này tới chỗ ta, chẳng lẽ, Ngô gia chủ đã quyết định rồi?" "Vậy còn Giải gia chủ thì sao?" Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, một câu đi thẳng vào chủ đề.

Thấy tình hình như vậy, Ngô Lão Cẩu cười cười, gật đầu nói: "Đúng như lời Trần đại đương gia nói, tôi đích xác là tới đầu hàng, không biết điều kiện ngài hứa hẹn trước đó..." "Có hiệu lực." Trần Mộc không chút do dự.

Thấy Trần Mộc không có thừa cơ tăng giá, Ngô Lão Cẩu cũng thở phào nhẹ nhõm. "Hiện nay thế cục trong Thường Sa thành không rõ ràng, tôi cũng có thể cảm nhận được sóng ngầm cuộn trào, Ngô gia chúng tôi tuy rằng cũng tích lũy rất nhiều, nhưng chung quy không am hiểu đánh đánh giết giết." "Suy đi nghĩ lại." Ngô Lão Cẩu a a cười một tiếng, trầm giọng nói: "Chi bằng đầu nhập dưới trướng Trần đại đương gia ngài, cũng đỡ phải lo lắng về sau." Bên cạnh, Hoắc Cẩm Tích nghe được hai câu này, liền đã hiểu ra.

Tức thì, trong lòng cũng khó tránh khỏi nổi lên kinh đào.

Mới bao lâu thời gian?

Trần gia hiện tại, vậy mà đã có nội hàm như thế?

Lại có thể làm cho con chó già Ngô gia chỗ nào cũng chừa đường lui này, cũng cam nguyện tới cửa cầu thu lưu? "Ngươi đoán không sai." "Điều này cũng chứng minh ánh mắt ngươi xác thực có chỗ độc đáo, nhìn đủ xa, hiểu được làm sao giữ mình, không đến mức thua cả bàn cờ." Trần Mộc uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Bất quá hiện

tại muốn đối phó Trần gia chúng ta, không chỉ có một nhà Phù Tang thương hội." "Còn có hai nhà thương hội ngoại quốc, mấy chi thế lực tán đạo." "Vài ngày sau, không, hình như là hôm nay?" Lời nói xoay chuyển, Hoắc Cẩm Tích bên cạnh lập tức hiểu ý tứ của Trần Mộc, khẽ nói: "Trương gia đại khái sẽ vào chập tối hôm nay đi tới Thường Sa thành, tiếp quản thành vệ quân." "Ai?

Trương gia?" Ngô Lão Cẩu hơi ngẩn ra.

Giải Cửu đẩy kính, mở miệng hỏi: "Trương gia này, người cầm đầu tên là Trương Khởi Sơn?" "Đúng." "Ngươi biết điều lệnh này?" Trần Mộc hơi có chút tò mò.

Giải Cửu gật đầu, cười nói: "Tôi có người bạn học nhậm chức trong quân đội, cho nên tin tức về Thường Sa thành, tôi tương đối linh thông." Nói chuyện kín kẽ không một lỗ hổng, lại bất động thanh sắc lộ ra một chút bài trong tay mình.

Đây chính là Giải Cửu.

Toàn trình không nói một lời, nhưng vừa mở miệng liền có thể đánh trúng trọng điểm. "Trương Khởi Sơn tới Thường Sa thành, tiếp nhậm chức quan bố phòng Thường Sa, cũng tiếp quản thành vệ quân, kiêm luôn trách nhiệm thủ vệ Thường Sa." "Bọn họ tới, cũng có thể sẽ như nước với lửa với Trần gia ta, cũng có thể sẽ không." Trần Mộc nhàn nhạt nói.

Ngô Lão Cẩu hơi nhíu mày, thấp giọng nói: "Đã Trần đại đương gia biết chuyện này, nghĩ đến cũng có sách lược ứng đối tương ứng?" "Ha ha." Trần Mộc cười cười, không tiếp lời.

Giải Cửu lập tức liền hiểu được thâm ý trong nụ cười này của Trần Mộc.

Tin tức linh thông cố nhiên rất không tệ, đây là một lá bài tốt,

nhưng mà, có lá bài tốt này cũng không quan trọng, quan trọng là, có năng lực ứng đối hết thảy trạng thái đột phát hay không!

Nói tóm lại, ta biết trong tay ngươi có bài tốt, chỉ là... nắm đấm của ngươi có đủ cứng hay không? "Ý tứ của Trần đại đương gia, tôi đã hiểu rõ." Giải Cửu mỉm cười, mở miệng nói: "Giải gia chúng tôi nguyện ý cùng Ngô gia, sáp nhập vào Trần gia, trở thành gia tộc cấp dưới!" Cục diện thay đổi và đảo chiều trong lặng lẽ, tốc độ giao phong trong bóng tối quá nhanh.

Ngô Lão Cẩu và Hoắc Cẩm Tích hai người, thậm chí là kẻ hậu tri hậu giác như Mạn Mạn Táp Mạc, sau khi mọi chuyện qua đi mới hiểu được Trần Mộc đã dễ dàng thắng Giải Cửu một ván!

Nhất thời kinh hãi. "Toán tính của Giải Cửu đều thất thủ rồi sao?" "Trong cả cái Thường Sa thành này, phải nói là ngoại trừ Tề Thiết Chủy ra, e rằng chưa có ai có thể thoát được sự tính toán của Giải Cửu!" "Chiêu này của Trần đại đương gia, chẳng lẽ là... rút củi dưới đáy nồi?" Ngô Lão Cẩu trong lòng thầm nghi hoặc.

Nhưng rồi hắn liền hiểu ra, không phải là mưu tính của Giải Cửu không được, năng lực không đủ, mà là bởi vì... những quân bài Giải Cửu đang nắm trong tay, đối với Trần Mộc mà nói ý nghĩa không lớn.

Đương nhiên cũng có thể nói là, thực lực Giải gia quá yếu! "Đáng tiếc." Hoắc Cẩm Tích cũng thầm than trong lòng, khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều hơn một chút: "Nếu Giải Cửu có thể làm việc dưới trướng Trần gia, với năng lực bố cục và tính toán bực này của hắn, cộng thêm thực lực khủng bố của Trần gia... chậc!" Không hiểu sao, Hoắc Cẩm Tích đột nhiên cảm thấy có chút may mắn.

May mắn vì bản thân không cắn chết không buông, khăng khăng đòi cá chết lưới rách với Trần gia.

Nếu thật sự đến lúc đó, e là Hoắc gia trên dưới chết sạch sành

sanh, thì Trần gia bên này cũng sẽ chẳng chịu nửa điểm ảnh hưởng, ngay cả chút máu cũng không lấy được!

Bên bàn trà, Trần Mộc nhàn nhạt liếc nhìn Giải Cửu.

Sắc mặt Giải Cửu không đổi, vẫn là vẻ nho nhã lễ độ, không kiêu ngạo không tự ti như trước. "Nếu Giải gia chủ đã đưa ra quyết định." "Vậy thì..." Trần Mộc vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, Ngô gia, Giải gia sáp nhập vào Trần gia.

Tất cả sản nghiệp gia tộc, bàn khẩu, nhất luật tiến vào phạm vi chưởng khống của Trần gia." "Nộp lên hồng lợi hàng tháng, mỗi tháng năm thành." "Hai vị gia chủ, ý các ngươi thế nào?" Hỏng rồi!

Thất sách rồi!

Trong lòng Ngô Lão Cẩu lộp bộp một tiếng.

Trước đó hắn chỉ một lòng một dạ suy tính thực lực Trần gia, suy tính xem Trần gia có thể gánh được áp lực do mấy thế lực khác mang lại hay không, mà quên mất thương thảo chi tiết điều kiện sáp nhập với Trần Mộc.

Mà không biết vì sao, Giải Cửu dường như cũng không định nhắc tới tiết mục này, điểm này cũng làm cho Ngô Lão Cẩu cực kỳ nghi hoặc. "Mỗi tháng năm thành hồng lợi, Giải gia chúng ta có thể chấp nhận." "Đương nhiên, Trần đại đương gia phải bảo đảm Giải gia chúng ta sẽ không bị xóa sổ trong trận cuồng phong loạn thế này." Giải Cửu đẩy gọng kính, khẽ nói. "Đây là nghĩa vụ của ta." Trần Mộc cười nhạt một tiếng.

Chương 92

Thu phí bảo hộ của Ngô gia, Giải gia, thân là thượng vị gia tộc của bọn họ, giữ được cơ ngơi và nền móng hiện tại cho bọn họ tự nhiên là nghĩa vụ phải làm.

Thấy Giải Cửu gật đầu, Ngô Lão Cẩu ở bên cạnh cũng không tiện nói thêm gì nữa, cười ha hả nói: "Giải Cửu đã nói vậy rồi, ta tự nhiên cũng không có vấn đề!" Hai người lần lượt tỏ thái độ.

Hoắc Cẩm Tích thì lấy từ bàn sách tới một tập tài liệu, cùng một tấm bản đồ Thường Sa thành và phạm vi thế lực xung quanh.

Nhìn kỹ vài lần, Giải Cửu hơi trầm tư, thấp giọng nói: "Kế hoạch tiếp theo của Trần đại đương gia, chính là ăn sạch toàn bộ địa bàn Thường Sa thành và vùng phụ cận?" "Đúng, ta muốn nghe ý kiến của ngươi." "Hoặc là nói..." Trần Mộc gõ gõ mặt bàn, trầm giọng: "Nếu ta đưa cho ngươi một thanh đao đủ sắc bén, ngươi sẽ giúp ta đạt thành mục tiêu như thế nào?" Bầu không khí trong thư phòng bỗng nhiên ngưng trọng, sự trầm mặc lan tràn.

Ngô Lão Cẩu chậm rãi uống trà, bộ dáng việc không liên quan đến mình thì treo lên thật cao.

Điều này đương nhiên cũng là bởi vì, Ngô Lão Cẩu hắn tuy rằng am hiểu chừa lại đường lui, hậu thủ cho mình, ra tay cũng tàn nhẫn, nhưng nói về bản chất, Ngô Lão Cẩu không phải là người nhiệt tình với chuyện chém chém giết giết.

Điểm này Hoắc Cẩm Tích rất rõ, cho nên cô ta cũng muốn xem năng lực của Giải Cửu. "Ý của Trần đại đương gia là?" Giải Cửu khẽ nhíu mày.

Trần Mộc phất tay, thản nhiên nói: "Không vòng vo với ngươi,

nếu năng lực của ngươi đủ, ta sẽ để ngươi trở thành người bố cục sau màn, thậm chí có thể điều động chiến lực của Trần gia." "Trần đại đương gia đề cao ta rồi." "Ta cũng không dám xa cầu địa vị cao như vậy." Giải Cửu đột nhiên cười, xua tay nói: "Nhưng nếu Trần đại đương gia muốn nuốt trọn khối địa bàn Thường Sa thành này, vấn đề đứng mũi chịu sào chính là Tứ đại gia tộc." "Trừ Tứ đại gia tộc ra, các thế lực khác không đáng nhắc tới." "Bất quá, nếu đợi đến khi thế lực của chi tộc Trương gia kia tiến vào, tiếp quản thành vệ quân, lại ngồi vững vị trí, khó tránh khỏi sẽ tăng thêm một số biến số ngoài ý muốn." Thao thao bất tuyệt, trật tự rõ ràng.

Chẳng qua hiện nay, trong Tứ đại gia tộc thì Ngô gia, Hoắc gia đều đã sáp nhập vào Trần gia.

Còn lại Hồng gia, Lý gia, hai nhà này xác thực cũng là hai tôn quái vật khổng lồ, không dễ ăn như vậy, khó tránh khỏi phải tốn thêm chút sức lực. "Lý gia có hợp tác với thương hội Phù Tang." "Nếu thương hội Phù Tang liên hợp các thế lực khác gây sức ép với Trần gia, Lý gia hẳn là sẽ phân ra một bộ phận sức mạnh tới hiệp trợ." Ngô Lão Cẩu như vô tình hay cố ý, cười tủm tỉm tặng một cái tình báo.

Ánh mắt Trần Mộc hơi lạnh đi, rồi khôi phục bình thường. "Chắc hẳn trong lòng Trần đại đương gia đã có một khung kế hoạch đại khái, hơi khó một chút chính là bố cục chi tiết và thôn tính." "Hồng gia gần như không có điểm yếu, không dễ ra tay." "Lý gia càng là một khúc xương khó gặm, Bán Tiệt Lý sinh tính đa nghi, chưa bao giờ dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai." Ngón tay Giải Cửu vạch một đường trên bản đồ.

Ý tứ minh xác: Ổn cố địa bàn hiện có, từ từ mưu tính. "Không hổ là Giải gia chủ, đích xác có vài phần bản lĩnh thật sự." "Vậy thì, việc thực thi kế hoạch chi tiết của Trần gia, liền giao cho Giải gia chủ ngươi phụ trách." Trong giọng nói của Trần Mộc lộ ra một tia hờ

những không cho phép nghi ngờ, tiếp tục nói: "Ngô gia chủ, ta sẽ sắp xếp Kỳ Môn Đội của Trần gia cùng các ngươi tiến hành các công việc liên quan đến đổ đấu." "Hai vị gia chủ, ý hạ như thế nào?" Sắc mặt Giải Cửu không đổi, trầm giọng nói: "Đa tạ Trần đại đương gia đề bạt." Ngô Lão Cẩu cười ha hả gật đầu, phụ họa: "Đa tạ Trần đại đương gia!" Hai người đứng dậy cáo biệt, không ở lại lâu.

Chuyện đại sự thay đổi phương hướng của gia tộc như thế này, một khi dính dáng vào thì sản nghiệp, bàn khẩu dưới trướng Ngô gia, Giải gia cũng phải tiến hành biến động tương ứng.

Trần Hổ đi theo tiễn Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu rời đi.

Từ đầu đến cuối, Trần Mộc tuy đáp ứng sẽ không nuốt trọn sản nghiệp và bàn khẩu của hai nhà bọn họ, cũng sẽ để mặc bọn họ tự mình kinh doanh, xử lý sự tình, nhưng bắt buộc phải chịu sự chưởng khống của thành viên Trần gia.

Đã Ngô gia, Giải gia sáp nhập vào Trần gia, sự chưởng khống cần thiết là không thể thiếu! "Ừm, nhân thủ đội quản lý hiện tại của Trần gia chắc vẫn còn lo liệu được." "Đợi thẩm thấu một thời gian, hoàn toàn chưởng khống rồi tính tiếp." Trần Mộc day day mi tâm.

Tiểu Bạch bên cạnh trườn lên vai hắn, ngoan ngoãn dùng đầu rắn không ngừng cọ cọ vào thái dương Trần Mộc, ý đồ giúp hắn thư giãn thả lỏng. "Tình hình chiêu thu nhân viên gia tộc thế nào?" Nghe thấy Trần Mộc mở miệng, Hoắc Cẩm Tích lập tức đáp: "Thẩm tra cụ thể còn phải qua bên Hổ thúc, người tới báo danh ngược lại vẫn luôn không thấy ít, chủ yếu là điều kiện yêu cầu của nhà ta quá mức hà khắc..." "Nhà ta?" "Ha ha." Trần Mộc cười một tiếng, cũng không để ý.

Việc đã đến nước này, Trần gia cũng coi như bước ra bước đầu tiên này.

Dưới trướng ba nhà này ngoài mặt ngoan ngoãn, hòa thuận nghe lời, bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả? "Chủ nhân." Hoắc Cẩm Tích hơi do dự, bán quỳ xuống xoa bóp bắp chân cho Trần Mộc: "Ngô Lão Cẩu sáp nhập Trần gia, tôi không bất ngờ, nhưng thiên thiên lại là Giải Cửu này." "Giải Cửu người tặng ngoại hiệu Tiểu Gia Cát, năng lực tính toán cực mạnh, lại giỏi bố cục." "Ngài không sợ hắn..." Nhìn lớp trang điểm tinh tế của Hoắc Cẩm Tích, Trần Mộc vươn ngón tay, nâng chiếc cằm tuyết trắng của cô lên, thản nhiên nói: "Có một số người chú định thích hợp làm quân sư, cũng có một số người chỉ thích hợp xung phong hãm trận." "Tỷ như cô, cô thích hợp nhất chính là xử lý những việc vặt vãnh trên dưới Trần gia, đây là năng lực của cô." "Vậy thì, năng lực của Giải Cửu đâu?" Hai câu nói nhẹ bẫng cũng làm cho Hoắc Cẩm Tích thất thần vài giây.

Một khắc sau, năm ngón tay Trần Mộc bóp lấy cằm Hoắc Cẩm Tích, đạm mạc nói: "Thiên phú tu luyện của cô quá kém, chi bằng, ta hiện tại sẽ khai tiểu táo cho cô." ...

Suốt cả buổi chiều, Hoắc Cẩm Tích đều nằm liệt trong thư phòng không dậy nổi để làm việc, toàn thân đau nhức kịch liệt, giống như bị xe lu cán qua ba lần. 'Lục Khố Tiên Tặc' tu luyện quá khó, mà cái 'tiểu táo' Trần Mộc mở cho, cũng làm Hoắc Cẩm Tích ăn no căng.

Đến việc tiếp quản sản nghiệp và bàn khẩu của hai gia tộc Ngô gia, Giải gia, tiến triển cực nhanh, cũng thuận lợi ngoài ý muốn.

Chỉ một buổi chiều đã xử lý gần xong.

Một mặt là do Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu đã chào hỏi trên dưới, cũng báo trước cho thân tín bên cạnh mình.

Mặt khác, là bởi vì người tiếp quản những sản nghiệp này đến từ Trần gia!

Hiện nay, nếu nói chủ đề nóng hổi nhất cả Thường Sa thành, thì

nhất định là ba câu không rời nổi một cái Trần gia, cũng không rời nổi một cái thương hội Phù Tang.

Thương hội Phù Tang trước nay luôn hoành hành bá đạo, đã lâu như vậy vẫn luôn không dám nhảy ra, điều này càng làm cho bách tính Thường Sa thành nhận định rằng: Trần gia rất mạnh!

Mạnh không chỉ là bối cảnh còn có nội tại, mạnh đến mức ngay cả thương hội Phù Tang cũng không dám xúc phạm rủi ro.

Tại một bàn khẩu của Giải gia.

Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu hai người đứng ở cửa, sau khi việc tiếp quản kết thúc, hai người nhìn theo Trần Hổ lên xe rời đi, hành sắc vội vàng. "Giải Cửu." "Kế hoạch bố cục này của Trần đại đương gia, ngươi thật sự nhìn không ra chút hậu thủ nào sao?" Ngô Lão Cẩu thực sự vẫn không nhịn được, mở miệng hỏi.

Giải Cửu thở dài, lắc đầu: "Nhìn không ra, nhưng ta có thể đoán được một chút, chỉ là không xác định đoán có chuẩn xác hay không." "Nói nghe xem?" Ngô Lão Cẩu tò mò không thôi. "Ừm..." "Ta hỏi Cẩu ca trước, ngươi cho rằng hai nhà chúng ta sáp nhập vào Trần gia, rốt cuộc là ai thu hoạch được nhiều chỗ tốt hơn?" Thấy vẻ mặt Giải Cửu nghiêm túc, Ngô Lão Cẩu cũng tỉ mỉ suy nghĩ một hồi, sau đó mới mở miệng: "Hẳn là...

Trần gia đi?

Dù sao cũng là sản nghiệp bàn khẩu của hai nhà chúng ta, hồng lợi mỗi tháng chính là một khoản tài chính không nhỏ." "Ngoài ra chính là..." "Trần đại đương gia sắp xếp thành viên Trần gia tiếp quản chưởng khống, ngoài mặt dường như không nhúng tay vào sự vụ cụ thể, thực tế lại nắm quyền chủ đạo." "Cứ như vậy, thời gian càng lâu, sản nghiệp của hai nhà chúng ta sẽ dần dần bị đóng mác Trần gia, cho đến khi thoát ly sự kiểm soát của chúng ta." Ngoài mặt Ngô Lão Cẩu

làm người hòa thuận, là một lão người tốt.

Nhưng ai mà lầm tưởng hắn không biết chơi tâm cơ, thì thật sự sẽ bị hố đến chết không có chỗ chôn.

Những sắp xếp này của Trần Mộc không phải khúc chiết quanh co, mà là đường đường chính chính, trực tiếp ngả bài, đặt ngay trong điều kiện!

Muốn sáp nhập Trần gia, thì bắt buộc phải chấp nhận những điều kiện này.

Đây là một nước cờ quang minh chính đại, thiên thiên Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu, ai cũng không có cách nào cự tuyệt. "Ngươi phân tích không sai, Cẩu ca." "Có lẽ mười mấy năm, hoặc vài năm sau, sản nghiệp bàn khẩu của hai nhà chúng ta đều sẽ biến thành sở hữu của Trần gia, nhưng trước đó, chúng ta đã nhận được sự bảo đảm lớn nhất." Giải Cửu ngừng một chút, thấp giọng nói: "Nhìn từ ngắn hạn, chúng ta thu hoạch được nhiều chỗ tốt hơn." Ngô Lão Cẩu hơi ngẩn ra, trầm tư không nói. "Còn có chính là... ta nhìn không thấu thực lực Trần gia." "Ta chỉ biết Thân vệ đội của Trần gia rất mạnh, nhưng cụ thể mạnh đến tầng thứ nào, ta đoán không ra.

Nước cờ này mới là hậu thủ mạnh nhất của Trần gia!" Giải Cửu lại thở dài, mày nhíu chặt.

Tin tức tình báo thiếu hụt nghiêm trọng.

Nguồn tin duy nhất để mọi người biết Thân vệ đội Trần gia rất mạnh cũng chỉ là một thương đội của thương hội Phù Tang bị tiêu diệt khi muốn tiến vào Thường Sa thành.

Trừ cái đó ra... không còn gì cả!

Không có bất kỳ tình báo hữu hiệu nào để tham khảo!

Chương 93

Cho dù Giải Cửu giỏi bố cục, giỏi tính toán, hắn cũng phải có đủ tin tức trong tay mới phán đoán ra được biện pháp ứng đối cho từng đường đi nước bước. "Hồng gia, Lý gia." "Mấy thương hội ở Thường Sa thành, các thế lực khác." "Lại còn quan bố phòng sắp được điều nhiệm tới, Trương gia." Giải Cửu lau kính mắt, khẽ nói: "Mỗi một thế lực xách ra đều là đối thủ khó chơi, chỉ là, Trần đại đương gia dường như đều không coi bọn họ ra gì." "Điều này có ý nghĩa gì?" "Ý nghĩa gì?" Ngô Lão Cẩu vẫn chưa phản ứng kịp. "Có ý nghĩa là...

Trần đại đương gia có tự tin, chỉ cần những thế lực này dám động thủ, ngài ấy có thể xóa sổ toàn bộ bọn họ." Giọng Giải Cửu cực kỳ bình tĩnh, lại làm cho Ngô Lão Cẩu lạnh toát cả người, nảy sinh vài phần cảm giác may mắn.

May mắn vì bản thân mắt nhìn tốt, cũng may mắn vì bản thân chọn đúng thời cơ!

Cùng lúc đó, tại Trần gia.

Bình tĩnh nghe xong báo cáo của Trần Hổ, Trần Mộc cũng không quá kinh ngạc.

Tiếp quản sản nghiệp, bàn khẩu của hai gia tộc Ngô gia, Giải gia vốn là chuyện nước chảy thành sông, sắp xếp đủ nhân thủ thâm nhập vào chưởng khống là được.

Chính vì thế, cả buổi chiều Trần Mộc đều không ra khỏi cửa, ngược lại rúc trong thư phòng tiềm tâm tu luyện, hảo hảo mài giũa bản thân, cũng trầm lắng lại tu vi cảnh giới của mình.

Đột phá tầng vách cheo leo của Trúc Cơ Cảnh hậu kỳ này, đối với

cảm giác của Trần Mộc mà nói, dường như là chuyện có thể xảy ra bất cứ lúc nào, thiếu hụt có lẽ chỉ là một cơ duyên xảo hợp. "Giải Cửu là một quân sư tốt, là một đầu bếp giỏi cầm dao, chỉ tiếc hắn hiện tại là khẩu phục tâm không phục, không thể hoàn toàn trung thành." "Ngô Lão Cẩu... a a, cũng không phải ngọn đèn cạn dầu." Trần Mộc uống ngụm trà nhuận họng, lật xem tài liệu thống kê trước mặt.

Hiện nay, sản nghiệp và bàn khẩu dưới tay ba nhà Hoắc, Ngô, Giải đều đã bị Trần gia chưởng khống.

Thu nhập mang lại tự nhiên là đầu to.

Nhưng quan trọng hơn, chính là mở rộng lực ảnh hưởng của Trần gia! "Tin tức mới tới." Trần Hổ ra ngoài rồi lại quay lại, khẽ nói: "Gia chủ, Trương gia đã vào Thường Sa thành, hiện tại đang giao tiếp tại tổng bộ thành phòng." "Bao nhiêu người?" Trần Mộc hơi nhướng mày. "Khoảng bốn năm trăm người." Trần Hổ mặt không đổi sắc, tiếp tục nói: "Bất quá thoạt nhìn đám nhân thủ này không giống quân chính quy, mà giống tư binh của Trương gia hơn." "Tốt." "Bảo Tiểu Đao, Tam Căn, Hồng cô nương, Chá Cô Tiếu bọn họ tới gặp ta." Trần Mộc ngồi thẳng dậy, trầm giọng hạ lệnh.

Rất nhanh, mọi người lần lượt đi vào thư phòng Trần Mộc, đứng nghiêm. "Gia chủ, xin phân phó!" Bốn người đồng thanh mở miệng, sắc mặt ngưng trọng.

Trần Mộc gật đầu, bình tĩnh nói: "Hiện tại là chập tối, vừa khéo cũng là thời gian Trương gia tiếp quản tổng bộ thành phòng." "Nhân viên giao tiếp, thành phòng trống rỗng, dễ dàng nhất để trà trộn vào mấy thứ đầu trâu mặt ngựa." Lời nói ám chỉ, cả bốn người đều sa sầm mặt, sát tâm nổi lên.

Thừa dịp thời gian này trà trộn vào Thường Sa thành?

Kẻ muốn gây sự, chẳng qua cũng chỉ có mấy nhà đó, một bàn tay

cũng đếm được! "Đương nhiên, ta hiện tại cũng chỉ là suy đoán." "Thương hội Phù Tang bên kia im lặng đã lâu như vậy, cũng nên có chút động tác rồi.

Lý gia cũng sẽ không bỏ qua cơ hội thừa nước đục thả câu như thế này." Lược trầm tư, Trần Mộc trầm giọng hạ lệnh: "Chá Cô Tiếu, Trần Tiểu Đao, các ngươi phụ trách phòng không xung quanh nhà cổ Trần gia, cũng như phản kích giao hỏa ngay lập tức." "Trần Tam Căn, ngươi thân suất Mười Ba Huyết Thi, tùy thời chờ lệnh." "Hồng cô nương, Giới Đao Đội năm mươi người toàn thể chờ lệnh, sau khi nhập dạ thì hành động, danh sách ám sát cụ thể và tài liệu ta sẽ chuẩn bị sẵn cho cô." Một loạt mệnh lệnh hạ đạt.

Trần Tiểu Đao hơi do dự, thỉnh thị: "Vậy Gia chủ, còn Hồng gia và Lý gia?" "Hồng gia tạm thời giám sát." "Lý gia nếu thật sự hợp tác với thương hội Phù Tang, vậy thì, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu." Trần Mộc cười lạnh một tiếng, bổ sung: "Đồng thời, cái đầu của Bán Tiệt Lý cũng phải mang về cho ta!" Trời dần tối, Thường Sa thành, Tổng bộ thành phòng.

Việc giao tiếp xử lý rất nhanh.

Thành vệ quân tuy không cam tâm tình nguyện, không nỡ bỏ mảnh đất béo bở đầy mỡ là Thường Sa thành này, nhưng tờ quân lệnh kia lại nặng tựa Thái Sơn! "Trưởng quan, công tác bàn giao chi tiết đã hoàn thành." "Chỉ là bố trí thành phòng của chín cửa thành Thường Sa, cần phải quy hoạch lại, trong khoảng thời gian này có khả năng sẽ xuất hiện sơ hở." Trương phó quan đứng trước mặt Trương Khởi Sơn, thấp giọng báo cáo.

Trương Khởi Sơn ngồi trước bàn.

Bày trên bàn, chính là bản đồ, lộ tuyến của chín cửa thành Thường Sa. "Chuyện bảo cậu tra trước đó, thế nào rồi?" Nghe Trương Khởi

Sơn hỏi việc này, Trương phó quan bên cạnh hạ thấp giọng, mở miệng nói: "Cục thế có chút không rõ ràng.

Hiện nay trong Tứ đại gia tộc Thường Sa thành, có hai nhà đều đã sáp nhập vào Trần gia, phân biệt là Hoắc gia, Ngô gia." "Còn có Hồng gia, Lý gia không có bất kỳ biểu thị gì." "Các thế lực nhỏ khác, hẳn là liên thủ với thương hội Phù Tang, thương hội Cổ Đức, thương hội Lan Hà, âm thầm chuẩn bị lật đổ Trần gia, đánh tan bọn họ trong một lần." Ngữ tốc cực nhanh nói xong tình huống đã điều tra được.

Trương Khởi Sơn nhíu chặt mày, có chút không vui.

Nhưng cũng... không có biện pháp nào quá tốt. "Không ngờ, bị Trần gia này nhanh chân đến trước." "Đáng tiếc cho mảnh đất phong thủy bảo địa Thường Sa thành này." Trương Khởi Sơn chậm rãi đứng dậy, siết chặt áo khoác quân đội trên người, lạnh lùng nói: "Vậy thì, việc bố trí thành phòng chín cửa thành tạm hoãn, dời đến sáng mai." "Bảy giờ sáng mai, nếu còn binh sĩ Phù Tang lảng vảng trong thành, giết sạch!" Trương phó quan bên cạnh lập nghiêm hành lễ, trầm giọng nói: "Tôi đi sắp xếp ngay!" Đợi Trương phó quan rời đi, Trương Khởi Sơn lại nhìn bản đồ trên bàn một cái, sắc mặt lại trầm xuống. "Trách thì trách ngươi đến sớm mà không ăn được nơi này.

Đã như thế, vậy cũng đừng trách ta dùng chút thủ đoạn khác." *** Rất nhanh, màn đêm buông xuống.

Bách tính Thường Sa thành không có tâm tư đi suy nghĩ những chuyện không liên quan đến mình.

Ngược lại có vài thế lực, ánh mắt trong đêm đen càng trở nên linh hoạt! "Không ngờ lần này Tổng bộ coi trọng tình hình Thường Sa thành như thế, sau khi việc này kết thúc, ta sẽ đích thân tới cửa bái tạ!" Tên trùm thương hội Phù Tang cung kính quỳ lạy dập đầu.

Trước mặt hắn, thình lình có mười người Phù Tang ăn mặc kiểu

Âm Dương Sư!

Nếu nói với đám người Thiên Bản Long Nhất Lang trước kia, tên trùm thương hội chỉ là tôn kính.

Thì đối với đám Âm Dương Sư Phù Tang hiện tại, tên trùm thương hội chính là tôn sùng như thần minh, bảo hắn gọi vài tiếng cha ruột cũng cảm thấy vinh hạnh gấp bội. "Lần này sự tình đặc thù." "Đặc biệt là tình báo ngươi cung cấp." Một Âm Dương Sư cầm đầu có dung mạo âm nhu, lạnh lùng nói: "Nếu Trần gia thật sự đang lợi dụng thi thể đồng bào chúng ta... vậy thì, chết không đáng tiếc!" "Cảm kích khôn cùng!" Tên trùm thương hội bái tạ lần nữa.

Trong hậu viện thương hội, viện lạc vốn trống trải lúc này đã đứng đầy người.

Mười Âm Dương Sư Phù Tang cầm đầu, thứ cấp là hai mươi Ninja Phù Tang trang bị đầy đủ.

Ngoài ra còn có hai trăm binh sĩ Phù Tang, toàn bộ đều được phối bị súng tiểu liên, súng lục kiểu mới, còn có lựu đạn, thuốc nổ... "Lần này sự quan trọng đại, liên quan đến kế hoạch vĩ đại của Phù Tang chúng ta!" "Vì duyên cớ Trần gia, rất nhiều sự tình Tổng bộ Phù Tang giao cho chúng ta đều đã bị gác lại, chúng ta bắt buộc phải nhanh chóng san trừ cái uy hiếp này!" Tên trùm thương hội nghĩa chính nghiêm từ, nước miếng tung bay. "Thương hội Cổ Đức viện trợ cho chúng ta vũ khí quân hỏa mới nhất, thương hội Lan Hà bên kia thì điều động một trăm binh sĩ, cùng chúng ta đồng bộ phát động tiến công." "Khẩn thỉnh các vị, nhất định phải san trừ Trần gia trong đêm nay, trời phù hộ Phù Tang!" Nói xong một tràng, tên trùm thương hội nhìn thời gian, trên mặt lộ ra nụ cười sảng khoái: "Thời gian đã đến, tiến công!" Trong nháy mắt, mười Âm Dương Sư giống như một làn khói bị thổi tan, lặng lẽ biến mất.

Hai mươi Ninja tinh nhuệ kia cũng nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Hai trăm binh sĩ Phù Tang, binh chia hai đường, nhanh chóng lao về phía nhà cổ Trần gia!

Màn đêm nồng đậm có thể che giấu rất nhiều dấu vết.

Ví dụ như... bóng người.

Chương 94

Tên trùm thương hội rảo bước vào phòng, sảng khoái thở phào nhẹ nhõm: "Một đội ngũ mạnh mẽ như vậy, hỏa lực hạng nhẹ hạng nặng đều có đủ, lại có Âm Dương Sư, Ninja trợ trận..." "Hahahahaha, Trần gia?

Trần gia!" Trong tiếng cười lộ ra vài phần điên cuồng, lại có chút vui sướng như đại thù được báo. "Địa bàn Trần gia hiện tại chính là một miếng thịt béo bở khổng lồ, vừa khéo nhân cơ hội này..." "Hay là ác hơn một chút, nuốt luôn ba đại gia tộc còn lại?" Tên trùm thương hội lẩm bẩm một mình, sau đó bưng chén rượu lên, mỹ mãn uống một ngụm.

Bên cạnh, tên thân tín vội vàng bưng bầu rượu sake, cung kính rót đầy, nhỏ giọng nói: "Lão đại bày mưu nghĩ kế, lần này nhất định có thể san bằng Trần gia!" "Nếu có thể ăn được địa bàn Thường Sa thành này, chậc chậc." "Tổng bộ bên kia khẳng định sẽ cho lão đại một phần khen thưởng cực tốt, đây chính là vinh dự to lớn có thể viết vào gia phả...

A!" Tên trùm thương hội không phát giác có gì khác thường, vừa uống rượu vừa mỹ mãn gật đầu: "Đây đích xác là một phần vinh diệu to lớn, chẳng qua, Tổng bộ thương hội bên Tứ Cửu thành e rằng cũng muốn ăn đi một phần công lao lớn." "Rót rượu đi!" Chén rượu cạn hồi lâu, tên thân tín bên người lại không có phản ứng.

Tên trùm thương hội lập tức nổi nóng, mạnh mẽ vỗ bàn quay đầu lại, nhất thời, hô hấp ngưng bặt!

Tên thân tín bên người đứng tại chỗ không nhúc nhích, hai mắt lồi ra, còn có một con dao găm xuyên qua sau gáy hắn. "Ai!" "Là ai!" Tên

trùm thương hội lập tức hoảng loạn, luống cuống tay chân bò dậy, trong tay có thêm một khẩu súng.

Súng trong tay tăng thêm vài phần cảm giác an toàn, nhưng lại... không tìm thấy mục tiêu!

Trong căn phòng trống rỗng, chỉ có tên thân tín kia thẳng đơ đứng đó, trong đôi mắt lồi ra vẫn còn tàn lưu sự khó hiểu nồng đậm.

Bỗng nhiên, tên trùm thương hội cảm giác cổ họng mình có chút ươn ướt, theo bản năng tưởng rằng vừa nãy uống rượu không chú ý, chưa lau sạch.

Tùy tay quệt một cái, đầy tay máu tươi, kịch đau trong nháy mắt đánh nát thần kinh của hắn!

Máu tươi đỏ sẫm như mở van xả lũ, điên cuồng phun ra từ cổ họng tên trùm thương hội!

Ngã văng xuống đất, huyết thủy phun vung vãi không kiêng nể gì.

Cho đến tận lúc hấp hối, tên trùm thương hội nhìn thấy một bóng người áo đen, hắn nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo, hờ hững, khóe mắt dường như có sương đen nhàn nhạt, không pha tạp bất kỳ sắc thái tình cảm nào, bình tĩnh đến mức... phi nhân!

Một khắc sau, tên trùm thương hội tắt thở, chết không nhắm mắt, trong ánh mắt tàn lưu sự nghi hoặc và kinh sợ không tan.

Màn đêm bao phủ, trong Thường Sa thành xuất hiện thêm năm mươi người mặc áo đen, phân biệt đối ứng với tên người trên danh sách, lần lượt xóa sổ.

Bên ngoài nhà cổ Trần gia, hai trăm binh sĩ Phù Tang tinh nhuệ vũ trang, lại thêm một trăm binh sĩ tinh nhuệ của thương hội Lan Hà, ba trăm người phân tán ra, bao vây đoàn đoàn mấy lối ra vào của nhà cổ Trần gia.

Hỏa lực xa gần, nặng nhẹ được sắp xếp trật tự, thiết lập nên một mạng lưới hỏa lực diện tích cực lớn. "Tại chỗ chờ lệnh, đợi tín hiệu!" Đội trưởng binh sĩ Phù Tang nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh xuống.

Tại ngoại vi nhà cổ Trần gia, mười Ninja tinh nhuệ lặng lẽ tản ra, biến mất, tiềm nhập, tùy thời chuẩn bị thực hiện hành động trảm thủ (chặt đầu) đối với Trần gia.

Mười Ninja tinh nhuệ khác thì một kèm một theo sát mười Âm Dương Sư Phù Tang, làm hộ vệ. "Khoảng cách này, không sai biệt lắm." Âm Dương Sư Phù Tang cầm đầu phất phất tay, chín người còn lại nhanh chóng đứng thành một vòng tròn, âm thầm đối ứng phương vị trận pháp, sau đó ném người giấy, hình nhân các loại vật phẩm trong tay ra ngoài.

Nhất thời, âm phong gào thét!

Gió âm nghẹn ngào uyển như quỷ khóc sói gào, luồn qua những con phố không người, chui vào những con hẻm nhỏ tối đen như mực!

Tiếng quỷ cười, dần nổi lên.

Trong tiếng cười âm lãnh, còn pha tạp vài tiếng thút thít bi thống dục tuyệt.

Tròn một trăm bóng người trắng toát, như bay lao thẳng về phía nhà cổ Trần gia, trong đó còn lẫn lộn mười mấy con quỷ ảnh áo đỏ! "Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta." "Xung quanh nhà cổ Trần gia ắt có một chỗ âm khí cực nặng!" Âm Dương Sư Phù Tang cầm đầu sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Nếu ta đoán không sai, Trần gia hẳn là đang dùng thi thể đồng bào chúng ta để luyện thi!" Bên cạnh có một người khẽ hỏi: "Chúng ta có cần mời vị kia ra không?" Trong tiếng gió rít gào, không khí có chút âm lãnh. "Tạm thời đợi một chút, thăm dò thủ đoạn của Trần gia trước đã." Âm Dương Sư cầm

đầu lắc đầu.

Không đến vạn bất đắc dĩ, gã cũng không muốn sử dụng đòn sát thủ cuối cùng của bọn họ.

Hai quân đối lũy, làm gì có ai vừa mới động thủ đã lật ra lá bài tẩy lớn nhất của mình?

Gió âm gào thét, thổi hết vào trong nhà cổ Trần gia.

Trần Mộc ở ngay tiền viện, ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế thái sư.

Hoắc Cẩm Tích và Nhậm Đình Đình hai người chia ra đứng hai bên, một người châm trà rót nước, một người bóp vai.

Hai con rắn Tiểu Bạch, Tiểu Thanh không thấy bóng dáng.

Gà Phượng Minh Nộ Tình thì bị Trần Mộc điều đi trấn thủ hậu viện. "Không phải tôi nói cô đâu nhé, Nhậm gia muội muội." "Trước mắt là thời điểm thế này, không phải trò đùa đâu." Hoắc Cẩm Tích nhẹ nhàng bóp vai cho Trần Mộc, cười nhìn sang Nhậm Đình Đình bên cạnh: "Ngộ nhỡ cô bị thương ở Trần gia chúng tôi, đến lúc đó cũng không dễ ăn nói nha!" Nhậm Đình Đình bĩu môi, bưng trà qua: "Mộc ca, uống trà không?" "Ừm." Trần Mộc bình tĩnh đón lấy.

Cảnh này nếu để người Nhậm gia nhìn thấy, không chừng tại chỗ sẽ phát điên mất!

Nhậm gia đại tiểu thư bình thường sống trong nhung lụa, mười ngón tay không dính nước xuân, lúc nào từng làm qua loại việc này? "Ây da, nói hai câu còn có chút tình cảm nhỏ nhen rồi sao?" "Thế này là không được đâu." Hoắc Cẩm Tích nhẹ nhàng xoa bóp dái tai Trần Mộc, thị uy liếc nhìn Nhậm Đình Đình một cái. "Không có tình cảm nhỏ nhen." Nhậm Đình Đình xoa xoa khuôn mặt nhỏ, nhỏ giọng nói: "Chính là trước đó... không, Mộc ca cứu tôi, đó chính là ân nhân cứu

mạng của tôi, tôi biết tri ân đồ báo!" Nhát dao này chém xuống, trúng ngay chỗ yếu hại.

Ngón tay Hoắc Cẩm Tích rõ ràng cứng lại một chút.

Trần gia trên dưới, chỉ có nhân viên nội bộ mới biết, cô Hoắc Cẩm Tích là vì vây giết Trần Mộc thất bại, hiện nay mới âm dương xui xẻo trở thành thư ký thân cận bên người Trần Mộc.

Có việc làm việc, không có việc cũng phải làm việc. "Cô em gái này tuổi không lớn, tâm cơ cũng khá nhiều đấy." "Được rồi." Hoắc Cẩm Tích cười cười, không nói thêm nữa.

Đi theo bên cạnh Trần Mộc cũng được một thời gian rồi, tâm tư Hoắc Cẩm Tích nhạy bén, tự nhiên biết lúc nào có thể nói hai câu, lúc nào nên ngậm miệng.

Bên cạnh, Nhậm Đình Đình do dự một chút, khẽ hỏi: "Mộc ca, sau này muội có thể làm việc ở Trần gia không?

Việc gì cũng được, muội không kén chọn đâu!" "Để sau hãy nói." Trần Mộc phất tay, đặt chén trà xuống.

Trong tiền viện, âm phong tứ khởi!

Tiếng gió nghẹn ngào rít gào ập đến, có thể nghe thấy rõ ràng trong gió âm hỗn tạp tiếng quỷ cười, lại có tiếng thút thít đứt quãng, rõ mồn một bên tai, khiến người ta tâm thần bất ninh! "Chủ nhân." Hoắc Cẩm Tích cố tỏ ra trấn định, không dám đi lại lung tung.

Nhậm Đình Đình cũng nhận ra tình huống không đúng, nhưng lại không dám dựa quá gần vào Trần Mộc, lo lắng ảnh hưởng hắn phát huy.

Chương 95

Trong chớp mắt, trong tiền viện xuất hiện thêm từng bóng người, giống như bị trận âm phong vừa rồi đưa vào trong sân vậy!

Áo trắng, bụng phanh ra, đầu tóc rũ rượi, trong đó còn lẫn lộn mười mấy bóng người đỏ chót, đặc biệt là mười mấy bóng hồng y này, hung sát khí tức tỏa ra trên người bọn chúng càng mang đến cho người ta một loại cảm giác âm lãnh thấu xương! "Chà, có chút đạo hạnh." "Ngay cả lệ quỷ áo đỏ cũng có thể đưa tới?

Quả nhiên là mời được cao nhân." Trần Mộc hài lòng gật đầu. "Lạc lạc lạc..." Một tràng cười khẽ, cực kỳ vũ mị uyển chuyển.

Đột nhiên, tiếng rít chói tai bùng nổ!

Hàng trăm con tiểu quỷ áo trắng phi thân lao tới, trong đó còn lẫn lộn bóng dáng của mười mấy con lệ quỷ áo đỏ kia, âm phong đập vào mặt!

Hoắc Cẩm Tích và Nhậm Đình Đình đứng phía sau nhất thời đều hoa dung thất sắc.

Nhậm Đình Đình đỡ hơn một chút, dù sao cũng sống ở trấn Nhậm Gia, cũng không ít lần qua lại với Cửu Thúc, đối với loại quỷ quái này cũng không tính là xa lạ.

Hoắc Cẩm Tích thì sắc mặt trắng bệch, chân cẳng có chút nhũn ra.

Cô ta đâu đã từng thấy qua trận trượng bực này?

Quần quỷ đột kích! "Dưỡng liệu tốt biết bao..." Trần Mộc phi thường hài lòng, lại lười đứng dậy nửa bước.

Tùy tay điểm nhẹ, hồ quang điện nổ vang!

Bạch quang dương lôi lách tách nổ vang, trong nháy mắt phóng ra từ đầu ngón tay Trần Mộc, nhanh chóng biến hóa thành một con Lôi Quang Bạch Long!

Ca sát!

Tiếng sấm nổ vang, Lôi Quang Bạch Long trong nháy mắt đã uốn lượn một vòng quanh sân.

Trong tiếng hồ quang điện lách tách, nghiễm nhiên đã bao vây toàn bộ tiền viện lại, giam chặt hàng trăm con quỷ quái áo trắng, áo đỏ kia vào bên trong!

Dương lôi nóng rực, chính khí hạo nhiên, là khắc tinh trí mạng nhất của loại quỷ quái này!

Lập tức, cả trăm bóng quỷ đồng loạt khựng lại.

Thế công vốn dĩ cực kỳ mãnh liệt hung ác im bặt, cứ như đang trong quá trình hít sâu thì bị người ta bịt chặt mũi miệng! "Đi thôi." "Đều là cá nhỏ ngươi có thể hấp thu." Trần Mộc ngồi yên không động.

Giữa hắc khí tràn ngập, tiếng va chạm của áo giáp xích sắt vang lên loảng xoảng!

Thân hình khôi ngô của Tướng Quân Thi Vương thình lình rơi vào trong sân.

Hung sát chi khí?

Trước mặt Tướng Quân Thi Vương, cho dù là quỷ quái tầng thứ như lệ quỷ áo đỏ, cũng phải quỳ xuống dập mấy cái đầu, gọi hai tiếng ông nội mới được!

Nhất thời, cả trăm bóng quỷ tiến thoái lưỡng nan, phảng phất như bị sét đánh cho ngu người, toàn bộ đều thẳng đơ đứng phiêu đãng tại

chỗ, không dám tiến lên, càng không dám lùi lại! "Ô!!" Trong miệng Tướng Quân Thi Vương phát ra một âm thanh trầm thấp, há miệng, hít khí!

Hắc khí cuồng vũ, giống như ngàn vạn con rắn đen điên cuồng múa may quanh thân Tướng Quân Thi Vương!

Một cỗ lực hút cực mạnh, tựa như xoáy nước biển sâu, trong nháy mắt đã có không dưới mười mấy bóng quỷ áo trắng bị hút vào trong miệng Tướng Quân Thi Vương!

Trong chớp mắt, lại là mười mấy bóng quỷ! "Tướng Quân Thi Vương này... ngay cả quỷ quái cũng có thể hấp thu sao?" Hoắc Cẩm Tích kinh kỳ phát hiện, bản thân thế mà lại không sợ hãi như vậy nữa.

Nhậm Đình Đình bên cạnh sắc mặt biến đổi liên tục, tuy đã đoán được Trần Mộc trong tay có thủ đoạn lợi hại nào đó để ứng đối.

Nhưng Nhậm Đình Đình nằm mơ cũng không nghĩ tới, chiêu thủ đoạn đối phó quỷ quái này, thế mà lại là Tướng Quân Thi Vương mạnh hơn bọn chúng, hung sát hơn bọn chúng không biết bao nhiêu lần!

Đâu có cái gì gọi là châm phong tương đối (đối đầu gay gắt)?

Phân minh dựa vào chính là... thực lực nghiền ép! "Quỷ quái là vật do âm khí hội tụ mà thành, chủ thể chính là âm khí, vừa khéo đám này toàn bộ đều là dưỡng phân mà Tướng Quân Thi Vương yêu thích." "Tại sao không thể hút?" Trần Mộc bình thản uống ngụm trà.

Chỉ trong công phu vài câu nói, trong tiền viện, hàng trăm con quỷ quái bị Lôi Quang Bạch Long vây khốn kia, trước mắt đã bị Tướng Quân Thi Vương hút đi hai phần ba!

Những con quỷ quái áo trắng kia căn bản không thể kháng cự lực hút của Tướng Quân Thi Vương.

Viên Âm Đan trong cơ thể hắn tu luyện không biết bao lâu, ngay cả người sống cũng có thể bị hút khô thành cái xác trong vài giây, huống chi là quỷ quái không có thực thể?

Dư quang khóe mắt liếc qua, Trần Mộc chú ý tới trên mặt đất tiền viện xuất hiện rất nhiều người giấy to cỡ bàn tay, đại đa số người giấy đều đã rách nát tan tành.

Trần Mộc nhất thời trong lòng giật mình, cười lạnh một tiếng: "Phong hồn nhập chỉ (phong ấn hồn vào giấy), mượn đó khu sử quỷ quái...

Đích xác là thủ bút của Âm Dương Sư Phù Tang, đáng tiếc khó mà lên được mặt bàn!" Trong tiền viện Trần gia, âm phong tứ tán đã ngừng gào thét.

Vốn dĩ nơi này quỷ ảnh trùng trùng, bách quỷ vỗ môn, nhưng hiện giờ...

Lực hút từ viên Âm Đan trong cơ thể Tướng Quân Thi Vương thực sự giống như cá voi hút nước, chưa đầy nửa phút đã hấp thu sạch sẽ toàn bộ bạch y quỷ quái!

Hiện tại còn có thể khổ sở kiên trì, cũng chỉ có mười mấy con hồng y lệ quỷ kia!

Chỉ bất quá, mười mấy con hồng y lệ quỷ này hiện cũng đã như cây độc khó chống, chúng vốn là quỷ vật dựa vào môi giới mới có thể hiện thân, căn bản không địch lại nổi loại cương thi hung sát bậc này như Tướng Quân Thi Vương! "Mau giải quyết đi." Trần Mộc hạ lệnh.

Hú lên một tiếng!

Thân hình Tướng Quân Thi Vương mãnh liệt lao về phía trước, lực hút cường đại càng khống chế chặt chẽ mười mấy con hồng y lệ quỷ xung quanh, khiến chúng không thể động đậy! "Ô ô...

ô ô..." "Tha mạng, tha cho chúng tôi đi..." "Cầu xin Thi Vương đại nhân, mở cho chúng tôi một đường sống!" Mấy tiếng kêu thê lương âm lãnh u u vang lên.

Trong đám hồng y lệ quỷ kia hiển nhiên có vài con bất phàm, nhưng chúng làm sao biết được, Tướng Quân Thi Vương chỉ nghe lệnh của một người duy nhất! "Ô!" Chỉ thấy Tướng Quân Thi Vương mãnh liệt dang rộng hai tay.

Chương 96

Lực hút vốn đã cuồng bạo như kình đào hải lãng, nay lại tăng cường lên gấp mấy lần!

Trong nháy mắt, mười mấy con hồng y lệ quỷ nhanh chóng bị kéo dài ra trong luồng lực hút cường đại đó, biến thành mười mấy đạo tàn quang màu đỏ, biến mất trong miệng Tướng Quân Thi Vương!

Hấp thu, thôn phệ!

Nhất thời, hắc yên lượn lờ quanh thân Tướng Quân Thi Vương lớn mạnh hơn mười mấy lần!

Lại càng có một luồng hung sát chi khí, dường như không chịu khống chế, điên cuồng dật tán ra ngoài!

Thấy dị trạng này, Trần Mộc vô thức nhìn lên bầu trời đêm.

Trong màn đêm đen kịt, minh nguyệt treo cao, tịnh không xuất hiện bất kỳ dị biến nào, thiên tượng vẫn bình thường như cũ. "Vẫn ổn..." Trần Mộc khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Cẩm Tích ở bên cạnh thấy trong tiền viện không còn một con quỷ vật nào, cũng thở phào: "Chủ nhân, Tướng Quân Thi Vương này... sao lại biến thành bộ dạng này?" "Thôn phệ âm khí quá nhiều." Nhậm Đình Đình nhỏ giọng nói.

Trần Mộc liếc nhìn Nhậm Đình Đình, đạm nhiên nói: "Hàng trăm con quỷ vật, tuy đều là tiểu quỷ không nhập lưu, nhưng luồng âm khí hội tụ lại cũng không phải chuyện đùa.

Đặc biệt là mười mấy con hồng y lệ quỷ kia, âm khí càng thịnh!" Nói đến đây, trong lòng Trần Mộc cũng vô cùng sảng khoái.

Thân là lá bài tẩy mạnh nhất trong tay hắn hiện tại, Tướng Quân

Thi Vương sau khi được Trần Mộc luyện hóa thì cứ kẹt ở Trúc Cơ cảnh trung kỳ.

Tuy cũng đã thôn phệ không ít tinh huyết của người Phù Tang và âm khí trong mộ, nhưng vẫn chưa thể đột phá đến cấp bậc Trúc Cơ cảnh hậu kỳ.

Cho đến tận lúc này!

Thôn phệ hàng trăm bạch y tiểu quỷ, lại có thêm mười mấy con hồng y lệ quỷ đại bổ.

Đợt này trực tiếp đưa Tướng Quân Thi Vương lên cấp bậc Trúc Cơ cảnh hậu kỳ!

Hắc yên nồng đậm cùng hung sát chi khí đã hoàn toàn bao phủ Tướng Quân Thi Vương.

Trần Mộc có thể cảm nhận rõ ràng khí tức phát ra từ trên người nó đang từng bước leo thang nhanh chóng, đồng thời cũng có từng tia tu vi noãn lưu dũng nhập vào cơ thể Trần Mộc. 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' phản hồi! "Trúc Cơ cảnh hậu kỳ, lá bài chủ chốt này... gần như vô địch." Trần Mộc hài lòng gõ gõ chén trà.

Nhậm Đình Đình bên cạnh vội vàng bưng ấm trà, cẩn thận từng li từng tí rót đầy nước nóng.

Trà hương tứ dật, nhiệt khí bốc lên. "Nhậm đại tiểu thư, có vài chuyện cô cần phải để thối rữa trong bụng, hiểu không?

Ta thích người biết chừng mực." "Đồng thời..." Trần Mộc cười khẽ một tiếng, thản nhiên nói: "Ta cũng ghét nhất kẻ miệng mồm không kín." Nhậm Đình Đình cũng là người thông tuệ, lập tức phản ứng lại, biết Trần Mộc đang ám chỉ điều gì.

Tin tức về Tướng Quân Thi Vương một khi lộ ra ngoài, e rằng Cửu Thúc và những người khác sẽ rất nhanh tìm đến cửa, đến lúc đó

không chừng còn có đạo sĩ đạo hạnh cao thâm khác đi cùng, như vậy ngược lại càng thêm phiền toái.

Loại nội tình này, tự nhiên là giấu được lúc nào hay lúc ấy.

Là chiến lực mạnh nhất và trung thành nhất trong tay Trần Mộc, nếu không đến vạn bất đắc dĩ, hắn cũng sẽ không để Tướng Quân Thi Vương lộ diện, càng không cho những đối thủ tiềm tàng cơ hội thu thập thông tin thực lực của mình. "Tôi biết rồi, Mộc ca." Nhậm Đình Đình khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói: "Chỉ cần là chuyện của Mộc ca, tôi chết cũng sẽ giữ bí mật, chỉ có một mình tôi biết." Hoắc Cẩm Tích nhíu mày: "Muội muội, lời này của cô là có ý gì a?" "Đều ngậm miệng lại." Trần Mộc sầm mặt.

Lập tức, hai người phụ nữ đồng thời im bặt, không dám nói nhiều.

Phịch một tiếng, một tên người Phù Tang ăn mặc kiểu Nhẫn giả (ninja), toàn thân bị trói gô bị ném xuống trước mặt Trần Mộc.

Một bóng người áo đỏ lặng lẽ xuất hiện ngay gần hắn. "Gia chủ, mười tên nhẫn giả tinh nhuệ lẻn vào Trần gia, thuộc hạ đã chém chết chín tên." Hồng Cô Nương bình tĩnh mở miệng báo cáo, không nghe ra bất kỳ dao động ngữ khí nào.

Hoắc Cẩm Tích liếc nhìn trạng thái của Hồng Cô Nương, trong lòng âm thầm tắc lưỡi, kinh hãi không thôi.

Nhậm Đình Đình bên cạnh cũng mạc danh sinh ra một loại cảm giác nguy cơ. "Vị tỷ tỷ này trước đây chưa từng gặp, nhưng nhìn diện tướng lại là một mỹ nhân mười phần, càng có vài phần khí chất hào sảng, độc đáo phi phàm.

Chẳng lẽ... cũng là người bên gối của Mộc ca?

Cũng không giống a." Nhậm Đình Đình liếc mắt len lén đánh giá, lại bị Hồng Cô Nương mẫn cảm phát giác, lập tức một ánh mắt quét

tới, sát khí lộ ra trong ánh mắt... không hề che giấu.

Nhậm Đình Đình: "???" Tại sao địch ý lại lớn như vậy?

Hoắc Cẩm Tích bên cạnh trong lòng hiểu rõ, nhưng cũng không định nhắc nhở.

Nhậm gia đại tiểu thư thì thế nào?

Trước mắt vị này chính là Đội trưởng Giới Đao Đội của Trần gia, giết người không chớp mắt, đến đám thân vệ đội còn bị trị cho phục sát đất, còn không trị được một tiểu nha đầu như cô sao?

Hai giây sau, Nhậm Đình Đình vội vàng cúi đầu, không dám đối mắt với Hồng Cô Nương nữa.

Màn giao lưu ánh mắt như dao diễn ra bên cạnh, Trần Mộc không mấy chú ý, mà dù có chú ý cũng chẳng để tâm. "Làm không tệ." "Lần này Thương hội Phù Tang bày trận thế lớn như vậy, nghĩ lại hẳn không chỉ có mười tên nhẫn giả tinh nhuệ thế này, chỉ là... thế này cũng tính là tinh nhuệ sao?" Trần Mộc khẽ thở dài, lắc đầu.

Hồng Cô Nương khoanh tay đứng một bên, trầm mặc không nói.

Tên nhẫn giả bị trói toàn thân, vứt nằm dưới đất, ánh mắt âm lãnh liếc nhìn Trần Mộc.

Đặc biệt là Tướng Quân Thi Vương đang đứng giữa trung tâm hắc yên và hung sát chi khí càng khiến tên nhẫn giả này kinh sợ vạn phần! "Đáng chết, Trần gia này lại ngọa hổ tàng long, còn có loại tà vật này.

Quả nhiên như lời Âm Dương Sư đại nhân nói, Trần gia đang luyện thi!" Trong lòng tên nhẫn giả kia thầm tính toán, thấy ánh mắt và sự chú ý của nhóm Trần Mộc dường như không đặt trên người mình, hắn lập tức động tâm tư, ngón tay khẽ nhúc nhích, một lưỡi dao nhỏ nhẹ nhàng cắt đứt dây thừng.

Âm thanh sột soạt hoàn toàn bị tiếng gầm nhẹ của Tướng Quân Thi Vương che lấp. "Thông báo cho bọn Tiểu Đao, động thủ." Thấy Tướng Quân Thi Vương sắp sửa đột phá xong, Trần Mộc vô vị xua tay, thở dài nói: "Còn tưởng đám Âm Dương Sư Phù Tang có thủ đoạn gì lợi hại, kết quả chỉ có thế?

Chương 97

Mau chóng giải quyết chiến đấu đi!" Lời còn chưa dứt, ầm một tiếng!

Một đoàn khói đặc đột nhiên nổ tung, trong nháy mắt nuốt chửng thân ảnh tên nhẫn giả Phù Tang! "Đi đi." Trần Mộc vỗ vỗ eo Hồng Cô Nương.

Thân thể Hồng Cô Nương cứng đờ lại nửa phần, suýt chút nữa thì thoát khỏi trạng thái 'Liễm Tức Pháp', may mà phút cuối ổn định lại nhịp thở.

U oán nhìn Trần Mộc một cái, thân ảnh Hồng Cô Nương biến mất không thấy.

Xua tay một cái, khói đặc tan đi, trên mặt đất chỉ còn lại sợi dây thừng bị cắt đứt, đâu còn nửa cái bóng dáng nhẫn giả Phù Tang? "Chạy rồi?

Đợi đã!" Hoắc Cẩm Tích ngẩn ra một chút, lập tức phản ứng lại: "Là cố ý thả đi?

Chủ nhân, ngộ nhỡ lộ tin tức về Tướng Quân Thi Vương..." Nhậm Đình Đình bên cạnh cũng đột nhiên tỉnh ngộ.

Nghĩ cũng phải, có Tướng Quân Thi Vương ở đây, lại có cao thủ ẩn nấp khí tức như Hồng Cô Nương, cộng thêm Trần Mộc tọa trấn.

Trừ phi tên nhẫn giả Phù Tang kia có thông thiên triệt địa chi năng!

Nếu không, chút hành động nhỏ của hắn sao có thể qua mắt được Trần Mộc? "Cách cục của đám Âm Dương Sư Phù Tang quá nhỏ, đám người này chỉ học được chút da lông từ Âm Dương Thuật của lão tổ tông chúng ta, chính mình lại đem pháp môn tà tu dung nhập vào

đó, biến thành thứ chẳng ra ngô ra khoai." "Vừa chính vừa tà?

A a, rõ ràng là nửa người nửa quỷ." Trần Mộc hoạt động vai, đứng dậy, đạm nhiên nói: "Ta không gây cho bọn chúng chút áp lực, bọn chúng cũng không nỡ lấy bản lĩnh thật sự ra." "Vậy chẳng phải là... quá vô vị sao?" Vài câu nói ngắn gọn lại khiến Hoắc Cẩm Tích và Nhậm Đình Đình hiểu ra.

Từ đầu đến cuối, bất luận là thủ đoạn âm phong đưa tiểu quỷ hay là hậu chiêu gì khác, Trần Mộc đều không để vào mắt.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, tên hề vĩnh viễn chỉ là tên hề.

Tán loạn trong tiền viện là những người giấy chi li phá toái, trong đó còn lẫn lộn vài mảnh vỡ hình nhân, tóc đen như mực...

Những thứ này chính là môi giới thường dùng để Âm Dương Sư khu sử quỷ hồn. "Phù Tang mưu đồ xác thực không nhỏ.

Xem ra bên Tứ Cửu thành kia, có rảnh cũng phải đi một chuyến." Trần Mộc nhìn cảnh bừa bộn trong viện, khẽ nhíu mày: "Chỉ lo lắng lần này giết người của Thương hội Phù Tang ác quá, ngộ nhỡ sau này chúng không dám đến Thường Sa thành nữa thì làm sao?

Vậy thì thiệt hại bao nhiêu mồi nhử vừa rẻ vừa dùng tốt chứ?" Nỗi sầu muộn nhàn nhạt qua vài câu nói cũng lọt vào tai hai người phụ nữ phía sau. "Mồi nhử?

Người Phù Tang đến làm mồi nhử... luyện thi sao?" Nhậm Đình Đình nhỏ giọng lầm bầm, sắc mặt vui vẻ: "Tôi biết ngay mà, Mộc ca khẳng định không phải loại người tàn sát bách tính vô tội." Thấy tình trạng này, Hoắc Cẩm Tích bưng chén trà lên uống một ngụm, thở dài lắc đầu: "Lần này thì hay rồi, trong Trần gia lại có thêm một đối thủ cạnh tranh... thật đau đầu a!" ...

Dùng hết quả bom khói cuối cùng, nhân lúc khói mù lan tỏa để

thoát thân, tên nhẫn giả Phù Tang kia gần như dùng hết sở học bình sinh, chạy trốn khỏi nhà cổ Trần gia với tốc độ nhanh nhất!

Trong lúc cuồng bôn, hình ảnh Tướng Quân Thi Vương toàn thân bao quanh hắc yên và hung sát chi khí cứ hiện lên trong đầu tên nhẫn giả, mỗi lần hiện lên đều khiến hắn sinh ra một nỗi sợ hãi thấu xương! "Nhất định phải báo cáo tin tức này cho Âm Dương Sư đại nhân!

Nhà cổ Trần gia quá nguy hiểm!" Bay nhanh qua trùng trùng lớp lớp mái hiên, nhẫn giả Phù Tang cảm giác phổi mình sắp nổ tung, nhưng đã nhìn thấy mấy bóng người đứng trong con hẻm tối phía trước không xa.

Một phút sau. "Được cứu rồi!" Nhẫn giả Phù Tang cắm đầu ngã xuống đất, suýt chút nữa không bò dậy nổi. "Có chuyện gì vậy?" Tên Âm Dương Sư cầm đầu nhíu mày, khuôn mặt âm nhu thoáng qua một tia cảnh giác.

Từ trong bóng tối bên cạnh bước ra vài tên nhẫn giả tinh nhuệ, nhanh chóng kiểm tra một lượt, sau đó lại ẩn mình vào bóng tối. "Không phát hiện vấn đề gì." "Những người khác đâu?" Tên đầu mục nhẫn giả giọng khàn khàn, ngữ khí lạnh như băng.

Khó khăn lắm mới thở đều được, tên nhẫn giả may mắn trốn thoát kia quỳ một chân xuống đất: "Những người khác... những người khác chết hết rồi, bị một người phụ nữ giết chết!

Tôi cũng không thể thoát thân, bị đưa đến trước mặt gia chủ Trần gia." Nhanh chóng chỉnh lý lại tư duy, tên nhẫn giả tiếp tục nói: "Bọn họ dường như muốn tra khảo chút tình báo từ miệng tôi, nhưng hình như không kịp, sự chú ý của họ tịnh không đặt trên người tôi." "Trọng điểm!" Tên Âm Dương Sư cầm đầu sắc mặt âm trầm, có chút không vui.

Tên nhẫn giả lập tức cúi đầu, nói liến thoắng: "Trong tiền viện Trần gia có một con... một con cương thi, một con cương thi rất mạnh, không sai!

Loại khí tức đó tuyệt đối không phải người sống.

Tôi có thể cảm nhận được loại âm khí thấu xương đó, còn có một loại khí thế khiến tôi vô cùng sợ hãi, áp tôi đến không thở nổi..." Nghe xong lời tên nhẫn giả này, mấy tên Âm Dương Sư xung quanh đều biến sắc! "Quả nhiên là như vậy." "Trước đó đã cảm giác được trong tiền viện Trần gia có một luồng âm khí cực mạnh tuôn ra, trình độ đó... căn bản không phải đẳng cấp mà hồng y lệ quỷ có thể đạt tới!" Một tên Âm Dương Sư bên cạnh sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói. "Cương thi bình thường lẽ ra sẽ không mạnh đến mức đó.

Nhất định là sản vật sau khi luyện thi!" "Đáng tiếc Khu Quỷ Đại Trận của chúng ta không thu được chiến quả tương ứng, hay là chúng ta thử dùng Thức Thần khác?" "Ngay cả Bách Quỷ Đại Trận còn không hiệu quả, Thức Thần bình thường cũng rất khó!" "Chẳng lẽ chỉ còn cách đó sao?" "Không ngờ Trần gia này lại ám tàng thủ đoạn lệnh người ta sôi máu như vậy, Âm Dương Sư chúng ta thế tất phải san bằng nơi này!" "Bất quá cũng may, chúng ta hiện tại đã nắm được một chút thực lực của Trần gia, đối phó cương thi, chúng ta cũng có thủ đoạn khắc chế tương ứng!" Mấy vị Âm Dương Sư nhỏ giọng thảo luận, mỗi người đều mặt đầy nghiêm túc, mở miệng ngậm miệng toàn là chính khí lẫm nhiên đòi san trừ yêu tà.

Hoàn toàn quên mất vừa rồi chính bọn hắn đã khu sử Bách Quỷ Đại Trận, dùng âm phong tống hàng trăm con quỷ quái vào trong Trần gia! "Còn... còn một câu nữa." Tên nhẫn giả do dự một chút.

Tên Âm Dương Sư cầm đầu hừ lạnh: "Nói!" "Gia chủ Trần gia hạ lệnh động thủ, đồng thời còn nói: 'Còn tưởng Âm Dương Sư Phù

Tang có thủ đoạn gì lợi hại, kết quả chỉ có thế?' Đây là nguyên văn lời gia chủ Trần gia." Tên nhẫn giả vừa dứt lời, tức thì, mấy tên Âm Dương Sư đang dỏng tai nghe ngóng xung quanh suýt chút nữa phun một ngụm máu!

Đây là cái lời chó má gì?

Loại lời này nhất định phải báo cáo ra sao!

Khóe miệng tên đầu mục nhẫn giả khẽ co giật, nếu không phải niệm tình nhẫn giả tinh nhuệ bồi dưỡng không dễ, hắn đã sớm một đao chém đầu tên đồng bạn này rồi!

Còn tưởng lợi hại thế nào, chỉ có thế?

Chỉ có thế?

Chỉ có thế?

Chương 98

Ba chữ không ngừng vang vọng trong đầu đám Âm Dương Sư, giống hệt một loại ma chú khiến đám người căn bản không kìm được tà hỏa trong lòng, cứ thế bốc lên ngùn ngụt, lý trí tàn tồn trong não nhanh chóng biến về số âm. "Tất cả mọi người, chuẩn bị!" Tên Âm Dương Sư cầm đầu hít sâu vài hơi, khuôn mặt âm nhu trở nên có chút dữ tợn. "Bố trận.

Đem khế ước thư của chúng ta ra, chúng ta phải dùng tốc độ nhanh nhất thỉnh vị kia ra, triệt để san bằng Trần gia!" Hai câu nói gần như rít qua kẽ răng.

Vút!

Lời còn chưa dứt, một tiếng xé gió sắc bén đột nhiên lao tới! "Địch tập!" Đầu mục nhẫn giả phản ứng cực nhanh, đoản đao đeo sau lưng đột nhiên xuất sao, chuẩn xác chém bay một thanh phi đao thông thể vô quang!

Phập!

Phập!

Phập!

Nhưng cùng lúc đó, có ba tiếng xuyên thấu vang lên!

Tên nhẫn giả may mắn đào thoát khỏi Trần gia, nơi cổ họng đã cắm thêm một thanh phi đao, máu tươi òng ọc đang phun ra xối xả theo đuôi phi đao!

Bên cạnh, một tên nhẫn giả và một tên Âm Dương Sư cũng bị phi đao xuyên thủng yết hầu, đang ôm cổ họng trong vô vọng, từng ngụm máu lớn trào ra, ngay cả một câu cũng không nói nên lời! "Trần gia có

cao thủ." Ánh mắt đầu mục nhẫn giả âm lãnh, dù phản ứng của hắn cực nhanh cũng chỉ bắt được một bóng người áo đỏ lướt qua.

Đúng lúc này, tại nhà cổ Trần gia, sự yên tĩnh trầm mặc đã lâu đột nhiên bị phá vỡ.

Tiếng súng như bão táp, sậu nhiên ập đến! "Hỏng rồi!

Trần gia thế mà lại động thủ trước!" Xa xa tiếng súng như sấm rền, trong chuỗi tiếng súng đó còn lẫn lộn tiếng nổ kịch liệt, nghe chấn động điếc tai, giống như một loại hỏa lực hạng nặng! "Không đúng.

Tiếng súng Trần gia sử dụng, ta chưa từng nghe qua." Đầu mục nhẫn giả sắc mặt ngưng trọng, ghé tai cẩn thận lắng nghe một lát, sắc mặt hắn càng thêm âm trầm: "E rằng không phải vũ khí quân hỏa có thể thấy trên thị trường, Trần gia còn có một đường dây nhập khẩu quân hỏa?

Hay là...

Trần gia có quan hệ với quân chính quy?" Nghe tiếng đoán vị trí, đây là khoa mục huấn luyện bắt buộc của nhẫn giả.

Mà thân là nhẫn giả tinh nhuệ được Phù Tang bí mật bồi dưỡng, đám người này quen thuộc các loại âm thanh súng đạn, đủ để trong một lần giao hỏa ngắn ngủi nghe ra đối phương sử dụng vũ khí gì! "Trần gia và quân chính quy hẳn là không có quan hệ.

Trong tư liệu Tổng bộ tra được không có điều này." Tên Âm Dương Sư cầm đầu day day mi tâm, trầm giọng nói: "Nhưng môn lộ liên quan trong Thường Sa thành quá nhiều, không thể xác nhận nguồn gốc vũ khí quân hỏa của Trần gia!

Truyền lệnh xuống, toàn viên phản kích!" "Rõ!" Một tên nhẫn giả nhanh chóng biến mất trong bóng tối, đi truyền đạt mệnh lệnh.

Trong hẻm tối, ba cái xác chết đập vào mắt.

Yết hầu mỗi người đều cắm một thanh phi đao, máu tươi đã sớm chảy cạn, xung quanh tản mát mùi máu tanh nồng nặc. "Thiên Hoàng bệ hạ sẽ ghi nhớ tên của các ngươi." Tên Âm Dương Sư cầm đầu liếc nhìn ba cái xác, từ trong tay áo trượt ra một cái vảy rắn màu đen to bằng bàn tay. "Lấy máu của ngươi...

Tế xuất Thần của ta!" Tám chữ vừa thốt ra, tám tên Âm Dương Sư còn lại ăn ý xúm lại gần.

Mỗi người đều lấy ra một bản khế ước da rắn, vây quanh một chỗ, trong miệng lẩm bẩm niệm chú.

Bầu không khí trong cả con hẻm tối lập tức hạ xuống điểm đóng băng, cái lạnh thấu xương dường như không chỗ nào không lọt, lan tràn tứ phía. "Chúng ta tổn thất một người.

Cho nên muốn thỉnh Thần của ta ra, tất nhiên phải dùng máu hiến tế." Tên Âm Dương Sư cầm đầu mặt mũi lãnh liệt, tiếp tục nói: "Đồng bạn của chúng ta đã hy sinh chính mình, làm hồi báo, Thần của ta sẽ triệt để san bằng Trần gia!" "Thần của ta!" "Thần của ta!" "Thần của ta!" Từng tên Âm Dương Sư đều đang thấp giọng hô hoán điều gì đó, chú văn tối nghĩa rườm rà liên miên bất tuyệt.

Tám bản khế ước da rắn, một mảnh vảy rắn đen kịt.

Vũng máu lớn trên mặt đất tựa hồ có sinh mệnh, liên tục không ngừng quán chú vào trong vảy rắn, kéo ra từng đạo huyết tuyến... "Lùi lại." Đầu mục nhẫn giả ra dấu tay, bảy tên nhẫn giả còn lại nhanh chóng lui về phía sau, rút đến phạm vi đủ an toàn.

Cùng lúc đó, các thành viên Thân vệ đội Trần gia đang phi tốc đột phá từng tầng hỏa lực phong tỏa!

Khai hỏa bất ngờ, đám binh lính Phù Tang, binh lính Lan Hà mai

phục đã lâu hoàn toàn trở tay không kịp!

Chỉ mới đợt giao hỏa đầu tiên đã có mười mấy người chết bất đắc kỳ tử tại chỗ, mỗi người đều trúng đạn giữa trán, thần tiên đến cũng vô lực hồi thiên!

Số binh lính trang bị đầy đủ còn lại tố chất tổng thể không thấp, có thể nói đều là tinh nhuệ mạnh hơn quân chính quy một bậc!

Nhưng ai cũng không ngờ tới, lưới hỏa lực mai phục đã lâu, tầng tầng lớp lớp lại... giống như một lớp giấy cửa sổ yếu ớt!

Dễ như trở bàn tay bị xé nát, trong nháy mắt tan vỡ! "Đáng chết!

Đỡ cho ta!

Không thể thả bất kỳ một người Trần gia nào rời đi!" "Vũ khí của bọn chúng tại sao hỏa lực lại mạnh như vậy?" "Thế mà còn có súng phóng lựu cá nhân!

Đám người Trần gia chết tiệt, tại sao bọn chúng có vũ khí trong quân đội?" "Ông trời ơi, đó là bản lĩnh gì?

Những ánh kim quang kia là sao!

Tại sao ta bắn không chết những kẻ có kim quang trên người?

Tại sao đạn của ta bắn không chết bọn chúng!" "Ta sắp điên rồi!

Cái này đánh thế nào được!" "Không được rút lui!

Kiên trì thêm một lát!

Đợi Âm Dương Sư đại nhân chuẩn bị xong Thức Thần, dễ như trở bàn tay là có thể đột phá phòng tuyến Trần gia!" "Người Trần gia...

đều là ác quỷ!" Xung quanh nhà cổ Trần gia, các góc phố, hẻm tối, mái nhà, hầu như mỗi giây đều có vài binh lính Phù Tang bỏ mạng!

Chương 99

Ban đầu Trần gia bạo khởi khai hỏa, hai trăm binh lính Phù Tang cộng thêm một trăm binh lính Lan Hà tịnh không coi ra gì, bởi vì vũ khí trên tay bọn họ đều do Thương hội Cổ Đức cung cấp, có thể nói là lứa vũ khí tiên tiến nhất thế giới hiện nay!

Nhưng không ngờ tới, chỉ mới một lần chạm mặt, những vũ khí mà đám binh lính ngoại quốc này mù quáng tự tin lại ngay cả nửa phần tác dụng cũng không phát huy được, trực tiếp bị hỏa lực của Trần gia hoàn toàn nghiền ép!

Mà thứ thực sự đè sập phòng tuyến tâm lý của đám binh lính Phù Tang và Lan Hà chính là từng thành viên Thân vệ đội toàn thân lượn lờ kim quang!

Căn bản không sợ đạn!

Rõ ràng là mưa bom bão đạn, đạn bay tán loạn, nhưng đám người này lại không chút sợ hãi, mang theo kim quang chạy như điên đến trước mặt, hoặc giơ súng càn quét, hoặc rút vũ khí chém giết!

Thanh lý xong một góc phố, đám người này lập tức sẽ tập thể chuyển chiến sang chỗ khác, huấn luyện nghiêm chỉnh, kỷ luật cực cao!

Căn bản không có một điểm mai phục nào có thể đỡ nổi sự xung kích của một đám người như vậy! "Tốc độ nhanh hơn chút nữa!

Mẹ kiếp, lúc huấn luyện tên nào cũng múa may quay cuồng, sao vừa đến thực chiến lại lóng ngóng tay chân thế?" Trần Tiểu Đao lớn tiếng quát mắng, một đội thành viên bên cạnh cắm đầu chạy như điên, cũng không đáp lời. "Ta nói cho các ngươi biết, ta đã cá cược với Chá Cô ca rồi!" Trần Tiểu Đao lên đạn, trầm giọng nói: "Lần này nếu

chúng ta giết người Phù Tang ít hơn bọn họ, tiền tháng này của lão tử đều phải bồi vào đó!" "Yên tâm đi Đao ca, chỉ định không thể để anh thua!" Một thành viên bên cạnh cười một tiếng. "Phía trước bảy giờ, hai mươi người!" Lại một thành viên nhanh chóng báo vị trí, quân số.

Một loạt súng trường AK trực tiếp bắt đầu điểm xạ! "Hai người theo ta giết vào!

Tốc độ nhanh lên!

Tên nào đấy?

Ái chà!

Thằng nhóc cậu chơi súng cũng khá đấy, tiếp tục nỗ lực!

Đến lúc đó ta thắng sẽ chia hoa hồng cho cậu!" Trần Tiểu Đao hét lớn một tiếng.

Kim quang vụt lên, mang theo một trận tiếng rít, lao vào đám người phía trước!

Bên kia, Chá Cô Sảo cũng thân suất một đội người, đang nhanh chóng thanh tiễu mục tiêu trong từng con hẻm nhỏ, nghiễm nhiên đã giết đỏ cả mắt.

Hai thanh 'đoản kiếm' (tiểu liên Vector) đã bắn hết mười mấy băng đạn!

Loại súng xung kích có tốc độ bắn cực nhanh này trong tác chiến đô thị chật hẹp, uy lực có thể nói là khủng bố.

Chá Cô Sảo cứ dựa vào hai thanh 'đoản kiếm', dùng tốc độ như sấm sét lao vào một con hẻm nào đó, một giây đã quét chết hơn hai mươi tên lính Phù Tang!

Giao hỏa bắt đầu đột ngột, kết thúc cũng nhanh, chưa đầy ba phút, tiếng súng quy mô lớn đã biến mất, chỉ còn tiếng súng lẻ tẻ thỉnh

thoảng vang lên từ một con hẻm hay đống rác nào đó.

Hai trăm lính Phù Tang, một trăm lính Lan Hà đã thiết thân thể nghiệm một lần nhân gian địa ngục!

Số người còn may mắn sống sót dĩ nhiên không đủ năm mươi!

Hơn nữa con số này vẫn đang điên cuồng sụt giảm!

Màn đấu súng giao hỏa tại nhà cổ Trần gia thu hút ánh mắt của vô số người.

Bá tánh bình dân tự nhiên không dám sán lại gần vào thời điểm này, chỉ dám đứng từ xa ở cổng thành lầu, trên mái nhà nhìn viễn cảnh. "Mẹ kiếp, đánh nhau như rang đậu ấy!

Thật ác liệt a!" "Khẳng định là lũ chó Thương hội Phù Tang làm, nhân lúc này đánh lén?

Trần gia lần này có khả năng là xong rồi!" "Thương hội Phù Tang vẫn luôn mặc chung một cái quần với Thương hội Cổ Đức, lúc này dùng khẳng định đều là vũ khí kiểu mới, chậc chậc chậc..." "Giờ này còn ra nói mát?" "Thời thế thay đổi rồi!

Theo ta thấy a, ha ha, cuối cùng kẻ xui xẻo chưa chắc là ai đâu!" "Nhiều lính Phù Tang vào thành như vậy?

Thành Vệ Quân bên kia đều ăn cứt cả sao!" Tiếng tranh luận, tiếng hả hê, tiếng lo âu, đủ loại âm thanh không dứt.

Tại nhà cổ Ngô gia, Giải Cửu vội vàng dẫn một đội hảo thủ tiến vào đại viện, tìm được Ngô Lão Cẩu: "Cẩu ca, nhân thủ bên anh chuẩn bị thế nào rồi?" "Chuẩn bị xong rồi." Ngô Lão Cẩu gật đầu.

Trong đại viện, mấy chục con chó săn được đặc huấn cùng chủ nhân, ngoài ra còn hơn năm mươi giang hồ hảo thủ trang bị đầy đủ đều đã chỉnh trang chờ phát lệnh! "Tình hình không lạc quan.

Mười phút trước thám tử truyền tin cho tôi." Giải Cửu sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Ít nhất cũng có hai ba trăm lính Phù Tang, đều dùng vũ khí kiểu mới, hỏa lực rất mạnh, đã vây chặt nhà cổ Trần gia rồi!" "Chút người này của chúng ta khả năng không đủ." Ngô Lão Cẩu cũng cuống đến gãi đầu.

Thời thế đổi thay, chuyện này nếu đặt ở trước kia, Ngô Lão Cẩu căn bản chẳng thèm quản, đóng cửa trùm chăn, thanh tịnh lại tự tại.

Nhưng hiện tại thì khác, nay Ngô gia, Giải gia đã nhập vào Trần gia, đó chính là người đứng trên cùng một con thuyền, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục!

Đến lúc đó Trần gia nếu phân băng ly tích, kẻ đứng mũi chịu sào chính là hai nhà bọn họ! "Hay là tôi đi tìm Nhị gia?" Ngô Lão Cẩu do dự không quyết, trù trừ nói: "Nhị gia hai năm nay đã không còn dính dáng đến chuyện trong nghề nữa, cũng không biết ngài ấy có nguyện ý giúp cái này hay không..." "Đợi đã." Giải Cửu bỗng nhiên đè tay xuống, ghé tai lắng nghe.

Tiếng súng phía xa đã giảm đi quá nhiều, do nhà cổ Ngô gia cách khá xa, tiếng súng lẻ tẻ hầu như không nghe thấy nữa. "Không lẽ...

đánh xong rồi?!" Sắc mặt Ngô Lão Cẩu chợt trầm xuống.

Đúng lúc này, một tên thám tử chạy như điên vào, ngay cả thở cũng không dám thở, vội vàng nói: "Thắng rồi!

Trần gia thắng rồi!" Vì để nói xong câu này, tên thám tử suýt chút nữa tắc thở! "Nhanh!

Giúp một tay!" Giải Cửu vội vàng mở miệng, bên cạnh có người vội xông lên, tốn cả buổi mới giúp tên thám tử không đến mức một hơi không lên nổi mà đột tử tại chỗ. "Chậm chút, uống ngụm nước, nói chi tiết đi." Ngô Lão Cẩu cũng thở phào nhẹ nhõm, con dao treo

trong lòng cũng hạ xuống đất. "Hồi bẩm hai vị gia.

Cụ thể tình huống tôi không rõ, tôi không dám lại quá gần, là Trần gia tiên hành xuất thủ khai hỏa, đánh cho bên Thương hội Phù Tang trở tay không kịp.

Sau đó... chính là hoàn toàn nghiền sát!" Tên thám tử kích động không thôi, giọng nói còn có chút run rẩy: "Hỏa lực của Trần gia quá mạnh!

Những vũ khí đó tôi căn bản chưa từng thấy bao giờ!

Còn có một người đặc biệt hung hãn, cầm hai khẩu súng lao vào một con hẻm, một giây đã xử lý hơn hai mươi tên lính Phù Tang!" "..." Cùng với từng tin tức nặng ký được thốt ra, biểu tình trên mặt Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu dần chuyển từ nhẹ nhõm sang ngưng trọng, lại từ ngưng trọng biến thành vô cùng khánh hạnh!

Chương 100

Mất một lúc lâu hai người mới vuốt lại được mạch suy nghĩ, kinh thán không thôi. "Anh xem, Cẩu ca.

Đây chính là hậu thủ của Trần gia mà tôi nói." Giải Cửu dùng sức dụi mắt, liên tục lắc đầu: "Hộ thể kim quang không sợ đạn, hỏa lực cường đại chưa từng nghe thấy, Thân vệ đội huấn luyện nghiêm chỉnh kỷ luật cực cao..." Nụ cười trên mặt Ngô Lão Cẩu phá lệ vui vẻ: "Ha ha ha, lần này a, lần này tôi đảo muốn xem cái miệng của Tề Thiết Chủy có phục hay không?

Mẹ kiếp, lão tử nhìn người cũng chuẩn lắm chứ bộ!" Giải Cửu: "..." Hai người lược tính toán, dứt khoát trực tiếp dẫn hai đội hảo thủ, chuẩn bị nhân thời gian này đi Trần gia một chuyến, vừa là lộ mặt, cũng là để biểu thị lòng trung thành.

Cùng thời gian, Tổng bộ Thành Vệ Quân.

Tình báo tương tự nhưng chi tiết hơn cũng được đưa đến tay Trương Khởi Sơn.

Nghe xong báo cáo của Trương phó quan, Trương Khởi Sơn phiền muộn day mi tâm, sắc mặt âm trầm: "Có thể tra ra những vũ khí kiểu mới mà Trần gia sử dụng là lai lịch gì không?" "Rất khó.

Hiện tại vũ khí các nước nhập khẩu mỗi ngày, chủng loại nhiều vô kể, chúng ta không thể đối chiếu từng loại để tra được." Trương phó quan lắc đầu, mặt lộ vẻ khó xử. "Không được!" Trương Khởi Sơn sầm mặt, trầm giọng nói: "Nhất định phải tra, ta phải biết sức chiến đấu hiện tại của Trần gia rốt cuộc là ở tầng thứ nào.

Nếu tất cả binh lực của Trần gia bọn họ trực tiếp đối kháng Thành Vệ Quân..." Lời nói dừng lại, Trương Khởi Sơn càng cảm thấy

phiền lòng, dù có tra ra được thì thế nào?

Ba trăm tên lính ngoại quốc liệt trang vũ khí kiểu mới toàn bộ, huấn luyện nghiêm chỉnh, hỏa lực nhẹ nặng đều có, thế mà còn không gặm nổi Trần gia!

Ngược lại bị Trần gia tiêu diệt toàn bộ!

Hơn hai ngàn người của Thành Vệ Quân vũ khí trang bị lạc hậu, tố chất tổng thể cũng không cao.

Dựa vào Thành Vệ Quân đối kháng Trần gia?

Đó là kẻ đầu óc bị nổ mới nghĩ ra cách đó! "Tra vũ khí trước.

Sau đó tra xem đám Thân vệ đội này của Trần gia rốt cuộc tu luyện công pháp bản lĩnh gì." Trương Khởi Sơn xua tay, bổ sung: "Ngay trong đêm an bài xuống, bố phòng thành trì ở chín cửa thành nhất định phải hoàn thành trước khi trời sáng!" "Rõ, thưa trưởng quan!" Trương phó quan chào theo kiểu quân đội rồi rảo bước rời đi.

Đứng trước cửa sổ, nhìn xa xa những ánh đèn lốm đốm trong Thường Sa thành, Trương Khởi Sơn đột nhiên cảm thấy một loại vô lực, sự tự tin bày mưu tính kế trước kia không biết vì sao tan biến quá nửa. "Lại cho ta một kinh hỉ tày trời a, Trần gia.

Xem ra cũng đến lúc chuẩn bị tới cửa bái phỏng một phen rồi." Trương Khởi Sơn bình sinh lần đầu tiên sinh ra nghi ngờ đối với quyết định của chính mình.

Đối thủ bậc này, làm sao mới có thể nuốt trôi? ...

Xung quanh nhà cổ Trần gia, tiếng súng lẻ tẻ cũng đã biến mất.

Ba trăm binh lính trang bị tận răng, toàn bộ bị tiêu diệt!

Góc phố, cuối hẻm, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy xác lính Phù Tang, tử trạng không nói thê thảm, nhẹ nhất cũng là bị bắn vỡ đầu.

Có Chá Cô Sảo - hảo thủ thiện xạ bách bộ xuyên dương làm giáo quan, Thân vệ đội Trần gia trên dưới tùy tiện xách ra một người cũng là cao thủ chơi súng, bách phát bách trúng, nói bắn mắt trái tuyệt đối không bắn mắt phải, chuẩn xác đến kỳ lạ!

Rất nhanh, đám người Trần Tiểu Đao, Chá Cô đã theo kịp bước chân Trần Mộc.

Tại đầu một ngã tư đường, Trần Mộc siết chặt áo khoác trên người, ánh mắt nhìn về một con hẻm tối phía trước. "Vẫn còn người?" Trần Tiểu Đao khẽ nheo mắt, ma quyền sát chưởng chuẩn bị động thân.

Chá Cô Sảo lại nhíu chặt mày, ấn Trần Tiểu Đao lại: "Đừng, khí tức không đúng, cảm giác này... giống như một loại đại hung tà!" "Là Âm Dương Sư.

Ta vẫn luôn đợi bọn chúng giở chút trò mới mẻ ra, không ngờ lại phiền phức thế này." Trần Mộc thở dài, thập phần bất đắc dĩ.

Thực sự là Thân vệ đội Trần gia quá mức hãi người, thương pháp cực chuẩn, hỏa lực lại mạnh, dễ như trở bàn tay đã đánh tan nát ba trăm binh lính tinh nhuệ!

Do thời gian quá ngắn, chín tên Âm Dương Sư ẩn nấp trong hẻm tối nằm mơ cũng không ngờ đợt giao hỏa này lại kết thúc bằng sự nghiền ép đơn phương như vậy!

Trong bóng tối nơi góc khuất, có tám bóng người len lén mò lên, nhưng đúng lúc này, góc phố chuyển qua hai luồng đèn xe, mấy chiếc xe lao nhanh như điện xẹt, chạy thẳng về phía ba người Trần Mộc. "Trần đại đương gia!" Ngô Lão Cẩu thò đầu ra, cách thật xa đã bắt đầu chào hỏi.

Lời còn chưa dứt, luồng khí tức hung tà bị đè nén đã lâu trong hẻm

tối đột nhiên bạo phát!

Ầm ầm một tiếng!

Con hẻm vốn chật hẹp, trong khoảnh khắc bị chấn sập quá nửa!

Một con quái vật thân hình như đại xà, có tám đầu tám đuôi mãnh liệt lao ra! "Yêu, kinh hỉ!" Trong mắt Trần Mộc thoáng hiện lên một tia hưng phấn, có chút hài lòng: "Thứ đồ chơi này nếu ta không đoán sai, hẳn là...

Bát Kỳ Đại Xà?" Bát Kỳ Đại Xà, thân hình to lớn như một tòa dân trạch nhỏ, tám cái đầu tựa rồng tựa rắn, lại có tám cái đuôi giống như đuôi rắn màu sắc khác nhau.

Quái vật như vậy đột nhiên bạo khởi, hoành hành ngang dọc!

Những ngôi nhà dân không người ở xung quanh đều bị đâm sập hơn một nửa.

Tướng mạo tà dị như thế, quả thực khiến đám người có mặt tại hiện trường đều giật mình hoảng sợ. "Bát Kỳ Đại Xà?" Trần Tiểu Đao nhìn về phía Trần Mộc, thấp giọng hỏi: "Gia chủ, không biết cái con Bát Kỳ Đại Xà này so với Lục Sí Ngô Công Tinh thì con nào mạnh hơn?" "Gia chủ, thứ này..." "Đây hình như là một con đại yêu trong thần thoại Phù Tang thì phải?

Sao có thể là thật được?" Chá Cô Sảo có chút ngây người.

Thân là Bàn Sơn đạo nhân, vì tìm kiếm tung tích Mộc Trần Châu, Chá Cô Sảo khó tránh khỏi việc phải tra cứu nhiều Đạo tàng cổ tịch, tìm kiếm mọi manh mối, tự nhiên đối với loại yêu quái trong truyền thuyết thần thoại Phù Tang này cũng biết sơ qua đôi chút.

Yêu quái trong truyền thuyết thần thoại, làm sao có thể xuất hiện ở loại địa phương này? "Không khoa trương đến thế đâu." Trần Mộc bình tĩnh xua tay, tùy tiện ném áo khoác cho Trần Tiểu Đao.

Không đợi hắn nói thêm, bên kia mấy chiếc xe đã lao đến như bay, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu vội vàng xuống xe, từ mấy chiếc xe phía sau cũng có mấy chục hảo thủ trong nghề tinh tráng lão luyện bước xuống, ai nấy đều mang theo vũ khí. "Trần đại đương gia!" "Cái... cái của nợ này là thứ gì vậy?" Ngô Lão Cẩu quả thực có chút mông lung, nói chuyện cũng lắp bắp: "Cái này không phải là quái vật do đám người Phù Tang kia làm ra đấy chứ?" "Không cần lo lắng." "Thứ này đích xác là Bát Kỳ Đại Xà, chẳng qua, chỉ là 'đồ hữu kỳ biểu', có vỏ mà không có ruột." Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: "Đại yêu trong truyền thuyết thần thoại chân chính, con Bát Kỳ Đại Xà đó thân thể to như ngọn núi, e rằng cả cái Thường Sa thành cũng nhét không vừa nó." Thấy Trần Mộc không hề lo lắng, đám người xung quanh cũng hơi thở phào nhẹ nhõm. "Gia chủ, hay là tôi dẫn anh em lên làm thịt nó?" Trần Tiểu Đao tính toán một chút, mở miệng nói: "Thứ này nhìn qua có vẻ rất mạnh, nhưng tôi ngẫm lại cũng chỉ đến thế thôi..." 【Đinh!

Kích hoạt đánh dấu Đại sự kiện + Hạn giờ!】 【Trong vòng 10 phút đánh giết 'Ngụy - Bát Kỳ Đại Xà', tại xác chết hoàn thành đánh dấu, liền có thể nhận được phần thưởng đặc biệt, thời gian còn lại 00:09:58!】 "Hửm?" Đánh dấu Đại sự kiện!

Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Chương 101

Trong các loại đánh dấu, ngoại trừ đánh dấu ngày, tháng và năm thông thường, còn có đánh dấu đặc biệt, đánh dấu hạn giờ, cùng với đánh dấu Đại sự kiện!

Đánh dấu ngày, tháng, cũng như đánh dấu đặc biệt, hạn giờ, Trần Mộc đều đã từng gặp qua. 'Ngũ Lôi Chính Pháp' chính là phần thưởng Trần Mộc lấy được trong đại điện đạo quan ở Bình Sơn thông qua một lần 'Đánh dấu đặc biệt + Hạn giờ'!

Chỉ là, đánh dấu năm còn một khoảng thời gian nữa, cần phải từ từ chờ.

Còn đánh dấu Đại sự kiện, Trần Mộc chưa từng gặp bao giờ, khó tránh khỏi trong lòng có chút hưng phấn. "Hơn nữa còn là đánh dấu hạn giờ..." "Phần thưởng của đánh dấu đặc biệt trước đây đã là cực phẩm trong cực phẩm rồi, phần thưởng của đánh dấu Đại sự kiện này hẳn là cũng sẽ không kém đâu." "Đại sự kiện? 'Ngụy - Bát Kỳ Đại Xà'?

Trong này có quan hệ gì sao?" Trong lúc nghi hoặc, Trần Mộc cũng không suy nghĩ nhiều. "Để ta khởi động tay chân chút." "Tiểu Đao, chú ý bảo vệ Ngô gia chủ và Giải gia chủ." Trần Mộc cười xua tay, xoay bả vai, sải bước tiến lên.

Nếu như đây là một con Bát Kỳ Đại Xà chân chính, là con nghịch thiên đại yêu trong truyền thuyết thần thoại Phù Tang kia, Trần Mộc tự nhiên không dám lơ là.

Nhưng trước mắt... con Bát Kỳ Đại Xà này rõ ràng là nhờ vào cổ vật hoặc môi giới ẩn chứa sức mạnh đặc thù nào đó mới được đám Âm Dương Sư Phù Tang triệu hồi ra.

Nói trắng ra, đây chính là Âm Dương Sư Phù Tang mượn dùng sức mạnh của Thức Thần!

Đối thủ như vậy, nếu không phải vì cái 'Đánh dấu Đại sự kiện + Hạn giờ', Trần Mộc đã sớm để Trần Tiểu Đao cùng đám người mang theo Thân vệ đội và Huyết Thi xông lên, chặt rụng cả tám cái đầu của nó xuống rồi!

Kình phong gào thét!

Chưa đợi mọi người phản ứng kịp, con Bát Kỳ Đại Xà có thân hình như tòa nhà kia đã mạnh mẽ lao về phía trước một đoạn, tám cái đầu rắn với màu sắc khác nhau, cái miệng đỏ lòm như chậu máu đồng loạt mở ra!

Thanh thế dọa người!

Nhất thời, gạch đá tán loạn bay tứ tung, âm phong nổi lên bốn phía!

Trong không khí tràn ngập một mùi hôi tanh nồng nặc muốn nôn mửa, dường như chính là mùi vị phát ra từ tám cái miệng rắn kia. "Người nhà họ Trần!" "Thần của ta đã hiện!

Còn không quỳ bái nghênh thần!" Một cái miệng rắn ở chính giữa thốt ra tiếng người.

Âm thanh âm lãnh, nghe giống như con độc xà trơn tuột, khiến người ta vô cùng khó chịu. "Phải không?" "Để ta đoán xem." Trần Mộc thản nhiên từng bước đi tới, cười nói: "Đây là Thức Thần mà mấy vị Âm Dương Sư các ngươi dùng môi giới tổ truyền nào đó triệu hồi ra?" "Mượn dùng sức mạnh Thức Thần, cũng phụ thân vào trong đó luôn." "Đáng tiếc chỉ có cái vỏ rỗng, cũng chỉ có một phần sức mạnh cực kỳ yếu ớt." "Dọa nạt người khác thì còn tạm được..." Hơi ngừng một chút, Trần Mộc nhẹ nhàng nâng tay phải lên, năm ngón tay

khẽ trương ra.

Rắc rắc!

Tiếng sấm chợt vang!

Những tia điện màu trắng điên cuồng nhảy múa xuất hiện trong lòng bàn tay phải của Trần Mộc, trong nháy mắt bộc phát ra sức nóng cực mạnh.

Chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể khiến người ta cảm giác được, trong đoàn lôi điện bạch quang này ẩn chứa sức phá hoại cực kỳ khủng bố! "Nòng nọc xăm hình ếch xanh, ngươi đang khoe mẹ ngươi đấy à?" Tiếng cười khinh thường, thản nhiên, bình tĩnh, nhưng lại vô cùng chói tai! "Giết hắn!" "Để hắn huyết tế thần của ta!" "Nhất định phải san bằng Trần gia, san bằng âm tà!" "..." Mấy cái miệng rắn đều bạo phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ, tám cái đầu rắn đồng loạt lao mạnh về phía trước!

Miệng máu mở to, gió tanh đập vào mặt, thoạt nhìn dường như đã phong tỏa tất cả không gian né tránh của Trần Mộc!

Nhưng không ai ngờ tới, Trần Mộc nửa bước cũng chưa từng di chuyển, đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng toàn thân trên dưới trong nháy mắt này lại lôi quang đại thịnh! "Dương Lôi, Bạo Long!" Ánh mắt Trần Mộc khóa chặt trên người Bát Kỳ Đại Xà, bạch quang Dương Lôi nóng rực đột nhiên phóng ra, trong nháy mắt biến hóa thành một con Lôi Long bạch quang, mang theo một chuỗi hồ quang điện nổ tung, trực tiếp đâm sầm vào Bát Kỳ Đại Xà!

Cường quang sáng như ban ngày!

Tiếng sấm nổ vang rền, đám người có mặt đều có cảm giác mù tạm thời.

Thậm chí lôi quang đột nhiên thăng đẳng này khiến cho hơn nửa

Thường Sa thành đều trở nên sáng như ban ngày, làm lóa mắt không biết bao nhiêu người!

Trong màn đêm, hư ảnh một đạo lôi quang bạch long bay lên không trung, sau đó từ từ tiêu tán.

Bá tánh trong cả thành Thường Sa đều ngồi không yên, không biết bao nhiêu người đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình con lôi quang bạch long kia bay lên trời! "Đây là ông trời nổi giận rồi!" "Thiên nộ nhân oán, thiên lôi đánh chết đám chó má Phù Tang Thương Hội này!" "Đây là trong Trần gia có cao nhân làm pháp?" "Tôi nghe nói một vài lão đạo sĩ tu luyện lôi pháp cực kỳ lợi hại, dường như cũng có thể dẫn xuất thiên lôi thanh thế như vậy!" "Đừng nói hươu nói vượn, đó chính là một con rồng!" "Không khí thăng thiên, đây là tổ tiên Trần gia có cao nhân che chở a!" "Lần này Phù Tang Thương Hội coi như đá trúng tấm sắt rồi!" "Cũng đừng vui mừng quá sớm, còn chưa biết ai thắng ai thua đâu!" "Nói cũng phải, đợi xác định Trần gia thực sự thắng Phù Tang Thương Hội, lại kích động cũng không muộn!" Ở xa xa bên ngoài nhà cổ Trần gia, trên mái nhà của các khu dân cư lúc này đều là đầu người đen kịt, gần như tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm về hướng nhà cổ Trần gia, ý đồ nhìn rõ tình huống bên kia, cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cùng lúc đó, tại ngã tư đường bên ngoài nhà cổ Trần gia, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu, cùng với đám hỏa kế chi viện mà họ mang đến, giờ khắc này đều không thể giữ bình tĩnh được nữa!

Kinh khủng, thán phục, sùng bái, kích động...

đủ loại cảm xúc không sao kể xiết. "Thật... thật không ngờ, thực lực chiêu này của Trần đại đương gia, quả thực là..." "Quả thực là khiến chúng ta vọng nhi khước bộ!" Ngô Lão Cẩu dùng sức vỗ vỗ mặt mình, mới miễn cưỡng nói hết một câu hoàn chỉnh.

Giải Cửu bên cạnh thì đỡ hơn một chút, nhưng sau màn lôi quang bạo khởi vừa rồi, Giải Cửu cũng thật sự khó có thể bình tĩnh lại tâm tư: "Không ngờ, tôi cứ sai lầm hết lần này đến lần khác, mỗi một lần đều đánh giá thấp quân bài trong tay Trần đại đương gia.

Là tôi ánh mắt thiển cận, không nhìn thấy chân dung Thái Sơn." Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Giải Cửu làm sao cũng không thể tin được.

Con Bát Kỳ Đại Xà thân hình to lớn như tòa nhà kia, khí thế hung mãnh, sát khí đập vào mặt như vậy, lại ngay cả một chiêu của Trần Mộc cũng không đỡ nổi!

Ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ trầm đục, thân hình to lớn của Bát Kỳ Đại Xà bị hất tung xuống đất như bẻ gãy cành khô!

Vẫn còn một lượng lớn điện quang màu trắng đang điên cuồng chạy dọc toàn thân Bát Kỳ Đại Xà, không ngừng phá hoại cơ thể nó.

Thỉnh thoảng lại bạo xuất một màn sương máu, thỉnh thoảng lại nổ tung một cái lỗ máu.

Đám người có mặt nhìn thấy rất rõ ràng, vài giây trước tám cái đầu rắn còn khí thế hung hăng, hiện giờ đã mất đi năm cái!

Bị Dương Lôi nóng rực hung hãn đánh trúng trực diện, năm cái đầu rắn đứng mũi chịu sào trong khoảnh khắc đã bị hút khô toàn bộ hơi nước, ngay tại chỗ hóa thành than cháy đen nổ tung!

Ba cái đầu rắn còn lại tuy may mắn sống sót, nhưng cũng đã máu me đầm đìa, khắp nơi có thể thấy những vết thương cháy đen mảng lớn, rõ ràng đều do Dương Lôi nổ tung gây ra! "Chỉ có trình độ này thôi sao?" "Là ta đánh giá cao rồi." Trần Mộc thở dài một hơi, sải

bước đi tới gần.

Ba cái đầu rắn vẫn trừng to mắt rắn, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Trần Mộc, dường như muốn khắc ghi tướng mạo của hắn vào trong linh hồn.

Chương 102

"Lôi pháp rất mạnh, ngươi... rất mạnh!" Trong cái đầu rắn cầm đầu truyền ra một đạo thanh âm suy yếu: "Lần này là ngươi thắng, nhưng lần sau... thì chưa chắc!" "Sau khi Âm Dương Sư chết, hồn linh sẽ quay trở về Âm Dương Liêu!" "Lần sau gặp lại, chính là ngày Trần gia các ngươi bị diệt tộc..." Lời còn chưa dứt.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Ba đạo lôi quang lợi nhận từ trong tay Trần Mộc bắn ra.

Dễ như trở bàn tay xuyên thủng ba cái đầu rắn còn lại, quán xuyên mi tâm đầu rắn!

Lôi quang chưa tan, Trần Mộc tùy ý phất tay, một vũng hắc thủy trơn nhầy tứ tán bay lên!

Âm Lôi!

Hắc thủy rơi vãi trên người Bát Kỳ Đại Xà, giống như không chỗ nào không lọt, trong nháy mắt đã thấm vào cơ thể to lớn kia! "Hồn linh quay về Âm Dương Liêu sao?" "Dùng một loại phương thức nào đó chuyển sinh?" Trần Mộc cười lắc đầu, thản nhiên nói: "Đã đến rồi thì đừng nghĩ quá nhiều, thành thật... biến thành dưỡng phân là được." Trong nháy mắt, Âm Lôi hắc thủy bạo khởi!

Uyển như một cơn sóng biển vẩn đục dầu mỡ, nuốt chửng toàn bộ Bát Kỳ Đại Xà!

Mắt trần có thể thấy, thân thể to lớn của Bát Kỳ Đại Xà đang nhanh chóng tiêu tán!

Trong hắc thủy, chín cái xác chết ăn mặc kiểu Âm Dương Sư nhanh chóng lộ ra.

Không ngoại lệ, mỗi một cỗ thi thể đều đã bị Âm Lôi hút khô thành thây khô nhăn nheo, gió nhẹ thổi qua liền hóa thành tro bụi đầy đất.

Toàn trường tĩnh mịch!

Ngoại trừ thành viên Thân vệ đội Trần gia, đám người Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu cùng đám hảo thủ tinh nhuệ bên cạnh lúc này đều đã không nói nên lời.

Thậm chí cần phải bịt miệng mình lại mới có thể miễn cưỡng không phát ra tiếng kinh hô!

Quả thực một màn này quá mức kinh thế hãi tục!

Đó là thủ đoạn gì?

Một con Bát Kỳ Đại Xà to lớn như vậy, loại yêu vật bực này, nói mất là mất luôn sao?

Cái đám hắc thủy như ác lãng kia lại là thứ gì?

Vô số nghi vấn không ngừng dâng lên trong đầu mọi người, xua đi không tan. "Có chút kỳ quái." Trần Mộc khẽ nhíu mày.

Dùng Hắc Thủy Âm Lôi hút khô con Bát Kỳ Đại Xà này, đồng thời cũng hút khô chín tên Âm Dương Sư kia, sau khi tu vi phản hồi vào trong cơ thể, Trần Mộc cũng mẫn cảm nhận thấy, trong cơ thể mình dường như có thêm một chút mảnh vỡ âm lãnh chí cực, khí tức giống hệt với con Bát Kỳ Đại Xà trước đó! "Mảnh vỡ sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà?

Linh hồn?" "Có chút ý tứ rồi." Trầm tư một chút, không phát hiện chút mảnh vỡ này có ảnh hưởng gì, Trần Mộc tạm thời không định

quản nó.

Thi thể của chín tên Âm Dương Sư lần lượt hóa thành tro bụi, bị gió thổi bay vào các ngóc ngách, không còn thấy ánh mặt trời.

Chết dưới Âm Dương Ngũ Lôi mà còn vọng tưởng hồn linh quay về Âm Dương Liêu?

Trên mặt đất vương vãi tám phần khế ước da rắn, một mảnh vảy rắn đen kịt không ánh sáng.

Trần Mộc thuận tay thu mấy thứ này vào không gian cá nhân.

Không sai biệt lắm so với phán đoán trước đó của hắn, đám Âm Dương Sư Phù Tang này chính là dựa vào khế ước da rắn và vảy rắn mới có thể mượn sức mạnh của 'Bát Kỳ Đại Xà', triệu hồi ra 'Ngụy - Bát Kỳ Đại Xà'!

Mà vô luận là khế ước da rắn hay vảy rắn, nhất định đều có liên quan đến 'Bát Kỳ Đại Xà'.

Bí mật trong này, Trần Mộc xác thực cũng có chút tò mò.

Tiếng nhắc nhở tự phát vang lên. 【Đinh!

Hạn giờ Đại sự kiện, tự động đánh dấu thành công!】 【Thành công diệt sát 'Ngụy - Bát Kỳ Đại Xà', thu được mảnh vỡ linh hồn 'Bát Kỳ Đại Xà' ×1】 【Chúc mừng túc chủ thu được: Thần kiếm - Kinh Trập ×1, Phệ Nang ×500, Dị Thú Khế Ước Thư ×1, 'Vu Ưu - Thần Cách Diện Cụ'!】 Một chuỗi âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu.

Trần Mộc cũng hơi sửng sốt. "Không ngờ phần thưởng của Đại sự kiện hạn giờ lần này lại nhiều như vậy?" "Đúng là lãi to rồi." Trần Mộc có chút cảm khái.

Rốt cuộc hắn cũng không ngờ Phù Tang Thương Hội lại xả thân vì người như vậy, không ngừng cung cấp mồi máu cho Trần gia, cung

cấp dưỡng phân cho Tướng quân Thi Vương không nói, trước mắt còn đưa tới một con 'Ngụy - Bát Kỳ Đại Xà', còn kèm theo một phần đại lễ có thể xưng là hào hoa! "Sắp xếp người dọn dẹp chiến trường!" Trần Mộc ngoắc ngoắc ngón tay, gọi Trần Tam Căn lại gần, hạ thấp giọng: "Huyết trì cần bổ sung rồi, cụ thể làm thế nào có cần ta dạy ngươi không?" Nghe câu này, Trần Tam Căn cười âm hiểm hai tiếng, liên tục lắc đầu: "Chuyện một mồi lửa là có thể che đậy, yên tâm đi gia chủ, giao cho tôi lo liệu!" "Tốt." Trần Mộc gật đầu, xoay người đi về phía nhà cổ Trần gia.

Khi đi ngang qua Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu, Trần Mộc hơi dừng chân, cười nói: "Hai vị gia chủ đến viện trợ, có lòng rồi.

Bất quá hiện tại thời gian quá muộn, hai vị, ngày mai hãy đến Trần phủ một chuyến, thế nào?" Lời đuổi khách khéo léo nhưng lại điểm rõ một tia tán thưởng.

Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu vốn là kẻ tinh khôn, nghe vậy vội vàng ôm quyền hành lễ, rồi nhanh chóng dẫn theo đám hỏa kế tinh nhuệ rời đi. "Chá Cô huynh." Trần Mộc lại ra lệnh, trầm giọng nói: "Huynh dẫn một đội người đi quét sạch tất cả kho hàng của Phù Tang Thương Hội, thu gom vật tư về, Hổ thúc sẽ hỗ trợ huynh." "Vâng, gia chủ." Chá Cô Sảo lĩnh mệnh rời đi.

Mấy mệnh lệnh được đưa ra, trên dưới Trần gia cũng bắt đầu vận hành đâu vào đấy, trật tự ngay ngắn.

Sải bước trở lại thư phòng, Hoa Linh đã chờ đợi từ lâu vội vàng nhào tới, tỉ mỉ sờ soạng Trần Mộc, phát hiện hắn không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm. "May quá, may quá." Khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của Hoa Linh thả lỏng hơn nhiều, thấp giọng nói: "Muội nghe nói Âm Dương Sư Phù Tang triệu hồi ra một con yêu vật rất mạnh, còn tưởng Mộc ca huynh đánh không lại chứ." "Không sao, yên

tâm." Trần Mộc cười nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Hoa Linh, sau đó nhận lấy khăn nóng Hoắc Cẩm Tích đưa tới lau mặt.

Trần Mộc nhớ tới phần thưởng vừa tới tay, mở miệng nói: "Đi tìm tư liệu các thành viên Trần gia, xem có những ai từng có kinh nghiệm liên quan đến vu thuật, tế ti, hý tử!" "Vu thuật?

Tế ti?

Hý tử?

Chủ nhân, ý ngài là... tìm những người từng làm hý tử, từng diễn kịch?" Hoắc Cẩm Tích hơi nghi hoặc, động tác trên tay lại không dừng, bận rộn đi tìm danh sách. "Có thể hiểu như vậy." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Chương 103

Diệt sát 'Ngụy - Bát Kỳ Đại Xà', hoàn thành đánh dấu Đại sự kiện hạn giờ, phần thưởng Trần Mộc thu hoạch được quả thực không ít, thậm chí có thể nói là tương đối hào hoa!

Một thanh Thần kiếm Kinh Trập, năm trăm cái Phệ Nang, nhưng muốn nói phần thưởng khiến Trần Mộc để ý nhất, đó chắc chắn là 'Vu Ưu - Thần Cách Diện Cụ'!

Bộ công pháp thần kỳ này Trần Mộc không xa lạ gì, hơn nữa hắn cũng rất thích loại năng lực đặc thù này, nếu thực sự khai thác đủ tốt, e rằng mức độ mạnh mẽ của nó cũng chẳng kém gì Bát Kỳ Kỹ!

Do là phần thưởng, nên ngay khi Trần Mộc nhận được, hắn đã tự động tu luyện và nhập môn thành công 'Vu Ưu - Thần Cách Diện Cụ', nắm giữ phương pháp tu luyện cũng như cách thức vận dụng. 【Vu Ưu - Thần Cách Diện Cụ】: Thỉnh thần mượn lực, thỉnh thần mượn thế, thỉnh thần hóa thần!

Dùng thủ đoạn không ai biết sử dụng Tín Ngưỡng Chi Lực của con người để cường hóa bản thân, cũng phát huy ra sức mạnh Thần Cách!

Miêu tả đơn giản, nhưng lại đại hữu văn chương!

Trần Mộc nhẹ day mi tâm, tu vi trong cơ thể tùy tâm mà động, rất nhanh, một đôi găng tay có chất liệu kỳ lạ xuất hiện trong tay Trần Mộc.

Đây chính là... môi giới phong ấn Tín Ngưỡng Chi Lực.

Sử dụng đôi găng tay này, Trần Mộc có thể mượn dùng Tín Ngưỡng Chi Lực, thỉnh thần mượn lực! "Mộc ca?

Không sao chứ?" Thấy Trần Mộc trầm tư không nói, Hoa Linh bên cạnh cũng có chút lo lắng. "Không sao." Trần Mộc lắc đầu, sủng nịch xoa xoa mái tóc dài của Hoa Linh.

Thần Cách, theo một ý nghĩa nào đó cũng mang ý nghĩa thần minh. "Vu Na (Nuó) thời thượng cổ, thông qua ca vũ trực tiếp giao tiếp với thần minh, cũng thông qua nghi thức thần bí mà cổ lão để truyền đạt ý chỉ của thần minh, hoặc là... xua đuổi tà ác, chiến thắng bóng tối.

Cái tên Vu Ưu chính là từ đó mà ra.

Lấy bản thân diễn thần, lấy bản thân hóa thần, dùng tính mạng để diễn thần..." Trần Mộc nhẹ nhàng thở dài.

Hoa Linh bên cạnh không hiểu lắm, nhưng loáng thoáng cảm giác những gì Trần Mộc nói có liên quan đến đôi găng tay kỳ lạ trong tay hắn. "Mộc ca nói là...

Thần?

Là thần minh bên chúng ta sao?" Hoa Linh như có điều suy nghĩ hỏi.

Trần Mộc gật đầu, cười nói: "Là như vậy, ta vừa kiếm được một loại công pháp rất lợi hại, có liên quan đến thỉnh thần." Hoa Linh lập tức bừng tỉnh: "Mộc ca huynh nói vậy thì muội hiểu một chút rồi.

Có phải giống như thuật Thỉnh Thần Thượng Thân của Mao Sơn, hay mấy loại mời Gia Tiên nhập xác ở Đông Bắc không?" "Cũng gần như thế." Trần Mộc cười một tiếng.

Thật sự xét về căn bản thì tính chất cũng xấp xỉ nhau.

Giống như đám Âm Dương Sư Phù Tang trước đó, chẳng phải cũng lợi dụng môi giới nào đó để mượn sức mạnh của 'Bát Kỳ Đại Xà' sao?

Đó cũng được tính là một loại thủ đoạn thỉnh thần mượn lực.

Chẳng qua, thủ đoạn, kỹ lưỡng của Âm Dương Sư Phù Tang có thể nói là đi theo con đường tà đạo để đạt được mục đích.

So với việc thỉnh thần mượn lực, thỉnh thần thượng thân chân chính thì kém không biết bao nhiêu tầng thứ, cùng lắm chỉ tính là một chút lông da! "Cho muội một món đồ chơi nhỏ này." Tùy tay lật một cái, một chiếc Phệ Nang xuất hiện trong lòng bàn tay Trần Mộc, đưa cho Hoa Linh.

Phệ Nang kích thước chỉ bằng quả vải, nhỏ nhắn xinh xắn, tỏa ra ánh kim quang nhàn nhạt, hiển nhiên không phải vật tầm thường. "Đây là cái gì, Mộc ca?

Là pháp khí sao?" Hoa Linh lập tức sáng mắt, yêu thích không buông tay nhận lấy.

Trần Mộc cười cười, mở miệng nói: "Đương nhiên là pháp khí, một loại tiểu pháp khí không gian đặc thù, có thể dùng để chứa đồ vật, sinh vật.

Nhưng phải chú ý, sinh vật có ý thức tỉnh táo không thể bỏ vào trong đó, nếu không sẽ tự động bị đẩy ra." Giải thích đơn giản xong, Trần Mộc cầm lấy Phệ Nang ấn nhẹ một cái, lập tức, một luồng lực hút đột nhiên xuất hiện, bàn trà trước mặt trong nháy mắt biến thành một đạo lưu quang, bị thu vào trong Phệ Nang!

Hoa Linh ngẩn người vài giây mới phản ứng lại. "Cái này không phải... cái này, cái này giống hệt thủ đoạn trước đó của Mộc ca huynh a!" "Đúng, lý niệm là tương đồng." Trần Mộc gật đầu, lại trả Phệ Nang cho Hoa Linh.

Thử qua thử lại vài lần, bàn trà bị thu vào rồi lại được thả ra, Hoa Linh đã có thể sử dụng Phệ Nang rất thành thạo, càng thêm yêu thích

không buông tay, ôm cánh tay Trần Mộc dụi loạn một hồi. "Mộc ca thật tốt!" Cười xoa đầu Hoa Linh, Trần Mộc cũng hiếm khi được thả lỏng một chút.

Ở bàn làm việc cách đó không xa, Hoắc Cẩm Tích vừa lật xem tư liệu thành viên Trần gia, vừa liếc trộm hai người trên ghế sạ lông, khóe miệng bất giác bĩu ra.

Trong miệng như vừa đổ bình giấm, mùi vị chẳng ra sao. "Cô chuyên tâm làm việc đi.

Rà soát xong tư liệu, ta thưởng cho cô một quả Phệ Nang." Trần Mộc mẫn cảm nhận thấy sự thay đổi thần tình của Hoắc Cẩm Tích, thản nhiên nói. "Vâng, chủ nhân!" Hoắc Cẩm Tích lập tức cúi đầu làm việc.

Loại tiểu pháp khí không gian nhỏ nhắn xinh xắn lại có khả năng thu nạp sự vật như Phệ Nang, tự nhiên Hoắc Cẩm Tích cũng vô cùng thèm muốn. "Ừm, Phệ Nang cũng có thể dùng làm phần thưởng để phát.

Đỡ phải nói, cũng có thể kích thích các thành viên Thân vệ đội nâng cao nhiệt tình tu luyện." Trần Mộc như có điều suy nghĩ, Phệ Nang này tuy kích thước không lớn nhưng diệu dụng phi phàm! "Nhóm mười ba người Trần Tam Căn sau này mang theo Huyết Thi ra ngoài cũng tiện hơn.

Ừm, Trần Đại Bảo đội trưởng đội Kỳ Môn cũng cần phân phối vài quả, dùng để đựng minh khí thu hoạch được trong cổ mộ." Tâm tư đến đây, Trần Mộc chợt quay đầu nhìn Hoắc Cẩm Tích, mở miệng nói: "Đại mộ nhà họ Nguyên ở Bình Sơn, cùng với năm cái mộ Huyết Thi kia, số lượng minh khí lớn thu hoạch được đã bán chưa?" Hoắc Cẩm Tích sửng sốt, rồi hoàn hồn lại: "Tổng cộng đã bán năm thành, năm thành còn lại tôi định đợi một thời gian nữa mới bán, nếu không

dễ bị ép giá.

Năm thành hiện tại, chúng ta kiếm được hơn năm trăm vạn đại dương." Hoắc Cẩm Tích không chút nghĩ ngợi, tiếp tục nói: "Căn cứ theo sự sắp xếp của Hổ thúc, trong hơn năm trăm vạn đại dương có ba trăm vạn đã đổi toàn bộ thành vàng thỏi tương đương, đều bí mật dự trữ rồi." Nói đến huấn luyện hay chém chém giết giết, có lẽ Hoắc Cẩm Tích không thạo lắm, nhưng hễ nhắc đến minh khí, vận hành, sổ sách, thì sự nhạy bén và khả năng quan sát cực cao của Hoắc Cẩm Tích khiến ngay cả Trần Hổ cũng phải bội phục không thôi.

Đúng như Trần Mộc nói, có những người trời sinh đã thích hợp làm việc này! "Chỉ có giá trị năm trăm vạn đại dương thôi sao?

Xem ra cục diện hiện tại có chút gay go rồi." Trần Mộc khẽ nhíu mày, có chút không vui.

Hoắc Cẩm Tích cười một tiếng, mở miệng giải thích: "Cũng không phải tất cả minh khí giá trị cao đều đã bán, ví dụ như những trân phẩm đã tuyệt tích, trân phẩm có giá trị lịch sử thì đều được niêm phong lại, một món cũng chưa động đến." "Sắp xếp của Hổ thúc à?" Trần Mộc hỏi.

Chương 104

"Coi như là ý tưởng của tôi, Hổ thúc đã đồng ý." Hoắc Cẩm Tích ngượng ngùng cúi đầu, vội vàng nói thêm: "Tôi không có ý gì khác, chủ nhân, chỉ là cảm thấy những cổ vật thực sự có giá trị này lưu lạc vào tay kẻ khác... không đáng." Thấy Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, Hoắc Cẩm Tích bỗng nhiên hơi hoảng hốt.

Hỏng rồi, không phải nói sai rồi chứ?

Phệ Nang còn chưa lấy được, chẳng lẽ tối nay cổ họng lại phải xuất huyết nữa sao?

Đang lúc Hoắc Cẩm Tích suy nghĩ lung tung, một quả Phệ Nang vẽ ra một đường parabol đẹp mắt rơi vào tay cô. "Thưởng cho cô, làm không tồi.

Sau này cứ quán triệt tư duy đó, tiếp tục kiên trì." Trần Mộc tán thưởng nhìn Hoắc Cẩm Tích một cái. "Cảm ơn chủ nhân!" Hoắc Cẩm Tích lập tức thở phào nhẹ nhõm, cười đến mị nhãn như tơ.

Quay đầu lại, Trần Mộc lấy ra một thanh kiếm gỗ đào bị sét đánh, lại lấy ra Thần kiếm - Kinh Trập, đặt hai thanh kiếm gỗ đào này cùng một chỗ so sánh.

Chỉ nhìn thoáng qua, lập tức cảm giác được sự khác biệt rõ ràng! "Mộc ca, thanh kiếm gỗ đào này hình như rất lợi hại.

Có loại... khí tức rất đặc biệt." Hoa Linh nhìn chằm chằm Thần kiếm - Kinh Trập một lát, khẳng định nói: "Đây tuyệt đối là một thanh thần binh lợi khí, niên đại của gỗ đào hẳn là cực cao." Trần Mộc có chút kinh ngạc, buồn bực nói: "Muội có thể cảm nhận được những thứ này?" "Vâng...

Có lẽ là do tu luyện 'Lục Khố Tiên Tặc', cho nên cũng có thể cảm giác được một số khí tức đặc thù, muội có thể phân biệt được." Hoa Linh thẹn thùng xoa xoa khuôn mặt nhỏ, tránh ánh mắt của Trần Mộc.

Rõ ràng ngày nào cũng gặp, nhưng mỗi lần Hoa Linh đều không dám nhìn thẳng vào mắt Trần Mộc quá lâu, lo lắng sự nóng rực trong ánh mắt đó sẽ làm tan chảy chính mình. "Thần kiếm - Kinh Trập, tự nhiên là thần binh lợi khí.

Gỗ đào thụ linh trên ngàn năm, hơn nữa còn dựng dục ra mộc chi tinh hoa, sau đó trùng hợp bị tia thiên lôi đầu tiên của đầu xuân đánh trúng!

Thân cây được tôi luyện ngày đêm trong lôi hỏa, lớp ngoài hóa thành tro bụi.

Đây chính là mộc chi tinh hoa đã vượt qua lôi kiếp Kinh Trập." Ngón tay Trần Mộc nhẹ nhàng lướt qua bề mặt Thần kiếm - Kinh Trập, xúc cảm nơi đầu ngón tay trực tiếp kích phát một mảng hồ quang điện bay lên! "Cứng như vẫn cương, xua đuổi tà ma, nội hàm thiên lôi chi lực." Đơn thủ nắm chặt Thần kiếm Kinh Trập, Trần Mộc có thể cảm giác rõ ràng thiên lôi chi lực ẩn chứa trong thân kiếm đang nhanh chóng hình thành một loại cộng hưởng kỳ diệu với cơ thể hắn!

Nhân, Lôi, Kiếm, tam vị nhất thể!

Tùy ý vung ra một kiếm.

Rắc rắc!

Kinh lôi nổ vang, điện hồ quấn quanh, ngay tức khắc có một đạo lôi điện kiếm quang màu xanh lam bắn ra, dễ như trở bàn tay cắt đôi cửa sổ, rơi vào trong sân, nổ vang!

Không biết bức tường sân nào gặp tai ương, trong một đạo lôi điện kiếm quang này bị nổ thành đầy đất tro bụi đá vụn.

Lấy khí hóa lôi, lấy kiếm khu lôi! "Quả thực là một thanh thần binh lợi khí.

Trước đó nếu có Thần kiếm - Kinh Trập hỗ trợ, chỉ cần một kiếm này thôi cũng có thể miêu sát con 'Ngụy - Bát Kỳ Đại Xà' kia trong một đòn!" Trần Mộc yêu thích không buông tay vuốt ve thân kiếm, trong lòng sảng khoái.

Đó là một loại cảm giác lưu loát nước chảy thành sông, giống như Thần kiếm - Kinh Trập vốn dĩ được rèn đúc ra để dành cho Trần Mộc hắn vậy!

Ngoài cửa, mấy tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến. "Gia chủ?

Không sao chứ!" Trần Tiểu Đao đứng ngoài cửa, thấp giọng hỏi. "Vào đi.

Không sao." Trần Mộc tùy ý nghịch Thần kiếm - Kinh Trập, nhìn Trần Tiểu Đao, Trần Tam Căn, Hồng Cô Nương ba người nhanh bước đi vào, phía sau còn có Trần Hổ vị đại tổng quản Trần gia. "Sửa tường sân không tốn tiền à?

Gia chủ, lần sau cậu ra sân huấn luyện tu luyện có được không?

Đến lúc đó cậu có cho nổ sân huấn luyện tôi cũng mặc kệ cậu!" Trần Hổ chắp hai tay trong ống tay áo to, lầm bầm.

Trần Tiểu Đao và Trần Tam Căn bên cạnh vừa mới bước vào, lập tức hai đôi mắt đã sáng rực lên! "Gia chủ, thanh này là kiếm gỗ đào bị sét đánh hả?

Sao cái này khác với mấy cái của chúng tôi thế?

Cho tôi sờ thử chút đi?" "Đúng đấy gia chủ, cậu xem anh em chúng tôi bận rộn cả nửa đêm rồi, cho nhìn một cái?

Chỉ một cái thôi!" Hai người sấn lại gần, hận không thể để nước

miếng chảy ròng ròng. "Đi đi đi." Trần Mộc xua tay, trở tay thu hồi Thần kiếm - Kinh Trập.

Loại thần binh bực này, dĩ nhiên là sau khi vượt qua lôi kiếp đã sinh ra linh thức tương ứng, một khi nó nhận định Trần Mộc là chủ nhân thì người khác không thể tùy tiện chạm vào, nếu không chắc chắn sẽ gặp tai ương! "Sự việc xử lý xong chưa?

Thành vệ quân bên kia có động tĩnh gì không?" Trần Mộc ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, mở miệng hỏi.

Trần Tiểu Đao uống một ngụm trà lớn, lau miệng nói: "Bên chúng ta đã dọn dẹp xong chiến trường, hai trăm binh sĩ Phù Tang, một trăm binh sĩ Lan Hà, còn có một tên Âm Dương Sư, hai mươi Ninja tinh nhuệ.

À đúng rồi, chín tên Âm Dương Sư bị gia chủ xử trước đó, thi thể biến thành tro bụi rồi.

Những thi thể còn lại toàn bộ bị chúng ta vận chuyển đến huyết trì." Trần Tam Căn bên cạnh bổ sung một câu, lại nói: "Sau đó chúng tôi lại châm một mồi lửa lớn tại một căn nhà hoang phế, thi thể đám thú rừng trong tay chúng tôi trước đó vừa khéo dùng để thay thế." "Tốt." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Kỳ thực biện pháp hủy thi diệt tích tốt nhất không gì bằng một ngụm nước bọt của 'Lục Khố Tiên Tặc'.

Đương nhiên, mồi lửa này là cố ý đốt cho người khác xem.

Còn về việc trong đống lửa này rốt cuộc có phải thi thể binh sĩ Phù Tang hay không thì không quan trọng, chỉ cần để người ngoài biết Phù Tang Thương Hội đại bại, thế là đủ rồi!

Cho dù thật sự có người muốn tra, cũng phải cân nhắc kỹ hậu quả của việc chọc giận Trần gia! "Đội Giới Đao bên này, mục tiêu trên

danh sách đã toàn bộ đánh giết." Hồng Cô Nương nói chuyện ngắn gọn mạnh mẽ, báo cáo kết quả. "Thanh tiễu mấy cái kho hàng của Phù Tang Thương Hội khá phiền phức.

Nhưng trước khi trời sáng chắc cũng có thể kết thúc." Trần Hổ dường như vẫn còn xót tiền bức tường sân, thấp giọng nói thêm: "Thành vệ quân cả đêm đều rất yên ổn, chẳng qua mười phút trước việc bố phòng chín cửa thành đã hoàn thành." Ba người lần lượt báo cáo xong tình hình, bầu không khí dần trầm xuống.

Chương 105

Mỗi người đều đang nhìn Trần Mộc, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của hắn.

Cho dù hiện tại Trần Mộc hạ lệnh muốn bọn họ lập tức vây công thành vệ quân, tru sát toàn bộ, cũng sẽ không ai nói nửa chữ không! "Trương gia nước cờ này chơi hay đấy.

Muốn chơi dao sau lưng." Trần Mộc cười lắc đầu, không để ý lắm: "Đáng tiếc, Trương Khởi Sơn hắn cuối cùng vẫn hoảng loạn, nếu không cũng sẽ không lâm thời bổ cứu.

Đợi hắn rảnh rỗi tỉnh táo lại rồi tính." Nghe câu này, Trần Tiểu Đao hạ thấp giọng, mở miệng nói: "Gia chủ, hay là để tôi dẫn ít người đến thành vệ quân quấy rối một chút?" "Quấy cái rắm!

Yên tâm đi, trời sáng, Trương Khởi Sơn nhất định sẽ đến cửa." Trần Mộc cười mắng một câu.

Ngay sau đó, bốn cái Phệ Nang bị hắn ném ra, chuẩn xác rơi vào tay mỗi người. "Pháp khí không gian, có thể thu dung vật phẩm." "À, đúng." Trần Mộc tính toán quân số, lại lấy cho Trần Tam Căn mười hai quả: "Như vậy, Tam Căn sau này các ngươi ra ngoài tiện hơn nhiều rồi, Huyết Thi có thể cất trong Phệ Nang." "Vãi chưởng!

Cái này cũng quá lợi hại rồi!" Trần Tam Căn hưng phấn nhảy cẫng lên. "Giữ kẽ chút đi, còn ra thể thống gì nữa!" Trần Tiểu Đao trợn trắng mắt, nhưng khi hắn thành công thu ghế ngồi vào trong Phệ Nang, lập tức cũng kinh ngạc đến ngây người: "Thật trâu bò, gia chủ, đây không phải chiêu thức cậu hay dùng sao!" Hai người thấy cái lạ thì thích thú, sô pha, ghế dựa, bàn trà trong thư phòng, bao gồm cả hai cái bình gốm điêu khắc lớn thời Nguyên đặt trước cửa đều bị Trần

Tiểu Đao và Trần Tam Căn lôi ra hung hăng luyện tập. "Cái tiểu pháp khí này quả thực tương đối không tồi.

Sau này có thể phát cho thành viên Trần gia làm phần thưởng, cũng có thể phân tán xuống làm vài việc khác." Trần Hổ khá chững chạc, đã đoán ra được chút ý đồ của Trần Mộc. "Đúng, có thể dùng làm phần thưởng.

Sau khi kiểm kê xong chiến quả lần thanh tiễu này, Hổ thúc, điều động một khoản tài chính để phát thưởng, Phệ Nang cũng tính ở trong đó." Trần Mộc thản nhiên nói, cũng không keo kiệt.

Đối với hắn mà nói, có thể cường hóa tất cả thành viên Trần gia, bổ sung thực lực Trần gia mới là quan trọng nhất.

Nếu không thì những thứ tốt này đều giấu trong tay mình cũng có tác dụng gì đâu? "Chủ nhân, danh sách tôi đã rà soát xong." Hoắc Cẩm Tích sải bước đi tới gần, hơi có chút mệt mỏi nói: "Hiện tại trong tất cả thành viên Trần gia có tên trong sổ sách, chỉ có năm người phù hợp yêu cầu." Chỉ có năm người thôi sao?

Trần Mộc thầm thở dài một hơi.

Bất quá... năm người cũng đủ rồi.

Nếu như năm người này đều có thể tu luyện 'Vu Ưu - Thần Cách Diện Cụ', dù chỉ có năm người cũng là một cỗ tinh nhuệ chí cường không thể coi thường! "Vậy thì gọi năm người đó tới trước đi, tốc độ phải nhanh." "Tiểu Đao, đi làm đi." Trần Mộc đưa danh sách cho Trần Tiểu Đao, gật đầu nói: "Dùng tốc độ nhanh nhất đưa năm người bọn họ tới đây, mức độ ưu tiên cao nhất." "Vâng, Gia chủ!" Trần Tiểu Đao nhận lấy danh sách, lao ra khỏi cửa chạy như bay.

Sự việc khẩn cấp, mà mọi người cũng đều nhìn ra được, Trần Mộc đối với năm thành viên Trần gia này vô cùng xem trọng! "Cây

chủy thủ này, tặng cho ngươi." Trần Mộc tùy tay lấy ra Tiểu Thần Phong, đưa cho Hồng Cô Nương.

Hồng Cô Nương cung kính nhận lấy, giấu vào trong tay áo.

Cây chủy thủ này tên là Tiểu Thần Phong, chém sắt như chém bùn, sắc bén vô cùng.

Trước kia là chủy thủ tùy thân của Trần Ngọc Lâu, nhưng sau này khi gặp phải bà cụ Bạch ở Bình Sơn, cây Tiểu Thần Phong này cũng thành một trong số rất nhiều món sưu tầm của Trần Mộc. "Lần này Giới Đao Đội cũng coi như lập được đại công, ngày mai phát bổng lộc gấp ba, ngoài ra..." "Hiện tại Thân Vệ Đội trên dưới, đã dùng đến 'Đoán Thể Dược Tề' lần thứ mấy rồi?" Trần Mộc bỗng nhiên mở miệng.

Hoa Linh đứng bên cạnh khẽ đáp: "Một trăm người Thân Vệ Đội ban đầu, 'Đoán Thể Dược Tề' lần thứ ba đã dùng xong." "Năm trăm người mới gia nhập Trần gia, vừa mới dùng xong lần thứ hai." Đoán Thể Dược Tề!

Phần thưởng nhận được thông qua điểm danh hàng ngày này, đích xác đã làm cho các thành viên gia tộc Trần thị nhận được sự tăng tiến vượt bậc!

Tuy rằng sau khi dùng ba lần thì tái sử dụng sẽ không còn hiệu lực.

Nhưng ba lần này lại đủ để tố chất cơ thể cơ bản của thành viên Trần gia tăng lên đến một tầng thứ hãi người, tùy tiện xách ra một kẻ cũng đều vượt xa người thường gấp mấy lần! "Qua đêm nay, trong thành Thường Sa thế tất sẽ đại loạn." "Lại có việc để bận rồi." Trần Mộc thong thả uống một ngụm trà nóng, thư giãn đầu óc.

Trần Hổ ngồi ở đối diện, trầm giọng nói: "Thành Thường Sa một

khi loạn lên, tưởng chừng không ít người ngoài cũng sẽ vươn tay vào, có cần chuẩn bị trước một chút không?" "Có thể." Trần Mộc gật đầu.

Hồng Cô Nương đứng bên cạnh, trầm mặc không nói.

Nàng trong lòng hiểu rõ, nếu như thành Thường Sa loạn thành một nồi cháo, vậy thì hai phần ba công lao đến từ Giới Đao Đội!

Kẻ chết trong đêm nay, cũng không chỉ có mỗi một tên đầu mục của thương hội Phù Tang. "Duy nhất khá đáng tiếc là, Bán Tiệt Lý không cắn câu." "Con hồ ly già này quả nhiên đủ giảo hoạt." Trần Mộc day day mi tâm, có chút khó chịu.

Căn cứ theo tin tức mà Ngô Lão Cẩu 'vô tình' để lộ ra, Bán Tiệt Lý vốn muốn hợp tác với thương hội Phù Tang, đồng thời thừa nước đục thả câu, ra tay với Trần gia.

Chỉ tiếc là, cả đêm nay từ đầu đến cuối, người của Lý gia đều không hiện thân, không hỗ trợ thương hội Phù Tang, cũng không thừa nước đục thả câu, yên tĩnh đến mức bất bình thường! "Chủ nhân, tôi lại cảm thấy, Bán Tiệt Lý có khả năng đã sớm đoán được kết quả này." Hoắc Cẩm Tích xoa bóp vai cho Trần Mộc, cúi người nói khẽ: "Con hồ ly già này sinh tính đa nghi, ai cũng không tin, việc nói một đằng làm một nẻo là thứ hắn am hiểu nhất." Một luồng hương thơm thoảng qua chóp mũi, Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Nói tiếp đi." "Căn cứ theo tình báo Ngô Lão Cẩu cung cấp, Bán Tiệt Lý xác suất lớn sẽ hợp tác với thương hội Phù Tang, bởi vì đây đích xác là một cơ hội vô cùng tốt." "Không chỉ có thể thu hoạch chỗ tốt, còn không cần tốn sức lực quá lớn." Hoắc Cẩm Tích đăm chiêu, bổ sung: "Nhưng nếu nói... những thứ này đều là chướng nhãn pháp, đều là biểu hiện giả dối thì sao?" Chính cái gọi là, kẻ hiểu rõ tâm tư ngươi nhất, thường thường là đối thủ của ngươi.

Hoắc Cẩm Tích dăm ba câu phân tích, Trần Mộc liền đã nhảy ra

khỏi lối mòn tư duy, ánh mắt khẽ động: "Tính toán hết lớp này đến lớp khác, Bán Tiệt Lý gảy bàn tính thật hay." Bên cạnh, Trần Tam Căn đứng đó nghe vô cùng tốn sức.

Theo bản năng hắn quay đầu, nhìn về phía Hồng Cô Nương: "Hồng đội trưởng, cô biết Gia chủ bọn họ đang nói chuyện gì không?

Bán Tiệt Lý có ý đồ gì?" Hồng Cô Nương nhàn nhạt nhìn Trần Tam Căn một cái, lắc đầu: "Không quan trọng." Trần Tam Căn: "?" Hồng Cô Nương lại nói: "Giới Đao Đội chỉ quản giết người, không hỏi vấn đề." Lời này vừa nói ra, Trần Tam Căn cảm giác một hơi nghẹn ở cổ họng, nín đến khó chịu.

Cái này còn tiếp lời thế nào được nữa?

Không đỡ được, căn bản đỡ không nổi!

Đối diện, Trần Hổ nhìn hai người một cái, không khỏi đỡ trán thở dài: "Quả nhiên, có một số người đích xác không thích hợp chơi trò đấu đá tâm cơ." Trầm tư giây lát, Trần Mộc chốt lại kế hoạch, mở miệng nói: "Nếu Bán Tiệt Lý đã muốn mượn thế đầu của Trần gia chúng ta để chia một chén canh..." "Vậy thì không có gì phải khách khí nữa." "Kẻ nào tranh địa bàn, giết kẻ đó." Hai câu nói, sát khí chợt hiện!

Hoắc Cẩm Tích sớm đã dự liệu, thân mật cọ cọ vào dái tai Trần Mộc: "Dùng đao sắc chặt đay rối, đích xác là biện pháp nhanh nhất rồi, nhưng bên phía Thành vệ quân?" "Bọn họ không dám động." Trần Mộc vô cùng chắc chắn.

Từ tình huống tối nay là có thể nhìn ra được, Thành vệ quân, hay nói đúng hơn là Trương Khởi Sơn - kẻ tiếp quản Thành vệ quân, rất biết mình biết ta.

Trong tình huống biết rõ Thành vệ quân không đấu lại Trần gia,

mạo muội động thủ, kẻ ngu cũng biết kết quả là gì. "Đúng rồi, Hổ thúc." "Gửi cho Ngô gia, Giải gia một cái tin, để bọn họ hỗ trợ.

Thành Thường Sa loạn một mảng lớn địa bàn như vậy, càng sớm nuốt trọn càng có lợi." Trần Mộc mở miệng bổ sung thêm một câu. "Gia chủ yên tâm." Trần Hổ cũng đã dự đoán được khâu này, đã sớm làm tốt chuẩn bị và phương án dự phòng.

Mười mấy phút sau, Trần Tiểu Đao nhanh chóng trở về, dẫn theo năm thành viên Thân Vệ Đội tiến vào thư phòng. "Gia chủ, có gì phân phó?" Năm thành viên Thân Vệ Đội ánh mắt sáng quắc, cung kính hành lễ.

Chương 106

Trần Mộc phất phất tay, ra hiệu mọi người ra hậu viện. "Gọi các ngươi đến, cũng là vì các ngươi từng có kinh nghiệm diễn xướng liên quan." "Ba người từng lên sân khấu kịch, diễn qua không ít vai." "Ngoài ra hai người kia, khi còn ở quê nhà từng làm thầy cúng, càng tinh thông những điệu vu vũ, tế tự cổ xưa, có đúng không?" Ánh mắt Trần Mộc lần lượt quét qua năm người.

Năm người này đều là nhóm gia nhập Thân Vệ Đội Trần gia sau này, thiên phú tu luyện cũng không tệ, 'Kim Quang Chú' và 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' tu luyện cũng đã nhập môn. "Hồi bẩm Gia chủ, đúng là như vậy." Năm người đồng loạt gật đầu.

Thấy tình hình như thế, Trần Mộc cũng hơi hài lòng. 'Vu Ưu - Thần Cách Diện Cụ', chỗ cường đại của công pháp này nằm ở chỗ, nó có thể khiến người ta mượn nhờ thần lực của thần minh!

Nhưng tính cục hạn cũng rất lớn.

Muốn tu luyện 'Thần Cách Diện Cụ', điều kiện tiên quyết đầu tiên chính là phải biết diễn!

Rà soát như vậy, chỉ riêng điều kiện tiên quyết này đã loại bỏ gần như toàn bộ thành viên Trần gia, cuối cùng chỉ tìm ra được năm người này. "Ta có một môn công pháp đặc thù, chuẩn bị truyền thụ cho các ngươi." "Chỗ lợi hại của công pháp này nằm ở chỗ...

Thỉnh thần mượn lực, trộm lấy tín ngưỡng chi lực của con người đối với thần minh, từ đó sử dụng sức mạnh của thần minh!" Giữa lúc giơ tay, trong tay Trần Mộc xuất hiện thêm một đôi găng tay thất sắc.

Ngay sau đó, nhẹ nhàng quệt qua mặt.

Lưu quang tràn ngập!

Trong nháy mắt, trên mặt Trần Mộc đã xuất hiện thêm một bộ mặt nạ hí kịch khiến người ta quen thuộc, Hỏa Nhãn Kim Tinh, hai màu vàng bạc điểm xuyết, nền trắng, ba chỗ miệng mũi mắt đỏ rực như lửa! "Tề Thiên Đại Thánh!" "Vãi luyện, Gia chủ thế mà lại biết biến mặt?" Trần Tiểu Đao giật nảy mình, kinh ngạc không thôi.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Trần Mộc giơ tay nắm một cái, một cây gậy do lưu quang hóa thành xuất hiện trong tay hắn, thình lình chính là cây Như Ý Kim Cô Bổng của Tề Thiên Đại Thánh kia! "Này!" Một tiếng quát chói tai mang theo giọng điệu hí kịch vang lên, Như Ý Kim Cô Bổng bổ thẳng đầu nện xuống Trần Tiểu Đao.

Ông một tiếng, hộ thể kim quang bùng lên!

Trần Tiểu Đao lờ mờ cũng hiểu được ý đồ của Trần Mộc, ngay lập tức toàn lực thúc giục hộ thể kim quang, toàn bộ dùng để phòng ngự!

Phanh một tiếng trầm đục!

Một gậy trúng đích, lập tức nhìn thấy cái đầu của Trần Tiểu Đao lùn đi một nửa, thế mà lại bị cỗ cự lực kia ngạnh sinh nện lún xuống gạch nền!

Côn vũ như phong!

Răng rắc...

Một tiếng vỡ vụn thanh thúy lọt vào tai vang lên.

Trần Tiểu Đao trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không dám tin, chính mình toàn lực thúc giục hộ thể kim quang dùng để phòng ngự, vậy mà ngay cả một gậy này cũng không kháng cự nổi? "Đừng đánh nữa Gia chủ!" "Chết người đấy!" Nhìn thấy cây Kim Cô Bổng lưu quang kia lại bổ xuống đầu, Trần Tiểu Đao vội vàng kinh hô thành

tiếng. "Không ngờ... lại cường hãn như thế." "Lạ thật." Trần Mộc nghi hoặc thu hồi Kim Cô Bổng, giơ tay nhẹ nhàng quệt qua mặt, kiểm phổ Tề Thiên Đại Thánh trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Chuyển mà, hắn liền hiểu ra.

Thời đại hiện nay cũng không có quá nhiều hoạt động giải trí.

Đa số mọi người lựa chọn phương thức tiêu khiển giải trí, không ngoài việc uống rượu uống trà, xem kịch nghe kể chuyện, hay là đi uống rượu hoa, chơi xúc xắc, đi dạo thanh lâu các loại.

Điều này cũng có nghĩa là, trong thời đại trước mắt này, những nhân vật hí kịch khiến người ta quen thuộc, ngược lại sẽ sở hữu tín ngưỡng chi lực cực mạnh!

Tỷ như Võ Đế Quan Nhị gia, Trương Phi, hay là Nhị Lang Thần, Na Tra, Tôn Ngộ Không... những loại nhân vật này, e rằng tùy tiện mượn dùng sức mạnh của một vị trong đó cũng đều không thể khinh thường. "Thì ra là thế." "Kể ra cũng hợp tình hợp lý." Trần Mộc không có công phu suy ngẫm tỉ mỉ.

Xóa đi kiểm phổ, tán đi tín ngưỡng chi lực của Tề Thiên Đại Thánh, Trần Mộc khôi phục nguyên dạng.

Mấy người chung quanh lúc này mới từ từ hồi phục lại suy nghĩ. "Bộ công pháp này tên là 【Thần Cách Diện Cụ】, vừa rồi thứ ta diễn chính là giai đoạn thứ nhất, thỉnh thần mượn lực!" "Thỉnh chính là Tề Thiên Đại Thánh, mượn chính là ngàn cân chi lực." Ánh mắt Trần Mộc quét qua năm người kia, trầm giọng nói: "Thực lực mạnh yếu sau khi mượn lực có liên quan đến thể phách của bản thân các ngươi, đồng thời cũng có liên quan đến độ mạnh yếu của tín ngưỡng chi lực thần minh." Năm người kia đăm chiêu, hiển nhiên đã sơ bộ lý giải được tư duy cốt lõi của 'Thần Cách Diện Cụ'.

Nói toạc ra cũng rất đơn giản, nguồn suối sức mạnh của loại công pháp này đến từ tín ngưỡng chi lực không chỗ nào không có, mà không chỉ là tu vi của bản thân.

Đi sắm vai một thần minh nào đó, diễn càng giống, thực lực cũng sẽ càng mạnh! "Gia chủ, cái này không khác biệt lắm với Thỉnh Thần Thuật của Mao Sơn nhỉ?" "Là một chuyện sao?" Trần Tiểu Đao hỏi một câu.

Trần Mộc gật đầu, mở miệng nói: "Mục đích tương tự, nhưng xuất phát điểm lại tịnh không giống nhau, phương thức 'thỉnh thần' của hai bên có sự khác biệt." "Cũng giống như ta vừa rồi sắm vai Tề Thiên Đại Thánh." "Sử dụng 'Thần Cách Diện Cụ' để sắm vai Tề Thiên Đại Thánh, vậy liền sẽ sở hữu năng lực của Tề Thiên Đại Thánh, bảy mươi hai phép biến hóa, đằng vân giá vũ, lông khỉ phân thân, vân vân..." "Diễn càng giống, sức mạnh ngươi mượn được cũng sẽ càng mạnh." Vừa nghe lời này, đám người chung quanh đều có chút đứng ngồi không yên, nóng lòng muốn thử.

Chá Cô Sào nghe rõ ràng rành mạch, khoát tay áo: "Các ngươi vẫn là đừng mạo muội nếm thử, đầu tiên phải biết diễn kịch, biết diễn nhân vật này, các ngươi biết không?" Một câu làm khó mấy người.

Cân nhắc đến điều kiện tiên quyết tu luyện 'Thần Cách Diện Cụ' này, Trần Tiểu Đao và Trần Tam Căn dẫn đầu từ bỏ.

Trước mắt Trần Tiểu Đao đã bắt đầu tu luyện 'Dương Ngũ Lôi', 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' của Trần Tam Căn cũng đã đi vào quy củ.

Tự nhiên cũng không có thời gian đi học hí khúc nữa. "Đừng nhìn tôi, tôi cũng không được." Chá Cô Sào lắc đầu, cười nói: "Chúng tôi trước kia cũng từng xem qua một ít diễn xướng chạy vạy giang hồ, nhưng nếu nói tự mình lên, thì thật sự không biết." Hoa Linh phụ họa

gật đầu. "Tôi cũng không được." "Trước kia từng tiếp xúc với gánh hát, nhưng hí pháp của Nguyệt Lượng Môn không cùng một đường." Hồng Cô Nương lắc đầu, cũng không định tu luyện. "Vậy thì vẫn là năm người các ngươi tu luyện." "Qua đây." Nhìn một vòng, Trần Mộc cũng từ bỏ ý định phổ cập 'Thần Cách Diện Cụ' xuống dưới, vẫy vẫy tay gọi năm thành viên Thân Vệ Đội kia đến gần.

Cũng không phải nói công pháp này không mạnh.

Mà là hạn chế quá lớn!

Người không hiểu diễn kịch đầu tiên đã bị loại bỏ rồi.

Trần Mộc cũng là vì trực tiếp tu luyện nhập môn, cộng thêm hồi nhỏ từng xem qua chút hí kịch kiểu cũ, lúc này mới có thể miễn cưỡng diễn được chút lông da.

Để cho năm người này có thể nhanh chóng nhập môn, Trần Mộc cũng đem phương pháp tu luyện, yếu điểm tâm đắc có liên quan đến 'Thần Cách Diện Cụ' truyền thụ xuống một cách dễ hiểu nhất.

Về phần năm người này có thể tu luyện thành công hay không, cũng phải xem bọn họ có thật sự bưng nổi bát cơm này hay không! "Thần Cách Diện Cụ có ba giai đoạn, phân biệt là Mượn Lực, Mượn Thế, Hóa Thần." "Mượn Lực chính là mượn dùng sức mạnh thần minh; Mượn Thế chính là mượn dùng càng nhiều sức mạnh thần minh, đồng thời sở hữu một bộ phận khí thế của ngài." "Về phần giai đoạn thứ ba là Hóa Thần." Trần Mộc sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Toàn thân toàn ý đầu nhập vào trong đó, nhận định chính mình chính là vị thần này, làm cho bản thân diễn đến mức người khác tin tưởng, ngươi chính là vị thần này!" "Lấy bản thân diễn thần, lấy bản thân hóa thần, dùng tính mạng để diễn." Sau một phen nhắc nhở, Trần Mộc cũng không nói thêm nữa.

Chương 107

Mặc cho năm người này ngồi ở hậu viện, từng người suy ngẫm, đi tỉ mỉ lĩnh hội tín ngưỡng chi lực không chỗ nào không có trong thiên địa.

Thấy thế, Trần Mộc phất phất tay, ra hiệu bọn người Trần Tiểu Đao lưu lại quan sát.

Xoay người rời đi. "Cẩn thận ngẫm nghĩ sâu xa một chút, đây đích xác là một loại năng lực cực mạnh." "Tính ra, hẳn là còn muốn mạnh hơn đám Thỉnh Thần Thuật kia một chút, dù sao 'Thần Cách Diện Cụ' này mượn dùng chính là tín ngưỡng chi lực của thần minh." Trần Mộc thầm suy tính.

Bên cạnh, Trần Hổ thấp giọng hỏi: "Gia chủ, có cần tôi đi chọn lựa một nhóm hảo thủ xuất thân từ gánh hát, từng diễn kịch hay không?" "Gánh hát ư?" "Đó không phải là địa bàn của Hồng gia sao?" Trần Mộc lắc đầu, mở miệng nói: "Trước xem năm người bọn họ có thể ăn được bát cơm này không đã rồi nói sau." "Vấn đề ở chỗ, ta tu luyện thế nào?" Cái này cũng làm cho Trần Mộc phạm nan.

Thấy Trần Mộc lộ vẻ khó xử, Hoa Linh nhỏ giọng nói: "Mộc ca anh muốn học diễn kịch, vậy bình thường chúng ta đi xem kịch nhiều chút chẳng phải là được rồi sao?" "Lại nói, anh muốn học, vậy khẳng định có đầy người nguyện ý dạy anh." "Nói như vậy cũng phải." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Toàn thân toàn ý đầu nhập vào bên trong đi học diễn kịch, chuyện đó khẳng định không thể nào.

Loại thủ đoạn này nói toạc ra vẫn là mượn dùng tín ngưỡng chi lực của thần minh, dựa vào ngoại lực nhiều hơn chứ không phải tu vi

tự mình tu luyện có được!

Trước mắt thế đạo cục diện hỗn loạn, các lộ ngưu quỷ xà thần, yêu ma quỷ quái, quân phiệt hỗn chiến, ngoại địch trước mắt.

Đến lúc đó thật sự bạo phát chiến loạn, tự lo thân còn không xong chứ đừng nói chi đến việc có người còn tâm tư đi nghe hát, xem kịch, từ đó gia tăng tín ngưỡng chi lực cho những thần minh này?

Trở lại thư phòng nghỉ ngơi một trận, chân trời đã hơi hửng sáng.

Đội ngũ đi thanh tiễu kho hàng thương hội Phù Tang đã áp giải lượng lớn vật tư trở về, toàn bộ lấp đầy vào trong kho phòng của Trần gia.

Lần này thu hoạch không thể bảo là không phong phú, vật tư mà thương hội Phù Tang độn tích tại thành Thường Sa có cơ số rất lớn, bao gồm lương thảo, đồ dùng hàng ngày, súng ống đạn dược vũ khí, đồ cổ minh khí, dược liệu trân quý vân vân...

đều đã đóng gói niêm phong tốt, còn chưa kịp vận chuyển ra ngoài.

Những thứ này đều thành chiến lợi phẩm của Trần gia, ăn một mẻ lớn. "Thân Vệ Đội luân phiên, đi ăn sạch toàn bộ địa bàn trong kế hoạch trước đã." "Hồng Cô Nương, đợi lệnh." Trần Mộc nhìn bản đồ một cái, bổ sung: "Nếu như Bán Tiệt Lý quyết tâm muốn cụng đầu với chúng ta, vậy thì, ngươi đi hái cái đầu của hắn xuống." "Vâng, Gia chủ." Hồng Cô Nương bình tĩnh đáp.

Đám người Hoa Linh đều đã lần lượt trở về, hoặc là tu luyện, hoặc là nghỉ ngơi.

Trong thư phòng to lớn, chỉ có Trần Mộc ngồi ngay ngắn trước bàn, Hồng Cô Nương an tĩnh khoanh tay đứng ở một bên.

Bầu không khí dần dần có chút kỳ quái.

Hồng Cô Nương mấp máy môi, vừa định nói câu gì đó, lại có một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, thấp giọng báo cáo ở cửa: "Gia chủ!

Bố phòng quan Trương Khởi Sơn dẫn người đăng môn bái phỏng!" Đột nhiên tới báo, một cú này lập tức làm rối loạn tất cả kế hoạch của Hồng Cô Nương, dũng khí thật vất vả mới lấy lên được, lập tức liền tan thành mây khói. "Trương Khởi Sơn... thật đáng chết mà!" Hồng Cô Nương không tự chủ được lầm bầm một tiếng, hàm răng cắn chặt, chủy thủ ám tàng trong tay áo cũng không tự chủ được mà trượt ra ba phần.

Phát giác được sát khí phát ra trên người Hồng Cô Nương, Trần Mộc buồn bực nhìn sang, có chút không hiểu: "Trương Khởi Sơn thật đáng chết?

Cô và hắn còn có đại thù gì sao?" Khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp dẫn người chú mục của Hồng Cô Nương lúc này đã đầy vẻ sát khí, nghiến răng nghiến lợi, cứ như thể tên Trương Khởi Sơn kia có thù không đội trời chung với nàng, hận không thể giết cho thống khoái.

Trầm mặc nhất thời, Hồng Cô Nương lắc đầu, cố trấn định nói: "Trương Khởi Sơn đâm dao sau lưng Trần gia, tự nhiên đáng chết." Sau khi Hồng Cô Nương tu luyện 'Liễm Tức Pháp', Trần Mộc lại truyền thụ cho nàng 'Lục Khố Tiên Tặc', đây là để nàng không đến mức sau một kích tất sát lại hậu lực bất tòng tâm.

Lại không từng nghĩ, cái này cũng làm cho năng lực khống chế cảm xúc của Hồng Cô Nương tăng lên vài bậc. "Có cái gì cứ nói cái đó." "Nếu nói Trương Khởi Sơn thật sự có thù với cô..." Trần Mộc cười đứng dậy, thản nhiên nói: "Vậy thì xử hắn đi, ta giúp cô báo thù." Hồng Cô Nương đứng tại chỗ ngẩn ra một lúc lâu, vành tai lập tức hơi nóng lên.

Đi theo Trần Mộc về nhà cũ Trần gia ở thành Thường Sa, thời gian đã không ngắn.

Hồng Cô Nương cũng không phải người ngu xuẩn gì, cục thế cơ bản nhất nàng nhìn rõ ràng rành mạch.

Trần gia đích xác là muốn chỉnh hợp, đồng thời nuốt trọn khối địa bàn thành Thường Sa này.

Nhưng đồng thời, còn phải tận khả năng duy trì quan hệ với Thành vệ quân một chút, không đến mức xé rách mặt gây quá mức cứng ngắc, quá khó coi, điều đó không có lợi cho kế hoạch tiếp theo!

Mà trước mắt, nếu thật sự xung đột với Trương Khởi Sơn, động đến Thành vệ quân của thành Thường Sa...

Trần gia khẳng định không sao, nhưng chuyện này khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch hậu tục, nói không chừng hậu thủ mà Trần Ngọc Lâu chôn giấu đã lâu cũng sẽ mất đi hiệu dụng! "Đây là... tâm ý của ngài ấy sao?" Trong đầu Hồng Cô Nương xẹt qua rất nhiều hình ảnh kỳ quái.

Thấy Trần Mộc chờ ở cửa, Hồng Cô Nương rảo bước đi đến gần, cẩn thận cầm áo khoác khoác lên cho Trần Mộc, lại phủi phủi bụi bặm. "Kỳ thật là có chút lời tâm huyết muốn nói với Gia chủ." "Ngược lại là không liên quan đến Trương Khởi Sơn." Hồng Cô Nương nhỏ giọng giải thích, cúi đầu, đi theo Trần Mộc ra khỏi thư phòng. "Muốn nói cái gì cứ tùy tiện nói là được rồi." Trần Mộc nhìn thoáng qua sắc mặt của Hồng Cô Nương, cười nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của nàng: "Thật sự ngại mặt mũi thì tìm lúc nào không có người cũng được." Hồng Cô Nương vội vàng cúi thấp đầu, thẹn thùng khó nhịn.

Hai người một trước một sau, tiến vào đại đường.

Trần Hổ đang khoanh tay đứng giữa đại đường, an bài thị nữ châm trà rót nước, khuôn mặt ôn hòa không nhìn ra chút biến hóa nào. "Hổ thúc." Trần Mộc gật đầu, ánh mắt liếc qua liền nhìn thấy Trương Khởi Sơn đang đứng ở cửa đại đường.

Một thân quân trang thẳng tắp, bên ngoài khoác áo choàng.

Thân hình đĩnh bạt, toát ra vài phần khí thế thiết huyết.

Rất rõ ràng, chỉ có sĩ quan cao cấp trường kỳ mang binh, lại trải qua chém giết sinh tử, từng đánh giặc mới có thể có đẳng cấp khí thế này.

Nhưng cũng, chỉ là như thế.

Thấy Trần Mộc từ hậu viện đi vào đại đường, Trương Khởi Sơn lẳng lặng xoay người, đối mắt với hắn.

Bốn mắt nhìn nhau.

Bầu không khí lâm vào một mảnh tử tịch.

Hồi lâu, Trương Khởi Sơn chào hỏi một tiếng, gật đầu nói: "Tự giới thiệu một chút, tôi là Bố phòng quan đương nhiệm của thành Thường Sa, Trương Khởi Sơn." "Nghe nói tối qua có binh sĩ Phù Tang giao hỏa với Trần gia các vị, tôi đến xem tình huống." Không có bất kỳ hoài nghi nào, chỉ một cái nhìn này, Trương Khởi Sơn liền biết người thanh niên đứng trước mắt này chính là Trần Mộc.

Nhìn như lão luyện trầm ổn đạm mạc như nước, thực chất trong đôi mắt ẩn tàng sát cơ, không dễ dàng phát giác. "Tình huống rất rõ ràng rồi." "Theo tin tức ta tra được, có người nhân lúc Thành vệ quân giao tiếp thay ca, thả đám binh sĩ Phù Tang kia vào thành Thường Sa." Trần Mộc ngồi trên ghế thái sư ở chính giữa đại đường, cười nói: "Cũng may, Trần gia chúng ta còn chút vốn liếng, nuốt trọn toàn bộ." Trương Khởi Sơn nhíu mày: "Trần gia chủ, đây là đang hoài nghi tôi?"

"Nếu không thì sao?" "Chẳng lẽ ta là Bố phòng quan Thường Sa?" Trần Mộc mảy may không để ý, đạm tiếu một tiếng.

Thấy Trần Mộc vừa gặp mặt đã cắn chặt không buông, trong lòng Trương Khởi Sơn cũng phiền táo, lập tức quát khẽ một tiếng: "Phó quan!" Ngoài đại đường, Trương Phó quan chạy chậm đến gần, đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội: "Trưởng quan!" "Hiện tại đi tra cho tôi!" "Tra ra cho tôi, rốt cuộc là kẻ nào đêm qua thả đám binh sĩ Phù Tang kia vào thành?

Tìm ra được, xử lý theo quân pháp tội chơi bời lêu lổng làm lỡ việc công!" Trương Khởi Sơn ngữ khí băng lãnh, nghiêm nghị nói. "Rõ!

Trưởng quan!" Trương Phó quan nhận mệnh lệnh, xoay người rảo bước rời đi.

Chương 108

Tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, Trần Mộc cười vỗ vỗ tay, tán thán nói: "Không hổ là Trương Bố phòng quan, thủ đoạn trị quân thiết huyết như thế, thật khiến bọn ta thẹn thùng." "Bất quá ta cũng nghe nói một chuyện, Trương Bố phòng quan." "Nghe nói trong thành còn có dư nghiệt của thương hội Phù Tang tiềm nhập vào, nghe đâu là Ninja do phía Phù Tang bí mật đặc huấn, hình như là muốn trộm cắp cơ mật quân sự?" Vừa nghe lời này, trong lòng Trương Khởi Sơn thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Chủ động dẫn ra đề tài khác, hiển nhiên là không muốn tiếp tục cắn chết không buông ở sự kiện cửa thành thất thủ này nữa. "Yên tâm, Trần gia chủ." "Lát nữa tôi sẽ an bài binh lực toàn thành, tiến hành rà soát." Trương Khởi Sơn dung mạo lãnh lệ, trầm giọng nói: "Dám động thủ trên địa bàn của chúng ta, thì phải làm tốt chuẩn bị chôn xác tại đây!" Không đợi Trần Mộc mở miệng, Trương Khởi Sơn chắp tay ôm quyền, trầm giọng nói: "Đã Trần gia tịnh không lo ngại, vậy tôi liền không ở lâu, nếu có sự tình cần viện trợ, cứ việc tới tìm tôi, cáo từ!" Nói xong xoay người muốn rời khỏi đại đường.

Trần Mộc tịnh không ngăn trở, mãi cho đến khi một nửa thân mình của Trương Khởi Sơn đã rời khỏi đại đường, Trần Mộc lúc này mới lơ đãng mở miệng: "Trương Bố phòng quan!

Còn có một việc báo cho ngài biết!" "Hôm nay gia tộc sản nghiệp của Trần gia chúng ta toàn bộ đều đang chỉnh đốn tạm thời, vào lúc mấu chốt này khẳng định có người tới cửa đảo loạn, nếu như ngài gặp phải, còn xin xuất thủ tương trợ!" Lập tức, liền nhìn thấy bước chân bước ra cửa của Trương Khởi Sơn chợt khựng lại.

Đứng tại chỗ trầm mặc vài giây, Trương Khởi Sơn đầu cũng không ngoảnh lại, lạnh lùng nói: "Xin Trần gia chủ yên tâm!" Sau đó, sải bước đi ra khỏi tiền viện Trần gia.

Áo choàng màu xanh quân đội kia bay múa theo gió, rõ ràng là có thêm vài phần hàn ý. "Cái tên Trương Khởi Sơn này, a a." Trần Mộc vươn vai, mở miệng nói: "Cũng muốn nhân cơ hội này, ăn một khoản chiến quả mà chúng ta đánh xuống sao?" "Nghĩ ngược lại là rất hay." Trần Hổ cười lắc đầu. "Đúng rồi, Hổ thúc." Trần Mộc quay đầu nhìn về phía Trần Hổ, mở miệng nói: "Đoán Thể Dược Tề ông uống xong ba lần rồi chứ?

Cảm giác thế nào?" "Còn rất không tệ." "Lúc khảo hạch đám nhóc con Thân Vệ Đội, một mình tôi đánh ngã bốn năm đứa bọn nó không thành vấn đề." Trần Hổ cười ha hả gật đầu nói.

Chuyển mà, ông lại có chút thổn thức: "Đáng tiếc người như tôi không có thiên phú gì, ngộ tính cũng không cao, bằng không cũng có thể tu luyện chút bản lĩnh thần thông trong tay cậu, giúp cậu nhiều hơn một chút." "Hổ thúc nói lời này làm gì." "Người một nhà, hà tất nói lời hai nhà?" Trần Mộc lắc đầu, cũng có chút cảm khái.

Hai người tán gẫu một đoạn, liền đều đi làm chuyện của mình.

Dù sao, hiện giờ Trần gia vừa mới coi như đứng vững, dưới tay lại có ba nhà địa bàn, sản nghiệp, hơn nữa hôm nay còn muốn tiếp thu càng nhiều địa bàn, thực sự quá bận rộn, căn bản không có thời gian để tán gẫu.

Thời điểm đến giữa trưa, nương theo việc Trần gia tiếp thu địa bàn càng ngày càng nhiều, hỗn chiến đầu đường cũng là khó mà tránh khỏi, càng ngày càng nhiều!

Đi tới đi lui, bách tính Thường Sa xem náo nhiệt cũng hiểu ra.

Sau một đêm tối qua, Trần gia không chỉ thắng thương hội Phù Tang, thậm chí còn nhất cử nhảy lên tới tầng thứ thế lực hàng đầu! "Tôi đã nói mà?

Gia tộc như Trần gia, thứ duy nhất thiếu khuyết chính là một cái cơ hội, trước mắt cái này chẳng phải một đêm bay lên rồi sao!" "Xem ra con bạch long thăng thiên tối qua, chính là lúc Trần gia long hưng a!" "Phí lời, đập nát thương hội Phù Tang, lại vơ vét vật tư của bọn hắn, một mẻ này ăn xuống ai có thể không béo lên?" "Các người hiểu cái rắm, biết vì sao hôm nay trong thành loạn thế này không?" "A a, hiện giờ mấy con rắn địa phương trong thành Thường Sa, mấy gia tộc nhỏ có lui tới với thương hội Phù Tang, toàn bộ đều bị người ta xử đẹp lão đại ngay trong đêm qua!" "Thật hay giả?

Còn có chuyện này?" "Nghĩ cũng không cần nghĩ, khẳng định là người Trần gia làm...

Nếu nói như vậy, tối qua giao chiến với binh sĩ Phù Tang, Trần gia còn chưa dùng toàn lực!" "Kỳ quái, vì sao Thành vệ quân cũng đang giúp đỡ Trần gia?" "Cái này các người không biết rồi, sáng sớm hôm nay trời vừa tờ mờ sáng, tân nhiệm Bố phòng quan Thường Sa đã đích thân đăng môn bái phỏng Trần gia gia chủ!" "..." Sự hỗn loạn tranh đoạt địa bàn sản nghiệp càng lúc càng lớn, bách tính Thường Sa xem náo nhiệt cũng là càng ngày càng hưng phấn.

Tin tức càng truyền càng rộng, rất nhanh, liền đã lan ra khắp cả thành Thường Sa.

Càng có kẻ hiếu kỳ nhìn rõ ràng, Thành vệ quân mượn cớ lục soát binh sĩ Phù Tang để tuần tra trong thành, mỗi khi gặp phải một vụ loạn chiến đầu đường, tất nhiên sẽ tiến lên hiệp điều.

Không một ngoại lệ, kẻ gây sự toàn bộ bị áp giải vào nhà lao, mà người Trần gia cho dù ra tay có tàn nhẫn hơn nữa, cũng không một ai

xảy ra chuyện!

Tin tức đầu tay rất nhanh đã được đưa đến trà lâu của Giải gia. "Đúng là một nước cờ hay!" "Bội phục." Giải Cửu mệt mỏi day day thái dương, mở miệng nói: "Mượn nhờ thế công của thương hội Phù Tang tối qua, nhất cử đánh loạn cục thế cả thành Thường Sa." "Thế lực lớn nhỏ quần long vô thủ, thế tất sẽ loạn thành một đoàn." "Mượn thời cơ này để thôn tính địa bàn, thực sự là thượng thượng chi tuyển." Bên cạnh, Ngô Lão Cẩu đang mỹ mãn uống trà, nhón nửa miếng điểm tâm đút cho con chó nhỏ trong ngực ăn, một bộ thần thái ăn uống không lo. "Đúng rồi, Cẩu ca." "Mấy cái địa bàn giao cho các anh ăn, đều xử lý tốt rồi chứ?" Giải Cửu nghi hoặc nhìn Ngô Lão Cẩu một cái.

Ngô Lão Cẩu cười một tiếng, lắc đầu: "Tôi làm gì có tâm tư quản mấy thứ đó?

Nửa đêm về sáng Trần gia đại tổng quản đã gửi tin cho tôi, cậu đoán xem tôi trả lời thế nào?" "Trả lời thế nào?" Giải Cửu hơi ngẩn ra. "Tôi nói tôi không am hiểu quản lý nhiều sản nghiệp địa bàn như vậy, nếu như Trần đại tổng quản không chê phiền phức, thì làm phiền ngài tốn nhiều sức lực chút, thực sự không được tôi điều nhân thủ cho ngài hỗ trợ cũng được!" Ngô Lão Cẩu cười ha hả nói.

Giải Cửu uống một ngụm trà, ngẫm lại mùi vị. "Anh a, có đôi khi phải biết buông bỏ một chút." "Tuy nói cuối cùng những thứ này đều là của Trần gia, nhưng trước mắt, có thể buông bao nhiêu thì buông bấy nhiêu, bán nhân tình thì luôn không chê nhiều." Ngô Lão Cẩu ý vị thâm trường nói.

Giải Cửu thở dài, ôm quyền hành lễ: "Thụ giáo, Cẩu ca." Ngô Lão Cẩu thật sự không quản được nhiều sản nghiệp, địa bàn như vậy sao?

Dù sao đi nữa Ngô gia cũng coi như là một trong tứ đại gia tộc

thành Thường Sa, dưới tay tinh binh cường tướng cũng là chỉ nhiều không ít!

Mục đích của Ngô Lão Cẩu rất đơn giản, chẳng qua là muốn mượn cơ hội này, hào phóng thuận nước đẩy thuyền, bán nhiều thêm một phần nhân tình, tự nhiên cũng sẽ nhiều thêm một phần bảo đảm. "Ai da, hai ca đang ở đây nói chuyện gì thế?" "Tối qua tôi dạ quan thiên tượng, hầy, hai vị đoán xem thế nào?" Thanh âm của Tề Thiết Chủy từ cầu thang truyền đến, trong tay còn xách cái lồng chim, lắc la lắc lư đi đến trước bàn, ngồi xuống.

Thấy Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu đều không đáp lời, Tề Thiết Chủy cũng không nổi nóng, tự mình rót một chén trà: "Con bạch long đăng nhập không trung tối qua, hai người các anh có nhìn thấy không?" Ngô Lão Cẩu lập tức bật cười. "Cẩu ca, anh cười cái gì?" "Anh không hiểu mấy cái này tôi có thể lý giải, vấn đề nằm ở chỗ, nơi con bạch long kia phi thăng tối qua, còn có một luồng yêu khí cực mạnh!" Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng, thần thần bí bí nói.

Ngô Lão Cẩu: "..." Giải Cửu: "..." Hai người trầm mặc vài giây đồng hồ, Giải Cửu đẩy mắt kính, thấp giọng nói: "Là như vầy, Tề ca, lúc đó ấy mà... lúc đó chúng tôi có mặt ở hiện trường." "Ở thì ở, thế thì sao chứ?" Tề Thiết Chủy uống một ngụm trà.

Một ngụm trà nóng nuốt xuống bụng, hắn mới phản ứng lại: "Hai người lúc đó ở hiện trường?!

Thật hay giả?

Chỗ đó tiếng súng nổ như rang đậu, hai người đi nộp mạng à?" "Không phải tôi nói, gan hai người cũng thật không nhỏ." "Tôi biết các người muốn biểu lòng trung thành, nhưng cũng không đáng phải bán mạng như vậy chứ?" Đau lòng nhức óc, đấm ngực dậm chân, Ngô Lão Cẩu cười xua xua tay, thần bí nói: "Tôi nói cho anh một bí mật,

con lôi quang bạch long lúc đó, chính là do Trần đại đương gia phóng ra đấy!" Tề Thiết Chủy sững sờ.

Bên cạnh Giải Cửu bổ sung: "Luồng yêu khí ngút trời mà anh nói, là do mấy tên Âm Dương Sư bên phía Phù Tang lộng ra, nói là Bát Kỳ Đại Xà gì đó." Tề Thiết Chủy ngẩn ngơ.

Hai người kẻ xướng người hoạ.

Tề Thiết Chủy căn bản không tưởng tượng nổi, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu hai người này, thời gian một buổi tối vậy mà lại nhìn thấy được nhiều kỳ cảnh như thế?

Đã thế còn hoàn hảo không chút tổn hại, giống như người không có việc gì!

Liên tiếp mấy chén trà xuống bụng, Tề Thiết Chủy lúc này mới cảm giác cổ họng không còn khô khốc như vậy. "Bát Kỳ Đại Xà...

Âm Dương Sư Phù Tang?" "Cái thương hội Phù Tang này ra tay cũng độc thật a!" Tề Thiết Chủy lẩm bẩm, sắc mặt bất thiện: "Ở trên địa bàn của chúng ta làm mấy trò này, đúng là không biết trời cao đất rộng." Ngô Lão Cẩu được nhắc nhở, lo âu nói: "Cái thương hội Phù Tang này rải rác khắp các thành phố lớn, tổng bộ cũng không ở đây." "Lần này ăn thiệt thòi lớn, sợ là còn phải cuốn đất trọng lai?" Không phải người mù đều nhìn thấy được, thương hội Phù Tang ở thành Thường Sa diệu võ dương oai mấy năm, trước mắt lại bị Trần gia liên tục chèn ép, cho đến tối qua, càng là toàn quân bị diệt!

Tuy nói đây chỉ là một phân bộ của thương hội Phù Tang, nhưng bị vả mặt liên tiếp như vậy, người hiền lành cũng còn có ba phần nóng nảy, thương hội Phù Tang có thể nhịn được, không báo thù? "Khẳng định sẽ lại đến." "Bất quá theo phán đoán của tôi, nếu như còn có người của thương hội Phù Tang tới Thường Sa nhập trú, việc đầu tiên hẳn là đăng môn xin lỗi." Giải Cửu cười một tiếng, bình tĩnh

nói: "Đám người này mưu đồ rất lớn, sẽ không cứ thế từ bỏ ý đồ." Không bao lâu sau, mấy tên thân tín của Giải gia đem tư liệu địa bàn, sổ sách các hạng mục chi tiết vừa mới thu nạp, toàn bộ đều đưa tới.

Từng chồng sổ sách chất thành núi nhỏ trên bàn. "Vất vả cho cậu rồi Giải Cửu, người tài giỏi thường nhiều việc." Ngô Lão Cẩu nửa điểm ý tứ muốn giúp đỡ cũng không có, vui vẻ nói: "Lại nói, cậu hiện tại chính là quân sư của Trần đại đương gia, động não nhiều chút cũng không có hại." "Mấy cái này là tình huống gì?" Tề Thiết Chủy buồn bực. "Cũng không có gì." "Chính là sáng hôm nay, vừa mới tiếp thu một nhóm nhỏ địa bàn, sản nghiệp của thành Thường Sa, nhân cơ hội này ăn nhiều thêm một chút." Giải Cửu bình tĩnh đáp.

Tề Thiết Chủy lập tức muốn hất bàn: "Có chuyện tốt như vậy không gọi tôi?

Gì cũng đừng nói nữa, uống xong chén trà cuối cùng này, chúng ta đường ai nấy đi!" Cái chồng sổ sách cao ngất kia, mẹ nó gọi là một nhóm nhỏ sản nghiệp?

Chương 109

Tề Thiết Chủy tính toán trái phải, cộng thêm tin tức nghe ngóng được dọc đường, trong lòng lập tức giật mình, đoán ra được ngọn nguồn câu chuyện. "Ây, hối hận rồi?" Ngô Lão Cẩu cười một tiếng, đang chuẩn bị nói thêm câu gì đó kích thích Tề Thiết Chủy.

Lại liếc thấy ở cầu thang, một thanh niên mặc quân trang, hông đeo súng, dung mạo nghiêm túc đi lên. "Kỳ Môn Bát Toán, Tề Thiết Chủy?" Thanh niên mở miệng hỏi.

Tề Thiết Chủy theo bản năng gật đầu: "Là tôi, sao vậy?" Thanh niên hành lễ, trầm giọng nói: "Tôi là Trương Phó quan của Thành vệ quân, hiện tại đại diện cho Trưởng quan chúng tôi và Trần gia chủ, mời ngài đi một chuyến!" Ba người bên bàn đều ngơ ngác. "Ông làm cái gì rồi?" "Người ta mua đồ nhà ông, ông không xem bói cho người ta, chuyện này chọc đến chỗ Thành vệ quân bên kia rồi?" Ngô Lão Cẩu mù tịt, thầm nghĩ ngợi.

Giải Cửu lắc đầu, nghiêm túc nói: "Tề ca tuy rằng ngày thường miệng lưỡi cứng rắn, nhưng loại chuyện không giảng đạo đức buôn bán này thật sự chưa từng làm." Tề Thiết Chủy: "……" Vội vàng uống ngụm trà an thần, Tề Thiết Chủy nhìn về phía Trương phó quan, rất là khó hiểu: "Cậu vừa nói, trưởng quan các cậu và Trần gia chủ, mời tôi đi một chuyến?

Đi đâu?" "Ga xe lửa Thường Sa." "Tình huống khẩn cấp, còn xin Tề tiên sinh cùng chúng tôi đi một chuyến, chúng tôi sẽ bảo đảm an toàn cho ông trong suốt quá trình, xin hãy yên tâm!" Trương phó quan lại chào theo kiểu quân đội.

Cùng lúc đó, ở cầu thang phía sau lưng, lại có một đội binh sĩ mặt

vô cảm đi lên.

Những người này vừa nhìn đã biết không phải đám Thành vệ quân vốn có của thành Thường Sa, mà là tinh binh chính thức từng đánh giặc, từng đổ máu.

Thân binh Trương gia mang đến thành Thường Sa! "Ây da, ý này là?" "Sao hả, hôm nay tôi mà không đi, thì phải dùng chút thủ đoạn khác à?" Tề Thiết Chủy cười ha hả hỏi một câu.

Trương phó quan trầm mặc không nói, chỉ bình tĩnh làm thủ thế mời.

Tư thái rõ ràng!

Nếu Tề Thiết Chủy lầy lội không chịu đi, phân phút cái đội binh sĩ kia sẽ cưỡng chế bắt hắn đi! "Đi xem thử đi, Tề ca." Giải Cửu cười một tiếng, thấp giọng nói: "Ông không phải muốn gặp vị Trần đại đương gia kia sao?

Trước mắt cơ hội này chính là ngàn năm có một." Tề Thiết Chủy lược suy nghĩ, gật đầu nói: "Ông nói vậy cũng phải." Tề Thiết Chủy cũng không kiên trì nữa.

Dù cho thật sự xảy ra chuyện gì, đến lúc đó hỏi một câu ba không biết, chối bay chối biến, chẳng lẽ thật sự bắn cho hắn một thương sao?

Thế cũng không hợp quy củ. "Được, vậy tôi đi theo các cậu một chuyến!" Tề Thiết Chủy đi theo Trương phó quan xuống lầu, đến cuối cùng còn nhớ thương cái lồng chim của mình: "Cẩu ca, con chim bách thanh kia của tôi ông cầm giúp tôi nhé!

Đừng làm mất đấy!" "Được, đi đi." Ngô Lão Cẩu gật gật đầu.

Rất nhanh, thân binh Trương gia mang theo Tề Thiết Chủy, lên xe nhanh chóng rời đi.

Giải Cửu ở ban công nhìn xong toàn bộ quá trình, tâm thần không yên đi trở về, ngồi xuống. "Có chút vấn đề, rất có khả năng bên ga xe lửa Thường Sa xảy ra chuyện lớn gì đó." Giải Cửu lập tức an bài người đi dò xét, quay đầu nhìn về phía Ngô Lão Cẩu: "Trương Khởi Sơn bên kia mời được Trần đại đương gia, điều này nói lên...

Trần đại đương gia đối với chuyện này cũng rất hứng thú." Ngô Lão Cẩu hơi nhíu mày: "Cho nên ý của ông là?" "Tĩnh quan kỳ biến." Giải Cửu lắc lắc đầu, cười nói: "Đến lúc đó thật có chuyện gì an bài, Trần đại đương gia phân phó xuống, chúng ta cứ làm theo là được." ...

Xe của Trương gia một đường phi như bay, rất nhanh đã đến ga xe lửa. "Cái cậu phó quan này, miệng cậu là đi thuê hay sao thế?" Tề Thiết Chủy hận đến nghiến răng nghiến lợi, mở cửa xuống xe, lầm bầm nói: "Dọc đường đi đến rắm cũng không phóng một cái, thật là tà môn." Vừa xuống xe, ngước mắt nhìn phía trước, ga xe lửa đã bị phong tỏa, trên sân ga, cửa ra vào, khắp nơi đều có binh sĩ võ trang đầy đủ đứng gác.

Đi xuyên qua phòng chờ, lòng Tề Thiết Chủy cũng càng lúc càng trầm xuống.

Khắp nơi đều là binh lính, không ít toa hàng đều bị niêm phong trực tiếp, còn có không ít quản sự của các thương gia đang giao thiệp với binh lính, khắp nơi ồn ào náo động không dứt. "Hỏng việc rồi." "Hôm nay có thể đến sai chỗ rồi." Trong lòng Tề Thiết Chủy lộp bộp một tiếng, ngón tay liên tiếp bấm đốt vài cái, trong miệng lẩm bẩm, tức thì sắc mặt biến đổi.

Đại hung!

Thân là thầy tướng số nổi danh nhất thành Thường Sa, Tề Thiết Chủy tinh thông phong thủy và mệnh lý, kỳ môn thuật số nhất, đồng thời cũng am hiểu nhất việc xu cát tị hung, xưa nay không bao giờ sán

đến những chỗ không tốt. "À thì, tôi đột nhiên nhớ ra còn có mối làm ăn lớn, tôi phải về một chuyến!" Tề Thiết Chủy xoay người định bỏ đi.

Trương phó quan bên cạnh đang buồn bực, bỗng nhiên, một đạo thanh âm đạm mạc vang lên: "Kỳ Môn Bát Toán Tề Thiết Chủy, hôm nay đã đến đây, tầng nhân quả này ngươi cũng dính rồi, làm sao còn có thể đi cho thoát?" Thân hình Tề Thiết Chủy bỗng nhiên cứng đờ.

Trong lòng lược suy nghĩ, đúng là con mẹ nó như vậy thật!

Xem bói tối kỵ dính dáng đến mấy thứ nhân quả cơ duyên, những thứ không nói rõ không tả rõ được, dễ dàng không chịu dính vào người, chỉ sợ ảnh hưởng mệnh số chính mình.

Quay đầu lại, Tề Thiết Chủy liền nhìn thấy một người trẻ tuổi khoác áo khoác đen, đi đến gần. "Trần gia chủ." Trương phó quan cung kính chào một tiếng.

Tề Thiết Chủy hơi giật mình, cười ha hả nói: "Hóa ra là đại đương gia của Trần gia, lần đầu gặp mặt, tôi là Tề Thiết Chủy, còn xin chiếu cố nhiều hơn!" "Mời." Trần Mộc hơi gật đầu, ra hiệu Tề Thiết Chủy dời bước.

Hai người một trước một sau đi về phía sân ga, Trương phó quan đi theo phía sau.

Lén lút liếc mắt nhìn vài lần, trong lòng Tề Thiết Chủy cũng dấy lên nghi hoặc: "Vị này chính là đại đương gia của Trần gia?

Sao lại trẻ tuổi như vậy?" "Lão Cẩu và Giải Cửu không phải lừa mình chứ?" "Con bạch long tối hôm qua... xác thực không làm giả được, thủ đoạn thần thông như thế, chậc, cũng không biết là sư thừa môn nào, dường như đúng là có bản lĩnh thật." Đang thầm suy tính, Trần Mộc bỗng nhiên dừng chân, Tề Thiết Chủy đi theo phía sau nhất

thời không chú ý, suýt chút nữa đụng vào.

Quay đầu lại mới nhìn thấy, đang có một chiếc xe lửa kiểu cũ toàn thân đen kịt, gần như bị rỉ sắt và bùn đất bao phủ hoàn toàn, lẳng lặng đậu trên đường ray!

Đoàn xe lửa này, cứ như là được đào từ dưới lòng đất lên vậy, đặc biệt là những vết tích loang lổ bên ngoài, càng giống như mấy cỗ quan tài cổ bị nước lũ cuốn trôi ra, chỗ nào cũng thấu ra sự quỷ dị và tà khí! "Đừng vội đi, Tề gia chủ." "Xem hết đã, rồi đi cũng không muộn." Trần Mộc nhìn Tề Thiết Chủy một cái, mở miệng nói: "Ta cũng là vừa mới nhận được tin không lâu, quỷ xa vào thành, đến lặng yên không một tiếng động." "Chuyện này phiền toái lớn rồi." Tề Thiết Chủy cười khổ lắc lắc đầu.

Đang nói chuyện, Trương Khởi Sơn từ một bên đi tới, ánh mắt dừng lại trên người Tề Thiết Chủy vài giây. "Vị này chính là Kỳ Môn Bát Toán của thành Thường Sa, Tề Thiết Chủy?" "Vừa khéo." Trương Khởi Sơn gật gật đầu, trầm giọng nói: "Đoàn xe lửa này lặng lẽ vào thành, ông hiểu mấy thứ này, giúp chúng tôi xem một chút." "Xem không được." Tề Thiết Chủy vội vàng lắc đầu xua tay.

Thấy mặt Trương Khởi Sơn trầm xuống, Tề Thiết Chủy lại nói: "Cũng không phải tôi cố ý bác bỏ mặt mũi ngài, mà là chuyện này liên lụy không nhỏ, tổ tiên chúng tôi lại có quy củ..." Bên cạnh, Trần Mộc đã cất bước đi đến đầu tàu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên đầu tàu treo một tấm gương đồng! "Quả nhiên là như thế." "Lần này liên lụy lớn rồi, cứ như vậy, chiếc xe lửa này thật sự là từ mỏ quặng cổ mộ chạy ra?" Trần Mộc thầm trầm tư.

Sự việc phát sinh đột nhiên lại khẩn cấp, lúc nhận được tin tức này, Trần Mộc đang bận cùng Hoa Linh tu luyện 'Lục Khố Tiên Tặc'.

Cân nhắc đến sự việc quan trọng, không chỉ liên lụy đến một cái

mỏ quặng cổ mộ, thậm chí còn có khả năng ảnh hưởng đến an toàn địa bàn thành Thường Sa, Trần Mộc cũng chỉ có thể đi một chuyến đến xem tình hình.

Trần Mộc không phải bố phòng quan của thành Thường Sa, cho dù vì đoàn quỷ xa này mà chết người thật, hắn cũng không cần gánh trách nhiệm.

Mà vấn đề trùng hợp cũng ở chỗ này, nếu thành Thường Sa thật xảy ra vấn đề lớn gì, lòng người hoang mang, như vậy Trần gia cho dù nuốt trọn địa bàn cả thành Thường Sa, cũng không có chỗ tốt gì, ngược lại sẽ bị lỗ! "Tề gia chủ." Trần Mộc vẫy vẫy tay.

Tề Thiết Chủy đang ở bên kia kể khổ với Trương Khởi Sơn nghe vậy, theo bản năng liền ứng một tiếng, thân thể cũng rất tự giác đi tới.

Chương 110

Trương Khởi Sơn phía sau khóe miệng giật một cái, nhìn ra được, hắn rất muốn rút súng ra, một phát bắn chết Tề Thiết Chủy. "Sao vậy Trần đại đương gia?" Tề Thiết Chủy buồn bực đi đến gần, ngước mắt nhìn lên, tức thì sắc mặt liền khó coi.

Trần Mộc cười cười, thấp giọng nói: "Trên đầu tàu treo gương đồng, cái này cũng coi như là 'đầu treo gương đồng', Tề gia chủ, cái này ông sẽ không phải không biết chứ?" Nhất thời trầm mặc. "Đầu treo gương đồng?" Trương Khởi Sơn cũng đi tới, mặt có nghi hoặc.

Thấy tình trạng như thế, Tề Thiết Chủy biết hôm nay mình chạy không thoát, thở dài một hơi. "Tề gia chúng tôi một phái truyền thừa đến nay, thời xưa thì am hiểu phân âm dương, định càn khôn, ban ngày giúp người xem bát tự, tuyển âm trạch, tìm long mạch..." "Buổi tối thì, a a, là làm chút nghề quan sơn điểm tinh." Tề Thiết Chủy cũng không nói toạc ra hết, bất quá Trần Mộc và Trương Khởi Sơn đều biết rõ trong lòng: ban ngày xem bói, buổi tối trộm mộ. "Phái này của chúng tôi quy củ rất nhiều, bởi vì dòm ngó thiên cơ quá nhiều, thường xuyên cần khóa miệng tránh đời, không dính dáng vào mấy chuyện kỳ quái." "Trong đó có một cái quy củ." Tề Thiết Chủy hơi có cảm khái, tiếp tục nói: "Cao thủ Tề gia nếu tiến vào một nơi nào đó cực kỳ hung hiểm, phát hiện mình cầu sinh vô môn, sẽ để cho ngựa của mình đầu treo gương đồng, mang theo pháp đồ tương ứng đào sinh ra ngoài, báo tin cho hậu nhân." Vừa nghe lời này, Trương Khởi Sơn liền hiểu rõ, hơi gật đầu.

Trần Mộc đối với việc này cũng tịnh không xa lạ, nếu không cũng sẽ không một câu liền đánh trúng mạch máu của Tề Thiết Chủy.

Rất nhanh, phó quan đi đến gần, trầm giọng báo cáo: "Tài xế treo cổ trong đầu tàu rồi, hẳn là sau khi tiến vào biên giới thành Thường Sa thì hạ tốc độ xuống, tính kỹ khoảng cách." "Xe lửa là trôi vào trong trạm, tốc độ, khoảng cách, thời gian, đều nắm chắc cực tốt!" Xe lửa vào trạm, mà tài xế phụ trách điều khiển lại đã treo cổ, trong này nói không có mờ ám, ai tin? "Cắt ra xem thử đi." Trần Mộc chỉ chỉ mấy cánh cửa dùng lá sắt hàn kín trên xe lửa, mở miệng nói: "Xem tình huống trong toa xe mới dễ phán đoán." Vừa nói, Trần Mộc nhẹ nhàng nhảy lên đầu tàu, nhìn vào trong cửa sổ xe.

Có thể rõ ràng nhìn thấy, trong đầu tàu có một cỗ thi thể treo cổ lơ lửng ở đó, vừa nhìn liền biết là một người Nhật, nhưng đôi mắt của hắn lại vô cùng tà dị, chỉ lớn cỡ hạt đậu nành.

Uyển như... mắt của chồn vàng.

Tề Thiết Chủy đi sát theo nhìn thoáng qua, buồn bực bước xuống. "Tề gia chủ, ông thấy thế nào?" Trần Mộc châm một điếu thuốc, nhàn nhạt hỏi.

Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng, khẽ đáp: "Đôi mắt này trông không giống người, theo tôi đoán...

đây sợ không phải là trêu chọc Hoàng đại tiên, bị hoán mạng rồi chứ?" "Ta cũng có suy đoán này." Trần Mộc gật gật đầu.

Cách nói 'Hoàng đại tiên hoán mệnh', từ xưa đã có.

Nói là những người mạo phạm Hoàng đại tiên (chồn tinh), Hoàng đại tiên sẽ tìm đến bọn họ, tìm một con chồn vàng nhỏ ở gần nơi sinh sống rồi treo cổ nó, hoặc dùng cái chết khác.

Con chồn vàng nhỏ chết như thế nào, người kia cũng phải chết như thế ấy.

Đây chính là hoán mệnh!

Trừ khi có thể ngay lúc mới bắt đầu, tìm được con chồn dùng để hoán mệnh kia và giết nó đi, nếu không cực khó có thể trốn qua kiếp nạn này. "Một đám kháng hóa." "Ở trên địa bàn của chúng ta mạo phạm Hoàng đại tiên, chết ra một trăm linh tám kiểu tôi cũng không cảm thấy kỳ quái." Tề Thiết Chủy cười lạnh một tiếng.

Trần Mộc xua xua tay, thản nhiên nói: "Tài xế xe lửa này nếu thật sự bị chồn hoán mệnh mà chết, vậy nơi đoàn xe lửa này chạy ra... phải có một ổ Hoàng đại tiên đạo hạnh pha thâm." Vừa nghe lời này, Tề Thiết Chủy thầm suy tính một phen, cuối cùng lắc đầu: "Cái này cũng không dễ tìm, Trần đại đương gia, đầu núi quanh thành Thường Sa cũng không ít." "Hơn nữa nếu thật là chồn hoán mệnh.

Chắc là đoàn xe lửa này chạy ra không lâu, tài xế xe lửa liền bị hoán mệnh rồi, nhưng chuyện này cũng nói không thông a..." Đang nói chuyện, loảng xoảng một tiếng!

Cửa sắt toa xe lửa bị thân binh Trương gia cắt ra, rơi xuống đất.

Tức thì có một cỗ khí vị cổ quái từ bên trong truyền ra.

Không khí bế tắc, một loại mùi thối nào đó, còn hỗn tạp mùi khí ga hàn cắt, trộn lẫn vào nhau, ngửi cực kỳ khó chịu. "Trần gia chủ, Tề gia chủ, mời." Trương phó quan đưa tới găng tay, khẩu trang và đèn pin.

Trần Mộc gật gật đầu, nhận lấy rồi đi vào toa xe.

Tề Thiết Chủy có chút không tình nguyện, nhưng nhìn thấy Trần Mộc đi đầu, hắn cũng ma xui quỷ khiến đi theo, bước vào toa xe.

Trong toa xe vô cùng tối, nhưng tịnh không hoàn toàn bịt kín.

Ánh sáng từ các khe hở hàn nhỏ xíu thấu vào.

Trương phó quan đi theo Trương Khởi Sơn cũng đi vào, bật đèn pin lên.

Tức thì, tình huống trong toa xe hiện ra rõ ràng! "Khá lắm." "Đây mẹ nó là chó hoang đói không kén ăn à?" Tề Thiết Chủy sửng sốt một chút, kinh hô một tiếng.

Trần Mộc nhanh chóng nhìn quanh một vòng, ánh mắt bình tĩnh, sắc mặt càng là không chút gợn sóng.

Trên giá sắt hai bên toa xe, đặt từng cỗ quan quách, quan tài cố định.

Có rất nhiều quan tài bên trên còn dính bùn đất, có cái là quan tài gỗ, có cái là quan tài đá.

Nhưng từ trình độ mục nát bề mặt mà xem, những quan quách, quan tài này, toàn bộ đều là cổ quan. "Phải rồi." Trần Mộc lần nữa khẳng định ý nghĩ của mình.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy giữa những quan tài và giá sắt kia có đại lượng mạng nhện màu trắng, hắn càng thêm xác tín. "Trên quan tài đều có đánh dấu, con số lớn nhất là bốn mươi bảy." Trương phó quan thăm dò một vòng, quay đầu lại nói: "Nói cách khác, bên trong toa xe này ít nhất cũng có bốn mươi bảy cỗ quan tài, trong những toa xe phía sau... chẳng lẽ cũng toàn là quan tài?" "Tính như thế, vậy thì có chút lợi hại rồi." Tề Thiết Chủy cười một tiếng.

Đoàn xe lửa này tổng cộng bảy toa xe, nếu những toa phía sau cũng toàn bộ đều là quan tài, nói ít đi nữa, quan tài đặt trên xe lửa này cũng phải vượt quá trăm cái! "Là một phi vụ lớn." "Đương nhiên, có lẽ tịnh không hoàn toàn là vì trộm mộ." Trần Mộc cười lắc lắc đầu, tịnh không nói nhiều.

Tề Thiết Chủy nghe rõ ràng, trong lòng rùng mình.

Nghe ý trong lời này, dường như là biết chút gì đó? "Nói cũng phải, mấy quan tài này còn có tiêu số với chú thích, cái này hoàn toàn

bất đồng với trộm mộ bên chúng ta, không phải tay nghề của người bản địa." Tề Thiết Chủy lầm bầm một câu.

Lại đi về phía trước vài bước, Trương phó quan buông tay, bất đắc dĩ nói: "Mấy vị gia, cửa sắt phía trước cũng bị hàn chết rồi, chi bằng chúng ta lui ra ngoài rồi lại vào?" "Đi!" Trương Khởi Sơn gật đầu, đi ra khỏi toa xe trước.

Mấy toa xe phía sau đều có thân binh Trương gia đang bận rộn, dùng khí ga cắt bỏ lá sắt hàn trên cửa toa xe.

Vừa khéo lúc bốn người Trần Mộc đi ra, cửa sắt bị hàn ở toa xe thứ hai cũng đã được mở ra.

Loảng xoảng một tiếng!

Cửa sắt đổ ập vào trong, chấn lên không ít bụi mù.

Vẫn là một toa xe tối om, tịnh không khác biệt quá nhiều so với toa thứ nhất, nhưng lại có thể rõ ràng nhìn thấy, ở các góc của toa thứ hai này, khắp nơi đều có rất nhiều thứ giống như mạng nhện!

Chương 111

"Nhiều mạng nhện thế?" Một thân binh Trương gia buồn bực nhìn thêm hai lần, theo bản năng thò đầu vào trong toa xe.

Đột nhiên, một bàn tay khô đét mọc đầy lông đen, từ trong bóng tối một bên bất thình lình thò ra!

Mùi tanh ập vào mặt!

Bàn tay khô kia dễ dàng xuyên thủng bả vai người thân binh Trương gia, giống như vòng sắt gắt gao khấu chặt! "Không ổn!" "Trong toa xe này có tống tử!" Người thân binh Trương gia kia đau đớn kinh hô, mấy thân binh bên cạnh còn chưa phản ứng kịp, lúc ngẩng đầu lên, người thân binh đầu tiên đã bị bàn tay khô lông đen kia lôi vào trong toa xe! "Cứu mạng!

Trưởng quan cứu mạng!" "A a a!!" Tiếng kêu cứu thê thảm, nhanh chóng từ cao xuống thấp, thẳng đến khi mất tiếng.

Mấy thân binh Trương gia cự ly gần nhất có chút hoảng thần, giơ súng ống trong tay, lại không dám mạo muội bước vào.

Bốn phía một mảnh tử tịch, chỉ có trong toa xe vẫn đang không ngừng truyền đến âm thanh gặm cắn nhấm nuốt, trong đó, dường như còn kèm theo một hai tiếng hút máu tanh tưởi.

Tình huống đột phát tại toa xe thứ hai lập tức bị Trương Khởi Sơn phát giác. "Toàn viên cảnh giới!" "Tất cả thân binh rút khỏi toa xe thứ hai!" Trương Khởi Sơn quát khẽ một tiếng, trầm giọng nói: "Phó quan!" "Có!" Trương phó quan đứng nghiêm chào kiểu quân đội.

Trương Khởi Sơn cởi áo choàng trên người, sắc mặt ngưng trọng: "Theo tôi tiến vào toa xe, tru sát nó!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một

bóng người toàn thân trên dưới đều bị kim quang bao phủ, giống như điện bắn cuồng bôn tới!

Quanh thân, dường như còn kèm theo chút ít hồ quang điện màu trắng! "Kẻ nào!" Trương phó quan lập tức đưa tay định rút súng, lại thấy bóng người kia mục tiêu rõ ràng, hung hãn trực tiếp lao vào trong toa xe thứ hai!

Nhất thời, bên trong toa xe thứ hai vốn tối đen lại kín không kẽ hở, kim quang đại thịnh!

Liên tục mấy tiếng đánh nhau trầm đục nối tiếp truyền ra.

Oanh một tiếng, tựa hồ có thứ gì đó đụng vào vách toa xe, mọi người bên ngoài nhìn rõ ràng, vỏ ngoài toa xe bị lá sắt hàn kín hiển nhiên lồi ra một khối, nhìn dấu vết kia dường như giống phần đầu người đụng ra! "Tình huống gì?

Người này là ai?" "Tốc độ quá nhanh, tôi căn bản đều không chú ý tới!" "Nhìn không rõ, bên trong toa xe kim quang lượn lờ, căn bản nhìn không rõ động tác của người kia!" "Dường như là nhắm vào con tống tử bên trong, là một cao thủ!" "Vãi chưởng, lại thêm một cái nữa!

Cái này nếu là người sống, cú này sợ không phải là đụng chết rồi chứ?" "Lại tới!" "Hình như kết thúc rồi?

Đi ra rồi!" Tiếng đánh nhau trong toa xe thứ hai nhanh chóng biến mất.

Đám thân binh Trương gia đứng cảnh giới chung quanh đột nhiên khẩn trương hẳn lên.

Vừa lo lắng tống tử bên trong chưa chết, cũng lo lắng người không biết từ đâu sát ra này là lai lịch gì?

Là địch?

Là bạn?

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Trần Tiểu Đao bình tĩnh từ trong toa xe thứ hai đi ra, thuận tay, ném ra một cái đầu người bị chém đứt ngang cổ!

Cốt lục lục, đầu người lăn đến trước mặt mọi người.

Diện mục dữ tợn, răng nanh lồi ra, hốc mắt thâm quầng, vết máu loang lổ.

Trên khuôn mặt này còn có một loại hắc khí nồng đậm không tan, thoạt nhìn, dường như là trúng một loại kịch độc nào đó. "Kẻ nào!" Trương phó quan sắc mặt ngưng trọng, tay phải đã ngầm giữ chặt súng ngắn.

Bên cạnh, Trần Mộc nhẹ nhàng gạt tay Trương phó quan ra, quay đầu nhìn về phía Trương Khởi Sơn: "Xin lỗi nhé, Trương bố phòng quan, người này là một tên tiểu đội trưởng dưới trướng ta." "Thằng nhóc này xưa nay không tuân thủ kỷ luật, thêm phiền toái cho anh rồi." Không đợi Trương Khởi Sơn mở miệng, Trần Mộc sắc mặt lạnh lùng, lệ thanh nói: "Tiểu Đao!

Còn không mau cút qua đây cho ta?!" "Trương bố phòng quan ở đây tọa trấn chỉ huy, cần đến ngươi ở đây làm trò hề?

Mau thu cái công phu mèo cào của ngươi lại cho ta!" "Vâng, gia chủ!" Trần Tiểu Đao trong lòng hiểu rõ, vội vàng cung kính gật đầu, rảo bước đi đến gần Trần Mộc.

Bầu không khí dần dần trở nên cổ quái.

Nửa buổi. "Phó quan." "Dẫn người đi kiểm tra một chút." Trương Khởi Sơn sắc mặt âm trầm, hạ lệnh. "Rõ!" Trương phó quan hành lễ, cất bước đi lên phía trước.

Mấy thân binh Trương gia cùng Trương phó quan tiến vào trong

toa xe thứ hai, tham tra vài phút sau, từ bên trong khiêng ra hai cỗ thi thể.

Một cỗ thi thể là tên thân binh Trương gia lúc trước, toàn thân trên dưới đều là máu, bả vai có cái lỗ máu, yết hầu bị cắn xuyên, trên mặt càng là bị xé rách mảng lớn da thịt, tử trạng cực kỳ thê thảm.

Một cỗ thi thể khác thông thể trên dưới biến bố lông đen, không đầu, nhưng lại có thể nhìn thấy, cỗ thi thể này tỏ ra vô cùng mềm, dường như toàn thân trên dưới đều không có xương cốt.

Trương Khởi Sơn cất bước đi đến gần, ngồi xổm xuống tinh tế đánh giá một lát. "Xương cốt toàn thân trên dưới đều bị đánh nát." "Đầu bị chém đứt ngang cổ." Trương Khởi Sơn thở dài, day day mi tâm: "Thực lực thân vệ đội Trần gia... quả nhiên không thể khinh thường." Phía sau, Tề Thiết Chủy nhìn thoáng qua chỗ thi thể, lại liếc nhìn Trần Tiểu Đao. "Trần đại đương gia, tiểu đội trưởng dưới trướng ngài thực lực không yếu nha!" "Chậc chậc." Tề Thiết Chủy cười một tiếng, thấp giọng nói: "Kia vừa nhìn là biết một con cương thi lông đen đã hút máu, giải quyết thế này cũng quá nhẹ nhàng rồi!" "Chút tài mọn mà thôi." "Không nhập lưu." Trần Mộc cười lắc lắc đầu.

Trần Tiểu Đao bên cạnh cũng không lên tiếng, khiêm tốn cười cười.

Tề Thiết Chủy hạng người tinh đời am hiểu sát ngôn quan sắc như vậy, sớm đã nhìn ra trong hồ lô Trần Tiểu Đao bán thuốc gì.

Ngay lúc này cũng không vạch trần, trong lòng hiểu rõ. "Trần đại đương gia ý này, sợ là quan hệ với Trương gia không hợp." "Bất quá ở ngoài mặt, hai nhà lại cũng không có ý tứ xé rách mặt..." "Quả nhiên mảnh đất thành Thường Sa này, ai cũng muốn tới ăn một miếng a!" Trong lòng cảm khái vạn ngàn, Tề Thiết Chủy đi theo Trần Mộc, đi

tới toa xe thứ hai. "Trần gia chủ luyện binh có phương pháp, đích xác lợi hại." Trương Khởi Sơn nhìn thật sâu vào Trần Mộc một cái, không mặn không nhạt nói: "Có thể trong thời gian ngắn như vậy, giải quyết một con tống tử lông đen, thân thủ bực này thực sự bất phàm." Trần Mộc xua xua tay, cười nói: "Hắn còn kém xa lắm!" Vừa nói, vừa cất bước đi vào toa xe thứ hai, Trần Tiểu Đao bên cạnh giơ đèn pin chiếu sáng, khẽ nói: "Gia chủ, nhện trong này náo đến hơi dữ, không thích hợp lắm." "Ta biết." Trần Mộc gật gật đầu.

Ở bả vai, Tiểu Bạch lặng yên không một tiếng động từ cổ áo Trần Mộc chui ra, 'tê tê' thè lưỡi rắn. "Sao vậy?" Trần Mộc hơi nhíu mày. "Có độc trùng." Đầu rắn trắng nhẹ nhàng thò về một hướng, đáp lại.

Phía sau, Trương Khởi Sơn cũng mang theo Tề Thiết Chủy bước vào toa xe.

Bên trong toa xe, chỗ lọt vào tầm mắt gần như toàn bộ đều treo đầy mạng nhện, chẳng qua một bộ phận tương đối trong đó đều đã bị xé rách trong trận đánh nhau vừa rồi. "Gia chủ, chỗ này." Trần Tiểu Đao mò ra một thanh đoản đao, đèn pin chiếu lên trên giường.

Trên giường có một người nằm sấp co quắp, rất rõ ràng đã chết từ lâu.

Chương 112

"Có vấn đề." "Nín thở." Trương Khởi Sơn ngửi thấy mùi vị cổ quái trong toa xe, mày nhíu chặt.

Ngay sau đó, Trần Tiểu Đao đã lật cỗ thi thể trên giường kia lại.

Tức thì, Tề Thiết Chủy hít vào một ngụm khí lạnh, kinh hô: "Cái này có chút tà môn rồi, mặt người này sao lại biến thành cái quỷ dạng này?

Có sâu?" Trên mặt cỗ thi thể kia, bố đầy những lỗ nhỏ như con hà, chi chít, nhìn mà tê dại cả da đầu, toàn thân trên dưới đều nổi da gà! "Bị sâu đục." "Toa xe này phải đốt, Trương bố phòng quan." Trần Mộc mặt có vẻ không vui.

Cũng không phải nói sợ hãi thi thể, mà là bất luận kẻ nào nhìn thấy một khuôn mặt như vậy, đều sẽ khó tránh khỏi bị kích phát chứng sợ lỗ (trypophobia).

Quan trọng nhất là, mặt cỗ thi thể này hiển nhiên là bị loại côn trùng nào đó gặm cắn thành trạng thái này!

Rất nhanh, những giường nằm còn lại trong toa xe, mọi người cũng lần lượt kiểm tra một lần.

Không một ngoại lệ, mỗi một cỗ thi thể đều có kiểu chết giống nhau, mặt toàn bộ đều có lỗ nhỏ li ti do sâu đục ra, mặt úp sấp xuống, cứ như trên lưng có lực ngàn cân, gắt gao áp bọn họ dính lên giường vậy! "Là người Nhật." Trương Khởi Sơn nhìn thoáng qua bước chân của những thi thể này, trầm giọng nói: "Dường như là đặc vụ Nhật Bản bí mật thẩm thấu, phát huy tác dụng tương tự như Ninja." Nhanh chóng kiểm tra xong tình trạng toa xe thứ hai, mấy người không dừng lại nhiều, lập tức rút ra.

Thân binh Trương gia bên ngoài đang cắt tiếp những toa xe phía sau.

Chẳng qua, bởi vì sự kiện cương thi lông đen tập kích vừa rồi phát sinh, dẫn đến những thân binh Trương gia này đều trở nên dị thường cẩn thận, không dám vọng động. "Trong toa xe thứ hai tổng cộng mười một cỗ thi thể, không, mười hai cỗ." "Tính cả cái bị hái đầu trước đó." Tề Thiết Chủy dậm chân tại chỗ, đầy mặt nghi hoặc: "Cái này liệu có phải là cục phong thủy không?

Hay là nói có tà pháp nào chúng ta không biết?" Thực sự là những người Nhật trong toa xe kia, tử trạng quá quỷ dị, cực kỳ không bình thường!

Nếu chỉ là mặt bị sâu đục, thì cũng không tính là quá tà môn, quan trọng là mỗi cỗ thi thể đều nằm sấp chết y như nhau, hơn nữa mắt thường có thể thấy xương sống đều bị áp cong, vậy thì rất không đúng rồi!

Khó tránh khỏi, Tề Thiết Chủy hồi tưởng lại người tài xế treo cổ trong đầu tàu xe lửa. "Trần gia chủ." "Theo ý ngài, chuyện này có khả năng liên quan đến Hoàng đại tiên hay không?" Tề Thiết Chủy có chút không quyết định chắc chắn được, thấp giọng hỏi.

Trần Mộc lắc đầu, trầm giọng nói: "Không cách nào xác định, nhưng thi thể trong này rõ ràng đều có liên quan đến côn trùng, cái này rất quan trọng, sợ là có độc trùng khuếch tán." "Đúng vậy, rất quan trọng." "Lát nữa tôi sẽ an bài người phủ vải trắng tưới xăng, thiêu hủy toàn bộ." Trương Khởi Sơn sắc mặt ngưng trọng.

Loại chuyện này khả đại khả tiểu, nhưng vô luận là tình huống gì, đều phải bóp chết tất cả nguy hiểm có khả năng xuất hiện ngay từ đầu.

Nếu không, cái ghế bố phòng quan này của Trương Khởi Sơn, sợ

là ngồi không yên mấy ngày.

Mấy người một đường nhìn qua, cuối cùng, ánh mắt tụ tiêu tại toa xe cuối cùng.

Toa xe cuối cùng, bên ngoài bọc một tầng lá sắt thiết giáp dày cộp, hàn phi thường lao cố khẩn mật! "Trong toa xe cuối cùng, mới là chính chủ." Trần Mộc khẽ nói.

Tề Thiết Chủy bên cạnh phản ứng rất nhanh, bừng tỉnh nói: "Nói như vậy, những quan tài trong toa xe phía trước đều xuất phát từ cùng một ngôi đại mộ?

Đây phải là ngôi mộ lớn cỡ nào mới được?" "Trong mấy cái đại mộ gần thành Thường Sa, xác thực cũng có mấy cái chủ mộ thất to bằng cả căn nhà..." Hai người kẻ xướng người hoạ, Trương Khởi Sơn trầm mặc không nói.

Nếu không phải trong tay có tình báo tương quan, hắn thật đúng là muốn tưởng rằng tên Tề Thiết Chủy này sớm đã đi theo Trần Mộc, trước mắt là cố ý thông đồng tốt để đến gây chuyện.

Động tác của thân binh Trương gia rất nhanh, không bao lâu công phu, lá sắt toa xe cuối cùng đã bị cắt ra. "Đi." Trần Mộc đi đầu, rảo bước tiến vào trong đó.

Trần Tiểu Đao theo sát phía sau.

Mọi người đứng định trong toa xe, lập tức liền nhìn thấy trong toa xe cuối cùng này, thình lình đặt một cỗ quan tài màu đen cô linh linh.

Phi thường lớn, hơn nữa, cực nặng! "Chậc." "Là Tiểu tử quan (Quan tài cái còi)." Trần Mộc liếc mắt một cái, lập tức nói ra danh hiệu.

Cỗ quan tài khổng lồ này, mặt ngoài thình lình được đúc từng khối từng khối hắc thiết, bao phủ toàn bộ trên dưới thân quan, không chừa

một tia khe hở!

Bề mặt quan tài còn triện khắc rất nhiều phù hiệu kỳ quái, tựa như chú văn. "Sớm đã tính toán đến, lại không ngờ là đại hung như thế." "Quan có bì, bì mang thiết, thiết bao kim, Tiếu tử quan...

Uổng cho tôi còn tưởng rằng con cương thi lông đen lúc nãy mới là đại hung." Tề Thiết Chủy than ngắn thở dài không thôi.

Người trong nghề trộm mộ đổ đấu, muốn nói sợ nhất là gặp phải loại Tiếu tử quan bị nước sắt phong kín này, thứ đồ chơi này mười cái thì có chín cái đều là quan tài cực hung vô cùng! "Gia chủ?" Trần Tiểu Đao không hiểu cái này, mặt có nghi hoặc. "Thời xưa núi sông hung ác, rất nhiều vị trí phong thủy của bảo địa phong thủy sau khi bị phá hoại, thi thể trong cổ mộ cực kỳ dễ dàng phát sinh thi biến." "Đám trộm mộ thời đó nếu là đụng phải dưỡng thi địa, hoặc là quan quách thoạt nhìn đã cảm giác rất không thích hợp, sẽ đào hố ngay tại chỗ, nung chảy binh khí, dùng nước sắt phong quan." Trần Mộc thản nhiên giải thích: "Nhưng ở đỉnh quan tài, sẽ lưu lại một lỗ hổng chỉ có thể dung nạp cánh tay đi qua." "Sau khi nước sắt ngưng kết, liền có thể cho một cánh tay thò vào trong đó, mò lấy bảo vật." "Bởi vì lỗ hổng này tương tự cái còi, cho nên lại được gọi là Tiếu tử quan." Còn có vài lời, Trần Mộc không nói nhiều.

Trần Tiểu Đao là thành viên bên thân vệ đội, ngày thường tiếp xúc nhiều nhất chính là huấn luyện, chiến đấu, bình thường những chuyện khác sẽ không nghĩ nhiều.

Khá có nghiên cứu đối với cổ mộ là thành viên đội Kỳ Môn, ví dụ như Trần Đại Bảo.

Lúc này nếu là Trần Đại Bảo ở đây, Trần Mộc không cần nói nhiều mấy cái này, hắn tự mình sẽ hiểu. "Người đời sau nhìn thấy loại Tiếu tử quan này, bình thường mà nói chỉ có hai loại khả năng."

"Hoặc là đồ vật bên trong quan tài đã bị lấy sạch, đây là một cái quan tài rỗng; hoặc là đồ vật bên trong quan tài vẫn còn, nguyên phong chưa động." Trần Mộc cuối cùng bổ sung một câu.

Một phen giảng giải kiên nhẫn tỉ mỉ, Trần Tiểu Đao nghe hiểu rõ, không khỏi có chút buồn bực: "Vậy có phải cũng quá phiền toái hay không?

Mặc kệ bên trong là chủ nhân hung cỡ nào, thả ra, chúng ta giết nó không phải là xong rồi sao?" Tề Thiết Chủy: "……" Trần gia các người rốt cuộc có bao nhiêu 'trâu bò' a!

Biết các người giết cương thi rất sở trường, nhưng có thể tôn trọng tay nghề của các tiền bối một chút hay không? "Ngươi nói cũng đúng." "Đối với chúng ta mà nói, đích xác không cần phiền toái như vậy." Trần Mộc gật gật đầu, mở miệng nói: "Mặc kệ vị bên trong này trước kia hung cỡ nào, sau khi đi ra, hắn cũng phải thành thành thật thật nằm đó." Tề Thiết Chủy càng trầm mặc.

Điển hình của thượng bất chính hạ tắc loạn.

Chuyển niệm tưởng tượng, Tề Thiết Chủy suy tính nói: "Nước sắt phong quan, bên trên còn vẽ bùa, cái này là do vị tiền bối treo gương đồng trên đầu tàu xe lửa lưu lại." "Nói như vậy..." Thanh âm dừng lại, Tề Thiết Chủy thanh âm trầm thấp, tự tin vô cùng: "Dưới chân trong vòng ba bước, ắt có đinh sắt, tính toán bát tự, hiện trường người cầm tinh con rắn toàn bộ đuổi đi!" Mọi người lần lượt lui ra, quả nhiên không sai, bốn phía khẩu Tiếu tử quan này quả nhiên đóng đầy ba tầng đinh trong ngoài! "Tê tê ~" Tề Thiết Chủy vừa dứt lời, Tiểu Bạch ở cổ áo Trần Mộc liền thò ra, hổ thị đăm đăm nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Mạo muội đột nhiên chạm mặt với Tiểu Bạch, Tề Thiết Chủy giật nảy mình, vội vàng xua tay: "Đừng đừng, chỉ là nói vậy thôi, ngài vị

liễu tiên này nếu là thật không muốn đi, ở lại chỗ này cũng được!" Tiểu Bạch lúc này mới quay lại, cuộn mình ở đầu vai Trần Mộc.

Trương Khởi Sơn nhìn mà lông mày hơi nhướng, tựa hồ không ngờ tới con rắn trắng nhìn qua liền không giống phàm vật này, thế mà lại linh tính phi phàm như thế, lại thân mật khăng khít với Trần Mộc. "Một vòng đinh quan tài khốn thủy (trấn nước) mà thôi, không quan trọng đến thế." "Trong ngoài ba tầng đinh quan tài khốn thủy, đây là vì phong ấn sát khí trong quan tài, đinh quan tài lớn nhỏ không đều, hiển nhiên đều là đồ cổ." Trần Mộc búng tay một cái, mở miệng nói: "Tiểu Đao, đi giúp Tề gia chủ, tháo toàn bộ mấy cái đinh quan tài này ra!" "Vâng, gia chủ!" Trần Tiểu Đao y ngôn tiến lên.

Tề Thiết Chủy sửng sốt, tức thì trong lòng kêu rên: "Gặp phải một đại lão trong nghề, món hời lớn như vậy lại không chiếm được rồi..." Trần Mộc cũng mặc kệ những cái đó, trước mắt mấy cái đinh quan tài này đều là đồ cổ thượng hạng, từng khắc phù, từng khai quang, không chỉ trừ tà, thời điểm mấu chốt còn có thể định phong khốn thủy, áp chế tà túy!

Trong trong ngoài ngoài ba tầng đinh quan tài này, dài ngắn không đồng nhất, lớn nhỏ bất đồng, cộng lại thế nào cũng có mấy chục cây.

Đồ tốt bực này, Trần Mộc tự nhiên không định để hời cho Trương Khởi Sơn, càng thêm sẽ không lưu lại cho Tề Thiết Chủy, chính mình thu về dùng mới là chính sự.

Chương 113

Trông thấy sắc mặt Tề Thiết Chủy bi thảm, Trương Khởi Sơn trong lòng buồn bực, nghi hoặc nói: "Tề gia chủ đây là... vì sao mặt có vẻ bi thống tiếc nuối?

Chẳng lẽ là nhìn thấy thủ bút của cố nhân?" "Đúng a!" Tề Thiết Chủy che giấu tính toán nhỏ nhặt của mình, than ngắn thở dài nói: "Mấy tầng đỉnh quan tài khốn thủy trong ngoài thế này, nghĩ đến hẳn là tuyệt bút cuối cùng của vị tiền bối kia..." Đầu câu chuyện ngừng lại, đột nhiên tâm tư điện chuyển, trong lòng Tề Thiết Chủy dấy lên nghi hoặc.

Đang yên đang lành, trong nhà ga Thường Sa sao lại tới một chiếc quỷ xa?

Thật sự là tới kéo kẻ chết thay?

Hay là cố ý làm vậy?

Trước có đầu treo gương đồng, sau có ba tầng đỉnh khốn thủy!

Cái này?

Tề Thiết Chủy bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, trầm giọng nói: "Trần gia chủ, chuyện này không thích hợp lắm, vị tiền bối cao nhân này... rất có thể là nhắm vào hai người chúng ta mà đến!" "Lời này giải thích thế nào?" Trần Mộc cười khẽ một tiếng, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao không phải là nhắm vào ngươi, cũng như Trương bố phòng quan mà đến?" Trương Khởi Sơn cũng vì vậy mà quay đầu lại, nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Trầm mặc một hồi lâu, Tề Thiết Chủy gian nan thốt ra bốn chữ: "Toàn bằng cảm giác." Trương Khởi Sơn: "……" Nếu không phải nể

mặt Tề Thiết Chủy ở trong thành Thường Sa cũng có chút danh tiếng, Trương Khởi Sơn chỉ định tát cho một cái bạt tai rồi.

Bất quá nghĩ lại, Trương Khởi Sơn cũng thoải mái hơn.

Có thể bấm độn, thôi diễn thiên cơ, xu cát tị hung, tổ tông bao đời ăn bát cơm toán mệnh này, chẳng phải là dựa vào một cái cảm giác sao? "Lui ra ngoài trước đi." Thấy Trần Tiểu Đao đã thu hồi tất cả đinh quan tài, Trần Mộc gật đầu: "Phải lấy chiếc quan tài sáo này ra, nếu không rất khó động thủ." "Nói có lý." Trương Khởi Sơn rõ ràng cũng cho là như vậy.

Rất nhanh, mấy người lần lượt trở lại sân ga. "Phó quan, đem người tháo dỡ toa xe này xuống, tốc độ phải nhanh!" Trương Khởi Sơn vẻ mặt lãnh lệ, trầm giọng nói: "Ta không cần biết dùng bao nhiêu người, nhất định phải trong vòng hai giờ, hoàn thành công việc!" "Rõ!" Trương phó quan chào một cái, chạy chậm đi chỉ huy.

Trương Khởi Sơn quay đầu nhìn về phía Tề Thiết Chủy đứng một bên: "Tề gia chủ, mời nói qua suy nghĩ của ông." "Sự việc đột ngột, tình thế khẩn cấp." "Thân là bố phòng quan đương nhiệm của thành Thường Sa, ta bắt buộc phải phụ trách với bách tính trong thành, không được phép có sai sót!" Đổi một giọng điệu khác, thêm vài phần đại nghĩa vì nước vì dân, cũng chặn luôn đường lui của Tề Thiết Chủy. "Nói thử xem." Trần Mộc gật đầu, ra hiệu Tề Thiết Chủy cứ mạnh dạn nói.

Cẩn thận vuốt lại dòng suy nghĩ, sắc mặt Tề Thiết Chủy cũng nghiêm túc hơn rất nhiều: "Kính thanh đồng này là truyền thống của Tề gia, người Tề gia du lịch thiên hạ, hiểu biết rất rộng." "Chiếc quan tài sáo này dùng nước thép phong kín, bên ngoài lại đóng thêm mấy chục cây đinh quan tài." "Điều này đủ để chứng minh, vị chủ nhân bên trong quan tài không tầm thường, về phần vì sao lại muốn đưa nó đến

Thường Sa……" Lời nói ngừng lại, Tề Thiết Chủy lại khẽ nói: "Ta đoán, hẳn là có liên quan đến con bạch long phi thăng vào màn đêm tối qua." Trong lòng Trần Mộc giật mình.

Con bạch long phi thăng vào màn đêm tối qua, chính là do Dương Lôi của hắn hóa thành, là vì để đánh giết con "Ngụy - Bát Kỳ Đại Xà" kia.

Đương nhiên, cuối cùng khiến cho con lôi quang bạch long kia bay vào chân trời, cũng là ý đồ của Trần Mộc nhằm tráng đại khí thế Trần gia, càng có tác dụng chấn nhiếp những kẻ tiểu nhân.

Việc này thế mà lại bị cao nhân Tề gia nhớ thương rồi?

Nghĩ lại, Trần Mộc cười lắc đầu: "Theo ta thấy, tựa hồ cũng không phải như vậy, Tề gia các người không phải có thể bấm độn, thâm am thiên cơ mệnh số sao?" "Có lẽ vị cao nhân Tề gia kia của các người đã trắc toán qua……" "Muốn diệt sát vị chủ nhân trong quan tài này, chỉ có thể tống đến thành Thường Sa!" Tề Thiết Chủy hơi sững sờ, suy tính trước sau, ngược lại cảm thấy Trần Mộc phân tích không có vấn đề. "Ta có một câu hỏi, vị cao nhân Tề gia kia của các người…… không tới được?" Trương Khởi Sơn hơi có nghi hoặc, thấp giọng nói: "Dựa theo tình huống trước mắt mà xem, cao nhân Tề gia các người khả năng đã thoát thân rồi cũng không chừng." Vừa nghe lời này, trong lòng Tề Thiết Chủy lập tức nhói đau. "Gia huấn Tề gia, thầy phong thủy thân mang tuyệt kỹ nếu gặp đại hung tà túy nơi sơn dã, đều nhất định phải trừ bỏ nó." "Đạo mộ của Tề gia chúng ta, chính là cứ thế từ từ mà tới." "Rất nhiều tổ tiên Tề gia chết ở nơi hoang giao dã ngoại, thi cốt vô tồn, thầy phong thủy động tất thiên cơ, không chịu phàm nhân liên lụy, không sợ chết bất đắc kỳ tử, nhưng lại…… khó tránh kiếp số!" Nói đến đây, Tề Thiết Chủy chỉ vào đầu xe lửa, trầm giọng nói: "Chiếc quan tài sáo này phi đồng tiểu khả, vị cao nhân Tề gia kia không dám không đến, chỉ sợ là, ngài ấy đã chết ở

phía trước đoàn tàu hỏa này rồi." Một lời nói ra, khó tránh khỏi khiến người ta thổn thức than thở. "Đã là đến địa phận thành Thường Sa này." "Vậy liền do ta phụ trách." Trương Khởi Sơn vẻ mặt bình tĩnh, trầm ổn như núi.

Tề Thiết Chủy hơi sững sờ, lắc đầu: "Không giấu gì ngài, Trương bố phòng quan, ta đã lén trắc toán qua mệnh số của ngài, ngài không thể ra tay." "Vì sao?" Trương Khởi Sơn nhíu mày.

Bất tri bất giác, một cỗ sát khí thiết huyết tứ tán dựng lên.

Trương Khởi Sơn từ nhỏ trải qua những chuyện khác biệt với đại bộ phận mọi người, đặc biệt là sau khi tòng quân, lại càng kiến thức qua quá nhiều tử vong, sớm đã chết lặng.

Về phần mệnh số, Trương Khởi Sơn xưa nay không tin. "Ngài thật sự muốn ta nói?" Tề Thiết Chủy có chút do dự.

Thấy tình trạng như thế, Trương Khởi Sơn lập tức nổi nóng, lạnh lùng nói: "Bảo ông nói thì ông cứ nói, sao hả?

Da mồm của thầy tướng số các ông còn có thể bị dán lại được chắc?" "Vậy được!" Tề Thiết Chủy cũng có chút nóng nảy.

Tề gia tuy nói là buôn bán nhỏ, giảng cứu hòa khí sinh tài, nhưng đâu có bị người ta uy hiếp ngay trước mặt như vậy bao giờ?

Người bùn còn có ba phần nóng nảy, huống chi những tà thuật kỳ môn ngoại đạo mà Tề gia am hiểu, có cái nào là đơn giản? "Ta đã tính qua mệnh số của ngài, trong mệnh mang theo một ngôi cô tinh." "Nói khó nghe một chút, người đi theo bên cạnh ngài sớm muộn gì cũng bị ngài khắc chết hết, nhà tan cửa nát, không nhận được một cái kết cục tốt đẹp." Tề Thiết Chủy vẻ mặt lãnh đạm, tiếp tục nói: "Ban đầu thành Thường Sa đích xác là đất rồng gặp nước của ngài, nhưng ngài tới không đúng lúc, đã bỏ lỡ cơ duyên này." "Chiếc quan tài sáo này

không tầm thường, phi tiên nhân bất năng khai." Tiếp liền mấy câu nói, câu nào cũng không rời một chữ "chết".

Trong lòng Trương Khởi Sơn trầm xuống, trước đó hắn liền có chút dự cảm, lần này hắn tới thành Thường Sa là không đúng thời điểm, hoặc là nên đổi một chỗ khác phát triển, mà không nên kiên trì tiếp tục.

Trước mắt bị Tề Thiết Chủy trực tiếp điểm rõ, trong đầu Trương Khởi Sơn lập tức hiện ra thân ảnh của một người, Trần Mộc! "Thật sự trùng hợp như vậy?" "Bị người ta nẫng tay trên cơ duyên này, người đó chính là Trần Mộc?" Trương Khởi Sơn nhíu mày, nửa ngày không nói gì.

Bên cạnh, Trần Mộc nhìn thoáng qua sắc mặt Trương Khởi Sơn, chuyển sang nhìn Tề Thiết Chủy: "Tề gia chủ, lời này của ông nói có phải là quá khoa trương rồi không?" "Cái gì gọi là quan tài sáo không tầm thường, phi tiên nhân bất năng khai?" Tề Thiết Chủy cười một tiếng, mở miệng nói: "Tiên nhân chỉ là một cái ví dụ, hơn nữa xa tận chân trời, lại gần ngay trước mắt!" Cú tâng bốc mạnh này, đích xác là làm cho Trần Mộc ngẩn người.

Rốt cuộc là để cho tên Tề Thiết Chủy này tìm được cơ hội, hung hăng vỗ mông ngựa một cái.

Thoáng cái, đã nâng Trần Mộc hắn lên tới tầng thứ tiên nhân! "Cái miệng của thầy tướng số, quả thực là ghê gớm." Trần Tiểu Đao bên cạnh không nhịn được cười một tiếng, bội phục giơ ngón tay cái lên: "Bất quá ông đây cũng coi như là tuệ nhãn thức châu, nhìn thấu đáo!" "Đó là tự nhiên." Tề Thiết Chủy cũng cười.

Ngược lại Trần Mộc cũng không thể không phục, cái miệng này của Tề Thiết Chủy đích xác là được, nói chuyện với ai cũng có thể rôm rả.

Mới vài phút, hắn đã bắt đầu giúp Trần Tiểu Đao lo liệu chuyện tơ hồng, còn mạnh miệng nói sẽ tìm cho y một thiên kim tiểu thư nhà đại hộ.

Một bên khác, Trương Khởi Sơn sửa sang lại đầu mối, nhưng cũng không tiếp tục day dứt ở chuyện này.

Động tác của thân binh Trương gia rất nhanh, chiếc quan tài sáo trong toa xe cuối cùng rất nhanh đã được một đám quân thành vệ khiêng vào sân ga, đặt ở một nơi đã dựng sẵn lều bạt.

Đây cũng là để tránh gây khủng hoảng cho bách tính.

Đương nhiên, giấy không gói được lửa.

Chuyện quỷ xa tiến vào thành Thường Sa, lúc này sợ là đã sớm truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. "Đi thôi, Trần gia chủ." Trương Khởi Sơn nhìn về phía Trần Mộc, trầm giọng nói: "Nếu Tề gia chủ nói mệnh số của ta không thích hợp động vào quan tài sáo, vậy thì…… làm phiền ngài rồi." "Chuyện nhỏ." Trần Mộc cười gật đầu, không cho là đúng.

Nếu Trương Khởi Sơn có thể nhận rõ hiện thực, sớm ngày thoát thân, không xảy ra xung đột, vậy tự nhiên cũng là một chuyện tốt.

Trần Mộc không quá muốn giao du với Trương gia, đặc biệt là hiện tại trước khi Trần gia còn chưa hoàn toàn ổn định, dính dáng vào những chuyện rắc rối đó, khó tránh khỏi phân tâm.

Nhưng nếu Trương Khởi Sơn quyết tâm muốn ở lại thành Thường Sa tranh đoạt địa bàn với Trần Mộc, thiếu không được phải chết thêm vài người, chảy thêm vài phần máu, Trần Mộc căn bản không thèm để ý.

Trương gia có mạnh hơn nữa, cũng không phải ai cũng có thân thủ cỡ Trương Kỳ Lân, một băng đạn xả xuống cũng phải nằm xuống

ngủ một giấc yên ổn.

Huống chi, chi Trương gia này của Trương Khởi Sơn, chỉ là chi nhánh của Trương gia!

Chương 114

Mấy người lần lượt tiến vào trong lều quây.

Chiếc quan tài sáo khổng lồ kia đã được an trí thỏa đáng.

Đang có mấy vệt máu lai lịch bất minh, từ khe hở chưa từng được bịt kín của quan tài sáo, từ từ chảy ra.

Bề mặt quan tài loang lổ gỉ sắt, càng cho người ta một loại cảm giác cực kỳ không thoải mái. "Máu ở đâu ra?" "Ai bị thương?" Trần Mộc nhíu mày, ánh mắt quét về phía đám người quân thành vệ cách đó không xa.

Ánh mắt sắc bén như dao, liếc mắt nhìn qua, lập tức có mấy người cúi đầu, theo bản năng rụt rụt về phía sau. "Hỏng đại sự rồi!" Tề Thiết Chủy biết không ổn, sắc mặt trầm xuống: "Quan tài sáo hung hiểm vô cùng, thấy huyết khí người sống, cái này làm sao còn có thể trấn áp được?!" Lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy trong đám quân thành vệ, đột nhiên có bảy tám người kịch liệt co giật, thoáng cái quỵ ngã xuống đất!

Hai mắt nổi gân xanh, trong miệng chảy ra đờm đặc, mắt trần có thể thấy, giữa mi tâm mấy người này, đang có một đường hắc tuyến nhanh chóng du tẩu xuống dưới, chui vào trong ngũ quan của bọn họ! "Người không phận sự, rút lui!" Trương Khởi Sơn quyết đoán, quát to một tiếng.

Thế nhưng, đã quá muộn!

Bảy tám tên quân thành vệ trạng thái quỷ dị kia, sau khi co giật kịch liệt, đột nhiên bạo khởi, chộp lấy đồng bạn bên cạnh, không chút lưu tình cắn xuống một cái! "Mày điên rồi!

Nhị Ma Tử mau buông tao ra!" "Cứu tôi… khụ…… cứu tôi!" "Mau nổ súng!

Mấy tên này đều điên rồi!" "Cái này mẹ nó là chuyện gì xảy ra?

Khẳng định là quan tài sáo này có kịch độc!

Chúng ta đều bị hãm hại rồi!" "Thảo nào thân binh Trương gia đều không tới khiêng quan tài, toàn là quân thành vệ chúng ta gặp xui xẻo!" "Mau chạy!

Mau chạy đi!" Tràng diện lập tức mất kiểm soát, nguyên bản chỉ có bảy tám tên quân thành vệ xuất hiện vấn đề.

Lại không ngờ tới, sự phát khó bất ngờ, thoáng cái đã có hơn mười người trúng chiêu!

Có người bị một ngụm cắn đứt lỗ tai, có người bị cắn thủng yết hầu, còn có người trực tiếp bị bổ nhào xuống đất, bị cắn đứt da mặt!

Từng màn hình ảnh, khiến cho thân binh Trương gia ở vòng ngoài lạnh toát cả người.

Những hình ảnh này, so với tử trạng của tên thân binh Trương gia trong toa xe thứ hai trước đó, sao mà giống nhau đến thế? "Khai hỏa!" Trương Khởi Sơn sắc mặt thiết thanh, ung dung phất tay hạ lệnh.

Đoàng đoàng đoàng đoàng…… Một loạt đạn quét qua, hơn mười tên quân thành vệ uyển như gặt lúa, ngã xuống thành từng mảng.

Máu chảy đầy đất, khắp nơi đều là thi thể bị cắn nát, một mảnh hỗn độn! "Thật sự là quá hung hiểm." "May mà…… không gây ra vấn đề quá lớn." Tề Thiết Chủy sợ hãi lau mồ hôi lạnh, thấp giọng lầm bầm: "Mấy người này nếu vào thành Thường Sa, vậy chẳng phải lật trời rồi sao?" Quay đầu lại, Tề Thiết Chủy vừa khéo nhìn thấy, ánh mắt Trần Mộc đang tập trung tại đáy quan tài sáo. "Sao vậy, Trần gia chủ?" Thuận theo tầm mắt Trần Mộc nhìn sang, Tề Thiết Chủy

đương trường sững sờ.

Hơn mười tên quân thành vệ ngã xuống đất kia, máu tươi từ trên người bọn họ chảy ra, đều giống như bị một loại sức mạnh nào đó hút lấy, liên tục không ngừng hội tụ…… hội tụ đến đáy quan tài sáo! "Cái này quả thực có chút tà môn." "Quan tài sáo hung hiểm bực này, nếu lại thấy máu……" Trong miệng Tề Thiết Chủy lẩm bẩm, đang nhanh chóng tự khảo đối sách: "Lần này đi ra gấp, rất nhiều thứ đều không mang theo…… Đúng rồi, đinh quan tài!" Quay đầu ông ta liền muốn tìm Trần Mộc, mượn dùng một chút mấy chục cây đinh quan tài lúc trước.

Chiếc quan tài sáo này đã thấy huyết khí người sống, muốn khốn trụ hung sát trong đó, tất nhiên là phải dùng đến loại cổ vật tịch tà kia, lấy đinh quan tài dựa theo bố cục kỳ môn đóng chết, nói không chừng có thể có hiệu quả áp chế. "Cũng không cần phiền toái như vậy." Trần Mộc tùy tay trướng một cái, giữa năm ngón tay phải, dĩ nhiên đã hiện ra một thanh kiếm gỗ đào, Thần kiếm - Kinh Trập!

Lập tức, trong mắt Tề Thiết Chủy liền nổi lên lượng quang, kinh thán không thôi: "Phẩm chất kiếm gỗ đào bậc này, sợ không phải ngàn năm lôi kích mà thành!" Lời còn chưa dứt, đám quân thành vệ bị một loạt đạn bắn ngã lúc nãy, vậy mà…… toàn bộ đều bò dậy, bộ dáng trên người càng thêm kinh dị, thiếu da thiếu thịt, chi chít lỗ đạn, lại vẫn như cũ tập tễnh đi về phía trước! "Vô dụng?" "Chẳng lẽ thi khí đã vào tâm mạch, thành hành thi?" Trương Khởi Sơn sắc mặt trầm xuống, lập tức mở miệng: "Tiếp tục nổ súng, ngắm vào đầu bọn chúng mà bắn, không được lưu tình!" Tuy nói là kiến thức rộng rãi, nhưng Trương Khởi Sơn cũng chưa từng thấy qua loại hành thi này, vậy mà ngoan cường khó giết như thế! "Để ta đi." Thanh âm Trần Mộc thản nhiên vang lên, Trương Khởi Sơn bỗng nhiên quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Trần Mộc huy động Thần kiếm - Kinh Trập trong tay,

hồ quang khuếch tán, kiếm quang bắn ra!

Hách nhiên là có một đạo kiếm quang lam thẫm được hồ quang điện quanh quẩn, do như điện xạ trong nháy mắt mà tới!

Tiếng sấm nổ, chợt vang lên!

Phảng phất như một tiếng sét giữa trời quang, một đám hành thi quân thành vệ, ngay tại chỗ liền bị đạo kiếm quang hồ quang điện này đánh cho thất linh bát lạc!

Biến địa cháy đen, những hành thi quân thành vệ bị kiếm quang hồ quang điện đánh trúng, không một ngoại lệ, tất cả đều là trong nháy mắt, liền bị Dương Lôi nóng rực hút cạn tất cả hơi nước trong cơ thể, hồ quang tứ tán, toàn thân cháy đen!

Tâm mạch tạc liệt, thi khí tan thành mây khói! "Uy lực lôi pháp bậc này, sai không được rồi……" "Con bạch long phi thăng vào màn đêm tối qua, nhất định là do Trần đại đương gia thi triển mà thành!" Trong lòng Tề Thiết Chủy chấn kinh, vội vàng bấm đốt tay tính toán nhanh một quẻ ở phía sau, không khỏi sững sờ. "Chẳng lẽ thật sự bị ta tính chuẩn rồi?" "Chiếc quan tài sáo này, phi tiên nhân bất năng khai, Trần đại đương gia chính là vị tiên nhân kia??" Rốt cuộc vẫn là Tề Thiết Chủy tâm tư linh hoạt, lúc này cũng đã choáng váng.

Trước đó ông ta trắc toán mệnh số của Trương Khởi Sơn, liền chỉ rõ chiếc quan tài sáo này, nhất định phải có tiên nhân mới có thể mở.

Đó vốn là cố ý tâng bốc, vỗ mông ngựa Trần Mộc một cái.

Lại không nghĩ tới, chó ngáp phải ruồi? "Trương bố phòng quan, còn xin đưa người lui lại." Trần Mộc một tay xách Thần kiếm - Kinh Trập, cất bước đi đến gần.

Trương Khởi Sơn vừa khéo cũng muốn nhìn xem bản sự thật sự của Trần Mộc, lập tức sảng khoái gật đầu, phất tay ra hiệu một đám

thân binh Trương gia, lùi về phía sau, chừa lại sân bãi. "Tiểu Đao." "Tới đây, gia chủ!" Trần Tiểu Đao rảo bước đi đến gần Trần Mộc, đứng định trước chiếc quan tài sáo.

Tự như cảm nhận được uy lực của một trận lôi pháp lúc trước, trong quan tài sáo, bỗng vang lên mấy tiếng nức nở khiến người ta sinh lòng thương cảm, uyển chuyển bi thích, u oán yêu kiều.

Tựa hồ thứ đồ vật trong quan tài sáo này, đã thức tỉnh lại! "Ngươi hiện tại cũng coi như Dương Ngũ Lôi đã nhập môn, có chút tâm đắc." "Vừa khéo cơ hội này hiếm có." Trần Mộc tùy tay thu hồi Thần kiếm - Kinh Trập, một tay vỗ nhẹ lên trên quan tài sáo: "Hôm nay để cho ngươi học thêm một chút, đặc tính của Dương Ngũ Lôi, chính là nóng rực cương chính." "Toàn lực thôi phát, dung phá vạn vật!" "Không biết nên làm thế nào?

Gia chủ." Trần Tiểu Đao mặt mũi mờ mịt.

Chuyển sang liền nhìn thấy, giữa năm ngón tay phải Trần Mộc đang vỗ trên quan tài sáo, bạch quang lôi điện như bay bộc phát, trong nháy mắt liền nối thành một mảnh! "Dùng tâm đi cảm thụ cỗ khí này." Trần Mộc nhẹ giọng đề điểm một câu, tay trái bạo khởi, hiệp tạp một đạo Dương Ngũ Lôi nóng rực, cũng vỗ lên trên chiếc quan tài sáo kia!

Trong chốc lát, lôi quang lóa mắt, xông thẳng lên trời!

Chiếc quan tài sáo bị nước thép phong trụ này, trong nháy mắt liền bị Dương Lôi tầng tầng mật bố, phân minh chỉ là công phu mấy hơi thở, lại đã…… bắt đầu dung hóa!

Dương Lôi nóng rực chói mắt điên cuồng bốc lên, từng đạo hồ quang, tầng tầng mật bố trên dưới quan tài sáo!

Đám người chung quanh căn bản không dám nhìn thẳng thân ảnh Trần Mộc, dù là cách khe hở ngón tay nhìn lên một cái, đều sẽ lập tức

cảm giác được hai mắt một trận đau đớn khó nhịn!

Chương 115

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, lớp vỏ sắt dày nặng trên bề mặt quan tài sáo, vậy mà trong lúc lôi quang di mạn này, nhanh chóng bị tiêu dung thành nước thép, đang không ngừng nhỏ giọt tứ tán xuống dưới! "Chân nãi tiên nhân chi pháp!" "Nghe rợn cả người!" Tề Thiết Chủy than phục một tiếng, trên mặt viết đầy vẻ kinh kỳ.

Nguyên bản ông ta còn đối với thực lực thủ đoạn của Trần Mộc, có chút bán tín bán nghi.

Trước mắt, lại là phục sát đất từ tận đáy lòng. "Lôi pháp hung mãnh như thế, thảo nào Trần gia có thể nhẹ nhõm ăn sạch binh sĩ Phù Tang." Trong lòng Trương Khởi Sơn thầm than, đồng thời cũng có chút nghĩ mà sợ: "May mà tịnh chưa thực sự xé rách da mặt, đối mặt với đối thủ bực này, e là……" "Chờ đã!" "Nếu thân vệ đội của Trần gia, mỗi người đều có thực lực bực này?" Trong đầu như điện quang hỏa thạch, Trương Khởi Sơn đột nhiên nhớ tới, trước đó Trần Tiểu Đao xông vào toa xe thứ hai, dùng uy thế lôi đình cường thế miểu sát một con hắc mao cương thi!

Loại thong dong dư dả, nhẹ nhõm tả ý đó.

Căn bản không giống như là tư thái giả bộ mà ra! "Nếu như thân vệ đội Trần gia, người nào cũng có thực lực cỡ Trần Tiểu Đao, cộng thêm thủ đoạn thần thông trong tay Trần Mộc……" "Không đỡ được, không giết được, không cách nào giải." Trong lòng so sánh thực lực song phương một chút, Trương Khởi Sơn bất đắc dĩ đạt được một cái kết luận, cứng đối cứng, Trương gia bọn họ chỉ có một con đường chết!

Dù là vận dụng tất cả thân binh Trương gia, cộng thêm gần hai

ngàn quân thành vệ, e là đều rất khó cắn xuống một miếng thịt của Trần gia!

Cứng đối cứng không khả thi, chẳng lẽ muốn hảo ngôn hợp tác?

Trong chốc lát, Trương Khởi Sơn bỗng nhiên có chút mê mang.

Mệnh số ngôn luận mà Tề Thiết Chủy nói trước đó, càng làm cho tư tự Trương Khởi Sơn bay loạn, mệnh phạm cô tinh, cơ duyên bị chặn, vậy thì…… đi đâu về đâu?

Ngay tại lúc trong lòng Trương Khởi Sơn trù trướng mê mang, những thân binh Trương gia chung quanh, cùng với Trương phó quan, lúc này đều đã bị lôi pháp hung hãn mà Trần Mộc triển hiện ra, chấn nhiếp đến cả người tê dại! "Thực sự là quá mạnh, bình sinh chưa thấy qua!" "Đích xác là như vậy, những lão đạo sĩ hô phong hoán vũ, giáng thiên lôi các loại ta từng gặp trước kia, thuần túy là lừa đảo!" "Thảo nào Trần gia không cần kỹ nghệ song chỉ tham động……" "Nói nhảm, có bản sự bực này, thiên hạ chi đại chỗ cổ mộ nào mà không đi được?" "Đó là cái chắc, quan tài vừa mở, một chiêu Chưởng Tâm Lôi bổ đầu che mặt nện xuống, ai có thể không chết?" "Vậy các ngươi đoán thử xem, đồ vật trong quan tài sáo này là gì?" "Cứ cảm giác cái quan tài sáo này vô cùng tà môn, mấy tên quân thành vệ kia mạc danh kỳ diệu liền biến thành hành thi!" "Chẳng lẽ bên trong thực sự phong ấn một con đại yêu?" "Mau nhìn!

Lớp sắt trên bề mặt quan tài sáo đều dung hóa rồi!" Trong từng đạo tiếng kinh hô, một đám thân binh Trương gia nhìn chân thực, chiếc quan tài sáo kia, hách nhiên dưới sự bao phủ của Dương Lôi của Trần Mộc, dung hóa mất tất cả lớp sắt trên bề mặt, nước thép nhỏ giọt tứ tán, lộ ra chân dung của chiếc quan tài sáo này! "Bên trong là một cỗ quan tài bạch ngọc thạch?" "Đồ dạng điêu khắc bên trên, nhìn qua ngược lại giống như một loại kỳ trân dị thú nào đó, tựa hồ có

vài phần tương tự với Hoàng bì tử……" Tề Thiết Chủy cũng híp mắt đứng một bên, tinh tế đoan tường.

Mười mấy giây sau, lớp sắt phong trụ quan tài bạch ngọc thạch toàn bộ bị dung hóa, nước thép tróc ra, khiến cho chiếc quan tài bạch ngọc thạch tinh xảo bên trong, hoàn toàn hiển lộ ra.

Trong nháy mắt, bạch quang Dương Lôi tầng tầng mật bố, nhanh chóng hồi lưu, tan thành mây khói. "Học được mấy thành tinh túy?" Trần Mộc nhìn thoáng qua Trần Tiểu Đao bên người, thấp giọng hỏi. "Ba thành đi." Trần Tiểu Đao không có ý tứ gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Tôi ngược lại là đã rõ ràng tư lộ, nhưng muốn đạt tới tầng thứ bực này của ngài…… còn phải mất một đoạn thời gian." "Ừm." "Tiếp tục cố gắng." Trần Mộc gật đầu, mặt có vẻ tán thưởng.

Có thể học được ba thành tinh túy của Dương Ngũ Lôi, đã tương đối khá rồi.

Trần Tiểu Đao tu luyện "Ngũ Lôi Chính Pháp" là bắt đầu từ Dương Ngũ Lôi, trước mắt cũng bất quá là tu luyện thành công, nhập môn không lâu.

Mà Dương Ngũ Lôi do Trần Mộc phóng thích ra, dung hóa đi lớp sắt, thì là đến từ "Ngũ Lôi Chính Pháp" bản hoàn chỉnh!

Hai bên tầng thứ khác biệt, đặc tính khác biệt, uy lực phát huy ra, tự nhiên cũng không giống nhau. "Trần đại đương gia lộ ra một tay này, đích xác là có tu vi bất tục!" "Thật khiến chúng ta mở rộng tầm mắt." Tề Thiết Chủy cất bước đi đến gần, khen không dứt miệng.

Trần Mộc cười lắc đầu, thản nhiên nói: "Không có gì đặc thù, chỉ là một loại phương thức sử dụng phi thường quy mà thôi." Trong lúc nói chuyện, Trương Khởi Sơn cũng đi tới gần.

Mấy người đứng trước chiếc quan tài bạch ngọc thạch này, tinh tế

đoan tường.

Quan tài bạch ngọc thạch, thực chất cũng không phải là chất địa ngọc thạch, mà là một loại đá đặc thù.

Do nó rất giống bạch ngọc, lại kiêm có đặc tính ôn lương, cho nên mới được xưng là bạch ngọc thạch. "Đồ dạng điêu hoa trên thạch quan này, có chút kỳ quái." Tề Thiết Chủy đẩy kính mắt, tinh tế đánh giá nói: "Vòng ngoài điêu khắc phi cầm tẩu thú, lưu vân tiên vụ, cái này nhìn thế nào cũng không giống như một cỗ hung quan." "Chẳng lẽ địa điểm mai táng, là dưỡng thi địa?" Trương Khởi Sơn bên cạnh cũng có đồng cảm, hai người đều tiếp xúc qua không ít cổ mộ, quan quách, chủng loại đã gặp cũng có rất nhiều.

Trước mắt chiếc quan tài bạch ngọc thạch này, nhìn thế nào, cũng giống như một cỗ thọ quan đàng hoàng.

Đã không có điêu văn hung thú, cũng không có tà pháp phù chú, quá mức bình thường!

Như một cỗ quan tài bạch ngọc thạch thế này, hà tất phải dùng nước thép phong quan, rồi sau đó còn phải đóng ba tầng đinh quan tài từ trong ra ngoài ở lớp quách?

Phong là ai?

Trấn lại là ai? "Mở ra xem sẽ biết." "Tiểu Đao." Trần Mộc ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu Trần Tiểu Đao động thủ.

Bên cạnh Tề Thiết Chủy thấy thế, hơi có chút lo lắng: "Trần đại đương gia, trước đó trong quan tài này thế nhưng có động tĩnh truyền tới, đồ vật bên trong này……" "Tề gia chủ yên tâm." "Lôi pháp tu vi của gia chủ chúng tôi cực cao, phàm là đồ vật trong quan tài này dám nhảy ra ngoài, kẻ chết đầu tiên chính là nó!" Trần Tiểu Đao tay chân bận rộn, miệng cũng không ngừng.

Trần Mộc đứng ở bên cạnh, như có điều suy nghĩ nhìn điêu văn trên quan tài bạch ngọc thạch.

Phi cầm tẩu thú, lưu vân tiên vụ, chỉnh thể đồ án nhìn qua tựa hồ cũng không có gì dị thường, nhưng dưới sự đoan tường tinh tế, Trần Mộc lại bỗng nhiên nhìn ra một chút huyền cơ, lập tức nhíu mày: "Có chút không đúng, vì sao trên quan tài này, lại khắc một con hồ ly?" "Chỗ nào có hồ ly?" Tề Thiết Chủy sững sờ một chút.

Thuận theo tầm mắt Trần Mộc, tỉ tỉ mỉ mỉ đoan tường nửa ngày.

Đột nhiên, Tề Thiết Chủy hồi tưởng lại cái nhìn đầu tiên vừa rồi của chính mình, lập tức kinh hô: "Vừa rồi liếc mắt nhìn qua, ta còn tưởng rằng điêu khắc một con Hoàng bì tử chứ!" Trương Khởi Sơn cũng đứng lại gần, sau khi nhìn rõ ràng chỉnh thể đồ dạng, Trương Khởi Sơn khẽ gật đầu: "Là có chút không đúng, hẳn là một con…… Cửu Vĩ Hồ?" Một câu lơ đãng, lại làm cho trong lòng Tề Thiết Chủy nhảy dựng! "Hoàng, Bạch, Hồ, Liễu, Hôi, dân gian Ngũ đại tiên gia." "Chẳng lẽ vị tài xế chết trong đầu xe lửa trước đó, không phải bị Hoàng bì tử đổi mạng, mà là chết trong tay Hồ tiên?" Tề Thiết Chủy lui lại mấy bước, từ trong túi đeo tùy thân mò ra mấy đồng tiền, trong miệng lẩm bẩm, đồng tiền lắc lư trong hai tay ông ta, phát ra tiếng va chạm thanh thúy. "Gia chủ, mở chứ?" Trần Tiểu Đao đưa tay ấn lên nắp quan tài bạch ngọc thạch, thỉnh thị. "Mở." Trần Mộc bình tĩnh gật đầu. "Không được mở!" Tề Thiết Chủy hoảng mang đánh gãy lời Trần Mộc, kinh hô: "Ta nhớ ra rồi, Trần đại đương gia, quan tài bạch ngọc thạch bực này, là một cỗ Yêu Quan!" Cạch cạch cạch…… Quan tài bạch ngọc thạch, dĩ nhiên bị Trần Tiểu Đao đẩy ra một khe hở.

Lập tức, có một cỗ hắc khí cực nhạt bốc lên, tứ tán vào không trung, biến mất không thấy. "Ai!" "Cậu nhóc này sao lại không nghe tiếng người thế hả!" Tề Thiết Chủy lập tức cuống lên.

Trần Tiểu Đao trợn trắng mắt, lạnh lùng nói: "Gia quy Trần gia, mệnh lệnh của gia chủ là chí cao vô thượng, sở hữu cấp độ ưu tiên cao nhất!" "Mở đi, không sao." Trần Mộc nhấc tay nắm lấy Thần kiếm - Kinh Trập, khí tức trong cơ thể bôn dũng, phàm là vị trong quan tài này dám bạo khởi thương nhân, đột nhiên làm khó dễ, Trần Mộc liền có mười phần nắm chắc, có thể trong nháy mắt chế phục trấn áp nó! "Vì sao Tề gia chủ lại nói, đây là một cỗ yêu quan?" Trương Khởi Sơn nảy sinh hứng thú, hiếu kỳ nói.

Tề Thiết Chủy thở dài, bất đắc dĩ nói: "Cái gọi là yêu quan, cũng không phải chuẩn bị cho người, mà là những yêu quái đã thành tinh, có đạo hạnh." "Loại yêu quan này sẽ được mai táng tại một số phong thủy bảo vị huyền diệu." "Mượn nhờ địa mạch không khí thăng đẳng, không chỉ có thể trợ trưởng tu vi, thậm chí còn có thể khiến nó tránh thoát kiếp tu luyện, tu luyện có thành!" Nghe được lời này, Trương phó quan bên cạnh nghi hoặc nói: "Tề gia chủ, chiếu theo ý này của ông mà nói…… yêu quái trong quan tài này, là đồ sống?" "Cũng… cũng không nhất định." "Vừa rồi Trần gia chủ dùng một trận lôi pháp đánh xuống, ta đoán chừng vị bên trong này, đại khái là hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít rồi." Tề Thiết Chủy xấu hổ gãi gãi đầu.

Lúc đó ông ta cũng là tình thế cấp bách, mới thốt ra ba chữ "không được mở".

Nghĩ lại Tề Thiết Chủy liền nhớ ra, một tay Dương Lôi kia của Trần Mộc, thế nhưng bao trùm trên trên dưới dưới chiếc quan tài bạch ngọc thạch này, loại lôi điện nóng rực bạo liệt đó, yêu quái gì mà có thể chống đỡ được?!

Bảo không chừng đã sớm bị giật chết tươi rồi! "Còn có một vấn đề." Thấy nắp quan tài đã bị đẩy ra hơn phân nửa, Trương Khởi Sơn ngữ tốc cực nhanh nói: "Cao nhân Tề gia các người khẳng định cũng có thể nhìn ra được, đây là một cỗ yêu quan." "Sao ngài ấy biết được,

thủ đoạn đối phó hung sát tà túy của chúng ta cũng có thể tấu hiệu?" Nghe được lời này, Tề Thiết Chủy lắc đầu, như có điều suy nghĩ nói: "Phong ấn hung sát chi khí, trấn áp tà túy, đi là con đường kỳ môn thuật pháp." "Kỳ môn thuật pháp bao la vạn tượng, khốn trụ một con yêu quái chưa từng đắc đạo, lại có gì khó?" Keng một tiếng, nắp quan tài bạch ngọc thạch rơi xuống đất.

Lập tức, đám thân binh Trương gia khẩn trương bưng súng ống trong tay lên, theo bản năng nhắm ngay phương hướng quan tài.

Chẳng qua, hình ảnh yêu phong tứ khởi, hắc yên thăng đằng trong dự tưởng của bọn họ tịnh không có xuất hiện.

Chương 116

Trong không khí di mạn một tia khí tức ngọt ngào nhàn nhạt, ngửi vào tựa hồ là mùi hoa nào đó, ngọt mà không ngấy, dư hương uyển chuyển. "Gia chủ, cái này… cái này ngược lại là có chút ngoài dự liệu." Trần Tiểu Đao cự ly gần nhất, sau khi nhìn vào trong quan tài một cái, cả người hắn đều ngây dại.

Trần Mộc cũng cúi đầu nhìn thoáng qua, hơi sững sờ.

Bên trong chiếc quan tài bạch ngọc to lớn, yên tĩnh nằm một con hồ ly toàn thân trắng như tuyết, thông thể trên dưới, không có một cọng lông tạp, cái mũi đen ôn nhuận còn mang theo hơi nước, càng có thể nhìn thấy hô hấp luật động của nó, nhất hô nhất hấp, tuy rằng yếu ớt, nhưng vẫn còn dấu hiệu sự sống.

Mùi vị ngọt ngào nhàn nhạt trong không khí, chính là từ trên người con bạch hồ này tán phát ra. "Không có đồ bồi táng?" Trần Tiểu Đao nhanh chóng quét mắt tình huống trong quan, càng thêm nghi hoặc khó hiểu.

Hai bên trái phải, Tề Thiết Chủy và Trương Khởi Sơn cũng ghé sát vào quan tài bạch ngọc thạch, sau khi nhìn rõ ràng, hai người cũng ngẩn ra. "Tề gia chủ, đây là đại yêu…… mà ông nói?" Trương Khởi Sơn dở khóc dở cười. "Cái này… cái này……" "Đây đích xác là yêu quan không sai mà!" Tề Thiết Chủy cũng là hòa thượng quá trượng sờ không tới đầu não, đại yêu đâu?

Vì sao lại là một con bạch hồ nhìn qua liền nhân súc vô hại thế này?

Trừng lớn mắt quét một vòng nội bích quan tài, lập tức, trước mắt Tề Thiết Chủy sáng lên.

Quan tài bạch ngọc thạch phi thường rộng rãi, bên trong nằm hai tráng hán cao một mét tám cũng hoàn toàn không thành vấn đề, dư xài.

Trên nội bích thạch quan, điêu khắc cả một bức "Bách hồ hí hí đồ" (trăm hồ ly vui đùa), thanh nhất sắc sơn son miêu tả, sinh động như thật, liền mạch biến bố tứ phía! "Nói không rõ ràng." "Yêu quan này khẳng định có liên quan đến hồ ly, bất quá trong quan tài lớn thế này, nhét vào mấy chục con hồ ly tựa hồ cũng không khó." Tề Thiết Chủy âm thầm suy tính, ánh mắt dần dần di chuyển về phía chính giữa quan tài, con bạch hồ đang nằm nghiêng bên trong.

Trong chốc lát, bốn người đứng tại chỗ quan tài, đều trầm mặc.

Con bạch hồ này nhìn thế nào, cũng không dính dáng đến đại yêu, ngược lại giống như một con vật thế thân cho đủ số. "Giao cho ta." "Dù đây có thực sự là đại yêu, ta cũng có thể trấn được nó." Trần Mộc bỗng nhiên mở miệng, tùy tay vớt một cái, dễ như trở bàn tay liền ôm con bạch hồ này lên, mang ra khỏi quan tài.

Trương Khởi Sơn lược chút do dự, thấp giọng nói: "Trần gia chủ, cẩn thận là hơn." "Đúng thế, Trần đại đương gia." "Hồ ly vật này âm hiểm giảo hoạt nhất, có thể xứng với quan tài bạch ngọc thạch quy cách bực này, nếu con bạch hồ này chính là chính chủ, sợ không phải là cái đại phiền toái." Tề Thiết Chủy phụ họa gật đầu.

Tùy tay vuốt vuốt tai bạch hồ trong ngực, Trần Mộc cười một tiếng: "Không sao cả, đại xà tám đầu tám đuôi đều bị ta trấn sát rồi." "Một con hồ yêu, có thể lật lên sóng gió gì?" Bên cạnh, Trần Tiểu Đao đang từng tấc từng tấc, lục soát bên trong quan tài.

Đột nhiên ánh mắt khẽ động, xuất thủ nhanh như điện, từ trong quan tài mò ra một vật đen thùi lùi. "Gia chủ, ngài xem." Trần Tiểu Đao lau lau món đồ chơi nhỏ trong tay, giơ lên. "Là một chiếc nhẫn." "Không, hình như là…… một chiếc đỉnh châm?" Tề Thiết Chủy nheo

mắt xem xét, trong lòng khẽ động.

Trương Khởi Sơn hơi nhướn mày: "Một chiếc đỉnh châm?

Đỉnh châm loại đồ vật này sao có thể xuất hiện bên trong yêu quan này?" Tề Thiết Chủy đang muốn nói cái gì đó, không lai do đụng phải ánh mắt của Trần Mộc, lập tức, nửa câu nói còn lại của Tề Thiết Chủy, liền đều nuốt xuống. "Vậy ai biết được chứ." "Đáng tiếc, đồ vật trong quan tài sáo này đều bị người ta vơ vét sạch sẽ rồi, nói không chừng chiếc đỉnh châm này chính là do nhóm trộm mộ trước để lại." Tề Thiết Chủy cố làm ra vẻ tiếc nuối, liên liên lắc đầu.

Trương Khởi Sơn không nghi ngờ gì, tuy rằng đoán được chiếc đỉnh châm này khả năng sẽ liên lụy đến manh mối gì đó, nhưng cũng không nghĩ sâu thêm. "Đã là như thế." "Vậy thì Trương bố phòng quan, chúng tôi xin cáo từ trước." Trần Mộc ôm bạch hồ, trầm giọng nói: "Tạm thời không bàn những cái khác, quan tài, toa xe trên đoàn tàu hỏa này, đều nhất định phải xử lý nghiêm ngặt, một tia cũng không thể qua loa." "Nhóm người Phù Tang kia chết kiểu quỷ dị, hiện tại còn chưa mò ra đầu mối." "Nhưng có thể khẳng định là, trong toa xe nhất định tàng chứa loại độc trùng biết nhả tơ nào đó, loại đồ vật này một khi thấy lại ánh mặt trời……" "Chắc chắn là đại họa!" Trương Khởi Sơn tiếp lời, sắc mặt ngưng trọng.

Trong cổ mộ tình huống phức tạp hay thay đổi, thường xuyên sẽ có ký sinh trùng thời cổ đại trong thi thể, rất nhiều trộm mộ tặc đều chết không yên lành, có tương đối nhiều đều là vì nhiễm bệnh tật thời cổ đại, hoặc là ký sinh trùng nhập thể.

Những thứ này một khi từ trong cổ mộ thấy lại ánh mặt trời, nhất định sẽ là một trần đại tai, không thể dễ dàng kết thúc! "Trần gia chủ yên tâm, lần này quỷ xa tiến vào thành Thường Sa, ta thân là bố phòng quan của thành Thường Sa, tự có nghĩa vụ và trách nhiệm diệt sát nó."

"Nếu trở về tra được sự tình hoặc manh mối gì, ta tùy thời cung nghênh." Trương Khởi Sơn chắp tay ôm quyền, làm một cái lễ giang hồ.

Trần Mộc bình tĩnh gật đầu, hơi ôm quyền: "Cáo từ." Phía sau, Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy, hai người cũng vội vàng đuổi theo bước chân Trần Mộc, một đoàn người rảo bước rời khỏi sân ga.

Gió mát thổi qua, con bạch hồ cuộn mình trong ngực Trần Mộc, chậm rãi hé mở một tia mắt, lộ ra một con ngươi đỏ tươi ướt át." "Lái xe, đi cửa hiệu của Tề gia." Trần Mộc ôm bạch hồ ngồi vào trong xe, mở miệng nói.

Tề Thiết Chủy cũng là người có mắt nhìn, vội vàng chui vào ghế phụ, quay đầu nhìn về phía Trần Mộc: "Vậy thì làm phiền Trần đại đương gia rồi!" "Không phiền." "Cửa hiệu của Tề gia, chẳng phải cũng là cửa hiệu của Trần gia ta sao?" Trần Mộc cười nói.

Tề Thiết Chủy ngẩn người hai giây, xấu hổ gãi gãi đầu: "Tôi quả thực là có suy nghĩ này, bất quá Trần đại đương gia, ngài nói thế cũng quá trực tiếp rồi!" "Nói chuyện trực tiếp một chút, đỡ tốn công tốn sức." Trần Mộc mảy may không để ý, tiếp tục nói: "Gia nghiệp địa bàn của Tề gia quy mô nhỏ, dễ dàng tiếp nhận, quản lý cũng thuận tiện hơn." "Điều kiện giống với Ngô gia và Giải gia, mỗi tháng nộp lên năm thành lợi nhuận." "Lát nữa ta sẽ an bài người đến cửa hiệu Tề gia các ngươi tọa trấn, điều kiện này, thế nào?" "Không thành vấn đề!" Tề Thiết Chủy sảng khoái đáp ứng.

Đối với hắn mà nói, nộp lên năm thành lợi nhuận mỗi tháng cũng không tính là quá đau lòng, dù sao gia nhỏ nghiệp nhỏ, kịch trần cũng chỉ kiếm được bấy nhiêu tiền.

Sau khi kiến thức qua thực lực bản lĩnh của Trần Mộc và Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy thật sâu cảm giác được, sáp nhập vào Trần

gia, tiếp nhận sự bảo hộ, đây quả thực là thiên tứ lương duyên!

Mỗi tháng năm thành lợi nhuận, dùng để đổi lấy một phần bảo đảm an toàn tuyệt đối, vụ mua bán này thực sự là quá hời! "Kể ra cũng bớt đi được không ít phiền toái." "Tề gia cũng đã sáp nhập Trần gia, vậy thì còn lại chỉ có...

Hồng gia, Lý gia, hai khúc xương cứng nhất này." Trần Mộc hơi trầm tư, ngón tay thì theo bản năng vuốt ve lỗ tai bạch hồ trong ngực, lông xù lại linh động, phi thường thú vị.

Tề Thiết Chủy sảng khoái sáp nhập Trần gia, điểm này Trần Mộc cũng không bất ngờ.

Muốn nói cái lợi có thể đả động loại người như Tề Thiết Chủy, không gì ngoài một phần bảo đảm an toàn, hay đúng hơn là một chỗ dựa vững chắc!

Khéo sao, hai cái lợi này, Trần Mộc đều cho được.

Khác với phương thức chừa đường lui khắp nơi của Ngô Lão Cẩu, sự minh triết bảo thân của Tề Thiết Chủy bắt nguồn từ trực giác và khả năng trắc toán của Tề gia đối với kỳ môn thuật số, mệnh lý thiên cơ, xu cát tị hung, mới có thể bảo toàn bản thân tốt hơn, mưu cầu hậu thế. "Lấy bản sự của Tề Thiết Chủy ở phương diện kỳ môn thuật số mà xem, hắn đối với kỳ môn thuật pháp đích xác có vài phần kiến giải." "Nếu như sau này nhận được công pháp tương tự như 'Võ Hầu Kỳ Môn'..." "Kể ra cũng có thể thử truyền thụ một phen." Lược qua suy nghĩ, Trần Mộc cũng không nghĩ sâu thêm, phần thưởng điểm danh hoàn toàn dựa vào vận khí và cơ duyên, nếu như lấy được, mà Tề Thiết Chủy vừa vặn lại có thể tu luyện thành công, đó cũng là mệnh số sai khiến. "Hôm nay điểm danh." 【Đinh!

Gia tộc LV2 điểm danh hàng ngày thành công!】 【Chúc mừng ký chủ nhận được 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết'!】 "Hửm?" Ánh mắt Trần

Mộc hơi ngưng lại. 【Thượng Cổ Dị Thú Quyết】: Một loại bí pháp thuần thú đã sớm thất truyền, bắt nguồn từ thời đại thượng cổ.

Phi cầm tẩu thú sử dụng Dị Thú Quyết này để thuần hóa sẽ có xác suất kích phát huyết mạch tàn tồn, thoát thai hoán cốt thành dị thú!

Thoát thai hoán cốt, lột xác thành dị thú?

Mấy từ mấu chốt này cũng khiến Trần Mộc chú ý.

Cái này lập tức mở ra tư duy của hắn, thế gian trân kỳ dị thú khó tìm, một bộ phận nhỏ đã tu thành tinh quái, có đạo hạnh, ẩn sâu trong núi rừng rậm rạp.

Đại bộ phận thì khó tránh khỏi kiếp nạn loạn thế, chết bất đắc kỳ tử. "Trước đó xử lý con 'Ngụy - Bát Kỳ Đại Xà' kia, phần thưởng điểm danh sự kiện lớn còn nhận được một bản 'Dị Thú Khế Ước Thư'." "Dị Thú Khế Ước Thư, phối hợp với Thượng Cổ Dị Thú Quyết...

Đây đúng là những thứ bổ trợ lẫn nhau!" Trần Mộc thầm tính toán, trong lòng dần nổi sóng.

Dựa theo miêu tả của 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết', cho dù là sài lang hổ báo bình thường, phi cầm tẩu thú, đều có thể bị thuần hóa, đồng thời đều có xác suất kích phát ra một tia huyết mạch dị thú yếu ớt trong cơ thể.

Nếu có thể thoát thai hoán cốt thành dị thú, vậy liền có thể sử dụng 'Dị Thú Khế Ước Thư' để đăng ký và hoàn thành khế ước, lại cho những dị thú này một lần cường hóa tăng lên biên độ nhỏ!

Chương 117

Tương đương với... liên tục hai lần lột xác! "Chậc, cái này ngược lại thú vị rồi." "Xem ra phải an bài thu mua một nhóm dã thú." Trần Mộc trong lòng chốt phương án, chuẩn bị sau khi trở về sẽ bắt đầu, thử một chút suy đoán trong lòng mình.

Nếu như thành công, vậy thì thực lực tổng thể của Trần gia lại có thể lên thêm một bậc thang!

Trần gia thân vệ đội hiện nay hoàn toàn có thể tùy tiện quét ngang bất kỳ thế lực lớn nào, nếu như mỗi người lại phối thêm một con dị thú đủ hung mãnh trợ chiến, chiến lực tổng thể nhất định còn phải tăng lên không chỉ một đẳng cấp!

Ngay khi tâm tư đang chuyển động, Tề Thiết Chủy ngồi phía trước quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, thấp giọng nói: "Trần đại đương gia, có chuyện này tôi phải cùng ngài nói một chút." "Ngươi chỉ là yêu quan, hay là cái đỉnh châm (cái đê) kia?" Trần Mộc liếc mắt liền nhìn thấu tâm tư Tề Thiết Chủy, thản nhiên hỏi. "Tự nhiên là đỉnh châm." Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Cái đỉnh châm mà Tiểu Đao lấy ra từ trong yêu quan, vừa rồi tôi đã nhìn kỹ, vật này cũng không phải đồ vật đặc biệt cổ xưa." "Nhiều nhất cũng chỉ tầm năm mươi năm đổ lại, bằng bạc." "Nhưng nói đến cái làm tôi đau đầu nhất, là trên đỉnh châm này có khắc một đóa hoa, là hoa đỗ quyên." Tề Thiết Chủy ngữ khí thần thần bí bí, khiến Trần Tiểu Đao đang lái xe bên cạnh có chút buồn bực: "Hoa đỗ quyên thì sao?

Có thâm ý gì, hay là lai lịch rất lớn?" Tề Thiết Chủy thở dài.

Trần Mộc sớm biết Tề Thiết Chủy đang do dự cái gì, thản nhiên

nói: "Tháng giêng hoa nở tháng hai đỏ (Nhị Nguyệt Hồng), Nhị Nguyệt Hồng nở mẹ không còn.

Tề gia chủ, ngươi muốn nói là cái này sao?" "Hoa đỗ quyên, hay còn gọi là hoa ánh sơn hồng (nhị nguyệt hồng), cái đỉnh châm này... là đồ của Hồng gia, đúng không?" Nghe thấy Trần Mộc trực tiếp vạch trần, Tề Thiết Chủy cũng không giấu giếm nữa, gật đầu nói: "Là như vậy, chuyện này có chút lớn." "Tôi đoán chừng, trong những người sớm nhất nung chảy cái yêu quan kia thành 'tiếu tử quan', có người của Hồng gia." "Tiếp tục." Trần Mộc gật đầu.

Lớp vỏ sắt bên ngoài quan tài bạch ngọc thạch rất rõ ràng là được nung chảy từ những năm đầu, tuyệt đối không phải mới hoàn thành gần đây, cái này có độ lệch về niên đại.

Hiện giờ đoàn tàu chở đầy quan tài kia đã đến thành Thường Sa, đầu tàu treo cao thanh đồng kính, có cao nhân Tề gia báo tin, mà trong cái 'tiếu tử quan' quan trọng nhất kia lại nhặt được tín vật của Hồng gia, như vậy xem ra, sự tình e là không đơn giản như thế!

Đỉnh châm rất thường gặp, nhưng hoa đỗ quyên thì không thường gặp.

Địa vị của hoa đỗ quyên ở thành Thường Sa không tầm thường, đây cũng có thể nói là gia huy, ký hiệu, chứng minh thân phận của Hồng gia. "Những năm đầu Hồng gia giết người diệt khẩu hung hăng vô cùng, mãi đến mấy đời gần đây mới thu liễm một chút, điệu thấp rất lâu." "Chỉ là hung danh bên ngoài, các thế lực lớn nhỏ ở Thường Sa thành bình thường cũng không nguyện ý xúc phạm đến Hồng gia." Tề Thiết Chủy tiếp tục nói: "Đỉnh châm của Hồng gia xuất hiện trong yêu quan kia, chứng tỏ trong những người đầu tiên thiết thủy phong quan có người của Hồng gia.

Tứ đại gia tộc và các thế lực lớn nhỏ ở Thường Sa thành, địa bàn

phân chia rành mạch." "Địa bàn của gia tộc nhỏ thế lực nhỏ tuy rằng thường xuyên biến động." "Nhưng địa bàn của tứ đại gia tộc thì mấy chục năm nay cơ bản không có gì thay đổi.

Yêu quan này nếu là đồ vật trên địa bàn của Hồng gia..." Nói đến đây, Tề Thiết Chủy tự giác ngậm miệng.

Yêu quan nếu là đồ vật trên địa bàn Hồng gia, vậy thì Trần Mộc tương đương với việc nhúng tay động vào đồ của Hồng gia bọn họ!

Loại chuyện này, có thể lớn có thể nhỏ.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao toàn trình nghe lén cũng đã hiểu rõ, lập tức cười lạnh một tiếng: "Cho dù là động vào đồ trên địa đầu Hồng gia bọn họ, thì có thể làm sao?" "Không thể làm sao, nhưng truyền ra ngoài để Hồng gia biết được, quan hệ sẽ trở nên căng thẳng." Tề Thiết Chủy thở dài.

Người phái cổ điển chú trọng nhất những thứ này, có lẽ Hồng gia rất rõ ràng thực lực Trần gia cực mạnh, cứng đối cứng thì ai cũng không có lợi, nhưng nếu quan hệ thực sự làm căng, e rằng... sau này cũng không có cơ hội ngồi xuống uống chén trà. "Trần đại đương gia, Hồng gia là dân đào sa (trộm mộ) phái cổ điển chân chính, tính cách gia tộc chủ yếu là tinh tế, còn nắm giữ rất nhiều tay nghề mà người ngoài không biết." "Muốn nuốt trọn mảnh đất Thường Sa thành này..." Tề Thiết Chủy đẩy kính mắt, thấp giọng nói: "Không chừng, ngài phải gặp Nhị gia một lần, chạm mặt nói chuyện." Lời còn chưa dứt, xe dừng lại, chuẩn xác dừng ngay trước cửa hiệu Tề gia. "Ta biết rồi." "Ngày mai ta bảo Tiểu Đao đến đón ngươi, ngươi cùng ta đi bái hội Nhị Nguyệt Hồng." Trần Mộc khẽ gật đầu, cũng không vội vã.

Thấy tình hình như thế, Tề Thiết Chủy cũng không còn lời nào để nói, sau khi nói một tiếng 'hẹn gặp lại' liền xuống xe về cửa hiệu.

Xe quay đầu, trở về nhà cũ Trần gia.

Tề Thiết Chủy bước đi ra từ trong tiệm, ánh mắt rơi vào chiếc xe đang dần đi xa, trong lòng không khỏi dấy lên từng tia dự cảm kỳ quái. "Gia, ngài nhìn cái gì thế?" Tiểu hỏa kế bên cạnh tò mò đi theo, nhìn ngó hai mắt.

Tề Thiết Chủy cười một tiếng, lắc đầu: "Không có gì, chỉ là hôm nay được gặp một vị tiên nhân, có chút cảm khái." "Tiên nhân?" Tiểu hỏa kế ngẩn ra một chút. "Đúng vậy, tiên nhân." "Tiên nhân xoa đầu ta, kết tóc thụ trường sinh a!" Tề Thiết Chủy cười lẩm bẩm.

Tiểu hỏa kế bên cạnh nghe hiểu được một nửa, vội vàng lại hỏi: "Gia, ngài trước đó là đi nhà ga sao?

Có phải trong nhà ga thật sự có một chiếc xe lửa ma không?" "Tôi nghe bọn họ nói, chiếc xe lửa ma này là đến Thường Sa chúng ta kéo đầu người đấy!" "Nói thế nào?" Tề Thiết Chủy hơi sững sờ.

Tiểu hỏa kế thần thần bí bí, thấp giọng nói: "Nghe nói cổ mộ ở đó sập rồi, sập ra một đống quan tài, là những thế tử quỷ không được siêu sinh luân hồi đến thành Thường Sa tìm thế thân đấy!" Tề Thiết Chủy: "..." Trong miệng bình dân bách tính, chuyện tà hồ gì cũng có.

Cái này cũng chẳng lạ. "Không tà hồ như vậy đâu, thằng nhóc con nhà ngươi quản mấy chuyện đó làm gì?" Tề Thiết Chủy sầm mặt, nghiêm túc nói: "Mau chóng quét tước cửa tiệm cho ta, rồi khiêng mấy món đồ cổ của ta ra chống đỡ mặt tiền!" "Lát nữa Trần gia sẽ có người đến giúp chúng ta trấn giữ cửa tiệm (trấn tràng tử), không thể để mất mặt được!" "Rõ, thưa Gia!" Tiểu hỏa kế vừa nghe lời này, lập tức cũng hưng phấn hẳn lên.

Có Trần gia giúp trấn giữ, lộ ngưu quỷ xà thần nào dám lật trời gây sự?

Tề Thiết Chủy lại nhìn thoáng qua góc đường, xe của Trần gia sớm đã không còn bóng dáng.

Trời sập xuống có người cao chống đỡ, hiện giờ Tề gia sáp nhập vào Trần gia, tự nhiên có rất nhiều chuyện phiền lòng Tề Thiết Chủy cũng không cần phải nơm nớp lo sợ nữa, trong lòng cũng mạc danh an định hơn nhiều. .....

Nhà cũ Trần gia.

Sau khi đỗ xe, Trần Tiểu Đao kéo cửa xe đứng bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Gia chủ, có cần tôi an bài người dò la Hồng gia một chút không?" "Không cần." "Đi làm việc của ngươi đi." Trần Mộc lắc đầu, ôm bạch hồ xuống xe.

Tư liệu về Hồng gia sớm đã thu thập được rất nhiều, đều đang để trong thư phòng.

Thật sự muốn nói về độ hiểu biết đối với Hồng gia, Tề Thiết Chủy còn chưa chắc đã biết nhiều hơn Trần Mộc. "Cụ thể ứng đối thế nào, còn phải gặp mặt mới biết được." "Đúng rồi." Trần Mộc nhớ ra, mở miệng nói: "Đã nói hôm nay luận công ban thưởng, Hổ thúc hẳn là đã đang an bài chuyện này rồi chứ?" "Tôi đi hỏi xem!" Trần Tiểu Đao vỗ trán, ba chân bốn cẳng chạy vọt đi.

Bước về thư phòng, Hoắc Cẩm Tích đang vùi đầu bên bàn làm việc múa bút, sổ sách bên cạnh chồng chất thành núi nhỏ, ngoài ra còn từng xấp từng xấp tư liệu. "Chủ nhân về rồi." "Chờ chút tôi pha trà cho ngài." Hoắc Cẩm Tích hoạt động cổ tay đau nhức, đứng dậy đi tới gần.

Lúc ngước mắt lên, vừa vặn nhìn thấy bạch hồ trong ngực Trần Mộc, lập tức mắt Hoắc Cẩm Tích sáng lên, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Con hồ ly trắng này xinh đẹp quá, chủ nhân, là mua về sao?" "Trong quan tài mở ra đấy." Trần Mộc cười một tiếng, ngồi xuống.

Tiểu Thanh bên cạnh bay cái vèo lên, quen cửa quen nẻo trườn đến đầu vai Trần Mộc, đầu rắn cọ qua cọ lại. "Tê tê ~" "Tê tê ~" Nhìn thấy

bạch hồ trong ngực Trần Mộc, Tiểu Thanh hồ nghi trườn quanh hai vòng, sau đó nhìn về phía Trần Mộc: "Chủ nhân, con hồ ly trắng này nhìn có vẻ không bình thường, là yêu quái sao?" "Chắc là vậy." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Tiểu Bạch cũng từ trong cổ áo chui ra, khẽ gật đầu rắn: "Trên người có yêu khí, bất quá phi thường yếu ớt, không có uy hiếp." Một xanh một trắng hai con rắn trườn trái phải, lượn vài vòng quanh người con hồ ly trắng này, thấy nó cũng không có ý tứ tỉnh lại, trên người cũng không hiển lộ ra quá nhiều khí tức yêu quái, nhị xà lúc này mới buông lỏng cảnh giác. "Chủ nhân, em muốn đi tìm Hoa Linh tỷ tỷ, xin một ít thiên tài địa bảo." Tiểu Bạch ôn thuận quấn lên cánh tay Trần Mộc, khẽ nói. "Đi đi." Trần Mộc gật đầu, khẽ vuốt ve Tiểu Thanh bên cạnh: "Tiểu Thanh, ngươi cũng đi, hai đứa các ngươi hiện tại đang là thời gian tu luyện mấu chốt, thôn phệ nhiều thiên tài địa bảo một chút cũng có lợi." Được Trần Mộc ân chuẩn, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh nhị xà trườn đi rời khỏi thư phòng.

Bên cạnh, trà nóng cũng đã pha xong, Hoắc Cẩm Tích xe nhẹ đường quen làm những công việc này, báo cáo: "Chủ nhân, công tác thu gom những địa bàn, sản nghiệp vô chủ trong thành này đã làm gần xong rồi." "Chẳng qua những địa bàn, sản nghiệp tản mát này, Ngô gia một cái cũng không thu, Giải gia cũng chỉ ăn một bộ phận nhỏ." "Đầu to vẫn là ở bên phía chúng ta, sơ bộ ước tính tiền vào khoảng hai trăm vạn đại dương." Vừa nói, một chén trà nóng được đẩy đến gần. "Ngô Lão Cẩu không ăn những địa bàn này là muốn tặng thêm một phần nhân tình." "Giải Cửu hiển nhiên không nghĩ nhiều như vậy, bất quá hắn hẳn cũng không phải cố ý làm thế, vô tâm chi cử (hành động vô tình).

Công việc đả loạn trùng kiến, quy hoạch lại địa bàn phía sau giao cho hắn làm." Trần Mộc nhìn thoáng qua bạch hồ trên đùi, tựa hồ là

bởi vì quá thoải mái, nó đã cuộn tròn thành một đoàn, nhìn qua trông giống như một con thú bông tuyết trắng lông xù, thập phần đáng yêu.

Chương 118

"Giải Cửu đích xác có năng lực này." "Giao cho hắn thống trù quy hoạch, không có vấn đề gì." Hoắc Cẩm Tích gật đầu, do dự nói: "Chủ nhân, bên nhà ga Thường Sa... thật sự đến một chiếc xe lửa ma sao?" Không ngoài dự đoán của Trần Mộc, trong nhà ga Thường Sa tiến vào một chiếc xe lửa ma, chuyện này quả thực là giấu không được, truyền đi đầy đường ai ai cũng biết.

Bất quá cũng may, chuyện sau đó tháo dỡ tiếu tử quan rồi lại mở ra yêu quan thì không có quá nhiều bách tính biết được. "Không sai." "Trên xe lửa chở đầy quan tài, sơ bộ hoài nghi là người Phù Tang đào được một cái đại mộ nào đó, mà con hồ ly trắng này... chính là từ trong một cái yêu quan mở ra." Trần Mộc gật đầu, đơn giản nhắc hai câu. "Yêu quan?" Hoắc Cẩm Tích nhíu mày, nhìn về phía bạch hồ đang cuộn tròn trên đùi Trần Mộc, buồn bực nói: "Cái này nhìn cũng không giống yêu quái gì...

Có phải là vật thế thân hay gì không?" "Công việc của cô đều làm xong rồi?" Trần Mộc thản nhiên nhìn Hoắc Cẩm Tích một cái.

Hoắc Cẩm Tích vội vàng đứng dậy, liên tục lắc đầu: "Là tôi nhiều lời, chủ nhân, tôi đi làm việc ngay!" Đang nói chuyện, Trần Hổ gõ cửa đi vào, sau lưng còn đi theo Trần Tiểu Đao, Chá Cô Sảo, Hồng Cô Nương các loại. "Gia chủ, chuyện luận công ban thưởng đã an bài thỏa đáng, chỉ chờ ngài xuất diện." Trần Hổ cười ha hả nói. "Được." Trần Mộc gật đầu đứng dậy, thuận tay liền ném bạch hồ lên ghế sô pha.

Bị xóc nảy hai cái trên sô pha, trên mặt bạch hồ hiện lên một tia đau đớn, khe mắt cũng không tự chủ được mở ra một tia, lộ ra một

con mắt đỏ tươi như máu.

Màn này, khéo sao bị Trần Mộc thu hết vào đáy mắt.

Đỏ thẫm như máu, yêu dị quỷ bí, đây là... yêu đồng?

Bạch hồ mở khe mắt chỉ là một cái chớp mắt cực ngắn.

Trần Mộc cũng chỉ kịp nhìn rõ ràng một lần.

Nhìn lại thì bạch hồ đã khôi phục trạng thái như trước, cuộn tròn ở một góc sô pha, hô hấp bình ổn, tựa hồ lại trầm trầm ngủ thiếp đi. "Có chút ý tứ rồi." "Yêu đồng sao?" "Nó chính là chính chủ trong yêu quan?" Trần Mộc trong lòng hơi có nghi hoặc, lập tức truyền lệnh cho Phượng Minh Nộ Tình Kê trong lòng: "Lập tức tới thư phòng trấn thủ!" Chuyển sang chuyện khác, "Hoắc Cẩm Tích, đi cùng ta." Trần Mộc tùy ý ngoắc ngoắc tay, Hoắc Cẩm Tích vừa vặn muốn ra ngoài hóng gió, sảng khoái đi theo.

Dẫn mọi người rời khỏi thư phòng, cửa phòng đóng lại.

Trần Mộc tùy tay vung lên, lập tức có một vũng hắc thủy (nước đen) trơn nhớt bắn ra tứ tán, dọc theo các khe hở song cửa nhanh chóng lan tràn!

Trước sau bất quá chỉ là thời gian ngắn ngủi vài hơi thở, cả gian thư phòng đã bị hắc thủy âm lôi hoàn toàn bao phủ!

Nghiêm nghiêm thực thực, kín không kẽ hở!

Mọi người đều có chút sờ không được đầu óc, không hiểu Trần Mộc đây là có ý đồ gì. "Gia chủ, ngài đây là?" Trần Tiểu Đao ngẩn ra một chút, chuyển sang bừng tỉnh: "A!

Con hồ ly trắng chúng ta mang ra từ trong yêu quan có vấn đề?" Chá Cô Sảo ở bên cạnh buồn bực: "Yêu quan?

Chờ chút, yêu quan!" "Gia chủ, chuyến này các ngài đi nhà ga

Thường Sa, trên xe lửa ma kia còn chở một cái yêu quan tới?" Thấy Chá Cô Sảo sắc mặt ngưng trọng, Trần Mộc hơi có chút hứng thú: "Sao, ngươi cũng biết yêu quan?" "Biết một chút." "Truyền thuyết yêu quan là nơi ẩn náu mà những đại yêu thành tinh có đạo hạnh chuẩn bị cho chính mình để trốn tránh tạo hóa kiếp số, chôn vào phong thủy bảo địa cũng có thể tăng trưởng tu vi." Chá Cô Sảo dừng một chút, lại nói: "Nhưng cũng không hoàn toàn là như thế, có một số đại yêu khủng bố tự biết mệnh số đã tận, cũng sẽ chuẩn bị cho mình một cái yêu quan." "Trốn trong yêu quan, trải qua sinh tử luân hồi." "Chỉ cần có thể trải qua cửu thế luân hồi, tức có thể siêu thoát bất diệt, thành tựu thần vị!" Trốn trong yêu quan, trải qua sinh tử luân hồi?

Không có lý do gì, Trần Mộc hồi ức lại trong quan tài bạch ngọc thạch kia, dùng chu sa phác họa ra một bức 'bách hồ hi hí đồ' (trăm hồ ly vui đùa).

Đồ dạng thú chạy điêu khắc bên ngoài quan tài bạch ngọc thạch lại thần tựa như một con cửu vĩ hồ.

Tất cả dấu vết, đều chỉ hướng về... hồ ly! "Tiểu Đao, ngươi hiện tại chạy một chuyến ra nhà ga." "Nói với Trương Khởi Sơn một tiếng, bảo bọn họ đưa cái yêu quan kia đến Trần gia chúng ta." Trần Mộc nhìn Trần Tiểu Đao, lắc đầu lại nói: "Ngươi đích thân dẫn theo mấy người đi, người khác vận chuyển cái yêu quan này ta không yên tâm." "Tuân mệnh, gia chủ!" Trần Tiểu Đao chắp tay nhận mệnh lệnh, rảo bước rời đi.

Thấy tình hình như thế, Trần Hổ cũng ý thức được tình huống có chút không đúng, thấp giọng nói: "Chuyện này nếu quan trọng như vậy, gia chủ, hay là chuyện luận công ban thưởng tạm thời dời lại sau một chút?" "Không cần." "Cho dù bên trong vị kia thật sự là đại yêu, cũng chạy không thoát." Trần Mộc đưa lưng về phía mọi người, song chưởng bỗng nhiên vỗ vào nhau, sau đó chậm rãi kéo ra.

Tích ba rung động, hồ quang điện bôn dũng!

Bạch quang dương lôi nóng rực, trong khoảnh khắc liền bị kéo dài thành một sợi dây xích tinh xảo vô cùng trong tay Trần Mộc! "Đi!" "Lôi pháp, Trấn Hồn Tỏa!" Oanh long một tiếng, tiếng sấm chợt nổi lên!

Thư phòng vốn đã bị hắc thủy âm lôi bao phủ toàn phương vị, trong khoảnh khắc lại có thêm một tầng dây xích dương lôi rậm rạp chằng chịt!

Âm dương ngũ lôi, cương nhu tịnh tế, đồng thời kiêm cụ hai loại đặc tính khác biệt nóng rực và âm lãnh, chiêu này nếu dùng để trấn áp hung tà nào đó, hiệu quả tuyệt đối là mạnh nhất đẳng. "Đây mới là lôi pháp chân chính!" Chá Cô Sảo nhìn đến tâm phục khẩu phục, than thở không thôi.

Theo bên cạnh Trần Mộc, Chá Cô Sảo tu luyện lôi pháp cũng được ít ngày, đương nhiên hắn và Trần Tiểu Đao giống nhau, cũng là từ dương ngũ lôi bắt đầu tu luyện.

Đến hiện tại, Chá Cô Sảo cũng chỉ là hiểu thấu đáo một chút đặc tính dương ngũ lôi, cũng không chạm đến phạm trù âm ngũ lôi, tự nhiên cũng không tính là dung hội quán thông.

Muốn tu luyện thành 'Ngũ Lôi Chính Pháp' hoàn chỉnh, âm dương ngũ lôi, thiếu một thứ cũng không được. "Như vậy, hắn là trấn áp được rồi." Trần Mộc đối với một phen thủ đoạn này của mình cũng tương đối hài lòng.

Đương nhiên cũng là bởi vì hắn tu luyện ở phương diện 'Ngũ Lôi Chính Pháp' đã tăng lên rất nhiều, vô luận là đặc tính lôi pháp hay là vận dụng linh hoạt, đều tăng lên không chỉ một tầng thứ. "Vì sao không trực tiếp giết?" Hồng Cô Nương hơi có nghi hoặc.

Trần Mộc lắc đầu: "Nếu như con hồ ly trắng kia chính là đại yêu trong yêu quan, nó sớm đã tu luyện ra tu vi đạo hạnh, giết đi vị chi đáng tiếc." "Đi, đến sân huấn luyện." Thấy thế, mọi người cũng không có ý kiến gì.

Sở dĩ vây khốn mà không phải trực tiếp gạt bỏ, tự nhiên là có một tầng ý tứ thu quy mình dùng ở bên trong.

Nếu như con hồ ly trắng kia thật sự là yêu quái lợi hại, mà lại có thể bị Trần Mộc thu phục, nói không chừng cũng là một trợ lực cực tốt. "Để đảm bảo vạn vô nhất thất, gia chủ, có phải nên để Thi Vương ca cũng ra lộ diện chút không?

Chấn nhiếp một phen?" Trần Tam Căn nhỏ giọng nói một câu.

Chá Cô Sảo bên cạnh trực tiếp cười ra tiếng: "Ngươi ngốc à, hung tà cấp bậc như Tướng Quân Thi Vương, lộ diện vào thời gian này, đó không phải là rõ ràng muốn hứng thiên khiển (trời phạt) sao?" "Kể ra cũng đúng..." Trần Tam Căn lúc này mới nhớ ra, vội vàng xua tay.

Lúc đó ở chỗ Bình Sơn kia, thiên tượng đại biến, trời giáng lôi đình, đến mức Bình Sơn sụp đổ, đây đều là bởi vì Tướng Quân Thi Vương hiển lộ khí tức vào ban ngày!

Hung tà cấp bậc này quá mức hung sát, một khi hiển lộ vào ban ngày, thiếu không được là phải tao ngộ thiên khiển chi lực. "Sau này cũng phải nghiên cứu, làm cho Tướng Quân Thi Vương một cái thế thân phù hay thứ gì đó đại loại vậy." "Chỉ có thể ra ngoài buổi tối, vị chi có chút tổn thất chiến lực." Lời của Trần Tam Căn và Chá Cô Sảo cũng là nhắc nhở Trần Mộc.

Với hung sát cấp bậc như Tướng Quân Thi Vương, một khi thả ra tất định là một hồi tanh máu, chẳng qua Tướng Quân Thi Vương tuy rằng rất mạnh, nhưng cũng chỉ có thể hiện thân vào đêm đen, cái này cũng tương đương với... biến tướng tước giảm sức chiến đấu của

hắn.

Một đoàn người rảo bước đi tới sân huấn luyện.

Chương 119

Trên dưới Trần gia thân vệ đội, ngoại trừ một bộ phận đội viên Kỳ Môn ra ngoài tham tìm cổ mộ, cùng với đội viên quản lý chưởng khống các nơi cửa hiệu, những người còn lại toàn bộ đều có mặt.

Một mảng đầu người nhốn nháo, mỗi người đều đứng thẳng tắp, chờ đợi Trần Mộc kiểm duyệt! "Không tệ." Trần Mộc hài lòng gật đầu, mặt có tán thưởng: "Đây chính là tinh nhuệ của Trần gia ta, đồng dạng cũng là một đội... vô địch chi sư!" "Được gia chủ ân tứ, hạnh bất nhục mệnh!" Mọi người trong sân tề thanh hô to! "Các ngươi có người tu luyện là 'Kim Quang Chú', có người tu luyện là 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', còn có người tu luyện 'Liễm Tức Pháp', 'Ảnh Sát Quyết'." "Sự trưởng thành và tăng tiến của các ngươi, ta đều nhìn ở trong mắt." Trần Mộc sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Kẻ địch Phù Tang thương hội lai phạm, tận số bị chúng ta tru sát, một tên cũng chưa từng chạy thoát, đây là công lao của chư vị!" "Mà Trần gia ta, xưa nay sẽ không bạc đãi người có công." Lời còn chưa dứt, Trần Hổ bên người tâm lĩnh thần hội, tiến lên một bước: "Theo mệnh lệnh gia chủ, từ hôm nay trở đi, thành viên thân vệ đội mỗi người tiền tháng tăng lên đến hai mươi khối đại dương, cuối năm còn có thể lĩnh một phần chia hoa hồng!" "Các đội trưởng tiểu đội, tiến lên nhận lấy không gian pháp khí — Phệ Nang!" Cái này, trong sân lập tức liền nổ tung.

Không gian pháp khí - Phệ Nang.

Thứ này bọn người Trần Tiểu Đao đã sớm cầm được, tự nhiên cũng không ít lần khoe khoang trước mặt thành viên thân vệ đội.

Rất nhiều người đều đã biết, Phệ Nang là thứ đồ chơi nhỏ nhìn

qua bất quá chỉ cỡ hạt vải, lại có công năng thần hồ kỳ thần, có thể thu nạp vạn vật, cực kỳ huyền diệu thần kỳ! "Phệ Nang!

Gia chủ thế mà lại lấy pháp khí này ra làm phần thưởng!" "Thật hâm mộ, tôi thật muốn có a..." "Đáng tiếc chỉ có đội trưởng tiểu đội mới có thể cầm được!" "Chá Cô ca nói qua, người thắng trong buổi tỷ thí mỗi tuần cũng có thể nhận được một quả Phệ Nang làm phần thưởng đấy!" "Có chuyện này?" "Vậy cũng quá tốt rồi đi?

Người thắng tỷ thí mỗi tuần không chỉ có thể cầm được một quả Phệ Nang, còn có thể học được trường sinh bất lão chi pháp gia chủ truyền thụ!" "Tôi trực tiếp bùng cháy rồi!" "Lập tức sắp đến ngày tỷ thí tuần này rồi, tôi phải cố gắng thêm chút nữa, nói không chừng cũng có thể đoạt giải nhất!" Quần tình sục sôi, nhiệt tình khó nhịn.

Mỗi tiểu đội trưởng phân biệt nhận lấy một quả Phệ Nang, hưng phấn lại kích động không thôi.

Pháp khí sở hữu sức mạnh thần kỳ bậc này như Phệ Nang, thế mà cứ tùy tùy tiện tiện như vậy bị lấy ra làm phần thưởng? "Gia nhập Trần gia, là sự lựa chọn chính xác nhất các ngươi làm." "Ta sẽ giúp các ngươi từng bước biến cường, thăng tiến, đứng ở đỉnh phong nhất trong loạn thế yêu ma này, ngạo thị quần hùng!" Trần Mộc lần nữa mở miệng, toàn trường trong vòng một giây đồng hồ tề tề im tiếng, không một người nào lại mở miệng thì thầm. "Phệ Nang chẳng qua chỉ là một loại... tiểu pháp khí rất bình thường, thông dụng." "Không lâu sau này." Trần Mộc cười nhìn về phía tất cả mọi người, thản nhiên nói: "Mỗi người đều sẽ sở hữu một quả Phệ Nang, cũng sẽ sở hữu càng nhiều pháp khí hữu dụng, đây sẽ trở thành trang bị tiêu chuẩn của thành viên Trần gia chúng ta!" Lập tức, tất cả thành viên thân vệ đội trong sân huấn luyện đều không tự chủ được nắm chặt nắm đấm, hưng phấn cùng cuồng nhiệt trên mặt không thể diễn tả bằng lời. "Ta ở đây còn có một môn thuật thuần thú." "Đợi sau khi Hổ

thúc thu mua một nhóm phi cầm tẩu thú trở về, ta sẽ truyền thụ lại cho các ngươi." "Mặt khác." Trần Mộc dừng một chút, trầm giọng nói: "Mỗi tuần một lần toàn viên tỷ thí, quy củ không đổi, người thắng sẽ nhận được một quả Phệ Nang, cộng thêm cơ hội tu luyện 'Lục Khố Tiên Tặc'!" "Trừ cái đó ra." "Thành viên mỗi tiểu đội, đều có thể vào ngày tỷ thí khiêu chiến đội trưởng của mình, nếu có thể thủ thắng liền có thể thay thế, minh bạch chưa!" "Minh bạch!" Toàn thể thành viên lần nữa tề thanh hô to.

Trước đó còn có một số thành viên thân vệ đội cho rằng ưu tiên phân phối Phệ Nang cho đội trưởng các tiểu đội là một chuyện không công bằng.

Mà trước mắt, khi Trần Mộc hạ đạt thêm một cái mệnh lệnh tỷ thí này, tất cả thành viên thân vệ đội đều đã hiểu ra, cũng không phải là đội trưởng tiểu đội sở hữu quyền ưu tiên, có đãi ngộ đặc biệt, mà là... người chân chính đủ mạnh, lại có thực lực, mới có thể hoạch định đãi ngộ đặc biệt!

Đây, chính là căn bản Trần Mộc hạ đạt mệnh lệnh tỷ thí này.

Nắm đấm đủ cứng, thực lực đủ mạnh, lý sở đương nhiên có thể nhận được đãi ngộ đặc biệt! "Tiền thưởng tru sát Phù Tang thương hội lần này, mỗi người đi chỗ Hổ thúc lĩnh, mỗi người mười khối đại dương!" Trần Mộc liếc nhìn mọi người, không ở lại lâu, xoay người rời đi.

Phía sau, tiếng hô to hưng phấn, tiếng kinh thán của thành viên thân vệ đội đã kìm nén hồi lâu, lúc này liền bạo phát ra như ong vỡ tổ.

Đối với việc này, Trần Mộc cũng sớm có dự liệu.

Muốn hình thành tuần hoàn ác tính cho thân vệ đội thăng tiến biến cường, kích phát đấu chí cố nhiên quan trọng, nhưng khen thưởng càng đi sâu vào lòng người mới là không thể thiếu!

Ai cũng không phải thần phật tâm vô tạp niệm, thất tình lục dục người nào cũng có, biến cường thăng tiến, đây quả thực là một loại dụ hoặc cự đại, nhưng động lực không đủ thì cũng khó có thể duy trì loại nhiệt tình đó lâu dài. "Các ngươi giúp Hổ thúc an bài đi, ta đi làm chút chuyện khác." "Đúng rồi." Trần Mộc nhìn về phía Trần Hổ, trầm giọng nói: "Hổ thúc, chuyện thu mua đại lượng phi cầm tẩu thú càng nhanh càng tốt, chủng loại cũng là càng hung dữ càng tốt, sài lang hổ báo toàn bộ đều được." Trần Hổ gật đầu đáp ứng: "Tôi sẽ an bài người đi làm ngay, bất quá cần chút thời gian." "Được rồi, ta đi đây." Trần Mộc gật đầu, xoay người rời khỏi sân huấn luyện.

Thượng Cổ Dị Thú Quyết rốt cuộc thế nào, Trần Mộc tuy rằng đã nắm giữ, nhưng lại khổ nỗi không có mục tiêu để thuần hóa, kiểm nghiệm.

Dựa theo loại phương pháp thuần thú thượng cổ này mà xem, nhất định là dã thú thuần hóa càng hung mãnh thì càng dễ dàng kích phát ra một tia huyết mạch dị thú trong cơ thể nó, từ đó nảy sinh lột xác!

Sài lang hổ báo chi lưu dã tính khó thuần, thích hợp không gì bằng.

Lơ đãng ngẩng đầu, Trần Mộc mới phát hiện mình đã đi tới chỗ phòng dược, thuận thế liền rảo bước đi vào. "Ai không được không được!" "Cái này không thể ăn a, cái này là chuẩn bị cho Mộc ca, Cửu Long Bàn năm trăm năm tuổi đấy, ăn một cây là thiếu một cây!" "Cái kia cũng không được, đó là Huyết Sâm!

Các ngươi loài rắn là máu lạnh, dược tính xung đột!" Còn chưa hoàn toàn đi vào trong cửa, Trần Mộc liền nghe thấy thanh âm Hoa Linh cuống cuồng. "Xảy ra chuyện gì?" Rảo bước đi vào, nghe thấy thanh âm Trần Mộc vang lên, Tiểu Thanh vèo một tiếng liền chui ra ngoài cửa sổ.

Tiểu Bạch cuộn mình trên bàn, đầu rắn khẽ lắc lư: "Tiểu Thanh

xin mấy loại thiên tài địa bảo, Hoa Linh tỷ tỷ không cho..." "Vậy thì sao, còn muốn cướp giật?" "Tiểu Thanh!" Trần Mộc sầm mặt.

Lập tức liền nhìn thấy Tiểu Thanh không tình nguyện bay từ chỗ cửa sổ trở về, gục đầu rắn xuống, tựa hồ là có chút không cam lòng. "Cũng... cũng không khoa trương như vậy." "Chỉ là mấy loại thiên tài địa bảo kia đích xác không thích hợp thể chất của Tiểu Thanh." Hoa Linh thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Trần Mộc nhìn thoáng qua cái hòm thuốc đựng đầy ắp, hơi có kinh ngạc: "Chỗ này không giống như đám chúng ta hái từ Bình Sơn, lấy ở đâu ra?" "Vừa mới đưa tới không lâu." "Dược nông bên Bình Sơn hái được, Hổ thúc an bài người thu mua về." Hoa Linh chỉ chỉ một hàng tủ thuốc sau lưng, mở miệng nói: "Thu thập cả buổi sáng, mới coi như làm xong xuôi." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dính chút bụi bặm, mồ hôi lấm tấm, Trần Mộc nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Hoa Linh, thấp giọng nói: "Loại chuyện này người khác làm được thì làm, em cũng phải tự thân vận động?" "Ừm..." Hoa Linh cúi đầu, mặt có vẻ thẹn thùng.

Thấy thế, Tiểu Bạch vội vàng dẫn theo Tiểu Thanh nhanh chóng đào tẩu, sợ chạy chậm một chút sẽ bị Trần Mộc bắt qua thi hành gia pháp trừng phạt. "Đúng rồi." "Dắt hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp của em ra đây." Trần Mộc tùy tay lật một cái, lấy 'Dị Thú Khế Ước Thư' ra.

Không gió mà bay, khế ước thư có bìa ngoài dày cộm tự động lật ra một trang giấy trắng. 【Dị Thú Khế Ước Thư】: Bản tối giản của 'Dị Thú Hồn Khế', dị thú và chủ nhân thông qua máu tươi ký kết khế ước xong, đăng ký vào sách, sẽ cho dị thú 1 lần cơ hội cường hóa.

Chú thích: Khế ước thư không hạn chế số lần sử dụng, nhưng mỗi con dị thú chỉ có 1 lần cơ hội cường hóa. "Xuyên Sơn Huyệt

Lăng Giáp?" "Em đi ngay." Hoa Linh loáng thoáng đoán được Trần Mộc muốn làm gì, vội vàng chạy ra chỗ cái lồng sắt một bên, xốc tấm vải hoa trùm bên trên lên, dắt hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp ra.

Loạt xoạt, loạt xoạt, thanh âm lá sắt ma sát rõ ràng lọt vào tai.

Hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp một lớn một nhỏ này gần đây tựa hồ là được ăn ngon, nhìn qua lại béo tốt thêm một chút, bất quá phong thái vẫn y nguyên. "Mộc ca, bước tiếp theo làm thế nào?" "Một giọt máu." Trần Mộc cầm lấy ngón tay Hoa Linh, khẽ ấn lên trang sách.

Một điểm nhói đau rất nhỏ, chớp mắt là qua.

Một giọt máu của Hoa Linh đã lưu lại vết máu đỏ tươi trên trang sách, đồng thời tự động viết thành hai chữ 'Hoa Linh'. "A?" Hoa Linh ngẩn ra một chút, hiển nhiên là chưa thấy qua thủ đoạn kỳ diệu bực này.

Ngay sau đó, Trần Mộc nhanh chóng nâng ngón tay điểm nhẹ, một đạo điện quang cực nhỏ xẹt qua hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, lập tức liền nhìn thấy có hai giọt máu tươi bay lên, rơi vào trên trang sách.

Ngay lập tức, 'Dị Thú Khế Ước Thư' đại phóng quang mang!

Một luồng tuyến nhỏ kim quang nhanh chóng kết nối mi tâm Hoa Linh với hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp trên mặt đất.

Hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp tĩnh chỉ tại chỗ, kim quang lưu chuyển, du tẩu toàn thân, quá trình cường hóa dĩ nhiên bắt đầu!

Chương 120

Kim quang rực rỡ, lưu chuyển không ngừng, hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp một lớn một nhỏ kia, toàn thân lân giáp như được rưới lên một lớp nước vàng. "Cũng... cũng rất đẹp mắt." Hoa Linh chớp chớp mắt.

Trần Mộc nhìn thoáng qua 'Dị Thú Khế Ước Thư' đang nâng trên tay, phía sau hai chữ 'Hoa Linh' được viết bằng vết máu, có thêm dòng chữ 'Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp x 2'. "Hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này là mẹ con?" "Đúng vậy, Mộc ca." Hoa Linh gật gật đầu, khẽ nói: "Là một cặp mẹ con, vốn dĩ còn một con nữa, kết quả trong một lần xuống mộ gặp phải cơ quan, bất hạnh thất lạc rồi." Trong lúc nói chuyện, Trần Mộc mới chú ý tới cách ăn mặc của Hoa Linh có chút khác biệt.

Hoa Linh trước đây luôn mặc một bộ đạo bào, búi tóc đạo cô đơn giản.

Hiện giờ, nàng mặc một chiếc áo khoác nhỏ vừa vặn, bên trong lót áo trắng, một chiếc quần dài màu xám tro ống rộng thoải mái, chân đi đôi bốt da tinh xảo.

Mái tóc dài như suối được buộc đơn giản thành hai chùm rủ sau đầu, phần mái phía trước buông lơi tự nhiên.

Nhận thấy ánh mắt của Trần Mộc dần trở nên nóng bỏng, Hoa Linh thẹn thùng cúi đầu, không dám nhìn thẳng: "Là... là thế này, Mộc ca, gần đây đi theo Hoắc tỷ tỷ ra ngoài mấy lần, mua chút quần áo, còn có chút son phấn." "Rất đẹp." "Sau này muốn ra ngoài dạo phố, cứ nói với ta một tiếng là được." Trần Mộc cười, véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Linh, trong lòng vui vẻ.

Đã lâu không trang điểm nên dễ khiến người ta bỏ qua, bản thân Hoa Linh đã là một cô nương cực kỳ thủy linh đáng yêu, toát lên vẻ linh động thanh thuần tự nhiên.

Hơi ăn diện một chút liền trở nên đặc biệt bắt mắt, khiến người ta nóng lòng.

Nhân lúc hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đang cường hóa, Trần Mộc dứt khoát truyền thụ cho Hoa Linh một số phương pháp tu luyện, tiêu tốn không ít tinh lực.

Hai giờ sau, Hoa Linh vịn bàn đứng vững, uống ngụm trà nhuận giọng.

Trần Mộc ở bên cạnh tỉ mỉ nghiên cứu hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp kia, không khỏi chép miệng lấy làm kỳ lạ. "Dị Thú Khế Ước Thư tương đương với phiên bản rút gọn của Dị Thú Hồn Khế." "Hiệu quả khế ước mà cả hai hình thành là giống nhau, điểm khác biệt duy nhất chính là biên độ cường hóa lớn hay nhỏ, bất quá thế này dường như cũng đủ dùng rồi." Trong lúc âm thầm trầm tư, ánh mắt Trần Mộc cũng di chuyển qua lại trên thân hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp.

Cảm nhận được khí tức tản ra trên người Trần Mộc, hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đã đại biến bộ dạng kia không dám nhúc nhích mảy may, ngoan ngoãn nằm rạp tại chỗ! "Kích thước dường như lớn hơn gấp đôi, nhìn qua lại càng thêm dọa người." Hoa Linh dựa vào Trần Mộc ngồi xổm xuống, chớp mắt quan sát kỹ: "Lân giáp trên người biến thành màu ám kim, lợi hại nhất hẳn là đôi móng vuốt này rồi nhỉ, Mộc ca?" "Đúng vậy." "Đôi móng vuốt này của Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp..." Trần Mộc hơi trầm tư, mở miệng nói: "E là ngay cả Thiên Kim Đoạn Long Áp của cổ mộ cũng có thể dễ dàng phá vỡ!" Thực sự là đôi móng vuốt kia có uy hiếp cực mạnh!

Vốn dĩ vũ khí đáng tự hào nhất của Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp chính là đôi câu trảo cứng như tinh cương.

Hiện giờ, sau khi được cường hóa thăng cấp một lần, chi trước của hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đều trở nên dị thường rắn chắc tráng kiện, đôi câu trảo kia lại dài thêm ba phần, thông thể trên dưới đều phiếm màu ám kim! "Duy nhất có chút đáng tiếc là, hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này vốn đã thuộc về trân kỳ dị thú." "Cứ như vậy..." "Thượng Cổ Dị Thú Quyết ngược lại không cách nào giúp chúng nó đạt được thăng cấp nữa." Trần Mộc cảm thấy có chút đáng tiếc, vừa rồi hắn đã thử một phen, 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' không hề có phản ứng, hiển nhiên là không có tác dụng với hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này.

Điều này cũng có nghĩa là mục tiêu mà 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' có hiệu lực phải là những loại phi cầm mãnh thú thường thấy, chứ không phải loại kỳ trân dị thú này. "Chiến lực hiện tại của hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này cũng không tính là yếu." "Theo bên cạnh muội, cũng thêm một phần bảo đảm an toàn." Trần Mộc xoa xoa tóc dài của Hoa Linh, cười nói: "Buổi tối giúp ta dùng Cửu Long Bàn nấu một bát canh thuốc, ta qua chỗ muội uống." Hoa Linh hơi sững sờ, chuyển sang phản ứng rất nhanh, khuôn mặt vốn đã ửng hồng lập tức đỏ như quả táo chín.

Không đợi Trần Mộc nói thêm câu gì, thanh âm của Tiểu Bạch đột nhiên vang lên trong đầu Trần Mộc: "Chủ nhân, mau về!" Gần như cùng lúc đó, trong nhà cổ Trần gia chợt nổ vang một tiếng sấm sét! "Quả nhiên là nhịn không được rồi sao?" Trần Mộc đột ngột ngẩng đầu nhìn lại, phương hướng thanh âm truyền đến chính là thư phòng!

Có thứ gì đó chạm vào 'Trấn Hồn Tỏa' do Dương Lôi hóa thành! "Ta đi xử lý một chút, muội cứ làm việc của muội." "Được, chú ý an toàn nhé Mộc ca!" Hoa Linh vội vàng hô một tiếng.

Lôi quang nổ vang, thân ảnh Trần Mộc đã sớm hóa thành một đạo lưu quang điện xạ, trong nháy mắt đã lướt tới nơi xa!

Đến gần thư phòng, từng tầng 'Trấn Hồn Tỏa' bạch quang do Dương Lôi hóa thành lúc này đều đang quang mang đại thịnh!

Điện hồ dũng động, lôi điện giao gia, bên trong lớp hắc thủy do Âm Lôi hóa thành, đang có quái vật khổng lồ nào đó không ngừng va chạm, mưu toan thoát ra!

Bên cạnh, Phượng Minh Nộ Tình Kê ngạo nghễ đứng ở cửa.

Tiểu Bạch, Tiểu Thanh thì quấn trên tượng đá một bên, mắt rắn chăm chú nhìn vào quái vật khổng lồ trong hắc thủy Âm Lôi.

Bốn phía, yêu khí tràn ngập!

Phía sau không xa, Chá Cô Sảo mang theo Lão Dương Nhân cuồng bôn tới, quanh thân còn có hồ quang điện thăng đằng, hiển nhiên cũng là nhận ra dị dạng nên toàn lực chạy đến. "Gia chủ." "Là con bạch hồ kia muốn ra ngoài sao?" Chá Cô Sảo chạy tới gần, sắc mặt ngưng trọng.

Lão Dương Nhân không hiểu gì, buồn bực gãi đầu: "Sư huynh, bạch hồ gì?" "Một con hồ yêu." "Không gây nổi sóng gió gì đâu." Trần Mộc phất phất tay, trong lòng thầm than.

Từ lúc sớm ôm con bạch hồ kia ra từ trong quan tài bạch ngọc thạch, Trần Mộc cũng đã nhận ra chút không ổn.

Trên người bạch hồ có yêu khí, lại không hề sinh động, thậm chí thân thể còn có chút suy yếu.

Cứ như thể con bạch hồ kia ở trong quan tài bạch ngọc thạch, chịu đựng lôi pháp công kích của Trần Mộc mới biến thành trạng thái đó.

Dương Lôi nung chảy tiếu tử quan (quan tài bằng sắt nung chảy),

nhưng đồng thời, sự nóng rực và sức phá hoại mạnh mẽ của Dương Lôi cũng ảnh hưởng đến con bạch hồ trong quan tài bạch ngọc thạch.

Ngũ Lôi Chính Pháp không chỉ có thể trấn sát hung sát tà túy, đồng dạng cũng có thể dùng để trấn sát quỷ mị yêu tà! "Tính ra như vậy thì bị Tề Thiết Chủy nói trúng rồi." Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Con bạch hồ kia chính là đại yêu trong yêu quan, nhưng không biết vì sao bị sắt nung chảy phong quan, vây khốn ở bên trong." "Gia chủ, có gai góc không?" Chá Cô Sảo có chút lo lắng.

Yêu ma loạn thế, thế đạo hỗn loạn thế này, nếu thật sự để con hồ yêu này xông ra chạy mất, không biết sẽ gây ra phiền toái lớn đến mức nào, không biết có bao nhiêu người sẽ vì thế mà mất mạng. "Không gai góc." "Vấn đề nhỏ." Trần Mộc khẽ vỗ hai tay, năm ngón tay xòe ra.

Lập tức liền thấy từng tầng Dương Lôi Trấn Hồn Tỏa dễ như trở bàn tay xuyên qua lớp hắc thủy Âm Lôi bên trong, cắt vào trong đó!

Ngay sau đó, hắc thủy Âm Lôi trơn nhớt hồn trọc cũng dưới sự khống chế của Trần Mộc co rút tốc độ cao!

Dây thừng đen, xiềng xích sấm sét, nhanh chóng thành hình! "Thả ta ra!" "Nếu không phải bị nhốt trong quan tài mấy chục năm, ta đã sớm tu luyện ra cái đuôi cuối cùng, sao có khả năng bị ngươi dễ dàng bắt giữ như vậy?!" Một giọng nữ nhân kiều nhu vũ mị nhưng lại tiêm duệ vang lên từ trong hắc thủy Âm Lôi!

Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân bên cạnh đồng loạt sững sờ, sắc mặt hai người lập tức thay đổi. "Miệng nói tiếng người, chẳng lẽ con bạch hồ kia đã tu luyện đến cấp bậc này?

Có thể tùy ý hóa thành hình người rồi sao?" "Không đúng không đúng, tu luyện ra cái đuôi cuối cùng là ý gì?" Sư huynh đệ hai người liếc nhìn nhau, Chá Cô Sảo vội vàng nhìn về phía Trần Mộc, thấp

giọng nói: "Gia chủ, con bạch hồ bên trong kia, e là đã tu luyện ra tám đuôi, chỉ kém một bước cuối cùng!" "Cửu Vĩ Hồ Yêu?" Trần Mộc khẽ gật đầu, năm ngón tay chộp một cái.

Tức thì liền thấy Dương Lôi Trấn Hồn Tỏa, hắc thằng Âm Lôi, hai loại lôi điện đặc tính hoàn toàn trái ngược nhau, trong nháy mắt đã co rút thành một tấm lưới lớn, dễ dàng cắt mở tường đá!

Chỉ một thoáng, ầm ầm một tiếng!

Toàn bộ thư phòng nổ tung sụp đổ, lại thấy tay phải Trần Mộc mãnh liệt vung ra, lôi võng âm dương liên kết với nhau, ngạnh sinh lôi từ trong phế tích ra một con bạch hồ to lớn như trâu!

Cho dù Chá Cô Sảo kiến thức rộng rãi, cũng không ngờ rằng con hồ ly trắng bị ngũ lôi âm dương tầng tầng khóa trụ trước mắt này, chính là con lúc trước?

Thể to như trâu!

Chương 121

Thông thể tuyết trắng, toàn thân trên dưới không có một cọng tạp mao dị sắc, tám cái đuôi tuyết trắng bồng bềnh đang tứ ý lay động trong gió, nhưng trong đôi mắt hồ mị kia, lại có một đôi... nhãn châu đỏ tươi như máu! "Hỏng rồi, trúng chiêu rồi!" Ngay thời khắc đầu tiên nhìn thấy đôi mắt này, trong lòng Chá Cô Sảo trầm xuống, nhưng muốn phản ứng thì đã muộn!

Lão Dương Nhân bên cạnh theo sát phía sau, sư huynh đệ hai người chỉ nhìn thoáng qua mắt hồ ly trắng, tức thì kẻ trước người sau ngã lăn ra đất, nháy mắt hôn mê bất tỉnh. "Yêu đồng..." "Huyễn tượng?" Trần Mộc nhìn thẳng vào mắt hồ ly trắng, nhìn thẳng vào đôi yêu đồng kia.

Trong lòng hơi có chút khó chịu, nhưng rất nhanh đã có một cỗ khí tức lưu chuyển, cưỡng ép xua tan! "Hả?" "Tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp còn có diệu dụng bực này?

Xua tan huyễn cảnh, giải trừ dị thường... cái này cũng thuộc về đặc tính chính khí của lôi pháp." Trần Mộc khẽ nhướng mày, hơi kinh ngạc.

Chủ yếu là trước đó hắn cũng chưa từng chịu qua công kích tinh thần loại huyễn tượng, tự nhiên cũng không biết diệu dụng này của 'Ngũ Lôi Chính Pháp'. "Huyễn tượng vô dụng?" "Chiêu này đánh đâu thắng đó, sao có thể vô dụng!" Bát vĩ bạch hồ rõ ràng là sững sờ một chút, rõ ràng Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân bên cạnh ngã xuống vô cùng dễ dàng, đủ để chứng minh đôi yêu đồng này của nó không có vấn đề! "Lôi pháp hộ thể, phá trừ huyễn tượng." Trần Mộc thản nhiên nhìn bát vĩ bạch hồ một cái, năm ngón tay hơi nắm chặt, Dương Lôi

Trấn Hồn Tỏa cùng hắc thằng Âm Lôi liên kết với nhau đồng bộ bắt đầu thu chặt, tiến thêm một bước áp súc không gian hoạt động của bát vĩ bạch hồ!

Xèo xèo...

Xèo xèo...

Lôi quang lượn lờ, Dương Lôi nóng rực cương mãnh tựa như lưỡi dao sắc bén, không ngừng cắt vào không khí, cũng áp bách thần kinh của bát vĩ bạch hồ! "Cơ hội cuối cùng, khôi phục nguyên mạo." Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt đạm nhiên.

Con bát vĩ bạch hồ này nếu thật sự thả ra bên ngoài, muốn bắt được cũng không đơn giản như vậy, không thiếu được phải động não một phen.

Mà trước mắt, bị vây khốn trong ngũ lôi âm dương, chỉ cần Trần Mộc động một ý niệm, toàn lực thôi động lôi điện, dễ như trở bàn tay liền có thể trấn sát con bát vĩ bạch hồ này thành tro bụi ngay tại chỗ! "Đánh chết cũng không theo!" Bát vĩ bạch hồ hung tợn nặn ra mấy chữ từ kẽ răng.

Thấy tình hình như vậy, Trần Mộc khẽ gật đầu, năm ngón tay mãnh liệt thu chặt.

Rắc!

Lôi thanh nổ vang, điện hồ dũng động!

Chỉ trong nháy mắt, ngũ lôi âm dương co rút tốc độ cao, tiếng dòng điện cắt xèo xèo rõ ràng lọt vào tai! "Ta sai rồi!

Ta không dám nữa!" Bát vĩ bạch hồ sợ đến mức run bắn, vội vàng lên tiếng.

Nó rốt cuộc không ngờ tới, Trần Mộc lại thật sự ra tay độc ác!

"Không đúng mà, không phải như vậy a..." "Nhìn từ ánh mắt của tên nhân loại này, hắn hẳn là rất hy vọng có thể thu ta làm sủng vật mới đúng, chẳng lẽ không phải?

Ta đoán sai rồi?" "Xong rồi, sắp chết rồi!" Trong nháy mắt, trong đầu bát vĩ bạch hồ xẹt qua rất nhiều ý nghĩ kỳ quái, cho đến khi một đạo sấm sét bổ xuống!

Ầm ầm một tiếng, tiếng sấm bạo vang!

Bát vĩ bạch hồ to lớn như trâu, trong nháy mắt đã bị đạo lôi điện này bổ hiện nguyên hình!

Lông trắng toàn thân không còn vẻ nhu thuận trước đó nửa phần, biến thành một mảng cháy đen, khí nhược du ti, hiển nhiên chỉ còn lại một hơi tàn! "Vừa rồi nó... hình như cầu xin tha thứ rồi phải không?" Phượng Minh Nộ Tình Kê ngẩn ra hồi lâu, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Trần Mộc. "Đúng, cầu xin rồi." "Cho nên ta không có đánh chết nó." Trần Mộc gật gật đầu, thản nhiên nói.

Lập tức, Phượng Minh Nộ Tình Kê rùng mình một cái: "Đều cầu xin rồi mà còn phải ăn một cú sét đánh, cái này cũng quá thảm rồi?

Ngộ nhỡ chết thật thì làm sao?" "Chết thì là mệnh của nó." "Ta không thích lặp lại mệnh lệnh giống nhau hai lần." Trần Mộc cất bước đi đến gần, tùy tiện xách đuôi con hồ ly trắng lên, đi về phía phòng thuốc.

Bọn người Trần Tam Căn rảo bước tiến đến, nhìn thấy thảm trạng sụp đổ một mảng bên phía thư phòng, đều có chút không hiểu đầu cua tai nheo. "Gia chủ, tình huống gì vậy?" Trần Tam Căn nhìn thoáng qua con hồ ly trong tay Trần Mộc, sững sờ một chút: "Tên này hung mãnh vậy sao?

Đánh sập cả thư phòng của ngài?" "Cũng không tính là..." "Mang

Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân đi, chắc sẽ rất nhanh tỉnh lại." Trần Mộc tùy tiện chỉ một cái, mấy thành viên thân vệ đội xung quanh thất thủ bát cước khiêng hai người đến trên ghế dài trong sân. "Gia chủ!" "Không sao chứ?" Trần Hổ cũng rảo bước tiến lại gần, miệng thì quan tâm an nguy của Trần Mộc, mắt lại tiếc nuối nhìn về phía thư phòng sụp đổ. "Thu dọn một chút, đổi thư phòng khác." "Có chuyện gì quay về rồi nói sau." Trần Mộc phất phất tay, vận khởi lôi pháp, hóa tác lưu quang mà đi.

Còn chậm trễ thêm một lúc nữa, không chừng con hồ yêu này chết hẳn thật! "Mau chóng thu dọn, đổi thư phòng khác cho gia chủ." Trần Hổ thở dài một hơi, mặt đầy bất đắc dĩ: "Căn nhà cổ này tu sửa lại quá phiền phức, mảnh đất này theo tôi thấy cũng đừng xây lại nữa, đổi thành lương đình đi." Trần Tam Căn cười một tiếng: "Hổ thúc là tiếc tiền chứ gì?" "Địa bàn, sản nghiệp mà Trần gia chúng ta hiện tại ăn được, đó là trải rộng khắp cả thành Thường Sa, nguyệt nhập trăm vạn đại dương không thành vấn đề, còn để ý chút tiền lẻ này?" Lời còn chưa dứt, Trần Hổ trừng mắt liếc Trần Tam Căn một cái, cười mắng: "Thằng nhóc này, ta không tính toán tiết kiệm một chút, gia nghiệp to lớn như vậy của Trần gia hiện giờ ai đến lo liệu?" "Tiền tháng của các ngươi ai phát?" "Chi tiêu trên dưới Trần gia mỗi ngày bao nhiêu, ngươi biết không?" "Còn ta để ý chút tiền lẻ này?

Ta không tính toán tỉ mỉ một chút, chi phí huấn luyện mỗi ngày của các ngươi, thu mua cái này thu mua cái kia, không phải tốn tiền sao?" "..." Bị mắng té tát vào mặt, Trần Tam Căn lập tức mơ hồ luôn!

Lầm bầm nửa ngày, Trần Hổ đút hai tay vào ống tay áo, thở dài thườn thượt: "Trần gia... dường như cũng cần có một nữ chủ nhân có thể gánh vác việc lớn rồi." Lần này, Trần Tam Căn không dám tiếp lời.

Mãi đến khi Trần Hổ đi rồi, Trần Tam Căn nhìn Hồng Cô Nương,

Hoắc Cẩm Tích cách đó không xa, buồn bực gãi đầu: "Trần gia thiếu nữ chủ nhân sao?

Hình như cũng không thiếu lắm..." Cùng lúc đó, tại phòng thuốc Trần gia, nhìn thấy Trần Mộc đi rồi quay lại, trong tay có thêm một con hồ ly bị sét đánh cháy đen gần chết, Hoa Linh lập tức hiểu ra.

Không cần Trần Mộc nói nhiều, Hoa Linh đã xách hòm thuốc lên, tay chân lanh lẹ xử lý tốt vết thương ngoài da cho bạch hồ ly, lại bôi lên một lớp thuốc mỡ đặc chế. "Tạm thời hẳn là không sao rồi." "Ngoại thương muội có thể giải quyết, nhưng nội thương thì muội không làm được." Hoa Linh lau mồ hôi lấm tấm trên trán, nhìn về phía Trần Mộc: "Mộc ca, lôi pháp của huynh quá lợi hại, suýt chút nữa đánh chết nó luôn rồi..." "Hơi thở này không lên không xuống, muội đoán chừng... nó có thể không qua khỏi một khắc ba khắc." Đối với y thuật và phán đoán của Hoa Linh, Trần Mộc vô cùng tin tưởng. "Không qua khỏi sao?" "Ta nơi này còn có Đặc Cấp Liệu Thương Đan." Tâm tư trong lòng khẽ động, Trần Mộc tùy tay lật một cái, từ không gian cá nhân lấy ra một viên Đặc Cấp Liệu Thương Đan, còn có một phần...

Dị Thú Hồn Khế! "Đặc Cấp Liệu Thương Đan hẳn là có thể cứu nó một mạng." "Mà trạng thái hiện tại của nó, Dị Thú Hồn Khế liệu có thể tấu hiệu?" Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Điều kiện sử dụng của Dị Thú Hồn Khế rất đơn giản, chỉ cần dị thú không có địch ý là có thể đạt thành khế ước, linh hồn tương liên.

Mà trước mắt, Trần Mộc cũng không xác định con bạch hồ yêu đã trọng thương hôn mê này...

Chương 122

liệu còn tồn tại địch ý tương đối với hắn hay không? "Đưa cho muội đi, Mộc ca." Hoa Linh nhận lấy Đặc Cấp Liệu Thương Đan, cẩn thận từng li từng tí nhét vào trong miệng bạch hồ yêu, sau đó lại bón cho nó một ngụm nước sạch.

Đặc Cấp Liệu Thương Đan vào miệng tan ngay. "Thử xem sao, có món hời không chiếm là vương bát đản." "Ngộ nhỡ thành công thì sao?" Trần Mộc không do dự nữa, kích hoạt phần Dị Thú Hồn Khế cuối cùng trong tay!

Ông!

Kim quang tỏa liên (xích vàng) bay nhanh lao ra, một đầu đi vào giữa mi tâm Trần Mộc, đầu kia thì đi vào chính giữa mi tâm của bạch hồ yêu.

Kim quang tỏa liên như ẩn như hiện, dường như có một loại sức mạnh nào đó đang quấy nhiễu tính ổn định. "Hả?" "Không phải địch ý, cảm giác này là?" Trần Mộc sững sờ một chút, dở khóc dở cười nói: "Con bạch hồ yêu này ngược lại không có địch ý gì với ta, nhưng lại có một cỗ sợ hãi rất mạnh là chuyện gì xảy ra?" Hoa Linh: "...Mộc ca huynh thật không biết vì sao ư?" Nhìn thấy mặt Trần Mộc có vẻ nghi hoặc, Hoa Linh khẽ mở miệng nói: "Mộc ca huynh vừa rồi dùng sét đánh nó, còn suýt chút nữa đánh chết nó, sợ hãi huynh chẳng phải rất bình thường sao?" "Trước đó miệng nó rất cứng." "Còn rất không phục." Trần Mộc đơn giản miêu tả lại tình huống lúc đó, Hoa Linh làm rõ đầu đuôi câu chuyện, hung hăng gật gật đầu: "Vậy thì phải nói như thế, miệng cứng còn không nghe lời, là phải dùng sét đánh một trận!" Ngay lúc đang nói chuyện, kim quang tỏa liên kết nối Trần Mộc

cùng bạch hồ yêu biến mất không thấy, hoàn toàn ẩn vào trong mi tâm của một người một hồ yêu!

Dị Thú Hồn Khế, đạt thành!

Lập tức, một đạo lưu quang xuất hiện trên người bạch hồ yêu.

Sau khi Dị Thú Hồn Khế thành công, tự động kích phát một lần cường hóa!

Trong nháy mắt, bạch hồ yêu đã bị đoàn lưu quang kia hoàn toàn bao phủ.

Có thể thấy rõ ràng, từng mảng sẹo cháy đen trên người bạch hồ yêu đang nhanh chóng tróc ra, lông tóc bị sét đánh thành than cũng mọc lại, nghiễm nhiên là đang khôi phục thương thế với tốc độ cao! "Đặc Cấp Liệu Thương Đan có hiệu quả rồi." "Huyết mạch cường hóa, dường như cũng đã bắt đầu." Trần Mộc nhẹ nhàng thở phào một cái.

Sau khi 'Dị Thú Hồn Khế' đạt thành, những thông tin như trạng thái, cảnh giới, chủng loại... của con bạch hồ yêu này đã xuất hiện trong đầu Trần Mộc. "Tu vi khá kém, chỉ có Luyện Khí trung kỳ." "Không loại trừ là do bị ta dùng lôi pháp cưỡng ép đánh về nguyên hình, bất quá, con bạch hồ yêu này... có huyết mạch Cửu Vĩ Hồ vô cùng tinh thuần." Nghe được Trần Mộc lẩm bẩm, Hoa Linh trong lòng nghi hoặc, thấp giọng hỏi: "Mộc ca, Cửu Vĩ Hồ hẳn được tính là đại yêu chính thống rồi nhỉ?

Con bạch hồ yêu này là hậu duệ của con Cửu Vĩ Hồ nào đó?" "Về lý thuyết là như vậy." "Không có gì bất ngờ xảy ra, nó có thể thuận lợi tu luyện ra chín cái đuôi." Trần Mộc gật gật đầu, trầm giọng nói: "Chẳng qua căn cứ theo lời nó nói trước đó, dường như là vào lúc nó sắp tu luyện ra cái đuôi thứ chín thì bị ám toán." Trong lời con Cửu Vĩ Bạch Hồ nói lúc trước có dính dáng đến một manh mối rất quan trọng: Sắt nung chảy phong quan, nhốt con Cửu Vĩ Bạch Hồ này ở bên

trong!

Điều này cũng có nghĩa là...

đám người gặp phải quan tài bạch ngọc thạch lúc đó, vì một số tình huống nào đó mà nhận ra trong quan tài tàng chứa một con hồ yêu, cho nên mới dùng phương pháp sắt nung chảy phong quan.

Về sau lại có cao nhân Tề gia dùng đinh quan tài khốn thủy (vây nước), định trụ phong thủy, đồng thời cũng trấn trụ Cửu Vĩ Bạch Hồ bên trong. "Xem ra là dính dáng đến rất nhiều thứ, thú vị rồi đây." "Đợi nó tỉnh lại rồi hỏi sau." Trần Mộc cũng không có biện pháp gì quá tốt, tuy là có thể nhìn ra cảnh giới tu vi, cường độ huyết mạch của con Cửu Vĩ Bạch Hồ này, nhưng lại không biết nó từng trải qua những gì.

Bên cạnh, Hoa Linh cũng tò mò đánh giá không thôi.

Bỏ hai chữ yêu quái đi, chỉ riêng dạng mạo của con Cửu Vĩ Bạch Hồ này thực sự bất phàm, thông thể tuyết trắng, thân đoạn hoàn mỹ ưu mỹ, liếc mắt liền biết là trân kỳ dị thú cực hiếm thấy.

Đủ nửa giờ, lưu quang bao trùm quanh thân Cửu Vĩ Bạch Hồ chậm rãi tiêu tán. 'Dị Thú Hồn Khế' cường hóa huyết mạch của Cửu Vĩ Bạch Hồ, cũng khiến huyết mạch Cửu Vĩ Hồ vốn đã tinh thuần của nó tiến thêm một bước!

Tu luyện ra chín cái đuôi chỉ là vấn đề thời gian. "Biết ngươi tỉnh rồi, đừng giả bộ nữa." Nhìn thoáng qua Cửu Vĩ Bạch Hồ đang nằm nghiêng ở đó, Trần Mộc thản nhiên mở miệng.

Một khe mắt chậm rãi mở ra, nhãn châu của Cửu Vĩ Bạch Hồ cũng không đỏ tươi như máu giống lúc trước, vẫn hồng nhuận, nhưng lại thiếu đi mấy phần sức mạnh nhiếp nhân tâm phách. "Chủ nhân." Cửu Vĩ Bạch Hồ miệng nói tiếng người, rũ đầu xuống.

Sau khi 'Dị Thú Hồn Khế' đạt thành, cho dù trước đó từng bị Trần Mộc đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, trong lòng Cửu Vĩ Bạch Hồ cũng không sinh ra nửa phần oán khí, ngoan ngoãn dị thường. "Dị Thú Hồn Khế đã đạt thành, ta cũng không nói nhảm với ngươi." "Bất quá ngươi cũng nên phán đoán ra rồi, đi theo bên cạnh ta, đối với ngươi mà nói chỉ có lợi ích tày trời mà không có nửa điểm tệ đoan." Trần Mộc bình tĩnh dang tay ra, Cửu Vĩ Bạch Hồ chậm rãi đứng dậy, bước những bước yêu kiều nhảy lên người Trần Mộc, ôn thuận cuộn mình lại, đầu nhỏ cọ tới cọ lui.

Chỉ nhìn một cái cũng khiến người ta nảy sinh lòng thương yêu. "Đúng là đồ hồ ly tinh mà!" Hoa Linh bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm: "Cái này còn chưa hóa thành hình người đã lẳng lơ như vậy rồi, đến lúc đó thật sự hóa hình, vậy còn ra thể thống gì?" "Hừ hừ." Trong miệng Cửu Vĩ Bạch Hồ phát ra thanh âm kỳ quái.

Loại giọng nữ uyển chuyển vũ mị này thực sự có vài phần hương vị câu nhân tâm phách. "Đáng tiếc." Trần Mộc chép chép miệng, thở dài nói: "Lúc đó nếu ngươi thành thật cúi đầu nhận sai, hiện tại nói không chừng cái đuôi thứ chín cũng đã tu luyện thành công rồi." Cửu Vĩ Bạch Hồ: "..." Sớm biết ngài một lời không hợp liền dùng sấm sét đánh chết bỏ, ta khẳng định sớm nhận sai!

Chẳng qua lời này Cửu Vĩ Bạch Hồ tự nhiên là không dám nói ra. "Đạt thành hồn khế sẽ đem lại cho ngươi lợi ích không tưởng tượng nổi, đầu tiên điểm thứ nhất chính là cường hóa huyết mạch Cửu Vĩ Hồ trong cơ thể ngươi." "Tiếp nữa chính là tốc độ tu luyện tăng lên gấp mấy lần!" Trần Mộc vỗ vỗ cái đuôi độc nhất của Cửu Vĩ Bạch Hồ, thản nhiên nói: "Kể cho ta nghe chuyện ngươi đã trải qua, có liên quan đến cái yêu quan kia." Cửu Vĩ Bạch Hồ bỗng nhiên nhảy dựng lên, trong đôi mắt xẹt qua hận ý ngập trời. "Thời gian cụ thể ta đã nhớ không rõ, lúc đó vì trốn tránh chiến loạn kiếp số, ta tìm cho mình một

cái yêu quan thích hợp, chính là cái quan tài bạch ngọc thạch kia." "Sau đó khi chọn lựa vị trí phong thủy bảo địa, ta phát hiện một ngôi cổ mộ mai tàng dưới lòng đất." Cửu Vĩ Bạch Hồ lộ vẻ trầm tư, thấp giọng nói: "Ta không nói rõ được tình huống nơi đó, nơi đó ẩn sâu dưới lòng đất, có một loại sức mạnh cực kỳ đặc thù!" "Trường sinh bất tử?" Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Cửu Vĩ Bạch Hồ sững sờ một chút, theo bản năng gật gật đầu: "Là... là trường sinh bất tử, đúng, loại cảm giác đó... là một loại dụ hoặc trí mạng không cách nào chống cự." "Về sau, ta ăn một khối đá nhỏ." "Đá?" Hoa Linh bên cạnh nghe mà ngẩn ra, thập phần khó hiểu: "Đang yên đang lành ăn đá làm gì?

Cũng có thể khiến người ta trường sinh bất tử sao?" Trầm mặc vài giây, Cửu Vĩ Bạch Hồ khẽ gật đầu, khẽ nói: "Đúng vậy, ăn khối đá kia, trường sinh bất tử, cho nên ta mới có thể luôn tu luyện trong yêu quan, không cần ăn uống." "Khối đá nhỏ kia giống như một khối mặc ngọc (ngọc đen), nhưng lại không phải ngọc thạch chân chính..." Đơn giản miêu tả một phen, Trần Mộc lập tức hiểu ra.

Cửu Vĩ Bạch Hồ ăn xác thực là một khối đá nhỏ.

Chẳng qua, là một mảnh vụn cực nhỏ của vẫn thạch! "Đó là một khối vẫn thạch, vẫn đồng, cũng có thể gọi là...

Vẫn Ngọc." "Hiểu rồi." Thậm chí không cần Cửu Vĩ Bạch Hồ tiếp tục nói hết, Trần Mộc đã sửa sang lại suy nghĩ, đại khái đoán được ngọn nguồn của toàn bộ sự kiện! "Không sai được." "Thanh Ô Tử mộ, mảnh vỡ Vẫn Ngọc, trường sinh bất tử." Trần Mộc yên lặng trầm tư, lẩm bẩm nói: "Khoảng thời gian tối thiểu cũng hai mươi năm rồi, người Nhật Bản (Phù Tang nhân) đã sớm phát hiện xung quanh thành Thường Sa có một khối Vẫn Ngọc." "Cái này cũng có thể giải thích vì sao trước đó bọn Trần Tam Căn lại đụng độ một đám thám

hiểm gia người nước ngoài!" Mấy câu phân tích liên tiếp nói ra, Hoa Linh bên cạnh nghe cũng hơi biến sắc, ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Trầm tư một lát, Trần Mộc nhìn về phía Cửu Vĩ Bạch Hồ, nghi hoặc nói: "Lúc đó đám người dùng phương pháp sắt nung chảy phong quan, nhốt ngươi trong quan tài, sống sót được bao nhiêu?" "Không biết." "Nhưng hẳn là có một kẻ vô cùng lợi hại, không chết." Cửu Vĩ Bạch Hồ lắc đầu, cười lạnh nói: "Năm đó bị bọn chúng phát hiện yêu quan ta tàng thân, có người nếm thử mở quan tài, lại bị yêu đồng của ta nhiếp nhập huyễn tượng, tự tương tàn sát." "Lại có một nhân loại vô cùng lợi hại, dùng thuật pháp nào đó áp chế ta trong yêu quan." "Khi đó ta đã tu luyện ra tám cái đuôi, không bao lâu nữa là có thể thành công tu luyện ra cái đuôi thứ chín!" Nhắc tới điểm này, Cửu Vĩ Bạch Hồ rất rõ ràng có chút mất khống chế.

Trần Mộc thở dài một hơi, ngược lại rất có thể hiểu được cảm giác này: "Cũng không sai, nếu ta bị người khác quấy nhiễu lúc đang đột phá cảnh giới, cũng sẽ bạo nộ." "Sau đó nữa, ta liền gặp được chủ nhân." Cửu Vĩ Bạch Hồ cọ cọ mu bàn tay Trần Mộc, ngoan ngoãn nằm rạp xuống.

Trần Mộc cười một tiếng: "Cố ý giả bộ suy yếu, định đợi ta rời đi sau đó tự mình cao chạy xa bay, đúng không?" Cửu Vĩ Bạch Hồ cẩn thận từng li từng tí gật đầu, không dám đáp lời.

Đúng như Trần Mộc nói, nó chính là kế hoạch như thế, kết quả vừa chuẩn bị đi, liền đụng phải sự phong tỏa của ngũ lôi âm dương, thậm chí còn bị một đạo sấm sét của Trần Mộc đánh hiện nguyên hình, tu vi phế đi hơn phân nửa! "Rơi vào tay ta, ngươi có thể chạy thoát?" "Thôi được rồi." Trần Mộc lắc đầu, đứng dậy nói: "Thành thật tu luyện, đi theo bên cạnh ta, bao ngươi không quá nửa năm là có thể tu luyện ra chín cái đuôi, hóa thành hình người." Hoa Linh nhìn Trần

Mộc một cái, lại nhìn Cửu Vĩ Bạch Hồ: "Loại yêu quái như Cửu Vĩ Hồ, nhất định phải tu luyện ra chín cái đuôi mới có thể hóa hình?" "Đúng vậy." Cửu Vĩ Bạch Hồ trả lời rất nhanh.

Chuyển sang lại có chút buồn bã, hừ hừ nói: "Đáng tiếc bị chủ nhân một đạo thiên lôi đánh tan tu vi, nếu không huyễn tượng của đôi yêu đồng kia của ta cũng rất mạnh đấy!" "Cái này cũng đúng, đi, Hoa Linh, đi xem hai vị sư huynh của muội." Trần Mộc gật đầu, lúc này mới nhớ ra, Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân trước đó chính là vì nhìn thấy yêu đồng của Cửu Vĩ Bạch Hồ mới trúng chiêu hôn mê! "Sư huynh của muội?" "A!" Hoa Linh vội vàng hoảng hốt đứng dậy lao ra ngoài.

Chương 123

Trần Mộc mang theo Cửu Vĩ Bạch Hồ đi theo phía sau.

Đợi đến khi hai người một hồ chạy tới trong sân, Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân nằm trên ghế dài đã sớm tỉnh lại, chẳng qua thần tình còn có chút uể oải không phấn chấn. "Gia chủ." "Ngựa chết coi như ngựa sống chữa, vừa bón cho mỗi người một bát canh giải rượu, không ngờ lại thực sự có tác dụng hắc!" Trần Tiểu Đao sán lại gần như muốn tranh công.

Lúc cúi đầu, vừa khéo nhìn thấy Cửu Vĩ Bạch Hồ đi theo phía sau, "Không sao, đã bị ta thu phục rồi." Trần Mộc phất phất tay, ra hiệu Trần Tiểu Đao không cần để ý.

Bên cạnh, Phượng Minh Nộ Tình Kê, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, hai rắn một gà đều đang yên lặng quan sát Cửu Vĩ Bạch Hồ, nhìn vô cùng tỉ mỉ chăm chú.

Chỉ xét về cảnh giới tu vi, trước khi bị Trần Mộc phế bỏ hơn nửa tu vi, Cửu Vĩ Bạch Hồ tối thiểu cũng có cảnh giới Trúc Cơ, nếu không cũng không có khả năng qua mặt được sự thám tra của Tiểu Bạch, Tiểu Thanh.

Mà trước mắt, tuy nói là tu vi bị phế hơn nửa, chỉ có Luyện Khí trung kỳ, nhưng huyết mạch tinh thuần của Cửu Vĩ Bạch Hồ cộng thêm yêu khí tản ra từ nó, xác thực cũng khiến hai rắn một gà không thể không cẩn thận đối đãi. "Ngược lại không có gì đáng ngại." "Nghỉ ngơi một đêm là ổn." Hoa Linh kiểm tra một chút tình trạng của Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân, thở phào nhẹ nhõm: "May mà các sư huynh đều từng tu luyện qua đạo pháp như Tĩnh Tâm Chú, không đến mức tổn thương tâm thần." "Không sao là tốt rồi." Trần Mộc cũng thở

phào một cái.

Dù nói thế nào, Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân hiện tại cũng coi như là hai thành viên Trần gia hiếm hoi tu luyện Dương Ngũ Lôi đến nhập môn.

Thật sự bị yêu đồng của Cửu Vĩ Bạch Hồ biến thành kẻ ngốc, vậy mẹ nó mới là lỗ lớn! "Gia chủ." Hồng Cô Nương từ sân huấn luyện rảo bước tiến đến, thấp giọng nói: "Năm người được ngài truyền thụ 'Thần Cách Diện Cụ' trước đó... hình như đã tu luyện thành công rồi." "Hả?" "Nhanh như vậy?" Trần Mộc cũng cảm thấy bất ngờ.

Chỗ lợi hại của bộ công pháp 'Thần Cách Diện Cụ' này là ở chỗ, nó có thể trộm lấy tín ngưỡng chi lực để mượn dùng sức mạnh của thần minh!

Nguồn suối sức mạnh đến từ... thần minh!

Chỉ cần tu luyện thành công, thậm chí không cần bản thân thực lực mạnh bao nhiêu, chỉ cần diễn càng giống, chiến lực cũng sẽ càng mạnh! "Đi, đi xem một chút." Trần Mộc lập tức động thân, để lại mấy người chăm sóc Chá Cô Sảo và Lão Dương Nhân xong, Hoa Linh, Trần Tiểu Đao, Cửu Vĩ Bạch Hồ đều đi theo Trần Mộc và Hồng Cô Nương, hỏa tốc chạy tới sân huấn luyện.

Vừa mới bước vào sân huấn luyện, Trần Mộc liền cảm nhận được một cỗ khí tức đặc thù, cỗ khí tức này chính là tín ngưỡng chi lực!

Những người khác vì chưa từng tu luyện 'Thần Cách Diện Cụ', tự nhiên không cảm nhận được tín ngưỡng chi lực. "Gia chủ!" Năm người rảo bước đi tới gần, chắp tay quỳ lạy.

Người cầm đầu mặt vuông chữ điền, trầm giọng nói: "Gia chủ!

Hạnh bất nhục mệnh, năm người chúng tôi đã sơ bộ tu luyện nhập

môn!" "Không tệ, ta cảm nhận được khí tức của tín ngưỡng chi lực rồi." "Tiểu Đao, tới so tài với bọn họ một chút!" Trần Mộc hài lòng gật đầu, ra hiệu Trần Tiểu Đao tiến lên.

Là tay đấm số một dưới trướng Trần Mộc, ngộ tính và chiến lực của Trần Tiểu Đao trong các thành viên thân vệ đội tuyệt đối thuộc về những người xuất sắc đứng trong top 10.

Một thân Kim Quang Chú tu luyện lô hỏa thuần thanh, Dương Ngũ Lôi cũng có chút thành tựu, để hắn làm đối tượng so tài là thích hợp nhất! "Ai lên trước?" Trần Tiểu Đao hoạt động cổ tay đi ra, cố làm ra vẻ cao thâm nói: "Có bản lĩnh thì lôi cả Tề Thiên Đại Thánh ra đây, xem có thể một gậy đánh ngã ta không!" "Để tôi." Người thanh niên cầm đầu kia đi lên phía trước.

Chỉ thấy trên tay hắn có thêm một bộ găng tay, nhẹ nhàng vuốt qua trên mặt, lập tức cả khuôn mặt liền biến thành màu đen như đáy nồi!

Mặt đen, phấn tai, chính giữa lông mày có hai điểm đen đậm, xuyên qua lông mày và mắt mỗi bên có một đường vân đen, cả khuôn mặt đều toát ra một cỗ hung tướng cương mãnh. "Yên...

Yên nhân Trương Phi?" Hoa Linh sững sờ một chút, kinh hô một tiếng.

Trần Mộc cũng vừa mới nhận ra, trong lòng xấu hổ.

Thực sự là hắn xem hý kịch cổ không nhiều, thấy qua mặt nạ cũng ít, so ra còn không bằng Hoa Linh nhận biết nhiều. "Chính là tại hạ!" Người kia quát khẽ một tiếng, hai tay chộp một cái.

Tức thì liền giơ lên một thanh Bát Xà Mâu (ngọn giáo dài tám thước) do lưu quang hóa thành! "Tới!" Trần Tiểu Đao cũng bị khơi dậy hứng thú, hộ thể kim quang đại thịnh!

Đột nhiên, một trận cuồng phong mãnh liệt tịch quyển mà đến,

thành viên thân vệ đội hóa thân 'Trương Phi' đột nhiên bạo quát một tiếng!

Tiếng quát như sấm nổ!

Giơ tay phóng một cú Bát Xà Mâu, mãnh liệt đâm tới!

Thế như sấm sét, đâm thẳng vào trên hộ thể kim quang của Trần Tiểu Đao, lực đạo cương mãnh đến mức khiến Trần Tiểu Đao cũng không thể không lui lại nửa bước, hộ thể kim quang trên người càng là chấn động không ngừng! "Mạnh thế sao?!" Đám người xung quanh đều giật nảy mình.

Duy chỉ có Trần Mộc là không hề bất ngờ, hay nói đúng hơn, mức độ hung hãn cùng lực đạo này, cú đâm xà mâu mang thế đầu cương mãnh vô cùng kia, đều nằm trong dự liệu của hắn.

Vút!

Cú xà mâu thứ hai bám sát ngay phía sau!

Hộ thể kim quang trên người Trần Tiểu Đao lại một lần nữa chấn động kịch liệt. "Quả thực mạnh ngoài dự đoán..." "Không đúng, không đúng." Trần Tiểu Đao nhạy bén nhận ra điểm kỳ quái, thân hình khẽ động, hộ thể kim quang trên người trong nháy mắt hóa thành kim quang khí nhận, với tốc độ sấm sét, mãnh liệt chém ra một kích! "Hát a!

Nay, tất trảm ngươi dưới ngựa!" 'Yến Nhân Trương Phi' quát lớn một tiếng, trượng bát xà mâu do lưu quang biến hóa trong tay bổ thẳng vào đầu, đâm tới.

Xoẹt!!

Một tiếng xé gió chói tai vang lên.

Cú đâm mạnh của trượng bát xà mâu vậy mà lại đỡ được kim

quang khí nhận của Trần Tiểu Đao, mũi nhọn đối đầu, thế mà không hề rơi xuống hạ phong! "Đỡ được rồi!

Mẹ kiếp!" Không biết là thành viên nào của thân vệ đội kinh hô một tiếng.

Trần Tiểu Đao lập tức muốn chửi thề. "Sao có thể mạnh như vậy?" "Một cú đâm trượng bát xà mâu lại có thể khiến hộ thể kim quang cũng phải chấn động, thậm chí khó mà ổn định được luồng khí này...

Không đúng, đây không phải là sức mạnh của hắn!" "Giống như Tề Thiên Đại Thánh mà gia chủ diễn vai hôm đó, đây không phải là sức mạnh của con người!" Nghĩ thông suốt điểm này, Trần Tiểu Đao lập tức quyết đoán, toàn thân trên dưới đột nhiên bùng phát một luồng bạch quang dương lôi!

Điện hồ tứ tán, lan tràn toàn thân, khiến tốc độ của Trần Tiểu Đao lại nhanh hơn ba phần!

Phản công!

Chương 124

Một cú đấm thế đại lực trầm, lôi quang và kim quang giao thoa hô ứng, oanh một tiếng trầm đục! 'Yến Nhân Trương Phi' không đỡ nổi một quyền điện quang này, trượng bát xà mâu trong tay lập tức tiêu tán, cả người cũng bị đánh bay ra ngoài! "Được rồi." Trần Mộc kịp thời lên tiếng, đồng thời giơ tay điểm nhẹ, một luồng kim quang hóa thành mấy sợi dây thừng vàng, nhẹ nhàng đỡ lấy 'Yến Nhân Trương Phi' kia, hóa giải lực đạo xung kích mà hắn phải chịu đựng. "Mạnh thế ư?

Ngay cả tu vi Kim Quang Chú bực này của Đao ca cũng suýt chút nữa không đỡ nổi hai chiêu xà mâu đâm thẳng vào trán?" "Không đúng, rất rõ ràng cỗ lực lượng này không thuộc về hắn." "Gia chủ từng nói, ngọn nguồn của loại sức mạnh này là Thần...

Nhưng mà không đúng nha, Yến Nhân Trương Phi tính là Thần cái nỗi gì?" "Cũng không phải là loại Thần minh như các ngươi hiểu, các ngươi có thể hiểu là những vai diễn lợi hại trên sân khấu, mượn dùng chính là sức mạnh của bọn họ!" "Có chút hiểu rồi, nhưng chưa hiểu hoàn toàn." "Loại sức mạnh này rất mạnh là được rồi, Đao ca cũng suýt chút nữa chịu thiệt!" "Nếu là diễn Tề Thiên Đại Thánh, chưa biết chừng Đao ca thật sự không đỡ nổi!" "Nói đúng đấy, hôm qua Đao ca chẳng phải bị Tề Thiên Đại Thánh do gia chủ biến ra, dùng một gậy đập lún xuống đất sao, nửa cái chân cũng lún vào trong!" Đám thân vệ đội viên đứng bên cạnh nhỏ giọng bàn tán.

Bọn họ cũng chẳng lo lắng Trần Tiểu Đao sẽ vì thế mà nổi giận.

Ở Trần gia, chuyện thân vệ đội viên tỷ thí với nhau là cơm bữa, tỷ thí thắng hay thua, nói vài câu trào phúng nhau cũng là chuyện thường

tình như hút thuốc uống trà. "Ngươi tên là gì?" "Bẩm gia chủ, Trần Liễu." Trần Liễu cung kính hành lễ, sau đó ho kịch liệt mấy tiếng.

Rất hiển nhiên, tuy dựa vào 'Mặt nạ Thần cách' để mượn sức mạnh của 'Yến Nhân Trương Phi', nhưng Trần Liễu vẫn bị thương nhẹ. "Đã rất tốt rồi." "Ngươi mới vừa tu luyện 'Mặt nạ Thần cách', mà Dương Ngũ Lôi của Trần Tiểu Đao đã nhập môn, tiểu hữu sở thành.

Dưới sự tấn công toàn lực của hắn, ngươi vẫn không đỡ nổi." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Điều này đã vượt xa dự liệu của hắn!

Phải biết sức chiến đấu của Trần Tiểu Đao, phóng mắt khắp cả đội hộ vệ Trần gia, tuyệt đối là chỉ mạnh chứ không yếu.

Nếu thật sự chém giết toàn lực, e rằng Hồng cô nương hiện tại dù tiến bộ thần tốc cũng vẫn chưa phải là đối thủ!

Có thể nói, hắn là tay đấm chủ lực số một dưới trướng Trần Mộc!

Có thể chống đỡ được thế công của Trần Tiểu Đao, thậm chí còn tạo ra áp lực tương đương cho hắn, điều này đủ chứng minh thiên phú của Trần Liễu trác tuyệt. "Khí huyết thăng đằng, nghỉ ngơi một lát là khỏi, không sao cả." Trần Mộc vỗ vai Trần Liễu, trầm giọng nói: "Ngoài thần cách 'Yến Nhân Trương Phi' này ra, ngươi còn thử qua ai?" "Võ Thánh Quan Nhị Gia." "Thường Sơn Triệu Tử Long." "Trước kia tôi từng lên sân khấu trong gánh hát, tiếp xúc nhiều nhất chính là các nhân vật trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, cho nên cũng quen thuộc." Trần Liễu ngại ngùng gãi đầu, hạ giọng nói: "Chỉ tiếc là thần cách 'Võ Thánh Quan Nhị Gia' quá mạnh, tôi căn bản không chống đỡ nổi, duy trì chưa đến một giây." "Nói nhảm!" Trần Mộc trừng mắt, trầm giọng mắng: "Cái gan của ngươi cũng lớn thật!" Trần Liễu mặt

đỏ bừng cúi đầu.

Bên cạnh, Hoa Linh có chút không hiểu, nghi hoặc hỏi: "Mộc ca, vì sao nói dùng 'Mặt nạ Thần cách' để diễn 'Võ Thánh Quan Nhị Gia' là gan quá lớn?" "Bởi vì Tín ngưỡng chi lực quá mạnh." "Không, là cực mạnh!" Trần Mộc thở dài, giải thích: "Không chỉ riêng trên sân khấu kịch Quan Nhị Gia mới xuất hiện nhiều nhất." "Như mấy ông thầy kể chuyện, lục lâm thảo khấu, quân phiệt đầu sỏ, có thể nói trong cái thế đạo chiến loạn phân tranh hiện nay, người thờ Quan Nhị Gia là nhiều nhất." "Điều này dẫn đến việc Tín ngưỡng chi lực mà 'Võ Thánh Quan Nhị Gia' hội tụ cực kỳ mạnh." Sau một hồi giải thích, Hoa Linh lập tức hiểu ra.

Mấy thành viên thân vệ đội tu luyện 'Mặt nạ Thần cách' xung quanh cũng rất rõ thâm ý trong lời nói của Trần Mộc.

Quả thật, vị thần cách được diễn vai có Tín ngưỡng chi lực càng mạnh, thì sức mạnh mượn được từ 'Mặt nạ Thần cách' cũng càng mạnh.

Nhưng đồng thời, nếu Tín ngưỡng chi lực hội tụ quá mức bàng bạc, tầng thứ tu luyện không đủ, hỏa hầu chưa tới, thì cực kỳ có khả năng sẽ bị luồng Tín ngưỡng chi lực khổng lồ này đè chết tươi! "Tiếp tục tu luyện đi, ngươi còn phải nghiền ngẫm thêm một phen." "Đồng thời việc tu luyện Kim Quang Chú cũng không được bỏ bê." Trần Mộc nhìn Trần Liễu một cái, lại nhìn sang bốn người khác, trầm giọng nói: "Kim Quang Chú có thể cường hóa thể phách và nền tảng của các ngươi một cách hiệu quả." "Chỉ cần thể phách các ngươi càng mạnh, thì Tín ngưỡng chi lực mà các ngươi có thể thừa nhận cũng càng lớn!" Ba câu hai lời chỉ rõ phương hướng, năm người đều lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Thấy vậy, Trần Mộc cũng rất hài lòng.

Trong lòng hắn thầm suy tư, thực sự Trần Mộc cũng rất muốn thử xem, với cường độ thể phách như hắn, nếu dùng 'Mặt nạ Thần cách' để diễn 'Võ Thánh Quan Nhị Gia' thì có thể kiên trì bao lâu? "Phải tranh thủ xem hai vở kịch mới được." "Chiếu theo đặc tính thần cách mà nói, nếu Trương Phi là cương mãnh hung ác, vậy thì Quan Nhị Gia hẳn là... trảm sát?" Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Mộc càng thêm nóng rực.

Mỗi một loại thần cách đều có đặc điểm, đặc tính khác nhau.

Ví dụ như 'Yến Nhân Trương Phi', cương mãnh hung ác, dũng mãnh tiến tới, chuộng sự trực tiếp, vạn quân trong bụi rậm lấy thủ cấp thượng tướng, đi thẳng về thẳng! 'Tề Thiên Đại Thánh' thì là phấn khởi thiên quân chi lực, vung một gậy lên, đập tan chuyện bất bình thế gian.

Tính ra như vậy, đặc tính của 'Võ Thánh Quan Nhị Gia', chưa biết chừng chính là qua năm ải chém sáu tướng, tha đao kế chém địch tướng trên lưng ngựa, làm nổi bật đặc tính trảm sát! "Tiểu Đao, đi kiểm tra xem Nhị Nguyệt Hồng tối nay có diễn không?" "Tốc độ nhanh lên." Trần Mộc cũng không định suy nghĩ quá nhiều, giữ vững nguyên tắc muốn làm là làm, lập tức sắp xếp.

Trần Tiểu Đao chỉ vào bốn người kia, nghi hoặc hỏi: "Gia chủ, mới đánh một trận, tôi còn chưa nóng người mà!" "Sau này hãy đánh, hỏa hầu của bọn họ hiện tại vẫn chưa được." Trần Mộc lắc đầu.

Thấy vậy, Trần Tiểu Đao hào sảng phất tay, nhìn về phía năm người kia: "Hôm nay gia chủ đã lên tiếng, vậy thì giữ chút thể diện cho các ngươi, lần sau tỷ thí tuyệt đối đừng nương tay!" Năm người sắc mặt như thường, không hề bị ảnh hưởng.

Đợi Trần Tiểu Đao rảo bước rời đi, Trần Mộc lại hỏi han từng người một lượt.

Ngoài Trần Liễu khá giỏi diễn các nhân vật thần cách trong Tam Quốc Diễn Nghĩa ra, còn có một người giỏi diễn Hắc Bạch Vô Thường, Địa phủ quỷ sai.

Còn hai người giỏi diễn nhân vật thần cách loại Tề Thiên Đại Thánh, Nhị Lang Thần, nhưng sức mạnh họ phát huy ra lại kém hơn, cũng là do nền tảng thể phách bản thân còn yếu.

Người cuối cùng là một nữ nhân, cô ta giỏi diễn các nhân vật thần cách loại Đao Mã Đán, ví dụ như Mục Quế Anh trong "Mục Kha Trại", "Mục Thiên Vương", hoặc là Hỗ Tam Nương, Hoa Mộc Lan, v.v. "Cố gắng nỗ lực!" "Lần tới khi tỷ thí với Trần Tiểu Đao, ta hy vọng mỗi người các ngươi đều có thể luân phiên 'bán hành' cho hắn một trận, để hắn chịu chút trắc trở!" Trần Mộc cười nhìn năm người.

Như một phần thưởng khích lệ, năm người mỗi người nhận được một chiếc Phệ Nang. "Quyết không phụ sự bồi dưỡng của gia chủ!" Năm người đồng thanh bái tạ, lộ vẻ cảm kích.

Trần Mộc phất tay, dứt khoát tuần thị một vòng quanh sân huấn luyện, kiểm nghiệm thành quả tu luyện của trên dưới thân vệ đội.

Giới Đao Đội là nơi khiến Trần Mộc yên tâm nhất, đương nhiên, cũng là vì đội trưởng Giới Đao Đội là Hồng cô nương.

Một người phụ nữ còn có thể liều mạng tu luyện, không chịu lơi lỏng nửa phần, thì đám đội viên Giới Đao Đội dưới tay, có ai dám thở phào nhẹ nhõm?

Ngoài ra, các thành viên thân vệ đội tu luyện 'Kim Quang Chú' hiện tại về cơ bản cũng đã có thể ổn định ở trình độ LV1.

Đương nhiên, so với tầng thứ biến hóa hộ thể kim quang tùy tâm sở dục như Trần Tiểu Đao thì còn kém rất xa.

Các thành viên thân vệ đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp'

thì Huyết Cổ về cơ bản đã tế luyện hoàn thành, tu luyện hàng ngày không có vấn đề gì, khiếm khuyết duy nhất chỉ là thiếu một cỗ Huyết Thi phù hợp yêu cầu.

Nhìn nhóm Mười ba Thái bảo Huyết Thi do Trần Tam Căn đứng đầu, quả thực khiến đám thân vệ đội viên tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' hâm mộ hết lần này đến lần khác.

Về điểm này, Trần Mộc cũng không có cách nào quá tốt. "Thi Miết Đan vẫn chưa có tin tức gì sao?" "Bẩm gia chủ, không có." Trần Tam Căn thở dài, lắc đầu nói: "Gần đây tôi và Trần Đại Bảo bọn họ đã chạy không ít cổ mộ, cũng lấy được nhiều manh mối cổ mộ từ chỗ Ngô gia chủ, nhưng cơ bản không có thu hoạch." "Mẹ bà nó, cứ như Huyết Thi quanh thành Thường Sa đều tuyệt chủng rồi ấy!" Nghe vậy, Trần Mộc trầm mặc không nói.

Quay đầu nhìn lại, lúc đó bọn họ có thể kiếm được mười ba con Huyết Thi từ năm ngôi mộ Huyết Thi kia, đã là vận may cực tốt rồi! "Trong tay còn ba viên Thi Miết Đan." "Không được." Trần Mộc lắc đầu.

Ba viên Thi Miết Đan còn lại trong tay, tạm thời hắn không muốn động đến.

Chủ yếu vẫn là số lượng quá ít, ba viên Thi Miết Đan tuy có thể tạo ra ba con Huyết Thi, sau đó thông qua Huyết Trì tế luyện để ba thành viên dùng Huyết Cổ tế luyện Huyết Thi.

Nhưng sự gia tăng số lượng kiểu 'có còn hơn không' này thực sự vẫn quá ít! "Chẳng lẽ phải đi một chuyến đến Tây Vương Mẫu quốc?" "Quá xa, nếu chỉ để bồi dưỡng Huyết Thi thì khó tránh khỏi không thỏa đáng." "Vẫn ngọc, Thi Miết Vương, Thi Miết Đan...

Chương 125

thuốc trường sinh bất tử!" Trong lòng khẽ động, Trần Mộc bỗng nhận ra, ngôi cổ mộ chôn giấu Vẫn Ngọc mà Cửu Vĩ Bạch Hồ nhắc tới, dường như có thể đi xem thử. "Mộ Thanh Ô Tử, Vẫn ngọc." "Khối Vẫn ngọc này hẳn là cùng một thể với khối ở Tây Vương Mẫu quốc, ngoài ra có khả năng còn khối thứ ba, rơi ở Côn Luân Sơn hoặc là Trường Bạch Sơn." Vẫn ngọc có thể khiến người trường sinh bất tử, đây quả thực là một sự cám dỗ chết người!

Cũng chẳng trách người Phù Tang, những nhà thám hiểm của Phiêu Lượng quốc (Mỹ) lại đổ xô vào như vịt, đầu tư lượng lớn sức mạnh và tâm huyết vào địa bàn Thường Sa thành này!

Mục đích, chẳng phải chính là vì khối Vẫn ngọc này sao?

Chẳng qua, sự xuất hiện của Trần Mộc, suất lĩnh Trần gia đứng vững gót chân tại Thường Sa thành, thuận thế còn huyết tẩy Phù Tang thương hội một lần!

Một lần huyết tẩy, không biết đã quét sạch bao nhiêu yêu ma quỷ quái.

Cũng có thể nói, Trần gia hiện tại đã trở thành cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt của các thương hội ngoại quốc và đội thám hiểm, hận không thể trừ khử cho sướng tay!

Ngặt nỗi, bọn họ không có biện pháp nào tốt.

Mà chiếc xe lửa quỷ chở Cửu Vĩ Bạch Hồ đến Thường Sa thành kia, không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là đến từ cổ mộ trong mỏ khoáng! "Khu vực núi mỏ cũ (Lão Khoáng Sơn), sắp xếp nhân thủ trấn giữ cho ta." "Người của thương hội ngoại quốc nhất luật không được nhập nội!" Trần Mộc đột nhiên mở miệng hạ lệnh.

Hoắc Cẩm Tích vừa đến gần hơi sững sờ, nghi hoặc hỏi: "Chủ nhân, khu Lão Khoáng Sơn kia có vốn đầu tư của các thương hội ngoại quốc, trực tiếp trục xuất sao?" "Đúng, trục xuất." "Phàm kẻ nào không theo, giết thẳng tay, xảy ra chuyện gì tính cho ta." Trần Mộc vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói.

Hoắc Cẩm Tích nhạy bén nhận ra điều gì đó, gật đầu nói: "Nếu đã định như vậy, chủ nhân, tôi đề nghị việc này để Giải Cửu làm." "Được." Trần Mộc gật đầu.

Khu vực Lão Khoáng Sơn tuy là địa bàn của Hoắc gia, mà hiện tại Hoắc gia lại sáp nhập vào Trần gia, chỉ có điều từ rất lâu trước đây đã có vốn đầu tư của thương hội ngoại quốc trong đó, hao phí vô số tiền bạc.

Loại chuyện này xử lý không khéo dễ sinh rắc rối.

Trong lòng Trần Mộc biết rất rõ, đám thương hội ngoại quốc này mượn danh nghĩa khai thác quặng, thực tế lại là đang thăm dò mộ Thanh Ô Tử bên trong, tìm kiếm khối Vẫn ngọc chôn sâu dưới lòng đất kia!

Cân nhắc đến tầm quan trọng của Vẫn ngọc, bảo vật thần khí bực này, Trần Mộc tự nhiên sẽ không chắp tay nhường cho người khác. "Nhắn lời cho Giải Cửu, bảo hắn dù thế nào cũng phải chiếm trọn khu vực Lão Khoáng Sơn, thân vệ đội Trần gia có thể phân ra một bộ phận để hỗ trợ." "Cấp độ ưu tiên cao nhất." Nghe Trần Mộc mở miệng lần nữa, Hoắc Cẩm Tích lập tức lấy sổ tay từ trong túi ra, viết vài câu và mấy điểm lưu ý, xé một trang giấy giao cho một thành viên thân vệ đội. "Đúng rồi, chủ nhân." "Đây là tin tức Trần Ngọc Lâu bên kia gửi tới." Hoắc Cẩm Tích nhớ ra chính sự, đưa một bức thư vào tay Trần Mộc.

Là bút tích của Trần Ngọc Lâu.

Sau khi lướt nhanh một lượt, đôi mày hơi nhíu của Trần Mộc cũng giãn ra đôi chút, gật đầu: "Tiến triển của đại kế hoạch rất thuận lợi." "Không bao lâu nữa, đám người dưới trướng Trần Ngọc Lâu sẽ có thể tiến vào địa phận Thường Sa." Trong thư, Trần Ngọc Lâu cũng hỏi thăm một số khúc mắc về Âm Ngũ Lôi và vấn đề tu luyện.

Đúng lúc hiện tại không có việc gì làm, Trần Mộc đọc lời giải đáp, Hoắc Cẩm Tích chấp bút, nhanh chóng viết một bức thư hồi âm rồi gửi đi. "Tính toán thời gian, đợi Hổ thúc thu mua một lô chim bay cá nhảy về, lại để thân vệ đội viên thuần hóa hoàn thành..." "Cũng nên lôi ra ngoài luyện binh rồi." Trần Mộc thản nhiên nói.

Hoắc Cẩm Tích ở bên cạnh đề bút ghi lại, nghiễm nhiên là một cô thư ký thân cận tận tụy. 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' tu luyện không khó, nhập môn cũng đơn giản, thứ này tương đương với một kỹ năng thuần thú, chỉ có điều cộng thêm cuốn 'Dị Thú Khế Ước Thư' trong tay Trần Mộc, sức chiến đấu có thể nâng cao lên không thể coi thường!

Hai thứ chồng lên nhau, dù là một con hổ hay sơn lang bình thường nhất cũng có cơ hội thoát thai hoán cốt trở thành một con trân kỳ dị thú, tương đương với có vài phần đặc tính của 'yêu quái'! "Gia chủ!" Trần Tiểu Đao đi rồi quay lại, rảo bước đến gần Trần Mộc, chắp tay nói: "Đã dò la rõ ràng, Nhị Nguyệt Hồng tối nay hát ở Lê Viên, chúng ta bây giờ đi còn kịp suất đầu tiên!" "Tốt." "Đã có cơ hội thì chúng ta đi góp vui chút." Trần Mộc cười một tiếng, bổ sung: "Mấy người các ngươi cũng đi theo xem đi, ngoài ra, mau chóng đi mời Tề Thiết Chủy, đưa cả hắn đi cùng!" *** Thường Sa thành, Lê Viên.

Cửa ra vào đông nghịt người, tuy đã gần chạng vạng, trời dần tối, nhưng khách đến xem kịch chen chúc ở cửa Lê Viên chỉ có nhiều hơn chứ không hề ít đi.

Dù sao cũng là đại danh đào lừng lẫy Thường Sa thành, Nhị Nguyệt Hồng đích thân đăng đài, vở diễn bực này e là có tăng giá cũng có người tranh nhau đến nghe.

Sau sân khấu, Nhị Nguyệt Hồng đang đứng trước một bàn thờ, cung kính dâng ba nén hương, lại lạy ba lạy.

Bên cạnh, một vị lão quản gia mặt đầy sầu lo, liên tục thở dài: "Đám người man di Tây Bắc này không hiểu quy củ, dựng cái rạp hát cửa đài lại quay về hướng Tây, đây chính là Bạch Hổ đài...

Haizz." "Nhị gia, hay là chúng ta đi mời Tề tiên sinh đến xem thử?" Nhị Nguyệt Hồng hơi nhướng mày, nghi hoặc nói: "Tề gia chủ làm nghề phân âm dương xem phong thủy, xem tướng đoán mệnh, rạp hát hắn có quản được sao?" "Thì các tiên sinh khác đều bó tay hết cách rồi mà!" Lão quản gia cũng bất lực.

Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu, bình tĩnh nói: "Nghĩ cách khác đi, thật sự hết cách thì tối nay cũng phải lên sân khấu, không tránh được." Tầm mắt nhìn ra xa là một bãi sông.

Lác đác vài ánh lửa chài lưới sáng tỏ, chiếu rọi sóng nước trên sông. "Lúc trước đại quản gia của Trần gia có gửi một phần lễ lớn đến, tính thời gian, hiện tại gia chủ Trần gia hẳn là sắp đến rồi." Lão quản gia do dự một chút, khẽ nói.

Sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng không hề thay đổi.

Thấy vậy, lão quản gia mới lén thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục hỏi: "Nhị gia, chúng ta sắp xếp cho họ một nhã tọa ở hàng đầu nhé?" "Nhận lễ lớn, tự nhiên là thượng khách." Nhị Nguyệt Hồng khẽ gật đầu.

Trần gia.

Hai chữ này quanh quẩn trong lòng Nhị Nguyệt Hồng một lát.

Phải nói gần đây chuyện gì hot nhất ở Thường Sa thành, đề tài bàn tán nhiều nhất của dân chúng, chắc chắn đều liên quan đến Trần gia.

Hoắc gia, Ngô gia, Giải gia, ba nhà sáp nhập vào cửa Trần gia.

Chặn đường thương đội Phù Tang, còn tiêu diệt nhân mã tinh nhuệ của thương hội Phù Tang, càn quét tất cả kho hàng của bọn chúng.

Chuyến xe lửa ma quỷ tiến vào ga Thường Sa cũng liên quan đến Trần gia.

Bàn đi tính lại, bách tính Thường Sa thành mới phát hiện, từ khi Trần gia đến Thường Sa cắm rễ lập túc, sự việc xảy ra rất nhiều, nhưng cuộc sống lại dễ thở hơn trước một chút.

Ít nhất thì cơ hội kiếm cơm của dân thường nhiều hơn, ngoài đường cũng ít đi nhiều người ngoại quốc, điều này quả thực khiến người ta an tâm không ít.

Suy tư một hồi, Nhị Nguyệt Hồng hơi nhướng mày, có chút không hiểu: "Gia chủ Trần gia cũng thích xem kịch?" "Không rõ lắm." "Trần gia phất lên quá nhanh, cái nền trong tay rất cứng." Lão quản gia sắc mặt ngưng trọng, khẽ nói: "Mấy thế lực kia nhà nào chẳng phái thám tử vào Trần gia?

Cuối cùng đều bặt vô âm tín, đủ thấy có chút đạo hạnh." Đang nói chuyện thì "Keng" một tiếng!

Tiền đài vang lên tiếng chiêng, báo hiệu có khách vào rạp. "Ra phía trước đón khách đi." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, dặn dò thêm: "Nếu gia chủ Trần gia đến thì mời hắn vào nhã tọa hàng đầu." "Vâng, Nhị gia, ngài cứ thong thả." Lão quản gia đáp một tiếng, bước chân nhanh nhẹn đi ra tiền đài.

Rạp hát của Nhị Nguyệt Hồng xưa nay đều không còn chỗ trống.

Vén rèm tiền đài nhìn ra, đã có không ít bàn có người ngồi, đa số là

khách quen, đến vì Nhị Nguyệt Hồng.

Đúng lúc có một nhóm hán tử Tây Bắc, đội mũ lông, hông đeo roi da, đi thẳng đến hàng nhã tọa được ngăn cách riêng biệt sát sân khấu nhất. "Thật xui xẻo." Trong lòng lão quản gia mắng thầm một tiếng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nghênh đón.

Mấy gã hán tử Tây Bắc kia nghênh ngang đi tới, kẻ cầm đầu dáng người khôi ngô, trên người đeo dây xích leng keng, bộ dạng rất lắm tiền nhiều của. "Làm ăn kiểu gì thế, thảo nào nói kịch ở đây chúng ta nghe không quen, chúng mày nhìn cái sân khấu này xem, lão tử bỏ tiền ra mà chúng mày làm thành cái dạng này à?" "Cái tên Nhị Nguyệt Hồng này cũng thế, năm lần bảy lượt chối từ, giờ chẳng phải vẫn nhận sao?

Vẫn là tiền chưa đưa đủ!" Mấy tên đàn em phía sau cũng cười hùa theo lão đại, căn bản không để con hát vào mắt. "Mấy vị gia!" "Mời vào chỗ ngồi bên này, Nhị gia nhà chúng tôi đang trang điểm phía sau, lát nữa xong việc sẽ ra gặp mấy vị cũng không muộn." Lão quản gia vừa nói vừa vẫy tay: "Trần Bì!

Chương 126

Mau mang trà bánh điểm tâm tốt nhất lên cho mấy vị gia!" Lời còn chưa dứt, kẻ cầm đầu kia cười lạnh một tiếng, thuận tay giơ roi da chỉ vào khu nhã tọa sát sân khấu nhất.

Khu nhã tọa này vị trí đẹp nhất, góc độ cũng tốt nhất, giữa các bàn trước sau đều có nửa tấm bình phong ngăn cách, vừa không ảnh hưởng khách phía sau, lại vừa tôn lên vị thế cao hơn một bậc của người ngồi nhã tọa. "Lão tử bỏ tiền xây cái rạp hát này, lão tử ngồi ở nhã tọa phía trước nhất để xem kịch, không được sao?" "Còn mẹ nó có quy củ hay không hả!" Không đợi lão quản gia mở miệng, 'Chát' một tiếng nổ vang, tên hán tử Tây Bắc cầm đầu đã vung roi da lên, cười lạnh nói: "Ông đây chính là Kim Ti Báo vùng Tây Bắc, ai chưa biết thì sớm mà nghe danh ông!" "Hôm nay ông đây cứ đòi ngồi ở nhã tọa đấy, tao xem đứa nào dám cản tao!" Lần này, sắc mặt lão quản gia có chút khó coi.

Bên cạnh, gã tiểu tư tên Trần Bì cũng đã đến gần, trên tay bưng khay đựng mấy món trà bánh điểm tâm tinh xảo. "Quả nhiên hôm nay không thuận lợi, e là còn phải xảy ra chuyện." Lão quản gia thầm tính toán xem nên đuổi khéo mấy gã Tây Bắc này thế nào.

Quay đầu lại, thấy phía sau có một đoàn người đi tới.

Người đi đầu là một thanh niên tuổi không lớn, nhưng nhìn mặt mũi là biết người lanh lợi, hơn nữa còn là một kẻ ra tay tàn nhẫn.

Phía sau nữa là một người trẻ tuổi khoác áo khoác lớn, dung mạo trầm tĩnh, ánh mắt đạm mạc, trên vai còn đậu một con hồ ly trắng muốt.

Sau lưng thì là một đám nữ quyến, bên trái thanh thuần linh động,

bên phải lại là thiên kim đại tiểu thư, sau cùng còn có một nữ tử cao ráo mặc sườn xám. "Trông quen mắt quá..." "Hoắc đại đương gia?!" Trong lòng lão quản gia "thót" một cái.

Nữ tử cao ráo kia người khác không nhận ra, hắn là lão quản gia của Hồng gia sao có thể không nhìn ra thân phận?

Đại đương gia Hoắc gia, Hoắc Cẩm Tích!

Nếu ngay cả Hoắc Cẩm Tích cũng chỉ có thể đi theo phía sau, vậy thì người trẻ tuổi vai đậu hồ ly trắng đi trước kia chính là...

Gia chủ Trần gia? "Quả này hỏng việc rồi!" "Sớm biết Bạch Hổ đài không cát lợi, dễ sinh sự đoan, lại dâng hương cho tổ sư gia muộn, không trấn được tràng!" Lão quản gia chắp hai tay, cung kính hành lễ.

Tên hán tử Tây Bắc Kim Ti Báo phía trước sững sờ, ngay sau đó, đám đàn em sau lưng hắn mạc danh kỳ diệu tự động tách ra một con đường, nhường cho nhóm người Trần Mộc đi qua. "Trần đại đương gia, mời!" Lão quản gia không dám chậm trễ, vội vàng đi trước dẫn đường, đưa nhóm người Trần Mộc về phía nhã tọa.

Đoàn người lần lượt đi qua, Kim Ti Báo lúc này mới phản ứng lại, lập tức cảm thấy mặt nóng ran đau rát, thậm chí còn đứng ngây ra tại chỗ một lúc lâu. "Đại ca, nữ nhân bên cạnh tên kia, quả thật là cô nào cô nấy đều mơn mởn a!" "Hắc, chẳng trách người ta nói con gái vùng này ngon." "Ủa?

Không đúng nha, vừa rồi bọn họ cứ thế đi qua, sao chúng mày đều tránh ra thế?

Không cản bọn họ lại à?" "Không biết nữa..." "Tao cũng không rõ, chỉ quay đầu nhìn một cái, rồi tự mình tránh ra." "Mẹ kiếp, đám người này có vấn đề!" "Tao đã bảo sao không đúng, nhìn thấy con hồ ly trắng trên vai tên kia không?

Cái này chưa biết chừng là yêu quái, là con hồ ly tinh thành tinh rồi!" "Không nuốt trôi cục tức này được!" Mấy tên hán tử Tây Bắc sờ đầu, lúc này mới hậu tri hậu giác phản ứng lại.

Nghĩ đi nghĩ lại, mấy người cũng không phải kẻ ngốc, lập tức nhận ra mùi vị không ổn. "Đại ca!" "Chúng ta đi Nam sấm Bắc, ăn sung mặc sướng, đâu có chịu cái loại điểu khí này bao giờ?!" Một tên đàn em ghé sát, thì thầm to nhỏ: "Cái rạp hát này là do đại ca bỏ tiền xây, có thật sự đập phá cái rạp thì Nhị Nguyệt Hồng cũng chẳng dám nói gì.

Chi bằng bắt mấy đứa này lại, chơi cho sướng rồi xả bớt hỏa khí đã?" Vốn dĩ Kim Ti Báo còn chút cố kỵ, ngặt nỗi đã uống rượu say, lại thêm đám đàn em dưới tay châm ngòi thổi gió như vậy, Kim Ti Báo lập tức không đứng yên được nữa, giơ chân đá lật một cái bàn. "Mẹ kiếp, cút qua đây cho ông!" "Cái rạp hát này ông bỏ tiền ra xây, chúng mày là cái thá gì, dám tranh nhã tọa với ông?

Không biết cái gì gọi là đến trước đến sau à?!" Một tiếng chửi ầm lên, lại thêm mấy tiếng roi da quất 'Chát chát' nổ vang!

Mấy kẻ phía sau cũng rút roi da, dao găm ra, 'xoạt' một tiếng, một đám hán tử lưng hổ eo gấu hung thần ác sát vây lại.

Trần Mộc và mọi người còn chưa ngồi xuống, lão quản gia đã nói xin lỗi, rảo bước đến trước mặt đám Kim Ti Báo: "Hôm nay tiếp đãi không chu đáo, rạp hát chúng tôi nhỏ, không chứa nổi mấy vị đại phật các ngài, xin mời mấy vị gia mau chóng rời đi cho, đừng để lỡ giờ lành!" "Đi?" "Đi cái con mẹ mày!" Kim Ti Báo vung tay lên, mở miệng mắng: "Đồ chó đẻ, ông đây bỏ tiền quyên cái rạp hát, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!" "Mày là cái thá gì?

Gọi Nhị Nguyệt Hồng ra đây nói chuyện với tao!" Một tiếng mắng giận dữ, mấy tên hán tử Tây Bắc phía sau cũng nổi nóng, đập phá

xung quanh tan hoang.

Nhóm khách mới vào thấy thế thì nhao nhao tránh ra xa, sợ không cẩn thận bị vạ lây.

Ngược lại, đám khách quen vào từ sớm vẫn ngồi yên ổn tại bàn mình, ăn hạt dưa điểm tâm, uống trà, nửa phần cũng không hoảng hốt. "Mấy vị ngồi yên thế, không sợ mấy tên man di Tây Bắc này nổi nóng à?" "Đến lúc đó kịch không xem được không quan trọng, đừng để rước họa vào thân!" "Hôm nay có người quậy phá rạp hát, e là Nhị gia cũng không định diễn vở này nữa đâu." "Đám người phía trước là nhà ai thế, ngang ngược vậy?" "Người cầm đầu nhìn lạ mặt, chưa gặp bao giờ." Đám khách chen chúc phía sau nhỏ giọng thầm thì, có một lão khách quen đập mạnh xuống bàn, hạ giọng mắng: "Hoảng cái rắm!

Nhìn chút tiền đồ của các người xem, nhát gan thì cút xéo!" "Có biết mấy vị trong nhã tọa là ai không?" "Vị gia phong đầu đang thịnh nhất Thường Sa thành gần đây là ai, các người chắc không phải không biết chứ!" Hai câu nói vừa thốt ra, đám khách phía sau lập tức phản ứng lại, từng người trợn mắt há mồm như gặp ma. "Vị đó... vị đó chính là gia chủ Trần gia?" "Chứ còn gì nữa!

Vị phía sau chính là Hoắc đại đương gia, đại đương gia của Hoắc gia mấy vị chắc cũng từng gặp rồi chứ?" "Chậc, đám man di Tây Bắc này đen đủi rồi, một cước này đá trúng quỷ môn quan rồi!" Hàng khách phía sau lời còn chưa nói hết, đột nhiên có người kinh hô một tiếng.

Lập tức nhìn thấy, trong đám hán tử Tây Bắc vây quanh nhã tọa, đột nhiên có một kẻ bay ngược ra ngoài, thân thể gập lại thành một hình chữ V quỷ dị!

Nhưng điều khiến người ta kinh hãi nhất là, tên hán tử Tây Bắc

này đập vỡ hai cái bàn, vậy mà vẫn chưa chết, còn đang bò trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết trong miệng bi thảm cùng cực! "Xin lỗi quản gia." "Lát nữa bàn ghế dụng cụ bị đập phá ở đây, Trần gia chúng ta sẽ bồi thường toàn bộ, nhất định không thiếu một xu." Hoắc Cẩm Tích nhìn lão quản gia, nhẹ nhàng nói.

Lão quản gia sững sờ, vội vàng xua tay: "Thế sao được, Trần đại đương gia chịu nể mặt đến xem kịch, thật có thể nói là rồng đến nhà tôm, sao dám thu tiền!" "Dám động thủ thật à, lên cho tao!" Kim Ti Báo rượu xông lên đầu, lại thấy một tên đàn em bị đánh bay ra ngoài, lập tức không kìm được cơn giận. "Tiểu Đao, động tác nhanh một chút." "Nghe nói Nhị gia hát kịch đều phải canh giờ, lỡ giờ lành thì không tốt." Trần Mộc bình tĩnh ngồi xuống, thản nhiên mở miệng.

Trần Tiểu Đao quay đầu ôm quyền, mấy thành viên thân vệ đội theo sát phía sau, sát khí ngoại phóng.

Sát khí như thực chất tứ tán ra, lập tức khiến Kim Ti Báo tỉnh rượu quá nửa.

Đi Nam sấm Bắc, lại là hán tử xuất thân từ Tây Bắc, Kim Ti Báo cũng là nhân vật từng trải qua sóng gió, tay cũng từng dính không ít máu.

Lại không ngờ rằng, hiện tại tùy tiện xách ra một người trong mấy người này, vậy mà đều mang sát khí hung hãn như thế!

Cứ như đã từng lăn lộn trong đống người chết, rõ ràng nhìn dung mạo rất bình thường, nhưng lại giống như ác quỷ bước ra từ địa ngục. "Đúng rồi." "Nghe nói rạp hát là do vị này quyên tiền, bù lại phần tiền này, hôm nay cái rạp này ta bao, tiễn mấy vị này đi." Trần Mộc khẽ gõ lên bàn trà, Nhậm Đình Đình bên cạnh đã sớm đợi cơ hội này, nhanh nhẹn bưng ấm trà lên, rót cho Trần Mộc một chén trà ngon.

Hoắc Cẩm Tích gật đầu: "Tuân lệnh chủ nhân, lát nữa tôi sẽ sắp

xếp." Thấy vậy, lão quản gia ra hiệu cho mấy tên tiểu tư trong rạp, bọn tiểu tư trong lòng hiểu rõ, toàn bộ cúi đầu không nói, cũng không ngẩng đầu nhìn loạn.

Bao rạp, chẳng qua là phải tốn thêm một khoản tiền.

Tiễn mấy vị này đi, thì không biết là tiễn đi đâu rồi! "Tốc độ nhanh lên." Trần Tiểu Đao thản nhiên hạ lệnh.

Trong chớp mắt, mấy luồng kim quang chói mắt đột nhiên bùng lên, Kim Ti Báo phản ứng cực nhanh, nhưng ngay cả một tiếng cũng không kịp hừ ra, đã bị đánh ngất xỉu trên mặt đất.

Mấy tên hán tử Tây Bắc phía sau cũng chịu chung số phận, chưa đến ba giây, trên mặt đất đã nằm la liệt, đổ rạp một mảng! "Trần Bì!" Lão quản gia thấy thế, vội vàng hô một tiếng: "Tay chân nhanh nhẹn chút, khiêng mấy vị gia này ra ngoài, tìm chỗ nào cho họ tỉnh rượu." "Không làm phiền đâu." "Mấy chuyện này chúng tôi rất thạo." Trần Tiểu Đao cười nói một câu, phất tay.

Mấy thành viên thân vệ đội toàn bộ tiến lên, lôi mấy tên hán tử Tây Bắc như lợn chết trên mặt đất, kéo ra cửa hông.

Chương 127

Lão quản gia thầm than một tiếng.

Bạch Hổ thuộc Kim, chủ sát phạt.

Cửa Bạch Hổ đài quay về hướng Tây, tự nhiên không cát lợi, dễ sinh sự đoan.

Quả nhiên không sai, cái rạp hát này vừa xây xong, ba nén hương dâng tổ sư gia còn chưa cháy hết thì chuyện đã tới, mà lại kết thúc nhanh chóng dị thường, khiến người ta trở tay không kịp. "Ngồi." Trần Mộc không hề bị ảnh hưởng chút tâm trạng nào, ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

Trà thơm nồng nàn, chỗ ngồi cực đẹp.

Hoa Linh dựa vào bên cạnh, tay phải là thiên kim đại tiểu thư Nhậm Đình Đình, Hoắc Cẩm Tích cũng ở gần đó, một bàn toàn nữ quyến, tùy tiện chọn ra một người cũng đều là danh hoa.

Cửu Vĩ Bạch Hồ cuộn tròn trong lòng Trần Mộc, chậm rãi gặm một miếng điểm tâm.

Trong rạp hát mây trôi nước chảy, tựa như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tranh thủ lúc Nhị Nguyệt Hồng còn chưa lên sân khấu, lão quản gia chỉ huy mấy tên tiểu tư dọn dẹp sạch sẽ đống hỗn độn, lại đứng đợi ở cửa vào, đón đám khách xem kịch ùa vào trong.

Không lâu sau, Nhị Nguyệt Hồng đăng đài xướng kịch, cả trong lẫn ngoài rạp hát, ngay cả lối đi cũng chen chúc đầy người.

Tề Thiết Chủy đến hơi muộn, dứt khoát chen chúc cùng đám Trần Tiểu Đao, Trần Liễu phía sau tán gẫu, xem kịch nghe hát.

Mãi cho đến khi tan rạp, khách xem kịch chắp tay cáo từ nhau, còn có mấy ông chủ thương hiệu có máu mặt trong thành Thường Sa, lần lượt đi đến sau bình phong nhã tọa, bái lễ cáo từ Trần Mộc. "Thế nào, Mộc ca?" "Có thu hoạch gì không?" Hoa Linh cọ cọ vào vai Trần Mộc, khẽ hỏi.

Trần Mộc cười khổ một tiếng, lắc đầu: "Muốn nói thu hoạch thì cũng không phải hoàn toàn không có, chỉ là nghe đi nghe lại, vẫn cứ không nắm bắt được thâm ý." Lời còn chưa dứt, lão quản gia đi tới trước mặt, cung kính hành lễ: "Mộc gia, Nhị gia mời ngài và Tề gia ra hậu đài nói chuyện, mong ngài nể mặt." "Được, ta biết rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu, cũng không vội đứng dậy.

Tề Thiết Chủy ở phía sau, được đám người Trần Tiểu Đao hộ tống đi tới. "Mộc gia!" Tề Thiết Chủy cười gọi một tiếng.

Trần Mộc gật đầu, nghi hoặc hỏi: "Vừa nãy đã đến rồi, sao không qua đây ngồi?" "Hây da!

Đây là địa bàn của Nhị gia, khi đó tôi vừa tới thì Nhị gia đã mở giọng rồi, đi lại tùy tiện vào lúc quan trọng đó là không hợp quy củ." Tề Thiết Chủy cười cười, bổ sung thêm: "Dứt khoát tôi cứ ở phía sau chen chúc với đám Tiểu Đao, không ngại." Trần Mộc có thể không quan tâm những quy củ đó, nhưng Tề Thiết Chủy lại không dám mạo muội vượt rào, dù sao cũng là trên địa bàn của Nhị Nguyệt Hồng, tôn trọng người ta thêm một chút cũng không sai. "Trần Liễu đâu?

Các ngươi cảm giác thế nào?" Nghe Trần Mộc điểm danh, năm người Trần Liễu đi đến gần, chắp tay hành lễ. "Nhị gia hát hí quả thực lợi hại, diễn cũng rất có thần vận, mấy người chúng tôi còn kém xa lắm." "Chỉ là nghe thì cứ cảm giác có chỗ nào không đúng." "Có lẽ là tiết mục không hợp khẩu vị?" "Nhị gia hát hẳn là Hoa Cổ hí, Gia chủ, mấy người chúng tôi muốn học thì nên xem mấy loại vũ hí, có lẽ

sẽ thu hoạch được nhiều hơn." "Tôi cũng có cùng cảm giác, Gia chủ." Năm người tam ngôn lưỡng ngữ, cũng nói ra được một số tâm đắc thể hội.

Trần Mộc lộ vẻ chợt hiểu, gật đầu: "Ta bảo sao ta cũng cảm giác kỳ quái, không nắm bắt được thâm ý, thì ra có thể là do khúc mục không đúng." Cách đó không xa, Lão quản gia là kẻ lõi đời giỏi quan sát sắc mặt, chỉ nghe vài câu đã lờ mờ hiểu ra, nhưng cũng không lên tiếng, giả vờ như không nghe thấy. "Lão quản gia." "Mộc gia ngài phân phó." Lão quản gia chắp tay vái một cái.

Trần Mộc gật đầu, cười nói: "Không giấu gì ngài, mấy người này của ta gần đây muốn học chút vũ hí, gia tăng chút tâm đắc thể hội.

Sau này nếu có khúc mục vũ hí, còn xin hãy nhớ gửi thiệp mời đến Trần gia chúng ta." Vừa nghe lời này, Lão quản gia thụ sủng nhược kinh, vội vàng bái lễ: "Mộc gia ngài nói gì vậy, Nhị gia đã dặn rồi, sau này hễ mở màn, nhất định sẽ dành nhã tọa cho Trần gia!

Nếu sau này có vũ hí khai diễn, tôi cũng nhất định sẽ gửi thiệp mời đến phủ trước ba ngày!" Tam ngôn lưỡng ngữ, Tề Thiết Chủy nghe mà lọt vào trong sương mù. "Tiểu Đao, Trần đại đương gia đây là?" "Cái này ngài còn nhìn không ra sao?" Trần Tiểu Đao cười một tiếng, hạ thấp giọng nói: "Gia chủ là muốn bồi dưỡng một lứa con hát có thể đem ra được, sau này cũng dễ chống đỡ thể diện!" "Nghe cậu nói nhảm." Tề Thiết Chủy đảo mắt xem thường.

Lão quản gia kia là kẻ lõi đời, còn Tề Thiết Chủy hắn ăn cơm xem bói, lại càng chỉ có hơn chứ không kém!

Suy nghĩ của Trần Mộc, Tề Thiết Chủy ngược lại có thể đoán mò ra được một chút, nhưng không nhiều.

Dù sao hắn cũng không biết quá nhiều về lai lịch Trần gia, càng không biết loại công pháp thần kỳ như 'Thần Cách Mặt Nạ'. "Đi thôi.

Tề gia chủ, theo ta ra hậu đài gặp Nhị gia." Trần Mộc gật đầu, đứng dậy.

Đám người Hoa Linh thì ở lại chỗ cũ, lúc nào có thể quấn lấy làm nũng, lúc nào tuyệt đối không được gây rối xen vào, ba người phụ nữ phân biệt rõ ràng rành mạch, trước mắt đều rất tự giác ngồi tán gẫu, uống trà, hẹn thời gian đi dạo phố.

Ngất nhanh, Trần Mộc dẫn Tề Thiết Chủy theo Lão quản gia đi ra sau đài hát.

Lão quản gia vén rèm vải lên, chắp tay mời: "Nhị gia đang tẩy trang ở bên trong, hai vị gia mời vào." Trần Mộc khẽ gật đầu, cất bước đi vào.

Hai người một trước một sau vào phòng, vừa ngẩng đầu đã thấy Nhị Nguyệt Hồng đang mặc một bộ đồ thường, lớp hóa trang trên mặt còn chưa tẩy, đang bưng một cái ấm tử sa từ từ nhấm nháp trà. "Trần đại đương gia, Tề gia chủ." Nhị Nguyệt Hồng đứng dậy, khẽ gật đầu chào.

Tề Thiết Chủy cười chắp tay: "Mấy ngày không gặp, không ngờ công lực của Nhị gia lại thâm hậu thêm vài phần, vừa mở giọng đã thực sự hớp hồn người ta a!" "Ha ha." Nhị Nguyệt Hồng cười cười, không tiếp lời.

Đôi mắt còn vương lớp phấn hí lại nhìn về phía Trần Mộc.

Đây là lần đầu tiên Nhị Nguyệt Hồng tận mắt gặp Trần Mộc, khó tránh khỏi trong lòng rùng mình.

Những ngày gần đây, dù Nhị Nguyệt Hồng vô tâm nghe ngóng, cũng khó tránh khỏi có rất nhiều tin tức về Trần gia lọt vào tai mình.

Cho dù Nhị Nguyệt Hồng tính tình đạm mạc, cũng nảy sinh một tia hiếu kỳ với Trần Mộc, cũng muốn gặp mặt vị gia chủ Trần gia này,

xem là nhân vật ba đầu sáu tay thế nào?

Trước mắt gặp rồi, Nhị Nguyệt Hồng lại cảm giác căn bản nhìn không thấu. "Xem tướng mạo ngược lại không giống hạng người âm hiểm gì, tâm tính trầm ổn, thành phủ rất sâu... lại còn tâm ngoan thủ lạt, thích nhổ cỏ tận gốc.

Mấy gã hán tử Tây Bắc trước đó, e rằng đã một đường về Tây Thiên rồi.

Trước kia chưa từng giao thiệp, nay lại đăng môn bái phỏng, thiển nghĩ cũng không phải vì chút gia tài này của Hồng gia ta, mà là có chuyện khác?" Suy nghĩ xoay chuyển như điện, sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng không đổi, chắp tay ôm quyền mỉm cười: "Lúc trước Trần đại đương gia giúp ta trấn giữ bãi, cảm kích khôn cùng.

Lát nữa ta sẽ sai người gửi một phần đại lễ để tỏ lòng biết ơn, còn mong thu nhận." Bên cạnh Tề Thiết Chủy vừa nghe, ánh mắt khẽ động.

Đây là ý tứ 'có qua có lại', làm nổi bật việc không nợ nhân tình, cũng không dây dưa nhiều, trên mặt mũi thì anh tốt tôi cũng tốt, nhưng quan hệ sâu hơn một tầng thì đại khái không cần thiết. "Đại lễ thì không cần đâu.

Còn xin Nhị gia giúp ta xem qua cái này." Trần Mộc không hề để ý, tùy ý vung tay lên.

Chiếc đỉnh châm bằng bạc chạm khắc hoa đỗ quyên liền bay về phía Nhị Nguyệt Hồng.

Chỉ trong nháy mắt, tay áo rộng của Nhị Nguyệt Hồng khẽ phất, một luồng nhu kình đánh vào đỉnh châm, khiến nó lại bay ngược trở về, bị Trần Mộc chộp lấy. "Trần đại đương gia, ta đã hứa rất lâu không chạm vào đồ dưới lòng đất rồi." Nhị Nguyệt Hồng mỉm cười,

lắc đầu nói: "Cái này của ngài, ta đại khái là không giúp được rồi." Thấy thế, Tề Thiết Chủy bên cạnh vội vàng lên tiếng, tam ngôn lưỡng ngữ nhanh chóng kể lại chuyện chiếc xe lửa ma tiến vào Thường Sa hôm đó một lần.

Mãi cho đến khi kể về cỗ quan tài cái còi cuối cùng kia, ánh mắt Nhị Nguyệt Hồng mới khẽ động một cái.

Chương 128

"Chiếc đỉnh châm này được phát hiện trong cỗ yêu quan kia, nghe nói là đồ vật thuộc về Hồng gia.

Tính ra, cỗ yêu quan đó lúc ấy bị nước thép phong kín, hẳn là có người của Hồng gia dính líu trong đó, niên đại không lâu, ước chừng chỉ tầm hai mươi năm." Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Chuyện hai mươi năm đổ lại, trong tổ bản của Hồng gia chắc vẫn sẽ có ghi chép chứ?" Nhất thời trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Nhị Nguyệt Hồng cũng cười, lắc đầu nói: "Ta đã hứa với phu nhân, không bao giờ chạm vào đồ dưới đất, cũng không xuống đất nữa..." "Không cần Nhị gia ra tay.

Ta chỉ cần biết một số manh mối." Trần Mộc vẻ mặt bình tĩnh, trầm giọng nói: "Ví dụ, trong các bậc trưởng bối mấy đời trước của Hồng gia, có ai từng thấy một con... bạch hồ ly như thế này không?" Lời còn chưa dứt, ánh mắt Nhị Nguyệt Hồng bỗng nhiên ngưng trọng.

Tề Thiết Chủy bên cạnh cũng giật mình một cái.

Không biết từ lúc nào, đang có một con bạch hồ ly toàn thân trắng như tuyết, lặng lẽ bò lên vai Trần Mộc, ngồi xổm ở đó, đôi mắt hồng nhuận vô cùng thông nhân tính. "Mộc gia, vị... vị này là..." Tề Thiết Chủy có chút nói lắp.

Sao có thể không nhận ra?

Hôm qua lúc Trần Mộc lấy Cửu Vĩ Bạch Hồ từ trong yêu quan ra, Tề Thiết Chủy cũng có mặt, còn ngồi chung xe suốt một đường cơ mà!

Chỉ nhìn lướt qua, Tề Thiết Chủy đã biết con Cửu Vĩ Bạch Hồ

này tuyệt không phải vật phàm, trong lòng không khỏi âm thầm bấm độn, ánh mắt cũng càng thêm kinh ngạc. "Bạch hồ ly sao?

Được rồi." Nhị Nguyệt Hồng dường như không định tiếp tục dây dưa, mỉm cười nói: "Đợi sau khi ta trở về sẽ tra xét các sự việc liên quan, nếu có manh mối, ta sẽ báo cho Trần đại đương gia một tiếng, thế nào?" "Vậy thì làm phiền rồi, cáo từ." Trần Mộc gật đầu, không ở lại lâu thêm.

Tề Thiết Chủy cũng vội vàng từ biệt Nhị Nguyệt Hồng, đi theo Trần Mộc rảo bước ra khỏi phòng.

Xuyên qua đến tiền đài, đám người cũng lần lượt đi theo, rời khỏi rạp hát. "Lão quản gia." Đang đi, Trần Mộc nhìn Lão quản gia, thấp giọng hỏi thăm: "Nghe nói thân thể Nhị phu nhân vẫn luôn thể hư đa bệnh, không biết gần đây có chuyển biến tốt không?" Nghe có vẻ là một câu vô tâm, Lão quản gia lại sinh lòng cảnh giác, cung kính đáp: "Làm phiền Mộc gia bận tâm, gần đây phu nhân ăn ngon ngủ yên, cũng không có gì đáng ngại." "Đa tâm rồi.

Hoa Linh nhà ta am hiểu nhất là dược thạch y lý, cho nên mới có lời hỏi thăm." Trần Mộc nhìn thấu ngay, cười nói: "Nếu Nhị phu nhân thân thể không thoải mái, cứ đến Trần phủ mời Hoa Linh nhà ta qua xem thử là được." Lão quản gia bái tạ lần nữa: "Đa tạ Mộc gia, tôi sẽ chuyển lời này tới Nhị gia." Trần Mộc cười cười, không nói thêm gì nữa.

Đoàn người lên xe rời đi, Lão quản gia đứng lại hồi lâu, đưa mắt nhìn mấy chiếc xe của Trần gia dần dần đi xa. "Quản gia, Mộc gia này lời nói có ẩn ý?" Trần Bì bên cạnh nhìn thoáng qua góc đường, khẽ nói: "Có cần tôi dẫn mấy người đi dò xét lai lịch không?

Trần gia nếu gây khó dễ với sư nương, đó chính là gây khó dễ với Trần Bì tôi!" Trầm mặc một chút, Lão quản gia lắc đầu, mở miệng

nói: "Mộc gia không phải là loại người đó, huống hồ, trong thành Thường Sa ai mà không biết thân thể phu nhân yếu ớt?

Đó là bệnh căn rơi xuống từ những năm trước, cực khó chữa tận gốc.

Bao nhiêu năm nay Nhị gia tìm thầy hỏi thuốc cũng không phải lần một lần hai, cậu đã thấy lang trung nào dám nói có thể điều dưỡng tốt thân thể phu nhân chưa?" Trần Bì cười cười, không nói gì, nhưng sâu trong đáy mắt lại có một tia đau đớn. "Thôi, chuyện này cứ để Nhị gia tự mình định đoạt đi.

Ngoài ra... bỏ đi." Lão quản gia nhớ tới mấy gã hán tử Tây Bắc kia, cười lạnh một tiếng: "Mấy tên dã man từ Tây Bắc tới, đến địa bàn Thường Sa giương oai cũng không nghe ngóng cho rõ ràng.

Cú đá này, chỉ sợ là trực tiếp đạp vào quỷ môn quan rồi." Nghe vậy, Trần Bì bên cạnh lại cười một tiếng, thấp giọng nói: "Ha ha, lúc ấy nếu Mộc gia không chịu xuống tay tàn nhẫn, tôi cũng chắc chắn sẽ giúp một tay." Một già một trẻ nhìn nhau cười, xoay người quay lại rạp hát. ...

Xe dừng lại ở nhà cổ Trần gia, lại được Trần Mộc nắm tay đưa về tận phòng, Hoa Linh lúc này mới mơ mơ màng màng phản ứng lại, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng. "Sao thế?" Trần Mộc buồn bực.

Hoắc Cẩm Tích bên cạnh chua loét tặc lưỡi một tiếng, khẽ nhắc nhở: "Chủ nhân lúc nãy chẳng phải đã nói rồi sao, Hoa Linh nhà ta ~ am hiểu dược thạch y lý!" Trần Mộc hơi ngẩn ra, lúc đó chỉ là thuận miệng nói, ngược lại không ngờ lời này lại có lực sát thương lớn đến thế? "Cũng không tệ.

Chẳng phải chính là Hoa Linh nhà ta sao." Trần Mộc cười một tiếng, vẫy vẫy tay.

Hai người ai cũng không chạy thoát, Hắc Thủy Âm Lôi bịt kín khe cửa khe sổ, phong kín mít, che đi ánh nến chén trà và trướng giường hoa vụn trong phòng.

Sang ngày hôm sau, sáng sớm, Trần Mộc theo lệ thường hoạt động thân thể một phen, sau khi hoàn toàn thư giãn gân cốt mới vào trong viện ngồi xuống, dựa vào một ngụm thanh khí âm dương sơ khai, bắt đầu tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp. "Hả?

Có chút dị dạng." Tu luyện một lát, Trần Mộc chợt tỉnh lại, mày hơi nhíu: "Hôm nay tu luyện 'Ngũ Lôi Chính Pháp', cứ cảm giác có một loại sức mạnh nào đó đang hấp dẫn... là tại sao?" Tu luyện 'Ngũ Lôi Chính Pháp' đã lâu, đối với tình trạng thân thể mình, Trần Mộc cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Cho nên, ngay khi vừa nhận ra điểm không đúng, Trần Mộc lập tức ngừng tu luyện, trấn an tâm thần, không tốn bao nhiêu công phu đã tìm ra ngọn nguồn của sự dị dạng.

Mảnh vỡ linh hồn Bát Kỳ Đại Xà!

Âm lãnh thấu xương, lại ẩn nấp cực sâu.

Mảnh vỡ linh hồn này là thứ Trần Mộc lấy được sau khi dùng lôi pháp trấn sát con 'Ngụy - Bát Kỳ Đại Xà' kia.

Cũng là một trong những phần thưởng sau khi hoàn thành sự kiện đánh dấu.

Lúc đó, mảnh vỡ linh hồn này không có bất kỳ dị dạng nào, Trần Mộc cũng không nghĩ nhiều, cộng thêm việc luôn bận rộn với nhiều sự vụ trong gia tộc, lơ đễnh đi một chút lại lãng quên mất.

Mãi đến hiện tại... "Mảnh vỡ linh hồn Bát Kỳ Đại Xà, nói không chừng là Thần Cách?

Hay là nói, bên Phù Tang thật sự có một con Bát Kỳ Đại Xà?

Ám tàng một con đại yêu?" Trần Mộc âm thầm suy tư, không dám xác nhận: "Nếu mảnh vỡ linh hồn này có thể sử dụng, đồng nghĩa với việc ta cũng có thể mượn sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà sao?" Nghi vấn trùng trùng, thứ chưa biết thường là thứ khó giải quyết nhất.

Chuyển ý, Trần Mộc tịnh không định giống như đám Âm Dương Sư Phù Tang kia, mượn sức mạnh Bát Kỳ Đại Xà gì đó, hay là hóa thành hình yêu.

Loại sức mạnh này, thật sự không lọt nổi vào mắt xanh!

Hoặc nói, cho dù là Bát Kỳ Đại Xà chân chính vội vàng dâng mình tới cửa, Trần Mộc cũng chưa chắc đã vui lòng nhận.

Thứ này yêu tính quá nặng, cũng không thuộc về yêu quái bản thổ.

Tự nhiên trong mắt Trần Mộc, nó cũng chỉ là loại hàng sắc không nhập lưu. "Đã không dễ bài trừ, chi bằng... thử luyện hóa một phen?" Tâm tư khẽ động, Trần Mộc lần nữa nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Trong nhất thời lôi quang đại thịnh, Dương Lôi bạch quang chói mắt bao phủ toàn thân trên dưới Trần Mộc, điện hồ rít lên xèo xèo, lực phá hoại kinh người!

Chương 129

Mà ở trong cơ thể, thì có Âm Dương Ngũ Lôi đồng thời xuất kích!

Lôi điện hai màu trắng đen, tựa như một tấm lưới lớn, dễ dàng bao bọc lấy mảnh vỡ linh hồn 'Bát Kỳ Đại Xà' kia kín kẽ không kẽ hở, cái này vừa chụp xuống, Trần Mộc lập tức cảm giác được một luồng khí tức âm lãnh mãnh liệt xông ra! "Lũ người trần các ngươi!

Sao dám khinh suất chạm vào linh hồn của ta?!" Một giọng nói âm lãnh vang lên trong đầu Trần Mộc. "Lũ người trần?

Bát Kỳ Đại Xà hả?" Trần Mộc cười một tiếng, lập tức, Âm Dương Ngũ Lôi trong cơ thể mạnh mẽ gia tăng lực độ!

Lôi quang lưu chuyển, điện hồ bôn đằng!

Chỉ trong nháy mắt, mảnh vỡ linh hồn to bằng móng tay kia đã bị cắt đi một bộ phận, thoáng cái đã tiêu tán vô ảnh vô tung.

Cảm giác âm lãnh thiếu đi một phần, lại nhiều thêm một dòng nước ấm du tẩu qua toàn thân trên dưới! "Di?

Đây coi như là... bị luyện hóa rồi?" Trần Mộc hơi có chút kinh hỉ.

Lúc dòng nước ấm tiêu tán, hắn càng cảm giác được luồng khí trong cơ thể lại ngưng thực thêm một chút, dường như số lượng nhiều đến mức đã đạt tới đỉnh phong! "Dừng tay!

Khu khu phàm nhân cũng dám nếm thử luyện hóa linh hồn của ta, ngươi không phải là muốn mượn sức mạnh của ta sao?

Ký kết khế ước với ta, ta liền có thể ban cho ngươi...

Dừng tay!!" Không đợi Bát Kỳ Đại Xà nói hết câu, Âm Dương Ngũ Lôi lần nữa thu long, thôn phệ mất một nửa số linh hồn toái

phiến! "Chút sức mạnh đó của ngươi ta còn thực sự không để vào mắt.

Hơn nữa..." Trần Mộc trong lòng cười một tiếng, Âm Dương Ngũ Lôi từ từ thu lưới: "Ta cứ ở đây thôn phệ mảnh hồn của ngươi, có bản lĩnh thì ngươi nhảy ra giết ta xem nào?" Xèo xèo...

Xèo xèo...

Lôi quang thôn phệ mảnh vỡ linh hồn 'Bát Kỳ Đại Xà', mảnh vỡ vốn đã không lớn, đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng nhỏ đi! "Ta sai rồi!

Phụ thân!

Ngài là cha ta được chưa?

Còn xin ngàn vạn lần để lại cho ta một tia mảnh vỡ, dù chỉ có một tia bằng sợi tóc!

Ta chỉ thiếu một bước là có thể đột phá phong ấn!" Giọng nói của Bát Kỳ Đại Xà lại vang lên, Trần Mộc căn bản không thèm để ý. "Ta biết sai rồi, chỉ cầu ngài cho ta một con đường sống!

Ngày sau nếu ta có thể đột phá phong ấn, nhất định báo đáp!" Xèo xèo...

Mảnh vỡ linh hồn nhanh chóng tiêu dung, dòng nước ấm lại nhiều thêm một đạo, vài giây sau, một chút xíu cuối cùng của mảnh vỡ linh hồn Bát Kỳ Đại Xà cũng đã bị điện lưới của Âm Dương Ngũ Lôi thôn phệ sạch sẽ, không còn sót lại chút gì!

Cảm giác được khí tức âm lãnh trong cơ thể hoàn toàn biến mất, Trần Mộc hơi có chút hài lòng.

Trong đầu vẫn còn văng vẳng tiếng thảm thiết cuối cùng của Bát Kỳ Đại Xà: "Ta đã ghi nhớ khí tức của ngươi...

Đợi ta thoát khỏi phong ấn... tất sẽ lột da nuốt sống ngươi...

Huyết hải thâm cừu, luân hồi không quên!" "Thả lời hung ác thì câu sau mạnh hơn câu trước.

Gọi bố thì cũng câu sau gọi nhanh hơn câu trước." Trong đầu, thanh âm tàn tồn của Bát Kỳ Đại Xà dần dần biến mất không thấy.

Trần Mộc tịnh không để trong lòng, mà chuyên tâm trí chí cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, cảm ứng luồng cổ khí kia đang hội tụ, thăng đẳng!

Cho dù bên Phù Tang thật sự phong ấn một con Bát Kỳ Đại Xà, chuyện này theo Trần Mộc thấy, tạm thời cũng không tạo thành uy hiếp.

Nếu thật là đại yêu, một khi mạo muội hiện thế, dễ dàng sẽ chiêu lai thiên địa kiếp số trấn áp nó! "Đã dám hạ đại chú như vậy, đợi ta an độn xong xuôi... miễn không được phải đi Phù Tang hội kiến ngươi một chút.

Hả?" Trong lúc tâm tư lưu chuyển, sự thay đổi trong cơ thể cũng khiến Trần Mộc cao độ coi trọng!

Tu luyện 'Ngũ Lôi Chính Pháp', lại có 'Lục Khố Tiên Tặc', ngũ tạng lục phủ trong cơ thể Trần Mộc thực tế đều đã hình thành ngũ hành tương ứng, tự hành vận chuyển luồng khí kia!

Du tẩu toàn thân, hội tụ ở ngũ tạng, trong đan điền.

Mà trước mắt, nồng độ của luồng khí này dường như đã đạt tới điểm tới hạn, đang nhanh chóng ngưng kết thành giọt nước, giọt nước hội tụ, ngưng kết thành...

Đan! "Sắp đột phá sao?

Cũng không ngờ tới, mảnh vỡ linh hồn của con Bát Kỳ Đại Xà này

lại có thể cung cấp cho ta tu vi nhiều như vậy?" Trần Mộc khẽ nhướng mày, trong lòng kinh ngạc.

Dùng Âm Dương Ngũ Lôi luyện hóa mảnh vỡ linh hồn Bát Kỳ Đại Xà, những gì luyện hóa được tự nhiên sẽ phản hồi lại cơ thể Trần Mộc, hóa thành tu vi.

Ngược lại Trần Mộc cũng không ngờ, lớp giấy ngăn cách của Trúc Cơ Cảnh hậu kỳ này, lại vì mảnh vỡ linh hồn của Bát Kỳ Đại Xà mà phá khai!

Nhất niệm cập thử, Trần Mộc lập tức ổn định tâm thần.

Trong miệng mặc niệm khẩu quyết tu luyện 'Ngũ Lôi Chính Pháp', chu thân trên dưới lôi quang lượn lờ!

Chân khí trong cơ thể ngưng kết thành giọt nước, sau đó lại tùy theo đó hội tụ thành đan, càng ngày càng ngưng thực, dần dần thành hình, lại có điện hồ tứ tán lan tràn, quán xuyên trong đó, lại giống như đang không ngừng tôi luyện!

Rất nhanh, dị trạng Trần Mộc đả tọa tu luyện trong sân đã thu hút sự chú ý của không ít thành viên Thân vệ đội.

Chỉ có điều, ngại vì luồng khí tức lôi điện bôn tẩu cường đại kia, cũng không có mấy người dám sáp lại gần, càng không dám mạo muội quấy rầy. "Sư huynh, Gia chủ hiện tại có phải đang đột phá không?" "Tầng thứ tu luyện lôi pháp này của Gia chủ, còn cao thâm hơn hai ta nhiều lắm!" Lão Dương Nhân nhìn mà tắc lưỡi xưng kỳ, mãn nhãn hâm mộ.

Chá Cô Sao ở một bên nhìn không chớp mắt, phụ họa gật đầu: "Dù sao Gia chủ tu luyện chính là bản hoàn chỉnh 'Ngũ Lôi Chính Pháp', cường độ và đặc tính đều là nhất lưu." Huynh đệ hai người hôm qua trúng phải Thuật Nhiếp Hồn của yêu đồng Cửu Vĩ Bạch Hồ,

ngủ một giấc dài mới khôi phục được kha khá.

Chương 130

Vừa tỉnh không lâu liền nhận ra trong trạch viện khí tức lôi điện nồng đậm, hai người vừa đoán đã biết, nhất định là sự tu luyện của Trần Mộc mới có thể tạo ra động tĩnh bực này!

Không bao lâu sau, Trần Tiểu Đao cũng sáp lại. "Khí tức lôi điện thật nồng đậm!

Khí tràng tản phát ra trên người Gia chủ dường như đã tăng lên gấp mấy lần còn nhiều hơn!" "Chỉ sợ là sắp đột phá đến cảnh giới mới rồi." Trần Tiểu Đao thở dài, tự thẹn không bằng nói: "Tôi thấy anh em chúng ta sau này cũng đừng chém gió lung tung nữa, thiên phú ngộ tính gì chứ?

Gia chủ mới là vị mạnh nhất!" Đang nói chuyện, "Cảnh giới bực này của chủ nhân, sợ là các ngươi vỗ ngựa cũng không đuổi kịp." Một giọng nữ nhân vang lên từ trên cái cây bên cạnh.

Ba người quay đầu nhìn lại, Cửu Vĩ Bạch Hồ đang nằm bò trên chạc cây, nhàn nhã vẫy đuôi, đôi mắt hồng nhuận đảo tích lưu, ẩn chứa một số sức mạnh nhiếp nhân tâm hồn. "Là ngươi!

Hôm qua nếu không phải không cẩn thận trúng nhiếp hồn chi thuật của ngươi, sao có thể hôn mê đến mức này?" Lão Dương Nhân vừa nhìn thấy Cửu Vĩ Bạch Hồ, lập tức nhận ra ngay.

Chá Cô Sao trong lòng giật mình, nhưng lại ngăn Lão Dương Nhân lại.

Miệng thốt tiếng người, phóng mắt nhìn trong đám dị thú dưới trướng Trần Mộc, cũng chỉ có con Cửu Vĩ Bạch Hồ này làm được! "Đừng căng thẳng.

Hiện tại nó đã bị Gia chủ thu phục, không có gì đáng ngại." Trần Tiểu Đao xua tay, ra hiệu cho Chá Cô Sao và Lão Dương Nhân thả lỏng.

Cửu Vĩ Bạch Hồ khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: "Vẫn là các ngươi tu luyện chưa đủ hỏa hầu, hôm qua năng lực yêu đồng nhiếp hồn kia của ta, chủ nhân lại chẳng hề chịu ảnh hưởng chút nào." Lời còn chưa dứt, trong không khí truyền đến một tiếng điện hồ nổ tung cực kỳ nhỏ bé. "Không ổn, mau lui!" Cửu Vĩ Bạch Hồ trong lòng đột nhiên sinh ra cảnh báo, vèo một tiếng bay vọt ra ngoài.

Ba người Trần Tiểu Đao không nghi ngờ gì, ngay lập tức toàn lực bạo phát, tốc độ cao rút khỏi sân.

Gần như cùng lúc đó, một tiếng kinh lôi nổ vang giữa không trung, thình lình có một đạo lôi điện to bằng cánh tay từ trên trời giáng xuống, rơi thẳng vào người Trần Mộc!

Mây đen dày đặc, rắn điện du tẩu, một màn này rơi vào trong mắt, Chá Cô Sao cảm thấy vô cùng quen thuộc, không khỏi mặt đầy kinh ngạc: "Kỳ lạ quái gở, hôm đó lúc Tướng Quân Thi Vương hiện thân... thiên tượng cũng xấp xỉ kiểu biến hóa này.

Gia chủ đây là dùng bí pháp dẫn động thiên lôi?" Trần Tiểu Đao và Lão Dương Nhân đều lắc đầu, tuy ba người đều bắt đầu tu luyện từ Dương Ngũ Lôi, nhưng liên quan đến các phương diện tu luyện, ai cũng không nói lên được cái nguyên lý một hai ba chuẩn xác. "Cái này chắc là... thiên lôi tôi thể." "Không, không đúng." Cửu Vĩ Bạch Hồ sắc mặt ngưng trọng, đột nhiên hiểu ra: "Thật không ngờ, chủ nhân vậy mà đã ngưng kết ra Yêu Đan!" "Yêu Đan?" Chá Cô Sao ngẩn ra một chút. "À, Yêu Đan là cách gọi của yêu quái chúng ta.

Đổi thành cách gọi của nhân loại thì hẳn là...

Kim Đan!" Cửu Vĩ Bạch Hồ khẽ cười một tiếng, tâm tình dường

như nhẹ nhõm hơn nhiều: "Chủ nhân ngưng kết ra Kim Đan, lại dùng thiên lôi tôi luyện, chuyện này đối với ta cũng là chuyện tốt tày đình." Thấy Cửu Vĩ Bạch Hồ dương dương đắc ý, Trần Tiểu Đao không hiểu gì, buồn bực nói: "Gia chủ phá vỡ cảnh giới, ngưng kết Kim Đan, ngươi đi theo vui vẻ cái gì chứ?" Cửu Vĩ Bạch Hồ cười nói: "Ta và chủ nhân có khế ước tương liên, chủ nhân càng mạnh, tốc độ tu luyện của ta cũng càng nhanh, tại sao không vui?" Trần Tiểu Đao: "..." Chá Cô Sao: "..." Lão Dương Nhân: "...Gia chủ còn thiếu sủng vật không?" Ba người trước đó tịnh không biết, dị thú đế kết hồn khế với Trần Mộc, tỷ như Phượng Minh Nộ Tình Kê, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, hay là Cửu Vĩ Bạch Hồ, đều có thể nhờ vào duyên cớ hồn khế mà đạt được trợ lực tu luyện ở mức độ tương đương!

Tốc độ tu luyện gấp mấy lần so với dĩ vãng, điều này đối với đám dị thú yêu quái bọn chúng mà nói, xác thực là có sự cám dỗ to lớn khó có thể tưởng tượng!

Trước kia cần tu luyện mười năm có lẽ mới có thể hóa thành hình người.

Đi theo bên cạnh Trần Mộc, xấp xỉ một năm là đủ rồi!

Chuyện này cũng tương đương với việc Trần Mộc là một cái đầu tàu hỏa xa có mã lực cực mạnh, còn đám dị thú yêu quái đế kết hồn khế với hắn tương đương với cái toa xe nhẹ bẫng phía sau. "Đúng là rất khiến người ta hâm mộ.

Không biết bao giờ anh em chúng ta mới có được đãi ngộ này." Trần Tiểu Đao trong lòng thầm than.

Lời còn chưa dứt, đám mây đen cuồn cuộn ép xuống giữa không trung kia khoảnh khắc liền tan thành mây khói, khôi phục như cũ, không nhìn ra được nửa điểm dị trạng.

Trong viện lạc, xung quanh thân thể Trần Mộc, gạch đá trong

phạm vi trọn vẹn mười mấy mét đã toàn bộ bị lôi điện chấn nát!

Đủ thấy đạo thiên lôi tôi luyện lúc trước hung mãnh cỡ nào!

Trong thành Thường Sa, có rất nhiều bách tính dậy sớm bày hàng, làm việc, ngay lập tức đã quan sát được sự dị dạng trên bầu trời nhà cổ Trần gia, đồng thời cũng nghe thấy tiếng thiên lôi nổ vang kia!

Chấn động điếc tai, khiến người ta suy ngẫm sâu xa.

Không biết bao nhiêu kẻ hiếu kỳ thi nhau muốn tìm hiểu ngọn ngành. "Ơ?

Vừa nãy còn là một mảnh mây đen lượn lờ, sao mới đó đã biến mất rồi?" "Ta nghe nói đó là yêu khí ngút trời mới gây ra thiên tượng đại biến!" "Suốt ngày cứ yêu khí ngút trời, đâu ra mà lắm yêu quái thế?" "Có khả năng nào là do gia chủ Trần gia làm ra không?" "Đám mây đen lúc trước chỉ tụ lại không tan ở khu vực nhà cổ Trần gia, chuyện này khẳng định không thoát khỏi can hệ!" "Này này, ta nghe nói thời xưa phàm nhân thành tiên liền có thiên lôi giáng thế!" "Còn thành tiên nữa, vậy Trần đại đương gia theo cách nói của ông chẳng phải là thân tiên nhân à?" "Khó nói lắm, quên con bạch long đêm đó rồi sao?" "Trần gia quả thực quá thần bí, không biết giấu bao nhiêu thủ đoạn thần thông, ta thấy sớm muộn gì cũng xưng bá cái thành Thường Sa này!" Bách tính đầu đường xó chợ bàn tán xôn xao, ngược lại chẳng ai đưa ra được cách giải thích thuyết phục.

Thấy mây đen tan đi, bầu trời khôi phục bình thường, đám đông xem náo nhiệt cũng lần lượt tản đi, chỉ là ghi nhớ chuyện này trong lòng, chuẩn bị làm đề tài nói chuyện lúc trà dư tửu hậu.

Đồng thời, cũng có thám tử, nhãn tuyến từ các nhà, đều nhanh chóng truyền tin tức tình báo trực tiếp này về tay gia chủ nhà mình.

Cùng lúc đó, bên trong nhà cổ Trần gia, im lặng nội thị viên Kim

Đan trong đan điền của mình, tâm thần Trần Mộc dần dần thả lỏng, thở ra một ngụm trọc khí.

Ngưng kết Kim Đan, lại nhân duyên cớ tu luyện 'Ngũ Lôi Chính Pháp', Trần Mộc cũng phải chịu thêm một lần thiên lôi tôi luyện!

Kết quả trực tiếp mang lại chính là viên Kim Đan này càng thêm ngưng thực, tinh túy, không pha tạp một tia một hào tạp chất nào, lại càng có khí tức thiên lôi thấm vào trong đó. "Lợi ích rất nhiều.

Cơ sở thể phách dường như cũng được thiên lôi tôi luyện qua một lần, loại bỏ sự bác tạp trong cơ thể, gần như thoát thai hoán cốt.

Kim Đan Cảnh, đây chính là ranh giới phân chia giữa người tu hành và phàm nhân." Trần Mộc nhắm mắt trầm tư, tỉ mỉ cảm ứng những thay đổi vi mô của cơ thể, lục thức càng thêm nhạy bén, gió thổi cỏ lay hay khí tức dật tán ở nơi hơi xa một chút, Trần Mộc đều có thể dễ dàng nhận ra, khóa chặt phương vị của nó! "Mở bảng cá nhân." Trần Mộc trong lòng thầm nói một tiếng.

Ngay lập tức, một màn hình ánh sáng xuất hiện trước mắt. 【Tộc trưởng】: Trần Mộc 【Cảnh giới】: Kim Đan Cảnh sơ kỳ 【Gia tộc】: Trần thị 【Đẳng cấp】: LV2 (609/1000 người) 【BUFF】: Thành viên gia tộc ngộ tính +10%, thành viên gia tộc tu luyện tốc độ +10% 【Kỹ năng】: Cổ Võ Bác Sát Kỹ, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (Tàn), Ngũ Lôi Chính Pháp (LV3), Kim Quang Chú (LV3), Cửu Trọng Luyện Thi Pháp (LV3), Lục Khố Tiên Tặc (LV2), Liễm Tức Pháp (LV1), Ảnh Sát Quyết (LV1), Thần Cách Mặt Nạ (LV1), Thượng Cổ Dị Thú Quyết (LV1) 【Không gian cá nhân】: Tướng Quân Thi Vương (Trúc Cơ Cảnh hậu kỳ), Thần Kiếm - Kinh Trập x1, Dị thú khế ước thư x1, Phệ Nang x300, Thi Miết Đan x3, Đặc hiệu liệu thương đan x9, Quy Khư Đỉnh x1, Vô Nhãn Nhân Phù x1, Vô Nhãn Quỷ Phù x1... 【Thương thành tài phú】: LV3 đã mở

"Đột phá đến Kim Đan Cảnh, cũng coi như có cơ hội vấn đỉnh bất diệt rồi.

Tính ra thì..." Trần Mộc cười đứng dậy, lắc đầu: "Vẫn còn phải cảm tạ Bát Kỳ Đại Xà một chút?

Nếu không có mảnh vỡ linh hồn của nó, e rằng cũng rất khó xung phá tầng bích lũy này." Tự mình trải qua toàn bộ quá trình ngưng kết Kim Đan, điều này cũng khiến Trần Mộc ý thức được, nếu là hắn tự mình tu luyện chứ không phải luyện hóa mảnh vỡ linh hồn Bát Kỳ Đại Xà, chỉ sợ là... còn cần một đoạn thời gian không ngắn mới có thể tích lũy đủ chân khí!

Cho dù dùng 'Lục Khố Tiên Tặc' thôn phệ thiên tài địa bảo, cộng thêm Âm Lôi hấp thu vật hung tà nào đó, cũng chỉ có thể rút ngắn thời gian này lại. "Chủ nhân ~" Cửu Vĩ Bạch Hồ hóa thành một vệt quang ảnh, bay vọt chuẩn xác lên vai Trần Mộc, cọ cọ vào dái tai hắn như muốn lấy lòng: "Thật là một luồng khí tức mạnh mẽ. " "Quả thực không yếu." Trần Mộc cười gật đầu.

Chương 131

Giữa Luyện Khí Kỳ và Trúc Cơ Cảnh tuy có bích lũy ngăn cách, nhưng tính ra chênh lệch thực sự không lớn như tưởng tượng.

Mà giữa Trúc Cơ Cảnh và Kim Đan Cảnh, cảnh giới giữa hai giả này thật sự có thể coi là khác biệt một trời một vực! "Chúc mừng Gia chủ tu vi lại tinh tiến một bước!" "Chúc mừng Gia chủ lôi pháp đại thành!" "Gia chủ còn thiếu sủng vật không?" Ba người đi tới gần, mỗi người một câu.

Trần Mộc nghi hoặc nhìn về phía Lão Dương Nhân, buồn bực không thôi: "Thiếu sủng vật hay không?

Sao thế, cậu thực ra là con yêu quái hóa hình người hả?" Chá Cô Sao liên tục xua tay: "Không có chuyện đó đâu, Gia chủ, não của Lão Dương Nhân còn chưa hồi phục lại..." Khéo lúc đột phá đến Kim Đan Cảnh, Trần Mộc cũng có chút lĩnh ngộ và yếu điểm về tu luyện, nhân cơ hội này, ba người Trần Tiểu Đao ở bên cạnh rửa tai lắng nghe, qua lại vài lần cũng được Trần Mộc giải đáp cho rất nhiều nghi hoặc và vấn đề, những chỗ bế tắc trong tu luyện cũng được khai thông.

Lúc đang truyền thụ kinh nghiệm tâm đắc, một thành viên Thân vệ đội rảo bước đi tới, chắp tay nói: "Gia chủ, Hổ thúc bảo tôi nhắn cho ngài một câu.

Nói là lô phi cầm tẩu thú mua về đã được đưa đến trường huấn luyện rồi.

Còn mời ngài đi nghiệm thu!" Mua sắm phi cầm tẩu thú, đây là Trần Mộc muốn thử nghiệm 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết', cũng coi như tăng thêm một phần chiến lực cho tất cả thành viên Thân vệ đội. "Đi, đi xem thử." Trần Mộc khẽ gật đầu, dẫn mấy người đi tới trường

huấn luyện.

Trong trường huấn luyện, từng cái lồng sắt đúc cỡ lớn đặt kín chỗ, bên trong giam giữ số lượng thú hoang hung mãnh không nhỏ.

Đang có thành viên Thân vệ đội canh giữ một bên, vô cùng cảnh giác.

Thế đạo hỗn loạn, yêu ma hoành xuất.

Dẫn đến những mãnh cầm hung thú trong rừng núi kia cũng càng ngày càng có hung tính, một khi thả ra ngoài, chỉ sợ lại dấy lên một trận huyết lãng trong thành Thường Sa! "Phẩm tướng ngược lại đều không tệ.

Đã dùng thuốc mê hết rồi?" Trần Mộc nhìn một vòng, có chút hài lòng.

Đặc biệt là mấy con hổ trán trắng mắt xếch kia lại càng khôi ngô hung tợn, dù là đang trong trạng thái gây mê cũng vẫn toát ra một luồng hung khí. "Vâng, Gia chủ." Một thành viên Thân vệ đội bên cạnh gật đầu, trầm giọng nói: "Sau khi săn bắt được lập tức tiêm thuốc mê, đi suốt đêm đưa tới đây." "Vậy thì thử xem." Trần Mộc gật đầu.

Trái phải chọn lựa, một con hổ núi thân hình như con trâu nghé lọt vào mắt Trần Mộc.

Sau khi lôi nó từ trong lồng ra, Trần Mộc lập tức thôi động sử dụng 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết', một tay ấn lên đầu hổ, trong miệng lẩm bẩm.

Mấy người xung quanh nhìn thấy mới lạ, nhưng cũng không biết bộ pháp tuần thú này của Trần Mộc có chỗ nào huyền diệu. "Thi triển cực kỳ nhẹ nhàng, hoàn toàn không có nửa điểm tắc nghẽn.

Chẳng lẽ là do Kim Đan Cảnh?" Trần Mộc cũng không nghĩ kỹ,

tâm thần khẽ động, con hổ núi bị hắn ấn đầu bỗng nhiên mở bừng hai mắt, hung quang tất lộ, nhưng chỉ trong nháy mắt liền bình tĩnh trở lại.

Một người một hổ nhìn nhau hơn vài giây.

Một tia kim quang cực nhỏ rơi xuống mi tâm con hổ này, tạo thành một ký hiệu. "Xong rồi." Trần Mộc từ từ đứng dậy, lập tức nhìn thấy con hổ núi kia cũng theo đó chầm chậm nằm rạp xuống đất, hai cái chân hổ không ngừng cào cào phiến đá trên mặt đất. "Sử dụng Thượng Cổ Dị Thú Quyết, sau khi thuần hóa thành công sẽ có khả năng kích phát huyết mạch dị thú trong cơ thể chúng.

Các ngươi cũng có thể hiểu là thoát thai hoán cốt." Trần Mộc giải thích đơn giản một chút.

Cái này cũng không khó hiểu, chẳng qua là dã thú bình thường thoát thai hoán cốt thành yêu thú. "Chỉ có điều có xác suất thất bại, tịnh không phải thành công một trăm phần trăm." Không đợi Trần Mộc nói hết câu, con hổ núi đang nằm rạp trên mặt đất kia đột nhiên run rẩy hai cái, thân thể vốn đã to lớn đón gió bạo trướng, lông tóc toàn thân vậy mà cũng biến thành màu ám kim lưu chuyển rực rỡ! "Hoắc!

Cái đầu to thế này, vụt cái là chồm dậy rồi!"\n\n"Ban nãy còn là đầu nghé con, thoáng cái đã thành trâu mộng, cả đời tôi chưa từng thấy con sơn lão hổ nào to thế này!"\n\n"Sự thay đổi này cũng quá kỳ quái rồi..."\n\n"Dường như hung dữ hơn, hơn nữa con sơn lão hổ này lại tinh tráng thêm, móng vuốt kia cứ như tinh cương vậy!"\n\n"Thế này có tính là lột xác thành yêu thú không?"\n\n"Đã biến thành to thế này, vậy khẳng định không phải dã thú bình thường rồi!"\n\nĐám thành viên thân vệ đội nhìn mà tấm tắc lấy làm kỳ lạ, quả thực là chưa từng thấy qua kỳ cảnh bực này.

Trước sau ước chừng khoảng ba năm phút đồng hồ, con sơn lão hổ kia rùng mình tại chỗ hai cái, cung cung kính kính đi đến bên cạnh Trần Mộc, cúi thấp đầu hổ xuống.\n\n"Không tệ."\n\n"Đích xác là đã kích phát được một tia huyết mạch dị thú."\n\nTrần Mộc tỏ ra có chút hài lòng.

Đương nhiên điều này cũng nói lên vận khí của hắn thực sự không tệ!

Tính xác suất thành công thì khó nói chuẩn, có khả năng mười lần, tám lần hay một trăm lần đều chưa chắc thành công.

Cũng có khả năng, một phát ăn ngay!\n\nTrước mắt con sơn lão hổ này, thân hình như trâu mộng, toàn thân trên dưới đều phủ lớp lông màu ám kim, từng đạo vằn đen rải rác khắp toàn thân, trông càng thêm hãi người, vuốt nha dường như tinh cương.

Với thể hình bực này, dù chỉ đứng im ở đó, cũng đã là một sự chấn nhiếp tương đương hung mãnh!\n\n"Lại đây, Tiểu Đao, Chá Cô huynh, Lão Dương Nhân."\n\n"Mấy người các ngươi cũng qua đây."\n\nTrần Mộc vẫy vẫy tay, gọi ba người bên cạnh cùng với các thành viên thân vệ đội trong sân huấn luyện, toàn bộ tụ tập lại một chỗ.\n\nHắn tường tận truyền thụ 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết'.

Do đã có kinh nghiệm một lần, nên khi Trần Mộc truyền thụ lại cũng xe nhẹ đường quen, dăm ba câu đã chỉ ra được những điểm khó và bí quyết mấu chốt trong đó.\n\nLại thêm sự gia trì từ BUFF gia tộc, đám người căn bản chẳng tốn bao nhiêu công phu đã nắm vững 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết', nhao nhao chọn lựa mục tiêu hợp ý mình, chuẩn bị thi triển pháp môn tuần thú này.\n\nNhất thời, bên trong sân huấn luyện Trần gia, tiếng gầm rú của các loại dã thú vang lên liên tiếp.

Thừa dịp thời gian này, Trần Mộc lại lấy ra 'Dị Thú Khế Ước

Thư', đăng ký con sơn lão hổ đã được thuần hóa kia vào danh sách, lại ban cho nó thêm một cơ hội tiến hóa.\n\nChẳng bao lâu sau, con sơn lão hổ vốn đã thuộc phạm trù yêu thú, nghiễm nhiên lại có biến hóa.

Hậu quả của việc huyết mạch dị thú cường hóa lần hai, chính là căn cốt của con sơn lão hổ này đều được tôi luyện, vuốt nha so với trước đó càng sắc bén gấp bội.

Hào không thua kém những vũ khí được trăm búa ngàn rèn từ tinh cương!\n\n"Có khí tức yêu quái rồi, nhưng còn rất mỏng manh."\n\n"Có điều đã khai mở linh trí, có thể tự hành mượn nhờ thiên địa linh khí để hấp thu tu luyện."\n\nTrần Mộc không tốn bao nhiêu công phu đã nắm rõ manh mối.

Cửu Vĩ Bạch Hồ ngồi xổm trên đầu vai Trần Mộc, khẽ nói: "Huyết mạch thì có rồi, nhưng loại yêu thú lột xác từ dã thú bình thường này, muốn tu luyện lại khó hơn một chút."\n\n"Nói cũng phải."\n\nTrần Mộc khẽ gật đầu.

Bất quá hiện giờ có thể cường hóa đến trình độ này cũng đã không tệ rồi.

Với tầng thứ chiến đấu lực hiện tại của con sơn lão hổ này, xé xác một đội ngũ binh sĩ vài chục người căn bản không thành vấn đề, dễ như trở bàn tay!\n\nQuan trọng nhất là, loại chiến lực này... hầu như có thể nói là tốc thành!\n\nCả quá trình, từ thuần hóa đến cường hóa huyết mạch, rồi đến đăng ký 'Dị Thú Khế Ước Thư', hoàn thành cường hóa lần hai, tổng cộng thời gian tiêu tốn chưa đến nửa giờ!

Nhẹ nhẹ nhõm nhõm là có thể hình thành quy mô, bồi dưỡng một đội vệ binh yêu thú hoàn toàn không phải là vấn đề!\n\n"Gia chủ."\n\nTrần Hổ hai tay đút ống tay áo đi đến gần, trong sân huấn luyện là một cảnh tượng khí thế ngất trời.

Còn có không ít thành viên thân vệ đội vừa nhận được tin tức,

đang vội vàng chạy tới sân huấn luyện, ngồi xổm ở đó lĩnh ngộ 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết'.\n\n"Hổ thúc."\n\n"Nhìn xem, đây chính là nguyên nhân ta bảo ngươi thu mua lượng lớn phi cầm tẩu thú."\n\nTrần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Chỉ cần số lượng phi cầm tẩu thú trong tay chúng ta đủ nhiều, phút chốc là có thể tốc thành một lứa yêu thú trợ chiến!"\n\n"Đúng là có chút thú vị." Trần Hổ cũng rất hứng thú, chủ yếu là con sơn lão hổ đang ngồi xổm bên cạnh Trần Mộc thực sự có tướng mạo cực đẹp, uy phong lẫm liệt, chỉ nhìn một cái đã khiến người ta cảm giác an toàn tăng gấp bội!\n\n"Lát nữa ngươi cũng theo bọn Tiểu Đao chọn lấy một con đi."\n\n"Thượng Cổ Dị Thú Quyết, nói toạc ra chính là một loại pháp môn tuần thú, tính toán kỹ lại thì cũng không có quá nhiều điểm khó."\n\nTrần Mộc nhìn ra tâm tư của Trần Hổ, cười nói.

Trần Hổ gật đầu, ma quyền sát chưởng đi tìm Trần Tiểu Đao.

Đi được hai bước hắn mới phản ứng lại, vội vàng quay trở về:\n\n"Suýt chút nữa quên mất chính sự.

Gia chủ, Trương Bố phòng quan cho mời, nói là đã tra được manh mối quan trọng."\n\n"Manh mối quan trọng?

Quỷ xa?" Trần Mộc hơi nhướng mày.\n\nTiếp đó hắn gọi Trần Tiểu Đao lại, dạy cho hắn cách dùng 'Dị Thú Khế Ước Thư' một cách tường tận. 'Dị Thú Khế Ước Thư' có thể sử dụng vô hạn số lần, theo Trần Mộc thấy, sau khi phối hợp với 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết', hai thứ này phát huy ra tác dụng 1+1>2, khiến cho một con mãnh cầm dã thú có thể dễ dàng thực hiện lột xác về chất, khai mở linh trí, tiến hóa thành yêu thú!\n\nTuy nói muốn tiến một bước tu luyện thì khá khó khăn.

Nhưng so với đám dã thú bình thường, lại đã mạnh hơn quá nhiều lần!\n\n"Tình hình bên này, ngươi cùng Chá Cô Sảo bọn họ cùng nhau

trông coi, đừng để xảy ra sai sót."\n\n"Đi đi."\n\nTrần Mộc vỗ vỗ vai Trần Tiểu Đao, rồi không để ý tới nữa.

Sân huấn luyện bên này có Trần Hổ, lại có bọn người Trần Tiểu Đao, Chá Cô Sảo trấn giữ, dù cho đám phi cầm tẩu thú trong lồng sắt kia có chạy hết ra ngoài cũng chẳng phải vấn đề lớn lao gì khó giải quyết.\n\nTiện tay khoác một chiếc áo khoác lớn, Trần Mộc mang theo Cửu Vĩ Bạch Hồ đi ra khỏi cửa lớn, ngồi lên chiếc xe do Trương phó quan đích thân lái tới.\n\n"Mộc gia." Trương phó quan chào một tiếng. \n\nTrần Mộc gật đầu, nghi hoặc nói: "Các người tra được manh mối mới gì?

Mấy cái xác người Phù Tang kia có vấn đề, hay là quan tài?"\n \n"Tôi cũng không nói rõ được, Mộc gia."\n\n"Có điều trời còn chưa sáng tôi đã mời Tề gia qua đó trước rồi, nói là người trong đầu tàu có vấn đề, trong toa xe cũng có trứng trùng." Trương phó quan đáp lại rành rọt.\n\nNgười trong đầu tàu, có vấn đề?

Trần Mộc hơi nhíu mày.

Dựa theo phán đoán lúc đó của hắn và Tề Thiết Chủy, người lái tàu ma kia hẳn là bị Hoàng đại tiên hoán mạng nên mới treo cổ chết ở bên trong.

Chương 132

Chẳng lẽ không phải?\n\n"Vậy thì có chút thú vị rồi, tốc độ nhanh lên một chút." Trần Mộc khẽ gật đầu, không nói thêm nữa.\n\nTề Thiết Chủy sáng sớm đã tới bộ chỉ huy Thành vệ quân của Trương Khởi Sơn, với cái tính nết của hắn, nếu thật sự muốn tra ra chuyện gì, nhất định sẽ có thu hoạch!\n\nRất nhanh, tại bộ chỉ huy Thành vệ quân.

Trương phó quan dẫn Trần Mộc rảo bước tiến vào một gian phòng chứa xác lạnh lẽo.

Vừa vào cửa đã thấy một cái pháp đài Vô Lượng, hai bên còn đặt chậu than, trên mặt đất đặt mấy cái xác phát hiện trên tàu hỏa, xung quanh thì dùng chu sa vẽ bùa chú.\n\nTrương Khởi Sơn đứng ở góc, biểu cảm cổ quái.

Tề Thiết Chủy thì đi đi lại lại tại chỗ, miệng lẩm bẩm.\n\n"Tình huống gì đây?"\n\n"Tề gia chủ, ông làm phép ở đây sao?" Trần Mộc buồn bực nhìn quanh một vòng, có chút không hiểu.\n\nThấy Trần Mộc đi vào, Tề Thiết Chủy lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: "Đến đây đến đây, Trần đại đương gia, hồi sớm chúng ta nhìn nhầm rồi, đây quả thật là phát hiện lớn a!"\n\nTheo Tề Thiết Chủy đi đến gần, Trần Mộc liền nhìn thấy một trong số những thi thể người Phù Tang đã bị mổ ra từ phía sau lưng, nội tạng bên trong được tưới một lớp sáp nóng, có thể nhìn thấy rõ ràng dấu vết sáp nóng thẩm thấu!

Trên tạng phủ của thi thể này, toàn bộ đều là những lỗ thủng nhỏ chi chít, giống hệt với những lỗ thủng do sâu đục trên mặt mấy thi thể này!\n\n"Những quan tài khác trên tàu hỏa, chúng tôi cũng đã mở ra xem xét."\n\nTrương Khởi Sơn ở bên cạnh giải thích: "Thi thể bên

trong cũng giống như những thi thể người Phù Tang này, đều bị sâu đục vô cùng lợi hại."\n\n"Là thi nga tử." Tề Thiết Chủy bổ sung một câu.\n\nKhông đợi Trần Mộc mở miệng, Tề Thiết Chủy tiếp tục nói: "Điều này có nghĩa là, trong cái ngôi mộ cổ đào ra mấy cỗ quan tài kia, thi nga tử hoành hành rất dữ!"\n\n"Trong đoàn tàu hỏa kia có nhiều mạng nhện như vậy, thực tế đều là tơ do thi nga tử nhả ra."\n\n"Lúc đó chúng ta đều đã tiếp xúc qua, đến lúc đó tôi sẽ kê cho các vị một cái phương thuốc, trở về bỏ vào thùng tắm ngâm ba tiếng đồng hồ, xong chuyện còn phải uống rượu Phách Thi!"\n\nThi nga tử, mộ cổ, mạng nhện, trứng trùng.\n\nVì sao trong đoàn tàu ma kia lại có cảnh tượng cổ quái như vậy, điều này ngược lại có thể giải thích rõ ràng rồi.

Còn về việc trong cơ thể có nhiễm trùng hay không...

Trần Mộc lại chẳng lo lắng.

Vừa mới đột phá đến Kim Đan cảnh, lại có thiên lôi thối thể, thiên lôi thối thể là tôi luyện tinh thuần mạnh mẽ từ trong ra ngoài, từ nhục thân đến linh hồn!

Dù đám thi nga tử kia có ghê gớm đến đâu, cũng tuyệt đối không đỡ nổi uy lực của thiên lôi.\n\n"Ta thì khỏi cần, ta không sao." Trần Mộc xua tay, nghi hoặc nói: "Nếu chỉ là thi nga tử, vậy vấn đề không đến mức nghiêm trọng thế này, còn phát hiện gì nữa?"\n\nTề Thiết Chủy cười một tiếng, giơ ngón tay cái lên: "Vẫn cứ là Mộc gia, đoán cái nào chuẩn cái đó!"\n\nKhông phải nói thi nga tử không nguy hiểm, mà là loại bướm đêm đặc hữu trong mộ cổ này sẽ không lập tức khiến người ta tử vong.

Thời xưa có một vở kịch cũ tên là 《Tam Thi Kinh》, trong đó có nhắc đến một loại bệnh trùng thời cổ đại, trứng trùng sau khi nhập liệm cùng thi thể, sâu sẽ nở ra trong quan tài, sau đó từ cổ họng thi thể bò ra, nhả tơ kết kén trong quan tài.

Đây chính là cái gọi là thi nga tử, người bị trứng của loại thi nga tử này chui vào cơ thể sẽ không chết bất đắc kỳ tử ngay, mà sẽ từ từ bị đục khoét cho đến chết.\n\n"Sự tình đúng là có chút kỳ lạ, Trần gia chủ."\n\n"Lại đây."\n\nSắc mặt Trương Khởi Sơn cũng trở nên ngưng trọng, đưa tay làm động tác mời.

Trần Mộc cất bước đi theo, đến gần.

Ở chính giữa căn phòng này có đặt một thi thể được đắp vải trắng, cũng là thi thể duy nhất trong cả phòng nằm ngửa mặt lên trên.\n\n"Hành tẩu giang hồ nhiều năm."\n\n"Tôi tự nhận là đã thấy không ít chuyện hy kỳ cổ quái, nhưng chuyện trước mắt lần này, lại vẫn là lần đầu tiên gặp!"\n\nTề Thiết Chủy hành lễ với thi thể.

Ngay sau đó, tấm vải trắng mạnh mẽ được lật ra.

Cặp mắt nhỏ như mắt chồn của thi thể đột nhiên động đậy một cái, nhìn chằm chằm vào Trần Mộc.\n\nTề Thiết Chủy bên cạnh ngẩn người, gãi gãi đầu: "Lúc trước xem đâu có như thế này, chưa chết hẳn à?"\n\n"Chết hẳn rồi." Trần Mộc lắc đầu.

Thi thể này hiển nhiên là chết đến không thể chết hơn được nữa, chẳng qua vì khí tức phát ra từ trên người Trần Mộc, khiến cho thi thể này xuất hiện phản ứng cực kỳ ngắn ngủi trong một khoảnh khắc.\n\n"Mộc gia."\n\n"Trước đó chúng ta đều đoán sai rồi, người này không phải người Phù Tang, chỉ là nhìn thì giống, thực tế vị này chính là cao nhân của Tề gia chúng tôi."\n\nGiọng Tề Thiết Chủy có chút trầm thấp, thương cảm.

Vừa nói, tấm vải trắng quanh thi thể này cũng được Tề Thiết Chủy lật ra toàn bộ.

Nhìn lướt qua, Trần Mộc cũng phải nhíu mày liên tục hai lần, trong lòng kinh ngạc.\n\nToàn thân trên dưới thi thể này, tổng cộng có mấy chục chỗ, toàn bộ đều bị đóng đinh quan tài vào!

Xung quanh vết thương của mỗi một cây đinh quan tài đều có bùa chú viết bằng chu sa.\n\n"Tổng cộng là hai mươi bảy cây đinh quan tài, toàn bộ tự đóng lên người mình, những bùa chú này là...

Trấn Áp Phù?"\n\n"Vậy nói thế này, là vị này đã đưa đoàn tàu đến thành Thường Sa?"\n\nTrần Mộc như có điều suy nghĩ, tư thối trong lòng hơi rối loạn.

Trước đó hắn và Tề Thiết Chủy bàn bạc, lái tàu của đoàn tàu ma kia bị Hoàng đại tiên hoán mạng nên mới treo cổ chết trong đầu tàu, hiện tại xem ra dường như không phải như vậy, mà là có thâm ý khác! \n\n"Là nó sao?" Trần Mộc vỗ vỗ Cửu Vĩ Bạch Hồ đang ngồi xổm trên vai, khẽ hỏi.

Lập tức, Trương Khởi Sơn và Tề Thiết Chủy đều tề tựu nhìn sang, có chút nghi hoặc.\n\n"Là nó, đúng vậy."\n\n"Cho dù có băm vằm tro cốt nó ra, ta vẫn có thể nhận ra được!"\n\nCửu Vĩ Bạch Hồ không mở miệng, mà thông qua hồn khế truyền âm thanh vào trong đầu Trần Mộc.

Ngữ khí bình tĩnh, nhưng lại cực độ không ổn định.

Rõ ràng là Cửu Vĩ Bạch Hồ đang áp chế cảm xúc cuồng bạo của chính mình, để không đến mức bay vào hủy thi diệt tích, băm vằm tro cốt.\n\n"Được rồi."\n\n"Không sao rồi."\n\nTrần Mộc vỗ vỗ đầu Cửu Vĩ Bạch Hồ, trấn an cảm xúc của nó, chuyển sang nhìn về phía Tề Thiết Chủy và Trương Khởi Sơn: "Về chuyện con Cửu Vĩ Bạch Hồ này, lát nữa tôi sẽ nói sau."\n\n"Nói trước về vị cao nhân Tề gia này đi, có dụng ý gì?"\n\nHai người bên cạnh cũng không phải kẻ mù, tự nhiên có thể nhìn ra con Cửu Vĩ Bạch Hồ toàn thân tuyết trắng này dường như có ân oán gì đó với vị cao nhân Tề gia kia, hơn nữa oán niệm còn rất sâu!\n\n"Đây là con hồ ly trắng trong quan tài yêu hôm qua?"\n\n"Không ngờ khôi phục cũng nhanh thật...

Chỉ sợ cũng chẳng phải ngọn đèn cạn dầu gì!" Trương Khởi Sơn thầm tính toán trong lòng, nhưng cũng không định hỏi nhiều vào lúc này, thực sự không thích hợp.\n\n"Cụ thể vị tiền bối này có dụng ý gì, tôi cũng thật không biết."\n\n"Nhưng chuyện 'thỉnh tiên thượng thân' ở vùng Đông Bắc, Mộc gia, Trương Bố phòng quan, hai người chắc đều rõ chứ?" Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Mời ngũ đại tiên gia Hồ, Hoàng, Bạch, Liễu, Khôi nhập vào người, lấy đó để làm phép."\n\n"Sau này đến vùng Thăng Long này."\n\n"Có vài ngũ đại tiên tâm thuật bất chính tự ý nhập xác hại mạng, liền có phong thủy tiên sinh nghiên cứu ra một bộ biện pháp khắc chế, đó là dùng đinh quan tài đóng chết nó trong cơ thể người!"\n\nLời vừa thốt ra, Trần Mộc trong lòng đã hiểu rõ.

Chuyện thỉnh tiên nhập xác ở vùng Đông Bắc, tối đa một canh giờ là phải ra.

Mà vị cao nhân Tề gia này hẳn là vì muốn lái đoàn tàu ma đến thành Thường Sa, đã mời Hoàng đại tiên nhập xác, sau đó tự đóng đinh quan tài lên người mình.

Đồng thời, phong ấn vị Hoàng đại tiên này trong cơ thể chính mình!\n\n"Căn cứ theo phân tích và suy đoán của tôi."\n\n"Tình hình lúc đó nhất định vô cùng gay go, e rằng vị tiền bối này cũng đã trúng chiêu thi nga tử, sau đó phong ấn Hoàng đại tiên hẳn là thủ đoạn cuối cùng rồi." Tề Thiết Chủy khẽ thở dài.\n\nBên cạnh, Trương Khởi Sơn nhíu mày, trầm giọng nói: "Cũng chưa chắc là tình huống đó, có khả năng nào là... con Hoàng đại tiên này quá mức tà tính, cho nên mới bị vị cao nhân này phong ấn trong cơ thể?"\n\nTề Thiết Chủy nghe vậy sững sờ.

Dù sao cũng là người từ vùng Đông Bắc tới, Trương Khởi Sơn đối với loại chuyện thỉnh tiên nhập xác này ít nhiều cũng từng nghe qua, tuy hiểu biết không sâu, nhưng chưa ăn thịt heo cũng từng thấy

heo chạy.\n\n"Cũng... cũng không phải không có khả năng."\n\n"Vậy thế này chẳng phải phiền phức sao?" Sắc mặt Tề Thiết Chủy có chút khó coi, nhìn quanh một vòng những người xung quanh, rồi mếu máo: "Tôi còn định nhổ đinh quan tài ra xem lại, nếu Hoàng đại tiên bên trong thật sự muốn hại người, vậy nhất định kẻ đầu tiên nó nhập vào là tôi!"\n\n"Lời này không sai." Trần Mộc cười gật đầu.

Nếu trong thi thể này thật sự phong ấn một con Hoàng đại tiên, vậy một khi thả nó ra, Trần Mộc tuyệt đối là mục tiêu nhập xác đầu tiên bị loại trừ, một thân khí tức lôi pháp của hắn quá mức cương mãnh hung hãn, dù là tà túy thành tinh cũng không dám tới gần!\n\nTrương Khởi Sơn cũng sẽ bị loại trừ, khí thế thiết huyết được bồi dưỡng từ việc hành binh đánh giặc cũng là một loại chấn nhiếp.

Tính kỹ lại, Tề Thiết Chủy ngược lại là mục tiêu nhập xác tuyệt vời, chỉ cần nhổ đinh quan tài, gần như có thể khẳng định, Tề Thiết Chủy nhất định sẽ trúng chiêu, đến lúc đó là chết hay sống thì thật khó nói chuẩn!\n\n"Vậy phải làm sao?" Tề Thiết Chủy nhất thời gặp khó, nhưng lại muốn nhổ đinh quan tài trên thi thể này ra để xem rốt cuộc là tình huống gì, liệu còn có manh mối nào khác hay không.\n\nBên cạnh, Trần Mộc lại đang quan sát những bùa chú vẽ bằng chu sa trên thi thể.

Những bùa chú này đều là đạo phù, giữa các bùa có nét bút nối liền, từ đó hình thành một tấm đại phù bao phủ toàn thân!

Chu sa hồng tuyến, đạo phù tương liên.\n\n"E rằng đúng như Tề Thiết Chủy nói, trong thi thể này phong ấn một con Hoàng đại tiên rất gai góc."\n\n"Đích xác là có chút thủ đoạn, Trấn Áp Phù..." Trần Mộc hơi hồi tưởng lại, cái quan tài bằng tiếu tử tháo xuống từ tàu ma kia, bề mặt lớp sắt cũng có rất nhiều đạo phù triện khắc lên, đó dường như cũng là Trấn Áp Phù.

Dùng nước thép phong quan, lại lấy Trấn Áp Phù làm tầng bảo hiểm thứ hai, tiếp sau đó là trong ngoài ba tầng đinh quan tài khốn thủy, đây là tầng bảo hiểm thứ ba!\n\n"Thủ đoạn rất lợi hại."\n\n"Ngươi lúc đó bị nhốt trong quan tài yêu không thể thoát thân, đủ thấy vị cao nhân Tề gia này thủ đoạn cao cường, nếu không cũng chẳng phong ấn được ngươi." Trần Mộc thở dài, khẽ vỗ vỗ Cửu Vĩ Bạch Hồ.

Một người một hồ thông qua hồn khế nói chuyện với nhau, người ngoài không nghe thấy được.\n\nCửu Vĩ Bạch Hồ men theo cánh tay Trần Mộc bò xuống, cuộn tròn ở chỗ khuỷu tay hắn.

Cái đầu nhỏ cọ cọ mấy lần, sau đó từ cái mũi đen nhánh hừ ra một tiếng nhu mị như câu hồn.\n\n"Thôi bỏ đi."\n\n"Đã chết rồi thì coi như xong." Cửu Vĩ Bạch Hồ không định truy cứu nữa, dù có xông lên hủy thi trút giận cũng chỉ là sự phát tiết có còn hơn không, ngược lại sẽ khiến Trần Mộc không vui, điều này không đáng.\n\n"Nếu không phải ngươi bị phong ấn trong quan tài yêu, lại được đưa tới thành Thường Sa, ngươi có thể gặp được đại cơ duyên là ta sao?" Trần Mộc cười một tiếng, thầm nghĩ: "Không chừng, ngươi còn phải cảm ơn hắn."'\n\nCửu Vĩ Bạch Hồ hơi ngẩn ra, rơi vào trầm tư.

Dường như...

đúng là có chuyện như vậy?

Dù cho tu luyện ra cái đuôi thứ chín trong quan tài yêu, lại nhờ nuốt một mảnh vẫn ngọc mà đạt được sức mạnh trường sinh bất tử nào đó, đây đúng là kết quả vô cùng tốt.

Sau đó thì sao?\n\nCửu Vĩ Bạch Hồ thầm suy tính, với tâm tính lúc đó của nó, một khi tu luyện ra cái đuôi thứ chín, khó tránh khỏi sẽ muốn vào nhân gian dấy lên sóng gió.

Vạn nhất chọc phải đạo sĩ, cao nhân lợi hại nào đó, đến lúc đấy e

là chết thế nào cũng không biết!\n\nMà trước mắt... bị phế đi phần lớn tu vi, nhưng lại được huyết mạch Cửu Vĩ Hồ tiến thêm một bước cường hóa, lại có tốc độ tu luyện vượt xa trước kia gấp mấy lần.

Quan trọng nhất là, sự an toàn có được bảo đảm lớn nhất!\n\nTính trước tính sau, Cửu Vĩ Bạch Hồ khẽ thở dài, nằm rạp ở khuỷu tay Trần Mộc không lên tiếng nữa.\n\n"Thế này đi." Tề Thiết Chủy bên cạnh do dự mở miệng nói: "Đến lúc đó nếu tôi nhổ đinh quan tài, Hoàng đại tiên nhập vào người tôi."\n\n"Mộc gia, Trương Bố phòng quan, hai người cứ hỏi nó ngọn nguồn câu chuyện lúc đó."\n\n"Nếu đến giờ mà không chịu đi... thì dùng một cây đinh quan tài đóng vào cổ họng tôi, ai cũng đừng hòng chạy thoát!"\n\nKhi nói mấy câu này, thần tình trên mặt Tề Thiết Chủy vừa ngưng trọng, vừa nghiêm túc, thậm chí còn pha lẫn khí chất cao nhân đại ẩn ẩn vu thị.

So với hình tượng thầy tướng số cười hi hi ha ha trước đó, thực sự là có sự khác biệt rất lớn.\n\n"Không phiền phức đến thế đâu."\n\nTrần Mộc cười lắc đầu, đi đến gần, đưa tay định chạm vào đinh quan tài.\n\nTề Thiết Chủy ngẩn ra.

Trương Khởi Sơn dự cảm sắp hỏng bét, lập tức cảnh giác cao độ.

Nhưng đúng lúc này, một tia lôi quang chói mắt mạnh mẽ nổ tung!

Trong nháy mắt liền bao trùm toàn thân trên dưới Trần Mộc, tựa như một tầng bình chướng thiếp thân do lôi quang hóa thành!\n\n"Sau khi ta lấy đinh quan tài ra, ngươi nên đi đâu thì đi đó."\n\n"Nếu không muốn đi..." Trần Mộc khẽ cười, thản nhiên nói: "Vậy cũng không cần thiết phải đi nữa, mùi vị thiên lôi thối thể, đích xác rất không tệ."\n\nHai câu nói nhàn nhạt, Tề Thiết Chủy và Trương Khởi Sơn đều đã hiểu, lời này không phải nói với bất kỳ ai trong bọn họ, mà là nói với cái xác, đồng thời cũng là nói với vị Hoàng đại tiên đang bị phong ấn trong cái xác kia!

Hoặc là đi, hoặc là... chết ở đây!\n\n"Hung dữ thế sao?" Tề Thiết Chủy không khỏi thầm thán phục, lại có chút cười khổ: "Bảo sao thực lực càng mạnh thì khí thế càng vững, Mộc gia đúng là chẳng ngán chút nào a!"\n\nTư thối trong lòng vừa lóe qua, một cây đinh quan tài lớn nhất đã bị Trần Mộc nhẹ nhàng rút ra, hoàn toàn không cần mượn bất kỳ công cụ nào.

Ngay sau đó, cây thứ hai, cây thứ ba...

Tốc độ tay của Trần Mộc thực sự quá nhanh, khiến người ta hoa cả mắt.

Trước sau chỉ ngắn ngủi vài giây đồng hồ, tổng cộng hai mươi bảy cây đinh quan tài đóng vào cơ thể, toàn bộ đều bị Trần Mộc lấy xuống!\n\nTrong không khí xuất hiện thêm một tia xú vị, nhưng cũng không nồng nặc.

Hai chậu than ở cửa ra vào, vốn đang cháy hừng hực, đột nhiên ngọn lửa bị đè thấp xuống một cái, gần như muốn tắt!

Chương 133

Rất nhanh, mọi thứ khôi phục như thường.\n\n"Đi rồi."\n\nTrần Mộc gật đầu, cầm khăn nóng bên cạnh lau tay.

Tiện tay vung lên, hai mươi bảy cây đinh quan tài lấy ra từ trên thi thể cũng bị Trần Mộc không khách khí thu hết lại.\n\n"Mộc gia, đinh quan tài kia có thể chia cho tôi một cây không?"\n\n"Mấy món đồ cổ này đều là đồ tốt có khắc phù triện, là thần khí tịch tà, ngài cho tôi một cây để ngày sau phòng thân được không?" Tề Thiết Chủy cười hắc hắc, xoa xoa tay.\n\n"Không cho." Trần Mộc bình tĩnh lắc đầu.

Đinh quan tài này số lượng quá ít, Kỳ Môn đội bên kia mỗi người một cây còn chưa đủ chia, tự nhiên là thu thập được càng nhiều càng tốt.\n\n"Khoan hãy quản đinh quan tài đã."\n\n"Tề gia chủ, ông lại đây xem." Trương Khởi Sơn ở bên cạnh vẫy vẫy tay.\n\nThi thể nằm đó đã hoàn toàn khô quắt lại, đôi mắt không biết từ lúc nào đã khôi phục bình thường, trở nên vô cùng vẩn đục.\n\n"Vô dụng rồi." Tề Thiết Chủy ủ rũ lắc đầu, lầm bầm: "Vốn tưởng Hoàng đại tiên còn có thể kể cho chúng ta nghe ngọn nguồn câu chuyện, cũng tiện đi tìm hiểu đến cùng..."\n\n"Giờ thì hay rồi, Hoàng đại tiên đi rồi, đinh quan tài cũng mất."\n\nĐang nói chuyện, Trương phó quan từ bên ngoài mang vào một cái hộp nhỏ, trong hộp đựng rất nhiều mảnh giáp cốt lớn nhỏ, đa số đều đã ngả đen, càng không nhìn rõ nội dung điêu khắc bên trên.\n\n"Những thứ này được phát hiện trong thi thể người Phù Tang."\n\n"Đều bị nuốt vào trong dạ dày." Trương Khởi Sơn dựa lưng vào bàn, trầm giọng nói: "Long cốt là thuốc, trong những mảnh giáp cốt này có tàn dư của thuốc đông y."\n\n"Tôi đoán là người Phù Tang biết mình nhiễm bệnh thi nga tử, mới tìm kiếm mảnh giáp cốt hy vọng có thể trị bệnh, chỉ có điều..."\n\n"Chỉ có điều gì?" Tề Thiết Chủy đang

nghe đến hứng khởi, theo bản năng truy hỏi một câu.\n\nTrương Khởi Sơn nhìn Trần Mộc một cái, ánh mắt ngưng trọng.

Trần Mộc đang ôm Cửu Vĩ Bạch Hồ, đứng đó nghiên cứu Trấn Áp Phù trên thi thể, dường như căn bản không nghe thấy lời Trương Khởi Sơn nói.\n\n"Nói mau đi, Trương Bố phòng quan, úp úp mở mở mất hay a!" Tề Thiết Chủy sốt ruột thúc giục.\n\nTrương Khởi Sơn thở dài, trầm giọng nói: "Trên những mảnh long cốt giáp phiến này có một loại gia vị cực kỳ đặc thù, không thuộc về vùng này của chúng ta."\n\n"Ông đã thấy nhà ai sắc thuốc đông y mà còn bỏ gia vị vào bên trong chưa?"\n\n"Gia vị?" Tề Thiết Chủy ngẩn ra, tiếp đó hắn liền ý thức được điều gì, chộp lấy một mảnh giáp cốt đưa lên mũi ngửi ngửi, lập tức sắc mặt biến đổi.\n\n"Hắc!

Trong mảnh giáp cốt này có bỏ Quải Lạt Thập Cửu Hương, còn có dầu hạt Tương của vùng Tương Tây!"\n\nHơi suy tính một chút, Tề Thiết Chủy lập tức bừng tỉnh, hiểu ra: "Ý là... vị tiền bối nhà chúng tôi, thông qua biện pháp này đã cho chúng ta biết nơi xuất phát của đoàn tàu ma?"\n\n"Chính xác!" Trương Khởi Sơn trầm giọng đáp.\n\nNhất thời, bầu không khí dần trầm mặc xuống.

Ánh mắt Tề Thiết Chủy và Trương Khởi Sơn cũng từ từ nhìn về phía Trần Mộc.

Nguyên nhân không gì khác, gia vị trong mảnh giáp cốt vô cùng hiếm thấy, chỉ có những người Thổ gia ở trong núi mới sử dụng, điều này lập tức thu nhỏ phạm vi tìm kiếm, vùng núi, tàu hỏa, đường ray, người Phù Tang, manh mối nối tiếp nhau xâu chuỗi lại.\n\nTrương Khởi Sơn nhẹ nhàng nói một câu: "Nơi đoàn tàu ma này chạy đến, là một khu mỏ do người Phù Tang đầu tư khai thác."\n\nCâu sau, Trương Khởi Sơn không nói.

Các gia tộc, thế lực trong thành Thường Sa phân chia địa bàn rõ

ràng.

Mà liên quan đến khu mỏ cách thành Thường Sa hơi xa một chút, địa bàn này thuộc về Hoắc gia.

Mà hiện tại, Hoắc gia đã sáp nhập vào Trần gia, trở thành gia tộc cấp dưới của Trần gia, vậy thì lẽ đương nhiên, địa bàn này... liền thuộc về Trần gia rồi!\n\n"Không hổ là người Trương gia."\n\n"Khứu giác nhạy bén của Trương Bố phòng quan rất lợi hại." Trần Mộc cười ngẩng đầu, gật đầu nói: "Như các ngươi phỏng đoán, ta đích xác đã tra ra manh mối này."\n\n"Hơn nữa, khu vực mỏ đó ta đã phong tỏa toàn bộ, tất cả người ngoại quốc đều bị trục xuất."\n\nVừa nghe lời này, Tề Thiết Chủy lập tức có cảm giác lông tóc dựng đứng.

Hắn bên này còn chưa gỡ rối xong đầu mối, Trần Mộc lại đã sớm khóa chặt vị trí, không chỉ như thế, thậm chí còn trực tiếp phong tỏa địa bàn đó, trục xuất đám người ngoại quốc kia!

Thủ đoạn chiếm tiên cơ như vậy, Tề Thiết Chủy không thể không phục.\n\n"Ồ, nói như vậy, Trương Bố phòng quan hẳn là đã sớm có suy đoán, cho nên hôm nay mới lợi dụng Tề gia chủ thiết lập cái cục này?" Trần Mộc thản nhiên mở miệng hỏi, dung mạo bình tĩnh, nơi sâu thẳm trong ánh mắt lại phiếm lên một tia sát cơ.\n\nThấy thế không ổn, Tề Thiết Chủy vội vàng xua tay, mở miệng nói: "Mộc gia, chuyện này tôi hoàn toàn không biết gì cả!"\n\nBên cạnh, Trương Khởi Sơn cười một tiếng, than thở: "Quả nhiên là không qua mặt được Trần đại đương gia, không sai, tối qua tôi đã có suy đoán, chỉ là không dám xác định."\n\n"Còn mong Trần đại đương gia lượng thứ."\n\n"Sự tình liên quan quá lớn, thân là Bố phòng quan Thường Sa đương nhiệm, tôi cũng bắt buộc phải lo nghĩ nhiều hơn cho bách tính thành Thường Sa."\n\nĐại nghĩa lẫm nhiên, làm vì dân!

Bài này có lẽ đối với Tề Thiết Chủy rất có tác dụng.

Nhưng đối với Trần Mộc mà nói...\n\n"Tỉnh lại đi, Trương Bố phòng quan."\n\n"Ông mang theo chi nhánh Trương gia tới thành Thường Sa là vì cái gì, ông và ta trong lòng đều rõ, không cần ta phải chỉ ra đâu nhỉ?"\n\nTrần Mộc cười nhạt một tiếng, bình tĩnh nói: "Thành Thường Sa đổi một Bố phòng quan, cũng chẳng khó."\n\nLời còn chưa dứt, lập tức liền nghe thấy bên ngoài phòng xác truyền đến một loạt tiếng lên đạn lách cách rất nhỏ!

Âm thanh rất nhanh, cũng rất nhẹ, nhưng căn bản không qua mặt được Trần Mộc, hắn có thính giác nhạy bén của Kim Đan cảnh!\n\n"Hạng Vũ thỉnh Lưu Bang, đao phủ thủ ẩn sau trướng."\n\n"Đáng tiếc quân số ít quá, chỉ có hai mươi ba người."\n\nTrần Mộc chẳng hề để ý, đừng nói là hai mươi ba người, dù quân số có nhân lên gấp mười, cũng tuyệt đối không có cơ hội giữ chân Trần Mộc ở lại đây.

Cho dù đám người này toàn là cao thủ lợi hại nhất bên cạnh Trương Khởi Sơn, cũng không có cơ hội, nửa phần cơ hội cũng không thấy!\n\nTrần Mộc thời Trúc Cơ cảnh đã không phải sự mạnh mẽ mà người thường có thể đối phó.

Mà hiện giờ đột phá đến Kim Đan cảnh, sớm đã siêu thoát khỏi phạm trù phàm nhân!\n\n"Trần đại đương gia đừng tưởng thật, là do tôi quản giáo không nghiêm."\n\n"Phó quan!" Trương Khởi Sơn quát lớn một tiếng, trầm giọng nói: "Tất cả mọi người rút hết ra ngoài cho ta, không có mệnh lệnh của ta không được đến gần nửa bước!"\n\n"Rõ!" Trương phó quan trầm giọng nhận lệnh, bước ra cửa.

Một loạt tiếng bước chân nhanh chóng đi xa, không nhiều không ít, vừa đúng hai mươi ba người, toàn là thân binh Trương gia, cũng là những hảo thủ đỉnh tiêm nhất theo Trương Khởi Sơn chém giết một đường đến tận bây giờ.\n\n"Tề gia chủ, đi thôi." Trần Mộc gật đầu, không ở lại lâu nữa.

Tề Thiết Chủy vội vàng đi theo.\n\n"Trần đại đương gia!"\n\n"Đã ông và tôi đều rõ tâm ý, vậy hà tất phải làm khó bách tính thành Thường Sa?"\n\nTrương Khởi Sơn sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Cho dù ngày sau Trần gia các người trở thành người nắm quyền thành Thường Sa, chẳng lẽ bách tính Thường Sa không phải là mạng người sao!"\n\nThanh âm vang vọng, bước chân Trần Mộc chưa từng dừng lại, bình tĩnh thản nhiên đi ra khỏi cửa.

Trương Khởi Sơn không nhận được câu trả lời, nhưng trong lòng đã sáng tỏ.\n\nHồi lâu sau, Trương phó quan quay lại phòng xác, chắp tay nói: "Trần gia chủ, Tề gia chủ, hai người kết bạn đi bộ rời đi, từ chối chúng ta phái xe đưa về."\n\n"Biết rồi." Trương Khởi Sơn phiền muộn day day thái dương, tâm tình không vui.\n\nTrầm mặc hồi lâu, Trương phó quan khẽ hỏi: "Trưởng quan, ý của Trần đại đương gia là?"\n\n"Ý là... rất đơn giản."\n\n"Bố phòng quan của thành Thường Sa có thể tùy thời thay đổi, nhưng người nắm quyền trên mảnh đất này, lại chỉ cho phép có một vị đó thôi."\n\nTrương Khởi Sơn cười đáp.

Giao phong với Trần Mộc không phải lần đầu tiên, đồng dạng, đây cũng không phải lần đầu tiên Trương Khởi Sơn thất bại.

Chẳng qua, sau lần chạm mặt hôm nay, ngày sau muốn gặp mặt nói chuyện, e rằng sẽ cực khó!

Không xé rách mặt, lại còn phiền phức hơn cả xé rách mặt.\n\n"Ý tứ về sau, lại càng đơn giản hơn."\n\n"Ngày sau Trần gia trở thành người nắm quyền thành Thường Sa, nuốt trọn mọi địa bàn, vậy thì bách tính thành Thường Sa, hắn tự nhiên cũng phải dốc sức gánh vác!"\n\n"Hàm nghĩa trong lời nói chẳng qua là..."\n\n"Việc Bố phòng quan ông làm được, ta làm được; việc Bố phòng quan ông không làm được, ta vẫn cứ làm được."\n\nĐây chính là ý trong lời nói của Trần Mộc, Trương Khởi Sơn nghe rất rõ, cũng hiểu rất thấu triệt.\n\n"Vậy

kế hoạch tiếp theo của chúng ta là?" Trương phó quan do dự một chút, thấp giọng hỏi.\n\nTrương Khởi Sơn lắc đầu, mở miệng nói: "Đứng gác cho tốt ca cuối cùng, tận khả năng vơ vét thêm chút tài nguyên, chuẩn bị rời đi thôi."\n\n"Bao lâu?" Trương phó quan lại hỏi.\n\n"Cái đó phải xem kế hoạch của Trần đại đương gia bao giờ hiển hiện ra thành quả."\n\n"Bất quá..." Trương Khởi Sơn thầm tính toán một chút, cười khổ nói: "Đại khái cũng chỉ trong vòng một hai tháng gần đây thôi, chúng ta không ở lại được quá lâu đâu."\n\nHai người nhìn nhau, cả hai đều trầm mặc xuống.

Thân suất chi nhánh Trương gia từ vùng Đông Bắc đi ra, lăn lộn sờ soạng, tắm máu chém giết, đứng vững gót chân, cũng có quyền lên tiếng.

Nhưng đợi đến khi Trương Khởi Sơn dẫn người tới nơi dừng chân hắn đã chọn mới phát hiện, mảnh đất bảo địa này, phần cơ duyên này, sớm đã không thuộc về hắn nữa.\n\n...\n\n...\n\nHồng phủ.\n\n"Nha Đầu."\n\n"Gần đây thời tiết chuyển lạnh, mình hạc xương mai của nàng lại yếu, sau này vẫn là đợi đến khi mặt trời lên cao ba sào hẵng ra khỏi phòng." Nhị Nguyệt Hồng cầm lấy một chiếc áo choàng lớn, khoác lên người Nha Đầu.\n\n"Không ngại đâu, Nhị gia." Nha Đầu cười khẽ một tiếng, lắc đầu.

Rõ ràng ngoài nhà ánh nắng chói chang, chiếu lên người, Nha Đầu lại không cảm thấy chút ấm áp nào, ngược lại còn cảm giác toàn thân âm lãnh khó chịu, thập phần không thoải mái.

Chỉ là, trước mặt Nhị Nguyệt Hồng, Nha Đầu lại sẽ không biểu hiện ra, che giấu cực tốt.\n\n"Mấy ngày nữa, ta đưa nàng đi Tứ Cửu thành, chúng ta đi tìm thêm một số lang trung đại phu nổi tiếng, xem xét kỹ lưỡng thân thể cho nàng."\n\n"Yên tâm." Nhị Nguyệt Hồng khẽ an ủi.\n\nLão quản gia từ ngoài cửa rảo bước đi tới, trong tay cầm một phong thư.\n\n"Nhị gia."\n\n"Một lá thư do Tân nhiệm Bố phòng

quan Thường Sa gửi tới." Lão quản gia do dự một chút.\n\nNhị Nguyệt Hồng thấy thế, mở miệng nói: "Nha Đầu không phải người ngoài, cứ nói thẳng không sao."\n\n"Nhị gia, phu nhân."\n\nLão quản gia khẽ nói: "Vị Trương Bố phòng quan kia còn nhờ tôi nhắn lại một câu, nói là... mấu chốt để trị tận gốc chứng bệnh của phu nhân, nằm ngay trong thư!" Thư Trương Khởi Sơn gửi tới.

Điều này đại biểu cho mối quan hệ đến từ Bố phòng quan Trường Sa thành.

Tiếp, hay là không tiếp?

Nhị Nguyệt Hồng chỉ do dự chưa đến một giây, liền nhận lấy thư tín.

Trương Khởi Sơn mới đến Trường Sa thành không lâu, có thể nói gót chân còn chưa đứng vững.

Chỉ có điều, đối với việc điều tra các thế lực, các gia tộc tại Trường Sa thành, Trương Khởi Sơn lại bỏ ra công phu thật sự.

Ngoại trừ Trần gia phòng thủ như thùng sắt, không cách nào thẩm thấu ra, thì thượng chí tứ đại gia tộc, hạ chí Tề gia Giải gia, không có tin tức gì mà Trương Khởi Sơn không tra được.

Phu nhân của Nhị Nguyệt Hồng là Nha Đầu, người ngoài đều xưng là Nhị phu nhân, thân thể nàng từ nhỏ đã suy yếu, mỗi khi trời trở lạnh liền sẽ bệnh một hai trận, chuyện này trong nghề cũng không tính là bí mật quá lớn.

Chỉ có điều, người trong nghề ăn bát cơm này còn phải nhìn sắc mặt Hồng gia.

Cộng thêm hung danh Hồng gia hách hách đã lâu, ai lại dám tùy tiện xúc phạm tới?

Đương nhiên, Trần Mộc là một ngoại lệ.

Trước mắt, Trương Khởi Sơn thế mà cũng mạo muội xuất hiện. "Nha Đầu, về phòng nghỉ ngơi trước đi." "Được." Nha Đầu thấy thế, khẽ gật đầu, lại không yên lòng nói: "Nếu sự tình khiến chàng khó xử, đừng vì thiếp mà phá hỏng quy củ." Nhị Nguyệt Hồng cười xoa xoa mặt Nha Đầu, không nói gì.

Đứng tại chỗ thật lâu, Nhị Nguyệt Hồng ngồi xuống chiếc ghế trong viện, bức thư từ Trương Khởi Sơn đặt trên đùi. "Trên thế giới này... người có thể khiến ta hy sinh tính mạng để bảo vệ chỉ có một mình nàng, những chuyện khác, thì có liên quan gì tới ta?" "Là như vậy, cũng chỉ có thể là như thế." Trong lòng buồn bã, Nhị Nguyệt Hồng xé mở phong thư, liếc nhìn tín chỉ.

Trên giấy chỉ có một câu rất ngắn gọn: 'Đỉnh châm Hồng gia đến từ cổ mộ trong núi khoáng, trong cổ mộ có giấu một khối thiên ngoại vẫn đồng, uẩn hàm sức mạnh đặc thù.' Thiên ngoại vẫn đồng... uẩn hàm sức mạnh đặc thù?

Nhị Nguyệt Hồng cười một tiếng, lắc đầu.

Vốn định xé nát bức thư này, nhưng ngón tay dùng lực đến đoạn cuối lại ma xui quỷ khiến mà dừng lại, trong đầu xẹt qua rất nhiều hình ảnh.

Hắn mang theo Nha Đầu cầu y hỏi dược, đi khắp rất nhiều nơi, cũng bái phỏng qua rất nhiều danh y thánh thủ.

Nhưng trước sau đều không thể trị tận gốc bệnh chứng của Nha Đầu, trước sau không trừ bỏ được luồng âm hàn chi khí chôn sâu trong cơ thể nàng! "Khoáng sơn cổ mộ sao?" "Hôm đó Trần đại đương gia, dường như cũng có nhu cầu..." Nếu như chỉ là Trương Khởi Sơn gửi tới một phong thư như vậy, nhắc tới một câu manh mối như thế, Nhị Nguyệt Hồng tự nhiên cũng sẽ không để ở trong lòng.

Mấu chốt nằm ở chỗ, trước đó, Trần Mộc từng tới rạp hát, tự

mình gặp Nhị Nguyệt Hồng một lần! "Thôi." Nhị Nguyệt Hồng thở dài, trở về thư phòng của mình.

Tại giá sách đụng vào hai cái cơ quan nhỏ, cạch một tiếng, sau giá sách lộ ra một khe hở nhỏ, Nhị Nguyệt Hồng nhanh nhẹn chui vào trong đó.

Chương 134

Cơ quan phục nguyên, phía sau giá sách là một mật thất ám cách.

Bên trong bày đầy các loại rương hòm, cổ tịch, bên trên đều đã phủ đầy bụi, hiển nhiên là đã lâu chưa từng đi vào.

Bước đến trước một cái rương dài, Nhị Nguyệt Hồng hít sâu một hơi, mở rương ra.

Bên trong đặt chỉnh tề hơn một ngàn chiếc đỉnh châm giống nhau như đúc, ngay ngắn nằm trong từng ô nhỏ.

Nhưng duy chỉ thiếu mất mấy cái. "Hồng gia lập gia đến nay, tổng cộng một ngàn không trăm hai mươi bảy cái đỉnh châm." "Người chết đi, đỉnh châm quy vị." Nhị Nguyệt Hồng trong lòng thầm than, đây là gia quy Hồng gia, cũng là lo lắng đỉnh châm Hồng gia lưu lạc bên ngoài, có người mạo danh người Hồng gia làm chuyện xấu, một cái không chú ý liền có khả năng liên lụy đa phương thế lực.

Cẩn thận đối chiếu một phen, sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng ngưng trọng.

Trong mấy ô nhỏ còn trống có một cái, ấn ký bên trong chính là hoa đỗ quyên, giống hệt với ấn ký trên chiếc đỉnh châm mà đêm đó Trần Mộc lấy ra. "Hẳn là di vật của Hồng gia, khoáng sơn cổ mộ sao?" "Trương Khởi Sơn lần này nhắc nhở... lại là vì sao?" Nhị Nguyệt Hồng mày nhíu chặt, theo bản năng hắn cầm lấy chiếc đỉnh châm bằng bạc của mình, bên trên có khắc một ấn ký hoa thủy tiên.

Đi đi lại lại, đỉnh châm lần nữa được đeo lên tay. ... "Mộc gia, lần này chúng ta coi như là xé rách mặt với Trương Khởi Sơn rồi, đúng không?" "Với thần cơ diệu toán chiếm trước tiên cơ như ngài, e rằng đã sớm có kế hoạch, đã tìm xong người để tiếp thế cái vị trí này rồi?"

Tề Thiết Chủy đi theo sau lưng Trần Mộc lầm bầm, có chút lo lắng, nhưng không nhiều.

Có lẽ người khác còn sẽ lo lắng một chút về thực lực trong tay Trương Khởi Sơn, phải kiêng kỵ sự chấn nhiếp của hơn hai ngàn quân thành vệ kia.

Nhưng Tề Thiết Chủy lại cũng rõ ràng, trong Trường Sa thành này duy nhất có một người không sợ, cũng không nể, đó chính là Trần Mộc. "Lời đều để ngươi nói hết rồi, ta còn nói cái gì?" Trần Mộc cười cười, không nhanh không chậm đi tới.

Từ tổng bộ quân thành vệ đến nhà cổ Trần gia lộ trình không tính là quá xa.

Đi dạo một hồi cũng liền tới nơi. "Là cái lý này." "Vậy chúng ta trò chuyện về cái khoáng sơn cổ mộ kia đi?" Tề Thiết Chủy gãi gãi đầu, trầm tư nói: "Muốn nói thì Mộc gia ngài khẳng định biết nhiều hơn tôi, có thể tiết lộ cho tôi một chút hay không?" "Không được." "Đến lúc đó ta mang ngươi cùng đi." Trần Mộc lười phí miệng lưỡi, chuyện này giải thích bắt đầu quá phiền phức, tiền căn hậu quả, quanh co lòng vòng, hơn nữa bên trong có vài tình huống Trần Mộc cũng nắm bắt không chuẩn xác.

Không bao lâu sau, Tề Thiết Chủy đi theo Trần Mộc, lắc lư tiến vào nhà cổ Trần gia.

Vừa mới vào cửa, một tiếng hổ gầm mãnh liệt vang lên! "Động tĩnh gì thế này!" Tề Thiết Chủy giật nảy mình, vội vàng trốn ra sau lưng Trần Mộc: "Mộc gia, trong nhà ngài sao lại nuôi sơn lão hổ?!" Trần Mộc phất phất tay, lập tức liền nhìn thấy con sơn lão hổ to lớn như trâu mộng kia ngoan ngoãn ôn thuận đi đến gần Trần Mộc, cúi cái đầu hổ to lớn xuống cầu vuốt ve.

Kỳ cảnh như thế, lại là khiến Tề Thiết Chủy nhìn đến mê mẩn.

"Thế này đã không chịu nổi rồi?" "Phía sau còn có thành đàn phi cầm mãnh thú đấy, con này chỉ là món khai vị thôi." Trần Mộc thuận tay cởi áo khoác, ném lên người sơn lão hổ.

Hai người một trước một sau, đi thẳng tới hậu viện. "Yêu, đây không phải là Tề Thiết Chủy danh tiếng lẫy lừng Trường Sa thành chúng ta sao!

Một cái miệng sắt đoán âm dương, tính hết mệnh số nhân gian!" Thanh âm Hoắc Cẩm Tích lặng yên vang lên từ một bên, cạnh bàn trà ở hậu viện, Hoắc Cẩm Tích đang ngồi ở đó xem xét sổ sách, còn ung dung uống một ngụm trà. "Hải!

Hoắc tỷ ngài nói lời gì vậy?" "Ngay trước mặt Mộc gia, ngài cũng đừng...

Ai?!" Tề Thiết Chủy một câu còn chưa nói hết, liền nhìn thấy Trần Tiểu Đao cùng đám người mang theo một chúng phi cầm mãnh thú hình thái khác nhau như mãnh hổ, sói hoang, ưng chuẩn, bước nhanh đi tới.

Ngay cả Trần Hổ xưa nay diện dung ôn hòa, bên người cũng đi theo một con đại xá lỵ toàn thân đen nhánh! "Khá lắm, Mộc gia." "Nhà chúng ta đây là làm sao thế, thuật thuần thú?" Tề Thiết Chủy hơi có chút hiểu ra, chậc chậc xưng kỳ nói: "Thảo nào ngài chướng mắt pháp môn huấn luyện chó của Ngô Lão Cẩu, hóa ra chỗ ngài có cái tốt hơn!" "Chút tài mọn thôi." Trần Mộc cười một tiếng, ngồi xuống bàn trà.

Hoắc Cẩm Tích nửa chống bàn trà đứng dậy, có chút khó khăn đi hai bước, châm đầy một chén trà nóng cho Trần Mộc. "Thân thể này của ngươi, quá yếu." Trần Mộc thở dài.

Hoắc Cẩm Tích cười đỏ mặt, thanh âm mềm mại ngọt ngào: "Cái này có thể trách ta sao?

Hoa Linh muội muội ngược lại là tu luyện không tệ, kết quả không phải cũng giống vậy?" "Ngồi đi." Trần Mộc gật đầu, nhìn về phía đám người Trần Tiểu Đao.

Bước nhanh đưa 'Dị Thú Khế Ước Thư' lên, Trần Tiểu Đao đắc ý sờ sờ con hải đông thanh đang đậu trên vai, hưng phấn nói: "Báo cáo Gia chủ!

Phi cầm mãnh thú thuần hóa thành công cộng lại là một trăm linh năm con!" "Thất bại khoảng bảy mươi con, trước mắt tồn kho tiêu hao không còn một mống, cần gấp rút bổ sung!" Lời còn chưa dứt, Trần Hổ mang theo con đại xá lỵ đen tuyền đi đến gần, lắc đầu thở dài: "Không giấu gì ngài, Gia chủ, muốn thu mua thêm nữa e là phải tốn chút công phu." "Ừ, nằm trong dự liệu của ta." Trần Mộc gật đầu.

Một lần có thể làm ra gần hai trăm con phi cầm mãnh thú, đây là Trần gia đã tiêu tốn giá tiền lớn, một hơi liền nện vào mấy chục vạn đại dương mới có thể đổi lấy kết quả!

Muốn trong thời gian ngắn lại làm ra một nhóm phi cầm mãnh thú phẩm tướng cực giai như vậy nữa thì cơ bản không quá hiện thực.

Cũng không phải nói thiếu tiền, mà là thiếu khuyết mục tiêu.

Phi cầm mãnh thú không phải hẹ, cắt xong một lứa rất nhanh liền có thể mọc ra một lứa, muốn tìm được những phi cầm mãnh thú phẩm chất cực tốt này thì cần phải có chút thời gian, đây là tài nguyên có tiêu tiền cũng không nện ra được, cần mở rộng phạm vi tìm kiếm, đi đến những nơi xa hơn, càng yểu vô nhân yên để bộ liệp mới có khả năng. "Một trăm linh năm con sao." "Đây ngược lại cũng là một cỗ chiến đấu lực tương đối không tệ." Trần Mộc nhanh chóng lật xem một lượt 'Dị Thú Khế Ước Thư', phàm là đăng ký trong sách, đều là dùng 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' thuần hóa thành công, kích phát dị thú huyết mạch, sau đó mới có thể tiến hành cường hóa lần thứ hai.

"Đều là thành viên Thân vệ đội, tu luyện cũng toàn bộ là Kim Quang Chú và Cửu Trọng Luyện Thi Pháp?" "Vậy thì đỡ việc rồi, trừ đi mấy cái số lẻ này, những người còn lại mang theo thú sủng của mình, lập tức xuất phát đi hội hợp với Trần Ngọc Lâu!" Trần Mộc khép lại khế ước thư, hạ lệnh. "Minh bạch, Gia chủ." "Tôi đi điểm danh bọn họ ngay!" Trần Tiểu Đao gật đầu đáp ứng, xoay người đi xử lý. "Chờ một chút!" Trần Mộc lược tính toán một chút, lại nói: "Sắp xếp thêm một trăm người cùng đi, cho dù không có thú sủng cũng không sao, để bọn họ trên đường tự hành thuần hóa!" "Tuân mệnh!" Trần Tiểu Đao bước nhanh rời đi.

Một trăm thành viên Thân vệ đội có thú sủng, cộng thêm một trăm người nữa, hai trăm người này có thể hình thành chiến đấu lực tuyệt đối là một cỗ sức mạnh có thể quét ngang, cũng có thể hiệp trợ Trần Ngọc Lâu đánh ra danh tiếng nhanh hơn!

Luyện binh, đây là phương thức huấn luyện hữu hiệu mà Trần Mộc vẫn luôn tin tưởng.

Tu luyện tốt đến đâu, nếu kinh nghiệm thực chiến không đủ cũng khó tránh khỏi sẽ có tổn thương.

Tinh binh chân chính hướng tới là không sợ tử chiến, hơn nữa còn có thể trong từng lần chém giết chiến đấu mà đạt được đề thăng dài lâu, ma luyện tự thân! "Gia chủ, gấp như vậy?" "Có phải bên phía Trương Khởi Sơn..." Trần Hổ hơi suy tính một chút liền ẩn ước đoán được một vài tình huống.

Trần Mộc gật đầu, cười nói: "Ta đã đem lời nói rõ ra ngoài sáng, tự nhiên cũng phải tăng tốc độ lên một chút." "Vậy được, tôi đi rót tiền." Trần Hổ uống ngụm trà đứng dậy, mang theo đại xá lỵ rời đi.

Trước trước sau sau bàng thính hồi lâu, Tề Thiết Chủy chép miệng nhận ra ý đồ của Trần Mộc, lại cẩn thận lục lọi cái tên Trần

Ngọc Lâu trong đầu mình, lập tức bừng tỉnh đại ngộ! "Nháo nửa ngày, vị Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn danh tiếng lẫy lừng vùng Tương Âm kia, thế mà cũng là tướng tài đắc lực dưới trướng Mộc gia ngài?" "Nếu nói như vậy thì tôi hiểu rồi!" Tề Thiết Chủy thầm than một tiếng.

Thủ bút này thật sự là quá lớn!

Mãi đến tận bây giờ, Tề Thiết Chủy cũng coi như là hồi lại mùi vị.

Chương 135

Đổi một Bố phòng quan Trường Sa thành, việc này rất khó sao?

Cũng không khó!

Bởi vì Trần Mộc đã sớm có một nhân tuyển tuyệt giai, đang từng bước làm theo kế hoạch, đủ để thuận thuận lợi lợi tiếp thế vị trí này! "Không an bài tốt người trước, ta dám tới Trường Sa?" "Tề gia chủ, ngươi không chọn một con dã thú phòng thân sao?

Cái này còn hữu dụng hơn đinh đóng quan tài nhiều." Trần Mộc cười trêu chọc nói.

Tề Thiết Chủy quả thực có chút động tâm, cười một tiếng: "Tôi cũng có thể chọn một con sao?

Mộc gia nguyện ý truyền thụ cho tôi thuật thuần thú kia?" "Có thể." Trần Mộc cũng không định giấu giấu diếm diếm.

Dù sao Tề Thiết Chủy hiện tại cũng là thủy thủ trên chiếc thuyền lớn Trần gia này rồi, chiếc thuyền này một khi lật, đối với Tề gia bọn họ mà nói chính là sét đánh ngang tai.

Dưới bóng cây lớn dễ hóng mát, đạo lý này ai cũng hiểu.

Nhập vào môn hạ Trần gia, hiện giờ có Ngô gia, Hoắc gia là hai đại gia tộc, lại có Giải gia, Tề gia là hai gia tộc nhỏ.

Trừ cái đó ra, chính là những thế lực lớn nhỏ mất đi đầu rồng, cũng toàn bộ bị chỉnh hợp vào dưới cờ Trần gia.

Trong đó, Hoắc Cẩm Tích là thư ký thân cận của Trần Mộc, chuyện lớn chuyện nhỏ đều phải làm, có đôi khi cũng có thể cung cấp một ít ý kiến không tệ.

Ngô Lão Cẩu tương đối nhàn, lại chú trọng phụ trách mảng cổ mộ.

Giải Cửu coi như là quân sư Trần Mộc khâm định, tổng lãm đại cục, thống trù kế hoạch phát triển, bài bố chỉnh hợp thế lực...

Mà Tề Thiết Chủy, bởi vì hắn am hiểu kỳ môn thuật số, lại tinh thông thôi diễn thiên cơ, Trần Mộc cũng định giữ hắn lại bên người, ngày sau ra cửa làm việc cũng là trợ lực không nhỏ.

Rất nhanh, đủ loại yếu điểm, quyết khiếu của 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' đều được Trần Mộc truyền thụ cho Tề Thiết Chủy.

Chỗ duy nhất thiếu sót chính là, hiện nay Trần gia cũng không có dư thừa phi cầm mãnh thú có thể cung cấp cho Tề Thiết Chủy thuần hóa, cho nên hắn tạm thời cũng không tiện tuyển định mục tiêu. "Gia chủ!" "Hồng gia Nhị Nguyệt Hồng, cầu kiến!" Một thành viên Thân vệ đội bước nhanh vào báo.

Nhị Nguyệt Hồng?

Trần Mộc hơi ngẩn ra.

Tề Thiết Chủy ở bên cạnh cũng mộng, buồn bực nói: "Nhị gia sao lại tự mình đăng môn rồi?

Cái này không hợp tính tình của ngài ấy a..." Hoắc Cẩm Tích cũng có chút nghi hoặc.

Trong Trường Sa thành ai không biết tính tình Nhị Nguyệt Hồng?

Mấy năm trước chậu vàng rửa tay, sau khi không còn xuống đất nữa, Nhị Nguyệt Hồng ngoại trừ lên đài hát kịch thì thời gian còn lại đều ở tại phủ bồi tiếp Nhị phu nhân, nếu không thì là viết chữ vẽ tranh.

Huống hồ, Hồng gia dù nói thế nào cũng là đại gia tộc đầu tàu ở

Trường Sa thành.

Quan hệ nhân mạch, thực lực nội tại, các phương diện tại Trường Sa thành đều sở hữu quyền tiếng nói tương đương, xưa nay chỉ có người khác bái kiến Nhị Nguyệt Hồng, đâu nghe nói Nhị Nguyệt Hồng chủ động đăng môn bái phỏng nhà ai bao giờ? "Đi xem một chút đi." Trần Mộc cũng không nghĩ nhiều, đứng dậy đi về phía đại đường tiếp khách.

Tề Thiết Chủy vội vàng đi theo, trong lòng thì thầm nói thầm: "Chuyện này truyền đi, đoán chừng cũng phải có không ít người bắt đầu ngầm biên bài rồi." Trần gia lão trạch, đại đường tiếp khách.

Nhị Nguyệt Hồng chắp hai tay sau lưng đứng trong đại đường, trầm tư không nói.

Trần Mộc mang theo Tề Thiết Chủy đi tới, chỉ một chút, Tề Thiết Chủy liền nhìn thấy trên tay Nhị Nguyệt Hồng nhiều thêm một chiếc đỉnh châm, lập tức trong lòng liền nổi lên sóng to gió lớn. "Nhị gia từ khi không còn xuống đất nữa liền tháo chiếc đỉnh châm kia xuống." "Hiện giờ lại đeo lên, đây là ý gì?" "Chẳng lẽ muốn tái xuất giang hồ?" Tề Thiết Chủy trong lòng nghi hoặc lan tràn, nhưng cũng không quên lễ số, chắp tay nói: "Nhị gia." Nhị Nguyệt Hồng hơi ngẩn ra, nghi hoặc nói: "Tề Thiết Chủy?" Chuyển đà hắn liền phản ứng lại, Tề gia cũng nhập vào Trần gia, trở thành gia tộc trực thuộc, vậy thì Tề Thiết Chủy xuất hiện tại nhà cổ Trần gia tự nhiên cũng không phải chuyện hiếm lạ gì. "Không biết Nhị gia tới chơi, có chuyện gì?" Trần Mộc cũng không định vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nhị Nguyệt Hồng chắp tay ôm quyền, mở miệng nói: "Trần đại đương gia, tôi muốn nhìn lại một chút chiếc đỉnh châm lấy ra từ trong quan tài yêu kia, có thể chứ?" "Có thể." Trần Mộc khẽ gật đầu, thuận tay hất một cái, chiếc đỉnh châm bằng bạc điêu khắc ấn ký hoa đỗ

quyên liền vạch ra một vệt ngân quang, bị Nhị Nguyệt Hồng tiếp lấy trong tay.

Cẩn thận quan sát một lát, Nhị Nguyệt Hồng khẽ thở dài một cái, gật đầu nói: "Đây đích xác là di vật gia tộc Hồng gia chúng tôi, nếu như có thể, tôi muốn mang nó về quy vị." "Nhị gia cứ tự nhiên." Trần Mộc cười gật đầu.

Chiếc đỉnh châm này vốn là đồ vật của Hồng gia, giữ lại trong tay hắn cũng không dùng vào việc gì, làm thuận nước giong thuyền mà thôi. "Còn có một việc." Nhị Nguyệt Hồng lược do dự, thấp giọng nói: "Có liên quan tới tòa khoáng sơn cổ mộ kia, không biết Trần đại đương gia biết được bao nhiêu?" Nghe tin Nhị Nguyệt Hồng chủ động nhắc tới khoáng sơn cổ mộ, Tề Thiết Chủy trong lòng sinh cảnh triệu, theo bản năng nhìn Trần Mộc một chút.

Lại phát hiện Trần Mộc vẫn mặt sắc như thường, khẽ gật đầu nói: "Tôi xác thực biết một chút, bất quá... dường như cũng không có nghĩa vụ phải báo cho Nhị gia?" "Địa bàn vùng Lão Khoáng Sơn thuộc về Hoắc gia." "Mà Hoắc gia hiện tại lại là thuộc hạ Trần gia ta, đạo lý trong đó còn cần ta giải thích nữa sao?" Câu câu tại lý, nhưng lại đều lộ ra sự cự tuyệt rõ ràng.

Giống như đêm đó, Trần Mộc tại rạp hát gặp Nhị Nguyệt Hồng, khách khách khí khí, không quá phận nhiệt tình, tự nhiên là không định thâm giao, không nợ nhân tình. "Thì ra là thế." Nhị Nguyệt Hồng nghĩ thông suốt đoạn này, khẽ nói: "Là tôi có chút đường đột, khi đó Trần đại đương gia tìm tôi, tôi liền trở về tra xét." "Đích xác để tôi tra được một ít manh mối, có liên quan tới cổ mộ vùng Lão Khoáng Sơn." Trần Mộc lông mày hơi nhướng, cười nói: "Còn xin Nhị gia giải hoặc." Sự tình liên quan đến tổ tiên Hồng gia, bình thường mà nói, Nhị Nguyệt Hồng sẽ không đề cập với người khác những thứ này, cho dù là phụ thân mình chết ở dưới đất, đó cũng là việc nhà Hồng gia, là lựa chọn

của chính mình.

Chỉ là trước mắt, bị bức thư kia của Trương Khởi Sơn khơi gợi tư tự, Nhị Nguyệt Hồng trước sau không cách nào bình phục tâm tình. "Là như vậy, mấy chục năm trước một nhóm trưởng bối Hồng gia chúng tôi xuống đất, lại có mấy người vẫn luôn không về, đến nay tung tích không rõ." "Mà chiếc đỉnh châm trong quan tài yêu này." Nhị Nguyệt Hồng giơ đỉnh châm lên, khẽ nói: "Chính là ký hiệu của một vị trưởng bối trong đó, điều này nói rõ người đã bỏ mạng trong mộ rồi." "Khi đó bọn họ đi tìm tòa cổ mộ kia ở trong thâm sơn, ngay tại vùng Lão Khoáng Sơn." "Sau này phụ thân tôi nhiều lần ý đồ đi vào, lại đều thất bại, tòa cổ mộ kia hung hiểm vạn phần, không phải người thường có thể đi vào!" "..." Nói rất nhiều, bao gồm tình huống bên Lão Khoáng Sơn, người Hồng gia đi trước, kỷ lục thất bại, cùng với kết cấu tòa cổ mộ kia, sự vô cự tế, Nhị Nguyệt Hồng nói vô cùng tỉ mỉ, bất kỳ điểm mấu chốt và tình huống nào có khả năng hữu dụng, hắn cũng đều nói toạc ra hết.

Nói đến cuối cùng: "Thật không dám giấu, Trần đại đương gia." "Sáng nay tôi nhận được một phong thư của Trương Khởi Sơn, nhắc tới khoáng sơn cổ mộ...

Vẫn đồng, không biết phải chăng xác thực có chuyện đó?" Nhị Nguyệt Hồng ngữ khí bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại không thể kiềm chế nổi lên gợn sóng.

Giả dụ thật sự là tòa cổ mộ kia, giả như cái gọi là vẫn đồng chôn sâu trong mộ thật sự có loại sức mạnh đặc thù nào đó, tái xuất giang hồ, đi một lần thì có làm sao?

Nghe được lời này, Trần Mộc liền biết đây mới là trọng điểm.

Tề Thiết Chủy ở một bên uống trà, không định xen vào, trong lòng lại sinh ra chút cảm giác không thoải mái. "Cái tên Trương Khởi Sơn

này biết cũng thật nhiều." "Vẫn đồng lại là thứ đồ chơi gì?

Thiên ngoại vẫn thạch?

Trương Khởi Sơn đây là muốn lôi kéo Nhị gia xuống nước, nhất định là đã tính tới việc Nhị gia sẽ tìm đến Mộc gia!" Trước sau hợp lại, sắc mặt Tề Thiết Chủy càng thêm khó coi.

Ngược lại hắn cũng không nghĩ tới, Trương Khởi Sơn nhìn qua thì là một người rất chính phái, thủ đoạn trong tối lại cũng dùng rất thành thạo, tam tiên lưỡng nhận đao, đâm chọc khắp nơi.

Những lão bối Hồng gia kia có tay nghề gì?

Tề Thiết Chủy trong lòng biết rõ.

Người đời đó trong tay đều là có bản lĩnh thật sự, cực kỳ lợi hại, bằng không cũng không có khả năng đại lãng đào sa rất nhiều năm còn sống tiêu sái tự tại.

Ngay cả những tiền bối cao thủ Hồng gia kia đều bỏ mạng trong cổ mộ đó, độ hung hiểm bên trong đâu chỉ vạn phần!

Ý đồ của Trương Khởi Sơn không cần nói cũng biết.

Chương 136

Trầm ngâm một lát, Trần Mộc gật đầu, trầm giọng nói: "Trương Khởi Sơn nói, xác thực có chuyện đó." "Cái gọi là vẫn đồng, kỳ thật là một khối thiên ngoại vẫn thạch, một phân làm ba, trong đó có một khối như vậy liền rơi tại lòng đất Lão Khoáng Sơn kia." Nghe vậy, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy đều chép miệng một tiếng.

Cái này, hai người đều thông suốt rất nhiều tư lộ, cũng hiểu vì sao có rất nhiều thương hội ngoại quốc muốn tới Trường Sa thành đứng vững gót chân đầu tư rồi. "Nói như vậy, Mộc gia." "Người ngoài biết chuyện này cũng không ít a!" Tề Thiết Chủy cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: "Ngược lại là chúng ta, những người lão Trường Sa này lại bị mơ hồ thẳng đến hiện tại." "Rất bình thường." Nhị Nguyệt Hồng ngược lại không ngạc nhiên như thế.

Thấy vậy, Trần Mộc nhìn Nhị Nguyệt Hồng một chút, thản nhiên nói: "Theo ta sai trắc, Nhị gia đây là bởi vì bệnh chứng của phu nhân... cho nên mới tới cửa hỏi thăm?" "Nguyên văn của Trương Khởi Sơn là gì?" Lược do dự, Nhị Nguyệt Hồng khẽ nói: "Vẫn đồng sở hữu một loại sức mạnh đặc thù, có thể trừ bỏ tận gốc bệnh của phu nhân." "Hoang đường đến cực điểm." "Ngươi biết rõ đây là cái bẫy, dẫn ngươi mắc câu." Trần Mộc cười lạnh một tiếng, ngữ khí hơi hàn.

Nhị Nguyệt Hồng cười khổ lắc đầu, thản nhiên nói: "Trần đại đương gia chê cười, cho dù đây là cái móc câu đòi mạng, vì Nha Đầu, tôi cũng sẽ cắn." Một câu nhàn nhạt, lại nói ra không biết bao nhiêu chua xót.

Tề Thiết Chủy nghe mà người đều tê rần, trầm mặc không nói.

Nửa ngày, Trần Mộc thở dài, mở miệng nói: "Bệnh chứng của

Nhị phu nhân ta sẽ nghĩ biện pháp, nhưng lại không thể dựa vào vẫn đồng." "Vì sao?" Nhị Nguyệt Hồng ngẩn ra tại chỗ.

Trần Mộc lắc đầu, trầm giọng nói: "Sức mạnh uẩn hàm trong vẫn đồng quá mức kỳ quỷ, người thường căn bản không cách nào giá ngự." "Lát nữa để Hoa Linh nhà ta đi xem thân thể cho phu nhân trước đã, rồi hãy nói." Bị Trần Mộc hai câu điểm tỉnh, Nhị Nguyệt Hồng đột nhiên hồi thần lại, mới biết được chính mình vừa rồi vẫn luôn ở vào một loại trạng thái ma chướng!. "Vậy theo thuyết pháp của Trần đại đương gia, xem trước rồi hãy nói." Nhị Nguyệt Hồng chắp tay hành lễ, khẽ nói: "Làm phiền rồi." "Không có việc gì." Trần Mộc gật đầu, an bài người đi gọi Hoa Linh tới.

Không bao lâu sau, Hoa Linh chậm rãi xuyên hành đến tiền đường, mặc một bộ y phục tố bạch, càng làm cho người ta có loại cảm giác tỏa sáng trước mắt. "Mộc ca, huynh tìm muội?" Nhìn thấy Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng đều ở đây, Hoa Linh cười đỏ mặt, vội vàng chào hỏi mỗi người một cái: "Nhị gia, Tề gia chủ." "Nghỉ ngơi tốt chưa?" Trần Mộc vỗ vỗ eo Hoa Linh, thấp giọng nói: "Lát nữa ta bảo Tiểu Đao đưa muội đi Hồng phủ một chuyến, thay Nhị phu nhân xem bệnh." "Không vấn đề." Hoa Linh nhận lời ngay, xoay người trở về thu dọn hòm thuốc.

Rất nhanh thu dọn thỏa đáng, Trần Tiểu Đao đã sớm lái một chiếc xe đợi ở cửa. "Đi thôi." Trần Mộc nhìn theo Hoa Linh lên xe.

Bên cạnh, Nhị Nguyệt Hồng bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Trần đại đương gia, nếu là có phương pháp có thể trừ bỏ bệnh căn của Nha Đầu, tôi lấy cái gì có thể đổi được?" "Hà tất phải hỏi?" Trần Mộc cười một tiếng.

Nhị Nguyệt Hồng cũng cười, gật đầu nói: "Vậy tôi hiểu rồi, nếu như Trần đại đương gia muốn đi tòa cổ mộ kia, tôi nguyện vì ngài

hiệu lao." "Đa tạ." Trần Mộc gật đầu. "Cáo từ." Nhị Nguyệt Hồng xoay người lên xe.

Thật lâu, Tề Thiết Chủy bưng một chén trà, chậm rãi dạo bước đến cửa, cảm khái vạn ngàn: "Muốn nói Nhị gia si tình thế này, sợ là trong thiên hạ cũng hiếm có." "Nhị phu nhân cũng là mệnh khổ." "Thật vất vả đi theo Nhị gia hưởng mấy ngày thanh phúc, lại không nghĩ tới...

Ai, người này ai có mệnh nấy, đúng là không dễ cưỡng cầu." Lược do dự, Tề Thiết Chủy khẽ hỏi: "Mộc gia, trong tay ngài... thật có phương pháp chữa trị kia?" "Không có." "Tối thiểu nhất, hiện tại còn chưa có." Trần Mộc lắc đầu.

Tề Thiết Chủy ngẩn ra một chút, chưa phản ứng kịp: "Nhìn ngài lúc trước khí thế như vậy, tôi còn tưởng rằng ngài đã sớm có pháp đối ứng!" "Nhưng tính như vậy." "Với sự si tình và quyết tâm của Nhị gia, giả dụ ngài thật có thể lấy ra phương pháp chữa trị cho Nhị phu nhân, cầm xuống Hồng gia... lại quá nhẹ nhàng!" "Nói nhảm, ngươi cho rằng ta không muốn?" Trần Mộc trừng Tề Thiết Chủy một chút, xoay người rời đi.

Tại Trần gia ăn chực một bữa cơm trưa, Tề Thiết Chủy cũng là mượn danh nghĩa tham quan, tại sân huấn luyện đi dạo một vòng lại một vòng, hung hăng đã mắt một phen.

Trước kia chưa tới Trần gia, cũng chưa từng gặp qua thành viên Thân vệ đội Trần gia.

Hiện giờ, tận mắt chứng kiến sự cường hãn hung mãnh của Thân vệ đội Trần gia, tảng đá lớn treo trong lòng Tề Thiết Chủy cũng rơi xuống đất.

Lại là Kim Quang Chú, lại là Luyện Thi Pháp, còn có tiểu đội tinh thông ám sát, một loạt vũ khí tinh lương chưa từng thấy qua, toàn bộ

trang bị.

Kiến thức qua những thứ này, Tề Thiết Chủy chỉ hận không sớm một chút bước vào cửa Trần gia, không có sớm một chút ôm chặt cái đùi thô tráng vô cùng này.

Trong thư phòng, Trần Mộc ngồi trước bàn xem xét tài liệu, toàn là tin tức mới nhất thu thập từ vùng Lão Khoáng Sơn về, trong đó còn bao quát lượng lớn hoạt động quỹ tích của Phù Tang thương hội. "Vị trí trên cơ bản có thể khóa chặt rồi." "Chủ nhân, bao giờ thì xuất phát?" Hoắc Cẩm Tích ở bên cạnh, khẽ hỏi.

Vùng Lão Khoáng Sơn nguyên bản là địa bàn Hoắc gia, quan hệ liên quan rắc rối phức tạp, gia chi Phù Tang thương hội đầu tư lượng lớn khai thác khoáng thạch.

Quả thực là Hoắc Cẩm Tích cũng không phát giác được sự mờ ám bên trong.

Mãi đến khi Trần Mộc nói toạc ra huyền cơ trong đó! "Mấy ngày nữa sẽ đi, để càng lâu càng bất lợi." Trần Mộc nửa tựa lưng vào ghế, buông lỏng tâm thần.

Khóa chặt vị trí đại khái, sau đó lại một đường thăm dò xuống, tìm tới mộ Thanh Ô Tử, thuận thế tìm tới khối vẫn ngọc chôn sâu dưới lòng đất kia cũng không khó khăn.

Nan đề là... khối vẫn ngọc này nên lợi dụng như thế nào? "Tin tức mà Trương Khởi Sơn thăm dò được, hẳn là lấy từ Phù Tang thương hội, hoặc là từ trong tay những thám hiểm gia ngoại quốc kia." "Tin tức bọn hắn biết... hẳn là năng lực đặc thù trường sinh bất tử." "Khối vẫn ngọc trong mộ Thanh Ô Tử kia, có lẽ có thể để Cửu Vĩ Bạch Hồ và các yêu thú đẳng cấp này trường sinh bất tử, nhưng lại không biết đối với con người phải chăng cũng có thể khởi tác dụng." Tư tự bay loạn, tác dụng cụ thể của vẫn ngọc, điểm này cũng là vấn đề lớn nhất

mà Trần Mộc không tiện xác định!

Trong tin tức hắn biết được, vẫn ngọc là phải phối hợp cùng Thi Miết Đan, có lẽ mới có thể làm cho người ta có cơ hội trường sinh bất tử.

Ai biết vẫn ngọc ở thế giới dung hợp này lại có sức mạnh đặc thù gì? "Vẫn phải tự mình đi một chuyến, dò xét đến cùng rồi hãy nói." Tư tự kẹt tại điểm này, Trần Mộc cũng không muốn nghĩ nhiều nữa.

Cân nhắc càng nhiều, ngược lại không bằng tự mình đi xem một chút, có lẽ có thể có một vài thu hoạch ngoài ý muốn khác. "Điểm danh hôm nay." Trần Mộc cũng là mới nhớ tới, bận rộn cả buổi sáng, cùng Trương Khởi Sơn lộ đao phong, lại gặp Nhị Nguyệt Hồng, suýt chút nữa là đem chuyện trọng yếu như điểm danh mỗi ngày quên mất. 【 Đinh!

LV2 Gia tộc nhật thiêm thành công! 】 【 Chúc mừng ký chủ hoạch đắc kỹ năng: 'Song Toàn Thủ - Hồng Thủ'! 】 Âm thanh điện tử băng lãnh, ngột ngạt hồi tống trong đầu.

Trần Mộc ngắn ngủi thất thần hai giây, đột nhiên ngồi thẳng người dậy.

Hoắc Cẩm Tích đang xoa bóp vai cho Trần Mộc giật nảy mình, theo bản năng cho là lực đạo trên tay mình quá nặng. "Lần này xong rồi." "Trời giúp ta!" Trần Mộc thở dài một hơi, tâm tình lập tức liền vui vẻ.

Lúc trước khi Nhị Nguyệt Hồng rời đi đã từng hỏi Trần Mộc, nếu như có phương pháp giải quyết bệnh căn thân thể Nhị phu nhân thì nên lấy cái gì để đổi?

Đáp án tự nhiên chỉ có một cái, lấy Hồng gia ra đổi!

Chỉ có điều, khi đó Trần Mộc cũng không có biện pháp giải quyết

quá tốt, chuẩn bị đợi Hoa Linh thăm dò xong tình huống, lại từ từ tính toán phương pháp đối ứng.

Nếu như bệnh chứng Nhị phu nhân còn nhẹ, thực sự không được thì đi một chuyến Tứ Cửu thành, mua vài món thiên tài địa bảo cấp thần phẩm về, nói không chừng có thể dược đến bệnh trừ.

Nếu như bệnh chứng Nhị phu nhân quá nặng, Trần Mộc liền định thử một chút mấy loại công pháp trong tay, nhưng làm như vậy thì tương đối nguy hiểm, một khi tu luyện xảy ra sai sót, vậy tuyệt đối cứu không trở lại!

Đây là dự định ban đầu của Trần Mộc, hiện tại thì khác!

Chương 137

"Chủ nhân?" Hoắc Cẩm Tích cẩn thận nhìn dung nhan Trần Mộc, thấy hắn tinh thần phấn chấn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Thiếp còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, làm thiếp sợ hết hồn." "Là chuyện tốt." Trần Mộc cười một tiếng.

Chiêu kỹ năng 'Song Toàn Thủ' này, lý niệm hạch tâm nằm ở chỗ tính mệnh song toàn!

Hồng lam song thủ, đều có thần thông.

Lam Thủ có thể trắc hoang, đọc hoặc xóa ký ức, thậm chí có thể cải viết nhận thức, sửa đổi linh hồn, khống chế người khác.

Hồng Thủ thì là có thể sửa đổi nhục thể, chỉnh dung, đoạn chi trọng sinh, thậm chí là trọng tố kinh mạch! "Đáng tiếc chỉ có Hồng Thủ, nếu như có thể lấy được thêm Lam Thủ, như vậy Hồng Lam Song Thủ tác dụng lên tự thân, liền có thể chế tạo ra nhân tạo nội tạng, vận hành ngũ khí...

Tu Thân Lô!" "Nếu như Trần gia có Tu Thân Lô, chậc." Tư tự Trần Mộc, khó mà ức chế bay xa một chút.

Đến lúc đó, phê lượng lượng sản xuất thành viên Thân vệ đội am hiểu Ngũ Lôi Chính Pháp, Kim Quang Chú, Thần Cách Mặt Nạ, Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, căn bản không thành vấn đề!

Mà thành viên gia nhập vào Trần gia, thậm chí cũng không cần có thiên phú quá mạnh, tuỳ tiện tức có thể bồi dưỡng ra được! "Việc chiêu thu thành viên mới, cũng phải nhắc lại một chút." "Sớm tăng đẳng cấp gia tộc lên LV3, Tài phú thương thành mở ra, nói không chừng có thể đổi được kỹ năng tương tự như 'Thần Cơ Bách Luyện'." Thầm suy tư, Trần Mộc quay đầu nhìn về phía Hoắc Cẩm Tích, thấp

giọng hỏi: "Hiện giờ việc hấp thu thành viên mới của Trần gia tiến triển thế nào?" "Còn không tệ." "Đây là một phần danh sách Hổ thúc gửi tới trước đó." Hoắc Cẩm Tích lật xem cặp văn kiện, tìm ra một phần danh sách, nói: "Một nhóm thành viên Trần gia mới nhất, nhân số đại khái khoảng ba trăm." "Bất quá trước mắt còn đang gấp rút điều tra thân thế lai lịch những người này, còn chưa bắt đầu khảo hạch đạo thứ nhất." Điều tra thân thế, lai lịch mỗi thành viên, sau đó lại cho dư một chút thời gian để bọn họ điều chỉnh tốt trạng thái, rồi tham gia ba đạo khảo hạch cực kỳ nghiêm khắc của Trần gia.

Đây là quá trình tuyển bạt thành viên Trần gia tất không thể thiếu.

Mà đây cũng là thiết luật Trần Mộc định ra.

Nếu như chỉ là truy cầu số lượng, chỉ cần thả tin tức ra ngoài, sợ là trong một đêm cũng không biết có bao nhiêu người sẽ đạp bằng ngạch cửa Trần gia!

Nhưng làm như vậy, chất lượng liền kém đi quá nhiều quá nhiều, các lộ ngưu quỷ xà thần sâm tạp tiến đến, thẩm thấu vào Trần gia, loại chuyện này là thứ Trần Mộc không muốn nhìn thấy nhất.

Tự nhiên mà nói, nghiêm khắc kiểm tra là cực kỳ quan trọng! "Chủ nhân không cần lo lắng." "Ánh mắt Hổ thúc rất độc lạt, nhìn người cực chuẩn." Hoắc Cẩm Tích nửa người dựa vào vai Trần Mộc, ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng ấn huyệt thái dương cho hắn. "Ta đương nhiên biết ánh mắt Hổ thúc." Trần Mộc cười một tiếng, lập tức vươn tay ấn vào eo bụng Hoắc Cẩm Tích, nghi hoặc nói: "Gần đây nàng béo lên rất nhiều, đều có mỡ thừa rồi." Hoắc Cẩm Tích cười đỏ mặt, nhỏ giọng hừ nói: "Cái đó cũng không có cách nào a, mỗi ngày đấu mệt muốn chết, ăn cũng nhiều, khẳng định sẽ béo lên...

A!" "Xảy ra chuyện gì?!" Đang muốn nhân cơ hội này hảo hảo làm nũng một chút.

Lại là Hoắc Cẩm Tích cũng không nghĩ tới, mỡ thừa ở bên hông mình thế mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa!

Nhìn qua, dường như vòng eo càng thêm tinh tế.

Sườn xám nguyên bản hơi có chút chật chội cũng một lần nữa trở nên vừa người. "Cái này... cái này làm sao làm được?

Chủ nhân?" "Quá lợi hại!" Hoắc Cẩm Tích lập tức mắt liền bốc lục quang, chỉ thiếu chút nữa là quỳ xuống dập đầu: "Dạy cho thiếp đi!

Thiếp muốn học!" "Không được." Trần Mộc lắc đầu.

Ngay cửa ra vào, Hoa Linh vịn khung cửa, lộ nửa cái đầu ra: "Mộc ca, không quấy rầy hai người chứ?" Trần Mộc cười lắc đầu, mở miệng nói: "Qua đây, ta dạy muội một môn năng lực mới." Hoắc Cẩm Tích: "???" "Đây là Thiên Tâm sao?" "Khẳng định là vậy!" Hoắc Cẩm Tích suýt chút nữa thì nghẹn lời.

Nàng suýt thì dập đầu lạy tạ ngay tại chỗ, thực sự là thủ đoạn thần kỳ lợi hại bậc này khiến Hoắc Cẩm Tích ngứa ngáy trong lòng!

Không chỉ riêng nàng, đổi thành bất kỳ người nào trên thế gian này, e rằng sau khi nhìn thấy loại thủ đoạn thần kỳ này, đều sẽ không khống chế được mà nảy sinh tham dục và chiếm hữu mãnh liệt!

Tu sửa nhục thể, đoạn chi trọng sinh, trọng tố kinh mạch, Song Toàn Thủ chi Hồng Thủ, thậm chí có thể xưng tụng là một loại...

Tạo hóa chi thuật! "Năng lực mới gì vậy?" Hoa Linh nghi hoặc bước vào thư phòng, tùy tiện ném hòm thuốc sang một bên.

Trần Mộc cười cười, tiện tay ấn lên eo Hoa Linh.

Sử dụng Song Toàn Thủ, Hoa Linh gần như lập tức nhận ra sự

thay đổi của cơ thể, đứng sững ra đó, trong đôi mắt to tròn lấp lánh tràn đầy vẻ kinh ngạc! "Lợi hại quá!" "Mộc ca, em có thể học cái này không?" Hoa Linh hưng phấn ôm lấy cánh tay Trần Mộc, vẻ mặt đầy khát cầu. "Đương nhiên có thể." Trần Mộc gật đầu, mở miệng nói: "Vốn dĩ chiêu năng lực này chính là chuẩn bị cho ngươi, chỉ là trước giờ ta cũng chưa từng chạm tới mà thôi." Bên cạnh, Hoắc Cẩm Tích than ngắn thở dài, lại lắc đầu, cuối cùng còn lấy gương ra soi kỹ mặt mình, đột nhiên cảm thấy không còn tự tin với dung nhan của bản thân nữa. "Ngươi cũng đừng có oán khí." "Chiêu năng lực này, chỉ có Hoa Linh là thích hợp, ta chưa gặp được người thứ hai có thể giá ngự được nó." Trần Mộc vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: "Biết vì sao không?" Hoàn toàn theo bản năng, Hoắc Cẩm Tích lắc đầu, không hiểu thâm ý trong lời này: "Vì sao?" "Bởi vì ngươi còn có dã tâm, tâm của ngươi không yên." "Đồng thời, ngươi cũng không phải y giả, ngươi cũng không hiểu cái gì gọi là 'lương y như từ mẫu', cho nên năng lực này dạy cho ngươi, chỉ tổ hỏng việc." Trần Mộc bình tĩnh nói.

Lời này tựa như một chậu nước tuyết, dội từ đầu đến chân Hoắc Cẩm Tích, khiến nàng tỉnh táo lại, cũng hiểu ra một tầng thâm ý khác trong lời Trần Mộc.

Lương y như từ mẫu, mấy chữ đơn giản, lại có đạo lý vô tận.

Mà lời của Trần Mộc, cũng đồng thời là một lời cảnh cáo!

Tâm không tịnh, không yên, có dã tâm, có mưu đồ, vậy thì khi nắm trong tay một phần sức mạnh cường đại, nhất định sẽ tạo ra phiền toái cực lớn.

Mà loại phiền toái này, Trần Mộc tuyệt đối không cho phép xuất hiện tại Trần gia. "Ta có thể ban cho ngươi một phần vinh diệu, một phần lợi ích, một loại công pháp trường sinh bất lão." "Đồng dạng."

Trần Mộc dừng một chút, mỉm cười nói: "Ta cũng có thể thu hồi toàn bộ những thứ đó, hiện tại ngươi đã hiểu chưa?" "Đã hiểu, chủ nhân." Thân thể Hoắc Cẩm Tích không khống chế được mà run rẩy.

Sát khí cùng sự vô tình vừa lơ đãng phát ra từ trên người Trần Mộc, Hoắc Cẩm Tích cảm nhận rõ mồn một! "Được rồi, bỏ qua đi." Trần Mộc nhìn Hoắc Cẩm Tích một cái, chỉ chỉ chén trà trước mặt.

Hoắc Cẩm Tích thở phào nhẹ nhõm, bưng ấm trà tới, cẩn thận từng li từng tí rót đầy trà nóng, thần tình cũng dần khôi phục bình thường.

Bình tâm mà luận, Hoắc gia sáp nhập vào Trần gia, tuy rằng trở thành gia tộc cấp dưới của Trần gia, nhưng địa vị của Hoắc gia lại nhờ đó mà nước lên thì thuyền lên rất nhiều.

Không chỉ như thế, sáp nhập dưới trướng Trần gia, Hoắc gia tương đương với việc ôm được một cái đùi cực kỳ thô tráng, căn bản không ai dám trêu chọc!

Nhất thời tư tự lưu chuyển, Hoắc Cẩm Tích cũng trầm tư suy nghĩ thật kỹ, một lần nữa nhận thức lại vị trí và tâm thái của bản thân.

Một bên, Trần Mộc đẩy chén trà đến gần, khẽ nói: "Nói xem tình hình cụ thể.

Nhị phu nhân hiện tại, ngươi có năng lực chữa trị hay không?" "Rất khó." Hoa Linh uống vài ngụm trà nhuận họng, suy tư câu chữ một chút rồi hồi tưởng lại: "Em đã bắt mạch cho Nhị phu nhân, cũng chú trọng tra xét ngũ tạng lục phủ, kinh mạch trong cơ thể, khí huyết của nàng." "Có một luồng âm hàn chi khí bàn cứ trong cơ thể, không, đã nhập vào cốt tủy." "Hơn nữa loại âm hàn này đang lan tràn, mỗi khi thời tiết chuyển lạnh, âm hàn trong cơ thể Nhị phu nhân cũng sẽ theo đó mà gia tăng kịch liệt, lại khuếch đại thêm một chút." Sau một hồi miêu tả, Trần Mộc không tốn bao nhiêu công sức đã hiểu rõ.

Âm hàn chi khí nhập thể, lâu ngày không chữa, liền từ từ xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ, sau đó lan tràn đến gân cốt toàn thân.

Để càng lâu, càng không thể chữa tận gốc.

Mà cho đến hôm nay...

Hoa Linh khẽ thở dài, thần sắc có chút ảm đạm: "Lấy tinh khí thần của Nhị phu nhân, thì còn có thể kiên trì một đoạn thời gian." "Cũng có thể dùng thuốc mạnh để áp chế." "Nhưng đến cuối cùng, luồng âm hàn chi khí này sẽ không áp chế được nữa, sau khi hoàn toàn bộc phát ngược lại sẽ càng thêm đau đớn, sống không bằng chết." Càng nói càng thấy khó chịu, đối với người tinh thông y thuật lại có tính cách đơn thuần như Hoa Linh mà nói, nhìn một người đang êm đẹp lại bệnh nguy kịch, nhưng lại vô phương cứu chữa, đây là chuyện khiến nàng đau khổ và bế tắc nhất! "Hoa Linh." Trần Mộc vươn tay nâng chiếc cằm trắng nõn của Hoa Linh lên, trầm giọng nói: "Ngươi có nguyện vọng gì không?" Hoa Linh ngẩn ra một chút. "Có...

Chương 138

có a, nguyện vọng lớn nhất chính là đi theo Mộc ca!" "Thứ hai thì sao?" Trần Mộc cười một tiếng.

Hoa Linh không chút do dự, kiên định nói: "Nguyện vọng thứ hai chính là trị bệnh cứu người, y thuật tiến thêm một bước, để thế gian này không có người nào mà em không cứu được!" "Lần này, hiểu rồi chứ?" Trần Mộc nhìn Hoắc Cẩm Tích bên cạnh, thản nhiên nói.

Hoắc Cẩm Tích gật đầu, xấu hổ nói: "Trước đó còn chưa nghĩ thông điểm này, hiện tại thì đã hoàn toàn hiểu rõ." Xuất phát điểm bất đồng, vậy thì năng lực Song Toàn Thủ - Hồng Thủ đem lại kết quả cũng hoàn toàn bất đồng! "Còn nhớ rõ sự biến hóa của thân thể mình vừa rồi không?" "Có muốn học loại thủ đoạn thần diệu này không?" Trần Mộc cười đứng dậy, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Linh: "Chiêu năng lực ta truyền cho ngươi tên là 'Song Toàn Thủ', có thể tu sửa nhục thể, đoạn chi trọng sinh, trọng tố kinh mạch." "Chỉ cần còn sống." "Thì không có người nào mà 'Song Toàn Thủ' không cứu được." Vài câu nói ngắn ngủi, tựa như một đạo sấm sét từ trên trời giáng xuống, khiến trong lòng Hoa Linh kinh hỉ vạn phần.

Cẩn thận hồi tưởng lại, Hoa Linh đột nhiên mới ý thức được, loại thủ đoạn năng lực thần diệu bậc này, chẳng phải đúng là thứ mà tất cả y giả đại phu tha thiết ước mơ sao?!

Truyền thụ năng lực 'Song Toàn Thủ - Hồng Thủ', Trần Mộc trực tiếp đưa Hoa Linh vào mật thất của mình, lại dùng Hắc Thủy Âm Lôi phong tỏa toàn bộ mật thất, đảm bảo một chút cũng không tiết lộ ra ngoài.

Nhìn thấy trận thế này, Hoa Linh lập tức đỏ mặt, liên tưởng lung

tung. "Khoan hãy suy nghĩ lung tung." "Chính sự quan trọng hơn." Trần Mộc cười một tiếng, chuyển sang nghiêm túc nói: "Chiêu năng lực này tên là 'Song Toàn Thủ', bản hoàn chỉnh là Hồng Lam song thủ, vì vậy mới gọi là Song Toàn." "Là... tính mệnh song toàn trong đạo pháp sao?

Mộc ca?" Hoa Linh hơi sững sờ. "Đúng." "Cái gọi là song toàn, chỉ chính là tính mệnh song toàn." Trần Mộc gật đầu, trầm giọng nói: "Chẳng qua hiện tại ta cũng chỉ biết một chiêu 'Hồng Thủ', sau này có thể truyền thụ cho ngươi 'Lam Thủ' hay không, còn phải xem cơ duyên." Hoa Linh không nghĩ nhiều, nghiêm túc chăm chú lắng nghe.

Rất nhanh, Trần Mộc dốc túi tương truyền, đem toàn bộ những điểm quan trọng, mấu chốt cùng phương pháp tu luyện của 'Song Toàn Thủ - Hồng Thủ' truyền cho Hoa Linh.

Ngoài dự liệu của Trần Mộc là, đối với loại thủ đoạn thần thông gần như tạo hóa chi thuật này, tốc độ nắm bắt của Hoa Linh lại còn nhanh hơn gấp đôi so với khi hắn tự mình lĩnh ngộ Lục Khố Tiên Tặc!

Đúng như Trần Mộc phỏng đoán, chiêu thần thông 'Song Toàn Thủ' này, gần như có thể nói là được đo ni đóng giày cho Hoa Linh!

Khoảng một giờ sau, Hoa Linh thoát khỏi trạng thái tu luyện, sờ sờ ngón tay mình, phát động Song Toàn Thủ - Hồng Thủ, lập tức thấy ngón tay nàng trở nên thon dài hơn vài phần, làn da cũng trắng nõn hơn. "Thế này tính là thành công chưa?

Mộc ca?" Hoa Linh nghi hoặc nhìn về phía Trần Mộc. "Tính." "Ngộ tính của ngươi ở phương diện này, thiên hạ đệ nhất." Trần Mộc hài lòng gật đầu, bổ sung: "Nhớ kỹ lời ta, bản lĩnh thần thông này, không được truyền cho người khác, cẩn nhớ!" Hoa Linh trọng trọng gật đầu: "Em hiểu rồi, Mộc ca." Từ đầu đến cuối, Trần Mộc đều chỉ

định đem năng lực 'Song Toàn Thủ' truyền cho một mình Hoa Linh, mà không định để nó trở thành năng lực phổ cập cho toàn bộ thân vệ đội.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, 'Song Toàn Thủ - Hồng Thủ' có thể tu sửa nhục thể, trọng tố kinh mạch, đoạn chi trọng sinh, nó có thể là một loại y thuật thần diệu, đồng dạng cũng có thể là... kỹ năng giết người và nguồn gốc của sự hỗn loạn!

Người người đều có thất tình lục dục, khó tránh khỏi sẽ bị thế tục ảnh hưởng, tự nhiên mà nói, loại bản lĩnh thần thông tựa như tạo hóa chi thuật này, Trần Mộc cũng không yên tâm truyền thụ cho người thứ ba, tối thiểu nhất, hiện tại còn chưa có nhân tuyển thứ ba thích hợp. "Theo ngươi thấy, hiện tại có nắm chắc chữa trị cho Nhị phu nhân không?" Nghe Trần Mộc hỏi, Hoa Linh gật đầu, tự tin tràn đầy nói: "Nắm giữ bản lĩnh thần thông 'Song Toàn Thủ', em có mười mấy cách có thể thanh trừ điệu âm hàn chi khí trong cơ thể Nhị phu nhân!" "Chẳng qua trước đó..." Nói đến đây, Hoa Linh ngượng ngùng gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Em có thể còn phải luyện tập thêm, phải thông thạo hơn nữa mới được." "Vừa vặn ngày mai là ngày thiết tha." "Đến lúc đó giữa các thành viên thân vệ đội sẽ tỷ thí với nhau, ngươi vừa khéo đến luyện tay." Trần Mộc cười một tiếng.

Vốn dĩ hắn còn định để Hoa Linh đi tìm đám phi cầm tẩu thú thuần hóa thất bại bằng 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' để làm mục tiêu luyện tay, tích lũy thêm kinh nghiệm.

Chuyển niệm nghĩ lại, lại thấy không đúng lắm.

Cơ thể người và phi cầm tẩu thú thực sự không giống nhau.

May mắn là, ngày mai chính là ngày thiết tha của thân vệ đội, mà vì tranh thủ đoạt được phần thưởng cực lớn là Phệ Nang + 'Lục Khố Tiên Tặc', các thành viên thân vệ đội tỷ thí với nhau, nhất định sẽ toàn

lực ứng phó, liều mạng tương bác!

Đây chẳng phải là có cơ hội luyện tay rồi sao? "Được rồi." "Chính sự xong rồi, ta vừa vặn cũng muốn thử xem hiệu quả tu sửa tầng thứ thân thể của 'Hồng Thủ', xem xem có phải thần kỳ như vậy hay không." Trần Mộc nghiêm trang nói, Hoa Linh dường như hiểu ra điều gì, lập tức đôi mắt to tròn phủ lên một tầng hơi nước, cả người sững sờ tại chỗ. ...

Mặt trời ngả về tây, tịch dương dần lên.

Trần Đại Bảo đi ra ngoài trở về nhận mệnh lệnh, hứng chí bừng bừng đến thư phòng mới của Trần Mộc, nhưng lại vồ hụt. "Hoắc tỷ, gia chủ đâu?" Trần Đại Bảo nạp muộn hỏi ở cửa.

Hoắc Cẩm Tích nhún vai, nghiến răng nói: "Gia chủ mở bếp riêng cho Hoa Linh muội muội rồi, ngươi có việc gì?" "Hổ thúc bảo tôi tới, nói là chuyện Cổ mộ Khoáng sơn?" Trần Đại Bảo cười một tiếng.

Hoắc Cẩm Tích lật xem tư liệu trên bàn, lấy ra một xấp: "Cổ mộ Khoáng sơn nằm ở dải Lão Khoáng Sơn, đây là tư liệu mới nhất, cầm đi nghiên cứu đi." "Cảm ơn Hoắc tỷ!" Trần Đại Bảo hỏa tốc chạy vào, cầm tư liệu lại hỏa tốc chạy ra.

Ngồi xổm trong sân, mượn ánh sáng đèn gió trong sân mà lật xem.

Không bao lâu sau, Trần Tiểu Đao giơ con Hải Đông Thanh trên cánh tay, vừa tán gẫu với Chá Cô Sao cũng đi vào sân, sán lại gần Trần Đại Bảo. "Xem cái gì thế?

Nhập tâm vậy?" Trần Tiểu Đao thắc mắc.

Trần Đại Bảo quay đầu lại giật mình, người cũng ngẩn ra: "Tôi mới ra ngoài một chuyến, Đao ca, con Hải Đông Thanh này anh kiếm đâu ra thế?

Trông hung dữ vậy?" "Hây!

Cái này mới thú vị này." Trần Tiểu Đao đắc ý giơ lên, thần thần bí bí nói: "Gia chủ vừa truyền cho chúng ta một môn tuần thú chi pháp, trâu bò lắm!" "Mấy con phi cầm mãnh thú bình thường biết không?" "Thông qua pháp môn này thuần hóa xong, liền có xác suất tiến hóa thành yêu thú, chính là kiểu như con Gà Nộ Tình của gia chủ ấy, cực mạnh!" Không ngoài dự đoán, Trần Đại Bảo chua lòm.

Chá Cô Sao bên cạnh an ủi: "Đừng hoảng, tuần thú chi pháp này đặc biệt dễ học, mai tôi truyền cho cậu." "Cảm ơn Chá Cô ca!" Trần Đại Bảo vội vàng nói lời cảm tạ.

Ba người ngồi trong sân chém gió, chém đến tận rạng sáng.

Đến cuối cùng Hoắc Cẩm Tích không chịu nổi nữa, trở về nghỉ ngơi mới biết, thì ra Trần Mộc căn bản không định ngủ nghỉ!

Tu vi Kim Đan cảnh, tinh lực gần như vô cùng vô tận.

Nghỉ ngơi?

Đó là cái gì?

Mãi đến sáng hôm sau, Trần Mộc mới rời giường đi kiểm tra kết quả thiết tha của thân vệ đội.

Không ngoài dự liệu, có sự khích lệ từ hai phần thưởng Phệ Nang + 'Lục Khố Tiên Tặc', trên dưới thân vệ đội, nhiệt tình thiết tha cao chưa từng thấy!

Toàn lực ứng phó, phấn lực bác sát!

Đến lúc sau, các cuộc tỷ thí đều dùng bản lĩnh thật sự, ra tay cũng là người này độc hơn người kia, chiêu nào chiêu nấy không rời khỏi các vị trí bạc nhược thượng trung hạ tam lộ.

Ngày thiết tha kết thúc, may mà Hoa Linh đã nắm giữ 'Song Toàn Thủ - Hồng Thủ', nếu không thì e rằng thân vệ đội sẽ đón nhận lần

giảm quân số phi chiến đấu đầu tiên, sẽ có người chết trong tay đồng đội mình!

Tuy là như thế, thành quả lại vô cùng hiển hách!

Những người còn có thể giành chiến thắng dưới màn thiết tha này, không ai không phải là kẻ siêu quần bạt tụy, am hiểu sâu sắc đạo chém giết chiến đấu.

Dù trực tiếp ném bọn họ vào chiến trường, cũng là như cá gặp nước!

Gần chập tối, Trần Mộc gọi đám người Trần Tiểu Đao, Trần Đại Bảo đến gần.

Chương 139

"Ngày mai theo ta xuất môn đi Lão Khoáng Sơn." "Nhân số không cần quá nhiều, Tiểu Đao, Đại Bảo, à đúng rồi còn Trần Liễu, lát nữa các ngươi đi thông báo cho hắn một tiếng." "Tối nay về kiểm tra trang bị của mình, sáng sớm mai xuất phát." Chuẩn bị động thân đi dải Lão Khoáng Sơn, tham tìm Cổ mộ Khoáng sơn, Trần Mộc cũng không định mang quá nhiều nhân thủ, người quá nhiều ngược lại cũng không tiện.

Bên phía Tề Thiết Chủy, hắn cũng đã thông báo trước. "Đã rõ, gia chủ." Hai người nhận lệnh, nhanh chóng đi chuẩn bị.

Còn về phần Chá Cô Sao, Trần Tam Căn, Hồng Cô Nương...

Trần Mộc muốn bọn họ lưu thủ tại nhà cũ Trần gia, không thể để nhà cũ trống rỗng.

Lại là một đêm khổ tu.

Trời vừa tờ mờ sáng, Trần Mộc liền dẫn một nhóm người xuất phát.

Cân nhắc đến việc Tiểu Bạch, Tiểu Thanh đang trong thời kỳ đột phá quan trọng, Trần Mộc cũng không mang theo bọn nó, chỉ mang theo Cửu Vĩ Bạch Hồ tùy hành.

Bốn con ngựa cao to, toàn phó vũ trang.

Ba người Trần Tiểu Đao, Trần Đại Bảo và Trần Liễu, mỗi người đều có một cái Phệ Nang Trần Mộc ban thưởng, tự nhiên trên lưng ngựa cũng không có quá nhiều đồ đạc lỉnh kỉnh.

Chỉ là một loạt trang bị, đều đeo chỉnh tề ngay ngắn.

Sau lưng súng trường, bên hông súng ngắn, chỗ thuận tay còn giắt dao găm tinh cương.

Trang bị bực này, dù chỉ có ba người, cũng có thể nhẹ nhàng diệt gọn một toán sơn phỉ nhỏ, càng có thể dễ dàng chặn giết một chi thương đội.

Mãi đến khi mặt trời mới mọc, khoảng tám giờ.

Bốn người tại ngoài cửa thành, nhìn thấy Tề Thiết Chủy.

Một thân trang phục thầy tướng số, cưỡi một con lừa nhỏ đen bóng loáng, lon ton chạy tới. "Tề gia, ngài đây là?" Trần Tiểu Đao thực sự không nhịn được, thắc mắc nói: "Không phải đã nói với anh rồi sao, chúng ta lần này là đi làm chính sự, ngài cưỡi con lừa tới đây làm gì?" Tề Thiết Chủy xua xua tay, cười thần thần bí bí: "Đừng có coi thường con lừa nhỏ nhà tôi, nó thông nhân tính lắm đấy!" Nghe lời này, Trần Mộc hơi sững sờ, mở miệng nói: "Ngươi... dùng 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết', thuần hóa con lừa nhỏ này rồi?" "Đúng thế!" "Nào, Tiểu Đinh Đương, cho Mộc gia nhìn xem!" Tề Thiết Chủy vỗ vỗ con lừa thuần đen bóng loáng dưới hông, hô một tiếng, kình phong đập vào mặt!

Con lừa nhỏ đen bóng kia, tựa như một trận yêu phong màu đen thổi qua, trong nháy mắt đã lao ra ngoài chừng mười mấy mét! "Vãi chưởng, nhanh thế?!" "Đây là lừa đen thành tinh rồi phải không?" "Khá lắm, nhìn cái mã không lớn, nhưng mẹ nó chạy lên cứ như đua với Hắc Sơn Lão Yêu ấy!" Ba người Trần Tiểu Đao đều nhìn đến ngây người, nhìn con lừa đen của Tề Thiết Chủy vóc dáng cũng chẳng to, ai có thể ngờ tốc độ lại nhanh như vậy?

Rất hiển nhiên, đây đã không còn là con lừa bình thường nữa. "Cái này ngược lại cung cấp cho ta một ý tưởng không tồi." "Đi." Trần Mộc hơi trầm tư, cưỡi ngựa đi đến gần Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy cười một tiếng, nhịn không được khoe khoang: "Mộc gia, ngài xem Tiểu Đinh Đương nhà tôi, thế nào?" "Không tệ."

Trần Mộc gật đầu.

Nhìn qua là biết rõ, con lừa đen này rõ ràng đã lột xác thành yêu thú.

Chẳng qua Trần Mộc cũng nhìn không ra huyết mạch trong cơ thể con lừa đen này có lai lịch gì, một khi kích phát, lại thăng cấp lớn như vậy? "Lừa đen thuần chủng, bình thường mà nói đều tương đối dễ tu luyện thành tinh." "Nhưng chỉ có lừa đen đã khai linh trí mới được." Cửu Vĩ Bạch Hồ từ phía sau bò lên, ngồi xổm trên vai Trần Mộc nhỏ giọng nói.

Nhìn thấy Cửu Vĩ Bạch Hồ, con lừa đen kia rõ ràng thân thể cứng đờ một chút, tiếp đó liền cung kính cúi đầu, môi lừa cũng động hai cái, không biết nói cái gì. "Ô, con lừa nhỏ này còn rất lễ phép!" Cửu Vĩ Bạch Hồ khẽ cười một tiếng.

Trần Mộc không quan tâm hai con yêu thú này đang giao tiếp cái gì, ngược lại là con lừa đen bóng loáng này gợi lên cho hắn một vài suy nghĩ.

Truyền thuyết vào những năm thứ 50 lập quốc, có vài kiếm khách tu luyện hữu thành, thường thường thích ngồi trên lừa lông đen trắng du lịch thế gian, lấy khí ngự kiếm, san bằng chuyện bất bình trong thiên hạ!

Thời cổ còn có truyền thuyết Bát Tiên quá hải, Trương Quả Lão cưỡi lừa ngược, cưỡi một con lừa trắng đã thành tiên.

Tóm lại trong truyền thuyết từ cổ chí kim, lừa thuần sắc, trong mắt người đời ý vị là có một loại huyết thống đặc thù nào đó, dường như rất dễ dàng tu luyện thành tinh, cũng thông nhân tính hơn gia súc bình thường.

Sự thật... dường như cũng đúng là như thế. "Con lừa này theo

ngươi bao lâu rồi?" Nghe Trần Mộc đột nhiên đặt câu hỏi, Tề Thiết Chủy ngẩn ra một chút, tính toán rồi nói: "Cũng tối thiểu mười năm rồi, đi theo tôi cũng không cần nó làm việc, có việc hay không có việc thì cứ chở tôi ra ngoài đi dạo." "Có đôi khi xuống bên dưới làm việc, tôi cũng mang theo nó, ngẫu nhiên xem bói nó cũng đi theo." Nói như vậy, Trần Mộc liền hiểu.

Con lừa đen này của Tề Thiết Chủy có được biến hóa trước mắt, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên!

Đi theo thầy tướng số đi khắp nơi, vừa xem âm dương, lại tính mệnh số, vừa khéo lừa đen là loài sinh vật có khả năng thông huyền, tới tới lui lui định nhiên là đã sớm khai mở linh trí, nại hà vẫn luôn chưa gặp được cơ duyên kia.

Mà trước mắt, 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' vừa khéo là trợ giúp con lừa đen này hoàn thành lột xác từ gia súc bình thường thành yêu thú, một lần thuế biến! "Lại đây, cho ngươi một cơ hội đăng ký vào sổ." "Các ngươi cũng đừng nhàn rỗi, thử xem." Trần Mộc lấy ra 'Dị Thú Khế Ước Thư', lại nhìn về phía ba người Trần Đại Bảo: "Thử thuần hóa ngựa của các ngươi một chút, hoặc giả có thu hoạch ngoài ý muốn." Ba người ngẩn ra một chút liền phản ứng lại.

Phân phân bắt đầu thi triển 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết', mục tiêu đối tượng tự nhiên là ngựa cao to dưới hông mình. "Mộc gia, Tiểu Đinh Đương nhà tôi coi như thành tinh rồi hả?" Tề Thiết Chủy thấp giọng hỏi, có chút sầu muộn: "Vậy sau này tên này tu luyện thế nào?

Tôi còn phải mỗi ngày mua thiên tài địa bảo cung phụng nó?" Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu nói: "Có thể ăn nhiều chút tự nhiên là tốt, không có cũng không sao." Rất nhanh, Tề Thiết Chủy và con lừa đen của hắn, trên 'Dị Thú Khế Ước Thư' phân biệt lưu lại một giọt máu của mình, sau đó đạt thành khế ước liên kết, đồng thời ban cho

lừa đen Tiểu Đinh Đương thêm một lần cơ hội cường hóa!

Lập tức liền trông thấy, toàn thân con lừa đen nổi lên lưu quang, nghiễm nhiên là tiến vào quá trình cường hóa. "Thủ đoạn của Mộc gia, thực sự lợi hại!" Tề Thiết Chủy giơ ngón tay cái, đứng ở một bên liên tục đánh giá con lừa đen của mình.

Mà cùng lúc đó, Trần Mộc cũng thử sử dụng 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' lên con ngựa đen thuần huyết của mình.

Quá trình thuần hóa ngược lại cũng nhẹ nhàng, không chút trắc trở. "Được rồi?" "Gia chủ mau nhìn!" Trần Tiểu Đao hưng phấn kêu một tiếng, chỉ vào ba con ngựa bên phía bọn họ: "Hình như toàn bộ đều xúc phát 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết', kích phát huyết mạch!" Đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn, cũng là nhắc nhở cho Trần Mộc. 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' dùng để thuần hóa tọa kỵ, nếu vừa khéo có thể kích phát huyết mạch, khiến nó lột xác tiến hóa thành yêu thú, chẳng phải là càng mạnh sao?

Ngày đi nghìn dặm e rằng cũng không thành vấn đề!

Đến lúc đó thân vệ đội Trần gia trên dưới, toàn viên liệt trang tọa kỵ yêu thú, tốc độ hành tiến chỉnh thể e rằng sẽ nâng lên một bậc thang lớn, thậm chí đều có khả năng đạt thành hiệu quả đánh chớp nhoáng thuấn sát! "Là một cấu tứ chiến lược không tồi." "Chỉ có điều mục tiêu tương đối khó tìm..." Nhìn con ngựa đen bên cạnh, Trần Mộc không khỏi thở dài: "Nếu như toàn viên liệt trang ngựa thuần huyết, đây lại là một khoản chi tiêu khổng lồ." "Tiền vĩnh viễn kiếm không đủ a!" Nghe tiếng cảm khái của Trần Mộc, Tề Thiết Chủy bên cạnh kín đáo bĩu môi.

Hiện giờ sản nghiệp, địa bàn của Trần gia biến bố khắp Thường Sa thành, thiệp túc không chỉ riêng mảng trộm mộ, minh khí!

Còn có súng đạn, đồ dùng hàng ngày, thương đội, vân vân...

Thêm vào đó là Ngô gia, Giải gia, Tề gia, ba nhà này mỗi tháng nộp lên phí bảo hộ, chỉ riêng một tháng, thu hoạch của Trần gia e rằng đều có khoảng ba trăm vạn đại dương!

Con số này, kinh khủng cỡ nào?

Chỉ là Tề Thiết Chủy cũng hiểu, đừng nhìn Trần gia kiếm được nhiều, chi tiêu thường ngày trên trên dưới dưới, lại cũng là một con số khổng lồ!

Chương 140

Đổi thành một nhà nào trong tứ đại gia tộc tới chống đỡ, e rằng đều kiên trì không được bao lâu! "Ơ?" "Mộc gia, con ngựa đen nhà ngài... sao không đúng lắm nhỉ?" Vô tình liếc qua, ánh mắt Tề Thiết Chủy lập tức sững lại.

Bị Trần Mộc dùng 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' thuần hóa xong, con ngựa đen thuần huyết kia đã bị kích phát huyết mạch, nhanh chóng hoàn thành lột xác từ tọa kỵ bình thường thành yêu thú!

Hiện giờ con ngựa đen này, thân hình lại tráng kiện hơn vài phần, dưới lớp da lông, dường như còn sinh ra một lớp vảy nhỏ mắt thường khó phát hiện.

Một đôi mắt ngựa trong veo, bên trong lại sâm tạp từng đạo tơ máu.

Kỳ quái nhất là, vị trí chính giữa đầu ngựa, mọc thêm một cái u nhỏ cỡ ngón tay cái! "Hình như có chút kỳ quái..." Trần Mộc cũng thắc mắc, đưa tay khẽ vuốt, con ngựa đen kia ôn thuận cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí cọ cọ lòng bàn tay Trần Mộc, trông có vẻ cực kỳ ngoan ngoãn. "Chủ nhân." "Tên này hình như là... hình như có chút huyết mạch Kỳ Lân?

Không, cũng có khả năng là Long huyết... nhưng sao có thể?!" Cửu Vĩ Bạch Hồ nhảy lên trên lưng ngựa đen, khẽ ngửi ngửi khí tức. "Long huyết?" "Kỳ Lân huyết?" Trần Mộc quay đầu nhìn về phía Trần Tiểu Đao, trầm giọng nói: "Hiện tại lập tức truyền tin cho Hổ thúc, bảo ông ấy tìm ra người bán lô ngựa đen này, tra rõ lai lịch, nếu cần thiết thì mua lại cả trại ngựa!" "Vâng, gia chủ!" Trần Tiểu Đao gật đầu đáp ứng.

Con Hải Đông Thanh thần vũ vô cùng trên vai hắn mang theo khẩu tín liền hóa thành một mũi tên nhọn, trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người, lao thẳng về nhà cũ Trần gia.

Ba con ngựa bên cạnh cũng thành công bị kích phát huyết mạch, chẳng qua, hiển nhiên không có biến hóa lớn như con ngựa đen của Trần Mộc, cũng không có cảm giác uy hiếp tỏa ra từ con ngựa đen này. "Là Long huyết, nhưng hẳn là Giao Long." Trần Mộc vỗ vỗ đầu ngựa, xoay người lên ngựa.

Tề Thiết Chủy bên cạnh cũng nhìn ra manh mối, chậc chậc xưng kỳ: "Vận khí này của Mộc gia ngài, thật đúng là cái thế rồi!" "Đừng làm lỡ thời gian nữa, nên đi thôi." "Tốc độ nhanh chút." Trần Mộc mở miệng hạ lệnh.

Tề Thiết Chủy cũng cưỡi lên con lừa đen của hắn, sau khi cường hóa lần hai, lừa đen ngược lại không có biến hóa gì quá lớn.

Toàn thân trên dưới vẫn đen bóng loáng, duy nhất bất đồng là, đôi mắt lừa kia càng thêm sáng ngời, lộ ra một loại linh tính tương đương.

Nhất thời, tiếng gió nổi lên!

Tiếng vó ngựa thực sự như sấm sét, nổ vang!

Chỉ một cú lao mạnh khởi đầu, Trần Mộc cùng con Long Huyết Hắc Mã dưới hông, nghiễm nhiên đã biến thành một trận cuồng phong, cuốn theo bụi mù cuồng tiêu mà đi! "Mộc gia!

Chậm chút a!" Người Tề Thiết Chủy đều nhìn đến choáng váng.

Vốn tưởng rằng con lừa đen một lần có thể phóng đi mười mấy mét của hắn đã tương đối lợi hại rồi, lại không nghĩ rằng núi cao còn có núi cao hơn.

Chỉ là trong công phu chớp mắt hai cái, thân ảnh Trần Mộc cùng

con Long Huyết Hắc Mã, trong tầm mắt bốn người phía sau đã biến thành một chấm đen càng lúc càng nhỏ...

Cho đến khi mặt trời lên cao ba sào, năm người cùng nhau bước vào địa đái Lão Khoáng Sơn.

Nếu là đổi thành bốn con ngựa, một con lừa trước kia, đoạn lộ trình này e rằng phải đi mất hai ba ngày.

Hiện giờ chỉ dùng một buổi sáng, bớt đi không biết bao nhiêu công phu! "Gia chủ, Lão Khoáng Sơn bên này có không ít khu mỏ, bất quá tất cả người Phù Tang, người ngoại quốc ở đây, đều đã bị chúng ta đuổi đi trước đó rồi." "Bên này." Trần Đại Bảo dẫn đường phía trước, thân là đội trưởng Kỳ Môn đội, tối qua Trần Đại Bảo cũng đã lật xem kỹ càng tư liệu chi tiết về dải Lão Khoáng Sơn, bao gồm hoàn cảnh, khu mỏ, đường xá dịch trạm, vân vân, tất cả đều ghi tạc trong lòng.

Đây là một phần bản lĩnh, cũng có thể nói là thiên phú.

Theo đường núi lên đến dịch trạm ở sườn núi, mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Trần Đại Bảo thì đi tìm thành viên Trần gia phụ trách khu vực này, không bao lâu sau, liền mang theo các loại đồ ăn và một lão nhân trở về. "Gia chủ!" Lão nhân kia có chút kích động, vội vàng chắp tay hành lễ.

Trần Mộc hơi nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều về thân phận.

Dù sao, thành viên Trần gia trừ những thành viên nòng cốt có đăng ký trong sổ sách, còn có rất nhiều người phân tán tại các địa bàn, sản nghiệp, không tính vào danh sách thành viên nòng cốt.

Ví dụ như đám đàn em, người làm trong địa bàn Hoắc gia, trên

danh nghĩa vẫn là người Hoắc gia, thực tế lại đang hiệu lực cho Trần gia.

Loại thành viên Trần gia này, giống như đệ tử ngoại môn trong các tông môn, phụ trách xử lý rất nhiều sự tình bên ngoài, cai quản địa bàn sản nghiệp, nhưng lại không tiếp xúc được với hạch tâm của Trần gia. "Có tin tức gì?" Trần Mộc khẽ gật đầu.

Lão nhân kia vừa mở miệng đã là giọng Lão Thường Sa, nhưng pha tạp rất nhiều khẩu âm người Miêu hoặc là người Thổ Gia, nghe rất kỳ quái. "Dải này vốn là địa bàn của Hoắc gia, thời gian trước có mấy vụ làm ăn lớn." "Có không ít cao thủ Hoắc gia canh giữ ở đây, chẳng qua gần đây đều bị điều đi rồi, đến lúc đó Gia chủ ngài gặp bọn họ, tự nhiên bọn họ cũng có thể nhận ra." Lão nhân châm một điếu thuốc, rít rất mạnh.

Tề Thiết Chủy uống một bát canh chua cay, nhíu mày nói: "Đến chút tin tức thực chất đi." "Trước đó Gia chủ phái mệnh lệnh xuống, bảo chúng tôi tra xét tàu hỏa." "Nhưng chuyện tàu hỏa không dễ tra, nơi này thế núi phức tạp, nếu nói có đường sắt trong mỏ ngầm xây dựng trong rừng, thì tối thiểu cũng phải mất vài năm thời gian." Lão nhân dừng một chút, lại nói: "Tôi đã nghe ngóng, khoảng thời gian gần đây không ai nghe thấy động tĩnh của tàu hỏa, nhưng bọn họ nghe thấy những âm thanh khác." "Hả?" Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Lão nhân tiếp tục nói: "Nói là một đêm nào đó trong tháng này, người gác đêm đều nghe thấy trong núi có tiếng mấy trăm người rèn sắt." "Rèn sắt?" Tề Thiết Chủy gãi gãi đầu. "Đúng thế, âm thanh rèn sắt." Lão nhân lại rít tiếp một điếu thuốc, tiếp tục nói: "Nhưng người gác đêm nghe thấy đều là tiếng vọng, cũng không biết là động tĩnh truyền ra từ cái trại nào." "Có người nói trong núi giấu một khối Thiên Đồng, có thần tiên đang rèn kiếm bên trong!" Vừa nghe lời này, Tề Thiết Chủy cười đến mức bánh bao trong tay cũng không cầm chắc,

liên tục lắc đầu: "Ông nói cái này thì có hơi tà hồ rồi, còn Thiên Đồng đoán kiếm..." "Khoan?" Hai chữ "Thiên Đồng", lập tức thu hút sự chú ý của Tề Thiết Chủy.

Trước đây khi Trần Mộc giao đàm với Nhị Nguyệt Hồng, từng nhắc tới trong Cổ mộ Khoáng sơn kia ám tàng một khối Vẫn Đồng, ẩn chứa sức mạnh kỳ lạ. "Chẳng lẽ Thiên Đồng chỉ chính là...

Vẫn Đồng?" "Có người đã tìm được khối Vẫn Đồng kia rồi?" Hạ ý thức, Tề Thiết Chủy liền nhìn Trần Mộc một cái, ý đồ tìm được chút đáp án.

Trần Mộc lắc đầu, mở miệng nói: "Cũng không phải như thế." "Loại thanh âm này hẳn là...

động tĩnh đường ray phát ra, đường ray ở dưới lòng đất, khu mỏ bên này lại có mấy đoạn là rỗng ruột." "Mà căn cứ theo tư liệu ta tra được." "Chủ mỏ phía Phù Tang đã kinh doanh ở đây rất nhiều năm, muốn giấu một đường ray trong lòng sông cạn bên dưới, cũng không khó." Thần tiên rèn kiếm?

Đâu ra lắm thần tiên thế? "À, là tôi nghĩ nhiều rồi." Tề Thiết Chủy cắn một miếng bánh bao, thấp giọng nói: "Vậy ý là, tiếng rèn sắt thực ra là tàu hỏa chạy qua, đường ray ép chặt vào lòng sông?" "Đúng." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Lão nhân kia dụi tắt đầu thuốc lá, thấp giọng nói: "Gia chủ, tiếng vọng bên này có quan hệ với thế núi, nhưng chỉ có vài địa phương mới có thể nghe thấy thanh âm dưới lòng đất." "Tìm một thầy phong thủy lợi hại, chắc là có thể trắc toán ra phương vị của đường ray dưới lòng đất." Vừa nghe lời này, Tề Thiết Chủy ý thức được thời điểm mình lộ diện đã đến, đứng dậy.

Lại không nghĩ rằng, Trần Đại Bảo bên cạnh đã đứng lên trước một bước, trong tay như làm ảo thuật xuất hiện thêm một cái la bàn

cổ xưa, xem xét thế núi chung quanh. "Á cái này..." "Mộc gia, vị hỏa kế này bên ngài là?" Tề Thiết Chủy có chút lúng túng, hắn ngồi cũng không phải, đứng cũng không xong, có chút tay chân luống cuống. "Trần Đại Bảo." "Đội trưởng Kỳ Môn đội của ta." Trần Mộc cười một tiếng, bổ sung: "Trước đó ta từng truyền cho hắn nửa quyển 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', vẫn luôn là hắn phụ trách công việc trộm mộ, cũng hiểu chút phong thủy." Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật?

Tề Thiết Chủy nhíu mày hồi tưởng một chút, ánh mắt dần dần ngưng trọng.

Chương 141

"Mộc gia, cái ngài nói chẳng lẽ là... bộ 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' trong truyền thuyết?

Thượng chí Thiên, Địa, Nhân, Thần, Ma, hạ chí Vật, Hóa, Âm, Dương, Không?" Thấy Tề Thiết Chủy mặt sắc ngưng trọng, lại nghiêm túc.

Trần Mộc gật đầu, thản nhiên nói: "Đúng vậy, chính là bộ ngươi đoán đó." Lần này, ánh mắt Tề Thiết Chủy lập tức trở nên nóng rực.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nửa bộ phong thủy, nửa bộ âm dương, bí thuật bậc này đối với nghề trộm mộ mà nói, tuyệt đối là bảo điển chí cao vô thượng, trợ lực mang lại không phải chuyện đùa!

Mà đối với thầy tướng số như Tề Thiết Chủy, trắc âm dương, định phong thủy, bí thuật như thế đối với hắn cũng có sức hấp dẫn trí mạng! "Muốn học?" Trần Mộc liếc mắt liền nhìn thấu suy nghĩ của Tề Thiết Chủy, cười nói: "Muốn học không thành vấn đề, bất quá thuật phong thủy của Tề gia các ngươi cũng là đại hữu lai đầu, cũng chưa chắc đã kém hơn." Tề Thiết Chủy vội vàng xua tay lắc đầu: "Ngài nói gì vậy, cái nghề này của chúng tôi đâu có sợ học nhiều?

Biết càng nhiều đạo hạnh càng thâm mà!" Đang nói chuyện, Trần Đại Bảo quay đầu lại, thấp giọng nói: "Gia chủ." "Thế núi chung quanh đây... tên gọi là 'Cửu Quỷ Thải Liên Hoa', tổng cộng chín cái đầu núi, phân biệt là chín tòa Quỷ Môn Quan." "Cùng sơn ác thủy, phong thủy bất cát." Nghe Trần Đại Bảo đoán, bệnh nghề nghiệp của Tề Thiết Chủy lại tái phát, híp mắt nhìn kỹ một vòng, sau đó sắc mặt cũng hơi biến đổi, liên tục gật đầu. "Quả thực là thế núi 'Cửu Quỷ

Thải Liên Hoa'." "Chín... con số này ngược lại ám hợp với chín tòa cửa thành của Thường Sa thành, chậc!

Chín tòa cửa thành, chín tòa Quỷ Môn Quan, Mộc gia, chỗ này là một cái Lạc Phượng Pha a!" Thành Thường Sa cũ có chín tòa cửa thành, mà thế núi trước mắt này lại có một thế núi gọi là 'Cửu Quỷ Thải Liên Hoa', thâm ý trong đó thực sự không nhỏ. "Lạc Phượng Pha?" "Tề gia nói, là vị Phượng Sồ thời Tam Quốc kia sao?" Trần Tiểu Đao hiển nhiên biết điển cố này.

Tề Thiết Chủy gật đầu, thở dài: "Bàng Thống đạo hiệu Phượng Sồ, tiến vào Lạc Phượng Pha chết trong loạn tiễn, danh xứng với thực, đất phượng rơi." "Mộc gia." "Nơi này hung hiểm không phải chuyện đùa, chín tòa Quỷ Môn Quan tương liên, ý nói là... có vào không có ra, thập tử nhất sinh!" Nhắc đến chuyện này, Tề Thiết Chủy lại nhớ tới những gì Nhị Nguyệt Hồng đã nói.

Lấy thân thủ thực lực của bậc cha chú Nhị Nguyệt Hồng, lại am hiểu các loại tuyệt học, đều táng thân ở nơi hung hiểm bực này.

Rốt cuộc chân chính xuống mộ, đến những địa giới kia, ai cũng không dám nói có trăm phần trăm nắm chắc có thể toàn thân trở ra.

Vạn nhất xui xẻo gặp phải cạm bẫy lưu sa, hay là hầm mỏ sập xuống, e là Đại La Thần Tiên cũng chưa chắc có thể thoát thân! "Không vội." Trần Mộc lắc đầu, đột nhiên mở miệng nói: "Tề gia chủ, ông cho rằng, vị cao nhân tự đánh vào người mình hai mươi bảy cây đinh quan tài trước đó, là tự mình đến sao?" Tề Thiết Chủy hơi sững sờ. "Không nhất định." "Người Tề gia chúng tôi du lịch thế gian là chuyện thường, đương nhiên nếu không phải ẩn cư ở đây, cũng không phải du lịch đến đây, chẳng lẽ... là bị người ta mời đến?" Tề Thiết Chủy lập tức hạ thấp giọng, ánh mắt cảnh giác.

Bị ai mời đến?

Chiếc xe lửa liệt quỷ chở đầy thi thể người Phù Tang kia, đáp án sớm đã hiện rõ! "Tiểu Đao." Trần Mộc ra hiệu tay, giọng rất nhẹ: "Chúng ta đã trục xuất tên khoáng chủ người Phù Tang kia, trục xuất đám người nước ngoài, nhưng vẫn còn những cách thâm nhập khác." "Đi xem một vòng, lát nữa hãy động thủ." Một tiếng lệnh hạ, Trần Tiểu Đao lập tức lĩnh mệnh rời đi, lặng lẽ không một tiếng động tra xét. "Mộc gia." "Ngài nói như vậy, tôi phỏng đoán, mấy vị tiền bối của Hồng gia và cao nhân Tề gia chúng tôi, hẳn đều là bị mời đến." Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng phân tích: "Người Phù Tang muốn mở cổ mộ nơi này, hẳn là gặp phải nan đề gì đó không thể giải quyết, mới mời cao thủ thành Thường Sa chúng ta." Mà trước mắt, đám người Phù Tang, người nước ngoài kia, dù ngoài mặt bị Trần gia cưỡng chế trục xuất, nhưng trong tối, bọn chúng khẳng định không cam lòng, nhất định sẽ ngóc đầu trở lại!

Nơi này là trạm dịch của vùng núi mỏ cũ, nếu người Phù Tang sắp xếp thám tử ở đây, vậy thì xung quanh khẳng định sẽ có người Phù Tang ẩn nấp giám sát, dò la tình báo! "Không vội." Trần Mộc xua tay, ôm Cửu Vĩ Bạch Hồ thỏa mãn ngồi xuống.

Trần Đại Bảo bên cạnh đun một ấm nước nóng, pha trà rót nước.

Thấy tình cảnh này, Tề Thiết Chủy cũng bớt căng thẳng hơn.

Người Phù Tang cài cắm tai mắt thám tử ở đây, Trần gia chẳng lẽ không có bất kỳ thủ đoạn phòng ngừa nào?

Muốn nói không có, Tề Thiết Chủy căn bản không tin.

Rất nhanh, màn đêm buông xuống.

Nửa đêm về sáng Tề Thiết Chủy còn có thể miễn cưỡng kiên trì, nhưng không bao lâu sau liền không chống đỡ được, mơ mơ màng màng ngủ say sưa.

Không bao lâu sau, Trần Tiểu Đao dẫn theo mấy người đến gần, trong bóng đêm, trên tay mỗi người đều xách theo một thứ gì đó giống như bao tải lớn. "Gia chủ." Sát khí trên người Trần Tiểu Đao còn chưa tan hết, khẽ mở miệng.

Vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, tiềm tâm tu luyện, Trần Mộc khẽ mở đôi mắt.

Ngay sau đó, liền nghe thấy mấy tiếng bịch bịch, rõ ràng là có ba người bị trói tay chân, bị ném xuống đất. "Gia chủ." Mấy thành viên Giới Đao Đội ẩn nấp trong bóng tối cung kính hành lễ. "Đi đi." Trần Mộc phất tay.

Lập tức liền thấy mấy thành viên Giới Đao Đội kia tựa như mấy luồng u hồn trong đêm, lặng lẽ rời đi, một lần nữa ẩn mình vào bóng tối. "Tình huống gì vậy?" "Mộc gia?" Tề Thiết Chủy trở mình, bỗng nhiên tỉnh giấc.

Doanh trại bên này của bọn họ cách trạm dịch một khoảng, lại thêm có thành viên Giới Đao Đội ẩn nấp trong bóng tối, Trần Mộc cũng không lo lắng lộ bí mật. "Đốt đèn." Trần Mộc ngoắc ngoắc ngón tay.

Trần Liễu bên cạnh thắp sáng đèn bão, soi rõ ba người trên mặt đất.

Chỉ nhìn tướng mạo, ba người này ngược lại không khác gì người bản địa, chỉ là thân hình hơi thấp bé, nhưng lại có vẻ rất rắn chắc. "Mấy con quỷ này trốn kỹ thật." "Tôi cũng phải liên hệ ngầm với mấy thám tử của Giới Đao Đội mới tìm ra bọn chúng." Trần Tiểu Đao thuận tay túm lấy tay một người giơ lên, cười nói: "Chỗ hổ khẩu có vết chai rất dày, người cầm đao quanh năm mới có." "Hơn nữa ngón chân mấy người này tách ra rất rộng, hiển nhiên là do đi guốc gỗ quanh năm hình thành, không sai được." Cách đó không xa, Tề Thiết

Chủy uống ngụm trà nguội cho tỉnh táo, đeo kính lên tỉ mỉ quan sát.

Phải nói đặc vụ mà người Phù Tang bồi dưỡng, thâm nhập trà trộn đúng là một tay hảo thủ!

Nếu không cởi giày bọn chúng ra xem ngón chân, rất dễ dàng sẽ nhìn lầm. "Không hổ là tinh binh dưới trướng Mộc gia ngài." "Từng người một đều là Hỏa Nhãn Kim Tinh nha!" Tề Thiết Chủy tặc lưỡi khen ngợi.

Trần Mộc vung ống quẹt lửa châm điếu thuốc, nhìn về phía ba tên người Phù Tang: "Ta hỏi các ngươi đáp, nói không được thì trực tiếp ném vào trong núi." Trần Tiểu Đao ở một bên, chỉ chỉ vực sâu bên đường núi cách đó không xa. "Vấn đề thứ nhất, đường ray sắt giấu trong núi, ở đâu?" Trần Mộc mặt không đổi sắc, ba tên người Phù Tang kia nghe hắn mở miệng, lại không tự chủ được mà rùng mình một cái, tựa như khoảnh khắc đó máu trong cơ thể đều bị đông cứng!

Tên người Phù Tang thứ nhất run rẩy giơ tay lên, miệng vừa mới há ra, hắn liền điên cuồng đập đầu về phía sau, ý đồ đụng ngã Trần Tiểu Đao phía sau lưng.

Phập!

Một thanh chủy thủ đen tuyền không chút ánh sáng dễ dàng đâm vào cổ họng tên người Phù Tang này, Trần Tiểu Đao còn vô cùng tỉ mỉ khuấy một cái, khiến khí quản của tên này toàn bộ bị nát vụn, ngay cả một chút âm thanh cũng không phát ra được. "Cơ hội lần thứ nhất." Trần Mộc gạt tàn thuốc, nhìn về phía hai người còn lại.

Trần Liễu thì xách tên người Phù Tang đã chết kia lên, thuận tay ném xuống vực sâu bên đường núi, hồi lâu mới nghe thấy tiếng 'bịch' vang lên.

Chương 142

"Á?

Gia chủ." "Đây hình như là một nữ nhân." Trần Tiểu Đao nhìn lướt qua một vòng, áp giải một nữ nhân người Phù Tang bị trói hai tay đến gần.

Tề Thiết Chủy buồn bực nhìn Trần Tiểu Đao một cái: "Ý gì đây, Tiểu Đao, tôi biết cậu còn chưa có vợ, nhưng cậu cũng đừng gấp gáp thế chứ?" Trần Tiểu Đao: "..." "Nhìn cổ ả." Trần Mộc dụi tắt đầu thuốc, sắc mặt ngưng trọng.

Đèn bão chiếu tới, dưới ánh đèn hôn hoàng có thể thấy rõ ràng, trên cổ nữ nhân người Phù Tang này có rất nhiều lỗ thủng nhỏ li ti, chi chít, trông cực kỳ rợn người.

Tề Thiết Chủy chỉ nhìn thoáng qua liền không dám nhìn nữa. "Nổi hết cả da gà!" "Nữ nhân này cũng mắc bệnh thi nga, giống hệt đám người Phù Tang chúng ta thấy trên xe lửa trước đó." Lỗ thủng trùng chú chi chít, cảnh tượng này Trần Mộc và Tề Thiết Chủy đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng vẫn có một loại cảm giác chán ghét nồng đậm không thể kìm nén. "Tên này cũng giống vậy, cũng bị cấy trùng." Trần Tiểu Đao chỉ chỉ người còn lại.

Trần Đại Bảo tiến lên bóp cằm tên người Phù Tang kia, quả nhiên cũng thấy chỗ cổ tên này có những lỗ nhỏ chi chít do trùng đục. "Buồn nôn." Trần Mộc thở dài, xua tay: "Tháo cằm hai đứa nó, đổi chỗ khác tiếp tục thẩm vấn." Rắc!

Rắc!

Trần Tiểu Đao và Trần Đại Bảo ra tay cực nhanh, hai người không phân trước sau liền tháo khớp hàm hai tên người Phù Tang

xuống, như vậy bọn chúng sẽ không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Thế nhưng ngay lúc này, nữ nhân người Phù Tang kia bỗng kịch liệt run rẩy mấy cái, có thể thấy rõ ràng, cổ ả dâng lên một mảng huyết sắc, trong nháy mắt lại bị thứ gì đó hấp thu mất, rất nhanh liền thấy trong đám lỗ thủng chi chít kia bò ra rất nhiều con trùng nhỏ màu trắng, nhìn qua không khác gì giòi bọ. "Cái... cái này mẹ nó cũng quá tà môn rồi!" Tề Thiết Chủy nhìn mà dạ dày đảo lộn, nôn hết cả cơm tối, lúc này mới sắc mặt tái nhợt quay lại, nhìn cũng không dám nhìn hai tên người Phù Tang kia thêm lần nào. "Sắp xếp vài người Trần gia đến tiếp nhận, thẩm vấn." "Còn nữa..." Trần Mộc không nói nhiều, chỉ chỉ đám trùng nhỏ màu trắng kia.

Trần Tiểu Đao trong lòng hiểu rõ, gật đầu: "Đã hiểu, gia chủ." Không bao lâu sau, mấy thành viên Giới Đao Đội ẩn nấp trong bóng tối đi tới, nhét hai tên người Phù Tang vào bao tải rồi lôi đi. "Xuống núi." Trần Mộc đứng dậy khoác áo khoác, thuận tay nhét Cửu Vĩ Bạch Hồ vào trong khuỷu tay, sắc mặt ngưng trọng: "Truyền tin cho người Trần gia trấn thủ nơi này, bảo bọn họ đi tra xét tang sự của các thôn trại xung quanh gần đây một chút." "Ngoài ra, nghiêm tra bệnh nhân, xem trên người họ có lỗ nhỏ do trùng đục hay không." "Tin tức này cũng phải truyền về cho Hổ thúc, ông ấy biết phải làm thế nào." Trần Tiểu Đao trầm giọng nhận lệnh: "Rõ, gia chủ." Mãi đến lúc này, Tề Thiết Chủy mới chợt hiểu ra, trải qua 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' kích phát huyết mạch, lại đăng ký trên 'Dị Thú Khế Ước Thư', liên tục hai lần cường hóa, tác dụng mà con Hải Đông Thanh này có thể phát huy ra có sự to lớn mà người thường khó có thể tưởng tượng!

Tốc độ nhanh như chớp, sức chịu đựng phi phàm, lại có tính tình cực kỳ hung mãnh, điều này có nghĩa là, gần như không có biện pháp nào có thể ngăn cản con Hải Đông Thanh này truyền tin!

Một con Hải Đông Thanh như vậy, tuyệt đối là vật tải tin tức

mong ước bấy lâu!

Một đoàn người nhân lúc bóng đêm xuống núi, đường núi khó đi, bên cạnh không xa chính là vực sâu, một bước đạp hụt chính là kết cục thịt nát xương tan.

Cũng may, bốn con ngựa và một con lừa đen đều đã không phải thú cưỡi theo ý nghĩa thông thường, mà là yêu thú đã kích phát huyết mạch, linh tính phi phàm, thậm chí đều không cần chỉ huy. "Chuyện này có chút phức tạp rồi, Mộc gia." "Có muốn thông báo cho bên phía Trương Khởi Sơn một tiếng không?" Tề Thiết Chủy nhíu mày, thấp giọng nói: "Nếu nói loại trùng kia thực sự là bệnh dịch quy mô lớn, hơn nữa còn là từ trong cổ mộ khoáng sơn truyền ra..." "Cái này nếu truyền vào trong thành Thường Sa, chỉ sợ là có tai họa lớn!" Trần Mộc lắc đầu, không trả lời.

Đến lúc đó Hải Đông Thanh đưa tình hình bên này đến chỗ Trần Hổ, lại có Giải Cửu, Hoắc Cẩm Tích bọn họ bàn bạc, tự nhiên sẽ thảo luận ra biện pháp giải quyết tốt nhất. "Hay là tôi gieo một quẻ?" Vừa nói, Tề Thiết Chủy đoan chính ngồi trên lưng lừa đen, nhón mấy đồng tiền trong tay lẩm bẩm, lắc lư vài cái rồi ném lên la bàn.

Bên cạnh Trần Đại Bảo giơ đèn bão chiếu tới, có chút tò mò. "Hả?" "Lôi Sơn Tiểu Quá, phi điểu di âm, mật vân bất vũ, lôi thanh giảm tiểu, thượng nghịch hạ thuận, đây là có ý che chắn che đậy..." Tề Thiết Chủy lược suy nghĩ, trầm giọng nói: "Mộc gia, quẻ tượng này ý nói, những chuyện chúng ta nhìn thấy hiện tại cũng chưa chắc là chân tướng." "Đúng vậy." "Cho nên ta nhất định phải xuống mộ xem một cái mới được." Trần Mộc gật đầu, vuốt ve đuôi Cửu Vĩ Bạch Hồ.

Cửu Vĩ Bạch Hồ cuộn tròn trong lòng hắn, tựa hồ như bị nắm lấy mệnh môn, thân thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy, bộ lông trắng muốt toàn thân ẩn ẩn có chút ửng hồng. "Đúng rồi." "Ông không phải

muốn học 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' sao?

Đại Bảo, đưa cuốn sách nhỏ kia cho Tề gia chủ xem một chút." Trần Mộc ngoắc ngoắc tay, Tề Thiết Chủy lập tức đỏ mắt, cái gì quẻ tượng, cái gì trùng tử, toàn bộ đều bị hắn ném ra sau đầu.

Trần Đại Bảo từ trong ngực mò ra một cái túi da điêu tinh xảo, từ bên trong lấy ra một cuốn sách nhỏ được bao bọc tầng tầng lớp lớp.

Một lớp da lông, một lớp lụa trắng, một lớp giấy dầu, lại có ba lớp nữa. "Khá lắm." "Cậu đây là khâu đế giày hả?

Hay là đế ngàn lớp?" Tề Thiết Chủy nhìn đến trố mắt.

Trần Đại Bảo trợn trắng mắt, lầm bầm nói: "Ông hiểu cái gì?

Đây chính là gia chủ tự tay viết 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', ông đừng có làm nhăn trang sách của tôi đấy!" Tề Thiết Chủy vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Cậu cứ yên tâm!" Một đoàn người xuống núi, dừng chân nghỉ ngơi ở một ngôi làng lân cận.

Nghỉ ngơi đến rạng sáng.

Trần Mộc theo lệ dậy sớm tu luyện, thuận tiện hoàn thành thêm một lần điểm danh hàng ngày, nhận được hai bình Đặc Cấp Hồi Khí Đan.

Loại phần thưởng điểm danh này, trong mắt Trần Mộc chỉ có thể tính là cấp thấp nhất.

Ví như Đặc Cấp Liệu Thương Đan, Đặc Cấp Hồi Khí Đan hay các loại thương dược, không gian cá nhân của hắn đã trữ không ít.

Trước kia là cơ bản không có đất dụng võ, hiện tại thì đã có được năng lực thần thông 'Song Toàn Thủ - Hồng Thủ', lại càng không dùng đến mấy loại thương dược này. "Chủ nhân, em đột phá rồi nha!" Cửu

Vĩ Bạch Hồ hưng phấn nhảy lên vai Trần Mộc, làm nũng cọ cọ hai cái: "Quả nhiên là nhờ gió đông của chủ nhân, tốc độ tu luyện nhanh hơn hẳn!" Trần Mộc quay đầu nhìn thoáng qua, Cửu Vĩ Bạch Hồ khoe khoang vẫy vẫy cái đuôi, cái đuôi hồ ly tuyết trắng kia, bỗng chốc biến thành hai cái! "Hả?

Hai cái rồi?" "Luyện Khí hậu kỳ... ngược lại cũng rất nhanh." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Từ lúc Cửu Vĩ Bạch Hồ bị Trần Mộc dùng một đạo lôi đánh về nguyên hình, tu vi phế đi hơn nửa, đến bây giờ cũng được vài ngày rồi.

Ký kết Hồn Khế, lại đăng ký vào sách, huyết mạch Cửu Vĩ Hồ trong cơ thể Cửu Vĩ Bạch Hồ cũng nhận được cường hóa tăng phúc tương đối tốt, cộng thêm hiệu quả Hồn Khế, tốc độ tu luyện tăng lên rất nhiều.

Trong thời gian ngắn như vậy, Cửu Vĩ Bạch Hồ đột phá đến Luyện Khí hậu kỳ, Trần Mộc cũng không tính là bất ngờ.

Rốt cuộc, giống như Phượng Minh Nộ Tình Kê, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, bọn nó đều là tu luyện từ từ từ con số không.

Mà Cửu Vĩ Bạch Hồ thì khác, nó vốn đã có cảnh giới tương đối không yếu, tuy rằng bị đánh về nguyên hình cũng ảnh hưởng đến cảnh giới tu vi, nhưng kinh nghiệm tu luyện thì vẫn còn! "Khi nào tu luyện ra cái đuôi thứ chín, thì có thể hóa hình rồi nhỉ?" "Đúng vậy nha ~" Cửu Vĩ Bạch Hồ cọ cọ cằm Trần Mộc, nỉ non một tiếng.

Trần Mộc cười cười, thản nhiên nói: "Hy vọng sau khi ngươi hóa hình, còn có thể duy trì trạng thái như bây giờ." "Ư ư ~" Cửu Vĩ Bạch Hồ hừ hừ làm nũng, mị ý nhập cốt.

Mặt trời dần lên cao, khoảng tám giờ sáng.

Mọi người đều đơn giản rửa mặt chải đầu một phen, ăn sáng. "Gia chủ, chúng ta tiếp theo tra xét về hướng nào?" Trần Tiểu Đao mở miệng hỏi.

Trần Mộc nhìn Tề Thiết Chủy một cái, bất đắc dĩ thở dài: "Đại Bảo làm đi, trắc toán phương vị một chút, chúng ta đi tìm đường ray sắt." "Được rồi, gia chủ." Trần Đại Bảo gật đầu đáp, dẫn đội xuất phát.

Vốn dĩ việc này Trần Mộc định để cho Tề Thiết Chủy, dù sao ông ta tạo chỉ phương diện phong thủy cũng rất sâu, lại có kinh nghiệm tương đối phong phú, tự nhiên là ứng cử viên số một.

Chương 143

Chỉ có điều, tối qua sau khi đưa nửa bộ sách nhỏ ghi chép 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' cho Tề Thiết Chủy, ông ta liền tiến vào một loại trạng thái si mê.

Châm đèn đọc sách đến tận ba bốn giờ sáng, trước mắt tuy rằng người còn cưỡi trên lưng lừa đen, tâm thần lại toàn bộ đều chui vào trong cuốn sách nhỏ kia, căn bản không phân ra được nửa điểm tinh lực đi lo chuyện khác.

Đi được ngắn ngủi nửa giờ, Trần Đại Bảo dẫn đầu dừng chân, giơ tay chỉ một hướng: "Gia chủ, bên kia có dựng một tòa Vô Cực Tháp... vị trí không đúng, bên dưới là đất dưỡng thi." Vô Cực Tháp, Dưỡng Thi Vị.

Trần Đại Bảo sắc mặt ngưng trọng, không dám lơ là chút nào.

Thuận theo hướng Trần Đại Bảo chỉ, Trần Mộc nhìn thoáng qua.

Lập tức liền thấy trong một cánh rừng hơi xa, có một cái tháp nhọn lộ ra khỏi tán cây, vô cùng bắt mắt. "Cái nơi quỷ quái này sao lại có tòa phật tháp?" "Hơi kỳ quái rồi." Trần Tiểu Đao sờ sờ đầu, thấp giọng nói: "Sự xuất phản thường tất có yêu, tòa tháp này xây ở đây e là không đúng lắm." "Đi xem một chút." Trần Mộc gật đầu, đá con lừa đen bên cạnh một cái.

Hắc Mao Lư Tiểu Đinh Đang bị đau kêu thảm một tiếng, tiếng lừa kêu to như sấm, làm cho Tề Thiết Chủy giật mình hồn xiêu phách lạc, mờ mịt nhìn xung quanh: "Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi?" "Có khối thời gian cho ông từ từ nghiên cứu âm dương bí thuật này." "Chuyện hiện tại quan trọng hơn." Trần Mộc chỉ chỉ Vô Cực Tháp phía xa, Tề Thiết Chủy cẩn thận từng li

từng tí cất kỹ cuốn sách nhỏ, nheo mắt quan sát một lát, gật đầu nói: "Trong rừng có cái đạo quan?" "Chà, đạo quan này chọn vị trí phong thủy, thật đúng là có chút thú vị." Thấy Tề Thiết Chủy khôi phục bình thường, Trần Mộc lập tức hạ lệnh gia tốc tiến lên.

Bốn ngựa một lừa đen, gia tốc chạy vội.

Nhất thời, bụi đất cuồn cuộn, tiếng vó như sấm, chỉ tốn công phu hút một điếu thuốc, đoàn người đã tiến vào trong khu rừng kia, sâu trong bụi cây thưa thớt có rất nhiều tường đổ vách nát, kia hiển nhiên là một tòa đạo quan đã bị phế bỏ.

Bên trong có ba tòa đạo điện, nhưng đều đã sập gần hết.

Đại môn tường vây cũng sụp đổ rách nát y như vậy, tàn phá không chịu nổi.

Đoàn người cất bước tiến vào trong đại điện, trong đại điện không có bài biển, không có tượng phật thần khám, khắp nơi đều là đá vụn ngói vỡ, lá rụng đất khô.

Tề Thiết Chủy tặc lưỡi một tiếng, chỉ chỉ Vô Cực Tháp phía sau đại điện, trầm giọng nói: "Xung quanh Vô Cực Tháp, trong vòng chín bước, tất có Tịch Tà!" "Tịch Tà là cái gì?" Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn về phía Trần Đại Bảo. "Là biến chủng của hung thú Cùng Kỳ, gọi là Tịch Tà, một loại thượng cổ thần thú." Trần Đại Bảo vừa giải thích, vừa rảo bước đi tới trong sân.

Đi quanh Vô Cực Tháp vài bước, không nhiều không ít, vừa vặn chín bước, trên một tảng đá lớn bên cạnh Vô Cực Tháp, nghiễm nhiên có triện khắc một con Tịch Tà. "Thuận theo chân trước của Tịch Tà, đi thêm năm bước nữa." Tề Thiết Chủy tay bưng la bàn, vẻ mặt nghiêm túc, bổ sung: "Hẳn là sẽ tìm được một miệng giếng ẩn giấu." Quả nhiên, năm bước sau, Trần Tiểu Đao lật một phiến đá xanh lên, thấy được một miệng giếng ẩn giấu: "Chà, bản lĩnh này của Tề gia

xác thực có chút lợi hại a!

Danh bất hư truyền!" "Khiêm tốn khiêm tốn." Tề Thiết Chủy cười một tiếng, lại khôi phục thần thái trước kia.

Trần Mộc hài lòng gật đầu, đây chính là nguyên nhân lớn nhất hắn muốn mang theo Tề Thiết Chủy bên người, nổi bật một cái kinh nghiệm phong phú!

Đổi thành Trần Đại Bảo, cậu ta ngược lại cũng có thể tìm được mấy dấu vết này, rồi tìm được miệng giếng bị đá xanh che lại kia, chỉ là thời gian sẽ phải tốn kém hơn nhiều. "Người trẻ tuổi còn phải học nhiều thứ lắm, khiêm tốn chút." "Đương nhiên cũng đừng tự ti." Trần Mộc cười vỗ vỗ vai Trần Đại Bảo, thản nhiên nói: "Tổ tông nhà Tề Thiết Chủy kiếm cơm bằng nghề này, trên dưới truyền thừa rất sâu, đứng trên vai tiền nhân, luôn sẽ nhìn xa hơn người khác." "Nhưng ngươi là đi theo ta học hỏi, thành tựu ngày sau tự nhiên là chỉ có mạnh hơn chứ không yếu đi." Nghe thấy Trần Mộc mở miệng, Trần Đại Bảo ngại ngùng gãi đầu, chắp tay hành lễ: "Xin lỗi gia chủ, không thể làm rạng mặt ngài..." "Á?" "Không đúng lắm a!" Tề Thiết Chủy đi quanh miệng giếng nhìn một vòng, buồn bực nói: "Miệng giếng này sao có thể là hình tròn?

Nếu là Tịch Tà thần thú, lại là Cùng Kỳ, thì phải là miệng vuông mới đúng!" Trong lúc nghi hoặc, Tề Thiết Chủy giơ la bàn nhanh chóng bấm đốt ngón tay tính toán, nhưng đúng lúc này, trong miệng giếng bỗng nhiên vọt lên một luồng âm phong!

Luồng âm phong kia đến kỳ quái, lại vô cùng âm lãnh, còn có một cỗ hung sát chi khí nồng đậm bay vọt lên, một bàn tay người trắng bệch đột nhiên từ trong miệng giếng thò ra, túm lấy cánh tay Trần Tiểu Đao!

Nước bắn tung tóe, âm khí tràn ngập, rốt cuộc thì Trần Tiểu Đao

cũng không ngờ tới, chân trước bọn họ vừa mới tìm được miệng giếng này, đứng còn chưa tới ba giây, lại có thứ từ trong giếng chui ra! "Có quỷ!" Trần Tiểu Đao không đứng vững, tại chỗ bị bàn tay người trắng bệch kia lôi vào trong giếng.

Trong khoảnh khắc, điện quang bùng lên!

Tiếng sấm sét đùng đoàng nổ ra từ trong giếng, còn có một đạo kim quang chói mắt chiếu rọi ra, thập phần bắt mắt. "Mộc gia!" Tề Thiết Chủy lúc này mới phản ứng lại, nhưng cũng không dám mạo muội tới gần miệng giếng.

Chiến đấu lực của Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy cũng hiểu biết vài phần.

Vào thời điểm mấu chốt này, nếu trong giếng này thật sự cất giấu hung sát chi vật gì đó, Tề Thiết Chủy hắn mạo muội sáp lại gần, không chỉ không giải quyết được vấn đề gì, ngược lại còn sẽ thêm phiền cho Trần Tiểu Đao! "Không sao." Trần Mộc bình tĩnh lắc đầu.

Cỗ hung sát khí tức đột nhiên bạo khởi kia, âm khí tứ tán, liệu chừng hẳn là oan hồn tụ mà không tan trong giếng.

Loại quỷ vật hung sát này, đối với người bình thường mà nói có khả năng sẽ trực tiếp lấy mạng, bị nó kéo xuống nước làm người chết thay.

Nhưng đối với thành viên Trần gia mà nói, nhất là Trần Tiểu Đao đã tu luyện Kim Quang Chú, lại tu luyện Dương Ngũ Lôi, thực sự không tính là uy hiếp trí mạng gì. "Có chút ý tứ." "Đất dưỡng thi, vị trí phong thủy, trong giếng còn giấu quỷ." Trần Mộc âm thầm suy tư, đi đến gần.

Ào một tiếng, Trần Tiểu Đao bám vào bờ giếng, mang theo một thân nước lật người lên: "Dọa tôi giật mình, may mà không xảy ra

chuyện gì xấu." "Tình huống gì vậy?" Tề Thiết Chủy cũng tiến lại gần.

Mấy người đứng ở miệng giếng, có thể thấy rõ ràng, bên trong miệng giếng sâu đại khái ba mét là một giếng nước, trong nước đầy lá rụng mục nát, ngoài ra có một cái xác chết sưng phù trắng bệch.

Một cỗ mùi hôi thối lệnh người buồn nôn đang không ngừng từ dưới trào lên trên. "Thủy quỷ?" "May quá may quá..." Tề Thiết Chủy thở phào nhẹ nhõm, hoàn hồn lại: "Miệng giếng hình vuông chứng tỏ bên dưới trấn áp thi thể, miệng giếng hình tròn chứng tỏ trấn áp yêu quái." Trần Tiểu Đao lau mặt, dang tay nói: "Nhưng vừa nãy là con quỷ mà, cái này giải thích sao?

Tề gia." "Nói không thông." Tề Thiết Chủy lắc đầu, mày nhíu chặt. "May mà tôi phản ứng nhanh." "Tên này vừa định bóp cổ tôi, liền bị tôi dùng Dương Ngũ Lôi đánh chết, trực tiếp hồn phi phách tán." Trần Tiểu Đao cười một tiếng, chuyển sang ghé vào miệng giếng nhìn hai lần, "Gia chủ." "Vừa nhớ ra, lúc nãy nhìn thấy trong giếng này có bậc thang đá thông đến nơi khác, chúng ta phải đi vào xem thử." Trần Tiểu Đao chỉ một hướng. "Đi xem một chút." "Buộc dây thừng cho Tề gia chủ." Trần Mộc gật đầu, dẫn đầu động thân.

Tề Thiết Chủy còn chưa hiểu, tiếp đó liền bị Trần Tiểu Đao dùng dây thừng buộc vào thắt lưng, từ miệng giếng ném xuống. "Hóa ra buộc dây thừng là ý này?" "Lão Điếu Gia phải không!" Tề Thiết Chủy liên tục thở dài.

Trần Mộc đi trước một bước vào trong giếng, nhẹ nhàng tiếp đất, thuận tay đón lấy Tề Thiết Chủy, để hắn đứng vững gót chân. "Trở về xong, Tề gia chủ." "Đến chỗ tôi lấy ba phần Đoán Thể Dược Tề, uống theo thời gian quy định." Trần Mộc nhìn thoáng qua trạng thái của Tề Thiết Chủy, thở dài: "Chỉ cái thân thể này của ông... quá dễ

làm gánh nặng." Tề Thiết Chủy: "..." Phía trên, Trần Tiểu Đao mang theo Trần Đại Bảo, Trần Liễu hai người, vô cùng nhẹ nhàng đáp xuống, chuẩn xác giẫm lên bậc thang đá.

Đèn pin sáng lên, Trần Mộc dẫn mọi người tiến vào sâu trong bậc thang đá, cuối đường là một thạch thất đã bỏ hoang, bên trong toàn bộ đều là mạng nhện màu xám trắng, giăng kín tất cả tường, mặt đất, dày một lớp. "Đừng lộn xộn." Trần Mộc thấp giọng hạ lệnh.

Cửu Vĩ Bạch Hồ ngồi xổm trên vai hắn, khẽ ngửi ngửi, con mắt hồng nhuận lập tức bắt đầu đánh giá xung quanh. "Mấy cái chum lớn ở trong này là có ý gì?" "Bên trên hình như còn dán đạo phù?" Trần Tiểu Đao rọi đèn pin nhìn một vòng, tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ: "Tên này đúng là dán đạo phù không cần tiền mà, dán mạnh tay thật, một tầng lại một tầng, dán cứ như chăn bông ấy." Dị trạng như vậy mọi người đều nhìn thấy, rõ ràng là trong những lớp mạng nhện xám trắng tầng tầng lớp lớp kia, bày biện cái chum lớn này nối tiếp cái chum lớn khác, bên trên toàn bộ đều dán đạo phù. "Mộc gia." "Tôi hình như hơi hiểu rồi." Tề Thiết Chủy hít một ngụm khí lạnh, khẽ nói: "Bên ngoài cấy trùng, đem những con trùng này nuôi ở đây, là để phong ấn thứ khác." Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Đây là hang táng (chum táng)." "Đi, đốt đống mạng nhện kia, xem mấy cái chum lớn này." Bên cạnh, Trần Đại Bảo vung một cái ống quẹt lửa lại gần, đốt trụi mạng nhện xám trắng, lại mò dao găm ra, dựa theo chỉ thị của Tề Thiết Chủy, cạy bỏ từng lớp đạo phù dán trên bề mặt chum lớn. "Kén trùng trên bề mặt mấy cái chum lớn này đều đã rỗng rồi." "Đạo phù thì dán ở bên ngoài kén trùng, bên trong dường như còn có bông gòn, đây là nhân tạo đem kén trùng dính lên chum lớn, lại dán chăn bông bên ngoài ấp trứng." Tề Thiết Chủy tặc lưỡi, dù hắn kiến thức rộng rãi, trước mắt cũng có cảm giác được mở rộng tầm mắt. "Có phải là để những con trùng này sau khi nở ra, nhả tơ làm kén, bọc mấy cái chum lớn này

lại, phong kín thứ bên trong không?" Trần Đại Bảo thấp giọng hỏi.

Chương 144

Trần Mộc ở một bên nhìn kỹ những cái chum lớn này, nhìn rất rõ ràng, bên ngoài mấy cái chum lớn này bọc một lớp vỏ sắt, tuy rằng đa số đều đã mục nát, nhưng độ kín vẫn còn không tệ. "Cẩn thận chút, đừng làm vỡ mấy cái chum ở đây." Trần Mộc lên tiếng nhắc nhở, bổ sung: "Trên đó đều khắc chữ, không chừng đều là đạo sĩ vốn ở trong đạo quan này, hiện giờ đều táng ở trong này rồi." Mấy người kiểm tra xung quanh một lát, ngược lại không phát hiện con trùng nào còn sống, toàn là xác kén rỗng tuếch, chi chít dính trên bề mặt chum lớn trong này, nhìn qua vô cùng rợn người.

Cảnh tượng này, chút nào cũng không kém hơn khuôn mặt bị trùng đục lỗ của mấy tên người Phù Tang kia, ngược lại càng làm cho người ta nổi da gà, toàn thân khó chịu.

Vỏ sắt bịt chum, trùng nhả tơ, đạo phù che phủ, bên trên lại dựng một tòa Vô Cực Tháp, trận thế bực này, khiến Tề Thiết Chủy nảy sinh một loại dự cảm không lành. "Nơi này là đất dưỡng thi, tôi phỏng đoán trước kia lúc xây dựng đạo quan này, chính là để trấn áp thứ gì đó dưới lòng đất." "Vấn đề ở chỗ..." Tề Thiết Chủy chỉ chỉ mấy cái chum lớn, buồn bực nói: "Thủ bút bực này, đây là phải trấn áp tuyệt thế đại yêu gì chứ?" Vài tia sáng đèn pin quét qua, Trần Mộc ấn cánh tay Trần Liễu xuống, ra hiệu cậu ta chỉ lên đỉnh thạch thất.

Trong tầng tầng lớp lớp mạng nhện xám trắng dày đặc kia, ở vị trí chính giữa thạch thất này, rõ ràng treo một tấm gương đồng cổ xưa! "Lại nữa?

Gương đồng treo đầu?" "Tề gia chủ." Trần Mộc lắc đầu, ra hiệu Tề Thiết Chủy ngẩng đầu nhìn.

Vừa nhìn thấy gương đồng, Tề Thiết Chủy ngẩn người, chuyển sang thở phào nhẹ nhõm: "Hẳn là vị cao nhân Tề gia chúng tôi, ông ấy hẳn là đã từng tới đây... nhưng cuối cùng lại chết trên xe lửa." "Cái này ít nhất có thể nói rõ một chuyện, nơi này cũng không nguy hiểm." Phát hiện mới này, xác thực làm cho Tề Thiết Chủy an tâm hơn một chút.

Tấm gương đồng treo trên chiếc xe lửa ma quỷ kia, và tấm gương đồng treo trong thạch thất trước mắt, rõ ràng đều là thủ bút của một người. "Đừng vội thả lỏng." "Nhìn xem gương đồng này chiếu tới đâu." Trần Mộc giơ tay chỉ một hướng, đèn pin lập tức quét qua, hướng đó bị bóng tối bao trùm, cộng thêm tầng tầng mạng nhện che phủ, rất khó có thể nhìn rõ trong chỗ tối tăm đó rốt cuộc cất giấu cái gì. "Không dễ qua đó đâu, gia chủ." Trần Tiểu Đao sắc mặt ngưng trọng.

Trước mắt vị trí của mọi người và vị trí mà gương đồng chỉ ra, có một vũng nước đen không biết sâu bao nhiêu, trong nước đen có thể nhìn thấy bông gòn mục nát, còn có thể thấy một ít đạo phù rách nát, mảnh vỡ chum lớn các loại.

Càng không biết, trong này liệu có trùng hay không? "Đừng chạm vào mấy cái chum lớn này." "Ta đưa Tề gia chủ qua đó xem một cái." Trần Mộc thản nhiên mở miệng nói.

Theo bản năng, Tề Thiết Chủy rụt cổ lại.

Lúc trước khi nói câu này, Tề Thiết Chủy liền bị dùng dây thừng treo từ miệng giếng xuống, trước mắt cái này chẳng lẽ lại muốn chơi chiêu cũ?! "Đi đi!" Trần Mộc mạnh mẽ túm lấy cổ áo Tề Thiết Chủy, cánh tay phải vung mạnh một cái, ngay lập tức liền thấy, cả người Tề Thiết Chủy mờ mịt bay lên, bay qua từng hàng từng hàng chum lớn, ngã vào góc mà gương đồng chỉ dẫn.

Trần Mộc theo sát phía sau, điện quang bôn dũng, tiếng sấm nổ vang, gần như chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Trần Mộc đã lướt qua vũng nước đen kia, đứng trước mặt Tề Thiết Chủy. "Mộc gia a!" Tề Thiết Chủy suýt chút nữa thì quỳ xuống, vẻ mặt khổ sở: "Lần sau có thể đừng chơi lớn như vậy không?

Cái này nhưng phàm có chuyện bất trắc, tôi chết chắc rồi a!" Trần Mộc cười lắc đầu: "Sẽ không, chỉ cần ông còn một hơi thở, ta đều có thể cướp ông về từ tay Diêm Vương gia." Tề Thiết Chủy hơi sững sờ, hiển nhiên là không đoán được có đáp án như vậy. "Đừng nói nhảm nữa." Trần Mộc bật đèn pin chiếu xung quanh, một con rùa đá cực lớn nằm sấp ở đó, trên lưng còn cõng một cây cột đá màu đen tinh mỹ vô cùng, thông thẳng lên đỉnh. "Hả?" "Mộc gia khoan đã!" Tề Thiết Chủy nheo mắt nhìn, ghé đến gần rùa đá ngồi xổm xuống. "Trên kim chỉ nam la bàn này có buộc một sợi dây đỏ, còn treo móng tay phụ nữ... trận pháp bực này ngược lại cực kỳ hiếm thấy." "Hình như là 'Âm Dương Phong Thủy Điếu', vị cao nhân nhà chúng tôi là muốn câu cái gì?" Bên cạnh, Trần Mộc thì nương theo sợi dây đỏ kia, nhìn về phía từng cái chum lớn.

Cái gọi là 'Âm Dương Phong Thủy Điếu', đây là một loại phong thủy trận, nghe tên là biết dùng để câu đồ vật, chỉ có điều, câu không phải là tôm cá bình thường, mà là người chết. "Mộc gia, tôi có dự cảm." "Vị trí mà sợi dây đỏ này dẫn dắt, chính là đích đến lần này của chúng ta!" Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Sợi dây đỏ này căng thẳng, chứng tỏ vị cao nhân Tề gia chúng tôi, đã câu được thi thể mà ông ấy muốn tìm." "Vấn đề duy nhất là..." "Chúng ta tìm cái chum lớn này thế nào?" Sợi dây đỏ kéo căng, rơi vào trong một cái chum lớn nào đó.

Chỉ là vũng nước đen ở giữa này khá gai góc, Tề Thiết Chủy cũng không nắm chắc, nước đen này liệu có độc, hay là chiêu số tà pháp nào

đó? "Nhị gia nếu ở đây thì đỡ việc rồi." Tề Thiết Chủy thở dài, lầm bầm: "Lấy bản lĩnh xuất thân hát hí khúc của Nhị gia, đi qua mấy cái chum lớn này chẳng phải dễ như trở bàn tay?" Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Cũng không nhất định phải từ từ tìm từng cái." "Vậy tìm thế nào?" Tề Thiết Chủy nhất thời không phản ứng kịp, tiếp đó hắn liền thấy, chu thân trên dưới Trần Mộc đều bao phủ một tầng lôi điện bạch quang chói mắt!

Hồ quang điện thăng đẳng, đùng đoàng nổ vang, nhiệt độ nóng rực cùng uy nhiếp lực, khiến Tề Thiết Chủy lùi lại rồi lại lùi, không dám tới gần. "Chẳng lẽ..." Tề Thiết Chủy đột nhiên phản ứng lại, ngẩn người tại chỗ: "Mộc gia, ngài định quét sạch toàn bộ chướng ngại ở đây sao?

Cái này không được đâu!" "Nếu hỏng phong cấm trấn áp nơi này, thứ bên dưới... sẽ không trấn áp được nữa!" Trong thạch thất, sấm sét vang rền!

Dương Lôi chói lòa điên cuồng bốc lên, rất nhiều góc tối mà đèn pin không soi tới được, lúc này cũng bị ánh lôi quang chói mắt chiếu rọi rõ ràng! "Thứ bên dưới không trấn áp được nữa?" "Ngài thực sự cho rằng đạo quán này và tháp Vô Cực là để trấn áp một con tuyệt thế đại yêu nào đó dưới lòng đất sao?" Trần Mộc lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Quả thực có một tầng ý nghĩa trấn áp, nhưng cũng không kinh khủng như ngài nghĩ đâu." Tề Thiết Chủy chưa kịp suy nghĩ thấu đáo, mày đã nhíu chặt. "Rắc!" Đúng lúc này, tiếng sấm nổ vang, Trần Mộc khẽ phất tay, lập tức nhìn thấy Dương Lôi nóng rực đột nhiên khuếch tán dưới chân hắn, tựa như một vòng quang hoàn không ngừng mở rộng! "Dương Lôi, Lôi Hoàn!" Chỉ trong nháy mắt, bạch quang Dương Lôi điên cuồng lan tràn, bùng phát ra với thế hoành tảo. "Bùm bùm bùm bùm..." Nơi Lôi Hoàn đi qua, từng cái chum lớn đều bị nổ tung, vỡ vụn, trong nháy mắt đã bị đánh thành bột mịn!

Mà vũng nước đen kia, càng là chỉ trong chớp mắt đã bị nhiệt độ cao bốc hơi làm khô, trong đó còn có lượng lớn những thứ nhỏ như hạt gạo. "Thật sự có trùng tử!" "Nguy hiểm thật, may mà vừa rồi không chạm vào đám nước đen này, nếu không đúng là chịu thiệt lớn!" Tề Thiết Chủy nhìn đến chân thực, trong lòng run lên. "Hóa ra là như vậy, xem ra vị cao nhân Tề gia kia, hẳn là đã sơ suất ở chỗ này, trúng phải mai phục của trùng tử!" "Đáng tiếc..." Càng nhìn càng kinh hãi, Tề Thiết Chủy không thể không thừa nhận, mỗi người đều có phương pháp hành sự riêng.

Nếu là Nhị Nguyệt Hồng ở đây, hắn nhất định sẽ dùng tuyệt học gia truyền, dò xét ra mục tiêu bằng 'Âm Dương Phong Thủy Điếu'.

Mà trước mắt, thủ đoạn của Trần Mộc lại càng đơn giản trực tiếp, vĩnh viễn trừ hậu hoạn!

Điều duy nhất khiến Tề Thiết Chủy có chút bất an là, nếu như trận trượng trong mật thất này thực sự là để trấn áp thứ gì đó dưới lòng đất... cú quét ngang này qua đi, e rằng không trấn áp được nữa! "Thi thể trong mấy cái chum táng này đều đã hóa thành nước đen, bên trong thi thể... cũng phong ấn một loại trùng tử chết người." "Bất quá, đều không quan trọng nữa." Giọng Trần Mộc rất bình tĩnh, sắc mặt cũng rất thản nhiên.

Một vòng Lôi Hoàn bùng nổ, chum lớn trong cả mật thất toàn bộ bị hủy diệt, chỉ còn lại chút bột phấn màu đen.

Cho dù trong chum thực sự có thứ gì, cũng sớm đã bị siêu độ đến chín tầng mây rồi! "Ở đây, Gia chủ!" Trần Đại Bảo liếc mắt liền thấy được mục tiêu, vội vàng vẫy vẫy tay.

Rảo bước tiến lại gần, dưới tấm đá thình lình là một cái đạo động cực sâu, chừng bốn năm mét, ánh đèn pin không soi rõ được quá nhiều tình huống. "Bên dưới có đồ vật." Trần Mộc tùy ý sờ một cái, lấy ra

một cây pháo sáng (lãnh diễm hỏa).

Đây là phần thưởng từ việc rút thăm trước đó, lúc này lại phát huy tác dụng lớn. "Đây là?

Ái chà?" "Mộc gia, trên người ngài đều là đồ tốt nha!" Tề Thiết Chủy tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Chương 145

Trần Tiểu Đao ở bên cạnh cười một tiếng, thêm mắm dặm muối: "Còn có thứ lợi hại hơn ngài chưa từng thấy đâu, Tề gia, mở mang tầm mắt rồi chứ?" Tề Thiết Chủy cũng không giận, gật đầu nói: "Đó quả thực là 'tiểu đao cứa mông' - mở mắt rồi." Pháo sáng được ném vào trong đạo động, chiếu ra một chút cảnh tượng dưới đáy, cũng soi rõ một vật có chút kỳ quái. "Thanh gỗ ngang của đường ray." "Tìm được rồi." Trần Mộc nhìn thoáng qua liền xác định, gật đầu nói: "Xuống dưới xem một chút." Quyết đoán dứt khoát, Trần Đại Bảo đi đầu tiên, Trần Mộc theo sát phía sau.

Sau đó mới là Tề Thiết Chủy, Trần Liễu, còn Trần Tiểu Đao thì lưu thủ ở bên trên, đề phòng xung quanh xuất hiện dị trạng gì.

Một trên một dưới, luôn cần có người thực lực đủ mạnh trấn giữ hiện trường.

Dưới đáy đạo động, đích xác là có một đường ray sắt xuyên qua cực sâu, xung quanh mỗi một đoạn cự ly đều có khung gỗ chống đỡ, đóng đinh tán.

Không gian xung quanh khá rộng rãi, dù sao cũng là đường hầm thiết kế cho xe lửa thông hành, không đến mức quá chật hẹp.

Bất quá, khu vực gần đạo động thạch thất nhất này, khắp nơi đều treo đầy lượng lớn mạng nhện màu xám trắng.

Tùy tiện có thể thấy được một ít kén trùng khô quắt.

Hiển nhiên, từ rất lâu trước kia, nơi này cũng là nơi trùng tử tràn lan thành tai họa, cũng không biết chừng những người Phù Tang kia có phải nhiễm bệnh trùng ở đây hay không. "Lợi hại thật, đây là đạo động đào ngược lên." "Mộc gia, chúng ta thuận theo đường ray này

một đường dò xét vào trong, nhất định có thể tìm được mục đích!" Tề Thiết Chủy nhìn trước ngó sau một vòng, tấm tắc khen ngợi.

Ai có thể ngờ tới, dưới cái đạo quán đã biến thành phế tích này, còn giấu một đường ray xe lửa? "Cái này thì khó tra xét rồi, quá xa, quá sâu." "Có chút khó giải quyết." Trần Mộc thở dài, mày nhíu chặt.

Từ chỗ này đi xuống, tìm được đường ray, điều này quả thực khiến hắn cảm thấy có chút ngoài dự liệu.

Chỉ bất quá, tình huống quanh ngọn núi khoáng sản cũ này rất phức tạp, ai cũng không nói chắc được liệu đường ray này có kết nối xuyên suốt, xuyên qua lòng đất xung quanh hay không?

Nếu như vậy, muốn thuận theo đường ray tìm được mộ Thanh Ô Tử, e rằng cơ hội xa vời. "Không được, không thể thuận theo con đường này mà đào." "Còn phải bắt tay từ nơi khác..." Trần Mộc âm thầm suy tư, bỗng nhiên, Cửu Vĩ Bạch Hồ bên cạnh vỗ vỗ vai hắn. "Chủ nhân, xung quanh có thứ gì đó." Thanh âm này là Cửu Vĩ Bạch Hồ thông qua hồn khế trực tiếp truyền đến trong đầu Trần Mộc, ngữ khí ngưng trọng, chút nào không giống nói đùa.

Có thứ gì đó?

Tà túy?

Trần Mộc hơi nhướng mày.

Lúc trước ở trong thạch thất bên trên, Dương Ngũ Lôi điên cuồng bùng nổ, quét ngang toàn trường.

Muốn nói trong thạch thất còn giấu thứ bẩn thỉu gì, e rằng sớm đã biến thành tro bụi, bị Dương Lôi siêu độ rồi.

Trừ phi... thứ này vẫn luôn trốn trong đường hầm bên dưới, hoặc giả, là trốn trên người ai đó, từ đó tránh thoát được lôi điện tẩy lễ!

Ngẩng đầu lên, Trần Mộc nhíu mày, có chút không vui.

Trần Đại Bảo và Trần Liễu hai người đang men theo đường ray từng bước từng bước đi về phía trước, lảo đảo nghiêng ngả, uyển như hai cái xác không hồn bị mất vía.

Cứ như thể trong đường hầm phía trước đang có thứ gì đó hấp dẫn bọn họ đi tới, muốn đi tìm tòi nghiên cứu. "Trên người Tề gia chủ có thứ gì đó." Cửu Vĩ Bạch Hồ dùng đuôi vỗ vỗ Trần Mộc, ra hiệu hắn quay đầu lại nhìn.

Tại hướng ngược lại, Tề Thiết Chủy vừa rồi còn đang tỉ mỉ đoan tường, tìm kiếm manh mối, lúc này đang nằm rạp trên đường ray bò về phía trước.

Bò không nhanh, nhưng tính linh hoạt của tay chân lại rất cao, trông giống hệt dáng đi của một loài động vật nào đó.

Vừa bò, trong cổ họng Tề Thiết Chủy còn phát ra một loại âm thanh kỳ quái. "Tề gia chủ!" Trần Mộc bỗng nhiên mở miệng gọi một tiếng.

Tề Thiết Chủy coi như không nghe thấy, vẫn cứ chậm rãi bò về phía trước, đầu ngẩng cao, nhìn về phía đỉnh đường hầm.

Cứ như trong đường hầm này treo rất nhiều thứ không nhìn thấy được. "Hiểu rồi." "Đi, trấn trụ hắn, cũng đừng để thứ kia chạy thoát!" Trần Mộc giơ tay chỉ Tề Thiết Chủy.

Cửu Vĩ Bạch Hồ gật đầu, lao nhanh như bay hóa thành một đạo lưu quang, dễ như trở bàn tay đạp lên người Tề Thiết Chủy.

Rõ ràng hình thể không lớn, nhưng một cú vồ này giáng xuống lại khiến Tề Thiết Chủy cả người rạp xuống đường ray, suýt chút nữa đập vỡ đầu!

Bên kia, Trần Mộc không chút do dự vận dụng lôi pháp, nhanh

như điện chớp vọt tới trước mặt Trần Đại Bảo và Trần Liễu, căn bản không cho hai người cơ hội phản ứng, thế như sấm sét giáng hai cú chặt tay vào gáy!

Đây là đã khống chế tốt lực đạo, nếu Trần Mộc toàn lực ra tay, e rằng đầu hai người này đều phải phân gia tại chỗ. "Kỳ quái, hai người đều đã tu luyện qua Kim Quang Chú, cũng không phòng được sao?" "Thứ này... bản lĩnh mạnh như vậy?" Trần Mộc nhíu mày, xách Trần Đại Bảo và Trần Liễu trở lại cửa hang, trước tiên ném hai người lên trên.

Nhìn thấy Trần Mộc đi rồi quay lại, lại thấy Trần Đại Bảo và Trần Liễu đã hôn mê bất tỉnh, Trần Tiểu Đao giật nảy mình: "Gia chủ, tình huống gì vậy?

Bên dưới hung hiểm thế sao?

Tề gia sẽ không phải đã 'nguội' rồi chứ?" "Không có, nhưng cũng gần như vậy." Trần Mộc lắc đầu, dặn dò: "Ngươi ở bên trên cẩn thận chút, Dương Lôi và Kim Quang Chú đều bật lên, trông chừng hai người bọn họ." Nghe lời này, Trần Tiểu Đao vội vàng đáp: "Rõ, Gia chủ." Hắn luống cuống tay chân bật Kim Quang Chú, đồng thời cũng thi triển Dương Ngũ Lôi, khiến toàn thân trên dưới đều bao phủ một tầng lôi quang. "Hai người này đều 'tạch' rồi, vậy chứng minh bên dưới rất hung hiểm a!" Trần Tiểu Đao trăm mối vẫn không có cách giải, liên tục gãi đầu: "Đây mẹ nó là thứ hung dữ cỡ nào, dám tác yêu ngay trước mặt Gia chủ?

Thật không sợ chết?" Phía dưới đạo động, trong đường hầm.

Tề Thiết Chủy bị Cửu Vĩ Bạch Hồ dùng một chân ấn chết gí, mặc cho hắn phấn lực giãy giụa thế nào cũng không thoát thân được.

Tà dị nhất là, trong cả quá trình giãy giụa, tất cả động tác của Tề Thiết Chủy...

đều giống hệt một loài động vật bốn chân nào đó! "Thế nào, biết là thứ gì rồi chứ?" Trần Mộc đi tới gần, ngồi xổm xuống.

Cửu Vĩ Bạch Hồ gật đầu, khẽ đáp: "Nếu khí tức ta cảm nhận không sai, hẳn là một con Hoàng Đại Tiên (chồn tinh)." "Chỉ bất quá tu vi của nó có vẻ không được tốt lắm, không thoát khỏi sự áp chế của ta." Quả nhiên là thế!

Trong lòng Trần Mộc lập tức hiểu rõ.

Hoàng Đại Tiên, không cần nghĩ nhiều cũng biết, con Hoàng Đại Tiên đang tác yêu trước mắt này, nhất định là con đã nhập vào thân thể vị cao nhân Tề gia lúc trước!

Chỉ có điều, là do đích thân Trần Mộc thả ra. "Đúng là ứng nghiệm lời của Tề Thiết Chủy rồi." "Trong số những người có mặt lúc đó, Trương Phó quan có huyết mạch Kỳ Lân, Trương Khởi Sơn có huyết mạch Cùng Kỳ, ta tu luyện là Ngũ Lôi Chính Pháp, duy chỉ có Tề Thiết Chủy..." Tìm được mục tiêu, Trần Mộc ngược lại không vội nữa.

Con Hoàng Đại Tiên này dường như cũng không có ý định hại chết Tề Thiết Chủy, nói như vậy, tức là muốn...

Chương 146

thông báo tin tức? "Nói đi, muốn đưa tin gì cho ta?" Trần Mộc châm một điếu thuốc, ngồi xuống bên cạnh Tề Thiết Chủy.

Cửu Vĩ Bạch Hồ cũng trở lại trên cánh tay Trần Mộc, ngồi xuống.

Không còn sự trấn áp của Cửu Vĩ Bạch Hồ, Tề Thiết Chủy chậm rãi bò dậy, tư thế ngồi xổm... giống hệt động vật, hai tay hai chân chạm đất, đầu ngẩng cao. "Đi tiếp về phía trước là một con sông xác chết ngầm (Địa Hạ Thi Hà)." "Mà thứ các người muốn tìm...

đi đường này là không thông, nơi này thực ra là một cái hư trủng (mộ giả), là tử huyệt." Thanh âm của Tề Thiết Chủy phi thường kỳ quái, đó là một loại giọng nói chói tai, lại giống như tiếng gọi mà người đi đêm thường nghe thấy.

Không câu hồn, nhưng lại dễ làm người ta mê muội. "Thu lại bộ quỷ kế đó của ngươi đi, đối với ta vô dụng thôi." Trần Mộc tùy ý xòe tay, nâng lên một đoàn Dương Lôi: "Hoặc là trả lời vấn đề của ta, hoặc là bị ta trấn sát tại đây." "Ta hỏi, ngươi đáp." Tề Thiết Chủy không lên tiếng, im lặng gật đầu.

Thực sự là uy hiếp lực mà đoàn Dương Lôi kia bộc phát ra quá mức khủng bố!

Dương Lôi cực nóng, tượng trưng cho hạo nhiên chính khí, bách tà bất xâm.

Dùng nó để đối phó với hung sát tà túy càng là chiêu chiêu bạo kích.

Trần Mộc mở miệng hỏi: "Đường ray này xuyên ra ngoài, thông đến nơi nào?" "Là rất nhiều hang động mỏ, hư trủng." Tề Thiết Chủy

đáp, lại bổ sung một câu: "Nhưng nơi các ngươi muốn tìm, cần phải đi từ một hang động mỏ khác mới đến được." Trần Mộc gật đầu: "Người Phù Tang tu sửa đường hầm này có biết những điều này không?" Tề Thiết Chủy: "Không biết, bọn họ đã tốn rất nhiều thời gian ở đây mới tìm được một ít manh mối về cổ mộ kia, vẫn chưa đắc thủ." "Ngươi dẫn ta đi." Trần Mộc dụi tắt đầu thuốc, đứng dậy.

Tề Thiết Chủy ngồi tại chỗ không nhúc nhích, liên tục lắc đầu: "Ta không đi được nơi đó, nơi đó không phải chốn ta có thể đặt chân." "Nhưng ngài có thể tìm một tên trộm xác, hắn biết cách đi đến đó." Trộm xác?

Trần Mộc nhíu mày.

Cửu Vĩ Bạch Hồ bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: "Ngươi cũng nuốt Vẫn Ngọc?" Im lặng một hồi lâu, Tề Thiết Chủy mới gật đầu, trong giọng nói thấu ra vài phần thê lương: "Đúng vậy, ta từng nuốt một mảnh vụn Vẫn Ngọc nhỏ, vì thế mà tộc nhân của mạch này của ta toàn bộ đều chết bất đắc kỳ tử." "Thảo nào." "Thủ hạ của chủ nhân đều tu luyện Kim Quang Chú hộ thể, Hoàng Đại Tiên tầm thường dù tu vi khá sâu cũng không ảnh hưởng được bọn họ quá nhiều." Cửu Vĩ Bạch Hồ cười lạnh một tiếng.

Trần Mộc hơi giật mình, Cửu Vĩ Bạch Hồ ngược lại đã giải khai nghi hoặc trong lòng hắn.

Trong Vẫn Ngọc ẩn chứa sức mạnh đặc thù, căn cứ theo suy đoán sơ bộ của Trần Mộc, sức mạnh này có thể khiến yêu thú trở nên trường sinh bất tử, ví dụ như Cửu Vĩ Bạch Hồ, đây cũng là nguyên nhân tại sao nó bị nhốt trong Quan Tài Yêu hơn hai mươi năm mà vẫn còn sống.

Ngoài ra, sức mạnh này dường như còn cường hóa năng lực nào đó của yêu thú? "Cần nghiên cứu thêm." "Đi, dẫn ta đi xem con sông

xác chết ngầm kia." Trần Mộc phất phất tay, cất bước đi về phía trước.

Tề Thiết Chủy khôi phục lại tư thế bò bằng hai tay hai chân như trước, nhanh chóng dẫn đường phía trước, nhưng lại không dám bò quá nhanh.

Vòng qua hai khúc cua, trong đường hầm nghênh diện thổi tới một trận gió cực kỳ âm lãnh.

Mát lạnh, băng giá, tử khí tràn ngập!

Đường hầm đi đến tận cùng, phía trước là một vách núi ngầm dưới đất.

Bên dưới vách núi là một lòng sông ngầm khổng lồ sâu chừng bảy tám mét, đã khô cạn, khắp nơi có thể thấy những khối đất nứt nẻ.

Mà ngay phía trên lòng sông này, có rất nhiều xà ngang bằng gỗ dùng để chống đỡ, cái này nối tiếp cái kia, trên mỗi một thanh xà ngang đều treo cổ chín người, toàn bộ đều bị dây sắt siết chết cổ, xuyên qua đốt sống cổ, cứ thế treo thẳng đuột ở trên đó. "Địa Hạ Thi Hà." "Không biết những thi thể này đã treo bao lâu rồi." Ánh mắt Trần Mộc nhìn về phía sâu, không thấy điểm cuối, xà ngang từng cái từng cái kéo dài vào trong bóng tối, thi thể treo trên xà cũng chỉnh tề mỗi hàng chín cái, đếm không rõ rốt cuộc có bao nhiêu.

Giống như vô số oan hồn treo cổ lơ lửng giữa bán không.

Gió vừa thổi liền đung đưa, lắc lư, thỉnh thoảng còn có một hai cái đầu rơi từ trên thi thể xuống, rớt xuống đáy vực. "Những người treo cổ này đều là thợ mỏ gần đây." "Cũng có người Phù Tang." Tề Thiết Chủy chỉ chỉ đáy vực, bổ sung: "Người Phù Tang có một đoàn tàu hỏa vận chuyển ra ngoài, lúc đó đi chính là con đường này." Trần Mộc cúi đầu nhìn thoáng qua, quả nhiên có thể thấy trong lòng sông khô cạn

kia còn lộ ra những toa tàu hỏa, đều đã rỉ sét đến không còn hình thù. "Ta biết rồi." "Mục đích của ngươi là gì?" Trần Mộc quay đầu nhìn Tề Thiết Chủy, nhìn vào mắt hắn.

Dưới cặp kính thầy bói, thình lình là một đôi mắt của Hoàng Đại Tiên! "Mục đích của ta là... cầu ngài tìm được cái mộ kia, đồng thời mang đi thứ trong mộ đó." Trong giọng nói của Tề Thiết Chủy thấu ra sự cầu khẩn, tiếp tục nói: "Hồn của tất cả tử tự dòng dõi này của ta đều bị trấn áp tại nơi đó, không thể luân hồi, hy vọng ngài có thể cứu giúp." Mục đích thực sự của con Hoàng Đại Tiên này là để cứu hồn phách con cháu?

Trần Mộc tịnh không tin tưởng, nhưng cũng không muốn vạch trần. "Ta có thể đáp ứng ngươi." "Nhưng nếu để ta biết ngươi ở ngoài thành Thường Sa phụ thân hại tính mạng người, cho dù liệt tổ liệt tông nhà ngươi đều đến, cũng không bảo vệ được ngươi." Ngữ khí Trần Mộc đặc biệt bình tĩnh, ánh mắt đạm nhiên.

Cửu Vĩ Bạch Hồ ngồi xổm trên vai hắn vẫy vẫy đuôi, khẽ bổ sung: "Cho dù chủ nhân không tìm được ngươi, ngươi cũng đừng hoảng, chân trời góc biển ta đều có thể tìm được ngươi, đồng thời...

ăn thịt ngươi." "Bái tạ nhị vị đại gia." "Vậy ta... xin cáo lui trước, nếu còn tin tức quan trọng gì, ta sẽ truyền tin đến tay ngài ngay lập tức." Tề Thiết Chủy nói bằng giọng léo nhéo, chắp tay vái chào.

Đầu cúi thấp, hai tay vái chào, con Hoàng Đại Tiên kia đi rất nhanh, thân ảnh hóa thành một đạo lưu quang vàng óng, loáng cái đã lướt vào trong con sông xác chết ngầm kia, biến mất không thấy.

Mắt Tề Thiết Chủy khôi phục bình thường, nhưng cả người vẫn ở trong trạng thái như mộng du, chưa tỉnh lại.

Một cú chặt tay chém vào sau gáy Tề Thiết Chủy, khiến hắn lập tức hôn mê.

Lại nhìn thoáng qua cảnh tượng Địa Hạ Thi Hà, Trần Mộc không do dự nữa, xách Tề Thiết Chủy lên, mang theo Cửu Vĩ Bạch Hồ rảo bước quay về.

Trở lại thạch thất phía trên, thấy Trần Mộc mang theo Tề Thiết Chủy đang hôn mê trở về, Trần Tiểu Đao lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có chút đề phòng cảnh giác, thấp giọng hỏi: "Gia chủ?

Lôi pháp của tôi hiện tại học đến trình độ nào rồi?" Trần Mộc hơi ngẩn ra.

Chuyển mà hắn liền hiểu được, Trần Tiểu Đao đây là đang thăm dò, hắn cũng không xác định Trần Mộc và Tề Thiết Chủy mà mình đang nhìn thấy có phải chính chủ hay không. "Dương Ngũ Lôi ngươi học mới chỉ tiểu hữu sở thành." "Mang theo hai người bọn họ, chúng ta ra ngoài trước rồi nói, nơi này âm khí quá nặng." Trần Mộc thở dài, bước chân không ngừng đi ra ngoài.

Trần Tiểu Đao cũng buông xuống cảnh giác, một tay xách Trần Đại Bảo, một tay xách Trần Liễu, rảo bước đuổi theo Trần Mộc.

Một đường trở về, quay lại viện lạc trong thôn.

Mặt trời đã qua chính ngọ, Trần Đại Bảo và Trần Liễu hai người suất tiên tỉnh lại.

Hai người nhìn nhau nửa ngày mới dần dần hiểu được lúc đó đã xảy ra chuyện gì, không khỏi xấu hổ đứng trước mặt Trần Mộc. "Ngồi, uống trà." Trần Mộc phất phất tay, cũng không có ý trách phạt.

Trần Đại Bảo ngượng ngùng gãi đầu, thấp giọng nói: "Làm mất mặt Gia chủ rồi, sơ ý một chút liền trúng chiêu." Trần Liễu ở một bên, khuôn mặt chữ điền cũng viết đầy sự xấu hổ, đỏ bừng một mảnh. "Không sao." "Kẻ thi triển mê hồn thuật với các ngươi là một con

Hoàng Đại Tiên, đạo hạnh không cạn." Trần Mộc uống ngụm trà, cười một tiếng: "Sẽ trúng chiêu tự nhiên cũng nói lên tu vi cảnh giới của các ngươi còn chưa đủ mạnh, tiềm tâm tu luyện là được." "Ngoài ra, lúc đó các ngươi nhìn thấy cái gì?" Nhắc tới chuyện này, mày Trần Đại Bảo nhíu lại, thấp giọng nói: "Hình như là... nhìn thấy trên đường hầm kia treo rất nhiều hoàng bì tử (chồn), đúng, toàn là hoàng bì tử." "Trên xà gỗ trong đường hầm, mỗi một thanh đều treo cổ chín con hoàng bì tử, lớn nhỏ đều có." "Hơn nữa, ừm... mỗi một con hoàng bì tử dường như đều bị dây sắt thắt cổ, cảnh tượng lúc đó tôi nhìn thấy chính là như vậy." Hoàng bì tử treo cổ?

Chương 147

Mỗi thanh xà chín con?

Trần Mộc nhíu mày, Cửu Vĩ Bạch Hồ ngồi xổm một bên hiển nhiên cũng cảnh giác.

Sự trùng hợp này lại tương tự với Địa Hạ Thi Hà, hiển nhiên là có rất nhiều vấn đề ẩn giấu. "Cái tôi nhìn thấy không giống lắm." Trần Liễu gãi đầu, khẽ nói: "Tôi nhìn thấy rất nhiều bài vị ngọc, bên trên dường như đều khắc tên, rất quen mắt.

À còn nữa, rất nhiều đạo phù!" "Cả đường hầm dán đầy đạo phù, rậm rạp chằng chịt, tầng tầng lớp lớp." Nhíu mày khổ tư nửa ngày, Trần Liễu chợt hiểu ra, mở miệng nói: "Gia chủ, ngài còn nhớ mấy cái chum lớn trong mật thất trước đó không?

Trên mấy cái chum đó đều khắc tên!" "Mấy cái bài vị ngọc tôi nhìn thấy, tên bên trên dường như chính là những cái này!" Hai người nhìn thấy hai loại cảnh tượng hoàn toàn khác biệt, điều này lập tức thu hút sự chú ý của Trần Mộc. "Có vấn đề." "Con Hoàng Đại Tiên kia phụ thân lên người Tề Thiết Chủy..." Trần Mộc đang nói dở, trong nhà Tề Thiết Chủy đang đi ra với dáng vẻ một bước ba lắc, trông như tên ma men vừa tỉnh rượu sau cơn say bí tỉ. "Tiểu Đao." Trần Mộc ra hiệu bằng mắt.

Trần Tiểu Đao một bước lao lên, cảnh giác nhìn chằm chằm Tề Thiết Chủy. "Sao vậy?" "Nhìn tôi như thế làm gì, trên mặt tôi có hoa à?" Tề Thiết Chủy dụi dụi mắt, lập tức nhe răng trợn mắt: "Bà nội nó, tay tôi sao thế này?

Ái chà!" Vừa nhấc cánh tay lên, Tề Thiết Chủy liền cảm giác toàn thân trên dưới đều truyền đến một loại đau đớn như rách cơ, cứ như

gân cốt toàn thân đều bị sắp xếp lại một lần! "Sao lại thế này?

Mộc gia!" Tề Thiết Chủy vịn vào Trần Tiểu Đao, gian nan ngồi xuống bàn trà: "Mộc ca, chuyện này là sao?

Tôi đã trải qua cái gì?

Sao lại thương tích đầy mình thế này!" Ánh mắt mấy người xung quanh đều có chút cổ quái, nhìn đến mức Tề Thiết Chủy rợn cả tóc gáy. "Tề gia, ngài thật sự không nhớ rõ?" Trần Tiểu Đao đẩy chén trà tới gần, thấp giọng hỏi: "Lúc đó ở trong đạo động kia... ngài còn nhớ mình nhìn thấy cái gì không?" Tề Thiết Chủy ngẩn ra một chút, nhíu mày khổ tư.

Mãi nửa ngày sau, Tề Thiết Chủy mới có chút không xác định mở miệng nói: "Tôi hình như... hình như nhìn thấy một con sông xác chết ngầm, treo vô số thi thể thợ mỏ." "Vậy thì đúng rồi." Trần Mộc gật đầu.

Thấy Tề Thiết Chủy lộ vẻ không hiểu, Trần Mộc mở miệng giải thích: "Lúc đó ngài bị Hoàng Đại Tiên nhập xác, bò trên đường ray đi về phía trước, dẫn ta đi xem con sông xác chết ngầm đó." "Sau đó Hoàng Đại Tiên đi rồi, ta liền đánh ngài ngất xỉu mang về." Sau đó lại có vài điểm mấu chốt, Trần Mộc cũng nhanh chóng điểm qua một lượt.

Lần này, Tề Thiết Chủy lập tức đã thông suốt đầu đuôi, hít sâu một hơi khí lạnh: "Lúc ở tổng bộ Thành Vệ Quân tôi đã nói rồi, Mộc gia, con Hoàng Đại Tiên kia nếu nhập xác, nhất định là nhập vào người tôi!" "Không, không đúng." "Hẳn không phải chuyện lúc đó, lúc ấy Mộc gia ngài còn ở đấy, con Hoàng Đại Tiên kia khẳng định không dám tác yêu trước mặt ngài." "Vậy hẳn là... về sau?" Vuốt lại cẩn thận trước sau một lượt, sắc mặt Tề Thiết Chủy dần trở nên khó coi, tâm thần bất ninh bấm ngón tay tính toán: "Hỏng đại sự rồi, Mộc gia,

trước đó chúng ta ở chỗ đạo quán kia đã xem thiếu một bước!" "Ta đoán được rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Con Hoàng Đại Tiên kia dùng mê hồn thuật khiến ba người các ngươi đều nhìn thấy những cảnh tượng khác nhau, cũng để cho ta nhìn thấy con sông xác chết ngầm kia." "Đây là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, nó đang che giấu thứ khác, ý đồ chuyển dịch sự chú ý của chúng ta." Ban đầu Trần Mộc cũng không nghĩ nhiều, tuy biết mục đích thực sự của con Hoàng Đại Tiên kia không phải là mang đồ trong cổ mộ đi hay cứu vớt hồn phách con cháu gì đó.

Chỉ là nhất thời, Trần Mộc cũng đoán không rõ ràng.

Mãi cho đến hiện tại. "Trần Đại Bảo nhìn thấy là hoàng bì tử treo cổ, mà số lượng hoàng bì tử treo trên mỗi thanh xà ngang lại giống với số lượng người chết trong sông xác ngầm, đều là chín." "Ta có lý do hoài nghi..." Trần Mộc ngừng lại một chút, khẽ nói: "Những người chết trong sông xác ngầm kia, là bị hoàng bì tử đổi mạng." Phân tích này lập tức khiến mấy người xung quanh hít sâu một hơi khí lạnh.

Thi thể treo trên xà ngang ở Địa Hạ Thi Hà không biết bao nhiêu mà kể.

Vậy phải có bao nhiêu người chết ở trong đó?

Lại có bao nhiêu người bị hoàng bì tử đổi mạng? "Mộc gia, theo ý ngài nói, chẳng phải hoàng bì tử quanh thành Thường Sa đều tuyệt chủng hết, đều bị bắt đi đổi mạng sao?" Tề Thiết Chủy mặt đầy nghi hoặc, thập phần khó hiểu: "Vậy là mưu cầu cái gì chứ?" "Vẫn Ngọc." Cửu Vĩ Bạch Hồ nhẹ nhàng nhả ra hai chữ.

Nhóm người Trần Tiểu Đao đối với việc Cửu Vĩ Bạch Hồ nhả tiếng người ngược lại cũng không lạ lẫm, dù sao trận chiến lôi pháp trấn áp tại nhà cổ Trần gia lúc đó truyền đi rất rộng.

Tư duy của Tề Thiết Chủy toàn bộ đặt vào chuyện Địa Hạ Thi Hà

nên cũng không để ý. "Đúng vậy, là vì Vẫn Ngọc." Trần Mộc thở dài, nhàn nhạt nói: "Con Hoàng Đại Tiên kia... hẳn là muốn chiếm đoạt khối Vẫn Ngọc đó làm của riêng, mà lại không muốn để những con hoàng bì tử khác cũng đạt được đạo hạnh và lợi ích giống như nó." "Đương nhiên, những người chết trong sông xác ngầm kia cũng không phải toàn bộ đều bị đổi mạng, còn có thể có rất nhiều cách chết khác, ví dụ như mê hồn thuật." Tư duy từng chút từng chút rõ ràng hơn, Trần Mộc cũng cảm giác mình đã chải vuốt ra được một đường dây ngầm tương đối sáng tỏ.

Căn cứ theo lời Cửu Vĩ Bạch Hồ, sau khi ăn Vẫn Ngọc, dù chỉ có một chút xíu mảnh vụn cũng có khả năng khiến yêu thú đạt được trường sinh bất tử, hoặc có lẽ cũng sẽ thăng cấp năng lực đặc thù của nó.

Ví dụ như yêu đồng của Cửu Vĩ Bạch Hồ, hay mê hồn thuật của Hoàng Đại Tiên.

Chính vì như thế, vậy thì khi con Hoàng Đại Tiên kia đã ăn Vẫn Ngọc và đạt được lợi ích, nó nhất định sẽ không cho phép xung quanh có con hoàng bì tử thứ hai đạt được lợi ích giống như nó!

Điều này cũng giống như trong bầy sói chỉ có thể có một con sói đầu đàn, cùng một đạo lý. "Hoàng bì tử treo cổ mà Trần Đại Bảo nhìn thấy hẳn là thật, chỉ có điều không phải ở trong đường hầm kia, mà có khả năng là ở một nơi nào đó khác." "Địa Hạ Thi Hà không sai, là tình huống chân thực tồn tại." Ngón tay Trần Mộc nhẹ nhàng gõ lên bàn trà, Tề Thiết Chủy bên cạnh bỗng nhiên mở miệng, thấp giọng hỏi: "Vậy Mộc gia, bài vị ngọc và đạo phù mà Trần Liễu nhìn thấy là sao?" "Bài vị ngọc hẳn là đại diện cho những đạo nhân chết trong đạo quán." Trần Mộc trong lòng rùng mình, đứng dậy nói: "Xuất phát, đi đạo quán một chuyến nữa, con Hoàng Đại Tiên kia cố ý thông báo tin tức cho ta, chính là muốn ta không điều tra tình huống bên đó nữa."

"Bên dưới còn giấu đồ vật." "Con Hoàng Đại Tiên này... ha ha, cố ý tiết lộ tin tức cho ta, muốn ta chuyển sự chú ý sang nơi khác." Lúc đứng dậy, mơ hồ có vài tia sát khí tản ra.

Dù là Trần Mộc cũng không thể không thừa nhận, hắn quả thực đã đánh giá thấp đạo hạnh của con Hoàng Đại Tiên kia!

Mọi người lập tức bắt tay chuẩn bị xuất phát.

Trạng thái của Tề Thiết Chủy kém nhất, toàn thân đều có vết thương, hơn nữa vì bị Hoàng Đại Tiên nhập xác lại bò trên đất rất lâu, gân cốt toàn thân đều bị kéo căng. "Đứng yên đừng động." Trần Mộc giơ tay ấn vào vai Tề Thiết Chủy, âm thầm thi triển 'Song Toàn Thủ - Hồng Thủ'.

Mắt trần có thể thấy, nhiều vết trầy xước trên người Tề Thiết Chủy trong nháy mắt đã khôi phục nguyên trạng, càng có một luồng thanh khí khiến hắn thần thanh khí sảng.

Nửa phút sau, Trần Mộc bỏ tay ra, nhìn Tề Thiết Chủy một cái: "Hiện tại cảm giác thế nào?" "Tuyệt vời!" "Mộc gia, thủ đoạn thần thông này của ngài đúng là 'hết nước chấm'!" Tề Thiết Chủy hoạt động thân thể, kinh ngạc không thôi: "Khá lắm, cảm giác thân thể này của tôi trở nên nhẹ nhõm hơn, cường tráng hơn trước kia nhiều!" Trần Mộc gật đầu, xoay người lên ngựa.

Cải tạo thân thể, đối với 'Song Toàn Thủ - Hồng Thủ' mà nói thực sự không phải chuyện quá khó.

Đương nhiên với trình độ nắm giữ hiện tại của Trần Mộc còn chưa làm được đến mức đúc lại kinh mạch cho Tề Thiết Chủy, nhưng chỉ tu sửa nhục thể một chút, hơi cải động gân cốt để hắn đạt được một phần nhỏ tăng cường thì vẫn không thành vấn đề!

Một đoàn người nhanh chóng xuất phát, quay lại tòa đạo quán rách

nát kia. "Chờ một chút, Mộc gia!" Thấy mọi người định đi vào trong thạch thất, Tề Thiết Chủy vội vàng ngăn lại: "Ngài còn nhớ lời tôi nói trước đó không, Mộc gia, chúng ta quên một chuyện lớn." Trần Mộc nhíu mày: "Chuyện gì?" "Ngài chờ tôi một lát." "Xem phong thủy, từ trên cao nhìn xuống là ắt không thể thiếu, lúc trước chính là thiếu khâu này mới xuất hiện nhiều chuyện phía sau như vậy!" Tề Thiết Chủy vẻ mặt nghiêm túc, chỉ chỉ tháp Vô Cực kia.

Thấy tình hình như vậy, Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Vậy ngài đi xem thử rồi nói sau.

Đại Bảo, đi theo Tề gia chủ lên đó học hỏi một chút." "Rõ, Gia chủ!" Trần Đại Bảo gật đầu đáp.

Hai người một trước một sau nhanh chóng leo lên đoạn giữa tháp Vô Cực.

Ở độ cao này có thể dễ dàng nhìn thấy địa thế xung quanh, cũng có thể thấy hẻm núi, thế núi phía xa, phong thủy xung quanh thu hết vào trong tầm mắt.

Một giờ sau, Tề Thiết Chủy trầm mặt xuống tới mặt đất, tiếp đó hắn cầm một hòn đá vẽ lên nền đất bên cạnh. "Làm cái gì vậy?" "Bày Long Môn Trận phong thủy à?" Trần Tiểu Đao không hiểu gì, đầy mặt nghi hoặc.

Bên cạnh, Trần Đại Bảo lắc đầu, thấp giọng nói: "Gia chủ, một vùng xung quanh đây hầu như cứ cách mười mấy dặm lại có một cái gò đất." "Nếu mỗi một cái đều là cổ mộ, vậy thì xung quanh đây...

Chương 148

là một quần thể mộ táng lớn." Gò đất, quần thể mộ táng.

Hình thế phong thủy xung quanh rất tốt, điểm này Trần Mộc cũng sớm đã chú ý tới.

Nếu không cũng sẽ không có đất dưỡng thi làm phong thủy bảo địa như vậy. "Phong thủy bên này cố nhiên không tệ, nhưng quần thể mộ táng quy mô lớn như vậy khẳng định có vấn đề, toàn là hư trủng." Trần Mộc lắc đầu, tịnh không bị lẫn lộn tư duy.

Điều này cũng chứng minh, trong tin tức tình báo mà Hoàng Đại Tiên cung cấp, điều này là sự thật. "Đúng vậy, tôi cũng cho rằng là một loạt hư trủng." Trần Đại Bảo gật đầu, bổ sung: "Nhiều hư trủng như vậy, hư hư thực thực, đây tất nhiên là để ẩn giấu một tòa đại mộ chân chính trong đó!" Hai người đều nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Trong chốc lát công phu này, Tề Thiết Chủy đã vẽ toàn bộ hình thế phong thủy, hướng đi địa thế cũng như vị trí của từng gò đất ra!

Liên quan đến Phong thủy Kỳ môn, trí nhớ của Tề Thiết Chủy có thể xưng là trác tuyệt. "Mộc gia." Tề Thiết Chủy ngẩng đầu nhìn Trần Mộc, thấp giọng nói: "Hiện tại ngài nhìn xem, hình thái tổng thể của sơn cốc này có giống một con người không?" "Giống." Trần Mộc gật đầu.

Tề Thiết Chủy lại nói: "Ngài nghĩ lại xem, mỗi một cái gò đất này, có phải vị trí giống hệt với những cây đinh quan tài đóng trên người vị cao nhân Tề gia kia không?" Nhìn kỹ đồ án trên mặt đất, lại hồi tưởng lại hai mươi bảy cây đinh quan tài trên người vị cao nhân Tề gia kia.

Hai hình ảnh trùng khớp cao độ! "Theo như ngài phân tích, vậy những lá bùa trấn áp trên người vị cao nhân kia lúc đó, những sợi dây

chu sa đỏ giữa chúng...

đại biểu cho mật đạo giữa những hư trủng này?" Trần Mộc hơi nhướng mày.

Tề Thiết Chủy gật đầu, thập phần tiếc nuối: "E rằng là như vậy, chỉ tiếc những đường nét giữa các lá bùa trấn áp đó, tôi đã không nhớ rõ nữa." "Bất quá, dưới chân chúng ta có một cái hư trủng như vậy." "Con Hoàng Đại Tiên kia... là vì che giấu hư trủng dưới đáy này nên mới dời đi sự chú ý của chúng ta?" Qua một hồi phân tích, những đoạn ngắn, những manh mối rời rạc trong đầu Trần Mộc và Tề Thiết Chủy cũng dần dần liên kết lại, trở nên hoàn chỉnh hơn. "Trong hư trủng đa số có giấu cơ quan." "Mà cái dưới chân chúng ta đây, hoặc có lẽ là có người trúng tà chết, cho nên mới có đạo quán trấn áp." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Bên cạnh, Trần Đại Bảo chậc một tiếng, thấp giọng nói: "Nói như vậy, những thi thể trong chum trước đó cũng toàn là đạo sĩ trúng tà chết bất đắc kỳ tử không sai!" Tề Thiết Chủy đứng dậy, giẫm giẫm mặt đất dưới chân. "Đại mộ giấu sâu trong núi, hư trủng thì đa phần thiết lập xung quanh đại mộ, phương vị không thể tính toán, lại ngầm hợp cục thế phong thủy, một loại trận đồ nào đó." "Đây là Tàng Long Huyệt, Mộc gia." Khi nói lời này, Tề Thiết Chủy lòng tin tràn đầy, cực kỳ nắm chắc. "Xuống dưới tra xét một chút là rõ ràng." Trần Mộc phất tay, ra hiệu mọi người lần nữa xuống thạch thất.

Không bao lâu sau, Trần Đại Bảo liền tìm được một mộ đạo ẩn nấp vô cùng kín đáo trong đường hầm kia.

Một đoàn người nối đuôi nhau đi vào, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, gạch mộ hai bên mộ đạo này đều vẽ những bích họa đã phát mốc bong tróc, toàn bộ đều là các loại hình tượng người cổ đại. "Chậc, đúng là đến đúng chỗ rồi." Tề Thiết Chủy chép miệng, chỉ vào một bức bích

họa nói với Trần Mộc: "Mộc gia ngài xem, những hình tượng người cổ đại này toàn bộ đều có hai lớp da mặt." "Đây là...

Kính Hoa Duyên, Song Diện Quốc?" "Chiếu sáng đi." Trần Mộc vẫy tay, Trần Đại Bảo tiến lại gần, giơ đèn pin soi xét kỹ lưỡng. "Gạch dùng cho bích họa đều là hoa văn đối giác, nhìn qua giống như thủ nghệ thời Nam Triều, nhưng bích họa thì chưa chắc." Nhóm người rảo bước tiến về phía trước, trong những bức bích họa ở hai bên vách tường, tùy chỗ có thể nhìn thấy từng hình vẽ người xưa, không ngoại lệ chút nào, toàn bộ đều có hai khuôn mặt, một khóc một cười. "Hơi tà môn rồi đấy, nhìn vào thấy không thoải mái chút nào." "Cái này có chút giống cái gì nhỉ...

Bi Hỉ Phật?" Trần Tiểu Đao xoa xoa tay, khẽ nói.

Từ đầu đến giờ Tề Thiết Chủy vẫn nheo mắt quan sát kỹ, đột nhiên dừng bước, dùng đèn pin chỉ vào một hình người trên bích họa. "Mộc gia, ngài xem." "Người này khác biệt hoàn toàn với tất cả những hình người còn lại, hắn chỉ có một khuôn mặt." Nghe vậy, Trần Mộc lập tức tìm thấy hình vẽ nhân vật này.

Tiếp đó hắn ý thức được có điều bất thường, nương theo ánh mắt của hình vẽ kia quay đầu lại, nhìn về phía tường mộ đối diện. "Ở chỗ này." Trần Mộc giơ tay điểm một cái, ánh đèn pin chiếu qua, có thể thấy ở vị trí đối diện với hình vẽ kia có viết sáu cổ tự: Thiên thùy tượng, thiên cổ minh. "Thiên thùy tượng, thiên cổ minh?

Câu này nói là có vẫn thạch rơi xuống nơi này, cũng đại biểu cho việc từng xảy ra một tai nạn cực lớn...

Khoan đã!" Tim Tề Thiết Chủy đập mạnh một cái.

Vẫn thạch?

Đây chẳng phải chỉ khối Vẫn Ngọc mà Trần Mộc từng nói sao!

Trong vô thức, Trần Mộc và Tề Thiết Chủy đều ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ đạo.

Hai bên và trên đỉnh mộ đạo đều có rất nhiều bích họa.

Hai bên đa số là hình người, nhưng trên đỉnh lại đa phần là loại hình sơn xuyên hà lưu.

Lúc này ánh đèn pin chiếu lên, lập tức nhìn thấy rất nhiều đồ án nhật nguyệt tinh thần.

Nhật nguyệt tinh thần, phân biệt được thay thế bằng những đóa hoa sen lớn nhỏ. "Chỗ này không đúng." Trần Mộc tùy tiện chỉ vào một đồ án hoa sen đỏ rực: "Phương vị của đồ án này tương hỗ đối ứng, đối ứng với tầm mắt của hình người và cả dòng cổ tự kia." Trước sau liên kết, xâu chuỗi lại cẩn thận suy nghĩ một chút.

Tề Thiết Chủy gãi gãi đầu, hạ giọng nói: "Có chút không ổn, nếu tôi đoán không sai, đây hẳn là bích họa về một lần tế trời ở thời viễn cổ." "Nhưng những người cổ đại hai mặt này, tôi mới thấy lần đầu." Thoáng hồi ức lại, Tề Thiết Chủy lại nói: "Trong những ghi chép mà tôi biết, người duy nhất được ghi lại là có hai mặt, hẳn là Tây Vương Mẫu." "Tây Vương Mẫu?" Trần Tiểu Đao sững sờ. "Đúng, Tây Vương Mẫu được ghi trong Sơn Hải Kinh." Tề Thiết Chủy không nghi ngờ gì, tiếp tục nói: "Truyền thuyết kể rằng Tây Vương Mẫu có hai khuôn mặt, một mặt là sinh, một mặt là tử..." Lòng Trần Mộc hơi trầm xuống, nhưng cũng không quá bất ngờ.

Bích họa người hai mặt trong mộ đạo này, chín phần mười là có liên quan đến Tây Vương Mẫu!

Vậy vấn đề nằm ở chỗ, trong lòng Trần Mộc cũng dấy lên nghi hoặc: "Tây Vương Mẫu biết khối vẫn thạch kia chia làm ba phần, rơi xuống những nơi khác nhau, cho nên mới đến tìm kiếm?" "Từ ngôi mộ Huyết Thi trước đó mà tính, Thi Miết Đan, tất cả đều có liên quan

đến Tây Vương Mẫu." "Đã từng tới nơi này, từng tìm kiếm Vẫn Ngọc, vậy kết quả cuối cùng đâu?" Nghi hoặc nảy sinh, sự tình có chút gai góc, cũng khiến Trần Mộc không thể không càng thêm cẩn thận. "Những người hai mặt này có thể nhìn ra được một chút manh mối, phàm là người quay lưng về phía đóa sen hồng này, toàn bộ là mặt cười, ngược lại thì là mặt khóc." "Duy chỉ có người này là khác biệt." Tề Thiết Chủy đưa tay chỉ chỉ, vị trí hắn chỉ vào chính là hình vẽ người chỉ có một khuôn mặt kia.

Trần Đại Bảo nhìn quanh một vòng, nghi hoặc nói: "Người này lẫn trong đám đông, lại chỉ có một khuôn mặt, điều này có phải có nghĩa là... hắn là người ngoài?" "Tôi đoán là chủ nhân ngôi mộ." Tề Thiết Chủy đăm chiêu.

Thẩm thị hồi lâu, Tề Thiết Chủy mới mở miệng: "Biểu cảm trên mặt người này vô hỉ vô bi, điều này chứng tỏ hắn đã sớm dự liệu được tất cả những gì sắp đến." "Hơn nữa hắn căn bản không hề nhìn đóa sen hồng kia, nghĩa là hắn sớm biết sẽ có vẫn thạch từ trên trời rơi xuống." "Đây là một cao nhân, thấy thiên hàng vẫn thạch mà không loạn, có đại đạo hạnh!" Lại dò xét thêm một hồi, mọi người không tìm được manh mối hữu dụng nào nữa.

Trần Mộc quả đoán hạ lệnh, tiếp tục tiến lên.

Đi dọc theo mộ đạo, dần dần nhìn thấy dấu vết của đường ray, mộ đạo xung quanh còn có lượng lớn xà ngang bằng gỗ dùng để gia cố. "Cái hư trủng này đã sớm bị người ta phát hiện." "Về sau hắn là bị thợ mỏ tu sửa lại, chẳng qua đường ray không hoàn toàn đi xuyên qua nơi này, mà chừa lại một đoạn." Trần Mộc khẽ gật đầu, tăng nhanh bước chân.

Đi xuyên qua một quãng, đại khái tiến về phía trước khoảng bảy tám dặm.

Mộ đạo đã đi đến điểm cuối, chỉ có điều nửa đoạn sau có chút tàn phá, tùy chỗ có thể thấy từng cái lỗ thủng đen ngòm thông tới những nơi khác.

Thẳng đến cuối đường, Trần Tiểu Đao mẫn cảm phát giác được một luồng gió, kinh ngạc không thôi: "Gia chủ, chúng ta đi một vòng... hình như đi ra ngoài rồi!

Chương 149

Trên đầu có một cái lỗ thủng thông ra ngoài!" "Đi xem một chút." Trần Mộc gật đầu.

Nương theo một đường hầm mỏ nghiêng hướng lên trên, nhóm người không tốn bao nhiêu công sức, dễ dàng leo ra ngoài.

Vị trí mọi người đi ra là một phương hướng khác của ngọn núi khoáng sản, phía trước không xa là một lòng sông khô cạn, bên trong dựng rất nhiều lán trại đơn sơ. "Hả?" Tề Thiết Chủy nhìn quanh một vòng, ngẩn người: "Đây đúng là 'thỏ khôn có ba hang', sao mà loanh quanh lòng vòng, đi vào cửa hang mỏ lại chui ra đây rồi?" Trần Mộc đứng ở phía xa nhìn quanh bốn phía, không tốn bao nhiêu công sức, hắn liền khóa chặt phương vị của Vô Cực Tháp, âm thầm hoán đổi cự ly một chút. "Dưới hư trủng phần lớn có mộ đạo." "Lại bởi vì đường hầm trong mỏ khoáng được đào rất nhiều, trước sau quán thông, trên dưới liên kết, cho nên cũng có không ít đường hầm thông với mộ đạo của hư trủng kia." "Việc này có chút kỳ quái rồi, Tiểu Đao, truyền tin cho Giới Đao đội." Trần Mộc ra hiệu tay, Trần Tiểu Đao nhanh chóng viết một mảnh giấy, thả Hải Đông Thanh bay đi.

Tiếng chim kêu lảnh lót vang lên, nương theo tốc độ nhanh như tia chớp, biến mất không thấy. "Gia chủ!" Trần Đại Bảo ở một chỗ lán trại vẫy vẫy tay, mở miệng nói: "Bên này là một cái hố chôn người chết, xấp xỉ toàn bộ là thợ mỏ!" Nhanh bước tới gần, Trần Mộc nhíu mày, có chút không vui.

Cái lán này lớn nhất, bên trong phủ một lớp mạng nhện cực dày, còn có thể nhìn thấy bên dưới có từng cỗ thi thể, toàn bộ đều nằm úp sấp mặt xuống đất.

Những thi thể ở tầng dưới cùng gần như đã thối rữa khô quắt. "Tôi bảo sao không nhìn thấy người đâu, hóa ra chết hết ở đây rồi." "Hình như không chỉ có một cái lán này đâu, Mộc gia." Tề Thiết Chủy bịt mũi miệng, lại chỉ chỉ mấy cái lán trại ở phía xa hơn một chút: "Người chết quá nhiều, nhưng kiểu chết này... có vấn đề lớn." "Khoan hãy quản cái này, chúng ta tìm được tên trộm xác rồi." Trần Mộc bỗng nhiên mở miệng.

Tề Thiết Chủy sững sờ: "Trộm xác?" "Đúng." Trần Mộc ra hiệu tay, ý bảo ba người Trần Tiểu Đao cảnh giác, hạ giọng nói: "Lúc trước Hoàng đại tiên báo tin cho ta có nói, có một tên trộm xác từng thấy qua ngôi cổ mộ kia, hắn có thể dẫn chúng ta đi." Tề Thiết Chủy theo bản năng nhìn tình huống trong lán, lán trại quá đơn sơ, bên trong không có bất kỳ công cụ khai thác mỏ nào, cũng không có đồ dùng hàng ngày và lương khô, cả cái lán nhìn qua giống như một cái nghĩa trang tạm thời, tác dụng dường như chính là để đình phóng người chết. "Đúng là có chút vấn đề." "Túi tiền và bánh thuốc phiện của những người này đều không còn." Tề Thiết Chủy phát giác ra vấn đề, nheo mắt đoan tường.

Túi tiền và bánh thuốc phiện là mấu chốt, bánh thuốc phiện chính là nha phiến, ở khu vực này cũng được coi là loại tiền tệ tương đối lưu thông, rất nhiều khi còn dễ dùng hơn cả đồng đại dương.

Trước mắt trong cái lán này nhiều người chết như vậy, lại ngay cả một cái túi tiền hay bánh thuốc phiện cũng không thấy, vậy chắc chắn là bị người ta sờ đi rồi!

Nhân lúc Giới Đao đội đang chạy tới, Trần Mộc cũng dẫn theo mấy người kiểm tra đại khái một lượt những lán trại quanh lòng sông này.

Số lượng người chết cực nhiều, hơn nữa gần như tất cả đều nằm

sấp mà chết, tử trạng quỷ dị. "Mộc gia, ngài còn nhớ hai tên quỷ yêu người Phù Tang trước đó không?" Tề Thiết Chủy thấp giọng nói, chỉ chỉ những thi thể này: "Trong miệng những thi thể này toàn là mạng nhện, nhưng không thấy có dấu hiệu bị sâu đục." "Tôi to gan phỏng đoán một chút." "Anh nói đi." Trần Mộc gật đầu.

Chỉnh lý lại suy nghĩ một chút, Tề Thiết Chủy trầm giọng nói: "Đám người Phù Tang bị sâu đục trước đó, bọn hắn hẳn là từng tiếp xúc với cổ mộ chôn sâu bên dưới, trúng bệnh thi nga tử (bướm xác chết), mới có thể bị sâu đục." "Mà những người này..." "Tôi hoài nghi là phía dưới đạo quan bên chỗ Vô Cực Tháp, từng bị đào ra thứ gì đó, cũng có khả năng là lũ sâu trong mấy cái vại xác kia chạy ra ngoài, mới gây nên tai họa lớn như vậy." Đang nói chuyện, trong lán truyền đến một âm thanh kỳ quái, nghe như tiếng "bạch" một cái, giống như trứng rán được lật mặt.

Tức thì, mặt Tề Thiết Chủy xanh mét: "Mộc...

Mộc gia, mẹ nó hình như khởi thi (xác chết vùng dậy) rồi!" "Khởi thi thì đốt." Trần Mộc không hề để ý, gật đầu nói: "Chuẩn bị dầu hỏa." Khởi thi?

Nhiều thi thể chất đống ở đây như vậy, muốn khởi thi thì đã sớm khởi rồi, đâu có chờ đến bây giờ?

Lời còn chưa dứt, trong đống thi thể đột nhiên bật dậy một cái xác, mãnh liệt lao tới húc văng Tề Thiết Chủy, tay chân lanh lẹ đẩy ra một chiếc giường ván gỗ gần đó.

Dưới giường ván gỗ là một cái lỗ hầm mỏ được che giấu kín đáo!

Đoàng!

Tiếng súng vang lên! "Còn mẹ nó động đậy nữa, lão tử bắn nát đầu ngươi." Trong giọng nói của Trần Tiểu Đao thấu ra cỗ sát khí, âm

thanh không lớn nhưng lại áp chế khiến thân thể kẻ kia cứng đờ.

Không đợi hắn có động tác thứ hai, Trần Tiểu Đao lại bồi thêm một báng súng.

Rắc!

Tiếng sấm nổ vang, một đạo dương lôi cực nhỏ từ ngón tay Trần Mộc điểm ra, chính xác đánh trúng cổ kẻ kia, điện cho hắn ngã lăn ra đất. "Đem lại đây." Trần Mộc gật đầu, cất bước đi đến gần.

Lúc này Tề Thiết Chủy mới phản ứng lại, hung hăng nhổ toẹt một bãi nước bọt: "Mẹ kiếp, suýt chút nữa bị thằng con rùa này hù chết!" "Tên này được đấy!" "Nếu không phải Mộc gia ngài nói châm lửa, tôi đoán chừng lão già này có thể trốn luôn đến lúc chúng ta đi, giả làm thi thể trong đống người chết, thật đen đủi." Bên cạnh, Trần Mộc thì ghé sát vào cái lỗ hầm mỏ kia, cẩn thận quan sát một lát.

Hầm mỏ thẳng đứng hướng xuống dưới, không tính là quá sâu.

Nhưng qua đó có thể hiểu được, trên trên dưới dưới vùng núi khoáng sản cũ này, trong núi dưới đất, có thể nói là bị đào đến thủng trăm ngàn lỗ, khắp nơi đều là đường hầm.

Thật sự để kẻ này chui vào đó, đúng là chưa chắc đã tìm được hắn!

Rất nhanh, lão già ý đồ giả làm thi thể để lừa gạt qua cửa kia bị Trần Tiểu Đao trói gô lại đưa đến trước mặt Trần Mộc.

Lão già này vô cùng gầy gò, mặt rỗ, trên người mang theo một cỗ mùi hôi thối nồng nặc của xác chết. "Gia chủ, Hổ thúc bên kia có thư gửi tới." Hải Đông Thanh đi rồi quay lại, đưa tin cho đội viên thân vệ gần đó, lại cũng mang về một phong thư của Trần Hổ. "Đi thẩm vấn lão già này một chút." Trần Mộc nhận lấy thư đi sang một bên.

Mở thư ra nhanh chóng đọc lướt qua, đầu ngón tay Trần Mộc bùng

lên một tia hồ quang điện, thiêu hủy lá thư trong tay.

Thấy sắc mặt Trần Mộc không đúng, Tề Thiết Chủy thấp giọng hỏi dò: "Mộc gia, trong thành Thường Sa có chuyện?" "Có." "Là người Phù Tang." Trần Mộc cũng không định giấu diếm, cũng không cho rằng đây là chuyện lớn gì, thản nhiên nói: "Tin tức bên phía Nhị Nguyệt Hồng bị lộ ra ngoài, người Phù Tang đã nắm được manh mối quan trọng liên quan đến cổ mộ này." Tề Thiết Chủy sững sờ, kinh ngạc nói: "Không thể nào?

Nhị gia...

Nhị gia vẫn luôn thâm thù đại hận với người Phù Tang, hẳn là sẽ không thông đồng." "Mộc gia, có khả năng nào là người khác không?" Trong nháy mắt, trong đầu Tề Thiết Chủy hiện lên rất nhiều nhân tuyển khả thi, nhưng rồi lại nhất nhất loại bỏ.

Dù sao, hiện tại quá nửa quyền lên tiếng ở thành Thường Sa đều nằm trong tay Trần gia.

Mấy mục tiêu còn lại có khả năng hợp tác với người Phù Tang, ngược lại cực kỳ dễ tìm. "Bán Tiệt Lý?" Tề Thiết Chủy có chút không dám xác nhận.

Trần Mộc lắc đầu, mở miệng nói: "Không phải hắn, là Trần Bì, đồ đệ của Nhị gia." "Trong tin tức Hổ thúc tra được, Trần Bì và một nhà thám hiểm người Mỹ đã hợp tác, sau đó lại móc nối với người Phù Tang." "Bọn chúng đang trên đường chạy tới đây." Tuy rằng người không ở thành Thường Sa, nhưng thế lực Trần gia trải rộng khắp trong ngoài, tin tức linh thông, tai mắt thông minh, muốn tra được một vài tin tức tầng sâu thực sự cũng không khó! "Đúng là mẹ nó, phòng ngày phòng đêm, gia tặc khó phòng!" Tề Thiết Chủy tức giận mắng cha gọi mẹ, liên tục lắc đầu: "Đáng thương cho thanh danh một đời của Nhị gia, sợ là phải hủy trong tay tên đồ đệ này rồi!" Trần Mộc

trầm mặc không nói.

Người khác có lẽ không hiểu rõ nguyên do trong đó, nhưng Trần Mộc ít nhiều biết được một chút.

Trần Bì là đồ đệ của Nhị Nguyệt Hồng, Nha Đầu lại là sư nương của hắn.

Đồ đệ thầm mến sư nương, đây là đại bất hiếu, cũng là đại kiêng kị.

Nếu thật để người ngoài biết được, cho dù Nhị Nguyệt Hồng đích thân thanh lý môn hộ giết chết Trần Bì, cũng có khối người vỗ tay khen hay. "Đúng là bài toán khó giải nhất." "Đi gấp quá, quên thông báo cho Nhị gia một tiếng." Trần Mộc khẽ thở dài.

Không ngờ sơ suất một chút ở đây, lại dẫn phát phản ứng dây chuyền!

Đạt được năng lực thần thông 'Song Toàn Thủ - Hồng Thủ', Trần Mộc lập tức truyền thụ cho Hoa Linh, cũng là vì Hoa Linh là người phù hợp yêu cầu nhất.

Bởi vì Hoa Linh cũng vừa mới nắm giữ, còn chưa thông thạo, cho nên Trần Mộc cũng không định báo cho Nhị Nguyệt Hồng chuyện này, chuẩn bị đợi đến khi Hoa Linh hoàn toàn nắm giữ rồi mới giải quyết bệnh tình cho Nha Đầu.

Chương 150

Lại không ngờ tới, việc này lại sinh ra một sơ hở nhỏ. "Đám người Phù Tang này đúng là kiên trì không bỏ, cũng khó trách, đã bỏ ra không biết bao nhiêu tâm huyết và tiền bạc ở đây mà vẫn chưa có thu hoạch." "Bất quá, cũng không sao." Trần Mộc không suy tính nhiều.

Đám người Phù Tang và đội thám hiểm Mỹ đang rình mò này, chỉ cần dám tới đụng vào, vậy chắc chắn sẽ cho bọn chúng có đến mà không có về!

Cất bước quay lại, lão già kia đã bị đánh tỉnh, đang trân trân nhìn chằm chằm Trần Mộc. "Có thứ nói cho ta biết, ngươi từng xuống ngôi mộ lớn sâu trong hầm mỏ, đúng không?" Trần Mộc châm một điếu thuốc, thản nhiên nói: "Ngươi dẫn đường phía trước, chúng ta xuống dưới thăm dò tình hình, biểu hiện tốt, ta tha cho ngươi một mạng." Lão già ngây ra trọn ba giây, lập tức cuống lên: "Không được đâu vị gia này!

Hầm mỏ bên kia buổi tối tuyệt đối không thể xuống!" "Các vị đại gia có điều không biết, cái hầm mỏ này đến tối nếu mà đi vào, vào là không tìm thấy nữa, đều nói là bị núi ăn mất rồi!" Thấy đám người Trần Mộc không hề dao động, lão già liên tục thở dài, tiếp tục nói: "Đây là sự thật đấy, đại gia, ngài nhìn xem trên lòng sông này chết bao nhiêu người rồi?" "Đừng tưởng người chết bên ngoài nhiều, người chết ở bên dưới còn nhiều hơn!" Trần Mộc dụi tắt đầu thuốc, chậm rãi đứng dậy.

Thời điểm này lão già mới đột nhiên phát hiện, ngay xung quanh lán trại, không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm mười mấy người mặc đồ đen, khuôn mặt lạnh lùng gần như cùng một khuôn mẫu,

giống hệt những u hồn chui ra từ hầm mỏ. "Xong rồi..." "Đây là Diêm Vương lão gia phái người tới câu hồn ta rồi!" Lão già tức thì mặt như màu đất. "Đi." Trần Mộc vẫy tay.

Trần Tiểu Đao ở bên cạnh một tay xách lão già lên, chuẩn bị xuống hầm.

Nhưng đúng lúc này, Trần Liễu đột nhiên rảo bước mấy bước, một tay hất bay tấm phản giường, lộ ra lỗ hầm bên dưới.

Nghiêng tai lắng nghe một hồi, sắc mặt Trần Liễu có chút cổ quái, thấp giọng nói: "Gia chủ, trong hầm mỏ bên dưới này, hình như... có người đang hát kịch!" "Trong hầm mỏ có người đang hát kịch?" Tề Thiết Chủy ghé lại gần, Trần Liễu nhường ra một chỗ.

Nghiêng tai lắng nghe hơn nửa ngày, Tề Thiết Chủy chặc lưỡi lấy làm kỳ lạ, thấp giọng nói: "Mộc gia, khúc hát và lời kịch này, nghe qua ngược lại giống như vở kịch tủ của Nhị gia!" "Nhị gia đang ở bên dưới?" Trần Tiểu Đao sững sờ. "Đừng phạm ngốc nữa, Đao ca." "Nhị gia nếu thực sự muốn tới đây tham tra, khẳng định phải báo cho gia chủ một tiếng." Trần Đại Bảo xua tay, mặt mày ngưng trọng: "Tôi lại cảm giác... phía dưới này đang giấu thứ gì đó không sạch sẽ lắm, tà môn quá." Trần Mộc nhìn lão già, thản nhiên hỏi: "Đường hầm này thông tới đâu?" Phát giác được trong ngữ khí của Trần Mộc dường như có chút không kiên nhẫn, lão già cũng không dám đem cái mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn, nuốt một ngụm nước bọt nói: "Cái này...

ân, đường hầm này nối liền với một cái hang mỏ lớn, sâu trong hang mỏ có một đạo quan rất cổ." "Ban đầu người chết quy mô lớn chính là bắt đầu từ chỗ đó." "Lượng lớn thợ mỏ, người Phù Tang, người nước ngoài, còn có không ít hảo thủ thành Thường Sa được thuê tới thăm dò, nhưng đều không thể trở ra." Thực sự là mười mấy thành viên Giới Đao đội xung quanh tản ra áp bách cảm quá mạnh,

giống như mười mấy người này thật sự là u hồn trong hầm mỏ hiện thân!

Dưới nỗi sợ hãi áp chế, lão già cũng không dám giấu giếm, như trúc ống đổ hạt đậu, nhanh chóng miêu tả một chút tình hình đại khái. "Dưới này còn giấu một cái đạo quan thời cổ?" "Ông mà nói như vậy, thì chuyện này tôi lại có chút manh mối rồi." Tề Thiết Chủy đi đi lại lại tại chỗ, trong miệng lẩm bẩm: "Đạo nhân có tiếng trên địa giới thành Thường Sa cũng chỉ có mấy vị kia, để tôi từ từ rà soát..." "Vị gia này!" "Vị gia này, ngài có phải là người Tề gia không?" Lão già kia nhìn thấy trang phục của Tề Thiết Chủy, lại nhìn thấy túi bách bảo hắn đeo trên người, lập tức trừng lớn mắt.

Tề Thiết Chủy gật đầu, mặt đầy hồ nghi.

Lão già kia nhìn thoáng qua Trần Mộc, vội vàng nói: "Hai vị gia!

Không giấu gì hai ngài, trước đây đã có một vị cao nhân Tề gia đến nơi này từ sớm, nhờ ta nhắn lại cho hai vị!" Cao nhân Tề gia, lại là vị tiền bối kia của Tề gia.

Rốt cuộc Trần Mộc cũng không thể không phục, vị cao nhân này xác thực có chút bản lĩnh, tính trước tính sau, sớm đã chu toàn đại cục, cân nhắc đến mọi phương diện!

Chỉ tiếc, tiết lộ thiên cơ quá nhiều, mệnh số đã tận, nhận lấy kết cục chết bất đắc kỳ tử. "Nhờ ông nhắn lời gì?" "Nói thử xem." Tề Thiết Chủy gật đầu.

Lão già kia nhíu mày suy nghĩ, mở miệng nói: "Ngài ấy nói, tình hình bên này các ngài phải nhìn ngược lại mới có thể nhìn rõ." "Còn có chính là..." Nói một tràng dài loằng ngoằng.

Tề Thiết Chủy ngẩn ra nửa ngày, buồn bực không thôi: "Mẹ nó, mấy lời này nghe sao giống chửi đổng thế nhỉ?" "Là tiếng thổ ngữ

Thường Sa cổ, ông ta chỉ nhớ được đại khái phát âm thôi." Trần Mộc thở dài, ra hiệu cho lão già nói lại.

Thế là sau một lần nữa, Tề Thiết Chủy khổ tư minh tưởng một lát, đột nhiên tỉnh ngộ, sắc mặt trắng bệch: "Mộc gia, vị cao nhân nhà tôi đã đi vào rồi, hơn nữa còn để lại nhắn nhủ cho chúng ta." "Đoạn thanh tam thập lục niên bất nhập giả thối, long, huyệt, sa, thủy tự loạn bất loạn, tam hại bất xâm tắc đa trì, địa hạ hữu thiên, thiên hạ hữu hỏa, huyệt bất tất nê lưỡng thủy hợp khâm." Một câu tiếng lóng cổ văn thốt ra, đám người Trần Tiểu Đao đều ngẩn tò te, hai mắt nhìn nhau. "Câu này nói là người học nghề dưới ba mươi sáu năm thì không được vào, nếu không sẽ có vào không có ra, chết không tử tế." Trần Mộc thản nhiên giải thích một câu.

Tề Thiết Chủy gật đầu, tiếp tục nói: "Long huyệt sa thủy, tự loạn bất loạn, đây là một cách nói phong thủy phái khác." "Phong thủy cách cục loạn, là bởi vì không có người nào khác đến tu kiến cổ mộ." "Nhưng lại không loạn, là bởi vì có người cố ý can dự, thiết kế phong thủy cách cục này." Sau một hồi giải thích chi tiết dông dài, ngoại trừ Trần Mộc và Trần Đại Bảo ra, những người còn lại đều không định nghe nữa, căn bản nghe không hiểu! "Nói kết luận." Trần Mộc gật đầu.

Tề Thiết Chủy thở dài, thấp giọng nói: "Phong thủy cố khí, là để ngăn cản tà khí xâm nhập, nếu nhìn ngược lại, đó chính là để trấn áp tà khí bên dưới!" "Cứ thế mà suy ra." "Nếu như bên dưới có mộ, mà người táng trong mộ đạo hạnh lại quá thâm sâu, nếu không thiết kế tốt phong thủy cách cục để trấn áp, khí tức của chủ mộ sẽ ảnh hưởng đến hình thế sơn thủy xung quanh!" Nói đến đây, Trần Đại Bảo bên cạnh mặt sắc ngưng trọng, có chút nghi hoặc: "Chủ mộ này phải là nhân vật lợi hại cỡ nào mới có thể dùng sức một mình ảnh hưởng đến phong thủy xung quanh?" "Tối thiểu cũng phải là loại người như Mộc

gia." Tề Thiết Chủy ngược lại rất thật thà, cười một tiếng nói: "Theo tôi thấy, Mộc gia, người thật sự có bản sự này thì chỉ có thể là ngài." Bên cạnh, Trần Tiểu Đao rốt cục nghe hiểu được một câu, sắc mặt trầm xuống: "Tề gia, ý ngài nói là... ngôi đại mộ này là chuẩn bị cho gia chủ chúng tôi?!" Phản ứng dây chuyền của câu nói này chính là, mười mấy thành viên Giới Đao đội, mười mấy ánh mắt lạnh băng đồng loạt nhìn sang, trực tiếp khóa chặt Tề Thiết Chủy. "Ấy ấy ấy!" "Không phải ý đó, Tiểu Đao đầu óc cậu không biết rẽ ngoặt à?" Tề Thiết Chủy cuống lên, mở miệng nói: "Đạo lý ở đây là, người có thể táng ở loại địa phương này nhất định đạo hạnh rất sâu, thần thông quảng đại, hiểu chưa?" "Ý tôi là, trong thành Thường Sa nếu thật sự có một vị chủ như vậy, thì nhất định phải là đẳng cấp như Mộc gia!" "Được rồi." Trần Mộc xua tay, ý bảo mọi người không cần khẩn trương.

Trần Đại Bảo bưng la bàn xem nửa ngày, quay đầu nhìn về phía Trần Mộc: "Gia chủ, vậy chúng ta bây giờ tính sao?

Xuống hay không xuống?" "Xuống." "Đều đến đây rồi, vì sao không xuống?" Trần Mộc cười một tiếng, trầm giọng nói: "Toàn viên kiểm tra trang bị, ngoài ra, Trần Tiểu Đao truyền tin ra ngoài, điều một tiểu đội thân vệ gấp rút chạy tới!" Trần Tiểu Đao y ngôn làm theo.

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy quan sát miệng hầm mỏ bên dưới một chút, lại nhìn về phía Trần Mộc: "Mộc gia, chúng ta đi trước một bước, tôi đoán chừng người Phù Tang sẽ tới ngay sau đó, tính sao đây?" Trần Mộc tùy tay rút ra một khẩu súng ngắn kiểu mới, đưa cho Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy cầm súng, có chút không biết làm sao. "Tề gia, đây chính là đồ tốt mà thân vệ đội chúng tôi đều muốn đấy, đặc biệt dễ dùng, tuyệt đối là vũ khí phòng thân lợi hại!" Trần Tiểu Đao kéo quy lát, lại dạy Tề Thiết Chủy đóng mở chốt an toàn.

Tề Thiết Chủy lúc này mới phản ứng lại, buồn bực nói: "Mộc gia, ngài bảo tôi xem phong thủy, đo âm dương tính toán mệnh, tôi còn coi như sở trường." "Ngài bảo tôi đánh trận thì thật sự không được đâu..." Trong lúc nói chuyện, mọi người xung quanh đều đã chỉnh lý xong trang bị, vũ trang đầy đủ, mấy sợi dây thừng leo núi cũng đã được thả xuống, Trần Đại Bảo đi trước một bước dẫn người tiến vào đường hầm bắt đầu dò đường. "Cho ông cầm để phòng thân." "Người Phù Tang tới thì cứ tới, nơi này là địa bàn của ai ông không biết sao?" Trần Mộc cười vỗ vỗ vai Tề Thiết Chủy, sau đó tung người nhảy một cái, lao thẳng vào trong hầm mỏ.

Người Phù Tang tiếc rẻ ngôi cổ mộ trong mỏ khoáng này, cũng tiếc rẻ lượng lớn nhân thủ và tài chính đã đầu tư, tất nhiên sẽ quay lại.

Cho dù Trần gia phong tỏa phiến địa bàn mỏ khoáng cũ này, bọn chúng cũng sẽ tới như thường.

Tham dục của con người là một trong những động lực lớn nhất.

Đối với việc này, Trần Mộc cũng không bất ngờ, nhưng quy căn kết để điều khiến hắn khó chịu nhất là, có người âm thầm truyền tin cho người Phù Tang và người nước ngoài, đây mới là mấu chốt!

Nhóm người nối đuôi nhau ngư quán mà vào.

Ai cũng không ngờ tới, lần đi này là đi ròng rã hơn ba tiếng đồng hồ!

Đến nửa đoạn sau, Tề Thiết Chủy đã tê liệt rồi, chỉ máy móc đi theo về phía trước, đi không nổi thì phía sau cũng có người đẩy hắn đi. "Gia chủ, đường hầm này sao dài thế?" "Có khi nào là lão già kia cố ý mai phục không?" Trần Tiểu Đao đi sát bên cạnh Trần Mộc, thấp giọng hỏi.

Lão già đi phía trước tai cực thính, vội vàng xua tay: "Không dám lừa gạt mấy vị đại gia đâu!

Đường hầm này không tính là dài, có khi tìm một mạch khoáng còn phải đi xuống lòng đất mấy dặm ấy chứ!" Lời còn chưa dứt, tiếng hát kịch sâu trong hầm mỏ bỗng nhiên lớn hơn vài phần. "Gia chủ!" "Đến đáy rồi!" Trần Đại Bảo đi đầu mở miệng báo tin.

Không được vài phút, nhóm người lần lượt nhảy ra khỏi cửa đường hầm, tiến vào một không gian hang động khổng lồ khác.

Xung quanh có chút nước đọng, nhưng không nhiều. "Chỗ này hẳn là một cái hố mỏ chính, cao bốn năm mét, xung quanh còn có ít đá mắt rắn chưa đào hết, là một mạch khoáng lớn." "Gia chủ, bên này." Trần Đại Bảo giơ đèn bão, chỉ một phương hướng.

Tiếng hát kịch truyền đến từ bóng tối ở một hướng khác, hồi tưởng trong vách đá xung quanh, dội lại từng trận hồi âm, nhưng lại đặc biệt rõ ràng.

Chương 151

Mọi người tản ra đứng lại, nghiêng tai lắng nghe. "Khúc gì thế?" Trần Mộc mở miệng hỏi.

Muốn nói về hí khúc thì đúng là điểm yếu của Trần Mộc.

Dù sao cũng là xuyên việt tới, trước kia đâu có thời gian và rảnh rỗi đi tìm hiểu những thứ hoàn toàn không ăn nhập gì với mình? "Đại Phách Quan (Đập vỡ quan tài)." Trần Liễu và Tề Thiết Chủy đồng thanh đáp.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc nhìn Trần Liễu một cái, chặc lưỡi lấy làm kỳ lạ: "Ây da, vị tiểu ca này nhìn mặt chữ điền ngay ngắn thế kia, cậu cũng nghe kịch à?" "Đừng nói nhảm." Trần Mộc có chút không kiên nhẫn.

Cái hố mỏ xung quanh đây thì không có vấn đề gì, mấu chốt là tiếng hát kịch ê a này, từ lúc bọn hắn xuống hầm đã bắt đầu hát, đến bây giờ vẫn chưa dừng lại.

Hơn ba tiếng đồng hồ, cho dù là người sắt cũng không chịu nổi!

Vậy thì ai đang hát kịch? "Bẩm Mộc gia, tên khúc này gọi là Đại Phách Quan, nghe qua xác thực cũng có tám chín phần thần tự giọng hát của Nhị gia." "Chỉ là... nghe cứ cảm thấy có chút âm khí rợn người." Tề Thiết Chủy xoa xoa cằm, thấp giọng nói.

Trần Mộc gật đầu, vỗ vỗ Cửu Vĩ Bạch Hồ trên vai: "Phát giác được có yêu khí thì lập tức thông báo cho ta." Cửu Vĩ Bạch Hồ ôn thuận gật đầu, thập phần cảnh giác. "Đi, đi gặp một chút." Cất bước đi tới, Trần Mộc cũng rất muốn kiến thức xem rốt cuộc là thứ gì đang hát kịch trong bóng tối.

Mọi người phía sau bám sát bước chân Trần Mộc, rảo bước tiến lên.

Đi xuyên qua hố mỏ, đường hầm phía trước hơi hẹp một chút, có thể nhìn thấy từng thanh xà ngang bằng gỗ, cứ cách một đoạn lại cắm vào trong hầm mỏ, dùng để chống đỡ.

Hình ảnh này lập tức khiến Tề Thiết Chủy sinh lòng cảnh giác: "Mộc gia, mấy thanh xà ngang này ngài nhìn quen mắt không?" "Quen mắt." "Sông xác ngầm (Địa hạ thi hà)." Trần Mộc gật đầu, ánh mắt ngưng trọng.

Ước chừng năm sáu phút sau, Trần Mộc dẫn đầu dừng bước, tùy tay nắm một cái lấy ra thần kiếm Kinh Trập.

Không vì cái gì khác, mà là trên từng thanh xà ngang bằng gỗ phía trước kia, toàn bộ đều treo thi thể.

Mỗi một thanh xà ngang đều cao ba bốn mét, trên mỗi thanh đều treo không nhiều không ít, vừa đúng chín cỗ thi thể. "Có chút thú vị rồi." Trần Mộc nhìn thoáng qua phía sau, chặc lưỡi một tiếng: "Một hàng người chết, một hàng chồn vàng, giao thế hướng về phía trước, lan tràn đến tận cùng bên trong." "Đây mới là sông xác ngầm danh xứng với thực." Tề Thiết Chủy nheo mắt nhìn một vòng, trong lòng đánh trống, nhưng cũng không quá bất an.

Đám người Trần Tiểu Đao cũng chỉ kinh ngạc mà thôi, cũng không sợ hãi.

Duy chỉ có lão già dẫn đường kia, lúc này đã sợ đến nhũn cả chân, cả người gần như muốn tê liệt ngã xuống đó, trong miệng liên tục lẩm bẩm những lời kỳ quái. "Thật sự không thể đi tiếp nữa đâu mấy vị gia!" "Đại gia, đi tiếp nữa chính là cái đạo quan tôi nói, khu mỏ này sớm nhất chính là bắt đầu chết người từ đây, tất cả những ai đến gần đạo quan kia đều chết hết!" Nghe vậy, Trần Mộc cười một tiếng, ra

hiệu tay: "Giữ hắn lại, tiếp tục đi." Độ cao ba bốn mét không tính là quá cao.

Mọi người đi bên dưới, sơ ý một chút là sẽ đụng phải chân cẳng của những thi thể bên trên, khiến người ta cực độ không thoải mái.

Tà môn nhất là, cứ sau mỗi một hàng chín người chết, nhất định sẽ theo sau là một hàng chồn vàng. "Có chút giống ảo tượng mà Trần Đại Bảo nhìn thấy, nhưng lại trùng hợp vài phần với sông xác ngầm." "Con Hoàng đại tiên này, giấu không ít bí mật trên người." Trong lòng Trần Mộc cười lạnh một tiếng.

Cửu Vĩ Bạch Hồ hiểu tâm ý của hắn, ôn tồn nói nhỏ: "Yên tâm đi chủ nhân, chỉ cần nó dám xuất hiện ở gần đây... nó sẽ không chạy thoát đâu." "Được." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Xuyên qua từng hàng thi thể treo lủng lẳng dày đặc như rừng, phía trước đột nhiên khoát hoạt hẳn ra, xuất hiện một hang động lớn hơn.

Hách nhiên, có một tòa Tiên Môn (cổng tiên) được điêu khắc bằng đá bạch ngọc bàng bạc đại khí, sừng sững ngay chính giữa hang động này, chắn ngang đường đi của mọi người.

Trên khoảng đất trống trước cổng, rải rác rất nhiều thi thể chỉ còn lại xương trắng, ngoài ra còn có rất nhiều quần áo mục nát, cùng một số trang bị, vật tư vương vãi. "Mộc gia, những thi thể này... không chừng là người Phù Tang và thợ mỏ năm đó đến đây, có lẽ còn có cả hảo thủ trong nghề của chúng ta." "Dường như, toàn bộ đều bỏ mạng ở đây rồi." Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng nói.

Bước tới gần, trước tòa Tiên Môn bạch ngọc cao mười mấy mét này có dựng một tấm bia đá cao bằng hai người, bên trên điêu khắc một dòng cổ tự rồng bay phượng múa. "Kẻ nhập môn này, hãy buông bỏ mọi hy vọng." Trần Đại Bảo đọc theo, không khỏi biến sắc.

Trần Mộc đưa tay đặt lên Tiên Môn, cánh cổng bạch ngọc tinh xảo, chạm vào lạnh lẽo nhưng không hề thô ráp, hiển nhiên là do thợ thủ công tay nghề cao siêu điêu khắc mà thành, không biết đã tốn bao nhiêu công sức. "Là nơi này." "Sau Tiên Môn, chính là tòa cổ đạo quan kia." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Mọi người xung quanh tụ tập lại gần, chờ đợi chỉ thị tiếp theo. "Mộc gia." "Câu nói khắc trên bia đá này, tôi nhớ có chút quen mắt, ngẫm nghĩ kỹ lại...

đại ý hình như chỉ Cánh Cửa Địa Ngục, là cách nói của phương Tây." Tề Thiết Chủy có chút do dự, thấp giọng nói: "Chúng ta thật sự muốn vào sao?" Trần Mộc gật đầu, cười nói: "Đều đã đến đây rồi, ông không tò mò người được táng bên trong là ai sao?" Tề Thiết Chủy cũng cười.

Lời còn chưa dứt, hai tay Trần Mộc đều áp lên Tiên Môn, hơi dùng sức.

Lại không ngờ tới, cánh cổng Tiên Môn bạch ngọc nhìn qua to lớn nặng nề như ngàn cân này, vậy mà không tốn chút sức lực nào, cứ thế bị nhẹ nhàng đẩy ra!

Ào ào ào...

Có thể nghe thấy rõ ràng tiếng đá lăn chuyển động dưới đáy Tiên Môn.

Tề Thiết Chủy lập tức sinh nghi, mày nhíu chặt: "Mộ nhà ai mà thiết kế như vậy?

Còn là cửa trượt, đây là một chút ý tưởng phòng trộm cũng không có à!" Bên cạnh, Trần Đại Bảo thấp giọng tiếp lời: "Có hay không một loại khả năng là, chủ nhân ngôi mộ nơi này ngay từ đầu đã không định phong tỏa nơi này." "Hoặc là nói, hắn vẫn luôn chờ đợi...

được đánh thức?" Tức thì, trên người Tề Thiết Chủy nổi lên một tầng da gà, theo bản năng nắm chặt khẩu súng ngắn kiểu mới mà Trần Mộc đưa cho, thấp thỏm lo âu.

Tiên Môn mở ra, vô số bụi phấn trắng xóa tán loạn rơi xuống, phía trước lộ ra một con đường tiên đạo rộng rãi, đi thẳng đến đại điện đạo quan phía sau.

Hai bên tiên đạo trần liệt đủ loại chim muông cầm thú, đồng tử tiếp dẫn, toàn bộ đều là tượng điêu khắc đá bạch ngọc tinh xảo, khá có vài phần tiên phong. "Nhìn thì là một tòa đạo quan, toát ra tiên phong cổ ý." "Thực tắc chỗ nào cũng là tử khí, âm khí, một chốn vô gian huyễn cảnh." Trần Mộc cất bước đi vào trong Tiên Môn, một âm báo nhắc nhở đột nhiên vang lên: 【Đinh!

Xúc phát đại sự kiện đánh dấu!】 【Đánh giết Thanh Ô Tử phục sinh trong Vẫn Ngọc, tại chỗ Vẫn Ngọc hoàn thành đánh dấu, liền có thể nhận được phần thưởng đặc biệt!】 【Đại sự kiện đánh dấu!】 Trong lòng Trần Mộc rùng mình, dừng bước dưới đình.

Lời nhắc nhở này của hệ thống đến thật đúng lúc, khéo sao lại xuất hiện ngay khoảnh khắc chân hắn vừa đạp qua Tiên Môn! "Đánh giết Thanh Ô Tử phục sinh trong vẫn ngọc sao?

Thanh Ô Tử đại sư." "Nói như vậy... từ lúc ta vừa bước chân vào, hắn đã từ trong vẫn ngọc phục sinh rồi?

Hay là nói, người này căn bản chưa từng chết?" Trần Mộc nhíu mày chặt, cảm thấy có chút không thoải mái.

Chương 152

Loại cảm giác này vô cùng kỳ quái, một loại sức mạnh không cách nào diễn tả được dường như đang bao trùm lấy toàn bộ đạo quan này, không bỏ sót một ngóc ngách nào.

Vẫn ngọc sao?

Hồi tưởng lại những bức bích họa đã thấy trong mộ đạo trước đó, Trần Mộc đăm chiêu, thấp giọng tự nói: "Nếu Tây Vương Mẫu đã từng tới nơi này, liệu có phải...

Thanh Ô Tử cũng đã biết cách dùng của vẫn ngọc?

Đã nắm giữ kỹ thuật luyện chế Thi Miết Đan?" Điểm này không cách nào xác nhận.

Bất quá Trần Mộc biết rõ công dụng của vẫn ngọc, tự nhiên cũng không có quá nhiều lo lắng.

Cho dù vị Thanh Ô Tử này thực sự đã dùng qua Thi Miết Đan của Tây Vương Mẫu, lại nằm trong ngọc dũng ngủ say, vậy thì hắn xác thực có khả năng phục sinh, hoặc giả nói, trường sinh bất tử. "Vô phi cũng chỉ là một con cương thi khó giải quyết một chút mà thôi." "Cũng tốt, vừa vặn lại tôi luyện một phen Ngũ Lôi Chính Pháp của ta." Trần Mộc đánh định chủ ý, không chút do dự cất bước tiến lên, sải bước đi lên tiên đạo phía sau Tiên Môn.

Sau lưng một đoàn người đi theo sát không ngừng, bậc thang bạch ngọc tầng tầng hướng lên trên, tổng cộng chín mươi chín bậc.

Hai bên thềm đá có điêu khắc các loại cầm thú khác nhau, lại có số lượng không nhỏ tượng đá Tiếp Dẫn Đồng Tử, không một ngoại lệ, tất cả đều là dáng vẻ chắp tay hoan nghênh. "Không thích hợp." "Tiểu

Đao, cậu nhìn xem những tượng đá này, cậu có cảm giác gì không?" Tề Thiết Chủy vỗ vỗ vai Trần Tiểu Đao, ra hiệu hắn quay đầu.

Đi ra vài bước, lại nhìn vài lần, Trần Tiểu Đao cũng phát giác được có chút không ổn, nghi hoặc nói: "Cảm giác có chút quỷ dị, nụ cười trên mặt đám Tiếp Dẫn Đồng Tử này, là cười âm hiểm?" "Đúng là như vậy rồi." Nghe xong lời này, Tề Thiết Chủy gật đầu: "Quả nhiên giống như Mộc gia đã nói." "Đạo quan này nhìn thì khắp nơi đều toát ra tiên phong cổ ý, lại có chín mươi chín bậc Đăng Tiên Thê, nhưng thực tế lại là tử khí tràn ngập!" Một đường đi tới cuối tiên đạo, Trần Mộc dừng bước, trong tay nắm thần kiếm Kinh Trập, trên vai thì có Cửu Vĩ Bạch Hồ đang ngồi xổm.

Ở phía trước hắn, chính là tòa đại điện đạo quan khí thế bàng bạc, cao đến tám chín mét, mái cong sừng sững, toát ra một cỗ đại khí đến cực hạn.

Nhưng đồng thời, lại mang đến cho người ta một loại cảm giác âm lãnh khó tả. "Các ngươi không phát hiện, tiếng hát kịch đã biến mất rồi sao?" Trần Mộc nhàn nhạt mở miệng nói.

Tề Thiết Chủy cùng mọi người lúc này mới hoàn hồn, ý thức được có chút không đúng. "Bất quá, không quan trọng." "Tiếp tục." Ngữ khí của Trần Mộc đặc biệt bình tĩnh.

Trần Tiểu Đao rảo bước tiến lên, dưới sự cho phép của Trần Mộc, mở ra cửa chính của tòa đại điện đạo quan này.

Lập tức, Tề Thiết Chủy liền hít một ngụm khí lạnh, kinh kỳ không thôi: "Chà chà, đây đâu phải đại điện gì, đây rõ ràng là một nơi bồi táng mộ thất!" Ngay cả lão chưởng quỹ quanh năm giao du với cổ đổng minh khí như hắn, trước mắt đều kinh ngẩn người.

Trần Tiểu Đao cùng những người khác biểu tình cũng gần như y hệt, tất cả đều trừng mắt nhìn chằm chằm trần thiết trong đại điện.

Hai chữ "xa hoa", căn bản không đủ để hình dung!

Bên trong đạo điện này, có tổng cộng mười tám cây cột chống bằng gỗ kim tơ nam mộc được chạm trổ tinh xảo, mỗi một cây đều to cỡ một người ôm, bên trên điêu khắc các loại vân lôi văn lộ.

Trừ cái đó ra, từng tôn tượng thần phật kim thân càng là bày biện san sát, sai lạc có trật tự.

Lại có mười mấy cây ngọc thụ hiếm thấy, nghiêm khắc dựa theo một loại phương thức bài bố nào đó, trồng trong chậu hoa bằng bạch ngọc.

Nạm vàng khảm ngọc, tinh xảo hoa quý.

Trước mỗi một tôn tượng thần phật kim thân đều bày một cái bàn thờ, vật phẩm đặt bên trên đều là những thứ tinh xảo như thọ đào kim ngọc, như ý bạc trắng, đèn đá quý dị vực...

Phải mất đến ba phút, Tề Thiết Chủy mới thu hồi tầm mắt, kinh thán không thôi: "Tên này thủ bút thật sự lợi hại, cả đời ta đổ cái đấu béo bở nhất cũng không lợi hại bằng cái này!" "Đồ đạc trong đại điện này mà vận chuyển toàn bộ ra ngoài, quy đổi ra, sợ là có thể bằng ba năm thu hoạch của Tứ Đại Gia Tộc rồi!" Thực sự là quá mức xa hoa, khiến người ta có chút kinh tâm động phách.

Tề Thiết Chủy nhìn đến chân thực, rõ ràng mỗi một tôn tượng thần phật cao bằng ba người kia, cũng đều là chế tạo từ vàng thật bạc trắng, quả thực xứng danh là "kim thân"! "Quá kỳ quái." "Nếu là đạo điện, thì trong đó không phải chỉ nên trần liệt thần tiên bài vị của Đạo gia sao?" Trần Đại Bảo gãi gãi đầu, thập phần không hiểu: "Mà trước mắt trận trượng bực này, nhìn qua ngược lại có chút tạp loạn, chẳng lẽ đạo điện này chỉ là một cái Tàng Bảo Điện?" "Ngươi đoán đúng rồi." Trần Mộc cười gật đầu, mang theo Cửu Vĩ Bạch Hồ sải bước về phía trước.

Tề Thiết Chủy cùng mọi người cũng nóng lòng muốn giải đáp thắc mắc, vội vàng đi theo bước chân Trần Mộc, nhanh chóng xuyên qua cửa sau đạo điện.

Đập vào mắt, thình lình là một quảng trường rộng lớn được xây bằng đá bạch ngọc.

Chỉ là ánh sáng quá kém, một mảnh hắc ám.

Chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy, giữa quảng trường có tám mươi mốt cây cột đá Bàn Long vây thành một vòng tròn, trên mỗi cây cột đá Bàn Long đều có một sợi xích sắt thanh đồng to nặng diên thân ra ngoài. "Mộc gia, đi chậm chút." "Chín chín tám mươi mốt, là một con số cực, tám mươi mốt sợi xích thanh đồng, lại còn to nặng bực này, đây e rằng là dùng để trấn áp vật gì đó!" Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng, nhanh chóng bấm đốt ngón tay tính toán rồi đi đến gần Trần Mộc.

Mọi người nhìn đến rõ ràng, tám mươi mốt sợi xích thanh đồng vây thành một vòng trong quảng trường, trông giống như một mạng nhện khổng lồ, đang treo vật gì đó! "Đạo quan Đăng Tiên Đài." "Chính chủ của ngôi mộ cổ đạo quan này, đang ở chỗ này." Trần Mộc không khởi động dung, thở dài: "Rốt cuộc vẫn là trận trượng bực này, cũng làm cho ta có chút kinh ngạc." Trước đó, tình hình trong đạo quan này rốt cuộc là thế nào, Trần Mộc cũng đã suy đoán rất nhiều loại.

Nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy, Trần Mộc mới biết, có rất nhiều thứ cổ nhân sáng tạo ra... thực sự là kinh vi thiên nhân! "Tiểu Đao, lên đạn chiếu sáng." Trần Mộc vẫy vẫy tay, Trần Tiểu Đao phía sau lấy ra một khẩu súng tín hiệu, nhét vào một viên đạn chiếu sáng.

Đây là một trong những trang bị đơn binh kiểu mới, mỗi thành viên Thân Vệ Đội đều có một bộ trang bị như vậy, chẳng qua bình thường không dùng tới, ngược lại lúc này lại có tác dụng lớn.

Tề Thiết Chủy nhìn mà tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Phải nói những trang bị, vật kiện trong tay Mộc gia ngài, thật sự là quá tân tiến rồi!" "Chút lòng thành." Trần Mộc cười một tiếng.

Tề Thiết Chủy đâu biết rằng, những thứ này toàn là phần thưởng Trần Mộc đánh dấu mà có?

Đương nhiên, nếu có thể đoạt được kỹ thuật sản xuất tương ứng, Trần Mộc chút nào không ngại đầu tư tiền mở một xưởng quân sự, chuyên môn sản xuất loại vũ khí, trang bị tinh binh này cho thành viên Trần gia! "Phanh" một tiếng, một viên đạn chiếu sáng bắn lên không trung.

Trần Tiểu Đao cũng đã cân nhắc đến tình huống xung quanh, dùng loại đạn chiếu sáng tầm thấp chuyên dụng trong hang động.

Tầm bắn không xa, nhưng hiệu quả chiếu sáng lại không có chút vấn đề.

Chỉ một thoáng, bạch quang chói mắt kịch liệt nổ tung giữa không trung.

Bóng tối phía sau toàn bộ đạo quan lập tức bị xua tan đi quá nửa, chẳng qua bạch quang ban đầu quá mức chói mắt, rất khó nhìn rõ cái gì.

Đợi đến khi khoảnh khắc chói mắt nhất qua đi, ánh sáng bắt đầu thu lại, cảnh tượng trên quảng trường đạo quan dần dần thu hết vào đáy mắt mọi người. "Trời đất ơi... cái này cũng hơi bị lợi hại rồi." "Mộc gia, tảng đá đen thui ở trung tâm quảng trường kia, chính là vẫn ngọc sao?

Vậy thứ treo bên trên, hình như là một cái lò luyện đan siêu lớn?" Tề Thiết Chủy nói chuyện đều có chút không lanh lẹ, xung quanh, đám người Trần Tiểu Đao, Trần Đại Bảo cũng nhìn đến âm thầm tặc lưỡi.

Ngay cả mười mấy tên đội viên Giới Đao Đội, giờ phút này cũng kinh ngạc há to miệng, thực sự không cách nào khống chế cảm giác rung động trong lòng mình!

Tám mươi mốt cây cột đá Bàn Long, mỗi cây đều có một sợi xích thanh đồng to nặng diên thân ra, tổng cộng tám mươi mốt sợi xích, treo lơ lửng một cái lò luyện đan khổng lồ, bán kính chừng ba bốn mét!

Tại ngay phía dưới lò luyện đan này, cũng chính là vị trí trung tâm nhất của quảng trường, thình lình khảm một tảng đá màu đen cực lớn, bề mặt lồi lõm, nhưng nhìn chất địa lại giống như ngọc thạch.

Vẫn ngọc!

Chương 153

Đây là ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu Tề Thiết Chủy.

Sau khi tận mắt nhìn thấy, Tề Thiết Chủy càng thêm bội phục Trần Mộc, bởi vì từ đầu tới cuối, Trương Khải Sơn, Phù Tang thương hội, v.v... tin tức bọn họ truyền ngôn đều là "vẫn đồng".

Điều này nói rõ, bọn họ chưa từng nhìn thấy bộ mặt thật của khối vẫn ngọc này, hoặc là, những người nhìn thấy vẫn ngọc đều đã vĩnh viễn chết ở chỗ này, không một ai có thể truyền tin tức ra ngoài! "Thế nhưng...

Mộc gia làm sao biết được đây là một khối vẫn ngọc?" "Có cơ hội phải hỏi thăm kỹ càng một phen, tổng cảm giác liên quan rất sâu." Tề Thiết Chủy khẽ nhướn mày, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Cùng với ánh sáng của đạn chiếu sáng dần dần thu liễm. "Gia chủ!" Trần Tiểu Đao phát hiện dị dạng, trầm giọng nói: "Lấy khối vẫn ngọc kia làm trung tâm hướng ra ngoài, dường như trên mặt đất có rất nhiều người đang nằm sấp..." "Ta thấy rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu, sắc mặt lại đặc biệt ngưng trọng.

Quảng trường xây bằng đá bạch ngọc vô cùng rộng lớn, ngoại trừ khối vẫn ngọc ở trung tâm, từ trong ra ngoài lần lượt có từng đạo nhân ảnh nằm rạp ở đó, làm tư thế khấu bái.

Những nhân ảnh này lấy vẫn ngọc làm trung tâm, từng vòng từng vòng khuếch tán ra ngoài, chừng mấy trăm cái! "Hình như đều là tượng đá hay gì đó, cự ly hơi xa nhìn không rõ." Trần Tiểu Đao trừng to mắt tỉ mỉ đoan tường, mày hơi nhíu: "Kỳ quái, những tượng đá hình người này rốt cuộc là đang khấu bái vẫn ngọc, hay là cái lò luyện đan cỡ lớn kia?" Trần Mộc day day mi tâm, nhàn nhạt nói: "Cả hai đều

có." Quay đầu nhìn về phía Tề Thiết Chủy, Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Tề gia chủ, ngươi đến bây giờ còn chưa đoán ra, ngôi mộ cổ đạo quan này rốt cuộc thuộc về ai sao?" "Đoán được rồi." "Chỉ là... không dám xác nhận mà thôi." Tề Thiết Chủy cười khổ một tiếng, liên tục than thở.

Lấy người tâm tư mẫn cảm, kiến thức rộng rãi như hắn, đến bây giờ làm sao có thể còn đoán không ra người táng trong ngôi mộ cổ đạo quan này là ai? "Thanh Ô Tử đại sư, là một trong những thần tượng ta sùng bái nhất." Tề Thiết Chủy khẽ nói, lại lắc đầu: "Chỉ là mới đầu ta cũng không nghĩ về hướng này, hiện tại hồi tưởng lại, ngược lại rất nhiều ghi chép trong cổ tịch cũng có thể đối chiếu được rồi." Trần Tiểu Đao tò mò hỏi một câu: "Ghi chép gì?

Truyền thuyết sao?" "Coi là vậy đi." "Tương truyền Thanh Ô Tử đại sư từng phát hiện một khối vẫn thạch từ trên trời rơi xuống, sau đó càng đem mộ của mình xây xung quanh khối vẫn thạch này để thủ hộ." Biểu tình trên mặt Tề Thiết Chủy có chút kỳ quái.

Trần Mộc nhìn đến rõ ràng, nhưng cũng không nói thêm gì.

Tề Thiết Chủy thật sự là vừa mới đoán được sao?

Rất hiển nhiên cũng không phải, ngay sau khi manh mối về vẫn thạch xuất hiện, Tề Thiết Chủy cũng đã ẩn ước đoán được, chỉ là vẫn luôn không dám tin tưởng mà thôi, vẫn luôn tự lừa mình dối người. "Một lát nữa còn có thứ làm ngươi kinh ngạc hơn." Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Có muốn ở cự ly gần gặp mặt thần tượng cổ đại này của ngươi, trò chuyện một chút không?" Tề Thiết Chủy người đều choáng váng.

Hồi lâu sau, hắn mới phản ứng lại Trần Mộc đang nói cái gì. "Đừng đùa tôi nữa, Mộc gia." "Vẫn ngọc này có lợi hại hơn nữa, thì Thanh Ô Tử tiền bối kia đều đã chết bao nhiêu năm rồi, làm sao có

thể...

Khoan đã, Mộc gia, ngài không phải nói đùa chứ?!" Tề Thiết Chủy càng nói càng cảm thấy kinh sợ, biểu tình trên mặt thập phần cổ quái.

Trần Mộc ý vị thâm trường nhìn Tề Thiết Chủy một cái, nhàn nhạt nói: "Ta không nói đùa, lát nữa ngươi sẽ hiểu." Sải bước về phía trước, đoàn người rảo bước đuổi theo.

Mãi cho đến khi đi tới biên duyên quảng trường, có thể nhìn rõ ràng những tượng đá hình người kia, Trần Mộc lúc này mới dừng bước. "Khí tức rất nguy hiểm, chủ nhân." Cửu Vĩ Bạch Hồ không thoải mái cọ cọ Trần Mộc. "Là khối vẫn ngọc kia sao?" "Mảnh vỡ mà lúc đó ngươi nuốt chửng, không phải ăn ở chỗ này chứ?" Trần Mộc sờ sờ đuôi Cửu Vĩ Bạch Hồ, thấp giọng hỏi.

Cửu Vĩ Bạch Hồ lắc đầu, khẽ nói: "Không phải ở chỗ này, là ngẫu nhiên nhặt được trong một cái mỏ khoáng bên ngoài, khối ta ăn tương tự như ngọc phiến." "Miếng vẫn ngọc mà ngươi và con Hoàng Đại Tiên kia ăn vào bụng... kỳ thực là ngọc phiến trên người đám nhân dũng này." Trần Mộc giơ tay chỉ một cái, nhàn nhạt nói: "Hẳn là người tiến vào nơi này, đem mảnh vỡ vẫn ngọc từ nơi này ra ngoài, bị các ngươi nhặt được." Từng cái nhân ảnh màu đen nằm rạp trên quảng trường, gần như mỗi một cái, trên người đều bao phủ một lớp vỏ thật dày, ánh đèn pin chiếu lên căn bản xuyên không thấu, lại có thể nhìn thấy huỳnh quang sáng lên.

Rất nhanh, Tề Thiết Chủy và mọi người cũng phát hiện ra manh mối này. "Mộc gia, đám này hình như không phải tượng đá... toàn là nhân dũng?!" "Chuyện này không ổn lắm đâu!" Tề Thiết Chủy lùi lại vài bước, tỉ mỉ đoan tường, càng xem sắc mặt càng khó coi.

Trần Mộc ra thủ thế, ra hiệu mọi người cảnh giới. "Tề gia chủ, ngươi biết ngọc dũng sao?" "Biết." Tề Thiết Chủy gật đầu, sau đó

nhìn về phía những nhân dũng màu đen kia, thanh âm có chút nói lắp: "Mộc gia, cái trên người những nhân dũng này chẳng lẽ... chính là ngọc dũng?" Thấy Trần Mộc gật đầu khẳng định, Tề Thiết Chủy hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, con mắt bất giác trừng lớn. "Ngọc dũng là cái gì?" Trần Tiểu Đao ở bên cạnh tìm Trần Đại Bảo giải hoặc.

Trần Đại Bảo hạ thấp giọng, nhỏ tiếng nói: "Ngọc dũng còn gọi là Kim Lũ Ngọc Y, nghe nói sau khi mặc nó hạ táng, có thể bảo đảm ngàn năm không mục, khởi tử hồi sinh.

Mỗi năm trăm năm lột một lớp da người, cho đến khi chết đi sống lại." Trần Tiểu Đao nghe mà sửng sốt, rõ ràng là không tin lắm. "Chỉ dựa vào ngọc dũng, xác thực không thể trường sinh bất tử.

Còn cần một loại đồ vật khác." Trần Mộc nhìn mọi người một cái, nhàn nhạt nói: "Đó chính là...

Thi Miết Đan, đến từ Tây Vương Mẫu quốc, Thi Miết Đan do Tây Vương Mẫu luyện chế." "Uống Thi Miết Đan, bên ngoài lại mặc vào ngọc dũng.

Mấy ngàn năm sau, khi cơ thể người hoàn toàn hấp thu dược lực của Thi Miết Đan, sẽ có thể từ trong ngọc dũng thoát ra, thực hiện túc nguyện trường sinh bất tử." Thi Miết Đan, ngọc dũng.

Tề Thiết Chủy đăm chiêu, ánh mắt nhìn về phía từng tầng ngọc dũng đang nằm rạp trên quảng trường, không biết đang suy tư điều gì.

Trần Tiểu Đao và Trần Đại Bảo hai người, lại là đột nhiên đề cao cảnh giác. "Gia chủ, theo suy đoán của ngài, chẳng lẽ ngọc dũng nằm rạp quanh quảng trường này đều đã uống Thi Miết Đan?" Thanh âm của Trần Tiểu Đao có chút kích động, không phải vì sợ hãi, mà là vì... sự hưng phấn trước đại chiến! "Đúng, ta đoán bọn chúng đều đã dùng qua Thi Miết Đan.

Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, Thanh Ô Tử dường như đã nắm giữ thủ đoạn luyện chế Thi Miết Đan của Tây Vương Mẫu, cũng làm rõ công hiệu chân thực của ngọc dũng." Trần Mộc thuận tay chỉ, ánh đèn pin chiếu thẳng vào giữa không trung, nơi đó có tám mươi mốt sợi xích thanh đồng treo một cái lò luyện đan bằng thanh đồng khổng lồ. "Cái này nếu Trần Tam Căn ở đây, ta đoán hắn sẽ rất hưng phấn." Trần Tiểu Đao ma quyền sát chưởng, khởi động tại chỗ.

Tề Thiết Chủy nhìn đến không hiểu ra sao, buồn bực nói: "Tiểu Đao, cậu bây giờ khởi động định làm gì?" "Giết huyết thi a!" Trần Tiểu Đao nghi hoặc nhìn Tề Thiết Chủy, bổ sung: "Tề gia chẳng lẽ không biết, sau khi dùng Thi Miết Đan, vô luận là người sống hay thi thể...

đều sẽ biến thành huyết thi sao?" "Thi Miết Đan...

Huyết thi?!" Tề Thiết Chủy nhíu mày khổ tư, lắc đầu: "Mộc gia, Thi Miết Đan này là...?

Trước đó Mộc gia ngài tìm Cẩu gia muốn manh mối huyết thi mộ, chính là vì Thi Miết Đan này?" Ánh mắt nghi hoặc từ từ nhìn về phía Trần Mộc. "Ta đi huyết thi mộ, đương nhiên là muốn tìm huyết thi rồi.

Thi Miết Đan là thu hoạch ngoài ý muốn." Trần Mộc tùy ý phất tay, thả Tướng quân Thi vương từ không gian cá nhân ra.

Trong nhất thời, âm khí tứ dật, sát khí nổi lên!

Dường như vì sự xuất hiện của Tướng quân Thi vương, khiến cho phong thủy khí tức cách cục trong toàn bộ đạo quan này đều xuất hiện biến hóa không nhỏ, cứ như đã phá vỡ sự cân bằng!

Chương 154

Âm khí, tử khí lượn lờ trong sơn động khổng lồ này đều bắt đầu chậm rãi hội tụ lại đây, bị Tướng quân Thi vương hấp thu, khiên dẫn! "Quả nhiên như thế, nơi nào có tiên phong?

Toàn là đất tử âm." Trần Mộc nhìn đến rõ ràng, lấy mẫn cảm lục thức của cảnh giới Kim Đan sơ kỳ hiện tại của hắn, tự nhiên là có thể nhìn thấy cỗ khí bị Tướng quân Thi vương hấp dẫn trên không trung!

Cũng không phải thiên địa linh khí, mà là âm khí nồng nặc!

Chẳng qua bởi vì số lượng âm khí lượn lờ nơi này thực sự quá lớn.

Cho dù lấy sự cường đại của khỏa âm đan trong người Tướng quân Thi vương, hấp thu cũng rất phí sức, muốn hoàn toàn hấp thu hết, không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian! "Nơi này ngược lại là một chỗ tốt.

Sau khi dọn sạch toàn bộ, có thể để Trần Tam Căn mang theo đám Thân Vệ Đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' tới đây tu luyện, sự đề thăng sẽ không hề nhỏ.

Mà nơi này vừa khéo cũng có thể tôi luyện huyết thi, không tồi." Trần Mộc có chút hài lòng, nơi này xác thực là một thánh địa tuyệt diệu thích hợp tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', chẳng qua, sau khi lấy đi khối vẫn ngọc kia liệu còn có hiệu quả như vậy hay không, cái đó thì khó nói.

Bên cạnh, Trần Đại Bảo đã cùng Tề Thiết Chủy giải thích đơn giản một chút về công dụng của Thi Miết Đan. "Nói như vậy ta đã hiểu.

Căn cứ theo nghiên cứu phát hiện của Tây Vương Mẫu, ý là muốn trường sinh bất tử, thì nhất định phải dựa vào Thi Miết Đan và một bộ ngọc dũng?" Ánh mắt Tề Thiết Chủy đột nhiên ngưng lại, nhìn về phía những cái nhân dũng đang nằm rạp trên quảng trường.

Đây chính là toàn bộ đều là ngọc dũng! "Mộc...

Mộc gia, ngọc dũng trên quảng trường này nếu khởi thi... há chẳng phải lập tức sẽ lòi ra mấy trăm con huyết thi?!

Chúng ta, chúng ta có thể ứng phó nổi không?" Tề Thiết Chủy nuốt nước bọt, cảm giác cổ họng có chút phát khô.

Nếu như mỗi một cái ngọc dũng đều đại biểu cho một con huyết thi...

Trong quảng trường có tới mấy trăm cái ngọc dũng, cú này một phát khởi thi chính là mấy trăm con huyết thi!

Loại tràng diện này, sợ là ngày thường mỗi ngày thắp hương bái phật cũng không nhất định có thể nhìn thấy! "Sợ cái gì." "Huyết thi đối với người bình thường mà nói, xác thực là phi thường khó chơi, cực khó đối phó." Trần Mộc cười một tiếng, chỉ chỉ Tướng quân Thi vương bên người: "Có hắn ở đây, lại có ta ở đây, ngươi hoảng cái gì?" Tề Thiết Chủy nhìn thoáng qua Tướng quân Thi vương, lập tức không lên tiếng nữa. "Nói cũng đúng.

Ta hoảng cái gì chứ?" Khả năng thích ứng của Tề Thiết Chủy ngược lại cũng rất nhanh.

Lại hướng bên người Trần Mộc đứng sát vào một chút, tảng đá lớn trong lòng Tề Thiết Chủy hơi rơi xuống đất, ánh mắt tụ tiêu tại cái lò luyện đan khổng lồ giữa không trung kia.

Đã trốn không thoát, trực diện ứng đối là được, cái này cũng sẽ không thẹn với liệt tổ liệt tông Tề gia. "Gia chủ.

Trong quảng trường phát hiện không ít thi thể nhân loại, đặc biệt là tại vị trí vẫn ngọc, đại khái có khoảng trăm người." Một tên thành viên Giới Đao Đội thấp giọng hối báo.

Trần Mộc thuận theo hướng hắn chỉ nhìn sang, ánh mắt hơi co lại.

Chuẩn xác không sai biệt lắm!

Có thể nhìn thấy, trong từng vòng ngọc dũng nằm rạp kia, có thể thấy thi thể nhân loại linh tinh, đại đa số đều đã biến thành xác khô.

Còn có chút trang bị, vũ khí tán loạn.

Mà tại vị trí gần vẫn ngọc nhất, thì có một vòng thi thể lít nha lít nhít, số lượng nhiều nhất, trông giống như... một đám người như thiêu thân lao đầu vào lửa vọt tới, vọt tới gần khối vẫn ngọc kia, sau đó không thẹn với lương tâm mà chết tại đó. "Phải rồi.

Nhìn trang bị và dấu vết y phục tàn lưu, hẳn là đám người Phù Tang cùng không ít hảo thủ Thường Sa thành tiến vào nơi này đợt trước." Trần Mộc nhìn đến chân thực, rõ ràng trong đống trang bị tán loạn kia còn có rất nhiều thứ tương tự như Bách Bảo Nang, những thứ này đều là hành lý đạo mộ, là đồ vật hảo thủ hạ mộ tất mang theo.

Chẳng qua, toàn bộ đều chết tại cái địa phương này, hậu nhân ngay cả cơ hội nhặt xác cho bọn họ cũng không có. "Tất cả mọi người không được bước vào quảng trường nửa bước!" Trần Mộc dung mạo nghiêm túc, trầm giọng nói: "Sức mạnh của khối vẫn ngọc này... e rằng không phải cấp độ thực lực hiện nay của các ngươi có thể ứng phó.

Tất cả, giao cho ta xử lý." "Tuân mệnh, gia chủ!" Mọi người xung quanh đều tề thanh đáp ứng.

Vô điều kiện nghe theo mệnh lệnh, an bài của Trần Mộc, đây là sự

kiện đầu tiên mỗi một thành viên Thân Vệ Đội học được sau khi gia nhập Trần gia.

Đồng thời cũng là quy củ có độ ưu tiên cao nhất! "Trên quảng trường này nằm sấp nhiều ngọc dũng như vậy, mà quảng trường này lại được xưng là Đăng Tiên Đài của đạo quan, vậy chẳng phải là nói... bọn chúng đều đang chờ phi thăng thành tiên, hoặc là trường sinh bất tử?" "Kỳ quái.

Vậy tòa thanh đồng luyện đan lô khổng lồ kia, lại là ý gì?" Tề Thiết Chủy quan sát hồi lâu ở bên cạnh, sự trầm trọng cùng dự cảm bất ổn trong lòng cũng càng ngày càng nhiều.

Quay đầu, Tề Thiết Chủy nhìn về phía Trần Mộc, thấp giọng hỏi: "Mộc gia, theo phân tích trước đó của ngài, Thanh Ô Tử đại sư cũng nắm giữ kỹ thuật luyện chế Thi Miết Đan của Tây Vương Mẫu, đúng không?" "Đúng." Trần Mộc gật đầu.

Tề Thiết Chủy đăm chiêu, không xác định nói: "Vậy thì Mộc gia, có hay không một loại khả năng là... cái địa phương này vừa là Đăng Tiên Đài, lại vừa là nơi luyện đan của Thanh Ô Tử đại sư?

Hắn ở chỗ này, mượn nhờ sức mạnh khối vẫn ngọc kia để luyện chế Thi Miết Đan?" Hai câu phân tích xuất khẩu, Trần Mộc hơi gật đầu, khẳng định nói: "Ngươi nói cũng có đạo lý.

Cái thanh đồng luyện đan lô này treo ở nơi cao như vậy, phía dưới lại đối diện với vẫn ngọc, nếu nói không có nguyên nhân đặc thù thì tuyệt không có khả năng." Tuy rằng cự ly hơi xa, nhưng Trần Mộc lại cũng có thể nhìn rõ ràng, cái lò luyện đan thanh đồng khổng lồ bị tám mươi mốt sợi xích thanh đồng treo giữa không trung kia, có dấu vết sử dụng vô cùng rõ ràng.

Điều này cũng có nghĩa là, cái lò này tịnh không chỉ là một vật bài trí, e rằng công dụng rất nhiều! "Ta hình như đã hiểu, Mộc gia.

Đây dường như là một loại thiết kế cực kỳ lợi hại, đây là Huyền Không Lô a!" Tề Thiết Chủy bỗng nhiên rùng mình một cái, kinh thán nói: "Trước mắt cái sơn động này, hẳn chính là vị trí phong thủy bảo huyệt tốt nhất quanh dải này, là một cái Tàng Long Huyệt.

Đan lô treo trên không, không chạm đất, lại thu hết tinh hoa cả con long mạch!

Lại có địa khí dâng lên, cộng thêm sức mạnh đặc thù của vẫn ngọc...

Chậc chậc, chỉ riêng thiết kế Huyền Không Lô này, đã có thể xưng là thần lai chi bút rồi!" Trong lúc kinh thán, Trần Tiểu Đao bên cạnh vẫn luôn chú ý tình huống bỗng nhiên đứng thẳng người, thấp giọng nói: "Gia chủ, trong lò luyện đan có cái gì đó đi ra!" "Hả?" Ánh mắt Trần Mộc lập tức chuyển hướng cái lò luyện đan đang treo lơ lửng.

Không biết từ lúc nào, từ trong chiếc Huyền Không Lô thanh đồng khổng lồ này, đang có một vị đạo nhân ngồi xếp bằng, từ dưới từ từ thăng đẳng lên, cứ như đang lăng không đả tọa vậy!

Chương 155

Một thân đạo bào, đầu đội đạo tảm, dung mạo khô gầy, nhưng lại sinh động như thật, không khác gì người sống.

Lại loáng thoáng có thể nhìn thấy, vị đạo nhân này còn có vận luật hô hấp, tuy rằng cực kỳ du trường, nhưng lại có thể khẳng định, hắn vẫn đang hô hấp! "Thanh Ô Tử đại sư!" Tề Thiết Chủy cả người đều ngẩn ra.

Trần Mộc nhìn Tề Thiết Chủy một cái, nhàn nhạt nói: "Đã sớm nói không đùa với ngươi rồi, vị thần tượng cổ đại này của ngươi...

đây không phải là đã tới rồi sao?" Tề Thiết Chủy không thể tin nổi nhìn Thanh Ô Tử đang huyền không đả tọa ở đó, lại quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, biểu tình trên mặt hắn loạn cào cào cả lên: "Cái... cái này làm sao có thể a?

Trên đời này thật sự có pháp trường sinh bất tử?

Thanh Ô Tử đại sư đăng tiên thành công rồi?" "Nhưng cũng không đúng a!

Nơi này xung quanh tử khí lượn lờ, âm khí hội tụ, phong thủy bảo vị cố nhiên không tồi, nhưng cách cục tổng thể lại là một chữ 'Tử' to đùng, hung hiểm vạn phần..." Ngữ vô luân thứ, liên tục bấm đốt tính toán, trán Tề Thiết Chủy đã vã ra mồ hôi, thiên thiên trong thời gian ngắn ngủi này, lại không có biện pháp trắc toán ra một cái thuật số rõ ràng nào. "Tự sinh, thực tử." "Tự tiên, thực quỷ." "Thanh Ô Tử tiền bối..." Trần Mộc bước ra một bước, trong tay nắm chặt thần kiếm Kinh Trập, khẽ nói: "Vãn bối Trần Mộc, nguyện mời tiền bối chịu chết!" Sát na chi gian, âm khí lượn lờ quanh toàn bộ đạo quan điên cuồng hội tụ lại!

Cứ như thể tòa Huyền Không Lô kia chính là con mắt duy nhất của cơn lốc âm khí vô tận này!

Một đám thành viên Thân Vệ Đội mặt không biểu tình, nghiêm trận dĩ đãi.

Thanh Ô Tử đang huyền không đả tọa đã mở đôi mắt của hắn ra, lộ ra một đôi mắt tinh quang tứ dật, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác âm lãnh đến cực hạn! "Mời... ta... chịu... chết?" "Thằng nhãi ranh ngươi dám!" Một tiếng hừ lạnh, Thanh Ô Tử bỗng nhiên giơ tay phải lên, trong tay nắm một thanh ngọc như ý toàn thân đen kịt, đại phóng quang thải!

Hoa lạp!

Hoa lạp!

Hoa lạp!...

Một chuỗi tiếng vang rào rào lít nha lít nhít thay nhau vang lên trong quảng trường, số lượng cực nhiều, phạm vi cực rộng!

Từng cỗ từng cỗ ngọc dũng nằm rạp ở đó, ngọc phiến trên người toàn bộ đều tán loạn rơi xuống, cứ như thể kim tuyến xuyên bên trong toàn bộ bị rút đi vậy!

Ngọc dũng tứ tán băng lạc, cổ thi bên trong cũng toàn bộ hiển hiện ra.

Từng cỗ từng cỗ cổ thi mặt ngựa quỷ dị dữ tợn, toàn thân khô gầy, nhưng thông thể trên dưới đều có màu sắc cổ quái tím bầm! "Tới rồi tới rồi.

Tề gia thấy không?

Đây chính là huyết thi sau khi giải trừ ngọc dũng!" Trần Tiểu Đao hưng phấn chỉ một hướng cho Tề Thiết Chủy.

Đại não Tề Thiết Chủy đã sớm đình trệ, Thanh Ô Tử không khác gì người sống đột nhiên hiện thân, trước mắt lại có từng mảng từng mảng huyết thi thoát thân từ trong ngọc dũng...

Một loạt sự tình vừa phát sinh trực tiếp đè ép khiến Tề Thiết Chủy không cách nào tự khảo! "Oanh long" một tiếng trầm vang truyền đến từ phía tiên đạo của đạo quan.

Không cần nghĩ ngợi, Trần Mộc liền biết, đó nhất định là Tiên Môn của đạo quan này đã bị khóa chết.

Đóng lại nghiêm nghiêm thực thực, đoạn tuyệt đường lui của bọn họ! "Toàn viên, trạng thái chiến đấu!" "Cẩn thận chút, đám huyết thi này không giống đám chúng ta từng đối phó trước kia, đám này càng thêm khó chơi, khó giải quyết." Trần Mộc mảy may không hoảng hốt, trầm ổn hạ lệnh: "Tại tiền đề không ảnh hưởng an toàn bản thân, tận khả năng phế bỏ bọn chúng, mà không phải hoàn toàn phá hủy!" "Tuân mệnh, gia chủ!" Mười mấy người tề thanh hô to!

Hai tên thành viên Giới Đao Đội ngay lập tức chuyển di Tề Thiết Chủy ra phía sau.

Nếu để hắn ở lại tuyến đầu, không khéo đương trường bị đám huyết thi xé xác!

Mệnh lệnh của Trần Mộc đối với mười mấy người tại tràng mà nói là một khiêu chiến không nhỏ.

Dù sao, muốn phá hủy một cỗ huyết thi cũng không khó.

Nhưng muốn phế bỏ năng lực hành động của chúng mà lại không hoàn toàn phá hủy, cái này tương đối khảo nghiệm kỹ thuật và sức chiến đấu cá nhân!

Đương nhiên trong lòng mọi người cũng rõ ràng, Trần Mộc làm như vậy cũng là vì để lại một phần dược liệu tế luyện không tồi cho

những thành viên Thân Vệ Đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp'!

Trong Thân Vệ Đội Trần gia, thành viên tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' có tới hơn trăm người.

Mà trong một trăm người này, lại chỉ có mười ba thành viên cầm đầu là Trần Tam Căn sở hữu một cỗ huyết thi thuộc về mình và tế luyện thành công!

Mười ba trên một trăm, tỷ lệ này thực sự là quá mức chênh lệch!

Tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' không giống 'Kim Quang Chú', cái sau chỉ cần nhập môn, mà ngộ tính bản thân không tệ, đầu óc cũng đủ dùng, chỉ cần chịu bỏ công phu tu luyện thì nhất định thu hoạch không nhỏ.

Nhưng cái trước không được, trọng điểm của 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' nằm ở một chữ 'Thi'!

Tu luyện bộ công pháp này, không chỉ bản thân phải kiên trì tu luyện không lười biếng, còn cần tế luyện ra một cỗ cương thi thuộc về mình, đó mới tính là nhập môn, mới tính là tu luyện vừa bắt đầu!

Vì tìm kiếm mục tiêu huyết thi thích hợp để tế luyện, Trần Mộc cũng đã hao phí rất nhiều tâm tư, nghe ngóng qua nhiều kênh, Trần gia cũng ném vào rất nhiều tài chính, nhưng trước sau đều không có thu hoạch, càng không có được manh mối nào khác về Thi Miết Đan.

Tới tới lui lui, chuyện tế luyện huyết thi, hoàn thiện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' vẫn trì trệ không giải quyết được, cũng khiến cho thực lực tổng thể của Thân Vệ Đội vẫn luôn chưa từng hoàn chỉnh.

Cho đến hiện tại!

Mấy trăm cái ngọc dũng, đó chính là mấy trăm con huyết thi!

Điều này cũng có nghĩa là... những thành viên tu luyện 'Cửu Trọng

Luyện Thi Pháp' trong Thân Vệ Đội Trần gia, mỗi người đều có thể tế luyện ra một con huyết thi thuộc về mình, hơn nữa còn dư xài! "Cũng coi như là một cái kho huyết thi.

Cảm tạ sự quỹ tặng của Thanh Ô Tử tiền bối." Trần Mộc mỉm cười, sải bước đạp vào trong quảng trường.

Một cước này đạp vào, bốn phía âm phong gào thét mà đến!

Cự ly gần nhất, những con huyết thi đã tránh thoát ngọc dũng toàn bộ đều như phát điên lao mạnh tới! "Tru diệt...

Chương 156

kẻ địch lai phạm..." Một đạo thanh âm thương lão mà lại âm lãnh hồi dang trên không trung.

Huyền tọa trong Huyền Không Lô, trên dung mạo Thanh Ô Tử bao phủ một tầng hắc khí nồng đậm không tan, nhưng đôi mắt kia lại đặc biệt sáng ngời.

Rốt cuộc là người chết phục sinh, hay là tiên nhân chưa chết?

Không quan trọng.

Đối với Trần Mộc mà nói, vô luận Thanh Ô Tử là từ trong ngọc dũng phục sinh lại, hay là hắn vẫn luôn chỉ đang ngủ say chưa chết, cái này đều không quan trọng nữa! "Lôi pháp, Thiên Tru." Trần Mộc đứng giữa quảng trường, văn ti bất động, áo khoác đen phần phật rung động, từng đạo điện hồ không ngừng thăng đẳng, tuần hoàn qua lại.

Lôi điện song sắc đen trắng đang không gián đoạn hội tụ vào trong tay phải Trần Mộc!

Hội tụ, truyền đệ, quán chú vào bên trong thần kiếm Kinh Trập!

Ngay khi lôi điện được toàn lực thôi động quán chú vào một kiếm này, Trần Mộc có thể cảm giác rõ ràng, thần kiếm Kinh Trập, tô tỉnh rồi!

Ý vị tru sát cực hạn, dương lôi nóng rực cùng âm lôi thấu xương giao tương hoàn nhiễu, thấu ra quyết tâm tất sát của Trần Mộc.

Thần kiếm có linh thức, Kinh Trập cũng có thể thông minh suy nghĩ trong lòng, cảm xúc, hành động của Trần Mộc! "Thiên lôi tru tà.

Vạn pháp nan đương!" Một kiếm vung ra, động tác của Trần Mộc

nhìn qua cũng không trầm trọng, cũng không quyết nhiên, cứ như thể một kiếm kia vung ra thập phần tùy ý, lại phiêu phiêu đạm nhiên.

Kiếm quang, lôi ảnh. "Ngũ Lôi Chính Pháp..." "Khí tức thiên lôi tru diệt...

Là...

Kinh Trập?!" Trong đôi mắt tinh quang tứ dật của Thanh Ô Tử bỗng nhiên hiện lên một tia kinh khủng không cách nào che giấu, đến mức hắc khí giữa trán đều tan đi vài phần!

Ô yết một tiếng!

Trong Huyền Không Lô mãnh liệt thoán khởi một cỗ hắc khí nồng nặc, tựa như yêu phong trùng kích tới, ý đồ chặn lại đạo lôi minh kiếm quang kia!

Xuy lạp —— Kiếm quang du tẩu thiên lôi dễ như trở bàn tay xé toạc cỗ hắc khí này, một đạo bì dũng nữ nhân trang điểm theo lối hát kịch bị kiếm quang xé thành hai nửa, từ giữa không trung phiêu đãng rơi xuống.

Kiếm quang lôi ảnh thế đi không giảm, trảm thẳng vào Thanh Ô Tử! "Kẻ bước vào cửa này, hãy từ bỏ mọi hy vọng." Trần Mộc chắp hai tay sau lưng đi về phía trước, ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Ô Tử giữa không trung: "Nếu vì chấp niệm mà sống, kiếp này không đăng tiên, Thanh Ô Tử tiền bối!" "Thành tiên vô vọng, mời ngài... chịu chết!" "Thành tiên vô vọng, mời ngài chịu chết!" Giọng nói đạm mạc của Trần Mộc vang vọng khắp quảng trường Đăng Tiên Đài, dư âm không dứt.

Lôi điện ầm vang, điện hồ tật trì, một đạo kiếm quang lôi ảnh kia dễ dàng xé toạc một cỗ nữ bì dũng, lao thẳng về phía...

Thanh Ô Tử!

Trong chốc lát, khói đen nổi lên tứ phía, từng luồng gió đen ô yết cuộn trào kéo tới.

Thân thể đang ngồi xếp bằng đả tọa của Thanh Ô Tử không gió mà bay, đạo bào cổ lãng, đạo tảm cũng đã tán loạn, tóc trắng tung bay! "Bàn cổ hồn luân, khí manh đại phác..." "Phân âm phân dương, vi thanh vi trọc..." "Sinh lão bệnh tử, thùy thực chủ chi..." Đôi mắt tinh quang tứ dật của Thanh Ô Tử đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nhanh chóng trở nên ảm đạm, thất thần, dường như luồng tinh khí thần chống đỡ hắn đi đến tận bây giờ đã toàn bộ bị rút ra!

Kiếm quang lôi ảnh, nhát kiếm ẩn chứa khí tức thiên lôi tru sát này đang cắt mở từng đạo khói đen bốc lên, tựa như dao nóng cắt vào bơ, dễ dàng xé toạc một đường nứt lớn! "Thanh Ô Kinh!

Mộc gia!

Đó là Thanh Ô Kinh do Thanh Ô Tử đại sư soạn viết!" Tề Thiết Chủy ở phía sau cao giọng hô lên, nôn nóng bất an: "Ngàn vạn lần cẩn thận!

Mộc gia!

Thanh Ô Tử đại sư cực kỳ am hiểu âm dương phong thủy, kỳ môn thuật số, e là có biến!" Trần Mộc nghe rõ mồn một, nhưng thân hình tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

Nhát kiếm này, là vì tất sát.

Khi đột phá tới Kim Đan cảnh, Trần Mộc từng nhận được một đạo thiên lôi thối thể, không chỉ tôi luyện thể phách, tâm thần của hắn, thậm chí còn làm cho 'Ngũ Lôi Chính Pháp' của hắn có thêm một luồng khí tức thiên lôi!

Thiên lôi là vật gì?

Là thiên tru!

Mà thần kiếm Kinh Trập lại được rèn đúc dưới lửa thiên lôi suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày mới thành tài.

Trong thân kiếm Kinh Trập vốn đã ẩn chứa khí tức thiên lôi.

Hai thứ chồng chất lên nhau, lôi điện ẩn chứa trong đạo kiếm quang này của Trần Mộc sở hữu sự tăng phúc vô địch của thiên lôi, sở hữu thế tru sát mạnh nhất!

Trừ phi Thanh Ô Tử cũng dùng chiêu số lôi pháp tương tự để kháng cự.

Nếu không, cho dù hắn thôi động bao nhiêu âm khí, tử khí, cho dù là điều động phong thủy cách cục nơi này, sử dụng trận pháp, cũng không đỡ nổi một kiếm này! "Thanh Ô Kinh sao..." "Âm dương lưỡng khí, hữu thanh hữu trọc, sinh lão bệnh tử, ai chủ sinh sát đại quyền?" Trần Mộc cười lắc đầu.

Xuy lạp —— Thanh âm lôi ảnh kiếm quang xé rách khói đen, tựa như xé toạc một tấm lưới lớn, phân khai màn đêm đen kịt.

Thanh Ô Tử, trúng kiếm.

Kiếm quang chém xéo vào tâm khẩu Thanh Ô Tử, lôi điện ẩn chứa khí tức thiên lôi tru sát điên cuồng khuếch tán đến toàn thân hắn, đem hắc khí nồng đậm trong mi tâm hắn toàn bộ chấn tan!

Trong nháy mắt đó, đôi mắt Thanh Ô Tử tinh quang nội liễm, lóe lên một tia thanh minh cực ngắn. "Đăng tiên vô vọng, vì sao câu nệ?" "Nại hà chấp niệm quá sâu, đã nhập tâm ma, tam thi chưa trảm, khó thoát nhục thân..." Thanh Ô Tử chậm rãi đứng dậy, thế mà lại ở phía trên Huyền Không Lô, lăng không bước ra vài bước!

Trần Mộc nhìn ở trong mắt, ánh mắt thâm thúy.

Thanh Ô Tử lúc này là người hay là quỷ?

Hay là đã dòm ngó được chút ít môn kính đăng tiên? "Chấp niệm khó tiêu... nhục thân đã tán..." "Thiên ngoại vẫn đồng, vô gian huyễn cảnh, đại thiên luân hồi..." Thanh Ô Tử cúi đầu nhìn về phía Trần Mộc, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Đạo bào tứ tán, chi ly phá toái, tóc trắng tung bay, từng sợi tách rời.

Âm khí nồng đậm quanh quẩn quanh Huyền Không Lô thế mà lại tiêu tán vô ảnh vô tung sau khi Thanh Ô Tử lăng không bước đi vài bước...

Chương 157

Không trung thi giải!

Còn về khoảnh khắc cuối cùng kia của Thanh Ô Tử, liệu có dòm ngó được pháp môn đăng tiên hay không, Trần Mộc không dám khẳng định, cũng không có cách nào phán đoán.

Chỉ là nụ cười ý vị thâm trường cuối cùng kia của Thanh Ô Tử... lại có ý nghĩa gì? "Thiên ngoại vẫn đồng, vô gian huyễn cảnh, đại thiên luân hồi." "Chỉ dường như là khối Vẫn Ngọc này." Huyền Không Lô không có bất kỳ biến hóa nào, trong quảng trường Đăng Tiên Đài, mật mật ma ma Huyết thi đang như thủy triều mãnh liệt lao về phía Trần Mộc.

Đám người Thân vệ đội toàn bộ đều tuân theo mệnh lệnh của Trần Mộc, không có một ai bước vào trong quảng trường!

Phàm là có Huyết thi lao ra đều sẽ bị mọi người lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết, dùng Khôi Tinh Thích Đấu tháo bỏ khớp xương lớn của chúng!

Khôi Tinh Thích Đấu thuật, chiêu này vốn là tuyệt kỹ của nhất mạch Bàn Sơn đạo nhân.

Bất quá sau khi Chá Cô Sao gia nhập trần gia môn hạ, Khôi Tinh Thích Đấu thuật cũng giống như Cổ Võ Bác Sát Kỹ, trở thành một trong những bài học bắt buộc của mỗi thành viên Thân vệ đội. "Gia chủ đây là... muốn đi tiếp cận khối Vẫn Ngọc kia sao?" "Tề gia!" Trần Tiểu Đao phát giác được động hướng của Trần Mộc, lập tức phi thân lao ra, đưa Tề Thiết Chủy đến gần quảng trường Đăng Tiên Đài.

Nhìn Huyết thi xung quanh không thể cử động, Tề Thiết Chủy thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cũng đầy mặt nghi hoặc: "Vừa rồi Thanh Ô

Tử đại sư nói cái gì, các ngươi nghe rõ không?" "Nói cái gì vô gian huyễn cảnh, đại thiên luân hồi?" Trần Tiểu Đao đáp, không xác định nhìn về phía Tề Thiết Chủy: "Sao vậy, Tề gia, khối Vẫn Ngọc kia có vấn đề lớn?!" Tề Thiết Chủy gật đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Đám người xung quanh nhìn đến chân thiết, lúc Trần Mộc cất bước đi về phía khối Vẫn Ngọc kia, hắn căn bản không có chút ý đồ thi triển lôi pháp nào, cứ chắp tay sau lưng, nhàn đình tán bộ, từ từ đi tới.

Mà tất cả Huyết thi lao về phía Trần Mộc, cơ bản khi đến gần trong phạm vi ba mét liền sẽ đón nhận đòn thống kích ngay đầu của Tướng Quân Thi Vương!

So với phương thức của đám người Trần Tiểu Đao, Tướng Quân Thi Vương lại càng thêm hung tàn bạo lực.

Phàm là Huyết thi tới gần Trần Mộc, hầu như không có một con nào có thể duy trì thân thể hoàn chỉnh!

Hoặc là bị trực tiếp xé nát, hoặc là bị Tướng Quân Thi Vương hút khô thành một cây gỗ khô! "Không ổn lắm, tôi luôn cảm thấy tâm thần bất ninh." "Tiểu Đao, cậu bắn cho tôi một phát đạn chiếu sáng!" Tề Thiết Chủy sắc mặt âm trầm, nhanh chóng nói.

Trần Tiểu Đao biết có chuyện không hay, lập tức bắn lên một phát đạn chiếu sáng tầm thấp.

Bạch quang chói mắt dần dần tản ra, xua tan mảng lớn bóng tối quanh quảng trường Đăng Tiên Đài, hiển lộ ra rất nhiều dấu vết chưa từng phát giác được. "Cái này... cái này..." "Đây đâu phải là Đăng Tiên Đài gì chứ!" Đồng tử Tề Thiết Chủy co rụt lại, dung mạo kinh khủng: "Thanh Ô Tử đại sư bố hạ ở đây một tòa phong thủy sát trận!

Khối Vẫn Ngọc kia chính là trận nhãn!" Trần Tiểu Đao không hiểu

gì, nhưng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Bên cạnh, Trần Đại Bảo nhanh chóng quét mắt nhìn mấy phương vị, lập tức sắc mặt cũng thay đổi: "Tề gia, ý ngài là nói...

Gia chủ bị nhốt trong phong thủy sát trận này rồi?!" Tề Thiết Chủy gật đầu, lại lắc đầu, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Việc này làm Trần Tiểu Đao gấp muốn chết.

Chỉ bất quá phân lượng của Tề Thiết Chủy không nhẹ, Trần Tiểu Đao cũng không tiện trực tiếp mắng người: "Tề gia, có lời gì ngài cứ mau nói đi, mấy người chúng tôi không kinh nghiệm phong phú bằng ngài, ngài đừng úp mở nữa được không?" "Ngài giao cho tôi cái tình hình thực tế đi!" "Gia chủ hiện tại có nguy hiểm hay không?" Lời còn chưa dứt, Cửu Vĩ Bạch Hồ vẫn luôn ngồi xổm ở đó lẳng lặng nhìn chăm chú hết thảy bỗng nhiên mở miệng: "Không nguy hiểm như vậy đâu, yên tâm đi. 'Ngũ Lôi Chính Pháp' mà chủ nhân tu luyện có thể phá trừ ảnh hưởng của mọi huyễn tượng." Nghe được lời này, Trần Tiểu Đao mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tề Thiết Chủy cười khổ một tiếng, mở miệng nói: "Các cậu đi theo tôi sốt ruột cũng vô dụng a, phong thủy sát trận lợi hại bực này, chỗ tinh diệu của nó nằm ở một chữ 'Sát'!" "Đao kiếm có thể giết người, độc dược có thể giết người, huyễn tượng cũng có thể giết người." "Tôi ngược lại có thể nhìn ra đây là một sát chiêu, nhưng lại tìm không thấy phương pháp phá trừ, nhưng mấu chốt hẳn là vẫn nằm trên khối Vẫn Ngọc kia!" Phong thủy sát trận, trọng điểm chính là một chữ 'Sát'!

Giết như thế nào?

Dùng cái gì giết?

Tề Thiết Chủy có thể nhìn ra, nhưng không đại biểu hắn có năng

lực phá giải, có năng lực nhìn thấu!

Trần Đại Bảo cũng giống như vậy.

Hai người đều ý thức được không đúng, phát giác được quảng trường Đăng Tiên Đài này kỳ thật là một tòa phong thủy đại trận, nhưng cũng không có biện pháp gì tốt.

Thân ở trong cuộc u mê, thân ở ngoài cuộc cũng đồng dạng không có cơ hội phá giải! "Hạt nhân mấu chốt là khối Vẫn Ngọc kia." Cửu Vĩ Bạch Hồ bước những bước đi yêu kiều, đi lại hai bước bên ngoài quảng trường Đăng Tiên Đài, nhẹ nhàng nói: "Chủ nhân trước đó đã nhắc nhở các ngươi không được đi vào, điều này có nghĩa là chủ nhân đã sớm có phát giác." Vừa nghe lời này, Trần Tiểu Đao linh cơ khẽ động: "Bạch Hồ tỷ!

Tỷ và Gia chủ chi gian là có khế ước tương liên đúng không?

Vậy hiện tại tỷ có thể cùng Gia chủ..." "Không thể." Cửu Vĩ Bạch Hồ lắc đầu.

Tề Thiết Chủy không hiểu chỗ kỳ diệu trong đó, nghi hoặc nói: "Khế ước tương liên... là ý tứ có thể giao tiếp sao?" "Đúng." "Tôi cùng chủ nhân có hồn khế tương liên, chỉ bất quá..." Cửu Vĩ Bạch Hồ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Từ khi chủ nhân bước vào trong đó, liền có một loại lực lượng cắt đứt liên hệ." Đang nói chuyện, trong quảng trường Đăng Tiên Đài lại có mấy con Huyết thi bị đánh bay ra ngoài.

Càng tới gần Vẫn Ngọc ở trung tâm, số lượng Huyết thi cũng càng nhiều.

Nại hà thực lực Tướng Quân Thi Vương quá mức hung hãn, thế mà không có một con Huyết thi nào có thể tới gần trong vòng ba mét quanh thân Trần Mộc!

Khắp nơi đều là tàn chi đoạn tí, Huyết thi bị Tướng Quân Thi

Vương hút khô nhiều vô số kể!

Trước mặt Trần Mộc không đến nửa mét chính là khối Vẫn Ngọc kia.

Vẫn Ngọc đen kịt như mực, mặt ngoài lượn lờ một tầng quang trạch ngọc chất nhàn nhạt, nhưng lại có rất nhiều hố hố oa oa, nhìn qua vừa tinh mỹ lại vừa xấu xí.

Khối Vẫn Ngọc này cũng không lớn, bán kính cũng chỉ khoảng mười mét, hơn nữa hơn phân nửa đều khảm vào trong tầng đá phía dưới, không đủ để nhìn thấy toàn mạo. "Huyễn cảnh sao..." "Hóa ra là ý này." Cảm thụ được khí tức đặc thù tán phát ra từ trong Vẫn Ngọc, Trần Mộc dần dần hiểu rõ câu nói kia của Thanh Ô Tử trước khi thi giải.

Càng thêm minh bạch câu nói trên tấm bia đá trước Tiên Môn...

Nhập thử môn giả, đương phóng khí nhất thiết hi vọng!

Hà vi hi vọng?

Hi vọng là trong lòng suy nghĩ, mong muốn, cũng có thể lý giải thành túc nguyện, dục vọng.

Tư duy dần dần rõ ràng, Trần Mộc cúi đầu nhìn về phía bốn phía.

Ngay tại cách chân hắn không xa liền có từng cỗ thi thể tử trạng kỳ quái, có người Phù Tang, có người ngoại quốc, có phu mỏ, cũng có kẻ vừa nhìn liền biết là hảo thủ trong nghề.

Không một ngoại lệ chính là, trên gương mặt khô quắt của những thi thể này đều lưu lại một tia cười thỏa mãn. "Hóa ra sát chiêu chân chính giấu ở chỗ này, vẫn luôn giấu trong Đăng Tiên Đài này, giấu trong Vẫn Ngọc này, giấu trong những manh mối không dễ phát giác này." "Cho dù là người tu hành khổ hạnh Phật môn, sợ là nhập nơi này cũng phải thần hồn đoạn tuyệt mà chết." Trần Mộc yên lặng khẽ thở

dài một tiếng.

Ngay sau đó, Trần Mộc đưa tay ra, ấn lên Vẫn Ngọc.

Chương 158

Vào tay là một trận ôn lương.

Trong nháy mắt, trước mắt Trần Mộc liền nổi lên từng tầng gợn sóng, sát na gian liền có không dưới mấy chục trên trăm cái huyễn tượng liên tiếp lóe lên!

Có người, có vật, có dị thú.

Bao la vạn tượng, không gì không có.

Cơ hồ ngay cùng lúc đó, một đạo cảm giác tê dại nhẹ nhàng nhanh chóng du tẩu qua toàn thân trên dưới Trần Mộc, dễ như trở bàn tay liền xua tan hết thảy cảm giác khó chịu của hắn.

Huyễn tượng, tiêu tán!

Đến nhanh, đi cũng nhanh.

Trần Mộc thở phào nhẹ nhõm, hơi có chút tim đập nhanh: "Cược thắng rồi." Dựa vào tu vi cảnh giới Kim Đan cảnh, lại có thể phách, tâm thần đã được thiên lôi tôi luyện, cộng thêm trường kỳ tu luyện 'Ngũ Lôi Chính Pháp', cơ hồ không có sức mạnh nào có thể dùng huyễn tượng mê hoặc được Trần Mộc, càng sẽ không để hắn dễ dàng mê thất trong đó, không thể tự kềm chế!

Yêu đồng của Cửu Vĩ Bạch Hồ không được.

Mê Hồn Thuật của Hoàng Đại Tiên không được.

Bao quát phong thủy sát trận cùng Vẫn Ngọc nơi này, cho dù hợp hai làm một, cho dù là do Thanh Ô Tử đích thân thiết kế mà thành, cũng vẫn như cũ không thể làm cho Trần Mộc mê thất trong huyễn cảnh!【Đinh!

Đại sự kiện hoàn thành, đánh dấu thành công!】【Thành công đánh giết 'Thanh Ô Tử phục sinh', phá giải vô gian huyễn cảnh!】【Chúc mừng túc chủ hoạch đắc tâm pháp: Thanh Ô Tâm Kinh!】【Chúc mừng túc chủ hoạch đắc kỹ năng: Thần Cơ Bách Luyện!】Âm thanh nhắc nhở vang lên, Trần Mộc nhẹ nhàng thở phào một cái, ánh mắt nóng rực: "Thanh Ô Tâm Kinh hẳn là coi như đoạt được từ việc đánh giết, không nghĩ tới, ban thưởng đánh dấu đại sự kiện lần này lại là 'Thần Cơ Bách Luyện'!" Tâm tư lưu chuyển, hai cái ban thưởng toàn bộ dũng mãnh lao vào trong đầu Trần Mộc, tự động tu luyện thành công.

Không tốn chút sức lực nào, Trần Mộc cũng đã nắm giữ Thanh Ô Tâm Kinh cùng với Thần Cơ Bách Luyện. 【Thanh Ô Tâm Kinh】: Thanh Ô Tử trước khi thi giải đốn ngộ siêu thoát, phá trừ ma chướng trong lòng, đem sở đắc tu luyện cả đời dung hội quán thông, lưu lại Thanh Ô Tâm Kinh.

Tu luyện tâm kinh này có thể không ngừng tôi luyện tâm thần, linh đài thanh minh, cũng có hiệu quả tăng lên tốc độ tu luyện, tùy đẳng cấp tu luyện đề cao mà tăng lên tốc độ tương ứng. (LV1 = 10%) "Tương tự như một cái... kỹ năng buff bị động?" Trần Mộc như có điều suy nghĩ, thử nghiệm vận chuyển 'Thanh Ô Tâm Kinh' một chút, lập tức liền cảm nhận được một ít biến hóa kỳ diệu.

Tâm cảnh trầm ổn, tâm thần củng cố, linh đài thanh minh.

Cái này ngược lại có chút tương tự như Tĩnh Tâm Chú của Đạo gia, chỉ bất quá hiệu dụng dường như càng thêm rõ ràng, hơn nữa còn tự mang theo một cái buff gia tốc tu luyện 10%. "Ngược lại cũng không tệ, cái này có thể trở thành bài học bắt buộc của mỗi thành viên Thân vệ đội, trường kỳ tu luyện đối bọn hắn mà nói chỗ tốt rất nhiều." "Chí ít..." Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu: "Hẳn sẽ không bị Mê Hồn Thuật của Hoàng Đại Tiên ảnh hưởng." Chuyển sang miêu

tả ban thưởng khác hiện lên trước mắt. 【Thần Cơ Bách Luyện】: Cực hạn của cơ quan thuật, luyện khí, ngự vật và hóa vật!

Có thể chế tạo ra khí giới có công nghệ phức tạp, tính linh động mạnh hơn, còn có thể hoàn thành hóa vật, ngự vật trong thời gian cực ngắn, gia tăng tốc độ luyện khí, sản xuất hàng loạt pháp khí pháp bảo.

Đối với 'Thần Cơ Bách Luyện', Trần Mộc cũng không xa lạ.

Đương nhiên cũng có thể nói, từ rất lâu trước kia Trần Mộc đã muốn lấy được chiêu thần thông năng lực này, lấy đó để tăng cường thực lực chỉnh thể trên dưới Trần gia, tiến một bước bổ cường!

Toàn viên liệt trang pháp khí, pháp bảo lớn nhỏ, đến lúc đó cho dù là đối mặt địch nhân gấp mấy chục lần mình cũng có thể nhẹ nhõm thắng chi! "Muốn chế tạo Tu Thân Lô hoàn mỹ, bằng vào tầng thứ chỉ có LV1 hiện tại của ta hẳn là còn kém rất xa." "Hơn nữa... chế tạo Tu Thân Lô hoàn mỹ cần Song Toàn Thủ hoàn chỉnh để chế tạo hạch tâm." Trần Mộc nhíu mày, đứng tại chỗ suy tư.

Ánh mắt thì nhìn về phía Vẫn Ngọc trước mặt. "Vẫn Ngọc... hẳn là một loại dược liệu luyện khí phi thường không tệ." Nghĩ tới đây, Trần Mộc xoay người nhặt mấy khối mảnh vỡ ngọc dũng trên mặt đất lên, thi triển ra 'Thần Cơ Bách Luyện'.

Giữa hai tay lưu quang dật thải!

Chỉ tốn vài giây đồng hồ, một cái linh đang đen kịt toàn thân xuất hiện trong tay Trần Mộc. "Luyện khí chi pháp thần kỳ..." "Dường như chỉ cần trong đầu ta thiết tưởng ra tác dụng, tên gọi, tạo hình của pháp khí tương ứng, trong tay lại có dược liệu có thể sử dụng, liền có thể tự hành luyện hóa chế tạo ra pháp khí?" "Không biết 'Khống Thi Linh' này hiệu quả thế nào." Đinh linh linh...

Đinh linh linh...

Đinh linh linh... 'Khống Thi Linh' trong tay Trần Mộc liên tục lắc lư ba cái.

Tiếng chuông thanh thúy êm tai vang lên, âm ba nhanh chóng khuếch tán.

Trong lúc nhất thời, tất cả Huyết thi bị ba đạo tiếng chuông này ảnh hưởng, không một ngoại lệ, toàn bộ đều dừng lại tất cả động tác, đờ đẫn đứng tại chỗ, đồng loạt nhìn về hướng Trần Mộc, thế mà lại không còn bất kỳ động tác nào khác!

Một màn hình ảnh này trực tiếp làm cho đám người bên ngoài quảng trường Đăng Tiên Đài trừng lớn mắt. "Các ngươi nhìn rõ động tác của Mộc gia không?" Tề Thiết Chủy không tin tà dụi dụi con mắt, kinh ngạc không thôi: "Vừa rồi Mộc gia là nhặt cái gì đó dưới đất, xoa xoa, tiếp đó liền lấy ra một cái linh đang?" "Hơn nữa linh đang này... có chút giống Khống Thi Linh trong Cản Thi Thuật của Mao Sơn a!" Tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, đám người bên cạnh cũng chậm rãi phản ứng lại. "Thần kỳ như vậy?" "Gia chủ hình như lại thu hoạch được thứ gì ghê gớm a!" Trần Tiểu Đao ánh mắt sáng rực, hưng phấn xoa xoa tay.

Trần Đại Bảo cũng là hai mắt tỏa sáng, liên tục gật đầu: "Dựa theo tính tình của Gia chủ, nếu quả thật có thứ gì chúng ta dùng được, vậy khẳng định ngài sẽ không keo kiệt!" "Đúng, là chuyện như vậy." Trần Liễu vốn luôn không thích nói chuyện lúc này cũng mở miệng.

Mấy người nhìn rõ ràng, Trần Mộc đưa tay chạm vào khối Vẫn Ngọc kia một chút, tiếp đó không bao lâu hắn liền lấy ra một cái 'Khống Thi Linh' công hiệu trác tuyệt!

Rung chuông ba lần liền khống chế được tất cả Huyết thi toàn trường!

Pháp khí lợi hại bực này ai mà không đỏ mắt? "Đi sang một bên

xếp hàng đứng thẳng." Trần Mộc lần nữa lắc lư 'Khống Thi Linh', thanh âm thanh linh khuếch tán ra, dễ dàng khống chế lại tất cả Huyết thi bên trong quảng trường Đăng Tiên Đài.

Rõ ràng có thể thấy được, từng con Huyết thi đều đang dựa theo mệnh lệnh của Trần Mộc, lần lượt có trật tự đi đến một góc quảng trường, chỉnh tề xếp thành từng đội lại từng đội! 'Khống Thi Linh' tác dụng hiển hách!

Mà căn cứ Trần Mộc suy đoán, cái này hẳn cũng là bởi vì luyện khí dược liệu hắn sử dụng thật sự là quá tốt rồi.

Vẫn Ngọc là vật gì?

Đây chính là thiên ngoại vẫn thạch, bên trong còn chứa năng lượng đặc thù, tuyệt đối là một loại luyện khí dược liệu cực phẩm đến không thể cực phẩm hơn! "Vất vả cho ngươi rồi." "Đi thôn phệ âm khí đi." Trần Mộc nhìn Tướng Quân Thi Vương một cái, giải trừ mệnh lệnh thủ hộ của nó.

Âm khí nồng đậm quanh quẩn trong đạo quan này càng giống như được tụ hội tới bằng một loại phong thủy trận pháp nào đó, cuồn cuộn không dứt!

Mà đối với Tướng Quân Thi Vương, loại âm khí nồng đậm này cũng phi thường có lợi cho tu luyện tăng lên của nó.

Chương 159

"Thu lấy khối Vẫn Ngọc này... có lẽ sẽ ảnh hưởng đến phong thủy cách cục nơi đây." "Thôi." Trần Mộc lười nghĩ nhiều, thuận tay một trương, năm ngón tay đè lên Vẫn Ngọc.

Có lẽ là bởi vì thể tích Vẫn Ngọc thực sự quá lớn, trọn vẹn mấy giây sau, khối Vẫn Ngọc này mới bị Trần Mộc thu vào trong không gian cá nhân!

Vẫn Ngọc to lớn biến mất không thấy gì nữa, chính trung tâm quảng trường Đăng Tiên Đài xuất hiện một cái hố sâu to lớn phương viên chừng hai mươi mét! "Tề gia chủ!

Tiểu Đao!" "Các ngươi có thể tới đây!" Trần Mộc nhìn về phía đám người, lại đột nhiên trong lòng sinh cảnh triệu.

Cơ hồ chỉ là một cái ý niệm, lôi quang chợt hiện, thân ảnh thuấn thiểm!

Hoa lạp lạp...

Hoa lạp lạp...

Thanh đồng Huyền Không Lô bị tám mươi mốt sợi xích sắt thanh đồng treo lơ lửng kia điên cuồng từ phía trên rơi xuống, tinh chuẩn nện vào trong hố to!

Oanh long!!

Một cỗ cự lực oanh kích trên mặt đất, va chạm mãnh liệt tựa như địa chấn khiến cho đám người ngoài tràng cơ hồ đều đứng không vững!

Mấy trăm con Huyết thi đã xếp thành từng đội phương trận chỉnh tề càng là bị chấn ngã vô số! "Gia chủ!" Trần Tiểu Đao bạo quát một

tiếng, điên cuồng lao lên phía trước.

Nhưng lại có một đạo bạch quang lướt qua, tốc độ còn nhanh hơn Trần Tiểu Đao gấp mấy lần!

Cửu Vĩ Bạch Hồ!

Khói bụi nồng nặc lẫn với kình phong sau va chạm tứ tán ra, càng có vô số gạch đá bạch ngọc dưới một cú va chạm này bị chấn ra lít nha lít nhít vết rạn nứt, thất linh bát lạc! "Chủ nhân?" "Chủ nhân!" Cửu Vĩ Bạch Hồ vọt vào trong sương mù, ngay sau đó nàng liền bị Trần Mộc đơn thủ trảo một cái, đón vào trong ngực: "Không sao, chút kinh hách nhỏ mà thôi." Thấy Trần Mộc bình yên vô sự, Cửu Vĩ Bạch Hồ nhẹ nhàng thở phào một cái, tim đập như sấm: "Hù chết tôi, lò luyện đan thanh đồng to lớn bực này nếu như nện trúng, thần tiên cũng không chịu nổi a!" "A a." Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu.

Nếu không phải trong lòng đột phát cảnh triệu, chỉ sợ là...

Trần Mộc cũng phải sử xuất hồn thân giải số, nói không chừng mới có cơ hội gánh được cú nện của tôn lò luyện đan thanh đồng này!

Rất nhanh, đám người rảo bước tiến lên đến gần. "Hù chết tôi rồi, sao cái này còn giấu một chiêu hậu thủ nữa vậy?" Trần Tiểu Đao buồn bực nhìn thoáng qua lò luyện đan thanh đồng to lớn kia, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Cái này cũng chỉ có Gia chủ mới có thể tránh thoát, đổi thành người khác tôi đoán chừng ngay cả hồn cũng bị đập nát!" Tám mươi mốt sợi xích sắt thanh đồng đồng loạt đứt đoạn!

Như thế mới dẫn đến thanh đồng Huyền Không Lô rơi xuống, nện xuống.

Tề Thiết Chủy nhìn một vòng, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Cái này hẳn là một loại thủ đoạn phòng trộm, Mộc gia, chỉ cần có người động vào Vẫn Ngọc phía dưới thì sẽ xúc phát cơ quan." "Tám mươi mốt sợi

xích sắt thanh đồng toàn bộ đứt đoạn, lò luyện đan thanh đồng nện xuống." "Trọng lượng này, lực đạo này...

đây là một chiêu ngọc đá cùng vỡ a!" Nghe được lời này, Trần Mộc khẽ thở dài một cái, thản nhiên nói: "Thần vật như Vẫn Ngọc thực sự không phải thứ người bình thường có thể chạm vào, chạm vào tất tử, tất có đại tai." "Tính ra như vậy..." "Thanh Ô Tử đại sư dường như cũng có trắc toán." Tám mươi mốt cây cột đá Bàn Long treo lơ lửng một tôn thanh đồng Huyền Không Lô, mà Huyền Không Lô lại đối ứng với Vẫn Ngọc bên dưới, loại thiết kế này phân minh là bất đắc dĩ mà làm, cho dù liều mạng tất cả cũng muốn hủy đi khối Vẫn Ngọc này! "Đúng rồi." Trần Mộc chỉ bốn phía, mở miệng ra lệnh: "Các ngươi tăng tốc độ, đem mảnh vỡ ngọc dũng tán lạc xung quanh toàn bộ thu tập lại, tốc độ phải nhanh!" "Mặt khác, Tề gia chủ." "Mộc gia, ngài phân phó." Tề Thiết Chủy nghĩa bất dung từ đứng đến gần, chắp tay nói.

Trần Mộc cười một tiếng, thấp giọng nói: "Nhìn kỹ một chút phong thủy cách cục nơi này, ta cần biết âm khí, tử khí hội tụ trong đạo quan này có phải do âm dương trận pháp gây nên hay không?" "Minh bạch!" Tề Thiết Chủy gật đầu, móc la bàn ra bắt đầu trắc toán.

Trước đó ở bên ngoài quảng trường Đăng Tiên Đài, cho dù Tề Thiết Chủy phát giác được bên trong này khả năng ám tàng một tòa phong thủy trận pháp, nhưng cũng chỉ có thể là nhìn ra manh mối, không giải được ý nghĩa.

Chỉ có đứng ở trong trận pháp này mới có thể từng bước mò ra mạch lạc, hiểu rõ tác dụng của nó!

Một bên khác, mọi người đều bận rộn.

Trần Mộc thì mang theo Cửu Vĩ Bạch Hồ nhẹ nhàng phi thân nhảy lên trên tôn lò luyện đan to lớn kia.

Trọng lượng của tôn lò luyện đan này tuyệt đối không dưới mấy ngàn cân.

Nếu không cũng không có khả năng khi nện xuống lại tạo ra cảnh tượng tựa như địa chấn! "Hang núi này hẳn là được tu thiện gia cố qua, nếu không với tình huống ngàn lở trăm lỗ của mỏ quặng chung quanh... cả ngọn núi đều bị chấn sụp đổ cũng không kỳ quái." Trần Mộc hơi có chút sợ hãi.

Đoàn người bọn hắn hiện tại vị trí tối thiểu cũng phải cách mặt đất bảy tám dặm.

Độ sâu bực này, nếu như vì kịch chấn phát sinh ở đây mà dẫn đến mỏ quặng chỉnh thể sụp đổ, như vậy phân phút vô số đường hầm mỏ, hang mỏ than tháp sẽ đem nơi này hoàn toàn đè chết!

Đến lúc đó lại muốn đi ra ngoài, e là không dễ dàng như vậy.

Đây là một chiêu tuyệt hộ kế.

Từ đó cũng có thể thấy được Thanh Ô Tử khi thiết kế nơi này... hẳn là đã động tâm tư, trắc toán kỹ càng! "Chủ nhân, trong lò luyện đan có đồ vật." Cửu Vĩ Bạch Hồ cọ cọ dái tai Trần Mộc, thấp giọng nói.

Trần Mộc cúi đầu liếc mắt nhìn, lập tức liền nhìn thấy đó là một thanh Ngọc Như Ý đen kịt, phía trên triện khắc từng đạo phù triện màu vàng, còn có rất nhiều cổ tự ý vị bất minh.

Tung người nhảy một cái, nhảy vào bên trong lò luyện đan.

Trần Mộc chộp lấy thanh Ngọc Như Ý đen kịt kia, vừa nắm liền biết tác dụng: "Thứ này... ngược lại là có công hiệu tương tự 'Khống Thi Linh'." "Được chế tạo bằng Vẫn Ngọc, có lẽ đây chính là mấu chốt khống chế Huyết thi." "Chỉ tiếc..." Thuận tay thu vào không gian cá nhân.

Thanh Ngọc Như Ý này xác thực thần kỳ, cũng có tác dụng lợi hại mà người thường không hiểu rõ.

Nhưng đối với Trần Mộc mà nói, cùng lắm chỉ là một kiện cổ vật có giá trị sưu tập mà thôi.

Cùng là tác dụng khống thi, 'Khống Thi Linh' luyện chế ra bằng 'Thần Cơ Bách Luyện' rõ ràng hữu hiệu hơn thanh Ngọc Như Ý này. "Chủ nhân, bên này dường như có khắc chữ." Cửu Vĩ Bạch Hồ ngồi xổm trên đầu vai Trần Mộc, chỉ một cái phương hướng.

Trần Mộc y ngôn nhìn lại, cổ tự triện khắc trên vách trong lò luyện đan có hai thiên.

Thuận tay móc ra giấy bút, nhanh chóng sao chép lại.

Trong đó một thiên, Trần Mộc đoán chừng đó hẳn là Thanh Ô Kinh.

Một thiên khác, có lẽ là ghi chép về kinh lịch bình sinh, cũng có khả năng là sự tình phát sinh sau khi vẫn thạch từ trên trời giáng xuống năm đó.

Sau khi sao chép toàn bộ xong, Trần Mộc lần nữa quét mắt nhìn một vòng bên trong lò luyện đan.

Trống không, dường như trong năm tháng dài đằng đẵng, Thanh Ô Tử chỉ là ôm thanh Ngọc Như Ý kia, yên tĩnh đả tọa, tu luyện, thôn thổ âm khí hội tụ đến trong Huyền Không Lô này.

Chương 160

"Kỳ quái." Trần Mộc đứng dậy, mang theo Cửu Vĩ Bạch Hồ nhảy ra khỏi lò luyện đan.

Đứng ở trên cao quan sát bốn phía, từng cái nghi vấn kế tiếp nhau nhảy ra. "Nếu nói Thanh Ô Tử đã nắm giữ phương pháp luyện chế Thi Miết Đan, vậy tại sao hắn không ăn, cũng không có ngọc dũng hộ thân?" "Nếu là không dùng bộ phương pháp này, chẳng lẽ Thanh Ô Tử lại nghiên cứu ra phương pháp trường sinh bất tử gì khác hay sao?" "Lăng không thi giải, cũng không phải thành tiên." Trần Mộc yên lặng suy tư, trong đầu thì hồi ức lại một màn Thanh Ô Tử thi giải trước đó.

Suy tư nửa ngày, hào vô đầu mối. "Mộc gia!" "Tôi bên này trắc toán ra rồi!" Tề Thiết Chủy ở trên quảng trường cao hô một tiếng, hưng phấn nói: "Đại sư chính là đại sư, cái này con mẹ nó, toàn bộ đạo quan này hợp lại chính là một tòa Tụ Âm Đại Trận a!" Tụ Âm Đại Trận?

Trần Mộc mặt có vẻ chợt hiểu.

Xoay người nhảy xuống lò luyện đan, cân nhắc mãi, Trần Mộc cũng thu tôn lò luyện đan thanh đồng nặng mấy ngàn cân này vào không gian cá nhân.

Cổ vật bực này đương nhiên cũng có thể coi là di vật của Thanh Ô Tử.

Trần Mộc cũng không chuẩn bị bỏ sót nó ở đây, huống chi vách trong lò luyện đan còn triện khắc hai thiên cổ văn, vẫn chưa biết chân ý trong đó.

Lò luyện đan thanh đồng bị thu đi, trung tâm quảng trường Đăng Tiên Đài xây bằng bạch ngọc thạch này lại lộ ra cái hố sâu to lớn lúc

trước, thoạt nhìn cực kỳ bắt mắt. "Mộc gia." Tề Thiết Chủy đi đến gần, đưa qua một tờ giấy.

Trên giấy đơn giản phác họa ra rất nhiều đồ dạng, phân biệt đại biểu cho quảng trường Đăng Tiên Đài, Tàng Bảo Đại Điện, Tiên Đạo, Tiên Môn... của đạo quan.

Nhìn qua một chút, Trần Mộc liền có chút hiểu rõ. "Đây là Tụ Âm Trận trong phong thủy âm dương trận lý, chỉ bất quá quy mô quá lớn, là lấy kiến trúc trong toàn bộ đạo quan làm trận pháp xu nữu mà cấu kiến thành." Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng, bổ sung nói: "Vốn dĩ tôi còn tưởng rằng Vẫn Ngọc là hạch tâm trận nhãn của Tụ Âm Đại Trận này, trên thực tế không phải." Ba lời hai câu thuật lại đơn giản, Trần Mộc đã vuốt rõ suy nghĩ, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đầu hắn tịnh không có tâm tư tung lãm toàn cục, cũng không rảnh đi xem xét phong thủy hình thế, cách cục của toàn bộ đạo quan, tự nhiên cũng không phát hiện thiết kế xảo diệu của Tụ Âm Đại Trận này.

Như vậy xem ra, Vẫn Ngọc không phải mấu chốt của Tụ Âm Đại Trận này, vậy thì thu đi Vẫn Ngọc cũng sẽ không phá hư phong thủy hình thế nơi đây! "Cũng coi là được." "Chỉ cần không phá hư tòa Tụ Âm Đại Trận này, vậy thì âm khí dưới lòng đất quanh một dải này sẽ cuồn cuộn không dứt hội tụ đến nơi đây." Trần Mộc gật đầu, có chút hài lòng.

Tề Thiết Chủy đoán được tâm tư Trần Mộc, cười nói: "Mộc gia có ý tưởng này, là muốn biến nơi đây thành một chỗ tu luyện thánh địa?" "Đúng." "Âm khí hội tụ, lại có Tụ Âm Đại Trận làm phụ trợ, cái này đối với thành viên Thân vệ đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' mà nói, độ phù hợp cực cao." Trần Mộc cười gật đầu, tâm mãn ý túc.

Giải quyết Thanh Ô Tử, hoàn thành đánh dấu đại sự kiện, lại lấy được thần thông năng lực mà Trần Mộc tâm tâm niệm niệm —— Thần Cơ Bách Luyện.

Cuối cùng lại thu đi Vẫn Ngọc, lò luyện đan thanh đồng.

Mà trước mắt, trong tòa đạo quan này còn đặt mấy trăm con Huyết thi, còn có chỉnh thể Tụ Âm Đại Trận hình thành, đủ loại cộng lại, đây chính là một món thu hoạch to lớn cơ hồ vô giá!

Rất nhanh, trong Tàng Bảo Điện, từng tôn tượng thần phật kim thân hình thái khác nhau, các loại ngọc đào, ngọc như ý tinh xảo, bao quát mười mấy cây ngọc thụ tinh xảo, không một ngoại lệ, toàn bộ bị Trần Mộc đại quyển bao, vơ vét sạch sẽ.

Tề Thiết Chủy đã sớm nhìn đến chết lặng, trong lòng không hề gợn sóng. "Ai?" "Mộc gia, chỗ này dường như có chút không thích hợp a." Tề Thiết Chủy đẩy kính mắt, nghi hoặc nói: "Những người đến nơi này trước chúng ta không lý nào lại không tiến vào nhìn một cái chứ?

Nhưng cũng không thấy dấu hiệu số lượng lớn vàng bạc tài vật này bị lấy đi?" Trần Mộc cười một tiếng, thấp giọng nói: "Ngay cả mạng còn không giữ được, đâu còn tâm tư đi quản mấy thứ đồ tốt này?" Tề Thiết Chủy hơi ngẩn ra: "Nói như vậy ngược lại cũng đúng là như thế." Đi theo bên cạnh Trần Mộc tiến vào mộ Thanh Ô Tử này, Tề Thiết Chủy không cảm giác được quá nhiều dị dạng, đó cũng là bởi vì nguyên nhân ở Trần Mộc, khí tức thiên lôi chấn nhiếp rất nhiều thứ có khả năng gây rối!

Mà những người đến trước bọn hắn, vô luận là người Phù Tang hay là người ngoại quốc khác, hoặc là phu mỏ, hảo thủ Thường Sa thành, trộm mộ tặc, chỉ cần tiến vào nơi này liền không tránh khỏi bị âm khí nồng đậm trong đạo quan ảnh hưởng!

Lòng người bàng hoàng, ốc còn không mang nổi mình ốc, đâu còn tâm tư đi để ý cái gì vàng bạc tài bảo?

Cho dù giá trị có cao hơn nữa thì cũng phải xếp sau cái mạng nhỏ! "Tề gia có chỗ không biết a, đi theo Gia chủ nhà chúng tôi tiến vào cổ mộ, đó chính là bội phần an toàn." "Ai đúng rồi, Gia chủ." Trần Tiểu Đao đang nói, bỗng nhiên mở miệng: "Nữ bì dũng vừa rồi bị ngài một kiếm xé thành hai nửa kia... hình như mặc một thân hí trang sặc sỡ.

Chẳng lẽ, đây chính là vị vẫn luôn hát khúc Đại Phách Quan kia?" Vừa nghe lời này, Trần Mộc hơi dừng bước, không xác định nói: "Lúc ấy ta ngược lại không để ý lắm, ngươi nói như vậy... ngược lại cũng có vài phần khả năng." Vì một kiếm tru sát Thanh Ô Tử, trảm thảo trừ căn, lực chú ý của Trần Mộc cơ bản đều đặt hết lên người Thanh Ô Tử.

Còn về đạo thân ảnh nữ bì dũng vừa hiện thân liền bị kiếm quang xé thành hai nửa kia, Trần Mộc ngược lại không chú ý lắm. "Có phải hay không cũng không quan trọng." "Sau khi Thanh Ô Tử thi giải thì không còn thứ gì dám tác yêu nữa." Trần Mộc tịnh không để ý, nhìn về phía Trần Tiểu Đao: "Mảnh vỡ ngọc dũng bảo các ngươi thu tập đều đã thu về rồi?" Trần Tiểu Đao gật đầu, lược có chút tiếc nuối nói: "Đáng tiếc có một bộ phận bị lò luyện đan nện thành phấn vụn, cái đó thì không còn cách nào." "Không sao." "Rút lui, đổi những người khác tới tiếp thủ." Trần Mộc nhận lấy chiếc Phệ Nang do Trần Tiểu Đao đưa tới, bên trong đựng hầu như tất cả mảnh vỡ ngọc dũng, tính toán tích lũy lại thì đây cũng là một khối Vẫn Ngọc tương đối lớn.

Dược liệu luyện khí có thể xưng thần phẩm bực này, lãng phí một chút xíu đều là tội lỗi. "Mộc gia, thứ đồ chơi Phệ Nang này còn dư thừa..." Tề Thiết Chủy vừa mở miệng, Trần Mộc liền biết hắn đang nghĩ gì, thuận tay sờ một cái Phệ Nang mới, ném cho Tề Thiết Chủy: "Cách dùng cụ thể một lát nữa bảo Tiểu Đao dạy anh, rất đơn giản, là

một pháp khí nhỏ rất thực dụng." "Đúng rồi, Tề gia chủ, anh có nhân tuyển nào là hảo thủ am hiểu kỳ xảo cơ quan các loại tay nghề không?" "Cơ quan kỳ xảo gì?" Tề Thiết Chủy đang mân mê chiếc Phệ nang trong tay, hoàn toàn không hiểu ý Trần Mộc.

Ngay sau đó gã mới phản ứng lại, vừa mới nhận thưởng của gia chủ xong, kết quả vừa quay đi đã thất thần?

Chuyện này thật sự có hơi mất mặt! "Khụ, xin lỗi Mộc gia, vừa rồi không chú ý lắng nghe." Tề Thiết Chủy đỏ bừng mặt, vô cùng xấu hổ.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao tỏ vẻ thấu hiểu, vỗ vỗ vai Tề Thiết Chủy: "Không sao đâu Tề gia, lúc chúng tôi mới nhận được Phệ nang cũng giống như ông vậy." "Gia chủ vừa nói, ông có biết cao thủ nào giỏi về cơ quan kỳ xảo không?" Nghe vậy, Tề Thiết Chủy cẩn thận tìm kiếm trong đầu một lượt rồi lên tiếng: "Trong thành Trường Sa cũng có vài vị, nghe nói tay nghề cũng không tệ." "Mộc gia, ngài định thu nhận người sao?

Ngài cứ trực tiếp tung tin ra ngoài là được rồi!" Rào rào...

Cùng với tiếng đá lở vang lên, cánh cửa tiên lại một lần nữa được mở ra.

Trần Mộc vừa bước ra ngoài với vẻ mặt đăm chiêu, vừa âm thầm tính toán. 'Thần Cơ Bách Luyện', môn thần thông này có thể phát huy công dụng chỉ mạnh chứ không yếu!

Luyện chế các loại pháp khí, con rối, trang bị, việc này hoàn toàn có thể khiến thực lực tổng thể của đội thân vệ Trần gia nâng lên một bậc thang lớn.

Đương nhiên, liên quan đến lò tu thân ở cấp độ cao hơn, đây là thứ vô cùng quan trọng, Trần Mộc nhất định phải có được, chỉ là vẫn cần

thời gian để tu luyện, hơn nữa, 'Song Toàn Thủ' mà hắn đang nắm giữ hiện tại không phải là bản hoàn chỉnh!

Hồng thủ + Lam thủ, tính mệnh song toàn, đó mới là Song Toàn Thủ chân chính.

Dùng Song Toàn Thủ chế tạo ra hạt nhân, lại kết hợp với lò tu thân, vậy thì Trần Mộc sẽ có năng lực luyện người hàng loạt! "Vẫn phải chiêu mộ một lứa cao thủ giỏi về lĩnh vực này." "Nếu không sau này ngay cả pháp khí nhỏ cũng phải do ta luyện chế thì phiền phức quá." Trần Mộc thở dài, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới một danh hiệu: Phong Oa Sơn! "Phong Oa Sơn Tiêu Khí Nhi Lý." "Ừm, nếu nhớ không lầm, đây hẳn là một người cực kỳ giỏi về cơ quan kỳ xảo, dưới tay hình như còn có một đồ đệ thiên phú không tệ." Trần Mộc nhớ rõ, những thứ tốt như Tản Kim Cương, Tiêu Khí Nhi Lý đó đều làm được.

Điều này đủ để chứng minh gã có thiên phú về mặt luyện khí, nếu có thể chiêu mộ về dưới trướng, rồi truyền thụ cho hắn 'Thần Cơ Bách Luyện', không biết sẽ tiết kiệm được bao nhiêu tâm tư!

Một nhóm người nhanh chóng rời đi, khi quay lại khu mỏ lớn trước đó, vừa hay có mấy thành viên đội thân vệ thò đầu ra từ trong đường hầm.

Người dẫn đầu chính là Trần Tam Căn. "Gia chủ!" "Lúc trước nhận được tin nên vội vàng chạy tới ngay, thấy ký hiệu các ngài để lại, tôi liền dẫn người xuống xem tình hình trước..." Trần Tam Căn vội vàng nhảy xuống, phía sau từng người một, theo sau là một đám thành viên đội thân vệ. "Ngươi đến đúng lúc lắm." "Cầm lấy." Trần Mộc cười một tiếng, tiện tay ném 'Khống Thi Linh' cho Trần Tam Căn, nói: "Vấn đề dược liệu Huyết thi đã được giải quyết rồi." "Ngươi dẫn bọn họ vào chọn một lứa Huyết thi vừa mắt, mang về tế

luyện." "Giải quyết rồi sao?!" Trần Tam Căn mặt mày vui mừng.

Chương 161

Số thành viên đội thân vệ tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' có đến cả trăm người!

Mà người thực sự sở hữu một con Huyết thi tế luyện lại chỉ có mười ba người bao gồm cả Trần Tam Căn.

Tỷ lệ này quá đáng thương, chỉ tiếc là từ trước đến nay vẫn không tìm được biện pháp giải quyết nào, vì vậy cũng đã trì hoãn rất lâu. "Số Huyết thi bên trong có khoảng hai ba trăm con, giữa đường bị Tướng quân Thi Vương xé nát một phần." "Khống Thi Linh sử dụng rất tiện, lắc ba cái là có thể phát ra hiệu lệnh." Trần Mộc gật đầu, bổ sung: "Còn có một vài chỗ tốt nữa, ngươi dẫn người vào đi một vòng sẽ hiểu.

Phải rồi, Tề gia chủ và Đại Bảo, hai người cũng đi cùng một chuyến đi." "Vâng ạ, gia chủ!" Trần Tam Căn nghe mà nhiệt huyết sôi trào, hưng phấn không thôi.

Tề Thiết Chủy cũng không nói lời nào, lập tức nhận lời.

Vừa dẫn người đi được vài bước, Trần Tam Căn lại quay lại, thấp giọng nói: "Còn một chuyện nữa, gia chủ, trên đó có để lại vài huynh đệ canh gác, chúng ta đã bắt được một đám người nước ngoài, có giữ lại người sống." "Được." Trần Mộc gật đầu, không hề ngạc nhiên.

Chuyện này cũng nằm trong dự liệu của hắn, lúc sớm nhận được tin của Trần Hổ, có lẽ lão đã sắp xếp cho Trần Tam Căn và những người khác xuất phát, nếu không cũng không thể đến nhanh như vậy.

Vậy thì việc giữa đường gặp phải đội ngũ người nước ngoài cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Dẫn theo một nhóm người đi xuyên qua đường hầm, trở lại mặt đất.

Bên ngoài trời đã tối đen như mực.

Vài chiếc lều được dựng lên thành một khu trại tạm thời, mấy thành viên đội thân vệ tay cầm vũ khí, canh gác mấy người nước ngoài bị trói gô.

Đây là lính gác công khai, xung quanh còn có lính gác ngầm của Giới Đao Đội ẩn nấp.

Cả lính gác công khai và bí mật, cho dù là ninja Phù Tang giỏi ẩn nấp đến đâu cũng không có chút cơ hội nào để lẳng lặng đến gần khu trại. "Đổi ca nghỉ ngơi." Trần Mộc gật đầu, bước vào trong trại. "Gia chủ." Thành viên đội thân vệ dẫn đầu chắp tay hành lễ.

Trần Tiểu Đao và những người khác thì tiếp nhận ca trực của họ, trong khu trại tạm thời, số người bị trói gô không nhiều, một phụ nữ Phù Tang, ba người nước ngoài, và một người quen. "Trần Bì?" Trần Mộc ngồi xuống, ánh mắt bình tĩnh: "Cho ta một lý do thích hợp, nếu không, ta không ngại thay sư phụ ngươi dọn dẹp môn hộ." Trần Bì im lặng không nói, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia cố chấp và âm hiểm.

Thấy vậy, Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu: "Ngươi nghĩ bệnh của sư nương ngươi thật sự không chữa được sao?" Trần Bì đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Trần Mộc. "Đừng nghe hắn." "Sư nương của ngươi bệnh đã vào giai đoạn cuối, thần tiên đến cũng không cứu nổi!" Một người nước ngoài bên cạnh cười lạnh một tiếng, mỉa mai: "Giải pháp tốt nhất bây giờ chính là giảm bớt đau đớn cho bà ấy, đến lúc đó ra đi cũng thanh thản hơn!" "Cái gì?" "Các người không phải nói... tìm đến đây, lấy được thứ trong ngôi mộ cổ này là có thể cứu sư nương ta sao!

Các người lừa ta?!" Trần Bì lập tức nổi điên, trên người tỏa ra một luồng sát khí.

Người phụ nữ Phù Tang tỏ vẻ tiếc nuối, nói: "Ngài Edward nói không sai, đây đúng là giải pháp tốt nhất hiện giờ." "Nhưng nếu chúng ta có thể lấy được đồ vật trong mộ cổ, nói không chừng sẽ có chuyển biến, đáng tiếc..." Ánh mắt của mấy người đồng thời đều chuyển hướng về phía Trần Mộc. "Để ta đoán xem." Trần Mộc uống một ngụm trà nóng, mỉm cười nói: "Thương hội Phù Tang, thương hội Cổ Đức, thương hội Lan Hà, và...

Cừu Đức Khảo là người thế nào của các ngươi?" Đột nhiên chuyển chủ đề, ngoại trừ người phụ nữ Phù Tang, ba người nước ngoài còn lại đều có biến sắc cực nhỏ trên mặt! "Quả nhiên." Trần Mộc đã hiểu ra.

Cừu Đức Khảo, con cáo già của nước Mỹ này, tuy không biết gã lấy tin tức từ đâu, nhưng chắc hẳn có liên quan đến lứa thương hội Phù Tang đầu tiên.

Sau đó ngấm ngầm giở trò, thêm dầu vào lửa.

Nói không chừng, mấy vị trưởng bối của Hồng gia trước đây, cao nhân của Tề gia, cũng đều là do một tay Cừu Đức Khảo bày cục, để họ đến giúp thăm dò ngôi mộ Thanh Ô Tử này!

Chỉ có điều, mức độ nguy hiểm của mộ Thanh Ô Tử đã vượt qua phạm trù của đại đa số các ngôi mộ cổ.

Nếu đổi lại là những ngôi mộ cổ khác, với tố chất và kinh nghiệm của lứa cao thủ khi đó, dù không lấy được đồ, cuối cùng đảm bảo toàn thân trở ra cũng không khó!

Kết quả thì sao?

Không một ai sống sót! "Thương hội Phù Tang các ngươi cũng

thật kiên trì, trước sau chết bao nhiêu người ở thành Trường Sa như vậy, vẫn chưa định từ bỏ hạng mục này sao?" Nghe Trần Mộc nói, người phụ nữ Phù Tang cười một tiếng, đáp: "Không biết Trần gia chủ đã lấy được chưa?

Nếu có thể, thương hội Phù Tang chúng tôi rất sẵn lòng hợp tác với ngài!" "Ta nói không thì sao?" Trần Mộc cũng cười.

Nụ cười trên mặt người phụ nữ Phù Tang có phần thu lại, nàng ta nhẹ giọng nói: "Chúng tôi sẽ không bỏ cuộc, cho đến khi vào được ngôi mộ cổ đó, lấy đi thứ thuộc về chúng tôi." "Trước lúc đó, thương hội Phù Tang chúng tôi... vĩnh viễn không cúi đầu!" Lời còn chưa dứt, Trần Tiểu Đao bên cạnh đã đúng lúc vỗ tay tán thưởng, mặt đầy vẻ khen ngợi.

Hành động này khiến người phụ nữ Phù Tang ngây người tại chỗ.

Ba người của thương hội nước ngoài kia cũng có chút ngơ ngác.

Người nhà họ Trần bị điên rồi sao?

Lúc này không phải nên nói vài câu tàn nhẫn, đáp trả lại hay sao? "Được rồi được rồi, không khí đến thế là đủ rồi." Trần Mộc đè tay xuống, Trần Tiểu Đao lập tức nghe lời dừng lại, đứng yên. "Ta chính là thích cái kiểu... vĩnh viễn không chịu thua của thương hội Phù Tang các ngươi." "Tốt lắm." "Chỉ cần các ngươi liên tục gửi người đến thành Trường Sa, vậy thì tương đương với việc liên tục gửi 'huyết nhị' đến cho Trần gia chúng ta, việc này tiết kiệm được một khoản tiền lớn đấy." Trần Mộc cười một tiếng, thấp giọng nói: "Thật không dám giấu, mộ cổ bên dưới ta đã lấy được rồi." Hai câu nói xong, mấy người vẫn chưa kịp phản ứng. "Huyết nhị là gì?" "Lấy được rồi?!

Ngươi vậy mà... ngươi đã lấy được thứ trong mộ cổ bên dưới rồi sao!

Xin nhất định phải hợp tác với thương hội Cổ Đức chúng tôi!" "Thương hội Cổ Đức thì là cái thá gì, tìm ông chủ của chúng tôi, ông ấy trả giá gấp ba!" Ba người nước ngoài lập tức ồn ào lên.

Chỉ có người phụ nữ Phù Tang kia, sau khi nghe xong lời của Trần Mộc, cả người không ngừng run rẩy.

Huyết nhị!

Liên tục không ngừng huyết nhị!

Thân là đặc vụ Phù Tang, nàng ta cũng có hiểu biết về một số tà thuật bàng môn tả đạo, tự nhiên cũng biết hai chữ 'huyết nhị' đại diện cho ý nghĩa gì. "Trần gia... quả nhiên là đang luyện thi!" "Lẽ nào, các vị đại nhân Âm Dương Sư lần trước được cử đến vây công Trần gia, cũng đã bị biến thành huyết nhị?" Trong lúc suy nghĩ miên man, người phụ nữ Phù Tang ngẩng đầu, run rẩy nói: "Trần gia chủ, xin... xin hãy cho chúng tôi một cơ hội, chúng ta có thể hợp tác, chúng ta cũng có thể nói chuyện đàng hoàng, phải không?" "Chúng tôi nguyện ý bỏ ra đủ thành ý!" "Ngài cũng biết, tổng bộ của thương hội Phù Tang chúng tôi đặt tại thành Tứ Cửu, trong tay chúng tôi có một lượng lớn vốn có thể lưu thông, những thứ này không phải đều là thứ ngài cần sao?" Lần này, ba người nước ngoài bên cạnh không nhịn được nữa.

Bề ngoài là hợp tác chân thành, anh tốt tôi cũng tốt, nhưng thực tế, ai mà không muốn độc chiếm thứ trong ngôi mộ cổ này?

Chương 162

"Câm miệng đi!

Lùn Phù Tang, ở đây không có phần cho ngươi nói chuyện!" "Trần gia chủ thân phận cao quý đến nhường nào, cũng là đám người Phù Tang các ngươi có thể so sánh được sao?" "Trần gia chủ!

Quân hỏa, dầu mỏ, vàng, tất cả mọi thứ đều có thể làm điều kiện trao đổi!" "Trần gia chủ, ngài nói chuyện chi tiết với ông chủ chúng tôi một chút được không?

Nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!" Nếu không phải ba người nước ngoài này đều bị trói, chắc chắn bây giờ đã đánh nhau rồi. "Tiểu Đao." "Những lều chứa thi thể bên này, tất cả đều phải đốt hết, không được để lại bất kỳ mối nguy an toàn nào, hiểu chưa?" Trần Mộc nhẹ nhàng vuốt ve con hồ ly trắng chín đuôi trong lòng, ra lệnh.

Trần Tiểu Đao gật đầu nhận lời: "Tôi làm việc ngài cứ yên tâm, gia chủ, vậy những người này thì sao?" "Trần Bì giữ lại." "Những người khác hỏa táng." Trần Mộc phất tay, chẳng hề để tâm.

Số người Phù Tang, người nước ngoài chết trong tay hắn, hoặc nói là gián tiếp chết trong tay hắn, không có mấy chục cũng có mấy trăm rồi.

Giết một người và giết mười người cũng không có khác biệt gì lớn. "Không, đừng như vậy, Trần gia chủ!" "Chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng, phải không?

Nếu ngài không hài lòng với điều kiện của chúng tôi, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện kỹ hơn!" Một câu còn chưa nói xong, hai tay của Trần Tiểu Đao đã như tia chớp, nhanh như gió bẻ trật khớp hàm của ba người nước ngoài kia.

Người phụ nữ Phù Tang thấy cuộc nói chuyện đã đi đến hồi kết, liền quyết đoán, cắn mạnh vào răng, chưa đầy hai giây đã trợn trắng mắt, tự mình uống thuốc độc chết.

Ba người nước ngoài, một phụ nữ Phù Tang, tất cả đều bị ném vào lều chứa xác chết, tưới xăng lên.

Đội thân vệ làm việc rất nhanh, xăng được đổ nối từ lều này sang lều khác, châm lửa, lập tức bùng lên một con rồng lửa chói mắt, vô cùng nổi bật trong đêm đen.

Cho đến khi ngọn lửa dần dần tắt đi một chút.

Trần Bì ngẩng đầu nhìn Trần Mộc, ánh mắt âm trầm: "Trần đại đương gia, muốn giết thì giết, giữ lại mạng của ta để làm gì?" "Cho ngươi một cơ hội làm chó, có muốn không?" Trần Mộc mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Im lặng hồi lâu, Trần Bì hít sâu một hơi, nhìn về phía Trần Mộc: "Trần đại đương gia, nếu ngài có thể cứu sư nương ta một mạng... tôi nguyện làm chó, nhưng tôi sẽ không phản bội sư phụ." "Được." "Ngày mai ta sẽ đến Hồng gia, giải quyết bệnh tình của sư nương ngươi." Trần Mộc gật đầu, trầm giọng nói: "Sau đó, ngươi phải lập tức rời khỏi thành Trường Sa, đến Thập Vạn Đại Sơn ở Ba Nãi, Quảng Tây." Ánh mắt Trần Bì có phần ảm đạm, nhưng lại không chút do dự gật đầu nhận lời: "Đến đó làm gì?" "Tìm người." "Tìm một người tên là Trương Khởi Linh." Trần Mộc uống một ngụm trà, nhẹ giọng nói: "Sau khi tìm thấy hắn, đưa hắn trở về, coi như ngươi hoàn thành nhiệm vụ." Trong lúc nói chuyện, Trần Tiểu Đao nhận được ánh mắt ra hiệu của Trần Mộc, rút dao găm ra, cởi trói cho Trần Bì.

Hoạt động gân cốt tại chỗ một chút, Trần Bì cung kính đứng trước mặt Trần Mộc, nghi hoặc nói: "Mộc gia, người ngài bảo tôi tìm, làm sao để đảm bảo tôi có thể đưa hắn trở về?" "Một câu mật khẩu." "Cứ

nói... ta biết bí mật đằng sau Thanh Đồng Môn." Trần Mộc bình tĩnh nhìn Trần Bì, nói: "Ngày mai ta sẽ nói rõ với Nhị Nguyệt Hồng, ngươi rời khỏi Hồng gia, gia nhập Trần gia." Trần Bì chắp tay hành lễ: "Nếu có thể cứu sư nương, tôi cam nguyện vì ngài mà chết." Ánh mắt khẽ động, trong danh sách gia tộc của Trần Mộc, đã có thêm tên của Trần Bì. "Tiểu Đao, cho hắn một con ngựa, để hắn về thành Trường Sa." "Ngoài ra." Trần Mộc liếc nhìn Trần Bì một cái, nhàn nhạt nói: "Ngươi đã vào danh sách thành viên của Trần gia, từ giờ phút này, mạng của ngươi không còn thuộc về ngươi nữa, hiểu chưa?" "Hiểu rồi, gia chủ." Trần Bì bình tĩnh đáp, lại một lần nữa chắp tay hành lễ.

Sau đó nhanh chóng rời khỏi khu trại, lật mình lên ngựa, nhanh chóng đi xa trong màn đêm.

Vài giờ sau, Tề Thiết Chủy và những người khác quay trở lại khu trại tạm thời.

Ngồi xuống uống một tách trà, nhìn quanh một vòng, Tề Thiết Chủy thắc mắc nhìn Trần Mộc: "Mộc gia, không phải nói trong số người sống bắt được còn có đồ đệ của Nhị gia sao?

Người đâu rồi?" "Về rồi." Trần Mộc nhàn nhạt đáp.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao đơn giản kể lại đầu đuôi câu chuyện lúc đó cho Tề Thiết Chủy nghe.

Khi nhắc đến việc thu nhận Trần Bì, gia nhập Trần gia, Tề Thiết Chủy uống một ngụm trà mà không nuốt xuống được, sặc suýt chết. "Khụ... khụ khụ, Mộc gia, ngài lại đang diễn vở kịch nào vậy?" "Trần Bì này còn có thể hợp tác với người nước ngoài, ngài có thể yên tâm dùng hắn sao?" Tề Thiết Chủy đầy mặt nghi hoặc, vô cùng khó hiểu.

Trần Mộc cười một tiếng, nói: "Tại sao không thể dùng?

Ta đã sớm điều tra tư liệu của Trần Bì, lòng dạ độc ác, sát tính rất

nặng." "Chỉ là, hắn có một điểm yếu không thể tránh khỏi." Vừa nghe những lời này, lại kết hợp với những gì Trần Tiểu Đao vừa kể, Tề Thiết Chủy trong lòng giật thót một cái, thấp giọng nói: "Mộc gia, ý của ngài là...

điểm yếu của Trần Bì là Nhị phu nhân?" "Đây là phá vỡ quy tắc trong nghề, là đại kỵ đó!" Nhưng suy nghĩ lại, Tề Thiết Chủy cũng có phần hiểu ra.

Càng là loại người lòng dạ độc ác này, lại càng có một loại cố chấp đặc biệt, chuyện đã nhận định thì dù chết cũng phải làm!

Trần Bì, chính là loại người này.

Mà Trần Mộc, thì lại nắm chắc điểm yếu của hắn, bóp trúng tử huyệt của hắn!

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi nghỉ ngơi tại chỗ một đêm, Trần Mộc liền dẫn người trở về thành Trường Sa, Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao, Trần Đại Bảo, Trần Lục bốn người vẫn đi theo sát bên cạnh.

Đương nhiên cũng chỉ có ngựa của họ mới có thể đuổi kịp con ngựa đen huyết long của Trần Mộc.

Những người còn lại như Trần Tam Căn thì mang theo 'Khống Thi Linh' của Trần Mộc, trấn áp đám Huyết thi trong mộ Thanh Ô Tử.

Ngoài ra cũng là mượn âm khí nồng đậm trong mộ Thanh Ô Tử để tiếp tục tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp'.

Nơi âm khí nồng đậm, đối với người thường chắc chắn là trăm hại mà không có một lợi, nhưng đối với đám thành viên đội luyện thi của Trần Tam Căn mà nói, lại chỉ có lợi ích to lớn, hận không thể mỗi ngày đều sống ở bên trong!

Ngoài họ ra, còn có hai tiểu đội thành viên đội thân vệ cũng trấn thủ ở nơi này.

Chia làm lính gác công khai và lính gác ngầm, trong đó có lẫn thành viên của Giới Đao Đội.

Có thành viên Giới Đao Đội ở đây, cho dù thương hội Phù Tang có sắp xếp ninja tinh nhuệ đến đâu, cũng chắc chắn không thoát khỏi giới đao của họ!

Một sáng một tối hai luồng sức mạnh, mục tiêu chỉ có một, ngăn chặn tất cả các thương hội nước ngoài lần theo manh mối mà đến! "Mộc gia, bên phía thương hội Phù Tang, không, bên phía Cừu Đức Khảo chắc chắn sẽ còn ngấm ngầm giở trò, lén lút điều động các thế lực khác đến điều tra nơi này." "Trong tay bọn chúng, tuyệt đối đã nắm giữ khá nhiều manh mối rồi." Tề Thiết Chủy cười trên con lừa đen của mình, vẻ mặt nghiêm túc.

Trần Mộc gật đầu, không hề ngạc nhiên: "Đã thăm dò ở khu vực mỏ cũ mấy chục năm, lứa thành viên thương hội Phù Tang đầu tiên chắc chắn có để lại manh mối." "Nhưng theo ta suy đoán, ban đầu bọn chúng hẳn là đã vào trong mộ giả." "Mộ giả?" Tề Thiết Chủy dường như nghĩ ra điều gì đó.

Số lượng mộ giả ở khu vực mỏ cũ thực sự là quá nhiều, trước đó ở tháp Vô Cực, Tề Thiết Chủy đã đặc biệt lên cao quan sát, xem xong địa hình xung quanh, cũng đã phán đoán ra vô số mộ giả. "Cho nên nói, phát hiện ra mộ Thanh Ô Tử hẳn là chuyện gần đây, ngay sau khi đoàn tàu quỷ lửa đó xuất hiện." "Hiểu rồi." Trần Mộc có phần bừng tỉnh.

Tề Thiết Chủy bên cạnh cũng phản ứng lại, thấp giọng nói: "Mộc gia, ngài đang nói đến... lúc đó thương hội Phù Tang vây công Trần gia, cũng có liên quan đến chuyện này?" "Chẳng trách!" "Khu vực mỏ cũ là địa bàn của Hoắc gia, Hoắc gia sáp nhập vào Trần gia, chuyện

này khó tránh khỏi có vài lời đồn đại lọt vào tai thương hội Phù Tang, đám tiểu tử này, sát tâm cũng thật nặng!" Vừa nhắc đến chuyện này, Tề Thiết Chủy có chút phẫn nộ.

Đối mặt với loại chó hoang cướp đồ ăn trên địa bàn của mình, lại không có cách nào đánh lui hoàn toàn, đánh cho đau, điều này cho người ta một cảm giác bất lực sâu sắc.

Chỉ là tình hình hiện nay, Tề Thiết Chủy trong lòng cũng biết rõ, đã sớm tính toán không biết bao nhiêu lần.

Người giỏi kỳ môn độn giáp, phong thủy thuật số, giỏi nhất là xu cát tị hung, biết lúc nào nên bảo toàn bản thân, công thành thân thoái. "Về Cừu Đức Khảo này, Mộc gia ngài có manh mối gì không?" "Có lẽ tôi có thể giúp phân tích một chút?" Tề Thiết Chủy rảnh rỗi không có việc gì, chuẩn bị cống hiến bộ não của mình.

Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu nói: "Manh mối ta nắm được không nhiều, nhưng người này rất cẩn thận, lại là một con cáo già, không dễ tìm được." "Nhưng theo suy đoán hiện tại của ta..." "Thông tin mà Trương Khải Sơn có được, cũng như thông tin mà ba thương hội kia có được, hẳn đều là từ bên phía Cừu Đức Khảo tiết lộ ra ngoài." Vừa nghe những lời này, Tề Thiết Chủy lập tức hiểu ra.

Toàn bộ sự việc lúc đó nhìn có lẽ vẫn chưa rõ ràng, nhưng bây giờ suy ngẫm lại, Tề Thiết Chủy lập tức cảm nhận được tâm tư của tên người nước ngoài này, không chỉ độc ác, mà còn rất giỏi tính toán!

Chương 163

Lợi dụng miệng của Trương Khải Sơn, truyền tin cho Nhị Nguyệt Hồng.

Sau đó lại lợi dụng tâm lý sốt ruột chữa bệnh cho Nha đầu của Nhị Nguyệt Hồng, để ông ta tìm đến Trần Mộc hoặc Trương Khải Sơn, hợp lực xuống mộ!

Như vậy, đám người của thương hội Phù Tang đi theo sau, có thể thuận lợi ngồi mát ăn bát vàng.

Chỉ tiếc là, tính đi tính lại vẫn có sơ hở, Trần Mộc vốn dĩ không hề có ý định nhường ngôi mộ cổ Thanh Ô Tử cho bất kỳ ai, đặc biệt là khối vẫn ngọc đó, hắn càng phải có được!

Đương nhiên, không phải là mượn vẫn ngọc để có được sự bất tử.

Mà là Trần Mộc đơn thuần tò mò, tò mò xem vẫn ngọc trong thế giới này có sức mạnh đặc biệt nào khác không, chỉ vậy mà thôi.

Nhưng không ngờ, thu hoạch lại rất lớn!

Không chỉ lấy được 【Thần Cơ Bách Luyện】 mà hằng mong đợi, còn thu hoạch được hàng trăm con Huyết thi có nền tảng rất tốt, tương đương với việc cho đội Huyết thi một cơ hội bổ sung hoàn hảo! "Chuyện này cũng coi như là âm kém dương sai rồi." "Đương nhiên, sự xuất hiện của Trần Bì là một tai nạn." Trần Mộc cười lắc đầu.

Tai nạn xuất hiện, chi bằng tận dụng.

Trần Bì, một con dao tốt như vậy, đương nhiên phải tận dụng cho tốt.

Lòng dạ độc ác, nhổ cỏ tận gốc.

Phẩm chất như vậy, quả thực rất thích hợp để lăn lộn trong nghề trộm mộ. "Nếu ông nói đến chuyện này, Mộc gia, vậy thì thú vị rồi." Tề Thiết Chủy âm thầm suy nghĩ, nói: "Vậy hẳn là chuyện sau khi Cừu Đức Khảo biết ngài không liên thủ với Hồng gia, Trương Khải Sơn rồi phải không?" "Không liên thủ với cả hai nhà họ, rất dễ mất manh mối, tung tích, không thể truy lùng." "Chẳng trách mới có chiêu bài Trần Bì này, Cừu Đức Khảo này cũng thật độc, giết người không cần dao!" Mượn hổ nuốt sói, ngấm ngầm thêm dầu vào lửa, để giúp mình đạt được mục tiêu.

Đây chính là điển hình của việc giết người không cần dao, thân ở sau màn, lại ngồi mát ăn bát vàng! "Không có manh mối, Cừu Đức Khảo có lợi hại đến đâu cũng vô dụng." Trần Mộc lắc đầu, không suy nghĩ nhiều.

Người nắm được tiên cơ mới có thể chiếm ưu thế ở mọi nơi.

Giống như hiện tại, Trần Mộc biết thứ Cừu Đức Khảo muốn chính là khối vẫn ngọc trong mộ Thanh Ô Tử, ý đồ mượn nó để đạt được sự bất tử.

Còn thứ Trần Mộc muốn thì sao?

Cừu Đức Khảo hoàn toàn không biết!

Quan trọng nhất là, tất cả thông tin liên quan đến mộ Thanh Ô Tử, đến đây đều bị Trần Mộc cắt đứt.

Chỉ có người nhà họ Trần và Tề Thiết Chủy biết.

Đương nhiên, tối qua người phụ nữ Phù Tang, ba người của thương hội nước ngoài kia, cũng biết Trần Mộc đã thành công, lấy được vẫn ngọc trong mộ Thanh Ô Tử.

Chỉ có điều, bốn người này đã vĩnh viễn ngậm miệng rồi!

Ngoài ra còn có một Trần Bì, hắn biết thông tin này, Trần Mộc cũng không có ý định giấu hắn, sau này trở về thành Trường Sa, điều tra một chút động tĩnh của mấy thương hội nước ngoài kia, cũng sẽ biết Trần Bì có thật lòng muốn làm chó hay không, đến lúc đó hắn sống hay chết, còn phải do chủ nhân quyết định.

Rất nhanh, mặt trời đã ngả bóng, khoảng hai giờ chiều, Trần Mộc và nhóm người trở về thành Trường Sa.

Vốn dĩ theo sức chân mạnh mẽ của bốn con ngựa và một con lừa đen, thời gian trở về còn có thể rút ngắn hơn, chỉ có điều, giữa đường Tề Thiết Chủy dẫn Trần Mộc tình cờ gặp được mấy nơi phong thủy bảo địa, vì vậy cũng có chút chậm trễ.

Trần gia lão trạch, sau khi biết tin Trần Mộc trở về, ngay lập tức, Hoa Linh từ sân huấn luyện chạy về, như một con gấu koala bám chặt lấy cổ Trần Mộc, ra sức cọ cọ. "Ta mới ra ngoài chưa đầy ba ngày, vội vậy sao?" Trần Mộc cười nựng má Hoa Linh, nói: "Đợi ta đi tắm đã rồi nói, phải rồi, 【Song Toàn Thủ - Hồng thủ】 của ngươi bây giờ, tu luyện thế nào rồi?" Thấy xung quanh còn có một đám người đứng đó, Hoa Linh vội vàng nhảy xuống, kiêu ngạo nói: "Đã nắm vững rất thông thạo rồi, mấy ngày nay đội thân vệ giao đấu rất ác liệt, may mà có ta đó!" "Giao đấu rất ác liệt?" "Tại sao?" Trần Mộc có chút nghi hoặc.

Lần giao đấu trước Trần Mộc có mặt, và quan sát toàn bộ quá trình.

Lúc giao đấu, các thành viên đội thân vệ giao đấu với nhau rất ác liệt, đều là ra đòn thật, toàn lực ứng phó, điều này cũng hợp tình hợp lý.

Dù sao, người chiến thắng trong ngày giao đấu có thể nhận được một viên Phệ nang, cộng thêm tư cách tu luyện 【Lục Khố Tiên

Tặc】!

Một pháp khí không gian có thể chứa một lượng lớn vật phẩm, và một bộ công pháp thần kỳ tu luyện lên là có thể đảm bảo trường sinh bất lão, đổi lại là ai, ai mà không thèm muốn?

Vậy thì tự nhiên là nhiệt huyết tràn đầy, động lực ngập tràn!

Nhưng hiện tại... không phải là ngày giao đấu mà. "Tự nhiên là vì 【Lục Khố Tiên Tặc】, người chiến thắng lần trước đã học được 【Lục Khố Tiên Tặc】 từ sư huynh ta, sự tiến bộ rõ rệt, các thành viên đội thân vệ tự nhiên nhìn thấy được." "Bộ công pháp này sức hấp dẫn thực sự quá lớn." Hoa Linh có chút lo lắng.

Nàng cũng đang tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】, và vì bản thân am hiểu sâu về y dược, nên nắm bắt rất nhanh, lúc đó cũng là tự mình lĩnh ngộ thành công nhập môn.

Tự nhiên, 【Lục Khố Tiên Tặc】 rốt cuộc có mạnh đến đâu, lại có thể mang lại lợi ích lớn đến mức nào, Hoa Linh không thể rõ hơn. "Không sao, không cần lo lắng." Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu nói: "Cũng không phải ai cũng có tư cách tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】, ta đã ra lệnh phong tỏa tuyệt đối, sẽ kiểm soát nghiêm ngặt." "Đi, đun nước nóng cho ta." "A?" Hoa Linh ngẩn người.

Đun nước nóng, vậy không phải là muốn tắm sao?

Lẽ nào muốn dùng dược dục?

Hoa Linh nhất thời không phản ứng lại, ngơ ngác đi theo Trần Mộc.

Bên bàn trà trong sân, Tề Thiết Chủy và những người khác thì ngồi quây quần bên nhau, uống trà thư giãn, đều vẫn còn một luồng hưng phấn chưa tan. "Tàng Bảo Điện các ngươi còn nhớ không?" "Lúc đó ta liếc mắt một cái là biết ngay, mấy pho tượng thần phật

bằng vàng, cây ngọc, vàng bạc châu báu trong Tàng Bảo Điện đó, giá trị ít nhất cũng phải cỡ này!" Tề Thiết Chủy nắm chặt nắm đấm, cười hắc hắc.

Trần Tiểu Đao không hiểu huyền cơ trong đó, có chút nghi hoặc: "Cỡ này là bao nhiêu?

Một nắm đấm?" "Là một nghìn vạn đại dương." "Lần này thu hoạch không nhỏ?" Giọng của Trần Hổ từ bên cạnh truyền đến, phía sau còn có con rắn Sá Lị đen tuyền của lão, ngoan ngoãn hiền lành như một con mèo lớn. "Ây, Hổ thúc, ông đi không có tiếng động gì cả!" Trần Đại Bảo cười một tiếng.

Trần Hổ cũng không để ý, nhìn về phía Tề Thiết Chủy: "Nói như vậy, lần này thu hoạch cũng không tệ, mấy con ngựa của các người là sao vậy?" "'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' của Mộc gia đó, mạnh lắm!" "Hổ thúc có thấy con lừa đen của tôi không?

Có phải rất có linh tính không?" Tề Thiết Chủy đắc ý uống một ngụm trà, thấp giọng nói: "Lần trước học được 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết', tôi không tìm được mục tiêu thích hợp, chi bằng dùng cho con lừa đen của tôi, kết quả ông đoán xem thế nào?!" "Thành tinh rồi." Trần Hổ không thấy lạ, một phát đoán ra ngay.

Trong Trần gia lão trạch thứ không thiếu nhất chính là dị thú, yêu thú, Tề Thiết Chủy vừa nói vậy, Trần Hổ đã đoán ra được bảy tám phần. "Chẳng thế mà người ta nói ông là cáo già!" Tề Thiết Chủy giơ ngón tay cái.

Trần Hổ lắc đầu, nói: "Ta muốn hỏi không phải chuyện này, ta nói là con ngựa đen của gia chủ, có chút kỳ lạ." "Gia chủ nói, con ngựa đen đó có huyết mạch giao long gì đó." "Nhưng đúng là rất mạnh, tốc độ cực kỳ nhanh!" Trần Tiểu Đao bên cạnh mặt đầy ngưỡng mộ.

Lúc đó khi dùng 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' để thuần hóa con

ngựa đen đó, họ đều có mặt, chứng kiến toàn bộ quá trình biến đổi của con ngựa đen huyết long!

Chạy như sấm, phi như điện, tốc độ nhanh không nói, trông đã rất hung hãn, tuyệt không phải vật tầm thường! "Ai?

Chương 164

Hổ thúc, sau đó không phải tôi đã gửi tin cho ông sao, gia chủ không phải nói muốn mua cả chuồng ngựa đó sao?" Trần Tiểu Đao thắc mắc hỏi. "Đã mua rồi." "Trong chuồng ngựa đó toàn là ngựa thuần chủng, giá trị không thấp." Trần Hổ sờ sờ râu, trầm ngâm nói: "Nếu nói những con ngựa này đều có thể như con ngựa đen huyết long của gia chủ, biến đổi thăng cấp... vụ mua bán này cũng không lỗ." Chỉ cần tính toán sơ bộ, sự thăng cấp và trợ lực mà nó có thể mang lại, Trần Hổ đã rõ mồn một!

Mặc dù thời đại hiện nay đã có không ít xe hơi làm công cụ di chuyển, nhưng khi gặp phải địa hình phức tạp, ví dụ như khu vực núi non hoang dã, dựa vào hiệu suất của những chiếc xe này còn lâu mới đủ để đảm đương.

Công cụ di chuyển chủ yếu ở nơi hoang dã, chủ yếu vẫn là ngựa!

Nếu có thể bồi dưỡng ra một lứa ngựa huyết long, tốc độ và thể chất mạnh mẽ của chúng tuyệt đối là một trợ lực mạnh mẽ.

Thậm chí có thể nói, hoàn thành những cuộc đột kích chớp nhoáng, đối với các thành viên đội thân vệ Trần gia mà nói, cũng là một sự nâng cấp không nhỏ!

Đang nói chuyện, hồ ly trắng chín đuôi từ phòng của Trần Mộc chạy ra, ung dung đi đến trước mặt mọi người, đặt một cuộn giấy lên bàn. "Tề gia chủ." "Chủ nhân nói ông có thể dịch được cổ văn trên đây, liền giao nhiệm vụ này cho ông." Hồ ly trắng chín đuôi ngồi ngay ngắn một bên, lên tiếng. "Cổ văn?" Đối với việc hồ ly trắng chín đuôi nói tiếng người, Tề Thiết Chủy đã không còn kinh ngạc như vậy nữa.

Đúng như câu nói, lần đầu lạ, lần hai quen, lần ba có thể tán gẫu.

Cầm lấy cuộn giấy trên bàn, mở ra xem xét kỹ lưỡng, ánh mắt Tề Thiết Chủy dần dần trở nên nghiêm trọng, hô hấp cũng trở nên dồn dập. "Sao vậy, Tề gia." "Tôi biết gia chủ chúng ta viết chữ đẹp, cũng không cần kinh ngạc đến thế chứ?" Trần Tiểu Đao không hiểu gì, thắc mắc hỏi.

Quay đầu lại mới thấy, Trần Đại Bảo bên cạnh rõ ràng cũng có ánh mắt nghiêm trọng, mặt đầy vẻ nghiêm túc nhìn vào tờ giấy đang mở trên bàn.

Lập tức, mấy người đã nhận ra tình hình không ổn.

Hồi lâu, Tề Thiết Chủy đột nhiên lấy giấy bút từ trong Phệ nang ra, bắt đầu đối chiếu với mấy trang cổ văn, viết lia lịa.

Trần Đại Bảo hơi hồi phục lại bình thường, chép miệng. "Đừng nói nhảm nữa, mau nói đi." Trần Hổ trừng mắt, Trần Đại Bảo xua tay, cười khổ nói: "Ông dọa tôi cũng vô dụng thôi Hổ thúc, cổ văn trên đây tôi đọc hiểu được cũng không nhiều, còn phải đợi Tề gia dịch ra." "Đại khái là nội dung gì?" Trần Hổ nghi hoặc nói.

Đây hoàn toàn là quán tính tư duy, cũng là vì những thứ Trần Mộc lấy ra trước đây, phần lớn đều là hàng hiếm có, đều là những thứ tốt vô cùng hot.

Đến nỗi, hiện nay Trần Mộc tùy tiện lấy ra thứ gì, Trần Hổ cũng phải tìm hiểu kỹ công dụng hoặc tầm quan trọng, mới có thể phán đoán giá trị của nó, tiến hành đánh giá chính xác hơn. "Cụ thể tôi không rõ lắm." "Nhưng trong số những chữ tôi đọc hiểu được, hẳn là có âm dương phong thủy, trận pháp, rồi còn trường sinh, ngọc dũng các loại từ ngữ, nhiều hơn nữa thì tôi chịu." Trần Đại Bảo ngại ngùng gãi đầu, thấp giọng nói: "Gia chủ nói đúng, tôi còn phải học rất nhiều thứ, kinh nghiệm cũng không đủ phong phú..." "Không sao." Trần Hổ xua tay, ra hiệu cho hắn thả lỏng.

Dù sao vẫn còn trẻ, kinh nghiệm không đủ cũng rất bình thường.

Hơn nữa, trước khi vào cửa Trần gia, Trần Đại Bảo đều là tự học thành tài, không có sư phụ dạy cũng không có người dẫn đường, hoàn toàn tự mình mò mẫm, kinh nghiệm không đủ cũng rất bình thường.

Trước sau khoảng hơn hai giờ.

Trà đã thay ba lần rồi.

Trần Tiểu Đao gục trên bàn sắp ngủ gật: "Gia chủ tắm lâu vậy sao?

Không phải nói còn có chuyện gì cần dặn dò sao..." "Ngươi biết cái quái gì." "Sau này ngươi lấy vợ rồi sẽ hiểu." Trần Hổ cười mắng một tiếng.

Phía bên kia bàn trà, Tề Thiết Chủy vẫn đang viết lia lịa đến mức gần như tê dại, đột nhiên vứt bút xuống, ngồi phịch xuống. "Không ngờ..." Tề Thiết Chủy không khỏi rưng rưng nước mắt, lẩm bẩm: "Ta không ngờ lại học được tuyệt học phong thủy của đại sư Thanh Ô Tử theo cách này!".

“Tuyệt học phong thủy của đại sư Thanh Ô Tử!” Sau khi câu nói đó thốt ra, mấy người xung quanh đều có phần hiểu ra, điều này cho thấy những tờ giấy trên bàn, những cổ tự được chép lại trên đó, tuyệt đối là thứ tốt cực kỳ hiếm thấy. "Tề gia, ngài nói lẽ nào là...

Thanh Ô Kinh?" Trần Đại Bảo hơi nghi hoặc, lại nói: "Nhưng nếu là Thanh Ô Kinh, ta đáng lẽ phải nhận ra mới đúng, trước đây ta cũng từng xem qua các bản cổ liên quan." "Không phải Thanh Ô Kinh." Trần Hổ lật xem nội dung Tề Thiết Chủy dịch ra, sắc mặt ngưng trọng.

Trên bàn có hai phần giấy, một phần ít, chỉ có hai ba trang, đây là hai bài cổ văn mà Trần Mộc đã sao chép từ vách trong của lò luyện

đan bằng đồng xanh.

Phần còn lại nhiều hơn, đây là nội dung mà Tề Thiết Chủy đã dịch ra dựa trên cổ tự, toàn bộ được dịch thành văn phong và chữ viết mà mọi người có thể đọc hiểu. "'Thanh Ô Phong Thủy Kinh'?" "Bài này là...

Trời ơi, phương pháp luyện chế Thi Miết Đan?!" Trần Hổ ngây người một lúc lâu mới phản ứng lại.

Liên quan đến những thứ như âm dương phong thủy, kỳ môn độn giáp, Trần Hổ không hiểu biết nhiều.

Nhưng nói đến ba chữ Thi Miết Đan, lại lập tức khiến Trần Hổ cảnh giác, ánh mắt ngưng trọng, nhanh chóng đọc hết toàn bộ, âm thầm suy ngẫm trong lòng.

Thi Miết Đan, trước đây Trần Mộc đã từng hạ lệnh, bảo Trần Hổ tung ra tai mắt và nhân thủ để điều tra thông tin và manh mối liên quan, đồng thời còn có Trần Đại Bảo và những người khác thăm dò các ngôi mộ cổ.

Mục tiêu, đều là vì Thi Miết Đan!

Chỉ tiếc là, trước sau đã nỗ lực trong một thời gian dài, nhân thủ đã tung ra, tiền cũng đã tiêu tốn rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm thấy bất kỳ manh mối nào liên quan đến Thi Miết Đan, không có thu hoạch.

Lại không ngờ, lại chính ở nơi này, tận mắt nhìn thấy một phương pháp luyện chế Thi Miết Đan! "Phán đoán của Mộc gia, tuyệt đối chính xác." "Quả nhiên giống như Mộc gia suy đoán, đại sư Thanh Ô Tử đã nắm giữ một phương pháp trường sinh bất tử được hình thành từ Vẫn Ngọc và Thi Miết Đan..." Tề Thiết Chủy lau đi giọt lệ nóng, nghi hoặc nói: "Nhưng không biết vì sao, đại sư Thanh Ô Tử lại

không áp dụng." Do không biết tình hình xảy ra trong mộ Thanh Ô Tử, Trần Hổ nghe rất khó hiểu.

Sau khi Trần Tiểu Đao nhanh chóng kể lại đại khái đầu đuôi câu chuyện, Trần Hổ cũng dần dần hiểu ra, ý thức được mấu chốt của vấn đề. "Thi Miết Đan và Vẫn Ngọc phối hợp sử dụng, là có thể trường sinh bất tử." "Nhưng phương pháp này, lại đến từ Tây Vương Mẫu... cũng có nghĩa là, khi đó Tây Vương Mẫu đã gặp Thanh Ô Tử, và đã truyền cho ông ta phương pháp trường sinh bất tử này?" Phân tích của Trần Hổ vô cùng lý trí.

Hoàn toàn đứng trên góc độ của người ngoài cuộc, sắp xếp lại những manh mối này. "Nhưng lúc này, vấn đề kỳ lạ lại xuất hiện." "Theo như lời các ngươi nói, những cái vò ngọc trên quảng trường Đăng Tiên Đài, tuyệt đối đều đã ăn Thi Miết Đan, vậy vấn đề nằm ở chỗ —" Trần Hổ nhìn về phía Tề Thiết Chủy, cất lời: "Đại sư Thanh Ô Tử, tại sao không chọn phương pháp trường sinh bất tử này?" Im lặng hồi lâu, Tề Thiết Chủy chỉ vào tờ giấy trên bàn, nhẹ giọng nói: "Âm dương thượng hạ, điên đảo càn khôn." "Có ý gì?" "Tề gia, với bọn ta thì ngài đừng nói mấy thuật ngữ này nữa!" Trần Tiểu Đao toát cả mồ hôi hột.

Nghe không hiểu a!

Hoàn toàn nghe không hiểu!

Nếu như nói nội dung trò chuyện trước đó, Trần Tiểu Đao còn có thể chen vào vài câu.

Vậy thì tám chữ mà Tề Thiết Chủy buột miệng nói ra, liền tương đương với việc...

đặt một dấu chấm hết, không chuẩn bị cho những người không am hiểu như Trần Tiểu Đao tiếp tục tìm hiểu nữa! "Âm dương thượng hạ, điên đảo càn khôn." "Chỉ một con đường thành tiên khác, chết

trước rồi sống lại, thi giải mà thăng tiên." Giọng của Trần Mộc từ phía không xa truyền đến.

Phía sau là Hoa Linh và Hoắc Cẩm Tích, hai người phụ nữ trông khá bình thường, chỉ là lúc đi đường hơi không vững, thỉnh thoảng lại chau mày. "Gia chủ." Thấy Trần Mộc đi tới, mọi người đứng dậy nghênh đón, cung kính hành lễ.

Chương 165

"Ta không ngồi đâu, còn phải đến Hồng phủ." Trần Mộc xua tay, liếc nhìn tờ giấy trên bàn.

Về mặt dịch cổ văn, Tề Thiết Chủy quả thực là một tay cự phách, không chỉ dịch hết cả hai bài cổ văn, mà còn tiện tay viết xuống một vài cảm ngộ nhỏ. "'Thanh Ô Phong Thủy Kinh'?" "Thì ra là vậy, bộ tuyệt học âm dương phong thủy này, đã được đại sư Thanh Ô Tử khắc vào vách trong của lò luyện đan." Trần Mộc hơi bừng tỉnh, hiểu ra.

Lúc đầu sao chép, hắn không để ý lắm.

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là, Trần Mộc không đọc hiểu những cổ tự đó, còn tưởng rằng cổ văn được khắc trên vách trong lò luyện đan bằng đồng xanh kia, đều là những ghi chép về cuộc đời của Thanh Ô Tử, hoặc là những cảm ngộ nhân sinh gì đó.

Bây giờ xem ra, lại không phải vậy! "Dù sao cũng là một bậc đại sư, có sự kiên trì và cố chấp của riêng mình." Trần Mộc thở dài, nói: "Lấy đạo quan làm trung tâm, xây dựng đại trận Tụ Âm, từ đó để đạt được một trình độ tu luyện và biến hóa khác." "Chỉ tiếc là..." "Cuối cùng thi giải thành công rồi, nhưng có thành tiên hay không, lại không chắc chắn." Nghe thấy lời này, Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy và những người khác đều im lặng.

Dù sao, họ đã tận mắt chứng kiến tình huống lúc đó, cũng tận mắt nhìn thấy, đại sư Thanh Ô Tử lăng không đạp bộ, thi giải tiêu tán!

Liệu có đăng tiên thành công?

Không ai biết. "Phương pháp luyện chế Thi Miết Đan này, để sau ta nghiên cứu lại." "Đúng rồi." Trần Mộc cất đi phương pháp luyện

chế Thi Miết Đan, quay đầu nhìn về phía Tề Thiết Chủy: "Tề gia chủ, tạo nghệ của ngươi về mặt âm dương phong thủy thuật rất cao, kinh nghiệm cũng phong phú." "Ngươi đến làm người dẫn đường cho Kỳ Môn đội, chỉ đạo họ học tập 'Thanh Ô Phong Thủy Kinh', thấy sao?" Tề Thiết Chủy ngẩn ra.

Người dẫn đường?

Chỉ đạo Kỳ Môn đội của Trần gia, học tập phong thủy bí thuật ư?

Đây quả là một vinh dự vô cùng đặc biệt!

Nếu như có thể bồi dưỡng được Kỳ Môn đội của Trần gia, vậy thì chỉ riêng cống hiến của Tề Thiết Chủy, cũng đủ để ông ta kiếm được một tấm kim bài miễn tử rồi! "Không vấn đề, Mộc gia." "Chỉ là ta cũng tài sơ học thiển, không thể nói là có tạo nghệ sâu sắc về mặt âm dương phong thủy thuật, chỉ có thể là... dốc toàn lực thôi!" Tề Thiết Chủy mặt mày nghiêm túc, chắp tay hành lễ.

Trần Mộc cười gật đầu, nói: "Trước có 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', sau lại có 'Thanh Ô Phong Thủy Kinh', ta tin vào năng lực của ngươi." "Đại Bảo, theo Tề gia chủ học hỏi cho tốt." "Tuân lệnh, Gia chủ!" Trần Đại Bảo vội vàng đứng dậy, mặt lộ vẻ vui mừng.

Số lượng thành viên Kỳ Môn đội không hề ít, người có tuyệt kỹ cũng nhiều vô số kể.

Nhưng nếu nói thực sự am hiểu sâu sắc âm dương phong thủy, tinh thông kỳ môn độn giáp, thì thực sự không chọn ra được một hai người có thể chống đỡ được mặt tiền.

Dù sao, âm dương thuật, phong thủy thuật, kỳ môn độn giáp các loại, những tuyệt học này, không phải chỉ có thiên phú là có thể học được, tri thức bên trong vô cùng uyên thâm khó hiểu, nếu không có

người dẫn đường chỉ điểm, muốn hoàn toàn thông suốt không biết phải mất bao nhiêu thời gian! "Đúng rồi." Trần Mộc dẫn theo Hoa Linh và Hoắc Cẩm Tích đi được vài bước, đột nhiên quay đầu lại nói: "Hổ thúc, ngươi phải giúp ta chọn ra một nhóm người." "Cần những người giỏi về kỹ xảo, ví dụ như người tinh thông cơ quan thuật, giỏi rèn đúc, ta đang rất cần." Dừng lại một chút, Trần Mộc nhìn về phía Hoắc Cẩm Tích: "Ngươi cũng đi giúp đi, bên chỗ Nhị Nguyệt Hồng... ngươi đến có lẽ cũng không giúp được gì nhiều." "Vâng, chủ nhân." Hoắc Cẩm Tích gật đầu đáp ứng.

Trần Hổ suy nghĩ một chút, nói: "Gia chủ, nếu trong số thành viên thân vệ đội không có mục tiêu phù hợp, vậy thuộc hạ sẽ trực tiếp ban hành lệnh chiêu mộ." "Được." Trần Mộc gật đầu, cất bước rời đi.

Sau khi mệnh lệnh mới nhất được ban ra, trên dưới Trần gia cũng bắt đầu hành động.

Việc chọn lựa ứng cử viên phù hợp với yêu cầu của Trần Mộc, chỉ cần đối chiếu danh sách và tư liệu của thân vệ đội là được.

Từ đây cũng có thể thấy, Trần Hổ cực kỳ có tầm nhìn xa trông rộng về phương diện này!

Tuy rằng lúc bắt đầu, đã tốn không ít thời gian và công sức, nhưng lại điều tra được tư liệu, thân thế của tất cả thành viên Trần gia.

Nhưng làm như vậy, ngược lại sau này nếu cần dùng đến, lại tiện lợi hơn rất nhiều!

Kỳ Môn đội thì được Tề Thiết Chủy dẫn dắt, toàn thể bắt đầu nghiên cứu 'Thanh Ô Phong Thủy Kinh', quả thực Tề Thiết Chủy cũng không thể không khâm phục, bút tích của Trần Mộc, thật sự quá lớn!

Toàn bộ thành viên của Kỳ Môn đội, Tề Thiết Chủy chỉ cần liếc qua là có thể nhìn ra bảy tám phần, biết được thiên phú của nhóm

người này về phương diện này tuyệt đối không kém.

Chỉ là thiếu người dẫn đường chỉ điểm mà thôi!

Mà những thứ được bày ra trước mắt cho họ học tập, lại là 'Thanh Ô Phong Thủy Kinh', lại còn có 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', hai bộ pháp môn tuyệt diệu trong phong thủy âm dương thuật này... chính là bảo điển vô thượng mà vô số phong thủy sư hằng mơ ước!

Nhưng ở Trần gia, đây lại là thứ mà ai ai cũng có thể học, đủ thấy mức độ coi trọng của Trần Mộc đối với thành viên Trần gia. ...

Trên chiếc xe đi đến Hồng phủ.

Lái xe là Trần Tiểu Đao, ngồi ghế sau là Trần Mộc và Hoa Linh.

Chiếc xe này đã được cải tạo, giữa ghế trước và ghế sau có một tấm rèm cuốn, tính riêng tư rất tốt, đương nhiên, điều này cũng là để chăm sóc cho Hoa Linh da mặt mỏng. "Mộc ca, chúng ta đi chữa bệnh cho Nhị phu nhân sao?" Hoa Linh khó chịu đổi tư thế ngồi, nhỏ giọng hỏi: "Hôm qua lúc em và Hoắc tỷ ra ngoài dạo phố còn gặp Nhị phu nhân nữa." "Sắc mặt không tốt lắm, có lẽ liên quan đến thời tiết gió lạnh hai ngày nay." Trần Mộc nửa nằm trên ghế sau ô tô, khẽ thở dài: "Đúng là một căn bệnh phiền phức, nếu không phải là 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】, chỉ sợ là..." Vô phương cứu chữa.

Hoa Linh âm thầm bổ sung bốn chữ.

Rất nhanh, ô tô dừng lại ở cổng Hồng phủ, thấy xe của Trần gia đến, lão quản gia ngay lập tức ra đón, mặt đầy cung kính: "Trần đại đương gia, Trần phu nhân!

Nhị gia đã đợi ngài rất lâu rồi, nếu không đến nữa, e là ông ấy sẽ sai tôi đến tận nhà mời hai vị đấy!" "Trần phu nhân gì chứ!" Hoa Linh nhỏ giọng lầm bầm, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng. "Đi, dẫn đường

phía trước." Trần Mộc cười một tiếng, ôm Hoa Linh bước vào cửa chính.

Vừa vào sân trước, Nhị Nguyệt Hồng đã vén áo choàng, vội vã từ trong đại sảnh đi ra, theo sau là một thanh niên không phải ai khác, chính là Trần Bì. "Trần đại đương gia!" Nhị Nguyệt Hồng chắp tay cúi chào.

Trần Bì bên cạnh cũng cung kính hành lễ, do dự một chút, cất lời: "Gia chủ." Lập tức, không khí xung quanh trở nên kỳ quái.

Rõ ràng, Trần Bì đã nói cho Nhị Nguyệt Hồng một số chuyện, nhưng cũng giấu đi một số chuyện khác.

Ví dụ như, gia nhập dưới trướng Trần gia.

Ví dụ như, cúi đầu làm chó, cam tâm bị xích lại. "Chuyện cụ thể, lát nữa ta sẽ nói với ngươi, Hồng gia chủ." Trần Mộc cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Hiện giờ chuyện quan trọng nhất chỉ có một, đó chính là... bệnh tình của Nhị phu nhân." "Đúng!" "Chính là như vậy." Nhị Nguyệt Hồng hồi phục lại từ cơn ngơ ngẩn, giơ tay làm một tư thế mời.

Sau đó, Nhị Nguyệt Hồng sâu sắc nhìn Trần Bì một cái, không nói gì.

Trần Bì cũng im lặng không nói.

Nói cho cùng, hai người họ cũng là quan hệ thầy trò.

Có những lời dù không nói ra, dù chỉ là một ánh mắt nhìn nhau, cũng đã...

Chương 166

hiểu rõ.

Hai người, đi sát phía sau Trần Mộc và Hoa Linh bước vào đại sảnh. "Gặp qua Mộc gia." "Hoa Linh muội muội." Vừa vào đại sảnh, liền thấy Nhị phu nhân bước ra, cung kính hành lễ với Trần Mộc và Hoa Linh. "Nhị phu nhân!" Hoa Linh có chút lo lắng, bước nhanh đến gần: "Hôm qua không phải đã nói với tỷ rồi sao, tạm thời đừng ra ngoài đi lại, gặp gió sẽ không tốt." Nhị phu nhân mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Nhưng không thể nào Mộc gia đến, ta cũng không lộ diện được chứ?

Như vậy không hợp quy củ." Thấy tình hình như vậy, Nhị Nguyệt Hồng bước nhanh lên trước, khoác cho Nhị phu nhân một chiếc áo.

Bên cạnh, lão quản gia đang bận rộn bưng trà rót nước, thái độ cung kính.

Trần Bì thì đứng một bên im lặng quan sát, có thể thấy, trạng thái của hắn hiện giờ rất căng thẳng, sợ rằng sẽ nghe thấy từ miệng Hoa Linh những lời không hay.

Sau khi mấy người lần lượt ngồi xuống, Hoa Linh nhẹ nhàng ấn vào cổ tay Nhị phu nhân, mày liễu khẽ chau lại.

Chạm vào... lạnh như băng!

Rõ ràng đang mặc một chiếc áo choàng dày, nhưng cổ tay của Nhị phu nhân vẫn rất lạnh, gần như không có nhiệt độ cơ thể, mạch đập cũng vô cùng yếu ớt. "Quả nhiên là có chút phiền phức." "Sơ sẩy một cái, là chuyện mấy ngày nay thôi." Trần Mộc quan sát biểu cảm tinh tế của Hoa Linh, đã suy đoán được đại khái tình trạng cơ thể của Nhị phu nhân, trong lòng thầm than.

Thời cũng là mệnh, đều là số mệnh!

Dường như cũng đã đến lúc Nhị phu nhân mạng không nên tuyệt, nếu không, cho dù Nhị Nguyệt Hồng tán hết vạn quan gia tài, cũng chưa chắc có thể tìm được thần y diệu dược nào, có thể chữa khỏi bệnh tình của Nhị phu nhân!

Mãi một lúc lâu, Hoa Linh mới buông tay ra, nhẹ giọng nói: "Nhị phu nhân, ngài uống một ngụm trà cho ấm người trước đi." Nhị phu nhân hơi sững sờ, rồi mỉm cười đáp lại.

Dường như bà đã đoán được kết quả.

Hoặc là, đã sớm biết được vận mệnh của mình như thế nào. "Trần phu nhân." "Bệnh tình của nhà tôi..." Nhị Nguyệt Hồng lo lắng đứng bật dậy, vẻ mặt hoảng loạn.

Cảnh này nếu để người ngoài nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Trong giới ngoài giới, ai từng thấy Nhị Nguyệt Hồng có lúc thất thố như vậy?

Dường như trong mắt người ngoài, bất kể lúc nào ở đâu, bất kể xảy ra chuyện gì, Nhị Nguyệt Hồng đều có một thái độ điềm nhiên xử lý, không vội không loạn, không hoảng không vội. "Yên tâm đi, Hồng gia chủ." Hoa Linh cười một tiếng, cất lời: "Có tôi ở đây, Nhị phu nhân sẽ không sao cả." Nhị phu nhân ngẩn người, có chút không dám tin vào tai mình: "Hoa Linh muội muội, đây...

ý của em là?" "Bệnh tình của ta, lẽ nào còn có thể cứu?" Lần này, Nhị phu nhân thật không biết là mừng rỡ hay kinh hãi.

Trong lòng dấy lên tia hy vọng, nhưng lại lo lắng đây là ảo giác, sẽ vỡ tan trong khoảnh khắc. "Yên tâm, Nhị phu nhân." "Uống xong chén trà này, tôi sẽ đưa ngài đi giải quyết vấn đề." Hoa Linh mỉm cười, vô

cùng tự tin: "Có thần thông bản lĩnh mà Mộc ca dạy tôi, chỉ cần còn một hơi thở... thì không có người nào tôi không cứu được!" Một câu nói, kinh động bốn phía!

Nếu như là trước đây, bất luận là Nhị Nguyệt Hồng, hay Trần Bì, hoặc là lão quản gia của Hồng gia, nghe thấy những lời này của Hoa Linh chắc chắn sẽ không để ý, càng không để trong lòng.

Cho đến hiện tại, ai còn dám xem thường thực lực, át chủ bài trong tay Trần Mộc?

Người xem thường Trần gia, hoặc là đã chết, hoặc là thua thảm, không một ai may mắn thoát khỏi.

Phù Tang thương hội là như vậy, Cừu Đức Khảo cũng là như vậy, cho dù là quan bố phòng Trương Khởi Sơn, cũng đã thua một cách triệt để. "Được rồi." "Chuyện còn lại, giao cho Hoa Linh." Trần Mộc gật đầu, cất lời.

Hoa Linh nghe lời đứng dậy, dẫn Nhị phu nhân rời khỏi đại sảnh, đi vào phòng ngủ.

Dù sao năng lực sắp thi triển là 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】, chiêu thần thông bản lĩnh này quá mức kinh thế hãi tục, Trần Mộc cũng lo lắng sẽ tiết lộ bí mật, cho nên chiêu thần thông năng lực này, hắn cũng chỉ truyền thụ cho Hoa Linh.

Bây giờ Hoa Linh muốn chữa trị bệnh tình cho Nhị phu nhân, tự nhiên Trần Mộc cũng không muốn người khác biết được huyền bí trong đó.

Thấy vậy, Nhị Nguyệt Hồng trong lòng lo lắng, đứng dậy định đi theo. "Hồng gia chủ." "Dừng bước." Trần Mộc nhàn nhạt cất lời, bình tĩnh nói: "Nếu ngươi cố chấp muốn đi xem, vậy thì hôm nay cứ coi như ta chưa từng đến, chuyện chữa trị, coi như xong!" Coi như xong!

Đây là lời đe dọa trắng trợn, nắm trúng điểm yếu của Nhị Nguyệt Hồng.

Cơ thể Nhị Nguyệt Hồng lập tức cứng đờ, "Xin lỗi, Trần đại đương gia." Nhị Nguyệt Hồng lui về ngồi xuống, cười khổ thở dài: "Thực sự là ta quan tâm quá hóa loạn, chỉ lo cho nhà tôi, mà không để ý đến điều kiêng kỵ của ngài." "Thực sự xin lỗi, mong ngài đừng để trong lòng!" Vừa nói, "Ta lấy trà thay rượu, xin lỗi Trần đại đương gia." Nhị Nguyệt Hồng bưng chén trà lên, bất chấp nước trà nóng bỏng, ngửa đầu uống cạn.

Trần Bì bên cạnh nhìn thấy mà mí mắt giật giật.

Trà nóng vừa pha, không chút do dự uống cạn một hơi, sự quyết liệt này, rõ ràng là Nhị Nguyệt Hồng ngay cả cái cổ họng mà mình tự hào nhất cũng đã đặt cược vào!

Người hát hí kịch, điều quan trọng nhất không gì hơn một giọng hát hay, một thân thủ tốt.

Hai thứ này mất đi một, chắc chắn không thể đi xa! "Nhị gia à!" "Cái này cái này... sao lại, ai!" Lão quản gia giật mình, tay chân luống cuống bưng một bát trà nguội chạy đến gần, khuôn mặt già nua nhăn nhó thành một đóa cúc đắng.

Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu, sắc mặt đỏ bừng.

Tuy từ nhỏ đã luyện được đồng tử công, một thân bản lĩnh tuyệt học tương đối lợi hại.

Nhưng đó chung quy là nội ngoại một hơi thở.

Chỗ như cổ họng, cũng giống như mắt, luyện tốt đến đâu cũng chỉ có vậy, vẫn là điểm yếu.

Uống cạn một hơi trà nóng, Nhị Nguyệt Hồng cũng phải một lúc lâu mới hồi phục lại, giọng nói lập tức thay đổi, hiển nhiên là đã bị

bỏng. "Hành động của ngươi cũng quá nhanh rồi." Trần Mộc dở khóc dở cười, vô cùng bất đắc dĩ.

Vốn định để Nhị Nguyệt Hồng ngồi đây bàn chuyện, lại không ngờ gã này tính tình cố chấp, tại chỗ liền một lần thành khẩn xin lỗi.

Đứng dậy cất bước, đi đến trước mặt Nhị Nguyệt Hồng.

Trần Mộc tiện tay điểm vào yết hầu của Nhị Nguyệt Hồng, theo bản năng, Nhị Nguyệt Hồng định chặn tay Trần Mộc, nhưng giơ tay lên lại chỉ chạm vào một tàn ảnh, tiếp đó liền cảm thấy nơi yết hầu dâng lên một tia ấm áp!

Thân thủ thật nhanh!

Đây là phản ứng đầu tiên của Nhị Nguyệt Hồng.

Là người trong nghề, lại là người có thân thủ tuyệt vời, thân mang tuyệt kỹ của Hồng gia, Nhị Nguyệt Hồng trong thế hệ này, tuyệt đối là kiệt xuất, bản lĩnh tay nghề đều là người xuất sắc nhất.

Chương 167

Lại không ngờ, ngay cả một cái vươn tay tùy ý của Trần Mộc, cũng không thể đỡ nổi!

Nếu chiêu này là nhằm mục đích giết người...

Nhị Nguyệt Hồng bất giác toát một thân mồ hôi lạnh.

Cái này làm sao có thể đỡ được?! "Được rồi, ngươi lại nợ ta một ân tình." Trần Mộc cười một tiếng, đi về chỗ cũ ngồi xuống.

Lão quản gia và Trần Bì không biết đã xảy ra chuyện gì, đều nghi hoặc nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng, cố gắng nhìn ra manh mối gì đó.

Ngay sau đó, Nhị Nguyệt Hồng cũng ý thức được điểm kỳ lạ, lập tức ánh mắt giật lên.

Lại bắt gặp ánh mắt của Trần Mộc, tức thì, Nhị Nguyệt Hồng trong lòng đã hiểu rõ. "Không ngờ, Trần đại đương gia lại còn biết một chiêu y thuật cổ?" Nhị Nguyệt Hồng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, chắp tay bái tạ: "Đa tạ Trần đại đương gia, đã không để ta làm hỏng đi giọng hát tốt này!" Bề ngoài không có gì, trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn!

Một ngụm trà nóng đó uống vào, Nhị Nguyệt Hồng rất rõ ràng, cổ họng của mình về cơ bản đã phế đi quá nửa, máu cũng đã bị bỏng ra, cho dù sau này có điều dưỡng tốt, e là cũng rất khó có thể hồi phục lại trạng thái trước kia.

Thế mà bây giờ, Trần Mộc chỉ dùng hai ngón tay điểm nhẹ một cái, đã hồi phục như cũ!

Thủ đoạn bực này...

Nhị Nguyệt Hồng trong lòng chấn động, mừng rỡ: "Lẽ nào đây

chính là mấu chốt để chữa trị bệnh tình cho nhà tôi?

Kỹ thuật thần kỳ, cũng khó trách Trần đại đương gia muốn che giấu!" Bên này ông ta đã thông suốt suy nghĩ, Trần Bì và lão quản gia, lại vẫn đầy mặt nghi hoặc.

Y thuật cổ?

Chẳng lẽ là một số y thuật cổ đã thất truyền từ lâu? "Bàn chút chuyện chính, Hồng gia chủ." "Đầu tiên là Trần Bì, hắn vì một số nguyên nhân đã gia nhập Trần gia, cho nên sau hôm nay, hắn không còn là người của Hồng gia nữa, sau này phải đi giúp ta làm một số việc." Trần Mộc uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói.

Nhị Nguyệt Hồng không hề bất ngờ.

Thực ra, sớm từ sau tiếng 'Gia chủ' của Trần Bì, Nhị Nguyệt Hồng đã đoán được một số manh mối, chỉ là không hỏi kỹ mà thôi. "Trần Bì." "Đây là điều kiện trao đổi mà ngươi đưa ra với Trần đại đương gia sao?" Nhị Nguyệt Hồng nhìn về phía Trần Bì, bình tĩnh nói: "Để chữa trị bệnh tình cho nhà tôi, đúng không?" "Dù thế nào, ta cũng sẽ không dùng ngươi để làm điều kiện trao đổi, nếu ngươi hối hận rồi, ta sẽ dùng cách khác để bồi thường cho Trần đại đương gia." Im lặng hồi lâu, Trần Bì cung kính đi đến gần, hai đầu gối quỳ xuống đất, đối diện với Nhị Nguyệt Hồng, cung kính dập đầu ba cái, dập đến máu chảy đầy đầu.

Sau đó, Trần Bì không nói một lời, im lặng đi đến sau lưng Trần Mộc, đứng yên.

Một lạy ba khấu đầu, máu chảy đầy mặt. "Trần đại đương gia..." Nhị Nguyệt Hồng muốn nói gì đó, nhưng lại như nghẹn ở cổ, chỉ biết thở dài. "Là để ngươi gia nhập Trần gia, giúp ta làm việc, chứ không phải để ngươi đoạn tuyệt quan hệ thầy trò với Hồng gia chủ, làm gì mà nghiêm trọng như vậy?" "Sau này không muốn quay về thăm sư

phụ, thăm sư nương của ngươi nữa à?" Trần Mộc cười một tiếng.

Trần Bì có chút do dự nhìn Nhị Nguyệt Hồng một cái, đột nhiên cảm thấy một thân bản lĩnh tay nghề, sát khí lệ khí của mình, đều đã tan biến bảy tám phần. "Không sao." "Nếu ngươi đã quyết định rồi, vậy thì cứ làm theo phân phó của Trần đại đương gia." Nhị Nguyệt Hồng hiểu được sự do dự của Trần Bì, cười nói: "Hồng gia vẫn là nhà của ngươi, tận tâm tận lực làm tốt mọi việc, rồi về nhà xem cũng không muộn." "Vâng, sư phụ." Trần Bì cắn chặt răng, chắp tay cúi chào.

Nhẹ nhàng lật qua trang này, không ai nhắc lại nữa. "Chuyện thứ hai này, cho dù Trần đại đương gia không đề cập, ta cũng sẽ chủ động nhắc đến." "Nếu có thể chữa khỏi bệnh cho nhà tôi..." Nhị Nguyệt Hồng hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Toàn bộ gia sản, địa bàn của Hồng gia ta, đều sẽ thuộc về Trần gia!" Đây là một điều kiện mà Nhị Nguyệt Hồng đã nghĩ kỹ từ lâu.

Nếu Trần Mộc thật sự có thể đưa ra thủ đoạn chữa trị bệnh tình cho Nhị phu nhân, vậy thì điều kiện trao đổi, chính là cả Hồng gia!

Điều kiện này, bất kể là Trần Mộc hay Nhị Nguyệt Hồng, không ai đề cập đến, nhưng cũng không ai là không rõ.

Đối với điều này, Trần Mộc không hề bất ngờ. "Hồng gia sáp nhập vào Trần gia, trở thành gia tộc phụ thuộc." "Điều kiện giống như Ngô gia, Giải gia và Tề gia, mỗi tháng nộp năm thành lợi nhuận, ta sẽ sắp xếp người nắm quyền kiểm soát toàn bộ địa bàn, sản nghiệp của Hồng gia." Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, trầm giọng nói.

Nhị Nguyệt Hồng hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã hiểu ra: "Vậy thì cứ tiến hành theo lời Trần đại đương gia nói, ta tuân theo mệnh lệnh." Trước đó, Nhị Nguyệt Hồng đã có kế hoạch.

Chỉ cần bệnh tình của vợ có thể khỏi, có thể hồi phục như người

thường.

Tiếp đó sẽ đưa nàng đi xa, không bao giờ hỏi đến chuyện giang hồ loạn thế nữa.

Lại không ngờ, Trần Mộc không định trực tiếp nuốt chửng Hồng gia, mà chọn cách tương tự như với Ngô gia, Giải gia, Tề gia, trước tiên phái người nắm quyền, sau đó thu lợi nhuận tương ứng, như vậy, đôi bên đều có lợi.

Đây cũng có thể nói là một bài học kinh nghiệm.

Lúc đầu trực tiếp thôn tính địa bàn của Hoắc gia, nuốt chửng rất nhiều sản nghiệp, nhưng cũng tương đương với việc... cắt đứt rất nhiều khách hàng cũ, cắt đứt rất nhiều mối quan hệ!

Nhưng may mắn là, sau đó Hoắc Cẩm Tích đã ra mặt tuyên bố, Hoắc gia sáp nhập vào Trần gia.

Điều này mới vãn hồi được một phần quan hệ, cũng giảm bớt tổn thất cho Trần gia khi phải kinh doanh lại từ từ.

Kinh doanh sản nghiệp không khó, cái khó là, kinh doanh các mối quan hệ tương ứng!

Sau vụ Hoắc gia, Trần Mộc đã thay đổi phương châm thôn tính trực tiếp, lựa chọn một phương thức can thiệp kiểm soát, nhưng lại không ăn trọn các gia tộc khác một lần.

Lợi ích lớn nhất của việc làm này là, có thể hoàn thành quá trình chuyển đổi một cách hòa bình và ổn định nhất, tiếp quản một cách hoàn hảo!

Đương nhiên, cần phải tốn một chút thời gian. "Như vậy, khúc xương cuối cùng còn lại ở thành Trường Sa chính là...

Lý gia." "Kỳ lạ." Nghĩ đến đây, Trần Mộc cũng có chút nghi hoặc.

Kể từ sau khi Phù Tang thương hội hùng hổ vây công Trần gia, rồi bị tiêu diệt hoàn toàn.

Bán Tiệt Lý vẫn luôn không mấy lộ diện, và ngay cả sau này khi Trần gia tiếp quản nhiều thế lực ở thành Trường Sa, chiếm lĩnh nhiều địa bàn, trong quá trình đó, Lý gia vẫn không hề tham gia.

Thái độ này... rất đáng để suy ngẫm. "Đi thu dọn một chút sản nghiệp, địa bàn của Hồng gia chúng ta, đem sổ sách, tài liệu liên quan gửi đến Trần gia trước." Nhị Nguyệt Hồng nhìn về phía lão quản gia, dặn dò: "Nhất định phải chi tiết, bao gồm cả mấy đường dây ngầm của Hồng gia chúng ta, cũng giao nộp hết!" Lão quản gia cúi đầu đáp ứng, trong lòng lại kinh ngạc không thôi.

Sản nghiệp, địa bàn công khai, giao thì cũng đã giao.

Nếu mấy đường dây ngầm cũng giao nộp cho Trần gia, vậy chẳng phải là hoàn toàn phơi bày Hồng gia ra, mặc cho Trần gia lấy đi sao!

Như vậy, Hồng gia ngay cả cơ hội lật mình cũng không còn! "Không vội, Hồng gia chủ." "Mọi chuyện, đợi đến khi Nhị phu nhân hồi phục rồi nói cũng không muộn." Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu.

Chương 168

Nhị Nguyệt Hồng sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Trần đại đương gia, nếu ngài hôm nay đã đưa phu nhân đến, vậy có nghĩa là... nhà tôi có cứu, tính mạng không lo." "Vì điều này, ta cam nguyện lấy cả Hồng gia để trao đổi, không hề tiếc nuối!" Một lời nói vang dội, Trần Mộc sắc mặt không đổi, thần sắc điềm nhiên.

Phía sau, trong lòng Trần Bì lại dấy lên gợn sóng, lời nói của Nhị Nguyệt Hồng, há chẳng phải đã nói trúng tim đen của hắn sao?

Để cứu sư nương, ta nguyện trở thành một con chó của Trần gia, cắn người giết người ăn thịt, không hề tiếc nuối! ...

Thành Trường Sa, một căn nhà dân.

Mấy người nước ngoài bước nhanh vào sân, toàn bộ đều ăn mặc thường phục, đầu đội mũ rộng vành, khoác áo khoác lớn, che giấu kín kẽ.

Cái sân nhỏ không bắt mắt, lại ở một góc không bắt mắt của thành Trường Sa, rất khó thu hút sự chú ý của người khác, cho dù là dân chúng thành Trường Sa, ngày thường cũng sẽ không đi nhiều về phía này, nhìn nhiều thêm hai cái. "Lão bản." Một người nước ngoài vào trong nhà, thấp giọng báo cáo: "Bên ngôi mộ cổ ở mỏ khoáng, có lẽ đã thất thủ rồi, những người khác đến bây giờ vẫn chưa có tin tức." "Tuy nhiên, Trần Bì đã trở về Hồng gia, tôi nghi ngờ hắn đã bị Trần gia lôi kéo." Mấy người bên cạnh im lặng không nói, "Nữ đặc vụ bên Phù Tang thương hội thì sao?

Người phụ nữ tên là Điền Trung gì đó?" Ở góc phòng, một người nước ngoài khoảng ba mươi tuổi ngồi quay lưng lại, nếu Trần Bì có mặt, sẽ biết người nước ngoài này, chính là Cửu Đức Khảo trong

miệng Trần Mộc! "Cũng không có tin tức." Một người bên cạnh lắc đầu trả lời.

Mấy người nhìn nhau, một trong số họ cất lời: "Lão bản, còn có một số chuyện, tôi nghĩ nên báo cáo cho ngài." "Nói đi." Cừu Đức Khảo gật đầu. "Đầu tiên quan trọng nhất vẫn là Trần gia, chúng ta đã bí mật sắp xếp người điều tra khu vực mỏ khoáng cũ, phát hiện đã hoàn toàn giới nghiêm." "Tất cả những người đã xâm nhập vào ngôi mộ cổ ở mỏ khoáng, đều không có tin tức hồi âm." Một thuộc hạ hít sâu một hơi, thấp giọng nói: "Từ những dấu hiệu này xem ra, người của Trần gia có lẽ đã thành công, đang thăm dò ngôi mộ cổ đó." Nghe thấy lời này, Cừu Đức Khảo thở dài, có chút bực bội: "Trần Mộc đã trở về Trần gia chưa?" "Rồi." Một người khác đáp. "Vậy có lẽ là đã thành công rồi." "Nếu hắn đã trở về, vậy thì Trần gia có lẽ đã... có được Vẫn Đồng!" Sắc mặt Cừu Đức Khảo âm trầm.

Ở trong tối thúc đẩy, lôi kéo nhiều thế lực vào cuộc, mục đích rất đơn giản, làm đục nước, càng đục càng tốt.

Tình hình loạn lên, mới có cơ hội bắt được cá lớn, ngồi thu lợi ngư ông!

Lại không ngờ, Trần Mộc không chơi bài theo lẽ thường.

Vừa ra tay, đã làm rối loạn rất nhiều bố cục hậu thủ của Cừu Đức Khảo! "Thật là một đối thủ phiền phức a." "Tiếp tục điều tra đi, theo tư liệu chúng ta có được, thể tích của Vẫn Đồng rất lớn, Trần gia muốn hoàn toàn mang đi gần như không thể, trọng điểm giám sát ngôi mộ cổ ở mỏ khoáng!" Cừu Đức Khảo ra lệnh.

Xoay người suy nghĩ một chút, "Lý gia thế nào?

Vẫn không chịu hợp tác sao?" Nghe lão bản hỏi, một phụ nữ nước ngoài đứng ra, lắc đầu nói: "Không chịu hợp tác, dường như Bán Tiệt Lý hiện tại vẫn còn do dự, không muốn làm việc vào thời điểm nhạy

cảm này." "Kẻ nhu nhược, khó thành đại sự." Cừu Đức Khảo cười lạnh.

Cẩn thận cân nhắc cục diện hiện tại của thành Trường Sa, lại tính toán những con bài trong tay, Cừu Đức Khảo xoa xoa mi tâm, trầm giọng nói: "Ngày mai đi Tứ Cửu Thành, gặp mặt người phụ trách của tổng bộ Phù Tang thương hội, thương lượng chi tiết." "Ngoài ra, trọng điểm giám sát Trần gia, Hồng gia, nếu có bất kỳ động tĩnh nào..." Lời còn chưa dứt, ngoài cửa đã truyền đến tiếng gõ cửa gấp gáp, một người nước ngoài thở hổn hển đi vào nhà, không kịp để ý đến những thứ khác, vội vàng cất lời: "Lão bản, Hồng...

Hồng gia, có thể đã bị Trần gia chiếm lấy rồi!" "Cái gì?" Cừu Đức Khảo ngẩn ra. "Vâng." Sắc mặt người nước ngoài đó âm trầm, thấp giọng nói: "Tin tức vừa nhận được, nói rằng rất nhiều sản nghiệp, cửa hàng dưới trướng Hồng gia, đều có người đang chỉnh lý sổ sách và tài liệu!" "Chuẩn bị... gửi đến Trần gia." Hai câu nói ra, căn phòng rơi vào một sự im lặng chết chóc ngắn ngủi. "Tại sao lại như vậy?" "Tại sao?" Cừu Đức Khảo đặt chén rượu xuống, đứng dậy đi đi lại lại.

Nhíu mày suy nghĩ. "Chỗ nào đã xảy ra sai sót?

Theo kế hoạch của ta, cho dù Nhị Nguyệt Hồng không liên thủ với Trần gia cùng nhau tìm kiếm ngôi mộ cổ ở mỏ khoáng, cũng chắc chắn sẽ nảy sinh lòng đề phòng." "Sao lại bị Trần gia chiếm lấy?" "Lẽ nào..." Trong lòng Cừu Đức Khảo chợt lạnh đi, vẻ mặt dữ tợn: "Lẽ nào Trần Mộc, hắn cũng biết Vẫn Đồng chứa đựng năng lượng khổng lồ, có thể khiến người ta trường sinh bất tử?" "Hay là... hắn đã biết nên sử dụng như thế nào!" Một ý nghĩ bất chợt nảy ra, lập tức khiến Cừu Đức Khảo hoảng loạn.

Khu vực mỏ khoáng cũ, dưới lòng đất chôn một khối thiên thạch

khổng lồ, sau đó trong tư liệu của người Phù Tang, Cừu Đức Khảo biết được khối thiên thạch này, có năng lượng kỳ lạ khiến người ta trường sinh bất tử.

Chỉ là cụ thể sử dụng như thế nào, Cừu Đức Khảo hiện tại vẫn chưa biết, hắn cũng vẫn luôn điều tra.

Bây giờ, ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu, trực tiếp khiến Cừu Đức Khảo có chút đứng ngồi không yên, hận không thể lập tức dẫn theo mấy trăm ngàn quân tinh nhuệ, trực tiếp xông vào, tìm cho ra nhẽ! "Không được, bình tĩnh, bình tĩnh." "Tiếp tục điều tra, trọng điểm giám sát ngôi mộ cổ ở mỏ khoáng, Hồng gia, Trần gia, có bất kỳ manh mối nào phải lập tức thông báo cho ta!" "Xuất phát, tối nay liền đi Tứ Cửu Thành, gặp người phụ trách của tổng bộ Phù Tang thương hội!" Cừu Đức Khảo quyết đoán, bước nhanh rời đi. ...

Cùng lúc đó, một bức thư khẩn, trong đêm tối được gửi vào thành Trường Sa, và, trực tiếp được gửi vào phủ cũ của Trần gia.

Chỉ có điều, bức thư khẩn này đến từ Nhậm gia, và người đưa thư của Nhậm gia cũng biết, thiên kim đại tiểu thư của họ vẫn luôn sống ở phủ cũ của Trần gia. "Thư khẩn từ nhà gửi đến?" "Có chuyện gì mà gấp vậy?" Nhậm Đình Đình liếc nhìn thị nữ thân cận bên cạnh, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Thị nữ đó lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Cụ thể em cũng không biết, bức thư này vừa được gửi đến đã có người thông báo em đi lấy, lập tức mang đến cho ngài." Mở bức thư ra, trên giấy chỉ có vài dòng chữ ngắn ngủi, nhưng lại khiến sắc mặt Nhậm Đình Đình trắng bệch, lập tức mất hết huyết sắc: "Nhà xảy ra chuyện lớn rồi, Mộc ca đang ở đâu?!" Thấy Nhậm Đình Đình lòng dạ rối bời, gương mặt xinh đẹp trắng bệch.

Nữ tỳ thân cận cũng nhận ra có điều không ổn, vội đáp: "Trần đại

đương gia đã rời đi từ sớm, không biết đi đâu rồi…" "Không được, không thể chờ nữa." "Ta phải đi tìm Hổ thúc!" Nhậm Đình Đình gắng gượng đứng dậy, bước nhanh rời khỏi phòng, chạy như bay thẳng đến thư phòng.

Có lẽ do quá lo lắng nên Nhậm Đình Đình cũng quên mất lễ tiết, "Rầm" một tiếng đẩy cửa thư phòng ra.

Hoắc Cẩm Tích đang ngồi ngay ngắn sau bàn sách, lật xem tài liệu trước mặt. "Có chuyện gì?" Hoắc Cẩm Tích khẽ nhướng mày, nhận ra có điều không ổn.

Trạng thái của Nhậm Đình Đình có chút kỳ lạ, dường như mất hết cả hồn vía, lại giống như bị một tin tức chấn động nào đó giáng xuống, vô cùng hoảng hốt! "Hoắc tỷ tỷ, Mộc ca anh ấy đang ở đâu?" Nhậm Đình Đình bước đến gần, đưa lá thư cho Hoắc Cẩm Tích: "Chuyện này quá quan trọng, em phải báo cho Mộc ca…" "Cũng chỉ có Mộc ca mới có thể cứu mạng được!" Nhận thấy sự nghiêm trọng của vấn đề, Hoắc Cẩm Tích nhanh chóng đọc xong nội dung trên lá thư, chỉ vài dòng chữ, không tốn nhiều công sức đã được cô hoàn toàn tiêu hóa. "Nhậm Gia Trấn… xuất hiện một con Thi Vương?" "Còn có lượng lớn cương thi vây công?" Nội dung miêu tả trên thư rất đơn giản, nghi là xung quanh Nhậm Gia Trấn xuất hiện một con Thi Vương vô cùng lợi hại, nghĩa trang có thi biến, lượng lớn cương thi xuất hiện, thương vong vô số.

Nhậm Gia Trấn đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc. "Không ổn rồi." Đây là phản ứng đầu tiên của Hoắc Cẩm Tích.

Sau khi vào Trần gia, làm thư ký thân cận bên cạnh Trần Mộc, Hoắc Cẩm Tích đã xử lý không ít thông tin tình báo, năng lực phân biệt thật giả cũng có.

Đối với dân trộm mộ mà nói, cương thi vốn không hề xa lạ,

ngược lại còn rất quen thuộc.

Chỉ cần dùng phương pháp thích hợp, dù là người thường cũng có thể dễ dàng chống lại một vài cương thi bình thường.

Chẳng lẽ… Hoắc Cẩm Tích nhíu chặt đôi mày thanh tú, thầm trầm tư.

Ngoài cửa, Trần Hổ bước vào, nhìn thấy Nhậm Đình Đình thì rõ ràng sững sờ một chút: "Sao vậy, Nhậm đại tiểu thư cũng nhận được tin tức rồi à?" "Hổ thúc, ý chú là sao?" Nhậm Đình Đình không hiểu.

Trần Hổ giơ lá thư trong tay lên, thở dài nói: "Nhậm Gia Trấn bị bầy cương thi vây công, nghi là có một con Thi Vương ngấm ngầm khống chế." "Tình hình ở Trần Gia Trấn khá hơn một chút, nhưng cũng bị ảnh hưởng đôi chút." Nghe vậy, sắc mặt Hoắc Cẩm Tích biến đổi, trầm giọng nói: "Hổ thúc, có chuyện đó thật sao?" Trần Hổ gật đầu. "Vừa rồi tôi còn nghi ngờ người đưa thư cho Nhậm tiểu thư có vấn đề, bây giờ xem ra lại là sự thật, chỉ là… chuyện này chẳng lẽ không kỳ quái sao?" "Phàm việc gì cũng có mục đích, trong Nhậm Gia Trấn có gì chứ?" Hoắc Cẩm Tích nhạy bén nhận ra manh mối.

Chương 169

Khác với Trần Hổ và Nhậm Đình Đình, khi xem xét vấn đề, Hoắc Cẩm Tích sẽ quen dùng tư duy của một đại đương gia trước đây để nhìn nhận sự việc, điều đầu tiên phải thấy chính là… lợi ích!

Mọi việc đều có nguyên do, Thi Vương cũng không phải ăn no rửng mỡ mà tự dưng chạy ra ngoài nhảy nhót.

Hoắc Cẩm Tích biết trong tay Trần Mộc cũng có một con Tướng Quân Thi Vương, tự nhiên cũng biết, đại hung sát bậc này một khi hiện thế sẽ ảnh hưởng đến cả thiên tượng!

Thậm chí còn ảnh hưởng đến cả cục diện phong thủy của một khu vực! "Ta cũng đoán sự tình không ổn, e là có kẻ giở trò trong tối." "Nhưng sự tình khẩn cấp, trước tiên đi tìm gia chủ đã." Trần Hổ gật đầu, nhìn về phía Hoắc Cẩm Tích: "Tiểu Hoắc, cô đưa Nhậm đại tiểu thư cùng đến Hồng gia đi, tôi đi điều động nhân thủ." "Được, nghe theo sự sắp xếp của chú, Hổ thúc." Hoắc Cẩm Tích gật đầu đồng ý.

Nhậm Đình Đình lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo bước chân của Hoắc Cẩm Tích, nhanh chóng rời khỏi thư phòng, lên xe đi đến Hồng gia.

Trần Hổ thì bắt đầu sắp xếp nhân thủ, chuẩn bị vật tư.

Nếu sự việc chỉ ảnh hưởng đến một Nhậm Gia Trấn, Trần Hổ cũng không quá sốt ruột, "chết đạo hữu chứ không chết bần tăng", chẳng thân chẳng thích, lại không có lợi lộc gì, ai lại muốn dính vào vũng nước đục này?

Vấn đề nằm ở chỗ, bầy cương thi vây công Nhậm Gia Trấn đã gây ra những biến đổi liên hoàn kỳ lạ, khiến Trần Gia Trấn cũng gặp phải phiền phức không nhỏ.

Mặc dù bên Trần Gia Trấn không có quá nhiều thương vong, tổn thất, nhưng dù sao đó vẫn là địa bàn của Trần gia!

Địa bàn nhà mình gặp phiền phức, sao có thể bỏ mặc không quan tâm?

Cùng lúc đó, tại Hồng phủ.

Nhìn Nha Đầu từ trong phòng ngủ trở ra đại sảnh, Nhị Nguyệt Hồng sững sờ tại chỗ một lúc lâu mới dần dần phản ứng lại.

Hoàn toàn như hai người khác nhau!

Nha Đầu trước kia, sắc mặt trắng bệch một cách bệnh tật, tinh thần cũng không tốt lắm, tổng thể cho người ta cảm giác ốm yếu, dường như một cơn gió cũng có thể thổi ngã!

Còn bây giờ, mặt mày hồng hào, tinh thần cực tốt, gương mặt vốn đã dịu dàng đáng yêu giờ lại càng thêm vẻ tươi tắn, linh động, giống như đã thay đổi thành một người khác. "Đây… đây đây, Nha Đầu." Sống mũi Nhị Nguyệt Hồng cay cay.

Sống bên cạnh nhau đã lâu, dù trên người Nha Đầu chỉ có một thay đổi nhỏ như sợi tóc, Nhị Nguyệt Hồng cũng có thể dễ dàng nhận ra! "Sư nương." Trần Bì bước nhanh đến gần, mặt đầy vẻ vui mừng khôn xiết.

Bên kia, Hoa Linh vẻ mặt mệt mỏi đi đến trước mặt Trần Mộc, gần như là chúi đầu vào lòng hắn, dụi dụi không chịu đứng dậy.

Trần Mộc vén áo khoác, bọc Hoa Linh lại rồi ôm lấy: "Mệt lắm rồi à?" "Ừm…" Hoa Linh ôm cánh tay Trần Mộc, chớp chớp mắt, dường như đến sức để gật đầu cũng không có: "Em cứ tưởng đã nắm vững lắm rồi, vậy mà vẫn suýt chút nữa xảy ra vấn đề." "Nhưng may là đã giải quyết xong cả rồi." Trần Mộc không hỏi nhiều về tình hình cụ thể, đương nhiên cũng là vì ở đây còn có người ngoài, những điều

tinh diệu và thông tin về vũ kỹ 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】 không thể tiết lộ ra ngoài.

Nhưng chỉ cần suy đoán một chút, cũng không khó để đoán ra Hoa Linh đã dùng cách gì.

Âm hàn chi khí trong cơ thể Nhị phu nhân đã ăn sâu bén rễ, xâm nhập vào tận xương cốt huyết nhục, đó cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến bệnh tình cực kỳ khó chữa, lại cứ tái đi tái lại!

Không phải những y sư thánh thủ kia không nhìn ra vấn đề, mà là vì, cách tốt nhất để giải quyết loại âm hàn chi khí cắm rễ trong cơ thể này chính là thay một bộ xương cốt huyết nhục mới!

Nhưng phương pháp này… khắp thiên hạ có mấy người làm được?! "Là do em tu luyện thời gian quá ngắn, vẫn chưa đủ để chống đỡ tiêu hao quá lâu, cứ từ từ tu luyện là được." "Em phát huy không tệ, làm rất tốt." Trần Mộc cười khen hai câu, xoa xoa trán Hoa Linh.

Đang nói chuyện, Nhị Nguyệt Hồng đã dẫn Nha Đầu đến gần, vén vạt áo dài, quỳ một gối bái tạ! "Đa tạ Trần đại đương gia, đã giải quyết được tâm nguyện bấy lâu của tại hạ!" "Đại ân như vậy, không gì báo đáp nổi, sau này nếu có việc gì Trần đại đương gia cần đến Nhị Nguyệt Hồng ta, chỉ cần báo một tiếng, dù là chân trời góc bể cũng nhất định sẽ dốc toàn lực tương trợ!" Nhị Nguyệt Hồng hai tay ôm quyền, cúi đầu bái tạ thật sâu.

Nha Đầu bên cạnh đã đỏ hoe vành mắt, cùng Nhị Nguyệt Hồng liên tục bái tạ.

Trần Bì vẫn đứng phía sau, im lặng không nói.

Nhưng rất rõ ràng, hắn cũng đang kìm nén cảm xúc của mình, dùng hết sức lực để khống chế bản thân, mới có thể đảm bảo không suy sụp, không bật khóc thành tiếng.

Bệnh tình của Nha Đầu đã kéo dài nhiều năm, những năm tháng dày vò, đau khổ đó, Trần Bì với tư cách là đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng đều thấy hết trong mắt, nhưng lại bất lực.

Mãi cho đến hôm nay, tâm ma, chướng ngại lớn nhất trong lòng, đã được giải quyết! "Được rồi, được rồi." "Đây là một chuyện vui, cũng đáng để uống vài chén chúc mừng." Trần Mộc cười xua tay, liếc nhìn Trần Bì một cái: "Sáng mai, ngươi lại đến Trần gia tìm ta." Trần Bì vốn đã quyết tâm lên đường, đột nhiên sững người tại chỗ.

Một lúc sau, Trần Bì chắp tay hành lễ, bái tạ: "Đa tạ gia chủ ban ơn." "Gia chủ?" Nha Đầu ngẩn ra.

Nhưng không đợi nàng hỏi thêm gì, ngoài đại sảnh, lão quản gia đang dẫn hai người bước nhanh tới, người đi đầu là Hoắc Cẩm Tích, người chạy theo sau là Nhậm Đình Đình.

Vẻ mặt lo lắng, dáng vẻ vội vã!

Trần Mộc nhướng mày, biết là có chuyện xảy ra.

Nếu không, Hoắc Cẩm Tích cũng sẽ không đường đột đến Hồng gia vào lúc này. "Trần Bì, đưa sư nương của ngươi đi nghỉ trước đi." Nhị Nguyệt Hồng biết có chuyện, nhìn về phía Nha Đầu: "Đợi một lát, xử lý xong chuyện bên này, ta sẽ sắp xếp người chuẩn bị yến tiệc cho nàng." "Được." Nha Đầu rất biết chừng mực, cùng Trần Bì rời khỏi đại sảnh.

Hoắc Cẩm Tích bước nhanh vào đại sảnh, Nhậm Đình Đình theo sát phía sau. "Chuyện gì?" Trần Mộc ôm Hoa Linh đang ngủ say, trầm giọng hỏi.

Hoắc Cẩm Tích hơi do dự, mở miệng nói: "Bên Nhậm Gia Trấn xảy ra chuyện rồi, hơn nữa còn liên lụy đến… Trần Gia Trấn!" Nhậm Gia Trấn?!

Lòng Trần Mộc trầm xuống.

Ngầm tính toán thời gian, Trần Mộc nhíu chặt mày: "Thời gian không đúng, tính kỹ lại, Nhậm lão thái gia không nên khởi thi vào lúc này…" Thấy sắc mặt Trần Mộc, Nhị Nguyệt Hồng cũng nhận ra tình hình có chút không ổn, thấp giọng hỏi: "Trần đại đương gia, có gì ta có thể giúp được không, ngài cứ việc phân phó!" "Không cần đâu." "Chuyện ở Nhậm Gia Trấn, có lẽ ông không giúp được nhiều." Trần Mộc cười một tiếng, ôm Hoa Linh đứng dậy: "Vậy cáo từ trước, Hồng gia chủ, có chuyện gì ta sẽ liên lạc với ông sau." Thấy vậy, Hoắc Cẩm Tích và Nhậm Đình Đình cũng hiểu, chuyện này phải về nhà nói kỹ, e là bên trong còn ẩn chứa bí mật không ai biết. "Ta tiễn ngài." Nhị Nguyệt Hồng đứng dậy tiễn khách, cũng không miễn cưỡng.

Nếu Trần Mộc đã nói chuyện này ông không giúp được nhiều, thì khả năng cao là việc ngoài tầm tay ông.

Cố gắng chen vào, ngược lại chẳng có lợi cho ai.

Lúc bước ra khỏi cổng lớn Hồng phủ, Trần Mộc đột nhiên nhớ ra, quay đầu nhìn Nhị Nguyệt Hồng: "Nói mới nhớ, quả thực có một chuyện ông có thể giúp được, Hồng gia chủ." "Trần đại đương gia không cần khách khí, cứ việc phân phó." Nhị Nguyệt Hồng mỉm cười nói.

Đại ân không gì báo đáp, mà Nhị Nguyệt Hồng lại không phải là người nhận ơn không báo đáp, tự nhiên là phải tìm mọi cách giúp Trần Mộc giải quyết một vài vấn đề, như vậy trong lòng mới thoải mái. "Ta cần một lứa vũ sinh, cần những người có thiên phú, có linh tính." "Tuổi tác không quá lớn, đương nhiên nếu thiên phú thật sự xuất chúng, tuổi tác cũng không phải là vấn đề." Trần Mộc suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Thực ra nói trắng ra, ta cần một lứa kép hát vũ

sinh giỏi đóng vai các nhân vật như anh hùng Tam Quốc, nhân vật thần thoại." "Chỗ ta cũng có vài người để lựa chọn, ngài đợi ta đi lựa chọn kỹ càng." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, trầm giọng đáp.

Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Vậy cứ thế trước đi, chọn được người phù hợp thì bảo họ đến Trần gia báo danh, ta cáo từ trước." "Cáo từ, Trần đại đương gia." Nhị Nguyệt Hồng chắp tay hành lễ.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe hơi của Trần gia nhanh chóng rời đi, biến mất ở góc phố.

Nhị Nguyệt Hồng đứng tại chỗ một lúc lâu, trầm tư không nói.

Lão quản gia đứng gần đó, thấp giọng hỏi: "Nhị gia, Trần đại đương gia cần một lứa vũ sinh kép hát như vậy để làm gì?

Chẳng lẽ cũng muốn ăn cơm nghề này?" "Không phải vậy." "Theo ta đoán, có lẽ là Trần đại đương gia thiếu loại nhân thủ này." Nhị Nguyệt Hồng suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Thôi, Trần đại đương gia đã phân phó, chúng ta cứ làm theo là được, lập tức thông báo cho tất cả vũ sinh kép hát dưới trướng đến đây một chuyến." "Đúng rồi, trước đó đi đặt một bàn tiệc mừng, chúc mừng phu nhân thân thể bình phục." "Được thôi, Nhị gia!" Lão quản gia nghe vậy, cũng vui mừng từ tận đáy lòng.

Chương 170

Hoặc có thể nói, gần mười năm nay, trên dưới Hồng gia chưa chắc đã có tối nào vui như tối nay.

Bệnh tình của Nha Đầu khiến bao nhiêu người trong nhà lo lắng, sớm đã trở thành một khúc mắc, một tâm ma khó giải!

Ai ngờ được, căn bệnh mà bao nhiêu y sư thánh thủ từng bất lực, bó tay chịu trói, lại được giải quyết dễ dàng như vậy?!

Nha Đầu tái sinh, cũng đồng nghĩa với việc Nhị Nguyệt Hồng đã loại bỏ được tâm bệnh lớn nhất.

Hồng phủ trên dưới một mảnh vui mừng.

Còn tại nhà cũ Trần gia, lại có từng đội thành viên thân vệ đội, vũ trang đầy đủ, đang khẩn trương thu dọn vật tư trang bị của mình, nghiêm trận chờ lệnh!

Trong thư phòng, Trần Mộc đã xem xong hai lá thư, một đến từ Nhậm gia, lá còn lại đến từ Trần Gia Trấn. "Tình hình đại khái đã rõ, chỉ là người của Trần Gia Trấn cũng không tra ra được rốt cuộc là nguyên nhân gì, đúng không?" Trần Mộc khẽ nhíu mày.

Trần Hổ bên cạnh gật đầu, thấp giọng nói: "Không tra ra được, có lẽ phải cần gia chủ ngài đi một chuyến mới có thu hoạch." "Thi Vương à…" "Không biết là con Thi Vương nào, nhưng đoán chừng chắc cũng chưa đủ mạnh." Trần Mộc như có điều suy nghĩ, gật đầu nói: "Nếu con Thi Vương này thực lực hung hãn, vậy thì Nhậm Gia Trấn sớm đã biến thành một mảnh quỷ vực rồi." "Nhưng mà, Nhậm Gia Trấn còn có Cửu Thúc trấn giữ, ngoài ra cũng có vài vị đạo sĩ lợi hại, chắc sẽ không xảy ra đại loạn trong thời gian ngắn." Không thể tra rõ tình hình cụ thể, Trần Mộc cũng định đi xem tận mắt tình hình,

mới có thể phán đoán ra được nguyên nhân cuối cùng là gì. "Chủ nhân, tôi lại có vài suy đoán." Hoắc Cẩm Tích uống một ngụm trà, nhìn về phía Trần Mộc. "Nói thử xem." Trần Mộc gật đầu.

Tình hình cũng không quá nguy cấp, hơn nữa từ Thường Sa Thành đến Trần Gia Trấn, có Long Huyết Hắc Mã, Trần Mộc có thể đến nơi trong thời gian cực ngắn.

Nhưng so với việc đó, cố gắng hết sức suy đoán, phán đoán tất cả khả năng trong chuyện này lại càng quan trọng hơn!

Biết trước ý đồ của địch, mới có thể chuẩn bị biện pháp phòng ngừa hoàn hảo hơn, không đến nỗi rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. "Căn cứ vào những thông tin chúng ta đang nắm giữ, bầy cương thi, Thi Vương, Nhậm Gia Trấn, ba điểm này là mấu chốt." "Trần Gia Trấn chỉ bị ảnh hưởng một chút, tình hình tổn thất và thương vong đều không nghiêm trọng." Hoắc Cẩm Tích vẻ mặt ngưng trọng, thấp giọng nói: "Chuyện này chỉ có vài hướng suy xét đơn giản, đây là suy đoán của tôi xuất phát từ phương diện lợi ích." "Thứ nhất, nhắm vào Trần gia." "Lấy Nhậm Gia Trấn làm mồi nhử, dương đông kích tây vào Trần Gia Trấn, nhân đó để dụ chủ nhân hiện thân, hoặc nói cách khác, thế lực ẩn nấp trong bóng tối này… mục tiêu chính là chủ nhân ngài." Phải thừa nhận, góc độ xem xét vấn đề của Hoắc Cẩm Tích khiến Trần Mộc cảm thấy rất yên tâm.

Mọi việc đều có nguyên do, dù hiện tại là thời loạn thế, yêu ma quỷ quái xuất hiện không ngừng, nhưng cũng không đến mức đột nhiên gây ra động tĩnh lớn như vậy, điều này không hợp lẽ trời. "Thứ hai, nhắm vào Nhậm gia." "Gia tộc lớn nhất ở Nhậm Gia Trấn chính là Nhậm gia, cơ nghiệp gia tộc vững chắc, gia sản vô số, vậy thì đây là vì cầu tài, hoặc là tìm thù." Hoắc Cẩm Tích tiếp tục nói.

Nhậm Đình Đình bên cạnh lại tái mặt đi, Nhậm gia gia nghiệp lớn,

tự nhiên cũng sẽ chiêu mời không ít kẻ dòm ngó, cho nên phân tích này cũng coi như có cơ sở, khả năng không thấp. "Tiếp tục đi." Trần Mộc gật đầu, trong lòng cũng dấy lên vài phần hứng thú.

Hoắc Cẩm Tích cười một tiếng, mở miệng nói: "Khả năng thứ ba, là nhắm vào Cửu Thúc, nhưng suy đoán này vừa rồi tôi đã phủ định rồi." "Nếu là nhắm vào Cửu Thúc… vậy thì chủ nhân, ngài cho rằng thực lực hiện tại của Cửu Thúc có thể chống lại một con Thi Vương không?" "Khó nói." Trần Mộc lắc đầu.

Tu vi hiện tại của Cửu Thúc là gì, Trần Mộc không thể xác định.

Nhưng nếu là thực lực tu vi cỡ Tướng Quân Thi Vương, thì thêm hai Cửu Thúc nữa cũng chưa chắc đã áp chế được, căn bản là không có sức chống cự! "Nếu đã không phải nhắm vào Cửu Thúc." Hoắc Cẩm Tích nghiêm túc nhìn Trần Mộc, thấp giọng nói: "Chủ nhân, loại trừ ba khả năng trên, vậy thì tôi có lý do để cho rằng… Nhậm Gia Trấn, có cất giấu bí bảo!" Trong thư phòng một mảnh yên tĩnh.

Không một ai lên tiếng, tất cả đều đang âm thầm suy nghĩ về những khả năng mà Hoắc Cẩm Tích đã nói, cố gắng phân tích mục tiêu của đối thủ từ trong đó.

Thứ nhất, nhắm vào Trần gia.

Thứ hai, nhắm vào Nhậm gia.

Thứ ba, nhắm vào Cửu Thúc.

Nếu cả ba khả năng đều không thành lập, vậy thì dựa trên thông tin hiện có, việc lượng lớn cương thi vây công Nhậm Gia Trấn, rất có khả năng là đang tìm kiếm thứ gì đó! "Phân tích không tệ, vất vả cho cô rồi." Trần Mộc tán thưởng gật đầu, thấp giọng nói: "Nhậm Gia Trấn có cất giấu bí bảo hay không, phải đến đó xem rồi mới rõ." "Nhưng mà, Nhậm Gia Trấn có Cửu Thúc trấn giữ…" "Nếu đối

phương thật sự đến vì một mục tiêu nào đó, thì chắc sẽ không dễ dàng đạt được, cho nên chúng ta vẫn còn đủ thời gian, không vội." Nghe vậy, Nhậm Đình Đình ở không xa lập tức muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng, Nhậm Đình Đình vẫn không thể nói ra.

Dù sao… nơi bị bầy cương thi vây công là Nhậm Gia Trấn, chứ không phải Trần Gia Trấn, xét từ phương diện này, Trần Mộc thực ra không có trách nhiệm hay nghĩa vụ phải giúp họ thoát khỏi khốn cảnh!

Nói cách khác, giúp Nhậm Gia Trấn các người là tình nghĩa, không giúp là lẽ thường! "Đúng rồi gia chủ." Trần Tiểu Đao chắp tay ôm quyền, thấp giọng nói: "Có cần để Tề gia bói một quẻ xem sao không?

Tề gia không phải nói mình giỏi Kỳ Môn Độn Giáp sao, để ông ta tính thử xem?" "Tề gia chủ chưa đi sao?" Trần Mộc ngẩn ra.

Trần Tiểu Đao gật đầu, cười nói: "Trước đây gia chủ ngài không phải đã nói sao, để Tề gia đến chỉ điểm cho Kỳ Môn Đội, giờ ông ta vẫn đang giảng bài ở phía sau đấy!" "Vậy thì mời ông ta qua đây đi." Trần Mộc cười một tiếng.

Cũng không ngờ Tề Thiết Chủy lại để tâm đến chuyện này như vậy, xem ra, có vẻ như ông ta định ở lại Trần gia cho đến khi Kỳ Môn Đội xuất sư.

Nghĩ lại, cái bàn tính nhỏ lách cách trong đó, Trần Mộc cũng đã hiểu ra.

Chẳng qua là muốn nhân cơ hội này để Trần gia nợ Tề Thiết Chủy một ân tình lớn, sau này nếu có lúc nào quan trọng, không chừng có thể cứu một mạng! "Hổ thúc, đội ngũ bên kia chuẩn bị thế nào rồi?" Nghe Trần Mộc hỏi, Trần Hổ khẽ gật đầu, báo cáo: "Đã chọn ra một lứa cao thủ, đều là những người có tu vi xuất sắc nhất hiện nay, chuẩn bị lấy một trăm người làm đội tiên phong." "Kim Quang Chú sáu mươi người, Luyện Thi Pháp hai mươi người, Kỳ Môn Đội mười

người, bên Giới Đao Đội phải cần gia chủ ngài tự mình hạ lệnh." "Sau khi các người xuất phát, đội ngũ vận chuyển vật tư của chúng ta cũng sẽ lập tức khởi hành, tiến đến Trần Gia Trấn." Rành mạch rõ ràng, sắp xếp cũng vô cùng thỏa đáng. "Tốt." Trần Mộc thầm suy tư, cân nhắc nên mang theo thêm mấy người nữa.

Tề Thiết Chủy chắc chắn phải mang theo.

Phong thủy địa thế khu vực Nhậm Gia Trấn và Trần Gia Trấn nhất định có bất thường, nếu không cũng không xuất hiện bầy cương thi quy mô lớn, càng không thể đột nhiên mọc ra một con Thi Vương.

Nếu không phải tự nhiên hình thành, thì nhất định là có người, hoặc tà vật đang giở trò!

Trần Tiểu Đao, Chá Cô Tiếu cũng là những người phải đi, chủ yếu là vì tu luyện Dương Ngũ Lôi của hai người hiện đã có chút thành tựu.

Dùng Dương Ngũ Lôi để đối phó với loại hung tà như cương thi là hiệu quả nhất, đao nào đao nấy bạo kích! "Trần Tam Căn bọn họ thì đừng động đến, trước tiên ổn định bên Thanh Ô Tử Mộ, đứng vững gót chân, sau đó những thành viên còn lại tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', toàn bộ đưa qua đó." "Huyết Thi Thập Tam Thái Bảo, có mấy người ở nhà?" Trần Mộc uống một ngụm trà, mở miệng hỏi.

Trần Hổ tính toán một chút, đáp: "Không nhiều không ít, vừa đúng mười người." Huyết Thi Thập Tam Thái Bảo, chính là chỉ mười ba thành viên thân vệ đội do Trần Tam Căn đứng đầu, tu luyện Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, hiện tại cũng chỉ có mười ba người bọn họ là luyện chế ra Huyết Thi. "Huyết Thi… Huyết Trì, Vẫn Ngọc, Tụ Âm Đại Trận…" "Hửm?" Mắt Trần Mộc sáng lên, lập tức mở miệng nói: "Hổ thúc, lô Huyết Nhị mới nhất đã được gửi đến chưa?" Trần Hổ hơi sững sờ, nhưng cũng gật đầu.

Ông không theo kịp mạch suy nghĩ của Trần Mộc, không hiểu vào lúc này lại hỏi về Huyết Nhị làm gì?

Huyết Nhị và Huyết Trì có quan hệ mật thiết, đây cũng là một khâu vô cùng quan trọng trong Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, liên quan đến bước cuối cùng – luyện chế Huyết Thi! "Lô Huyết Nhị mới nhất toàn bộ gửi đến gần Thanh Ô Tử Mộ, chờ lệnh." "Thông báo cho Trần Tam Căn, các thành viên Luyện Thi Pháp được gửi đến Thanh Ô Tử Mộ gần đây tạm thời không luyện chế Huyết Thi, đợi ta trở về rồi tiến hành." Nói xong, Trần Mộc đã đứng dậy, hắn chuẩn bị đi làm một thí nghiệm.

Mọi người trong thư phòng không hiểu gì cả, Hoắc Cẩm Tích thì ghi lại từng mệnh lệnh này. "Mộc ca, em… em muốn đi cùng anh đến Nhậm Gia Trấn, được không?" Nhậm Đình Đình vội vàng đuổi theo Trần Mộc, níu lấy vạt áo hắn.

Trần Mộc hơi dừng lại, nghi hoặc nói: "Cô về Nhậm Gia Trấn làm gì?

Cô có pháp môn độc đáo để đối phó cương thi à?" Nhậm Đình Đình lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng: "Em sợ Nhậm Gia Trấn sẽ… sẽ biến thành một mảnh quỷ vực, lúc đó em sẽ không còn nhà để về…" Nhất thời im lặng.

Trần Mộc cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Vậy cô có biết, ta không có nghĩa vụ phải giúp Nhậm Gia Trấn giải quyết nguy hiểm không?" "Em biết." "Có lẽ em… em có thể tìm cách bồi thường cho anh." Giọng Nhậm Đình Đình rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như không nghe thấy.

Hầu như ngay lập tức, Hoắc Cẩm Tích đang ngồi không xa liền ngửi thấy một mùi vị không ổn.

Chương 171

Hỏng rồi.

Đây là nhịp điệu muốn hớt tay trên đây mà! "Tiểu cô nương này, đầu óc xoay chuyển cũng nhanh thật." "Phải làm sao bây giờ?" Hoắc Cẩm Tích xoa xoa mi tâm, có cảm giác hơi bất lực.

Nếu là trước kia, có kẻ dám giành người với Hoắc đại đương gia cô, sớm đã một đao giết chết rồi vứt xác nơi hoang dã.

Chỉ là bây giờ, thân là thư ký thân cận bên cạnh Trần Mộc, cũng coi như là người của Trần gia, một vài chuyện ngược lại không thể làm được, liên lụy quá lớn. "Vậy thì cô cứ đi theo đi." "Nhưng sự bồi thường của cô, chưa chắc đã được tính." Trần Mộc liếc nhìn Nhậm Đình Đình một cái, bước chân rời khỏi thư phòng.

Trần Hổ theo sát phía sau.

Nhậm Đình Đình đứng tại chỗ, thở phào nhẹ nhõm: "Cảm ơn Mộc ca." Trần Mộc không có thời gian để ý nhiều, lần này sự việc xảy ra đột ngột, chủ yếu là vì tình hình nguy hiểm đến Trần Gia Trấn, nếu không, Trần Mộc cũng sẽ không vội vàng sắp xếp như vậy.

Còn về nguy cơ của Nhậm Gia Trấn, có nên hỗ trợ giải quyết hay không, cũng phải xem sự thật có đúng như Hoắc Cẩm Tích suy đoán, rằng Nhậm Gia Trấn có cất giấu bí bảo nào đó không?

Hoặc là, dùng thứ khác để trao đổi.

Dưới gầm trời này không có bữa ăn nào miễn phí, Trần Mộc không cho rằng mình là chính nghĩa chi sĩ trừ ma vệ đạo gì, lo được cho mảnh đất một mẫu ba phân của mình đã là tốt lắm rồi.

Còn lo cho người khác?

Có thể, phải trả tiền, trả thật nhiều tiền!

Hai người bước nhanh đến sân sau, có rất nhiều thành viên thân vệ đội đang kiểm kê vật tư của mình, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào. "Tất cả mọi người chờ lệnh!" "Theo Trần Tiểu Đao đến bãi ngựa, mỗi người đều dùng Cổ Dị Thú Quyết, thử thuần hóa một con ngựa." "Cơ hội cho các ngươi không còn nhiều, hãy dốc toàn lực mà làm!" "Trước khi xuất phát, ta sẽ thông báo trước cho các ngươi." Trần Mộc hài lòng nhìn đám thân vệ đội, trầm giọng nói: "Hai mươi thành viên Luyện Thi Pháp ra khỏi hàng, theo ta!" Một tiếng lệnh hạ xuống, hai mươi thành viên thân vệ đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' nhanh chóng ra khỏi hàng, theo bước chân của Trần Mộc.

Những người khác cũng theo mệnh lệnh, đặt trang bị của mình xuống, xếp hàng chỉnh tề tiến đến bãi ngựa của Trần gia ở ngoại thành.

Đi qua một tòa nhà cổ, đi tiếp về phía trước chính là nơi trọng yếu được canh gác nghiêm ngặt của Trần gia – Huyết Trì!

Bề ngoài trông có vẻ như không có ai canh gác, nhưng thực ra khắp nơi đều ẩn giấu sát cơ!

Ở Huyết Trì này, ít nhất có một tiểu đội thành viên Giới Đao Đội đang giám sát trong tối, một khi có bất kỳ động tĩnh nào, giết trước tra sau! "Gia chủ." Trong bóng tối gần đó, bóng dáng của Hồng Cô Nương hiện ra.

Gương mặt trắng nõn tinh xảo, nhưng lại có một vẻ lạnh lùng đến cực điểm, ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng, cả người giống như không pha tạp bất kỳ cảm xúc nào. "Vừa hay cô ở đây." "Ta cần mười người đi cùng ta, cô dẫn đội, chọn thêm chín cao thủ nữa." Trần Mộc gật đầu, bổ sung: "Thời gian xuất phát cụ thể, có lẽ sẽ vào nửa đêm,

đợi thông báo của ta." "Tuân lệnh, gia chủ." Hồng Cô Nương bình tĩnh gật đầu đáp, thân hình lại lần nữa ẩn vào bóng tối.

Không có bất kỳ khí tức nào lộ ra, giống như… biến mất vào hư không!

Hai mươi thành viên thân vệ đội đi theo bên cạnh đều có cảm giác dựng tóc gáy, mỗi lần nhìn thấy thành viên Giới Đao Đội, đối với họ đều là một lần chấn động nhận thức hoàn toàn mới!

Bước vào trong mật thất.

Mật thất Huyết Trì rộng rãi, đủ để năm sáu mươi người tu luyện cùng một lúc mà không hề cảm thấy chật chội.

Trong Huyết Trì chứa đầy máu tươi.

Vì đáy Huyết Trì có khắc Tụ Âm Trận, nên máu tươi chứa bên trong về cơ bản sẽ luôn duy trì trạng thái âm khí tỏa ra, trước khi chủ động luyện hóa hấp thu, những huyết dịch này cơ bản sẽ không có bất kỳ biến hóa nào, không bị khô cạn. "Sự việc xảy ra vội vàng, cũng là do ta nhất thời nảy ra ý tưởng." "Cho nên ta định tối nay sẽ giúp mười người các ngươi luyện chế ra Huyết Thi, đến Trần Gia Trấn, các ngươi lại từ từ làm quen." Nghe Trần Mộc nói, mười thành viên chưa luyện chế ra Huyết Thi lập tức trở nên hưng phấn, kích động. "Đa tạ gia chủ!" Mười người chắp tay hành lễ.

Điều này sao có thể không khiến họ kích động?

Không có Huyết Thi bên mình, cũng có nghĩa là 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' mãi không thể đi vào quỹ đạo, cũng có nghĩa là những thành viên thân vệ đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' như họ, về mặt thực lực cứng luôn thua kém một bậc! "Là định làm thay đổi gì sao, gia chủ?" Trần Hổ mơ hồ đoán ra được suy nghĩ của Trần Mộc, thấp giọng hỏi.

Trần Mộc gật đầu, nói: "Cũng là một ý tưởng vừa nảy ra, trong Thanh Ô Tử Mộ có một Tụ Âm Đại Trận rất lớn." "Lại có mấy trăm Huyết Thi đặt ở đó." "Như vậy, ta định xây dựng lại một Huyết Trì mới trong Thanh Ô Tử Mộ." Nghe vậy, Trần Hổ đã hiểu ra.

Đương nhiên thao tác cụ thể bên trong, ông không rõ. "Gia chủ." "Tụ Âm Đại Trận trong Thanh Ô Tử Mộ, hiệu quả hẳn là sẽ tốt hơn ở đây chứ?" Một thành viên bên cạnh cung kính mở miệng hỏi: "Vậy dược liệu để xây dựng Huyết Trì, có nên thay đổi không?" "Đương nhiên." Trần Mộc cười gật đầu.

Đứng tại chỗ một lúc, rất nhanh, trong đầu Trần Mộc đã có một ý tưởng rõ ràng.

Một Huyết Trì quan trọng nhất không gì khác ngoài ba điểm: Tụ Âm Trận pháp, dược liệu cấu thành, nồng độ Huyết Nhị.

Ba điểm mấu chốt này càng mạnh, càng tốt, thì Huyết Thi mà Huyết Trì cuối cùng luyện chế ra tự nhiên cũng sẽ được tăng phúc và nâng cao ở mức độ tương ứng, đây là đạo lý rất dễ hiểu.

Điều kiện cơ bản càng tốt, thì thành quả cuối cùng cũng càng xuất sắc. "Dược liệu à, cứ dùng Vẫn Ngọc để thử nghiệm một chút." "Nếu khả thi, vậy thì những mảnh Vẫn Ngọc vỡ bị đập thành bột ở quảng trường Đăng Tiên Đài… có thể tận dụng được rồi." "Bột Vẫn Ngọc + Huyết Trì, Huyết Thi luyện chế ra sẽ như thế nào?" Ý nghĩ trong đầu dâng trào, Trần Mộc lấy ra một lượng lớn mảnh vỡ ngọc dũng, không tốn nhiều công sức, đã dùng 'Thần Cơ Bách Luyện' dung hợp chúng lại với nhau.

Ngay sau đó, khối Vẫn Ngọc vừa được dung hợp bắt đầu biến đổi hình dạng, kết cấu với tốc độ cao giữa hai tay Trần Mộc, ánh sáng lấp lánh, mọi người xung quanh nhìn không chớp mắt, hơi thở cũng bất giác nín lại!

Trước sau chỉ vỏn vẹn mười mấy giây, một thứ giống như Bát Quái Càn Khôn Bàn xuất hiện trong tay Trần Mộc.

Kích thước không lớn, bán kính cũng chỉ khoảng một mét.

Bề mặt màu ngọc đen, lại khắc rất nhiều phù văn kỳ hình quái trạng, thậm chí còn có thể thấy những ký hiệu tương ứng như Thiên Can Địa Chi.

Người không biết còn tưởng đây là một cái la bàn cỡ lớn. "Ừm… tạm thời cứ đặt tên là 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】 đi." "Thử xem hiệu quả." Trần Mộc hít sâu một hơi, hai tay mỗi bên bắn ra một lượng lớn Hắc Thủy Âm Lôi, hình thành hai cánh tay đen có thể tùy ý biến hóa kéo dài.

Hai cánh tay đen nâng 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】, không ngừng vi chỉnh vị trí ở chính giữa Huyết Trì.

Mất một lúc lâu, Trần Mộc mới nhắm chuẩn vị trí, đặt nó xuống! 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】 được luyện chế từ Vẫn Ngọc, rất nhanh đã chìm xuống đáy Huyết Trì.

Một mảnh tĩnh lặng, không thấy Huyết Trì có bất kỳ dị thường nào, thậm chí nửa cái bong bóng cũng không nổi lên. "Không thành công?" Mọi người xung quanh đều nảy ra cùng một nghi vấn.

Trần Hổ thì lùi lại hai bước, ông là người đi theo Trần Mộc từ đầu đến giờ, là nhân vật cấp nguyên lão đích thực của Trần gia.

Tự nhiên cũng biết, phàm là thứ gì do Trần Mộc mày mò ra, bất kể là vũ khí hay công pháp, hay là tiểu pháp khí pháp bảo, tác dụng cuối cùng tuyệt đối sẽ khiến mọi người kinh ngạc đến rớt cả quai hàm! "Gần được rồi." Trần Mộc tự tin gật đầu.

Tiếng nói chưa dứt, lập tức thấy phía trên Huyết Trì đột nhiên xuất hiện từng tầng khí đen, giống như bị một sức mạnh nào đó hấp

dẫn, đang nhanh chóng hội tụ!

Chương 172

Trong nháy mắt, khí đen hội tụ đến giống như điên cuồng!

Kết quả trực tiếp mà điều này mang lại, chính là máu tươi đầy trong Huyết Trì, dưới ảnh hưởng của khí đen này, màu sắc càng lúc càng đậm, từ màu đỏ tươi ban đầu biến thành màu đỏ sẫm, rồi dần dần ngả sang màu đen! "Âm khí này cũng mạnh quá đi chứ?" "Theo ghi chép liên quan trong 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', hình như âm khí hội tụ trong huyết dịch càng nhiều, màu sắc cũng càng đậm…" "Chẳng lẽ là kết quả do cái 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】 vừa rồi của gia chủ tạo ra?" "Nói nhảm, dùng ngón chân nghĩ cũng biết mà!" "Trời ơi… nếu là Huyết Trì có âm khí nồng đậm thế này, Huyết Thi cuối cùng luyện chế ra sẽ mạnh đến mức nào?

Chắc chắn cực hung!" "Gia chủ, chúng ta có thể ngồi vào trong đó tu luyện không?" "Đi đi, ngươi chân trước bước vào, chân sau ta liền lấy ngươi luyện Huyết Thi!" "…" Một đám thành viên thân vệ đội cũng là lần đầu tiên thấy cảnh tượng kỳ lạ này, khó tránh khỏi có chút hưng phấn và thấp thỏm.

Không bao lâu, cả ao máu tươi đó đã hoàn toàn biến thành máu đen dưới sự rót vào của khí đen, trông giống như một ao mực nước! "Có hiệu quả, thành công rồi." "Ừm… cái hố sâu bên quảng trường Đăng Tiên Đài quá lớn, đến lúc đó còn phải tu sửa lại cẩn thận mới đưa vào sử dụng được." Trần Mộc rất hài lòng với thành quả của mình.

Tuỳ tay giơ ra, một con Huyết Thi xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là một cỗ cổ thi, cũng là những Huyết Thi thoát ra từ ngọc dũng ở quảng trường Đăng Tiên Đài trong Thanh Ô Tử Mộ lúc đó.

Khi đi, Trần Mộc cũng đã chọn vài con trông thuận mắt mang về,

nhưng số lượng không nhiều, không đủ để tất cả thành viên thân vệ đội luyện chế.

Năm ngón tay khẽ nắm, con Huyết Thi vừa được thả ra thậm chí còn chưa kịp nhe nanh múa vuốt, đã bị sợi dây đen do Âm Lôi hóa thành trói chặt lại, không thể động đậy. "Ai trước?" Trần Mộc quay đầu nhìn mọi người, mỉm cười nói: "Đây là Huyết Trì đã được nâng cấp, vậy thì Huyết Thi luyện chế ra… ừm, có thể gọi là phiên bản 2.0." Huyết Thi 2.0.

Trần Mộc rất hài lòng với cách gọi này.

Chỉ là đám thành viên đội thân vệ xung quanh, kể cả Trần Hổ, đều ngây người. "Hai chấm không là gì?

Gia chủ, ý là sao?" "Nói nhảm, chắc chắn là nói Huyết Thi được tế luyện ra bây giờ đặc biệt mạnh.

Gia chủ, để tôi lên, tôi đánh trận đầu!" "Để tôi, để tôi!" "Đều là anh em tốt cả, chuyện này sao có thể để các người lên trước?

Vẫn là để tôi đi!" "Đừng nói nhảm nữa, oẳn tù tì là được!" Mười thành viên đội thân vệ còn chưa có Huyết Thi bên mình suýt chút nữa đã đánh nhau tại chỗ vì tranh giành vị trí đầu tiên.

Nhưng rất nhanh, sau một trận oẳn tù tì chớp nhoáng, người thắng đã được quyết định. "Gia chủ." Thành viên đội thân vệ đó phấn khích xoa tay, đứng trước huyết trì.

Trần Mộc cười gật đầu, rất hài lòng: "Tiểu tử nhà ngươi trước đây có luyện qua phải không?

Biết đọc vi biểu cảm trên mặt mỗi người à?" "Hì hì." Thành viên đội thân vệ đó cười cười, không dám trả lời.

Trần Mộc cũng không vạch trần, mở miệng nói: "Các bước cụ thể để tế luyện Huyết Thi thực ra không khó, các ngươi chưa tế luyện bao

giờ, ta sẽ dạy lại các ngươi một lần." "Ổn định tâm thần, chống lại luồng hung sát khí tức bên trong Huyết Thi." "Sau khi Huyết Cổ vào cơ thể, các ngươi áp chế luồng hung sát khí tức này càng nhanh thì tốc độ tế luyện thành công cũng càng nhanh, khả năng xảy ra sự cố càng thấp." "Bắt đầu!" Sau khi nhắc đến vài điểm mấu chốt, Trần Mộc gật đầu.

Giơ tay lên, con Huyết Thi đang bị dây thừng Âm Lôi trói chặt liền bị ném vào trong huyết trì đen như mực. "Huyết Cổ!" Trần Mộc lên tiếng nhắc nhở, ngay lúc Huyết Thi tiến vào huyết trì, thành viên đội thân vệ kia ra tay như điện, bản mệnh Huyết Cổ phóng ra, chính xác trúng vào Huyết Thi, thuận lợi tiến vào cơ thể nó!

Tức thì, bước tế luyện cuối cùng của 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' bắt đầu!

Từng sợi máu đen không ngừng bốc lên, lan tỏa, mà con Huyết Thi đang ngâm mình trong huyết trì, da thịt khô quắt dường như cũng đang từ từ hồi phục, hấp thụ máu đen trong huyết trì!

Rất nhanh, nước đen trong huyết trì đã hạ xuống một đoạn nhỏ.

Mà con Huyết Thi kia, da thịt vốn khô quắt căng cứng dường như cũng có cải thiện, chỉ là màu sắc trên người thay đổi có chút kỳ quái.

Màu da thịt tím sẫm dần biến thành một màu đỏ thẫm.

Ba phút sau, một ký hiệu Huyết Cổ màu đỏ tươi hiện ra trên đầu Huyết Thi, thành viên đội thân vệ đó cũng thở phào nhẹ nhõm, mặt mày hớn hở: "Thành công rồi, gia chủ, tôi cảm nhận được rồi!" "Đúng vậy, thành công rồi." Trần Mộc cười một tiếng, rất hài lòng.

Soạt một tiếng, con Huyết Thi tự mình bò ra khỏi huyết trì, đi đến đứng sát chân tường bên cạnh, không có bất kỳ động tác nào nữa.

Mọi người cảm nhận được rất rõ ràng, con Huyết Thi này… rất

mạnh, cực hung!

Luồng hung sát chi khí đó, cái lạnh thấu xương bao quanh toàn thân, đều cho người ta cảm giác không dám đối mặt trực diện! "Trình độ Luyện Khí trung kỳ." "Hơn nữa thời gian cần để tế luyện cũng giảm đi gần một nửa." Trần Mộc nhớ rất rõ, trước đây khi Trần Tam Căn tế luyện Huyết Thi, thời gian tiêu tốn đến tận năm phút!

Nếu nói về thiên phú và thực lực, Trần Tam Căn chắc chắn mạnh hơn thành viên đội thân vệ này một chút, vậy thì mấu chốt của vấn đề không nằm ở cá nhân, mà là... huyết trì! "Tiếp tục, người tiếp theo." Trần Mộc không nghĩ nhiều, chuẩn bị sau khi tế luyện Huyết Thi cho cả mười người này xong sẽ nghiên cứu và thử nghiệm kỹ càng một phen để kiểm chứng suy đoán trong lòng.

Rất nhanh, người thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Mười thành viên đội thân vệ lần lượt thành công, mười con Huyết Thi cũng toàn bộ tế luyện thành công!

Toàn bộ quá trình thuận lợi ngoài dự đoán, không xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Hơn nữa không có ngoại lệ, mười con Huyết Thi 2.0 sau khi tế luyện này đều có trình độ khoảng Luyện Khí trung kỳ, da thịt toàn thân cứng như kim thiết, không thể phá hủy!

Tiếp đó, Trần Mộc cũng lần lượt thử nghiệm với kiếm gỗ đào, bùa trừ tà, đinh trấn thi các loại vật phẩm, không khỏi khen một tiếng, vô cùng hài lòng với trình độ của lứa Huyết Thi 2.0 này! "Không tồi, đại thành công." "Tế luyện ra đã có trình độ Luyện Khí trung kỳ, còn có thể chống lại các đòn tấn công như kiếm gỗ đào, phù triện hay các vật trừ tà...

Kiên cố không thể phá hủy." Sau khi thử nghiệm riêng biệt, Trần

Mộc cũng có được dữ liệu thí nghiệm đầu tay, trong lòng đã có kết luận.

Đương nhiên, có được kết quả này, công lao của 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】 mà Trần Mộc dùng vẫn ngọc luyện chế ra trước đó là không thể không kể đến!

Chính vì có pháp khí này, huyết trì mới có thể không ngừng hội tụ đủ âm khí tinh thuần, hơn nữa, luồng âm khí tinh thuần này còn có thể khiến tiên huyết trong huyết trì được tinh luyện và thuế biến thêm một bước, khiến âm khí nhập vào trong, hòa quyện với nhau.

Cứ như vậy, khi tế luyện Huyết Thi, những máu đen này được Huyết Thi hấp thu, tự nhiên cũng sẽ được tôi luyện và nâng cao ở mức độ lớn hơn! "Gia chủ." "Chúng tôi có một yêu cầu quá đáng!" Mười người trong Huyết Thi Thập Tam Thái Bảo đồng loạt quỳ thành một hàng trước mặt Trần Mộc. "Đừng nói nhảm, thả Huyết Thi của các ngươi ra." "Nhanh nhẹn tay chân lên một chút, mau chóng hoàn thành lần tôi luyện thứ hai!" Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu.

Vừa nhìn vẻ mặt nóng lòng kích động của đám người này, Trần Mộc đã biết họ đang nghĩ gì.

Chẳng qua là muốn dùng huyết trì đã nâng cấp để tôi luyện lại Huyết Thi 1.0 của mình, khiến nó đạt tới trình độ Huyết Thi 2.0!

Điều này không khó, chỉ cần tốn một chút thời gian là được.

Được Trần Mộc cho phép, mười người đó tranh nhau tiến lên, mỗi người thả ra Huyết Thi của mình, bắt đầu tiến hành tôi luyện lần hai.

Trần Mộc châm một điếu thuốc, đi sang một bên đứng.

Dòng suy nghĩ dần ổn định lại, làm thế nào để biến quảng trường Đăng Tiên Đài trong mộ Thanh Ô Tử thành một nơi tu luyện thích hợp, hoặc là xây dựng lại một huyết trì lớn hoàn toàn mới.

Trần Mộc đã định ra kế hoạch sơ bộ.

Chương 173

Bước thực thi tiếp theo cần chút thời gian.

Dù sao thì, hiện tại nhìn khắp cả Trần gia trên dưới, người có thể sử dụng 'Thần Cơ Bách Luyện' cũng chỉ có một mình Trần Mộc.

Muốn tìm người giúp đỡ cũng khó! "Gia chủ, bản lĩnh thần thông mà ngài vừa thi triển, có phải là… pháp môn loại Luyện Khí trong truyền thuyết không?" Trần Hổ lại gần, thấp giọng hỏi.

Trần Mộc gật đầu, có chút kinh ngạc: "Hổ thúc, thúc cũng biết những thứ này sao?" "Bình thường tôi cũng hay đọc nhiều sách tạp." "Nếu không, những gì tôi biết càng ít, càng không theo kịp suy nghĩ của ngài, vậy thì tôi cũng nên nghỉ hưu rồi!" Trần Hổ cười lắc đầu.

Tuy rằng đã dùng ba lần 'Đoán Thể Dược Tề', nền tảng thể phách của bản thân đã được nâng cao và tăng cường đáng kể.

Nhưng tính kỹ lại, vị đại quản gia Trần gia Trần Hổ này chưa từng tu luyện công pháp nào.

Đây không phải là Trần Mộc không muốn dạy, mà là Trần Hổ mỗi lần đều lấy cớ mình lớn tuổi để từ chối thoái thác, không có ý định học.

Nguyên do trong đó, trong lòng Trần Mộc rất rõ.

Điều này cũng liên quan đến tình hình hiện tại của Trần gia, trong mắt người ngoài, Trần gia bây giờ đang trên đà phát triển, thuận buồm xuôi gió, ở thành Thường Sa không chỉ đứng vững gót chân mà còn thôn tính được không ít địa bàn.

Nhìn thế nào cũng đã có nền tảng của một gia tộc đệ nhất!

Trên thực tế, địa bàn Trần gia chiếm giữ càng lớn, sản nghiệp

càng nhiều, thì công việc trên dưới càng trở nên phức tạp.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng thu chi hàng ngày của Trần gia, từng khoản tiền ra vào này cũng đủ để tạo thành một bản kê phức tạp!

Huống chi là mua sắm vật tư, điều phối nhân viên, duy trì địa bàn, v.v… nếu không có Trần Hổ, vị đại quản sự của Trần gia, trên dưới lo liệu quán xuyến cả Trần gia, chỉ sợ là… con thuyền lớn này chẳng bao lâu sẽ chìm xuống đáy vì hỗn loạn nội bộ!

Mọi phòng ngự tưởng chừng kiên cố không thể phá vỡ, thực ra lại dễ sụp đổ nhất từ bên trong!

Chính vì vậy, Trần Hổ dù có tu luyện công pháp nào đó cũng không có thời gian đầu tư vào, mà một khi ông ta chuyên tâm tu luyện, thì mớ hỗn độn của Trần gia sẽ không có ai quản lý, tất sẽ nảy sinh những rắc rối vô cùng khó giải quyết và không thể kiểm soát!

Nhưng may mắn thay, các quản sự lớn nhỏ của Trần gia đã được bồi dưỡng, nhưng cần thời gian.

Còn Hoắc Cẩm Tích với tư cách là thư ký riêng của Trần Mộc, để cô xử lý nhiều việc nội bộ thì không vấn đề gì, cũng rất thuận tay, có thể đưa ra quyết định.

Nhưng để cô quản lý cả Trần gia trên dưới thì vẫn có chút miễn cưỡng. "Vất vả cho thúc rồi, Hổ thúc." Trần Mộc rít một hơi thuốc, cười nói: "Thúc vất vả thêm một thời gian nữa, đợi bồi dưỡng ra một lứa quản sự có thể đảm đương trọng trách, thúc sẽ được thảnh thơi." Trần Hổ xua tay, mở miệng nói: "Có thể phục vụ cho Trần gia là vinh hạnh của tôi." "Nhắc mới nhớ, gia chủ." "Việc nâng cấp huyết trì mà ngài cần, có cần tôi đi chuẩn bị thêm dược liệu gì khác không?

Chuẩn bị trước?" Nhắc đến huyết trì, Trần Mộc cũng không thể

không cẩn trọng.

Suy nghĩ kỹ một lát, Trần Mộc lắc đầu: "Tạm thời không cần, vì điểm quan trọng nhất của huyết trì phiên bản nâng cấp này chính là khối 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】 kia!" Trần Hổ hơi sững người.

Ông có thể nhìn ra một vài manh mối, nhưng không nhiều. "Nói thế này đi, thúc có thể tưởng tượng khối 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】 này là một bộ lọc và bộ chuyển đổi cực kỳ mạnh mẽ." "Nó có thể dựa vào phương vị, thời gian, thậm chí cả thiên tượng biến hóa, để phối hợp với Tụ Âm Trận, hội tụ những luồng âm khí tinh thuần nhất giữa trời đất." Trần Mộc dừng lại một chút, tiếp tục giải thích: "Sau đó, luồng âm khí tinh thuần vô cùng này sẽ khiến tiên huyết trong huyết trì được tôi luyện ở mức độ đáng kể, hình thành Âm Huyết." "Âm Huyết?

Chính là loại máu đen đó sao?" Trần Hổ cuối cùng cũng hiểu ra một chút, có vẻ đăm chiêu. "Đúng vậy." "Loại máu đen trong huyết trì này chính là sản phẩm được tinh luyện thêm một bước sau khi âm khí tinh thuần và tiên huyết hòa quyện." Trần Mộc gật đầu, cười nói: "Huyết Thi tế luyện ra mạnh mẽ như vậy." "Chính là vì máu trong huyết trì này là Âm Huyết cực hạn, lại có âm khí dồi dào và tinh thuần hỗ trợ tế luyện, cứ như vậy, Huyết Thi sau khi tế luyện tự nhiên sẽ mạnh hơn lứa trước đó vài lần!" Rút ngắn thời gian tế luyện, Huyết Thi sau khi tế luyện mạnh lên vài lần, những thay đổi này đều có thể nói là công hiệu do khối 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】 mang lại!

Đương nhiên, vẫn ngọc với tư cách là dược liệu chính để luyện chế khối 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】 này, năng lượng đặc thù chứa trong đó cũng mang lại một số phương diện tăng cường.

Ví dụ như, Huyết Thi 2.0 không hề sợ các đòn tấn công tương tự như kiếm gỗ đào, phù triện.

Điều này tương đương với việc… miễn dịch một phần đáng kể đạo pháp!

Chỉ là cường độ cụ thể và tình hình thực chiến, Trần Mộc bây giờ cũng khó phán đoán, còn phải lôi hai mươi con Huyết Thi phiên bản 2.0 này đi va chạm vài trận mới có thể kết luận.

Bên cạnh, Trần Hổ đã đại khái hiểu ra, lập tức bừng tỉnh: "Hiểu rồi, gia chủ, trước đây ngài bảo tôi chọn một lứa thành viên giỏi cơ quan thuật, là ngài muốn bồi dưỡng họ luyện khí?" "Đúng vậy, có ứng cử viên nào không?" Trần Mộc suýt nữa thì quên mất chuyện này, mở miệng hỏi.

Trần Hổ gật đầu, cười nói: "Trong đội thân vệ có vài người giỏi cơ quan thuật, kỹ xảo tinh diệu, nhưng số lượng không nhiều." "Tôi nhớ chỉ có năm người, toàn bộ là thành viên của đội Kỳ Môn." "À đúng rồi, năm người này cũng có trong danh sách xuất phát lần này, đến lúc đó gia chủ có thể từ từ bồi dưỡng trên đường đi." Chỉ có năm người sao?

Tuy số lượng ít, nhưng cũng gần đủ rồi.

Thần thông 'Thần Cơ Bách Luyện' này có thể nói giới hạn dưới cao, giới hạn trên cũng rất cao, không phải ai có ngộ tính cao, thiên phú tốt là được.

Cũng giống như nguyên lý tu luyện 'Thần Cách Diện Cụ' của năm người Trần Liễu.

Muốn tu luyện 'Thần Cách Diện Cụ', trước tiên phải biết diễn kịch, biết nhập vai, phải có nền tảng hí kịch nhất định, nếu không rất khó lĩnh ngộ được sự vi diệu trong đó.

Mà tu luyện 'Thần Cơ Bách Luyện' cũng tương tự.

Trước tiên phải hiểu kỹ xảo tinh diệu, am hiểu cơ quan thuật, hơn

nữa ở phương diện này còn phải có ngộ tính, có sức sáng tạo, yêu cầu này lại càng cao hơn. "Năm người có một nửa tu luyện được đã là không tồi rồi." "Hổ thúc, ban bố lệnh chiêu mộ đi, chiêu mộ những người giỏi kỹ xảo tinh diệu loại này.

À đúng rồi." Trần Mộc dừng lại một chút, mở miệng nói: "Thúc phải giúp ta tra một môn phái tên là Phong Oa Sơn, nếu không tra được manh mối thì gửi thư cho Trần Ngọc Lâu, hắn ta chắc chắn biết." "Phong Oa Sơn này từ xưa đến nay đều tinh thông các loại tiêu khí cơ quan, đều có tay nghề thật sự, chiêu mộ được vào môn cũng có thể tiết kiệm không ít công sức." "Được, tôi đi làm ngay." Trần Hổ âm thầm ghi nhớ.

Liên quan đến các việc củng cố Trần gia, Trần Hổ đều sẽ dốc mười hai phần tinh lực để làm, để tra xét.

Nửa giờ sau, lứa Huyết Thi 2.0 thứ hai cũng đã hoàn thành lần tôi luyện thứ hai, toàn bộ đều ra khỏi huyết trì.

Cứ như vậy, tổng cộng hai mươi con Huyết Thi phiên bản 2.0 tùy hành, toàn bộ đều có trình độ Luyện Khí trung kỳ, một lực lượng như vậy, không nói là càn quét, ít nhất cũng là nghiền nát, rất khó gặp được đối thủ có thể chống lại!

Rời khỏi mật thất huyết trì, "Các ngươi cũng đến bãi ngựa, dùng 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' để thuần hóa ngựa, tốc độ phải nhanh, hơn nữa phải toàn tâm toàn ý, cố gắng hết sức đừng thất bại." Nghe Trần Mộc ra lệnh, hai mươi người cung kính hành lễ, trầm giọng đáp: "Tuân lệnh, gia chủ!" Mọi người nhanh chóng rời đi, Trần Mộc thì gọi Hồng cô nương từ trong bóng tối ra, bảo cô cũng dẫn theo chín cao thủ của đội Giới Đao, cùng đến bãi ngựa của Trần gia.

Trong thư phòng, Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy và Giá Cô Tiếu đã chờ từ lâu.

Ba người đang uống trà, trò chuyện vô cùng hợp ý.

Cách đó không xa, còn có Nhậm Đình Đình đang ngồi không yên, Hoắc Cẩm Tích thì không có vẻ gì là căng thẳng, vẫn đang xử lý một cách có trật tự một số công việc cốt lõi của Trần gia. "Gia chủ." Thấy Trần Mộc đến, mọi người đều đứng dậy, hành lễ. "Ngồi đi." Trần Mộc xoa xoa mi tâm, ngồi xuống.

Vừa liếc mắt đã thấy, trên bàn trà có thêm một tấm thiệp mời mạ vàng tinh xảo vô cùng, lạc khoản là: Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Buổi đấu giá?" Trần Mộc hơi sững người.

Hoắc Cẩm Tích có chút kinh ngạc, mở miệng nói: "Thiệp mời vừa mới gửi đến không lâu, chủ nhân biết chuyện buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?" "Đương nhiên." Trần Mộc gật đầu, mở thiệp mời ra xem ngày tháng.

Cách ngày khai mạc buổi đấu giá lần này của Tân Nguyệt Phạn Điếm còn một tháng nữa.

Trần Mộc ước tính hành trình, khẽ gật đầu: "Lần này về Trần Gia Trấn, đi đi về về rồi xử lý một số việc, tính toán thời gian, một tháng cũng đủ dùng rồi." Đi về Trần Gia Trấn, cộng thêm xử lý công việc.

Mất khoảng hơn nửa tháng.

Chương 174

Sau đó lại đến Tứ Cửu Thành, thời gian hoàn toàn kịp. "Chủ nhân, bên Giải Cửu có gửi lời nhắn đến." "Liên quan đến buổi đấu giá lần này của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Nghe Hoắc Cẩm Tích mở lời, Trần Mộc khẽ nhướng mày, gật đầu: "Giải Cửu không dễ gì gửi lời nhắn đến, hắn nói gì?" Hoắc Cẩm Tích do dự một chút, thấp giọng nói: "Trong buổi đấu giá có không ít đồ tốt, nhưng đồng thời cũng sẽ có người phụ trách của mấy thương hội nước ngoài tham gia." "Theo suy đoán của Giải Cửu, họ có lẽ sẽ nhân cơ hội này để tấn công Trần gia chúng ta!" Buổi đấu giá, thương hội nước ngoài, tấn công Trần gia!

Mấy từ khóa lọt vào tai Trần Mộc, Giải Cửu thường sẽ không chủ động gửi tin cho Trần gia, với tư cách là nhân vật cấp quân sư trong tay Trần Mộc, Giải Cửu vẫn luôn làm theo yêu cầu của Trần Mộc, ẩn mình sau màn thao túng.

Cứ như vậy, sự chú ý của phần lớn mọi người cơ bản đều sẽ bị Trần gia thu hút, mà không ai để ý đến Giải Cửu.

Trừ các thành viên cốt lõi của Trần gia ra, càng không ai biết, người đứng sau âm thầm hỗ trợ Trần gia bố cục, nuốt từng miếng địa bàn, rồi hình thành mạng lưới thế lực Trần gia, chính là Giải Cửu!

Thường không gửi tin, nhưng chỉ cần Giải Cửu gửi tin đến, thì tất nhiên là có lý do, hơn nữa còn là tình báo vô cùng quan trọng! "Bọn người này tính toán cũng rõ ràng đấy, lần này không định chơi âm mưu, mà định dùng phương thức chính diện để đả kích Trần gia?" "Cũng được, có chút tiến bộ, nhưng không nhiều." Trần Mộc cười một tiếng, gõ gõ lên chén trà.

Nhậm Đình Đình vội vàng đứng dậy, bưng ấm trà đến gần, cẩn thận rót đầy một chén trà nóng, sau đó lại quay về ngồi xuống.

Trong thư phòng một mảnh yên tĩnh.

Mọi người đều đang nhìn Trần Mộc, muốn nghe xem kế hoạch tiếp theo của hắn. "Công kích chính diện, vậy thì phản kích chính diện." "Người phụ trách của mấy thương hội nước ngoài ra mặt, chẳng qua là muốn dùng dòng vốn khổng lồ để đả kích Trần gia, làm giảm thanh thế của chúng ta." "Đơn giản." Trần Mộc không hề để ý, thản nhiên nói: "Truyền tin trước cho Giải Cửu, khi cần thiết, cắt đứt chuỗi vốn của họ." "Ngoài ra, một tháng gần đây... các sạp hàng, sản nghiệp, đều lên hàng mới." Giơ tay lên, một cái Phệ Nang được Trần Mộc ném cho Hoắc Cẩm Tích.

Không cần nhìn, Hoắc Cẩm Tích cũng biết, thứ cất trong Phệ Nang này chắc chắn là một lượng lớn vàng bạc châu báu quét sạch từ mộ Thanh Ô Tử, toàn là hàng thượng đẳng!

Lập tức, ý đồ của Trần Mộc, mọi người cũng đều hiểu.

Thiệp mời đấu giá từ Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Tứ Cửu Thành, Trần gia nhận rồi mà không đi, thì ít nhiều có chút không nể mặt.

Sau này nếu muốn phát triển lên Tứ Cửu Thành, chắc chắn sẽ gặp phải một số trở ngại.

Mà mấy thương hội nước ngoài kia dường như cũng biết điểm này.

Cứ như vậy, Trần gia không thể không tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đồng thời, tại buổi đấu giá này, dùng lượng lớn vốn liếng áp đảo Trần Mộc, cũng tương đương với việc làm giảm uy thế của Trần gia!

Điều này cũng sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của Trần gia. "Đây

đúng là một bữa tiệc Hồng Môn Yến mà!" Tề Thiết Chủy chép miệng, mở lời: "Bọn họ nắm chắc chúng ta Trần gia bắt buộc phải tham gia buổi đấu giá, cho nên định ra tay vào thời điểm mấu chốt này để đả kích chúng ta." "Chỉ tiếc là... ha ha ha, một đám đồ không có kiến thức!" Đối với việc Tề Thiết Chủy đang cười cái gì, Trần Tiểu Đao trong lòng rõ như ban ngày.

Giá Cô Tiếu thì có chút ngơ ngác, thắc mắc không thôi: "Sao vậy Tề gia, ông nói được nửa câu sao lại thôi thế?

Bị cắt à?" "Ha ha ha, Tề gia bị cắt rồi!" Trần Tiểu Đao không nhịn được cười phá lên. "Được rồi." Trần Mộc cũng cười một tiếng, thản nhiên nói: "Bọn họ chỉ biết Trần gia chúng ta vừa mới nổi lên không lâu, còn tưởng chúng ta gia thế mỏng, không nỡ vung tiền lớn." "Buổi đấu giá cũng là để kiếm tiền, với những món đồ tốt ta đang giữ trong tay, thầu trọn một buổi đấu giá chắc không khó." Hai câu nói ra, Giá Cô Tiếu lập tức hiểu ra.

Tề Thiết Chủy bên cạnh thì trong lòng cạn lời.

Cái gì gọi là thầu trọn một buổi đấu giá không khó?

Có khi thầu mấy buổi cũng không thành vấn đề!

Tàng bảo điện trong mộ Thanh Ô Tử, Tề Thiết Chủy đã tận mắt nhìn thấy, những món vàng bạc châu báu linh tinh, các loại hàng tốt bên trong, quy đổi ra ít nhất cũng phải trị giá mười triệu đại dương!

Mà đó còn chưa tính, những pho tượng thần phật bằng vàng được điêu khắc tinh xảo, thần vận phi phàm!

Vàng bạc châu báu, các loại trân bảo, những thứ này nói trắng ra, bán hết lứa này, đi thêm vài ngôi mộ nữa chắc chắn có thể tìm được hàng tốt hơn.

Nhưng những pho tượng thần phật bằng vàng tinh xảo kia, đều là

do những nghệ nhân tài giỏi nhất thời đó điêu khắc ra, mỗi một pho tượng đều có thần vận, thần thái tương ứng, rất có thần tính.

Loại cổ vật có thần tính này, mỗi một pho đều có giá trị sưu tầm vô cùng lớn, dùng làm của gia bảo cũng thừa sức, nếu thật sự tung tin ra ngoài, e rằng sẽ có vô số người mua đổ xô tới.

Thật sự bị ép quá, tùy tiện quăng ra vài pho tượng thần phật bằng vàng, còn sợ không thầu được một buổi đấu giá sao?! "Tiếp theo là mệnh lệnh và các công việc liên quan gần đây." Trần Mộc nhìn Hoắc Cẩm Tích một cái, ra hiệu cho cô ghi chép. "Thứ nhất, chậm nhất là sáng mai, ta sẽ dẫn người quay về Trần Gia Trấn, tùy tình hình xử lý lại tình huống ở Nhậm Gia Trấn." "Người đi cùng, Trần Tiểu Đao, Giá Cô Tiếu, Hồng cô nương, Tề Thiết Chủy... tổng cộng một trăm người." "Sau khi chúng ta xuất phát, đội ngũ vận chuyển vật tư của Trần gia cũng phải xuất phát kịp thời, đưa vật tư trang bị đến Trần Gia Trấn, điểm này Hổ thúc đã sắp xếp xong." Mọi người nghe rất chăm chú và tỉ mỉ, ba người có mặt được điểm tên cũng lập tức thẳng lưng.

Đi ra ngoài cùng Trần Mộc, đó là một vinh dự không nhỏ!

Biết đâu lần này, còn có thể gặp được một vị Thi Vương nữa.

Đây chính là đại hung sát mà người bình thường muốn gặp cũng không gặp được!

Nhậm Đình Đình có chút lo lắng, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Trần Mộc, cô liền ngoan ngoãn ngồi ở xa không dám xen vào. "Thứ hai, khu vực xung quanh mộ Thanh Ô Tử, toàn bộ giới nghiêm, hiện tại Trần Tam Căn và những người khác đang dẫn người trấn giữ ở đó, ta không cho phép bất kỳ người nước ngoài nào tiếp cận nơi đó." "Thứ ba, chiêu mộ nhân thủ." Trần Mộc hơi trầm tư, mở miệng nói: "Việc này có Hổ thúc sắp xếp, ta cũng không lo lắng.

À đúng rồi, ngày mai Hồng gia có lẽ sẽ gửi đến một lứa võ sinh, hí tử, thông báo cho Trần Liễu tiếp nhận." "Vâng." Hoắc Cẩm Tích đầu cũng không ngẩng, nhanh tay ghi chép, mở miệng đáp. "Việc cuối cùng chính là, Hồng gia." "Hiện tại Hồng gia đã sáp nhập vào Trần gia, và mở ra tất cả các sản nghiệp, địa bàn công khai và ngầm, để chúng ta nắm quyền kiểm soát." "Chuyện này đến lúc đó thông báo cho Giải Cửu, các người tự quyết định." "Được rồi." Trần Mộc gật đầu, xác nhận không có việc quan trọng nào bị bỏ sót, hắn mới bưng chén trà lên, uống một ngụm trà nóng sảng khoái. "Gia chủ, vậy tối nay cho anh em nghỉ ngơi trước?" Trần Tiểu Đao tính toán thời gian, thấp giọng nói: "Anh em ở bãi ngựa, tôi ước tính muốn thuần hóa đủ tọa kỵ, còn cần chút thời gian." "Hay là cứ nghỉ ngơi trước đi, Mộc gia." Tề Thiết Chủy bên cạnh cũng lên tiếng phụ họa.

Trần Mộc khẽ nhướng mày, nhìn Tề Thiết Chủy một cái. "Là thế này, Mộc gia." Tề Thiết Chủy xòe bàn tay đang nắm đồng tiền ra, nói: "Lúc nãy tôi vừa gieo một quẻ, theo miêu tả trên quẻ tượng, việc này không nên vội, nên từ từ tính kế!" "Từ từ tính kế?" Trần Mộc có vẻ đăm chiêu.

Chẳng lẽ chuyện xảy ra ở Nhậm Gia Trấn kia lại là một bàn cờ lớn?!

Tuy không biết quẻ này của Tề Thiết Chủy có chính xác hay không, nhưng vội cũng không được, không thể trong một đêm mà xông qua đó, dù cho mỗi người đều cưỡi Long Huyết Hắc Mã cũng không thể. "Vậy cứ nghỉ ngơi trước đi, mau chóng nghỉ ngơi chỉnh đốn, xử lý tốt việc điều phối vật tư, trang bị, không được để xảy ra vấn đề." "Tiểu Đao, lát nữa ngươi đi thống kê lại vấn đề tọa kỵ của mỗi người, hiểu chưa?" Trần Mộc gật đầu, ra lệnh. "Hiểu, gia chủ." Trần Tiểu Đao chắp tay đáp.

Mấy người nhanh chóng rời đi, không ở lại lâu.

Đến Trần Gia Trấn là đi xa, lộ trình không ngắn.

Vậy thì các tình huống trên đường đều phải tính đến, tự nhiên cũng cần phải chuẩn bị kỹ càng hơn về mặt trang bị, vật tư. "Phệ Nang chưa sử dụng còn hơn ba trăm cái." "Ta để lại cho ngươi một nửa, ngày mai giao cho Hổ thúc, để ông ấy sắp xếp việc quản lý vật tư của thương đội." Trần Mộc tiện tay vung ra, hơn một trăm năm mươi cái Phệ Nang được hắn bỏ vào ngăn kéo.

Hoắc Cẩm Tích gật đầu nhận lời, khẽ hỏi: "Chủ nhân tối nay... còn nghỉ ngơi không?" "Nghỉ ngơi." Trần Mộc gật đầu.

Chương 175

Lập tức thấy, Nhậm Đình Đình ngồi trên sofa có chút đứng ngồi không yên, dường như muốn đi, nhưng không biết vì sao lại không có động tác, mặt đỏ bừng. "Ây da ~ Đại tiểu thư nhà họ Nhậm ~" Hoắc Cẩm Tích cười một tiếng, châm dầu vào lửa: "Trước đây là ai nói, có thể bồi thường cho gia chủ nhà chúng ta nhỉ?

Quên rồi sao?" Nhậm Đình Đình vội vàng đứng dậy, cúi đầu nói: "Là… là tôi nói, chỉ là… chỉ là bây giờ tình hình ở Nhậm Gia Trấn còn chưa biết thế nào, tôi…" "Được rồi." "Ngươi đi nghỉ đi, ngày mai xuất phát sớm hơn." Trần Mộc phất tay, không có ý định ăn Nhậm Đình Đình vào thời điểm này.

Thừa nước đục thả câu không phải là bản lĩnh, tự mình dâng đến cửa, đó mới gọi là đạo hạnh! "Cảm ơn anh Mộc!

Vậy em về trước đây, anh cũng nghỉ sớm nhé!" Nhậm Đình Đình như được đại xá, vội vàng hành lễ, vội vã chạy ra khỏi thư phòng, giống hệt một con thỏ thoát khỏi miệng cọp.

Trong thư phòng có chút im lặng, Hoắc Cẩm Tích nhẹ nhàng xoa bóp vai Trần Mộc, giọng chua lè: "Chủ nhân hôm nay có vẻ không nỡ ra tay nhỉ?

Bình thường anh đối với em không như vậy đâu ~" Tiếng hừ hừ quyến rũ đến tận xương, bộ sườn xám thêu kim tuyến màu đen bó sát người càng tôn lên vóc dáng cao ráo thon thả của Hoắc Cẩm Tích. "Thật sao?" Trần Mộc cười một tiếng, ra tay như điện.

Hoắc Cẩm Tích giật mình, lập tức trở thành một bãi bùn nhão. "【Lục Khố Tiên Tặc】 của ngươi gần đây, dường như đã tu luyện nhập môn rồi?

Khí tức đã biến mất đi nhiều, da dẻ cũng có thay đổi." "Cảm giác thế nào?" Nghe Trần Mộc hỏi, Hoắc Cẩm Tích ngượng đến mức không dám ngẩng đầu, giọng lí nhí: "Đúng là có chút cảm giác, nhưng Hoa Linh muội muội nói, chỉ cần nhập môn rồi… tiếp tục tu luyện sẽ không khó nữa." "Đúng vậy." "Sau khi nhập môn, ăn cơm uống nước cũng là đang tu luyện." Trần Mộc gật đầu.

Hai người ôm ấp một hồi lâu, Hoắc Cẩm Tích thở hổn hển một hơi, khẽ nói: "Có một chuyện muốn nói với chủ nhân." "Hửm?" Trần Mộc gật đầu. "Chẳng phải em đã không còn làm gia chủ Hoắc gia nữa sao, một đứa cháu gái của em... có vài phần thiên phú quản sự, ở trong giới đạo mộ có chút nổi bật." Hoắc Cẩm Tích do dự một chút, khẽ nói: "Em đang nghĩ, có nên để nó đến hỗ trợ quản lý các việc đạo mộ của Trần gia không?" Thấy Trần Mộc trầm tư không nói, Hoắc Cẩm Tích vội vàng nói thêm: "Em không có bất kỳ ý đồ nào khác, chủ nhân, chỉ đơn thuần là một đề nghị nhỏ!" "Thực sự không được thì để nó đổi họ, gia nhập bản gia Trần gia cũng được." "Chủ yếu là...

Hổ thúc hiện tại quản lý trên dưới lớn nhỏ mọi việc của Trần gia, mà Trần gia bây giờ đã đi vào quỹ đạo, sau này mớ công việc này sẽ chỉ ngày càng nhiều, ngày càng phiền phức." Thấy vậy, Trần Mộc cười xoa cằm trắng nõn của Hoắc Cẩm Tích, gật đầu: "Ta hiểu ý của ngươi." Hoắc Cẩm Tích lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Suýt chút nữa là có nguy cơ bị cứng miệng, không khéo cổ họng còn chảy máu các loại, vậy thì quá kinh tởm rồi. "Chuyện này đợi sau khi quay về rồi nói." "Hổ thúc cũng đã ngoài bốn mươi rồi, cứ tiếp tục lo liệu như vậy, ông ấy chắc chắn không chịu nổi, thể phách có tốt đến mấy cũng không được." Ý của Hoắc Cẩm Tích, Trần Mộc trong lòng rõ như ban ngày.

Nói đơn giản là phân công, phân quyền.

Sản nghiệp, địa bàn dưới tay Trần gia hiện tại liên quan đến mọi phương diện, đương nhiên phần lớn là trong giới đạo mộ, ví dụ như hạ địa, tìm hàng, bán hàng, kẹp lạt ma, v.v… Một phần khác thì liên quan đến quân hỏa, đồ dùng hàng ngày, cửa hàng các phương diện.

Phân chia đơn giản, có thể đại khái chia thành bộ phận đạo mộ, bộ phận kinh doanh.

Mà chức trách của Trần Hổ hiện tại là phải quản lý toàn bộ trên dưới, quyền lực trong tay rất lớn, nhưng công việc ông phải bận rộn mỗi ngày cũng chắc chắn là nhiều nhất trong Trần gia.

Nếu như phân quyền xuống, mỗi bộ phận có một vị đại quản sự đủ năng lực, phân quản hai bộ phận đạo mộ + kinh doanh.

Vậy thì trọng tâm của Trần Hổ có thể chuyển sang bản thân Trần gia.

Phân cấp, phân quyền tầng tầng, mỗi bộ phận đều có người cấp cao hơn quản lý điều phối, cứ như vậy tổng hợp lại, những việc lớn thực sự cần đưa ra quyết định mới giao cho Trần Mộc là được.

Rất tiện lợi, cũng rất tiết kiệm tâm sức.

Vấn đề nằm ở chỗ, nhân tuyển!

Trần gia không có người thích hợp để dùng, cho nên hiện tại cũng chỉ có thể là Trần Hổ quản lý mọi việc, nhấc lên thì dễ, muốn đặt xuống thì gần như không thể.

Vì một khi đặt xuống, là loạn hết cả. "Đi thôi, về nghỉ ngơi." Trần Mộc không nghĩ nhiều, cũng không vội vào lúc này, dẫn Hoắc Cẩm Tích rời khỏi thư phòng, hai người tách ra ở hậu viện, Trần Mộc đi thẳng đến phòng thuốc, với cảnh giới tu vi hiện tại của hắn, lại kiêm tu 'Ngũ Lôi Chính Pháp', 'Lục Khố Tiên Tặc' các loại, tinh lực dồi dào, gần như có thể không nghỉ ngơi mà làm việc liên tục.

Trong phòng thuốc có một gian phòng lớn ngăn riêng, đây là Trần Mộc đặc biệt quy hoạch ra, dành cho Gà Phượng Minh Nộ Tình, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, và Cửu Vĩ Bạch Hồ tu luyện.

Đương nhiên, chúng nghỉ ngơi không ở đây, mà có chỗ ở riêng. "Chủ nhân đến rồi." Cửu Vĩ Bạch Hồ nằm trên sofa ở cửa gian phòng, vẫy vẫy chiếc đuôi cáo màu trắng tuyết.

Trần Mộc tiện tay nhấc lên, nghịch một lúc đôi tai hồ ly: "Tiểu Bạch, Tiểu Thanh chúng nó, vẫn đang tu luyện?" "Đúng đó ~" Cửu Vĩ Bạch Hồ cọ cọ vào cằm Trần Mộc, thấp giọng nói: "Hai chị em này cũng đủ nỗ lực, lần trước lúc đi đã đang tu luyện, bây giờ vẫn còn!" "Nhưng em cảm thấy khí tức hiện tại của chúng, chắc còn kém nhiều lắm mới đột phá được lớp giấy đó." Đối với phán đoán của Cửu Vĩ Bạch Hồ, Trần Mộc vẫn rất tin tưởng.

Cửu Vĩ Bạch Hồ cũng là đại yêu có kinh nghiệm dày dặn, tuy tu vi cảnh giới bị Trần Mộc đánh hạ, nhưng kinh nghiệm và cảm ngộ vẫn còn.

Đối với nó, trở lại đỉnh phong không cần quá lâu, là chuyện nước chảy thành sông.

Còn Tiểu Bạch, Tiểu Thanh thì không dễ dàng như vậy, bản thể của chúng là rắn, tự nhiên thiên về yêu loại hơn, tu luyện cũng khó khăn hơn, huống chi không có kinh nghiệm. "Vấn đề cũng không lớn lắm." "Chúng đều đã ăn 'Bích Huyết Đan Thanh', trên đường tu luyện thuận buồm xuôi gió, thường sẽ không gặp phải phiền phức lớn nào." Trần Mộc cười nói một câu.

Cửu Vĩ Bạch Hồ ngẩn người một lúc lâu, đôi mắt hồng nhuận phủ một tầng hơi nước, đáng thương tội nghiệp nhìn chằm chằm Trần Mộc, không rời mắt. "Lần sau có đồ tốt, để lại cho ngươi một phần." Trần Mộc véo véo đuôi cáo, quay người nghiêng nửa thân

mình, thò đầu vào trong gian phòng nhìn một cái.

Lập tức thấy, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, một con rắn trắng một con rắn xanh, lần lượt chiếm cứ ở hai cái bồ đoàn, một con xoay sang trái, một con xoay sang phải, giữa chúng vừa khéo hình thành một hình dạng tựa như Âm Dương Ngư. "Có chút thú vị." "Dường như cũng có liên quan đến huyết mạch được kích phát trong cơ thể chúng." Trần Mộc có vẻ đăm chiêu, kiểu tu luyện này, càng giống như một loại bản năng, thiên phú bẩm sinh.

Trên người hai chị em rắn, hai loại vảy rắn có màu sắc hoàn toàn khác nhau nhưng lại rõ ràng, lúc này cũng đang tỏa ra một lớp huỳnh quang nhàn nhạt, tựa như mỹ ngọc được điêu khắc tinh xảo.

Hai luồng khí tức đang bốc lên, giao hội, nhưng lại có sự tương thông tuyệt diệu.

Yên lặng nhìn một lúc lâu, Trần Mộc lại lặng lẽ rút ra, gật đầu nói: "Đợi lần này ta quay về, chúng nó có lẽ sẽ có thể đột phá." "Chủ nhân có định dẫn em cùng ra ngoài không?" Cửu Vĩ Bạch Hồ ngồi xổm một cách dị thường ngoan ngoãn.

Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu nói: "Lần sau đi, lần này phải đối phó với một lượng lớn cương thi, phải mang theo Kê ca đi trấn giữ sân bãi!" Dẫn theo Phượng Minh Nộ Tình Kê đi trấn giữ, đây là lời thật lòng của Trần Mộc.

Phượng Minh Nộ Tình Kê thường xuyên không có nhà, mà dù có ở nhà, Trần Mộc cũng rất hiếm khi thấy bóng dáng nó, cứ như một lãng tử không nhà. "Nói cũng có lý." "Nếu thật sự nói về đối phó với đám hung tà như cương thi, đối phó với quỷ mị, Phượng Minh Nộ Tình Kê quả thực có ưu thế hơn." Cửu Vĩ Bạch Hồ nằm trên vai Trần Mộc, chiếc đuôi hồ ly trắng như tuyết nhẹ nhàng khều vành tai hắn.

Rất biết trêu chọc, đúng chất hồ yêu. "Ngươi cũng phải gắng sức

tu luyện đi, Tiểu Bạch.

Hai chị em Tiểu Thanh đã dùng Bích huyết đan thanh, tu luyện đến cảnh giới nhất định là có thể hóa hình không chút khó khăn." Trần Mộc véo véo tai Cửu Vĩ Bạch Hồ, cười nói: "Đến lúc đó nếu ngươi vẫn chưa hóa hình, chậc chậc chậc..." Hai câu nói lập tức gióng lên hồi chuông cảnh báo cho Cửu Vĩ Bạch Hồ! "Hình như cũng có lý, nếu bị hai chị em chúng nó hóa hình nẫng tay trên, vậy sau này ta ở trong đám yêu thú Trần gia chẳng phải sẽ bị thất sủng sao?" "Không được, có chút nguy cơ rồi." Cửu Vĩ Bạch Hồ ra vẻ đăm chiêu, "vèo" một tiếng nhảy lên ghế sofa.

Mặc kệ ánh mắt nghi hoặc của Trần Mộc, Cửu Vĩ Bạch Hồ đã bày ra một tư thế kỳ quái, đôi mắt hồng nhuận nhắm chặt, dường như đang hô hấp thổ nạp linh khí đất trời.

Một cặp đuôi hồ ly cũng lộ ra hoàn toàn, khẽ rung động. "Đúng rồi." "Ta dẫn bọn họ rời đi một thời gian, bên nhà cũ này ngươi phải trông coi cho ta, không được để xảy ra bất kỳ vấn đề gì, hiểu chưa?" Trần Mộc vẻ mặt nghiêm túc, bổ sung: "Đặc biệt là phải nghe lệnh của Hoa Linh, không được tranh đoạt thiên tài địa bảo." "Hiểu rồi, hiểu rồi." Cửu Vĩ Bạch Hồ trực tiếp dùng hồn khế truyền âm cho Trần Mộc, nhìn bộ dạng cố gắng tu luyện của nó, dường như lo rằng chỉ cần mở miệng nói chuyện cũng sẽ bị phân tâm.

Thấy vậy, Trần Mộc cũng không ở lại lâu, cất bước rời khỏi phòng thuốc.

Chương 176

Đứng trong sân sau, hắn đón gió đêm im lặng trầm tư một lát.

Trần Mộc lại cẩn thận cân nhắc toàn bộ kế hoạch, hắn phải đảm bảo Trần gia sẽ không xảy ra bất kỳ sự cố nào do không có người trấn giữ sau khi hắn rời đi.

Điều này có thể nói là lo xa, cũng có thể nói là cẩn thận.

Nhưng dù thế nào, cơ nghiệp lớn như vậy đã tiêu tốn không ít tâm huyết, tinh lực của Trần Mộc, tự nhiên phải đối đãi cẩn thận, không được phép có sai sót. ...

Sáng sớm hôm sau, đội thân vệ trăm người đã chỉnh trang xong xuôi, sẵn sàng xuất phát.

Mỗi người đều nhận được một cái Phệ nang, dùng để chứa các loại vật tư, trang bị cần thiết cho chuyến đi này.

Sau khi có được thần thông 【Thần Cơ Bách Luyện】, tiểu pháp khí dùng để chứa đồ như Phệ nang trong mắt Trần Mộc đã không còn quá quý giá.

Chỉ cần hắn muốn, trong phút chốc có thể dùng Vẫn ngọc luyện chế ra mấy chục, thậm chí cả trăm cái!

Chỉ có điều, Vẫn ngọc là loại dược liệu luyện khí có thể xem là thần phẩm, Trần Mộc cũng không định lãng phí toàn bộ vào những tiểu pháp khí như Phệ nang.

Chỉ đơn thuần để luyện tay, cũng là để nâng cao độ thông thạo và tu luyện, Trần Mộc chỉ dùng một ít mảnh vỡ ngọc dũng còn sót lại, luyện chế ra mấy cái Phệ nang Vẫn ngọc phiên bản nâng cấp.

Đặc điểm lớn nhất của loại Phệ nang Vẫn ngọc này là không gian

chứa lớn hơn, tốc độ cất vào và lấy ra vật phẩm nhanh hơn.

Một cái Phệ nang Vẫn ngọc có không gian chứa tương đương với khoảng mười cái Phệ nang thông thường, đủ để chứa đồ tiếp tế cho một đội ngũ trăm người! "Bên Trần Ngọc Lâu chắc hẳn rất cần loại pháp khí như Phệ nang để bảo đảm hậu cần." Nghĩ đến đây, Trần Mộc nhìn Hoắc Cẩm Tích bên cạnh, nói: "Báo với Hổ thúc một tiếng, lúc sắp xếp người gửi thư cho Trần Ngọc Lâu, tiện thể mang theo một lô Phệ nang cho ông ta." "Vâng, chủ nhân." Hoắc Cẩm Tích nhanh chóng ghi lại.

Rất nhanh, Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy và những người khác cũng đã kiểm kê xong nhân số, danh sách, vật tư và trang bị. "Gia chủ." "Tất cả ngựa cưỡi cũng đã vào vị trí, đêm qua anh em đã thuần hóa...

à, còn có đội trưởng Hồng bọn họ, kết quả thuần hóa đều khá tốt." Trần Tiểu Đao liếc nhìn Hồng Cô Nương một cái, tiếp tục báo cáo: "Nhưng trường hợp cá biệt như con hắc mã huyết rồng của ngài thì không xuất hiện." "Ta đoán được rồi." Trần Mộc gật đầu, không hề bất ngờ.

Hôm đó ở ngoại thành Trường Sa, hắn dùng 'Thượng cổ dị thú quyết' thuần hóa con hắc mã thuần chủng của mình, kích phát huyết mạch trong cơ thể nó, khiến nó lột xác thành một con hắc mã huyết rồng.

Tuy là huyết mạch giao long, nhưng cũng có liên quan đến rồng.

Điều này có thể nói là do vận may của Trần Mộc quá tốt.

Đêm qua, hơn chín mươi thành viên đội thân vệ được chọn ra đến bãi ngựa thi triển 'Thượng cổ dị thú quyết', nhưng không ai thuần hóa ra được con hắc mã huyết rồng cấp bậc thứ hai!

Kể cả những con ngựa thuần chủng cùng một bãi cũng không thuần hóa ra được.

Điều này cũng khiến Trần Tiểu Đao buồn bực hồi lâu.

Nhưng may mắn là, dù không có ngựa cưỡi cấp bậc hắc mã huyết rồng thứ hai, những con ngựa khác cũng không thua kém con lừa đen của Tề Thiết Chủy, sức chân phi thường, sức bền dẻo dai, ngày đi ngàn dặm tuyệt đối không thành vấn đề! "Chuẩn bị xong thì xuất phát thôi." "Nộ Tình Kê." Trần Mộc vẫy tay, Phượng Minh Nộ Tình Kê từ một bên bước ra.

Nghe tin Trần Mộc muốn dẫn nó đi xa, Phượng Minh Nộ Tình Kê đã tức tốc từ một khu rừng già ngoại thành chui ra, ngay lập tức trở về Trần gia chờ lệnh.

Đùa sao, cơ hội được đi cùng Trần Mộc không có nhiều.

Ngay lúc mọi người đang xếp hàng chuẩn bị xuất phát, một thành viên đội thân vệ dẫn một người vào sân sau. "Gia chủ." Không phải ai khác, chính là đồ đệ của Nhị Nguyệt Hồng, Trần Bì. "Chuyện đã xử lý xong hết chưa?" Trần Mộc nhìn Trần Bì một cái, bổ sung: "Đã từ biệt sư phụ, sư nương của ngươi chưa?" Trần Bì gật đầu. "Tốt lắm." "Cầm lấy thứ này." Trần Mộc tiện tay lấy ra một cái Phệ nang, ném cho Trần Bì: "Đây là một tiểu pháp khí có thể chứa đồ, rất thực dụng, ấn nút là có thể sử dụng." "Bên trong có một ít đan dược trị thương ta để lại cho ngươi, ba phần dược tề đoán thể, dược tề cứ bảy ngày dùng một lần, còn có một khoản tiền riêng." Trần Bì sững người, dường như không ngờ Trần Mộc lại chuẩn bị cho hắn những thứ tốt như vậy. "Đừng ngạc nhiên." "Nhớ kỹ nhiệm vụ của ngươi." Trần Mộc nhìn sâu vào mắt Trần Bì, nhàn nhạt nói: "Không tìm được Trương Khởi Linh, cả đời này ngươi cũng không cần quay lại Trường Sa thành nữa." "Tuân lệnh, gia chủ." Trần Bì chắp tay bái tạ, rồi nhanh

chóng rời khỏi nhà cũ Trần gia.

Theo lệnh của Trần Mộc, mọi người đồng loạt lên ngựa, đội kỵ binh trăm người phóng nhanh rời khỏi Trường Sa thành.

Móng ngựa dồn dập, bụi bay mù mịt, đội ngũ của Trần gia dần đi xa.

Chuyện này lập tức gây ra một làn sóng xôn xao trong thành Trường Sa, khiến nhiều người dân đồn đoán vô căn cứ. "Các ngươi có nhìn rõ không?

Người dẫn đầu có phải là Trần đại đương gia không?" "Con hắc mã của Trần đại đương gia, nhìn khắp cả Trường Sa thành cũng chỉ có một con như vậy, không thể nhầm được!" "Lạ thật, người phụ nữ ngồi chung ngựa với Trần đại đương gia trông quen quá!" "Không biết là tiểu thư nhà nào?" "Theo lời các người nói, lần này Trần đại đương gia dẫn mỹ nhân ra ngoài du ngoạn sao?

Đừng nói nữa, trông cũng xứng đôi đấy!" "Ta thấy là không ổn!" "Cái khí thế hung hăng này là đi làm chuyện lớn!" "Mấy ngày tới Trần đại đương gia không có ở Trường Sa thành, không biết bao nhiêu ngưu quỷ xà thần sẽ nhảy ra đây?" Trần Mộc dẫn đội ngũ trăm người rời khỏi Trường Sa thành, chuyện này từ đầu đến cuối Trần Mộc đều không có ý định che giấu.

Nếu muốn giấu, thì đã cho người xuất phát theo từng đợt từ lúc tờ mờ sáng.

Còn bây giờ đi xuyên qua thành chính là muốn truyền tin tức Trần Mộc không có mặt ra ngoài, để thả câu!

Chỉ xem có cá lớn cắn câu không.

Quán trà nhà họ Giải.

Buổi trà đàm lần này vắng một người, chỉ còn lại Giải Cửu và

Ngô Lão Cẩu hai người. "Tề gia gần đây hình như cứ ở bên Trần gia suốt nhỉ?

Đi lại gần gũi thế?" "Ta cứ cảm thấy gã này chẳng có ý đồ gì tốt đẹp." Ngô Lão Cẩu chậm rãi thưởng trà, trầm giọng nói: "Trần đại đương gia vừa đi, ta đoán... ha ha, lại có người không nhịn được rồi!" Giải Cửu ngồi bên cạnh xem tài liệu, không đáp lời.

Im lặng một lát, Ngô Lão Cẩu huých Giải Cửu, thấp giọng nói: "Ngươi cho ta chút phản ứng được không?

Cứ làm như ta đang nói chuyện với tử thi trong mộ vậy!" "Ừm." Giải Cửu gật đầu.

Nhìn Giải Cửu tập trung làm việc như vậy, Ngô Lão Cẩu tò mò ghé qua xem thử, lập tức kinh ngạc: "Ghê thật, Trần đại đương gia giao cho ngươi quyền lực lớn thật đấy!" "Sao cả địa bàn, sản nghiệp của Hồng gia cũng giao cho ngươi quy hoạch rồi?" Nghe vậy, Giải Cửu cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Sản nghiệp, địa bàn của Ngô gia các người, bây giờ chẳng phải cũng do ta quy hoạch điều phối sao?" "Đây là chuyện Trần đại đương gia giao phó, phải làm cho tốt." Nói cho cùng, Giải Cửu cũng không phải là người có thể tùy tiện bỏ gánh, Trần Mộc đã giao cho hắn nhiệm vụ, cũng cho hắn quyền lực tương ứng, Giải Cửu liền cho rằng đây là chuyện trong trách nhiệm của mình, tự nhiên sẽ làm hết sức. "Không bì được với cái đầu của ngươi, chậc chậc." "Nhưng mà gần đây, bên Bán Tiệt Lý vẫn luôn không có động tĩnh gì, ngươi không thấy chuyện này kỳ lạ sao, Giải Cửu." Ngô Lão Cẩu nhíu chặt mày.

Hiện tại bốn đại gia tộc ở Trường Sa thành, Hồng gia, Ngô gia, Hoắc gia, cả ba nhà đã sáp nhập vào Trần gia, trở thành gia tộc phụ thuộc.

Chỉ còn lại một Lý gia.

Điều kỳ lạ là, cục diện trong thành Trường Sa biến đổi lớn như vậy, thế lực của Trần gia lại mạnh mẽ đến thế, không có lý do gì Bán Tiệt Lý lại không có động thái!

Dù là tỏ ra yếu thế để giao hảo, hay là cứng rắn không khuất phục, ít nhất cũng phải có thái độ gì đó, nhưng lại không có bất kỳ phản ứng nào. "Khó nói." "Hiện tại những manh mối tình báo chúng ta tra được đều không phát hiện Bán Tiệt Lý có gì bất thường, nếu nói bất thường, cũng có một điểm." Giải Cửu tháo kính, day day mi tâm.

Ngô Lão Cẩu suýt nữa tức hộc máu, mặt méo xệch: "Lần trước người nói chuyện với ta nửa chừng rồi bỏ, bây giờ cỏ trên mộ đã cao thế này rồi!" Vừa nói vừa ra hiệu.

Chương 177

Giải Cửu cười cười, lắc đầu nói: "Đây chỉ là một thông tin rất bình thường, ít nhất trong mắt người trong ngành chúng ta là bình thường." "Rốt cuộc là cái gì?" Ngô Lão Cẩu càng thêm tò mò. "Thu gom số lượng lớn vàng thỏi." "Hoặc có thể nói, Bán Tiệt Lý đang dùng số tiền lớn trong tay để đổi lấy vàng thỏi, bạc thỏi." Giải Cửu nhàn nhạt nói.

Ngô Lão Cẩu uống một ngụm trà, chép miệng suy nghĩ: "Chuyện này trong mắt chúng ta quả thực rất bình thường, lẽ nào số lượng rất lớn?" "Đúng." Giải Cửu nói ngắn gọn, gật đầu.

Hai người đều im lặng.

Người trong giới đổ đấu, đặc biệt là các tổ chức gia tộc như họ, số lượng minh khí và tiền bạc trong tay chỉ có nhiều chứ không ít.

Mà trong thời thế cục này, không ít đại gia tộc có chút vốn liếng đều sẽ có ý thức lấy một phần tiền bạc trong tay ra đổi lấy vàng, bạc...

để tích trữ.

Dù sao, thời loạn giữ vàng, thời bình chơi đồ cổ.

Bất kể lúc nào, ở đâu, vàng đều có thể được dùng làm tiền tệ có giá trị cao.

Dù thay triều đổi đại, hay sang một đất nước khác, có vàng trong tay thì cũng có tiếng nói và thực lực.

Tình hình tương tự, Hồng gia có, Ngô gia có, Giải gia, Tề gia có, Trần gia thì còn mạnh tay hơn, số lượng vàng tích trữ đã là một con số vô cùng khủng khiếp.

Chính vì nhiều người có tầm nhìn xa trông rộng như vậy, nên Giải Cửu mới cho rằng, những hành động này của Bán Tiệt Lý vừa bình thường lại vừa không bình thường. "Số lượng lớn cũng không nhất định là có vấn đề." Ngô Lão Cẩu im lặng suy nghĩ, lên tiếng: "Có lẽ Bán Tiệt Lý đã nhận ra sự thay đổi của thời thế, chuẩn bị tích trữ trước một lượng lớn vàng để vượt qua thời loạn này?" Ý nghĩ vô tình này vừa nói ra, Giải Cửu đột nhiên im lặng, trong đầu hiện lên một khả năng khác gần như không thể. "Có lẽ vậy." "Có lẽ đợi đến khi Bán Tiệt Lý chuẩn bị gần xong, sẽ cho chúng ta một tin tức kinh ngạc đến rớt cằm." Giải Cửu lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Là quân sư số một dưới trướng Trần Mộc, gánh nặng trên vai Giải Cửu cực kỳ nặng, chỉ cần lơ là một chút là có thể xuất hiện lỗ hổng nhỏ trong bố cục.

Mà loại sai sót này, với tính cách của Giải Cửu, hắn tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Cùng lúc đó, tại tổng bộ quân đồn trú Trường Sa thành.

Trần Mộc dẫn một đội ngũ trăm người ra khỏi Trường Sa thành, tin tức này gần như ngay lập tức được gửi đến tay Trương Khởi Sơn.

Nhìn tài liệu tình báo trên bàn, Trương Khởi Sơn im lặng không nói, có chút đau đầu day day mi tâm: "Xác định chưa?

Bây giờ bọn họ đã đến đâu rồi?" "Không rõ." Trương Phó quan ngại ngùng đáp.

Thấy ánh mắt Trương Khởi Sơn hơi lạnh, Trương Phó quan tiếp tục nói: "Không có cách nào, ngựa cưỡi của đội ngũ Trần gia này rất kỳ lạ, rất lợi hại, tốc độ cực nhanh." "Chúng ta căn bản không đuổi kịp, trinh sát cử đi theo chưa đầy nửa giờ đã bị bỏ xa hoàn toàn..." Nghe vậy, Trương Khởi Sơn lại thở dài: "Bí mật mà Trần gia che giấu quả thực quá nhiều, không ngờ ngựa cưỡi của mỗi người đều có

vấn đề." "Thôi, không đuổi nữa." "Thông báo cho trinh sát và tai mắt bên ngoài, nếu phát hiện tung tích và hướng đi của Trần Mộc, lập tức báo cáo!" "Rõ, trưởng quan!" Trương Phó quan chào theo kiểu quân đội.

Hơi do dự, Trương Phó quan thấp giọng hỏi: "Lần này Trần đại đương gia dẫn người rời Trường Sa thành, vậy khu vực mỏ cũ..." "Tiếp tục điều tra." "Trần gia bọn họ xưa đuổi là người nước ngoài, đề phòng cũng là người nước ngoài, chúng ta có đủ lý do để điều tra." Trương Khởi Sơn cười một tiếng, trầm giọng nói: "Chuyến tàu ma tiến vào Trường Sa thành, mang theo bệnh dịch chết người, để đảm bảo an toàn cho người dân Trường Sa thành, bắt buộc phải điều tra mỏ cũ." Đây là một lý do chính đáng nhất, cũng là một... lệnh khám xét!

Trương Phó quan còn muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Loại lệnh khám xét này từ quan phòng thủ, đối với người thường chỉ có thể bị động chấp nhận, căn bản không dám phản bác.

Mà dù là đại gia tộc, để không gây xung đột, cũng khó tránh khỏi phải ngậm bồ hòn làm ngọt!

Chỉ là...

đối với Trần Mộc, đối với Trần gia mà nói, dường như chức quan phòng thủ Trường Sa thành, một chức quan chính thống, đối với họ không phải là một ngọn núi quá lớn? "Không cần lo lắng, ngươi cứ đi thử đi." Trương Khởi Sơn liếc mắt đã nhìn ra sự do dự của phó quan, nhàn nhạt nói: "Lệnh khám xét này ban xuống, ta sẽ biết Trần gia có thành công hay không." "Ngoài ra..." Lời còn chưa dứt, một lá thư khẩn cấp được một thân binh Trương gia mang đến. "Trưởng quan!

Mật thư!" Thân binh Trương gia đặt lá thư lên bàn, rồi lập tức lui

ra.

Sắc mặt Trương Khởi Sơn có chút âm trầm, nhẹ nhàng cầm lá mật thư lên: "Xảy ra chuyện rồi, gửi mật thư đến, chứng tỏ có người đã ra mặt." Mở thư, nhanh chóng lướt qua hai ba dòng chữ.

Sắc mặt Trương Khởi Sơn tái mét, đốt lá mật thư trong tay. "Trưởng quan?" Trương Phó quan bên cạnh thấp giọng hỏi.

Trương Khởi Sơn cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: "Nước cờ này của Trần đại đương gia lợi hại quá rồi, rút củi đáy nồi, hắn không chỉ muốn ép ta rời đi, mà còn muốn ta... chết!" Sắc mặt Trương Khởi Sơn lạnh lẽo vô cùng.

Trương Phó quan đứng bên cạnh, im lặng không nói.

Kể từ lần trước, sau khi Trần Mộc và Tề Thiết Chủy đến nghiên cứu thi thể của cao nhân Tề gia, hai bên không gặp lại nhau nữa.

Bề ngoài, dường như không ai vạch mặt ai.

Nhưng thực tế, còn nghiêm trọng hơn cả việc vạch mặt!

Bất kỳ ai muốn thò tay vào túi của mình, Trần Mộc đều sẽ dùng cách đơn giản và trực tiếp nhất để xua đuổi, hoặc là... nhổ cỏ tận gốc! "Đúng là một nước đi đầu tuyệt diệu." "Kỳ lạ..." Trương Khởi Sơn bực bội day day mi tâm, vô cùng khó hiểu: "Nếu Trần đại đương gia muốn dùng thủ đoạn này, vậy thì hắn trước tiên phải biết, ta nhất định sẽ đến Trường Sa thành." "Vấn đề nằm ở chỗ." "Ta có đến Trường Sa thành hay không, và đến lúc nào, những chuyện này...

Trần Mộc làm sao biết được?" Mấy câu lẩm bẩm, Trương Phó quan bên cạnh lại biến sắc.

Nếu không phải do yếu tố bên ngoài làm lộ thông tin tình báo.

Vậy thì, đây là vấn đề nội bộ?

Trong đám thân binh Trương gia, có nội gián?! "Trưởng quan, tôi đi điều tra." Trương Phó quan vẻ mặt ngưng trọng, do dự nói: "Nếu đúng như ngài nói, vậy những thân binh đã cùng chúng ta đến Trường Sa thành..." "Không thể nào." "Những người không bị ta khắc chết ở Đông Bắc, theo ta đến bây giờ, tuyệt đối sẽ không phản bội." "Về điểm này, ta vẫn có chút tự tin." Trương Khởi Sơn lắc đầu, lưỡng lự nói: "Liệu có khả năng... là có cao nhân cực kỳ lợi hại, đã gieo một quẻ cho Trần đại đương gia?" Trương Phó quan sững người: "Ý ngài là, Tề gia?" "Không đúng, trưởng quan, thời gian không khớp, Trần đại đương gia đến Trường Sa thành một thời gian sau mới tìm đến Tề gia, hai người trước đó không thể nào quen biết." Suy nghĩ xoay chuyển, sắc mặt Trương Khởi Sơn đại biến, kinh hô một tiếng: "Lẽ nào là...

Thiên Thụ!" Thiên Thụ?

Trương Phó quan không hiểu, nhưng mơ hồ cảm thấy, cái gọi là 'Thiên Thụ' này, chắc hẳn có quan hệ trực tiếp không thể tách rời với bản gia của Trương gia, có lẽ còn liên quan sâu hơn! "Không được, ta phải về Đông Bắc một chuyến, ta phải tra một vài manh mối." "Lệnh khám xét tiếp tục ban hành, chúng ta phải đẩy nhanh hành động." Sắc mặt Trương Khởi Sơn trở nên cực kỳ khó coi, về tình hình của 'Thiên Thụ', Trương Khởi Sơn cũng chỉ biết một vài chi tiết vụn vặt, cụ thể thế nào, hắn không rõ.

Nhưng có một điểm, Trương Khởi Sơn có thể khẳng định.

Thiên Thụ, là một loại sức mạnh cực kỳ kinh khủng, người thường gần như không thể chống lại! "Nhiều nhất là nửa tháng nữa, quan phòng thủ Trường Sa mới sẽ nhậm chức, chúng ta nên chuẩn bị rút lui rồi." "Viết thư, gửi lên cấp trên." Trương Khởi Sơn vẻ mặt ngưng trọng, đề bút bắt đầu viết thư.

Một suy đoán đột ngột khiến một Trương Khởi Sơn vốn trầm ổn như núi cũng không thể không cẩn thận, thậm chí...

Chương 178

có chút hoảng loạn!

Trương Phó quan bên cạnh nhìn rõ, nhưng không hiểu mức độ nghiêm trọng trong đó, tự nhiên cũng không thể cung cấp manh mối và phán đoán hữu hiệu.

Trong nháy mắt, ba ngày trôi qua.

Trường Sa thành vẫn như thường lệ, mỗi ngày đều có những người dân rảnh rỗi, ra vẻ hiểu biết bàn tán về cục diện của Trường Sa thành, rồi lại bàn về thời thế bên ngoài.

Nhưng thế lực trong thành đã cơ bản ổn định.

Có Giải Cửu ở sau màn điều khiển, bề ngoài lại có Trần Hổ, Hoắc Cẩm Tích hai người xử lý công việc của Trần gia, qua lại một hồi, sau khi nắm trong tay địa bàn, sản nghiệp của Hồng gia, tương đương với việc toàn bộ Trường Sa thành cùng các địa bàn lớn nhỏ xung quanh đã hoàn toàn bị Trần gia khống chế!

Đương nhiên, vẫn còn một lỗ hổng không nhỏ.

Lỗ hổng này, chính là Lý gia của Bán Tiệt Lý.

Về điểm này, Giải Cửu đã đặc biệt hẹn gặp mọi người, bao gồm Trần Hổ, Hoắc Cẩm Tích, Ngô Lão Cẩu, Nhị Nguyệt Hồng, để đặc biệt thương lượng kế hoạch cụ thể.

Cưỡng ép nuốt chửng Lý gia không khó, nhưng làm vậy, chuyện giao nhận chức quan phòng thủ Trường Sa thành nói không chừng sẽ gặp chút trắc trở.

Để đảm bảo ổn định tuyệt đối, cũng là để Trường Sa thành có thể hoàn toàn bị Trần gia chiếm giữ, khống chế, đề nghị cưỡng ép tiêu

diệt, thôn tính đã bị Giải Cửu bác bỏ ngay tại chỗ. "Nếu nước cờ đầu này của Trần đại đương gia đã phát huy tác dụng, vậy thì nhiều nhất chỉ nửa tháng, chúng ta sẽ có thể ngồi vững." "Nếu đã như vậy, thì cứ đợi thêm nửa tháng nữa." Giải Cửu đẩy gọng kính, trầm giọng nói: "Đợi Trương gia rời khỏi Trường Sa thành, đợi quan phòng thủ mới nhậm chức, nếu Bán Tiệt Lý vẫn không tỏ thái độ, vậy thì..." Gọng kính hơi lóe sáng, Nhị Nguyệt Hồng, Trần Hổ và những người ngồi xung quanh đã hiểu ý đồ của Giải Cửu, đến lúc đó nếu vẫn không biết điều, thì Lý gia chỉ còn lại hai con đường, thần phục, hoặc chết. ...

Đội kỵ binh trăm người phóng nhanh qua những cánh đồng rộng lớn, Phong Sơn đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, trông không xa, nhưng thực tế vẫn còn mất chút thời gian.

Ba ngày, ngày đêm phi nước đại, trừ những lúc cần thiết dừng lại nghỉ ngơi, bổ sung thể lực cho người và ngựa, phần lớn thời gian, đội ngũ đều đang lao điên cuồng.

Nhậm Đình Đình một tiểu thư khuê các, tuy thân thể cũng không yếu, nhưng dù sao cũng là phận nữ nhi, ba ngày trôi qua, người gần như rã rời. "Dừng!" "Nghỉ tại chỗ!" Giọng Trần Mộc từ phía trước đội ngũ truyền ra, hắn ghìm cương ngựa.

Đội ngũ phía sau gần như trong một giây đã dừng lại toàn bộ, ngay ngắn thẳng tắp như một thể thống nhất!

Sau một tiếng lệnh, đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi có trật tự.

Đây cũng là để cho những con ngựa cưỡi kia được nghỉ sức. "Sao vậy, Mộc ca?" "Đến nơi chưa?" Nhậm Đình Đình cố gắng ngồi thẳng dậy từ trong lòng Trần Mộc, vẻ mặt đầy mệt mỏi.

Xa xa đã có thể nhìn thấy Phong Sơn, điều đó chứng tỏ trấn Trần gia không còn xa.

Mà từ trấn Trần gia đến trấn Nhậm gia, ngựa nhanh bình thường cần khoảng hơn nửa ngày đường, dựa vào sức chân, tốc độ của đám ngựa cưỡi đội thân vệ, nhiều nhất chỉ cần một hai giờ là đến! "Chưa, phải nghỉ một chút." Trần Mộc tiện tay nhấc Nhậm Đình Đình lên, đặt cô xuống đất.

Vịn vào con hắc mã huyết rồng, Nhậm Đình Đình mới miễn cưỡng đi được hai bước, lập tức cảm thấy cơ thể đau nhức dữ dội, như muốn hồn lìa khỏi xác! 'Hí' một tiếng, hắc mã huyết rồng cẩn thận, mặc cho Nhậm Đình Đình vịn vào.

Suốt chặng đường ngày đêm phi nước đại, thỉnh thoảng Trần Mộc sẽ dẫn nó và Nhậm Đình Đình chui vào một khu rừng nhỏ, ổ thổ phỉ nào đó, chủ nhân nhà mình đã làm gì, hắc mã huyết rồng trong lòng hiểu rõ.

Nếu là người khác vịn vào nó như vậy, nó đã đá bay từ lâu, Trần Tiểu Đao cũng không ngoại lệ! "Uống chút nước, tự nghỉ ngơi đi." Trần Mộc xuống ngựa, vỗ vỗ vào lưng Nhậm Đình Đình. 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】 kích hoạt!

Một luồng hơi ấm nhanh chóng bao bọc toàn thân Nhậm Đình Đình.

Nhậm Đình Đình im lặng gật đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Lại giở trò này." "Nói nhảm." "Ta không giúp ngươi hồi phục cơ thể, ngươi đã chết giữa đường rồi." Trần Mộc thở dài, không nói nhiều.

Lập tức, Nhậm Đình Đình xấu hổ muốn cắn người, quay đầu lại mới thấy, Trần Mộc đã cất bước đi về phía sau đội ngũ từ lâu, không có chút lưu luyến nào. "Đáng ghét thật a a a!" "Dù có chết thật, cũng có một nửa là công lao của Trần đại thiếu gia nhà ngươi!" Nhậm Đình Đình tức giận trừng mắt, con hắc mã huyết rồng bên cạnh đồng cảm bĩu môi, gật đầu.

Cưỡi ngựa không hề nhẹ nhàng như tưởng tượng, đặc biệt là hai người cùng cưỡi.

Cộng thêm tốc độ của hắc mã huyết rồng cực nhanh, lúc phi nước đại cảm giác xóc nảy thật sự như đi tàu lượn siêu tốc.

Mà mỗi lần bay lên hạ xuống, đều có thể khiến Nhậm Đình Đình hồn lìa khỏi xác, mắt tối sầm lại, thậm chí có lúc còn không thở nổi.

Phía sau đội ngũ, Trần Tiểu Đao vừa mới nhấc Tề Thiết Chủy từ trên lưng con lừa đen xuống, cẩn thận đặt sang một bên. "Không sao chứ, Tề gia?" "Tề gia?!" Nhìn ánh mắt đờ đẫn của Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao do dự, không biết có nên tát một cái hay không. "Tề gia chủ!" Nghe thấy giọng Trần Mộc truyền đến, Tề Thiết Chủy giật mình một cái, tỉnh táo lại: "Hả?

Đến đâu rồi, đến đâu rồi?

Sao lại dừng?" "Chưa đến, cần nghỉ ngơi để đạt trạng thái tốt nhất." Trần Mộc hơi nhíu mày, nghi hoặc nói: "Không phải đã đưa cho ông ta ba phần 'dược tề đoán thể' sao?

Chưa uống à?" "Uống một phần rồi." Tề Thiết Chủy giơ một ngón tay.

Thấy sắc mặt Trần Mộc bình tĩnh, Tề Thiết Chủy vội nói thêm: "Ôi, Mộc gia, cái này tôi cũng không có cách nào, tôi đâu có giống như đội thân vệ Trần gia của ngài, ghê thật, ai nấy cũng như người sắt!" "Ngày đêm phi nước đại ba ngày, tôi gần như rã rời rồi!" Đang nói chuyện, vô tình liếc thấy Phong Sơn, ánh mắt Tề Thiết Chủy đột nhiên ngưng lại, vội vàng bấm đốt ngón tay tính toán hai cái, sắc mặt trầm xuống: "Không đúng, Mộc gia." "Thế phong thủy xung quanh đây không ổn, long nhãn của Phong Sơn đã bị người ta đóng đinh!" Long nhãn Phong Sơn!

Trần Tiểu Đao không hiểu thế phong thủy, nhưng đột nhiên ý thức được điều gì đó. "Hậu sơn, huyết trì." Trần Mộc lập tức hiểu Tề Thiết Chủy đang nói gì.

Ở hậu sơn của Phong Sơn, có một sơn động cực kỳ kín đáo.

Nơi đó từng là nơi một tà tu định tế luyện cương thi, lần đầu tiên Trần Mộc biết đến 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' chính là ở đó. "Huyết trì hậu sơn gì, Mộc gia ngài biết long nhãn của Phong Sơn ở đâu à?" Tề Thiết Chủy sững người, hiển nhiên không ngờ Trần Mộc lại có phản ứng như vậy.

Trần Mộc gật đầu, nói: "Long nhãn địa mạch của Phong Sơn, chính là ở hậu sơn nhô ra một đoạn, ẩn trong nơi sâu nhất của sơn động." "Nhưng... lúc chúng ta rời đi đã hạ lệnh phong tỏa nơi đó rồi." Lập tức, xung quanh chìm vào im lặng chết chóc.

Đội thân vệ làm việc, Trần Mộc rất yên tâm.

Vậy thì vấn đề không nằm ở sự sơ suất của đội thân vệ, mà là có người tiết lộ bí mật, hoặc là, bị cao nhân nào đó am hiểu phong thủy thuật dòm ngó được bí mật này! "Gia chủ, có khả năng là mấy người nông dân hái thuốc đó không?" "Bọn họ cũng biết vị trí của sơn động đó." Trần Tiểu Đao thấp giọng hỏi, giọng hơi lạnh. "Không chắc." "Với lá gan của họ, căn bản không dám đến những nơi như hậu sơn, hơn nữa ta đã hạ lệnh, cứ cách một khoảng thời gian phải đi tuần tra..." Nói đến đây, tim Trần Mộc nhảy lên một cái.

Trần Mộc, tộc trưởng của Trần gia, tuy còn trẻ nhưng lại có uy vọng rất lớn ở trấn Trần gia.

Chương 179

Thông thường chỉ cần là lệnh của hắn, tất cả người dân trấn Trần gia đều sẽ vô điều kiện tuân thủ chấp hành, cũng biết làm vậy sẽ mang lại lợi ích cho họ.

Nếu không phải có người vi phạm mệnh lệnh, vậy thì... là bị gài bẫy!

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy không hiểu chuyện gì cũng đã nhanh chóng được Trần Tiểu Đao kể cho nghe về một số chuyện liên quan đến Phong Sơn.

Bao gồm tà tu, bãi tha ma, luyện thi và Cửu Trọng Luyện Thi Pháp.

Lần này, Tề Thiết Chủy cũng hiểu ra, lên tiếng: "Mộc gia, chuyện này tôi cảm thấy, không phải là có người tiết lộ bí mật." "Cố ý làm vậy, đúng không?" Trần Mộc cười một tiếng.

Tề Thiết Chủy hơi sững người, gật đầu nói: "Tôi đúng là có ý này, tôi lại xem một lần nữa, long nhãn của Phong Sơn bị đóng đinh, nhưng vẫn còn chút sinh khí, con địa long này vẫn chưa chết hẳn." "Mộc gia, ngài cũng hiểu phong thủy, ngài biết đóng đinh một con địa long cần bao lâu không?" Kiến thức liên quan trong đầu nhanh chóng được gọi ra, Trần Mộc gật đầu, nói: "Nhanh nhất là chín ngày, cần phải dùng đến một số tà pháp rất lợi hại." "Đúng, nhanh nhất cũng phải chín ngày!" "Cho nên tôi suy đoán, con địa long ở Phong Sơn này bị đóng đinh long nhãn, nhiều nhất cũng chỉ xảy ra trong vòng ba ngày nay." Tề Thiết Chủy tự tin nói.

Trong vòng ba ngày, phán đoán thời gian này vừa đưa ra, Trần Mộc bỗng nhiên tỉnh ngộ, mọi người xung quanh cũng đoán ra được điểm chẳng lành ẩn giấu bên trong.

Trấn Nhậm gia, trấn Trần gia, Phong Sơn, điều này có nghĩa là tất cả mọi chuyện và những biến cố bất ngờ xảy ra, rất có thể đều có liên quan đến nhau, chứ không phải bị vạ lây như trong thư miêu tả. "Trấn Nhậm gia bị vây công, sau đó lan đến trấn Trần gia." "Trấn Trần gia cần đối phó với sự xâm nhập của cương thi và các loại hung tà khác, điều này cũng tương đương với việc tạo ra cơ hội, từ đó lơ là Phong Sơn." "Vậy thì..." Trần Mộc nhíu mày, là vì địa long mạch của Phong Sơn, hay là vì 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' mà tà tu kia đã ghi lại? "Thú vị rồi đây." "Nghỉ ngơi, ba giờ sau xuất phát." Trần Mộc hạ lệnh, rồi dẫn Tề Thiết Chủy, liên tục thay đổi vài vị trí, đi xem xét thế phong thủy xung quanh trấn Trần gia.

Tình hình không quá nan giải, ngoài long nhãn địa mạch của Phong Sơn bị đóng đinh, xung quanh trấn Trần gia không có thay đổi gì lớn.

Ba giờ sau, Trần Mộc đang chuẩn bị hạ lệnh đội ngũ tiếp tục tiến về trấn Trần gia, Tề Thiết Chủy đứng cách đó không xa đột nhiên hỏi: "Mộc gia, ngài xem Phong Sơn kia... nhìn từ xa giống cái gì?" Trần Mộc nhìn theo hướng của Tề Thiết Chủy, nhíu mày: "Bảo tháp." "Đúng, giống bảo tháp." "Từ xưa đến nay, bảo tháp đều có ý nghĩa trấn giữ, ví dụ như tháp Lôi Phong, tháp Vô Cực..., có phải điều này nói rằng... dưới lòng đất Phong Sơn đang trấn giữ thứ gì đó không?" Tề Thiết Chủy nhíu mày suy nghĩ, nhưng không tìm ra manh mối.

Nhìn từ xa, Phong Sơn giống như một tòa bảo tháp.

Trần Mộc dựa vào trí nhớ phán đoán một chút, tìm ra sơn động ở hậu sơn, cũng chính là vị trí long nhãn địa mạch của Phong Sơn.

Vô cớ, hắn nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên dẫn đội thân vệ ngựa đạp Phong Sơn.

Khi đó là ban đêm, trên dưới Phong Sơn một mảnh âm u, đó không chỉ là sự lạnh lẽo đặc trưng của núi rừng, mà còn có một loại âm khí

của đất trời bao phủ.

Điều này không có gì lạ, điểm kỳ lạ nằm ở chỗ, Phong Sơn không phải là danh sơn đại xuyên gì, đỉnh núi cũng không cao, vị trí địa lý cũng không được coi là vị trí phong thủy tốt nhất xung quanh.

Nhưng lại âm khí cực nặng!

Ban đầu Trần Mộc còn tưởng, đó là do tà tu luyện thi gây ra.

Sau này vội dẫn người đến Trường Sa thành lập nghiệp, chuyện của Phong Sơn, Trần Mộc không điều tra thêm nữa.

Bây giờ xem ra... dường như có ẩn chứa huyền cơ! "Nơi long nhãn tương ứng, là lối vào?" "Kỳ lạ, ta đã xem rất nhiều tài liệu về Phong Sơn, chưa từng nghe nói có truyền thuyết về việc trấn áp đại yêu nào cả." Dòng suy nghĩ trong đầu bay loạn, Trần Mộc cũng càng ngày càng cảm thấy, tình hình có chút không ổn.

Nếu phán đoán theo khả năng mà Hoắc Cẩm Tích đã phân tích, vậy thì tình hình hiện tại cho thấy, kẻ chủ mưu giấu mặt, mục tiêu nhắm đến không phải là trấn Nhậm gia, cũng không phải là trấn Trần gia, mà là...

Phong Sơn?! "Phong Sơn đã tồn tại quá lâu, một số truyền thuyết lưu truyền bị đứt đoạn, đây cũng không phải là chuyện gì quá lạ." "Tôi phải gieo một quẻ xem sao." Tề Thiết Chủy có chút bất an, tiện tay lấy ra bàn bát quái, lần này Tề Thiết Chủy không dùng đồng xu, mà trịnh trọng lấy ra mấy mảnh mai rùa.

Kỳ Môn Độn Giáp, chiêm bốc vấn thiên, Tề Thiết Chủy miệng lẩm bẩm, nửa phút sau, mấy mảnh mai rùa được Tề Thiết Chủy ném lên bàn bát quái, lập tức tạo thành một thế phân tán tan rã. "Quẻ tượng thế nào?" Trần Mộc có chút tò mò.

Tề Thiết Chủy mím môi, trên mặt lại có một nụ cười còn khó coi

hơn cả khóc: "Mộc gia, nói ra ngài có thể không tin, quẻ này đại hung, tên là 'Cửu thi phân ly'!" "Cửu Thi Phân Ly?" Trần Mộc không hiểu quái thuật, nhưng cũng biết từ này, nghe qua đã thấy không ổn.

Tề Thiết Chủy gật đầu, thu lại mai rùa trên bàn quẻ tượng. "Mộc gia, ngài hẳn là biết ngũ mã phanh thây, đây là một loại khốc hình thời xưa, cùng với xa liệt có hiệu quả tương tự." "Vậy thì quẻ tượng 'Cửu Thi Phân Ly' này... cũng tương tự như vậy." Tề Thiết Chủy hơi do dự, trầm giọng nói: "Là một loại quẻ đại hung cực kỳ hiếm thấy, có nghĩa là âm thịnh dương suy, điều này cho thấy có thứ vô cùng hung ác!" "Ở dưới Phong Sơn?" Trần Mộc liếc nhìn Tề Thiết Chủy một cái.

Tề Thiết Chủy lắc đầu: "Không rõ, quẻ tượng này không thể chỉ dẫn phương vị, chỉ nói rằng lần này chúng ta có thể sẽ gặp phải phiền phức lớn." Nghe vậy, Trần Mộc ngược lại cười, nói: "Quẻ tượng chỉ là tham khảo, bây giờ ngươi xem, nó là một quẻ đại hung." "Đợi chúng ta đến nơi, nói không chừng lại là một quẻ tượng khác." Tề Thiết Chủy hơi sững sờ.

Phải thừa nhận, lời này cực kỳ có lý.

Quái thuật bói toán hỏi trời, rất nhiều lúc cho ra ý nghĩa rất mơ hồ, cũng có thể nói là có nhiều tầng hàm ý bên trong.

Có thể là đại hung, cũng có thể là trong đại hung ẩn chứa huyền cơ, Tề Thiết Chủy cũng hiểu đạo lý này, khẽ thở phào nhẹ nhõm: "Vậy Mộc gia, chúng ta đến Trần Gia Trấn trước, hay đi thẳng đến Phong Sơn?" "Đến Trần Gia Trấn trước đi." "Địa mạch long nhãn của Phong Sơn, nhất thời sẽ không xảy ra vấn đề lớn, vẫn còn thời gian." Trần Mộc gật đầu.

Một tiếng ra lệnh, đội thân vệ trăm người đồng loạt trở mình lên ngựa, tinh thần phấn chấn!

Tuy chỉ nghỉ ngơi ba giờ đồng hồ, nhưng đối với các thành viên

đội thân vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh mà nói, chỉ cần có cơ hội thở dốc nghỉ ngơi, tốc độ hồi phục sẽ cực nhanh!

Một đám thú cưỡi cũng như vậy.

Sau khi 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' thuần hóa thành công, cho dù lứa thú cưỡi này đều không được kích phát huyết mạch Giao Long, nhưng cũng vượt xa ngựa thường có thể sánh bằng.

Chỉ cần nghỉ ngơi một chút, là có thể lại lần nữa tràn đầy sức sống!

Một đường phi nước đại, bụi bay mù mịt, cái gọi là nhìn núi chạy chết ngựa, Phong Sơn đã xuất hiện trong tầm mắt, nhưng không có nghĩa là có thể đến Trần Gia Trấn trong thời gian ngắn.

Rất nhanh, đã đến chạng vạng.

Các gia đình ở Trần Gia Trấn, nhân lúc trước khi mặt trời lặn, đều đã đóng chặt cửa nhà mình.

Trước cửa rắc một lượng lớn gạo nếp, trên mỗi cánh cửa sổ đều dán bùa trừ tà bằng hoàng phù chu sa, ngoài ra còn có chỉ đỏ, gương bát quái và các vật khác, đều được đặt theo phương vị tương ứng, hình thành liên kết với nhau, dùng để ngăn chặn cương thi hoặc những thứ dơ bẩn khác.

Còn có một đội người Trần gia cưỡi ngựa nhanh, vũ trang đầy đủ, đang nhanh chóng tuần tra, nếu phát hiện nhà nào đặt các biện pháp phòng hộ không đúng, họ sẽ lập tức tiến hành sửa chữa và điều chỉnh, đảm bảo mỗi nhà đều không xảy ra sai sót, không có vấn đề. "Hứa ca, tối nay sẽ không còn có cương thi lẻn vào trấn chứ?" "Mấy ngày nay cương thi tấn công Trần Gia Trấn của chúng ta ngày càng nhiều, mỗi ngày một đông hơn!" "Sao tự dưng lại xuất hiện nhiều cương thi như vậy nhỉ?" "Có phải là bên Nhậm Gia Trấn, nghĩa trang của Cửu Thúc

bị người ta cho nổ rồi không?" "Cố gắng thêm mấy ngày nữa đi, tin rằng Gia chủ sẽ nhanh chóng dẫn người đến chi viện chúng ta thôi." "Ngựa nhanh nhất cũng phải năm sáu ngày, haiz..." "Đừng nói nhảm nữa!" Nghe thấy tiếng bàn tán nhỏ của mọi người bên cạnh, tiểu đội trưởng Trần Hứa mắng một câu: "Tất cả các ngươi vực dậy tinh thần cho ta, thời điểm này là dễ xảy ra vấn đề nhất, đừng phân tâm!" "Gia chủ có đến hay không, khi nào đến, chúng ta không quyết định được." "Nhưng bây giờ, chúng ta là đội hộ vệ trực thuộc của Trần gia, đảm bảo an toàn cho cả Trần Gia Trấn mới là nhiệm vụ của chúng ta!" Vài tiếng quát lớn, mọi người xung quanh đều ngoan ngoãn ngậm miệng.

Đội hộ vệ Trần Gia Trấn, đây là do những người bị đội thân vệ Trần gia loại xuống lập nên.

Nhóm người này cộng lại cũng gần trăm người, và cũng đã trải qua huấn luyện của hệ thống, bao gồm thương pháp, kỹ năng chiến đấu, đối phó với hung tà quỷ mị, v.v...

Bản lĩnh nắm giữ tuy không tinh thông, nhưng cũng coi như biết sơ qua.

Không đến mức như người thường, gặp cương thi là bỏ chạy.

Trời càng tối, mặt trăng ló dạng.

Tiểu đội hộ vệ này đã tuần tra xong khu vực họ phụ trách, tất cả đều thúc ngựa quất roi, chuẩn bị đến từ đường Trần gia hội quân.

Chương 180

Các khu vực khác cũng có các tiểu đội hộ vệ tương ứng, đang hướng về từ đường Trần gia hội quân. "Hứa ca." Một người trẻ tuổi cưỡi ngựa theo sát Trần Hứa, thấp giọng nói: "Anh có cảm thấy, mặt trăng tối nay có gì đó không ổn không?" "Mặt trăng?" Trần Hứa sững sờ, ngẩng đầu nhìn trời.

Quả nhiên, mặt trăng vốn lạnh lẽo sáng ngời, giờ đây dường như có một quầng sáng mờ ảo, ánh trăng mông lung, như thể được phủ một lớp kính mờ. "Không ổn rồi." "Trăng mờ xuất hiện, e là âm khí tăng nặng, cô hồn dã quỷ cũng sắp ra ngoài rồi." Trần Hứa lòng chùng xuống, lập tức hạ lệnh: "Nhanh chóng đến từ đường Trần gia, phát tín hiệu cho các tiểu đội khác!" Lập tức, một tín hiệu pháo hoa cảnh báo bay lên.

Ngay khi Trần Hứa chuẩn bị dẫn người nhanh chóng rút lui, Trần Hứa đột nhiên nhận ra có gì đó không ổn, quay đầu nhìn lại thì thấy người trẻ tuổi vừa mới nói chuyện với mình, vậy mà lại đang nhìn chằm chằm vào một góc tối nào đó, mắt không chớp. "Tiểu Hổ Tử?" "Tiểu Hổ Tử!" Gọi liền hai tiếng, người trẻ tuổi kia vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, cả người ngây dại ngồi trên lưng ngựa, như thể bị thôi miên.

Mấy người xung quanh cũng nhận ra có gì đó không ổn, "Có thứ dơ bẩn, Hứa ca!" Một người khác đột nhiên rút ra một thanh kiếm gỗ đào, một tay nhanh chóng châm đuốc, mấy người xung quanh cũng làm theo, vài ngọn đuốc sáng lên, xua tan một phần bóng tối xung quanh, nhưng cũng... nhìn thấy khuôn mặt của người trẻ tuổi kia. "Chuyện quái gì thế này?!" Mọi người đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Trên khuôn mặt đó có một nụ cười cực kỳ quỷ dị, khóe miệng điên cuồng nhếch lên, gần như muốn rách toạc ra, kéo đến tận mang tai.

Hai mắt thì có hai dòng máu chảy xuống, để lại hai vết máu sâu trên khuôn mặt trẻ trung này. "Hứa ca, bùa trấn tà!" Đột nhiên được nhắc nhở, Trần Hứa bừng tỉnh, nhanh chóng mò ra một lá bùa trấn tà, giơ tay định dán lên trán người trẻ tuổi kia.

Nhưng lại vồ hụt, "He he he, Hứa ca..." "Hứa ca..." Người trẻ tuổi kia treo nửa người dưới ngựa, cười âm hiểm nhìn Trần Hứa: "Đã...

đã muộn rồi..." Lúc này Trần Hứa mới phát hiện, con ngựa này không biết từ lúc nào đã bị mổ bụng, ruột gan máu thịt chảy đầy đất, nhưng lạ lùng là không phát ra bất kỳ âm thanh nào! "Rút lui!" "Toàn bộ rút về từ đường!!" Trần Hứa biết đã xảy ra chuyện lớn, quyết định ngay lập tức.

Trong chốc lát, tiếng vó ngựa dồn dập!

Mấy con ngựa nhanh như phát điên, liều mạng phi nước đại về phía từ đường Trần gia!

Vài trăm mét... năm mươi mét... hai mươi mét!

Từ đường Trần gia đã ở ngay trước mắt, trước cửa từ đường Trần gia cổ kính trang nghiêm treo những chiếc đèn lồng cháy quanh năm không tắt, còn có hai con sư tử đá một trái một phải, trấn giữ hai bên.

Kể từ khi Nhậm Gia Trấn bùng phát sự kiện khẩn cấp cương thi vây công, Trần Gia Trấn gần nhất cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Sau cơn hoảng loạn ban đầu, đội hộ vệ của Trần Gia Trấn cũng phát hiện ra, chỉ cần tiến vào phạm vi của từ đường Trần gia, sẽ không bị cương thi hay những thứ dơ bẩn khác uy hiếp!

Giống như, ngay lúc này! "Đợi đã..." "Chuyện gì vậy?!" Ngựa nhanh phi nước đại, Trần Hứa đột nhiên cảm thấy không ổn.

Vốn dĩ tiểu đội của họ có hơn mười người.

Mười mấy con ngựa nhanh cùng phi nước đại, thanh thế tuyệt đối không phải như bây giờ!

Đột ngột quay đầu nhìn lại, Trần Hứa lập tức cảm thấy máu trong người mình lạnh đi quá nửa!

Mười mấy người, đâu còn mười mấy người nữa?

Chỉ còn lại hai ba người, vẫn đang nghiến chặt răng, nắm chặt dây cương!

Ngay trong bóng tối sau lưng họ, dưới ánh sáng yếu ớt của đuốc, có từng bóng người tựa như chân không chạm đất, bay như điên đuổi theo, giống hệt như những lệ quỷ truy hồn đoạt mệnh! "Chết tiệt, tại sao lại xuất hiện nhiều thứ dơ bẩn như vậy?!" "Cương thi đâu?

Cương thi đâu!" Trần Hứa hung hăng tát mình một cái, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Đột nhiên, Trần Hứa rút ra một nắm bùa trấn tà, nhanh chóng châm lửa bằng đuốc, giơ tay vung về phía sau. "Đốt bùa!" Nghe thấy Trần Hứa quát lớn, mấy người phía sau cũng đột nhiên tỉnh ngộ, trong nháy mắt, từng nắm bùa trấn tà được đốt cháy, điên cuồng ném ra như không cần tiền, lập tức thấy những bóng ma như hình với bóng kia đều hoảng sợ né tránh, không một ai dám trực tiếp đâm vào những lá bùa trấn tà đang cháy này!

Bùa trấn tà đang cháy rơi tứ tán, điều này đã giành được cho họ một chút thời gian thở quý giá. "Hứa ca!

Các huynh đệ phía sau bị kẹt lại rồi!" "Vẫn còn cứu được, chúng ta có nên thử một lần không?" Một người bên cạnh trầm giọng hỏi.

"Cứu!" Trần Hứa nghiến chặt răng, siết chặt dây cương.

Sau khi hít một hơi thật sâu, hắn lấy ra một tấm bùa được cất sát người trong một túi chống nước. "Các ngươi chỉ có khoảng mười giây, nếu trong mười giây không thoát khỏi những thứ này, thì không cứu được nữa, các ngươi phải rút về từ đường!" "Đây là mệnh lệnh!" Một tiếng ra lệnh, ba bốn người còn lại nghiến chặt răng, lần lượt rút vũ khí của mình ra.

Kiếm gỗ đào, bùa trấn tà, và cả túi máu chứa máu chó mực, máu gà trống.

Sự việc xảy ra đột ngột, không ai ngờ rằng, trong trấn xuất hiện không phải cương thi, mà là lệ quỷ!

So với cương thi có thể nhìn thấy bằng mắt thường, những loại lệ quỷ không nhìn thấy, không sờ được, mà lại vô cùng quỷ dị kia, càng có thể mang lại cảm giác sợ hãi tột độ cho con người! "Chuẩn bị!" Trần Hứa xé túi chống nước, tấm bùa được hắn kẹp giữa hai tay. "Hành động!" Một tiếng quát lớn, trên người Trần Hứa đột nhiên nổ tung một đám sương máu, đồng thời giữa hai tay hắn, tấm bùa kia tỏa sáng rực rỡ!

Tiếng sấm, nổ vang!

Từng tia chớp như rắn bạc nhanh chóng đan vào nhau trước người hắn, tạo thành một tấm lưới điện!

Rắc!

Lưới điện khuếch tán với tốc độ cao, trong nháy mắt đã bắn về phía bóng tối phía sau, lập tức, những người còn lại bị kẹt tại chỗ không thể thoát thân, lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, vậy mà đã khôi phục lại khả năng hành động! "Mau đi!

Nhanh đi!" "Mẹ kiếp đưa bùa trấn tà cho các ngươi để làm cảnh à?

Ném ra cho lão tử!" "Kiếm gỗ đào!" "Roi đánh quỷ!" Giữa lúc hỗn loạn, vài tiếng hô hoán cũng khiến mười mấy người kia nhanh chóng bình tĩnh lại, một hàng mười mấy người, nhân lúc tấm lưới điện mạnh mẽ kia đẩy lùi đám quỷ vật, phi ngựa như bay!

Chỉ tiếc là, tấm lưới điện do sấm sét đan thành kia, chỉ duy trì được mười giây ngắn ngủi, trong tầm mắt mơ hồ, Trần Hứa chỉ thấy một đám huynh đệ đang thúc ngựa phi tới, rồi hắn ngã gục trên lưng ngựa, ngất đi. "Mang Hứa ca theo!" Mười mấy người thúc ngựa quất roi, mấy thành viên đội hộ vệ chạy nhanh nhất, nhanh chóng chuyển Trần Hứa lên lưng ngựa của mình, giơ tay quất thêm một roi!

Nửa phút sau, trước từ đường Trần gia, mười mấy người gần như sau khi đến phạm vi từ đường, tất cả đều không còn sức nắm chặt dây cương, lần lượt ngã xuống ngựa.

Chương 181

"Hứa ca sao rồi?

Chết chưa?" Một người nhanh chóng đặt Trần Hứa từ trên lưng ngựa xuống, thử hơi thở của hắn: "May quá, may quá vẫn còn chút hơi thở..." "Mẹ kiếp, rốt cuộc là quỷ vật từ đâu đến?

Sao lại nhiều thế này!" Mọi người xung quanh đều im lặng, mỗi người sau khi căng thẳng tột độ, lại lần nữa cảnh giác, đề phòng nhìn vào các góc tối bên ngoài từ đường Trần gia.

Cả Trần Gia Trấn, dường như chỉ có nơi từ đường Trần gia này là còn chút ánh sáng.

Tất cả những nơi khác, đều đã bị bóng tối nuốt chửng! "Chúng... chúng đang nhìn chúng ta..." "Ngay trong bóng tối..." Có một thành viên đội hộ vệ dường như nhìn thấy gì đó, sợ hãi lùi lại: "Tôi nhận ra khuôn mặt đó!

Đó là nhị thúc nhà tôi, nhị thúc ruột của tôi!" "Tôi cũng thấy rồi!

Đó là ai?!" "Mẹ nó, rốt cuộc là chuyện quái gì vậy?

Mồ mả của Trần Gia Trấn chúng ta bị ai đào lên rồi sao?" "Không có cương thi?

Tại sao không có cương thi?" "Trăng mờ, tối nay là trăng mờ!

Các người quên hết rồi à?

Lúc trăng mờ âm khí nặng nhất, chính là thời gian lũ ma quỷ ra ngoài hoạt động!" "Tiếp theo phải làm sao?" "Phát tín hiệu cho các tiểu đội hộ vệ khác nữa!" "..." Tiểu đội trưởng Trần Hứa hôn mê, những người còn lại như rắn mất đầu, may mà có phó đội trưởng đứng ra, lấy pháo hoa ra đốt.

Tín hiệu pháo hoa cảnh báo nổ vang trên không, "Đừng hoảng, trấn tĩnh, bình tĩnh!" "Chúng ta hiện đang ở trong phạm vi của từ đường Trần gia, có liệt tổ liệt tông phù hộ chúng ta, các ngươi sợ cái quái gì!" Phó đội trưởng đứng dậy, quát lớn: "Kiểm tra trang bị của mình, xem trong tay chúng ta còn bao nhiêu hoàng phù!" Quay đầu lại, sau khi kiểm tra nhanh, không khí xung quanh càng thêm ngột ngạt, im lặng.

Bùa trừ tà, bùa trấn tà và các loại hoàng phù khác còn lại không nhiều, trong tay mười mấy người cộng lại, chưa đến hai mươi lá! "Lá bùa Hứa ca dùng lúc nãy, là Lôi Phù Gia chủ để lại?" "Không sai đâu." Phó đội trưởng nhíu mày suy nghĩ, loại Lôi Phù uy lực cực mạnh này, người bình thường gần như không thể sử dụng, mà cho dù phải trả giá đắt để thực sự dùng được, cũng rất khó phát huy hết toàn bộ uy lực.

Giống như Trần Hứa, lá Lôi Phù đó suýt nữa giết chết hắn, nhưng cũng chỉ duy trì được mười giây, tính ra, uy lực thực sự phát huy được, ước chừng chưa đến một thành!

Những lá bùa tương tự như vậy, Trần Mộc đã để lại một ít.

Chỉ là vì những người trong đội hộ vệ này, ngộ tính thiên phú đều không cao, cũng không có thiên phú tu luyện, tự nhiên cũng rất khó phát huy được uy lực thực sự của những lá bùa này. "Đừng vội, trước tiên dùng những thứ trong tay chúng ta có thể dùng được đã." "Mỗi người chia một lá bùa trấn tà, dùng để ứng phó khẩn cấp!" Phó đội trưởng trong lúc nguy cấp nảy ra ý, nói: "Rắc máu chó mực và máu gà trống xung quanh, nói không chừng cũng có thể cản được một chút...

Các ngươi đang làm gì!!" Vô tình liếc mắt, phó đội trưởng da đầu tê dại, có hai thành viên đội hộ vệ đang giẫm lên sư tử đá trước cửa từ đường, dùng trường thương trong tay đập vào chiếc đèn lồng treo

trước cửa từ đường!

Một người khác thì đang không ngừng dậm chân, xoay vòng trước cửa từ đường, trông như rất muốn xông vào từ đường, nhưng lại như bị một sức mạnh nào đó cản lại.

Trong chốc lát, mọi người đều cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Rõ ràng trên mặt ba người này, đều treo nụ cười quỷ dị gần như giống hệt nhau, khóe miệng nhếch lên, gần như muốn rách đến tận mang tai! "Giết chúng!" Phó đội trưởng quyết định ngay lập tức.

Tiếng súng chưa vang lên, lại có một tiếng sấm nổ vang trời, vang lên từ trên không trung của từ đường Trần gia!

Ánh điện trắng chói mắt, trong nháy mắt xẹt qua bầu trời, một con bạch long sấm sét nóng rực dữ tợn, với một thế không gì cản nổi, trong nháy mắt đã đến gần từ đường Trần gia!

Dương Lôi - Bạo Long!

Ánh sét chói lòa, nóng bỏng vô cùng, giáng xuống từ phía trên từ đường Trần gia!

Mà con bạch long do tia sét hóa thành kia, mang theo một sức nóng không thể chống cự, quét đến gần!

Bóng tối bị xé toạc, bóng tối dày đặc bao vây quanh từ đường Trần gia, đột nhiên như thủy triều, trong nháy mắt bị đánh tan, bị xé thành từng mảnh!

Bay đi tiêu tán không còn tăm tích!

Ba thành viên đội hộ vệ rõ ràng đã bị trúng tà kia, cũng vào lúc con bạch long sấm sét này lượn lờ, nhanh chóng khôi phục bình thường, ba người quỳ rạp xuống đất, ho khan dữ dội, máu đen lấm tấm văng ra từ miệng mũi, trông vô cùng bắt mắt.

Những người còn lại trong đội hộ vệ vẫn còn đang ngẩn ngơ.

Đến lúc này, họ mới nhận ra, hóa ra không phải cả Trần Gia Trấn đều bị bóng tối bao phủ, mà là trước đó họ đã bị những quỷ vật dày đặc, âm khí ảnh hưởng!

Đến mức... ngũ quan đều bị che lấp ảnh hưởng! "Suýt chút nữa thì trúng chiêu rồi!" "Nếu đèn lồng của từ đường Trần gia bị đập, nếu bị xông vào làm đổ bài vị và nến trường sinh... e là có đại họa giáng xuống." "Có tiên nhân thi triển đạo pháp?!" "Sấm sét!

Đây là một con rồng được ngưng tụ từ sấm sét!" "Là ai?

Đạo trưởng của Nhậm Gia Trấn sao?" "Không thể nào, Nhậm Gia Trấn bây giờ còn lo chưa xong!

Đây chắc chắn là một vị tiên nhân ẩn cư!" Con bạch long sấm sét lượn lờ trước cửa từ đường Trần gia, chói mắt và rực rỡ, dữ tợn nhưng hung mãnh, đặc biệt là xung quanh thân thể, những hồ quang điện kêu lách tách, ánh sét bao quanh, càng cho người ta một cảm giác chính khí hạo nhiên, tru diệt hung tà! "Nguy cơ đã được giải trừ, xem tình hình của Hứa ca trước, cấp cứu cho anh ấy!" Phó đội trưởng là người đầu tiên tỉnh táo lại, phát hiệu lệnh.

Ngay sau đó, phó đội trưởng nhìn về hướng bạch long sấm sét bay tới, cung kính hành lễ: "Không biết cao nhân phương nào ra tay tương cứu...

Ân đức lớn lao như vậy, suốt đời khó quên!" Lời còn chưa dứt, tiếng vó ngựa giòn giã vang lên trên nền đá xanh của con phố.

Cộp cộp cộp...

Cộp cộp cộp...

Ánh mắt của phó đội trưởng dần trở nên nghiêm trọng, vẫn duy trì tư thế chắp tay bái tạ.

Một con hắc mã đầu cực kỳ cao lớn xuất hiện trong tầm mắt của hắn. "Hít!" Phó đội trưởng cũng là người từng trải, nhưng không ngờ, lứa hắc mã này lại uy vũ hùng tráng, khí thế bất phàm đến vậy!

Trên lưng ngựa có hai người, một nam một nữ.

Loáng thoáng, phó đội trưởng cảm thấy có chút quen mắt.

Một thành viên đội hộ vệ mắt tinh bên cạnh đột nhiên run lên hai cái, không tự chủ được quỳ xuống đất, vô cùng cung kính khấu đầu. "Các ngươi còn chưa nhìn ra sao?" "Lẽ ra phải nghĩ đến từ sớm rồi, trong thời thế này, cho dù xung quanh Trần Gia Trấn chúng ta có cao nhân ẩn cư thật, ai lại dám ra cứu mạng chúng ta chứ?" Hai câu nói thốt ra, một đám thành viên đội hộ vệ lần lượt tỉnh ngộ, đồng loạt quỳ một gối xuống đất, cung kính hành lễ. "Cung nghênh Gia chủ trở về!!" Mười mấy người đồng thanh hô lớn, trong giọng nói vang dội, toát ra sự cung kính và vui mừng tột độ.

Tiếng vó ngựa dừng lại trước từ đường Trần gia, nhìn các thành viên đội hộ vệ đang quỳ một gối, Trần Mộc xuống ngựa, bước đến trước mặt Trần Hứa, đưa tay ấn vào động mạch cổ của hắn, không chút do dự sử dụng 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】.

Chương 182

"Lúc nãy cảm nhận được khí tức của sấm sét." "Hắn đã dùng Lôi Phù ta phát xuống?" Đối mặt với câu hỏi của Trần Mộc, phó đội trưởng bên cạnh vội vàng gật đầu, trầm giọng nói: "Vâng, Gia chủ, trước đó chúng tôi đã gặp phải... một lượng lớn quỷ vật tấn công." "Hứa ca vì bảo vệ chúng tôi thoát thân, bất đắc dĩ đã sử dụng Lôi Phù." Trong lúc nói chuyện, mọi người đồng loạt lùi lại nửa bước, như thể gặp ma nhìn về phía Trần Hứa.

Trước đó, Trần Hứa đã gần như hơi thở yếu ớt, nói trắng ra là chỉ còn một hơi thở, có thể chết bất đắc kỳ tử bất cứ lúc nào!

Mà bây giờ... không chỉ mở mắt, thậm chí còn tự mình ngồi dậy! "Các ngươi không sao chứ?

Mẹ kiếp, may mà có một lá Lôi Phù Gia chủ để lại!" "Chỉ tiếc là..." Trần Hứa ngơ ngác nhìn sang bên cạnh, lập tức ánh mắt đờ đẫn.

Hồi lâu, "Gia chủ!" "Cuối cùng ngài cũng đến rồi!" Trần Hứa suýt chút nữa thì nước mắt lưng tròng, quỳ một gối xuống đất, cung kính hành lễ. "Ừm." "Tự ý thúc giục sử dụng Lôi Phù, ngươi còn lại một hơi thở, thôi được rồi, Lôi Phù loại bùa này... quả thực không phải là thứ các ngươi có thể điều khiển được." Trần Mộc thở dài, đứng dậy.

Khi dẫn đội thân vệ rời khỏi Trần Gia Trấn, để lại đủ các biện pháp an toàn cho Trần Gia Trấn, Trần Mộc đã để lại một loạt bùa chú uy lực mạnh mẽ, ví dụ như Lôi Phù, Xích Diễm Phù, v.v...

Những bùa chú này uy lực mạnh mẽ, nhưng cần một luồng khí để thúc đẩy mới có thể phát huy hết tác dụng.

Mà các thành viên đội hộ vệ của Trần Gia Trấn, chưa từng tu luyện, nhiều nhất cũng chỉ trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, bọn họ

cũng có thể sử dụng loại bùa chú thưởng từ check-in này, nhưng phải tiêu hao một cái giá rất lớn, thậm chí có thể là... tính mạng!

Chiêu này, vốn là át chủ bài khi không còn cách nào khác. "Nghỉ ngơi tại chỗ, những việc còn lại do đội thân vệ tiếp quản." Trần Mộc gật đầu, tiện tay chỉ một cái, con bạch long sấm sét kia như có linh tính, bay lên không trung, toàn thân mang theo ánh sét, bắt đầu lượn lờ quanh cả Trần Gia Trấn.

Một đám thành viên đội hộ vệ, đều ngây người ra nhìn.

Vốn tưởng đây là một cao nhân nào đó, thi triển đạo pháp tinh diệu.

Nhưng không ngờ, vị cao nhân này, lại chính là gia chủ của mình! "Ta cần biết những chuyện xảy ra gần đây, càng chi tiết càng tốt." "Ngoài ra." Trần Mộc liếc nhìn mọi người một cái, trầm giọng nói: "Bên Phong Sơn, mấy ngày nay có phải là không có người qua đó tuần tra không?" Nghe vậy, Trần Hứa không khỏi cúi đầu, đáp: "Báo cáo Gia chủ, đúng vậy!" "Nguyên nhân." Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, giọng điệu cực kỳ nhạt.

Trần Hứa lòng chùng xuống, biết Trần Mộc đang không vui, vội nói: "Ba ngày trước chúng tôi còn tuần tra Phong Sơn một lần, đặc biệt là hậu sơn." "Không phát hiện bất kỳ dị thường nào, cũng không phát hiện người khả nghi." "Nhưng ba ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, cương thi lẻn vào trấn cũng ngày một nhiều, căn bản không đủ nhân lực..." "..." Lựa chọn trọng điểm, nhanh chóng kể xong những chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Trần Mộc cũng đại khái hiểu được tình hình.

Ba ngày gần đây, số lượng cương thi xâm phạm Trần Gia Trấn ngày càng nhiều, từ một hai con lẻ tẻ ban đầu, trực tiếp phát triển lên đến hơn mười con!

Nếu chỉ có vài con lẻ tẻ, đội hộ vệ dễ dàng có thể xử lý, đương nhiên cũng có dư sức đi tuần tra Phong Sơn.

Nhưng vấn đề chính là ở đây.

Hơn mười con cương thi, trong đó không chỉ có bạch cương, mà còn có hắc cương đã hút tinh huyết người sống!

Lần này độ khó trực tiếp tăng vọt, đội hộ vệ của Trần Gia Trấn dốc toàn lực, mới miễn cưỡng giải quyết được vấn đề cương thi xâm nhập!

Nhân lực không đủ, tự nhiên cũng không còn sức đi tuần tra Phong Sơn. "Chuyện này lỗi không phải ở các ngươi, không có trừng phạt." Trần Mộc gật đầu, bước về phía cửa từ đường Trần gia.

Bên trong từ đường, từng bài vị vẫn được đặt ngay ngắn, trước mỗi bài vị đều thắp nến trường sinh, trông có vẻ yên tĩnh, nhưng Trần Mộc lại cảm nhận được một loại khí tức đặc biệt bao trùm xung quanh toàn bộ từ đường Trần gia.

Sức mạnh che chở của liệt tổ liệt tông? "Vị đại ca kia, là Hứa đại ca phải không?" "Anh có thể nói cho tôi biết tình hình ở Nhậm Gia Trấn không?

Nhậm Gia Trấn bây giờ thế nào rồi, có phải rất nguy hiểm không?" Thấy Nhậm Đình Đình từ trên con hắc mã huyết rồng xuống ngựa, Trần Hứa sững sờ, nghi hoặc nói: "Cô... cô có phải là vị thiên kim đại tiểu thư của nhà họ Nhậm không?

Nhậm Đình Đình?" "Là tôi là tôi, mau nói cho tôi biết tình hình Nhậm Gia Trấn được không!" Nhậm Đình Đình có chút sốt ruột.

Điều này cũng dễ hiểu, ngay cả Trần Gia Trấn ở xa hơn một chút cũng nguy hiểm như vậy, vậy thì Nhậm Gia Trấn bị một lượng lớn cương thi vây công, phải thảm trạng đến mức nào?! "Tình hình hiện

tại của Nhậm Gia Trấn, chúng tôi không rõ." "Tình hình chúng tôi biết được, cũng đã là khoảng hai ba, đúng, ba ngày trước rồi." Trần Hứa nhớ lại một chút, trầm giọng nói: "Tình hình có chút khó khăn, bây giờ người ngoài cơ bản không vào được Nhậm Gia Trấn, ngay cả ban ngày cũng vậy!" Nghe vậy, Nhậm Đình Đình giật mình, nhưng lại có chút nghi hoặc: "Không đúng, cương thi loại hung vật này, ban ngày nên tránh né mới phải..." "Không hề." "Chúng tôi cũng nghĩ cương thi ở Nhậm Gia Trấn, ban ngày sẽ tìm chỗ trốn, rồi tối lại ra hoạt động, kết quả không phải vậy." Trần Hứa lắc đầu, giải thích: "Nghe nói trên người những con cương thi này đều có pháp khí hoặc bùa chú đặc biệt, có thể hoạt động vào ban ngày." "Nhưng tình hình bây giờ có lẽ cũng không quá tệ." "Có Cửu Thúc ở Nhậm Gia Trấn, sau đó có thêm mấy vị đạo trưởng đến, nghe nói là đã liên thủ vẽ một cái đại trận gì đó, chặn được cương thi..." Nghe đến đây, Nhậm Đình Đình mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Cửu Thúc trong Nhậm Gia Trấn, Nhậm Đình Đình không hề xa lạ, mà quan hệ cũng không tệ.

Đối với thực lực hàng yêu trừ ma của ông, Nhậm Đình Đình vẫn biết một chút, lại nghe có mấy vị đạo trưởng khác trợ giúp, chắc là sẽ không xảy ra vấn đề lớn.

Quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, Nhậm Đình Đình có chút do dự, trong lòng cô hiểu rất rõ, nếu nói bây giờ, thực sự có ai có thể cứu được Nhậm Gia Trấn, giải quyết phiền phức nguy hiểm to lớn này, vậy thì chỉ có thể là...

Trần Mộc.

Chỉ là bây giờ, bên Trần Gia Trấn này, dường như cũng gặp phải một số phiền phức không dễ giải quyết, Nhậm Đình Đình có chút tính tình tiểu thư, nhưng cũng không phải ngốc thật.

Tự nhiên cũng biết, nếu bên Trần Gia Trấn không thể ổn định, Trần Mộc căn bản sẽ không ra tay giúp đỡ Nhậm Gia Trấn!

Nửa giờ sau, một đoàn ngựa đến từ đường Trần gia, toàn là những con ngựa cao to tuấn mã, khí thế phi phàm.

Đội thân vệ Trần gia, đã đến!

Cùng đến với họ, còn có rất nhiều thành viên đội hộ vệ bị thương, phía sau còn có các tiểu đội hộ vệ Trần Gia Trấn.

Trần Tiểu Đao bước nhanh đến trước mặt Trần Mộc: "Gia chủ, đã xử lý gần xong." "Đội hộ vệ Trần Gia Trấn, một trăm ba mươi người, tử vong mười người, bị thương hai mươi người, ngoài ra có năm người mất tích, không rõ tung tích." Sau khi báo cáo xong, Trần Tiểu Đao tiếp tục nói: "Ngoài ra chúng tôi phát hiện một lượng lớn quỷ vật, không phát hiện có cương thi xuất hiện ở Trần Gia Trấn." "Đại bộ phận quỷ vật không mạnh, Kim Quang Chú và Dương Lôi đều có thể trấn sát chúng." "Các thành viên Luyện Thi Pháp, cũng có thể dựa vào ưu thế công pháp, gây ra sát thương lớn cho những quỷ vật này." Cẩn thận, tỉ mỉ, không một chút sơ hở!

Tất cả các chi tiết và phát hiện, Trần Tiểu Đao đều có thể ghi nhớ chính xác trong đầu, để mang đến cho Trần Mộc những thông tin tình báo mới nhất, giúp ngài đưa ra phán đoán tiếp theo.

Suy tư một lát, Trần Mộc gật đầu, nói: "Giới Đao Đội bây giờ bắt đầu nghiên cứu bản đồ, nửa giờ sau xuất phát thăm dò tình hình Nhậm Gia Trấn." "Tuân mệnh, Gia chủ." Hồng cô nương chắp tay nhận lệnh, dẫn chín thành viên Giới Đao Đội còn lại đi sang một bên. "Tiểu Đao." "Sắp xếp nhân lực, khống chế các con đường huyết mạch của Trần Gia Trấn, mỗi tiểu đội đều có một thành viên Luyện Thi Pháp, cảnh giác quỷ vật ảnh hưởng đến tâm thần." Trần Mộc lại lần nữa lên tiếng.

Trần Tiểu Đao chắp tay nhận lệnh, bắt đầu phân công nhiệm vụ. "Được rồi, tạm thời như vậy, Kỳ Môn Đội toàn thể chờ lệnh." "Đội hộ vệ!" Trần Mộc quay đầu nhìn về phía đám người đội hộ vệ, trầm giọng nói: "Lập tức bắt đầu rà soát toàn bộ tình hình của Trần Gia Trấn, từng nhà từng hộ tra xét!" "Rõ, Gia chủ!" Đám người đội hộ vệ đồng thanh đáp.

Người bị thương đương nhiên không thể tiếp tục tham gia hành động, nhưng đại bộ phận mọi người chỉ bị quỷ vật dọa sợ, không bị thương tổn thực chất.

Huống hồ, bây giờ trên bầu trời Trần Gia Trấn, có một con bạch long sấm sét đang lượn lờ, như đang tuần tra lãnh địa của mình.

Điều này thực sự khiến người ta an tâm!

Có con bạch long sấm sét này ở đây, chỉ cần trong phạm vi Trần Gia Trấn, có chút âm khí hoặc quỷ vật hơi mạnh một chút xuất hiện, Trần Mộc đều có thể phát hiện ngay lập tức!

Chương 183

"Hành động." Trần Mộc phất tay, hạ lệnh.

Lập tức, đội thân vệ, đội hộ vệ, tất cả đều bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của mình.

Trần Mộc thì dẫn những người còn lại, trở về ngôi nhà cũ của hắn ở Trần Gia Trấn. "Cầm lấy, đây là viên Thi Miết Đan thứ hai, hiệu lực của viên trước đó ngươi cũng đã tiêu hóa gần hết rồi." Lật tay lấy ra một viên Thi Miết Đan, Trần Mộc ném cho Gà Phượng Minh Nộ Tình.

Một ngụm ngoạm lấy, nuốt xuống, Gà Phượng Minh Nộ Tình hóa thành một luồng sáng, lao ra khỏi đại sảnh, vỗ cánh bay lên mái nhà của ngôi nhà cũ, lúc này mới bắt đầu tiêu hóa hiệu lực của Thi Miết Đan.

Mấy người ngồi quanh bàn, hương trà lan tỏa, hơi nóng bốc lên, điều này cũng xua tan đi một chút mệt mỏi sau chặng đường dài của mấy người.

Sau một tuần trà, Tề Thiết Chủy nhìn về phía Trần Mộc, thấp giọng nói: "Mộc gia, tình hình hiện nay, ngài có phải đã đoán được điều gì rồi không?" "Ừm, Phong Sơn." Trần Mộc gật đầu, trầm giọng nói: "Quá nhiều điểm nghi vấn, quá nhiều vấn đề, tạp nham vô chương kết hợp lại, là cố ý làm vậy." Đây là phán đoán chính xác mà Trần Mộc đưa ra, cũng là cảm nhận trực quan nhất của hắn.

Tình hình phức tạp, nhưng càng phức tạp, lại càng có vấn đề. "Tôi cũng nghi ngờ Phong Sơn có vấn đề, hay là, tối nay chúng ta đến Phong Sơn xem tình hình thế nào?

Nói không chừng có thể tìm ra vấn đề." "Chỉ là, thiên tượng tối

nay không được tốt lắm." Tề Thiết Chủy chỉ lên trên đầu, cười nói: "Trăng mờ treo trên cao, đây là cửa địa phủ mở, các loại tiểu quỷ chui ra ngoài a!" Chá Cô Tiếu ở bên cạnh nghiên cứu bản đồ, liên quan đến chủ đề phong thủy thiên tượng, Chá Cô Tiếu không có nhiều lời để nói, điều ông quan tâm hơn là làm thế nào để bảo vệ Trần Gia Trấn, không để xảy ra vấn đề.

Chỉ có giải quyết vấn đề của Trần Gia Trấn, mới có thể rảnh tay đi giải quyết nguy cơ của Nhậm Gia Trấn. "Thế phong thủy có biến hóa." "Cộng thêm tối nay là trăng mờ, âm khí cực trọng, vậy thì xuất hiện một số quỷ vật cũng không có gì lạ, điều kỳ lạ là, trước đây chưa từng xảy ra chuyện như vậy." Trần Mộc uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Cũng có nghĩa là, thế cục phong thủy đã bị động tay động chân, không trấn áp được những thứ dơ bẩn này nữa." "Mấu chốt vẫn là long nhãn của Phong Sơn!" Tề Thiết Chủy lập tức hiểu ra.

Trần Mộc gật đầu, nói: "Ăn cơm xong nghỉ ngơi một lát, qua mười hai giờ đêm, chúng ta lại đến Phong Sơn." Mọi người đồng thanh đáp, ngồi xuống dưỡng tinh súc nhuệ.

Đến Phong Sơn không vội lúc này, hơn nữa theo phán đoán của Trần Mộc, chỉ sau mười hai giờ đêm, khi âm dương trong trời đất hoán đổi, âm khí hoàn toàn chiếm vị trí chủ đạo, mới có khả năng tìm được manh mối hữu dụng.

Đứng dậy, Trần Mộc gọi năm thành viên Kỳ Môn Đội, đi vào một nhà kho trong ngôi nhà cũ.

Trong nhà kho, chất đống các loại đồ vật, bao gồm vũ khí, dược liệu, các loại dược liệu. "'Thần Cơ Bách Luyện' ta truyền thụ cho các ngươi trên đường đi, tu luyện thế nào rồi?" Nghe Trần Mộc lên tiếng, năm người cung kính đồng loạt hành lễ: "Đã nhập môn!

Cảm tạ Gia chủ tận tình bồi dưỡng!" "Năm người các ngươi có

thiên phú cực tốt về phương diện luyện khí." "Trong thời gian ngắn như vậy có thể nhập môn, đủ để chứng minh tư chất rồi." Trần Mộc có chút hài lòng, tiện tay cầm lấy một khối tinh thiết, nói: "Nhiệm vụ tiếp theo của các ngươi, chính là luyện khí." "Ta chỉ dạy một lần, pháp khí này tên là... 【Thiên Nhãn Trùng】!" Thị trấn Nhậm Gia, dưới màn đêm bao phủ, nhà nhà đều đóng chặt cửa lớn, trên cửa sổ cũng dán đầy bùa trừ tà, xung quanh nhà thì rắc đầy gạo nếp, còn có những thứ như dây tơ hồng bán thành phẩm.

Chỉ có điều, hiệu quả rất nhỏ, trong sân của không ít gia đình vẫn còn rải rác những thi thể bị hút thành xác khô.

Mỗi một thi thể đều khô quắt, rõ ràng là do tinh huyết bị hút cạn sạch.

Thị trấn Nhậm Gia bây giờ, một mảnh tử khí nặng nề, như một thị trấn quỷ vực!

Mà dinh thự cũ của nhà họ Nhậm nằm ở trung tâm thị trấn, có thể nói là nơi phòng vệ nghiêm ngặt nhất trong cả thị trấn Nhậm Gia!

Toàn bộ dinh thự đều có những đồ dạng trận pháp được búng ra bằng dây mực, xuyên suốt nối liền với nhau, hình thành một đại trận trừ tà.

Bên trong không chỉ có người già trẻ nhỏ nhà họ Nhậm, mà còn có rất nhiều cư dân trong trấn nhà tan cửa nát, đều chen chúc tại đây.

Cửu Thúc mặc một thân đạo bào, ngồi xếp bằng ngay trước cửa chính, tay cầm ngang một thanh kiếm gỗ đào, mắt không chớp nhìn về phương xa.

Ánh mắt hướng đến, kinh ngạc thay chính là hướng thị trấn Trần Gia! "Sư huynh, từ nãy đến giờ huynh cứ nhìn chằm chằm về phía thị trấn Trần Gia, sao vậy?

Thị trấn Trần Gia có vấn đề à?" Tứ Mục Đạo Trưởng ghé sát lại, nghi hoặc nói: "Nghe nói bên thị trấn Trần Gia cũng có phiền phức, có phải là Phong Sơn…" Cửu Thúc lắc đầu, thở dài nói: "Không rõ, phải đến tận nơi xem mới biết được." Nhìn theo ánh mắt của Cửu Thúc về phía thị trấn Trần Gia, Tứ Mục Đạo Trưởng đột nhiên sững sờ, rồi kinh hãi kêu lên một tiếng: "Trong thị trấn Trần Gia này… hình như có cao nhân tọa trấn!" "Sư huynh, huynh xem con bạch long kia là chuyện gì vậy?

Có phải có cao nhân làm phép không?" Tuy khoảng cách rất xa, nhưng con bạch long bằng lôi quang lượn lờ trên bầu trời thị trấn Trần Gia lại vô cùng nổi bật trong đêm tối!

Nhìn từ xa, Tứ Mục Đạo Trưởng liền biết đó chắc chắn là một con rồng sấm sét!

Chỉ là ông không chắc, đây có phải là đạo pháp do một vị cao nhân thế ngoại nào đó thi triển ra hay không? "Hẳn là lôi pháp." "Ta đoán đây là để trấn nhiếp tà túy xung quanh thị trấn Trần Gia, chỉ có điều… dùng sấm sét hóa rồng, loại pháp thuật này cực kỳ hiếm thấy." Cửu Thúc nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Hơn nữa muốn điều khiển một con lôi long như vậy, tiêu hao tuyệt đối không thể xem thường!" Nghe những lời này, Tứ Mục Đạo Trưởng đi đi lại lại tại chỗ, vắt óc suy nghĩ, nhưng thật sự không biết có nhân vật nào sở hữu thủ đoạn như vậy.

Cửu Thúc cũng đang âm thầm suy tư, nếu nói là lôi pháp, thì đúng là có một người khá phù hợp với yêu cầu. "Chẳng lẽ là đại sư huynh?" "Cũng không đúng, lôi pháp của đại sư huynh rất mạnh, nhưng muốn ngưng tụ ra một con lôi long như vậy… e là cũng không dễ dàng, hơn nữa đại sư huynh sao có thể vì thị trấn Trần Gia mà ra sức?" Suy nghĩ miên man không có kết quả, Cửu Thúc cũng không nghĩ nhiều nữa, đúng lúc này một luồng gió âm u ám thổi qua trong

màn đêm, một giọng nữ trong trẻo dễ nghe như tiếng chuông bạc, theo cơn gió âm mà đến, quẩn quanh bên ngoài dinh thự nhà họ Nhậm, hồi lâu không tan. "Quả nhiên có một con quỷ vật lợi hại ẩn nấp trong bóng tối!" "Đêm nay là trăng mờ treo cao, không ổn rồi." Cửu Thúc trong lòng rùng mình, giơ tay lên, một lá bùa vàng đã kẹp giữa hai ngón tay, miệng lẩm nhẩm có lời, rõ ràng là sắp ra tay.

Trong chốc lát, cuồng phong nổi lên!

Từng trận khói đen gió âm cuốn tới, trên con phố trước cửa dinh thự nhà họ Nhậm, từ từ ngưng tụ thành một người phụ nữ.

Một bộ phượng bào giá y màu đỏ rực, đầu còn đội một chiếc khăn trùm đỏ, đôi tay thò ra khỏi ống tay áo trắng như ngọc, móng tay cũng điểm màu đỏ thẫm.

Người phụ nữ này vừa xuất hiện, Cửu Thúc lập tức cảm nhận được uy hiếp cực lớn!

Tứ Mục Đạo Trưởng bên cạnh cũng vậy, lập tức cảnh giác, âm thầm đã chuẩn bị đạo pháp, chuẩn bị thỉnh tổ sư gia thượng thân. "Lần này phiền phức lớn rồi." "Không ngờ, đêm nay không đợi được bầy cương thi, mà lại đợi được một con quỷ vương, chẳng lẽ phán đoán trước đó của chúng ta có sai sót?!" Giọng của Cửu Thúc ngày càng trở nên nặng nề.

Theo tình hình mà ông và Tứ Mục, Thiên Hạc mấy vị đạo trưởng điều tra trước đó, kẻ đầu sỏ đứng sau gây ra vụ việc cương thi tấn công thị trấn Nhậm Gia, hẳn phải là một vị thi vương mới đúng!

Bây giờ xem ra, phán đoán này có vẻ hơi đường đột, không chính xác! "Sư huynh, lần này e là có đại phiền phức rồi." Tứ Mục Đạo Trưởng cười khổ một tiếng, chép miệng kinh ngạc nói: "Từ xưa đến nay, nữ quỷ áo cưới đều là đại hung trong đại hung!" "Vị này trước mắt… e là dễ mời khó tiễn a!" "Sư đệ!" Một tiếng gọi lớn, lại có một

vị đạo trưởng mặc đạo bào, lưng đeo kiếm lao nhanh ra, kinh ngạc thay chính là Thiên Hạc Đạo Trưởng. "Áo cưới đỏ, khăn trùm đỏ, tà túy đại hung như vậy, chẳng trách…" Thiên Hạc Đạo Trưởng mày ngang mắt lạnh, bước lên phía trước.

Thấy ba vị đạo trưởng đứng thành một hàng, người phụ nữ mặc phượng bào giá y bước lên nửa bước, cười nhạt một tiếng: "Chỉ bằng chút đạo hạnh quèn của ba người các ngươi, dường như vẫn chưa đủ." "Sau khi lấy được đồ, ta sẽ tự mình rời đi, không cần ba vị đạo trưởng phải bận tâm." Giọng nói trong trẻo, kèm theo gió âm u ám, dần dần tan biến.

Chỉ trong một khoảnh khắc, ba vị đạo trưởng đồng thời cứng đờ người, cảnh tượng trước mắt họ đột nhiên thay đổi hoàn toàn, không còn là dinh thự nhà họ Nhậm, cũng không phải thị trấn Nhậm Gia, mà là một vùng… rừng đào!

Tiếng hát xa xa trong trẻo mà uyển chuyển, một đoàn đưa dâu, đang khiêng một cỗ kiệu hoa tinh xảo tuyệt luân, từ đầu kia của rừng đào chầm chậm đi tới.

Tiếng hát dần cất lên, hoa đào bay lả tả, thật là một khung cảnh khiến người ta không khỏi tán thưởng, nhưng lại khiến ba vị đạo trưởng như rơi vào hầm băng! "Tập trung tinh thần, tuyệt đối không được lơ là, dù chỉ một chút cũng không được!" Cửu Thúc cắn chặt đầu lưỡi, vung kiếm gỗ đào, dùng máu đầu lưỡi nhanh chóng bôi lên kiếm gỗ đào, "Con quỷ áo cưới này cực kỳ hung hiểm, e là ba huynh đệ chúng ta hợp lực cũng khó mà thoát ra được!" "Chuẩn bị động thủ, khởi trận!" Khí huyết lan tỏa, bùa vàng bay tứ tung, rõ ràng Cửu Thúc, Tứ Mục và Thiên Hạc Đạo Trưởng ba người đã nghiêm trận chờ địch, chuẩn bị dùng đến thủ đoạn tàn độc nhất.

Lại thấy, cỗ kiệu hoa lớn tinh xảo tuyệt luân kia, vẫn hòa theo

tiếng hát trong trẻo uyển chuyển, đón những cánh hoa đào bay lả tả, không nhanh không chậm, từ từ đi tới. … … "Đây là một loại pháp khí nhỏ có thể dùng để giám sát, luyện chế không khó, hơn nữa còn rất thực dụng." "Với năng lực hiện tại của các ngươi…" Trần Mộc ước lượng một chút, mở miệng nói: "Ta nghĩ trước khi xuất phát, luyện chế ra mấy chục đến một trăm cái, chắc không khó." Năm người lần lượt gật đầu, háo hức muốn thử.

Kho chứa của dinh thự cũ Trần gia, các loại dược liệu đều rất đầy đủ, bao gồm cả sắt tinh, thép tinh, còn có một ít vàng khối, bạc khối có thể pha vào sử dụng, ngọc thạch có thể dùng để luyện chế cũng có rất nhiều.

Ba ngày đi đường, Trần Mộc đã truyền thụ 【Thần Cơ Bách Luyện】 cho năm thành viên của đội Kỳ Môn này.

Sự thật chứng minh, năm người này quả thực là thiên phú dị bẩm.

Chương 184

Hầu như không tốn chút công sức nào, họ đã nắm vững được lý niệm cốt lõi của 【Thần Cơ Bách Luyện】, nhập môn rất nhanh.

Chỉ vì phải vội lên đường không thể trì hoãn thời gian, nên họ vẫn chưa có cơ hội luyện tập.

Đương nhiên, dược liệu cấp thần phẩm như Vẫn Ngọc, Trần Mộc cũng không nỡ cho mấy người này dùng để luyện tập, như vậy thật quá xa xỉ. "【Thiên Nhãn Trùng】 quan trọng nhất chỉ có ba điểm, hình ảnh giám sát, liên lạc hai chiều, tính ẩn nấp." "Tính ẩn nấp là quan trọng nhất, cũng có thể hiểu là ngụy trang." Vừa nói, Trần Mộc vừa chọn ra mấy loại dược liệu, thi triển 【Thần Cơ Bách Luyện】, rất nhanh đã nhào nặn ra một con côn trùng bay nhỏ bằng móng tay út, cùng với một chiếc kính một mắt.

Ngay sau đó, cùng với việc Trần Mộc nhắm hờ mắt, tác dụng mà hắn tưởng tượng trong đầu cũng dần dần hình thành, rất nhanh đã thấy trên con côn trùng bay này bắt đầu hiện ra những phù văn nhỏ li ti, rồi rất nhanh lại ẩn đi, còn chiếc kính một mắt kia cũng thành hình sau khi ánh sáng lưu quang biến mất, tròng kính màu đen, có chốt gài, có thể dễ dàng gài lên tai.

Trần Mộc thở phào một hơi, mở mắt ra: "Được rồi, như vậy xem như đã thành công." Tùy tay ném con côn trùng bay ra, sau đó Trần Mộc đeo kính một mắt lên, nghiệm chứng một phen.

Quả nhiên giống như trong ký ức hắn tưởng tượng, một camera bay!

Truyền về hình ảnh giám sát thời gian thực!

Năm người bên cạnh cũng mỗi người đeo một chiếc kính một

mắt, tự mình thử nghiệm, lập tức đều kinh ngạc không thôi, hiển nhiên đã bị loại tư duy tinh diệu này chinh phục! "Sau khi đeo kính một mắt, còn có thể thông qua côn trùng bay để nói chuyện, truyền tin." "Đương nhiên, cũng có thể dùng nhiều côn trùng bay phối hợp, trong chiếc kính này có thể hình thành nhiều khung hình góc nhìn khác nhau." Trần Mộc lại giải thích đơn giản một phen.

Năm người kia nghe hiểu mấu chốt, tiếp đó lại dựa vào năng lực của 【Thần Cơ Bách Luyện】, nắm vững tác dụng của mỗi một thiết kế bên trong.

Không mất bao lâu, năm người đồng thời tản ra, lần lượt chọn dược liệu, ngồi xổm một bên, bắt đầu luyện chế của riêng mình.

Trần Mộc cũng không vội, yên lặng quan sát trạng thái của năm người này, tay thì mân mê một khối Vẫn Ngọc.

Thần thông 【Thần Cơ Bách Luyện】 này có rất nhiều công dụng kỳ diệu.

Đương nhiên ngoài luyện khí ra, khi thi triển năng lực này, còn có thể trong vài giây hoàn thành quá trình hóa vật, ngự vật, tốc độ của nó tương quan với đẳng cấp.

Ngoài ra, Trần Mộc cũng có thể mượn năng lực của 【Thần Cơ Bách Luyện】, dễ dàng cắt ra phần mình muốn từ khối Vẫn Ngọc lớn kia. "Kinh nghiệm, độ thông thạo, đều vô cùng quan trọng." "Với trình độ hiện tại của ta…" Trong lúc âm thầm suy nghĩ, Vẫn Ngọc trong tay Trần Mộc đã bị một đám huỳnh quang bao bọc, đang nhanh chóng biến đổi hình dạng, mãi chưa định hình. "Hẳn là sắp đột phá đến cấp LV2 rồi." "Vẫn phải cố gắng luyện tập thêm, mau chóng tu luyện đến LV3, đến lúc đó… dùng Vẫn Ngọc luyện chế thành tu thân lô, chậc chậc chậc." "Tu thân lô được luyện chế từ dược liệu thần phẩm, đây mới là hoàn mỹ a!" Trong nháy mắt, Vẫn Ngọc trong tay Trần Mộc biến

thành một chiếc chuông cổ xưa.

Tương tự như 【Khống Thi Linh】 mà hắn đã luyện chế trước đó, nhưng hiệu quả lại hoàn toàn khác biệt.

Cái trước có thể khống chế cương thi, còn chiếc chuông Vẫn Ngọc này… lại nhắm vào linh hồn! "Hử?

Hoảng Hồn Linh?" Trần Mộc có chút kinh ngạc nhìn 【Hoảng Hồn Linh】 trong tay, vừa rồi trong đầu hắn suy nghĩ miên man, hoàn toàn không biết mình đã luyện chế ra cái gì.

Hay nói cách khác, cái 【Hoảng Hồn Linh】 này, là một thứ mà Trần Mộc cần trong tiềm thức, vì vậy hắn mới có thể trong tình huống vô thức mà luyện chế ra nó! "Hoảng Hồn Linh, có thể phát động công kích nhắm vào linh hồn." "Đối phó với người vô cùng hiệu quả, đặc biệt là lúc chiến đấu, một tiếng chuông Hoảng Hồn Linh có thể khiến đối phương tinh thần hoảng hốt, chiếm được ưu thế." Trần Mộc mân mê 【Hoảng Hồn Linh】 trong tay, trong lòng hiểu rõ.

Có hiệu quả với người, vậy thì khi đối phó với quỷ vật, công kích mà 【Hoảng Hồn Linh】 tạo thành… hoàn toàn có thể nói là bạo kích!

Nói đơn giản, cầm một cái 【Hoảng Hồn Linh】 này ra ngoài, cho dù có hàng trăm hàng ngàn quỷ vật, chỉ cần Trần Mộc khẽ rung chuông, trong nháy mắt đám quỷ vật này sẽ phải toàn bộ trọng thương, tan nát!

Đương nhiên, người sử dụng càng mạnh, công kích của 【Hoảng Hồn Linh】 càng mạnh!

Người thường cầm 【Hoảng Hồn Linh】, rung một cái không chừng sẽ làm hồn của mình cũng bị chấn bay, mất đi tam hồn thất phách.

Thành viên Thân Vệ Đội sử dụng 【Hoảng Hồn Linh】, mới có

thể khiến bản thân không bị ảnh hưởng, và công kích mục tiêu. "Tiềm thức đang ám thị ta điều gì sao?" Trần Mộc cười một tiếng, chỗ long nhãn địa mạch của Phong Sơn, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

Tối nay sau khi đi xem, cũng sẽ đều hiểu rõ.

Mà trong dự đoán của Trần Mộc, quỷ vật, cương thi, long nhãn địa mạch của Phong Sơn, tất cả những thứ này đều có một sợi dây liên kết lại với nhau.

Chỉ là kẻ đứng sau màn, rốt cuộc là người, là quỷ, là thần thánh phương nào, hiện tại vẫn chưa thể xác nhận. "Gia chủ." "Chúng ta hẳn là đã thành công rồi!

Kiểm tra chính xác, tác dụng cơ bản giống với côn trùng bay mà ngài luyện chế!" Tiếng hoan hô phấn khích của mấy người đã thu hút sự chú ý của Trần Mộc.

Năm thành viên của đội Kỳ Môn này đều khoảng hai mươi tuổi, chính là lúc linh tính phi phàm.

Trần Mộc cũng không định hạn chế tư duy của họ, nghề luyện khí này, càng có những ý tưởng kỳ lạ, thiên mã hành không, thì càng có khả năng luyện chế ra những thứ tinh diệu tuyệt luân, tác dụng phi phàm! "Không tệ." Trần Mộc đi đến gần, kiểm tra kỹ một lượt.

Năm con 【Thiên Nhãn Trùng】, kết hợp với năm chiếc kính một mắt, toàn bộ thành công! "Làm tốt lắm, toàn bộ đều luyện chế thành công trong một lần." Quay đầu nhìn người đứng đầu, Trần Mộc đột nhiên nói: "Ngươi tên Trần Cơ, đúng không?

Sau này ngươi sẽ là đội trưởng của họ." Trần Cơ sững sờ một lúc, ngại ngùng gãi đầu: "Tuổi của tôi còn quá nhỏ, Gia chủ, e là khó đảm đương trọng trách." "Không, chính là ngươi." "Tư chất luyện khí của ngươi rất tốt, nhưng ta cần ngươi làm đội trưởng, để bù đắp những

thiếu sót của chính mình." Trần Mộc lắc đầu.

Thấy vậy, bốn người bên cạnh cũng cười khuyên: "Gia chủ đã nói rồi, ngươi còn chờ gì nữa?

Đầu óc ngươi lanh lợi nhất, ngươi làm đội trưởng của chúng ta, chúng ta tuyệt đối ủng hộ!" "Đúng đúng, nhất định ủng hộ!" "Cố lên, đừng sợ, anh em đều chống lưng cho ngươi!" Mỗi người một câu, Trần Cơ ngại ngùng gãi đầu, nghiêm túc nhìn Trần Mộc: "Tuân lệnh, Gia chủ, nhất định không phụ kỳ vọng của ngài!" Trần Mộc gật đầu, cười vỗ vai hắn. "Công việc luyện chế còn lại giao cho các ngươi, làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, kính một mắt có thể ít, 【Thiên Nhãn Trùng】 càng nhiều càng tốt." "Được rồi, đi làm đi." Sau khi giao nhiệm vụ, Trần Mộc cũng không ở lại lâu, cầm lấy năm con 【Thiên Nhãn Trùng】 + 【Kính một mắt】 trên bàn, bước ra khỏi kho chứa.

Ở vị trí Gia chủ lâu ngày, cũng khiến mắt của Trần Mộc trở nên vô cùng sắc bén, chính xác.

Tuy chưa có kinh nghiệm tích lũy nhiều năm như Trần Hổ, nhưng Trần Mộc lại có thể nhìn ra chính xác thiên phú và đặc điểm tính cách của một người.

Ví dụ như Trần Cơ, tuổi còn trẻ, đầu óc lanh lợi, thiên phú cũng cực tốt.

Thiếu sót duy nhất chính là, tính cách hơi mềm yếu!

Tính cách mềm yếu không phải là chuyện quá xấu, nhưng vào lúc cần thiết sẽ do dự không quyết đoán, khó đảm đương trọng trách, phải giải quyết thiếu sót này.

Để Trần Cơ làm đội trưởng, chính là vì mục đích này.

Nói cho cùng, người phù hợp với điều kiện tu luyện 【Thần Cơ

Bách Luyện】 quá ít!

Hiện tại toàn bộ Trần gia cũng chỉ có năm người.

Mà trong tình huống số người không đủ, Trần Mộc cũng chỉ có thể là vớt bèo chọn đại, trước tiên chọn ra một người, bồi dưỡng như một mầm non đội trưởng.

Trở lại đại sảnh, sáu bộ 【Thiên Nhãn Trùng】 được Trần Mộc đặt lên bàn.

Thấy Trần Mộc lại mang về món đồ chơi mới, Tề Thiết Chủy ba người đều lập tức ghé lại.

Trần Tiểu Đao thắc mắc: "Gia chủ, mấy thứ ngài mang về này… là côn trùng?

Chương 185

Còn có cả kính một mắt đi kèm?" Sau khi Trần Mộc trình diễn một lần, ba người lần lượt cầm lấy một bộ thử nghiệm, lập tức ba người đều ngây ra, kinh ngạc không thôi.

Loại pháp khí nhỏ này kích thước không lớn, nhưng tác dụng lại vô cùng to lớn! "Lợi hại quá, Mộc gia." Tề Thiết Chủy chép miệng kinh ngạc, thán phục nói: "Chúng ta mang thứ này lên Phong Sơn, sau lưng giấu thứ gì, tuyệt đối có thể lật cả gốc rễ nhà nó lên!" "Đây tuyệt đối là đồ tốt dùng để trinh sát a!" "Tốt quá rồi, nếu Hổ thúc biết cách dùng thứ này, chẳng phải sẽ vui đến mức uống thêm hai bát canh hồ lạt sao?" Trần Tiểu Đao chơi vui nhất, bắt tay vào làm cũng nhanh nhất.

Chá Cô Tiếu chậm hơn một chút, tuy là Bàn Sơn Đạo nhân thế hệ cũ, nhưng ở bên cạnh Trần Mộc lâu rồi, ông cũng ngày càng có thể tiếp nhận những thứ mới mẻ.

Ví dụ như vũ khí kiểu mới, Phệ Nang, và bây giờ là 【Thiên Nhãn Trùng】. "Đúng là thứ vô cùng hữu dụng." Chá Cô Tiếu đeo kính một mắt, điều khiển côn trùng bay lượn lờ trong phòng, tất cả hình ảnh đều có thể đồng bộ xuất hiện trong kính. "Còn có thể dựa vào Thiên Nhãn Trùng để đối thoại, liên lạc." "Ta chuẩn bị sau khi về, sẽ cấp cho mỗi đội trưởng tiểu đội một bộ 【Thiên Nhãn Trùng】, xấp xỉ một bộ kính một mắt… phải trang bị khoảng mười con côn trùng bay." Trần Mộc hài lòng gật đầu, tâm trạng vui vẻ.

Tề Thiết Chủy nghi hoặc nói: "Mộc gia, thứ này của ngài không phải một bộ kính một mắt có thể kết hợp với rất nhiều Thiên Nhãn Trùng sao, tại sao chỉ là mười con?" "Bởi vì mười con đã gần như là

giới hạn của họ rồi." Trần Mộc cười một tiếng.

Đây không phải là hắn không nỡ luyện chế thêm 【Thiên Nhãn Trùng】, cũng không phải vì dược liệu khan hiếm.

Mà là vì… các đội trưởng tiểu đội tuy mạnh nhất, nhưng trong thời gian ngắn, có thể quán xuyến mười con côn trùng bay truyền về hình ảnh thời gian thực, đã là rất giới hạn rồi!

Điều này yêu cầu họ phải xử lý một lượng lớn thông tin trong thời gian cực ngắn, từ đó đưa ra phán đoán, quyết sách chính xác và hiệu quả nhất! "Ba người các ngươi mỗi người cứ giữ lại một bộ đi." "Phần còn lại lát nữa sẽ phân phát cho các đội trưởng tiểu đội… đúng rồi, Hồng cô nương có phải đã dẫn người đến thị trấn Nhậm Gia rồi không?" Nghe Trần Mộc hỏi, Trần Tiểu Đao lập tức gật đầu, mở miệng nói: "Chúng ta vừa về không lâu, đội trưởng Hồng đã dẫn người xuất phát rồi, tốc độ rất nhanh." "Hơn nữa địa hình, địa mạo ở đây, đối với đội Giới Đao mà nói… thật sự là quá thích hợp rồi." Đây tuyệt đối là lời nói thật.

Bản lĩnh mà đội Giới Đao giỏi nhất, chính là ẩn nấp và nhất kích tất sát!

Tương tự, nếu làm đội tiên phong trinh sát, tác dụng mà đội Giới Đao có thể phát huy, cũng tuyệt đối là chỉ mạnh chứ không yếu.

Khả năng xâm nhập cực mạnh, cộng thêm có 【Liễm Tức Pháp】 ẩn giấu khí tức bản thân, cho dù là lính trinh sát tinh nhuệ nhất, ninja Phù Tang, cũng không bằng các thành viên của đội Giới Đao.

Số người không nhiều, nhưng mỗi người đều là lưỡi đao sắc bén nhất! "Mộc gia." "Phạm vi bao phủ của 'Thiên Nhãn Trùng' này, khoảng bao xa?" Tề Thiết Chủy quan tâm đến vấn đề quan trọng hơn, Trần Mộc trầm tư một lát, mở miệng nói: "Bao phủ toàn bộ Phong Sơn chắc không vấn đề, hai phần ba thành Thường Sa cũng có thể."

"Vẫn là câu nói đó, tác dụng lớn nhỏ của 'Thiên Nhãn Trùng', cũng phải xem tu vi thực lực của người sử dụng." Tu vi cảnh giới càng cao, khí trong cơ thể càng sung mãn ngưng thực, thì theo đó, phạm vi giám sát của 【Thiên Nhãn Trùng】 cũng càng rộng! "Quả nhiên, pháp khí tương tự như 'Thiên Nhãn Trùng' này, đối với người của thời đại này vẫn là quá tiên tiến a…" "Camera ba trăm sáu mươi độ không góc chết, còn có thể tự do điều chỉnh phương hướng, chậc." Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu.

Đây tuyệt đối là kỹ thuật và thủ đoạn cực kỳ tiên tiến, từ phản ứng của Trần Tiểu Đao và những người khác là có thể thấy rõ.

Điểm mạnh nhất của 【Thần Cơ Bách Luyện】, theo Trần Mộc thấy, hẳn là… vạn vật đều có thể luyện!

Thậm chí, luyện cả người!

Mà ở thời đại hiện nay, loạn thế tranh giành, cục diện hỗn loạn, lại có đủ loại yêu ma quỷ quái hoành hành, dân chúng lầm than.

Điều này cũng khiến Trần Mộc liên tưởng đến rất nhiều.

Cũng khiến hắn hiểu ra, những thứ mình đã bỏ qua, còn nhiều hơn! "Nắm giữ thần thông 【Thần Cơ Bách Luyện】 này, chẳng khác nào mở ra một cánh cửa của trường phái kỹ thuật a…" "Trần gia sẽ nghênh đón sự tăng cường toàn diện." "Ừm, xưởng binh khí của Trần gia, dường như cũng có thể bắt tay vào xây dựng rồi." Trong đầu Trần Mộc, các loại tia lửa tư duy không ngừng bộc phát, trang bị cá nhân, pháp khí, pháp khí sinh hoạt, đủ loại ý tưởng đang nhanh chóng giao thoa, khiến trong đầu Trần Mộc nảy ra hết ý tưởng này đến ý tưởng khác, phương án này đến phương án khác.

Nhìn khắp thế giới này, e là cũng chỉ có Trần Mộc mới có thể liên tưởng đến nhiều thứ như vậy.

Cho dù là Trần Cơ đầu óc vô cùng lanh lợi, e là cũng xa xa không bằng!

Không phải nói thiên phú của Trần Cơ không tốt, ngộ tính quá kém, cũng không phải nói hắn không có trí tưởng tượng, mà là vì… người sinh ra trong thời đại này, có quá nhiều thứ mới mẻ mà họ không hiểu biết! "Tiểu Đao." "Truyền tin cho Hổ thúc." Trần Mộc kéo giấy bút lại, nhanh chóng viết xuống mấy dòng mệnh lệnh.

Trần Tiểu Đao huýt sáo một tiếng.

Cùng với một luồng gió mạnh ánh sáng lưu chuyển, con chim ưng biển hùng dũng phi phàm kia, ngoan ngoãn mà lại chính xác đáp xuống vai Trần Tiểu Đao. "Đi đi." Trần Tiểu Đao đặt thư xong, vỗ vỗ chim ưng biển, ánh sáng lóe lên, thẳng tiến đến thành Thường Sa. "Xưởng binh khí của Trần gia có thể bắt đầu xây dựng rồi." "Bên Hổ thúc sau khi nhận được thư, sẽ lập tức bắt tay vào thu mua tất cả các thiết bị, một lượng lớn dược liệu, không được…" Trần Mộc khẽ nhíu mày, dòng suy nghĩ bị mắc kẹt.

Ba người bên cạnh không hiểu tại sao, có chút mờ mịt.

Hồi lâu sau, Tề Thiết Chủy lờ mờ đoán được suy nghĩ của Trần Mộc, không chắc chắn hỏi: "Mộc gia, có phải ngài đang phiền não vì các loại dược liệu luyện khí không?" "Ngươi có mối nào à?" Trần Mộc gật đầu.

Hắn đúng là đang phiền não vì chuyện này.

Thành Thường Sa bây giờ phần lớn địa bàn, sản nghiệp đều nằm trong tay Trần gia, đây đúng là sự thật.

Nhưng tính ra, mảng thương nghiệp lại là điểm yếu của thành Thường Sa.

Dù sao, gần núi ăn núi, gần sông ăn sông, gần mộ ăn mộ, trong

thành Thường Sa mấy đời người, thổ phu tử đào cát nhiều vô kể, ăn đồ cổ mộ đã ăn quen rồi, ăn đến béo ngậy.

Như vậy cũng đã hình thành thế cục.

Hơn nữa, theo quan điểm của đại đa số người, đã có thể dựa vào cổ mộ ăn no uống đủ, hà tất phải suy nghĩ đến chuyện khác?

Cũng chính vì vậy, nếu nói ở thành Thường Sa tìm mấy cửa hàng đồ cổ minh khí, thì một vốc là cả đống!

Nhưng nếu nói đến các loại thương nghiệp, hàng tạp hóa, gia công dược liệu, thì lại lèo tèo vài cái.

Đây cũng là một điểm khiến Trần Mộc rất đau đầu. "Xưởng binh khí của Trần gia một khi xây xong, đến lúc đó lại chiêu mộ một lứa cao thủ giỏi luyện khí, sản lượng các thứ hoàn toàn không cần lo lắng." "Một trong những đặc điểm lợi hại nhất của 【Thần Cơ Bách Luyện】 chính là luyện chế pháp khí hàng loạt." "Tiền đề là… đủ các loại dược liệu." Nghe Trần Mộc giải thích đơn giản hai câu, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu cũng hiểu ra, khó khăn không nằm ở con người, cũng không nằm ở kỹ thuật, mà nằm ở… nguyên dược liệu! "Anh Mộc, lần này xử lý xong chuyện, chúng ta không phải sẽ đến Tứ Cửu Thành một chuyến sao?" "Trong Tứ Cửu Thành vừa có ngành đồ cổ, các loại thương nghiệp cũng rất thịnh vượng, có lẽ em có thể giúp anh góp ý?" Giọng của Nhậm Đình Đình từ cách đó không xa truyền đến.

Trần Mộc khẽ sững sờ, rồi bừng tỉnh: "Suýt quên mất, nhà họ Nhậm các em chính là làm ăn mà phất lên, anh nhớ không nhầm, mấy cửa hàng của nhà họ Nhậm ở thành Thường Sa đều là em quản lý?" "Vâng ạ, anh Mộc, là em quản lý." Nhậm Đình Đình gật đầu, bước đến gần.

Trầm tư hồi lâu, Trần Mộc tạm thời có một sắp xếp sơ bộ, trong

đầu cũng nhớ lại đề nghị của Hoắc Cẩm Tích trước đó.

Sạp hàng của Trần gia hiện nay trải khắp toàn thành Thường Sa, địa bàn, sản nghiệp nắm trong tay không kể xiết.

Lại gom hết vào một chỗ như trước kia, ngược lại không phải là chuyện tốt.

Trước đây Nhậm Đình Đình vẫn luôn ở nhà họ Trần, cũng không tỏ ra có ý muốn giúp đỡ chia sẻ công việc, lâu dần, Trần Mộc cũng bỏ qua cô gái này, không phải là một bình hoa.

Thực tế, Nhậm Đình Đình trong phương diện kinh doanh quản lý, tuyệt đối là một tay cừ, kinh nghiệm đầy mình!

Tuy còn không bằng những con cáo già thành tinh kia, nhưng đã có hình dáng ban đầu. "Vậy quyết định như thế đi." "Sau khi về anh sẽ bắt đầu chấn chỉnh sản nghiệp của Trần gia, mảng kinh doanh này giao cho em quản lý, thế nào?" Nhìn ánh mắt sáng rực của Trần Mộc, Nhậm Đình Đình vô thức cúi đầu, giọng cực khẽ 'ừm' một tiếng. "Tốt." "Coi như báo đáp, nguy cơ của thị trấn Nhậm Gia anh sẽ ra tay giải quyết." Trần Mộc cười, véo nhẹ gò má của Nhậm Đình Đình, thuận thế kéo cô đến gần.

Thấy vậy, Trần Tiểu Đao nhanh nhẹn cầm lấy một bộ 【Thiên Nhãn Trùng】, hấp tấp lao ra ngoài.

Chương 186

Chá Cô Tiếu và Tề Thiết Chủy theo sát phía sau, hai người rất ăn ý đóng cửa chính lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Ê ê ê, Kê ca!" Thấy Gà Phượng Minh Nộ Tình vỗ cánh bay xuống, dường như muốn mổ cửa, Trần Tiểu Đao vội vàng ngăn lại, ra hiệu tay nhỏ giọng nói: "Gia chủ đang ở trong bàn chuyện, ngươi đừng có tham gia lung tung!" Gà Phượng Minh Nộ Tình chớp chớp mắt, chưa kịp ghé sát vào khe cửa, chưa kịp mắt gà liếc vào, một mảng hắc thủy âm lôi đã chặn kín tất cả các khe hở cửa sổ. "Cút." Trong cửa, truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Trần Mộc.

Gà Phượng Minh Nộ Tình quay đầu bỏ đi, dáng vẻ ngẩng cao đầu ưỡn ngực kiêu ngạo, càng làm nổi bật bộ lông vũ màu đỏ rực của nó, càng thêm bắt mắt. "Hả?" "Tề gia, Chá Cô ca." Trần Tiểu Đao sờ sờ râu quai nón, nhỏ giọng hỏi: "Hai người có cảm thấy, Kê ca hình như có chút không giống trước đây không?" "Mào gà, mắt gà, móng vuốt sắc bén." Chá Cô Tiếu sớm đã nhìn ra. "Ối!" "Lần này không phải phượng chủng nữa rồi, mào gà hóa thành lông vũ… chậc chậc chậc." Tề Thiết Chủy định thần nhìn kỹ, không khỏi kinh hô thành tiếng: "Ghê gớm thật, đây rõ ràng là tu vi của Kê ca tăng mạnh a, e là không bao lâu nữa, sẽ có thể hóa thành chân phượng!" Ba người nhìn rõ mồn một, Gà Phượng Minh Nộ Tình ban đầu, còn có rất nhiều đặc trưng của loài gà.

Bây giờ, những đặc trưng này đang dần dần biến mất, sự thay đổi thay vào đó, càng giống như vô hạn tiếp cận với thần thú trong truyền thuyết — Chân Phượng! "Đi đi, Kê ca, chúng ta đi dạo một vòng." "Nói cũng đúng, thị trấn Trần Gia này vẫn là lần đầu tiên hai anh em ta đến." "Nhân tiện, con bạch long do Mộc gia ngưng kết từ sấm sét

này… cứ lượn lờ trên trời thị trấn Trần Gia thế này, không mệt sao?" "Có tiêu hao, nhưng tiêu hao chắc không lớn đến thế." Chá Cô Tiếu cho Tề Thiết Chủy một câu trả lời nửa vời: "Dù sao tu vi cảnh giới hiện tại của Gia chủ… chúng ta hoàn toàn không nhìn thấu, không sờ được." "Đương nhiên, duy trì con dương lôi bạch long này tụ mà không tan, cũng có ý tứ trấn thủ thị uy." Ba người một gà, rời khỏi dinh thự cũ Trần gia, đi tuần tra dạo chơi bên ngoài, thoáng một cái đã bốn tiếng đồng hồ, cho đến nửa đêm không giờ, trên trời mây âm dần nổi lên, càng làm nổi bật vầng trăng mờ kia, trở nên càng thêm mông lung không rõ, như thể được phủ lên một lớp sương mù.

Không giờ đã qua, âm dương thanh trọc, trên dưới hoán đổi.

Có lẽ vì phong thủy cục diện xung quanh thị trấn Trần Gia có điều khác thường, đến mức sau thời điểm này, khắp nơi đều thêm vài phần khí tức âm lãnh.

Âm khí giữa trời đất, chiếm vị trí chủ đạo! "Em ở trong dinh thự, không được ra ngoài, mọi chuyện đợi anh về rồi nói." Trần Mộc dặn dò Nhậm Đình Đình xong, khoác áo choàng lên rồi xoay người ra cửa.

Nhậm Đình Đình trằn trọc có chút không ngủ được, nhưng cũng không dám chạy lung tung, đương nhiên dù có muốn động, cũng rất khó bước ra được một hai bước.

Nếu không phải ba ngày gấp rút qua đây, Trần Mộc thỉnh thoảng sẽ dùng ‘Song Toàn Thủ - Hồng Thủ’ để cải thiện thể chất của Nhậm Đình Đình, không chừng bây giờ cô đã ngất xỉu mười mấy lần rồi.

Muốn động mấy bước, nói dễ hơn làm?

Mỗi một bước đều là linh hồn run rẩy.

Bước ra khỏi cửa lớn, Trần Mộc một tay điểm nhẹ, lập tức thấy con bạch long lôi quang lượn lờ trên bầu trời thị trấn Trần Gia, lao vút

xuống như bay.

Lôi quang đại thịnh!

Đây là tín hiệu tập kết!

Các thành viên Thân Vệ Đội đang nghỉ ngơi, dưỡng tinh súc duệ rải rác khắp nơi trong thị trấn Trần Gia, toàn bộ sau khi nhận được tín hiệu, đều lập tức chạy đến dinh thự cũ Trần gia!

Cùng lúc đó, Trần Mộc dùng phương pháp lần trước đã nhốt cửu vĩ bạch hồ, dùng dương lôi - Trấn Hồn Tỏa + âm lôi - Tử Tịch Lao, bao bọc toàn bộ dinh thự cũ Trần gia.

Đây là tiêu hao một lần, tiêu hao lớn, nhưng có thể tự duy trì một khoảng thời gian.

Tùy tay nuốt một viên Hồi Khí Đan, Trần Mộc từ trong kho chứa thu hoạch được đủ hai trăm con 【Thiên Nhãn Trùng】, cộng thêm năm mươi bộ kính một mắt đi kèm! "Được rồi được rồi." "Gần đủ dùng rồi, Trần Cơ!" Trần Mộc vội vàng hét lên ngăn lại, giao công việc luyện chế 【Thiên Nhãn Trùng】 cho Trần Cơ năm người, tính ra cũng chỉ có năm tiếng đồng hồ.

Mẹ nó năm tiếng đồng hồ, làm ra hai trăm con 【Thiên Nhãn Trùng】?!

Đến cả Trần Mộc cũng không ngờ hiệu suất của năm người này lại cao như vậy! "Gia chủ, nhiêu đây là đủ rồi sao?" Ánh mắt của Trần Cơ sau khi hơi ngơ ngác, đã trở lại bình thường: "Thần thông luyện khí mà Gia chủ truyền thụ, thực sự quá lợi hại!" "Ban đầu chúng tôi làm khá cẩn thận, không được thông thạo lắm." "Sau này thì dễ dàng hơn nhiều, cơ bản là mấy loại dược liệu gom lại với nhau, một lần có thể luyện chế ra năm sáu con Thiên Nhãn Trùng." Sau một hồi miêu tả nhanh quá trình, Trần Mộc cũng hiểu ra.

Đây chính là điểm lợi hại của 【Thần Cơ Bách Luyện】, mấy lần luyện chế đầu tiên là để tích lũy độ thông thạo, nếu luyện chế cùng một loại pháp khí, độ thông thạo càng cao, thì số lượng thành công trong một lần luyện chế cũng càng nhiều! "Được rồi, tạm thời đủ dùng rồi." Trần Mộc tùy tay thu dọn 【Thiên Nhãn Trùng】 + 【Kính một mắt】 trên bàn, sau đó lại để lại cho năm người họ mỗi người một bộ.

Tiếp đó, lấy giấy bút ra, Trần Mộc viết ra khung sườn và ý tưởng sơ bộ của mấy loại pháp khí, giao cho Trần Cơ. "Bên Phong Sơn, các ngươi hiện tại tạm thời không giúp được gì nhiều, chi bằng an tâm tu luyện Thần Cơ Bách Luyện." "Đây là mấy ý tưởng trước đây của ta, có khung sườn và ý tưởng sơ bộ, phần còn lại các ngươi tự do phát huy." Trong lúc nói chuyện, năm người đã nhanh chóng xem xong những gì Trần Mộc ghi lại, nhanh chóng tụm lại với nhau, hưng phấn thảo luận.

Thấy vậy, Trần Mộc cười một tiếng, cũng không làm phiền nhiều.

Chỉ cần hắn muốn, trong nháy mắt có thể làm ra sản phẩm mẫu tương ứng, sau đó Trần Cơ năm người, hoàn toàn có thể đối chiếu với sản phẩm mẫu của Trần Mộc, thậm chí không cần động não suy nghĩ, chỉ cần rập khuôn bắt chước là được.

Nhưng làm như vậy, ngược lại sẽ kìm hãm tư duy nhảy vọt của năm người họ rất nhiều!

Điểm này, cũng chính là điều mà Trần Mộc không muốn thấy nhất.

Dứt khoát chỉ cho họ khung sườn và phương hướng sơ bộ, những việc còn lại để họ tự mình mày mò, tự do phát huy!

Còn về thành phẩm có khả thi, có dùng được hay không, lại là chuyện khác, thực sự không được còn có thể cải tạo.

Xoay người rời khỏi kho chứa, bên ngoài cửa lớn dinh thự cũ Trần gia, Thân Vệ Đội sớm đã lặng lẽ hoàn thành tập kết, đen kịt một mảng, đứng chật kín cả con đường, cho người ta một cảm giác áp bức đến ngạt thở! "Tiểu Đao, đem những 【Thiên Nhãn Trùng】 này phát xuống." Trần Mộc ném một cái Phệ Nang cho Trần Tiểu Đao, rồi quay sang nhìn mọi người, "Phong thủy cục diện của thị trấn Trần Gia đại biến, cương thi xâm nhập, quỷ vật hoành hành, đến mức lòng người hoang mang, càng có người vì thế mà tử thương!" "Là gia chủ Trần gia, che chở cho thị trấn Trần Gia là nghĩa vụ của ta, trách nhiệm không thể thoái thác!" "Thân Vệ Đội nghe lệnh!" Trần Mộc giơ tay chỉ về phía Phong Sơn, trầm giọng nói: "Theo ta, san bằng Phong Sơn!" Một tiếng ra lệnh, toàn viên đều hành động! "Tuân lệnh, gia chủ! " Gần trăm người đồng thanh hô lớn, tiếng vang thẳng tới tận trời!

Không ít cư dân Trần Gia Trấn sớm đã bị đánh thức.

Hai bên đường, trên mái nhà, trên tường, đâu đâu cũng có bóng dáng người dân ló đầu ra xem.

Rất nhanh, 【Thiên Nhãn Trùng】+【Độc Mục Kính】đều được phát xuống, một bộ phận Thiên Nhãn Trùng ở lại Trần Gia Trấn, phần lớn còn lại thì đợi đến Phong Sơn rồi mới thả bay đi.

Trừ đội Giới Đao mười người do Hồng Cô Nương dẫn đầu, Trần Mộc lại gọi đi ba mươi lăm người, dẫn theo đội hộ vệ của Trần Gia Trấn cùng trấn thủ nơi này.

Tiếng vó ngựa cuồn cuộn lao đi, tựa như từng trận sấm rền!

Đội ngũ năm mươi người phi nước đại, bộc phát ra tốc độ kinh người!

Chỉ trong vài lần hít thở, đội thân vệ năm mươi người do Trần Mộc đích thân dẫn dắt đã rời khỏi Trần Gia Trấn, thẳng tiến đến Phong Sơn!

Các thành viên đội thân vệ ở lại Trần Gia Trấn cũng tản ra, chốt giữ các vị trí hiểm yếu.

Có 【Thiên Nhãn Trùng】làm pháp khí phụ trợ, dù chỉ có ba mươi lăm thành viên đội thân vệ cũng đủ để giám sát toàn bộ Trần Gia Trấn, bất cứ nơi nào có động tĩnh, chỉ cần có chút dị thường đều sẽ bị họ phát giác ngay lập tức!

Rõ ràng đã qua mười hai giờ đêm, bước sang rạng sáng, nhưng trên dưới Trần Gia Trấn lại càng thêm náo nhiệt, không ít người nhân cơ hội này vội vàng mở cửa hít thở vài ngụm không khí trong lành. "Không hổ là đội thân vệ của gia chủ, xem kỷ luật kia, xem trang bị, tọa kỵ kia kìa, e là còn lợi hại hơn cả những binh lính tinh nhuệ nhất! " "Con rồng trắng kia các người có thấy không?

Do sấm sét hóa thành, có biết đây là bản lĩnh thần thông của ai không? " "Còn phải hỏi sao, là gia chủ của chúng ta! " "Ai đang trong cơn mộng mị kinh hoàng ngồi dậy, tiên nhân lại chính là gia chủ nhà ta!

Chương 187

" "Lúc đó tôi ở gần từ đường, tôi thấy rõ mồn một, con rồng trắng sấm sét của gia chủ vừa phóng ra, trong nháy mắt đã trấn sát ít nhất cả trăm con quỷ vật! " "Thật hay giả vậy?

Lợi hại đến thế sao? " "Các ngươi không hiểu đâu, lôi pháp là loại pháp thuật cao thâm khó lường, người thường không học được đâu, Cửu Thúc ở trấn bên cạnh lợi hại không?

Ngươi hỏi thử xem ông ấy có làm được không! " "Gia chủ đến rồi, an nguy của Trần Gia Trấn chúng ta chắc không cần lo lắng nữa. " Mọi người hưng phấn khó tả, điều này cũng bình thường, bất cứ ai sau khi trải qua mấy ngày liên tục bị cương thi quấy nhiễu, tâm trạng cũng sẽ khó kiểm soát mà trở nên suy sụp, bất an.

Lúc này lại đột nhiên phát hiện, viện binh đã đến!

Mà vị thế ngoại tiên nhân ra tay cứu giúp, thi triển pháp thuật cao siêu lại chính là gia chủ nhà mình!

Vì thế, nỗi kinh hoàng sau nhiều ngày bị cương thi quấy nhiễu, lại gặp quỷ vật tấn công, lập tức tan thành mây khói!

Các nhà đều có thể yên tâm ngủ một giấc thật ngon.

Có người vui mừng, thì cũng có kẻ sầu khổ.

Cư dân Trần Gia Trấn không cần lo lắng bị cương thi quấy nhiễu, cũng không còn sợ quỷ vật tấn công nữa, nhưng bên phía Nhậm Gia Trấn lại chìm trong một vùng mây sầu ảm đạm!

Nguyên nhân lớn nhất chính là… ba vị đạo trưởng trấn thủ Nhậm Gia Trấn và bố trí trùng trùng đại trận tại nhà cũ họ Nhậm, lại không cánh mà bay, mất tích một cách bí ẩn!

Ngoại vi Nhậm Gia Trấn, trong một bãi ngựa đã không người trông coi từ lâu.

Hồng Cô Nương lặng lẽ nhìn ánh trăng xa xăm, mân mê con dao găm trong tay, Tiểu Thần Phong.

Con dao găm này kể từ khi Trần Mộc tặng cho nàng, Hồng Cô Nương chưa từng rời thân nửa bước, luôn mang theo bên mình.

Mà tất cả những mục tiêu từng thấy con dao này đều không một ai sống sót, hiện tại đã sớm đi trên đường xuống hoàng tuyền. "Đội trưởng. " Một giọng nói bình tĩnh, vang lên không hề báo trước. "Nói. " Sắc mặt Hồng Cô Nương không đổi, khẽ gật đầu.

Thành viên đội Giới Đao toàn thân ẩn trong bóng tối kia trầm giọng nói: "Bên tôi đã điều tra xong, ba vị đạo trưởng trấn thủ Nhậm Gia Trấn đều đã biến mất. " "Nghi là gặp phải một loại hung sát lợi hại nào đó, phán đoán sơ bộ là một con lệ quỷ cực mạnh. " Báo cáo xong, giọng nói biến mất, như thể người đó cũng đã biến mất.

Hồng Cô Nương lặng lẽ trầm tư, khẽ nói: "Ta dẫn bọn họ tiếp tục giám sát Nhậm Gia Trấn, ngươi bây giờ quay về, báo cáo tin tức này cho gia chủ. " "Vâng, đội trưởng. " Thành viên đội Giới Đao kia nhận lệnh rồi biến mất.

Không có dao động khí tức, cũng không một tiếng gió, nhẹ nhàng như một hạt bụi. "Ba vị đạo trưởng biến mất… lệ quỷ sao? " "Số lượng cương thi hoạt động quanh Nhậm Gia Trấn không nhiều, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở đâu? " Ánh mắt Hồng Cô Nương dần trở nên lạnh lùng.

Đây là dấu hiệu nàng tiến vào trạng thái 【Liễm Tức Pháp】, cực kỳ bình tĩnh, trầm ổn, đồng thời còn tăng mạnh động sát lực, năng lực tính toán và phán đoán, vân vân, sự tăng cường rất lớn, dĩ nhiên, nhược điểm cũng rất rõ ràng.

Sử dụng 【Liễm Tức Pháp】trong thời gian dài sẽ dần dần… thay đổi tính tình!

Cho đến khi biến thành một cỗ máy hình người không có chút dao động tình cảm nào. "Nhất Mi Đạo Trưởng, Tứ Mục Đạo Trưởng, Thiên Hạc Đạo Trưởng, tu vi thực lực của ba vị đạo trưởng không thể xem thường, nhưng cũng không tính là quá cao. " "Đạo pháp tinh thông, giỏi các loại pháp thuật trấn sát cương thi tà túy. " "Ba người liên thủ? " Ánh mắt Hồng Cô Nương nhìn về phía một cái đầu lâu đen kịt cách đó không xa, trong lòng rùng mình: "Nếu ba người liên thủ đều bị bắt đi, loại hung sát lệ quỷ cấp độ này… không thể địch lại. " Không mất nhiều thời gian, Hồng Cô Nương dựa vào tình báo do thành viên đội Giới Đao gửi đến, đã đoán ra được tình hình đại khái, cũng dự đoán được mức độ nguy hiểm của mục tiêu!

Nếu là hung sát lệ quỷ mà ngay cả ba vị đạo trưởng liên thủ cũng không chống đỡ nổi, Hồng Cô Nương không cho rằng nàng dẫn theo đội Giới Đao là có thể hạ được nó.

So ra, mục tiêu mà đội Giới Đao giỏi đối phó hơn là người, là cương thi, chứ không phải… quỷ vật. "Tiếp tục giám sát Nhậm Gia Trấn, tạm thời không được lộ diện, một khi phát hiện hung sát lệ quỷ có khí tức cường đại, phải lập tức rút lui, không được phép ra tay! " Hồng Cô Nương trầm giọng hạ lệnh. "Vâng, đội trưởng. " Trong bóng tối lại vang lên một giọng nói bình tĩnh, chịu trách nhiệm truyền lệnh xuống.

Trong bãi ngựa lại trở về yên tĩnh, Hồng Cô Nương vẫn nhìn thẳng vào vầng trăng kia, khẽ mân mê Tiểu Thần Phong trong tay, trong đầu nhanh chóng suy đoán cục diện.

Trinh sát tình báo, đoán trước địch tình, bắt đầu từ mỗi một manh mối, tìm ra đường dây ngầm.

Chuyện này, Hồng Cô Nương đã không phải làm lần đầu, sớm đã quen tay hay việc.

Đây cũng là lý do vì sao Trần Mộc hoàn toàn yên tâm để Hồng Cô Nương dẫn đội ra ngoài thăm dò Nhậm Gia Trấn!

Bởi vì năng lực nàng thể hiện ra cực mạnh, nên mới giao cho nàng nhiệm vụ quan trọng nhất, đồng thời cũng là nguy hiểm nhất. … … Phong Sơn trong màn đêm càng thêm âm u đáng sợ.

Đặc biệt là khi bước vào phạm vi Phong Sơn, thứ âm khí lạnh lẽo đến mức gần như len lỏi vào từng lỗ chân lông đột nhiên ập xuống bao trùm lấy họ. "Quả nhiên có chút phiền phức. " "Mộc gia, tôi cảm thấy suy đoán trước đây của chúng ta, tám phần là đã ứng nghiệm rồi. " Tề Thiết Chủy thấp giọng nói, có chút bất an.

Chương 188

Đêm khuya thăm dò Phong Sơn, âm khí nồng đậm bao phủ xuống, khiến Tề Thiết Chủy lập tức nhớ tới quẻ tượng đại hung mà trước đó ông ta đã tính ra.

Cửu thi phân ly! "Tính thêm một quẻ nữa. " Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Xem thử quẻ tượng hiện tại có khác gì so với quẻ tượng trước đó không. " "Tiểu Đao, hậu sơn. " Một tiếng ra lệnh, mọi người đều xuống ngựa, vẫn là cách bố trí như lần trước ngựa đạp Phong Sơn, mười thành viên đội thân vệ chịu trách nhiệm dựng doanh trại tạm thời, còn phải bảo vệ an toàn cho tất cả tọa kỵ.

Nhưng lần này, có 【Thiên Nhãn Trùng】làm pháp khí phụ trợ mạnh mẽ, bất luận đội nào gặp phiền phức, bên Trần Mộc đều có thể dễ dàng biết được.

Hơn một trăm con Thiên Nhãn Trùng được thả bay ra ngoài, mỗi tiểu đội trưởng cũng đều đeo Độc Mục Kính, từ nhiều hướng tiến về phía hậu sơn!

Rất nhanh, Tề Thiết Chủy đã gieo xong một quẻ.

Lần này nhìn từ bàn quẻ, trông chỉ có sự phân ly trên dưới đơn giản, dường như đang ám chỉ âm dương thanh trọc tách rời nhau.

Im lặng một lúc, Tề Thiết Chủy khó hiểu gãi đầu, thấp giọng nói: "Mộc gia, quẻ tượng lần này có chút kỳ quái. " "Quẻ tượng tên là: Thi hồn bất dung. " "Giải thích thế nào? " Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Nằm trong dự liệu, cũng coi như nằm ngoài dự liệu.

Trong Phong Sơn chắc chắn có giấu thứ gì đó, mà dựa vào âm khí nồng đậm ở đây để tính, thì chắc chắn cũng liên quan đến một loại

hung sát nào đó. "Cái gọi là thi hồn bất dung, Mộc gia có thể hiểu theo nghĩa đen. " "Nói đơn giản là… người sau khi chết hồn phách lìa khỏi xác, không thể dung hợp, nhưng lại không tiêu tan, dây dưa không dứt. " Tề Thiết Chủy suy nghĩ một chút, do dự nói: "Điều này lại có vẻ trùng khớp với quẻ tượng trước, không biết có liên quan hay không. " Nghe vậy, Trần Mộc âm thầm ghi nhớ trong lòng, mày nhíu chặt.

Bói quẻ hỏi trời, loại thuật pháp huyền bí này, nói chính xác thì cũng rất chính xác, nói mơ hồ không rõ thì quả thực cũng rất khó hiểu.

Chỉ có điều, lần trước Tề Thiết Chủy gieo quẻ, quẻ tượng là: Cửu thi phân ly.

Lần này Tề Thiết Chủy gieo quẻ, quẻ tượng là: Thi hồn bất dung.

Hai quẻ tượng đều có một chữ 'thi', mức độ trùng hợp cao như vậy, rõ ràng là quẻ tượng đã chỉ ra điểm mấu chốt! "Địa cung ẩn giấu. " "Có lẽ không phải địa cung, mà là một nơi nào khác. " Trần Mộc siết chặt áo khoác, cất bước tiến về phía trước.

Tề Thiết Chủy theo sát phía sau, như có điều suy nghĩ nói: "Ý của Mộc gia là, dưới lòng đất Phong Sơn này đang trấn giữ một ngôi mộ lớn? " "Chẳng lẽ, Phong Sơn này thật sự là do bảo tháp từ trên trời rơi xuống hóa thành? " Trần Mộc lắc đầu, không trả lời.

Mơ hồ, hai quẻ tượng đã khiến Trần Mộc đoán được một chút, nhưng trước khi tận mắt nhìn thấy, tất cả đều không thể khẳng định.

Sau khi thả 【Thiên Nhãn Trùng】đi, tốc độ tiến lên của cả đội đã nhanh hơn không chỉ một bậc!

Đặc biệt là 【Độc Mục Kính】, càng mang lại vô số bất ngờ cho các tiểu đội trưởng.

Có hơn trăm con 【Thiên Nhãn Trùng】làm mắt phụ trợ cho mình, thật sự có thể nói là mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng!

Lợi hại nhất là, tất cả hình ảnh do 【Thiên Nhãn Trùng】truyền về theo thời gian thực đều không khác gì so với vật thể bình thường, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bóng tối!

Đây cũng là một trong những thiết kế mà Trần Mộc tự cho là hữu dụng nhất, cũng coi như là ý tưởng bất chợt của hắn, đặc biệt thêm vào một công năng.

Dạ thị!

Các thành viên của đội thân vệ Trần gia, thể chất cơ bản tuy đều rất tốt, ngũ quan lục thức các phương diện cũng được coi là vượt xa người thường.

Nhưng chung quy, vẫn khó thoát khỏi giới hạn của loài người.

Ví dụ như nhìn vật trong bóng tối, trừ khi đạt đến trình độ của Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sao, họ mới có thể không bị ảnh hưởng trong bóng tối, thị lực như thường.

Đây cũng là vì họ đều tu luyện 'Dương Ngũ Lôi'.

Còn đại đa số người, muốn nhìn vật trong bóng tối gần như là không thể.

Hiện tại có công năng 'Dạ thị' phụ trợ, dù là người có tu vi cảnh giới thấp nhất cũng có thể tận hưởng lợi ích của việc nhìn trong bóng tối, điều này cũng tương đương với việc tăng phúc chiến lực!

Dọc đường không nói gì, nhanh chóng tiến lên.

Trong số năm mươi người đội thân vệ đi cùng Trần Mộc đến hậu sơn, có không ít người đã tham gia hành động ngựa đạp Phong Sơn lần đầu tiên, đã chứng kiến tà tu tác quái trong bãi tha ma, cũng biết hậu sơn ẩn giấu huyền cơ!

Tuy đã cách một thời gian khá lâu, nhưng vẫn quen đường quen

lối, gần như không tốn chút công sức nào, mọi người đã đến được hậu sơn của Phong Sơn, cũng chính là sơn động mà tà tu kia từng ẩn náu, càng là nơi long nhãn của địa long mạch Phong Sơn! "Đúng rồi. " "Thế phong thủy ở đây, quả thực khớp với hướng đi của địa long mạch. " Tề Thiết Chủy cất la bàn, trịnh trọng nhìn về phía sơn động: "Mộc gia, không sai so với những gì chúng ta đã thấy trước đây, long nhãn của địa mạch đã bị đóng đinh! " Trần Mộc gật đầu, ra một thủ thế.

Cùng lúc đó, đội thân vệ năm mươi người nhanh chóng tản ra, tầng tầng bao vây, cả trong tối lẫn ngoài sáng! "Chá Cô huynh, ngươi dẫn đội trấn thủ xung quanh! " "Tiểu Đao, Tề gia chủ, dẫn người theo ta vào trong! " Trần Mộc ra lệnh, Chá Cô Sao chắp tay hành lễ, bắt đầu bố trí nhân thủ xung quanh.

Nhìn sơn động, tâm trạng Trần Mộc có chút không vui, hắn nhớ rất rõ, lần trước rời khỏi Phong Sơn, để ngăn người Trần Gia Trấn đi lạc vào trong, sơn động này đã bị cho nổ sập.

Mà bây giờ, các loại đá vụn vương vãi khắp nơi, rõ ràng đã bị người ta mở lại.

Chương 189

Trần Tiểu Đao nhanh chóng gọi vài người, theo sát bước chân của Trần Mộc.

Một đoàn người nối đuôi nhau đi vào, ngay khi bước vào sơn động, Trần Mộc hít một hơi thật sâu, trong lòng rùng mình: "Sâu bên trong có mùi máu tanh, rất nồng, có người đã khởi động lại huyết trì? " Đi vào không quá bảy tám mét, đập vào mắt mọi người chính là một cái ao đá hình thành tự nhiên, trong ao còn nằm mấy cỗ thi thể nữ đã khô quắt, đáy ao còn lại một lớp vảy khô màu đen sẫm. "Vẫn là huyết trì lần trước, gia chủ. " "Không có thay đổi, cũng không được sử dụng lại… kỳ lạ thật. " Trần Tiểu Đao cầm đèn pin, nhanh chóng quét một vòng.

Mọi người trong đội thân vệ cũng lần lượt tản ra, thăm dò một lúc lâu nhưng không phát hiện bất kỳ manh mối nào. "Mùi máu tanh này từ đâu ra? " Tề Thiết Chủy khó hiểu đi một vòng, rất không giải thích được: "Vết máu dưới đáy huyết trì này rõ ràng đã khô từ rất lâu rồi. " "Nhưng hướng mùi máu tanh truyền đến…" Ánh mắt mọi người lập tức tập trung vào cái ao đá tự nhiên này. "Gia chủ, hay là tôi đục một cái lỗ trong ao đá này? " Trần Tiểu Đao nhìn một vòng, trầm giọng nói: "Mùi máu tanh từ đây truyền ra, nhưng lại không thấy máu tươi, nói không chừng còn có một tầng dưới nữa! " "Đợi đã. " Trần Mộc lắc đầu.

Theo ánh mắt của Trần Mộc nhìn qua, Trần Tiểu Đao lập tức chú ý đến điểm khác thường.

Trên vách đá sâu trong động, mấy hàng chữ bằng máu vẫn vô cùng bắt mắt, toàn thân hiện lên một màu đỏ máu tươi tắn, dường như

hoàn toàn không bị thời gian ảnh hưởng, cũng không khô lại thành vảy máu bong ra.

Điểm khác biệt duy nhất chính là… chữ máu, đã nhiều thêm một hàng! "Bị ta đoán trúng rồi sao? " "Thật sự là người quen của tên tà tu kia? " Trần Mộc đứng lại gần, xem xét từng hàng chữ máu trên vách đá.

Mấy hàng chữ đầu, liếc qua là có thể bỏ qua, không có giá trị gì.

Bởi vì nội dung được ghi lại trên vách đá này đều là 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', chỉ có điều pháp môn tầng thứ chín cuối cùng không được viết lên.

Khả năng lớn nhất là tên tà tu kia cố ý giấu đi pháp môn tầng thứ chín, muốn dùng nó để trao đổi, để Trần Mộc tha cho hắn một mạng.

Chỉ tiếc là đến chết cũng không kịp nói ra.

Còn có một khả năng khác là, tên tà tu kia cũng không biết pháp môn tầng thứ chín rốt cuộc là gì.

Mà hiện tại, hàng chữ máu mới xuất hiện, nét chữ có chút nguệch ngoạc, hoàn toàn khác với cách viết phía trước, rõ ràng là do hai người khác nhau viết. "Sư huynh đến báo thù cho ngươi đây —— Tần Lĩnh Cản Thi Môn. " "Tần Lĩnh Cản Thi Môn?! " Tề Thiết Chủy vô thức đọc theo, đột nhiên cả người nổi da gà: "Mộc gia, tên tà tu mà ngài xử lý trước đây, lai lịch không nhỏ đâu! " Trần Mộc khẽ nhíu mày, liếc nhìn Tề Thiết Chủy một cái.

Tề Thiết Chủy nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, trầm giọng nói: "Cản Thi Môn có rất nhiều loại, lại phân chính tà. " "Mao Sơn Cản Thi Thuật, thì tương đối thiên về chính phái. " "Còn Tần Lĩnh Cản Thi Môn này, tuy tu luyện cũng là loại pháp môn Cản Thi Thuật, nhưng nghe nói… người trong môn này toàn là Thi Cẩu Điếu! " "Thi Cẩu

Điếu? " "Tề gia chủ, nói chi tiết đi. " Trần Mộc có chút hứng thú, dĩ nhiên điều khiến hắn để ý nhất lại là hai chữ 'Tần Lĩnh'.

Tề Thiết Chủy sắp xếp lại suy nghĩ, mở miệng nói: "Nói là tôi hiểu rõ thì thực ra cũng không nhiều, biết đến môn phái này cũng là vì bọn họ thường xuyên làm nghề trộm mộ. " "Nhưng khác với thổ phu tử bên chúng ta. " "Chúng ta nhiều nhất là cầu tài, còn Tần Lĩnh Cản Thi Môn này, thì cả xác lẫn minh khí, một thứ cũng không tha, cuỗm sạch! " "Tham lam đến vậy sao? " Trần Tiểu Đao có chút kinh ngạc.

Đa số thổ phu tử thực ra đều tuân thủ một quy tắc bất thành văn, ta lấy vàng bạc minh khí trong mộ của ngươi, thì ta tuyệt đối không động đến thi thể của chủ mộ, cố gắng hết sức để lại cho ngươi một cái toàn thây.

Điều này miễn cưỡng cũng coi như chừa lại chút đường lui, không đến mức trở mặt với chủ mộ. "Cũng không thể nói là tham lam, mà là Tần Lĩnh Cản Thi Môn này rất am hiểu pháp thuật cản thi, càng tinh thông pháp môn luyện thi, chỉ có điều ngày thường hành sự cực kỳ kín đáo, thường không đi lại trên giang hồ. " "Tự nhiên, người biết đến môn phái của họ cũng không nhiều. " "Còn về Thi Cẩu Điếu…" Tề Thiết Chủy do dự một chút, giải thích: "Có một cách nói là, người sinh ra bảy phách không đủ, trong bảy phách có phách thứ hai, tên là Thi Cẩu Phách. " "Mà Thi Cẩu Điếu, trời sinh không có phách này, cho nên nói một cách nghiêm khắc thì không thể xếp vào loại người. " Vừa nghe những lời này, đám thành viên đội thân vệ xung quanh cũng bị thu hút sự chú ý. "Bảy phách không đủ, đi lại bất tiện, loại người này đi đường rất kỳ quái, rất giống người tàn tật. " "Bởi vì Thi Cẩu Phách chủ quản lỗ tai, mà lỗ tai lại là cơ quan giữ thăng bằng, cho nên những người này trông cũng giống người tàn tật. " Tề Thiết Chủy nhún vai, cười nói: "Dĩ nhiên cách nói này có độ tin cậy, nhưng không cao. " "Cá nhân tôi thiên về cách nói thứ hai hơn, Thi Cẩu Điếu ăn thịt

cổ thi. " Lập tức, Trần Mộc liền hiểu ra.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn nghe thấy cách nói 'Thi Cẩu Điếu', từ miêu tả của Tề Thiết Chủy, loại quái vật nửa người nửa quỷ này, trên người thi khí cực nặng, vậy thì khi những người này xuống mộ trộm đồ, sẽ không kinh động đến thi thể trong quan tài!

Đối với người trộm mộ mà nói, nếu xuống đến mộ thất, mở quan tài, mà không kinh động đến thi thể bên trong, thủ đoạn này, tuyệt đối có thể coi là thần hồ kỳ thần! "Thịt cổ thi, chỉ là thi thể cổ trong mộ sao?

Chương 190

" Trần Tiểu Đao khó hiểu nhìn về phía Tề Thiết Chủy, thấp giọng hỏi: "Tề gia, thứ thịt cổ thi này ăn vào sẽ chết người chứ? " Tề Thiết Chủy lắc đầu: "Không nhất định. " Do dự một lát, Tề Thiết Chủy ngẩng đầu nhìn về phía Trần Mộc, thấp giọng nói: "Mộc gia, Thi Cẩu Điếu ăn thịt cổ thi, trên người không có khí tức người sống, không khác gì cương thi. " "Loại người này muốn ẩn nấp, cực kỳ khó tìm. " "Tần Lĩnh Cản Thi Môn, những năm đầu từng tàn sát một sơn trại, nghe nói tất cả dân làng đều bị bọn họ mang về luyện thi, đám người này… có thể nói là hoàn toàn vô nhân tính, toàn là kẻ điên! " Không khí có chút tĩnh lặng, nghe Tề Thiết Chủy nhắc đến một vài bí mật của Tần Lĩnh Cản Thi Môn này, cũng khiến mọi người bất giác cảnh giác thêm vài phần.

Quan trọng nhất là, từ những tình hình hiện tại mà xem, tên tà tu chết trong bãi tha ma trước đây, dường như cũng là người của Tần Lĩnh Cản Thi Môn này! "Đến báo thù sao? " "Vậy thì cứ đến đi. " Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu với hai thành viên của đội Kỳ Môn: "Xung quanh chắc chắn có giấu cơ quan, tìm ra đi. " "Tuân lệnh, gia chủ! " Hai người đồng thanh đáp lời, bắt đầu tìm kiếm lần thứ hai.

Đúng lúc này, trong ao đá tự nhiên, mùi máu tanh càng thêm nồng nặc.

Kéo theo đó, còn có từng trận gió âm thổi qua sơn động, lùa vào trong!

Tiếng rít gào, gió âm như quỷ khóc, Trần Mộc mơ hồ nhận ra có điều gì đó không ổn, bước vài bước, đứng trước ao đá tự nhiên.

Cái ao đá tự nhiên này, ban đầu bị tà tu dùng làm huyết trì, muốn

dùng nó để tế luyện huyết thi, chỉ có điều, sau đó bị Trần Mộc dẫn người đến hốt ổ, lại chặn được huyết cổ của tên tà tu đó, tự nhiên huyết trì này cũng coi như công cốc. "Mấu chốt giấu ở đây sao? " Ánh mắt quét từng tấc trong ao đá, Trần Mộc tiện tay điểm nhẹ, một cây roi dài ngưng tụ từ sấm sét, như một con rắn độc linh động, khẽ chuyển động. "Tìm thấy rồi. " Nghe Trần Mộc lên tiếng, mọi người nhanh chóng lại gần, tiếp đó, roi dài sấm sét đột nhiên quất ra, Dương Lôi nóng rực chuẩn xác đánh trúng cổ thi trong ao đá, lập tức đánh nát nó thành tro tàn màu xám đen vương vãi khắp nơi!

Cổ thi bị đánh nát, kéo theo lớp vảy máu mỏng còn sót lại trong ao đá cũng bị đánh thành vô số bụi mịn.

Rõ ràng là ở chính giữa ao đá này, có giấu một tòa bảo tháp bằng đồng xanh tinh xảo nhỏ nhắn! "Bảo tháp? " "Cơ quan này giấu kỹ thật đấy! " Tề Thiết Chủy mặt lộ vẻ kinh ngạc, không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Tâm tư của tên này quả thực lợi hại, hắn đang dự đoán lối suy nghĩ của chúng ta sao?! " "Đúng vậy. " "Là một cao thủ. " Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Một cao thủ như vậy, lại càng không thể để hắn chạy thoát. " Nghe vậy, Trần Tiểu Đao nhanh chóng ấn vào Độc Mục Kính của mình, thấp giọng nói: "Thu hẹp vòng vây, chặn chết xung quanh, không để bất kỳ dị thường nào chạy thoát! " "Phi trùng chú ý giám sát xung quanh, nghi ngờ còn có mật đạo khác! " Thông qua 【Thiên Nhãn Trùng】để truyền tin tức, thao tác này, Trần Tiểu Đao đã có thể vận dụng thành thạo.

Các thành viên đội thân vệ bao vây bên ngoài, gần như đồng thời nhận được tin của Trần Tiểu Đao. "Cơ quan bảo tháp này không dễ giải, thứ này không liên quan đến kỳ môn thuật số, hoàn toàn dựa vào một vài kỹ xảo cơ quan. " "Tôi không giải được, Mộc gia. " Tề Thiết Chủy ngồi xổm bên cạnh ao đá quan sát một lúc, lắc đầu.

Bên cạnh, hai đội viên đội Kỳ Môn bàn bạc vài câu, một người

trong đó bước lên phía trước, chắp tay hành lễ: "Mộc gia, hay là để tôi thử, có lẽ có thể giải được. " "Được, ngươi đi đi. " Trần Mộc gật đầu.

Cơ quan bảo tháp này nói khó cũng không khó, giống như trò cửu liên hoàn vậy.

Nếu là Trần Mộc ra tay, trực tiếp dùng 'Thần Cơ Bách Luyện', là có thể dễ dàng giải khai.

Chỉ có điều, tình hình hiện tại không quá nguy cấp, Trần Mộc cũng vui vẻ giao cơ hội luyện tay này cho đội viên đội Kỳ Môn. "Bảo tháp chín tầng, trong đó có một cái chốt khóa cực kỳ tinh diệu xuyên qua nối liền, loại này giống như một loại khóa cửu chuyển tử mẫu thời cổ đại. " "Gia chủ, cho tôi mười giây! " Đội viên đội Kỳ Môn kia quan sát một lúc, tự tin nói. "Có thể. " Trần Mộc cười một tiếng.

Tề Thiết Chủy bên cạnh tuy biết sự lợi hại của đội Kỳ Môn, nhưng cũng không mấy tin tưởng, chỉ dùng mười giây, là có thể mở được loại khóa cửu chuyển tử mẫu này sao?

Chín vòng trên dưới, tổng cộng chín tầng, cộng dồn lại là vô số loại tổ hợp biến hóa, làm sao có thể dễ dàng giải khai?!

Tiếp đó liền thấy, đội viên đội Kỳ Môn kia lấy ra một cây kim dài màu đen, nhẹ nhàng xuyên từ tầng cao nhất của bảo tháp đồng xanh vào.

Mọi người xung quanh cũng tò mò nhìn chằm chằm, có thể thấy rõ, đội viên đội Kỳ Môn này dùng hai ngón tay kẹp cây kim dài màu đen kia, dường như đang run rẩy, nhưng lại giống như… những lần rung động cực kỳ nhẹ!

Một giây một lần, mười giây vừa qua, cây kim dài màu đen bị đội viên đội Kỳ Môn kia nhanh chóng rút ra, tiếp đó anh ta liền nhảy ra

khỏi ao đá tự nhiên, mặt đầy hưng phấn. "Vậy là xong rồi? " "Giải được rồi? " Trần Tiểu Đao không hiểu tinh túy trong đó, mặt đầy nghi hoặc.

Đội viên đội Kỳ Môn kia cười một tiếng, giải thích: "Đao ca đừng vội, sắp được rồi! " Tiếng nói vừa dứt, cạch, cạch, cạch,… Liên tiếp chín tiếng mở khóa, nhanh chóng vang lên!

Chương 191

Đồng thời còn có thể thấy, tháp nhỏ bằng đồng xanh chín tầng kia, mỗi tầng đều xoay một vòng, dường như đã khớp vào rãnh tương ứng! "Ôi! " "Cậu nhóc này được đấy, trước đây không phải xuất thân từ phường trộm cắp đấy chứ? " Tề Thiết Chủy kinh hô một tiếng, vô cùng khâm phục: "Chỉ với một tay nghề này của cậu, quả thực rất hiếm thấy, lợi hại! " "Tề gia quá khen rồi. " Đội viên đội Kỳ Môn kia khiêm tốn lắc đầu. 'Phật gia' là tiếng lóng của dân giang hồ thành Tứ Cửu cũ, đại khái chỉ những kẻ trộm có tay nghề cao.

Dĩ nhiên Tề Thiết Chủy cũng không có ý mắng người, chỉ là khả năng mở khóa này, khiến ông ta có chút kinh ngạc.

Dưới trướng đội thân vệ Trần gia, những người có tuyệt kỹ các loại, thật là lớp lớp xuất hiện. "Lui lại. " Ánh mắt Trần Mộc lóe lên, năm ngón tay khẽ mở.

Ong!!

Mọi người xung quanh nhanh chóng lùi lại, đồng thời cũng có một tấm lưới điện khổng lồ bao phủ lên toàn bộ ao đá tự nhiên, hồ quang điện cuồn cuộn, nóng rực chói mắt.

Rào rào… Cùng với một trận tiếng động của rãnh đá, bảo tháp đồng xanh nâng lên khoảng nửa mét, đồng thời, trong ao đá tự nhiên lộ ra một cánh cửa ngầm, có một cầu thang đá xoay tròn đi xuống.

Ngay khi cánh cửa ngầm này mở ra, một mùi máu tanh nồng nặc lập tức bùng phát!

Cùng với mùi máu tanh bùng phát lên, còn lẫn vào một luồng tử khí âm lãnh đến cực điểm.

Tử khí bốc lên, âm khí lượn lờ, đây vốn là một luồng khí tức cực mạnh, người thường chạm phải lập tức chết ngay.

Nhưng khi va vào lưới điện, trong nháy mắt tan thành mây khói, không thể gây ra chút sóng gió nào. "Đã lộ mặt rồi, thì cũng không cần đi nữa.

Trần Mộc giơ tay nắm lại, lưới điện lập tức co rút, hóa thành một con lôi xà bạch quang to bằng cánh tay, như điện bắn mãnh liệt lao ra, quấn lấy một thứ gì đó trong bóng tối phía dưới! "Tha mạng!

Tiên nhân tha mạng! " "Chỉ cầu ngài tha cho tôi một mạng, tôi có thể dẫn đường cho ngài! " Một tiếng hét thảm, tiếp đó là một tiếng cầu xin tha thiết vô cùng. "Đi. " Trần Mộc gật đầu, cất bước đi vào.

Mọi người phía sau theo sát, nối đuôi nhau đi vào.

Cầu thang đá xoắn ốc không cao, chỉ khoảng mười mét.

Rất nhanh, mọi người đã nhìn rõ thứ mà Trần Mộc bắt được, thứ đó rõ ràng là một loại quái vật giống cương thi, vóc dáng không lớn, nhưng lại có một khuôn mặt lừa rất dài, mặt mũi dữ tợn, răng nanh chĩa ra.

Tà dị nhất chính là đôi mắt kia, tròng trắng lật ngược lên, trông rất giống… một loại động vật nào đó! "Hoàng Đại Tiên? " Tề Thiết Chủy vô thức buột miệng.

Không ngờ, thứ đó hung hăng trừng mắt lại, hung tợn nói: "Ngươi đã biết người của Tần Lĩnh Cản Thi Môn chúng ta đều là Thi Cẩu Điếu, còn mẹ nó Hoàng Đại Tiên?! " "Mắt chó? " Trần Tiểu Đao vô thức đáp lời.

Tề Thiết Chủy ngẩn ra một lúc lâu, rõ ràng ông ta cũng không ngờ, con quái vật bị Trần Mộc dùng lôi xà trói chặt này lại có thể giao tiếp, hơn nữa trông không khác gì người sống! "Thần kỳ vậy sao? " "Tôi

thấy xương cốt cậu thanh kỳ, rất giống cương thi đấy! " Tề Thiết Chủy theo sát sau lưng Trần Mộc, vừa quan sát vừa đi xuống. "Dẫn đường phía trước, tha cho ngươi không chết. " Trần Mộc thản nhiên mở miệng nói, con quái vật kia vội vàng gật đầu lia lịa, đi ba bước lại quay đầu một lần, nhìn bộ dạng sợ Trần Mộc và mọi người theo không kịp.

Loại quái vật này, Trần Mộc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thứ này nhìn qua đã biết rất tà tính, vóc dáng chỉ khoảng một mét, toàn thân khô quắt, không khác gì cương thi.

Móng vuốt sắc bén, như thép tinh.

Nhưng điều khiến Trần Mộc kinh ngạc nhất là, lôi xà hóa thành từ Dương Ngũ Lôi, cũng chỉ trói được con quái vật này, chứ không gây ra quá nhiều tổn thương thực chất! "Có chút thú vị. " "Nếu là cương thi bình thường, chỉ cần chạm vào Dương Lôi, sẽ dần bị phá hủy đánh tan, làm sao có thể dễ dàng như bây giờ? " "Tần Lĩnh Cản Thi Môn… cất giấu vài thứ không tồi. " Chỉ là một vài manh mối, nhưng đã khiến Trần Mộc coi trọng.

Tuy chỉ là một tay Dương Ngũ Lôi tùy ý, Trần Mộc cũng không dùng thực lực thật sự, nhưng cũng không ai rõ hơn hắn… Dương Ngũ Lôi, đối phó hung sát chi vật có hiệu quả đặc biệt!

Con quái vật nửa người nửa quỷ nửa cương thi này, chắc chắn đã được tôi luyện bằng một loại pháp môn đặc thù nào đó, hoặc được bồi dưỡng đặc biệt, nếu không căn bản không thể nào chống đỡ được một đòn lôi xà tiên này! "Ngươi là thứ gì? " Trần Mộc đột nhiên lên tiếng hỏi.

Con quái vật đang ngoan ngoãn dẫn đường phía trước, sững sờ một lúc: "Vị tiên nhân này, ngài đang… mắng tôi?

Hay là? " Nhìn thấy ánh mắt của Trần Mộc, con quái vật lập tức hiểu ra, vội vàng khai báo: "Thật không dám giấu, tôi là môn nhân đời trước của Tần Lĩnh Cản Thi Môn, vì để áp chế hoạt nhục, bất đắc dĩ mới trở thành trạng thái nửa sống nửa chết này.

Chương 192

" "Trong môn phái chúng tôi, loại như tôi, nên được gọi là… Âm Dương Thi. " Hoạt nhục, Âm Dương Thi, nửa sống nửa chết, môn nhân đời trước, mấy từ khóa lập tức bị Trần Mộc nắm bắt được. "Âm Dương Thi? " "Đây quả là một cách hình dung rất hay. " Tề Thiết Chủy cười một tiếng, mở miệng nói: "Không âm không dương, tử khí quán thể, nhưng lại không khác gì người sống, có điều danh hiệu Âm Dương Thi này quá lớn, tôi sợ các người gánh không nổi đâu! " Tựa như vô tình, thực ra hữu ý.

Ánh mắt của Tề Thiết Chủy cũng cực kỳ độc địa, thầy bói gặp qua người quả thực nhiều không kể xiết.

Ngũ hồ tứ hải, đủ loại kỳ quái, dạng nào cũng có.

Danh hiệu 'Âm Dương Thi', Tề Thiết Chủy tự nhiên cũng biết ít nhiều, trong lòng ông ta rõ mồn một, con quái vật trước mắt này, chín phần chín là đang nói phét!

Nghe Tề Thiết Chủy mở miệng, Trần Mộc đã hiểu ý của ông ta, chỉ có điều, hắn không định vạch trần.

Lời nói dối hoàn mỹ, tất định là trong thật có giả, trong giả có thật, đúng sai lẫn lộn, mới có thể gây nhiễu loạn, từ đó đưa ra phán đoán sai lầm.

Có một điểm Trần Mộc có thể khẳng định, con quái vật này chắc chắn xuất thân từ Tần Lĩnh Cản Thi Môn, chứ không phải các môn phái luyện thi khác.

Chỉ vì… trong ký ức của Trần Mộc, Tần Lĩnh thập vạn đại sơn, bên trong ẩn giấu một luồng sức mạnh không thể diễn tả bằng lời, điều này mới có khả năng luyện chế ra loại quái vật cương thi như

vậy! "Bên này, tiên nhân. " Con quái vật kia vô cùng cung kính, dù hai tay bị lôi xà trói chặt, nhưng vẫn có thể dùng cách lắc đầu để dẫn đường phía trước.

Cầu thang đá xoắn ốc đi xuống đáy, chỉ có một con đường đá cực kỳ đơn sơ, dẫn vào một khoảng không gian rộng rãi bên trong. "Tôi thấy trang phục của tiên nhân, một tay lôi pháp tinh thông như vậy, ngài hẳn là người mới đến Trần Gia Trấn tối qua phải không? " "Chẳng lẽ, ngài chính là gia chủ của Trần gia? " Con quái vật kia quay đầu nhìn Trần Mộc, trên mặt nặn ra một biểu cảm kỳ quái nửa cười nửa khóc.

Trông có vẻ là nụ cười, nhưng vì khuôn mặt này quá khô quắt, lại có răng nanh chĩa ra, nên lại lộ ra vài phần dữ tợn âm lãnh. "Là ta. " "Điều tra cũng khá chi tiết đấy. " Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Người bị ta giết từ rất lâu trước đây, là đệ tử trong Cản Thi Môn của các ngươi? " "Đúng vậy, là một tên nhóc rất có thiên phú. " "Chỉ tiếc là lầm đường lạc lối, cứ nhất quyết đi nghiên cứu 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', thậm chí còn muốn luyện hóa tôn Tây Vực Thi Vương kia…" Con quái vật kia tự mình nói, cuối cùng còn thở dài một tiếng.

Trong lúc nói chuyện, con đường đá ngắn ngủi đã đi đến cuối, trước mắt mọi người đột nhiên rộng mở.

Bốn cây cột đá chống trời!

Ở vị trí chính giữa, đặt một cái giường ngọc trắng rộng đến ba bốn mét, trên đó phủ một tấm phượng bào màu đỏ thẫm tinh xảo.

Chín sợi xích sắt dán đầy phù triện, treo lơ lửng một con mắt bằng ngọc thạch tinh xảo!

Mày Trần Mộc đột nhiên nhíu chặt, trong lòng kinh ngạc: "Mục Trần Châu?! " Cảnh tượng trước mắt thật sự quá chấn động.

Dù tâm cảnh của Trần Mộc cực tốt, cũng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng không ngờ... dưới ngọn Phong Sơn này lại ẩn giấu một bí mật như vậy! "Không, không phải Mộc Trần Châu." "Hoặc có thể nói, chỉ là một bản sao chép." Ngay sau đó, Trần Mộc đã nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

May mà Già Cô Sáo đã được hắn giữ lại bên ngoài, nếu bây giờ Già Cô Sáo ở đây, Trần Mộc thật sự sợ y sẽ lao lên như điên, vậy thì muộn rồi!

Con quái vật dẫn đường phía trước này chắc chắn có một kế hoạch hiểm độc.

Chỉ cần sơ hở một chút, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. "Không ngờ dưới ngọn Phong Sơn này lại ẩn giấu một địa cung lớn như vậy, hoặc có thể nói, nơi này có chút giống như một... nhà tù?" Tề Thiết Chủy nheo mắt quan sát xung quanh, trầm tư nói.

Mọi người lần lượt tản ra, nhưng cũng không tản ra quá xa, tất cả đều ngầm hiểu ý nhau mà giữ một khoảng cách nhất định, để đảm bảo có thể rút vũ khí nghênh địch với tốc độ nhanh nhất!

Đây là một hang động dưới núi vô cùng rộng rãi, bốn cây cột đá màu đen to cỡ ba người ôm, cao thẳng lên trên hơn chục mét, chống đỡ mái vòm phía trên.

Chính giữa bốn cây cột đá đặt một chiếc giường bằng bạch ngọc, giường bạch ngọc tinh xảo không tì vết, rõ ràng là tác phẩm của một đại sư tuyệt đỉnh, các hoa văn trên đó lại đều mang đậm phong cách Tây Vực.

Nhưng thứ thu hút sự chú ý nhất lại là chín sợi xích sắt dán đầy bùa chú!

Chín sợi xích sắt xuyên qua nhau, ở chính giữa treo lơ lửng một

nhãn cầu bằng ngọc thạch to bằng đầu người, sống động như thật, cực kỳ chân thực.

Bất chợt nhìn qua, thật sự khiến người ta có ảo giác đang đối mặt với con mắt khổng lồ này! "Nhà tù sao?" "Bộ phượng bào giá y màu đỏ rực này, bên dưới chắc hẳn là một cỗ cổ thi." Trần Mộc nhìn quanh một vòng, mày hơi nhướng lên: "Có chút thú vị, xung quanh đây rõ ràng có mấy loại trận pháp liên kết với nhau, tạo thành thế trấn áp lẫn nhau." "Cỗ cổ thi này, có lai lịch gì?" Nghe thấy lời này, con quái vật phía trước nhe răng cười, giọng âm u nói: "Trần đại đương gia, lúc trước tôi không phải đã nói với ngài rồi sao?" "Đây chính là hậu bối bất tài của tôi, kẻ đã vọng tưởng tế luyện cổ thi Tây Vực!" Giọng nói a dua còn chưa dứt, xung quanh cát bay đá chạy, gió âm nổi lên từng trận!

Tử khí bốc lên, loảng xoảng!

Loảng xoảng!...

Nhiều cánh cửa ngầm ẩn trong vách đá xung quanh đồng loạt mở ra.

Từng con cương thi toàn thân phủ đầy lông đen, đang từ từ bước ra một cách có trật tự! "Chỉ thế thôi sao?" Trần Tiểu Đao cười lạnh một tiếng.

Hắc mao cương thi?

Lúc ở trong mộ Thanh Ô Tử, ngay cả huyết thi hắn cũng đã chém chết không biết bao nhiêu, hắc mao cương thi cỏn con này, Trần Tiểu Đao còn chẳng thèm liếc mắt nhìn.

Quá yếu! "Đừng giả vờ nữa, giả vờ nữa là không lịch sự đâu." Trần Mộc nhìn con quái vật đang ngồi xổm ở đó, khẽ cười: "Ngươi còn giấu thủ đoạn gì thì mau dùng đi, ta đang vội." Năm ngón tay hơi

dùng lực, lập tức thấy một chuỗi hồ quang điện kêu xèo xèo nhảy về phía trước như điên, rõ ràng là đã tăng cường thêm mấy phần độ mạnh của dương lôi! "Cung kính không bằng tuân mệnh!" Con quái vật kia cười âm hiểm một tiếng, đột nhiên cắn mạnh một cái!

Chương 193

Chỉ một miếng cắn này, vậy mà đã cắn đứt con rắn sấm do sấm sét hóa thành! "Quả nhiên là đang giấu bài." "Không sợ sấm sét, nói như vậy... ngươi có năng lực thôn phệ?" Chỉ liếc mắt một cái, Trần Mộc đã hiểu ra.

Sở dĩ con quái vật này không bị dương lôi trói buộc dần dần đánh tan, chính là vì nó đang không ngừng hấp thu sấm sét!

Còn về tại sao lại sinh ra năng lực đặc thù này, Trần Mộc cảm thấy, đây có lẽ chính là bí mật sâu kín nhất của phái Cản Thi Môn Tần Lĩnh! "Phản ứng nhanh đấy, Trần đại đương gia." Con quái vật kia ngồi xổm ở đó như một con chó lớn: "Nếu đã biết ta cố ý dụ địch vào sâu, sao còn theo ta đến đây?" "Ngươi thật sự cho rằng... chỉ biết một chút lôi pháp, ta sẽ không giết được ngươi sao?" Ngay sau đó, một chuỗi tiếng gầm gừ trầm thấp phát ra từ cổ họng nó.

Lập tức thấy, giữa những đội hắc mao cương thi chỉnh tề, đột nhiên xuất hiện thêm mấy chục con quái vật y hệt!

Mỗi con quái vật đều giống như một con chó lớn, đi bằng bốn chi, răng nanh dữ tợn, thân thể khô gầy, đôi mắt lóe lên hung quang.

Điểm khác biệt duy nhất là... mấy chục con quái vật này, dường như đã không còn bất kỳ dấu vết nào của con người. "Kẻ đeo kính kia, ngươi có vẻ rất hiểu về Cản Thi Môn Tần Lĩnh chúng ta nhỉ?" "Vậy ngươi có biết, Thi cẩu điếu sau khi chết bất đắc kỳ tử... sẽ biến thành thứ gì không?" Con quái vật kia vung vẩy móng vuốt của mình, đôi mắt hung quang nhìn chằm chằm vào Tề Thiết Chủy. "Ồ, cái này ta thật sự không biết." Tề Thiết Chủy cười một tiếng, đẩy gọng kính: "Thi cẩu điếu, thi cẩu điếu, sau khi chết không lẽ là... chó?" Trần Tiểu

Đao bên cạnh giơ ngón tay cái lên thán phục, đây là thật lòng thán phục.

Hiếm khi Tề Thiết Chủy cứng rắn được một lần như vậy, thật sự hiếm thấy! "Là...

Thực Thi Quỷ." "Sau khi ăn thịt cổ thi, cơ thể chúng ta sẽ dần dần biến dị, hơi thở người sống giảm bớt, thịt cổ thi dần lan ra, cuối cùng, biến thành người chết sống lại." Con Thực Thi Quỷ dẫn đầu nhếch mép nở một nụ cười dữ tợn. "Người chết sống lại?

Không phải là hoạt thi sao?" "Nửa người nửa thi, nửa quỷ?" Tề Thiết Chủy xua tay, cười lạnh nói: "Ta đã nói rồi, danh hiệu Âm Dương Thi các ngươi không gánh nổi đâu, cũng không xứng." Quả nhiên, lời này vừa nói ra, ánh mắt của con Thực Thi Quỷ kia lập tức thay đổi.

Âm trầm, bạo ngược, hung tính mười phần!

Cái lưỡi nhọn hoắt trượt ra từ miệng con Thực Thi Quỷ, dính đầy thứ nước dãi đáng ghê tởm. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa." Trần Mộc có chút mất kiên nhẫn, búng tay một cái: "Thân vệ đội nghe lệnh!" "Mời gia chủ phân phó!" Những người xung quanh đồng thanh đáp lời!

Chỉ có mười mấy người, nhưng không một ai lùi lại nửa bước! "Không kể hậu quả, toàn lực tru sát!" Một tiếng ra lệnh, toàn bộ thành viên đồng loạt xông lên!

Từng bóng người lao về phía trước, từng đạo hộ thể kim quang cũng bùng phát ra cùng lúc, bao phủ toàn thân!

Năm con huyết thi toàn thân màu đỏ sẫm cũng hiện thân!

Cùng lúc đó, con Thực Thi Quỷ dẫn đầu đột nhiên ngửa đầu lên, trong miệng phát ra một tiếng gầm gừ trầm thấp và quái dị.

Mấy chục con Thực Thi Quỷ trà trộn trong hàng trăm con hắc cương cũng đồng loạt hành động!

So với con dẫn đầu, mấy chục con Thực Thi Quỷ còn lại rõ ràng đã mất đi nửa phần người, hoàn toàn trở thành quái vật nửa quỷ nửa thi! "Ta còn tưởng giấu con át chủ bài gì, chỉ thế thôi sao?" Trần Mộc cười vỗ tay, một tiếng loảng xoảng giòn tan của giáp xích va chạm, Tướng Quân Thi Vương hiện thân!

Hắc khí lượn lờ quanh thân Tướng Quân Thi Vương càng lúc càng sâu thẳm, ngay khoảnh khắc nó hiện thân, âm khí, tử khí xung quanh đều xuất hiện biến đổi khác thường!

Quả nhiên, Tướng Quân Thi Vương đột nhiên xuất hiện, con Thực Thi Quỷ kia lập tức cảnh giác, đôi mắt hung quang lộ rõ, gắt gao nhìn chằm chằm vào Tướng Quân Thi Vương. "Hơi thở này...

Thi vương?!" "Khoan đã, Cửu Trọng Luyện Thi Pháp!

Ngươi vậy mà cũng tu luyện Cửu Trọng Luyện Thi Pháp?

Thậm chí còn luyện hóa được một tôn Thi vương!" Phát hiện đột ngột khiến con Thực Thi Quỷ không nhịn được mà kinh hô thành tiếng!

Sững sờ vài giây, Thực Thi Quỷ mới hoàn hồn, mặt mày dữ tợn bò về phía Trần Mộc: "Tại sao ngươi biết cách tu luyện Cửu Trọng Luyện Thi Pháp?" "Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao ngươi lại biết tuyệt học của Cản Thi Môn chúng ta!" Trông như phát điên!

Cứ như thể Cửu Trọng Luyện Thi Pháp đối với con Thực Thi Quỷ này là một vết sẹo chí mạng không bao giờ được phép hé mở! "Đi đi." Trần Mộc vỗ vai Tướng Quân Thi Vương, một tiếng động trầm đục vang lên, mặt đất dưới chân Tướng Quân Thi Vương đột nhiên nứt ra

những đường vân, cơ thể lại như một viên đạn pháo công thành lao ra!

Trúc Cơ cảnh, hậu kỳ!

Chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá đến Kim Đan cảnh, Tướng Quân Thi Vương có thể nói là chiến lực mạnh nhất hiện tại của Trần gia, ngoài Trần Mộc ra!

Thả Tướng Quân Thi Vương ra, cũng có nghĩa là...

Trần Mộc căn bản không hề có ý định tha cho đám Thực Thi Quỷ này!

Rắc!

Rắc!

Rắc!...

Khi Trần Mộc bước về phía trước, thỉnh thoảng lại có những cái đầu hắc cương bị chém bay ra.

Đối mặt với đám hắc cương đông gấp mấy lần, đội thân vệ mười mấy người lại như tia chớp xé toạc màn đêm, dễ dàng xuyên thủng vào, xé rách khe hở ngày càng lớn!

Năm con huyết thi đồng loạt trợ chiến!

Vô tình liếc mắt, ánh mắt Trần Mộc hơi sững lại, không khỏi cảm khái: "Sau Tiểu Đao, lại xuất hiện thêm mấy thành viên có thể biến hóa hình thái của hộ thể kim quang rồi." Tề Thiết Chủy đi sát bên cạnh, nghi hoặc hỏi: "Mộc gia, sự biến hóa hình thái của Kim Quang Chú này, tượng trưng cho trình độ tu luyện?" "Đúng vậy." "Có thể tùy ý biến hóa hộ thể kim quang, cũng có nghĩa là... bọn họ đã đạt đến trình độ tương ứng, có thể tu luyện lôi pháp rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu, giơ tay lên, một sợi roi dài do Hắc Thủy Âm Lôi hóa thành, nhẹ

nhàng quấn lấy một con Thực Thi Quỷ đang phát cuồng, quật ngã nó xuống đất!

Hắc Thủy Âm Lôi, như một chiếc ống hút cực dài, trong nháy mắt đã hút khô con Thực Thi Quỷ kia thành một bộ xương khô! "Hử?" "Con này có vẻ hơi khác." Trần Mộc nhìn thêm một cái, suy tư nói: "Dường như đặc điểm của mỗi con Thực Thi Quỷ đều không giống nhau, không biết có phải là do biến dị khi luyện thi không." Đang nói chuyện, một cái đầu Thực Thi Quỷ bị chém bay tới, giữa không trung còn có một bóng người toàn thân tắm trong lôi quang lao theo. "Thứ này đúng là cứng thật!" "Đầu cứng như cục sắt..." Trần Tiểu Đao cầm một thanh Hắc Kim Đường Đao trong tay, đau lòng thở dài: "Gia chủ ngài xem, đao của tôi mẻ hết rồi này!" Tề Thiết Chủy bên cạnh nhìn mà mí mắt giật giật: "Cứng đến vậy sao?

Chương 194

Hắc Kim Đường Đao cũng có thể chém mẻ?

Không tóe lửa sao?" Trần Tiểu Đao: "..." "Đưa ta." Trần Mộc tiện tay lấy thanh Hắc Kim Đường Đao của Trần Tiểu Đao, tức thì một luồng sáng từ lòng bàn tay hắn lan tỏa ra. "Đa tạ gia chủ ban thưởng!" Trần Tiểu Đao đoán ra ngay Trần Mộc đang làm gì, vội vàng chắp tay tạ ơn.

Vài giây sau, luồng sáng tan đi, Hắc Kim Đường Đao biến thành một chuôi đao đen thui.

Tề Thiết Chủy sững sờ.

Trần Tiểu Đao ngây người. "Gia chủ..." "Cái này, cái này tôi đã cất giữ rất lâu...

Hả?!" Một câu còn chưa nói xong, lập tức thấy Trần Mộc một tay cầm chuôi đao, một luồng dương lôi nóng rực vậy mà lại từ trong chuôi đao hiện ra, tạo thành một chùm tia sét dài khoảng một mét, dày ba ngón tay!

Hắn tùy ý vung vẩy hai cái, tiếng ong ong vang lên!

Hồ quang điện không ngừng bốc lên trên dưới, càng rót vào trong chùm sáng nhiệt độ cao vô cùng nóng bỏng! "Sau này không gọi là Hắc Kim Đường Đao nữa." "Đổi tên thành Lôi Quang Kiếm đi." Trần Mộc cười một tiếng, đưa chuôi đao cho Trần Tiểu Đao: "Thôi động dương lôi rót vào trong, là có thể hình thành chùm kiếm có nhiệt độ cao, lực cắt mạnh." "Cảm tạ gia chủ!" Trần Tiểu Đao đã sớm nóng mắt không chịu nổi.

Nhanh chóng thử hai lần, hắn đã nắm rõ cách sử dụng cụ thể, lập

tức vung kiếm chém về phía con hắc mao cương thi gần nhất.

Một kiếm chém xuống, con hắc mao cương thi kia bị chém thành hai nửa!

Rõ ràng Trần Tiểu Đao không hề dùng sức, chỉ đơn thuần là nhẹ nhàng vung kiếm, giống như một con dao cạo chém đứt sợi tóc, dễ dàng chém ra! "Mẹ nó!

Cái này cũng quá ác liệt rồi!" Trần Tiểu Đao sững sờ tại chỗ một lúc lâu, Trần Mộc đã sớm đoán trước, nhưng hắn cũng không ngờ, loại vũ khí luyện khí phỏng theo 'kiếm laze' này, lực sát thương lại mạnh ngoài dự liệu! "Tập trung giải quyết đám Thực Thi Quỷ kia." "Số hắc mao cương còn lại, không đáng lo ngại." Trần Mộc thản nhiên ra lệnh. "Gia chủ yên tâm!" Trần Tiểu Đao tung người lao ra, với tốc độ như tia điện xông vào trong đám thi, Lôi Quang Kiếm đi đến đâu, đều là dễ dàng chém đứt!

Đây tuyệt đối là ưu thế vũ khí áp đảo!

Chẳng mấy chốc, những con Thực Thi Quỷ lúc trước còn có thể gây phiền phức cho Trần Tiểu Đao, lập tức bị buộc phải biến thành rau hẹ, một kiếm một con, thái dưa chặt rau cũng không dễ dàng như Trần Tiểu Đao bây giờ!

Dù là Thực Thi Quỷ cứng rắn như gang thép, cũng không thể đỡ nổi một kiếm của Lôi Quang Kiếm, yếu ớt vô cùng, cứ như thể đầu và thân của Thực Thi Quỷ chỉ được nối với nhau bằng một sợi chỉ! "Chết tiệt, sao lại khó nhằn thế này?" "Cảnh giới của Tướng Quân Thi Vương này sâu không lường được, liên tục bị ta thôn phệ lượng lớn âm khí, vậy mà khí thế không hề suy giảm!" "Mẹ nó đây rốt cuộc là đám quái vật gì vậy!" Con Thực Thi Quỷ dẫn đầu, trong trận chiến dai dẳng với Tướng Quân Thi Vương, có mấy lần đều cực kỳ kinh hiểm né được cái ôm chí mạng của Tướng Quân Thi Vương!

Người khác có thể không biết sự lợi hại của Tướng Quân Thi Vương, nhưng là một Thực Thi Quỷ nửa người nửa quỷ nửa thi, nó gần như ngay sau lần giao thủ đầu tiên đã hiểu rõ thủ đoạn mạnh nhất của Tướng Quân Thi Vương, không nghi ngờ gì chính là viên âm đan trong cơ thể!

Chỉ cần bị khống chế trong vài giây ngắn ngủi, e rằng sẽ không còn cơ hội thoát thân!

Ba lần hai lượt tấn công mãnh liệt, trên người Tướng Quân Thi Vương xuất hiện thêm vài vết cào, đây cũng là do con Thực Thi Quỷ này dựa vào thân hình nhỏ, tốc độ nhanh, mới may mắn chiếm được chút lợi thế nhỏ này.

Vết cào không sâu, chỉ rách một lớp da.

Mà để làm Tướng Quân Thi Vương bị thương, con Thực Thi Quỷ kia suýt chút nữa đã phải trả giá bằng cả tính mạng! "Sư huynh!!" Nhanh chóng kéo dài khoảng cách, con Thực Thi Quỷ dẫn đầu ngửa mặt lên trời hét dài: "Còn không ra tay, đại kế của chúng ta sẽ bị hủy trong chốc lát!

Còn không hiện thân!" Tiếng gào thét gần như mất đi lý trí vang vọng điên cuồng khắp hang động, đám người Thân vệ đội mơ hồ cảm nhận được điều chẳng lành, lần lượt bắt đầu tăng tốc, toàn lực bùng nổ càn quét về phía trước!

Từng cỗ hắc mao cương thi không ngừng bị hạ gục.

Năm con huyết thi cũng thể hiện một phen ra trò, như năm chiếc máy ủi, xông thẳng đâm ngang, điên cuồng tiến lên!

Đặc biệt là Trần Tiểu Đao, nhân lúc đám hắc mao cương thi, mười mấy con Thực Thi Quỷ tạm thời sững sờ, một thanh Lôi Quang Kiếm, nhanh như tia điện lướt qua!

Ba giây, ba con Thực Thi Quỷ, đầu lìa khỏi cổ!

Cùng lúc đó, Trần Mộc đã dẫn Tề Thiết Chủy, đứng ở chính giữa bốn cây cột đá chống trời, đứng trước chiếc giường ngọc khổng lồ. "Mộc gia, tên kia gọi người rồi." Tề Thiết Chủy nhanh chóng đeo kính một mắt, quét một vòng xung quanh: "Tên này sư huynh này sư huynh nọ, không lẽ cả nhà già trẻ của phái Cản Thi Môn Tần Lĩnh này đều đến cả rồi chứ?" Trần Mộc cười một tiếng: "Đây là địa bàn của ta, đến bao nhiêu, giết bấy nhiêu." Lời còn chưa dứt, sau cây cột đá không xa, một người đàn ông trung niên mặc áo khoác dài, cưỡi một con Thực Thi Quỷ to như trâu mộng, chậm rãi hiện thân. "Tuổi còn trẻ, mà sát tâm lại cực nặng." Người đàn ông trung niên gõ gõ vào cây tẩu thuốc bằng đồng trong tay, cười hì hì nói: "Ngươi có biết lai lịch của tôn cổ thi Tây Vực này không?" "Một khi có thể tế luyện nó thành phi mệnh thi, sẽ nhận được... sức mạnh Quỷ Động!" Cổ thi Tây Vực, sức mạnh Quỷ Động.

Hai từ này nhảy vào trong đầu Trần Mộc, Trần Mộc ngẩng đầu nhìn con mắt ngọc bị chín sợi xích sắt treo lơ lửng phía trên. "Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Trần Mộc nhíu mày, nhìn về phía người đàn ông trung niên kia: "Theo ta được biết, Tinh Tuyệt Nữ Vương được chôn trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, vị này hiện tại..." Nghe Trần Mộc mở miệng, trực tiếp nói ra danh hiệu của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Người đàn ông trung niên kia hơi sững lại, ánh mắt dần dần thu lại: "Tại hạ là Lưu Phong, đệ tử thủ tịch đời thứ mười tám của Cản Thi Môn Tần Lĩnh." "Trần đại đương gia." "Ngươi biết Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Dường như cũng biết... nơi chôn cất của bà ta, ở đâu?" Thấy phản ứng như vậy, Trần Mộc liền hiểu ra, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

May mà thế giới dung hợp này không có thay đổi quá lớn, dường

như các cổ mộ tương ứng, các địa điểm quan trọng, đều vẫn ở vị trí ban đầu. "Tinh Tuyệt Nữ Vương hẳn là vẫn được chôn trong địa cung dưới Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Vậy thì, vị này là ai?" Trần Mộc nhíu mày, trong lòng nghi hoặc.

Con Thực Thi Quỷ lúc trước, cũng như tên đệ tử đời thứ mười tám của Cản Thi Môn Tần Lĩnh này, dường như đều biết cỗ cổ thi nằm trên giường ngọc đến từ Tây Vực.

Nhưng kỳ lạ là, trên người cỗ cổ thi này lại khoác một bộ phượng bào giá y màu đỏ rực. "Ta quả thực biết một chút." "Sao nào?" Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Cản Thi Môn Tần Lĩnh các ngươi, không phải cũng tinh thông nghề trộm mộ sao, tìm không thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành?" "Chúng ta có thể hợp tác." Lưu Phong cũng cười một tiếng.

Chỉ thấy hắn tiện tay điểm một cái, một tia lửa liền bắn ra từ đầu ngón tay, châm vào tẩu thuốc bằng đồng.

Thuốc lá cháy, khói xanh lượn lờ. "Mộc gia, bịt mũi miệng lại." Tề Thiết Chủy ở phía sau nhẹ giọng nhắc nhở một câu, nói nhỏ: "Thứ người này hút, là dùng vụn tâm mạch cổ thi trộn với thuốc lá mà thành, có thi khí!" Tiện tay điểm nhẹ, Trần Mộc vung ra một tia điện hồ, đánh lên người Tề Thiết Chủy.

Điện hồ nhanh chóng lan ra, trong nháy mắt đã bao phủ khắp người Tề Thiết Chủy!

Thi khí thuộc âm, mà tất cả các khí tức âm tà, đều không thể đột phá khí tức của thiên lôi, đây thuộc về sự khắc chế tuyệt đối. "Trước tiên hãy nói cho ta biết người nằm ở đây là ai." Trần Mộc chỉ vào chiếc giường ngọc, nhìn về phía Lưu Phong: "Nữ thi nằm ở đây... có quan hệ với Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Trầm mặc một lát, Lưu Phong phun ra một ngụm khói xanh, gật đầu: "Chính là như vậy." "Vị này

chính là thống lĩnh nội vệ dưới trướng Tinh Tuyệt Nữ Vương, một người dưới vạn người trên, còn sở hữu một phần sức mạnh Quỷ Động." "Chỉ tiếc là..." Nói đến đây, Lưu Phong cười một tiếng, liếc nhìn Trần Mộc một cái: "Nghe nói vị thống lĩnh nội vệ này, phụng mệnh Tinh Tuyệt Nữ Vương, đi sứ Thăng Long." "Kết quả giữa đường bệnh chết ở Phong Sơn, sau khi chết thiên tượng đại biến, khởi thi thành Thi vương, sau đó bị mấy vị cao nhân hợp lực trấn áp tại đây, đặt xuống nhiều tầng trấn áp, và... thi hồn phân ly!" Khởi thi thành Thi vương?

Trần Mộc nhíu chặt mày, trực giác đầu tiên mách bảo hắn, lời Lưu Phong nói nửa thật nửa giả, không thể tin hoàn toàn.

Chương 195

Nhưng bị cao nhân trấn áp ở đây, hẳn là sự thật.

Chỉ riêng các phương pháp trấn áp mà Trần Mộc nhìn thấy, đã có không dưới bốn tầng! "Thi hồn phân ly?" Tề Thiết Chủy ở phía sau sững sờ, kinh hô thành tiếng: "Thi hồn hai nơi, vĩnh thế không được tương phùng, đây rõ ràng là tà pháp dùng dương thọ làm đại giá!" Lưu Phong có chút kinh ngạc, dường như cũng không ngờ Tề Thiết Chủy lại biết pháp thuật thi hồn phân ly này, "Không sai, chính là tà pháp." "Năm xưa đại trưởng lão của Cản Thi Môn Tần Lĩnh chúng ta đi ngang qua đây, thi triển thuật thi hồn phân ly, cùng mấy vị cao nhân khác trấn áp bà ta tại đây." "Nhưng không ngờ, đại trưởng lão sau khi trở về liền qua đời, để lại di ngôn." Lưu Phong cười một tiếng, thản nhiên nói: "Tế luyện Thi vương, là có thể đoạt lấy sức mạnh Quỷ Động, từ đó bước vào con đường trường sinh!" Một tràng lời nói xong, Lưu Phong không nói nữa, chỉ chăm chú nhìn Trần Mộc.

Con Thực Thi Quỷ to như trâu dưới thân hắn thì âm trầm nhìn chằm chằm Trần Mộc, khuôn mặt dữ tợn có một đôi mắt đỏ rực, tựa như ác quỷ. "Mộc gia, có chút không ổn." "Ngài xem phương vị của bốn cây cột đá này, có phải ngầm tương ứng với Tứ Tượng không?" Tề Thiết Chủy đột nhiên lên tiếng, nhìn quanh một vòng: "Tôi vừa mới xem qua, bốn cây cột đá chống trời lần lượt tương ứng với Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ." "Nếu nói Phong Sơn là một tòa bảo tháp, vậy thì...

Lưỡng Nghi ở đâu?" Lưỡng Nghi Tứ Tượng, trong phán đoán của Tề Thiết Chủy, đây là một cục diện Kỳ Môn Bát Quái! "Không có Lưỡng Nghi." Trần Mộc lắc đầu, cười một tiếng: "Ngươi cũng biết trong số những người trấn áp vị thống lĩnh nội vệ này năm đó có tà tu,

vậy làm sao còn có pháp môn trấn áp chính thống được?" Nghe lời này, Tề Thiết Chủy hơi sững lại.

Thầm nhanh chóng bấm ngón tay tính toán, trong lòng Tề Thiết Chủy chợt giật mình, nhanh chóng lùi lại hai bước, bắt đầu quan sát lại.

Bốn cây cột đá chống trời, lần lượt tương ứng với phương vị Tứ Tượng.

Mà chín sợi xích sắt dán đầy bùa chú kia... lại đại biểu cho ý gì? "Cửu tỏa liên hoàn?

Hay là cửu cửu quy chân?

Con mắt ngọc treo lơ lửng này lại có ý đồ gì?" "Kỳ quái thật." Tề Thiết Chủy càng nghĩ càng rối, không khỏi có chút phiền não: "Hơn nữa vị thống lĩnh nội vệ dưới trướng Tinh Tuyệt Nữ Vương này... nếu là người Tây Vực, tại sao lại có phượng bào giá y của Thăng Long?" Suy nghĩ bay loạn, các loại ý tưởng không ngừng va chạm trong đầu Tề Thiết Chủy, Trần Mộc nhận ra trạng thái của Tề Thiết Chủy, cũng lo lắng CPU của gã này sẽ cháy mất. "Tề gia chủ." "Nếu ngươi nghiêm túc suy ngẫm mối quan hệ bên trong, vậy chứng tỏ ngươi đã rơi vào cái hố này rồi, hãy đứng trên góc độ của tà pháp mà suy xét." Nghe Trần Mộc mở miệng, Tề Thiết Chủy sững sờ một lúc, cái đầu sắp cháy của hắn nhanh chóng nguội lại.

Còn ở phía đối diện, Lưu Phong vẫn luôn nhìn chằm chằm Trần Mộc, lại chậc một tiếng, vỗ tay tán thưởng không ngớt: "Trần đại đương gia quả thực có chút bản lĩnh, nhanh như vậy đã bị ngươi nghĩ thông rồi." "Chỉ là may mắn thôi." "Ta cũng... suýt chút nữa đã rơi vào cái bẫy mà các ngươi đã giăng sẵn rồi!" Trần Mộc cười cười, thản nhiên nói: "Thật thật giả giả, giả giả thật thật, ngay từ đầu ngươi đã đang đánh lạc hướng tư duy của chúng ta, không phải sao?" "Ngươi

cũng không cần câu giờ nữa, kéo dài thêm nữa..." Đang nói chuyện, Trần Mộc giơ tay chỉ về phía xung quanh.

Khắp nơi là tay chân cụt, đâu đâu cũng thấy đầu của hắc mao cương thi bị chém đứt!

Xen lẫn trong đó còn có rất nhiều thi thể của Thực Thi Quỷ, mấy chục con Thực Thi Quỷ vốn được thả ra, giờ đây chỉ còn lại mười con, còn có một con bị Trần Tiểu Đao chặt đứt cả hai tay!

Con Thực Thi Quỷ dẫn đầu đang nằm trong tay Tướng Quân Thi Vương, năm ngón tay của nó đang bấu lấy đầu của Thực Thi Quỷ, còn phần còn lại của Thực Thi Quỷ...

đã sớm không biết đi đâu.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt của Lưu Phong không kiểm soát được mà run lên một cái.

Nhưng rất nhanh, hắn đã điều chỉnh lại được. "Không quan trọng." "Nếu Trần đại đương gia có thể hợp tác với tôi, chút thù oán nhỏ này... xóa bỏ hết cũng không phải chuyện gì khó." Lưu Phong mỉm cười xua tay, vẫn bình tĩnh.

Chỉ là trong ánh mắt hắn, đã có thêm mấy phần sát khí ẩn giấu cực sâu. "Ngươi cũng xứng hợp tác với ta?" Trần Mộc cười nhìn Lưu Phong, thản nhiên nói: "Nếu ta đoán không sai, Cản Thi Môn Tần Lĩnh các ngươi, đã sớm đứt đoạn truyền thừa, Cửu Trọng Luyện Thi Pháp không còn hoàn chỉnh nữa." Lưu Phong trầm mặc không nói. "Cổ thi nằm ở đây có phải đến từ Tây Vực hay không, có phải là thống lĩnh nội vệ dưới trướng Tinh Tuyệt Nữ Vương hay không, ta tự sẽ phán đoán." "Nhưng pháp môn trấn áp ở đây đã bị phá, các ngươi đang dưỡng thi." Nghe Trần Mộc lại mở miệng, cái đầu vốn đã chậm chạp của Tề Thiết Chủy đột nhiên lóe lên một tia sáng: "Mộc gia!

Mẹ nó cuối cùng tôi cũng nghĩ thông rồi!" Trần Mộc: "..." Trần Tiểu Đao vừa mới đến nơi cũng bị tiếng kinh hô của Tề Thiết Chủy dọa giật mình. "Tình hình thế nào, gia chủ." "Ồ!" Trần Tiểu Đao nghịch chuôi Hắc Kim Kiếm trong tay, ánh mắt rực lửa nhìn về phía con Thực Thi Quỷ mà Lưu Phong đang cưỡi.

Con Thực Thi Quỷ to như trâu, chém chắc chắn rất sướng tay.

Mấy chục con Thực Thi Quỷ lúc trước, ít nhất có hơn một nửa đều chết trong tay Trần Tiểu Đao, thực sự là vì thanh Lôi Quang Kiếm mà Trần Mộc luyện chế cho hắn quá hung hãn!

Bất luận là hắc mao cương, hay là Thực Thi Quỷ, chỉ cần một kiếm, là có thể đầu lìa khỏi cổ! "Tôi đã nói có gì đó không ổn mà, mẹ nó, suýt chút nữa đã rơi vào cái hố do đám tà tu các ngươi đào sẵn rồi!" "Mộc gia nhìn rõ, pháp môn trấn áp này... quả thực đã bị các ngươi phá rồi." "Nếu nói các ngươi đã bỏ ra công sức gì, thì có lẽ chính là thi triển tà pháp 'thi hồn phân ly' lên cỗ cổ thi này, khiến cho thi hồn của nó tách rời, dễ dàng tế luyện hơn, đúng không!" Nín nhịn cả buổi, Tề Thiết Chủy cuối cùng cũng tìm được chỗ trút giận, hung hăng vỗ vỗ mặt: "Nguy hiểm thật, suýt nữa thì trúng chiêu rồi." Nếu không phải Trần Mộc kịp thời lên tiếng nhắc nhở, Tề Thiết Chủy cũng rất khó có thể phản ứng lại trong thời gian ngắn như vậy. "Phong Sơn có nghĩa là bảo tháp trấn áp, bốn cây cột đá chống trời ngầm hợp với phương vị Tứ Tượng." "Chín sợi xích sắt dán đầy bùa chú, sau đó treo con mắt ngọc này, là để ngăn chặn sự truyền dẫn của sức mạnh Quỷ Động, phòng ngừa nó thoát ra." "Chỉ tiếc, long nhãn của địa mạch bị các ngươi dùng tà pháp đóng đinh, địa khí bị chặn, âm khí chìm xuống, các loại pháp môn trấn áp như vậy cũng mất đi hiệu lực." Nói đến đây, Trần Mộc mỉm cười nhìn về phía Lưu Phong, thản nhiên nói: "Còn có gì muốn bổ sung không?

Đệ tử thủ tịch đời thứ mười tám của Cản Thi Môn Tần Lĩnh?" Im

lặng nhất thời, không khí dần dần trở nên chết chóc.

Không biết từ lúc nào, lượng lớn hắc mao cương thi rải rác xung quanh, vậy mà đều đứng yên tại chỗ không cử động, giống như từng khúc cọc gỗ thẳng tắp, lại giống như người điều khiển chúng đã hủy bỏ lệnh tiếp tục tấn công. "Lợi hại, đôi mắt của Trần đại đương gia, thật là hỏa nhãn kim tinh!" "Vậy thì...

đây là ý không thể hợp tác rồi?" Lưu Phong lật người nhảy xuống khỏi Thực Thi Quỷ, tay cầm cây tẩu thuốc bằng đồng, trầm giọng nói: "Ngươi còn có cơ hội cuối cùng, Trần đại đương gia." "Giao ra 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' hoàn chỉnh, ta tha cho ngươi một mạng." Rắc!

Một tiếng sấm, vang dội.

Bóng người Trần Tiểu Đao lao về phía trước, điện hồ bốc lên, càng khiến cơ thể hắn tạo ra những tàn ảnh, tốc độ cực nhanh!

Bổ đầu, một kiếm!

Nhưng không ngờ, Lưu Phong chỉ tùy ý vung cây tẩu thuốc bằng đồng trong tay, tức thì một đám khói đen nổ tung!

Chùm kiếm do dương lôi ngưng tụ thành, trong nháy mắt đã bị khói đen hoàn toàn nuốt chửng!

Cùng lúc đó, lớp đất dưới chân Trần Tiểu Đao nổ tung, mấy bàn tay khô héo từ dưới đất chui ra, chộp về phía Trần Tiểu Đao! "Hỏng rồi, Mộc gia, tên này có chút đạo hạnh đó!" Thấy cảnh này, Tề Thiết Chủy thực sự giật mình: "Đám khói đen kia là tử khí?

Vậy mà ngay cả dương ngũ lôi cũng không xé rách được?

Mấy bàn tay khô héo từ dưới đất chui lên này..." Nhất thời, Tề Thiết Chủy không biết nên hình dung như thế nào.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mà điều vô lý nhất là, cả quá trình,

Lưu Phong dường như không có bất kỳ động tác thừa nào, không bắt pháp ấn, không niệm chú, hắn chỉ là... vung tẩu thuốc một cái!

Rắc!

Tiếng sấm thứ hai!

Trần Tiểu Đao một kích không trúng, không do dự vận khởi dương ngũ lôi, cưỡng ép tăng tốc, lúc này mới miễn cưỡng né được mấy bàn tay khô héo từ dưới đất chui lên.

Một khi bị hạn chế nửa phần, e rằng...

Chương 196

không chết cũng bị thương! "Tiểu Đao, quay lại." Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, ngữ khí càng là chưa từng có sự thản nhiên.

Cùng lúc đó, Trần Tiểu Đao lập tức rút lui, không chút do dự. "Ồ, là một mầm non tốt đấy." Lưu Phong cười hì hì bước lên nửa bước, trầm giọng nói: "Lúc trước sư đệ của ta không nói với các ngươi sao?" "Lôi pháp, cứu không được các ngươi đâu." Lời còn chưa dứt, từng luồng hắc khí như phát điên cuồng cuồng hội tụ lại, cứ như thể chân của Lưu Phong đang đạp lên huyệt mắt của bảo vị phong thủy nơi đây!

Giữa lúc hắc khí bốc lên, một con mãng xà khổng lồ do hắc khí hội tụ thành, đang nâng Lưu Phong lên, từ từ bay cao. "Gia chủ, tôi thất thủ rồi." Trần Tiểu Đao hổ thẹn đứng trước mặt Trần Mộc, nhanh chóng báo cáo: "Thủ đoạn của người này không đúng, cảm giác cho tôi giống như là..." "Thủ đoạn tấn công hình thành trong nháy mắt, đúng không?" Trần Mộc cười một tiếng.

Trần Tiểu Đao sững sờ một lúc, vội vàng gật đầu: "Đúng đúng, chính là cảm giác này!

Mẹ nó cũng quá tà môn rồi, gia chủ, tên này đạo hạnh gì vậy?!" "Đúng là không ổn thật." "Mộc gia, Tiểu Đao, con mãng xà khổng lồ do tên này dùng tử khí ngưng tụ ra, rất giống với chiêu lôi điện hóa rồng của ngài đó!" Tề Thiết Chủy đẩy đẩy gọng kính, đi đi lại lại tại chỗ.

Trần Mộc từ từ xòe năm ngón tay ra, sấm sét bùng nổ, dương ngũ lôi nóng rực điên cuồng bộc phát, trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một con bạch long lôi quang trước mặt Trần Mộc, quấn quanh bay

lên! "Thực lực tu vi thực sự của người này, tạm thời không nói, nhưng con hắc mãng ngưng tụ từ tử khí này, lại có lai lịch lớn." "Tề gia chủ có biết lai lịch của con hắc mãng này không?" Nghe Trần Mộc mở miệng, Tề Thiết Chủy bên cạnh trầm tư vài giây, lắc đầu: "Thứ cho tôi mắt kém, Mộc gia, xin chỉ giáo?" "Chúc Cửu Âm, ngươi đã nghe qua chưa?" Giọng nói của Trần Mộc, bình tĩnh vang vọng khắp nơi. "Chúc Cửu Âm...

Chúc Long?!" Tề Thiết Chủy giật mình.

Đây là thần thú thượng cổ trong truyền thuyết, sao có thể xuất hiện trong hiện thực được?

Ngay sau đó, Tề Thiết Chủy liền bình thường trở lại.

Ngay cả Gà Phượng Minh Nộ Tình sắp thoát thai thành phượng hoàng thật, còn có đại yêu như cửu vĩ bạch hồ, hắn đều đã được chứng kiến rồi.

Bây giờ xuất hiện một con Chúc Cửu Âm, dường như cũng không phải là chuyện gì quá khó chấp nhận.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất là, đi theo Trần Mộc lâu ngày, Tề Thiết Chủy chính mình cũng không phát hiện, sức chịu đựng kinh ngạc của hắn cũng đã ngày càng mạnh. "Được rồi, Lưu Phong." "Những thủ đoạn ngươi có thể dùng, ta đã đoán được bảy tám phần rồi." Trần Mộc bước lên nửa bước, bạch long lôi quang đột nhiên lao ra, thẳng chỉ Lưu Phong! "Đi!" Lưu Phong không do dự vung tẩu thuốc trong tay, trong sát na, hắc mãng do hắc khí hóa thành, phân liệt thành mười mấy con, kẹp theo tử khí cuồn cuộn ập tới!

Xé toạc!

Mười mấy con hắc mãng trong khoảnh khắc va chạm, đã bị bạch long lôi quang hoàn toàn xé rách, dương lôi cực hạn!

Thiên lôi tru sát!

Gần như trong nháy mắt, một con bạch long lôi quang gần như y hệt, đột nhiên từ bên cạnh Lưu Phong lao ra, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào! "Hắn cũng biết lôi pháp?!" Tề Thiết Chủy sững sờ tại chỗ, người đờ đẫn: "Cảm giác này cũng quá quỷ dị rồi, Mộc gia!

Tại sao hắn cũng biết chiêu này vậy!" Trần Mộc không kịp nói nhiều, trong tay đã có thêm một thanh kiếm gỗ đào, Thần Kiếm - Kinh Trập!

Đúng lúc này, một tiếng gà gáy lảnh lót, đột nhiên vang lên!

Gà trống gáy một tiếng trời sáng, phân chia âm dương hiện thanh trọc!

Sát na, động tác của Lưu Phong lập tức trở nên cứng đờ, Chúc Cửu Âm do tử khí hóa thành tầng tầng sụp đổ, đưa hắn trở lại mặt đất.

Tiếng sấm nổ vang!

Thân hình của Trần Mộc, bị lôi quang tạo ra một chuỗi tàn ảnh, tựa như thuấn di, kiếm quang đã đưa đến trước mặt Lưu Phong.

Một kiếm đâm ra, một kiếm xuyên thủng!

Một tay nắm chặt Thần Kiếm - Kinh Trập, Trần Mộc từ trên cao nhìn xuống Lưu Phong, mỉm cười nói: "Thủ tịch đệ tử, ngươi không thật sự cho rằng, sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ... chính là sức mạnh của bản thân ngươi đấy chứ?" Mọi chuyện xảy ra trong khoảnh khắc nhanh như điện quang hỏa thạch, nhanh đến mức tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Khi ngẩng đầu lên mới phát hiện, Lưu Phong đã bị Trần Mộc giẫm dưới chân, từng mảng máu đen lớn không ngừng trào ra từ miệng hắn.

Lật tay điểm nhẹ, Trần Mộc vung ra một sợi roi dài sấm sét, quấn lấy chiếc tẩu thuốc bằng đồng xanh rơi từ trên không xuống, chính là chiếc mà Lưu Phong trước đó không bao giờ rời tay! "Grào!" Một tiếng gầm gừ quái dị thê lương, con Thực Thi Quỷ to như trâu mộng đột nhiên cuộn lên một trận gió mạnh, giận dữ lao thẳng về phía Trần Mộc! "Nghiệt chướng, chịu chết đi!" Lôi quang nổ tung, thân hình Trần Tiểu Đao lao vụt về phía trước, ngay khoảnh khắc con Thực Thi Quỷ há hàm răng nanh sắc nhọn, sắp sửa cắn về phía Trần Mộc, Dương Lôi Kiếm Thúc nhẹ nhàng lướt qua!

Xoẹt —— Một tiếng vang như xé vải, Trần Tiểu Đao thở ra một hơi trọc khí, một tay cầm Lôi Quang Kiếm đứng vững.

Sượt qua vai, Dương Lôi Kiếm Thúc nhẹ nhàng chém con Thực Thi Quỷ kia thành hai nửa, thân trên thân dưới tách rời, một kiếm, hai đoạn!

Bịch, bịch, hai tiếng trầm đục.

Hai nửa thân thể của Thực Thi Quỷ bay ra xa, rơi xuống đất.

Cảnh tượng này đều lọt vào mắt Lưu Phong, cũng khiến cho tia hy vọng cuối cùng trong ánh mắt hắn trong nháy mắt tan thành mây khói, chỉ còn lại sự ảm đạm. "Khụ khụ, Trần đại đương gia, khụ, thật là... khụ khụ, giấu quá sâu rồi!" "Kỹ không bằng người, khụ khụ..." Giữa những tiếng ho dữ dội, ánh mắt của Lưu Phong đang dần tan rã, một kiếm kia của Trần Mộc, Thần kiếm - Kinh Trập xuyên qua, không tốn chút sức lực nào đã đâm thủng tâm mạch của Lưu Phong!

Khí tức thiên lôi khuếch tán bùng nổ, càng là trong nháy mắt đã chấn vỡ toàn bộ tử khí trong cơ thể Lưu Phong!

Thiên lôi tru tà, không gì cản nổi! "Nếu không phải ngươi xuất hiện, có lẽ ta vẫn chưa chú ý đến Tần Lĩnh." "Sức mạnh của Thần Thụ Bằng Đồng, ngươi căn bản không thể khống chế." Trần Mộc liếc

nhìn chiếc tẩu thuốc bằng đồng xanh, rồi lại nhìn về phía Lưu Phong: "Để báo đáp, ta sẽ dốc toàn lực, đem Tần Lĩnh Cản Thi Môn... xóa sổ khỏi thế gian này." Mắt Lưu Phong đột nhiên trợn trừng, giây tiếp theo, đã không còn hơi thở.

Đôi mắt trợn trừng dần dần lật lên lòng trắng, mà cơ thể của Lưu Phong dường như cũng đang xảy ra biến hóa gì đó, da thịt toàn thân đang khô héo, gầy đi với tốc độ mắt thường có thể thấy! "Giao cho ngươi đấy." Trần Mộc liếc nhìn Tướng quân Thi Vương.

Tướng quân Thi Vương chắp tay hành lễ, từng bước đi tới gần, đưa tay nắm lấy đầu Lưu Phong, nhấc hắn lên khỏi mặt đất.

Âm đan, thôn phệ!

Tử khí đối với người thường mà nói, tuyệt đối là mối đe dọa chí mạng.

Nhưng đối với Tướng quân Thi Vương mà nói, đây lại là dưỡng chất tốt nhất để hắn nâng cao thực lực!

Trong khoảnh khắc, thi thể của Lưu Phong đã bị Tướng quân Thi Vương hút thành xác khô, tiện tay ném xuống đất, lập tức vỡ thành từng mảnh vụn. "Gia chủ, tên này bị Thi Vương ca hút khô rồi, chắc sẽ không thi biến nữa chứ?" "Những con Thực Thi Quỷ còn lại này..." Trần Tiểu Đao vung vẩy Lôi Quang Kiếm trong tay, sát khí tỏa ra tứ phía.

Chương 197

"Giải quyết nhanh đi." "Nộ Tình Kê, ngươi cũng đi đi." Trần Mộc khẽ gật đầu, đồng thời cũng ra lệnh cho Gà Phượng Minh Nộ Tình.

Lập tức, toàn thân Trần Tiểu Đao bao bọc bởi sấm sét, lao vút ra ngoài.

Gà Phượng Minh Nộ Tình ở lối vào cũng không hề thua kém, ánh sáng đỏ rực hóa thành lưỡi đao sắc bén, mang đến áp lực chí mạng tuyệt đối! "Mộc gia, chiêu bài ẩn này của ngài hay thật!" "Thi cẩu điếu của Tần Lĩnh Cản Thi Môn này, nửa người nửa quỷ nửa thi, một tiếng gáy của Gà Phượng Minh Nộ Tình quả thực là đánh trúng tử huyệt!" Tề Thiết Chủy tấm tắc khen ngợi, ban đầu ông ta còn chưa phản ứng kịp, thậm chí còn tưởng Trần Mộc có thể đã gặp phải một đối thủ ngang tài ngang sức, không ngờ rằng, Trần Mộc đã sớm mai phục sẵn một con át chủ bài, Gà Phượng Minh Nộ Tình!

Sinh ra đã là phượng chủng, lại trải qua hai lần lột xác bên cạnh Trần Mộc, huyết mạch chân phượng trong cơ thể Gà Phượng Minh Nộ Tình đang giúp nó từng bước hoàn thành lột xác, tiến về phía chân phượng!

Chân phượng và gà trống, hai thuộc tính này, bất kể là loại nào, đối với hung sát tà túy quỷ mị mà nói, đều có uy hiếp cực lớn!

Một tiếng gáy, phân tách âm dương thanh trọc, càng có thể chấn lui tử khí!

Đây cũng là lý do lớn nhất khiến Lưu Phong ở thời khắc cuối cùng thậm chí không thể phản kháng. "Lưu Phong cũng là thi cẩu điếu, đã ăn thịt cổ thi." "Nếu không, tiếng gáy của Gà Phượng Minh Nộ Tình cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng không thể chống cự cho hắn, tuy chỉ

có vài giây, nhưng cũng đã đủ dùng rồi." Trần Mộc hơi thở phào nhẹ nhõm.

Bí mật mai phục Gà Phượng Minh Nộ Tình trong bóng tối mà không lộ diện.

Đây cũng là do Trần Mộc lo lắng sẽ xảy ra những tình huống bất ngờ khác.

Cẩn tắc vô áy náy.

Hơn nữa lúc đó, Trần Mộc cũng không rảnh tay để lấy 【Hoảng Hồn Linh】, nhưng may mắn là, tiếng gáy của Gà Phượng Minh Nộ Tình đối với Lưu Phong đã tạo ra hiệu quả tấn công tương tự.

Tề Thiết Chủy: "Mộc gia, cái tẩu thuốc bằng đồng xanh này?" Roi dài sấm sét buông thõng xuống, chiếc tẩu thuốc bằng đồng xanh lơ lửng giữa không trung, trông có vẻ không khác nhiều so với đồng xanh thông thường, chỉ là trên đó điêu khắc những đường vân mây sấm dày đặc, tầng tầng lớp lớp, phức tạp mà tinh xảo. "Đừng chạm vào." Nét mặt Trần Mộc vô cùng nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Tề gia chủ, ông còn nhớ những thủ đoạn trước đây của Lưu Phong không?" "Không cần bấm pháp quyết, cũng không cần niệm chú." "Gần như là tùy tâm sở dục, có thể thi triển ra rất nhiều thủ đoạn khác nhau, tấn công, phòng ngự, hình thành trong nháy mắt!" Bên cạnh, Tề Thiết Chủy liên tục gật đầu, vẫn còn sợ hãi nói: "Cái đó thì tôi nhớ quá rõ, tôi còn tưởng đó là tà pháp gì!" "Chẳng lẽ...

Mộc gia, tất cả là vì chiếc tẩu thuốc bằng đồng xanh này?" Quan sát kỹ một lúc lâu, Tề Thiết Chủy cũng không nhìn ra được chiếc tẩu thuốc bằng đồng xanh này có huyền cơ gì.

Rất nhanh, bên Trần Tiểu Đao đã nhanh chóng giải quyết xong đám Thực Thi Quỷ còn lại, một tay cầm chuôi hắc kim kiếm, nhanh chân đi tới gần. "Gia chủ, Thực Thi Quỷ đã bị tiêu diệt toàn bộ!"

"Những con Hắc Mao Cương Thi còn lại, xử trí thế nào?" Trần Tiểu Đao chắp tay xin chỉ thị.

Trần Mộc liếc nhìn xung quanh, nhàn nhạt nói: "Không chừa một mống." Một tiếng ra lệnh, mười mấy thành viên đội thân vệ lại lần nữa dốc toàn lực!

Hắc Mao Cương Thi bình thường, cho dù một bộ phận trong đó đã hút tinh huyết người sống, cũng vẫn không thể chống lại sự tấn công của đội thân vệ!

Huống chi, còn có một Tướng quân Thi Vương, một con Gà Phượng Minh Nộ Tình trợ chiến!

Dễ như trở bàn tay, đám Hắc Mao Cương Thi giống như giấy hồ, không có chút sức phản kháng nào!

Cục diện đã định, thắng bại đã phân.

Về phần Lưu Phong có còn giấu chiêu bài nào chưa dùng hay không.

Điều đó đã không còn quan trọng.

Nếu thật sự nói đến chiêu bài, thì chỉ có thể là cỗ cổ thi đang nằm trên giường ngọc này. "Phải dành thời gian đi một chuyến đến Tần Lĩnh." "Tần Lĩnh Cản Thi Môn phải bị xóa sổ, đồng thời...

ừm, ta nghĩ ta biết sự đặc biệt của những con Thực Thi Quỷ này hình thành như thế nào rồi." Trong lúc vô tình, Trần Mộc đã có một suy đoán táo bạo.

Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao bên cạnh, đầy mặt dấu chấm hỏi. "Ý gì vậy, Mộc gia." "Những con Thực Thi Quỷ này... không phải là trạng thái hình thành sau khi người của Tần Lĩnh Cản Thi Môn này chết bất đắc kỳ tử sao?" Tề Thiết Chủy không hiểu.

Trần Mộc lắc đầu, nói: "Không phải vậy, theo lời của Lưu Phong trước đó, thi cẩu điếu bất kể là chết bình thường hay bất thường, sau khi chết đều sẽ biến thành loại Thực Thi Quỷ đó." "Chỉ có điều, một số Thực Thi Quỷ... có một số năng lực đặc biệt." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của Trần Mộc rơi vào chiếc tẩu thuốc bằng đồng xanh đó. "Thuộc hạ hiểu rồi, gia chủ." "Ý ngài là, những con Thực Thi Quỷ này có liên quan đến chiếc tẩu thuốc bằng đồng xanh này?

Loại đồng xanh này... có phải là thứ tương tự như vẫn ngọc không?" Trần Tiểu Đao bừng tỉnh ngộ.

Tề Thiết Chủy chậc một tiếng, nói: "Nếu là như vậy, nguyên nhân tại sao Lưu Phong trước đó lại lợi hại như vậy, cũng đã tìm ra rồi." "Trong loại đồng xanh này cũng ẩn chứa sức mạnh đặc biệt?

Tương tự như vẫn ngọc?" Chỉ cần liên tưởng một chút, hai người liền nghĩ đến khối vẫn ngọc trong mộ Thanh Ô Tử.

Hơn nữa bởi vì thực lực mà Lưu Phong thể hiện ra, quá mức quỷ dị!

Ngay cả Trần Mộc, khi thi triển lôi pháp cũng cần một khoảng thời gian ngắn để tụ lực, cho dù thời gian ngắn đến đâu, cuối cùng cũng sẽ có một chút trì hoãn.

Mà hiện tượng này, trên người Lưu Phong, lại hoàn toàn không thấy!

Ra tay, chặn đứng công kích của Trần Tiểu Đao, lại trong nháy mắt hoàn thành phản kích, sau đó, Lưu Phong lại chỉ vung tay một cái, liền phóng ra một con bạch long lôi quang, giống hệt như con mà Trần Mộc phóng ra!

Thủ đoạn như vậy, sớm đã không thể dùng bốn chữ 'thần hồ kỳ thần' để hình dung được nữa!

Nếu không phải Gà Phượng Minh Nộ Tình đến đúng lúc, Tề Thiết Chủy thật sự sẽ tưởng rằng, Trần Mộc đã gặp phải một đối thủ thực lực không phân cao thấp! "Nói chính xác, tiền thân của chiếc tẩu thuốc bằng đồng xanh này, hẳn là một nhánh cây bằng đồng xanh, được lấy xuống từ một cây đồng khổng lồ." "Và cây đồng này, nằm ở nơi sâu nhất của Tần Lĩnh." Trần Mộc tiện tay điểm nhẹ, thu chiếc tẩu thuốc bằng đồng xanh vào không gian cá nhân.

Thấy Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao đều có chút mơ hồ.

Trần Mộc cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Giống như các ngươi đoán vậy, cây đồng này có sức mạnh tương tự như vẫn ngọc." "Đây cũng là lý do tại sao, các loại thủ đoạn của Lưu Phong gần như có thể ra tay trong nháy mắt!" Nếu chỉ có chiếc tẩu thuốc bằng đồng xanh này, Trần Mộc có thể cũng chỉ hoài nghi mà thôi.

Chỉ có điều, Tần Lĩnh, Chúc Cửu Âm, tẩu thuốc bằng đồng xanh, ba điểm mấu chốt này ghép lại với nhau, Trần Mộc trực tiếp nghĩ đến cây Thần Thụ Bằng Đồng kia!

Ăn sâu xuống lòng đất không biết bao nhiêu, tựa như thông đến tận Cửu U. "Sức mạnh cụ hiện hóa sao?" "Cũng có chút tương tự, không dễ xác nhận." Trần Mộc cẩn thận nhớ lại trạng thái lúc Lưu Phong ra tay, mơ hồ cảm thấy, cây Thần Thụ Bằng Đồng này và cây trong ký ức của hắn, dường như có chỗ khác biệt.

Về phần là chỗ nào không đúng, nhất thời, Trần Mộc cũng không nói ra được. "Chả trách ta đánh không lại tên đó, tên chó má này dùng sức mạnh của thần khí à!" Sắc mặt Trần Tiểu Đao khá hơn nhiều, quay đầu nhìn Trần Mộc: "Gia chủ, lần này chúng ta lại giết người của Tần Lĩnh Cản Thi Môn, coi như là kết đại thù rồi phải không?" Tề Thiết Chủy cười một tiếng: "Tần Lĩnh Cản Thi Môn này chọc phải Mộc gia nhà chúng ta, thật đúng là xui tám đời!" Dựa theo cách

nói của Lưu Phong để suy tính, hắn là thủ tịch đệ tử đời thứ mười tám của Tần Lĩnh Cản Thi Môn, vậy thì tên tà tu bị Trần Mộc giết sớm nhất, hẳn là đời mười chín hoặc hai mươi, nhanh chóng tính toán một lượt, Tề Thiết Chủy trong lòng rùng mình, cau mày nói: "Mộc gia, chuyện này hình như có chút không đúng...

Ngài nghe tôi phân tích một chút." "Nói đi." Trần Mộc gật đầu.

Tề Thiết Chủy sắp xếp lại suy nghĩ, nhanh chóng nói: "Giả sử Lưu Phong này thật sự là thủ tịch đệ tử đời thứ mười tám, tên Thực Thi Quỷ trước đó là sư đệ của hắn." "Mà trong miệng hai người họ, tên tà tu đầu tiên chết trong tay ngài, được gọi là vãn bối." "Điều này có nghĩa là, giữa hai người cách một thế hệ, không phải cùng một đời!" Nghe đến đây, Trần Mộc lập tức hiểu ý của Tề Thiết Chủy, nhướng mày: "Ý của ngươi là, người viết dòng chữ máu thứ chín trên vách đá bên ngoài, là một người khác?" "Đúng!" "Tôi nghi ngờ còn có một người của Cản Thi Môn, chưa lộ diện!" Ánh mắt Tề Thiết Chủy ngưng trọng.

Ngay sau đó, Trần Tiểu Đao nhanh chóng gõ vào kính độc nhãn, truyền thông tin này qua 【Thiên Nhãn Trùng】 cho Chá Cô Tiếu đang phụ trách bao vây bên ngoài, cũng như tất cả thành viên đội thân vệ. "Giải quyết xong ở đây, rồi từ từ điều tra." "Mục tiêu của Tần Lĩnh Cản Thi Môn bọn họ, chính là cỗ cổ thi bị trấn áp ở đây, không biết là túc nguyện của bao nhiêu đời người." Trần Mộc trong lòng cười lạnh.

Chương 198

Dùng tà pháp 'Thi Hồn Phân Ly', đem thi thể và linh hồn của cỗ cổ thi này tách rời nhau, vĩnh thế không được tương dung.

Thâm ý lớn nhất của chiêu này chính là, cổ thi mất đi linh hồn, cho dù oán khí có lớn đến đâu, hung sát đến đâu, cũng chỉ là một cái xác không hồn, rất khó có khả năng phản kháng lại việc bị luyện hóa!

Năm phút sau, nguy hiểm trong toàn bộ sơn động đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Khắp nơi có thể thấy tay chân cụt của Hắc Mao Tống Tử, còn có từng thân thể hai nửa của Thực Thi Quỷ, vết cắt nhẵn bóng như gương.

Mọi người trong đội thân vệ nhanh chóng tập trung tại khu vực trung tâm.

Mà Gà Phượng Minh Nộ Tình thì kiêu ngạo ngẩng cao đầu, tuần tra xung quanh. "Mộc gia, địa mạch long nhãn đã tìm thấy rồi." Tề Thiết Chủy cầm la bàn xoay một vòng, đi đến trước mặt Trần Mộc: "Ngay phía trên của con mắt bằng ngọc thạch này, trên lớp đá của vòm động." Theo hướng Tề Thiết Chủy chỉ, mấy luồng ánh đèn pin chiếu lên, có thể thấy rõ ràng, trên vòm động cao mười mấy mét, có một hoa văn đốm đen hình tròn, trông giống như một con rồng nhỏ cuộn tròn trong lớp đá.

Một cây đinh sắt đen tuyền dài nửa mét, đóng sâu vào trong lớp đá. "Tề gia, cây đinh sắt này lại có lai lịch gì?" Trần Tiểu Đao không hiểu những thứ này, nhỏ giọng hỏi: "Thứ này có phải cùng nguyên lý với đinh quan tài không?

Long mạch đinh?" "Cũng gần như vậy." "Chỉ có điều đinh quan tài

là để trấn tà, áp chế tử khí, còn cây đinh này..." Tề Thiết Chủy trầm tư một lúc, nhỏ giọng nói: "Đây hẳn là Khốn Long Đinh, phải được rèn đúc ở nơi có tử khí đậm đặc nhất, còn phải đặt sát thân với cổ thi trong mộ để hấp thụ tử khí." "Phương pháp luyện chế cụ thể, sớm đã thất truyền rồi." Đinh quan tài, Khốn Long Đinh, tương tự như một chính một tà hai loại công dụng, loại trước là để trấn áp tử khí, loại sau là để trấn áp sinh khí.

Cả hai có công dụng khác nhau nhưng cùng một mục đích, lại là hai thái cực hoàn toàn trái ngược. "Không vội, trước tiên nghiên cứu cỗ cổ thi này." Trần Mộc xua tay, ánh mắt ngưng trọng: "Nếu cỗ cổ thi này có chút dị thường, lập tức phá nát Khốn Long Đinh, để địa long mạch khôi phục bình thường." Tiếng nói vừa dứt, Trần Mộc liền bước lên bậc thềm đá phía trước, chiếc giường ngọc tinh xảo tuyệt luân kia, không phải đặt trực tiếp trên mặt đất, bên dưới còn có một bệ đá cao khoảng hai mét, tương tự như giường quan tài.

Tất cả thành viên đội thân vệ đứng gác bên dưới, không dám tùy tiện đi theo.

Thấy Trần Mộc đã lên bệ đá, Tề Thiết Chủy cũng không tiện nấn ná, nhanh chân đi theo, ánh mắt cố ý tránh khỏi phía trên giường ngọc, mà nhìn về bốn góc xung quanh. "Mộc gia, vị chủ nhân này xem ra thật sự đến từ Tây Vực." "Từ những hoa văn, hình tượng được điêu khắc trên chiếc giường ngọc này mà xem, quả thực không phải phong cách của chúng ta..." Tề Thiết Chủy dứt khoát ngồi xổm xuống đất, thắc mắc nói: "Nhưng điều này cũng không đúng, theo lời của Lưu Phong, vị Nội vệ thống lĩnh này không phải đã bệnh chết ở Phong Sơn sao?" "Vậy chiếc giường ngọc này từ đâu ra?

Trong số người đi cùng còn có thợ thủ công lợi hại như vậy?" Nghi vấn chồng chất, đầu óc Tề Thiết Chủy như một mớ bòng bong, suýt nữa CPU của ông ta lại bị chập mạch.

Thấy Trần Mộc nửa ngày không có phản ứng, Tề Thiết Chủy thắc mắc ngẩng đầu.

Vừa hay nhìn thấy, Trần Mộc đã đi đến vị trí đầu giường ngọc, đưa tay ra, nhẹ nhàng vén chiếc phượng bào giá y màu đỏ thẫm kia lên. "Mộc gia, không được!" Tề Thiết Chủy giật nảy mình, nếu không phải biết Trần Mộc tu luyện là 'Ngũ Lôi Chính Pháp', ông ta bây giờ thật sự sẽ tưởng Trần Mộc đã trúng tà rồi!

Phượng bào giá y nhẹ nhàng vén lên, ánh mắt Trần Mộc hơi ngưng lại, sâu trong đáy mắt, hiện ra một khuôn mặt tuyệt mỹ...

Trong rừng đào, kiệu hoa đưa dâu đã sớm dừng lại, xung quanh trên dưới, khắp nơi đều là hoa đào bay lượn, người phụ nữ mặc một bộ phượng bào đỏ thẫm, đầu đội khăn trùm đỏ, quay lưng về phía ba vị đạo trưởng. "Chống... chống không nổi nữa, sư huynh..." Thiên Hạc đạo trưởng quỳ một gối xuống đất, đột nhiên sắc mặt đỏ bừng, ọe một tiếng, nôn ra một ngụm máu lớn.

Máu văng ra, trong nháy mắt đã bị hoa đào trên đất hút cạn, không còn một chút. "Chống không nổi cũng phải chống!" Kính của Tứ Mục đạo trưởng đã vỡ một nửa, hai tay bấm chỉ quyết, miệng niệm niệm có lời, rõ ràng là có mấy luồng khí lưu rót vào thất khiếu.

Thỉnh thần nhập thân! "Dùng thỉnh thần thuật nữa ngươi sẽ chết, dừng lại!" Cửu Thúc một chưởng vỗ vào vai Tứ Mục đạo trưởng, xoay người che chắn trước hai người, từ trong tay áo vung ra một lá bùa. "Ta nghĩ cách phá huyễn cảnh này, đưa các ngươi ra ngoài." "Con quỷ vương này... cho dù ba người chúng ta hợp sức, cũng tuyệt đối không chống nổi, hiện tại chỉ có một cách khả thi!" Cửu Thúc nhanh chóng bấm chỉ quyết, trầm giọng nói: "Con quỷ vương này lúc lâm tử bị tà tu thi triển thuật Thi Hồn Phân Ly, chỉ có tìm được thi thân của nó, mới có khả năng trấn áp." "Sau khi ra ngoài, tìm được thi thân của

nó, dùng thiên lôi thiêu hủy!" Không đợi Tứ Mục và Thiên Hạc hai người đáp lại, bộ phượng bào hồng giá y kia, đột nhiên, đã xuất hiện ngay trước mặt ba người họ, cách chưa đầy một mét!

Trong nháy mắt, ba người lập tức cảnh giác cao độ, nữ quỷ vương này, dường như căn bản không có ý định, thả bất kỳ ai trong số họ ra ngoài! "Ba vị đạo trưởng..." "Hà tất phải vậy?" Giọng nói của nữ quỷ vương nhẹ nhàng uyển chuyển, nhàn nhạt nói: "Ta chỉ là để lấy lại vật quan trọng nhất của ta, sau đó ta tự sẽ rời đi." Thấy nữ quỷ vương này dường như không vội ra tay hạ sát, Cửu Thúc cau mày, nghi hoặc nói: "Thứ quan trọng nhất của ngươi?

Ở đâu, nói cho ta biết, ta có thể giúp ngươi, chỉ cần ngươi rời khỏi Nhậm Gia Trấn!" "Ngay tại nhà cũ họ Nhậm..." Giọng nói của nữ quỷ vương dường như gần trong gang tấc, lại như xa tận chân trời.

Thấy tình hình có vẻ có hi vọng, Tứ Mục đạo trưởng cũng vội vàng gật đầu, nói: "Ta cũng nguyện ý giúp đỡ, ta biết ngươi có tâm nguyện chưa hoàn thành, chúng ta có thể giúp ngươi giải quyết!" "Hay là trước tiên thả chúng ta ra khỏi đây, chúng ta từ từ bàn bạc?" Vừa nói, Tứ Mục đạo trưởng vừa ra hiệu cho Thiên Hạc đạo trưởng phía sau. "Tiếc là..." Nữ quỷ vương chậm rãi bước về phía trước nửa bước, cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng đưa ra, lại bắt lấy một cánh hoa đào, chỉ là đóa hoa đào này, lại là màu đỏ tươi của máu! "Là ai?!" Một tiếng quát kiều diễm đột ngột của nữ quỷ vương, vang vọng khắp rừng đào!

Ba người Cửu Thúc ngẩn người tại chỗ mấy giây, nữ quỷ vương rõ ràng đã bình tĩnh hơn nhiều, tại sao đột nhiên lại nổi giận?

Nộ khí từ đâu mà đến? "Xảy ra chuyện gì?" Cửu Thúc thắc mắc nhìn Tứ Mục và Thiên Hạc, nghi hoặc nói: "Hai người các ngươi vừa làm gì?

Chọc giận nó rồi sao?" "Không có!" Tứ Mục đạo trưởng cũng ngơ ngác.

Ông ta vừa rồi quả thực có ra hiệu cho Thiên Hạc, đó là bảo ông ta đề cao cảnh giác, đề phòng nữ quỷ vương này đột nhiên gây khó dễ!

Thiên Hạc đạo trưởng như có điều suy nghĩ, nhỏ giọng nói: "Có khi nào là cỗ thi thể kia của nó... bị người khác động vào rồi không?" Nghe lời này, trong đầu Cửu Thúc, liên tiếp lóe lên mấy đoạn phim.

Những nghi vấn xảy ra trong mấy ngày nay, cũng được Cửu Thúc nhanh chóng xâu chuỗi lại! "Hỏng rồi." "Chúng ta bị lợi dụng làm lá chắn rồi, có người dùng chúng ta làm lá chắn để đối phó với nữ quỷ vương này, còn kẻ trong bóng tối thì lại nhắm vào thi thân của nó!" Sắc mặt Cửu Thúc lập tức thay đổi.

Giao thủ với nữ quỷ vương này mấy lần, kết quả trực tiếp là, hai người bị thương nhẹ một người bị thương nặng, ba người liên thủ tấn công, lại không thể làm tổn thương nữ quỷ vương này chút nào! "Xong rồi." Tứ Mục đạo trưởng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, thở dài: "Sợ là ba sư huynh đệ chúng ta, đều phải bỏ mạng ở đây rồi..." Khóe miệng Thiên Hạc đạo trưởng giật giật, nhưng không nói gì.

Tiếng nói vừa dứt, hoa đào khắp trời trong rừng đào, như điên cuồng bay lên trời, mắt thường có thể thấy, tất cả cây đào đều đang nhanh chóng tàn lụi!

Không biết từ khi nào, nữ quỷ vương mặc phượng bào hồng giá y, đã xoay người lại, đối mặt với ba vị đạo trưởng. "Đừng, có chuyện gì chúng ta có thể thương lượng, đúng không?" "Ngươi nói có thứ quan trọng nhất để lại ở nhà cũ họ Nhậm, chúng ta có thể đi giúp ngươi đòi lại mà!

Không cần thiết phải vạch mặt nhau đúng không?" Tứ Mục đạo

trưởng vội vàng nói, cố gắng thuyết phục. "Ba vị đạo trưởng." "Lên đường đi..." Nữ quỷ vương tiện tay vung nhẹ, lập tức có vô số hoa đào từ trên trời rơi xuống, che khuất tầm nhìn của ba vị đạo trưởng, tựa như mưa như trút nước!

Trong chốc lát, Cửu Thúc là người đầu tiên tỉnh lại, ánh mắt ngẩn ngơ.

Tứ Mục đạo trưởng và Thiên Hạc đạo trưởng phía sau, cũng mờ mịt nhìn xung quanh.

Cả ba người đều không ngờ rằng, nữ quỷ vương kia, lại không giết chết ba người họ, mà là... thả họ ra khỏi huyễn cảnh!

Mãi một lúc lâu, Cửu Thúc mới phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Chúng ta không chết?

Chương 199

Chúng ta đang ở...

đây hình như là một vườn đào bên ngoài Nhậm Gia Trấn?" Nhanh chóng nhìn một vòng xung quanh, Tứ Mục đạo trưởng cũng phản ứng lại, thở dài: "Nữ quỷ vương này thật lợi hại." "Sư huynh, nơi này cách Nhậm Gia Trấn ít nhất cũng phải năm mươi dặm, thủ đoạn dời non lấp biển như vậy, quả thật có chút hung hãn!" Ba người nhìn nhau, đều bất lực lắc đầu.

Căn bản đánh không lại!

Ba người liên thủ, giống như chơi trò trẻ con, dùng hết mọi cách, đều không thể làm tổn thương nữ quỷ vương kia một chút nào! "Nữ quỷ vương này chắc cũng bị trấn áp ở một nơi nào đó, nhưng không biết vì sao lại được thả ra." "Nếu ta đoán không lầm..." Ánh mắt của Cửu Thúc, nhìn về hướng Trần Gia Trấn, trầm giọng nói: "Thi thân của nữ quỷ vương này, chính là giấu trong Phong Sơn!" "Phong Sơn?" Tứ Mục đạo trưởng cau mày.

Bất giác, Tứ Mục đạo trưởng nhớ lại con bạch long kia, con bạch long lượn lờ trên bầu trời Trần Gia Trấn, như đang trấn giữ một phương! "Có khi nào là người của Trần Gia Trấn ra tay không?" Trầm tư một lúc, Tứ Mục đạo trưởng nhỏ giọng nói: "Chỉ là, bên Trần Gia Trấn dường như không có cao nhân tọa trấn, lại là ai đã phát hiện ra vấn đề trong đó?" Rất nhanh, một người có khả năng nhất, hiện lên trong đầu Cửu Thúc. "Nói không chừng, là gia chủ của Trần Gia Trấn, Trần Mộc." Ánh mắt Cửu Thúc có chút ngưng trọng, nói: "Từ rất lâu trước đây ta đã muốn đến bái kiến vị Trần gia chủ này, tiếc là hắn đã đi Thường Sa Thành trước một bước, bỏ lỡ cơ hội gặp mặt." "Hắn

lợi hại đến vậy sao?" Tứ Mục đạo trưởng rõ ràng không tin lắm.

Cửu Thúc cười khổ, lắc đầu: "Ta chưa gặp vị Trần gia chủ này, nhưng ta có nghe Văn Tài, Thu Sinh bọn họ nhắc đến." "Nghe nói vị Trần gia chủ này tu luyện Kim Quang Chú, hơn nữa đạo hạnh không cạn!" Nghe lời này, Tứ Mục đạo trưởng và Thiên Hạc đạo trưởng nhìn nhau, không hỏi thêm nữa.

Nhưng hai người đã quyết định, sau khi trở về, nói gì cũng phải gặp vị Trần gia chủ này một lần.

Nghỉ ngơi một lúc, Cửu Thúc đỡ Thiên Hạc đạo trưởng dậy, ba người bước chân rời khỏi vườn đào. "Đợi đã." "Nữ quỷ vương kia đưa ba người chúng ta đến nơi xa như vậy, không lẽ là để...

ầy, bên Nhậm Gia Trấn..." Sắc mặt Tứ Mục đạo trưởng lập tức thay đổi.

Cửu Thúc và Thiên Hạc đạo trưởng bên cạnh, cũng sắc mặt trầm xuống.

Vừa rồi cả ba người đều không nghĩ đến chuyện này, bây giờ cẩn thận suy nghĩ lại, liền cảm thấy Nhậm Gia Trấn đang lâm nguy, nói không chừng đã biến thành một thị trấn quỷ vực!

Không có ba vị họ tọa trấn, những quỷ vật, cương thi xung quanh Nhậm Gia Trấn, chẳng phải là xông vào như chốn không người, dễ dàng chiếm lĩnh toàn bộ thị trấn sao?! "Không, không đúng không đúng." "Có một chi tiết chúng ta vẫn luôn bỏ qua." Trên đường ba người vội vã trở về, Thiên Hạc đạo trưởng đột nhiên nói: "Các ngươi còn nhớ tình hình lúc đó không?

Lời chất vấn đột ngột của nữ quỷ vương, còn nhớ không?" "Đương nhiên nhớ rồi!" Tứ Mục đạo trưởng gật đầu, thắc mắc nói: "Điều này có vấn đề gì sao?

Chắc là có người động vào thi thân của nữ quỷ vương đó, nên nó mới nổi giận chứ." Cẩn thận nhớ lại một lúc, Cửu Thúc lắc đầu, nói: "Hình như không phải là nổi giận, cảm xúc đó rất vi diệu, chỉ là lúc đó chúng ta đều có chút bất an... nên mới hiểu thành nổi giận." Bước chân của ba người đồng thời dừng lại, nhìn nhau, một lúc lâu, Tứ Mục đạo trưởng mới do dự nói, không chắc chắn: "Vậy nếu nữ quỷ vương đó không nổi giận, nó là cố ý thả chúng ta đi sao?" "Không đúng không đúng, nếu không phải nổi giận, thì là cảm xúc gì?" "Không lẽ là vui mừng chứ!" Nghe lời này, Cửu Thúc ra sức dụi dụi thái dương, thở dài một hơi: "Điều này thật khó nói, tốc độ nhanh lên, trở về Nhậm Gia Trấn chúng ta sẽ rõ!" "Nếu nữ quỷ vương là tha cho chúng ta một mạng, vậy thì đối tượng mà nó chất vấn lúc đó, chính là ân nhân cứu mạng của chúng ta." Trong bóng tối rạng sáng, ba vị đạo trưởng lòng như lửa đốt, chạy thẳng về Nhậm Gia Trấn. ... ...

Đáy Phong Sơn, trước giường ngọc.

Tề Thiết Chủy ngây người đứng ở xa xa, lần này ông ta thật sự không thể sắp xếp được suy nghĩ nữa, đại não trực tiếp ở trạng thái cháy máy, các loại suy nghĩ hỗn loạn bay lượn. "Mẹ kiếp chuyện gì thế này?" "Nói là cổ thi Tây Vực đâu?" "Cổ thi nhà ai mà như mẹ nó mới ngủ vậy!" Tề Thiết Chủy chết lặng.

Không phải nói ông ta chưa từng thấy loại cổ thi sống động như thật này.

Trên thực tế, nếu là những ngôi mộ cổ ở những nơi có phong thủy tuyệt vời, thì thi thể chôn trong đó, rất có khả năng sẽ giống như lúc mới hạ táng.

Chỉ có điều sau khi mở quan tài, cho dù là cổ thi sống động đến đâu, cũng sẽ nhanh chóng oxy hóa trong thời gian rất ngắn.

Còn có một số cổ thi, lúc sinh thời ngậm 'Trú Nhan Châu' hoặc

những thứ tương tự để hạ táng, cho dù mở quan tài cũng không bị biến dạng, nhưng sau khi lấy châu ra, vẫn sẽ thi hóa đến mức không thể nhìn được.

Chỉ là Tề Thiết Chủy cũng không ngờ rằng, cổ thi Tây Vực trên chiếc giường ngọc này, lại sống động đến mức này, chỉ nhìn mặt thôi đã biết không khác gì người sống! "Sao vậy Tề gia, có chuyện gì lớn à?" Trần Tiểu Đao nhận thấy có điều không đúng, định bước lên, Tề Thiết Chủy lập tức lắc đầu, nói: "Ngươi đừng lên vội, bên trong có chút chuyện ta không nói rõ được." Vừa nói, Tề Thiết Chủy cũng đi xuống khỏi bệ đá.

Ánh mắt chăm chú nhìn vào địa mạch long nhãn trong lớp đá phía trên, lại nhìn thấy con mắt bằng ngọc thạch kia, mơ hồ, Tề Thiết Chủy cảm thấy mình đã tìm ra nguyên nhân. "Chẳng lẽ, con mắt bằng ngọc thạch này còn có tác dụng định thi?" "Trú Nhan Châu cỡ lớn?" Tề Thiết Chủy gãi đầu, Trần Tiểu Đao bên cạnh vẫn có chút không yên tâm, nhẹ giọng nói: "Tề gia, gia chủ ở trên đó đang làm gì vậy?" "Mộc gia chắc chắn đang suy nghĩ chuyện gì đó." "Yên tâm." Tề Thiết Chủy vỗ vỗ vai Trần Tiểu Đao, cười nói: "Với cảnh giới tu vi của Mộc gia, ngươi còn lo ngài ấy trúng tà sao?

Chuyện không thể nào!" Dưới bệ đá, Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao đang nói gì, Trần Mộc hoàn toàn không nghe thấy.

Chỉ là tiếng quát kiều diễm của người phụ nữ vừa rồi, khiến Trần Mộc có chút không hiểu.

Nhẹ nhàng mà uyển chuyển, rất đột ngột truyền thẳng vào tai Trần Mộc, vừa hay đúng vào khoảnh khắc hắn vén chiếc phượng bào hồng giá y lên! "Là ai?!" Tiếng quát kiều diễm này, dường như vẫn còn văng vẳng bên tai Trần Mộc.

Trong giọng nói còn xen lẫn một số cảm xúc khác. "Lạ thật."

"Chẳng lẽ sau khi thi hồn phân ly, đạo hồn đó tìm đến đây?" Trần Mộc khẽ cau mày.

Tiện tay lại đậy phượng bào hồng giá y lại, hai tay Trần Mộc ấn lên giường ngọc, cố gắng thu nó vào không gian cá nhân.

Chậm lại mấy giây, con mắt bằng ngọc thạch bị chín sợi xích sắt treo lơ lửng, đột nhiên vỡ nát!

Cùng lúc đó, cả chiếc giường ngọc to lớn, cùng với nữ thi Tây Vực trên giường ngọc, phượng bào hồng giá y, toàn bộ đều bị Trần Mộc thu vào không gian cá nhân!

Mảnh vỡ ngọc thạch bắn tung tóe.

Mọi người trong đội thân vệ như gặp đại địch, đều cảnh giác ngay lập tức. "Không sao." Trần Mộc xua tay, năm ngón tay xòe ra, một con rắn dài ngưng kết từ sấm sét, xuất hiện trong tay hắn. "Đi!" Giơ tay lên, con rắn sấm sét lập tức kéo dài ra mười mấy mét!

Một ngụm cắn chặt lấy cây Khốn Long Đinh kia!

Nhẹ nhàng, liền nhổ cây Khốn Long Đinh này ra khỏi lớp đá.

Lập tức, một luồng tử khí cuồn cuộn trào ra, từ trong lớp đá phóng ra.

Còn chưa đợi luồng tử khí này tiêu tán, Tướng quân Thi Vương đợi sẵn một bên, đột nhiên há miệng, hút sạch luồng tử khí đó, nuốt vào bụng! "Tử khí tuôn ra, Khốn Long Đinh đã được gỡ!" Tề Thiết Chủy nhìn một vòng, gật đầu nói: "Xuyên sơn long mạch của Phong Sơn này, không lâu nữa sẽ có thể khôi phục lại trạng thái trước đây, chắc không có gì đáng ngại rồi." Lấy đi cây Khốn Long Đinh này, vậy thì xuyên sơn long mạch của Phong Sơn có thể dần dần khôi phục, cục diện phong thủy trong phạm vi ảnh hưởng của long mạch này, cũng sẽ dần dần tự điều chỉnh đến một mức độ âm dương cân bằng.

Điều này không cần con người can thiệp.

Giữa trời đất, âm dương cân bằng, thanh trọc có trật tự.

Chính vì long mạch này của Phong Sơn, bị người của Tần Lĩnh Cản Thi Môn đóng đinh vào long nhãn, mới ảnh hưởng đến cục diện phong thủy xung quanh.

Do đó, mới khiến âm khí chiếm ưu thế, từ đó dẫn đến đại lượng thi biến, quỷ vật hoành hành! "Chuẩn bị rút lui!" Trần Mộc tiện tay thu lại Khốn Long Đinh, bước xuống bệ đá.

Chương 200

Về phần mấy tầng pháp trấn áp được thiết lập trong sơn động này, tuy đã khôi phục, nhưng đã không còn mục tiêu để trấn áp nữa.

Một nhóm người nhanh chóng rời đi, trở lại sơn động phía trên.

Tất cả cương thi, tay chân cụt, đều được thu dọn gom lại một chỗ, bị Trần Tiểu Đao dùng một ngụm nước bọt 'Lục Khố Tiên Tặc', hòa tan toàn bộ.

Đây quả thực là lựa chọn hàng đầu để hủy thi diệt tích.

Rất nhanh, bảo tháp bằng đồng xanh trở lại vị trí cũ, che đi cánh cửa ngầm dẫn xuống địa cung tầng dưới. "Tiểu Đao, để lại một dòng chữ trên vách đá." Trần Mộc đưa tay ấn lên bảo tháp bằng đồng xanh đó, nhàn nhạt nói: "Cứ viết: Muốn có Cửu Trọng Luyện Thi Pháp, đến Trần gia ở Thường Sa Thành." Trong lúc nói chuyện, một luồng sáng bao bọc lấy bảo tháp bằng đồng xanh.

Trần Mộc trực tiếp vận dụng 'Thần Cơ Bách Luyện', lấy đi bảo tháp bằng đồng xanh này, trên mặt đất để lại một cái hố đen ngòm. "Mộc gia ngài đây là..." "Đây là định mang chìa khóa đi thẳng luôn sao?" Tề Thiết Chủy ngẩn ra.

Trần Mộc bình tĩnh gật đầu: "Phải, chìa khóa ta mang đi thẳng, đỡ cho có người lại mò mẫm xuống dưới." Bên kia, Trần Tiểu Đao cũng đã viết xong.

Một nhóm người nhanh chóng rút khỏi sơn động, chỉ có điều lần này, Trần Mộc không định phong kín sơn động này nữa.

Dù có cho nổ tháp thêm bao nhiêu lần, cũng không ngăn được kẻ có lòng.Chi bằng cứ để đó, có thù báo thù, có oán báo oán, cứ nhắm

vào Trần gia mà đến. "Gia chủ." Chá Cô Tiếu nhanh chân bước lên, đưa kính độc nhãn cho Trần Mộc, nhỏ giọng nói: "Bên doanh địa dưới núi... gặp rắc rối rồi." Trần Mộc đeo kính độc nhãn lên, lập tức cau mày.

Trong một màn hình, bên ngoài doanh địa tạm thời dưới núi, có một đội ngũ đưa dâu, khiêng một cỗ hoa kiệu mạ vàng tinh xảo, đang từ từ đi về phía doanh địa. "Hiểu rồi." "Chính chủ tìm tới rồi đây." Trần Mộc thầm nghĩ, chỉ một cái liếc mắt, hắn đã gần như làm rõ được suy nghĩ của mình, cũng tìm ra được giọng nói của người phụ nữ vừa rồi phát ra từ đâu.

Mấy người xung quanh cũng lần lượt đeo kính một mắt lên.

Khi thấy cảnh tượng ở khu cắm trại tạm thời, tất cả đều không khỏi im lặng.

Giờ đã là rạng sáng, lúc này lại có một đội đưa dâu đến, đây là đang đưa dâu cho ai?

Cho quỷ sao? "Mộc gia." "Vị này... vị này hình như có chút đạo hạnh, nói không chừng chính là linh hồn của cổ thi Tây Vực trước đó?" Tề Thiết Chủy không chắc chắn nói.

Trần Tiểu Đao thì không kinh ngạc đến thế, cười nói: "Đừng hoảng, Tề gia, cho dù là lệ quỷ lợi hại đến đâu, Gia chủ cũng có cách hàng phục!" Tiếng nói vừa dứt, một tiểu đội trưởng bước tới gần, chắp tay nói: "Gia chủ, bên trấn Trần gia có tin tức truyền đến, là tin nhắn của Hồng đội trưởng." "Nói." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Tiểu đội trưởng mở miệng nói: "Chúng ta phát hiện dấu vết nghi là của một lệ quỷ cực mạnh ở xung quanh trấn Nhậm gia, ba vị đạo trưởng trấn thủ trấn Nhậm gia đã mất tích!" Báo cáo xong, tiểu đội trưởng tự động lùi sang một bên.

Tin nhắn này được truyền đến trấn Trần gia trước, sau đó thành viên đội thân vệ của trấn Trần gia đã thông qua 【Thiên Nhãn Trùng】 truyền đến Phong Sơn. "Gia chủ, con lệ quỷ mà Hồng đội trưởng nói đến..." "Xem ra, chắc là con này rồi?" Chá Cô Thiêu có chút suy tư, nghi hoặc nói: "Ba vị đạo trưởng ở trấn Nhậm gia đó, ta nhớ hình như cũng khá lợi hại mà, bọn họ đều không đối phó được sao?" Trần Tiểu Đao nhún vai: "Có lẽ là con lệ quỷ này quá hung sát." Lặng lẽ nhìn vào hình ảnh trong kính một mắt, Trần Mộc khẽ nhíu mày, đội ngũ đưa dâu đó không nhanh không chậm, từ từ tiến bước, chiếc kiệu hoa lớn mạ vàng vừa vui mừng vừa tinh xảo càng thêm nổi bật!

Chỉ có điều, những người khiêng kiệu hoa ở phía trước và phía sau lại không thể nhìn rõ mặt mũi, cứ như thể họ vốn không có mặt. "Đi, đến xem thử." Trần Mộc quyết đoán, lập tức khởi hành.

Đồng thời, hắn cũng thông qua 【Thiên Nhãn Trùng】 liên lạc trực tiếp với tiểu đội trưởng ở khu cắm trại tạm thời. "Tất cả mọi người không được tiếp xúc với đội ngũ đưa dâu này!" "Chủ động lùi lại, tránh đường của bọn họ." Mệnh lệnh được truyền đi, "Tuân lệnh, Gia chủ!" tiểu đội trưởng ở khu cắm trại tạm thời lập tức nhận lệnh.

Đối với mệnh lệnh của Trần Mộc, từ trên xuống dưới, từ Trần Tiểu Đao đến các thành viên đội thân vệ, tất cả mọi người đều vô điều kiện chấp hành.

Dù cho Trần Mộc bây giờ có ra lệnh yêu cầu đội thân vệ ở khu cắm trại tạm thời xông lên tấn công đội ngũ đưa dâu này, những người này cũng sẽ không chút do dự!

Dù trong lòng kinh hãi, họ cũng sẽ kiên định thực hiện mệnh lệnh!

Đi suốt một chặng đường, tạm thời giải quyết vấn đề long mạch Phong Sơn ở hậu sơn, Trần Mộc cũng không còn tâm trí để xem xét tình hình xung quanh, càng không có thời gian để kiểm tra thế phong

thủy.

Trước mắt hắn chỉ có một việc, xuống núi, tìm hiểu xem người trên kiệu hoa rốt cuộc là ai!

Đội thân vệ nhanh chóng xuyên qua núi, với tốc độ này, Tề Thiết Chủy vốn không thể theo kịp, nhưng may mắn là Chá Cô Thiêu khá quan tâm đến ông, thỉnh thoảng sẽ kéo một tay, cố gắng không để ông bị tụt lại. "Xin lỗi Chá Cô huynh, lại gây phiền phức cho huynh rồi." Tề Thiết Chủy lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển nói: "Đúng là ứng với câu nói của Mộc gia, ai, thành kẻ ngáng chân của ngài ấy rồi!" Chá Cô Thiêu cười một tiếng, lắc đầu nói: "Đừng để trong lòng, đợi sau khi dùng hết ba liều 'Đoán Thể Dược Tề', ông sẽ theo kịp thôi." "Hy vọng là vậy." "Đúng rồi, Chá Cô huynh." Tề Thiết Chủy nhanh chóng theo kịp, thấp giọng hỏi: "Phái Bàn Sơn đạo nhân các người có phải biết rất nhiều chuyện ở Tây Vực không?" Chá Cô Thiêu khẽ gật đầu, nghi hoặc nói: "Đúng là biết một ít, Tề gia chủ hỏi vậy là?" Hơi do dự, Tề Thiết Chủy mở miệng nói: "Dưới Phong Sơn có một địa cung, bên trong có một cổ thi đến từ Tây Vực, nghe nói còn là... nội vệ thống lĩnh dưới trướng Tinh Tuyệt Nữ Vương." Bốn chữ Tinh Tuyệt Nữ Vương lọt vào tai Chá Cô Thiêu, lập tức khiến gã cảnh giác.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tinh Tuyệt cổ thành, Vô Để Quỷ Động, Trát Cách Lạp Mã Sơn!

Lần này, những suy nghĩ mà Chá Cô Thiêu đè nén sâu trong lòng, không dễ gì khơi lại, đột nhiên tất cả đều trỗi dậy!

Đứng lại một lúc lâu, Chá Cô Thiêu mới cười khổ thở dài.

Tề Thiết Chủy biết mình đã nói sai, lúc này cũng hối hận đến xanh cả ruột: "Chá Cô huynh, huynh đừng để trong lòng, tôi chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi..." "Không sao." "Chỉ là vào Trần gia đã lâu, ngược lại khiến ta tạm thời quên mất mục đích ban đầu của phái Bàn Sơn đạo

nhân." Chá Cô Thiêu cười một tiếng.

Từ khi gặp Trần Mộc ở Bình Sơn đến bây giờ, phần lớn tinh lực và thời gian của Chá Cô Thiêu đều đặt vào việc chuyên tâm tu luyện, nâng cao bản thân, gác lại chuyện tìm kiếm Mộ Trần Châu vào nơi sâu nhất trong lòng.

Bây giờ bị Tề Thiết Chủy vô tình khơi dậy, Chá Cô Thiêu mới đột nhiên nhận ra, gã dường như đã chán ngấy cuộc sống mỗi ngày bôn ba trên đường, đi khắp năm hồ bốn biển để tìm kiếm Mộ Trần Châu rồi.

Trong lòng có cảm xúc, cảm xúc có thể bộc phát, Chá Cô Thiêu nhìn Tề Thiết Chủy một cái thật sâu, cười nói: "Tề gia chủ không cần để trong lòng, Trần đại đương gia đã sớm hứa với ta, nhất định sẽ tìm được Mộ Trần Châu." "Không nhắc đến chuyện này nữa." "Nói đến Tinh Tuyệt Nữ Vương này, dưới trướng bà ta quả thật có một đội vệ binh vô cùng thần bí, chỉ có điều trên các loại sử liệu cổ tịch lại không hề có ghi chép." Tề Thiết Chủy ngẩn ra, vô cùng khó hiểu: "Không có ghi chép?" "Đúng vậy." "Những điều ta biết cũng là từ những quyển tông cổ xưa nhất do phái Bàn Sơn đạo nhân để lại." Chá Cô Thiêu dừng một chút, tiếp tục nói: "Nghe nói đội vệ binh này vẫn luôn bí mật tìm kiếm thứ gì đó, ta từng nghi ngờ bọn họ cũng đang tìm Mộ Trần Châu." "Ta chỉ biết bấy nhiêu thôi, Tề gia chủ, ông có phát hiện gì không?" Tề Thiết Chủy lắc đầu, cười khổ một tiếng.

Có thể có phát hiện gì chứ?

Truyền thuyết về Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tề Thiết Chủy cũng từng nghe qua.

Nhưng ngoài ra, những chuyện như nội vệ thống lĩnh bệnh chết ở Phong Sơn, bị trấn áp dưới Phong Sơn, đội vệ binh này có phải đang tìm kiếm thứ gì đó không...

Những chuyện tương tự như vậy, Tề Thiết Chủy đều là lần đầu

tiên nghe nói! "Kỳ lạ thật, một đội vệ binh không xuất hiện trong các ghi chép sử liệu, bọn họ đang tìm cái gì?" "Những quyển tông cổ xưa do phái Bàn Sơn đạo nhân truyền lại, độ tin cậy hẳn là rất cao." "Chẳng lẽ, đội vệ binh này cũng làm nghề trộm mộ sao?" Tề Thiết Chủy ngẩn ra, thực sự bị suy nghĩ kỳ lạ này của mình làm cho chấn động.

Trên các loại sử liệu cổ tịch, đúng là có không ít ghi chép tương tự, ví dụ như một vị tướng quân nào đó dưới tay có một đội âm binh, ngày ẩn đêm hiện, đến không ảnh đi không tung.

Thực tế làm gì có âm binh?

Ngày ẩn đêm hiện, đều là để trộm mộ! "Nói không chừng đúng như Chá Cô Thiêu suy đoán, đội vệ binh dưới trướng Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự đang tìm kiếm thứ gì đó." "Vậy thì vị nội vệ thống lĩnh này..." Không đợi Tề Thiết Chủy nghĩ sâu hơn, ngẩng đầu lên đã thấy mọi người đã đi đến chân núi Phong Sơn, lờ mờ có thể thấy, cách khu cắm trại tạm thời không xa, có một đội đưa dâu đang dừng lại chờ đợi, những ngọn đuốc lốm đốm, sáng từ đầu đến cuối, ánh lửa chập chờn, hiện ra vài phần âm u. "Tất cả mọi người, nghe lệnh!" Trần Mộc đi đầu hơi giảm tốc độ, trầm giọng nói: "Sau khi xuống núi, lập tức tiếp quản khu cắm trại tạm thời, tiến vào trạng thái cảnh giới cao nhất!" "Trần Tiểu Đao!

Tề Thiết Chủy!" Bất ngờ bị Trần Mộc điểm danh, hai người đồng thời đáp lại: "Xin Gia chủ phân phó!" "Các ngươi trấn thủ khu cắm trại tạm thời, chờ mệnh lệnh, không được tự ý hành động." "Chá Cô Thiêu, theo ta!" Một tiếng lệnh hạ, thân hình Trần Mộc lại tăng tốc, lôi quang lượn lờ khắp người, khiến cơ thể hắn tạo ra một chuỗi tàn ảnh mơ hồ!

Tốc độ sấm sét đến mức này, Chá Cô Thiêu cũng phải vận hết sức

mới có thể miễn cưỡng theo kịp, không đến nỗi bị Trần Mộc bỏ xa ngay lập tức.

Chương 201

Một trước một sau, hai bóng người khắp thân mình lóe lên lôi quang, xé tan bóng tối, dừng lại trước đội ngũ đón dâu.

Phía sau, Trần Tiểu Đao dẫn theo Tề Thiết Chủy, cùng với các đội viên thân vệ, nhanh chóng chạy về phía khu cắm trại tạm thời, tiếp quản phòng thủ.

Trong khu cắm trại tạm thời có ngựa của mọi người, chỉ dựa vào hai chân, đội thân vệ chắc chắn không thể theo kịp tốc độ của Trần Mộc và Chá Cô Thiêu, nhưng nếu có ngựa hỗ trợ, chỉ cần bên Trần Mộc phát tín hiệu, đội thân vệ ở đây có thể trong thời gian ngắn nhất lao đến, bao vây đội ngũ đưa dâu!

Trong chốc lát, khoảng cách chỉ vài trăm mét, không khí lại bao trùm một sự căng thẳng như trước một trận đại chiến.

Phía trước đội ngũ đưa dâu, lần này Trần Mộc đã nhìn rõ, trong đội ngũ này căn bản không có người, dù là người khiêng kiệu hay người rải hoa, tất cả đều hai chân không chạm đất, lơ lửng ở đó.

Rõ ràng là từng con quỷ vật đang khiêng kiệu!

Điều khiến người ta khó chịu nhất là, những con quỷ vật này đều không có mặt, hoặc nói cách khác, khuôn mặt của chúng giống như bị một miếng giẻ lau qua loa, không có ngũ quan, chỉ có một mảng mơ hồ. "Cổ thi bị trấn áp trong Phong Sơn là của ngươi?" Ánh mắt Trần Mộc chăm chú nhìn vào kiệu hoa: "Người nói chuyện lúc nãy, chắc cũng là ngươi." Vài giây sau, từ trong kiệu hoa truyền ra một giọng nói dịu dàng, trong trẻo và du dương: "Là giọng của ta, tất cả đều là ta, tỷ phu." Giọng nói du dương, lại nói ra một từ khiến Trần Mộc không bao giờ ngờ tới, tỷ phu?

Chá Cô Thiêu bên cạnh cũng ngơ ngác.

Theo bản năng, Chá Cô Thiêu liếc nhìn Trần Mộc một cái, rồi lại nhìn chiếc kiệu hoa mạ vàng tinh xảo vô cùng, đầu óc một mảng hỗn loạn.

Không chỉ có hai người họ, mà toàn bộ đội thân vệ trong khu cắm trại tạm thời lúc này cũng đều ngơ ngác! "Đệt, tỷ phu là cái quái gì vậy?

Chuyện quái quỷ gì thế?!" Trần Tiểu Đao trực tiếp đần người ra.

Mấy thành viên đội thân vệ bị hắn nhìn thấy, cũng đều mờ mịt lắc đầu. "Tình huống gì vậy?

Gia chủ thật ra đã thành hôn rồi sao?" "Không đúng chứ?

Ta theo Gia chủ cũng coi như là lâu nhất rồi, Gia chủ chưa từng thành hôn, không tin các ngươi hỏi Đao ca!" "Trong này chắc chắn có uẩn khúc!" "Ta nói này, đội đưa dâu này rõ ràng là quỷ, người ngồi bên trong hẳn là lệ quỷ mà Hồng đội trưởng nói, tình huống gì đây?" "Nhân... nhân quỷ tình chưa dứt?" "Câu này của ngươi mà để Gia chủ nghe thấy, chắc chắn sẽ biểu diễn cho ngươi xem một màn nhân quỷ khác đường." "Ây da!

Đây có phải là minh hôn trong truyền thuyết không?

Chắc chắn là vậy rồi!" "Ý gì?

Con lệ quỷ này muốn hút khô Gia chủ của chúng ta sao?

Điên rồi?" "Không đúng không đúng, nếu con nữ quỷ này thật sự đến từ Tây Vực, lại là nội vệ thống lĩnh dưới trướng Tinh Tuyệt Nữ Vương, vậy tỷ tỷ của nó là ai?" "Chúng ta có phải đã nghe thấy chuyện không nên nghe không?

Có nên tắt Thiên Nhãn Trùng đi không?" "..." Trong khu cắm trại

tạm thời, không thể tránh khỏi những tiếng thì thầm.

Nếu là trước đây, điều này chắc chắn không thể xảy ra!

Kỷ luật cực cao của đội thân vệ Trần gia, luôn đại diện cho quy củ tuyệt đối.

Điều này có nghĩa là, bây giờ Trần Tiểu Đao đang dẫn mọi người vi phạm quy định. "Chuyện này có chút ghê gớm rồi, Tiểu Đao, ngươi nói có phải là... con lệ quỷ này muốn cố ý kéo gần quan hệ, hòng lấy lại thi thể của nó không?" "Nhưng cũng không đúng, bị thi triển tà pháp 'thi hồn phân ly', rất khó có thể phục hồi." Tề Thiết Chủy vừa xem vừa nghe, cũng đầy dấu chấm hỏi.

Dù kinh nghiệm phong phú như ông, cũng không ngờ, vị chủ nhân trong kiệu hoa nghi là một lệ quỷ mạnh mẽ, vừa mở miệng lại gọi là tỷ phu? "Tề gia, hay là ông gieo cho Gia chủ một quẻ đi?" Suy nghĩ của Trần Tiểu Đao rõ ràng chưa từng có, thấp giọng nói: "Đúng là người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng suốt, nói không chừng chúng ta có thể giúp được Gia chủ!" "Ngươi nói có lý." Tề Thiết Chủy vội vàng gật đầu, lấy ra bàn quẻ tượng.

Để đảm bảo quẻ tượng đủ chính xác, lần này Tề Thiết Chủy không dùng đồng xu, mà trịnh trọng lấy ra mấy mảnh mai rùa quý giá của mình, đặt trong lòng bàn tay lắc lên.

Miệng lẩm nhẩm khấn, mai rùa va vào nhau, phát ra tiếng kêu trong trẻo.

Vài giây sau, xoảng một tiếng!

Mấy mảnh mai rùa rơi xuống bàn quẻ tượng, lại hình thành một đồ án tựa như âm dương ngư!

Thấy cảnh này, Tề Thiết Chủy tại chỗ sững sờ, Trần Tiểu Đao không hiểu gì, ngạc nhiên nói: "Tề gia, quẻ tượng này có ý gì?

Thủ pháp của ông được đấy, tiện tay đã ném ra một con cá âm dương?" Tề Thiết Chủy: "..." Thấy bên Trần Mộc vẫn chưa có phản ứng, Tề Thiết Chủy không tin tà, lại ném thêm một lần nữa, kết quả không hề thay đổi, những mảnh mai rùa rơi trên bàn quẻ tượng vẫn là đồ án âm dương ngư đó, dường như còn hình tượng hơn lần trước một chút. "Thật là lợi hại." "Ta bói toán nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy quẻ tượng nhân duyên rõ ràng thế này, lần này lại là một quẻ đại cát!" Tề Thiết Chủy đã không biết phải nói gì nữa.

Trần Tiểu Đao ngẩn ra, do dự nói: "Vậy ý của Tề gia là...

Gia chủ và cái con, con lệ quỷ này... có giao thoa?" "Vậy thì quá có rồi!" "Hơn nữa không phải một, mà là hai!" Tề Thiết Chủy có chút đau gan.

Người đến tìm ông bói toán có cả nam lẫn nữ, đương nhiên người bói tiền đồ, bói nhân duyên là tương đối nhiều.

Chỉ là bói toán nhiều năm như vậy, quẻ tượng xem không biết bao nhiêu, Tề Thiết Chủy chưa bao giờ thấy quẻ tượng như bây giờ, đại cát, âm dương tương dung, thậm chí hình dáng tựa như bát quái âm dương ngư hoàn mỹ! "Kỳ lạ thay." "Con lệ quỷ này là nhắm vào Mộc gia, hơn nữa không có một chút địch ý nào, đi theo bên cạnh Mộc gia quả thật dễ mở mang tầm mắt!" Tề Thiết Chủy tấm tắc khen ngợi, kinh ngạc không thôi.

Từ khi Tề gia sáp nhập vào Trần gia, từ khi theo Trần Mộc ra ngoài, Tề Thiết Chủy đã phát hiện, những kiến thức, kinh nghiệm trước kia của mình, chẳng là gì cả!

Mỗi lần lại càng mở mang tầm mắt hơn! "Lần này hay rồi, e là thật sự là nhân quỷ tình chưa dứt rồi." "Khụ khụ!" Trần Tiểu Đao nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Tất cả mọi người tập trung tinh thần!

Vào thời khắc quan trọng này, không thể làm mất mặt Gia chủ!"

Tiếng hô đồng thanh bên khu cắm trại tạm thời cũng kéo suy nghĩ của Trần Mộc trở về.

Đi suốt một chặng đường, hắn đã thấy rất nhiều chuyện ly kỳ quái dị, nhưng Trần Mộc thật sự chưa bao giờ có cảm giác không biết phải làm sao như hôm nay. "Đợi đã." "Ta có chút loạn, ngươi vừa gọi ta là gì?" Trần Mộc xoa xoa mi tâm, thấp giọng hỏi. "Tỷ phu ~" Tấm rèm trước kiệu hoa được vén lên một nửa, để lộ ra một cánh tay trắng ngần.

Trần Mộc liếc mắt đã thấy bộ y phục mà vị bên trong đang mặc, chính là chiếc phượng bào hồng giá y đó, giống hệt! "Quả nhiên là ngươi." "Có lời gì xin hãy nói rõ, ta đến nay vẫn chưa thành hôn, không biết tỷ tỷ của ngươi là vị nào?" Sắc mặt Trần Mộc bình tĩnh lại, giọng điệu hơi lạnh.

Luồng âm khí ập đến, độ mãnh liệt của nó không hề thua kém Tướng Quân Thi Vương!

Đủ để chứng minh, vị ngồi trong kiệu hoa là một mục tiêu vô cùng nguy hiểm, e là đã vượt xa cấp độ lệ quỷ! "Tỷ tỷ của ta, chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương." "Tiểu nữ tên là Già La, xin mời tỷ phu...

đến đây nói chuyện." Hai câu nói xong, trước chiếc kiệu hoa lớn mạ vàng tinh xảo, tấm rèm đỏ lại được vén lên thêm một chút, càng làm tôn lên vẻ trắng ngần như ngọc của cánh tay đó.

Chương 202

Rất rõ ràng, đây là một lời mời. "Gia chủ, tình hình không ổn lắm thì phải?" "Vị bên trong tuyệt đối là một quỷ vật cực mạnh, e là đạo hạnh không cạn, ta lo đây là một cái bẫy nhắm vào ngài!" Chá Cô Thiêu khẽ nói, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng để ra tay!

Một đám quỷ vật, âm khí bốc lên ngùn ngụt, nhưng Chá Cô Thiêu lại không quá kinh hãi, dù sao cũng là Bàn Sơn đạo nhân nam chinh bắc chiến, cộng thêm hiện tại gã còn tu luyện Dương Ngũ Lôi, tự nhiên không sợ. "Tỷ phu không cần lo lắng." Già La ngồi ngay ngắn trong kiệu hoa, khẽ nghiêng người về phía trước: "Có một số chuyện không tiện để người khác biết, xin mời đến đây nói chuyện, nhất định sẽ biết gì nói nấy." "Được." Trần Mộc gật đầu, bước về phía trước.

Chá Cô Thiêu bên cạnh lập tức sốt ruột, nhưng lại thấy Trần Mộc dường như không bị trúng tà hay bị mê hoặc, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm. "Không sao, Chá Cô huynh." "Huynh về khu cắm trại tạm thời trước đi, ta đi rồi sẽ về ngay." Trần Mộc cười một tiếng, bước về phía kiệu hoa lớn, những quỷ vật canh gác phía trước đội ngũ đều rất tự giác lùi sang hai bên, chắp tay cúi đầu hành lễ, tư thái hạ thấp vô cùng!

Còn những người trong đội thân vệ ở khu cắm trại tạm thời, đều có chút không biết phải làm sao. "Đao ca, chúng ta phải làm sao?" "Đúng vậy Đao ca, Gia chủ làm như vậy, chúng ta có nên tiếp tục duy trì trạng thái cảnh giới không?" Nghe mấy người bên cạnh mở miệng, Trần Tiểu Đao trừng mắt, trầm giọng nói: "Mệnh lệnh của Gia chủ là ưu tiên cao nhất, Gia chủ chưa cho các ngươi giải trừ cảnh giới, thì tất cả đều phải canh chừng cho ta!" "Rõ!" Mấy người xung quanh đồng thanh đáp lại.

Rõ ràng Trần Mộc cách chiếc kiệu hoa lớn mạ vàng tinh xảo đó không xa, cộng lại cũng chỉ có hơn chục bước chân.

Lại khiến Trần Tiểu Đao và những người khác, nhìn mà tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng. "Chắc là không sao, sẽ không có chuyện gì đâu." "Lưu Phong của Tần Lĩnh Cản Thi Môn tà ma như vậy, còn bị Mộc gia của chúng ta một kiếm đâm chết, cái gì mà Già La này có lợi hại đến đâu, cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi!" Tề Thiết Chủy nhỏ giọng lẩm bẩm, nhưng vẻ mặt lại vô cùng căng thẳng.

Trần Tiểu Đao cười một tiếng, thấp giọng nói: "Lôi pháp của Gia chủ hung mãnh như vậy, chắc chắn không sợ quỷ vật." "Ta lại thấy...

Tề gia, hai quẻ ông bói có lẽ là có chuyện thật đấy!" Tề Thiết Chủy gật đầu.

Trong lòng lại dấy lên nghi ngờ, chuyện nhân quỷ tình chưa dứt này, phần lớn người nghe xong cũng chỉ coi như trò vui, ai sẽ coi là thật?

Mà lúc này, cảnh tượng này nhìn vào mắt...

Tề Thiết Chủy đẩy đẩy gọng kính, khẽ nói: "Ta cứ cảm thấy cảnh này giống hệt minh hôn, Tiểu Đao, ngươi thấy sao?" "Minh hôn sao?" "Vậy chỉ cần xứng với Gia chủ, ta không có ý kiến." Trần Tiểu Đao nhún vai.

Tề Thiết Chủy: "..." Dưới sự chứng kiến của toàn thể đội thân vệ, Trần Mộc đi đến gần kiệu hoa, khẽ cúi người ngồi vào trong.

Tấm rèm trước kiệu hoa, từ từ được thả xuống.

Rõ ràng chỉ là một tấm rèm vải đỏ vui mừng, lại cho người ta một ảo giác kỳ lạ về âm dương cách biệt! "Khởi kiệu!" Một giọng nói âm u vang lên ở phía trước đội ngũ.

Đồng thời còn có những cơn gió âm, hội tụ lại.

Trong một khoảnh khắc, Chá Cô Thiêu nhận ra có điều gì đó không ổn, ngay lập tức bộc phát Dương Lôi, một bước lao về phía trước!

Nhưng cùng lúc đó, đội ngũ đón dâu này, lại theo cơn gió âm... biến mất không thấy!

Chá Cô Thiêu lao vào khoảng không, sững sờ tại chỗ.

Nào còn đội ngũ đón dâu nào nữa?

Nào còn kiệu hoa lớn mạ vàng nào nữa?

Trống rỗng, chỉ còn lại những cơn gió âm, vẫn đang rít gào xung quanh. "Hỏng bét rồi!" Trái tim Chá Cô Thiêu lập tức chìm xuống đáy vực, mặt mày tái mét: "Tiểu Đao!

Lập tức cho đội thân vệ tản ra, toàn lực tìm kiếm vị trí của Gia chủ!" Giọng nói thông qua 【Thiên Nhãn Trùng】 truyền đến khu cắm trại tạm thời, "Mẹ nó, bị chơi một vố rồi?!" "Toàn viên lên ngựa!" Trần Tiểu Đao ngây người tại chỗ chưa đầy một giây, toàn thân lập tức bộc phát sát khí: "Toàn viên chia thành đội mười người, tản ra dọc đường!" "Trọng điểm là hướng đến của đội ngũ đón dâu này!" "Cử một đội người đến trấn Nhậm gia thông báo cho Hồng đội trưởng, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất, tìm cách tìm ra vị trí của Gia chủ!" Một chuỗi mệnh lệnh, nhanh chóng được hạ xuống!

Cả quá trình, Trần Tiểu Đao gần như không có chút do dự nào, hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm của mình, theo bản năng hạ xuống những chỉ thị chính xác nhất!

Trong chốc lát, cả khu cắm trại tạm thời đều hành động với tốc độ nhanh nhất.

Mấy tiểu đội trưởng lần lượt đeo kính một mắt, tất cả 【Thiên Nhãn Trùng】, cũng được thả bay ra ngay lập tức, trực tiếp mở rộng

phạm vi giám sát, cố gắng bắt lấy mọi manh mối. "Tiểu Đao, đừng vội." "Chuyện này theo ta thấy, có lẽ chưa đến mức nghiêm trọng như vậy." Tề Thiết Chủy suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: "Từ đầu đến cuối, nữ quỷ tên Già La đó đều không hề biểu hiện ra chút địch ý nào." "Mà hai quẻ ta gieo được, ngươi cũng đã thấy rồi, đều là đại cát." Hai câu nói ra, Trần Tiểu Đao hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn về phía Tề Thiết Chủy: "Tề gia, ông muốn nói gì?

Thời gian cấp bách, xin hãy nói trọng điểm." Tề Thiết Chủy ngẩn ra.

Mặc dù tiếp xúc với Trần Tiểu Đao cũng không phải một hai ngày, ngày thường Tề Thiết Chủy cũng thích tụ tập với đám người này, chém gió, tán gẫu, vốn tưởng Trần Tiểu Đao chỉ là một hộ vệ hàng đầu bên cạnh Trần Mộc, lại không ngờ, khi thực sự gặp chuyện, Trần Tiểu Đao lại có một bộ mặt như vậy, quả quyết bình tĩnh, xử sự phán đoán có trật tự, năng lực lãnh đạo lập tức tăng vọt! "Ừm ý của ta là..." "Nữ quỷ này không nhất định muốn hại Mộc gia, mà có thể là muốn đưa ngài ấy đi xem một số thứ, hoặc nói cách khác, nội dung bọn họ sắp nói chuyện quá quan trọng." Tề Thiết Chủy nói rất nhanh, tiếp tục: "Với thực lực của Mộc gia, quỷ vật nào có thể làm ngài ấy bị thương?" "Dù là quỷ vương, có thể lặng lẽ không tiếng động đưa Mộc gia đi sao?!" Một lời nói ra, Trần Tiểu Đao nhíu chặt mày.

Ngay sau đó, "Nguyên mệnh lệnh không đổi, bắt đầu thực hiện!" Trần Tiểu Đao quát khẽ, quay sang, hắn đưa dây cương của con lừa đen vào tay Tề Thiết Chủy, trầm giọng nói: "Tề gia, có lẽ ông không hiểu tầm quan trọng của Gia chủ đối với chúng tôi." "Cho dù Gia chủ an toàn vô sự." "Nhưng trước khi nhận được mệnh lệnh của Gia chủ, tìm kiếm vị trí của Gia chủ, đảm bảo an toàn tuyệt đối cho Gia chủ, đây là sứ mệnh quan trọng nhất... của đội thân vệ!" "Xuất phát!" Tiếng vó ngựa dồn dập như sấm, năm mươi người của đội thân vệ

tản ra từ khu cắm trại tạm thời, chia thành năm đường, có trật tự.

Tề Thiết Chủy đứng ngây người tại chỗ một lúc lâu, cười khổ lắc đầu. "Một lá che mắt, không thấy Thái Sơn." "Đi theo bên cạnh Mộc gia đã được một thời gian, ta lại chưa từng nghĩ, tại sao đội thân vệ của Trần gia, lại có kỷ luật cao đến như vậy..." Trong lúc lẩm bẩm, Chá Cô Thiêu cưỡi ngựa đến gần, thấp giọng nói: "Tề gia đến Trần gia thời gian còn ngắn, ông không hiểu rõ đội thân vệ Trần gia đâu." Cưỡi lừa theo Chá Cô Thiêu, Tề Thiết Chủy có chút nghi hoặc, thấp giọng hỏi: "Chá Cô huynh, lời này có ý gì?" Chá Cô Thiêu cười nói: "Đội thân vệ Trần gia, chỉ tồn tại vì một người, ở Trần gia cũng chỉ có một vị thần, đó chính là Gia chủ." Đã là bốn giờ sáng, tại bãi ngựa ngoại ô trấn Nhậm gia, Hồng Cô Nương đeo kính một mắt, đang giám sát tình hình bên ngoài trấn Nhậm gia.

Do Giới Đao Đội đã rời khỏi trấn Trần gia trước, nên lúc đó, Giới Đao Đội do Hồng Cô Nương dẫn đầu, không nhận được pháp khí giám sát có tính hỗ trợ cực mạnh như 【Thiên Nhãn Trùng】.

Mãi đến khi thành viên Giới Đao Đội đi báo tin ở trấn Trần gia trở về, mới mang về mấy bộ 【Thiên Nhãn Trùng】. "Hồng đội trưởng, Đao ca có lệnh gấp!" "Nói." Hồng Cô Nương nhíu chặt mày.

Giây tiếp theo, giọng nói của một tiểu đội trưởng truyền đến: "Chúng tôi có lẽ đã gặp phải con lệ quỷ mà cô nói, đó là một đội ngũ đưa dâu." "Sau đó vì một lý do nào đó, Gia chủ đã lên kiệu hoa, kết quả là đội ngũ đưa dâu trực tiếp biến mất!" Hai câu nói ra, ánh mắt của Hồng Cô Nương lập tức lạnh đi ba phần.

Vị tiểu đội trưởng kia nói rất nhanh, kể lại tình hình lúc đó một cách nhanh chóng, để Hồng Cô Nương hiểu rõ. "Đã nhận." "Tôi sẽ lập tức sắp xếp người đi điều tra." Hồng Cô Nương gật đầu nhận lệnh, đứng dậy.

Một tia sát khí bị cô cố gắng kìm nén, đang từ từ lan tỏa ra, hình thành một khí trường gần như khiến người ta nghẹt thở xung quanh cô! "Hồng đội trưởng, tình báo mới nhất." Một thành viên Giới Đao Đội, thấp giọng báo cáo: "Ba vị đạo trưởng bí ẩn mất tích ở trấn Nhậm gia, đã đi bộ trở về trấn Nhậm gia." "Và, xung quanh trấn Nhậm gia không còn phát hiện bất kỳ quỷ vật, cương thi nào, nguy hiểm đã được giải trừ." Báo cáo kết thúc, thành viên Giới Đao Đội không còn lên tiếng. "Ta biết rồi." Hồng Cô Nương lặng lẽ đứng tại chỗ, vô thức tiến vào trạng thái 【Liễm Tức Pháp】, bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, đầu tiên là ba vị đạo trưởng ở trấn Nhậm gia mất tích, sau đó lại là tin tức từ phía đội thân vệ, tiếp theo thành viên Giới Đao Đội ẩn nấp trong bóng tối phát hiện, ba vị đạo trưởng lại quay về.

Mơ hồ, Hồng Cô Nương đã nắm được manh mối, cô lập tức liên lạc với tiểu đội trưởng trước đó.

Rất nhanh, Trần Mộc dẫn đội thân vệ đến Phong Sơn, sau đó lại gặp phải đội ngũ đưa dâu, toàn bộ sự việc trước sau, Hồng Cô Nương đều đã ghi nhớ trong lòng, mày tú nhíu chặt: "Nguyên nhân của toàn bộ sự việc là ba vị đạo trưởng của trấn Nhậm gia, và con lệ quỷ đó." "Cổ thi Tây Vực mà Gia chủ phát hiện ở dưới đáy Phong Sơn, nghi là thi thể của con lệ quỷ này." "Vậy thì..." Những suy nghĩ nhanh chóng lướt qua, dưới sự nâng cao vượt bậc mà 【Liễm Tức Pháp】 mang lại, Hồng Cô Nương lập tức khóa chặt mục tiêu quan trọng, trấn Nhậm gia, ba vị đạo trưởng! "Thành viên Giới Đao Đội nghe lệnh." "Tiềm nhập vào phủ họ Nhậm!" Một tiếng quát khẽ, thân hình Hồng Cô Nương biến mất tại bãi ngựa, biến mất trong bóng tối. ... ...

Chương 203

Phủ họ Nhậm, thấy Cửu Thúc dẫn theo Tứ Mục và Thiên Hạc đạo trưởng vào sân, Nhậm Phát suýt nữa đã khóc thành tiếng, vội vàng gọi đám người hầu tiến lên giúp đỡ. "Chuyện gì vậy, ba vị đạo trưởng!" "Ba người các vị đột nhiên biến mất, chẳng lẽ muốn chúng tôi ở đây chờ chết sao?" Nhậm Phát mặt đầy oán khí, vô cùng không vui.

Cửu Thúc xua tay, trầm giọng nói: "Nhậm gia chủ không biết đó thôi, chúng ta gặp phải một vị quỷ vương vô cùng lợi hại, suýt nữa không về được." "Mau xem vết thương cho Thiên Hạc trước!" "May mà trấn Nhậm gia không xảy ra chuyện gì...

Ai." Tứ Mục đạo trưởng ngồi phịch xuống một bên, tay áo to lau mồ hôi trên trán.

Đi bộ từ rừng đào về, đúng là làm ba người mệt muốn chết! "Vậy nói như vậy, các vị đã giải quyết được vị quỷ vương đó rồi?" "Chắc chắn là giải quyết được rồi chứ?" Nhậm Phát mặt đầy mong đợi nhìn Cửu Thúc, cười nói: "Vừa rồi tôi có cho người ra ngoài xem, xung quanh trấn Nhậm gia dường như đã không còn cương thi nữa!" "Đây là công lao của ba vị đạo trưởng!" Nghe những lời này, sắc mặt Cửu Thúc biến đổi, nghiêm giọng nói: "Trước đó ta đã nói thế nào?

Dù thế nào cũng không được rời khỏi phủ họ Nhậm nửa bước!" "Nếu bên ngoài còn ẩn nấp một số quỷ vật lợi hại, chúng có thể dễ dàng nhập vào người." "Đến lúc đó thì toi cả lũ!" Nhận thấy Cửu Thúc có chút tức giận, Nhậm Phát cũng có chút không vui, nghiêm mặt nói: "Ba vị đạo trưởng các vị không ở đây, tôi có thể làm sao?

Các vị gánh gồng bỏ đi là xong, tôi còn cả gia đình già trẻ phải

chăm sóc chứ?!" "Đợi đã..." "Ý của ông là, vị quỷ vương cực kỳ lợi hại đó, ba người các vị liên thủ cũng không giải quyết được?" Không khí đột nhiên trở nên tĩnh lặng, Tứ Mục và Thiên Hạc thở dài, cúi đầu uống trà không nói gì.

Cửu Thúc lắc đầu, mở miệng nói: "Ba người chúng ta liên thủ, cũng không phải là đối thủ của vị quỷ vương đó..." Lời còn chưa dứt, trong một cái liếc mắt vô tình, ánh mắt Cửu Thúc đột nhiên ngưng lại.

Trong sân, đã xuất hiện thêm mấy người lạ mặt.

Cứ như thể quỷ mị hiện ra từ không khí, không có một chút tiếng động, càng không có chút dao động khí tức nào lộ ra! "Các ngươi là ai?" "Cửu Thúc, những người này là ông mang về sao?

Là người hay quỷ?" Giọng Nhậm Phát có chút run rẩy, đưa tay ra sau lưng sờ soạng.

Một cú sờ, trống rỗng.

Đột nhiên quay đầu lại, Nhậm Phát thấy một họng súng đen ngòm, và một khuôn mặt cười lạnh lùng đến cực điểm. "Không biết các vị là?" Cửu Thúc nhận ra có điều không hay, chắp tay ôm quyền: "Xem thân thủ của các vị hẳn là không tầm thường, xin cho hỏi?" "Trần gia." Hồng Cô Nương tiện tay ném khẩu súng đi.

Khẽ bước lên nửa bước, trong khoảnh khắc lướt qua vai, Nhậm Phát còn chưa kịp kêu một tiếng, đã ngất lịm ngã ngửa ra sau.

Thiên Hạc đạo trưởng ở gần đó nhìn mà mắt trợn tròn, rõ ràng là trong khoảnh khắc đó, một cú chặt tay nhanh như tia chớp, đã dễ dàng hạ gục Nhậm Phát!

Tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức không có khả năng ngăn cản! "Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ!" "Đến từ Trần gia?" Tứ Mục đạo trưởng cầm chén trà không nhúc nhích, nhưng trán đã lấm tấm mồ hôi

lạnh: "Đây là ý gì?

Là đến chi viện cho trấn Nhậm gia, hay là muốn nhân cơ hội... trừ khử nhà họ Nhậm?" Ánh mắt lạnh lùng lần lượt lướt qua, Hồng Cô Nương nhìn về phía Cửu Thúc, bình tĩnh nói: "Trước đó vị quỷ vương kia, đã bắt ba người các vị đến nơi nào?" Cửu Thúc ngẩn ra.

Ngay sau đó ông đã phản ứng lại, mấy người này đến một cách lặng lẽ không tiếng động, như quỷ mị, vậy chắc chắn đã nghe lén cuộc nói chuyện của bọn họ! "Rừng đào ngoại ô trấn Nhậm gia, khoảng năm mươi dặm." Cửu Thúc không nghĩ nhiều, tiếp tục nói: "Vị quỷ vương này đạo hạnh khá sâu, không dễ đối phó, ba người chúng tôi liên thủ cũng không thể làm nó bị thương..." Lời còn chưa dứt, Hồng Cô Nương lại mở miệng: "Vị quỷ vương đó, mặc phượng bào hồng giá y, bên cạnh còn có một đội ngũ đưa dâu, đúng không?" Lần này, cả ba đạo trưởng đều sững sờ.

Ba người nhìn nhau, đều có chút không hiểu ra sao. "Vị cô nương này, sao cô biết tình hình của vị quỷ vương đó?

Lại còn biết có một đội ngũ đưa dâu?" "Chẳng lẽ, các người cũng đã gặp nó?!" Cửu Thúc vội vàng hỏi.

Lại thấy Hồng Cô Nương đã ra hiệu, trong nháy mắt, mấy người vừa còn đứng trong sân, tất cả đều biến mất không dấu vết, không biết đi đâu.

Quay đầu lại, Hồng Cô Nương cũng không thấy đâu.

Tứ Mục đạo trưởng cười khổ một tiếng, kinh ngạc không thôi: "Chuyện này cũng quá ly kỳ rồi, sư huynh, mấy người này cũng không khác gì quỷ rồi phải không?

Đến không ảnh đi không tung!" Thiên Hạc đạo trưởng lắc đầu, không biết nên hình dung tâm trạng của mình bây giờ như thế nào.

Đặc biệt là cú ra tay vừa rồi của Hồng Cô Nương, càng khiến Thiên Hạc đạo trưởng, mồ hôi lạnh toát ra khắp người! "Ta bây giờ đối với vị Gia chủ của Trần gia này, càng ngày càng tò mò rồi." Cửu Thúc thở dài, lại mặt đầy nghi hoặc: "Kỳ lạ thật, sao vị cô nương này lại biết tướng mạo của vị quỷ vương đó?

Thậm chí còn biết cả đội ngũ đưa dâu kia?" "Chẳng lẽ..." Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, Cửu Thúc hít một hơi khí lạnh: "Lúc đó vị quỷ vương kia tha cho chúng ta, chẳng lẽ là do Gia chủ của Trần gia ra tay sao?!". "Tại sao lại đưa ta đến nơi này?" Trần Mộc khẽ nhíu mày, nhìn qua hoa kiệu ra bên ngoài, có thể thấy rõ từng cây đào khô héo tàn lụi, xung quanh rõ ràng là một rừng đào.

Lúc trước, chiếc hoa kiệu này theo gió âm nổi lên, rồi lại biến mất tại chỗ.

Lý do lớn nhất Trần Mộc không ra tay, chính là vì khi hắn bước vào hoa kiệu, đã kích hoạt 'sự kiện lớn đánh dấu'!

Lý do thứ hai, là Trần Mộc không cảm nhận được chút địch ý nào.

Các loại công pháp tu luyện dung hợp lại với nhau, cũng khiến Trần Mộc dần dần hình thành một loại cảm tri độc đáo, giống như giác quan thứ sáu dự báo nguy hiểm, hắn có thể nhận ra đối phương có ẩn giấu địch ý hay không!

Giống như trước đây, đám Cản Thi Môn ở Tần Lĩnh, Lưu Phong.

Trông hắn có vẻ muốn bàn chuyện hợp tác, cũng dường như biết gì nói nấy, nhưng thực tế địch ý hắn vô tình để lộ ra đã sớm bị Trần Mộc nhận ra.

Nếu không, gà Phượng Minh Nộ Tình cũng sẽ không được giấu thành một chiêu quyết định thắng bại!

Mà bây giờ, Già La ngồi ngay ngắn bất động ở đó, toàn thân bao

bọc bởi lượng lớn âm khí, đủ để thể hiện sự cường đại, thực lực không thể xem thường.

Nhưng trớ trêu thay, Trần Mộc không cảm nhận được chút địch ý nào.

Cân nhắc hai bên, Trần Mộc tạm thời cũng không nghĩ nhiều, chuẩn bị nghe thử Già La nói gì.

Về phần sự kiện lớn đánh dấu lần này... có chút khó giải quyết. "Hơi khó đây." Nhớ lại âm thanh nhắc nhở lóe lên trong đầu, Trần Mộc xoa xoa mi tâm, có chút không nỡ ra tay: "Trước có Hứa Tiên, Ninh Thái Thần, nay có ta Trần Mộc giận dữ vung kim thương?

Độ khó hơi cao a..." Cảm nhận được tâm trạng Trần Mộc có chút không tốt, Già La nhẹ nhàng đưa tay ra, đôi tay tựa ngọc dương chi trắng nõn từ trong tay áo rộng của phượng bào hồng giá y trượt ra, cẩn thận đặt lên huyệt thái dương của Trần Mộc, nhẹ nhàng xoa bóp. "Hít..." Già La dường như có chút đau đớn, khẽ nói: "Tỷ phu, người có thể... thu liễm một chút khí tức thiên lôi trong cơ thể không?" "Chỉ cần thu liễm một chút là được rồi, ta có thể chịu được." Trần Mộc: "...Đây toàn là lời lẽ hổ lang gì thế này?" Nhưng trong lòng hắn cũng rõ, nói đi nói lại, Già La bây giờ vẫn là một nữ quỷ, thi thể của nàng hiện vẫn còn đang đặt trong không gian cá nhân của Trần Mộc!

Bất kể là hung sát quỷ mị cỡ nào, khi chạm phải khí tức thiên lôi, đều khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, hoặc vì nó mà bị thương.

Đây vốn là cơ lý của thiên đạo, không thể đảo ngược.

Dù cho thực lực hiện tại của Già La đã gần đến cấp bậc quỷ vương, nhưng trước mặt khí tức thiên lôi, vẫn khó mà chịu đựng. "Ngươi đừng chạm vào ta nữa." "Nói rõ cho ta chuyện này đi." Trần Mộc lắc đầu, gạt tay Già La ra. 'Bốp' một tiếng, đôi tay Già La bị Trần Mộc gạt đi, trong cổ họng nàng phát ra một tiếng thở dài oán giận, oán

khí mười phần.

Chương 204

Chỉ là loại oán khí này, không phải là sự oán hận sâu sắc của lệ quỷ đòi mạng.

Mà càng giống như... sự hờn dỗi của một tiểu nữ nhân sau khi bị từ chối. "Tỷ phu muốn nghe gì?" Tay Già La lại rụt vào trong tay áo rộng, khẽ nói: "Thời gian ta có thể tồn tại không còn nhiều nữa." "Vì sao?" Trần Mộc nhướng mày.

Già La do dự một chút, mở miệng nói: "Lúc tỷ phu lấy thi thân của ta đi, có phải đã hủy mất một con mắt ngọc không?" Trần Mộc khẽ sững sờ.

Quả thực có chuyện như vậy.

Lúc đó khi lấy thi thân của Già La, con mắt bằng ngọc thạch được treo bằng chín sợi dây chuyền phù triện quả thực đã bị hủy, hơn nữa còn là nổ tung một cách cực kỳ hoành tráng! "Đợi đã." "Ý ngươi là..." Trần Mộc đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nghi hoặc nói: "Thi thể của ngươi đặt ở đó không hề có biến hóa, cũng là vì con mắt ngọc thạch đó sao?" "Nó có thể truyền sức mạnh Quỷ Động cho ngươi?!" Trong nháy mắt, tư duy thông suốt!

Con mắt ngọc thạch đó không có gì đặc biệt, chỉ là trông giống một viên Mộ Trần Châu cỡ lớn.

Mà ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc, loại mắt ngọc thạch giống Mộ Trần Châu này có thể kết nối với Vô Để Quỷ Động, giải phóng sứ giả Quỷ Động ẩn náu bên trong, hoặc là sử dụng sức mạnh Quỷ Động để mở ra không gian hư số!

Trần Mộc cẩn thận nhớ lại, nếu như Tinh Tuyệt Cổ Thành không có thay đổi quá lớn, vậy thì vẫn còn một con mắt ngọc thạch tương tự

được đặt trong thành, tương ứng với Vô Để Quỷ Động dưới lòng đất.

Còn con mắt ở dưới đáy Phong Sơn trước đây...

Nghĩ đến đây, Trần Mộc cảm thấy hơi tiếc nuối.

Loại mắt ngọc thạch này tuy không bằng thần khí như Mộ Trần Châu, nhưng ít nhiều cũng là thứ cực kỳ đặc biệt, nếu có thể luyện hóa sử dụng, nói không chừng có thể luyện chế thành một pháp khí sử dụng được sức mạnh Quỷ Động!

Bên cạnh, Già La nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng nói: "Thực ra đó cũng là một con mắt của Xà Thần, chỉ là hàng nhái, sức mạnh có lẽ chưa đến một thành." "Ta biết." Trần Mộc gật đầu.

Về chuyện của Tinh Tuyệt Cổ Thành, tuy có vài chuyện đã không nhớ rõ, nhưng Trần Mộc vẫn nhớ, Xà Thần là một manh mối cực kỳ quan trọng!

Mộ Trần Châu, Vô Để Quỷ Động, không gian hư số, vân vân.

Rất nhiều chuyện đều liên quan đến vị Xà Thần này. "Quả nhiên là vậy." "Tỷ tỷ từng nói, chỉ cần nhắc đến Xà Thần hoặc Quỷ Động, chỉ có tỷ phu mới có thể hiểu được sự thần bí khó lường bên trong." Già La khẽ cười, người hơi rướn về phía trước: "Ngươi... chính là phu quân mà tỷ tỷ đã chọn." Chiếc khăn trùm đầu màu đỏ thẫm bay phấp phới trước mặt, sự tinh xảo và khí chất của phượng bào hồng giá y càng làm nổi bật thân hình bốc lửa của Già La. "Để ta suy nghĩ một chút." Trần Mộc có chút đau đầu, nghi hoặc nói: "Chưa nói đến chuyện khác, tỷ tỷ của ngươi là người thời đại nào, còn ta là thời đại nào?" "Khoảng cách thời gian giữa hai chúng ta không dưới trăm năm, nghìn năm." Nếu không phải vì 'sự kiện lớn đánh dấu' còn chưa hoàn thành, Trần Mộc đã sớm bỏ đi rồi. "Tỷ tỷ vẫn luôn chờ người, tỷ phu, để có được chỉ dẫn đó, tỷ tỷ chỉ có thể tự phong ấn trong quan quách, dùng sức mạnh Quỷ Động để duy trì sinh hồn bất diệt." "Còn ta thì

luôn ở đây chờ người, tiện thể đón người về kế thừa toàn bộ tài sản còn lại của Tinh Tuyệt Cổ Thành." Giọng của Già La rất trong trẻo, nhưng lại có thể khiến Trần Mộc nghe rõ từng chữ. "Là muốn đưa ta về tìm tỷ tỷ của ngươi phải không?" Trần Mộc cười một tiếng.

Dường như đã đoán trước được phản ứng của Trần Mộc, Già La khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Biết tỷ phu không tin, nên trước đó tỷ tỷ đã chuẩn bị cho người một tín vật, và để lại hai câu nói." "Tín vật đó đang ở Nhậm Gia Trấn, trong nhà cũ của họ Nhậm." Mơ hồ, Trần Mộc cảm thấy mình dường như lại chạm đến một bí mật khổng lồ, có lẽ tầng thứ liên quan đến cả Vẫn Ngọc, Thanh Đồng Thần Thụ, Vô Để Quỷ Động!

Trong lúc nhất thời tâm tư quay cuồng, điều này cũng khiến Trần Mộc không thể không cẩn thận đối đãi.

Dù cho hiện tại bản thân đã có tu vi Kim Đan cảnh, dù cho Trần gia dưới tay đang ngày một thịnh vượng, ngày càng mạnh mẽ.

Nhưng vẫn có những sức mạnh quỷ dị không thể chống lại!

Xà Thần?

Hay là... những cổ thần khác ẩn giấu trong thế giới này?

Ánh mắt Trần Mộc ngày càng ngưng trọng, với thực lực hiện tại của hắn, quét ngang thế gian sẽ không có quá nhiều vấn đề, nhưng nếu đối đầu với những tồn tại quỷ dị đó, e rằng, còn xa mới đủ!

Một cảm giác lạnh lẽo không tên từ từ dâng lên. "Có chút sa vào hiện trạng rồi, may mà, bây giờ nhận ra cũng không quá muộn." "Lẽ ra nên nghĩ đến từ sớm." Trần Mộc cười khổ lắc đầu, trong lòng khẽ than: "Thế giới dung hợp, Vẫn Ngọc, Thanh Đồng Thần Thụ, Chúc Cửu Âm, Thi Vương, Xà Thần..." "Còn quá nhiều bí ẩn và nguy hiểm chưa biết, sao có thể lơ là cảnh giác?" Vô thức, 'Thanh Ô Tâm Kinh'

tự vận hành, khiến tâm thần có chút gợn sóng của Trần Mộc nhanh chóng trở lại bình thường, cũng giúp hắn bình tĩnh trở lại.

Nhận rõ vị trí của mình, không khó.

Nhưng khi một người đã ở một độ cao nhất định, muốn nhận rõ bản thân lần nữa, lại cần một đôi mắt tuyệt đối sáng suốt! "Tín vật ta có thể nghĩ cách lấy về." "Trước đó, làm sao để đảm bảo linh thể của ngươi không bị tan rã?

Mất đi con mắt ngọc thạch đó khiến ngươi không thể sử dụng sức mạnh Quỷ Động..." Trần Mộc đột nhiên ngưng lời.

Thi thể và linh hồn của Già La tách rời, đây là do đám Cản Thi Môn ở Tần Lĩnh đã thi triển một loại tà pháp tên là 'Thi Hồn Phân Ly'.

Thi hồn hai nơi, vĩnh viễn không dung hợp!

Chỉ là người của Cản Thi Môn cũng không ngờ, linh hồn của Già La vẫn có thể kết nối với Vô Để Quỷ Động, và sử dụng sức mạnh Quỷ Động, thậm chí còn trưởng thành đến cấp bậc quỷ vương như hiện nay! "Tỷ phu chắc đã đoán ra từ sớm rồi phải không?" "Sức mạnh Quỷ Động duy trì linh thể của ta, đồng thời cũng cho ta sức mạnh to lớn, đủ để điều khiển quỷ vật, đối kháng đạo pháp." "Nhưng đồng thời..." Già La khẽ cười, thản nhiên nói: "Khi sức mạnh Quỷ Động không còn tồn tại, ta cũng sẽ dần dần tan biến, cuối cùng, linh hồn quay về với Vô Để Quỷ Động." Nghe đến đây, Trần Mộc hoàn toàn hiểu ra.

Khác với những quỷ vật khác trong thế giới này, lý do Già La có được thực lực cấp bậc quỷ vương, lại có thể duy trì linh thể không tan, tất cả là nhờ sức mạnh Quỷ Động.

Nhưng đây là một con dao hai lưỡi, một khi mất đi liên hệ với Vô Để Quỷ Động, mất đi sức mạnh Quỷ Động, vậy thì Già La sẽ không

thể giống như những quỷ vật khác, tiếp tục tồn tại trên thế gian!

Như vậy, thứ còn lại cho Trần Mộc chỉ là... một cỗ thi thể. "Ta sẽ nghĩ cách phá giải tà pháp 'Thi Hồn Phân Ly'." "Trước đó, ừm..." Trong lúc tâm tư quay cuồng, Trần Mộc có một ý tưởng cực kỳ táo bạo, chỉ là hắn vẫn cần cân nhắc kỹ lưỡng một phen mới có thể xác định.

Gió thổi rất nhẹ, bóng dáng Già La đã xoay ra sau lưng Trần Mộc, hai bàn tay nhỏ trắng nõn đặt lên vai hắn, một lọn tóc mai lả lơi rủ xuống, rơi bên tai Trần Mộc. "Tỷ phu không cần tự trách." "Ở đây đợi được người, tìm được người, sứ mệnh của ta đã hoàn thành." Giọng nói nhẹ bẫng lọt vào tai Trần Mộc.

Đồng thời hắn cũng cảm nhận được trên vai có thêm chút trọng lượng, một nụ cười tuyệt mỹ đến nghẹt thở nghiêng đầu tựa vào vai hắn, hai luồng ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Trần Mộc.

Vốn là âm khí lạnh thấu xương, lúc này lại cực kỳ yếu ớt.

Điều này rất rõ ràng, là Già La đang cố gắng hết sức để áp chế âm khí trong cơ thể mình, cũng là để tránh bị khí tức thiên lôi phản kích mạnh mẽ. "Ngươi đến từ Tinh Tuyệt Cổ Thành ở Tây Vực, tại sao lại mặc giá y thêu rồng bay của Thăng Long?" Nghe Trần Mộc mở lời, ánh mắt Già La lập tức xấu hổ né tránh, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Đó...

đó là vì, ta nghĩ tỷ phu sẽ thích." Trần Mộc: "...Không tệ, ta quả thực rất hài lòng." Thái độ mập mờ vô cùng này, thực sự khiến Trần Mộc có chút không hiểu.

Tinh Tuyệt Nữ Vương năm đó phái Già La đến Thăng Long, rốt cuộc là đã hạ lệnh gì cho nàng?

Chẳng lẽ, đây là tỷ tỷ chỉ hôn cho muội muội?

Hay là muốn một mẻ hốt cả hai?

Chương 205

"Không được, phải đi xem tín vật đó." "Nếu quả thực có chuyện này... vậy thì nói gì cũng phải nghĩ cách phá tà pháp 'Thi Hồn Phân Ly', để Già La hồi phục." Trần Mộc âm thầm định ra kế hoạch.

Không phải là hắn không có cách nào bắt chước Ninh Thái Thần, mà là... tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp, sau này khi đột phá lại có thiên lôi tôi thể, kết quả trực tiếp mang lại chính là, khí tức thiên lôi lan khắp toàn thân Trần Mộc, nếu mà diễn một màn nhân quỷ tình vị liễu, e rằng không bao lâu sau, Già La sẽ bị khí tức thiên lôi chấn nát, thậm chí có thể còn chưa kịp đợi linh thể tan rã đã bị hóa thành tro bụi!

Dù cho Trần Mộc cố hết sức khống chế thu liễm, cũng khó tránh khỏi có khí tức thiên lôi vô tình tiết lộ ra ngoài. "Điều này lại cho ta một ý tưởng mới lạ..." Dòng suy nghĩ của Trần Mộc có chút lệch lạc, đầu ngón tay bất giác hiện ra một tia hồ quang điện cực kỳ yếu ớt, mảnh như sợi tóc.

Già La tựa bên cạnh không hiểu tại sao, rồi liền thấy, hồ quang điện mảnh như sợi tóc đó nhanh chóng di chuyển với tốc độ cao trên ngón tay Trần Mộc, tốc độ nhanh đến mức sắp hình thành một lớp quang điện! "Khụ, ngươi đừng nghĩ nhiều." Cảm nhận được ánh mắt của Già La, Trần Mộc trở lại bình thường, nghiêm túc nói: "Ta nghĩ ra một ý tưởng bất ngờ, có cơ hội ngươi có thể thử." Già La rõ ràng là sững sờ một chút, tuy không biết Trần Mộc đang nói gì, nhưng bằng vào giác quan thứ sáu kỳ lạ của phụ nữ, Già La đột nhiên phản ứng lại, biết rằng thứ Trần Mộc đang nghĩ chắc chắn là thứ gì đó sặc sỡ, không đứng đắn cho lắm. "Cũng giống như mũi khoan được gắn thêm hồ quang điện vậy." "Quả thật, vô địch điện quang độc long toản, cả quá trình còn tự kèm chức năng rò rỉ điện...

đúng là tàn sát." Cưỡng ép dừng lại dòng suy nghĩ của mình, Trần Mộc siết chặt áo khoác, gật đầu nói: "Đến Nhậm Gia Trấn trước, lấy tín vật đó về, chuyện khác từ từ giải quyết." "Nghe theo tỷ phu." Già La quyến luyến đứng sang một bên, tiện tay điểm nhẹ, tức thì, có tám con quỷ vật mặt mũi mơ hồ không rõ từ phía trước và sau của chiếc hoa kiệu lớn mạ vàng này hiện ra.

Bốn trước, bốn sau.

Tám con quỷ vật cúi người nửa quỳ trên mặt đất, chỉ chờ Trần Mộc và Già La ngồi vào trong hoa kiệu, chuẩn bị khiêng kiệu. "Phong Sơn cách rừng đào này chắc không gần." "Bát sĩ đại kiệu, a a, vào tay ngươi lại biến thành bát quỷ sĩ kiệu, cũng có chút cảm giác của Bát Môn Bàn Vận đấy." Trần Mộc tắc lưỡi, hứng thú dạt dào.

Đã từng ngồi qua chiếc hoa kiệu lớn mạ vàng này, Trần Mộc tự nhiên biết, tốc độ của bát quỷ sĩ kiệu trước đó nhanh đến mức nào!

Thật như gió cuốn điện giật, hơn nữa hoàn toàn không bị hạn chế bởi bất kỳ địa hình nào, cực kỳ tiện lợi.

Chỉ là, loại thuật pháp thiên về điều khiển quỷ vật này, thực sự cũng hiếm thấy trên đời.

Già La cúi người hành lễ, khẽ nói: "Mạo muội mời tỷ phu đến đây, tự nhiên là vì những lời này, không thể nói cho người ngoài." "Tỷ phu, mời..." Lời còn chưa dứt, động tác của Già La đột nhiên cứng lại, trong chốc lát, phượng bào hồng giá y, tay áo rộng vung lên!

Từng cánh hoa đào màu đen nhanh chóng hình thành, tựa như gió táp mưa sa, điên cuồng cuốn về phía một cây đào gần đó!

Gió âm nổi lên bốn phía!

Nhưng cùng lúc đó, một bóng người tốc độ cực nhanh đột ngột hiện ra, một thanh chủy thủ kẹp theo ánh lửa nóng rực vô cùng, trong

nháy mắt đã tạo ra một quỹ đạo ánh lửa mờ ảo!

Hoa đào đen, từng lớp vỡ nát! "Lưu Viêm Phù?" Ánh mắt Trần Mộc khẽ ngưng lại, sau đó hắn nhận ra thanh chủy thủ đó, chính là...

Tiểu Thần Phong!

Lưu Viêm Phù, người sử dụng có thể dùng khí trong cơ thể để kích phát phù triện này, từ đó hình thành dòng lửa có nhiệt độ cực cao, có thể sử dụng trực tiếp, cũng có thể gắn lên vũ khí.

Trần Mộc sao có thể không nhận ra Lưu Viêm Phù này?

Đây là một loại phù triện đặc cấp, trong Thân Vệ Đội của Trần gia, chỉ có một bộ phận rất nhỏ người trong tay mới có loại phù triện này do Trần Mộc cấp phát.

Ví dụ như...

Giới Đao Đội.

Cộng thêm thanh chủy thủ đó, Tiểu Thần Phong.

Nhìn khắp cả Trần gia, ngoài Hồng Cô Nương ra, làm gì có người thứ hai sở hữu thanh chủy thủ này?! "Dừng tay!" Trần Mộc lập tức quát khẽ.

Lại thấy, một mảng hoa đào đen như gió táp mưa sa đang từng lớp vỡ vụn, chính là bị Hồng Cô Nương cưỡng ép đâm xuyên, đột phá! 【Liễm Tức Pháp】+【Ảnh Sát Quyết】+【Lưu Viêm Phù】!

Đòn tấn công này của Hồng Cô Nương, căn bản là nhắm đến một kích tất sát!

Ảnh Sát Quyết một khi đã ra tay, muốn dừng lại giữa chừng là rất khó.

Mà thế công này của Hồng Cô Nương, thậm chí còn kẹp theo một tư thế đồng quy vu tận mạnh mẽ!

Bằng bằng bằng bằng...

Một loạt hoa đào đen liên tục nổ tung, phàm là hoa đào đen bị Tiểu Thần Phong trúng phải, tức thì sẽ vỡ nát thành vô số hạt đen. "Đã mạnh đến thế rồi sao?" "Chỉ riêng mức độ lợi hại của một đòn này... nếu thời cơ vừa đúng, cho dù có tu vi cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ, cũng chắc chắn phải chết." "Mà dù là Trúc Cơ cảnh, cũng sẽ trọng thương!" Trần Mộc nhìn rõ mồn một, chỉ một cái liếc mắt, đã có thể nhìn ra thực lực của Hồng Cô Nương đã trưởng thành đến mức độ nào.

Điều này cũng không lạ, Hồng Cô Nương không chỉ tu luyện 【Liễm Tức Pháp】 và 【Ảnh Sát Quyết】, đồng thời còn tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】, thực lực một thân tăng vọt. 【Lục Khố Tiên Tặc】, đây có thể coi là công pháp luyện thể cực hạn!

Từng vòng nối tiếp, từng lớp chồng chất, sự gia tăng và nâng cao mà nó mang lại cho Hồng Cô Nương, tựa như thay da đổi thịt, thậm chí không hề thua kém Trần Tiểu Đao và Chá Cô Thiêu! "Già La!" Trần Mộc thản nhiên mở lời, đồng thời giơ tay khẽ vung, một sợi roi dài do lôi điện ngưng kết thành, tựa như độc xà phóng ra.

Cảm nhận được Trần Mộc thi triển lôi pháp, lại bị hắn điểm danh, bóng dáng Già La lùi về sau liên tiếp dịch chuyển tức thời vài lần, tay áo phượng bào nhẹ nhàng rủ xuống, tan đi thế công.

Hồng Cô Nương quả thực rất mạnh, chỉ là, dù có Lưu Viêm Phù làm phương tiện phụ trợ, Hồng Cô Nương cũng rất khó có thể dựa vào một đòn này để hạ gục Già La.

Dù sao thì...

Già La hiện đang có thực lực cấp bậc quỷ vương, sát chiêu tầng tầng lớp lớp!

Roi dài lôi điện vung ra, những cánh hoa đào đen như gió táp mưa sa biến mất sạch sẽ, Tiểu Thần Phong trong tay Hồng Cô Nương, nhẹ nhàng bị một roi này đánh rơi xuống, ngay sau đó thân hình loạng choạng, gần như sắp ngã bay ra ngoài.

Trần Mộc thở dài, roi dài đi rồi lại về, cũng mang Hồng Cô Nương trở lại. "Gia chủ..." Hồng Cô Nương nhìn thấy mặt Trần Mộc, sau đó mắt cô tối sầm lại, hoàn toàn ngất đi.

Cách đó không xa, Già La nhặt lấy Tiểu Thần Phong rơi trên đất, đưa đến trước mặt Trần Mộc: "Xin lỗi, tỷ phu, ta tưởng có người lạ lẻn đến gần." Trong giọng nói của Già La, lộ ra vẻ bất an.

Dường như, là lo lắng Trần Mộc sẽ vì chuyện này mà tức giận. "Không sao." "Phản ứng vừa rồi của ngươi cũng không có gì sai." Trần Mộc lắc đầu, tiện tay thu lại Tiểu Thần Phong, sau đó đưa hai ngón tay đặt lên cổ Hồng Cô Nương.

Thử dò xét vài giây, từng tia sáng lưu chuyển theo đầu ngón tay Trần Mộc, không ngừng chảy, thuận thế hóa thành một luồng khí ấm liên miên, bắt đầu chữa trị vết thương trong cơ thể Hồng Cô Nương. "Quá tàn nhẫn." "Toàn lực bộc phát, không hề lưu thủ, đây rõ ràng là ôm quyết tâm tử chiến mà ra một đòn này...

Chương 206

đến nỗi, kinh mạch đứt đoạn, nội thương không nhẹ." Không tốn nhiều công sức, Trần Mộc đã dò ra được thương thế của Hồng Cô Nương.

Nguyên nhân gây ra kết quả này, rất đơn giản.

Toàn lực một kích, cưỡng ép dừng tay, sẽ tạo ra kết quả này, một nửa công kích trực tiếp do chính mình gánh chịu!

Tương đương với việc, Hồng Cô Nương tự đâm mình nửa nhát chủy thủ.

Nhưng nếu cô không dừng tay, tiếp tục lao vào mảng hoa đào đen của Già La, kết quả cuối cùng chỉ có một, chết tại chỗ!

Những cánh hoa đào đen đó, trông không có gì đặc biệt, nhưng mỗi cánh đều do âm khí thuần túy ngưng tụ thành, người thường chỉ cần bị sượt qua một chút, sẽ bị âm khí nhập thể, chết tức tưởi!

Thủ đoạn của Già La rất hung ác, đồng thời cũng toát ra một vẻ tàn nhẫn quyết tuyệt.

Đủ để chứng minh, Già La trước khi chết, chắc chắn cũng là một người phụ nữ sát phạt quả đoán, giỏi diệt cỏ tận gốc. "Ta có thể giúp gì không?

Tỷ phu." "Thực sự xin lỗi, ta thật không biết cô ấy là thuộc hạ của người..." Già La lại lên tiếng, vẻ bối rối bất an như một cô bé, đâu còn nửa phần tàn nhẫn như lúc trước? "Đã nói không sao rồi, yên tâm." Trần Mộc gật đầu, bế ngang Hồng Cô Nương ngồi vào trong kiệu, quay sang nhìn về một góc tối trong rừng đào. "Các ngươi tự rút lui, về Nhậm Gia Trấn chờ lệnh." Nghe thấy lời này, Già La khẽ sững sờ.

Sau đó liền thấy, vài bóng người từ trong bóng tối hiện ra, cung kính hành lễ với Trần Mộc: "Tuân lệnh, gia chủ." Ngay sau đó, bóng người biến mất không thấy, như thể chưa từng xuất hiện. "Thuộc hạ do tỷ phu huấn luyện ra, thật lợi hại." Già La không khỏi khẽ than một tiếng, trong lời nói, ý sùng bái hiện rõ không nghi ngờ, ngay cả một quỷ vương như nàng cũng không thể nhận ra khí tức của mấy người đó, đủ thấy pháp thuật ẩn nấp của họ, vô cùng lợi hại!

Trần Mộc xua tay, mở lời: "Lên đi, chúng ta đến Nhậm Gia Trấn trước, ưu tiên giải quyết vấn đề của ngươi." Già La nhanh bước tiến lên, ngồi vào trong hoa kiệu.

Đây là một chiếc hoa kiệu được chế tạo theo lối cổ, cực kỳ tinh xảo, chắc chắn là xuất từ bàn tay của những nghệ nhân tài hoa thời xưa, bên ngoài có phượng mây mạ vàng, nền là màu đỏ thẫm.

Bên trong kiệu, cũng rất thoải mái.

Điểm thiếu sót duy nhất chính là... không gian hơi nhỏ.

Bây giờ Trần Mộc bế ngang Hồng Cô Nương ngồi vào, Già La mặc phượng bào hồng giá y cũng chen vào, không gian lập tức trở nên vô cùng chật chội. "Tỷ phu, thương thế của vị cô nương này... có nghiêm trọng không?" "Có cần ta bảo họ tăng tốc không?" Già La người hơi rướn về phía trước, khẽ hỏi ý.

Vô tình, chiếc khăn trùm đầu màu đỏ thẫm bị Trần Mộc giật phăng đi, để lộ ra gương mặt tinh xảo xinh đẹp đến nghẹt thở.

Giống hệt với khuôn mặt trên thi thể của Già La.

Chỉ là vì hiện tại nàng thuộc phạm trù quỷ, nên càng hiện ra vài phần âm nhu độc đáo.

Không hề đột ngột, ngược lại khiến khí chất của Già La, thêm vài phần hương vị câu hồn. "Tỷ phu... người, người sao lại..." "Theo quy

củ của Thăng Long, chưa qua cửa sao có thể vén khăn trùm đầu chứ?" Già La bất giác cúi đầu, giọng rất nhỏ, có chút oán trách nhưng lại không dám.

Vài lọn tóc mai rủ xuống, ánh mắt Già La né tránh, thực sự không dám nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy ý vị tấn công của Trần Mộc. "Trạng thái hiện tại của ngươi rất kỳ lạ." Trần Mộc đưa tay véo má Già La, có chút kinh ngạc: "Tuy là quỷ, nhưng không phải là không nhìn thấy, không chạm được, đây cũng là do sức mạnh Quỷ Động gây ra?" Vốn tưởng cái véo má này sẽ véo vào không khí.

Nhưng Trần Mộc cũng không ngờ, cảm giác trên tay lại lành lạnh, giống như véo một vũng nước.

Đầu Già La càng cúi thấp hơn, giọng cực nhỏ: "Đúng vậy, tỷ phu, ta đang ở trạng thái quỷ hồn thực chất, cũng... cũng có một số cảm giác của con người..." "Ồ?" "Trạng thái này thật kỳ lạ, lại đây ta kiểm tra xem." Trần Mộc nghiêm túc gật đầu, trầm giọng nói: "Ta phải tìm hiểu rõ tình hình cơ thể của ngươi bây giờ, nếu không làm sao giúp ngươi giải quyết vấn đề?" "Cho kiệu đến Trần Gia Trấn, đón người." Một tiếng ra lệnh, tám con tiểu quỷ khiêng kiệu nào dám không tuân?

Vội vàng quay đầu, thẳng hướng Trần Gia Trấn mà đi. ...

Sáng sớm tám giờ, trời đã sáng rõ.

Trần Tiểu Đao dẫn theo năm mươi thành viên Thân Vệ Đội, trực tiếp tiến vào Nhậm Gia Trấn. "Lần này tin ta rồi chứ, Tiểu Đao." Tề Thiết Chủy ngáp một cái, mở lời: "Hai lần ta bói quẻ không phải là không có căn cứ, quẻ tượng đó đều có ý nghĩa của nó!" "Tề gia thần cơ diệu toán." Trần Tiểu Đao cười giơ ngón tay cái.

Sau khi biết tin Trần Mộc bình an vô sự, Trần Tiểu Đao lập tức giải trừ lệnh tìm kiếm, dẫn người trực tiếp vào Nhậm Gia Trấn chờ đợi.

Tin tức đến từ hai phía, nhanh nhất là từ thành viên Giới Đao Đội, thứ hai là từ thành viên Thân Vệ Đội ở lại Trần Gia Trấn.

Rất nhanh, dưới tác dụng của 【Thiên Nhãn Trùng】, tin tức Trần Mộc bình an vô sự đã được gửi đến tay tất cả thành viên Thân Vệ Đội trong thời gian cực ngắn, cũng khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm. "Mộc gia lần này chơi lớn thật." "Theo tình hình ta biết, Hồng đội trưởng ở bên cạnh Mộc gia, sau đó ngài ấy lại về Trần Gia Trấn đón Nhậm gia đại tiểu thư đi..." Tề Thiết Chủy bấm tay tính toán, tấm tắc khen ngợi.

Trần Tiểu Đao không hiểu, nghi hoặc nhìn Tề Thiết Chủy: "Tề gia, lời này của ngài là ý gì?

Gia chủ dường như còn nhiều việc phải bận?" Tề Thiết Chủy sững sờ một chút, cười nói: "Ngươi cũng có thể hiểu như vậy." Thấy Tề Thiết Chủy không định nói rõ, Trần Tiểu Đao cũng không tiện tiếp tục truy hỏi.

Chá Cô Thiêu bên cạnh, lại biết ý tứ trong lời nói của Tề Thiết Chủy, cười nói: "Chỉ là cái hoa kiệu lớn đó, chưa chắc đã ngồi vừa đâu a!" Tề Thiết Chủy xua tay: "Vậy ngươi cứ yên tâm, Mộc gia là sơn nhân tự hữu diệu kế!" Không lâu sau, Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy và Chá Cô Thiêu ba người, đã dẫn theo thành viên Thân Vệ Đội, cưỡi ngựa đến trước cửa nhà cũ họ Nhậm.

Một đám thành viên Thân Vệ Đội, xếp thành một hàng!

Ai nấy đều trong trạng thái tinh thần phấn chấn, toàn bộ vũ trang, kỷ luật cực cao ngồi trên ngựa của mình, không hề nhúc nhích.

Lúc này trời đã sáng rõ, nhiều cư dân trong Nhậm Gia Trấn cũng đã nhận ra tình hình ngoài cửa nhà mình, lần lượt ló đầu ra, cẩn thận quan sát, không biết bao nhiêu người mừng đến phát khóc!

Có người ngoài vào được Nhậm Gia Trấn, điều đó cũng có nghĩa là... những cương thi vây công Nhậm Gia Trấn, hay như mấy ngày nay những quỷ vật tác oai tác quái, tất cả đều đã biến mất!

Cảnh khốn cùng của Nhậm Gia Trấn, đã được giải trừ!

Có người bây giờ chỉ muốn lao ra ngoài, thả lỏng một trận, giải tỏa sự hoảng loạn vô tận trong suốt thời gian qua.

Nhưng phần lớn người, vẫn không dám manh động, rõ ràng vẫn chưa thoát khỏi bóng ma sợ hãi, vẫn còn trong trạng thái hoảng loạn thất thần, khó mà tự thoát ra. "Những người này hình như là người của Trần Gia Trấn!

Trong đó có mấy người ta còn nhận ra!" "Thật hay giả vậy?

Người Trần Gia Trấn đến cứu chúng ta sao?" "Nói nhảm, nếu chưa giải quyết xong đám cương thi quỷ quái bên ngoài, họ dám hiên ngang đi vào thế này à?" "Đúng là ông trời có mắt!

Chương 207

Cuối cùng không cần phải lo sợ nữa rồi!" "Kỳ lạ thật, ta nghe nói tình hình bên Trần Gia Trấn cũng không tốt, sao lại có dư sức đến cứu chúng ta?" "Nói thật cho các người biết, đội quân này là tinh binh trong tay Trần gia chủ!

Đến từ Thường Sa Thành, không phải là đội hộ vệ của Trần Gia Trấn đâu!" "Còn có chuyện này nữa sao?

Trần gia chủ đã về rồi?" "Đêm qua ta nghe lén ở nhà cũ họ Nhậm, chuyện này là sự thật chắc như đinh đóng cột, nghe nói vị Trần gia chủ đó là cao nhân có đạo hạnh lớn!" "Ai, đừng nói nhiều nữa, có người đến cứu chúng ta đã là chuyện tốt trời ban!" "Vậy bây giờ họ đang làm gì thế này?

Nhiều người ngựa như vậy vây quanh nhà cũ họ Nhậm, chẳng lẽ là muốn... làm gì đó sao?" "..." Người dân Nhậm Gia Trấn gần như đều đang bàn tán nhỏ về tình hình mới, người tinh mắt đều nhìn ra được, một đội quân có thể gọi là binh hùng tướng mạnh như vậy, tập trung trước cửa nhà cũ họ Nhậm, chắc chắn là sắp xảy ra chuyện gì đó!

Còn là chuyện gì, thì không dễ nói.

Sau một hồi phấn khích ban đầu, ngay sau đó là những cơn đau buồn khó nén.

Là nơi khởi nguồn của tai họa, Nhậm Gia Trấn lần này chết không ít người, trong đó còn có người trúng thi độc, sau khi chết trực tiếp biến thành cương thi, gây ra phiền phức lớn hơn!

May mà có ba vị đạo trưởng trấn giữ, nếu không, e rằng Nhậm Gia Trấn bây giờ đã không còn tồn tại!

Trong nhà cũ họ Nhậm, Cửu Thúc là người đầu tiên nhận ra sự xuất hiện của Thân Vệ Đội Trần gia, chỉ cần một cái liếc mắt ông đã có thể xác nhận, đội quân này chắc chắn xuất từ Trần gia.

Chỉ là...

đến để làm gì? "Đám người này trông có vẻ rất giỏi đánh đấm." "Nhưng vũ khí trên người họ, sao ta chưa từng thấy cái nào vậy?

Trần gia này không lẽ còn kinh doanh cả buôn bán vũ khí à?" Tứ Mục Đạo Trưởng chép miệng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Cửu Thúc trầm ngâm một lát, mở lời: "Sư đệ, đệ còn nhớ lời của nữ quỷ vương trước đó không, trong nhà cũ họ Nhậm có giấu một thứ rất quan trọng." "Nhớ chứ." "Nhưng nữ quỷ vương đó không nói là cái gì, chúng ta cũng không có cách nào tìm a!" Tứ Mục Đạo Trưởng thở dài, vô cùng bất đắc dĩ.

Nhà cũ họ Nhậm cũng không phải nhà của họ, không có một cái cớ chính đáng, sao có thể tùy tiện lục lọi.

Đương nhiên quan trọng nhất là, họ không biết thứ cần tìm là gì! "Nhậm Phát tỉnh chưa?" Cửu Thúc thấp giọng hỏi.

Lời còn chưa dứt, bầu trời vốn đang quang đãng, đột nhiên chuyển biến xấu đi!

Mặt trời vừa mọc, gần như trong nháy mắt, đã bị một đám mây đen u ám che kín, sắc trời nhanh chóng tối sầm lại.

Thiên tượng dị biến!

Cửu Thúc nhíu chặt mày, lòng trầm xuống: "Sắc trời này không đúng, e là có người đang âm thầm giở trò..." "Là nữ quỷ vương đó?" Tứ Mục Đạo Trưởng khẽ sững sờ.

Cửu Thúc chậm rãi lắc đầu, giọng ngưng trọng: "Nữ quỷ vương

đó quả thực phi phàm, nhưng cũng chưa đến mức có thể khống chế thiên tượng." "Chắc là có người đang làm phép ở nơi kín đáo, thay đổi trời đất!" Nói đến đây, Tứ Mục Đạo Trưởng biết là không ổn, vội vàng khoác đạo bào, theo sát Cửu Thúc nhanh chân xuống lầu.

Cùng lúc đó, Tề Thiết Chủy cũng chú ý đến sự thay đổi của thiên tượng, vô cùng kỳ lạ.

Lúc trước còn là một ngày nắng đẹp, sao có thể trong chớp mắt, lại xuất hiện mây đen bao phủ, ánh nắng không còn?! "Tề gia, có chuyện gì vậy?" Trần Tiểu Đao biết có điều bất thường, ra hiệu cho mọi người phía sau.

Tề Thiết Chủy nhanh chóng bấm tay tính toán, sắc mặt biến đổi: "Có người âm thầm làm pháp sự, thay đổi thiên tượng!" "Thời gian duy trì sẽ không quá lâu." "Chỉ là... vô duyên vô cớ thay đổi thiên tượng, là vì sao?

Đến nước này rồi, còn có kẻ không sợ chết lao vào?" Trong lòng còn đang nghi hoặc, Trần Tiểu Đao đột nhiên hạ thấp giọng, khẽ nói: "Tề gia quên rồi sao, người của Cản Thi Môn Tần Lĩnh, vẫn chưa chết hết!" "Vậy là đến tìm thù rồi." "Đến cũng nhanh thật." Chá Cô Thiêu cười một tiếng, nhanh chóng kiểm tra khẩu súng xung kích 'đoản kiếm' trong tay.

Đang nói chuyện, Cửu Thúc dẫn Tứ Mục Đạo Trưởng bước ra khỏi cửa lớn, không đợi Tề Thiết Chủy mở lời đáp, đã thấy Cửu Thúc rút ra thanh kiếm gỗ đào, sắc mặt trầm xuống: "Phiền phức lớn rồi, thiên tượng dị biến, quả nhiên là có người đang âm thầm tác quái." "Đợi đã!" Ánh mắt Cửu Thúc nhìn về phía góc phố, không thể tin nổi nói: "Lại là một con Khiêu Cương!

Nó dường như là...

Nhậm lão thái gia!" Một tiếng hét kinh hãi vang lên, mọi người

cũng nhìn theo ánh mắt của Cửu Thúc, lập tức trong lòng đều run lên, mí mắt cũng không tự chủ được mà giật giật.

Rõ ràng ở góc phố kia, có một con khiêu cương mặt xanh mặc quan phục, đang nhảy từng bước một về phía mọi người, trông biên độ nhảy không lớn, nhưng khoảng cách lại cực xa! "Ông cụ nhà họ Nhậm là con nào?" Tề Thiết Chủy có chút không hiểu, ngơ ngác nhìn Trần Tiểu Đao: "Con khiêu cương này trông có vẻ ra gì đấy, khoan đã, không chỉ có một con!" Lơ đãng liếc mắt qua, Tề Thiết Chủy giật nảy mình.

Rõ ràng phía sau ông cụ Nhậm còn có hơn chục con khiêu cương trông sàn sàn như nhau, phương hướng và biên độ nhảy cũng gần như y hệt! "Thì ra là vậy, gia chủ đã sớm liệu được ngày này!" Trần Tiểu Đao mặt đầy sùng bái, nghịch chuôi hắc kim kiếm trong tay, nói: "Tề gia không biết đó thôi, trước khi chúng ta đến Thường Sa Thành, gia chủ đã sắp xếp cho chúng ta đi dò la chuyện của ông cụ nhà họ Nhậm rồi." Cách đó không xa, Cửu Thúc nghe được lời của Trần Tiểu Đao, ngẩn người một lát: "Tiểu huynh đệ này, lời của ngươi có ý gì?

Các ngươi đã sớm biết ông cụ nhà họ Nhậm… có vấn đề?" Do dự một chút, Trần Tiểu Đao gật đầu, nói nhỏ: "Thật không dám giấu, Cửu Thúc, từ rất lâu trước đây gia chủ đã từng hỏi về việc di dời mộ của ông cụ nhà họ Nhậm." "Có lẽ lúc đó, gia chủ đã biết bên trong chắc chắn có mờ ám!" Đây cũng không phải bí mật gì to tát, lúc đó sắp xếp người đến tra xét việc di dời mộ của ông cụ Nhậm, có một số người ở trấn Nhậm Gia biết chuyện, chỉ cần hỏi bừa là rõ. "Nói như vậy, là có kẻ gây sự rồi!" "Với một gia tộc như nhà họ Nhậm, gia thế hùng hậu, việc di dời mộ phần của trưởng bối trong nhà tất nhiên phải tìm một nơi phong thủy bảo địa cực tốt, mới có thể phù hộ cho con cháu đời sau." Tề Thiết Chủy nhíu mày, mở miệng nói: "Lúc đó là ai đã chọn phong thủy bảo địa cho ông cụ Nhậm?

Người đó chắc chắn có vấn đề!" Dù sao cũng là người giỏi bói toán, xem âm dương phong thủy, chỉ cần suy ngẫm đơn giản, Tề Thiết Chủy đã mơ hồ đoán ra được đại khái ngọn ngành, hoặc có thể nói, đây cũng là phán đoán dựa trên kinh nghiệm lâu năm của ông!

Nếu thật sự là phong thủy bảo địa, sao có thể tùy tiện khởi thi được?

Chắc chắn phải là những nơi đại hung, cực âm, mới có khả năng khiến thi thể chôn trong đó khởi thi, chỉ là không biết tại sao lại biến thành khiêu cương. "Tề gia, là người của Tần Lĩnh Cản Thi Môn sao?" "Nếu tính như vậy, thì bên trong có quá nhiều mờ ám rồi, xem ra đám người này mưu đồ rất lớn!" Trần Tiểu Đao sắc mặt ngưng trọng.

Nếu là trước đây, hắn chắc chắn sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng sau khi tiếp xúc với 'Tần Lĩnh Cản Thi Môn', sự quỷ dị và điên cuồng của môn phái này đã trực tiếp khiến Trần Tiểu Đao coi họ là mục tiêu nguy hiểm nhất.

Đám người này vì luyện thi mà thậm chí không tiếc tạo ra một lượng lớn cương thi để vây công trấn Nhậm Gia!

Trấn Nhậm Gia thương vong không biết bao nhiêu.

Mà là một nơi bị vạ lây, trấn Trần Gia cũng có tổn thất.

Trần Tiểu Đao siết chặt chuôi hắc kim kiếm trong tay, trầm giọng nói: "Ta nghĩ... phân tích của Hoắc tả trước đây hoàn toàn đúng." "Sao lại nói vậy?" Tề Thiết Chủy khẽ nhướng mày.

Cửu Thúc và Tứ Mục Đạo Trưởng ở bên cạnh, tuy không biết Hoắc tả mà Trần Tiểu Đao nói là ai, nhưng cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, vượt xa sức tưởng tượng của họ, không hề đơn giản! "Dựa theo phân tích của Hoắc tả trước đây…" "Mục đích của đám người này có hai, một là vì bí bảo cất giấu trong trấn Nhậm

Gia, hai là vì cỗ cổ thi Tây Vực dưới chân Phong Sơn." Trần Tiểu Đao sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Bầy cương thi vây công trấn Nhậm Gia, nhân đó để chuyển dời sự chú ý, đoạt lấy cổ thi Tây Vực." "Nếu như tối qua bọn chúng thành công, vậy thì trấn Nhậm Gia bây giờ…" Câu cuối cùng hắn không nói hết, nhưng mọi người xung quanh đều hiểu ý của Trần Tiểu Đao.

Nếu như tối qua Lưu Phong của Tần Lĩnh Cản Thi Môn đã tế luyện thi thể của Già La, e rằng trấn Nhậm Gia hiện tại đã sớm bị tàn sát đến mức cỏ không còn một ngọn!

Mà trấn Trần Gia ở sát bên, e rằng cũng không thoát khỏi vận mệnh bị hủy diệt! "Phân tích có lý." "Vậy tình hình hiện tại, chính là tên đệ tử Cản Thi Môn còn lại… chó cùng rứt giậu?" Tề Thiết Chủy cười một tiếng.

Cửu Thúc bên cạnh thì nhìn Tứ Mục Đạo Trưởng, hai người đều có chút hiểu ra.

Bầy cương thi vây công trấn Nhậm Gia, nếu là để đoạt một món bí bảo nào đó, thì đó sẽ là gì?

Chương 208

"Thứ mà vị Nữ Quỷ Vương kia muốn tìm!" Tứ Mục Đạo Trưởng thở dài, cười khổ lắc đầu: "Không ngờ chuyện này lại dính líu lớn như vậy, nước sâu quá!" "Thứ mà Nữ Quỷ Vương muốn tìm?" "Là cái gì?" Trần Tiểu Đao hỏi nhỏ.

Tứ Mục Đạo Trưởng lắc đầu, nói: "Cụ thể là gì chúng ta cũng không biết, chỉ biết thứ đó… được đặt trong nhà cũ của họ Nhậm." "Giải quyết phiền phức trước mắt rồi nói sau." "Giải quyết xong đám khiêu cương này, rồi hãy nghiên cứu xem Nữ Quỷ Vương rốt cuộc đang tìm cái gì!" Cửu Thúc sắc mặt ngưng trọng, hít sâu một hơi.

Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn về phía đội thân vệ, trầm giọng ra lệnh: "Tấn công không phân biệt, toàn lực tru sát đám khiêu cương này!" "Lấy cả RPG cá nhân ra, dùng đạn lửa cao bạo!" Một tiếng ra lệnh, không khí giương cung bạt kiếm lập tức căng như dây đàn.

Ngay sau đó, từng thanh kiếm gỗ đào, hắc kim đường đao, roi đánh quỷ, vân vân, những vũ khí chuyên dùng để tru sát hung tà, toàn bộ đều được lấy ra.

Còn có mấy người đã vác RPG cá nhân, đứng ở phía trước đội ngũ. "Đó là vũ khí gì vậy?" Tứ Mục Đạo Trưởng ngẩn ra, nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ là ống phóng lựu đạn trong quân đội?

Trông không giống lắm…" Cửu Thúc cũng mặt đầy nghi hoặc, rõ ràng là chưa từng thấy loại vũ khí này. "Bắn!" Trần Tiểu Đao quyết đoán.

Hầu như cùng lúc, vèo vèo vèo!!

Vèo vèo vèo!!

Sáu quả đạn lửa cao bạo rời nòng, mang theo luồng lửa đuôi nóng rực, vẽ ra từng đường âm thanh sắc nhọn trên không trung, lao thẳng về phía đám khiêu cương!

Ầm ầm ầm ầm ầm… Tiếng nổ dữ dội hòa cùng ánh lửa, đột nhiên bùng lên!

Sóng xung kích sinh ra từ vụ nổ còn làm sập cả một dãy nhà dân xung quanh, may mà bên trong đã sớm không có người ở, không xảy ra thương vong ngoài ý muốn.

Chỉ một đòn này, gần như toàn bộ khiêu cương đều bị hất văng xuống đất!

Còn có mấy con khiêu cương né không kịp, bị sáu quả đạn lửa cao bạo bắn trúng, có con bị nổ nát tại chỗ, có con thì bùng cháy dữ dội.

Mấy hố lớn cháy đen, lửa lan ra tứ phía, vẫn đang hừng hực cháy! "Đây… đây là vũ khí gì?" "Cũng quá lợi hại rồi!" Tứ Mục Đạo Trưởng nhìn đến mức há hốc mồm, mắt đầy kinh ngạc: "Một phát đã diệt được mấy con khiêu cương, uy lực lớn vậy sao?!" Cửu Thúc bên cạnh cũng mặt đầy chấn động, vô cùng ngạc nhiên.

Rõ ràng là không ngờ, một món vũ khí mà đội thân vệ Trần gia tùy tiện lấy ra, lại có uy lực mạnh mẽ đến vậy!

Một chiêu hạ xuống, trực tiếp tiêu diệt hơn nửa số khiêu cương! "Ngoại trừ lính bắn tỉa, tất cả mọi người xông lên!" Trần Tiểu Đao sắc mặt bình tĩnh, trầm giọng nói: "Toàn lực ứng phó, khiêu cương hung hãn khó đối phó hơn hắc cương nhiều, ta không cho phép xảy ra thương vong!" Vèo vèo vèo vèo vèo… Từng bóng người lao lên như bay.

Hầu như trên người mỗi người đều bao bọc một lớp hộ thể kim quang rực rỡ, thậm chí hộ thể kim quang trên người một số người còn

có thể biến đổi hình dạng! "Hai vị đạo trưởng, trạng thái của các vị không tốt, xin hãy đứng ngoài quan sát, đừng nhúng tay vào." "Nếu tùy tiện nhúng tay mà bị ngộ thương… sẽ không chịu trách nhiệm đâu." Trần Tiểu Đao mỉm cười nhìn Cửu Thúc và Tứ Mục Đạo Trưởng, giọng điệu bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại khiến hai người họ tin không chút nghi ngờ.

Một đội ngũ lợi hại như vậy xông lên chém giết, nếu thật sự xen vào, không có phối hợp đã đành, không khéo còn làm loạn nhịp điệu!

Lời còn chưa dứt, Trần Mộc vung vẩy chuôi hắc kim kiếm trong tay, 'ong' một tiếng, tức thì một luồng kiếm dương lôi bắn ra!

Luồng kiếm dương lôi nóng bỏng, tỏa ra nhiệt độ cực cao, thể hiện sức phá hoại cực mạnh! "Ta thèm thanh kiếm này của ngươi quá đi mất." "Đợi gia chủ đến, nói gì thì nói cũng phải nhờ ngài ấy làm cho ta một thanh!" Chá Cô Sao mặt đầy hâm mộ, nhìn thanh lôi quang kiếm trong tay Trần Tiểu Đao, giống như nhìn thấy Mộc Trần Châu.

Trần Tiểu Đao đắc ý cười một tiếng.

Rắc!

Rắc!

Hai tiếng sấm nổ, gần như vang lên cùng lúc!

Trần Tiểu Đao, Chá Cô Sao, hai người họ trong số các thành viên Trần gia, là những người đầu tiên tu luyện 'Dương Ngũ Lôi', cũng là hai người duy nhất trong Trần gia trên dưới hiện tại, ngoài Trần Mộc ra, tu luyện lôi pháp có chút thành tựu.

Chiến lực của họ, vững vàng nằm trong top ba!

Lôi quang chói mắt bao quanh toàn thân, khiến thân hình của Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sao trong nháy mắt lao vút đi, tốc độ nhanh đến mức thậm chí để lại từng đạo tàn ảnh!

Một người một kiếm, một người song quyền!

Hai người không phân trước sau xông vào phía trước nhất, trực tiếp áp chế hai con khiêu cương có hung sát chi khí nồng đậm nhất!

Lôi pháp khi đối phó với loại hung sát tà túy này, có hiệu quả khắc chế cực mạnh.

Cục diện vốn đã nắm chắc phần thắng, trong chớp mắt đã xuất hiện ưu thế áp đảo!

Trước cửa nhà cũ họ Nhậm, Cửu Thúc và Tứ Mục Đạo Trưởng nhìn thấy cảnh này đã chấn động đến không nói nên lời, ánh mắt thậm chí có chút đờ đẫn. "Hai người họ vậy mà đã tu luyện lôi pháp?" "Tu vi cảnh giới dường như không quá đáng sợ, nhưng tạo nghệ về lôi pháp này quả thực không thấp, rất lợi hại!" Tứ Mục Đạo Trưởng kinh ngạc thốt lên.

Cửu Thúc bên cạnh cũng phụ họa gật đầu, có chút kinh ngạc: "Lôi điện thuần túy như vậy gia trì, hẳn là tu luyện lôi pháp chính thống…" "Hơn nữa nếu không có cao nhân chỉ điểm, e rằng cũng rất khó đạt đến trình độ này." Nghe tiếng hai vị đạo trưởng bên cạnh bàn luận, Tề Thiết Chủy xua tay, nói nhỏ: "Hai vị đạo trưởng đã chịu không nổi rồi sao?

Mộc gia nhà ta còn mạnh hơn hai người họ không biết bao nhiêu lần đâu!" "Còn nhớ con lôi long trên bầu trời trấn Trần Gia tối qua không?

Hai vị đạo trưởng?" Nghe vậy, Cửu Thúc ngẩn ra, mở miệng nói: "Con bạch long đó… chẳng lẽ, chính là do Trần gia chủ dùng lôi pháp ngưng kết thành?!" "Chính xác." "Nhưng đó cũng chỉ là một trong vô số thủ đoạn của Mộc gia mà thôi." Tề Thiết Chủy cười gật đầu.

Lần này, Cửu Thúc và Tứ Mục Đạo Trưởng có chút đứng không

vững.

Con lôi quang bạch long lượn lờ trên bầu trời trấn Trần Gia tối qua, chói mắt và nổi bật đến nhường nào?!

Nếu là người thường, có lẽ không biết đây rốt cuộc là tu vi thực lực gì.

Nhưng là Cửu Thúc và Tứ Mục Đạo Trưởng, hai người đối với lôi pháp cũng biết rất nhiều, tự nhiên biết rằng, muốn duy trì một con lôi quang bạch long lớn như vậy tồn tại liên tục, tiêu hao chắc chắn cực lớn! "Nói như vậy…" "Tạo nghệ về lôi pháp của Trần gia chủ, e rằng đã đến mức lô hỏa thuần thanh." Cửu Thúc có chút cảm khái, nói nhỏ: "Hơn nữa con lôi quang bạch long tối qua, thời gian tồn tại không hề ngắn, điều này chỉ có thể chứng minh… Trần gia chủ không hề để tâm đến chút tiêu hao đó!" Bên cạnh, Tứ Mục Đạo Trưởng đã không còn lời nào để nói.

Bị chấn động hết lần này đến lần khác, đến bây giờ Tứ Mục Đạo Trưởng đã tê dại rồi! "Đúng rồi, Tề tiên sinh." Cửu Thúc quay đầu nhìn Tề Thiết Chủy, hỏi nhỏ: "Trước đó ta nghe các vị nói, đã phát hiện một cỗ cổ thi dưới đáy Phong Sơn?

Còn có người của Cản Thi Môn?" Do dự một chút, Tề Thiết Chủy cũng không kể hết toàn bộ, chỉ chọn những chuyện không quan trọng, kể đại khái cho Cửu Thúc nghe.

Trước sau suy ngẫm, Cửu Thúc cũng ý thức được tình hình có chút phức tạp, không khỏi liên tục lắc đầu: "Nếu thật sự tính như vậy, nói không chừng chuyện này… đã được mưu tính không chỉ một đời!" Tề Thiết Chủy khẽ sững sờ, gật đầu nói: "Đúng vậy, ta cũng có suy đoán này." Hai người vừa trò chuyện đã rất hợp nhau, rất nhanh đã lần ra một manh mối đủ rõ ràng. "Nguyên nhân của sự việc, xuất phát từ cỗ cổ thi Tây Vực kia, ta đoán là người của Tần Lĩnh Cản Thi

Môn đã dùng tà pháp 'thi hồn phân ly' để tách thi thể và linh hồn của nó ra." "Đây là để tiện cho chúng tế luyện một tôn Thi Vương." "Chỉ là chúng không biết, dù đã thi triển tà pháp 'thi hồn phân ly', cũng phải trả giá đắt, nhưng vẫn không thể tiêu diệt được linh hồn của cỗ cổ thi Tây Vực đó… ngược lại, còn khiến nó trưởng thành thành một tôn Quỷ Vương!" Nói xong một lượt suy đoán của mình, Tề Thiết Chủy cũng có chút chấn động.

Chi tiết cụ thể bên trong, chỉ có người trong cuộc lúc đó mới rõ, nhưng mục đích của việc làm này, đã rất rõ ràng rồi!

Tế luyện cổ thi, đoạt lấy bí bảo! "Tôn Quỷ Vương đó không phải dạng vừa." "Nếu là lệ quỷ tầm thường, không, cho dù thật sự là Quỷ Vương mạnh mẽ trên thế gian này, cũng không thể nào dưới sự liên thủ của ba người chúng ta mà không hề hấn gì!" Cửu Thúc thở dài, liên tục lắc đầu.

Cương thi, lệ quỷ, những loại hung sát tà túy như vậy, Cửu Thúc cũng đã thấy không biết bao nhiêu, chết trong tay ông còn nhiều hơn nữa.

Chương 209

Huống hồ, lúc đó còn có Tứ Mục Đạo Trưởng và Thiên Hạc Đạo Trưởng trợ chiến, ba người liên thủ, cho dù thật sự là một tôn Quỷ Vương, cũng chưa chắc có thể không hề hấn gì, ngược lại là ba người họ đã chịu thiệt lớn! "Ta nghĩ ta hiểu nguyên nhân rồi." "Ba vị liên thủ, có lẽ thua cũng không oan." Tề Thiết Chủy như có điều suy nghĩ nói, ngay sau khi Cửu Thúc nói xong, Tề Thiết Chủy trực tiếp nghĩ đến con mắt ngọc thạch bị treo bởi chín sợi xích sắt kia.

Tuy nhận ra thứ đó có thể là mấu chốt, nhưng cụ thể là vì sao, thì Tề Thiết Chủy nhất thời cũng không nói ra được một hai ba. "Tề tiên sinh biết vấn đề ở đâu sao?" Cửu Thúc vội vàng nhìn Tề Thiết Chủy, hỏi nhỏ: "Thủ đoạn của tôn Nữ Quỷ Vương đó rất kỳ quái, không giống lệ quỷ ở Thăng Long chúng ta." "Còn có chút khí tức sức mạnh đặc thù… không biết đến từ đâu." Tề Thiết Chủy đang định nói gì đó, đột nhiên ánh mắt liếc đi, tức thì trong lòng dấy lên điềm báo chưa từng có! "Mau tránh ra!" Tề Thiết Chủy chỉ kịp hét lên một tiếng, rồi theo bản năng lao sang một bên.

Tốc độ phản ứng của Cửu Thúc và Tứ Mục Đạo Trưởng cũng cực nhanh, nhận ra có điều khác thường, hai người cũng một trái một phải né ra, gần như cùng lúc, một bóng quái vật cao hơn hai mét, từ trên trời giáng xuống như bay, tức thì làm vỡ nát gạch đá trên mặt đất!

Tử khí lượn lờ, mặt xanh nanh dài!

May mà Tề Thiết Chủy, Cửu Thúc và Tứ Mục Đạo Trưởng né đủ nhanh, nếu không dưới đòn tấn công như Thái Sơn áp đỉnh này, ba người nhẹ nhất cũng bị ép thành thịt nát! "Yêu nghiệt phương nào!" Tứ Mục Đạo Trưởng trừng mắt nhìn, tay bắt ấn quyết, miệng lẩm

bẩm niệm chú, rõ ràng là đã nổi giận, chuẩn bị ra tay.

Động tác của Cửu Thúc còn nhanh hơn, kiếm gỗ đào kèm theo một lá bùa, đột ngột đâm ra!

Xoẹt!!

Một tiếng vải rách vang lên, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, thân hình Cửu Thúc nhanh chóng lùi lại, đạo bào vậy mà bị xé mất nửa mảnh, chỉ thiếu chút nữa là tổn thương đến chỗ hiểm yếu! "Tiểu Đao!" "Con Thực Thi Quỷ cuối cùng, tìm được rồi!" Tề Thiết Chủy vừa nhìn đã nhận ra, không chút do dự mà hét lên.

Hai luồng điện quang đột ngột quay lại, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sao cũng nhận ra phía sau bị tập kích, lập tức bộc phát tốc độ nhanh nhất, điên cuồng lao đến! "Đã… quá muộn rồi!" Con Thực Thi Quỷ kia cười gằn một tiếng, đột ngột vung tay, năm móng vuốt mang theo tử khí, vồ về phía Cửu Thúc gần nhất!

Nhưng đúng lúc này, mặt đất xung quanh đột nhiên rung chuyển dữ dội, một mảng đất đá như hồng thủy cuộn trào đến, trong nháy mắt đã nuốt chửng con Thực Thi Quỷ này! "Khôn tự — Thổ Hà Xa!" "Khôn tự — Thổ Hà Xa!" Một giọng nói đột ngột vang lên, cùng lúc với dòng lũ đất đá bùng lên từ mặt đất!

Con Thực Thi Quỷ có thân hình cao tới hai mét này hoàn toàn không kịp trở tay, trực tiếp bị dòng lũ đất đá kia giam cầm tại chỗ! "Mộc gia?!" Tề Thiết Chủy nửa nằm trên đất, nhưng đã nghe ra giọng của Trần Mộc, vội vàng kêu lên: "Con Thực Thi Quỷ cuối cùng, Mộc gia!

Đừng để nó chạy!" Nghe tiếng hét lớn của Tề Thiết Chủy, Cửu Thúc và Tứ Mục Đạo Trưởng đều rất đồng loạt nhìn về phía sau.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, hai người lập tức trở nên vô

cùng căng thẳng!

Rõ ràng ở phía sau họ không xa, xuất hiện thêm một cỗ kiệu hoa lớn mạ vàng tinh xảo hoa mỹ!

Trần Mộc đứng ở phía trước nhất, tay bắt ấn quyết.

Phía sau hắn, lần lượt là ba người phụ nữ đang đứng.

Hồng Cô Nương, Nhậm Đình Đình, và… Già La! "Chuyện gì vậy?!" "Tôn Nữ Quỷ Vương kia!" Tứ Mục Đạo Trưởng ngẩn người, tức thì cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng: "Vị này là Trần gia chủ?

Tại sao lại đi cùng với tôn Nữ Quỷ Vương này?" Cửu Thúc biết trong chuyện này có uẩn khúc, xua tay nói: "Sư đệ đừng vội, giải quyết phiền phức trước mắt rồi nói sau!" Nói thì nói vậy, nhưng khi nhìn thấy bộ phượng bào hồng giá y đặc trưng của Già La, Cửu Thúc vẫn không thể tránh khỏi việc đồng tử co rút lại.

Lúc đó trong rừng đào, ba người liên thủ tấn công, lại không thể làm Già La tổn hại chút nào.

Ngược lại là ba người họ, đã chịu thiệt lớn! "Đây chính là Trần gia gia chủ sao?

Thật sự quá trẻ… khoan đã, cái ấn quyết này của cậu ta, lại là thần thông gì?" "Chẳng lẽ là… Kỳ Môn thuật pháp?" Cửu Thúc trong lòng nghi ngờ, nhưng vào thời điểm mấu chốt này, cũng không tiện hỏi nhiều.

Con Thực Thi Quỷ quái dị cao tới hai mét kia, lúc này đang ở ngay trước mặt ông không xa, đang cố gắng giãy giụa! "Ngoài dự liệu." "Con Thực Thi Quỷ còn lại này… ừm?

Cành cây của Thanh Đồng Thần Thụ?" Lơ đãng liếc mắt một cái, Trần Mộc chú ý đến điểm khác thường của con Thực Thi Quỷ này,

ngoài việc thân hình to lớn và vạm vỡ hơn những con Thực Thi Quỷ mà họ gặp trước đó, giữa trán con Thực Thi Quỷ này còn cắm ngang một cành cây bằng đồng xanh dài bằng ngón tay cái!

Mặt xanh nanh dài, càng thêm hung ác.

Khuỷu tay, đầu gối của con Thực Thi Quỷ này còn có những chiếc gai xương sắc bén, vươn ra như đao cong, móng vuốt đen kịt và dày, không khác gì thép tinh, đủ thấy mức độ hung hãn của nó! "Có cần giúp không, Tả phu?" Già La nhẹ nhàng tiến lên nửa bước, khẽ hỏi.

Trần Mộc lắc đầu, nói: "Không cần, trạng thái của nàng hiện tại vốn đã không ổn định, tiêu hao thêm nữa sẽ phiền phức." "Hồng Cô Nương, Đình Đình, hai người cũng ở đây chờ đi." Trong lúc nói chuyện, Trần Mộc bước về phía trước, tiện tay giải trừ thuật pháp.

Dòng lũ đất đá đang giam cầm con Thực Thi Quỷ, giống như gông xiềng vỡ nát, ào ào tan ra, trở về với mặt đất.

Bị Trần Mộc giải trừ trói buộc, con Thực Thi Quỷ đứng yên tại chỗ, hung quang trong đôi mắt bùng phát, như muốn xé nát, ăn tươi nuốt sống Trần Mộc! "Sao không tiếp tục động đậy?" "Tiếp tục đi." Trần Mộc bình tĩnh nhìn con Thực Thi Quỷ này, nhàn nhạt nói: "Dùng cành cây của Thanh Đồng Thần Thụ nhập vào cơ thể, cưỡng ép tiến vào thi biến, thuế biến thành trạng thái nửa quỷ nửa thi…" "Có đáng không?" Một câu lọt vào tai, con Thực Thi Quỷ ngồi xổm ở đằng xa, phe phẩy móng vuốt của mình: "Chỉ cần giết được các ngươi, mọi thứ đều đáng!" "Tất cả mọi thứ đều là tài sản thuộc về Cản Thi Môn chúng ta!" "Nếu có thể đem cỗ cổ thi Tây Vực kia tế luyện thành phi mệnh cương thi… không không không, ngươi căn bản không hiểu ý nghĩa của việc làm này." Ánh mắt âm hiểm lướt qua, Thực Thi Quỷ cười gằn, chậm rãi nói: "Có muốn biết, cách giải trừ 'thi hồn phân ly' không?" "Ha ha ha ha, ngươi quỳ xuống cầu xin ta, ta sẽ nói cho

ngươi!" "Thi hồn hai nơi, vĩnh thế không thể tương dung, mà bây giờ… nó đã mất đi sự bảo hộ của sức mạnh đặc thù kia, nó sẽ phải chịu đựng sự tổn thương của thi hồn phân ly, cuối cùng hồn phi phách tán!" "Quỳ xuống cầu xin ta, ta sẽ nói cho ngươi…" Giọng nói sắc nhọn, đột ngột im bặt!

Thần kiếm - Kinh trập như dịch chuyển tức thời, bỗng dưng xuất hiện trên đỉnh đầu của con Thực Thi Quỷ này!

Tất cả mọi người đều không nhìn rõ, làm sao có thể làm được điều đó?

Thực Thi Quỷ sững sờ trong một khoảnh khắc cực ngắn, hai tay chắp lại, trên mặt nở một nụ cười kỳ quái: "Ta nói cho ngươi, ta nói cho ngươi cách phá giải!" Đột nhiên, thân hình to lớn của con Thực Thi Quỷ này, bộc phát ra tốc độ khác biệt cực lớn!

Nhất thời, như gió sấm cùng lúc nổi lên, một luồng kình phong nặng nề, trong nháy mắt lan ra bốn phía!

Mục tiêu mà Thực Thi Quỷ khóa chặt chỉ có một, đó chính là… Trần Mộc!

Từ lúc Trần Mộc xuất hiện đến bây giờ, con Thực Thi Quỷ này đã nhận ra mối đe dọa chí mạng, biết ai mới là kẻ địch mạnh nhất ở đây! "Thủ đoạn phá phủ trầm châu, cấy cành Thanh Đồng Thần Thụ vào trong cơ thể." "Vậy, ngươi đã có được sức mạnh đó chưa?" Trần Mộc bước về phía trước, trong ánh mắt của những người khác, Trần Mộc hoàn toàn nghênh đón cú va chạm của con Thực Thi Quỷ, giống như đang cầu chết!

Nhưng ngay khi Thực Thi Quỷ tung ra một cú vồ mạnh, thân hình của Trần Mộc, đột nhiên biến mất tại chỗ. "Ngươi đã có được sức mạnh đó chưa?" Lại là một giọng nói nhẹ bẫng, phảng phất không có trọng lượng, nhưng lại từng chữ từng chữ đập vào tim con Thực Thi

Quỷ này! "Chết tiệt!" "Người ở đâu?

Đây là thuật pháp gì?!" Một đòn không trúng, lại mất đi vị trí của Trần Mộc, con Thực Thi Quỷ nhạy bén nhận ra, mình dường như đã bước vào một cái bẫy!

Chỉ là… đây rốt cuộc là cái bẫy gì? "Ly tự — Huỳnh Hỏa Lưu Quang!" Đột nhiên, những đốm lửa li ti, như tiên nữ tung hoa bắn ra, mỗi đốm lửa trông không quá rực rỡ, dường như cũng không có sức sát thương mạnh, nhưng lại khiến không khí có chút biến dạng! "Tìm thấy rồi!" Thực Thi Quỷ trong lòng chấn động, toàn thân bùng lên một đoàn tử khí nồng đậm, cố gắng ngăn cản những đốm lửa li ti này.

Nhưng đột nhiên phát hiện, hoàn toàn vô dụng!

Chương 210

Những đốm lửa nóng rực li ti đó, nhẹ nhàng xuyên qua lớp màng chắn do tử khí tạo thành, rơi lên người Thực Thi Quỷ.

Nhiệt độ cao, thiêu đốt! "A a a a a!!" Cơn đau dữ dội do bị nhiệt độ cao thiêu đốt, trực tiếp khiến khuôn mặt vốn đã hung tợn của Thực Thi Quỷ, hoàn toàn biến dạng!

Một móng vuốt cào ra, xé toạc!

Một mảng lớn da thịt bị lửa dính vào, trong nháy mắt bị xé xuống! "Gã này cũng đủ tàn nhẫn…" "Chậc chậc, vậy mà còn biết bỏ tốt giữ xe." Trần Tiểu Đao xem mà thích thú, ánh mắt lại có chút nghi hoặc: "Gia chủ đây lại là thuật pháp gì?

Trông thật quá quái dị." Chá Cô Sao lắc đầu: "Có chút lợi hại, luôn cảm giác… chúng ta bây giờ không còn ở trong thế giới ban đầu nữa, ngươi có cảm giác không?" Trần Tiểu Đao lập tức gật đầu.

Hai người nhìn nhau, ngược lại là Tề Thiết Chủy bên cạnh, ánh mắt ngưng trọng nói: "Nói ra các ngươi có thể không tin, theo ta đoán, chúng ta có thể đang ở trong một Kỳ Môn cách cục nào đó!" "Kỳ Môn cách cục?" Trần Tiểu Đao ngẩn ra.

Tề Thiết Chủy gật đầu, mày nhíu chặt: "Đương nhiên, ta cũng chỉ là suy đoán, các ngươi cũng biết, ta đối với Kỳ Môn thuật pháp ít nhiều có chút kiến giải, tự nhiên có thể cảm nhận được vài phần thay đổi." "Ý là sao?" "Ừm… Tiểu Đao ngươi biết đó, trước đó tên Lưu Phong kia lợi hại thế nào, đúng không?

Một đối thủ rất khó chơi!" Trần Tiểu Đao gật đầu.

Người đầu tiên giao thủ với Lưu Phong chính là Trần Tiểu Đao.

Chỉ là lúc đó hắn không biết thủ đoạn của Lưu Phong, suýt chút nữa bị nhốt, thậm chí còn sắp bỏ mạng ở đó! "Điểm lợi hại của Lưu Phong, không nằm ở bản thân hắn, mà nằm ở cây tẩu thuốc bằng đồng xanh đó." "Thấy không?" Tề Thiết Chủy chỉ vào con Thực Thi Quỷ kia, nói: "Dựa theo lời Mộc gia, đó hẳn là một đoạn cành của Thanh Đồng Thần Thụ, nó đã cắm đoạn cành này vào giữa trán!" Nghe vậy, Trần Tiểu Đao có chút hiểu ra.

Chá Cô Sao như có điều suy nghĩ, nghi hoặc nói: "Vậy tình huống thực tế phải là, con Thực Thi Quỷ này… đáng lẽ có thể hoàn toàn sử dụng sức mạnh của đoạn cành đồng xanh đó?" "Đúng!" Thấy Chá Cô Sao phản ứng rất nhanh, Tề Thiết Chủy hài lòng gật đầu, nói nhỏ: "Nhưng tình hình hiện tại lại không phải như vậy, con Thực Thi Quỷ này bị hạn chế rồi, nó căn bản không thể sử dụng bất kỳ sức mạnh nào khác ngoài bản thân!" Mấy người xung quanh nhìn rất rõ ràng, con Thực Thi Quỷ kia từ đầu đến cuối, đều dựa vào sức mạnh, tốc độ, móng vuốt cường hãn của mình, mà không có chút ý định sử dụng bất kỳ thủ đoạn quỷ dị nào khác!

Tuy thân hình to lớn, mặt mũi hung tợn, nhưng nếu nói về chiến lực, e rằng còn không bằng một nửa của tên Lưu Phong kia!

Đây cũng chính là điểm mà Tề Thiết Chủy nghi ngờ. "Sở dĩ xuất hiện kết quả này, ta nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có một khả năng." Tề Thiết Chủy dừng một chút, trầm giọng nói: "Mộc gia đã bố trí một Kỳ Môn cách cục xung quanh, và… đã thay đổi quy tắc của Kỳ Môn cách cục này, áp chế sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ!" Phán đoán này vừa đưa ra, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sao hai người, đều mí mắt giật giật, kinh ngạc vô cùng!

Hai người tuy không rõ, Thanh Đồng Thần Thụ này, rốt cuộc có sức mạnh kỳ đặc như thế nào.

Nhưng họ biết Lưu Phong, đệ tử thủ tịch đời thứ mười tám của Tần Lĩnh Cản Thi Môn, biết thủ đoạn của hắn quỷ dị khó lường, vô cùng lợi hại!

Chỉ là, sức mạnh của Lưu Phong không đến từ bản thân hắn, không phải do hắn khổ luyện mà có, mà là dựa vào một cành cây của Thanh Đồng Thần Thụ!

Qua đó có thể thấy được phần nào.

Chá Cô Sao không tận mắt thấy, nhưng sau đó đã nghe Trần Tiểu Đao miêu tả tỉ mỉ tình hình lúc đó, không sót một chi tiết, cũng khiến Chá Cô Sao hiểu được tình hình lúc bấy giờ.

Còn Trần Tiểu Đao, thì đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình! "Thủ đoạn này của gia chủ, cũng quá lợi hại rồi." "Đúng như Tề gia nói, lúc đó Lưu Phong chỉ cầm một cành của Thanh Đồng Thần Thụ, đã có thể thi triển mấy loại thuật pháp kỳ quái." "Vị này bây giờ…" Trần Tiểu Đao chậc chậc khen ngợi, không khỏi có chút hả hê: "Gã này cấy cành của Thanh Đồng Thần Thụ vào trong cơ thể mình, dường như là muốn dung hợp sức mạnh này vào bản thân?" Tề Thiết Chủy gật đầu: "Gần như là ý nghĩ này." Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười.

Không biết con Thực Thi Quỷ kia đã dùng thủ đoạn gì mới cấy được cành Thanh Đồng Thần Thụ vào trong cơ thể mình, nhưng chắc hẳn đã tốn rất nhiều công sức, không hề dễ dàng.

E rằng con Thực Thi Quỷ này cũng không ngờ, Trần Mộc, vậy mà có thể dùng một phương pháp nào đó, áp chế sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ! "Sư huynh, Tề tiên sinh bọn họ nói gì thế?" "Sao ta… không hiểu lắm?" Tứ Mục Đạo Trưởng có chút mơ hồ, ghé sát vào Cửu Thúc, hỏi nhỏ: "Loại quái vật này gọi là Thực Thi Quỷ?

Cảm giác như là thứ nửa quỷ nửa thi." Cửu Thúc cũng không nghe

hiểu lắm, nhưng vô cùng chấn động. "Hình như nói về một loại sức mạnh đặc thù, đến từ một thứ gọi là Thanh Đồng Thần Thụ, ừm, hình như là chỉ thứ ở giữa trán con Thực Thi Quỷ kia." Cửu Thúc khái quát đơn giản, chỉ vào con Thực Thi Quỷ.

Tứ Mục Đạo Trưởng suy nghĩ một chút, giọng nói đè cực thấp: "Sư huynh, huynh cảm thấy… sức mạnh này và sức mạnh của tôn Nữ Quỷ Vương kia, có giống nhau không?" Cửu Thúc khẽ sững sờ.

Lời nhắc nhở của Tứ Mục Đạo Trưởng, quả thực khiến Cửu Thúc rất muốn cảm nhận khí tức sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ.

Thực sự là… Cửu Thúc cũng có chút thua không cam tâm.

Chỉ đáng tiếc, cho dù Cửu Thúc cảm ứng thế nào, cũng không phát hiện ra bất kỳ khí tức sức mạnh nào khác, sau đó mới phản ứng lại, sức mạnh đó dường như đã bị áp chế rồi?

Mà cùng lúc đó, thân hình của Trần Mộc như quỷ mị, nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt Thực Thi Quỷ, khoảng cách không quá ba năm mét. "Cảm giác thế nào?" Trần Mộc tiện tay chỉ một cái, Thần kiếm - Kinh trập xoay nhanh lao xuống, lướt qua vai của Thực Thi Quỷ!

Xoẹt!

Thân kiếm cong cong kẹp theo khí tức thiên lôi, cực kỳ nhẹ nhàng đã xé rách một vết sâu trên vai của Thực Thi Quỷ!

Bằng mắt thường có thể thấy, tử khí nồng đậm, đang không ngừng rò rỉ ra ngoài.

Cứ như thể Thực Thi Quỷ là một quả bóng da dùng để chứa tử khí, bị Thần kiếm - Kinh trập xé rách một lỗ, khiến nó không thể khống chế những tử khí này nữa! "Tại sao lại như vậy?" "Không đúng, không đúng… nhất định là có chỗ nào đó sai rồi!" Vẻ mặt của

Thực Thi Quỷ vô cùng hung tợn, giữa mày và mắt tràn ngập một loại đau đớn giày vò: "Là ngươi?!

Không thể nào, sao ngươi có thể áp chế được sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ!" "Đó là lực của thần khí viễn cổ, sao ngươi có thể áp chế được thần khí!!" Ánh mắt điên cuồng, hận thù nồng đậm, Thực Thi Quỷ hận không thể xé nát Trần Mộc, nhưng lại không dám bước tới nửa bước.

Rõ ràng Trần Mộc đang đứng cách đó ba năm mét, chỉ cần một cú lao tới ngắn là có thể dễ dàng tóm được hắn, nhưng trớ trêu thay, Thực Thi Quỷ lại cảm thấy khoảng cách giữa mình và Trần Mộc, tựa như xa vạn dặm, căn bản là không thể với tới! "Tiên thiên lĩnh chu thiên, cái chu thiên chi biến, hóa ngô vi vương." Trần Mộc chậm rãi giơ tay phải lên, nhàn nhạt nói: "Ngươi ở trong Kỳ Môn cách cục của ta, lại làm sao có thể trốn thoát được?" "Ta tức phương vị, ngã tức cát hung, tứ phương vạn vật, giai do ngã… chủ tể!" Lời còn chưa dứt, lôi điện đã đến!

Mọi người không ai nhìn thấy Trần Mộc ra tay, nhưng lại thấy rõ ràng, có một luồng lôi điện to bằng bắp đùi từ trên không trung đánh xuống!

Trúng mục tiêu chính xác!

Lôi điện đánh xuống người Thực Thi Quỷ, hồ quang điện bốc lên, không ngừng phá hoại thân thể của Thực Thi Quỷ, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, từng chút từng chút một hủy diệt nó!

Nhưng điều khiến mọi người xung quanh chấn động nhất là, trong suốt quá trình này, Thực Thi Quỷ vậy mà không có bất kỳ hành động né tránh nào, ngơ ngác đứng tại chỗ, giống như bị rút cạn linh hồn!

Suốt ba phút, xung quanh một mảnh tĩnh lặng.

Luồng thiên lôi đó đánh xuống, rồi xé toạc thân thể Thực Thi Quỷ, trấn sát nó, đây vốn là một quá trình rất nhanh chóng.

Mà lúc này, lại kéo dài suốt ba phút! "Không đúng, không đúng… các ngươi có cảm thấy, con Thực Thi Quỷ đó, dường như bị thi triển một loại biến hóa đặc thù nào đó không?" "Cứ như là…" Tề Thiết Chủy bí đến luống cuống tay chân, lại không nghĩ ra được một từ nào thích hợp.

Trần Tiểu Đao ngược lại đã hiểu ý của hắn, gật đầu nói: "Nơi mà con Thực Thi Quỷ đó đứng, thời gian dường như chậm lại?

Mọi thứ đều là chuyển động chậm, cực kỳ chậm!" Tề Thiết Chủy lập tức gật đầu: "Đúng, chính là như vậy!" Đây là một cảm giác vô cùng quỷ dị, vị trí mà mọi người đang đứng, không cảm nhận được quá nhiều thay đổi về thời gian, vẫn như bình thường.

Nhưng con Thực Thi Quỷ mà họ nhìn thấy, lại giống như bị cưỡng ép áp dụng hiệu ứng quay chậm 0.5 lần!

Thiên lôi xuyên qua, từng chút một, từng lớp từng lớp xé toạc Thực Thi Quỷ, nghiền nát, đánh tan tất cả tử khí, hủy đi toàn thân gân cốt của nó, từ trên xuống dưới, không sót một ly.

Cuối cùng… Lôi điện tiêu tan.

Chương 211

Thực Thi Quỷ biến thành một đống tro đen, trong đống tro, còn sót lại một đoạn cành của Thanh Đồng Thần Thụ. "Không hổ là 【Phong Hậu Kỳ Môn】, mạnh ngoài sức tưởng tượng." Trần Mộc mệt mỏi xoa xoa mi tâm, từ trên cao nhìn xuống đống tro đen kia: "Vất vả cho ngươi rồi, lại mang đến thêm một đoạn Thanh Đồng Thần Thụ." Phần thưởng điểm danh sự kiện lớn: 【Phong Hậu Kỳ Môn】. 【Phong Hậu Kỳ Môn】: Giới hạn cực cao của Kỳ Môn, có thể định Trung Cung dưới chân mình, tùy ý xoay chuyển Tứ Bàn trong Kỳ Môn cục.

Thời gian, không gian và sự sinh khắc của Tứ Bàn trong Kỳ Môn cục đều do người sử dụng chế định!

Chú thích: Cùng với việc năng lực người sử dụng tăng lên, có thể mở rộng phạm vi bao phủ của Kỳ Môn cục.

Lúc mới nhận được phần thưởng này, Trần Mộc vẫn có cảm giác như đang mơ.

Bởi vì yêu cầu của sự kiện điểm danh lớn này... trong mắt hắn thực sự quá đơn giản, đơn giản đến mức có chút kỳ quái.

Nội dung điểm danh: Gây ra Linh hồn thống kích cho Già La ×100 lần.

Một trăm lần Linh hồn thống kích, đối với Trần Mộc mà nói thực sự là chuyện nhỏ.

Về phương diện này, Nhậm Đình Đình càng là người có quyền phát ngôn nhất.

Ba ngày ba đêm phi nước đại, từ Thường Sa Thành đến Trần Gia Trấn.

Nếu không phải có Trần Mộc, vẫn luôn dùng 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】 để chữa trị thương thế cho Nhậm Đình Đình, e rằng bây giờ nàng đứng dậy cũng rất khó khăn.

Mỗi một lần Linh hồn thống kích đều tương đương với việc hôn mê mấy lần.

Già La thì khá hơn một chút, gắng gượng chịu đựng được một trăm lần, đương nhiên cũng là vì, nàng hiện tại đang ở một trạng thái rất đặc thù.

Không được tính là quỷ theo ý nghĩa nghiêm ngặt, nhưng cũng không phải là người.

Đương nhiên đây là dưới tiền đề Trần Mộc cố ý thu liễm khí tức thiên lôi, nếu không, Già La bây giờ đã sớm hồn bay phách tán!

Mất đi sự bảo hộ và duy trì của sức mạnh Quỷ Động, Già La cũng mất đi khả năng đối kháng với các loại đạo pháp, càng đừng nói đến lôi pháp, loại sức mạnh cực kỳ khắc chế tà túy này.

Sự kiện điểm danh lớn diễn ra thuận lợi, mà Trần Mộc cũng sau khi hoàn thành lần Linh hồn thống kích thứ 100 nhắm vào Già La, tự động nhận được phần thưởng ——【Phong Hậu Kỳ Môn】!

Sau đó trên đường đến Nhậm Gia Trấn, Trần Mộc cũng đã tìm hiểu sâu về 【Phong Hậu Kỳ Môn】, cũng đã thử một hai lần, nhưng vẫn còn có chút không hiểu rõ.

Thực sự là thần thông bản lĩnh này quá mức phức tạp đa biến, uyên thâm khó lường!

Nếu không thể lĩnh ngộ được ảo diệu trong đó, mà còn muốn nghiên cứu sâu, e rằng sẽ rơi vào nội cảnh không thể tự thoát ra được trong phút chốc, biến thành một cái xác không hồn!

Chính vì thế, Trần Mộc cũng đã phải tập trung mười hai phần tinh

thần, cực kỳ cẩn thận khi sử dụng 【Phong Hậu Kỳ Môn】.

Bất quá, cho dù 【Phong Hậu Kỳ Môn】 mà hắn tu luyện hiện tại chỉ mới ở cấp LV1, nhưng cũng đủ để đối phó với tuyệt đại đa số vấn đề!

Thậm chí, trong kỳ môn cách cục, kích phát sức mạnh áp chế Thanh Đồng Thần Thụ! "Nhưng tiêu hao cũng thực sự lớn." "Chiêu này không dễ truyền thụ xuống dưới, e rằng sẽ sinh biến." Trần Mộc suy nghĩ một chút, tiện tay điểm một cái, một tia sét phóng ra như bay, quấn lấy nhánh cây Thanh Đồng Thần Thụ kia, thu vào không gian cá nhân.

Mọi người trong Thân vệ đội đều tụ tập xung quanh, ánh mắt nhìn Trần Mộc tràn đầy sùng bái và kinh ngạc.

Lúc trước con Thực Thi Quỷ kia thế công hung mãnh đến mức nào?

Lại có thân hình cao hơn hai mét, nanh vuốt hung ác, rõ ràng là mạnh hơn gấp mấy lần so với những con Thực Thi Quỷ mà họ đã gặp trước đây!

Một con Thực Thi Quỷ như vậy, nhưng vẫn không thể gây ra sóng gió gì trong tay Trần Mộc.

Cùng lúc Trần Mộc giải quyết con Thực Thi Quỷ này, mọi người trong Thân vệ đội cũng đã tiêu diệt hết nửa số Khiêu Cương còn lại!

Để tránh bị nghi ngờ và sự chú ý không cần thiết, mấy con Huyết Thi 2.0 đã không được thả ra, những thành viên Thân vệ đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' cũng chỉ sử dụng phương pháp hấp thu âm khí để chiến đấu.

Sức chiến đấu của Khiêu Cương vượt xa Hắc Cương mấy lần, chỉ có điều, dù mạnh đến đâu chúng cũng không thể chống lại được

sự vây công của ba năm thành viên Thân vệ đội!

Huống hồ, trong lứa thành viên Thân vệ đội tu luyện 'Kim Quang Chú' này, còn có mấy người đã có thể biến hóa hình thái của hộ thể kim quang!

Kim quang khí nhận, liềm đao, roi đánh quỷ... các loại vũ khí do hộ thể kim quang hóa thành cùng lúc tấn công tới, dễ dàng áp chế một con Khiêu Cương, nhân đà đó lại có người bổ đao tấn công.

Một con Khiêu Cương thậm chí còn không cầm cự được một phút, trong nháy mắt đã bị các thành viên Thân vệ đội loạn đao phanh thây, chém thành từng mảnh vụn!

Mà Nhậm lão thái gia có hung sát chi khí nồng đậm nhất, thì ngay từ lúc hai bên giao chiến, đã bị Trần Tiểu Đao dùng Lôi Quang Kiếm chém đứt nửa người, sau đó lại chém bay đầu lâu, chặt thành ba đoạn! "Giải trừ cảnh giới, nghỉ ngơi tại chỗ." Ánh mắt Trần Mộc lướt qua mọi người trong Thân vệ đội, hạ lệnh. "Tuân lệnh, Gia chủ!" Mọi người trong Thân vệ đội đồng thanh đáp, sau đó họ bắt đầu dọn dẹp chiến trường một cách có trật tự, gom những mảnh thi thể, tay chân bị chặt đứt của Khiêu Cương lại với nhau.

Sau đó chỉ cần một ngụm nước bọt của【Lục Khố Tiên Tặc】, là có thể hòa tan và làm biến mất hoàn toàn những khối thi thể lộn xộn này. "Mộc gia, thủ đoạn ngài vừa dùng... có phải là Kỳ Môn thuật pháp không?" "Có phải là đã bố trí một bàn Kỳ Môn cục không?" Nhận thấy xung quanh đã trở lại bình thường, Tề Thiết Chủy cũng ngay lập tức sáp lại gần Trần Mộc, vội vàng nói: "Có thể giảng cho tôi nghe sự huyền diệu bên trong không?

Tôi sốt ruột chết đi được!" Trần Mộc cười gật đầu: "Đây đúng là một bàn Kỳ Môn cục, là một chiêu thần thông bản lĩnh cực kỳ lợi hại." Dừng lời một chút, Tề Thiết Chủy vội vàng nói: "Mộc gia, ngài

biết tôi cũng giỏi Kỳ Môn thuật pháp đúng không?

Kỳ Môn Độn Giáp tôi cũng nghiên cứu rất sâu, cũng giỏi tính mệnh lý xem âm dương, biết thiên cơ, ngài xem..." "Không được." Trần Mộc lắc đầu.

Tề Thiết Chủy vừa mở miệng, Trần Mộc đã biết hắn ta đang nghĩ gì.

Truyền thụ cho hắn 【Phong Hậu Kỳ Môn】?

Điều này tuyệt đối không thể.

Chiêu thần thông bản lĩnh này thực sự quá mạnh, tùy tiện là có thể bố trí một Kỳ Môn cục, mà thời gian, không gian, biến hóa... trong Kỳ Môn cục này đều do người sử dụng khống chế!

Nói đơn giản, trong Kỳ Môn cục này, người sử dụng chính là vị thần tuyệt đối, gần như nắm giữ tất cả!

Mà mấu chốt nhất là, khi chiêu thần thông bản lĩnh này tu luyện đến cảnh giới đại thành, hoặc đột phá đại thành, thậm chí có khả năng nắm giữ cả vũ trụ trong tay mình!

Chỉ là... công pháp năng lực càng mạnh mẽ, thì tất nhiên càng khó khống chế, tiêu hao cũng không hề nhẹ.

Giống như vừa rồi, sử dụng một lần 【Phong Hậu Kỳ Môn】, bố trí một Kỳ Môn cục, và dùng nó để áp chế, trấn sát con Thực Thi Quỷ kia.

Sự tiêu hao của Trần Mộc rất lớn!

Chương 212

Nhất là tâm thần.

Đương nhiên đây cũng là để áp chế sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ.

Dù sao cũng là thần khí viễn cổ tương tự như vẫn ngọc, dù chỉ có một nhánh cây cực ngắn, nhưng cũng suýt nữa khiến Trần Mộc không áp chế nổi.

May mà, vào thời khắc cuối cùng, Trần Mộc đã ép con Thực Thi Quỷ kia tiến vào nội cảnh của 【Phong Hậu Kỳ Môn】, gần như rút cạn toàn bộ ý thức của nó trong nháy mắt, khiến nó hoàn toàn lạc lối trong đó!

Chỉ riêng điểm này, Trần Mộc đã không định truyền 【Phong Hậu Kỳ Môn】 cho người khác, cho dù là Tề Thiết Chủy am hiểu sâu về Kỳ Môn Độn Giáp cũng không được.

Mà một điểm quan trọng khác, chính là cực kỳ dễ đánh mất bản ngã! "Không phải không muốn dạy ngươi, Tề gia chủ." "Công pháp này của ta tên là 【Phong Hậu Kỳ Môn】, ta nói thẳng một chút, ngươi không nắm giữ được công pháp này, ngược lại sẽ lạc lối trong đó, biến thành cái xác không hồn." Giọng Trần Mộc cực kỳ bình tĩnh.

Tề Thiết Chủy cũng ý thức được vấn đề, gật đầu: "Nếu ngay cả Mộc gia cũng cho là vô cùng nguy hiểm, vậy đúng là không thích hợp." "Đợi đã...

Phong Hậu Kỳ Môn?" "Thần long phụ đồ xuất Lạc Thủy, thái phượng nhai không bích vân lý.

Nhân mệnh Phong Hậu diễn thành văn, Độn Giáp Kỳ Môn tòng

thử thủy...

Mộc gia, ngài đây là đại thần thông a!" Trước sau suy ngẫm, Tề Thiết Chủy lập tức ý thức được, 【Phong Hậu Kỳ Môn】 mà Trần Mộc tu luyện và nắm giữ, chính là truy gốc tố nguyên, trực tiếp truy ngược về khởi nguồn ban đầu!

Nghĩ đến đây, trán Tề Thiết Chủy nhất thời rịn ra mồ hôi lạnh: "May mà Mộc gia ngài không định dạy tôi, sự uyên thâm khó lường trong đó, e là tôi nghiên cứu đến chết cũng chưa chắc đã thành!" Trần Mộc cười gật đầu: "Chính là như vậy." Cách đó không xa, Cửu Thúc và Tứ Mục đạo trưởng cũng đi tới gần. "Trần gia chủ, đa tạ đã ra tay tương trợ." Cửu Thúc chắp tay hành lễ, nhưng ánh mắt lại ẩn ý: "Vị nữ quỷ vương này và Trần gia chủ có quan hệ gì?" "Là vị hôn thê chưa qua cửa của ta." Trần Mộc thản nhiên đáp một câu.

Nghe lời này, Cửu Thúc và Tứ Mục đạo trưởng hai người nhất thời sững sờ.

Anh chàng này đang chơi trò minh hôn với tôi đấy à?!

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sáo, ba người cũng đồng loạt ngơ ngác, rõ ràng là không ngờ câu trả lời của Trần Mộc lại gây sốc đến vậy, vừa mở miệng đã khiến cả khán phòng câm như hến. "Mộc ca..." Nhậm Đình Đình mắt trợn tròn, đôi môi anh đào cũng chu lên.

Hồng cô nương bên cạnh tuy vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt đã chuyển sang khuôn mặt Trần Mộc, trong mắt tràn đầy chờ mong. "Ừm, còn có Hồng cô nương và Nhậm Đình Đình." Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu nói: "Đều là vị hôn thê của ta." Lần này, cả khán phòng chết lặng.

Hồi lâu sau, Trần Tiểu Đao ôm ngực, sắc mặt vô cùng đau khổ mở miệng: "Chúc mừng Gia chủ!" "Không sao, Tiểu Đao." "Ngươi còn

trẻ, sau này còn nhiều cơ hội." Tề Thiết Chủy vỗ vỗ vai Trần Tiểu Đao an ủi, cổ vũ nói: "Ngươi yên tâm, sau khi trở về ta sẽ tính cho ngươi một quẻ nhân duyên, chắc chắn sẽ thành một mối!" Bên cạnh, Chá Cô Sáo vô tình xen vào một câu: "Tề gia chủ, nếu tôi nhớ không lầm, ngài bây giờ hình như cũng chưa lập gia đình?" Tề Thiết Chủy: "..." Bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút đau, quay đầu nhìn Trần Mộc, lại thấy ba người phụ nữ đứng phía sau, mặt mày mãn nguyện, cười vô cùng vui vẻ.

Nhất thời, Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao đều cảm thấy mình đã phải chịu gấp ba bạo kích!

Một đám thành viên Thân vệ đội nhận ra sau, bỗng nhiên cũng cảm thấy trong miệng chua lòm, không nói nên lời.

Hồi lâu sau, Cửu Thúc mới phản ứng lại, lúc này mới ý thức được suy nghĩ của mình đã bị Trần Mộc dẫn đi lệch hướng, lệch đến tận chín tầng mây. "Khụ, cái đó, Trần gia chủ." Cửu Thúc gật đầu, nghiêm túc nói: "Chúng ta đến phủ cũ nhà họ Nhậm bàn bạc chi tiết, thế nào?

Ta vừa hay có rất nhiều chuyện không hiểu, muốn thỉnh giáo." "Được." Trần Mộc gật đầu.

Ba người phụ nữ tự giác đi theo, còn cỗ kiệu hoa lớn mạ vàng tinh xảo hoa lệ kia vẫn ở nguyên tại chỗ, chỉ có tám con tiểu quỷ trốn xung quanh, run lẩy bẩy, không dám hó hé!

Nguyên nhân không gì khác, xung quanh phủ cũ nhà họ Nhậm có những pháp trận phức tạp lợi hại, đối với quỷ vương cấp bậc như Già La, những pháp trận này có lẽ không thể hạn chế nàng quá nhiều, nhưng đối với những con tiểu quỷ này, hơi bất cẩn một chút là sẽ bị trấn sát thành tro bụi trong pháp trận, tan thành mây khói! "Dọn dẹp xong chiến trường, chờ lệnh tại chỗ!" Trần Tiểu Đao vội vàng hạ

lệnh, rồi đi theo.

Tề Thiết Chủy và Chá Cô Sáo theo sát phía sau, hai người cũng rất tò mò về chuyện của Già La, muốn tìm hiểu thêm nội tình.

Rất nhanh, mọi người lần lượt đi vào đại sảnh của phủ cũ nhà họ Nhậm.

Tứ Mục đạo trưởng đã sớm giải trừ rất nhiều trận pháp trong phủ cũ nhà họ Nhậm, để tránh gây ra những hiểu lầm không cần thiết, khơi dậy địch ý của Già La. "Gia chủ lần này lợi hại rồi, đột nhiên có thêm ba vị hôn thê!" "Trước đây ta đã nói rồi, người và quỷ tình chưa dứt, các ngươi thấy chưa?

Bị ta nói trúng rồi phải không?" "Đừng nói bậy bạ nữa, rõ ràng đây là chuyện gần đây mới xảy ra, theo ta thấy, bên trong chắc chắn có những bí mật nhỏ không ai biết!" "Xem Cửu Thúc và hai người kia kinh ngạc chưa kìa, người đờ ra rồi phải không?" "Đừng nói họ, ta vừa nghe Gia chủ nói vậy, trời ạ, ta suýt nữa ghen chết rồi!" "Các ngươi đừng quên, trong Thường Sa Thành còn hai vị nữa đấy!" "Chết tiệt, đúng thật!" "Vốn dĩ tâm trạng ta còn khá tốt, kết quả ngươi nói một câu, ta buồn đến mức cơm tối cũng không muốn ăn nữa!" "Gia chủ hình như lại tu luyện thêm một loại công pháp lợi hại nào đó?

Không biết chúng ta có học được không." "Tề gia chủ hiểu rõ Kỳ Môn Độn Giáp như vậy mà còn không học được, huống hồ là các ngươi?" "Đừng chuyển chủ đề!

Lão tử buồn đến sắp nổ tung rồi!" "..." Các thành viên Thân vệ đội nghỉ ngơi tán gẫu bên ngoài phủ cũ nhà họ Nhậm, buồn đến muốn nứt ra!

Phần lớn đều chưa có gia đình, toàn là những gã độc thân, làm sao chịu nổi cú đả kích giáng chiều này?

Hơn nữa còn là một cú bạo kích ba lần liên tiếp!

Cùng lúc đó, các cư dân trong Nhậm Gia Trấn cũng đột nhiên phát hiện, bầu trời vốn dĩ mây đen dày đặc, không biết từ lúc nào đã trở lại bình thường.

Điều này cũng khiến nhiều người thở phào nhẹ nhõm.

Không ít người bắt đầu lấy hết can đảm, đi ra khỏi nhà xem tình hình.

Không thấy bất kỳ dấu vết nào của cương thi xuất hiện!

Phát hiện này, quả thực cũng khiến các cư dân Nhậm Gia Trấn thở phào một hơi dài, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng đã hạ xuống! "Nguy hiểm của Nhậm Gia Trấn lần này, xem như đã được giải quyết triệt để rồi chứ?" "Khó nói!" Có kẻ hóng chuyện chỉ vào Thân vệ đội của nhà họ Trần, thần bí nói: "Thấy không, đó chính là Thân vệ đội của nhà họ Trần!" "Vừa rồi lúc đám người này chém giết những Khiêu Cương kia, các người đều thấy rồi chứ?" "Bản lĩnh mạnh như vậy, họ đơn thuần đến cứu chúng ta sao?

Cũng không xem lại mình là ai đi!" Một đám người nghe vậy, quả thực cũng thấy đúng là như thế.

Chẳng thân chẳng quen, dựa vào đâu mà đến cứu người? "Có phải là vì nhà họ Nhậm... mà đến không?" Có người hạ thấp giọng, khẽ nói: "Trong đám Khiêu Cương lúc trước, có một người chính là lão thái gia nhà họ Nhậm!" "Các người mà nói chuyện này không liên quan đến nhà họ Nhậm, tôi một chút cũng không tin!" "Đúng đúng đúng, chắc chắn có mờ ám!" "Chẳng lẽ, đầu đuôi chuyện này đều là do nhà họ Nhậm gây ra?" "..." Một đám cư dân Nhậm Gia Trấn bàn tán xôn xao, mỗi người một phỏng đoán.

Chỉ là, không ai dám vào lúc này, đến nhà họ Nhậm đòi một lời

giải thích, hỏi xem cụ thể là chuyện gì.

Dù Nhậm Gia Trấn đã không còn mối đe dọa từ cương thi, quỷ vật, họ cũng không có lá gan đó.

Cùng lúc đó, trong phủ cũ nhà họ Nhậm.

Thấy Nhậm Đình Đình bình an vô sự trở về, Nhậm Phát trực tiếp nghẹn ngào không nói nên lời, liên tục ba lần ra lệnh cho hạ nhân dâng trà và hoa quả điểm tâm ngon nhất.

Nhân dịp về nhà lần này, Nhậm Đình Đình cũng kể lại cho Nhậm Phát nghe chuyện gặp phải thương hội Phù Tang khi đến Thường Sa Thành, cũng như một số chuyện xảy ra sau đó.

Ở một bên khác, Cửu Thúc nhìn về phía Trần Mộc, thấp giọng hỏi: "Trần gia chủ, theo ngài thấy, đầu đuôi chuyện này là do...

đám người Cản Thi Môn ở Tần Lĩnh làm?" "Đúng." Trần Mộc gật đầu, nói: "Họ đến vì thi thể của Già La, muốn tế luyện nó thành Thi Vương." "Chỉ có điều, lúc đó Già La chưa hoàn toàn chết." Hai câu nói thốt ra, Cửu Thúc hơi sững sờ, có chút không hiểu.

Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Lúc đó Già La thực ra là dùng một loại sức mạnh đặc thù, duy trì ở trạng thái giả chết." "Sau này người của Cản Thi Môn ở Tần Lĩnh cũng nhận ra có điều không đúng, vì vậy mới thi triển tà pháp 'Thi Hồn Phân Ly'." "Chỉ có điều, họ không biết nguồn gốc thực sự của loại sức mạnh đặc thù đó, nên cũng không ngờ...

Già La đã trưởng thành thành một quỷ vương." Chuyện liên quan trọng đại, rất nhiều chuyện xảy ra lúc đó, Trần Mộc cũng thông qua lời của Già La mà biết được rất nhiều, cũng coi như đã làm rõ được mạch lạc từ đầu đến cuối, hiểu rõ được nguyên nhân hậu quả.

Chương 213

"Nếu nói là do tà pháp 'Thi Hồn Phân Ly' gây ra..." "Trần gia chủ." Cửu Thúc ánh mắt ngưng trọng, do dự nói: "Có lẽ, ta có cách đối phó!" Thi Hồn Phân Ly là một loại tà pháp.

Người trúng phải, linh hồn sẽ bị cưỡng ép tách ra khỏi thi thể, và trước khi tà pháp này chưa được giải trừ, phá bỏ, thì không thể quay về thi thể.

Đương nhiên, sử dụng chiêu tà pháp này, cái giá phải trả cũng vô cùng lớn!

Giống như vị trưởng lão của Cản Thi Môn ở Tần Lĩnh, để thi triển chiêu 'Thi Hồn Phân Ly' này, ông ta thậm chí đã trực tiếp đánh đổi cả tính mạng của mình, mới thi pháp thành công!

Về phương pháp phá giải, Trần Mộc cũng đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng đều không nghĩ ra được loại nào thích hợp.

Và nguyên nhân mấu chốt nhất là, hiện tại, viên ngọc thạch nhãn cầu mà Già La dùng để giao tiếp với Vô Để Quỷ Động, thu được sức mạnh Quỷ Động, đã hoàn toàn vỡ nát, không còn tồn tại!

Chính vì vậy, nên Trần Mộc cũng phải cân nhắc cẩn thận.

Một khi phương pháp dùng để đối phó 'Thi Hồn Phân Ly' thất bại, vậy thì Già La chắc chắn sẽ phải chịu tổn thương cực lớn, nói không chừng còn trực tiếp hồn bay phách tán!

Bây giờ không có sức mạnh Quỷ Động để bảo vệ Già La nữa. "Cách đối phó với Thi Hồn Phân Ly sao?" "Cửu Thúc nói thật chứ?" Sắc mặt Trần Mộc có chút ngưng trọng, trầm giọng nói: "Chuyện này liên quan trọng đại, không thể qua loa." Thấy vậy, Cửu Thúc gật đầu,

nói: "Ta cũng biết vấn đề khá nghiêm trọng, không thể lơ là, như vầy đi, đợi ta về tra cứu kỹ lại, cho ngươi một câu trả lời chính xác, được không?" "Đa tạ Cửu Thúc." Trần Mộc chắp tay cảm tạ.

Đây là đã giúp một việc lớn rồi!

Cửu Thúc lắc đầu, cười nói: "Trần gia chủ không cần khách sáo, trước đây chính là ngài đã cứu mạng ba người chúng ta, cũng là ta nên cảm tạ ngài mới đúng!" "Nhưng mà... khí tức của loại sức mạnh đặc thù trên người Già La cô nương, dường như đã biến mất rồi?" Nghe lời này, Già La khẽ gật đầu, coi như là đáp lại.

Cửu Thúc không biết huyền cơ trong đó, mà Trần Mộc cũng không định nói cho Cửu Thúc biết chuyện ngọc thạch nhãn cầu, dù sao chuyện này liên quan đến rất nhiều thứ.

Viên ngọc thạch nhãn cầu đó liên quan đến Vô Để Quỷ Động, lại liên quan đến sức mạnh Quỷ Động.

Xuất phát từ lòng riêng, Trần Mộc cũng không muốn để người ngoài biết quá nhiều manh mối liên quan đến việc này, để tránh bị tiết lộ ra ngoài, ngược lại sẽ bất lợi cho mình. "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta xin về trước." "Sớm tìm được cách đối phó để phá giải 'Thi Hồn Phân Ly', cũng tốt để sớm trả được ân cứu mạng này." Cửu Thúc đứng dậy, nghiêm túc hành lễ.

Tứ Mục đạo trưởng bên cạnh cũng vội vàng đứng dậy, Thiên Hạc đạo trưởng vừa mới tỉnh lại còn chưa rõ đầu đuôi sự việc, thì bị hai người trực tiếp kéo đi khỏi phủ cũ nhà họ Nhậm.

Nguy cơ ở Nhậm Gia Trấn đã được giải trừ, với tư cách là ba vị đạo trưởng trấn giữ Nhậm Gia Trấn, Cửu Thúc, Tứ Mục và Thiên Hạc ba người, cũng phải đi chăm sóc cảm xúc của các cư dân Nhậm Gia Trấn, giải thích tình hình hiện tại.

Trong đại sảnh của phủ cũ, Nhậm Phát đã tìm hiểu xong những trải nghiệm của Nhậm Đình Đình trong khoảng thời gian này, trong lòng buồn bã, cũng nảy sinh nhiều hứng thú hơn với Trần Mộc. "Lại đây, lại đây, Trần Mộc tiểu điệt." "Trước đây cháu đã cứu Đình Đình ở Thường Sa Thành, ta vẫn luôn muốn đến tận cửa tạ ơn, nhưng lại không có thời gian, sau này khó khăn lắm mới rảnh rỗi, lại dính phải chuyện lớn như vậy!" Nhậm Phát cảm khái vạn phần, nâng chén trà kính Trần Mộc một ly.

Trần Mộc cười gật đầu đáp lại.

Lão hồ ly này đang tính toán gì, Trần Mộc ít nhiều cũng đoán được một chút, bây giờ chỉ xem ông ta lựa chọn thế nào.

Một hồi tán gẫu đông tây, Nhậm Phát hữu ý vô ý muốn moi lời Trần Mộc, phải nói rằng ở Thường Sa Thành, chủ đề được nhắc đến nhiều nhất trong thời gian gần đây, mười cái thì có đến tám cái liên quan đến nhà họ Trần!

Mà việc kinh doanh của nhà họ Nhậm trải rộng khắp nơi, tự nhiên, chuyện ở Thường Sa Thành cũng có rất nhiều được truyền về, truyền đến tai Nhậm Phát.

Một hồi tán gẫu này, tự nhiên Nhậm Phát cũng muốn xem, Trần Mộc có thực sự có bản lĩnh đó không!

Thời buổi này, thế đạo này, không chỉ có lương thực, có tiền, có súng trong tay là có thể làm nên chuyện lớn, quan trọng nhất là phải có người, có thủ đoạn!

Đối với những lần thăm dò nhỏ của Nhậm Phát, Trần Mộc cũng không từ chối, đương nhiên, đây cũng coi như là nể mặt Nhậm Đình Đình. "Hiền điệt à." "Thực lực của đội Thân vệ đội trong tay cháu, ta đã thấy cả rồi, thật có thể nói là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, xứng danh vô địch chi sư!" Nhậm Phát cười ha hả uống một ngụm trà, chuyển

chủ đề: "Hơn nữa lần này hiền điệt đã cứu cả Nhậm Gia Trấn chúng ta, nói đi, cháu muốn báo đáp gì?" Mọi người xung quanh nghe vậy liền biết, kịch hay đến rồi!

Nhậm Phát đã dọn đường trước đó rất nhiều, vừa thăm dò, vừa gõ bên này hỏi bên kia, chẳng phải là đang chờ lúc này sao! "Ta chỉ muốn một vật và một người." Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên đáp.

Nhậm Phát nghe vậy, mày hơi nhướng lên: "Ồ?

Người mà hiền điệt muốn... chẳng lẽ là Đình Đình nhà ta?" "Chính là nàng." Trần Mộc cười gật đầu, nói: "Nếu Nhậm gia chủ cho là không ổn, ta có thể sắp xếp người đến cửa cầu thân, ngài thấy thế nào?" Nhậm Phát cũng cười, thuận miệng nói: "Con gái của Nhậm Phát ta, nói thế nào cũng là một tiểu thư khuê các, chắc hẳn hiền điệt cũng sẽ không để nó phải khổ chứ?" "Thế này đi, cháu cứ tùy tiện lấy mấy cái địa bàn ở Thường Sa Thành ra, coi như là sính lễ." Nghe lời này, sắc mặt Trần Tiểu Đao hơi biến đổi.

Tề Thiết Chủy và Chá Cô Sáo bên cạnh, hai người là lão giang hồ, lúc này tuy trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng thực ra trong lòng đã có chút không vui.

Ánh mắt Hồng cô nương, từ từ chuyển hướng về phía Nhậm Phát.

Già La dường như không nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, suốt quá trình, tầm mắt của Già La chưa từng rời khỏi Trần Mộc nửa bước, ánh mắt như si như say, như dính chặt vào mặt Trần Mộc, cũng không biết nàng đang nghĩ gì. "Aiya, ba ba!" Nhậm Đình Đình có chút sốt ruột, vội vàng nói: "Vừa rồi chúng ta không phải..." Nhậm Phát xua tay, cười ha hả nói: "Con gấp cái gì chứ?

Nhà họ Trần hiện giờ gia nghiệp lớn, địa bàn, sản nghiệp trải rộng khắp Thường Sa Thành, yêu cầu của ta rất quá đáng sao?" "Hiền điệt,

cháu thấy thế nào?" Đối với yêu cầu mà Nhậm Phát đưa ra, người khác có thể không biết, nhưng mấy người có mặt ở đây đều hiểu rõ trong lòng!

Địa bàn, sản nghiệp của nhà họ Trần ở Thường Sa Thành, quả thực là rất nhiều, lớn nhỏ đều có, đương nhiên phần lớn đều liên quan đến ngành trộm mộ.

Mà ngành trộm mộ này, từ xưa đến nay đều là ngành siêu lợi nhuận!

Hơn nữa nếu đã là sính lễ, vậy thì tặng mấy cái địa bàn nhỏ, sản nghiệp nhỏ, chắc chắn sẽ mất mặt, cũng không phù hợp với thân phận của Trần Mộc.

Tặng quá lớn, lại là một khoản tổn thất không nhỏ.

Đây không phải là tùy tiện tặng một khoản tiền lớn, tài vật đơn giản như vậy, một cái địa bàn thực sự tặng đi, thì tương đương với việc từ kinh doanh đến mối quan hệ, đều tặng đi hết!

Ngoài dự liệu của Tề Thiết Chủy và những người khác, đối với yêu cầu này của Nhậm Phát, Trần Mộc gần như không suy nghĩ nhiều, liền gật đầu đồng ý: "Cho dù Nhậm gia chủ không đề cập đến chuyện này, ta cũng sẽ chủ động trích ra một phần sản nghiệp, địa bàn, sang tên cho Đình Đình." "Điểm này, xin Nhậm gia chủ hoàn toàn yên tâm." Lời còn chưa dứt, Nhậm Phát đột nhiên vui vẻ cười lớn, cảm khái vạn phần uống một ngụm trà, vô cùng hài lòng gật đầu. "Không tệ!" "Ta biết ngay hiền điệt cháu là người có thể làm nên việc lớn, có xả mới có đắc, không tệ, ta rất hài lòng." Dừng lời, sắc mặt Nhậm Phát trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: "Từ nay về sau, Đình Đình sẽ theo bên cạnh hiền điệt cháu, nhất định phải đối xử tốt với nó." "Còn nữa, Đình Đình có thể có chút tính tiểu thư, xin hiền điệt hãy bao dung nhiều hơn." Trần Mộc gật đầu: "Xin Nhậm gia chủ yên

tâm, đó là điều nên làm." Chuyển sang, Nhậm Phát giơ tay lên.

Phía sau lập tức có một lão quản gia, cầm một chồng sổ sách cao ngất đi tới gần, cẩn thận đặt nó lên bàn.

Bên dưới một chồng là sổ sách, còn chồng lớn bên trên, rõ ràng là các loại địa khế, phòng khế!

Không cần nghĩ cũng biết, những sổ sách, địa khế này đều liên quan đến các loại sản nghiệp trong tay nhà họ Nhậm!

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy và những người khác đều có chút ngơ ngác, không hiểu Nhậm Phát đang giở trò gì?

Hơn nữa xem tình hình này, dường như, đây là Nhậm Phát đã chuẩn bị từ sớm?

Nếu không trong thời gian ngắn như vậy, lão quản gia dù có bản lĩnh trời cho, cũng không chắc có thể nhanh chóng thu thập được nhiều sổ sách, địa khế như vậy, đây là đã có sự chuẩn bị từ trước! "Nói ra thì, Nhậm Gia Trấn gặp phải kiếp nạn này có lẽ cũng có mối quan hệ dây mơ rễ má với nhà họ Nhậm chúng ta." "Ai... không nói những chuyện này nữa!" Nhậm Phát thở dài, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Trần Mộc: "Hiền điệt, ta muốn cháu tiếp quản toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Nhậm!" Một câu nói kinh động bốn phía.

Trần Tiểu Đao thậm chí còn kinh ngạc đến mức kêu lên một tiếng.

Tề Thiết Chủy trong lòng cũng thầm kinh ngạc, có chút khâm phục sự quyết đoán của Nhậm Phát, càng khâm phục con mắt tinh tường của người này, tuyệt đối không thể xem thường!

Chương 214

Nhà họ Nhậm mấy năm nay tuy có chút đi xuống, nhưng nói cho cùng, vẫn là gia nghiệp lớn, quan hệ rộng, con đường nhiều, nội tình tích lũy được càng chỉ có nhiều hơn chứ không ít, không phải là những kẻ phất lên nhanh chóng có thể so sánh được.

Mà mấu chốt nhất là, nếu nhà họ Trần có thể nuốt trọn những sản nghiệp này của nhà họ Nhậm, điều này sẽ bù đắp rất lớn cho những thiếu sót của nhà họ Trần!

Người ngoài chỉ có thể thấy được sự huy hoàng vô hạn của nhà họ Trần, chỉ có thể thấy được thế lực của nhà họ Trần trải rộng khắp Thường Sa Thành, ăn uống no đủ.

Nào biết, loại hình sản nghiệp chủ yếu dựa vào hành vi trộm mộ này.

Chỉ cần gặp phải sóng gió lớn một chút, là có khả năng sẽ xuất hiện phiền toái cực lớn!

Quả thực, trên mảnh đất này không biết có bao nhiêu ngôi mộ cổ, ăn ba đời cũng không hết.

Nhưng với cục diện thế đạo hiện nay, ai biết được lúc nào, trời sẽ đột nhiên thay đổi?

Đến lúc đó, đến lúc ngành trộm mộ không thể tiếp tục kiếm ăn được nữa, thì điều này tương đương với việc phế đi nguồn thu nhập lớn nhất của nhà họ Trần!

Nhắm vào điểm này, Trần Mộc đã sớm định ra kế hoạch chuyển đổi.

Chỉ có điều, liên quan đến các ngành sản nghiệp ngoài ngành trộm

mộ, những người giỏi về lĩnh vực này ở Thường Sa Thành, thực sự không nhiều.

Ví dụ như Hoắc Cẩm Tích, Ngô Lão Cẩu, hai nhà này vẫn luôn ăn bát cơm trộm mộ, cơ bản không thay đổi nhiều.

Còn Hồng gia của Nhị Nguyệt Hồng, bề ngoài là ăn bát cơm hát hí, thực ra ngầm cũng có mối quan hệ dây dưa không dứt với ngành trộm mộ.

Người thực sự biết bố cục trước, mở rộng các ngành sản nghiệp khác, nhìn khắp cả Thường Sa Thành, dường như cũng chỉ có Giải Cửu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Giải gia có thể đi đến bước ngày hôm nay, cũng là nhờ vào ngành trộm mộ này, tự nhiên muốn hoàn toàn thoát ra, kinh doanh các ngành sản nghiệp khác, cũng rất có độ khó.

Dựa núi ăn núi, dựa sông ăn sông, chính là chỉ cục diện này.

Mà hiện tại... "Nếu Nhậm gia chủ yên tâm, ta bằng lòng tiếp quản toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Nhậm, cũng có thể dung hợp nó vào sản nghiệp của nhà họ Trần, hình thành một con đường đủ lớn mạnh." "Để báo đáp, ta sẽ trích ra ba phần lợi nhuận." Sắc mặt Trần Mộc không chút gợn sóng, bình tĩnh nói.

Nhậm Phát cười lắc đầu, nói: "Người một nhà sao còn nói chuyện hai nhà?

Ba phần lợi nhuận gì chứ?" "Sao?

Hiền điệt thực sự nghĩ ta già rồi, không nuôi nổi mình nữa sao?" Trong lúc nói chuyện, Nhậm Phát từ túi áo trong người lấy ra một chiếc chìa khóa, đưa cho Nhậm Đình Đình. "Đi đi, dẫn hiền điệt đi tìm thứ mà nó cần." "Cảm ơn ba ba!" Nhậm Đình Đình vui vẻ nhận lấy

chìa khóa, sung sướng nhìn Trần Mộc.

Trần Mộc cũng đứng dậy, khẽ gật đầu.

Sau đó hắn cùng Già La đi theo Nhậm Đình Đình vào bên trong phủ cũ nhà họ Nhậm, thẳng đến kho riêng của Nhậm Phát.

Hồng cô nương, Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao họ, thì ở lại trong đại sảnh, cùng Nhậm Phát trò chuyện về những gì đã thấy đã nghe trước đó, toàn là những chuyện kinh hãi kích thích, kỳ quái khó lường. "Nhậm gia chủ có điều không biết." "Thân thần thông bản lĩnh của Mộc gia, theo tôi nói, thật sự không khác gì tiên nhân!" Tề Thiết Chủy miệng lưỡi lanh lẹ, thần bí nói: "Chuyện bên ngoài phủ cũ lúc trước, Nhậm gia chủ cũng đã thấy một chút rồi chứ?" "Không tốn chút sức lực nào, đã có thể dễ dàng trấn sát một con quái vật như vậy, thế mà vẫn chưa phải là toàn bộ đâu!" Nhậm Phát nghe vậy gật đầu lia lịa, thuận miệng hỏi: "Tôi nghe nói... trước đây vì chuyện của Đình Đình, nhà họ Trần còn đụng độ một trận ác liệt với thương hội Phù Tang?" "Chuyện này nói ra thì dài lắm, Nhậm gia chủ." Tề Thiết Chủy cười một tiếng.

Có Tề Thiết Chủy ở đây, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sáo cơ bản không có cơ hội xen vào, đương nhiên họ cũng không muốn nói nhiều.

Nếu nói về chiến đấu đánh nhau, sinh tử vật lộn.

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sáo hai người, đều là cao thủ tuyệt đối.

Nhưng nếu nói về những chuyện đấu đá tâm cơ vòng vo, hai người lại không giỏi đối phó.

Hồng cô nương thì càng không cần phải nói, vừa rồi khi Nhậm Phát đề xuất lấy sản nghiệp nhà họ Trần làm sính lễ, cô suýt nữa đã trực tiếp động dao. "Thương hội Phù Tang thì là cái thá gì?!" "Ha ha, chỉ với hai cây cọ không có lông của họ, thật sự xách dép cho nhà họ

Trần cũng không xứng, hơn ba trăm người, toàn bộ bị tiêu diệt!" Tề Thiết Chủy miệng nói như suối, đặc biệt nhấn mạnh chuyện thương hội Phù Tang vây công nhà họ Trần lúc đó, chọn ra mấy điểm mấu chốt nghe có vẻ rất oách, lấy ra nói chi tiết một hồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Nhậm Phát quả thực là một lão cáo già, nhưng ông ta không tận mắt chứng kiến tình hình lúc đó, cộng thêm thực lực mà Thân vệ đội của nhà họ Trần thể hiện hôm nay, ông ta cũng đã thấy tận mắt.

Hai điều kết hợp lại, tương đương với việc cho Tề Thiết Chủy đủ vốn để chém gió! "Quả nhiên như ta dự liệu." "Giao cơ nghiệp nhà họ Nhậm này cho Trần gia chủ, quả thực là một quyết định vô cùng anh minh." Nhậm Phát trong lòng có chút cảm khái.

Người kinh doanh thường có khứu giác nhạy bén.

Mà Nhậm Phát, rõ ràng cũng là như vậy.

Nhận thấy sự hỗn loạn và bất ổn của thế đạo này, Nhậm Phát ngay lập tức đã muốn tìm cho Nhậm Đình Đình một con đường lui, tiện thể cũng tìm cho mình một chỗ dựa vững chắc.

Đặc biệt là sau khi trải qua sự kiện bầy cương thi vây công Nhậm Gia Trấn, suy nghĩ này càng khiến Nhậm Phát tin tưởng không nghi ngờ.

Thời điểm vừa vặn, xuất hiện vừa vặn, nhà họ Trần hoàn hảo phù hợp với tất cả yêu cầu của Nhậm Phát, đương nhiên, trong đó cũng có một phần tư tâm của một người cha.

Cùng lúc đó, trong kho riêng của Nhậm Phát.

Một lượng lớn đồ cổ quý giá, thư họa tuyệt bản, các loại đồ trang trí, đồ chơi tinh xảo, được bày biện ngay ngắn, không một hạt bụi.

Còn ở phía trong cùng, có một cánh cửa nhỏ. "Những thứ đặt bên

trong này, phần lớn đều là di vật của ông nội để lại, đều là những thứ của thời xưa." "Ta nghĩ... thứ mà Già La tỷ tỷ cần, chắc là ở bên trong." Nhậm Đình Đình đẩy cánh cửa nhỏ ra, Trần Mộc và Già La theo sát phía sau, đi vào bên trong.

Khắp nơi có thể thấy, một số đồ cổ, đồ lặt vặt của thời xưa, đều đã có tuổi, rất rõ ràng là những thứ mà Nhậm lão thái gia thu thập được vào thời đó.

Trong số đó, một chiếc hộp gỗ đàn màu đen, là nổi bật nhất. "Ở đây, tỷ phu." Già La đưa ra bàn tay ngọc ngà, chỉ một hướng.

Nhận thấy trong giọng nói của Già La, có chút buồn bã và thổn thức khó nén, Trần Mộc nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng. "Yên tâm, không sao rồi." Trong lúc nói chuyện, chiếc hộp gỗ đàn được mở ra, để lộ ra thứ bên trong, đó là một tấm bài gỗ, trông rất bình thường.

Tiện tay cầm tấm bài gỗ lên, nắm trong lòng bàn tay.

Ánh mắt Trần Mộc lập tức ngưng lại.

Trên tấm bài gỗ, khắc rõ ràng sinh thần bát tự của hắn.

Đồng thời, còn có một giọng nói phụ nữ rõ ràng, phảng phất như ở ngay bên tai, khẽ thì thầm: "Phu quân, cuối cùng cũng đợi được chàng đến..." "Phu quân, cuối cùng cũng đợi được chàng đến rồi…" Giọng nói nhẹ bẫng, phảng phất như đang văng vẳng bên tai, tựa như lời thì thầm thân mật của một giai nhân.

Độ nhận diện của giọng nói đó rất cao, Trần Mộc lập tức phán đoán ra, giọng nữ này tuyệt đối không phải do Già La dùng cách nào đó lưu lại từ trước, mà càng giống như là… vừa mới nói ra?

Suy nghĩ này vừa nảy ra, Trần Mộc cũng sững người một chút.

Chương 215

Là giọng nói truyền đến… từ thành cổ Tinh Tuyệt sao? "Là ta, Trần Mộc." Hắn nhẹ nhàng xoa tấm thẻ gỗ trong tay, 【Thần Cơ Bách Luyện】 tự động kích hoạt, trực tiếp cho Trần Mộc biết dược liệu của tấm thẻ gỗ này, lấy từ Côn Luân Thần Mộc!

Côn Luân Thần Mộc, còn được gọi là cây thông thiên.

Tương truyền thời viễn cổ, thần minh trên trời và con người dưới trần gian có qua lại với nhau, và Côn Luân Thần Mộc chính là một chiếc thang trời nối liền trời và đất! "Nếu là Côn Luân Thần Mộc…" "Vậy thì ta hoàn toàn tin tưởng rồi." Trần Mộc khẽ thở dài, suy nghĩ trong lòng xoay chuyển.

Tương truyền Côn Luân Thần Mộc dù chỉ có một đoạn, rời khỏi đất bùn, nguồn nước và ánh mặt trời, nó vẫn sẽ không khô héo.

Tuy không còn sinh trưởng, nhưng vẫn luôn giữ được dáng vẻ ban đầu.

Nếu đặt thi thể vào trong quan tài làm từ Côn Luân Thần Mộc, có thể vạn năm không mục nát, càng không bị sâu bọ cắn phá.

Thần mộc như vậy, thật sự là đi khắp thế gian cũng khó tìm!

Mà Trần Mộc nhớ rất rõ, theo thông tin hắn biết, Tinh Tuyệt Nữ Vương đang ở trong một chiếc quan tài bằng Côn Luân Thần Mộc, đặt trên Vô Để Quỷ Động!

Im lặng một lúc lâu, giọng nói của người phụ nữ lại vang lên bên tai Trần Mộc. "Lấy được tấm thẻ gỗ này, cũng chứng tỏ chàng đã tìm thấy muội muội của ta, Già La." "Phu quân, hãy đối xử tốt với muội muội của ta, nếu không phải vì nó, ta cũng không thể đợi được

chàng…" Sau một khoảng ngừng ngắn, giọng nói lại vang lên, đó là một âm sắc rất đặc biệt, độ nhận diện rất cao.

Nghe có chút đặc sắc của vùng Tây Vực, lại có một cảm giác… ung dung hoa quý, đây là do ở địa vị cao trong thời gian dài mà thành.

Chỉ riêng điểm này, Trần Mộc đã gần như có thể khẳng định, nguồn gốc của giọng nói này chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương! "Đây là lần đầu tiên ta nói chuyện với phu quân, cũng là lần cuối cùng…" "Lực lượng Quỷ Động không lúc nào là không muốn kéo ta vào trong quỷ động, trở thành vật tế của Xà Thần, chỉ có trốn trong quan tài Côn Luân Thần Mộc mới có thể miễn cưỡng cách ly được lực lượng quỷ động." "Phu quân, chỉ có Xà Thần Chi Nhãn mới có thể giúp chàng tránh được sự chú thị của cổ thần…" Vỏn vẹn ba câu, Trần Mộc đã tiếp nhận được đủ thông tin.

Hơn nữa không có ngoại lệ, tất cả đều cực kỳ quan trọng!

Không nghĩ nhiều, Trần Mộc khẽ nắm chặt thẻ gỗ, thầm nghĩ trong lòng: "Yên tâm, lấy được Xà Thần Chi Nhãn, ta sẽ đưa nàng ra ngoài." Rất nhanh, giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương lại vang lên, nhưng lại lộ ra vẻ cực kỳ yếu ớt: "Phu quân… ta đang… đợi… chàng." Một câu nói đứt quãng, vài chữ, rồi im bặt.

Hồi lâu, Trần Mộc không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Dường như, sợi liên kết hình thành nhờ vào Côn Luân Thần Mộc đã hoàn toàn bị cắt đứt, bị lực lượng Quỷ Động cưỡng ép ngăn cách! "Ngươi nghe thấy không, Già La." "Em nghe thấy rồi, tỷ phu." Trong mắt Già La long lanh ánh nước, nàng nhẹ nhàng nép vào vai Trần Mộc, dường như chỉ có như vậy mới có thể yên tâm hơn một chút.

Bên cạnh, Nhậm Đình Đình ngơ ngác.

Nhưng cô cũng biết, lúc này tâm trạng của Già La đang rất tệ,

Nhậm Đình Đình cũng không tiện chen vào.

Những lúc khác thì chen lấn một chút, có lẽ không có vấn đề gì. "Được rồi." "Nếu đã giao tiếp xong, vậy thì có một số chuyện ta cũng đã hiểu rõ." Trần Mộc khẽ vuốt mái tóc xanh của Già La, thấp giọng nói: "Bây giờ chuyện quan trọng nhất, vẫn là giải quyết vấn đề của ngươi." "Trước tiên nghĩ cách phá giải 'Thi Hồn Phân Ly', để ngươi trở về cơ thể, có một số chuyện cũng sẽ tiện hơn nhiều." Đây vốn là một câu nói rất bình thường, nhưng vào tai Già La và Nhậm Đình Đình, lại có vẻ hơi… đa sắc thái, khiến người ta e thẹn. "Tất cả đều nghe theo tỷ phu." Già La quyến luyến cọ cọ vào vai Trần Mộc, mặc dù với trạng thái hiện tại của nàng, chỉ cần dựa quá gần Trần Mộc, chắc chắn sẽ phải chịu đựng sự tàn phá của khí tức thiên lôi, nhưng nàng vẫn không nỡ rời xa cảm giác này. "Đi thôi." Trần Mộc gật đầu, tiện tay cất tấm thẻ Côn Luân Thần Mộc, dẫn theo Già La và Nhậm Đình Đình, nhanh chóng rời khỏi kho riêng của Nhậm Phát.

Những món đồ cổ quý giá, thư họa độc bản, hay một số ngọc bích, đồ trang trí quý hiếm được cất giữ ở đây.

Đối với Trần Mộc, chúng không có chút hấp dẫn nào.

Đương nhiên cũng phải thôi, Trần Mộc đã thấy quá nhiều rồi, đã có chút chai sạn.

Tùy tiện lấy ra một hai món từ kho trong không gian cá nhân của hắn, đều có thể dễ dàng hạ gục tất cả mọi thứ trong nhà kho này!

Vòng về đại sảnh, khác với lúc rời đi, Tề Thiết Chủy đang trò chuyện rất sôi nổi với Nhậm Phát, và nội dung cuộc trò chuyện đã sớm lan man đủ thứ, chuyển sang phong thủy và bói toán.

Trần Tiểu Đao và Già Cô Sao ngồi một bên, cùng Hồng Cô Nương thảo luận về kinh nghiệm tu luyện của mỗi người.

Hai bên không ai ảnh hưởng đến ai, ngược lại có vẻ hòa thuận vui vẻ. "Tôi đã xem qua rồi, Nhậm gia chủ, ngài đây là mệnh phú quý trời sinh!" "Chỉ tiếc là… mệnh trung chú định phải phạm một lần tiểu nhân, nhưng ngài cũng yên tâm, chuyện phạm tiểu nhân này đã qua rồi." Tề Thiết Chủy nghiêm túc, vẻ mặt chân thành nói: "Nếu tính kỹ ra, vẫn là do vị trí phong thủy bảo địa mà Nhậm lão thái gia hạ táng có vấn đề." "Đây là có người cố ý nhắm vào Nhậm gia các người!" Vừa nghe những lời này, Nhậm Phát cũng gật đầu lia lịa.

Sự thật cũng đúng như lời Tề Thiết Chủy nói, Nhậm gia quả thực có chút không thuận lợi, thậm chí còn có dấu hiệu đi xuống.

Mọi vấn đề, đều có thể khớp với những gì Tề Thiết Chủy nói! "Yên tâm đi, Nhậm gia chủ." "Tôi đã nói rồi mà, chuyện phạm tiểu nhân đã qua rồi, kiếp nạn nhắm vào Nhậm gia lần này, đã được Mộc gia hóa giải rồi!" Tề Thiết Chủy uống một ngụm trà, thấm giọng.

Nhậm Phát như có điều suy nghĩ, có chút hiểu ra: "Chuyện mà Tề tiên sinh nói, là có liên quan đến Tần Lĩnh Cản Thi Môn?" Đầu đuôi câu chuyện, Tề Thiết Chủy cũng đã kể đại khái cho Nhậm Phát nghe một lần.

Đương nhiên, những bí mật liên quan đến Già La, tất cả đều bị Tề Thiết Chủy giấu đi.

Lời nào có thể nói, lời nào không thể nói, không ai hiểu rõ hơn một kẻ tinh ranh như Tề Thiết Chủy! "Chính là như vậy!" "Trước đây tôi đã phán đoán ra rồi, Tần Lĩnh Cản Thi Môn này sớm đã có mưu đồ, bố cục rất lớn, e rằng… không chỉ một đời." Nghe lời Tề Thiết Chủy, Nhậm Phát không khỏi có chút hoảng hốt, liên tục thở dài mấy hơi.

Nếu không kịp thời gửi thư đến Thường Sa Thành, nếu không phải Trần Mộc dẫn thân vệ đội trở về, e rằng chỉ cần chậm trễ thêm một chút thời gian, cả thị trấn Nhậm gia và thị trấn Trần gia đều sẽ bị

Tần Lĩnh Cản Thi Môn hủy diệt, hóa thành hai thị trấn quỷ vực cũng không chừng!

Đến lúc đó, dù gia nghiệp có lớn đến đâu, e rằng cũng không mang đi được một chút nào!

Chỉ trong một thoáng suy nghĩ, Nhậm Phát cũng cảm thấy, quyết định lần này của mình thật sự là vô cùng chính xác, không chỉ đảm bảo an toàn cho Nhậm Đình Đình, mà thậm chí… còn có thể giữ lại được cả cơ nghiệp lớn của Nhậm gia! "Ai, hiền điệt đến đúng lúc lắm." "Mấy ngày này các cháu cứ ở lại đây nghỉ ngơi cho khỏe!" Nhậm Phát vẫy tay với Trần Mộc, quay đầu gọi lão quản gia: "Mau đi sắp xếp, bày mấy bàn tiệc, để tiếp đãi hiền điệt Trần Mộc!" Lão quản gia gật đầu nhận lời.

Trần Mộc cười ngồi xuống gần đó, gật đầu nói: "Thị trấn Nhậm gia lần này thoát khỏi nguy hiểm, có thể nói là trăm việc đang chờ khôi phục, cần phải vực dậy tinh thần." "Hay là… chuyện này, toàn quyền giao cho ta phụ trách?" Nhậm Phát hơi sững người.

Rồi ông ta liền hiểu ý của Trần Mộc.

Thực tế, rất nhiều cải cách và thay đổi ở thị trấn Trần gia, Nhậm Phát đều thấy trong mắt, cũng biết rằng một cuộc cải tổ như vậy, tuyệt đối có rất nhiều lợi ích.

Chỉ có điều, Nhậm Phát vì địa vị và thân phận của mình, quyết không chịu làm những chuyện này, đương nhiên trong lòng cũng không muốn. "Nếu đã như vậy, vậy thì giao cho hiền điệt ngươi phụ trách." "Ta sẽ đi viết một bản thông báo, tuyên bố ngươi kế thừa sản nghiệp của Nhậm gia chúng ta, trở thành gia chủ đời mới của Nhậm gia!" Nhậm Phát quyết định ngay lập tức, ra lệnh lấy giấy bút.

Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu nói: "Chuyện này có phần vội vàng, Nhậm gia sáp nhập vào Trần gia, đương nhiên phải đổi tên đổi

họ, nhưng vào thời điểm này lại không thích hợp." "Hay là lập Đình Đình làm gia chủ Nhậm gia, có một số chuyện cũng dễ dàng thúc đẩy hơn." Suy nghĩ một chút, Nhậm Phát liền hiểu dụng ý của Trần Mộc, trong lòng lập tức vô cùng vui vẻ.

Hai người ở đây qua lại tira đẩy, Tề Thiết Chủy nghe rõ mồn một, lúc này cũng không thể không khâm phục, Trần Mộc quả thực là có cả thực lực cứng và mềm! "Sao vậy, Tề gia." Thấy Tề Thiết Chủy bưng chén trà đi tới, Trần Tiểu Đao nghi hoặc hỏi: "Ông không phải đang trò chuyện rất sôi nổi với Nhậm gia chủ sao, qua chỗ chúng tôi góp vui làm gì?" Tề Thiết Chủy lắc đầu, có chút mệt mỏi: "Tôi cũng không phải người sắt, thức trắng một đêm đến bây giờ sắp trưa rồi, tôi không chịu nổi nữa." "Hơn nữa đấu trí, đấu mưu mệt lắm…" Vừa nghe những lời này, Trần Tiểu Đao và Già Cô Sao cũng đều hiểu.

Hồng Cô Nương bên cạnh đột nhiên mở miệng, nhẹ giọng hỏi: "Những lời gia chủ nói có ý gì vậy?" Tề Thiết Chủy sững người một chút. "Chuyện này có chút thâm sâu…" Hơi do dự, Tề Thiết Chủy mở miệng giải thích: "Nói trắng ra cũng đơn giản, Mộc gia là muốn giữ thể diện cho Nhậm gia chủ một chút." "Tuy chúng ta đều biết, Nhậm lão gia đã muốn giao toàn bộ gia nghiệp của Nhậm gia cho Mộc gia rồi, nhưng những người dân ở thị trấn Nhậm gia bên ngoài, họ không biết." Dân chuyên vừa mở miệng, là biết có hay không.

Trần Tiểu Đao, Già Cô Sao, Hồng Cô Nương ba người, cũng lập tức hiểu ý của Tề Thiết Chủy.

Chương 216

Trước đó khi thân vệ đội tiến vào thị trấn Nhậm gia, đã có không ít người dân thị trấn Nhậm gia bàn tán xôn xao.

Trong mắt những người không biết chuyện này, Trần gia, là đang muốn nhắm vào Nhậm gia, hoặc nói, là muốn dùng vũ lực để xâm chiếm Nhậm gia!

Nếu ngay sau đó Nhậm Phát tuyên bố, Trần Mộc là gia chủ mới của Nhậm gia, điều này cũng tương đương với việc xác thực chuyện này.

Đến lúc đó, dù bề ngoài không nói, nhưng sau lưng chắc chắn sẽ có người chỉ trỏ, ngấm ngầm bôi nhọ.

Đây chính là danh không chính, ngôn không thuận, dễ sinh sự đoan.

Nếu Nhậm Đình Đình trở thành gia chủ mới, vậy thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều, sau này Trần Mộc tiếp quản, cũng là danh chính ngôn thuận, dù công khai hay ngấm ngầm cũng không ai có thể bắt bẻ được nửa điểm!

Sau khi nghĩ thông suốt những điều quanh co này, Trần Tiểu Đao cảm khái vạn phần: "Bảo sao mà nói, chuyện động não đấu mưu này, thật sự không phải dễ mà làm được!" Tề Thiết Chủy cười một tiếng, gật đầu nói: "Ngươi phải học hỏi đi, Tiểu Đao, sau này còn có lúc ngươi phải nắm quyền một phương, Mộc gia rất coi trọng ngươi." Một câu nói vô tình, lại khiến Trần Tiểu Đao trầm mặc, âm thầm suy nghĩ, trong lòng dâng lên chút hổ thẹn.

Rất nhanh, phía Trần Mộc và Nhậm Phát, đã thương lượng ra được một phương án không tồi, hai người vừa gặp đã ăn ý, bắt tay vào thực hiện.

Phương án này về cơ bản cũng là sao chép lại tình hình của thị trấn Trần gia lúc đó, chỗ nào cần sửa thì sửa, chỗ nào cần thay đổi thì thay đổi, đương nhiên, trong kế hoạch của Trần Mộc, đến lúc đó thị trấn Nhậm gia và thị trấn Trần gia hợp làm một, đó mới là ý tưởng hoàn mỹ cuối cùng của hắn!

Kế hoạch đã được quyết định, mọi người trong thân vệ đội cũng bắt đầu bận rộn.

Bận rộn suốt ba ngày liền.

Hơn nữa để đối phó với sự trở lại của Tần Lĩnh Cản Thi Môn, Trần Mộc cũng đã bố trí một số hậu thủ ở thị trấn Trần gia và thị trấn Nhậm gia, đương nhiên những việc này cần hộ vệ đội của hai thị trấn thực hiện.

Tuyển chọn nhân lực, tăng cường huấn luyện, những việc này đều có hộ vệ đội có thể làm.

Và để tăng cường hơn nữa sức mạnh phòng thủ của hai thị trấn, Trần Mộc cũng đã chọn ra một nhóm thành viên thân vệ đội sẵn sàng ở lại.

Những người này, về cơ bản đều là những người đã có gia đình, người thân đều ở thị trấn Trần gia hoặc thị trấn Nhậm gia.

Số người không nhiều, chỉ khoảng năm mươi người, những người này đều là những thành viên thân vệ đội cũ đã theo Trần Mộc từ những ngày đầu, thực lực của mỗi người đều không thể xem thường, tu luyện đã có chút thành tựu.

Hơn nữa, đã theo Trần Mộc đi qua Bình Sơn, giết thổ phỉ, đánh quân phiệt.

Kinh nghiệm chiến đấu của nhóm người này tự nhiên cũng không thể xem thường, một nhóm thổ phỉ nhỏ căn bản không đáng nói, có

thể dễ dàng giải quyết.

Và dù có gặp phải một số hung sát tà túy, chỉ cần không phải là cấp bậc quỷ vương hay thi vương, họ cũng đều có thể giải quyết! "Điểm danh hôm nay." Vào ngày thứ tư ở lại nhà cũ của Nhậm gia nghỉ ngơi, việc đầu tiên Trần Mộc làm khi tỉnh dậy chính là điểm danh hằng ngày.

Phần thưởng điểm danh mấy ngày nay tuy cũng không tồi, nhưng về cơ bản đều là những dược liệu quý hiếm, vũ khí, đan dược các loại.

Hiệu quả không tính là đặc biệt lớn. 【Đinh!

Gia tộc LV2 điểm danh hằng ngày thành công!】【Chúc mừng ký chủ nhận được: Kỳ Lân Huyết Đan Luyện Chế Pháp!】 "Kỳ Lân Huyết Đan?" Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Tiếp đó tâm niệm khẽ động, xem qua phần giới thiệu. 【Kỳ Lân Huyết Đan】: Đan dược được luyện chế từ thiên tài địa bảo đặc thù, sau khi dùng có thể khiến người bình thường cũng dần dần sở hữu huyết mạch Kỳ Lân đặc thù, có thể trừ hung tà, bách độc bất xâm, đồng thời cải thiện thể chất đáng kể, đả thông kinh mạch, giúp dễ tu luyện hơn.

Nhanh chóng đọc xong phần giới thiệu, ánh mắt của Trần Mộc cũng dần trở nên ngưng trọng. "Cái này có vẻ hơi bá đạo nhỉ?" "Tương đương với việc… ta có thể sản xuất hàng loạt huyết mạch Kỳ Lân?

Người nhà họ Trương mà biết chuyện này, chẳng phải sẽ tìm ta diệt khẩu ngay trong đêm sao?" Điểm danh hằng ngày nhận được một phần thưởng như vậy, quả thực khiến Trần Mộc có chút bất ngờ.

Tuy nhiên, điều này lại giải quyết được một ý tưởng của Trần

Mộc, đó là, khả năng sản xuất hàng loạt huyết mạch Kỳ Lân! "Đến lúc đó lò tu thân hoàn mỹ được chế tạo ra, chậc chậc." "Toàn bộ thân vệ đội của Trần gia, đều có thể sở hữu huyết mạch Kỳ Lân, hơn nữa còn là phiên bản không có tác dụng phụ, quả là vô địch." Điều duy nhất khiến Trần Mộc có chút không hứng thú chính là, mấy loại thiên tài địa bảo cần thiết để luyện chế 'Kỳ Lân Huyết Đan' thực sự có chút hiếm có khó tìm.

Trong đó, thiên tài địa bảo quan trọng nhất, chính là Kỳ Lân Kiệt!

Trong lòng suy tính về khả năng, Trần Mộc rời khỏi phòng ngủ. "Kỳ Lân Kiệt mà ta biết có hai miếng, một miếng là ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, miếng còn lại… hẳn là sẽ xuất hiện tại buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Ừm, xem ra phải đi tranh giành một chuyến rồi." Kế hoạch đã được định, Tân Nguyệt Phạn Điếm ở thành Tứ Cửu, trước đó đã gửi thiệp mời cho Trần Mộc.

Chỉ là danh sách vật phẩm đấu giá vẫn chưa được xác định, nếu trong buổi đấu giá thật sự có 'Kỳ Lân Kiệt', Trần Mộc cũng dự định sẽ giành lấy nó, như vậy mới có thể luyện chế 'Kỳ Lân Huyết Đan', càng có thể đặt nền móng cho kế hoạch 【Toàn viên huyết mạch Kỳ Lân】 bước tiếp theo! "Trần Mộc thiếu gia." "Cửu Thúc đang đợi ngài ở đại sảnh, nói là có việc gấp." Lão quản gia đến thông báo. "Được." Trần Mộc nhanh chóng đi đến đại sảnh.

Cửu Thúc dường như cũng vừa mới đến, mặt lộ vẻ vui mừng.

Thấy vậy, Trần Mộc cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Lúc này Cửu Thúc đến tìm hắn, việc gấp chắc chắn có liên quan đến tà pháp 'Thi Hồn Phân Ly'!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Cửu Thúc vào thẳng vấn đề, trực tiếp nói: "Trần gia chủ, phương pháp phá giải 'Thi Hồn Phân Ly', ta đã tìm ra rồi!" Làm sao để phá giải tà pháp 'Thi Hồn Phân Ly'?

Đây là vấn đề đau đầu nhất của Trần Mộc hiện tại.

Chủ yếu là vì, Già La bây giờ đã mất đi sự bảo hộ của lực lượng Quỷ Động, trạng thái vô cùng không ổn định!

Hơn nữa, cho dù không có tác động, tổn hại từ bên ngoài.

Già La vẫn sẽ dần dần tiêu tán.

Trừ khi nàng lập tức quay về thành cổ Tinh Tuyệt, như vậy nàng còn có thể tiếp tục duy trì hình thái quỷ vương như hiện tại.

Hoặc là, phải nghĩ cách nhanh chóng quay về thi thể, mới có thể đảm bảo linh hồn không bị tổn hại.

Theo phán đoán của Trần Mộc, lực lượng Quỷ Động cũng giống như lời nguyền Quỷ Động vậy.

Chỉ là hai cái hoàn toàn trái ngược.

Lực lượng Quỷ Động hẳn là càng gần Vô Để Quỷ Động trong thành cổ Tinh Tuyệt, thì sức mạnh tương ứng cũng sẽ càng mạnh.

Nhưng lời nguyền Quỷ Động thì ngược lại, càng xa Vô Để Quỷ Động, thì thời gian phát tác cũng sẽ càng muộn. "Xin Cửu Thúc chỉ giáo, làm sao để phá giải?" Trần Mộc khiêm tốn cầu học.

Cửu Thúc sắp xếp lại suy nghĩ, gật đầu nói: "Muốn phá giải tà pháp 'Thi Hồn Phân Ly', trước tiên chúng ta phải biết tác dụng của tà pháp này." "Chủ yếu là khiến thi thể và linh hồn tách rời, vĩnh viễn không thể hòa hợp, điểm này Trần gia chủ hẳn cũng đã biết." "Nhưng điều kỳ lạ chính là ở đây." Cửu Thúc dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Linh hồn của Già La cô nương sau khi rời khỏi thể xác, không hề tiêu tán, mà hình thành một loại quỷ đặc thù, ta nghĩ điều này có liên quan đến loại khí tức sức mạnh đặc thù trên người nàng trước đây." Quả nhiên.

Trần Mộc khẽ thở dài trong lòng.

Dù sao cũng là Cửu Thúc kiến thức uyên bác, đổi lại là người khác, e rằng rất khó có thể suy đoán ra những chi tiết nhỏ nhặt này.

Đương nhiên, đây cũng là do Cửu Thúc trước đây đã giao đấu với Già La, nên ông có thể cảm nhận được khí tức của lực lượng Quỷ Động, Trần Mộc cũng không quá ngạc nhiên, chỉ là chuyện này liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại có lực lượng Quỷ Động, dính líu quá lớn, hắn không muốn nói cho Cửu Thúc biết bí mật này mà thôi.

Chương 217

Thấy Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Cửu Thúc cười một tiếng, mở miệng nói: "Nếu Trần gia chủ cho rằng loại sức mạnh này không tiện tiết lộ, cũng không sao." "Ta chỉ cần biết cường độ của loại sức mạnh đặc thù này, mới có thể tiến hành phán đoán bước tiếp theo." "Như lời Trần gia chủ nói, việc này vô cùng quan trọng, không thể qua loa, dù sao cũng liên quan đến an nguy của Già La cô nương." Nói cho cùng, Cửu Thúc cũng không phải là người thấy quỷ quái hung tà là nhất quyết phải đánh đến chết.

Cũng như bây giờ, sau khi biết Già La bị tà pháp hại, mới dẫn đến trạng thái 'Thi Hồn Phân Ly' như hiện tại, Cửu Thúc cũng muốn ra tay cứu giúp, góp một chút sức lực.

Đương nhiên cũng là, để trả lại món nợ ân tình với Trần Mộc.

Thấy vậy, Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Cửu Thúc nói phải, ta có thể nói cho ông biết loại sức mạnh này là gì, nhưng xin hãy giữ bí mật." Cửu Thúc lập tức sắc mặt nghiêm túc lại, gật đầu một cách trịnh trọng. "Loại sức mạnh này tên là lực lượng Quỷ Động." "Nói đơn giản, nguồn gốc của lực lượng Quỷ Động này, bắt nguồn từ một vị Xà Thần thượng cổ, và nguồn sức mạnh chính là đôi mắt của nó." Giọng Trần Mộc vô cùng bình tĩnh, tiếp tục nói: "Già La trước đây là vì có loại lực lượng Quỷ Động này bảo hộ, nên sau khi linh hồn rời khỏi thể xác, vẫn không bị tiêu tán, ngược lại còn dần dần trưởng thành đến cấp bậc quỷ vương." "Chỉ là do duyên phận tình cờ, vật mấu chốt để thu được lực lượng Quỷ Động… đã bị hư hỏng." Mấy câu giải thích đơn giản, Cửu Thúc đã nghe hiểu, mày nhíu

chặt.

Điều này quả thực khớp với những suy đoán trước đây của ông và hai người Tứ Mục đạo trưởng, Thiên Hạc đạo trưởng, không có sai lệch gì lớn.

Đồng thời, tâm trạng của Cửu Thúc cũng tốt hơn một chút.

Dù sao… ba người liên thủ bại trận trước một nữ quỷ vương, chuyện này với tính cách của Cửu Thúc, thực ra vẫn rất khó chấp nhận.

Nhưng sau khi biết được bí mật bên trong, Cửu Thúc đã cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Đó là bại trận trước một nữ quỷ vương sao?

Rõ ràng là bại trận trước một vị cổ thần thượng cổ!

Thua thần, có mất mặt không?

Không hề. "Trần gia chủ nói như vậy, ta đã hiểu rồi, xin hãy yên tâm, bí mật này sẽ không có người thứ ba biết." Cửu Thúc suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Nếu đã liên quan đến sức mạnh cấp bậc cổ thần, vậy thì ta nghĩ những phương pháp thông thường có lẽ sẽ không có hiệu quả." Trần Mộc nhíu mày.

Ngay sau đó, Cửu Thúc lại nói: "Chỉ có một phương pháp khả thi, đó là dùng một số pháp khí chứa đựng sức mạnh cường đại phối hợp hoặc dung hợp làm một, khiến nó vượt qua cấp bậc sức mạnh của lực lượng Quỷ Động." "Đây là giải pháp tốt nhất mà ta có thể nghĩ ra hiện tại, thậm chí có khả năng giúp Già La cô nương quay về thân thể của mình!" Vừa nói, một cuốn sách cổ được Cửu Thúc lấy ra, lật mấy trang rồi chỉ cho Trần Mộc xem.

Sau khi xem kỹ mấy dòng chữ cổ đó, cộng thêm lời nói của Cửu Thúc, Trần Mộc đã hiểu ý của ông, như có điều suy nghĩ gật đầu:

"Phương pháp này dường như là khả thi và ổn thỏa nhất." "Tương đương với việc dùng sức mạnh của pháp khí ngoại vật, cưỡng ép áp chế tác dụng của 'Thi Hồn Phân Ly'?" "Đúng vậy!" Thấy Trần Mộc gần như hiểu ngay lập tức, Cửu Thúc cũng có chút cảm khái, không khỏi có chút khâm phục ngộ tính của Trần Mộc, quả thực cao minh hơn hai tên đồ đệ của ông không biết bao nhiêu lần!

Quay đi, Cửu Thúc lại có chút trầm tư.

Không phải là ông không tin vào năng lực của Trần Mộc, mà là… muốn tìm được một số pháp khí chứa đựng sức mạnh cường đại, thực sự không dễ dàng!

Phương pháp phá giải 'Thi Hồn Phân Ly' này, nói trắng ra thực ra vô cùng đơn giản.

Chính là dùng một hoặc vài loại pháp khí chứa đựng sức mạnh cường đại, phối hợp hoặc dung hợp lại với nhau, khiến nó vượt qua cấp bậc của lực lượng Quỷ Động.

Dùng cách này để cưỡng ép áp chế tác dụng của 'Thi Hồn Phân Ly', giúp Già La phục hồi.

Cửu Thúc đã tự mình trải nghiệm lực lượng Quỷ Động, tự nhiên cũng biết, loại sức mạnh đến từ Xà Thần thượng cổ này, thực sự vô cùng đáng sợ, tuyệt không phải là cấp bậc mà người thường có thể hiểu được. "Trần đương gia, ta biết những pháp khí mạnh mẽ tương tự rất khó tìm." "Nếu ngài thực sự không có, ta có thể nghĩ cách… pháp??!?" Cửu Thúc đang suy nghĩ xem có nên giúp đỡ hay không, nhưng khi thấy Trần Mộc lấy ra mấy món đồ, cả người ông đều sững sờ tại chỗ, kinh ngạc đến tê cả da đầu!

Vẫn ngọc, nhánh cây thanh đồng, thẻ gỗ Côn Luân Thần Mộc!

Ba món đồ lần lượt được Trần Mộc lấy ra, đặt trên bàn.

Mỗi món đều có khí tức sức mạnh độc đáo, mà Cửu Thúc thậm chí không cần nhìn, cũng có thể cảm nhận được khí tức của ba món đồ này, tùy tiện món nào cũng là cấp bậc thần khí!

Rốt cuộc Trần Mộc này có lai lịch gì?

Chẳng lẽ đã đào trộm mộ của một vị cổ thần nào đó sao?

Tại sao những thứ lấy ra toàn là những thứ chưa từng thấy bao giờ!

Cửu Thúc choáng váng.

Thậm chí còn nuốt nước bọt một cách vô thức. "Cửu Thúc, ông thấy ba món đồ này thế nào, gộp lại có thể vượt qua cấp bậc của lực lượng Quỷ Động không?" Nghe Trần Mộc hỏi, Cửu Thúc vô thức gật đầu, cảm khái vạn phần nói: "Đâu chỉ là vượt qua… ba món đồ này nếu có thể dung hợp làm một, chắc chắn có thể áp chế hoàn hảo 'Thi Hồn Phân Ly'!" Cũng không thể nói là Cửu Thúc kiến thức không đủ, định lực không mạnh.

Mà là ba món đồ Trần Mộc lấy ra… Vẫn ngọc, nhánh của cây thần thanh đồng, và thẻ gỗ được điêu khắc từ Côn Luân Thần Mộc.

Ba món đồ này, thực sự có chút kinh thế hãi tục!

Cửu Thúc lập tức cảm nhận được mức độ lợi hại của ba món đồ này, cấp bậc của chúng tuyệt đối không thể xem thường, chắc chắn là cấp thần phẩm!

Cũng có nghĩa là.

Ba món đồ này… đều đến từ ba kiện thần khí!

Cảm khái một hồi lâu, Cửu Thúc mới lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Ngoài nhánh cây thần thanh đồng và thẻ gỗ Côn Luân Thần Mộc này, vẫn ngọc trong tay ta

còn một ít hàng tồn." "Nếu Cửu Thúc ông muốn sưu tầm một ít, cũng được thôi." Nghe những lời này, Cửu Thúc sững sờ mất mấy giây mới phản ứng lại, vội vàng xua tay: "Không cần, không cần, những thứ cấp thần khí như vậy vô cùng quý giá, vẫn nên giữ lại để giải quyết vấn đề của Già La cô nương trước đi!" Thật sự không muốn sao?

Làm sao có thể!

Khí tức đặc thù mà ba món đồ này tỏa ra, Cửu Thúc cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Tùy tiện lấy ra một món, nghĩ cách luyện chế thành pháp khí, đó chắc chắn sẽ là pháp khí mạnh mẽ vạn người có một, sức trợ giúp mang lại không biết bao nhiêu mà kể!

Ai mà không thèm thuồng?

Chỉ là Cửu Thúc cũng không tiện mở miệng.

Bây giờ món nợ ân tình cứu mạng của Trần Mộc còn chưa trả xong, lại đòi hỏi dược liệu thần phẩm như vậy, chẳng phải là nợ càng nhiều hơn sao?

Ân tình dễ nợ, ân tình khó trả! "Nhánh cây thần thanh đồng, và thẻ gỗ Côn Luân Thần Mộc, hai món này tự nhiên là không thể tặng cho ông, Cửu Thúc." "Vẫn ngọc thì có thể." Trần Mộc cười một tiếng, tiện tay lật một cái, lại là một khối vẫn ngọc to bằng nắm tay, như biến ảo thuật mà lấy ra!

Ánh mắt Cửu Thúc, không kìm được mà giật giật hai cái. "Gã này thật sự đào mộ của một cổ thần nào đó sao?" "Cũng quá tàn nhẫn rồi!" Không phải Trần Mộc không muốn tặng, mà là, nhánh cây thần thanh đồng và thẻ gỗ Côn Luân Thần Mộc, hai món này, trong tay Trần Mộc cũng không có hàng tồn.

Nhánh cây thần thanh đồng chỉ có hai cành, còn thẻ gỗ Côn Luân Thần Mộc lại chỉ có một cái, và chỉ to bằng lòng bàn tay.

Tuy nhiên, vẫn ngọc, trong tay Trần Mộc còn có một khối rất lớn!

Nếu một khối vẫn ngọc có thể lôi kéo Cửu Thúc nhập hội, vậy thì quả thực không tồi, tuyệt đối là một thương vụ đôi bên cùng có lợi!

Mà trong kế hoạch của Trần Mộc, Trần gia nhất định phải phát triển, khuếch trương toàn diện, và giống như những nhánh cây lớn lan ra, hình thành nhiều chi nhánh của Trần gia, mỗi chi nhánh đều sở hữu thần thông bản lĩnh độc đáo.

Và các loại đạo pháp bản lĩnh của Cửu Thúc, theo Trần Mộc thấy, cũng rất thích hợp làm người dẫn dắt cho một trong những chi nhánh đó.

Tính như vậy, nếu có thể lôi kéo Cửu Thúc nhập hội, đến lúc đó lại bồi dưỡng ra một nhóm thành viên thân vệ đội am hiểu đạo pháp, đó quả thực cũng là một sự trợ giúp không nhỏ!

Chương 218

Nghĩ đến đây.

Trần Mộc nhìn Cửu Thúc, mở miệng nói: "Thật không dám giấu, Cửu Thúc, ta hy vọng ông có thể gia nhập Trần gia chúng ta." Cửu Thúc sững người một chút, cười lắc đầu: "Cũng không cần đâu, cảm ơn ý tốt của Trần gia chủ." Có chút động lòng, nhưng nói đến việc gia nhập Trần gia, bị trói buộc, quản chế khắp nơi, Cửu Thúc ít nhiều vẫn có chút không tình nguyện, dù sao cũng đã quen với cuộc sống hiện tại. "Không nghiêm ngặt như Cửu Thúc ông nghĩ đâu." "Ta muốn ông gia nhập Trần gia, cũng là muốn ông giúp ta bồi dưỡng một nhóm thành viên thân vệ đội am hiểu đạo pháp, giỏi bắt quỷ trừ yêu." "Kinh nghiệm, đạo pháp, các loại bản lĩnh của ông, đều là cấp bậc vô cùng lợi hại." Trần Mộc hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Đương nhiên, ta sẽ không làm phiền đến cách sống hiện tại của ông, chỉ đơn thuần là hy vọng ông có thể đến làm người dẫn dắt này, chỉ vậy mà thôi." "Thù lao chính là khối vẫn ngọc này." "Hoặc là, ta có thể giúp ông dùng khối vẫn ngọc này, luyện chế thành một loại pháp khí nào đó mà ông cần, ông thấy thế nào, Cửu Thúc?" Từng lợi ích một, trực tiếp ném tới khiến Cửu Thúc có chút choáng váng. "Chỉ là đến làm người dẫn dắt, hoặc nói là làm sư phụ, truyền thụ bản lĩnh thôi sao?" "Nếu là như vậy… cũng không phải là không thể." Cửu Thúc suy tính rồi gật đầu, trong đầu, vô thức hiện lên hình ảnh hai tên đồ đệ không nên thân của mình, nghĩ đến mà nghiến răng. "Đợi đã, Trần gia chủ, ngài còn biết luyện khí?" "Ý ngài là… ngài có thể đem khối… khối ngọc thạch này, luyện chế thành pháp khí mà ta cần?" Cửu Thúc đột nhiên lại nhận ra một điểm mấu chốt.

Trần Mộc cười gật đầu, thản nhiên nói: "Đúng vậy, ta biết luyện

khí, khối ngọc thạch này tên là vẫn ngọc, đến từ… ngoài trái đất." Cửu Thúc trầm mặc không nói.

Mẹ kiếp, đúng là người so với người, tức chết người mà!

Tuổi còn trẻ, đã phát triển Trần gia đến một mức độ danh tiếng lẫy lừng thì không nói, đồng thời còn kiêm đủ các loại thần thông bản lĩnh!

Tâm tính lại trầm ổn, tâm cơ cũng sâu, ngộ tính cũng cực tốt, lại giỏi lôi pháp, lại tinh thông kỳ môn, bây giờ lại còn nói, còn biết cả luyện khí?!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Trần Mộc đang ở ngay trước mắt.

Cửu Thúc căn bản sẽ không tin, trên đời này lại có người các phương diện đều toàn diện, thiên phú tuyệt vời như vậy?

Đây thật sự là người sao?

Thấy Cửu Thúc trầm mặc hồi lâu không mở miệng, Trần Mộc có chút nghi hoặc, thấp giọng nói: "Sao vậy, Cửu Thúc thấy có chỗ nào không hài lòng?

Ông cứ việc đề xuất, chỉ cần trong phạm vi ta thấy khả thi, đều có thể." "Không có, không có." Cửu Thúc xua tay, cười nói: "Thực sự là điều kiện của ngài rất tốt, nhất thời có chút thất thần." "Trần gia chủ thật là trẻ tuổi tài cao, thiên phú trác tuyệt!" Đổi giọng, Cửu Thúc lại nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, yêu cầu thu đồ đệ của ta có hơi cao, điểm này ta cũng hy vọng Trần gia chủ thông cảm." "Được." Trần Mộc cười gật đầu.

Yêu cầu thu đồ đệ cao?

Có thể cao bằng tiêu chuẩn tuyển chọn của thân vệ đội Trần gia chúng ta sao?!

Hơn nữa, gia nhập Trần gia, những thành viên Trần gia được ghi vào sổ sách, mỗi người đều có hai loại BUFF gia tộc hỗ trợ!

Tiềm năng phát triển, tuyệt đối đứng hàng đầu! "Vậy, Cửu Thúc ông muốn một kiện pháp khí gì?" "Tấn công, hay phòng ngự?

Hay là hiệu quả khác?" Trần Mộc suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Ta ở đây có một cái 【Hoảng Hồn Linh】 luyện chế lúc rảnh rỗi, ông có muốn thử xem không?" Vừa nói, cái 【Hoảng Hồn Linh】 được luyện chế từ vẫn ngọc, đã được Trần Mộc lấy ra.

Toàn thân 【Hoảng Hồn Linh】 có màu ngọc đen, được chọn theo kiểu chuông cổ, món đồ này trước đây đã được Trần Mộc luyện chế ra, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội sử dụng, ngược lại có chút bỏ không.

Nhìn 【Hoảng Hồn Linh】 trong tay Trần Mộc, Cửu Thúc lập tức sáng mắt lên, đồng thời có chút chai sạn: "Chỉ cần nhìn một cái, đã biết bản lĩnh luyện khí của Trần gia chủ vô cùng lợi hại!" "Thử thì không cần thử nữa, ta cần một thanh kiếm, không biết Trần gia chủ có thể luyện chế được không?" "Một thanh kiếm thôi ư?

Đơn giản." "Cửu thúc đợi một lát." Trần Mộc gần như không cần suy nghĩ, đã gật đầu đồng ý.

Nắm giữ 【Thần Cơ Bách Luyện】, chỉ cần trong tay có đủ dược liệu, vũ khí hay pháp khí nào mà không luyện chế ra được?

Chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao! "Cửu thúc mời theo ta, pháp môn luyện khí này ta không muốn để người ngoài biết." "Dễ nói." Cửu thúc gật đầu, đi theo bước chân của Trần Mộc.

Hai người một trước một sau tiến vào một gian thư phòng.

Nửa đường, Chá Cô Sảo, Trần Tiểu Đao và Hồng cô nương cũng bị Trần Mộc gọi đến. "Gia chủ, có sắp xếp gì sao?" Trần Tiểu Đao

hoạt động vai, vẻ mặt đầy mong đợi: "Hai ngày nghỉ ngơi này khiến xương cốt ta sắp rệu rã cả rồi, phải luyện tập gấp mới được!" Nghe vậy, Trần Mộc cười gật đầu: "Lát nữa ngươi cùng Chá Cô huynh, quét sạch toàn bộ bọn cướp ngựa trong phạm vi mấy trăm dặm cho ta." "Tuân lệnh, gia chủ!" Trần Tiểu Đao lập tức gật đầu nhận lệnh.

Mấy người ngồi quây quần quanh một chiếc bàn, Hồng cô nương nhanh nhẹn pha mấy tách trà nóng, chia cho mọi người. "Chuyện là thế này." "Từ hôm nay, Cửu thúc sẽ gia nhập Trần gia chúng ta, hỗ trợ ta bồi dưỡng một lứa thành viên thân vệ đội vừa am hiểu đạo pháp, lại vừa tinh thông bắt quỷ trừ yêu." Nghe Trần Mộc nói, Trần Tiểu Đao là người đầu tiên vỗ tay, cười nói: "Hoan nghênh Cửu thúc gia nhập!" Chá Cô Sảo và Hồng cô nương cũng tươi cười chào đón.

Đối với họ, chỉ cần đã gia nhập Trần gia thì chính là một thành viên trong gia tộc, mối quan hệ lập tức được kéo lại gần không biết bao nhiêu! "Cửu thúc, tĩnh tâm lại, ta sẽ đưa ngài vào danh sách Trần gia." Danh sách Trần gia?

Cửu thúc không nghĩ nhiều.

Ngay sau đó, tên của Cửu thúc đã được Trần Mộc thêm vào danh sách thành viên.

Tức thì, BUFF gia tộc, có hiệu lực!

Trong thoáng chốc, Cửu thúc đã cảm nhận được sự thay đổi tinh vi này, mày hơi nhíu lại, dường như có chút không hiểu. "Cửu thúc yên tâm." "Nếu ngài muốn rời khỏi Trần gia, ta sẽ lại xóa ngài khỏi danh sách, sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào." Trần Mộc cười một tiếng, giải thích: "Nhưng đồng thời, chỉ cần ngài còn trong danh sách thành viên Trần gia này của ta, ngài cũng sẽ nhận được những lợi ích tương ứng." "Ví dụ như... tốc độ tu luyện nhanh hơn, ngộ tính tăng cao." Nghe Trần Mộc giải thích, Cửu thúc thầm thử một phen, lập tức

kinh ngạc trừng lớn mắt: "Đây... quả có chuyện này, bản lĩnh thần thông bực này của Trần gia chủ, đúng là thần hồ kỳ kỹ, quả thật lợi hại!" Tuy không biết tại sao, nhưng Cửu thúc vô cùng chấn động, và đã nhanh chóng nhận ra rằng, sau khi được Trần Mộc thêm vào danh sách, đây tuyệt đối là một chuyện có rất nhiều lợi ích! "Được rồi." "Gọi ba người các ngươi đến đây, cũng là vì hôm nay phải luyện chế một thanh kiếm cho Cửu thúc, vừa hay vũ khí của ba người cũng có thể được nâng cấp đổi mới rồi." Trần Mộc gõ gõ bàn, khẽ suy tư.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao đã nhanh chóng lấy ra chuôi kiếm hắc kim, Chá Cô Sảo thì lấy ra một thanh đường đao hắc kim, Hồng cô nương do dự một chút, rồi cũng lấy ra thanh Tiểu Thần Phong luôn mang bên người.

Thấy ba người lần lượt lấy vũ khí ra, ánh mắt Cửu thúc cũng hơi giật lên, trong lòng thoáng kinh ngạc: "Đều là vũ khí tốt để trừ hung diệt tà, nội tình Trần gia quả nhiên phi phàm... cái chuôi kiếm này là sao?" Chợt, cảnh tượng Trần Tiểu Đao cầm Lôi Quang Kiếm lúc trước lại hiện lên trong đầu Cửu thúc.

Một chuôi kiếm hắc kim trông bình thường không có gì lạ, lại có thể phóng ra luồng kiếm sấm sét vừa nóng bỏng vừa có lực cắt cực mạnh!

Sức sát thương của nó, chỉ có thể dùng hai chữ hung tàn để hình dung!

Cửu thúc nhớ rất rõ, Nhậm lão thái gia hóa thành Khiêu Cương chính là bị Trần Tiểu Đao dùng thanh Lôi Quang Kiếm này dễ dàng chém thành ba đoạn!

Không đợi Cửu thúc nghĩ nhiều, Trần Mộc bắt đầu lấy ra từng loại dược liệu.

Có gỗ đào năm trăm năm, có vẫn thiết màu sắc đặc biệt, còn có

những khối hắc kim lớn...

Đủ loại dược liệu luyện khí cao cấp la liệt khắp bàn, lần lượt được Trần Mộc lấy ra, bày đầy cả một bàn!

Cửu thúc nhìn đến hoa cả mắt, thậm chí còn vô thức nuốt nước bọt. "Ghê thật, gia chủ ngài định chơi lớn một phen sao?" "Nhiều dược liệu thế này..." Trần Tiểu Đao cũng nhìn đến ngây người.

Thanh Lôi Quang Kiếm trước kia của hắn vốn chỉ được luyện chế từ một thanh đường đao hắc kim đã sứt mẻ, hoàn toàn không pha tạp thêm dược liệu đặc biệt nào khác!

Chỉ dựa vào hắc kim mà đã luyện chế được một thanh Lôi Quang Kiếm có sức sát thương hung tàn.

Nếu giờ lại thêm vào nhiều dược liệu đặc biệt như vậy, sức sát thương chẳng phải sẽ bay thẳng lên tận trời sao?! "Ngươi bớt lời thừa đi." "Gia chủ có thời gian luyện chế vũ khí cho chúng ta đã là tốt lắm rồi, sao nào, ngươi còn định kén cá chọn canh à?" Chá Cô Sảo cười một tiếng.

Chương 219

Hồng cô nương lạnh nhạt bồi thêm một câu: "Nếu không nỡ lãng phí dược liệu của gia chủ, Tiểu Đao, ngươi có thể chọn không cần." Trần Tiểu Đao: "..." Cảm nhận được ánh mắt của Trần Mộc cũng đang nhìn sang.

Trần Tiểu Đao không chút do dự, dập đầu một cái xuống bàn: "Nghĩa phụ!

Xin nhất định phải giúp con nâng cấp thanh Lôi Quang Kiếm này!" Cửu thúc: "..." Trần Mộc: "..." Về phương diện đổi mới vũ khí trang bị, nâng cao thực lực bản thân, những thành viên Trần gia không có giới hạn như Trần Tiểu Đao có rất nhiều, Chá Cô Sảo và Hồng cô nương đã sớm quen rồi.

Cửu thúc sắc mặt phức tạp, nhưng cũng không nói gì.

Chuyện này có thể nói gì đây?

Thành viên Trần gia người nào cũng là nhân tài, nói chuyện cũng dễ nghe? "Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa." "Bắt đầu từ Cửu thúc trước, ngài muốn một thanh kiếm, đúng không?" Thấy Trần Mộc nghiêm túc trở lại, Cửu thúc gật đầu, nói: "Đúng vậy, thanh kiếm gỗ đào trước kia... dùng cứ cảm thấy hơi yếu, chỉ tiếc là ta mãi không tìm được vật thay thế phù hợp." "Được." "Vậy thì dùng vẫn ngọc + gỗ đào năm trăm năm + hắc kim và các dược liệu khác để luyện chế." Trần Mộc không chút do dự xác định một phương án, đương nhiên, đây cũng là làm riêng cho Cửu thúc.

Mà một khi Cửu thúc đã là thành viên Trần gia, Trần Mộc tự nhiên cũng không keo kiệt.

Mấy loại dược liệu lần lượt được Trần Mộc cầm lên, 【Thần Cơ

Bách Luyện】, khởi động!

Giữa hai tay ánh sáng lưu chuyển, mấy loại dược liệu lần lượt thay đổi hình thái.

Vẫn ngọc nhanh chóng hóa thành một vũng chất lỏng, còn khúc gỗ đào năm trăm năm thì nhanh chóng hình thành thân kiếm, hắc kim thì phủ lên trên, hòa quyện vào nhau.

Toàn bộ quá trình vô cùng nhanh, mọi người gần như còn chưa kịp nhìn rõ, luồng sáng quanh quẩn giữa hai tay Trần Mộc đã biến mất.

Thay vào đó, là một thanh trường kiếm toàn thân đen tuyền, tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt của ngọc thạch, trên thân kiếm có khắc bảy lỗ hình hoa sen. "Bảy lỗ đại diện cho Thất Tinh, có thể hấp thu linh khí trời đất." Trần Mộc tiện tay đưa thanh kiếm này cho Cửu thúc, nói: "Thất Tinh tương liên, lại có sức mạnh của vẫn ngọc rót vào trong đó, như vậy, thanh kiếm này khi thi triển đạo pháp... sẽ được khuếch đại lên gấp mấy lần!" Trái tim kích động, đôi tay run rẩy, Cửu thúc lau tay, cẩn thận nhận lấy thanh kiếm, vẻ mặt lập tức lộ ra sự vui mừng xen lẫn trang trọng. "Thần binh như vậy, tất là vô thượng lợi khí trừ hung diệt tà!".

Cửu thúc quá sành hàng rồi.

Vừa cầm thanh Thất Tinh Kiếm này vào tay, ông đã nhận ra sự phi phàm của nó, đặc biệt là khoảnh khắc nắm lấy kiếm, khí thế cả người đều tăng lên mấy phần!

Đó là một cảm giác trôi chảy như nước chảy thành sông.

Gần như có thể nói là, tâm niệm vừa động, đạo pháp tức thì xuất ra!. "Tuyệt đối là thần binh lợi khí, và kỳ diệu nhất là, rõ ràng có pha tạp dược liệu hắc kim, nhưng lại không quá nặng." "Nếu kết hợp với phù triện, đạo pháp các loại để sử dụng..." Chỉ nghĩ thôi, Cửu thúc đã

cảm thấy tâm tình vô cùng sảng khoái!

Nếu lúc đó có thanh Thất Tinh Kiếm này trong tay, cho dù biết sức mạnh mà Già La sử dụng đến từ Thượng cổ Xà Thần, Cửu thúc cũng có tự tin đối kháng một phen! "Cửu thúc thích là được rồi." "Điểm kỳ diệu của thanh kiếm này nằm ở chỗ... nó có thể tự động hấp thu linh khí trời đất, để nâng cao cho đạo pháp lần sau của ngài, đương nhiên linh khí hấp thu được có giới hạn." Đối với vũ khí mình luyện chế ra, Trần Mộc tất nhiên là rõ như lòng bàn tay! "Chính vì vậy, khi ngài dùng thanh kiếm này để tấn công lần sau, linh khí trời đất và sức mạnh của vẫn ngọc đồng thời khuếch đại..." "Chậc chậc, trong nháy mắt miểu sát một con Khiêu Cương, cũng là chuyện quá dễ dàng." Lời giới thiệu đơn giản, nhưng cũng khiến Cửu thúc trong lòng ngứa ngáy, rất muốn thử một phen, xem thanh Thất Tinh Kiếm này rốt cuộc có uy lực đến mức nào?! "Cửu thúc đừng vội, lát nữa ta sẽ sắp xếp một mục tiêu để ngài so tài." Nghe Trần Mộc nói, Cửu thúc cũng kìm nén lại một chút kích động.

Đương nhiên điều ông không biết là, mục tiêu Trần Mộc định chọn cho Cửu thúc... là Tướng quân Thi vương!

Điều này tự nhiên có ý thăm dò trong đó, hơn nữa, Tướng quân Thi vương hoàn toàn trung thành với Trần Mộc, cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình Trần Mộc, cộng thêm thực lực của nó đã ở cấp độ Trúc Cơ cảnh hậu kỳ, quả thực là một mục tiêu so tài cực tốt.

Luyện chế xong Thất Tinh Kiếm của Cửu thúc, Trần Mộc lại cầm lấy chuôi kiếm hắc kim của Trần Tiểu Đao. "Tiểu Đao, có yêu cầu gì không?" "Cũng không có gì..." Trần Tiểu Đao suy nghĩ một chút, nói: "Theo kinh nghiệm sử dụng mấy lần gần đây, lực cắt của thanh Lôi Quang Kiếm này đã rất đủ rồi, về cơ bản chưa gặp phải mục tiêu nào không cắt được." "Chỉ có một điểm hơi khó chịu là, gia chủ, tiêu hao hơi lớn." Vừa nói, Trần Tiểu Đao vừa ngại ngùng gãi đầu.

Chỉ cần cảm nhận khí tức, Trần Mộc đã có thể phán đoán chính xác, Trần Tiểu Đao hiện đã có tu vi cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ, Chá Cô Sảo cũng vậy.

Hồng cô nương kém hơn một chút, nhưng cũng có tu vi cảnh giới Luyện Khí trung kỳ.

Cân nhắc kỹ một chút, Trần Mộc khẽ gật đầu: "Hiểu rồi, vậy thì sẽ cải tiến dựa trên điểm này, giảm bớt tiêu hao cho ngươi, nhưng như vậy, yêu cầu lực khống chế của ngươi phải mạnh hơn, tinh tế hơn." "Tất cả nghe theo sắp xếp của gia chủ!" Trần Tiểu Đao cung kính hành lễ.

Người khác có thể không hiểu ý sâu xa của sự thay đổi này, nhưng Trần Tiểu Đao thì lại quá rõ ràng!

Nguyên nhân của sự cải tiến này, cũng là Trần Mộc muốn nâng cao hơn nữa mức độ khống chế sấm sét của Trần Tiểu Đao, khiến hắn khống chế càng thêm tinh tế, sâu sắc, tùy tâm sở dục.

Điều này cũng giống như việc tu luyện Kim Quang Chú.

Khống chế càng tinh tế, càng sâu sắc, càng tùy tâm sở dục.

Cũng có nghĩa là... sự hiểu biết về lôi pháp càng sâu sắc!

Rất nhanh, bản cải tiến của Lôi Quang Kiếm đã được luyện chế xong.

So với phiên bản đầu tiên, Trần Mộc đã thêm vào một phần rất nhỏ mảnh vỡ vẫn ngọc, cùng một số dược liệu khác, điều này sẽ làm tăng đáng kể độ sắc bén của Lôi Quang Kiếm!

Luồng kiếm sấm sét ngưng tụ hơn, sẽ mang lại sự nâng cấp về lực cắt mạnh hơn, nhiệt độ cao hơn!

Tương tự, nếu Trần Tiểu Đao muốn phát huy hoàn toàn uy lực

của thanh Lôi Quang Kiếm này, thì hắn phải không ngừng nâng cao lực khống chế sấm sét của mình. "Đa tạ gia chủ!" Nhận lấy bản cải tiến của Lôi Quang Kiếm, Trần Tiểu Đao cũng cười không khép được miệng.

Mà yêu cầu của Chá Cô Sảo thì đơn giản hơn nhiều.

Hắn tuy cũng khá thích Lôi Quang Kiếm, nhưng lại giỏi hơn về quyền cước và vũ khí loại thương, đối với các loại binh khí lạnh như đao kiếm, chỉ có thể nói là nắm vững, không được coi là tinh thông.

Xét đến đặc điểm này, Chá Cô Sảo nhận được một đôi găng tay.

Tương tự, cũng được luyện chế từ một phần nhỏ vẫn ngọc và hắc kim. "Đặc điểm lớn nhất là tăng phúc sức phá hoại của dương lôi, đặc điểm của dương ngũ lôi chính là nóng bỏng, cường đại, sức phá hoại hung mãnh." "Chá Cô huynh, xem huynh thể hiện rồi." Trần Mộc cười ném đôi găng tay cho Chá Cô Sảo. "Đa tạ gia chủ!" Chá Cô Sảo yêu thích không buông tay mân mê, đeo đôi găng tay này vào, không hề cảm thấy cứng nhắc hay khó chịu, ngược lại còn cảm nhận được một sự cộng hưởng sấm sét kỳ lạ!

Với cấp độ tu vi hiện tại của hắn, cộng thêm đôi găng tay này, cận chiến vật lộn, e rằng nhìn khắp cả Trần gia, cũng không dễ tìm được đối thủ!

Giải quyết xong vấn đề vũ khí của Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sảo, Trần Mộc cũng nhận ra một chút khác thường. "Ừm..." "【Thần Cơ Bách Luyện】 sắp đột phá lên cấp 2 rồi sao?" Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Sở dĩ không vội đi luyện chế món pháp khí tam vị nhất thể, vượt qua sức mạnh của Quỷ Động, cũng là vì nguyên nhân này.

Chương 220

Dù sao, 【Thần Cơ Bách Luyện】 mà Trần Mộc đang nắm giữ, mới chỉ ở cấp 1.

Cấp độ này dùng để luyện chế vũ khí gia truyền, pháp khí nhỏ các loại, vấn đề không quá lớn, có thể dễ dàng khống chế.

Hơn nữa, luyện chế riêng lẻ vẫn ngọc cũng không có vấn đề.

Nhưng nếu là tam vị nhất thể của vẫn ngọc + thanh đồng thần thụ + Côn Luân thần mộc, một lần luyện chế cả ba loại dược liệu cấp thần phẩm này, rồi lại luyện chế chúng thành một loại pháp khí nào đó, hệ số khó khăn lập tức tăng vọt!

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là, dược liệu trong tay Trần Mộc không đủ!

Vẫn ngọc thì dồi dào, nhưng cành của thanh đồng thần thụ, tính đi tính lại Trần Mộc hiện giờ cũng chỉ có hai cành, mà toàn bộ đều là cướp được từ tay người của Tần Lĩnh Cản Thi Môn.

Côn Luân thần mộc lại càng ít hơn, chỉ có một miếng gỗ bài lớn bằng nắm tay.

Chính vì vậy, cơ hội để Trần Mộc luyện tay gần như không có, nên hắn phải đảm bảo thành công ngay lần đầu, không thể có bất kỳ tổn thất nào! "Để cho chắc chắn, vẫn nên nâng 【Thần Cơ Bách Luyện】 lên cấp 2 trước." "Sau đó mới tính đến việc luyện chế món pháp khí tam vị nhất thể này." Trần Mộc thầm nghĩ, lấy lại tinh thần.

Ba lần luyện chế liên tiếp kết thúc, với cảnh giới tu vi hiện tại của Trần Mộc, hoàn toàn có thể chịu đựng được, cũng không tiêu hao quá nhiều. "Hồng cô nương, vũ khí của ngươi vẫn là chủy thủ, thế nào?"

"Xét đến vấn đề khoảng cách tấn công, cường độ tấn công..." Trần Mộc trầm ngâm một lát, gật đầu nói: "Luyện chế cho ngươi một đôi chủy thủ đặc biệt, cộng thêm một lượng phi đao đặc chế, thích không?" Hồng cô nương mỉm cười đáp lại, trong vẻ phóng khoáng xen lẫn một tia quyến rũ đặc trưng: "Chỉ cần là đồ ngươi tặng ta, ta đều thích." Tức thì, ba người bên cạnh đồng loạt im lặng.

Trần Tiểu Đao: "Cố ý đâm dao găm đúng không?

Đang nói xáy ta phải không?" Chá Cô Sảo: "Đây là Hồng cô nương giết người như uống nước lã kia sao?

Không phải bị đoạt xá rồi chứ!" Cửu thúc: "Chậc... tuổi trẻ thật tốt." Trần Mộc lần đầu tiên thử luyện chế pháp khí hàng loạt.

Thực sự là những chiếc phi đao mà hắn luyện chế, quả thực có thể được gọi là pháp khí, tùy tiện lấy ra một chiếc đều có điểm độc đáo riêng!

Tuy tốn tâm sức, tiêu hao không thấp.

Nhưng thành quả lại vô cùng đáng mừng.

Toàn bộ đều luyện chế thành công ngay lần đầu, không những thế, điều khiến Trần Mộc thở phào nhẹ nhõm nhất là, 【Thần Cơ Bách Luyện】 mà hắn nắm giữ, cũng đã thuận lợi nâng lên cấp 2!

Chỉ là bây giờ tiêu hao không thấp.

Trần Mộc cũng không định vội vàng luyện chế, chuẩn bị đợi trạng thái của mình hồi phục đến đỉnh phong hoàn mỹ nhất, mới ra tay luyện chế món pháp khí có thể phá giải tà pháp 'thi hồn phân ly'! "Đôi chủy thủ này là mấu chốt, một trong hai chiếc lấy Tiểu Thần Phong làm nền tảng, thêm vào một phần hắc kim và vẫn thiết, khiến nó càng thêm kiên cố không thể phá hủy." "Chiếc chủy thủ còn lại, tạm đặt tên là Hồng Nguyệt Quang." "Sự nâng cấp do pha tạp vẫn ngọc mang lại

chính là, chiếc chủy thủ này cũng có thể hấp thu linh khí trời đất, dùng để tăng phúc cho uy lực của đòn tấn công tiếp theo." Trần Mộc đưa đôi chủy thủ cho Hồng cô nương.

Một thanh Tiểu Thần Phong, một thanh Hồng Nguyệt Quang.

Thanh trước đen kịt không ánh sáng, thanh sau thì đỏ rực như máu, hai thanh đặt cạnh nhau tạo thành một sự tương phản vô cùng rõ rệt!

Nhưng mấy người có mặt không ai dám xem thường, chỉ riêng chủy thủ đã sắc bén như vậy, toát ra một sức sát thương cực hạn.

Nếu lại kết hợp với 【Liễm Tức Pháp】 + 【Ảnh Sát Quyết】... cường độ của một đòn tất sát của Hồng cô nương, phải ở mức độ nào?

Một đòn hạ xuống chắc chắn chết không nghi ngờ! "Gần như là loạn sát ở Luyện Khí kỳ, còn ở Trúc Cơ cảnh, chỉ cần không phải là quái vật cấp bậc Tướng quân Thi vương, khóa chặt đúng thời cơ, cũng có cơ hội." "Không tồi." Đối với đôi chủy thủ mình luyện chế ra, Trần Mộc cũng khá hài lòng, cảm giác thành tựu dâng trào.

Luyện khí rất dễ gây nghiện, đặc biệt là khi trong tay có nhiều dược liệu cao cấp, Trần Mộc cũng càng luyện càng thấy ngứa tay, trong đầu lại càng nảy ra hết ý tưởng này đến ý tưởng khác, mọc lên như nấm sau mưa.

Tiếp theo, hai tá tổng cộng hai mươi bốn chiếc phi đao ba cạnh, được xếp thành một hàng trên bàn, lấp lánh ánh sáng riêng. "Gia chủ, những chiếc phi đao này?" Hồng cô nương yêu thích không buông tay mân mê hai thanh chủy thủ, ánh mắt nóng rực nhìn về phía hai mươi bốn chiếc phi đao trên bàn, cũng vô cùng yêu thích.

Xuất thân từ Nguyệt Lượng Môn, đối với bản lĩnh về ám khí, Hồng cô nương tuyệt đối là người am hiểu sâu sắc, đã đạt đến trình

độ lô hỏa thuần thanh.

Sau này lại tu luyện 【Liễm Tức Pháp】 + 【Ảnh Sát Quyết】 + 【Lục Khố Tiên Tặc】, thực lực bản thân tiến bộ vượt bậc, bản lĩnh phi đao của Hồng cô nương cũng ngày càng tinh xảo, dường như đã có chút hương vị đại thành! "Như ngươi thấy." "Đây cũng là linh cảm mà ngươi đã cho ta trước đây, Lưu Viêm Phù bám vào chủy thủ, tạo thành một loại cường hóa tấn công có thuộc tính đặc biệt." Trần Mộc gật đầu, uống một ngụm trà nóng.

Ý tưởng này, quả thực là do Hồng cô nương cống hiến.

Lúc tấn công Già La trong rừng đào, đòn liều mạng của Hồng cô nương, đồng thời còn dùng đến 'Lưu Viêm Phù' để cường hóa, điều này cũng khiến Trần Mộc nhận ra một vài thiếu sót của Giới Đao Đội.

Lực tấn công, sức sát thương của các thành viên Giới Đao Đội quả thực mạnh, mạnh đến mức có thể một đòn tất sát.

Nhưng tương tự, nếu đối phó với quỷ vật, thì chưa chắc đã có thể một đòn tất sát, cũng chưa chắc đã có hiệu quả tuyệt đối. "Đương nhiên đây cũng chỉ là một thử nghiệm ban đầu của ta, hai mươi bốn chiếc phi đao, trong đó tám chiếc được bám vào sấm sét, tám chiếc bám vào lửa, còn tám chiếc thì là... hủ thực." Nghe Trần Mộc giới thiệu, Cửu thúc không hiểu rõ lắm, vô thức hỏi: "Hủ thực là có ý gì?" "Cũng có thể nói là dung giải." "Dung giải vạn vật." Tiện tay lấy ra một chiếc phi đao, Trần Mộc nhẹ nhàng ném ra, chính xác trúng vào một chiếc ghế sofa ở không xa.

Cả chiếc phi đao ngập vào trong ghế sofa, rất nhanh, liền thấy chỗ bị phi đao đâm trúng, ghế sofa đang nhanh chóng bị dung giải thành một cái lỗ thủng, cái lỗ này còn không ngừng mở rộng, giống như có thứ gì đó vô hình đang ăn mòn chiếc ghế sofa vậy!

Cảnh tượng này, quả thực khiến Cửu thúc nhìn đến da đầu tê dại!

Năng lực dung giải hung hãn như vậy... nếu là người, chỉ cần bị chiếc phi đao này làm xước một chút da, chẳng phải sẽ chết vì trúng độc ngay tại chỗ sao?!

Nguyên lý cụ thể là gì, Cửu thúc không rõ.

Nhưng Trần Tiểu Đao, Chá Cô Sảo, Hồng cô nương ba người, thì lại quá rõ ràng!

Có thể biểu hiện ra 'dung giải' mạnh mẽ như vậy, cũng chỉ có một loại công pháp có thể làm được, đó chính là ——【Lục Khố Tiên Tặc】!

Chỉ là, ba người hoàn toàn không nhớ, Trần Mộc đã dung hợp ngụm nước bọt chứa khí của 'Lục Khố Tiên Tặc' vào tám chiếc phi đao này từ lúc nào?

Thấy ánh mắt nghi hoặc của ba người, Trần Mộc liền biết họ đang nghĩ gì, cười xua tay: "Đến cảnh giới cấp bậc của ta, các ngươi sẽ hiểu." "Hai mươi bốn chiếc phi đao này là một thử nghiệm mới, nếu hiệu quả tuyệt vời, sau này ta sẽ xem xét luyện chế hàng loạt." Một lần thử nghiệm, nhưng cũng đã mở ra tư duy của Trần Mộc.

Điều này tương đương với việc phụ ma lên phi đao, thêm vào sức mạnh của các loại thuộc tính, cường hóa thêm một bước, từ đó nhận được sức sát thương mạnh hơn! "Cảm ơn gia chủ." Hồng cô nương yêu thích không buông tay, thu hết từng chiếc phi đao lại.

Suy nghĩ một chút, Trần Mộc lại lấy ra một cái Phệ nang, tặng cho Cửu thúc: "Đây là một loại pháp khí không gian nhỏ, Cửu thúc, có thể dùng để cất giữ một số vật lặt vặt, vật sống trong trạng thái tĩnh cũng có thể." Cửu thúc vội vàng xua tay.

Nhận được Thất Tinh Kiếm do chính tay Trần Mộc luyện chế, điều này đã khiến Cửu thúc cảm thấy, mình đã chiếm được một món

hời quá lớn rồi!

Lại nhận đồ nữa?

Chẳng phải là nợ nhân tình càng nhiều hơn sao?

Chương 221

"Nhận đi, Cửu thúc." "Phệ nang loại pháp khí không gian này không phải là thứ gì quá quý giá, thành viên Trần gia chúng ta về cơ bản mỗi người đều có một cái, tiện lợi lắm." Trần Tiểu Đao cười nói.

Chá Cô Sảo bên cạnh cũng gật đầu, nói: "Với thân phận, thực lực và kinh nghiệm của Cửu thúc ngài, nhận được một cái Phệ nang cũng là lẽ đương nhiên." Thấy vậy, Cửu thúc nghiến răng, nhận lấy. "Lợi ích khi gia nhập Trần gia, không chỉ có những thứ này đâu, Cửu thúc." Trần Mộc dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Sau này nếu ta có được một số thần thông vẽ bùa từ hư không, ta nghĩ ngài sẽ rất có hứng thú." Cửu thúc hơi sững sờ: "Vẽ bùa từ hư không?" Nhanh chóng tìm kiếm trong đầu một lúc, mấy người thấy rõ, sắc mặt Cửu thúc dần dần trở nên ngưng trọng: "Trần gia chủ, theo ta biết loại bản lĩnh thần thông này, đã thất truyền nhiều năm rồi." "Truyền thuyết đó là cực hạn của bản lĩnh phù triện, không cần chu sa hoàng phù, tùy tâm sở dục là có thể dùng khí vẽ bùa, thật sự có loại bản lĩnh thần thông này sao?" Thấy vậy, Trần Mộc cũng nghiêm túc gật đầu: "Quả có chuyện này, chỉ là ta hiện giờ cũng chỉ biết một vài manh mối, vẫn chưa có được loại bản lĩnh thần thông này." Ngụ ý trong lời nói, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là một loại bản lĩnh thần thông khác, tên là ——【Thông Thiên Lục】!

Chỉ là, đối với 【Thông Thiên Lục】, Trần Mộc cũng chỉ biết, hiểu rõ.

Còn về việc lấy được phần thưởng này từ đâu, thì phải tính sau.

Nhưng nếu thật sự nhận được phần thưởng 【Thông Thiên Lục】, Trần Mộc dám chắc chắn một trăm phần trăm, Cửu thúc nhất

định sẽ vô cùng thèm muốn!

Thủ đoạn thần thông vẽ bùa từ hư không này, đối với loại đạo trưởng tinh thông đạo pháp, phù triện như Cửu thúc, sức hấp dẫn quả thực không thể lớn hơn! "Hôm nay tạm thời đến đây thôi." Trần Mộc đứng dậy hoạt động vai một chút, nói: "Cửu thúc, không phải ngài muốn tìm một mục tiêu so tài, thử Thất Tinh Kiếm sao?" "Ta ở đây vừa hay có một ứng cử viên tuyệt vời, Tướng quân Thi vương, thế nào?" Cửu thúc: "?????".

Mục tiêu so tài tuyệt vời, Tướng quân Thi vương thế nào?

Lúc đầu Cửu thúc còn tưởng Trần Mộc đang nói đùa, nhưng sau khi theo Trần Mộc ra sân sau đứng lại, Tướng quân Thi vương, bất thình lình bị Trần Mộc thả ra!

Khi thấy Tướng quân Thi vương toàn thân bao bọc bởi hung sát khí, thân hình cao lớn mà tóc tai bù xù, Cửu thúc đã không muốn nói gì nữa.

Cái quái gì đây?.

Một Tướng quân Thi vương hung hãn như vậy, nói ra là ra ngay?! "Thật là tà môn, đây là luyện thi chi pháp a!" "Trong tay Trần Mộc này, rốt cuộc còn có những bản lĩnh gì nữa?" Trong lòng Cửu thúc, không khỏi lẩm bẩm.

Ông thậm chí bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc còn có bản lĩnh thần thông nào, mà Trần Mộc không biết không?! "À quên mất, bây giờ vẫn là ban ngày." Trần Mộc nhìn sự thay đổi của thiên tượng, thở dài: "Đợi một chút, Cửu thúc, để ta luyện chế cho Tướng quân Thi vương một món pháp khí hộ thân." Trong lúc nói chuyện, Tướng quân Thi vương lại bị thu vào không gian cá nhân của Trần Mộc.

Cửu thúc im lặng gật đầu.

Bầu trời vừa mới sắp bị mây đen che kín, trong nháy mắt lại khôi phục như thường.

Điều này cũng khiến không ít cư dân bá tánh ở trấn Nhậm Gia được một phen hú vía, kinh hãi một trận! "Hết hồn, cái thời tiết quỷ quái gì thế này?

Nói thay đổi là thay đổi ngay?" "Nói thật, tôi vừa nãy đã chạy về nhà rồi, các người không cảm thấy rất giống sao, lúc Nhậm lão thái gia mang theo đám Khiêu Cương đến, cũng là loại thời tiết này!" "May quá may quá, hú vía một phen." "Tôi nghe Cửu thúc họ nói, xuất hiện thiên tượng này là đại diện cho có tà túy vô cùng lợi hại xuất hiện, lẽ nào..." "Chắc là không có, tôi thấy thân vệ đội của Trần gia họ chẳng có phản ứng gì cả." "Đừng hoảng, hoảng cái gì?

Thật sự có hung sát tà túy nào lại đến trấn Nhậm Gia chúng ta, thân vệ đội của Trần gia có thể ngồi yên không quan tâm sao?" "Chẳng phải là không có chuyện gì rồi sao?

Thời tiết này rất bình thường mà, đám người các người gan thật là nhỏ a!" "Đúng rồi các người nghe nói chưa, nghe nói đại tiểu thư nhà họ Nhậm hình như có ý với Trần gia chủ, hai người không chừng sắp thành một đôi rồi đó!" "Haizz, Trần gia chủ các người cũng không phải chưa thấy qua, Nhậm đại tiểu thư kia là trèo cao, hiểu không?" "..." Cư dân bá tánh ở trấn Nhậm Gia kinh hãi một trận.

Thấy thiên tượng lại khôi phục như thường, mỗi người cũng đi làm việc của mình.

Các loại cải cách đổi mới ở trấn Nhậm Gia, đều là những chuyện tốt có lợi cho cư dân bá tánh, những người này cũng rất tích cực, vô cùng phối hợp.

Cùng lúc đó, "Quả nhiên là tiêu hao quá lớn, tâm thần đều có chút hoảng hốt." "Nếu một đạo Tru Diệt Thiên Lôi bổ xuống... chậc." Nhìn

về phía nhà cũ của họ Nhậm, nếu thật sự bị thiên lôi tru sát, e rằng nhà cũ họ Nhậm sẽ bị đánh thành tro tàn ngay tại chỗ! "Nếu là để tránh ánh nắng, che đậy thiên cơ..." "Ừm, có chút khó giải quyết." Trần Mộc đi qua đi lại tại chỗ, âm thầm suy tư.

Cửu thúc đột nhiên lên tiếng, hỏi: "Trần gia chủ đang nghĩ, dùng cách gì để tránh ánh nắng chiếu vào người Tướng quân Thi vương?

Hay là nói tránh thiên tượng dị biến?" "Đúng vậy." Trần Mộc gật đầu.

Cửu thúc lại nói: "Trước đây đám cương thi tấn công trấn Nhậm Gia, đại bộ phận cũng đều không sợ ánh nắng, lúc đầu ta tưởng là dán một loại phù triện, hoặc pháp khí nào đó." "Nhưng sau này phát hiện không phải vậy, mà giống như có một loại sức mạnh nào đó đã che đậy thiên cơ." Một thông tin vô tình, cũng khiến Trần Mộc chú ý đến điểm mấu chốt.

Cương thi có thể hành động vào ban ngày, nếu không phải là phù triện đặc thù, pháp khí các loại, thì nhất định là có sức mạnh nào đó đang ảnh hưởng. "Thanh đồng thần thụ?" Trần Mộc nhíu mày.

Đây là phán đoán hợp lý duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến.

Dù sao, đám cương thi tấn công trấn Nhậm Gia lúc đó, toàn bộ đều là Hắc Cương, cấp bậc cương thi này, nếu không có biện pháp đặc biệt, tuyệt đối không thể hành động vào ban ngày.

Mà kẻ đứng sau thúc đẩy đám cương thi này, chính là Tần Lĩnh Cản Thi Môn!

Nếu nói họ thật sự có cách nào đó, có thể che chắn thiên cơ, thậm chí có thể để đám cương thi đó hành động như thường vào ban ngày...

Vậy thì, khả năng lớn nhất, chính là sức mạnh của thanh đồng thần thụ đang ảnh hưởng! "Cũng có thể thử một chút." Tiện tay lấy ra

một cành của thanh đồng thần thụ, Trần Mộc cắt đi một đoạn nhỏ.

Ngay sau đó, thi triển 【Thần Cơ Bách Luyện】, nhanh chóng luyện chế đoạn cành nhỏ này, ánh sáng lưu chuyển, dần dần biến đổi hình dạng.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, việc luyện chế đã hoàn thành.

Một cây đinh đồng do cành của thanh đồng thần thụ luyện chế thành, xuất hiện trong tay Trần Mộc.

Cây đinh đồng này rất ngắn, chỉ khoảng ba centimet.

Trên đó lại khắc đầy những phù chú chữ vàng dày đặc, mà ở cuối cùng của cây đinh đồng, là một kỳ môn cục thu nhỏ vô số lần, nhìn kỹ còn có thể phát hiện, tứ bàn của kỳ môn cục này vẫn đang tự chuyển động! "Ừm..." "Một đoạn cành của thanh đồng thần thụ, kết hợp với một kỳ môn cục của 【Phong Hậu Kỳ Môn】, hai thứ chồng lên nhau, chắc là đủ để che đậy thiên cơ rồi." Trần Mộc suy tư, mặc dù lần luyện khí này tiêu hao không thấp, thậm chí còn vận dụng cả 【Phong Hậu Kỳ Môn】, tiêu hao càng lớn hơn.

Nhưng thành quả thu được, lại cũng khiến Trần Mộc vô cùng hài lòng, khiến hắn có một cảm giác... càng thêm thuần thục, lần luyện khí sau nhất định sẽ dễ dàng hơn nhiều! "Cũng chỉ có thể làm vậy thôi." Trần Mộc giơ cây đinh đồng trong tay lên, nhàn nhạt nói: "Tướng quân Thi vương thực lực quá mạnh, hung sát khí quá nồng đậm, rất khó che chắn được, phải tốn chút công phu mới được." Nhìn cây đinh đồng này, Trần Tiểu Đao và những người khác đều cảm thấy hơi rùng mình. "Gia chủ, ngài không phải là định đem thứ này...

đóng vào đầu Thi vương ca chứ?" "Thật sự không làm Thi vương ca chết ngay lập tức sao?" Trần Tiểu Đao vẻ mặt đầy tò mò.

Chá Cô Sảo bên cạnh cũng có biểu cảm tương tự, suy tư nói: "Không biết một cây đinh đồng như vậy đóng vào, ai?" "Lúc đó con Thực Thi Quỷ cỡ lớn tấn công chúng ta, không phải cũng cấy cành của thanh đồng thần thụ vào cơ thể sao?" "Thứ nửa người nửa thi nửa quỷ như nó còn không sao, Tướng quân Thi vương chắc cũng không sao đâu nhỉ?" Đang nói chuyện, Trần Mộc lại vung tay, thân hình của Tướng quân Thi vương lại một lần nữa xuất hiện ở sân sau, toàn thân trên dưới vẫn là hắc khí bao phủ, tỏa ra hung sát khí nồng đậm! "Ngươi chịu đựng một chút, có thể hơi đau." Trần Mộc vỗ vỗ vai Tướng quân Thi vương.

Trần Tiểu Đao: "Thương Thi vương ca quá." Chá Cô Sảo: "Nhìn là biết đau rồi." Hồng cô nương: "Câu nói quen thuộc quá..." Cửu thúc: "..." Tiện tay cầm lấy cây đinh đồng, Trần Mộc nhắm vào mi tâm của Tướng quân Thi vương, một phát liền đóng thẳng cây đinh đồng này vào!

Tức thì liền thấy, thân hình cao lớn của Tướng quân Thi vương, đột nhiên run lên dữ dội!

Thậm chí hắc khí quanh quẩn toàn thân hắn, lại trong khoảnh khắc này, xuất hiện dấu hiệu tan rã! "Kỳ môn cục, mở!" Trần Mộc một tay bấm một chỉ quyết, quát khẽ.

Chương 222

Trong chớp mắt, Tướng quân Thi vương đã khôi phục bình thường.

Mà thiên tượng vừa mới có sự thay đổi, cũng trong mấy giây ngắn ngủi này, lại một lần nữa diễn ra một màn lật mặt nhanh chóng.

Thiên tượng dị biến, mấy giây sau, thiên tượng khôi phục như thường.

Cư dân bá tánh ở trấn Nhậm Gia đều ngơ ngác, làm sao cũng không hiểu nổi, trước sau chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, sao thiên tượng lại liên tục thay đổi, còn thay đổi liên tiếp hai lần?! "May mà thành công ngay lần đầu." Trần Mộc nhìn sắc trời, thở phào nhẹ nhõm: "Nếu cứ làm thêm hai lượt như vậy nữa, ta thật sự lo thiên lôi sẽ không nhịn được, trực tiếp đánh cả ta luôn..." Thiên tượng biến đổi vô thường, lòng người hoang mang.

Tề Thiết Chủy đang nghiên cứu phong thủy của hai trấn bên ngoài cũng nhận ra sự thay đổi này, vội vàng quay về nhà cũ của Nhậm gia.

Sau khi biết được toàn bộ quá trình, Tề Thiết Chủy vô cùng khâm phục: "Phải nói vẫn là ngài, Mộc gia, thật lợi hại, thiên tượng này xem như đã bị ngài nắm trong lòng bàn tay rồi!" Trần Mộc xòe tay, thở dài: "Chuyện này ta cũng đành chịu thôi." Cửu Thúc đứng bên cạnh đã sớm im lặng.

Hung sát cỡ Tướng quân Thi Vương, một khi xuất hiện vào ban ngày, vậy chẳng khác nào đối đầu trực diện với thiên lý!

Bình Sơn ở Tương Tây chính là vì Tướng quân Thi Vương hiện thân, để lộ khí cơ, nên mới bị một đạo thiên lôi đánh trúng, trực tiếp chặt đứt đỉnh núi!

Mà trong mấy phút ngắn ngủi vừa rồi, thiên tượng vì Tướng quân Thi Vương mà biến đổi, rồi lại vì hắn mà trở lại bình thường, rồi lại biến đổi, rồi lại bình thường...

Cửu Thúc thực sự không muốn nói gì nữa, ông cho rằng lời Trần Mộc nói không sai chút nào, cứ lặp đi lặp lại thêm hai lần nữa, đạo thiên lôi kia chắc chắn sẽ bổ thẳng vào đầu Trần Mộc! "Hả?" "Mộc gia, ngài bày một Kỳ Môn Cục rồi đặt lên người Tướng quân Thi Vương sao!" Nhìn chằm chằm Tướng quân Thi Vương hồi lâu, Tề Thiết Chủy cũng phát hiện ra manh mối, kinh ngạc vô cùng: "Dùng phương pháp này để che đậy khí cơ của Tướng quân Thi Vương... lợi hại thật, Mộc gia!" Càng nhìn càng kinh ngạc.

Tề Thiết Chủy cũng không ngờ, Trần Mộc lại có thể dùng phương pháp luyện khí, phong ấn một Kỳ Môn Cục vào trong một cây đinh đồng, rồi dùng nó để che giấu khí cơ của Tướng quân Thi Vương!

Thủ đoạn này, quả thực là kinh thiên động địa. "Không hiểu lắm, Tề gia." Trần Tiểu Đao ngơ ngác gãi đầu, nghi hoặc hỏi: "Có thể nói đơn giản hơn một chút, giải thích cho tôi được không?" Thấy Trần Mộc không có ý phản đối, Tề Thiết Chủy gật đầu, nghiêm giọng nói: "Biết Kỳ Môn Cục của Mộc gia không?

Chính là Kỳ Môn Cục đã trấn sát con Thực Thi Quỷ trước đó?" "Nói đơn giản." "Kỳ Môn Cục mà Mộc gia thi triển, ngài ấy chính là thần trong trận pháp đó, gần như có thể khống chế tất cả." "Mà hiện tại, Kỳ Môn Cục này kết hợp với cành của Thanh Đồng Thần Thụ, đã tạo thành một pháp khí có thể che đậy thiên cơ!" "Coi như là...

Tướng quân Thi Vương hiện tại vừa tồn tại trong thế giới của chúng ta, lại vừa tồn tại trong thế giới của Mộc gia, hiểu không?" Sau một hồi giải thích, Trần Tiểu Đao nửa hiểu nửa không gật đầu.

Chá Cô Sảo thì hiểu hơn một chút, nhưng cũng không biết nên

hình dung thế nào. "Thủ đoạn như vậy, đúng là thần sầu quỷ khốc." "Bái phục." Cửu Thúc đã sớm nghe hiểu.

Đương nhiên ông cũng rõ, muốn luyện chế ra một pháp khí đủ để che đậy thiên cơ như vậy, chắc chắn phải tiêu hao cực lớn! "Được rồi, thế là đủ rồi." "Giải thích Kỳ Môn Cục quá phức tạp, ba ngày ba đêm cũng không nói hết được." Trần Mộc xua tay, nhìn về phía Cửu Thúc: "Đến đây, Cửu Thúc, cùng Tướng quân Thi Vương của ta... so chiêu một trận?" "Được." Cửu Thúc xoa tay, hăng hái hẳn lên.

Mấy phút sau, sân sau của nhà cũ Nhậm gia đã tan hoang!

Tay cầm thần binh lợi khí như Thất Tinh Kiếm, sức chiến đấu của Cửu Thúc trực tiếp tăng lên một bậc!

Tướng quân Thi Vương tuy có thực lực cảnh giới Trúc Cơ kỳ hậu kỳ, nhưng lại bị hạn chế vì không tiện sử dụng 'âm đan' của mình để cắn nuốt.

Hai bên so chiêu, lại đánh một trận bất phân thắng bại.

Trần Mộc cũng biết điểm dừng, không ép Cửu Thúc phải dốc toàn lực, đương nhiên cũng không để Tướng quân Thi Vương bộc phát hoàn toàn.

Nếu thật sự đến mức đó, nhà cũ Nhậm gia sẽ bị phá thành đống đổ nát trong nháy mắt, thực sự không hay ho gì.

Sau một hồi so chiêu, Cửu Thúc cũng cảm nhận được sự lợi hại của Thất Tinh Kiếm, đồng thời, ông cũng ước lượng được đại khái thực lực của Tướng quân Thi Vương, đánh giá về Trần Mộc trong lòng lại tăng thêm một bậc. "Tướng quân Thi Vương với thực lực như thế này..." "Nếu toàn lực bộc phát, chậc." Cửu Thúc cười lắc đầu.

Trần Mộc nhìn Tướng quân Thi Vương, như có điều suy nghĩ, nói:

"Nó vẫn chưa nắm giữ được sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ, nếu có thể hấp thu và sử dụng... sức chiến đấu chỉ mạnh chứ không yếu." Cửu Thúc gật đầu: "Đúng là như vậy." Sau khi đánh giá được thực lực của Trần Mộc, Cửu Thúc cũng đồng thời cân nhắc, có nên kéo cả Tứ Mục đạo trưởng và Thiên Hạc đạo trưởng đến Trần gia hay không. "Trần gia chủ." "Tôi về hỏi ý kiến hai vị sư đệ, nếu họ cũng bằng lòng gia nhập Trần gia..." Nghe Cửu Thúc nhắc đến chuyện này, Trần Mộc cười gật đầu: "Nếu Tứ Mục và Thiên Hạc hai vị đạo trưởng cũng bằng lòng gia nhập Trần gia, đó tự nhiên là một chuyện tốt, ta hai tay hoan nghênh." "Vậy thì, làm phiền Cửu Thúc rồi!" Cửu Thúc xua tay, nói: "Trần gia chủ khách sáo rồi, vậy tôi xin cáo từ trước." Sau khi chào hỏi, Cửu Thúc nhanh chóng rời khỏi Nhậm gia, một mặt là muốn xem ý kiến của Tứ Mục và Thiên Hạc đạo trưởng, mặt khác, ít nhiều cũng là muốn khoe thanh 'Thất Tinh Kiếm' mình vừa có được!

Thu hồi Tướng quân Thi Vương, Trần Mộc mệt mỏi ngồi xuống bên bàn trà nghỉ ngơi, nhẹ nhàng xoa mi tâm: "Nếu có thể lôi kéo ba vị đạo trưởng này gia nhập Trần gia, sau này sẽ bớt lo đi rất nhiều." Hồng Cô Nương bước đến gần, đưa tay đặt lên thái dương Trần Mộc, nhẹ nhàng xoa bóp. "Vất vả cho cô rồi." Giọng Hồng Cô Nương rất nhỏ.

Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy và Chá Cô Sảo thấy vậy, liền kiếm cớ chuồn đi.

Uống một ngụm trà nóng, thư giãn tinh thần.

Sự tiêu hao do luyện khí liên tục trước đó cũng đang nhanh chóng hồi phục.

Chỉ là, Trần Mộc muốn đợi đến khi tinh khí thần của mình ở trạng thái sung mãn nhất, mới luyện chế pháp khí kia để phá giải 'Thi Hồn

Phân Ly' của Già La. "Pháp khí mà Già La tỷ tỷ cần, gia chủ định khi nào bắt tay vào làm?" Nghe Hồng Cô Nương nhẹ giọng hỏi, Trần Mộc hơi sững người: "Trước đây hai người không phải còn tranh giành vị trí trước sau sao?

Sao thế?

Quan hệ tỷ muội đã hòa hợp nhanh vậy sao?" Mặt Hồng Cô Nương lập tức đỏ bừng, nghiến chặt răng.

Đừng thấy bề ngoài Hồng Cô Nương thẳng thắn và hung dữ, thực ra đúng như lời Trần Mộc nói, bề ngoài càng hung dữ, bên trong càng mềm yếu. "Không nói nữa, ta đi tu luyện hồi phục đây." "Cùng nhau?" Trần Mộc đứng dậy duỗi vai, cười tủm tỉm nhìn Hồng Cô Nương. "Được." Hồng Cô Nương thậm chí không cần suy nghĩ, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Hai người tiến vào một căn phòng trong nhà cũ Nhậm gia, là phòng tu luyện mà Trần Mộc đặc biệt dọn dẹp ra, vị trí rất tốt.

Lần này là tu luyện thật sự.

Chủ yếu cũng vì Trần Mộc tiêu hao quá lớn, hơn nữa xét đến tình trạng của Già La không thể kéo dài thêm, Trần Mộc cũng chuẩn bị dưỡng tinh súc nhuệ, luyện chế thành công trong một lần!

Mắt nhắm mắt mở, trời đã tối đen như mực.

Trong phòng tu luyện ngoài Hồng Cô Nương, lại có thêm một bóng hình yêu kiều, mặc một bộ sườn xám màu xanh nhạt vừa vặn, trên đó thêu kim tuyến hình phượng hoàng, tôn lên vẻ đẹp tuyệt đối.

Chỉ là... bóng hình này có hơi mờ ảo. "Già La." Nghe tiếng gọi khẽ của Trần Mộc, Già La từ từ xoay người, bước đi nhẹ nhàng.

Đến gần, Già La cúi người ngồi xuống, ôm lấy cánh tay Trần Mộc, lập tức có một tia khí lạnh không kiểm soát được tỏa ra.

"Tướng công..." "Còn muốn nữa không?" Giọng nói nhẹ nhàng quyến rũ vang vọng bên tai.

Chương 223

Trần Mộc cười đưa tay lên, nâng cằm trắng như tuyết của Già La: "Muốn, nhưng trước đó... hãy để ta đưa nàng về lại cơ thể của mình đã." "Tối nay ta sẽ phá giải được thuật 'Thi Hồn Phân Ly', giúp nàng khôi phục như cũ!" Trước đó khi Trần Mộc và Cửu Thúc bàn bạc đối sách, Già La đang nghỉ ngơi trong phòng, trước là mất đi sự che chở của Quỷ Động chi lực, sau lại trải qua cú sốc linh hồn có chủ đích của Trần Mộc, cộng thêm hai ngày nay Trần Mộc gần như không ra ngoài.

Dù Trần Mộc đã rất kiềm chế khí tức thiên lôi, nhưng không cản được Già La chủ động lao vào, âm khí tổn hao không hề nhỏ!

Nhưng may mắn là, Già La cũng có thể dựa vào việc hấp thu âm khí để đảm bảo mình không quá nhanh hồn bay phách tán, đương nhiên nhiều nhất cũng chỉ là thu chi cân bằng mà thôi.

Lúc này, nghe Trần Mộc nói, Già La cũng ngẩn ra mấy giây rồi mới nhẹ giọng hỏi: "Tướng công, phương pháp đối phó này... có phiền phức lắm không?" "Cũng được." Trần Mộc vuốt mái tóc xanh của Già La, nàng vừa mở miệng, Trần Mộc đã biết ý nàng là gì. "Không phiền phức, mà còn rất tiện lợi." "Đây cũng là phương pháp ổn thỏa nhất mà ta và Cửu Thúc đã suy tính kỹ lưỡng, ta đoán tỷ lệ thành công có lẽ là chín phần." Trần Mộc rất tự tin, nắm chắc phần thắng.

Nguồn gốc của sự tự tin chính là mức độ nắm giữ 【Thần Cơ Bách Luyện】!

Luyện khí cả một buổi sáng, nào là Thất Tinh Kiếm, nào là nâng cấp Lôi Quang Kiếm, sau đó vì để che đậy thiên cơ, giúp Tướng quân Thi Vương tùy ý hiện thân, Trần Mộc còn dùng cả 【Phong Hậu Kỳ

Môn】 + 【Thần Cơ Bách Luyện】!

Tiêu hao có thể nói là cực lớn, nhưng đồng thời, thu hoạch cũng rất đáng mừng. 【Thần Cơ Bách Luyện】 không chỉ tăng lên cấp LV2, Trần Mộc còn cảm thấy tu vi của mình dường như cũng nhờ sự tiêu hao lớn trong thời gian ngắn, rồi tu luyện hồi phục mà tăng lên một chút.

Nàng trầm tư hồi lâu, cho đến khi Hồng Cô Nương cũng gia nhập cuộc chiến. "Tạm dừng đã." "Lát nữa tiếp tục." Trần Mộc xua tay, khả năng tự chủ cực mạnh giúp hắn đứng thẳng người.

Cũng may thân thể hắn quá tốt, đổi lại là người thường, ai mà chịu nổi đến giờ?

Sớm đã bị rút cạn rồi! "Cần ta giúp không, Tướng công?" Già La ngoan ngoãn đứng một bên.

Hồng Cô Nương lẳng lặng liếc nhìn Già La, không nói tiếng nào.

Thân là thống lĩnh nội vệ dưới trướng Nữ vương Tinh Tuyệt, bây giờ lại có thái độ ngoan ngoãn như vậy, sự tương phản và thay đổi to lớn này thực sự khiến Hồng Cô Nương có chút không hiểu, không nghĩ ra rốt cuộc là sai ở đâu.

Cuối cùng nàng chỉ có thể quy hết nguyên nhân lên người Trần Mộc. "Giúp thì không cần đâu." Trần Mộc vận động thân thể một chút, nhìn về phía Hồng Cô Nương: "Ngươi đi gọi Tiểu Đao và bọn họ dậy, bảo họ giới nghiêm xung quanh." "Nhân tiện truyền lệnh ra ngoài, giới nghiêm nhà cũ Nhậm gia." "Thành viên Giới Đao Đội không chừa một ai, toàn bộ tung ra ngoài." Chuyện trọng đại, Trần Mộc tuyệt đối không cho phép mình bị bất cứ thứ gì làm phiền khi đang thi triển 【Thần Cơ Bách Luyện】 để luyện chế thần phẩm pháp khí.

Bất kể là người, hay là việc, đều không được phép! "Tuân lệnh, gia chủ." Hồng Cô Nương khẽ gật đầu, thân hình thoáng động đã rời khỏi phòng.

Dẫn Già La đến sân sau đứng lại, Trần Mộc hít sâu mấy lần, điều chỉnh trạng thái của mình, mọi phương diện như tinh, khí, thần đều đang nhanh chóng điều chỉnh đến đỉnh phong! "Già La, tránh đi một chút." Nhìn sắc trời, Trần Mộc sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Ba loại dược liệu cấp thần phẩm, luyện chế cùng nhau, e rằng sẽ gây ra dị động." "Đến lúc đó nếu thiên lôi giáng xuống tôi luyện, nàng ở bên cạnh sẽ cực kỳ nguy hiểm!" Già La cắn môi đỏ, do dự mãi, cuối cùng nàng vẫn gật đầu, lùi ra xa.

Rất nhanh, sân sau của nhà cũ Nhậm gia đã được giới nghiêm toàn diện!

Dẫn đầu là Trần Tiểu Đao, Chá Cô Sảo và Hồng Cô Nương, chia nhau hình thành ba lớp phòng thủ nghiêm ngặt từ trong ra ngoài.

Các thành viên thân vệ đội cũng ở bên ngoài nhà cũ Nhậm gia, tầng tầng lớp lớp bố phòng.

Hễ có bất kỳ gió lay cỏ động nào, họ sẽ lập tức xử lý ngay! "Trời trong, trăng sáng." "Đúng lúc đêm tối thuộc âm, hai thứ có điểm chung, có lẽ còn có hiệu quả bồi dưỡng." Hít sâu một hơi, một khối Vẫn Ngọc lớn bằng nắm tay, một cành Thanh Đồng Thần Thụ, một tấm mộc bài Côn Luân Thần Mộc, ba loại dược liệu cấp thần phẩm, đều được Trần Mộc lấy ra, đặt trên bàn đá trước mặt. 【Thần Cơ Bách Luyện】, thi triển!

Vật đầu tiên được Trần Mộc cầm trong tay chính là Vẫn Ngọc!

Thật ra loại dược liệu này, Trần Mộc đã luyện chế rất nhiều lần, tự nhiên cũng đã nắm rõ đặc tính của nó.

Hầu như không tốn chút công sức nào, khối Vẫn Ngọc lớn bằng nắm tay đã tan chảy thành một vũng nước, được Trần Mộc giữ lơ lửng trong lòng bàn tay, ngay sau đó là cành của Thanh Đồng Thần Thụ!

Vừa cầm lên, Trần Mộc đã cảm thấy một cảm giác ngưng trệ, hắn đang luyện hóa cành Thanh Đồng Thần Thụ này, đồng thời cũng cảm nhận được luồng khí tức sức mạnh đặc biệt kia đang chống cự! "Quả nhiên có chút khó khăn." "Nhưng... một cành cây quèn, cũng định chống lại 【Thần Cơ Bách Luyện】 sao?!" Tâm thần trầm xuống, Trần Mộc không chút do dự tăng thêm lực.

Dưới sự thúc đẩy toàn lực, cành Thanh Đồng Thần Thụ kia cũng từng chút một, xuất hiện dấu hiệu tan chảy, đồng thời còn tỏa ra một vầng sáng mờ ảo!

Trên mái nhà, Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy đang tập trung cao độ quan sát, trong lòng đều có chút thấp thỏm không yên.

Bên cạnh là Cửu Thúc, Tứ Mục và Thiên Hạc đạo trưởng đến giúp đỡ.

Cửu Thúc cũng muốn xem xem, Trần Mộc có thật sự có khả năng, luyện chế ba loại dược liệu cấp thần phẩm kia thành một món thần khí hay không?! "Cứ cảm thấy cành Thanh Đồng Thần Thụ này, rất khó nhằn..." Tề Thiết Chủy sờ cằm, thở dài: "Cũng khó trách Mộc gia lại coi trọng như vậy, dù sao Thanh Đồng Thần Thụ trong tay cũng không còn nhiều." Trần Tiểu Đao gật đầu: "Đúng là rất nguy hiểm, chỉ có một cơ hội." Bên cạnh, Tứ Mục đạo trưởng nhìn Cửu Thúc, giọng nói hạ rất thấp: "Sư huynh, tài luyện khí của Trần gia chủ này, đúng là có vài phần bản lĩnh." "Huynh nói xem nếu hai chúng ta cũng gia nhập Trần gia rồi, có phải là..." Vừa nói, ánh mắt Tứ Mục đạo trưởng liên tục liếc về phía sau lưng Cửu Thúc.

Thanh Thất Tinh Kiếm toàn thân đen tuyền nhưng lại ánh lên vẻ lấp lánh như ngọc kia, thật quá bắt mắt! "Đừng nói những chuyện vô ích đó nữa." "Chuyện quan trọng nhất bây giờ, là Trần gia chủ luyện chế ra được pháp khí này, sau đó phá giải 'Thi Hồn Phân Ly' của Già La cô nương, mới là chính sự!" Sắc mặt Cửu Thúc ngưng trọng, thậm chí còn có chút căng thẳng.

Đương nhiên cũng là vì, phương pháp đối phó này là do ông đề xuất, trước sau cũng đã tra cứu rất nhiều cổ tịch, manh mối, mới có được kết quả!

Nếu không thành công, Cửu Thúc thật không biết, mình nên đối mặt với sự tin tưởng của Trần Mộc như thế nào!

Trong chốc lát, lo lắng, thấp thỏm, ngưng trọng, kích động... vô số cảm xúc nhanh chóng lan ra.

Xung quanh, hai người duy nhất còn có thể giữ được bình tĩnh, cũng chỉ có Trần Mộc, và Già La ở phía xa. "Bước cuối cùng rồi." "Phù..." Luyện hóa xong cành Thanh Đồng Thần Thụ, Trần Mộc cũng thở phào một hơi, biết rằng lần luyện khí này, có lẽ đã thành công được một nửa.

Ánh mắt dừng lại trên tấm mộc bài Côn Luân Thần Mộc, "Bước quan trọng cuối cùng, chính là ngươi." Khẽ lẩm bẩm, hai luồng sáng nhanh chóng được Trần Mộc hòa trộn vào nhau, toàn bộ dung nhập vào tấm mộc bài Côn Luân Thần Mộc kia!

Vầng sáng chói lòa, lập tức khuếch đại!

Cùng lúc đó, Tề Thiết Chủy và ba người Cửu Thúc cảm nhận được điều gì đó, bất giác ngẩng đầu nhìn lên trời.

Không biết từ lúc nào, từng đạo hồ quang điện đang len lỏi trong tầng mây! "Thành rồi sao?" "Thiên tượng thế này, lẽ nào?" Cửu Thúc

có chút kích động khó kiềm chế, lẩm bẩm: "Truyền thuyết nói rằng khoảnh khắc thần khí luyện thành, sẽ có thiên lôi đến hoàn thành bước tôi luyện cuối cùng..." Trong màn đêm đen kịt, một tia sét lóe lên, trong nháy mắt xé toạc màn đêm tầng tầng lớp lớp, lao thẳng xuống!

Thiên lôi, tôi luyện!.

Trong màn đêm đen kịt, trời giáng sấm sét!

Chương 224

Rắc!!

Một tia sét to bằng cánh tay lao thẳng xuống, trong nháy mắt đã rơi xuống, chuẩn xác đánh trúng vào giữa hai tay Trần Mộc!

Cú đánh này khiến ánh sét đột ngột lan rộng, dễ dàng bao trùm toàn bộ phạm vi ba bốn mét xung quanh Trần Mộc!

Khí tức thiên lôi chính thống!

Nếu bây giờ Già La còn đứng bên cạnh Trần Mộc, e rằng trong nháy mắt sẽ bị đạo thiên lôi này trấn sát thành tro bụi tại chỗ!

Dù có Quỷ Động chi lực, e rằng cũng hoàn toàn không bảo vệ được nàng!

Chỉ là, mọi người cũng không lo lắng cho an nguy của Trần Mộc, dù sao, trong số các công pháp mà Trần Mộc tu luyện, có một môn sở trường nhất là 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, tự nhiên có thể dễ dàng hóa giải uy lực của thiên lôi này.

Không chỉ vậy, thiên lôi giáng xuống chỉ cần không phải để tru sát Trần Mộc, thì hắn có thể trong lúc thiên lôi bộc phát mà được tăng cường đáng kể, đặc biệt là tôi luyện thêm cho bản thân! "Phải nói vẫn là Mộc gia, đây mà gọi là luyện khí sao?

Quá là bá đạo!" "Thiên lôi tôi luyện, trong truyền thuyết... chỉ có những thần khí thực sự lợi hại, mới có khả năng dẫn tới thiên lôi tôi luyện phải không?" Tề Thiết Chủy vô cùng chấn động.

Ngoài hắn ra, những người xung quanh cũng đều chấn động, kinh ngạc không thôi.

Cảnh tượng như thế này, không phải tùy tiện là có thể thấy được.

Tạm không nói trên đời này có còn cao nhân nào giỏi đạo luyện khí hay không, dù có, e rằng cũng rất khó luyện chế ra loại thần khí cần thiên lôi tôi luyện mới hoàn thành được! "Lợi hại, dẫn được thiên lôi tôi luyện, điều này chứng tỏ đã thành công một nửa rồi." "Thiên lôi cỡ này giáng xuống..." Cửu Thúc thầm tính toán, cảm thấy món thần khí được luyện chế từ ba loại thần phẩm dược liệu này, chín mươi chín phần trăm là đã luyện chế thành công!

Vậy thì chuyện còn lại, phải xem món thần khí này có thể phá giải 'Thi Hồn Phân Ly', giúp Già La khôi phục nguyên trạng hay không! "Sư huynh, huynh có vẻ hơi căng thẳng nhỉ?" Tứ Mục đạo trưởng liếc nhìn Cửu Thúc bên cạnh, ngạc nhiên hỏi: "Trần gia chủ đang luyện khí ở kia, huynh căng thẳng theo làm gì?" Cửu Thúc thở dài: "Nói nhảm, phương pháp này là ta tìm cho Trần gia chủ đấy!" Thiên Hạc đạo trưởng cười một tiếng, không nói gì.

Điều này cũng dễ hiểu, nếu như phương pháp đối phó 'Thi Hồn Phân Ly' này không thành công, thì Cửu Thúc quả thực không còn mặt mũi nào đối diện với Trần Mộc nữa.

Huống hồ, trước đó, Cửu Thúc còn nhận một thanh Thất Tinh Kiếm của Trần Mộc tặng.

Cùng lúc đó, đạo thiên lôi xé toạc màn đêm, tiếng sấm vang trời, không biết đã khiến bao nhiêu người dân trấn Nhậm Gia bị dọa tỉnh giấc!

Còn một số người ngủ muộn, thì lại thấy nơi đạo thiên lôi vừa giáng xuống, chính là... nhà cũ Nhậm gia! "Trước đó tôi đã nói rồi, ban ngày thiên tượng dị biến hai lần, đúng hai lần!

Chắc chắn có chuyện sắp xảy ra!" "Các người không nhìn nhầm chứ?

Đạo thiên lôi đó rơi xuống nhà cũ Nhậm gia sao?" "Không nhầm

được!

Vị trí nhà cũ Nhậm gia tôi còn có thể nhận nhầm sao?!" "Đây là tình huống gì vậy?

Nhậm gia phạm phải thiên điều rồi à?" "Chắc không phải đâu, tôi đoán có lẽ là Trần gia chủ đang tu luyện lôi pháp ở đó, lôi pháp các người chắc biết chứ?" "Trần gia chủ còn biết lôi pháp sao?

Lợi hại thế cơ à?!" "Cậu nói vậy là sao, tôi nghe ngóng được, mấy ngày trước trấn Trần Gia xuất hiện một con bạch long do sấm sét ngưng tụ thành, chính là do Trần gia chủ phóng ra đấy!" "Không phải là có tà túy đấy chứ?

Mấy hôm nay tôi ngủ không ngon giấc, cứ sợ có cương thi đến gõ cửa nhà mình!" "Cứ yên tâm đi!

Tuyệt đối không có cương thi đến cửa nữa đâu!" "Thật muốn đến nhà cũ Nhậm gia xem náo nhiệt quá." "Đừng đi!

Xung quanh nhà cũ Nhậm gia đều đã giới nghiêm rồi, bị thân vệ đội của Trần gia bao vây hết rồi, bên trong chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn!" "..." Người dân trấn Nhậm Gia tò mò đến cào gan cào ruột.

Cũng có mấy kẻ không sợ chết, muốn mò đến gần nhà cũ Nhậm gia.

Nhưng chưa kịp đến gần, đã bị thân vệ đội giơ súng nhắm vào, đếm thẳng ba tiếng, đếm xong ba tiếng mà không đi, sẽ bị bắn chết tại chỗ!

Xem náo nhiệt thì vui thật, nhưng chẳng ai dại gì đem mạng nhỏ của mình ra để xem náo nhiệt, như vậy thực sự không đáng. "Chuyện gì vậy?" "Hiền điệt đang luyện khí à?

Luyện khí thì luyện khí, sao lại... gây ra động tĩnh lớn như vậy?"

Nhậm Phát ngơ ngác bò dậy, chỉ là vào lúc này, ông ta cũng không tiện chen vào.

Lão quản gia nghe tin chạy đến, vội vàng báo cáo: "Không xong rồi, lão gia!

Tôi nghe Cửu Thúc họ nói, Trần gia chủ đang luyện chế ra một món thần khí đó!" "Thần khí?" Nhậm Phát đầy vẻ nghi ngờ.

Cái lợi của việc có kiến thức rộng chính là ở đây, tuy Nhậm Phát không biết đó là thứ gì, nhưng lại bị chấn động mạnh, và còn tiếp thu rất nhanh. "Ông nhất định phải giữ mồm giữ miệng cho tôi!" Nhậm Phát suy nghĩ một lát, rồi lại nói: "Khoan đã, ông nói ông nghe được cuộc trò chuyện của Cửu Thúc họ?

Họ không phát hiện ra ông sao?" Lão quản gia ngẩn ra, không chắc chắn nói: "Tôi cũng không biết, lão gia." Đi một vòng trên lầu dưới lầu, Nhậm Phát liền hiểu ra.

Tất cả những người hầu trong nhà cũ Nhậm gia, đều đã bị thân vệ đội cho ra ngoài từ trước!

Nói cách khác, nhà cũ Nhậm gia hiện tại, chỉ có thân vệ đội của Trần gia!

Mà trong tình hình canh phòng nghiêm ngặt như vậy, lão quản gia còn có thể nghe được cuộc nói chuyện của Cửu Thúc họ, vậy thì chỉ có thể chứng minh một điều, đó là... cố ý! "Thì ra là vậy, còn có cả tầng ý này sao?" "Không tồi, không tồi, hiền tế của ta à, quả thực là người có thể làm nên đại sự!" Nhậm Phát cười rất vui vẻ.

Lão quản gia kia cũng không phải dạng vừa, suy đi tính lại một hồi, cũng đã hiểu ra. "Vậy... lão gia, chuyện này ngài xem nên làm thế nào?" Thấy lão quản gia xin chỉ thị, Nhậm Phát cười ha hả lắc đầu: "Ta không biết chuyện này, ừm, ta chỉ biết miệng của ngươi rất kín,

nhưng miệng của một số người hầu có kín hay không, thì ta không biết." Vừa nói, Nhậm Phát vừa khoan khoái trở về phòng, chuẩn bị tiếp tục giấc mộng xuân thu.

Còn lão quản gia cũng đã hiểu ý, thầm tính toán nên làm thế nào để đem chuyện này, theo kiểu tin đồn, từ từ lan truyền ra ngoài.

Tại sân sau nhà cũ Nhậm gia, đạo thiên lôi tôi luyện thần khí kia đã hoàn toàn tan biến.

Tất cả khí tức thiên lôi còn sót lại, cũng được Trần Mộc chủ động hấp thu, toàn bộ dung nhập vào cơ thể hắn, lan tỏa khắp kinh mạch, da thịt!

Lại một lần nữa được khí tức thiên lôi tăng cường.

Điều này đủ để khiến uy lực của 【Ngũ Lôi Chính Pháp】 mà Trần Mộc thi triển ra, lại tăng thêm một bậc, chỉ có mạnh hơn, hung hãn hơn! "Dù tiêu hao lớn đến đâu cũng rất đáng giá." "Cảm giác luyện chế ra một món thần khí...

Chương 225

quả thực rất tuyệt." Xoa xoa tấm ngọc bài trong tay, Trần Mộc vẫn còn đang hồi tưởng lại mọi cảm xúc của khoảnh khắc đó.

Luyện chế thành công, là một khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi.

Chính vào khoảnh khắc thiên lôi giáng xuống, hoàn thành lần tôi luyện cuối cùng, Trần Mộc đã có được một cảm giác thỏa mãn tột độ, và sự lĩnh ngộ của hắn đối với 【Thần Cơ Bách Luyện】 cũng tinh tiến thêm một tầng! "Thiên lôi tôi luyện." "Luyện khí tương dung." Trần Mộc từ từ xoay người, ánh mắt lần lượt quét qua mọi người, nghiêm giọng nói: "Thần khí...

đã thành!" Thần khí đã thành!

Bốn chữ đơn giản, nhưng lại mang đến cho mọi người vô số chấn động.

Trên dưới thân vệ đội, Tề Thiết Chủy, Cửu Thúc và những người khác, ai có thể ngờ được, có một ngày, chính mình lại có thể tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình một món thần khí ra đời từ con số không?

Thậm chí trong đó, còn có một đạo thiên lôi, đến để hoàn thành bước tôi luyện cuối cùng! "Chúc mừng gia chủ!" Trong chốc lát, tiếng hô đồng thanh của trên dưới thân vệ đội, từ trong ra ngoài, đồng thời vang lên!

Âm thanh lớn đến mức, người dân xung quanh nhà cũ Nhậm gia đều có thể nghe thấy rõ ràng! "Được rồi, giải trừ giới nghiêm, giải tán!" Trần Mộc bình tĩnh vẫy tay, ra lệnh.

Rất nhanh, các thành viên thân vệ đội ở ba lớp trong ngoài, đều bắt

đầu từ tốn giải trừ giới nghiêm.

Còn thành viên của Giới Đao Đội, thì trở về vị trí ẩn nấp của mình, tiếp tục trách nhiệm mà mình gánh vác.

Tề Thiết Chủy, Cửu Thúc và những người khác, cũng lần lượt vây lại. "Thật không ngờ đó, Mộc gia." "Chúng ta cũng coi như là người đã chứng kiến thần khí ra đời rồi!" Tề Thiết Chủy vẫn còn chút kích động, người không biết còn tưởng, người vừa luyện chế ra món thần khí kia, là hắn chứ không phải Trần Mộc. "Gia chủ, chỉ là một tấm ngọc bài như thế này thôi sao?" Trần Tiểu Đao nhìn thấy thứ trong tay Trần Mộc, có chút tò mò: "Trông có vẻ cũng không có gì đặc biệt..." Chá Cô Sảo bĩu môi: "Ngươi không hiểu thì đừng nói bừa, cảm nhận kỹ đi!" Khi Trần Mộc giơ tấm ngọc bài trong tay lên, lập tức, một luồng khí tràng đặc biệt bị khí tức thiên lôi che lấp, đột nhiên hiển lộ ra!

Trong chốc lát, những người xung quanh đều có chút ngây ngẩn.

Mỗi người đều có một cảm giác khác nhau. "Là khí tức thiên lôi sao?

Không đúng, giống như cảm giác sức mạnh kỳ dị của Thanh Đồng Thần Thụ, rất đặc biệt, ta cảm nhận chắc chắn không sai!" "Không chỉ vậy, trong ngọc bài này còn có một loại khí tức phiêu diêu đến mức không thể nắm bắt, đây hẳn là Vẫn Ngọc?" "Vậy loại khí tức đặc biệt còn lại, chắc chắn là Côn Luân Thần Mộc rồi nhỉ?" "Chắc chắn không sai, sinh cơ dạt dào, tượng trưng cho sinh khí cuồn cuộn không dứt, chính là phù hợp với đặc tính của Côn Luân Thần Mộc!" Mấy người vài ba câu, đều nói ra cảm giác của mình.

Trần Mộc cũng rất hài lòng với thành quả của mình, tấm ngọc bài này lấy mộc bài Côn Luân làm nền, lại có Vẫn Ngọc và cành Thanh Đồng Thần Thụ, dung hợp vào nhau.

Ba loại dược liệu cấp thần phẩm, đã hình thành một sự cân bằng hoàn hảo!

Không phải là thế chân vạc kiềm chế lẫn nhau, mà là ba loại khí tức sức mạnh khác nhau, đã dung hợp hoàn hảo vào nhau, không phân biệt đây đó!

Chính giữa ngọc bài, điêu khắc một chữ triện cổ: 'Mộc'. "Chúc mừng Trần gia chủ." Sau khi cảm nhận sâu sắc ba loại khí tức sức mạnh trên tấm ngọc bài này, Cửu Thúc cũng thở phào nhẹ nhõm, lên tiếng nói: "Một món thần khí như vậy, chắc hẳn Trần gia chủ cũng đã đặt cho nó một cái tên?" Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu nói: "Trường Sinh Bài." Tề Thiết Chủy như có điều suy nghĩ, tấm tắc khen: "Hai chữ 'Trường Sinh' này đặt hay cực kỳ, ba loại thần phẩm dược liệu hợp lại làm một, quả thực có hiệu quả trường sinh!" Nghe vậy, Trần Tiểu Đao bên cạnh khâm phục giơ ngón tay cái lên: "Nói về nịnh nọt, vẫn phải là Tề gia ngài mới hợp nhất!" "Quá khen rồi." Tề Thiết Chủy cười xua tay. "Được rồi." "Giải tán trước đã." Trần Mộc gật đầu, nói: "Tiểu Đao, dẫn Cửu Thúc họ đi uống trà, ta phải giải quyết xong chuyện lớn này mới có thể yên tâm." Nghe vậy, những người xung quanh cũng hiểu ý, tự động tản ra.

Cửu Thúc có chút không yên tâm, lại nói thêm với Trần Mộc vài câu: "Trần gia chủ, chớ nóng vội, với hiệu lực của tấm Trường Sinh Bài này, ta nghĩ có thể phá giải được 'Thi Hồn Phân Ly'." "Nhưng cần chú ý là..." Hơi do dự, Cửu Thúc tiếp tục nói: "Xét thấy thân thể và linh hồn của Già La cô nương đã tách rời từ lâu, e rằng không thể khôi phục như cũ ngay lập tức, có thể cần một chút thời gian." Nghe Cửu Thúc cẩn thận dặn dò, Trần Mộc cũng ghi nhớ, nghiêm giọng nói: "Đa tạ Cửu Thúc nhắc nhở, tình hình cụ thể ta thử sẽ biết." Trong lúc nói chuyện, Trần Mộc đã ôm lấy Già La ở không xa, nhanh chóng đi vào một căn phòng phía sau.

Trong căn phòng này, tất cả đồ đạc bài trí, đều đã được dọn đi. "Căng thẳng không?" Thấy Già La nắm chặt cánh tay mình, Trần Mộc cười vỗ vỗ bàn tay ngọc ngà của nàng, nhẹ giọng nói: "Yên tâm, tấm Trường Sinh Bài này... nhất định có thể phá giải 'Thi Hồn Phân Ly'." "Không, Tướng công, ta không lo lắng chuyện này..." "Ta tin vào thần thông luyện khí của chàng." Đôi mắt đẹp của Già La lóe lên một tia ảm đạm, chậm rãi nói: "Ta chỉ lo, nếu như... không tỉnh lại được thì phải làm sao?" "Nếu ta mãi mãi không tỉnh lại được, thì phải làm sao?" "Nếu ta không bao giờ gặp lại chàng được nữa, thì phải làm sao?" Mơ hồ, Trần Mộc cảm nhận được sự sợ hãi của Già La.

Đây chính là lúc nàng mong chờ nhất, cũng là lúc sợ hãi nhất.

Thần khí phá giải thuật 'Thi Hồn Phân Ly' – Trường Sinh Bài, đã được luyện chế thành công, thậm chí còn dẫn tới thiên lôi tôi luyện, đủ thấy nó mạnh mẽ thế nào!

Nhưng đồng thời, lời Cửu Thúc nói cũng là sự thật.

Thời gian thân thể và linh hồn của Già La tách rời quá lâu, dù có thể dùng Trường Sinh Bài để áp chế 'Thi Hồn Phân Ly', khiến thân thể và linh hồn của nàng khôi phục như cũ.

Nhưng có tỉnh lại được hay không, đó cũng là một vấn đề.

Linh hồn ly thể quá lâu, rất dễ xảy ra tình trạng không khớp với thân thể ban đầu, hoặc là rơi vào giấc ngủ sâu không thể tỉnh lại! "Ta biết nàng rất sợ hãi, rất lo lắng." "Yên tâm." Trần Mộc giơ tay vung lên, trong căn phòng trống không, một chiếc giường ngọc tinh xảo mà khí thế, xuất hiện từ hư không, vững vàng đặt ở chính giữa.

Trên giường ngọc, chính là thân thể của Già La đang nằm, bộ phượng bào đại hồng giá y thêu kim tuyến, vừa vặn che phủ thân thể nàng, chỉ để lộ ra một dung nhan tuyệt mỹ đến mức khiến người ta nghẹt thở. "Ta không dám, Tướng công..." Già La lùi lại nửa bước,

nắm chặt cánh tay Trần Mộc, không dám, cũng không nỡ buông ra.

Trần Mộc khẽ vuốt mái tóc xanh của Già La, ghé vào tai nàng nhẹ giọng nói: "Nàng cứ yên tâm trở về thân thể của mình, nếu nàng không tỉnh lại được trong thời gian ngắn, ta có rất nhiều cách." Già La có chút yên tâm hơn, đôi mắt đẹp khẽ chớp: "Ví dụ như?" Vô tình, nàng bắt gặp ánh mắt của Trần Mộc.

Già La bỗng nhiên hiểu ra, lập tức trên chiếc cổ trắng ngần của nàng, liền ửng lên một vệt hồng e thẹn. "Ví dụ như, linh hồn thống kích." "Hoặc là...

điện giật?" Trần Mộc rất tự tin, thản nhiên nói: "Dù nàng ngủ say không tỉnh, ta cũng có một trăm cách khiến nàng tỉnh lại, quá đơn giản." "Được rồi Tướng công, đừng nói nữa..." Già La cúi đầu, ngón tay ngọc ngà che miệng Trần Mộc.

Nói nữa, chắc là bốc cháy mất?

Ngay sau đó, Trần Mộc cầm lấy Trường Sinh Bài, cẩn thận đặt lên người Già La. "Cảm nhận được không?" Nghe Trần Mộc hỏi, Già La gật đầu, nhẹ giọng nói: "Cảm nhận được rồi, Tướng công, lớp rào cản vẫn luôn ngăn cản ta trở về thân thể...

đã biến mất rồi!" Hít sâu một hơi, Già La nhìn sâu vào mắt Trần Mộc một cái, không chút do dự xoay người bay lên, mặt đối mặt, tay đối tay, thân thể đối thân thể, dưới ánh mắt của Trần Mộc, linh hồn của Già La vô cùng nhẹ nhàng chìm vào cơ thể của mình, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Cùng lúc đó, Già La nằm trên giường ngọc, cũng đã bắt đầu có động tác hít thở! "Thành công rồi!

Khôi phục như thường, điều này chứng tỏ 'Thi Hồn Phân Ly', đã bị phá giải." Trần Mộc cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh, ánh

mắt hắn dần dần trầm xuống.

Dưới tác dụng của Trường Sinh Bài, linh hồn và thân thể của Già La hợp lại làm một, dung hợp trở lại.

Chỉ là, bị Già La không may nói trúng, nàng không hề tỉnh lại ngay lập tức, mà... rơi vào giấc ngủ sâu.

"Đã gần ba tiếng rồi, sao Mộc gia vẫn chưa xong việc vậy?" "Tổng cảm thấy có gì đó không ổn, lòng hơi bất an." Tề Thiết Chủy lau lau cặp kính, bất giác móc bàn quẻ của mình ra, cẩn thận đặt lên bàn nhưng không hề động thủ.

Tâm thần không yên!

Chương 226

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao và Trá Cô Sao cũng cảm thấy không yên lòng, có chút lo lắng.

"Đúng là có điểm không ổn." "Cửu Thúc." Trần Tiểu Đao vẻ mặt ngưng trọng nhìn Cửu Thúc, hạ giọng hỏi: "Nếu Trường Sinh Bài của gia chủ thật sự có hiệu quả, chắc sẽ không tốn nhiều thời gian như vậy chứ?" Cửu Thúc im lặng lắc đầu, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Sự lợi hại của thần khí Trường Sinh Bài này, các ngươi cũng đã cảm nhận được rồi.

Dùng nó để phá giải 'Thi Hồn Phân Ly' chắc chắn có hiệu quả, cũng khả thi." "Nhưng có một điểm mấu chốt là…" "Linh hồn và thân thể của Già La cô nương đã tách rời quá lâu, e rằng rất khó để phục hồi như cũ trong thời gian ngắn, tức là… không dễ tỉnh lại." Nghe những lời này, sắc mặt mấy người xung quanh đều bất giác biến đổi!

"Cứ chờ thêm xem sao." "Biết đâu gia chủ đang xử lý việc khác." Trần Tiểu Đao thở dài, vuốt mặt một cái.

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy mượn cớ đi vệ sinh, tiện tay thu lại bàn quẻ của mình, chạy đến một góc khuất rồi ngồi xuống.

Miệng lẩm nhẩm khấn vái, mấy miếng mai rùa đã nhuốm màu thời gian cũng kêu lên lách cách.

Chưa đầy vài giây, "loảng xoảng" một tiếng!

Mấy miếng mai rùa rơi lả tả trên bàn quẻ, tán loạn tứ tung, trên dưới tách rời, hoàn toàn không thành hình!

Nhìn thấy quẻ tượng này, mí mắt Tề Thiết Chủy không kiểm soát được mà giật liên hồi, ánh mắt thậm chí có chút đờ đẫn.

“Tà môn rồi…” “Rốt cuộc là đã xảy ra vấn đề ở đâu?” Tề Thiết Chủy gắng sức day huyệt thái dương, lòng đầy nghi hoặc: “Chẳng lẽ thật sự bị Cửu Thúc nói trúng rồi sao?

Miệng quạ đen à?” “Quẻ tượng thế nào, Tề gia.” Giọng của Hồng cô nương bất thình lình vang lên bên cạnh.

Cú này trực tiếp dọa Tề Thiết Chủy hồn bay phách lạc, suýt chút nữa đã ném đi mấy miếng mai rùa trong tay!

“Ây, Hồng đội trưởng!” “Ta nói này, gan ta không lớn bằng Tiểu Đao bọn họ, ngươi lần sau có thể báo trước một tiếng được không?” Tề Thiết Chủy ôm ngực, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

Hồng cô nương đứng bên cạnh, im lặng không nói.

Tuy không hiểu quẻ tượng, nhưng những lời lẩm bẩm của Tề Thiết Chủy ban nãy, Hồng cô nương đều nghe thấy cả, tự nhiên cũng biết… kết quả chiêm bốc có lẽ hơi rắc rối!

“Kết quả của quẻ này nói thế nào đây?” “Nhìn thì có vẻ là quẻ hung, nhưng thực tế chỉ là tiểu hung, vấn đề không quá lớn, nhưng kéo dài sẽ càng phiền phức, trì hoãn e rằng sẽ sinh biến.” Tề Thiết Chủy do dự một chút, nói tiếp: “Nhìn kỹ sẽ phát hiện, trong quẻ này còn có một tầng huyền cơ.” Hồng cô nương cúi đầu nhìn, không hiểu gì cả.

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy cười một tiếng, nói thẳng: “Đây gọi là ngó sen đứt tơ còn vương, nhìn thì tứ tán phân ly, không thể dung hợp, nhưng thực chất lại có một sợi dây ngầm níu kéo!” “Nói đơn giản.” “Chỉ có một người có thể giúp Già La cô nương vượt qua kiếp nạn nhỏ này.” Nói đến đây, Hồng cô nương đã hiểu ra.

Xét từ quẻ tượng, sự thật có lẽ đã bị Cửu Thúc nói trúng, mà tình huống bà dự liệu dường như cũng đã xảy ra.

Chỉ là, người giải quyết vấn đề này… "Vậy cũng chỉ có thể là gia chủ." Hồng cô nương khẽ thở phào nhẹ nhõm, không hỏi thêm nữa.

Tề Thiết Chủy vẫn đứng tại chỗ, vắt óc suy nghĩ về huyền cơ bên trong, cố gắng suy ra mối liên kết của sợi dây ngầm kia.

Chỉ là không ai ngờ, lần chờ đợi này lại kéo dài suốt cả một đêm!

Mãi cho đến lúc hừng đông, khi mặt trời vừa ló dạng.

Cánh cửa phòng đóng chặt mới mở ra, Trần Mộc bình tĩnh bước ra, đứng giữa sân.

"A a a, gia chủ ra rồi!" "Tề gia đừng nhìn nữa!" Trần Tiểu Đao lập tức tỉnh táo, vài bước đã lao đến gần.

Cửu Thúc cũng đã thức trắng đêm, ngay lập tức đi theo, khi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Trần Mộc, ông biết tình hình có lẽ không mấy khả quan.

Không cười không nói, chắc chắn là việc giải quyết không thuận lợi!

"Thế nào rồi, Mộc gia." "Vấn đề của Già La cô nương…" Tề Thiết Chủy do dự một chút, lên tiếng: "Trước đó ta đã gieo quẻ cho hai người, quẻ tượng gần như nhau." "Mấu chốt để giải quyết việc này, nằm ở trên người ngài, Mộc gia." Một lúc im lặng, thấy Trần Mộc không lên tiếng, mấy người xung quanh cũng không tiện hỏi thêm gì nữa.

Nếu là tin tốt, chắc chắn đã thông báo ngay lập tức.

Nếu không phải, vậy thì kết quả đã quá rõ ràng!

"Trường Sinh Bài đã có tác dụng, Già La đã trở về thân thể của mình." Trần Mộc gật đầu, bổ sung: "Sự thật chứng minh, phương pháp Cửu Thúc nói là khả thi, và lo lắng của ông… cũng đúng." Cửu

Thúc thở dài, cười khổ: "Chuyện này quả thực không có cách nào, hay là chúng ta đợi thêm xem sao?" Không đợi Trần Mộc lên tiếng, Cửu Thúc lập tức xoay người, vừa đi vừa nói: "Trần gia chủ đừng vội, ta về nghĩ thêm cách, chắc chắn sẽ tìm được cách giải quyết vấn đề này!" Nói đoạn, bước chân vội vã.

Nhìn bóng lưng Cửu Thúc đi xa, Trần Mộc có chút mệt mỏi day day mắt, thở dài: "Cũng không phải hoàn toàn không có cách… nhưng có chút rủi ro." "Điều ta không quyết định được bây giờ là." "Đợi, hay không đợi?" Một câu hỏi đơn giản, lại khiến mọi người đều đứng hình.

Tề Thiết Chủy do dự xoa xoa tay, lên tiếng: "Nếu đợi mà không có tổn thất gì, vậy cũng không phải là không được?" "Lỡ như thì sao?" "Lỡ như càng đợi càng phiền phức, Già La tỷ càng khó tỉnh lại, thì phải làm sao?" Trần Tiểu Đao vẻ mặt nghiêm túc.

Trá Cô Sao cũng gật đầu: "Nếu đảm bảo đợi không sao, gia chủ ngài cũng không cần phải vội vàng nhất thời, nhưng nếu đợi sẽ càng phiền phức, vậy thì phải làm càng sớm càng tốt." Chỉ có Hồng cô nương không nói gì, bà chỉ bình tĩnh nhìn vào đôi mắt của Trần Mộc, ý tứ rõ ràng, ngài đưa ra quyết định gì, tôi đều ủng hộ.

"Được rồi, giải tán đi." "Tất cả đi nghỉ ngơi đi, trời sáng rồi cũng nên lo những việc khác." Trần Mộc xua tay, thấy vậy, Tề Thiết Chủy và những người khác cũng không ở lại lâu, tản ra rời đi, ai nấy đều bước chân vội vã, hiển nhiên cũng muốn đi tìm cách đối phó.

Trong sân, Trần Mộc lặng lẽ châm một điếu thuốc, sắc mặt bình tĩnh.

Hồng cô nương đứng hầu bên cạnh.

Cả hai đều không lên tiếng, giữ một sự im lặng ăn ý đến lạ.

Một lúc lâu sau, Trần Mộc dụi tắt một mẩu thuốc lá khác, chậm rãi đứng dậy.

Hồng cô nương chau mày, hạ giọng nói: "Gia chủ, đã quyết định rồi sao?" "Quyết định rồi." Trần Mộc gật đầu, cười một tiếng: "Cứ đợi mãi, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Ta không cho phép chuyện đó xảy ra." "Cho nên, Già La phải tỉnh lại sớm, ta lo rằng sức mạnh của Quỷ Động sẽ thừa cơ xâm nhập." Hồng cô nương khẽ thở dài: "Vậy, phương pháp giải quyết là gì?" Lời còn chưa dứt, Trần Mộc đã dẫn Hồng cô nương, sải bước tiến vào phòng.

"Làm sao để Già La tỉnh lại, ta đã suy nghĩ cả đêm." "Cách hiệu quả nhất… vẫn là một cú sốc linh hồn trong thời gian ngắn, nhưng việc này làm hơi khó, ngươi đến giúp một tay." Trong phút chốc, Hồng cô nương đờ cả người.

Giúp một tay?

Giúp thế nào đây?!

Trước khi bước vào phòng, đầu óc Hồng cô nương vẫn còn mơ hồ, CPU muốn cháy, thậm chí còn quên mất mình biết cả【Liễm Tức Pháp】.

Bởi vì… bà đã hiểu ý của Trần Mộc!

"Đợi… đợi đã, gia chủ." "Tôi gọi cả Đình Đình muội muội đến nữa nhé, được không?" Hồng cô nương yếu ớt đề nghị.

Bước chân Trần Mộc cũng dừng lại, suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Nếu con bé không bận, ngươi gọi nó đến cũng được." "Biết đâu hiệu quả sẽ tốt hơn, Già La tỉnh lại nhanh hơn." "Được!" Thấy Trần Mộc gật đầu, Hồng cô nương không chút do dự liền biến mất, chạy đi tìm Nhậm Đình Đình.

Không phải là sợ hãi, mà là chuyện này Hồng cô nương hoàn toàn không có kinh nghiệm, theo bản năng muốn tìm một người bạn thân quen để cùng nhau vượt qua khó khăn.

Đương nhiên quan trọng nhất là, không mở miệng được.

Đứng ở cửa, liếc nhìn vào phòng.

Hơi thở của Già La vẫn ổn định, nhưng không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy sẽ tỉnh lại.

"Chắc cũng không thể gọi là người thực vật theo đúng nghĩa." "Cùng lắm chỉ là… hôn mê sâu?

Ý thức xung đột?

Hoặc là một dạng tự bảo vệ của não bộ." Trần Mộc thầm suy tính.

Trong một đêm, hắn gần như đã hồi tưởng lại tất cả những chuyện liên quan đến y học ở kiếp trước, cuối cùng mới xác định được phương án của mình, không sai!

Thể trạng của Già La hiện tại rất tốt, hơn nữa nhờ có Trường Sinh Bài, thậm chí Già La bây giờ còn giữ lại tất cả năng lực khi còn là Quỷ Vương, có thể dựa vào âm khí trong trời đất để tu luyện, điều khiển quỷ vật, vân vân.

Chương 227

Thân thể không sao, chỉ là không thể tỉnh lại.

Vậy thì cần một điểm kích thích mạnh, ép buộc Già La tỉnh dậy.

Ví dụ như sốc điện, hoặc một phương pháp nào đó khác.

Việc này có rủi ro, nhưng không lớn.

So với nó, sức mạnh của Quỷ Động… mới là rủi ro mà Trần Mộc lo lắng nhất!

"Chỉ có Xà Thần Chi Nhãn, mới có thể che đi ánh nhìn của Cổ Thần… câu này có ý gì?" "Xà Thần Chi Nhãn chính là Mộ Trần Châu, vậy ánh nhìn của Cổ Thần là gì?" Vô tình, những lời Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền cho Trần Mộc qua Côn Luân Thần Mộc Bài lại hiện lên trong đầu hắn, lởn vởn không dứt.

Xà Thần Chi Nhãn, ánh nhìn của Cổ Thần, cộng thêm những lời trước đó của Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng khiến Trần Mộc nhận ra rằng, Vô Để Quỷ Động không hề đơn giản, thậm chí có thể ảnh hưởng đến Già La khi đã hồi phục.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vì để cách ly sức mạnh của Quỷ Động, đã tự phong ấn mình trong quan tài Côn Luân Thần Mộc.

Mà Già La cũng là người Tinh Tuyệt, tự nhiên từ nhỏ cũng đã tiếp xúc với sức mạnh Quỷ Động, hơn nữa sau khi trúng tà thuật 'Thi Hồn Phân Ly', nàng còn có sự phù hộ từ sức mạnh Quỷ Động!

Chỉ là… sau khi linh hồn và thân thể của Già La hợp nhất.

Sức mạnh của Quỷ Động, liệu có còn cảm nhận được Già La không?

Chính vì vậy, Trần Mộc mới không định tiếp tục trì hoãn nữa.

Già La ngủ say càng lâu, càng có khả năng xảy ra những vấn đề không thể kiểm soát khác!

Quả thực, với thực lực hiện tại, Trần Mộc không hề e ngại đại đa số yêu ma quỷ quái, thế ngoại cao nhân hay bất kỳ ai trên thế gian này.

Nhưng nếu nói đến việc trực tiếp đối đầu với sức mạnh Quỷ Động, đối đầu với Vô Để Quỷ Động, đối đầu với Xà Thần… thực sự vẫn còn không ít khó khăn!

"Cách tốt nhất, là để Già La tỉnh lại càng sớm càng tốt." "Sau đó dựa vào khí tức mạnh mẽ của Trường Sinh Bài để cách ly ảnh hưởng của sức mạnh Quỷ Động, trừ hậu hoạn." Vừa nghĩ đến đây, Hồng cô nương đã dẫn Nhậm Đình Đình bước nhanh tới.

Mấy ngày nay bận rộn xử lý chuyện của Nhậm Gia Trấn, lại trở thành gia chủ hiện tại của nhà họ Nhậm, Nhậm Đình Đình càng bận đến tối tăm mặt mũi, căn bản là phân thân không nổi, thậm chí phải tranh thủ thời gian mới có thể ngồi lại với Trần Mộc một chút.

"Mộc ca!" Nhậm Đình Đình chạy vài bước lấy đà, nhảy vào lòng Trần Mộc.

"Ngoan." "Không thể trì hoãn nữa, bắt đầu ngay bây giờ." Trần Mộc gật đầu, dẫn Hồng cô nương vào phòng.

"Cạch" một tiếng, cửa phòng đóng chặt.

Có Hồng cô nương và Nhậm Đình Đình hai người gia nhập chiến cuộc, làm trợ công.

Trần Mộc có mười phần chắc chắn có thể thành công!

Rất nhanh, một lượng lớn Hắc Thủy Âm Lôi len lỏi khắp nơi, bịt kín tất cả các khe cửa, khe cửa sổ trong phòng, tạo ra một không gian

hoàn toàn kín.

Cách ly mọi âm thanh, không một giọt nước lọt qua.

Dù trong phòng có gào khóc thảm thiết, bên ngoài cũng tuyệt đối không nghe thấy nửa điểm động tĩnh, độ riêng tư kéo lên mức tối đa!

Đến giữa trưa, Cửu Thúc chân không chạm đất tiến vào phủ cũ nhà họ Nhậm, lại quen đường quen lối đi thẳng ra hậu viện.

Vừa đến hậu viện, đã bị Tề Thiết Chủy chặn lại: "Ây, Cửu Thúc, đến ngồi đi, xem ông bận đến mồ hôi đầm đìa này, uống ngụm trà giải nhiệt đã." Cửu Thúc: "???" Tiếp đó ông liền thấy, Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao, Trá Cô Sao ba người, đều đang rất thảnh thơi ngồi bên bàn trà, trông không có vẻ gì là căng thẳng.

Mấy người này tim lớn vậy sao?

Mình trước đó đồng ý gia nhập Trần gia, chuyện này có phải hơi hấp tấp rồi không?

"Không phải, các ngươi đây là?" "Chẳng lẽ… Trần gia chủ đã giải quyết vấn đề của Già La cô nương rồi?" Cửu Thúc lập tức phản ứng lại.

Qua mấy ngày tiếp xúc, Cửu Thúc cũng hiểu ra, ba người này tuyệt đối là tướng tài đắc lực bên cạnh Trần Mộc, cũng có thể nói là tuyệt đối thân tín!

Nếu họ đã không còn lo lắng, vậy cũng có nghĩa là… đã có cách giải quyết!

"Cũng không thể nói là đã giải quyết, chắc là đang trong quá trình giải quyết." Tề Thiết Chủy cười mời Cửu Thúc đến bàn, ra hiệu ông ngồi xuống: "Cả buổi sáng nay gia chủ đều không ra ngoài, hơn nữa các khe cửa sổ đều có Âm Lôi bịt kín, đây là đang làm đại sự!" Cửu Thúc mặt đầy nghi hoặc ngồi xuống.

Trần Tiểu Đao giải thích: "Gia chủ chắc là đã tìm được cách giải quyết, cho nên bây giờ chắc là… ừm, có lẽ sắp giải quyết xong rồi?

Chắc vậy?" Trá Cô Sao nhún vai: "Cụ thể có lẽ phải xem gia chủ chọn lúc nào kết thúc." "Ây?" "Tính ra thì, Trá Cô huynh." Tề Thiết Chủy uống một ngụm trà, hạ giọng nói: "Ngươi với Tiểu Đao bây giờ hình như vẫn chưa có vợ phải không?

Hay là ta tiện tay se duyên cho hai người?" "Chính là cái gọi là thiên lý nhân duyên một sợi dây, vạn năm tu được chung chăn gối đó!" Trần Tiểu Đao: "…" Trá Cô Sao: "…" Cửu Thúc giơ ngón tay cái lên, khâm phục nói: "Tề tiên sinh, ngài đúng là hiểu nhân duyên." "Khụ, đùa chút thôi." Tề Thiết Chủy cười gượng, nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyện hai người lấy vợ phải nhanh lên đấy, tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên thành gia lập nghiệp rồi chứ?" "Sau khi về, yên tâm, ta sẽ tìm người cho các ngươi!" "Thực sự không được thì chúng ta ăn cỏ gần hang, để gia chủ chọn cho các ngươi vài cô nương tiểu bối nhà họ Hoắc…" Nghe vậy, Trần Tiểu Đao như có điều suy nghĩ, liên tục gật đầu: "Tề gia nói cũng có lý." Tề Thiết Chủy lại quay sang nhìn Cửu Thúc, mời: "Cửu Thúc, ông ở đây rảnh rỗi cũng không có việc gì làm, hay là mấy ngày nữa cùng chúng tôi về Thường Sa?" "Cũng để ông xem nội tình của Trần gia, đúng rồi, ông không phải còn muốn chọn đồ đệ sao?

Trong đội thân vệ của Trần gia có đầy hạt giống tốt cho ông chọn!" Lời mời này khiến Cửu Thúc quả thật có chút động lòng.

Đi xem nội tình của Trần gia, đó quả thực là một chuyện không tồi.

Đương nhiên quan trọng nhất là, Cửu Thúc cũng muốn xem, trong tay Trần Mộc rốt cuộc còn có bản lĩnh thần thông gì, các thành viên đội thân vệ dưới trướng, lại có thiên phú đến đâu?

Trong lúc mấy người đang tán gẫu, cửa phòng đột nhiên mở ra, Trần Mộc ung dung bước ra, tiện tay đóng cửa lại.

Bốn người bên bàn trà, tâm trạng vừa mới thả lỏng, lập tức lại lo lắng.

"Không ổn rồi…" Tề Thiết Chủy gãi đầu, hạ giọng nói: "Không thấy Già La cô nương đi ra cùng, có phải là… thất bại rồi không?" Trần Tiểu Đao: "Xem sắc mặt của gia chủ, dường như cũng không tốt lắm." Trong lúc họ thì thầm, Trần Mộc đã đi đến gần, nghi hoặc nhìn vẻ mặt ngưng trọng của bốn người, cầm ấm trà lên tu một hơi trà nguội.

"Giải quyết hoàn hảo." Liếc nhìn bốn người, Trần Mộc cười gật đầu, thản nhiên nói: "Sự thật không ngoài dự liệu của ta, đúng bệnh phải dùng thuốc mạnh, mới có thể nhanh chóng hết bệnh!" Nghe vậy, Trần Tiểu Đao thở phào nhẹ nhõm: "Thuốc hay không thì không biết, nhưng gia chủ ngài đúng là mãnh thật, cả buổi sáng không ra ngoài, lưng ngài không mỏi sao?!" Thấy Trần Tiểu Đao chủ động tiến lên nộp mạng, Tề Thiết Chủy và Trá Cô Sao vô cùng sáng suốt, lại cực kỳ ăn ý, người thì quay đầu sang trái, người thì quay sang phải, không ai có ý định cứu nguy.

"Ta một bước giết mười người, ngươi hỏi mắt ta có mỏi không à?" "Ngươi à, còn quá trẻ!" Trần Mộc thở dài, vỗ vỗ vai Trần Tiểu Đao: "Thân thể này của ngươi không đi cày ruộng, đúng là đáng tiếc, lúc nào đó ta tìm mối, gửi ngươi đi cày ruộng." Trần Tiểu Đao: "???" Cày ruộng?

Tề Thiết Chủy vội vàng giơ tay, cười nói: "Ta có người quen trong lĩnh vực này, Mộc gia, với thân thể của Tiểu Đao, tuyệt đối là một ngày thu đấu vàng, không thành vấn đề!" Một lúc lâu sau, Trần Tiểu Đao mới hiểu ra, cày ruộng trong lời của Trần Mộc không phải

ruộng kia.

Lập tức mồ hôi túa ra như mưa!

“Gia chủ, ta hiện đang tu luyện Dương Ngũ Lôi, một ngụm dương khí này không thể phá được chứ?

Phá rồi sẽ không còn linh nghiệm nữa!” “Hay là chúng ta đổi cách khác?

Ví dụ như phạt ít tiền tháng chẳng hạn?” Trần Tiểu Đao vội vàng cúi đầu, thành khẩn như đang bái kiến nghĩa phụ.

Trần Mộc tiện tay điểm ra một luồng Dương Lôi, một tia Dương Ngũ Lôi nhẹ nhàng bay lượn giữa không trung rồi tách làm hai, nhanh chóng nhập vào cơ thể của Trần Tiểu Đao và Trá Cô Sao.

Trong phút chốc, cả hai người đều chấn động!

Ngay sau đó, Trá Cô Sao mặt lộ vẻ vui mừng, kích động không thôi: “Gia chủ, một đạo Dương Lôi này… lại ẩn chứa khí tức Thiên Lôi?!” “Đúng, khí tức Thiên Lôi.” “Cảnh giới tu vi hiện tại của hai ngươi, còn chưa đủ để chống lại Thiên Lôi rèn luyện.” Trần Mộc suy nghĩ một chút, lên tiếng: “Nhưng có một đạo khí tức Thiên Lôi nhập thể, cũng có thể giúp các ngươi tinh lọc một phen, nhận được chút lợi ích.” “Đa tạ gia chủ!” “Đa tạ gia chủ!” Trần Tiểu Đao và Trá Cô Sao không để ý đến chuyện khác, hai người một trái một phải chạy sang một bên, khoanh chân ngồi xuống, tĩnh tâm lại, bắt đầu cẩn thận cảm nhận đạo khí tức Thiên Lôi kia.

Đương nhiên quan trọng nhất là, phải luyện hóa đạo khí tức Thiên Lôi nhập thể này vào trong cơ thể mình!

Như vậy, sau này khi họ sử dụng Dương Ngũ Lôi, sẽ có thêm một tia khí tức Thiên Lôi gia trì, sức phá hoại cũng sẽ tăng thêm một bậc, uy lực lôi pháp cũng mạnh hơn!

“Trần gia chủ, vấn đề của Già La cô nương đã được giải quyết rồi sao?” Cửu Thúc nhìn Trần Mộc, lại hỏi: “Chắc là không để lại di chứng hay tai họa ngầm gì chứ?” Trần Mộc gật đầu: “Không có, giải quyết hoàn hảo.” Với người khác nói thì chắc chắn là giải quyết hoàn hảo, chỉ có Trần Mộc mới rõ, lúc Già La tỉnh lại từ trạng thái ngủ say, cả người xấu hổ đến mức suýt nữa thì bốc cháy!

Vốn dĩ da mặt đã không dày, lại bị người quen nhìn chằm chằm, càng thêm khó xử… Nói đến di chứng thì cũng có một chút, trong thời gian ngắn, Trần Mộc không tiện cùng Già La chơi mấy trò hoa hòe hoa sói nữa, càng đừng nói đến việc có Hồng cô nương hay Nhậm Đình Đình trợ công.

Chương 228

"Từng người một da mặt đều quá mỏng, còn phải rèn luyện thêm." "Đúng rồi Cửu Thúc." Trần Mộc quay đầu nhìn Cửu Thúc, nói: "Mấy ngày nữa về thành Thường Sa, ông đi cùng ta xem sao, thế nào?" Cửu Thúc không mấy do dự, liền gật đầu đồng ý.

Tề Thiết Chủy mời trước, Trần Mộc mời sau, hai lần mời, Cửu Thúc thực sự cũng không tiện từ chối, huống chi chính ông cũng thật sự tò mò, muốn tìm hiểu xem, nội tình của Trần gia rốt cuộc thế nào.

"Hai sư đệ của ta, cũng muốn gia nhập Trần gia." "Không biết Trần gia chủ ý hạ như thế nào?" Thấy chuyện của Già La đã được giải quyết hoàn hảo, Cửu Thúc cũng trút được gánh nặng trong lòng, nhân cơ hội này, thuận thế giới thiệu Tứ Mục đạo trưởng và Thiên Hạc đạo trưởng.

"Không vấn đề." "Ba vị đạo trưởng đều có thần thông bản lĩnh, ta tự nhiên hoan nghênh." Trần Mộc mỉm cười gật đầu, bổ sung: "Để báo đáp, Tứ Mục và Thiên Hạc đạo trưởng cũng có thể tự chọn một kiện pháp khí, ta sẽ ra tay luyện chế." Lấy ra ít dược liệu, luyện chế pháp khí.

Đối với Trần Mộc hiện nay, đó thực sự là chuyện nhỏ như con thỏ.

Hơn nữa, 【Thần Cơ Bách Luyện】 mà Trần Mộc nắm giữ, đã đạt đến cấp LV2, tự nhiên tiêu hao khi luyện khí càng thấp, lĩnh ngộ cũng tinh tiến thêm một bậc!

Luyện chế ra hai kiện pháp khí, quả thực quá dễ dàng.

Nói cách khác, dùng hai kiện pháp khí đổi lấy việc Tứ Mục và Thiên Hạc đạo trưởng gia nhập Trần gia, đây tự nhiên cũng là một

cuộc mua bán cực kỳ hời.

Người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái, giải quyết xong mối bận tâm lớn nhất trước mắt, Trần Mộc cũng có thời gian để suy tính chuyện của hai thị trấn, tiện thể xem hết tài liệu về tất cả các sản nghiệp trong tay nhà họ Nhậm.

Cùng lúc đó, còn có một chuyện khác, đang với tốc độ cực nhanh, thông qua truyền miệng, lan rộng khắp Nhậm Gia Trấn, truyền đến tai gần như mọi người dân!

"Này, các ngươi nghe nói chưa?

Chuyện về Trần gia chủ ấy?" "Nghe lâu rồi, không giấu gì các ngươi, ta sớm đã nhìn ra rồi, gia chủ của Trần gia này, chính là tiên nhân chuyển thế tiêu chuẩn đó!" "Chuyện này rốt cuộc là thật hay giả?" "Nói nhảm!

Chuyện này là từ miệng người hầu trong phủ cũ nhà họ Nhậm truyền ra, sao có thể là giả được?" "Cái đạo thiên lôi đánh xuống phủ cũ nhà họ Nhậm hôm đó, các ngươi không thấy sao?" "Đúng đúng đúng, ta nghe nói rồi, đạo thiên lôi đó từ trên trời giáng xuống, là vì Trần gia chủ luyện chế ra một loại pháp bảo cực kỳ lợi hại!" "Vãi, Trần gia chủ thật sự là tiên nhân à?" "Không sai đâu, trước đây khi Trần Gia Trấn bị quỷ vật tấn công, chính là Trần gia chủ hiện thân, chân đạp bạch long sấm sét mà đến, trong nháy mắt đã trấn sát cả vạn quỷ vật đó!" "Cả vạn quỷ vật?

Có nhiều vậy sao?" "Thôi đừng quan tâm có bao nhiêu, tóm lại lúc Trần gia chủ hiện thân, đúng là vạn quỷ đều lui, khí phách biết bao!" "Này các ngươi nói xem, nếu Trần gia chủ đi rồi, về thành Thường Sa rồi, vậy bên này chúng ta có phải là không còn an toàn nữa không?" "Hay là lập cho Trần gia chủ một bài vị trường sinh, chúng ta ngày ngày cầu phúc, biết đâu ngài ấy cũng có thể phù hộ chúng ta?" "Bài vị

trường sinh sao?

Thà lập một pho tượng, còn có thể ngày ngày thờ cúng!" "…" Người dân Nhậm Gia Trấn vận hết trí óc, bắt đầu suy tính, làm thế nào để có thể giữ lại danh tiếng của Trần Mộc ở Nhậm Gia Trấn, hay nói cách khác là muốn dùng danh tiếng của hắn để trấn giữ nơi này, trấn áp tà túy!

Đặc biệt là… sau khi đại đa số người đều tin rằng, Trần Mộc là một thế ngoại tiên nhân.

Người dân Nhậm Gia Trấn đều hết mực kính trọng, trong đầu toàn là những ý nghĩ thờ cúng, cầu xin phù hộ.

Rất nhanh, một nhóm đại biểu do người dân Nhậm Gia Trấn bầu ra, trực tiếp đến phủ cũ nhà họ Nhậm, phía sau còn có họa sĩ, thợ đá, thợ mộc giỏi nhất địa phương.

Động tĩnh như vậy, tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của các đội viên thân vệ, cũng như người hầu trong phủ cũ nhà họ Nhậm.

Trần Mộc nghe tin mà đến, ngay khi hắn đi đến sân trước của phủ cũ nhà họ Nhậm, đoàn người xếp hàng dài bên ngoài, đột nhiên, từ trước ra sau, lần lượt quỳ xuống!

Sự đồng đều của họ, giống như những quân cờ domino.

"Kính xin Trần đại tiên nhân, lưu lại một pho tượng vàng trấn giữ tại đây, chúng tôi nguyện ngày ngày tế bái, đêm đêm thờ cúng, thề dù thế nào, cũng tuyệt không để hương hỏa của ngài bị gián đoạn!".

"Phản ứng lớn đến vậy sao?" "Hình như có chút ngoài dự liệu…" Nhìn những người dân đang quỳ lạy bên ngoài, Trần Mộc có chút dở khóc dở cười.

Trước đó, lão quản gia của nhà họ Nhậm đã nghe lén cuộc nói chuyện của Cửu Thúc và những người khác, chuyện này Trần Mộc

hoàn toàn biết rõ.

Lúc đó để luyện chế thần khí 'Trường Sinh Bài', bên trong bên ngoài phủ cũ nhà họ Nhậm, đúng là thiên la địa võng tầng tầng lớp lớp, đến con bồ câu đưa thư cũng không bay vào được!

Nếu không phải Trần Mộc ngầm cho phép, lão quản gia kia làm gì có khả năng nghe lén được cuộc nói chuyện của Cửu Thúc và những người khác?

Chỉ là, Trần Mộc cũng không ngờ, có những lời sau khi truyền ra ngoài, đến tai người dân Nhậm Gia Trấn, lại càng truyền càng ly kỳ… Ý định ban đầu của hắn, chỉ là để cho việc cải cách và các biện pháp khác nhắm vào Nhậm Gia Trấn, được thực hiện thuận tiện, thuận lợi hơn.

Tương đương với… một loại trấn áp biến tướng!

Nhưng Trần Mộc không thể nào ngờ, một đồn mười, mười đồn trăm, đến cuối cùng, lại đồn hắn thành tinh quân chuyển thế, tiên nhân hạ phàm!

"Tuy nhiên, đây dường như cũng là một chuyện tốt." Suy nghĩ một chút, Trần Mộc liền nhận ra lợi ích to lớn bên trong.

Đương nhiên, có lợi ích to lớn, thì cũng có nguy hiểm to lớn.

Nếu chấp nhận sự thờ cúng, chấp nhận hương hỏa, vậy cũng đồng nghĩa với việc có được sức mạnh tín ngưỡng, tuy ít, nhưng là có thật!

Vừa nghĩ đến đây, Trần Mộc liên tưởng đến 【Thần Cách Diện Cụ】, thuận thế cũng có một loạt kế hoạch.

"Nếu chỉ thiết lập hương án ở Trần Gia Trấn, Nhậm Gia Trấn, đặt tượng vàng để nhận thờ cúng, hương hỏa, sức mạnh tín ngưỡng tích lũy được có lẽ không nhiều." "Có thể thử trước một phen." Nguyên

nhân có chút do dự, cũng là vì phong cách hành sự của Trần Mộc, trước nay luôn là ổn trong có liều, liều trong lại đầy cẩn trọng, chi tiết.

Chuyện hương hỏa thờ cúng này, trước nay chỉ dành cho những tiên nhân, thần phật, ngày đêm tế bái, dùng để cầu xin phù hộ, tránh khỏi khổ nạn.

Mà nếu là người thường không có chút bản lĩnh, nếu tùy tiện nhận hương hỏa thờ cúng này, khó tránh khỏi sẽ gặp phải đại tai đại nạn!

Người thực sự nhận được thờ cúng, hoặc là có bản lĩnh thực sự, đại thần thông, hoặc là một vị tinh quân chuyển thế nào đó, tóm lại nhìn thì bình thường, thực chất lại ẩn chứa càn khôn!

Mặt khác.

Trong thời buổi loạn lạc này, yêu ma quỷ quái xuất hiện thường xuyên, lòng người không còn như xưa.

Những người thực sự chịu bỏ tiền hương hỏa ra, tổng cộng cũng chỉ có bấy nhiêu.

Ngươi ở đây chiếm một phần, vậy thì thần vị nhà khác phải thiếu đi một phần, điều này tự nhiên rất dễ bị nhắm đến!

Tuy nhiên điểm này, Trần Mộc lại không quá lo lắng.

Dù sao hắn cũng chưa định bắt đầu đã làm quá rầm rộ, cứ bắt đầu từ Trần Gia Trấn, Nhậm Gia Trấn trước, thăm dò một phen rồi nói!

Âm thầm phát triển, thời cơ chín muồi lại làm một cú lớn!

Suy nghĩ kỹ một chút, cũng khiến Trần Mộc cảm thấy, chuyện này có thể thử vận hành một phen.

Nếu thành công, đó tự nhiên là một chuyện đại tốt, lại là một trợ lực để nâng cao thực lực!

Đến khi sau này có được một số công pháp thuộc loại này, thực lực tu vi nhờ đó mà tăng lên, chẳng phải là nước chảy thành sông sao?!

Đến lúc đó, lại dần dần mở rộng ảnh hưởng, cũng không hề muộn!

Trong vài bước chân, Trần Mộc đã quyết định xong hướng đi này.

Đứng trước cổng lớn nhà họ Nhậm, con phố trước cửa gần như đã chật cứng người, từ trước ra sau, quỳ ngay ngắn chỉnh tề, tất cả đều mang vẻ mặt cung kính!

"Trần gia chủ!" Thấy Trần Mộc đi đến gần, người dẫn đầu vội vàng lên tiếng, nói: "Chính vì có ngài ra tay, mới giải trừ được nguy cơ cho Nhậm Gia Trấn của chúng tôi, ngài chính là đại ân nhân của tất cả mọi người ở Nhậm Gia Trấn chúng tôi đó!" "Với thần thông quảng đại như ngài, trấn áp tà túy, diệt trừ cương thi, có ngài ở đây, chắc chắn có thể bảo hộ cho bá tánh Nhậm Gia Trấn chúng tôi, bình an vô lo!" "Chúng tôi đã thương lượng xong, chuẩn bị góp vốn tạc cho ngài một pho tượng vàng, lại cúng bài vị trường sinh, đưa vào từ đường thờ cúng!" Vừa nói, đám đông phía sau cũng liên tục vái lạy, thái độ cực kỳ kính sợ!

"Các vị yên tâm." "Có ta ở đây, thế tất sẽ không để hung sát tà túy, lại gần Nhậm Gia Trấn nửa bước!" Trần Mộc mỉm cười gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, một luồng sấm sét bàng bạc, bao quanh toàn thân Trần Mộc, đột nhiên bùng lên!

Ánh sét chói lòa, làm nổi bật thân hình Trần Mộc trong bộ bạch y, càng thêm vài phần tiên phong đạo cốt, lại có phong phạm của đắc đạo cao nhân!

Sấm sét vần vũ, hồ quang điện tuôn trào, một tiếng rồng ngâm

thẳng lên trời xanh, đột nhiên vang vọng!

Tức thì, một con bạch long toàn thân bao phủ bởi sấm sét, đột nhiên từ sau lưng Trần Mộc bay lên, vút thẳng lên không trung!

Chương 229

Con bạch long sấm sét kia, thực sự sống động như thật, khiến người ta kinh ngạc, lại không thể rời mắt, không nỡ bỏ qua bất kỳ chi tiết nào!

Cảnh tượng như vậy lọt vào mắt người dân Nhậm Gia Trấn, lòng kính sợ, càng tăng thêm ba phần!

"Trần đại tiên nhân!" "Một ý niệm sấm vang rồng gầm, đây mới là đại thần thông của đắc đạo tiên nhân!" "Quả nhiên không sai, con bạch long này chính là vật mà Trần đại tiên nhân điều khiển, vật lành như vậy, đây là đại cát chi triệu!" "Kính xin Trần đại tiên nhân nhận của tôi một lạy!" "Quỳ cầu Trần đại tiên nhân, phù hộ cho Nhậm Gia Trấn chúng tôi, chúng tôi thực sự không chịu nổi sự tấn công của những hung sát chi vật đó nữa…" "Quả nhiên là tiên nhân trên trời hạ phàm!

Trần gia chủ xin nhận của tôi một lạy!" "…" Trong chốc lát, đám đông trước phố, lại liên tục khấu đầu, vái lạy.

Gần như trên mặt ai cũng viết đầy vẻ kính sợ, lại có hưng phấn và kích động, còn có một chút sợ hãi.

"Cảm giác này… dường như cũng không tồi." Trần Mộc thầm than trong lòng, nhưng cũng rất nhanh điều chỉnh lại tâm cảnh.

Cái cảm giác được người người ngưỡng mộ, kính sợ, lại cầu xin phù hộ này, thực sự rất dễ làm loạn tâm cảnh của con người, lâng lâng mà không biết trời đất, đánh mất chính mình.

Chư thiên thần phật cao cao tại thượng, hưởng hương hỏa, lại chẳng hề quan tâm đến nỗi khổ nhân gian, thậm chí… còn không hiệu quả bằng việc cầu xin một số tà thần dâm tự.

Tuy loại hương hỏa thờ cúng đó, bị gọi là bàng môn tà đạo, không có chính thần chi vị, cũng chưa được sắc phong, nhưng không thể phủ nhận rằng, cũng có một số thực sự làm việc thiết thực cho bá tánh nghèo khổ.

"Nếu đã như vậy, vậy thì thử xem sao." "Trước tiên bắt đầu từ Trần Gia Trấn, Nhậm Gia Trấn, bước vào con đường hương hỏa!" Vừa nghĩ đến đây, Trần Mộc cũng đã quyết định, không do dự nữa.

Rất nhanh, dưới sự vây quanh của người dân Nhậm Gia Trấn, Trần Mộc đi về phía từ đường nhà họ Nhậm.

Cùng lúc đó, Trần Tiểu Đao và Trá Cô Sao vừa luyện hóa xong khí tức Thiên Lôi, nghe tin mà đến, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng Trần Mộc được đông đảo người dân vây quanh rời đi.

Hai người nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

"Tề gia, gia chủ đây là?" "Động tĩnh này không nhỏ đâu, sao ta còn nghe thấy có người hô cái gì Trần đại tiên nhân?

Ra oai quá nhỉ!" Trần Tiểu Đao hóng được đoạn cuối của màn náo nhiệt, tò mò không thôi.

Tề Thiết Chủy lại vẻ mặt ngưng trọng, do dự không quyết: "Tuy không biết Mộc gia suy tính thế nào, nhưng chuyện này… làm không tốt sẽ có chút rắc rối đấy!" Bên cạnh, Trá Cô Sao cũng gật đầu: "Nếu là con đường hương hỏa?

Vậy quả thực có thể sẽ rước lấy chút phiền phức." Thấy hai người vẻ mặt ngưng trọng, Trần Tiểu Đao không hiểu ý sâu xa, ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy, Tề gia, Trá Cô ca, trong này còn có chuyện gì khác sao?" Ăn thịt heo, thấy heo chạy.

Nhưng từ khi vào Trần gia, Trần Tiểu Đao đã không còn tin vào mấy vị thần phật trên trời nữa, so với đó, hắn càng tin vào nắm đấm

và thực lực của mình hơn.

"Có chuyện, mà còn không nhỏ đâu." "Chuẩn bị đi, Tiểu Đao." Tề Thiết Chủy gật đầu, nói: "Nếu Mộc gia ở Trần Gia Trấn và Nhậm Gia Trấn mở con đường hương hỏa, nhận thờ cúng hương hỏa, không chừng sẽ có chút phiền phức chui ra." "Chúng ta phải ra tay trước, đem những tai họa ngầm này… bóp chết từ trong trứng nước!" Hiếm khi Tề Thiết Chủy chủ động muốn làm gì đó, mà Giá Cô Sảo cũng từng xem qua cổ tịch, biết rằng con đường hương hỏa này rất dễ xảy ra chuyện, làm không tốt còn có thể dẫn tới sự dòm ngó và chú ý của chính thần!

Nhưng việc cấp bách trước mắt là phải quét sạch những mối đe dọa xung quanh Trần gia trấn và Nhậm gia trấn! "Gia chủ chắc hẳn vẫn chưa có công pháp tu luyện con đường hương hỏa." "Không, không đúng." Tề Thiết Chủy ngẫm nghĩ một chút, rồi quay đầu nhìn sang Giá Cô Sảo: "Trước đây gia chủ có một bản lĩnh thần thông tên là 【Thần Cách Diện Cụ】 đúng không?" "Đúng." Giá Cô Sảo gật đầu giải thích: "Loại thần thông này có liên quan đến sức mạnh tín ngưỡng, cũng coi như có mối quan hệ mật thiết với con đường hương hỏa." Nghe hai người nói chuyện thông suốt, Trần Tiểu Đao sốt ruột đến bốc khói.

Không phải đầu óc hắn không nhanh nhạy, mà là những loại thuật pháp kỳ quái, môn đạo này thực sự không phải lĩnh vực sở trường của Trần Tiểu Đao! "Chờ đã, hai vị gia!" "Có thể nói cho tôi biết trước, chúng ta định đi bem thằng nào không?!" Trần Tiểu Đao cắt ngang cuộc trò chuyện của Tề Thiết Chủy và Giá Cô Sảo, lên tiếng: "Hai người phải cho tôi biết mục tiêu là ai trước, tôi mới chuẩn bị xem phải xử lý bọn chúng thế nào chứ!" Trầm tư một lát, Tề Thiết Chủy giải thích: "Chính là bọn tà thần dâm tự, ví dụ như Hoàng Đại Tiên, Hồ Tiên gì đó, mấy loại tiểu thần, tà thần, phường môn tà đạo linh

tinh, hiểu ý ta không?" "Nếu Mộc gia đã quyết định cắm hương đặt chân ở nơi này." "Đến lúc đó hương hỏa bị chia sẻ, bọn sơn tinh dã quái này chắc chắn sẽ không chịu để yên, tất sẽ ra gây rối, lúc đó giải quyết sẽ phiền phức hơn nhiều." "Cho nên, chúng ta phải làm một lần cho xong, quét sạch bọn chúng, trảm thảo trừ căn!" Nghe vậy, Trần Tiểu Đao lập tức hiểu ra, liền đứng dậy đi tập hợp binh mã.

Đang sầu vì không có cơ hội thử 'Lôi Quang Kiếm 2.0', đây chẳng phải là cơ hội luyện tập dâng đến tận cửa sao?

Rất nhanh, Cửu Thúc cũng bị Tề Thiết Chủy kéo vào.

Là một đạo trưởng lừng danh trong khu vực này, Cửu Thúc đối với những chuyện như vậy tự nhiên cũng rõ như lòng bàn tay, biết rất nhiều. "Cũng không thể vơ đũa cả nắm được." "Ta ở đây có một vài thông tin có thể nói cho các ngươi, có một số sơn tinh dã quái không tệ, có thể tha cho chúng một mạng, sau này chúng tất sẽ cảm kích báo đáp." "Còn có một số tà ma không ra gì thì lại giảo hoạt đa đoan, trước đây ta thực sự không có thời gian và tinh lực để đối phó." Cửu Thúc vừa mở miệng, Tề Thiết Chủy liền biết đã tìm đúng người.

Cộng thêm Giá Cô Sảo ở bên cạnh bày mưu tính kế, chẳng bao lâu sau, Cửu Thúc đã đánh dấu trên bản đồ vị trí ước chừng của mấy chục nơi! "Vừa hay ta bây giờ cũng không có việc gì, đi, ta đi cùng các ngươi." "Sớm đã muốn tìm cơ hội quét sạch đám tà thần dâm tự không ra gì này rồi, bây giờ các ngươi cũng có ý này, cơ hội này thật đúng lúc!" Sau khi quyết định kế hoạch, Cửu Thúc không chỉ đích thân ra tay, thậm chí còn dẫn theo cả Tứ Mục và Thiên Hạc đạo trưởng.

Có ba người họ trợ trận, lại có thân vệ đội của Trần gia làm chủ lực, Tề Thiết Chủy chỉ cần liếc qua quy mô này là biết chuyện đã chắc như đinh đóng cột, bèn đi theo xem náo nhiệt.

Trần Mộc không hề hay biết chuyện Tề Thiết Chủy và mọi người

đang bận rộn.

Lúc này hắn đang ngồi ngay ngắn trong từ đường, những thợ đá, thợ mộc, họa sĩ giỏi nhất của Nhậm gia trấn đang điêu khắc thần tượng cho hắn, đồng thời còn tỉ mỉ chạm trổ bài vị trường sinh, bận rộn đủ thứ.

Với tư cách là người từng có tiếng nói ở Nhậm gia trấn, Nhậm Phát cũng ra mặt, trực tiếp chi ra một khoản tiền lớn, tuyên bố sẽ tu sửa lại từ đường, còn mạ vàng thần tượng của Trần Mộc, giữ đủ thể diện.

Họ bày hương án lớn, đặt lên hoa quả điểm tâm, thậm chí còn điều mấy hộ vệ đã qua huấn luyện nghiêm ngặt của Nhậm gia đến ngày đêm canh giữ từ đường, bảo vệ hương hỏa không bị gián đoạn. … Tu sửa từ đường, điêu khắc thần tượng, lập bài vị trường sinh, bày hương án, những việc lặt vặt nối tiếp nhau không dứt.

Xong việc ở Nhậm gia trấn, bên Trần gia trấn từ trước khi Trần Mộc trở về đã chuẩn bị sẵn bài vị trường sinh, thờ phụng hắn trong từ đường của Trần gia, ngang hàng với liệt tổ liệt tông, thậm chí còn cao hơn một bậc!

Trong mắt người dân Trần gia trấn, Trần Mộc tuyệt đối có tư cách này!

Dù sao, tình hình của Trần gia trấn hiện giờ cũng ngày một tốt hơn.

Tuy không phải ai cũng giàu sang phú quý, nhưng có thể đảm bảo nhà nhà đều được ăn no mặc ấm, không đến nỗi chết đói đầu đường.

Công việc này kéo dài suốt ba ngày!

Còn Tề Thiết Chủy và những người khác cũng dốc toàn lực, càn quét sạch sẽ phạm vi trăm dặm quanh Trần gia trấn và Nhậm gia trấn!

Mục đích chỉ có một, đảm bảo sẽ không có những sơn tinh dã quái không ra gì nhân cơ hội này đến cướp đoạt hương hỏa thuộc về Trần Mộc!

Làm sao để đảm bảo?

Trực tiếp diệt sạch, trảm thảo trừ căn mới có thể đảm bảo vạn toàn!

Trong quá trình càn quét, uy danh của thân vệ đội Trần gia cũng nhanh chóng lan rộng, trực tiếp khiến cho đám thổ phỉ không dám bén mảng tới nửa bước!

Ngay cả khi đụng phải đám binh lính chính quy nhỏ lẻ, đám thổ phỉ này còn tự cho rằng có cơ hội giao đấu, tệ nhất thì đánh không lại cũng có thể chạy.

Nhưng sau khi đụng độ thân vệ đội Trần gia, chúng mới biết, thân vệ đội Trần gia thực sự không thể chọc vào, đánh không lại đã đành, đến chạy còn không chạy thoát!

Sau hai ngày chấn chỉnh, thanh trừng, càn quét, uy danh của thân vệ đội Trần gia cũng khiến người dân hai trấn Trần, Nhậm cảm nhận được một cảm giác an toàn chưa từng có!

Mà điều quan trọng nhất là, thân vệ đội Trần gia là do một tay Trần Mộc bồi dưỡng!

Trong mắt người dân hai trấn, điều này càng khiến họ tôn thờ Trần Mộc như cứu thế chủ, vị cứu tinh trừng gian diệt ác, vị thế ngoại tiên nhân có bản lĩnh thần thông biến hóa khôn lường, danh xưng cứ thế mà nhiều lên không ngớt.

Trong chốc lát, trước bài vị trường sinh và kim thân điêu tượng của Trần Mộc, hương khói nghi ngút, chưa từng gián đoạn một giây một phút nào!

Đến sáng ngày thứ tư, đội kỵ mã hơn năm mươi người rời Trần gia trấn, thẳng tiến đến thành Thường Sa.

Vốn dĩ là một trăm thành viên thân vệ đội, nhưng sau khi Trần Mộc suy nghĩ kỹ lưỡng, đã để lại năm mươi người trấn thủ hai trấn Trần, Nhậm.

Đương nhiên cũng là vì gia đình, người thân của họ đều ở đây.

Vừa có thể để họ đoàn tụ với gia đình, vừa có thể trấn thủ hai trấn, giải quyết những phiền phức không quá lớn bất cứ lúc nào.

Quyết định này tự nhiên là nhất cử lưỡng tiện.

Chương 230

"Mộc gia, cảm giác thế nào?" Tề Thiết Chủy cưỡi con lừa lông đen của lão, sáp lại gần con Long Huyết Hắc Mã của Trần Mộc: "Có cảm nhận được sức mạnh tín ngưỡng cuồn cuộn không?" Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu: "Ngươi tưởng đơn giản vậy sao?" Sức mạnh tín ngưỡng quả thực là có, nhưng không hề cuồn cuộn.

Hơn nữa, để nghiệm chứng sự tồn tại của sức mạnh tín ngưỡng, Trần Mộc còn cố ý dùng 【Thần Cách Diện Cụ】 để thử, nhưng không cảm giác được mình đã mượn được bao nhiêu sức mạnh.

Theo Trần Mộc thấy, đây là do thời gian hắn nhận hương hỏa thờ cúng còn quá ngắn, sức mạnh tín ngưỡng còn xa mới đạt đến mức đủ! "Với bản lĩnh thần thông này của Mộc gia ngài." "Chậc." Tề Thiết Chủy đẩy gọng kính, nói nhỏ: "Hay là sau khi về thành Thường Sa, cũng nhân tiện tạo ra chút động tĩnh lớn?" "Dân số ở thành Thường Sa đông hơn Trần gia trấn và Nhậm gia trấn nhiều." "Nếu thành công, sức mạnh tín ngưỡng mà ngài thu được, hương hỏa mà ngài thừa hưởng, chắc chắn sẽ có một bước nhảy vọt về chất!" Cũng khó trách Tề Thiết Chủy lại quan tâm đến chuyện này như vậy, dù sao... nếu có thể tận mắt chứng kiến Trần Mộc từng bước bước lên thần vị, thì thật không tầm thường!

Phàm nhân thành tiên, thành thần.

Trước khi gặp Trần Mộc, Tề Thiết Chủy căn bản không tin có chuyện như vậy!

Mà bây giờ, lão thậm chí đã bắt đầu mong chờ.

Hơn nữa, có thể tận mắt chứng kiến Trần Mộc thành thần, chuyện này là cơ duyên mà ngày ngày thắp hương bái Phật cũng không cầu

được, đây là phúc phận trời ban, hơn nữa tuyệt đối là chuyện gia thế và đề tài tán gẫu có thể truyền lại mấy chục đời!

Nhìn vẻ mặt của Tề Thiết Chủy, Trần Mộc bình tĩnh lắc đầu, trầm giọng nói: "Thành tựu thần vị cũng không phải một sớm một chiều, không thể vội, phải từ từ tính kế." Tề Thiết Chủy cười phụ họa: "Quả thật như vậy, không vội được." Trong lòng tính toán, Trần Mộc lại có chút mong chờ: "Lần này trở về thành Thường Sa, danh sách thành viên Trần gia lại có thể thêm một loạt tên mới." "Cấp bậc gia tộc tăng lên LV3, thương thành tài phú cũng sẽ mở ra theo..." "Có lẽ, có thể tìm được một vài công pháp hoặc kỹ năng rất tốt?" Sau khi giải quyết xong chuyện ở Trần gia trấn và Nhậm gia trấn, sắp xếp đủ các loại phương án dự phòng, lại có năm mươi thành viên thân vệ đội ở lại trấn giữ.

Vì vậy, vấn đề an toàn của hai trấn, Trần Mộc cũng không còn quá lo lắng.

Nếu thực sự có chuyện phiền phức gì, thì cũng chỉ có thể xảy ra ở vấn đề hương hỏa, đây là nơi có khả năng xảy ra vấn đề nhất, nhưng may mắn là đã giải quyết trước một phần rắc rối tiềm ẩn.

Lần này trở về thành Thường Sa, cũng không đặc biệt vội vàng.

Dọc đường cũng dẹp sạch vài toán thổ phỉ, tà ma nhỏ lẻ, chuyện này làm cũng không khó, cái khó là tìm mục tiêu.

Bốn ngày sau, thành Thường Sa.

Chuyện Trần Mộc dẫn thân vệ đội Trần gia trở về thành Thường Sa, trong một khoảng thời gian cực ngắn, đã nhanh chóng lan truyền khắp các hang cùng ngõ hẻm!

Tin tình báo này cũng được gửi đến tay nhiều nhân vật lớn ngay lập tức. "Này mọi người còn nhớ không?

Sao tôi nhớ lúc Trần đại đương gia dẫn người đi, là có gần trăm người mà, sao giờ lại thiếu nhiều thế?" "Đúng vậy, có phải chết ở ngoài rồi không?" "Cái mồm quạ đen nhà mày, đừng có nói bừa, khốn kiếp, lão tử không quen mày, đúng là xui xẻo!" "Mày đúng là trâu bò, mày không biết thực lực của thân vệ đội Trần gia mạnh thế nào à?

Ngay cả binh lính tinh nhuệ chính quy, e rằng cũng khó mà nuốt trôi được thân vệ đội của Trần gia!" "Chậc chậc chậc, vận đào hoa của Trần đại đương gia đúng là không tệ nha!" "Hình như là ba người phụ nữ?

Hai người trong đó hình như đều đã gặp rồi, ủa?

Sao người cưỡi chung ngựa với Trần đại đương gia tôi chưa từng thấy nhỉ?" "Nhìn không rõ, đội mũ có mạng che..." "Mọi người có cảm giác không, lần này Trần đại đương gia có chút khác biệt?

Có một cảm giác rất đặc biệt!" "Đúng đúng đúng, đúng là như vậy, sao tôi lại bất giác muốn cúi đầu lạy nhỉ?" "Mọi người cũng muốn quỳ xuống lạy à?

Tôi còn tưởng chỉ có mình tôi nghĩ vậy!" "..." Người dân thành Thường Sa xem thì hứng khởi, mà cũng đầy dấu hỏi.

Bởi vì ngay khi Trần Mộc cưỡi Long Huyết Hắc Mã, mang theo Già La lướt qua.

Lại có rất nhiều người dân vây xem, bất giác quỳ xuống, quỳ lạy khấu đầu!

Quan trọng là, những người này thậm chí chính họ cũng không nói rõ được là vì sao, đều nói là khi nhìn thấy Trần Mộc, bất giác liền muốn quỳ lạy...

Sự kiện này cũng lan truyền khắp thành Thường Sa với tốc độ cực nhanh.

Lập tức, người dân thành Thường Sa đều có chút hoang mang, đồng thời cũng có người cho rằng, đây nhất định là một loại điềm báo nào đó từ trời cao!

Dù sao, nếu chỉ có một hai người quỳ lạy như vậy, thì có thể giải thích là do họ vô cùng sùng bái Trần Mộc, nên mới có hành động như thế.

Nhưng nếu có mười mấy, hai mươi mấy, thậm chí gần trăm người quỳ lạy... chuyện này không thể nói qua loa được!

Trong chốc lát, rốt cuộc là có vấn đề gì ở đây, người dân thành Thường Sa vắt óc suy nghĩ cũng không ra được nguyên do.

Mà với tư cách là người khởi xướng sự kiện quỳ lạy thần kỳ này, Trần Mộc hoàn toàn không hay biết.

Lão trạch Trần gia sớm đã nhận được tin từ Hải Đông Thanh, chuẩn bị sẵn rất nhiều cơm canh nóng hổi, nước nóng, để mọi người tắm rửa nghỉ ngơi.

Là đại quản gia của Trần gia, đối với Cửu Thúc, vị đạo trưởng của Nhậm gia trấn, Trần Hổ cũng tỏ ra vô cùng nhiệt tình, chẳng tốn bao công sức đã trò chuyện thân thiết, sắp xếp mọi thứ đâu ra đó.

Tắm rửa, ăn cơm xong.

Trần Mộc dẫn Già La và Nhậm Đình Đình đi thẳng đến thư phòng mới của mình.

Còn Hồng Cô Nương thì đi kiểm tra thành quả huấn luyện của Giới Đao Đội, thuận tiện xác nhận xem gần đây trong thành Thường Sa có mục tiêu nào ngứa đòn không.

Trước mặt Trần Mộc, Hồng Cô Nương tự nhiên mềm nhũn.

Nhưng đối ngoại, Hồng Cô Nương chính là con dao găm sắc bén

nhất của Trần gia, thấy máu là toi mạng!

Cửa thư phòng vừa mở ra, lập tức có một bóng hình nhẹ nhàng linh động lao tới, nhảy chính xác vào lòng Trần Mộc.

Giống như một con gấu túi nhỏ, đôi tay trắng nõn như ngó sen ôm lấy gáy Trần Mộc. "Ồ, mấy ngày không gặp, tu luyện tiến triển rất nhanh nha." Trần Mộc dùng cằm cọ cọ trán Hoa Linh, ngửi thấy một mùi thuốc thoang thoảng, vô cùng sảng khoái.

Ôm Hoa Linh đi đến một bên ngồi xuống, Hoắc Cẩm Tích một tay chống cằm, một tay lật xem tài liệu, ánh mắt bất giác liếc về phía bóng người thứ hai đi vào theo sau Trần Mộc.

Già La nhẹ nhàng bước vào thư phòng, thân mặc một bộ sườn xám thanh nhã, vóc dáng hoàn mỹ, lại có một mái tóc đen mượt.

Đặc biệt là dung nhan đó, càng khiến người ta có một cảm giác đẹp đến nghẹt thở! "Đây lại là vị nào nữa?" "Nhìn tướng mạo không giống người bên ta...

Chuyện này là sao??

Mối đe dọa này cũng quá lớn rồi!" Hoắc Cẩm Tích ngây người!

Từ trước đến nay, với tư cách là mắc áo của các cô gái trong Trần gia, một nhân vật như chị cả, Hoắc Cẩm Tích mặc sườn xám là tuyệt nhất, hoàn mỹ thể hiện ra vô số ưu điểm của sườn xám.

Cộng thêm khí chất của một người phụ nữ trưởng thành, chỉ bằng hai điểm này, Hoắc Cẩm Tích tự nhận không thua kém Hoa Linh, hay Nhậm Đình Đình, Hồng Cô Nương.

Lại không ngờ, nửa tháng không gặp, Trần Mộc trở về, lại mang về cho cô một đối thủ mạnh mẽ như vậy! "Giới thiệu một chút." "Vị này là Già La, ừm, là vị hôn thê của ta." Ánh mắt Trần Mộc lướt qua mọi người, bổ sung: "Lai lịch của Già La có chút lớn, ta hy vọng các

cô có thể chịu được." Hoa Linh chớp chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: "Mộc ca, vậy em có phải là vị hôn thê không?" "Em cũng là." Trần Mộc cười véo véo gò má xinh của Hoa Linh.

Tiếp đó Nhậm Đình Đình cũng sáp lại, có lẽ vì đông người nên hơi ngượng ngùng, cô cũng không tiện sà vào người Trần Mộc, bèn vội đi rót trà.

Ngay sau đó, thân phận của Hoa Linh và Hoắc Cẩm Tích cũng được Trần Mộc giới thiệu cho Già La.

Chương 231

Tuy mới đến, nhưng thực lực của Già La ở đó, lại từng là thống lĩnh nội vệ, sau đó hồn phách ly tán, lại trở thành quỷ vương.

Kinh nghiệm của nàng phong phú đến mức nào?

Tự nhiên, Già La cũng không hề tỏ ra rụt rè, đường hoàng chào hỏi Hoa Linh và Hoắc Cẩm Tích, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Trần Mộc. "Chủ nhân, Già La cô nương này... rốt cuộc là lai lịch gì?" Hoắc Cẩm Tích cũng từ sau bàn đi vòng ra, để tạo bất ngờ cho Trần Mộc, hôm nay cô ăn mặc trang điểm, trực tiếp dùng đến ren nhập khẩu, thậm chí trên chân còn có thêm một đôi vớ lụa màu đen.

Lần này, vô hình trung lại lấn át đi một phần phong thái của Già La, tạo thành thế quân lực địch! "Đúng là khó đỡ..." Trần Mộc thở dài, mặc cho bàn tay nhỏ bé mát lạnh của Hoa Linh day thái dương cho mình, dù vậy, Trần Mộc vẫn có thể cảm nhận được một luồng hỏa khí bừng bừng bốc lên, còn nóng hơn cả Dương Lôi, mơ hồ có chút không kìm nén được. "Lai lịch của Già La à...

ừm..." "Nàng đến từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, là em gái của Tinh Tuyệt Nữ Vương." Trần Mộc dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Ừm, khoảng cách thời gian hơi lâu, các cô tự từ từ tính đi." Lập tức, Hoắc Cẩm Tích đứng hình tại chỗ.

Hoa Linh bên cạnh cũng có chút ngơ ngác.

Danh xưng Tinh Tuyệt Nữ Vương, hai người họ cũng từng nghe Trần Mộc nhắc đến, tương truyền vị Tinh Tuyệt Nữ Vương này chính là đệ nhất mỹ nữ của Tây Vực cổ đại, nghiền áp chúng sinh!

Lại không ngờ, vị trước mắt đây, lại là em gái của Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Nhưng điều khiến hai cô gái ngơ ngác nhất là, chuyến đi này của Trần Mộc, lại mang về một người phụ nữ... cách đây gần một ngàn năm?? "Lai lịch quả thực rất lớn... thân phận cũng rất gai góc." "Nào, Già La muội, không, Già La tỷ tỷ mời uống trà." Hoắc Cẩm Tích suýt nữa gọi nhầm xưng hô.

Cũng khó trách, chỉ nhìn bề ngoài, dù nhìn thế nào, Già La cũng chỉ là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, thật khó để người ta đoán đến con số ngàn năm!

Thực tế thì sao?

Già La lớn tuổi hơn bất kỳ ai có mặt ở đây, hơn một ngàn tuổi!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Hoắc Cẩm Tích thật sự sẽ nghĩ Già La này là do yêu tinh biến thành, có mưu đồ bất chính. "Già La tỷ tỷ thật lợi hại." "Mộc ca, cụ thể là chuyện gì, có thể nói cho chúng em biết không?" Hoa Linh cũng nhanh chóng điều chỉnh lại sau cú sốc ban đầu.

Trần Mộc liếc nhìn Già La, gật đầu nói: "Chuyện này nói ra thì thú vị lắm, đều có liên quan đến chuyện ở Trần gia trấn và Nhậm gia trấn." Cứ thế, trong thư phòng đã mở một buổi trà đàm đơn giản.

Về những chuyện đã trải qua trong chuyến đi đến Trần gia trấn lần này, Trần Mộc cũng tóm tắt lại, kể sơ qua cho Hoa Linh và Hoắc Cẩm Tích, nhấn mạnh vào mấy điểm chính. "Thì ra là Tần Lĩnh Cản Thi Môn sao?" "Thi Cẩu Điếu, loại người đặc thù này, ta cũng biết một ít." Hoắc Cẩm Tích thu lại vài phần vẻ quyến rũ, nghiêm giọng nói: "Nếu nói người trong Tần Lĩnh Cản Thi Môn đều là Thi Cẩu Điếu, vậy thì tổ chức này... quả thực tồn tại!" "Tổ chức?" Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Hoắc Cẩm Tích gật đầu, giải thích: "Tổ chức Thi Cẩu Điếu này từng xuất hiện vào thời của thế hệ trước chúng ta, nhưng sau đó vì

một số nguyên nhân mà biến mất không tăm tích." "Nếu tình hình mà chủ nhân các người tra được là thật, vậy thì tổ chức Thi Cẩu Điếu này... rất có khả năng đã trốn đến Tần Lĩnh, thành lập Cản Thi Môn." Đây là một phần lịch sử của Thường Sa cũ, có liên quan đến đạo mộ.

Nếu không phải Trần Mộc nhắc đến danh xưng 'Thi Cẩu Điếu', Hoắc Cẩm Tích cũng sẽ không nhớ ra những chuyện này.

Chỉ là, thời gian đã trôi qua khá lâu.

Hơn nữa trong hai mươi năm gần đây, chưa từng thấy người nào tương tự 'Thi Cẩu Điếu' xuất hiện, đa số mọi người cũng không còn chú ý đến họ nữa. "Tương truyền đám người Thi Cẩu Điếu này có thể lấy đi minh khí trong mộ một cách dễ dàng mà không kinh động đến mộ chủ, an toàn thoát thân." "Chính vì năng lực kỳ lạ này, vào thời đó, quy mô của tổ chức này từng một thời vô cùng lớn mạnh!" Hoắc Cẩm Tích sắc mặt ngưng trọng, nói nhỏ.

Trần Mộc khẽ gật đầu: "Những điều ngươi nói ta cũng biết, ăn thịt cổ thi, trong cơ thể có tử khí, tự nhiên sẽ không gây ra khởi thi và một loạt phiền phức khác." "Đối với người hạ mộ đổ đấu mà nói... loại người này, quả thực rất lợi hại!" Nghe Hoắc Cẩm Tích nhắc đến những điều này, Trần Mộc thực ra đã hiểu ra phần nào.

Thành Thường Sa, hoặc nói không chỉ thành Thường Sa, còn có rất nhiều thành phố khác, vào thời đó có thể đều đã xuất hiện một tổ chức đạo mộ lớn mạnh.

Mà thành viên trong tổ chức đạo mộ này, toàn bộ đều là 'Thi Cẩu Điếu'!

Chỉ cần suy đoán một chút là có thể hiểu, tại sao tổ chức đạo mộ lớn mạnh này, đến nay lại không còn tung tích, thậm chí không ai biết.

Mấu chốt nằm ở chỗ, đám 'Thi Cẩu Điếu' này, có thể đảm bảo hạ

mộ đổ đấu, lấy đi minh khí, đồng thời còn không kích hoạt khởi thi và những phiền phức khác, đủ để toàn thân trở ra!

Như vậy, chẳng khác nào... chặn đường tài lộc của các tổ chức đạo mộ, gia tộc khác!

Cũng khó trách lại bị đàn áp đến mức biến mất không tăm tích.

Nói đơn giản, đám người này căn bản là vì đi đường tắt, cuỗm minh khí, hạ mộ đổ đấu, từ đó gián tiếp đập bể nồi cơm của các tổ chức đạo mộ và đại gia tộc khác!

Bọn họ không chết, ai chết? "Hiện giờ 'Thi Cẩu Điếu' lại có dấu hiệu ngóc đầu dậy, chủ nhân, chuyện này phải thông báo cho Giải Cửu bọn họ, chú ý đề phòng trước." Hoắc Cẩm Tích lập tức đứng dậy, bắt đầu đề bút viết thư.

Đây là chuyện liên quan đến nồi cơm của gia tộc, không thể có chút sơ suất nào!

Nếu không chuẩn bị, phòng bị trước, thật sự đợi đến khi tổ chức này đông sơn tái khởi, cuốn đất trở lại, lúc đó muốn đàn áp bọn họ, e rằng sẽ rất khó! "Không cần vội, lát nữa Ngô gia chủ và Giải Cửu bọn họ chắc cũng sẽ đến." "Bây giờ chuyện giao cho ngươi chỉ có một." Trần Mộc liếc nhìn Hoắc Cẩm Tích một cái, thản nhiên nói: "Tiếp quản toàn bộ sản nghiệp, sổ sách, các loại chi tiết từ Nhậm gia, ta cần trong thời gian ngắn nhất, nuốt trọn bọn họ." Ngây ra vài giây, Hoắc Cẩm Tích mới phản ứng lại, mặt đầy vẻ không thể tin được: "Không... không thể nào, chủ nhân, toàn bộ sản nghiệp của Nhậm gia sao?" Thấy Trần Mộc gật đầu khẳng định, Hoắc Cẩm Tích cũng không kìm được sự kích động.

Đó là toàn bộ sản nghiệp của Nhậm gia!

Nếu Trần gia tiếp quản toàn bộ, nuốt trọn, nắm giữ hoàn toàn,

điều này sẽ bù đắp rất lớn cho sự thiếu sót của Trần gia trong lĩnh vực thương nghiệp!

Tương đương với việc... lấp đầy một điểm yếu của Trần gia!

Trước đó, Trần Mộc đã có kế hoạch nuốt trọn Nhậm gia, chỉ là tình hình trong thành Thường Sa chưa ổn định, thực sự không tiện ra tay thực hiện.

Bây giờ thì tốt rồi, trực tiếp dâng đến tận cửa, hơn nữa còn tặng kèm cả con gái đến tận miệng, mua một tặng một. "Nhậm Đình Đình là gia chủ hiện tại của Nhậm gia." "Phần sản nghiệp này...

ừm, vẫn do cô ấy phụ trách." Trần Mộc hơi dừng lại một chút, quay đầu nhìn Nhậm Đình Đình: "Em có thể đảm nhiệm hoàn hảo vị trí này, đúng không?" "Yên tâm đi, Mộc ca." Nhậm Đình Đình nghiêm túc gật đầu.

Chuyện này, quả thực là một trong những việc quan trọng nhất của Trần gia hiện nay.

Chương 232

Sớm nuốt trọn những sản nghiệp này của Nhậm gia, chuyển hoàn toàn sang dưới trướng Trần gia, lợi ích mang lại quả thực không thể xem thường!

Mà chuyện này, tự nhiên cũng là càng nhanh càng tốt, lợi ích càng lớn. "Chuyện cần xử lý, có hơi nhiều nhỉ." Trần Mộc thở dài.

Tiếp đó hắn liền cầm bút lên, trước tiên viết ra một đơn thuốc, đưa cho Hoa Linh: "Đơn thuốc này em giữ kỹ, đến lúc gom đủ mấy loại thiên tài địa bảo này, em đến luyện chế." "Kỳ Lân Huyết Đan?" Lông mày tú của Hoa Linh khẽ nhíu lại.

Tiếp đó cô liền nhìn thấy mấy loại thiên tài địa bảo đó, tùy tiện lấy ra một loại, cũng có thể nói là vật hiếm có khó tìm trên đời! "Muốn gom đủ những thiên tài địa bảo này, e rằng có chút khó khăn đó, Mộc ca." "Kỳ Lân kiệt, Lam Xà đảm, Bạch Ngọc lộ... tùy tiện loại nào cũng không dễ tìm, trong kho của chúng ta một loại cũng không có." Hoa Linh thở dài. "Không vội." "Lần này ở buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm tại Tứ Cửu Thành, chắc sẽ tìm được một ít." Trần Mộc cười một tiếng, cũng không quá vội vàng.

Luyện chế Kỳ Lân Huyết Đan này, chỉ cần trước khi hắn có thể luyện chế ra Lò Tu Thân hoàn mỹ là được.

Mà hiện giờ, 【Thần Cơ Bách Luyện】 mà Trần Mộc nắm giữ, mới chỉ đột phá đến tầng LV2, muốn nhanh chóng đột phá lên LV3, thực sự còn có chút khó khăn!

Nâng cấp bậc của 【Thần Cơ Bách Luyện】, không chỉ cần luyện khí đủ nhiều là được, điều này còn cần phải có sự lĩnh ngộ, đi tìm hiểu thế nào là luyện, thế nào là khí! "Gia chủ." "Có một số việc cần

ngài quyết định." Ngay lúc Trần Mộc đang suy tư, giọng của Trần Hổ cũng vang lên từ ngoài cửa: "Lần này ngoài việc tuyển chọn thành viên thân vệ đội, người của Phong Oa Sơn mà ngài muốn tìm, tôi cũng đã tìm đến cho ngài rồi." "Người của Phong Oa Sơn sao?" "Hổ thúc, vào đi." Trần Mộc gật đầu, lên tiếng.

Trần Hổ đẩy cửa bước vào, sau lưng còn có hai người, một ông lão, và một cô gái trẻ măng chừng hai mươi tuổi, vừa nhìn đã biết là một cô gái Tứ Xuyên. "Tiêu Khí Lý của Phong Oa Sơn, bái kiến Trần đại đương gia." Tiêu Khí Lý chắp tay hành lễ.

Cô gái trẻ bên cạnh cũng cúi chào theo, hai bím tóc rũ trước ngực, toát lên vẻ thanh tú và lanh lợi.

Chỉ nhìn bề ngoài, dung mạo của cô gái này cũng có nét tương đồng với Hoa Linh.

Chỉ có điều rất rõ ràng, hai cô gái hoàn toàn không phải cùng một kiểu.

Tương đương với việc, Hoa Linh có phần nội liễm hơn, thích tĩnh không thích động.

Còn cô gái của Phong Oa Sơn này thì linh động hơn, là một sự linh động gọn gàng sạch sẽ, rõ ràng là một cô gái có tay nghề thực sự. "Lý chưởng quỹ, tiểu cô nương, mời ngồi." Trần Mộc gật đầu, ra hiệu mời ngồi.

Bên cạnh, Nhậm Đình Đình đang bận cùng Hoắc Cẩm Tích bàn bạc về các vấn đề liên quan đến sản nghiệp của Nhậm gia, tạm thời không rảnh tay.

Hoa Linh định đứng dậy đi rót trà, lại thấy Già La đã hơi nhổm người, chỉ khẽ điểm tay, liền thấy một luồng khí lưu cuộn lấy ấm trà, rót đầy một tách trà nóng cho Tiêu Khí Lý và cô gái trẻ.

Thủ đoạn như vậy, khiến Tiêu Khí Lý trố mắt kinh ngạc, trong lòng thầm kinh hãi! "Vừa mới đến được mấy ngày, vừa gặp Trần đại đương gia đã cho mình xem một màn này?

Đây là ý muốn ra oai phủ đầu sao?" "Không không không, cũng không giống..." "Theo lời của Trần tổng bả đầu, nếu thật sự là người mà Trần đại đương gia không vừa mắt, thì căn bản sẽ không thèm để ý đến." Trong lòng Tiêu Khí Lý dấy lên sự nghi ngờ, có chút không chắc chắn, đây là thái độ gì.

Trần Hổ đứng ở một bên bàn trà, cũng nhíu mày vài cái, trong lòng không khỏi khen một tiếng.

Chiêu này, chơi đẹp thật! "Mời, Lý chưởng quỹ." Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu nói: "Mời hai vị đến Trần gia, cũng là vì biết tay nghề của hai vị, mới có ý tưởng này." "Nói về nghề tiêu khí trong bảy mươi hai ngành, vẫn phải là tay nghề của Phong Oa Sơn là tốt nhất." Nghe Trần Mộc mở lời, dường như không có ý đàn áp, Tiêu Khí Lý cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xua tay: "Trần đại đương gia quá khen rồi, đều là người trong nghề đồn bậy thôi, làm gì có tay nghề gì, toàn là kiếm miếng cơm ăn." "Nhưng mà nói về tiêu khí." "Đứa cháu gái Lý Tiểu Yêu này của tôi có thiên phú và tay nghề cực kỳ tốt, vài năm nữa, tuyệt đối sẽ là trò hơn thầy!" Bị Tiêu Khí Lý khen một trận, Lý Tiểu Yêu mặt mỏng, có chút ngượng ngùng, vội đẩy Tiêu Khí Lý một cái, "Lão gia tử đừng nói nữa, người đây là mèo khen mèo dài đuôi rồi, thế này không được đâu." Thấy vậy, Tiêu Khí Lý cũng cười gật đầu, không khen nữa. "Mấy ngày nay ở tại Trần gia, chắc hẳn Lý chưởng quỹ, Lý cô nương, cũng đã hiểu rõ thực lực của Trần gia chúng tôi?" "Thực không dám giấu." Trần Mộc dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Ta đã chiêu mộ một nhóm thợ thủ công rất giỏi, đều là những người khéo tay, tinh thông kỹ xảo cơ quan, giỏi chế tạo các loại khí giới tinh xảo." "Đến lúc đó, ta sẽ truyền thụ cho các ngươi...

một môn luyện khí công pháp chân chính." Vài câu nói ngắn ngủi, lại lập tức khơi dậy sự tò mò của Tiêu Khí Lý.

Luyện khí công pháp chân chính? "Đương nhiên, các ngươi phải gia nhập Trần gia, ta coi trọng các ngươi, cũng là vì các ngươi xuất thân từ Phong Oa Sơn, có nền tảng kỹ thuật này trong tay." "Nhưng nếu thiên phú của các ngươi không đủ, hoặc là năng lực không đủ..." Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Cũng không cần lo lắng, Trần gia còn có nhiều sản nghiệp khác, luôn có vị trí phù hợp cho các ngươi." Tiêu Khí Lý im lặng không nói.

Lý Tiểu Yêu bên cạnh lại cất giọng trong trẻo: "Dám hỏi Trần đại đương gia, môn luyện khí công pháp mà ngài muốn truyền thụ cho chúng tôi, độ khó tu luyện có cao không?" "Rất cao." "Yêu cầu cũng khá hà khắc." Trần Mộc bình tĩnh gật đầu.

Đây là lời nói thật, môn công pháp 【Thần Cơ Bách Luyện】 này, có rất nhiều điểm tương đồng với 【Thần Cách Diện Cụ】.

Trong đó điểm chung nhất chính là, chỉ cần ngươi biết được huyền cơ bên trong, có thể tìm ra điểm mấu chốt, lại có thiên phú, thì có thể dễ dàng bắt tay vào tu luyện thành công!

Nếu không hiểu, cho dù thiên phú tốt đến đâu, e rằng cũng rất khó bắt tay vào tu luyện!

Chính vì vậy, nên 【Thần Cơ Bách Luyện】 cũng giống như 【Thần Cách Diện Cụ】, ngay từ khâu nhập môn tuyển chọn ban đầu, đã đủ để loại bỏ đại đa số ứng cử viên!

Tương tự, cũng là vì người phù hợp với yêu cầu tu luyện hai loại công pháp này quá ít, mà lại không dễ tìm.

Cho nên Trần Mộc cũng dự định, trước tiên chiêu mộ nhân viên tương ứng, bỏ qua ba vòng kiểm tra của thành viên thân vệ đội thông

thường, trực tiếp bắt đầu truyền thụ, sau đó mới xem trong nhóm người này có ai phù hợp yêu cầu hay không.

Phương pháp này rất nguy hiểm.

Hơn nữa cũng rất dễ bị tiết lộ bí mật, cho nên Trần Mộc cũng chưa hoàn toàn xác định phương án này. "Vậy tôi muốn thử, Trần đại đương gia." "Các phương diện khác tôi không dám nói, nhưng về phương diện chế tác tiêu khí, tôi vẫn rất tự tin." Lý Tiểu Yêu đối diện với ánh mắt của Trần Mộc.

Không phải là khiêu khích, cũng không phải không kiêu ngạo không siểm nịnh, mà là một ánh mắt tò mò xen lẫn sự linh động, còn phảng phất chút ham học hỏi. "Là một khối ngọc tốt." "Nhưng chuyện truyền thụ luyện khí công pháp cho các ngươi, phải đợi một chút." Nghe Trần Mộc nói, Lý Tiểu Yêu cũng không vội, cung kính hành lễ: "Vậy cứ theo sự sắp xếp của Trần đại đương gia, ngài nói sao, chúng tôi làm vậy." "Nói có lý." Tiêu Khí Lý ở bên cạnh phụ họa.

Hai ông cháu một người một câu, Trần Mộc đã nhìn ra manh mối, khẽ cười, không để tâm.

Người khác có thể nhất thời không nhận ra, nhưng Trần Mộc là ai?

Ngũ quan lục thức của hắn nhạy bén vô cùng, một chút thay đổi nhỏ nhất, cũng tuyệt đối không thoát khỏi sự chú ý, cảm nhận của hắn!

Lý Tiểu Yêu thật sự có được sự trầm ổn và tâm tính như vậy sao?

Không phải, người lợi hại thực sự là Tiêu Khí Lý này!

Chỉ có điều, Tiêu Khí Lý này cũng không có ý xấu, chỉ là lo lắng dẫn theo cháu gái cùng đến, sợ bị thiệt thòi, nên mới muốn thăm dò một phen.

Dù sao... người của thân vệ đội Trần gia có thể tìm đến Phong Oa Sơn, tìm được hai ông cháu này.

Đó là vì có người của Thường Thắng Sơn gửi thư, Phong Oa Sơn đã suy tàn từ lâu, hiện nay những tay nghề chế tác tiêu khí cũng đã thất truyền gần hết, không chừng người thừa kế còn sống sót, chỉ còn lại hai ông cháu này.

Vấn đề nằm ở chỗ, một Thường Thắng Sơn, Tiêu Khí Lý tự nhận là không chọc nổi.

Kết quả lại đến một Trần gia còn lợi hại hơn Thường Thắng Sơn, Tiêu Khí Lý càng hết cách.

Chính vì vậy, Tiêu Khí Lý mới muốn thử thái độ của Trần Mộc, muốn gõ bên cạnh, đánh bên sườn để hiểu rõ, mời hai ông cháu họ đến, là vì hai người họ, hay là vì tay nghề của Phong Oa Sơn?

Chương 233

"Không cần lo lắng." "Hiện nay gặp phải loạn thế, hai ông cháu các ngươi ở ngoài cũng chưa chắc được yên ổn, chẳng bằng tìm một nơi trú ẩn cho an toàn." Trần Mộc uống một ngụm trà, thản nhiên nói: "Nếu các ngươi có thể ăn được chén cơm luyện khí này, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi các ngươi." "Nếu không thể, ta cũng sẽ sắp xếp công việc cho các ngươi, bảo vệ các ngươi chu toàn, đã nghe rõ chưa?" Nghe những lời này, Tiêu Khí Lý lập tức cảm thấy, mồ hôi lạnh sau lưng đã thấm ướt áo!

Ban đầu lão còn tưởng rằng, Trần Mộc trẻ tuổi như vậy, chắc sẽ không có ánh mắt độc địa như những lão hồ ly kia, chắc cũng không nhận ra sự thăm dò của hai ông cháu họ.

Bây giờ nghe những lời này, Tiêu Khí Lý làm sao còn không hiểu ý của Trần Mộc?!

Lập tức, Tiêu Khí Lý vội vàng đứng dậy, tiến lên một bước quỳ nửa gối xuống: "Mong Trần đại đương gia độ lượng, xin ngài cứ yên tâm, cho dù phải dốc hết gan ruột, cũng xin thề chết vì Trần gia!" "Đứng lên đi, Lý chưởng quỹ." Trần Mộc cười một tiếng, nói: "Ta biết tâm ý của ông, nếu không, ông nghĩ vì sao ta phải cho người đi ngàn dặm xa xôi đưa hai ông cháu đến đây?" Tiêu Khí Lý cười khổ một tiếng, lại chắp tay hành lễ.

"Mục đích có hai." "Một là nhận thấy hai ông cháu nhà ông thật sự có thể nắm vững được 【Thần Cơ Bách Luyện】, sau này cũng tiện giúp ta xử lý nhiều sự vụ luyện khí." "Hai là, tay nghề của Phong Oa Sơn này… tốt nhất đừng nên thất truyền." Trần Mộc vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nhìn Tiêu Khí Lý.

Hai mục đích này đều là suy nghĩ thật sự của Trần Mộc.

Nếu Tiêu Khí Lý và Lý Tiểu Yêu, hai ông cháu, thật sự có thể tu luyện thành công 【Thần Cơ Bách Luyện】, vậy thì với sự am hiểu và tay nghề của hai người đối với các loại cơ quan kỳ xảo, chắc chắn sẽ có thể sáng tạo ra nhiều thứ!

Đến lúc đó, Trần Mộc cũng có thể yên tâm chuyên tâm vào những việc khác, còn những việc liên quan đến luyện khí thì có thể yên tâm giao phó cho hai người họ.

Đương nhiên tiền đề là, hai ông cháu Tiêu Khí Lý và Lý Tiểu Yêu phải thật sự có thiên phú, cũng có óc sáng tạo, nhất định không được thua kém các thành viên luyện khí khác.

Mục đích thứ hai cũng là vì Trần Mộc không muốn để loại tay nghề cổ pháp này bị đứt đoạn truyền thừa.

Thời thế hỗn loạn, cục diện phức tạp, càng ở thời đại này lại càng dễ dàng làm đứt đoạn nhiều truyền thừa về tay nghề, văn hóa… Những thứ này bây giờ xem ra có vẻ không là gì, nhưng đợi đến khi thật sự mất đi rồi mới biết tổn thất to lớn đến mức nào, đến lúc đó thì đã muộn!

"Đúng rồi." "Về 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ', Lý chưởng quỹ biết được bao nhiêu?" Trần Mộc đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nghe Trần Mộc nhắc đến 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ', sắc mặt Tiêu Khí Lý lập tức trở nên ngưng trọng, trầm giọng đáp: "Võ Hầu Tàng Binh Đồ này, thực ra nói trắng ra chính là một bộ ám khí giết người hoàn chỉnh." "Thời xưa cực kỳ lợi hại, đương nhiên khuyết điểm cũng rất rõ ràng, tính cơ động quá kém." "Nơi hữu dụng nhất của Võ Hầu Tàng Binh Đồ chính là lăng tẩm cổ mộ, hoặc là một số nơi cần phòng thủ nghiêm ngặt, dùng làm cơ quan chống trộm." "…" Đúng như lời Tiêu Khí Lý nói, 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ' thích hợp nhất để

làm cơ quan chống trộm, đương nhiên đó cũng là chuyện thời xưa, đặt ở hiện tại, tự nhiên thiếu đi một chút sức chấn nhiếp và sát thương.

Ví như nỏ máy tên ngầm, lửa phục đao lăn, cát lún khói độc vân vân.

Có thể nói ở thời cổ đại, một cổ mộ thật sự được bố trí đầy đủ một bộ 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ' thì quả thật là ai vào nấy chết, thần tiên đến cũng khó thoát!

Các loại ám khí trong đó vô cùng phức tạp, không thể đếm xuể.

Quan trọng nhất là, một lượng lớn ám khí cài vào nhau, vòng này nối vòng kia, gần như có thể nói chỉ cần chạm vào một trong số đó, lập tức sẽ gây ra phản ứng dây chuyền!

Đương nhiên đặt ở hiện tại, một lượng lớn ám khí tương tự… có lẽ còn không có sức sát thương bằng một quả địa lôi.

Chẳng mấy chốc, không bỏ sót chi tiết nào, phàm là những gì Tiêu Khí Lý biết về 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ', ông đều nói ra không giấu giếm, tường thuật rành rọt.

Ngay khi Trần Mộc nói ra cái tên 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ', Tiêu Khí Lý đã hiểu ra.

Trần Mộc biết về Phong Oa Sơn của họ, không phải là ngẫu nhiên!

Mà là thật sự biết gốc biết rễ, có lẽ còn biết rất nhiều bí mật!

"Thật kỳ lạ, Phong Oa Sơn hành sự trước nay luôn kín đáo, không để người ngoài biết, Trần đại đương gia này, sao lại biết được?" "Thậm chí còn biết cả 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ'?" Trong lòng thầm nghĩ, Tiêu Khí Lý cũng có chút không đoán ra được.

"Trần đại đương gia, 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ' này… ngài cũng

biết nhiều?" Thấy Tiêu Khí Lý nhẹ giọng hỏi, Trần Mộc gật đầu, nói: "Ta biết một vài manh mối, hoặc có thể nói, ta biết bộ 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ' duy nhất còn tồn tại hiện nay, đang được cất giấu ở đâu." Lập tức, mí mắt Tiêu Khí Lý giật liên hồi, sắc mặt cũng có chút thay đổi: "Trần đại đương gia, lời này là thật sao?

Ngài biết một bộ 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ' ở đâu ư?!" Trần Mộc khẽ gật đầu.

Cũng khó trách Tiêu Khí Lý lại kích động như vậy, trong 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ' này ghi lại rất nhiều tay nghề ám khí của Phong Oa Sơn đã bị thất truyền.

Là truyền nhân chính thống của Phong Oa Sơn, Tiêu Khí Lý tự nhiên khao khát có thể tìm lại được nó, đây là chấp niệm, cũng là sự truyền thừa.

"Cứ để sau đi." "Nếu có cơ hội đi một chuyến, ta có thể mang 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ' này từ nơi kỳ quỷ đó ra." Trần Mộc khẽ thở dài một tiếng.

Tiêu Khí Lý đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng của Tề Thiết Chủy từ ngoài thư phòng vọng vào: "Mộc gia, Nhị gia bọn họ đến rồi!" Thấy vậy, Tiêu Khí Lý cũng nuốt lại những lời chưa nói hết vào bụng, cùng Lý Tiểu Yêu đứng dậy, cung kính hành lễ.

"Trần đại đương gia cứ bận trước, vậy hai ông cháu chúng tôi xin cáo lui?" "Đi đi." Trần Mộc gật đầu, bổ sung thêm: "Hổ thúc, sắp xếp người dẫn họ đến xưởng luyện khí dạo một vòng, tiếp xúc với【Thần Cơ Bách Luyện】." "Vâng." Trần Hổ gật đầu đáp.

Cửa thư phòng mở ra, Trần Hổ dẫn hai ông cháu Tiêu Khí Lý và Lý Tiểu Yêu đi tìm một thành viên đội thân vệ, bảo cậu ta dẫn đường, đưa hai người họ đến một nơi trọng yếu khác của Trần gia – xưởng luyện khí!

Đây cũng là theo yêu cầu của Trần Mộc, Trần Hổ đã dành ra một khu đất mới từ khu nhà cũ của Trần gia, thậm chí còn dỡ bỏ một phần để xây dựng lại!

Không nói đâu xa, khu nhà cũ của Trần gia này chiếm một diện tích đủ lớn.

Những căn nhà xung quanh về cơ bản đều đã được Trần gia mua lại, một số được cải tạo thành phòng ở cho các thành viên đội thân vệ, còn một số thì để trống, sẵn sàng để cải tạo bất cứ lúc nào.

Sự tồn tại của xưởng luyện khí chính là do Trần Mộc đặc biệt thiết lập để phục vụ cho việc luyện khí.

Đồng thời hắn còn chuẩn bị cải tạo xưởng luyện khí thành xưởng quân giới của Trần gia!

Đương nhiên, muốn thực hiện cụ thể thì vẫn cần thời gian.

Quan trọng nhất là, nhiều thiết bị máy móc, bản vẽ vũ khí quân dụng, kỹ thuật chế tạo, bây giờ vẫn là những vấn đề nan giải.

"Trần đại đương gia." Nhị Nguyệt Hồng đi đầu chắp tay hành lễ, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu đi theo sau cũng nhanh chóng làm theo.

"Ngồi đi, ba vị, không, bốn vị gia chủ." Trần Mộc cười gật đầu, nói: "Lần này ta trở về, nghe nói Thường Sa Thành… đã xảy ra không ít chuyện?" Trong lúc đang nói chuyện, Trần Hổ đã quay lại, đóng cửa thư phòng, chắp tay đứng sang một bên, ra dáng một quản gia đúng mực.

"Chuyện đúng là có không ít." "Nhưng tính đi tính lại, cũng vẫn là những chuyện đó." Giải Cửu đẩy gọng kính, nói: "Đầu tiên là các thương hội nước ngoài, bọn chúng vẫn chứng nào tật nấy, cố gắng nhúng tay vào cổ mộ trong khu mỏ." "Thứ hai, chính là Trương gia, Bố phòng quan Trương Khởi Sơn!" Là quân sư sau lưng của Trần gia,

cũng có thể nói là người tổng chỉ huy bố cục cho các sản nghiệp, địa bàn của Trần gia, Giải Cửu vô cùng nhạy bén với chiều gió.

Tương tự, vì làm việc cẩn thận và giỏi bố cục, mạng lưới tình báo trong tay Giải Cửu vô cùng rộng lớn, không chỉ trải khắp Thường Sa Thành mà còn vươn ra nhiều thành phố xung quanh, tầm ảnh hưởng rất rộng.

Trần Mộc cũng không thể không thừa nhận, có một người có trí tuệ siêu việt và giỏi bố cục như Giải Cửu làm quân sư sau lưng, thật sự đã cứu được rất nhiều tế bào não.

Tiết kiệm được quá nhiều tâm trí và sức lực.

"Các thương hội nước ngoài ư, vài ngày nữa, ta sẽ đích thân đến Tứ Cửu Thành gặp bọn chúng." "Vậy, Trương Khởi Sơn thế nào?" Trần Mộc ngẩng đầu nhìn Giải Cửu, ánh mắt bình tĩnh: "Hắn vẫn chưa định nhường lại địa bàn Thường Sa Thành này?

Hay là… thò tay vào túi của ta rồi?" Trương Khởi Sơn có nhường lại địa bàn Thường Sa Thành hay không, trong mắt Trần Mộc, điều đó không quan trọng.

Bởi vì đây không còn là chuyện Trương Khởi Sơn có thể quyết định nữa, hắn chỉ là một Bố phòng quan hiện tại của Thường Sa Thành mà thôi.

Mà vị trí Bố phòng quan này, người có năng lực thì chiếm giữ!

Nhưng nếu tay của Trương Khởi Sơn thò vào địa bàn của Trần gia, thò vào túi của Trần Mộc, thì sẽ không dễ dàng như vậy.

Dù có xảy ra xung đột, đối đầu trực diện, Trần Mộc cũng sẽ không để bất kỳ ai trong số chúng thoát được!

Cảm nhận được khí tức trên người Trần Mộc có chút thay đổi, Giải Cửu lắc đầu, nói: "Trương Khởi Sơn cũng không có hành động

nào quá đáng, chỉ là… hành sự có chút kỳ quái." "Đừng úp mở nữa, nói mau." Tề Thiết Chủy uống một ngụm trà, thúc giục.

Nhị Nguyệt Hồng thì lại như giếng cổ không gợn sóng, hiển nhiên đã không còn hứng thú với những chuyện này nữa.

Sau khi giao toàn bộ sản nghiệp, địa bàn trong tay Hồng gia cho Trần Mộc, Nhị Nguyệt Hồng chỉ một lòng chuyên tâm vào hát kịch, thư họa, bầu bạn với phu nhân, không còn hỏi đến chuyện trong giới đạo mộ nữa.

"Ngay trong khoảng thời gian gia chủ ngài rời đi." "Thân binh của Trương gia, mang theo lệnh khám xét đến cổ mộ trong khu mỏ mấy lần, nhưng đều bị đội thân vệ chặn lại, không xảy ra xung đột." Giải Cửu đẩy gọng kính, nhẹ giọng nói: "Nhưng theo manh mối ta nắm được, mục tiêu của Trương Khởi Sơn đã chuyển sang Bạch Kiều Trại." Cái tên Bạch Kiều Trại vừa được nhắc đến, Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu đều sững sờ, có chút không hiểu mối quan hệ trong đó.

"Bạch Kiều Trại này… có giấu thứ gì sao?" "Trương Khởi Sơn dường như còn nắm được một số manh mối khác?

Không đúng, theo sự hiểu biết của ta về người này, hắn chắc chắn vẫn chưa từ bỏ ý định với cổ mộ trong khu mỏ, đây là kế dương đông kích tây phải không?" Tề Thiết Chủy thấp giọng phân tích.

Chương 234

Ngô Lão Cẩu lắc đầu: "Ngươi nói là kế dương đông kích tây, xung quanh Thường Sa Thành đều có tai mắt của Trần đại đương gia, cả đường sáng lẫn đường tối, hắn Trương Khởi Sơn muốn tấn công nơi nào, mục tiêu lại là nơi nào?" Trong chốc lát, hai người tranh cãi không dứt, ai cũng không thuyết phục được ai.

Nhị Nguyệt Hồng nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, nói: "Có lẽ, đây không phải là kế dương đông kích tây thì sao?" Lập tức, cả Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu đều sững sờ.

"Đúng vậy, đây không phải là kế dương đông kích tây." "Chuyện này xảy ra khi nào?" Trần Mộc nhìn Giải Cửu, thấp giọng hỏi.

Giải Cửu hơi nhớ lại, nhanh chóng đáp: "Ba ngày trước rồi, ba ngày trước Trương Khởi Sơn đã dẫn người đến Bạch Kiều Trại, đến nay…" "Đến nay vẫn chưa về, đúng không?" Trần Mộc cười một tiếng.

Giải Cửu cũng không nghĩ nhiều, còn tưởng Trần Mộc cũng nhận được báo cáo tương tự.

Cảm thấy tình hình có gì đó khác thường, Tề Thiết Chủy thấp giọng hỏi: "Mộc gia, ngài sớm đoán được Trương Khởi Sơn sẽ đến Bạch Kiều Trại?" "Coi là vậy đi." "Chỉ là ta nghĩ hắn sẽ đợi đến lúc sắp đi mới ra tay." Trần Mộc lắc đầu, thản nhiên nói: "Hiện giờ Trương Khởi Sơn đã không còn trong phạm vi Thường Sa Thành nữa, thân binh của Trương gia… chắc cũng đã rút đi rồi." Nghe những lời này, ánh mắt Ngô Lão Cẩu lóe lên: "Nói như vậy, Trương Khởi Sơn đã thành công rồi?

Hắn đã vào được cổ mộ trong khu mỏ rồi?!" Rồi ông ta nhận ra,

câu hỏi này của mình có chút ngớ ngẩn.

Cổ mộ trong khu mỏ đó do đội thân vệ của Trần gia trấn giữ, một lớp bên ngoài, một lớp trong bóng tối, bên trong còn có một lớp nữa, trừ khi Trương Khởi Sơn học được Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, nếu không thì thật sự không dễ dàng gì đột phá được sự trấn giữ của đội thân vệ Trần gia để đột nhập vào trong!

"Về mặt lý thuyết, Trương Khởi Sơn quả thật đã thành công." "Nếu ta nhớ không lầm, Bạch Kiều Trại hẳn là có một mảnh vỡ vẫn ngọc bị thất lạc, mục tiêu của Trương Khởi Sơn chính là nó." Nghe Trần Mộc nói ra chân tướng, mấy người xung quanh đều sững sờ.

Lông mày của Giải Cửu lập tức nhíu chặt lại, nói: "Nếu đã thành công, Trương Khởi Sơn bây giờ chắc đã… rút về vùng Đông Bắc rồi?" "Không cần quan tâm đến hắn nữa." "Chỉ là một mảnh vỡ vẫn ngọc thôi, không gây ra sóng gió gì lớn đâu." Trần Mộc lắc đầu, nói: "Thỉnh thoảng để mắt đến động tĩnh của Trương Khởi Sơn là được, không cần quá để ý." Giải Cửu gật đầu đáp: "Gia chủ, cứ giao cho tôi xử lý." Bạch Kiều Trại có một mảnh vỡ vẫn ngọc bị thất lạc, chuyện này Trần Mộc biết.

Chỉ là lúc đó đang bận những việc khác, phân thân không nổi.

Còn Trương Khởi Sơn tìm được những manh mối này từ đâu, thì không thể biết được.

Nhưng Trần Mộc có thể chắc chắn rằng, sau khi có được mảnh vỡ vẫn ngọc này, Trương Khởi Sơn chắc chắn sẽ rút lui ngay lập tức!

Ngựa không dừng vó quay về vùng Đông Bắc!

Nếu đã mất đi tiên cơ, Trương Khởi Sơn tự nhiên cũng sẽ không lãng phí thời gian, tiếp tục dây dưa ở địa bàn Thường Sa Thành này.

"Bên Trần Ngọc Lâu thế nào rồi?" Trần Mộc quay đầu nhìn Trần

Hổ.

"Chắc là sắp đến rồi." "Nhiều nhất là ba bốn ngày nữa." Trần Hổ vẻ mặt bình tĩnh, thấp giọng nói: "Chỉ là lệnh bổ nhiệm cụ thể vẫn chưa được ban xuống, nhưng chắc cũng là chuyện của ngày hôm nay hoặc ngày mai thôi." Hiện giờ Trương Khởi Sơn không từ mà biệt, cũng là vì đã cuỗm được một mảnh vỡ vẫn ngọc, lo lắng bị Trần gia nhắm đến, nên mới chọn cách rút lui ngay lập tức, lặng lẽ không một tiếng động.

Hắn vừa đi, tự nhiên sẽ có Bố phòng quan mới đến Thường Sa Thành, cũng sẽ có một lệnh bổ nhiệm mới được gửi đến, đến lúc đó Trần Ngọc Lâu đến tiếp quản chức Bố phòng quan của Thường Sa Thành, đó chính là danh chính ngôn thuận, được lòng dân ý dân, thuận buồm xuôi gió!

"Trần đại đương gia." "Lúc đó ngài đi sớm, lứa vũ sinh kép hát mà ta chọn, ngài đã xem xét kỹ lại chưa?

Hay là…" Nhị Nguyệt Hồng đột nhiên lên tiếng.

Trần Mộc lắc đầu, cười nói: "Lúc đó đi vội, đâu có thời gian mà chọn lại?" Nhị Nguyệt Hồng cũng cười: "Ta đã giúp ngài chọn xong rồi, Trần đại đương gia, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu mà ngài đã đặt ra trước đó." Hai người anh một câu tôi một câu, Tề Thiết Chủy và những người khác nửa ngày cũng không chen vào được câu nào.

Nhưng rất nhanh, sau khi tin tức toàn bộ sản nghiệp của Nhậm gia sáp nhập vào Trần gia được thông báo cho họ, cả Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu đều giật mình!

Ngay cả Nhị Nguyệt Hồng cũng có chút kinh ngạc.

Cơ nghiệp của Nhậm gia rất lớn, trải rộng, tuy hoàn toàn không liên quan đến giới đạo mộ, nhưng cũng là điều ai cũng biết.

Bất kể là Nhị Nguyệt Hồng hay Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu, tự nhiên cũng có hiểu biết về Nhậm gia, nhưng vì lợi ích qua lại gần như không có, nên cũng không hiểu sâu về Nhậm gia, chỉ biết Nhậm gia rất béo bở.

"Lần này lại tiện cho một số kế hoạch bố cục của ta rồi." "Gia chủ, tôi đề nghị trực tiếp mở rộng phạm vi thế lực của Trần gia, mục tiêu tốt nhất chính là Tứ Cửu Thành." Giải Cửu vận hết công suất não, ngưng giọng nói: "Với những sản nghiệp chúng ta đang nắm giữ, bao gồm đồ cổ minh khí, cộng thêm thương nghiệp bách hóa hàng ngày, có thể dễ dàng khai thác một thị trường mới." "Đến lúc đó đứng vững gót chân ở Tứ Cửu Thành…" Một loạt kế hoạch, có nặng có nhẹ, có gấp có hoãn, thật khó tưởng tượng đây là một loạt kế hoạch phát triển mà Giải Cửu đã nghĩ ra chỉ trong vài phút ngắn ngủi!

Tề Thiết Chủy nghe mà ngây người, ngón tay cái cứ giơ lên liên tục: "Phải tôi nói, cái đầu của Giải Cửu cậu đúng là lợi hại thật, cậu không sợ rụng tóc à?" "Kế hoạch rất tốt, có thể thực hiện." "Nhưng mà, trước đó, ta phải đến Tứ Cửu Thành thăm dò tình hình trước đã." Trần Mộc xoa xoa mi tâm, khẽ thở dài.

Chiếm giữ địa bàn Thường Sa Thành này không khó, hiện giờ chỉ còn lại Lý gia trong tứ đại gia tộc, vẫn không biết đang giở trò gì.

Nhưng Lý gia giở trò gì cũng không còn quan trọng nữa, không đáng kể.

Nhưng nếu muốn mở rộng phạm vi thế lực sang phía Tứ Cửu Thành, thao tác trong đó phức tạp đến mức, thật sự là lớp này bọc lớp kia, có thể gọi là thiên la địa võng!

"Ta lại có một ý kiến không tồi, Trần đại đương gia." Ngô Lão Cẩu cười một tiếng, thấp giọng nói: "Ta nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm có một vị hòn ngọc quý trên tay, đến nay vẫn chưa kết hôn, hay

là ngài thử xem?" "Đây là một thương vụ một vốn vạn lời, nếu thành công, chẳng phải là tương đương với việc đứng vững gót chân, bén rễ ở Tứ Cửu Thành rồi sao?!" Ngô Lão Cẩu vừa dứt lời, cả phòng lặng ngắt như tờ!

Lập tức, có ánh mắt của Hoắc Cẩm Tích và Nhậm Đình Đình trực tiếp khóa chặt vào Ngô Lão Cẩu, rõ ràng còn mang theo chút vị nghiến răng nghiến lợi.

Ngô Lão Cẩu đầy dấu hỏi, không biết mình đã nói sai câu nào.

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy vốn định chế giễu Ngô Lão Cẩu, nhưng nghĩ lại, ông ta cũng trầm trồ khen ngợi, khâm phục nói: "Đừng nói nữa, Cẩu gia, ý kiến của ông đúng là không tồi, cũng có vài phần khả thi." "Mộc gia, hay là để tôi gieo cho ngài một quẻ, xem thử ngài và vị đó… Ai, tiếc là không biết bát tự của vị hòn ngọc quý trên tay của Tân Nguyệt Phạn Điếm này thế nào, nếu không thật sự có thể tính ra chút kết quả." Nghĩ đến đây, Tề Thiết Chủy cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Tứ Cửu Thành đó, thế lực chống lưng phía sau lớn đến đáng sợ, đã đứng vững ở địa bàn Tứ Cửu Thành này bao nhiêu năm, bất kể cục diện thế nào vẫn luôn vững như bàn thạch, đủ thấy nội tình sâu dày!

Nếu có thể thu phục được Tân Nguyệt Phạn Điếm, vậy thì thế lực của Trần gia phát triển về phía Tứ Cửu Thành, chẳng phải là chuyện nước chảy thành sông sao?

"Đúng là một phương pháp rất tốt." Giải Cửu cũng gật đầu, khẳng định: "Theo tôi được biết, buổi đấu giá lần này của Tân Nguyệt Phạn Điếm… dường như còn có tính chất kén rể trong đó." Đối với lời nói kinh người của Giải Cửu, Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu đã quen rồi.

Dường như người giỏi bố cục và tâm tư kín đáo như Giải Cửu

chính là như vậy.

Khi bạn nghĩ rằng ông ta đã hết cách, lại luôn phát hiện ra rằng, ông ta vẫn còn giấu một chiêu bài đủ để lật ngược cả bàn cờ!

Nói chuyện cũng vậy, khi bạn nghĩ rằng ông ta không còn gì để nói, lại luôn nói ra những lời kinh người, đưa ra những thông tin gây sốc.

"Kén rể?

Kén phu quân cho đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm ư?" "Trần đại đương gia, ta lại cảm thấy ngài có thể thử một lần." Nhị Nguyệt Hồng cười một tiếng, thấp giọng nói.

Trần Mộc hơi sững sờ.

Lại cũng không ngờ rằng, Nhị Nguyệt Hồng luôn rất nghiêm túc, lại cũng cho rằng ý nghĩ này không tồi?

Uống nhầm thuốc rồi sao?

"Không có ý gì khác, Trần đại đương gia." "Thêm một người không nhiều, bớt một người không ít, mà nói không chừng… đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, vốn dĩ là nhắm vào ngài thì sao?" Nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, Nhị Nguyệt Hồng ngồi yên một bên, mặt nở nụ cười.

Lần này, lại khiến Giải Cửu nhíu chặt mày, thầm suy đoán: "Nhị gia nói vậy, dường như cũng có vài phần đạo lý." Quay đầu nhìn mọi người, Giải Cửu thấp giọng nói: "Những người có thể nhận được thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chắc chắn đều là những thương gia giàu có một phương, các gia tộc lớn, hoặc là những người có thế lực hùng hậu, nắm giữ quyền lực lớn." "Vậy thì thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm được gửi đến Thường Sa Thành, gửi đến Trần gia." "Tôi nghĩ… chắc là họ cũng biết tình hình ở Thường Sa

Thành, biết Trần gia phát triển nhanh chóng, thế lực trỗi dậy mạnh mẽ." Bên cạnh, Tề Thiết Chủy nhướng mày, cười nói: "Vậy theo ý của Giải Cửu cậu mà nói, Tân Nguyệt Phạn Điếm, rõ ràng là nhắm vào Mộc gia của chúng ta?" Ngô Lão Cẩu cũng nhíu chặt mày.

Đang nhắm vào họ?

Hay là nói, cảm nhận được thế lực của Trần gia trỗi dậy mạnh mẽ, để đề phòng thế lực của Trần gia mở rộng quá nhanh, nên nhân cơ hội này gõ một tiếng?

"Cũng không đúng, cũng không thể nói như vậy." "Thông tin của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất nhanh nhạy, e rằng tai mắt được cài cắm ở Thường Sa Thành chúng ta giấu rất kỹ, biết không ít chuyện nội bộ." Ngô Lão Cẩu xoa xoa mặt, nói: "Ngoài gia chủ ra, mấy người chúng ta, ai nhận được thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu: "Không có." Tề Thiết Chủy: "Tôi cũng không có, nhưng Nhị gia ngài chắc là do có Nhị phu nhân, họ biết ngài là người đã có vợ!" Giải Cửu như có điều suy nghĩ gật đầu: "Phân tích có lý, phải chuẩn bị hai tay, không thể lơ là." "Được rồi, không phải chuyện gì to tát." "Chẳng phải chỉ là một Tân Nguyệt Phạn Điếm sao, ta đi thăm dò một chuyến là hiểu ngay thôi." Trần Mộc cười xua tay.

Đương nhiên, đối với vị đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Tứ Cửu Thành này, Trần Mộc quả thực cũng có vài phần hứng thú, muốn gặp mặt xem người thật dung mạo ra sao.

"Mộc gia nhất định phải cố gắng lên, cố hết sức thu phục cô ấy!" Tề Thiết Chủy nâng chén trà.

Ngô Lão Cẩu bổ sung: "Dù không có cơ hội, chúng ta cũng phải tìm mọi cách tạo điều kiện, cũng phải thu phục được cô ấy!" Nhị Nguyệt Hồng: "…" Giải Cửu gật đầu, nói: "Lần này tôi ủng hộ Cẩu ca, Tề gia, gia chủ, mong ngài nhất định phải thu phục được đại tiểu

thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, để tiện cho Trần gia chúng ta nhanh chóng mở rộng thế lực!" Trần Mộc: "…Ta sẽ cố hết sức." Hoa Linh ở bên cạnh nhẹ nhàng xoa mi tâm, đôi mắt to long lanh, quét một vòng quanh thư phòng.

Hoắc Cẩm Tích, Nhậm Đình Đình, bên này còn ngồi một Già La, bên ngoài còn có một Hồng cô nương đang dẫn đội huấn luyện, và còn có một Lý Tiểu Yêu trông rất lanh lợi… "Đúng là ứng với câu nói của Nhị gia rồi." Hoa Linh nhỏ giọng lẩm bẩm.

Trần Mộc hơi ghé sát lại, thấp giọng nói: "Cô vừa nói gì?" Thấy tai Trần Mộc ghé đến gần, Hoa Linh che mặt nhẹ nhàng cắn một cái, giọng nhỏ như muỗi kêu nói: "Nhị gia vừa nói rồi còn gì?

Thêm một người không nhiều, bớt một người cũng không ít a…" Lập tức, dù là Nhị Nguyệt Hồng ngày thường cực kỳ nghiêm túc và giỏi tu thân dưỡng tính, lúc này cũng có chút không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Chương 235

Tề Thiết Chủy và những người khác không nhịn được nữa, cười nghiêng ngả.

Trong thư phòng rộng lớn, chỉ có Trần Hổ đứng đó lòng đầy cảm khái, vạn phần xúc động nói: "Cũng tốt, đợi gia chủ nỗ lực xong, tôi sẽ không làm đại quản gia này nữa, tôi sẽ chuyên tâm chăm sóc bọn trẻ!" Ai ở đây mà không phải là người tinh ranh?

Lập tức hiểu ngay ý trong lời nói của Trần Hổ, còn Hoa Linh và những người khác thì xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn lung tung.

Ngay cả Già La luôn trầm ổn cũng không khỏi có chút má hồng vì xấu hổ, lông mi hơi rũ xuống không biết đang nghĩ gì.

"Nói đến đại quản gia, Hổ thúc." "Ta định sắp xếp hai người đến giúp chú, chú thấy thế nào?" Trần Mộc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Trần Hổ.

Một đề nghị bất ngờ khiến Trần Hổ sững sờ.

"Hôm nay tạm thời cũng không có chuyện gì, Trần đại đương gia, tối nay chúng tôi bày tiệc rượu đón gió cho ngài, xin ngài nhất định phải nể mặt, cáo từ!" Nhị Nguyệt Hồng đứng dậy đầu tiên, Tề Thiết Chủy và những người khác cũng nhanh chóng theo sau, vội vàng chắp tay cáo từ.

Trần Hổ có tiếp tục làm đại quản gia của Trần gia hay không, những chuyện gia đình của Trần gia như thế này, mấy người họ không muốn dính vào, bất kể là vì công hay vì tư, nói sai một câu cũng không hay.

Cách tốt nhất chính là, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách!

Không nghe không thấy không quản, tự nhiên cũng sẽ không dính vào chuyện này.

Bầu không khí trong thư phòng có chút nặng nề.

"Mời ngồi, Hổ thúc." Trần Mộc hơi cúi người, đứng dậy mời ngồi.

Trần Hổ chắp tay ngồi xuống, nhưng lưng lại thẳng tắp, cười nói: "Gia chủ, ngài là gia chủ của Trần gia, mọi chuyện đều do ngài quyết định, tôi vô điều kiện ủng hộ." Thấy vậy, Trần Mộc bình tĩnh gật đầu, trầm giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, Trần Hổ vẫn là đại tổng quản của Trần gia, nhưng các sản nghiệp, địa bàn liên quan đến đạo mộ, thương nghiệp dưới tay, đều giao cho người khác quản lý!" "Là đại tổng quản của Trần gia." "Trần Hổ có tất cả quyền giám sát, quyền tuyển chọn… nhưng bắt buộc phải bắt đầu tu luyện công pháp trường sinh 【Lục Khố Tiên Tặc】, không được chậm trễ!" Ban đầu Trần Hổ nghĩ rằng, Trần Mộc muốn tước đi quyền lực trong tay mình, cho rằng quyền lực trong tay mình quá lớn.

Điều này cũng có thể hiểu được.

Dù sao Trần gia hiện tại, không còn là Trần gia từ Trần gia trấn bước ra nữa, quy mô, địa vị, nội tình của cả hai đều là một trời một vực!

Thế nào là một người dưới, vạn người trên?

Trần Hổ chính là một ví dụ điển hình!

Hiện giờ Trần Hổ đi đến đâu, ai mà không coi ông như một vị đại Phật mà cung phụng?

Địa vị của ông, thậm chí còn cao hơn cả Bố phòng quan của Thường Sa Thành như Trương Khởi Sơn không biết bao nhiêu bậc!

Vì vậy, khi Trần Mộc đề nghị sắp xếp người chia sẻ quyền lực

của ông, Trần Hổ không những không tức giận, ngược lại còn cảm thấy vô cùng vui mừng.

Cổ kim xưa nay, chuyện mũi dao hướng ra ngoài, ai cũng làm được.

Nhưng mũi dao hướng vào trong… không phải ai cũng làm được.

Tương tự, dù là thành trì vững chắc đến đâu, không thể công phá, cũng rất dễ dàng sụp đổ từ bên trong!

Kết quả là lời nói đột ngột thay đổi, Trần Hổ ngây người!

Chia quyền thôi mà, chia thì cứ chia.

Chia hết đi, Trần Hổ cảm thấy cũng có thể nhẹ nhõm hơn nhiều, ngày thường cũng có thể bớt tốn tâm sức hơn.

Rốt cuộc ông cũng không ngờ rằng, một cú quay ngựa đột ngột, việc chia quyền lại còn có một tầng ý nghĩa sâu xa khác?!

"Sao vậy, Hổ thúc không đồng ý sao?" Trần Mộc uống một ngụm trà, bình tĩnh nhìn Trần Hổ.

"Cũng không có." "Chỉ là… có chút bất ngờ thôi." Trần Hổ cười lắc đầu, trong chốc lát, ông lại không biết phải diễn tả suy nghĩ của mình như thế nào, lại có vô số cảm xúc không ngừng cuộn trào, dâng lên, sôi sục.

Thì ra ý nghĩa của việc chia quyền… là để ta có đủ thời gian tu luyện pháp trường sinh?

"Chuyện này trên đường trở về ta đã suy nghĩ kỹ rồi, cũng đã bàn bạc với Già La bọn họ, ta cho rằng có thể thực hiện." "Nhậm Đình Đình sẽ nắm quyền quản lý phần thương nghiệp của Trần gia." "Hoắc Tiên Cô của Hoắc gia thì có thể nắm quyền quản lý phần đạo mộ, phụ trách việc đổ đấu xuất hàng, vận hành các loại địa bàn…"

Trần Mộc dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Hai trụ cột quan trọng này được phân quyền xuống, những việc còn lại sẽ dễ dàng hơn nhiều." "Phân cấp từng tầng, đưa các thành viên đội quản lý tương ứng vào để nắm quyền, hình thành cấp bậc." "…" Sau một hồi giải thích sâu sắc, Trần Hổ khẽ gật đầu, khẳng định: "Phương pháp này tuyệt đối khả thi, cuối cùng chỉ cần tổng hợp lại một số việc lớn không quyết định được là được rồi." "Đúng." "Còn Hổ thúc chú, sau khi chú không còn quản lý những việc này nữa, cũng có thể dành tâm sức đi làm những việc khác, ví dụ như tu luyện." Trần Mộc cười một tiếng, bổ sung: "Đương nhiên chú cũng vẫn phải kiêm nhiệm tình hình nội bộ của Trần gia, giám sát người, việc, sổ sách…" "Là một chức vụ nhàn hạ, nhưng cũng là một chức vụ vô cùng quan trọng." Nghe đến đây, Trần Hổ từ từ đứng dậy, cung kính hành lễ: "Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của gia chủ, vì Trần gia mà cống hiến, tôi không từ nan." "Tốt." Trần Mộc gật đầu, cũng đứng dậy từ trên sofa.

Chuyện này đã ấp ủ từ lâu, còn về việc phải nói ra như thế nào, lại phải dùng cách gì để nói, điều này cũng rất đau đầu.

Nhưng may mắn là, Trần Hổ hoàn toàn có thể hiểu được tâm ý của Trần Mộc, điều này đã tránh được một số chuyện mà cả hai bên đều không thích xảy ra.

"Đúng rồi." "Sắp xếp Hoắc Tiên Cô đến gặp ta, thời gian do cô định." Trần Mộc gõ gõ lên bàn trước mặt Hoắc Cẩm Tích, nói: "Sau này Hổ thúc chuyên tâm giám sát nội bộ Trần gia, còn những việc phức tạp liên quan đến bên ngoài, cô phải gánh vác." "Làm được không?" Hai bộ phận nội và ngoại, đều vô cùng quan trọng!

Điều này tương đương với việc, Trần Hổ phụ trách các công việc nội bộ của Trần gia, bao gồm tuyển chọn thành viên đội thân vệ, mua sắm vật tư… phương diện này cần sự tỉ mỉ, còn phải tuyệt đối am hiểu.

Còn Hoắc Cẩm Tích thì phải phụ trách các công việc bên ngoài, duy trì các mối quan hệ bên ngoài, lo lót các mối quan hệ, cả trong sáng lẫn trong tối, đều phải quán xuyến.

"Làm được." Hoắc Cẩm Tích vội vàng gật đầu, nói: "Chỉ cần là chuyện chủ nhân giao phó, nghiến răng cũng có thể làm tốt!" Nhậm Đình Đình bên cạnh đầy nghi hoặc.

Nàng luôn cảm thấy, cái từ "nghiến răng" trong lời nói của Hoắc Cẩm Tích, dường như có ý nghĩa sâu xa gì đó, chỉ là trong chốc lát, nàng vẫn không hiểu được.

"Vậy thì tốt." Trần Mộc gật đầu, bước đi.

Già La và Hoa Linh hai người cũng đứng dậy đi theo.

Cửa thư phòng đóng lại, Hoắc Cẩm Tích uống một ngụm trà ấm, khẽ thở dài: "May quá, có việc để làm chứng tỏ… mình vẫn còn giá trị." Nhậm Đình Đình hơi nhíu mày: "Có giá trị?

Chị đang miêu tả chính mình sao, Hoắc tỷ tỷ?" Cách miêu tả bản thân như vậy, Nhậm Đình Đình thật sự có chút không thể chấp nhận được.

Con người là hàng hóa sao?

"Đúng vậy, đang miêu tả chính chị." "Em à… thiên kim đại tiểu thư sao có thể hiểu được những chuyện trong này?" Hoắc Cẩm Tích khẽ cười, thản nhiên nói: "Phụ nữ Hoắc gia chúng ta, từ nhỏ đã được dạy rằng… em phải thể hiện ra giá trị đủ lớn, mới có khả năng nắm giữ vận mệnh của mình." "Phụ nữ không có giá trị, ở Hoắc gia cũng giống như phế vật." Nhậm Đình Đình im lặng, thật sự là nàng không biết phải đáp lại như thế nào, phải tiếp lời ra sao.

Nghĩ kỹ lại thân phận của hai bên, Nhậm Đình Đình dường như cảm nhận được một chút, nhưng nàng cũng không nói ra được đó là

gì, giống như là sự khác biệt về nhận thức do thân phận tạo thành.

Sao không ăn thịt băm?

Đây là cách miêu tả thích hợp nhất.

Vừa vặn, thể hiện ra sự khác biệt về thân phận của hai người.

Một người là đại tiểu thư sinh ra đã ngậm thìa vàng, một người là phụ nữ Hoắc gia từ nhỏ đã phải học cách đấu đá tranh giành.

Đối với cùng một sự việc, nhận thức của hai người tự nhiên cũng sẽ có những quan điểm khác nhau.

"Nhưng cũng may." "Hoắc gia cũng coi như là tiếp tục tồn tại dưới một hình thức khác." Hoắc Cẩm Tích lười biếng vươn vai, duỗi ra vòng eo không một chút mỡ thừa của mình, làm nổi bật lên vẻ quyến rũ trưởng thành.

Hình thức tồn tại khác của Hoắc gia, chính là gia tộc thuộc hạ của Trần gia.

Từ một đại gia tộc, trở thành gia tộc thuộc hạ, địa vị của Hoắc gia lại không giảm mà còn tăng lên, chính là vì đã được hưởng ánh sáng của Trần gia, thân phận địa vị cũng nước lên thì thuyền lên!

Nói cách khác, chỉ cần Trần gia không đổ, thì Hồng gia, Hoắc gia, Ngô gia, Tề gia, Giải gia, tất cả đều sẽ không đổ!

"Phụ trách các công việc bên ngoài của Trần gia, nhiệm vụ này thật sự có chút nặng nề." "Đúng rồi, Đình Đình." Hoắc Cẩm Tích nhìn Nhậm Đình Đình, thấp giọng nói: "Về vị hòn ngọc trên tay, thiên kim đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm này, em biết được bao nhiêu?" Nhậm Đình Đình lắc đầu, thở dài: "Em còn biết ít hơn cả các chị nữa!" "Phải điều tra một chút." "Với thực lực và dung mạo như chủ nhân, thả ra ngoài người phụ nữ nào mà không đỏ mắt chứ?" Hoắc Cẩm Tích hơi vắt chân, bĩu môi nói: "Theo tôi thấy, đây chính là

ứng với câu nói của Nhị gia, biết đâu Tân Nguyệt Phạn Điếm này a… chính là nhắm vào chủ nhân mà đến!" Nhậm Đình Đình lập tức cũng có cảm giác nguy cơ: "Hoắc tỷ tỷ, lời này nói thế nào?" Hơi trầm ngâm, Hoắc Cẩm Tích cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Cô nhóc em đến muộn, nên sự trỗi dậy của Trần gia rốt cuộc nhanh đến mức nào, em căn bản không rõ." "Hơn nữa, cái mảnh đất một mẫu ba phân ở Thường Sa Thành này, bao nhiêu năm rồi đều là một mớ hỗn độn." Nói đến đây, Hoắc Cẩm Tích cũng khẽ thở dài.

Thường Sa Thành đã loạn bao nhiêu năm rồi, các loại thế lực mọc lên như nấm.

Chương 236

Ai mà ngờ được, sau khi Trần Mộc dẫn dắt Trần gia bén rễ đứng vững, trước sau mới chưa đầy hai tháng, lại hoàn toàn ổn định lại được!

“Trần gia đến chưa được bao lâu, đã thống nhất được các loại thế lực của Thường Sa Thành.” “Nếu là em, nếu em là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Hoắc Cẩm Tích vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Nhậm Đình Đình, khẽ cười nói: “Em có bằng lòng có một người con rể có thủ đoạn lợi hại, nội tình vững chắc như vậy không?” "Hoắc tỷ tỷ nói phải." Nhậm Đình Đình gật gù ra vẻ suy tư: "Nếu ta là chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ta cũng sẽ rất tò mò về bản lĩnh của Mộc ca, nếu có thể chiêu mộ thành con rể nhà mình... thì thật là chuyện vui mừng khôn xiết." Nàng hoàn toàn có thể hiểu được những mưu mô tính toán trong đó.

Thời buổi bây giờ, cục diện chẳng phải là ai có nắm đấm to thì người đó nói chuyện mới có trọng lượng hay sao?!

Sau khi suy tính trước sau, Nhậm Đình Đình ngẩn ra, xoa xoa mi tâm nhìn về phía Hoắc Cẩm Tích: "Hoắc tỷ tỷ, theo lời tỷ nói... vị hòn ngọc quý trên tay của Tân Nguyệt Phạn Điếm..." Hoắc Cẩm Tích thở dài, xòe tay: "Gần như đã mang họ Trần rồi." Lập tức, hai người phụ nữ đồng cảm cho nhau, thở ngắn than dài một hồi, đối thủ cạnh tranh lại thêm một người.

Thế lực của Trần gia đang ngày một lớn mạnh, tốc độ bành trướng vô cùng nhanh, phạm vi khống chế cũng ngày càng rộng.

Tương tự, phụ nữ của Trần gia... cũng ngày một nhiều hơn.

Cùng lúc đó, Trần Hổ đi trước một bước đến sân huấn luyện.

Lứa thành viên mới của đội thân vệ Trần gia đã được tuyển chọn xong.

Ngoài ra còn có một lứa diễn viên võ sinh do chính Nhị Nguyệt Hồng tuyển chọn, toàn bộ đều là những người tài giỏi đáp ứng yêu cầu của Trần Mộc.

Bên cạnh đó, là những thợ thủ công tinh thông cơ quan xảo diệu, giỏi chế tạo các loại khí giới.

Lứa người này là ứng cử viên dự bị của 'Luyện Khí Phường', chỉ cần họ có thể tu luyện thành công 【Thần Cơ Bách Luyện】, Trần Mộc sẽ phái họ xuống Luyện Khí Phường, hình thành một nhánh nữa của đội thân vệ.

Nhân sự phức tạp, cần thời gian để chấn chỉnh.

Trần Mộc thì dẫn theo Hoa Linh, Già La cùng đến dược phòng của lão trạch Trần gia.

Tình hình tu luyện của Vũ Tiểu Bạch, Tiểu Thanh nhị xà, cũng như trạng thái hiện tại của Cửu Vĩ Bạch Hồ, những điều này Trần Mộc cũng vô cùng quan tâm.

Còn về Phượng Minh Nộ Tình Kê... trên đường trở về Thường Sa Thành, nó đã tự mình đi ra ngoài, còn đi đâu, làm gì, Trần Mộc lười quản.

Với tu vi và cường độ huyết mạch hiện tại của Phượng Minh Nộ Tình Kê, trong phạm vi Thường Sa Thành, nó thật sự có thể đi ngang không sợ ai!

Hoàn toàn thả rông, cũng không cần lo lắng về an toàn.

Nếu thật sự gặp phải rắc rối gì không giải quyết được, Phượng Minh Nộ Tình Kê còn có thể thông qua hồn khế, trực tiếp truyền âm cho Trần Mộc. "Tiểu Bạch và Tiểu Thanh hình như đã đột phá từ mấy

ngày trước rồi." "Cửu Vĩ Bạch Hồ chậm hơn một chút, nhưng cũng không kém bao nhiêu." Hoa Linh đi trước dẫn đường, thấp giọng nói: "Nhưng hình như bây giờ chúng vẫn đang ôn dưỡng cơ thể, vừa ăn một ít thiên tài địa bảo, dược lực vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa hết." Trần Mộc khẽ gật đầu: "Vất vả cho ngươi rồi." "Không vất vả, không vất vả." Hoa Linh cười xua tay, ra vẻ nghiêm túc: "Nhiệm vụ Mộc ca giao cho ta là chăm sóc tốt cho chúng, vậy ta chắc chắn cũng phải làm cho tốt chứ!" Trần Mộc đưa tay véo nhẹ khuôn mặt tươi cười của Hoa Linh, trong lòng nhẹ nhõm đi nhiều.

Bên cạnh, Già La đột nhiên dừng bước, mày liễu nhíu lại: "Tả phu, ta hình như cảm nhận được một tia... khí tức sức mạnh vô cùng quen thuộc." "Đến từ Trường Sinh Bài, là Vẫn Ngọc sao?" Nghe Già La lên tiếng, Trần Mộc gật đầu, giải thích: "Cửu Vĩ Bạch Hồ từng nuốt một miếng Vẫn Ngọc nhỏ, tự nhiên trong cơ thể cũng sẽ tỏa ra khí tức sức mạnh tương ứng." Già La gật đầu ra vẻ suy tư, không nói thêm gì nữa.

Có được cảm giác nhạy bén như vậy, cũng là vì Già La luôn mang theo bên mình khối Trường Sinh Bài kia!

Thần khí được luyện chế từ ba loại thần phẩm dược liệu, lợi ích mà nó mang lại cho Già La quả thực không hề ít.

Không chỉ hoàn toàn phá giải được thuật 'thi hồn phân ly', mà còn giữ lại tất cả năng lực của Già La khi còn là quỷ vương!

Nói cách khác, Già La hiện nay có thể dễ dàng hấp thụ âm khí tu luyện, điều khiển quỷ vật, còn có những thủ đoạn lợi hại khác tầng tầng lớp lớp!

Mà khi đeo Trường Sinh Bài, chỉ cần vết thương mà Già La phải chịu không đủ để trấn sát nàng trong nháy mắt, nàng đều sẽ nhanh chóng hồi phục, đây là đặc tính của Côn Luân Thần Mộc, sau khi

được luyện chế, năng lực hồi phục mạnh mẽ này trực tiếp tác động lên người đeo! "Tiếc là hiện tại trong tay ta, không có công pháp phù hợp với ngươi." "Nếu ngươi có thể tu luyện pháp môn của quỷ vật, cũng không phải là không có một con đường riêng..." Vuốt ve mái tóc xanh của Già La, Trần Mộc cũng không tránh khỏi nảy ra vài ý nghĩ khác.

Trên dưới đội thân vệ Trần gia, không chỉ có công pháp chính đạo như 【Kim Quang Chú】, 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, 【Lục Khố Tiên Tặc】, 【Thần Cơ Bách Luyện】...

Tương tự cũng có công pháp tà đạo, tiêu biểu nhất tự nhiên là 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】, còn có 【Thần Cách Diện Cụ】, cũng được coi là nửa tà đạo.

Công pháp chính tà đều có, lại thêm Cửu Thúc và những người khác gia nhập Trần gia.

Vậy thì nghiên cứu thêm một số công pháp điều khiển, sai khiến quỷ vật, dường như cũng không phải là không thể, thêm một bản lĩnh, chính là thêm một phần quyền lên tiếng! "Đi, trước tiên xem tình hình của Tiểu Bạch, Tiểu Thanh đã." "Phải nhanh chóng nâng cấp gia tộc lên LV3, xem thử những thứ trong thương thành tài phú, thu hoạch chắc sẽ không ít đâu." Nghĩ đến đây, Trần Mộc cũng bước vào phòng tu luyện.

Vút!

Vút!

Một luồng sáng xanh, một luồng sáng trắng, gần như bắn ra như điện, quen đường quen lối đáp xuống hai cánh tay của Trần Mộc! "Ồ?

Hai chị em đều đột phá rồi sao?

Không tệ!" Trần Mộc liếc mắt qua đã nhận ra tu vi thực lực của

Tiểu Bạch, Tiểu Thanh nhị xà.

Tuy vẫn còn hơi bất ổn, nhưng luồng khí tức kia, lại là Trúc Cơ cảnh thật sự! "Chủ nhân ~" "Muốn xem bất ngờ không?!" Tiểu Thanh quấn quanh cánh tay Trần Mộc, bắt đầu trườn lên.

So với đó, Tiểu Bạch lại trầm ổn hơn, ngẩng cao đầu rắn, mắt không chớp nhìn Già La bên cạnh: "Chủ nhân, vị tỷ tỷ này là..." "Giới thiệu một chút." Trần Mộc gật đầu, cười nói: "Vị này là Già La, muội muội của Tinh Tuyệt nữ vương, cũng là vị hôn thê của ta." "Chào Già La tỷ tỷ." Tiểu Bạch rất có lễ phép, khẽ cúi đầu.

Tiểu Thanh thì quấn trên vai Trần Mộc, tùy ý gật đầu coi như chào hỏi, trông có vẻ không được vui cho lắm. "Ôi ôi ôi ~" "Chủ nhân ra ngoài một chuyến, là quên ta rồi sao?" "Đôi mắt của ngài... sao chỉ mải nhìn Tiểu Bạch và Tiểu Thanh thế, lẽ nào quên mất ta rồi sao?" Một giọng nói mềm mại đến tận xương tủy vang lên từ phía không xa.

Trần Mộc quá quen thuộc với giọng nói này, theo phản xạ quay đầu nhìn lại, lập tức mày giật mạnh một cái.

Giọng nói thì hắn không nhận nhầm, giọng nữ quyến rũ yêu kiều như thế, chắc chắn là của Cửu Vĩ Bạch Hồ không sai.

Nhưng oái oăm thay, người đang nửa tựa vào bàn trà, rõ ràng là một người phụ nữ có thân hình nóng bỏng, khoác trên mình một chiếc áo choàng đỏ, dung mạo yêu mỹ câu hồn, một đôi mắt hồ ly mê hoặc, càng có hiệu quả câu hồn nhiếp phách.

Năm ngón tay trắng như tuyết đang cầm một cây ngọc như ý, mái tóc xanh dài tùy ý xõa xuống, ba chiếc đuôi cáo mềm mại vô tình lộ ra từ chiếc áo choàng đỏ, nửa kín nửa hở, như có như không, vô cùng khêu gợi. "Chuyện này thật sự khiến ta có chút bất ngờ." Trần Mộc hơi kinh ngạc, rồi nhíu mày: "Không đúng, huyết mạch Cửu Vĩ Yêu Hồ của ngươi tuy tinh thuần, nhưng cũng không thể nào khi tu luyện

ra ba đuôi cáo là đã có thể hóa hình..." "Lẽ nào là... tác dụng của Vẫn Ngọc?!" Cửu Vĩ Bạch Hồ đang nửa tựa vào bàn trà, nhẹ nhàng vén sợi tóc bên tai, một đôi mắt hồ ly tím biếc nhìn thẳng vào mặt Trần Mộc, vẻ quyến rũ như tơ. "Thật đúng là không qua được mắt chủ nhân đâu mà ~!" Vừa nói, Cửu Vĩ Bạch Hồ vừa từ từ đứng dậy, chiếc áo choàng đỏ khoác trên người cố ý trượt xuống một chút. "Ơ ơ?" Ánh mắt Hoa Linh thoáng ngẩn ra.

Chương 237

Hoàn toàn theo phản xạ, nàng cũng nhìn lại vóc dáng của mình, lập tức có chút mất tự tin. "Không sao, ngươi không cần so với nó, nó là yêu quái." Trần Mộc véo nhẹ khuôn mặt tươi cười của Hoa Linh, khẽ nói: "Cũng không được dùng 'Song Toàn Thủ - Hồng Thủ', tự mình lén lút cải tạo, hiểu chưa?" Khuôn mặt Hoa Linh lập tức đỏ bừng, đây là sự ngượng ngùng sau khi bị Trần Mộc nhìn thấu tâm tư. "Khí tức của Vẫn Ngọc rất đậm." "Dường như..." Già La đột nhiên lên tiếng, do dự nửa giây rồi nói: "Dường như đã luyện hóa Vẫn Ngọc, hấp thụ sức mạnh bên trong?" Nói về sự hiểu biết và nhận thức đối với Vẫn Ngọc, Già La cũng chỉ kém Trần Mộc một chút mà thôi!

Trần Mộc là vì tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】, do đó mới có thể nắm giữ sự huyền diệu của Vẫn Ngọc, biết cách phát huy sức mạnh bên trong nó.

Còn Già La, là vì khối 'Trường Sinh Bài' kia, ba loại thần phẩm dược liệu luyện thành một thể, khí tức của ba loại sức mạnh đặc biệt này ôn dưỡng toàn thân, Già La có thể coi là lúc nào cũng đang thể nghiệm, lĩnh ngộ!

Tự nhiên, cảm nhận của Già La đối với Vẫn Ngọc, Thanh Đồng Thần Thụ và Côn Luân Thần Mộc cũng vô cùng nhạy bén, nếu không nàng cũng sẽ không cảm nhận được khí tức của Vẫn Ngọc khi còn ở ngoài cửa! "Ôi, không qua được mắt Già La tỷ tỷ đâu mà ~!" "Chủ nhân." Cửu Vĩ Bạch Hồ phe phẩy ba chiếc đuôi cáo của mình che trước người, khẽ nói: "Ta đã luyện hóa một phần Vẫn Ngọc, hấp thụ sức mạnh bên trong." "Đây là sự biến hóa khi tu luyện ra chiếc đuôi thứ ba, đột phá đến Trúc Cơ cảnh." Đối mặt với Già La, dù thân phận của Già La đặc biệt, lại có tuổi tác vô cùng lớn, Cửu Vĩ Bạch Hồ cũng

không hề sợ hãi, có sao nói vậy, không kiêu ngạo cũng không tự ti, thậm chí còn muốn so kè vóc dáng.

Nhưng đối mặt với Trần Mộc, Cửu Vĩ Bạch Hồ lại ngoan ngoãn hơn nhiều, khai báo toàn bộ.

Sau khi nghe xong toàn bộ quá trình, Trần Mộc xoa xoa mi tâm, hắn cũng có chút không chắc, rốt cuộc đây là chuyện tốt hay xấu?

Miếng Vẫn Ngọc nhỏ bị Cửu Vĩ Bạch Hồ nuốt trước đó, vẫn luôn ở trong cơ thể nó!

Chỉ là, vài ngày trước, Cửu Vĩ Bạch Hồ thuận lợi đột phá Trúc Cơ cảnh, và ngay tại thời điểm mấu chốt này, nó đột nhiên phát hiện Vẫn Ngọc trong cơ thể mình...

đã bị luyện hóa một phần!

Vẫn Ngọc bị luyện hóa, dưới hình thức sức mạnh lan tỏa khắp cơ thể Cửu Vĩ Bạch Hồ, lúc đó nó mới phát hiện, dù chỉ có ba đuôi, nó cũng có thể thuận lợi hóa thành hình người, không hề có trở ngại! "Có chút vấn đề, nhưng không thể phán đoán tốt xấu." "Nhìn từ hiện tại, luyện hóa một phần Vẫn Ngọc, hấp thụ sức mạnh bên trong, ngược lại giống như là... giải trừ được nút thắt cổ chai tu luyện của Cửu Vĩ Bạch Hồ?!" Trần Mộc nhíu mày, im lặng không nói.

Khác với Tiểu Bạch, Tiểu Thanh nhị xà, Cửu Vĩ Bạch Hồ là tu luyện đến cảnh giới tương đối, sắp tu luyện ra chiếc đuôi thứ chín thì bị buộc phải gián đoạn, đến nỗi tu vi thụt lùi.

Sau đó lại bị Trần Mộc dùng lôi pháp đánh về nguyên hình.

Tính ra, tốc độ tu luyện của Cửu Vĩ Bạch Hồ là nhanh, nhưng nó vẫn tồn tại nút thắt tu luyện, muốn từng bước đột phá, hóa thành hình người, vẫn còn khá gian nan!

Dù huyết mạch trong cơ thể Cửu Vĩ Bạch Hồ đã được tinh lọc

một lần, cũng vẫn sẽ có nút thắt vô hình này trói buộc!

Lý do nói sơn tinh dã quái khó tu thành chính quả, chính là vì điều này.

Còn Tiểu Bạch, Tiểu Thanh nhị xà, thì từ rất sớm đã ăn 'Bích Huyết Đan Thanh', giải trừ nút thắt tu luyện, có thể nói là một con đường bằng phẳng! "Nếu nói là Tiểu Bạch và Tiểu Thanh có thể dễ dàng hóa thành hình người, ta cũng không ngạc nhiên." "Vấn đề của ngươi... chậc." Trần Mộc lắc đầu, khó đưa ra kết luận.

Bên cạnh, Già La khẽ lên tiếng: "Tả phu không cần lo lắng, luồng sức mạnh này khí tức hiện tại cảm nhận được, không có gì nguy hại, ngược lại toàn là lợi ích." "Sức mạnh của Vẫn Ngọc xâm nhập vào tứ chi bách hài, cũng tương đương với một lần phạt mao tẩy tủy." Hơi dừng lại một chút, Già La mày liễu nhíu lại, lắc đầu nói: "Chỉ là sức mạnh của Vẫn Ngọc, liệu có thể bị con người hấp thụ bằng phương pháp tương tự không... thì không chắc, có lẽ chỉ có hiệu quả với yêu thú?" "Có lý." Trần Mộc gật đầu.

Sự việc đã đến nước này, nếu Cửu Vĩ Bạch Hồ đã hấp thụ một phần sức mạnh của Vẫn Ngọc rồi, muốn bù đắp lại cũng không thể.

Chỉ có thể đi một bước tính một bước, nếu thật sự xảy ra vấn đề, thì nghĩ cách giải quyết sau. "Thể chất của con người và yêu thú khác nhau, kinh mạch cũng khác nhau, như vậy, có lẽ đây chính là nguyên nhân Vẫn Ngọc bị hấp thụ?" "Vậy nói như vậy..." Trần Mộc chậc một tiếng, vẫy vẫy tay với Cửu Vĩ Bạch Hồ: "Gần đây có cảm nhận được khí tức của con Hoàng Đại Tiên kia không?" Cửu Vĩ Bạch Hồ nhẹ nhàng lao vào lòng Trần Mộc, cọ xát một hồi lâu, mới hơi ngẩng đầu, lười biếng nhìn Trần Mộc: "Không cảm nhận được, chủ nhân lo lắng... con Hoàng Đại Tiên kia cũng luyện hóa Vẫn Ngọc sao?" "Đúng." "Đuôi cáo của ngươi ngoan ngoãn một chút, còn động loạn

nữa, tin không ta sẽ tại chỗ chính pháp ngươi?" Trần Mộc cúi đầu liếc nhìn Cửu Vĩ Bạch Hồ, bốn mắt nhìn nhau, Cửu Vĩ Bạch Hồ tuy đã hóa thành hình người, nhưng vẫn có một đôi mắt hồng nhuận, dường như còn đỏ hơn trước vài phần.

Đây là yêu đồng.

Chỉ một đôi mắt, đã tràn ngập cảm giác nhiếp hồn đoạt phách.

Nếu thật sự để Cửu Vĩ Bạch Hồ bung hết sức, dùng hết bản lĩnh, Trần Mộc cũng không cho rằng mình có thể chống đỡ được, chỉ có thể dùng một phương pháp khác để trấn áp nó. "Ôi ~ tay của chủ nhân không được ngoan ngoãn cho lắm đâu ~" "Còn có một bất ngờ nhỏ nữa, chủ nhân có muốn xem không?" Cửu Vĩ Bạch Hồ dùng lại chiêu cũ, ba chiếc đuôi cáo khóa chặt eo sau của Trần Mộc, thân thể nàng thì hơi nghiêng về phía trước, nhất cử nhất động đều toát ra vẻ quyến rũ hồn nhiên thiên thành, không có chút nào giả tạo. "Sau này gọi ngươi là Tô Bạch Hồ vậy." "Vừa hay tổ tiên của các ngươi còn có một yêu hồ cực kỳ lợi hại tên là Tô Đát Kỷ, ngươi cũng coi như kế thừa họ của lão tổ tông rồi, thế nào?" Ánh mắt Trần Mộc nhìn quanh, đang tìm kiếm vị trí thích hợp.

Đã trêu chọc đến mức này rồi, sao có thể tha cho được?

Nước có quốc pháp, nhà có gia quy, xe có luật xe, phải tại chỗ chính pháp, trực tiếp giáng đòn đau vào linh hồn, huấn luyện cho nó đến mức không thể tự chủ.

Căn phòng này được dành cho Tiểu Bạch, Tiểu Thanh và Cửu Vĩ Bạch Hồ tu luyện, không quá lớn, nhưng vị trí lại cực tốt.

Vừa hay nằm trên một vị trí phong thủy của lão trạch Trần gia.

Tương đương với việc phòng tu luyện này tự có hiệu quả hội tụ linh khí trời đất.

Chỉ là, do Tiểu Bạch, Tiểu Thanh nhị xà, thực tế thân thể đều không lớn, cộng thêm nguyên hình của Cửu Vĩ Bạch Hồ cũng thuộc loại nhỏ nhắn xinh xắn, tự nhiên, phòng tu luyện này cũng không quá lớn.

Nếu thật sự bày trận đánh một trận, Trần Mộc cảm thấy mình có chút không thể thi triển hết, đương nhiên chủ yếu nhất là do có hơi nhiều người. "Cứ theo lời chủ nhân nói đi ạ, ta thế nào cũng được yêu ~~" Tô Bạch Hồ nhếch khóe môi hồng nhuận, đứng dậy cung kính hành lễ: "Chủ nhân, thật sự không muốn đoán thử bất ngờ là gì sao?" Dường như để phối hợp với giọng điệu quyến rũ của Tô Bạch Hồ, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh lần lượt nhảy lên vai Tô Bạch Hồ, sau đó lại cuộn mình trên hai chiếc bồ đoàn trên mặt đất, ngẩng cao đầu rắn, nhìn về phía Trần Mộc. "Khoan đã..." "Nếu là bất ngờ này, vậy thì quá lớn rồi." Ánh mắt Trần Mộc đột nhiên nhảy dựng, lẽ nào nói, ngoài việc Tô Bạch Hồ hoàn mỹ hóa thành hình người, ngay cả Tiểu Bạch, Tiểu Thanh nhị xà, cũng đã đột phá được cửa ải hóa hình này?! "Đúng vậy đó, chủ nhân, chính là như ngài đoán đó ~!" "Bắt đầu đi, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh." Tô Bạch Hồ quay người đi sang một bên, nhường chỗ.

Lập tức nhìn thấy, hai vầng sáng màu xanh và trắng đột nhiên dâng lên, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ cơ thể của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh!

Trước sau chỉ vỏn vẹn vài giây, vầng sáng tan đi, hai người phụ nữ có thân hình có thể nói là yêu kiều, lần lượt xuất hiện ở hai bên trái phải.

Tiểu Bạch, một thân áo trắng, có một vẻ đẹp thuần khiết hồn nhiên thiên thành, ngũ quan vừa phải, không quá yêu diễm, lại hiện ra một vẻ đẹp đoan trang, rất ưa nhìn.

So với đó, dung nhan của Tiểu Thanh lại có thêm một tia yêu khí, nói cách khác, chính là cảm giác quyến rũ giống như Tô Bạch Hồ.

Mái tóc dài màu xanh được buộc đơn giản thành một bím tóc đuôi ngựa, càng thêm vài phần vẻ hiên ngang, nhưng lại không xung đột với vẻ quyến rũ, ngược lại còn làm nổi bật khí chất đặc biệt.

Hai chị em, đều có thể nói là dung nhan hạng nhất thế gian, chỉ là hai người mỗi người một vẻ, mỗi người một phong thái, phong cách khác nhau, tự nhiên khí chất bộc lộ ra cũng có chút khác biệt.

Đặc biệt là vòng eo của hai người, đều là eo rắn chính hiệu, không đủ một vòng tay ôm, nhưng lại có vẻ vô cùng dẻo dai.

Nếu thật sự nói có điểm gì không đủ, thì đó chính là... giữa mi tâm của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, mỗi người đều có một miếng vảy rắn hình thoi màu xanh, trắng, có vẻ hơi đột ngột, nhưng ảnh hưởng không lớn. "Quả nhiên là bất ngờ ngoài dự liệu." "Không tệ." Trần Mộc hài lòng gật đầu, cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Trần Mộc, Tiểu Bạch hơi cúi người hành lễ, cung kính nói: "Làm phiền chủ nhân hao tâm tổn trí rồi, nếu không phải chủ nhân ban cho chị em chúng ta 'Bích Huyết Đan Thanh', cũng chưa chắc có thể nhanh như vậy hóa thành hình người." "Lại thêm 'Hồn Khế' của chủ nhân gia tăng, cũng khiến tốc độ tu luyện của chúng ta tăng lên gấp bội." Đang nói chuyện, Tiểu Thanh đã không khách khí chen lên, ôm lấy cánh tay Trần Mộc, thử vài lần sau đó nàng mới nhận ra, bây giờ nàng không phải hình rắn, không tiện leo trèo. "Có thể hóa thành hình người, đột phá nút thắt, cũng chứng tỏ 'Bích Huyết Đan Thanh' thực sự có hiệu quả." "Ta rất hài lòng." Trần Mộc gật đầu, khẽ vuốt vảy rắn trên mi tâm của Tiểu Thanh.

Bên cạnh, Tô Bạch Hồ cười khẽ, thấp giọng nói: "Chủ nhân không biết đó thôi, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh ni...

Chương 238

tuy có thể hóa thành hình người rồi, chỉ là chưa hoàn thiện, còn cần tu luyện thêm một thời gian nữa mới có thể hoàn toàn ổn định." Nghe những lời này, Hoa Linh ngẩn ra, nghi hoặc nói: "Ta thấy hình người của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh... rất tốt mà, không cảm thấy chỗ nào không đúng cả?

Chỗ nào không hoàn thiện?" Tô Bạch Hồ xoa xoa mi tâm, ra một dấu tay, không nói gì.

Mất mấy giây, Hoa Linh đột nhiên hiểu ý của Tô Bạch Hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, khẽ 'thối' một tiếng.

Già La bên cạnh cũng hiểu ra sau, lập tức, Già La liền liên tưởng đến rất nhiều hình ảnh kỳ quái, tâm tư thần niệm bay vút lên chín tầng mây, chiếc cổ trắng ngần cũng đỏ ửng.

Trần Mộc vẻ mặt ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu.

Thấy Trần Mộc vẫn chưa phản ứng lại, Tiểu Thanh do dự một chút, ôm cánh tay Trần Mộc hơi di chuyển, đổi một vị trí khác. "Hử?" "Thần kỳ vậy sao?" "Nói ra đây đúng là một kiểu chơi khá mới mẻ... chưa thử bao giờ!" Trần Mộc lập tức giác ngộ, tiếp đó có chút tâm viên ý mã.

Lời Tô Bạch Hồ nói không sai, chị em Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, hiện nay quả thực có thể hóa thành hình người, chỉ là vẫn còn một số đặc trưng của loài rắn, chưa hoàn toàn lột bỏ hết.

Ví dụ như, vảy rắn.

Vảy rắn kích thích biết bao!

Trước đây khi còn đóng trại ở Bình Sơn, Trần Mộc đã từng thử

qua hương vị của vảy rắn đôi, khó có thể diễn tả, cảm giác trải nghiệm kỳ lạ này thực sự mới mẻ.

Chỉ là lúc đó Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, vẫn là bản thể hình rắn.

Tự nhiên, trải nghiệm cũng không thể coi là tuyệt vời.

Điều này và đuôi cáo của Tô Bạch Hồ, có thể nói là có sự kỳ diệu tương đồng.

Vô cùng khêu gợi, thú vị cũng mỗi người mỗi khác. "Tiểu Thanh!" Tiểu Bạch đột nhiên lên tiếng, mày liễu nhíu lại: "Chủ nhân còn có việc quan trọng cần làm, đợi làm xong rồi nói, ngươi không được làm lỡ chính sự của chủ nhân, mau xuống đi!" Tiểu Thanh: "Ta không!" Tiểu Bạch: "Mau xuống đi!" Tiểu Thanh: "Không đấy!" Trần Mộc: "...Khụ, từ từ nào ai ai ai!

Hít!!" ...

Hai giờ sau, Trần Mộc một mình đi ra khỏi dược phòng, Hoa Linh và Già La đều ở lại, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh và Tô Bạch Hồ, cũng đều không đi theo.

Chủ yếu là vì thể lực tiêu hao quá lớn, đã hôn mê mấy lần.

Hơn nữa, dẫn theo mấy người họ đi gặp các thành viên đội thân vệ của Trần gia?

Trần Mộc cũng lo lắng cho sự an toàn của những người này, chỉ cần Tô Bạch Hồ không khống chế được yêu đồng, e rằng những thành viên đội thân vệ vừa được tuyển chọn, từng người một đều sẽ biến thành kẻ ngốc!

Vậy thì lỗ to rồi!

Trong sân huấn luyện.

Các thành viên đội thân vệ dự bị đã qua ba vòng tuyển chọn của

Trần gia, đứng thành một phương trận chỉnh tề, tổng cộng năm trăm người.

Bên cạnh không xa, là một lứa diễn viên võ sinh do chính Nhị Nguyệt Hồng tuyển chọn, số lượng không nhiều, chỉ có hai mươi người.

Đội ngũ ít nhất, chỉ có mười hai người.

Đây cũng là những người mà Trần Hổ đã tốn không ít công sức mới tuyển chọn được, một lứa người tinh thông kỹ nghệ xảo diệu, lại giỏi chế tạo khí giới.

Tính cả Tiêu Khí Lý và Lý Tiểu Yêu của Phong Oa Sơn trước đây, tổng cộng mười hai người, chính là tất cả những người dự bị để tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】.

Trong sân huấn luyện, một mảnh tĩnh lặng!

Mỗi người đều đứng thẳng tắp tại chỗ, không có tiếng thì thầm, cũng không có tiếng bàn tán nhỏ, chỉ có sự im lặng và bình tĩnh đầy sát khí!

Những thành viên dự bị có thể vượt qua ba vòng tuyển chọn nghiêm ngặt của Trần gia, có ai là kẻ tầm thường?

Toàn là những kẻ không dễ chọc!

Chỉ là, khi bóng dáng Trần Mộc bước vào sân huấn luyện, mọi người trong sân đồng loạt ngẩng đầu, vẻ mặt mỗi người đều khác nhau, muôn hình vạn trạng.

Có kinh ngạc, có sùng bái, có tôn kính, còn có kỳ vọng, đủ mọi loại cảm xúc.

Nhìn mọi người trong sân huấn luyện, với tính kỷ luật cực cao đứng đó, chờ đợi sự kiểm duyệt của mình, Trần Mộc vô cùng hài lòng

gật đầu.

Con đường tinh binh, luôn được quán triệt như một!

Nếu như lần đầu tiên Trần gia chiêu mộ, một lần chiêu mộ được năm trăm người, đó là một sự ngẫu nhiên hoặc may mắn.

Thì lần này chiêu mộ được nhiều cao thủ như vậy, hoàn toàn là trong dự liệu!

Thời loạn thế hiện nay, quân phiệt hỗn chiến, yêu ma hiện thế.

Dù là người thật sự có năng lực, có bản lĩnh, cũng chưa chắc có được một bữa cơm no, có lẽ còn phải lo cho sự an toàn của mình, thậm chí phải lo cho tương lai của mình.

Mà Trần gia, rõ ràng là một mục tiêu đầu quân vô cùng tốt.

Đặc biệt là, danh tiếng, thế lực của Trần gia hiện nay, vang danh khắp Thường Sa Thành, thậm chí nhiều thành thị xung quanh cũng đã nghe danh!

Lúc này không đến đầu quân, còn đợi đến khi nào? "Các vị có thể vượt qua ba vòng khảo hạch của Trần gia chúng ta, cũng có nghĩa là... các ngươi đã có tư cách gia nhập Trần gia." "Ta có thể khiến các ngươi trở nên mạnh mẽ, trở nên vô cùng mạnh mẽ, quét sạch mọi phiền phức trên thế gian này!" "Đồng thời, Trần gia cũng sẽ là hậu thuẫn vững chắc nhất của các ngươi, các ngươi không cần phải lo lắng về cơm ăn áo mặc, thậm chí không cần lo lắng cho sự an toàn của mình, chỉ cần các ngươi cố gắng hết sức để nâng cao bản thân, phát huy năng lực của mình, trung thành với... ta!" Giọng nói bình tĩnh lãnh đạm, lại đủ để mỗi người trong sân huấn luyện, đều nghe rõ mồn một! "Vậy thì..." Ánh mắt Trần Mộc quét qua mọi người, giọng ngưng lại: "Có nguyện ý gia nhập Trần gia, trung thành với ta không?" "Nguyện ý!" Trong phút chốc, tiếng hô đồng thanh của hơn năm trăm

người, vang dội tận trời xanh!

Không cần lo lắng về cơm ăn áo mặc, lại có một hậu thuẫn vững chắc, thậm chí còn có thể trở nên mạnh mẽ, trở nên vô cùng mạnh mẽ, không còn lo lắng cho sự an toàn của mình.

Trong thời loạn thế, đây chẳng phải là... cuộc sống mơ ước hay sao? "Tốt!" "Tất cả mọi người, nhìn vào mắt ta!" Trần Mộc lại lên tiếng, ánh mắt bình tĩnh lần lượt quét qua toàn trường, đưa tất cả những người có mặt, vào danh sách thành viên.

Danh sách thành viên chỉ có Trần Mộc mới thấy được, trong vòng vài giây ngắn ngủi, đã nhanh chóng tăng thêm năm trăm ba mươi hai người!

Tiếng thông báo, theo đó vang lên! 【Đinh!

Chương 239

Phát hiện cấp gia tộc đã tăng lên LV3, thương thành tài phú, mở thành công!】 Năm trăm ba mươi hai người, toàn bộ đều được Trần Mộc thêm vào danh sách thành viên, điều này trực tiếp đột phá giới hạn số lượng của gia tộc LV2, cấp gia tộc trực tiếp nhảy vọt lên LV3, thuận tiện cũng mở ra 【Thương Thành Tài Phú】! "Chính là chờ đợi khoảnh khắc này." Trần Mộc nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Trong lòng thầm nói một tiếng, mở ra bảng cá nhân.

Lập tức một màn sáng hiện ra trước mặt Trần Mộc. 【Gia chủ】: Trần Mộc 【Cảnh giới】: Kim Đan cảnh sơ kỳ 【Gia tộc】: Trần thị 【Cấp bậc】: LV3 (1147/2000 người) 【Giá trị tài phú】: 70W (1:100) 【BUFF Gia tộc】: Ngộ tính thành viên gia tộc +10%, tốc độ tu luyện thành viên gia tộc +10%, căn cốt thành viên gia tộc tăng 10% 【BUFF Độc quyền Gia chủ】: Tạm thời chưa có (Miễn phí rút 1 lần) 【Kỹ năng】: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (Tàn), Cổ Võ Bác Sát Kỹ (LV5), Ngũ Lôi Chính Pháp (LV3), Kim Quang Chú (LV3), Cửu Trọng Luyện Thi Pháp (LV3), Lục Khố Tiên Tặc (LV3), Liễm Tức Pháp (LV1), Ảnh Sát Quyết (LV1), Thần Cách Diện Cụ (LV1), Thượng Cổ Dị Thú Quyết (LV1), Thần Cơ Bách Luyện (LV2), Song Toàn Thủ - Hồng Thủ (LV1), Thanh Ô Tâm Kinh (LV1) 【Không gian cá nhân】: Tướng Quân Thi Vương (Trúc Cơ cảnh hậu kỳ), Thần Kiếm - Kinh Trập ×1, Dị Thú Khế Ước Thư ×1, Hoảng Hồn Linh ×1, Thiên Nhãn Trùng ×1, Thi Miết Đan ×2, Đặc Hiệu Liệu Thương Đan ×7, Quy Khư Đỉnh ×1, Vô Nhãn Nhân Phù ×1, Vô Nhãn Quỷ Phù ×1... 【Thương Thành Tài Phú】: Tiêu hao giá trị tài phú, có thể rút thưởng đặc biệt (1W 1 lần, 10 lần rút đầu tiên giảm 50%) Nhanh chóng lướt qua bảng cá nhân, Trần Mộc cũng nhạy bén nhận

ra, có vài chỗ đã xuất hiện thay đổi.

Và mục BUFF Gia tộc, lại thêm một BUFF thành viên nữa! "Mục giá trị tài phú chắc là liên kết với thương thành tài phú, tỷ lệ một so với một trăm...

ừm?

Hình như là toàn bộ số tiền trong tay ta?" "Khoan đã!" Ánh mắt Trần Mộc đột nhiên nhảy dựng.

Mục thương thành tài phú, đã ghi rõ giá trị tài phú cần tiêu hao để rút 1 lần thưởng đặc biệt, 1 lần là 1W giá trị tài phú, quy đổi thành tiền thì chính là... tròn một triệu! "Đây con mẹ nó là nạp tiền sao?

Tốn kém vậy?" "Tốt nhất là có thể rút ra được phần thưởng đặc biệt hữu dụng, nếu không tùy tiện ném một triệu xuống sông xuống biển, chẳng phải lỗ chết sao?" Trần Mộc cảm thấy hơi đau răng, có chút do dự.

Trần gia hiện nay, quả thực có thể coi là đang trên đà phát triển mạnh mẽ.

Tiền kiếm được cũng không ít, nhưng dù sao thời gian phát triển vẫn còn quá ngắn, tính toán kỹ lưỡng cũng chỉ có mấy tháng mà thôi.

Trừ đi chi tiêu hàng ngày, duy trì quan hệ, vận hành các sản nghiệp... có thể trong thời gian ngắn như vậy, tích lũy được hơn chín mươi triệu tài phú, Trần Mộc cho rằng tốc độ kiếm tiền này đã khá tốt rồi.

Đương nhiên trong số hơn chín mươi triệu tài phú này, đóng góp của mộ Thanh Ô Tử chiếm phần lớn, ngoài ra chính là kho hàng của mấy thương hội nước ngoài, mấy ngôi mộ lớn béo bở quanh Thường Sa Thành, cũng như những gì thu được từ chuyến đi Bình Sơn.

Cũng có thể nói, sự trỗi dậy mạnh mẽ của Trần gia, hoàn toàn

không thể tách rời chuyến đi Bình Sơn!

Nếu không có số lượng lớn minh khí trong một tướng quân kia đổi thành vốn, Trần gia cũng rất khó có thể trong thời gian ngắn như vậy, nhanh chóng bành trướng, phát triển, từng bước nuốt chửng gần như toàn bộ địa bàn của Thường Sa Thành!

Tâm tư hơi dừng lại.

Trần Mộc nhìn về phía mọi người trong sân huấn luyện, lên tiếng: "Trần Tiểu Đao, Chá Cô Tiếu, Hồng cô nương, Trần Tam Căn, Trần Đại Bảo!" "Xin gia chủ phân phó!" Năm người nhanh chóng bước đến gần.

Trần Mộc khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Dựa theo công pháp bản lĩnh mà các ngươi sở trường, bắt đầu tuyển chọn năm trăm người này, khảo sát thiên phú ngộ tính và sở trường của họ!" "Tuân lệnh!

Gia chủ!" Năm người đồng thanh đáp lời.

Là năm tướng tài đắc lực trong tay Trần Mộc, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu, sở trường là Kim Quang Chú và Dương Ngũ Lôi, tự nhiên phán đoán và tuyển chọn của hai người họ ở phương diện này sẽ rất chính xác.

Trần Tam Căn từ trước đến nay đều tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', tạm thời điều hắn từ một Thanh Ô Tử về, cũng là để hắn tuyển chọn các thành viên đội thân vệ phù hợp yêu cầu, đưa vào đội luyện thi.

Trần Đại Bảo là đội trưởng của đội Kỳ Môn, đi theo con đường Kỳ Môn Độn Giáp, tìm rồng điểm huyệt, thành viên mà hắn lựa chọn, tự nhiên cũng phải phù hợp yêu cầu.

Còn Hồng cô nương, thì giống như một đại tướng dự bị, hơn nữa điều kiện tuyển chọn của nàng lại cực kỳ nghiêm ngặt!

Những thành viên đội thân vệ không thể tu luyện 【Kim Quang Chú】 hoặc 【Dương Ngũ Lôi】, 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】, sẽ lọt vào tầm ngắm của Hồng cô nương, tiến hành tuyển chọn.

Nếu lại bị loại ở chỗ Hồng cô nương, thì những thành viên đội thân vệ này, sẽ được phân bổ vào các sản nghiệp, địa bàn của Trần gia dựa theo năng lực sở trường của mỗi người, để dùng sau.

Tóm lại chỉ cần vào Trần gia, đều có thể tìm cho mỗi người họ, một vị trí thích hợp! "Hai đội ngũ còn lại, chớ nóng vội, tại chỗ chờ lệnh!" Trần Mộc bình tĩnh nhìn về phía ba mươi hai người còn lại.

Trong ba mươi hai người này, có hai mươi người là diễn viên võ sinh do Nhị Nguyệt Hồng tuyển chọn, đều là cao thủ hạng nhất, am hiểu sâu sắc đạo diễn kịch, thân thủ cũng thuộc hàng thượng thừa.

Mười hai người còn lại, do Tiêu Khí Lý và Lý Tiểu Yêu đứng đầu, chuẩn bị tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】. "Tuân lệnh, gia chủ!" Ba mươi hai người không có bất kỳ ý kiến gì, cung kính đứng tại chỗ.

Những người này trong lòng đều biết rõ, chỉ có Trần Mộc mới có thể lựa chọn họ, phân biệt thiên phú ngộ tính của họ.

Chỉ riêng phần vinh dự này, dù có để họ đợi thêm mấy giờ nữa, cũng đều là cam tâm tình nguyện! "Căn cốt tăng 10% trong BUFF Gia tộc, chắc là chỉ thể phách cơ sở, kinh mạch gân cốt." "Quả nhiên, đã có người nhận ra." Ánh mắt Trần Mộc lướt qua sân huấn luyện, rất nhanh đã chú ý đến mấy người có vẻ mặt khác thường, đồng thời cũng nhận ra ánh mắt của Trần Tiểu Đao và những người khác, thỉnh thoảng liếc nhìn.

Rất rõ ràng, căn cốt của tất cả thành viên gia tộc tăng 10%, mức độ tăng này, có lẽ đối với người thường nhận ra không rõ ràng, nhiều nhất là cảm thấy cơ thể linh hoạt hơn, hô hấp hành động cũng thông suốt hơn mà thôi.

Nhưng đối với những người như Trần Tiểu Đao, Chá Cô Tiếu, thể phách, kinh mạch gân cốt của mình ra sao, chính họ rõ nhất, chỉ cần có một chút thay đổi, đều có thể nhạy bén nhận ra!

Chỉ là trong hoàn cảnh này, họ không tiện chạy đến hỏi trực tiếp mà thôi.

Tâm niệm khẽ động, tâm thần của Trần Mộc tập trung vào mục hoàn toàn mới trên bảng cá nhân: 【BUFF Độc quyền Gia chủ】, và còn có 1 lần rút miễn phí! "Rút BUFF!" Lập tức, mấy luồng sáng nhanh chóng lóe qua trước mắt Trần Mộc, trong nháy mắt, một luồng sáng màu đỏ, đột nhiên dừng lại! 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ rút thành công 'BUFF Độc quyền Gia chủ': Vạn Nguyên Quy Tông!】 【Vạn Nguyên Quy Tông: Sau khi truyền thụ công pháp tương ứng cho thành viên gia tộc, mỗi khi thành viên gia tộc tu luyện đến cấp độ tương ứng, gia chủ sẽ tự động nhận được kinh nghiệm, lĩnh ngộ, độ thông thạo tương ứng!】 "Vạn Nguyên Quy Tông?" "Dạy người cách câu cá hơn là cho người con cá?

BUFF này tương đương với... cá báo ân sao?" Trần Mộc không mất nhiều công sức, đã hoàn toàn hiểu rõ 【BUFF Độc quyền Gia chủ: Vạn Nguyên Quy Tông】 này.

Trong phút chốc, từng đốm sáng vàng chỉ có Trần Mộc mới thấy được, từ bốn phương tám hướng bay tới, toàn bộ hội tụ vào mi tâm của Trần Mộc, tràn vào thức hải!

Các loại lĩnh ngộ công pháp, kinh nghiệm, độ thông thạo, nối đuôi nhau kéo đến, toàn bộ đều chuyển hóa thành thứ của riêng Trần Mộc!

Trong nháy mắt, Kim Quang Chú LV3, lập tức tăng vọt lên LV5!

Cửu Trọng Luyện Thi Pháp LV3, lập tức tăng vọt lên LV5! ...

Dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhận ra hàng loạt thay đổi

này, Trần Mộc cũng thực sự có chút chấn động, không khỏi lẩm bẩm: "Vạn Nguyên Quy Tông, quả thực là Vạn Nguyên Quy Tông...

Trên dưới Trần gia, ta chính là người duy nhất đứng trên đỉnh kim tự tháp này!" Cảm giác này... thật sự là mỹ diệu đến cực điểm.

Chương 240

Ngồi trên chiếc ghế thái sư chuyên dành cho gia chủ, Trần Mộc khẽ nhắm mắt, cảm nhận vô số biến hóa trên khắp cơ thể! 【Vạn Nguyên Quy Tông】, điểm mạnh của BUFF chuyên thuộc gia chủ này nằm ở chỗ, chỉ cần là công pháp do Trần Mộc truyền thụ xuống, ví dụ như 【Kim Quang Chú】, 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】, 【Lục Khố Tiên Tặc】..., có một người tu luyện thành công, đạt đến nhập môn, thì bên phía Trần Mộc sẽ thu hoạch được một phần lĩnh ngộ, kinh nghiệm và độ thông thạo.

Nếu người này tu luyện lên tầng thứ LV2, tương ứng, Trần Mộc lại có thể nhận được lĩnh ngộ, kinh nghiệm và độ thông thạo tương ứng.

Cứ thế mà suy ra, có một người tu luyện, Trần Mộc có một phần thu hoạch.

Có mười người tu luyện, thì là mười phần thu hoạch!

Chỉ cần là công pháp truyền thụ từ tay Trần Mộc, tầng tầng lớp lớp truyền xuống, người tu luyện càng đông, lợi ích Trần Mộc thu được cũng càng nhiều! "Hơi đáng tiếc một chút là..." "Nó không thể trực tiếp cung cấp tu vi, nhưng cũng không chắc, sau này có thể sẽ có BUFF tương tự." Trần Mộc khẽ nhíu mày, 【Vạn Nguyên Quy Tông】, BUFF chuyên thuộc gia chủ đặc thù này, càng giống như nhắm vào các loại công pháp, thần thông bản lĩnh mà Trần Mộc tu luyện.

Tương đương với một BUFF thiên về nâng cấp kỹ năng!

Nếu đã có loại BUFF này, vậy thì khi nhận được BUFF chuyên thuộc gia chủ tiếp theo, tác dụng của nó có khả năng là cung cấp tu vi

của tất cả thành viên Trần gia!

Trong lúc Trần Mộc đang suy tư, vô số điểm sáng hội tụ từ bốn phương tám hướng đã được Trần Mộc hấp thu toàn bộ, tiêu hóa thành lĩnh ngộ, kinh nghiệm và độ thông thạo của riêng mình!

Mà các loại công pháp, kỹ năng Trần Mộc tu luyện, cấp bậc cũng gần như đều có sự tăng tiến không nhỏ! 【Kim Quang Chú】: LV3→LV5! 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】: LV3→LV5! 【Ngũ Lôi Chính Pháp】: LV3→LV4! 【Lục Khố Tiên Tặc】: LV3→LV4! 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】: LV1→LV2! 【Thượng Cổ Dị Thú Quyết】: LV1→LV5! 【Liễm Tức Pháp】: LV1→LV3! 【Ảnh Sát Quyết】: LV1→LV3! 【Thanh Ô Tâm Kinh】: LV1→LV3! 【Cổ Võ Bác Sát Kỹ】: LV5→Đại thành!

Đến cuối cùng, chính Trần Mộc cũng không ngờ, BUFF chuyên thuộc gia chủ 【Vạn Nguyên Quy Tông】 này lại trâu bò đến vậy, trực tiếp nâng công pháp, kỹ năng của hắn gần như toàn bộ lên một bậc hoặc nhiều hơn!

Hơn nữa vì 【Kim Quang Chú】 và 【Ngũ Lôi Chính Pháp】 được nâng cấp, Trần Mộc cũng cảm nhận được một luồng khí tăng trưởng, lượng biến dẫn đến chất biến, trong thời gian cực ngắn, luồng khí bàng bạc hóa thành dòng chảy cuồn cuộn, tưới nhuần cho viên kim đan trong cơ thể Trần Mộc.

Thông qua nội thị, hắn có thể thấy rõ viên kim đan của mình ngày càng ngưng thực, thậm chí còn tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Đây là điềm báo đột phá! "Chỉ còn một chút nữa là có thể đột phá đến Kim Đan cảnh trung kỳ rồi..." "Đến Kim Đan cảnh trung kỳ, tốc độ tu luyện có thể tạm thời chậm lại một chút, chuyên tâm ngưng luyện đan văn." Trần Mộc nhắm mắt trầm tư, tâm thần lại đang lĩnh ngộ những điều kỳ diệu mà các loại công pháp mang lại.

Tu luyện đột phá không phải chuyện một sớm một chiều, mà theo Trần Mộc thấy, Kim Đan cảnh quan trọng bậc này, hắn cũng phải cẩn thận đối đãi.

Dựa trên sự dung hợp của nhiều loại công pháp, Trần Mộc cũng hiểu ra, cái gọi là Kim Đan cảnh, chính là ngưỡng cửa thực sự chạm đến đại đạo.

Kim Đan cảnh sơ kỳ, kim đan dần dần ngưng thực, cho đến khi đột phá đến Kim Đan cảnh trung kỳ, kim đan xem như hoàn toàn định hình, dù có dị biến hay trọng thương cũng sẽ không dễ dàng bị tổn hại.

Mà Kim Đan cảnh trung kỳ, chính là lúc bắt đầu phác họa đan văn!

Đan văn phác họa trên kim đan càng nhiều, càng ngưng luyện, càng linh quang, thì kim đan sẽ càng mạnh, thực lực và nội tình của bản thân Trần Mộc tự nhiên cũng càng mạnh!

Mà Kim Đan cảnh hậu kỳ, chính là bước quan trọng nhất, kim đan điểm tình!

Điểm tình hóa người, chính là Nguyên Anh!

Nếu có thể phác họa ra chín đạo đan văn, vậy thì khi hoàn thành nét bút điểm tình cuối cùng, kim đan hóa Nguyên Anh...

Dòng suy nghĩ đến đây thì dừng lại.

Trần Mộc không phải người mơ mộng hão huyền, càng hiểu rõ thế nào là chân đạp thực địa, từng bước một, đi ra mới gọi là vững chắc.

Cảm nhận được luồng hơi ấm lượn lờ trong cơ thể dần tiêu tan, Trần Mộc cũng nhanh chóng tĩnh tâm lại.

Chỉ còn một chút nữa là đột phá đến Kim Đan cảnh trung kỳ, càng

là lúc này, lại càng không thể nóng vội, càng phải không ngừng rèn luyện viên kim đan này, khiến nó đạt đến tầng thứ ngưng thực và ổn định nhất.

Trong thoáng chốc, "【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】, lại không có tăng tiến gì lớn, cũng chẳng trách." "【Thần Cơ Bách Luyện】 và 【Thần Cách Diện Cụ】, cấp bậc thì không hề nhúc nhích, người tu luyện hai môn công pháp này quá ít, thu hoạch của ta cũng ít, hạn chế không nhỏ a!" Trần Mộc khẽ thở dài.

Chuyện này cũng không có cách nào khác, nhìn khắp Trần gia, người thực sự cùng Trần Mộc tu luyện thần thông công pháp 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】 này, cũng chỉ có một mình Hoa Linh Nhi mà thôi.

Đương nhiên cũng là vì, năng lực của chiêu 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】 này quá hung hãn nghịch thiên, gọi là thuật tạo hóa cũng không hề quá đáng!

Điều này cũng có nghĩa là, ai tu luyện, là điều vô cùng quan trọng.

Tâm tính, tính tình của người này các phương diện đều phải qua cửa, hơn nữa, còn phải có một trái tim của y giả!

Nếu không một khi nảy sinh tâm tư lệch lạc, dù chỉ một chút, cũng tất sẽ gây ra sai lầm kinh thiên động địa không thể bù đắp, mà chuyện như vậy, Trần Mộc tuyệt đối không cho phép xuất hiện.

Còn về 【Thần Cơ Bách Luyện】 và 【Thần Cách Diện Cụ】, cũng là vì người tu luyện quá ít, cộng thêm hai môn công pháp này, yêu cầu nhập môn đều cực cao.

Huống hồ, hiện nay người tu luyện hai môn công pháp bản lĩnh này trong Trần gia, tính cả Trần Mộc cũng chỉ có mười một người!

Người tu luyện vốn đã không nhiều, tự nhiên, dù Trần Mộc có

được BUFF chuyên thuộc gia chủ tên là 【Vạn Nguyên Quy Tông】 này, cũng không thu hoạch được bao nhiêu kinh nghiệm. "Nói đến 【Thần Cách Diện Cụ】... hay là lúc khác để Nhị Nguyệt Hồng thử xem?" "Nếu nói về mảng ca hát diễn kịch, Nhị Nguyệt Hồng tuyệt đối là danh ca hàng đầu ở Thường Sa thành, tu luyện chắc hẳn sẽ nhập môn cực nhanh." "Tiếc là đi quá sớm." Trần Mộc khẽ thở dài.

Trước đó khi nghe Trần Mộc muốn phân chia quyền lực của Trần Hổ, bốn người Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu đều vội vàng chuồn đi, căn bản không muốn nhúng tay vào chuyện gia sự của Trần gia.

Đã như vậy, Trần Mộc cũng chỉ có thể tính sau này hỏi lại.

Chậm rãi đứng dậy.

Ánh mắt lướt qua ba mươi hai người trước mặt.

Trần Mộc khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Lý chưởng quỹ, ngươi dẫn người đến luyện khí phường đợi ta trước đi." "Tuân lệnh, gia chủ." Tiêu Khí Lý nhập vai rất nhanh, lập tức chắp tay hành lễ, dẫn theo Lý Tiểu Yêu và mười người còn lại, nhanh chân đi về hướng luyện khí phường của Trần gia.

Nhìn vào danh sách thành viên trong tay, Trần Mộc cũng khẽ nhướng mày.

Trong danh sách thành viên có tư liệu thông tin vô cùng chi tiết, ghi lại kinh nghiệm cuộc đời, sở trường vai diễn của hai mươi người còn lại.

Chương 241

Từ nơi ở đến quê quán, từ bát tự đến phương vị mộ tổ, tất cả đều được điều tra rõ ràng!

Hai mươi người đang đứng gần đây, toàn bộ đều là vũ sinh hí tử, giỏi đóng các loại nhân vật, từ võ tướng đến nhân vật thần thoại, rồi đến các loại vai diễn lợi hại, đều có thể đảm nhận. "Các ngươi là tinh anh do Hồng gia chủ tỉ mỉ lựa chọn, là người trong nghề." "Ông ấy có thể đưa các ngươi đến phủ Trần gia của ta, cũng có nghĩa là...

ông ấy tuyệt đối có lòng tin vào các ngươi, ta cũng vậy." Bước đến gần, một đôi găng tay hóa thành luồng sáng, xuất hiện trên tay Trần Mộc. "Thần thông công pháp ta muốn truyền thụ cho các ngươi, tên là... 【Thần Cách Diện Cụ】!" Chỉ một cái phất tay, một chiếc mặt nạ sặc sỡ, trực tiếp thay đổi diện mạo của Trần Mộc!

Một tay cầm một cây Tử Diễm Xà Mâu Hỏa Tiêm Thương, chân Trần Mộc đạp một đôi Lưu Quang Phong Hỏa Luân, thân hình bay lên không trung, ngưng giọng nói: "Sự kỳ diệu của pháp này nằm ở việc đánh cắp sức mạnh tín ngưỡng, mượn dùng sức mạnh của thần cách." "Tu luyện đến tầng thứ cao thâm, thậm chí có thể lấy thân... hóa Thần!" Chân đạp Lưu Quang Phong Hỏa Luân, tay cầm Tử Diễm Xà Mâu Hỏa Tiêm Thương, sau lưng Trần Mộc còn xuất hiện hai đầu người ngưng tụ từ quang ảnh, lại thêm bốn cánh tay cũng theo đó hiện ra, nhưng không thấy rõ diện mạo.

Hình tượng như vậy, dù là một đứa trẻ sáu bảy tuổi, cũng gần như có thể nhận ra ngay lập tức!

Na Tra!

Nhìn thân hình Trần Mộc, bay lượn tự do giữa không trung, lại

thấy cây Hỏa Tiêm Thương múa lên vun vút, khí thế kinh người.

Hai mươi người đều ngây ra nhìn.

Vẻ mặt không thể tin nổi, căn bản không dám tin vào cảnh tượng trước mắt! "Lấy thân, diễn Thần?" "Sự lợi hại của công pháp này, ngươi không nghe gia chủ nói sao?

Đây là có thể mượn dùng sức mạnh của thần cách, vậy chắc là các loại thần minh nhỉ?" "Có lẽ không chỉ là thần minh, những vai diễn chúng ta đóng trên sân khấu, có được không?" "Khí thế này, thật sự quá mạnh!" "Mượn dùng sức mạnh tín ngưỡng của thần minh sao?

Vậy chúng ta có bị phản phệ không?" "Loạn thế hiện nay, ngươi thấy vị thần minh nào xuống giải quyết những khổ nạn phiền phức đó chưa?

Thần minh cao cao tại thượng, há lại quản một con kiến hôi như ngươi?!" "Sức mạnh tín ngưỡng mà gia chủ nói, là chỉ hương hỏa sao?" "Thật là mong đợi quá!" "Nếu Nhị gia biết loại thần thông công pháp này, không chừng ông ấy cũng sẽ hứng thú, với công phu thực lực của Nhị gia, vai diễn nào mà không dễ như trở bàn tay?!" "Thật lợi hại, Na Tra, Tề Thiên Đại Thánh, Hắc Bạch Vô Thường, Quan Nhị Gia... ta bây giờ cuối cùng cũng hiểu, tại sao chúng ta lại được chọn rồi!" "..." Hai mươi người đứng ở dưới, không tránh khỏi dần dần hưng phấn lên.

Trong lúc bàn tán nhỏ, lòng hiếu kỳ của mọi người cũng ngày càng mãnh liệt, chỉ hận không thể bây giờ quỳ xuống bái sư dập đầu, lập tức bắt đầu tu luyện môn công pháp bản lĩnh này!

Phong Hỏa Luân bay đi rồi lại quay về, Trần Mộc thuận tay vung lên, tháo găng tay ra.

Ngay sau đó, pháp thân ba đầu sáu tay tan biến, Hỏa Tiêm Thương

và Phong Hỏa Luân cũng hóa thành điểm sáng tiêu tan. "Sự mạnh mẽ của bộ thần thông công pháp này, hoàn toàn phụ thuộc vào năng lực của các ngươi!" Trần Mộc bước đến trước mặt mọi người, trầm giọng nói: "Cái gọi là Thần Cách Diện Cụ, có ba tầng thứ, phân biệt là tá lực, tá thế, hóa thần." "Tá lực chính là mượn dùng sức mạnh của thần minh, tá thế chính là mượn dùng nhiều sức mạnh hơn của thần minh, đồng thời sở hữu một phần khí thế của họ." "Còn về giai đoạn thứ ba là hóa thần." Thấy mọi người nghe vô cùng nhập tâm, Trần Mộc khẽ cười, ngưng giọng nói: "Toàn tâm toàn ý nhập vào đó, nhận định mình chính là vị thần này, để mình diễn đến mức người khác tin, ngươi chính là vị thần này!" "Lấy thân mình diễn Thần, lấy thân mình hóa Thần, dùng tính mạng để diễn." Một tràng lời nói từ từ rơi xuống, hai mươi người đã không biết từ lúc nào, quỳ lạy trên đất, chắp tay bái lễ: "Còn xin gia chủ, truyền thụ cho chúng thần thông công pháp này!" Đồng thanh nhất trí, cùng hô vang!

Nhìn thấy trong mắt mỗi người trong hai mươi người này đều tràn ngập một luồng nhiệt huyết và nghiêm túc, Trần Mộc biết lần này tỷ lệ thành tài sẽ rất cao.

Mà để hai mươi người này nhanh chóng nhập môn, Trần Mộc cũng dốc lòng truyền thụ, những phương pháp tu luyện, yếu điểm tâm đắc, các loại kỹ xảo lĩnh ngộ liên quan đến 【Thần Cách Diện Cụ】, từng chút một đều truyền thụ xuống.

Rất nhanh, hai mươi người phân tán ngồi đầy đất, tất cả đều đã nhắm mắt, đang cẩn thận đi lĩnh ngộ, đi thể nghiệm sức mạnh tín ngưỡng gần như có mặt ở khắp nơi giữa trời đất, đi lĩnh ngộ cái gọi là thần cách! "Không tệ." "Không hổ là cao thủ do Nhị Nguyệt Hồng đích thân tuyển chọn, về phương diện này... quả thực đều có thiên phú cực mạnh." Thấy tình hình như vậy, Trần Mộc lấy ra 【Thiên Nhãn Trùng】 trực tiếp liên lạc với Trần Liễu, bảo cô đến giám sát việc tu

luyện của hai mươi người này.

Là một trong năm người đầu tiên tu luyện thành công 【Thần Cách Diện Cụ】, hỏa hầu của Trần Liễu hiện tại đã có thể xem là tiểu hữu sở thành.

Môn thần thông công pháp này, chính là thần kỳ như vậy.

Nhập môn cực kỳ khó khăn, muốn tu luyện thêm lại rất dễ dàng!

Chỉ cần hiểu đủ sâu về một thần cách nào đó, am tường đặc tính của nó, diễn càng giống, thì sức mạnh cuối cùng có thể mượn được cũng càng mạnh.

Đại đa số công pháp đều là nhập môn đơn giản, càng về sau càng khó.

Mà hai loại thần thông công pháp 【Thần Cách Diện Cụ】 và 【Thần Cơ Bách Luyện】 lại là nhập môn cực kỳ khó khăn, quá trình tu luyện lại rất dễ dàng, đến khi đạt được tầng thứ hỏa hầu đủ, mới gặp phải bình cảnh, rất khó tiến thêm được nữa. "Gia chủ!" Trần Tiểu Đao vội vã chạy đến gần, thấp giọng hỏi: "Vừa rồi có một chuyện muốn hỏi ngài, tình trạng cơ thể của mấy người chúng tôi..." "Nâng cao thế nào?" Trần Mộc cười gật đầu.

Gia tộc thăng cấp lên LV3, BUFF thành viên gia tộc thứ ba chính là: Căn cốt tăng 10%!

Hai chữ căn cốt, bao hàm toàn bộ bên trong và bên ngoài cơ thể con người, từ ngũ tạng lục phủ đến kinh mạch gân cốt, không gì không bao gồm. "Nâng cao... không đặc biệt lớn, nhưng cũng rất lợi hại rồi." "Giống như tôi và Chá Cô huynh, chúng tôi đều tu luyện Dương Ngũ Lôi, mỗi một lần tu luyện đều là một lần rèn luyện thể phách, đến trình độ hiện tại của chúng tôi, muốn nâng cao thêm nền tảng cơ thể, lại càng khó hơn." Trần Tiểu Đao thật thà trả lời.

Trần Mộc khẽ gật đầu.

Lời này quả thực không sai, cũng là lẽ thường.

Công pháp như 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, bản thân khi tu luyện sẽ hết lần này đến lần khác rèn luyện thể phách, nền tảng, hấp thu linh khí trời đất.

Một khối tinh thiết thiên chùy bách luyện dễ dàng, nếu muốn trên cơ sở thiên chùy bách luyện, lại thêm mấy búa nữa, thì không hẳn là dễ dàng! "Đây chính là lợi ích của việc gia nhập Trần gia." "Cuốn danh sách thành viên này của ta, nhưng có đại thần thông đấy." Trần Mộc cười chỉ chỉ vào đầu mình, nhìn Trần Tiểu Đao: "Sau khi chọn lựa xong, phân riêng các thành viên thích hợp với 【Kim Quang Chú】 và 【Dương Ngũ Lôi】 ra." Trần Tiểu Đao ngẩn ra một chút, rồi lập tức hiểu ra: "Gia chủ, đây là chuẩn bị phân ra một đội Lôi Pháp vệ đội sao?

Có thể trực tiếp truyền thụ cho họ 【Ngũ Lôi Chính Pháp】 không?" Thấy Trần Tiểu Đao mặt đầy nghi hoặc, Trần Mộc gật đầu: "Trước đây thì không được, nhưng bây giờ thì có thể." "Ngươi và Chá Cô Sảo chỉ có thể truyền thụ 【Dương Ngũ Lôi】...

Ừm, tính thời gian, hai người các ngươi dường như cũng có thể tiến hành bước tu luyện lôi pháp tiếp theo rồi." Trong lúc trầm tư, Trần Mộc lại nói: "Còn có Cửu Thúc, ông ấy chắc cũng rất hứng thú với 【Dương Ngũ Lôi】, truyền thụ cho ông ấy cũng hoàn toàn có thể." "Tuân lệnh, gia chủ!" Trần Tiểu Đao hăng hái vô cùng.

Chạy ra ngoài được hai bước, Trần Tiểu Đao lại quay lại: "Gia chủ, tôi và Chá Cô ca khi nào thì tìm ngài để học bước lôi pháp tiếp theo?" "Đợi ta thông báo." Trần Mộc không quay đầu lại, đi về phía luyện khí phường.

Trong đầu, các ý tưởng lần lượt nảy ra, Trần Mộc cũng đang suy

ngẫm, cấu trúc tổng thể của thân vệ đội Trần gia, có nên xáo trộn lại một lần nữa không? "【Ngũ Lôi Chính Pháp】 và 【Kim Quang Chú】, ừm..." "Sau này có thể phân chia ra, để thành viên thân vệ đội tu luyện riêng biệt." Trần Mộc xoa xoa mi tâm, thầm gật đầu: "Có kinh nghiệm và tâm đắc của ta về 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, trực tiếp bồi dưỡng người tu luyện nền tảng 【Âm Dương Ngũ Lôi】, cũng không phải là không thể." "Vẫn phải nhanh chóng chế tạo ra Lò Tu Thân Hoàn Mỹ, đến lúc đó có thể tiết kiệm được rất nhiều phiền phức." Muốn chế tạo Lò Tu Thân Hoàn Mỹ, điểm mấu chốt thứ nhất là 【Thần Cơ Bách Luyện】 mà Trần Mộc tu luyện, phải đạt đến tầng thứ LV3!

Điểm mấu chốt thứ hai, là 【Song Toàn Thủ】 mà Trần Mộc tu luyện, cần tu luyện thành bản hoàn chỉnh, cần Hồng Thủ + Lam Thủ!

Vừa nghĩ đến đây, Trần Mộc hơi dừng bước, tâm thần khẽ động, mở ra 【Tài Phú Thương Thành】.

Lập tức, một màn sáng hiện ra trước mặt hắn. 【Có tiêu hao 50.000 giá trị tài phú, bắt đầu rút mười lần đầu tiên không?】 Có hoặc Không?

Con bạc hay không phải con bạc?

Tỷ lệ giá trị tài phú là 1:100, mà 5 vạn giá trị tài phú, cũng tương đương với... 5 triệu.

Đây còn là trường hợp mười lần rút đầu tiên được giảm giá 50%, nếu không, thì lần rút mười lần này sẽ tốn mất tròn một ngàn vạn!

Chương 242

"Thật là kích thích nhỉ." "Chỉ cần không phải là hình thức rút thưởng của Tencent, thì ta còn có thể chấp nhận." Trần Mộc châm một điếu thuốc, cố gắng đè nén cảm xúc kích động.

Bỏ ra năm triệu để thử nước, chút tiền này, Trần Mộc hoàn toàn có thể chấp nhận.

Nhưng nếu nói xác suất trúng thưởng của cửa hàng tài phú này, tương tự như xác suất rút thưởng của Tencent, hình thức rút thưởng của Tencent, thì mẹ nó thú vị rồi đấy!

Nếu thật sự như vậy, dù trong cửa hàng tài phú này có đồ tốt đến đâu, Trần Mộc cũng tuyệt đối không ném thêm dù chỉ nửa xu vào đó! "Người xưa nói hay lắm." "Ta ném tiền xuống nước còn nghe được tiếng động, mẹ nó ném tiền vào người Tencent thật sự giống như vào lỗ đen vậy..." Một làn khói xanh phun ra, Trần Mộc không do dự, tâm thần khẽ động. "Rút thưởng!" *Đinh* một tiếng.

Ngay trước mắt Trần Mộc, hiện ra một vòng quay rút thưởng lớn, trong đó có các ô phần thưởng màu đỏ, cam, tím, lục, trắng. "Hít..." "Có một số phần thưởng thật sự rất trâu bò a." Trần Mộc cũng sáng mắt lên, không khỏi có chút kinh ngạc.

Ô phần thưởng màu đỏ, chắc là phần thưởng cấp cao nhất rồi.

Chỉ riêng những phần thưởng Trần Mộc nhìn thấy, đã có như: 【Trứng Rồng Vàng】, 【Đan Phá Chướng】, 【Thôn Thiên Ma Công】, 【Kiếm Hiên Viên】...

Ô phần thưởng màu cam kém hơn một chút, nhưng phần thưởng bên trong bất kể là công pháp hay đạo cụ, hoặc là đan dược, cũng đều là tồn tại rất cao cấp, công dụng cực lớn!

Còn về phần thưởng trong ba loại ô màu tím, lục, trắng, chỉ có thể nói là từ cao đến thấp, càng ngày càng kém.

Ví dụ như 【Tam Thập Lục Thần Châm】, 【Lam Ngân Quấn Quanh】, 【Đan Liệu Thương】, 【Máy tiện rèn vũ khí hiện đại】...

Có tốt cũng có xấu, một số phần thưởng nhìn là biết, diệu dụng vô cùng.

Cũng có một số phần thưởng nhìn qua là biết, toàn là đồ bỏ đi.

Thực tế, khi nhìn thấy vòng quay rút thưởng lớn này, lòng Trần Mộc đã nguội đi một nửa rồi, bởi vì vòng quay rút thưởng này, thực sự tràn ngập phong cách nồng nặc của Tencent! "Mười lần rút nổ ra một truyền thuyết màu vàng chắc không khó chứ?" "Phần thưởng màu đỏ đỉnh cấp ta không dám mơ, nhưng mười lần rút tặng một món vàng...

ừm, chắc cũng không quá lỗ." Vòng quay rút thưởng lớn bắt đầu quay, Trần Mộc cũng đã bắt đầu tự an ủi tâm lý từ trước.

Dù là hắn cũng phải thừa nhận, phần thưởng trong vòng quay rút thưởng này, thực sự rất khiến người ta động lòng!

Điều quan trọng nhất là, phần thưởng bên trong có thể nói là...

đến từ các vị diện khác trong vạn giới!

Đủ loại, đa dạng.

Có công pháp thần cấp, cũng có thần khí, còn có thứ vớ vẩn như 'Lam Ngân Quấn Quanh', thậm chí còn có trái Ác Quỷ, các loại dị năng, cho đến cả Durex cũng có!

Thật sự có thể nói là có đủ mọi thứ, vô cùng đầy đủ.

Tốc độ của vòng quay rút thưởng lớn cực nhanh, dưới vòng quay nhanh chóng, Trần Mộc nhìn có chút chóng mặt.

Nửa phút sau, phần thưởng đầu tiên, dừng lại!

Phần thưởng màu trắng: Durex phiên bản giới hạn có chữ ký ×100 hộp! "Ta đặc biệt..." Tâm cảnh bình hòa, linh đài thanh minh cái gì?

Giờ phút này, Trần Mộc chỉ muốn chửi mẹ. 【Có bỏ qua quá trình rút thưởng không?】 "Có!" Trần Mộc không cần suy nghĩ, đã vô thức xác nhận.

Xem quá trình rút thưởng làm gì?

So với bị lăng trì từng nhát một, Trần Mộc thích sự sảng khoái của một nhát chém đầu hơn!

Đối với chín phần thưởng còn lại, Trần Mộc đã không còn hy vọng gì nữa, lòng nguội lạnh bước về phía luyện khí phường, bước đi như gió, rõ ràng là có chút bực tức.

Nhưng ngay trước khi Trần Mộc sắp bước vào cửa lớn của luyện khí phường, âm thanh nhắc nhở lạnh lùng, chậm rãi đến.

Vô thức nhìn lướt qua kết quả rút thưởng, Trần Mộc không khỏi chậc một tiếng, kinh ngạc không thôi: "Hai trứng cam?

Hai trứng tím!

Sáu phần thưởng còn lại toàn là phần thưởng trắng?" 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng màu cam: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (Tàn)!】 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng màu cam: Hương Hỏa Kim Thân Thuật!】 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng màu tím: Ngự Kiếm Thuật!】 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng màu tím: Song Toàn Thủ - Lam Thủ!】 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng màu trắng: Durex phiên bản giới hạn có chữ ký ×100, trang bị cá nhân hỏa lực mạnh ×10, đại dương ×100, Cửu Ngũ Chí Tôn (thuốc lá) ×100 cây...】 "Hình như... cũng không lỗ." "Không không không, phải nói là rất lời!" Trần Mộc không khỏi dừng bước, cẩn thận nghiên cứu những phần thưởng nhận được từ lần rút mười này. 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (Tàn)】: Âm dương là biểu lý của nhau, đối lập nhau, không ngừng chuyển hóa, âm dương tương dung.

Nội hàm âm dương ngũ hành, huyễn cảnh chuyển hoán, khống tâm dịch hồn, chiêm tinh vấn quái... các thuật pháp đặc thù. (Chú ý: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật hợp nhất làm một, cần tiêu hao lượng lớn tâm thần tinh lực, nếu cảnh giới tu vi chưa đạt đến tầng thứ tương ứng, mạo muội tu tập sẽ gặp phải thiên đạo phản phệ!) (Chú ý: Cần cảnh giới Nguyên Anh trở lên, mới có thể tu tập toàn bản.) "Hơi khó nhằn a..." "Tiêu hao lượng lớn tâm thần tinh lực, nếu cảnh giới tu vi không đủ, còn bị thiên đạo phản phệ?

Toàn bản của Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, e rằng đã nhìn trộm được thiên cơ, không, có lẽ là... suy diễn thiên cơ?" Nhận thấy sự nguy hiểm bên trong, Trần Mộc cũng không thể không cẩn thận đối phó, thận trọng đối đãi.

Suy đi tính lại, Trần Mộc vẫn tạm thời giữ lại phần thưởng này, không chọn nhận.

Đây cũng có thể nói là một lợi ích của 【Tài Phú Thương Thành】, tương đương với một không gian trữ vật khác, chỉ có điều những phần thưởng có thể lưu trữ trong 【Tài Phú Thương Thành】 này, phải là những thứ nhận được từ rút thưởng, có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Tâm niệm khẽ động, sự chú ý của Trần Mộc lại bị 【Hương Hỏa

Kim Thân Thuật】 thu hút.

Trước đây ở trấn Trần gia, trấn Nhậm gia, chính là cơ duyên xảo hợp, bá tánh hai trấn đã tạc kim thân cho Trần Mộc, lại còn thờ phụng bài vị trường sinh, ngày đêm hương khói không dứt, có người canh giữ.

Hương hỏa nguyện lực thuộc về Trần Mộc, ít nhiều đã tích lũy được một ít.

Chỉ có điều, làm thế nào để điều động sức mạnh này, hoặc nói là làm thế nào để sử dụng hương hỏa nguyện lực này để tu luyện, chuyển hóa thành tu vi của mình, Trần Mộc vẫn hoàn toàn không biết gì, chủ yếu là trong tay không có công pháp thích hợp! "Hương hỏa nguyện lực và tín ngưỡng chi lực, chắc chỉ là cách gọi khác nhau." "Nhưng sức mạnh lại là một." Trần Mộc thầm gật đầu, xem phần giới thiệu mô tả của thuật pháp này.

Chương 243

【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】: Thuật tu luyện của Đạo gia Quỷ tiên. 1.

Có thể hấp thu hương hỏa nguyện lực để tu luyện. 2.

Có thể luyện hóa hương hỏa nguyện lực thành tu vi của bản thân. 3.

Có thể ngưng tụ hương hỏa nguyện lực thành kim thân pháp tướng. ...

Nhanh chóng lướt qua toàn bộ phần giới thiệu, Trần Mộc cũng có nhận thức tương đối, hoặc nói là hiểu rất nhanh, cũng đủ thấu đáo. "Tương tự như Thành Hoàng, Thổ Địa Thần, đều có thể nói là Quỷ tiên." "Nếu nói đến đại diện rõ ràng nhất trong đó, chính là Na Tra rồi." Đứng tại chỗ âm thầm suy nghĩ, nhận được phần thưởng 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 này, Trần Mộc cũng thở phào nhẹ nhõm, vô cùng hài lòng: "Đây chính là công pháp mà ta thiếu nhất hiện nay, hương hỏa nguyện lực luyện hóa thành tu vi... không tệ!" Nếu nói ưu điểm của môn 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 này, tự nhiên là nhiều vô kể.

Ưu điểm lớn nhất của môn 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 này là, tốc độ tu luyện nhanh, nếu là chủ tu môn công pháp này, thật sự có thể nói là tốc độ tu luyện như bật hack!

Nhưng khuyết điểm cũng vô cùng chí mạng.

Nếu tín đồ giảm đi nhiều, hương hỏa giảm mạnh, thì tu vi cảnh giới của người tu luyện, cũng sẽ theo đó mà sụp đổ! "May là ta không chủ tu môn 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 này, chỉ mượn thuật pháp này, để luyện hóa hương hỏa nguyện lực." "Còn về kim thân

pháp tướng này..." Hơi trầm ngâm, Trần Mộc quả thực rất tò mò về kim thân pháp tướng này, vô thức bắt đầu suy ngẫm: "Hương hỏa nguyện lực cần thiết để ngưng tụ kim thân pháp tướng, e rằng là một con số cực kỳ khổng lồ." "Hay là...

ở Thường Sa thành thử hiển linh một lần?" Đề nghị trước đây của Tề Thiết Chủy, đột nhiên lóe lên trong đầu Trần Mộc.

Một lần làm đến nơi đến chốn chắc chắn không được, không chừng Thành Hoàng Thổ Địa xung quanh Thường Sa thành đều phải đến cửa gây sự, lúc đó thì phiền phức.

Diêm Vương dễ tiễn, tiểu quỷ khó chơi.

Vạn nhất cướp đi lượng lớn hương hỏa của Thành Hoàng Thổ Địa địa phương, chắc chắn sẽ bị nhắm vào. "Có thể thử, nhưng không thể quá vội." "Từng bước một." Trần Mộc tạm thời định ra một phương án đại khái, nhưng vẫn cần tìm Giải Cửu và những người khác, bàn bạc kỹ lưỡng một phen, rồi mới quyết định.

Dù sao, chuyện này liên quan có thể lớn có thể nhỏ.

Nếu chỉ là quy mô nhỏ, ví dụ như trấn Nhậm gia và trấn Trần gia, xung quanh cũng không có miếu thờ chính thần nào, cũng không sợ gì.

Nhưng bên Thường Sa thành, vừa có chính thần vừa có Thành Hoàng Thổ Địa, đến lúc đó Trần Mộc cướp hết hương hỏa của họ, khó tránh khỏi sẽ bị nhắm vào!

Người tranh một hơi thở, Phật tranh một nén hương, nếu đến hương hỏa của Phật cũng cướp, Trần Mộc đoán... vị Phật này chắc chắn cũng ngồi không yên, phải xuống lộ mặt, trấn giữ, không chừng còn trấn áp cả hắn.

Chính cái gọi là, có được ắt có mất, có lợi ắt có hại.

Ưu điểm của 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 nằm ở chỗ, tốc độ

tu luyện vô cùng nhanh, thực lực đi theo số lượng hương hỏa, có quan hệ tỷ lệ thuận.

Đương nhiên, nếu muốn nhận được lượng lớn hương hỏa, thì phải làm việc cho dân chúng!

Nói đơn giản, hương hỏa giống như là thù lao mà dân chúng trả cho thần minh, hơn nữa loại hương hỏa này, cũng không phải tùy tay thắp là được, phải là thành kính cầu nguyện, thành tâm thành ý dâng hương, mới được tính! "May là ta có các công pháp khác để tu luyện, hương hỏa nguyện lực cũng chỉ là một phương thức để nâng cao và trở nên mạnh mẽ, không đến mức phải chịu khuyết điểm chí mạng của môn 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 này." Trần Mộc hơi suy ngẫm, tạm thời cũng không nghĩ sâu thêm.

Hiện nay hắn mới chỉ là Kim Đan cảnh, nếu tính theo cảnh giới tu tiên, hắn hiện tại vẫn còn trong phạm vi cảnh giới phàm nhân.

Điều thực sự khiến hắn hứng thú với 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】, không gì khác ngoài việc luyện hóa hương hỏa nguyện lực, và còn có, kim thân pháp tướng! "Nhưng phần thưởng này, tạm thời cũng không thể nhận." "Chỉ còn một chút nữa là có thể xông lên Kim Đan cảnh trung kỳ, phải nghĩ cách rèn luyện thêm kim đan, điều chỉnh tốt trạng thái, việc phác họa đạo đan văn đầu tiên cũng cực kỳ quan trọng, không thể qua loa." Mặc dù rất muốn tu luyện ngay tại chỗ môn thuật pháp thần thông này, nhưng xét đến việc tu luyện sau này, Trần Mộc cũng chỉ có thể tạm thời gác lại, chuẩn bị điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất, đồng thời rèn luyện kim đan trong cơ thể đến mức hoàn mỹ nhất, rồi mới đến tu luyện 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 này.

Nguyên nhân mấu chốt nằm ở chỗ, hai trấn Trần gia và Nhậm gia, đều có tượng vàng của Trần Mộc, còn có bài vị trường sinh, ngày đêm

thờ phụng, hương hỏa không dứt.

Sau khi hội tụ một lượng hương hỏa nguyện lực tương đối, nếu Trần Mộc lại dựa vào 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】, chuyển hóa hương hỏa nguyện lực thành tu vi của bản thân, nghĩ rằng không cần tốn công sức gì, là có thể dễ dàng đột phá đến Kim Đan cảnh trung kỳ!

Nhưng như vậy, trước khi Trần Mộc hoàn toàn chuẩn bị tốt để phác họa đạo đan văn đầu tiên, đã trực tiếp đột phá đến Kim Đan cảnh trung kỳ, vậy thì lỗ to rồi.

Tương đương với việc đạo đan văn đầu tiên đã bị lãng phí, lại ảnh hưởng đến những đan văn, tu luyện, cảnh giới sau này...

Đây là hậu quả dây chuyền, Trần Mộc tuyệt đối không cho phép việc tu luyện của mình xảy ra vấn đề.

Hơn nữa, ai tu luyện chỉ vì một Kim Đan cảnh, Nguyên Anh cảnh nhỏ nhoi?

Nếu không thể thẳng tiến đến đại đạo thánh nhân, thì có tính là bước vào con đường tu luyện không?! "【Ngự Kiếm Thuật】 và 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, hai phần thưởng màu tím này cũng khá lời, tiếc là tạm thời không có phi kiếm thích hợp để dùng." "Hửm?" Trong lúc tâm thần khẽ động, Trần Mộc cũng phát hiện, trên mục 【Tài Phú Thương Thành】, sau khi hắn hoàn thành lần rút mười đầu tiên, xuất hiện một đồng hồ đếm ngược. 【Thời gian làm mới phần thưởng: 168:58:55】 Bảy ngày làm mới phần thưởng vòng quay một lần sao? "Mẹ nó thật chứ, rút thưởng đúng là chơi sành sỏi rồi." Trần Mộc thở dài, ngay sau đó, hắn không thèm nhìn thêm dù chỉ một lần vào vòng quay rút thưởng lớn này.

Thủ đoạn rút thưởng quen thuộc này, Trần Mộc còn rõ hơn ai hết!

Trực tiếp đặt những phần thưởng trâu bò nhất, hấp dẫn nhất ra

ngoài sáng, để ngươi có thể nhìn thấy ngay, để ngươi động lòng, nảy sinh tham lam.

Điều vi diệu nhất là, dù Trần Mộc có all-in toàn bộ giá trị tài phú, rút mười lần bảy lượt, cũng chưa chắc đã rút được phần thưởng mình muốn!

Bước vào luyện khí phường, mười hai người do Tiêu Khí Lý dẫn đầu, tất cả đều đang đứng ngay ngắn trước một chiếc bàn, toàn thần chú ý nhìn năm người Trần Cơ luyện khí. "Tình hình gì đây?" "Sao lại ngay ngắn thế này?" Trần Mộc hơi có chút nghi hoặc.

Nếu nói mười thành viên mới gia nhập, lần đầu tiên họ đến luyện khí phường, tự nhiên sẽ có chút chấn động, lòng hiếu kỳ tự nhiên cũng tràn đầy.

Nhưng hai ông cháu Tiêu Khí Lý và Lý Tiểu Yêu, trước đó đã đến một lần rồi.

Cũng tò mò như vậy sao?

Lặng lẽ di chuyển bước chân lại gần, trên người Trần Mộc không tỏa ra chút khí tức nào, càng không có nửa điểm tiếng bước chân. "Được rồi, như vậy là thành công rồi." "Đây là một loại tiểu khí giới chúng tôi luyện chế ra dựa trên một phương án do gia chủ cung cấp trước đây, xem như là pháp khí loại phòng ngự đi." Trần Cơ hào phóng đặt món đồ trong tay lên bàn.

Đó là một xâu tiền đồng, tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt. "Tiểu huynh đệ, không biết xâu tiền đồng này... là pháp khí gì vậy?" Trong số thành viên vây xem có một người đàn ông trung niên rất không hiểu, nghi hoặc nói: "Nhìn có vẻ không khác gì tiền đồng bình thường, lẽ nào là cách sắp xếp chữ, ẩn chứa huyền cơ?" Một người bên cạnh lắc đầu: "Đã nói là pháp khí loại phòng ngự rồi, phòng ngự thế nào?" "Tôi ở đây có một ống tiễn, hay là để tôi thử xem?" "Nếu ngươi nói

về những món đồ ám khí có tính công kích, trong tay ta lại có không ít, ống tiễn, đạn đao, hỏa tật lê..." "Hầy, để ta nói, mấy thứ này của các ngươi đều không được, ta ở đây có một quả lựu đạn!" "Vãi cả lựu đạn?

Chương 244

Ngươi đến Trần gia rốt cuộc là để làm gì?" "Hoảng cái quái gì, một người anh em của ta là dân buôn đồ Phật, trước đây thuận tay lấy được từ một thương hội nước ngoài, giữ lại để phòng thân." "Nói cũng phải, cái thời buổi loạn lạc này... khoan đã, mẹ nó ngươi dùng lựu đạn để phòng thân à?" "Lựu đạn thì có là gì, thời buổi này kẻ lang bạt giang hồ mang súng theo người còn hiếm thấy sao?" "Nói cũng đúng, ai, chén cơm giang hồ này không dễ ăn a!" "..." Có người mở đầu, không khí tham quan căng thẳng lập tức bị phá vỡ.

Trần Mộc ở trong tối xem mà tấm tắc khen ngợi.

Bọn người này thật không hổ là dân chơi cơ quan thuật, vừa nhắc đến những món đồ nhỏ có tính công kích, tất cả đều đa dạng, đều rất có tiếng nói.

Từ đó có thể thấy, thời buổi hiện nay... quả thực đã ép rất nhiều người, đều không thể không từ bỏ phần lớn tay nghề, phải ưu tiên tính đến chuyện bảo mệnh.

Đến lúc mạng cũng không còn, tay nghề có nhiều có tốt đến đâu, lại có ích gì? "Hay là để ta thử xem?" Lý Tiểu Yêu đột nhiên lên tiếng, từ trong túi đeo hông của mình lấy ra một vật đen thui.

Mọi người đồng loạt ngẩn ra.

Trần Cơ cũng nhìn sang, lập tức ánh mắt giật nảy: "Hảo gia hỏa, nếu ta không nhận nhầm, món đồ trong tay Lý cô nương chắc là...

Võ Hầu Lôi Minh?!" Trần Cơ là một trong những thành viên Trần gia lứa đầu tiên tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】 cùng Trần Mộc, quả thực cũng được xem là người có kiến thức rộng, kinh nghiệm phong phú.

Hơn nữa thiên phú cũng không tệ, sức sáng tạo cũng cực tốt.

Chỗ thiếu sót duy nhất, có lẽ chính là tính tình có phần mềm mỏng, khó gánh vác trọng trách.

Bị Trần Cơ nói toạc ra tên gọi của cục đen sì kia, Lý Tiểu Yêu cũng có chút kinh ngạc, tấm tắc khen: "Không ngờ, lại thật sự có người nhận ra 'Võ Hầu Lôi Minh' này, không tệ, không tệ, chính là vật này!" Nghe thấy lời này, sắc mặt Trần Cơ lập tức trở nên ngưng trọng, ánh mắt dán chặt vào cục đen trong tay Lý Tiểu Yêu, nhìn vô cùng cẩn thận và tập trung! "Võ Hầu Lôi Minh là thứ gì?" Một người trẻ tuổi gãi đầu, thắc mắc không thôi: "Sao chưa nghe nói qua thứ này bao giờ nhỉ, là một loại ám khí à?

Hay là gì?" Một người trung niên bên cạnh thở dài, trầm giọng nói: "Đây là một loại ám khí cực kỳ lợi hại!" "Là ám khí sao?

Sao tôi chưa từng nghe nói về loại ám khí này..." "Bây giờ người biết về loại ám khí Võ Hầu, e rằng đã không còn nhiều nữa?

Phần lớn các loại ám khí Võ Hầu, về cơ bản đều sắp thất truyền rồi!" "Nhìn thứ này một cái là biết nguy hiểm vô cùng, rất khó đối phó." "Khó nói, cũng có thể là hàng giả thì sao?

Biết đâu chỉ là một thứ như Hỏa Tật Lê thôi." "Lựu đạn kiểu mới à?" "Đã nói là Võ Hầu Lôi Minh rồi, là ám khí loại Võ Hầu, có quan hệ gì với lựu đạn chứ?" "Cũng không thể nói vậy, cũng coi như là có cái hay tương tự!" "Khoan đã, Lý cô nương, lẽ nào cô là..." "Không sai được!

Người có thể lấy ra ám khí loại Võ Hầu, chắc chắn là người đã kế thừa tay nghề của Phong Oa Sơn, dám hỏi hai vị là?" Trong phút chốc, mười người kia đồng loạt nhìn về phía hai ông cháu Tiêu Khí Lý và Lý Tiểu Yêu, những người sành sỏi đều tỏ vẻ cung kính, chắp tay hành lễ.

Những người không hiểu rõ huyền cơ bên trong, cũng làm theo, khẽ hành lễ.

Người lăn lộn giang hồ, hiểu rõ nhất một điều là quan sát sắc mặt!

Người sành sỏi đã tỏ thái độ, mình cứ làm theo họ thì chắc chắn không sai, cẩn thận mới đi được vạn dặm thuyền, đây là câu châm ngôn mà mỗi người giang hồ đều khắc sâu tuân thủ! "Thật không dám giấu, tại hạ là truyền nhân Phong Oa Sơn, người đời đặt cho ngoại hiệu Tiêu Khí Lý." "Đây là cháu gái nuôi của ta, Lý Tiểu Yêu, hiện đã học được phần lớn tay nghề của Phong Oa Sơn, có thể nói là trò giỏi hơn thầy." Tiêu Khí Lý cũng không che giấu, đường hoàng chắp tay đáp lễ.

Nếu đổi lại là ở bên ngoài, dù đám người này có dí mũi vào hỏi, Tiêu Khí Lý cũng tuyệt đối không tiết lộ thân phận của ông và Lý Tiểu Yêu, hơn nữa còn phải giấu kỹ hết mức, không để lộ nửa điểm!

Phong Oa Sơn đã suy tàn bao nhiêu năm rồi, hơn nữa lại kinh doanh buôn bán ám khí, thứ này tốt xấu khó nói, ai biết được đã kết thù chuốc oán với bao nhiêu kẻ trong tối ngoài sáng?

Toàn là những món nợ rối rắm không thể gỡ, không thể tính.

Hơn nữa, tay nghề chế tạo ám khí của Phong Oa Sơn có thể nói là độc nhất trong ngành!

Đặc biệt là một số ám khí được truyền thừa từ 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ', càng lợi hại vô cùng, quỷ bí đa đoan, vô cùng ghê gớm.

Không biết bao nhiêu người muốn cướp đoạt những truyền thừa tay nghề này!

Chỉ có điều, hiện giờ đang ở Trần gia, Tiêu Khí Lý trong lòng hiểu rõ, dù đám người này có tò mò về bản lĩnh truyền thừa của Phong Oa Sơn đến đâu, cũng tuyệt đối không dám làm ra chuyện gì quá giới hạn.

"Đã ngưỡng mộ đại danh Phong Oa Sơn từ lâu." "Hay là..." Người dẫn đầu cung kính hành lễ, cười khổ một tiếng: "Có Phong Oa Sơn các vị ở đây, những thủ đoạn mánh khóe của chúng ta, e là khó lọt vào mắt xanh, mọi người thu đồ của mình lại đi!" Tiêu Khí Lý cười một tiếng, gật đầu: "Yêu muội, thử đi." Mọi người xung quanh vội vàng lùi ra sau, chừa ra một khoảng sân đủ rộng.

Trần Cơ hít sâu một hơi, cầm lấy xâu tiền đồng trên bàn, đeo vào hông: "Đến đây, Lý cô nương, thử 'Võ Hầu Lôi Minh' đi!" Lý Tiểu Yêu không chút khách khí, vừa vung tay, viên đen sì đó liền bắn ra như điện, quỹ đạo thẳng tắp, không dễ né tránh! "Chậc, còn kiêm tu cả thủ pháp ám khí?" "Quả nhiên vẫn còn giấu nghề." Trần Mộc ở trong tối nhìn rõ mồn một, có lẽ những người xung quanh không nhìn ra được sự vi diệu trong đó, nhưng Trần Mộc lại có thể nhìn thấu ngay, lực đạo mà Lý Tiểu Yêu ném ra viên 'Võ Hầu Lôi Minh' kia vô cùng khéo léo, trông như quỹ đạo thẳng tắp, nhưng thực tế khi cổ tay xoay chuyển, biến hóa đa đoan!

Nếu sớm nhận ra Trần Cơ muốn né tránh, thì viên 'Võ Hầu Lôi Minh' này cũng chắc chắn sẽ thay đổi góc độ!

Trong nháy mắt, 'Võ Hầu Lôi Minh' va vào người Trần Cơ, nhưng lại giống như đâm phải một lớp rào cản vô hình!

Ầm!!

Tiếng nổ dữ dội đột nhiên vang lên!

Lập tức một ngọn lửa bùng lên dữ dội!

Lực xung kích từ vụ nổ lập tức lan ra bốn phương tám hướng, ngọn lửa hừng hực càng trong nháy mắt đã nuốt chửng hoàn toàn thân thể Trần Cơ! "Hỏng rồi." "Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?!" Lý Tiểu Yêu giật nảy mình, cô vô thức bước lên nửa bước, nhưng lại bị luồng khí từ vụ nổ thổi ngược lại.

Tiêu Khí Lý bên cạnh cũng có chút kinh ngạc, nghi hoặc khó hiểu: "Không phải nói là pháp khí phòng ngự sao?

Sao lại... sao lại không thấy chút tác dụng phòng ngự nào?" Người trung niên lúc trước cũng có chút lo lắng: "Có phải là do uy lực của 'Võ Hầu Lôi Minh' quá mạnh, cho nên mới??" Mọi người có mặt tại hiện trường đột nhiên đều trở nên căng thẳng.

Không phải là bị nổ chết luôn rồi chứ?!

Ai cũng không ngờ, viên 'Võ Hầu Lôi Minh' mà Lý Tiểu Yêu lấy ra, uy lực tạo ra từ vụ nổ tức thời lại hung hãn đến thế, thậm chí có phần đáng sợ! "Không sao." "Nhưng 'Võ Hầu Lôi Minh' này quả thực là một món đồ rất tốt." Nghe thấy giọng nói của Trần Mộc vang lên từ một bên, mọi người quay đầu lại trong sự nghi hoặc, lập tức đồng loạt chắp tay hành lễ: "Gia chủ." "Ừm." Trần Mộc gật đầu, bước đến gần.

Vừa giơ tay điểm nhẹ, ngọn lửa hừng hực đang bao bọc quanh thân Trần Cơ đã tan biến không còn tăm hơi trong nháy mắt, để lộ ra hình bóng của anh ta.

Không hề hấn gì!

Chỉ vì ngọn lửa bốc lên, Trần Cơ ít nhiều cũng chịu ảnh hưởng của nhiệt độ cao, tóc đều bị nướng đến mức có chút cháy xém, trông hơi thảm hại. "Gia chủ." Trần Cơ ôm quyền hành lễ, mấy người phía sau cũng vội vàng bước lên, cung kính hành lễ. "Pháp khí hộ thân này luyện chế không có vấn đề gì lớn, chống đỡ một viên 'Võ Hầu Lôi Minh', dường như cũng chỉ có một đồng tiền xuất hiện vết nứt?" Nghe Trần Mộc lên tiếng, Trần Cơ vội vàng tháo xâu tiền đồng xuống, đưa vào tay Trần Mộc.

Một xâu tiền đồng, tổng cộng năm đồng.

Trông có vẻ bình thường, nhưng thực chất bên trong đã trộn lẫn nhiều loại dược liệu, được luyện chế bằng 【Thần Cơ Bách Luyện】, có công hiệu hộ thể!

Chỉ có điều sau khi chống đỡ một viên 'Võ Hầu Kinh Lôi', trên đồng tiền đầu tiên đã xuất hiện một vết nứt nhỏ, không rõ ràng lắm, nhưng thực sự tồn tại! "Đã làm rất tốt rồi." Trần Mộc hài lòng vỗ vỗ vai Trần Cơ, gật đầu nói: "Loại pháp khí hộ thân cơ bản này, ngươi có thể luyện chế đến trình độ như vậy, quả là không dễ." "Nhưng mà...

Chương 245

chỗ cần cải tiến, cũng còn rất nhiều." Thấy Trần Mộc có ý chỉ điểm, Trần Cơ mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng cúi đầu hành lễ lần nữa: "Mong gia chủ chỉ ra chỗ thiếu sót, ta nhất định sẽ toàn lực cải tiến!" Viên 'Võ Hầu Lôi Minh' mà Lý Tiểu Yêu lấy ra, Trần Mộc chỉ dựa vào xung kích và ngọn lửa lúc nổ là có thể phán đoán chính xác uy lực của nó, gần như tương đương với một quả lựu đạn nổ mạnh!

Điểm khéo léo nằm ở chỗ, bên trong 'Võ Hầu Kinh Lôi' này ẩn chứa cơ quan cân bằng vi diệu.

Một khi chịu va chạm mạnh, nó sẽ phát nổ.

Nói thật, viên 'Võ Hầu Kinh Lôi' của Lý Tiểu Yêu gần như là món ám khí có sức sát thương lớn nhất trong số tất cả mọi người có mặt, tuyệt đối đứng đầu! "Lý Tiểu Yêu, ngươi cho rằng pháp khí hộ thân của Trần Cơ, có điểm nào chưa đủ?" Nghe Trần Mộc lên tiếng, hỏi đến mình, Lý Tiểu Yêu hơi sững sờ, suy tư nói: "Cụ thể hiệu quả hộ thân của xâu tiền đồng này được kích hoạt như thế nào, tôi không rõ." "Nhưng nếu xét từ góc độ phòng ngự..." Hơi do dự một chút, Trần Mộc gật đầu, nói: "Cứ mạnh dạn nói, không sao cả." "Được!" "Vừa rồi khi viên 'Võ Hầu Kinh Lôi' của tôi phát nổ, tôi thấy trên người Trần Cơ xuất hiện một lớp rào cản vô hình, dường như dùng nó để chặn lại toàn bộ sát thương và xung kích của vụ nổ." "Nhưng rõ ràng là không chống được nhiệt độ cao." Suy nghĩ của Lý Tiểu Yêu rất mạch lạc, cô bổ sung: "Nếu là pháp khí phòng ngự, có phải nên cân nhắc toàn diện hơn một chút, ví dụ như chống lửa, chống nước, chống sét, chống độc?" "Đương nhiên theo phỏng đoán của tôi, làm như vậy thì độ khó luyện chế sẽ tăng lên rất nhiều." "Nhưng đã là pháp khí phòng ngự, vậy thì việc thêm vào những hiệu quả phòng ngự

phụ này, có phải chỉ là vấn đề lựa chọn dược liệu không?

Đổi một hoặc hai loại dược liệu để luyện chế, có phải là có thể tự mang theo hiệu quả này không?" Một tràng lời nói ra, mọi người xung quanh nghe mà ngơ ngác!

Lúc đầu còn có thể hiểu, càng về sau càng thấy mông lung. "Lựa chọn dược liệu khác nhau, chẳng lẽ cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của pháp khí hộ thân sao?" "Cái này tôi thật sự không biết, tôi còn chưa tiếp xúc qua loại công pháp thần thông lợi hại này, những tay nghề của chúng ta chỉ có thể coi là trò vặt thôi nhỉ?" "Lý cô nương không phải cũng chưa tu luyện sao?

Tại sao lại biết nhiều như vậy?" "Có lẽ đây chính là thiên phú?" "Chỉ có thể nói là đầu óc các người không đủ lanh lợi, một pháp thông vạn pháp, ví dụ như lựa chọn dược liệu cơ hoàng khác nhau, uy lực nỏ tên cũng sẽ khác nhau, đây là cùng một đạo lý." "Nói thì nói vậy không sai, nhưng đây là pháp khí hộ thân..." "Đúng vậy, chúng ta chưa từng luyện chế pháp khí, nhưng điều đó không cản trở chúng ta suy nghĩ một chút về trọng điểm của luyện khí là gì nhỉ?" "Luyện khí luyện khí, mấu chốt nằm ở chữ 'khí'!" "Quả thực không tệ, là chúng ta suy xét chưa đủ toàn diện, nghĩ chưa đủ rõ ràng, nếu là luyện khí, vậy thì việc lựa chọn dược liệu luyện khí là vô cùng quan trọng, là một khâu mấu chốt!" "..." Thấy mọi người xung quanh bất giác bước vào quá trình động não, Trần Mộc hơi kinh ngạc, nhưng lại rất hài lòng với không khí này.

Bế quan tỏa cảng căn bản không hiệu quả, những cuộc động não mỗi người một ý, đôi khi mới có thể tạo ra những thứ có giá trị hơn, cũng có tác dụng hơn! "Nói không sai." "Lý Tiểu Yêu đã nói đến điểm mấu chốt, đó chính là việc lựa chọn dược liệu." Trần Mộc gật đầu, bổ sung: "Luyện chế một món pháp khí, trước tiên phải cân nhắc tác dụng, mục đích của nó, ví dụ như ngươi muốn dùng món pháp khí

này để làm gì?" "Tấn công?

Hay là phòng ngự?

Hay là khống chế mục tiêu?" "Sau khi xác định được điểm mấu chốt này, bước tiếp theo chính là chọn lựa dược liệu, trong mắt của luyện khí sư... mỗi loại dược liệu đều có những đặc tính khác nhau, dù là tinh thiết được sản xuất từ cùng một khối khoáng thạch, cũng có khả năng xuất hiện những khác biệt nhỏ nhặt!" Người trong nghề vừa mở miệng, liền biết có hay không.

Mọi người xung quanh, đều kính nể! "Đương nhiên, Trần Cơ đã phát huy khá tốt rồi." "Ta cũng không ngờ, ngươi có thể làm ra loại pháp khí hộ thân này." Trần Mộc gật đầu, cười nhìn về phía Trần Cơ: "Nếu không phải uy lực của 'Võ Hầu Kinh Lôi' quá mạnh, xâu tiền đồng này hoàn toàn có thể chống đỡ được, tiếp tục cải tiến đi." "Đến lúc đó nếu cải tiến thành công, hiệu quả rõ rệt, thì sẽ trực tiếp trang bị cho tất cả thành viên đội thân vệ!" Nghe thấy lời này, Trần Cơ ngẩn ra mấy giây mới phản ứng lại, vội vàng chắp tay bái tạ: "Tuân mệnh, gia chủ, ta nhất định sẽ cố gắng cải tiến, phấn đấu sớm ngày hoàn thiện nó!" Mọi người xung quanh đều lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Chuyện này nếu có thể thành, tuyệt đối sẽ là một nét bút đậm màu được ghi vào lịch sử Trần gia!

Tầm quan trọng của đội thân vệ Trần gia, những người có mặt ở đây đều biết rõ.

Tự nhiên cũng biết, Trần Mộc trước nay không hề keo kiệt dồn tài nguyên cho đội thân vệ, đội thân vệ càng mạnh, thực lực và nội tình của Trần gia cũng càng mạnh, nắm đấm cũng càng cứng, đây chính là quyền lên tiếng!

Mà nếu pháp khí hộ thân do Trần Cơ luyện chế ra có thể được trang bị cho toàn bộ đội thân vệ Trần gia, điều này tương đương với

việc... khiến thực lực tổng thể của đội thân vệ lại tăng lên một bậc, thậm chí còn có thể giảm thiểu thương vong ở mức độ đáng kể!

Ý nghĩa quan trọng của nó, không cần nói cũng biết! "Đi đi, tiếp tục cải tiến." Trần Mộc vỗ vỗ vai Trần Cơ, ra hiệu cho anh ta đi làm việc.

Quay đầu nhìn về phía mọi người, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Lý Tiểu Yêu nửa giây, Trần Mộc cười gật đầu: "Không ngoài dự đoán, thiên phú và ngộ tính của ngươi trong phương diện luyện khí quả thực hiếm thấy." Trước đó bị Tiêu Khí Lý khen tới tấp trước mặt, Lý Tiểu Yêu cũng không cảm thấy gì.

Bây giờ được Trần Mộc khen một câu, Lý Tiểu Yêu lại đột nhiên cảm thấy, tim mình đập... dường như có chút nhanh hơn??

Chuyện gì thế này?

Lý Tiểu Yêu ngơ ngác.

Bên cạnh, đôi mắt của lão giang hồ Tiêu Khí Lý vô cùng tinh tường.

Thấy ánh mắt của cháu gái nuôi mình né tránh, thần sắc khác thường, ông cũng lập tức hiểu ra. "Tính tính tuổi..." "Ừm, Yêu muội quả thực cũng đến tuổi có thể bàn chuyện cưới gả rồi." Tiêu Khí Lý thầm tính toán, chỉ là không biết Trần Mộc có để mắt đến cháu gái nuôi của mình không, Tiêu Khí Lý cũng có chút không chắc chắn.

Đương nhiên quan trọng nhất là, nhìn khắp đám phụ nữ trong Trần gia, tùy tiện chọn ra một người, đều có thể nói là mỹ nữ hạng nhất, thậm chí còn có một vị là tồn tại cấp bậc họa quốc ương dân!

So sánh như vậy...

Tiêu Khí Lý trong lòng thầm than.

Dù tính thế nào, ông cũng cảm thấy cơ hội của cháu gái nuôi mình không lớn lắm. "Tiếp theo ta sẽ truyền thụ cho các ngươi môn công pháp luyện khí này." "Môn công pháp thần thông này, tên là... 【Thần Cơ Bách Luyện】!" Trần Mộc vẫy tay, dẫn mọi người đến một bên đứng lại.

Thấy Trần Mộc muốn tự mình truyền thụ 【Thần Cơ Bách Luyện】 cho họ, mọi người có mặt đều có chút kích động và phấn khích khó kìm nén.

Nhưng rất nhanh, cho đến khi Trần Mộc bắt đầu giảng giải truyền thụ, thần sắc trên mặt mọi người bắt đầu trở nên muôn hình vạn trạng.

Có người vô cùng nghi hoặc, có người như đang suy tư điều gì, còn có người lại mang vẻ mặt như bừng tỉnh ngộ, ... 【Thần Cơ Bách Luyện】 mà Trần Mộc tu luyện đã ở cấp LV2, với trình độ lĩnh ngộ của hắn đối với môn thần thông luyện khí này, tự nhiên cũng có thể đưa ra những chỉ điểm toàn diện hơn cho mọi người.

Không bao lâu sau, những phương pháp tu luyện liên quan đến 【Thần Cơ Bách Luyện】, các loại yếu điểm, lĩnh ngộ, kinh nghiệm, v.v., tất cả đều được Trần Mộc biến phức tạp thành đơn giản mà truyền thụ xuống.

Rất nhanh, xung quanh rơi vào một khoảng tĩnh lặng.

Trần Mộc ngồi ở bên cạnh, không hề vội vàng.

Từ tình hình học tập từng bước của mười hai người có mặt, Trần Mộc đã nhìn ra được nhiều manh mối, trong lòng biết rằng lứa người này, gần như tất cả đều có thể tu luyện thành công!

Người hiểu thì thật sự hiểu, người không hiểu dù có truyền thụ nhiều hơn nữa, cũng là một chữ bẻ đôi không biết!

Vô tình, ánh mắt của Trần Mộc dừng lại trên một khuôn mặt, bắt gặp ngay ánh mắt linh động kia.

Bốn mắt nhìn nhau, Lý Tiểu Yêu đột nhiên mở miệng, nhẹ giọng hỏi: "Gia chủ, 【Thần Cơ Bách Luyện】 nếu tu luyện đến trình độ tương đương, có phải có thể... luyện người không?".

Mọi người xung quanh hoàn toàn không có phản ứng, bao gồm cả Tiêu Khí Lý cũng vậy.

Mười một người đều chìm vào một trạng thái kỳ diệu, đắm chìm trong sự huyền diệu của 【Thần Cơ Bách Luyện】, tất cả đều đang cẩn thận thể hội, lĩnh ngộ, cố gắng nắm bắt.

Nếu có thể lĩnh ngộ thành công thần tủy mấu chốt của nó, tự nhiên sẽ tu luyện thành công, được coi là nhập môn.

Tổng cộng mười hai người xung quanh, chỉ có Lý Tiểu Yêu với ánh mắt trong veo nhìn về phía Trần Mộc, hỏi ra câu hỏi của mình. "【Thần Cơ Bách Luyện】 nếu tu luyện đến trình độ tương đương, có phải có thể... luyện người không?" Hồi lâu sau, Trần Mộc từ từ đứng dậy, vẫy tay với Lý Tiểu Yêu.

Lý Tiểu Yêu không nghi ngờ gì, đi theo Trần Mộc đến một bên, đứng lại.

Chương 246

"Gia chủ?" Lý Tiểu Yêu nghi hoặc nhìn Trần Mộc, không hiểu ý của hắn là gì. "Chủ chỉ của 【Thần Cơ Bách Luyện】 chính là, vạn vật đều có thể luyện." "Môn công pháp thần thông này ban đầu được tạo ra, là để có thể luyện chế pháp khí hàng loạt, dùng để khiến pháp khí trở thành thứ phổ biến." Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, tiếp tục nói: "Thời xưa có những người giỏi về đạo luyện khí này, dốc hết cả đời có lẽ cũng chỉ luyện chế ra được một đến hai món pháp khí, đã hao hết tâm huyết cả đời." "【Thần Cơ Bách Luyện】, chính là từ đó mà ra." Lý Tiểu Yêu đứng ở một bên, im lặng không nói.

Mơ hồ, cô đã biết được câu trả lời cho câu hỏi của mình. "Vạn vật đều có thể luyện là chỉ cái gì?" "Vậy thì kết quả cuối cùng chúng ta muốn là gì?" Trần Mộc nhìn Lý Tiểu Yêu một cái, ngưng giọng nói: "Có lẽ theo đạo này xem ra, luyện người là trái với lý niệm ban đầu, nhưng theo ta thấy, điều này chưa hẳn là không thể." "Thời cũng là mệnh, tại sao con người không thể tự mình lựa chọn thay đổi?" Vài câu nói ra, sâu trong đáy mắt Lý Tiểu Yêu, dần dần dấy lên một tia mong đợi.

Cái gọi là luyện người, chính là lò tu thân!

Dùng lò tu thân để ban cho người thường những bản lĩnh, kỹ năng đặc biệt, đó chính là luyện người.

Nếu có một lò tu thân hoàn mỹ, cộng thêm một hạt giống tốt có thiên phú và ngộ tính không tệ, vậy thì dù là 【Kim Quang Chú】 hay là 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, đều có thể dễ dàng truyền thụ xuống!

Đổi lại là thời đại ban đầu của Trần Mộc, chuyện như vậy tự nhiên sẽ bị nghiêm cấm tuyệt đối, tuyệt đối không cho phép xuất hiện,

nếu không chắc chắn sẽ bị tiêu diệt toàn diện!

Còn bây giờ, Dân quốc loạn thế, yêu ma hoành hành.

Dân chúng bách tính tự lo không xong, ngày ngày hoang mang lo sợ, lại không có nhiều ràng buộc quy tắc như vậy, ngược lại có thể tha hồ thi triển!

Hồi lâu sau, Lý Tiểu Yêu nhìn vào khuôn mặt Trần Mộc, khẽ cười một tiếng.

Khi khí tức lưu chuyển, Trần Mộc cũng cười, gật đầu: "Không ngoài dự đoán của ta, ngươi quả thực là người trong số này... phù hợp nhất để tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】." "Lúc nãy hỏi ta câu hỏi đó, ngươi chỉ còn một bước nữa là có thể nhập môn rồi đúng không?" Bị Trần Mộc một lời nói toạc bí mật, Lý Tiểu Yêu ngượng ngùng gật đầu, nhỏ giọng nói: "Vâng, gia chủ, chỉ là nghĩ đến một vài thứ, hơi có chút dao động." Trần Mộc tỏ vẻ thấu hiểu.

Lúc trước khi hắn truyền thụ cho mọi người cách tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】, có đề cập đến mấy tầng thứ, ví dụ như hóa vật ngự vật, luyện chế pháp khí, cho đến tầng thứ cao hơn là vạn vật đều có thể luyện, v.v.

Lúc đó Trần Mộc không hề đề cập đến mấu chốt 'luyện người', mà là Lý Tiểu Yêu tự mình nghĩ đến tầng này.

Từ đó có thể thấy, cô gái nhỏ tuổi này, quả thực có thiên phú phi thường khó tưởng tượng trong phương diện 【Thần Cơ Bách Luyện】, phi thường xuất chúng. "Nỗ lực tu luyện đi." "Sau khi chế tạo thành công lò tu thân hoàn mỹ, ta sẽ thông báo cho ngươi." Trần Mộc cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Cái gọi là lò tu thân hoàn mỹ, chính là mấu chốt của việc luyện người, đây cũng được coi là một loại... thuật tạo hóa!" Thuật tạo hóa, bốn chữ này đối với Lý Tiểu Yêu nghe mà nói, thật sự có chút kinh ngạc.

Có thể dính dáng đến hai chữ tạo hóa, bất kể là thuật pháp hay pháp khí, lại có loại nào có thể xem thường?!

Mà theo Trần Mộc thấy, dùng lò tu thân hoàn mỹ + lõi bên trong, để ban cho người thường thần thông bản lĩnh, điều này tuyệt đối cũng được coi là thuật tạo hóa rồi! 【Thần Cơ Bách Luyện】+【Song Toàn Thủ】, hợp hai làm một, chính là bí mật của việc luyện người! "Yên tâm đi, gia chủ, tôi sẽ nỗ lực." "Đúng rồi..." Nhìn thấy mọi người ở không xa vẫn đang trầm tư, Lý Tiểu Yêu do dự một chút, rồi mới nhỏ giọng hỏi: "Gia chủ, nếu tôi có chỗ không hiểu về phương diện luyện khí... có thể đến thỉnh giáo ngài không?" "Có thể." Trần Mộc cười gật đầu.

Thấy Trần Mộc gật đầu, Lý Tiểu Yêu cũng thở phào nhẹ nhõm, cười hì hì.

Ba giờ sau, người cuối cùng cũng đã nhập môn thành công 【Thần Cơ Bách Luyện】, tuy chậm, nhưng lại là từng bước chắc chắn, đường đường chính chính nhập môn!

Mười hai thành viên mới gia nhập Xưởng Luyện Khí, không một ai thất bại, toàn bộ đều thành công!

Kết quả này cũng khiến Trần Mộc vô cùng hài lòng, không có gì khác biệt so với kết quả hắn dự liệu, coi như hoàn toàn phù hợp với kỳ vọng.

Rất nhanh, tất cả thành viên trong Xưởng Luyện Khí đều được Trần Mộc gọi đến tập trung.

Tổng cộng mười bảy người, bao gồm cả năm thành viên lứa đầu tiên. "Tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】, yêu cầu nhập môn cực cao, mà các ngươi có thể thành công, cũng đủ chứng minh thiên phú và ngộ tính của mỗi người, ta rất hài lòng." "Sau này ta sẽ thỉnh thoảng đến Xưởng Luyện Khí thị sát, đương nhiên nếu có vấn đề gì đã thảo luận

qua mà vẫn không giải quyết được, bất kể là tu luyện hay luyện khí, đều có thể đến tìm ta." Ánh mắt của Trần Mộc lần lượt lướt qua gương mặt mọi người.

Nơi tầm mắt đi qua, đều là sự sùng kính! "Trong Xưởng Luyện Khí của Trần gia, có đủ các loại dược liệu, thuận tiện cho các ngươi tiến hành các loại thử nghiệm luyện khí, không cần lo lắng về hao tổn." "Đương nhiên, nếu có một số dược liệu không tìm thấy, có thể báo cáo cho Hổ thúc." "Ngoài ra..." Thấy Trần Mộc hơi dừng lại, mọi người đều hiểu, chỉ thị quan trọng nhất sắp đến rồi! "Về phương hướng luyện chế pháp khí của các ngươi, các ngươi có hai lựa chọn." "Thứ nhất, dựa theo suy nghĩ và ý tưởng của chính mình, để luyện chế pháp khí tương ứng, nhưng ta đề nghị các ngươi không nên bế quan tỏa cảng, hãy thảo luận nhiều hơn, kiểm chứng nhiều phương diện, nghiên cứu, mới có thể xác định ý tưởng của ngươi có giá trị thực tế hay không." "Ta sẽ chuẩn bị cho các ngươi đầy đủ dược liệu luyện khí, nhưng không phải để các ngươi lãng phí, hiểu chưa?" Giọng điệu của Trần Mộc đặc biệt bình tĩnh, nhưng mỗi người đều nghe ra được trong giọng điệu đó, còn mang theo một loại quy củ tuyệt đối không thể nghi ngờ! "Hiểu!

Gia chủ!" Mọi người đồng thanh đáp lại, sắc mặt cung kính.

Trần Mộc khẽ gật đầu, tiếp tục nói: "Phương hướng luyện khí thứ hai, chính là dựa theo một số ý tưởng và phương hướng ta để lại mà bắt tay vào luyện chế." "Ta chỉ cho các ngươi một khung sườn tổng thể, chi tiết cụ thể, cần các ngươi tự mình nắm bắt." Nghe thấy lời này, lập tức có hơn một nửa số người, mắt sáng rực lên.

So với việc tự do phát huy, những người này rõ ràng thích hợp hơn với việc làm theo mẫu có sẵn, thích sáng tạo trong một khuôn khổ đã định, tình huống này, Trần Mộc cũng đã dự liệu, nhưng cũng không thể cưỡng cầu.

Đợi đến khi Trần Mộc định ra phương hướng luyện khí cho mọi người, giọng của Trần Hổ vang lên ở cửa: "Gia chủ, có chút chuyện cần thỉnh thị." "Được." "Tan cả đi." Trần Mộc vẫy tay giải tán mọi người, bước đến trước mặt Trần Hổ: "Chuyện lớn gì vậy Hổ thúc?

Nhìn sắc mặt của chú, hình như không ổn lắm?" Trần Hổ xoa xoa mi tâm, thở dài: "Gia chủ, nhà chúng ta... có trộm!" "Có trộm???" Trần Mộc nhất thời không phản ứng kịp.

Lão trạch Trần gia trong ngoài như một cái thùng sắt, lính gác công khai và lính gác ngầm đều có, ngay cả những ninja tinh nhuệ của Phù Tang giỏi nhất về việc lẻn vào, cũng khó mà xâm nhập được nửa bước!

Nhìn khắp cả thành Thường Sa, thật sự không thấy có cao thủ nào có thể lặng lẽ không tiếng động lẻn vào Trần gia được.

Nếu có, e rằng cũng đã sớm gia nhập Trần gia rồi. "Tình hình cụ thể thế nào?" "Có hỏi thành viên gác hôm nay chưa?" Trần Mộc bước về phía thư phòng, Trần Hổ theo sát một bên, nhỏ giọng nói: "Sự việc xảy ra khá đột ngột, tôi cũng vừa mới phát hiện, chưa kịp điều tra kỹ." "Nơi bị mất trộm là... kho vàng của chúng ta." Nghe thấy lời này, Trần Mộc lập tức dừng bước, nhỏ giọng hỏi: "Tổn thất bao nhiêu?" "Không nhiều không ít, vừa tròn năm triệu đại dương." Trần Hổ hơi hồi tưởng, tiếp tục nói: "Trước đó tôi định đi lấy lô hối phiếu này, đổi thành vàng thỏi để cất giữ, kết quả lại phát hiện sổ sách không khớp." Thấy Trần Mộc im lặng không nói, Trần Hổ không nghi ngờ gì, thở dài: "Nếu là người ngoài, muốn lẻn vào lão trạch Trần gia của chúng ta gần như có thể nói là, không có cơ hội!" "Mà đã không phải do người ngoài làm, vậy thì chỉ có thể là... giặc nhà!" Nói đến hai chữ giặc nhà, thần sắc trên mặt Trần Hổ đặc biệt ngưng trọng, thậm chí còn có thêm một tia bất mãn cực sâu.

Ngày phòng đêm phòng, giặc nhà khó phòng.

Rốt cuộc thì ông cũng không ngờ, đây có được coi là... cả ngày đi săn nhận lại bị nhận mổ vào mắt?

Chuyện này nếu không lớn, Trần Hổ vốn định tự mình lấp cái lỗ hổng này trước, sau đó mới nghĩ cách tìm ra kẻ đã làm, trực tiếp xử lý theo gia pháp!

Nhưng bây giờ... năm triệu, cái lỗ hổng này thực sự quá lớn! "Gia chủ?" Thấy Trần Mộc hồi lâu không lên tiếng, Trần Hổ có chút thắc mắc: "Gia chủ, ngài biết người này là ai?" Trần Mộc thở dài: "Là ta." Trần Hổ ngơ ngác: "???" "Hổ thúc, tên giặc nhà mà chú nói chính là ta." Trần Mộc cười một tiếng, vô cùng bất đắc dĩ: "Trước đó ta đang nghiên cứu một vài thứ, tiện tay tiêu mất năm triệu, phiền Hổ thúc ghi vào sổ sách một chút." Giặc nhà lại chính là gia chủ của ta?

Trần Hổ vô thức đáp: "Ồ, được, tôi biết rồi, tôi đi ghi sổ ngay..." Rồi ông mới phản ứng lại. "Năm triệu, tiện tay tiêu luôn?" "Thôi được, ngài là gia chủ, ngài nói sao thì là vậy." Trần Hổ định khuyên đôi câu, nhưng rồi lại ngậm miệng, không nói gì thêm.

Trần gia lớn như vậy chỉ có một gia chủ, đó chính là Trần Mộc.

Chương 247

Là gia chủ của Trần gia, tiêu chút tiền thì có sao?

Ai khác còn có thể nói không được hay sao? "À đúng rồi, Hổ thúc." Ngay lúc Trần Hổ chuẩn bị rời đi, Trần Mộc lại nói: "Khoảng thời gian sắp tới... có lẽ sẽ còn có tình huống kho vàng đột nhiên thiếu tiền, nếu đều là những con số chính xác như một triệu, hay mười triệu, vậy thì là ta đã dùng." Trần Hổ: "...Được!" Nhìn Trần Hổ chắp tay sau lưng rời đi, Trần Mộc thở dài.

Dù là hắn cũng không thể không thừa nhận, cái 【Thương Thành Tài Phú】 này đúng là quá biết ăn tiền!

Trừ lần quay mười liên đầu tiên được giảm giá một nửa, chỉ cần tiêu năm triệu là được.

Những lần quay mười liên còn lại, quay một lần là mất 10 vạn điểm tài phú, quy đổi ra, chính là mười triệu!

Gia đình nào chịu nổi kiểu tiêu tiền này?

Sau khi đi tuần một vòng ở sân huấn luyện, Trần Mộc cũng khá hài lòng.

Hai mươi vũ sinh đào kép kia, rõ ràng đều đã chạm đến được sức mạnh tín ngưỡng, hiểu được sự tinh diệu của loại công pháp thần thông 【Thần Cách Diện Cụ】 này!

Chỉ là, vẫn cần một chút thời gian để từ từ lĩnh ngộ, mới có thể thành công.

Nhưng từ trạng thái của những người này xem ra, Trần Mộc rất rõ, nếu không có gì bất ngờ, hai mươi người này cũng tuyệt đối đều có thể tu luyện thành công, có thể hoàn mỹ nhập môn 【Thần Cách

Diện Cụ】!

Về phần việc tuyển chọn của Trần Tiểu Đao, Chá Cô Tiếu, Hồng cô nương và những người khác, vẫn cần một chút thời gian, trong thời gian ngắn muốn phân loại hết năm trăm người đó ra, độ khó không thấp, khối lượng công việc thật sự cũng không ít.

Sau khi thị sát một vòng ở sân huấn luyện, Trần Mộc trực tiếp trở về thư phòng, vừa đẩy cửa thư phòng ra, Trần Mộc liền thấy trên sofa đang ngồi một cô gái trẻ, tuổi không lớn, ước chừng chỉ mới hai mươi mấy tuổi, nhưng lại toát ra một loại khí chất cực kỳ đặc biệt, tựa như tiên khí vậy.

Đây là một loại vẻ đẹp và khí chất khiến người thường không dám nhìn thẳng.

Mà ánh mắt của Trần Mộc sắc bén biết bao, một cái liếc mắt đã nhìn ra được, loại khí chất này là trời sinh, chứ không phải do tu thân dưỡng tính sau này mà có.

Chỉ một cái nhìn, Trần Mộc đã biết người phụ nữ trước mắt là ai, Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô!

Mái tóc dài của cô được búi lên, cài ngang một cây trâm gỗ mun.

Làn da trắng nõn mịn màng, phong cách ăn mặc cũng giống như Hoắc Cẩm Tích, mặc một chiếc sườn xám tinh xảo, cổ áo xẻ vừa phải, khiến người ta suy nghĩ miên man.

Chỉ có điều, Hoắc Tiên Cô và Hoắc Cẩm Tích, là quan hệ giữa hậu bối và trưởng bối.

Ngoài ra chính là, cả hai người phụ nữ đều có nhan sắc thượng thừa, thuộc loại phụ nữ xinh đẹp vô cùng hiếm thấy.

Nhưng khí chất của hai người, lại mỗi người một vẻ.

Hoắc Tiên Cô càng cho người ta cảm giác tiên khí phiêu diêu, khiến người ta không dám nhìn thẳng, hoặc là khó nảy sinh tà niệm.

Còn Hoắc Cẩm Tích lại là một loại khí chất trưởng thành quyến rũ, có một phong vị riêng, rất dễ khơi dậy một loại hưng phấn nào đó trong lòng người. "Chủ nhân đến rồi." "Mau, Hoắc Tiên Cô, còn không mau hành lễ với chủ nhân?" Hoắc Cẩm Tích vội vàng đứng dậy từ bên bàn, nhắc nhở.

Hoắc Tiên Cô nhanh bước đứng dậy, vô cùng cung kính hành lễ với Trần Mộc: "Gặp qua Trần đại đương gia, tiểu nữ Hoắc Tiên Cô." "Được." Trần Mộc gật đầu, đi đến bàn ngồi xuống.

Hoắc Cẩm Tích tay chân lanh lẹ rót đầy một tách trà nóng, thuận thế ngồi xuống bên cạnh Trần Mộc, tựa như vô tình dựa vào một chút. "Ngồi đi." Trần Mộc chỉ vào chỗ ngồi đối diện, ra hiệu cho Hoắc Tiên Cô ngồi xuống.

Nhấp một ngụm trà nóng, thư giãn tinh thần.

Để Hoắc Tiên Cô đến lão trạch Trần gia báo danh, đây cũng là sự sắp xếp của Hoắc Cẩm Tích.

Dù sao, nếu dùng một người mà Trần Mộc trước đây chưa từng gặp, lại là người của Hoắc gia, để nắm quyền ngành nghề đạo mộ của Trần gia, điều này thật sự có chút không hợp lý.

Mà để tránh hiềm nghi, cũng là để Trần Mộc xem xét thực lực của Hoắc Tiên Cô, Hoắc Cẩm Tích cũng ngay lập tức thông báo cho Hoắc Tiên Cô, bảo cô đến lão trạch Trần gia, diện kiến Trần Mộc, cũng để nhận lệnh làm việc!

Đối với chuyện của Hoắc gia, Trần Mộc hiểu biết chỉ nhiều chứ không ít.

Dù sao bên cạnh có một vị thư ký thân cận như Hoắc Cẩm Tích,

mà cô lại là đại đương gia tiền nhiệm của Hoắc gia, tự nhiên, rất nhiều bí mật của Hoắc gia, Trần Mộc đều biết.

Ví dụ như các loại thủ đoạn xuống mộ đổ đấu của Hoắc gia, từ tay nghề của gia tộc họ mà nói, lại có chút tương tự với Hồng gia của Nhị Nguyệt Hồng, đều là thử thách bản lĩnh thân thể, lấy một chữ phi diêm tẩu bích, chân không chạm đất.

Nói về tay nghề đạo mộ đổ đấu, Hoắc gia quả thực cũng thuộc hàng thượng thừa, chỉ tiếc là, trước khi Trần gia thôn tính Hoắc gia, người đứng đầu, người quản sự của Hoắc gia đều là phụ nữ, mà phụ nữ nhiều, thị phi cũng nhiều.

Trong Tứ đại gia tộc, Hoắc gia có sự hao mòn nội bộ nghiêm trọng nhất, đấu tranh gia tộc luôn rất kịch liệt.

Chỉ riêng về phương diện này, Trần Mộc cũng coi như là dùng sức mạnh của Trần gia, đơn phương chấm dứt nội đấu của Hoắc gia, và giải quyết vấn đề này một lần và mãi mãi!

Uống xong một tách trà, Trần Mộc trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, mở miệng nói: "Chuyện chi tiết, Hoắc Cẩm Tích chắc đã nói với ngươi rồi, vậy thì từ hôm nay, sẽ do ngươi tiếp quản ngành nghề đạo mộ của Trần gia, thế nào?".

Tuy nói đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi câu nói này thốt ra từ miệng Trần Mộc, Hoắc Tiên Cô ít nhiều vẫn không thể kìm nén được sự kinh ngạc trong lòng!

Gia nghiệp của Trần gia hiện nay rốt cuộc lớn đến mức nào?

Không ai rõ hơn những người ở Trường Sa Thành này.

Tuy Hoắc gia đã sáp nhập vào Trần gia, trở thành gia tộc phụ thuộc, nhưng cũng có một số sản nghiệp, địa bàn vẫn do một bộ phận người Hoắc gia phụ trách quản lý.

Tự nhiên, Hoắc Tiên Cô vô cùng rõ ràng, Trần gia dù chỉ riêng mảng đạo mộ thôi cũng đã là một chiếc bánh kem cực kỳ béo bở, có thể nói là béo đến chảy mỡ!.

Cứ như vậy, để nàng tiếp quản sao?

Giọng điệu nhẹ nhàng bâng quơ, cứ như đây chỉ là một sản nghiệp nhỏ, một địa bàn con con vậy! "Hoắc Tiên Cô?" "Còn không mau tạ ơn chủ nhân?!" Thấy Hoắc Tiên Cô dường như đang thất thần, Hoắc Cẩm Tích vội vàng lên tiếng nhắc nhở, nghiêm giọng nói: "Chủ nhân để ngươi tiếp quản ngành đạo mộ của Trần gia, thì ngươi cũng phải có bản lĩnh đó, gánh vác cho nổi!" "Nếu ngươi làm không đủ tốt, vị trí này có thể đổi người bất cứ lúc nào, hiểu chưa?" Đến lúc này, Hoắc Tiên Cô cũng nhận ra mình đã thất thố, vội vàng đứng dậy, cung kính hành lễ với Trần Mộc: "Tuân lệnh, chủ nhân… không, gia chủ." "Tôi sẽ dốc hết sức mình, kinh doanh tốt ngành đạo mộ của Trần gia, đảm bảo không xảy ra bất kỳ sai sót nào!" Bỗng nhiên được giao trọng trách, Hoắc Tiên Cô trong lòng biết rất rõ, nàng tương đương với việc có được một vị trí cao hơn cả đại đương gia của Hoắc gia không biết bao nhiêu lần!

Nhưng tương tự, vị trí càng cao, quyền lực nắm trong tay càng lớn, thì rủi ro tương ứng cũng tỷ lệ thuận.

Nhất là… ngành đạo mộ!

Nếu làm tốt, xử lý mọi việc ngăn nắp, kinh doanh thỏa đáng, tự nhiên sẽ không có ai đến thay thế vị trí của Hoắc Tiên Cô, cũng coi như giúp nàng kiếm được chút tiếng nói.

Nhưng nếu làm không đủ tốt, Trường Sa Thành lớn như vậy, Trần gia thật lòng muốn tìm một người thích hợp, khó lắm sao?!

Nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, Hoắc Tiên Cô cũng chấn chỉnh lại thái độ của mình, việc đầu tiên, nàng đã nhận rõ vị trí

của bản thân!

Mà điều này, cũng chính là sự nhắc nhở vô tình của Hoắc Cẩm Tích!

Ba lần bảy lượt nhấn mạnh hai chữ Trần gia, chính là muốn Hoắc Tiên Cô hiểu rằng, những dã tâm không nên có thì sớm ngày dẹp bỏ, không được manh động bất kỳ ý niệm hư vọng nào, nếu không tất sẽ rước họa sát thân.

Ngoài ra, vào Trần gia kinh doanh ngành đạo mộ của Trần gia, cũng đồng nghĩa với việc, từ giờ phút này, Hoắc Tiên Cô sẽ không còn thuộc về Hoắc gia nữa.

Những đạo lý, quy củ này, Hoắc Tiên Cô đều thấu hiểu, hoặc có thể nói, nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý!

Chương 248

"Ngành đạo mộ thị phi nhiều, sự việc tạp nham, dù là Giải Cửu cũng không dám nói có thể hoàn toàn không chút sai sót, cứ cố hết sức là được." "Ngươi họ Hoắc, nhưng từ giờ phút này ngươi không còn là người Hoắc gia nữa, hiểu không?" Nghe thấy giọng nói bình thản của Trần Mộc, Hoắc Tiên Cô khẽ gật đầu, đáp: "Hiểu, gia chủ." "Tốt." "Lần đầu gặp mặt, cũng chuẩn bị cho ngươi chút quà gặp mặt." Trần Mộc đặt chén trà xuống, giơ tay khẽ gõ lên bàn.

Ngay sau đó, mười bộ 【Thiên Nhãn Trùng】, một viên 【Phệ Nang】, ba phần 【Đoán Thể Dược Tề】, một bộ trang bị cá nhân hoàn chỉnh… Một đống đồ vật, loảng xoảng đặt đầy bàn. "Trong đó Đoán Thể Dược Tề đối với ngươi là quan trọng nhất, đúng giờ uống hết ba lần, ngươi sẽ hiểu thế nào là hai chữ đoán thể." Trần Mộc vừa nói, vừa liếc nhìn Hoắc Cẩm Tích.

Hoắc Cẩm Tích vô cùng hiểu ý, lập tức tiếp lời, bắt đầu giải thích cho Hoắc Tiên Cô: "【Thiên Nhãn Trùng】 này rất lợi hại, coi như một loại pháp khí trinh sát vô cùng mạnh." "Đeo kính một mắt vào, ngươi có thể thông qua 【Thiên Nhãn Trùng】, trực tiếp liên lạc với lão trạch bên này, bao phủ cả Trường Sa Thành không thành vấn đề." "Sau đó là 【Phệ Nang】…" Giới thiệu một lượt, dù là Hoắc Tiên Cô cũng chưa từng thấy nhiều thứ mới lạ như vậy, lập tức có chút yêu thích không nỡ rời tay, cầm tất cả lên xem xét, nghiên cứu một lượt.

Không bao lâu, công dụng chi tiết của những thứ này, Hoắc Tiên Cô đều đã nắm rõ, sau đó ấn vào 【Phệ Nang】, cất toàn bộ chúng vào trong. "Mảng đạo mộ của Trần gia, vẫn phải dẫn theo Ngô gia." "Nếu bên Nhị Nguyệt Hồng cũng có nhân lực thích hợp, cũng có thể dẫn theo, phân tán ra, mục tiêu cũng đừng chỉ giới hạn ở Trường Sa

Thành, hiểu ý ta không?" Trần Mộc nhìn về phía Hoắc Tiên Cô, trầm giọng nói: "Thiên hạ rộng lớn, không chỉ có cổ mộ quanh Trường Sa Thành là nhiều, bố cục chi tiết, ngươi có thể hỏi ý Giải Cửu." Trầm ngâm một lát, xét thấy tạm thời không có gì cần dặn dò, Trần Mộc bèn phất tay.

Thấy vậy, Hoắc Tiên Cô lại chắp tay hành lễ lần nữa: "Vậy tôi không làm phiền gia chủ nghỉ ngơi, tôi xin cáo từ trước, có chuyện gì ngài cứ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào." "Ừm, đi đi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Cửa thư phòng mở ra, rồi đóng lại.

Tiếng bước chân từ nặng đến nhẹ, dần dần biến mất.

Hồi lâu sau, cảm nhận những ngón tay se lạnh của Hoắc Cẩm Tích đang nhẹ nhàng xoa bóp thái dương cho mình, tư duy của Trần Mộc cũng dần dần trầm ổn thả lỏng. "Bên Nhậm Đình Đình thế nào rồi?" "Thưa chủ nhân, đã bắt đầu tiếp quản, nhưng sản nghiệp của Nhậm gia không chỉ có ở Trường Sa Thành, xung quanh còn rất nhiều thành phố khác cũng có, trong thời gian ngắn khó mà thu gom hết được." Hoắc Cẩm Tích ý tứ khẽ cúi người.

Đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng chạm vào dái tai Trần Mộc, hơi thở khẽ khàng cũng theo đó truyền vào tai hắn. "Đúng là không dễ." "Muốn hoàn toàn nuốt trọn, quả thực còn phải tốn chút thời gian." Trần Mộc khẽ gật đầu, thuận tay luồn xuống dưới.

Động tác này khiến thân thể Hoắc Cẩm Tích tức thì cứng đờ. "Không phải rất tài giỏi sao?

Tiếp tục." Trần Mộc hừ một tiếng. "Vâng, chủ nhân…" Hoắc Cẩm Tích lúc này mới duỗi tay ra lại, run rẩy xoa bóp thái dương cho Trần Mộc, trán đã lấm tấm mồ hôi hột.

Ngành đạo mộ giao cho Hoắc Tiên Cô tiếp quản.

Còn phương diện kinh doanh thương mại thì có Nhậm Đình Đình.

Năng lực của hai người ai mạnh ai yếu, tạm thời vẫn chưa nhìn ra.

Nhưng đây cũng coi như giải quyết được một nỗi lòng của Trần Mộc, cũng xem như san sẻ đi phần lớn trọng trách của Trần Hổ! "Ừm, việc tu luyện của Hổ thúc cũng phải đưa vào lịch trình." "Ngoài ra chính là phường luyện khí… các loại pháp khí cơ sở trang bị cho toàn bộ thành viên, tùy thời cập nhật thay thế, có 【Thần Cơ Bách Luyện】 cũng có thể giảm bớt một ít tổn thất dược liệu." Từng suy nghĩ không ngừng hiện lên trong đầu, nhìn chung, những việc Trần Mộc cần cân nhắc hiện nay không nhiều, chẳng qua chỉ là phương hướng phát triển lớn của Trần gia, và các phương diện bồi dưỡng thành viên. "Tối nay phải nghỉ ngơi cho tốt." Trần Mộc đột nhiên lên tiếng.

Bên cạnh, Hoắc Cẩm Tích đã như lọt vào trong sương mù không rõ mình là ai, cũng tỉnh táo lại một chút: "Nghỉ ngơi cho tốt?

Chủ nhân nói là…" "Nghỉ ngơi cho tốt, không hiểu sao?" Trần Mộc cười một tiếng, thầm nghĩ: "Sáng sớm mai, khi trạng thái tốt nhất sẽ bắt đầu tu luyện 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】, cấu tạo đan văn!".

Một đêm công thành chiếm đất, cắm trại nhổ doanh.

Sau khi thả lỏng hoàn toàn thân thể và tâm thần, Trần Mộc cũng điều chỉnh trạng thái của mình đến một tầng thứ cực tốt.

Cái gọi là giương cung có độ, tu luyện cần toàn tâm toàn ý, tự nhiên, thả lỏng cũng vậy, muốn thả lỏng cũng phải toàn tâm toàn ý dấn thân vào, dốc hết sức phát huy ưu thế của mình, hạ gục tất cả.

Trần Mộc chân trước vừa ra khỏi cửa, chân sau Già La đã đi theo. "Ngươi không đi nghỉ ngơi, theo ta làm gì?" Trần Mộc vén lại mớ tóc mai bên tai Già La, có chút nghi hoặc. "Sắp đột phá rồi sao, tướng công?" "Ta có chút không yên tâm, theo tới xem sao." Già La thuận tay từ trong lòng lấy ra thần khí mà nàng mang theo bên người —— Trường Sinh Bài, rồi định đeo lên cho Trần Mộc.

Trần Mộc lắc đầu, cười nói: "Thôi đi, Trường Sinh Bài vốn là pháp khí luyện chế cho ngươi, ta lấy dùng lại không thích hợp." "Hơn nữa." "Tu vi hiện tại của ngươi phần nhiều đến từ âm khí, nếu ta vô tình kích phát một số sức mạnh khắc chế ngươi, e là ngươi sẽ rất phiền phức." "Vậy ta ở bên cạnh chờ." Già La ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy vậy, Trần Mộc cũng không định để nàng đi nữa.

Hắn bước vào tiểu viện của mình ngồi xuống, còn Già La thì ngồi trước cửa phòng, giữ một khoảng cách.

Khoảng cách không xa, nếu bên Trần Mộc xảy ra tình huống bất ngờ nào, Già La có thể đảm bảo sẽ lao đến ngay lập tức! "Yên tâm." Trần Mộc cười nhìn Già La một cái, sau đó khẽ nhắm mắt. "Rút phần thưởng: 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】!" Ý niệm vừa động, 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 cất giữ trong 【Thương Thành Tài Phú】 lập tức hóa thành từng luồng thanh khí, tràn vào trong đầu Trần Mộc!

Từng đoạn từng đoạn cổ tự tối nghĩa, đang nhanh chóng được Trần Mộc tiêu hóa.

Hơn nữa vì là phần thưởng, thậm chí không cần Trần Mộc tốn nhiều tâm thần, đã có thể dễ dàng nắm giữ, và tu luyện nhập môn, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề tu luyện thất bại! "Thì ra là vậy, dùng hương hỏa nguyện lực tán vào trong tĩnh mạch huyết nhục trong cơ thể, lại dùng pháp môn vận hành đặc thù để chuyển hóa…" "Cũng

có chút mánh khóe." Trong lòng thầm nghĩ, Trần Mộc một tay bắt pháp quyết, miệng lẩm nhẩm hữu từ.

Gần như trong nháy mắt, khí tức giữa trời đất xung quanh đột nhiên biến đổi!

Nhất thời, đủ loại tiếng cầu khẩn, tiếng cầu nguyện, tản ra bốn phía, hóa thành từng luồng kim quang, rót vào giữa mi tâm của Trần Mộc! "Kính lạy Trần đại tiên nhân, mong ngài có thể phù hộ cho sự an nguy của chúng dân Nhậm Gia Trấn!" "Trần đại tiên nhân, cả nhà chúng tôi cảm tạ ân cứu mạng của ngài!" "Gia chủ, năm nay vợ con có thể sinh con gái không?" "Gia chủ, thành tâm cầu phúc cho ngài, hy vọng việc tu luyện của ngài thuận buồm xuôi gió, một đường bằng phẳng không gặp trắc trở!" "…" Các loại âm thanh rót vào tai, Trần Mộc cũng sau một thoáng ngẩn người, đã phản ứng lại.

Những âm thanh này, chẳng phải đến từ những lời cầu khẩn của dân chúng ở Trần Gia Trấn và Nhậm Gia Trấn sao?! "Hình như có gì đó kỳ lạ lẫn vào… Ta có thể bảo hộ an toàn cho các ngươi không sai, nhưng chuyện sinh con trai sinh con gái, ta làm sao quản được chứ…" Trần Mộc có chút cạn lời.

Nhưng đúng lúc này, những hương hỏa nguyện lực hội tụ tới, toàn bộ được nạp vào trong cơ thể Trần Mộc, tự động men theo kinh mạch bắt đầu lưu chuyển.

Quỹ đạo lưu chuyển của nó, vừa khéo ăn khớp với lộ tuyến vận hành của 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】!

Rất nhanh, cảm nhận được lượng khí trong cơ thể đang tăng lên với tốc độ cao, Trần Mộc biết, tu luyện 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 này, đối với hắn có rất nhiều lợi ích!

Mà ngay lúc Trần Mộc dùng hương hỏa nguyện lực, chuyển hóa thành khí.

Một bóng người hư ảo khổng lồ gần như nhạt đến không thể thấy rõ, chậm rãi xuất hiện sau lưng Trần Mộc!

Bóng người hư ảo này, tựa như vừa tỉnh lại sau giấc ngủ say, lại giống như vừa từ dưới đất chui lên, đang từng chút từng chút đứng dậy, ngày càng hùng vĩ cao lớn.

Bóng người hư ảo này gần như trong suốt, nếu không phải lúc này ánh mặt trời không quá gay gắt, e là rất khó có thể nhìn thấy được một tia đường nét!

Dù vậy, nhưng khi dị tượng này xuất hiện, lập tức có rất nhiều người chú ý đến.

Trong đó phản ứng nhanh nhất, chính là các thành viên thân vệ đội của Trần gia lão trạch, gần như đều ngẩng đầu, nhìn về phía tiểu viện của Trần Mộc.

Cùng lúc đó, Cửu Thúc đang tu luyện 【Dương Ngũ Lôi】 trong sân huấn luyện, cũng đột nhiên trong lòng có cảm ứng, lập tức ngẩng đầu nhìn qua. "Loại khí tức này…" "Chẳng lẽ là hương hỏa nguyện lực, hội tụ thành hình người?!" Dị trạng như vậy, Cửu Thúc cũng không còn lòng dạ tu luyện, nhanh chóng đứng dậy đi đến gần tiểu viện của Trần Mộc.

Chương 249

Đợi khi ông đến nơi, Trần Tiểu Đao và những người khác, đang chỉ huy các thành viên thân vệ đội, bao vây giới nghiêm tiểu viện của Trần Mộc ba lớp trong ba lớp ngoài! "Tất cả mở to mắt cho ta!" "Gia chủ chắc chắn đang ở thời khắc mấu chốt của tu luyện, ai dám gây ra sai sót, xử lý theo gia pháp, không được phép có bất kỳ sơ suất nào!" Từng mệnh lệnh được ban xuống, thấy Cửu Thúc đi tới gần, Chá Cô Tiếu chào hỏi một tiếng, gật đầu nói: "Cửu Thúc tu luyện 【Dương Ngũ Lôi】, cảm giác thế nào?" "Tính ra thì chắc đã nhập môn rồi." "Chỉ là muốn thi triển thuận lợi, còn cần chút thời gian." Cửu Thúc cũng không giấu giếm, nói thật.

Chá Cô Tiếu chậc một tiếng, khâm phục nói: "Nói về thiên phú của Cửu Thúc ngài ở phương diện này, quả thực cũng coi như lợi hại!" Cửu Thúc lắc đầu, cười khổ nói: "Không nhắc đến chuyện này, chỉ là may mắn thôi." Bên cạnh, Trần Tiểu Đao chen tới, thấp giọng hỏi: "Cửu Thúc, ngài kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm phong phú về loại đồ vật này, gia chủ đang tu luyện cái gì vậy?" Trần Tiểu Đao vừa mở miệng, Chá Cô Tiếu, Hồng cô nương, Trần Tam Căn và những người bên cạnh, đều đưa mắt tò mò nhìn sang. "Ta cũng không chắc chắn lắm." "Nhưng chắc là… một loại thuật pháp thần thông có liên quan đến hương hỏa nguyện lực." Cửu Thúc có chút do dự, tiếp tục nói: "Trước đây gia chủ không phải đã để lại tượng vàng và bài vị trường sinh ở Trần Gia Trấn và Nhậm Gia Trấn sao?" "Theo lý mà nói, chỉ cần có người dâng hương, thì chắc chắn đã bắt đầu tích lũy loại hương hỏa nguyện lực này rồi." Vừa nói, Cửu Thúc vừa chỉ vào bóng người hư ảo khổng lồ trên không, tiếp tục nói: "Ta vì trước đây từng tiếp xúc với loại quỷ quái này, nên biết khí tức của hương hỏa

nguyện lực." "Các ngươi cẩn thận cảm nhận một chút, chắc cũng có thể nhận ra." Nghe vậy, mấy người xung quanh không nghi ngờ gì, đều tĩnh tâm, cẩn thận cảm ứng.

Đó là một loại khí tức sức mạnh vô cùng ôn hòa, cẩn thận cảm nhận, lại như thấy được chúng sinh bách thái, ngửi thấy được mùi khói lửa của thế tục.

Ấm áp ôn hòa, đồng thời, loại hương hỏa nguyện lực này, lại cho người ta một cảm giác trang nghiêm túc mục, mà không thể khinh nhờn!

Hai loại đặc tính dung hợp vào nhau, lại hài hòa một cách kỳ lạ. "Loại hương hỏa nguyện lực này… hình như rất mạnh!" "Chẳng lẽ nói?" Trần Tiểu Đao sờ sờ khóe miệng, đăm chiêu nhìn về phía bóng người hư ảo đó: "Thần thông bản lĩnh này của gia chủ, hình như là cái gì đó trong Tây Du Ký ấy nhỉ… đúng rồi, Pháp Tướng Thiên Địa?!".

Bốn chữ Pháp Tướng Thiên Địa vừa thốt ra, Trần Tiểu Đao cũng biết mình nói hơi quá, gãi đầu nhìn mọi người: "Tôi chỉ nói bừa một câu thôi…" "Không, ta lại cho rằng ngươi nói có chút tương tự." Chá Cô Tiếu lắc đầu.

Bên cạnh, trên mặt Cửu Thúc cũng thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Lúc trước, khi vừa nhìn thấy bóng người hư ảo khổng lồ này, Cửu Thúc còn đoán, đây có phải là thứ mà Trần Mộc dùng hương hỏa nguyện lực ngưng kết ra không.

Bây giờ bị Trần Tiểu Đao vô tình điểm một câu.

Lại khiến Cửu Thúc liên tưởng đến rất nhiều điều.

Cửu Thúc nhíu chặt mày, chậc chậc khen lạ: "Phán đoán này không quá chính xác, nhưng nói về cảm giác, lại vô cùng tương tự."

"Nhưng rất rõ ràng, đây chắc không phải là Pháp Tướng Thiên Địa thật sự của gia chủ." "Mà càng giống một loại… dùng hương hỏa nguyện lực, tạo ra ngưng kết thành Kim Thân Pháp Tướng, đương nhiên, ta cũng chỉ có thể đoán mò thôi." Dù là Cửu Thúc kiến thức rộng rãi, cũng không ngờ tới, có thể ở Trần gia nhìn thấy cảnh tượng như vậy! "Nhưng có thể xác định là, đây đích thực là do hương hỏa nguyện lực hội tụ thành." "Có chút tò mò, gia chủ đây lại tu luyện công pháp gì vậy?" Cửu Thúc thật sự trong lòng có chút ngứa ngáy.

Nói về Mao Sơn Thuật mà ông tu luyện, cũng có rất nhiều bản lĩnh lợi hại.

Nhưng sau khi gặp Trần Mộc, Cửu Thúc mới biết núi cao còn có núi cao hơn, câu này quả thực không sai. "Cứ tĩnh quan kỳ biến đã." Chá Cô Tiếu gật đầu, khẽ thở dài một hơi: "Loại hương hỏa nguyện lực này, ngay cả chúng ta cũng chưa từng hiểu rõ về loại sức mạnh này." "Nếu gia chủ có thể nhờ đó mà thu được lợi ích to lớn… cũng không phải không phải là một phương thức tu luyện." Nghe vậy, Trần Tiểu Đao lại lắc đầu, nghiêm giọng nói: "Phương thức tu luyện này, e rằng nhược điểm của nó vô cùng chí mạng, gia chủ không thể không chú ý đến điểm này." Chá Cô Tiếu hơi sững người.

Bên cạnh, Hồng cô nương cũng gật đầu lên tiếng: "Ta cho rằng Tiểu Đao nói đúng, nếu dựa vào phương pháp thu thập hương hỏa để tu luyện, nhược điểm vô cùng chí mạng." "Một khi từ đường hoặc miếu vũ thờ phụng gia chủ bị phá hủy, hương hỏa đoạn tuyệt, e rằng tổn thất cực lớn." Đối với tình hình mà Hồng cô nương nói, những người có mặt cũng đều hiểu rõ.

Thời xưa những chuyện tương tự được ghi lại, còn thiếu sao?

Đối phó với những tà thần dâm tự đó, trực tiếp phá hủy căn cơ của chúng, cắt đứt nguồn sức mạnh, có trâu bò đến đâu cũng phải

biến thành phế vật! "Các vị không cần lo lắng." Cửu Thúc cười một tiếng, đè tay xuống nói: "Gia chủ đã dám tu luyện, vậy chứng tỏ ngài ấy có cách giải quyết, hoặc nói là không phải đơn thuần dựa vào hương hỏa nguyện lực này." "Ưu thế nhược điểm, chúng ta đều nhìn ra, gia chủ còn không nhìn ra sao?" Phải thừa nhận rằng, vào lúc này, lời nói của Cửu Thúc quả thực có chút trọng lượng.

Tuy Cửu Thúc mới gia nhập Trần gia, nhưng tính tình hòa ái, cũng không keo kiệt chia sẻ kinh nghiệm của mình, đối nhân xử thế đều rất có chừng mực, cộng thêm thực lực tu vi không yếu, tự nhiên cũng được mọi người quý mến.

Đúng lúc này, ánh mắt Cửu Thúc đột nhiên ngưng lại, mọi người theo đó nhìn qua, lập tức cũng có chút ngẩn người.

Bóng người hư ảo khổng lồ kia, không biết từ lúc nào, lại hợp làm một với ánh mặt trời vừa lên không lâu, nghiễm nhiên khiến cho bóng người này, có thêm một vầng hào quang màu vàng!

Dị tượng này, lập tức kinh động đến dân chúng trong Trường Sa Thành! "Mau nhìn!

Bên lão trạch Trần gia, lại có động tĩnh lớn!" "Đây lại là thần thông bản lĩnh gì?

Hửm?

Trông có vẻ hơi giống… trời ạ, đây không phải là một pho tượng Phật chứ?" "Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho kỹ, đó là tượng Phật sao!" "Trông có vẻ hơi giống… đừng nói nữa, đường nét của bóng người này, các ngươi có cảm thấy giống Trần đại đương gia không?" "Giống hệt!

Đây chắc chắn là thần thông của Trần đại đương gia, thật lợi hại!" "Các ngươi xem đi, ta đã nói rồi, lúc trước khi bạch long bay lên

trên lão trạch Trần gia ta đã biết, Trần đại đương gia ấy, là tiên nhân chuyển thế!" "Sao ngươi không nói là tinh quân hạ phàm đi?" "Cảnh tượng này thực sự có chút hùng vĩ, nhưng, đây là ý gì nhỉ?" "Ây ây ây?

Đợi đã, tại sao ta lại bất giác quỳ xuống rồi??" "Ta cũng vậy!" "Ta nhớ ra rồi, lúc đó Trần đại đương gia từ bên ngoài trở về Trường Sa Thành, ta cũng là sau khi nhìn thấy ngài ấy mới có cảm giác muốn quỳ lạy, chẳng lẽ nói…" "Không sai đâu, đây là thiên cơ chỉ dẫn, là Trần đại đương gia đang phù hộ cho Trường Sa Thành chúng ta a!" "…" Ngay cả Trần Mộc cũng không biết, lần đầu tiên hắn tu luyện【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】, lại gây ra một trận chấn động lớn chưa từng có trong Trường Sa Thành, thu hút gần như toàn bộ người dân trong thành đến xem!

Nói cho cùng, cũng là cơ duyên xảo hợp.

Nếu không phải ánh mặt trời mới lên, vừa khéo chiếu vào bóng người hư ảo khổng lồ kia, nó cũng sẽ không vào lúc này, trở nên bắt mắt như vậy!

Rất nhanh, tin tức 'Trần đại đương gia tái hiện thần tích!' như mọc thêm chân, bay như điên truyền khắp cả Trường Sa Thành.

Từ ông chủ của các cửa hàng, đến những người làm công vác bao, ai ai cũng có thể nhìn thấy, pho tượng người hư ảo khổng lồ đó, hòa cùng vạn trượng kim quang, ngạo nghễ đứng giữa Trường Sa Thành, nhìn xuống đại địa! "Tề gia!

Tề gia!" "Mau nhìn lão trạch Trần gia!

Trần đại đương gia lại hiển lộ thần tích rồi!" Trong cửa hàng của Tề gia, Tề Thiết Chủy vừa mới thức dậy còn chưa kịp rửa mặt, đã bị tiểu nhị kéo ra cửa, chỉ cho hắn xem hướng lão trạch Trần gia. "Thần tích gì?" Tề Thiết Chủy ngơ ngác.

Kết quả vừa liếc mắt một cái, lập tức, Tề Thiết Chủy ngây người. "Mộc gia đây thật là…" "Miệng thì nói không được không được, hành động thực tế lại rất nhanh a!" Tề Thiết Chủy bất giác lẩm bẩm.

Với một kẻ lõi đời như hắn, trong nháy mắt có thể phán đoán ra, nếu chuyện này được thao túng tốt, lợi ích mang lại cho Trần Mộc… quả thực không thể nào lớn hơn! "Nhanh lên nhanh lên, gọi xe cho ta!" "Ta bây giờ đến Giải gia!" Tề Thiết Chủy không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lau mặt qua loa, gặm một cây quẩy rồi ra cửa, hối hả chạy thẳng đến trạch viện Giải gia.

Quả nhiên, Tề Thiết Chủy vừa đến không lâu, Ngô Lão Cẩu cũng đã có mặt.

Hai người như đã hẹn trước, sau khi nhận ra dị tượng ở lão trạch Trần gia, đều tìm đến chỗ Giải Cửu ngay lập tức. "Chuyện có lớn gì đâu, làm hai người các cậu gấp gáp thế." "Lại đây, ăn cơm trước đã." Giải Cửu gọi một tiếng, dẫn Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chủy, ngồi xuống bàn ăn. "Bọn tôi còn tâm trạng nào mà ăn cơm nữa!" Tề Thiết Chủy húp một ngụm cháo loãng, nghi ngờ nhìn về phía Giải Cửu: "Tôi nói này… chuyện này không phải là cậu với Mộc gia, đã bàn bạc trước rồi chứ?" Giải Cửu cười khổ một tiếng: "Tôi làm gì có bản lĩnh lớn như vậy?" Thấy Giải Cửu dường như không hề lo lắng, vững như Thái Sơn.

Ngô Lão Cẩu cũng yên tâm hơn một chút, bắt đầu ăn cơm: "Vậy bên cậu tin tức nhanh nhạy, tiết lộ cho hai anh em chúng tôi một chút, bước tiếp theo làm thế nào?" Nghe vậy, Tề Thiết Chủy cũng dừng động tác trong tay, lắng tai nghe.

Giải Cửu thở dài, bất đắc dĩ nói: "Chuyện này đến quá đột ngột, nếu cậu nói vội vàng đi thao túng gì đó, ngược lại sẽ khiến người ta hiểu lầm tính chân thực của nó." "Thà cứ thuận theo tự nhiên, để bọn

họ tự do phát huy!".

Thuận theo tự nhiên, để bọn họ tự do phát huy?

Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu hai người, đều cẩn thận suy ngẫm ý tứ trong câu nói này, rồi quay sang giơ ngón tay cái với Giải Cửu đầy khâm phục. "Bảo sao người ta nói, những kẻ chơi tâm kế như các cậu, lòng dạ bẩn thỉu nhất." "Phân tích có lý!" Ngô Lão Cẩu gật đầu, cúi đầu húp cháo.

Giải Cửu: "…" Tề Thiết Chủy cũng hùa theo một tiếng, gật đầu nói: "Đúng là như vậy, trong tình huống phần lớn mọi người đều cho là thần tích, vẫn là không nên tùy tiện nhúng tay thì hơn." Suy nghĩ một chút, Giải Cửu nhìn về phía Tề Thiết Chủy, mở miệng nói: "Vừa hay, Tề gia, kể cho tôi nghe chuyện của cậu và gia chủ ở Trần Gia Trấn trước đây, ví dụ như phản ứng của người dân địa phương, việc dâng hương cúng bái các loại." "Được!".

Tề Thiết Chủy cũng không lề mề.

Chuyện này liên quan trọng đại, dù là Tề Thiết Chủy, cũng không dám làm lỡ chính sự.

Chương 250

Nếu nói những manh mối chi tiết này, sẽ giúp Giải Cửu bố cục, vậy thì tự nhiên là hắn càng hiểu rõ, càng tiện cho việc lên kế hoạch!

Rất nhanh, không bỏ sót chi tiết nào.

Tề Thiết Chủy đem phản ứng và thái độ của dân chúng hai trấn Trần Gia Trấn và Nhậm Gia Trấn, bao gồm cả tượng vàng, từ đường của Trần Mộc, cho đến việc quét sạch tà thần dâm tự xung quanh hai trấn, toàn bộ từ đầu đến cuối, kể lại một cách chi tiết!

Sau khi hiểu rõ chi tiết, Giải Cửu vừa uống sữa đậu nành, vừa trầm tư không nói.

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu cũng không tiện làm phiền, hai người chuyên tâm ăn cơm. "Đúng rồi, Tề gia." "Tôi nghe cậu nói, trước đây lúc các người cùng trở về Trường Sa Thành, đã đề nghị gia chủ ở Trường Sa Thành tạo ra chút động tĩnh?" Nghe Ngô Lão Cẩu nhắc đến chuyện này, Tề Thiết Chủy xua tay: "Haiz, đừng nhắc nữa, lúc đó Mộc gia một mực từ chối, ai ngờ hôm nay lại tạo ra động tĩnh lớn như vậy?!" "Nhưng nỗi lo của Mộc gia, cũng có thể hiểu được." "Hiện nay sự phát triển của Trần gia mới vừa đi vào quỹ đạo, chính là thời điểm tốt, mà thời buổi này lại là đa sự chi thu… nói không chừng đấy!" Về sự cẩn thận của Trần Mộc, Tề Thiết Chủy trong lòng biết rõ.

Chỉ là, đối với thầy bói như hắn, nắm giữ Kỳ Môn Độn Giáp, tinh thông chiêm tinh vấn bốc, thực ra không quá tin vào những chuyện thần phật đó.

Mà không chỉ có hắn, Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu, cũng vậy.

Ăn bát cơm đạo mộ, đối với thuyết quỷ thần… đều có chút khinh

thường không nói nên lời. "Khó nói, có khả năng là gia chủ trong quá trình tu luyện, vô tình mới tạo ra động tĩnh lớn như vậy?" "Hay là, lát nữa chúng ta cùng đi xem?" Ngô Lão Cẩu thăm dò đề nghị.

Giải Cửu bên cạnh đặt đũa xuống, gật đầu nói: "Được, vừa hay kế hoạch tiếp theo của chuyện này, tôi cũng phải thương lượng với gia chủ một phen." Ba người ăn nhịp với nhau, lập tức lên đường, đi đến lão trạch Trần gia! …… …… Bóng người hư ảo tỏa ra vạn trượng kim quang, kéo dài đến bảy tám phút, lúc này mới dần dần trở nên mơ hồ, biến mất vào hư không.

Chỉ là, dù chỉ có bảy tám phút ngắn ngủi.

Nhưng cũng đủ để dân chúng Trường Sa Thành, nhìn thấy cảnh tượng như thần tích này!

Đồng thời, những thành viên của các thương hội nước ngoài trong Trường Sa Thành, cũng ngay lập tức, truyền tin tức động trời này về trụ sở chính.

Trụ sở chính của các thương hội nước ngoài, sau khi nhận được tin tức đều vô cùng đau đầu!

Trần gia ở Trường Sa Thành, luôn là đối tượng quan tâm trọng điểm của bọn họ, mà để giám sát động tĩnh của Trần gia, những thương hội nước ngoài này không biết đã tốn bao nhiêu nhân lực vật lực.

Ai có thể ngờ, mới yên ổn được mấy ngày?

Thậm chí người của những thương hội nước ngoài này, còn chưa kịp giở trò gì, tiếp đó Trần gia lại bùng nổ một tin tức kinh thiên như vậy?!

Bước tiếp theo nên đối phó với Trần gia như thế nào, vấn đề này, rất nhanh đã trở thành một vấn đề mà những kẻ đứng đầu các thương

hội nước ngoài này, ăn ngủ cũng phải suy nghĩ, khổ sở suy nghĩ mãi mà vẫn không tìm ra đáp án.

Cùng lúc đó, tại lão trạch Trần gia.

Sau khi bóng người hư ảo như chống đỡ trời đất, nhìn xuống cả Trường Sa Thành tan đi, Trần Mộc cũng theo đó mở hai mắt. "May quá… cuối cùng cũng hoàn thành." "Kim Đan cảnh trung kỳ, đan văn thứ nhất, cấu tạo thành công!" Nhẹ nhàng thở ra một hơi trọc khí, Trần Mộc cũng cảm giác được cơ thể mình, dường như lại xuất hiện một số thay đổi, có thêm một loại… khí tức sức mạnh vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Vô tình nội thị, một phát hiện mới, cũng khiến Trần Mộc có chút kinh ngạc.

Ngay phía sau đan điền của hắn, đường hoàng là có thêm một bóng người hư ảo màu vàng, trông không cụ thể, chỉ có hình người.

Nhìn sơ qua, Trần Mộc không khỏi ngẩn người: "Bóng người này hình như là ta?

Chuyện gì vậy?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Dựa vào 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】, lượng lớn hương hỏa nguyện lực, bị Trần Mộc chuyển hóa thành tu vi của chính mình, thuận thế giúp hắn ngưng thực kim đan thêm một bước, đột phá đến Kim Đan cảnh trung kỳ!

Mà trong lúc đột phá, đan văn thứ nhất, Trần Mộc cũng đã cấu tạo hoàn thành!

Cái gọi là, vạn sự khởi đầu nan, bước đầu tiên khó nhất.

Làm việc như vậy, tu luyện cũng như vậy.

Mà sau khi hoàn thành việc cấu tạo đan văn thứ nhất này, những

đan văn tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều, còn cuối cùng có thể ngưng luyện ra được mấy đạo, điều này phải xem sự phát huy của chính Trần Mộc. "Khí tức của hương hỏa nguyện lực… hình người…" "Viên kim đan này tương đương với ta, vậy thì bóng người hư ảo này?" Cẩn thận nội thị quan sát một phen, Trần Mộc cũng nhạy bén nhận ra, vị trí của bóng người hư ảo này, cũng như hình thái đó, đều có chút kỳ lạ.

Bóng người hư ảo đứng sau kim đan, hai tay dang ra, đầu cúi xuống, tựa như đang trong trạng thái bảo vệ! "Chẳng lẽ nói… là Kim Thân Pháp Tướng trong 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 này?" "Không đúng a." Nhanh chân đứng dậy, Trần Mộc thật sự có chút không hiểu rõ huyền cơ bên trong.

Hương hỏa nguyện lực hội tụ từ Trần Gia Trấn và Nhậm Gia Trấn, rõ ràng đã bị hắn dùng 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 chuyển hóa thành tu vi của chính mình!

Mà nếu dựa theo chiêu thuật pháp này, để ngưng luyện Kim Thân Pháp Tướng, cũng cần một lượng hương hỏa nguyện lực tương đối lớn mới được.

Lấy đâu ra lương thực dư thừa? "Không sao rồi, Già La." Trần Mộc gật đầu với Già La, rồi bước đến trước mặt mọi người. "Xem thần sắc của gia chủ, chắc là đã đột phá thành công rồi nhỉ?" Trần Tiểu Đao cẩn thận quan sát thần sắc của Trần Mộc, có chút không đoán chắc.

Nếu là người khác, còn có thể dùng phương pháp cảm tri khí tức, để phán đoán thực lực đối phương thế nào, tu vi ra sao, đại khái ở tầng thứ nào.

Nhưng Trần Mộc là người tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】, cấp bậc còn không thấp.

Mà một trong những lợi ích của việc tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】 chính là, có thể khiến khí tức trên người người tu luyện hoàn toàn biến mất!

Người ngoài muốn dựa vào khí tức để phán đoán thực lực tu vi của Trần Mộc, hoàn toàn không có khả năng.

Trừ phi là chính hắn thể hiện ra. "Đột phá thành công rồi." Trần Mộc cười gật đầu, rồi lại nói: "Chỉ là sau khi đột phá xong, ta gặp phải một vấn đề hơi kỳ lạ." Vừa nghe vậy, những người xung quanh lập tức đều căng thẳng.

Cửu Thúc sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng nói: "Gia chủ, không phải là ngài trong lúc tu luyện thuật pháp hương hỏa nguyện lực này… ngưng luyện kim thân thất bại chứ?!".

Nỗi lo này của Cửu Thúc quả thực cũng là nỗi lo của những người khác.

Nhất thời, thấy ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn về phía mình, Trần Mộc hơi sững người.

Ngưng luyện kim thân?

Cẩn thận hồi tưởng lại một chút, Trần Mộc nhớ rất rõ, 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 này là phần thưởng hắn nhận được vào sáng nay, dù là người thân cận như Già La cũng hoàn toàn không biết gì!

Cửu Thúc làm sao mà biết được? "Khoan đã...

Ngưng luyện kim thân?" Trần Mộc khẽ nhướng mày, lên tiếng hỏi: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Mau giải thích cho ta một lượt!" Thấy vậy, mọi người xung quanh cũng hiểu ra.

Vừa rồi trong quá trình tu luyện, Trần Mộc dường như không hề

biết mình đã tạo ra cảnh tượng thần tích kia!

Chương 251

Trần Tiểu Đao nói rất nhanh, vội vàng giải thích lại từ đầu đến cuối.

Rất nhanh, Trần Mộc đã hiểu ra, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc. "Thì ra là vậy, lạ thật." "Vừa hay Cửu Thúc cũng ở đây, ta vừa dùng chiêu thuật pháp này, luyện hóa hương hỏa nguyện lực thành tu vi của bản thân." Trần Mộc dừng một chút rồi nói tiếp: "Theo lý mà nói, không có đủ hương hỏa nguyện lực...

đáng lẽ rất khó để ngưng tụ ra 'Kim Thân Pháp Tướng' mới phải." Nghe đến đây, Cửu Thúc hơi ngẩn người, kinh ngạc không thôi: "Nói như vậy, Gia chủ đã ngưng luyện thành công cái... 'Kim Thân Pháp Tướng' này rồi sao?" "Coi là vậy đi." Trần Mộc gật đầu.

Cửu Thúc đăm chiêu, chìm vào im lặng.

Trần Tiểu Đao thì đi vòng quanh Trần Mộc nhìn một vòng, có chút nghi hoặc: "Cũng không nhìn ra có chỗ nào không ổn cả, Gia chủ, ngài cảm thấy thế nào?" Trần Mộc gật đầu: "Cảm giác không tệ, thực lực tăng vọt." Bên cạnh, Già La và Hồng cô nương cũng ghé sát lại, ánh mắt quan tâm di chuyển qua lại trên người Trần Mộc không dưới ba bốn lần. "Không sao, không sao." "Ta vừa nghiên cứu lại chiêu thuật pháp này một lần nữa." Trần Mộc thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Nội thị có thể thấy được hình ảnh của bản thân, đó là hình thái ban đầu của 'Kim Thân Pháp Tướng', xem như ngưng luyện thành công, vẫn cần phải bồi đắp cho vững chắc!" "Điều này cũng có nghĩa là, ta đã ngưng luyện thành công 'Kim Thân Pháp Tướng', chỉ là không có đủ hương hỏa nguyện lực để khiến nó thực thể hóa thêm một bước nữa." Sau một hồi giải thích, Trần Tiểu Đao càng thêm thắc mắc:

"Vậy đây là chuyện tốt mà, Gia chủ, ngài cảm thấy có chỗ nào không ổn sao?" "Hương hỏa nguyện lực." Chá Cô Tiếu thở dài một hơi, lên tiếng: "Ngươi không nghe cách nói của Gia chủ vừa rồi sao?

Tất cả hương hỏa nguyện lực đều bị Gia chủ luyện hóa thành tu vi rồi, vậy thì hương hỏa nguyện lực để ngưng luyện 'Kim Thân Pháp Tướng' này từ đâu mà có?!" Trần Tiểu Đao bất giác lắc đầu.

Ai mà biết được chứ?

Cửu Thúc, người nãy giờ vẫn đang trầm tư, đột nhiên lên tiếng: "Ta có một suy nghĩ không chắc chắn, có phải là lúc Gia chủ đang thử ngưng luyện 'Kim Thân Pháp Tướng' đã thu thập được sự... sùng kính và quỳ lạy từ bá tánh trong thành Thường Sa không?" "Cái đó cũng tính là hương hỏa nguyện lực sao?" Trần Mộc hơi sững người. "Nghiêm túc mà nói thì không tính." Cửu Thúc đăm chiêu gật đầu: "Nhưng sức mạnh của hương hỏa nguyện lực vốn có nhiều nguồn gốc, tâm thành thì linh, ý nghĩa của nó cũng có liên quan đến hương hỏa nguyện lực." Sau khi suy nghĩ kỹ một hồi, ông cũng cảm thấy phỏng đoán và phân tích này của mình có lẽ là chính xác. "Cũng có vài phần hợp lý." "Nói như vậy là..." Trần Mộc suy nghĩ theo hướng của Cửu Thúc, gật đầu nói: "Là vì bá tánh trong thành Thường Sa nhìn thấy một phần 'Kim Thân Pháp Tướng' mà ta vô tình ngưng luyện ra, nên mới có sự sùng kính khấu bái, và từ đó sinh ra một hình thức hương hỏa nguyện lực khác?" "Đúng, chính là như vậy." Cửu Thúc gật đầu khẳng định.

Nếu tìm hiểu sâu hơn nữa, Cửu Thúc cũng đành bó tay.

Dù sao thì 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 này thực sự không phải là thuật pháp mà ai cũng có thể tu luyện, bên trong ẩn chứa nhiều huyền cơ và hung hiểm. "Đa tạ Cửu Thúc." Trần Mộc cười nói: "Nếu không có ngài am hiểu về hương hỏa nguyện lực, e là ta cũng phải suy

nghĩ một hồi mới hiểu ra được." Cửu Thúc xua tay: "Chuyện nhỏ thôi, không có gì đáng kể." Đang nói chuyện, Tề Thiết Chủy, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu ba người vội vã đi tới. "Mộc gia!" Tề Thiết Chủy vừa đến gần đã kể lại những gì mình thấy và nghe được trên đường đi: "Lần này thì gay go rồi, bây giờ khắp các ngõ hẻm trong thành Thường Sa đâu đâu cũng đang đồn đại về thần tích mà ngài đã thể hiện!" Càng nghe, Trần Mộc càng dở khóc dở cười.

Quả thực hắn cũng không ngờ rằng, chỉ vì tu luyện 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】, luyện hóa chỗ hương hỏa nguyện lực tích góp được thành tu vi, lại vô tình tạo ra một 'Kim Thân Pháp Tướng'!

Người biết chuyện thì không thấy có gì lạ, nhiều nhất chỉ là vô cùng chấn động khi mới nhìn thấy mà thôi.

Nhưng trong mắt những người không biết chuyện, ví dụ như bá tánh trong thành Thường Sa, sự chấn động của họ thực sự khó có thể dùng lời để hình dung!

Thêm vào đó, trước kia khi thương hội Phù Tang vây công Trần gia, con bạch long lôi quang bay vào màn đêm kia.

Đủ loại chuyện liên quan đến Trần gia và Trần Mộc gần như đều bị bá tánh thành Thường Sa lôi ra, lật đi lật lại xem xét kỹ lưỡng, cố gắng tìm ra manh mối. "Thật ra chuyện này chỉ là trùng hợp thôi." Trần Mộc nhún vai.

Tề Thiết Chủy ngẩn ra hai giây, thở dài: "Mộc gia, sự trùng hợp của ngài đã tạo ra một thần tích như vậy, e là không dễ giải quyết đâu!" "Không cần giải quyết." Trần Mộc cười lắc đầu: "Cũng không cần can thiệp, cứ để họ tự do phát huy." Lập tức, Giải Cửu cũng cười.

Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu hai người thì lại nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ. "Nếu không phải ta và Lão Cẩu vẫn luôn đi theo Giải

Cửu, ta còn tưởng hai người đã sớm thông đồng với nhau rồi!" Tề Thiết Chủy thán phục tắc lưỡi khen ngợi.

Ngô Lão Cẩu cũng không thể không khâm phục, đầu óc của Giải Cửu quả thực rất lợi hại, quan trọng nhất là, y có thể đoán được một phần suy nghĩ của Trần Mộc, đây mới là điều đáng sợ nhất!

Thế nào là quân sư giỏi?

Chính là đây!

Ngươi nghĩ gì trong đầu không cần nói, quân sư đều sẽ sắp xếp ổn thỏa trước cho ngươi, giống như con giun trong bụng vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt của hai người họ, Trần Mộc cũng hiểu ra, cười nói: "Sao, Giải Cửu cũng có cùng suy nghĩ với ta à?" "Chính là như vậy, Gia chủ." Giải Cửu gật đầu đáp.

Suy nghĩ của hai người trùng khớp một cách lạ thường, đối với thần tích sinh ra từ sự tình cờ này, Trần Mộc không định can thiệp để thúc đẩy hay thao túng gì cả.

Cứ để bá tánh thành Thường Sa tự mình suy diễn, tự mình phát huy! "Dĩ nhiên, cũng không thể hoàn toàn không cân nhắc kế hoạch tiếp theo." Giải Cửu đẩy gọng kính, khẽ nói: "Gia chủ đã muốn dùng hương hỏa nguyện lực để tu luyện, vậy thì tự nhiên là càng nhiều càng tốt, như vậy, sự hiển hiện của thần tích lần này sẽ trở thành một nước cờ đầu tuyệt diệu." "Nước cờ sau là phải chọn thời cơ thích hợp, chỉ cần Gia chủ vô tình lộ diện một lần, là có thể...

đại thắng!" Suy nghĩ của Giải Cửu vô cùng rõ ràng, hay nói cách khác, từ sau khi Trần Mộc vô tình thể hiện ra 'Kim Thân Pháp Tướng', Giải Cửu đã có một khung kế hoạch đại khái rồi!

Chỉ là kế hoạch này phải thúc đẩy như thế nào thì không thể dựa vào họ, mà phải dựa vào... bá tánh trong thành Thường Sa!

Thần tích sở dĩ là thần tích, là vì nó không thể lặp lại hoặc cực kỳ khó để con người thao túng, việc mà sức người không thể làm được mới được gọi là... thần tích! "Cứ làm theo lời Giải Cửu nói đi, quả là trùng với suy nghĩ của ta." Trần Mộc nói: "Điểm mấu chốt nhất của chuyện này không nằm ở chúng ta, mà nằm ở việc bá tánh thành Thường Sa nghĩ thế nào, phỏng đoán thế nào, nhìn nhận thế nào." Nghe Trần Mộc nhắc đến điểm này, mọi người xung quanh đều lộ vẻ bừng tỉnh, cũng hiểu ra ý của Trần Mộc và Giải Cửu.

Đối với Trần Mộc mà nói, thể hiện thần tích, có khó không?

Không hề khó. "Thật ra chúng ta chỉ thiếu một cơ hội thích hợp mà thôi, dĩ nhiên nói đi cũng phải nói lại, nếu khoảng cách giữa hai lần thần tích có hơi dài một chút, hiệu quả sẽ tốt hơn." Giải Cửu đẩy gọng kính, bổ sung: "Con người là động vật rất dễ bị chai sạn.

Ai cũng vậy, nếu trong một ngày liên tục thấy thần tích xuất hiện hai ba lần thì cũng sẽ chai sạn thôi." Lời này vừa nói ra, lập tức nhận được sự hưởng ứng của mọi người. "Lời này nói không sai, ta có quyền phát ngôn nhất." Tề Thiết Chủy cảm khái vạn phần, xuýt xoa không ngớt: "Trước kia đi theo Mộc gia ra ngoài một chuyến đến giờ, ban đầu ta còn rất kinh ngạc, kết quả bây giờ thì sao?

Ha ha ha ha..." Ngô Lão Cẩu gật đầu: "Ngươi đây đã thuộc dạng chai sạn vô cảm rồi." Thấy tình hình bên phía Trần Mộc không có gì đáng ngại, Tề Thiết Chủy ba người chuẩn bị cáo từ. "À đúng rồi, Gia chủ." Giải Cửu nhìn về phía Trần Mộc, thấp giọng bổ sung: "Buổi đấu giá bên Tân Nguyệt Phạn Điếm còn chưa đầy một tuần nữa, các ngài phải xuất phát sớm thôi, tôi sẽ âm thầm sắp xếp dòng tiền." "Dĩ nhiên, đề nghị của Cẩu ca... tôi cũng hy vọng ngài có thể cân nhắc một chút." "Cẩu gia có đề nghị gì hay sao?" Trần Tiểu Đao có chút nghi hoặc.

Là một tướng tài đắc lực dưới tay Trần Mộc, ngày thường, những người như Trần Tiểu Đao, Chá Cô Tiếu tiếp xúc với Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu cũng không ít.

Tự nhiên, giữa họ đều rất thân quen, có thể ngồi chung bàn ăn, cũng có thể đùa giỡn với nhau. "Tiểu Đao không biết chuyện này sao?" Tề Thiết Chủy cười một tiếng. "Các ngươi cứ trò chuyện đi, Tam Căn!" Trần Mộc gật đầu, ôm Già La xoay người trở về phòng: "Chuẩn bị một chút, lát nữa dẫn người theo ta đến mộ Thanh Ô Tử." Đợi đến khi cửa phòng hoàn toàn đóng lại, Trần Tam Căn mới lên tiếng: "Tề gia mau nói đi, lúc đó Cẩu ca đã đề nghị gì với Gia chủ?

Tò mò chết đi được!" Tề Thiết Chủy vô cùng kinh ngạc: "Mộc gia gọi ngươi đi kìa, ngươi không vội sao?" "Hầy!" Trần Tam Căn vẻ mặt nghiêm túc: "Có chuyện gì có thể quan trọng hơn chuyện của Gia chủ sao?!" Thấy vậy, Tề Thiết Chủy lập tức hạ giọng một cách thần bí, nói nhỏ: "Đề nghị của Cẩu ca là hy vọng Gia chủ có thể chiếm được vị tiểu thư danh giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, để đặt một nền tảng tuyệt vời cho sự phát triển tiếp theo của Trần gia!" Trần Tam Căn: "???" Trần Tiểu Đao trực tiếp giơ ngón tay cái lên.

Chá Cô Tiếu bên cạnh cũng tỏ vẻ kinh ngạc, rõ ràng cũng không ngờ rằng Ngô Lão Cẩu lại đưa ra một đề nghị như vậy.

Đây chẳng phải là ép Gia chủ nhà mình nạp thiếp sao?

Chương 252

"Ai đưa ra ý kiến vậy?" Giọng nói của Hồng cô nương nhàn nhạt vang lên.

Ngô Lão Cẩu tinh mắt vô cùng, lập tức xua tay: "Hầy, lúc đó tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, à mà tôi còn có chút việc, tôi đi trước nhé, hẹn gặp lại các vị!" Lời còn chưa dứt, Ngô Lão Cẩu đã kéo Giải Cửu vội vàng chuồn mất.

Nơi này không nên ở lâu!

Lúc ở trong thư phòng đưa ra đề nghị này, Ngô Lão Cẩu nhớ rất rõ, Hoắc Cẩm Tích và Nhậm Đình Đình hai người suýt nữa đã dùng ánh mắt giết chết gã!

Ai mà ngờ được, ở đây còn có một Hồng cô nương đang nghe lén?

Thấy Ngô Lão Cẩu kéo Giải Cửu hốt hoảng bỏ chạy, Hồng cô nương im lặng không nói, khẽ thở dài một hơi, xoay người cũng trở về sân huấn luyện, chuẩn bị đi sắp xếp mọi việc huấn luyện. "Vừa hay, Hồng đội trưởng cũng đi rồi, Tề gia, mau kể chi tiết cho chúng tôi nghe đi." Trần Tam Căn tò mò hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Thư mời mà Tân Nguyệt Phạn Điếm gửi cho Gia chủ chúng ta, thực chất là muốn vị tiểu thư danh giá kia chiếm được Gia chủ chúng ta sao?" Chá Cô Tiếu không khỏi ôm trán.

Mấy người này cái gì cũng tốt, tu luyện nỗ lực, chiến đấu cũng là cao thủ, chỉ có điều về khoản hóng chuyện... lòng hiếu kỳ có hơi mạnh mẽ. "Cũng không thể nói như vậy." Tề Thiết Chủy vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Thực ra là thế này, thư mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, buổi đấu giá này, thực chất là có ý kén rể, hiểu không?

Các ngươi nghĩ xem, với điều kiện của Mộc gia chúng ta, nhà vợ nào nhìn thấy mà không vui mừng khôn xiết?" "Cái đó thì đúng." Trần Tiểu Đao gật đầu.

Trần Tam Căn cũng phụ họa gật đầu: "Đúng vậy, điều kiện của Gia chủ quả thực quá tốt, ta là một gã đàn ông mà còn thấy rất được!" Lập tức, ánh mắt của mấy người xung quanh nhìn Trần Tam Căn có chút thay đổi vi diệu.

Trong phòng, Trần Mộc tắm rửa xong lại thay một bộ quần áo khác rồi mới ra ngoài.

Xét thấy trong mộ Thanh Ô Tử có tồn tại Tụ Âm Đại Trận, mà Già La lại muốn đi cùng, nên Trần Mộc cũng dẫn nàng theo.

Về phía thân vệ đội, cũng đã sớm xếp hàng chỉnh tề, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào!

Ban đầu, số thành viên thân vệ đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' có một trăm người, còn những người mới gia nhập hôm qua, cũng có một trăm bốn mươi người được xác định có thiên phú tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp'.

Chỉ có điều, số lượng thành viên 'Luyện Thi Pháp' thực sự sở hữu Huyết Thi 2.0 vẫn còn thiếu hụt nghiêm trọng!

Lần này, Trần Mộc dự định giải quyết trực tiếp vấn đề này, tận dụng mộ Thanh Ô Tử, cải tạo thành một thánh địa để các thành viên 'Luyện Thi Pháp' tu luyện!

Dĩ nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là trong mộ Thanh Ô Tử tồn tại một Tụ Âm Đại Trận, có tác dụng độc đáo là hội tụ âm khí giữa trời đất!

Điều này đối với đại đa số thành viên thân vệ đội có lẽ không có lợi ích, cũng không có tác dụng hỗ trợ tu luyện.

Nhưng đối với những thành viên thân vệ đội tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' mà nói, mộ Thanh Ô Tử lại là một thánh địa tu luyện cực tốt!

Cả đoàn người nhanh chóng rời khỏi thành Thường Sa, thẳng tiến đến mộ Thanh Ô Tử.

Tề Thiết Chủy rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn đi cùng Trần Mộc ra khỏi thành, định xem mộ Thanh Ô Tử này nên cải tạo như thế nào.

Long Huyết Hắc Mã phi nước đại ở vị trí đầu của đội ngũ, tiếng vó ngựa như sấm vang dội, Già La thay một bộ thường phục, cùng Trần Mộc cưỡi chung Long Huyết Hắc Mã, nửa nằm nửa dựa vào lòng Trần Mộc, dường như không cảm nhận được sự xóc nảy khi ngựa phi nước đại. "Cũng nên tìm cho nàng một môn công pháp thích hợp rồi." Ngửi mùi hương thoang thoảng từ cổ Già La, Trần Mộc cố gắng đè nén tâm viên ý mã, thầm nghĩ trong lòng: "Điểm danh hôm nay!" 【Đinh!

Gia tộc LV3 điểm danh hằng ngày thành công!】 【Chúc mừng túc chủ nhận được: Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)!】 Tiếng thông báo vừa vang lên bên tai, một luồng khí tức cực kỳ âm lãnh cũng theo đó tiến vào giữa hai hàng lông mày của Trần Mộc, nhanh chóng ngưng kết thành một tấm lệnh bài màu đen trong thức hải của hắn.

Tấm lệnh bài này toàn thân toát lên một màu đen sâu thẳm, trên đó còn điêu khắc những văn tự cổ quái, không thể nhận dạng, thoáng nhìn trông như những con quỷ vật có hình thù kỳ dị! "Đây là 'Quỷ Đế Chân Kinh'?" "Tính ra, đây vẫn là lần điểm danh hằng ngày đầu tiên sau khi gia tộc tăng lên LV3, chẳng lẽ mỗi lần điểm danh đầu tiên sau khi gia tộc tăng cấp...

đều có thể bạo kích ra phần thưởng lợi hại sao?" Trần Mộc không

khỏi khẽ nhướng mày, tâm thần chìm đắm.

Long Huyết Hắc Mã vẫn đang phi nước đại về phía trước, dường như nhận ra Trần Mộc đang ở trong một trạng thái huyền diệu nào đó, con ngựa đầy linh tính này cũng cố gắng hết sức để giữ tốc độ ổn định, giảm thiểu sự xóc nảy.

Già La cũng nhận ra điều khác thường, rõ ràng là từ trên người Trần Mộc tỏa ra một loại...

âm khí khiến nàng cực kỳ quen thuộc! "Sao vậy?

Tẩu hỏa nhập ma?" Già La nhíu mày, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Trần Mộc, rồi lại sững người: "Cũng không giống tẩu hỏa nhập ma, Tả phu đây là đang... tu luyện?" Trong lúc Già La đang nhìn đến xuất thần, tay của Trần Mộc vô thức hạ xuống, thành thạo luồn vào bên trong.

Già La: "???" Ngây ra mấy giây, Già La mới phản ứng lại, lập tức vừa xấu hổ vừa bực bội.

Nhưng lại không nỡ làm phiền suy nghĩ của Trần Mộc vào lúc này, lo rằng sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của hắn.

Cùng lúc đó, toàn bộ tâm trí của Trần Mộc đều đặt vào 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 vừa nhận được, căn bản không để ý tay mình đang làm gì.

Sau khi xem kỹ toàn bộ, cảm nhận sự huyền bí và uyên thâm của môn công pháp này, ngay cả Trần Mộc cũng không khỏi tắc lưỡi. "Tiếc thật, bộ 【Quỷ Đế Chân Kinh】 mà hệ thống thưởng chỉ là bản tàn, chỉ có ba tầng tu luyện cơ bản nhất." "Nếu có thể lấy được sáu tầng sau..." "Có lẽ có thể tu luyện một mạch đến tầng thứ của Ngũ Phương Quỷ Đế?

Hoặc có thể cao hơn?" Trong lúc suy nghĩ, Trần Mộc cũng nhận ra

sự mạnh mẽ và thâm sâu của môn công pháp này! 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】: Nếu có thể tu luyện đến cảnh giới đại thành, hoàn mỹ nắm giữ chín tầng tu luyện, tu vi có thể sánh ngang Quỷ Đế, đi lại tự do giữa nhân gian và địa phủ, chưởng quản hàng tỷ quỷ vật!

Ba tầng đầu: Điều khiển quỷ vật, ẩn chứa nhiều loại ngự quỷ chi pháp, có thể dựa vào âm khí trời đất để tôi luyện bản thân, ngưng tụ âm đan.

Ba tầng giữa: Chưa biết.

Ba tầng sau: Chưa biết. "Nếu phân chia theo Đạo giáo, tam giới chính là trời, đất, người, và 【Quỷ Đế Chân Kinh】 này không còn nghi ngờ gì nữa là công pháp liên quan đến địa phủ." "Tầng thứ của Quỷ Đế... lợi hại thật đấy." Chưa ăn thịt heo, nhưng đã thấy heo chạy.

Mặc dù Trần Mộc chưa từng xuống địa phủ, nhưng đối với việc phân chia cảnh giới thực lực của quỷ vật, cũng có thể coi là biết sơ qua.

Đại khái là du hồn, quỷ tốt, lệ quỷ, quỷ tướng các loại, mà tầng thứ Quỷ Đế, không còn nghi ngờ gì nữa, có thể nói là một sự tồn tại cực kỳ đáng gờm ở địa phủ, cai quản vô số quỷ vật lớn nhỏ!

Nếu có thể dựa vào 【Quỷ Đế Chân Kinh】 tu luyện đến cấp Quỷ Đế, địa phủ... e là cũng có thể ngang nhiên tung hoành, chỉ là không thể có được thần vị tương ứng mà thôi! "Sau khi trở về phải hỏi Cửu Thúc, ông ấy hẳn là biết không ít chuyện về địa phủ." "Nhưng mà bây giờ...

Hửm?" Suy nghĩ trở lại, Trần Mộc cũng nhận ra cảm giác trên tay có chút không đúng, tiếp đó liền thấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Già La đỏ bừng đến mức cổ cũng biến thành màu hồng phấn. "Khụ, tai nạn, tai nạn." Trần Mộc giơ hai tay lên để chứng tỏ sự trong sạch, rốt cuộc hắn cũng không hiểu nổi, tại sao trong quá trình chìm

đắm suy nghĩ, lại vô thức tiến hành một loạt thao tác như vậy?

Chẳng lẽ là do hai ngày nay quá thả lỏng rồi?

Chương 253

Già La khẽ rên một tiếng, lập tức giấu đầu vào lòng Trần Mộc, sống chết cũng không chịu lộ mặt ra nữa, rõ ràng là xấu hổ không nhẹ. "Có lẽ là do ta quá tập trung khi nghĩ chuyện." Trần Mộc cười một tiếng, bình tĩnh giải thích hai câu: "Phản xạ có điều kiện thôi." Trong số các con ngựa của Trần gia, Long Huyết Hắc Mã có tốc độ nhanh nhất và cũng là con hung mãnh nhất.

Dù cho cả đội cùng phi nước đại, cũng tuyệt đối không có con ngựa nào dám sánh vai với Long Huyết Hắc Mã!

Nói cách khác, Long Huyết Hắc Mã chính là con ngựa ngầu nhất trong đội ngựa của Trần gia, có quyền chủ đạo tuyệt đối, cũng là con ngựa dẫn đầu tuyệt đối.

Tự nhiên, các thành viên thân vệ đội phía sau cũng ở khoảng cách rất xa, không nhận ra được một loạt tình huống ở phía trước. "Đừng nói nữa Tả phu..." Giọng của Già La nhỏ đến mức không nghe thấy, nghe còn có chút giống như tiếng ngân nga với giai điệu kỳ lạ, suýt nữa lại làm suy nghĩ của Trần Mộc lệch hướng. "Không nói chuyện này nữa, ta vừa nhận được một môn công pháp rất tốt." Trần Mộc nói: "Tuy chỉ có thể tu luyện ba tầng đầu, nhưng theo ta thấy, nó rất thích hợp với tình hình hiện tại của nàng, có rất nhiều lợi ích." Nghe Trần Mộc không nói đùa, Già La cũng nghiêm túc trở lại, đè nén sự xấu hổ trong lòng: "Tả phu cho rằng thích hợp với ta, vậy ta tu luyện thử xem sao?" "Được." Trần Mộc gật đầu, có chút do dự.

Già La không hiểu ý, nhưng cũng không thúc giục, chỉ yên tâm dựa vào lòng Trần Mộc, lặng lẽ chờ đợi. "Dùng cách ổn thỏa nhất, hay là mạo hiểm thử một lần?" Trần Mộc có chút do dự không quyết.

Nếu là cách ổn thỏa nhất, đó là từng chút từng chút một truyền thụ phương pháp tu luyện, các yếu điểm và mấu chốt của 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 cho Già La.

Đây là cách ổn thỏa và cẩn thận.

Còn việc Già La có thể tu luyện thành công hay không, điều này phải xem vào ngộ tính và thiên phú của nàng.

Còn phương pháp có chút mạo hiểm hơn, chính là một phần thưởng mà Trần Mộc rút được trong 【Tài Phú Thương Thành】 ngày hôm qua - 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】! "Già La." Trần Mộc hỏi: "Sau khi nàng phá giải 'Thi Hồn Phân Ly', lúc hấp thu âm khí để tu luyện, hoặc là lúc điều khiển quỷ vật, sử dụng một số quỷ vật thuật pháp, có cảm thấy khó chịu không?" Nghe Trần Mộc đột nhiên hỏi, Già La cẩn thận hồi tưởng lại một chút, lắc đầu: "Không có, Tả phu, bất kể là hấp thu âm khí để tu luyện, hay là thuật pháp điều khiển quỷ vật, đều rất thuận tay." "Ta đoán đây là nhờ vào 'Trường Sinh Bài'." Vừa nói, nàng vừa khẽ vỗ vào 'Trường Sinh Bài' đặt sát người, chỉ cho Trần Mộc xem.

Già La lại nói: "Thần khí này không chỉ giúp ta phá giải 'Thi Hồn Phân Ly', khiến linh hồn của ta được trở về cơ thể, dường như còn cải thiện cơ thể ta, khiến nó có thể dung nạp linh hồn Quỷ Vương và âm khí tốt hơn." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Những tình huống này hắn cũng có hiểu biết.

Dù sao, Già La ở trong trạng thái 'Thi Hồn Phân Ly' quá lâu, Trần Mộc cũng lo lắng sẽ xảy ra một số chuyện không tốt.

Nhưng may mắn là, thần khí được luyện chế từ ba loại thần phẩm dược liệu – Trường Sinh Bài, dường như đã giải quyết hoàn hảo mọi hậu quả, còn mang lại cho Già La những lợi ích bất ngờ, khiến cơ thể nàng hoàn toàn phù hợp với linh hồn Quỷ Vương của mình!

Điều này có nghĩa là, nếu Già La tu luyện công pháp liên quan đến âm khí, thì tuyệt đối là làm ít công nhiều, tiến triển nhanh chóng! "Nếu là như vậy, thì phương pháp mạo hiểm này có thể thử một lần." Nghĩ đến đây, Trần Mộc cũng quyết định ngay lập tức, trực tiếp chốt phương án. "Chờ ta một lát." Nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Già La, Trần Mộc lại nhắm mắt, tâm thần khẽ động, trực tiếp nhận lấy phần thưởng được cất giữ trong 【Tài Phú Thương Thành】. "Nhận thưởng phẩm chất màu tím: 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】!" Hắn đã tiêu tốn năm triệu, hoàn thành một lần rút mười liên tiếp trong 【Tài Phú Thương Thành】, một trong những phần thưởng phẩm chất màu tím chính là 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】 này!

Nếu không phải cân nhắc đến việc này, Trần Mộc có thể đã bỏ qua phần thưởng này.

Ngay khi Trần Mộc chọn nhận thưởng, lập tức có một luồng khí thanh mát tiến vào thức hải, gần như không tốn chút công sức nào, Trần Mộc đã hoàn toàn nắm giữ 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】.

Như vậy, môn thần thông bản lĩnh 【Song Toàn Thủ】 đã trở thành phiên bản hoàn chỉnh!

Hồng Lam song thủ, là vì tính mệnh song toàn! "Hửm?" Trần Mộc có chút bất ngờ: "Không ngờ Lam Thủ sẽ tự động phù hợp với cấp độ của Hồng Thủ?

Trực tiếp tăng lên cấp LV2 sao?" Nhờ vào BUFF đặc thù chỉ dành cho Gia chủ 【Vạn Nguyên Quy Tông】, các công pháp kỹ năng mà Trần Mộc tu luyện đều có cấp độ tăng vọt!

Trong đó, 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】 lại chỉ tăng 1 cấp, lên LV2.

Điều này là vì... toàn bộ Trần gia chỉ có một mình Hoa Linh tu luyện Hồng Thủ, nên lĩnh ngộ, kinh nghiệm mà Trần Mộc nhận được

không nhiều.

Cẩn thận cảm nhận sự tinh diệu của 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, và ý tưởng mà trước đó Trần Mộc cho là rất mạo hiểm, cũng giảm đi rất nhiều nguy hiểm, tăng thêm nhiều khả năng thao tác. "Thao túng ký ức, sửa đổi ký ức." Trần Mộc trầm tư, cân nhắc kỹ lưỡng: "Đây cũng nằm trong phạm vi năng lực của Lam Thủ LV2, tính ra, tỷ lệ thành công của ý tưởng này của ta khá cao." Ý tưởng của hắn rất đơn giản, trực tiếp sử dụng năng lực của 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, sao chép phần phương pháp tu luyện, các yếu điểm và mấu chốt của 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 này, rồi gửi vào ký ức của Già La!

Điều này cũng tương đương với việc... trực tiếp sao chép phương pháp tu luyện, các yếu điểm mấu chốt, đóng gói một bản rồi gửi vào ký ức của Già La.

Nếu thể chất của Già La đủ phù hợp với môn công pháp này, vậy thì nàng tu luyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Hơn nữa, còn trực tiếp bỏ qua quá trình Già La tự mình lĩnh ngộ, cũng tương đương với việc đi một đường tắt rất lớn! "Hẳn là không có vấn đề gì lớn." Trần Mộc suy nghĩ kỹ mấy lần, cuối cùng quyết định ý tưởng này, đưa tay vuốt mái tóc của Già La: "Chuẩn bị xong chưa, Già La." "Ý của Tả phu là?" Già La có chút không hiểu, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn khuôn mặt Trần Mộc, lòng dạ bồi hồi. "Ta sẽ trực tiếp gửi phương pháp tu luyện, yếu điểm mấu chốt, cũng như các điểm kỳ diệu của môn công pháp này vào ký ức của nàng." Trần Mộc cười một tiếng, bổ sung: "Điều này có thể sẽ khiến nàng thất thần trong chốc lát, cũng có thể sẽ hơi đau đầu một chút.

Dĩ nhiên cách này có phần khôn lỏi, nhưng ưu điểm là toàn diện, so với việc ta dùng miệng truyền thụ từ từ sẽ toàn diện và chi tiết hơn

một chút." Nghe Trần Mộc không hề giấu diếm, giải thích một lượt.

Già La gần như không do dự, nhẹ nhàng gật đầu: "Tả phu cho rằng khả thi, ta có thể làm theo, toàn bộ nghe theo sắp xếp của ngài." Dịu dàng, ngoan ngoãn, trong mắt chỉ có một người.

Đó là một sự tin tưởng hết lòng, đồng thời cũng là... cảm giác ỷ lại sâu sắc. "Tốt!" Trần Mộc ôm Già La vào lòng, dụi dụi trán nàng: "Thả lỏng tâm thần, nếu nhận thấy có gì không ổn, ta sẽ lập tức dừng lại." Già La khẽ gật đầu, không đáp lời.

Có thể thấy, nàng đang tận hưởng sự ấm áp hiếm có này.

Hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái.

Trần Mộc nhẹ nhàng đưa tay phải ra, đặt lên sau gáy Già La, âm thầm thi triển 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】.

Lập tức, một luồng ánh sáng xanh chói mắt bao phủ lấy tay phải của Trần Mộc.

Ngay sau đó, ký ức về phương pháp tu luyện, các điểm mấu chốt, tinh túy của 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 bị Trần Mộc cắt ra toàn bộ.

Sao chép!

Rồi dùng năng lực đặc thù của Lam Thủ, đưa vào trong ký ức của Già La!

Đây là một quá trình cực kỳ ngắn ngủi, nhưng khi thực hiện lại có độ khó cực cao, và cũng tiêu hao rất nhiều tinh lực!

Gần như ngay khi đoạn ký ức này được gửi đi thành công, cơ thể Già La không kiềm chế được mà run lên một cái, khí tức cũng xuất hiện một chút biến động nhỏ đến mức gần như không thể nhận ra.

Ngay sau đó liền khôi phục như thường.

Trần Mộc khẽ thở phào nhẹ nhõm, dù chỉ là một sự thay đổi cực

kỳ nhỏ, cũng không thể thoát khỏi cảm nhận của Trần Mộc, huống chi, bây giờ Già La đang ở trong lòng hắn. "Hẳn là không có vấn đề quá lớn.

Chương 254

Chỉ cần không phải là sửa đổi ký ức của Già La, hẳn là sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với việc nhét một chút đồ vào ký ức của nàng." Không đợi Trần Mộc nghĩ nhiều, Già La đã ngẩng đầu lên, trong ánh mắt trong veo có một tia nghi hoặc: "Tả phu, công pháp mà ngài muốn truyền thụ cho ta, có phải là... 【Quỷ Đế Chân Kinh】?

Hơn nữa còn là bản tàn?" "Đúng." Trần Mộc cẩn thận nhìn vẻ mặt của Già La, nhận thấy nàng không có thay đổi gì lớn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, biết rằng lần này xem như đã thành công! "Cảm giác thế nào?" "Không có cảm giác gì không tốt cả." Già La đăm chiêu, khẽ nói: "Dĩ nhiên cũng có một chút...

Chỉ là lúc đầu, trong đầu có cảm giác đau nhói như bị kim châm một chút, sau đó liền biến mất.

Vậy ta thuật lại công pháp này một lần, Tả phu ngài kiểm tra một chút được không?" Một người phụ nữ có tâm tư nhạy bén như Già La, tự nhiên đoán được một vài suy nghĩ của Trần Mộc, dĩ nhiên điều khiến nàng cảm động hơn là, khi Trần Mộc nhận được công pháp lợi hại như vậy, người đầu tiên hắn nghĩ đến là nàng, chứ không phải ai khác.

Phụ nữ là mù quáng, bất kể là người có địa vị cao quyền lực lớn, hay là tiểu thư khuê các, đều giống nhau.

Sau khi hết lòng theo một người, trong mắt nàng cũng chỉ còn lại một người đó. "Được, vậy thì kiểm tra một chút đi.

Vất vả cho nàng rồi." Trần Mộc xoa xoa vai Già La, gật đầu đáp.

Rất nhanh, khi Già La hoàn toàn thuật lại một lần phương pháp tu

luyện, các yếu quyết của 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, Trần Mộc liền biết, đây tuyệt đối là một thành công mang tính đột phá! "Nàng tu luyện trước đi, Già La." Trần Mộc một tay ôm Già La, một tay vỗ vỗ Long Huyết Hắc Mã: "Tiểu Hắc Tử, ổn định thêm chút nữa." Già La khẽ gật đầu, bắt đầu dựa theo đoạn ký ức mà Trần Mộc gửi đến, thử tu luyện 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】.

Còn suy nghĩ của Trần Mộc thì dần dần lan rộng ra.

Truyền thụ cho các thành viên thân vệ đội Trần gia các loại công pháp thần thông, kỹ năng bản lĩnh.

Chuyện này vẫn luôn khiến Trần Mộc cảm thấy có chút không hoàn hảo.

Lời nói và hành động, dù có giảng giải nhiều đến đâu, rõ ràng đến đâu, chi tiết đến đâu, cũng khó tránh khỏi có một số sai lệch.

Mà những sai lệch này là do khả năng lý giải của mỗi người có cao có thấp, khác nhau mà ra!

Nhưng nếu có thể dựa vào năng lực của 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, trực tiếp gửi phương pháp tu luyện tương ứng, các yếu điểm yếu quyết, hoàn hảo vào ký ức của thành viên thân vệ đội...

Vậy thì, điều này sẽ trực tiếp tránh được vấn đề chênh lệch trong lý giải!

Nói đơn giản, hướng dẫn tu luyện kỹ năng công pháp này đã được lưu trữ trong đầu rồi, chỉ cần có thiên phú, hoặc đủ phù hợp, từng bước đối chiếu tu luyện, thì có thể xảy ra vấn đề gì chứ?!

Điều này có thể tiết kiệm không biết bao nhiêu công sức và tâm huyết, hơn nữa, tỷ lệ tu luyện thành công cũng sẽ tăng lên đáng kể!

"Hiệu quả có vẻ không tệ nhỉ?" "Nhanh như vậy đã hoàn thành bước đầu tiên nhập môn tu luyện rồi, quả nhiên độ tương hợp giữa

【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 và Già La cực kỳ cao." Cảm nhận được âm khí nồng đậm tỏa ra từ người Già La, Trần Mộc hài lòng gật gù.

Khi nhận được phần thưởng 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, hắn đã tự động tu luyện thành công, tự nhiên cũng biết điểm khó khi tu luyện môn công pháp này nằm ở đâu.

Mà lúc này, Già La rõ ràng đã thuận lợi vượt qua mấy điểm khó, việc tu luyện cứ như nước chảy thành sông, nhẹ nhàng thoải mái, còn lại chỉ là vấn đề thời gian là có thể tu luyện thành công một cách hoàn mỹ!

"Lát nữa có thể dùng Trần Tam Căn và những người khác thử lại xem." "Nếu phương pháp này khả thi…" Trần Mộc chậc lưỡi một tiếng, trong lòng muôn vàn cảm khái.

Đến cuối cùng, chính hắn cũng không ngờ, 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】 lại có diệu dụng như vậy.

Từ một góc độ nào đó mà nói, phương thức truyền thụ công pháp thần thông này lại có vài điểm tương đồng với cách luyện người của 'Tu Thân Lô'.

Chỉ có điều, Tu Thân Lô tương đương với một cái lò luyện đan bát quái thô bạo vô não, tùy tiện ném ai vào cũng có thể khiến người đó sở hữu Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Đây cũng là điểm lợi hại nhất của Tu Thân Lô.

Về lý thuyết, chỉ cần thần thông bản lĩnh trong tay Trần Mộc đủ nhiều, chỉ cần thành viên hắn chọn có nền tảng tốt, độ tương hợp cao, là một khối ngọc thô, thì họ muốn tu luyện bao nhiêu bản lĩnh cũng được, tiền đề là các thần thông bản lĩnh đó không xung đột với nhau.

Còn diệu dụng này của 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】 thì đơn giản hơn một chút, tương đương với việc đem một bản bí kíp công

lược chi tiết đến từng bước đi, trực tiếp lưu vào trong ký ức của thành viên, rồi để họ tự mình tu luyện.

Cái trước đơn giản, trực tiếp, thô bạo; cái sau thì phải tu luyện từ đầu, phụ thuộc vào thiên phú của bản thân.

"Xem ra phải tìm thời gian nâng cấp 【Song Toàn Thủ】 lên rồi." "Đẳng cấp càng cao, độ thông thạo càng cao, khi điều khiển ký ức cũng sẽ càng tinh tế hơn, giảm thiểu vấn đề phát sinh." Trần Mộc thầm gật đầu.

Nếu luyện chế ra được Tu Thân Lô hoàn mỹ, thì năng lực của 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】 này có phần hơi vô dụng.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu là một vài công pháp thần thông cực kỳ quan trọng và huyền diệu, chỉ có thể cho tâm phúc tu luyện, thì ngược lại có thể thể hiện được tác dụng của Lam Thủ.

Đoàn ngựa phi nước đại, cuộn lên từng trận bụi mù.

Tất cả ngựa của Trần gia đều được tuyển chọn nghiêm ngặt, sau đó do các thành viên thi triển 'Thượng Cổ Dị Thú Quyết' để thuần hóa và cường hóa!

Tùy tiện kéo ra một con ngựa cũng vượt xa ngựa quân dụng đỉnh cấp không biết bao nhiêu lần!

"Khí tức có gì đó không ổn…" "Tất cả cẩn thận cho ta!" Trần Tam Căn nhạy bén nhận ra một luồng âm khí nồng đậm, lập tức cảnh giác, ngay tức khắc ra hiệu cảnh báo cho mọi người xung quanh.

Trong thoáng chốc, các loại vũ khí súng ống kiểu mới đều được lấy ra, đề phòng nguy hiểm.

"Dường như có một luồng âm khí rất mạnh…" "Khoan đã." Tề Thiết Chủy cũng nhận ra điều tương tự, nhíu mày quan sát kỹ một hồi rồi nghi hoặc nói: "Hình như là… Mộc gia?" Trần Tam Căn bên cạnh

khẽ sững sờ.

Sau khi tĩnh tâm cảm ứng cẩn thận, hắn không khỏi thắc mắc: "Trên đường đi này, gia chủ lại đang tu luyện công pháp lợi hại gì vậy?

Âm khí sao lại nồng đậm thế này?" "Không phải là 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' gì đó chứ?" Tề Thiết Chủy có chút tò mò.

Nói về nội tình của đội thân vệ Trần gia, Tề Thiết Chủy đã nắm được bảy tám phần.

Những công pháp thần thông như 【Kim Quang Chú】, 【Dương Ngũ Lôi】, 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】, Tề Thiết Chủy cũng đã nghe qua nhiều, biết rõ sự lợi hại của chúng.

Nhưng nếu nói đến tu luyện, thì thật sự chưa có cái nào khiến Tề Thiết Chủy động lòng.

Công pháp duy nhất khiến Tề Thiết Chủy động lòng không thôi là 【Phong Hậu Kỳ Môn】, nhưng lại bị Trần Mộc báo cho biết là hắn không thể tu luyện!

Cứ thế, Tề Thiết Chủy dù đã đi theo Trần Mộc một thời gian dài nhưng cũng chẳng tu luyện được thần thông bản lĩnh nào, chỉ có đọc hết 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (Tàn)】 và tích lũy thêm được rất nhiều kiến thức.

"Không phải." "Là một loại công pháp khác liên quan đến âm khí, hơn nữa âm khí do công pháp này hội tụ lại vô cùng tinh thuần, âm hàn đến cực điểm, tựa như đến từ… Cửu U Hoàng Tuyền!" Trong mắt Trần Tam Căn lóe lên một tia nóng rực.

Chỉ dựa vào cảm giác, hắn cũng có thể đoán được đây là một pháp môn cực kỳ lợi hại, sao có thể không thèm muốn?

"Có tà môn vậy sao?" "Âm khí này đến từ Cửu U Hoàng Tuyền?

Ngươi nói thẳng là đến từ địa phủ cho rồi!" Tề Thiết Chủy cười một tiếng.

Trần Tam Căn nghiêm túc lắc đầu, giọng ngưng trọng: "Tề gia đừng xem thường, âm khí với âm khí cũng có sự khác biệt." "Ban ngày có âm khí, ban đêm cũng có âm khí, độ nồng đậm của hai cái có giống nhau không?" "Trên mặt đất có âm khí, dưới lòng đất cũng có âm khí, hai cái này lại giống nhau sao?" Liên tiếp hai câu hỏi khiến Tề Thiết Chủy không biết trả lời thế nào.

"Ta lại không tu luyện cái 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' gì đó của các ngươi, làm sao ta biết được những thứ này?" Tề Thiết Chủy xua tay.

Trần Tam Căn đang định nói gì đó thì đột nhiên thấy Trần Mộc ở phía trước đã ghìm cương, điều khiển Hắc Long Huyết Mã dừng lại.

"Toàn đội giảm tốc độ!" Sau khi ra lệnh, Trần Tam Căn cũng dẫn theo Tề Thiết Chủy nhanh chóng đuổi theo.

Chương 255

Hai người đến gần mới phát hiện, luồng âm khí cực kỳ âm hàn, tựa như đến từ Cửu U Hoàng Tuyền kia, lại phát ra từ… Già La?!

"Gia chủ, đây là tình huống gì vậy?" "Chị Già La đây là… tu luyện pháp môn lợi hại gì sao?" Trần Tam Căn trong lòng tò mò, bất giác hỏi.

Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu nói: "Môn công pháp này rất lợi hại, lát nữa, đến mộ Thanh Ô Tử ta sẽ truyền thụ cho các ngươi." "Thế thì tốt quá!" Trần Tam Căn hưng phấn xoa tay, vội nói thêm: "Cảm tạ gia chủ ban thưởng!" Đang nói chuyện, Già La đã mở mắt, luồng âm khí cực kỳ âm hàn bao quanh người nàng trong nháy mắt đã nhanh chóng thu liễm và tan biến!

"Cảm thấy thế nào?" Trần Mộc cúi đầu nhìn Già La một cái, hài lòng gật gù: "Cảm nhận từ khí tức trên người ngươi, hẳn là đã tu luyện thành công, độ tương hợp không thấp." "Đa tạ tá phu." "Đúng là đã thành công rồi." Già La hơi do dự, nhẹ giọng hỏi: "Tá phu, trong tầng thứ nhất có một chiêu thuật pháp lợi hại, ta muốn thử xem, được không?" "Thuật pháp gì?" Trần Mộc có chút tò mò.

Mặc dù hắn cũng đã tu luyện thành công 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, nhưng nếu tính ra, độ tương hợp của Trần Mộc với môn công pháp này không cao, nên hắn cũng không nghiên cứu kỹ lưỡng các thuật pháp kỹ năng bên trong.

Tất nhiên cũng là do Trần Mộc đã tu luyện 【Ngũ Lôi Chính Pháp】!

Sấm sét khu hung tịch tà, đủ để tru sát vạn vật, là một loại sức mạnh gần như hoàn toàn đối lập với âm khí, còn có hiệu quả khắc chế

rất lớn đối với âm khí.

Thêm vào đó, cơ thể Trần Mộc đã trải qua hai lần thiên lôi tôi luyện, khí tức nhập thể.

Điều này dẫn đến việc, nếu Trần Mộc muốn tu luyện 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, trước tiên hắn phải tự phế bỏ 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, hai thứ chỉ có thể chọn một!

"Tá phu biết đến 'Ngũ Quỷ Sĩ Kiệu', cũng đã đích thân thử qua." "Mà chiêu thuật pháp này, lại có cái hay tương tự." Già La chỉ vào ngọn núi xa xa, nhẹ giọng nói: "Chiêu thuật pháp này, tên là… 'Quỷ Môn Bàn Vận'!" Bốn chữ 'Quỷ Môn Bàn Vận' vừa thốt ra, Tề Thiết Chủy và Trần Tam Căn bên cạnh đều sững sờ, trong mắt cũng lộ ra vẻ tò mò khó tả.

"Ta thì từng nghe nói về pháp thuật tiểu quỷ vận đồ." "Ví dụ như 'Ngũ Quỷ Bàn Vận', 'Ngũ Quỷ Sĩ Quan' đại loại vậy, tính kỹ ra thì cũng có thể coi là có cái hay tương tự với thuật bàn vận trong Kỳ Môn Độn Giáp." Tề Thiết Chủy gãi đầu, vô cùng khó hiểu: "Nhưng 'Quỷ Môn Bàn Vận' này là thuật pháp gì?" Trần Tam Căn cũng gật đầu phụ họa.

"Ta cũng không biết, chưa nghiên cứu kỹ." Trần Mộc cười một tiếng.

Đây là lời nói thật.

Tu luyện thành công 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 là không sai, nhưng Trần Mộc thật sự không có tâm tư nghiên cứu kỹ, chủ yếu là do khí tức sức mạnh xung đột.

Hơn nữa, môn công pháp này vốn dĩ là phần thưởng điểm danh vô tình có được, lại vừa khéo có độ tương hợp rất cao với Già La, tự nhiên là Già La tu luyện nhanh hơn, nắm bắt cũng nhanh hơn một chút.

“Đây cũng có thể coi là một loại thuật bàn vận.” “Chỉ có điều mục tiêu nhắm đến, không phải là một hay nhiều cá nhân, mà là số lượng lớn.” Già La cũng không định giải thích cặn kẽ, mà cũng giải thích không rõ ràng.

Đích thân thử qua một lần loại thuật pháp này, tự nhiên sẽ hiểu.

“Tương đương với… một loại thuật pháp dịch chuyển nhóm tầm xa?” Trần Mộc liếc mắt đã hiểu ý của Già La.

Đây chẳng phải là kỹ năng dịch chuyển nhóm sao?!

“Tá phu nói đúng, ý tứ cũng gần như vậy.” “Chỉ có điều khoảng cách vận chuyển càng xa, số lượng mục tiêu càng nhiều, thì tiêu hao âm khí cũng càng lớn.” Già La khẽ gật đầu.

“Được, thử xem đi.” Trần Mộc gật đầu, chỉ một hướng: “Đi thẳng theo con đường này, phía trước là một vùng đất bằng phẳng, ngươi có thể mạnh dạn thử!” Thấy vậy, Tề Thiết Chủy và Trần Tam Căn không kìm được mà liếc nhìn nhau.

Lần đầu tiên thử?

Lỡ không may có nguy hiểm thì làm thế nào?

“Tất cả mọi người, tập hợp!” Trần Mộc ra lệnh, các thành viên thân vệ đội phía sau cũng tập kết lại với tốc độ nhanh nhất, xếp thành từng tiểu đội, hàng ngũ vô cùng chỉnh tề.

Cùng lúc đó, Già La đã lật người xuống ngựa, đứng ở phía trước nhất.

Hai tay nàng bắt mấy ấn quyết phức tạp, đồng thời miệng Già La vang lên những câu chú văn khe khẽ.

Trong thoáng chốc, một lượng lớn âm khí tinh thuần và âm hàn đột nhiên dâng lên!

Trước sau chỉ trong vài giây ngắn ngủi, lượng lớn âm khí nhanh chóng hội tụ, thành hình, ngưng kết thành một hư ảnh cánh cổng lớn, cao khoảng ba mét, rộng khoảng năm mét!

Bên trong cánh cổng, tiếng quỷ khóc sói gào lần lượt truyền ra.

Trong đó không chỉ có tiếng lệ quỷ khóc lóc, mà còn có tiếng nguyền rủa đầy oán khí, tiếng trẻ con khóc thét, đủ loại âm thanh hòa vào nhau, vô cùng hỗn loạn, khiến người ta tâm thần bất an!

Mà ở chính giữa cánh cổng này, lại có những luồng âm khí hóa thành, tạo thành một hư ảnh mặt quỷ.

"Đây là 'Quỷ Môn Bàn Vận'?

Sao lại cho ta cảm giác như mở ra một cánh cổng thông đến địa phủ vậy?" Tề Thiết Chủy bất giác lùi lại nửa bước.

Cảm giác này thật sự khiến người ta cực kỳ khó chịu!

"Đúng là rất giống." "Đúng là một cánh quỷ môn." Trần Tam Căn kinh ngạc không thôi, chậc chậc khen ngợi: "Không hổ là chị Già La, thủ đoạn vận dụng âm khí này thật sự lợi hại!" Các thành viên thân vệ đội phía sau cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Loại thuật pháp quỷ dị khó lường này, bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, thậm chí trước đây chưa từng nghe qua!

"Âm khí thật mạnh, thật tinh thuần!" "Nói nhảm, linh hồn trước đây của chị Già La là cấp bậc Quỷ Vương, bây giờ hồi phục rồi, tự nhiên luồng âm khí tinh thuần kia cũng đã dung hợp." "Loại thuật pháp này thật đúng là chưa từng nghe thấy." "Nói thật, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta thật sự sẽ tưởng rằng đây là cổng địa phủ mở ra, đến bắt chúng ta rồi!" "Đúng là quỷ môn!" "Ta thật tò mò không biết cái 'bàn vận' này rốt cuộc là vận chuyển thế nào?

Chẳng lẽ chúng ta đi một bước trong quỷ môn này thì tương

đương với đi một dặm bên ngoài?" "Ngươi nói đó là truyền thuyết sơn quỷ cũng người chứ?" "Lát nữa vào thử là biết thôi?

Nhưng mức độ âm khí này, thật sự có chút rợn người!" "Nếu đây là công pháp thiên về tu luyện âm khí, gia chủ có truyền thụ cho chúng ta không?" "Khó nói lắm, mấy thành viên mới tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp' như các ngươi, tạm thời đừng có mơ mộng hão huyền, trước tiên nắm vững một môn công pháp đã!" "Chuyện tu luyện này quan trọng là cơ duyên, ai mà nói chắc được." "…" Thật sự là cảnh tượng trước mắt khiến cho những thành viên thân vệ đội này cũng có chút kinh ngạc đến không thể tự kiềm chế.

Ngày thường đâu có thấy cảnh tượng như thế này?

Huống chi, không ai biết phía sau quỷ môn này thông đến nơi đâu.

Nửa phút sau, Già La một tay bắt ấn quyết, quay đầu nhìn Trần Mộc: "Được rồi, tá phu, như vậy là quỷ môn đã thành hình." "Cần âm khí để duy trì sự tồn tại của quỷ môn, cho nên, tốc độ các ngươi vào phải nhanh, ta không duy trì được quá lâu." Bên cạnh, Tề Thiết Chủy có chút ngượng ngùng mở miệng hỏi: "Già La cô nương, 'Quỷ Môn Bàn Vận' của cô có an toàn không?" "Ta không có ý gì khác đâu, cũng không phải không tin cô." "Chỉ là cái cảnh tượng này… thật sự có chút rợn người, tiếng quỷ khóc sói gào này, nếu thật sự có bất trắc gì, cái thân thể nhỏ bé này của ta thật sự không chịu nổi đâu!" Già La: "…" Trần Mộc gật đầu, mở miệng nói: "Chuyện là thế này, ngươi đợi một chút, lát nữa đi cùng chúng ta." "Tam Căn." "Dẫn mọi người xuyên qua quỷ môn!" Một tiếng ra lệnh, Trần Tam Căn chắp tay ôm quyền: "Tuân lệnh, gia chủ!" Hắn vung tay, các thành viên thân vệ đội còn lại đều đã sẵn sàng, ai nấy đều nắm chặt dây cương trong tay, chờ đợi một tiếng hiệu lệnh!

Nỗi lo của Tề Thiết Chủy, Trần Mộc cũng có ít nhiều.

Mặc dù không tu luyện 【Quỷ Môn Bàn Vận】, nhưng dù sao đi nữa, Trần Mộc cũng đã tu luyện thành công 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】.

Cảm nhận được khí tức lưu chuyển, âm khí cuồn cuộn của đạo quỷ môn này, trong lòng Trần Mộc cũng có phán đoán!

Đối với những người như Trần Tam Căn, họ đều đã tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', trên người tự nhiên mang theo một loại âm khí, đó là do tu luyện mà thành, luyện hóa thành khí tức của bản thân.

Âm khí với âm khí sẽ không có xung đột quá lớn, dù sao cũng cùng nguồn gốc.

Nhưng nếu là âm khí với dương khí, thì có khả năng sẽ xuất hiện tình huống khắc chế, xung đột ngoài dự kiến!

"Xuất phát!" Theo hiệu lệnh của Trần Tam Căn, từng tiểu đội không chút do dự đều thúc ngựa, phi nước đại!

Là người đi đầu, cũng là thủ lĩnh của đám thành viên thân vệ đội này, Trần Tam Căn tự nhiên không nhường ai, là người đầu tiên thúc ngựa phi nhanh, không chút do dự lao thẳng vào trong đạo quỷ môn!

Soạt một tiếng.

Như thể Trần Tam Căn cùng con ngựa của mình đều tiến vào một vũng nước, chỉ gợn lên một vòng sóng, rồi lập tức biến mất không thấy tăm hơi!

"Thần kỳ vậy sao?" "Có chút bản lĩnh đấy!" Tề Thiết Chủy xem mà chậc chậc khen ngợi.

Ngay sau đó, hết đội này đến đội khác của thân vệ đội, nối đuôi nhau vào, tất cả đều phi nước đại lao vào đạo quỷ môn, rồi biến mất không thấy đâu!

Trước sau chưa đầy một phút, các thành viên thân vệ đội được huấn luyện bài bản đã hoàn toàn biến mất trong quỷ môn.

"Đúng là một chiêu thuật pháp có tác dụng rất lớn." "Hơi giống cổng dịch chuyển?" Trần Mộc khẽ gật đầu, một tay ôm lấy Già La, rồi nhìn về phía Tề Thiết Chủy: "Đi thôi, Tề gia chủ, bước một bước này ra, ngài sẽ hiểu được sự lợi hại của 'Quỷ Môn Bàn Vận'!" … "Toàn đội cảnh giới!" "Âm khí nồng đậm như vậy, e là phong thủy xung quanh có biến, trông giống như có con quỷ vật lợi hại nào đó sắp xuất hiện." "Chuẩn bị thả Huyết Thi!" Bên ngoài mộ Thanh Ô Tử, cách chưa đầy một dặm.

Chương 256

Mấy thành viên thân vệ đội đang đi tuần lập tức nhận ra khí tức xung quanh hỗn loạn, càng nhận ra âm khí nồng đậm!

Tiểu đội trưởng dẫn đầu lập tức quyết đoán, lập tức truyền tin.

Có pháp khí hỗ trợ cực kỳ tiện lợi như 【Thiên Nhãn Trùng】 trong tay, tin tức bên này vừa truyền đi, mọi người canh gác ở mộ Thanh Ô Tử bên này lập tức cũng đều nghiêm trận chờ đợi, và nhanh chóng truyền tin tức này đi từng lớp!

Trấn thủ mộ Thanh Ô Tử, đây là việc Trần Mộc đã định ra từ trước, không được phép có sai sót.

Mà đối với các thành viên thân vệ đội, mệnh lệnh của Trần Mộc chính là thiết luật có ưu tiên cao nhất!

Rất nhanh, nhờ vào sự tiện lợi siêu cao của 【Thiên Nhãn Trùng】, tin tức phát hiện dị thường đã nhanh chóng được truyền đến khu vực mỏ cũ, đến tay tất cả các thành viên thân vệ đội.

Không khí lập tức trở nên căng như dây đàn.

Từng đội thân vệ đội đều ngay lập tức cưỡi ngựa phi đến!

Mà tại địa điểm xảy ra sự việc, tiểu đội trưởng dẫn đầu vẻ mặt ngưng trọng, nhìn những người bên cạnh: "Tin tức đã gửi đi rồi, trước khi viện binh đến… bất kể thứ gì sắp xuất hiện, cũng phải chặn nó lại!" "Tuyệt đối không cho phép tiến lên nửa bước!" "Rõ!!" Những người còn lại đồng thanh hô vang.

Hầu như ai cũng đã nắm chặt vũ khí, bóp chặt Phệ Nang.

Bây giờ là ban ngày, thả Huyết Thi của mình ra vào lúc này, nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm cự được một thời gian cực ngắn, không đủ

để chiến đấu lâu dài!

Trong nháy mắt, một cánh cổng rộng lớn hiện ra từ hư không!

Từng luồng âm khí hội tụ lại, ở chính giữa cánh cổng này hình thành một khuôn mặt quỷ rõ nét vô cùng!

Tiếng quỷ khóc sói gào từ trong cổng truyền ra!

"Đội trưởng… tình hình này, hình như không ổn lắm!" Một thành viên thân vệ đội vẻ mặt ngưng trọng, giọng trầm xuống: "Đây không phải là cửa thành Quỷ Môn Quan chứ?

Đến từ địa phủ?" "Âm khí nồng đậm như vậy, lại cực kỳ âm hàn, đặc biệt tinh thuần, e là có lai lịch lớn!" "Quỷ môn đại khai?" "Tà môn vậy sao?

Hôm nay hình như cũng không phải ngày gì đặc biệt, nếu nói là ngày lễ ma quỷ xuất hiện tình huống này, ta còn có thể hiểu được…" "Có chút không ổn, có lẽ liên quan đến mộ Thanh Ô Tử?" "Chẳng lẽ, gia chủ bảo chúng ta trấn thủ ở khu mỏ cũ, chính là để đề phòng tình huống này xuất hiện?" "Đừng nói nhảm nữa, tất cả tập trung tinh thần!" Những người bên cạnh đều có chút tâm thần bất định, tiểu đội trưởng dẫn đầu này cũng không có cách nào tốt hơn.

Những thứ không biết, thường dễ khiến người ta sinh lòng sợ hãi nhất!

"Tất cả giữ vững trận địa!" "Cửu Trọng Luyện Thi Pháp đối kháng quỷ vật cũng có hiệu quả, nếu đến đều là những con tiểu quỷ bình thường, thì đối với chúng ta ngược lại không có uy hiếp lớn." "Mà cho dù là loại tồn tại như lệ quỷ, cũng chưa chắc không thể địch lại!" Tiểu đội trưởng vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói.

Lời còn chưa dứt, đã thấy cánh cổng thành hình, đột nhiên, khuôn mặt quỷ ở chính giữa lóe lên một lớp sóng gợn, trông như mặt hồ

phẳng lặng, rơi xuống một viên đá!

Ngay sau đó, một bóng người cùng một con ngựa cao lớn hùng dũng phi ra!

“Đứng… dừng tay!” “Là người mình!” Tiểu đội trưởng bất giác định ra lệnh khai hỏa, nhưng vào thời khắc cuối cùng, đã nhận ra thân phận của người này!

Thân vệ đội Trần gia, đại đội trưởng của ‘Luyện Thi Đội’, Trần Tam Căn!

Cưỡi ngựa phi ra khỏi quỷ môn, Trần Tam Căn vẫn còn chút chưa phản ứng kịp, tiếp đó hắn liền nhìn thấy hàng ngũ chỉnh tề của các thành viên thân vệ đội phía trước, lập tức càng thêm nghi hoặc.

“Tránh ra!

Phía sau còn có người!” Trần Tam Căn quát khẽ.

Quỷ môn cách tiểu đội thân vệ kia không xa, nếu các thành viên thân vệ đội phía sau cũng cưỡi ngựa phi ra, có thể sẽ ngộ thương người mình!

Một tiếng ra lệnh, tiểu đội tuần tra kia nhanh chóng tản ra hai bên, cùng lúc đó, từng tiểu đội, từng thành viên thân vệ đội, đều thúc ngựa phi nhanh, từ trong quỷ môn lần lượt phi ra!

Tiếng vó ngựa dồn dập như sấm động, bụi mù bay tứ tung.

Tiểu đội tuần tra trước đó, tất cả đều ngây người tại chỗ, nhìn nhau ngơ ngác, thật sự có chút không thể hiểu được đây là chuyện gì.

Quỷ môn địa phủ đâu rồi?

Sao mẹ nó người chui ra từ bên trong toàn là anh em nhà mình thế này?!

“Anh Tam Căn!

Đây là tình huống gì vậy?" Tiểu đội trưởng dẫn đầu chạy đến trước mặt Trần Tam Căn, mặt đầy khó hiểu: "Tại sao các anh, ờm, đây là một loại thuật pháp?

Hay là, các anh vừa từ địa phủ về?" Trần Tam Căn gãi đầu, cũng không biết nên bắt đầu giải thích từ đâu.

Giải thích thế nào đây?

Hắn bây giờ cũng còn đang ngơ ngác!

Trước đó khi Già La sắp thi triển 【Quỷ Môn Bàn Vận】, Trần Tam Căn còn cố ý tính toán khoảng cách.

Từ vị trí bắt đầu của họ đến đây, ít nhất cũng phải có một quãng đường hơn mười cây số!

Hơn mười cây số, kết quả chỉ mất công vào một cái cổng, ra một cái cổng, là đã đến nơi??

"Chiêu thuật pháp này của chị Già La… thật là lợi hại!" "Quả thật là thuật bàn vận danh xứng với thực!" Trần Tam Căn lẩm bẩm.

Tiểu đội trưởng bên cạnh sững sờ, hỏi một người bên cạnh: "Chị Già La mà anh Tam Căn nói, có phải là một trong những vị hôn thê của gia chủ không?" "Đúng, không sai!" Người bên cạnh quả quyết gật đầu.

Tiểu đội trưởng ngơ ngác: "Lạ thật, lai lịch của chị Già La lớn đến vậy sao?

Lại có thần thông như thế?!" Không đợi những người xung quanh lên tiếng, chính giữa quỷ môn lại gợn sóng.

Trần Mộc một tay ôm Già La, ung dung đi ra từ trong cổng.

Ngay sau đó, Tề Thiết Chủy dắt một con lừa đen, cùng với Hắc Long Huyết Mã cũng bước ra khỏi quỷ môn.

“Được rồi, giải tán quỷ môn đi.” Trần Mộc đưa tay vuốt lại mái tóc rối bên tai Già La, gật đầu nói: “Một lần vượt qua hơn mười cây số, chiêu thuật pháp này, đúng là rất lợi hại.” Nghe trong giọng điệu khen ngợi của Trần Mộc dường như còn xen lẫn một chút xót xa, Già La mặt đầy ý cười, nhẹ giọng nói: “Được tá phu công nhận, tiểu nữ Già La… rất vui mừng.” Trong lúc nói chuyện, Già La giải ấn quyết trong tay, lập tức, quỷ môn to lớn bắt đầu tan biến, dần dần mờ ảo, cuối cùng ngay cả đường nét cũng biến mất, hoàn toàn không thấy tăm hơi.

“Bái kiến gia chủ!” Tiểu đội tuần tra toàn thể tiến lên, cung kính hành lễ.

Đồng thời cũng có người đang thông qua 【Thiên Nhãn Trùng】, nhanh chóng truyền tin tức này đi, truyền đến tay các thành viên thân vệ đội ở khu mỏ cũ.

“Tề gia chủ, cảm giác thế nào?” Trần Mộc cười nhìn Tề Thiết Chủy một cái, thản nhiên nói.

“Cảm giác không được tốt lắm.” “Nhưng dường như cũng khá an toàn, chỉ là cho ta một ảo giác đang đi trong địa phủ âm gian.” Tề Thiết Chủy cười hắc hắc hai tiếng, rồi vẻ mặt ngưng trọng: “Nhưng nếu nói thật, Mộc gia, chiêu ‘Quỷ Môn Bàn Vận’ này nếu vận dụng đúng cách, thì thật ghê gớm!” “Trực tiếp đưa một đội quân đến đại bản doanh của kẻ địch, dễ dàng hoàn thành hành động trảm thủ!” “Ồ?

Tầm nhìn chiến lược của Tề gia chủ cũng không tệ nhỉ.” Trần Mộc cười gật đầu.

Thực ra hắn cũng có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng chiêu 【Quỷ Môn Bàn Vận】 này của Già La sẽ có hạn chế khoảng cách không nhỏ, hơn nữa tiêu hao dường như cũng rất lớn.

Kết quả sau khi thử nghiệm Trần Mộc mới phát hiện, tiêu hao của

Già La không quá lớn, rất nhanh có thể hồi phục.

Hơn nữa khoảng cách dịch chuyển lần này, xa đến tận hơn mười cây số!

Bất kể là dùng để di chuyển đường dài, hay thực thi chiến thuật nhảy cóc, đều là tuyệt đối sắc bén!

Chương 257

"Haizz, đi theo Mộc gia cũng được mấy ngày rồi, tầm nhìn của ta cũng phải nâng lên chứ?" "Nếu nói có khuyết điểm gì…" Tề Thiết Chủy do dự một chút, mặt đầy khổ sở nói: "Chính là cảm giác ở bên trong không được tốt lắm, cho ta cảm giác như đang đi trong âm phủ địa phủ." Trần Mộc gật đầu: "Đúng là vậy, nhưng môn công pháp này vốn dĩ có liên quan đến địa phủ, ngươi không thích ứng cũng rất bình thường." Tề Thiết Chủy sững sờ.

Đây lại là công pháp gì?

Lại còn liên quan đến cả địa phủ??

Nghiệp vụ của Trần gia mở rộng nhanh quá!

"Thế nào, Già La, cảm giác ra sao?" "Nhìn trạng thái của ngươi, tiêu hao dường như không lớn lắm, vậy khoảng cách của 【Quỷ Môn Bàn Vận】 này, có thể kiểm soát được không?" Trần Mộc quan tâm nhìn Già La một cái, không ngoài dự đoán, trạng thái của Già La khá tốt, không có vẻ kiệt sức sau khi tiêu hao lớn, trông rất ổn định.

"Về phương diện khoảng cách, đúng là có thể tự mình kiểm soát." "Nhưng khoảng cách càng ngắn, mục tiêu càng chính xác, tinh lực cần hao phí cũng càng lớn, ngược lại loại vận chuyển đường dài như thế này lại nhẹ nhàng hơn một chút." Cảm nhận được ánh mắt quan tâm của Trần Mộc, trong lòng Già La ngọt ngào, giọng nói càng trở nên mềm mại hơn: "Tá phu đang lo lắng cho thân thể của ta sao?

Hoàn toàn không vấn đề gì, tiêu hao không lớn." Trần Mộc vuốt vuốt mái tóc xanh của Già La, nhẹ nhàng hít một hơi hương thơm thoang thoảng từ người nàng, cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Bên cạnh, Hắc Long Huyết Mã rất biết điều, như không có chuyện

gì xảy ra mà nhìn ngắm phong cảnh xung quanh, một bộ dạng đã quen không còn lạ.

Con lừa đen của Tề Thiết Chủy cũng có linh tính, cúi đầu gặm cỏ.

Ngược lại là Tề Thiết Chủy, đứng ở một nơi gần như vậy, đi cũng không được, không đi cũng không xong, trên mặt mang một vẻ mặt đau khổ thâm cừu.

"Cái đó, Mộc gia." Tề Thiết Chủy do dự, nhỏ giọng nói: "Biết ngài và Già La cô nương tình cảm tốt, nhưng có phải là… thỉnh thoảng cũng nên nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi không?" "Ngài xem, trong đội thân vệ không ít anh em còn chưa có vợ đâu." Lời còn chưa dứt, Trần Tam Căn ở gần đó lập tức ngẩng đầu, liên tục xua tay nói: "Không sao không sao, gia chủ vui là được, chúng tôi hoàn toàn không có vấn đề gì, chịu được!" Nói là vậy, nhưng phía sau một đám thanh niên trai tráng huyết khí phương cương, trong ánh mắt ngoài ngưỡng mộ ra thì chỉ có ngưỡng mộ, còn có một tia lửa nỗ lực.

Thời đại này nắm đấm cứng mới là chân lý, nắm đấm cứng rồi, thân thể thẳng rồi, vợ nào mà không lấy được?!

"Tề gia chủ không phải giỏi tính nhân duyên sao, vậy hôn sự của mỗi thành viên trong đội thân vệ Trần gia chúng ta, giao cho ngài lo liệu." Trần Mộc khẽ gật đầu, dắt Già La bước về phía trước.

Tề Thiết Chủy đứng tại chỗ ngây người!

Mẹ nó đội thân vệ Trần gia có hơn một nghìn người, cho dù chỉ có một nửa số người chưa lấy vợ, đó cũng là một khối lượng công việc cực kỳ kinh khủng!

"Trời ạ." "Nếu ta thật sự có thể tìm được vợ cho tất cả mọi người trong đội thân vệ Trần gia, vậy ta cũng được coi là Nguyệt Lão chuyển thế, hạ phàm phụ thể rồi!" Tề Thiết Chủy thử tưởng tượng

cảnh tượng đó, không kìm được mà rùng mình một cái.

Nếu thật sự trâu bò như vậy, e là sợi tơ hồng của Nguyệt Lão cũng phải kéo đến mòn.

Trên đường đi đến mộ Thanh Ô Tử, Trần Mộc cũng hỏi thăm mọi người về cảm giác khi đi trong quỷ môn, hắn cần xác nhận tính khả thi của chiêu thuật pháp này.

"Cảm giác à, cũng khá tốt." "Ít nhất ta không cảm thấy có gì khác lạ, có lẽ là do đã tu luyện 'Cửu Trọng Luyện Thi Pháp', nên sẽ cảm thấy cảm giác âm khí lượn lờ… rất thoải mái?" Trần Tam Căn không nhường ai, là người đầu tiên phát biểu ý kiến.

Mấy tiểu đội trưởng xung quanh đều gật đầu phụ họa.

Nhóm thành viên thân vệ đội này tu luyện đều là 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】, mà gốc rễ của công pháp này cũng là hấp thu âm khí để tu luyện.

Nếu nói về phương hướng, thực ra là hoàn toàn tương đồng với 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】.

Chỉ là hai loại công pháp có trọng điểm khác nhau, cái trước là vừa tu luyện bằng âm khí, vừa tế luyện cương thi để hỗ trợ mình chiến đấu, chiến lực chủ yếu là người + cương thi, đó mới là trạng thái hoàn toàn.

Còn cái sau thì bá đạo hơn một chút, tầng thứ cũng cao hơn một chút.

Mặc dù 【Quỷ Đế Chân Kinh】 mà Trần Mộc hiện có thể truyền thụ chỉ là tàn quyển của ba tầng đầu.

Nhưng cũng đã rất lợi hại rồi, trong đó có nhiều thuật pháp điều khiển quỷ vật, lấy âm khí làm cơ sở, đều rất đáng gờm, uy lực trác tuyệt.

“Giữa hai loại công pháp này hẳn là không có xung đột.” “Tính ra như vậy, có thể trước tiên dựa vào 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】, tế luyện thành công Huyết Thi, sau đó có thể tu luyện tiếp 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, như vậy cũng tương đương với việc tiền kỳ và trung kỳ đều không có khuyết điểm.” Trần Mộc thầm gật đầu, mạch suy nghĩ đã rõ ràng.

Tất nhiên, cũng chỉ có những thành viên thân vệ đội đã tu luyện 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】 này mới có thể bắt tay vào tu luyện 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】.

Nguyên nhân lớn nhất, chính là hai chữ âm khí!

Âm khí cùng nguồn gốc sẽ không xuất hiện xung đột.

Cho dù có, cũng chỉ có thể là bên tinh thuần hơn nuốt chửng bên tạp nham hơn một chút.

Nhưng nếu là âm khí với kim quang hộ thể, âm khí với lôi pháp, thì chắc chắn sẽ xuất hiện xung đột, không chừng còn có thể xuất hiện kết quả tồi tệ nhất là tu vi sụp đổ.

“Cảm giác khi vào trong quỷ môn cũng ổn, không cảm thấy có gì khó chịu, nhưng lại có cảm giác thân thể hóa thành quỷ hồn.” “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy khá thoải mái.” “Cảm giác này giống như là, chúng ta đã đi qua một con đường từ âm gian địa phủ, nên mới vượt qua được khoảng cách hơn ba mươi dặm trong nháy mắt?” “Cảm giác bất ngờ này thật không tệ!” “Chỉ không biết cái quỷ môn này có thể ra vào nhiều lần được không, có xuất hiện kết quả không thể kiểm soát không?” “Âm khí bên trong quỷ môn vô cùng tinh thuần âm hàn, rõ ràng là lai lịch rất lớn!” “Nhìn khắp tam giới này, nếu nói nơi nào có âm khí tinh thuần vô tận như vậy, thì dường như cũng chỉ có thể là Cửu U Hoàng Tuyền, âm phủ địa phủ thôi?” “Không biết đi trong quỷ môn thêm vài lần nữa, có gặp phải quỷ không?” “Gia chủ, chúng ta có

thể học chiêu thuật pháp này của chị Già La không?" "…" Những lời bàn tán của mọi người, Trần Mộc đều nghe hết vào tai, và kết quả cũng không khác nhiều so với dự đoán của hắn, nhóm thành viên thân vệ đội này đều không cảm thấy có gì khác lạ.

Nếu nói có, thì cũng chỉ là cảm giác của thân thể, mà theo Trần Mộc thấy, đó hẳn là cảm giác khó chịu giống như dịch chuyển không gian.

"Được rồi, ta đại khái đã hiểu rõ." "Về lý thuyết, mỗi người trong các ngươi đã tu luyện 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】, đều có thể tu luyện bộ công pháp mới này của ta." Trần Mộc dừng lại một chút, trầm giọng nói: "Lát nữa sau khi đến mộ Thanh Ô Tử, ta sẽ bắt tay vào truyền thụ cho các ngươi, đừng làm ta thất vọng!" "Tuân lệnh, gia chủ!!" Toàn thể đồng thanh hô lớn, giọng nói tràn đầy kích động và mong đợi.

Con đường hầm khúc khuỷu dẫn đến mộ Thanh Ô Tử đã được mở rộng và gia cố lại, hơn nữa trên dưới đều được đặt những chiếc thang tiện lợi để bò qua, cùng các thiết bị như dây thừng leo trèo.

Trở lại mộ Thanh Ô Tử, Trần Mộc bước lên bậc thang đá ở lối vào đạo quan.

Thứ âm khí đậm đặc hiện hữu khắp nơi cũng khiến hắn có một cảm nhận sâu sắc hơn, đồng thời cũng khiến hắn phải tặc lưỡi.

Cảnh giới khác nhau nhìn nhận cùng một sự việc, cảm xúc tự nhiên cũng sẽ khác nhau. "Đúng là một trận pháp phong thủy rất lợi hại, dùng kiến trúc để tạo nên mấu chốt của trận pháp, liên kết với nhau, hình thành một đại trận." "Đây quả là một ý thức và tư duy vô cùng vượt trước thời đại." Trần Mộc trầm ngâm nhìn tòa đạo quan này, nếu nói một tòa đạo quan như vậy cũng có thể ẩn giấu một đại trận phong thủy.

Vậy thì một thôn, một trấn, từ đường phố đến kiến trúc, nếu được thiết kế, tuyệt đối cũng có thể hình thành một đại trận!

Trong tiềm thức, những khái niệm tương tự như Bát Quái Thôn, Na Trá Thành liền hiện lên trong đầu Trần Mộc. "Nếu sau này có được kỹ năng về trận pháp, có thể thử cải tạo Trường Sa Thành thành một đại trận chăng?" "Trường Sa Thành Tru Tiên Đại Trận?

Hẳn là sẽ rất mạnh." Ý nghĩ này vừa nảy ra đã khiến Trần Mộc bất giác suy nghĩ miên man.

Đến khi hắn hoàn hồn, đã đi tới quảng trường Đăng Tiên Đài phía sau đạo quan.

Sau khi được cải tạo một phần, toàn bộ đạo quan đèn đuốc sáng trưng, nhưng cũng xen lẫn âm khí nồng đậm, cho người ta cảm giác vừa hùng vĩ lại vừa âm u.

Nhưng những điều này không quan trọng, chỉ là khác biệt về cảm quan mà thôi. "Già La, cảm thấy nơi này thế nào?" Đứng trước quảng trường Đăng Tiên Đài, Trần Mộc nhìn sang Già La bên cạnh. "Âm khí rất dồi dào." "Rất thích hợp để tu luyện, đặc biệt là loại công pháp như 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】." Già La khẽ nhắm mắt, vừa cảm nhận vừa nói.

Đối với phán đoán của Già La, Trần Mộc tin tưởng không chút nghi ngờ.

Dù sao thì linh hồn trước đây của Già La cũng đã tu luyện đến tầng thứ Quỷ Vương, và sau khi giải được 'Thi Hồn Phân Ly', phần tu vi thực lực thuộc về Quỷ Vương này cũng được bảo toàn hoàn hảo.

Lại thêm hiệu quả cải tạo của thần khí Trường Sinh Bài, khiến cho Già La hiện tại gần như có thể được gọi là… Cực Âm Chi Thể! "Cái hố lớn trong quảng trường Đăng Tiên Đài này, vốn là nơi đặt vẫn

ngọc." "Còn những Huyết Thi kia chính là hộ vệ của nơi này." Trần Mộc lần lượt chỉ cho Già La xem, hai người bước đến đứng giữa quảng trường Đăng Tiên Đài, cách đó không xa là Tề Thiết Chủy và Trần Tam Căn, cùng vài tiểu đội trưởng đang chờ lệnh. "Mộc gia, ngài đây là chuẩn bị… tận dụng cái hố lớn này, biến nó thành một huyết trì có thể tế luyện Huyết Thi sao?" "Quy mô này không nhỏ đâu!" Tề Thiết Chủy nhìn một vòng, có chút kinh ngạc.

Một cái hố sâu lớn như vậy, nếu thật sự xây thành huyết trì, thì phải đổ bao nhiêu máu tươi vào mới lấp đầy được?! "Đúng là phải tận dụng, nếu không sẽ lãng phí môi trường ở đây." Trần Mộc khẽ gật đầu, bắt đầu lấy dược liệu ra.

Chương 258

Một khối vẫn ngọc, một khối vẫn thiết lớn, thêm một khối Tụ Âm Thạch to bằng nắm tay, ngoài ra còn có rất nhiều dược liệu, cộng lại chủng loại vô cùng phong phú.

Thấy vậy, Trần Tam Căn ở bên cạnh có chút nghi hoặc, thấp giọng hỏi: "Gia chủ, ngài định luyện chế một cái 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】 hoàn toàn mới sao?" "【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】 là cái gì vậy?" Tề Thiết Chủy hơi ngẩn ra.

Chuyện trong lão trạch nhà họ Trần có một huyết trì, Tề Thiết Chủy có biết.

Nhưng liên quan đến vật mấu chốt bên trong, Tề Thiết Chủy lại không biết gì cả, chỉ có những tướng tài đắc lực của Trần Mộc như Trần Tam Căn mới biết đôi chút. "Là một loại pháp khí." "Tác dụng rất đơn giản, hội tụ và tinh luyện âm khí, tăng cường độ mạnh của Huyết Thi được tế luyện, tương đương với một bộ lọc âm khí rất mạnh." Trần Mộc giải thích đơn giản một câu, cũng không quan tâm Tề Thiết Chủy có hiểu hay không, hắn đã thi triển 【Thần Cơ Bách Luyện】, bắt đầu luyện chế.

Trước đây để nâng cấp huyết trì ở lão trạch nhà họ Trần, Trần Mộc đã luyện chế ra một cái 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】.

Đây là để liên tục hội tụ, tinh luyện âm khí!

Có một luồng âm khí như vậy hội tụ trong huyết trì, thì máu tươi trong huyết trì cũng sẽ được tinh luyện và thuế biến thêm một bước.

Âm khí và máu tươi dung hợp với nhau.

Như vậy, khi các thành viên thân vệ đội tế luyện Huyết Thi, máu

tươi mà những Huyết Thi này hấp thu sẽ mang lại sự đề thăng và tăng cường lớn hơn!

Tương đương với việc, tăng cường hơn nữa việc tế luyện Huyết Thi.

Chỉ có điều, thiết kế này phù hợp với huyết trì trong lão trạch nhà họ Trần, nhưng lại không quá phù hợp với mộ Thanh Ô Tử này. "Xét đến đại trận tụ âm trong mộ Thanh Ô Tử, vậy thì pháp khí đặt ở đây... cũng phải có điều chỉnh tương ứng." "Đưa công hiệu tinh luyện âm khí và thuế biến huyết dịch lên mức tối đa." Tính toán kỹ lưỡng một phen, Trần Mộc xác định được hướng đi, quay đầu phân phó: "Bây giờ truyền tin ra ngoài, bảo người mang tất cả máu tươi được gửi đến đây qua đây." "Tuân lệnh, gia chủ." Một tiểu đội trưởng chắp tay ôm quyền, chạy sang một bên bắt đầu truyền tin qua 【Thiên Nhãn Trùng】.

Phải nói rằng, có loại pháp khí phụ trợ như 【Thiên Nhãn Trùng】, hiệu suất của các loại công việc đều tăng lên gấp bội!

Mặc dù đây không phải là pháp khí gì quá lợi hại, nhưng sự tiện lợi của nó lại nhận được sự ủng hộ nhất trí của toàn thể thân vệ đội nhà họ Trần!

Chỉ có Trần Mộc trong lòng rõ ràng, loại pháp khí như 【Thiên Nhãn Trùng】 tuyệt đối là sản vật mang tính thời đại.

Nếu thật sự tung tin ra ngoài, e rằng đủ để lật đổ nhận thức của thế nhân, gây ra sóng gió ngập trời trên toàn thế giới!

Rất nhanh, từng loại dược liệu không ngừng hóa thành những quả cầu ánh sáng trong tay Trần Mộc, lơ lửng giữa không trung.

Không bao lâu, mấy chục loại dược liệu mà Trần Mộc lấy ra đã được luyện hóa hoàn toàn, chỉ chờ bước dung hợp và điêu khắc cuối

cùng! "Pháp khí lần này gia chủ luyện chế, hình như không giống với cái 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】 trước kia?" Ở phía xa, Trần Tam Căn khẽ nhướng mày.

Để không làm phiền Trần Mộc luyện khí, Trần Tam Căn, Tề Thiết Chủy và những người khác đều tự giác lùi ra một khoảng cách.

Chỉ có Già La vẫn luôn đứng bên cạnh Trần Mộc, không rời nửa bước, im lặng bình tĩnh như một pho tượng, ngay cả tần suất hô hấp cũng cực thấp. "Biết đâu Mộc gia lại có ý tưởng mới thì sao?" "Ngươi à, ngươi vẫn chưa hiểu rõ về Mộc gia đâu!" Tề Thiết Chủy lau lau kính, mở miệng nói: "Trong lão trạch nhà họ Trần không có trận tụ âm, tự nhiên phải có thêm công dụng hội tụ âm khí." "Còn ở trong mộ của tiền bối Thanh Ô Tử này, tự nhiên đã có một đại trận tụ âm, hơn nữa nơi này lại nằm dưới lòng đất, hiểu chưa?" Được điểm qua vài câu đơn giản, Trần Tam Căn khẽ gật đầu, thấp giọng nói: "Lý lẽ thì tôi hiểu, nhưng tại sao pháp khí lần này gia chủ luyện chế ra... lại giống như một cây gậy chùy???" Tề Thiết Chủy cũng bất giác nhìn qua, mặt đầy mờ mịt: "Đúng vậy, tại sao pháp khí lần này lại là một cây gậy chùy?" "Giống như...

Định Hải Thần Châm?" Hai gương mặt ngơ ngác, nhìn nhau bối rối.

Đám tiểu đội trưởng phía sau cũng nhìn mà chẳng hiểu gì, hoàn toàn không biết Trần Mộc đang luyện chế thứ gì. "Có khả năng thật sự như Tề gia nói không, là một cây Định Hải Thần Châm?" "Điên à?

Gia chủ muốn xây một cái huyết trì, huyết trì này cùng lắm cũng chỉ lớn chừng này, có cần dùng đến Định Hải Thần Châm để trấn không?" "Vậy ngươi giải thích xem, đây là cái gì?" "Gậy chùy chứ gì, còn phải hỏi sao!" "Ây?

Nhìn kỹ xem, thực ra cũng không giống gậy chùy, mà là một cây

đinh hai đầu thì phải?" "Sao ngươi không nói đó là mấy cây cột đá bàn long xung quanh đi?" "Các ngươi cũng lo xa quá, suy nghĩ của gia chủ sao hạng người như chúng ta có thể hiểu được?

Chắc chắn có thâm ý bên trong!" "Ta mạnh dạn đoán một phen, đây có thể là một loại pháp khí hấp dẫn âm khí!" "Căn cứ vào đâu?" "Nhìn kỹ là biết, xem thủ pháp của gia chủ kìa, cây gậy chùy này, à không thực ra giống một cây gậy có hai đầu gần như giống hệt nhau hơn, có lẽ là để rút âm khí dưới lòng đất?" "..." Mấy tiểu đội trưởng thảo luận rất sôi nổi, nhưng đều cố gắng đè giọng xuống rất thấp.

Thời khắc mấu chốt này, chính là lúc Trần Mộc luyện chế pháp khí, mọi người cũng không dám gây ra động tĩnh quá lớn, sợ ảnh hưởng đến hắn.

Tề Thiết Chủy và Trần Tam Căn nửa ngày không nói tiếng nào.

Hai người vắt óc suy nghĩ, lục lọi trong đầu một hồi cũng không thể hiểu nổi pháp khí mà Trần Mộc đang luyện chế rốt cuộc là cái gì?

Ngay lúc mọi người đang đau đầu và tò mò, đột nhiên thấy quả cầu lưu quang lượn lờ giữa hai tay Trần Mộc bỗng dưng biến mất! "Xong rồi." Nghe thấy giọng của Trần Mộc, Tề Thiết Chủy, Trần Tam Căn lập tức dẫn đám tiểu đội trưởng chạy lại gần, trong lòng tò mò như có trăm con kiến bò. "Ái chà?" "Cây gậy?" Sau khi nhìn rõ pháp khí trong tay Trần Mộc, Tề Thiết Chủy ngẩn người: "Đúng là một cây Định Hải Thần Châm thật à, Mộc gia." Trần Mộc khẽ gật đầu, vẻ mặt lại rất hài lòng.

Cây gậy mà hắn đặt trên mặt đất, to bằng bắp chân người trưởng thành, toàn thân khắc đầy những hoa văn kỳ quái, trên đó thậm chí còn khắc những ký tự giống như chữ của tiểu quỷ!

Đây chính là một phần mà Trần Mộc sao chép từ 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】.

Là một phần nhỏ của phương pháp tu luyện, tương đương với việc Trần Mộc đã sao chép phần đầu tiên của toàn bộ phương pháp tu luyện 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, cũng chính là phương pháp hấp thu âm khí.

Sau đó lại luyện chế phương pháp này vào trong pháp khí, khiến nó có thể tự vận hành! "Ý tưởng cụ thể thế nào, ta không tiện giải thích với các ngươi, thao tác bên trong quá phức tạp, cực kỳ rườm rà." "Nhưng tác dụng thì không tệ, ta rất hài lòng." Nghe Trần Mộc mở lời, Trần Tam Căn không kìm được liên tục gật đầu, cung kính nói: "Vậy thưa gia chủ, tác dụng của pháp khí này là gì ạ?" "Hấp thu âm khí, tinh luyện âm khí, cường hóa huyết dịch." Trần Mộc cười nhẹ, gật đầu nói: "Nghe có vẻ không khác mấy so với 【Tụ Âm Luyện Thi Bàn】, nhưng thực tế lại có sự khác biệt một trời một vực." "Cứ tạm đặt tên là... 【Cửu U Thấu Địa Châm】 đi." Bên cạnh, Tề Thiết Chủy liếc nhìn Già La, rồi lại nhìn cây 【Cửu U Thấu Địa Châm】 của Trần Mộc, lập tức liên tưởng đến trải nghiệm đi qua quỷ môn trước đây! "Chẳng lẽ..." "Mộc gia, cây 【Cửu U Thấu Địa Châm】 này của ngài, lẽ nào có thể hấp dẫn âm khí chí thuần đến từ Cửu U Hoàng Tuyền, Âm Phủ Địa Phủ sao?" Tề Thiết Chủy không khỏi hít một hơi lạnh.

Ông ta luôn cho rằng mình rất có thiên phú, đặc biệt là trong việc phỏng đoán suy nghĩ của Trần Mộc, và lúc này khi nhìn thấy ánh mắt của Trần Mộc, Tề Thiết Chủy biết mình đã đoán đúng! "Tề gia chủ ngày càng có mắt nhìn rồi." "Không sai." Trần Mộc cười, gật đầu nói: "Điểm lợi hại nhất của pháp khí này chính là nó có thể hấp dẫn âm khí chí thuần đến từ dưới lòng đất." "Còn đoạn trên này thì phối hợp với đại trận tụ âm ở đây, hình thành hiệu quả hội tụ, tinh luyện." "Phần giữa là để dung hợp với huyết dịch, khiến huyết dịch thuế biến!" Trong lúc nói chuyện, Trần Mộc dùng một tay bấm pháp quyết, tức thì

một Kỳ Môn Cục chỉ có hắn mới thấy được, lập tức trải ra!

Pháp quyết khẽ động, gió mạnh gào thét nổi lên!

Trong nháy mắt, tất cả bột vẫn ngọc rơi vãi không thể thu thập trong các khe hở của quảng trường Đăng Tiên Đài đều bị cuộn lên, số lượng không hề nhỏ. "Chỗ bột vẫn ngọc này không dùng cũng lãng phí, trực tiếp rót vào huyết trì đi." "Ừm... mặt đất cũng phải sửa sang lại một chút." Tiến lên một bước, pháp quyết trong tay Trần Mộc lại đổi, chữ Khôn!

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất truyền đến một loạt rung động, mọi người xung quanh nhìn thấy vô cùng rõ ràng, cái hố sâu vốn dùng để đặt vẫn ngọc đang nhanh chóng biến đổi, đất đá bên trong như có sinh mệnh! "Đúng rồi, Kỳ Môn Cục." "Chiêu này... quả nhiên vẫn lợi hại!" Tề Thiết Chủy nhìn mà mắt đầy tán thưởng, tấm tắc khen ngợi: "Từ xưa đến nay dùng Kỳ Môn Cục để xây dựng huyết trì, e rằng cũng chỉ có một mình Mộc gia thôi." Trần Tam Căn đã sớm nhìn đến ngây người.

Trên mặt mấy tiểu đội trưởng xung quanh cũng gần như là vẻ mặt kinh ngạc y hệt.

Đất đá trong hố sâu cuồn cuộn kéo đến, rung động không ngừng.

Chương 259

Điều lợi hại nhất là, những khối đất đá này dường như đều có sinh mệnh, đang thay đổi địa mạo trong hố sâu với tốc độ cực nhanh!

Mấy phút sau, một cái hố sâu có thể nói là hoàn mỹ và tròn trịa xuất hiện trong mắt mọi người.

Lớp trong cùng là lớp đất chống ăn mòn, lớp ngoài cùng là nền móng bằng đá, chính giữa thì chừa ra một lỗ hổng vừa vặn, không lớn không nhỏ, vừa khít với độ dày của 【Cửu U Thấu Địa Châm】! "Thảo nào gia chủ không cần công nhân làm việc..." "Gia chủ trâu bò thật!" Trần Tam Căn vắt óc cũng không tìm ra được tính từ nào sâu sắc hơn.

Tề Thiết Chủy khâm phục giơ ngón tay cái: "Thật đấy, Tam Căn, có thời gian thì đọc thêm sách đi, không thì sau này ra ngoài làm mất mặt Mộc gia đấy!" "Phải đó, chuyện đọc sách cũng phải mau chóng sắp xếp rồi." Trần Mộc thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tùy tay ném một cái, 【Cửu U Thấu Địa Châm】 đã rơi chính xác vào lỗ hổng giữa huyết trì, vừa vặn khít khao, lấp đầy! "Khởi!" Chỉ thấy Trần Mộc dùng một tay điểm tới, một tia sét nhỏ như con rắn đột nhiên phóng ra, đánh trúng chính xác vào cây 【Cửu U Thấu Địa Châm】!

Tức thì, hồ quang điện tuôn trào, cuộn lên cuộn xuống!

Dưới con mắt của mọi người, cây 【Cửu U Thấu Địa Châm】 này bỗng chốc vọt lên cao tới bảy tám mét, vừa vặn ngang bằng với miệng hố sâu! "Được rồi, xong rồi." Trần Mộc hài lòng phủi tay.

Im lặng vài giây, Trần Tam Căn ở bên cạnh gãi đầu, thắc mắc nói: "Gia chủ, hình như không cảm thấy có gì bất...

Vãi nồi!!

Âm khí tinh thuần quá, đang tuôn ra từ dưới lòng đất!" "Thấy chưa, đại đội trưởng của các ngươi chính là chịu thiệt vì không có văn hóa đó!" "Thấy cảnh tượng thế này, các ngươi nghe xem nó nói gì kìa?" Tề Thiết Chủy thở dài.

Trần Tam Căn cười hì hì, bĩu môi nói: "Tề gia đừng cười tôi nữa, từ nhỏ tôi đã sống khổ, đâu có tiền dư mà đọc sách?" "Vậy ngài nói xem, nên hình dung thế nào?" Suy nghĩ một lát, Tề Thiết Chủy hắng giọng, ung dung nói: "Chính cái gọi là, kim châm thấu địa xuyên Cửu U, địa phủ luân hồi bước Hoàng Tuyền?!" "Khí này ắt đến từ âm phủ, nhân gian mấy bận được chiêm ngưỡng?" "..." Bâng quơ một hồi, Trần Mộc xua tay, vẻ mặt kỳ quái: "Được rồi đó, Tề gia chủ." Tề Thiết Chủy: "Mộc gia đã hài lòng chưa?

Nếu ngài thấy chưa được, về tôi lại lật sách, làm cho ngài thêm hai đoạn nữa!" "Được, rất tốt." "Lần sau đừng làm nữa." Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Chuyện phổ cập đọc sách đúng là nên sắp xếp đưa vào lịch trình rồi, không thể xem nhẹ." Vừa nghe những lời này, bao gồm cả Trần Tam Căn, cùng với mấy tiểu đội trưởng xung quanh đều nhìn nhau, có chút không hiểu rõ thâm ý trong lời nói của Trần Mộc.

Bên cạnh, Già La vẫn luôn chăm chú cảm ứng âm khí hội tụ xung quanh, đặc biệt là trong huyết trì này, có một luồng âm khí cực kỳ tinh thuần dưới lòng đất đang không ngừng được rút lên, hội tụ vào trong đó.

Phía trên cũng có âm khí từ không gian xung quanh, cũng hội tụ vào trong huyết trì.

Một trên một dưới, hai luồng âm khí tuy khác đường nhưng cùng nguồn, nhưng rõ ràng luồng đến từ dưới lòng đất tinh thuần và lạnh

lẽo hơn, phi thường khác biệt. "Thì ra là vậy..." "Tướng công thật là có thủ đoạn lợi hại!" Già La không khỏi tấm tắc một tiếng, ánh mắt nhìn Trần Mộc lại thêm vài phần sùng bái: "Tướng công, người đã dung hợp phương thức hấp thu âm khí trong 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 vào trong pháp khí này?" "Đúng vậy, ta chỉ thử một chút, không ngờ lại thành công." Trần Mộc cười gật đầu.

Ban đầu hắn định dùng một phương pháp phiền phức hơn để tạo ra hiệu quả này.

Nhưng không ngờ, sau khi thử một phen, phần phương pháp tu luyện có thể hội tụ âm khí tinh thuần trong 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 lại được luyện thành công vào trong pháp khí này!

Nói cách khác, chỉ cần một chút khí của Trần Mộc để kích hoạt, thì cây 【Cửu U Thấu Địa Châm】 này có thể phát huy tác dụng tuần hoàn vô hạn, trừ phi bị ngoại lực phá hủy.

Nếu không, nó sẽ có thể liên tục hấp thu âm khí chí thuần, hội tụ vào huyết trì này! "Lợi hại thật, Mộc gia." "Chuyện này, dùng luyện khí chi pháp của ngài cũng làm được sao?" Tề Thiết Chủy thực sự tò mò, Già La vừa nói vậy, ông ta đã hiểu nguyên lý trong đó. "Cũng tạm, không quá khó." "Nhưng phần âm khí chí thuần này, số lượng sẽ không quá nhiều, nên vẫn cần đến đại trận tụ âm này để hội tụ âm khí." Trần Mộc khẽ gật đầu, đang nói chuyện thì từng lô máu tươi được đổ vào huyết trì.

Mất trọn bốn năm tiếng đồng hồ!

Thực sự là huyết trì này quá lớn, dù cho số lượng máu tươi mà Trần Hổ chuẩn bị trước đó đã đủ, nhưng đến nay cũng đã tiêu hao gần hết, chẳng còn lại bao nhiêu!

Rất nhanh, máu tươi trong huyết trì đang nhanh chóng dung hợp với âm khí, màu sắc tổng thể cũng dần trở nên thẫm hơn, cuối cùng

hình thành một hồ máu đen kịt! "Xong rồi." "Nhưng huyết trì này, chắc là lợi hại hơn cái ở lão trạch một chút, tạm có thể gọi là Huyết Trì 3.0 rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu, khá hài lòng.

Chỉ cần nhìn vào màu sắc của hồ máu này cũng biết, huyết trì trong mộ Thanh Ô Tử này, âm khí dồi dào hơn rất nhiều so với cái ở lão trạch nhà họ Trần, huyết dịch trong đó cũng tinh thuần hơn!

Thêm vào đó, trong huyết trì này còn có lượng lớn bột vẫn ngọc, dung hợp lại như vậy, Huyết Thi cuối cùng được rèn luyện ra... tuyệt đối không thể xem thường! "Thế này đi, các ngươi cử mấy người ra đây, ở đây trông chừng các thành viên khác đến tế luyện Huyết Thi." "Tam Căn, dẫn mấy tiểu đội trưởng theo ta." Thấy huyết trì đã xây dựng xong, Trần Mộc cũng đã giải quyết xong một mối lo.

Có huyết trì này trong mộ Thanh Ô Tử, 【Đại Trận Tụ Âm】 + 【Cửu U Thấu Địa Châm】, lợi ích mà hai thứ này mang lại là không cần phải nói!

Mà Huyết Thi được tế luyện trong huyết trì này, sức chiến đấu của nó thậm chí đủ để nghiền ép Huyết Thi thế hệ đầu tiên!

Nếu đã như vậy, thì chuyện còn lại là truyền thụ 【Quỷ Đế Chân Kinh】 xuống. "Để bọn em trông cho, Căn ca." "Mấy đứa bọn em tu vi hơi kém, thiên phú cũng chưa chắc đã đủ xuất sắc, chuyện tu luyện công pháp mới cứ để các anh trước đi." "Đúng vậy, Căn ca." "Hay là vầy, Tam Căn ca anh đi học trước, xong việc bọn em tìm anh học lại chẳng phải là như nhau sao?

Anh còn có thể giảng giải cho bọn em nữa!" "Thôi đi, Tam Căn ca thực sự không phải là một người thầy giỏi..." "Ây ây, đừng động thủ Căn ca, nói thật mà cũng không cho nói hả?

Thật đấy, anh tự giảng bài thế nào, anh không biết sao?" "..." Mấy tiểu đội trưởng và Trần Tam Căn nhiệt tình đấu khẩu một trận.

Đương nhiên phần lớn bọn họ đều là đùa giỡn, chứ không đến nỗi nổi nóng thật.

Rất nhanh, Trần Tam Căn dẫn theo năm tiểu đội trưởng, theo bước chân của Trần Mộc, đi sang một bên. "Sao?

Bị đám nhóc này nói trúng tim đen rồi à?" Thấy Trần Tam Căn có chút do dự, Trần Mộc cười, lắc đầu nói: "Ngươi không cần phải lo lắng về việc truyền thụ công pháp nữa, ta đã có một cách tiết kiệm sức hơn." "Chỉ có điều, 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 này không phải ai cũng có thể tu luyện, phải là người có tu vi khá, đã tế luyện ra Huyết Thi của riêng mình, nền tảng tu vi đều phải tốt mới được." Nghe những lời này, Trần Tam Căn đầu tiên là mừng rỡ, sau đó lại cười khổ nói: "Gia chủ, nếu nói theo lời ngài, thì đám huynh đệ tu luyện 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】... không có mấy người được chọn đâu." Bị hạn chế bởi nhiều yếu tố, các thành viên thân vệ đội tu luyện 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】 vẫn phần lớn chưa thể tế luyện ra Huyết Thi.

Nhưng về nền tảng tu vi, thì đa số mọi người đều phù hợp. "Ngươi không hiểu ý của tướng công." Già La đột nhiên lên tiếng, nhàn nhạt nói: "Ý của tướng công là, 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 là một loại công pháp có tiềm năng vô hạn, càng thích hợp cho những người đã vượt qua giai đoạn tu luyện ban đầu." Trần Mộc khẽ nhướng mày, gật đầu.

Điều này khiến hắn có chút bất ngờ, Già La dường như rất hiểu ý trong lời nói của hắn, cũng không biết là do ăn ý, hay là vì nguyên nhân nào khác. "Được rồi." "Đợi các ngươi tu luyện thành công 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, các ngươi sẽ biết lời ta nói rốt cuộc có ý nghĩa gì." Trần Mộc từ từ giơ tay phải lên, tức thì một luồng ánh sáng màu lam theo đó phóng lên, nhanh chóng bao phủ toàn bộ bàn tay phải của hắn, tỏa ra một luồng khí tức đặc biệt. 【Song Toàn Thủ -

Lam Thủ】! "Tĩnh tâm ngưng thần, có thể sẽ hơi đau một chút." Nghe Trần Mộc nói vậy, Trần Tam Căn và những người khác lập tức ngẩn ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy Trần Mộc ra tay như điện, bàn tay phải được bao bọc bởi ánh sáng xanh lam đột nhiên vỗ vào sau gáy của Trần Tam Căn! 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, sao chép, dán, đóng gói truyền tống! "Ơ?!" Trần Tam Căn đứng ngẩn người tại chỗ vài giây.

Cùng lúc đó, Trần Mộc đã duy trì 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, vỗ vào sau gáy của người thứ hai, cũng sao chép + dán một phần ký ức.

Tiếp theo là người thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu.

Tổng cộng sáu người, bao gồm cả Trần Tam Căn, đều nhận được một phần ký ức không thuộc về mình sau cú vỗ nhẹ 'Lam Thủ' của Trần Mộc.

Chương 260

Mà trong ký ức này, chứa đựng toàn bộ phương pháp tu luyện, yếu quyết tu luyện, các loại yếu điểm của 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, vô cùng chi tiết! "Tướng công, người làm vậy không có vấn đề gì chứ?" Già La lo lắng nhìn Trần Mộc. "Không sao." Trần Mộc lắc đầu.

Tề Thiết Chủy nhìn mà kinh ngạc, cười nói: "Già La cô nương lo xa rồi, thực lực tu vi của Trần Tam Căn và mấy người họ đều không yếu, chẳng phải rất tốt sao?" Già La lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Tôi lo tướng công tiêu hao quá lớn." Tề Thiết Chủy: "???" Hóa ra an nguy của Trần Tam Căn và mấy tiểu đội trưởng này, Già La cô nương ngài chẳng quan tâm chút nào à! "Ta cũng ổn, tiêu hao không lớn." "Chiêu này càng dùng càng thành thạo, dần dần sẽ tiết kiệm tâm sức hơn." Trần Mộc cử động vai.

Ngay sau đó, sáu người do Trần Tam Căn dẫn đầu, tất cả đều nhanh chóng hồi phục từ trạng thái mơ màng, ai nấy đều mặt mày hớn hở, kích động không thôi! "Trâu bò thật, gia chủ, trong đầu tôi có thêm một bộ công pháp!" "Gia chủ, 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 này, có phải là cái mà chị Già La tu luyện không ạ?" "Chỉ xem qua phương pháp tu luyện một lần, tôi đã biết đây tuyệt đối là một môn công pháp cực kỳ lợi hại, sánh ngang Quỷ Đế cơ đấy!" "Trong này có rất nhiều thuật pháp điều khiển quỷ vật, trâu bò thật!" "Nếu tu luyện thành công thật, vậy chúng ta có được coi là thi quỷ song tu không?" "Có lý đó!

Vừa có Huyết Thi vừa có quỷ vật, không nói là vô địch, ít nhất cũng nên là càn quét tất cả chứ?!" "Đừng quá ngông cuồng, núi này cao còn có núi khác cao hơn!" "Tiếc là chỉ có ba tầng đầu..." "Hoảng cái gì, có gia chủ ở đây, còn sợ không kiếm được sáu tầng tu luyện

phía sau sao?!" "..." Tiếng thảo luận sôi nổi của năm tiểu đội trưởng đột ngột dừng lại.

Năm người cung kính đối diện Trần Mộc, trịnh trọng hành lễ.

Nào ngờ, Trần Mộc cũng có chút đau đầu. 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 này là phần thưởng hắn nhận được từ điểm danh, ai biết ngày mai điểm danh có còn công pháp tương tự không?

Biết đâu... sáu tầng tu luyện phía sau của 【Quỷ Đế Chân Kinh】, có thể phải nạp tiền trong 【Thương Thành Tài Phú】 mới có cơ hội lấy được! "Ba tầng đầu tạm thời cũng đủ cho các ngươi tu luyện một thời gian dài rồi." "Khác đường cùng đích, tóm lại khí mà các ngươi tu luyện chính là âm khí, vậy sau này nếu có các công pháp thuộc loại âm khí khác, các ngươi vẫn có thể tu luyện, không lo." Trần Mộc bình tĩnh xua tay.

Tề Thiết Chủy đã nghe ra ý tứ sâu xa, cũng lờ mờ đoán được ý của Trần Mộc, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, không nói thêm gì. "Được rồi, tất cả giải tán." "Đổi tốp người khác tới, Tam Căn ngươi đi thay ca cho họ." Trần Mộc xua tay, mở miệng nói. "Tuân lệnh, gia chủ." Trần Tam Căn hiểu ý của Trần Mộc, lập tức dẫn năm tiểu đội trưởng đi đổi ca, thay một tốp người đủ yêu cầu qua đây.

Cứ như vậy, hết tốp này đến tốp khác, hết đợt này đến đợt khác, ngoại trừ một trăm bốn mươi thành viên mới gia nhập thân vệ đội nhà họ Trần, vừa mới tiếp xúc với việc tu luyện 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】.

Một trăm thành viên cũ còn lại, đều như làm việc trên dây chuyền, ưu tiên đi tế luyện Huyết Thi 3.0, tiếp đó hoàn thiện 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】, cuối cùng lại chạy đến chỗ Trần Mộc, tiếp nhận một đoạn ký ức mà hắn dùng 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】 truyền qua, nhờ đó tu luyện 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】!

Đến khi tất cả các thành viên thân vệ đội đủ yêu cầu đều nhận được một đoạn ký ức của 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, trời đã trăng treo cao. "Mẹ nó chứ cũng mệt thật..." "Suýt nữa thì không trụ nổi." Nhìn các thành viên thân vệ đội ngồi đầy quảng trường Đăng Tiên Đài, Trần Mộc vừa mệt mỏi tinh thần, vừa có cảm giác thành tựu rất lớn.

Thi triển 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, không chỉ tiêu hao khí trong cơ thể, mà còn phải toàn thần quán chú, tập trung tinh thần để thao tác.

Chỉ cần sơ suất một chút, có thể dẫn đến ký ức rối loạn, hoặc là ký ức bị thay đổi!

May mắn thay, từ đầu đến cuối, Trần Mộc đều duy trì độ chính xác cao đến đáng sợ, chưa từng thất bại một lần, tất cả đều thành công. "Không sao chứ, tướng công?" "Người tiêu hao quá lớn rồi, chuyện này chúng ta có thể làm theo từng đợt, không cần phải vội vàng trong một sớm một chiều như vậy chứ?" Già La có chút không vui, lại có chút đau lòng.

Đứng sau lưng Trần Mộc, Già La đưa đôi tay trắng như ngọc ra, nhẹ nhàng xoa bóp thái dương của Trần Mộc, giúp hắn thư giãn tinh thần. "Thời gian không chờ đợi ai." Trần Mộc cười lắc đầu.

Đó là một loại trực giác rất kỳ lạ, hoặc có thể nói là dự cảm.

Rõ ràng không thấy bất kỳ dấu hiệu nào, nhưng vẫn khiến Trần Mộc có một cảm giác... tâm thần bất an! "Lạ thật, tại sao lại có cảm giác này?" "Chẳng lẽ là vì tu luyện 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】, đã bị Thành Hoàng hoặc chính thần xung quanh Trường Sa Thành chú ý tới?" "Hay là... 【Quỷ Đế Chân Kinh】?" Trong lòng nghi hoặc, Trần Mộc lại không tìm ra được manh mối, cũng không thể phán đoán được nguồn gốc cụ thể.

Nghỉ ngơi một lúc, hắn đứng dậy phủi quần áo, dẫn Già La rời khỏi mộ Thanh Ô Tử, trở lại mặt đất.

Để canh giữ khu vực mộ Thanh Ô Tử, thân vệ đội nhà họ Trần đã đầu tư không ít lực lượng.

Ban đầu, cứ cách một khoảng thời gian, họ lại sắp xếp thành viên của đội Giới Đao đến trinh sát và tuần tra.

Dùng để đề phòng người của thương hội ngoại quốc trà trộn vào, hoặc là đề phòng các thế lực khác.

Chỉ có điều, khi loại pháp khí phụ trợ như 【Thiên Nhãn Trùng】 dần được trang bị, điều này đã giảm bớt áp lực trinh sát của thân vệ đội đi rất nhiều!

Lượng lớn 【Thiên Nhãn Trùng】 được thả ra, bao phủ khu vực mỏ cũ, chỉ cần xung quanh có chút gió thổi cỏ lay, các thành viên thân vệ đội sẽ lập tức phát hiện, sau đó sẽ dùng tốc độ sấm sét để trấn sát mạnh mẽ! "Nghỉ một lát không, tướng công?" "Để em đấm bóp vai cho người?" Già La nhẹ giọng hỏi, ánh mắt không rời nửa bước.

Trần Mộc cười, thấp giọng nói: "Hay là đổi một nơi khác, cũng có thể thư giãn một chút." Đôi mắt đẹp của Già La dần mở to, sau đó nàng hiểu ý trong lời nói của Trần Mộc, do dự một hồi, mới e thẹn gật đầu: "Tướng công muốn đi đâu?" "Ừm..." Trần Mộc suy nghĩ một chút.

Xung quanh đây thực sự không có nơi nào hay ho.

Thật không được thì chỉ có thể về lều của mình, cùng lắm lại dùng Hắc Thủy Âm Lôi phong tỏa, tạo thành một không gian kín. "Lần nào cũng làm thế này thì phiền phức quá." "Nếu có một tiểu thế giới, tiểu động thiên có thể tự do mở ra, thì tiện hơn nhiều...

Hửm?

Ý tưởng này, cũng khả thi đó." Ý tưởng bất chợt này cũng khiến Trần Mộc bắt đầu suy nghĩ về tính khả thi.

Nhưng đúng lúc này, trong doanh địa không xa, mấy thành viên thân vệ đội đang làm nhiệm vụ canh gác đột nhiên hô lên: "Báo cáo đội trưởng!

Khu vực mỏ cũ hướng đông, gần hướng Kiều Trại, có một toán người ngựa lớn đột kích!" "Nghi là người của Hắc Kiều Trại đang truy sát người của Bạch Kiều Trại, có cần ra tay ngăn cản không?!" Thành viên Thân vệ đội đang canh gác ở doanh địa tuy đứng hơi xa, nhưng âm thanh của họ vẫn lọt hết vào tai Trần Mộc!

Dù sao tu vi của hắn cũng đã là Kim Đan cảnh trung kỳ, lục thức ngũ quan nhạy bén đến cực điểm, mọi động tĩnh xung quanh đều không thoát khỏi cảm giác của Trần Mộc. "Bạch Kiều Trại, Hắc Kiều Trại?" "Truy sát sao?

Chẳng lẽ là vì mảnh vỡ vẫn ngọc kia?" Trần Mộc khẽ nhíu mày, sải bước đi về phía doanh địa.

Già La ở bên cạnh biết có chuyện, nhưng cũng không rõ Bạch Kiều Trại, Hắc Kiều Trại là ở đâu, chỉ đành lẽo đẽo đi theo.

Lật tay lấy ra hai chiếc kính một mắt, Trần Mộc đưa một cái cho Già La, rồi tự mình đeo lên.

Lập tức, rất nhiều hình ảnh hiện ra trong kính!

Mỗi một hình ảnh đều tương ứng với một con 【Thiên Nhãn Trùng】, đại đa số hình ảnh đều rất bình tĩnh, chỉ là cảnh tượng trong đêm, không có gì khác thường.

Nhưng trong vài hình ảnh, có thể thấy rõ một đội ngũ hơn trăm người đang phi ngựa như bay, tất cả đều mặc đồ đen, bên hông dắt đao, tay cầm súng.

Phía trước đội ngũ trăm người này khoảng chưa đầy một dặm, là một đội ngũ nhỏ hơn chục người, tất cả đều mặc đồ trắng, đầu đội đấu bồng, người dẫn đầu khoác một chiếc áo choàng màu sắc hoa văn đặc biệt, vừa nhìn đã biết thân phận địa vị không tầm thường.

Chương 261

"Nhóm người phía trước chính là người của Bạch Kiều Trại sao?" "Tướng công, ngài quen họ sao?" Nhận thấy vẻ mặt Trần Mộc có chút thay đổi, Già La cũng nhạy bén cảm nhận được.

Trần Mộc khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Không quen, nhưng ta biết thân phận của người dẫn đầu kia." Trong lòng khẽ động, một con 【Thiên Nhãn Trùng】 nhanh chóng lướt qua, vừa vặn truyền về một hình ảnh.

Người dẫn đầu là một phụ nữ, dung mạo tinh xảo, trên mặt tự nhiên mang một khí chất thần thánh trang nghiêm, khiến người ta khó quên. "Phải rồi, Thời Hoài Thiền, Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại." Trần Mộc khẽ gật đầu, đã khẳng định thân phận của nàng.

Tại doanh địa, thấy Trần Mộc sải bước đi tới, thành viên Thân vệ đội đang làm nhiệm vụ canh gác lập tức chắp tay hành lễ: "Gia chủ, có gì phân phó ạ?" "Chặn người của Hắc Kiều Trại lại." Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Ngoài ra, sắp xếp người đi thăm dò động tĩnh của Hắc Kiều Trại, ta cần biết chuyện gì đã xảy ra trong khoảng thời gian này trong thời gian ngắn nhất." "Tuân lệnh, Gia chủ!" Thành viên Thân vệ đội lập tức gật đầu nhận lệnh, truyền tin ra ngoài.

Cùng lúc đó, một tiếng huýt sáo vang lên, Long Huyết Hắc Mã nghe tiếng hí mà đến, tiếng vó ngựa như sấm, phi như bay đến trước mặt Trần Mộc và Già La, dừng phắt lại. "Chúng ta cũng đi xem tình hình." "Trong Bạch Kiều Trại có cất giấu một khối vẫn ngọc, mà khối vẫn ngọc này lại bị Trương Khởi Sơn lấy đi, cần phải hỏi cho ra nhẽ." Trần Mộc lật người lên ngựa, Già La theo sát phía sau, được Trần Mộc một tay bế lên đặt ở trước người. "Đi!" Một tiếng ra lệnh,

Long Huyết Hắc Mã bốn vó sinh gió, phi vọt ra ngoài.

Rất nhanh, sau khi mệnh lệnh của Trần Mộc được truyền đi qua【Thiên Nhãn Trùng】, từng đội thành viên Thân vệ đội nhận được tin tức cũng nhanh chóng tập kết lại!

Chỉ có điều, Hắc Kiều Trại chỉ huy động hơn một trăm người, còn bên Thân vệ đội của Trần gia chỉ xuất động hai tiểu đội mười người.

Đây là sự tự tin tuyệt đối!

Nhìn khắp trong ngoài thành Thường Sa, muốn tìm được thế lực khác có thể đối đầu với Thân vệ đội của Trần gia là điều không thể, bất cứ ai đến cũng sẽ bị quét sạch tiêu diệt! ... "Tất cả chúng mày mau lên cho lão tử!" "Hôm nay nếu không bắt được Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại, sau khi trở về chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn, chỉ được phép thành công, không được thất bại!" "Mấy vị gia, lát nữa còn phải phiền các vị ra tay tương trợ!" Trong đội ngựa của Hắc Kiều Trại, một gã tráng hán giống như một con chó ba-giê, chắp tay hành lễ với mấy người gần đó.

Những người này đều khoác áo choàng, đầu đội nón có rèm vải đen che kín mặt, khiến người ta không nhìn rõ.

Đối với lời nói của gã tráng hán, mấy người dẫn đầu không có phản ứng gì, trong lúc thúc ngựa phi về phía trước, một người trong số đó hạ thấp giọng, trầm giọng nói: "Thêm một đoạn nữa là đến khu vực mỏ cũ, đó là địa bàn của Trần gia!" Một người khác cười lạnh một tiếng: "Đây chẳng phải là một cơ hội tốt để xâm nhập sao?!" "Nói thì nói vậy, nhưng lỡ thất thủ thì làm sao?" "Lần trước bị Trương Khởi Sơn tính kế một phen, tổn thất của chúng ta đã rất lớn rồi, lần này nếu lại thất thủ..." "Mẹ nó, theo ta thấy thì nên đao thật súng thật đánh với Trần gia một trận nữa!" "Ta cũng nghĩ vậy, mẹ nó, lần trước đám phế vật Phù Tang kia căn bản là một đám ô hợp, nếu thật sự kéo

vũ khí tiên tiến của quốc gia chúng ta tới, còn sợ không hạ được một Trần gia sao?!" Nghe thấy tiếng thảo luận kịch liệt của mọi người, một gã tráng hán thân hình khôi ngô dẫn đầu đột nhiên thấp giọng chửi một câu, quát lên: "Đừng nói nhảm nữa, mau bắt Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại đi, kẻo đêm dài lắm mộng!" "Vâng!

Lão đại!" Mấy người không dám phản bác, đồng thanh đáp lời.

Bên cạnh, Đại hộ pháp của Hắc Kiều Trại đang nắm chặt dây cương, sắc mặt tái mét.

Bị mấy người xung quanh coi thường như một con ruồi, hắn lại không dám có chút ý nghĩ chống đối nào.

Thực sự là vì... thực lực của những người này quá mạnh, thậm chí không giống như người! "Đại hộ pháp!" Một người của Hắc Kiều Trại phía trước kinh hỉ kêu lên, vội vàng nói: "Tốc độ của người Bạch Kiều Trại đã chậm lại rồi, thêm năm phút nữa, không, chỉ cần ba phút!" "Lần này chắc chắn có thể bắt sống Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại!" Trong chốc lát, tốc độ của đội ngũ hơn một trăm người này lại tăng thêm vài phần!

Khoảng cách ngày càng gần, nhóm người của Hắc Kiều Trại đi đầu đã bắt đầu rút súng ra, các loại súng dài súng ngắn đều đã giương lên, nhắm vào mười mấy bóng người áo trắng phía trước! "Tất cả lập tức dừng lại!!" "Tiến thêm nữa là cấm địa của Trần gia, kẻ trái lệnh, giết tại trận!!" Một giọng nói đầy sát khí đột nhiên vang lên giữa không trung.

Lần này, đội ngũ của Hắc Kiều Trại lập tức có chút hoảng loạn, người phía trước không dám tiến lên nữa, nhưng người phía sau vẫn đang điên cuồng lao tới. "Tất cả không được dừng lại!" "Kẻ trái lệnh, giết tại trận!" Bằng bằng bằng bằng bằng!!!

Một loạt tiếng súng vang lên từ trong đội ngũ của Hắc Kiều Trại.

Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại sững sờ một lúc mới phản ứng lại, kinh ngạc nhận ra chính là mấy ngoại viện bí ẩn xung quanh đã nổ súng, tại chỗ bắn chết bảy tám người của Hắc Kiều Trại!

Tiếng súng đột ngột vang lên, bất ngờ giết người!

Đội ngũ của Hắc Kiều Trại, dù là phía trước hay phía sau, không một ai dám giảm tốc độ, tất cả đều nghiến răng lao về phía trước.

Chậm một bước, có khả năng sẽ bị bắn chết ngay lập tức! "Mấy vị gia!" "Tiến thêm nữa là địa bàn của Trần gia, khu vực này từ khi được thiết lập làm cấm địa của Trần gia, đã nghiêm cấm người ngoài ra vào ạ!" Đại hộ pháp của Hắc Kiều Trại lo đến suýt khóc.

Danh tiếng của Trần gia thành Thường Sa gần đây quá vang dội!

Thế tới hung hãn, phát triển cực nhanh!

Hắc Kiều Trại có bản lĩnh lớn đến đâu cũng không dám đối đầu với Trần gia.

Càng không nói đến việc gần như đột kích xông vào cấm địa của Trần gia như thế này!

Đó chẳng phải là sợ mình chết chưa đủ nhanh sao?! "Nói nhảm thêm một câu, ngươi cũng phải chết!" Người dẫn đầu ngữ khí lạnh như băng, trầm giọng nói: "Phải xông vào cho ta, nếu làm hỏng đại sự, Hắc Kiều Trại... cũng không còn giá trị tồn tại nữa!" Tiếp tục xông về phía trước, xông vào cấm địa của Trần gia, đây là một con đường chết.

Nhưng đồng thời, nếu lúc này ra lệnh cho mọi người giảm tốc, lùi lại, thì họ rất có thể... bây giờ sẽ phải chết, và cả Hắc Kiều Trại có lẽ cũng không tồn tại được!

Hai bên nặng nhẹ ra sao, Đại hộ pháp của Hắc Kiều Trại vẫn phân biệt được. "Mẹ nó, một lát nữa chết hay bây giờ chết?" "Lần này thật

sự là dẫn sói vào nhà rồi!" Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại trong lòng giận dữ mắng một tiếng, nhưng bề ngoài không dám để lộ quá nhiều vẻ tức giận.

Hít sâu một hơi, Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại lớn tiếng hô: "Xin Thân vệ đội của Trần gia giơ cao đánh khẽ!

Chúng tôi lần này chỉ vì truy bắt phản đồ!

Bắt giữ Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại!" "Sau khi thành sự, chúng tôi sẽ lập tức rút lui, và dâng lên một phần đại lễ!!" Tiếng hô vang vọng trong không trung, xen lẫn trong tiếng vó ngựa, vô cùng hỗn loạn.

Hô xong hai câu, nửa ngày sau vẫn không có hồi âm.

Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại trong lòng hơi thả lỏng, mặt lộ vẻ hung tợn: "Cái đám Bạch Kiều Trại chết tiệt, lần này thật sự lỗ to rồi, tất cả xông lên cho ta!

Bắt sống Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại!" Bằng!

Trong đêm đen, một tiếng súng cực kỳ yếu ớt vang lên!

Một người của Hắc Kiều Trại dẫn đầu giơ súng lên, chuẩn bị nhắm bắn, ngay lập tức bị phát súng này bắn trúng giữa trán, tại chỗ bị ngựa hất bay ra ngoài! "Là ai đang bắn lén?!" "Trốn đầu lòi đuôi, cút ra đây!" Những người của Hắc Kiều Trại đang phi ngựa điên cuồng ở phía trước nhất đều có chút hoảng sợ.

Thực sự là, họ hoàn toàn không biết người nổ súng ở đâu, thậm chí không thấy một chút tia lửa nào từ họng súng, đã có một huynh đệ chết không rõ lý do!

Bằng!

Lại một phát súng nữa!

Người của Hắc Kiều Trại thứ hai trúng đạn giữa trán, chết tại chỗ.

Chương 262

Lập tức, đội tiên phong đi đầu đã bắt đầu hỗn loạn, liên tiếp chết hai người mà vẫn không tìm được vị trí của đối phương!

Thế này thì đánh đấm cái gì nữa?!

Ngay sau đó, người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm,... liên tục chết tám người của Hắc Kiều Trại, những người trong đội tiên phong này mới nhanh chóng tỉnh ngộ. "Tất cả đừng bắn người của Bạch Kiều Trại, cũng tuyệt đối đừng giơ súng nhắm!

Chỉ cần ngươi làm vậy, người chết tiếp theo sẽ là ngươi!" "Thật hay giả?!" "Chắc chắn một trăm phần trăm!

Hai huynh đệ vừa rồi đi cạnh ta, đều chết ngay lúc vừa giơ súng lên định nhắm!" "Ý gì đây?

Chẳng lẽ nói...

đây là mai phục!" "Không ổn!

Đại hộ pháp!

Phía trước hình như có mai phục do người của Bạch Kiều Trại sắp đặt!" "Nói bậy bạ gì đó, đây là cấm địa của Trần gia, đứa nào gan to bằng trời dám đặt mai phục trên địa bàn của Trần gia chứ?!" "Có khả năng nào là... người của Bạch Kiều Trại, rất thân với Trần gia không??" "Chẳng lẽ Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại quen biết người của Trần gia?" "Càng không thể!

Nếu nói Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại quen người của Trần gia, vậy tại sao lúc Bạch Kiều Trại xảy ra chuyện không có ai đến giúp?" "Tóm lại cứ đừng nổ súng là được, tăng tốc nữa lên!" "Sắp bắt được rồi!!" "..." Trong đội ngũ của Hắc Kiều Trại, các loại âm thanh vang

lên không ngớt.

Nhóm người đi đầu, sau khi nhận ra quy luật, tất cả đều đồng loạt cất súng, toàn lực phi nước đại!

Khoảng cách ngày càng ngắn, đột nhiên có mấy người của Bạch Kiều Trại đột ngột ghì chặt dây cương dừng lại, tất cả đều rút đao trong tay, coi cái chết như trở về mà lao ngược lại! "Không chừa một ai!!" Trong tiếng hô lớn của người Hắc Kiều Trại, mấy người của Bạch Kiều Trại kia lập tức bị xông tan, có người bị loạn đao chém thành từng mảnh, có người thì bị ngựa đang phi nước đại đâm bay, chết thảm khốc!

Chỉ có điều, mấy người của Bạch Kiều Trại này, ít nhiều cũng đã dùng tính mạng của mình để đổi lấy một chút thời gian.

Cũng giúp cho Thời Hoài Thiền ở phía trước nhất và đội ngũ của Hắc Kiều Trại phía sau kéo ra một chút khoảng cách. "Đại thổ ty!" "Tình hình có chút khó khăn, cứ giằng co thế này chúng ta không có cơ hội nào cả, ngài chạy trước đi, chúng tôi bọc hậu!" Mấy người của Bạch Kiều Trại mặt lộ vẻ hung tợn, lần lượt rút súng ra.

Thời Hoài Thiền trong lòng bi thương, nhưng không có cách nào.

Sự việc đến nước này, nàng thậm chí không biết mình chạy trốn như vậy còn có ý nghĩa gì, tiến về phía trước là cấm địa của Trần gia, không khéo cũng là một con đường chết.

Còn lùi lại thì sao?

Càng không có cơ hội sống! "Làm sao bây giờ?" "Bạch Kiều Trại sắp bị hủy diệt rồi sao?

Chẳng lẽ đây là khải thị của ông trời?" Tư duy của Thời Hoài Thiền bắt đầu hỗn loạn, có chút mông lung. "Đại thổ ty, đi đường cẩn thận!" "Hai người các ngươi, nhất định phải bảo vệ an toàn cho Đại

thổ ty, thử cầu xin Trần gia xem, có lẽ Bạch Kiều Trại chúng ta vẫn còn một tia hy vọng!" Một hộ vệ thấp giọng quát một tiếng, tiếp đó liền quay đầu ngựa.

Cùng lúc đó, mười hai người còn lại cũng đồng loạt theo sau, không chút do dự quay đầu, xông thẳng về phía đội ngũ của Hắc Kiều Trại!

Coi cái chết như không! "Một đám phế vật, không bằng chó lợn." "Đã tra được vị trí của kẻ trong tối chưa?!" Trong đội ngũ Hắc Kiều Trại, gã ngoại viện dẫn đầu ngữ khí lạnh như băng, trầm giọng nói: "Không tra được cũng không sao, có thể ra tay rồi." "Vâng!

Lão đại!" Mấy người lần lượt đáp lời.

Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại bên cạnh lập tức nhìn thấy, gương mặt ẩn dưới mũ của mấy người này đang nhanh chóng trở nên vặn vẹo!

Mạch máu nổi lên như giun đất, cực kỳ ghê tởm.

Gân xanh nổi lên, hai mắt đỏ ngầu!

Dường như trong khoảnh khắc này, mấy người này đã thoát ly khỏi phạm trù con người, biến thành một loài dã thú chực chờ ăn thịt người! "Toàn viên tránh ra!!" Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại không chút do dự cao giọng hô lên.

Trong nháy mắt, đúng bảy bóng đen, giống như một cơn gió lốc nổi lên từ mặt đất!

Bay thẳng ra ngoài, tốc độ nhanh đến mức, thậm chí còn nhanh hơn cả ngựa đang phi nước đại ba phần!

Có vài người của Hắc Kiều Trại né không kịp, bất cứ người hay ngựa nào bị bảy bóng đen này quẹt trúng dù chỉ một chút, lập tức sẽ bị đánh bay ra ngoài, chết ngay tại chỗ!

Những người của Hắc Kiều Trại phía trước cũng nhận ra tình hình phía sau, lập tức thấy đội ngũ của Hắc Kiều Trại bị xé ra một lỗ hổng, bảy bóng người đen khôi ngô đó điên cuồng lao ra, mang theo một trận gió tanh, bay về phía mười hai hộ vệ của Bạch Kiều Trại! "Thề chết bảo vệ Đại thổ ty!!" "Giết!!" Trong tiếng hô lớn, mười hai hộ vệ Bạch Kiều Trại không do dự nổ súng, đạn bay ngang dọc, nhưng không một viên đạn nào có thể đuổi kịp bảy bóng đen đó, tất cả đều bắn hụt!

Xoẹt!!

Xoẹt!!

Kèm theo hai tiếng động như xé vải, đầu của hai hộ vệ Bạch Kiều Trại, như thể làm bằng đất sét, tức khắc bị một bóng người xé toạc ra, nhẹ nhàng vô cùng! "Chạy đi, tiếp tục chạy đi..." "Các ngươi đám heo lợn này!" Trong giọng nói khàn khàn, một bóng người xuất hiện trong mắt mấy hộ vệ Bạch Kiều Trại còn lại, nếu nó còn có thể được gọi là người.

Cơ thể cao lớn phủ đầy lông đen, gân xanh chi chít toàn thân như giun đất, cơ bắp cuồn cuộn.

Hai mắt đỏ như máu... một cái đầu người hình sói, chói mắt vô cùng!

Vút vút vút mấy tiếng, lại có sáu bóng người đứng vững trước mặt những hộ vệ Bạch Kiều Trại này.

Thân hình khôi ngô gần như giống hệt, lông đen.

Hai mắt đỏ như máu gần như giống hệt, thân người...

đầu sói! "Chậc, lang nhân sao?" "Quả nhiên là thương hội ngoại quốc vẫn chưa từ bỏ ý định xấu xa..." Một giọng nói bình tĩnh lãnh đạm, không hề có dấu hiệu báo trước, vang lên trên đầu bảy tên lang

nhân này.

Ngay khi bảy tên lang nhân ngẩng đầu lên, một cánh cổng lớn được hội tụ bởi âm khí thuần túy nhất, đột nhiên hiện ra đường nét trước mặt, chính giữa cổng, một khuôn mặt quỷ...

đang nhanh chóng thành hình!

Quỷ Môn! "Là ai?!" "Đồ heo lợn lén lút, trốn đầu lòi đuôi..." Tên lang nhân dẫn đầu cười gằn một tiếng, ném cái đầu của một hộ vệ Bạch Kiều Trại đang cầm trong tay xuống, bước lên một bước.

Chương 263

Mùi máu tanh nồng nặc.

Xoẹt!!

Xoẹt!!...

Tốc độ của mấy tên lang nhân còn lại cũng cực nhanh, cộng thêm sức mạnh hung hãn, ra tay lại nhanh, không một hộ vệ Bạch Kiều Trại nào còn lại may mắn thoát khỏi!

Trong vài giây, thân thể của những hộ vệ Bạch Kiều Trại kia chỉ còn lại một cái xác không đầu!

Máu tươi bắn tung tóe, đất bùn xung quanh đã bị máu tươi thấm đẫm.

Quỷ Môn, thành hình!

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ trong Quỷ Môn, dường như vô số lệ quỷ đang giãy giụa bên trong, như muốn xông ra ngoài!

Thời Hoài Thiền dẫn theo hai nữ hộ vệ bên cạnh, không dám tiến lên thêm một bước.

Đội quân Hắc Kiều Trại theo sát phía sau cũng không dám tiến thêm nửa bước, mỗi người đều nắm chặt vũ khí của mình, nhưng không dám giơ súng nhắm.

Trước đó, tất cả những người của Hắc Kiều Trại giơ súng nhắm, chuẩn bị khai hỏa, đều bị bắn chết ngay lập tức!

Không một ngoại lệ, tất cả đều bị đạn xuyên qua trán, lực tác động cực lớn thậm chí còn làm vỡ nát đầu của họ!

Không ai biết, kẻ nổ súng trong bóng tối rốt cuộc ở đâu.

Nhưng ai cũng biết, chỉ cần không giơ súng nhắm, chỉ cần không khai hỏa.

Có lẽ họ sẽ không chết đột ngột như vậy, cũng sẽ không chết một cách không minh bạch! "Đừng tiến lên nữa, các ngươi không thấy cánh cổng này sao?

Đây mẹ nó là Quỷ Môn đến từ địa phủ đấy!" "Quỷ Môn đến từ địa phủ?

Đến bắt người sao?" "Không biết nữa, xem hôm nay là ngày gì, chẳng lẽ là lúc quỷ môn đại khai, lệ quỷ ra ngoài hóng gió?" "Nói bậy bạ gì đó!

Đừng có nói lung tung!" "Chắc chắn có người đang giở trò trong bóng tối!

Chắc chắn cũng là cùng một phe với kẻ bắn lén lúc trước, là ai?!" "Điên rồi sao?

Bây giờ chúng ta đang ở trên địa bàn của Trần gia!" "Chẳng lẽ là...

Thân vệ đội của Trần gia!?!" "Không... không không nên đâu, Thân vệ đội của Trần gia dù lợi hại đến đâu, e rằng cũng không thể mang Quỷ Môn của địa phủ đến đây được chứ?!" "Chắc chắn là hành vi nào đó của chúng ta đã chọc giận thiên thần, nên mới giáng xuống trừng phạt!" "Hay là chúng ta rút lui trước?

Thực sự không được thì bao vây Bạch Kiều Trại, đến lúc đó Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại chắc chắn cũng sẽ trở về, chúng ta luôn có cơ hội mà..." "..." Bằng!

Tiếng súng vang, người chết!

Người của Hắc Kiều Trại đề nghị rút lui giọng rất lớn, chết cũng

nhanh nhất!

Viên đạn bắn xuyên hốc mắt hắn, xuyên qua đầu.

Chết ngay tại chỗ! "Trước đó đã nói rồi." "Ai còn muốn lùi lại?

Hay nói cách khác, ai còn dám nói rút lui?!" Người nói chuyện toàn thân được bao phủ trong một chiếc áo choàng, đội một chiếc nón có rèm vải đen che kín mặt.

Giọng nói lạnh như băng, thể hiện sự lãnh đạm đến cực hạn!

Dường như trong mắt hắn, sinh mạng không đáng một xu, mà những người của Hắc Kiều Trại này lại càng như kiến cỏ không đáng kể!

Người của Hắc Kiều Trại liên tục chết, không chỉ chết vì những phát súng không rõ nguồn gốc, mà thậm chí còn chết trong chính đội ngũ của mình!

Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại chỉ cảm thấy máu nóng bốc lên đầu, trầm giọng nói: "Vị gia này, không cần phải hà khắc như vậy chứ?!

Huynh đệ của tôi cũng chỉ đưa ra một đề nghị thôi mà, có cần phải trực tiếp nổ súng không?!" Lời còn chưa dứt, Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại lập tức nhìn thấy một đôi mắt đỏ như máu đột nhiên nhìn chằm chằm vào hắn.

Cảm giác đó... giống như bị một con mãnh thú khát máu khóa chặt!

Dường như giây tiếp theo, hắn có thể sẽ bị con mãnh thú cuồng bạo này lao tới quật ngã, xé đứt đầu, bị nó xé thành vô số mảnh vụn! "Thân phận địa vị của ngươi không tầm thường." "Cho nên..." Người đó cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Ta sẽ cho ngươi một cơ hội phạm sai lầm, nếu có lần sau, ngươi cũng sẽ chết." Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, không biết từ lúc nào, mồ hôi lạnh đã thấm ướt áo sau lưng hắn! "Đại hộ pháp, mau nhìn!" Một

người của Hắc Kiều Trại đột nhiên mở miệng, chỉ về phía trước đội ngũ.

Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại và người bên cạnh, ngay lập tức đều quay đầu nhìn về phía trước đội ngũ, nhìn về phía Quỷ Môn.

Âm phong nổi lên bốn phía, tiếng quỷ khóc sói tru!

Một bóng người khoác áo choàng, nhẹ nhàng như không bước ra từ trong Quỷ Môn.

Ngay sau đó, là một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần mặc bộ trang phục giản dị màu trắng, cũng bước ra khỏi Quỷ Môn.

Và, một con ngựa ô to cao hùng tuấn phi phàm, trên đỉnh đầu còn mọc một chiếc sừng ngắn! "Là hắn!" "Trần gia...

Gia chủ!" Tim của Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại kêu 'lộp bộp' một tiếng, chìm thẳng xuống đáy vực.

Lập tức hắn có chút hoảng hốt.

Khu vực mỏ cũ này là địa bàn của Trần gia, sau này lại được thiết lập làm một trong những cấm địa của Trần gia, từ trước đến nay đều có Thân vệ đội canh giữ.

Nhưng hắn thật không ngờ, tại sao, Gia chủ của Trần gia... lại xuất hiện ở đây?! "Chẳng lẽ... là nhắm vào những người này?

Gia chủ của Trần gia biết những kẻ âm thầm hỗ trợ Hắc Kiều Trại chúng ta đều là quái vật?!" "Nếu không phải vậy, chỉ bằng đám tép riu chúng ta, dường như còn chưa đủ để dẫn ra một nhân vật lớn như Gia chủ Trần gia đâu nhỉ?" "Hay là, đây là kế hoạch của đám người này?!" Trong vài giây ngắn ngủi, trong đầu của Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại lóe lên vô số tia lửa tư duy, nảy ra đủ loại ý nghĩ và phỏng đoán.

Người này tuy thực lực cá nhân bình thường, đầu óc cũng bình thường.

Nhưng nhãn lực lại rất tốt.

Chương 264

Tự nhiên cũng biết, nếu chỉ để đối phó với đám người Hắc Kiều Trại bọn họ, chỉ cần xuất động Thân vệ đội là đủ, căn bản không cần Gia chủ của Trần gia cũng phải hiện thân!

Hiểu rồi!

Đại hộ pháp Hắc Kiều Trại bừng tỉnh ngộ.

Nhưng lúc này hắn đột nhiên phát hiện, người bên cạnh đã... biến mất không thấy tăm hơi!

Mấy người của Hắc Kiều Trại xung quanh dường như cũng vì sự xuất hiện của Trần Mộc mà bị thu hút sự chú ý, hoàn toàn không nhận ra người này đã biến mất!

Không khí trầm mặc có chút quỷ dị.

Toàn thể người của Hắc Kiều Trại không dám manh động, vì họ không biết trong bóng tối rốt cuộc có bao nhiêu khẩu súng đã nhắm vào đầu họ, chỉ cần có hành động nhỏ... có thể sẽ chết ngay tại chỗ!

Mà bảy tên lang nhân kia, cũng không có bất kỳ hành động nào, bảy tên lang nhân đứng theo đội hình ba trước bốn sau trên thi thể của hộ vệ Bạch Kiều Trại, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Trần Mộc và Già La.

Điều kỳ lạ là, bảy tên lang nhân này chỉ đang thể hiện địch ý của mình một cách không kiêng dè, chứ không có ý định ra tay. "Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại, Thời Hoài Thiền, phải không?" Trần Mộc quay đầu nhìn về phía trước.

Cách Quỷ Môn không xa, chính là Thời Hoài Thiền và hai nữ hộ vệ của nàng đang đứng.

Dường như sự xuất hiện đột ngột của Quỷ Môn khiến cả ba người phụ nữ đều có chút ngẩn ngơ, nửa ngày không phản ứng lại. "Phải, là... là tôi." Tư duy hỗn loạn của Thời Hoài Thiền đột nhiên tỉnh táo lại một phần, mặt có vẻ kính sợ nhìn về phía Trần Mộc: "Ngài... chính là Gia chủ của Trần gia?" "Là ta." "Có vài chuyện muốn hỏi ngươi." Trần Mộc vừa nói, vừa gật đầu với Già La.

Già La tâm lĩnh thần hội, lập tức bấm một cái chỉ quyết.

Đột nhiên, âm khí tiêu tán, Quỷ Môn to lớn cũng trong vài giây nhanh chóng tan thành mây khói, kéo theo cả tiếng quỷ khóc sói tru, cùng nhau biến mất không dấu vết. "Được rồi." "Thời Hoài Thiền, ngươi bây giờ có hai lựa chọn..." Trần Mộc mỉm cười nhìn Thời Hoài Thiền.

Lời còn chưa dứt, Thời Hoài Thiền đã quỳ lạy trước mặt Trần Mộc, trong giọng nói kính sợ còn xen lẫn một tia hận ý nồng nặc không thể xóa nhòa. "Kính xin Trần gia chủ, giúp tôi thoát khỏi cảnh khốn cùng này!" "Để báo đáp, tôi nguyện dâng hiến tất cả của mình cho ngài, Bạch Kiều Trại cũng sẽ vĩnh viễn đời đời đi theo Trần gia!" Một lời kinh người, cả trường chấn động!

Giọng nói của Thời Hoài Thiền không lớn, nhưng lại tràn đầy hận ý nồng nặc, mà mục tiêu thù hận của nàng, chính là Hắc Kiều Trại!

Chỉ là, người của Hắc Kiều Trại cũng không ngờ, vị Đại thổ ty luôn cao cao tại thượng, có quyền lực tối cao trong Bạch Kiều Trại, Thời Hoài Thiền, giờ đây... lại có bộ dạng thấp hèn như vậy?!

Nhất là câu nói kia! "Tôi nguyện dâng hiến tất cả của mình cho ngài!" Trong chốc lát, tất cả người của Hắc Kiều Trại đều biến sắc, có chút cảnh giác, tâm trạng cũng bảy nổi ba chìm, cực kỳ thấp thỏm bất an.

Điều họ lo lắng nhất bây giờ chính là...

Trần Mộc sẽ gật đầu!

Nếu Trần Mộc gật đầu đồng ý, mà hiện giờ lại đang ở trên địa bàn của Trần gia, đám người Hắc Kiều Trại bọn họ, còn có thể có kết cục tốt đẹp sao?! "Trần gia chủ!

Xin đừng tin lời của Đại thổ ty Bạch Kiều Trại này, người này lòng dạ độc ác, quỷ kế đa đoan nhất, chắc chắn là muốn âm thầm tính kế ngài!" "Đúng vậy Trần đại đương gia, nếu có chọn cũng nên chọn Hắc Kiều Trại chúng tôi mới phải!" "Trần đại đương gia không biết đó thôi, những phụ nữ chưa thành hôn như Đại thổ ty Bạch Kiều Trại, Hắc Kiều Trại chúng tôi cũng có rất nhiều, chỉ cần ngài mở lời!" "Hôm nay mạo muội xông vào địa bàn của Trần đại đương gia, chính là để bắt giữ yêu nữ này!" "Trời thần có biết, Bạch Kiều Trại làm mất thánh vật của trại, e rằng không bao lâu nữa sẽ chiêu mời lửa giận của thiên thần, chúng tôi không gánh nổi đâu, Trần gia chủ!" "Sự việc đến nước này, chỉ có thể dùng tính mạng của Đại thổ ty Bạch Kiều Trại để hiến tế cho thiên thần, để dập tắt lửa giận!" "Mong Trần đại đương gia suy nghĩ lại!" "..." Trong chốc lát, trong đội ngũ của Hắc Kiều Trại vang lên đủ loại âm thanh, tiếng khuyên can kịch liệt không ngớt.

Thời Hoài Thiền cũng nghe hết vào tai, trên gương mặt tái nhợt xen lẫn một tia mệt mỏi sâu sắc.

Bên cạnh, Già La nhẹ nhàng chạm vào vai Trần Mộc, giọng cực nhỏ: "Tướng công, vị Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại này... vẫn chưa thành hôn đâu." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Tuy rằng trước đó không cố ý tìm hiểu về Bạch Kiều Trại, Hắc Kiều Trại, nhưng ít nhiều, hắn cũng biết một chút.

Giữa Hắc Bạch Kiều Trại từ trước đến nay không hòa thuận, hai bên thường xuyên xảy ra xung đột, nhưng đầu lĩnh hai bên đều có

chừng mực, không để xung đột leo thang đến mức không thể tránh khỏi.

Như vậy, đối với ai cũng không tốt.

Còn về Thời Hoài Thiền này... "Chưa thành hôn sao?

Vậy hẳn là do ta xuất hiện sớm hơn." "Nếu không phải vì nguyên nhân này, vậy thì... trong thế giới này, quả thực đã xảy ra một số thay đổi mà ta không hề nhận ra." Trần Mộc khẽ nhíu mày, trong lòng âm thầm trầm tư.

Đối với điểm này, Trần Mộc cũng không có tâm tư suy nghĩ nhiều.

Thu nhận Thời Hoài Thiền, quả thực cũng có một số lợi ích.

Đồng thời với việc hỗ trợ Bạch Kiều Trại phát triển, phạm vi thế lực của Trần gia cũng có thể phát triển theo hướng khác, thâm nhập vào khu vực của một số dân tộc thiểu số, tìm kiếm thêm nhiều bí mật.

Đây chỉ là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân khác, chính là bảy tên lang nhân đang đứng đó hổ thị đam đam! "Đứng lên đi." "Yêu cầu của ngươi... ta hiểu rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Thời Hoài Thiền sững sờ một lúc, nàng vốn nghĩ dưới sự khuyên can mạnh mẽ của đám người Hắc Kiều Trại, Trần Mộc rất có khả năng đã thay đổi ý định, sẽ không hỗ trợ Bạch Kiều Trại đã suy yếu!

Lại không ngờ...

đường cùng gặp lối rẽ, ngẫu nhiên có được sinh cơ! "Cảm tạ Trần gia chủ, tôi sẽ thề chết phụng sự ngài!" Thời Hoài Thiền lệ mắt lưng tròng, cung kính hành một lễ.

Khí chất thần thánh tự nhiên kia, xen lẫn với đôi mắt đẫm lệ mông lung của nàng, càng mang lại cho Trần Mộc một cảm giác hoàn toàn khác.

Dung nhan tinh xảo toát lên khí chất thần thánh trang nghiêm, lại thêm ba phần hơi thở khói lửa nhân gian, vốn dĩ là hai cảm giác rất đột ngột, lại hòa quyện hoàn mỹ vào nhau, khiến người ta không kìm được... muốn chinh phục nàng!

Nhưng ngay khoảnh khắc Thời Hoài Thiền chắp tay bái tạ, một trong hai nữ hộ vệ đột nhiên rút ra một con dao găm, không chút do dự nhắm vào sau tim của Thời Hoài Thiền, hung hăng đâm xuống!

Chương 265

"Đại thổ ty!" Nữ hộ vệ bên cạnh kinh hô một tiếng, đầu óc trống rỗng.

Nàng hoàn toàn không ngờ, cùng là hộ vệ thân cận bên cạnh Thời Hoài Thiền, lại có thể... ra tay hạ sát thủ vào lúc Thời Hoài Thiền buông lỏng phòng bị!

Bằng!

Một tiếng súng vang lên, vang lên cực kỳ đột ngột.

Lực xuyên thấu của viên đạn trực tiếp bắn xuyên trán của nữ hộ vệ kia, lực tác động hất văng cả cơ thể nàng ra, bắn tung một màn sương máu!

Một phát súng đoạt mạng, chính xác vô cùng.

Những người của Hắc Kiều Trại đứng gần đó đều thấy rõ cảnh này, lập tức trong lòng đều run lên!

Tiếng súng quen thuộc này, cảnh tượng quen thuộc này, rất rõ ràng người nổ súng trong bóng tối chính là kẻ đã liên tục bắn chết người của Hắc Kiều Trại trước đó! "Làm tốt lắm." Trần Mộc hài lòng gật đầu. "Tìm thấy rồi!" Một trong những tên lang nhân đột nhiên nhếch miệng cười gằn, để lộ ra hàm răng sói sắc bén: "Thân vệ đội trong tay Gia chủ Trần gia, quả thực rất lợi hại..." Vút vút vút!!

Hầu như cùng lúc, ba tên lang nhân đột nhiên điên cuồng lao tới, mỗi tên lao về ba hướng khác nhau!

Đột ngột tấn công!

Tốc độ của ba tên lang nhân này thực sự quá nhanh, nhanh đến mức những người của Hắc Kiều Trại hoàn toàn không theo kịp, thậm

chí họ bây giờ còn không biết, những tên lang nhân này rốt cuộc làm sao phát hiện ra mục tiêu?!

Ông ông ông!!

Ba luồng hộ thể kim quang chói mắt nổ tung trong đêm đen.

Ba thành viên Thân vệ đội, mỗi người từ ba hướng xông ra, khí thế hung hãn lao thẳng về phía ba tên lang nhân kia!

Bịch bịch bịch!!

Ba tiếng động trầm đục vang lên gần như cùng lúc.

Ba tên lang nhân đang như thú săn mồi kia, trong nháy mắt đã bị đánh bay ra ngoài, như bao tải rách bay ngược ra ba bốn mét mới rơi xuống! "Gàoo!!" Trong tiếng sói tru, xen lẫn lửa giận và sự hung hãn chưa từng có!

Người của Hắc Kiều Trại nhìn thấy rõ mồn một, rõ ràng ba tên lang nhân này là kẻ lao lên trước, nhưng căn bản không chiếm được bất kỳ ưu thế tiên thủ nào, ngược lại còn bị đẩy lùi trong nháy mắt!

Trong đêm tối, ba thành viên Thân vệ đội toàn thân được bao bọc bởi hộ thể kim quang, im lặng đứng ở ba hướng, khóa chặt ba tên lang nhân kia.

Hộ thể kim quang, biến đổi không ngừng!

Ba thành viên Thân vệ đội này đã sớm đột phá tu luyện 【Kim Quang Chú】 đến tầng thứ LV2, có thể tùy ý biến hóa hình thái của kim quang!

Chỉ còn một bước nữa, sự lĩnh ngộ của họ đối với 【Kim Quang Chú】 sẽ tiến thêm một bước, và cũng sẽ mạnh hơn gấp bội! "Được rồi, tất cả ra đi." Trần Mộc bình tĩnh gật đầu.

Một tiếng ra lệnh, người của Hắc Kiều Trại lúc này mới phát

hiện, không biết từ lúc nào, trong bóng tối xung quanh, đã có thêm không dưới hai ba mươi bóng người đen kịt!

Âm khí bốc lên, lan tỏa ra bốn phía không ngừng.

Kinh ngạc hơn, còn có hơn mười con cương thi thân hình khôi ngô, nhưng lại có làn da màu đen đỏ, đang từng bước một, tiến gần về phía đội ngũ! "Giải quyết nhanh gọn." "Giữ lại một người sống của Hắc Kiều Trại." Trần Mộc khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Đầu lĩnh của mấy tên lang nhân này vẫn còn ẩn nấp trong bóng tối, mỗi người đều cẩn thận một chút, đừng... giết nhầm hắn!" Giọng điệu chắc chắn nắm phần thắng, thể hiện sự kiểm soát tuyệt đối của Trần Mộc đối với cục diện!

Lòng người của trại Hắc Kiều tức thì chìm xuống đáy vực, như rơi vào hầm băng, thậm chí có kẻ đã mất hết ý chí chiến đấu!

Đánh thế nào đây?

Đội thân vệ của Trần gia... ngay cả loại quái vật người sói kinh khủng này cũng có thể dễ dàng đối phó!

Mà bất luận là người của trại Hắc Kiều hay trại Bạch Kiều, dù là hộ vệ tinh nhuệ nhất, khi gặp phải những quái vật người sói này, cũng chỉ có nước bó tay chịu trói, căn bản ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có!

Hoàn toàn không có cửa thắng, căn bản không cùng một đẳng cấp!

Huống hồ, xung quanh còn có cả chục con cương thi, chỉ cần liếc mắt một cái, người trại Hắc Kiều đã biết những con cương thi này... căn bản không thể địch lại! "Đại Hộ pháp!

Đã đến lúc này rồi, chúng ta mau rút thôi!

Không rút nữa là không kịp đâu!" "Chết tiệt, đây chắc chắn là một cái bẫy của Trần gia và trại Bạch Kiều, đây là một cái tròng, là cố ý

dụ chúng ta vào bẫy!!" "Chạy thôi!

Đại Hộ pháp, nếu không thật sự không kịp nữa!" "Giữ được núi xanh không lo thiếu củi đốt, huynh đệ, còn không chạy thì đợi gì nữa?

Lũ người sói kia sẽ không cứu chúng ta đâu!" "Nói nhảm, ta còn tưởng đám người sói này ghê gớm lắm chứ, mẹ nó ngay cả đội thân vệ của Trần gia cũng đánh không lại?!" "Khoan đã, các ngươi có nghe thấy... xung quanh có tiếng sột soạt không?" "Tiếng gì?" "Mẹ nó đã lúc nào rồi, các ngươi còn có tâm trạng quan tâm tiếng động xung quanh?

Ta đi trước một bước, ái chà!!" "Có quỷ!!" "Tất cả cẩn thận, trong đội ngũ của chúng ta đã có lệ quỷ trà trộn vào!" "Quỷ ở đâu ra?

Đây chắc chắn là tà thuật của đội thân vệ Trần gia, không ngờ Trần gia trông có vẻ chính đạo mà lại dùng cả tà thuật!" "..." Trong phút chốc, đội ngũ của trại Hắc Kiều loạn thành một nùi.

Người ngã ngựa đổ, cục diện hỗn loạn!

Ngay cả Đại Hộ pháp của trại Hắc Kiều cũng không ngờ rằng, cục diện vốn dĩ tưởng đã nắm chắc phần thắng, ổn định bắt được Đại Thổ ti Thời Hoài Thiền của trại Bạch Kiều, lại vì sự xuất hiện của Trần Mộc mà đảo ngược trong nháy mắt! "Vẫn còn cơ hội... vẫn còn cơ hội!" Đại Hộ pháp của trại Hắc Kiều hít sâu một hơi, nhanh chóng đếm rõ số người xung quanh, trong lòng tạm ổn định lại đôi chút.

Những thành viên đội thân vệ Trần gia xuất hiện từ trong bóng tối và bao vây đội ngũ của họ, số lượng không nhiều, tính kỹ ra nhiều nhất cũng chỉ có hai mươi người!

Chỉ vì sự xuất hiện của hơn mười con huyết thi, mới tạo ra cảnh tượng bóng người thấp thoáng! "Vẫn chạy được, vẫn có thể chạy thoát, chỉ cần mấy tên người sói này ở phía trước chống đỡ, những

thành viên đội thân vệ này tuyệt đối không cản được chúng ta!" "Toàn thể nghe lệnh!!" Đại Hộ pháp của trại Hắc Kiều hét lớn một tiếng, những người trại Hắc Kiều xung quanh cũng theo đó mà tinh thần phấn chấn!

Có thể thoát thân rồi sao?

Chương 266

"Toàn thể rút lui!

Bất kể dùng phương thức nào, trở về trại Hắc Kiều rồi bàn tiếp!" Đại Hộ pháp trại Hắc Kiều lại hét lớn một tiếng, đồng thời gã đã vung roi ngựa trước!

Một kế hoạch nhỏ tinh vi!

Bàn tính của Đại Hộ pháp trại Hắc Kiều vang lên lanh lảnh, gã biết chỉ cần mình mở miệng, những người trại Hắc Kiều xung quanh chắc chắn sẽ tuân lệnh hành động.

Điều này cũng sẽ thu hút sự chú ý của các thành viên đội thân vệ Trần gia, mà việc vung roi ngựa trước, lao ra trước một bước, chính là đánh một đòn bất ngờ, cơ hội thoát thân tuyệt đối là lớn nhất!

Đến lúc đó, sau khi đội thân vệ của Trần gia phản ứng lại, chỉ có thể là những người trại Hắc Kiều phía sau gặp nạn!

Một tay đánh bàn tính nhỏ, vang trời dậy đất.

Nhưng Đại Hộ pháp của trại Hắc Kiều vạn lần không ngờ, từ đầu đến cuối, Trần Mộc đều không định để bất kỳ một người nào của trại Hắc Kiều chạy thoát... "Thành công!" Đại Hộ pháp của trại Hắc Kiều nắm chặt dây cương, nhưng cảnh tượng ngựa thoát cương phi nước đại trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện.

Con ngựa này như thể bị ngây ra, mặc cho Đại Hộ pháp của trại Hắc Kiều ra sức vung roi thế nào, nó vẫn không hề nhúc nhích nửa bước! "Mẹ nó, chuyện gì thế này?!" "Chạy cho lão tử!" Trong lúc tức giận mắng chửi, Đại Hộ pháp trại Hắc Kiều nhìn thấy ở đầu ngựa, có một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đang nhìn chằm chằm vào gã...

Mà con ngựa này, sớm đã tắt thở! "Quỷ!" "Có lệ quỷ!" Đại Hộ pháp của trại Hắc Kiều lúc này mới bừng tỉnh!

Vô thức quay đầu lại nhìn, gã chỉ cảm thấy máu trong người đều lạnh toát, như rơi vào hầm băng!

Đứng cách Trần Mộc không xa là Già La, một tay đang bắt một cái chỉ quyết, dưới chân nàng, một đám sương mù màu đen đang bốc lên cuồn cuộn, còn có từng bóng hình như khói, liên tục bay ra!

Những thứ này... rõ ràng toàn bộ đều là quỷ vật! "Tính sai rồi, lẽ ra phải nghĩ đến từ sớm, lẽ ra phải nghĩ đến từ sớm!" "Có lẽ khi họ xuất hiện...

đã quyết định, muốn giết sạch chúng ta ở đây rồi sao?!" Lòng Đại Hộ pháp trại Hắc Kiều nguội lạnh như tro tàn, mặc cho con tiểu quỷ kia từ đầu ngựa bò lên người gã, móng vuốt lạnh như băng, nhẹ nhàng xé toạc lồng ngực gã, bóp nát trái tim gã!

Cảnh tượng tương tự liên tục diễn ra trong đội ngũ của trại Hắc Kiều, từng con quỷ vật hiện thân từ trong bóng tối!

Có người của trại Hắc Kiều bị quỷ vật cưỡng ép nhập vào, vũ khí trong tay điên cuồng chém vào đầu đồng đội, trông như phát điên.

Lại có người của trại Hắc Kiều, trong một thoáng chốc đã bị xé rách cổ họng, máu tươi phun xối xả!

Còn có...

Quỷ vật hoành hành, tay chân đứt lìa, máu tươi tung tóe!

Đội ngũ của trại Hắc Kiều như rơi vào một tu la tràng khổng lồ, đơn phương trở thành phe bị tàn sát!

Đến tận bây giờ, một số người mới bừng tỉnh ngộ.

Tại sao những thành viên đội thân vệ kia không ra tay, chỉ bình tĩnh

đứng đó?

Tất cả là vì... căn bản không cần họ ra tay!

Chỉ dựa vào những loại quỷ vật tầng tầng lớp lớp này, đã có thể trực tiếp giết sạch bọn họ tại đây! "Già La, giết nhầm người rồi." Trần Mộc liếc nhìn cảnh tượng trong sân, thở dài: "Vừa rồi có con tiểu quỷ, giết mất thủ lĩnh của đội ngũ trại Hắc Kiều này rồi." Nghe Trần Mộc lên tiếng, Già La cũng vội vàng nhìn qua, có chút áy náy nói: "Xin lỗi tả phu, em không chú ý..." Vừa rồi nàng chỉ mải duy trì thuật pháp trong tay, mà lại lơ là việc kiểm soát những quỷ vật lớn nhỏ kia.

Chỉ có điều, những quỷ vật này tuy trông như tấn công không phân biệt, lại không một con nào dám tấn công bảy người sói kia, càng không một con quỷ vật nào dám tấn công thành viên đội thân vệ của Trần gia!

Diêm Vương dễ tiễn, tiểu quỷ khó chơi.

Mà dù là tiểu quỷ khó chơi đến đâu, cũng biết ai có thể tùy tiện bắt nạt, ai thì không thể động vào dù chỉ một chút! "Thôi bỏ đi, giết thì cũng giết rồi." "Dù sao cũng có thể lấy được ký ức liên quan từ người khác." Trần Mộc xua tay, ý bảo Già La không cần để trong lòng.

Cảm nhận được ánh mắt của Trần Mộc chuyển sang phía mình, tên người sói cầm đầu đột nhiên hoàn hồn, trên khuôn mặt hung tợn lộ ra vẻ ngưng trọng.

Thật sự là mọi chuyện vừa xảy ra, quá nhanh, quá loạn, quá khiến người ta không kịp trở tay!

Dù mấy gã người sói này biết người của Trần gia thực lực rất mạnh, nhưng cũng không ngờ, lại lợi hại đến mức độ này?!

Hơn một trăm người của trại Hắc Kiều, chỉ trong nháy mắt, đã bị giết đến tan tác, hoàn toàn là một cuộc tàn sát điên cuồng một chiều?!

"Kẻ thuê các ngươi đến đây, hẳn là Cừu Đức Khảo nhỉ?" "Vậy các ngươi có biết..." Trần Mộc cười nhìn bảy tên người sói, thản nhiên nói: "Lũ quái vật ngoại lai như các ngươi, đặt chân lên Cửu Châu đại địa của chúng ta, chỉ có một con đường chết?" Người ta thường nói sư ngoại quốc tụng kinh hay, nhưng Trần Mộc trước giờ không tin vào điều đó, tương tự, với lũ người sói ngoại quốc này, hắn căn bản không có ý định tha cho chúng! "Thứ không ra gì, lại dám đặt chân lên Cửu Châu đại địa." "Thật làm bẩn mảnh đất này..." Trần Mộc khẽ thở dài, bước về phía trước.

Trong đôi mắt hung tợn của mấy tên người sói đều lóe lên một tia tàn độc, ý tứ sâu xa trong lời nói của Trần Mộc, chúng nghe không thể rõ hơn! "Trần gia chủ miệng lưỡi thật lợi hại!" "Chỉ có điều... ngài đến bây giờ vẫn chưa phát hiện ra sao?

Ngài căn bản không tìm được vị trí của thủ lĩnh chúng tôi!" "Ha ha ha ha!!!" Tên người sói cầm đầu cười lớn.

Thân hình vạm vỡ càng hiện rõ cảm giác sức mạnh, đặc biệt là kết hợp với cái đầu sói hình người, móng vuốt sắc bén như thép!

Càng thêm hung tợn và hung ác!

Mấy tên người sói xung quanh cũng nhận ra điều này, tất cả đều cười lớn.

Đây vốn là một phần của kế hoạch, dùng đại quân của trại Hắc Kiều làm lá chắn, che mắt thiên hạ, lại có bảy tên người sói chúng đến kiềm chế đội thân vệ của Trần gia!

Tất cả mọi thứ, đều là để tạo cơ hội cho thủ lĩnh của chúng lẻn vào!

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Trần Mộc, tên người sói cầm đầu bò về phía trước vài bước bằng tứ chi, cười gằn nói: "Trần gia chủ xuất

hiện ở đây, quả thực khiến chúng tôi rất bất ngờ." "Nhưng rất đáng tiếc..." "Muốn cứu vị Đại Thổ ti của trại Bạch Kiều này, vậy thì Trần gia các người, cũng cần phải trả một cái giá nào đó!" Trong giọng điệu âm hiểm, còn xen lẫn một sự châm biếm không hề che giấu. "Ồ?" "Vậy ý các ngươi là... các ngươi đều có thể chạy thoát sao?" Trần Mộc cười một tiếng.

Bảy tên người sói lập tức tụ lại một chỗ, ba trước bốn sau, hình thành một đội hình đột kích cực kỳ tiêu chuẩn, sẵn sàng tấn công. "Chúng tôi sớm đã biết, chiến đấu lực của đội thân vệ Trần gia các người rất mạnh." "Mà ngài, Trần gia chủ, lại càng thực lực phi phàm!" Tên người sói cầm đầu vỗ vỗ vào thi thể trên đất, cười lạnh nói: "Nhưng chỉ cần chúng tôi đắc thủ, Trần gia các người cách ngày bị diệt... cũng không còn xa nữa!" "Rút lui!!" Một tiếng sói hú, vang thẳng lên trời!

Chương 267

Bảy tên người sói sớm đã nhắm sẵn đường thoát thân, dồn sức chờ đợi, chính là để đợi khoảnh khắc này lao đi!

Về phần sống chết của những người trại Hắc Kiều, chết hay không chết, sống hay không sống, thì có quan hệ gì?

Chỉ cần đạt được mục đích, chết bao nhiêu người cũng không quan trọng!

Giữa tiếng sói hú, bảy tên người sói đều lao về phía trước, nhưng gần như cùng lúc, toàn bộ thân hình đều cứng đờ! "Sao lại có nước?

Tại sao ở đây lại có nước?!" "Nước đen... nước đen!!" Tên người sói cầm đầu kinh hãi tột độ.

Sau khi biến thành trạng thái người sói, cảm ứng của chúng đối với nguy hiểm cực kỳ nhạy bén, gần như ngay lập tức đã phán đoán ra, nước đen xung quanh cực kỳ nguy hiểm! "Mau thoát khỏi phạm vi của nước đen!!" Tên người sói cầm đầu hét lớn một tiếng, nhưng đột nhiên phản ứng lại, chân của gã đang dẫm trong nước đen trên mặt đất, như thể dẫm vào một vũng keo siêu dính, căn bản ngay cả nửa bước cũng không nhấc ra được!

Rõ ràng chỉ là một cảm giác tê dại rất nhỏ, lại khiến gã không thể di chuyển.

Đồng thời, còn có một loại sức mạnh nào đó, đang nhanh chóng rút đi tinh hoa máu thịt của chúng! "Gâu gâu cái gì, ngươi đang gọi mẹ ngươi à?" "Một lũ không ra gì, đặt chân lên địa bàn của ta, ngươi còn rất vui vẻ định toàn thân rút lui?

Ai cho ngươi sự tự tin đó?

Jesus à?" Trần Mộc bình tĩnh cất bước, đi đến trước mặt bảy tên người sói.

Bảy tên người sói ngay ngắn, toàn bộ đều bị định trụ ngay khoảnh khắc lao ra và chạm đất, căn bản không cho chúng cơ hội lao ra bước thứ hai!

Hắc Thủy Âm Lôi đầy mặt đất, sớm đã được Trần Mộc rải xuống dưới lớp đất bề mặt!

Chỉ có điều, bảy tên người sói này cảm nhận nguy hiểm rất nhạy bén, nhưng không ngờ, tu vi cảnh giới của Trần Mộc... căn bản là đẳng cấp mà chúng không thể tưởng tượng được! "Thủ đoạn thật độc ác...

Trần gia chủ..." Giọng điệu của tên người sói cầm đầu có chút suy yếu.

Gã xem như là một tên vạm vỡ cường tráng, dường như còn có thể cầm cự thêm một chút.

Mà bên cạnh, đã có hai tên người sói, bị Hắc Thủy Âm Lôi, hoàn toàn hút khô thành hai cái xác rỗng!

Toàn bộ tinh hoa máu thịt bị rút cạn, thân thể của hai tên người sói đó như bùn nhão, từng lớp sụp đổ xuống, biến thành một vũng.

Cảnh tượng này rơi vào mắt mấy tên người sói còn lại, cũng bị người của trại Hắc Kiều nhìn thấy một ít, lập tức, một thứ gọi là nỗi sợ hãi thấu xương, đã chiếm lĩnh tâm trí họ, thậm chí trực tiếp đè gãy tia lý trí cuối cùng trong lòng họ!

Từ trong ra ngoài, toàn bộ đều bị đánh sụp! "Chỗ nước đen trên đất là sao vậy?

Chẳng lẽ đây là một loại thuật pháp nào đó mà Trần gia chủ sử dụng sao?!" "Mẹ nó bây giờ ngươi còn có tâm tư đi lo mấy chuyện đó

à?

Tự thân khó bảo toàn rồi!" "Chết thì cũng chết thôi, mẹ nó, trước khi chết có thể thấy lũ người sói này cũng chết, ta mẹ nó thật sự vui vẻ!" "Chết hay lắm!" "Nếu có kiếp sau, ta tuyệt đối sẽ không đối đầu với Trần gia..." "Tỉnh lại đi, các ngươi đều mù rồi sao, người phụ nữ bên cạnh Trần gia chủ kia, nàng ta có năng lực điều khiển quỷ vật, e là chúng ta ngay cả địa phủ cũng khó vào!" "Mặc kệ nhiều như vậy, chỉ cần lũ người sói này chết là ta cũng thoải mái rồi!" "Thật là quỷ dị..." "Thủ đoạn và thực lực mà Trần gia che giấu quả thực là quá nhiều, không đối địch với họ, thậm chí những thứ này cũng không thể thấy được!" "..." Trong những tiếng kinh hô, người của trại Hắc Kiều lần lượt chết đi, như cắt lúa mì, từng đợt từng đợt bị tiêu diệt, toàn bộ đều chết dưới tay quỷ vật!

Đội ngũ hơn một trăm người, vậy mà trong vòng chưa đầy vài phút, đã bị tàn sát gần hết!

Còn có mấy người của trại Hắc Kiều chớp thời cơ, cố gắng trốn thoát, thậm chí không cho họ chạy được quá xa, đã bị thân thủ lìa xa một cách khó hiểu, hoặc là bị dao găm đâm xuyên sau gáy...

Những người này đến chết cũng không hiểu, rốt cuộc họ đã chết trong tay ai?

Chỉ có các thành viên đội thân vệ của Trần gia mới biết rõ nhất, bóng đêm, màu sắc bảo vệ đến từ thiên địa này, là lớp ngụy trang thích hợp nhất cho các thành viên Giới Đao đội, đủ để khiến họ trở nên khó lường, gần như không thể nhìn thấy cũng không thể chạm tới.

Chỉ có những đòn tấn công chí mạng lần lượt tung ra, mới lộ ra bóng hình trong một khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi!

Toàn quân tan rã!!

Người của trại Hắc Kiều căn bản không thể tổ chức được bất kỳ thủ đoạn phản kích nào.

Mà bảy tên người sói kia, cũng đã bị hút khô năm tên! "Trần gia chủ... ha ha, ông chủ của chúng tôi sẽ không tha cho ngài... cũng sẽ không tha cho, món đồ đó..." "Đã điều động đội hộ vệ tinh anh này, các người còn bao nhiêu sức lực để lại?" Tên người sói cầm đầu yếu ớt cười, vẻ mặt hung tợn.

Gã có thể cảm nhận rõ ràng, thân thể của mình đang bị hút cạn một cách nhanh chóng, bị rút đi tất cả sức mạnh, bị rút đi tất cả máu thịt, dần dần biến thành một cái xác rỗng bùn nhão! "Ồ, ngươi nói món đồ trong mộ à?" "Nó sớm đã không còn ở đó nữa rồi." Trần Mộc cười vỗ vỗ vai tên người sói kia.

Ánh mắt tên người sói cầm đầu này sững sờ, điên cuồng lắc đầu: "Không thể nào, tình báo chúng tôi nhận được chính xác vô cùng, món đồ đó..." Trần Mộc thở dài, ánh mắt thương hại nhìn tên người sói này, thản nhiên nói: "Trên đời này những thứ ngươi không biết, còn nhiều lắm." Vừa nói, tay phải của Trần Mộc khẽ nhấc lên, một luồng ánh sáng xanh lam bao phủ lấy tay phải của hắn, sau đó, đột nhiên vỗ mạnh vào đỉnh đầu của tên người sói này! 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, đọc ký ức!

Tên người sói này không phải là thành viên đội thân vệ của Trần gia, Trần Mộc cũng lười quan tâm gã, rốt cuộc sẽ phải chịu bao nhiêu tổn thương. 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】 bằng một phương thức cực kỳ thô bạo trực tiếp, trong nháy mắt đã khiến tên người sói này ngây ra tại chỗ, như thể bị rút mất linh hồn!

Lập tức, từng khung cảnh ký ức, như đèn kéo quân, nhanh chóng lướt qua trong đầu Trần Mộc.

Địa vị của tên người sói này không thấp, chỉ sau tên thủ lĩnh lúc

trước, những chuyện biết được, tự nhiên cũng chỉ nhiều không ít, giá trị rất cao!

Rất nhanh, sau khi toàn bộ người của trại Hắc Kiều bị tàn sát sạch sẽ, Trần Mộc cũng đã thu hoạch được rất nhiều thông tin tình báo có giá trị.

Trong ký ức của tên người sói cầm đầu này, có không ít thứ hữu dụng, cũng có rất nhiều thứ vô giá trị.

Mà nhờ vào 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, Trần Mộc có thể tùy ý điều khiển, đọc những ký ức này, dùng để làm rõ đầu đuôi câu chuyện. "Có chút thú vị rồi đây." "Cừu Đức Khảo này vậy mà nỡ xuống tay, tiết lộ thông tin của Vẫn Ngọc ra ngoài?" Trần Mộc khẽ nhướng mày, có chút khó chịu.

Vẫn Ngọc là loại dược liệu cấp thần phẩm, lại là vật từ ngoài trái đất, dựa vào đâu mà bị lũ quỷ Tây dương này dòm ngó?! "Tả phu, thu hoạch thế nào?" Già La đã ngừng thuật pháp trong 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, tất cả các loại quỷ vật lớn nhỏ mà nàng triệu hồi ra, toàn bộ đều đã được đưa trở về.

Đến thế nào, thì đi thế đó.

Điểm lợi hại của chiêu thuật pháp này chính là, nó tương đương với việc mở ra một lối đi kết nối với âm phủ địa phủ, rồi dùng phương thức đặc biệt, để điều khiển những quỷ vật này!

Chỉ có điều chiêu này độ khó cực cao, sở dĩ Già La có thể dễ dàng điều khiển, đó cũng là vì, thân thể của nàng vốn dĩ gần như là Cực Âm chi thể.

Chương 268

Thêm vào đó linh hồn trước đây của nàng cũng ở cấp bậc Quỷ Vương, đối với việc điều khiển quỷ vật, rất có kinh nghiệm!

Nếu đổi lại là Trần Tam Căn bọn họ, muốn sử dụng chiêu thuật pháp này... e là còn phải tiềm tâm tu luyện một thời gian, mới có khả năng! "Thu hoạch cũng tạm được." "Chỉ có điều đám người này cũng quá tự tin rồi, ta cũng không biết là ai cho họ sự tự tin đó." Trần Mộc cười lắc đầu.

Già La liếc nhìn Thời Hoài Thiền ở cách đó không xa, rồi lại nhìn Trần Mộc: "Tả phu, vậy Đại Thổ ti của trại Bạch Kiều này... xử lý thế nào?" "Để ta." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Các thành viên đội thân vệ ẩn nấp trong bóng tối, lần lượt hiện thân, bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Hơn một trăm người của trại Hắc Kiều, không một ai chạy thoát, toàn bộ đều chết ở đây!

Mà bảy tên người sói kia, cũng toàn bộ bị hút cạn trong Hắc Thủy Âm Lôi của Trần Mộc, từng tên đều biến thành một vũng bùn nhão, vương vãi trên đất. "Bản lĩnh Âm Lôi của gia chủ, vẫn mạnh thật!" "Đúng là rất lợi hại, bảy tên người sói này không một tên nào chạy thoát, lúc đó ta còn tưởng chúng nó sắp chạy được rồi chứ!" "Khốn nạn, coi thường thực lực của gia chủ à??" "Này, ba người các ngươi trước đó đã giao thủ với ba tên người sói kia, cảm giác thế nào?

Có mạnh không?

Có dữ không?" Bị mấy thành viên đội thân vệ hỏi về người sói, ba thành viên đội thân vệ lúc trước, rất đồng lòng lắc đầu. "Không thể nói là rất mạnh, chỉ có thể coi là... tàm tạm thôi." Người thứ nhất lắc

đầu, bổ sung: "Tốc độ và sức mạnh thì khá dữ dội, nhưng cũng chỉ có thế, chưa chắc đã lợi hại hơn huyết thi." Người thứ hai phụ họa gật đầu: "Đúng là vậy, nếu là huyết thi 3.0 được luyện ra trong Thanh Ô Tử Mộ, đủ để đè chúng nó xuống đất mà tàn sát rồi!" "Tôi đoán lúc đó chúng nó cũng sợ rồi." "Thật đáng tiếc." Thành viên đội thân vệ thứ ba thở dài, vẻ mặt ngưỡng mộ nói: "Nếu có thể để gia chủ xem trình độ lĩnh ngộ Hộ Thể Kim Quang của chúng ta, nói không chừng chúng ta cũng có thể nhân cơ hội đi tu luyện Lôi pháp rồi..." Vừa nghe lời này, mọi người xung quanh cũng gật đầu lia lịa.

Ba tên người sói kia, lúc đó cũng chỉ giao đấu một chiêu với ba thành viên đội thân vệ này mà thôi.

Hơn nữa ba tên người sói đó chẳng ai chiếm được lợi thế, toàn bộ đều bị đánh bay ra ngoài!

Mà ba thành viên đội thân vệ này, thì không hề hấn gì!

Thật sự nếu nói giao đấu, ba tên người sói kia chưa chắc đã có ưu thế, muốn chống lại Hộ Thể Kim Quang có thể tùy ý biến hóa, thì cũng phải thực lực của chúng đủ mạnh mới được! "Đừng hoảng." "Sau khi trở về thì đi tìm Trần Tiểu Đao kiểm tra, sau khi qua kiểm tra, các ngươi tự nhiên cũng có thể bắt đầu tu luyện 【Ngũ Lôi Chính Pháp】 rồi." Giọng của Trần Mộc, nhẹ nhàng vang lên ở phía xa.

Thấy ánh mắt của Trần Mộc đang nhìn về phía này, một đám thành viên đội thân vệ đều sững sờ, tiếp đó ba thành viên đội thân vệ kia toàn bộ đều kích động lên, vội vàng bái tạ: "Đa tạ gia chủ!!" "Ừm, sau này không cần lo lắng thiên phú của mình sẽ bị lãng phí." "Chỉ cần các ngươi cho rằng mình có năng lực, thiên phú đủ, tu luyện cũng nhanh, ngộ tính thượng thừa, có thể tùy thời đề xuất tu luyện thêm các công pháp khác." Trần Mộc cười gật đầu, xua tay: "Nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, chuẩn bị rút lui!" "Tuân lệnh!

Gia chủ!" Một tiếng ra lệnh, toàn bộ đều nhanh tay nhanh chân làm việc.

Đối với điều Trần Mộc nói, các thành viên đội thân vệ đều tin tưởng không nghi ngờ.

Ở Trần gia, người có năng lực thì được hưởng, câu nói này chưa bao giờ là lời nói suông!

Chỉ cần thực lực của ngươi đủ mạnh, thiên phú tốt, ngộ tính thượng thừa, vậy thì ngươi sẽ nhận được đãi ngộ tốt hơn tương ứng!

Quy định này là do Trần Mộc đặt ra, vốn là để nâng cao tính tích cực của tất cả thành viên đội thân vệ!

Trở nên mạnh mẽ cần động lực, nỗ lực tu luyện cũng vậy.

Nếu nỗ lực tu luyện, đổ mồ hôi mà không nhận được lợi ích xứng đáng, dù là người trung thành đến đâu, cũng khó tránh khỏi sinh lòng khúc mắc!

Mà sau khi quy định này được đặt ra, tự nhiên, cũng đã hình thành một vòng tuần hoàn lành mạnh!

Quay bước trở lại, đi đến trước mặt Thời Hoài Thiền.

Từng cảnh tượng xảy ra ở đây lúc trước, từng tình huống ngoài dự liệu, đều khiến Thời Hoài Thiền vô cùng kinh hãi!

Sớm đã nghe danh Trần gia thực lực cực mạnh, nhưng Thời Hoài Thiền cũng không ngờ, Trần gia... lại đã mạnh mẽ đến mức độ này!

Đó là những tên người sói tàn sát hộ vệ trại Bạch Kiều như giết gà đó!

Nhẹ nhàng, đã bị Trần Mộc áp chế tại chỗ, thậm chí bảy tên người sói đó ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã bị hút cạn thành bùn nhão!!

Mãi đến khi Trần Mộc đi đến gần, Thời Hoài Thiền mới từ trạng thái xuất thần hồi phục lại, vội vàng cung kính hành lễ: "Cảm tạ Trần đại đương gia, ra tay tương trợ!" Nữ hộ vệ bên cạnh, cũng vội vàng hành lễ theo, tư thái cực kỳ khiêm tốn.

Trước đó nếu không phải đội thân vệ Trần gia âm thầm ra tay, e là...

Thời Hoài Thiền sớm đã chết trong tay kẻ phản bội rồi! "Không phải phiền phức gì lớn." "Trước tiên hãy nói cho ta biết tình hình trại Bạch Kiều của các ngươi, đã xảy ra chuyện gì?" Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói.

Không đợi Thời Hoài Thiền mở miệng, Già La bên cạnh đột nhiên bước lên nửa bước, nhẹ giọng nói: "Trước đó muội muội có nói, chỉ cần tả phu đích thân ra tay cứu giúp, muội sẽ hiến dâng tất cả cho tả phu?" Thời Hoài Thiền không hiểu tại sao, vô thức gật đầu nói: "Đúng, tôi đã nói, tôi cũng tuyệt đối sẽ không nuốt lời, đời này nguyện ý hầu hạ bên cạnh Trần đại đương gia!" Trần Mộc nghi hoặc nhìn Già La một cái, Già La khẽ cười một tiếng, ôm lấy cánh tay Trần Mộc nhìn về phía Thời Hoài Thiền: "Nếu đã như vậy, vậy thì tốt rồi, ta tự tác chủ trương thay tả phu nạp một người thiếp, chính là ngươi!" Trần Mộc: "??????" "Nạp... nạp thiếp?" Thời Hoài Thiền không khỏi trợn tròn mắt.

Thật sự nàng không bao giờ ngờ rằng, lời này lại có thể nghe được từ miệng của Già La? "Sao?" "Đại Thổ ti hối hận rồi à?" Già La ngầm vỗ vỗ vào eo sau của Trần Mộc, tiếp tục nhìn chằm chằm Thời Hoài Thiền: "Trước đó không phải ngươi nói sao, muội muội, ngươi tự nguyện hiến dâng tất cả của mình cho tả phu?" "Là... là tôi nói." Thời Hoài Thiền gật đầu.

Lời là nàng nói, mà hiện tại, những người của trại Hắc Kiều truy

sát đến, đội ngũ hơn một trăm người đã chết sạch sẽ, không còn một ai.

Đây, không phải là cứu nàng khỏi nước sôi lửa bỏng sao? "Ta nguyện ý, Trần gia chủ." "Chỉ là..." Thời Hoài Thiền khẽ thở dài, nụ cười có chút thê thảm: "Chỉ là hiện giờ, người của trại Bạch Kiều thương vong thảm trọng, cả trại Bạch Kiều cũng đang ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc." Nghe lời này, Trần Mộc khẽ gật đầu.

Những tình hình liên quan đến trại Bạch Kiều này, dù Thời Hoài Thiền không nói, Trần Mộc cũng đã thông qua ký ức của tên người sói kia, hiểu được phần lớn tình hình.

Thậm chí có thể nói, thảm trạng hiện giờ của trại Bạch Kiều, cục diện gần như sụp đổ, cũng có quan hệ không thể tách rời với đám người sói kia!

Nếu không có đám người sói này âm thầm ra tay, hỗ trợ trại Hắc Kiều.

Chỉ dựa vào những người của trại Hắc Kiều, rất khó có thể dồn trại Bạch Kiều vào tuyệt cảnh! "Phần còn lại em không tham gia nữa, tả phu." "Tỷ tỷ không ở bên cạnh ngài, mà với tư cách là...

ừm, em cũng có trách nhiệm san sẻ lo âu cho tả phu, mong tả phu tha thứ cho sự đường đột của em." Già La khẽ cúi người, hành lễ.

Trần Mộc dở khóc dở cười, gật đầu: "Không sao, không cần để ý." San sẻ lo âu thì san sẻ lo âu, nạp thiếp là chuyện gì đây?

Suy nghĩ lại, Trần Mộc cũng đã hiểu ra.

Với tu vi thể phách mạnh mẽ của hắn hiện giờ, cả đêm không nghỉ cũng không có vấn đề gì, công thành chiếm đất, hãm địa nhổ trại, nhẹ nhàng như không!

Hoàn toàn có thể 1V1, 2, 3, 4, hoặc nhiều hơn.

Chương 269

"Tình cảm là Già La có ý... san sẻ lo âu về phương diện này sao?" "Cũng có lý." Trần Mộc âm thầm gật đầu, lờ mờ hiểu được ý của Già La.

Dù sao, thực lực của mình thực sự quá mạnh, khó có đối thủ a!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Thời Hoài Thiền, quả thực cũng là một người phụ nữ hợp với gu thẩm mỹ của Trần Mộc.

Đặc biệt là khi nàng mặc một chiếc thần bào màu trắng, càng cho người ta một cảm giác xinh đẹp mà không thể xâm phạm, chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể đùa giỡn.

Dung mạo tuyệt vời, lại có một khí chất đặc biệt bẩm sinh, tính toán kỹ lưỡng như vậy, Thời Hoài Thiền lại hoàn toàn không thuộc cùng một loại hình với Hoa Linh, Hoắc Cẩm Tích, Hồng cô nương, là một loại hình chưa từng được khám phá. "Chuyện của trại Bạch Kiều dễ giải quyết, không phải phiền phức gì lớn." "Vậy thì, Thời Hoài Thiền, ngươi có biết tại sao họ lại đến truy bắt ngươi không?" Trần Mộc bình tĩnh nhìn Thời Hoài Thiền, thản nhiên nói.

Nghe câu hỏi của Trần Mộc, Thời Hoài Thiền khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Là vì Thánh Thụ của trại Bạch Kiều chúng tôi, chỉ là...

Thánh Thụ sớm đã...

đã khô héo từ mấy ngày trước rồi." "Tôi nghi ngờ có người đã trộm mất thánh vật của trại Bạch Kiều chúng tôi!" Thánh vật của trại Bạch Kiều, Thánh Thụ!

Già La nhíu mày, nghi hoặc nhìn Trần Mộc.

Nàng rất rõ, Trần Mộc cố ý hỏi như vậy, mục đích là muốn xem,

Thời Hoài Thiền này có còn định che giấu bí mật này hay không.

Bây giờ xem ra, dường như không hề che giấu, rất thành thật. "Vậy thì đúng rồi." "Chuyện ta đã hiểu đại khái rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu, quay đầu nhìn Già La: "Chuẩn bị 【Quỷ Môn Bàn Vận】 đi, chúng ta về trước, rồi sẽ suy tính kỹ lưỡng." "Vâng, tả phu." Già La ngoan ngoãn gật đầu.

Một tay bắt quyết, miệng niệm chú.

Từng luồng âm khí, dưới sự kiểm soát của Già La, nhanh chóng hình thành một đường viền quỷ môn.

Có thể thấy rõ rất nhiều bóng quỷ, đang chạy tán loạn trong đó!

Nếu người không biết nội tình nhìn thấy cảnh này, e là sẽ thật sự lầm tưởng, đây là một cánh quỷ môn thật sự thông đến âm phủ địa phủ! "Tất cả mọi người sau khi dọn dẹp xong chiến trường, tự trở về doanh địa!" "Ngoài ra, giám sát chặt chẽ hướng trại Hắc Kiều, nếu có dị thường, lập tức báo cáo!" Hai mệnh lệnh nhanh chóng được ban hành, các thành viên đội thân vệ có mặt, toàn bộ đều cung kính hành lễ, nhận lệnh.

Đương nhiên cũng phải, thi thể của hơn một trăm người trại Hắc Kiều, thật sự muốn dọn dẹp, dù động tác nhanh đến đâu, cũng khó tránh khỏi tốn chút công sức, không phải là công việc có thể hoàn thành trong vài phút.

Rất nhanh, quỷ môn, thành hình!

Trần Mộc gật đầu với Già La, dẫn theo Thời Hoài Thiền và hộ vệ của nàng, bước vào quỷ môn trước một bước!

Già La và ngựa đen Long Huyết, theo sát phía sau, cũng bước vào quỷ môn, sau đó trực tiếp được truyền tống đến gần doanh địa của Trần gia!

Thời Hoài Thiền cố gắng trấn tĩnh, nhưng thân thể đã mềm nhũn nửa dựa vào người Trần Mộc, rõ ràng là chân tay bủn rủn, bị âm khí, quỷ vật trong quỷ môn ảnh hưởng.

Mà nữ hộ vệ của nàng thì trực tiếp hơn nhiều, ngất xỉu luôn! "Thử thêm vài lần nữa là quen thôi, ngươi không tu luyện bất kỳ công pháp nào, cũng không có tu vi, tự nhiên rất khó chống lại sự quấy nhiễu của âm khí trong quỷ môn." "Nhưng mà..." Ngón tay chạm vào cánh tay của Thời Hoài Thiền, cánh tay nhỏ nhắn mềm mại không xương trắng nõn, da dẻ cực tốt. "Hửm?" Trần Mộc nhíu mày.

Dù sao đi nữa, hắn hiện tại cũng có 【Song Toàn Thủ】 cấp LV2, Hồng Thủ khẽ chạm một cái, hắn đã nắm rõ thể chất của Thời Hoài Thiền trong lòng bàn tay!

Sạch sẽ.

Đây là cảm giác đầu tiên của Trần Mộc.

Thể chất của Thời Hoài Thiền quá sạch sẽ, sạch sẽ đến mức cực kỳ thuần túy, như thể bẩm sinh đã trải qua bước Tẩy Mao Phạt Tủy!

Chỉ có điều, Trần Mộc không cảm nhận được khí tức của tiên thiên chi khí.

Điều này cũng có nghĩa là, Thời Hoài Thiền chỉ là một người bình thường, nhiều nhất được coi là một người bình thường có thể chất đặc thù, cực kỳ thích hợp để tu luyện, nhưng cũng chỉ có vậy. "Thể chất của ngươi... rất thích hợp để tu luyện." "Nhưng, công pháp thích hợp với ngươi lại quá ít." Trần Mộc khẽ thở dài, có chút rối rắm.

Thời Hoài Thiền cũng đã từ trong sự kinh hãi của quỷ môn hồi phục lại như thường, đôi mắt đẹp nhìn Trần Mộc, đầy vẻ nghi hoặc. "Trần gia chủ... không, ý của gia chủ là?" Thời Hoài Thiền có chút hiểu ra.

Có thể ngồi vững ở vị trí Đại Thổ ti của trại Bạch Kiều, đủ thấy Thời Hoài Thiền tâm tư tinh tế, nhãn quang có chỗ độc đáo, cũng giỏi suy đoán lòng người.

Tổng thể mà nói, người phụ nữ này đầu óc tốt, nhãn quang cũng không tệ.

Chỉ cần đặt đúng vị trí, là có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Nghe Trần Mộc nói vậy, Thời Hoài Thiền thoáng giật mình: "Gia chủ, ngài không phải là... muốn truyền thụ công pháp cho ta, để ta tu luyện?" "Còn quá sớm, đợi đã." Trần Mộc gật đầu, cười nói: "Thể chất của ngươi khá đặc thù, muốn tìm một môn công pháp thích hợp với ngươi khá khó khăn." "Nhưng trước đó..." Không đợi Trần Mộc nói hết câu, ở doanh địa đội thân vệ cách đó không xa, đột nhiên vang lên một tiếng sói hú vang trời!

Tiếng sói hú vang trời, trong tiếng hú vừa có sự hung hãn của con thú bị vây còn chống cự, cũng có... tiếng kêu thảm thiết sau khi bị thương!!

“Gào...

Gào ô!!

Gào ô...

ô ô!!” Tiếng sói tru vang trời, vọng khắp bốn phía.

Trần Mộc nghe rất rõ, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Đám sói hoang và dã thú quanh khu mỏ cũ đã sớm bị đội thân vệ dọn dẹp sạch sẽ, toàn bộ đều được dùng làm huyết nhị cho huyết trì rồi!

Lấy đâu ra sói nữa?

Trừ những tên người sói mà Trần Mộc gặp tối nay ra!

“Quả nhiên đã chạy đến đây.” “Thế này thật đúng là... thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi tự đến?” Trần Mộc cười lắc đầu.

Già La đi bên cạnh cũng không hề để tâm, nàng có niềm tin tuyệt đối vào Trần Mộc, cũng là sự sùng bái mù quáng tuyệt đối.

Chương 270

Long Huyết Hắc Mã cũng rất bình tĩnh, không hề hoảng sợ chút nào.

Nữ hộ vệ Thì Hoài Thiền đang hôn mê lúc này đang nằm trên lưng Long Huyết Hắc Mã, tuy đang mê man nhưng dường như vẫn sợ hãi run rẩy mấy cái.

Rõ ràng, người thường đi qua Quỷ Môn rất dễ để lại di chứng.

Tính ra, Thì Hoài Thiền cũng thuộc dạng có khả năng thích ứng khá mạnh rồi!

"Tiếng sói tru này... quen thuộc quá..." "Là người sói lúc trước!" "Lũ người sói tấn công Bạch Kiều Trại, sau đó lại chết trong tay gia chủ, không ngờ thủ lĩnh của chúng lại chạy đến đây?!" Suy nghĩ trong lòng Thì Hoài Thiền cuồn cuộn, rất nhanh đã hoàn toàn hiểu ra, từ đầu đến cuối, đây đều là... một cái bẫy!

Mà với tư cách là một mắt xích trong ván cờ này, bất kể là Bạch Kiều Trại hay Hắc Kiều Trại, đều chỉ là những quân cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào mà thôi!

"Hóa ra là vậy..." Thì Hoài Thiền thầm than trong lòng, một cảm giác thất bại chưa từng có ùa vào tâm trí.

Cảm nhận được trạng thái của Thì Hoài Thiền có điểm khác thường, Trần Mộc đưa tay nắm lấy eo nàng, hơi cau mày: "Sao thế?

Đã nghĩ thông suốt tình hình bên trong rồi à?" Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Thì Hoài Thiền, lại thấy ánh mắt thất bại của nàng, Trần Mộc đã mơ hồ đoán được nàng đang nghĩ gì.

"Vâng, gia chủ." "Đã...

đoán được rồi.” Thì Hoài Thiền cười khổ gật đầu.

Không biết tại sao, lúc này nàng rất muốn gục vào vai ai đó, hoặc vào lòng ai đó, khóc một trận thật đã.

Sau đó, Thì Hoài Thiền đã làm vậy.

Nàng nửa tựa vào vai Trần Mộc, thuận thế nhào vào lòng hắn, sống mũi lập tức cay xè, dần dần nức nở.

Già La bên cạnh nhất thời không phản ứng kịp.

“Không sao rồi.” “Chuyện ngươi biết ta biết, chuyện ngươi không biết... ta cũng biết.” Trần Mộc nhẹ nhàng vuốt mái tóc xanh của Thì Hoài Thiền, khẽ nói: “Bạch Kiều Trại từ nay về sau, sẽ là hạ chúc của Trần gia.” “Mà ta... xưa nay không có thói quen bạc đãi hạ chúc.” Lần này, Thì Hoài Thiền hoàn toàn không nhịn được nữa, nước mắt vỡ đê, tuôn ra ào ạt, trong nháy mắt, nước mắt của nàng đã thấm ướt áo Trần Mộc.

“Xem ra muội muội này bình thường áp lực cũng lớn thật.” “Tỷ phu?” Già La thở dài, đôi mắt đẹp chuyển sang Trần Mộc.

Trần Mộc khẽ gật đầu.

Già La lập tức hiểu ý hắn.

Trần gia không có thói quen bạc đãi hạ chúc, bất kể là thành viên đội thân vệ, hay là các gia tộc quy thuận thần phục trở thành hạ chúc.

Ngay cả Hoắc gia bị Trần gia thôn tính sớm nhất, đến bây giờ chẳng phải vẫn sống tốt sao?

Thậm chí còn có không ít người Hoắc gia vẫn đang làm việc trong các sản nghiệp, cửa khẩu của Trần gia!

Bao gồm Hồng gia, Ngô gia, Tề gia, Giải gia, bốn nhà này từ sau khi quy thuận Trần gia, nhà nào mà không phất lên như diều gặp gió,

địa vị giang hồ cũng theo đó mà nước lên thuyền lên?!

Vậy thì bây giờ, Bạch Kiều Trại quy thuận Trần gia, trở thành hạ chúc.

Lẽ nào lại có chuyện bị người ngoài bắt nạt?!

"Được rồi." Im lặng chờ Thì Hoài Thiền khóc một lúc lâu, Trần Mộc vỗ vỗ vai nàng.

Thì Hoài Thiền cũng rất biết chừng mực, vội vàng đứng dậy, lau mặt một cách kín đáo, có chút bực bội, lại có chút xấu hổ.

"Mình sao thế này?" "Đây là lần đầu tiên mình gặp Trần gia chủ... mà còn nguyện ý làm thiếp nữa a a a a, làm sao bây giờ, mình khóc trông khó coi quá!" Thì Hoài Thiền không cần nghĩ cũng biết, sau một trận khóc lớn, mắt mày mình chắc chắn đã sưng húp.

Cũng chính vì vậy, Thì Hoài Thiền cũng lo lắng Trần Mộc sẽ vì thế mà không vui.

"Xin lỗi, gia chủ." "Thật sự là... thật sự là..." Thì Hoài Thiền thở dài, khẽ nói: "Gánh vác Bạch Kiều Trại thực sự quá khó khăn, nội ưu ngoại hoạn, nếu không có gia chủ ra tay tương trợ, e rằng bây giờ tôi đã..." Ngẩng đầu lên, Thì Hoài Thiền lại phát hiện Trần Mộc đã sải bước đi về phía doanh trại, nàng cũng không biết Trần Mộc có nghe thấy lời mình nói không.

"Muội muội, có những cảm xúc phải vứt bỏ đi, hiểu không?" "Vào cửa Trần gia, làm nữ nhân của tỷ phu, vậy thì muội không còn là muội của trước đây nữa, mà tất cả những gì muội làm... chỉ có thể vì một người." Già La khẽ cất lời bên cạnh, hai câu đơn giản nhưng lại thức tỉnh Thì Hoài Thiền!

"Già La tỷ tỷ, em nghĩ em hiểu ý của tỷ rồi." Thì Hoài Thiền khẽ cúi người hành lễ, cung kính nhìn Già La: "Em sẽ tìm rõ vị trí của

mình, sẽ không bị những cảm xúc, sự việc khác ảnh hưởng nữa.” Già La cười nhẹ gật đầu: “Muội hiểu là tốt rồi, đi thôi.” Hai người phụ nữ đi song song, nói vài câu ngắn gọn điểm tỉnh cho Thì Hoài Thiền xong, Già La cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Phụ nữ thông minh có tư duy thông minh, biết lúc nào nên làm gì, nên nói gì, nên nghĩ gì.

Càng nên... nhận rõ vị trí của mình!

Cùng lúc đó, khi Trần Mộc bước vào doanh trại của đội thân vệ, tiếng sói tru đã sớm tan biến, một đám thành viên đội thân vệ bao vây toàn bộ doanh trại một cách nghiêm ngặt.

Còn có từng hàng Huyết Thi 3.0, vững chãi như những bức tường sắt!

Trừ phi tên người sói bên trong mọc thêm đôi cánh, nếu không tuyệt đối không có khả năng nào có thể đột phá khỏi vòng vây trùng điệp này!

Thật sự nghĩ rằng...

đám Huyết Thi 3.0 này ăn chay sao?

Thật sự nghĩ rằng các thành viên đội thân vệ tu luyện 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】 đều dễ bắt nạt sao?!

“Gia chủ!” Thấy Trần Mộc bước vào doanh trại, một đám thành viên đội thân vệ vội vàng quay người hành lễ.

“Ai ai, Mộc gia Mộc gia!

Mau đến xem này!” Tề Thiết Chủy ở bên trong vội vàng vẫy tay, kích động nói: “Loại quái vật người sói này không dễ gặp đâu, không phải là giống loài bản địa của chúng ta đâu đấy!” Trần Mộc cười gật đầu: “Đúng là không phải quái vật bản địa của Cửu Châu.” Khi bước

đến gần, Trần Mộc mới phát hiện.

Tên thủ lĩnh người sói này...

đã mặt mũi bầm dập, bị đánh cho không còn ra hình người.

Hai cánh tay và một chân rõ ràng đều bị một lực lượng mạnh mẽ bẻ gãy một cách thô bạo, toàn thân uốn cong thành hình chữ V kỳ dị!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là công lao của Huyết Thi!

"Huyết Thi của ai?" Nghe Trần Mộc hỏi, mấy thành viên đội thân vệ từ bên cạnh bước ra, người dẫn đầu ngại ngùng nói: "Là Huyết Thi của chúng tôi, gia chủ, tất cả đều nhờ vào huyết trì mạnh mẽ mà ngài đã xây dựng, thật sự quá lợi hại!" "Đúng là quá mạnh." "Tôi đang định lát nữa lại đi rèn luyện thêm một lần nữa cho con Huyết Thi của mình đây!" Trần Tam Căn ở bên cạnh liên tục gật đầu, trong mắt có chút hưng phấn.

Chương 271

"Hiểu rồi." Trần Mộc từ từ ngồi xổm xuống, vỗ vỗ mặt thủ lĩnh người sói, cười nói: "Ta tưởng ngươi là thủ lĩnh người sói thì phải có chút bản lĩnh chứ, kết quả chỉ có thế này thôi sao?" "Đến cả Huyết Thi nhà chúng ta... cũng không đánh lại à?" "Chỉ có thế thôi sao?

Ta tưởng ngươi lợi hại lắm, kết quả đến Huyết Thi nhà chúng ta cũng không đánh lại?" Giọng của Trần Mộc nhẹ nhàng lãnh đạm, thậm chí còn pha lẫn một chút ý cười nhàn nhạt.

Nhưng mỗi một chữ lọt vào tai tên thủ lĩnh người sói, đều là từng nhát búa tạ!!

Lập tức, thủ lĩnh người sói vốn đang nằm trên đất không thể động đậy, phun ra một ngụm máu!

Cái này con mẹ nó là vừa giết người vừa giết tâm mà?!

"Fuck!!" "Lũ quỷ da vàng chết tiệt... chết tiệt!!" Lòng thủ lĩnh người sói như rỉ máu, nhưng vẫn cố gắng nghiến chặt hàm răng sắc nhọn, cố hết sức không để mình phát ra một tiếng động nào, giữ gìn chút tôn nghiêm cuối cùng.

Chỉ có điều, hai cánh tay và một chân bị Huyết Thi bẻ gãy một cách thô bạo, không lúc nào là không hành hạ thần kinh của hắn, liên tục truyền từng cơn đau đớn không thể chịu nổi đến khắp cơ thể!

Mọi người xung quanh nghe vậy đều bật cười, tỏ ra rất ăn ý với nhau.

"Cũng không trách hắn thực lực kém, Mộc gia." "Chỉ có thể nói là... cái huyết trì mà ngài tạo ra quá lợi hại, trời ạ, Huyết Thi được luyện ra từ trong đó phải gọi là một con quái vật!" Tề Thiết Chủy tấm

tắc khen ngợi, trong ánh mắt nhìn thủ lĩnh người sói, có thêm vài phần đồng tình thương hại.

Loại quái vật người sói vừa có sức mạnh kinh người lại vừa có tốc độ nhanh như chớp này, nếu nói đi săn giết những người bình thường, thì đúng là chuyện nhỏ như con thỏ!

Mà cho dù đối đầu với một vài cao thủ, cũng có thể giành thắng lợi một cách ổn định, khó gặp đối thủ!

Sai lầm ở chỗ... tên thủ lĩnh người sói này, đã đá phải một tấm thép!

"Ngươi nói xem, ngươi chọc ai không chọc, lại cứ phải chọc vào Trần gia?" "Ngươi đúng là ông thọ ăn thạch tín mà..." Tề Thiết Chủy trong lòng cảm khái vạn phần.

Trần Mộc bên cạnh khẽ gật đầu, nói: "Huyết trì trong Thanh Ô Tử Mộ, trong một thời gian dài không cần phải nâng cấp cải tạo nữa." "Trong huyết trì này có bột Vẫn Ngọc, lại có âm khí cực kỳ tinh thuần hỗ trợ." "Huyết Thi luyện ra, đúng là có thể gọi là phiên bản 3.0." Nghe vậy, mọi người xung quanh cũng liên tục gật đầu.

Các thành viên đội thân vệ trấn thủ Thanh Ô Tử Mộ phần lớn đều tu luyện 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】, tự nhiên có thể hiểu ý của Trần Mộc.

Mà sức mạnh của Huyết Thi 3.0 hoàn toàn mới, đã bày ra ngay trước mắt!

"Tên này nhất thời chưa chết được, Tề gia chủ, kể lại tình hình lúc đó đi." "Được thôi!" Thấy Trần Mộc muốn tìm hiểu tình hình lúc đó, Tề Thiết Chủy cũng hứng thú, mở miệng nói: "Nói ra thì, lúc đó tôi đang nghỉ ngơi ăn cơm trong doanh trại, tên này đột nhiên lao tới." "Tôi đoán là hắn muốn tập kích thành viên đội thân vệ của chúng ta,

chỉ có điều vừa mới bước vào khu vực này thì đã bị phát hiện rồi." "Bình thường." Trần Mộc gật đầu.

Đùa sao, Thanh Ô Tử Mộ có thể nói là nơi được canh gác nghiêm ngặt nhất trong khu mỏ cũ, xung quanh đã thả không biết bao nhiêu【Thiên Nhãn Trùng】!

Có thể nói là, giám sát thời gian thực ba trăm sáu mươi độ không góc chết, hai mươi bốn trên bảy!

Chỉ cần có gió thổi cỏ lay, thành viên đội thân vệ phụ trách canh gác đều có thể phát hiện ngay lập tức!

Vẫn là câu nói đó, trừ phi có người tu luyện pháp thuật như Thất Thập Nhị Biến, biến thành con ruồi hay con chuột gì đó, nếu không căn bản không có cơ hội tiếp cận!

Người sói?

Càng không có cơ hội!

"Thế nên... chúng tôi đã trực tiếp giăng bẫy hắn." "Chậc chậc chậc, cái cảnh tượng đó ấy, Mộc gia, đến giờ tôi vẫn không quên được biểu cảm trên mặt tên này lúc đó, phải gọi là đặc sắc vô cùng!" Tề Thiết Chủy cười không ngậm được miệng.

Dường như nhớ lại cảnh tượng lúc đó, mấy thành viên đội thân vệ tham gia vào vụ đánh hội đồng cũng không nhịn được mà bật cười.

"Phụt!!" Thủ lĩnh người sói nằm trên đất lại phun ra một ngụm máu nữa, mà đây rõ ràng còn là một ngụm tâm huyết.

Điều này cũng có nghĩa là...

Nhát dao bồi thêm của Tề Thiết Chủy, đã trực tiếp khiến tâm mạch của tên thủ lĩnh người sói này gần như đứt đoạn!

Trong chốc lát, từng hình ảnh trong đầu thủ lĩnh người sói lướt

qua nhanh như đèn kéo quân, mỗi lần một hình ảnh lướt qua, hắn lại cảm thấy mình gần hơn với cái chết một bước.

Sự nhục nhã tột cùng!

Không có sức phản kháng!

Bắt ba ba trong rọ một cách đơn giản và trực tiếp!

"Lúc đó thực ra cũng không có gì, chỉ là tên này sau khi xông vào doanh trại của chúng tôi, vừa mới lộ diện đã bị mấy con Huyết Thi bao vây." "Cũng không biết tên này có phải bị dọa sợ không, lúc đó dường như... tôi nhớ là hắn hình như không có ý định chạy, đứng ngây tại chỗ mấy giây." Tề Thiết Chủy chẳng quan tâm tên thủ lĩnh người sói kia muốn chết đến mức nào.

Rất nhanh, hắn đã kể lại tình hình xảy ra lúc đó một cách chi tiết cho Trần Mộc.

Nghe đến cuối, Trần Mộc không khỏi ôm trán, thở dài: "Vận may của ngươi thật không tốt, thật đấy, vừa đến đã đụng phải Huyết Thi 3.0 của nhà chúng ta, ngươi đây không phải là vội vàng đi tìm chết sao?" Cảnh tượng đó quả thật không thể nào đẹp hơn!

Mấy con Huyết Thi 3.0 như thiên binh từ trên trời giáng xuống, lập tức tạo thành một bức tường đồng vách sắt, bao vây tên thủ lĩnh người sói này ở bên trong.

Một trận đánh tàn bạo!

Điều quan trọng nhất là, cho dù tên thủ lĩnh người sói này vào phút cuối đã tỉnh táo lại, muốn ra tay phản kích, nhưng lại đau đớn phát hiện... hắn thậm chí không thể phá được phòng ngự của đám Huyết Thi này!

Từng con Huyết Thi, đều cứng hơn cả thép tinh luyện, móng vuốt sắc bén cào lên một nhát, nhiều nhất cũng chỉ có thể để lại một vệt

trắng!

“Coi như các ngươi...

Trần gia... lợi hại!” Thủ lĩnh người sói cố gắng mở mắt, nhưng phát hiện võng mạc của mình đã sớm bị đánh rách, trước mắt mờ mịt một mảng, không nhìn rõ thứ gì.

Sự uất ức tột cùng, khiến tên thủ lĩnh người sói này muốn cắn lưỡi tự vẫn!

Quỷ mới biết Huyết Thi của Trần gia các ngươi đã uống thuốc gì?

Quỷ mới biết Huyết Thi của Trần gia các ngươi, sao con mẹ nó lại tàn nhẫn như vậy?!

Càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng muốn chết!

Thủ lĩnh người sói chỉ cảm thấy có một hơi thở nghẹn lại trong lồng ngực không lên không xuống, khiến hắn có một cảm giác sắp được giải thoát.

“Tốt quá rồi...” “Cuối cùng cũng có thể chết...” Thủ lĩnh người sói trong lòng cảm khái vạn phần, không hiểu sao có một cảm giác nhẹ nhõm như đã buông bỏ tất cả.

Bị Trần Mộc vừa giết người vừa giết tâm, lại có Tề Thiết Chủy ở bên cạnh liên tục bồi thêm dao, cho dù ý chí của tên thủ lĩnh người sói này có mạnh mẽ đến đâu, cũng đã sụp đổ, hắn bây giờ chỉ muốn cầu chết, một lòng cầu chết!

Chương 272

Còn về nhiệm vụ, mục tiêu, mục đích gì đó, tất cả đều không còn quan trọng nữa!

"Mộc gia, tên này có vẻ sắp chết rồi." Tề Thiết Chủy nheo mắt nhìn thủ lĩnh người sói, thấp giọng nói: "Cứ để hắn chết như vậy, có phải là hơi quá hời cho hắn không?" Mấy thành viên đội thân vệ xung quanh, lập tức cảm thấy một trận lạnh buốt toàn thân!

Quá hời?

Bị Huyết Thi 3.0 vây công đến chỉ còn một hơi thở, lại bị Trần Mộc và Tề Thiết Chủy liên thủ đánh sụp phòng tuyến tâm lý, thế này mà vẫn chưa đủ sao??

"Đúng là có chút quá hời." "Muốn chết trước mặt ta sao?" Trần Mộc hít sâu một hơi, đưa tay ấn vào vị trí tim của thủ lĩnh người sói.

Âm thầm thi triển 【Song Toàn Thủ】, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đã có thể nhìn thấy vết thương trên người thủ lĩnh người sói, đang hồi phục với một tốc độ cực nhanh!

"Chuyện gì vậy?" "Hả???" "Ta chưa chết?

Tại sao ta chưa chết?

Không nên mà!" Thủ lĩnh người sói mờ mịt mở mắt, đột nhiên phát hiện mình lại có thể nhìn thấy mọi thứ.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy khuôn mặt của Trần Mộc.

"Thấy chưa, chết không thành rồi chứ?" Trần Mộc gật đầu với Tề Thiết Chủy, nói: "Tên này là thủ lĩnh của đám người sói kia, trong đầu chắc chắn còn không ít thông tin có giá trị, cho nên không thể chết quá nhanh được." Thủ lĩnh người sói: "%￥#@***!!!" Hắn la hét một

tràng lộn xộn, giọng điệu cực kỳ không thân thiện.

Tề Thiết Chủy không hiểu, nhưng cũng biết tên thủ lĩnh người sói này chắc chắn không nói lời gì tốt đẹp: "Mộc gia, cái miệng của tên này cứng thật đấy!" "Toàn thân trên dưới cũng chỉ có cái miệng này là cứng...

đúng là một hảo hán!" Thấy Tề Thiết Chủy giơ ngón tay cái lên, thủ lĩnh người sói phải tốn rất nhiều sức mới nén được ngụm máu thứ ba sắp phun ra.

Ngay sau đó hắn phát hiện, những vết thương nghiêm trọng do bị mấy con Huyết Thi vây đánh lúc trước, vậy mà đã hồi phục được một nửa, tuy không thể nói là hoàn toàn không bị tổn thương, nhưng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa!

Chỉ có điều, hai cánh tay và một chân của tên thủ lĩnh người sói này, cái nào cần gãy vẫn cứ gãy.

Cái nào cần đau vẫn cứ đau đến chết đi sống lại!

"Đây lại là thủ đoạn gì?

Không đúng không đúng, vừa rồi không cảm thấy bị ép uống loại thuốc nào cả, chờ đã, chẳng lẽ là..." "Trần đại đương gia, đã ra tay cứu ta???" "Tại sao?!" "Chẳng lẽ hắn muốn chiêu hàng ta, muốn moi thông tin có giá trị từ miệng ta sao?

Ha ha!

Quỷ da vàng vẫn là quỷ da vàng, nghĩ đơn giản quá rồi!" Trong lúc suy nghĩ quay cuồng, thủ lĩnh người sói đã nhanh chóng sắp xếp lại mạch suy nghĩ.

Mặc dù hắn không biết Trần Mộc đã dùng cách gì để giúp hắn hồi phục đến mức này.

Nhưng thủ lĩnh người sói trong lòng biết rõ, Trần Mộc muốn moi móc một số thông tin, tình báo hữu ích từ miệng hắn!

Mơ đi!

Mơ giữa ban ngày đi!

Con mẹ nó lão tử muốn chết cũng không chết được, còn bị hai người các ngươi thay nhau sỉ nhục, lại còn muốn hỏi ta tình báo hữu ích ư?!

Thuốc nói thật đối với lão tử còn không có tác dụng, ta còn sợ ngươi sao?!

Đối với điều này, thủ lĩnh người sói tỏ ra khinh thường, hắn có sự tự tin cực độ vào bản thân!

"Nhìn ánh mắt của tên này xem, thật là kiệt ngạo bất tuân, cứ tiếp tục giữ vững nhé." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Tề Thiết Chủy cũng cười, tấm tắc khen ngợi: "Đây có lẽ là một đám ếch ngồi đáy giếng rồi, quá tự tin cũng không phải là chuyện tốt đâu!" Quả nhiên, sau khi nghe lời của Tề Thiết Chủy, ánh mắt của thủ lĩnh người sói lập tức có chút thay đổi, nảy sinh một tia cẩn trọng.

Cảnh này, toàn bộ đều bị Trần Tam Căn ở bên cạnh thu vào mắt.

"Tề gia vẫn có đạo hạnh." "Đúng là trâu bò." Trần Tam Căn giơ ngón tay cái lên, khâm phục không thôi: "Giết người không cần dao, toàn dựa vào một cái miệng, Tề gia đúng là hiểu rõ nghệ thuật giết tâm!" Tề Thiết Chủy hào phóng xua tay: "Khiêm tốn khiêm tốn, vẫn phải học hỏi Mộc gia nhiều hơn mới được!" Thấy hai người này dường như không hề lo lắng chút nào, cho dù thủ lĩnh người sói rất tự tin vào bản thân, lúc này cũng khó tránh khỏi nảy sinh chút lo lắng.

Bọn người này... không lẽ còn có chiêu sau nào nữa sao?

Theo bản năng, thủ lĩnh người sói lạnh lùng nói: "Các ngươi không thể nào moi được bất kỳ tình báo và thông tin hữu ích nào từ miệng ta đâu!" "Thay vì lãng phí thời gian, không bằng trực tiếp giết ta đi, cho ta một cái chết thống khoái, đừng để ta xem thường ngươi, Trần đại đương gia!" Lời còn chưa dứt, lập tức thấy mấy thành viên đội thân vệ đồng loạt tiến lên một bước.

Ánh mắt lạnh lùng rơi vào người thủ lĩnh người sói này, giống như đang nhìn một người chết, một cỗ thi thể.

"Ngươi à, đã chịu thiệt lớn vì không đủ thông tin rồi." "Ngươi nghĩ lý do ta không để ngươi chết là gì?" Trần Mộc cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Vẫn Ngọc trong cổ mộ mỏ khoáng này, ta đã sớm lấy đi rồi, hiểu không?" Thủ lĩnh người sói sững sờ một lúc, lập tức cười lạnh: "Lấy đi?

Chỉ bằng ngươi?!" "Ồ, muốn moi lời từ miệng ta à?

Các ngươi không biết thứ bên trong đó có tác dụng gì sao?

Ha ha ha ha, các ngươi tự mình từ từ tìm đi!" "Người sói là những người có thể giữ mồm giữ miệng nhất, cũng là những người có thể giữ bí mật tốt nhất!!" Sự hào hùng, tự tin phi thường đột ngột xuất hiện.

Các thành viên đội thân vệ xung quanh, ai nấy đều ngớ người.

"Anh bạn này không phải là bị đánh ngốc rồi chứ?

Sao trông có vẻ không được lanh lợi cho lắm?" "Đúng vậy, có chút không được tỉnh táo." "Nói nhảm, bị cái miệng sắc như dao của Tề gia đâm liên tiếp mấy nhát, người bình thường giờ này cũng nên điên rồi chứ?" "Tự tin mù quáng à, tên này!" "Chúng ta cũng không biết ai đã cho hắn dũng khí, là Jesus sao?" "Ha ha ha ha, không lẽ thật sự có người cho rằng, có chuyện gì mà gia chủ của chúng ta không làm

được sao?" "Không có chuyện gia chủ không làm được, chỉ có các ngươi không nghĩ tới thôi!" "Đồ ngốc to xác, công tác tình báo của các ngươi vẫn cần phải tiếp tục nỗ lực đấy ~~" "Tiếp tục kiên trì, ta tin ngươi nhất định có thể giữ được miệng của mình, tuyệt đối sẽ không nói bậy!" "..." Ban đầu, thủ lĩnh người sói còn rất tự tin, cho đến khi các thành viên đội thân vệ xung quanh không nhịn được mà bắt đầu thì thầm, thủ lĩnh người sói đột nhiên có chút không giữ được bình tĩnh.

Nhìn dáng vẻ và biểu cảm của những người xung quanh, không hề giống như đang giả vờ.

Lập tức, trong lòng thủ lĩnh người sói chùng xuống.

Chẳng lẽ... thứ trong cổ mộ này, đã sớm bị Trần gia lấy đi rồi sao?!

Không để ý, thủ lĩnh người sói đối diện với ánh mắt của Trần Mộc, trong ánh mắt bình tĩnh lãnh đạm, toát ra một sự tự tin tột cùng, chiến thắng đã nắm chắc trong tay, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát!

"Bây giờ hiểu rồi chứ?" "Ồ, đúng rồi." Trần Mộc đưa tay vỗ vỗ vào đỉnh đầu của thủ lĩnh người sói, nhàn nhạt nói: "Ta muốn lấy thông tin tình báo, cũng không cần sự đồng ý của ngươi, hiểu không?" Ánh sáng xanh lam đột nhiên bùng lên, bao quanh lòng bàn tay của Trần Mộc! 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】!

Chỉ trong một khoảnh khắc, trong đôi mắt của thủ lĩnh người sói, tất cả thần sắc lập tức biến mất, hai mắt trở nên trống rỗng vô hồn, như thể bị rút cạn linh hồn!

"Được rồi được rồi, đều giải tán đi." "Chắc là không có vấn đề gì nữa đâu." Tề Thiết Chủy xua tay, hạ thấp giọng ra hiệu cho các thành viên đội thân vệ giải tán.

Thấy thủ lĩnh người sói kia đã biến thành bộ dạng này, một đám thành viên đội thân vệ cũng tản ra, bận rộn công việc của mình, nhưng Trần Tam Căn vẫn dẫn người đứng bên cạnh canh gác.

Như vậy, nếu có bất kỳ tình huống đột xuất nào, cũng có thể dễ dàng khống chế được!

"Chiêu thức này trông có vẻ quen mắt...

Tam Căn, trước đây khi gia chủ truyền thụ công pháp cho các cậu, có phải cũng như thế này không?" Tề Thiết Chủy xoa cằm, thấp giọng hỏi.

Trần Tam Căn gật đầu, nghiêm giọng nói: "Tôi nhớ là như vậy, chắc là cùng một loại khí tức sức mạnh." "Chỉ có điều...

Chương 273

tác dụng hình như không giống nhau?" Mọi người xung quanh quan sát một lúc lâu, lại đột nhiên phát hiện, tình trạng cơ thể của thủ lĩnh người sói này, đang hồi phục như cũ với một tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Sự thay đổi kỳ lạ này cũng khiến một đám thành viên đội thân vệ có chút căng thẳng.

Tề Thiết Chủy sắc mặt nghiêm trọng, có chút nghi ngờ: "Có thể khiến thủ lĩnh người sói này nhanh chóng hồi phục, đây chỉ có thể là thủ đoạn của Mộc gia, đừng vội." Lời còn chưa dứt, đã thấy Trần Mộc đứng dậy.

Mà tên thủ lĩnh người sói kia, cũng đã từ dưới đất bò dậy.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, trong đôi mắt của thủ lĩnh người sói này...

Hách nhiên đã có thêm một tầng ánh sáng xanh lam ẩn giấu rất sâu!

"Đi đi." Trần Mộc ra hiệu cho mọi người nhường đường, vỗ vỗ vai thủ lĩnh người sói: "Phát huy ưu thế của ngươi, đi đại khai sát giới đi!" "Gào ô!!" Tiếng sói tru vang trời.

Thủ lĩnh người sói hóa thành một mũi tên rời cung, nhanh chóng lao vào màn đêm...

Trước và sau chỉ có vài lần lao đi, vồ tới, nhảy lên.

Thân hình cao lớn của tên thủ lĩnh người sói kia đã hoàn toàn biến mất trong màn đêm, không còn thấy chút bóng dáng nào.

Tại doanh trại, mọi người đều có chút nghi ngờ, nhưng cũng có thể đoán ra, đây chắc hẳn là một chiêu thức, một kế hoạch của Trần

Mộc!

“Mộc gia, cứ thế thả hắn đi sao?” “Không có vấn đề gì chứ?” Tề Thiết Chủy có vẻ suy tư, hắn cũng đoán được một phần ý đồ của Trần Mộc.

Chỉ là hắn không biết Trần Mộc đã dùng thủ đoạn gì, tự nhiên, Tề Thiết Chủy vẫn có chút lo lắng về tính ổn định của kế hoạch này.

Lỡ như có sơ suất, chẳng phải là thả tên thủ lĩnh người sói này về sao?

“Không sao, sẽ không có chuyện ngoài ý muốn đâu.” “Hơn nữa thông tin, tình báo lần này có được, có chút thú vị đấy.” Trần Mộc nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm.

Vừa nghe thấy lời này, Tề Thiết Chủy và Trần Tam Căn đều ghé lại gần, sắc mặt nghiêm trọng.

Dựa vào ý tứ trong lời nói của Trần Mộc, dường như đã moi được một số tình báo, thông tin rất có giá trị từ trong đầu tên thủ lĩnh người sói kia?!

Ngay sau đó, mọi người cùng Trần Mộc vào doanh trại, ngồi xuống bên bàn trà.

Già La đã sớm cẩn thận pha trà nóng, thành thạo rót đầy một ly cho Trần Mộc.

Ngay sau đó, Tề Thiết Chủy vội vàng nhận lấy ấm trà: “Để tôi để tôi, Già La cô nương, ngài mà rót trà cho chúng tôi thì đúng là phải khấu đầu tám lạy đấy!” Trần Tam Căn cũng vội vàng phụ họa.

Cho dù Già La thật sự dám rót nước cho hai người họ, thì hai người họ cũng thật sự không dám uống!

Mặc dù bất kể là Tề Thiết Chủy hay Trần Tam Căn, đều là cánh

tay trái phải, tướng tài đắc lực của Trần Mộc.

Thỉnh thoảng cũng có thể đùa giỡn với nhau, tán gẫu vài câu, nhưng nói cho cùng, vẫn là có sự phân biệt tôn ti!

Có thể nhận rõ vị trí của mình, coi trọng bản thân.

Nhưng cũng không thể thật sự quá coi trọng bản thân!

"Thì Hoài Thiền đâu?" Trần Mộc nhấp một ngụm trà nóng, thấp giọng hỏi.

Già La chỉ vào cái lều lớn nhất cách đó không xa, khẽ nói: "Đã đưa cô ấy đi nghỉ rồi, bị kinh sợ quá độ, mệt mỏi quá độ, lát nữa còn phải nhờ tỷ phu ngài giải quyết một chút." "Được." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Đại thổ ty của Bạch Kiều Trại là Thì Hoài Thiền, đúng là không phải một người phụ nữ bình thường, bất kể là thân phận hay tâm tính, đều khá tốt.

Nhưng nói thế nào đi nữa, nàng cũng chỉ là một người bình thường.

Trước là bị đội quân của Hắc Kiều Trại truy sát, sau đó tình cờ được Trần Mộc cứu giúp, tiếp theo lại đi qua Quỷ Môn một lần!

Liên tiếp bị kinh sợ, kích thích, cộng thêm sự mệt mỏi do chạy trốn đường dài, nhiều nguyên nhân ập đến, trực tiếp khiến Thì Hoài Thiền hôn mê bất tỉnh.

Sau khi sắp xếp lại những thông tin, tình báo mà mình biết được, ánh mắt của Trần Mộc cũng dần dần trở nên trầm lặng.

Không sai so với dự đoán của hắn trước đó, những chuyện mà tên thủ lĩnh người sói này biết, còn nhiều hơn tên người sói trước đó một chút!

"Trước tiên có thể khẳng định, người thuê đám này đến thăm dò

Thanh Ô Tử Mộ là Cừu Đức Khảo, cũng chính là kẻ chủ mưu đứng sau những thương hội ngoại quốc trước đó." "Từ đó cũng có thể thấy, bọn chúng vẫn chưa từ bỏ ý định với Vẫn Ngọc." "Ngoài ra." Trần Mộc dừng lại một chút, cười nói: "Thông tin tình báo của đám này đã sớm lỗi thời, đây là một ưu thế rất lớn của chúng ta." Tề Thiết Chủy gật đầu: "Đúng vậy, ưu thế này quá lớn, có thể tận dụng tốt một chút." Từ những dấu hiệu thể hiện trước đó, bất kể là đám người của thương hội ngoại quốc trước kia, hay là đám người sói này, rõ ràng đều không biết, Trần Mộc đã sớm lấy đi Vẫn Ngọc trong Thanh Ô Tử Mộ!

Thậm chí, hắn còn tận dụng Thanh Ô Tử Mộ này, xây dựng thành một thánh địa tu luyện thích hợp cho các công pháp thuộc loại âm khí!

Những thông tin này, Cừu Đức Khảo không biết, những thương hội ngoại quốc kia cũng không biết.

"Vừa hay ta cũng không định để đám thân vệ này rời đi, cứ trấn thủ ở đây là được rồi, đến bao nhiêu chết bấy nhiêu." "Còn có lai lịch của đám người sói này, có chút khuất tất." Cảm nhận được dường như trong lời nói của Trần Mộc có ẩn ý, Tề Thiết Chủy có chút nghi ngờ, thấp giọng hỏi: "Mộc gia, đám người sói này... chẳng lẽ thuộc về một tổ chức ngoại quốc nào đó?

Giống như tổ chức sát thủ gì đó?" Trần Tam Căn cũng chen vào một câu: "Vậy chắc là một tổ chức quái vật nào đó chứ?" Già La liếc nhìn vẻ mặt của Trần Mộc, liền cúi đầu xuống.

Liên quan đến những chuyện mang tính chất quyết sách này, nàng rất rõ, Trần Mộc tự có tính toán của riêng mình.

"Chắc cũng được coi là tổ chức quái vật đi, nhưng tổ chức này có thể xem là tam giáo cửu lưu, ngưu quỷ xà thần gì cũng có." "Tổ chức này tên là...

Luyện Kim Hiệp Hội.” Luyện Kim Hiệp Hội?

Tề Thiết Chủy nhíu chặt mày, bắt đầu tìm kiếm trong đầu những ký ức liên quan, nhưng cuối cùng lại không thu được gì.

“Bên Giải Cửu chắc sẽ có kênh, có thể tìm hiểu tình hình bên ngoại quốc.” “Mộc gia.” Tề Thiết Chủy do dự một chút, mở miệng nói: “Tên thủ lĩnh người sói này, biết nhiều tình báo và thông tin không?

Hay là, chúng ta phải đi điều tra một chút?” Trần Mộc lắc đầu, khẽ thở dài.

Tên thủ lĩnh người sói này biết không ít, chỉ tiếc, hắn trong 'Luyện Kim Hiệp Hội' này không thuộc tầng lớp quá cao, tự nhiên cũng không thể biết những bí mật cốt lõi kia!

“Từ những thông tin tình báo mà ta có được hiện tại.” “Cửu Đức Khảo đã cung cấp manh mối liên quan đến thần phẩm dược liệu 'Vẫn Ngọc' cho 'Luyện Kim Hiệp Hội' này.” “Sự thật chứng minh, bọn chúng rất có hứng thú với Vẫn Ngọc.” Trần Mộc uống một ngụm trà nóng, tiếp tục nói: “Mà đám người sói này, có thể xem là đội quân tiên phong của chúng, cũng giống như... thám tử.” Vừa nghe thấy lời này, Tề Thiết Chủy và Trần Tam Căn, lập tức đều cảm thấy trong lòng chùng xuống.

Đám người sói này đột nhiên xuất hiện quanh thành Thường Sa, lại âm thầm hỗ trợ người của Hắc Kiều Trại, mục đích rất rõ ràng!

Chỉ là... dường như sức chiến đấu và cường độ của đám người sói này, nhiều nhất cũng chỉ được coi là thám tử, chỉ được coi là những con kiến nhỏ trước khi đại quân xuất trận, là món khai vị??

“Không sao, các ngươi cũng không cần suy nghĩ quá nhiều.” “Trong tổ chức 'Luyện Kim Hiệp Hội' này, đúng là có không ít nhân

vật lợi hại, năng lực đặc dị, biến thân, vũ khí, chú thuật gì đó." "Nhưng cũng không phải là mối đe dọa quá lớn." Trần Mộc không quá để tâm.

Cùng lắm cũng chỉ là một tổ chức quy tụ đủ loại người nắm giữ các chức năng đặc dị, có trâu bò đến đâu cũng chỉ có vậy.

Hơn nữa, hòa thượng ngoại lai đến đất Cửu Châu, không bái kiến bến tàu, có khi chết thế nào cũng không biết.

"Vậy cũng phải chuẩn bị trước mới được, Mộc gia, ai biết đám chó má này có dùng âm mưu, thủ đoạn hạ lưu gì không?" "Lần này trà trộn cùng người của Hắc Kiều Trại, đủ thấy tâm tư của chúng không trong sáng!" Tề Thiết Chủy sắc mặt nghiêm trọng, có chút không yên tâm.

Đối với điều này, Trần Mộc trong lòng cũng đã có phương án tương ứng, gật đầu nói: "Tự nhiên là phải chuẩn bị trước, chúng muốn chui vào cái bẫy này, vậy thì cứ để chúng đến là được." "Sau khi về, để Giải Cửu bố trí cái bẫy giết người này!" Nhắc đến chuyện bố cục, Trần Mộc lại phải tốn nhiều tâm tư hơn.

Chương 274

Chuyện này trực tiếp giao cho Giải Cửu, y cũng có thể làm một cách hoàn hảo, nắm chắc phần thắng.

Muốn bố trí một sát cục hoàn mỹ, điều quan trọng nhất chẳng qua chỉ có hai điểm, thứ nhất là phải có người bố cục đủ lợi hại, cần phải suy tính toàn diện, dò xét lòng người, trong tay còn phải nắm giữ lượng lớn thông tin tình báo và manh mối.

Thứ hai, chính là sức mạnh trong sát cục này!

Mà Trần Mộc vốn đã định chia ra một bộ phận thành viên đội thân vệ Trần gia, đầu tư vào bên Thanh Ô Tử Mộ để dùng làm mai phục.

Cứ như vậy, cho dù cái 'Luyện Kim Hiệp Hội' kia muốn bất ngờ tấn công, cũng chỉ có nước chịu thiệt!

Điểm này, từ thảm trạng của tên thủ lĩnh người sói là có thể thấy rõ.

Nói thật, thực lực của tên thủ lĩnh người sói này không mạnh sao?

Không hề, loại quái vật người sói này vốn là thứ sức người không thể địch lại, nói cách khác, bọn chúng đã vượt qua tầng lớp của người thường!

Nhưng vào tay thành viên đội thân vệ của Trần gia, lại chẳng gây ra được sóng gió gì, bị đè xuống đất đánh cho không ngóc đầu lên được, vô cùng thảm hại! "Điểm cần chú ý một chút chính là…" "Thành phần của cái 'Luyện Kim Hiệp Hội' này quá phức tạp, thông tin tình báo không đủ, ta cũng không thể phán đoán được tầng lớp thực lực của tổ chức này." Trần Mộc nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, sắp xếp lại dòng suy nghĩ.

Tề Thiết Chủy đột nhiên lên tiếng, trầm giọng hỏi: "Mộc gia, tên thủ lĩnh người sói vừa rồi, có phải đã bị ngài sửa đổi ký ức không?" "Vậy thì, hắn cũng được coi là một quân cờ mà Mộc gia ngài chuẩn bị?" Trần Mộc cười gật đầu.

Bên cạnh, Trần Tam Căn cũng hiểu ra những khúc mắc bên trong, tấm tắc khen lạ: "Thả tên thủ lĩnh người sói này về, chắc hẳn có thể tạo ra không ít phiền phức nhỉ?" "Đủ phiền." "Địa vị của tên thủ lĩnh người sói này trong 'Luyện Kim Hiệp Hội' không quá cao, thậm chí còn chưa được coi là thành viên cốt cán, nhiều nhất chỉ là pháo hôi." "Nhưng thả hắn về, ít nhiều cũng có chút tác dụng." Trần Mộc lắc đầu, phất tay nói: "Chuyện này về rồi bàn lại, không vội." Vô tình bắt gặp ánh mắt của Già La, Trần Mộc lập tức hiểu ra lời nhắc nhở của nàng, lên tiếng nói: "Chuyện liên quan đến Bạch Kiều Trại bên kia, phải sắp xếp người hỗ trợ." Nghe vậy, Trần Tam Căn lập tức như được tiêm máu gà, hai tay ôm quyền: "Xin gia chủ phân phó!" Tề Thiết Chủy nhìn về phía Trần Mộc: "Mộc gia, tôi có cần đi giúp một tay không?" "Ngươi thì thôi." "Ngày mai về sắp xếp xong mọi việc, chúng ta cũng nên xuất phát rồi, muộn thêm mấy ngày nữa sẽ không kịp." Ý của Trần Mộc, tự nhiên chính là chuyện đấu giá hội ở Tân Nguyệt Phạn Điếm tại Tứ Cửu Thành!

Đây được xem là một chuyện khá quan trọng hiện tại, không thể có sai sót. "Vậy ngươi dẫn đội đi, Tam Căn." "Dẫn một nhóm thành viên tu luyện 'Luyện Thi Pháp' đi, ngoài ra mang thêm một số thành viên tu luyện 'Kim Quang Chú', ừm còn nữa, Giới Đao đội." Nghe Trần Mộc lên tiếng, trong bóng tối của doanh địa, một tiểu đội trưởng của Giới Đao đội chậm rãi hiện ra thân hình: "Xin gia chủ phân phó." "Ngươi dẫn một tiểu đội, đi cùng Trần Tam Căn." "Các ngươi cùng nhau đến Bạch Kiều Trại, hỗ trợ dọn dẹp mọi mối đe dọa, bao gồm nội ưu ngoại hoạn." Trần Mộc dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu mọi

việc thuận lợi, nhân thế tiếp quản Hắc Kiều Trại, nghe theo sự sắp xếp của Thời Hoài Thiền…" "Nhưng mà." Cảm nhận được ngữ khí của Trần Mộc có chút thay đổi, mọi người xung quanh cũng đồng loạt nhìn qua. "Làm một việc như thế nào, ta cũng hy vọng các ngươi có phán đoán của riêng mình, khi cần thiết có thể không tuân theo sự sắp xếp của Thời Hoài Thiền, hiểu chưa?" Ngữ khí của Trần Mộc rất bình tĩnh, nhưng thâm ý trong lời nói lại không hề bình tĩnh. "Tuân lệnh, gia chủ!!" Trần Tam Căn dẫn đầu, cùng một đám thành viên đội thân vệ xung quanh, đồng loạt chắp tay hành lễ, trầm giọng đáp lời! "Được rồi, giải tán đi." "Sáng sớm mai bắt đầu xử lý chuyện này." Trần Mộc gật đầu đứng dậy, dẫn Già La cùng về lều.

Một đám thành viên đội thân vệ cũng lần lượt tản ra, người thì nghỉ ngơi, người thì tu luyện, hoặc là thực hiện nhiệm vụ canh gác.

Trần Tam Căn và Tề Thiết Chủy lại ngồi xuống trước bàn trà. "Tề gia, làm phiền ngài chỉ điểm cho tôi một chút?" "Ý tứ trong lời của gia chủ, tôi nghe không hiểu lắm, đây là bảo chúng ta nghe lời Đại Thổ Ti, lại vừa phải giữ vững tư duy phán đoán của mình?" Trần Tam Căn hạ giọng rất thấp, bộ dạng khiêm tốn cầu học.

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy cười một tiếng, gật đầu nói: "Chính ngươi không phải cũng đã hiểu rồi sao?

Vậy ta còn chỉ điểm cho ngươi cái gì nữa?" "Đây không phải là chưa hiểu rõ sao!" Trần Tam Căn thở dài một tiếng, lại nói: "Đại Thổ Ti của Bạch Kiều Trại này, đã vào trong lều của gia chủ rồi, vậy không phải đã là nửa người vợ của gia chủ sao?" Tề Thiết Chủy hơi sững sờ, có chút dở khóc dở cười.

Hóa ra điểm vướng mắc của tên nhóc này là ở đây sao? "Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, Tam Căn." "Cứ cho là, cho dù vị Đại Thổ Ti này thật sự trở thành vợ của Mộc gia, vậy đến lúc đó hai người họ cùng ra

lệnh, ngươi nghe ai?" Tề Thiết Chủy nói thẳng vào vấn đề, trực tiếp làm rõ.

Trần Tam Căn không chút do dự: "Còn phải hỏi sao, chắc chắn là nghe lời gia chủ rồi!" "Đúng vậy." "Vậy ngươi ở đây lằng nhằng cái quái gì?!" Tề Thiết Chủy vỗ vỗ vai Trần Tam Căn, nói với giọng điệu sâu sắc: "Bảo ngươi có phán đoán của riêng mình, là muốn mài giũa ngươi, rèn luyện phong cách hành sự, phương thức tư duy của ngươi, từ đó giúp ngươi có năng lực gánh vác trọng trách, hiểu chưa?" Trần Tam Căn hơi ngẩn người.

Những lời của Tề Thiết Chủy, giống như vén mây mù thấy trời xanh. "Hiểu rồi, đa tạ Tề gia." Trần Tam Căn cung kính hành lễ, sau đó cầm ấm trà lên, cẩn thận rót đầy cho Tề Thiết Chủy một chén trà nóng.

Tề Thiết Chủy cười một tiếng, không nói thêm gì.

Ở bên cạnh Trần Mộc đã được một thời gian, đối với suy nghĩ của Trần Mộc, Tề Thiết Chủy ít nhiều cũng có thể đoán ra được một chút, tự nhiên cũng biết, có những lời từ miệng Trần Mộc nói ra không thích hợp!

Giống như mệnh lệnh mà Trần Mộc vừa giao cho Trần Tam Căn và những người khác, trong lời nói có thâm ý, ai mà không nghe ra chứ?

Còn về thâm ý đó rốt cuộc là gì, vừa hay có cái miệng của Tề Thiết Chủy đây, có thể khéo léo dẫn dắt, dùng phương thức tương tự như chỉ điểm để gợi ý một phen!

Tương trợ lẫn nhau, như vậy mới có hiệu quả hơn.

Còn nếu là Trần Mộc tự mình nói những điều này với Trần Tam Căn, có lẽ sẽ có tác dụng, có lẽ sẽ thành tâng bốc, có lẽ sẽ khiến y trở

nên kiêu ngạo, mà công sức trước đó đổ sông đổ bể!

Cứ như vậy, ngược lại không bằng lời chỉ điểm của Tề Thiết Chủy, vừa hiệu quả hơn, cũng vừa ổn thỏa hơn! "Mộc gia cũng thật là dụng tâm lương khổ." Tề Thiết Chủy uống một ngụm trà, cảm khái vạn phần, thổn thức không thôi: "Đội thân vệ của Trần gia a… tương lai không thể lường được." Nào biết đâu, Trần Mộc dụng tâm lương khổ kia, vừa mới dùng Hắc Thủy Âm Lôi, phong tỏa toàn bộ lều, cách ly hoàn toàn với bên ngoài, hình thành một không gian tuyệt đối riêng tư.

Mà trong lều, chỉ có một Già La, thêm một Thời Hoài Thiền. "Tả phu ~" Già La mang theo một luồng hương gió, ghé sát lại gần.

Bàn tay nhỏ trắng nõn mềm mại không xương, nhẹ nhàng cởi áo khoác của Trần Mộc ra, treo sang một bên. "Không gian nhỏ quá, không thi triển được…" Trần Mộc thở dài, cử động vai.

Cái lều này dù lớn đến đâu, cũng chỉ là một cái lều, thậm chí còn không bằng một gian phòng phụ trong nhà cũ Trần gia, không rộng rãi bằng. "Hình như… là có chút chật chội." Trên dung nhan tuyệt mỹ của Già La, một vầng mây hồng từ từ hiện lên.

Trần Mộc nghi ngờ liếc nhìn Già La một cái, nhưng cũng không biết, suy nghĩ của nàng đã sớm bay đến chín tầng mây. "Thông qua 【Thần Cơ Bách Luyện】, dường như có thể giải quyết vấn đề này." "Nhưng nếu chỉ sử dụng vẫn ngọc loại dược liệu này, sau này có thể sẽ có một số thiếu sót… cũng có cơ hội luyện chế lần thứ hai, thứ ba để bổ sung." Khoanh chân ngồi xuống, Già La ngoan ngoãn quỳ một nửa sau lưng Trần Mộc, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho hắn.

Lực đạo vừa phải, nắm bắt nhịp nhàng. "Tả phu định bây giờ luyện khí sao?

Trước đó chàng không phải nói… muốn… muốn thư giãn một

chút sao?" Lời nói nhẹ nhàng thì thầm rơi vào tai Trần Mộc, không hề thua kém công lực mê hoặc của Tô Bạch Hồ! "Phác thảo ý tưởng trước đã." "Già La… nàng có vẻ rất vội vàng nhỉ?" Trần Mộc hơi nghiêng đầu, nhìn qua.

Đôi mắt đẹp của Già La khẽ chớp, im lặng gật đầu, rồi lại vội vàng lắc đầu, dáng vẻ cắn chặt đôi môi đỏ mọng toát lên vẻ quyến rũ không nói nên lời.

Hít sâu một hơi, Trần Mộc cười gật đầu, tâm tư nhanh chóng lắng đọng lại.

Hiện tại 【Thần Cơ Bách Luyện】 của Trần Mộc đã ở cấp LV2.

Cộng thêm 【Vạn Nguyên Quy Tông】, một BUFF đặc biệt dành riêng cho gia chủ, không mất quá nhiều thời gian, Trần Mộc có thể dễ dàng đưa 【Thần Cơ Bách Luyện】 lên LV3!

Đến lúc đó luyện chế ra lò tu thân hoàn mỹ, chắc chắn không có vấn đề gì. "Tính toán thời gian, đến lúc đó chắc là 【Song Toàn Thủ】 cũng có thể nhân tiện lên LV3, còn phải dùng nhiều hơn, tăng độ thông thạo và kinh nghiệm." "Tính như vậy…" "Vẫn ngọc thì đủ dùng rồi." Tính toán số vẫn ngọc trong tay, lại kiểm kê các loại dược liệu, rất nhanh, một bản phác thảo ý tưởng sơ bộ đã hiện ra trong đầu Trần Mộc!

Chỉ dựa vào 【Thần Cơ Bách Luyện】, muốn luyện chế ra một tiểu thế giới, một tiểu động thiên phù hợp yêu cầu, độ khó khá cao.

Nhưng điểm hay chính là, Trần Mộc đồng thời còn tu luyện 【Phong Hậu Kỳ Môn】!

Cả hai kết hợp làm một, tất sẽ có hiệu quả!

Chương 275

"Lấy vẫn ngọc làm nền tảng, lại lấy phương thức lưu trữ không gian làm phương hướng chính, sau đó là tiểu thế giới được cách ly ra, điều này cần phải thêm kỳ môn cục vào." "Luyện một hoặc nhiều kỳ môn cục vào trong đó sao?" "Độ khó rất cao, tính thử thách cũng rất lớn a!" Sau khi dần dần xác định được hướng đi, hứng thú của Trần Mộc lại càng lúc càng lớn.

Nếu không có tính thử thách, Trần Mộc có thể ngay cả ý định thử một lần cũng không có.

Nhưng càng có tính thử thách cực lớn, độ khó càng cao, hắn lại càng muốn thử một phen! "Cái tính hiếu thắng chết tiệt này…" "Sau này nếu có được các thần phẩm dược liệu khác, cũng có thể thử luyện chế lần thứ hai, từng bước khiến tiểu động thiên này trở nên vững chắc, sung túc hơn." Trần Mộc hài lòng gật đầu, ra tay như điện, một bàn tay nhỏ trắng nõn bị Trần Mộc tóm gọn.

Già La giật mình, xấu hổ úp mặt vào sau lưng Trần Mộc: "A… em tưởng Tả phu chàng vẫn đang suy nghĩ… em không làm phiền chàng chứ?" "Bàn tay nhỏ không ngoan lắm nhỉ, Già La." Trần Mộc cười một tiếng.

Suy nghĩ là suy nghĩ, nhưng đồng thời, cảm nhận của Trần Mộc đối với cơ thể vẫn rất nhạy bén.

Hơn nữa, là một người đàn ông, những ngón tay ngọc mảnh mai của cô gái vẽ vòng tròn trên ngực hắn, sao có thể không cảm nhận được?!

Đây là lửa cháy lan ra đồng cỏ rồi!

Nếu người làm việc này là Tô Bạch Hồ, Trần Mộc còn có thể hiểu

được.

Tô Bạch Hồ mà, bản thể là một con cửu vĩ bạch hồ, trời sinh đã có sức mê hoặc tối đa, yêu kiều quyến rũ, nhìn khắp cả Trần gia cũng không có một người phụ nữ nào sánh bằng nàng!

Ấy vậy mà người làm việc này, lại là Già La!

Điều này thật sự mang lại cho Trần Mộc một cảm giác tương phản mạnh mẽ, khiến hắn có chút trở tay không kịp, nhưng cũng có chút bất ngờ không nói nên lời. "Được rồi." "Chuyện đã suy nghĩ xong, đến lúc làm chính sự rồi." Trần Mộc chậm rãi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Già La.

Không biết từ lúc nào, Thời Hoài Thiền cũng đã tỉnh lại, chiếc thần bào màu trắng của nàng có chút nhàu nát, nhưng vì góc nằm quá đẹp, cũng bị Trần Mộc khóa chặt trong tầm mắt.

Lần này, lửa cháy lan ra đồng cỏ, kề mặt tung chiêu cuối. … … Sáng sớm hôm sau.

Trần Mộc dẫn theo Già La, Tề Thiết Chủy hai người, trực tiếp quay về thành Thường Sa.

Mà Trần Tam Căn và những người khác, cũng đã trang bị đầy đủ, chuẩn bị xong xuôi mọi thứ!

Số thành viên đội thân vệ ở lại trấn thủ Thanh Ô Tử Mộ, có tới hơn hai trăm bốn mươi người, đương nhiên chín phần trong số đó đều là thành viên tu luyện 【Cửu Trọng Luyện Thi Pháp】.

Một bộ phận khác, ví như Trần Tam Căn và một số tiểu đội trưởng, cũng đồng thời tu luyện 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】. "Đại Thổ Ti, bây giờ xuất phát sao?" Thấy Thời Hoài Thiền từ trong lều đi ra, Trần Tam Căn không kiêu ngạo cũng không tự ti thỉnh thị.

Chuyện chi tiết, vào nửa đêm hôm qua, Trần Mộc đã nói rõ với

Thời Hoài Thiền, ngoài ra cũng dùng 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】 tỉ mỉ cải tạo lại cơ thể nàng một phen.

Chỉ có điều, Trần Mộc tạm thời cũng không định để Thời Hoài Thiền tu luyện công pháp gì, đương nhiên cũng là vì trong tay không có công pháp phù hợp để lựa chọn.

Điều chủ yếu nhất là, cơ thể của Thời Hoài Thiền rất thích hợp để tu luyện, chính vì vậy, Trần Mộc cũng không cải tạo kinh mạch trong cơ thể Thời Hoài Thiền, chỉ điều chỉnh thể phách cơ bản, da thịt gân cốt của nàng.

Cứ như vậy, cho dù Thời Hoài Thiền chưa từng tu luyện, cũng đã vượt xa người thường một bậc, không đến mức gặp nguy hiểm sơ cấp mà không thể tự vệ. "Bây giờ xuất phát đi, Trần đội trưởng." "Bạch Kiều Trại hiện giờ nhất định đang nội loạn, sau khi chúng ta bị ép phải chạy trốn, tin rằng Đại hộ pháp đã phát động lực lượng của hắn, khống chế toàn bộ Bạch Kiều Trại." Thời Hoài Thiền đã hồi phục đến trạng thái tốt nhất, thần sắc lạnh lùng, trên người tỏa ra một tia khí chất thần thánh trang nghiêm, hoàn mỹ phù hợp với chiếc thần bào màu trắng của nàng, càng phù hợp hơn với địa vị Đại Thổ Ti!

Bạch Kiều Trại nội ưu ngoại hoạn, và ngay sau khi Thời Hoài Thiền bị người của Hắc Kiều Trại truy sát chạy trốn, Đại hộ pháp của Bạch Kiều Trại, tự nhiên cũng thuận thế lên ngôi! "Chuyện này đơn giản, giết hết là có thể giải quyết." Trần Tam Căn mặt mày bình tĩnh, trầm giọng nói: "Theo mệnh lệnh của gia chủ, nếu cơ hội thích hợp, có thể cân nhắc thôn tính Hắc Kiều Trại." Đối với điểm này, Thời Hoài Thiền cũng có suy nghĩ của riêng mình, gật đầu nói: "Cũng không tồi, chỉ là từ xưa đến nay, Hắc Bạch Kiều Trại vẫn luôn bất hòa, thường có tranh chấp…" Vô tình liếc thấy ánh mắt của Trần Tam Căn, Thời Hoài Thiền đột nhiên hiểu ra, ý của nàng là của nàng, còn thành viên đội thân vệ của Trần gia, trước nay chỉ vô điều kiện tuân

theo mệnh lệnh của một người, đó chính là, Trần Mộc!

Nghĩ đến đây, Thời Hoài Thiền không nói nhiều nữa, trầm giọng nói: "Nếu đã vậy, vậy thì xuất phát thôi." "Vẫn phải trông cậy vào Trần đội trưởng và đội thân vệ rồi, ở đây xin cảm tạ các vị trước!

Mục tiêu… thu phục Bạch Kiều Trại, thôn tính Hắc Kiều Trại!" Thành Thường Sa, nhà cũ Trần gia.

Thư phòng.

Vừa qua giữa trưa, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu đã vội vã đến.

Trước đó hai người đã nhận được tin nhắn của Trần Mộc, muốn thương lượng chuyện.

Mà Nhị Nguyệt Hồng thì buổi chiều có một vở diễn, không thể thoát thân.

Đương nhiên, Nhị Nguyệt Hồng hiện giờ sau khi đã giao hết các sản nghiệp lớn nhỏ, địa bàn, đường dây sáng tối trong tay Hồng gia cho Trần gia, vui vẻ làm một chưởng quỹ vung tay, cơ bản không còn hỏi đến những chuyện này nữa.

Trần Mộc cũng biết điểm này, nên cũng không ép Nhị Nguyệt Hồng đến.

Nhị Nguyệt Hồng tương đương với một người có năng lực và tâm tư vô cùng xuất chúng.

Chuyện nhỏ thông thường không cần y ra mặt thương lượng, chỉ có những chuyện lớn mang tính quyết sách, y mới có thể phát huy được nhãn quang và kiến giải độc đáo của mình. "Gia chủ." "Gia chủ." Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu hai người, trước sau bước vào thư phòng của Trần Mộc, hành lễ.

Trong thư phòng rộng rãi, đã có nhiều người chờ sẵn ở một bên.

"Ngồi đi, hai vị gia chủ." Trần Mộc khẽ gật đầu, ra hiệu bằng mắt cho Hoắc Cẩm Tích. "Đây là tài liệu mà chủ nhân gần đây có được." "Giải Cửu, mạng lưới tình báo bên ngoài của ngươi, chắc có thể điều tra được một số manh mối, thông tin liên quan đến nó." Hoắc Cẩm Tích lần lượt lấy ra hai phần tài liệu, giao cho Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu.

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy ung dung uống trà.

Trên ghế sofa, Già La quỳ một nửa ngồi trước mặt Trần Mộc, bàn tay ngọc mảnh mai đang nhẹ nhàng xoa bóp vùng cổ của hắn, khiến Hoắc Cẩm Tích nhìn mà đầy vẻ hâm mộ.

Công việc này vốn nên là của Hoắc Cẩm Tích, chỉ có điều, cô còn phải đảm nhận chức vụ thư ký thân cận.

Ngoài ra, phần lớn các công việc đối ngoại của Trần gia đều đã giao cho Hoắc Cẩm Tích, cô thật sự cũng bận đến không phân thân nổi, không rảnh tay.

Chẳng mấy chốc, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu hai người đều đã xem xong tài liệu.

Không ngoài dự đoán, lông mày của cả hai đều khẽ nhíu lại, sắc mặt vô cùng ngưng trọng! "Nguồn gốc của phần tài liệu này, là từ một tên thủ lĩnh người sói, cũng chính là tên thủ lĩnh gián điệp mà 'Luyện Kim Hiệp Hội' phái đến lần này." "Độ chính xác không có vấn đề, ta đã trực tiếp lục soát ký ức của hắn, mới có được những thông tin này." Trần Mộc uống một ngụm trà, ánh mắt nhìn về phía Giải Cửu: "Nói xem cách nhìn của ngươi?

Giải gia chủ." Bị Trần Mộc điểm danh, Giải Cửu cũng gật đầu, trầm giọng nói: "Bên nước ngoài có tổ chức tương tự như vậy, không có gì lạ, cũng không hiếm thấy." "Chỉ có điều, có bản lĩnh thực sự trong tay thì lại khó nói." "Từ tài liệu này của gia chủ để phán đoán, sức mạnh mà 'Luyện Kim Hiệp Hội' này nắm giữ… chắc là không

đơn giản như vậy, ẩn giấu không nông." Trần Mộc hài lòng 'ừ' một tiếng, ra hiệu cho Giải Cửu tiếp tục nói.

Trầm tư vài giây, Giải Cửu tiếp tục nói: "Ta sẽ sắp xếp đường dây tình báo ở nước ngoài, đi điều tra lại một phen, nếu có tin tức ta sẽ báo cáo ngay lập tức." "Nhưng việc cấp bách hiện giờ là… làm thế nào để dựng cái sát cục này." Nghe vậy, Ngô Lão Cẩu lập tức hiểu ra.

Những người có mặt ở đây không ai là không phải cáo già, trong tay Trần Mộc đã nắm giữ rất nhiều tình báo, thông tin, cũng biết mục tiêu của 'Luyện Kim Hiệp Hội' này là gì.

Vậy thì vấn đề đã đơn giản rồi.

Dựng một cái bẫy, mời quân vào tròng!

Chỉ là cái bẫy này nên dựng như thế nào, trong lòng Ngô Lão Cẩu lại không có ý tưởng gì, chủ yếu là vì ông ta không rõ toàn bộ thực lực của Trần gia! "Đúng vậy, cái sát cục này bắt buộc phải làm." "Và người dựng bẫy, chỉ có thể là ngươi rồi, Giải gia chủ." Trần Mộc cười một tiếng, lên tiếng nói: "Ngày mai ta sẽ lên đường đến Tứ Cửu Thành, tham gia đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Sau khi ta rời đi, sẽ trao cho ngươi một phần quyền điều động đội thân vệ của Trần gia!" Lập tức, không khí xung quanh trở nên có chút nặng nề.

Chương 276

Tề Thiết Chủy thầm tặc lưỡi, Ngô Lão Cẩu trong lòng kinh ngạc, ngay cả thư ký thân cận bên cạnh Trần Mộc là Hoắc Cẩm Tích, lúc này cũng có chút ngạc nhiên không nói nên lời, hoàn toàn không ngờ, Trần Mộc lại có dự định như vậy!

Trước đó, Hoắc Cẩm Tích hoàn toàn không biết gì! "Là chủ nhân nhất thời nảy ý, hay là đã lên kế hoạch từ sớm??" "Không đúng, sau khi chủ nhân trở về đã viết ra phần tài liệu này, điều đó cũng chứng minh, chủ nhân đã sớm có hướng suy nghĩ của riêng mình, vậy thì…" Trong khoảnh khắc suy nghĩ thay đổi, Hoắc Cẩm Tích đã hiểu ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây không phải là ý định nhất thời của Trần Mộc, mà là một mắt xích đã được hắn tính toán từ trước!

Dùng người không nghi, nghi người không dùng!

Đã quyết định để Giải Cửu làm người dựng bẫy, thì tương ứng, nếu muốn biến cái bẫy này thành một sát cục kinh thiên, thành một hố đen không đáy, ai đến kẻ đó chết, vậy thì sức mạnh chống đỡ cho sát cục này phải đủ mạnh!

Suốt một lúc lâu, Giải Cửu đều không lên tiếng, giữ im lặng.

Trần Mộc cười nhìn Giải Cửu, nhàn nhạt nói: "Cái 'Luyện Kim Hiệp Hội' của nước ngoài này, ta rất có hứng thú, nếu cần thiết… khống chế những kẻ đến, nếu còn dư sức thì bắt sống trước, đừng giết." "Lần này ra ngoài, đội thân vệ ta chỉ mang theo một mình Trần Tiểu Đao." "Ngoài ra, Chá Cô Tiếu, Trần Tam Căn, Trần Đại Bảo, Trần Liễu, Lý Tiểu Yêu và những người khác, toàn bộ đều có thể cho ngươi mượn dùng, Giải gia chủ, có dị nghị gì không?" Lại một lần nữa lên tiếng, lại một lần nữa lời nói kinh người!

Hoắc Cẩm Tích lần này không nhịn được, kinh hô một tiếng rất nhẹ, hoàn toàn không dám tin vào tai mình!

Bên cạnh Tề Thiết Chủy, cũng đầy mặt chấn động, không khỏi trong lòng vô cùng khâm phục.

Đồng thời, Tề Thiết Chủy cũng đột nhiên ý thức được, cái 'Luyện Kim Hiệp Hội' của nước ngoài kia, có lẽ không đơn giản như ông ta tưởng tượng trước đó!

Điều này cũng có nghĩa là, ký ức, thông tin mà Trần Mộc thu được từ tên thủ lĩnh người sói kia, hắn đã không hoàn toàn nói cho mọi người biết! "Kỳ lạ, tại sao Mộc gia không nói?" "Nếu là dựng một cái bẫy tuyệt diệt nhắm vào 'Luyện Kim Hiệp Hội' này, vậy nên nói cho Giải Cửu biết mọi chi tiết mới đúng…" "Chẳng lẽ?

Chẳng lẽ cái 'Luyện Kim Hiệp Hội' này, còn ẩn giấu một loại sức mạnh nào đó không thể chống cự???" Ý nghĩ này vừa nảy ra, hồi lâu vẫn không tan!

Tề Thiết Chủy thân là người xem bói, lại tinh thông thuật bói toán hỏi trời, tự nhiên là tin nhất vào trực giác đầu tiên của mình!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tề Thiết Chủy cũng 'lộp bộp' một tiếng, vô thức nhìn về phía Trần Mộc.

Ánh mắt nghi hoặc, lại không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Mọi người có mặt đều vô thức nhìn về phía Trần Mộc và Giải Cửu.

Hai người ngồi đối diện nhau, giữa họ cách một cái bàn trà, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến ánh mắt đối đầu của hai người.

Bình tĩnh, trầm ổn, sâu thẳm,… Giống như hai người chỉ dựa vào giao lưu bằng ánh mắt, đã khéo léo và ăn ý, đạt được một loại đồng thuận nào đó!

Hồi lâu, Trần Mộc thu hồi ánh mắt, cầm chén trà lên.

Giải Cửu nhẹ nhàng gật đầu, ngưng giọng nói: "Ý của gia chủ ta đã rõ rồi, xin hãy yên tâm, ta sẽ dốc toàn lực để dựng cái sát cục này, ai đến, kẻ đó chết, có đến không có về!" Không biết tại sao, nghe Giải Cửu lên tiếng trả lời, lại rất tự tin nói ra câu này.

Xung quanh mọi người trừ Già La ra, đều có cảm giác như trút được gánh nặng, trong lòng thở phào một hơi!

Tề Thiết Chủy lên tiếng nói: "Nói đến chuyện dựng bẫy, chuyện chuyên nghiệp phải giao cho người chuyên nghiệp làm chứ, đúng không Lão Cẩu?" Ngô Lão Cẩu phụ họa gật đầu: "Đúng là như vậy, Giải Cửu đầu óc lanh lợi, để y làm chuyện này chắc chắn không có vấn đề!" Hai người một xướng một họa.

Giải Cửu cười lắc đầu.

Chỉ có bản thân y là rõ nhất, cái nhìn chằm chằm giữa y và Trần Mộc vừa rồi, thực ra đã xen lẫn rất nhiều cảm xúc bên trong.

Có tin tưởng, cũng có giao tranh, còn có cả dò hỏi, chất vấn, v.v.

Mãi đến cuối cùng Giải Cửu mới hiểu được ý tứ thật sự của Trần Mộc, sở dĩ giao cho y một phần quyền lực, không phải là thử lòng trung thành, cũng không phải muốn nhân cơ hội khảo nghiệm hay gì cả, mà là hy vọng y có thể phát huy được năng lực của mình!

Gia Cát Lượng tại sao lại lợi hại?

Trí mưu của bản thân là một phương diện, mà điều quan trọng hơn là, dưới tay ông ta có rất nhiều võ tướng lợi hại đủ sức một mình đảm đương một phương, gánh vác trọng trách!

Nếu đổi lại là một đám mèo bệnh tôm thối, Gia Cát Lượng có còn lợi hại như vậy hay không, thì khó nói.

Quân sư, nhà trí mưu lợi hại, cần phải có trong tay những quân bài đủ lợi hại, mới có thể phát huy hết thủ đoạn của mình!

Nếu trong tay toàn là bài rác, thì quân sư có giỏi đến đâu, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dù sao, giới hạn của bài rác đã ở đó, cho dù quân sư có mưu kế vô song, trí tuệ hơn người thế nào, cuối cùng cũng sẽ bị những quân bài trong tay hạn chế khả năng phát huy! "Ngoài Giới Đao đội không thể cho ngươi mượn ra." "Đội thân vệ hiện tại của Trần gia, Giải gia chủ, ngươi có thể tùy ý điều động." Trần Mộc uống một ngụm trà, tiếp tục nói: "Trần Tam Căn bây giờ chắc đã khống chế được Bạch Kiều Trại, bước tiếp theo là thôn tính Hắc Kiều Trại." Đối với điều này, Giải Cửu không hề ngạc nhiên, gật đầu nói: "Bạch Kiều Trại nội ưu ngoại hoạn, giải quyết xong nội ưu, mà Hắc Kiều Trại bây giờ lại đang trống rỗng, nhân thế chiếm lấy không khó." "Điều khó là… Đại Thổ Ti của Bạch Kiều Trại, có năng lực cai quản hay không?" Trong tài liệu Trần Mộc giao cho y, cũng có nội dung liên quan đến phần này.

Tự nhiên, đối với suy nghĩ của Trần Mộc, Giải Cửu cũng lập tức thông suốt!

Phát triển toàn diện, vậy thì địa bàn cần khống chế, sẽ không chỉ giới hạn ở các thành phố lớn, thậm chí cả những khu vực xa xôi, cũng phải tương ứng vươn vòi ra!

Bố cục sớm, mới có thể dùng ưu thế bao quát, nắm giữ toàn cục! "Thời Hoài Thiền sao, năng lực của nàng cũng được." "Mục đích của ta là để Hắc Bạch Kiều Trại hợp nhất, không còn phân biệt đôi bên, lợi ích này trong thời gian ngắn không thấy rõ, nhưng hậu quả sau này không thể xem thường." Trần Mộc gật đầu nói.

Đối với năng lực của Thời Hoài Thiền, Trần Mộc khá yên tâm.

Đương nhiên không chỉ là đầu óc và tư duy, thậm chí các phương

diện khác của Thời Hoài Thiền, Trần Mộc cũng vô cùng hài lòng, đều thuộc hàng thượng thừa.

Nghe Trần Mộc và Giải Cửu nói về Bạch Kiều Trại.

Tề Thiết Chủy trầm giọng hỏi: "Mộc gia, chuyện này rốt cuộc là thế nào, sao tôi cảm thấy có chút hỗn loạn nhỉ?" "Đầu tiên có thể khẳng định là." "Trương Khởi Sơn đã trộm đi thánh vật của Bạch Kiều Trại, cũng chính là mảnh vỡ vẫn ngọc kia, đúng không?

Vậy thì đám người sói của 'Luyện Kim Hiệp Hội' kia, dường như không biết điều này?" Bên cạnh Ngô Lão Cẩu, cũng vểnh tai lên nghe.

Chuyện xảy ra ở Bạch Kiều Trại, thông tin và tình báo liên quan, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu bên này hoàn toàn biết rõ, và còn đặc biệt báo cáo cho Trần Mộc!

Sau đó, Trương Khởi Sơn cùng với thân binh của Trương gia, đã bỏ đi xa.

Hành vi này, nhìn thế nào cũng toát ra một vẻ bất thường! "Cửu Đức Khảo không biết chuyện này, cũng có thể nói, là Trương Khởi Sơn biết chuyện này, ra tay trước, ngầm chơi Cửu Đức Khảo một vố." "Trương Khởi Sơn, đã nẫng tay trên của Cửu Đức Khảo." Trần Mộc cười một tiếng, bình tĩnh giải thích một câu.

Lần này, Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu, lập tức đều bừng tỉnh.

Nói Trương Khởi Sơn và Cửu Đức Khảo không có liên hệ, thì không ai tin.

Và chuyện xảy ra ở Bạch Kiều Trại, Hắc Kiều Trại, đã rất rõ ràng!

Trương Khởi Sơn từ chỗ Cửu Đức Khảo biết được manh mối về một mảnh vỡ vẫn ngọc, do đó đã đi trước một bước đến Bạch Kiều Trại, trộm đi mảnh vỡ vẫn ngọc đó.

Sau đó bỏ đi ngàn dặm, trực tiếp rời đi.

Thậm chí cả vị trí quan phòng thủ thành Thường Sa, Trương Khởi Sơn cũng không cần nữa!

Còn bên Cừu Đức Khảo, 'Luyện Kim Hiệp Hội' đến muộn một bước, thế là muốn mượn Hắc Kiều Trại làm quân cờ, sai khiến họ truy sát Đại Thổ Ti của Bạch Kiều Trại là Thời Hoài Thiền, nhân đó đột nhập vào khu mỏ cũ!

Dưới cục diện hỗn loạn, với thực lực và tốc độ, ưu thế của những người sói kia, trong kế hoạch của 'Luyện Kim Hiệp Hội', bọn họ đáng lẽ phải rất dễ dàng đột nhập vào cổ mộ trong mỏ!

Chương 277

Chỉ là, người tính không bằng trời tính. 'Luyện Kim Hiệp Hội' và Cừu Đức Khảo nghĩ nát óc cũng không ngờ, Trần Mộc đã đi trước một bước đến Thanh Ô Tử Mộ, và còn xây dựng được một huyết trì đỉnh cao nhất hiện tại, bồi dưỡng ra Huyết Thi 3.0! "Trương Khởi Sơn này, quả là có gan!" "Hắn chơi Cừu Đức Khảo một vố như vậy, không sợ tên quỷ Tây Dương này đến tìm hắn gây phiền phức sao?!" Tề Thiết Chủy có vẻ suy tư.

Quả thực, ông ta rất muốn thấy kết quả như vậy. "Sẽ không." Giải Cửu uống một ngụm trà, trầm giọng nói: "Cừu Đức Khảo hiện tại chuyện quan trọng nhất chỉ có hai việc, vẫn ngọc trong Thanh Ô Tử Mộ, và… đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Cho nên, hai chuyện này chắc sẽ tiến hành đồng thời." Những người có mặt đều biết, mảnh vẫn ngọc đó đã sớm không còn ở trong Thanh Ô Tử Mộ nữa, và điểm này, Cừu Đức Khảo lại hoàn toàn không biết!

Từ đây cũng có thể thấy, nếu Trần gia muốn giữ một bí mật nào đó, thì thật sự sẽ không cho bất kỳ ai có cơ hội lợi dụng! "Vừa hay lần này đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm…" "Ta cũng định gặp Cừu Đức Khảo một lần." Trần Mộc cười gật đầu, bổ sung: "Đương nhiên, tiền đề là hắn dám gặp ta." Tề Thiết Chủy cũng cười, liên tục lắc đầu: "Đừng dọa tên quỷ Tây Dương này, Mộc gia, ngài mà thật sự gặp được Cừu Đức Khảo này, chẳng phải là một tát tát chết hắn sao?!" "Đương nhiên." Trần Mộc khẽ gật đầu, không hề phủ nhận.

Nếu thật sự có cơ hội gặp được Cừu Đức Khảo này, giết hắn ngay tại chỗ, là xong hết mọi chuyện, không biết sẽ bớt đi bao nhiêu phiền phức!

Chỉ có điều, Cừu Đức Khảo này là một con cáo già tiêu chuẩn, ranh ma vô cùng, muốn tìm được hắn thật sự cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cho dù thế lực của Trần gia, hiện nay đã lan khắp xung quanh thành Thường Sa.

Trước đó vẫn không thể tìm được Cừu Đức Khảo, bản lĩnh của con cáo già này, có thể thấy rõ! "Có cơ hội gặp, thì giết đi." "Loại người này nếu cứ ở trong tối giở trò, quả thực cũng là một nhân vật vô cùng phiền phức." Giải Cửu thở dài, rồi lại nói: "Có lẽ… bên cạnh Cừu Đức Khảo, cũng có người của 'Luyện Kim Hiệp Hội', đang hỗ trợ hắn?" Một ý nghĩ bất chợt, cũng khiến tư duy của Trần Mộc, hơi mở rộng ra một chút. "Ngươi nói cũng có khả năng." "Cho nên nói…" Trần Mộc xoa xoa ấn đường, trầm giọng nói: "Lần này đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm tiến hành, cũng tất định là thời điểm 'Luyện Kim Hiệp Hội' toàn lực bùng nổ!" "Phải nuốt chửng được 'Luyện Kim Hiệp Hội', ta muốn moi ra nhiều bí mật hơn!" Một tiếng lệnh hạ, mọi người đồng loạt đáp lời.

Giải Cửu cung kính tiếp nhận mệnh lệnh của Trần Mộc, trầm giọng nói: "Nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của gia chủ, nếu có Thân vệ đội tham gia, tôi có lòng tin sẽ khiến cho sát cục này...

đạt đến đỉnh cao." "Tốt." Trần Mộc cười gật đầu.

Người khác nói câu này thì ít nhiều cũng có phần khoác lác, nhưng nếu là Giải Cửu, vậy thì không cần phải lo lắng!

Giải Cửu là một quân sư giỏi, cực kỳ am tường việc bố cục sách lược.

Hiện nay Trần gia có thể ổn định như vậy, liên tiếp thôn tính gần như toàn bộ khu vực xung quanh thành Thường Sa, biến nó thành một khối sắt thép, cũng không thể thiếu sự trợ giúp của Giải Cửu!

Tất nhiên, nếu Trần Mộc bỏ tâm tư ra làm những việc này, tự nhiên sẽ còn tốt hơn, nhưng chắc chắn sẽ lao tâm khổ tứ, ngược lại còn làm lỡ những chuyện khác.

Quân sư giỏi, lại thêm một tay bài tốt.

Còn con mồi nào mà không xơi được chứ?! "Được rồi, đi làm việc trước đi." "À phải rồi, còn chuyện về buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Giải Cửu ngươi để tâm một chút, chú ý đến chuỗi vốn của thương hội nước ngoài." Nghe Trần Mộc nói, Giải Cửu cười một tiếng, gật đầu đáp: "Yên tâm đi gia chủ, tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa, sẽ không xảy ra chút sơ suất nào đâu." "Tốt." Trần Mộc hài lòng gật gật đầu. "Vậy hai chúng tôi xin cáo lui trước." Giải Cửu và Ngô Lão Cẩu lần lượt hành lễ, xoay người rời khỏi thư phòng.

Im lặng hồi lâu, Hoắc Cẩm Tích đột nhiên lên tiếng, nhẹ giọng hỏi: "Chủ nhân, cái 'Luyện Kim Hiệp Hội' của nước ngoài kia, nhất định sẽ cắn câu sao?" "Trong tình huống đã mất đi đám trinh sát tiên phong, khó đảm bảo bọn chúng sẽ không nghi ngờ..." Đột nhiên bắt gặp ánh mắt của Trần Mộc, Hoắc Cẩm Tích lập tức hiểu ra, mình đang lo lắng hão. "Bọn chúng không thể nào chống lại sự cám dỗ của Vẫn Ngọc." "Cho nên trong tình huống bọn chúng còn chưa biết rõ, chắc chắn sẽ không ngừng ra tay với mộ Thanh Ô Tử, đây chính là lòng tham." Trần Mộc nửa nằm trên ghế sofa, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Về chuyện của 'Luyện Kim Hiệp Hội', vì Trần Mộc đã thông qua【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, trực tiếp đọc được ký ức của tên đầu lĩnh người sói, cho nên hắn đã biết được rất nhiều điều.

Nhưng vì cấp bậc của tên đầu lĩnh người sói không đủ cao.

Thông tin Trần Mộc nhận được rất rời rạc.

Chỉ có điều, dựa vào trực giác nhạy bén, Trần Mộc có thể phán

đoán ra rằng, trong 'Luyện Kim Hiệp Hội' này chắc chắn còn có bí mật sâu xa hơn.

Tầm cỡ của nó, không hề thua kém 'Xà Thần', 'Thần thụ Thanh Đồng', 'Vẫn Ngọc'!

Chính vì thế, Trần Mộc có lòng tin trăm phần trăm để khẳng định rằng, sau khi 'Luyện Kim Hiệp Hội' biết được tung tích của Vẫn Ngọc, chắc chắn sẽ toàn lực ra tay với mộ Thanh Ô Tử, hòng đoạt được Vẫn Ngọc!

Trong lúc trầm tư, Hồng Cô Nương bước vào thư phòng, lặng lẽ đứng trước mặt Trần Mộc. "Giới Đao Đội trực thuộc ta, nên ta không thể giao quyền điều động các ngươi cho Giải Cửu." "Nhưng Giải Cửu đã muốn bố trí sát cục này, cũng không thể thiếu sự hỗ trợ của Giới Đao Đội các ngươi, chuyện cụ thể, ngươi tự mình phán đoán." "Vào thời khắc cần thiết, có thể hành động theo tình huống mà ngươi hiểu rõ." Chỉ vài câu nói nhẹ nhàng, Hồng Cô Nương đã gật đầu nhận lệnh: "Tuân lệnh, gia chủ." Do dự vài giây, Hồng Cô Nương nhẹ giọng hỏi: "Gia chủ, lần này đến Tứ Cửu Thành..." "Lần sau sẽ dẫn ngươi đi." "Lần này nhiệm vụ ở lại canh giữ rất nặng nề, ta không cho phép chuyện này xảy ra bất kỳ sơ suất nào, dù chỉ là một chút cũng không được." Trần Mộc khẽ lắc đầu, vỗ nhẹ vào cánh tay nhỏ của Hồng Cô Nương.

Im lặng một lát, Hồng Cô Nương lại gật đầu: "Hiểu rồi, gia chủ." "Đi đi." Trần Mộc không nói thêm gì nữa.

Nhẹ nhàng đến, nhẹ nhàng đi, Hồng Cô Nương rời đi không một tiếng động, chân không chạm đất hệt như quỷ mị.

Bên cạnh, Già La im lặng không nói.

Hoắc Cẩm Tích cũng im lặng, chỉ là trong lòng nàng vẫn còn một chút mong chờ.

Đến Tứ Cửu Thành, tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đây không phải là chuyện có thể giải quyết trong một hai ngày, tự nhiên trong mắt Hoắc Cẩm Tích, đây cũng là một khoảng thời gian cực tốt để có thể thân mật gần gũi.

Chỉ tiếc là... "Hỏng rồi, lần này không lẽ lại không dẫn mình ra ngoài nữa sao?" "Hình như mình cũng thật sự không thể rời đi được..." Hoắc Cẩm Tích trong lòng chùng xuống.

Suy cho cùng, gần như tất cả các công việc đối ngoại của Trần gia hiện nay đều đổ dồn lên người Hoắc Cẩm Tích.

Nếu nàng theo Trần Mộc đến Tứ Cửu Thành, những công việc này chắc chắn sẽ bị bỏ bê, không thể giải quyết được!

Đến lúc đó tổn thất, đâu phải chỉ nói suông đơn giản như vậy!

Sự thật chứng minh, giác quan thứ sáu của Hoắc Cẩm Tích chuẩn vô cùng. "Ngươi ở lại Trần gia, tiếp tục duy trì mọi sự vụ, nếu có rắc rối không xử lý được... cần ta dạy ngươi phải làm thế nào sao?" Ánh mắt Hoắc Cẩm Tích chạm phải ánh mắt Trần Mộc. "Không cần không cần, chủ nhân, em biết chừng mực mà." Hoắc Cẩm Tích xua tay, rồi hạ giọng nói: "Vậy lần này, chủ nhân chuẩn bị dẫn ai cùng đi Tứ Cửu Thành ạ?" Cũng may là nàng giỏi quan sát sắc mặt, biết tâm trạng Trần Mộc lúc này không tệ, nên mới dám hỏi một câu như vậy. "Già La, Hoa Linh." "Xét đến việc trong số những thứ cần bán đấu giá, hẳn là có mấy loại thiên tài địa bảo hiếm thấy, Hoa Linh bắt buộc phải đi cùng ta." Trần Mộc dừng một chút, nói tiếp: "Ngoài ra còn có Tiểu Đao, Tề gia chủ." Bất ngờ bị Trần Mộc điểm danh, Tề Thiết Chủy đang một lòng một dạ uống trà bên cạnh vội vàng gật đầu: "Ối, lại sắp được theo Mộc gia ra ngoài mở mang tầm mắt rồi!" "Nói chính xác thì là đi tiêu tiền." Trần Mộc cười gật đầu.

Đi đấu giá, chẳng phải là đi tiêu tiền sao?

Mà còn không phải là tiêu tiền lẻ. "Tiểu Bạch, Tiểu Thanh cũng theo ta đi." "Xét đến mức độ khó nhằn của đám 'Luyện Kim Hiệp Hội' này, Phượng Minh Nộ Tình Kê và Tô Bạch Hồ phải ở lại trấn giữ." Trần Mộc suy tư rồi đứng dậy.

Hắn tiện tay cầm lấy một phần tài liệu trên bàn, đưa cho Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy ngẩn ra: "Mộc gia, đây là?" "Đưa đến Luyện Khí Phường." "Từ nay về sau, Luyện Khí Phường của Trần gia, sẽ thành lập thêm Binh Công Hán." Trần Mộc cười một tiếng, bổ sung: "Lát nữa ta cũng sẽ đến Luyện Khí Phường, các loại khí giới tương ứng ta sẽ đưa qua đó." "Được thôi!" Tề Thiết Chủy lập tức phấn khích.

Vũ khí trang bị của Thân vệ đội Trần gia, thật sự là người ngoài ngành nhìn vào cũng phải thèm nhỏ dãi!

Đủ loại vũ khí, trang bị tinh xảo, lại có sức sát thương mạnh mẽ, nếu thực sự trang bị đầy đủ, sức chiến đấu của họ không biết sẽ đến mức nào!

Dễ dàng nghiền ép một đội quân tinh nhuệ!

Chương 278

Còn về việc Binh Công Hán, Trần Mộc cũng đã suy nghĩ từ lâu.

Vừa hay lần điểm danh gia tộc LV3 sáng nay, đã giúp hắn nhận được một lượng lớn tài liệu liên quan, còn có cả một phần khí giới thiết bị!

Như vậy, việc Luyện Khí Phường thành lập thêm Binh Công Hán, có thể trực tiếp đưa vào kế hoạch, và thuận thế bắt đầu một loạt cải cách và đổi mới! "Được rồi, ngươi đi làm việc đi." Trần Mộc đứng dậy, véo nhẹ khuôn mặt xinh xắn của Hoắc Cẩm Tích. "Chủ nhân còn có gì muốn sắp xếp nữa không ạ?" Đôi mắt Hoắc Cẩm Tích rất sáng, mơ hồ còn mang theo một tia hy vọng.

Trần Mộc bước tới nửa bước, lập tức đứng ngay trước mặt Hoắc Cẩm Tích.

Hơi thở phả vào mặt, lập tức khiến Hoắc Cẩm Tích tâm trí rối loạn: "Đừng...

Chủ nhân, Tề...

Tề gia chủ còn ở đây, em da mặt mỏng lắm..." Tề Thiết Chủy vội vàng tẩu thoát, chạy như bay ra khỏi thư phòng, một mạch chạy thẳng đến Luyện Khí Phường.

Trần Mộc cũng không tốn nhiều sức lực.

Ngày mai phải khởi hành đến Tứ Cửu Thành, còn rất nhiều việc cần phải sắp xếp và xác định, nếu không nhiều chuyện sẽ dễ xảy ra rối loạn.

Tất nhiên, về các phương diện sản nghiệp, địa bàn của Trần gia, những việc này lại cũng không cần Trần Mộc phải phí tâm phí sức

sắp xếp.

Có Nhậm Đình Đình xử lý việc kinh doanh thương mại của Trần gia, lại có Hoắc Tiên Cô xử lý chuyện đổ đấu của Trần gia, thêm vào đó Hoắc Cẩm Tích xử lý các công việc đối ngoại, còn công việc nội bộ của Trần gia thì do Trần Hổ phụ trách.

Từng tầng từng lớp như vậy, những việc thực sự cần Trần Mộc sắp xếp, cũng chỉ là vài việc quan trọng, đều liên quan đến thực lực và nội tình của Trần gia!

Già La đi theo sát Trần Mộc ra khỏi cửa.

Hai người một trước một sau, đến Dược phòng. "Mộc ca đến rồi!" "Đợi em một lát, em sắp xếp xong tủ thuốc bên này ngay!" Hoa Linh đang đứng trên một chiếc thang, bận rộn phân loại tủ thuốc.

Việc này Trần Mộc đã nói mấy lần, nhưng Hoa Linh vẫn tự mình làm, qua lại vài lần, Trần Mộc cũng không nói nữa.

Ai cũng có những việc mình muốn làm, không cần miễn cưỡng. "Không vội, không phải chuyện gì to tát lắm." Trần Mộc cười gật đầu, bước vào gian trong. "Ối ~!" "Chủ nhân đến rồi ~~" Vừa vào cửa, đã nghe thấy giọng nói lười biếng của Tô Bạch Hồ vang lên, ba chiếc đuôi hồ ly trắng như tuyết hệt như một chiếc chăn bông, đắp trên đôi chân dài trắng nõn của nàng, nửa kín nửa hở, vô cùng khêu gợi. "Đến rồi." Trần Mộc gật đầu, Tiểu Thanh bên cạnh vẫn đang khoanh chân tu luyện, khí tức ổn định.

Đối với điều này, Trần Mộc cũng có chút kinh ngạc.

Theo những gì hắn biết, hai chị em Tiểu Thanh và Tiểu Bạch tương tự nhau, thiên phú tu luyện đều rất cao, cộng thêm việc cả hai trước đây đều đã dùng 'Bích Huyết Đan Thanh', tu luyện không hề có rào cản.

Chỉ là, so sánh ra, Tiểu Thanh rõ ràng không quá để tâm đến việc tu luyện, thỉnh thoảng sẽ lười biếng.

Hiện giờ... "Chủ nhân không cần lo lắng." "Tiểu Thanh chỉ là hôm qua tỷ thí thua Bạch Hồ tỷ tỷ, có chút không phục, cho nên mới nỗ lực như vậy." Tiểu Bạch mỉm cười nói, dẫn Trần Mộc ngồi xuống.

Mấy chén trà nóng lần lượt được rót đầy.

Không chỉ có Trần Mộc, Già La, Tiểu Bạch còn chuẩn bị cho Tô Bạch Hồ, Tiểu Thanh mỗi người một chén trà nóng.

Tâm tư tinh tế, xử sự có chừng mực. "Thảo nào." "Có động lực khổ tu, cũng là chuyện tốt." Trần Mộc vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, ý bảo Tiểu Bạch ngồi xuống.

Tiểu Bạch ung dung ngồi xuống, sắc mặt bình tĩnh. "Chủ nhân đến tìm chúng ta, là có việc sao?" "Ai da da ~~" Tô Bạch Hồ vươn vai một cái, cảnh xuân phơi bày, Trần Mộc cười gật đầu, Tô Bạch Hồ lại nói: "Chủ nhân bận rộn lắm nha, vô sự bất đăng tam bảo điện ~~" "Đừng nói nhảm nữa, lần này ngươi phải ở lại trấn giữ." "Nước ngoài có một 'Luyện Kim Hiệp Hội', ta đoán sau khi ta rời khỏi thành Thường Sa, bọn chúng sẽ chuẩn bị động thủ." Sắc mặt Trần Mộc có chút nghiêm túc.

Thấy vậy, Tô Bạch Hồ cũng bớt đi mấy phần quyến rũ, nghi hoặc hỏi: "Có thể khiến chủ nhân để tâm như vậy, đám người này... lai lịch không cạn, đạo hạnh khá sâu sao?" "Đúng mà cũng không phải." "Nhưng đám người này có rất nhiều thủ đoạn tà ma ngoại đạo, cho nên, năng lực của ngươi là phù hợp nhất." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Đây cũng là kết quả sau khi hắn suy nghĩ kỹ lưỡng, Tô Bạch Hồ trời sinh đã giỏi mê hoặc, lại có một đôi yêu đồng có thể khiến người ta rơi vào ảo ảnh.

Cộng thêm việc nàng đã nuốt Vẫn Ngọc, khiến cho năng lực của Tô Bạch Hồ ở phương diện này có thể nói là cực kỳ lợi hại, ngay cả đội viên Thân vệ đội của Trần gia đã trải qua huấn luyện lâu dài, cũng rất dễ dàng trúng chiêu.

Còn về Phượng Minh Nộ Tình Kê, là vì huyết mạch của nó đủ lợi hại, đối phó với những quái vật hung tà sinh ra từ bóng tối, càng có hiệu quả đặc biệt! "Chủ nhân, vậy hai chị em chúng em..." Tiểu Bạch nhẹ giọng xin chỉ thị.

Trần Mộc gật đầu, cười nói: "Hai ngươi theo ta đến Tứ Cửu Thành, tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Lời này vừa nói ra, liền thấy Tiểu Thanh đang tu luyện, khí tức lập tức hỗn loạn.

Ngay sau đó, Tiểu Thanh đột nhiên mở mắt, lao thẳng vào lòng Trần Mộc, dụi một lúc lâu mới ngẩng đầu lên: "Thật không chủ nhân?

Người muốn dẫn em và tỷ tỷ ra ngoài chơi sao?" "Đương nhiên." Trần Mộc cưng chiều vuốt mái tóc xanh của Tiểu Thanh.

Ngoài dự đoán là, Tô Bạch Hồ cũng không vì chuyện này mà tranh giành ghen tuông.

Nếu thật sự không có chuyện gì to tát, nàng nhất định sẽ tranh đoạt một phen, dù là đánh nhau với hai chị em Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, cũng phải tranh giành vị trí được sủng ái này.

Nhưng lúc này, giữa Tô Bạch Hồ và Trần Mộc có hồn khế tương liên, tự nhiên cũng xem như tâm ý tương thông.

Cảm nhận được Trần Mộc có chút xem trọng chuyện này, Tô Bạch Hồ cũng hiểu rõ, biết rằng lúc này mình cũng phải đứng ra. "Em không có vấn đề gì, chủ nhân." "Nếu thật sự xảy ra tình huống nào vượt ngoài khả năng của em..." Tô Bạch Hồ do dự một chút, nhẹ

giọng nói: "Em sẽ kịp thời thông báo cho người qua hồn khế." "Tốt." Trần Mộc gật gật đầu.

Nếu đã vượt ngoài khả năng của Tô Bạch Hồ, vậy cũng có nghĩa là... cục diện mất kiểm soát!

Tuy nhiên điểm này, Trần Mộc lại cũng không quá để ý.

Người bố cục là Giải Cửu, vậy thì hắn ta chắc chắn cũng sẽ tính đến cả hai kết quả tốt xấu, việc này không cần Trần Mộc phải phí tâm phí sức suy nghĩ nhiều, chỉ cần sắp xếp tốt hậu thủ là được. rất nhanh, Hoa Linh lau mồ hôi trên trán, cũng đi vào gian trong. "Lại đây, Hoa Linh tỷ tỷ, ngồi chỗ này." Tiểu Bạch vội vàng đứng dậy, nhường chỗ ngồi gần Trần Mộc nhất cho Hoa Linh.

Bên cạnh, Già La đang lật xem một cuốn cổ tịch, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tiểu Bạch một cái, trong ánh mắt có thêm một tia tán thưởng. "Cũng là một người được chọn không tồi." "Biết lễ nghĩa, có chừng mực, hành sự có độ, tính tình ôn hòa." Đối với suy nghĩ trong lòng Già La, Tiểu Bạch hoàn toàn không biết. "Mộc ca, chuẩn bị đi Tứ Cửu Thành, tham gia đấu giá hội rồi sao?" Hoa Linh uống một ngụm trà, nhẹ giọng hỏi: "Vậy có phải là có thể..." "Đúng vậy." "Dẫn theo em đi cùng." Trần Mộc chỉ cần liếc mắt một cái, là biết Hoa Linh muốn hỏi gì.

Chương 279

Cô gái này chỗ nào cũng tốt, chỉ có điều không giấu được chuyện trên mặt.

Ở bên cạnh Trần Mộc lâu như vậy, về cơ bản Hoa Linh nghĩ gì trong lòng, Trần Mộc liếc mắt một cái là có thể nhìn ra từ trên mặt nàng, gần như đoán mười trúng mười, gần giống như thuật đọc tâm. "Vậy thì tốt quá." "Em còn chưa đến Tứ Cửu Thành bao giờ!" Hoa Linh lập tức có chút vui mừng nhảy nhót.

Trần Mộc nghi hoặc: "Trước đây Chá Cô Thiêu dẫn các em đi chu du bốn biển, chưa từng đến Tứ Cửu Thành sao?" Hoa Linh lắc đầu, nhẹ giọng giải thích: "Sư huynh nói nước ở Tứ Cửu Thành rất sâu, Bàn Sơn đạo nhân chúng ta người ít, không tiện mạo muội đi vào." "Cũng thận trọng đấy." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Điều này ngược lại phù hợp với tính cách của Chá Cô Thiêu, hành sự cẩn thận, cầu toàn.

Sau đó, Trần Mộc nhẹ nhàng đưa tay, đặt lên sau gáy Hoa Linh: "Bình tâm lại, ta truyền thụ cho ngươi thủ thứ hai của 【Song Toàn Thủ】." Trong lòng bàn tay, lam quang chợt nổi lên.

Thấy Hoa Linh đã nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái, Trần Mộc cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp thông qua phương thức sao chép, dán ký ức, đem phương pháp tu luyện của 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】 truyền vào trong đầu Hoa Linh!

Tiết kiệm thời gian, công sức và tâm trí, ngoài dự đoán là, ánh mắt của Hoa Linh chỉ hơi ngưng lại một chút, rồi đã khôi phục như thường. "Song Toàn Thủ, Lam Thủ..." "Mộc ca, nếu em có thể nắm vững Lam Thủ này, có phải là năng lực thần thông 【Song Toàn

Thủ】 này, cũng coi như là phiên bản hoàn chỉnh rồi không?" Nghe câu hỏi của Hoa Linh, Trần Mộc khẽ gật đầu: "Đúng vậy." "Hồng Lam song thủ, mỗi thứ có một mục tiêu riêng." "Hồng Thủ nhắm vào nhục thể, sửa đổi nhục thể, sinh tử nhân nhục bạch cốt, điều chỉnh kinh bát mạch, thay đổi da thịt gân cốt." "Lam Thủ thì nhắm vào ký ức linh hồn, sửa đổi ký ức, xuyên tạc ký ức, v.v..." "Hồng Lam song thủ hợp lại, chính là pháp môn tính mệnh song toàn!" Một lời nói ra, lại thấy, đôi mắt Hoa Linh khẽ chớp, từ từ đưa ra bàn tay nhỏ trắng ngần của mình.

Trong nháy mắt, lam quang bừng sáng!!

Lần này, mọi người xung quanh đều có chút kinh ngạc!

Bất luận là Già La, hay là Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, Tô Bạch Hồ, bọn họ đều đã chứng kiến toàn bộ quá trình, từ lúc Trần Mộc ra tay thi triển 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, đem ký ức bao hàm phương pháp tu luyện truyền vào trong đầu Hoa Linh, cho đến bây giờ, cả quá trình này mới được bao lâu?

Nhiều nhất là một hai phút!

Vậy mà, Hoa Linh đã tu luyện thành công rồi sao?!

Đây phải là thiên phú yêu nghiệt đến mức nào? "Thật hay giả vậy?

Thế mà đã thành công rồi?" Tô Bạch Hồ kinh ngạc đến mức bật dậy, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn về phía Hoa Linh: "Hoa Linh muội muội, muội không phải là do một con đại yêu thượng cổ nào đó hóa thành người chứ?

Thiên phú của muội cũng quá hung tàn rồi!" Bên cạnh, hai chị em Tiểu Bạch và Tiểu Thanh cũng giật mình một phen.

Thời gian họ đi theo Trần Mộc, chỉ ngắn hơn Hoa Linh một chút, nhưng cũng biết, trước đây Hoa Linh chưa từng tu luyện.

Chỉ sau khi gia nhập Trần gia, theo Trần Mộc đến thành Thường Sa, Hoa Linh mới bắt đầu tiếp xúc với tu luyện, tiếp xúc với 【Lục Khố Tiên Tặc】, tiếp xúc với 【Song Toàn Thủ】.

Hai chị em cũng không ngờ, Hoa Linh tu luyện môn 【Song Toàn Thủ】 này... lại dễ dàng đến thế?? "Chắc là do giữa Hồng Lam song thủ này, có mối liên hệ nào đó?" Già La thì lại khá bình tĩnh, tú mi khẽ nhướng: "Nhưng cũng vẫn là thiên phú rất lợi hại, rất lợi hại, Hoa Linh muội muội." Bị các chị em xung quanh khen ngợi, Hoa Linh cũng có chút ngượng ngùng, liên tục xua tay: "Cũng không khó đến thế... chỉ là sau khi tiếp nhận phương pháp tu luyện của Lam Thủ này, tự nhiên là thành thôi... em cũng không biết tại sao." Nói đến người không kinh ngạc nhất cả khán phòng, cũng chỉ có Trần Mộc, cũng là hắn người đầu tiên thông suốt, hiểu ra vấn đề nằm ở đâu. "Đúng như Già La đã nói." "Hồng Lam song thủ của Song Toàn Thủ, vốn dĩ có mối liên hệ với nhau, có điểm chung, tự nhiên tu luyện một thủ, cũng tương đương với việc thủ còn lại, đã tu luyện thành công một nửa rồi!" Trần Mộc véo nhẹ khuôn mặt xinh xắn của Hoa Linh, gật đầu nói: "Không cần kinh ngạc, trước đây ta cũng có cảm giác tương tự như ngươi." Nghe vậy, Tô Bạch Hồ mới thở phào nhẹ nhõm, lại nửa nằm xuống: "Làm ta giật cả mình, ta còn tưởng Hoa Linh muội muội à ~~ là một con đại yêu chứ ~!" Hoa Linh ngượng ngùng lè lưỡi, cúi đầu cẩn thận cảm nhận 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】.

Trong bầu không khí vui vẻ hòa thuận, Trần Mộc cũng không vội rời đi, yên tâm nghỉ ngơi một lúc lâu.

Cho đến khi Tô Bạch Hồ cũng ngồi lại gần uống trà, cục diện lập tức không giữ được nữa!

Thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, trong nháy mắt đã thiêu rụi cả căn phòng bên. ... ...

Gần chạng vạng, bóng dáng Trần Mộc mới xuất hiện ở cửa Luyện Khí Phường. "Gần đây ý chí lực ngày càng kém..." Bước vào Luyện Khí Phường, Trần Mộc lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều đến những chuyện công thành chiếm đất nữa, tâm trí nhanh chóng điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Bên trong Luyện Khí Phường, mỗi người đều đang bận rộn với công việc của mình trên đài luyện khí của riêng mình.

Thỉnh thoảng có người giơ pháp khí vừa luyện chế xong trong tay lên, nhìn kỹ dưới ánh đèn vài lần, tìm kiếm khuyết điểm.

Tề Thiết Chủy thì ngồi cùng Tiêu Khí Lý, hai người đều đang nghiên cứu chồng tài liệu dày cộp trên bàn.

Đương nhiên, Tề Thiết Chủy không hiểu được nhiều, ông ta chỉ rất hứng thú với những trang bị cá nhân, vũ khí này mà thôi.

Tiêu Khí Lý tuy là chuyên gia về ám khí, nhưng bảo ông ta làm những loại vũ khí súng đạn này, vẫn có chút khó khăn. "Cảm thấy thế nào?" Thấy Trần Mộc bước đến gần, Tiêu Khí Lý và Tề Thiết Chủy đều đứng dậy, hành lễ. "Thật lòng mà nói, gia chủ." "Tôi không rành về phương diện này lắm, hơn nữa chúng ta không có khí giới và thiết bị chuyên nghiệp, nhưng có thể thử dùng 【Thần Cơ Bách Luyện】 để luyện chế một phen?" Tiêu Khí Lý trả lời rất thành khẩn, không hiểu thì chính là không hiểu, thành thật khai báo.

Cũng tránh lãng phí thời gian, lãng phí dược liệu. "Thiết bị khí giới ta đều có, đây không phải vấn đề." "Tính toán ra, những vũ khí trang bị này, đều là chuẩn bị trang bị cho Thân vệ đội, không thể qua loa được." Trần Mộc tìm một chỗ rộng rãi, rất nhanh, máy tiện, bàn lắp ráp, máy hiệu chuẩn các loại khí giới, thiết bị, toàn bộ đều được Trần Mộc lấy ra từ không gian cá nhân, chất đầy xung quanh! "Đều là hàng hạng nhất." Trần Mộc hài lòng khen một tiếng.

Sáng nay hoàn thành điểm danh hàng ngày, nhận được phần thưởng này, Trần Mộc cũng không lấy ra xem kỹ, chỉ sao chép phần tài liệu ra.

Hiện giờ xem lại, từ tài liệu đến khí giới, rồi đến quy trình, các điểm mấu chốt, v.v..., tất cả đều đầy đủ!

Nói cách khác, chỉ cần có thể đọc hiểu những tài liệu này, là có thể tùy tiện lắp ráp ra từng khẩu súng kiểu mới, cùng các loại trang bị cá nhân có tính ứng dụng cực cao! "Quy mô không lớn lắm, sau này có thể từ từ mở rộng thêm." "Số người của Thân vệ đội Trần gia cũng chỉ hơn một ngàn người, gấp rút một chút, không mất quá nhiều thời gian, là có thể vũ trang đầy đủ." Đang nói chuyện, Lý Tiểu Yêu bước nhanh đến gần, trong tay còn cầm một khẩu súng lục ổ quay tinh xảo. "Gia chủ!" "Vừa hay người đến rồi, giúp em xem khẩu súng này với?" Lý Tiểu Yêu hưng phấn hệt như một đứa trẻ đang khoe báu vật.

Trần Mộc khẽ gật đầu, nhận lấy khẩu súng lục ổ quay.

Vừa cầm lên tay, sự lợi hại của khẩu súng này, Trần Mộc đã nắm rõ trong lòng! "Khi đạn bắn ra sẽ tự động bám vào một tầng khí." "Từ đó khiến cho sức sát thương của một viên đạn tăng vọt, ừm, cường độ thế nào?" Trần Mộc hài lòng gật gật đầu.

Lý Tiểu Yêu do dự một chút, nhẹ giọng nói: "Hôm qua đã nhờ Đao ca thử qua, theo lời anh ấy nói, khoảng mười phát đạn là có thể bắn xuyên Hộ thể kim quang LV1." "Sau đó khi về em lại bắt tay vào cải tiến nâng cấp một lần nữa." "Còn bây giờ thì..." Thấy mắt Trần Mộc dần sáng lên, Lý Tiểu Yêu có chút xấu hổ, hạ giọng nói: "Bây giờ thì, khoảng một phát là có thể bắn xuyên Hộ thể kim quang LV1 rồi..." Một lời nói ra, Tề Thiết Chủy sợ đến mức chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã ngửa!

Một phát, bắn xuyên Hộ thể kim quang?!

Thực lực của các thành viên Thân vệ đội Trần gia như thế nào, Tề Thiết Chủy là một trong những người có quyền phát ngôn nhất.

Cho nên, đối với Hộ thể kim quang của các đội viên Thân vệ đội, Tề Thiết Chủy cũng đã thấy không chỉ một hai lần, tự nhiên là biết sự lợi hại của nó!

Tùy ý biến đổi hình thái, kiên cố không thể phá hủy, xua đuổi hung tà, đủ để khiến sức chiến đấu của người sử dụng tăng vọt!

Chương 280

Mà lúc này...

Tề Thiết Chủy ra sức gãi đầu, hạ giọng hỏi: "Lý cô nương, cô nói là, ừm, khẩu súng lục ổ quay này, một phát là có thể bắn xuyên Hộ thể kim quang?!" Lý Tiểu Yêu gật đầu: "Nhưng chỉ có thể bắn xuyên Hộ thể kim quang cấp LV1, mạnh hơn nữa thì không được, hoàn toàn vô hiệu." Bên cạnh, Trần Mộc đã lùi ra xa hai mét, sau đó hắn ném khẩu súng lục ổ quay cho Lý Tiểu Yêu, gật đầu nói: "Bắn vào ta đi, thử xem cường độ thế nào." Lý Tiểu Yêu ngẩn ra.

Tề Thiết Chủy và Tiêu Khí Lý ở phía sau, đều ngây người.

Lấy thân thử súng? "Gia chủ, cái này..." Tiêu Khí Lý vừa định nói, đã bị Tề Thiết Chủy nắm lấy cánh tay, lắc đầu: "Ngươi hình như đang xem thường thực lực của Mộc gia, yên tâm đi!" "Muốn một phát bắn xuyên phòng ngự của Mộc gia, thế này vẫn chưa đủ đâu!" Nghe vậy, Lý Tiểu Yêu có chút không phục.

Nhưng cũng không thể không thừa nhận, Tề Thiết Chủy nói là sự thật.

Trước đây, khi Lý Tiểu Yêu vừa luyện chế xong khẩu súng lục ổ quay đặc chế này, đã đặc biệt tìm Trần Tiểu Đao, nhờ anh ta giúp thử nghiệm cường độ.

Chẳng phải cũng bị Trần Tiểu Đao dễ dàng đỡ được sao?!

Đến cả Trần Tiểu Đao, đệ tử của Trần Mộc, cũng có thể đỡ được, Trần Mộc lại không đỡ được sao? "Đến đây, thử xem." "Ý tưởng này của ngươi, vừa hay lại trùng khớp với một ý tưởng của ta, nếu khả thi, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi một phen." Trần Mộc mỉm cười gật đầu.

Nhận được sự cổ vũ của Trần Mộc, trong lòng Lý Tiểu Yêu lại lần nữa vui mừng nhảy nhót, hít sâu một hơi, hai tay nâng khẩu súng lục ổ quay lên.

Nhắm bắn, bóp cò, Pằng!!

Tiếng súng này vang dội, như sấm nổ!

Tiếng đạn rít lên, trong nháy mắt đã đến gần Trần Mộc!

Khoảnh khắc sắp va chạm, một đạo Hộ thể kim quang nhàn nhạt lóe lên, nhẹ nhàng chặn đứng viên đạn này, không hề hấn gì.

Thậm chí đạo Hộ thể kim quang trên người Trần Mộc, ngay cả một gợn sóng nhỏ cũng không hề xuất hiện!

Từ đó có thể thấy, cấp độ 【Kim Quang Chú】 mà Trần Mộc tu luyện, thực sự không hề thấp, nói thế nào thì cũng là cấp LV5, có thể nói đã đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh rồi! "Quả nhiên..." "Sức sát thương của khẩu súng này đối với gia chủ mà nói, vẫn còn quá non nớt." Lý Tiểu Yêu tiếc nuối thở dài.

Tiêu Khí Lý ở phía sau thì thở phào nhẹ nhõm. "Đã rất tốt rồi." Tề Thiết Chủy cười một tiếng, giải thích: "Hộ thể kim quang của Mộc gia này quá mạnh rồi, đủ để bỏ xa Trần Tiểu Đao mười mấy con phố." "Khẩu súng này của cô nếu có thể bắn xuyên Hộ thể kim quang của Mộc gia, vậy mới là gặp quỷ!" Hai câu nói nửa đùa nửa thật, lại khiến Lý Tiểu Yêu hiểu ra sự chênh lệch! "Đã rất tốt rồi." "Tính toán sức xuyên thấu và uy lực, ừm, bắn xuyên Hộ thể kim quang LV1, chắc là không thành vấn đề." Trần Mộc gật đầu, trong tay đang cầm một viên đạn.

Tiện tay nhận lấy khẩu súng lục ổ quay trong tay Lý Tiểu Yêu, Trần Mộc lật xem một lượt, mở miệng nói: "Cũng có rất nhiều điểm chưa đủ, ví dụ như tốc độ đạn, âm thanh, tần suất, v.v..." "Tuy nhiên,

đã rất tốt rồi, ngươi sáng tạo hơn ta dự liệu nhiều." Lời khen không hề che giấu, đủ để Tiêu Khí Lý và Tề Thiết Chủy, hiểu được sự coi trọng của Trần Mộc!

Mà Lý Tiểu Yêu, cũng nghe ra được ý ngoài lời của Trần Mộc, trong lòng lập tức như ăn mật, ngọt lịm, sướng rơn.

So sánh ra, Tiêu Khí Lý lại không tỏ ra sáng tạo như vậy.

Nhưng sự hiểu biết của ông ta về ám khí, quả thực cũng vượt xa đại đa số người, nếu là luyện chế các loại ám khí, Tiêu Khí Lý vẫn rất có quyền phát ngôn.

Chỉ có điều, Trần Mộc thành lập Luyện Khí Phường, chiêu mộ những người phù hợp yêu cầu, điểm quan trọng nhất trong đó, chính là sức sáng tạo!

Mở rộng tư duy, phát tán suy nghĩ, biến các loại ý tưởng kỳ diệu thành hiện thực, để tất cả những điều không thể...

đều trở thành có thể! "Lại đây, ta dạy riêng cho ngươi." Trần Mộc vẫy vẫy tay, dẫn Lý Tiểu Yêu đến trước một bàn làm việc luyện khí.

Vẫn là khẩu súng lục ổ quay đó, không thay đổi bất kỳ dược liệu nào, chỉ trong vài phút, luyện chế lại, dần dần thành hình!

Chỉ là ở vài chỗ thi triển những thay đổi khéo léo, lại có thể gây ra phản ứng dây chuyền, từng vòng từng vòng nối tiếp nhau, khiến nó lột xác! "Cẩn thận cảm nhận những thay đổi này." "Ngươi muốn cải tạo một món vũ khí, vậy thì trước tiên ngươi phải biết, nguyên lý, cấu tạo cơ học của món vũ khí đó, cũng như tác dụng của mỗi một bộ phận." Dưới sự dạy dỗ tuần tự, Lý Tiểu Yêu đã hiểu ý của Trần Mộc.

Tiếp đó, Trần Mộc lại lấy ra một thanh Hắc Kim Đường Đao, tùy ý điểm nhẹ hai cái, đã luyện hóa nó thành một chuôi kiếm. "Đây lại là

một hình thức vũ khí khác, ta thích gọi nó là Phụ ma." "Nói đơn giản, chính là dùng một hình thức đặc thù để kích phát khí của bản thân, từ đó hình thành lưỡi đao bằng khí có lực cắt cực mạnh." "Đương nhiên, hình thức vũ khí này tương đối đơn giản, cũng rất dễ luyện chế." Dừng lại một chút, về những ý tưởng, tư duy của bản thân, Trần Mộc cũng dốc hết tâm huyết truyền thụ, toàn bộ đều thông qua hình thức sao chép, dán ký ức, dùng 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, trực tiếp truyền vào trong đầu Lý Tiểu Yêu!

Phần ký ức này quá tạp nham.

Dù Lý Tiểu Yêu đầu óc đủ linh hoạt, cũng phải trầm tư hồi lâu, mới dần dần tỉnh táo lại. "Tôi nghĩ tôi đã hiểu ý của gia chủ rồi, phương hướng luyện khí, tôi cũng sẽ tiến hành điều chỉnh tương ứng." "Còn những vũ khí, trang bị cá nhân này..." Lý Tiểu Yêu hơi ngập ngừng, có chút do dự.

Trần Mộc cười một tiếng, theo thói quen véo véo má nhỏ của Lý Tiểu Yêu: "Những trang bị, vũ khí này, ngươi đều có thể mạnh dạn cải tạo, phát huy sức sáng tạo của ngươi." "Đương nhiên, cũng phải kết hợp với tình hình thực tế của Thân vệ đội Trần gia." Bị Trần Mộc véo má, Lý Tiểu Yêu lập tức có chút ngượng ngùng đứng không vững, chạy trối chết. "Tề gia chủ đến giúp một tay." "Lý chưởng quỹ, đi làm việc của ông đi." Trần Mộc vẫy vẫy tay, Tiêu Khí Lý biết hắn sắp làm việc chính sự, hành lễ rồi cáo lui.

Do dự mãi, Trần Mộc dẫn Tề Thiết Chủy đi qua Luyện Khí Phường, đến một khu vực rộng rãi đã được dọn dẹp bên ngoài, dừng bước. "Mộc gia, ngài đây là?" Tề Thiết Chủy có chút mông lung, không biết Trần Mộc đang giở trò gì. "Ừm... luyện khí." Trần Mộc cười một tiếng.

Ngay sau đó, Vẫn Ngọc trực tiếp được hắn lấy ra từ không gian cá

nhân.

Đây là lần thứ hai Tề Thiết Chủy nhìn thấy Vẫn Ngọc, sau lần ở mộ Thanh Ô Tử, đồng thời, đây cũng là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy toàn bộ hình dạng của Vẫn Ngọc! "Luyện... luyện khí?

Mộc gia, có phải thế trận này hơi lớn quá rồi không?" Thấy Tề Thiết Chủy có chút chấn động, Trần Mộc cười lắc đầu, ngưng giọng nói: "Nếu là dùng để luyện chế một phương tiểu động thiên, thì thế này thật sự không lớn, miễn cưỡng đủ dùng thôi!" “Luyện chế một phương tiểu động thiên ư?

Tiểu thế giới?” “Nếu thật sự nói như vậy, cũng xem như phù hợp với thân phận của Mộc gia ngài.” Tề Thiết Chủy gật đầu tán thưởng.

Nhưng y cũng có chút không hiểu, về phương diện luyện khí, Tề Thiết Chủy gần như có thể nói là một chút da lông cũng không biết, chỉ là xem thì rất giỏi xem.

“Mộc gia để ta ở bên quan sát?

Là để chứng kiến thần tích?” “Cũng không đúng a…” “Dù sao vẫn ngọc là loại thần phẩm dược liệu này, nếu Mộc gia luyện chế, ta hẳn là phải giúp được gì đó mới đúng.” Tề Thiết Chủy trong lòng vô cùng buồn bực.

Nhưng khi thấy Trần Mộc đang trầm tư, Tề Thiết Chủy cũng không dám làm phiền, sợ một tiếng động bất cẩn sẽ ảnh hưởng đến dòng suy nghĩ của Trần Mộc.

Cùng lúc đó, trên những mái nhà xung quanh, xuất hiện vài bóng người.

Những người này đến cực nhanh, nhưng lại không hề lộ ra chút khí tức nào, tựa như quỷ mị, xuất hiện từ hư không!

Thành viên Giới Đao đội!

Chương 281

Tề Thiết Chủy vội vàng vẫy tay với mọi người xung quanh, chỉ vào Trần Mộc, rồi lại chỉ vào khối vẫn ngọc, điên cuồng ra hiệu.

Thấy vậy, các thành viên Giới Đao đội nhanh chóng biến mất một lần nữa, ẩn mình vào trong bóng tối.

Thông tin được truyền đi nhanh chóng, trong nháy mắt đã được gửi đến tai tất cả các trạm gác công khai và bí mật của Trần gia!

"Gia chủ đang luyện khí, rất quan trọng, cấp độ cảnh giới của lão trạch nâng lên mức cao nhất, không cho phép xảy ra bất kỳ tình huống đột xuất nào!" Một mệnh lệnh được truyền xuống, phát ra từ miệng Hồng cô nương.

Chẳng mấy chốc, khu vực xung quanh phòng luyện khí trực tiếp trở thành nơi được canh phòng nghiêm ngặt nhất trong toàn bộ lão trạch của Trần gia, không biết đã huy động bao nhiêu nhân lực công khai và bí mật!

Dù sao thì… dược liệu mà Trần Mộc sắp sử dụng là vẫn ngọc cấp thần phẩm!

Khối vẫn ngọc to lớn kia yên tĩnh nằm đó.

Vẫn ngọc đen như mực, bề mặt bao quanh một lớp ánh ngọc nhàn nhạt, nhưng lại có rất nhiều chỗ lồi lõm, trông vừa tinh xảo lại vừa xấu xí.

Khối vẫn ngọc này không nhỏ, bán kính phải đến khoảng mười mét, trước đây vì nó được khảm trong quảng trường Đăng Tiên Đài nên Tề Thiết Chủy cũng chưa nhìn thấy toàn bộ.

Bây giờ nhìn lại, khối vẫn ngọc này rõ ràng là một khối cầu không

đều nhưng rất hoàn chỉnh, đứng trước khối vẫn ngọc này, Tề Thiết Chủy cũng cảm nhận được thế nào là sự nhỏ bé của con người, thật sự quá nhỏ bé!

"Lớn quá." "Chậc chậc chậc…" Tề Thiết Chủy nhìn một vòng, đột nhiên ánh mắt ngưng lại.

Một vật lớn như vậy xuất hiện trong lão trạch của Trần gia, nếu có người canh gác trên tường thành, chẳng phải là sẽ thấy rõ mồn một sao?!

Đang định mở miệng nhắc nhở Trần Mộc, Tề Thiết Chủy mới phát hiện, khu vực xung quanh đây không biết từ lúc nào đã được bao phủ bởi một lớp màng sáng gần như trong suốt, vừa vặn bao trọn cả khối vẫn ngọc bên trong!

"Không sao." "Trước khi lấy khối vẫn ngọc này ra, ta đã chuẩn bị trước rồi." Trần Mộc biết Tề Thiết Chủy đang lo lắng điều gì, cười nói: "Đây là một loại tiểu pháp khí dùng để che khuất tầm mắt, ngươi ra ngoài rồi vào lại sẽ hiểu." Tề Thiết Chủy nửa hiểu nửa không.

Sau đó y liền thử một phen.

Quả nhiên không sai, khi bước ra khỏi lớp màng sáng trong suốt này, quay đầu nhìn lại, căn bản không thấy vẫn ngọc đâu cả, chỉ là một khoảng đất trống bình thường, giống hệt như trước!

Còn khi bước vào trong, Tề Thiết Chủy liền nhìn thấy khối vẫn ngọc khổng lồ, không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Đây đúng là chướng nhãn pháp cực kỳ lợi hại, Mộc gia!" "Nói nhảm, ta không phải nên cân nhắc toàn diện một chút sao?" Trần Mộc xua tay, bước về phía trước.

Ngay từ khi hắn định luyện chế khối vẫn ngọc này, đã làm tốt công tác chuẩn bị, mà cái bình phong giống như chướng nhãn pháp này, chính là từ một tiểu pháp khí bình thường, kích thước không lớn,

nhưng có công dụng kỳ diệu!

Bên ngoài không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào Trần gia.

Một khi bị người ta phát hiện tung tích của vẫn ngọc, Trần gia chắc chắn sẽ thu hút đủ loại ruồi bọ, cá tạp kéo đến như thiêu thân, giết thì không khó, nhưng giống như cóc ghẻ bò lên chân, không giết người nhưng cũng khiến người ta ghê tởm!

Mà tiểu pháp khí này vừa dùng, trừ phi có người cảnh giới tu vi mạnh hơn Trần Mộc, nếu không, không ai có thể nhìn ra sự khác thường ở đây!

Muốn tìm hiểu rõ ràng, chỉ có thể tự mình đi xuyên qua lớp bình phong trong suốt này mới có thể thấy được toàn bộ vẫn ngọc!

Một tay đặt lên vẫn ngọc, cảm giác lạnh như băng, Trần Mộc nhướng mày, hít sâu một hơi.

Đột nhiên, ánh sáng rực rỡ!

Làm thế nào để luyện chế khối vẫn ngọc này thành một tiểu động thiên, một tiểu thế giới, Trần Mộc đã suy nghĩ cân nhắc rất lâu, cũng đã có một phương án tương đối hoàn thiện.

Dù là Trần Mộc cũng không thể không thừa nhận, với 【Thần Cơ Bách Luyện】 chỉ mới cấp LV3 của hắn hiện tại, muốn luyện chế khối vẫn ngọc này thành một tiểu động thiên, độ khó thật sự không thấp!!

Độ khó đã lên đến mức cao nhất!

"Hù—" "Mưu sự tại nhân, thành bại đều ở đây!" Bàn tay thứ hai của Trần Mộc cũng vỗ lên vẫn ngọc, trong nháy mắt, khối vẫn ngọc to lớn bắt đầu bị cắt gọt nhanh chóng, những chỗ không bằng phẳng đều bị cắt bỏ, còn những chỗ lõm thì được lấp đầy.

Lưu quang tỏa ra, bao trùm toàn bộ khối vẫn ngọc!

"Thật nên gọi hết người của phòng luyện khí đến xem, đây là một cơ hội quan sát tuyệt vời, không biết có thể học hỏi được bao nhiêu kiến thức a!" Vừa nghĩ đến đây, Tề Thiết Chủy vội vàng mở miệng: "Mộc gia!

Ta đi gọi hết người của phòng luyện khí đến quan sát, thế nào?

Để bọn họ theo ngài học hỏi cho tốt!" Thấy Trần Mộc gật đầu, Tề Thiết Chủy đi nhanh về nhanh, một đám người trong phòng luyện khí đều bị Tề Thiết Chủy dẫn vào, cả đám đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động sâu sắc!

"Đây chính là loại thần phẩm dược liệu kia, vẫn ngọc sao?" "Không sai, chắc chắn là nó!" "Các ngươi có cảm nhận được một luồng sức mạnh rất đặc biệt tỏa ra từ trong khối vẫn ngọc này không?

Thật mê người…" "Năng lực luyện khí của gia chủ thật sự quá mạnh!" "Một khối vẫn ngọc lớn như vậy, chậc chậc chậc, cũng không khác gì một ngọn núi nhỏ, gia chủ chuẩn bị luyện chế pháp khí lợi hại gì vậy?" "Liệu có thu hút thiên lôi tôi luyện không?" "Chưa chắc!

Nếu là gia chủ ra tay, nói không chừng đây lại là một kiện thần khí sắp ra đời!" "Nhìn mà ta thấy nhiệt huyết sôi trào, bao giờ ta mới có được bản lĩnh như gia chủ đây?" "Đừng nói nhảm nữa, xem cho kỹ, học cho kỹ, dùng tâm để cảm nhận sự biến hóa của sức mạnh đó, phân tích kỹ càng cấu tứ của gia chủ!" "…" Cũng không thể trách những người của phòng luyện khí lại kinh ngạc như vậy.

Dù sao, cho dù là người có kiến thức rộng đến đâu, e rằng cả đời cũng không có cơ hội nhìn thấy một khối vẫn ngọc lớn như vậy, tựa như một ngọn núi nhỏ màu đen!

Nếu có thể luyện chế khối vẫn ngọc này thành pháp khí… Mọi người nhìn nhau.

"Tề gia, gia chủ định luyện chế pháp khí gì vậy?" "Vẫn ngọc là loại thần phẩm dược liệu, luyện chế chắc chắn sẽ tiêu hao rất lớn…" Trong giọng nói của Lý Tiểu Yêu không thể kìm nén được sự lo lắng.

Cũng không lạ, những người có mặt ở đây ngoại trừ Tề Thiết Chủy ra, đều tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】.

Tự nhiên cũng biết, dược liệu càng lợi hại, càng cao cấp, luyện chế càng tiêu hao tâm lực!

"Lý thuyết mà nói, có lẽ cũng không được tính là pháp khí." "Chắc là thuộc phạm trù pháp bảo rồi nhỉ?

Tóm lại cũng tương tự như vậy." Tề Thiết Chủy chỉ vào khối vẫn ngọc, hạ giọng nói với Lý Tiểu Yêu: "Mộc gia, ngài ấy muốn mượn khối vẫn ngọc này để luyện chế ra một tiểu động thiên, một tiểu thế giới!" Mượn khối vẫn ngọc này, luyện chế ra một tiểu động thiên, một tiểu thế giới!

Lời của Tề Thiết Chủy thật sự đã làm Lý Tiểu Yêu chấn động.

"Tiểu động thiên, tiểu thế giới, những cách nói này không phải đều là của tiên nhân sao?".

"Cái gì mà động thiên càn khôn, tự thành một thế giới các loại?" Lý Tiểu Yêu như có điều suy nghĩ, nhìn về phía bóng lưng của Trần Mộc.

Tề Thiết Chủy có chút cảm khái, nhẹ giọng nói: "Đây quả thực là cách nói của tiên nhân trong truyền thuyết, không sai, nhưng… sao ngươi biết Mộc gia không phải là tiên nhân chứ?" Lý Tiểu Yêu ngây người tại chỗ.

Ra là… chênh lệch lớn đến vậy sao?

Không hiểu sao, trong lòng Lý Tiểu Yêu nảy sinh một dũng khí chưa từng có, trên người càng bộc phát ra một loại động lực kỳ lạ, ngay cả chính cô cũng không nói được đó rốt cuộc là cảm giác gì.

Giống như, có thể vì đuổi kịp mục tiêu này mà liều mạng tất cả.

Mọi người xung quanh lại không có nhiều tâm tư như Lý Tiểu Yêu.

Tất cả mọi người gần như đều dán mắt không rời, nhìn chằm chằm vào động tác của Trần Mộc, nhìn chằm chằm vào khối vẫn ngọc kia!

Trong vài phút ngắn ngủi, khối vẫn ngọc có bán kính hơn mười mét đã thay đổi hoàn toàn!

Phần không bằng phẳng, gọt bỏ.

Phần lõm xuống, lấp đầy.

Qua lại như vậy, khối vẫn ngọc này, giống như đang chịu tác dụng của một áp lực cực lớn nào đó, đang nhanh chóng bị nén chặt, hình thành một quả cầu ngọc tròn trịa!

"Đúng là kỹ năng xảo đoạt thiên công, đủ thấy tu vi của gia chủ hùng hậu đến mức nào!" "Quả thực quá lợi hại, thật sự là đẳng cấp mà chúng ta có chạy theo cũng không kịp… Đây là thần phẩm dược liệu, là vẫn ngọc đó!" "Nói thì nói vậy, trước đây ta luyện hóa một khối vẫn thiết cũng tốn không ít công phu." "Dược liệu càng cao cấp, luyện hóa càng khó khăn, càng tiêu hao tâm lực!" "Lại thay đổi rồi!" "Gia chủ hình như muốn thu nhỏ khối vẫn ngọc này thành một quả cầu?" "Nhìn thì có vẻ là như vậy rồi, nhưng việc này hẳn là cùng nguyên lý với rèn sắt, càng về sau càng khó a!" "Cái thực sự khó chắc là bước tiếp theo nhỉ?" "Chắc chắn rồi, nhưng chúng ta đứng đây xem, dường như cũng không học được nhiều thứ lắm, thật đáng

tiếc!" "…" Mọi người xung quanh đều đang bàn tán nhỏ, sự chấn động hiện rõ trên mặt!

Chương 282

Người không trong nghề, tự nhiên không biết sự lợi hại bên trong.

Nhưng những người càng hiểu nghề, càng biết nhiều mấu chốt trong luyện khí, trong lòng lại càng rõ ràng, chiêu này của Trần Mộc thật sự quá mạnh.

Ngay lúc trong lòng mọi người ngũ vị tạp trần, lại không nỡ rời mắt đi.

"Tề gia chủ!" "Bắt đầu gieo quẻ!" Trần Mộc không quay đầu lại, quát khẽ một tiếng.

Tề Thiết Chủy vội vàng lấy bàn gieo quẻ ra bày sẵn, nhưng rồi lại sững người: "Mộc gia, ngài muốn hỏi quẻ gì?!" "Vấn thiên!" Hai chữ trả lời của Trần Mộc, lập tức khiến những người có mặt ở đây nghe mà ngơ ngác.

Vấn thiên?

Đây là loại quẻ gì vậy?

Chẳng lẽ, là muốn Tề Thiết Chủy diễn toán thiên cơ?!

Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người xung quanh đều tập trung vào Tề Thiết Chủy.

Bị mười mấy cặp mắt nhìn chằm chằm, Tề Thiết Chủy cũng có chút run.

"Quẻ này, vấn thiên?" "Không không không, chắc không đơn giản như vậy." Tề Thiết Chủy tay cầm mấy mảnh mai rùa, sắc mặt ngưng trọng.

Nói đến quẻ vấn thiên, cũng không quá khó.

Thường ngày Tề Thiết Chủy rảnh rỗi không có việc gì, thỉnh thoảng cũng sẽ gieo một quẻ, tính toán thời tiết, thời cơ, khí vận… Quẻ vấn thiên, bao la vạn tượng!

Chính vì quẻ vấn thiên này bao hàm quá nhiều, quá phức tạp, đủ loại, thiên la vạn tượng đều có.

Cho nên… Tề Thiết Chủy do dự.

Y không biết mình nên tính toán cái gì, cũng không biết quẻ này của y, hỏi cái gì?

Vấn thiên?

Hỏi cái gì đây?

Dường như nhận ra sự nghi hoặc, do dự của Tề Thiết Chủy.

Trần Mộc đột nhiên lại mở miệng, nhàn nhạt nói: "Chỉ là vấn thiên, ngươi hỏi trời, trời sẽ cho ngươi câu trả lời tương ứng, không cần ngươi phải suy nghĩ nhiều." Nghe trong giọng nói của Trần Mộc dường như có thêm một chút mệt mỏi.

Tề Thiết Chủy đột nhiên hiểu ra, lập tức đáp: "Hiểu rồi, Mộc gia!" Mọi người xung quanh nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu, Trần Mộc và Tề Thiết Chủy, hai người này đang nói chuyện bí ẩn gì vậy?!

"Hóa ra chỉ là vấn thiên…" "Là ta đã nghĩ nhiều rồi." Cười khổ một tiếng, Tề Thiết Chủy mạnh mẽ ném ra mấy mảnh mai rùa trong tay, loảng xoảng, mấy mảnh mai rùa rơi lả tả trên bàn gieo quẻ, hình thành một… quẻ Vô Tượng!

"Hít—" "Sao lại là Vô Tượng??" Tề Thiết Chủy lẩm bẩm, trong mắt đầy vẻ bối rối và không hiểu.

Lý Tiểu Yêu đứng bên cạnh không hiểu ý, nhỏ giọng hỏi: "Tề gia, quẻ Vô Tượng này… giải thích thế nào?" "Quẻ Vô Tượng, tức là vô

giải.” Tề Thiết Chủy theo bản năng đáp lại một câu.

Quẻ Vô Tượng, vô giải, tương đương với việc không có đáp án.

Trước đây Tề Thiết Chủy bói toán gieo quẻ, bất kể là tính toán chuyện gì, ít nhiều đều sẽ có đáp án, cho dù là mơ hồ không rõ, nước đôi, đó cũng là đáp án.

Nhưng lúc này, Vô Tượng, vô giải, vô vấn, vô đáp!

“Mộc gia!

Quẻ này… tên là quẻ Vô Tượng, vô giải!” Tề Thiết Chủy nhanh chóng phản ứng lại, hét lên với Trần Mộc.

Im lặng vài giây, Trần Mộc mới khẽ gật đầu, mở miệng nói: “Ta biết rồi.” Lời vừa dứt, lưu quang bao phủ trên vẫn ngọc đột nhiên bùng nổ!

Gần như trong nháy mắt, khối vẫn ngọc đã bị nén lại vô số lần, bỗng chốc biến thành kích thước bằng một cái cối xay, càng có vô số phù văn phức tạp khó hiểu, thiên can địa chi, các loại văn tự như bùa vẽ của quỷ, bay lượn dày đặc, lơ lửng giữa không trung!

Thấp thoáng, mọi người đều cảm thấy mặt đất dưới chân xuất hiện một số biến hóa bất thường.

Giống như… họ rõ ràng vẫn đang đứng ở nơi này, nhưng thực tế, thân thể và linh hồn lại như đã bị tách rời đến một khu vực khác!

Cảm giác khó chịu gần như bị cắt lìa đó, ngay tại chỗ đã khiến vài người hộc máu tươi, trực tiếp ngất đi.

“Kỳ Môn Cục…” “Lại là Kỳ Môn Cục!” “Hiểu rồi, ta hiểu rồi ha ha ha!” Tề Thiết Chủy đột nhiên mừng như điên, hai mắt sáng rực, phóng ra ánh sáng, cố gắng mở to mắt, nhìn chằm chằm vào Trần Mộc và khối vẫn ngọc kia!

Thiên can địa chi, tinh tú sắp xếp, kỳ môn bát bàn,… các loại ký tự, lấp lánh giữa không trung.

Sau đó giống như những con nòng nọc nhỏ, nhanh chóng chui vào trong vẫn ngọc, biến mất không thấy.

Mà mỗi khi một phần ký tự biến mất, ánh sáng trắng chói mắt trong vẫn ngọc lại càng rực rỡ hơn một phần!

"Tất cả mọi người, rút lui!" Lý Tiểu Yêu quyết định ngay lập tức, hạ lệnh cho mọi người rút lui.

Nhưng khi cô đi kéo Tề Thiết Chủy, lại phát hiện kéo thế nào cũng không nhúc nhích!

"Tề gia!" Lý Tiểu Yêu toát cả mồ hôi.

Bất cứ người bình thường nào cũng biết, tình huống lúc này, tuyệt đối không phải là những người như họ có thể chịu đựng được.

"Đừng vội đừng vội…" "Cho ta xem thêm một chút nữa, chỉ cần xem thêm một chút nữa là được!" Tề Thiết Chủy chỉ hận không thể trợn mắt lòi ra ngoài, nếu không phải Lý Tiểu Yêu liều mạng kéo lại, e rằng bây giờ Tề Thiết Chủy đã bò đến gần Trần Mộc rồi!

"Hỏng rồi, chẳng lẽ bị trúng tà?" "Làm sao bây giờ?" Do dự vài lần, Lý Tiểu Yêu không dám ra tay đánh ngất Tề Thiết Chủy mang về, cô sợ mình ra tay không biết nặng nhẹ, lại đánh Tề Thiết Chủy thành kẻ ngốc!

Đúng lúc này, tất cả các ký tự dày đặc, khó hiểu bao quanh Trần Mộc, bao quanh vẫn ngọc, đột nhiên như phát điên, toàn bộ chui vào trong vẫn ngọc!

Trong nháy mắt, ánh sáng trắng chói mắt, đột nhiên nổ tung!

Giống như khối vẫn ngọc đã được luyện chế thành hình cầu, đột

nhiên phát nổ!

Một luồng sức mạnh xung kích dữ dội, tức thì lan rộng ra!

"Xong rồi…" Lý Tiểu Yêu tim đập thình thịch, lập tức bị chấn bay ra ngoài.

Tề Thiết Chủy cũng không khá hơn là bao, cả người trực tiếp ngất tại chỗ, kính mắt cũng vỡ thành nhiều mảnh, nhưng trên mặt lại nở một nụ cười mãn nguyện.

Trong chốc lát, cả lão trạch của Trần gia dường như chìm vào tĩnh lặng.

Chỉ có Trần Mộc đứng đó, tay nắm một quả cầu ngọc màu đen, tựa như… nắm giữ cả một thế giới!

Keng keng keng… Tiếng xe lửa chạy về phía trước khiến Tề Thiết Chủy từ từ tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Mở mắt ra, khuôn mặt của Trần Tiểu Đao hiện ra trước mắt.

"Ồ, Tề gia tỉnh rồi à?".

"Đến đây, uống chút nước cho đỡ khát, tôi đi thông báo cho gia chủ." Trần Tiểu Đao đưa qua một ly nước, định đứng dậy rời đi.

Chương 283

Tề Thiết Chủy ngơ ngác vồ hụt một cái, ho dữ dội mấy tiếng: "Khụ khụ… đợi… đợi đã, Tiểu Đao, chúng ta đang ở đâu??" "Đến Tứ Cửu Thành đấy, Tề gia." Trần Tiểu Đao thở dài, bất đắc dĩ nói: "Ngài hôn mê hai ngày không tỉnh, nếu không nhanh chóng xuất phát, thật sự sẽ không kịp buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Nghe những lời này, Tề Thiết Chủy ngơ ngác trên ghế sofa.

Khu vực y đang ở chính là khoang VIP trên tàu, cách xa các toa thường phía trước, rất yên tĩnh.

Chỉ có tiếng xe lửa chạy về phía trước không ngừng vang lên.

Đầu đau như búa bổ, Tề Thiết Chủy uống cạn một ly nước, lúc này mới thở ra một hơi, suy nghĩ cũng dần trở lại bình thường.

Từng đoạn ký ức, hình ảnh, như đèn kéo quân, liên tục hiện lên trong đầu Tề Thiết Chủy.

"Nhớ ra rồi…" "Lúc đó giống như bị trúng tà, liều mạng muốn nhìn rõ Kỳ Môn Cục mà Mộc gia sử dụng, kết quả suýt nữa thì toi mạng." "Đó chính là… Kỳ Môn Nội Cảnh sao?" Trong lúc lẩm bẩm, Tề Thiết Chủy có chút sợ hãi!

Trần Tiểu Đao ngồi bên cạnh, nghi hoặc hỏi: "Tề gia, Kỳ Môn Nội Cảnh này là gì?" "Ngươi không hiểu đâu." "Kỳ Môn Nội Cảnh này, bao la vạn tượng!" Tề Thiết Chủy ngồi thẳng người, trầm giọng nói: "Ngươi chỉ cần nhìn vào một cái, liền rơi vào trong vạn tượng của thế giới trời đất vũ trụ." "Nếu có thể minh ngộ, liền có thể thoát thân." "Nếu không thể minh ngộ…" Nói đến đây, Tề Thiết Chủy dừng lại, trán đổ một lớp mồ hôi lạnh.

Bây giờ y nhớ lại, thật sự cảm thấy mình đúng là lão thọ tinh ăn

thạch tín - chán sống rồi!

Không có chuyện gì làm, lại đi xem Kỳ Môn Cục mà Trần Mộc thi triển làm gì?

Đó chẳng phải là tự đâm đầu vào chỗ chết sao!

"Haiz!" "Tôi nói này Tề gia, ngài cái gì cũng tốt, chỉ có cái tật nói chuyện nửa vời này, có phải mấy ông thầy bói đều có đức tính này không?" Trần Tiểu Đao mặt mày khó chịu như bị táo bón.

Nếu không phải Tề Thiết Chủy là người của Trần gia, lại là trợ thủ đắc lực bên cạnh Trần Mộc, Trần Tiểu Đao chắc chắn đã cho một bạt tai rồi, phải cho y biết người nói chuyện nửa vời trước đây giờ ra sao rồi mới được!

"Nếu không thể minh ngộ, sẽ vạn kiếp bất phục, vĩnh thế không thể siêu thoát." "Cuối cùng biến thành một kẻ… hành thi tẩu nhục." Giọng nói của Trần Mộc lặng lẽ vang lên.

Ngẩng đầu lên, Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao hai người đều vội vàng hành lễ.

"Gia chủ!" "Mộc gia!" Trần Mộc đưa tay ra hiệu, bước vào trong khoang ngồi xuống, theo sau là Hoa Linh, trong tay còn cầm một lọ thuốc nhỏ.

"Ồ, Tề gia chủ tỉnh rồi à." "Đây là Thanh Thần Tỉnh Não Hoàn do tôi tự bào chế, hiệu quả rất tốt." Hoa Linh tiện tay đưa lọ thuốc qua.

Tề Thiết Chủy vừa cảm ơn vừa nhận lấy, không chút do dự liền uống một viên, ngay sau đó sắc mặt đã có chút chuyển biến tốt hơn.

"Thật không biết nên nói ngươi là gan lớn, hay là tự tìm chết nữa." "Kỳ Môn Nội Cảnh kia liên quan rất lớn, có nguồn gốc từ Phong Hậu Kỳ Môn, chỉ với chút bản lĩnh của ngươi, đó không phải là tìm chết sao?" Trần Mộc thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tề Thiết Chủy cười hắc hắc hai tiếng, nhỏ giọng nói: "Lúc đó tôi cũng chỉ tình cờ nhìn một cái, ai ngờ đâu, nhìn một cái suýt nữa thì không rút ra được!" "Không phải suýt nữa." "Mà là ngươi đã hoàn toàn bị mắc kẹt vào trong đó rồi, hiểu chưa?" Ánh mắt Trần Mộc vô cùng ngưng trọng, trầm giọng nói: "May mà lúc đó ta đã luyện chế xong, phút cuối cùng đã phong bế Kỳ Môn Cục, nếu không ngươi bây giờ…" Có những lời không cần nói ra, Tề Thiết Chủy cũng biết đó là kết quả như thế nào.

Biến thành một kẻ hành thi tẩu nhục?

Thế thì thà chết một lần cho xong còn sướng hơn!

"Hả?" "Mộc gia, ngài nói ngài đã… luyện chế hoàn thành?!" Tề Thiết Chủy tinh thần phấn chấn, hứng thú hỏi: "Thành công rồi sao Mộc gia?

Ở đâu vậy, mau cho tôi xem pháp bảo của ngài!" Tiện tay lật một cái, trong lòng bàn tay Trần Mộc xuất hiện một quả cầu ngọc đen tuyền cỡ quả óc chó.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, bên trong quả cầu ngọc đen tuyền tỏa ra ánh sáng lung linh này, thỉnh thoảng sẽ lóe lên những ký tự lấm tấm.

Nhìn lại lần nữa lại có biến đổi khác.

Xem mười mấy lần, Tề Thiết Chủy ngơ ngác: "Mộc gia, kiện này… kiện pháp bảo này của ngài?

Sao lại kỳ quái như vậy, tại sao mỗi lần tôi nhìn, đều thấy những thứ khác nhau?" Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh cũng liên tục gật đầu, vô cùng nghi hoặc.

"Bởi vì đây là một tiểu động thiên." "Ta đặt tên cho nó là 'Phong Hậu Động Thiên', bắt nguồn từ việc nó mượn dùng 【Phong Hậu Kỳ Môn】, lại phong ấn vô số Kỳ Môn Cục, mới khiến nó tự thành một

phương thế giới.” Khi nói, trong giọng nói của Trần Mộc cũng xen lẫn sự tự hào khó kìm nén.

Lúc luyện chế 【Phong Hậu Động Thiên】 này, ít nhất có hơn mười lần, Trần Mộc đều nghĩ rằng mình sẽ thất bại!

Đặc biệt là vào thời khắc cuối cùng, khi phong ấn Kỳ Môn Cục vào trong vẫn ngọc, lại khiến nó tự thành một thế giới, tách biệt ra, hình thành một không gian khác.

Chỉ một chút nữa thôi, là toàn bộ sụp đổ!

Đó cũng là lần đầu tiên, khiến Trần Mộc cảm nhận được cái gì gọi là uy hiếp chí mạng!

“Lúc đó cũng coi như là kinh hiểm.” “Nếu lúc đó thất thủ, e rằng… Trần gia cũng sẽ không còn tồn tại nữa.” Trần Mộc nhẹ nhàng lướt qua, cười một tiếng.

Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao lại cảm thấy sống lưng lạnh toát, dựng tóc gáy.

Nếu lúc đó Trần Mộc thất thủ, chẳng lẽ, cả lão trạch của Trần gia đều sẽ bị san thành bình địa?!

“Đúng, chính là như hai người đang nghĩ trong lòng.” “Một khi sức mạnh ta phong ấn trong vẫn ngọc này hoàn toàn bộc phát, hủy đi nửa thành Thường Sa chắc cũng không phải chuyện gì khó.” “Nhưng mà, may mắn.” Trần Mộc nghịch 【Phong Hậu Động Thiên】 trong tay, cảm giác thành tựu tràn đầy.

Thành Thường Sa không bị hủy mất một nửa, lão trạch Trần gia cũng không bị san thành bình địa, động thiên tiểu thế giới, luyện chế thành công rồi!

Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao hai người sợ hãi một lúc lâu.

Ngược lại, Hoa Linh ngồi một bên, trên khuôn mặt tươi cười tràn ngập hạnh phúc mãn nguyện, không hề cảm thấy có nguy hiểm gì, dường như cũng hoàn toàn không quan tâm.

"Hoa Linh cô nương, cô không lo lắng tình hình lúc đó sao?" Tề Thiết Chủy buồn bực hỏi một câu.

Hoa Linh ngẩn người, hỏi ngược lại: "Tôi nên lo lắng sao?

Mộc ca là người mà tôi không cần lo lắng nhất rồi, được không." Tề Thiết Chủy: "Nói thì nói vậy, nhưng lúc đó chúng ta có thể đều sẽ chết…" Hoa Linh cười lắc đầu, nghiêm túc nói: "Cái này ngài không hiểu rồi, Tề gia chủ, có thể chết cùng một lúc với Mộc ca, cũng là một chuyện rất tốt a!" Trần Mộc cũng cười: "Yên tâm, sẽ không." Lập tức, không khí trong khoang có chút trầm mặc, có chút ngượng ngùng, có chút khiến người khác muốn chết.

Tề Thiết Chủy: "…" Trần Tiểu Đao: "Tề gia ngài đúng là đáng chết!

Ngài biết rõ Hoa Linh phu nhân chắc chắn sẽ trả lời như vậy mà còn hỏi, ngài đây chẳng phải là tự rước lấy nhục sao!" Tứ Cửu Thành, cửa ra ga.

Có một thanh niên mặc vest, đeo kính râm, đang ngồi trên một chiếc ghế, chờ ở đó.

Bên cạnh anh ta là mấy vệ sĩ, mấy a hoàn.

Các loại hoa quả, bánh kẹo, đồ ăn vặt đều đặt bên cạnh, để anh ta tùy ý lấy, ra dáng một tiểu thư nhà giàu.

Xung quanh có người nhìn thấy trang phục của những vệ sĩ, a hoàn này.

Người không biết thì khinh thường, người biết nội tình thì tim đập thình thịch!

Có thể có được đội hình, phô trương như vậy, người này không phải là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tân Nguyệt, thì còn có thể là ai?!

Trong ga tàu thường có các Phật gia canh chừng, nhưng cũng không thấy ai dám đến gần đây.

Đùa à, ở đất Tứ Cửu Thành này, còn dám thò tay vào túi của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đó thuần túy là tự đâm đầu vào chỗ chết!

Chỉ có điều… lúc này Doãn Tân Nguyệt đang giả trai, rõ ràng là trong vai một tài xế.

"Tiểu thư, tôi thấy chuyện đón người này… căn bản cũng không cần ngài phải tự mình ra mặt đúng không?

Tùy tiện cho ai đó đi đón chẳng phải cũng giống nhau sao?" Nghe một a hoàn bên cạnh mở miệng, Doãn Tân Nguyệt lắc đầu, nói: "Cái này ngươi không hiểu, cha rất coi trọng vị Trần gia chủ này, cũng muốn ta đi dò xét trước một phen." "Nếu người không tệ…" Lời nói dừng lại, mấy a hoàn bên cạnh tâm lĩnh thần hội, liên tục gật đầu: "Nếu có thể thành, vậy vị Trần gia chủ này chẳng phải là cô gia của chúng ta sao!" "Nói bậy!" Doãn Tân Nguyệt làm bộ muốn đánh.

Mấy a hoàn cười đùa né tránh, xem ra quan hệ chủ tớ khá tốt.

Chương 284

Doãn Tân Nguyệt quả thực có phong thái của đại tiểu thư, kiêu căng, ngang ngược, nhưng đối đãi với hạ nhân lại không nghiêm khắc, quan hệ ngược lại rất thân mật.

“Tiểu thư, tôi nghe nói, vị Trần gia chủ này hiện nay ở thành Thường Sa thế lực rất ghê gớm, chiếm gần chín phần địa bàn đấy!” “Hay là chuyện này chúng ta cứ ứng phó cho tốt?

Lão gia chắc cũng có ý lôi kéo nhỉ?” Một người phụ nữ có vẻ là quản sự bên cạnh hạ giọng hỏi.

Doãn Tân Nguyệt nhặt một miếng bánh đưa vào miệng, nói không rõ ràng: “Lão hồ đồ đó tâm tư nhiều lắm!Nếu đã ông ta muốn ta đến đón vị Trần gia chủ này, vậy thì đừng trách ta…” Mấy a hoàn nhìn nhau một vòng, đều có chút bất lực.

Người ngoài đều biết thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm cực kỳ vững chắc, không dễ chọc vào.

Nhưng ai biết được, cho dù là đại lão bản thực sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng trước mặt Doãn Tân Nguyệt, cũng chỉ có nước cười khổ, lần nào mà không phải để mặc cô làm theo ý mình?!

Một viên ngọc quý trên tay như vậy, chẳng phải nên cưng chiều hết mực sao!

“Cũng không biết vị Trần gia chủ này trông thế nào.” “Cũng có chút mong chờ đấy.” Doãn Tân Nguyệt uống một ngụm trà, có chút mơ mộng nói.

Một trong những a hoàn suy nghĩ một chút, cân nhắc nói: “Chúng ta thật sự không biết nhiều tư liệu liên quan đến Trần gia chủ.”

“Nhưng chúng ta có nghe nói…” “Vị Trần gia chủ này hành sự phong cách tàn nhẫn, trước nay đều là trảm thảo trừ căn không chút lưu tình, một người như vậy, chắc phải là một tráng hán ngũ đại tam thô nhỉ?

Ít nhất cũng phải mặt đầy sát khí loại đó?” Nghe những lời này, Doãn Tân Nguyệt hơi sững người, dở khóc dở cười nói: “Bớt xem mấy cuốn tiểu thuyết vô vị đó đi, thực tế làm gì có nhiều tráng hán mặt sẹo như vậy?” “Hơn nữa, cũng không nhất định người hành sự phong cách lợi hại, thì nhất định phải có ngoại hình như vậy chứ?!” Mấy a hoàn rối rít gật đầu, vội vàng xin lỗi.

Nhưng nói thì nói vậy, trong lòng Doãn Tân Nguyệt cũng có chút thấp thỏm.

“Chắc không phải là người như vậy chứ?” “Nếu thật sự là người có tướng mạo thô kệch, lại thêm mặt đầy thịt ngang, mặt sẹo… chậc chậc chậc, giết bản tiểu thư này cũng đừng hòng thành thân.” “Ít nhất cũng phải có tướng mạo tạm được, đừng quá tệ là được…” Trong đầu Doãn Tân Nguyệt, không khỏi lại nhớ lại mấy câu mà cha cô đã nói trước đây.

“Người này từ lúc đặt chân đến thành Thường Sa đến quy mô như hiện nay, tính ra chưa đầy hai ba tháng, đủ thấy thủ đoạn lợi hại, nội tình mạnh mẽ của hắn.” “Nhìn khắp cục diện thế đạo hiện nay, người này tuyệt không phải vật trong ao, tất sẽ có một phen đại nghiệp!” “Cho dù không phải để bảo vệ Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ là để tìm cho con một sự bảo đảm an toàn… con cũng nên cân nhắc nhiều hơn, đừng hành động theo cảm tính.” “…” Mấy câu nói không ngừng vang vọng bên tai.

Trong chốc lát, Doãn Tân Nguyệt cũng có chút mông lung.

Ủy khuất cầu toàn, bảo vệ cơ nghiệp Tân Nguyệt Phạn Điếm này?

Hay là, một mực làm theo ý mình, hành động theo sở thích của bản

thân?

Dù Doãn Tân Nguyệt tâm tư nhạy bén, năng lực xuất chúng, nhưng lúc này, vẫn khó mà hỏi rõ được lòng mình.

Thân ở trong cuộc, không thể nhìn toàn cục.

"Tiểu thư, tiểu thư, đến rồi, đến ga rồi!" Tiếng nhắc nhở nhỏ của a hoàn bên cạnh cũng khiến Doãn Tân Nguyệt tỉnh lại từ trạng thái hoảng hốt.

Xe lửa vào ga, từ từ dừng lại.

Lập tức, Doãn Tân Nguyệt vội vàng đứng dậy, xua tay: "Nhanh lên nhanh lên, dọn hết mấy thứ này đi, lát nữa không ai được nói hớ!" "Vâng, tiểu thư!" Mấy a hoàn vội vàng nhanh chóng.

Trong nháy mắt, bàn trà ghế ngồi, hoa quả bánh kẹo xung quanh đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Đúng lúc này, cửa của toa xe lửa khoang VIP mở ra.

Tề Thiết Chủy đi ra trước tiên, một tay ôm đầu, một tay xách một chiếc vali, mặc một chiếc áo dài của thầy bói.

"Là vị này sao, tiểu thư?" "Chắc chắn không phải." Doãn Tân Nguyệt quả quyết lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Ngươi thấy gia chủ của gia tộc nào khi ra ngoài lại đi đầu tiên sao?" Ngay sau đó, Trần Tiểu Đao cũng xuống tàu.

Lần này lập tức thu hút ánh mắt của Doãn Tân Nguyệt.

"Người này thì khá giống." "Nhìn tướng mạo cũng không khó coi, khí chất trên người cũng có cái vẻ đó, sát phạt quả quyết, giống như một người hành sự tàn nhẫn." Doãn Tân Nguyệt khẽ gật đầu.

Mấy a hoàn nhìn mà mắt đầy vui vẻ, nhỏ giọng nói thầm: "Vậy chắc chắn là vị này rồi, nhìn là biết tướng mạo bất phàm, khí chất bất

tục!" "Cũng… không giống lắm." Doãn Tân Nguyệt vẫn lắc đầu.

Lần này cô phán đoán bằng trực giác, Trần Tiểu Đao tuy các phương diện đều không tệ, nhưng vẫn khiến Doãn Tân Nguyệt cảm thấy… thiếu đi một chút khí chất của kẻ bề trên!

Chờ một lúc lâu, không thấy người thứ ba xuống xe, Doãn Tân Nguyệt cũng không khỏi có chút buồn bực: "Chẳng lẽ ta đoán sai rồi?

Vị lúc nãy chính là gia chủ của Trần gia?" Trong một thoáng suy nghĩ, bóng dáng của Trần Mộc hiện ra trong tầm mắt của Doãn Tân Nguyệt.

Chỉ một ánh mắt này, đã khiến Doãn Tân Nguyệt rung động, tim bất chợt đập nhanh hơn!

Một chiếc áo khoác đen tuyền khoác trên người, bên trong là một bộ Đường trang vừa vặn.

Thân hình hơi gầy, nhưng lại vừa đúng chỗ.

Đặc biệt là gương mặt góc cạnh rõ ràng của Trần Mộc, càng khiến đám nha hoàn xung quanh không kìm được mà tấm tắc một tiếng.

Là tán thưởng, cũng là kinh ngạc, và còn có cả sự yêu thích nồng đậm.

Đa phần phụ nữ đều quyết định ấn tượng đầu tiên bằng "nhãn duyên", nói trắng ra, nhãn duyên chẳng qua là xem ngoại hình, tướng mạo, đơn giản thô bạo mà lại trực tiếp.

Mà hình tượng của Trần Mộc lúc này lại vừa đúng chuẩn, gần như hoàn hảo phù hợp với mục tiêu trong tưởng tượng của đám phụ nữ! "Chắc chắn là hắn rồi!" Doãn Tâm Nguyệt vô cùng quả quyết.

Bất luận là cảm quan trực tiếp từ cái nhìn đầu tiên, hay là giác

quan thứ sáu trong lòng, Doãn Tâm Nguyệt đều dám khẳng định trăm phần trăm, người thứ ba xuống xe này, tuyệt đối chính là gia chủ Trần gia, không còn nghi ngờ gì nữa! "Đây mới là khí chất mà ta muốn thấy chứ!" "Vẻ mặt trầm ổn, ánh mắt lãnh đạm, toàn thân trên dưới đều toát ra khí chất của bậc bề trên, phải là người ở địa vị cao lâu ngày, nắm giữ đại cục gia tộc, mới có được khí chất như vậy!" "Tốt quá... rồi???" Trong lúc lòng đang lẩm bẩm, đôi mắt đẹp của Doãn Tâm Nguyệt đột nhiên trợn to mấy phần.

Sát sau lưng Trần Mộc, một thân thường phục, mặc một chiếc áo gi-lê nhỏ màu đỏ, Hoa Linh nhảy nhót đi xuống.

Hai bím tóc một trái một phải rủ sau gáy, dung mạo ngọt ngào, đặc biệt là đôi mắt to long lanh ngấn nước, càng đặc biệt thu hút ánh nhìn! "Trần gia chủ này đã thành hôn rồi sao?" Lòng Doãn Tâm Nguyệt chùng xuống, giọng nói bất giác có thêm mấy phần lo lắng.

Nữ quản sự bên cạnh lắc đầu, thấp giọng nói: "Theo tình hình chúng ta tra được, Trần gia chủ đến nay vẫn chưa từng kết hôn." Vừa nghe lời này, Doãn Tâm Nguyệt thở phào một hơi, vô thức vuốt ngực: "Không phải phu nhân của Trần gia chủ là tốt rồi, sức sát thương của tiểu muội muội này thật lớn... quá!??!

Đây lại là ai?!" Một câu còn chưa nói xong, Già La cũng đã xuống tàu.

Ngay sau đó là Tiểu Bạch trong bộ đồ trắng và Tiểu Thanh trong bộ đồ xanh.

Vốn khi thấy Hoa Linh xuống xe, Doãn Tâm Nguyệt còn chưa có cảm giác nguy cơ quá lớn, trong mắt cô, Hoa Linh quả thật rất có ưu thế về dung mạo, vóc dáng, nhưng đây không phải là cùng một kiểu người với Doãn Tâm Nguyệt cô, tự nhiên cũng khiến cô thêm mấy phần tự tin.

Nhưng khi thấy Già La bước xuống, Doãn Tâm Nguyệt đột nhiên có chút hoảng hốt!

Một chiếc áo khoác màu trắng nhạt khoác trên người Già La, lờ mờ có thể thấy bên trong là một chiếc sườn xám màu xanh nhạt, ưu thế về vóc dáng có thể nói là lộ ra không sót chút nào!

Càng không cần nói đến Tiểu Bạch, Tiểu Thanh xuống xe cuối cùng.

Chỉ cần liếc một cái, Doãn Tâm Nguyệt đã biết ưu thế vóc dáng của hai người phụ nữ này gần như là vô địch, lợi hại nhất là hai người có hai loại khí chất hoàn toàn khác nhau.

Một người đoan trang đại khí, một người hoạt bát lanh lợi.

Nhìn thấy liên tiếp bốn người phụ nữ, lòng Doãn Tâm Nguyệt đã ngày càng nặng trĩu, có xu hướng chìm thẳng xuống đáy vực!

Chương 285

"Không phải nói Trần gia chủ chưa từng kết hôn sao?" "Vậy mấy vị này là?" Mấy cô nha hoàn mặt đầy ngơ ngác.

Nói về sự chấn động của họ, thật sự còn lớn hơn Doãn Tâm Nguyệt không ít! "Xem cái thế trận này, không chừng vị Trần gia chủ này còn là một kẻ đa tình." "Đừng có nói bậy, nói xấu sau lưng người khác là sẽ bị thối miệng đó!" "Thật đó, mấy vị tỷ tỷ này cũng quá đẹp rồi?

Tôi là phụ nữ mà còn thấy họ thật sự là tuyệt thế giai nhân!" "Khụ, cái đó, tiểu thư, tôi không cố ý..." "..." Tiếng thì thầm của mấy cô nha hoàn đột ngột dừng lại.

Bởi vì họ đã thấy sắc mặt của Doãn Tâm Nguyệt, đang từ quang chuyển âm, từ trắng chuyển đen, âm tình bất định, biến hóa khôn lường. "Sao bên cạnh Trần gia chủ này lại có nhiều phụ nữ xinh đẹp như vậy?

Tại sao lại thế này?" "A a a a!!

Ta phải làm sao bây giờ?" "Tim ta sao lại đập nhanh như vậy??" "CPU" của Doãn Tâm Nguyệt sắp cháy đến nơi, vô thức lẩm bẩm một câu: "Nếu như thành đôi với Trần gia chủ, ta sẽ không phải làm thiếp chứ??" Lập tức, đám vệ sĩ, nha hoàn xung quanh đều đồng loạt im lặng.

Trong ánh mắt nhìn nhau của mấy người, đều có thể thấy được vẻ kinh hãi! "Thật hay giả vậy?

Tiểu thư nhà chúng ta rung động rồi sao?" "Đây thật sự là mặt trời mọc đằng Tây rồi, mắt nhìn của tiểu thư nhà ta kén chọn có tiếng, cả Tứ Cửu Thành này chẳng có ai lọt vào mắt xanh của cô ấy đâu!"

"Khoan đã, đây không phải là mấu chốt của vấn đề!" "Đúng đúng đúng, tại sao tiểu thư lại thốt ra lời cảm thán như vậy?" "Còn phải hỏi sao?

Tiểu thư chắc chắn đã để ý vị Trần gia chủ này rồi...

Thật không biết vị Trần gia chủ này rốt cuộc có thần thông gì." "Tôi là một thằng đàn ông mà còn thấy Trần gia chủ đặc biệt xuất chúng." "Mấu chốt là...

để tiểu thư nhà chúng ta đến Trần gia làm thiếp???

Chuyện này lỡ mà truyền ra ngoài, e là danh tiếng của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng mất hết!" "..." Đám người xung quanh đang điên cuồng trao đổi bằng ánh mắt, tròng mắt sắp lồi cả ra ngoài.

Cùng lúc đó, Tề Thiết Chủy nhìn một vòng xung quanh, bất mãn nói: "Cách tiếp đãi của Tân Nguyệt Phạn Điếm này không được rồi, sao đến một người ra ga đón cũng không có?" Trần Tiểu Đao cũng liếc nhìn xung quanh, lập tức khóa chặt ánh mắt vào phía Doãn Tâm Nguyệt. "Đi." Trần Mộc khẽ gật đầu, trong lòng cười nhẹ.

Với lục thức ngũ cảm nhạy bén của hắn, dù có cách một khoảng, nhưng vẫn bắt được rõ ràng lời lẩm bẩm của Doãn Tâm Nguyệt, lập tức đoán ra thân phận của cô ta! "Cô nhóc này cũng khá thú vị đấy." Đi mấy bước tới gần, Trần Tiểu Đao đưa tay định lấy tấm thiệp mời bằng vàng trong ngực ra, Tề Thiết Chủy bên cạnh nhìn tấm biển trong tay một tên vệ sĩ, thắc mắc: "Không phải đám người này chứ?

Người họ đón không phải là 'Khúc Như Mi' sao?

Có liên quan gì đến chúng ta đâu?" Trên tấm biển đó, rõ ràng là ba chữ 'Khúc Như Mi' rồng bay phượng múa. "Không, chính là họ." "Ba chữ Khúc Như Mi xuất phát từ một câu thơ cổ: Tân nguyệt khúc như mi, vị hữu đoàn viên ý." Trần Mộc cười lắc đầu, thản nhiên nói.

Dứt lời, Doãn Tâm Nguyệt trong trang phục tài xế bên cạnh bỗng nhiên động lòng, ma xui quỷ khiến thế nào lại mở miệng nối một câu: "Hồng đậu bất kham khán, mãn nhãn tương tư lệ...

Dám hỏi ngài có phải là gia chủ Trần Mộc, Trần gia ở Thường Sa Thành không?!" "Là ta." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao nhanh chóng lấy ra tấm thiệp mời bằng vàng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, giơ lên. "Mời bên này, Trần gia chủ." Doãn Tâm Nguyệt không hề biết thân phận của mình đã sớm bị Trần Mộc phát hiện.

Lúc này cô vẫn đang đóng vai một tài xế, dẫn Trần Mộc và mọi người đi về phía chiếc xe hơi bên ngoài. "Tiểu Đao, Tề gia chủ, hai người ra chiếc xe phía sau ngồi đi." Trần Mộc khẽ gật đầu, ánh mắt lại chuyển sang Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, thấp giọng nói: "Hai ngươi cũng ngồi riêng một chiếc." "Ngồi chung không được sao?

Chủ nhân?" Tiểu Thanh trực tiếp dính lấy hắn.

Nhìn dáng vẻ quen thuộc ôm cánh tay Trần Mộc làm nũng của cô, Doãn Tâm Nguyệt chỉ cảm thấy mí mắt mình đang giật liên hồi!

Không chỉ vậy, Doãn Tâm Nguyệt kinh ngạc phát hiện ra, mình lại... nảy sinh một cảm giác vô cùng ngưỡng mộ?! "Ta bị sao vậy?" "Doãn Tâm Nguyệt, mau tỉnh táo lại!

Đây không phải là ngươi, ngươi là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, là một trong những viên minh châu sáng nhất Tứ Cửu Thành!" "Ngươi mới gặp Trần Mộc lần đầu thôi, sao có thể sa ngã nhanh như vậy??" Trong lúc tự vấn lòng mình, Doãn Tâm Nguyệt gắng sức điều chỉnh lại trạng thái, cố gắng hết sức không để vẻ mặt mình có quá nhiều thay đổi. "Ngoan, nghe lời." "Ra xe sau ngồi đi, ta có việc quan trọng." Trần Mộc khẽ vuốt mái tóc dài của Tiểu Thanh, cười nói.

Thấy vậy, Tiểu Thanh lưu luyến buông cánh tay Trần Mộc ra, đi ba bước lại ngoảnh đầu một lần, đi về phía chiếc xe sau.

Phụ nữ của Trần gia đều rất biết chừng mực, cho dù là loại yêu thú hóa người như Tiểu Bạch, Tiểu Thanh cũng vậy.

Rất nhanh, Trần Mộc cũng dẫn Già La, Hoa Linh lên chiếc xe trước mặt.

Doãn Tâm Nguyệt vẫn biết vị trí của mình, vội vàng đến ghế lái, nắm chặt vô lăng.

Xe khởi động, ổn định chạy về hướng Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mà sự thật chứng minh, suy đoán trong lòng Trần Mộc trước đó hoàn toàn chính xác.

Hầu như cứ vài giây, Doãn Tâm Nguyệt lại nhìn qua kính chiếu hậu, liếc nhìn ba người ngồi sau.

Mấy lần đầu còn khá kín đáo, về sau thì có chút ngang nhiên hơn. "Tỷ phu." Già La ấn tay Trần Mộc, chỉ về phía ghế lái.

Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Không sao, đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm lần đầu gặp chúng ta, nhìn thêm vài lần cũng không có gì." Hoa Linh còn chưa kịp phản ứng, Già La đã hiểu ra.

Từ lúc đầu nhìn thấy ánh mắt của Doãn Tâm Nguyệt, nàng đã cảm thấy có gì đó không ổn, cảm giác của Già La vô cùng nhạy bén, một ánh mắt là có thể nhìn ra mục tiêu của Doãn Tâm Nguyệt!

Nếu thật sự là một tài xế, làm sao dám tùy tiện nhìn thẳng vào khách mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm?! "Thì ra là vậy." Già La khẽ gật đầu.

Doãn Tâm Nguyệt giật nảy mình, một lúc lâu sau mới phản ứng

lại: "Trần gia chủ à à, cũng... cũng hài hước ghê, trên xe này làm gì có đại tiểu thư nào?" Trần Mộc cười mà không nói.

Càng thấy vẻ mặt thản nhiên của Trần Mộc, Doãn Tâm Nguyệt càng suy nghĩ hỗn loạn, trong lòng nai con chạy loạn, lần này thật sự không dám nhìn Trần Mộc qua kính chiếu hậu nữa.

Bầu không khí trong xe có chút ngại ngùng khó tả.

Hoa Linh vẻ mặt bừng tỉnh nhìn về phía Trần Mộc, môi mấp máy hai lần.

Trần Mộc cười gật đầu.

Sau khi nói toạc ra thân phận của Doãn Tâm Nguyệt, quả nhiên cũng như Trần Mộc dự liệu, Doãn Tâm Nguyệt này lập tức ngoan ngoãn hơn rất nhiều, chăm chú lái xe, mắt không liếc ngang, căn bản không dám nhìn kính chiếu hậu thêm một lần nào nữa. "Tứ Cửu Thành đúng là phồn hoa hơn Thường Sa Thành nhiều, Mộc ca." "Chúng ta sẽ ở đây bao lâu?" Hoa Linh ghé vào cửa sổ xe nhìn ra ngoài, gương mặt tươi cười viết đầy vẻ phấn khích.

Chương 286

Bôn ba nam bắc, người Bàn Sơn Đạo Nhân không có nhiều thời gian rảnh rỗi để trải nghiệm sự phồn hoa, vui chơi của thế tục.

Lời nguyền Quỷ Động chưa phá, sao có thể yên lòng?

Tay Trần Mộc đặt lên vai Hoa Linh, vị trí đó, vừa hay chính là nơi dấu vết của lời nguyền Quỷ Động để lại! "Phải mau chóng giải quyết phiền phức này thôi." "Mục Trần Châu..." Nghĩ đến đây, Trần Mộc cũng khó tránh khỏi suy nghĩ lan man.

Trước đó lúc từ Bình Sơn trở về Thường Sa Thành, Trần Ngọc Lâu đã đưa cho Chá Cô Tiếu một tấm bản đồ da người, mà tấm bản đồ này lại được chuyển cho Trần Mộc, sau này đã được đại sư phục chế.

Mà mục tiêu tấm bản đồ này chỉ đến, chính là Trùng Cốc Vân Nam, mộ Hiến Vương! "Mục Trần Châu chính là Mắt Xà Thần, dù sao cũng là một món thần khí, nếu có thể đặt nó vào trong【Phong Hậu Động Thiên】..." "Chậc chậc, thật có chút mong chờ." "Thu thập từng món thần khí, tính trưởng thành của【Phong Hậu Động Thiên】e là không thể đo lường!" Trong lúc suy nghĩ, xe đã chạy đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nói là Tân Nguyệt Phạn Điếm, thực tế nó giống một khu giải trí lớn, tập hợp nhiều lĩnh vực như ăn uống, giải trí, đấu giá.

Quy mô chiếm đất đủ nửa con phố.

Khu vực xung quanh này, cơ bản đều là địa bàn của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mà ở cửa, đã sớm có nhân viên tiếp đón chuyên nghiệp chờ sẵn.

"Đến rồi, Trần gia chủ." "Lát nữa sẽ có người dẫn ngài đến phòng khách." Doãn Tâm Nguyệt nói nhanh một câu, sau đó như bay mở cửa xe lao ra ngoài, một bước đã biến mất trong cổng lớn.

Trần Mộc dẫn Già La, Hoa Linh xuống xe.

Phía sau, Tề Thiết Chủy đã ghé lại gần, thấp giọng nói: "Mộc gia, tên tài xế chở các người có vẻ không ổn đâu!" "Tân Nguyệt Phạn Điếm này không phải là nơi hạng người tầm thường có thể tùy tiện ra vào." "Vừa nãy tôi còn thấy, tên tài xế đó một bước đã vọt vào trong, chẳng ai dám cản hắn cả!" Cảm nhận được ánh mắt của Trần Mộc, Tề Thiết Chủy sững người.

Trần Tiểu Đao cũng đi tới, tay cầm tấm thiệp mời bằng vàng: "Sao thế Tề gia?

Ngơ ra đó làm gì, mau vào đi!" Tề Thiết Chủy xoa xoa khóe miệng, đi theo Trần Mộc và những người phía trước. "Tiểu Đao." Tề Thiết Chủy do dự một chút, giọng nói hạ cực thấp: "Ngươi phải cẩn thận hơn đấy, Tân Nguyệt Phạn Điếm này, không chừng lần này thật sự nhắm vào Mộc gia!" Trần Tiểu Đao nhíu mày, cười lạnh một tiếng: "Dám đến, thì dám giết!" "Tề gia chủ, Tiểu Đao." "Đừng nói nhảm." Trần Mộc không quay đầu lại nhắc một câu, thản nhiên nói: "Đây là trên địa bàn của người ta, tai mắt rất nhiều." Một tiếng nhắc nhở, Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy lập tức phản ứng lại.

Không biết tại sao, rõ ràng là Tân Nguyệt Phạn Điếm xa hoa lộng lẫy, cực kỳ hoành tráng và khiến người ta thư thái, lại khiến Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy nảy sinh một loại...

ảo giác kỳ lạ như cừu vào miệng cọp!

Cả nhóm lên lầu hai, chia nhau vào hai phòng khách.

Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao một phòng, bên Trần Mộc thì có

nhiều người ở hơn một chút, Già La, Hoa Linh, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh.

Chỉ có điều, sự sắp xếp của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng rất thỏa đáng, phòng khách chuẩn bị cho Trần Mộc vô cùng lớn và rộng rãi, lập tức khiến Trần Mộc nhớ tới phòng tổng thống mà mình từng ở. "Có chút hơi hướng phòng tổng thống, không tệ." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Bên cạnh không xa, Tiểu Thanh đã kéo Hoa Linh, hai người bay thẳng lên chiếc giường lớn trong phòng chính, thoải mái nằm trên giường chơi đùa một lúc lâu.

Già La và Tiểu Bạch thì đoan trang hơn nhiều.

Hai người đi một vòng, sau đó bắt đầu bận rộn sắp xếp hành lý, thu dọn tủ quần áo, pha trà. "Tỷ phu." "Lúc trước thấy ánh mắt của đại tiểu thư Tân Nguyệt Phạn Điếm, dường như cũng rất có ý với ngài." Già La nhẹ nhàng đặt một tách trà nóng lên bàn.

Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu nói: "Lòng dạ phụ nữ khó dò, huống hồ là thiên kim đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thật không dễ đoán tâm ý." "Vậy sao?" Già La mỉm cười. "Coi là vậy đi." Trần Mộc xua tay, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Nếu là Hoa Linh hay người khác, cơ bản Trần Mộc muốn giấu diếm suy nghĩ gì đều có thể giấu được.

Nhưng Già La thì khác, nàng cứ như tâm ý tương thông với Trần Mộc, luôn đoán trúng một vài suy nghĩ trong lòng hắn.

Không lâu sau, Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy lần lượt gõ cửa bước vào.

Hai người mắt không liếc ngang, ngồi xuống trước bàn trà. "Chậc." "Mộc gia, phòng của ngài khác hẳn phòng hai chúng tôi ở, rộng rãi hơn quá nhiều!" Tề Thiết Chủy tấm tắc khen ngợi, thấp

giọng nói: "Tôi nghi ngờ có người đã nâng cấp phòng cho Mộc gia ngài!" Trần Mộc hơi sững người.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao cũng gật đầu, hạ thấp giọng nói: "Hai chúng tôi vừa mới đi dạo một vòng ở tầng này, loại phòng như của gia chủ, tầng này hình như cũng chỉ có hai gian." "Nhưng cụ thể thế nào, nữ quản sự bên ngoài cũng không nói với tôi, rất bí ẩn." Suy nghĩ một chút, Trần Mộc có chút dở khóc dở cười.

Cả đoạn đường từ ga tàu đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, người họ thực sự tiếp xúc chỉ có Doãn Tâm Nguyệt, và trùng hợp là, cô ta thật sự có quyền hạn tùy ý nâng cấp phòng cho khách!

Già La ngồi một bên không mở miệng, bình tĩnh uống trà, dường như đã sớm đoán được. "Ai, nói đi cũng phải nói lại." "Nơi sang trọng như Tân Nguyệt Phạn Điếm, ở chỗ chúng ta làm gì có!" Tề Thiết Chủy đứng dậy đi dạo một vòng, vỗ vỗ ghế sofa: "Có thể đứng vững ở Tứ Cửu Thành nhiều năm, lai lịch của Tân Nguyệt Phạn Điếm này... chậc chậc." Trần Tiểu Đao nghi hoặc nói: "Thật sự lợi hại đến vậy sao?" "Đúng là rất lợi hại." "Tân Nguyệt Phạn Điếm từ khi khai trương đến nay, đã có lịch sử hơn trăm năm, mà lai lịch của nó vẫn luôn là một bí ẩn, bối cảnh rất hùng hậu, nhưng không ai tra ra được." Trần Mộc khẽ gật đầu, tiếp tục nói: "Và bất luận là thay triều đổi đại, hay thời cuộc biến động, đều không thể khiến Tân Nguyệt Phạn Điếm bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại... ngày càng vững chắc." Nói đến đây, ngay cả Trần Mộc cũng khó tránh khỏi tò mò.

Trong mắt người ngoài, Tân Nguyệt Phạn Điếm chính là một con rồng ẩn mình tuyệt đối không thể chọc vào.

Mà từ xưa đến nay, những người, thế lực, gia tộc dám động đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, cơ bản đều không có kết cục tốt đẹp, không ai may mắn thoát khỏi. "Có tà ma vậy sao?" "Đây chẳng phải cũng chỉ

là một khách sạn lớn đặc biệt cao cấp thôi sao?" Trần Tiểu Đao không cho là đúng.

Tề Thiết Chủy bên cạnh thở dài, nghiêm túc nói: "Chính vì cẩn thận mới đi được vạn năm, Tiểu Đao, thái độ này của ngươi không được đâu!" "Lần này nếu ngươi làm hỏng đại sự của Mộc gia, ngươi gánh nổi không?!" Mượn oai hùm, chiêu này của Tề Thiết Chủy dùng rất hiệu quả. "Cũng phải, đúng là không thể khinh địch." Trần Tiểu Đao cũng vẻ mặt nghiêm túc, rồi lại nói: "Nhưng tôi cũng không nói dối, đám vệ sĩ bảo vệ trong Tân Nguyệt Phạn Điếm này, trong mắt tôi thực sự cũng không ra sao..." Nghe vậy, Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu nói: "Đó là vì đẳng cấp của ngươi bây giờ không tầm thường, được rồi, nghỉ ngơi một lát rồi xuống lầu đi dạo, thăm dò tình hình." "Đặc biệt là thương hội ngoại quốc." "À đúng rồi." Thấy Trần Mộc vẻ mặt nghiêm túc, Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao đều vô thức ưỡn thẳng lưng: "Xin gia chủ phân phó!" "Nói chuyện trong Tân Nguyệt Phạn Điếm này, phải chú ý một chút." "Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm này có rất nhiều Thính nô, tức là những người có thính lực cực kỳ lợi hại, trong ngoài phòng, trên dưới phòng bao, không có lời nói nào có thể thoát khỏi tai họ." Trần Mộc thản nhiên xua tay, sau đó ném một vật nhỏ cho Trần Tiểu Đao: "Món pháp khí nhỏ này có thể cách ly thị giác và thính giác, tạo thành một lớp rào cản như thuật che mắt." "Phạm vi bao phủ có thể tự điều chỉnh, lát nữa tự đặt trong phòng đi." "Rõ, gia chủ!" Trần Tiểu Đao lập tức hiểu ra.

Tề Thiết Chủy bên cạnh thì càng rõ hơn, loại pháp khí nhỏ cách ly thị giác thính giác tạo thành thuật che mắt này, trước đây hắn đã từng thấy ở nhà cũ của Trần gia.

Khi đó lúc Trần Mộc luyện chế【Phong Hậu Động Thiên】, chính là dùng thứ này để che giấu diện mạo thật của vẫn ngọc!

Sau khi nghỉ ngơi một lát, rảnh rỗi không có việc gì làm, Trần Mộc

cũng dẫn cả nhóm rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, đi dạo trong Tứ Cửu Thành. "Phải nói là việc buôn bán đồ cổ ở Tứ Cửu Thành này cũng chỉ có nhiều hơn chứ không ít đi." "Nhưng những món có thể lưu thông đến đây, cơ bản đều là những món trân phẩm hiếm thấy, toàn là hàng tốt, đương nhiên đây chỉ là một phần nhỏ, phần lớn còn lại đều là hàng nhái." Tề Thiết Chủy biết không ít tình hình ở Tứ Cửu Thành, qua lại một hồi, ngược lại hắn lại trở thành hướng dẫn viên du lịch của mọi người.

Đi dạo một vòng lớn ở Lưu Ly Hán, Trần Mộc cũng âm thầm ghi nhớ mấy cửa hàng trọng điểm, lưu ý một chút, nhưng cũng không thực sự quá bận tâm.

Trong số đó, tiểu nhị ở mấy cơ sở của Giải gia cũng đã liên lạc với họ.

Những người này được coi là tai mắt của Giải gia, đồng thời cũng phụ trách kinh doanh mấy cơ sở của họ, gốc rễ sâu dày, tin tức tình báo biết được cũng chỉ có nhiều hơn chứ không ít đi. "Gia chủ." "Theo như thư mà Giải đương gia gửi cho chúng tôi, ông ấy bảo chúng tôi chuyển lời tới ngài, lần này đến Tứ Cửu Thành, ngoài việc đề phòng thương hội ngoại quốc, còn phải đề phòng các thế lực lâu đời ở Tứ Cửu Thành." Nghe tiểu nhị truyền tin, Trần Mộc cười gật đầu, không quá để tâm.

Các thế lực lâu đời ở Tứ Cửu Thành, nội tình sâu dày, nhân thủ đầy đủ, thủ đoạn đa dạng, nhưng... vậy thì đã sao?

Thủ đoạn đối phó với người phàm, cũng chỉ có thể dùng để đối phó với người phàm!

Chương 287

Thực ra trong lòng Trần Mộc rất rõ.

Chỉ riêng việc nhóm người họ rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, cả trong sáng lẫn trong tối, đã có không dưới bảy tám cái đuôi nhỏ!

Những cái đuôi nhỏ này rất có giác ngộ, giữa họ đều giả vờ không quen biết nhau, rõ ràng là tai mắt đến từ mấy thế lực, lại có thể khéo léo phối hợp với nhau, điều này quả thực cũng khiến Trần Mộc dở khóc dở cười.

Để dò la hành tung, tin tức của hắn, lại có thể khiến cho gián điệp tai mắt của mấy nhà đứng chung một chiến tuyến?! "Thật thú vị..." "Thật sự rất muốn bây giờ đặt chân ở Tứ Cửu Thành, chậc, đến lúc đó khó tránh khỏi lại một phen mưa máu gió tanh, cục diện biến động." Trần Mộc cười lắc đầu, đứng dậy lên xe.

Già La, Hoa Linh, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh theo sau, vội vàng ném quần áo mới mua, quà nhỏ, son phấn, các loại đồ ăn, lên xe của Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy.

Lần này, khoang xe vốn rộng rãi, lập tức bị nhét đầy. "Ối giời mấy vị phu nhân này thật là..." Tề Thiết Chủy nửa ngồi nửa quỳ trên ghế xe, mặt đầy oán giận: "Chẳng trách người ta nói, phụ nữ đi mua sắm đúng là ai cũng đáng sợ!" Trần Tiểu Đao cũng nửa ngồi một bên, thở dài thườn thượt.

Vốn dĩ hắn muốn dùng Phệ Nang, trực tiếp chứa hết những thứ này vào.

Nhưng cân nhắc xung quanh có nhiều tai mắt, với nguyên tắc không để lộ thực lực, Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy chỉ có thể đảm đương vai trò cu li.

Sau khi ăn một bữa lẩu thịt dê xiên kiểu Tứ Cửu Thành cũ, mọi người mới trở về Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc này đã là lúc đèn hoa mới lên, trong Tân Nguyệt Phạn Điếm lại vô cùng náo nhiệt. "Tính thời gian, cuộc sống về đêm bây giờ mới bắt đầu thôi." Trần Mộc liếc một vòng, thầm gật đầu.

Thế thời bây giờ chính là quỷ quyệt kỳ lạ như vậy, cho người ta một cảm giác chia rẽ kỳ diệu.

Rõ ràng có nơi thì dân chúng lầm than, có nơi thì vẫn đêm đêm ca múa, phồn hoa như gấm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có cả quán rượu, bàn bạc, sân khấu, bàn trà, bàn cờ chờ đợi, rất nhiều nơi để mọi người tiêu khiển giải trí, đủ mọi thứ, năm hoa tám cửa.

Đây cũng là để phục vụ cho khách khứa từ năm hồ bốn biển.

Nói đi cũng phải nói lại, có thể khiến khách ở đây không tìm ra lỗi, không chê được chỗ nào, đủ thấy bản lĩnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm lợi hại! "Mộc ca, chúng em lên nghỉ ngơi trước nhé." "Mệt quá..." Hoa Linh đi được hai bước đã hơi đi không nổi, mí mắt cứ sụp xuống: "Còn có mấy bộ quần áo mới em còn chưa thử nữa..." "Vậy ngươi về trước đi, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh." Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Các ngươi cũng cùng Hoa Linh về nghỉ ngơi trước đi, thời gian cũng không còn sớm." "Được thôi!" Tiểu Thanh gật đầu đầu tiên.

Tiểu Bạch có chút kinh ngạc, rồi cũng hiểu ra.

Nếu là bình thường, nói gì thì nói Tiểu Thanh cũng phải bám lấy Trần Mộc, nhưng lúc này, rõ ràng cô cũng muốn xem những thứ mới mua về, thử quần áo mới, có chút không thể chờ đợi.

Ba người phụ nữ trở về phòng.

Chỉ có Già La vẫn đi theo sát Trần Mộc, không hề dao động. "Ngươi không mệt sao?" Trần Mộc véo má Già La, hạ thấp giọng nói: "Hôm nay mua cho ngươi không ít quần áo, không tò mò sao?" Già La cười nhẹ, khẽ lắc đầu: "Đều không bằng niềm vui được ở bên cạnh tỷ phu." Dứt lời, hai người gần như cùng lúc cảm nhận được một tia nhìn xen lẫn sự ghen tị nồng đậm! "Đi, dạo một vòng." Trần Mộc giả vờ không biết gì, ôm eo Già La đi dạo.

Cơ bản hai người đi đến đâu, đều sẽ thu hút một đám khách khứa ngẩn người nhìn theo, sau đó đều không kìm được mà cảm khái vạn phần, trên mặt vừa có ngưỡng mộ, vừa có ghen tị, lại có cả tán thưởng.

Đủ loại cảm xúc, không giống nhau. "Đúng là một đôi trai tài gái sắc, thật hiếm thấy trên đời!" "Ai nói không phải chứ, người nam này thật có thể nói là đẹp như Phan An, người nữ thì không kém Điêu Thuyền, hai người kết hợp quả là tương đắc ích chương, khí chất cũng gần như hoàn mỹ!" "Đúng là rất hiếm thấy, rất có tướng phu thê!" "Lạ thật, ở Tứ Cửu Thành chưa từng nghe nói có hai nhân vật như vậy?" "Tôi vừa mới thấy, bên cạnh vị này còn có ba người phụ nữ nữa, thật sự là người sau đẹp hơn người trước, lai lịch không nhỏ đâu!" "Nói nhảm, dọa tôi đến không dám nhìn." "Nói đi cũng phải nói lại, bên cạnh có đến bốn mỹ nữ giai nhân như vậy, nhìn khắp Tứ Cửu Thành e là cũng không có vị công tử nào như thế?" "Thật sự không có..." "Mấy người ngốc à?

Buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm này, khách mời đều là từ năm hồ bốn biển, đến từ khắp nơi, không phải người bản địa cũng rất bình thường!" "Phải xem lần đấu giá này, thủ đoạn của vị này thế nào!" "..." Trong một lúc, tiếng thì thầm trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, từ khi bắt đầu cơ bản chưa từng dứt.

Cơ bản là Trần Mộc dẫn Già La đi đến đâu, nơi đó sẽ vang lên

những tiếng thì thầm cực nhỏ.

Dù sao khách đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, ai nấy đều không giàu thì cũng sang, có kiêu hùng từ Tây Bắc, cũng có quân phiệt các nơi, càng có những thương nhân giàu có, những tay buôn bôn ba nam bắc, đủ mọi loại người!

Chỉ có điều, người có thể vào được nơi như thế này, lại có ai là kẻ không có mắt?

Tự nhiên cũng không có kẻ nào không có mắt, dám tùy tiện xông lên.

Nhân vật lợi hại ở Tứ Cửu Thành này, đúng là rất nhiều.

Nhưng cũng không có nghĩa là, nhân vật từ nơi khác đến, lại kém đi đâu! "Mộc gia." "Cảm thấy thế nào?" Tề Thiết Chủy dẫn theo Trần Tiểu Đao đi tới, hai người cũng là lần đầu thấy cảnh tượng ban đêm của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhìn trái ngó phải, ngoài việc tấm tắc khen ngợi, cũng có chút kinh ngạc. "Ấy, Mộc gia." "Ngài xem đạo nhân đang uống rượu nói chuyện phiếm bên tay phải kia, thấy không?" Nghe giọng nói thần bí của Tề Thiết Chủy, Trần Mộc ngẩng đầu liếc một cái, gật đầu nói: "Thấy rồi, sao vậy?" Giọng Tề Thiết Chủy hạ cực thấp: "Đạo nhân này lai lịch rất lớn, giang hồ gọi là 'Đoạn Thủ Lý', nghe nói có thể thông thiên ý, lại có thể đối thoại với quỷ thần, vô cùng lợi hại!" "Ha ha ha, đây không phải là đồng nghiệp của Tề gia ngươi sao?" Trần Tiểu Đao bên cạnh cười một tiếng.

Tề Thiết Chủy xua tay, ánh mắt khẽ động, lại thấp giọng nói: "Thấy cặp chị em hoa khôi bên kia không?

Hai vị này còn lợi hại hơn nữa!" "Có câu nói hoa sinh tịnh đế, như hoa trong gương hai bên, công phu cực kỳ lợi hại!" "Ây?

Mộc gia, hai vị này hình như đang nhìn ngài kìa...

Chậc chậc, mắt cứ dán vào mặt Mộc gia ngài!" "Thôi được rồi, Tề gia!". "Gia chủ đã đi từ lâu rồi!" Trần Tiểu Đao cười một tiếng, chỉ về phía không xa bên cạnh.

Tề Thiết Chủy quay đầu lại mới phát hiện, Trần Mộc đã sớm dẫn Già La đi xa, tiến vào đại sảnh. "Hay là, Tiểu Đao ngươi chịu thiệt một chút?". "Với lại, hai chị em này rõ ràng cũng là tiểu thư nhà giàu, ta thấy cũng rất xứng đôi với ngươi đấy!" Tề Thiết Chủy vỗ vỗ vai Trần Tiểu Đao, vẻ mặt nghiêm túc.

Trần Tiểu Đao vội xua tay: "Thôi thôi, ta chắc chắn không có phúc khí tốt như vậy, bỏ đi.". "Ai da?". "Ta thấy Tề gia ngươi có vẻ rất hứng thú, hay là?".

Vừa nghe vậy, Tề Thiết Chủy bí ẩn lắc đầu, nghiêm túc nói: "Người hỏi trời bói quẻ như chúng ta, sao có thể dễ dàng chìm đắm trong hồng trần thế tục này chứ?

Thôi bỏ đi, bỏ đi!".

Hai người vừa pha trò vừa tán gẫu, bắt đầu đi dạo xung quanh.

Trong đại sảnh đặt mấy bàn cờ bạc, có một bàn khách đang ngồi vây quanh, đám đông quan sát thì la hét ầm ĩ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn một vị khách ở ghế trên.

Trước mặt người đó, tiền cược chất thành đống lớn, rõ ràng là đã thắng đầy bồn đầy bát! "Hầy, vị gia này thật thần thánh!

Thần bài!". "Đặt đâu trúng đó!".

Chương 288

"Lợi hại, lợi hại, lăn lộn ở sòng bạc bao nhiêu năm, ta vẫn là lần đầu thấy có người chơi xúc xắc lợi hại như vậy!". "Chậc, vị gia này cũng lợi hại thật, dám chơi lớn như vậy ngay tại địa bàn của Khách sạn Tân Nguyệt ư?!". "Nói cũng phải, nếu mà gian lận... e là phải bị phế cả tay chân, sau đó bị đuổi ra ngoài mất?

Không cẩn thận còn bị vứt ra bãi tha ma ấy chứ!". "Đừng nói bậy!". "Ha ha, vừa nhìn là biết mấy người là người ngoài, thật không biết thân phận của vị chủ này sao?". "Ồ?

Trong này còn có chuyện gì khác à?". "Nhìn kỹ đi!

Xem những người đứng cạnh vị chủ này là ai?

Bọn họ đều là người của Khách sạn Tân Nguyệt, giờ thì hiểu chưa!". "Chẳng lẽ... vị gia này là thiếu đông gia của Khách sạn Tân Nguyệt?". "..." Giữa những lời thì thầm, đám đông khách quan cũng không khỏi kinh ngạc thán phục.

Nếu là người ngoài mà dám ngang nhiên cờ bạc trên địa bàn của Khách sạn Tân Nguyệt, lại còn thắng đậm một phen, thì chắc chắn là không nể mặt Khách sạn Tân Nguyệt, có ý lấn át chủ nhà.

Nhưng nếu là thiếu đông gia của Khách sạn Tân Nguyệt thì sao?

Chuyện này thật sự không ai có thể nói ra nói vào được!

Ở sân nhà của mình, chẳng phải là muốn chơi thế nào thì chơi thế đó sao?!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Trần Mộc và Già La, Doãn Tâm Nguyệt bỗng nhiên có chút căng thẳng, tay đang mân mê tiền cược cũng bất giác dừng lại, ngồi ngay ngắn, vẻ mặt chuyên chú.

Thấy vậy, Trần Mộc cũng lười vạch trần, không ở lại lâu.

Khách sạn Tân Nguyệt không phải địa bàn của mình, mà Trần Mộc dẫn Già La đi dạo vài vòng, cũng đã nắm được bảy tám phần bố cục bên trong Khách sạn Tân Nguyệt.

Phía bên kia, Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao cũng đang tiến hành công việc tương ứng.

Hai người họ không có sự ăn ý như Trần Mộc và Già La, nhưng để tránh bị thính nô của Khách sạn Tân Nguyệt nghe được, Tề Thiết Chủy dùng thổ ngữ của Thường Sa cũ để nói chuyện, Trần Tiểu Đao cũng có thể nghe hiểu. "Đại sảnh này và ba tầng lầu ở đây đều thông với nhau, có ít nhất ba cầu thang có thể đi lên xuống.". "Mỗi tầng có không dưới mười mấy người canh gác, tay cầm đoản côn, tuần tra thường xuyên." Tề Thiết Chủy uống một ngụm rượu, nhìn về phía Trần Tiểu Đao: "Thế nào, những người này đối với ngươi chắc không thành vấn đề chứ?". "Nói thừa rồi, Tề gia." Trần Tiểu Đao cười lắc đầu.

Người có mắt đều nhìn ra được, đám bảo vệ canh gác của Khách sạn Tân Nguyệt không có ai là dạng vừa, đều là dân luyện võ, dường như còn tinh thông một loại côn pháp lợi hại nào đó!

Nếu thật sự xảy ra xung đột, e rằng cao thủ giang hồ cũng chưa chắc thoát được khỏi tay họ.

Đương nhiên, cũng chỉ có thế mà thôi. "Vấn đề không lớn, gia chủ ra lệnh một tiếng, để ta nghĩ xem..." Trần Tiểu Đao trầm tư một lát, rồi nói: "Nhiều nhất là ba phút, ta có thể hạ gục toàn bộ vệ sĩ bề nổi của Khách sạn Tân Nguyệt này!".

Tề Thiết Chủy chậc một tiếng, lắc đầu nói: "Nếu thật sự làm vậy, thì chính là xé rách mặt nhau rồi.".

Nhất thời, hai người im lặng.

Thật sự phải xung đột với Khách sạn Tân Nguyệt sao?

Chuyện này, không nghi ngờ gì là điều không ai muốn thấy.

Xung đột với một con rắn đất lợi hại như Khách sạn Tân Nguyệt, cũng có nghĩa là, Trần gia muốn đặt chân ở Tứ Cửu Thành... chắc chắn sẽ gặp vô vàn khó khăn!

Đến nơi như thế này, đôi khi nắm đấm đủ cứng chưa chắc đã hữu dụng.

Ở một nơi mà thế thái nhân tình nhiều như biển cả, mối quan hệ mới là tài sản quý giá nhất!

Mà ở bên kia, Trần Mộc cũng đã dò xét gần xong, đứng dậy dẫn Già La lên lầu: "Tàng Bảo Các của Khách sạn Tân Nguyệt, không có gì bất ngờ, hẳn là nằm ở tầng ba, có trọng binh canh giữ.". "Lát nữa ngươi về trước, ta tự mình đi xem xét một phen.". "Được." Già La khẽ gật đầu.

Biết mình biết người, mới có thể trăm trận không nguy.

Mà ở đại sảnh, Doãn Tâm Nguyệt vẫn luôn chăm chú quan sát động tĩnh của Trần Mộc, thấy hắn dẫn Già La cùng lên tầng hai, trong lòng liền có chút không vui. "Chán quá, chán quá, không chơi nữa!" Doãn Tâm Nguyệt bực bội đẩy đống tiền cược trước mặt, cũng mặc kệ xúc xắc trên bàn chưa mở, cứ thế bỏ đi, hùng hổ bước lên tầng ba, hận đến nghiến răng nghiến lợi. "Làm sao bây giờ?". "Hay là mình đích thân đi một chuyến, gặp vị Trần gia chủ này?". "Thế cũng không được!

Dù sao mình cũng là đại tiểu thư của Khách sạn Tân Nguyệt, làm chuyện như vậy chẳng phải là tự hạ thấp thân phận sao?

Nếu sau này có giao dịch, e rằng làm vậy cũng cực kỳ không ổn..."

Trong lúc suy nghĩ miên man, Doãn Tâm Nguyệt hung hăng đấm vào gối của mình.

Cố ý muốn đi ngủ, nhưng ngay khoảnh khắc nhắm mắt lại, trước mắt cô lại hiện lên từng hình ảnh.

Ánh mắt thoáng qua khi Trần Mộc xuống tàu, cảnh Trần Mộc cưng chiều xoa nắn khuôn mặt tươi cười của Hoa Linh, dáng vẻ thong dong của Trần Mộc khi ôm eo Già La đi dạo trong đại sảnh,...

Vô số hình ảnh như vậy, mỗi khi hồi tưởng lại một cảnh, Doãn Tâm Nguyệt lại càng thêm phiền muộn, buồn ngủ tan biến! "Tiểu thư." Ngoài cửa vang lên giọng của nữ quản sự. "Vào đi!" Nghe thấy giọng Doãn Tâm Nguyệt không đúng, nữ quản sự cười một tiếng, nhẹ nhàng báo cáo: "Tất cả vật phẩm đấu giá lần này đã được đưa vào Tàng Bảo Các, danh sách vật phẩm, có cần phát xuống bây giờ không?". "Phát đi, phát đi!" Doãn Tâm Nguyệt ngồi dậy từ trên giường, lẩm bẩm một câu: "Ta ngược lại muốn xem lần này có những vật phẩm gì mà có thể thu hút sự chú ý của Trần Mộc?!".

Chương 289

Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy hai người đã sớm nhận được tin nhắn của Trần Mộc.

Hai người họ vẫn luôn ngồi trong đại sảnh, không nói là có thể bao quát toàn cục, nhưng ít nhất cũng có thể chú ý đến động tĩnh của đám vệ sĩ trong Khách sạn Tân Nguyệt.

Cùng lúc đó, tại phòng suite của Trần Mộc.

Vừa mới về phòng, chỉ thiếu một chút nữa, Trần Mộc đã không nhấc nổi chân!

Bất kể là Hoa Linh, hay là Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, không ai nghỉ ngơi cả.

Các loại quần áo mới mua vương vãi khắp nơi, ba người đang thay đồ rất vui vẻ, nhìn dáng vẻ tinh thần phấn chấn kia, thật không thể nhìn ra chút mệt mỏi nào. "Đi đi, Tả phu.". "Ở đây có ta trông coi là được rồi." Già La cẩn thận sửa lại quần áo cho Trần Mộc, nhẹ nhàng nói.

Trần Mộc ngó đầu nhìn vào phòng ngủ, lúc này mới hài lòng rút người về: "Tình hình bên này giao cho ngươi, Già La.". "Không vấn đề, Tả phu." Già La khẽ gật đầu.

Trong chớp mắt, bóng dáng Trần Mộc đã biến mất bên cửa sổ.

Gió thổi qua, thân ảnh như quỷ mị!

Dưới trạng thái của 【Liễm Tức Pháp】, năng lực ẩn nấp của Trần Mộc được nâng lên mức tối đa, cộng thêm tốc độ của hắn quá nhanh, căn bản không ai có thể chú ý đến hành tung của hắn!

Đi đến tầng ba, gần như chỉ trong nháy mắt, Trần Mộc đã khóa

chặt vị trí của Tàng Bảo Các!

Trước cửa có hai vệ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh đang đứng, nhìn thân hình là biết không phải dạng vừa.

Mà điều quan trọng nhất là, chỉ cần động tĩnh bên này hơi lớn một chút, lập tức sẽ bị thính nô phát hiện!

Cứ như vậy sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, rút dây động rừng, đến lúc đó đừng nói là thoát thân, e rằng ra khỏi cửa cũng khó!

Nhưng điều này, cũng chỉ áp dụng với người thường mà thôi. "Thật có chút tò mò, kho báu của Khách sạn Tân Nguyệt này." Trong lòng khẽ cười một tiếng, thân ảnh Trần Mộc tựa như quỷ mị, nhẹ nhàng đi đến điểm mù trong tầm nhìn của hai tên vệ sĩ.

Ngay sau đó... "Loạn Kim Thác!" Để đảm bảo không có sai sót, Trần Mộc cũng trực tiếp sử dụng thủ đoạn của 【Phong Hậu Kỳ Môn】, dễ dàng định trụ hai tên vệ sĩ!

Bước tới gần, Trần Mộc đưa ngón tay vào lỗ khóa, một tia điện lưu lao ra như bay, không chút trở ngại, trực tiếp phá tung ổ khóa này từ bên trong!

Lách mình vào Tàng Bảo Các. 【Loạn Kim Thác】 giải trừ!

Đối với hai tên vệ sĩ kia, toàn bộ quá trình họ hoàn toàn không biết, thậm chí không có chút hoảng hốt nào, mọi thứ vẫn như thường, càng không hề nhận ra Tàng Bảo Các sau lưng đã có người vào!

Cũng phải thôi, tu vi cảnh giới của Trần Mộc đã vượt xa họ quá nhiều. "Ồ, cũng không tệ.". "Có mấy món trân phẩm khá đáng nói." Sau khi đi một vòng trong Tàng Bảo Các, Trần Mộc khẽ gật đầu.

Có một lô trân bảo rõ ràng là vừa được đưa vào không lâu, có danh họa cổ bản hiếm thấy trên đời, cũng có một số trân bảo giá trị không nhỏ.

Duy chỉ có điều, không thấy mấy thứ mà Trần Mộc cần. "Kỳ Lân Kiệt, Lam Xà Đảm, Huyết Lan Hoa... một món cũng không có?!". "Chẳng lẽ, trong Khách sạn Tân Nguyệt này còn có Tàng Bảo Các thứ hai?" Trong lòng nghi hoặc, Trần Mộc cũng có chút không vui.

Sau khi cẩn thận hồi tưởng lại, vẫn không có manh mối nào.

Đúng lúc Trần Mộc đang đi đi lại lại trong Tàng Bảo Các, ngoài cửa vang lên giọng của Doãn Tâm Nguyệt: "Tránh ra, bản tiểu thư muốn vào xem vật phẩm đấu giá ngày mai, mở cửa!" "Vâng, tiểu thư!" Hai tên vệ sĩ không nghi ngờ gì, vội vàng mở cửa.

Cạch một tiếng, khóa cửa mở ra, Doãn Tâm Nguyệt đẩy cửa bước vào, bật đèn lên.

Hai tên vệ sĩ phía sau cung kính đóng cửa Tàng Bảo Các lại, cung kính không dám bước vào nửa bước, vẫn đứng hầu ở cửa. "Hử?". "Trong các vật phẩm đấu giá ngày mai quả nhiên có mấy món trân phẩm không tồi..." Doãn Tâm Nguyệt đi một vòng, cầm danh sách vật phẩm trong tay, kiểm tra từng món.

Trong lúc vô tình quay đầu lại, Doãn Tâm Nguyệt suýt nữa thì sợ đến ba hồn bảy vía bay mất!

Trần Mộc đang đứng ở một bên, ánh mắt chăm chú nhìn vào danh sách vật phẩm trong tay cô. "Trần...

Trần...

Trần...

Trần gia chủ?!". "Ngươi... ngươi sao lại, a, người đâu..." Phản ứng của Doãn Tâm Nguyệt chậm nửa nhịp, vừa định mở miệng gọi người, cô đã bị Trần Mộc nhẹ nhàng bịt miệng, thuận thế lấy luôn danh sách vật phẩm. "Có chút chuyện, Doãn tiểu thư không cần kinh ngạc, ta không có ác ý." Trần Mộc chăm chú nhìn vào mắt Doãn Tâm

Nguyệt, một lát sau, thấy Trần Mộc buông tay ra, Doãn Tâm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cảm thấy tim mình đang đập nhanh không kiểm soát, gần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực! "Trần gia chủ, sao ngài lại ở trong Tàng Bảo Các của Khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi?". "Chẳng lẽ..." Lòng Doãn Tâm Nguyệt trầm xuống.

Có thể lẻn vào Tàng Bảo Các này mà vệ sĩ bên ngoài không hề hay biết.

Điều này đã đủ chứng minh thực lực của Trần Mộc, chắc chắn không thể xem thường!

Mà nếu như...

Trần Mộc đến đây để trộm bảo vật trong Tàng Bảo Các, ai có thể cản được hắn?!

Nhìn Doãn Tâm Nguyệt một cái, Trần Mộc lắc đầu, ngón tay chỉ vào một trang trên danh sách vật phẩm, hỏi: "Doãn tiểu thư đa tâm rồi, ta hỏi cô, tại sao vật phẩm này lại không có ở đây?".

Trên trang danh sách vật phẩm đó, chỉ có một món bảo vật.

Chương 290

Tên là: Kỳ Lân Kiệt.

Vốn dĩ Doãn Tâm Nguyệt không muốn trả lời, nhưng dưới ánh mắt của Trần Mộc, Doãn Tâm Nguyệt ma xui quỷ khiến lại mở miệng: "Những loại thiên tài địa bảo cực phẩm như thế này, đều được cất giữ bằng phương pháp đặc biệt, ở trong hầm ngầm.". "Quả nhiên là có hơn một Tàng Bảo Các, ta hiểu rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu, trong lòng đã rõ.

Nghĩ lại cũng phải, nơi có gia nghiệp lớn như Khách sạn Tân Nguyệt, tự nhiên không thể chỉ có một Tàng Bảo Các trên lầu, dưới đất, xung quanh, không chừng còn có bao nhiêu kho hàng nữa!

Mà những loại bảo vật thiên về thiên tài địa bảo như 'Kỳ Lân Kiệt', 'Lam Xà Đảm', cũng không thể để chung với các loại vàng bạc châu báu khác.

Nếu dùng cùng một phương pháp cất giữ, đến lúc đó những thiên tài địa bảo cực phẩm này vì bảo quản không đúng cách mà mất đi dược tính, đối với cả người mua lẫn người bán, đều là tổn thất cực lớn!

Không khí có chút trầm mặc, Doãn Tâm Nguyệt đột nhiên cảm thấy hơi nóng, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm Trần Mộc: "Với thân thủ của Trần gia chủ, đã có thể thần không biết quỷ không hay lẻn vào Tàng Bảo Các của Khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi..." "Vậy chắc hẳn, việc lén lút lẻn vào khuê phòng của tôi, chắc cũng không phải chuyện gì khó khăn nhỉ?".

Vừa nghe vậy, Trần Mộc hơi sững sờ, cười nói: "Sao?

Đại tiểu thư của Khách sạn Tân Nguyệt... chẳng lẽ còn có chuyện

gì cần ta giúp đỡ sao?". "Không có, không có!". "Chỉ là... chỉ là đơn thuần cảm khái thôi." Doãn Tâm Nguyệt xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Rốt cuộc cô cũng không hiểu, bình thường đối nhân xử thế, cô chưa bao giờ gượng gạo như vậy, gặp ai mà không đàng hoàng, tự tin phi thường, nói cười tự nhiên?

Sao đến trước mặt Trần Mộc, tất cả đều vô dụng?! "Nếu có chuyện cần ta giúp, Doãn tiểu thư cứ việc mở lời là được." Thấy Trần Mộc quay người định đi, Doãn Tâm Nguyệt theo bản năng níu lấy tay áo của hắn.

Nào ngờ, thân hình Trần Mộc quá nhanh, dù chỉ là bước đi bình thường, quán tính do cơ thể mang lại cũng không phải người thường có thể chịu được!

Chỉ một cái níu đó, Doãn Tâm Nguyệt hét lên một tiếng, cả người liền ngã nhào về phía Trần Mộc! "Hửm?" Trần Mộc thuận tay đưa ra, nhẹ nhàng khoan khoái ôm Doãn Tâm Nguyệt vào lòng.

Mềm mại như ngọc, hương thơm ấm áp, vô cùng dễ chịu. "Sao vậy, Doãn tiểu thư?" Trần Mộc thuận tay đỡ Doãn Tâm Nguyệt đứng thẳng dậy, khóe miệng nở nụ cười: "Sao lại vội vàng lao vào lòng ta như vậy?

Tỏ tình cũng không cần vội trong một chốc lát thế chứ?".

Doãn Tâm Nguyệt xấu hổ đến sắp chết đi được!

Mà lúc này, hai người gần như mặt đối mặt, cảm nhận được mùi quần áo sạch sẽ trên người Trần Mộc, Doãn Tâm Nguyệt lòng rối như tơ, tiếng tim đập thình thịch!

Bầu không khí ái muội kéo dài không biết bao lâu.

Cho đến khi... ngoài cửa Tàng Bảo Các vang lên một loạt tiếng gõ

cửa. "Tiểu thư!". "Tiểu thư, người có ở trong đó không?!

Có chuyện gì không ạ?" Một giọng nói lo lắng vang lên, nghe âm sắc, dường như là vị nữ quản sự của Khách sạn Tân Nguyệt lúc trước. "Chờ tôi một chút." Doãn Tâm Nguyệt giọng nhỏ như muỗi kêu vỗ nhẹ vào vai Trần Mộc, quay người chạy nhanh đến trước cửa Tàng Bảo Các.

Hít sâu một hơi, lại ra sức xoa xoa mặt, Doãn Tâm Nguyệt lúc này mới kéo cửa ra, hiện ra thân hình.

Mà ngoài cửa, có một nữ quản sự, dẫn theo hai thính nô, một đám côn nô đang đứng đó hổ thị đam đam, nghiêm trận chờ lệnh! "Tất cả giải tán đi.". "Lát nữa dù nghe thấy tiếng gì, cũng không được phép lại gần!" Doãn Tâm Nguyệt nhàn nhạt nói, phất phất tay.

Nữ quản sự biết có điều bất thường, vội nói: "Nhưng thưa tiểu thư, an toàn của người là quan trọng nhất..." "Đây là lệnh của ta!" Doãn Tâm Nguyệt chau mày, lạnh giọng nói: "Lệnh của ta, các ngươi không nghe, phải không?".

Cảm nhận được Doãn Tâm Nguyệt thật sự nổi giận, nữ quản sự vội vàng phất tay, dẫn mọi người nhanh chóng rời đi.

Bọn họ quả thực cũng lo lắng cho an toàn của Doãn Tâm Nguyệt, nhưng lúc này thấy không có gì bất thường, họ cũng không dám chống lại, chỉ có thể vội vàng giải tán, xuống lầu. "Đi thôi, Trần gia chủ." Đợi mọi người bên ngoài Tàng Bảo Các lần lượt giải tán, rời đi.

Doãn Tâm Nguyệt lúc này mới quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, mỉm cười nói: "Lúc trước đã muốn mời Trần gia chủ đến chỗ tôi uống vài ly, bây giờ..." "Cũng được." Trần Mộc gật đầu, đứng dậy bước theo.

Uống vài ly?

Trong hồ lô của Doãn Tâm Nguyệt bán thuốc gì, Trần Mộc cũng lờ mờ đoán được đôi chút.

Chỉ có điều, Doãn Tâm Nguyệt tự mình dâng đến cửa, ngược lại lại giúp Trần Mộc tiết kiệm được một phen tâm tư, dứt khoát tương kế tựu kế, thuận thế mà làm!

Rất nhanh, Trần Mộc theo Doãn Tâm Nguyệt, rất tự nhiên đi vào khuê phòng của cô.

Lúc đóng cửa, Doãn Tâm Nguyệt còn như làm chuyện xấu, lén lút nhìn quanh cửa một vòng, phát hiện không có ai chú ý mới thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu lại, thấy Trần Mộc đang đứng trong khuê phòng của mình nhìn ngó xung quanh, Doãn Tâm Nguyệt vô cớ có chút hoảng loạn, vội vàng xua tay, cố ý ra vẻ chủ nhà: "Cứ tự nhiên ngồi, tự nhiên ngồi!

Trần gia chủ, không cần câu nệ.".

Trần Mộc cười mà không nói, ngồi xuống chiếc ghế sô pha bên cạnh.

Câu nệ?

Trần Mộc không hề câu nệ, còn rất thoải mái.

Bên cạnh, Doãn Tâm Nguyệt bận rộn rót trà, trong lòng lại rối như tơ vò. "Tiếp theo làm sao bây giờ?

Nói chuyện gì đây?". "A a a a a, đây là lần đầu tiên mình đưa đàn ông vào khuê phòng đó... làm sao bây giờ?

Mình có đường đột quá không?".

Chương 291

"Khoan đã... mình mới là chủ nhân mà, tại sao mình phải hoảng chứ!!".

Nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, Doãn Tâm Nguyệt bình tĩnh lại rất nhiều, đi tới gần, rót đầy một tách trà nóng cho Trần Mộc, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh. "Vào thẳng vấn đề đi, Doãn tiểu thư.". "Cô... có chuyện cần ta giúp sao?" Trần Mộc vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía Doãn Tâm Nguyệt, thấp giọng nói: "Nói thẳng đi, chuyện gì?".

Do dự một hồi lâu, Doãn Tâm Nguyệt thở dài, nhẹ giọng nói: "Trần gia chủ không biết đó thôi, buổi đấu giá lần này của Khách sạn Tân Nguyệt... còn có một tầng ý nghĩa sâu xa là kén chồng cho tôi.". "Mà ngài, Trần gia chủ, tôi... tôi..." Cố gắng mấy lần, Doãn Tâm Nguyệt "tôi" mấy lần, cũng không nói hết được nửa câu còn lại. "Ồ, ý của Doãn tiểu thư là, muốn ta giành được giải nhất sao?" Trần Mộc cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Vậy cũng có nghĩa là, từ lúc Khách sạn Tân Nguyệt gửi thư mời cho Trần gia chúng ta, đã nhắm vào ta rồi, phải không?".

Doãn Tâm Nguyệt cũng không ngờ, câu trả lời của Trần Mộc lại trực tiếp như vậy, đi thẳng vào trọng điểm!

Sự thật...

đúng là như lời Trần Mộc nói.

Thấy Doãn Tâm Nguyệt im lặng không nói, Trần Mộc đã hiểu, mở miệng nói: "Chuyện này thì không có vấn đề gì, Doãn tiểu thư, vấn đề nằm ở chỗ... cô thật sự thích ta sao?".

Lần này, Doãn Tâm Nguyệt không tự chủ được cúi đầu xuống, đôi tay nhỏ trắng nõn không ngừng vò vò, dường như đang do dự, lại

giống như có chút bối rối xấu hổ.

Thành thật mà nói, Trần Mộc cũng phải thừa nhận, vẻ đẹp của Doãn Tâm Nguyệt, quả thực rất hợp gu thẩm mỹ của hắn.

Nhan sắc tuyệt mỹ tự nhiên không cần phải nói, dù đặt giữa dàn mỹ nhân của Trần gia, cũng không hề thua kém, thậm chí còn có thể đứng vững trong top ba!

Lợi hại nhất, phải kể đến khí chất của Doãn Tâm Nguyệt.

Cô là đại tiểu thư chính hiệu, giá trị mười phần, so sánh với cô, Nhậm Đình Đình lại có vẻ giống như cô em gái nhà bên hơn.

Đặc biệt là cách ăn mặc, càng toát lên một cảm giác gấm vóc lụa là, tầng lớp xã hội chỉ cần nhìn là biết!

Chỉ có điều, nếu không phải thật lòng yêu thích, Trần Mộc cũng lười lãng phí tâm tư.

Dù sao lần này hắn đến Khách sạn Tân Nguyệt, mục tiêu chính là mấy loại thiên tài địa bảo cực phẩm kia thôi, Trần Mộc thế nào cũng phải có được, chắc chắn sẽ lấy được những bảo vật này.

Im lặng một lúc lâu, Trần Mộc lắc đầu, đứng dậy nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta xin cáo từ, Doãn tiểu thư.".

Trần Mộc chưa kịp bước nửa bước, Doãn Tâm Nguyệt đột nhiên đứng dậy, nghiêm túc níu lấy tay áo của Trần Mộc: "Đừng...

đừng đi, Trần Mộc, ở lại với em thêm một lúc nữa được không?".

Quay đầu lại, Trần Mộc vừa hay nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Doãn Tâm Nguyệt.

Khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn hơi ửng hồng, trong mắt không biết vì sao đã ngấn lệ, khuôn mặt viết đầy vẻ cầu xin.

Lờ mờ, dường như còn xen lẫn một chút tủi thân. "Sao vậy?"

Trần Mộc cười nhìn Doãn Tâm Nguyệt một cái, thấp giọng nói: "Ta hỏi chỉ là một câu hỏi hết sức bình thường.". "Với tài lực của Trần gia, giành được giải nhất trong buổi đấu giá lần này không thành vấn đề.". "Nhưng nếu không phải là tình yêu từ hai phía, vậy thì có ý nghĩa gì?".

Hai câu nói nhẹ nhàng bâng quơ, lại trực tiếp chạm đến đáy lòng của Doãn Tâm Nguyệt. "Thích!". "Tại sao lại không thích?". "Người có diện mạo, khí chất, thân phận như Trần gia chủ, rất khó có cô gái nào không thích, phải không?" Doãn Tâm Nguyệt không kìm được cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Thật ra... thật ra ngay từ lúc anh xuống xe, em đã thích anh rồi, không thể tự thoát ra được.". "Có lẽ...

đây chính là cái gọi là nhất kiến chung tình...

ưm ưm ưm!!" Không kịp phòng bị, Doãn Tâm Nguyệt trực tiếp bị Trần Mộc nửa đè trên ghế sô pha.

Trong đôi mắt nhỏ ban đầu là kinh hãi, sau đó dần trở nên mềm mại, vui mừng... cuối cùng tất cả trở về con số không, chỉ còn lại, sự ngượng ngùng.

Đúng vậy, chỉ có người thật sự động lòng khi đối diện với người mình yêu, mới nảy sinh một loại ngượng ngùng nhảy nhót.

Muốn từ chối nhưng lại chào đón, lời nói không thể diễn tả hết.

Hồi lâu sau, Trần Mộc sửa lại y phục, đưa tay véo chiếc cằm mịn màng trắng nõn của Doãn Tâm Nguyệt, nhàn nhạt nói: "Nếu đã quyết định, vậy thì từ bây giờ..." "Ngươi chính là người của Trần gia.".

Bốn mắt nhìn nhau, Doãn Tâm Nguyệt ngây ngốc nhìn vào mắt Trần Mộc, ma xui quỷ khiến trong lòng khẽ động, cô hỏi ra một câu hỏi mà bản thân tò mò nhất: "Vậy, Trần Mộc, nếu em vào Trần gia... vậy em... có phải làm thiếp không??".

Thấy ánh mắt Trần Mộc khẽ động, Doãn Tâm Nguyệt sợ đến rụt đầu lại, vội vàng nói thêm: "Em không có ý gì khác, em chỉ đơn thuần muốn hỏi một chút..." Thấy vậy, Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu nói: "Ở Trần gia, không phân biệt thê thiếp, mọi người đều bình đẳng, à, còn nữa đấy.". "Được rồi, ta đi trước đây." Buông cằm Doãn Tâm Nguyệt ra, Trần Mộc bước chân nhẹ nhàng đi đến cửa, lách mình rời đi.

Doãn Tâm Nguyệt vẫn còn cuộn mình trên ghế sô pha, trong đầu vạn ngàn suy nghĩ. "Ở Trần gia không phân biệt thê thiếp, mọi người đều bình đẳng... sao?". "Chuyện này thật sự có thể làm được mọi người đều bình đẳng?". "Khoan đã!

Chương 292

'Còn nữa đấy' là có ý gì???".

Trong lúc suy nghĩ miên man, ánh mắt Doãn Tâm Nguyệt đột nhiên ngưng lại, cô lập tức nhớ đến Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, hai người phụ nữ kia, trong đầu liền hiện lên vô số suy đoán.

Nhưng không lâu sau, niềm vui sướng cuồng nhiệt trong lòng đã lấn át tất cả.

Vị ngọt ngào sung sướng tựa như ăn một tảng đường mật lớn, nhẹ nhàng khiến Doãn Tâm Nguyệt muốn bay lên.

Cùng lúc đó, Trần Mộc đã quay lại phòng suite ở tầng hai, ngoài cửa có Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao đang đứng, vẻ mặt đầy lo lắng. "Mộc gia, Mộc gia!". "Có một tin không tốt lắm!" Tề Thiết Chủy dường như đã có chút hơi men, nói năng cũng có phần không biết chừng mực.

Trần Mộc ra hiệu bằng tay, đi vào phòng suite trước.

Trần Tiểu Đao theo sát phía sau, mắt không nhìn ngang liếc dọc, dẫn Tề Thiết Chủy đến phòng khách. "Sao vậy, Tả phu?" Cảm nhận được tình hình không ổn, Già La chau mày, bước tới gần. "Không sao." Trần Mộc xua tay, thuận tay kích hoạt pháp khí chướng nhãn, bố trí chướng nhãn pháp cho toàn bộ phòng suite xong, lúc này mới khẽ gật đầu.

Hương trà nóng xộc vào mũi, men rượu của Tề Thiết Chủy cũng tan đi mấy phần. "Chuyện gì xảy ra?". "Thấy người của thương hội nước ngoài rồi à?" Trần Mộc nhíu mày, nhìn về phía hai người.

Trần Tiểu Đao do dự một chút, rồi gật đầu: "Lúc nãy tôi và Tề gia

đi dạo ở dưới, đã thấy không ít người của thương hội nước ngoài.". "Cũng không biết bọn họ có nhận ra chúng ta không.". "Nhưng điều này cũng có thể khẳng định, tình báo của Cửu gia không sai, đám thương hội nước ngoài này quả thực muốn nhân cơ hội buổi đấu giá này, để chèn ép Trần gia chúng ta!" Đối với điều này, Trần Mộc không hề bất ngờ.

Thương hội nước ngoài ở thành Thường Sa và Trần gia đã kết oán từ lâu, không chỉ có thương hội Phù Tang, mà còn bao gồm thương hội của Cừu Đức Khảo đại diện cho nước Mỹ, thương hội Hà Lan, thương hội Đức, v.v., đều có thù oán với Trần gia.

Bao gồm nhưng không giới hạn ở việc, đã giết không biết bao nhiêu nhân thủ, binh lính tinh nhuệ của họ.

Đã cướp đi nhiều kho hàng của các thương hội nước ngoài, thu được lượng lớn vật tư.

Trong các ngành nghề như đạo mộ, càng thực hiện việc chèn ép toàn diện, gần như là ép cho những người này không còn không gian sinh tồn.

Vân vân.

Chính vì vậy, Trần Mộc hoàn toàn có thể hiểu được, đám thương hội nước ngoài này, tuyệt đối sẽ không bỏ qua một cơ hội tuyệt vời như vậy!

Buổi đấu giá của Khách sạn Tân Nguyệt, những vị khách có thể vào đây, ai mà không phải là giàu sang quyền quý, phú giáp một phương, hoặc là tay nắm đại quyền?!

Nếu có thể trước mặt những người này, hung hăng giẫm đạp Trần gia một phen, đè nén thanh thế của Trần gia, đây quả thực là một mũi tên trúng không biết bao nhiêu con chim, một chuyện tốt trời ban!

Mà hiện tại, Tứ Cửu Thành, lại vừa hay là nơi đặt trụ sở chính của những thương hội nước ngoài này, tự nhiên, họ cũng chắc chắn sẽ nắm bắt cơ hội này để ra tay!

Giống như một bầy... chó săn ngửi thấy mùi máu. "Nằm trong dự liệu của ta, nhưng ta cũng đã nói, những thương hội nước ngoài này không thành vấn đề.". "Có tin tức gì truyền đến không?" Trần Mộc khẽ nhíu mày.

Tề Thiết Chủy uống một ngụm trà nóng, thấp giọng nói: "Mộc gia, bên Giải Cửu có tin truyền đến, nói là bọn họ chuẩn bị dồn toàn bộ vốn liếng vào tay một mình thương hội Phù Tang.". "Nhân cơ hội này... chèn ép Trần gia chúng ta, tiện thể, chiếm lấy đại tiểu thư của Khách sạn Tân Nguyệt.".

Chèn ép Trần gia, chiếm lấy Doãn Tâm Nguyệt?

Mặc dù trước đó Doãn Tâm Nguyệt không hề tiết lộ chuyện liên quan, và Trần Mộc cũng không hỏi nhiều.

Nhưng dù sao đi nữa, Trần Mộc cũng là một người xuyên không chính hiệu, tự nhiên cũng biết, buổi đấu giá kén chồng của Khách sạn Tân Nguyệt, phương pháp cũng chỉ có vài loại mà thôi!

Chẳng phải là so kè tài lực sao?

Trần gia sẽ thua?!

Nghĩ đến đây, Trần Mộc cười lắc đầu, mở miệng nói: "Ta đã hiểu quy tắc ngầm của việc kén chồng lần này rồi, và đối với vị đại tiểu thư của Khách sạn Tân Nguyệt này... ta cũng, thế nào cũng phải có được!". "Mộc gia biết quy tắc của Khách sạn Tân Nguyệt sao?". "Ngài...

ồ!!" Tề Thiết Chủy ban đầu còn có chút nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy khóe miệng của Trần Mộc, trong nháy mắt đã hiểu ra, rượu cũng

tỉnh đi quá nửa!

Trần Tiểu Đao vẫn còn ngơ ngác, cho đến khi hắn cũng nhìn thấy khóe miệng của Trần Mộc, lập tức thán phục đến năm vóc sát đất. "Vẫn phải là Gia chủ.". "Đỉnh thật sự!" Trần Tiểu Đao rất muốn khấu đầu bái sư, không ngớt lời khen ngợi: "Bản lĩnh này của ngài tuyệt đối có thể xưng là cấp bậc tổ sư gia rồi, có thể dạy cho tôi không?". "Cút." Trần Mộc mỉm cười nhìn hai người, đưa tay chỉ về phía cửa. "Ha ha ha, vậy chúng tôi đi trước đây Mộc gia.". "Không hổ là Mộc gia, chỉ cần ngài đích thân ra tay, không có tướng địch nào mà không bắt được!" Tề Thiết Chủy vừa nói, vừa nhanh chân chuồn lẹ.

Trần Tiểu Đao theo sát phía sau.

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng suite, còn cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Không khí dần dần trở nên yên tĩnh.

Trần Mộc nửa nằm trên ghế sô pha, ánh mắt rơi vào tách trà trước mặt, chìm vào suy tư.

Quy tắc của Khách sạn Tân Nguyệt, hay nói đúng hơn là ám hiệu của buổi đấu giá lần này, Trần Mộc đã đoán được gần hết.

Cũng đúng như dự đoán của Giải Cửu và những người khác, mục tiêu mà Khách sạn Tân Nguyệt nhắm đến, chính là hắn, Trần Mộc! "Quả nhiên có chút thú vị.".

Chương 293

"Phải suy ngẫm kỹ một chút mới được." Trong lúc suy nghĩ miên man, một tách trà nóng được đặt trước mặt, Già La đi ra sau lưng Trần Mộc, đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp thái dương cho hắn, giúp hắn thư giãn tinh thần. "Doãn tiểu thư đã nói gì sao?" Giọng của Già La, khe khẽ vang lên.

Dường như xen lẫn một chút ghen tuông, lại giống như một hương vị nào đó khác.

Trần Mộc gật đầu, mở miệng nói: "Quả thực đã nói một vài chuyện, nhưng phải đến buổi đấu giá ngày mai mới có thể thấy rõ, vấn đề không quá lớn.".

Sắc mặt Già La hơi dịu đi, cúi người ghé vào tai Trần Mộc, nhẹ giọng nói: "Đã chiếm được vị Doãn Tâm Nguyệt đại tiểu thư này rồi sao?". "Nhưng nói đi cũng phải nói lại..." "Vị Doãn Tâm Nguyệt đại tiểu thư này, quả thực cũng rất hợp với Trần gia chúng ta!" Nghe thấy lời này, Trần Mộc khẽ nhướng mày, có chút hứng thú.

Thấy vậy, Già La đưa tay xoa bóp dái tai của Trần Mộc, thấp giọng nói: "Tả phu không cảm thấy, Trần gia chúng ta thiếu một vị đại quản sự thực thụ sao?". "Ta hiểu ý của ngươi." Trần Mộc gật đầu.

Sớm đã có dự tính.

Nếu có thể chiếm được vị đại tiểu thư của Khách sạn Tân Nguyệt, Doãn Tâm Nguyệt.

Vậy thì dù thế nào, cũng phải chiếm lấy, ăn sạch, thu vào Trần gia!

Đương nhiên không chỉ vì cô là một người phụ nữ hợp gu thẩm mỹ của Trần Mộc, mà cô còn có năng lực khá tốt, một mình chấp chưởng Khách sạn Tân Nguyệt cũng hoàn toàn không có vấn đề gì. "Xem ra Tả phu cũng sớm có dự liệu... có lẽ, chàng cũng sớm biết năng lực của vị Doãn Tâm Nguyệt đại tiểu thư này, cho nên mới?". "Tương kế tựu kế?" Già La còn chưa nói xong, đã bị Trần Mộc nắm lấy bàn tay ngọc ngà thon thả.

Một luồng lửa giận bừng bừng bốc lên.

Trần Mộc cũng có chút khó hiểu.

Trước đây Già La không như vậy!

Nhớ lúc đó để khiến Già La tỉnh lại từ trạng thái ngủ say, Trần Mộc còn đặc biệt tiến hành một trận mạt chược cường độ cao, liên tục 'Ù hoa trên gác'.

Lúc đó khiến Già La ngượng ngùng không nhẹ.

Bây giờ thì sao? "Cũng không hẳn là tương kế tựu kế, vẫn là câu nói đó, nếu Doãn Tâm Nguyệt thật sự có tình ý đó với ta, cũng không phải là không thể.". "Hơn nữa, năng lực của Doãn Tâm Nguyệt... vẫn rất xuất sắc." Trần Mộc hít hít bàn tay nhỏ của Già La, thấp giọng nói: "Khách sạn Tân Nguyệt tất yếu là vật trong túi của Trần gia ta, cũng sẽ là một khối... bàn đạp lớn nhất để Trần gia lập túc ở Tứ Cửu Thành.".

Già La như có điều suy nghĩ, liên tục gật đầu.

Cô rất rõ Trần Mộc nói không sai, tất cả đều là sự thật chắc như đinh đóng cột.

Hai người lại uống trà một lúc, rồi lần lượt đứng dậy. "Thời gian cũng không còn sớm, cũng nên nghỉ ngơi rồi." Trần Mộc phất tay, ra hiệu cho Già La đi nghỉ.

Vừa hay nhìn thấy, Hoa Linh, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đã sớm ngủ thiếp đi, rõ ràng là một ngày đi dạo ở Tứ Cửu Thành, cũng khiến họ mệt không nhẹ.

Khắp nơi đều là quần áo mới đã thay, vứt lung tung.

Đối với những thứ họ muốn mua, Trần Mộc trước nay không bao giờ nói hai lời, có cầu tất ứng. ... ...

Sáng sớm hôm sau.

Tùy ý khoác một chiếc áo, đi đến trước cửa sổ đứng lại.

Trần Mộc vẫn tinh thần phấn chấn, trên cổ đầy những dấu hôn, còn có thể thấy vài vết cào nhỏ. "Buổi đấu giá, thật đáng mong đợi a.". "Tính toán thời gian..." "Hửm?!" Trần Mộc khẽ nhướng mày, hô hấp có chút dồn dập.

Hôm nay, điểm danh tháng!

Trần Mộc nhớ rất rõ, phần thưởng điểm danh tháng, tuyệt đối đều là tinh phẩm!

Từ 【Kim Quang Chú】 đến 【Lục Khố Tiên Tặc】, đủ thấy sự tinh diệu của phần thưởng điểm danh tháng, huống chi, hiện tại Trần gia đã là một đại gia tộc LV3 rồi! "Hôm nay điểm danh." Trần Mộc thầm nghĩ trong lòng, ngay sau đó, một giọng điện tử lạnh lùng đồng thời vang lên. 【Đinh!

Gia tộc LV3 điểm danh tháng thành công!】. 【Chúc mừng ký chủ nhận được 'Khí Thể Nguyên Lưu'!】. 【Khí Thể Nguyên Lưu】: Có thể dung hợp tất cả các loại khí thuộc tính, khiến nó đạt đến ý nghĩa thực sự của vạn tông quy nhất, sẽ không còn bị hạn chế bởi xung đột giữa khí và thuộc tính, có thể tùy ý sử dụng và chuyển đổi thuộc tính, để đạt được hiệu quả tu luyện các loại công pháp, kỹ năng! (Chú thích: Kỹ năng này là kỹ năng bị động và không thể nâng cấp). (Chú

thích: Kỹ năng này chỉ có thể truyền thụ cho con cháu cùng huyết thống). (Chú thích: Kỹ năng này khi tu vi của ký chủ đột phá đến Nguyên Anh Cảnh, các loại thủ đoạn tấn công được thi triển sẽ đều mang hiệu quả tương tự như 'Thần Linh Minh').

Nhanh chóng đọc xong tất cả các mô tả giải thích, Trần Mộc đứng ngây người tại chỗ một lúc lâu.

Hồi lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, toàn thân thư thái.

Cùng lúc đó, Trần Mộc cũng cảm nhận rõ ràng, viên kim đan trong cơ thể mình đang biến hóa với tốc độ cao, xuất hiện đủ loại biến hóa chưa từng dự liệu!

Đó là một cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Tựa như khí trong cơ thể đang được một sức mạnh đặc biệt chỉnh hợp, vạn tông quy nhất! "Quả nhiên có chút mánh khóe, nhưng mà...

Chương 294

phần thưởng điểm danh tháng 【Khí Thể Nguyên Lưu】 này, hình như không giống lắm với tưởng tượng của ta?". "Đột phá đến Nguyên Anh Cảnh, thủ đoạn tấn công thi triển ra sẽ có hiệu quả 'Thần Linh Minh'?".

Trong lúc suy nghĩ miên man, Trần Mộc cảm nhận được sự biến hóa của kim đan trong cơ thể, đã hoàn thành!

Khi nội thị, dù là Trần Mộc cũng không ngờ tới, sau khi nhận được phần thưởng 【Khí Thể Nguyên Lưu】 này, đạo đan văn thứ hai, vậy mà...

đã tự mình hình thành thành công!.

Nhìn đạo đan văn màu xanh lam nhạt kia hiện lên một vẻ đẹp cổ xưa huyền diệu, Trần Mộc quả thực có chút bất ngờ.

Hình dạng của đạo đan văn này, Trần Mộc nhất thời vẫn chưa nhận ra được.

Nhưng dù nhìn thế nào, việc phác họa thành công đạo đan văn thứ hai này, chắc chắn có mối quan hệ không thể tách rời với việc tu luyện thành công 【Khí Thể Nguyên Lưu】! "Cảm nhận vô cùng rõ rệt." "Hiện tại, khí mà ta có thể điều động, gần như... bao hàm tất cả thuộc tính công pháp?

Hay nói cách khác, có thể tùy ý chuyển hóa thành bất kỳ thuộc tính nào!" Trần Mộc vô cùng hài lòng với sự thay đổi của cơ thể mình, sự thay đổi của kim đan. 【Khí Thể Nguyên Lưu】, phần thưởng điểm danh tháng cấp LV3 này, quả thực là một món quà siêu cấp đúng lúc đang cần!

Nó cũng giúp Trần Mộc giải quyết được vấn đề lớn nhất mà hắn vẫn luôn lo lắng.

Đó chính là, xung đột thuộc tính của khí!

Điểm trực quan nhất chính là, nếu Trần Mộc muốn tu luyện 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 thì bắt buộc phải tự phế đi 【Ngũ Lôi Chính Pháp】 và 【Kim Quang Chú】.

Nếu không, thuộc tính của hai loại khí này sẽ xung đột trong cơ thể, không dung hợp được với nhau mà gây ra một loạt vấn đề vô cùng phiền phức, thậm chí còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc tu luyện sau này của Trần Mộc!

Nhưng hiện tại thì khác! "Tương đương với việc khí trong cơ thể ta đã biến thành vô thuộc tính, dung hợp vạn vật, bất kể là âm khí, dương khí, chính khí hay tà khí, đều có thể tùy ý biến hóa sử dụng..." "Quả nhiên là một chiêu công pháp cực kỳ lợi hại." Ngoài niềm vui bất ngờ này, điều khiến Trần Mộc sảng khoái hơn cả chính là, sau khi đột phá cảnh giới Nguyên Anh, 【Khí Thể Nguyên Lưu】 sẽ sản sinh ra một đặc tính tương tự như 【Thần Linh Minh】! 【Thần Linh Minh】, Trần Mộc không thể rõ hơn được nữa.

Đây chẳng khác nào một chiêu thức phòng ngự tiến công cực kỳ lợi hại, bất kể đối thủ sử dụng là âm khí hay thi khí, lôi pháp hay tà pháp, bất kể là thủ đoạn tấn công nào, Trần Mộc đều có thể hóa giải nó về hình thái ban đầu!

Cũng tức là... thiên địa linh khí!

Thiên địa linh khí có thể gây tổn thương cho người khác sao?

Tất nhiên là không! "Thật đúng là có chút mong chờ." "Nếu có thể nắm giữ đặc tính của 【Thần Linh Minh】, dù gặp phải đòn tấn công của cổ thần như Xà Thần... nói không chừng cũng có cơ hội hóa giải

được." "Gần như là một chiêu thần kỹ bảo mệnh bất bại!" Trong lúc suy nghĩ, tâm trạng Trần Mộc vô cùng vui vẻ, hắn ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu buổi tu luyện đầu ngày đối diện với mặt trời mọc.

Nếu nói 【Khí Thể Nguyên Lưu】 có điểm gì thiếu sót, thì có lẽ chính là sự hạn chế về sức mạnh của nó.

Không thể thăng cấp, là kỹ năng bị động, hơn nữa, dù Trần Mộc muốn truyền thụ cho người khác, cũng chỉ có thể truyền cho con cháu có quan hệ huyết thống với mình! "Cũng chưa chắc đã là chuyện xấu." Hấp thụ thiên địa linh khí hội tụ trong cơ thể, Trần Mộc cũng không nhịn được mà suy nghĩ thêm.

Xét theo một ý nghĩa nào đó, 【Khí Thể Nguyên Lưu】 càng giống một loại công pháp kỳ diệu để thai nghén Nguyên Anh, và Nguyên Anh được thai nghén ra lại vô cùng lợi hại, điều này hiển nhiên có thể thấy được.

Chỉ là, Trần Mộc cũng không chắc chắn, liệu khi hắn truyền 【Khí Thể Nguyên Lưu】 của mình cho con gái hoặc con trai, trong cơ thể chúng có tự động sinh ra một Nguyên Anh không?

Tự động đột phá cảnh giới Nguyên Anh?

Hay là, Nguyên Anh này sẽ sở hữu tất cả các công pháp mà Trần Mộc đã tu luyện, tinh thông mọi thủ đoạn, kỹ năng mà hắn am hiểu.

Truyền thụ 【Khí Thể Nguyên Lưu】, chẳng khác nào sao chép toàn bộ công pháp, kỹ năng thần thông của Trần Mộc, đóng gói rồi gửi thẳng đến cho con cái của hắn??

Nghĩ đến đây, Trần Mộc bỗng cảm thấy vô cùng háo hức, chép miệng: "Nếu như con cháu đời sau của ta đều có thể nắm giữ bản lĩnh thần thông của ta..." "Vậy thì còn gì bằng?" "Cả tộc phi thăng e rằng cũng không phải là chuyện gì to tát!" ...

Tu luyện đến giữa trưa, Trần Mộc tắm rửa xong, thay một bộ Đường trang sạch sẽ.

Hoa Linh, Già La, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh cũng đã ăn trưa xong, sớm đã sửa soạn tươm tất. "Đi thôi, đến hội đấu giá." Trần Mộc cười nhìn các nàng, khẽ gật đầu.

Ngoài cửa phòng, Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy đang tán gẫu vớ vẩn, thấy Trần Mộc dẫn theo một đám mỹ nhân ra ngoài, cả hai cũng ngây người ra một lúc lâu mới hoàn hồn. "Mộc gia, cái khí thế này của ngài, chậc chậc, nói thật nhé, nhìn khắp Tân Nguyệt Phạn Điếm này e là cũng không tìm ra được người thứ hai đâu!" "Tuyệt vời!

Thế này chẳng phải là càn quét cả sàn đấu sao!" Tề Thiết Chủy lập tức trở nên đầy tự tin, cười lạnh một tiếng: "Ta xem ai có gan dám gây khó dễ cho Trần gia chúng ta!" Trần Tiểu Đao bên cạnh cũng liên tục gật đầu phụ họa.

Đang nói chuyện, Trần Mộc nhạy bén phát hiện một ánh mắt từ lầu ba, liền liếc mắt qua.

Doãn Tâm Nguyệt trong bộ váy trắng tinh xảo, khoác chiếc áo gi-lê nhỏ màu đỏ, đang tựa vào lan can nhìn xuống.

Trong khoảnh khắc, bốn mắt nhìn nhau.

Lập tức, khuôn mặt xinh đẹp của Doãn Tâm Nguyệt đỏ ửng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy, vội vàng quay người đi không dám nhìn nữa.

Cùng lúc đó, các cô gái bên cạnh cũng đã ngửi thấy mùi gian tình. "Không hổ là Mộc ca!" "Mới đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ngày thứ hai mà đã thu phục được đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi sao??" Hoa Linh bĩu môi thật cao.

Trần Mộc cười ôm nàng vào lòng, ra sức véo má nàng: "Đúng vậy, tối qua em ngủ sớm, không biết chuyện sau đó." "Nói bậy, em ngủ đâu có sớm..." Hoa Linh xấu hổ cúi đầu.

Cả nhóm vừa cười đùa vừa rời khỏi khu phòng khách trên lầu hai, đi thẳng đến sàn đấu giá.

Một lúc lâu sau, Doãn Tâm Nguyệt nghe thấy Trần Mộc và những người khác đã đi, mới lén lút quay đầu lại, vừa kịp thoáng thấy bóng lưng của họ.

Trong lòng ngổn ngang trăm mối, không biết là tư vị gì.

Cùng lúc đó, khi Trần Mộc và những người khác bước vào sàn đấu giá, cả hội trường lập tức náo động, trong nháy mắt đã bị khuấy đảo!!

Thậm chí có vài tiểu thư nhà giàu, thiên kim con nhà quyền quý, cũng không nhịn được mà hét lên, chỉ hận không thể dán mắt vào người Trần Mộc!

Khí chất toát ra từ Trần Mộc, dưới sự tôn lên của một dàn mỹ nhân, càng trở nên rực rỡ, khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Khi bước lên phòng riêng trên lầu hai, Trần Mộc đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía ban công của một phòng riêng khác, ánh mắt lạnh lẽo như dao, quét thẳng qua.

Có một người Phù Tang đang cầm ly rượu đứng ở ban công.

Chương 295

Khi bốn mắt nhìn nhau, người Phù Tang đó cười gằn một tiếng, nâng ly rượu trong tay lên, cười nói: "Trần gia chủ, cuối cùng cũng gặp mặt rồi!!" Trong phút chốc, cả hội trường im phăng phắc!!

Hầu như tất cả mọi người trong hội đấu giá đều đổ dồn ánh mắt về phía nhóm của Trần Mộc.

Lúc này thấy hắn dừng lại giữa cầu thang, mà ánh mắt của Trần Mộc, lại vừa vặn đối diện với phòng riêng của Phù Tang thương hội!

Lần này, gần như tất cả mọi người đều đã ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc trong không khí, ai nấy đều vào trạng thái hóng chuyện, xì xào bàn tán. "Chậc chậc chậc, quan hệ giữa vị gia này và Phù Tang thương hội có vẻ không tốt lắm, đối đầu gay gắt, mùi thuốc súng bốc lên rồi kìa!" "Ai nói không phải chứ, người có mắt ai mà không nhìn ra?" "Cũng không biết vị gia này là ai, khí phách như vậy cũng được xem là một đấng hào kiệt rồi!" "Thôi đi, với cái nết của Phù Tang thương hội, thằng mẹ nào nhìn thấy mà không nhổ hai bãi nước bọt, rồi đạp thêm hai phát chứ?" "Nếu ta có thực lực và gia sản như vị gia này, ta cũng dám!" "Mày á?

Ha ha, mày biết cái quái gì!

Vị gia này chính là Trần gia chủ số một ở thành Thường Sa đó!

Biết lợi hại chưa?" "Trần gia chủ?" "Ta biết ta biết!

Có phải là Trần gia dạo trước một mình chống lại cuộc tấn công của Phù Tang thương hội, còn tiêu diệt toàn bộ bọn chúng không?" "Chính là nhà họ đó!" "Các ngươi không biết đâu, hiện giờ Trần gia ở khu vực thành Thường Sa chính là rồng lớn thực thụ, ai thấy mà không phải cúi đầu?!" "Chậc chậc chậc, thật không ngờ Trần gia chủ

lại trẻ như vậy!" "..." Trong những lời thì thầm của các vị khách, không ít người đã nhận ra thân phận của Trần Mộc.

Ở địa phận thành Tứ Cửu này, tai mắt nhiều vô số, tin tức nhanh nhạy!

Chuyện ở thành Thường Sa, gần như vừa xảy ra đêm đó, ngay lập tức đã có thể truyền đến thành Tứ Cửu, tin tức rất nhạy bén!

Còn một số người quyền quý gia sản giàu có, nếu không phải thời điểm hiện tại hơi nhạy cảm, không khí căng như dây đàn, họ chắc chắn sẽ tiến lên, tìm Trần Mộc để trò chuyện một phen, tiện thể bàn chuyện làm ăn, mở rộng quan hệ!

Thêm một người bạn thêm một con đường, thêm một mối quan hệ dễ thành công!

Chỉ là không ai ngờ, quan hệ giữa Trần gia và Phù Tang thương hội lại tồi tệ đến mức này!

Gươm súng sẵn sàng, mùi thuốc súng nồng nặc, một số khách khứa thậm chí còn lo lắng, nếu Trần Mộc vào thời điểm mấu chốt này ra tay hạ sát, trực tiếp xử lý đại diện của Phù Tang thương hội... thì tiếp theo phải làm sao??

Nếu thật sự như vậy, Trần gia chẳng khác nào tát vào mặt Tân Nguyệt Phạn Điếm, đồng thời cũng là tuyên chiến toàn diện với Phù Tang thương hội!

Đến lúc đó, đại đội quân mã kéo đến, cộng thêm thương hội nước ngoài trong ứng ngoại hợp, rất khó đảm bảo không xảy ra chuyện!

Trong phút chốc, các vị khách có mặt tại đây đều có chút lo lắng, sợ Trần Mộc nhất thời mất lý trí mà làm ra hành động quá khích!

Nào ngờ, Trần Mộc chỉ thản nhiên liếc nhìn tên đại diện Phù Tang đó một cái, rồi quay người lên lầu.

Ánh mắt nhẹ nhàng hờ hững, như thể nhìn thấy một con gián, con kiến trong nhà xí, không đáng nhắc đến, thậm chí đến hứng thú liếc nhìn thêm một cái... cũng không có!

Thấy vậy, tên đại diện của Phù Tang thương hội cười lạnh một tiếng, nói nhỏ: "Cửu Châu có câu nói cổ, gọi là không ai đánh người mặt cười...

Trần gia chủ, lẽ nào ngài ngay cả chút khí độ này cũng không có?" "Ngươi cũng xứng?" Trần Mộc không quay đầu lại, cười nhạt một tiếng.

Ba chữ bình thường không có gì lạ, nhưng không khác gì một lời sỉ nhục, chế giễu ngay trước mặt, thậm chí uy lực còn không thua gì hai chữ 'thế thôi'!

Lập tức, tên đại diện Phù Tang cười lạnh đập vỡ ly rượu trong tay, lạnh lùng nói: "Trần gia chủ thật lợi hại miệng lưỡi, hy vọng thực lực của Trần gia các người... cũng lợi hại như miệng của ngài vậy!" Một câu nói chẳng đau chẳng ngứa bay đến, Trần Mộc véo nhẹ má Hoa Linh, nói nhỏ: "Miệng lưỡi của ta có lợi hại không, em biết mà đúng không?" Hoa Linh khẽ "phì" một tiếng, vội vàng bịt miệng Trần Mộc: "Đừng nói nữa Mộc ca, xung quanh nhiều người thế này!" Bên cạnh, Già La cũng mặt đỏ tai hồng, khẽ gật đầu: "Miệng lưỡi của tỷ phu quả thực lợi hại, cũng quả thực là rất lợi hại a..." "Thấy chưa, vẫn là Già La hiểu ta." Trần Mộc cười gật đầu.

Cả nhóm cứ thế vừa đùa giỡn vừa bước vào phòng riêng trên lầu hai.

Thái độ bình tĩnh thản nhiên, lại nhìn sang khuôn mặt tái mét như gan heo của tên đại diện Phù Tang kia.

Các vị khách đều hô to quá đã!

Cảm giác này thật sự khiến người ta sảng khoái, chỉ hận không thể nốc thêm mấy ly! "Không hổ là Trần gia chủ, quả nhiên lợi hại!

Khí độ phi phàm!" "Thật là hả giận quá đi!

Lũ tiểu quỷ Phù Tang, chúng ta những người này lo trước lo sau gan nhỏ, nhưng cũng đừng tưởng người nước ta dễ bắt nạt!" "Lần này ta ủng hộ Mộc gia!

Nếu ngài thiếu vốn, ta nguyện dốc hết túi tiền tương trợ!" "Cút hết sang một bên, lão tử còn chưa mở miệng, mấy đồng bạc lẻ của các ngươi đủ làm gì?

Đi đi đi!" "Lão tử đã quyên góp hơn nửa gia sản làm quân phí, chính là để diệt đám chó Phù Tang này!" "Thật mẹ nó hả giận, nào, các huynh đệ, cạn một ly!" "..." Khách khứa trong hội trường không ai không vỗ tay tán thưởng, xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

Còn có mấy vị quyền quý lắm tiền nhiều của, còn tuyên bố rõ ràng, chỉ cần Trần Mộc mở lời, họ nhất định sẽ dâng lên rất nhiều tiền bạc, dốc hết túi tiền cũng phải đè bẹp Phù Tang thương hội này!!

Trong đời có nhiều kẻ làm chó săn, nhưng cũng không thiếu những bậc trượng nghĩa, dám vì nước quên mình!

Cùng lúc đó, trên lầu ba của sàn đấu giá, Doãn Tâm Nguyệt cắn chặt đôi môi bạc, vẻ mặt vừa thẹn vừa giận.

Thính nô bên cạnh trông có vẻ lúng túng, với sự lợi hại của đám Thính nô này, tự nhiên có thể truyền nguyên vẹn những lời Trần Mộc nói đến tai Doãn Tâm Nguyệt, bao gồm cả lời đáp của Hoa Linh, Già La và những người khác!

Doãn Tâm Nguyệt thông minh cỡ nào?

Tự nhiên, trong nháy mắt đã hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của Trần Mộc! "Thật đáng ghét!" "Ai mà không biết miệng lưỡi

ngươi lợi hại chứ?

Làm như cả thiên hạ chỉ có mình ta không biết vậy, ta không nói đó thì sao!" Doãn Tâm Nguyệt nhỏ giọng lẩm bẩm.

Mấy Thính nô xung quanh sắc mặt biến đổi, vẻ mặt cũng trở nên kỳ quái. "Tiểu thư..." "Hừ!" Doãn Tâm Nguyệt hất mái tóc dài, bước xuống lầu: "Hôm nay ta nhất định phải ngồi trong phòng riêng của Trần Mộc xem đấu giá, ta xem ai dám cản ta!" Nhìn Doãn Tâm Nguyệt đùng đùng đi xuống lầu, thẳng tiến đến phòng riêng trên lầu hai.

Đám Thính nô, Côn nô phía sau có chút bối rối, ngơ ngác! "Tiểu thư đây là..." "Phải đó, tiểu thư sao vậy?" "Ta cũng mù tịt đây!

Trước đó không phải vẫn bình thường sao, sao nghe xong cuộc trò chuyện của Trần gia chủ bên kia, lại như biến thành người khác thế nhỉ..." "Lẽ nào, tiểu thư tối qua???" Lần này, mọi người lập tức nhớ lại sự khác thường của Doãn Tâm Nguyệt tối qua!

Lẽ nào, trong Tàng Bảo Các tối qua, có người khác?!

Nữ quản sự đứng đầu sắc mặt biến đổi, liên tục lắc đầu: "Không thể nào không thể nào...

Tàng Bảo Các của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao có thể có người ngoài vào được?" "Hay là nói, người mà tiểu thư gặp trong Tàng Bảo Các tối qua... chính là Trần gia chủ???" Suy đoán này vô tình được nói ra, đám Côn nô, Thính nô xung quanh, đồng loạt biến sắc. "Đừng có ngẩn ra đó nữa!" "Mau chóng mang trà, hoa quả điểm tâm ngon nhất đến cho Trần gia chủ, tất cả đều chọn loại tốt nhất, tươi nhất, mang đi ngay!" "Nếu như tiếp đãi Trần gia chủ không chu đáo..." Nữ quản sự đứng đầu sắc mặt lạnh đi.

Xung quanh không ai dám chậm trễ, vội vàng chạy đi làm việc.

Cùng lúc đó, Trần Mộc đã dẫn theo các nữ quyến, cùng Tề Thiết

Chủy và Trần Tiểu Đao, bước vào phòng riêng trên lầu hai của hội đấu giá.

Chương 296

Đây cũng là phòng riêng đặc biệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm, từ đây cũng có thể thấy, thông tin tình báo mà Tân Nguyệt Phạn Điếm nắm giữ tuyệt đối không ít, và hiện tại cũng thể hiện sự coi trọng tuyệt đối đối với Trần gia!

Toàn bộ hội trường đấu giá có thể nói là nguy nga lộng lẫy, khắp nơi đều toát lên cảm giác xa hoa tôn quý.

Điều này càng làm nổi bật thân phận của các vị khách qua lại, khiến mỗi vị khách đều tự nhiên sinh ra cảm giác tôn quý. "Tân Nguyệt Phạn Điếm a... quả là có thực lực." "Rất nhiều chi tiết nhỏ, kết hợp với nhau càng làm tăng thêm vẻ đẹp, lợi ích không hề ít." Trần Mộc khẽ khen một tiếng.

Các phòng riêng trên lầu hai đều cách nhau một khoảng, bên trong có thiết kế khán đài giống như cửa sổ lồi, có thể nhìn thẳng xuống đài đấu giá.

Tại khán đài, còn treo rèm châu.

Nếu khách khứa lo ngại về sự riêng tư của mình, có thể hạ rèm châu xuống che mặt, hoặc để người hầu bên cạnh hô giá. "Quả thực là có trình độ." "Chỉ riêng bộ bàn ghế trà trong phòng này thôi, đều là gỗ hoàng hoa lê thượng hạng, thủ bút này không hề nhỏ đâu!" Tề Thiết Chủy nhìn một vòng, chậc lưỡi nói thêm: "Tuy lầu một và lầu hai chỉ cách nhau bảy tám mét, nhưng địa vị giữa chúng lại là một trời một vực, khác biệt như trời với đất a!" Trần Tiểu Đao không hứng thú với những thứ này, dựa vào một bên ngáp. "Mọi người cứ ngồi tự nhiên đi." Trần Mộc phất tay, ra hiệu cho Hoa Linh và những người khác ngồi xuống.

Già La đứng gần khán đài hơn một chút, im lặng quan sát các phòng riêng xung quanh, kiểm tra tình hình trong toàn bộ hội trường đấu giá.

Hoa Linh thì pha trà, Tiểu Bạch ngồi bên cạnh Trần Mộc, không vội vàng.

Bên cạnh không xa, Tiểu Thanh đã bắt đầu xử lý đống hoa quả điểm tâm trên bàn, ăn rất vui vẻ, thỏa mãn cơn thèm. "Những bộ bàn ghế lộn xộn dưới lầu kia, tuy cũng rất tinh xảo." "Nhưng so với phòng riêng trên lầu hai này, vẫn còn kém xa." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Ánh mắt quét qua xung quanh, tính riêng tư trong phòng rất tốt, cửa có bình phong che, còn có hai tiểu nhị đứng ngoài cửa đợi lệnh, gọi là có mặt ngay.

Phòng riêng vốn là nơi thể hiện địa vị của khách.

Khách đến hội đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm hôm nay chỉ có nhiều chứ không ít, nhân vật lớn nhỏ đều có, đủ cả!

Nhưng người thực sự có thể lên lầu hai, ngồi vào phòng riêng, lại chỉ đếm trên đầu ngón tay! "Mộc gia, Mộc gia!" Tề Thiết Chủy đi đến gần Trần Mộc, hạ thấp giọng nói: "Vị trong phòng riêng bên cạnh chúng ta, hình như còn là một vị Bối lặc gia đấy!" Trần Mộc khẽ nhíu mày, nhìn qua rèm châu về phía khán đài bên cạnh. "Chắc không có vấn đề gì." "Mục tiêu chính của chúng ta... là đối diện." Trần Mộc tiện tay châm một điếu thuốc, bước đến gần đứng lại.

Không biết là hữu ý hay hoàn toàn là trùng hợp, ngay đối diện phòng riêng của Trần Mộc, chính là phòng riêng của Phù Tang thương hội! "Tên nhóc vừa mở miệng lúc nãy là hội trưởng của Phù Tang thương hội, Mộc gia." "Hôm qua ta và Tiểu Đao đã điều tra rõ rồi." Tề Thiết Chủy nghiêng người nói, ra vẻ một quân sư lão luyện.

Trần Mộc khẽ gật đầu, cười một tiếng: "Lúc này rút dao xử lý chúng, xem ra cũng là một lựa chọn rất tốt a." "Ấy, Mộc gia, thế này không hay lắm đâu?" Tề Thiết Chủy ngẩn người.

Trần Mộc tiện tay bóp nát một pháp khí chướng nhãn, cách âm phòng riêng này, mở miệng nói: "Tiểu Bạch, Tiểu Thanh." "Chủ nhân." Hai chị em Tiểu Bạch, Tiểu Thanh bước đến gần.

Trần Mộc tiện tay chỉ về phía phòng riêng của Phù Tang thương hội đối diện, thản nhiên nói: "Lát nữa nhớ kỹ mặt mấy con chó Phù Tang này, đấu giá kết thúc, đợi chúng rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi xử lý." "Rõ." "Rõ!" Hai chị em Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đều gật đầu đồng ý.

Lần này Trần Mộc không mang theo Hồng cô nương đến thành Tứ Cửu, cũng không mang theo bất kỳ thành viên nào của Giới Đao đội.

Vốn dĩ chuyện ám sát này, giao cho Giới Đao đội, chắc chắn là dễ như trở bàn tay, thần không biết quỷ không hay.

Nhưng hiện tại, với thực lực cảnh giới của hai chị em Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, lại có thể hóa thành rắn, muốn xử lý một Phù Tang thương hội thì còn không phải là quá dễ dàng sao?! "Ngồi đi." Trần Mộc phất tay, không nghĩ nhiều nữa.

Lật xem danh sách vật phẩm đấu giá đặt trên bàn, Trần Mộc rất nhanh đã tìm thấy mấy loại thiên tài địa bảo mà hắn cần.

Trong đó quan trọng nhất chính là Lộc Hoạt Thảo, Kỳ Lân Kiệt, Lam Xà Đảm, lại có Huyết Lan Hoa vân vân, đều có thể nói là những thiên tài địa bảo cực phẩm hiếm thấy! "Mộc ca, chúng ta hiện tại chỉ thiếu mấy loại dược liệu này thôi." "Lấy được rồi, sau khi trở về em có thể bắt tay vào luyện chế loại 【Kỳ Lân Huyết Đan】 mà anh nói!" Hoa Linh bẻ ngón tay tính toán, mặt lộ vẻ vui mừng.

Trần Mộc khẽ gật đầu, cười nói: "Lò luyện đan anh cũng đã chuẩn bị cho em rồi, đến lúc đó cứ xem em thể hiện thôi." "Vâng vâng, Mộc ca yên tâm!

Vậy..." Đang nói chuyện, giọng của Hoa Linh đột nhiên ngừng lại.

Một người bước vào từ cửa.

Không phải ai khác, chính là Doãn Tâm Nguyệt! "Doãn tiểu thư?" "Cô không ngồi trong phòng riêng trên lầu ba của cô, đến chỗ ta làm gì?" Trần Mộc khẽ nhíu mày, có chút khó hiểu.

Với thân phận địa vị của Doãn Tâm Nguyệt, cô ta tự nhiên có phòng riêng chuyên dụng trong hội đấu giá này, ngay trên lầu ba, còn cao hơn một tầng so với những vị khách quý như họ.

Doãn Tâm Nguyệt nhất thời cứng họng, các cô gái xung quanh cũng đều vẻ mặt nghi ngờ, cảnh giác nhìn qua.

Rất rõ ràng, trong mắt đều có địch ý lớn nhỏ khác nhau! "Ta... ta chỉ đến xem một chút, ừm, đúng vậy." "Trần gia chủ là thượng khách của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta, khách quý trong số các khách quý, sao ta có thể tiếp đãi không chu đáo được." Doãn Tâm Nguyệt ra vẻ chủ nhà, tiếp đó cô ta chỉ vào đống hoa quả điểm tâm trên bàn, nói với tiểu nhị sau lưng: "Mau đổi đi!

Tất cả đều mang loại tốt nhất lên!" "Còn có trà này nữa... cũng mang loại tốt nhất lên!" "Trần gia chủ là khách quý của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta, sao có thể tiếp đãi qua loa?!" Sau một hồi chỉ huy, tiểu nhị đợi ngoài cửa sớm đã chuẩn bị xong, trước sau chỉ trong chốc lát, hoa quả điểm tâm, các loại đồ ăn vặt trên bàn đã thay đổi hoàn toàn, như một bàn tiệc lớn bày đầy ắp.

Trà của Trần Mộc bên này, cũng đã được đổi thành một loại cực phẩm. "Ồ, Kim Qua Cống Trà?" Trần Mộc là người sành hàng.

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy giật mình một cái, mắt tròn xoe nhìn chiếc hộp trà tinh xảo trên bàn trà, mí mắt giật liên hồi. "Sao vậy Tề gia, tối qua ông ngủ không ngon à?" Trần Tiểu Đao ngạc nhiên nhìn Tề Thiết Chủy một cái.

Tề Thiết Chủy thở dài một hơi, nói nhỏ: "Không phải, cậu không thích uống trà nên không biết, sự lợi hại của Kim Qua Cống Trà này!" "Không phải chỉ là lá trà thôi sao..." Trần Tiểu Đao hoàn toàn không để ý. "Vớ vẩn!" Tề Thiết Chủy suýt nữa nhảy lên đánh người, mở miệng nói: "Loại Kim Qua Cống Trà này là chuyên dùng để tiến cống cho triều đình." "《Bản Thảo Cương Mục Thập Di》 có ghi, trà Phổ Nhị đóng thành bánh, có ba loại lớn, vừa và nhỏ.

Loại lớn một bánh năm cân, hình dáng như đầu người, gọi là trà đầu người, người bình thường, không, cho dù là đại quan trong triều đình những năm trước cũng chưa chắc đã được uống loại trà này đâu!!" Trần Tiểu Đao: "..." Bên cạnh không xa, Hoa Linh và Già La cũng tò mò ghé lại.

Những năm gần đây, loại trà ngon cấp cống phẩm như thế này, trong dân gian không phải là không có chút nào, nhưng tuyệt đối không phải người bình thường có thể uống nổi!

Nếu tính ra, một ngụm trà này chẳng khác nào uống một miếng vàng! "Trà này người thường không dễ pha chế, Trần gia chủ, hay là để ta?" Doãn Tâm Nguyệt mỉm cười nhìn Trần Mộc.

Thấy vậy, Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu nói: "Vậy thì phiền Doãn tiểu thư rồi, mời." Mấy tiểu nhị phía sau đều ngớ người!

Chương 297

Thân phận gì, địa vị gì?

Mà lại để thiên kim đại tiểu thư nhà mình tự tay pha trà?!! "Ra ngoài hết đi." Doãn Tâm Nguyệt vỗ tay, đuổi đám tiểu nhị đi.

Sau đó, cô ta rất tự nhiên ngồi xuống gần Trần Mộc, đưa đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương ra, bắt đầu bày biện bộ trà cụ.

Như vậy, ngược lại là Hoa Linh, Già La, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, đều không tiện nói gì nữa. "Sao, Doãn tiểu thư đây là lo lắng tài lực của Trần gia chúng ta không đủ, không thể đối phó được với hội đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm các cô?" "Hay là nói..." Trần Mộc quay đầu nhìn Doãn Tâm Nguyệt, lời chưa nói hết.

Động tác của Doãn Tâm Nguyệt hơi khựng lại, nhẹ giọng nói: "Thực lực của Trần gia chủ, ta tự nhiên tin tưởng không nghi ngờ, không có ý gì khác." "Chỉ đơn thuần là, muốn ngài được uống một tách trà ngon mà thôi." "Trần gia chủ không cần lo lắng, loại Kim Qua Cống Trà này, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta vẫn còn một ít trong kho..." Bên cạnh, Già La khẽ cười, thản nhiên nói: "Trà tuy là trà ngon, nhưng tâm không ở đây, cũng không thể cưỡng ép giữ lại được." Doãn Tâm Nguyệt: "..." Đối đầu gay gắt!

Trần Mộc không khỏi day trán.

Đối với tình huống này, Trần Mộc cũng đã lường trước.

Như Già La, Hoa Linh, Hồng cô nương và những người khác, hay là Tô Bạch Hồ, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh.

Cả nhà đoàn kết, đều rất thân thiết.

Nhưng tiền đề là... phải trở thành người một nhà.

Như thân phận hiện tại của Doãn Tâm Nguyệt, trước khi có biểu hiện rõ ràng, Già La sẽ không hề khách sáo, càng không nuông chiều!

Trong lúc Doãn Tâm Nguyệt pha trà và đấu khẩu, đài đấu giá dưới lầu đã chuẩn bị xong xuôi! "Hội đấu giá sắp bắt đầu." "Trong quá trình đấu giá, xin mọi người giữ im lặng, tất cả những ai gây rối trật tự, đều sẽ bị đuổi ra khỏi hội trường đấu giá!" Trên đài đấu giá phía dưới, một người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám bước ra, trầm giọng nói. "Quy tắc đấu giá của chúng ta, mỗi lần ra giá tối thiểu là năm vạn, không có giới hạn trên." "Các vị khách hãy mở to mắt ra, có những món bảo vật trong hội đấu giá này, lần này bỏ lỡ sẽ không có lần sau đâu!!" Toàn bộ hội trường đấu giá, trong chốc lát đã im lặng trở lại.

Rất nhanh, lại có những thị nữ xinh đẹp mặc sườn xám, bưng ra vật phẩm đấu giá đầu tiên. "Bây giờ là vật phẩm đấu giá đầu tiên của hôm nay, bắt đầu đi hàng!" Cái gọi là đi hàng.

Là chỉ có thị nữ chuyên dụng cầm vật phẩm đấu giá đi một vòng trong hội trường, khách có thể xem từ xa, không được đưa tay chạm vào.

Điều này đòi hỏi nhãn lực của khách rất cao, vì là nhìn vật phẩm đấu giá từ một khoảng cách, cho dù có các công cụ như kính lúp nhỏ để sử dụng, nhưng vẫn rất thử thách bản lĩnh cá nhân.

Sau khi đi hàng ở lầu một xong, lại có tiểu nhị dùng sào dài, treo vật phẩm đấu giá lên lầu hai, lần lượt dừng lại ở khán đài của mỗi phòng riêng, để các vị khách trên lầu hai cũng được xem. "Mộc gia không hứng thú với vật phẩm đấu giá đầu tiên này sao?" Tề Thiết Chủy ở khán đài nhìn một lượt, nghi hoặc nhìn Trần Mộc.

Tâm tư của Trần Mộc dường như không đặt ở vật phẩm đấu giá, thấy vậy, Tề Thiết Chủy cũng không làm phiền nữa.

Nhanh chóng, vật phẩm đấu giá đầu tiên đã đi qua một vòng toàn

hội trường. "Bây giờ bắt đầu đấu giá, bắt đầu ra giá!" Keng!

Keng!

Keng!

Keng! ...

Tiếng ra giá liên tiếp vang lên, không ngớt!

Chỉ trong vòng nửa phút, giá đã tăng lên đến ba mươi vạn! "Phù Tang thương hội chúng ta!

Ra giá năm mươi vạn!" Phòng riêng đối diện, Phù Tang thương hội đột nhiên có một người bước ra khán đài, tự tin hô giá.

Lần này, cả hội trường trên dưới đều xuất hiện một khoảnh khắc ngưng trệ ngắn ngủi.

Không ai ngờ được, Phù Tang thương hội lần đầu tiên ra giá, đã trực tiếp nâng giá của vật phẩm đấu giá đầu tiên lên hai mươi vạn?!

Không biết bao nhiêu người đã mở miệng chửi bới! "Ồ, đến rồi." Trần Mộc dường như đã đoán trước, khẽ gật đầu: "Tiểu Đao, gõ vào cái móc treo trước mặt cậu, gõ ba lần." Trần Tiểu Đao không nghi ngờ, trực tiếp rút chuôi kiếm ra, gõ vào cái móc treo cao trên khán đài của phòng riêng, gõ ba lần.

Lần này, cả hội trường im phăng phắc, có thể nghe thấy tiếng kim rơi!!

Ngay cả những người trong phòng riêng Phù Tang đối diện, cũng ngớ người ra.

Người phụ nữ đứng giữa đài đấu giá, cung kính nhìn qua: "Dám hỏi Trần gia chủ, có thực sự muốn điểm ngọn thiên đăng đầu tiên này không?!" Giọng của người phụ nữ trên đài đấu giá không lớn, nhưng lúc này cả hội trường im phăng phắc, không một tiếng động, tự nhiên,

giọng nói của cô ta cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Cả hội trường trên dưới, đều có thể nghe thấy! "Đúng vậy." Trần Mộc đứng dậy đi đến trước khán đài, khẽ gật đầu.

Thấy Trần Mộc lộ diện, người phụ nữ trên đài đấu giá lập tức gật đầu, ra hiệu.

Ngay sau đó, có người dùng sào dài từ phía sau treo ra một ngọn đèn thanh đồng cổ kính, treo chính xác bên ngoài phòng riêng của Trần Mộc!

Đèn thanh đồng không quá sáng, nhưng lại toát lên vẻ cổ kính.

Ánh lửa không quá rực rỡ, nhưng cũng đủ để... chấn động toàn trường!!

Mãi một lúc lâu, cả hội trường im lặng, mới dần dần hoàn hồn.

Bầu không khí nhiệt liệt đột nhiên bùng nổ, trong nháy mắt đã như núi hô biển gầm, suýt nữa lật tung cả mái nhà!! "Lại là thiên đăng... không ngờ Trần gia chủ, lại điểm thiên đăng ngay từ vòng đầu tiên!" "Quả nhiên là lắm tiền nhiều của, có thực lực!" "Ha ha ha ha, ta còn tưởng Phù Tang thương hội ghê gớm lắm chứ, so với Trần gia, một phát đã rơi xuống đáy vực rồi!" "Cười chết ta rồi, một lần tăng giá hai mươi vạn, đổi lại là một ngọn thiên đăng tát vào mặt?!" "Trước sau đã có mười mấy hai mươi năm, chưa nghe nói sàn đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm có người điểm thiên đăng rồi phải không??" "Tính thời gian, cũng gần như vậy!" "Chậc chậc, Trần gia chủ này thủ bút thật lợi hại, không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì kinh động thiên hạ, quả thực là lợi hại!" "Ta lại có chút lo lắng cho gia sản của Trần gia..." "Trần gia chủ đó nhìn qua không phải là người dễ đối phó đâu, ông có thời gian lo cho ông ta, chi bằng lo cho vật phẩm đấu giá của mình đi!" "Không biết Phù Tang thương hội, có gan đấu đèn không?!" "..." Sàn đấu giá trên dưới một phen xôn xao, các loại tiếng thì thầm

bàn tán, liên tiếp vang lên.

Người trong nghề, tự nhiên biết sự lợi hại trong đó.

Người không trong nghề, lúc này cũng từ miệng người khác biết được sức nặng của ba chữ 'điểm thiên đăng', lại càng thêm kinh ngạc chấn động!

Còn trong phòng riêng.

Mãi đến khi ngọn đèn thanh đồng cổ kính kia được thắp lên, treo xong.

Chương 298

Doãn Tâm Nguyệt mới dần dần hoàn hồn, ánh mắt kinh ngạc nhìn Trần Mộc, có chút bối rối, lại có chút vui mừng bất ngờ.

Tình yêu trong mắt một người là không thể giấu được.

Giống như ánh mắt của Doãn Tâm Nguyệt lúc này. "Quy tắc ngầm kén chồng thật sự sao, ta đoán được." Trần Mộc cười véo má Doãn Tâm Nguyệt, rõ ràng chỉ là ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua, nhưng cũng khiến tim Doãn Tâm Nguyệt không kiềm chế được mà lỡ nhịp mấy lần, má hồng đã lan đến tận cổ trắng ngần!

Bên cạnh, mọi người trong phòng đều có chút mờ mịt.

Tề Thiết Chủy thì biết một chút, nhưng ông ta hiểu không nhiều, chỉ biết sơ qua: "Mộc gia, điểm thiên đăng trên sàn đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm này, có phải là thiên đăng mà ta biết không?" "Đúng, chính là cái ông nghĩ đó." Trần Mộc khẽ gật đầu: "Thiên đăng vừa điểm, mẹ nuôi vô ích." Tề Thiết Chủy: "..." Trần Tiểu Đao: "..." Xung quanh các cô gái tuy cũng tò mò, nhưng thấy Trần Mộc sắc mặt như thường, bất kể là Già La hay Hoa Linh, hay là Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, đều không quá lo lắng.

Thần sắc như vậy, cũng có nghĩa là... tất cả vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Trần Mộc! "Cái gọi là điểm thiên đăng, thực ra ban đầu là một cách nói trong sòng bạc ngày xưa, thực ra nên được gọi là điểm đăng." "Ý là..." Doãn Tâm Nguyệt dừng lại một chút, nhẹ giọng giải thích: "Nếu phát hiện trên bàn cờ có người vận khí rất kém, thì cứ đặt cược ngược lại với họ, họ đặt lớn mình đặt nhỏ, họ đặt cửa nhàn mình đặt cửa nhà cái." "Cái này không phải cược vào vận may của mình, mà là cược vào vận xui của người khác!" "Và người có vận khí

không tốt này, chính là ngọn đèn của ngươi." Giải thích qua, mọi người cũng hiểu được một chút.

Tình huống này trong ngoại bát hành rất thường thấy, những người có mặt cũng coi như có chút hiểu biết, không đến mức mù tịt không biết gì.

Có người sinh ra đã vận khí kém, phàm cờ bạc là thua!

Những người này sẽ được người ta chuyên môn mời đến để điểm đăng, dùng cách này để lấy nhỏ thắng lớn! "Nhưng đến với ngành đấu giá, ý nghĩa cũng có thay đổi." "Cái gọi là điểm thiên đăng, ý của nó là bao trọn gói." Doãn Tâm Nguyệt ngại ngùng nhìn Trần Mộc một cái, tiếp tục nói: "Bất kể vòng đấu giá này là món đồ gì, giá cả đấu đến bao cao, cuối cùng đều do người điểm thiên đăng này trả tiền." "Đương nhiên, vật phẩm đấu giá cuối cùng cũng thuộc về người điểm thiên đăng này." Nghe thấy lời này, Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao, lập tức đều hít một hơi khí lạnh! "Chiêu này độc quá." "Mộc gia." Tề Thiết Chủy chậc lưỡi khen ngợi, mắt sáng lên: "Thì ra là vậy, Mộc gia muốn dùng cách điểm thiên đăng này, để áp chế Phù Tang thương hội?!" Trần Mộc cười lắc đầu.

Tề Thiết Chủy ngẩn ra.

Già La ngồi gần bàn trà, khẽ thở dài: "Tề gia chủ quên lời tỷ phu nói trước đó rồi sao?

Đây cũng là một quy tắc kén chồng của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Hoa Linh cũng thở dài theo, lẩm bẩm: "Doãn tỷ tỷ thật là được Mộc ca yêu thích nhỉ!" Tiểu Bạch không nói gì.

Tiểu Thanh đối với chuyện này không có cảm giác gì, cô bé đang cầm một miếng dưa hấu đưa vào miệng Trần Mộc, mắt long lanh nhìn Trần Mộc: "Ngon không chủ nhân?

Thêm chút nữa nhé?" "Ngon." Trần Mộc cười duỗi lưng một cái.

Không khí trong phòng có chút kỳ quái, đặc biệt là sau khi nhận ra ý đồ của Trần Mộc, Già La, Hoa Linh và những người khác, cũng đã hiểu được tâm ý của Trần Mộc.

Tự nhiên cũng đoán được, đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm Doãn Tâm Nguyệt... e là sau hội đấu giá này sẽ phải đổi họ Trần rồi!

Sự huyên náo trên dưới sàn đấu giá kéo dài rất lâu.

Tất cả các vị khách có mặt đều hiểu, thiên đăng này một khi đã được thắp lên, tất cả vật phẩm đấu giá trong vòng này, chắc chắn đều là vật trong túi của người điểm đăng rồi!

Phù Tang thương hội lại nâng giá mấy lần, rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Các vị khách khác trong hội trường, rõ ràng cũng muốn nhân cơ hội này để nể mặt Trần Mộc, thế mà chẳng có mấy người tăng giá!

Vòng đấu giá đầu tiên này tổng cộng mười món, cứ thế... như một món quà thuận nước đẩy thuyền, được gửi đến tay Trần Mộc! "Tiểu Đao." "Thông báo cho người của Giải gia đang đợi ở cửa." Trần Mộc từ từ đặt chén trà xuống, thản nhiên nói: "Chuẩn bị cắt đứt chuỗi vốn của Phù Tang thương hội, vòng đấu giá thứ hai này... mới là bắt đầu của cuộc chiến!" Vòng đấu giá thứ hai mới là khởi đầu của cuộc chiến thực sự!

Nghe Trần Mộc nói vậy, Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao lập tức hiểu ra.

Nếu nói vòng đấu giá đầu tiên chỉ là món khai vị nho nhỏ, vậy thì vòng đấu giá thứ hai này… mới được xem là cuộc đối đầu thật sự! "Tôi đi ngay!" Trần Tiểu Đao lập tức gật đầu, nhanh chân bước ra

khỏi phòng bao.

Hội trường đấu giá bước vào thời gian nghỉ ngơi ngắn.

Doãn Tân Nguyệt có chút căng thẳng, lòng bàn tay đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, trong lòng thấp thỏm không yên, nhưng lại có một sự mong đợi nhỏ bé mà chính nàng cũng không thể giải thích được. "Yên tâm đi, Doãn tiểu thư." Già La không biết từ lúc nào đã di chuyển ra sau lưng Trần Mộc.

Đôi tay thon thả nhẹ nhàng xoa bóp vai cho Trần Mộc, nhưng ánh mắt của Già La lại nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt bên cạnh: "Với tính cách của Tỷ phu, chuyện đã quyết thì không dễ gì thay đổi." Doãn Tân Nguyệt hơi sững người.

Trần Mộc đang nhắm mắt dưỡng thần, tâm tư thu lại.

Đến lúc này, những tính toán hay nói đúng hơn là những gợi ý đằng sau Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trần Mộc đã vô cùng rõ ràng, trong lòng đã có tính toán.

Giống như những gì Giải Cửu đã nói, nếu Trần Mộc có thể chiếm được trái tim Doãn Tân Nguyệt, vị thiên kim đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thì đây tuyệt đối là một chuyện tốt đối với việc Trần gia tiến vào Tứ Cửu Thành, lập nghiệp, cắm rễ, trăm lợi mà không có một hại!

Đồng thời, có được viện quân lợi hại là Trần gia, cũng đủ để đảm bảo tấm biển hiệu Tân Nguyệt Phạn Điếm, dù gặp thời loạn lạc, cũng sẽ không dễ dàng sụp đổ, biến mất trong mắt thế nhân! "Tiếng bàn tính gảy thật vang." "Nhưng mà..." Trần Mộc khẽ cười trong lòng, thở dài một hơi: "Quả thực cũng là một kế lưỡng toàn, có thể tạo ra cục diện đôi bên cùng có lợi." "Đại lão bản của Tân Nguyệt Phạn Điếm này, đạo hạnh không cạn." Trong lúc suy nghĩ miên man, tiếng ồn ào trong hội trường đấu giá bỗng nhiên im bặt.

Vòng đấu giá thứ hai, bắt đầu rồi! "Một lần nữa chào mừng các vị quý khách từ xa tới, quang lâm Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi!" "Trước khi vòng đấu giá thứ hai bắt đầu, tôi muốn nói với các vị rằng, vòng đấu giá thứ hai này còn có một tầng ý nghĩa sâu xa đặc biệt." Người phụ nữ trên đài đấu giá hơi ngừng lại rồi nói tiếp: "Vòng này có tổng cộng ba vật phẩm, không chỉ mỗi món đều vô cùng đặc biệt và hiếm thấy, mà còn liên quan đến đại sự cả đời của người thừa kế Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tân Nguyệt tiểu thư!" "Nếu Trần gia gia chủ, Trần Mộc, có thể đấu giá được một trong ba vật phẩm này, đó sẽ được xem là sính lễ đầu tiên cho việc liên hôn giữa Doãn thị của Tân Nguyệt Phạn Điếm và Trần gia chủ!" Lời vừa dứt, toàn trường sau một khoảng lặng ngắn lại lần nữa xôn xao.

Lần xôn xao này, thậm chí còn dữ dội hơn lần trước gấp mấy lần! "Hay thật, hóa ra chuyện này đã được mưu tính từ trước rồi sao?

Lẽ nào Doãn lão bản định liên hôn với Trần gia?!" "Thì ra là vậy, nếu nói thế thì tôi hiểu rồi!" "Chẳng trách Trần gia chủ lại thắp Thiên Đăng ngay vòng đầu tiên, có lẽ cũng được tính vào sính lễ rồi nhỉ?" "Khó nói lắm!" "Đúng là giấu một bí mật lớn ở đây chờ sẵn, nhưng Trần gia chủ tuyệt không phải vật trong ao, Doãn tiểu thư cũng là một người con gái xinh đẹp như tiên nữ, hai người có thể nói là châu liên bích hợp!" "Nhưng vật phẩm vòng thứ hai này… e là sẽ gay cấn hơn vòng đầu nhiều nhỉ?" "Gay cấn hay hiền lành gì chứ, cuối cùng chẳng phải tiền vẫn nằm trong túi mình sao?

Một nhà rồi chẳng lẽ còn nói lời hai nhà?" "Cũng chưa chắc, Doãn lão bản là nhân vật thế nào chứ?" "Tôi cứ thắc mắc tại sao Phù Tang Thương Hội vòng trước không chen ngang, lẽ nào là chuẩn bị dồn sức ở vòng hai này?!" "Một lũ chó săn Phù Tang, mẹ nó gan cũng không nhỏ nhỉ!" "..." Toàn trường lập tức vang lên đủ loại tiếng vỡ lẽ.

Ban đầu mọi người còn không hiểu, bây giờ, trước khi vòng đấu

giá thứ hai bắt đầu, người phụ nữ chủ trì trên đài nói như vậy, tất cả khách khứa liền có cảm giác như vén mây mù thấy trời xanh!

Chẳng trách!

Tân Nguyệt Phạn Điếm kén rể, mà mục tiêu kén rể, rõ ràng chính là Trần gia! "Chà." "Thủ đoạn này không thể nói là không hay, lợi hại phi thường!" Tề Thiết Chủy đã nghĩ thông suốt tình hình bên trong, tấm tắc khen ngợi: "Nước cờ ẩn chứa càn khôn này của Doãn lão bản, chính là chỉ đích danh, muốn tạo thanh thế cho Trần gia chúng ta!" Doãn Tân Nguyệt im lặng không nói.

Rõ ràng, tình huống này nàng đã biết trước.

Trần Mộc mỉm cười gật đầu, thản nhiên nói: "Đã chọn ta, thì tự nhiên phải khuếch trương thanh thế này lên đến mức lợi hại nhất." "Kể cả sau ngày hôm nay." "Danh tiếng Trần gia sẽ được truyền tụng khắp Tứ Cửu Thành, sau này việc chúng ta đứng vững, phát triển cũng sẽ thuận buồm xuôi gió..." Cùng thắng, đây mới là đôi bên cùng có lợi thực sự!

Một khi Trần Mộc thành công, những lợi ích cuồn cuộn kéo đến sẽ không đếm xuể!

Tối thiểu, nếu thành công, thì tất cả khách khứa từ khắp nơi có mặt hôm nay đều sẽ biết, Trần gia và Tân Nguyệt Phạn Điếm đã liên hôn thành người một nhà!

Chương 299

Điều này cũng tương đương với việc các mối quan hệ, mạng lưới của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trần gia cũng có thể tiếp quản.

Mà sự lớn mạnh của Trần gia cũng có thể cho Tân Nguyệt Phạn Điếm một con đường lui tuyệt vời! "Đương nhiên rồi." "Mọi tiền đề đều nằm ở việc, ta có thể thắng được vòng đấu giá thứ hai này." Trần Mộc nhẹ nhàng gõ lên bàn trà, ánh mắt bình tĩnh.

Vòng đấu giá đầu tiên, Trần Mộc trực tiếp thắp Thiên Đăng, bao trọn tất cả vật phẩm, nhưng chi phí chỉ khoảng một triệu.

Đó cũng là vì tất cả khách khứa đều muốn nể mặt Trần Mộc, nên mới không tăng giá.

Chỉ có Phù Tang Thương Hội lúc đầu tăng giá vài lần, nhưng sau đó không biết vì lý do gì lại dừng tay.

Tính ra, chi phí vòng đấu giá đầu tiên, so với khối tài sản khổng lồ trong tay Trần Mộc, thật sự chỉ là muối bỏ bể! "Các vật phẩm vòng này lần lượt là Kỳ Lân Kiệt, Lộc Hoạt Thảo và Lam Xà Đảm, ba loại thiên tài địa bảo cực phẩm này!" "Bởi vì ba loại dược liệu này thực sự là cực phẩm hiếm thấy, nên cần dùng phương pháp đặc biệt để bảo quản, đảm bảo dược hiệu không tan biến, trong thời gian đấu giá, tạm thời do Tân Nguyệt Phạn Điếm bảo quản thay!" Hội trường hơi yên tĩnh, người phụ nữ trên đài đấu giá, ánh mắt lướt qua toàn trường, cất giọng nói: "Bây giờ, vòng đấu giá thứ hai, chính thức bắt đầu!!" Giọng nói chưa dứt, Tề Thiết Chủy đã nhận được ánh mắt ra hiệu của Trần Mộc, hưng phấn và kích động bước nhanh đến khán đài, hắng giọng hô to: "Trần gia chúng ta, Mộc gia, ra lệnh thắp Thiên Đăng lần nữa!!" Thắp Thiên Đăng lần nữa!

Lời vừa nói ra kinh người không dứt.

Một câu nói của Tề Thiết Chủy trực tiếp làm bùng nổ toàn trường!

Chỉ có điều, lần này đã có chuyện liên hôn giữa Trần Mộc và Doãn Tân Nguyệt làm nền, nên đám đông khách khứa cũng không quá kinh ngạc.

Dù sao, chỉ cần Trần Mộc giành được một trong những vật phẩm của vòng hai này, cũng coi như đã đạt thành điều kiện liên hôn!

Nếu đã như vậy, Trần Mộc thắp ngọn Thiên Đăng thứ hai này, cũng được xem là chuyện đương nhiên.

Đây là cách để đảm bảo vạn vô nhất thất, tất cả khách khứa đều tỏ vẻ thấu hiểu.

Cùng lúc đó, trong phòng bao. "Tân nguyệt cong như mày, chưa có ý đoàn viên.

Đậu đỏ khôn ngắm trọn, đầy mắt lệ tương tư.

Cả ngày gõ sóng gối, người thương ở trong lòng.

Hai đóa hoa cách tường, sớm muộn thành liền cành." Lẩm bẩm xong, hốc mắt Doãn Tân Nguyệt hơi ửng đỏ, nàng lao thẳng vào lòng Trần Mộc, run rẩy như một con thú nhỏ bị kinh hãi.

Vật phẩm đấu giá vòng hai chỉ có ba món.

Vật hiếm thì quý, mà giá của ba món này, giá khởi điểm đã cao tới hai trăm ngàn, mỗi lần tăng giá cũng không dưới năm mươi ngàn!

Người trong nghề đều biết, muốn giành được một trong ba món ở vòng hai này, không có sản nghiệp tài phú đến bảy tám triệu, làm sao có thể thành công?! "Chuyện nhỏ thôi." "Muốn nghe lời thật hay lời giả?" Trần Mộc nhẹ nhàng vỗ vỗ mái tóc của Doãn Tân Nguyệt, khẽ

hỏi.

Doãn Tân Nguyệt từ từ ngẩng đầu, đôi mắt đẹp long lanh lệ quang, nhẹ nhàng nhìn về phía Trần Mộc. "Lời giả là, ta làm vậy để thâu tóm Tân Nguyệt Phạn Điếm, chủ yếu là vì liên hôn." Giọng của Trần Mộc rất bình tĩnh và thờ ơ.

Tim Doãn Tân Nguyệt đập thịch một cái, rồi trên mặt hiện lên một niềm vui không thể che giấu.

Lời giả là vì liên hôn, vậy còn lời thật thì sao? "Lời thật ư..." "Ha ha, tự nhiên là vì nàng." Trong tiếng cười nhạt của Trần Mộc, Doãn Tân Nguyệt đã hoàn toàn chìm đắm, không thể tự kiềm chế.

Thậm chí nàng đã hạ quyết tâm, bất kể lần này Trần Mộc có giành được vật phẩm vòng hai hay không, nàng cũng quyết tâm đi theo Trần Mộc, dù núi cao sông xa, dù đường đi gian khổ.

Mấy cô gái xung quanh đều đồng loạt thở dài, ăn ý lạ thường. "Được rồi, lần này thật sự là Doãn tỷ tỷ nhà mình rồi." Hoa Linh chống cằm, đôi mắt cong thành một đường cong tuyệt đẹp.

Già La khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói: "Nếu đã vậy, sau này… cũng là người một nhà rồi, không cần câu nệ." Sự thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ như vậy, quả thực khiến Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy ngẩn người.

Hai người đứng ở khán đài, ngơ ngác trong gió. "Đây là chuyện thường xảy ra trong hậu viện Trần gia sao, Tiểu Đao?" "Chậc chậc chậc…" Tề Thiết Chủy vỗ vỗ lan can, lẩm bẩm: "Cũng chỉ có Mộc gia thôi, đổi lại là người khác, ai mà chịu nổi chứ?!" Trần Tiểu Đao gật đầu phụ họa: "Câu này của ngươi nói đúng rồi đó." Ngay lúc hai người đang nói chuyện, ngọn đèn lồng cổ kính thứ hai đã được treo lên ở khán đài phòng bao của Trần Mộc!

Ánh đèn lồng leo lét, không lúc nào không nhắc nhở tất cả khách khứa trong trường, vòng đấu giá thứ hai này, lại có người bao sân rồi! "Hay là, vòng đấu giá thứ hai này chúng ta cũng đừng tham gia nữa?" "Nói phải đó, thà phá một ngôi miếu, chứ không phá một cuộc hôn nhân!" "Trần gia chủ và đại tiểu thư Doãn Tân Nguyệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đó là một đôi trai tài gái sắc, sao nỡ lòng chia rẽ?" "Nói thì nói vậy, nhưng chắc chắn sẽ có người không nhịn được!" "Đúng vậy, chó đỏ mắt ở đâu cũng thường thấy." "Người khác tôi không biết, nhưng Phù Tang Thương Hội này, chắc chắn là muốn nhân cơ hội này gây phiền phức cho Trần gia chủ!" "Nói mới nhớ, ba loại dược liệu cực phẩm này, sao tôi chưa từng nghe nói đến loại nào vậy?" "Tôi chỉ biết Lam Xà Đảm, tương truyền Lam Xà là một loại rắn sống ở vùng cực hàn, toàn thân màu xanh lam, kịch độc vô cùng, nhưng mật rắn lại là một vị thuốc quý cực kỳ khó tìm!" "Vậy Kỳ Lân Kiệt và Lộc Hoạt Thảo cũng không tầm thường!" "Nghe nói Lộc Hoạt Thảo còn có công hiệu cải tử hoàn sinh, da thịt xương trắng, vô cùng lợi hại, tiếc quá, vốn dĩ tôi cũng có chút hứng thú với Lộc Hoạt Thảo này!" "Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi!" "..." Tuy cũng có một số khách khứa hứng thú với ba loại thiên tài địa bảo cực phẩm của vòng hai.

Nhưng e ngại thể diện của Tân Nguyệt Phạn Điếm, lại cân nhắc đến điều kiện liên hôn của Trần Mộc và Doãn Tân Nguyệt, cộng thêm thế lực hung hãn của Trần gia, dù là lý do nào, những vị khách có mặt cũng không muốn chuốc lấy phiền phức.

Oan gia nên giải không nên kết!

Nếu có thể nhân chuyện này mà nhận được tình hữu nghị của hai thế lực lớn là Trần gia và Tân Nguyệt Phạn Điếm, đó tuyệt đối là một chuyện đại tốt!

Ngay sau khi ngọn Thiên Đăng thứ hai được thắp lên không lâu.

Phòng bao của Phù Tang Thương Hội đối diện, một người chậm rãi bước ra, hội trưởng của Phù Tang Thương Hội. "Phù Tang Thương Hội chúng tôi, cũng yêu cầu thắp Thiên Đăng!" Lần này, lập tức đã chuốc lấy đủ loại ánh mắt chán ghét của toàn bộ khách khứa!

Trong tình huống đã biết rõ Trần gia đã thắp Thiên Đăng vòng hai, Phù Tang Thương Hội vẫn cố tình ra mặt, thậm chí cũng muốn thắp một ngọn Thiên Đăng.

Ý đồ này… đã quá rõ ràng rồi!

Rõ ràng là muốn nắm lấy cơ hội này, cố gắng trực tiếp đè chết Trần gia, cố gắng dập tắt thế lực đang lên của Trần gia!! "Cái Phù Tang Thương Hội này đúng là đồ không ra gì!" "Ai nói không phải chứ?

Đúng là cho mặt không biết nhận, tôi chịu thua rồi." "Đây là ý hai nhà muốn đấu đèn sao?" "Chẳng phải là đấu đèn sao!

Cục diện bây giờ, ai có thể ngồi đến cuối cùng, thì người thắng cuộc của vòng đấu giá thứ hai này sẽ thuộc về người đó!" "Đúng là không biết chữ 'chết' viết thế nào mà, cái Phù Tang Thương Hội này!" "..." Toàn trường không ngớt tiếng bàn tán, tiếng chỉ trích, tiếng chửi bới càng bay loạn xạ!

Ai có mặt ở đây mà không phải là kẻ tinh ranh?

Ai mà không nhìn ra Phù Tang Thương Hội đang có ý đồ gì?!

Chỉ là không ai ngờ tới, khi gần như tất cả khách khứa đều chọn nhượng bộ, chọn tác thành cho Trần Mộc và Doãn Tân Nguyệt, thì ngược lại chính cái Phù Tang Thương Hội này lại đột nhiên nhảy ra! "Trần gia chủ!" Hội trưởng Phù Tang Thương Hội đứng ở phòng bao, mỉm cười nhìn về phía Trần Mộc: "Phù Tang Thương Hội chúng tôi tình cờ cũng cần ba loại dược liệu cực phẩm này, có công dụng rất

lớn." "Nếu Trần gia chủ lên tiếng, chúng tôi nguyện sau khi đấu giá được toàn bộ sẽ miễn phí tặng ngài một trong số đó!" "Mẹ kiếp!" "Lũ chó săn của Phù Tang Thương Hội, dám dùng cái giọng đó nói chuyện với Gia chủ?!" Trần Tiểu Đao sắc mặt âm trầm, trên người đã tỏa ra sát khí không nhỏ!

Các hộ vệ Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, các cao thủ trong mấy gian phòng bao xung quanh, gần như đều đồng thời cảm nhận được trạng thái của Trần Tiểu Đao.

Ai cũng biết rõ, dưới cục diện giương cung bạt kiếm này, chỉ cần một tia lửa nhỏ, lập tức sẽ xảy ra một mớ hỗn độn không thể cứu vãn, chắc chắn sẽ đổ máu chết người! "Bình tĩnh, Tiểu Đao." Giọng của Tề Thiết Chủy chậm rãi vang lên.

Trong lúc phẫn nộ, ngược lại Tề Thiết Chủy lại có thể giữ được bình tĩnh hơn, tự nhiên cũng biết, Phù Tang Thương Hội bây giờ ra mặt làm trò này, mục đích chính là để… kích động Trần Mộc!

Chương 300

"Cái giọng điệu bố thí này, mẹ nó, coi thường ai vậy?" "Thật sự làm ta tức điên lên, giết hết cả lũ." Trần Tiểu Đao cười lạnh một tiếng.

Hiện tại, sau phát ngôn khiêu khích của Phù Tang Thương Hội, ánh mắt của tất cả khách khứa trong toàn trường đều đổ dồn về phòng bao của Trần Mộc, chờ đợi hắn ra mặt!

Phù Tang Thương Hội vốn dĩ đã khiêu khích, còn cố ý dùng giọng điệu bố thí, hòng dùng nó để đè bẹp thế lực của Trần gia, dập tắt phong độ đang lên như diều gặp gió của Trần Mộc! "Để ta." Trần Mộc cười một tiếng, đứng dậy đi ra khán đài phòng bao.

Thấy Trần Mộc lộ diện, các khách khứa trong toàn trường cũng thở phào nhẹ nhõm!

Họ cũng đang quan sát, nếu Trần Mộc có gan thắp ngọn Thiên Đăng thứ hai, nhưng lại không dám đối mặt trực diện với sự khiêu khích của Phù Tang Thương Hội, thì thật sự quá tệ.

Dù không ít người đều rất coi trọng việc liên hôn giữa Trần Mộc và Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng vào thời điểm mấu chốt này, đám đông khách khứa cũng dự định xem xét tình hình kỹ lưỡng, để từ đó phán đoán, có nên kết giao với Trần gia hay không? "Trần gia chủ!" "Đề nghị lúc trước của tôi, ngài thấy thế nào?" Hội trưởng Phù Tang Thương Hội cười một tiếng, lên tiếng nói: "Đây là một cơ hội tuyệt vời cho cả ngài và tôi, chúng ta có thể thử hàn gắn lại mối quan hệ giữa đôi bên!" "Để đáp lại, chúng tôi có thể vô điều kiện tặng ngài một trong những loại dược liệu cực phẩm!" Mấy câu nói vừa dứt, thái độ đầy tự tin của hội trưởng Phù Tang Thương Hội, thật sự

khiến đám đông khách khứa cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không có cách nào hay ho, chỉ có thể giả vờ không thấy.

Dù không muốn thừa nhận, cũng phải thừa nhận, Phù Tang Thương Hội ở Tứ Cửu Thành, số vốn trong tay… là một con số vô cùng khổng lồ!

Mà điều quan trọng nhất là, Phù Tang Thương Hội ở Tứ Cửu Thành là một tổng bộ.

Điều này cũng có nghĩa là, các Phù Tang Thương Hội cắm rễ ở các thành phố khác, mỗi một cái đều có thể bơm máu, chuyển vốn vào tổng bộ này!

Nói cách khác, hiện tại nếu đối đầu với Phù Tang Thương Hội này, thì chẳng khác nào… đối đầu với tất cả Phù Tang Thương Hội!

Chỉ là, đại đa số người đều không biết, sau lưng Phù Tang Thương Hội này, còn có sự chống lưng của các thương hội như Phiêu Lượng Quốc, Lan Hà, Cổ Đức!

Nói ngắn gọn, đây là một con quái vật có thực lực tuyệt đối hùng hậu!

Trong chốc lát, ánh mắt của tất cả khách khứa trong trường đều tập trung vào Trần Mộc, muốn xem hắn sẽ đưa ra câu trả lời như thế nào, hay là, dùng phương pháp nào để phản kích?! "Muốn đấu đèn, phải không?" "Chỉ là đốt tiền thôi, cứ tới đây." Trần Mộc bình tĩnh nhìn về phía hội trưởng Phù Tang Thương Hội, thản nhiên nói: "So về đốt tiền, ta sợ ai chứ?" Giọng điệu thờ ơ, thái độ bình tĩnh thong dong, lần này, lập tức đã khiến Trần Mộc nhận được tiếng vỗ tay của gần như tất cả khách khứa trong toàn trường! "Nói hay lắm Trần gia chủ!

Mẹ nó thật hả giận!!" "Sớm đã biết Trần gia chủ gan dạ bất phàm, trong tình cảnh như vậy mà vẫn giữ vẻ nắm chắc phần thắng, đủ thấy

sự tự tin của ngài ấy!" "Nói thì nói vậy, nhưng trong tay Trần gia chủ…" "Đó không phải là chuyện các ngươi nên lo, Trần gia chủ đã tự tin như vậy, chắc chắn là có cách giải quyết!" "Ha ha, chẳng phải lúc trước các ngươi nói có thể hỗ trợ Trần gia chủ một khoản tiền sao?" "Chúng ta có thể hỗ trợ, nhưng bây giờ trước mặt Phù Tang Thương Hội, ngươi coi bọn họ là kẻ ngốc sao?

Như vậy ngược lại sẽ bất lợi cho Trần gia chủ!" "Biết vậy tôi đã gửi trước một khoản tiền cho Trần gia chủ rồi!" "Các ngươi hoảng cái gì?

Theo ta thấy, Tân Nguyệt Phạn Điếm nếu thật sự có ý với Trần gia chủ, làm sao có thể nhìn ngài ấy bị người Phù Tang đàn áp?!" "Cũng đừng dùng cái tâm thái ếch ngồi đáy giếng của các ngươi mà nhìn sự việc, lỡ như Trần gia chủ thật sự có thực lực đó thì sao!" "..." Tiếng vỗ tay như sấm, còn có rất nhiều khách khứa không sợ chuyện lớn, chỉ thiếu điều chỉ vào mũi hội trưởng Phù Tang Thương Hội mà chửi mấy câu khó nghe.

Tường đổ mọi người xô, trống rách vạn người đâm, có Trần Mộc làm người dẫn đầu, cũng khiến những khách khứa không thuận khí trong toàn trường tìm được chủ tâm cốt, hùa theo đám đông tấn công Phù Tang Thương Hội.

Chỉ là… trong số này có mấy người là xem náo nhiệt, lại có mấy người là thật tâm muốn ủng hộ Trần Mộc, tất cả đều khó nói!

Khó đoán nhất là lòng người. "Cửu Châu các vị có câu cổ ngữ, gọi là thời thế tạo anh hùng, đừng có mà không biết điều, Trần gia chủ!" "Ta vốn tưởng Trần gia chủ là người đủ thông minh, sẽ dựa vào tình hình hiện tại mà đưa ra phán đoán có lợi nhất… không ngờ a!" Hội trưởng Phù Tang cười cười lắc đầu, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Thấy cảnh này, Tề Thiết Chủy dở khóc dở cười, khẽ hỏi: "Mộc

gia, lũ chó săn Phù Tang này sao lại thích tự thêm đất diễn cho mình thế nhỉ?" "Hắn không thật sự nghĩ rằng, có thể đấu lại Trần gia chúng ta chứ?" Nói cũng thật trùng hợp, đúng vào lúc Tề Thiết Chủy mở miệng, toàn bộ khách khứa cũng đã im lặng, đến nỗi, lời của Tề Thiết Chủy, toàn bộ đều lọt vào tai hội trưởng Phù Tang Thương Hội! "Ha ha ha ha…" "Người Cửu Châu, quả nhiên miệng lưỡi cứng rắn!" Hội trưởng Phù Tang Thương Hội xua xua tay, cười tủm tỉm nói: "Nếu đã như vậy, hãy để Phù Tang Thương Hội chúng tôi, dạy cho các vị một bài học!" Một tiếng thở dài, đột ngột phá vỡ khí thế mà hội trưởng Phù Tang đã dày công tạo ra!

Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh nhìn sang đối diện, thản nhiên nói: "Đã bắt đầu đấu đèn rồi, so chính là ai nhiều tiền hơn, ngươi nói nhảm nhiều như vậy có ích gì?" "Vật phẩm đầu tiên, Kỳ Lân Kiệt, ta ra giá… mười triệu." Điểm Thiên Đăng, đấu Thiên Đăng!

Sau khi Trần Mộc tuyên bố điểm Thiên Đăng lần hai, Phù Tang Thương Hội cũng lập tức yêu cầu điểm Thiên Đăng, ý tứ đã rất rõ ràng, là định công khai đối đầu với Trần gia!

Từ đây cũng có thể thấy, Phù Tang Thương Hội cũng có không ít tính toán.

Vòng đấu giá đầu tiên, Trần Mộc đã điểm Thiên Đăng một lần, tuy tổng cộng chỉ tốn khoảng hơn một triệu, nhưng đó cũng không phải là con số nhỏ!

Trong mắt Phù Tang Thương Hội, và đại đa số khách khứa, bên này mất thì bên kia được!

Trần Mộc vòng đầu đã tổn thất hơn một triệu, vậy thì vòng thứ hai, trong tình huống đã hao hụt hơn một triệu, tiền tài không còn nguyên vẹn, sao có thể địch lại Phù Tang Thương Hội?!

Trong tình huống ai cũng biết Trần Mộc đã mất đi hơn một triệu

vốn, ai có thể tưởng tượng được, vòng đấu giá thứ hai vừa mới bắt đầu, vật phẩm đầu tiên vừa mới được đưa lên, Trần Mộc đã trực tiếp hét giá lên đến mười triệu?!! "Hung hãn vậy sao?

Vị Trần gia chủ này?!" "Hít!!

Đúng là mãnh nhân!" "Hay thật, tài lực của Trần gia này quả thật có chút ngoài dự đoán, mạnh đến mức hơi vô lý, một lời đã là mười triệu?!" "Không biết còn tưởng, tiền này là do gió lớn thổi tới đấy!" "Tôi lại nghe nói, Trần gia nắm trong tay địa bàn của mấy gia tộc ở thành Trường Sa, lại làm nghề buôn bán đồ cổ, chẳng phải là béo đến chảy mỡ sao??" "Hung hãn thật!

Mở miệng đã là mười triệu, chậc chậc!" "Ha ha ha ha, dọa cho đám chó săn Phù Tang này sợ không nhẹ, tôi còn tưởng bọn chúng ngầu lắm chứ, thế này đã sợ rồi sao?" "Nói nhảm, cái này đổi lại là ai cũng không chịu nổi chứ?" "Cũng đúng, hội đấu giá nào mà đã thấy ai như Trần gia chủ chưa?

Một hơi trực tiếp đẩy giá lên đến đỉnh!" "Cho dù là tiên dược cứu mạng, cũng không đáng giá này chứ?" "Các ngươi hiểu cái gì!

Nếu Trần gia chủ và Doãn tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể kết thành liên lý, của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chẳng phải là của Trần gia chủ sao?" "..." Những tiếng kinh hô, những tiếng hít khí lạnh, những tiếng xôn xao của đám đông khách khứa, cuối cùng cũng kéo hội trưởng Phù Tang Thương Hội ra khỏi cơn mộng mị!

Mười triệu?!

Mẹ nó mới là vật phẩm đầu tiên được đưa lên, ngươi trực tiếp hét giá lên mười triệu, đây chẳng phải là muốn lật bàn sao!

Hội trưởng Phù Tang Thương Hội, suýt chút nữa đã nghiến nát răng.

Rốt cuộc hắn cũng không ngờ, Trần Mộc lại tàn nhẫn đến vậy, tàn nhẫn đến mức vừa bắt đầu, đã dùng một cách gần như là tất tay, ép Phù Tang Thương Hội phải lật bài ngửa!

Cho dù là hai cao thủ lợi hại thế nào giao đấu, cũng không có chuyện vừa gặp mặt, đã phải trực tiếp lật bài ngửa, tung ra át chủ bài chứ?

Nói là thăm dò đâu??? "Nước đi thật tàn nhẫn..." "Nhưng mà, Trần gia các ngươi dù thật sự có tài lực hùng hậu, thì làm sao có thể áp đảo được Phù Tang Thương Hội chúng ta?!" "Huống hồ, sau lưng chúng ta còn có mấy vị kim chủ đang chống đỡ!!" Hội trưởng Phù Tang Thương Hội, trong lòng lập tức ổn định lại mấy phần.

Sau một chút hoảng loạn, vị hội trưởng Phù Tang này cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Chỉ có điều, trạng thái ngẩn người nửa ngày của hắn, đã sớm bị tất cả khách khứa trong trường thu hết vào mắt! "Ồ, sợ rồi phải không?" "Nhanh lên đi!

Tên tiểu quỷ đối diện!" Tề Thiết Chủy vẫy vẫy tay ra hiệu với hội trưởng Phù Tang, cười nói: "Mộc gia chúng tôi đã ra giá rồi, nếu ngươi không định đấu giá… thì chúng tôi nhận đấy nhé!" Trần Mộc đã sớm quay lại phòng bao ngồi xuống, còn về trạng thái của hội trưởng Phù Tang Thương Hội ra sao, lại có suy nghĩ gì, Trần Mộc nửa điểm hứng thú cũng không có. "Thế nào, Mộc ca." "Có thể ổn định giành được không?" Hoa Linh có chút lo lắng, ló đầu ra nhìn về phía khán đài, cố gắng xem trạng thái của tên hội trưởng Phù Tang Thương Hội kia. "Chỉ cần ta và Giải Cửu phối hợp tốt." "Thì không có vấn đề gì." Trần Mộc khẽ gật đầu, nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

Già La bên cạnh biết đại khái quy trình, không hề có chút lo lắng

nào.

Tiểu Bạch và Tiểu Thanh không tham gia vào những chuyện này của Trần gia, tự nhiên cũng không hiểu tình hình trong đó, nhưng hai người họ sau khi thấy Trần Mộc thần sắc bình tĩnh, cũng không lo lắng mấy.

Chủ nhân nhà mình còn không hoảng, họ hoảng theo cũng chẳng ích gì.

Phải nói cả phòng bao, người duy nhất có chút thấp thỏm không yên, chắc chắn là Doãn Tân Nguyệt rồi!

Chương 301

"Một lần hét giá cao như vậy, thật sự không có vấn đề gì chứ?" "Trần Mộc, Phù Tang Thương Hội không phải là những khách nhân không có bối cảnh, bọn họ sẽ không dễ dàng bị giá cao dọa sợ, nhiều nhất là bây giờ có chút ngơ ngác, còn chưa phản ứng lại thôi." Doãn Tân Nguyệt chau mày, đại não của nàng đang vận hành với tốc độ cao, suy nghĩ đối sách. "Ta biết." Trần Mộc vươn vai, cười nói: "Chính vì vậy, mới phải một lần đánh cho chúng phục, đánh cho chúng ngã, đánh cho chúng không thể tự kiềm chế, không bao giờ đứng dậy được nữa." Doãn Tân Nguyệt hơi sững người.

Rồi nàng có chút hiểu ra, những thứ mà chính mình còn có thể cân nhắc đến, Trần Mộc lại không thể cân nhắc đến sao?!

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, phòng bao đối diện, hội trưởng Phù Tang Thương Hội đột nhiên nhấn chuông, cao giọng hô: "Phù Tang Thương Hội chúng tôi, ra giá mười lăm triệu!" "Hai mươi triệu!" Tề Thiết Chủy không chút do dự mở miệng.

Thậm chí, giọng của hội trưởng Phù Tang còn chưa hoàn toàn tan biến, đã bị giọng của Tề Thiết Chủy mạnh mẽ chen vào, cưỡng ép cắt đứt!

Hai mươi triệu?!

Tranh giành vật phẩm đầu tiên của vòng đấu giá thứ hai???

Toàn bộ khách khứa đều ngẩn người trong vài giây.

Họ đã đoán được cuộc đấu đèn giữa Trần Mộc và Phù Tang Thương Hội, tuyệt đối là một cuộc tàn sát hung hãn vô cùng, chắc chắn sẽ tranh đấu đến máu chảy đầy đất.

Nhưng không ai ngờ, lại kịch liệt đến mức độ này!! "Ồ, Trần gia chủ này thủ đoạn hay thật… ha ha." "Đây là ép Phù Tang Thương Hội lật bài ngửa rồi, thì ra là vậy." Trong phòng bao kế bên, Bối Lặc Gia như có điều suy nghĩ.

Một thân tín bên cạnh có chút nghi hoặc, khẽ nói: "Bối Lặc Gia, vậy nếu nói vật phẩm đầu tiên của Trần gia chủ thất thủ… chẳng phải là tổn hại thanh thế sao?" "Thất thủ?" Bối Lặc Gia cười lắc đầu, trầm giọng nói: "Vị Trần gia chủ này sớm đã nắm chắc phần thắng, hắn từ lúc bắt đầu… đã thắng rồi!" Hội trường đấu giá một mảnh tĩnh lặng, không có bên thứ ba nào dám vào cuộc!

Một mặt là vì, thế lực mà Trần Mộc đại diện, không chỉ là Trần gia, mà còn có cả Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm cộng thêm Trần gia, thế lực này... người bình thường quả thật không ai dám dễ dàng đụng vào!

Mặt khác là, đấu võ đài với Trần Mộc, đối đầu trực diện là Phù Tang Thương Hội, và ai cũng nhìn ra, Phù Tang Thương Hội này đến với thế hung hãn, rõ ràng là nhắm vào Trần Mộc!

Đương nhiên điều quan trọng nhất là, ai muốn vào cuộc vào thời điểm này, thì việc đầu tiên phải làm, chính là điểm Thiên Đăng!

Chỉ có người đã điểm Thiên Đăng, mới có tư cách tham gia vào cuộc đấu đèn này.

Nhìn khắp hội trường đấu giá, cho dù là thương nhân quý khách giàu có thế nào, cũng không muốn lấy thành quả mấy năm của mình ra, tùy tiện đốt chơi.

Thời buổi này tùy tiện đốt tiền chơi, chẳng phải là chê mình chết chậm quá sao?! "Mục đích của Trần gia chủ ngay từ đầu, chính là ép Phù Tang Thương Hội lật bài ngửa, và trông có vẻ Trần Mộc bị kẹt,

nhưng thực tế..." "Chính là, Trần gia chủ từ đầu đến cuối đều đang khống chế cục diện!" Bối Lặc Gia trong phòng bao kế bên uống một ngụm trà, vẻ mặt khoan khoái.

Thấy chủ tử nhà mình tâm trạng không tồi, thân tín bên cạnh trong lòng hiểu rõ, vội nói thêm: "Bối Lặc Gia, vậy nói như vậy, Trần gia chủ này đã nắm chắc phần thắng rồi?

Tự tin mười phần?" "Chỉ là theo tôi được biết, Trần gia này phát tích chưa được mấy tháng… e là trong tay cũng không có nhiều tài lực chống đỡ như vậy chứ?" Không ngoài dự đoán, Bối Lặc Gia khẽ gật đầu, cười ha ha nói: "Ba trăm sáu mươi nghề, đồ cổ là vua, ai biết Trần gia rốt cuộc có bao nhiêu tài lực chứ?" "Nói lại thì." "Một trong những mục đích của vị Trần gia chủ này, chính là vì ba vật phẩm của vòng đấu giá thứ hai, hắn thế nào cũng phải có được!" Lời này vừa nói ra, tên thân tín bên cạnh lập tức bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt hiểu rõ.

Thiên Đăng vừa điểm, chỉ riêng về mặt khí thế, Trần Mộc đã tương đương với việc đè đầu mọi người một bậc!

Đương nhiên, đây cũng là ép Phù Tang Thương Hội phải nhảy lên, nhảy lên võ đài, như vậy cũng sẽ không có khách khứa nào khác dám xen vào vòng đấu giá thứ hai này nữa.

Một công đôi việc!

Chỉ cần có thể trong vòng đấu giá thứ hai này, hạ gục Phù Tang Thương Hội.

Thì toàn bộ khách khứa sẽ biết, tài lực của Trần Mộc, của Trần gia, cực kỳ hung tàn mạnh mẽ!

Như vậy, ai còn dám dễ dàng xen vào?!

Đương nhiên, mấu chốt của sự việc, còn phải xem Phù Tang Thương Hội này… có thể chống đỡ được không! "Trần gia chủ, hai

mươi triệu lần thứ nhất!" "Hai mươi triệu lần thứ hai!" Người phụ nữ trên đài đấu giá tay cầm búa, đã giơ lên: "Trần gia chủ, hai mươi triệu lần thứ ba..." "Chúng tôi ra giá hai mươi lăm triệu!" Hội trưởng Phù Tang Thương Hội lao ra khỏi khán đài phòng bao, hét lớn một tiếng.

So với trạng thái lúc trước của hắn, liên tiếp bị Trần Mộc đánh cho trở tay không kịp, hội trưởng Phù Tang Thương Hội rõ ràng đã có chút hoảng loạn, trán đầy mồ hôi.

Đâu còn nửa phần phong thái thong dong như trước?!

Thật sự nếu từng chút từng chút tăng giá, hội trưởng Phù Tang Thương Hội không hề sợ.

Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ, thủ bút của Trần Mộc thật sự quá hung hãn!

Gặp mặt đã mở miệng, ép Phù Tang Thương Hội lật bài ngửa, trực tiếp là dao thật thấy máu! "Năm triệu năm triệu một lần?" "Thật phiền phức." Giọng của Trần Mộc, từ khán đài phòng bao vang lên.

Trong chốc lát, không biết bao nhiêu ánh mắt của khách khứa, đồng loạt đều đổ dồn qua, mắt không chớp nhìn chằm chằm Trần Mộc.

Không biết có bao nhiêu nữ khách, ánh mắt như tơ, điên cuồng liếc mắt đưa tình.

Mở miệng đã là mười triệu, hai mươi triệu, thật sự nếu bước vào cửa Trần gia, chẳng phải là gà rừng hóa phượng hoàng, một bước hoàn thành sự lột xác thăng cấp về thân phận sao?! "Ồ?" "Ý của Trần gia chủ là?" Hội trưởng Phù Tang Thương Hội cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Mộc.

Trần Mộc khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Ta ra giá, năm mươi

triệu." Năm mươi triệu?!

Hội trưởng Phù Tang Thương Hội ngẩn người đủ mấy giây, đột nhiên buột miệng nói: "Trần gia các ngươi dù lợi hại thế nào, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy, tích trữ được khối tài sản khổng lồ như thế chứ?!" "Trần gia chủ, trong tay ngài thật sự có nhiều tiền như vậy sao?" "Theo quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nếu trong tay không có tài sản tương ứng, hạn mức bảo đảm không đủ, thì chẳng khác nào tạc hồ trên bàn mạt chược… việc này sẽ bị hủy tư cách đấu giá đấy!

Trần gia chủ!" Trong trường lập tức xôn xao.

Thực sự là lời mở miệng của Trần Mộc, khiến người ta quá chấn động.

Phù Tang Thương Hội hai mươi lăm triệu, đến lúc Trần Mộc hiện thân, trực tiếp đã tăng gấp đôi giá của vật phẩm đầu tiên này! "Hung hãn vậy sao, Trần gia chủ?

Trực tiếp tăng gấp đôi giá, đây rõ ràng là muốn để Phù Tang Thương Hội này đại xuất huyết mà!" "Còn phải nghĩ sao?

Chắc chắn là như vậy!" "Bất kể nước cờ này của Trần gia chủ thành hay không, Phù Tang Thương Hội đều phải nhận!" "Không hiểu lý do trong đó, ai giải thích cho tôi với?" "Rất đơn giản, sau khi Trần gia chủ báo giá năm mươi triệu, bất kể lần sau ngài ấy có tăng giá hay không, mục đích đã đạt được rồi!" "Thì ra là vậy, tôi ngộ rồi!" "Một nước cờ tính toán sâu xa, tâm cơ của Trần gia chủ này quá sâu!" "Lần này Trần gia chủ tăng giá lên năm mươi triệu, vậy lần sau Phù Tang Thương Hội thế nào cũng phải lên sáu bảy mươi triệu chứ?

Đến lúc đó Trần gia chủ đột nhiên không tăng giá nữa, Phù Tang Thương Hội sẽ phải vì vật phẩm đầu tiên này… tiêu tốn sáu bảy mươi triệu!

Đến lúc đó vật phẩm thứ hai, thứ ba, Phù Tang Thương Hội còn tiền không?" "Lợi hại, đây được coi là dương mưu rồi chứ?" "Ha ha ha ha, đấu giá loại chuyện đối đầu trực diện, hai nhà đấu đèn này, vốn dĩ là so đấu ai bình tĩnh hơn, đây là cuộc đấu tâm lý đỉnh cao!" "..." Toàn trường một phen khoái trá.

Cuộc đấu tâm lý tầm cỡ này, thật sự có thể nói là dao dao thấy máu!

Phù Tang Thương Hội, bây giờ chính là cưỡi hổ khó xuống!

Hoặc là bọn họ phải cứng rắn chống đỡ, nhận lấy mỗi một chiêu mà Trần Mộc tùy ý tung ra.

Hoặc là bọn họ phải rút lui, nhưng như vậy, Phù Tang Thương Hội của họ ngược lại sẽ trở thành tảng đá lót đường đầu tiên cho Trần gia dương danh ở Tứ Cửu Thành!

Bất kể là kết quả nào, tổn thất đối với Phù Tang Thương Hội, đều là cực kỳ to lớn, nặng nề!

Chương 302

Ngay lúc đám đông khách khứa đang nghị luận sôi nổi, một quản sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm bước lên đài đấu giá, trầm giọng nói: "Sau khi phía Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi kiểm tra, cũng như chứng minh bảo lãnh của nhiều ngân hàng, thương hiệu." "Có thể chứng minh, Trần gia, Trần Mộc, sở hữu tài sản từ năm mươi triệu trở lên!" Pha trợ công này, tự nhiên lại trùng hợp chính là do Doãn Tâm Nguyệt ngầm chỉ thị!

Chỉ có điều, chứng minh bảo lãnh, chứng minh tài sản, thẩm tra các loại mà Tân Nguyệt Phạn Điếm nhận được, đều là tài liệu thật sự do Trần gia cung cấp, có thể kiểm tra xác thực. "Bây giờ tin chưa?" "Phù Tang Thương hội tiền nhiều của lắm…" Trần Mộc bình tĩnh nhìn sang phòng bao đối diện, thản nhiên nói: "Ta tăng giá một lần gấp đôi, Phù Tang Thương hội… sẽ không tăng thêm năm triệu nữa chứ?" Phòng bao đối diện, hội trưởng của Phù Tang Thương hội lau mồ hôi trên trán, nghiến chặt răng.

Cuộc đấu tâm lý ở cấp độ này thực sự đòi hỏi tố chất tâm lý cực cao của cả hai bên!

Đồng thời, nếu trong tay thật sự không có vốn liếng, Trần Mộc cũng sẽ không vững như Thái Sơn như bây giờ.

Vấn đề nằm ở chỗ, Phù Tang Thương hội có một khoản tiền lớn như vậy, chỉ là, hội trưởng của Phù Tang Thương hội cũng là lần đầu trải qua trận chiến thế này, mở miệng ngậm miệng đều là số tiền hàng chục triệu, rủi ro trong đó quá lớn! "Làm sao bây giờ?!" "Trần Mộc chết tiệt, chiêu thức thật hiểm độc!" "Đây là ép Phù Tang Thương hội chúng ta tăng giá, mấu chốt là một lần tăng giá không thể thấp hơn

năm triệu, nếu không trong mắt người ngoài, đó là Phù Tang Thương hội chúng ta yếu thế!" "Nhưng nếu lần này tăng giá xong, Trần Mộc không cần món đồ đấu giá đầu tiên này nữa thì làm sao???" Hội trưởng Phù Tang Thương hội lòng nóng như lửa đốt, đám thân tín trong phòng bao cũng gần như đầu óc sắp nổ tung.

Đây không phải là một chiêu khó đối phó, hơn nữa nó gần như là một dương mưu, lợi và hại đều bày ra rõ ràng!

Không ngoài hai khả năng, một là cưỡng ép tăng giá, tiếp tục cạnh tranh với Trần Mộc.

Tăng giá thành công, Trần Mộc không mua nữa, Phù Tang Thương hội sẽ lỗ nặng sáu bảy chục triệu, thành công đấu giá được món đồ đầu tiên. "Không được, không thể đợi nữa!!" "Nếu như lần này có thể triệt để đả kích Trần Mộc, đả kích Trần gia, vậy thì đây là một vụ mua bán chỉ lãi không lỗ!" "Cho dù tổn thất mấy chục triệu cũng đáng!" Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt hội trưởng Phù Tang Thương hội khá hơn một chút, lập tức giơ tay lên: "Phù Tang Thương hội chúng ta… ra giá bảy mươi triệu!" Tiếp nối việc Trần Mộc tăng giá gấp đôi, đẩy 'Kỳ Lân Kiệt' từ hai mươi lăm triệu lên năm mươi triệu, Phù Tang Thương hội cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa!

Hoặc có thể nói, dưới sự bức ép liên tục của Trần Mộc, Phù Tang Thương hội cũng không thể không lật bài tẩy của mình, nếu bây giờ họ không thể hiện thực lực tài chính… chắc chắn sẽ bị Trần Mộc đè chết! "Bảy mươi triệu?

Chết tiệt, Phù Tang Thương hội này vẫn có vốn liếng nhỉ!" "Hỏng bét rồi, lần này Trần gia chủ đi một nước cờ dở rồi, đây không phải là gián tiếp tăng sĩ khí cho Phù Tang Thương hội sao?" "Dù sao cũng là tổng bộ của Phù Tang Thương hội, trong tay chắc chắn có tài lực phi phàm!" "Không không không, nếu tiếp theo Trần gia chủ nói ta không

đấu giá nữa, thì đây sẽ là một đòn kết liễu tuyệt sát!" "Trần gia chủ mau từ bỏ món đồ đầu tiên đi!

Ta đã không thể chờ được muốn xem Phù Tang Thương hội tổn thất bảy mươi triệu rồi!" "Nhưng như vậy, Trần gia chủ không phải sẽ mất mặt sao???" "Nói thì đúng là vậy, nhưng nghĩ theo hướng khác, mất một chút mặt mũi, có thể đổi lại hai lần thành công tiếp theo, sao lại không phải là lời to?" "Chưa chắc, ta lại cho rằng, Trần gia chủ từ đầu đã không định lùi bước, tất cả đều nằm trong dự liệu của ngài ấy sao??" "…" Trong phút chốc, ánh mắt của tất cả khách khứa trong hội trường đều tập trung vào phòng bao trên lầu hai.

Một nhóm người đang nhìn chằm chằm Trần Mộc, nhóm khác thì nhìn chằm chằm Phù Tang Thương hội.

Cùng lúc đó, thấy Trần Mộc nửa ngày không lên tiếng, hội trưởng Phù Tang Thương hội đột nhiên cười một tiếng, gõ gõ vào lan can trước mặt: "Sao thế?

Trần gia chủ, lần này không dám tăng giá nữa à?" "Vừa rồi… Trần gia chủ không phải rất ngông cuồng sao?!" "Ha ha ha ha ha ha, ta còn tưởng Trần gia có tài lực mạnh thế nào, lẽ nào, mức bảy mươi triệu đã là giới hạn của các người rồi?!!" Tiếng cười chói tai vang lên từ phòng bao trên lầu hai.

Nhiều khách khứa đều có chút khó chịu, nhưng cũng không ai dám đứng ra.

Món đồ đầu tiên đã được hét giá lên bảy mươi triệu, hơn nữa nhìn thái độ của vị hội trưởng Phù Tang Thương hội này, dường như họ vẫn còn dư lực, vẫn có thể tiếp tục cuộc đấu giá tiếp theo??

Ngay lúc này, một người Phù Tang vội vã bước ra từ phòng bao, ghé vào tai hội trưởng Phù Tang Thương hội, nhanh chóng thì thầm vài câu.

Lập tức, mí mắt của hội trưởng Phù Tang Thương hội không kiểm soát được mà giật giật hai cái. "Ồ, đúng rồi." "Vừa rồi ngươi hỏi Trần gia chúng ta có đủ tài lực trên năm mươi triệu không, vậy bây giờ ta hỏi ngươi, Phù Tang Thương hội." "Các người bây giờ… có thể bỏ ra được bảy mươi triệu không?" Trần Mộc bình tĩnh nhìn sang phía đối diện.

Rõ ràng là giọng điệu thản nhiên, nhưng khi lọt vào tai hội trưởng Phù Tang, lại không khác gì sấm sét bên tai!!

Trong nháy mắt, sắc mặt hội trưởng Phù Tang Thương hội biến đổi, ánh mắt hung hãn nhìn Trần Mộc: "Là ngươi?!

Thân là gia chủ Trần gia, lại dùng những thủ đoạn hạ lưu không ra gì này!!" "Ngươi cũng xứng chất vấn ta?" Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Đây là thương chiến đường đường chính chính, làm gì có chuyện không ra gì, làm gì có chuyện hạ lưu?

Toàn là những chiêu thức quang minh chính đại." Đến lúc này, tất cả khách khứa trong hội trường cũng đã lờ mờ đoán ra được vấn đề.

Trong phòng bao bên cạnh, Bối Lặc gia sung sướng uống cạn một ly rượu, tâm trạng vui vẻ: "Quả nhiên là vậy, tất cả đều nằm trong dự liệu của Trần gia chủ này!" "Lợi hại, lợi hại, thủ đoạn thật lợi hại, chiêu thức thật hung hãn!!" Thân tín bên cạnh thấy rõ, nhưng cũng không tiện mở miệng phá vỡ tâm trạng tốt đẹp của Bối Lặc gia lúc này.

Cùng lúc đó, vị quản sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm lúc trước lại một lần nữa bước lên đài đấu giá, trầm giọng nói: "Qua chứng minh bảo lãnh của nhiều ngân hàng, thương hiệu, thống kê tài sản…" "Hiện tại, tổng bộ Phù Tang Thương hội, không có khả năng chi trả số tiền bảy mươi triệu!!" Hai câu nói vang vọng khắp hội trường, chưa đợi tất cả khách khứa kịp phản ứng, Doãn Tâm Nguyệt cũng bước ra khỏi

phòng bao, đứng ngay trước mặt Trần Mộc: "Lần đấu giá này của Phù Tang Thương hội vô hiệu, món đồ đầu tiên khôi phục lại giá đấu giá ban đầu!" "Ngoài ra, xét thấy Phù Tang Thương hội lừa gạt Tân Nguyệt Phạn Điếm…" "Kể từ hôm nay, hủy bỏ phòng bao của Phù Tang Thương hội, đồng thời, không cho phép bất kỳ người nào của Phù Tang Thương hội bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Thật hả lòng hả dạ!!

Tất cả khách khứa trong hội trường, ai nấy đều nâng ly cạn chén, vui sướng vô cùng.

Ai mà ngờ được chứ?

Chiêu thức mà Phù Tang Thương hội vừa dùng để thăm dò Trần Mộc, ngược lại, lại trở thành một đòn chí mạng hủy diệt Phù Tang Thương hội!

Các người có lấy ra được bảy mươi triệu không?!

Hoàn toàn không! "Thì ra là chờ ở đây!

Giỏi thật, Trần gia chủ này thâm tàng bất lậu, chiêu tuyệt sát này giấu sâu như vậy sao?!" "Thật sự lợi hại, khâm phục!

Trần gia chủ, tôi kính ngài một ly!" "Đúng là hả lòng hả dạ, mẹ nó, nhìn lũ chó của Phù Tang Thương hội này ăn quả đắng, lão tử thấy sảng khoái làm sao!" "Nói mới nhớ, Trần gia chủ đã sớm lên kế hoạch cho chiêu rút củi dưới đáy nồi này rồi sao?!" "Chắc chắn là vậy rồi!" "Giỏi thật, thì ra từ trước Trần gia chủ đã tính kế Phù Tang Thương hội rồi?

Vậy lần này chúng chết không oan uổng…" "Rốt cuộc là chiêu gì mà có thể cắt đứt dòng tiền của Phù Tang Thương hội?

Lợi hại quá!" "…" Có thể thấy rõ, các khách khứa ở lầu một gần như đều đã đứng dậy.

Từng người một, tất cả đều giơ ly rượu, chén trà trong tay, hướng về phía Trần Mộc, ý tốt lan tỏa khắp hội trường!

Những vị khách này có thể coi là nhận ra muộn, nhưng sau khi hiểu rõ sự tình, vẫn có không ít người vô cùng khâm phục!

Bất kể là thương gia giàu có một phương, hay là những đạo gia tung hoành ngang dọc, hay là những nhân vật quyền quý.

Giờ phút này, đều rất khâm phục thủ đoạn của Trần Mộc nhiều, mạnh, và giấu sâu đến thế!!

Từng khâu nối tiếp nhau, từ đầu đến cuối, đều là một chuỗi liên hoàn chết chóc!

Hoặc có thể nói, từ khi buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt đầu cho đến giờ, từ vòng đầu tiên đến vòng thứ hai, rồi đến hai ngọn Thiên Đăng liên tiếp được thắp lên… Tất cả đều nằm trong kế hoạch, trong dự liệu của Trần Mộc!

Mà việc đẩy Phù Tang Thương hội vào tuyệt cảnh như hiện tại, cũng đủ chứng minh, Trần Mộc đã sớm có phương án dự phòng, nếu không sao có thể trùng hợp như vậy, ngay lúc Phù Tang Thương hội chuẩn bị ra giá cao, lại tung ra một chiêu rút củi dưới đáy nồi?! "Chết tiệt… chết tiệt, chết tiệt!

Khốn kiếp!!" Sắc mặt hội trưởng Phù Tang Thương hội tái mét, thân tín bên cạnh run lẩy bẩy, sợ rằng vị hội trưởng của hắn nổi giận, lại chém cho hắn một nhát! "Hội… hội trưởng, mấy thương hội nước ngoài cũng đã rút vốn toàn bộ rồi." "Dòng tiền của chúng ta bị cắt đứt, lại bị phanh phui một số chuyện, nên bị mấy vị đại nhân ở trên đóng băng vốn…" Thân tín không dám không nói, giọng nói hạ xuống cực thấp, nhanh chóng báo cáo. "Ta biết rồi." Hội trưởng Phù Tang Thương hội hít sâu mấy hơi, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Trần Mộc: "Trần gia chủ thủ đoạn thật lợi hại, chúng ta nhận thua!" "Lần

sau nếu còn gặp lại, nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần!" Lời còn chưa dứt, đã có một đội Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm xông vào phòng bao của Phù Tang Thương hội.

Doãn Tâm Nguyệt đứng trước mặt Trần Mộc, lại như biến thành một người khác.

Rõ ràng Doãn Tâm Nguyệt tuổi tác không lớn, đang ở độ tuổi đôi mươi đẹp nhất, nhưng lúc này trên người lại toát ra một loại… vẻ ung dung hoa quý, trầm ổn quả quyết của người bề trên! "Không có cơ hội lần sau đâu, Phù Tang Thương hội." "Ngươi điếc à?" "Bản tiểu thư vừa mới nói rồi, kể từ bây giờ, phòng bao của Phù Tang Thương hội trong Tân Nguyệt Phạn Điếm vĩnh viễn bị hủy bỏ, không tiếp đãi bất kỳ vị khách nào của Phù Tang Thương hội nữa." Gương mặt Doãn Tâm Nguyệt lạnh như băng, trong đôi mắt đẹp lại lóe lên một tia sắc bén không cho phép nghi ngờ!

Bên cạnh, thấy sự thay đổi trạng thái, khí thế chuyển biến của Doãn Tâm Nguyệt, Trần Mộc khẽ nhướng mày. "Dù sao cũng là hòn ngọc quý trên tay của Tân Nguyệt Phạn Điếm, từ nhỏ đã lớn lên trong môi trường như vậy, lâu ngày mưa dầm thấm đất… cũng là chuyện đương nhiên." Ở khán đài phòng bao đối diện, sắc mặt hội trưởng Phù Tang Thương hội biến đổi liên tục.

Cuối cùng không nhịn được, phun ra một ngụm máu!

Chương 303

Đầu tiên là bị Trần Mộc áp chế, sau đó khi vị hội trưởng Phù Tang này hạ quyết tâm, mới phát hiện một chân này vừa đúng đạp vào cạm bẫy tuyệt sát… Chuyện còn chưa hết, Phù Tang Thương hội mất hết mặt mũi, đồng thời còn mất đi phòng bao ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, thậm chí còn bị Doãn Tâm Nguyệt cưỡng chế hủy bỏ quyền vào cửa của họ!!

Thái độ như vậy, còn chưa đủ rõ ràng sao?! "Mau!

Đưa hội trưởng đi, mau mau mau!" "Hội trưởng ngất rồi… mau liên hệ bác sĩ của chúng ta, tuyệt đối không thể để hội trưởng xảy ra chuyện, nếu không mọi thứ sẽ kết thúc!" "Đừng nói nhảm nữa, mau đi!" Phía phòng bao của Phù Tang Thương hội đã loạn thành một đoàn!

Cùng lúc đó, Doãn Tâm Nguyệt không hề để ý đến những chuyện này, gật đầu với đài đấu giá, thản nhiên nói: "Vấn đề đã giải quyết, buổi đấu giá tiếp tục!" Thấy Doãn Tâm Nguyệt xoay người vào phòng bao của Trần Mộc, toàn trường khách khứa lại một lần nữa xôn xao!

Đây là… ám chỉ sao?!

Đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, vừa rồi lại bước ra từ phòng bao của Trần Mộc, chẳng phải là nói… Từ khi buổi đấu giá bắt đầu đến giờ, Doãn Tâm Nguyệt vẫn luôn ở bên cạnh Trần Mộc sao?!

Ý nghĩ này vừa nảy ra, không biết bao nhiêu trái tim của nữ khách đã tan nát, càng không biết bao nhiêu ánh mắt ghen tị hâm mộ, hung hăng nhìn về phía lầu hai! "Vòng đấu giá thứ hai, vẫn tiếp tục!" "Xét thấy Phù Tang Thương hội làm giả, ác ý nâng giá, do đó các lần ra giá, thắp Thiên Đăng của Phù Tang Thương hội trong vòng đấu giá thứ hai

này, đều không được tính!" "Món đồ đấu giá đầu tiên: Kỳ Lân Kiệt, vẫn bắt đầu đấu giá theo giá gốc!" Trên đài đấu giá, sau khi nhận được mệnh lệnh của Doãn Tâm Nguyệt, người phụ nữ chủ trì đấu giá cũng nhanh chóng ổn định lại tình hình, quen đường quen lối giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục chủ trì.

Chỉ có điều lần này, có bài học xương máu của Phù Tang Thương hội, cộng thêm ở phòng bao của Trần Mộc, ngọn Thiên Đăng thứ hai vẫn đang tỏa ra ánh sáng xanh cổ kính.

Trong phút chốc, lại chẳng có ai dám ra giá!

Cuối cùng, Trần Mộc đã dùng giá hai mươi lăm vạn, dễ dàng vô cùng giành được 'Kỳ Lân Kiệt'! "Tính theo quy tắc, chỉ cần giành được bất kỳ món đồ nào trong vòng thứ hai, tức là sính lễ…" "Hai mươi lăm vạn?" Doãn Tâm Nguyệt hậm hực uống một ngụm trà, chống cằm: "Dù sao ta cũng là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ đáng giá hai mươi lăm vạn thôi sao???" "Về lý thuyết, ba món đồ là bảy mươi lăm vạn." "Hai món đồ phía dưới… cũng không có ai ra tay." Trần Mộc trở về phòng bao ngồi xuống, cười lắc đầu.

Vòng đấu giá thứ hai vừa bắt đầu, ngọn Thiên Đăng thứ hai được thắp lên, đã định sẵn, Phù Tang Thương hội chỉ có thể là một hòn đá lót đường để Trần gia vang danh khắp Tứ Cửu Thành!

Mà lúc này, Phù Tang Thương hội dám đấu Thiên Đăng với Trần Mộc đã bị đuổi đi, thậm chí còn bị tước đoạt tư cách bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Những khách khứa khác trong hội trường, ai dám vào lúc này đứng ra gây chuyện?!

Bao nhiêu người muốn lấy lòng còn không kịp!!

Tự nhiên, vòng đấu giá thứ hai này nhìn như chưa kết thúc, nhưng

thực tế đã định sẵn người chiến thắng cuối cùng, chỉ có Trần Mộc! "Bảy mươi lăm vạn cũng không nhiều…" "A a a ta không vui, ta đã là người của Trần gia rồi, bảy mươi lăm vạn làm sính lễ có phải là hơi quá qua loa không?" Doãn Tâm Nguyệt xoa xoa cằm, đôi mắt đẹp nhìn về phía Trần Mộc.

Phía sau không xa, Già La nhẹ nhàng đóng cửa sổ phòng bao lại, chậm rãi bước tới.

Đến lúc này Doãn Tâm Nguyệt mới phát hiện, trong phòng bao lớn như vậy lại thiếu mất hai người! "Tiểu Bạch và Tiểu Thanh hai vị muội muội đâu…" "Ồ, hiểu rồi." Doãn Tâm Nguyệt liếc nhìn một cái, lập tức trong lòng bừng tỉnh.

Với người thông minh như băng tuyết như nàng, tự nhiên cũng có thể phân biệt được, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh kia… không phải người thường!

Lại liên tưởng đến những gì Trần Mộc nói trước đó, nữ nhân của Trần gia, bất kể là người, là yêu, địa vị đều bình đẳng!

Điều này đã đủ để Doãn Tâm Nguyệt hiểu ra. "Tiểu Bạch và Tiểu Thanh… chậc, Trần gia thật sự giấu rất nhiều bí mật, rất muốn đến xem thử." Trong lúc Doãn Tâm Nguyệt đang âm thầm suy nghĩ, Già La ngồi xuống bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Doãn tiểu thư, bảy mươi lăm vạn làm sính lễ, còn chưa hài lòng sao?" "Mấy người chúng ta… còn chưa có sính lễ ra hồn đâu~!" Lập tức, Doãn Tâm Nguyệt khẽ sững sờ, ánh mắt nghi hoặc, lặng lẽ chuyển hướng về phía Trần Mộc. "Đừng nhìn ta." "Sức hút cá nhân lớn như vậy, ta có thể làm gì được?" Trần Mộc cười xua tay.

Hoa Linh dựa vào người Trần Mộc cắn hạt dưa, khẽ lẩm bẩm: "Cần sính lễ gì chứ?

Mộc ca đã dạy cho ta pháp trường sinh lợi hại nhất, còn có y thuật

đỉnh cao nhất thế gian này nữa!" Doãn Tâm Nguyệt: "Còn có chuyện này sao?

Pháp trường sinh?

Y thuật đỉnh cao?" Nghe thấy lời này, Già La cũng ngẩn người vài giây, khẽ gật đầu: "Cũng phải, tỷ phu cũng tặng ta một món thần khí… còn có công pháp cực kỳ lợi hại, vô cùng trân quý." Thấy hai người lần lượt lên tiếng, Doãn Tâm Nguyệt có chút ngồi không yên.

Nào là pháp trường sinh, y thuật đỉnh cao, rồi lại là thần khí mà Già La mang theo bên người, bất kỳ thứ nào trong số đó, chẳng phải đều lợi hại hơn sính lễ bảy mươi lăm vạn sao?!

Vô cớ, chút cảm xúc nhỏ trong lòng Hoa Linh và Già La lập tức tan thành mây khói.

Ngược lại là Doãn Tâm Nguyệt, khẽ bĩu đôi môi nhỏ. "Sau này đều là người một nhà rồi, bây giờ ta rót tiền vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, chẳng phải là rót tiền của nhà chúng ta sao?" "Món nợ này ngươi phải tính cho rõ." "Trừ phi ông chủ duy nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm này là ngươi, nếu vậy, ta rất sẵn lòng rót thêm chút tiền vào." Trần Mộc cười uống một ngụm trà. "Vậy tạm thời thôi đi." "Ngươi cứ giữ tiền cho kỹ đi, khi nào Tân Nguyệt Phạn Điếm này thực sự thuộc về ta, hãy nói sau." Doãn Tâm Nguyệt tính toán quá giỏi.

Bàn tính nhỏ gõ vang đến cả Thường Sa Thành cũng nghe thấy, chỉ là Trần Mộc cũng không biết, Doãn Tâm Nguyệt này còn chưa qua cửa, khuỷu tay đã hướng ra ngoài như vậy, nếu thật sự qua cửa rồi, còn ra thể thống gì nữa?!

Chuyện này mà để cha của Doãn Tâm Nguyệt nghe thấy, chẳng phải tức đến tam phật thăng thiên sao?

Chỉ trong vài phút, ba món đồ đấu giá của vòng thứ hai đều đã rơi

vào túi của Trần Mộc.

Tổng cộng bảy mươi lăm vạn!

Mỗi lần, Trần Mộc đều tăng thêm năm vạn trên cơ sở giá khởi điểm hai mươi vạn.

Nói khó nghe là để tuân thủ quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nói dễ nghe là, Trần Mộc cũng không muốn Doãn Tâm Nguyệt khó xử, không đến mức không thể ăn nói. "Bảo sao phải là Mộc gia chứ!" "Chiêu này quả thực cao tay!" Tề Thiết Chủy dẫn theo Trần Tiểu Đao từ bên ngoài trở về, trong tay còn bưng ba chiếc hộp gấm đặc chế vừa được tiểu nhị đưa vào.

Vật phẩm đựng trong hộp gấm, chính là: Kỳ Lân Kiệt, Lộc Hoạt Thảo và Lam Xà Đảm!

Ba loại thiên tài địa bảo cực phẩm này, thật có thể nói là thế gian khó gặp, cho dù là các kênh mà Trần gia hiện đang nắm giữ, cũng không có bất kỳ thu hoạch nào, thông tin liên quan duy nhất có được, lại đến từ Tứ Cửu Thành này. "Như vậy." "Ba loại thiên tài địa bảo cực phẩm quan trọng nhất đã đủ rồi." Trần Mộc tiện tay nhận lấy ba hộp gấm, sau khi kiểm tra, liền đưa cho Hoa Linh.

Đối với những dược liệu, thiên tài địa bảo loại này, Hoa Linh thật sự có quyền phát ngôn tuyệt đối! "Thật muốn về ngay bây giờ, nhưng lại muốn chơi thêm vài ngày…" Hoa Linh lấy ra một chiếc Vẫn Ngọc Phệ Nang, thu ba hộp gấm vào trong đó.

Vẫn Ngọc Phệ Nang, loại pháp khí Phệ Nang phiên bản nâng cấp mà Trần Mộc chế tạo ra, cũng chỉ có người bên cạnh mới có. "Đây là… thứ gì?" Doãn Tâm Nguyệt cũng nhìn thấy sự thần kỳ của Vẫn Ngọc Phệ Nang, giây tiếp theo, trong tay nàng đã có thêm một cái. "Đây là một loại pháp khí không gian nhỏ có thể chứa đồ vật, có thể cất giữ vật phẩm, vô cùng tiện lợi." "Cách sử dụng cũng rất đơn

giản." Trần Mộc cười giải thích vài câu.

Phệ Nang, loại pháp khí đơn giản dễ hiểu dễ sử dụng này, thực sự không khó.

Doãn Tâm Nguyệt cầm lên nghịch vài lần liền hiểu ra, chơi đến thích không buông tay, thử nghiệm mấy lần, lòng tràn đầy vui sướng.

Thấy cảnh này, Già La khẽ thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đúng lúc này, Tề Thiết Chủy vẫn luôn quan sát tình hình buổi đấu giá, đột nhiên quay đầu: "Mộc gia, vòng đấu giá thứ ba sắp bắt đầu rồi, có món đồ nào cần ra tay không?" Trầm tư một lúc, Trần Mộc khẽ gật đầu: "Lấy hết đi." Lập tức, Tề Thiết Chủy: "?" Trần Tiểu Đao: "?" Lấy hết?

Món đồ đấu giá vòng một, vòng hai đều lấy hết chưa đủ, bây giờ vòng cuối cùng này, cũng muốn bao trọn sao?!

Chương 304

Doãn Tâm Nguyệt cũng lập tức phản ứng lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trần Mộc: "Điên rồi sao, Trần Mộc, ngươi định thắp ngọn Thiên Đăng thứ ba?!" Khi ngọn đèn xanh thứ ba được thắp lên, treo xong, toàn bộ hội trường đấu giá, một mảnh tĩnh lặng, có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi!

Mơ hồ có thể nghe thấy, tiếng hít thở của một số khách khứa đang dần trở nên gấp gáp, cũng có một số quyền quý giàu có một phương, khẽ lộ ra một chút ý tứ bất mãn.

Ngay cả người phụ nữ duyên dáng chủ trì đấu giá trên đài, giờ phút này, cũng ngẩn người vài giây.

Dù đã từng trải qua sóng to gió lớn, gặp qua không biết bao nhiêu vị khách lợi hại, nhưng cũng chưa từng thấy ai như Trần Mộc!

Một buổi đấu giá tổng cộng ba vòng, ai có thể tưởng tượng được, vòng đầu tiên bắt đầu Trần Mộc đã yêu cầu thắp Thiên Đăng, vòng thứ hai bắt đầu Trần Mộc lại đấu Thiên Đăng với Phù Tang Thương hội, vòng thứ ba bắt đầu… lại thắp Thiên Đăng!

Ba lần thắp Thiên Đăng, rốt cuộc là có ý gì?!

Cả hội trường tĩnh lặng, các phòng bao trên lầu hai cũng yên tĩnh đến kỳ lạ, ngay cả những vị khách trên lầu hai này cũng không ngờ, Trần Mộc lại chơi lớn đến vậy!!

Không thể tránh khỏi, cũng có người trong lòng không vui. "Có phải hơi quá đáng rồi không?

Quá ngông cuồng rồi?" "Ta cũng cảm thấy vậy… nếu nói vòng một vòng hai thắp Thiên Đăng là nhắm vào Phù Tang Thương hội, còn

có thể thông cảm, nhưng vòng thứ ba này…" "Sao nào, hóa ra cả hội trường này, những khách không thắp Thiên Đăng như chúng ta không xứng đấu giá đồ vật à?" Có vài vị khách có thế lực, không hề che giấu mà hừ lạnh ra tiếng, rõ ràng có chút không vui.

Cùng lúc đó, trong phòng bao, cũng yên tĩnh đến mức quá đáng. "Trần Mộc, đây là ý gì?" "Hiện tại Phù Tang Thương hội đã bị loại, ngươi cũng đã thuận lợi giành được vòng đấu giá thứ hai, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để công thành thân thoái!" Doãn Tâm Nguyệt có chút lo lắng, đôi mắt đẹp không chớp nhìn chằm chằm vào mắt Trần Mộc, cố gắng tìm kiếm câu trả lời từ trong ánh mắt của hắn.

Từ nhỏ đã lớn lên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, lâu ngày mưa dầm thấm đất, Doãn Tâm Nguyệt đã gặp qua đủ loại khách nhân, kiến thức bản thân, mắt nhìn độc đáo, kinh nghiệm các phương diện, đều vô cùng lợi hại!

Tự nhiên nàng cũng hiểu rõ nhất, ngay khi vòng thứ hai vừa kết thúc, chính là thời cơ tốt nhất để Trần Mộc công thành thân thoái!!

Đấu đèn thắng Phù Tang Thương hội, không chỉ vậy, còn dựa vào một nước cờ đi trước tuyệt diệu, thành công loại bỏ tư cách của Phù Tang Thương hội, khiến họ không bao giờ có thể đặt chân vào Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa!

Những điều này, đã đủ để mang lại cho Trần Mộc, cho Trần gia, danh tiếng vô cùng lợi hại!

Vang danh Tứ Cửu Thành, không hề quá lời!

Theo Doãn Tâm Nguyệt, cách xử lý tốt nhất cho vòng đấu giá thứ ba này chính là để lại cho tất cả các khách khứa có mặt.

Như vậy, vừa có thể phát đi tín hiệu giao hảo, cũng có thể gắn thêm cho Trần Mộc vài cái mác tích cực như biết tiến biết lùi!

Dù nhìn thế nào, không nhúng tay vào vòng đấu giá thứ ba này, mới là phương án tốt nhất để thực sự thu lợi đầy đủ!

Im lặng hồi lâu, Trần Mộc đặt chén trà trong tay xuống, khẽ thở dài một hơi. "Ngọn Thiên Đăng thứ nhất, là để lập uy, dẫn dụ Phù Tang Thương hội ra." "Ngọn Thiên Đăng thứ hai, là để cưới ngươi, tiện thể xử lý Phù Tang Thương hội, khiến nó bị loại bỏ." "Còn ngọn Thiên Đăng thứ ba này…" Ngừng lại một chút, Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Ta đã từng nói, nữ nhân của Trần gia bất kể là người hay yêu, đều bình đẳng như nhau, không phân lớn nhỏ." "Vì vậy, ngọn Thiên Đăng thứ ba này là vì họ." Vài câu nói thốt ra, Doãn Tâm Nguyệt sững sờ.

Hoa Linh và Già La, cũng gần như đồng thời đứng hình tại chỗ.

Không khí trong phòng bao vô cùng kỳ quái.

Thật sự là… lời của Trần Mộc, sát thương quá lớn!

Ba người phụ nữ có mặt, tuy không ai là người ngu ngốc, nhưng ai có thể chống lại được sự sủng ái đến mức độ này chứ??

Vứt bỏ phương án giải quyết hoàn hảo nhất, thậm chí không quan tâm danh tiếng của Trần gia có thể lan truyền đến mức tối đa hay không, chỉ vì, họ!

Không biết tự lúc nào, ba người phụ nữ có mặt đều đã mắt ngấn lệ, sống mũi hơi đỏ. "Mộc ca…" "Huhu…" Hoa Linh thật sự không nhịn được, lao đầu vào lòng Trần Mộc, khóc như mưa lê hoa, đôi mắt đẹp vì cảm động mà đỏ hoe.

Doãn Tâm Nguyệt và Già La cố kìm nén một chút, nhưng cũng đã khóc thút thít.

Mấy câu nói nhẹ nhàng, ba người phụ nữ cùng rơi lệ! "Gia chủ lợi hại quá…" Ở khán đài, Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy đứng đó, lẩm

bẩm: "Đây thật sự có thể coi là tổ sư gia rồi nhỉ?

Không hổ là gia chủ!" Tề Thiết Chủy đảo mắt, lấy ra một cuốn sổ nhỏ: "Ngươi còn chờ gì nữa?

Mau lấy sổ ghi lại!" Trần Tiểu Đao liên tục gật đầu: "Tề gia nói đúng, đây đều là lời vàng ý ngọc, vô cùng hữu ích!" Tề Thiết Chủy: "…" Nghĩ lại, Tề Thiết Chủy cũng cười khổ lắc đầu, thở dài: "Đây có được coi là… vung ngàn vàng để đổi lấy nụ cười của người đẹp không?

Quả thực cũng là chuyện mà Mộc gia có thể làm ra." Cùng lúc đó, ngọn Thiên Đăng thứ ba treo lơ lửng bên ngoài phòng bao của Trần Mộc, tiếng chuông ra giá của cả hội trường gần như không hề dừng lại, không khí vô cùng sôi nổi, một bộ phận nhỏ người dường như đã nổi hứng, ra sức tăng giá!

Trong đám khách khứa có kẻ xấu, họ muốn điên cuồng tăng giá, tìm mọi cách để phá vỡ ngọn Thiên Đăng thứ ba này của Trần Mộc!

Chỉ tiếc, cùng với việc vài vị khách ác ý tăng giá bị đuổi ra khỏi hội trường, và bị hủy bỏ tư cách, không được phép bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa.

Môi trường cạnh tranh trong buổi đấu giá dần dần ổn định lại.

Đây là hậu chiêu mà Doãn Tâm Nguyệt đã dặn dò trước, mục đích là để ngăn chặn sự xuất hiện của những nhân vật tương tự Phù Tang Thương hội!

Đương nhiên cũng có thể hiểu là, Doãn Tâm Nguyệt đã ra mặt, dùng bối cảnh Tân Nguyệt Phạn Điếm để ủng hộ Trần Mộc!

Một số khách khứa nhìn ra được, tự nhiên cũng không muốn vào lúc này đối đầu với Trần Mộc đang trên đà nổi như cồn, cơ bản đều giữ im lặng và quan sát.

Dù không đấu giá được gì, chỉ riêng những gì thấy và nghe hôm nay, cũng đã là một câu chuyện vô cùng hiếm có để bàn tán rồi!

Còn một số khách khứa nhìn ra, nhưng trong lòng không phục, tự nhiên muốn tăng giá thêm vài lần, muốn dùng cách này để vắt kiệt túi tiền của Trần Mộc.

Chỉ có điều hành vi này, trong mắt những người thực sự tinh tường, không khác gì một tên hề nhảy nhót… Rất nhanh, vòng đấu giá thứ ba sôi nổi đã gần đến hồi kết.

Trần Mộc đột nhiên đứng dậy, vén rèm châu đứng ở khán đài phòng bao.

Ngay lập tức, không biết bao nhiêu ánh mắt, đồng loạt nhìn sang! "Tại hạ Trần Mộc, gia chủ Trần gia ở Thường Sa Thành, hôm nay liên tiếp thắp ba ngọn Thiên Đăng, nghĩ rằng… chắc hẳn có không ít người rất bất mãn với ta?" Một câu nói nhẹ nhàng thản nhiên vang lên, sàn đấu giá vốn đang náo nhiệt lập tức trở nên yên tĩnh.

Vài người sắc mặt vẫn như thường, vài người thì sắc mặt hơi biến đổi, không ai biết Trần Mộc xuất hiện vào lúc vòng đấu giá thứ ba sắp kết thúc này là có ý đồ gì.

Là đến hưng sư vấn tội?

Hay là đến tạ lỗi xin tha?

Trong phút chốc, tất cả khách khứa trên dưới toàn trường đều không khỏi có chút căng thẳng.

Đặc biệt là những người vừa ra sức đẩy giá mấy lần trong vòng đấu giá thứ ba, lúc này trong lòng ít nhiều đều có chút tức giận.

Sao thế?

Ngươi đốt thiên đăng, rồi không cho phép chúng ta ra giá bình

thường nữa à?!

Vài ánh mắt không mấy thiện cảm cũng lần lượt chiếu về phía phòng bao trên lầu hai, nhìn chằm chằm vào Trần Mộc, cố gắng nhìn ra manh mối gì đó trên mặt hắn.

Nhưng điều này quá khó!

Chương 305

Với vẻ mặt và thần thái bình tĩnh thản nhiên của Trần Mộc, dù là người bên cạnh cũng khó mà đoán được suy nghĩ hiện tại của hắn, huống chi là người ngoài.

Bầu không khí của cả buổi đấu giá có chút kỳ quái.

Trong không khí dường như còn phảng phất một chút mùi thuốc súng. "Vòng đấu giá đầu tiên, ta đốt thiên đăng là để dụ dỗ Phù Tang thương hội mắc câu." "Vòng đấu giá thứ hai, ta đốt thiên đăng chủ yếu là vì Doãn tiểu thư, thứ đến mới là thuận thế xử lý Phù Tang thương hội." "Còn vòng đấu giá thứ ba này..." Trần Mộc mỉm cười nhìn toàn bộ khách khứa, nhẹ giọng nói: "Là vì các nữ quyến của ta, cũng coi như một chút sủng ái nho nhỏ vậy." "Nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất hành của liệt vị, ta đều thấy cả." "Trần gia hoan nghênh sự quang lâm của các vị, cũng hoan nghênh mọi hình thức hợp tác thương mại, mua bán, vân vân, chúng ta đều có thể bàn bạc." Dừng lại một chút, đợi các vị khách trên dưới toàn trường tiêu hóa đoạn thông tin này, Trần Mộc mỉm cười gật đầu, lại nói: "Và chỉ cần các vị có mặt tại đây bằng lòng hợp tác với Trần gia chúng ta, ta sẽ chuẩn bị cho mỗi vị một món đồ cổ thượng hạng đủ để truyền gia, dùng để bày tỏ sự ủng hộ của các vị đối với ta hôm nay!" "Trần gia, hoan nghênh sự quang lâm của các vị." Một tràng lời nói không chê vào đâu được, nghe qua thì có vẻ rất khách sáo, nhưng lọt vào tai các vị khách trên dưới toàn trường lại là... hai cảm giác hoàn toàn khác nhau!

Trong tai những vị khách có chút địch ý, những lời này của Trần Mộc dường như là châm biếm, lại mang đến một cảm giác khinh miệt.

Nhưng trong mắt những vị khách có cảm tình, những lời này của Trần Mộc lại khiến họ vô cùng hưởng thụ và thoải mái!!

Không ai là kẻ mù, sau buổi đấu giá hôm nay, Trần gia và Tân Nguyệt Phạn Điếm thế nào cũng sẽ hợp thành một nhà!

Và dù Trần gia có muốn tiến quân vào Tứ Cửu Thành, cắm rễ ở Tứ Cửu Thành hay không, Tân Nguyệt Phạn Điếm chắc chắn sẽ cấp cho sự ủng hộ tương xứng!

Cùng vinh cùng nhục!

Cùng tiến cùng lui!

Ra tay với Trần gia cũng đồng nghĩa với việc ra tay với Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngược lại cũng vậy.

Chỉ có điều, trong mắt các bậc quyền quý, thương gia phú hào muốn kết giao với Trần gia và Tân Nguyệt Phạn Điếm, đây há chẳng phải là một... cơ hội tuyệt vời để ôm đùi sao?! "Ta là Tiệm Đại Mãnh ở Tây Bắc, ngày khác nhất định sẽ đến cửa bái phỏng!

Mong Trần gia chủ nể mặt mấy phần, chúng ta cũng tiện làm ăn buôn bán da thú!" "Quân phiệt Đông Bắc, Sở Tam Ngoan, nhận hảo ý của Trần gia chủ!" "Thương nhân Giang Nam, Thẩm Thất Vạn, ngày khác cũng nhất định đến cửa bái phỏng, ta đây đối với đồ cổ thượng phẩm trong tay Trần gia chủ, trong lòng ngứa ngáy lắm đó!" "..." Mấy vị khách giàu có một phương lần lượt đứng dậy, chắp tay ôm quyền hướng về phía Trần Mộc.

Mà ở các phòng bao trên lầu hai, cũng có mấy vị khách bước ra, đi đến lan can, từ xa gật đầu nhìn Trần Mộc, cũng là ý muốn kết giao!

Khách khứa ở lầu một sàn đấu giá, dù trong tay có nhiều tiền, nhiều quyền, nhiều người đến đâu, cũng chỉ có thế.

Muốn nói đến hàng khủng, vẫn phải là những thượng khách có thể vào phòng bao lầu hai này!

Ví dụ như Bối Lặc gia ở phòng bao bên cạnh đã gửi một tấm thiệp mời đến chỗ Trần Mộc, muốn mời hắn ra ngoài gặp mặt.

Những tấm thiệp mời như thế này, lời mời, như tuyết bay tới tấp!

Trong phút chốc, cửa phòng bao của Trần Mộc trở nên ồn ào như chợ rau, náo nhiệt phi thường, gần như toàn bộ đều là hạ nhân, thân tín của những vị khách này đến mời!

Doãn Tâm Nguyệt xử lý những việc này lại vô cùng thành thạo, thậm chí không cần Trần Mộc nói nhiều, Doãn Tâm Nguyệt đã tự giác đi đến cửa phòng bao, như một tiểu thư ký, lịch sự mà không mất đi sự cứng rắn, từ chối tất cả các lời mời.

Lý do cũng không thể bắt bẻ, hai người đang trong thời gian bồi dưỡng tình cảm, làm gì có thời gian ra ngoài dự tiệc??

Đối với điểm này, tất cả mọi người đều tỏ ra vô cùng thấu hiểu. "Trời ạ, lần đấu giá này kết thúc... e rằng Trần gia thật sự sẽ trỗi dậy ở Tứ Cửu Thành này, một bước lên mây a!" "Đúng là một bước lên mây, lợi hại!" "Tuy lần này không lấy được một món đồ nào, nhưng lại được mãn nhãn, chuyến đi này không lỗ!!" "Cũng đừng mời Trần gia chủ nữa, hắn vừa mới tặng sính lễ cho Doãn tiểu thư, hai người họ không phải nên làm quen với nhau sao?

Cũng coi như là tài tử giai nhân, một đôi châu liên bích hợp!" "Nói thì đúng là thế, nhưng các ngươi không cảm thấy Trần gia chủ này... quá mức cường thế sao?!" "Cường thế?

Lúc trước Trần gia chủ hạ gục Phù Tang thương hội, các ngươi còn chưa nhận ra sự cường thế của Trần gia chủ sao??" "Cũng không thể nói hoàn toàn như vậy, nếu Trần gia chủ không cường thế, vậy

chẳng phải là bị Phù Tang thương hội đè đầu rồi sao?

Đây chẳng phải là trúng ý đối phương à?" "Lão tử không quan tâm nhiều như thế, chỉ cần Trần gia chủ có thể hạ gục lũ tiểu quỷ Phù Tang, lão tử vui, cũng nhất định ủng hộ Trần gia!" "Trần gia chủ thật đủ bá đạo, thế công rất hung hãn!" "..." Toàn trường trên dưới xôn xao một mảnh, náo nhiệt phi thường.

Có người tung hô, tự nhiên cũng có người dội nước bẩn.

Đây là lẽ thường tình, Trần Mộc cũng lười để ý.

Sự thật thắng hơn hùng biện, chỉ riêng việc hạ gục Phù Tang thương hội hôm nay cũng đủ để Trần gia Trần Mộc danh dương Tứ Cửu Thành rồi!

Còn lại những tên hề nhảy nhót này, không để ý cũng được!

Trở về phòng bao ngồi xuống không lâu, hai chị em Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đi ra ngoài đã lâu cũng lần lượt tiến vào, đi thẳng đến trước mặt Trần Mộc. "Giải quyết rồi?" Trần Mộc ngẩng đầu nhìn hai chị em Tiểu Bạch Tiểu Thanh, mày hơi nhướng lên: "Sao vậy, mọi việc không thuận lợi, gặp phải trở ngại khác?

Có người ra tay với các ngươi?!" Buổi đấu giá đã bước vào giai đoạn kết thúc cuối cùng.

Các vị khách khác sau khi Trần Mộc lộ diện, cũng không có ý định tiếp tục đẩy giá nữa.

Thuận nước đẩy thuyền tặng nhân tình, ai mà không biết làm chứ?

Mà cho dù họ có món đồ đấu giá ưng ý, lúc này cũng không thể ra tay, trừ phi họ cũng đốt một ngọn thiên đăng, đấu thiên đăng với Trần Mộc!

Quá trình trên đài đấu giá vẫn phải đi từng bước, còn trong phòng

bao, không khí lại có mấy phần ngưng trọng!

Sự thay đổi trạng thái của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, Trần Mộc không thể rõ hơn, chỉ có điều, vừa rồi hắn không nhận được bất kỳ tin tức nào từ một trong hai người thông qua hồn khế.

Điều này có nghĩa là, có biến cố, nhưng vẫn chưa đến mức không thể giải quyết! "Chủ nhân, mục tiêu đã được giải quyết hoàn hảo, chỉ có điều... hai chị em chúng ta có lẽ đã bị người khác phát hiện." "Người đó tốc độ rất nhanh, hơn nữa lại ở trong đám đông..." Tiểu Bạch hơi nhớ lại, miêu tả chi tiết tình huống lúc đó.

Tình huống cụ thể cũng không phức tạp.

Sau khi đám người Phù Tang thương hội nhanh chóng rút khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đã hóa thành hình rắn, bám sát theo sau.

Trong đám người này tuy cũng có mấy kẻ có sức chiến đấu không tệ, nhưng chỉ bằng chút bản lĩnh đó của bọn họ, căn bản không thể gây ra dù chỉ một chút trở ngại cho Tiểu Bạch và Tiểu Thanh!

Hội trưởng của Phù Tang thương hội chết trong xe!

Kể cả tài xế và mấy tên thuộc hạ trong chiếc xe đó cũng không một ai may mắn thoát khỏi, tất cả đều chết vô cùng gọn gàng, không chút sức phản kháng. "Ở xung quanh Phù Tang thương hội sao?" "Vậy tức là, người này có thể là người của Phù Tang thương hội, cũng có thể là đối tác của bọn họ?

Hoặc là, ngoại viện?" Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Trong phòng bao có chướng nhãn pháp khí, đồng thời cũng có thể cách âm.

Đây là phòng bao tuyệt đối bảo mật, cho dù là Thính Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng tuyệt đối không thể nghe được bên trong

đang nói chuyện gì.

Chương 306

"Ngoại viện của Phù Tang thương hội sao?" "Mộc gia, có khả năng là người của 'Luyện Kim Hiệp Hội' không?" Tề Thiết Chủy trầm giọng hỏi.

Theo ông ta thấy, nếu thật sự có ngoại viện nào hỗ trợ Phù Tang thương hội, thì khả năng là 'Luyện Kim Hiệp Hội' này lớn nhất!

Dù sao, người đứng sau Phù Tang thương hội, trong đó có Cừu Đức Khảo, một người từ quốc gia Hoa Lệ, ngoài ra còn có thương hội của quốc gia Hoa Lệ chịu trách nhiệm viện trợ, không thể xem thường.

Nếu không phải trước khi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trần Mộc đã bàn bạc kế hoạch với Giải Cửu, sắp xếp ông ta vào thời cơ thích hợp, cưỡng ép cắt đứt dòng tiền của Phù Tang thương hội...

Thật sự mà nói, nếu đấu trực diện, Trần gia muốn hạ gục Phù Tang thương hội, quả thực không dễ dàng!

Nguyên nhân lớn nhất cũng là, Phù Tang thương hội có hậu thuẫn, lại kinh doanh nhiều năm, nếu so sánh về nội tình, chút tích lũy trong hai ba tháng này của Trần gia thực sự vẫn chưa đủ. "Không giống người của 'Luyện Kim Hiệp Hội', nhưng cũng khó nói." Trần Mộc khẽ lắc đầu.

Việc Tiểu Bạch và Tiểu Thanh bị lộ, quả thực khiến hắn có chút bất ngờ.

Nhưng cũng không cần quá lo lắng, lúc đó Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đang ở hình dạng rắn, dù thật sự bị người khác phát hiện, người bình thường cũng rất khó liên hệ hai con rắn một trắng một xanh đó với hai mỹ nhân trong phòng bao lúc này.

Điều này không cần lo lắng, trừ phi người phát hiện ra Tiểu Bạch và Tiểu Thanh... biết bí mật của Trần gia!

Hoặc là, bọn họ cũng không phải người. "Nếu không phải chị ngăn em lại, e rằng bây giờ người đó đã chết hẳn rồi, dựa theo khí tức mà em cảm nhận được, người đó cũng không mạnh." "Chỉ là người xung quanh hơi đông, không tiện ra tay." Tiểu Thanh thở dài, đối với việc lúc đó không thể ra tay xử lý người chứng kiến, cô cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, có chút không vui liếc nhìn Tiểu Bạch một cái. "Không phải như vậy." Tiểu Bạch khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Trong bóng tối còn có người, theo phán đoán của ta, người đó có lẽ chỉ là mồi nhử." "Ồ?" Trần Mộc liếc nhìn Tiểu Bạch một cái, ra hiệu cho cô nói tiếp.

Được Trần Mộc khích lệ, Tiểu Bạch cũng nói ra phán đoán của mình: "Người xung quanh quả thực rất đông, nhưng với tốc độ và thực lực của hai chị em chúng ta, đủ để hoàn thành việc ám sát mà thần không hay quỷ không biết!" "Nhưng trong bóng tối, lại có hai luồng khí tức hoàn toàn khác nhau, một luồng nghiêng về... cảm giác chính khí hạo nhiên, còn luồng kia thì tương đối âm trầm." "Chị, sao em không cảm nhận được?" Tiểu Thanh ngẩn ra.

Tiểu Bạch cũng hơi sững sờ.

Thấy hai chị em đều có chút ngơ ngác, Trần Mộc cười một tiếng, nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, Tiểu Bạch giỏi cảm nhận khí tức, có thể dự đoán nguy hiểm." "Còn Tiểu Thanh, ngươi lại thiên về tấn công hơn, cái này mạnh thì cái kia yếu, phương diện cảm nhận khí tức của ngươi tự nhiên sẽ yếu hơn một chút." Hai chị em ngơ ngác nhìn nhau, Trần Mộc lại có thể hiểu rõ sở trường của mỗi người như vậy sao? "Nói thừa, hai ngươi đều là do ta tự tay ấp nở, ta có thể không biết đặc điểm của hai ngươi ở đâu sao?" "Được rồi." Trần Mộc cười xua tay, không định truy cứu sâu hơn nữa.

Nói trong Tứ Cửu Thành này không có cao nhân nào trấn giữ sao?

Trần Mộc tự nhiên không tin. "Hai luồng khí tức ẩn nấp trong bóng tối đó, hoặc là mai phục nhắm vào hai chị em các ngươi, hoặc là đối thủ." "Nhưng bất kể là loại nào, hai ngươi đều đã bị lộ rồi." Trần Mộc trầm tư một lát, gật đầu nói: "Theo ta về phòng, ta bây giờ sẽ thử truyền thụ cho các ngươi 【Lục Khố Tiên Tặc】, xem có thành công không." Vừa nói, Trần Mộc đã đứng dậy.

Mọi người xung quanh cũng nhanh chóng thu dọn một chút, đi theo. "【Lục Khố Tiên Tặc】 là gì?" Doãn Tâm Nguyệt đi trước Hoa Linh một bước, nhẹ giọng hỏi.

Hoa Linh do dự một chút, rồi cô nắm lấy tay Doãn Tâm Nguyệt, nhẹ nhàng viết xuống hai chữ 'trường sinh'.

Lập tức, Doãn Tâm Nguyệt liền bừng tỉnh! "【Lục Khố Tiên Tặc】 này chính là pháp trường sinh mà Hoa Linh đã nói trước đó?!" "Trong tay Trần Mộc dường như còn cất giấu rất nhiều bí mật..." "Không đúng không đúng, bây giờ dường như không phải lúc quan tâm đến những điều này, tiếp theo mình nên làm gì?

Ở lại Tứ Cửu Thành, hay là theo Trần Mộc về Thường Sa Thành??" Mải mê suy nghĩ, đến khi Doãn Tâm Nguyệt vô thức ngồi xuống ghế sô pha, cô mới phát hiện ra, mình lại đang trong trạng thái như mộng du, đi vào phòng suite của Trần Mộc! "Sao vậy?" "Doãn tiểu thư cũng đến sao?" Trần Mộc cười cởi áo khoác, khởi động chướng nhãn pháp khí rồi nhìn Doãn Tâm Nguyệt: "Cô cũng muốn học pháp trường sinh này sao?".

Cô cũng muốn học pháp trường sinh này sao??

Nghe Trần Mộc lên tiếng, lại nhìn thấy đôi mắt đầy mị lực của hắn, Doãn Tâm Nguyệt bỗng nhiên có chút choáng váng, suy nghĩ trong đầu càng thêm hỗn loạn.

Người đàn ông trước mặt này, chẳng mấy chốc sẽ trở thành phu quân thật sự của mình sao?

Điều này thật quá mộng ảo!

Trước khi Trần Mộc đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, hay nói đúng hơn là trước khi hắn xuống tàu hỏa, Doãn Tâm Nguyệt đã tưởng tượng ra vô số dáng vẻ của hắn!

Nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy, Doãn Tâm Nguyệt mới thực sự hiểu được ý nghĩa của bốn chữ 'nhất kiến khuynh tâm'! "Doãn Tâm Nguyệt?" Trần Mộc bước tới gần, véo nhẹ sống mũi thanh tú của Doãn Tâm Nguyệt, "Sao thế?

Nhìn ta đến ngẩn người, có mị lực lớn vậy sao?" Bên cạnh, Già La, Hoa Linh, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh bốn cô gái đồng loạt gật đầu!

Trần Mộc dở khóc dở cười.

Còn ở bên cửa sổ trong phòng, Tề Thiết Chủy và Trần Tam Căn đang do dự, không biết hai người họ có nên chuẩn bị rút lui không? "Mị lực rất lớn đó!" Doãn Tâm Nguyệt hoàn hồn, ngượng ngùng nắm lấy vạt váy.

Ở khoảng cách gần như vậy, lại bị Trần Mộc nắm lấy chiếc cằm trắng trẻo đáng yêu, Doãn Tâm Nguyệt nào có kinh nghiệm phương diện này, lập tức cảm thấy tim đập thình thịch, có chút không kìm nén được sự phấn khích và thấp thỏm trong lòng. "Đợi một chút đã." "Tiểu Đao, Tề gia chủ." Trần Mộc xoay người ngồi xuống, vẫy vẫy tay. "Đến đây Mộc gia!" Tề Thiết Chủy chính là đang đợi câu này, vội vàng dẫn Trần Tiểu Đao đến gần: "Mộc gia, có dặn dò gì không ạ?" "Ba việc." "Việc thứ nhất, đi thăm dò phân bố thế lực ở Tứ Cửu Thành.

Tâm Nguyệt, tìm một người của Tân Nguyệt Phạn Điếm các cô

dẫn hai người họ đi cùng." Nghe Trần Mộc ra lệnh, lại là chuyện chính sự, Doãn Tâm Nguyệt không chút do dự gật đầu: "Được, em sẽ sắp xếp." "Việc thứ hai." Trần Mộc do dự một chút, nói: "Thăm dò tình hình bên Phù Tang thương hội, hai người các ngươi hẳn sẽ không gây chú ý cho đối phương, chỉ cần không để lộ khí tức thì sẽ không có trở ngại lớn." Trần Tiểu Đao gật đầu nhận lệnh.

Sắp xếp hai người họ đi thăm dò tin tức, dĩ nhiên cũng là vì Trần Tiểu Đao đang tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】, khí tức trên người hiện đã hoàn toàn nội liễm biến mất, người ngoài căn bản không cảm nhận được!

Không cảm nhận được khí tức trên người Trần Tiểu Đao, tự nhiên cũng không thể biết thực lực hắn mạnh đến đâu, giỏi phương thức tấn công nào, đây cũng coi như là che giấu thực lực bản thân.

Còn Tề Thiết Chủy, là vì không tu luyện công pháp nào, tự nhiên trên người ông ta cũng không có khí tức gì tồn tại, nhiều nhất chỉ là một người bình thường có thể chất không tệ mà thôi.

Như vậy, cho dù Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy bị cao thủ giấu mặt bên phía Phù Tang thương hội phát hiện, cũng sẽ không gây ra quá nhiều tình huống bất ngờ.

Dù sao đây cũng là địa bàn Tứ Cửu Thành, kẻ nam người bắc, người bản địa người ngoại tỉnh, ai làm việc gì trước cũng phải cân nhắc vài phần, không thể hành động lỗ mãng! "Việc thứ ba thì đơn giản rồi." "Tìm người của Giải gia, nắm rõ tất cả các chợ đồ cổ ở Tứ Cửu Thành, thống kê xong thì lưu lại để sau này dùng." Trần Mộc khẽ gật đầu, phất tay. "Hiểu rồi, Mộc gia." "Đi thôi Tiểu Đao!" Tề Thiết Chủy gật đầu nhận lời, nhanh chóng dẫn Trần Tiểu Đao ra ngoài.

Doãn Tâm Nguyệt cũng đã sắp xếp một quản sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm, để người đó dẫn Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao đi làm

quen với Tứ Cửu Thành.

Ba việc này xem ra đơn giản, cũng không khó.

Thực tế khối lượng công việc cũng không nhỏ!

Nắm rõ mạch lạc thế lực trong Tứ Cửu Thành, mắt thấy mới là thật, Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể cung cấp một phần trợ giúp, nhưng cũng không quá nhiều.

Tra rõ các chợ đồ cổ trong Tứ Cửu Thành, việc này cũng không đơn giản!

Chương 307

Mà tất cả những công việc này, tự nhiên cũng là để Trần gia đặt chân ở Tứ Cửu Thành, đi trước một bước chiếm lấy tiên cơ về thông tin tình báo! "Việc đặt chân ở Tứ Cửu Thành này làm cũng không dễ dàng chút nào..." "Có chút khó giải quyết." Trần Mộc nhẹ nhàng day day mi tâm, Hoa Linh bên cạnh đang bận pha trà rót nước, không quay đầu lại nói: "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, Mộc ca, vội cũng không được." "Hơn nữa, không phải còn có Doãn tỷ tỷ sao?

Chị ấy nhất định có thể giúp được anh mà!" Trần Mộc hơi sững người.

Dường như, đúng là có chút vội vàng rồi?

Quay đầu lại, Trần Mộc cũng bắt gặp ánh mắt của Doãn Tâm Nguyệt, trong ánh mắt đó có sự mềm mại, có sự mong đợi, càng có sự kiên định khó tả! "Yên tâm, giao cho em." Doãn Tâm Nguyệt cũng không biết nên nói gì.

Nhưng cô cảm thấy, năm chữ đơn giản này dường như hiệu quả nhất, cũng trực tiếp rõ ràng nhất. "Được." Trần Mộc cười đứng dậy, giãn gân cốt, nói: "Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, ngồi tách ra, hai ngươi có lẽ sẽ phiền phức hơn một chút." "Dù sao cũng là xà loại yêu thú hóa thành hình người, ta cũng không chắc các ngươi có thể thuận lợi tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】 hay không." "Doãn Tâm Nguyệt, ngồi yên." Nghe thấy lời này, Doãn Tâm Nguyệt không hiểu sao lại có chút căng thẳng, hai tay lại bất giác nắm chặt vạt váy, trên gương mặt xinh đẹp viết đầy vẻ thấp thỏm.

Nếu là chuyện gì khác, cô có lẽ sẽ không căng thẳng đến thế.

Nhưng đây là... tu luyện!

Trước đây, Doãn Tâm Nguyệt hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với tu luyện, nhiều nhất cũng chỉ có kinh nghiệm rèn luyện thân thể rất ít ỏi mà thôi! "Yên tâm đi Doãn tỷ tỷ, không khó đâu." "Lúc đầu em tự mình xem bản chép tay của Mộc ca, tự mình lĩnh ngộ nhập môn được đấy!" Hoa Linh ở bên cạnh an ủi Doãn Tâm Nguyệt.

Trần Mộc dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: "Đó là vì em, so với người khác càng tinh thông dược lý ngũ tạng lục phủ hơn, cho nên mới có thể tự lĩnh ngộ nhập môn, tu luyện thành công!" Lần này, Doãn Tâm Nguyệt càng căng thẳng hơn. "Trần...

Trần Mộc, nếu em nhất thời không tu luyện thành công, không thể nhập môn, có phải điều đó nói lên thiên phú tu luyện của em rất kém cỏi không?" "Về mặt lý thuyết thì đúng là vậy." Trần Mộc gật đầu, cười nói tiếp: "Nhưng đối với ta, bất kể thiên phú tu luyện của em thế nào, ta đều có cách để em có được pháp trường sinh." Doãn Tâm Nguyệt mấp máy môi, cô muốn nói gì đó, nhưng rồi lại nuốt vào. "Nếu thiên phú tu luyện không đủ tốt, không theo kịp bước chân của anh ấy... anh ấy hẳn sẽ rất không vui nhỉ?

Vậy mình có phải là đang gây thêm phiền phức cho anh ấy không?" Ngay lúc Doãn Tâm Nguyệt đang suy nghĩ miên man, tay phải của Trần Mộc đã đặt lên gáy của Doãn Tâm Nguyệt.

Lam quang tỏa sáng, 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】!

Trong nháy mắt, một đoạn ký ức về 【Lục Khố Tiên Tặc】 đã được truyền vào trong đầu của Doãn Tâm Nguyệt!.

Cơn đau nhói đột ngột ập đến khiến Doãn Tâm Nguyệt không kiểm soát được mà run lên một cái.

Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi, và cơn đau nhói vô cùng yếu ớt, thoáng qua rồi biến mất, không gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào. "Ừm..." Trần Mộc cẩn thận quan sát sự thay

đổi trên vẻ mặt của Doãn Tâm Nguyệt.

Không có gì đáng ngại.

Vài giây sau, đôi mắt của Doãn Tâm Nguyệt đã trở lại vẻ trong trẻo ban đầu, trạng thái có chút xuất thần trước đó cũng đã biến mất sạch sẽ, thay vào đó là sự trầm tư. "Xong rồi." "Tiếp theo phải xem vào chính em thôi." Nghe thấy giọng nói của Trần Mộc, Doãn Tâm Nguyệt khẽ gật đầu, nhưng tư duy rõ ràng vẫn còn đắm chìm trong đoạn ký ức về 【Lục Khố Tiên Tặc】, không thể thoát ra.

Lần đầu tiếp xúc với tu luyện, tiếp xúc với loại công pháp trường sinh này.

Điều này quả thực đã mang lại cho Doãn Tâm Nguyệt cảm giác mới mẻ đáng kể, chỉ là cô có thể tu luyện thành công thuận lợi hay không, Trần Mộc cũng không chắc.

Sau khi ra hiệu bằng tay, Già La khẽ gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Doãn Tâm Nguyệt, chăm sóc trạng thái của cô, nếu có bất kỳ điều gì khác thường Già La sẽ ra tay hỗ trợ ngay lập tức.

Sau đó, Trần Mộc dẫn Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, và cả Hoa Linh vào phòng trong của suite. "Mộc ca, Doãn tỷ tỷ có thể tu luyện thành công 【Lục Khố Tiên Tặc】 không?" "Đoạn ký ức liên quan mà anh vừa truyền cho chị ấy, hẳn là phải phức tạp hơn một chút so với lúc tu luyện ban đầu phải không?" Hoa Linh ở bên cạnh Trần Mộc lâu nhất, tự nhiên cũng biết trong tay Trần Mộc có rất nhiều thủ đoạn huyền diệu lợi hại, vì vậy cô cũng có thể đoán được một vài điều. "Hẳn là không có vấn đề gì." Trần Mộc trầm tư một lát, nói: "Hơn nữa ký ức liên quan đến 【Lục Khố Tiên Tặc】 mà Doãn Tâm Nguyệt tiếp nhận bây giờ, có thể nói là toàn diện và phong phú nhất, bên trong bao gồm rất nhiều yếu điểm và bí quyết, tu luyện không khó." "Dĩ nhiên nếu thế vẫn không được thì..." Hoa Linh gật gật đầu, khẽ thở dài một tiếng:

"Vậy chỉ có thể dùng tu thân lô thôi nhỉ?" "Đúng vậy." "Để sau hẵng nói." Trần Mộc cười véo nhẹ gương mặt xinh xắn của Hoa Linh, trầm giọng nói: "Em tạm thời đừng quan tâm những việc này, trước tiên kiểm tra tình trạng cơ thể của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đã." Trong lúc nói chuyện, hai chị em Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đã khoanh chân ngồi ngay ngắn, mắt nhắm nghiền.

Tình huống mà Trần Mộc lo lắng nhất hiện tại, chắc chắn là xuất phát từ hai người Tiểu Bạch và Tiểu Thanh!

Cả hai vốn là xà yêu hóa hình thành người, mà sự khác biệt giữa yêu thú và con người vẫn khá lớn, đặc biệt là thể chất, kinh mạch các loại tình huống, đều có không ít chênh lệch.

Mặc dù 【Lục Khố Tiên Tặc】 chủ yếu tập trung vào ngũ tạng lục phủ, tự thành tuần hoàn.

Nhưng nếu không phù hợp với Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, vậy thì hai người họ muốn tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】... nói không chừng còn cần phải tái tạo kinh mạch, công sức phải bỏ ra sẽ rất lớn, tuyệt đối không phải là vấn đề có thể giải quyết trong một sớm một chiều!

Rất nhanh, Hoa Linh đã nhanh chóng kiểm tra xong tình trạng của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, dựa vào năng lực của 【Song Toàn Thủ】, đủ để Hoa Linh trong thời gian cực ngắn nắm rõ được cơ thể của hai chị em Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, cũng có thể thông qua sự lý giải của bản thân, đưa ra phán đoán tương ứng!

Im lặng hồi lâu, Hoa Linh quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, trong đôi mắt đẹp xen lẫn vài phần bối rối: "Khó nói lắm, Mộc ca, em có chút không nắm chắc." "Nói thử xem." Trần Mộc gật đầu, không hề kinh ngạc.

Nếu nói cấu tạo bên trong cơ thể của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh

giống hệt con người, vậy mới thực sự kỳ quái! "Về ngũ tạng lục phủ, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh ngược lại khá tương tự chúng ta." "Bất kể là vị trí hay cấu tạo, đều không khác biệt nhiều, em đoán đây hẳn là sự thay đổi sau khi họ hóa thành hình người." Hoa Linh suy nghĩ một chút, lại nói: "Nhưng kinh mạch bao quanh khu vực ngũ tạng lục phủ trong cơ thể họ, lại gần như hoàn toàn trái ngược với chúng ta." "Theo lý mà nói, như vậy hẳn cũng có thể hình thành tuần hoàn..." Ngũ tạng lục phủ tương tự, nhưng kinh mạch ở bộ phận này lại hoàn toàn trái ngược?

Trần Mộc khẽ nhướng mày, rơi vào trầm tư.

Mức độ phức tạp của tình trạng trong cơ thể Tiểu Bạch và Tiểu Thanh có phần vượt quá dự liệu của hắn.

Nhưng tính ra như vậy, cũng không có nghĩa là hai người họ không thể tu luyện【Lục Khố Tiên Tặc】!

Phương pháp và chủ chỉ tu luyện đã bày ra đó, trong tình huống đại phương hướng không đổi, tiến hành thay đổi cục bộ phạm vi nhỏ, thêm vào đó chỉnh sửa, điều này không được tính là khó khăn. "Cứ thử trước đã." "Tĩnh tâm lại, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh." Trần Mộc cũng không định suy nghĩ nhiều.

Có thể tu luyện thành công hay không, thử là biết. "Chuẩn bị xong rồi, chủ nhân." Hai chị em Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đồng thanh nói.

Hít sâu một hơi, tay phải của Trần Mộc nhanh như tia chớp, bàn tay phải mang theo lam quang, như chuồn chuồn lướt nước liên tiếp điểm qua gáy của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh!

Sau cơn đau nhói ngắn ngủi, lượng lớn ký ức về【Lục Khố Tiên Tặc】, phương pháp tu luyện, các loại yếu điểm kinh nghiệm, cũng toàn bộ trở thành ký ức của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh.

Tự nhiên mà thành, nước chảy thành sông.

Gần như không tốn chút công sức nào, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đã tiến vào trạng thái tu luyện tầng sâu, khí tức tỏa ra từ người hai chị em cũng đang từ từ nội liễm, tiêu tan.

Dấu hiệu này cũng có nghĩa là... hai chị em Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đã bắt đầu vận chuyển cổ khí của 【Lục Khố Tiên Tặc】 rồi!

Thấy tình hình như vậy, Trần Mộc cũng dẫn Hoa Linh đứng sang một bên.

Chương 308

"Hẳn là không có vấn đề gì đâu, Mộc ca." "Lộ tuyến vận hành của 【Lục Khố Tiên Tặc】 cũng không phải bất biến, điểm mấu chốt thực ra vẫn là ngũ tạng lục phủ, chỉ cần có thể liên tục xuyên suốt mấy vị trí này, là được rồi." Giọng Hoa Linh hạ rất thấp, cũng là lo lắng sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh.

Đối với điểm này Hoa Linh nói, Trần Mộc trong lòng cũng đã rõ.

Dù sao hiện tại hắn cũng là người duy nhất trong cả Trần gia sở hữu 【Lục Khố Tiên Tặc】 tầng LV4, tự nhiên đối với môn công pháp thần thông này hiểu rõ sâu nhất! "Quả thực như vậy." "Với ngộ tính của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, hẳn không khó nắm bắt, tu luyện thành công không khó." Trần Mộc khẽ gật đầu, đột nhiên ánh mắt ngưng lại.

Mọi ngóc ngách trong cả căn suite, bất kỳ góc nào, đều nằm trong phạm vi cảm nhận của Trần Mộc.

Mà lúc này... một luồng khí tức hoàn toàn xa lạ, lại đột nhiên xuất hiện trong phạm vi cảm nhận của Trần Mộc!

Địch tập?!. "Cũng có chút thú vị đây." "Chân trước Tiểu Bạch và Tiểu Thanh vừa mới xử lý xong hội trưởng Phù Tang thương hội và một đám người Phù Tang, chân sau đã có người đến cửa bái phỏng?" Trần Mộc thầm nghĩ, rồi ra hiệu cho Hoa Linh.

Hoa Linh lập tức hiểu ý, âm thầm đề phòng.

Mức độ ăn ý giữa hai người chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu ý nhau, thậm chí không cần nói nhiều.

Bước ra khỏi phòng trong, Trần Mộc đã sử dụng 【Liễm Tức

Pháp】, cả người trong nháy mắt tiến vào một trạng thái khác.

Năng lực ẩn thân, tăng vọt!

Cộng thêm 【Lục Khố Tiên Tặc】 mà Trần Mộc tu luyện đã đạt đến trình độ LV4, toàn thân khí tức sớm đã biến mất không còn tăm hơi.

Cho dù kẻ ẩn nấp trong bóng tối có tu vi cảnh giới cao hơn Trần Mộc, cũng không có bất kỳ khả năng nào phát hiện ra vị trí hiện tại của hắn! "Thời gian chọn cũng chuẩn thật..." "Quả nhiên trong đám khách mời của buổi đấu giá này có vài tên nội gián rất phiền phức." Trần Mộc trong lòng cười lạnh một tiếng, thân hình lại như một bóng ma lướt đi, di chuyển với tốc độ cực nhanh, nhưng lại không hề phát ra bất kỳ âm thanh hay để lộ khí tức nào!

Còn ở phòng khách của suite, Già La lại nhạy bén phát hiện ra bóng dáng của Trần Mộc, sau khi nhìn thấy trạng thái của hắn, Già La liền ý thức được có tình huống đặc biệt, lập tức quyết đoán, miệng lẩm nhẩm có từ, một tay bấm một chỉ quyết.

Lập tức!

Một mảng hắc khí từ xung quanh Già La lan tỏa ra, lờ mờ có thể thấy, đang có mấy bóng người đen kịt mờ ảo, từ trong hắc khí ngưng kết thành hình, nhanh chóng tản ra lướt đi, chiếm giữ mấy phương vị.

Một chiêu số trong 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】!

Tương tự như pháp môn Ngũ Quỷ Hộ Thể, cũng có tác dụng cách âm và ngăn chặn dao động sức mạnh.

Lúc này Già La thi triển chiêu này, cũng không phải là lo lắng cho sự an toàn của Trần Mộc, mà là vì suy nghĩ thêm mấy phần cho Doãn Tâm Nguyệt.

Hiện tại chính là thời khắc mấu chốt Doãn Tâm Nguyệt tu luyện

【Lục Khố Tiên Tặc】, chỉ cần có một chút sai sót, nói không chừng là cả ván cờ đều thua!

Nhẹ thì bị chút nội thương, cần phải điều tức.

Nặng thì kinh mạch đứt đoạn, trong thời gian ngắn khó có thể tu luyện lại lần nữa.

Bên cửa sổ suite, một người mặc đồ đen, che kín mặt, như con tắc kè bám chặt vào mép cửa sổ, thân hình gầy gò.

Ngay lúc hắn đang do dự có nên phá cửa sổ xông vào, thăm dò hư thực hay không.

Một bàn tay như bóng ma, hung mãnh dị thường trực tiếp xuyên thủng khung cửa sổ!

Bàn tay được bao bọc bởi một lớp nước đen đó, lập tức khiến tên áo đen này cảm nhận được sự khủng bố to lớn, phản ứng đầu tiên của hắn... chính là rút lui!!

Trong khoảnh khắc đó, mồ hôi lạnh đột nhiên tuôn ra, trong nháy mắt đã thấm đẫm y phục của hắn!

Đây là người sao?

Khung cửa sổ ở phòng khách của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều được xây bằng đá phiến nguyên khối thượng hạng, vô cùng kiên cố.

Dù là cao thủ luyện gia tử trên giang hồ cũng cực kỳ khó làm được việc xuyên thủng một cách dễ dàng như vậy!

Một tay này, cứ như đâm xuyên qua một miếng đậu hũ!

Phản ứng bản năng theo điều kiện, tên áo đen kia linh hoạt cúi người xuống, vốn tưởng rằng đây là một cú né tránh tinh diệu tuyệt luân, nhưng không ngờ, toàn thân trên dưới, đột nhiên truyền đến một cảm giác tê dại khó chịu! "Toi rồi!" "Còn có hậu chiêu..." "Quả nhiên

vẫn là xem thường thực lực của Trần gia này rồi, nhiệm vụ lần này bắt buộc phải tạm thời dừng lại, tìm thời cơ khác để thăm dò!" Suy nghĩ lóe lên, tên áo đen này chỉ kịp cắn vỡ viên thuốc giấu trong kẽ răng, đồng thời, trong tay hắn còn nắm một cây pháo hiệu truyền tin, chỉ thiếu một chút nữa là có thể bắn cây pháo hiệu này đi, truyền tin ra ngoài!

Chỉ tiếc là... cảm giác tê dại đã lan ra toàn thân tên áo đen trong nháy mắt, hắn chỉ kịp cắn vỡ viên thuốc giấu trong răng, nhưng đã không còn kịp sử dụng pháo hiệu truyền tin nữa! "Có chút mánh khóe, sức kháng cự với lôi điện dường như cũng không tệ?" Trần Mộc khẽ nhướng mày, thuận thế rút tay về, kẹttt!!

Cửa sổ bị chấn vỡ hoàn toàn, tên áo đen kia trực tiếp bị Trần Mộc lôi ngược vào trong phòng, ngã xuống sàn nhà.

Tiếng kính vỡ loảng xoảng cũng không làm phiền đến Doãn Tâm Nguyệt, cũng như Tiểu Bạch và Tiểu Thanh trong phòng trong.

Ngược lại, đám Thính Nô, Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều ngay lập tức phát giác được sự cố, lao như bay lên lầu hai, nghiêm trận chờ lệnh ở cửa phòng suite của Trần Mộc! "Tiếc thật." Nhìn thi thể của tên áo đen trên sàn, Trần Mộc thở dài một hơi, ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ: "Đã trải qua huấn luyện vô cùng nghiêm ngặt, các phương diện đều khá tốt, còn tự mang hệ thống bảo mật..." "Là ai đây?" Ánh mắt lướt qua, Trần Mộc tiện tay điểm nhẹ, hồ quang điện xẹt xẹt, trong nháy mắt đã khuếch tán ra, trực tiếp bao phủ hoàn toàn bức tường chính diện!

Dương Ngũ Lôi, Âm Ngũ Lôi, âm dương ngũ lôi tung hoành đan xen, hình thành một tấm lưới lớn tuyệt đối nghiêm mật, hay còn gọi là một bức tường sấm sét, bất kỳ ai muốn từ cửa sổ tiến vào phòng suite của Trần Mộc... nhất định phải qua được ải này trước, mới có cơ hội!

Ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa.

Bước đến gần, cửa phòng mở ra.

Thấy Trần Mộc bình an vô sự, lại thấy Doãn Tâm Nguyệt đang ngồi rất ổn định trên sô pha, nữ quản sự dẫn đầu ngẩn ra, nhất thời không nói nên lời. "Trần gia chủ, ngài không sao chứ?" "Vừa rồi chúng tôi nghe thấy tiếng phá cửa sổ xông vào, có phải chỗ của ngài..." Vô tình liếc qua, mí mắt của nữ quản sự đột nhiên giật lên.

Rõ ràng ở chỗ cửa sổ, đang yên lặng nằm một người mặc đồ đen toàn thân, trên người găm đầy mảnh kính vỡ, xem ra không sống nổi nữa. "Là một tên trinh sát." "Nhưng hiện tại vẫn chưa thể xác định, đến từ Phù Tang thương hội, hay là thế lực khác ở Tứ Cửu Thành." Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: "Sắp xếp người đi dò la tin đồn gần đây trong Tứ Cửu Thành, tốc độ phải nhanh." "Hiểu rồi, Trần gia chủ!" Nữ quản sự dẫn đầu thông minh cỡ nào, lập tức gật đầu nhận lời.

Sau đó cô ta cung kính đóng cửa phòng lại, trầm giọng nói: "Nếu có yêu cầu gì, Trần gia chủ cứ việc phân phó!" "Được." Trần Mộc khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

Hắn hiện tại là thân phận gì chứ?

Là con rể đã được nội định của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Tương đương với nửa ông chủ tương lai của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đám Côn Nô Thính Nô kia, chút nhãn lực này vẫn có.

Chương 309

Vô tình quay đầu lại, mày của Trần Mộc đột nhiên nhíu chặt, ngay trên cánh tay của tên áo đen kia, rõ ràng lộ ra một hình xăm màu đỏ rực!

Họa tiết hình xăm... là một con phượng hoàng. "Không sao chứ, Tả phu?" "Người này..." Già La đứng dậy đi tới gần, mày liễu hơi nhíu.

Vào thời điểm mấu chốt này lại nhắm vào Trần Mộc, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, người này chắc chắn cũng thuộc loại kẻ địch của Trần gia!

Chỉ là không biết, người này đứng về phe nào?

Thương hội Phiêu Lượng Quốc?

Thương hội Phù Tang?

Hay là một thế lực ẩn giấu thứ ba? "Không sao." "Người này... ta nghĩ ta đã biết thân phận của hắn rồi." Trần Mộc bước tới gần, khắp nơi đều là mảnh kính vỡ, còn có rất nhiều mảnh kính sắc như dao găm cắm trên người kẻ này, gần như không có chỗ nào lành lặn!

Với mức độ thương tích này, về cơ bản là không thể sống nổi.

Trần Mộc cũng nhạy bén nhận ra, sắc mặt người này phảng phất một luồng hắc khí vô cùng quỷ dị, rõ ràng là chết vì kịch độc, chứ không phải do mất máu từ mảnh kính vỡ. "Trước đó ta vẫn còn hơi nghi hoặc." "Bây giờ xem ra, ta có thể khẳng định rồi." Trần Mộc ngồi xổm xuống, tiện tay xé rách quần áo trên cánh tay người này, khiến hình xăm màu đỏ rực hoàn toàn lộ ra.

Già La đứng bên cạnh, mặt lộ vẻ nghi ngờ. "Huấn luyện bài bản,

tiến thoái có chừng mực, lại còn có hệ thống bảo mật khá lợi hại, sức chống chịu các phương diện cũng không tệ, đủ thấy thể chất cơ bản cũng ổn." "Có chút... không đúng." Vừa nhắm mắt lại, ánh mắt Trần Mộc bỗng trở nên nặng nề, từ từ đưa tay ra, đầu ngón tay bính phát ra vô số hồ quang điện nhỏ li ti như rắn!!

Ngay khi những con rắn sét hồ quang điện này sắp chạm vào hình xăm phượng hoàng đỏ rực, trong nháy mắt, liền có phản ứng xung đột!!

Một luồng hoả quang chói mắt đột ngột bùng lên, lại cứng rắn lao thẳng vào năm ngón tay của Trần Mộc, nhiệt độ xung quanh cũng đột ngột tăng cao!

Sự việc bất ngờ này cũng khiến Già La có chút trở tay không kịp.

Người trước mắt rõ ràng đã chết không thể chết hơn, vậy mà... lại còn có thủ đoạn phản công sau khi chết?! *Rắc* một tiếng động nhỏ vang lên, mấy luồng rắn sét hồ quang điện lao vút ra như bay, dễ dàng xé tan mảng lửa nóng kia, thậm chí còn xuyên thủng... hình xăm phượng hoàng màu đỏ rực đó!!

Lần này, hình xăm phượng hoàng không còn nguyên vẹn, nhiệt độ xung quanh giảm mạnh, hiển nhiên chiêu thức không rõ tên này đã bị phá giải.

Im lặng một lúc, nhìn hình xăm phượng hoàng đã bị xuyên thủng, biến thành màu đen cháy, Trần Mộc cẩn thận hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi.

Trong khoảnh khắc đó, khi hắn sắp chạm vào hình xăm phượng hoàng, rõ ràng có một tiếng phượng hót cực kỳ rõ ràng nhưng yếu ớt vang lên trong đầu Trần Mộc, rõ mồn một!

Sở dĩ có thể phân biệt được là vì Gà Phượng Minh Nộ Tình đang

trong quá trình lột xác từng bước.

Huyết mạch Hỏa Phượng trong cơ thể nó đang trong giai đoạn dần dần hồi phục và tinh luyện.

Vì thế tiếng gáy của Gà Phượng Minh Nộ Tình gần như cũng có thể hiểu là tiếng phượng hót, có tác dụng mạnh mẽ trừ hung tịch tà, rạng đông phân âm dương!

Chính vì vậy, Trần Mộc mới có thể phân biệt được ngay từ đầu. "Lạ thật." "Từ hình xăm và tố chất của người này mà xem, tám mươi phần trăm khả năng hắn là người nhà họ Uông." "Chỉ là..." Trần Mộc nhíu chặt mày, có chút khó hiểu.

Già La hạ giọng hỏi: "Tả phu, người nhà họ Uông là đối thủ khó xơi lắm sao?" "Vốn dĩ thì không." "Ngươi biết Trương Khởi Sơn, đúng không?" Trần Mộc liếc nhìn Già La, hạ giọng nói: "Hắn là người ngoại tộc của Trương gia, còn Uông gia là một gia tộc hoàn toàn đối lập với Trương gia, hành sự cực kỳ bí ẩn và kín đáo." Già La khẽ gật đầu: "Vậy có nghĩa là, thực lực của người nhà họ Uông này... khiến Tả phu ngài có chút bối rối?" "Đúng." "Nếu ta đoán sai, thì đây không phải chuyện gì to tát." "Nhưng nếu ta đoán đúng..." Trần Mộc hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Vậy thì đối thủ tiềm tàng này của chúng ta, nói không chừng sẽ rất mạnh, rất khó đối phó." Nghe vậy, Già La cũng im lặng.

Thực lực Trần gia ra sao, sức chiến đấu tổng thể của đội thân vệ thế nào, trong lòng Già La rất rõ.

Từ trước đến nay, người thật sự có thể khiến Trần Mộc xem là đối thủ, có được mấy người?!

Đếm trên đầu ngón tay!

Mà lúc này, nhận ra sự nặng nề trong giọng nói của Trần Mộc,

ánh mắt Già La cũng nhìn xuống, thấy được hình xăm phượng hoàng đã bị đâm xuyên kia.

Chẳng lẽ...

Tả phu đang lo lắng, nhà họ Uông này thật sự có một con phượng hoàng?

Nhà họ Uông có một thần thú che chở sao?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Già La cũng giật mình!

Nếu thật sự là như vậy, thì quả thực có chút đáng sợ! "Chắc không nghiêm trọng như ngươi nghĩ đâu." Trần Mộc liếc mắt đã nhìn thấu suy đoán trong lòng Già La, lắc đầu nói: "Nếu nhà họ Uông thật sự có thần thú che chở, vậy thì Trương gia chắc chắn cũng có..." "Như vậy chẳng phải là loạn cả lên sao?" "Nhà họ Uông có Phượng Hoàng, nhà họ Trương có Kỳ Lân và Cùng Kỳ, nếu thật sự tính như vậy...

Khoan đã, có lẽ cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng." Ban đầu Trần Mộc không nghĩ vậy, nhưng sau khi ý nghĩ bất chợt này của Già La nảy ra, Trần Mộc cũng không thể không cẩn thận đối đãi.

Rất nhiều tình huống trong thế giới dung hợp này khiến Trần Mộc không thể dùng tư duy thông thường của mình để phán đoán nữa!

Quá xem nhẹ, chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Trong thế giới này có đủ loại yêu ma quỷ quái, vật lạ kỳ quái, nói không chừng thật sự sẽ có những thứ tương tự như phượng hoàng, kỳ lân??

Mà cho dù không có, theo suy đoán của Trần Mộc, người nhà họ Uông lúc nãy, trong cơ thể chắc cũng giống như người nhà họ Trương, chảy dòng máu đặc thù, chứ không phải người thường! "Theo lời chị ngươi nói." "Trong thế giới này ngay cả cổ thần cũng

tồn tại, vậy tính ra, những thần thú như phượng hoàng, kỳ lân... nói không chừng cũng tồn tại." "Đột nhiên trở nên thú vị rồi đấy." Trần Mộc cười lắc đầu, đứng dậy.

Tiện tay bấm một chỉ quyết, một luồng kình phong cuồn cuộn bao bọc, gom thi thể của người nhà họ Uông trên mặt đất cùng với mảnh kính vỡ lại với nhau.

Ngay sau đó giơ tay điểm nhẹ, đầu ngón tay Trần Mộc bắn ra một giọt nước trong suốt. *Xèo xèo!!* Giọt nước này rơi lên thi thể người nhà họ Uông, lập tức bắt đầu ăn mòn dữ dội, dễ dàng ăn mòn hắn cùng mảnh kính vỡ thành hư vô, không còn lại một chút dấu vết!

Đến từ 【Lục Khố Tiên Tặc】, thần kỹ ăn mòn, tiêu dung vạn vật, hủy thi diệt tích! "Tạm thời quan sát đã." "Có một số việc phải đẩy nhanh tốc độ rồi." Trần Mộc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng: "Phải nhanh chóng lấy được Mộ Trần Châu, thần khí này...

Chương 310

có lẽ còn quan trọng hơn ta tưởng." Nghe Trần Mộc nhắc đến ba chữ Mộ Trần Châu, Già La hơi sững sờ.

Không ai rõ về Mộ Trần Châu hơn nàng, thậm chí có thể nói, giữa Mộ Trần Châu và Vô Để Quỷ Động của Tinh Tuyệt Cổ Thành có một mối liên hệ không thể tách rời! "Đúng là đã chậm trễ rồi, phải lấy nó về tay trước thời hạn." "Tả phu, liệu có khả năng... nhà họ Uông này cũng biết một số chuyện liên quan đến cổ thần không?

Hoặc là những thần khí thượng cổ, vẫn ngọc, thanh đồng thần thụ?" Già La nhíu chặt mày liễu, khẽ giọng hỏi.

Trần Mộc lắc đầu, thở dài: "Khó nói lắm, ngươi phải biết rằng, Uông gia cũng giống như Trương gia, thời gian tồn tại thực sự quá lâu rồi." "Gia tộc mấy trăm năm, cả ngàn năm vẫn chưa suy tàn." "Ai biết trong tay họ rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu bí mật?" Không khí có phần trầm mặc, Già La cũng hiểu điều này, tự nhiên cũng biết, nếu Trương gia và Uông gia thật sự tồn tại cả ngàn năm, vậy thì trong tay hai nhà họ, có lẽ thật sự nắm giữ quá nhiều bí mật mà người thường không biết!

Cổ thần thượng cổ, nói không chừng là một trong số đó. "Nhưng may là, bây giờ vẫn chưa quá muộn." "Lần này sau khi về Thường Sa Thành, lập tức bắt tay hành động, lấy Mộ Trần Châu." Trần Mộc suy tư một lát, dứt khoát quyết định kế hoạch và phương án.

Lấy Mộ Trần Châu, nhiệm vụ này vẫn luôn nằm trong danh sách việc cần làm của Trần Mộc, chỉ là hết chuyện này đến chuyện khác, thực sự là Trần Mộc cũng không thể phân thân.

Mà nơi cất giấu Mộ Trần Châu chính là trong Trùng Cốc ở Điền

Nam!

Nơi hung ác vô cùng, cửu tử nhất sinh như vậy, cho dù là đội thân vệ của Trần gia ra tay, Trần Mộc cũng không cho rằng họ có thể thành công!

Chủ yếu là vì tình hình trong Trùng Cốc ở Điền Nam phức tạp đa biến, cực kỳ dễ xảy ra sự cố.

Nếu không có kinh nghiệm biết trước, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!

Đang lúc Trần Mộc trầm tư, trong phạm vi cảm ứng của hắn, luồng khí tức thuộc về Doãn Tâm Nguyệt...

đột nhiên biến mất!

Không phải là hoàn toàn biến mất, chỉ là phần lớn khí tức đều thu liễm vào trong.

Đây là một dấu hiệu. "Tu luyện thành công rồi sao?" Trần Mộc quay người nhìn về phía ghế sô pha, Già La cũng đúng lúc giải trừ thuật pháp đến từ 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 của nàng, khiến xung quanh trở lại như thường.

Vài giây sau, Doãn Tâm Nguyệt có chút mơ màng mở mắt ra.

Nàng xoa xoa bàn tay nhỏ, lại day day khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Trực giác mách bảo nàng, cơ thể mình đã xảy ra rất nhiều thay đổi, hoàn toàn khác với trước đây!

Nhưng cụ thể là khác ở đâu, nhất thời Doãn Tâm Nguyệt cũng không nói ra được. "Cảm giác thế nào?" Trần Mộc đi tới gần, ngồi xuống, đưa tay ấn lên cánh tay nhỏ của Doãn Tâm Nguyệt, tĩnh tâm bắt đầu kiểm tra tình trạng trong cơ thể nàng.

Doãn Tâm Nguyệt khẽ cười một tiếng, ngượng ngùng nói: "Cảm thấy cơ thể có chút thay đổi, nhưng không nói được đó là cảm giác gì..." "Là nhẹ nhàng, thư thái, khí tức thông thuận." Trần Mộc cũng cười, bổ sung: "Điều này có nghĩa là cơ thể em đã hoàn thành một lần tẩy tủy sơ bộ, sau này còn sẽ trải qua vài lần thay đổi như vậy nữa." "Trong quá trình này, em sẽ dần dần ổn định lại, bước vào con đường tu luyện." "..." Giải thích đơn giản một hồi, Trần Mộc cũng không nói quá nhiều một lúc, chỉ chọn ra vài điểm trọng tâm, lần lượt giảng giải cho Doãn Tâm Nguyệt nghe, cũng coi như là giải đáp thắc mắc cho nàng.

Dù sao thì Doãn Tâm Nguyệt cũng chỉ là người mới học, hoàn toàn không có kinh nghiệm về phương diện tu luyện.

Yêu cầu của Trần Mộc đối với nàng cũng không cao, chỉ cần có thể tu luyện thành công 【Lục Khố Tiên Tặc】, nhập môn thành công, sau đó nàng cứ từ từ tu luyện là được.

Còn về sau Doãn Tâm Nguyệt có muốn tu luyện thêm công pháp nào khác hay không, lúc nào cũng có thể.

Chỉ cần xây dựng nền tảng này thật tốt, sau này thêm gạch thêm ngói lên trên sẽ trở nên vô cùng dễ dàng! "Đại khái em hiểu rồi..." "Nhưng em phải học nhiều thứ quá, có thể trong thời gian ngắn sẽ không đạt được kỳ vọng của anh đối với em...

Trần Mộc, anh sẽ không vì chuyện này mà tức giận chứ?" Giọng Doãn Tâm Nguyệt rất nhỏ, có thể nghe rõ trong giọng nói của nàng mang theo một chút cầu khẩn, đương nhiên cũng là vì nàng không muốn làm Trần Mộc thất vọng. "Không đâu." "Kỳ vọng của ta đối với em...

ừm." Trần Mộc ngừng lại một chút.

Nếu nói thật, Doãn Tâm Nguyệt có lẽ sẽ nổ tung tại chỗ mất??

"Em còn phải tiếp tục nỗ lực." Trần Mộc đổi một cách nói khác, bổ sung: "Nhưng bộ công pháp này cũng không cần em phải quá bận tâm, ngày thường ăn cơm uống nước đều là tu luyện, tích tiểu thành đại." Doãn Tâm Nguyệt hơi sững sờ.

Sao lại... không giống với việc tu luyện mà mình tưởng tượng lắm nhỉ?! "Vì em là lần đầu tiếp xúc với tu luyện, một lần truyền thụ cho em quá nhiều thứ, ngược lại không phải là chuyện tốt, em sẽ không tiêu hóa được." "Từ từ xây dựng nền tảng cho tốt, ta sẽ dựa vào tình hình của em để truyền thụ công pháp tương ứng." Trần Mộc đưa tay nâng cằm Doãn Tâm Nguyệt lên, mắt thường có thể thấy, khuôn mặt xinh đẹp của Doãn Tâm Nguyệt đang đỏ lên với tốc độ mắt thường có thể thấy, ánh mắt lảng tránh như một con thỏ nhỏ bị kinh hãi. "Mộc ca~!" Hoa Linh ở phòng trong đứng ở cửa, học theo giọng điệu của Tô Bạch Hồ gọi một tiếng.

Vẻ đẹp tương phản cực hạn!

Cùng là hai chữ đó, nếu từ miệng Tô Bạch Hồ nói ra, tự nhiên là yêu mị vô cùng, ngữ điệu giọng nói chắc chắn đều tràn đầy vẻ quyến rũ!

Nhưng từ miệng Hoa Linh gọi ra, lại cho Trần Mộc một cảm giác vừa thanh thuần vừa yêu mị. "Được rồi." Trần Mộc đứng dậy, đi vào phòng trong.

Hoa Linh ngày thường nói năng làm việc đều rất có chừng mực, mà bây giờ nàng lại ra ngoài giở trò này, vậy có nghĩa là... bên phía Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, có chuyện! "Hửm?" "Khí tức của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh cũng..." "Không, vẫn chưa hoàn toàn thu liễm biến mất." Năng lực cảm tri của Trần Mộc cực mạnh, lập tức phán đoán ra Tiểu Bạch và Tiểu Thanh trong phòng trong, hai chị em họ khi tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】 dường như không được thuận lợi!

"Đừng lo lắng, Mộc ca." Hoa Linh kéo tay áo Trần Mộc, giọng nói hạ xuống rất thấp: "Cảm giác thì khí tức của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh có vẻ có vấn đề, nhưng thực tế... họ tu luyện rất tốt." Trần Mộc hơi nhướng mày, sau khi tĩnh tâm cảm nhận lại mới phát hiện, yêu khí trên người hai chị em Tiểu Bạch và Tiểu Thanh... toàn bộ đã thu liễm biến mất, không hề lộ ra một chút nào!

Hiện tượng kỳ lạ này cũng khiến Trần Mộc có chút ngơ ngác.

Đây là chuyện gì vậy?

Yêu khí hoàn toàn thu liễm biến mất, ngược lại khí tức thuộc về phần người của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh lại vẫn tồn tại?? "【Lục Khố Tiên Tặc】 xuất hiện BUG?" "Chuyện này thật sự khiến ta có chút bất ngờ..." Trần Mộc cũng tấm tắc lấy làm lạ.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, 【Lục Khố Tiên Tặc】 vốn là một loại công pháp dành cho con người, được mệnh danh là cực hạn của luyện thể!!

Đây còn là một loại công pháp trường sinh, cực kỳ lợi hại.

Quan trọng nhất là, bộ công pháp này thậm chí không cần phải tốn công tu luyện, ngày thường ăn cơm uống nước đều là tu luyện, thật sự quá dễ dàng!

Khó khăn duy nhất, cũng chỉ là nhập môn mà thôi.

Chương 311

Tư duy xoay chuyển, Trần Mộc nhìn về phía Hoa Linh, hạ giọng hỏi: "Ngươi thấy tình hình này thế nào?" Hoa Linh ngại ngùng gãi đầu, nói: "Em cũng không biết nên nói thế nào, chỉ cảm thấy, chuyện này chắc là khá bình thường." "Anh nghĩ xem, Mộc ca." "【Lục Khố Tiên Tặc】 này vốn là pháp tu luyện dành cho con người, cho nên khi Tiểu Bạch và Tiểu Thanh tu luyện, chắc chắn sẽ xuất hiện một số tình huống ngoài dự kiến." "Đúng." Trần Mộc gật đầu.

Điểm này quả thực cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Hoa Linh lại nói: "Nhưng kết quả là chính xác, em đã kiểm tra rồi, khi Tiểu Bạch và Tiểu Thanh tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】, luồng khí vận hành lưu chuyển không có vấn đề gì." "Cho nên..." "Em đoán đây chắc chỉ là một sự thay đổi mang tính giai đoạn, tu luyện về sau, nói không chừng khí tức trên người Tiểu Bạch và Tiểu Thanh có thể hoàn toàn thu liễm biến mất." Đối với lời giải thích của Hoa Linh, Trần Mộc cũng không tốn nhiều công sức đã hiểu ra.

Điều này tương đương với... con người tu luyện, yêu thú tu luyện, vế trước khi tu luyện có được sự ưu ái trời ban, không cần quá nhiều ma nạn và kiếp số, cũng không có quá nhiều gông cùm xiềng xích.

Nhưng vế sau muốn tu luyện đến đại thành cảnh giới thì lại cực kỳ khó khăn!

Không chỉ cần đột phá từng tầng ma nạn và kiếp số, thậm chí phần lớn yêu thú đều có gông cùm tu luyện, khó mà thành công!

Mà hóa thành hình người, đối với yêu thú mà nói, lại là một vấn đề nan giải cực lớn! "Tư duy này cũng hợp lý." "Tiểu Bạch và Tiểu Thanh là vì dùng 'Bích Huyết Đan Thanh', cho nên mới có thể nhanh

chóng hóa thành hình người như vậy." "Nhưng trong quá trình này, họ lại đồng thời có cả khí tức con người và yêu khí, hai loại khí tức này tồn tại trong cùng một thân thể..." Trần Mộc khẽ gật đầu, cũng không tiếp tục bám vào điểm này mà đi sâu tìm hiểu nữa.

Chỉ cần hiện tại việc tu luyện sơ bộ của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh không có vấn đề, có thể thành công, vậy thì những chuyện còn lại đều là chuyện nhỏ! "Đợi lát nữa xem sao." "Già La." Trần Mộc vẫy tay, nói: "Ngươi và Hoa Linh cùng nhau trông chừng việc tu luyện của Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, ta phải ra ngoài một chuyến." "Được." Già La gật đầu nhận lời. "Đúng rồi, Trần Mộc." Doãn Tâm Nguyệt cũng ghé lại gần, hạ giọng nói: "Lát nữa sau khi Tiểu Bạch và Tiểu Thanh tu luyện thành công, đổi phòng khác nhé?

Em sẽ cho người sắp xếp." "Được." Trần Mộc khẽ gật đầu, không nghĩ nhiều.

Cửa sổ của căn phòng này gần như bị giật tung ra hoàn toàn, khung cửa sổ bằng đá cũng vỡ nát, cả cái cửa sổ thì càng không cần phải nói!

Bất kể là tính riêng tư hay tính an toàn, căn phòng này đều đã không còn đủ tiêu chuẩn.

Sau khi Trần Mộc dẫn Doãn Tâm Nguyệt rời khỏi phòng, Già La cũng bấm chỉ quyết, lại bố trí thêm vài thủ đoạn mai phục trong bóng tối, dùng để đề phòng bất kỳ nguy hiểm và phiền phức nào.

Cùng lúc đó, Trần Mộc thì đi theo Doãn Tâm Nguyệt, một mạch đến thư phòng ở tầng cao nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Đây chính là một trong những nơi được phòng thủ nghiêm ngặt nhất, cũng là nơi quan trọng nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Nhưng cha em dạo này đang bận một số việc lớn, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không về... nhưng cũng không sao, Tân Nguyệt Phạn Điếm do em định đoạt."

Doãn Tâm Nguyệt vừa nói vừa giới thiệu cho Trần Mộc.

Trần Mộc hơi nhướng mày, cười nói: "Vậy nói như thế, Tân Nguyệt Phạn Điếm này đã đứng tên em rồi?" "Đương nhiên!" Doãn Tâm Nguyệt đắc ý gật đầu.

Thấy Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, không biết đang suy nghĩ gì, Doãn Tâm Nguyệt vội nói thêm: "Thực ra bây giờ anh cũng coi như là nửa ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi, của em cũng là của anh!" "Ta biết." Trần Mộc dở khóc dở cười xua tay.

Do dự một hồi, Trần Mộc kéo Doãn Tâm Nguyệt ngồi xuống chiếc ghế sô pha lớn trong thư phòng, bình tĩnh nói: "Gần đây ta sẽ đi xa một chuyến, nhiệm vụ trên vai em sẽ rất nặng." Doãn Tâm Nguyệt sững sờ một chút, nhưng hồi phục rất nhanh. "Không vấn đề, em có thể gánh vác được." Thấy vậy, Trần Mộc cười xoa xoa mái tóc xanh của Doãn Tâm Nguyệt, khẽ nói: "Em cùng ta về Thường Sa Thành một chuyến, nhận người nhà." "Sau đó ta sẽ điều một nhóm thân vệ của Trần gia, cùng em trở về Tân Nguyệt Phạn Điếm." Thông minh như Doãn Tâm Nguyệt, sau khi Trần Mộc nói xong, nàng lập tức hiểu ra ý của Trần Mộc là gì!

Đội thân vệ của Trần gia xuất động, vậy có nghĩa là...

Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể sẽ không còn an toàn như trước đây nữa!

Nghĩ đến đây, tim Doãn Tâm Nguyệt đập thịch một cái, hạ giọng nói: "Có liên quan đến người lúc nãy không?" "Đúng." "Ta khá lo lắng, những thế lực nhắm vào Trần gia này, sẽ chuyển mũi nhọn sang Tân Nguyệt Phạn Điếm." Trần Mộc khẽ thở dài.

Cây cao đón gió!

Dựa vào một buổi đấu giá, Trần Mộc áp đảo quần hùng, trực tiếp

hạ gục thương hội Phù Tang, qua đó hoàn thành một hành động vang danh khắp Tứ Cửu Thành!

Nhưng điều này, cũng đồng thời phát đi một tín hiệu cho những thế lực thù địch với Trần gia!

Đó chính là...

Trần gia và Tân Nguyệt Phạn Điếm đã đứng trên cùng một chiến tuyến.

Ra tay với Trần gia, cũng đồng nghĩa với ra tay với Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Và ngược lại.

Doãn Tâm Nguyệt không biết kẻ thù của Trần gia có bao nhiêu, lại khó nhằn đến mức nào.

Nhưng chính Trần Mộc thì lại quá rõ!

Mấy thương hội ngoại quốc lớn không nói, lại còn có thế lực đặc thù từ bên kia đại dương là 'Luyện Kim Hiệp Hội', bây giờ, lại thêm một Uông gia!

Nhiều thế lực thù địch như vậy, Trần Mộc cũng không thể không cân nhắc thêm về sự an toàn của Tân Nguyệt Phạn Điếm trên mảnh đất Tứ Cửu Thành này! "Nhiệm vụ của em thực ra rất đơn giản." Ngón tay Trần Mộc quấn lấy một lọn tóc của Doãn Tâm Nguyệt, khẽ nói: "Ta cho em sức chiến đấu đủ mạnh, em đến mở rộng phạm vi thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thế nào?" "Không vấn đề." Doãn Tâm Nguyệt trả lời rất nhanh, cũng rất dứt khoát.

Nhìn có vẻ như câu trả lời của nàng hoàn toàn không qua suy nghĩ, nghe cũng giống như một câu trả lời bốc đồng dưới sự ái mộ mù quáng.

Nhưng thực tế, Doãn Tâm Nguyệt đã sớm đoán được ý đồ của Trần Mộc rồi!

Dù sao cũng là người thừa kế của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ riêng về mặt đầu óc thống lĩnh, Doãn Tâm Nguyệt có một tầm nhìn đại cục vô cùng xuất sắc, phán đoán về các phương diện cũng tuyệt đối đủ chính xác.

Ở một phương diện nào đó, Doãn Tâm Nguyệt là người thứ hai hiện tại có thể nắm bắt được ý đồ của Trần Mộc.

Người trước nàng là đương gia của Giải gia ở Thường Sa Thành, Giải Cửu, cũng là quân sư đắc lực bên cạnh Trần Mộc hiện tại.

Đối với sự quả quyết dứt khoát của Doãn Tâm Nguyệt, Trần Mộc không hề bất ngờ.

Dù nhìn thế nào, chuyện này đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm mà nói, đều tuyệt đối chỉ có lợi chứ không có hại, thật sự là trăm lợi mà không có một hại!

Chỉ là, cụ thể làm thế nào, lại có thể đạt đến trình độ nào, điều này phải xem vào sự vận hành và thủ đoạn của Doãn Tâm Nguyệt.

Chính là cái gọi là, thành sự tại nhân, mưu sự tại thiên. "Kế hoạch chi tiết, biện pháp đối phó, bố cục các phương diện, thâm nhập, sau khi về Thường Sa Thành ta sẽ liên lạc với Giải Cửu để cùng em thương nghị." "Còn có..." "Thực lực của đội thân vệ Trần gia." Trần Mộc bình tĩnh nhìn Doãn Tâm Nguyệt. "Thực lực của đội thân vệ Trần gia?" Doãn Tâm Nguyệt như có điều suy nghĩ, đột nhiên hiểu ra ý của Trần Mộc, không khỏi tắc lưỡi: "Anh nói là...

đội thân vệ của Trần gia, toàn bộ đều có tu luyện??!" "Chính xác." Trần Mộc cười gật đầu.

Liên quan đến sức chiến đấu cụ thể của đội thân vệ Trần gia, lại

là tu luyện công pháp gì, Doãn Tâm Nguyệt vẫn chưa hiểu rõ.

Nhưng từ những người bên cạnh Trần Mộc, Doãn Tâm Nguyệt đã lờ mờ nhận ra một vài điều, chỉ là nhận thức vẫn chưa đủ toàn diện mà thôi! "Đại khái là trình độ nào?" "So với Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Doãn Tâm Nguyệt khẽ hỏi.

Trần Mộc suy tư một chút, âm thầm ước tính thực lực của đám Côn Nô ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm gia nghiệp lớn, dưới trướng tự nhiên cũng có nhiều người tài.

Trong đó tự nhiên không chỉ có đám tay chân Côn Nô bề nổi, bên trong cũng có một số năng nhân dị sĩ trấn giữ, nội tình phi phàm.

Chương 312

Nhưng... sự lợi hại của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng chỉ là so với những thế lực bình thường khác mà thôi! "Ta rất thích một câu nói của Tiểu Đao lúc trước." "Cho hắn ba phút, hắn có thể san bằng toàn bộ lực lượng bảo vệ của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Trần Mộc cười một tiếng.

Không đợi Doãn Tâm Nguyệt hồi phục sau cơn chấn động, Trần Mộc lại nói: "Thành viên thân vệ mới gia nhập thực lực kém hơn một chút, đội viên cũ nếu phối hợp tốt, mười người cũng đủ để quét ngang Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi." Doãn Tâm Nguyệt: "..." Hóa ra trong mắt người nhà họ Trần các ngươi, nơi an toàn như Tân Nguyệt Phạn Điếm trong mắt người ngoài, thực chất chỉ là một vũng bùn, muốn ra vào càn quấy thế nào cũng được ư?!

Trần Mộc liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Doãn Tâm Nguyệt, khẽ gật đầu. "Chính là như em nghĩ đó." "Với thực lực tổng thể của đội thân vệ Trần gia chúng ta hiện tại, nuốt chửng một Tân Nguyệt Phạn Điếm thực sự không thể dễ dàng hơn." Nghe vậy, Doãn Tâm Nguyệt bất lực day day khuôn mặt xinh đẹp, như có điều suy nghĩ nói: "Nếu là như vậy, rất nhiều chuyện đều có thể tiến hành thuận lợi rồi." "Những người và thế lực phiền phức nhất ở mảnh đất Tứ Cửu Thành này, thực ra là những lão già đó." "Đúng, chính là như vậy." Trần Mộc gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

Thực ra không chỉ có Tứ Cửu Thành, Thường Sa Thành cũng vậy, các thành phố lớn khác cũng đều có cục diện và bố cục tương tự!

Các gia tộc, thế lực lâu đời hùng mạnh sẽ chỉ ngày càng mạnh hơn.

Còn các thế lực mới gia nhập, hoặc là nịnh bợ kẻ mạnh, hoặc là cứng rắn đối đầu, nhưng cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp.

Nguyên nhân mấu chốt, không gì khác ngoài... nắm đấm không đủ cứng! "Những lão già ở Tứ Cửu Thành này, ai nấy đều là xương cứng cả." "Còn nhớ vị trong phòng bao bên cạnh em lúc trước không?

Bối Lặc gia." Doãn Tâm Nguyệt lười biếng ngáp một cái, khẽ nói: "Vị đó chính là một nhân vật cực kỳ phiền phức, rất khó nhằn." "Đối phó với loại người này, rất nhiều chiêu trò đều vô dụng." "Cho họ thứ họ thích?

Những thứ tốt trong tay họ, còn nhiều hơn những gì người bình thường thấy trong mấy đời." "Vung tiền?

Của cải họ tích lũy được, không thua kém ai!" "Biện pháp duy nhất, chính là song kiếm hợp bích, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, tiền và nắm đấm cùng lúc tung ra, mới có hiệu quả." Một tràng lời nói mạch lạc rõ ràng, tự mình phân tích.

Đủ thấy Doãn Tâm Nguyệt đối với loại chuyện này, đã sớm có phương án và cân nhắc!

Chỉ là, chỉ dựa vào thế lực, nội tình của bản thân Tân Nguyệt Phạn Điếm, muốn nuốt chửng những thế lực lâu đời đã cắm rễ ở Tứ Cửu Thành này, thực sự quá khó!

Ai mà không muốn làm lớn làm mạnh, huy hoàng vĩnh cửu?!

Trước đây Tân Nguyệt Phạn Điếm có ý nghĩ này, nhưng lại không có thực lực cứng!

Mà bây giờ, sau khi biết được sự lớn mạnh của đội thân vệ trong tay Trần Mộc, những ý tưởng chỉ tồn tại trong cấu tứ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng khiến Doãn Tâm Nguyệt nhận ra rất nhiều khả năng và cơ hội để thực hiện! "Sau này có lúc để em bận rộn." "Còn bây

giờ... làm chút chuyện chính sự, rèn sắt khi còn nóng." Trần Mộc liếc nhìn thư phòng rộng rãi, hài lòng gật đầu.

Ngay sau đó hắn liền lật tay, một pháp khí chướng nhãn dùng để cách âm và che mắt đã được Trần Mộc lấy ra.

Thư phòng rộng lớn lập tức bị một tầng bình phong vô hình bao phủ.

Âm thanh và tầm nhìn hoàn toàn bị cách ly!

Đủ để tiến hành một vài cuộc giao lưu linh hồn ở tầng sâu hơn. "Bây... bây giờ sao??" "Em em em em em... em còn chưa chuẩn bị tâm lý, hay là đợi một chút nữa?" Doãn Tâm Nguyệt đột nhiên hoảng hốt, cái miệng nhỏ lanh lợi thường ngày bây giờ cũng có chút lắp bắp. "Không cần, chính là bây giờ." Trần Mộc khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Thích và yêu không bao giờ phân biệt thời gian, địa điểm, cơ hội, đã đến là đến." Doãn Tâm Nguyệt sững sờ một chút, ngượng ngùng vô cùng: "Lời nói thì đúng là vậy...

Ai ai ai?!" Giây tiếp theo, một khoảng trống đã được dọn ra trên chiếc bàn làm việc bằng gỗ gụ to lớn.

Hồ quang điện dâng trào, dưới ánh lôi quang chói mắt, người thợ chăm chỉ đã bắt đầu công việc của mình. .....

Vài ngày sau, ga tàu hỏa Thường Sa Thành.

Trong ngoài sân ga, đứng đầy từng đội từng đội binh sĩ trang bị tinh lương!

Cả ga tàu hỏa Thường Sa Thành có thể nói là giới nghiêm ở mức độ cao!

Người dân Thường Sa Thành qua lại, thương nhân đến đây, khi đi qua nơi này đều không kìm được mà liếc nhìn vào trong ga tàu vài lần, vô cùng tò mò. "Này này này, vị lão ca đây, các vị có biết trong ga tàu

có chuyện gì không?

Sao tự dưng lại giới nghiêm thế này?" "Mấy hôm trước tôi đến đây, đâu có trận thế này đâu!" "Đúng vậy, lần trước đến đây, đâu có quy mô quân canh thành như bây giờ, trời đất ơi nhìn kìa, súng dài súng ngắn, không đơn giản đâu!" "Các vị không phải là người bản địa Thường Sa Thành đúng không?

Haizz, các vị không biết rồi, chuyện bên trong này sâu xa lắm." "Có biết quan bố phòng đời trước của Thường Sa Thành là ai không?

Có biết quan bố phòng đời trước đi thế nào không?" "Toàn bộ đều liên quan đến Trần gia cả đấy!!" Mấy gã thương nhân nghe một loạt thông tin này, đều có chút ngơ ngác.

Liên quan đến Trần gia?

Biết Trần gia ở Thường Sa Thành thế lực rất lớn, địa bàn trong tay quản lý thì rộng vô cùng, nhưng... tay của Trần gia còn có thể vươn tới quân canh thành sao?!

Nói ra, ai dám tin? "Dám hỏi vị lão ca đây, Trần gia và quan bố phòng hiện tại của Thường Sa Thành là..." Vừa nói, một gã thương nhân cười hì hì nhét vào tay người kia một ít tiền lẻ. "Cái này các vị hỏi đúng người rồi!" Người nọ hài lòng nắm chặt đồng xu trong tay, thần bí nói: "Nghe nói vị quan bố phòng mới nhậm chức của Thường Sa Thành này, cũng họ Trần!

Các vị hiểu rồi chứ?!" "Không chỉ vậy." "Tôi cũng là nghe người trên giang hồ nói, vị Trần Bố phòng quan này, trước đây từng là đại đầu lĩnh số một ở khu Tương Âm, Thường Thắng Sơn các vị chắc đã từng nghe qua chứ?" Ba chữ Thường Thắng Sơn vừa thốt ra, sắc mặt mấy gã thương nhân lập tức đại biến!

Đó chính là sào huyệt thổ phỉ ở khu Tương Âm!

Nhìn khắp cả Tam Tương Tứ Thủy, ai mà không phải nhìn về phía Thường Thắng Sơn, nghe theo hiệu lệnh của Thường Thắng Sơn?!

Uy danh như vậy, dân thường có lẽ không biết, nhưng những thương nhân giang hồ bôn ba nam bắc như họ thì lại quá rõ, ngày thường làm ăn không thể không lo lót một phen! "Chẳng lẽ là Tổng bả đầu của Thường Thắng Sơn??" "Lạ thật đấy." Một thương nhân cầm đầu gãi đầu, thắc mắc không thôi: "Tổng bả đầu của Thường Thắng Sơn đang yên đang lành làm thổ hoàng đế không làm, sao lại phải đến làm quan bố phòng?

Đây là vì sao??" Mấy người xung quanh đều nhìn nhau, liên tục lắc đầu.

Đang lúc mọi người bên ngoài ga tàu hỏa nói chuyện, một chiếc xe quân sự chạy đến gần, từ trên xe bước xuống một người mặc quân phục, tướng mạo bất phàm, khí chất không tầm thường, cho người ta cảm giác bày mưu tính kế.

Người này chính là Trần Ngọc Lâu!

Ngay sau đó, từ chiếc xe phía sau lại có hai người bước xuống.

Chương 313

Lập tức, đám đông người dân và thương nhân vây xem đều phát ra tiếng kinh hô! "Tôi nhận ra vị đó!

Đó là đại tổng quản của Trần gia!" "Người phụ nữ mặc đồ đỏ anh dũng bên cạnh là ai?

Là gương mặt lạ, trước đây chưa từng thấy..." "Đừng có nói nhảm nữa!

Đó chắc chắn là người của Trần gia rồi!" "Đại tổng quản của Trần gia cũng đến rồi, vậy có nghĩa là, đợi đã, Gia chủ Trần gia sắp đi chuyến tàu này đến Thường Sa Thành?!" "Nói nhảm, cái này mà cũng không đoán ra à?!" "Chậc chậc chậc, mặt mũi của Trần Gia chủ này lớn thật, quan bố phòng hiện tại của Thường Sa Thành cũng phải đích thân ra nghênh đón!" "Không phải đã nói rồi sao, quan bố phòng hiện tại của Thường Sa Thành ấy, cũng là người của Trần gia mà!" "Tính ra thì, vị quan bố phòng tên là Trương Khởi Sơn lúc trước... thảo nào hắn ở không được bao lâu đã chạy mất!" "Sợ gì chứ?

Chuyện Trần Gia chủ làm không đàng hoàng sao?

Giao Thường Sa Thành cho ngài ấy, tôi yên tâm lắm!" "..." Tiếng người huyên náo, tiếng bàn tán ồn ào ngày càng dữ dội.

Từng nhóm từng nhóm, ngày càng nhiều người dân Thường Sa Thành vây lại, đứng ở cổng ga tàu hỏa xem náo nhiệt.

Cơ hội được gặp Trần Mộc không nhiều, bây giờ, đúng lúc là một lần!

Một nhóm người nhanh chân bước vào sân ga, chờ đợi tàu vào trạm.

Trần Ngọc Lâu mân mê hai viên ngọc cầu trong tay, im lặng không biết đang suy nghĩ gì. "Hổ thúc." Hồng Cô Nương vốn luôn im lặng, đột nhiên lên tiếng: "Gia chủ lần này, có phải đã thành công giành được Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi không?" Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng liếc mắt nhìn sang.

Thấy ánh mắt của hai người, Trần Hổ cười hì hì gật đầu, hạ giọng nói: "Từ điện báo của Tề gia chủ gửi đến, chắc là đã thành công rồi." Hồng Cô Nương khẽ gật đầu, không hỏi thêm nữa. "Tân Nguyệt Phạn Điếm đã giành được rồi sao?" "Trần Gia chủ quả nhiên đã sớm có kế hoạch, thật là lợi hại." Trần Ngọc Lâu cũng tấm tắc lấy làm lạ.

Hắn bên này vừa mới dẫn đội ngũ nhậm chức quan bố phòng Thường Sa Thành, mới đến được hai ngày, bận tối mày tối mặt, khó khăn lắm mới rút ra được chút thời gian này!

Dù sao bây giờ Trần Ngọc Lâu cũng coi như thân ở địa vị cao, phong cách hành sự ngày thường cũng khác xa so với lúc ở Thường Thắng Sơn. "Đây quả thực cũng là một trong những kế hoạch của gia chủ." "Giành lấy Tân Nguyệt Phạn Điếm, đặt chân cắm rễ ở Tứ Cửu Thành, sau đó sáp nhập Tứ Cửu Thành vào phạm vi thế lực của Trần gia, để mưu đồ phát triển." Trần Hổ cũng không giấu giếm, đơn giản chỉ ra vài câu.

Trần Ngọc Lâu có chút kinh ngạc.

Dù sao hắn cũng không ngờ, trong lúc hắn đang bận luyện binh, quét sạch quân phiệt thổ phỉ các nơi, thì bên phía Trần Mộc lại đã âm thầm chiếm được Thường Sa Thành!

Mà không chỉ vậy, thậm chí Tứ Cửu Thành cũng đã chiếm được một khu vực, tạm thời đặt chân.

Và Tân Nguyệt Phạn Điếm, ta nhất định phải đoạt lấy! "Từ lúc chia tay ở Bình Sơn, tính ra cũng mới được hai ba tháng..." "Tốc độ

phát triển của Trần gia, quá nhanh rồi!" Nghĩ đến đây, Trần Ngọc Lâu cũng không khỏi kinh ngạc, điều hắn may mắn nhất bây giờ, chính là lúc ở Bình Sơn, không kết thành tử thù với Trần Mộc!!

Nếu lúc đó có thù oán, thì đâu còn có Trần Ngọc Lâu của bây giờ, Thường Thắng Sơn của bây giờ?!

Đang lúc Trần Ngọc Lâu thất thần, một chuyến tàu hỏa từ Tứ Cửu Thành chạy tới, từ từ vào trạm.

Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy xuống xe trước, ngay sau đó là Trần Mộc, phía sau còn có một đám nữ quyến. "Vẫn là không khí của Thường Sa Thành đã nhất!" Tề Thiết Chủy cảm khái vạn phần.

Quay đầu lại hắn mới phát hiện, trên mặt Trần Mộc, Trần Tiểu Đao, Già La bên cạnh, đều lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng như gặp phải đại địch! "Tất cả mọi người." "Lập tức rút lui!!" Dị tượng đến quá nhanh, giọng nói của Trần Mộc cũng vang lên vô cùng đột ngột, đột ngột đến mức tất cả mọi người có mặt đều không kịp phản ứng! "Trần Tiểu Đao!

Tề Thiết Chủy!" "Tất cả thành viên đội thân vệ Trần gia nghe lệnh, lập tức sơ tán ga tàu hỏa Thường Sa, toàn bộ rút khỏi sân ga!

Không được có sai sót!" Một tiếng ra lệnh, đội thân vệ Trần gia vốn đã chờ sẵn ở sân ga từ lâu lập tức hành động!

Bên phía Trần Hổ, mọi người cũng lập tức nhận ra tình hình không ổn. "Tất cả mọi người rút khỏi sân ga!".

Trần Ngọc Lâu kịp thời phát hiệu lệnh, dẫn đội nhanh chóng rút lui.

Cùng lúc đó, bên ngoài nhà ga, đám đông bá tánh, thương nhân thành Thường Sa đang hóng chuyện cũng phát hiện ra những biến hóa kỳ quái trên bầu trời, lập tức có chút kinh ngạc. "Ai da, sắc trời này

không đúng lắm thì phải?" "Lần trước xuất hiện sắc trời quỷ dị thế này là lúc nào nhỉ?

Chết tiệt, hình như là lần Trần gia bị thiên lôi giáng xuống!" "Đúng là chuyện đó!" "Lẽ nào... thiên tượng dị biến này là nhắm vào Trần gia chủ?" "Chưa chắc đâu, theo ta thấy thì mọi người chúng ta cũng nên lùi lại một chút, kẻo đứng gần quá bị vạ lây!" "Mau nhìn kìa, mau nhìn kìa, đám mây đen trên trời... có giống một con rắn lớn không?!" "Quả thật có mấy phần giống!" "Có ai am hiểu chuyện này giải thích một chút không, mây đen trên trời biến thành đại xà, thiên tượng như vậy có ngụ ý gì?!" "Động não một chút cũng biết, trời giáng chân long là điềm lành, trời giáng đại xà còn phải nghĩ sao?

Đây chắc chắn là điềm báo đại hung a!!" "Tàu hỏa vừa đến ga đã xảy ra chuyện này, khó mà nói đây không phải là nhắm vào Trần gia chủ..." "Trong thành Thường Sa chúng ta còn có cao nhân bậc này sao?

Sao ta không tin nhỉ?" "Chẳng lẽ...

đây là thần tích?!" Giữa lúc mọi người bàn tán xôn xao, ai nấy đều cảm thấy nguy hiểm!

Đặc biệt là những kẻ rảnh rỗi thích hóng chuyện, miệng thì la to nhất, nhưng chân lại chuồn nhanh nhất, lén lút chạy ra sau lưng mọi người.

Trời sập xuống có người cao đỡ trước, nước lụt đến người phía trước toi đời trước.

Ngay lúc đám đông bá tánh và thương nhân đang nghi hoặc khó hiểu, bên trong nhà ga, một số người dân vừa xuống tàu, cùng một lượng lớn binh lính vệ thành, dưới sự dẫn dắt của đội thân vệ Trần gia đã nhanh chóng rút lui ra ngoài!

Cục diện vốn hỗn loạn, lúc này lại có vẻ trật tự, đâu ra đấy, bận

rộn mà không sai sót! "Rút khỏi phạm vi ga tàu hỏa Thường Sa, sơ tán dân chúng xung quanh." "Việc này hệ trọng!" Tề Thiết Chủy lo đến toát mồ hôi trán, bàn tay run rẩy đang nhanh chóng bấm đốt tính toán, rõ ràng là có chút nóng lòng.

Trần Tiểu Đao vừa sắp xếp cho Hoa Linh, Doãn Tâm Nguyệt lên xe, đi cùng còn có Tiểu Bạch và Tiểu Thanh.

Có thể sơ tán người trong ga tàu hỏa Thường Sa nhanh chóng trong thời gian ngắn như vậy, thể lực của Trần Tiểu Đao tiêu hao vô cùng lớn! "Rút lui, tốc độ lên!" "Sắp xếp người, sơ tán dân chúng!" Trần Ngọc Lâu vung tay hạ lệnh, rồi sải bước ra giữa đường, cao giọng nói: "Các vị cư dân bá tánh thành Thường Sa, ta là Bố phòng quan hiện nhiệm của thành Thường Sa, Trần Ngọc Lâu!!" "Hiện tại trong nhà ga xuất hiện tình huống đặc biệt, tất cả mọi người lập tức rút khỏi phạm vi nhà ga, tránh để liên lụy đến người vô tội!" Lần này, những người dân và thương nhân trước đó còn đang đứng xem lập tức có chút hoảng hốt.

Sao tự dưng lại bày ra trận thế lớn như vậy?!

Hơn nữa xem tình hình này, dường như... không giống như đang diễn kịch, mà là thật sự có đại nạn!

Trong chốc lát, lòng người hoang mang.

May mà đám binh lính vệ thành dưới trướng Trần Ngọc Lâu cũng là tinh nhuệ đã kinh qua sa trường, ngay lập tức bắt đầu sơ tán.

Chương 314

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, xung quanh ga tàu hỏa Thường Sa, phần lớn đám đông đã được sơ tán, nhưng cụ thể phải rút lui như thế nào, trong lòng những người có mặt không ai biết chắc. "Trần gia chủ cũng không nói phạm vi nguy hiểm lớn đến đâu, công tác rút lui này không dễ làm a!" Trần Ngọc Lâu lo đến vã mồ hôi, có chút bứt rứt.

Anh ta thật không ngờ, mới nhậm chức được bao lâu đã gặp phải sự kiện đột xuất khẩn cấp thế này?!

Nhưng cũng may, những kinh nghiệm, rèn luyện trong thời gian này cũng giúp Trần Ngọc Lâu có cái nhìn đại cục và khả năng phán đoán tốt hơn, không đến mức tự làm rối loạn trận địa!

Đúng như Trần Mộc đã nói, cái lợi hại của Trần Ngọc Lâu nằm ở chỗ, nhãn quang, khả năng phán đoán, tầm nhìn đại cục của anh ta đều khá tốt.

Nhược điểm lớn nhất chính là tâm cao khí ngạo!

Chỉ có điều, nhược điểm lớn nhất này của Trần Ngọc Lâu, từ lúc ở Bình Sơn, đã bị Trần Mộc dùng một phương thức thô bạo mà trực tiếp sửa chữa rồi! "Khó nói phải rút bao xa." "Nếu thật sự như Gia chủ đã suy đoán trước đó... kết quả có thể lớn có thể nhỏ." Trần Tiểu Đao mệt mỏi uống một ngụm nước, lắc đầu nói: "Hoặc là chỉ mất một cái ga tàu, hoặc là không mất gì cả, hoặc là cả thành Thường Sa này đều phải chôn cùng." Hai câu nói liên tiếp vang lên, Trần Ngọc Lâu sững sờ tại chỗ, có chút không dám tin vào tai mình: "Tiểu Đao, ý của ngươi là...

đây không phải do con người, mà là?" "Đúng vậy." "Ở cái đất Thường Sa này, cho dù là cao nhân bậc nào, ai dám chống đối Gia chủ

chứ?" Trần Tiểu Đao cười khổ gật đầu.

Nếu không phải do con người, vậy thì là ai?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Ngọc Lâu "lộp bộp" một tiếng, bất giác thốt lên: "Lẽ nào là... thần?" Lời vừa nói ra, Trần Ngọc Lâu cảm thấy mình nói có hơi quá.

Nhưng sau khi quay lại nhìn vẻ mặt của mọi người, anh ta lại cảm thấy... phán đoán của mình hình như không sai!

Dường như mỗi người có mặt ở đây đều đã sớm có dự liệu này, trông ai cũng không có vẻ gì là bất ngờ, chỉ đang khổ sở suy nghĩ đối sách!

Mới xa nhau bao lâu...

Rốt cuộc Trần gia chủ đã làm những gì vậy??!

CPU của Trần Ngọc Lâu sắp cháy đến nơi rồi, anh ta thật sự không hiểu nổi, tại sao chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Trần Mộc không chỉ nuốt trọn gần như cả thành Thường Sa, mà thậm chí còn đối địch với 'thần'?!

Đây thật sự là chuyện sức người có thể làm được sao? "Đến từ Tây Vực..." Ngay lúc mọi người ngẩng đầu nhìn lên, Tề Thiết Chủy một tay vịn vào xe, từ từ xòe bàn tay còn lại ra, trong lòng bàn tay là một mảnh mai rùa vỡ nát. "Đây là một kiếp nạn của Mộc gia..." Phụt một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra, Tề Thiết Chủy hai mắt tối sầm, ngã thẳng về phía sau... "Tề gia!".

Trần Tiểu Đao phản ứng cực nhanh, một tay đỡ lấy vai Tề Thiết Chủy.

Khóe miệng Tề Thiết Chủy vẫn còn vương vết máu, vạt áo trước ngực đã bị ngụm máu kia thấm ướt quá nửa, trông trạng thái vô cùng thê thảm!

Nếu không phải Trần Tiểu Đao ra tay nhanh, chỉ sợ Tề Thiết Chủy ngã xuống đất lần này, không khéo sẽ ngã chết ngay tại chỗ! "Đặt xuống đất, để ông ấy nằm thẳng!" Hoa Linh nhanh chóng xuống xe, nói với giọng không cho phép nghi ngờ.

Trần Tiểu Đao không nghi ngờ gì, nhanh chóng đặt Tề Thiết Chủy nằm thẳng trên mặt đất.

Đưa tay ấn vào động mạch cổ của Tề Thiết Chủy, Hoa Linh khẽ nhíu mày, nhưng rồi lại thở phào nhẹ nhõm: "Không có gì đáng ngại, chỉ là nhất thời khí huyết công tâm, mới xuất hiện tình trạng như vậy, điều dưỡng là được." Chỉ cần đưa tay ấn nhẹ chưa đầy hai ba giây đã có thể chẩn đoán được tình trạng của Tề Thiết Chủy!

Nhìn khắp thành Thường Sa, những y sư đại phu có danh tiếng, e rằng cũng không có thực lực như Hoa Linh. "Y thuật của Hoa Linh cô nương, lại tinh tiến quá nhiều rồi..." Trần Ngọc Lâu có chút cảm khái.

So với Tề Thiết Chủy, Trần Hổ và những người khác, Hoa Linh được xem là người mà Trần Ngọc Lâu quen biết từ sớm, tự nhiên cũng biết y thuật của Hoa Linh tinh thông vô cùng.

Chỉ là anh ta không ngờ, một thời gian không gặp, Hoa Linh trước kia chỉ như một cái đuôi lẽo đẽo theo sau Trần Mộc, nay đã trưởng thành đến mức độ này?!

Lâm nguy không hoảng, một mình đảm đương một phương, xử sự quả quyết!

Trong chốc lát, Trần Ngọc Lâu cũng không tránh khỏi suy nghĩ vẩn vơ, nếu như anh ta không dẫn theo đám huynh đệ Thường Thắng Sơn, từ một đám thổ phỉ từng bước biến thành quân đội chính quy... nếu như anh ta vẫn luôn ở bên cạnh Trần Mộc, thì hiện giờ, sẽ có thể tiến bộ đến mức nào?!

Khó mà tưởng tượng!

Người khác thì Trần Ngọc Lâu không biết, không rõ.

Nhưng chỉ cần nhìn ba người quen cũ đang đứng trước mặt, có thể nói là khiến Trần Ngọc Lâu phải nhìn bằng con mắt khác, thậm chí còn nảy sinh cảm giác cần phải ngước nhìn!

Trần Tiểu Đao, Hồng Cô Nương, Hoa Linh.

Ba người này là những người Trần Ngọc Lâu tiếp xúc sớm nhất, và sự thay đổi của ba người họ hiện giờ, bất luận là khí chất hay trạng thái, đều khiến anh ta vô cùng chấn động!

Đúng lúc này, một tràng ho khan kịch liệt của Tề Thiết Chủy đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Trần Ngọc Lâu. "Tề gia?" Trần Tiểu Đao nhận ra Tề Thiết Chủy muốn nói gì đó, lập tức cúi người xuống: "Ngươi nói đi, Tề gia, ta nghe được." Tề Thiết Chủy mặt mày trắng bệch, không còn chút huyết sắc.

Người ngoài chỉ thấy môi ông ta khẽ mấp máy vài lần, dường như chưa nói được một từ hoàn chỉnh đã ngậm miệng lại. "Được, ta biết rồi." "Ngươi nghỉ ngơi trước đi, Tề gia, vất vả cho ngươi rồi." Trần Tiểu Đao nhẹ nhàng vỗ vai Tề Thiết Chủy, khẽ thở dài.

Đến lúc này, Tề Thiết Chủy lại liếc nhìn đám mây đen đang cuồn cuộn dữ dội trên không, trong ánh mắt vô lực ẩn chứa vô số cảm xúc phức tạp.

Có kinh ngạc, có sợ hãi, cũng có hưng phấn, có kích động, có vui mừng...

Đủ loại cảm xúc hỗn tạp, không thể nói hết.

Ngay sau đó, Tề Thiết Chủy không cầm cự được bao lâu, trực tiếp ngất đi.

Trần Tiểu Đao ra hiệu, gọi hai thành viên đội thân vệ đến, nói: "Trước tiên hộ tống Tề gia về Trần gia lão trạch, sắp xếp cho ông ấy nghỉ ngơi." Nhìn Tề Thiết Chủy được đưa đi nhanh chóng.

Bầu không khí xung quanh có chút tĩnh lặng. "Tề gia đã nói gì vậy, Đao ca." Hoa Linh khẽ hỏi.

Cách đó không xa, Doãn Tâm Nguyệt và những người khác cũng tiến lại gần hơn, tâm trạng đều có chút thấp thỏm bất an, sợ sẽ nghe phải tin dữ gì đó không thể chấp nhận được! "Tề gia chủ vừa rồi vấn thiên bốc quẻ, đã nhìn thấy một vài thứ, cũng xem như là dò xét được một chút thiên cơ." "Chỉ có điều... những thứ này không phải là thứ ông ấy có thể chạm đến." "Nếu không phải trước đó Gia chủ đã cải thiện thân thể cho Tề gia chủ, e rằng vừa rồi ông ấy đã trực tiếp bạo thể mà chết." Giọng của Trần Tiểu Đao rất bình tĩnh, cũng rất lạnh lùng.

Bên cạnh, Hồng Cô Nương nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Vừa rồi Tề gia nói, đây là một kiếp nạn của Gia chủ?

Chương 315

Đến từ Tây Vực?" "Đúng, đến từ Tây Vực!" "Cũng chính là như Hồng đội trưởng suy đoán, có liên quan đến Già La cô nương." Trần Tiểu Đao hơi do dự một chút, rồi lại nói: "Căn cứ vào những gì Tề gia chủ nhìn thấy sau khi vấn thiên bốc quẻ để phán đoán, vị ở trên kia... tám phần là Xà Thần." "Xà Thần?" Trần Ngọc Lâu sững sờ.

Trước đó anh ta chỉ là suy đoán, bây giờ nghe thấy những lời này, Trần Ngọc Lâu không khỏi âm thầm lè lưỡi.

Anh ta thật sự không hiểu, tại sao dưới trướng Trần Mộc lại có nhiều kỳ nhân dị sĩ như vậy?!

Vấn thiên bốc quẻ, lại có thể tính toán được thiên cơ đến mức này??

Bản lĩnh như vậy, thật sự lợi hại! "Xà Thần... tình hình cụ thể ta cũng không rõ, Gia chủ cũng không đề cập với chúng ta quá nhiều chuyện liên quan đến nó." "Nhưng có thể khẳng định một điều." Trần Tiểu Đao chỉ lên đám mây đen trên đầu, nói: "Nó đến từ Tây Vực, có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn dính líu đến một nơi gọi là 'Vô Để Quỷ Động'." Đến lúc này, mọi người mới đột nhiên phát hiện, sắc mặt của Hoa Linh cũng có chút trắng bệch.

Trong nháy mắt, Trần Tiểu Đao, Trần Hổ, Hồng Cô Nương và những người khác mới chợt nhớ ra, nếu nói về Tinh Tuyệt Cổ Thành và Vô Để Quỷ Động, Hoa Linh cũng biết đôi chút! "Tây Vực, Tinh Tuyệt Cổ Thành, Vô Để Quỷ Động..." "Đây không phải là?" Trần Ngọc Lâu cũng phản ứng lại, ánh mắt nhìn về phía Hoa Linh.

Thật sự là Hoa Linh đã sống ở Trần gia một thời gian không ngắn, đến mức mọi người dần dần đều quên mất thân phận của cô.

Dù sao đi nữa, Hoa Linh cũng đến từ mạch Bàn Sơn Đạo Nhân!

Mà mạch Bàn Sơn Đạo Nhân, truy về nguồn gốc, lại có mối quan hệ kỳ diệu muôn hình vạn trạng với Tinh Tuyệt Cổ Thành! "Là trớ chú." "Quỷ Động Trớ Chú..." Hoa Linh có chút thất thần, thân hình loạng choạng suýt đứng không vững.

Hồng Cô Nương tiến lên một bước, đỡ lấy Hoa Linh, khẽ hỏi: "Đừng vội, Hoa Linh muội muội, có Gia chủ ở đây." Câu nói này nghe có vẻ không có gì, nhưng đối với Hoa Linh, lại không khác gì một liều thuốc trợ tim!

Hít sâu vài lần, điều chỉnh lại trạng thái của mình, Hoa Linh mới từ từ lên tiếng, giọng nói có vẻ hơi run rẩy: "Quỷ Động Trớ Chú, trong cổ tịch của Bàn Sơn Đạo Nhân chúng ta, còn được gọi là...

Xà Thần Chi Ngưng Thị!".

Một câu nói mang theo chút run rẩy vang lên, trong lòng tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy có chút khó chịu.

Xà Thần Chi Ngưng Thị?! (Cái nhìn của Xà Thần) Nghe qua đã biết không phải là chuyện tốt lành gì. "Cái gọi là Quỷ Động Trớ Chú, nói thế nào nhỉ... theo cách hiểu của mạch Bàn Sơn Đạo Nhân, Quỷ Động Trớ Chú chính là một ký hiệu mà Thượng Cổ Xà Thần để lại sau khi nhìn vào." "Tất cả những người mang trên mình Quỷ Động Trớ Chú, sau khi chết đi, linh hồn sẽ quy về Vô Để Quỷ Động, trở thành tế phẩm của Thượng Cổ Xà Thần." Nghe những lời Hoa Linh kể lại, sắc mặt mấy người xung quanh khẽ biến.

Nếu những gì Hoa Linh nói là sự thật, vậy thì...

đám mây đen quỷ dị xuất hiện trên bầu trời lúc này, chính là có liên quan đến Thượng Cổ Xà Thần?! "Có chút khó giải quyết a." Trần Tiểu Đao cử động cổ tay, thở dài.

Sau đó anh ta liền lấy ra một viên đan dược, do dự không biết có nên nuốt xuống không.

Hoa Linh lắc đầu, nói: "Thôi đi, Đao ca, chuyện này không phải là chuyện ngươi có thể giúp được, đi lên chỉ thêm loạn." Trần Tiểu Đao: "..." Nghe thấy vậy, Trần Ngọc Lâu vốn định góp chút sức mọn của mình, cũng im bặt, không nói lời nào.

Ngay cả người có tu vi cảnh giới như Trần Tiểu Đao cũng không giúp được gì.

Trần Ngọc Lâu không cho rằng, thiên phú tu luyện, thực lực cá nhân của mình lại lợi hại hơn Trần Tiểu Đao được bao nhiêu! "Được rồi, nghe theo sự sắp xếp của Hoa Linh cô nương." "Về phương diện này, cô ấy có quyền phát ngôn hơn bất kỳ ai trong chúng ta ở đây." Vào thời khắc mấu chốt, vẫn là Trần Hổ đứng ra, sắc mặt ngưng trọng nói: "Hiện giờ, việc chúng ta cần làm chỉ có một, đó chính là... chờ đợi." "Nếu thật sự như Tề gia chủ nói, đây là một kiếp nạn của Gia chủ." "Vậy thì việc chúng ta có thể làm, chính là tin tưởng vô điều kiện vào Gia chủ, chỉ vậy mà thôi." Vài câu nói vang lên, không thể không thừa nhận, tuổi tác của Trần Hổ ở đó, thái độ trầm ổn của ông cũng khiến cho những người trẻ tuổi có mặt ở đây bình tĩnh hơn rất nhiều.

Trong tình huống biết rõ xông lên không giúp được gì mà còn thêm loạn, bình tĩnh chờ đợi, chờ đợi kết quả cuối cùng xuất hiện, mới là lựa chọn chính xác nhất.

Trên bầu trời, ngay phía trên ga tàu hỏa Thường Sa, đám mây đen cuồn cuộn dữ dội kia đã sớm ngưng kết thành hình một con hắc xà.

Nhưng điều khiến bá tánh thành Thường Sa kinh hãi nhất là, con hắc xà khổng lồ như đang hô phong hoán vũ này, dường như có linh tính, lại đang từ tầng mây phía trên không ngừng hạ xuống!

Nhìn trạng thái, thế công đó, dường như mục tiêu săn đuổi của nó, chính là thành Thường Sa này! "Lần này thì gay to rồi, con đại hắc xà này e không phải là đại yêu tuyệt thế nào đó chứ?!" "Khó nói lắm!" "Làm sao bây giờ?

Bây giờ chúng ta chạy còn kịp không?" "Vừa rồi ta còn tưởng là ảo thuật của cao nhân ngoại thế nào đó, bây giờ xem ra... e là đã chọc phải hung tà gì rồi!" "Ở trên trời nhìn đã lớn như vậy rồi, nếu thật sự để vị này hạ xuống, chẳng phải sẽ dễ dàng nghiền nát thành Thường Sa của chúng ta sao??" "Liệu đây có phải là vị thần minh nào đó hiện thế không??" "Không đúng không đúng, các ngươi nhìn kỹ đi, mục tiêu của con đại hắc xà này luôn là nhà ga, mục tiêu của nó không phải chúng ta!" "Hiện giờ ai còn ở trong nhà ga?" "Trần gia chủ!!" "Ta hình như đã hiểu ra rồi, con đại hắc xà này và Trần gia chủ có thể là thiên mệnh khắc tinh của nhau, cả hai đều muốn trừ khử đối phương cho hả dạ, chỉ cần vượt qua được ngưỡng cửa này, liền có thể bước vào tiên đồ!" "..." Đủ loại âm thanh vang lên liên tiếp.

Nhưng cho dù bá tánh, thương nhân thành Thường Sa có kinh ngạc, động dung, sợ hãi đến đâu.

Cũng không thể ngăn cản, con hắc xà khổng lồ trên bầu trời, đang từng chút một, với một tốc độ chậm rãi, nhưng lại không thể chống cự, ép xuống!!

Rõ ràng ở phía xa là trời quang mây tạnh, nhưng trên bầu trời Thường Sa, ngay phía trên ga tàu hỏa, lại là một mảng mây đen bao phủ!

Cảm giác này, khiến tất cả mọi người đều sinh ra một cảm giác vô cùng khó chịu.

Giống như... phía Thường Sa bị kéo vào một thế giới riêng, còn thế giới bên ngoài Thường Sa, mới là thế giới ban đầu của họ! "Vô

Để Quỷ Động, không gian hư số." "Xà Thần Chi...

Ngưng Thị sao?" Trần Mộc khẽ thở dài.

Bên cạnh hắn, Già La đang đứng với vẻ mặt ngưng trọng.

Hai người kề vai sát cánh, đứng trên nóc nhà ga tàu hỏa Thường Sa, cứ thế hơi ngẩng đầu, nhìn về phía con hắc xà khổng lồ đang không ngừng ép xuống trên không trung.

Cách một khoảng không biết bao xa, nhưng Trần Mộc vẫn có thể cảm nhận rõ ràng, đó tuyệt đối là một luồng sức mạnh dao động đến từ thời thượng cổ!

Trong luồng sức mạnh dao động này, xen lẫn vô số đặc tính kỳ lạ quỷ dị như hủy diệt, bạo ngược, nuốt chửng, cho người ta một cảm giác mạnh mẽ khó có thể chống cự!

Cứ như thể từ khi luồng sức mạnh này sinh ra, mục đích tồn tại của nó chính là để hủy diệt!

Hủy diệt vạn vật, nuốt chửng vạn vật, phá hủy thế giới!!

Sức mạnh của Thượng Cổ Xà Thần sao?

Mơ hồ, Trần Mộc cảm thấy có chút quen thuộc, rồi hắn liền tìm ra cảm giác quen thuộc đó đến từ đâu. "Phù Tang, Bát Kỳ Đại Xà." "Giữa hai bên cũng có liên hệ sao?

Thực ra con Bát Kỳ Đại Xà của Phù Tang, và con Thượng Cổ Xà Thần này...

Chương 316

có liên quan?" Nghe Trần Mộc lẩm bẩm, Già La có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đến lúc này, cảm giác số mệnh trong cõi u minh khiến Già La cảm nhận rõ ràng, cái gì gọi là đi khắp chân trời góc bể, cũng không nơi trốn tránh! "Không sao." Trần Mộc vén lọn tóc bên tai Già La, cười một tiếng: "Thượng Cổ Xà Thần có còn tồn tại trên thế gian này hay không, chúng ta không ai biết rõ." "Nhưng xem ra bây giờ..." "Đây nhiều nhất cũng chỉ có thể là một luồng khí tức sức mạnh cực kỳ yếu ớt, cũng chỉ có vậy mà thôi." Thấy Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, thần thái điềm nhiên.

Già La hơi sững sờ, rồi có chút hiểu ra, theo bản năng liền muốn lấy ra món thần khí mà cô đeo bên mình – Trường Sinh Bài. "Không vội." Trần Mộc ấn lấy bàn tay ngọc ngà của Già La.

Phất tay một cái, đất bằng nổi sấm!

Một con lôi long chói mắt do Dương Ngũ Lôi nhanh chóng hội tụ mà thành, trong nháy mắt đã ở xung quanh Trần Mộc và Già La, ngưng tụ thành hình, sống động như thật! "Đi." "Theo ta lên trời tìm hiểu ngọn ngành." Trần Mộc nắm lấy bàn tay nhỏ của Già La, dẫn cô bước lên lôi quang bạch long, nhàn nhạt nói: "Rồi cũng sẽ có một ngày đối đầu với Thượng Cổ Xà Thần này." "Nếu luồng khí tức sức mạnh này của nó đã tìm đến tận cửa, vậy thì... giết!" Nếu đã tìm đến tận cửa, vậy thì giết!

Thấy dưới vẻ mặt bình tĩnh của Trần Mộc ẩn chứa một tia lạnh lùng.

Già La cũng lập tức hiểu được tâm ý của Trần Mộc, khẽ gật đầu:

"Tất cả nghe theo sự sắp xếp của tướng công, Già La không có bất kỳ dị nghị nào, toàn lực ứng phó." "Tốt." Trần Mộc cười gật đầu.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, con lôi quang bạch long kia càng trở nên ngưng thực, mức độ sống động như thật của nó, thậm chí có thể khiến từng chiếc vảy rồng trên người nó đều có thể nhìn thấy rõ ràng!

Vân văn giữa các vảy rồng, sự sắc bén của móng vuốt, còn có lôi quang chói mắt du tẩu khắp toàn thân!

Bất luận nhìn thế nào, một con bạch long do lôi pháp ngưng kết thành như vậy, đều đã có mấy phần khí thế của chân long, so với trước kia... vượt xa không biết bao nhiêu tầng bậc!

Mà điều này, cũng chính là nhờ vào tu vi cảnh giới của Trần Mộc, lại thêm sự thay đổi lớn lao do 【Khí Thể Nguyên Lưu】 mang lại!

Hiện giờ, trong cơ thể Trần Mộc chỉ có một loại khí, thậm chí có thể nói luồng khí này của hắn không có bất kỳ thuộc tính, đặc tính nào!

Nhưng khi hắn sử dụng, lại có thể tùy ý biến hóa thành mọi thuộc tính, chủng loại, các loại khí có đặc tính khác nhau!

Ví dụ như 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, 【Kim Quang Chú】, hay là 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 có thuộc tính tương khắc!

Cảnh giới thiên nhân được người tu luyện gọi là âm dương hợp nhất, ở chỗ Trần Mộc, lại đã sớm thực hiện một cách hoàn mỹ! "Đi." Theo tiếng gật đầu nhẹ của Trần Mộc, lôi quang bạch long lập tức bay vút lên, trong nháy mắt đã từ nóc nhà ga tàu hỏa Thường Sa, bay lên, thẳng chỉ bầu trời!

Đến lúc này, ai mà không biết thiên tượng dị thường phía trên nhà ga này?!

Mây đen bao phủ như muốn đè sập thành!

Bầu trời phía trên thành Thường Sa, đang với một tốc độ chậm rãi, dần dần biến thành một xoáy nước màu đen khổng lồ, dường như liên thông với một không gian vô danh khác.

Lại giống như... một cái động sâu cực kỳ thâm thúy không thể nắm bắt, từ trên trời đổ ập xuống!

Đây chính là, Vô Để Quỷ Động!

Lôi quang cuồn cuộn, bạch long bay vút lên, điện quang màu trắng tỏa ra bốn phía, cứ thế trực diện nghênh đón thế áp xuống của con hắc xà khổng lồ kia, lao vào nhau!! "Đến rồi đến rồi!

Đây chính là Trần gia chủ!

Thần thông sở trường của Trần gia chủ!!" "Lúc thương hội Phù Tang vây công Trần gia, ta đã từng thấy một con chân long lôi quang màu trắng như vậy, không ngờ đây thật sự là thủ đoạn của Trần gia chủ!" "Thật đúng là, tiên nhân!" "Lần này có thể khẳng định rồi, con đại hắc xà này chắc chắn là nhắm vào Trần Mộc mà đến, chỉ là... nhìn thế này, dường như cơ hội chiến thắng của Trần gia chủ rất mong manh??" "Ai nói không phải chứ, con đại hắc xà này quá tà tính, khó nói lai lịch a!" "Nhìn kỹ bầu trời đi!

Hình dạng mây đen trên trời giống hệt như một xoáy nước, không chừng cũng là thần thông của một vị thần minh nào đó, đây là muốn thu người a..." "Bất kể là tốt hay xấu, chỉ cần đừng liên lụy đến chúng ta là được!" "Nói thì nói vậy, nhưng nếu vị trên trời kia thật sự là một vị tà thần, Trần gia chủ... có hy vọng gì không??" "..." Ban đầu khi thấy con lôi quang bạch long kia bay lên trời, lại thấy Trần Mộc và Già La hai người, kề vai đứng trên thân con bạch long này.

Cảnh tượng này, đối với những bá tánh thương nhân thành

Thường Sa ở hơi xa, có một sự va chạm thị giác vô cùng mãnh liệt, khiến người ta kinh ngạc vô cùng!!

Chỉ có điều, đối với thủ đoạn thần thông mà Trần Mộc thể hiện, một số cư dân bản địa của thành Thường Sa, có thể nói là đã có dự liệu trong lòng, không quá kinh ngạc.

Vào ngày thương hội Phù Tang vây công Trần gia lão trạch, trên bầu trời đêm hôm đó, con lôi quang bạch long bay lên trời đêm, không biết bao nhiêu người, đến bây giờ vẫn còn nhớ như in, rõ mồn một! "Các ngươi thấy thế nào?" "Cơ hội thắng của Trần gia chủ... có mấy phần?" Trần Ngọc Lâu một mặt lè lưỡi trước sự lợi hại của thủ đoạn Trần Mộc, một mặt lại có chút lo lắng: "Con đại hắc xà trên không kia... e là không đơn giản như vậy đâu?!" Nghe vậy, mọi người xung quanh đều có chút trầm mặc.

Hoa Linh khẽ thở dài, kiên định nói: "Rất phiền phức, rất khó giải quyết, nhưng ta tin tưởng lựa chọn của Mộc ca, sẽ không sai!" "Ta cũng vậy." Doãn Tâm Nguyệt gật đầu.

Hồng Cô Nương thì kéo Tiểu Bạch và Tiểu Thanh lại, ngưng giọng nói: "Hai ngươi bây giờ đi lên không giúp được gì, ngược lại còn thêm loạn." "Nghe ta, hai ngươi ở lại đây." "Hiện tại trong số những người bên cạnh chúng ta, chỉ có hai ngươi có khả năng nói chuyện với Gia chủ bằng hồn khế, hai ngươi... không thể rời đi." Đây là điều cực kỳ hiếm thấy, Hồng Cô Nương lại một lúc nói nhiều lời như vậy!

Trần Tiểu Đao nhìn đến ngây cả người, có chút không dám tin người phụ nữ trước mắt, chính là đội trưởng Giới Đao đội của Trần gia, Hồng Cô Nương?!

Sau khi tu luyện 【Liễm Tức Pháp】 và 【Ảnh Sát Quyết】, Hồng Cô Nương sau này lại tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】, dùng để

cường hóa thể phách của mình, kết quả trực tiếp mang lại chính là... nhìn khắp cả Trần gia, ngoại trừ Trần Mộc, chỉ cần Hồng Cô Nương muốn ẩn mình, căn bản không có ai có thể tìm thấy vị trí của cô!

Mà điều này cũng mang đến một tệ đoan rất lớn, đó chính là...

Hồng Cô Nương ngày càng trở nên trầm mặc ít lời.

Cho nên khi cô thật sự mở miệng nói rất nhiều lời, và còn giải thích thêm, cũng có nghĩa là... tâm trạng của cô hiện tại không ổn định!

Thấy tình hình như vậy, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh cũng im lặng, không có bất kỳ động tác nào nữa.

Giúp không được, cũng không thể lên đó gây rối.

Chỉ là cứ đứng nhìn thế này... thật sự khiến người ta sốt ruột như lửa đốt! "Đừng vội." "Ta nghĩ Gia chủ hẳn là có nắm chắc có thể đối phó, nếu không Gia chủ cũng không thể dễ dàng lên đó như vậy." Trần Tiểu Đao do dự một chút, không nói thêm.

Trần Ngọc Lâu ngước nhìn cảnh tượng trên không, trong hai mắt toàn là hình bóng của con lôi quang bạch long kia.

Chương 317

Giữa lúc lôi quang chói mắt lấp lóe, bạch long từ từ dừng lại giữa không trung!

Mà Trần Mộc và Già La đứng ở đầu rồng, cách con hắc xà khổng lồ đang ép xuống kia, chỉ có khoảng cách ngắn ngủi hơn mười mét! "Ta hình như đã đoán ra nguyên nhân rồi, Già La." Nhìn chằm chằm vào đầu con hắc xà khổng lồ, Trần Mộc như có điều suy nghĩ, khẽ nói: "Trong thành Thường Sa, người mang Quỷ Động Trớ Chú quá nhiều, điều này giống như là... tín hiệu dẫn đường?" "Quỷ Động Trớ Chú... tín hiệu dẫn đường?" "Tướng công, ta nghĩ ta đã hiểu ý của chàng." Già La cũng đang nhìn con hắc xà khổng lồ đang dừng lại giữa không trung, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia ngưng trọng!

Cách nói của Trần Mộc rất dễ hiểu.

Hiện nay trên thế gian này, muốn tìm được người mang Quỷ Động Trớ Chú, e là khó hơn lên trời, tuyệt đối có thể gọi là phượng mao lân giác!

Thật trùng hợp, ở Thường Sa, lại có bốn người.

Đầu tiên phải kể đến chính là Già La, bản thân cô đến từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, có mối quan hệ muôn hình vạn trạng với Vô Để Quỷ Động!

Mà điều quan trọng nhất là, lúc đó Trần Mộc đã vô tình hủy đi ngọc nhãn mà Già La dùng để giao tiếp với sức mạnh của Quỷ Động, qua đó cắt đứt liên hệ giữa cô và Vô Để Quỷ Động.

Kết quả trực tiếp mang lại chính là, sức mạnh Quỷ Động trên người Già La tiêu tan, mà bản thân cô lại mang Quỷ Động Trớ Chú, có thể nói là một trong những tế phẩm của vị Thượng Cổ Xà Thần trong

Vô Để Quỷ Động!

Theo lẽ thường, Già La trúng tà pháp 'thi hồn phân ly', đến lúc thân tử đạo tiêu, linh hồn của cô sẽ tự động bị Vô Để Quỷ Động thu hồi.

Chỉ có điều, dưới sự can thiệp của Trần Mộc, đã dùng 【Vẫn Ngọc】 + 【Thanh Đồng Thần Thụ】 + 【Côn Luân Thần Mộc】 ba loại thần phẩm dược liệu này, luyện chế ra một món thần khí – Trường Sinh Bài!

Món thần khí này không chỉ phá giải tà pháp 'thi hồn phân ly', đồng thời còn khiến thân thể và linh hồn của Già La hợp nhất, khôi phục như thường.

Chỉ tiếc là, thần khí Trường Sinh Bài, lại không thể giải trừ Quỷ Động Trớ Chú.

Theo lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Trường Sinh Bài, không thể bình ổn Xà Thần Chi Ngưng Thị!

Mà ngoài Già La ra, trong thành Thường Sa còn có ba người, mang trên mình Quỷ Động Trớ Chú.

Lần lượt là: Hoa Linh, Chá Cô Sao, Lão Dương Nhân.

Ba mầm mống còn lại của mạch Bàn Sơn Đạo Nhân, không một ngoại lệ, toàn bộ đều mang trên mình Quỷ Động Trớ Chú, cũng chính là... ba tế phẩm của Thượng Cổ Xà Thần! "Không sai được rồi." "Nó có thể tìm đến đây, có lẽ là do cảm nhận được Quỷ Động Trớ Chú ở Thường Sa tương đối rõ ràng." "Đương nhiên..." Trần Mộc hơi dừng lại, cười một tiếng: "Cũng có khả năng là nhắm vào ta." Già La đứng bên cạnh Trần Mộc, khẽ lên tiếng: "Ý của tướng công là... chuyện này có liên quan đến tỷ tỷ?" "Không thể xác nhận." "Nhưng nếu đã là Thượng Cổ Xà Thần đến từ Vô Để Quỷ Động, ta nghĩ thủ đoạn của nó, chắc sẽ không quá kém đâu." Trần Mộc khẽ thở dài.

Ra ngoài một chuyến vừa mới về đến Thường Sa, đã gặp phải Thượng Cổ Xà Thần đến từ Vô Để Quỷ Động, tuy rằng đây chỉ là một luồng khí tức sức mạnh cực kỳ yếu ớt, cũng có thể nói là một đạo phân thân hình chiếu vô cùng yếu ớt.

Nhưng sự mạnh mẽ của nó, lại là điều hiển nhiên!

Rốt cuộc Trần Mộc cũng không ngờ, 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 mà hắn tu luyện, không thu hút các loại chính thần tiểu thần xung quanh Thường Sa đến thăm dò, ngược lại lại nghênh đón vị Thượng Cổ Xà Thần này trước tiên!! "Tiếp theo làm thế nào, tướng công." Già La một tay nắm chặt Trường Sinh Bài, tay kia thì chuẩn bị bấm pháp quyết.

Trần Mộc khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói: "Đến đều là khách, trước tiên thăm dò thử xem sao." Rắc!!

Tiếng sấm vang dội, lôi quang bùng nổ!

Ngay khoảnh khắc đó, con lôi quang bạch long dưới chân Trần Mộc, toàn thân ánh sáng đại thịnh, lập tức phân liệt thành hai con, giống hệt nhau, sống động như thật!

Từng tia hồ quang điện, lôi xà, điên cuồng du tẩu tứ tán giữa không trung.

Con lôi quang bạch long thứ hai, trông có vẻ có tính công kích mạnh hơn!

Mà không chỉ như vậy, Trần Mộc giơ tay lại vung ra một mảng hắc thủy hỗn trọc, dễ dàng bao phủ lên toàn thân con lôi quang bạch long thứ hai!

Lượng lớn hắc thủy hỗn trọc, chính là Âm Ngũ Lôi!

Từng tầng Âm Ngũ Lôi dày đặc, giống như thủy ngân chảy lan, không lỗ nào không vào, toàn bộ đều thẩm thấu vào trong thân thể của

con lôi quang bạch long thứ hai này!

Biến hóa chỉ trong nháy mắt!

Người ở dưới không nhìn rõ, nhưng có thể thấy con lôi quang bạch long thứ hai giữa không trung, toàn thân đã được bao phủ bởi từng tầng lôi điện màu đen!

Đen trắng xen kẽ, chói mắt mà lại dữ tợn!! "Đây lại là chiêu số gì?

Trần gia chủ thật sự là tiên nhân sao?

Lại triệu hồi ra con lôi long thứ hai a!" "Thần thông lôi pháp thật lợi hại... "Thủ đoạn bậc này, đừng nói là cả thành Thường Sa, nhìn khắp Cửu Châu đại địa e là cũng không tìm ra được người thứ hai đâu nhỉ?" "Lời không thể nói quá chắc chắn, Cửu Châu đại địa chúng ta thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp, cao nhân đại ẩn ẩn trong dân gian!" "Nói thì đúng là vậy, nhưng ta cũng không thấy họ ra ngoài hành tẩu giang hồ a?!" "Dưới thời loạn thế, ai mà không biết tự bảo vệ mình?!" "Các ngươi lạc đề xa quá rồi đấy?

Theo ta thấy, Trần gia chủ đây là có ý định chủ động tấn công sao?

Thật hung mãnh!" "Nói thật, con đại hắc xà trên trời kia vừa nhìn đã không phải loại hiền lành gì, ta hy vọng Trần gia chủ có thể thắng được trận này..." "Nếu Trần gia chủ có thể thắng, vậy thì ngài chính là thủ hộ thần của thành Thường Sa chúng ta!" "Trần gia chủ cố lên!!" "..." Tiếng hô hào của cư dân bá tánh, ngày càng kịch liệt.

Những người có mặt ở đây, từ cư dân bá tánh, đến khách thương cao thủ, ai mà không nhìn ra sự hung lệ của Thượng Cổ Xà Thần này?!

Trong tiềm thức, phần lớn mọi người vẫn rất hy vọng Trần Mộc có thể thắng.

Chỉ có một bộ phận nhỏ những kẻ ghen tị với địa vị của Trần gia,

mới là lạnh lùng chế giễu, mong chờ Trần Mộc thất bại!

Cùng lúc đó, bên phía những người thân tín của Trần gia, đáng kinh ngạc nhất phải kể đến Trần Tiểu Đao và Trần Ngọc Lâu!

Hai người họ, Trần Tiểu Đao tu luyện là 【Ngũ Lôi Chính Pháp】 chính thống, bắt đầu tu luyện chính là 【Dương Ngũ Lôi】, tự nhiên biết được sự lợi hại trong đó.

Mà Trần Ngọc Lâu bắt đầu tu luyện lại là 【Âm Ngũ Lôi】.

Hai người đều biết rõ sự mạnh mẽ của lôi pháp, tu luyện đến tầng thứ cao thâm, khó tìm địch thủ! "Gia chủ đây là có ý thăm dò..." "Kỳ lạ thật." Trần Tiểu Đao sờ sờ râu, nghi hoặc không thôi: "Tại sao con đại hắc xà ở trên kia, mãi không phát động công kích?" "Lẽ nào đây chỉ là một đạo hình chiếu, không có tính công kích?" "Khó nói." Trần Ngọc Lâu lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Hai người đều rất rõ, Trần Mộc trước nay không bao giờ làm những việc vô bổ.

Mà hắn hiện tại liên tiếp thi triển Âm Dương Ngũ Lôi, đó chắc chắn là đang tích lực tấn công!

Đúng lúc này, giữa không trung, kim quang chói mắt! "Hộ Thể Kim Quang!

Kim Quang Chú!" Trần Tiểu Đao buột miệng thốt lên, lập tức hiểu ra: "Gia chủ đâu phải đang thăm dò, đây rõ ràng là một đòn kết liễu!" Ánh kim quang chói lòa đột ngột xuất hiện, rực rỡ và bắt mắt đến nhường nào?!

Chương 318

Trong một thoáng chốc, những người dân thành Trường Sa đang vây xem ở phía dưới còn tưởng rằng thần phật nhà nào đó không nhịn được nữa mà hiện thân!

Nhưng khi định thần nhìn kỹ lại mới phát hiện, làm gì có thần phật nào hiện thân?

Rõ ràng luồng kim quang chói mắt ấy đến từ Trần Mộc! "Lạ thật.

Một đạo hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần này lại không hề có ý muốn tấn công?" Trong tay Trần Mộc hội tụ một luồng hộ thể kim quang, đầu kia của hộ thể kim quang lại nối liền với con lôi long thứ hai!

Vốn dĩ con lôi long đã có hai màu đen trắng, toàn thân tỏa ra khí tức hủy diệt, nay lại được rót thêm từng luồng hộ thể kim quang!

Nếu nói sự dung hợp của Âm Dương Ngũ Lôi đã tạo nên lớp vỏ ngoài của con lôi long này, thì hộ thể kim quang mà Trần Mộc đang phóng ra lúc này chính là hạt nhân bên trong, là huyết quản, là kinh mạch phức tạp chống đỡ cơ thể nó! "Ta vẫn có cảm giác rất nguy hiểm, tướng công." "Có lẽ..." Già La chau mày, bỗng sững người một lúc rồi nhẹ giọng nói: "Có khả năng nào Thượng Cổ Xà Thần đang điều động sức mạnh Quỷ Động không?" "Điều động sức mạnh Quỷ Động?" Trần Mộc nhướng mày, phần nào hiểu được ý của Già La.

Hắn ngẩng đầu nhìn thiên tượng trên không trung, một cảm giác nguy hiểm đang không ngừng vây lấy tâm trí hắn! "Vô Để Quỷ Động... thì ra là vậy!" Vừa nhìn thấy thiên tượng, Trần Mộc liền bừng tỉnh, kinh ngạc nói: "Có lẽ nàng đoán đúng rồi, vị Thượng Cổ Xà Thần này...

đang cố gắng bao trùm Vô Để Quỷ Động qua đây." "Nói cách khác, ngay trên đỉnh đầu chúng ta lúc này, chính là Vô Để Quỷ Động!" Giây phút ngộ ra ấy lại khiến Già La sợ đến hoa dung thất sắc, nàng lập tức trở nên căng thẳng.

Kể từ lúc đợi được Trần Mộc ở Bình Sơn, cho dù sau đó là lúc phá giải 'thi hồn phân ly', Già La cũng chưa bao giờ căng thẳng như bây giờ!

Mà từ trước đến nay, trong số các nữ quyến, Già La luôn nổi tiếng là người trầm ổn tuyệt đối.

Thậm chí có thể nói, nàng là một trong những người đáng tin cậy nhất bên cạnh Trần Mộc, cũng là một người có thực lực cực mạnh trong số các nữ quyến, gần như không có chuyện gì có thể khiến nàng động dung!

Nhưng...

Vô Để Quỷ Động lại không thể không khiến Già La căng thẳng!

Là người Tinh Tuyệt, Già La từ nhỏ đã tiếp xúc với Vô Để Quỷ Động, tiếp xúc với sức mạnh Quỷ Động, tự nhiên vô cùng rõ ràng loại sức mạnh này đáng sợ đến mức nào!

Đáng sợ đến mức...

đủ để thôn phệ vạn vật! "Tướng công, tình hình có lẽ hơi phiền phức rồi...

Thượng Cổ Xà Thần có thể tùy ý sử dụng sức mạnh Quỷ Động, mà Vô Để Quỷ Động, thực ra cũng có thể nói là một tiểu thế giới của Thượng Cổ Xà Thần..." "Nói cách khác, ngài ấy căn bản không quan tâm chúng ta dùng biện pháp gì để đối kháng?!" Sắc mặt trắng bệch của Già La đủ để chứng minh sự hoảng loạn trong lòng nàng lúc này!

Hèn gì con hắc xà khổng lồ trên bầu trời không vội tấn công, cũng

không biểu hiện ra bất kỳ ham muốn tấn công nào, chỉ lơ lửng giữa không trung như vậy, tỏa ra khí tức sức mạnh độc nhất của nó.

Tàn bạo, hủy diệt, hỗn độn...

Xem ra, không phải vị Thượng Cổ Xà Thần này không muốn tấn công, mà là... ngay từ đầu, ngài ấy đã không định tha cho bất kỳ một ai!

Trần Mộc đứng mũi chịu sào, bao gồm cả Già La, Hoa Linh, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân mang trên mình lời nguyền Quỷ Động, và ngoài ra... cả thành Trường Sa dường như cũng nằm dưới sự chú thị của Thượng Cổ Xà Thần, trong phạm vi thôn phệ của ngài ấy! "Khẩu vị rất lớn.

Nhưng may là, bây giờ ngài ấy không thể sử dụng toàn bộ sức mạnh." Trần Mộc khẽ thở dài.

Nếu là Thượng Cổ Xà Thần chân chính giáng lâm, đừng nói là cả thành Trường Sa, e rằng cả mảnh đất Cửu Châu... cũng sẽ không còn tồn tại!

Đến lúc đó, Vô Để Quỷ Động bao trùm từ trên trời xuống, phạm vi bao phủ của nó sẽ không chỉ đơn giản là một thành Trường Sa! "Đi đi.

Thử xem bản lĩnh của vị Thượng Cổ Xà Thần này." Trần Mộc khẽ vung tay phải.

Tiếng sấm vang vọng trời mây!

Một tiếng rồng gầm vang trời, hòa cùng tiếng sấm nổ không ngớt trên không trung, tức thì tạo ra một vệt sáng chói lòa!

Con lôi long thứ hai, với thế công hung hãn mạnh mẽ, lao thẳng về phía hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần!

Tốc độ của sấm sét nhanh đến mức nào?

Nhanh đến độ người phía dưới căn bản không thể bắt kịp!

Chỉ trong nháy mắt, lôi long đã đâm vào trong hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần, sấm sét lan tỏa từng tầng, mang theo khí tức tru diệt cường đại của thiên lôi!

Hủy diệt, cương mãnh, nóng bỏng, thấu xương!

Lôi long được tạo thành từ Âm Dương Ngũ Lôi và Hộ Thể Kim Quang, ngay khi xuyên qua hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần, đã lập tức bùng nổ dữ dội, lôi quang và kim quang rực rỡ xuyên thủng cả bầu trời!!

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần tức thì bị lôi quang và kim quang bao phủ!

Trong tầm mắt của mọi người phía dưới, con hắc xà khổng lồ đó đang tan rã, vỡ vụn từng mảnh!! "Thắng... thắng rồi sao?!

Đây chính là thực lực thật sự của Trần gia chủ ư???" "Một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi!" "Hít...

E rằng những cao nhân ẩn thế thực sự khi thấy cảnh này cũng phải thán phục phải không?" "Không thể tin được, đời này ta lại có thể thấy được cảnh tượng như vậy, sống không uổng kiếp này!" "Tiên nhân xoa đầu ta, kết tóc thụ trường sinh, nguyện bái nhập môn hạ của Trần đại tiên nhân, tu luyện con đường đắc đạo thành tiên!" "Ta còn tưởng con hắc xà lớn này ghê gớm lắm, kết quả chỉ có thế??" "Ha ha, các ngươi cũng đừng tâng bốc quá, chưa chắc là Trần gia chủ lợi hại, theo ta thấy, con hắc xà lớn này tám phần cũng là tiểu xảo do Trần gia chủ bày ra thôi!" "Đúng vậy, ta cho rằng đây là một loại thuật che mắt." "Buồn cười chết mất, ai mà không biết Trần gia chủ sớm đã muốn nuốt trọn cả địa bàn thành Trường Sa này?

Bày ra những thủ đoạn này, chẳng qua là để nhanh hơn một chút!" "Một màn kịch tự biên tự diễn phải không?

Chậc chậc, Trần gia chủ đúng là đã bỏ ra vốn liếng lớn rồi!" "..." Có người vì thế mà khâm phục, kinh ngạc.

Cũng có người ngấm ngầm chế giễu, châm chọc.

Các ý kiến trái chiều, mấu chốt là những người dân phía dưới này chẳng ai thuyết phục được ai, miệng mọc trên người mình, ai chịu cúi đầu chứ?

Chỉ là không ai biết rằng, thủ đoạn tấn công mà Trần Mộc thi triển ra chỉ nhắm vào một mục tiêu duy nhất, đó là hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần!

Nếu không, chỉ riêng lúc con lôi long thứ hai này bùng nổ, sóng sức mạnh và khí tức hủy diệt lan tỏa ra cũng đủ để dễ dàng chấn chết phần lớn người thường!

Chương 319

Vài giây sau, lôi quang giăng kín bầu trời dần dần tan đi.

Cùng lúc đó, đạo hình chiếu đến từ Thượng Cổ Xà Thần lại... một lần nữa ngưng tụ thành hình!.

Không ai ngờ được, hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần vốn đã bị đánh nát, xuyên thủng, tan rã trong lúc lôi long bùng nổ, vậy mà... lại hồi phục ư?!

Trên bầu trời, thiên tượng vẫn như cũ!

Đám mây đen bao phủ cả thành Trường Sa đang xoay tròn với một tốc độ rất chậm, nhưng gần như không thể ngăn cản.

Tựa như một xoáy nước khổng lồ!

Dân chúng bình thường không biết sự lợi hại trong đó, nhưng không có nghĩa là người Trần gia không biết.

Đặc biệt là...

Hoa Linh! "Quả nhiên vẫn không được.

Phải giải quyết chuyện này thế nào đây?" Sắc mặt Hoa Linh trắng bệch, vắt óc suy nghĩ: "Con hắc xà lớn này chắc chắn có liên quan đến Thượng Cổ Xà Thần, hơn nữa không phải thực thể." "Nếu không với đòn tấn công vừa rồi của Mộc ca... dù thật sự là đại yêu tuyệt thế lợi hại nào đó, cũng không thể nào ứng phó nhẹ nhàng như vậy, trong này có vấn đề!" Trong chốc lát, mấy người xung quanh đều nhìn sang.

So với những người dân thành Trường Sa đang vây xem náo nhiệt, Trần Tiểu Đao và những người khác hiểu biết nhiều hơn, những thứ họ có thể nhìn thấy tự nhiên cũng sẽ nhiều hơn! "Đúng là như vậy." Trần Tiểu Đao là người đầu tiên gật đầu, lên tiếng: "Với chiêu tấn

công này của gia chủ, vừa mang đặc tính của Âm Dương Ngũ Lôi, lại có hộ thể kim quang chống đỡ, cộng thêm bản thân gia chủ đã mang khí tức tru diệt của thiên lôi..." "Dù thật sự là đại yêu lợi hại nào đó, cũng phải lột một lớp da chứ?

Sao có thể như bây giờ, không hề hấn gì, lại thành hình rồi?!" Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu bên cạnh bỗng lên tiếng, thấp giọng nói: "Vừa rồi ta vẫn luôn chăm chú quan sát, các ngươi có phát hiện không, đòn tấn công mà con lôi long đó bộc phát ra...

đã bị hấp thu?" "Có chuyện đó sao?" Trần Tiểu Đao sững sờ. "Có." Hồng Cô Nương khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Chỉ là ta nhìn không rõ lắm, lờ mờ thấy có một vài tia sáng bị khúc xạ, ta còn tưởng là do lôi pháp của gia chủ gây ra..." Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, Hoa Linh khẽ thở dài, nghiêm giọng nói: "Nếu là như vậy, vậy thì có nghĩa là...

Vô Để Quỷ Động đã thành hình rồi." Vô Để Quỷ Động, thành hình rồi?!

Những người như Doãn Tâm Nguyệt, Trần Hổ, tuy không rõ Vô Để Quỷ Động này rốt cuộc lợi hại đến mức nào, nhưng cũng lờ mờ cảm nhận được manh mối, biết rằng nó chắc chắn không đơn giản! "Hoa Linh muội muội, nếu Vô Để Quỷ Động này thành hình rồi... sẽ thế nào?" Nghe thấy giọng nói lo lắng của Doãn Tâm Nguyệt, Hoa Linh cười khổ lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Cụ thể sẽ thế nào ta không rõ, nhưng căn cứ theo ghi chép trong cổ tịch của phái Bàn Sơn chúng ta..." "Vô Để Quỷ Động, sở hữu sức mạnh thôn phệ cực kỳ mạnh mẽ!" Hai câu nói, sắc mặt mọi người đột biến!

Mà ở phía xa, những người dân thành Trường Sa vừa rồi còn đang hưng phấn kích động, tức thì như bị dội một gáo nước lạnh, ai nấy đều mặt mày tái mét!

Họ không biết Vô Để Quỷ Động là gì, cũng không biết Thượng

Cổ Xà Thần là gì.

Phần lớn mọi người chỉ biết rằng, chiêu tấn công trông rất lợi hại kia của Trần Mộc đã không có hiệu quả!

Mà trên bầu trời, con hắc xà khổng lồ kia lại một lần nữa nhanh chóng ngưng tụ thành hình!

Hắc xà có khoảng một nửa thân thể ẩn trong mây đen, lúc ẩn lúc hiện.

Chỉ có cái đầu rắn khổng lồ đang nhìn xuống từ trên không, nhìn xuống Trần Mộc, nhìn xuống Già La, nhìn xuống... chúng sinh trong thành Trường Sa! "Xong rồi, Trần gia chủ thất thủ rồi, kẻ địch này e là không dễ đối phó!" "Các ngươi có cảm giác kỳ lạ không?

Cứ như là... có thứ gì đó đang nhìn chúng ta từ trên trời?" "Đó chắc chắn là con hắc xà lớn này!" "Chẳng lẽ thật sự là một vị tà thần nào đó??" "Hỏng bét rồi, chẳng lẽ bây giờ chúng ta... sắp trở thành vật tế cho vị tà thần này sao?

Mẹ nó, lão tử còn chưa muốn chết!" "Trước đó các người không phải rất tin tưởng Trần gia chủ sao?

Bây giờ sao vậy?" "Tin tưởng Trần gia chủ không bằng con ngựa của lão tử!" "Biết vậy vừa rồi đã chạy rồi, nói không chừng còn có cơ hội thoát khỏi thành Trường Sa, không bị cuốn vào đây!" "Các người hoảng cái con khỉ!

Đã sớm nói đây chỉ là một chiêu trò của Trần gia chủ thôi, chẳng lẽ ông ta còn thật sự dám làm gì người dân thành Trường Sa chúng ta sao?!" "Đúng đúng!

Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền!" "Đừng có nói bậy nữa, nếu Trần gia chủ thật sự có tâm tư đó, với đám ô hợp các người, e là đã chết cả nghìn tám trăm lần rồi!" "..." Trong đám đông có

sự hoảng loạn khó kìm nén.

Nỗi sợ hãi thường đến từ những điều chưa biết!

Và dù là những người dân muốn nhắm vào Trần gia, hay muốn ủng hộ Trần gia, vào lúc này, đều có chút hoang mang không yên!

Có người muốn Trần Mộc chết, nhưng lại không muốn mình chết.

Có người chỉ muốn mình sống, những người khác chết hay không không liên quan đến mình.

Nhưng đúng lúc này, dị biến thực sự đã xuất hiện!

Hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần giữa không trung, không biết từ lúc nào, đã há miệng rắn!

Lập tức, một lực hút cực mạnh tức thì bao trùm tất cả mọi người trong phạm vi thành Trường Sa!

Vô số người kinh hoàng tột độ, mặt mày xám như tro.

Đến bây giờ ai còn không nhìn ra?!

Con hắc xà khổng lồ lượn lờ trên không đã lâu, hiện giờ đang há miệng rắn của nó ra, trông như muốn nuốt người!!

Có vài người lanh lợi liền chui vào gầm xe gần đó, có người thì ôm lấy con sư tử đá bên đường, phần lớn mọi người thì trong lúc nguy cấp đã nghĩ ra cách, nhanh chóng cuộn tròn thành một quả bóng, dùng để tăng trọng lượng, muốn dùng cách này để chống lại lực hút!

Nhưng rất nhanh, phần lớn người dân vừa yên tâm được vài giây đã phát hiện, căn bản không thể chống cự!

Lực hút cực mạnh tỏa ra từ miệng rắn gần như không thể ngăn cản!

Không ít người thậm chí đã bị hút lên khỏi mặt đất, mũi chân cách

đất cả mét! "Mau nhìn lên trời!" "Trên trời có một con mắt, một con mắt của quái vật!!" Không biết là ai đã hét lên một tiếng.

Lập tức, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn lên trời!

Kinh ngạc thay, ở giữa đám mây đen xoáy tròn trên cao nhất, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện một... con mắt rắn!

Chương 320

Trong con mắt rắn không chút cảm xúc ấy, chỉ có sự lạnh lẽo và thờ ơ!

Tựa như dưới sự chú thị của con mắt này, tất cả mọi người trong thành Trường Sa chỉ là những con kiến không đáng kể!

Ngay khi lực hút trên trời đang tăng lên từng chút một, trong đám mây đen xoáy tròn, đột nhiên lóe lên một bóng quan quách khổng lồ, che khuất con mắt rắn kia!

Tòa quan quách đó tựa như một khúc gỗ dày.

Giống như được chặt trực tiếp từ một cây cổ thụ ngàn năm tuổi!

Dưới ánh mắt của mọi người, một giọng nói đầy vẻ mệt mỏi nhưng lại dịu dàng như nước vang lên giữa không trung, vang vọng khắp trời mây, lại bao trùm cả mặt đất. "Phu quân... không ngờ lại gặp lại chàng... theo cách này..." Từ trên trời xuống mặt đất, giọng nói của người phụ nữ này rõ ràng không lớn, nhưng lại đủ để mỗi người đều có thể nghe rõ mồn một!

Những thương nhân và người dân thành Trường Sa phía dưới đều ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngay cả người của Trần gia lúc này cũng chỉ lờ mờ đoán rằng chuyện này có thể liên quan đến Trần Mộc, còn cụ thể hơn thì không ai biết rõ. "Tình hình gì vậy?

Sao lại có một người phụ nữ đang nói chuyện??" "Không biết nữa!

Này các người có phát hiện không, lúc người phụ nữ này lên tiếng, lực hút trên trời đã yếu đi rất nhiều!" "Nhanh nhanh nhanh, tranh

thủ thời gian này, mau tìm chỗ cố định lại bản thân!" "So với chuyện này, ta càng tò mò hơn, 'phu quân' mà người phụ nữ này nói... là ai???" "Chắc không phải là các vị có mặt ở đây chứ?" "Đây hình như là một loại thần thông cực kỳ lợi hại phải không?

Theo ta thấy, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Trần gia chủ!" "Khả năng đúng là rất lớn, nhìn khắp cả thành Trường Sa, người có tư cách này chắc chắn cũng chỉ có Trần gia chủ thôi." "Con mắt rắn trên trời biến mất rồi, cái quan quách khổng lồ kia chắc chắn lai lịch không nhỏ!" "Cứ cảm thấy chuyện này có quá nhiều điều tà dị, các người nhìn kỹ đi, phía sau cái quan quách gỗ này vẫn là xoáy nước đen kia!" "..." Đối mặt với những dị tượng liên tiếp trên bầu trời, lại nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ vang vọng khắp trời đất.

Dù những thương nhân và người dân thành Trường Sa này đã liên tiếp bị chấn động đến mức không thể tự chủ trong thời gian ngắn, nhưng bây giờ... vẫn kinh ngạc không thôi!

Đối với một người bình thường, liên tiếp chịu đựng những cú sốc hết lần này đến lần khác trong thời gian ngắn, thần kinh của họ chắc chắn sẽ trở nên mệt mỏi, trở nên tê liệt.

Điều này hoàn toàn có thể dùng để miêu tả những thương nhân và người dân trong thành Trường Sa lúc này!

Bất kể là người địa phương hay khách từ nơi khác đến, ai có thể ngờ được trên bầu trời thành Trường Sa lại xuất hiện một loạt những biến hóa kỳ quỷ khó lường như vậy?

Thậm chí đến mức thiên tượng đại biến!! "Không rõ tình hình cụ thể, nhưng dù nhìn thế nào... giọng nói của người phụ nữ vừa rồi đều là nói với gia chủ phải không?" Trần Tiểu Đao khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta lờ mờ đoán được, chuyện này tám phần là có liên quan đến

Già La!

Xung quanh mấy người đều có chút bừng tỉnh, còn Trần Ngọc Lâu vì đến muộn, tự nhiên những chuyện tương đối cơ mật này ông ta hoàn toàn không biết gì, nghe mà hai mắt tối sầm. "Cái này, cái này...

Ý của các người là, có một vị cao nhân lợi hại khác đang trợ giúp Trần gia chủ đối kháng với vị Xà Thần trên kia?!" Trần Ngọc Lâu thăm dò hỏi một câu.

Trần Tiểu Đao gật đầu, đáp lại: "Phỏng đoán là như vậy, nhưng cụ thể là tình hình gì... không dễ nói." "Chắc là tỷ tỷ của Già La.

Tinh Tuyệt Nữ Vương." Giọng của Hoa Linh rất nhẹ.

Mặc dù bây giờ sắc mặt nàng vẫn còn hơi trắng bệch, nhưng rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều so với trước, đã hồi phục không ít.

Đột nhiên gặp phải Thượng Cổ Xà Thần đến từ Tinh Tuyệt Cổ Thành ở Tây Vực, mà chuyện này lại liên quan đến lời nguyền Quỷ Động, bất ngờ đối mặt với những chuyện này, dù Hoa Linh tính cách trầm ổn, lâm nguy có chừng mực, nhưng vẫn tâm thần hoảng loạn một hồi lâu.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy Trần Mộc và Già La đạp lôi long bay lên không trung, Hoa Linh cũng cảm thấy an tâm một cách khó hiểu!

Đó là một cảm giác rất yên lòng, tựa như có một tấm khiên tuyệt đối không thể phá vỡ đang che chắn trước mặt nàng, đủ để cản lại tất cả mọi nguy hiểm! "Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Hoa Linh cô nương, ý của cô là..." Trần Ngọc Lâu lần này thật sự có chút ngơ ngác, chỉ tay lên trời, tiếp tục nói: "Bây giờ là vị Tinh Tuyệt Nữ Vương này đang giúp Trần gia chủ đối kháng Thượng Cổ Xà Thần?!!" Thấy Hoa Linh gật đầu khẳng định.

Lần này, Trần Ngọc Lâu suýt nữa thì lại bị quá tải não!

Đây rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì vậy?

Không biết từ đâu chui ra một Thượng Cổ Xà Thần thì thôi, mấu chốt là Xà Thần này còn định sử dụng Vô Để Quỷ Động, thôn phệ tất cả sinh mệnh trong thành Trường Sa!

Mà ngay vào thời điểm quan trọng này, lại xuất hiện một Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Dù Trần Ngọc Lâu tâm tư nhạy bén, lúc này cũng có chút không nắm chắc được, lẩm bẩm: "Nếu thật sự tính như vậy...

đây có được coi là đang đấu trí đấu dũng với Thượng Cổ Xà Thần không?!" "Nhưng cũng may.

Lực hút mạnh mẽ của cái Vô Để Quỷ Động này chỉ nhắm vào vật sống, nếu không, e là cả thành Trường Sa đã biến thành một đống đổ nát rồi!" Nhắc đến điểm này, Trần Tiểu Đao cũng gật đầu tán thành.

Đây cũng là một điểm mà anh ta cảm thấy vô cùng kỳ dị, trước đó hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần há miệng rắn, lúc thôn phệ hút vào, mục tiêu nhắm đến đều chỉ là người!

Loại sức mạnh này quá mức cường đại, nhưng may là không nhắm vào các công trình kiến trúc của thành Trường Sa.

Chính vì vậy, cư dân của thành Trường Sa mới có thể tìm được một tia hy vọng sống sót, được một chút thời gian để thở!

Nếu không, nếu hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần này thật sự có thể thôn phệ vạn vật, vậy thì nó nhổ cả thành Trường Sa lên... ai có thể cản được?!

Trong lúc đó, trên bầu trời, Trần Mộc vẫn đang đứng trên đầu con bạch long lôi quang, đối diện với hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần.

Mà bên tai hắn, lại vang vọng giọng nói quen thuộc kia.

Gần trong gang tấc, mà lại... xa tận chân trời! "Nghe thấy không, Già La." "Nghe thấy rồi, tướng công." Già La khẽ gật đầu, trong đôi mắt đẹp ánh lên những giọt lệ.

Ngay trên đỉnh đầu hai người họ, chính là một vùng mây đen xoáy tròn, đó là hư ảnh phản chiếu của Vô Để Quỷ Động, mà trong đó, tòa quan tài Côn Luân Thần Mộc... nổi bật đến nhường nào?!

Chương 321

Già La nhìn rất rõ, cũng nhận ra rất rõ.

Mà Trần Mộc, cũng đã nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tòa quan tài Côn Luân Thần Mộc này, chính là tòa đặt trên Vô Để Quỷ Động, và người nằm bên trong cũng chỉ có một, đó chính là...

Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Phu quân, thời gian ta có thể chống đỡ không còn nhiều...

Vô Để Quỷ Động phản chiếu ở chỗ chàng, nếu cỗ sức mạnh này hoàn toàn thành hình, Thượng Cổ Xà Thần sẽ không bỏ qua bất kỳ một vật tế nào..." Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương lại vang lên.

Chỉ có điều lần này, chỉ có Trần Mộc và Già La hai người mới có thể nghe thấy. "Chạy đi... phu quân... chỉ có lấy được Xà Thần Chi Nhãn, mới có thể hóa giải sự chú thị của Xà Thần, trước đó... hãy mang tất cả những người có thể mang đi, chạy đi..." "Chạy đi... mang tất cả những người có thể mang đi, chạy đi..." Trong giọng nói mệt mỏi, còn xen lẫn một tia không nỡ và chấp niệm. "Phu quân, Thượng Cổ Xà Thần không thể chân thân hiện thế, huống hồ ngài ấy hiện tại vẫn đang trong những năm tháng ngủ say dài đằng đẵng, đây chỉ là một tia khí tức sức mạnh tạo thành hình chiếu.

Mau chạy đi, nhanh chóng tìm thấy Xà Thần Chi Nhãn!" Giọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên chuyển hướng, trong giọng nói ẩn chứa sự ngưng trọng, nghiêm túc chưa từng có!. "Lấy được Xà Thần Chi Nhãn, phu quân, chàng mới có năng lực đối kháng với Thượng Cổ Xà Thần...

Ta sẽ điều động một lượng lớn sức mạnh Quỷ Động để áp chế phản chiếu Vô Để Quỷ Động trên đầu các người, đồng thời sẽ can

thiệp vào hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần." Giọng nói đột ngột dừng lại, Trần Mộc chau mày, trong nháy mắt, thần kiếm Kinh Trập đã xuất hiện trong tay. "Tướng công..." Già La đã đoán được Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn làm gì, cắn chặt môi lắc đầu: "Tướng công, chúng ta không thể lãng phí cơ hội mà tỷ tỷ đã tranh thủ cho chúng ta.

Cơ hội mong manh, và chỉ có một lần..." Nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh, thần tình của Trần Mộc, không hiểu sao, Già La có chút hoảng loạn.

Ngay tại khoảnh khắc này, nàng đột nhiên phát hiện, hoàn toàn không nhìn thấu được tâm tư của Trần Mộc, càng không đoán được suy nghĩ của hắn hiện tại!!

Từ trước đến nay, Già La luôn có thể nhạy bén hiểu được ý của Trần Mộc, cũng có thể đoán được ý đồ của hắn, và sự thật chứng minh, về cơ bản là lần nào cũng chuẩn.

Chỉ là Già La hoàn toàn không ngờ, vào lúc này, nàng lại hoàn toàn không hiểu, cũng không đoán được, Trần Mộc đang nghĩ gì!

Đi hay ở?

Đưa người đi, rời xa thành Trường Sa.

Hay là tử chiến tại chỗ, đối kháng với hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần?!

Sau một lúc im lặng và bình tĩnh, giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương lại vang lên: "Phu quân, sự lùi bước cần thiết không phải là nhát gan, mà là bảo toàn sức mạnh, để dành cho sau này...

Tiếp theo ta sẽ ra tay can thiệp vào sự ổn định của Vô Để Quỷ Động, điều này sẽ ở một mức độ nào đó, can thiệp vào sự chú thị của hình chiếu Thượng Cổ Xà Thần, ngài ấy sẽ tạm thời mất đi vị trí của các người." "Phu quân... lần này ly biệt... không biết phải bao lâu nữa

mới có thể gặp lại..." Giọng nói bình thản như nước, nhưng Trần Mộc lại nghe ra được tình cảm sâu sắc ẩn giấu bên trong, vừa có không cam lòng, cũng có vui vẻ, còn có một cảm giác được thỏa nguyện.

Dường như có thể vào lúc này, ở nơi này, gặp được Trần Mộc, đối với Tinh Tuyệt Nữ Vương mà nói, là một niềm vui bất ngờ, cũng là một món quà.

Nhưng cái giá phải trả, lại là ngủ say trong quan tài Côn Luân Thần Mộc, không biết bao lâu... "Sự tiêu hao của tỷ tỷ chắc chắn sẽ rất lớn, cũng tất sẽ rơi vào giấc ngủ say.

Quan tài Côn Luân Thần Mộc có thể chống lại lực hút của sức mạnh Quỷ Động, nhưng nếu tỷ tỷ rơi vào giấc ngủ say, e rằng... quan tài Côn Luân Thần Mộc cũng không chống đỡ được bao lâu." "Tướng công..." Già La khẽ kéo tay áo của Trần Mộc, mặt lộ vẻ cầu xin: "Tỷ tỷ sau khi rơi vào giấc ngủ say, có thể sẽ không chống cự được bao lâu, sẽ bị Vô Để Quỷ Động thôn phệ, trở thành vật tế cho Xà Thần." "Ta... ta..." Do dự mấy lần, nửa câu sau của Già La đều không thể nói ra.

Tựa như mỗi một chữ đều nặng ngàn cân! "Không đơn giản như vậy đâu.

Già La, tỷ tỷ của nàng không cản nổi Thượng Cổ Xà Thần, dù chỉ là một đạo hình chiếu phân thân của ngài ấy, cũng hoàn toàn không cản nổi." Giọng nói của Trần Mộc lạnh lùng lạ thường.

Với cảnh giới tu vi hiện tại của hắn, năng lực cảm tri cường đại không cần phải bàn cãi!

Vì vậy, Trần Mộc có thể phán đoán một cách rõ ràng vô cùng, nguồn gốc của đạo khí tức sức mạnh này của Thượng Cổ Xà Thần, đến từ trên đầu mọi người, trên bầu trời, từ phản chiếu của Vô Để

Quỷ Động này!

Điều này cũng có nghĩa là, nguồn gốc sức mạnh của nó đến từ Vô Để Quỷ Động, và dù Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể gây ảnh hưởng và can thiệp ở một mức độ nào đó, cũng chưa chắc có nhiều cơ hội, làm không tốt, ngược lại còn tự hại chính mình! "Còn ở đó không?

Già Nam.

Nếu ngươi còn có thể nghe thấy giọng của ta, vậy thì bây giờ... không được phép can thiệp vào Vô Để Quỷ Động, hiểu chưa?" Giọng nói của Trần Mộc vang lên giữa không trung, Già Nam là tên của Tinh Tuyệt Nữ Vương, điểm này chỉ có rất ít người biết, và trùng hợp là, Già La biết, sau đó tự nhiên cũng không giấu Trần Mộc.

Chỉ là khi bình thường nói chuyện về những việc liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, Trần Mộc cũng sẽ không tiết lộ cái tên Già Nam, thường ngày đều chỉ gọi là Tinh Tuyệt Nữ Vương mà thôi.

Trần Mộc ở trên đang nói chuyện, những thương nhân và người dân dưới mặt đất tự nhiên không nghe thấy, thậm chí họ còn không nhìn thấy khẩu hình của Trần Mộc.

Nhưng mọi người của Trần gia lại nhạy bén nhận ra, Trần Mộc dường như đang thực thi một kế hoạch nào đó! "Tiếc là... muộn rồi." Ngẩng đầu nhìn dị tượng trên trời, Trần Mộc khẽ thở dài, lắc đầu nhẹ.

Già La cũng theo tầm mắt của Trần Mộc nhìn lên trời, lờ mờ có chút hiểu ra, sắc mặt trắng bệch, trông không còn một tia huyết sắc!

Trong xoáy nước được hình thành bởi mây đen tầng tầng, trong phản chiếu của Vô Để Quỷ Động, làm gì còn bóng dáng của quan tài Côn Luân Thần Mộc?!

Con mắt rắn tạm thời biến mất kia, đã... hiện ra trở lại! "Hỏng bét

rồi các vị, mau nhìn kìa!

Con mắt rắn vừa biến mất trên trời... mẹ nó lại quay lại rồi!" "Xong rồi, xong rồi!

Chương 322

Toang cả rồi!" "Biết vậy vừa rồi đã chạy, mẹ kiếp, bỏ lỡ một cơ hội tốt nhất để chạy trốn!" "Đừng có mơ mộng hão huyền nữa, trừ phi ngươi mọc cánh bay ra ngoài, nếu không làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy, thoát khỏi phạm vi thành Trường Sa!" "Trần gia chủ vẫn luôn ở trên trời, đang làm gì vậy?!" "Không phải nói Trần gia chủ là tiên nhân sao?

Đã là tiên nhân, thì mau làm phép thi triển thần thông đi chứ, còn đợi đến bao giờ?!" "Không phải chứ?

Các người không phải thật sự cho rằng Trần gia chủ là người có bản lĩnh chứ?" "Đến nước này rồi, không tin cũng không được nữa rồi phải không?" "Có lẽ...

Trần gia chủ đang ấp ủ kế hoạch gì đó?" "Này đợi đã!

Các người nhìn xem những thứ li ti trên trời là gì vậy?

Trông giống như ánh lửa, đây là lưu hỏa sao???" "..." Ngay khi mọi người đang bàn tán xôn xao, kinh hoàng thất thố.

Những đốm lửa li ti, tựa như đom đóm lập lòe, từ bốn phương tám hướng của thành Trường Sa hội tụ lại, bay về phía Trần Mộc!

Người khác có thể không biết đây là thứ gì, nhưng người Trần gia, lại rõ hơn ai hết!

Đây là... sức mạnh tín ngưỡng! "Tín ngưỡng chi lực?

Hương hỏa chi lực!!" Nhìn thấy những đốm lửa li ti trên bầu trời, Trần Tiểu Đao nhận ra ngay lập tức, không khỏi kinh hô một tiếng!

Mọi người xung quanh cũng lần lượt nhận ra.

Những đốm sáng tựa như bầy đom đóm rực lửa đầy trời kia, đâu phải là pháo hoa hay thứ gì khác! "Lẽ nào…" "Gia chủ định dùng tín ngưỡng chi lực này để đối kháng với hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần sao??" Trần Tiểu Đao mặt đầy nghi hoặc, vô cùng khó hiểu.

Dù sao khoảng cách trên dưới cũng quá xa, một trời một đất!

Trần Mộc và Già La đứng giữa không trung, ở trên cao, biểu cảm của họ thay đổi ra sao, họ đang trao đổi những gì, người bên dưới hoàn toàn không biết!

Người dân và thương khách ở thành Trường Sa hồn nhiên không hay biết, Trần Tiểu Đao và những người khác cũng chỉ có thể dựa vào phỏng đoán để xem Trần Mộc chuẩn bị làm gì, có kế hoạch sắp xếp gì. "Tín ngưỡng chi lực, hương hỏa chi lực ư…" "Dùng thứ này để đối kháng với thần minh, đây dường như mới là phương thức chính xác?" Trần Ngọc Lâu không hiểu nhiều về chuyện này, nhưng chưa ăn thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy.

Huống hồ Trần Ngọc Lâu ông ta trước đây chính là Tổng bả đầu của Thường Thắng Sơn.

Ngày thường tiếp xúc với đủ loại tam giáo cửu lưu, các loại sơn miêu dã thú, cũng chỉ có nhiều chứ không ít!

Đương nhiên, loại thủ đoạn thu thập hương hỏa để thăng tiên thành thần này, Trần Ngọc Lâu cũng biết một vài điều, nhưng cũng biết rằng, trong thế cục hiện nay... e là rất khó có hiệu quả! "Gia chủ trước đây ở Trần gia trấn, Nhậm gia trấn, đã lập tượng thần kim thân, được thờ phụng trong từ đường, tiếp nhận hương hỏa." "Trước khi chúng ta rời khỏi thành Trường Sa, gia chủ đã tu luyện một môn công pháp hội tụ hương hỏa." Trần Tiểu Đao giải thích nhanh mấy câu, cũng là để Trần Ngọc Lâu không bị rối trí, hoàn toàn không hiểu gì.

Sau khi nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, Trần Ngọc Lâu như có

điều suy tư, gật đầu nói: "Đây quả thực có thể xem là một lối đi riêng, gia chủ hẳn là đã có cân nhắc rồi mới nghĩ đến việc sử dụng biện pháp này?" "Tình hình thành Trường Sa hiện nay, e rằng chỉ có thể trông cậy vào gia chủ thôi!" Không hiểu sao, khi nhìn thấy tín ngưỡng chi lực đầy trời không ngừng hội tụ về phía Trần Mộc, tất cả người nhà họ Trần đều thở phào nhẹ nhõm, quả thực đã yên tâm hơn vài phần, không còn thấp thỏm bất an, trong lòng không có chỗ dựa như trước! "Tướng công... chàng đây là?" "Dùng tín ngưỡng chi lực, để đối kháng với hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần sao??" Sắc mặt Già La có chút khá hơn.

Đối với các loại công pháp, thần thông bản lĩnh mà Trần Mộc nắm giữ, Già La biết cũng không ít.

Chỉ có điều, nguồn gốc của những tín ngưỡng chi lực này, Già La lại có chút không nhìn ra, vô cùng nghi hoặc: "Một phần trong đó đến từ Trần gia trấn, Nhậm gia trấn, vậy phần lớn là...

đến từ thành Trường Sa???" Đứng trên cao nhìn xuống toàn thành, Già La lập tức hiểu ra.

Rõ ràng phần lớn nguồn gốc của tín ngưỡng chi lực, chính là thành Trường Sa!

Đến từ... cư dân, bá tánh, thương khách và du khách của thành Trường Sa! "Có thể thử chiêu này." "Nàng không cảm thấy sao, Già La, nó có chút sợ hãi." Giọng Trần Mộc đặc biệt bình tĩnh và điềm nhiên, mà cái 'nó' trong lời nói của hắn, không nghi ngờ gì, chính là con đại hắc xà trên không, là một hình chiếu phân thân đến từ Thượng Cổ Xà Thần! "Sợ hãi?" "Tại sao lại sợ hãi?" Già La hơi sững người.

Theo bản năng, nàng liền thuận theo suy nghĩ của Trần Mộc, cẩn thận cảm nhận một phen.

Quả nhiên, đúng như lời Trần Mộc nói, hình chiếu phân thân của

Thượng Cổ Xà Thần này... dường như thật sự có một tia sợ hãi! "Tướng công làm sao phát hiện ra tình huống này?" Thấy Già La mặt đầy nghi hoặc và tò mò, Trần Mộc cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Chính là vừa rồi, lúc tỷ tỷ nàng Già Nam lưu lại lời nhắn, ta đã thử vận chuyển một chút 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】." Lần này, Già La tức thì hiểu ra!

Từ đầu đến cuối, Trần Mộc chưa từng nghĩ đến việc lùi bước!

Ngay cả khi Già Nam truyền âm gửi tin, nhắn lời cho Trần Mộc và Già La, hắn vẫn không có ý định lùi bước bỏ chạy.

Từ đầu đến cuối, đều là như vậy! "Bây giờ đã hiểu chưa?

Ta quả thực từ đầu đã không định lùi." "Nếu lần này lùi, vậy thì sau này sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, vô số lần lùi bước, điều này sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của ta." Trần Mộc lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

Già La hiểu rằng, lùi bước, tâm cảnh mà Trần Mộc nói, chính là con đường tu luyện của hắn!

Lần này nếu lùi bước, bỏ chạy, may mắn sống sót.

Vậy lần sau thì sao?

Khi tâm cảnh xuất hiện tì vết, xuất hiện vết nứt, muốn khiến nó khôi phục như mới... lại là một chuyện căn bản không thể!

Đến lúc đó, còn muốn tu luyện đến đại thành cảnh giới?

Mơ mộng hão huyền! "Còn nữa là... chúng ta không lùi được, cũng không chạy thoát được." Trần Mộc hít một hơi thật sâu, những tín ngưỡng chi lực lượn lờ quanh thân hắn, đều bị hắn hít vào trong cơ thể chỉ trong một lần hô hấp này!

Những đốm lửa li ti, mỗi một điểm một giọt, đều là một phần tín ngưỡng chi lực! "Đúng vậy... ta và tỷ tỷ dường như nghĩ quá đơn

giản, chúng ta dường như cũng đã đánh giá thấp thực lực của Thượng Cổ Xà Thần." Già La khẽ thở dài.

Chương 323

Ban đầu nàng cho rằng, nhân lúc Tinh Tuyệt nữ vương Già Nam ra tay mà chạy trốn, đó mới là lựa chọn chính xác, mới có thể bảo tồn mầm mống, đông sơn tái khởi.

Nhưng rõ ràng, Thượng Cổ Xà Thần... mạnh hơn nhiều so với dự liệu của hai chị em nàng! "Tiếp theo thì sao, tướng công?" "Ta cần phải làm gì?" Già La nhanh chóng thu liễm tâm thần, nàng cũng biết, thời khắc này vô cùng quan trọng, hoặc có thể nói là sẽ trực tiếp quyết định thành bại thắng thua sinh tử!!

Trần Mộc khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Nàng không cần làm gì cả." Trong lúc nói chuyện, hai tay Trần Mộc dang rộng ra, tựa như mở rộng lồng ngực, nghênh đón bầu trời.

Lại giống như buông bỏ tất cả phòng ngự của mình, lựa chọn phơi bày thân thể yếu ớt nhất của mình cho Thượng Cổ Xà Thần đang nhìn xuống từ trên không! "Nhiều tín ngưỡng chi lực như vậy..." "Ngươi không thích sao?" Trần Mộc mỉm cười nhìn lên không trung, nhìn vào con mắt rắn hiện ra trong Vô Để Quỷ Động: "Thời gian để ngươi cân nhắc...

đã không còn nhiều nữa." "Kim Thân Pháp Tướng, khởi!!" Ngay khoảnh khắc Trần Mộc dang rộng hai tay, một hư ảnh hình người khổng lồ xuất hiện sau lưng hắn, và phình to theo gió, hình thể ngày càng lớn, như có thế chống trời đỡ đất!! "Kim Thân Pháp Tướng..." "Quả nhiên bất phàm." Trần Mộc chỉ cảm thấy trong lòng một trận sảng khoái, mà tín ngưỡng chi lực vừa bị hắn hấp thu vào cơ thể, đang nhanh chóng lưu chuyển, phóng thích, không ngừng lấp đầy Kim Thân Pháp Tướng thuộc về hắn!!

Đột nhiên, trong Vô Để Quỷ Động trên bầu trời, con mắt rắn khổng lồ kia khẽ chớp hai lần.

Một tia khí tức bạo ngược tham lam, lan tỏa ra, bao trùm... cả đất trời!

Cũng gần như cùng lúc, hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần đã lâu không động đậy, lại một lần nữa mở ra cái miệng rắn khổng lồ.

Chỉ có điều, lần này, mục tiêu của hình chiếu phân thân Thượng Cổ Xà Thần không còn là cư dân, bá tánh, du khách hay thương nhân của thành Trường Sa nữa.

Mà là...

Trần Mộc!

Bị con mắt rắn trong Vô Để Quỷ Động khóa chặt, cảm giác âm lãnh trơn tuột đó, quả thực khiến Trần Mộc sinh ra một cảm giác cực kỳ khó chịu, cơ thể tự phát tiến vào trạng thái cảnh giới cao độ! "Bị khóa chặt rồi." "Vậy thì..." Trần Mộc thở ra một hơi trọc khí, nhẹ giọng nói: "Rất nhanh, sẽ có thể phân thắng bại." Già La khẽ gật đầu, nàng vẫn luôn nắm chặt Trường Sinh Bài trong tay, đứng sát sau lưng Trần Mộc, cũng là lo lắng hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần sẽ đột nhiên nổi điên gây khó dễ!

Chỉ cần có thần khí Trường Sinh Bài này, chỉ cần không bị tiêu diệt trong nháy mắt, là có thể nhanh chóng hồi phục trong thời gian cực ngắn!

Trong lòng Già La có đến hơn mười phương án dự phòng, nàng có thể đảm bảo vào thời điểm quan trọng nhất, xông lên giúp Trần Mộc chặn một đòn chí mạng!

Còn về sinh tử... căn bản không có trong đầu Già La.

Tiếng sấm vang rền, giữa hai cánh tay dang rộng của Trần Mộc, những khối điện quang lớn nổ tung, vô số điện quang va chạm kịch liệt, khuếch tán!

Lôi quang bạch long nâng Trần Mộc lơ lửng trên không, con lôi long sống động như thật này, hình thể của nó, đang phình to với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, thể hiện sức phá hoại mạnh mẽ vô song!! "Ghê gớm thật...

Trần gia chủ quả nhiên vẫn còn giấu thần thông thủ đoạn át chủ bài a!" "Đây mà là thủ đoạn át chủ bài gì chứ?

Không nhìn ra lợi hại chỗ nào cả!" "Phế vật không biết gì thì đừng nói nữa, các người biết cái quái gì, các người có biết thần thông mà Tề Thiên Đại Thánh và Nhị Lang Thần dùng khi đơn đấu không?!" "Lẽ nào là...

Pháp Tướng Thiên Địa!!" "Khốn kiếp, ta nhớ ra rồi, trước đây ở lão trạch nhà họ Trần, chẳng phải đã xuất hiện tình huống này sao?" "Đúng là như vậy!" "Hay lắm, ta thật không ngờ, Trần gia chủ bây giờ đã có thể sử dụng chiêu này một cách tùy tâm sở dục rồi sao?" "Chiến thắng có hy vọng rồi!" "Các người nhìn kỹ xem, con đại hắc xà trên trời có phải đã chuyển mục tiêu rồi không?

Nó không còn nhắm vào chúng ta nữa, mau chạy đi!" "Chạy con mẹ ngươi, mẹ nó bây giờ Trần gia chủ đang vì thành Trường Sa mà chiến đấu, còn các người thì sao?

Một đám hèn nhát, phế vật, bùn loãng không trát được tường!!" "Nếu Trần gia chủ thất thủ, thành Trường Sa chúng ta... há có thể may mắn thoát khỏi sao??" "..." Khi Trần Mộc phóng ra Kim Thân Pháp Tướng của mình, cảnh tượng này lập tức khơi dậy ký ức của không biết bao nhiêu cư dân bá tánh thành Trường Sa, cũng khiến họ nhớ lại, thần tích...

đã xuất hiện ở nhà họ Trần trước đây!

Thần tích là gì?

Đó chính là việc mà sức người không thể làm được!

Mà lúc này, nhìn thấy hư ảnh hình người trên không trung ngày càng lớn, dần có xu thế chống trời đỡ đất, những cư dân bá tánh của thành Trường Sa này, không hiểu sao cũng thở phào một hơi, có chút yên tâm!

Nhưng đúng lúc này, hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần lại một lần nữa phóng ra Quỷ Động chi lực, mục tiêu nhắm thẳng vào Trần Mộc!

Thôn phệ, hấp dẫn!

Nếu một luồng hấp lực mạnh mẽ như vậy nhắm vào cư dân bá tánh của thành Trường Sa, thì sẽ không một ai có thể may mắn thoát khỏi!

Tiếng gió gào thét, miệng rắn mở rộng nhắm thẳng vào Trần Mộc.

Dường như ngay cả những tầng mây đen tạo thành xoáy nước trên bầu trời, cũng đang cung cấp một phần trợ lực!

Mọi người bên dưới nhìn rất rõ, trái tim vừa mới yên ổn chưa được hai giây của họ, đột nhiên lại thắt lại, như bị một bàn tay lớn nào đó nắm chặt!

Lôi điện chói lòa bốc lên, không ngờ... có một phần đáng kể lôi điện bị luồng hấp lực mạnh mẽ này hút lên!

Thậm chí dưới tác dụng của luồng hấp lực này, Kim Thân Pháp Tướng của Trần Mộc dường như cũng bị ảnh hưởng.

Vốn đã mơ hồ không rõ đường nét, nay lại hiện ra vài phần mơ hồ sau khi bị kéo dãn! "Mẹ nó!" "Cái tên Thượng Cổ Xà Thần này thật

không phải thứ gì tốt đẹp!" Trần Tiểu Đao chửi rủa một tiếng.

Ai cũng nhìn rõ, nếu luồng thôn phệ hấp dẫn này nhắm vào cả thành Trường Sa, tác dụng của nó tất sẽ phân tán ra, ngược lại sẽ bị suy yếu! "Mục tiêu chỉ có một mình Mộc ca, không, còn có cả Già La tỷ tỷ..." "Không thể tưởng tượng nổi, Mộc ca và họ rốt cuộc đã phải chịu đựng bao nhiêu?" Giọng Hoa Linh có chút chua xót.

Nếu có cơ hội, cô tuyệt đối sẽ lựa chọn cùng Trần Mộc đối mặt, chứ không phải như bây giờ, chỉ có thể đứng trên mặt đất, ngước nhìn mà bất lực! "Hẳn là... vẫn có thể kiên trì một thời gian." "Thượng Cổ Xà Thần cố gắng nhắm vào gia chủ, nhưng rõ ràng, tín ngưỡng chi lực của gia chủ cũng có tác dụng khắc chế nào đó." Hồng Cô Nương được xem là người lý trí nhất trong số những người có mặt.

Hơn nữa do 【Liễm Tức Pháp】, khả năng tính toán, quan sát, phán đoán của Hồng Cô Nương đều tăng lên gấp bội, vì vậy cô có thể nắm bắt được nhiều chi tiết quan trọng hơn! "Hồng đội trưởng." "Vậy theo cô thấy..." Trần Tiểu Đao có chút thấp thỏm xoa xoa tay, bất an hỏi.

Hồng Cô Nương khẽ lắc đầu, giọng ngưng trọng: "Tôi không cảm nhận được luồng thôn phệ hấp dẫn đó mạnh đến mức nào, nên tôi không thể phán đoán gia chủ còn có thể kiên trì được bao lâu." "Nhưng có một điểm tôi hoàn toàn có thể khẳng định." "Là gì?" Trần Ngọc Lâu nóng nảy hỏi một câu.

Hơi do dự, Hồng Cô Nương nhẹ giọng nói: "Gia chủ hiện tại, vẫn đang tiếp tục làm lớn mạnh và ngưng thực Kim Thân Pháp Tướng của mình, đây rất có thể là một chiêu... quyết định thắng bại!" Đối với phán đoán của Hồng Cô Nương, Trần Tiểu Đao và những người khác đều tin tưởng không nghi ngờ.

Chương 324

【Liễm Tức Pháp】 pháp môn kỳ diệu này, quả thực có những điểm độc đáo, giúp tăng cường rất lớn cho trí lực, khả năng phán đoán của con người! "Gia chủ hẳn là định tiếp tục duy trì Kim Thân Pháp Tướng này." "Chỉ có điều..." Trần Tiểu Đao chỉ lên bầu trời trên đầu, khẽ thở dài: "Chỉ e là vị trên kia, không định cho gia chủ cơ hội này đâu." Nói thì nói vậy, nhưng mấy người có mặt ở đây, ai mà không hy vọng Trần Mộc có thể thắng trận này?!

Thậm chí có thể nói, vận mệnh của cả Trần gia... bây giờ đều phụ thuộc vào một mình Trần Mộc!

Một người đắc đạo, gà chó lên trời.

Nếu thất thủ, thì cả Trần gia lẫn thành Trường Sa, đều không giữ được gì! "Không cần vội, Tiểu Đao, các vị phu nhân..." "Khụ khụ khụ..." Tề Thiết Chủy khó khăn vịn vào cửa sổ xe, ho dữ dội mấy tiếng.

Nghe tiếng ho của ông ta, Trần Tiểu Đao còn lo Tề Thiết Chủy sẽ ho cả phổi ra ngoài! "Tề gia, không sao rồi chứ?" "Ông cứ ở đây nghỉ ngơi là được rồi, còn kết quả cuối cùng... có gia chủ ở đây, ông còn cần phải hao tổn tâm thần theo làm gì?" Trần Tiểu Đao lại thở dài một hơi.

Tề Thiết Chủy mặt mày tái nhợt, lắc đầu: "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, mọi chuyện trước khi kết thúc, chưa có định luận." "Tiểu Bạch cô nương." Nghe Tề Thiết Chủy gọi mình, Tiểu Bạch hơi sững người, rồi chợt có chút bừng tỉnh, nhẹ giọng hỏi: "Tề gia chủ, có chuyện cần tôi chuyển lời cho chủ nhân không?" "Thông minh." Tề Thiết Chủy cười một tiếng.

Dưới con mắt của mọi người, mai rùa dùng để vấn thiên bói quẻ lúc trước, được Tề Thiết Chủy lấy ra, đặt trong lòng bàn tay, đưa cho mọi người xem.

Mai rùa này không lớn, chỉ khoảng bằng nắm tay trẻ con.

Trên đó đầy những vết nứt nhỏ li ti như mạng nhện, trông đã ở bên bờ vực vỡ vụn, chỉ cần hơi dùng sức một chút, nó sẽ vỡ tan! "Ý gì đây, Tề gia." "Bây giờ bọn tôi thật sự không có thời gian đoán câu đố đâu!" Trần Tiểu Đao cười khổ một tiếng.

Anh ta và Tề Thiết Chủy tiếp xúc đã không ngắn, đương nhiên cũng biết, Tề Thiết Chủy có sở thích bắt người khác đoán quẻ tượng.

Đối với điều này, Trần Tiểu Đao luôn căm ghét tột độ. "Lần này không cần đoán, để tôi nói." "Quẻ vấn thiên lúc trước của tôi, hỏi chính là lai lịch, xuất thân của vị này." Tề Thiết Chủy chỉ vào mặt mình, cười khổ nói: "Để tra ra chút manh mối về con đại hắc xà này, tôi ít nhất đã hao tốn hơn mười năm dương thọ." "Nếu không có nền tảng thân thể mà Mộc gia đã điều chỉnh cho tôi trước đây, e là bây giờ đã bị Diêm Vương điểm danh rồi!" Nghe những lời này, mọi người xung quanh đều im lặng.

Để thăm dò lai lịch của Thượng Cổ Xà Thần, lại phải hao tốn hơn mười năm dương thọ!

Đây thật sự là kẻ địch mà sức người có thể chống lại sao?!

Thật sự có thể đạt đến cảnh giới này, phải là tầng thứ của thần minh! "Đến từ Tây Vực, Tinh Tuyệt cổ thành, Vô Để Quỷ Động." "Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, vị Thượng Cổ Xà Thần này... là một tà thần chính thống, dựa vào việc nuốt người, đoạt lấy linh hồn để đề thăng bản thân." Tề Thiết Chủy dừng lại một chút, rồi chỉ lên không trung.

Trần Tiểu Đao, Trần Ngọc Lâu, Hoa Linh, Doãn Tân Nguyệt và những người xung quanh, đều thuận theo hướng tay chỉ của Tề Thiết Chủy, ngẩng đầu nhìn lên.

Mục tiêu mà Tề Thiết Chủy chỉ, không phải là hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần, mà là... tôn Kim Thân Pháp Tướng của Trần Mộc! "Tà thần dựa vào việc nuốt người, hiến tế những thủ đoạn tương tự, để thu được tín ngưỡng chi lực, việc cúng dường hương hỏa cho nó chỉ là một phần rất nhỏ." "Vậy, chính thần thì sao?" Tề Thiết Chủy cười một tiếng, rồi lại ho dữ dội, ho không ngớt.

Hoa Linh thực sự không nhìn nổi, giơ tay ấn lên vai Tề Thiết Chủy, trong lòng bàn tay nở ra một luồng sáng màu đỏ! 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】!

Nhìn khắp thành Trường Sa, e là không ai có y thuật lợi hại hơn Hoa Linh. 【Song Toàn Thủ - Hồng Thủ】, bản lĩnh thủ đoạn này, có sức mạnh gần như sinh tử nhân nhục bạch cốt, được mệnh danh là thuật tạo hóa!

Trước sau chưa đầy vài giây, sắc mặt Tề Thiết Chủy đã nhanh chóng hồi phục như thường, vẻ tái nhợt trên mặt cũng thêm vài phần huyết sắc, dần trở lại bình thường. "Đa tạ Hoa Linh phu nhân!" Tề Thiết Chủy vội vàng cảm tạ.

Trần Tiểu Đao bên cạnh gãi đầu, thắc mắc: "Tề gia, ông vẫn chưa nói xong, chính thần thì sao?" "Chính thần ăn là hương hỏa cúng phụng chính thống." "Đến từ vạn dân tín ngưỡng, cúng phụng, đây là hương hỏa chính thống." Trần Hổ đã sớm hiểu ý của Tề Thiết Chủy, mở miệng nói: "Điều này cũng có nghĩa là... thủ đoạn mà gia chủ đang thi triển hiện tại, có hiệu quả khắc chế Thượng Cổ Xà Thần?!" "Không hổ là Hổ thúc, gừng càng già càng cay, một nhát thấy máu!" Tề Thiết Chủy khâm phục gật đầu.

Mấy người xung quanh, cũng chợt hiểu ra đạo lý trong đó. "Cũng không thể nói là khắc chế, chỉ có thể nói là khắc chế lẫn nhau." "Trần gia chủ có thể sử dụng tín ngưỡng chi lực này, để áp chế hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần, ngược lại cũng vậy." Trần Ngọc Lâu cười khổ một tiếng, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Chính những chuyện không thể phán đoán chính xác như thế này, mới khiến người ta cào tâm bứt gan, thấp thỏm không yên! "Tiểu Bạch phu nhân, vậy làm phiền cô rồi." "Cứ nói với Mộc gia... ngài đi theo con đường hương hỏa của chính thần, với Thượng Cổ Xà Thần thế như nước với lửa, đây là thủ đoạn hiệu quả nhất!" Tề Thiết Chủy bất giác đổi cách xưng hô, Tiểu Bạch nhạy bén chú ý đến điểm này, nhưng trước mặt nhiều người, cô cũng không tiện chỉ ra trực tiếp. "Tôi hiểu rồi, Tề gia chủ." Rồi cô bước lên phía trước, Tiểu Thanh ở phía sau cũng đi theo, hỗ trợ Tiểu Bạch.

Trần Mộc và Già La, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh.

Một trên một dưới, trời đất cách biệt.

Chỉ có điều hiệu quả của 'Dị Thú Hồn Khế' quá mạnh mẽ, đủ để dễ dàng vượt qua khoảng cách này, truyền nguyên văn lời của Tề Thiết Chủy, không sai một chữ vào trong đầu Trần Mộc!

Sau khi tin tức được gửi đến, đám người Trần gia ở bên dưới lập tức nhìn thấy, Trần Mộc đang đạp trên lôi quang bạch long trên bầu trời, rõ ràng đã cúi đầu xuống một chút.

Mà Kim Thân Pháp Tướng sau lưng Trần Mộc, cũng đồng bộ cúi đầu!

Cảnh tượng này lọt vào mắt vô số người dân bá tánh thành Trường Sa, tức thì khiến họ sinh ra một cảm giác thành hoàng thành khủng! "Thì ra là vậy, sự khắc chế giữa chính thần và tà thần sao?" "Cũng sắp đến lúc rồi..." Nhìn lướt qua thành Trường Sa, Trần Mộc

cười rồi ngẩng đầu, tiện tay giơ Thần kiếm Kinh Chập lên.

Cùng lúc đó, trong tay phải của tôn Kim Thân Pháp Tướng thân hình khổng lồ kia, không ngờ cũng xuất hiện một thanh Thần kiếm Kinh Chập được phóng đại vô hạn!

Một lớn một nhỏ, hai mũi kiếm.

Chĩa thẳng... vào Thượng Cổ Xà Thần! "Đã đến rồi, thì không có lý do gì để lùi bước." "Đến đây!" Giọng Trần Mộc vang vọng khắp không trung, vang vọng giữa đất trời, rõ ràng có thể nghe thấy!!

Một Kim Thân Pháp Tướng khổng lồ cao đến mấy chục mét, chân đạp lôi quang bạch long chói lòa, tay nắm một thanh...

Thần kiếm Kinh Chập!

Kim quang lượn lờ, hương hỏa tứ tán!

Chương 325

Tất cả tín ngưỡng chi lực hội tụ lại, đều bị Trần Mộc tập trung vào một chỗ, lần này hắn không chọn sử dụng 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 để luyện hóa nó.

Mà ngược lại, hắn đem toàn bộ tín ngưỡng chi lực này, đầu nhập vào trong Kim Thân Pháp Tướng!

Ban đầu Kim Thân Pháp Tướng của Trần Mộc, chỉ có hư ảnh hình người khổng lồ, không nhìn rõ mặt mũi, hương hỏa kim quang lượn lờ khắp người.

Mà lúc này, tôn Kim Thân Pháp Tướng của Trần Mộc, đã trở nên vô cùng ngưng thực, và còn có vài phần thần vận, khí tức của hắn!

Thế chống trời đỡ đất, phủ khám chúng sinh!

Thần kiếm Kinh Chập không ngừng phóng ra lôi quang mang theo khí tức tru diệt, mũi kiếm chĩa thẳng... vào hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần, và cả Vô Để Quỷ Động trên bầu trời!

Cảnh tượng như vậy lọt vào mắt chúng sinh ở thành Trường Sa, chỉ có chấn động, kinh hãi, hoảng sợ!

Không biết bao nhiêu người, đã trong trạng thái vô thức, thân thể tự phát quỳ rạp xuống đất, dập đầu lạy, vô cùng thành kính!

Trước đây, ai đã từng thấy cảnh tượng như thế này?!

Vốn tưởng rằng việc Trần Mộc triệu hồi con lôi long thứ hai trước đó, đã là cực hạn thực lực của hắn.

Nhưng ai mà ngờ được, đó chỉ mới là bắt đầu! "Không sai được, tuyệt đối không sai được, đây chính là đại thần thông của tiên nhân trong truyền thuyết của tổ tiên chúng ta, đây là Pháp Tướng Thiên Địa

a!!" "Hít— lẽ nào, Trần gia chủ này thật sự là một vị tiên nhân?!" "Không biết là tinh quân phương nào hạ phàm chuyển thế, để cứu vớt bá tánh thành Trường Sa chúng ta... cứu khổ cứu nạn đại từ bi!" "Cười chết mất, còn tinh quân phương nào tiên nhân chuyển thế?

Các ngươi ngày ngày cầu thần bái Phật, có ai đáp lại các ngươi không?!" "Nếu Trần gia chủ lần này có thể đẩy lùi địch, ta nhất định ngày đêm hương hỏa cúng phụng, để cầu phù hộ!!" "Vậy ta sẽ bỏ tiền, xây miếu thờ cho Trần gia chủ!" "Không phải chứ?

Bây giờ thắng bại vẫn còn là hai chuyện khác nhau, các ngươi đã vội vàng tỏ lòng trung thành, vội vàng làm chó cho nhà họ Trần như vậy sao??" "Cút mẹ ngươi đi, muốn chết thì chết xa một chút, đừng ở đây chướng mắt!" "Bản lĩnh thì không có, châm dầu vào lửa thì lại giỏi, ngươi thật sự giỏi như vậy, sao không bay lên xử lý con đại hắc xà kia đi?!" "Chúng ta chỉ muốn nói, từ khi nhà họ Trần đến thành Trường Sa, các ngươi không cảm thấy cả trị an lẫn dân sinh đều được cải thiện rất nhiều sao?

Thật không biết đủ là gì hả?!" "..." Có người kính ngưỡng, kính sợ, vì đó mà hoảng sợ.

Cũng có người ngấm ngầm hủy báng, châm dầu vào lửa, nói lời quái gở.

Dân chúng bá tánh, thương nhân du khách ở thành Trường Sa, ai cũng không phải kẻ ngốc, tốt xấu thế nào vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

Trước khi nhà họ Trần đến thành Trường Sa lập nghiệp, bề ngoài là tứ đại gia tộc, nắm giữ phần lớn quyền lên tiếng của thành Trường Sa.

Nhưng trên thực tế thì sao?

Lại là mấy thương hội nước ngoài kia, đặc biệt là thương hội Phù

Tang, nắm giữ quyền lên tiếng đáng kể, nhìn khắp thành Trường Sa, ai dám dễ dàng chọc vào họ?!

Mà những thương hội nước ngoài này, ngày thường hành sự vô cùng kiêu ngạo, ngang ngược bá đạo.

Bá tánh thành Trường Sa nhìn thấy người của những thương hội này, ai mà không né tránh, như né ôn thần?

Mà hiện nay, trong thành Trường Sa quả thực vẫn còn một số tàn dư của các thương hội nước ngoài.

Chỉ có điều, đã là hữu danh vô thực!

Đặc biệt là sau một lần, mấy thương hội nước ngoài vây công nhà họ Trần, tất cả những người này đều nhận được bài học bằng máu!

Điều này cũng khiến các thương hội nước ngoài hiểu ra một đạo lý, thành Trường Sa không còn là nơi họ có thể dễ dàng thao túng, mà là một long đàm hổ huyệt thực sự, hơi bất cẩn một chút, sẽ chết ngay tại chỗ, thi thể vứt nơi hoang dã!

Người sáng mắt nhìn rõ, phân biệt được phải trái.

Kẻ ghen ăn tức ở thì trong đầu đầy đố kỵ, còn có đạo lý gì để nói? "Thành bại chỉ xem vào một kiếm này..." "Mộc gia hẳn đã nhận được tin của chúng ta rồi, chậc chậc, phải nói là, Kim Thân Pháp Tướng này của Mộc gia lại lợi hại thêm vài phần rồi!" Tề Thiết Chủy nhìn mà tặc lưỡi khen ngợi, mắt đầy thán phục.

Tôn Kim Thân Pháp Tướng khổng lồ kia, trên bầu trời tỏa sáng rực rỡ, toàn thân đều lượn lờ ánh sáng hương hỏa, lại có mây mù bốc lên, tiên phong đạo cốt! "Tại sao mình lại căng thẳng thế này?" Trần Tiểu Đao bất an xoa tay, mặt đầy lo lắng.

Bên cạnh, Trần Hổ phất phất tay, bình tĩnh nói: "Đã đi đến bước này rồi, cũng không có thuốc hối hận nào để ăn nữa." "Thành công, thì

chính là thành công, chúng ta sẽ sống sót." "Nếu thua..." Nói đến đây, Trần Hổ đột nhiên cười một tiếng, tiếp tục nói: "Nếu thua thì cũng thua thôi, ta có thể nhìn thấy Trần gia đi đến ngày hôm nay, lại có quy mô thành tựu như vậy, ta đã mãn nguyện lắm rồi!" Trần Tiểu Đao: "Hổ thúc, ta còn chưa lấy vợ đâu!" Tề Thiết Chủy cũng không nhịn được cười: "Tiểu Đao ngươi có chấp niệm rất sâu với việc lấy vợ nhỉ, hay là, mỡ trong nhà không để chảy ra ngoài?

Chúng ta tiêu hóa nội bộ?" "Cũng không phải là không được." Trần Hổ nghiêm túc gật đầu.

Nhìn lại, thân vệ đội của Trần gia đâu phải toàn là đàn ông, bên trong cũng có một nhóm nữ vệ, số lượng tuy ít, nhưng mỗi người đều là hàng hot! "Đến rồi." Hồng Cô Nương đột nhiên lên tiếng.

Trong chốc lát, những người nhà họ Trần xung quanh, tất cả đều ngay lập tức ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt căng thẳng nhìn chằm chằm vào Trần Mộc, Già La, Kim Thân Pháp Tướng, Thần kiếm Kinh Chập!

Trên bầu trời, hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần ngày càng hung tợn.

Lực thôn phệ bạo ngược, đang điên cuồng xé rách Kim Thân Pháp Tướng của Trần Mộc!

Trong Vô Để Quỷ Động hình thành từ xoáy mây đen, con mắt rắn to lớn kia lóe lên những tia sáng yếu ớt, lúc sáng lúc tối. "Tướng công..." "Ta cảm nhận được một loại sợ hãi?

Là sợ hãi sao?" Già La đứng sát bên Trần Mộc, mày liễu nhíu chặt: "Lẽ nào là Thượng Cổ Xà Thần, không không không, Xà Thần sao có thể sợ hãi?" "Thượng Cổ Xà Thần tại sao không thể sợ hãi?" Trần Mộc cười hỏi lại một câu.

Già La nhất thời nghẹn lời.

Nhưng trong lúc nàng đang ngẩn ngơ, Thần kiếm Kinh Chập trong tay Trần Mộc khẽ vung lên.

Phong vân cùng động, thiên lôi nổ vang!

Tôn Kim Thân Pháp Tướng của Trần Mộc, đồng bộ vung thanh Thần kiếm Kinh Chập trong tay, kim quang, hương hỏa, lôi điện, ba loại sức mạnh hội tụ trong một kiếm!

Chỉ một kiếm này, kiếm quang tức thì lao đến!

Như xé toạc tấm vải trắng, dễ dàng chém đứt Thượng Cổ Xà Thần!

Vô số tiếng kinh hô vang vọng khắp trời mây!

Chúng sinh trên dưới thành Trường Sa, không một ngoại lệ, gần như tất cả đều đang chăm chú theo dõi tình hình trên bầu trời, không muốn bỏ lỡ dù chỉ một chi tiết nhỏ!

Nhưng khi một kiếm này chém ra, tất cả những người dân bá tánh thành Trường Sa nhìn thấy cảnh này, gần như... toàn bộ đều quỳ lạy xuống đất, liên tiếp dập đầu!

Một kiếm đó, kiếm quang rực rỡ, có kim quang, có lôi điện, cũng có tín ngưỡng chi lực tựa như những đốm lửa li ti.

Mà hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần... thì ngay khoảnh khắc va chạm, đã bị đạo kiếm quang gần như xé rách đất trời này, xé thành nhiều mảnh!!

Chương 326

Nhìn qua, tựa như bầu trời là một tấm gương.

Mà hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần trong tấm gương này, đang cùng với tấm gương này, bị đạo kiếm quang đó chém đến vỡ vụn!!

Mây đen ngưng trệ, Vô Để Quỷ Động hình thành từ tầng tầng mây đen, không ngờ cũng xuất hiện một sự trì trệ cực kỳ ngắn ngủi.

Đạo kiếm quang uy thế như muốn xé rách bầu trời, không hề giảm đi, lao thẳng về phía con mắt rắn trong Vô Để Quỷ Động!

Sóng gợn chợt hiện, như có một loại sức mạnh không thể cảm nhận được, đã chặn lại một kiếm này của Trần Mộc, phong tỏa đạo kiếm quang mang thế chém giết vạn vật này!

Phong vân cùng động, thiên lôi vang rền! "Kính thỉnh Trần đại tiên nhân tái hiện thần uy, thu phục tà vật này!!" "Một kiếm thật lợi hại... bây giờ ai còn nói Trần gia chủ chẳng qua chỉ như vậy, ha ha, ai có thể đỡ được một kiếm này?!" "Thật sự là mở mang tầm mắt!

Đời này không uổng, kiếp này không phí!" "Đợi sau này chết, cũng phải khắc chuyện này lên bia mộ của lão tử, để con cháu cũng có thể nhớ đến đại sự này!" "Tôi thừa nhận một kiếm này có uy thế như tiên nhân, nhưng... con đại hắc xà kia, thật sự sẽ không chết đi sống lại chứ?" "Chắc là không đâu nhỉ?" "Tôi đoán là khó nói!

Các người có thấy con mắt rắn trên cùng không?

Theo tôi thấy, con mắt rắn đó không chừng mới là kẻ chủ mưu thực sự!" "Xem ra Trần gia chủ sớm đã biết điều này, mục tiêu của ngài ấy căn bản là con mắt rắn đó!" "Nhưng vấn đề là... một kiếm này

của Trần gia chủ, bị chặn lại rồi a!" "Không có, không có, không có bị chặn lại!" "Mau nhìn!

Lão thiên gia ơi!

Bầu trời vỡ rồi!!" "..." Những người dân bá tánh thành Trường Sa vốn đã căng thẳng hoảng sợ đến gần đỉnh điểm, đột nhiên tất cả đều kinh hô lên, đồng thanh!!

Người thường dù sống hai ba kiếp, cũng chưa chắc có thể thấy được cảnh tượng như vậy.

Dưới con mắt của mọi người, điều khiến tất cả đều không ngờ tới là, những gợn sóng ngăn cản kiếm quang trên bầu trời, đã vỡ!

Những mảnh quang văn vỡ vụn lan rộng ra, mà đạo kiếm quang mang theo ý chém giết, liền thuận thế đột nhập vào trong đó!

Thiên địa phong vân, đột nhiên ngưng lại.

Trong mắt tất cả chúng sinh bá tánh thành Trường Sa, khoảnh khắc này, một kiếm chém này, kết quả trực tiếp mang lại chính là, Vô Để Quỷ Động hình thành từ tầng tầng mây đen, sụp đổ, vỡ nát!

Bầu trời bị xé rách, xé nát.

Mà con mắt rắn đầy vẻ bạo ngược và hủy diệt kia... chợt lóe lên rồi biến mất, không thấy đâu nữa! "Thành công rồi?!

Thành công rồi!!" "Sớm đã biết một kiếm này của gia chủ, tất nhiên là nhắm đến mục tiêu tất sát!" Trần Tiểu Đao sau một thoáng sững sờ, trên mặt lóe lên một niềm vui sướng khôn tả, thở ra một hơi thật dài!

Mọi người xung quanh, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trên không trung, tâm thần cũng thả lỏng.

Một kiếm chém giết hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà

Thần, lại hủy đi Vô Để Quỷ Động phản chiếu trên bầu trời!

Mặc dù không biết Thượng Cổ Xà Thần kia, có còn giấu chiêu bài gì không.

Nhưng theo tình hình hiện tại, Trần Mộc, đã thắng ván này! "Vẫn phải là Mộc gia!" "Một kiếm này thật là kiếm của tiên nhân từ trời giáng xuống, một kiếm tru sát, một kiếm phá địch, sức mạnh không thể cản!" Tề Thiết Chủy càng thêm thán phục!

Kể từ khi vấn thiên bói quẻ biết được chút lai lịch tin tức về Thượng Cổ Xà Thần này, trái tim treo lơ lửng của Tề Thiết Chủy vẫn chưa hề đặt xuống!

Đó là cổ thần đến từ Tây Vực, dù hiện tại không lộ mặt, liệu có thể xem thường sức mạnh của nó sao?

Không hề!

Ngay từ đầu, Tề Thiết Chủy đã luôn lo lắng không yên, đến mức nóng lòng công tâm, lại thêm vấn thiên bói quẻ dò xét thiên cơ, trực tiếp tổn thất hơn mười năm dương thọ!

Mãi đến bây giờ, mãi đến khi hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần trên bầu trời bị đánh tan, chém giết, tiêu tán.

Mãi đến khi Vô Để Quỷ Động hình xoáy nước định hình, ngưng trệ, con mắt rắn đó biến mất không thấy! "Quả nhiên đã thắng ván này rồi sao?" Trần Ngọc Lâu có chút không rõ tình hình, thấp giọng hỏi.

Hoa Linh sờ sờ vào sau vai mình, khẽ gật đầu: "Hẳn là thắng rồi, tôi không còn cảm nhận được ảnh hưởng của Quỷ Động chi lực nữa..." Doãn Tân Nguyệt và Hồng Cô Nương, đều nhìn sang.

Trong đó Hồng Cô Nương biết, ở sau vai của Hoa Linh, có một hình xăm con mắt, đó chính là Quỷ Động trớ chú! "Hoa Linh muội muội, muội có thể cảm ứng được cái Quỷ Động chi lực này sao?"

Doãn Tân Nguyệt có chút kinh ngạc.

Hoa Linh khẽ gật đầu, cười khổ nói: "Nhất mạch Bàn Sơn đạo nhân chúng ta, tôi và hai vị sư huynh, trên người đều có Quỷ Động trớ chú." "Tự nhiên cũng có thể cảm ứng được khí tức của Quỷ Động chi lực." "Mà hiện tại... hẳn là tạm thời biến mất rồi." Vừa nói, Hoa Linh vừa ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Bóng dáng Trần Mộc ở trên cao, mà sau lưng hắn, tôn Kim Thân Pháp Tướng kia, vẫn đang một tay nắm Thần kiếm Kinh Chập!

Thế chống trời đỡ đất, phủ khám chúng sinh! "Mộc ca..." "Quả thật rất có phong thái tiên nhân nhỉ." Hoa Linh lòng hướng về khẽ nói, trong lời nói pha lẫn chút ngưỡng mộ, dường như cũng rất muốn cùng Trần Mộc kề vai sát cánh. "Lần sau sẽ có cơ hội." Hồng Cô Nương véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Linh, giọng cực khẽ: "Trên dưới Trần gia ai mà không biết, gia chủ cưng chiều em nhất?" Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Linh lập tức đỏ bừng, cúi đầu không nói.

Nhìn thấy tình cảnh này, Doãn Tân Nguyệt cũng cảm thấy bất ngờ.

Nàng thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để giao phong với các nữ nhân nhà họ Trần, diễn ra một trận chiến tu la trường đẫm máu trong lão trạch nhà họ Trần.

Kết quả bây giờ xem ra... mấy bát nước trong tay Trần Mộc, bát nào cũng bưng rất vững. "Là ta lòng dạ hẹp hòi rồi sao?" "Chậc chậc..." Doãn Tân Nguyệt vuốt lại mái tóc bên tai, nheo mắt nhìn Trần Mộc trên không, lẩm bẩm: "Thật sự như ngươi nói sao, nữ nhân của Trần gia, không phân lớn nhỏ, tất cả đều bình đẳng?" “Hẳn là… thắng rồi.” “Ngược lại, luồng khí tức sức mạnh của Thượng Cổ Xà Thần này lại trở thành vật vô chủ.” Trên không trung, ánh mắt của Trần Mộc vẫn bình tĩnh và thờ ơ.

Nhưng sâu trong đáy mắt vẫn còn sự cảnh giác nồng đậm!

Ai dám chắc Thượng Cổ Xà Thần có còn giấu chiêu bài nào không?

Nếu lại tro tàn lại cháy như trước, chỉ e là... khó đối phó!

“Vô Để Quỷ Động đã đóng lại rồi, Tả phu.” “Chắc là Thượng Cổ Xà Thần đã chủ động cắt đứt liên kết với sức mạnh của Quỷ Động, không biết tình hình bên Tả Tả thế nào rồi.” Già La lo lắng nhìn mây đen trên trời.

Chương 327

Từng tầng mây đen đang nhanh chóng tan đi.

Khí tức của sức mạnh Quỷ Động ngày càng yếu, điều này cũng có nghĩa là...

Thượng Cổ Xà Thần dường như đã rút lui!

"Một ván cờ thắng thua ngoài dự liệu." "Sức mạnh tín ngưỡng...

đã cứu vãn tình thế." Trần Mộc thở dài một hơi.

Vô tình cúi đầu nhìn xuống, thành Thường Sa rộng lớn ở ngay dưới chân, vô số điểm sáng li ti của sức mạnh tín ngưỡng, Trần Mộc nhìn thấy rõ ràng, đó chính là từ chúng sinh bá tánh trong thành Thường Sa!

Trong cái rủi có cái may, điều này lại hoàn toàn khớp với 'kế hoạch tạo thần' của Trần Mộc và Giải Cửu trước đây!

Ngay từ lần đầu Trần Mộc tu luyện 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】, phần lớn sức mạnh tín ngưỡng hương hỏa hội tụ đều được Trần Mộc chuyển hóa thành tu vi của bản thân, một phần nhỏ còn lại thì tự phát ngưng tụ thành 'Kim thân pháp tướng' của riêng hắn!

Đây chính là... một trong những thần tích mà Trần Mộc đã hiển lộ ở thành Thường Sa.

Trùng hợp thay, đây cũng là chuyện được nhiều người nhìn thấy nhất và được lan truyền rộng rãi nhất.

Quả thật có thể nói là ở thành Thường Sa, trên đến người già bảy mươi, dưới đến trẻ con ba tuổi, không ai không biết, không ai không hay.

Lúc này, vừa từ Tứ Cửu Thành trở về, vừa mới xuống tàu hỏa, Trần Mộc đã gặp phải Thượng Cổ Xà Thần đến từ Vô Để Quỷ Động ở Tây Vực!

Do duyên phận run rủi, điều này lại vô tình cho Trần Mộc một cơ hội tạo thần tuyệt vời!

Hiển lộ thực lực tu vi của bản thân, tạo dựng hình tượng thần minh, tiếp nhận hương hỏa cúng bái!

"Thành công ngoài dự kiến." "Sau hôm nay, tôn Kim thân pháp tướng này cũng sẽ được cường hóa và nâng cao hơn nữa, không chừng thật sự có thể đạt đến cảnh giới pháp tướng thiên địa??" Trần Mộc không nhìn xuống bá tánh thành Thường Sa nữa.

Hiện tại trên không trung này, vẫn còn một vấn đề lớn chưa được giải quyết!

Kiếm đó mang theo hương hỏa, sức mạnh tín ngưỡng, đối với Thượng Cổ Xà Thần mà nói, vừa hay có hiệu quả khắc chế.

Đương nhiên, nếu kẻ đến là Thượng Cổ Xà Thần thật sự, e rằng tu vi cảnh giới hiện tại của Trần Mộc có tăng thêm hai ba bậc nữa cũng chưa chắc đủ sức.

May mắn thay, kẻ đến chỉ là một đạo hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần!

Điều này đã cho Trần Mộc một cơ hội tuyệt diệu.

Chém nó, giết nó!

Chỉ là, sau khi hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần bị chém giết, liên kết với Vô Để Quỷ Động bị cắt đứt, xà nhãn biến mất, nhưng vẫn còn sót lại một tia khí tức sức mạnh, chưa hề tiêu tan!

Luồng khí tức sức mạnh đến từ Thượng Cổ Xà Thần này cực kỳ

yếu ớt!

"Có chút khó giải quyết đây..." Nhìn con rắn nhỏ màu đen cách đó không xa, Trần Mộc cũng cảm thấy đau đầu.

Con rắn nhỏ cỡ bằng cánh tay trẻ sơ sinh này chính là do luồng khí tức sức mạnh của Thượng Cổ Xà Thần hóa thành, cũng có thể gọi là... bản thể của đạo hình chiếu phân thân kia!

"Là một con Tịnh Kiến A Hàm, Tả phu." Già La cũng nhìn thấy con rắn đen đó, nhẹ giọng nói: "Đây là một loài rắn độc cực kỳ hiếm thấy, là kẻ bảo vệ Vô Để Quỷ Động, nghe lệnh Xà Thần." "Trên đầu loài rắn này có một cục thịt hình con mắt, độc tính cực kỳ mạnh." Đối với những gì Già La nói, Trần Mộc cũng không xa lạ.

"Con Tịnh Kiến A Hàm này bây giờ không giống bình thường đâu, Già La, nhìn kỹ đi." Vừa nói, Trần Mộc đột nhiên xòe tay phải, từ năm đầu ngón tay, sấm sét nổi lên, trong nháy mắt ngưng tụ thành một tấm lưới lớn, bắt con Tịnh Kiến A Hàm kia lại gần!

Điều kỳ lạ là, con Tịnh Kiến A Hàm này lại không hề có bất kỳ sự phản kháng nào!

Nhìn qua một lượt, Già La kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình: "Tả phu, con Tịnh Kiến A Hàm này... tại sao, lại mở mắt rồi?" "Chắc liên quan đến Xà Thần." Trần Mộc khẽ cau mày, cũng không dám chắc.

Con Tịnh Kiến A Hàm ngay trước mặt hai người, rõ ràng là cục thịt hình con mắt trên đầu nó đã nứt ra một khe hở, để lộ đồng tử màu đỏ bên trong!

Chỉ có điều, xà nhãn trên đầu con Tịnh Kiến A Hàm này trông rất vô hồn, đờ đẫn, giống như linh hồn đã bị rút đi một nửa, không có một chút linh động nào!

“Thú vị rồi đây...” Sau khi nhớ lại tình hình lúc đó, Trần Mộc mơ hồ đoán ra rằng, con Tịnh Kiến A Hàm này giống như một thế thân được Thượng Cổ Xà Thần chọn để giúp nó làm một số việc ở đây.

Mà sau khi Trần Mộc cắt đứt liên kết với Vô Để Quỷ Động, Thượng Cổ Xà Thần rút đi, nhưng lại để con Tịnh Kiến A Hàm này ở lại!

“Kế trong kế?” “Ngựa gỗ thành Troy?

Dụ dỗ ta?” Trần Mộc thật sự có chút không quyết định được, cau mày nói: “Trông thì không có chút phản kháng nào, cũng không giống có ý uy hiếp...” Già La do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Hay là, Tả phu, ngài cứ thu nó vào trong 【Phong Hậu Động Thiên】 trước?” “【Phong Hậu Động Thiên】 cũng là một tiểu thế giới độc lập, không chừng có thể cách ly được sự nhìn trộm của Xà Thần, cắt đứt liên hệ.” Nghe Già La nói, Trần Mộc khẽ gật đầu, lật tay lại, 【Phong Hậu Động Thiên】 đã xuất hiện trong tay hắn.

“Cũng có thể thử xem.” “Nếu không để con Tịnh Kiến A Hàm này ở đây, chắc chắn sẽ gây ra phiền toái lớn, hơn nữa luồng khí tức sức mạnh Thượng Cổ Xà Thần ẩn chứa trong cơ thể nó cũng không thể bỏ qua.” Vừa nghĩ đến đây, 【Phong Hậu Động Thiên】 lập tức mở ra!

Không tốn chút sức lực nào, con Tịnh Kiến A Hàm đã mở mắt kia đã bị thu vào trong 【Phong Hậu Động Thiên】 của Trần Mộc, cách ly khỏi thế giới này!

Thu lại 【Phong Hậu Động Thiên】, Trần Mộc lại vung tay, dùng Kim thân pháp tướng, triệt để xua tan những đám mây đen còn sót lại trên bầu trời, lúc này mới hài lòng thở phào nhẹ nhõm.

Kim thân pháp tướng cũng dần dần tan biến, còn Trần Mộc thì mang theo Già La, chân đạp lôi quang bạch long, từ từ hạ xuống.

Nhất thời, cư dân bá tánh, thương nhân du khách của thành Thường Sa, tất cả đều quỳ lạy dưới đất, cung nghênh... tiên nhân hạ phàm!

"Phải nói rằng, lần này đúng là ngoài dự liệu của ta." Chân đạp lôi quang bạch long, từ trên trời giáng xuống!

Trần Mộc có thể nhìn thấy rõ, thành Thường Sa rộng lớn, trên đường phố, trên mái nhà, những nơi tụ tập đông người, tất cả đều đang quỳ lạy khấu đầu!

Từ đó có thể phán đoán rõ ràng, thần thông thủ đoạn, tu vi cảnh giới mà Trần Mộc thể hiện trước đó đã hoàn toàn khuất phục tất cả dân chúng thành Thường Sa!

"Nếu tính kỹ ra, có lẽ ta còn phải cảm ơn vị Thượng Cổ Xà Thần này nữa?" "Nếu không phải một đạo hình chiếu phân thân của nó đến thành Thường Sa, kế hoạch tạo thần của ta... e rằng cũng không dễ dàng đạt được mục tiêu như vậy." Trần Mộc cười khổ lắc đầu.

Già La đứng bên cạnh khẽ cười, thấp giọng nói: "Vậy đó là một trong những mệnh số của Tả phu, vốn nên như vậy." "Có lẽ vậy." Trần Mộc không nói thêm.

Thời cũng là mệnh, ai có thể nói chắc được đây?!

Lôi quang bạch long bay lượn quanh thành Thường Sa một vòng, cuối cùng, vẫn đáp xuống mái nhà ga xe lửa của thành Thường Sa.

Vô số bá tánh thành Thường Sa nghe tin mà đến, ùn ùn kéo tới!!

May mắn là, tốc độ phản ứng của Trần Ngọc Lâu cũng rất nhanh.

Sau khi nhận ra ý đồ của Trần Mộc, Trần Ngọc Lâu đã lập tức sắp xếp một lượng lớn quân phòng thành đến, bao vây cả nhà ga, đương nhiên cũng là để duy trì trật tự!

Nhất thời, nhà ga xe lửa của thành Thường Sa đông nghịt người, các con đường xung quanh càng tắc nghẽn đến mức nước chảy không lọt!

Chương 328

"Trần gia chủ!!

Trần gia chủ là vị thần bảo hộ của thành Thường Sa chúng ta!!" Không biết là ai, trong đám đông, gân cổ lên hét lớn một tiếng.

Lập tức, quần chúng sôi sục!

Tiếng hô hào, kinh ngạc, ngưỡng mộ vang lên không ngớt!

"Trần gia chủ vất vả rồi!" "Gọi cái gì mà Trần gia chủ?

Còn gọi Trần gia chủ?

Đây rõ ràng là Trần đại tiên nhân, tất cả đổi cách xưng hô cho ta!" "Mong Trần gia chủ cho phép, tôi sẽ cho người tạc tượng vàng cho ngài!" "Còn tôi nữa!

Tôi sẽ trực tiếp bỏ vốn xây cho Trần đại tiên nhân một ngôi miếu ở thành Thường Sa, ngày đêm hương khói phụng thờ!" "Dám hỏi Trần đại tiên nhân, con rắn đen lúc nãy... là thứ gì vậy?

Có phải là tuyệt thế đại yêu không?!" "Có phải tuyệt thế đại yêu hay không thì liên quan gì đến các ngươi?!" "Trần đại tiên nhân, mấy ông chủ hiệu buôn chúng tôi quyết định đặt một bàn tiệc tại Tụ Hiền Lâu cho ngài, mong ngài tối nay nể mặt!" "Từ nay về sau, thành Thường Sa chúng ta cũng có thể ưỡn ngực mà nói chuyện rồi nhỉ?" "Nói nhảm, còn sợ đám thương hội nước ngoài làm gì?

Lũ quỷ Tây dương này chỉ cần dám đến, tuyệt đối không cho một tên nào thoát được!" "..." Trước đó ở trên trời, khoảng cách trên dưới không biết bao xa, Trần Mộc cũng không nghe thấy tiếng hô hào của bá tánh thành Thường Sa phía dưới, nhưng bây giờ, hắn đã cảm nhận được một cách chân thực.

Đó là một sự... cuồng nhiệt không gì sánh bằng!

Sùng bái, kính sợ, hoảng hốt!

Đủ loại cảm xúc, đủ loại ánh mắt ngũ vị tạp trần, lần lượt đổ dồn lên người Trần Mộc.

"Cảm giác này... quả thực dễ khiến người ta say đắm." Trần Mộc thầm than trong lòng.

Phía sau, Già La cũng rất tự giác lùi ra xa một chút, thoát khỏi tầm mắt của mọi người bên dưới.

Nàng rất rõ 'kế hoạch tạo thần' của Trần Mộc.

Mà lúc này, lựa chọn tốt nhất và sáng suốt nhất, chính là để lại sân khấu rộng lớn này cho một mình Trần Mộc!

"Các vị, xin hãy bình tĩnh." "Vị lúc nãy... hẳn là một tà thần đến từ Tây Vực, đương nhiên, bộ mặt thật của nó, ta nghĩ các vị có mặt ở đây có lẽ đều không biết." Giọng của Trần Mộc rất bình tĩnh và thờ ơ, dường như chuyện hắn đang nói hoàn toàn không liên quan đến mình.

Dường như người vừa một kiếm chém giết đạo hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần kia, không phải là Trần Mộc!

"Tuy nhiên, các vị cũng không cần lo lắng." "Có Trần Mộc ta ở thành Thường Sa một ngày, thì sẽ không để nanh vuốt của tà thần đó làm hại bất kỳ một người vô tội nào của thành Thường Sa." Dừng lại một chút, Trần Mộc từ từ dang rộng hai tay, mỉm cười nhìn đám đông ồn ào phía dưới: "Các vị có mặt ở đây, có bằng lòng tiếp nhận sự che chở của Trần gia chúng ta không?" "Trong thời loạn thế này." "Nơi nào Trần gia ta có thể đứng vững, nơi đó cũng là nơi các vị có thể yên ổn sinh sống!" Rõ ràng mỗi câu nói của Trần Mộc đều không hề hùng hồn, chấn động lòng người.

Nhưng kỳ lạ thay... mỗi một chữ, đều vừa vặn khắc sâu vào tâm

khảm của tất cả mọi người có mặt!

Loạn thế, dân chúng lầm than.

Quân phiệt hỗn chiến, yêu ma ngang ngược.

Trong tình thế như vậy... người bình thường chỉ cầu một miếng cơm ăn, một chỗ an thân, chỉ vậy mà thôi!

“Tôi đồng ý...

Trần gia chủ, tôi đồng ý!!

Tôi đồng ý!!” “Cam nguyện đi theo bước chân của Trần gia, để cầu xin sự che chở!” “Chỉ cần Trần gia chủ có thể bảo vệ thành Thường Sa chúng ta, dù chết cũng sẽ đi theo Trần gia, cống hiến sức mọn!!” “Trần gia chủ gì nữa?

Đó là Trần đại tiên nhân!” “Cầu xin sự che chở của Trần đại tiên nhân!!” “...” Một tiếng, hai tiếng, ba năm tiếng.

Trong nháy mắt, tiếng hô vang vọng trời mây!

Những người có mặt đa số đều là người bình thường, chỉ một phần nhỏ là những thương nhân, khách buôn giang hồ.

Người có tiền không hiểu cuộc sống của người nghèo khổ, tự nhiên cũng không biết, người bình thường trong thời thế hiện nay, chỉ cầu được sống, là đủ!!

Mà lúc này, chính vì Trần Mộc không nói những lời quá hùng hồn, khiến người ta sôi trào nhiệt huyết, ngược lại càng khiến những người bình thường này tin tưởng không chút nghi ngờ!

Xét cho cùng, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Người hết lần này đến lần khác hiển lộ thần tích ở thành Thường Sa, là Trần Mộc.

Đánh bại các thương hội nước ngoài do thương hội Phù Tang cầm đầu, cũng là Trần Mộc.

Từ tay thương hội nước ngoài đoạt lại khu mỏ cũ, thậm chí nhiều địa bàn xung quanh thành Thường Sa, vẫn là Trần Mộc!

Mà hôm nay, người chân đạp lôi quang bạch long bay lên trời, lại hiển lộ Kim thân pháp tướng, tiện tay một kiếm chém giết hình chiếu Xà Thần... chỉ có Trần Mộc!!

Đối với người bình thường, lời nói hoa mỹ đến đâu cũng không thực tế bằng một đồng bạc trắng.

Mà cảm giác an toàn của những người này... lại đến từ hai người một rồng kia, đến từ Kim thân pháp tướng của Trần Mộc, đến từ một kiếm tiện tay chém giết Xà Thần của hắn!!

Mắt thấy là thật, những dân chúng bá tánh này, chỉ tin vào những gì mình nhìn thấy!

Quần chúng sôi sục, tất cả đều quỳ lạy khấu đầu!

Mà Trần Mộc ở trên cao, lại ứng với vị thế được mọi người cung phụng, sức mạnh tín ngưỡng cuồn cuộn đổ về, hội tụ vào một thân.

Cho đến xế chiều, Trần Mộc mới trở về Trần gia lão trạch.

Hắn đã lãng phí cả nửa ngày trời trong thành Thường Sa này.

Từng đợt từng đợt cư dân bá tánh thành Thường Sa, giống như đi triều bái, liên tục từ các nơi trong thành Thường Sa hội tụ lại.

Kính sợ, sùng bái, cầu xin...

đủ loại cảm xúc, chân thành thật ý.

Trong suốt quá trình này, Trần Mộc cũng thu hoạch được một lượng sức mạnh tín ngưỡng vô cùng phong phú!

Chương 329

Chỉ có điều, lượng sức mạnh tín ngưỡng này cũng được Trần Mộc tạm thời cất giữ.

Hắn chuẩn bị nghiên cứu kỹ lưỡng Kim thân pháp tướng của mình trước, sau đó mới xem xét sử dụng 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】 để chuyển hóa thành tu vi.

Sự xuất hiện của Thượng Cổ Xà Thần cũng đã gióng lên hồi chuông cảnh báo cho Trần Mộc!

Và với vai trò lớn nhất trong cuộc giao tranh lần này, sức mạnh tín ngưỡng, Trần Mộc cũng chuẩn bị nghiên cứu sâu hơn, để lại làm hậu chiêu.

Trần gia lão trạch, thư phòng.

Hoắc Cẩm Tích rót đầy một tách trà cho Trần Mộc, rồi tự giác ngồi xuống bên cạnh hắn.

Đúng là, một ngày không gặp, tựa cách ba thu.

Nếu không phải trong thư phòng có đông người, Hoắc Cẩm Tích cũng rất muốn lao vào lòng hắn, trút hết nỗi lòng.

"Ngồi cả đi, người nhà cả, không cần câu nệ." Trần Mộc xua tay, ra hiệu cho mọi người lần lượt ngồi xuống.

Thư phòng rộng rãi, bàn trà to lớn, gần như đã ngồi kín chỗ.

Chủ vị tự nhiên là Trần Mộc không còn nghi ngờ gì, hai bên trái phải của hắn là Hoắc Cẩm Tích và Doãn Tâm Nguyệt.

Tiếp xuống là Trần Hổ, Hồng cô nương, Trần Tiểu Đao, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và Cửu Thúc.

Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy, Giải Cửu và Ngô Lão Cẩu bốn người thì ngồi ở một bên khác, đại diện cho các gia tộc thuộc hạ của Trần gia.

"Chuyện xảy ra ở thành Thường Sa hôm nay là một tai nạn." "Ta tin tình hình cụ thể, các ngươi cũng đã biết một chút, vị kia chính là Thượng Cổ Xà Thần đến từ Vô Để Quỷ Động ở Tây Vực." "Và người ta chém giết hôm nay, chỉ là một hình chiếu phân thân của tôn Xà Thần này." Giọng điệu của Trần Mộc đặc biệt bình tĩnh, nhưng tâm trạng của mọi người có mặt lại không hề bình tĩnh, sóng lòng dâng trào!

Cùng một lời nói, từ miệng những người khác nhau nói ra, hiệu quả và ảnh hưởng tự nhiên cũng sẽ khác nhau.

Tề Thiết Chủy nói đó là một tà thần, mọi người nửa tin nửa ngờ.

Còn Trần Mộc nói đây là một tà thần, mọi người lại không chút nghi ngờ!

"Là một tồn tại rất khó giải quyết, Mộc gia." "Nếu không phải ngài tu luyện 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】, có thể điều động sức mạnh tín ngưỡng, có lẽ đối phó sẽ có chút phiền phức?" Tề Thiết Chủy cẩn thận hỏi.

Trần Mộc gật đầu, khẽ thở dài: "Sẽ rất khó giải quyết, Vô Để Quỷ Động đó nối liền với hư số không gian, mà hư số không gian lại nằm ở phía bên kia của thế giới, tương đương với một thế giới khác." "Vô Để Quỷ Động có năng lực nuốt chửng, không dễ đối phó." Hai câu nói liên tiếp, lại khiến không ít người có mặt nghe mà ngơ ngác.

"Gia chủ, tôi có vài thắc mắc." "Nói đi." Trần Mộc nhìn Chá Cô Tiếu một cái, khẽ gật đầu.

Chá Cô Tiếu do dự một chút, lên tiếng: "Theo ghi chép trong cổ

tịch của dòng dõi Bàn Sơn đạo nhân chúng tôi, tôn Thượng Cổ Xà Thần này... lẽ ra đã chết rồi mới phải??" "Không chắc chắn được." Trần Mộc lắc đầu.

Nếu đây là thế giới Quỷ Xuy Đăng không có chút thay đổi nào, Trần Mộc hoàn toàn có thể khẳng định, Thượng Cổ Xà Thần đã chết từ lâu rồi!

Nhưng bây giờ...

Trần Mộc không dám nghĩ như vậy!

Nhất là sau khi đã đối mặt với hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần, Trần Mộc lại càng cảm thấy... sự biến hóa của thế giới dung hợp này, vô cùng khó giải quyết!

"Nếu nói trước đây ta là con kiến, thì những gì ta thấy chỉ có bấy nhiêu, dù nhiều hơn, lớn hơn, rộng hơn, đó cũng chỉ là góc nhìn của con kiến." "Một bước một tầm cao, mỗi một tầm cao, đều có thể nhìn thấy những cảnh sắc khác nhau... và cả nguy hiểm." Giọng nói của Trần Mộc mang theo một tia ngưng trọng.

Những người có mặt, cũng ngay lập tức hiểu được ý sâu xa trong lời nói của Trần Mộc!

Con kiến có thể nhận thức được bao nhiêu thứ?

Vậy, con chuột lớn hơn một chút thì sao?

Gà chó?

Hổ báo sói lang?

Cấp độ sức mạnh trong tay khác nhau, tu vi khác nhau, tầm nhìn và cảm nhận của họ tự nhiên cũng sẽ khác nhau, phân chia từng cấp bậc!

"Nếu cổ tịch của Bàn Sơn đạo nhân các ngươi ghi chép không sai." "Vậy thì sau khi Thượng Cổ Xà Thần chết, đã để lại 'Xà Thần

chi cốt' và 'Xà Thần chi nhãn', hai món thần vật này." "Cái trước giữ lại sức mạnh huyễn hóa, cái sau thì có thể đảm bảo linh hồn trường sinh bất diệt, tồn tại vĩnh cửu..." Một lời nói ra, sắc mặt Tề Thiết Chủy hơi thay đổi, thấp giọng hỏi: "Mộc gia, sự thật có thể không khớp với tình huống ngài mô tả đâu..." "Đúng, ta cũng nghĩ vậy." Trần Mộc thở dài, lên tiếng: "Cho nên ta phải nhanh chóng đến Điền Nam Trùng Cốc, lấy được Mộ Trần Châu trong mộ Hiến Vương, cũng chính là...

Xà Thần chi nhãn!" Xà Thần chi nhãn, đây là bằng chứng cho cái chết của Thượng Cổ Xà Thần!

Đáng tiếc Trần Mộc hiện tại không thể liên lạc với Già Nam, nếu không, hắn đã có thể nhận được một số manh mối có sức thuyết phục hơn từ Già Nam để chứng thực suy đoán của mình.

"Ý của Mộc gia là muốn kiểm chứng suy đoán của mình?" "Tôi lại có một suy đoán." Tề Thiết Chủy có chút do dự, mày nhíu chặt.

Cửu Thúc ngồi đối diện dường như cũng nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt hơi thay đổi: "Suy đoán của Tề gia chủ, có phải là pháp 'đoạt xá' không?" "Hả?

Cửu Thúc cũng biết bói toán à!" Tề Thiết Chủy sững sờ, kinh ngạc vô cùng.

Vừa nghe hai chữ 'đoạt xá', Trần Mộc đã sinh ra một cảm giác cực kỳ chẳng lành, mày nhíu chặt, cẩn thận suy nghĩ về tất cả khả năng trong đó.

"Mộc gia, suy đoán của tôi và Cửu Thúc trùng khớp." "Theo quẻ bói mà tôi đã xem trước đây, tôn Thượng Cổ Xà Thần ra tay với ngài dường như vẫn còn nguyên vẹn, không giống có điềm báo tử." Tề Thiết Chủy dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Cho nên tôi đoán, 'Xà Thần chi cốt' của tôn Thượng Cổ Xà Thần này, đã bị một sức mạnh

nào đó đoạt xá." "Chỉ là tình hình sâu hơn, tôi cũng không rõ." Nghe vậy, Trần Mộc khẽ gật đầu, xoa xoa thái dương: "Vất vả cho ngài rồi, Tề gia chủ, dương thọ ngài đã hao tổn ta sẽ tìm cách bù lại cho ngài." "Vấn đề hiện tại là..." "Linh hồn của Thượng Cổ Xà Thần ẩn giấu trong 'Xà Thần chi nhãn', liệu đã thoát khỏi sự trói buộc chưa?!" Linh hồn của Thượng Cổ Xà Thần được cất giấu trong 'Xà Thần chi nhãn', cũng chính là...

Mộ Trần Châu!

Mà viên Mộ Trần Châu này, theo những gì Trần Mộc biết, nó hẳn phải ở trong mộ Hiến Vương tại Điền Nam Trùng Cốc, gần như đã hòa làm một với đầu của Hiến Vương.

Nhưng trước khi tận mắt nhìn thấy, Trần Mộc cũng không dám chắc chắn!

"Ý của gia chủ là, chúng ta lập tức lên đường đến Điền Nam Trùng Cốc, tìm Mộ Trần Châu?".

Chá Cô Tiếu thấp giọng hỏi.

Dù giọng của y rất trầm, nhưng mọi người xung quanh vẫn có thể nghe ra được một sự thấp thỏm và kỳ vọng chưa từng có!

Dù sao thì... tìm kiếm Mộ Trần Châu, đối với dòng dõi Bàn Sơn đạo nhân mà nói, đó thực sự là tâm nguyện hàng ngàn năm!

Cũng là mục tiêu lớn nhất của đời này!

Không biết đã có bao nhiêu thế hệ Bàn Sơn đạo nhân, nối gót nhau, chết không hối tiếc, chỉ để tìm kiếm tung tích của Mộ Trần Châu, muốn dùng nó để giải quyết lời nguyền Quỷ Động!

"Đúng." "Lập tức lên đường." Trần Mộc khẽ gật đầu, nói: "Đây là một trong những việc có mức độ ưu tiên cao nhất hiện nay, phải giải quyết càng sớm càng tốt, không thể trì hoãn nữa." Trong lúc nói

chuyện, Hoắc Cẩm Tích bên cạnh lấy ra một cuộn bản đồ từ một túi tài liệu, đưa cho Trần Mộc.

"Chủ nhân." "Đã cho những người giỏi nhất trong nghề sao chép lại tỉ lệ một-một rồi, tấm bản đồ da người gốc đã quá lâu, nhiều ký hiệu chỉ dẫn trên đó đã bị mài mòn không còn thấy nữa." Giọng của Hoắc Cẩm Tích mang theo chút bất lực.

Đó cũng là chuyện không có cách nào khác.

Chương 330

Tấm bản đồ da người này đến từ Trần Ngọc Lâu, sau đó khi Trần Mộc dẫn mọi người rời khỏi Bình Sơn trở về thành Thường Sa, đã được Chá Cô Tiếu mang về.

Sau đó, Hoắc Cẩm Tích lại cầm cuộn bản đồ da người này, tiến hành sửa chữa ở mức độ tối đa.

Chỉ tiếc là, vì thời gian quá xa xưa, dưới tác động của yếu tố bất khả kháng, những ghi chép, hình vẽ, ký hiệu trên cuộn bản đồ da người này chỉ còn lại bảy tám phần, thiếu sót rất nhiều.

"Cũng không khác mấy so với dự đoán của ta." "Nhưng vẫn ổn." Tùy tay cất tấm bản đồ da người, Trần Mộc suy nghĩ một lát, rồi nói: "Hiện tại về Thượng Cổ Xà Thần này, nhiều nhất chỉ có hai khả năng." "Thứ nhất, linh hồn ẩn giấu trong 'Xà Thần chi nhãn' đã trở về Vô Để Quỷ Động." "Thứ hai, có một sức mạnh khác đã chiếm giữ 'Xà Thần chi cốt', khiến cho Thượng Cổ Xà Thần... sống lại." Hai khả năng này, cũng là những biến số mà Trần Mộc cho rằng có khả năng xảy ra nhất hiện nay!

Nếu là khả năng thứ nhất, vậy thì 'Xà Thần chi nhãn' được cất giấu trong mộ Hiến Vương, khả năng cao là đã mất đi tác dụng, vì một khi mất đi linh hồn của Thượng Cổ Xà Thần bên trong, nó sẽ mất đi hiệu lực!

Mà nếu là khả năng thứ hai... thì có nghĩa là, trong Vô Để Quỷ Động, lại xuất hiện một Xà Thần thứ hai!

Dù là khả năng nào, cũng không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, dù Thượng Cổ Xà Thần này sống lại hay bị đoạt xá, nó cũng đã gặp qua Trần Mộc!

“Gia chủ, có cần tôi dẫn người đi một chuyến đến Tây Vực không?” “Tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, xác nhận xem Thượng Cổ Xà Thần trong Vô Để Quỷ Động có còn sống không, chẳng phải là được sao?” Trần Tiểu Đao chủ động xin đi.

Ai cũng biết, chuyện Thượng Cổ Xà Thần đến đột ngột, lại thế mạnh hung hãn, không dễ đối phó!

“Cũng không phải ta xem thường các ngươi.” “Mà là nơi Tinh Tuyệt Cổ Thành tọa lạc, các ngươi không tìm được đâu.” Trần Mộc cười lắc đầu, rồi nói thêm: “Hơn nữa, nếu trong Vô Để Quỷ Động thật sự có Thượng Cổ Xà Thần sống lại, các ngươi ai có thể chống lại?” Trần Tiểu Đao sững sờ một lúc, chỉ có thể gật đầu.

Đến Tây Vực không khó, tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng không khó.

Nhưng có tìm được hay không, tìm được rồi có thể sống sót mang tin tức trở về hay không, đó lại là chuyện khác!

“Được rồi.” “Chuyện liên quan đến Thượng Cổ Xà Thần, tạm thời gác lại.” Trần Mộc xua tay, quay đầu nhìn Giải Cửu: “Giải gia chủ, những ngày chúng ta đi vắng, khu mỏ cũ và tình hình thành Thường Sa thế nào?” Bị Trần Mộc gọi tên, Giải Cửu đẩy gọng kính, nói: “Khu mỏ cũ rất ổn định, không xảy ra vấn đề gì lớn, ngay cả các cuộc đột kích quy mô nhỏ cũng không có.” “Bạch Kiều Trại, Hắc Kiều Trại bên kia, cũng đã hoàn toàn chiếm được rồi.” “Hiện tại là Thì Hoài Thiền đang cai quản hai trại, còn có một bộ phận thân vệ đội trấn giữ, đề phòng người của ‘Luyện Kim Hiệp Hội’ xâm nhập.” Sau khi dừng lại một chút, Giải Cửu lấy ra một phong thư, đưa cho Trần Mộc.

“Hửm?” Nhận lấy lá thư lướt qua hai cái, Trần Mộc khẽ nhướng mày, có chút bất ngờ: “Đây là thư do Lý gia, một trong tứ đại gia tộc,

gửi cho ngươi?" "Đúng vậy, gia chủ." "Chính là thư của Bán Tiệt Lý, vừa mới gửi đến tối qua." Giải Cửu cười khổ một tiếng, bất lực nói: "Trước đây chúng ta cũng đã có suy đoán, nhưng không ngờ, Bán Tiệt Lý này lại quyết tuyệt như vậy, có thể hạ quyết tâm tàn nhẫn đến thế!" Mọi người xung quanh nghe mà ngơ ngác, đầy dấu chấm hỏi.

Tề Thiết Chủy nhìn sắc mặt của Giải Cửu, rồi lại nhìn vẻ mặt của Trần Mộc, lập tức đã có chút hiểu ra!

"Ý gì đây, Giải Cửu." "Bán Tiệt Lý này, chẳng lẽ..." Thấy Tề Thiết Chủy mặt đầy kinh ngạc, Giải Cửu gật đầu, trầm giọng nói: "Ngay trước khi gia chủ trở về, Bán Tiệt Lý đã đề xuất muốn bán toàn bộ địa bàn, sản nghiệp của Lý gia bọn họ." Lập tức, mọi người xung quanh đều im lặng.

Nhất là Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu, Hoắc Cẩm Tích, những thế lực cũ của thành Thường Sa, lúc này càng thêm chấn động!

Dù sao đi nữa, Lý gia của Bán Tiệt Lý cũng là một trong bốn gia tộc lớn lâu đời của thành Thường Sa, phát tài từ nghề trộm mộ, ăn bát cơm này, nội tình trong tay không thể xem thường!

Đương nhiên, cho dù Bán Tiệt Lý có định liều mạng với Trần gia, cũng không có bất kỳ cơ hội nào, nhiều nhất cũng chỉ khiến Trần gia tốn thêm chút công sức mà thôi.

Mà lúc này... bán toàn bộ địa bàn, sản nghiệp?

Điều này rõ ràng là có ý định bỏ trốn, Bán Tiệt Lý dường như không định tiếp tục dây dưa ở thành Thường Sa nữa, chuẩn bị tìm đường ra khác?!

"Ngoài dự kiến, nhưng cũng là trong dự kiến." "Nếu Bán Tiệt Lý đã quyết ý rút lui, vậy thì cứ thuận theo ý hắn đi." Trần Mộc khẽ gật đầu, nói: "Chuyện này Giải Cửu ngươi xử lý đi, sau khi thu nhận toàn

bộ địa bàn sản nghiệp của Lý gia, thành Thường Sa... cũng coi như mang họ Trần rồi!" Nếu nói địa bàn thành Thường Sa là một bức tranh ghép hình lớn.

Vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, Bán Tiệt Lý, Lý gia, địa bàn, sản nghiệp mà họ nắm giữ, chính là mảnh ghép còn thiếu trong cả bức tranh!!

"Bây giờ mà nói thành Thường Sa không mang họ Trần, e rằng bá tánh Thường Sa cũng không vui đâu?" "Không nói đâu xa, Mộc gia." Tề Thiết Chủy cười một tiếng, nói: "Chỉ riêng phong thái thần uy mà ngài thể hiện hôm nay, cũng đủ để ngồi vững vị trí người đứng đầu Thường Sa này rồi!" Trần Mộc cười gật đầu, không nói gì.

Mưu sự tại nhân, nhưng cũng cần vài phần may mắn.

Điều kỳ diệu là, hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần, lại vô tình cho Trần Mộc một cơ hội như vậy.

"Đây là kiếp nạn của ta, cũng là cơ duyên của ta." Trần Mộc khẽ thở dài trong lòng.

Lá thư đặt trên bàn trước mặt, nội dung không nhiều, cũng rất đơn giản, thẳng thắn rõ ràng.

Bán toàn bộ sản nghiệp, địa bàn của Lý gia, sau đó Bán Tiệt Lý sẽ dẫn tộc nhân rời đi, không còn hỏi đến chuyện giang hồ thế sự.

Còn về việc Bán Tiệt Lý này sẽ đi đâu, làm gì.

Trần Mộc cũng không muốn quan tâm.

Thời loạn thế này, khắp nơi tranh chấp.

Nơi thực sự an toàn, e rằng chỉ có bên kia đại dương, hoặc là rừng sâu núi thẳm, nơi không có dấu chân người!

"Doãn Tâm Nguyệt đại diện cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, quy về

Trần gia." "Liên quan đến việc Trần gia đặt chân ở Tứ Cửu Thành, phát triển mở rộng thế lực, kế hoạch và các bước thực hiện, Giải Cửu?" Trần Mộc ngẩng đầu nhìn Giải Cửu, "Đã chuẩn bị xong kế hoạch chi tiết rồi." Giải Cửu cũng đã có sự chuẩn bị.

Tiếp đó, một bản kế hoạch đủ dày, được chuyển đến tay Trần Mộc.

Lướt qua vài cái, Trần Mộc vỗ nhẹ vào tay Doãn Tâm Nguyệt, thấp giọng nói: "Chuyện bên Tứ Cửu Thành, giao cho cô." "Được." Doãn Tâm Nguyệt không chút từ chối, lập tức nhận lời.

Trong đó, ít nhiều có chút lòng hiếu thắng.

Nhất là khi thấy những người bên cạnh Trần Mộc, bất kể nam nữ đều có tài năng riêng, Doãn Tâm Nguyệt lại càng muốn thể hiện năng lực của mình!

Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Tứ Cửu Thành, bao nhiêu năm đứng vững không đổ.

Mà bây giờ, lại có thêm sự trợ giúp mạnh mẽ từ Trần gia, lo gì không phát triển lớn mạnh?!

"Lần này ta sẽ không ở lại thành Thường Sa quá lâu, sẽ sớm lên đường đi Điền Nam." "Giải Cửu vẫn nắm toàn quyền kiểm soát thân vệ đội của Trần gia, nhưng ngươi phải dựa theo tình hình ở Tứ Cửu Thành, bắt đầu phân ra một nhóm người, theo Doãn Tâm Nguyệt trở về Tứ Cửu Thành." Tốc độ nói của Trần Mộc không nhanh, từng chữ từng câu, đủ để mọi người nghe rõ ràng!

"Xin gia chủ yên tâm." Lời của Giải Cửu vẫn không nhiều, nhưng vẫn như mọi khi khiến người ta cảm thấy vững lòng.

Dù Trần Mộc không ở thành Thường Sa, mọi việc vẫn sẽ được xử lý gọn gàng, theo kế hoạch và bản vẽ ban đầu, thực hiện một cách

có trật tự.

“Phường luyện khí, xưởng vũ khí... lát nữa ta sẽ qua đó một chuyến.” “Việc huấn luyện hàng ngày của các thành viên thân vệ đội, là chuyện thường ngày rồi, ta tin dù ta không có ở đây, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.” “Được rồi.” Trần Mộc gật đầu, ánh mắt lướt qua mọi người.

Nhất thời, không khí trong thư phòng có chút nặng nề.

Ai cũng biết, áp lực mà Trần Mộc đang gánh trên vai, gánh nặng mà hắn đang mang, thật sự là vô cùng nặng nề, áp lực tuyệt đối lớn!

“À, đúng rồi.” “Quên giới thiệu vị này bên cạnh ta, quan phòng thành hiện tại của thành Thường Sa, Trần Ngọc Lâu.” Nghe Trần Mộc chuyển chủ đề, lại lên tiếng.

Bầu không khí nặng nề ban đầu, lập tức tan biến!

Trần Ngọc Lâu sững sờ, hắn thật sự không ngờ, cuối cùng mình còn bị mọi người chú ý một lần, vừa kích động, lại có chút thấp thỏm không nói nên lời.

“Danh hiệu Trần Tổng bả đầu, ai mà không biết chứ?” Tề Thiết Chủy cười một tiếng, nói: “Tổng bả đầu lừng lẫy khắp Tam Tương Tứ Thủy, nhưng bây giờ...

Chương 331

lại chuyển hướng rất hay!" "Tề gia chủ nói đùa rồi, tôi hoàn toàn là nhờ sự chỉ điểm của gia chủ." Trần Ngọc Lâu cũng cười, liên tục xua tay.

Người ngoài không biết chuyện bên trong, bàn ra tán vào.

Trần Ngọc Lâu trong lòng rất rõ!

Nếu lúc đó ở Bình Sơn, chỉ cần hắn hơi bị ma xui quỷ khiến, động một chút ý nghĩ xấu, e rằng đã không có ngày hôm nay rồi!

May mắn thay, cơ hội mà Trần Mộc cho hắn, Trần Ngọc Lâu đã nắm bắt được!

Mà Thường Thắng Sơn, cũng thuận lợi thoát khỏi cái danh đạo phỉ, thuận lợi chuyển thành chính phái, trở thành một đội quân chính quy ăn lương nhà nước!

Cái gì gọi là chuyển mình thành công nhất?

Chính là đây!

Nếu không có sự chỉ điểm, sắp xếp của Trần Mộc, e rằng Trần Ngọc Lâu bây giờ vẫn còn đang lo lắng cho miếng ăn của anh em Thường Thắng Sơn.

Loạn thế, tranh chấp.

Dù gia nghiệp có lớn đến đâu, nội tình có lợi hại thế nào, cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Lần này, Trần Ngọc Lâu đã cược đúng, cũng đã cược ra được một tương lai tươi sáng!

"Giới thiệu cho mọi người làm quen, chắc các vị cũng đã hiểu."

“Tại sao ta lại nói thành Thường Sa mang họ Trần?” Trần Mộc cười một tiếng, trầm giọng nói: “Tuy nhiên vị trí của thành Thường Sa, cũng được coi là một yếu địa chiến lược, nếu thật sự có chiến tranh... sẽ rất khó giải quyết.” “Tăng cường huấn luyện hàng ngày đi, còn về mặt vũ khí tinh nhuệ, ngươi không cần quá lo lắng.” Nghe mấy câu của Trần Mộc, Trần Ngọc Lâu cũng như ăn được một viên thuốc an thần.

Thường Thắng Sơn hiệu xưng mười vạn đạo chúng, thực tế cũng không nhiều người như vậy, người thực sự có thể tham gia chiến đấu, mà lại có kinh nghiệm chiến đấu cũng chỉ có ba năm vạn người mà thôi.

Nhóm người này, chính là chủ lực dưới trướng Trần Ngọc Lâu!

Tuy trước đó đã quét sạch các lộ quân phiệt đạo phỉ, loại bỏ một số người không phù hợp, nhưng số lính tinh nhuệ còn lại, vẫn có ba vạn người!

Trang bị vũ khí cho nhóm người này, từ trước đến nay luôn là vấn đề đau đầu nhất của Trần Ngọc Lâu, thật sự không tìm được cách giải quyết!

Mà sau khi đến thành Thường Sa, Trần Ngọc Lâu gần như ngay lập tức biết được Trần gia đã thiết lập xưởng vũ khí!

Tin tức này, không khác gì cam lộ, giải tỏa sự lo lắng trong lòng Trần Ngọc Lâu.

“Chế tạo vũ khí kiểu mới không khó.” “Khó là ở việc huấn luyện tinh binh!” Trần Mộc gõ lên mặt bàn, trầm giọng nói: “Trần Ngọc Lâu, lát nữa ta sẽ đưa cho ngươi ba bài kiểm tra của thân vệ đội Trần gia, cứ theo tiêu chuẩn này... mà huấn luyện binh sĩ dưới trướng của ngươi!” Cuộc họp trong thư phòng không kéo dài quá lâu.

Đương nhiên rồi, Trần gia hiện nay có thể nói là đã đi vào quỹ đạo, giống như một con thuyền lớn đã khởi hành, căn bản không cần điều chỉnh phương hướng lớn nữa.

Chỉ cần ở một vài chi tiết nhỏ tiến hành tinh chỉnh là được.

Rời khỏi thư phòng, Trần Mộc ngựa không dừng vó, đi thẳng đến phường luyện khí của Trần gia. "Gia chủ!" Người đầu tiên phát hiện Trần Mộc đến chính là Lý Tiểu Yêu.

Mấy ngày không gặp, Trần Mộc cũng có chút kinh ngạc.

Cô nhóc này quả thật là mỗi ngày một vẻ, mới mấy ngày công phu không gặp, Lý Tiểu Yêu đã càng thêm xinh xắn, sự linh động trong ánh mắt còn hơn cả trước đây.

Với sự thay đổi như vậy, Trần Mộc cũng lờ mờ đoán ra được vài phần.

Chắc chắn là Lý Tiểu Yêu đã tìm được việc mình thích làm!

Mà việc này chính là… luyện khí! "Ừm, gương mặt nhỏ nhắn lại xinh đẹp hơn rồi." Trần Mộc cười véo nhẹ khuôn mặt xinh xắn của Lý Tiểu Yêu, bước vào gian trong.

Phường luyện khí chiếm một diện tích không nhỏ, sau khi thiết lập thêm xưởng vũ khí, cũng đã đặc biệt phân ra một khu vực để đặt các loại thiết bị chế tạo vũ khí trang bị kiểu mới.

Trước luyện khí, sau binh công.

Giữa chúng đều có liên hệ với nhau. "Gia chủ có gì phân phó sao ạ?" Lý Tiểu Yêu đi theo bên cạnh Trần Mộc, trong lòng có chút vui mừng nhảy nhót.

Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Sao nào, không có việc gì thì ta không được đến à?" "Cũng… cũng không phải ạ." "Chẳng

phải nghe nói gia chủ ngài lại sắp đi xa sao… Ai, ta còn có rất nhiều vấn đề chuẩn bị thỉnh giáo ngài đây." Giọng Lý Tiểu Yêu có chút thất vọng. "Không vội." "Chút thời gian chỉ điểm cho ngươi, ta vẫn có." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Nghe thấy vậy, đôi mắt của Lý Tiểu Yêu lập tức lại sáng lên.

Chẳng mấy chốc, sau khi thị sát phường luyện khí và xưởng vũ khí, Trần Mộc rất hài lòng với lứa thành viên thân vệ đội đã tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】 này, không tìm ra được khuyết điểm hay vấn đề gì.

Việc luyện khí tiến triển ổn định, từ pháp khí hộ thể, đến pháp khí phụ trợ, rồi đến pháp khí công kích.

Mỗi người đều có thể tự mình luyện chế!

Đương nhiên, số lượng thân vệ đội của Trần gia thực sự không ít, chỉ dựa vào mười mấy thành viên thân vệ đội đã tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】 này, muốn trang bị đầy đủ cho cả đội, vẫn cần một khoảng thời gian.

So sánh với đó, bên vũ khí kiểu mới, trang bị cá nhân lại không cần động não quá nhiều, lãng phí quá nhiều tâm thần, chỉ cần người có chút khả năng thực hành là có thể tiến hành.

Nhưng vì việc này quá cơ mật, từ trước đến nay, người tham gia vào công việc của xưởng vũ khí cũng chỉ có thành viên thân vệ đội của Trần gia.

Chế độ luân phiên, cứ cách một khoảng thời gian sẽ đổi một lứa người đến làm công việc này, cũng coi như là một hình thức rèn luyện. "Hiện nay, kho dự trữ bên xưởng vũ khí thế nào rồi?" Nghe Trần Mộc hỏi, Lý Tiểu Yêu không cần suy nghĩ, trực tiếp nói: "Gần như có thể vũ trang cho khoảng ba nghìn binh sĩ, tất cả đều chế tạo

theo bản vẽ vũ khí, trang bị cá nhân mà gia chủ để lại." "Đủ dùng rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Phần vũ khí kiểu mới này, trong đó số lượng nhiều nhất chính là AK, loại vũ khí này đặt trong thế giới hiện nay… tuyệt đối là ở đẳng cấp nghiền ép tuyệt đối!!

Ngoài ra, vũ khí hạng trung cũng có rất nhiều, nhưng số lượng không đủ. "Hạn chế vẫn còn quá lớn." "Trong tay có kỹ thuật, có năng lực, lại bị tài nguyên bóp nghẹt…" Trần Mộc thở dài, thực sự bất đắc dĩ.

Vũ khí tiên tiến trên Cửu Châu đại địa hiện nay, thứ nào mà không phải dựa vào nhập khẩu?!

Mà Trần gia có bản lĩnh lớn đến đâu, cũng bị hạn chế bởi các loại tài nguyên! "Điểm này gia chủ cũng không cần quá lo lắng." "Sau khi xưởng vũ khí được thiết lập, ta đã đề xuất ý kiến tương tự với Hổ thúc, chắc hẳn đã có kế hoạch chuẩn bị mua sắm rồi." Lý Tiểu Yêu nhẹ giọng nói.

Trần Mộc khẽ nhướng mày, lên tiếng: "Nếu ngươi sớm đã nghĩ đến tầng này, vậy quan điểm của ngươi là gì?" "Vũ khí hạng nặng." Lý Tiểu Yêu lập tức trả lời.

Trần Mộc hài lòng cười, xoa đầu Lý Tiểu Yêu. "Ta… nói sai sao, gia chủ?" "Không có." Trần Mộc lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ngươi nói đúng, phán đoán cũng đúng, vũ khí hạng nặng mới là mấu chốt có thể một búa định âm." "Chỉ có điều." "Khi chúng ta sở hữu công pháp luyện khí cực hạn như 【Thần Cơ Bách Luyện】, vũ khí hạng nặng hoàn toàn có thể tự do phát huy theo ý tưởng của chúng ta." Một lời nói trúng tim đen, đầu óc bỗng nhiên khai thông!

Chương 332

Lý Tiểu Yêu lập tức bừng tỉnh, liên tục gật đầu: "Ta hiểu rồi, gia chủ, hiểu rồi, lần này thì thông suốt cả rồi!" Binh công hán của Trần gia bị hạn chế bởi tài nguyên mà không thể chế tạo vũ khí hạng nặng.

Nhưng… bọn họ còn có công pháp luyện khí như【Thần Cơ Bách Luyện】!! "Ừm, phường luyện khí và xưởng vũ khí bên này, sau này sẽ do ngươi chủ đạo, Tiểu Yêu." "Tư duy của ngươi đều rất chính xác, không có vấn đề gì." Trần Mộc rất hài lòng, càng nhìn càng thích.

Ban đầu hắn cho rằng, Lý Tiểu Yêu và Phong Oa Lý đến từ Phượng Oa Sơn là những người giỏi kỹ xảo, nên mới thích hợp với【Thần Cơ Bách Luyện】.

Bây giờ xem ra, đây là nhặt được một viên ngọc quý!

Phán đoán và tầm nhìn của Lý Tiểu Yêu ở một số phương diện đều không hẹn mà gặp với Trần Mộc, có độ tương hợp rất cao.

Điều này cũng đủ để Trần Mộc yên tâm.

Kiểm tra xong kho dự trữ, lại chỉ điểm cho các thành viên phường luyện khí một lượt.

Mãi đến cuối cùng, Trần Mộc mới riêng lẻ dạy thêm cho Lý Tiểu Yêu.

Đối với tất cả những khúc mắc của Lý Tiểu Yêu, Trần Mộc cũng biết gì đáp nấy, không giấu giếm điều gì, toàn tâm toàn ý truyền thụ những ý tưởng, kinh nghiệm luyện khí của mình.

Nói cho cùng, Trần Mộc còn có kinh nghiệm phong phú từ thời hiện đại chống lưng.

Mà phần kinh nghiệm này của hắn, đặt trong thế giới và thời đại

hiện nay.

Tùy tiện lôi ra một thứ, đều có thể coi là nghiền ép tuyệt đối, vượt xa tư duy có thể sản sinh ra ở thời đại này!

Buổi dạy thêm kéo dài đến khi trăng sao lấp lánh, Trần Mộc mới đứng dậy.

Lý Tiểu Yêu vội vàng đứng theo, bất giác níu lấy cánh tay Trần Mộc, rồi lại như bị điện giật, nhanh chóng rụt về. "Sao vậy?" Trần Mộc cười nhìn Lý Tiểu Yêu, thấp giọng nói: "Không nỡ để ta đi?

Hay là, tối nay đến chỗ ta đánh mạt chược?" Lý Tiểu Yêu ngẩn ra một lúc, nghi hoặc nói: "Đánh mạt chược?

Gia chủ, ta chỉ biết chơi Huyết Lưu Thành Hà… có được không ạ?". "Huyết Lưu Thành Hà?" "Đương nhiên là được." Trần Mộc cười gật đầu, bước ra ngoài.

Thấy vậy, Lý Tiểu Yêu cũng vơ vội một chiếc áo khoác rồi đi theo.

Nàng đâu biết đánh mạt chược mà Trần Mộc nói là gì, càng không biết Huyết Lưu Thành Hà mà mình nói, có khi lại là một lời thành sấm.

Đi qua lão trạch Trần gia, tiểu viện của Trần Mộc và dược phòng trong lão trạch không xa nhau, hiện giờ vẫn còn sáng đèn.

Hơi dừng bước, giờ này trong dược phòng vẫn sáng đèn, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Hoa Linh vẫn còn đang làm việc trong đó. "Đang luyện chế 'Kỳ Lân Huyết Đan'?" Trần Mộc khẽ nhướng mày.

Một lúc sau mới nhớ ra, sau khi trở về Trần gia, Hoa Linh đã ngay lập tức lấy từ chỗ Trần Mộc chiếc Quy Khư Đỉnh mà hắn lấy được từ đại điện đạo quan Bình Sơn.

Quy Khư Đỉnh này cùng với Quy Khư Quái Kính, bốn lá đồng phù vốn là một thể.

Chỉ có điều, trong tay Trần Mộc hiện giờ cũng chỉ có Vô Nhãn Nhân Phù, Vô Nhãn Quỷ Phù, còn lại Vô Nhãn Long Phù và Vô Nhãn Ngư Phù vẫn chưa có được.

Bốn lá đồng phù phối hợp với Quy Khư Quái Kính, sau đó đặt Quy Khư Quái Kính lên Quy Khư Đỉnh, mới là một thể! "Nếu nói luyện chế 'Kỳ Lân Huyết Đan', Quy Khư Đỉnh này quả thực là một lò luyện đan vô cùng thích hợp, công dụng mạnh mẽ." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Người khác có thể không biết lai lịch, ngọn ngành trong đó.

Nhưng Trần Mộc thì quá rõ ràng!

Quy Khư Đỉnh này đến từ Hận Thiên Thị ở Nam Hải, Hận Thiên Thị lại giỏi dùng long hỏa luyện đồng.

Mà Quy Khư Đỉnh chính là do Hận Thiên Thị dùng địa hải long hỏa rèn luyện mà thành, là lễ vật dâng lên cho Chu thiên tử.

Chỉ có điều, sau khi Quy Khư Đỉnh được chôn cùng Chu Mục Vương trong cổ mộ, gặp phải thiên lôi mà xuất thế, sau đó bị người ta lấy đi, qua tay cao nhân cải tạo thành lò luyện đan. "Khí của biển." "Lại có hiệu quả hội tụ linh khí trời đất." "Cứ thế cộng dồn theo hướng tích cực, cho dù là một người mới nhập môn luyện đan, e rằng cũng có thể dễ dàng luyện chế ra một số đan dược thượng phẩm…" Nghĩ đến đây, Trần Mộc vỗ vai Lý Tiểu Yêu, thấp giọng nói: "Ngươi đến tìm Doãn Tâm Nguyệt bọn họ trước đi, tự chơi một mình, ta đi rồi về ngay." "Vâng, gia chủ." Lý Tiểu Yêu gật đầu đáp, bước đến tiểu viện của Trần Mộc.

Còn Trần Mộc thì đẩy cửa dược phòng.

Két~!

Nhanh chóng lách mình vào dược phòng, Trần Mộc liếc mắt đã thấy bóng dáng của Hoa Linh, trên chiếc ghế sofa không xa bên cạnh, Tô Bạch Hồ đang một tay chống má, nửa nằm ở đó. "Tại sao lần nào ta gặp ngươi, ngươi không nằm thì cũng là đang nằm?" Trần Mộc không làm phiền Hoa Linh, trực tiếp dùng hồn khế truyền âm cho Tô Bạch Hồ. "Yêu~!" "Chủ nhân nói gì vậy, chẳng phải ta biết ngài đến sao?

Thấy chưa, bốn đuôi rồi đó ~ thích không?" Tô Bạch Hồ chống má nhìn Trần Mộc, thậm chí còn ra oai vẫy vẫy chiếc đuôi cáo trắng như tuyết. "Ta hy vọng ngươi có thể cứng miệng đến sáng." Trần Mộc cười lắc đầu.

Vẻ mặt yêu mị họa quốc ương dân của Tô Bạch Hồ lập tức cứng lại một nửa, cẩn thận ngồi ngay ngắn.

Miệng cứng thì miệng cứng, thân thể là thân thể, là hai chuyện khác nhau.

Dù Tô Bạch Hồ là một cửu vĩ hồ yêu cực kỳ hiếm thấy, cũng hoàn toàn không lường trước được.

Với thân thể yêu thú của mình, vậy mà lại liên tục bại trận trước mặt Trần Mộc, không một lần chiến thắng! "Nhưng mà… chủ nhân lần này đi bao lâu?" Tô Bạch Hồ không để lại dấu vết mà nhích người, động tác cực nhẹ.

Trần Mộc cũng nhẹ nhàng đi tới gần, ngồi xuống: "Không chắc, lần này thực sự thuần túy là xem vận may, có chút khó giải quyết." Đối với sự xuất hiện của Trần Mộc, Hoa Linh hoàn toàn không cảm nhận được, đương nhiên cũng là vì, hiện giờ toàn bộ tâm trí của Hoa Linh đều đã đặt vào chiếc Quy Khư Luyện Đan Lô trước mặt, toàn thần quán chú, không hề thả lỏng tâm thần dù chỉ một chút!

Đủ thấy, Hoa Linh coi trọng 'Kỳ Lân Huyết Đan' mà nàng đang

luyện chế đến mức nào!

Mà bên cạnh, Trần Mộc và Tô Bạch Hồ, không ai mở miệng, tất cả đều đang đối thoại trực tiếp qua hồn khế, tiết kiệm được công sức nói chuyện. "Vậy… chủ nhân lần này, lại không định đưa ta ra ngoài à?" "Đúng vậy." Trần Mộc gật đầu, thoải mái nghịch đuôi của Tô Bạch Hồ: "Đúng rồi, gà Phượng Minh Nộ Tình mấy ngày nay có về nhà không?" Tô Bạch Hồ thở dài, lắc đầu: "Từ khi chủ nhân ngài đi, gã đó chưa về lần nào, cũng quen rồi." Trần Mộc: "…" Nói đến các yêu thú trong Trần gia, gà Phượng Minh Nộ Tình tuyệt đối là con hoang dã nhất.

Trừ phi Trần Mộc chủ động thông qua hồn khế, bảo nó đến trình diện.

Nếu không, phần lớn thời gian, gà Phượng Minh Nộ Tình đều hoạt động trong phạm vi Thường Sa Thành, còn nó đi đâu thì không nói chắc được.

Có lúc là rừng sâu núi thẳm, có lúc là bãi tha ma, giống hệt như một vị nhân sĩ chính phái trừ ma vệ đạo. "Lần này đi Điền Nam Trùng Cốc, nguy hiểm thì cũng chỉ vậy thôi, mấu chốt là… 'Xà Thần Chi Nhãn' đang chứa đựng linh hồn của Thượng Cổ Xà Thần, khiến ta có chút không nắm chắc." "Ngươi ở Trần gia, ta yên tâm." "'Luyện Kim Hiệp Hội' của nước ngoài vẫn chưa có động tĩnh, nhưng không có nghĩa là chúng sẽ bỏ qua cơ hội đoạt lấy vẫn ngọc." Đối với điều này, Tô Bạch Hồ tỏ ra hiểu biết, ngoan ngoãn dụi vào lòng Trần Mộc.

Bốn chiếc đuôi cáo trắng như tuyết, bồng bềnh, tràn đầy vẻ quyến rũ.

Chương 333

Với một cửu vĩ hồ yêu như nàng, yêu mị vô cùng, lại có thiên phú mê hoặc chúng sinh, người thường gặp phải nàng sớm đã không biết phải chết đi sống lại bao nhiêu kiếp rồi.

Nhưng trong tay Trần Mộc, Tô Bạch Hồ có bản lĩnh lớn đến đâu cũng phải ngoan ngoãn nằm im. "Ai ai ai~!

Từ khi đến Trần gia, ta vẫn chưa từng được đi dạo cùng chủ nhân ngài, sao vậy chứ?" "Là ta không còn thơm, hay là không còn đẹp nữa?" Tô Bạch Hồ lại dụi dụi lên trên.

Gương mặt cấp bậc họa quốc ương dân đó gần trong gang tấc, Trần Mộc còn có thể ngửi thấy rõ từng làn hương thơm thoang thoảng, lòng dạ thư thái. "Được rồi, bây giờ không phải lúc." "Hửm?" Ngay khi Trần Mộc chuẩn bị trừng phạt nhẹ, trong không khí bỗng nhiên xuất hiện một luồng hương thuốc thấm vào lòng người!

Mà nguồn gốc của luồng hương thuốc này, chính là Quy Khư Luyện Đan Lô trước mặt Hoa Linh! "Thành công rồi?" Không đợi Trần Mộc lên tiếng, Hoa Linh đột ngột đứng dậy, vẻ mặt căng thẳng ngửi ngửi mùi hương thuốc trong không khí, phát ra một âm thanh kỳ lạ.

Lập tức, Trần Mộc và Tô Bạch Hồ đều ngẩn ra. "Chậc chậc~!" Ngón tay của Tô Bạch Hồ véo véo dái tai Trần Mộc, thấp giọng cổ vũ: "Chủ nhân thủ đoạn cao tay nha, nghe giọng của Hoa Linh muội muội đi, đúng là tiêu hồn~! ". "Cũng… được đi." Trần Mộc gật đầu.

Nghe thấy giọng của Trần Mộc, Hoa Linh lúc này mới ý thức được, trong dược phòng của mình ngoài Tô Bạch Hồ ra, không biết từ lúc nào lại có thêm một Trần Mộc!

Tâm tư quay cuồng, vừa rồi mình ngửi thấy mùi hương thuốc đó mà phát ra âm thanh… "A a a a mất mặt quá!" "Mộc ca!" Hoa Linh xấu hổ đến mức dậm chân, cái miệng nhỏ chu lên thật cao: "Anh đến sao cũng không nói một tiếng?

Thiệt tình, em chẳng biết gì cả…" "Chẳng phải sợ làm phiền em luyện đan sao?" "Không sao." Trần Mộc cười xoa đầu Hoa Linh, thản nhiên nói: "Yên tâm, anh chẳng nghe thấy gì cả, thật đấy." Hoa Linh trực tiếp dùng tay che miệng Trần Mộc, đôi mắt to long lanh né tránh, hoàn toàn không dám đối diện với ánh mắt của Trần Mộc. "Đợi một chút, Mộc ca." "Em lấy 'Kỳ Lân Huyết Đan' ra trước đã!" Hoa Linh suýt thì quên mất việc chính, vội vàng rút người khỏi lòng Trần Mộc, nhanh chóng loay hoay với Quy Khư Luyện Đan Lô.

Chưa đầy mấy phút, vài viên đan dược được Hoa Linh lần lượt lấy ra, đặt vào một chiếc bình sứ nhỏ tinh xảo.

Mỗi một viên đan dược đều tròn trịa, màu đỏ sẫm, bề mặt còn phảng phất một lớp huỳnh quang nhàn nhạt, nhìn một cái là biết tuyệt không phải phàm phẩm! "Chậc." "Lần này kiếm lời to rồi." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Đan phương của 'Kỳ Lân Huyết Đan' này là phần thưởng mà Trần Mộc nhận được trong một lần điểm danh.

Không phải thành phẩm, nhưng lại là một đan phương cực kỳ chi tiết, các bước và yếu điểm đều rất rõ ràng, trong đó ghi lại toàn bộ quá trình luyện đan, thậm chí cả liều lượng của mỗi loại dược liệu cũng được ghi chú rõ ràng!

Có thể nói, chỉ cần có được đan phương 'Kỳ Lân Huyết Đan' này, chỉ cần là người có chút hiểu biết về thuật luyện đan, là có thể dễ dàng luyện chế ra!

Hơn nữa, người ra tay luyện chế 'Kỳ Lân Huyết Đan' này là Hoa

Linh, và lò luyện đan mà nàng sử dụng còn là lò tốt cấp thần khí như Quy Khư Luyện Đan Lô! "Một lần ra lò được mười viên, Mộc ca." "Lần luyện chế này đã tiêu tốn một nửa số thiên tài địa bảo, số còn lại vẫn đủ để luyện chế thêm một lần nữa, chắc cũng khoảng mười viên." Hoa Linh đưa chiếc bình sứ nhỏ cho Trần Mộc, thở phào nhẹ nhõm.

Hoàn thành nhiệm vụ, luyện đan hoàn hảo! "Vất vả cho em rồi, Hoa Linh." Trần Mộc nhận lấy bình sứ, đổ ra một viên vào lòng bàn tay.

Hương thuốc xộc vào mũi, đó là một loại hương thuốc thấm vào lòng người, nhưng lại mang đến cảm giác bừng bừng sức sống, toàn thân trên dưới đều tỏa ra vẻ phi phàm. "Sau khi dùng 'Kỳ Lân Huyết Đan', tùy theo thể chất của mỗi người, sẽ nhận được 'Kỳ Lân huyết mạch' đặc thù sau một khoảng thời gian." "'Kỳ Lân huyết mạch' sẽ không ảnh hưởng đến việc tu luyện của cá nhân, chỉ là một phương pháp tăng cường từ cấp độ huyết mạch." "Ta thử trước xem sao." Hơi do dự một chút, Trần Mộc ngẩng đầu, nuốt viên 'Kỳ Lân Huyết Đan' trong tay.

Đan dược vừa vào miệng đã tan, thuận thế hóa thành một luồng khí ấm, nhanh chóng lan tỏa đến ngũ tạng lục phủ của Trần Mộc!

Dựa vào năng lực của 【Lục Khố Tiên Tặc】, Trần Mộc gần như chỉ trong vài giây đã hoàn toàn hấp thu dược hiệu của viên 'Kỳ Lân Huyết Đan' này!

Mà huyết dịch trong cơ thể hắn đang nhanh chóng thay đổi! "Có tăng lên… hơn nữa, không nhỏ." "Khoảng chừng thể phách cơ bản tăng lên một đến hai thành, đương nhiên quan trọng nhất là đặc tính mà huyết mạch kỳ lân này mang lại." Trần Mộc đối với sự thay đổi của cơ thể mình, chỉ cần nội thị là có thể nắm bắt.

Tự nhiên, hắn cũng có thể dễ dàng phán đoán ra sự lợi hại của 'Kỳ Lân Huyết Đan' này! "Là phẩm chất hoàn mỹ sao?

Mộc ca." Trong ánh mắt của Hoa Linh tràn đầy sự mong đợi.

Trần Mộc cười gật đầu, lại đổ ra một viên 'Kỳ Lân Huyết Đan', đưa đến bên miệng Hoa Linh. "Là phẩm chất hoàn mỹ, ăn đi." Nghe lời Trần Mộc, Hoa Linh cũng không do dự mà mở miệng, không hề có chút lưỡng lự nào, liền nuốt viên 'Kỳ Lân Huyết Đan' này xuống.

Vì Hoa Linh cũng đã tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】, nên nàng cũng chỉ trong một thời gian cực ngắn đã hoàn toàn hấp thu dược hiệu của 'Kỳ Lân Huyết Đan', thay đổi huyết mạch trong cơ thể! "Quả thật cảm giác rất khác…" "Tiếc quá." Hoa Linh có chút tiếc nuối chép miệng, thở dài nói: "Tiếc là thiên tài địa bảo để luyện chế 'Kỳ Lân Huyết Đan' này thực sự quá hiếm, nếu không có thể luyện chế hàng loạt, đến lúc đó vũ trang cho cả thân vệ đội cũng không thành vấn đề phải không?" "Đúng là như vậy, nhưng không cần lo lắng." Trần Mộc gật đầu, cười nói: "Em quên rồi sao, đợi đến khi Hoàn Mỹ Tu Thân Lô chế tạo thành công, loại huyết mạch kỳ lân này ta có thể sao chép một cách hoàn hảo." Hoa Linh có chút bừng tỉnh, hiểu ra ý đồ của Trần Mộc.

Nói về huyết mạch kỳ lân này, sự mạnh mẽ của nó không ngoài việc trừ hung tịch tà, cường hóa thể phách bản thân.

Loại huyết mạch này cho người thường, tuyệt đối có thể mạnh lên vài bậc, vượt xa người thường!

Nhưng đối với các thân vệ đội của Trần gia mà nói, lại chỉ là gấm thêm hoa mà thôi.

Cũng là vì, toàn bộ thân vệ đội của Trần gia, chỉ cần đã vào danh sách thành viên của Trần Mộc, họ sẽ được dùng đủ ba lần 'Đoán Thể Dược Tề', cường hóa cơ sở thể phách lên vài tầng! "Thực ra ban đầu,

ta định mượn chút máu dùng thử." "Nhưng tình cờ có được đan phương của 'Kỳ Lân Huyết Đan' này, nên huyết mạch kỳ lân mượn hay không cũng không còn quan trọng nữa." Nghe Trần Mộc nói vậy, Hoa Linh dần dần có chút hiểu ra.

Huyết mạch kỳ lân… Trương gia?

Trương Khởi Linh? "Đúng vậy, chính là như em đoán đó." Nhìn thấy ánh mắt của Hoa Linh, Trần Mộc liền biết nàng đang nghĩ gì, cười nói: "Ban đầu ta quả thực muốn mượn huyết mạch kỳ lân của Trương Khởi Linh." "Bây giờ thì, không cần nữa." Hoa Linh liên tục gật đầu, đã hoàn toàn hiểu rõ mạch suy nghĩ.

Hiện tại, có 'Kỳ Lân Huyết Đan' phẩm chất hoàn hảo, sau này lại có Hoàn Mỹ Tu Thân Lô.

Vậy thì Trần Mộc hoàn toàn có thể sao chép hàng loạt huyết mạch kỳ lân, trang bị cho mỗi một thành viên thân vệ đội của Trần gia! "Này, khoan đã." "Chủ nhân, ngài có quên gì không?" Tô Bạch Hồ ngơ ngác một lúc lâu mới phản ứng lại, cả người lao thẳng vào Trần Mộc: "Ta thì sao?

Sao chủ nhân không cho ta ăn 'Kỳ Lân Huyết Đan'?

Chẳng phải ngài thương ta nhất sao sao sao sao~!! ".

Bốn chiếc đuôi cáo trắng như tuyết, bồng bềnh, quấn chặt lấy toàn thân Trần Mộc.

Đây là chiêu trò quen thuộc của Tô Bạch Hồ.

Trước đây Trần Mộc đã nếm trải không ít lần, nhưng dù là lần nào, cũng đều kết thúc bằng thất bại của Tô Bạch Hồ, không có ngoại lệ.

Chương 334

"Đừng nói bậy." "Ai ta cũng rất cưng chiều, được chưa?" Trần Mộc cười ngồi xuống sofa, nghịch đuôi cáo trong tay nói: "'Kỳ Lân Huyết Đan' này, ngươi thật sự không thể ăn, sẽ xảy ra chuyện lớn đấy." "Mộc ca nói đúng đó, Bạch Hồ tỷ." Hoa Linh ở bên cạnh phụ họa gật đầu.

Tô Bạch Hồ nhìn Trần Mộc, rồi lại nhìn Hoa Linh bên cạnh, mặt đầy nghi ngờ: "Hai người không phải là hợp sức lừa ta đấy chứ?

Một người xướng một người họa, chơi trò song hoàng à~!" Im lặng vài giây, Tô Bạch Hồ lúc này mới nhận ra có gì đó không đúng. "'Kỳ Lân Huyết Đan' sẽ tạo ra 'Kỳ Lân huyết mạch', đến đây ngươi còn không hiểu tại sao à?" Trần Mộc nhẹ nhàng nâng cằm trắng như tuyết của Tô Bạch Hồ, thấp giọng nói: "Trong cơ thể ngươi vốn đã có huyết mạch cửu vĩ yêu hồ, nếu lại có thêm một phần huyết mạch kỳ lân, ngươi đoán xem sẽ thế nào?" "Sẽ chết." Tô Bạch Hồ không dám nhìn thẳng vào mắt Trần Mộc. "Xin lỗi chủ nhân, vừa rồi ta… ta ta ta nhất thời ghen tuông, mới như vậy, tha cho ta đi mà chủ nhân~!" Đối mặt với giọng nói nũng nịu của Tô Bạch Hồ, Trần Mộc thở dài, gật đầu nói: "Vậy thì, lát nữa tự phạt mình giang thượng khai hoa đi." Khuôn mặt yêu mị của Tô Bạch Hồ lập tức tái nhợt.

Bên cạnh, Hoa Linh thì nhẹ nhàng thở phào.

Nói đến hình phạt nào của Trần Mộc khiến bọn họ sợ hãi nhất, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, giang thượng khai hoa chính là một trong số đó. "Đương nhiên không chỉ có ngươi, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, gà Phượng Minh Nộ Tình, bọn chúng cũng đều không thể dùng 'Kỳ Lân Huyết Đan' này." "Nhẹ thì huyết mạch trong cơ thể xung đột,

khí tức rối loạn." "Nặng thì huyết mạch tương tàn, bạo thể mà chết." Giọng của Trần Mộc rất bình tĩnh, từng chữ từng câu, nhưng cũng khiến Tô Bạch Hồ nghe rất rõ ràng. "Hiểu rồi, chủ nhân." "Vậy tính ra, 'Kỳ Lân Huyết Đan' này, tương đương với việc cho phép người thường sở hữu… sức mạnh huyết mạch của thần thú thượng cổ?" Tô Bạch Hồ có vẻ suy tư.

Nếu 'Kỳ Lân Huyết Đan' này thật sự có thần hiệu như vậy, chẳng phải là nói, ai ai cũng có cơ hội nhận được huyết mạch đến từ thần thú thượng cổ, Kỳ Lân sao?! "Khoảng chừng là một phần mười triệu huyết mạch, cực kỳ loãng." "Dù sao, thể phách của con người không phải là của yêu thú, có những huyết mạch đặt trên thân yêu thú có thể sẽ bổ trợ cho nhau, lợi ích vô cùng, nhưng đối với con người… thì chưa chắc." Trần Mộc lắc đầu, đứng dậy. 'Kỳ Lân Huyết Đan' quả thực có thể khiến người ta sở hữu một phần 'Kỳ Lân huyết mạch' cực kỳ loãng, nhưng con người cuối cùng vẫn là con người, không phải yêu thú.

Đây đã là cực hạn rồi!

Còn đối với loại yêu thú như Tô Bạch Hồ, trong tình hình cơ thể vốn đã có một loại huyết mạch yêu thú, lại dùng thêm 'Kỳ Lân Huyết Đan', chẳng khác nào uống thuốc độc, tương đương với tự sát! "Đi thôi, đi đánh mạt chược." "Không còn sớm nữa, sáng mai phải đi rồi." Trần Mộc vươn vai, thở dài.

Hoa Linh và Tô Bạch Hồ đều im lặng, không phải là sợ hãi trò chơi mạt chược sắp tới, mà là vì Trần Mộc vừa mới từ Tứ Cửu Thành về, đã lại sắp phải rời đi.

Hơn nữa lần này… cũng không biết bao lâu mới có thể trở về. "Yên tâm." Nhận ra vẻ mặt buồn bã của Hoa Linh và Tô Bạch Hồ, Trần Mộc cười xua tay, thản nhiên nói: "Mộ Hiến Vương ở Điền

Nam đó đối với người thường mà nói, hung hiểm vô cùng, thập tử vô sinh." "Nhưng đối với ta, như đi trên đất bằng!" Nghe vậy, vẻ mặt của Hoa Linh và Tô Bạch Hồ mới khá hơn một chút.

Hai người họ không lo lắng cho sự an nguy của Trần Mộc, chủ yếu là… thời gian chia ly không biết bao lâu, khó tránh khỏi cảm giác dằn vặt.

Ngày thường ngày nào cũng gặp mặt, cũng không cảm thấy gì.

Đến khi thực sự phải xa nhau, dù là Hoa Linh, hay Tô Bạch Hồ, hay Doãn Tâm Nguyệt và những người khác, đều có chút đau đớn khó lòng cắt bỏ, lưu luyến không rời.

Đợi đến khi Trần Mộc trở về phòng ngủ của mình, quả thực là bách hoa tề phóng, tranh kỳ đấu diễm!

Giang thượng khai hoa tiết tiết cao, hồng trung nhất điểu long thủy hỏa liên hoàn. … … Đến khoảng chín giờ sáng ngày hôm sau, Trần Mộc mới tắm rửa xong, thay một bộ quần áo. "Đúng là để Tiểu Yêu nói một câu thành sấm rồi." "Ván bài Huyết Lưu Thành Hà này, không dễ đánh chút nào…" Khẽ thở dài, ngay khi Trần Mộc quay đầu lại, Già La đã đi tới.

Xét thấy lần này ra ngoài là để làm việc chính, Già La cũng đã thay một bộ quần áo gọn gàng, tóc dài đơn giản buộc thành một lọn.

Với trang phục và cách ăn mặc như vậy, không những không làm giảm đi nửa phần dung mạo của Già La, ngược lại còn khiến nàng có thêm vài phần khí chất dứt khoát, sắc sảo, có chút phong thái của một nữ tổng tài nhanh nhẹn, rất ưa nhìn. "Sao vậy?" Trần Mộc khẽ nhíu mày, nhìn thấy bộ dạng này của Già La, Trần Mộc làm sao không đoán ra được, nàng đang nghĩ gì?! "Tỷ phu, anh đã từng thấy 'Xà Thần Chi Nhãn' chưa?" "Là người Tinh Tuyệt, em từ nhỏ đã tiếp xúc với Vô Để Quỷ Động, cảm ứng với lực lượng của quỷ động là nhạy bén

nhất, ngoài ra… còn có khí tức của Thượng Cổ Xà Thần." Già La vẻ mặt bình tĩnh, tiếp tục nói: "Hơn nữa chuyện này cũng là vì sự an nguy của tỷ tỷ, em cũng muốn góp một phần sức lực." Nói đến đây, Trần Mộc thở dài, gật đầu: "Nếu đã vậy, thì đi thôi." Ban đầu, trong danh sách người đi đến Điền Nam Trùng Cốc, Trần Mộc không định mang theo Già La, hay bất kỳ một người phụ nữ nào.

Không phải nói là họ sẽ trở thành gánh nặng, vướng chân vướng tay.

Mà là vì… mộ Hiến Vương ở Điền Nam Trùng Cốc đó, Trần Mộc cũng không biết sẽ có biến hóa kỳ quái gì, mức độ nguy hiểm của nó, rất khó để phán đoán!

Hơn nữa, nếu 'Xà Thần Chi Nhãn' vẫn còn được cất giấu trong mộ Hiến Vương, vậy thì Trần Mộc… rất có thể sẽ phải giao đấu một lần với linh hồn của Thượng Cổ Xà Thần!!

Ai thua ai thắng, khó có định luận! "Thắng bại khó lường a… hy vọng lần này sẽ thuận theo ý ta." Trần Mộc dẫn Già La đi về phía hậu viện, trong lòng khẽ than: "Nếu như 'Xà Thần Chi Cốt' bị một loại sức mạnh nào đó đoạt xá, vậy thì không gian để ta phát huy sẽ rất lớn." "Nhưng nếu linh hồn của Thượng Cổ Xà Thần đã trở về Vô Để Quỷ Động… e rằng sẽ có một trận ác chiến.".

Đối với hình chiếu phân thân của Thượng Cổ Xà Thần, theo Trần Mộc thấy, nhiều nhất cũng chỉ có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất, 'Xà Thần Chi Cốt' bị một loại sức mạnh nào đó đoạt xá, loại sức mạnh này có thể đến từ Vô Để Quỷ Động, cũng có thể đến từ nơi khác.

Loại sức mạnh đó chiếm cứ 'Xà Thần Chi Cốt', mới khiến Thượng Cổ Xà Thần sống lại, và nó truy tìm đến nguyền rủa quỷ động, tình cờ lại giao đấu với Trần Mộc một lần ở Thường Sa Thành!

Khả năng thứ hai, 'Xà Thần Chi Nhãn' cất giấu trong mộ Hiến Vương, linh hồn của Thượng Cổ Xà Thần bên trong đã thoát ra, và đã trở về Vô Để Quỷ Động, từ đó khiến Thượng Cổ Xà Thần hồi sinh.

Nếu là khả năng thứ nhất, Trần Mộc cho rằng hắn vẫn còn không gian phát huy rất lớn!

Nếu là khả năng thứ hai… vậy thì mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng khó giải quyết! "Gia chủ!" "Gia chủ!" "Mộc gia!" Ba giọng nói gần như vang lên cùng lúc.

Lần lượt đến từ Chá Cô Sảo, Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy.

Khởi hành đến Điền Nam Trùng Cốc, lấy Mộ Trần Châu trong mộ Hiến Vương, chuyện này có thể nói là cơ mật trong cơ mật!

Hơn nữa Trần Mộc cũng định mọi việc đơn giản hóa.

Số người càng ít, hành động càng thuận tiện.

Dĩ nhiên, mang theo một đội thân vệ mấy chục người, trực tiếp xông đến Điền Nam Trùng Cốc, kết quả có thể là một đường càn quét, nhưng về mặt thời gian sẽ bị trì hoãn một chút.

Mà đối với Trần Mộc hiện nay, thời gian, lại chính là thứ khan hiếm nhất! "Đều chuẩn bị xong cả rồi chứ?" Trần Mộc liếc nhìn trạng thái của ba người Trần Tiểu Đao, khẽ gật đầu: "Chuẩn bị xong rồi, vậy chúng ta nên khởi hành thôi." "Điền Nam Trùng Cốc xa xôi ngàn dặm, Mộc gia, chúng ta đi thế nào ạ?" "Có phải là đi mấy chuyến tàu hỏa trước, sau đó tìm vài con ngựa ở địa phương để vào núi không?" Tề Thiết Chủy hỏi ra một vấn đề mà hắn quan tâm nhất hiện tại.

Trần Tiểu Đao nghi hoặc nói: "Thú cưỡi của mấy người chúng ta, đi đường dài chắc cũng không có vấn đề gì chứ?

Xịt nước là được mà~~" Chá Cô Sảo không biết đang suy nghĩ gì, có chút thất thần. "Chúng ta bay đi." Trần Mộc cười một tiếng.

Nghe vậy, ba người Trần Tiểu Đao đồng loạt ngẩn ra, Già La đi theo sau Trần Mộc, rõ ràng cũng không ngờ sẽ nghe được một câu trả lời như vậy.

Bay?

Giữa lúc ba người còn đang ngơ ngác, trong tay Trần Mộc đã xuất hiện một thanh trường kiếm cổ xưa, hình dáng là kiểu kiếm Câu Tiễn, gần như là một bản sao hoàn hảo.

Chỉ có điều, thanh trường kiếm này xuất phát từ tay Trần Mộc, và… được luyện chế bằng 【Thần Cơ Bách Luyện】! "Không phải chứ, Mộc gia." "Ngài định, phi kiếm?

Chương 335

Ngự kiếm phi hành???" Tề Thiết Chủy có chút không dám tin vào phỏng đoán của mình.

Chuyện này cũng quá huyền bí rồi!

Tuy rằng ở Trần gia, Tề Thiết Chủy thường xuyên thấy một số pháp khí, vật phẩm mà mình chưa từng thấy, có thể nói là mở rộng tầm mắt.

Nhưng nói đến phi kiếm, đây đúng là đại cô nương lên kiệu, lần đầu tiên! "Đúng, phi kiếm." "Ta cũng là lần đầu tiên thử." Trần Mộc khẽ gật đầu, một tay bấm một chỉ quyết, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Trước đây trong 【Tài Phú Thương Thành】, trong phần thưởng của một lần quay mười liên, có một phần thưởng màu tím, tên là 【Ngự Kiếm Thuật】.

Chỉ có điều, từ trước đến nay Trần Mộc cũng không có thời gian chuyên tâm nghiên cứu, tình cờ hôm qua khi đang chỉ điểm cho Lý Tiểu Yêu ở phường luyện khí, đột nhiên nảy ra ý tưởng, liền tiện tay luyện chế ra một thanh phi kiếm như vậy.

Mà với tu vi cảnh giới hiện tại của Trần Mộc, việc điều khiển thanh phi kiếm này liên tục bay hàng ngàn vạn dặm, thực sự không khó! "Ta lớn từng này rồi còn chưa bay bao giờ, các ngươi thì sao?" Tề Thiết Chủy quay đầu nhìn Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sảo, hạ thấp giọng hỏi: "Có thấp thỏm không yên, hay là hưng phấn mong chờ?" "Tất nhiên rồi!" Trần Tiểu Đao rất thật thà. "Ta cũng chưa bay bao giờ." Chá Cô Sảo cũng rất thật thà.

Tề Thiết Chủy: "…" Ngay lúc ba người vừa tò mò lại vừa lo lắng, thanh phi kiếm đang lơ lửng cách mặt đất không quá nửa mét, đột

nhiên phình to ra, trông như một chiếc thuyền nhỏ!

Toàn thân thanh phi kiếm đều lấp lánh một lớp huỳnh quang nhàn nhạt.

Mũi kiếm sắc bén, không gì cản nổi! "Lên đi, thử xem." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm lần lượt bước lên phi kiếm.

Thân kiếm rộng rãi, cho dù đứng lên một đội thân vệ mười người cũng không hề cảm thấy chật chội, không gian rất lớn. "Khởi!" Trần Mộc lại bấm chỉ quyết, trong nháy mắt, phi kiếm đã lao vút ra khỏi lão trạch Trần gia với một tốc độ mà mọi người chưa từng lường tới, huỳnh quang lướt qua, tạo thành một vệt sáng chói mắt trên không trung!

Cũng là dân chúng bách tính ở Thường Sa Thành có phúc lớn.

Ngay lập tức, không biết bao nhiêu người đã bắt gặp được thanh phi kiếm lao vút lên trời cao từ lão trạch Trần gia!! "Mau nhìn mau nhìn!

Mẹ kiếp ta lại thấy được phi kiếm, đây chắc chắn là thần thông thủ đoạn của Trần gia chủ rồi!" "Phi kiếm?

Đó không phải là truyền thuyết sao?" "Trần gia chủ của Thường Sa Thành chúng ta, ngay cả thần thông bản lĩnh đại tu vi như Pháp Tướng Thiên Địa còn biết, ngự kiếm phi hành chẳng phải là dễ như trở bàn tay, nhẹ nhàng đơn giản sao?" "Khoan đã… Trần gia chủ đây là muốn đi xa?" "Không phải chứ?

Hôm qua Trần gia chủ không phải mới về Thường Sa Thành sao, vội vàng đi như vậy, là đi làm đại sự gì à?!" "Khó nói, có khi là đi tìm thù." "Trần gia chủ có thù với ai?

Con rắn đen lớn xuất hiện trên trời ở ga tàu hỏa hôm qua sao?

Nói vậy thì, quả thực cũng là một mối đại thù…" "Đúng là ngầu vãi!" "Chân đạp phi kiếm, tiên phong đạo cốt, cứ ngỡ tiên nhân chẳng qua chỉ là truyền thuyết bịa đặt, ai ngờ… thế gian này còn có Trần gia chủ!" "Không nói nữa, ta đưa con trai ta đến Trần gia ngay, nếu được chọn vào thân vệ đội Trần gia, đó tuyệt đối là mộ tổ tiên bốc khói xanh!" "…" Trong một lúc, khắp các con đường ngõ hẻm của Thường Sa Thành, người người bàn tán không ngớt.

Đừng nói là người thường, ngay cả những cao thủ hành tẩu giang hồ, cả đời này cũng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy!

Chân đạp phi kiếm, ngự không mà đi!

Cảnh tượng này, lại vô tình, nâng cao địa vị của Trần Mộc trong lòng dân chúng bách tính Thường Sa Thành lên vài bậc!

Trong mắt đại đa số người thường, tiên nhân thực sự có đại thần thông bản lĩnh, ai mà không biết một tay ngự kiếm thuật, đạp kiếm mà bay?!

Chỉ là họ nằm mơ cũng không ngờ, đây là lần đầu tiên Trần Mộc thi triển 【Ngự Kiếm Thuật】, cũng là lần đầu tiên, chân đạp phi kiếm ngự không mà đi, bay lượn trên cửu thiên!. "Cảm giác không tệ, nhẹ nhàng linh hoạt, tốc độ cũng nhanh." Thân ở trên cao, phi hành với tốc độ chóng mặt.

Trần Mộc rất thích cảm giác này.

Thật ra, nếu nói về các phương pháp phi hành mà Trần Mộc có trong tay, không chỉ có mỗi 【Ngự Kiếm Thuật】, mà còn có lôi long hóa thành từ 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, phong linh hình thành từ 【Phong Hậu Kỳ Môn】, v.v.

Ngay cả trong 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 cũng có pháp môn độc đáo là điều khiển tiểu quỷ bay lượn giữa không trung!

Chỉ có điều, nếu xét về tốc độ và sự linh hoạt, thì đúng là 【Ngự Kiếm Thuật】 này vẫn hơn một bậc! "Pháp môn này có thể truyền thụ cho đám Thân vệ đội, rồi trang bị cho mỗi người một thanh phi kiếm...

Chà, cũng có chút thú vị." Nghe Trần Mộc khẽ lẩm bẩm, ba người Trần Tiểu Đao đứng phía sau, sắc mặt hơi khá lên một chút. "Người người đều có thể đạp phi kiếm bay lượn giữa không trung, cảnh tượng này chỉ nghĩ thôi đã thấy cảm động rồi!" Trần Tiểu Đao có chút hưng phấn.

Bên cạnh, Chá Cô Thiêu đang nhìn xuống dưới, mặt mày hơi tái nhợt. "Pháp môn này có môn đạo đấy." "Lúc trước ta còn tưởng bay trên cao không bị gió thổi thành thằng ngốc sao?

Chậc chậc, không ngờ còn có thể cản gió!" Tề Thiết Chủy hồi phục rất nhanh, tuy đây cũng là lần đầu tiên hắn đứng trên phi kiếm, ngự không phi hành, nhưng lại quen rất nhanh, sự lo lắng bất an trong lòng đã tan đi tám chín phần. "Nói nhảm, thật sự nghĩ rằng 【Ngự Kiếm Thuật】 này là hàng đại trà sao?" "Dùng pháp quyết đặc thù truyền 'khí', sau đó điều động phi kiếm bay lượn, sẽ hình thành một loại khí trường cắt xé đặc biệt trước mũi kiếm, dùng để phân tán luồng gió thổi tới." Trần Mộc giải thích đơn giản vài câu.

Thứ này nói trắng ra cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ là một cách vận dụng 'khí', tạo thành một lớp lá chắn phân chia ở đầu mũi kiếm, trực tiếp chia luồng gió thổi tới thành bốn phần trên, dưới, trái, phải rồi phân tán ra ngoài! "Đương nhiên, ngoài việc ngự kiếm phi hành ra." "Pháp môn này còn có tác dụng điều khiển phi kiếm giết địch, ừm... tính ra thì, những thành viên của phường luyện khí tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】 là thích hợp nhất để nắm giữ năng lực này." Suy tư một lát, Trần Mộc khẽ gật đầu.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao ngơ ngác nhìn Trần Mộc, thấp giọng

hỏi: "Gia chủ, vậy có nghĩa là chỉ những người tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】 mới có thể tu luyện 【Ngự Kiếm Thuật】 này sao?" "Không." "Là vì 【Thần Cơ Bách Luyện】 có năng lực hóa vật, ngự vật, cho nên khi bắt đầu với 【Ngự Kiếm Thuật】 sẽ nhanh hơn, cũng thuận tay hơn." Trần Mộc lắc đầu, nhàn nhạt giải thích.

Nói thì nói vậy, nhưng có thể thấy, bất kể là Trần Tiểu Đao hay Chá Cô Thiêu, đều vô cùng muốn học môn 【Ngự Kiếm Thuật】 này.

Ngay cả Tề Thiết Chủy cũng tỏ ra nhiệt tình chưa từng có! "Tề gia, ông kích động cái gì chứ?" "【Ngự Kiếm Thuật】 này chỉ là một pháp môn, ông lại không tu luyện công pháp nào, làm sao thi triển được?" Trần Tiểu Đao một lời nói trúng tim đen, Tề Thiết Chủy lập tức sững sờ, mặt sa sầm lại: "Ta lại quên mất chuyện này...

Ai!

Truyền thuyết kể rằng kiếm khách ở Thục quốc giỏi nhất về phi kiếm, cưỡi lừa ngược, ngàn dặm xa xôi phi kiếm chém đầu người, tiêu sái lợi hại biết bao?!" Trần Tiểu Đao: "..." Chá Cô Thiêu: "..." Già La: "Không ngờ Tề gia chủ là một thầy tướng số mà cũng có giấc mộng kiếm khách?

Cũng đáng kính đấy." Trần Mộc nín cười đến khổ sở.

Đối mặt với cú đâm chí mạng này của Già La, Tề Thiết Chủy bất lực xua tay, thở dài một hơi: "Già La cô nương không biết đó thôi, nhà nào mà chẳng có giấc mộng cầm kiếm giang hồ?

Chỉ là thời cũng là mệnh, tạo hóa trêu ngươi vậy!" "Đừng nói nhảm nữa." "Những công pháp trong tay ta ngươi đều không muốn học, vậy ta cũng hết cách." Trần Mộc có chút hận sắt không thành thép, nếu nói về các loại công pháp mà hắn nắm giữ, có ít sao?

Không hề ít!

Chương 336

Công pháp chính đạo tà đạo, Trần Mộc đều có.

Ai ngờ Tề Thiết Chủy chọn tới chọn lui, cũng không có mục tiêu ưng ý, Trần Mộc suýt nữa vì chuyện này mà chém Tề Thiết Chủy. "Ây ây, Mộc gia, lời này không thể nói như vậy được." "Ngài cũng biết, chuyện tu luyện này chú trọng vào cơ duyên xảo hợp, đúng không?

Công pháp mà không hợp với thân thể của ta, thì thực sự không được a..." Tề Thiết Chủy liên tục thở dài, mặt mày sầu não. "Thôi được rồi." Trần Mộc cũng không nói thêm gì.

Nếu lần nào đó điểm danh mà nhận được một môn công pháp thích hợp với Tề Thiết Chủy, thì tự nhiên là chuyện tốt.

Nếu không được, đó cũng là số mệnh của Tề Thiết Chủy! "Lại đây, Tiểu Đao, Chá Cô huynh." "Ta truyền thụ 【Ngự Kiếm Thuật】 cho các ngươi trước, lát nữa sẽ cho mỗi người một thanh phi kiếm, tự mình tham ngộ." Trong lúc nói chuyện, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Thiêu đã lập tức áp sát lại.

Ngay sau đó, 【Song Toàn Thủ - Lam Thủ】, thi triển!

Trần Mộc ra tay như điện, nhanh chóng điểm vào sau gáy của Trần Tiểu Đao và Chá Cô Thiêu, sao chép toàn bộ đoạn ký ức và phương pháp tu luyện của 【Ngự Kiếm Thuật】, đóng gói gửi vào!

Rất nhanh, cả Trần Tiểu Đao và Chá Cô Thiêu đều nín thở ngưng thần, yên lặng lĩnh ngộ. "Già La, nàng có muốn học không?" "Thôi đi, Tả phu." Già La lắc đầu, giọng nói hạ xuống rất thấp: "Nếu ta học 【Ngự Kiếm Thuật】 này, sau này chẳng phải sẽ không có cơ hội cùng chàng cưỡi chung một thanh phi kiếm sao?" Trần Mộc khẽ

nhướng mày, cười nói: "Đầu óc nàng xoay chuyển cũng nhanh đấy." Nói thì nói vậy, nhưng để đảm bảo vạn vô nhất thất, Trần Mộc vẫn gửi cho Già La một đoạn ký ức về 【Ngự Kiếm Thuật】.

Ngay sau đó, một cuộn địa đồ được Trần Mộc lấy ra, trải phẳng trên thân kiếm.

Đây là bản đồ thứ hai về Điền Nam Trùng Cốc, bản đầu tiên là từ tay Trần Ngọc Lâu, sau đó được Hoắc Cẩm Tích mang đi phục chế ở mức độ tối đa, rồi lại lâm mô xuống, mới hình thành bản thứ hai này. "Vẫn còn hơi mờ, nhưng cũng không sao." "Sông núi vẫn còn lờ mờ nhận ra được, dựa theo địa mạo mà phán đoán... có lẽ là ở khu vực sông Lan Thương, không sai được." Trần Mộc cẩn thận nghiên cứu bản đồ, bên cạnh, Tề Thiết Chủy cũng ghé lại gần, tỉ mỉ quan sát: "Mộc gia, cái Điền Nam Trùng Cốc này, e là bao nhiêu năm cũng không ai có thể vào thám hiểm được nhỉ?!" "Đúng vậy." "Điền Nam Trùng Cốc này quỷ quyệt khôn lường, nguy hiểm vô cùng." Trần Mộc gật đầu, thuận tay chỉ vào bản đồ: "Độc trùng độc vật, tà vật quỷ dị, cho dù là cao thủ tinh nhuệ nhất trong giới... cũng là có đi không có về!" Một ngày một đêm sau, tại khu vực Già Long Sơn, Điền Nam.

Một thanh phi kiếm lớn như chiếc thuyền nhỏ từ trên cao lao xuống, nhanh chóng hạ cánh xuống mặt đất.

Gần như trong gang tấc, là một ngọn núi tuyết hùng vĩ. "Là nơi này rồi." Sau ba ngày liên tục di chuyển, trạng thái tổng thể của Trần Mộc vẫn như thường, không hề có chút mệt mỏi nào.

Điều này đương nhiên cũng nhờ vào cảnh giới tu vi hiện tại của hắn, cộng thêm việc Trần Mộc còn tu luyện nhiều loại công pháp, có thể nói là bổ trợ lẫn nhau, tu luyện thần tốc.

Ngoài ra, những người như Trần Tiểu Đao, Chá Cô Thiêu, thậm chí cả Già La, Trần Mộc đều để họ thử thi triển 【Ngự Kiếm

Thuật】, điều khiển thanh phi kiếm này, dùng để bay lượn trên không trung, tích lũy kinh nghiệm. "Đây chính là Già Long Sơn sao, Mộc gia?" "Sớm đã nghe người địa phương đồn rằng, Già Long Sơn này có độ cao cực lớn, có câu nói là ngay cả chân long cũng không bay qua được... khó tránh khỏi có chút khoa trương rồi." Tề Thiết Chủy không hề để tâm.

Sau khi tự mình trải nghiệm cảm giác đạp kiếm bay lượn, đối với loại thuyết pháp này của người địa phương, Tề Thiết Chủy cũng có thể dễ dàng phân biệt được.

Già Long Sơn, ngăn cản chân long ư?

Chẳng qua chỉ ngăn được người thường mà thôi! "Đúng, Già Long Sơn." Trần Mộc mở bản đồ ra, gật đầu nói: "Nơi này có một nhánh của sông Lan Thương, tên là Xà Hà, uốn lượn quanh co, chảy vào giữa những ngọn núi trùng điệp, hình thành một khe cốc." "Và khe cốc này, chính là cái gọi là...

Điền Nam Trùng Cốc." Phi kiếm lơ lửng ở độ cao cách mặt đất chỉ khoảng mười mấy mét, độ cao này vừa vặn có thể quan sát được phần lớn địa thế, cũng có thể thấy được những tình huống mà ở trên mặt đất không thấy được. "Bên trong Trùng Cốc có chướng khí cực kỳ lợi hại, người chạm vào chắc chắn sẽ chết, đây được gọi là một loại độc dược do Hiến Vương thiết kế, tên là đẳng độc." "Nhưng mà... vấn đề không lớn." Trần Mộc nhìn mây trên trời, khẽ gật đầu.

Dựa theo những ghi chép và tình hình trên bản đồ da người để phân tích, trừ phi có gió to mưa lớn cuốn đi, cuốn hết đẳng độc trong Trùng Cốc đi, nếu không thì rất khó tiến vào.

Mà trùng hợp thay, Trần Mộc lại am hiểu 【Phong Hậu Kỳ Môn】, cũng có năng lực hô phong hoán vũ, dễ như trở bàn tay! "Nếu nói về vị trí của mộ Hiến Vương." "Mộc gia, ta thật sự muốn chiêm

ngưỡng cái gọi là Thủy Long Vựng trong truyền thuyết, đó là một trong những bảo địa phong thủy cực phẩm khó tìm đấy!" Tề Thiết Chủy lòng đầy mong đợi.

Chá Cô Thiêu chỉ biết sơ qua một chút.

Trần Tiểu Đao nhìn Trần Mộc và Tề Thiết Chủy, thấp giọng hỏi: "Gia chủ, Tề gia, Thủy Long Vựng này... rất lợi hại sao?!" "Cũng được." Trần Mộc khẽ gật đầu. "Cũng được." Tề Thiết Chủy cũng hùa theo gật đầu.

Suy nghĩ một lát, Tề Thiết Chủy có chút hiểu ra, trong lòng thầm than: "Mộc gia nói Thủy Long Vựng này chỉ ở mức cũng được, vậy có lẽ nó cũng chỉ như vậy..." "Kỳ lạ, bảo địa phong thủy tốt hơn Thủy Long Vựng cũng chỉ có mấy nơi thôi, đếm trên đầu ngón tay, lẽ nào Mộc gia, biết??" Ngay lúc Tề Thiết Chủy đang nghi hoặc trong lòng, Trần Mộc đang giải thích cho Già La về bảo địa phong thủy 'Thủy Long Vựng'. "Dựa theo những ghi chép trên bản đồ, bảo địa phong thủy Thủy Long Vựng này là do một đại vu dưới trướng Hiến Vương lựa chọn." "Thủy khí bao quanh trước cổ mộ hình thành một vòng tròn mông lung, giống như vầng hào quang của mặt trời, mặt trăng, vì thế được gọi là Long Vựng." "Mờ mờ ảo ảo, hữu hình vô hình, là nơi sinh khí ngưng tụ mà linh khí lại hiển lộ." "Thi thể chôn trong đó, sinh khí không bị thất thoát, thủy khí không thể xâm thực." Trần Mộc nói rất nghiêm túc và chi tiết, Già La cũng ghi nhớ từng câu từng chữ vào lòng.

Bây giờ không hiểu cũng không sao, đến lúc nhìn thấy, đối chiếu lại là sẽ hiểu.

Bí thuật phong thủy tại sao lại khó học?

Cái khó chính là ở hai chữ 'thực tiễn'!

Ví dụ như, học những kiến thức lý thuyết trong bí thuật phong

thủy cần tốn năm năm thời gian.

Nhưng muốn tận mắt chứng kiến từng cái một, những bảo địa phong thủy đó, những địa thế tuyệt diệu hội tụ linh khí đất trời... lại cần tốn mười năm, hai mươi năm, thậm chí cả một đời người! "Đúng rồi Mộc gia." Tề Thiết Chủy ghé lại, chỉ vào tấm bản đồ thấp giọng hỏi: "Trên này có một câu nguyên văn của Hiến Vương, có vẻ hơi cuồng vọng." "Mộc gia, ngài thấy sao?" Trong lúc nói chuyện, tấm bản đồ được lật lại.

Đoạn văn tự vốn được ghi trên bản đồ da người, đều đã được Hoắc Cẩm Tích sao chép lại trên bản đồ thứ hai này.

Trong đó có một câu nguyên văn là: 'Ế, tấn vu thủy long vựng trung, thi giải thăng tiên, long vựng vô hình, nhược phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá.' (Ta, ẩn trong Thủy Long Vựng, thi giải thành tiên, Long Vựng vô hình, nếu không phải trời sập, thì khó bị người ngoài phá giải.) "Chỉ phân tích trên mặt chữ thì..." "Nếu trời không sụp đổ xuống, thì sẽ không bao giờ có ai có thể tiến vào ngôi mộ này sao?" Chá Cô Thiêu khẽ nhíu mày, có chút khó chịu.

Nguyên nhân không gì khác, giọng điệu này, thực sự quá cuồng vọng!

Trần Tiểu Đao cười một tiếng, nói: "Biết đâu cũng chỉ là Hiến Vương cáo mượn oai hùm, cố tình bày trò nghi binh?" "Không phải vậy." Trần Mộc lắc đầu.

Bốn chữ vừa thốt ra, sắc mặt của Trần Tiểu Đao và Chá Cô Thiêu đều biến đổi, rồi lại nhanh chóng trở lại như thường.

Nếu Trần Mộc đã biết những điều này, hai người cũng tin rằng, Trần Mộc chắc chắn đã có cách giải quyết trong tay! "Thử suy nghĩ theo một cách khác xem, có phải 'thiên băng' mà Hiến Vương nói đến là chỉ sao băng trên trời, hoặc là những thứ như thiên thạch không?"

"Đương nhiên cũng có khả năng là..." Tề Thiết Chủy chỉ lên trời, thần bí nói: "Phải đợi đến thời khắc nhật nguyệt tinh thần trùng hợp, chạm đến thời cơ mấu chốt, mới có thể tiến vào?" Một hồi phân tích, cũng coi như Tề Thiết Chủy đã đoán được phần nào.

Trần Mộc khẽ gật đầu, cười nói: "Tề gia chủ nói cũng không hoàn toàn sai, 'thiên băng' ở đây ý chỉ sự phá hủy." "Đó cũng là vì..." "Mộ Hiến Vương giống như được giấu trong một cái mai rùa khổng lồ, nếu không phá vỡ cái mai rùa này, thì nói gì đến việc thâm nhập vào vương mộ bên trong?!" Lời còn chưa dứt, phi kiếm đã lao thẳng xuống, Trần Mộc nhắm thẳng vào một thủy động dưới chân núi, phi kiếm vẽ một đường parabol hoàn hảo trên không trung.

Gió rít gào, sóng nước lấp lánh, phi kiếm đột ngột dừng lại, từ trong thủy động, một luồng khí lạnh đến cực điểm ập tới, trong nháy mắt, bao trùm lấy nhóm người Trần Mộc đang đứng trên phi kiếm!

Chương 337

"Đi vào luôn sao?

Tả phu?" "Chàng có muốn nghỉ ngơi một chút, hồi phục trạng thái không..." Già La nhẹ nhàng nói, ánh mắt lộ vẻ quan tâm.

Suốt chặng đường bay nhanh như gió, một ngày một đêm, ngoài việc Trần Mộc thỉnh thoảng nghỉ ngơi một chút để rèn luyện 【Ngự Kiếm Thuật】 cho Trần Tiểu Đao và Chá Cô Thiêu.

Thời gian còn lại, về cơ bản đều là Trần Mộc điều khiển phi kiếm, duy trì tốc độ bay cực cao!

Chỉ tính về thời gian và khoảng cách, hiện tại quả thực không có phương tiện giao thông nào có thể sánh được với việc bay lượn, quả thực quá nhanh, có thể gọi là thần tốc! "Không sao." Trần Mộc lắc đầu, cười nói: "Môn 【Ngự Kiếm Thuật】 này không hề đơn giản thô thiển, chỉ cần khống chế 'khí' của bản thân đủ tinh tế, là có thể làm được như nước chảy không ngừng." Tìm được Già Long Sơn, thực ra cũng coi như đã tìm được Điền Nam Trùng Cốc.

Mà con đường tiến vào Điền Nam Trùng Cốc, trên bản đồ cũng đã đánh dấu hai đường.

Một trong số đó là đi qua cửa gió của Già Long Sơn, cưỡng ép vượt qua.

Con đường thứ hai là men theo Xà Hà vòng qua Già Long Sơn, đương nhiên con đường này phải xuyên qua một khu rừng nguyên sinh, khoảng cách xa hơn, cũng khó đi hơn.

Chỉ có điều, hai con đường này...

Trần Mộc không chọn con đường nào cả, mà lựa chọn thủy động

dưới chân Già Long Sơn này, chuẩn bị xuyên qua thủy động dưới chân núi, đi vào trong núi! "Mộc gia?" "Bây giờ chúng ta có phi kiếm, bay thẳng qua cửa núi trên Già Long Sơn là được rồi mà?

Cần gì phải tốn công tốn sức như vậy?" Tề Thiết Chủy có chút không hiểu, thấp giọng hỏi.

Thanh phi kiếm như chiếc thuyền nhỏ đang lơ lửng phía trên thủy động.

Mà sâu trong thủy động, từng luồng gió lạnh đến cực điểm đang gào thét thổi ra, đặc biệt là tiếng gió va vào vách đá, càng mang lại cảm giác như ma khóc sói tru, vô cùng rợn người! "Bay thẳng qua đỉnh núi, đúng là tiết kiệm thời gian, công sức, tâm trí." "Chỉ có điều..." Trần Mộc chỉ vào thủy động đen ngòm, nói: "Bên trong thủy động này, có vài thứ không tồi, ta định mang đi." "Thứ không tồi?

Bảo bối cực phẩm?" Tề Thiết Chủy hai mắt sáng rực. "E rằng... không phải vậy." Chá Cô Thiêu hiểu Trần Mộc, hơn nữa ông cũng rất rõ, đối với Trần Mộc mà nói, trừ phi là vẫn ngọc hoặc thanh đồng thần thụ, những bảo vật cấp thần khí như vậy, còn không thì dù những bảo bối khác có giá trị đến đâu, có tinh xảo thế nào... cũng khó mà khơi dậy được chút hứng thú nào của hắn! "Lần trước thấy gia chủ có giọng điệu này là khi nào nhỉ?" "Tướng quân thi vương?!" Nghĩ đến đây, Chá Cô Thiêu không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Lẽ nào... bên trong thủy động dưới chân Già Long Sơn này, còn ẩn giấu một hung sát cùng cấp bậc với Tướng quân thi vương?! "Đừng đoán mò nữa, xuất phát thôi." "Tiểu Đao, ngươi đến điều khiển kiếm." Trần Mộc chỉ vào phi kiếm dưới chân, gật đầu nói: "Chú ý giữ khoảng cách khoảng hai mươi centimet so với mặt nước, điều này cũng có thể rèn luyện khả năng khống chế của ngươi." "Rõ, gia chủ!" Trần Tiểu Đao xoa tay hăm hở, tiếp nhận quyền điều khiển phi kiếm.

Trần Mộc thì dẫn Già La, đứng ở mũi kiếm.

Trong khoảnh khắc, phi kiếm tiến lên, bay là là trên mặt nước.

Mà Trần Tiểu Đao cũng tập trung toàn bộ sự chú ý của mình vào việc điều khiển phi kiếm, cố gắng theo đuổi sự hoàn hảo!

Đúng như Trần Mộc nói, thi triển 【Ngự Kiếm Thuật】 để điều khiển một thanh phi kiếm như chiếc thuyền nhỏ thế này.

Đây chính là thử thách lớn nhất đối với khả năng khống chế!

Bay trên cao thì không sao, cao thấp đều được.

Nhưng trong thủy động uốn lượn khúc khuỷu này, thì có rất nhiều thứ để thử thách.

Chỉ trong vòng năm phút ngắn ngủi, trán của Trần Tiểu Đao đã lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt cũng có chút mệt mỏi. "Tiếp tục." Trần Mộc quyết tâm rèn luyện Trần Tiểu Đao, tiếp tục nói: "Điều khiển phi kiếm xuyên qua thủy động, quả thực nhanh hơn nhiều so với những thứ như bè tre..." Lời còn chưa dứt, phía trước phi kiếm, lòng sông đột nhiên trở nên rộng hơn, và tốc độ dòng nước dường như cũng chậm lại rất nhiều.

Chá Cô Thiêu và Tề Thiết Chủy đứng phía sau, mỗi người cầm một chiếc đèn pin cường độ cao, chiếu sáng vùng nước phía trước. "Ây da, những tảng đá trong thủy động dưới đáy Già Long Sơn này...

đều có hình thù kỳ quái quá!" "Có chút tà môn rồi." Tề Thiết Chủy nhìn quanh, chậc chậc khen lạ.

Các loại thạch nhũ xung quanh thủy động này, liếc mắt một cái là có thể thấy rất nhiều hình tượng, trông vô cùng đặc biệt và kỳ quái.

Có tượng Phật lớn, có trẻ con, cũng có mây bay hạc nội, thậm chí còn có những hình dạng đầu trâu mặt ngựa, dã thú!

Những cảnh tượng như vậy, thực sự khiến người ta không thể không khâm phục sức mạnh của tự nhiên, đúng là quỷ phủ thần công! "Ta không nói được cảm giác này..." "Rõ ràng đều là những cảnh tượng bên ngoài không thể thấy được, nhưng lại cho ta một cảm giác rất không ổn, rất kỳ lạ." Chá Cô Thiêu có chút bất an, rất khó chịu.

Đúng lúc này, phía trước lòng sông, xuất hiện một vách đá màu đỏ son, giống như một thác nước treo ngược, vô cùng lộng lẫy và bắt mắt! "Đợi đã!

Mộc gia mau nhìn!" Tề Thiết Chủy lập tức nhận ra có điều không ổn, hít một hơi khí lạnh.

Ngay cả Trần Tiểu Đao đang chuyên tâm điều khiển phi kiếm cũng không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn.

Trong chốc lát, thanh phi kiếm lớn bằng chiếc thuyền nhỏ cứ thế lơ lửng tại chỗ.

Hai luồng ánh sáng mạnh từ đèn pin chiếu vào thác nước màu đỏ son treo ngược phía trước, và dưới ánh sáng trắng của đèn pin, kinh hãi... hiện ra một cái đầu thú khổng lồ!

Cái đầu thú này chỉ nhìn từ hình dạng, trông giống như mãnh thú hổ sư tử, nhưng nhìn kỹ lại, lại có chút giống ác quỷ kỳ dị, nanh vuốt vô cùng, miệng đầy răng nanh sắc nhọn, cứ thế nằm ngang ở đây!

Một lượng lớn nước sông ngầm chảy qua, xuyên chính xác qua cái miệng thú đó.

Tựa như... khí thôn sơn hà, nuốt chửng vạn vật! "Thao Thiết?" "Mộc gia, ngài xem cái miệng thú này, có giống hung thú Thao Thiết trong truyền thuyết không?" Tề Thiết Chủy nhíu mày suy nghĩ, vắt óc nhớ lại những ký ức trong đầu.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Không phải

Thao Thiết, nhưng cũng gần như vậy, thấy được cái đầu thú màu đỏ son này... cũng coi như trùng khớp với suy đoán của ta." "Vật sống mà ta muốn mang đi, đang ở phía trước không xa..." Không khí có phần trầm lặng.

Hồi lâu, Tề Thiết Chủy mới thăm dò mở miệng, thấp giọng nói: "Mộc gia, ngài muốn từ trong thủy động dưới chân Già Long Sơn này... mang đi một vật sống?

Chương 338

Chẳng lẽ là một con Thao Thiết??" Lời này vừa thốt ra, Tề Thiết Chủy cũng nhận ra trí tưởng tượng của mình quả thực lợi hại.

Thao Thiết là thượng cổ hung thú, làm sao có thể, ẩn mình dưới chân Già Long Sơn này, yên ổn một góc?! "Ha ha, đến lúc đó ngươi sẽ biết." "Tiểu Đao." Trần Mộc cười một tiếng, thuận tay chỉ: "Tiến lên, xông vào miệng thú." "Tuân lệnh, gia chủ!" Trần Tiểu Đao sớm đã chờ đợi từ lâu, lúc này nghe thấy Trần Mộc ra lệnh, lập tức thấy thanh phi kiếm như chiếc thuyền nhỏ, mạnh mẽ lao về phía trước, xông vào!

Miệng thú dị thú màu đỏ son, tựa như khí thôn sơn hà, mà nhóm người Trần Mộc, thì đạp phi kiếm nhẹ nhàng xông vào trong đó.

Lập tức, khí tức xung quanh đột nhiên trầm xuống.

Mà ở phía trên đỉnh đầu của mọi người không xa, xuất hiện từng thứ treo lơ lửng, tử khí u ám trầm thấp, xen lẫn trong đó là một loại khí tức đặc biệt vô cùng quỷ dị! "Chậc." "Quả nhiên không phải nơi lành gì!" Sau khi nhìn thấy những thứ trên đỉnh đầu, Tề Thiết Chủy và Chá Cô Thiêu đồng thanh thốt lên, có chút kinh ngạc.

Ngay sau miệng thú đó, lòng sông cực kỳ chật hẹp thẳng tắp thông về phía trước, khoảng cách rất dài, quan trọng nhất là, vách đá phía trên treo lủng lẳng chi chít những tượng người bằng đá! "Toàn bộ đều treo ngược, hai tay sau lưng bị trói." "Chưa từng nghe nói có tình huống này... không đúng không đúng, vấn đề mấu chốt không phải ở đây, những tượng người bằng đá này dùng để làm gì?" Tề Thiết Chủy nhíu mày suy nghĩ. "Tiểu Đao, hạ thấp độ cao một chút." Trần Mộc lên tiếng, bước lên một bước.

Do phi kiếm mà mọi người đang đứng là bay lơ lửng, cách mặt nước một khoảng nhất định, chứ không hoàn toàn chìm trong nước.

Do đó, đỉnh đầu của mọi người chỉ cách những tượng người bằng đá kia khoảng hai ba mươi centimet!

Chỉ cần duỗi tay, nhón chân là có thể dễ dàng chạm vào! "Toàn bộ đều là...

đẳng dũng." Giọng của Trần Mộc rất nhẹ, nhưng lại khiến ba người Tề Thiết Chủy nghe mà trong lòng rùng mình, lập tức nảy sinh một cảm giác vô cùng tồi tệ.

Từng tượng người bằng đá treo ngược trên vách đá, rất khó phân biệt nam nữ, nhưng có thể nhìn ra cao thấp béo gầy, còn có một số tượng nhỏ, trông có vẻ là những đứa trẻ chưa thành niên.

Trong sơn động tối đen như mực, ánh đèn pin trắng bệch chiếu vào từng tượng người bằng đá, giống như từng con quỷ treo cổ. "Cũng có chút giống với địa hạ thi hà trong cổ mộ Thanh Ô Tử, cảm giác này... mẹ nó, đúng là có chút quỷ môn đạo!" "Trông giống thời Hán, cũng không giống, có chút phong cách địa phương." Trong lúc nói chuyện, Trần Mộc giơ tay vung ra một sợi dây sấm sét, nhẹ nhàng cắt đứt một tượng người bằng đá trông có vẻ còn nguyên vẹn, ném lên phi kiếm. "Xoẹt." Sợi dây sấm sét dày bằng ngón tay trong tay Trần Mộc, có sức cắt cực mạnh, không tốn chút sức lực nào, đã cắt đôi tượng người này, để lộ ra huyền cơ ẩn giấu bên trong.

Lập tức, Già La nhíu chặt đôi mày đẹp, quay mặt đi không muốn nhìn nữa.

Bên cạnh, hai người Tề Thiết Chủy và Chá Cô Thiêu cũng nhìn mà buồn nôn, sắc mặt rất khó coi. "Lớp vỏ ngoài rất mỏng, giống như sản phẩm sau khi da người cứng lại?" Chá Cô Thiêu một tay bịt miệng mũi, tay kia thì rút ra một con dao găm, khều khều vài cái.

Bên trong lớp vỏ ngoài của tượng người, gần như toàn bộ đều là những con sâu đã mục nát, trong đó có một số đã khô, phần còn lại phần lớn là trứng sâu.

Cảnh tượng như vậy, thực sự khiến Tề Thiết Chủy da đầu tê dại! "Gia chủ, đây chắc là một loại thủ đoạn do Hiến Vương sắp đặt phải không?

Cơ quan?" Trần Tiểu Đao cảnh giác quét mắt nhìn xung quanh, thấp giọng nói: "Có phải đây là một loại độc trùng, dùng để phòng thủ con sông này không?" "Coi như vậy đi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Sau khi tận mắt nhìn thấy tình trạng của những tượng người này, cũng khiến Trần Mộc yên tâm hơn một chút.

Những tượng người này không khác mấy so với những gì hắn nhớ trong ký ức, đương nhiên, cảm giác tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối có sức tác động mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng!! "Là...

đẳng thuật?" "Ta nhớ ra rồi, gia chủ." Chá Cô Thiêu đột nhiên hít một hơi khí lạnh, trầm giọng nói: "Sớm đã nghe nói Hiến Vương giỏi đẳng thuật, lúc này tận mắt chứng kiến, mới biết thủ đoạn của hắn tà độc đến mức nào!" Bên cạnh, Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao nhìn nhau.

Về một số dã sử ghi chép về Hiến Vương, Tề Thiết Chủy cũng biết một ít.

Nhưng nếu nói về những thứ chi tiết hơn, Tề Thiết Chủy lại không biết nhiều bằng Chá Cô Thiêu.

Dù sao đi nữa, Chá Cô Thiêu cũng được coi là một nhân vật kiệt xuất trong giới trộm mộ thế hệ này, lại là người của phái Bàn Sơn nam chinh bắc chiến, những chuyện ông biết có thể nói là đủ mọi loại, tam giáo cửu lưu không gì không biết! "Đúng, chính là đẳng thuật."

"Và những tượng người treo ngược này, được gọi là đằng dũng." Trần Mộc thở dài, nhàn nhạt nói: "Đây mới chỉ là bắt đầu, đằng thuật này cũng được coi là một loại tà thuật cực kỳ lợi hại, nhưng quá tà độc, dễ bị trời phạt." Phi kiếm tiếp tục tiến về phía trước, và Chá Cô Thiêu, cũng đơn giản đề cập với mọi người một số thuyết pháp liên quan. "Hiến Vương còn được gọi là Vu vương của thời kỳ Cổ Điển, giỏi đằng thuật." "Cái gọi là đằng thuật, chính là lấy oan hồn của người chết làm môi giới, hình thành các đòn tấn công hoặc các thủ đoạn khác, công dụng không ít." "Số lượng oan hồn của người chết càng nhiều, thì đằng thuật tương ứng cũng càng mạnh mẽ." Nghe Chá Cô Thiêu nhắc đến hai chữ 'oan hồn'.

Tề Thiết Chủy ánh mắt ngưng lại, thấp giọng nói: "Nói như vậy, những đằng dũng này... toàn bộ đều là sản vật sau khi chết oan?" "Chắc là vậy." Chá Cô Thiêu thở dài.

Đằng thuật, đằng dũng, những thứ này, đều có nghĩa là vị Hiến Vương thời kỳ Cổ Điển, những thủ đoạn quỷ quyệt mà ông ta sở hữu, thực sự không thể lường trước, rất khó đề phòng! "Phải là chết oan, vong hồn mang theo oán hận, mới có hiệu quả." Trần Mộc chắp tay sau lưng đứng ở mũi kiếm, nhàn nhạt nói: "Những đằng dũng trong thủy đạo này, toàn bộ đều phong ấn oán niệm và hận ý cực mạnh, đây chính là bí mật của đằng thuật!" "Toàn thân bị trói chặt, ép phải nuốt đằng dẫn." "Sau đó lại bịt kín thất khiếu của những người này, dùng xích sắt treo ngược trong thủy đạo, chết ngạt mà chết, như vậy mới có hiệu quả." Trần Mộc từng câu từng chữ nhàn nhạt nói.

Nhưng dù cho giọng điệu của hắn có bình tĩnh và thờ ơ đến đâu, cũng vẫn khiến bốn người xung quanh nghe mà cảm thấy toàn thân phát lạnh, khó chịu vô cùng!

Tề Thiết Chủy gắng sức xoa xoa cổ họng, chỉ cảm thấy trong cổ họng ngứa ngáy, lập tức sắc mặt biến đổi: "Mộc gia, ta đây... ta cứ

cảm thấy trong cổ họng ngứa ngáy, không phải trúng chiêu rồi chứ?" "Ngươi nghĩ nhiều rồi." Trần Mộc cười lắc đầu.

Bị Tề Thiết Chủy xen vào như vậy, không khí cũng dịu đi rất nhiều. "Đẳng dẫn thì ta cũng có nghe nói qua, nghe nói là viên thuốc cần phải sử dụng khi thi triển 'đẳng thuật', nghe nói bên trong ẩn giấu trứng của trùng sống." "Sau khi người sống nuốt vào, đẳng dẫn sẽ đẻ trứng trong cơ thể người." Sắc mặt của Chá Cô Thiêu có chút khó coi, rõ ràng là ông cũng không ngờ, những chuyện nghe đồn này, một ngày nào đó, lại có thể để ông gặp phải hàng thật!

Mà điều này đã không chỉ đơn giản là hai chữ tà môn có thể hình dung được nữa. "Ồ, Chá Cô huynh biết không ít nhỉ?" "Nói thử xem." Trần Mộc có chút kinh ngạc, nhưng cũng có thể hiểu được.

Nếu nói về kiến thức, Chá Cô Thiêu quả thực có thể được coi là người có kinh nghiệm phong phú! "Ta cũng chỉ nghe đồn thôi, gia chủ." Chá Cô Thiêu cười một tiếng, trầm giọng nói: "'Đẳng dẫn' này đẻ trứng trong cơ thể người sống, chỉ cần ba năm ngày, là có thể hút sạch toàn bộ ngũ tạng lục phủ, máu thịt của cơ thể người." "Và những quả trứng sâu, con sâu này, sẽ thay thế vào đó, lấp đầy vào." Vừa nói, Chá Cô Thiêu vừa chỉ vào cỗ đẳng dũng đang nằm trên phi kiếm, tiếp tục nói: "Do chúng mất đi một lượng lớn nước trong thời gian cực ngắn, cho nên da người sẽ nhanh chóng khô lại, hình thành một lớp vỏ cây hoặc vỏ đá." "Và khi toàn bộ máu, tủy xương trong cơ thể người bị hút sạch..." Hơi dừng lại một chút, giọng của Chá Cô Thiêu nhỏ đi, nói: "Những con sâu, trứng sâu bên trong sẽ tiến vào trạng thái ngủ đông, nghe nói có thể duy trì cả ngàn năm!" Nghe đến đây, sắc mặt Trần Tiểu Đao hơi biến đổi, thấp giọng hỏi: "Vậy có phải điều này có nghĩa là, khi chúng ta cắt một cái đẳng dũng nào đó, có khả năng sẽ xuất hiện... trùng sống?!" "Về mặt lý thuyết, là vậy." Chá Cô Thiêu nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không rõ.

Trời cao chứng giám, Chá Cô Thiêu cũng không ngờ, lại có thể ở trong thủy động dưới chân Già Long Sơn này, nhìn thấy 'đằng thuật', 'đằng dũng', những thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết và dã sử!

Và không chỉ có Chá Cô Thiêu, Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao, bao gồm cả Trần Mộc, Già La.

Đây cũng là lần đầu tiên họ tận mắt chứng kiến. "Cũng không phải vấn đề gì lớn." "Những con sâu trong 'đằng dũng' này không phải độc trùng, đối với chúng ta mà nói, ảnh hưởng có thể nói là rất nhỏ, không đáng kể." Trần Mộc xua tay, không để ý.

Những con sâu trong các đằng dũng này, trông rợn người và tà môn, thực ra cũng không có sức sát thương lớn, chúng chỉ là mồi nhử mà thôi!

Chương 339

Giống như con giun dùng để câu cá vậy.

Rất nhanh, con thủy đạo treo đầy đằng dũng này, đã đi được hơn một nửa. "Cũng gần được rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Không đợi những người khác trên phi kiếm phản ứng lại, Trần Mộc thuận tay vung ra một tia sét, đánh chính xác vào trong nước!

Lập tức, liền thấy dưới nước chấn động dữ dội!

Đồng thời cũng có một trận âm thanh 'loảng xoảng', từ dưới nước vang lên!

Đó là tiếng va chạm của kim loại nặng, giống như bánh răng.

Ngoài Già La ra, những người như Tề Thiết Chủy và Chá Cô Thiêu, đều là những người am hiểu về cổ mộ như lòng bàn tay, ngay lập tức đã nghe ra, một loạt động tĩnh dưới đáy nước này... chính là cơ quan! "Đây..." "Ý gì đây?

Mộc gia?" Tề Thiết Chủy có chút ngơ ngác.

Nếu nói là những tên trộm mộ, thổ phu tử ra vào cổ mộ, một trong những điều họ kiêng kỵ nhất, chính là chạm vào các cơ quan cạm bẫy trong cổ mộ!

Và những cơ quan cạm bẫy này, người thường chỉ mong tránh được thì tránh, tuyệt đối không đối đầu.

Ai cũng không ngờ, Trần Mộc lại chủ động kích hoạt cơ quan cạm bẫy trong thủy đạo này!

Mấy hơi thở sau, lập tức nghe thấy, từ phía sau thủy đạo, truyền đến từng tiếng 'phùm phùm' rơi xuống nước, âm thanh vô cùng dày

đặc, gần như không nghe thấy khoảng trống! "Là đằng dũng... những đằng dũng treo ngược lúc trước, toàn bộ đều rơi xuống rồi." "Đây là mồi nhử?" Chá Cô Thiêu như có điều suy nghĩ, có chút hiểu ra.

Những đằng dũng này sẽ không gây ra mối đe dọa thực chất, hoặc sát thương, nhưng nếu chúng tồn tại ở đây, thì chắc chắn phải có thâm ý! "Là mồi nhử." Trần Mộc tiếp quản quyền điều khiển phi kiếm.

Vút một tiếng!

Thanh phi kiếm lớn bằng chiếc thuyền nhỏ, dưới sự điều khiển của Trần Mộc đã thu nhỏ lại đến kích thước phù hợp, tiếp tục chở mọi người bay đi!

Gió rít gào, tiếng kiếm minh chói tai!

Bay đi một đoạn, né được những 'đằng dũng' rơi xuống.

Trần Mộc điều khiển phi kiếm dừng lại.

Và ở phía sau thủy đạo, trên mặt nước nổi lên một lớp sâu nhỏ màu trắng chi chít, liếc mắt nhìn qua, gần như không thấy điểm cuối, khiến người ta da đầu tê dại! "Thủy trĩ phong!" "Hiểu rồi... hiểu rồi." Đèn pin của Chá Cô Thiêu chiếu một vòng, mặt lộ vẻ bừng tỉnh: "Những trứng sâu, con sâu trong 'đằng dũng' này, chính là đặc sản ở đây, thủy trĩ phong!" Tề Thiết Chủy mặt méo xệch, không biết nên nói gì.

Càng lúc càng nhiều thủy trĩ phong, từ dưới đáy nước nổi lên, nổi lên mặt nước.

Và thanh phi kiếm rộng rãi lơ lửng trên mặt nước chỉ khoảng mười mấy centimet, dường như chính là mục tiêu yêu thích nhất của đám thủy trĩ phong này! "Đừng hoảng đừng hoảng, Tề gia chủ." "Những con thủy trĩ phong này sức sát thương bình thường..." Không

đợi Chá Cô Thiêu nói xong một câu, Tề Thiết Chủy liên tục xua tay, sắc mặt trắng bệch: "Đừng nói nữa, ta vẫn là lần đầu tiên thấy cảnh tượng này, trong bụng cứ cuộn lên nước chua!" Đợi tại chỗ khoảng nửa phút, thấy số lượng thủy trĩ phong trên mặt nước phía sau dần trở nên kinh khủng.

Trần Mộc lúc này mới hài lòng gật đầu: "Như vậy là gần được rồi, động tĩnh lớn như vậy... kẻ điếc cũng có thể nghe thấy rồi chứ?" "Chuẩn bị động thủ, bước tiếp theo, bắt tiểu long!" "Bắt... bắt tiểu long???" "Không phải chứ, Mộc gia!" Tề Thiết Chủy ngẩn cả người, vội vàng hỏi: "Chẳng lẽ vật sống mà ngài nói muốn mang đi từ thủy động này là một con tiểu long?!" "Đúng." Trần Mộc khẽ gật đầu, nghi hoặc hỏi: "Ngươi có kiến nghị gì sao?" Tề Thiết Chủy: "..." Câu hỏi này trực tiếp khiến Tề Thiết Chủy đứng hình. "Dùng thủy phong tử làm mồi nhử, dẫn nó cắn câu?". "Ta dường như đã hiểu ra rồi." Chá Cô Sao như có điều suy nghĩ, gật gật đầu.

Những con thủy phong tử này, mỗi con chỉ lớn bằng đầu ngón tay cái, nhưng khi bơi lại giống như có đôi cánh nhỏ đang vỗ, tốc độ cực nhanh!

Một mảng lớn trắng xóa tụ lại, thanh thế không thể xem thường!

Người không biết chân tướng chắc chắn sẽ bị cảnh tượng này dọa cho tái mặt, mà cho dù là người biết chuyện, có khi cũng sẽ hoảng sợ.

Mấy thứ côn trùng này một khi số lượng tăng lên, cảm giác áp bức... cũng sẽ tăng vọt theo! "Im lặng, tất cả tập trung quan sát." Trần Mộc lên tiếng, điều khiển phi kiếm bay về phía trước.

Nói đến phi kiếm, một công cụ di chuyển mạnh mẽ như vậy, tốc độ quả thực nhanh không tưởng, hơn nữa còn hoàn toàn không cần để ý đến vấn đề tốc độ dòng nước!

Cả đi cả về tính ra cũng chỉ mất hơn mười phút, nhóm người Trần

Mộc đã đi qua được hơn hai phần ba quãng đường, không bao lâu nữa là có thể xuyên qua Già Long Sơn!

Phía trước, thủy đạo đột nhiên rộng ra, rõ ràng còn có dấu vết gia công tu sửa của con người.

Ngay lúc phi kiếm đang lơ lửng trên mặt nước, từ trong bóng tối phía bên phải truyền đến một loạt tiếng "cà cà", rõ ràng là do một vật thể khổng lồ nào đó di chuyển tạo ra động tĩnh! "Hình như là chui ra từ dưới đất?" "Tiếng đá vụn lạo xạo này...

Chậc, e là một con quái vật không nhỏ đâu!" Tề Thiết Chủy lẩm bẩm.

Lời còn chưa dứt, đèn pin trong tay Chá Cô Sao đột nhiên chuyển hướng, lập tức, cột sáng trắng bệch của đèn pin xua tan từng mảng bóng tối lớn.

Giữa một đống đá lởm chởm, kinh ngạc thay, đó là một con mãng xà khổng lồ đầu mọc độc giác, toàn thân màu xám đen! "Ồ, là một tên to xác." "Gia chủ, xem ra nó còn lợi hại hơn con hắc xà ở Bình Sơn một chút." Trần Tiểu Đao cười một tiếng, mắt sáng rực.

Sau khi đánh giá cẩn thận một lượt, Trần Mộc cũng hài lòng gật đầu, khen một tiếng: "Không tệ, đúng là lợi hại hơn con kia một chút, con hắc mãng này... dường như trong cơ thể nó đang chảy dòng máu giao long." "Hửm?" Trong lúc liếc mắt nhìn, Trần Mộc cũng chú ý tới một điểm dị thường.

Già La, Tề Thiết Chủy bên cạnh cũng đồng thời chú ý tới tình huống này, lập tức đều có chút kinh ngạc. "Đúng như Mộc gia ngài nói rồi." "Vị này xem ra đúng là một con tiểu long, các loại dấu hiệu đều cho thấy... con mãng xà này đã có tướng hóa rồng!" Tề Thiết Chủy có chút khó kiềm chế được sự kích động và hưng phấn!

Con hắc mãng này thân hình thật sự quá đồ sộ, mà ánh sáng đèn pin của Chá Cô Sao cũng chỉ có thể chiếu rọi ra được một nửa đường nét của nó!

Chương 340

Giữa đống đá vụn, thân mình con hắc mãng này còn to hơn lốp xe tải cỡ lớn một hai vòng, lớp vảy trên người dưới ánh đèn pin trắng bệch lại phản chiếu ra một màu xanh đen mờ ảo.

Lợi hại nhất là, đầu mãng xà mọc một cái độc giác dài khoảng hai mươi centimet, trông vô cùng không hài hòa.

Mà ở phần thân trên của con hắc mãng này lại có hai cục thịt màu đen hoàn toàn đối xứng, giống như... long trảo chưa mọc ra! "Còn xa lắm." "Loài giao long máu rồng trong cơ thể không thuần, muốn một bước lên trời hóa rồng, không thể tránh khỏi việc phải trải qua rất nhiều kiếp nạn mới có cơ hội." Trần Mộc quả thực cũng có chút kinh ngạc.

Cảm giác mà con đại hắc mãng này mang lại cho hắn rất tốt!

Chỉ cần bồi dưỡng một chút là có thể trở thành một trợ lực đắc lực, một tọa kỵ, đồng thời, nếu con đại hắc mãng này thật sự có cơ duyên, cuối cùng hóa thành chân long cũng không phải là không thể! "Có chút linh tính." "Tả phu, nó đang đề phòng chúng ta." Già La quan sát khá tỉ mỉ, nói nhỏ: "Dường như có ý muốn bỏ trốn, nhưng lại có chút không nỡ đi... không nỡ bỏ ai?

Chúng ta?" "Thủy phong tử." Trần Mộc chỉ chỉ về phía sau lưng.

Mọi người lập tức hiểu ra!

Nói đến thủy phong tử, tuy chỉ lớn bằng đầu ngón tay cái, nhưng tuyệt đối là loại côn trùng giàu đạm, dinh dưỡng không tồi.

Lúc này trong thủy đạo, thủy phong tử dày đặc có thể nói là đã xếp thành từng lớp, trong mắt đại hắc mãng, đây chính là một bữa mỹ

thực khó có được! "Đi đi, Tiểu Đao." "Cho nó thêm chút tự tin." Trần Mộc khẽ gật đầu, rồi nâng phi kiếm lên cao hơn một chút. "Rõ, Gia chủ!" Trần Tiểu Đao xoa tay mài quyền bước ra.

Hắn đã hiểu ý của Trần Mộc, chẳng qua là muốn 'thêm dầu vào lửa', cho con đại hắc mãng này thêm chút động lực để xông lên!

Tất nhiên cũng là...

Trần Mộc muốn xem xem con đại hắc mãng này có cần thiết phải mang đi hay không.

Vút!!

Trần Tiểu Đao bay vút lên không, toàn thân tỏa ra một lớp hộ thể kim quang, cả người như mũi tên rời cung, lao đến gần đại hắc mãng!

Giơ tay lên, kim quang hóa thành lưỡi đao, vung tay liền là một đòn tấn công!

Con đại hắc mãng dường như cũng không ngờ Trần Tiểu Đao lại đến nhanh như vậy, nhất thời có chút trở tay không kịp, trên thân bị xé ra một vết máu! "Cái này..." "Gia chủ, tên này hình như không được mạnh lắm!" Trần Tiểu Đao cũng không ngờ lại dễ dàng đắc thủ, làm bị thương đại hắc mãng như vậy.

Ban đầu, thấy dáng vẻ bình tĩnh của đại hắc mãng, Trần Tiểu Đao còn tưởng nó đang dụ địch thâm nhập, giấu chiêu cuối, linh tính phi phàm.

Nhưng một đòn dễ dàng trúng đích này ngược lại khiến Trần Tiểu Đao có chút bối rối, trong lúc nhất thời, hắn lại quên mất chiêu tiếp theo nên công kích thế nào! "Đừng coi thường a Tiểu Đao!!" Tề Thiết Chủy gào lớn.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một luồng kình phong lao thẳng về phía Trần Tiểu Đao!

Cơ thể của đại hắc mãng hoàn toàn hiện ra khỏi bóng tối, lập tức nghiền nát đống đá vụn xung quanh, giống như một con chân long đang lao tới tấn công mãnh liệt!!

Đá vụn bay tứ tung, bụi trần văng khắp nơi, RẦM!!!

Hộ thể kim quang chói mắt xua tan đi một chút bóng tối.

Dưới ánh mắt của Trần Mộc và những người khác, 'phịch' một tiếng!

Trần Tiểu Đao như một quả bóng da kim quang, lại bị con đại hắc mãng trực tiếp húc bay vào trong nước sông, lực va chạm đó, mạnh như búa công thành!!

Một đòn đắc thủ, Trần Tiểu Đao bị húc bay ngược vào trong nước.

Ngay sau đó, con hắc mãng thân hình khổng lồ đã thể hiện một cách hoàn hảo cái gọi là giao long nhập hải, khí thế phi phàm! "Bà nội nó, ta đã sơ suất!" Trần Tiểu Đao nhanh chóng ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

Toàn thân hắn lấp lánh hộ thể kim quang, đang có từng lớp thủy phong tử dày đặc ùn ùn kéo đến, dường như muốn nhấn chìm hoàn toàn Trần Tiểu Đao!

Mà ở phía đối diện không xa, đại hắc mãng cũng đã thò đầu lên khỏi mặt nước, hình thái như vậy, quả thật giống như một con hắc long vừa mới trồi lên từ dưới nước! "Xem ra Tiểu Đao cũng không có gì đáng ngại.". "Hộ thể kim quang này... quả là cứng cáp!" Tề Thiết Chủy chậc lưỡi một tiếng.

Trần Mộc khẽ gật đầu, nói: "Đây là Tiểu Đao thôi, đổi lại là một đội viên thân vệ khác, có khi không chịu nổi." "Hung hãn vậy sao?" Tề Thiết Chủy giật mình.

Thực lực của đội thân vệ Trần gia thế nào, Tề Thiết Chủy tuyệt đối là trong lòng hiểu rõ.

Dù là đội viên thân vệ mới gia nhập Trần gia, tùy tiện lôi ra một người cũng tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ, đủ sức đánh bại các loại hảo hán!

Con đại hắc mãng này, lại có thể mạnh đến thế ư?! "Quả thực không tệ." "Nhưng hiện tại nó vẫn thuộc loài mãng xà, huyết mạch giao long trong cơ thể vẫn chưa được kích hoạt để tạo thành trợ lực, cũng không có năng lực gì khác." Trần Mộc một mắt đã nhìn thấu sự kinh ngạc của Tề Thiết Chủy, nói nhỏ.

Già La thì như có điều suy nghĩ, mơ hồ cảm thấy mình dường như đã nhìn ra được một chút ý đồ của Trần Mộc, nhưng trong lúc nhất thời lại không dám khẳng định. "Thượng Cổ Xà Thần...

đại hắc mãng mang huyết mạch giao long..." "Giữa hai thứ này, chẳng lẽ có liên quan gì sao?" "Hay là..." Già La nhíu chặt đôi mày thanh tú, nhìn chằm chằm vào con đại hắc mãng, trong lòng nảy ra một suy đoán: "Lẽ nào, Tả phu đang chuẩn bị... tạo thần??" "Không không không, chuyện này e là không thể nào." Ý nghĩ này vừa nảy ra, Già La lập tức cho rằng nó quá hoang đường!

Dù sao Thượng Cổ Xà Thần trong Vô Để Quỷ Động đã tồn tại quá lâu, sự mạnh mẽ của nó khó có thể dùng lời để hình dung!

Muốn chế tạo ra một vị cổ thần như vậy, làm sao có thể?!

Trong lúc Già La đang nhíu mày suy nghĩ, Trần Tiểu Đao đang ở dưới sông cũng không còn giấu nghề nữa. "Ngũ Lôi Chính Pháp - Dương Ngũ Lôi, bạo!!" Một tiếng hét lớn, toàn thân Trần Tiểu Đao đột nhiên bùng lên những luồng lôi quang màu trắng chói mắt, hung mãnh cuồn cuộn, cương mãnh nóng rực!

Chỉ trong một khoảnh khắc, tất cả những con thủy phong tử đang ùn ùn kéo tới, lớp lớp chồng chất.

Ngay tại chỗ đã có hơn phân nửa bị dương lôi nóng rực nướng khô, số còn lại thì bất động trôi nổi trên mặt nước, rõ ràng đã bị chấn chết.

Nước có thể dẫn điện, độ khuếch tán cực mạnh!

Chương 341

Hơn nữa, sự cương mãnh nóng rực của Dương Ngũ Lôi còn kèm theo đặc tính tê liệt hung mãnh!

Nhóm người Trần Mộc trên phi kiếm nhìn rất rõ, Dương Ngũ Lôi do Trần Tiểu Đao bộc phát ra nhanh chóng lan ra khắp mặt sông, còn có từng tia điện hồ lôi xà nhảy múa tấn công về phía đại hắc mãng!

Lôi quang cuồn cuộn, nhưng kết quả... lại vượt xa dự liệu của Trần Tiểu Đao! "Vô hiệu?!" Trần Tiểu Đao ngẩn ra.

Con đại hắc mãng cách hắn không quá năm sáu mét, vẫn ngẩng cao đầu mãng xà, từ trên cao nhìn xuống Trần Tiểu Đao.

Trong mắt rắn, dường như đang phát ra tín hiệu nguy hiểm. "Vô hiệu?" "Con đại hắc mãng này có thể chống đỡ được Dương Ngũ Lôi sao??" Chá Cô Sao cũng giật mình, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ông cũng không dám tin vào cảnh tượng này!

Từ trước đến nay, bất kể là đối với người, hay là đối với yêu ma tà túy, sự mạnh mẽ của 'Dương Ngũ Lôi' là không thể nghi ngờ, gần như có thể nói là chưa từng gặp đối thủ, ai thấy mà không phải lùi ba bước?!

Mà lúc này...

Con đại hắc mãng lại đang tắm mình trong điện hồ cuồn cuộn của Dương Ngũ Lôi, dường như, nó đang mượn những luồng điện hồ không ngừng cuộn trào này để tiến hành một loại đột phá nào đó, lại giống như đang phá vỡ gông cùm xiềng xích! "Mộc gia, đây lại là tình huống gì?" "Con tiểu hắc long này có thể chống lại 'Dương Ngũ Lôi' của Tiểu Đao, có phải là nói, tổ tiên của nó... lai lịch không nhỏ?" Tề Thiết Chủy có chút lo lắng.

Tất nhiên cũng là vì, sự mạnh mẽ của lôi pháp là không thể địch nổi, tất cả những điều này, Tề Thiết Chủy đều đã tận mắt chứng kiến, biết rõ sự lợi hại của nó! "Có lẽ vậy." "Tổ tiên của con tiểu hắc long này... khó nói." Trần Mộc khẽ lắc đầu, trong lòng quả thực cũng nảy sinh một chút tò mò.

Giống như Tề Thiết Chủy, Chá Cô Sao.

Thấy con đại hắc mãng này chống đỡ được 'Dương Ngũ Lôi' của Trần Tiểu Đao, Trần Mộc cũng có chút bất ngờ, không ngờ lại có tình huống như vậy. "Lại nữa!" Thấy đặc tính tê liệt của 'Dương Ngũ Lôi' không có tác dụng, Trần Tiểu Đao cũng có chút nổi nóng, trong tay xuất hiện một chuôi kiếm đen tuyền.

Sản phẩm luyện khí, Lôi Quang Kiếm!

Ông!!!

Một cột lôi điện quang do dương lôi nóng rực hình thành, trong nháy mắt thành hình.

Nhiệt độ cao nóng rực khiến cho cột Lôi Quang Kiếm này có lực cắt cực mạnh!

Đột nhiên, đại hắc mãng đột nhiên run rẩy kịch liệt mấy cái, từng miếng vảy màu xanh đen lớn bằng đầu trẻ sơ sinh trên toàn thân lại đồng loạt phát sáng!

Thậm chí có thể thấy, từng tia điện hồ lôi quang màu trắng đang nhanh như bay nhảy múa trên khắp cơ thể con đại hắc mãng này, lướt qua từng khe hở của vảy rắn!!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng rẽ nước, cùng với một luồng sáng từ cột Lôi Quang Kiếm, đã... lao đến gần!

Kiếm quang múa lượn, sát cơ ẩn giấu.

Thấy Trần Tiểu Đao xông đến gần, cơ thể khổng lồ của đại hắc mãng ẩn dưới nước sông đột nhiên bạo động!

Đuôi mãng xà to khỏe, như một cái xúc tu hung hãn, bất ngờ đâm lên khỏi mặt nước, quật xuống!

Trong lúc nước bắn tung tóe, sức ép nặng nề do đuôi mãng xà quật xuống tạo thành, thậm chí còn khiến không khí xung quanh phát ra tiếng nổ chói tai! "Dần dần có chút thú vị rồi..." "Các ngươi đã nhìn rõ chưa?" Trần Mộc đưa tay chỉ vào con đại hắc mãng, cười nói: "Vừa rồi trong lúc vô tình, 'Dương Ngũ Lôi' của Tiểu Đao đã kích hoạt một phần... huyết mạch giao long trong cơ thể đại hắc mãng!" Lời còn chưa dứt, một cơn sóng dữ màu đen đục ngầu, trong nháy mắt đã cuộn lên cao bảy tám mét, trực tiếp ập về phía bốn người Trần Mộc đang đứng trên phi kiếm!

Sóng dữ bất ngờ nổi lên, mang theo một luồng khí tức âm lãnh cực kỳ thuần túy!

Thoạt nhìn, cơn sóng dữ ập tới này giống như do thân hình của đại hắc mãng hóa thành, tràn ngập ý hung sát bạo ngược!! "Nghiệt súc ngươi dám!" Thân ảnh của Trần Tiểu Đao quay ngược lại, một luồng hộ thể kim quang lập tức được phóng ra, trong nháy mắt biến thành một màn sáng, như một con đê chắn trước phi kiếm.

Tất cả đều là hành động theo tiềm thức của Trần Tiểu Đao, không có mệnh lệnh của Trần Mộc, không có sự nhắc nhở của bất kỳ ai, chính là hành động theo bản năng trong xương tủy, trong tâm trí, hoàn toàn không cần thông qua sự phê duyệt của đại não! "Ồ, Tiểu Đao ra tay thật rồi." Chá Cô Sao cười một tiếng.

Trần Mộc lúc này mới có chút hài lòng, gật đầu nói: "So với sai lầm trước đó, lần biến hóa điều khiển hộ thể kim quang này quả thực đã rất tốt rồi." Lời còn chưa dứt, cơn sóng dữ đen ngòm kia, giống

như thế công mà đại hắc mãng đã húc bay Trần Tiểu Đao trước đó, hung hãn như búa công thành, đập mạnh vào màn sáng màu vàng!

RẦM!!!

Màn sáng kim quang chấn động dữ dội, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan thành từng mảnh!

Nhưng...

đã chặn được! "Gia chủ!" "Tên này không đơn giản đâu!" Trần Tiểu Đao quay lưng về phía phi kiếm, một tay cầm Lôi Quang Kiếm, đứng trên mặt sông.

Dưới chân hắn là hai vầng sáng do hộ thể kim quang tạo thành, giống như một đôi giày đặc chế, đủ để Trần Tiểu Đao di chuyển tự do trên mặt sông! "Nói nhảm, tất nhiên là không đơn giản." "Vốn dĩ không nên khó đối phó như vậy, nhưng trùng hợp là, đợt bộc phát 'Dương Ngũ Lôi' của ngươi đã mang lại cho nó lợi ích to lớn." Trần Mộc điều khiển phi kiếm hạ xuống, ngang bằng với mặt sông. "Lợi ích to lớn?" Trần Tiểu Đao ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại: "Ý của Gia chủ là... huyết mạch giao long trong cơ thể tên này đã được kích hoạt?!" Nghĩ đến đây, khi nhìn lại con đại hắc mãng, Trần Tiểu Đao cũng không dám xem thường nữa, cảnh giác, chuyên chú, hắn đã cảm nhận được, khí tức trên người con đại hắc mãng này...

đang dần dần thay đổi! "Loài giao long thiên kỳ bách quái." "Tổ tiên của con đại hắc mãng này, hẳn là một chủng loại đặc thù có thể điều khiển nước sông, nuốt chửng lôi điện." "Nuốt chửng?" Trần Mộc khẽ nhíu mày.

Bây giờ hắn rất nhạy cảm với hai chữ 'nuốt chửng'.

Phân thân hình chiếu của Thượng Cổ Xà Thần xuất hiện ở Thường Sa Thành trước đó, cũng sở hữu sức mạnh đặc thù nuốt

chửng chúng sinh, còn có thể dựa vào lực lượng của quỷ động để cường hóa! "Tổ tiên của con tiểu hắc long này là giao long sao, Mộc gia?" Tề Thiết Chủy tò mò nhìn thêm vài lần, chậc chậc khen ngợi: "Đúng là thế giới rộng lớn, yêu ma quỷ quái không gì không có...

đã mở mang tầm mắt rồi!" Đối với bốn chữ 'long đàm hổ huyệt', lần này Tề Thiết Chủy cũng đã có nhận thức hoàn toàn mới. "Bắt nó lại xem là biết." "Tiểu Đao, tránh ra." Trần Mộc không chuẩn bị lãng phí thời gian nữa, 【Ngũ Lôi Chính Pháp - Dương Ngũ Lôi】 do Trần Tiểu Đao thi triển đã không thể gây ra quá nhiều tổn thương thực chất cho con đại hắc mãng này.

Điều này không có nghĩa là, lôi pháp không hiệu quả!

Chương 342

"Lôi Phược...

Khởi!" Cùng với việc Trần Mộc dang hai tay ra, giữa năm ngón của tay trái và tay phải, lần lượt bộc phát ra mấy luồng lôi quang!

Ánh sáng trắng chói mắt là Dương Ngũ Lôi.

Nước đen đục ngầu là Âm Ngũ Lôi.

Âm Dương Ngũ Lôi hóa thành mười sợi tơ mỏng, gần như trong nháy mắt đã tỏa ra xung quanh đại hắc mãng!

Cảm nhận được khí tức lôi điện ập đến.

Con đại hắc mãng cũng nhớ lại vị ngọt trước đó, theo tiềm thức liền muốn sáp lại gần, chuẩn bị kích thích huyết mạch giao long trong cơ thể mình một lần nữa.

Nhưng không ngờ, mười sợi tơ mỏng do lôi điện hóa thành này...

đều xuất phát từ tay Trần Mộc!

Ngay lúc mười sợi tơ mỏng của Âm Dương Ngũ Lôi hạ xuống, đại hắc mãng cũng lập tức hiểu ra... lôi điện này khác với lôi điện kia, cường độ giữa hai loại hoàn toàn là một trời một vực, khác nhau như mây với bùn!! "Thần phục ta." "Ta có thể cho ngươi cơ hội hóa thành chân long." Giọng của Trần Mộc rất bình tĩnh, thản nhiên.

Mấy người xung quanh nhìn rất rõ, rõ ràng là khi Trần Mộc mở miệng nói, con đại hắc mãng cũng run rẩy theo. "Còn có thể hiểu được tiếng người?" "Mẹ kiếp, không phải là thành tinh rồi chứ!" Nghe thấy sự kinh ngạc của Tề Thiết Chủy, Chá Cô Sao bên cạnh thở dài, nói: "Tề gia chủ e là đã quên, những loại yêu thú mang huyết mạch đặc thù như thế này... con nào là đèn cạn dầu??" Mười sợi tơ lôi

điện, khi năm ngón tay của Trần Mộc khép lại, toàn bộ đều căng cứng!!

Soạt soạt... soạt soạt...

Trong một loạt tiếng nước bắn tung tóe, con hắc mãng thân hình khổng lồ hiển nhiên đã bị kéo đi mấy phần, thậm chí nó còn không có nửa cơ hội chống cự!

Cảm nhận được thực lực của Trần Mộc quá mạnh, đại hắc mãng lập tức bắt đầu điên cuồng giãy giụa, cố gắng thoát khỏi mười sợi tơ lôi điện, nhanh chóng bỏ trốn!

Xèo xèo... xèo xèo!!

Giữa năm ngón tay của Trần Mộc, lôi quang cuồn cuộn!

Mà mười sợi tơ lôi điện đó, lại trong nháy mắt... hóa thành mười sợi xiềng xích trông không thể phá vỡ!

Từ đầu đến đuôi, toàn thân đại hắc mãng đều bị xiềng xích do lôi điện hóa thành này khóa chặt hoàn toàn, không thể thoát ra! "Dương Lôi - Trấn Hồn Tỏa." "Âm Lôi - Hắc Thằng." Âm dương tương dung, tương sinh tương khắc!

Dù con đại hắc mãng này có bản lĩnh lớn đến đâu, chỉ cần nó còn chưa phải là thần thú chân long, thì không có một chút khả năng nào thoát ra khỏi mười sợi xiềng xích lôi điện này! "Cơ hội cuối cùng." "Thần phục, hay là chết?" Trần Mộc bình tĩnh nhìn về phía đại hắc mãng.

Mười sợi xiềng xích lôi điện đó, toàn bộ đều nằm trong sự khống chế của Trần Mộc.

Chỉ cần một ý niệm, có thể cắt con đại hắc mãng này thành nhiều mảnh, cũng có thể trấn sát nó đến hồn bay phách tán, thi cốt không còn!

Nước sông cuộn trào, mười sợi xiềng xích lôi điện bao phủ toàn thân đại hắc mãng, cứng rắn áp chế nó không thể động đậy, ngay cả giãy giụa một chút cũng rất khó khăn!

Trong chốc lát, cả đoạn sông xung quanh, ngoài tiếng nước chảy, tiếng thủy phong tử từ xa ùn ùn kéo đến, lại... không còn một chút tạp âm nào khác!

Thần phục hay tử vong?

Đối mặt với hai lựa chọn hoàn toàn trái ngược này, con hắc mãng thân hình khổng lồ trong nháy mắt đã đưa ra lựa chọn, dốc hết toàn lực muốn di chuyển một chút, chỉ để có thể... cúi đầu mãng xà xuống, để tỏ rõ sự thần phục! "Rất tốt." Trần Mộc bình tĩnh gật đầu.

Chỉ thấy năm ngón tay hắn cong duỗi, đột nhiên, năm sợi xiềng xích do Âm Dương Ngũ Lôi hóa thành liền tan biến vào không trung, lùi về trong tay hắn.

Trong nháy mắt được giải trừ một nửa xiềng xích trói buộc, đại hắc mãng vẫn không dám manh động, thấy Trần Mộc không có động tác gì khác, con đại hắc mãng với nửa thân mình đang cuộn tròn trong nước sông này mới cẩn thận cúi đầu xuống, tư thái vô cùng cẩn trọng! "Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, bây giờ mấy con yêu thú này còn có mắt nhìn hơn cả người..." "Mộc gia." Tề Thiết Chủy ra hiệu về thân hình khổng lồ của đại hắc mãng, nói nhỏ: "Tên này e là không dễ mang về đâu, dùng Phệ Nang sao?" "Không, dùng 'Phong Hậu Động Thiên'." Trần Mộc lắc đầu.

Hắc châu do 【Phong Hậu Động Thiên】 hóa thành đang treo trên cổ hắn, luôn mang theo bên người, vô cùng thân thiết!

Là một pháp bảo do Trần Mộc dùng ba loại dược liệu thần phẩm cấp, cộng thêm nhiều dược liệu quý hiếm luyện chế thành. 【Phong Hậu Động Thiên】 này tự thành một phương tiểu thế giới, có quy tắc

thế giới độc lập, nhật nguyệt tinh thần thậm chí là bốn mùa biến đổi v.v.

Đồng thời, theo một ý nghĩa nào đó, 【Phong Hậu Động Thiên】 cũng có thể được sử dụng như một pháp bảo bảo mệnh tuyệt đối!

Bên trong không chỉ có thể chứa đựng một lượng lớn vật phẩm, mà còn có thể chứa đựng vật sống, bất kể là người, gia cầm hay yêu thú, đều được.

Trong suy tính của Trần Mộc, không ngừng lấp đầy 【Phong Hậu Động Thiên】 này của hắn, theo thời gian, có lẽ... tiểu thế giới này, thật sự có khả năng sẽ diễn hóa thành một đại thế giới thực sự, nội hàm vạn vật quy luật sinh lão bệnh tử, đủ để tự vận hành!

Mà con đại hắc mãng này, chính là vị khách trọ đầu tiên mà Trần Mộc khá hài lòng.

Trong nháy mắt, phi kiếm đã bay lên, nhanh chóng lướt đến trước mặt đại hắc mãng.

Khoảng cách giữa hai bên chỉ vỏn vẹn hai ba mét.

Với thân hình khổng lồ của đại hắc mãng, chỉ cần một cú lao tới ngắn và nhanh là có thể tấn công đến những người đang đứng trên phi kiếm!

Chỉ có điều... con đại hắc mãng cũng có linh tính phi phàm, ngay từ lúc bị Trần Mộc khóa lại, nó đã hiểu rằng, tu vi thực lực của Trần Mộc tuyệt không phải là mục tiêu mà nó có thể địch lại!

Thậm chí có thể nói là... tấn công một lúc thì sướng, nhưng trực tiếp đi hỏa táng, vì muốn hả giận mà phải đánh cược mạng nhỏ của mình, đây thực sự không phải là một món hời!

Ở khoảng cách gần, quan sát lại con đại hắc mãng này.

Chương 343

Không chỉ Trần Mộc, mà cả Già La, Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sao bên cạnh.

Khi quan sát cẩn thận con đại hắc mãng ở khoảng cách gần như vậy, quả thực cũng khiến họ nảy sinh cảm giác kinh ngạc, âm thầm chậc lưỡi. "Không tệ." "Đầu mọc độc giác, có vài điểm tương tự với long huyết hắc mã." "Trong lớp vảy biến dị xen lẫn huyết khí cực nhạt, lại có năng lực khống chế nước, đủ để thúc đẩy ngưng tụ sóng dữ, đây quả thực là năng lực của giao long..." Quét mắt một lượt con đại hắc mãng, Trần Mộc có chút hài lòng gật đầu, nói: "Ta sẽ cho ngươi một cơ hội kích hoạt huyết mạch giao long trong cơ thể, nhưng tiền đề là... phải ký kết khế ước với ta." "Tất nhiên." "Xét thấy huyết mạch trong cơ thể ngươi khá đặc thù, nên ngươi cũng có thể đợi sau này hãy từ từ kích phát huyết mạch giao long của mình." Hai lựa chọn được đặt ra trước mặt đại hắc mãng, Tề Thiết Chủy nhìn Trần Mộc, rồi lại nhìn đại hắc mãng, nghi hoặc hỏi: "Mộc gia, ngài chắc chắn tên này hiểu được chúng ta nói gì sao?!" "Lựa chọn một, gật đầu một cái; lựa chọn hai, gật đầu hai cái." Trần Mộc nhìn về phía đại hắc mãng, nhàn nhạt nói.

Trong chốc lát, đại hắc mãng hơi cúi đầu xuống, dường như đang rơi vào một loại quyết định nào đó. "Tả phu." "Con đại hắc mãng này xem ra cũng có linh tính phi phàm, vì sao không thể nói tiếng người?

Lẽ nào là do chủng loại?" Già La có chút không hiểu.

Nàng đến Trần gia cũng không ngắn, hơn nữa vì thân phận đặc thù, nếu chỉ tính thời gian thì thậm chí còn cổ xưa hơn cả Tô Bạch Hồ.

Tự nhiên, Già La cũng được xem như một nhân vật chị cả trong số các nữ quyến của Trần gia. "Ta nhớ Tô Bạch Hồ... lúc chưa hóa hình đã có thể nói tiếng người rồi mà?" "Khoan đã." "Tiểu Bạch Tiểu Thanh dường như là sau khi hóa hình mới có thể, còn Gà Phượng Minh Nộ Tình cho đến bây giờ, cũng không có khả năng mở miệng nói chuyện?" Sau một hồi suy nghĩ, Già La cũng nhận ra quy luật kỳ quái trong đó, có chút khó nắm bắt. "Chuyện này rất bình thường, không cần bận tâm." "Tô Bạch Hồ có huyết mạch cửu vĩ yêu hồ, mà tất cả yêu thú có huyết mạch loại này đều tương đối gần gũi với con người, tự nhiên có thể nói tiếng người trước khi hóa hình." Trần Mộc cười một tiếng, bổ sung: "Còn như con đại hắc mãng này, hay là Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, chúng thuộc loài yêu thú họ rắn, trước khi hóa hình... cơ bản không thể nói chuyện, trừ phi đã dùng một số thiên tài địa bảo, hoặc là nhận được một số cơ duyên." Yêu thú họ rắn, chỉ cần là tồn tại có thể tu luyện thành tinh, ít nhiều trong cơ thể sẽ mang một chút huyết mạch đặc thù, điều này có sự khác biệt rất lớn so với đại đa số yêu thú.

Giống như chị em Tiểu Bạch, Tiểu Thanh.

Trong cơ thể cũng mang một chút long huyết, tuy hiếm hoi, nhưng lại là thật.

Chỉ có điều, hai chị em chúng đã dùng 【Bích Huyết Đan Thanh】, dẫn đến việc sớm đã phá vỡ gông cùm tu luyện, hóa hình dễ dàng, nói tiếng người tự nhiên không phải là chuyện gì khó khăn! "Vậy...

Mộc gia." "Ngài nói vậy, Gà Phượng Minh Nộ Tình thì sao?

Tôi nhớ nó theo ngài cũng đã lâu lắm rồi, cũng không thấy hóa hình hay nói tiếng người gì cả mà?" Tề Thiết Chủy gãi đầu, nói nhỏ.

Trần Mộc thở dài, không khỏi cảm thán: "Câu này của ngươi xem như đã hỏi đến điểm mấu chốt rồi, Tề gia chủ." "Sự khác biệt lớn

nhất giữa tu luyện của yêu thú và con người chính là... chúng có thể dựa vào huyết mạch tổ tiên lưu lại trong cơ thể, đây là ưu thế bẩm sinh của yêu thú, mà cũng chính là gông cùm lớn nhất trên con đường tu luyện của chúng!" "Huyết mạch càng mạnh mẽ, lại càng khó đột phá." Nghe những lời này, mọi người lập tức hiểu ra.

Dù là Gà Phượng Minh Nộ Tình, hay là con đại hắc mãng mang huyết mạch giao long này, khó khăn lớn nhất trên con đường tu luyện của chúng, lại chính là đến từ... bản thân chúng!

Đúng như lời Trần Mộc nói, phàm là yêu thú có thể tu luyện, tất định đều là những chủng loại thiên phú dị bẩm, trong cơ thể chúng, ít nhiều đều mang theo huyết mạch đặc thù.

Loại huyết mạch này, phần lớn đến từ tổ tiên của chúng.

Đây là mệnh số, cũng là lợi ích mà con người không thể tưởng tượng được, nhưng cũng là gông cùm nặng nề.

Mà huyết mạch trong cơ thể yêu thú càng mạnh mẽ, thì khó khăn, gông cùm mà con yêu thú đó phải chịu đựng khi tu luyện sẽ càng nặng nề! "Gà Phượng Minh Nộ Tình, bẩm sinh là giống phượng hoàng, trong cơ thể mang huyết mạch chân phượng." "Lúc đó nếu không phải ta mang nó đi từ tay lão dược nông, thì bây giờ... e là ngay cả xương cốt cũng đã mục nát trong bùn rồi." "Đây là kiếp số của nó, nhân kiếp!" Đối với những điều Trần Mộc nói, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sao là hai người hiểu rõ nhất.

Tự nhiên cũng biết, Gà Phượng Minh Nộ Tình bình thường có lẽ không thể hiện ra ngoài, nhưng một khi sự mạnh mẽ của nó bộc phát, đủ để khiến những kẻ hung sát tà túy phải lùi ba bước, hoảng sợ bất an! "Chân phượng là thượng cổ thần thú." "Dù chỉ có một tia phượng huyết trong cơ thể, cũng khó để Gà Phượng Minh Nộ Tình có thể tu luyện được, may mà nó đã gặp được ta." Trần Mộc cười một tiếng,

vẻ mặt bình tĩnh.

Theo một ý nghĩa nào đó, Trần Mộc đã cứu Gà Phượng Minh Nộ Tình, cũng hóa giải nhân kiếp của nó, đồng thời kích hoạt huyết mạch chân phượng trong cơ thể nó, giúp nó bước vào con đường tu luyện chính đồ!

Phượng huyết, giao long huyết, hai loại sức mạnh huyết mạch này... tuyệt đối là tinh hoa trong giới yêu thú!

Cũng chính vì vậy, mà Gà Phượng Minh Nộ Tình hiện tại, cũng chỉ có thể dựa vào hồn khế để giao tiếp với Trần Mộc, mà không thể nói tiếng người.

Con đại hắc mãng này cũng vậy.

Nó có linh tính phi phàm, có thể hiểu tiếng người, nhưng khổ nỗi không thể nói chuyện! "Ân..." "Sử dụng 'Dị Thú Khế Ước Thư', hay là chờ đợi phần thưởng điểm danh tương tự như 'Hồn khế', cho tên này một lần cường hóa nâng cấp toàn diện?" Trong chốc lát, Trần Mộc cũng có chút khó quyết định.

Là 'Dị Thú Khế Ước Thư' có thể sử dụng nhiều lần, nó có thể cho yêu thú một cơ hội cường hóa ở mức độ nhỏ!

So sánh với nó, 'Dị Thú Hồn Khế' chỉ sử dụng một lần, mức độ nâng cấp mang lại lại lớn hơn nhiều so với 'Dị Thú Khế Ước Thư'.

Tuỳ tay một cái, 'Dị Thú Khế Ước Thư' đã xuất hiện trong tay Trần Mộc.

Cuốn sách cũ kỹ nặng trịch, tỏa ra một loại khí tức cổ xưa.

Hầu như trong lúc ý niệm của Trần Mộc vừa động, một trận tiếng lật sách soạt soạt, 'Dị Thú Khế Ước Thư' đã tự động lật đến một trang trống! "Nó có thể cho ngươi một lần nâng cấp nhỏ, kích phát huyết mạch trong cơ thể." "Nhưng đồng thời, ngươi và ta sẽ ký kết khế

ước." Trần Mộc ngẩng đầu nhìn đại hắc mãng, nhàn nhạt nói: "Đây xem như là lợi ích nhỏ đầu tiên khi ngươi thần phục ta." "Tất nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn không chọn." Hai câu nói bình thường không có gì đặc biệt, câu trước nhẹ nhàng, câu sau lại có chút nặng nề!

Con đại hắc mãng cũng tự biết, ký kết khế ước, nó về cơ bản đã mất đi tự do, một đời một kiếp đều phải thần phục dưới trướng Trần Mộc, nhưng điều này lại có thể đổi lấy một số nâng cấp không tồi!

Còn nếu không chọn, đại hắc mãng cũng biết, cho dù mình chọn không ký kết khế ước, cũng phải dùng một cách nào đó để biểu thị sự trung thành của mình!

Nghĩ đến đây, đại hắc mãng nhẹ nhàng gật đầu.

Đầu mãng xà to như cái lu nước khẽ gật hai cái, không những không tỏ ra ôn thuận chút nào, ngược lại còn cho người ta một cảm giác nặng nề khổng lồ! "Tốt." "Vậy thì... khế ước bắt đầu." Trần Mộc rất hài lòng với sự tự biết mình của đại hắc mãng, bổ sung: "Ngoài ra, sau này sẽ gọi ngươi là Tiểu Hắc Long, vừa rẻ vừa dễ nhớ, dễ gọi." Tiểu Hắc Long: "???" Tề Thiết Chủy giơ ngón cái lên, bội phục nói: "Nói về khoản đặt tên, vẫn phải là Mộc gia!" "Dễ nhớ thì tôi hiểu, rẻ là sao?" Trần Tiểu Đao mặt đầy ngơ ngác.

Chá Cô Sao nhún vai, nói nhỏ: "Có lẽ là vì con tiểu hắc long này quá dễ bị dụ ra, một đám thủy phong tử đã dụ được nó ra rồi, đây không phải là rẻ sao?" Nghe những lời này, Tiểu Hắc Long muốn khóc mà không có nước mắt.

Sớm biết sẽ gặp Trần Mộc ở đây... dù cho đám thủy phong tử đó có thối rữa hết trong nước, nó cũng tuyệt đối không thò đầu ra, đó không phải là tự đâm đầu vào họng súng sao!

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, kim quang bộc phát từ 'Dị

Thú Khế Ước Thư' đã nhanh chóng kết nối Trần Mộc và Tiểu Hắc Long.

Kim tuyến xuyên qua, là kết nối khế ước!

Trong cả quá trình, Trần Mộc có thể cảm nhận rõ ràng, Tiểu Hắc Long trước mặt có một chút cảm xúc kháng cự, nhưng thoáng qua rồi biến mất không thấy.

Chương 344

"Nói cho cùng, vẫn là không tin tưởng sao?" Đối với điều này, Trần Mộc cũng đã sớm dự liệu.

Trước đây khi sử dụng 'Dị Thú Khế Ước Thư' để kích phát long huyết hắc mã, hắn cũng đã cảm nhận được loại cảm xúc nhỏ này.

Yêu thú không tin tưởng con người, đây là chuyện thường tình!

Tất nhiên cũng có thể nói, đại đa số yêu thú có linh tính trên thế gian này, đối với con người đều có sự thù địch bẩm sinh, sẽ bất giác xem con người là kẻ thù có uy hiếp!

Khoảng một phút sau, kim quang tỏa ra từ 'Dị Thú Khế Ước Thư' biến mất không thấy.

Mà trên trang trống đó, sau tên của Trần Mộc, đã có thêm một cái tên 'Hắc Lân Cự Mãng'. "Được rồi, khế ước thành công." "Bước tiếp theo là dựa vào chính ngươi." Trần Mộc ngẩng đầu nhìn Tiểu Hắc Long, trầm giọng nói: "Ta sẽ dùng lôi điện để kích thích cơ thể ngươi cùng lúc ngươi kích phát huyết mạch, nói không chừng sẽ có hiệu quả bất ngờ." Tiểu Hắc Long trực tiếp truyền âm: "Ta sẽ cố hết sức, chủ nhân." Lời còn chưa dứt, nước sông của đoạn nội hà dưới lòng đất này đột nhiên như sôi lên!

Sóng gợn bất ngờ nổi lên, mặt nước rung động, trông như có thứ gì đó sắp bùng nổ từ dưới nước, lại giống như một loại sức mạnh nào đó đang ảnh hưởng đến chúng!

Dị trạng đột ngột cũng khiến Tề Thiết Chủy và những người khác giật mình. "Đây là... kích phát huyết mạch, dẫn đến khí tức đại biến, ảnh hưởng đến hoàn cảnh?!" "Mộc gia." Tề Thiết Chủy chỉ vào Tiểu Hắc Long, nói nhỏ: "Huyết mạch giao long trong cơ thể tiểu hắc long

này nếu được kích hoạt, có cơ hội tiến hóa thành rồng không?!" Trần Mộc khẽ lắc đầu, thở dài: "Rất khó, không, phải là... cực kỳ khó!" Nhưng đúng lúc này, toàn thân Tiểu Hắc Long đều xuất hiện một lớp kim quang nhàn nhạt, chiếu rọi khiến mỗi một miếng vảy rắn của nó đều lấp lánh sinh huy!

Kích phát huyết mạch giao long, đã... bắt đầu! "Có chút thú vị rồi…" "Sức mạnh khống chế nước của Giao Long đã bắt đầu thể hiện ra." Trần Mộc liếc nhìn xung quanh, năm ngón tay hơi xòe ra.

Vù một tiếng.

Một đạo Kim Quang hộ thân từ lòng bàn tay Trần Mộc tỏa ra, dễ dàng bao bọc lấy thanh phi kiếm to bằng chiếc thuyền nhỏ, lơ lửng giữa không trung.

Ngay sau đó… "Dương Ngũ Lôi — Hồn Châm!" Cùng với đầu ngón tay của Trần Mộc điểm nhẹ, lập tức có một chuỗi trường châm được ngưng kết từ Dương Ngũ Lôi, bay vút ra khỏi màn sáng, cắm chính xác lên người con tiểu hắc long!

Từng cây lôi châm dễ dàng xuyên qua lớp vảy rắn, ngập sâu vào trong.

Mà ở cuối mỗi cây lôi châm này đều có một sợi tơ mỏng manh gần như không thể nhìn thấy, nối liền với đầu ngón tay của Trần Mộc! "Lợi hại thật, gia chủ." "Thủ đoạn điều khiển tinh vi vô cùng này của ngài… chậc, đúng là tuyệt đỉnh, nhìn khắp thiên hạ cũng là có một không hai!" Trần Tiểu Đao nhìn mà không ngớt lời thán phục.

Chá Cô Sảo bên cạnh cũng lộ vẻ khâm phục, toàn thần chú ý theo dõi, cố gắng lĩnh ngộ được chút gì đó có ích cho bản thân. "Có sao không, tướng công?" "Tiểu hắc long này… hình như rất đau đớn?" Già La nhìn trạng thái của tiểu hắc long, nhẹ giọng hỏi.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh đáp: "Đây là cửa ải nó bắt buộc phải trải qua, huyết mạch Giao Long trong cơ thể tiểu hắc long đang được kích phát." "Mà mỗi một cây lôi châm này đều đang giúp nó tăng thêm gánh nặng, dùng để kích thích." Nghe vậy, Già La lập tức bừng tỉnh!

Tăng thêm gánh nặng, dùng để kích thích, điều này chẳng khác nào Trần Mộc đang lợi dụng cơ hội kích phát huyết mạch này để cố gắng giành thêm chút lợi ích!

Trong tình huống này, khi tiểu hắc long phải chịu đựng sự kích thích dữ dội từ lôi châm, nồng độ và cường độ của huyết mạch Giao Long được kích phát trong cơ thể nó cũng sẽ tăng lên ở mức độ khác nhau, đây tự nhiên là một chuyện đại tốt!

Đương nhiên, tiền đề là… tiểu hắc long phải chịu đựng được! "Chịu đựng càng lâu, lợi ích càng nhiều." "Nhưng nói đến việc tiểu hắc long này hóa thành chân long, những gian truân khổ nạn trong đó thì nhiều vô kể, không dễ giải quyết." Nghe vậy, Tề Thiết Chủy cũng gật đầu lia lịa: "Có câu rắn hóa rồng thật, khó như lên trời, nhưng tiểu hắc long này vốn đã có huyết mạch Giao Long, chắc là sẽ bớt đi không ít phiền phức chứ?" "Có lẽ sẽ bớt, cũng có lẽ sẽ phiền phức hơn." Trần Mộc lắc đầu.

Đối với điều này, Tề Thiết Chủy nhất thời cũng không hiểu được thâm ý trong lời nói của Trần Mộc.

Kim quang rực rỡ, toàn thân tiểu hắc long vẫn bị kim quang bao phủ, chói mắt vô cùng, càng khiến cho từng miếng vảy rắn của nó trở nên lấp lánh.

Cùng lúc đó, hơn mười cây lôi châm phóng ra những tia điện nhỏ li ti, đang điên cuồng di chuyển trong và ngoài cơ thể to lớn của tiểu hắc long, kích thích từng vị trí trên toàn thân nó!

Đau đớn thấu tim, tiểu hắc long kiên trì vô cùng khó khăn.

Nhưng thành quả… lại cực kỳ rõ rệt!

Cả đoạn sông ngầm dường như sôi trào hoàn toàn, đang điên cuồng cuộn sóng, từng đợt sóng đen không ngừng vỗ vào hai bên bờ!

Từng đàn từng đàn thủy phong tử đều đang cố hết sức bơi lại gần tiểu hắc long, nhưng lại bị một loại sức mạnh nào đó cản trở, hoàn toàn không thể đến gần mảy may! "Biến hóa… đã bắt đầu rồi." Trần Mộc quan sát tỉ mỉ nhất, nhẹ giọng nói.

Già La cũng đã nắm bắt được vài điểm mấu chốt trong sự biến hóa của tiểu hắc long, đôi mắt đẹp khẽ chớp, cũng nhìn vô cùng chăm chú, còn có chút bất ngờ. "Có chút thú vị đấy, Mộc gia." "Trước kia nhìn cái sừng độc trên đầu con tiểu hắc long này, ta cứ cảm thấy không được ổn lắm, luôn có cảm giác gì đó không cân xứng, bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi!" Tề Thiết Chủy mày bay mặt múa nói, có chút phấn khích.

Có thể tận mắt chứng kiến một con yêu thú có thân hình đồ sộ như tiểu hắc long biến hóa nhanh chóng ngay trước mắt mình, cảm giác này… quả thực không tầm thường!

Ban đầu khi mọi người mới gặp con tiểu hắc long này, giữa trán nó đã có một chiếc sừng độc, chỉ là, vì thân hình của tiểu hắc long quá lớn, chiếc sừng này tuy nhìn cũng to và dài bằng bắp chân người trưởng thành, nhưng thực sự vẫn có chút… tương phản, không hề cân xứng.

Giờ đây, chiếc sừng độc này đang mọc dài ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, dưới ánh kim quang bao bọc, chiếc sừng độc của tiểu hắc long đã dài ra bằng cả một chiếc chân của

người trưởng thành, toàn thân đen tuyền, đen không tì vết! "Không chỉ vậy đâu, Tề gia." "Nhìn kỹ đi, nhìn móng vuốt của nó kìa!" Trần Tiểu Đao tấm tắc khen ngợi, giơ tay chỉ một hướng.

Tề Thiết Chủy nhìn theo, lập tức ngẩn người. "Ta nhớ cặp vuốt này, trước kia còn là một cặp cục thịt mà?

Lúc đó con tiểu hắc long này đã có dấu hiệu hóa rồng rồi sao?" Chá Cô Sảo kinh ngạc không thôi.

Đâu còn cặp cục thịt nào nữa?

Thay vào đó là một cặp móng vuốt to khỏe hữu lực, trông giống móng rồng, nhưng lại luôn cảm thấy thiếu đi một chút thần vận, có chút kỳ quái. "Gần như đã đến cực hạn rồi." "Nhưng lần này có thể khiến tiểu hắc long kích phát huyết mạch đến mức độ này… đã rất tốt rồi." Trần Mộc hài lòng gật đầu, một tay kéo về.

Sợi tơ điện gần như không thể nhìn thấy bay vút trở về đầu ngón tay Trần Mộc, đồng thời cũng mang theo hơn mười cây lôi châm!

Lần này, tiểu hắc long đột nhiên nhẹ nhõm!

Sự đau đớn giày vò, sự kích thích của sấm sét đè nặng lên người nó đã tan biến không còn dấu vết, lập tức khiến nó tỉnh ngộ!

Tiếp đó, tiểu hắc long nhanh chóng khôi phục lại bình thường. "Cảm tạ ân huệ của chủ nhân!" Nghe được âm thanh truyền đến từ tiểu hắc long, Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu nói: "Đây mới chỉ là bắt đầu, sau này còn nhiều cơ hội để ngươi thay da đổi thịt." "Hoàn toàn kích phát huyết mạch Giao Long, lột xác thành chân long, đây không phải là một quá trình dễ dàng." Từng câu từng chữ, rõ ràng rành mạch.

Tiểu hắc long cung kính cúi đầu, di chuyển thân hình, nằm phục xuống bên cạnh phi kiếm, tư thái hiền lành không hề có chút hung bạo

nào. "Đoạn đường còn lại cũng không quá dài." "Hay là… đổi cách đi khác." Trần Mộc bước chân, đạp lên lưng tiểu hắc long.

Chương 345

Thân rắn rộng rãi, không hề chật hẹp hơn phi kiếm hiện tại là bao.

Già La và những người khác theo sát phía sau, đều không tốn nhiều sức lực đã đứng vững trên người tiểu hắc long. "Đây đúng là gái lớn lên kiệu lần đầu…" Tề Thiết Chủy có chút run rẩy, thấp giọng nói: "Cưỡi rồng đi thế này, tốc độ nhanh như vậy không hất ta bay ra ngoài chứ?!" Mười phút sau, cùng với một tiếng va chạm mạnh mẽ vào vách đá, tiểu hắc long thật sự như một con rồng ẩn mình vọt ra biển lớn, từ trong thủy động dưới chân Già Long Sơn bay vút ra ngoài, khí thế hung mãnh!!

Vô số đá vụn văng tứ tung, bọt nước bay tung tóe.

Mọi người trước mắt cũng sáng bừng lên.

Không khí tràn ngập một mùi hương đặc biệt của cỏ cây lá cối, rõ ràng, họ đã tiến vào trong Trùng Cốc của Điền Nam!

Xuyên qua Già Long Sơn! "Vất vả cho ngươi rồi." Trần Mộc hài lòng gật đầu, ra hiệu cho tiểu hắc long dừng lại.

Già La bên cạnh một tay bấm pháp quyết, thanh phi kiếm thuộc về Trần Mộc nhẹ nhàng lơ lửng trên không, bay vút lên rồi phình to ra, biến thành hình dạng một chiếc thuyền nhỏ. "Thiên phú tu luyện của chị Già La quả là lợi hại!" Trần Tiểu Đao nhìn mà ngưỡng mộ.

Lúc đó môn 【Ngự Kiếm Thuật】 này, Trần Mộc đã truyền cho mỗi người bọn họ, nhưng không ngờ, Già La suốt cả quá trình đều không thi triển qua, bây giờ lại là lần đầu tiên!

Chỉ là lần đầu tiên thi triển 【Ngự Kiếm Thuật】 mà đã có thể nhẹ nhàng tùy ý, thuận tay như vậy sao?! "Chỉ là may mắn thôi." Già

La xua tay, cũng không nói nhiều.

Chuyện này rất huyền diệu, ban đầu Già La cũng nghĩ lần đầu thi triển này của mình, có lẽ sẽ phải tốn chút công sức tâm lực mới thành công, cuối cùng cô cũng không ngờ, lại thành công ngay lần đầu, thuận buồm xuôi gió!

Bên cạnh, trên lưng tiểu hắc long.

Chá Cô Sảo đang kéo Tề Thiết Chủy, vẻ mặt vô cảm trông như một sát thủ. "Làm phiền Chá Cô huynh rồi." "Ôi…" Tề Thiết Chủy mặt tái mét, liên tục thở dài: "Ta sớm nên đoán ra rồi, cái gì mà cưỡi rồng bay lên mây, người bình thường như ta làm sao có phúc hưởng thụ!" Chá Cô Sảo: "Đúng là như vậy, nhưng lần sau ngươi có thể đừng nôn vào người ta được không?" Tề Thiết Chủy: "…" Trần Tiểu Đao giơ ngón tay cái lên: "Nói gì thì nói, Tề gia, vừa rồi nếu không phải Chá Cô ca kéo ngài lại, e là ngài đã bay đi từ lâu rồi!" Nghe vậy, Tề Thiết Chủy cũng chỉ biết khóc không ra nước mắt.

Thân hình tiểu hắc long to lớn, chỗ đặt chân vô cùng rộng rãi thì đúng, nhưng không thể chịu nổi nó là một con yêu thú thuộc họ rắn!

Cưỡi một con tiểu hắc long thân hình đồ sộ, chạy loạn trong sông ngầm, đây không phải là một trải nghiệm tuyệt vời gì! "Vào trong 'Phong Hậu Động Thiên' của ta nghỉ một lát đi, ngươi cũng nên hồi phục lại cho tốt, càng phải nhận thức rõ tình trạng hiện tại của bản thân." "Huyết mạch Giao Long vốn có các đặc tính của sức mạnh Giao Long." "Có thể chuyển hóa nó thành thủ đoạn của chính mình hay không…" Trần Mộc liếc nhìn tiểu hắc long một cái, trầm giọng nói: "Cũng phải xem thiên phú và căn cốt của ngươi, đừng để ta thất vọng." Tiểu hắc long khẽ cúi đầu: "Nhất định không phụ lòng kỳ vọng của chủ nhân!" Lời còn chưa dứt, 【Phong Hậu Động Thiên】 trong tay Trần Mộc đã bay lên không trung!

Viên châu màu đen tuyền này chỉ lớn bằng nắm tay trẻ con, nhưng lại trong suốt lấp lánh, toàn thân tỏa ra một lớp huỳnh quang nhàn nhạt.

Phong Hậu Động Thiên!

Do Trần Mộc một tay luyện chế, hội tụ ba loại thần dược phẩm bao gồm 'Vẫn Ngọc' + 'Thanh Đồng Thần Thụ' + 'Côn Luân Thần Mộc', cộng thêm mấy loại dược liệu quý hiếm khác, luyện chế mà thành!

Từ một góc độ nào đó mà nói, 'Phong Hậu Động Thiên' này cũng được coi là một pháp bảo cấp thần khí.

Đương nhiên lợi hại nhất là… 'Phong Hậu Động Thiên' cái tiểu thế giới này, có tính trưởng thành vô cùng lớn, Trần Mộc có thể từng bước lấp đầy, bổ sung, khiến nó dần dần hoàn thiện!! "Nói mới nhớ, 'Phong Hậu Động Thiên' này của gia chủ… ta còn chưa vào bao giờ." Nhìn 'Phong Hậu Động Thiên' giữa không trung, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sảo đều có chút ao ước.

Tề Thiết Chủy thì lấy ra một cái la bàn, đứng trên phi kiếm từ trên cao nhìn xuống, quan sát địa thế và phong thủy xung quanh.

Trong lúc nói chuyện, 'Phong Hậu Động Thiên' lóe lên một đạo hào quang, lập tức nhìn thấy thân hình to lớn của tiểu hắc long trong nháy mắt bị kéo thành một tàn ảnh khổng lồ mơ hồ, bị hút vào trong! "Được rồi." Một tay nắm lấy 'Phong Hậu Động Thiên', Trần Mộc khẽ gật đầu.

Thật sự mà nói thì đây là lần đầu tiên thu nạp loại yêu thú như tiểu hắc long, trước đây Trần Mộc đều dùng 'Phong Hậu Động Thiên' này để làm những việc vui vẻ hơn. "Mộc gia, ngài phải đến xem một chút rồi." Tề Thiết Chủy cầm la bàn, vẻ mặt khổ sở: "Phong thủy hình thế trong Trùng Cốc này có chút phiền phức, không dễ tìm." "Lưu vực

sông Lan Thương rộng lớn, xuyên suốt toàn bộ cảnh quan Điền Nam." "Theo những gì ta biết, nhánh nhỏ nhất của sông Lan Thương chính là Xà Hà, uốn lượn xuyên qua Già Long Sơn… nhưng bây giờ, con Xà Hà này lại không thấy đâu?" Cẩn thận nhìn lại một vòng, Tề Thiết Chủy càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình.

Theo lẽ thường, khi vào trong Trùng Cốc này, muốn tìm được con Xà Hà này không hề khó, chỉ là Tề Thiết Chủy cũng không ngờ, thảm thực vật trong Trùng Cốc này lại quá dày đặc!

Trong tình huống này, muốn tìm được Xà Hà?!

Gần như không có cơ hội! "Không tìm được Xà Hà thì không cần tìm nữa." "Từ tình hình hiện tại mà xem, tình hình trong Trùng Cốc này khá phù hợp với phỏng đoán của ta, tiến lên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Trần Mộc khẽ gật đầu, cũng không lo lắng.

Đối với sự tự tin của Trần Mộc, Tề Thiết Chủy có chút ngơ ngác.

Hoàn cảnh, địa thế, tình hình phong thủy hiện tại, gần như toàn bộ đều bị thảm thực vật che phủ, làm sao còn có thể phân biệt hình thế lý khí?!

Hơn nữa ở nơi này, Tề Thiết Chủy đau buồn phát hiện, 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 mà hắn học được từ Trần Mộc, có thể nói là không có đất dụng võ, hoàn toàn không thể sử dụng!

Muốn phân biệt hình thế lý khí, tìm phong xem thủy.

Điều đầu tiên chính là, phải nhìn rõ cấu thành của sông núi!

Mà ở khu vực Trùng Cốc này, đỉnh núi toàn là mây mù bao phủ, dưới núi cũng là các loại cây cối dây leo, vô cùng dày đặc, có thể nói là không có chỗ nào để bắt đầu, càng đừng nói đến việc dò xét phong thủy. "Đến nơi này, phong thủy bí thuật không dễ thi triển." "Mà

chúng ta chỉ cần dựa theo chỉ dẫn trên bản đồ, đi theo những vật tham chiếu quan trọng là được." Trần Mộc khẽ điểm tay lên bản đồ, chỉ về phía trước.

Mọi người nhìn theo hướng tay Trần Mộc chỉ, lập tức trong tầm mắt của họ xuất hiện hai cây đa cổ thụ mọc vô cùng hùng vĩ, to lớn, nhìn từ xa giống như hai người khổng lồ uy nghi đứng canh gác ở đó!

Mà trên đỉnh hai cây đa cổ thụ này lại lượn lờ từng luồng từng luồng hắc khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường! "Không ổn không ổn, rất không ổn." "Chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, đã biết hai cây đa cổ thụ này có chút tà môn." Tề Thiết Chủy liên tục lắc đầu, mày nhíu chặt.

Cây đa già dễ thành tinh, đây là cách nói của người xưa, rất tà môn, có thể không tin, nhưng là một thầy bói như Tề Thiết Chủy, không thể không biết những điều này. "Sinh trưởng trong hoàn cảnh như thế này, chắc chắn không đơn giản." "Nói cũng lạ, mây mù bao phủ trên đỉnh Già Long Sơn đã che khuất không ít ánh sáng, rõ ràng bây giờ mới chỉ là giữa trưa… nhưng tầm nhìn lại không cao." Trần Tiểu Đao đi đi lại lại nhìn một vòng xung quanh, không khỏi cảnh giác.

Trước đó khi di chuyển trong thủy động dưới lòng đất của Già Long Sơn, mọi người cũng không cảm thấy gì.

Nếu nói có gì khác thường, thì đó chỉ là khi gặp những 'đẳng dũng' treo ngược, mới có cảm giác vô cùng khó chịu, điều đó quả thực khiến người ta không vui.

Mà sau khi bước vào trong Trùng Cốc này, tầm mắt nhìn thấy gần như toàn bộ là màu xanh, thảm thực vật dày đặc, không những không khiến người ta thư thái, ngược lại còn mang đến một cảm giác… ngột ngạt đến khó thở! "Đi xem sao." "Hai cây đa cổ thụ này đã có tuổi,

chắc chắn ẩn giấu huyền cơ." Trần Mộc đứng lên phi kiếm, khẽ gật đầu.

Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sảo cũng vội vàng theo lên.

Mặc dù không nhìn rõ được bố cục, hình thế trong Trùng Cốc này, nhưng ba người cũng hiểu rõ, ở vùng đất như thế này có Trần Mộc dẫn đường, cho dù thật sự có thứ gì đó cực kỳ khó giải quyết xông ra, cũng khó mà chiếm được lợi thế!

Vút!!

Gió rít gào, tiếng kiếm vang rền! "Ra tay nhanh thật đấy, Già La." "Rất tốt." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Chương 346

Rõ ràng Già La chỉ mới lần đầu tiên thi triển 【Ngự Kiếm Thuật】, nhưng lại ngoài dự đoán, có khả năng điều khiển vô cùng lợi hại!

Trước sau chỉ trong vài phút ngắn ngủi, phi kiếm đã chở mọi người hạ xuống trước hai cây đa cổ thụ to lớn kia. "Hít—" "Nhìn gần thế này, lại càng thêm phần chấn động và uy nghi… hai cây đa cổ thụ này, ít nhất cũng phải gần ngàn năm tuổi rồi chứ?!" Tề Thiết Chủy nhìn một vòng, mắt đầy kinh ngạc, tấm tắc khen ngợi.

Chá Cô Sảo khẽ gật đầu, nói: "Cũng vì ẩn mình trong Trùng Cốc này, ít người lui tới, nếu ở bên ngoài, e là đã sớm bị người ta chặt đi rồi." Nhất thời, mọi người đứng trước hai cây đa cổ thụ này, nhìn có chút ngây người, tầm mắt đều bị thu hút.

Hai cây đa cổ thụ này vô cùng hùng vĩ, thân cây phải bốn năm người ôm mới xuể, tán cây rủ xuống như một chiếc ô lớn che trời!

Nhưng điều kỳ lạ là, thân của hai cây đa cổ thụ lại xoắn vào nhau như bánh quẩy. "Hình như là một loại cây vợ chồng ôm nhau hiếm thấy?" "Ối!" Thấy cảnh này, Tề Thiết Chủy vội vàng nhìn về phía Trần Mộc, thấp giọng nói: "Mộc gia, cây vợ chồng ôm nhau này là một điềm lành cực tốt đó!" "Hơn nữa hai cây đa cổ thụ này tuổi đời đã lâu…" "Nếu có thể đào chúng đi, mang về trồng lại, không chừng cũng sẽ trở thành một cảnh quan tuyệt đẹp, còn có thể thu tiền hương khói nữa!" Im lặng vài giây, Trần Mộc đột nhiên lên tiếng, nhẹ giọng nói: "Hai cây đa cổ thụ này… đã sống không được bao lâu nữa." Lập tức, bốn người xung quanh đều ngẩn ra, không hiểu lời này của Trần Mộc từ đâu mà ra? "Là vì… số lượng thực vật khác ký sinh trên chúng

quá nhiều?" Già La mơ hồ đoán ra được một chút, thấp giọng hỏi. "Đúng vậy." "Trên hai cây đa cổ thụ này mọc không biết bao nhiêu thực vật, nảy mầm sinh trưởng, ra hoa kết quả, chất dinh dưỡng mà hai cây đa cổ thụ hấp thu đã không đủ dùng nữa rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu, tiếp tục nói: "Dinh dưỡng thu không đủ chi, nhiều nhất là ba năm năm nữa, hai cây này sẽ khô héo chết đi." Một lúc im lặng, Tề Thiết Chủy thở dài một hơi, cảm thấy có chút bi ai một cách khó hiểu.

Có những thứ vô cùng lộng lẫy, bề ngoài cực kỳ bắt mắt, nổi bật, khiến người ta không thể rời mắt.

Thực tế thì sao?

Mùi vị bên trong, ai có thể hiểu được? "Gia chủ ơi." "Bên trong cây đa già này hình như rỗng ruột… chẳng lẽ đã bị những thực vật này hút cạn lõi cây bên trong rồi sao?" Trần Tiểu Đao đứng gần đó, gõ gõ vào thân cây nói.

Tiếng 'cốc cốc cốc' vang lên, rất rõ ràng, cây đa cổ thụ vợ chồng ôm nhau này lõi đã rỗng, nếu không tuyệt đối sẽ không phát ra âm thanh như vậy! "Tiếc thật." "Nếu có thể di thực vào 'Phong Hậu Động Thiên', cũng không phải là không thể trở thành một cảnh quan đẹp." Trần Mộc quả thực cũng có chút tiếc nuối.

Tề Thiết Chủy và những người khác không biết bí mật bên trong cây đa cổ thụ vợ chồng ôm nhau này, nhưng Trần Mộc thì biết!

Mà cho dù cây đa cổ thụ vợ chồng ôm nhau này ba năm năm sau không chết, thì hôm nay, nó cũng khó có đường sống. "Lạ thật." "Lúc trước nhìn từ xa, phía trên cây đa già này có hắc khí bốc lên, trông thế nào cũng ẩn giấu huyền cơ…" Trần Tiểu Đao sờ sờ vỏ cây, quay đầu nhìn Chá Cô Sảo: "Chá Cô ca, anh kiến thức rộng, anh thấy cây cổ thụ này thế nào?" "Không rõ." Chá Cô Sảo dứt khoát lắc đầu. "Nhưng nếu thật sự ẩn giấu huyền cơ, thì chỉ có thể giấu trong thân cây này thôi."

Hai người ăn ý, đồng loạt nhìn về phía Trần Mộc. "Gia chủ, có muốn bổ cây cổ thụ này ra không?

Xem xem bên trong rốt cuộc là tình hình gì?

Biết đâu có thể cứu được mạng cây cổ thụ này!" Thấy hai người lên tiếng, Trần Mộc gật đầu, nói: "Để ta, bên trong có thứ quý giá, hai người các ngươi ra tay không biết nặng nhẹ, không tốt." Lời còn chưa dứt, chỉ thấy trong tay Trần Mộc, một đạo lôi quang rực rỡ trong nháy mắt thành hình!

Chích Nhiệt Dương Lôi, Hắc Thủy Âm Lôi, sấm sét âm dương giao hòa, nhanh chóng ngưng kết thành một lưỡi đao sắc bén!

Vút!!

Lôi quang cuồn cuộn, hồ quang điện bốc lên, trong chớp mắt, lôi quang lóe qua!

Thanh quang kiếm do luồng điện này của Trần Mộc hóa thành có tốc độ cực nhanh, lại vô cùng chính xác, vừa vặn từ trên xuống dưới, chém đôi cây đa cổ thụ vợ chồng ôm nhau!

Một kiếm này hạ xuống, rắc rắc rắc rắc… Một chuỗi âm thanh thân cây bị xé toạc, tán cây đa khổng lồ nặng trịch đang mất kiểm soát nghiêng về hai hướng, phát ra tiếng xé rách đến ê răng!

Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc cây đa cổ thụ vợ chồng ôm nhau bị xé toạc từ giữa, tất cả mọi người đều nhìn thấy vật thể ẩn giấu bên trong! "Trời đất ơi…" "Mộc gia, trong cây đa già này mẹ kiếp, lại giấu một khối huyết ngọc!!" Cũng không thể trách Tề Thiết Chủy kinh hô thành tiếng, ngay cả một Bàn Sơn đạo nhân đi nam về bắc, kiến thức rộng rãi như Chá Cô Sảo, khi nhìn thấy thứ lộ ra từ trong cây đa cổ thụ vợ chồng ôm nhau cũng mặt đầy kinh ngạc!

Ngay chính giữa cây đa già, kinh ngạc thay, lộ ra một cỗ quan tài,

trông như ngọc thạch, lại giống như thủy tinh, toàn thân đều ánh lên màu đỏ máu, vô cùng bắt mắt! "Quả nhiên không ổn." "Xem ra hắc khí mà chúng ta nhìn thấy từ xa trước đó… chính là có chỉ dẫn!" Chá Cô Sảo liên tục gật đầu.

Trước đó khi mọi người nhìn từ xa, đã có thể thấy rõ, phía trên tán cây đa cổ thụ vợ chồng ôm nhau này lượn lờ từng luồng hắc khí rõ ràng vô cùng!

Mà bây giờ, điều này hiển nhiên là do cỗ quan tài ẩn giấu bên trong cây đa già gây ra! "Thủy tinh hay là huyết ngọc?" "Trông cũng hơi giống Kê Huyết Thạch…" Tề Thiết Chủy không dám đến quá gần, đứng cách một khoảng để quan sát.

Bên trong Trùng Cốc này tà môn vô cùng, không ai biết trong cỗ quan tài này có ẩn giấu nguy hiểm gì không, liều lĩnh đến gần không chừng sẽ phải trả giá không nhỏ! "Không phải Kê Huyết Thạch đâu, trông có vẻ chính là ngọc thạch." "Màu máu là do bên trong cỗ quan tài này có thứ gì đó, càng vào trong càng đậm, chậc, trong quan tài này không lẽ chứa đầy máu tươi sao?" Trần Tiểu Đao liên tục lắc đầu, thầm tắc lưỡi.

Có thể thấy rõ, cỗ quan tài trông như ngọc thạch lại giống thủy tinh này, vô cùng nhẵn bóng, tổng thể hiện ra trạng thái bán trong suốt, lớp ngoài cùng thực chất là một lớp tinh thể màu trắng sữa.

Còn bên trong thì bắt đầu dần dần chuyển sang màu đỏ, càng vào trong màu đỏ càng đậm! "Chỉ nhìn từ hình dáng bên ngoài, đây là một cỗ quan tài bằng ngọc thạch hiếm thấy." "Hơn nữa… dược liệu hình như là Thiên Ngọc của Tạng Địa, không phải là ngọc Miến Điện sản xuất ở khu vực này, đây là lăng mộ phụ của chủ mộ Hiến Vương." Trần Mộc giọng điệu bình tĩnh, không hề bất ngờ.

Phát hiện này, quả thực cũng khớp với phỏng đoán và nhận định

của Trần Mộc!

Nếu như lúc ban đầu khi vào Trùng Cốc, Trần Mộc chỉ có khoảng năm phần chắc chắn tìm được mộ Hiến Vương.

Thì bây giờ, Trần Mộc đã chắc chắn đến bảy phần!

Chỉ cần tìm thêm vài điểm mấu chốt nữa, để xác định tình hình trong Trùng Cốc này mấy trăm năm qua không hề thay đổi, điều này sẽ khiến Trần Mộc yên tâm hơn rất nhiều.

Tình hình bên trong chỉ cần không xảy ra biến hóa, cũng có nghĩa là… quỹ đạo vận hành và những điều thần bí của thế giới này sẽ không có thay đổi quá lớn, điều này sẽ giảm đi rất nhiều yếu tố bất định xuất hiện!

Như vậy, Trần Mộc cũng sẽ chắc chắn hơn một chút. "Nếu nói là lăng mộ phụ của mộ Hiến Vương, cũng có thể hiểu được." "Vậy thì người được chôn trong cỗ ngọc quan này, e rằng cũng không phải là một nhân vật đơn giản, phải là cận thần tuyệt đối của Hiến Vương mới được." Chá Cô Sảo nhìn một vòng, nghi hoặc hỏi: "Nhưng vấn đề là, là do cỗ quan tài này mọc vào trong cây, hay là cố ý làm vậy?" "Cái này anh phải hỏi Tề gia rồi." Trần Tiểu Đao nhún vai.

Tề Thiết Chủy vội vàng xua tay, liên tục lắc đầu: "Hai vị quá coi trọng tôi rồi!

Chuyện này chắc chắn phải hỏi Mộc gia, hai ba chiêu phong thủy bí thuật của tôi thực sự không đủ dùng." "Hơn nữa." "Từ xưa đến nay xây mộ dựng lăng, đều chú trọng có phong có thụ, cây là biểu tượng của mộ, được xây trước đống đất phong, khiến cho bố cục của cả lăng mộ có thế con cháu đầy đàn!" "Nhưng… tôi thật sự chưa nghe nói có người đặt quan tài vào trong thân cây, điều này không hợp thể thống." Thấy Tề Thiết Chủy nói năng nghiêm túc, Trần Tiểu Đao ngẩn ra, vô thức quay đầu nhìn về phía Trần Mộc. "Đúng là như vậy."

"Tầm Long Quyết có câu: Rồng sợ cô độc, huyệt sợ lạnh, bốn bề không ứng thật đáng lo.

Núi độc rồng côi không thể an, an rồi ắt gặp gian nan." "Địa thế ở đây quá cô lập, không phải là một nơi thích hợp để đặt lăng tẩm." Trần Mộc nhíu mày, trầm giọng nói: "Chỉ có điều, nếu chúng ta phải đối mặt với Hiến Vương, thì rất nhiều tình huống không thể tính toán theo lẽ thường được, hiểu không?" Bị Trần Mộc nhắc nhở, Tề Thiết Chủy mặt lộ vẻ bừng tỉnh, thấp giọng hỏi: "Ý của Mộc gia là… Hiến Vương cố tình bày nghi trận trong Trùng Cốc này, để làm rối loạn phán đoán của chúng ta?" "Đương nhiên cũng có thể là cạm bẫy." Chá Cô Sảo bổ sung một câu.

Cả hai đều là cao thủ trong nghề đạo mộ, quanh năm tai nghe mắt thấy, kiến thức rộng rãi, tự nhiên cũng biết, việc chọn vị trí và hạ táng lăng mộ, từ giờ giấc đến thiên thời địa lợi, thiếu một thứ cũng không được!

Vùng đất Cửu Châu từ thời Thương Chu đã có cái gọi là lý luận phong thủy!

Mà việc an táng người chết, trước nay luôn chú trọng 'dựa dương ôm âm, tựa núi kề sông.', làm gì có chuyện treo trên cây, đặt trong cây?? "Có chút tà môn rồi, e rằng ẩn giấu thủ đoạn." "Táng Kinh có nói, cây cổ thụ được gọi là đứng đầu ngũ hại của âm trạch, trong tình huống bên trái bên phải mộ thất có cây cổ thụ, núi độc các loại hình thế, tuyệt đối không được chôn người." "Chậc…" Nói đến đây, Tề Thiết Chủy cũng hết hứng, nhìn về phía Trần Mộc nói: "Mộc gia, đến nước này rồi, chúng ta có lẽ phải mở quan tài xem một chút thôi!" Lần này, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Sảo cũng đồng loạt nhìn qua.

Đối với những người trong nghề đạo mộ mà nói, khi họ không nắm chắc được hình thế, phong thủy của một ngôi mộ cổ, họ thường

sẽ chọn cách mở quan tài trước, rồi từ đó tìm ra manh mối bí mật! "Quả thực phải mở quan tài xem thử." "Hơn nữa chất liệu của cỗ ngọc quan này không phải là hàng tầm thường, cũng là một bảo vật hiếm có." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Chương 347

Vừa nói, Trần Mộc vừa bước tới gần, đưa tay sờ vào cỗ quan tài bằng ngọc màu đỏ máu này, cảm giác lạnh buốt và chất ngọc khi chạm vào lập tức khiến Trần Mộc hiểu ra, đây tuyệt đối là một khối mỹ ngọc hiếm có!

Mỹ ngọc không tì vết, vô cùng quý giá!

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, cỗ ngọc quan này dường như được điêu khắc từ một khối ngọc thạch nguyên vẹn, toàn thân không hề có dấu vết dính liền nào, vô cùng hiếm thấy. "Tất cả lùi lại một chút." Trần Mộc phất tay, một tay ấn lên ngọc quan.

Nhất thời, dòng nước đen ngòm từ tay Trần Mộc tỏa ra, trong nháy mắt đã dọn sạch các loại rễ cây quấn quanh bên trên.

Ngay sau đó, "Lên!" Trần Mộc đột nhiên rút tay, sợi dây thừng đen do Âm Ngũ Lôi hình thành, nhẹ nhàng kéo cỗ ngọc quan ra khỏi cây đa cổ thụ vợ chồng ôm nhau, cẩn thận đặt xuống mặt đất. "Có chút bản lĩnh đấy." "Mà nói đi cũng phải nói lại…" Tề Thiết Chủy chỉ lên trời, thấp giọng nói: "Bây giờ trong Trùng Cốc này ánh nắng không chiếu vào được, nếu chủ nhân trong quan tài này mà nổi dậy… liệu có gây ra phản ứng dây chuyền không?!" Ngay khi Tề Thiết Chủy vừa dứt lời, sắc trời vốn đã không sáng sủa bỗng nhiên trở nên âm u, như thể có mấy đám mây đen vừa hay bay đến phía trên. "Tề gia, cái miệng của ngài không phải là đã được khai quang rồi chứ." Trần Tiểu Đao thêm dầu vào lửa, cười nói: "Cho dù vị bên trong này muốn nổi dậy, cũng phải xem gia chủ nhà ta có đồng ý hay không, đúng không?" Trần Mộc không để ý đến hắn, tự mình quan sát cỗ ngọc quan này.

Vừa rồi khi kéo cỗ ngọc quan ra khỏi cây đa già, Hắc Thủy Âm

Lôi đã loại bỏ những rễ cây quấn quanh bên trên.

Mà bây giờ, đã có thể nhìn thấy rõ toàn bộ diện mạo của cỗ ngọc quan.

Trên cỗ ngọc quan này có rất nhiều hoa văn được điêu khắc tinh xảo, có uyên ương, cũng có thỏ, hươu, voi, v.v., những loài chim quý thú lạ tượng trưng cho sự cát tường và linh tính.

Bốn góc của ngọc quan đều có các loại vân mây với hình thái khác nhau, được sắp xếp đối xứng. "Cỗ ngọc quan này quả thực tinh xảo vô cùng, có chút lợi hại." "Chỉ có điều… tướng công, huynh có cảm thấy những bức phù điêu này, trông hình thái hơi cứng nhắc không?" Già La nhìn rõ, cũng có chút nghi hoặc hỏi.

Trần Mộc gật đầu, nói: "Điều này rất bình thường, đây là một loại phong cách cổ xưa mộc mạc thời Tần Hán, tự nhiên sẽ có cảm giác này." "Hình dáng phù điêu trên đây hiền hòa và ôn thuận, nhưng kỹ thuật điêu khắc lại vô cùng mộc mạc, hoa lệ mà không mất đi vẻ trầm lắng." Nghe Trần Mộc bình luận miêu tả, ba người Tề Thiết Chủy cũng lại gần xem xét kỹ lưỡng, cố gắng hiểu được thâm ý trong lời nói của Trần Mộc. "Gia chủ, mở quan tài chứ?" Chá Cô Sảo thấp giọng hỏi.

Tề Thiết Chủy bên cạnh vẫn còn có chút lo lắng, trầm giọng nói: "Thứ bên trong này là máu hay là thứ gì khác?

Sẽ không có độc chứ?" "Mở đi." Trần Mộc xua tay, nói: "Do dự trước sau, ngược lại càng dễ xảy ra vấn đề, không bằng đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hơn một chút." Nghe vậy, Chá Cô Sảo và Trần Tiểu Đao liền bắt đầu chuẩn bị động thủ.

Xét đến việc cỗ ngọc quan này có giá trị sưu tầm rất lớn, hai người cũng nghiên cứu trái phải trước sau rất lâu, mới chuẩn bị ra tay.

Muốn mở một cỗ quan tài mà hoàn toàn không tổn hại, không hề dễ dàng!

Huống chi, cỗ quan tài hiện tại còn là một cỗ ngọc quan vô cùng hiếm thấy, đối phó với loại ngọc quan này, bất kỳ thủ đoạn thô bạo cứng rắn nào cũng không thể dùng.

Tại sao nói cỗ ngọc quan này quý hiếm?

Chính là vì nó được điêu khắc từ một khối mỹ ngọc, hồn nhiên nhất thể!

Càng hoàn chỉnh, lại càng quý giá vô cùng.

Mà cho dù chỉ hơi hư hại một chút xíu ở góc cạnh, cũng sẽ tổn thương đến tổng thể của nó, một khối mỹ ngọc có thêm một vết nứt, thì chẳng khác nào có một khuyết điểm chí mạng không thể sửa chữa!

Không bao lâu sau, ngọc quan đã được mở ra.

Công việc kỹ thuật tinh vi này có Chá Cô Sảo ra tay làm, Trần Mộc quả thực cũng vô cùng yên tâm!

Toàn bộ nắp quan tài không hề sứt mẻ.

Trần Mộc thuận tay thu lại.

Cả một quan tài đầy chất lỏng màu đỏ máu, khiến ba người Trần Tiểu Đao có chút lúng túng, không biết nên ra tay thế nào. "Ngửi thì không giống máu tươi." "Lại có một mùi vị đắng chát, hình như… là dịch thuốc bắc?" Chá Cô Sảo đến gần ngửi nhẹ, mày nhíu chặt.

Tề Thiết Chủy thì sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Cỗ ngọc quan này không giống hàng tầm thường, nói ra thì, bên trong này chắc chắn có đạo hạnh!" "Ta nhớ những người giỏi phương thuật, tự cho mình không ở trong ngũ hành, cũng không cần phải tuân theo cách thức của người thường để lựa chọn âm trạch." "Điều này có lẽ là cố

ý làm vậy, ta đoán… bên trong này có lẽ chứa một vu sư, có thể là một trong mấy đại vu dưới trướng Hiến Vương!" Nói đến đây, Tề Thiết Chủy cũng cảm thấy tư duy của mình được khai thông.

Suy nghĩ theo hướng này, lại khiến Tề Thiết Chủy cảm thấy, phỏng đoán này, ý tưởng này của mình, có khả năng cao là đã chạm đến cốt lõi vấn đề! "Phân tích không tệ, tiếp tục đi." Trần Mộc hài lòng gật đầu, cười nói.

Già La bên cạnh cũng hơi nghiêng đầu, hiển nhiên cũng có chút bất ngờ trước tư duy nhạy bén của Tề Thiết Chủy. "Vậy thì tôi xin mạn phép phân tích một chút, Mộc gia." "Chúng ta giả sử người chứa trong ngọc quan này là một vu sư, là thuộc hạ của Hiến Vương, vậy thì cây đa cổ thụ vợ chồng ôm nhau này chính là bảo nhãn của ngôi mộ cây này, cũng là dùng để thu lấy linh khí trời đất kim tinh." "Truyền thuyết mộ Hiến Vương là một nơi có phong thủy 'Thủy Long Vựng' độc nhất vô nhị trên thế gian, nếu truyền thuyết là thật, vậy thì ngôi mộ cây hiện tại… hẳn là một trong mấy vị trí sao quan trọng xung quanh chủ mộ thất, vô cùng quan trọng!" Phân tích đến đây, Tề Thiết Chủy cũng lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi.

Càng nói càng cảm thấy đúng là như vậy!

Dưới một phỏng đoán táo bạo, thường sẽ thuận thế bóc tách, tìm ra chân lý bên trong. "Phân tích rất tốt, Tề gia chủ." "Hiến Vương này sùng bái vu cổ tà đạo chi thuật pháp, một lòng đắm chìm trong việc tu tiên, cận thần bên cạnh người này, đa số đều là thuật sĩ, vu sư." Trần Mộc dừng lại một chút, thấp giọng nói: "Nếu vị bên trong này thật sự đắc đạo, vậy thì cỗ ngọc quan này đã trống rỗng rồi." Nửa câu sau, Trần Mộc không nói.

Nếu thật sự đắc đạo, vậy thì vị bên trong này tất nhiên đã thi giải thăng tiên, mà bên trong ngọc quan này sẽ trống không, chỉ có một

quan tài chất lỏng màu đỏ máu! "Vậy còn chờ gì nữa, động thủ chứ?" Trần Tiểu Đao lấy ra vài món đồ nghề.

Đây đều là những thứ hắn mang theo từ chỗ Trần Đại Bảo trước đây, bao gồm Tham Âm Trảo, Hắc Chiết Tử, v.v., rất nhiều vật dụng có thể dùng để đạo mộ mở quan tài. "Chờ đã, đừng vội." "Lần này ra ngoài ta vừa hay mang theo một chiếc 'Âm Dương Kính', đúng lúc lấy ra thử tay nghề?" Tề Thiết Chủy cũng ngứa tay ngứa chân, tiếp đó hắn liền lấy ra một chiếc gương cổ từ trong túi trữ vật, cầm trong tay. "Đây không phải là vẽ vời sao, Tề gia chủ?" Trần Tiểu Đao bĩu môi, bất đắc dĩ nói: "Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, cho dù chủ nhân bên trong này thật sự muốn thi biến, cũng phải xem bản lĩnh của hắn chứ?" Lời còn chưa dứt, đã thấy Tề Thiết Chủy liên tục lắc đầu, nghiêm túc khác thường nói: "Lời này sai rồi!

Tiểu Đao, muốn duy trì sự hoàn chỉnh của ngọc quan, thì trước hết phải đảm bảo vị bên trong này không thể thi biến!" Câu nói phũ phàng ấy khiến Trần Tiểu Đao có chút ngơ ngác. "Tề gia chủ nói cũng có lý..." Chá Cô Tiếu khẽ gật đầu, lên tiếng: "Nếu thật sự muốn đảm bảo chiếc ngọc quan này nguyên vẹn không tổn hại, thì đúng là không thể để vị bên trong quan tài khởi thi được, phải cẩn thận một chút." Trần Tiểu Đao: "..." Xét đến việc Trần Mộc muốn lấy đi chiếc ngọc quan quý giá hiếm thấy này để cất giữ hoặc dùng vào việc khác, Chá Cô Tiếu và những người khác cũng phải hành động hết sức cẩn trọng. "Âm Dương Kính đúng là một thứ tốt, chiếc Âm Dương Kính này của Tề gia chủ cũng có chút tuổi đời rồi." "Ra tay đi." Trần Mộc gật đầu, không hề vội vã.

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy cũng giơ 'Âm Dương Kính' trong tay lên, tay cầm sợi chỉ đỏ treo lơ lửng giữa không trung, mặt chính hướng lên trời, mặt sau hướng vào quan tài.

Chiếc 'Âm Dương Kính' này không phải hình tròn thông thường

mà là hình tam giác, tượng trưng cho Thiên, Địa, Nhân tam tài.

Mặt chính là dương, mặt sau là âm, trên lưng có khắc bốn chữ triện cổ 'Thăng Quan Phát Tài'! "Thời xưa bọn trộm mộ vô cùng lộng hành, mà Âm Dương Kính này chính là công cụ thường dùng của chúng, không thuộc về riêng môn phái nào." "Công dụng cũng tạm được, đối phó với một số tà ma cấp thấp có thể trấn áp." Trần Mộc dĩ nhiên là giải thích cho Già La nghe.

Đối với các loại thủ đoạn trộm mộ, các công cụ khí giới trong giới, Già La biết rất ít, nhìn thấy cái nào cũng thấy mới lạ. "Trường hợp mở quan tài vào ban ngày, có thể dùng Âm Dương Kính này phong kín miệng quan tài." "Nhờ đó tránh được những luồng khí hung tà, xung khắc với tam muội chân hỏa trên người sống, để không xảy ra chuyện bất trắc." Tề Thiết Chủy tay cũng không hề rảnh rỗi.

Thật trùng hợp, ngay lúc Tề Thiết Chủy giơ 'Âm Dương Kính' lên, nhắm ngay miệng quan tài.

Trên bầu trời, vừa hay có một tia nắng chiếu xuống!

Lần này, ánh nắng xuyên qua chiếu lên ngọc quan, lập tức phản chiếu ra một bóng người bên trong! "Có chút kỳ quái..." "Một cái đầu hai cái vai, không đúng, bên trong quan tài còn có thứ khác, trông như một cây chùy lớn là cái gì vậy?" Tề Thiết Chủy đứng đó nhìn kỹ, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Chương 348

Trần Tiểu Đao nhìn lên trời, cúi đầu nói: "Trong quan tài này còn có thi thể, vậy tức là vị bên trong vẫn chưa thi giải thăng tiên?

Thế thì không có gì đáng sợ nữa đúng không?" "Giữa ban ngày ban mặt, cũng không sợ thi biến." Chá Cô Tiếu gật đầu.

Nào ngờ, trong lúc hai người đang nói chuyện, ánh nắng kéo dài chưa đến hai ba phút đột nhiên biến mất, mà ngay phía trên bầu trời, không biết từ đâu trôi tới một đám mây đen cực kỳ dày đặc!!

Lần này, mặt trời lập tức bị che khuất, ánh sáng xung quanh cũng tối sầm lại, thậm chí còn có thể nghe thấy hồ quang điện lóe lên giữa những đám mây đen, tiếng sấm vang rền! "Không ổn rồi, Mộc gia..." "Lúc trước chúng ta chưa mở quan tài thì không có chuyện gì, vừa mới mở ra, mặt trời lặn mất, mây đen che khuất, thiên tượng thế này e là không ổn!" Sắc mặt Tề Thiết Chủy cực kỳ khó coi. "Đúng là không ổn thật." "Cẩn thận một chút, chuẩn bị động thủ." Trần Mộc khẽ gật đầu, mày nhíu chặt: "Thật là trùng hợp, địa khí xông thẳng lên trời, đến nhanh vậy sao?" Chỉ trong vài cái chớp mắt, trời đã tối sầm lại, gần như không còn nhìn rõ người nữa, giống hệt như điềm báo trước một trận mưa bão cuồng phong sấm chớp, tiếng sấm giữa không trung càng lúc càng vang dội liên hồi! "Hỏng rồi!" Tề Thiết Chủy đột nhiên kinh hãi kêu lên, trong tay ông ta đang cầm một chiếc đèn pin, ánh sáng trắng bệch chiếu lên bề mặt ngọc quan, phản chiếu ra cái bóng đen ngập tràn bên trong.

Rõ ràng có một vật hình đuôi rắn đang chống vào đáy quan tài.

Trong thứ chất lỏng đỏ như máu tươi ngập tràn quan tài, một cái đầu người già đang từ từ nhô lên, trông như một cỗ thi thể trồi lên từ

ao máu! "Khởi thi rồi??" Trần Tiểu Đao ngẩn ra.

Chá Cô Tiếu thì sắc mặt ngưng trọng, nín thở.

Lão già này có một khuôn mặt ngựa kỳ dị, lông mày râu tóc đều trắng như tuyết, trên đầu búi một kiểu tóc đạo sĩ, làn da trên người bẩm sinh đã vô cùng nhẵn nhụi, không thấy nửa phần nếp nhăn.

Trong chốc lát, tiếng sấm vang rền trên không trung.

Dưới mặt đất lại là một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Bằng mắt thường có thể thấy, cỗ thi thể kia đang từ từ trồi lên từ trong ngọc quan, hai mắt nhắm nghiền, toàn bộ cảnh tượng trông vô cùng quỷ dị tà ma. "Chậc." "Không ngờ lại xảy ra chút vấn đề ở đây." "Là do hình thế phong thủy, hay là... bị ảnh hưởng bởi Trùng Cốc?

Đẳng thuật?" Trần Mộc nhướng mày, thở dài.

Nếu cỗ thi thể này là do họ vớt ra từ trong ngọc quan, Trần Mộc tuyệt đối sẽ không suy nghĩ nhiều.

Vấn đề là, cỗ thi thể này... hoàn toàn tự mình trồi lên từ trong ngọc quan, như thể có ý thức sinh mệnh của riêng mình, như thể đã khởi thi rồi! "Mộc gia, làm sao bây giờ?!" "Xem tình hình này... mười phần thì hết tám chín là khởi thi rồi." Tề Thiết Chủy thu 'Âm Dương Kính' lại, nhanh chóng lùi về sau một khoảng.

Ở phía trước, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu, một trái một phải, toàn thân đã hiện lên từng dải hồ quang điện lượn lờ không ngừng! "Hết cách rồi, chỉ có thể trừ khử trước rồi nói sau." Trần Mộc thở dài, phất tay nói.

Đã như vậy, chiếc ngọc quan này có còn nguyên vẹn hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Rào rào!!

Đột nhiên vang lên một tiếng nước văng tung tóe, thứ chất lỏng màu đỏ ngập tràn quan tài đột nhiên bắn ra tứ phía, cỗ thi thể lão già kia như bay vọt ra khỏi đó!

Lần này, tất cả mọi người đều nhìn thấy toàn bộ diện mạo của cỗ thi thể lão già! "Hít—" "Thứ này đúng là tà môn quá, đây là đẳng thuật sao?

Lão già này sao lại là một con quái vật nửa người nửa rắn vậy!

Thủ hạ của Hiến Vương cũng quá quỷ dị rồi!" Tề Thiết Chủy hít một hơi khí lạnh, cả người có chút ngây dại.

Đứng hơi gần hơn một chút là Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu, hai người họ cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho có chút chấn động.

Cỗ thi thể lão già kia, đúng thật là nửa người nửa rắn!

Nửa thân trên là người, nửa thân dưới thì nối liền với một thi thể mãng xà khổng lồ đã bị lột da, cả hai do thời gian quá lâu đã dung hợp lại làm một! "Mãng Cổ Thi Yêu?" "Không thể trùng hợp như vậy chứ..." Trong ánh mắt bình tĩnh của Trần Mộc lóe lên một tia kinh ngạc, trầm giọng nói: "Toàn lực tru sát, hủy diệt nó trước rồi tính chuyện khác!" Một tiếng ra lệnh, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu gần như đồng thời động thủ!

Tiếng sấm trên trời rền vang, dưới mặt đất, hai bóng người hòa cùng ánh điện, lóe lên rồi biến mất!

Hai luồng điện quang một trái một phải, gần như trong nháy mắt đã bắn tới gần cỗ thi thể nửa người nửa mãng xà, ra tay chính là sát chiêu.

Trần Tiểu Đao, Lôi Quang Kiếm chém xuống tức thì!

Chá Cô Tiếu, Tật Điện Nhất Quyền đấm thẳng vào mặt!

Nào ngờ, cỗ cổ thi kia không lùi nửa bước, toàn thân trên dưới bỗng nhiên bùng phát ra một đám sương mù màu máu, cực kỳ cuồn cuộn nồng đậm. "Tình huống gì vậy?!" Tề Thiết Chủy giật nảy mình.

Từ góc nhìn của ông ta có thể thấy rõ, thời điểm cỗ cổ thi bùng phát sương máu quá quỷ dị, vừa đúng lúc Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu xông lên!

Nhìn từ phía sau, giống như là...

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu chủ động lao vào trong đám sương máu này! "Đừng quá xem thường đẳng thuật." Trần Mộc chậc một tiếng.

Quay đầu lại nhìn cây đa già đã bị chẻ làm hai nửa, ánh mắt Trần Mộc cũng trở nên ngưng trọng. "Nơi chọn để xây mộ Hiến Vương nằm trên một long mạch thủy." "Mà vị trí của cây đa già vợ chồng ôm nhau này, vừa hay lại là một 'lạn cốt huyệt' trên long mạch thủy này." Nghe Trần Mộc nói vậy, sắc mặt Tề Thiết Chủy lập tức trầm xuống.

Già La không hiểu những thuật ngữ phong thủy này, bất giác nhẹ giọng hỏi: "Tả phu, 'lạn cốt huyệt' này có ý nghĩa gì?" "Ừm..." "Cái gọi là 'lạn cốt huyệt', chính là nơi âm không giao dương, dương không chạm âm, ranh giới không rõ ràng, hình thế mơ hồ." Trần Mộc dừng lại một chút, đổi một cách nói khác.

Loại thuật ngữ phong thủy bí thuật này đối với Già La mà nói, độ khó để hiểu quá cao. "Nói đơn giản, chính là địa khí không thể hội tụ, an táng ở đây không thể che chở cho con cháu đời sau, chỉ có thể khiến hài cốt mục nát, chỉ vậy mà thôi." Lạn cốt huyệt, lạn cốt táng, đây là một nơi chôn cất không có giá trị lớn.

Chỉ có điều, sau khi dùng phương thức đặc biệt để thay đổi, tình hình lại khác! "Tề gia chủ đã hiểu ra chưa?" "Đầu tiên là lợi dụng hình thức thụ táng để thay đổi bố cục xung quanh, sau đó lại có 'đẳng

thuật' luyện chế thành 'đằng mãng', dung hợp với cổ thi, dùng để duy trì thi thể không bị mục nát, còn có khả năng cướp đoạt, hấp thụ máu tủy của sinh vật xung quanh." Nghe những lời Trần Mộc nói với ngữ khí bình thản, Tề Thiết Chủy vô cùng kính nể, bội phục không thôi: "Đã hiểu rồi, Mộc gia, nếu không có ngài ở đây, tôi thật sự không nhìn thấu được những mánh khóe bên trong." Trong phút chốc, điều này khiến Tề Thiết Chủy có một cảm giác lạnh sống lưng!

Bố cục, sắp đặt kiểu này.

Từ đó cũng có thể thấy, vị được chôn cất trong chiếc ngọc quan này, nhất định là một cao nhân thông hiểu âm dương chi thuật!

Dùng một phương thức quỷ dị hoàn toàn vượt ngoài lẽ thường như vậy để duy trì thi thân ngàn năm không mục nát, thực sự hiếm thấy!

Chương 349

Nếu không phải Trần Mộc một lời nói toạc ra huyền cơ, Tề Thiết Chủy tự nhận mình rất khó có thể lĩnh ngộ được tình huống bên trong. "Đợi đã..." "Mộc gia." Tề Thiết Chủy đột nhiên quay đầu nhìn sang phía khác, có chút lo lắng nói: "Bên Tiểu Đao và Chá Cô huynh... chẳng phải là gặp đại phiền phức rồi sao?!" "Vẫn ổn." Trần Mộc cười một tiếng, nhanh bước tiến lên, đi về phía ngọc quan.

Già La theo sát phía sau, không hề sợ hãi.

Lúc này Tề Thiết Chủy mới phát hiện, thứ chất lỏng như máu tươi ngập tràn trong ngọc quan, không biết từ lúc nào đã biến mất không thấy!

Cả chiếc ngọc quan trông chỉ còn một vẻ đẹp siêu phàm thoát tục, hồn nhiên nhất thể, toát ra vẻ tinh xảo không nói nên lời, ngược lại không có nửa phần cảm giác tà dị! "Cái này... chuyện gì thế này?" "Những thứ bên trong đã đi đâu rồi?" Tề Thiết Chủy đầu đầy dấu hỏi. "Chậc." Già La bên cạnh ngọc quan cũng đã chú ý đến sự thay đổi xung quanh.

Có thể thấy rõ ràng, đám sương mù màu máu kia đang nhanh chóng tan đi.

Mà trong đám sương mù sắp tan hết, có đến hàng chục, hàng trăm xúc tu màu đỏ như máu đang điên cuồng vung vẩy, cố gắng cản trở hai bóng người kia! "Tốt quá rồi, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Thấy Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu vẫn đang giao đấu, không có gì đáng ngại.

Tề Thiết Chủy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong chốc lát, đám sương mù màu máu bao quanh đã hoàn toàn bị

xua tan, Trần Tiểu Đao một tay cầm Lôi Quang Kiếm, kiếm mang dương lôi sắc bén nóng rực, không gì cản nổi!

Từng chiếc xúc tu màu đỏ như máu bị chém đứt liên tục như thiên nữ tán hoa!

Mà mỗi nơi xúc tu bị chém đứt, lập tức sẽ chảy ra một dòng chất lỏng màu đen đỏ, ngay sau đó lập tức phân liệt thành ba sợi!

Một thành ba, ba lại thành chín!

Cảnh tượng này cũng khiến Trần Mộc nảy sinh hứng thú nồng đậm.

Chỉ có điều... thủ đoạn tấn công hay nói đúng hơn là phòng ngự như thế này, đối với Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu mà nói, thực sự vẫn còn quá yếu! 【Ngũ Lôi Chính Pháp - Dương Ngũ Lôi】, tiến có thể công, lùi có thể thủ! "Cái quái gì thế này, Chá Cô huynh!" "Ngươi có manh mối gì không?!" Kiếm quang trong tay Trần Tiểu Đao vung đến mức tạo ra tàn ảnh!

Động tác của hắn nhanh, mà tốc độ phân liệt của từng chiếc xúc tu cũng không hề chậm, trong vài giây ngắn ngủi, càng chém lại càng nhiều! "Ta có manh mối cái con khỉ!" Chá Cô Tiếu cũng toát mồ hôi trán.

Cận chiến áp sát, Chá Cô Tiếu trong lòng hiểu rất rõ, một khi bị những xúc tu màu máu này tìm được kẽ hở, thừa cơ xâm nhập, trong nháy mắt sẽ là phản ứng dây chuyền! "Hắn là loại xúc tu đặc biệt có thể hút máu, đến từ cỗ đằng mãng thi này!" "Tiểu Đao!" "Đừng chém nữa, ngươi trái ta phải, chúng ta trực tiếp lợi dụng đặc tính của 'Dương Ngũ Lôi', bắt giặc phải bắt vua trước!" Trong lúc suy nghĩ nhanh như điện, Chá Cô Tiếu cũng đã đưa ra phán đoán chính xác nhất!

Ban đầu khi hai người họ ở trong sương máu, chỉ gặp phải vài chiếc xúc tu, nào ngờ càng chém càng nhiều! "Đặc tính của dương lôi sao?

Nóng rực nhiệt độ cao?

Sức phá hoại cực mạnh?!" Nhận được giọng nói của Chá Cô Tiếu, Trần Tiểu Đao cũng ngay lập tức điều chỉnh lại trạng thái và vị trí của mình.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu đứng ở hai bên trái phải, ngầm hợp thành một thế vị trí tương hỗ hô ứng!

Trong phút chốc, sấm sét vang rền!

Dương Ngũ Lôi chói mắt đột ngột bùng lên! "Hợp kích kỹ — Lôi Bạo!!" Thế như sấm sét, quét ngang ngàn quân!

Hai tiếng sấm sét gần như vang lên cùng một lúc, căn bản không nghe ra được sự chênh lệch hay khoảng cách giữa chúng.

Tựa như Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu, trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi này, đã hoàn thành sự đồng bộ tần số tuyệt đối!!

Ầm!!!

Dương Ngũ Lôi chói lòa, từ trái sang phải, nối thành một vệt sáng trắng rực rỡ, căn bản không nhìn ra ai trước ai sau, đồng thời nối liền với nhau!

Dưới một đòn, Dương Ngũ Lôi nóng rực cương mãnh, trong khoảnh khắc đã thiêu rụi không biết bao nhiêu xúc tu màu máu, mà quan trọng nhất là, vì chiêu hợp kích kỹ này đến quá nhanh, thanh thế hung mãnh, đến nỗi cỗ 'đẳng mãng thi' kia ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có!

Trong nháy mắt, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu, một trái một

phải, song quyền bao bọc bởi dương lôi nóng rực, đồng thời đánh trúng vào thân thể của 'đằng mãng thi' kia! "Làm tốt lắm." "Chiêu hợp kích kỹ này... gọn gàng dứt khoát, tỉ lệ đồng bộ có thể nói là hoàn mỹ." Trần Mộc xem hết toàn bộ quá trình, điều này cũng khiến hắn có một cảm giác nhẹ nhõm.

Tựa như, hai hạt giống do chính tay mình gieo trồng, nay đã lớn thành hai cây đại thụ có thể che mưa chắn gió!

Cảm giác thành tựu này... rất khó dùng lời để hình dung. "Đáng để chiêm ngưỡng...

đáng để chiêm ngưỡng a!" "Khá lắm, chiêu này trước đây chưa từng thấy bao giờ!" Tề Thiết Chủy xem đến mức nhiệt huyết sôi trào, siết chặt hai nắm đấm.

Ngay cả Già La, người luôn nổi tiếng là chín chắn trầm ổn, lúc này trong đôi mắt đẹp cũng hiện lên vài phần chấn động. "Nếu chiêu hợp kích kỹ này dùng để đối phó ta...

ừm, e là cũng có hiệu quả không thấp, sự phối hợp như vậy quả thực hiếm có." "Không hổ là tinh nhuệ trong tinh nhuệ dưới trướng Tả phu." Trong lòng cảm khái, Già La cũng có thêm vài phần tự tin.

Nếu Trần gia cứ từng bước phát triển như vậy, từng tầng đề thăng, trên thế gian này nơi nào không đi được?!

Đến lúc đó, đưa Tinh Tuyệt nữ vương ra khỏi Vô Để Quỷ Động, cũng chưa chắc là không thể! "Một con đằng mãng thi có chút đạo hạnh, có điều, vẫn còn kém một chút." "Đằng thuật tuy quỷ dị tà độc, thần bí khó lường, nhưng chung quy vẫn là tà ma ngoại đạo không thể bước lên sân khấu lớn." Chưa đợi Trần Mộc nói dứt lời, lập tức đã thấy, cỗ 'đằng mãng thi' bị Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu dùng 'hợp kích kỹ - Lôi Bạo' đánh trúng, gần như đã đông cứng tại chỗ!

Trong nháy mắt, từng chiếc xúc tu màu máu tản ra từ thân thể 'đẳng mãng thi', từng lớp đứt gãy, khô héo, hóa thành tro bụi.

Mà cỗ 'đẳng mãng thi' kia, thì... nổ tung ngay lập tức!!

Chương 350

Đặc tính của 'Dương Ngũ Lôi' chính là cương mãnh nóng rực, một đi không trở lại.

Mà vừa hay Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu, ban đầu tu luyện cũng đều là 【Dương Ngũ Lôi】 trong 【Ngũ Lôi Chính Pháp】.

Như vậy, hợp kích kỹ đánh trúng, liền tương đương với... dương ngũ lôi bùng phát từ hai hướng, tập trung vào một điểm, mạnh mẽ đối chọi, lực đạo va chạm, từ đó nổ tung!

Mà điểm này, chính là cỗ 'đẳng mãng thi' kia! "Làm không tồi." Thấy Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu bước trở về, Trần Mộc hài lòng gật đầu, khen ngợi: "Loại hợp kích kỹ này, nếu phối hợp thích đáng, đủ để bùng phát ra sát thương cao gấp mấy lần thực lực hiện tại của các ngươi." "Lén lút luyện bao lâu rồi?

Ta còn không biết chiêu này?" Nghe vậy, Trần Tiểu Đao ngại ngùng gãi đầu, đáp lời: "Cũng không lâu, gia chủ, chẳng phải là muốn nâng cao thêm thực lực sao..." "Khoảng một tuần." Chá Cô Tiếu thành thật hơn. "Cũng là để đề phòng những con quái vật đặc biệt của 'Hiệp hội Luyện kim', hai chúng ta trong một lần giao đấu đột nhiên phát hiện ra chiêu này, thuận thế liền nghiên cứu ra nó, nói thật thì đây là lần đầu tiên thi triển đó!" Đối với điều này, Trần Mộc có chút bất ngờ, nhưng lại không hề bất ngờ.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bất kể là Trần Tiểu Đao, hay Chá Cô Tiếu.

Thiên phú tu luyện của hai người này đều chỉ có tốt chứ không kém, năng lực lĩnh ngộ cũng rất tốt, trong lúc giao đấu lĩnh ngộ được chiêu thức hợp kích diệu kỳ như vậy, không có gì lạ.

Suy nghĩ một chút, Trần Mộc khẽ gật đầu, nói: "Vừa hay lần này sau khi trở về, thành viên đội thân vệ bên này cũng gần như có thể bắt đầu tu luyện hàng loạt 【Ngũ Lôi Chính Pháp】 rồi." "Hợp kích kỹ là một hướng đi rất tốt, đến lúc đó còn cần hai người các ngươi đi chỉ điểm." "Tuân lệnh gia chủ!" Trần Tiểu Đao lập tức gật đầu. "Nhất định không phụ mệnh, gia chủ." Chá Cô Tiếu theo sát phía sau.

Đối với mệnh lệnh nhiệm vụ mà Trần Mộc giao phó, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu nhất định đều sẽ toàn lực thực hiện, điều này cũng coi như không phụ lòng kỳ vọng của Trần Mộc đối với hai người họ. "Đúng rồi." "Cần phải nhắc nhở các ngươi một chút." Trần Mộc dừng lại một chút, nói: "Hiện tại chúng ta mới chỉ tiến vào vùng ngoại vi của Trùng Cốc, còn một khoảng cách nữa mới đến mộ Hiến Vương." "Phía sau nhất định còn có phiền phức khó giải quyết hơn, hai người các ngươi trong lòng phải biết." Đối với điều này, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu cũng rất rõ ràng.

Sự nguy hiểm bên trong Trùng Cốc này thật sự khiến hai người họ mở mang tầm mắt, đầu tiên là tiểu hắc long, sau đó là 'đẳng mãng thi' này, mà đây mới chỉ là bắt đầu!

Mà ở bên cạnh, Trần Mộc đã bắt đầu kiểm kê những thứ trong ngọc quan.

May mắn là, cỗ 'đẳng mãng thi' kia đã tự mình rời khỏi ngọc quan, và bằng 'đẳng thuật' đặc biệt, đã mang đi hết thứ chất lỏng màu máu trong ngọc quan.

Như vậy, ngược lại lại thuận tiện cho việc tìm kiếm của Trần Mộc. "Chậc, Mộc gia, những thứ bồi táng trong ngọc quan này toàn là hàng khủng a!" Chỉ liếc nhìn một cái, Tề Thiết Chủy đã có chút không dời mắt được. "Đúng là rất khủng, đều là những món đồ tốt hiếm thấy." Trần Mộc nhặt lên một chiếc mặt nạ vàng, hình dạng của chiếc

mặt nạ này rất kỳ quái, nhưng nó thực sự được đúc bằng vàng thật.

Vị trí tai, mũi, mắt, miệng thì được khảm một loại ngọc xanh đặc biệt.

Phần đầu của mặt nạ vàng có sừng rồng, phần miệng là miệng hổ, hai tai thì có hình dạng đuôi cá, toàn thân toát ra một cảm giác không hài hòa khó tả, nhưng lại dị thường thống nhất! "Nhìn đây, Già La." Trần Mộc đưa chiếc mặt nạ vàng đến trước mặt Già La, chỉ vào những hoa văn điêu khắc trên đó.

Lập tức, Già La bên cạnh liền nhìn rõ những hoa văn này, sắc mặt biến đổi: "Tả phu, hoa văn đồ án trên chiếc mặt nạ vàng này... tuyệt đối là 'Xà Thần Chi Nhãn'!" Nhìn thấy hoa văn đồ án trên chiếc mặt nạ vàng, Già La hoàn toàn có thể khẳng định, gần như là nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, những đường vân cuộn tròn đó, bố cục đó, tuyệt đối là 'Xà Thần Chi Nhãn'!

Toàn bộ chiếc mặt nạ, từng vòng từng vòng, toàn bộ đều là hình xoắn ốc.

Nhìn tổng thể, rất giống nhãn cầu, tuy bố cục đơn giản trực tiếp, nhưng lại vô cùng rõ ràng hình tượng, chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra! "Vậy thì đúng rồi, xác nhận không còn nghi ngờ gì nữa." Trần Mộc khẽ gật đầu, có chút hài lòng.

Bên cạnh, trên mặt Chá Cô Tiếu cũng lóe lên một tia hưng phấn và kích động khó tả, sâu trong đáy mắt còn có sự bất an sâu sắc.

Xem ra, việc trong mộ Hiến Vương cất giấu Mộ Trần Châu rất có thể là sự thật!

Mà vừa nghĩ đến lời nguyền ngàn năm của dòng dõi Bàn Sơn đạo nhân sắp kết thúc trong tay mình, chấm dứt vận mệnh bi thảm này...

Chá Cô Tiếu liền có chút căng thẳng khó kìm nén! "Bình tĩnh, phải

bình tĩnh hơn nữa." "Hiện giờ còn chưa thấy Mộ Trần Châu, không thể vui mừng quá sớm, lỡ như đây là mừng hụt một phen, chẳng phải là tai họa lớn sao?!" Dù sao cũng là Chá Cô Tiếu, ông ta cứng rắn đè nén xuống sự bất an và kích động trong lòng, khôi phục lại như thường.

Điều này cũng nhờ vào tâm cảnh được rèn giũa trong quá trình tu luyện hàng ngày! "Gia chủ, ngài xem món đồ thứ hai này, một cây quyền trượng ngắn?" "Trông có vẻ hơi không ra gì, liệu có phải là vật phẩm quan trọng gì không?" Trần Tiểu Đao từ trong ngọc quan lấy ra một cây quyền trượng long hổ ngắn màu xanh lục, đưa đến trước mặt Trần Mộc.

Cây quyền trượng long hổ ngắn này chất liệu tựa ngọc tựa đá, trông dài ngắn cũng tương đương một cây cán bột, nhưng hơi có một chút độ cong.

Một đầu là đầu rồng, một đầu là đầu hổ, nơi hai đầu rồng hổ nối liền với nhau chính là chuôi cầm của cây trượng ngắn, công nghệ điêu khắc đều theo phong cách cổ xưa, nhưng lại cho người ta một cảm giác cổ lão nặng nề, không hề đơn giản. "Đây là một chiếc chìa khóa." "Được rồi." Trần Mộc cũng không giải thích nhiều, giơ tay lên, mặt nạ vàng, quyền trượng long hổ, cùng với chiếc ngọc quan vuông vức, tinh xảo tuyệt luân này, đều bị Trần Mộc thu lại, cất vào túi.

Vật phẩm cấp bậc này, giá trị sưu tầm còn cao hơn nhiều giá trị thực tế của nó.

Mà Trần Mộc cũng dự định mang những thứ này về, bổ sung vào kho sưu tập của mình. "Tiếc cho hai cây đa già này quá." Nhìn hai cây đa vợ chồng ôm nhau nghiêng ngả đổ xuống, bị chém thành hai đoạn, Tề Thiết Chủy khẽ thở dài một hơi, liên tục lắc đầu nói: "Cây vợ chồng ôm nhau này ít nhất cũng có lịch sử ngàn năm trở lên rồi...

Mộc gia, còn cứu sống được không?" "Hết cơ hội rồi." Trần Mộc lắc đầu.

Dĩ nhiên, nếu thật sự bỏ chút tâm tư, đem cây đa vợ chồng ôm nhau này cấy vào trong 【Phong Hậu Động Thiên】, có khi còn thật sự có một tia hy vọng sống.

Chỉ là... giá trị không cao, ý nghĩa không lớn.

Đúng lúc này, mặt đất xung quanh đột nhiên rung chuyển dữ dội, hai cây đa già vốn đã nghiêng đổ, ngay cả bộ rễ dưới lòng đất cũng bị bật tung lên!

Tình trạng dị thường đột ngột cũng khiến ba người Trần Tiểu Đao mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Trần Mộc thì kéo Già La, lùi lại mấy bước.

Trong chốc lát, mặt đất xung quanh rung chuyển dữ dội, từng lớp rễ cây bị bật tung lên, tựa như dưới lòng đất đang có một con quái vật khổng lồ nào đó... phá đất mà ra!

Cùng lúc đó, trên bầu trời mây đen dày đặc, từng tiếng sấm sét nổ vang, như pháo hoa rợp trời, nối liền thành một mảng! "Nứt rồi?

Mặt đất nứt rồi!" "Chẳng lẽ cỗ 'đẳng mãng thi' kia chỉ là món khai vị, dưới lòng đất này còn chôn giấu thứ gì đó lợi hại hơn?!" Tề Thiết Chủy mặt đầy kinh ngạc, không thể ngờ tới!

Trần Tiểu Đao cũng mắt nhanh tay lẹ, ngay lúc mặt đất nứt ra, đã kéo Tề Thiết Chủy lùi lại một khoảng.

Trong khe nứt của mặt đất, từng lớp khói đen cuồn cuộn tuôn ra ngoài!

Mà cùng với việc bộ rễ của hai cây đa già đã hoàn toàn bật khỏi mặt đất, một pho tượng đá khổng lồ từ từ trồi lên từ lòng đất, lộ ra

manh mối.

Chương 351

Cùng lúc đó, lại có một luồng hắc khí xông thẳng lên trời!

Trong nháy mắt, mây đen, sấm sét trên bầu trời, toàn bộ đều tan biến!

Thiên tượng vốn dị thường, vậy mà trong vòng chưa đầy nửa phút, đã nhanh chóng khôi phục bình thường, khiến người ta có cảm giác như mơ như ảo. "Đây..." "Đây lại là trò gì nữa đây?" Trần Tiểu Đao có chút không nắm chắc, quay đầu nhìn Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy nheo mắt nhìn kỹ một lúc lâu, do dự nói: "Gã này, hình như là Bí Hí?

Một trong Long sinh cửu tử." Chá Cô Tiếu cũng chưa từng thấy cảnh tượng này, chăm chú quan sát hồi lâu cũng không lên tiếng.

Ngay trong khe nứt của mặt đất, một con Bí Hí điêu khắc bằng đá khổng lồ trồi lên.

Trên người nó cõng một tấm bia ngắn, tổng thể vô cùng to lớn, nặng tựa ngàn cân. "Bí Hí?" "Vị cõng bia kia hình như đúng là Bí Hí." Trần Tiểu Đao cũng nhận ra thứ này, liên tục gật đầu.

Bên cạnh, Trần Mộc nhìn một vòng sau đó liền lắc đầu, nói: "Không phải Bí Hí, mà là một vị rất giống Bí Hí, tên là Tiêu Đồ." Vừa nghe lời này, ba người Trần Tiểu Đao đều ngẩn ra.

Già La không hiểu biết nhiều về những thứ này, lúc này cũng không phát biểu ý kiến, chỉ đứng trước mặt Trần Mộc chăm chú lắng nghe. "Mộc gia, Long sinh cửu tử có thể nói là mỗi con mỗi khác, Bí Hí và Tiêu Đồ, chính là hai trong số đó." "Trong đó Tiêu Đồ là dùng để trấn giữ cửa... không đúng sao?" Tề Thiết Chủy thăm dò hỏi một câu,

vô cùng nghi hoặc.

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu bên cạnh cũng nhìn Trần Mộc với vẻ nghi hoặc tương tự.

Thật sự là dù nhìn thế nào, con thú đá vừa trồi lên từ lòng đất này cũng quá giống Bí Hí! "Nhìn bề ngoài thì giống Bí Hí." "Nhìn kỹ sẽ biết, con thú đá này được điêu khắc bằng thủ pháp điêu khắc tròn, tại sao vân mai rùa rõ ràng tròn trịa, mà móng vuốt tứ chi lại có hình dạng sắc nhọn?" "Hơn nữa." Trần Mộc chỉ vào miệng con thú đá, nói: "Trong miệng toàn là răng nanh, cộng thêm móng vuốt tứ chi kia, đây chính là phù hợp với đặc trưng của Tiêu Đồ." Tề Thiết Chủy lại nghi hoặc nói: "Mộc gia, vậy tấm bia đá mà gã này cõng trên người..." "Tấm bia ngắn này, lai lịch không nhỏ." Trần Mộc cười một tiếng, trầm giọng nói: "Đây chính là lăng phổ của mộ Hiến Vương, mà Tiêu Đồ cõng lăng phổ mai táng ở đây, chính là để thực hiện hai chữ 'trấn áp'!" Thân mang lăng phổ, Tiêu Đồ là linh thú, lại có năng lực trấn áp.

Mà đặt nó ở đây, chính là để trấn áp tà khí xung quanh mộ Hiến Vương, đi theo con đường 'trấn áp', không hề đơn giản! "Cổ tịch ghi lại, Tiêu Đồ thích đóng kín, có năng lực trấn trạch trừ tà." "Kết hợp hai làm một, đây chính là trấn lăng!" Giọng nói của Trần Mộc bình tĩnh lãnh đạm, nhưng lại một lời nói toạc ra huyền cơ bên trong. "Nguyên lai là vậy sao?" "Nếu thật sự như vậy, đúng là khâu nào cũng khớp khâu đó, không có sơ hở." Tề Thiết Chủy vắt óc suy nghĩ, liên tục gật đầu.

Ngay sau đó, Trần Mộc dẫn mọi người đi lên lưng con Tiêu Đồ đá này, giơ tay vung ra một tia hồ quang điện, rơi lên trên tấm bia ngắn.

Trong nháy mắt, bùn đất, rễ cỏ bao phủ trên tấm bia, toàn bộ đều bị chấn tan!

Mà những văn tự, đồ án được điêu khắc trên tấm bia, cũng toàn bộ

đều hiện ra, phức tạp mà chi tiết. "Đúng là như vậy thật..." "Mộc gia thật là có năng lực phán đoán lợi hại a!" Chỉ liếc nhìn một cái, Tề Thiết Chủy đã tâm phục khẩu phục.

Mọi người chăm chú nghiên cứu một lát, dần dần đều trầm mặc.

Thực sự là thông tin ghi lại trên lăng phổ này quá nhiều, vô cùng chi tiết.

Bao gồm quá trình chế tạo mộ Hiến Vương, một phần của lăng bồi táng, v.v., toàn bộ đều có ghi lại! "Thời kỳ Cổ Điền Nam, Kinh Vũ Đế yêu cầu Cổ Điền Vương giao nộp thần vật thượng cổ 'Mộ Trần Châu', trong nước xuất hiện chia rẽ, sau đó Hiến Vương mang theo 'Mộ Trần Châu' thật sự thoát ly khỏi nước Cổ Điền..." "Mà cuối cùng dâng cho Kinh Vũ Đế, là một viên ảnh châu?" Nghiên cứu kỹ một lát, Tề Thiết Chủy chậc một tiếng, rõ ràng là đã thông suốt được một vài manh mối.

Trần Tiểu Đao không đọc hiểu được cổ tự trên lăng phổ, ở một bên thúc giục: "Sau đó thì sao Tề gia?

Nói tiếp đi, đang nghe hay mà!" "Đợi đã, ta xem cũng vất vả lắm." Tề Thiết Chủy xua tay.

Thứ này xem ra thật không dễ dàng, trong đó có một số cổ tự có nhiều hàm nghĩa, hiểu ra rất khó khăn, cần phải kết hợp ngữ cảnh trước sau để phân tích. "Cổ tịch ghi lại, Mậu Lăng của Kinh Vũ Đế bị đào xuyên, 'Mộ Trần Châu' bồi táng bên trong lưu lạc nhân gian, nếu những gì ghi lại trên lăng phổ này là thật... gia chủ." Chá Cô Tiếu nhìn Trần Mộc, thấp giọng nói: "Vậy thì 'Mộ Trần Châu' thật sự, vẫn luôn ở trong tay Hiến Vương?!" "Đúng." Trần Mộc gật đầu, nói: "Dòng dõi Bàn Sơn đạo nhân các ngươi đi khắp năm hồ bốn bể, tìm kiếm tung tích của 'Mộ Trần Châu', nào có biết... viên châu này, con mắt của Xà Thần này, ngàn năm qua chưa từng rời khỏi chỗ." Trong phút chốc,

sắc mặt Chá Cô Tiếu có chút ảm đạm, thở dài một hơi.

Trước đây, ai mà biết được, 'Mộ Trần Châu' mà dòng dõi Bàn Sơn đạo nhân khổ sở truy tìm suốt bao năm tháng, lại vẫn luôn yên tĩnh cất giấu trong Trùng Cốc ở một góc trời này?! "Đa tạ Mộc gia." Chá Cô Tiếu cung kính chắp tay cúi đầu, trang trọng hành lễ.

Trần Mộc thản nhiên nhận lễ, khẽ gật đầu: "Nhưng ngươi cũng đừng mừng quá sớm, ngay cả ta cũng không thể phán đoán, viên 'Mộ Trần Châu' này, có còn nguyên vẹn hay không." Chá Cô Tiếu cười, thấp giọng nói: "Làm rõ được manh mối, biết được tung tích, có thể nhìn thấy đã là rất tốt rồi, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện cả đời." Đối với điều này, Trần Mộc không nói thêm gì.

Vấn đề mà hắn lo lắng không ngoài việc, viên 'Mộ Trần Châu' này, đã mất đi linh hồn của Thượng cổ Xà Thần cất giấu bên trong!

Nếu như vậy, thì...

Trần Mộc sẽ phải trực tiếp đối mặt với Thượng cổ Xà Thần sống lại, hơn nữa, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị khóa chặt, gặp phải! "Tương truyền 'Mộ Trần Châu' là do Địa Mẫu hóa thành phượng hoàng?

Mộc gia?

Đoạn miêu tả này dường như không giống với những gì chúng ta biết lắm a?" Sau khi suy ngẫm kỹ vài lần, Tề Thiết Chủy cũng hỏi ra nghi hoặc của mình, bổ sung: "Phía sau còn có một câu, nói gì mà có thể thông qua thần khí này tu luyện thành tiên, có hiệu quả thoát thai hoán cốt, chỉ có điều cần ở dưới một địa điểm đặc biệt, mới có thể phát huy tác dụng của nó." "Trong này có đề cập đến một thứ, gọi là...

Thiên thư?" Những miêu tả ghi lại trên lăng phổ mộ Hiến Vương, phức tạp chi tiết.

Chỉ có điều nội dung liên quan đến phần này cũng chỉ là đề cập, chứ không đem những điểm mấu chốt khắc lên trên đó. "Không sai, 'Mộ Trần Châu' chính là 'Xà Thần Chi Nhãn', hai thứ vốn dĩ là một." "Sau này đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, ngươi sẽ biết được mối liên hệ trong đó." Trần Mộc xua tay, không có ý định giải thích nhiều.

Thứ này liên quan quá sâu, quá rộng, quá lớn.

Thật sự không phải dăm ba câu là có thể giải thích rõ ràng, hơn nữa một số huyền cơ trong đó, Trần Mộc cũng chưa nghĩ thông. "Tả phu, Hiến Vương này có được 'Mộ Trần Châu', liền muốn tu luyện thành tiên đắc đạo, trường sinh bất tử?" "Cho nên mới chọn nơi này?" Già La nhíu mày, nhẹ giọng hỏi.

Trần Mộc gật đầu, trầm giọng nói: "Trường sinh bất tử, đắc đạo thành tiên, vĩnh bảo vạn năm giang sơn, hoàng đế nào mà không có giấc mộng đẹp như vậy?

Cũng có thể hiểu được." "Hiến Vương không nỡ bỏ 'Mộ Trần Châu' này, liền chuẩn bị chọn một nơi tu luyện thành tiên." Sau khi xem qua một lượt cổ tự khắc trên lăng phổ, nội dung trên đó đúng là không sai một ly so với những gì Trần Mộc biết, cơ bản không có bất kỳ sự khác biệt nào. "Chậc chậc chậc, Hiến Vương này đúng là bị ám ảnh rồi." "Cả đời ông ta cơ bản chẳng làm được việc gì, toàn bộ tinh lực đều dồn vào việc xây dựng lăng mộ cho mình, ý đồ thi giải thăng tiên trong thủy long vựng?!" Tề Thiết Chủy cười lạnh hai tiếng, cảm thấy chuyện này thật đầy mỉa mai.

Chá Cô Tiếu cũng nghiên cứu một lượt, thở dài: "Tiếc là trên lăng phổ này chỉ ghi lại quá trình xây dựng, chứ không miêu tả địa cung cổ mộ, quy mô hình dạng, điều này có chút phiền phức." "Chứ còn sao nữa, viết lên đó để chỉ đường cho chúng ta à?" Trần Tiểu Đao cười trêu.

Nội dung còn lại thì không có nhiều giá trị.

Không ngoài việc, ghi lại tình trạng của lăng bồi táng. "Cỗ 'đằng mãng thi' kia, chính là đại tế ti dưới trướng Hiến Vương." "Sau khi Hiến Vương nhập liệm, hai cây đa già có thể thay đổi bố cục phong thủy được di dời đến, trước tiên chôn lăng phổ xuống lòng đất, sau đó hai cây đa già che phủ lên." Trần Mộc dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Sau đó bắt một con mãng xà khổng lồ được nuôi bằng 'đằng dũng' đến, lột da sống nó, cùng với đại tế ti chôn vào trong ngọc quan." "Đây chính là 'đằng mãng thi', cũng có thể coi là một loại... nhục thể bất tử!" "Nhục thể bất tử, thật ra đã rất lợi hại rồi.

Chương 352

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó thôi." Trần Mộc cười lắc đầu, không để tâm.

Tất nhiên, loại thủ đoạn thay đổi phong thủy cách cục này cực kỳ lợi hại.

Nhưng chung quy cũng chỉ là bàng môn tả đạo, chỉ cần bọn họ còn chưa tiếp xúc được với con đường tu luyện đắc đạo, thì sẽ không có cơ hội đạt đến trường sinh bất lão thật sự. "Thì ra là vậy...

Ta hiểu rồi." "Lúc đó hai cây dung già bị tách ra, sau đó chúng ta lại lấy ngọc quan bên trong ra, diệt sát 'đẳng mãng thi', điều này tương đương với việc cách cục phong thủy ở đây đã bị phá!" Tề Thiết Chủy bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu: "Như vậy, địa khí bị đè nén dưới lòng đất mấy nghìn năm cuối cùng cũng đã tìm được cửa thoát!" Nghe vậy, Trần Tiểu Đao cũng hiểu ra.

Cảnh tượng thiên biến lúc trước, mây đen ùn ùn kéo đến, kèm theo tiếng sấm sét liên hồi, hắc khí bốc lên ngút trời, tất cả đều là do địa khí thoát ra!

Trong lúc địa khí thoát ra, nó cũng đã đẩy 'tiêu đồ trấn lăng' này từ dưới lòng đất trồi lên!

Xoay qua mặt sau của tấm bia đá trấn lăng, mọi người cũng đã nhanh chóng lướt qua một lượt, xem xong ai nấy đều có chút trầm mặc. "Chậc, đúng là một tòa thiên cung." "Dựa vào hình khắc nổi trên lăng phổ này, mây ngũ sắc cầu vồng quấn quýt, giữa không trung lơ lửng một tòa cung điện, mộ Hiến Vương này chẳng lẽ lại ở trên trời sao?!" Tề Thiết Chủy liên tục lắc đầu, không tin.

Chá Cô Tiếu lên tiếng: "Chắc là có phần khoa trương, cũng có thể

là có ý chỉ khác, không nói chắc được." "Đây chính là thần tiên phong thủy vị của thủy long vựng sao?" Trần Tiểu Đao xem đến say sưa, bất giác hỏi một câu.

Một thoáng im lặng, không phải Tề Thiết Chủy và Chá Cô Tiếu không muốn trả lời, mà là cả hai người họ cũng chưa từng thấy 'thủy long vựng' trong truyền thuyết rốt cuộc là cảnh tượng và hình dáng thế nào.

Chưa từng thấy, tự nhiên cũng không thể miêu tả được. "Cũng không có gì quá kỳ lạ, đến lúc đó các ngươi sẽ biết." "Thủy long vựng, trong đó hai chữ 'thủy long' chính là chỉ thác nước có lưu lượng cực lớn." "Cái gọi là 'vựng', thật ra có thể hiểu là cầu vồng được tạo ra khi hơi nước từ thác bốc lên, hữu hình vô chất, thời xưa được gọi là cầu tiên nhân." Trần Mộc giải thích sơ lược một lượt.

Đương nhiên, nếu nói 'thủy long vựng' thật sự là cảnh tượng và trạng thái thế nào, điểm này Trần Mộc cũng chưa từng thấy.

Chỉ là, đại đa số bảo vị phong thủy trên thế gian này, thật ra đều có thể cụ thể hóa thành những thứ tương ứng, ví dụ như núi cao, cây cối, nước sâu, v.v.

Hai chữ phong thủy, chính là chỉ hình thế của sông núi, hướng gió và dòng nước! "Vậy Mộc gia, theo ngài thấy... mộ Hiến Vương này ở đâu?" Tề Thiết Chủy hạ giọng hỏi.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, nói: "Ta đoán là ở dưới lòng đất, nhưng không dám chắc, cho nên cái gọi là thiên cung này... chúng ta cũng phải đi tìm hiểu cho rõ." Trên lăng phổ còn có những hình khắc miêu tả một số cảnh sắc và dấu hiệu khác, nhưng đã không còn quan trọng nữa.

Bên cạnh, Già La đang cầm bản đồ đối chiếu với lăng phổ bỗng lên tiếng: "Tả phu, bản đồ này và bản đồ trên lăng phổ... có chút khác

biệt." "Chỗ nào?" Trần Mộc ghé đầu qua.

Già La một tay cầm bản đồ, một tay chỉ vào lăng phổ nói: "Chỗ này, trên lăng phổ điêu khắc một con thiềm thừ, mà gần mộ Hiến Vương cũng có một con thiềm thừ đối xứng, tất cả đều đang mở miệng." "Nhưng trên bản đồ lại chỉ có một con thiềm thừ, hơn nữa miệng lại ngậm lại." Phát hiện này cũng khiến Già La cảm thấy không ổn.

Sự khác biệt nhỏ nhặt như vậy, nếu không đủ tỉ mỉ thì thật sự rất khó nhận ra!

Đó cũng là vì, bất kể là bản đồ hay lăng phổ, trên cả hai đều có rất nhiều hình khắc, hoa văn về các loại trân cầm dị thú, những thứ này chưa chắc đã là thật, phần lớn chỉ là một loại trang trí. "Đúng là có chút không ổn..." "Đây là cơ quan?" Tề Thiết Chủy như có điều suy nghĩ, hạ giọng nói: "Căn cứ theo miêu tả trên lăng phổ, bên trong Trùng Cốc này sẽ có độc chướng vô cùng lợi hại, nói không chừng, một cặp thiềm thừ này chính là mật đạo." "Dễ tìm không?" Trần Tiểu Đao nhìn quanh một vòng, vẻ mặt có chút khó xử.

Bên trong Trùng Cốc này phủ một lớp thực vật dày đặc, nhìn đâu cũng gần như toàn một màu xanh lục, rất khó nhìn thấy thứ gì mang tính biểu tượng, ngay cả chỗ đặt chân cũng rất khó khăn!

Muốn trong một môi trường như vậy tìm được một con thiềm thừ kiểu cơ quan mật đạo... e là khó càng thêm khó! "Không khó tìm, xuất phát." "Người vẽ tấm bản đồ da người hoàn toàn không biết tình hình phía sau độc chướng, mà độ chính xác của bản đồ da người hiển nhiên cũng không cao bằng lăng phổ này." Trần Mộc giơ tay chỉ một hướng, trầm giọng nói: "Tìm được con thiềm thừ đó là có thể tiến vào sâu trong Trùng Cốc." Cả nhóm nghỉ ngơi một lát, ngay sau đó, Trần Mộc lại gọi phi kiếm ra, thi triển 【Ngự Kiếm Thuật】.

Trong môi trường thế này, muốn tiến lên ổn định thật sự không dễ dàng, cho dù là người sắt, không ngừng mở đường, quét dọn cây cối phía trước, cũng là một việc vô cùng tốn thể lực.

Ngược lại không bằng trực tiếp ngự kiếm phi hành, tiện lợi hơn nhiều.

Vút một tiếng, phi kiếm lớn bằng cái mâm nhỏ lao vào không trung tầm thấp, tiến về phía trước với tốc độ cao!

Chỉ bay qua lại chừng năm sáu phút, đường nét một khu di tích trũng thấp xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trần Mộc lập tức tăng tốc, phi kiếm trong nháy mắt đã đến gần! "Nơi này mới thật sự là Trùng Cốc?

Đây là lối vào sao?" Nhìn quanh tình hình xung quanh, Chá Cô Tiếu cũng có chút khó hiểu.

Tình hình môi trường trước và sau có thể nói là hoàn toàn trái ngược!

Nếu không phải bay, mà là đi bộ tiến lên, xuyên qua cây cỏ trong rừng, e là rất dễ bỏ qua lối vào này. "Hai tảng đá không một ngọn cỏ này..." "Tả phu." Già La nhận ra có điều không ổn, lập tức khẽ giọng nhắc nhở.

Trần Mộc gật đầu, điều khiển phi kiếm nhanh chóng hạ xuống: "Ta nhận ra rồi, hai tảng đá một trái một phải này... là thiên thạch ngoài trái đất." Nhắc đến thiên thạch, Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu ngay lập tức liên tưởng đến khối vẫn ngọc to lớn trong cổ mộ Thanh Ô Tử! "Không không, không phải vẫn ngọc mà các ngươi nghĩ đâu." Trần Mộc liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ba người, lắc đầu nói: "Hai khối vẫn thạch này tuy không hiếm... nhưng lại có thể dùng để luyện chế 'điện từ pháp khí', cũng không tệ!"

"Điện từ pháp khí?" Tề Thiết Chủy ngây người tại chỗ, có chút mơ hồ.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu cũng vậy, hai người họ cũng không biết 'điện từ pháp khí' mà Trần Mộc nói rốt cuộc là thứ gì.

Một danh từ hoàn toàn mới. "Gia chủ, là pháp khí liên quan đến sấm sét sao?" "Hai khối vẫn thạch này... chẳng lẽ có thể tăng phúc sấm sét, cường hóa 【Ngũ Lôi Chính Pháp】?" Nghe câu hỏi mờ mịt của Trần Tiểu Đao, Trần Mộc lắc đầu, nhưng cũng không biết nên giải thích thế nào.

Sau một hồi suy nghĩ, Trần Mộc nói: "Cũng coi như có liên quan đến 'điện' đi, như phát điện báo, điện thoại các kiểu, các ngươi biết chứ?

Nó nhằm vào chính những thứ đó." "Ừm... cụ thể nguyên lý thế nào ta cũng không giải thích được, sau này các ngươi sẽ biết." Những điều phức tạp bên trong, nhất thời Trần Mộc cũng không giải thích rõ được.

Bề mặt hai khối vẫn thạch này có một lớp phủ giống như kết tinh, đây rõ ràng là trạng thái hình thành sau khi vẫn thạch xuyên qua bầu khí quyển, bốc cháy dữ dội, kết tinh hóa!

Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy và Chá Cô Tiếu, ba người vẫn mờ mịt ngơ ngác.

Họ không biết bí mật ẩn giấu trong hai khối vẫn thạch này, nhưng Trần Mộc thì biết.

Bên trong hai khối vẫn thạch này chứa một loại năng lượng điện từ, thứ này đối với các thiết bị điện tử sẽ gây ra sự nhiễu loạn cực kỳ nghiêm trọng!

Mà điều này, lại vừa hay khiến Trần Mộc nảy ra một suy đoán và

ý tưởng khá hay.

Chương 353

Nếu có thể luyện chế hai khối vẫn thạch này thành pháp khí, đặt ở một số tuyến đường hàng không trọng yếu... thì có thể dễ dàng khiến máy bay, thiết bị điện tử của kẻ địch mất tín hiệu, từ đó dẫn đến tai nạn rơi máy bay!

Tam giác Bermuda đáng sợ không?

Đáng sợ, nhưng cũng không đáng sợ.

Chỉ cần không chủ động đến gần, cho dù nó có lợi hại đến đâu cũng không gây ra hậu quả quá nghiêm trọng.

Nhưng nếu hai khối vẫn thạch này vào tay Trần Mộc, trong phút chốc, liền có thể nhân tạo ra một vùng trời cấm bay tuyệt đối!! "Phương pháp này hay." "Đặc biệt là dùng để đối phó với lũ chó săn của Phù Tang, thật sự quá thích hợp." Trần Mộc có chút hài lòng, đây cũng coi như một thu hoạch không tồi.

Nhanh chóng, hai khối vẫn thạch đứng ở hai bên trái phải đều bị Trần Mộc thu lại, để dành dùng sau.

Phi kiếm lại lên đường, vì là ngự kiếm di chuyển nên những loại côn trùng phiền phức dưới mặt đất không hề gây ra bất kỳ phiền toái nào cho Trần Mộc và mọi người.

Đùa sao, muỗi có giỏi đến đâu cũng rất khó đến gần phi kiếm!

Chỉ riêng luồng khí sắc bén hình thành khi nó bay cũng đủ để xé nát vô số côn trùng bay trong không trung! "Càng vào trong, dấu vết của các công trình nhân tạo càng nhiều." "Mộc gia, khu vực dưới chân chúng ta chắc là thần đạo rồi." Tề Thiết Chủy nhìn xuống dưới, lên tiếng nói.

Vì phải vừa bay vừa tìm kiếm con thiềm thừ lớn được đánh dấu trên bản đồ, tốc độ của phi kiếm không quá nhanh, vẫn còn chừa lại khoảng trống cho mọi người quan sát. "Thần đạo cứ đi thẳng về phía trước, chắc là sắp đến đích rồi." Trần Mộc đối chiếu với bản đồ, khẽ gật đầu.

Muốn rèn sắt phải tự mình cứng rắn, có công cụ như phi kiếm để sử dụng, ngự kiếm phi hành, không biết đã tiết kiệm được bao nhiêu công sức đi đường, nhẹ nhàng hơn không biết bao nhiêu lần! "Mộc gia, chúng ta đến rồi, theo bản đồ thì quanh đoạn trùng đạo bên này chắc là có thể tìm thấy con thiềm thừ đó!" Trong lúc nói chuyện, phi kiếm lại hạ xuống thấp hơn một chút, cách mặt đất chỉ khoảng hai mét.

Quan sát xung quanh một vòng, Già La nghi hoặc chỉ vào một khu đất không xa, hạ giọng hỏi: "Tả phu, tại sao khu đất này lại trơ trụi không có thực vật?

Trông có vẻ hơi kỳ lạ." "Đây chính là đoạn trùng đạo." Trần Mộc cười một tiếng, khẽ nói: "Thật ra nói toạc ra, cũng chỉ là chôn dưới lớp đất gần đó loại bí dược đuổi côn trùng lâu không tan, dùng nó để ngăn chặn bọn côn trùng kiến ảnh hưởng đến chủ mộ." Quan sát một vòng, Chá Cô Tiếu thắc mắc: "Vị trí này cách chủ mộ của Hiến Vương chắc vẫn còn một khoảng, đoạn trùng đạo chôn sớm vậy sao??" "Không không, Chá Cô huynh, huynh không thể nhìn như vậy được." Tề Thiết Chủy lắc đầu, trầm giọng nói: "Từ lúc chúng ta vào Trùng Cốc đến nay, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, Hiến Vương là người tinh thông kỳ thuật, lại càng am hiểu đạo phong thủy." "Hắn biết thay đổi phong thủy cách cục, bản lĩnh như vậy đã là không tầm thường!" "Lăng mộ quy mô lớn như vậy, không chỉ hình thế lý khí của chủ mộ phải có khí tượng của thần tiên huyệt vị, mà gần đó cũng cần bố trí thêm một số huyệt nhãn để phụ trợ." Nghe vậy, Trần Tiểu

Đao trực tiếp tối tăm mặt mày.

Chá Cô Tiếu thì hiểu được đôi chút, không đến mức như nghe thiên thư.

Dù sao cũng đã ở Trần gia một thời gian, lâu ngày mưa dầm thấm đất, Chá Cô Tiếu cũng đã học không ít bí thuật phong thủy, tự nhiên so với trước đây đã có nhiều tiến bộ hơn. "Tề gia chủ nói không sai." "Những huyệt nhãn, tinh vị dùng để phụ trợ cho chủ mộ này, nếu bố trí đủ tốt, cải tiến đủ tốt, thì đối với chủ mộ mà nói... chính là như hổ thêm cánh!" Trần Mộc khẽ gật đầu, coi như khẳng định lời nói của Tề Thiết Chủy.

Đây quả thực cũng là huyền cơ trong bí thuật phong thủy, người ngoài không hiểu huyền bí bên trong, nhưng người càng thông hiểu bí thuật phong thủy thì lại càng biết, trong bí thuật phong thủy, phần gian nan nhất chính là thay đổi phong thủy cách cục! "Muốn thay đổi phong thủy cách cục." "Trước hết phải có một nhận thức tương đối về toàn bộ thế giới, thiên địa càn khôn, âm dương thanh trọc, sông núi hay sao dời vật đổi, thiếu một thứ cũng không được." Trần Mộc dừng lại một chút, nhàn nhạt nói: "Những thầy phong thủy tự xưng cũng có thể thay đổi phong thủy cách cục, chẳng qua chỉ là da lông mà thôi." "Khó nhất cũng là lợi hại nhất, chính là thay đổi địa mạch!" Nghe Trần Mộc giảng về phong thủy, quả thực cũng có chút đạo lý.

Nói thế nào đi nữa, Trần Mộc bây giờ cũng đã nắm giữ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, trên thông thiên tinh phong thủy, dưới tường hình thế lý khí, không gì không thông! "Nhưng nói đi cũng phải nói lại." "Muốn thay đổi một cách cục phong thủy, khối lượng công việc cũng tuyệt đối không phải là thứ người thường có thể hoàn thành được." Nghe Trần Mộc nói vậy, Tề Thiết Chủy vô cùng cảm khái, liên tục gật đầu: "Mộc gia nói rất đúng, phải là những kẻ cát cứ một phương, tay nắm đại quyền tinh binh như

vương hầu tướng tương, mới có thực lực đại hưng thổ mộc, thay đổi phong thủy cách cục!" Việc thay đổi phong thủy cách cục trên quy mô lớn yêu cầu không thấp.

Bởi vì điều này đã liên quan đến địa mạch, muốn thay đổi, mười phần thì có đến tám chín phần là phải đại hưng thổ mộc, mà điều này lại cần điều động lượng lớn nhân lực vật lực mới có cơ hội!

Thời xưa những người thật sự có thực lực như vậy, bất kể là địa vị, quyền lực hay tài phú, có ai kém cạnh?!

Mà cho dù là thời buổi hiện nay, cũng phải là những người trong tay có súng có tiền lại có người mới có thực lực đó. "Nói ra thì, Mộc gia, nếu ngài muốn thay đổi một chút phong thủy cách cục quanh thành Thường Sa, e là không tốn công sức mấy." "Đó chẳng phải là chuyện trong tầm tay sao?!" Tề Thiết Chủy cười nói.

Trần Mộc xua tay, hạ giọng nói: "Ngươi thật sự cho rằng thay đổi phong thủy cách cục là một chuyện tốt sao?

Phong thủy nhỏ thì không sao, phong thủy lớn... thì liên quan đến thiên địa càn khôn." Nghe vậy, Tề Thiết Chủy hơi sững người, sắc mặt trở nên ngưng trọng: "Ý của Mộc gia là, việc thay đổi phong thủy cách cục lớn có khả năng sẽ ảnh hưởng đến thiên cơ?" "Đúng vậy." "Cùng một lý với bản lĩnh bói toán của Tề gia các ngươi." Trần Mộc gật đầu, không nói thêm.

Phong thủy cục bộ quy mô nhỏ, thay đổi một chút cũng không ảnh hưởng quá nhiều, chẳng qua là liên quan đến một khu vực nhỏ đó mà thôi, không đáng nhắc đến.

Nhưng cách cục phong thủy cần thay đổi càng lớn, sự liên quan và ảnh hưởng cũng sẽ càng rộng!

Trên mảnh đất Cửu Châu, long mạch lợi hại nhất cũng chỉ có mấy

đường, việc thay đổi phong thủy cách cục trên phạm vi lớn chính là rút dây động rừng!

Một khi ảnh hưởng đến một trong những long mạch chính, tất sẽ xảy ra chuyện, nói không chừng thay đổi phong thủy cách cục chẳng có lợi ích gì, ngược lại còn mang đến những tác hại chí mạng khó mà tưởng tượng được! "Tề gia chủ, ngươi cũng đã khổ học 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 một thời gian rồi." "Trong đó quyển 'Hóa' tự, giảng giải chính là thủ đoạn thay đổi phong thủy này, long mạch thay đổi hình thế, thay đổi phong thủy, ít nhất cần động đến mấy huyệt nhãn?" Đối mặt với câu hỏi đột ngột của Trần Mộc, Tề Thiết Chủy không hề lúng túng, sau một hồi trầm tư liền mở miệng: "Chín cái, Mộc gia." "Theo lời của 'Dịch Long Kinh', ít nhất cần thay đổi chín huyệt nhãn chính xung quanh địa mạch mới có thể thay đổi phong thủy." Thấy vậy, bên cạnh Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu cũng thu liễm tâm thần, nghiêng tai lắng nghe. "Huyệt nhãn thứ nhất, chuyển hóa sinh khí thành triền hộ." "Huyệt nhãn thứ hai, lưỡng nhĩ sáp thiên thấu vân tiêu." "Huyệt nhãn thứ ba, ngư vi long tu tụ kim thủy." "Huyệt nhãn thứ tư, cao tủng sơn cung vi hộ trì." "Huyệt nhãn thứ năm, trang điểm thiên lương minh đường khai." "Huyệt nhãn thứ sáu, thủy khẩu quan lan thiết triêu nghênh." "Huyệt nhãn thứ bảy, sa cước nghi tố tả hữu bàn." "Huyệt nhãn thứ tám, mạc trướng trọng trọng xuyên long quá." "Huyệt nhãn thứ chín, cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn." Nói một hơi dài, Tề Thiết Chủy cũng thở hổn hển một cái mới hồi phục lại. "Không tệ, Tề gia chủ đã dụng tâm rồi." Trần Mộc cười gật đầu.

Trần Tiểu Đao ở bên cạnh thêm vào: "Gia chủ cảm giác này, giống như đang kiểm tra thành quả huấn luyện của Tề gia chủ vậy..." "Ai nói không phải chứ!" Tề Thiết Chủy phụ họa gật đầu.

Lời của Tề Thiết Chủy vẫn còn văng vẳng bên tai, Chá Cô Tiếu

như có điều suy nghĩ nhìn địa hình địa thế xung quanh, cố gắng bắt đầu từ phương diện thực tiễn để học hỏi một phen. "Chỉ cần có thể thay đổi chín huyệt nhãn tinh vị xung quanh chủ mạch phong thủy này, là có thể giữ cho phong thủy triền hộ miên mật, không chút tiết lộ." "Đủ để đảm bảo cách cục phong thủy nơi đây... vạn năm không phá!" Đối với việc nghiên cứu và lĩnh ngộ 《Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật》, nhìn khắp thế gian này e là cũng không tìm ra được người thứ hai lợi hại hơn Trần Mộc.

Mà khẩu quyết thay đổi phong thủy cách cục này, trông có vẻ khó hiểu, không rõ ràng.

Thật ra chỉ cần thông hiểu một chút về phong thủy sẽ biết, đó chẳng qua là đặt những vật phẩm hoặc kiến trúc đặc định ở những vị trí đặc định mà thôi.

Trồng cây cối cao to, đào giếng sâu mương rãnh, nhân công đào kênh nước, v.v.

Những công việc này khó sao?

Không hề khó!

Cái khó lớn nhất chính là, làm thế nào để lựa chọn vị trí tương ứng! "Thực vật ở đây quá dày đặc, những thứ khác ta tạm thời không nhìn ra, nhưng hình như cái 'cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn' này... rất rõ ràng?" "Tả phu, ta đoán có đúng không?" Ngoài dự liệu của mọi người, Già La đột nhiên lên tiếng cũng khiến Tề Thiết Chủy ngẩn người một lúc lâu. "Già La cô nương... cũng hiểu phong thủy sao?" Thấy Tề Thiết Chủy mặt lộ vẻ nghi hoặc, Già La khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói: "Tôi thích đọc sách, trước đây tình cờ xem qua cuốn bí thuật phong thủy của Tả phu." Bí thuật phong thủy mà nàng nhắc đến, vừa hay chính là bản chép tay của 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, cũng được coi là một món đồ vô cùng hiếm có trong

số rất nhiều bộ sưu tập của Trần Mộc. "Có chút thiên phú đấy, Già La." "Ngươi nói xem, huyền cơ bên trong là gì?" Trần Mộc có chút hứng thú.

Già La trước đây chưa từng tiếp xúc với bí thuật phong thủy, tính đi tính lại, cũng chỉ là gần đây nàng rảnh rỗi không có việc gì làm, tùy ý lật xem học được chút da lông mà thôi.

Chương 354

Cứ tưởng chỉ là chút da lông, không ngờ nàng lại học được chút tinh túy?! "Tả phu, tôi cũng là lúc trước lật xem tình cờ thấy được một chút, chẳng qua là bây giờ nghe Tề gia chủ nhắc đến, tôi cảm thấy có chút quen thuộc mà thôi." "Nói thật về bí thuật phong thủy, tôi không hiểu." Già La liên tục xua tay.

Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu nói: "Không hiểu cũng không sao, ta trực tiếp dạy ngươi từ kinh nghiệm thực tiễn, lại đây." Già La ngoan ngoãn đến gần.

Theo hướng tay Trần Mộc chỉ, Già La lần lượt nhìn qua, trong đôi mắt đẹp hiện lên chút nghi hoặc, lại có chút giác ngộ, rối rắm. "Địa thế địa hình của Trùng Cốc uốn lượn quanh co, hai bên lại có núi non bao bọc." "Như vậy, ngược lại khiến cho thủy long mạch của chủ mộ Hiến Vương có chút chủ khách không phân, có ý lấn át chủ." Sau một lúc dừng lại, Trần Mộc giơ tay chỉ ra vị trí quan trọng nhất, trầm giọng nói: "Vì vậy, phải thay đổi một cách cục phong thủy ở vị trí mấu chốt của thủy long mạch này, đó chính là...

Cửu Khúc Hồi Hoàn Triêu Sơn Ngạn!" Lập tức, đôi mắt đẹp của Già La chợt sáng lên, có chút phấn khích: "Hiểu hết rồi, Tả phu, hóa ra bí thuật phong thủy này cũng không khó mà!" "Hóa ra bí thuật phong thủy này cũng không khó mà!" Câu nói vô tình này của Già La, lập tức khiến ba người đều im lặng.

Tề Thiết Chủy thở dài, vô cùng phiền muộn nhìn trời: "Nếu có cao nhân cỡ Mộc gia chỉ điểm, học bí thuật phong thủy đúng là không khó." Chá Cô Tiếu phụ họa gật đầu, vô cùng đồng cảm.

Trần Tiểu Đao trực tiếp im lặng. "Ngươi nhìn dưới sự chỉ điểm

của ta, tự nhiên là không khó." "Nhưng nếu là tự mình tìm thì sao?" Trần Mộc cười vuốt mái tóc xanh của Già La, khẽ nói: "Bí thuật phong thủy thâm sâu đạo lý vận hành của trời đất càn khôn, không thể xem thường, không đơn giản như vậy đâu." Già La khẽ gật đầu, đôi mắt đẹp chớp nhẹ: "Biết rồi, Tả phu." Ngẩng đầu nhìn hình thế xung quanh, có lời chỉ điểm của Trần Mộc và vị trí được làm rõ.

Cục phong thủy 'Cửu Khúc Hồi Hoàn Triêu Sơn Ngạn' này liền không khó nhìn ra nữa. "Cái gọi là cửu khúc hồi hoàn, chính là xây dựng một tòa thần từ hoặc miếu vũ ở chín chỗ ngoặt, dùng nó để thêm một loại hình thái cho thủy long mạch này." "Đây cũng là để cho thủy long mạch này càng thêm rõ ràng, có thể biến đổi." Sau một lúc dừng lại, Trần Mộc tiếp tục nói: "Mà nếu là kiến trúc kiểu sơn thần miếu, tất định là kết cấu gỗ đất, mà loại kiến trúc này sợ nhất là bị côn trùng kiến gặm nhấm, cho nên mới phải dùng phương thức đoạn trùng đạo để bảo vệ!" Một lời nói đến đây, Tề Thiết Chủy là người đầu tiên hiểu ra, gật đầu nói: "Vậy tức là, Mộc gia, đoạn trùng đạo này là để bảo vệ sơn thần miếu?" "Nói không chừng, ở đây ít nhất còn có ba đoạn trùng đạo tương tự, vậy thì phía trước... tất định là giấu một cái sơn thần miếu!" "Đúng, chính là như vậy." Trần Mộc khẽ gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

Cuộc đối thoại của hai người lọt vào tai Trần Tiểu Đao lại khiến hắn có chút mờ mịt: "Không phải, Gia chủ, Tề gia, cái này chắc chắn vậy sao?" "Đương nhiên là có thể rồi." Tề Thiết Chủy cười cười, hạ giọng nói: "Những thứ này trông có vẻ, nghe có vẻ kỳ quái, đủ loại, nhưng thực tế chính là một pháp thông vạn pháp!" "Chỉ cần thông hiểu bí thuật phong thủy này, liền không khó nhìn ra huyền cơ bên trong." Xác nhận cách cục phong thủy, lại xác nhận phía xa tất định ẩn giấu một tòa sơn thần miếu.

Vậy thì chuyện còn lại, đơn giản hơn nhiều.

Không lâu sau, nhóm Trần Mộc đã phát hiện ra đoạn trùng đạo thứ hai, thứ ba được thiết lập bằng bí dược đuổi côn trùng.

Trong Trùng Cốc rất ít khi có mưa gió cuốn qua, đến nỗi bí dược ở những nơi đoạn trùng đạo này lâu ngày không tan, bề mặt lại càng không một ngọn cỏ, điều này đối với người trong nghề mà nói... thì đúng là liếc mắt là nhận ra!

Trong lúc phi kiếm đang bay ở tầm thấp, Trần Tiểu Đao bỗng chỉ một hướng, kinh hô một tiếng: "Gia chủ!

Mau nhìn trong đám cỏ dại kia, có phải giấu một quả hồ lô màu đỏ rực không?!" Theo hướng tay Trần Tiểu Đao chỉ, có thể thấy rõ đó là một quả hồ lô được điêu khắc bằng đá, cao không quá một mét, toàn thân đỏ rực như lửa, sáng bóng bắt mắt!

Rất khó tưởng tượng, quả hồ lô màu đỏ rực này rốt cuộc đã được dựng ở đây bao nhiêu năm?!

Trăm nghìn năm?

Hai nghìn năm?

Dưới năm tháng dài đằng đẵng như vậy, mọi thứ đều có thể thay đổi, quả hồ lô đá này lại vẫn giống như vừa mới được điêu khắc xong, thật sự kỳ lạ vô cùng! "Đây là một loại vân thạch đặc biệt nào đó?

Không sai được rồi." Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng. "Tìm thấy rồi." Cùng lúc đó, Trần Mộc cũng đã nhạy bén phát hiện ra vị trí của tòa sơn thần miếu kia!

Ngay tại nơi đối diện với quả hồ lô, dưới lớp dây leo phủ kín giữa vách núi, lờ mờ có thể thấy được đường nét của một tòa sơn thần miếu. "Thật là kỳ quái." "Tại sao không phải là thiềm thừ, mà lại là một quả hồ lô?" Tề Thiết Chủy có chút không hiểu, nghi hoặc không

thôi: "Nếu muốn giải phóng hoàn toàn hình thế phong thủy của thủy long mạch này, ở đây nên xây một tòa từ đường mới là chân lý chứ?" "Không không, thiềm thừ không ở bên này." Trần Mộc lắc đầu.

Ngay sau đó, phi kiếm lóe lên, nhanh chóng đáp xuống trước sơn thần miếu.

Tòa sơn thần miếu này được xây dựa vào núi, trên vách núi rủ xuống không biết bao nhiêu dây leo, gần như toàn bộ đều bị dây leo che phủ!

Mà trong góc gần như không thể nhận ra này, một tòa sơn thần miếu được xây bằng gạch đá đất gỗ, vẫn còn tương đối hoàn chỉnh, không đến mức sụp đổ hoàn toàn.

Nhưng nếu mọi người không dựa vào phi kiếm để di chuyển mà đi bộ.

Vậy thì rất dễ dàng sẽ bỏ qua tòa sơn thần miếu này!

Chỉ vì nó quá kín đáo, lại ở một góc rất không bắt mắt, nếu không phải vì tìm nó, thật có khả năng sẽ bỏ qua! "Sao đây, Gia chủ." "Chúng ta vào chứ?" Trần Tiểu Đao hỏi ý kiến. "Đi." Trần Mộc khẽ gật đầu, ra lệnh.

Thấy vậy, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu một trái một phải, mỗi người cầm vũ khí lên mở đường phía trước, rất nhẹ nhàng giải quyết vô số dây leo trước cửa chính sơn thần miếu.

Mọi người bước vào trong chính điện.

Quy mô của cả tòa sơn thần miếu không lớn, mà tượng đất được thờ trên thần đàn đã sớm sụp đổ, đó là một vị hắc diện thần rất hiếm thấy, toát lên vài phần tà dị.

Mà ở hai bên trái phải của tượng đất sơn thần này, mỗi bên đứng một tượng quỷ núi bằng đất nặn, cả hai đều mặt xanh nanh dài, giống

như dạ xoa tuần biển, hung ác dữ tợn. "Quỷ núi bên trái tay cầm hồ lô, quỷ núi bên phải tay cầm thiềm thừ...

Ể?

Cái này đúng là có chút thú vị." "Vị hắc diện thần này, nói không chừng chính là sơn thần ở đây." Tề Thiết Chủy đẩy gọng kính, cẩn thận quan sát một vòng.

Trần Mộc chỉ đứng tại chỗ nhìn thêm vài cái rồi không để ý nữa.

Vì tu luyện 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】, nên Trần Mộc ở trong một số miếu vũ từ đường có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà người thường không thấy được, ví dụ như... hương hỏa tín ngưỡng lực!

Mà lúc này, sơn thần miếu này trong năm tháng dài đằng đẵng, làm gì có cơ hội nhận được hương hỏa tín ngưỡng gì?

Tự nhiên, Trần Mộc cũng không cảm nhận được chút hương hỏa tín ngưỡng lực nào, liền không còn suy nghĩ về thần tượng của sơn thần này nữa, bước thẳng đến hậu điện.

Đi qua một tấm bình phong bằng đá, bên trong hậu điện, rõ ràng là chín con tượng đá thiềm thừ khổng lồ xếp thành một hàng ngang!

Nhìn thấy cảnh này, Trần Mộc khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Số chín là cực, đây chính là ứng với số của cửu khúc hồi hoàn, chín con thiềm thừ này, chính là cơ quan mở mật đạo!" Chín con thiềm thừ xếp thành một hàng, miệng có con mở có con ngậm, hướng của mỗi con thiềm thừ cũng đều khác nhau, rất bắt mắt.

Mấy người nghiên cứu một vòng, "Miệng của những con thiềm thừ này đều có thể hoạt động, hơn nữa phía dưới còn có rãnh đá có thể xoay hướng, đúng là như Mộc gia ngài nói, là cơ quan." "Chỉ là..." Tề Thiết Chủy trầm tư một lát, hạ giọng nói: "Chín con thiềm thừ

mỗi con có bốn hướng có thể xoay, cộng thêm việc mở ngậm miệng, vậy là có bao nhiêu cách sắp xếp khác nhau?!" Chá Cô Tiếu cũng tính toán một phen, có chút đau đầu. "Vậy chúng ta thử từng cái một nhé?" Trần Tiểu Đao đề nghị. "Không được." Trần Mộc lắc đầu, trầm giọng nói: "Chín con thiềm thừ này nên được di chuyển theo thứ tự từ trái sang phải, nếu liên tục ba lần không đúng vị trí... cơ quan sẽ bị kẹt hoàn toàn." Nghe vậy, Tề Thiết Chủy càng thêm đau đầu.

Không phải sợ cách sắp xếp của cơ quan này nhiều, cách tổ hợp nhiều, mà là sợ có số lần thử sai!

Đối phó với cơ quan, sợ nhất là có giới hạn số lần sai, điều này rất chí mạng.

Chương 355

Đến lúc đó lỡ như ba lần đều không trúng, cơ quan kẹt hoàn toàn, thì thật sự là thiên vương lão tử đến cũng khó mà tiến hành bước tiếp theo!

Ai biết được mật đạo mà cơ quan này liên thông ở đâu?!

Nếu phải đào sâu ba thước để tìm, thời gian lãng phí trong đó sẽ còn nhiều hơn, hoàn toàn là được không bù mất. "Cũng không khó đến vậy." "Chỉ cần dựa theo 'Dịch Long Kinh' để hoán đổi bố trí, sẽ đơn giản hơn nhiều, chứ không thể coi nó như cửu cung chi thuật pháp để đối phó." Nghe Trần Mộc nhắc nhở, Tề Thiết Chủy lập tức bừng tỉnh.

Vừa rồi hắn đúng là đang suy nghĩ theo hướng cửu cung chi thuật pháp, nghe vậy, ngược lại là đã đi chệch hướng suy nghĩ đúng đắn! "Vậy để ta thử, Mộc gia?" Tề Thiết Chủy xin phép.

Trần Mộc khẽ gật đầu, nói: "Được, các ngươi làm đi." Cơ hội rèn luyện như thế này, lại có thể nâng cao kinh nghiệm.

Rèn luyện thêm cho Tề Thiết Chủy cũng là điều không có gì đáng trách.

Nhanh chóng, Tề Thiết Chủy dựa theo số của cửu khúc hồi hoàn, lần lượt mở ngậm miệng của chín con thiềm thừ.

Sau đó lại kết hợp với khẩu quyết hoán đổi trong 'Dịch Long Kinh', chỉ điểm cho Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao, xếp những con thiềm thừ đá đó theo vị trí tương ứng!

Một loạt thao tác, trông có vẻ không khó, nhưng thực tế lại tốn rất nhiều não lực, không hề nhẹ nhàng.

May mà Tề Thiết Chủy nghiên cứu 《Thập Lục Tự Âm Dương

Phong Thủy Bí Thuật》 đã được một thời gian, cộng thêm việc nắm vững 'Dịch Long Kinh', cũng không tốn quá nhiều công sức.

Đợi một lúc, Trần Tiểu Đao thắc mắc hỏi: "Không đúng, Tề gia, sao không có phản ứng gì?

Cũng không thấy có mật đạo hay cửa ngầm nào xuất hiện cả?" Tề Thiết Chủy cũng đang thắc mắc.

Cẩn thận nhớ lại một lần nữa những phép tính, vị trí lúc trước. "Không sai mà!" Tề Thiết Chủy gãi đầu, đi đi lại lại tại chỗ nói: "Vị trí không sai, tính toán cũng không sai, lẽ ra phải mở được cơ quan này rồi mới phải..." Ngẩng đầu lên, ba người liền thấy Trần Mộc đang dẫn Già La đi ra ngoài sơn thần miếu.

Theo sát lên, rất nhanh, liền tìm thấy quả hồ lô màu đỏ rực được dựng trên mặt đất.

Chỉ có điều, lúc này quả hồ lô màu đỏ rực kia đã tách ra làm hai nửa, để lộ một cánh cửa ngầm dẫn xuống dưới! "Ghê thật, hóa ra lối vào mật đạo ở đây?!" Trần Tiểu Đao chép miệng.

Tề Thiết Chủy cũng thở phào một hơi dài, nói: "May quá, may quá, cuối cùng cũng không tính sai, chỉ là vị trí mở cơ quan... không được tốt cho lắm, đây chẳng phải là cố tình trêu người sao!" "Đương nhiên là để đề phòng." Trần Mộc cười một tiếng.

Trong sơn thần miếu có cơ quan chín con thiềm thừ, ngầm hợp với số của cửu khúc hồi hoàn.

Mà người bình thường chắc chắn cũng không nghĩ đến, cửa ngầm mật đạo thật sự không phải ở trong sơn thần miếu, mà là ở bên ngoài sơn thần miếu này!

Như vậy, cho dù có người biết chín con thiềm thừ đó là cơ quan, là mấu chốt.

Nhưng nếu không hiểu thuật pháp phá giải, cho dù có san bằng cả sơn thần miếu, cũng không tìm được lối vào thật sự! "Cửa ngầm này có chút kỳ quái." "Ừm... miệng thiềm thừ?" Chá Cô Tiếu khoa tay múa chân một chút, tấm tắc khen ngợi: "Gia chủ, ký hiệu trên lăng phổ lúc trước, có phải là chỉ cái miệng thiềm thừ này không?" "Đúng vậy." Trần Mộc gật đầu, bước về phía trước.

Trên lăng phổ mộ Hiến Vương, có ký hiệu này.

Mà thứ nó liên thông, tự nhiên là một con đường ngầm dưới đất, hơn nữa tất định là có thể thông đến tinh vị huyệt nhãn gần thủy long vựng nhất! "Mộc gia, ta có một chuyện mãi không hiểu." Tề Thiết Chủy đến gần, hạ giọng hỏi: "Con thiềm thừ này rốt cuộc có ý gì?

Trong sơn thần miếu có thiềm thừ, trên lăng phổ cũng có ký hiệu thiềm thừ, chẳng lẽ nó đại diện cho một thứ gì đó?" Cũng không trách Tề Thiết Chủy đa nghi, mà là mọi người đi suốt một đường, liên tiếp nhận ra ký hiệu, cơ quan thiềm thừ này, khó tránh khỏi sẽ khiến người ta để ý nhiều hơn! "Vào trong ngươi sẽ biết." Trần Mộc cười bán cái giá, xua tay: "Nhưng cũng không phải nguy hiểm gì quá lớn, không khó hiểu đâu." Thấy vậy, Tề Thiết Chủy cũng không hỏi thêm nữa.

Nhanh chóng, cửa đá dẫn vào mật đạo mở ra, bên trong lộ ra một lối đi chật hẹp. "Bắn pháo sáng." Trần Mộc vẫy tay.

Trần Tiểu Đao lập tức tiến lên nửa bước, một quả pháo sáng được bắn thẳng ra ngoài.

Loại trang bị thám hiểm dã ngoại này đều là phần thưởng mà Trần Mộc nhận được khi điểm danh, trong tay tích trữ được rất nhiều, dùng tùy tiện cũng không thấy tiếc.

Lần này, pháo sáng vẽ ra một quỹ đạo, xua tan đi phần lớn bóng tối, nhân tiện cũng chiếu ra tình hình sâu bên trong lối đi này, để lộ ra rất nhiều thứ.

Nơi sâu nhất của lối đi, hai bên đều chất đầy xương trắng hếu.

Có thể thấy rõ, trong đó có rất nhiều ngà voi trắng, đều là loại rất lớn, mà ở cuối cùng của bóng tối, thì lờ mờ có thể thấy ánh nước lấp lánh! "Có nước?" "Chẳng lẽ muốn vào sâu trong mộ Hiến Vương này, còn phải đi một đoạn đường thủy?" Tề Thiết Chủy ngẩn người mấy giây mới phản ứng lại. "Người sống lui tránh, người chết lại gần." Trần Mộc chậc một tiếng, khẽ nói: "Đoạn đường này, theo một nghĩa nào đó, cũng có thể được gọi là sinh tử hoàng tuyền." Bầu không khí trở nên có chút nặng nề.

Trần Mộc phất tay, cười nói: "Cũng không tà ma đến vậy, chỉ là nghe có vẻ đáng sợ mà thôi, trên thực tế cũng chỉ có thế." Trong lúc nói chuyện, phi kiếm lơ lửng giữa không trung, liên tục căng phồng!

Điều khiển phi kiếm trong một thông đạo thấp hẹp thế này đòi hỏi người sử dụng phải có năng lực thao khúng cực kỳ lợi hại, phải chính xác đến từng li!

Nếu không, chỉ cần hơi phân tâm một chút là có khả năng đâm vào vách đá xung quanh. "Đi." Một tay bấm pháp quyết, Trần Mộc cũng đích thân ra trận, điều khiển phi kiếm bay nhanh về phía trước!

Tiếng gió vù vù lướt qua tai, cảnh tượng những đống xương trắng ở hai bên đoạn thông đạo trước đó cũng hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Rõ ràng là ở hai bên đoạn giữa của thông đạo này, xếp ngay ngắn những bộ xương voi hoàn chỉnh, cực kỳ nguyên vẹn, vừa nhìn đã biết là được giết mổ bên ngoài rồi vận chuyển vào đây. "Tiểu Đao, thu hết đi." Trần Mộc dừng phi kiếm lại.

Trần Tiểu Đao vội vàng nhảy xuống, tay cầm phệ nang, bắt đầu nhanh chóng thu gom ngà voi và xương voi ở hai bên. "Thật là đáng tiếc." "Loài voi đại diện cho cát tường thịnh vượng, ngược lại lại trở

thành nguyên nhân diệt vong của chúng." Tề Thiết Chủy thở dài một hơi, liên tục lắc đầu.

Sớm từ thời nhà Thương đã có tiền lệ dùng ngà voi làm đồ bồi táng rồi.

Chẳng mấy chốc, Trần Tiểu Đao đã thu hết toàn bộ xương voi, ngà voi, cúi đầu báo cáo: "Gia chủ, xương voi hoàn chỉnh có khoảng chín mươi chín bộ, còn ngà voi thì chưa đếm kỹ, chỉ nhiều chứ không ít." "Tốt." Trần Mộc khẽ gật đầu, điều khiển phi kiếm tiếp tục tiến lên.

Già La nhẹ giọng nói: "Quy mô của mộ Hiến Vương e là không nhỏ, chỉ riêng những gì thấy trước mắt, đồ bồi táng đã xa hoa đến thế..." "Tỷ tỷ của em không lợi hại hơn thế này sao?" Trần Mộc cười.

Già La hơi sững người, ánh mắt có chút ảm đạm: "Tả phu, lúc tỷ tỷ tự phong ấn ở Vô Để Quỷ Động, em đã sớm rời khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi..." "Không sao." "Sau khi mọi chuyện ổn thỏa, ta sẽ đưa em về xem, tiện thể đón cả tỷ tỷ em về." Trần Mộc véo nhẹ gò má xinh của Già La, cười nói.

Nghe những lời này, Già La cảm thấy trong lòng ấm áp, rất có cảm giác an toàn.

Trong lúc nói chuyện, phi kiếm đã nhanh chóng lướt qua đoạn thông đạo này, tiến vào nửa sau, và đến đây, đã là một hang động tự nhiên nằm dưới lòng đất!

Chương 356

Chỉ có điều, phần đường phía trước gần như hoàn toàn bị nước nhấn chìm.

Người thường đến đây muốn đi tiếp, khó tránh khỏi phải lội nước mà đi.

Còn nhóm người Trần Mộc thì tiện lợi và nhẹ nhàng hơn không biết bao nhiêu lần, có phi kiếm thay cho đi bộ, quả thực là tiết kiệm được không biết bao nhiêu công sức!

Cách bờ nước không xa, có mấy chiếc thuyền nhỏ màu trắng xám, trông rất không bắt mắt, nhưng lại toát ra một vẻ âm u khó tả. "Kia hình như là thuyền nhỏ căng bằng da người thì phải?

Giá Cô huynh, huynh xem xem?" Tề Thiết Chủy chỉ vào mấy chiếc thuyền nhỏ, hạ giọng hỏi.

Quan sát kỹ vài lần, Giá Cô Sáo khẽ gật đầu, có chút kinh ngạc: "Đúng là làm bằng da thật, nhưng không chắc có phải là da người hay không." "Nói như vậy, chẳng phải đã ứng với lời gia chủ nói về Hoàng Tuyền Lộ sao?" Nghe vậy, Trần Mộc phất tay, thản nhiên nói: "Con đường này thông đến mộ Hiến Vương, mà con đường thủy này, tiến về phía trước là tử địa âm trạch, lùi về phía sau là càn khôn đại địa, chẳng phải là sinh tử cách biệt sao?" "Nhưng mà trong này cũng không có huyền cơ gì, đi thôi." Quan sát một vòng, thấy xung quanh không có tình huống nào cần chú ý, Trần Mộc liền lập tức thúc đẩy phi kiếm, bay với tốc độ cao, lao thẳng vào sâu trong thủy động!

Địa hình thay đổi rất nhanh, chẳng mấy chốc, khoảng cách giữa mặt nước và đỉnh hang động đã được kéo ra rất cao.

Điều này cũng khiến cho việc hít thở của mọi người trở nên thuận

lợi hơn một chút. "Tiểu Đao, pháo sáng." Trần Mộc chỉ một hướng, bổ sung: "Bắn theo đường parabol, không cần bắn quá xa." "Hiểu rõ, gia chủ." Trần Tiểu Đao trầm giọng đáp. *Phụt* một tiếng!

Một quả pháo sáng bay vút lên không, tạo thành một đường parabol tuyệt đẹp, bay qua đỉnh hang động, xua tan một vùng bóng tối rộng lớn!

Cùng lúc đó, cảnh tượng hiện ra trước mắt mọi người lại khiến người ta cảm nhận được một thứ... mỹ cảm và sự kinh hoàng dị thường!

Đó là một cảm giác cổ xưa vô cùng.

Có thể thấy rõ ràng, trong hang động phía trước, bày biện rất nhiều hóa thạch hình san hô, còn có các loại hóa thạch từ thời kỳ rừng rậm viễn cổ, số lượng vô cùng nhiều! "Cái này đúng là có niên đại rồi..." "Cả khu này chẳng khác nào một khu rừng dưới lòng đất!!" Tề Thiết Chủy không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Giá Cô Sáo và Trần Tiểu Đao bên cạnh cũng bị cảnh tượng này làm cho chấn động, trên mặt cả hai đều có vẻ kinh ngạc khó nói thành lời.

Năm tháng dài đằng đẵng, sự bào mòn của hệ thống sông ngầm, không biết đã trải qua bao lâu, những khu rừng dưới lòng đất bị chôn vùi trong bùn cát này cũng đã được dịp lộ ra dung mạo của chúng!

Đúng lúc này, quả pháo sáng ở phía xa từ từ rơi xuống, ánh sáng rực rỡ cũng đang giảm đi với tốc độ cực nhanh!

Bóng tối lại bao trùm trở lại, ngay khoảnh khắc tia sáng cuối cùng hoàn toàn biến mất, ánh mắt Già La đột nhiên chấn động, trầm giọng nói: "Tả phu... trong nước ở phía trước nhất, hình như có một người mặc đồ trắng đang đứng ở đó?" "Ta thấy rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu,

vẻ mặt ngưng trọng.

Kể từ khi tiến vào Trùng Cốc, Trần Mộc vẫn luôn cảnh giác với những tà túy ẩn giấu bên trong, và lúc này, cuối cùng hắn cũng đã phát hiện ra chút manh mối! "Thứ gì vậy?

Sao tôi không thấy?" Tề Thiết Chủy ngẩn người, Trần Tiểu Đao bên cạnh sắc mặt khó coi, khẽ nói: "Hình như đó là một bóng người toàn thân mặc đồ tang, trong hoàn cảnh này...

đó có thể là người sống sao?" "Cổ thi?" Sắc mặt Tề Thiết Chủy cũng trầm xuống.

Mặc dù bọn họ đều đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng thật sự không ngờ rằng, mới vào mật đạo được bao lâu?

Trước sau chưa tới mười phút!

Lẽ nào, sắp bắt đầu gặp phải những... hung sát tà túy trấn giữ mộ Hiến Vương rồi sao?! "Đến rồi." Ngay lúc ba người đang trừng mắt nhìn chăm chú, tiếng nhắc nhở đột ngột của Trần Mộc cũng khiến Tề Thiết Chủy và hai người còn lại giật nảy mình, lập tức nhìn thấy, trên mặt nước tối tăm phía trước, có một bóng người áo trắng...

đang từ từ trôi tới.

Trên mặt nước đen ngòm đó, bóng người mặc áo trắng này không khó phát hiện.

Đó là một bóng hình rất mơ hồ, trông như đang ngửa mặt lên trời, và từ từ nổi lên từ đáy nước! "Cũng có chút bản lĩnh đấy..." "Sao cái này trông giống như tử phiêu trong truyền thuyết ở quê bọn ta vậy?" Tề Thiết Chủy chép miệng.

Cảm giác và hình ảnh này, ngay lập tức khiến ông ta nhớ đến những người chết đuối dưới nước, thi thể của họ cũng y như vậy, giống như bị thủy quỷ nhập vào!

Đang đứng trên phi kiếm, bên cạnh lại có cao thủ như Trần Mộc, Trần Tiểu Đao và Giá Cô Sáo, Tề Thiết Chủy cũng không lo lắng con tử phiêu áo trắng này sẽ có uy hiếp gì. "Là nó." "Nữ thi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Trên người nữ thi kia bao phủ một lớp ánh sáng xanh lam yếu ớt, hơn nữa đó là một thứ ánh sáng không hề có nhiệt độ, tượng trưng cho sự chết chóc và lạnh lẽo tuyệt đối!

Vừa nhìn đã cho người ta một cảm giác lạnh buốt toàn thân. "Chỉ sợ là kẻ đến không thiện!" Giá Cô Sáo âm thầm đề phòng, khẽ nói: "Hơn nữa nhìn trang phục trên người cô ta cũng không giống thời cận đại, nơi này lại thuộc địa bàn của mộ Hiến Vương..." "Gia chủ, tiên hạ thủ vi cường?" Lời còn chưa dứt, đã thấy nữ thi đang từ từ tiến lại gần kia đột nhiên biến mất trong nước, dường như bị một sức mạnh nào đó kéo tuột xuống đáy nước sâu trong nháy mắt!

Lần này, trong nước đã là một mảng đen kịt, ngay cả ánh sáng xanh u ám trên người nữ thi dường như cũng theo đó mà tan biến không dấu vết!

Toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh, nhanh đến mức người ta không có cơ hội phản ứng! "Mộc gia, Tiểu Đao, Giá Cô huynh." "Còn có Già La cô nương." Tề Thiết Chủy nuốt nước bọt, do dự hỏi: "Mọi người có cảm thấy... rất khó chịu không?" "Nói thế nào nhỉ, cứ như có một cảm giác hoảng loạn không tên?

Oán khí ập vào mặt?" Tề Thiết Chủy cũng không tìm được từ ngữ nào để hình dung cảm giác kỳ quái đó. "Có." Trần Tiểu Đao gật đầu, Giá Cô Sáo bên cạnh cũng gật đầu phụ họa. "Là oán khí, oán khí rất nặng." Già La như có điều suy nghĩ, nhẹ giọng nói: "Nếu như theo lời Tả phu nói, vậy thì nữ thi này... cũng có liên quan đến 'đẳng thuật'?" "Thông minh." Trần Mộc cười gật đầu.

Mọi người hơi sững sờ. "Nữ thi này quả thực có liên quan đến 'đằng thuật', và các ngươi cũng biết, 'đằng thuật' lợi hại hay không, chính là liên quan đến mức độ mạnh yếu của oán khí." "Mà đối với người sống..." Trần Mộc dừng một chút, nói tiếp: "Thứ oán khí nồng đậm này, người sống có thể cảm nhận rất rõ ràng, từ đó sẽ bị ảnh hưởng đến cảm xúc!" Lập tức, mọi người đồng loạt bừng tỉnh, hiểu ra nguyên do trong đó. "Thì ra là vậy... nhưng chỉ xét về mặt hình ảnh, nữ thi áo trắng vừa rồi quả thực giống như tử phiêu dưới sông vậy." "Trước kia khi tôi đi công tác ở vùng quê, cũng từng gặp một lần." Tề Thiết Chủy khẽ nói, nhưng rõ ràng ông ta cũng không muốn nhớ lại tình hình lúc đó. "Đi thôi, bây giờ vẫn chưa tiếp xúc đến phần cốt lõi." Trần Mộc không định lãng phí tâm tư vào nữ thi áo trắng này, lập tức điều khiển phi kiếm, tiếp tục bay về phía trước.

Tiếng gió rít gào, kéo theo mặt nước cũng gợn lên một chuỗi sóng lăn tăn, rất bắt mắt.

Chẳng mấy chốc, phi kiếm đã chở mọi người bay qua những mảng rừng hóa thạch dưới lòng đất rộng lớn, bay vào một hang động khác!

Chương 357

Chỉ có điều, hang động này có chút kỳ dị.

Đặc biệt là vách trong của hang động này, ánh đèn pin chiếu vào còn phản xạ ra một thứ ánh sáng màu đỏ, rất kỳ quái!

Quan trọng nhất là, hang động này có hình dạng như một cái loa, lối vào thì hẹp nhỏ, nhưng càng bay vào sâu, không gian bên trong càng lớn.

Trong môi trường địa hình này, đã nuôi dưỡng không biết bao nhiêu côn trùng, trên không trung mặt nước gần như toàn là những đàn côn trùng bay, số lượng cực kỳ nhiều!

Nhưng may mắn là, trong quá trình phi kiếm tiến lên, luồng khí sắc bén hình thành do lưỡi kiếm xuyên qua không khí, đã dễ dàng nghiền nát toàn bộ đám côn trùng phiền phức này, không cho chúng đến gần nửa phân! "Có chút kỳ quái đấy, Mộc gia." Tề Thiết Chủy chỉ về phía trước, khẽ nói: "Đám côn trùng phía trước hang động này, sao trông càng ngày càng lớn thế?!" Sự khác thường này, Trần Tiểu Đao và Giá Cô Sáo cũng đã phát hiện, liên tục gật đầu: "Đúng là có chút tà ma, không ít côn trùng ở dưới cũng rất to!" "Chuyện này là sao?" "Lẽ nào là do môi trường đặc thù của hang động này, nên mới nuôi dưỡng ra những loại côn trùng to lớn tương tự?

Tà ma thật!" Cả ba người đều cảm thấy da đầu tê dại, kết quả đúng lúc này, trên mặt nước lại có mấy con nhện nước to bằng đầu người nhanh chóng lướt qua! "Đúng là có hơi rợn người." Trần Mộc nhìn cũng thấy hơi khó chịu.

Dù hắn biết rõ nội tình, nhưng trong hoàn cảnh này, thân ở trong môi trường như vậy, Trần Mộc cũng khó tránh khỏi có thêm chút cảm

xúc khác thường, không hề thoải mái. "Tôi có một phỏng đoán táo bạo, Mộc gia." "Mọi người còn nhớ cái hồ lô mà chúng ta thấy trước miếu sơn thần không, cái hồ lô màu đỏ rực cỡ lớn đó?" Tề Thiết Chủy dừng một chút, nói tiếp: "Mà vách trong của hang động này cũng có độ cong, còn có màu đỏ... tôi nghi ngờ, chúng ta đã vào trong hồ lô rồi!" "Ý gì vậy?" Trần Tiểu Đao hơi sững người. "Phỏng đoán này tốt nhất đừng là thật." Sắc mặt Giá Cô Sáo cũng trầm xuống, khẽ nói: "Vấn đề bây giờ là, rốt cuộc là côn trùng và cây cối hóa thạch trong hang động này ngày càng lớn, hay là... chúng ta đang ngày càng nhỏ lại?" Lập tức, ánh mắt của ba người đồng loạt nhìn về phía Trần Mộc. "Không phải như vậy, đây chỉ là một... phán đoán sai lầm về mặt cảm giác mà thôi." "Có thể hiểu đơn giản là, mắt của ngươi, cảm quan của ngươi, đã lừa gạt ngươi, khiến ngươi sinh ra một loại ảo giác rằng mình đang nhỏ lại." Một lời nói trúng tim đen!

Nghe Trần Mộc nói vậy, sự bất an trong lòng mọi người cũng dịu đi vài phần. "Dĩ nhiên quan trọng nhất là, môi trường và tình hình trong hang động này, đều to lớn hơn và đặc thù hơn so với bên ngoài." "Cho nên." Trần Mộc chỉ vào những con côn trùng bay cỡ lớn xung quanh, thản nhiên nói: "Cho nên những loại côn trùng này mới có sự biến đổi cực kỳ khoa trương, ừm, coi như là do môi trường phú dưỡng gây ra đi!" "Môi trường phú dưỡng??" Đối với từ mới mà Trần Mộc vừa nói ra, bao gồm cả Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao và Giá Cô Sáo, cùng với Già La, đều có chút mơ hồ, không hiểu ý nghĩa trong đó.

Đối với việc này, bọn họ cũng đã quen rồi.

Trong miệng Trần Mộc, thường xuyên sẽ thốt ra một số từ ngữ mà bọn họ không thể hiểu được, ví dụ như 'pháp khí điện từ' chẳng hạn. "Thứ này ta không tiện giải thích nhiều với các ngươi." "Hiểu đơn giản thì là, môi trường ở đây có thể khiến những loài côn trùng

này xuất hiện sự tăng trưởng đột biến về kích thước, rất đặc biệt." Trần Mộc phất tay, cũng không định lãng phí thời gian và lời lẽ ở đây.

Thật sự mà nói, môi trường phú dưỡng này mà giải thích ra thì còn nhiều thứ lắm, hơn nữa, Trần Mộc cũng không phải chuyên gia nghiên cứu về lĩnh vực này, biết được những điều này, tiện thể giải thích một chút, đã là rất tốt rồi!

Phi kiếm tiếp tục tiến lên, dù đã có lời giải thích của Trần Mộc, nhưng thân ở trong môi trường như vậy, dưới sự tham chiếu của các vật thể khổng lồ xung quanh, bốn người còn lại trên phi kiếm khó tránh khỏi vẫn có cảm giác khác biệt khó chịu.

Trong lúc phi kiếm tiếp tục tiến lên, trong làn nước đen ngòm, đột nhiên vọt lên một thứ to bằng bánh xe, tốc độ cực nhanh, lập tức nhô đầu ra khỏi mặt nước! *Vút!!!* Một cú phóng lưỡi, lao thẳng đến phi kiếm!

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp xúc, luồng kiếm khí sắc bén hình thành khi phi kiếm lướt tới, đã tức thì cắt đứt chiếc lưỡi đang phóng tới giữa không trung!

Trần Mộc thuận thế hạ thấp phi kiếm xuống, lập tức nhìn thấy, thứ ẩn nấp trong nước phát động đột kích, chính là một con thiềm thừ lưng đỏ to bằng bánh xe, và số lượng không chỉ có một con! "Thiềm thừ to thế này?!" "Đúng là hiếm có lạ đời!" Trần Tiểu Đao không khỏi kinh hô một tiếng.

Kích thước này, thật sự không nhỏ! "Chỉ là trông đáng sợ thôi, thực tế hình như không mạnh." Giá Cô Sáo nhìn rất rõ, không phải con thiềm thừ lưng đỏ cỡ lớn kia chủ động tấn công mọi người trên phi kiếm, mà là nó lầm tưởng họ là côn trùng bay trên không, theo bản năng mà phát động công kích. "Xem ra cũng không có gì đặc biệt." "Nhưng thứ này có độc đấy." Tề Thiết Chủy chép miệng, liên tục lắc

đầu: "Loại thiềm thừ lưng đỏ này, phía sau lưng những cục mụn dày đặc kia, tuyến độc rất phát triển, độc tính chắc chắn không thấp!" Là một trong ngũ độc, độc tính của thiềm thừ tự nhiên không thể xem thường.

Ngay lúc mọi người đang trao đổi, trong một khu rừng cây hóa thạch phía trước, từng con thiềm thừ lưng đỏ lớn, lần lượt nhô đầu ra khỏi mặt nước!

Và trên không trung phía trên chúng, là vô số côn trùng bay màu đen.

Cảnh tượng này trông giống như những chiếc đèn lồng đỏ nổi lên từ mặt nước, đang điên cuồng săn bắt côn trùng bay trên không! "Tạm thời đừng quan tâm đến chúng, không quan trọng." Ánh mắt Trần Mộc khóa chặt một bệ đá, lập tức điều khiển phi kiếm chuyển hướng.

Bệ đá này rất vững chắc và bằng phẳng, diện tích cũng không nhỏ.

Đủ chỗ cho mọi người đặt chân, thừa sức! "Hửm?" "Mộc gia, bệ đá này trông có dấu vết nhân tạo, có lẽ là di tích do mộ Hiến Vương để lại, dùng để làm gì vậy?" Tề Thiết Chủy nhìn quanh bốn phía, có chút mơ hồ.

Thân ở trong môi trường này, manh mối và những thứ có thể tìm kiếm thật sự quá ít, rất khó để đoán ra bí mật ẩn giấu bên trong! "Đây là một tế đài." Trần Mộc nói, rồi khẽ giậm chân.

Lập tức, một chuỗi hồ quang sấm sét, từ dưới chân Trần Mộc, đột nhiên bùng nổ, trong nháy mắt đã lan ra khắp các ngóc ngách của bệ đá này!

Chỉ trong một khoảnh khắc, những lớp bùn đất, các loại rêu trên tế đài, đã dễ dàng bị chấn bay ra ngoài!

Có thể thấy rõ ràng, trên tế đài này là từng bức từng bức phù điêu,

nối liền với nhau, bên trong ẩn chứa rất nhiều thông tin. "Đây không phải là thứ được xây dựng vào thời kỳ mộ Hiến Vương." "Mà là... thời kỳ viễn cổ xa xôi hơn." Trần Mộc chỉ xuống dưới chân, khẽ nói: "Tế đài này, có từ rất lâu trước mộ Hiến Vương, là nơi mà thổ dân bản địa vô cùng coi trọng." Nghe vậy, mọi người cũng đều cúi đầu xuống, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu những bức phù điêu này.

Bức phù điêu đầu tiên lọt vào mắt, rõ ràng là bức được bảo tồn tốt nhất.

Trên đó điêu khắc một thần minh mặt đen thân hình cao lớn, khuôn mặt thô kệch, trong miệng ngậm một đầu lâu.

Bố cục tổng thể đơn giản trực tiếp, nhưng lại khiến người ta...

ấn tượng sâu sắc! "Ây?" "Vị này chẳng phải là tượng đất được thờ phụng trong miếu sơn thần sao?" Trần Tiểu Đao nhận ra, nghi hoặc nói: "Lẽ nào, hồ lô động này là địa bàn của vị hắc diện thần này?

Gia chủ, vị này lai lịch thế nào?" "Đừng vội, xem tiếp đã." Trần Mộc khẽ lắc đầu.

Chỉ xét về hình tượng, mặc dù có chút khác biệt, nhưng chắc chắn hắc diện thần trên bức phù điêu này, và hắc diện thần trong miếu sơn thần bên ngoài, là cùng một nguồn gốc!

Chẳng mấy chốc, mọi người đã xem xong toàn bộ phù điêu trên tế đài.

Mặc dù các hình vẽ trên những bức phù điêu này phần lớn đều có chút trừu tượng, nhưng ý nghĩa muốn biểu đạt lại rất rõ ràng, không khó hiểu.

Sau khi kết nối một loạt các bức phù điêu lại với nhau, tình hình đại khái, mọi người cũng đã hiểu rõ. "Thiềm thừ là vật sống dùng để hiến tế, hiến tế cho vị hắc diện sơn thần này?" Tề Thiết Chủy như có

điều suy nghĩ, khẽ nói: "Từ hình vẽ trên phù điêu mà xem, hắc diện sơn thần này, dường như...

đang ẩn náu trong hồ lô động này?!" "Vậy chẳng phải là sắp chạm mặt rồi sao?" Trần Tiểu Đao có chút phấn khích.

Chương 358

"Không biết lai lịch của hắn, e là không dễ ra tay." Giá Cô Sáo thì cẩn trọng hơn một chút, mày nhíu chặt: "Nhưng từ tình hình hiện tại, chúng ta quả thực đã tiến vào hồ lô động này rồi, không sai được." Bên cạnh, sau khi yên lặng xem hết tất cả các hình vẽ phù điêu, Trần Mộc cũng đã khẳng định phỏng đoán trước đó của mình, khẽ thở phào một hơi.

Hắn hiện tại chỉ lo rằng, hắc diện thần đang chờ bọn họ ở phía trước... là một thứ khác, đến lúc đó mới phiền phức! "Có thể khẳng định rồi, con đường này không có vấn đề gì." "Đi thẳng theo hướng này, hẳn là có thể gặp mặt hắc diện thần kia." Trần Mộc khẽ gật đầu, đưa tay chỉ vào khối đá điêu khắc cuối cùng: "Có chút khó giải quyết, chính là loại nữ thi áo trắng lúc nãy." "Tình hình phía trước, có lẽ là một cảnh tượng 'Diêm Vương kỵ thi'!" Nghe bốn chữ 'Diêm Vương kỵ thi', mọi người đều sững sờ, nghi hoặc nhìn về phía khối đá điêu khắc cuối cùng.

Bố cục trên khối đá điêu khắc cuối cùng này, kết hợp với những hình ảnh phía trước thì có vẻ hơi kỳ quỷ, khiến người ta không rét mà run. "Mấu chốt vẫn là hắc diện thần này, mặt mang âm khí." "Mà vô số nữ nhân vây quanh hắn, rõ ràng là nữ thi, động tác của bọn họ thực sự quá quỷ dị, còn nhớ tử phiêu lúc nãy không?" Giọng Trần Mộc bình tĩnh thản nhiên, lần này, mọi người cũng lập tức nhớ lại, cảnh tượng nữ thi áo trắng lúc nãy, bập bềnh trên mặt nước rồi biến mất không thấy đâu. "Đây rốt cuộc là động tác, tư thế gì vậy?" Tề Thiết Chủy vừa nhìn hình vẽ trên đá điêu khắc, vừa khoa tay múa chân.

Tư thế của các nữ thi trên hình vẽ này rất kỳ quái, trông như đang nằm thẳng trên mặt đất, ngửa mặt lên trời, hai tay dang rộng buông

thõng hai bên thân thể!

Nhưng hai chân lại cong thành một hình cung quỷ dị, thoạt nhìn giống như đang bò trên mặt đất với các khớp chân tay bẻ ngược! "Gia chủ, có khả năng... phía trước là một thi động rất lợi hại không?

Hắc diện thần trong thi động, là một lão cương thi thành tinh, một thi vương?" Giá Cô Sáo khẽ hỏi, có chút không chắc chắn.

Trần Tiểu Đao gãi đầu, khẽ nói: "Điều này dường như cũng không hợp lý lắm, nếu người dân địa phương và người của Hiến Vương biết bên trong là một thi vương, lại mặc kệ không quản sao?

Còn cúng bái nữa?" "Thổ dân có thể sẽ cúng bái, nhưng Hiến Vương chắc chắn sẽ ra tay." Tề Thiết Chủy liên tục xua tay.

Nếu thật sự có một thi vương ẩn náu trong hồ lô động này.

Vậy thì Hiến Vương tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, tất nhiên cũng phải giải quyết nó xong mới tính chuyện khác. "Xác suất là thi vương không lớn, tôi cho là vậy." Tề Thiết Chủy nhìn Trần Mộc, lại nói: "Hiến Vương người này cũng là một kỳ nhân, am hiểu sâu sắc phong thủy bí thuật, lại thông thạo 'đẳng thuật', hắn có thể không biết, thi vương sẽ ảnh hưởng đến đại cục phong thủy xung quanh cổ mộ sao?" "Tôi cho rằng, Hiến Vương sẽ không phạm phải loại sai lầm sơ cấp này." Phân tích của Tề Thiết Chủy, cũng có phần có lý. "Đi thôi, xuất phát." Sau khi xem xong các hình vẽ phù điêu trên tế đài này, Trần Mộc đối với hồ lô động này, cũng đã có một nhận thức rõ ràng hơn.

Biết là một chuyện, thân ở trong đó, lại là một chuyện khác.

Phi kiếm lại một lần nữa cất cánh, bay về phía trước.

Chẳng bao lâu, mọi người có thể thấy rõ ràng, vách đá màu đỏ xung quanh hồ lô động, đột nhiên có một sự thu hẹp rõ rệt! "Đúng là

có chút tà ma rồi." "Gần như giống hệt... với miêu tả trên phù điêu của tế đài..." Tề Thiết Chủy cảm khái muôn vàn, tấm tắc khen lạ: "Tính ra như vậy, nếu nói hang động này thật sự có hình dạng một cái hồ lô lớn đặt nằm ngang, vậy thì chúng ta bây giờ đã...

đến vị trí giữa của cái hồ lô này?" "Cũng gần như vậy." Giá Cô Sáo gật đầu phụ họa.

Mà đến khu vực này, các loại thực vật, dây leo rủ xuống từ trong hang động, đã ít đi rất nhiều, không khí cũng không còn ẩm ướt nóng nực như trước nữa.

Chẳng mấy chốc, phi kiếm đã chở mọi người, xuyên qua đến một hang động tiếp theo.

Lần này, lập tức cho người ta một cảm giác khác biệt rất khó chịu!

Hang động bên trong này vô cùng yên tĩnh, âm u, giống như đã ngừng lại, hơn nữa hoàn toàn không thấy bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào!

Điều này hoàn toàn khác với những hang động mà họ đã đi qua trước đó.

Trong đoạn hồ lô động lúc nãy, có rất nhiều thực vật, các loại côn trùng lớn, còn có nhiều loại vật kỳ lạ khác, đủ loại kỳ quái, rất đặc biệt.

Còn lúc này... "Giống như âm dương hai cõi, hai bên bờ Hoàng Tuyền Lộ, sinh tử lưỡng cực." Trần Mộc khẽ thở dài, khẽ lắc đầu.

Trong lúc phi kiếm bay lượn, chỉ sau một khoảng cách vài chục mét.

Trên mặt nước phía trước, đột ngột xuất hiện một luồng bạch quang lạnh lẽo âm u! "Tử phiêu áo trắng!" Trần Tiểu Đao nhìn rất rõ,

lập tức lên tiếng.

Trần Mộc liếc nhìn trái phải, khẽ gật đầu: "Cũng gần đến nơi rồi, nơi quan trọng nhất trong đoạn đường này." Trong lúc nói chuyện, phi kiếm đột nhiên tăng tốc nhẹ, rồi đáp xuống một tảng đá khổng lồ.

Vị trí này vừa khéo, vừa vặn, có thể thu hết tình hình trong nước phía trước vào tầm mắt, nhìn một cách rõ ràng chân thực.

Trong nước trôi nổi một khối bạch quang lạnh lẽo u ám, từ hình dạng và đường nét mà xem, đó chắc chắn là tử phiêu áo trắng mà mọi người đã thấy trước đó, không còn nghi ngờ gì nữa.

Bạch quang từ xa đến gần, bập bềnh trên mặt nước. "Gia chủ, tính sao đây?" "Hay là để tôi bắn một phát, hạ gục nó trước?!" Giọng Trần Tiểu Đao hạ cực thấp, khẽ hỏi. "Không cần, đợi thêm chút nữa." Trần Mộc phất tay, thản nhiên nói: "Thời gian cũng sắp đến rồi." Mọi người bên cạnh hơi sững sờ.

Thời gian sắp đến rồi??

Thời gian gì?

Cùng lúc quay đầu lại, Tề Thiết Chủy hít một hơi khí lạnh, trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn về phía mặt nước phía trước.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong nước phía trước lại xuất hiện rất nhiều nữ thi áo trắng, có vài người còn đang từ dưới đáy nước nổi lên, có vài người đã nổi lên mặt nước.

Nhưng không có ngoại lệ, những nữ thi áo trắng này, toàn bộ đều ở trong trạng thái ngửa mặt lên trời!

Mà cho dù bọn họ đang bập bềnh trong nước, nhưng tay và chân vẫn cong xuống với các khớp bị bẻ ngược, trông vô cùng kỳ quặc và khó chịu.

Giống như... khớp chân tay của họ, đều đã bị bẻ gãy!

Trước sau chỉ trong nháy mắt, số lượng nữ thi áo trắng nổi lên từ trong nước ngày càng nhiều, cũng không biết từ đâu lại xuất hiện nhiều nữ thi như vậy, gần như đã muốn lấp đầy mặt nước!

Mấy chục, mấy trăm, cả ngàn!

Lượng lớn bạch quang âm u lạnh lẽo, cho người ta cảm giác như rơi vào một bãi tha ma! "Mộc gia chỉ cái này sao?" "Kỳ lạ thật, tại sao vào thời điểm này, lại có một lượng lớn nữ thi áo trắng nổi lên mặt nước?

Lẽ nào là..." Trong một thoáng suy nghĩ, Tề Thiết Chủy đột nhiên nhớ lại hình vẽ phù điêu trên tế đài, sắc mặt trầm xuống: "Lẽ nào, hắc diện thần kia sắp ra rồi?!" Đứng trên cao của tảng đá dưới chân, có thể thu hết tình hình mặt nước phía trước vào tầm mắt.

Trước sau chỉ trong vòng hai ba phút ngắn ngủi, mặt nước đã chen chúc đầy những nữ thi áo trắng, tỏa ra lượng lớn bạch quang âm lạnh, giống như một biển quỷ hỏa!

Thứ ánh sáng này xua tan bóng tối, nhưng không thể mang lại cho người ta chút cảm giác an toàn nào, ngược lại càng tăng thêm sự âm u lạnh lẽo.

Chương 359

"Giống như đang tập kết..." "Không sai được rồi, những nữ thi áo trắng này chắc chắn không phải nhắm vào chúng ta, gia chủ, tiếp theo phải làm sao?" Trần Tiểu Đao khẽ hỏi chỉ thị.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để ra tay rồi.

Đúng như câu nói, tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương.

Nhân cơ hội này, ném trước vài quả lựu đạn công phá cao, thế nào cũng có thể khiến khu vực nước này bị khuấy động đến long trời lở đất, một mảnh hỗn loạn! "Không vội." "Thứ chúng ta đợi là hắc diện thần ẩn náu ở đây." Trần Mộc phất tay, sắc mặt thản nhiên.

Số lượng những nữ thi áo trắng này tuy nhiều, nhưng cũng không được xem là loại lợi hại gì, rất khó có thể gây ra chút uy hiếp nào cho bọn họ.

Mà đối với Trần Mộc, gặp được chính chủ ở đây, mới là mấu chốt! "Xem ra những nữ thi áo trắng này, dường như đều không có ý thức, tất cả đều đang tiến lại gần khu vực trung tâm của mặt nước này..." "Kỳ lạ thật, Tả phu." Giọng Già La cực nhẹ, khẽ nói: "Tính thời gian, những nữ thi này ít nhất cũng là cổ thi từ mấy ngàn năm trước, làm sao có thể bảo quản tốt như vậy trong nước?

Thậm chí còn không bị mục rữa??" Câu nói này quả thực đã chỉ ra điểm mấu chốt, chỉ riêng từ trạng thái của những thi thể này mà xem, thực ra không có khác biệt gì lớn so với người sống!

Cổ thi mấy ngàn năm trước, lại còn ngâm trong nước, vậy mà không hề mục rữa?!

Điểm khác thường này, cũng khiến Tề Thiết Chủy và Giá Cô Sáo

trăm mối không thể giải thích được, cả hai cũng không rõ nguyên do trong đó. "Trên người bọn họ có một lớp vật chất đặc biệt." "Dĩ nhiên, điều này cũng liên quan đến 'đẳng thuật'." Trần Mộc khẽ giải thích một câu.

Ngay lúc này, ở nơi tập trung đông nhất của những nữ thi áo trắng, đột nhiên xuất hiện một đám khí màu đỏ rất lớn, vô cùng đậm đặc!

Đám khí màu đỏ này giống như sương mù, nhưng lại tụ mà không tan.

Và từng đàn từng đàn nữ thi áo trắng, đang điên cuồng hướng về phía đám sương mù này, đổ xô tới, giống như đó là cam lồ vậy!

Lượng lớn sương mù màu đỏ, che khuất những thứ bên trong.

Giống như bên trong đám sương mù đó, tồn tại một cái động không đáy, đang hút từng tốp từng tốp nữ thi áo trắng vào trong!

Quan trọng nhất là, liên tục nuốt chửng mấy chục đến cả trăm nữ thi áo trắng, đám sương mù màu đỏ lớn này, vẫn không hề có xu hướng suy giảm! "Còn nhớ phù điêu trên tế đài lúc trước không?" "Đám sương mù màu đỏ này, chính là độc khí được ghi lại trên phù điêu." Nghe Trần Mộc đột nhiên lên tiếng, Tề Thiết Chủy hơi sững người, thắc mắc nói: "Vậy chẳng phải là, hình vẽ phù điêu mà chúng ta thấy, đã mất đi màu sắc ban đầu của nó sao?" "Đúng." Trần Mộc gật đầu.

Sắc mặt Giá Cô Sáo vẫn luôn không tốt, khẽ nói: "Trên đời này những thứ càng diễm lệ bắt mắt, độc tính của nó càng mãnh liệt..." "Đám sương mù màu đỏ này, tụ mà không tan, e là độc tính cực mạnh!" Mọi người cách mặt nước thật sự không xa, nhưng may mắn là, giữa đám sương mù màu đỏ đó và bọn họ, vẫn còn một khoảng cách, nhất thời cũng không cần lo lắng sẽ xảy ra tai nạn hít phải độc

vụ. "Tả phu... bên trong độc vụ có thứ gì đó." "Chắc là hắc diện thần kia xuất hiện rồi?" Ngón tay ngọc thon dài của Già La khẽ điểm, chỉ ra một phương hướng.

Quả nhiên không sai, chỉ thấy trong đám độc vụ màu đỏ, xuất hiện một bóng đen khổng lồ, nhưng lại không nhìn rõ đó rốt cuộc là thứ gì, vô cùng mờ ảo. "Được rồi, cũng gần đủ rồi." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Ngay sau đó, phi kiếm *vút* một tiếng, tạo ra một tiếng kiếm minh sắc bén giữa không trung!

Gần như cùng lúc đó, lượng lớn nữ thi áo trắng đang trôi nổi trên mặt nước, đột nhiên đồng loạt quay lại, nhìn về hướng phi kiếm, đồng thời cũng nhìn thấy mọi người đang đứng trên tảng đá!

Cảnh tượng này, thật sự khiến người ta trong lòng phát hoảng, toàn thân trên dưới đều không thoải mái.

Cho dù là người sống, bị hàng trăm hàng ngàn người sống nhìn chằm chằm, cũng chưa chắc đã khá hơn được, huống chi, lúc này ở đây toàn bộ đều là... cổ thi?! "Không đúng không đúng." "Chúng ta đã bỏ qua một điểm mấu chốt!" Trong lúc suy nghĩ miên man, Tề Thiết Chủy đột nhiên lên tiếng, trầm giọng nói: "Địa thế xung quanh đây giống như hồ lô, không phải chuyện nhỏ." "Mà hồ lô động, thái cực vựng, hay là miên ngưu địa vân vân, đều có thể xem là thần tiên huyệt nhãn trong các bảo địa phong thủy, làm sao có thể có hung sát tà túy như vậy?!" Một lời nói ra, Trần Tiểu Đao theo bản năng hỏi một câu: "Tề gia, vậy theo cách nói của ông, vị bên trong độc vụ màu đỏ này... không phải là thi vương?

Lẽ nào thật sự là sơn thần?!" Tề Thiết Chủy cười khổ lắc đầu.

Theo cách nói của Thanh Ô bí thuật, 'Nhược thị chân long chân trụ thì, hà luận đoan nghiêm dữ y chuyết, nhất nhậm cao sơn dữ bình địa,

thần tiên chân nhãn đãn tiêu thiên!' (Nếu là chân long chân huyệt, bất kể đẹp xấu cao thấp, mắt thần tiên đều nhận ra!) Mặc dù hình thế của hồ lô động này kỳ đặc phi phàm, nhưng cũng là một bảo địa phong thủy chân chính, một thần tiên huyệt nhãn!

Mà nơi như vậy, làm sao có thể có loại hung sát như cương thi được?

Nhưng nghĩ lại, nếu không phải có thi vương thành tinh có đạo hạnh tồn tại, thì làm sao lại có thể phóng ra loại độc vụ tà dị bắt mắt như vậy?! "Không cần phí tâm tư nữa, Tề gia chủ." "Các ngươi sẽ sớm hiểu ra, đây là thứ gì thôi..." Trần Mộc cười phất tay, ngay sau đó, đạp phi kiếm, ngự không bay đi!

Tốc độ của phi kiếm nhanh vô cùng, mang theo Trần Mộc lướt như bay đến gần mặt nước.

Cảm nhận được sự xuất hiện của Trần Mộc, những nữ thi áo trắng đang bập bềnh trên mặt nước, lập tức chuyển hướng, ồ ạt kéo đến, lao thẳng về phía Trần Mộc!

Cùng lúc đó, đám sương mù màu đỏ đậm đặc trên mặt nước, cũng đang lan ra về phía Trần Mộc với một tốc độ kỳ lạ! "Mãnh độc này chắc không thể làm hại được Mộc gia chứ?" "Chắc là không có cơ hội đâu." Tề Thiết Chủy nhỏ giọng lẩm bẩm, sắc mặt khó coi. "Đến rồi." Trần Tiểu Đao nắm chặt hai tay, thần tình vô cùng kích động.

Cùng lúc đó, một tiếng sấm kinh thiên động địa, đột nhiên vang lên!

Địa thế đặc thù và kết cấu của động Hồ Lô vốn đã rất dễ hội tụ âm thanh.

Đến nỗi... khi tiếng sấm sét này đột ngột vang lên, những người ở xa hơn một chút cũng ngay lập tức nghe thấy tiếng sấm rền vang,

chấn động màng nhĩ ong ong, khiến người ta không kịp trở tay!

Tiếng sấm vẫn còn vang vọng bốn phía, còn mặt nước nơi Trần Mộc đang lơ lửng lại bị tia sét này đánh xuyên qua, tạo ra một khoảng trống tạm thời!

Những tia sét hình rắn lan ra điên cuồng, gần như ngay lập tức bao phủ toàn bộ mặt nước, đồng thời cũng mạnh mẽ xua tan đám sương độc màu đỏ kia! "Lạy chúa tôi!!" "Mẹ nó, Sơn Thần lão gia này là một con quái vật à!" Tề Thiết Chủy kinh hãi kêu lên.

Ngay lúc đám sương độc màu đỏ bị xua tan, một khuôn mặt quái dị khổng lồ đeo mặt nạ vàng kim xuất hiện trong tầm mắt mọi người! "Chiếc mặt nạ vàng kim này, sao mà quen mắt thế..." Ánh mắt Già Cô Sảo cũng ngưng lại.

Quá quen thuộc!

Chiếc mặt nạ vàng kim khổng lồ này, trải qua ngàn năm tuế nguyệt khắc ghi, vẫn sáng chói ánh vàng, vô cùng bắt mắt.

Quan trọng nhất là, nó gần như giống hệt chiếc mặt nạ vàng kim mà mọi người đã phát hiện trong quan tài ngọc của Đại tế ti trước đó, có thể nói là như đúc từ một khuôn!

Điểm khác biệt duy nhất là, cái trước đeo trên mặt một con quái vật, kích thước to gấp đôi bánh xe tải.

Cái sau thì là đồ cho người đeo.

Chỉ một cái liếc mắt, mọi người đã bị con quái vật đột ngột xuất hiện này làm cho chấn động.

Chương 360

Cùng lúc đó, Trần Mộc lập tức điều khiển phi kiếm, quay người lui về bờ.

Sương độc màu đỏ lại phun ra, từ miệng thú trên mặt nạ vàng kim tuôn ra, cuồn cuộn sương đỏ trông vô cùng đáng sợ. "Thấy rõ chưa?" Giọng nói của Trần Mộc vang lên bên tai mọi người. "Thấy rõ rồi, Gia chủ." "Có cần chúng tôi giúp không?

Hay là?" Trần Tiểu Đao chép miệng.

Già Cô Sảo cũng có chút hăm hở muốn thử.

Chỉ cần một cái liếc mắt, họ có thể xác nhận, con quái vật này tuyệt đối là một vật khổng lồ, không phải thứ mà sức người thường có thể địch lại!

Mà đối với họ, đây lại vừa khéo là một cơ hội... thực chiến! "Không cần, ta tự mình làm." "Thứ này khá khó giải quyết, nhưng cũng rất có giá trị, lỡ đánh hỏng thì không vui." Trần Mộc bình thản xua tay, thấy vậy, Tề Thiết Chủy ngược lại an tâm thở phào nhẹ nhõm.

Có Trần Mộc ra tay, còn có phiền phức gì mà không giải quyết được?!

Đang nói chuyện, đã thấy một mảng sương đỏ như hơi nước của tàu hỏa, ầm ầm kéo đến, trong sương đỏ còn lẫn cả những tiếng động lanh lảnh, vô cùng kỳ lạ. "Nó đến rồi, Tả phu." Già La khẽ giọng nhắc nhở.

Trần Mộc khẽ gật đầu, tiến lên nửa bước, một tay bấm pháp quyết. "Khôn tự —— Thổ Hà Xa!" Một tiếng quát trầm, 【Phong Hậu

Kỳ Môn】 kích hoạt!

Ầm ầm ầm...

Mặt đất xung quanh nhanh chóng trồi lên, trong nháy mắt đã hình thành một con rồng đất khổng lồ, trực tiếp lao tới!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Đá vụn bay tung tóe, khói bụi mù mịt!

Vì lực va chạm quá hung hãn, đến nỗi mảng sương đỏ lớn kia cũng bị đánh tan đi rất nhiều.

Chiếc mặt nạ vàng kim khổng lồ hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người! "Đây...

đây đúng là quái vật, trong mặt nạ vàng kim hình như chỉ có một con mắt độc nhất khổng lồ?!" "Mau nhìn vị trí miệng hổ kìa!" Khoảng cách thực sự quá gần, dù là Tề Thiết Chủy cũng có thể thấy rõ hình dạng đầu của con quái vật này.

Cái miệng lớn như chậu máu kia trông giống như miệng của một loài côn trùng nào đó, khi mở ra lại biến thành hình vuông!

Bên trong còn có từng lớp miệng nhỏ.

Trông như thể trong miệng của thứ này còn mọc ra miệng khác, mỗi lớp đều có bốn chiếc răng thịt sắc bén, trông vô cùng quái dị, khiến người ta cực kỳ khó chịu! "Đây là một con... sâu lớn?" "Chưa từng nghe nói về loại côn trùng này, lẽ nào là đặc sản trong động Hồ Lô này?" Già Cô Sảo chau mày, trầm tư suy nghĩ.

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao cũng đã nhìn rõ, tấm tắc lấy làm lạ.

Chỉ riêng thân hình khổng lồ của con sâu này đã vượt xa 'Tiểu Hắc Long', còn to hơn không chỉ một vòng! "Không không không, trên

người gã này còn có một lớp giáp đồng nặng!" Già Cô Sảo nhìn kỹ, mày nhíu chặt: "Trên đó đã nổi gỉ đồng rồi, một số bộ phận đã mục nát, lớp mai bên trong... lại là màu đỏ sẫm?" Những điều này đều khiến mọi người nhận ra, con sâu trước mắt không chỉ có thân hình khổng lồ, mà sức phòng ngự có lẽ cũng vô cùng hung hãn, đao thương bình thường e là rất khó gây ra sát thương chí mạng cho nó! "Lẽ nào là Ngô công tinh già?" "Nhưng trông cũng không giống..." Tề Thiết Chủy gắng sức gãi đầu, nghi hoặc nói: "Gã này chỉ có một mắt, hơn nữa mặt nạ vàng kim trên mặt, giáp đồng nặng trên người, rõ ràng đều là do người khác lắp cho nó, lẽ nào là nuôi nhân tạo??" "Hiến Vương... nuôi thứ này?" Trần Tiểu Đao liên tục lắc đầu.

Một con sâu siêu cấp với thân hình như thế này, nếu nói là nuôi, thì phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực mới có thể làm được?

Hơn nữa, sâu cũng không phải hổ báo gì, thứ này có linh tính hay không còn chưa biết, nuôi không khó, nhưng muốn thuần phục e là không dễ! "Loại sâu lớn này, tên là Hoắc Thị Bất Tử Trùng." "Nói đơn giản." Trần Mộc dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Dù nó chỉ còn lại một đoạn thân nhỏ cũng có thể phục hồi như cũ, cũng xem như là bất tử bất diệt ở một mức độ nào đó." "Lợi hại vậy sao?" Tề Thiết Chủy giật nảy mình. "Cũng gần như vậy." Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Nhưng cái gọi là bất tử bất diệt trên đời này, cực kỳ khó, nó cũng chỉ dựa vào cấu tạo cơ thể đặc thù mà thôi." Trong lúc nói chuyện, phi kiếm lao ra, thân ảnh Trần Mộc theo phi kiếm lướt tới, nhẹ nhàng đáp xuống thân Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Cảm nhận được Trần Mộc đáp xuống, Hoắc Thị Bất Tử Trùng phản ứng theo bản năng, giãy giụa vặn vẹo thân mình, quay miệng lao thẳng về phía Trần Mộc, tốc độ nhanh vô cùng! "Ta không giết ngươi." Trần Mộc một tay ấn lên thân Hoắc Thị Bất Tử Trùng, toàn thân sấm sét bùng nổ: "Nhưng không có nghĩa là, giết không được

ngươi!

Lôi Ngục!" "Ngũ Lôi Chính Pháp - Lôi Ngục!!" Trong tiếng quát trầm, sấm sét bao phủ quanh thân Trần Mộc đột nhiên như phát điên mà nhảy múa cuồng loạn.

Vô số ngọn trường mâu ngưng kết từ sấm sét, từ trên xuống dưới, thẳng tắp giáng xuống!!

Rắc!

Rắc!

Rắc!...

Mỗi ngọn trường mâu sấm sét đều to bằng cánh tay người trưởng thành, dễ dàng đâm xuyên qua lớp giáp đồng nặng trên thân Hoắc Thị Bất Tử Trùng!

Lớp giáp dày nặng như vậy, có lẽ có thể cản được đạn, chống lại được sát thương của đao thương.

Nhưng trước lôi pháp do Trần Mộc thi triển, lại mỏng manh như giấy, dễ dàng bị xé toạc!

Cùng với từng ngọn trường mâu sấm sét từ trên trời giáng xuống, thân thể của Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng bắt đầu giãy giụa điên cuồng.

Mà trên tảng đá ở xa xa, những người chứng kiến toàn bộ cảnh này, trong mắt trong đầu chỉ còn lại sự chấn động! "Thuật pháp sấm sét này của Mộc gia... thực sự là, mỗi lần nhìn thấy, đều có một cảm nhận hoàn toàn mới, quá sức khâm phục..." "Đợi đã!" Tề Thiết Chủy đột nhiên tỉnh ngộ, nghi hoặc nói: "Ý của Mộc gia là, ngài chuẩn bị thu phục con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này?

Tại sao?" "Không biết." Trần Tiểu Đao lắc đầu. "Tâm tư của Gia

chủ ngươi đừng đoán." Già Cô Sảo cũng lắc đầu.

Đối với suy nghĩ và quyết định của Trần Mộc trong một số việc, thực sự là họ cũng không thể nào đoán được, nắm bắt không chuẩn. "Loại bất tử chi trùng kỳ dị như vậy, giữ trong tay tự nhiên cũng là một trợ lực mạnh mẽ, có lẽ, Tả phu cũng có tính toán khác." Già La khẽ mở miệng, hơi lắc đầu.

Chương 361

Bốn người nhìn rất rõ, khi Trần Mộc toàn lực thúc đẩy 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, khi những ngọn trường mâu sấm sét to bằng cánh tay từ trên trời giáng xuống, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia căn bản không có cơ hội phản kháng!

Thân thể khổng lồ, bị những ngọn trường mâu sấm sét này ghim chặt hoàn toàn xuống đất!

Dù cho Hoắc Thị Bất Tử Trùng sức mạnh hung mãnh, điên cuồng giãy giụa.

Cũng... không thể thoát ra được nửa phần!

Từng tia sét hình rắn như phát điên lan tràn trên cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng, khuếch tán, tạo ra từng tia sấm sét! "Sức sống rất ngoan cường..." Chân đạp trên thân Hoắc Thị Bất Tử Trùng, Trần Mộc khẽ gật đầu, bước đi, đứng trên đầu nó.

Một chân nhẹ nhàng đạp xuống, cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng đột nhiên cứng đờ!

Thân hình đang điên cuồng giãy giụa cũng đột nhiên trở nên ngoan ngoãn, lại bị một cú đạp này của Trần Mộc mà nằm rạp xuống đất!

Không vì lý do gì khác, sấm sét mà Trần Mộc phóng ra đã lan tràn khắp toàn thân Hoắc Thị Bất Tử Trùng, từ trong ra ngoài, không có một chỗ nào không bị ảnh hưởng bởi sấm sét!

Chỉ cần hắn tâm niệm khẽ động, dù Hoắc Thị Bất Tử Trùng sức sống cực mạnh, được xưng là bất tử.

Cũng tuyệt đối không thể nào, dưới sự công kích sấm sét từ trong ra ngoài như thế này, mà thoát được đường sống, hoặc giữ lại được

một tia sinh cơ! "Ừm..." "Vậy thì thu vào 'Phong Hậu Động Thiên'." Suy nghĩ một chút, Trần Mộc bước xuống đất.

Già La và những người khác cũng đã xuống mặt đất, đến gần. "Tiểu Đao." Trần Mộc giơ tay chỉ vào Hoắc Thị Bất Tử Trùng, thản nhiên nói: "Tìm đến đốt giáp đồng nặng thứ hai mươi ba, xé nó ra, lấy thứ bên trong ra." Nghe vậy, Trần Tiểu Đao cũng sững sờ, vội vàng hỏi: "Gia chủ, là muốn phá vỡ thân thể của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này sao?

Sẽ không có ảnh hưởng gì chứ?" "Không có." Trần Mộc khẽ lắc đầu.

Giữa lúc giơ tay, 【Phong Hậu Động Thiên】 đã được tế ra!

Hạt châu đen tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, lơ lửng giữa không trung.

Trần Mộc tay bấm pháp quyết, 【Phong Hậu Kỳ Môn】 cũng đồng thời thi triển!

Xét đến môi trường sống của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, Trần Mộc cũng chuẩn bị mở ra một môi trường đặc biệt trong 【Phong Hậu Động Thiên】.

Chính là mô phỏng động Hồ Lô này!

Đây không phải là một việc dễ dàng, nhưng 【Phong Hậu Động Thiên】 này vốn là tiểu thế giới của Trần Mộc, mà hắn, chính là vị chân thần duy nhất trong tiểu thế giới này!

Ngay lúc Trần Mộc đang bận rộn xây dựng động Hồ Lô, bên Trần Tiểu Đao, đã động tác nhanh nhẹn cắt mở một mảnh giáp nặng trên thân Hoắc Thị Bất Tử Trùng, thuận thế cũng xé toạc lớp mai màu đỏ tươi của nó!

Ngay sau đó, một chiếc hòm đồng hình vuông khổng lồ, được

Trần Tiểu Đao thuận lợi lấy ra, đặt sang một bên.

Chiếc hòm đồng này rất lớn, trông như một cái quan tài, bề mặt dính đầy dịch thể nhớp nhúa, khiến người ta buồn nôn. "Một cái hòm lớn như vậy, lại ở trong cơ thể con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này?!" "Hôm nay thật sự là mở mang tầm mắt..." Tề Thiết Chủy lẩm bẩm, đã không biết nên nói gì cho phải.

Già Cô Sảo cẩn thận nhìn con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, trầm giọng nói: "Có khả năng nào, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, và độc chướng trong Trùng Cốc này có liên quan không?!" "Các ngươi thử nghĩ kỹ lại những hình khắc nổi chúng ta thấy trên tế đàn xem, có ý tưởng gì không?" "Tôi thì có một ý." Trần Tiểu Đao giơ tay. "Nói thử xem." Già La khẽ gật đầu.

Thấy Già La mở lời, Trần Tiểu Đao cũng vội vàng nói: "Theo như những hình khắc nổi chúng ta thấy trước đó, bên trong có sự kiện người Di bản địa dùng cóc lớn lưng đỏ tế thần mặt đen, đúng không?" "Mà loại cóc lớn lưng đỏ đó, độc tính rất mạnh." "Nếu nói con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này có liên quan đến độc chướng trí mạng trong Trùng Cốc, vậy thì nguồn gốc của loại độc chướng này là gì?

Là những con cóc lớn lưng đỏ đó?

Hay là những... nữ thi trong sông?" Hiếm khi Trần Tiểu Đao có được ý tưởng lóe lên như vậy.

Tề Thiết Chủy ra vẻ đăm chiêu, liên tục gật đầu: "Phân tích rất có lý, Tiểu Đao, biết đâu ngươi đã chạm tới chân tướng rồi cũng nên." "Vậy chúng ta...

đi tìm một xác nữ thi đến xem thử?" Già Cô Sảo đề nghị.

Đối với suy đoán của Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy và Già Cô Sảo đều rất tin phục, lập tức muốn đi tìm một xác nữ thi áo trắng, để

nghiên cứu kỹ lưỡng rồi mới phán đoán tiếp.

Và ngay lúc mọi người đang trao đổi, đột nhiên, 【Phong Hậu Động Thiên】 đang lơ lửng giữa không trung, đột nhiên rung chuyển dữ dội, ánh sáng rực rỡ, giống như một mặt trời nhỏ!

Trong nháy mắt, khung cảnh xung quanh đột ngột thay đổi!

Cảm giác sai lệch liên tục đảo ngược đó vô cùng quỷ dị, giống như trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, họ đã trải qua việc xuyên qua lại giữa hai thế giới!!

Người duy nhất có thể thích ứng với cảm giác này, cũng chỉ có Trần Mộc và Già La.

Sau khi 【Phong Hậu Động Thiên】 luyện chế thành công, người được Trần Mộc đưa vào không nhiều, chỉ có các nữ quyến của Trần gia mới có tư cách.

Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy và Già Cô Sảo ba người, gần như đều mặt mày trắng bệch, một lúc lâu vẫn chưa hồi phục bình thường, vẫn còn trong trạng thái tâm thần sai lệch. "Họ không sao chứ, Tả phu?" Già La liếc nhìn ba người đang trong trạng thái tâm thần hoảng hốt, rồi lại nhìn về phía Trần Mộc: "Chuyển đổi giữa hai thế giới nhanh như vậy, có biến thành ngốc không?" "Chắc là không đâu." Trần Mộc như có điều suy nghĩ nói.

Chuyện này...

Trần Mộc cũng không nắm chắc.

Sự huyền diệu của tiểu thế giới như 【Phong Hậu Động Thiên】, dù là Trần Mộc hiện tại vẫn chưa hiểu hết, vẫn đang trong quá trình tìm tòi khám phá.

Còn con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia, thì trong lúc thế giới chuyển đổi nhanh chóng, đã bị Trần Mộc thu vào 【Phong Hậu Động Thiên】,

an trí tại một động Hồ Lô khác "Mấu chốt để chuyển hóa đằng độc, chính là con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này." "Những cổ thi trôi nổi trong sông kia, cũng đã bị ta thu đi hết rồi, đến lúc đó cũng có thể tiếp tục chế tạo đằng độc để sử dụng." Thấy Già La vẫn đang nhìn mặt sông, Trần Mộc cũng giải thích đơn giản hai câu.

Tại sao Trùng Cốc ở Điền Nam không thể đặt chân vào, người vào mười chết không một?

Điểm mấu chốt nhất chính là, đằng độc!

Đằng độc trí mạng tràn ngập trong Trùng Cốc, đủ để khiến tất cả những người đi vào chết không có chỗ chôn, hiếm có cơ hội sống sót!

Mà một chiêu sát thương lớn tuyệt cường như vậy, Trần Mộc tự nhiên cũng sẽ không tùy tiện vứt bỏ.

Rất nhanh, Trần Tiểu Đao và Già Cô Sảo hai người, đã hồi phục bình thường trước, cuối cùng mới là Tề Thiết Chủy.

Ba người vẻ mặt ngơ ngác nhìn về phía trước, lúc này mới phát hiện, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng thân hình khổng lồ kia, đã sớm biến mất không còn tăm hơi! "Cái... cái gì?" "Gia chủ, ba chúng tôi vừa rồi, có phải cũng bị ngài đưa vào 【Phong Hậu Động Thiên】, rồi lại đưa ra không?" Già Cô Sảo có chút tỉnh táo lại.

Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Đúng là như vậy, di chuyển xuyên qua giữa hai thế giới một cách nhanh chóng, tự nhiên cũng sẽ khiến các ngươi xuất hiện dị trạng tâm thần hoảng hốt, cảm giác thế nào?" "Không tốt lắm, Mộc gia." Tề Thiết Chủy mặt mày khổ sở, lắc đầu nói: "Lúc đó tôi cảm giác, như thể cả người sắp bị xé toạc ra, đầu cũng sắp nổ tung!" Trần Tiểu Đao vẻ mặt khó hiểu: "Sao tôi lại cảm thấy ổn?" Già Cô Sảo thở dài, thấp giọng nói: "Là Tề gia chủ chưa từng tu luyện, thể phách không đủ mạnh để chống đỡ sự biến đổi thế giới quá nhanh." Sau khi nghỉ ngơi một lát, Tề Thiết Chủy

cũng nhớ lại suy đoán của họ trước đó, vội vàng nhìn về phía Trần Mộc: "Mộc gia, suy đoán trước đó của chúng tôi ngài nghe thấy không?

Có phải là như vậy không?" "Đoán đúng rồi." "Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, chính là bộ chuyển đổi quan trọng nhất của những độc chướng trí mạng trong Trùng Cốc, cũng có thể hiểu là một trạm trung chuyển." Trần Mộc chỉ vào vách đá ở xa xa.

Chương 362

Mọi người theo đó nhìn lại, lờ mờ có thể thấy, độ cao của vách đá đó rất thấp, dường như bên trên chính là một vùng đất trũng nào đó trong Trùng Cốc, trên dưới thông suốt! "Một phần cơ thể của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, kết nối với một nơi nào đó phía trên Trùng Cốc." "Còn những nữ thi áo trắng kia, thì là cổ thi được luyện chế bằng 'đẳng thuật', hàng ngàn hàng vạn cổ thi, đẳng độc hội tụ lại, sẽ thông qua Hoắc Thị Bất Tử Trùng, đưa đến trong Trùng Cốc." Vừa nói, tấm bản đồ cũng được Trần Mộc lấy ra.

Theo ghi chép và miêu tả trên bản đồ, 'độc chướng' xung quanh mộ Hiến Vương, thể hiện một cách bố trí hình vòng, bảo vệ mộ Hiến Vương. "Còn nhớ địa hình xung quanh đây không?" "Chỉ cần có 'đẳng độc độc chướng' này, phong tỏa con đường tiến về phía trước trong Trùng Cốc, vậy thì không thể nào có con đường nào khác, có thể tiến vào mộ Hiến Vương." Sau khi xem qua bản đồ, mọi người lập tức hiểu ra ý của Trần Mộc, bừng tỉnh đại ngộ! "Hiến Vương này cũng thật là tà độc." "Lợi dụng địa thế, tính kế cả con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, nhưng nói cho cùng đây cũng chỉ là tà pháp, làm sao có thể chứng đạo thành tiên, vọng tưởng vĩnh sinh bất tử?!" Tề Thiết Chủy liên tục lắc đầu.

Già Cô Sảo liếc nhìn dòng sông, lại quay đầu nhìn về phía Trần Mộc: "Vậy có chỗ không đúng, Gia chủ, nếu nói Hoắc Thị Bất Tử Trùng là thông qua việc ăn những nữ thi áo trắng kia, để tích tụ 'đẳng độc', nhưng số lượng cũng không khớp chứ?" "Hai ngàn năm thời gian rồi, theo cách ăn của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, dân số cả thời Hán e là cũng không đủ cho nó ăn..." Lời còn chưa dứt, Trần Mộc đã chỉ vào chiếc hòm đồng hình vuông cách đó không xa.

Lập tức, Già Cô Sảo đã hiểu ra, vô cùng thán phục: "Hóa ra Gia chủ đã sớm nghĩ đến tầng này, cho nên mới sắp xếp Tiểu Đao lấy ra chiếc hòm đồng này?" "Ừm, coi như vậy đi." Trần Mộc cười cười, không nói nhiều.

Giơ tay lên, một xác nữ thi bị một tia sấm sét kéo đến, rơi xuống gần mọi người. "Ây?" "Những nữ thi trước đó không phải đều mặc áo trắng, trông da dẻ cũng bình thường, sao bây giờ cái xác này lại đen thui thế này?" Tề Thiết Chủy sững sờ.

Trần Mộc thản nhiên nói: "Đây là nữ thi đã bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng ăn, coi như là ăn vào rồi lại nôn ra, sẽ biến thành bộ dạng này." "Chiếc hòm đồng kia nằm ngang trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng." "Những 'đằng thi' trong sông, sau khi bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng nuốt vào bụng, chạm phải hòm đồng sẽ bị chặn lại, không thể nuốt xuống thêm." "Cuối cùng nó cũng chỉ có thể nhổ những 'đằng thi' này trở lại xuống nước." Một phen giải thích tường tận, cũng coi như đã khiến ba người Tề Thiết Chủy hiểu rõ toàn bộ quá trình 'đằng độc' chuyển hóa thành 'độc chướng'! "Nặng trịch." "Lớp da này hình như đã biến chất...

ây không đúng, đây hình như là một lớp vỏ?

Trơn tuột, còn rất chắc chắn?" Trần Tiểu Đao chạm vào xác nữ thi kia, lập tức kinh ngạc.

Bên cạnh, Già La đứng cạnh Trần Mộc, thì khẽ thở dài.

Thực sự là cái chết và tư thế của xác nữ thi này, quá mức khủng bố và kỳ quái!

Cánh tay, đôi chân của xác nữ thi này, đều co quắp ngược ra sau lưng, các khớp xương đều ở trong trạng thái bị bẻ gãy hoàn toàn!

Tứ chi của cô ta... hoàn toàn ở trong một tư thế khiến người ta tê

cả da đầu, ôm lấy một cái kén trùng sau lưng!. "Đây là lớp màng cứng gì vậy?

Là hổ phách?

Hay là bị hóa đá?" "Thật không dễ phán đoán..." Tề Thiết Chủy ghé sát lại, quan sát trái phải cũng đã đưa tay sờ, nhưng vẫn không nhìn ra được lớp vỏ bên ngoài cơ thể nữ thi này rốt cuộc là chất liệu gì.

Bên cạnh, Già Cô Sảo mở miệng nói: "Đây chắc chắn không phải là những 'đằng dũng' mà chúng ta thấy trước đó, giữa hai loại hẳn là có sự khác biệt." Vừa nói, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào vật ở sau lưng nữ thi.

Vật này trông rất giống một cái kén trùng khổng lồ!

Nhìn từ bên ngoài, cái kén này có rất nhiều lớp hướng vào trong, bên trong còn có một lớp vỏ rất cứng, bán trong suốt, nhưng đủ chắc chắn. "Chỗ này." Trần Mộc giơ tay chỉ một chỗ, mở miệng nói: "Trên lớp màng cứng màu đen bán trong suốt này, có khắc từng lớp bí chú." "Trên lớp giáp đồng nặng của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng trước đó, cũng có một số phù văn bí chú tương tự." "Là loại này sao, Gia chủ?" Trần Tiểu Đao từ bên cạnh lấy lại một mảnh vỡ của giáp đồng nặng.

Có thể thấy rõ, trên mảnh vỡ giáp đồng nặng này, có khắc rất nhiều phù văn cổ xưa, nhìn qua đã biết là những chú văn rất ác độc! "Vậy chắc chắn là có liên quan đến 'đằng thuật', không sai được." Già Cô Sảo liên tục gật đầu.

Những dấu hiệu như vậy đủ để cho thấy, giữa nữ thi này và 'đằng thuật' chắc chắn có mối quan hệ không thể tách rời, bên trong e rằng có liên quan vô cùng lớn! "Xem thử thứ bên trong này." Trần Mộc cầm đèn pin, trực tiếp chiếu vào kén trùng.

Lập tức, ánh sáng trắng bệch của đèn pin chiếu rọi ra thứ bên trong kén, đó là một bóng đen, trông giống như một thai nhi chưa ra đời! "Tà môn rồi!" "Bên trong này có một đứa trẻ chưa ra đời?!" Sắc mặt Tề Thiết Chủy lập tức trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói: "Từ xưa đến nay, oán khí của trẻ con càng nhỏ lại càng nặng... e là chuyện này không đơn giản!" "Sao đây, Gia chủ, có cần cắt ra không?" Trần Tiểu Đao xin chỉ thị.

Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Cắt ra đi, cũng vừa hay để các ngươi hiểu rõ sự tà độc bên trong này." Lời còn chưa dứt, Trần Tiểu Đao đã vung ra một thanh mã tấu.

Đợi mọi người lùi ra sau một chút, một đao chém xuống!

Chỉ một đao này, cái kén trùng trông có vẻ cứng rắn, đã bị Trần Tiểu Đao chém ra một vết rách lớn, lập tức thấy được thứ bên trong đang ngọ nguậy giãy giụa!

Nhưng còn chưa đợi Trần Tiểu Đao ra tay, vút một tiếng!!!

Nữ thi kia như thể bị kích hoạt một loại phản xạ có điều kiện, lập tức lao ra ngoài, lực đạo và thế công trông vô cùng hung mãnh!

Pằng pằng pằng!

Ba phát súng điểm xạ, gần như vang lên cùng lúc.

Già Cô Sảo ra súng quá nhanh, lập tức thấy cái kén trùng kia bị ba viên đạn này bắn nát bét, biến thành một đống hồ sền sệt màu đen lục pha hồng! "Mẹ nó chứ!" "Mùi này thật là xộc lên não, sắp bị hun chết rồi!" Trần Tiểu Đao ở gần nhất, hứng chịu đầu tiên.

Mùi hôi thối đó thực sự khiến người ta cay mắt, đầu óc choáng váng, sức sát thương cực mạnh! "Lẽ nào thật sự là thai nhi?

Tả phu?" Già La nhíu mày, được Trần Mộc che chắn sau lưng.

Mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa ra, khi đến gần Trần Mộc, lại tự nhiên bị thổi bay đi nơi khác, căn bản không gây cho hắn chút phiền toái nào. "Không phải như vậy." "Chỉ là trông giống như thai nhi chưa ra đời, nhưng không có hình dáng của con người, hơn nữa phụ nữ mang thai bình thường cũng không thể mang thai nhi lớn như vậy." Trần Mộc lắc đầu, kiên nhẫn giải thích.

Già La như có điều suy nghĩ gật đầu, có chút hiểu ra.

Rất nhanh, mùi hôi thối nồng nặc xung quanh đã nhanh chóng bị xua tan đi. "Mộc gia, thứ này rốt cuộc là cái gì?!" Sắc mặt Tề Thiết Chủy cực kỳ khó coi, trầm giọng nói: "Thứ này nhìn thế nào cũng giống kén trùng, hình như còn liên kết với nữ thi này, e rằng, là một loại sắp đặt vô cùng tà độc..." "Lẽ nào, đây là để nuôi dưỡng một loại côn trùng nào đó?" Bên cạnh, Trần Tiểu Đao và Già Cô Sảo hai người, cũng đang ở gần quan sát kỹ lưỡng, sắc mặt hai người họ cũng khó coi đến mức không thể khó coi hơn, mặt đều đen lại, chau mày quan sát đống hồ sền sệt kia.

Đúng lúc này, chỉ thấy trong tay Trần Mộc lại vung ra một sợi dây thừng hóa thành từ sấm sét, giống như đang câu cá, lập tức lại tóm được một xác nữ thi từ dưới nước, nhẹ nhàng quăng cô ta lên, ném xuống gần mọi người. "Đây là nữ thi chưa bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng ăn." "Giữa hai loại... khác biệt rất lớn." Trần Mộc đứng một bên, ánh mắt bình tĩnh.

Xác nữ thi này vì chưa bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng ăn, nên trông vẫn còn khá bình thường, chỉ là trên người chi chít một lớp trùng thịt khiến người ta buồn nôn! "Cảnh này có hơi rợn người..." Tề Thiết Chủy có chút buồn nôn.

Những con trùng thịt này trông giống như những con giòi thịt cỡ lớn, nhưng lại to hơn ngón tay cái của người trưởng thành hai ba

vòng.

Cả xác nữ thi trông trắng bệch, toàn là trùng thịt.

Chương 363

"Nữ thi loại này mà chúng ta thấy dưới nước lúc trước... hình như không phải như vậy?" "Lẽ nào, là vì những con trùng thịt này?" Trần Tiểu Đao gãi đầu.

Cảnh tượng mà mọi người thấy trước đó, đến bây giờ vẫn còn khiến người ta nhớ mãi không quên!

Hàng ngàn hàng vạn nữ thi trôi nổi, tụ tập dưới nước lềnh bềnh, ánh sáng âm u mà chúng tỏa ra khi tụ lại, mang theo một luồng tử khí và oán niệm khó tả!

Cảnh tượng đó, thực sự khiến người ta khắc sâu trong ký ức.

Già Cô Sảo rút ra một con dao găm, cạo đi một lớp trùng thịt trên người nữ thi, lập tức thấy bên trong lộ ra một lớp màng cứng màu đen. "Thì ra là vậy!" "So sánh như vậy, tôi có chút hiểu ra rồi..." Già Cô Sảo liên tục gật đầu, trầm giọng nói: "Cũng có nghĩa là, thứ mà Hoắc Thị Bất Tử Trùng ăn không phải là những nữ thi dưới nước, mà là những con trùng thịt bám trên người nữ thi này!" "Đúng, chính là như vậy." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Đến nước này, nếu mọi người vẫn không đoán ra được huyền cơ bên trong, thì thực sự cũng có chút không nói nên lời.

Trần Mộc khẽ thở dài, thấp giọng nói: "Đây là một dây chuyền do Hiến Vương tạo ra, một con đường chuyên sản xuất 'đẳng độc'...". "Những nữ thi này, ý nghĩa tồn tại của họ ở đây là để cung cấp liên tục cho 'đẳng độc độc chướng' được thiết lập bên ngoài mộ Hiến Vương." "Chết vì, 'đẳng thuật'." Từng câu từng chữ, dù giọng điệu của Trần Mộc bình tĩnh, nhưng cũng khiến những người có mặt đều cảm thấy rùng mình. "Ở trong nghề đạo mộ lâu rồi, rất nhiều loại cổ

mộ, mộ chủ kỳ quái, đã gặp quá nhiều rồi." "Nhưng kẻ tà độc như Hiến Vương..." Tề Thiết Chủy thở dài, lắc đầu.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, chỉ là nghe đồn, ai sẽ tin những chuyện này là sự thật?! "'Sơn Thần' được người Di bản địa tế bái trong Trùng Cốc, chính là Hoắc Thị Bất Tử Trùng." "Sau này nơi này bị Hiến Vương chiếm lĩnh, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, đã bị dùng làm trạm trung chuyển để chế tạo 'đằng độc'." Lời nói ngưng lại, Trần Mộc giơ tay chỉ vào nữ thi trên mặt đất, trầm giọng nói: "Cấy 'đằng dẫn' vào những nữ thi này từ trước, đợi đến khi họ sinh ra kén trùng, bẻ gãy tứ chi, ôm ngược lấy 'đằng noãn' còn chưa hoàn toàn thoát ra..." "Sau đó lại dùng những thứ tương tự như nhựa thông đã nấu chảy, trực tiếp tạo thành 'đằng thi'." Chỉ cần nghe những lời này, đã khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu!

Mà trong tình huống này, trong tất cả những cảm xúc tiêu cực khi nữ thi tử vong, lớn nhất chính là oán niệm, oán độc!

Mà loại oán niệm này, sẽ được phong tồn trong cơ thể nữ thi. "Hiểu rồi..." "Lần này thì hiểu hết rồi, Mộc gia." Tề Thiết Chủy liên tục gật đầu, vẻ mặt vừa bừng tỉnh vừa kinh hãi.

Từ nữ thi đến 'đằng noãn', rồi đến Hoắc Thị Bất Tử Trùng, cho đến khi hình thành 'đằng độc độc chướng' bảo vệ mộ Hiến Vương trong Trùng Cốc, toàn bộ quy trình liên tục đã được hình thành! "Sau này trước khi rời đi, có thể thử thu thập những 'đằng độc độc chướng' này, để lại dùng sau." "Cũng không phải là không phải là một thủ đoạn sát thương cực kỳ lợi hại." Trần Mộc khẽ gật đầu, quyết định kế hoạch này. 'Đằng độc độc chướng' được hình thành trong tình huống này, thực sự quá hung mãnh, càng có thể nói là loại độc mạnh nhất thiên hạ, kẻ nào chạm vào chắc chắn sẽ chết!

Quay đầu lại, ánh mắt của mọi người đồng loạt đổ dồn vào chiếc

hòm đồng lớn hình vuông kia.

Thứ này đến từ trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng, nhìn qua đã biết, đây chắc chắn cũng là thủ đoạn mà Hiến Vương đã sắp đặt từ trước! "Đã rửa sạch gần xong rồi, Gia chủ, chỉ là thứ này trông giống như một khối đồng, không dễ mở lắm..." Trần Tiểu Đao nhún vai.

Trước đó hắn đã dọn dẹp chiếc hòm đồng lớn này gần xong rồi, nhưng thực sự cũng không tìm ra cách nào để mở.

Lại gần xem kỹ, Tề Thiết Chủy mắt tinh, một cái đã nhìn thấy hai cái lỗ trên hòm đồng: "Hai cái lỗ này trông có vẻ quen quen... có phải là lỗ khóa không?

Mộc gia?" Đang nói chuyện, cây trượng ngắn Long Hổ đến từ trong quan tài ngọc của Đại tế ti, vừa khéo đang được Trần Mộc cầm trong tay. "Thì ra là vậy!" "Từng khâu nối tiếp nhau, thật là một phen thiết kế." Già Cô Sảo không kìm được mà tấm tắc một tiếng.

Những thứ mà Trần Mộc mang ra từ quan tài ngọc của Đại tế ti trước đó, gần như là một bộ tế khí hoàn chỉnh, tính ra, cũng có liên quan đến con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này. "Không có cơ quan gì." "Nhưng thời gian quá lâu rồi, cũng không dễ mở." Trần Mộc xua tay, ra hiệu cho mấy người xung quanh tránh ra.

Ngay sau đó, tay cầm trượng ngắn Long Hổ, Trần Mộc có chút do dự.

Chủ yếu cũng là vì, cây trượng ngắn Long Hổ này chỉ có một cây, hơn nữa không thể uốn cong, điều này cũng có nghĩa là, một lần Trần Mộc chỉ có thể cắm vào một lỗ!

Cũng có nghĩa là, hai lỗ đầu rồng và đầu hổ, phải chọn ra một cái trước, theo thứ tự! "Gia chủ đang do dự cái gì vậy?" "Lẽ nào trong hòm đồng này còn có ám khí?" Trần Tiểu Đao khó hiểu sờ cằm, có

chút nghi hoặc.

Tề Thiết Chủy bên cạnh khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Đầu rồng, đầu hổ, hai cái chỉ có thể chọn một, nếu chọn sai có thể sẽ xảy ra vấn đề." "Và nếu tính như vậy..." Đi đi lại lại tại chỗ, Tề Thiết Chủy cũng đang vắt óc suy nghĩ, hắn đã nhìn ra, vấn đề mà Trần Mộc đang vướng mắc hiện nay, không hề đơn giản. "Trùng Cốc sau Già Long Sơn, tất cả thế phong thủy, đều có thể nói là nửa tự nhiên nửa nhân tạo, đều là do thay đổi cách cục phong thủy mà thành, đây cũng xem như là nghịch thiên hành sự." "Trong bí thuật phong thủy, việc thay đổi cách cục phong thủy có một thuyết là 'Long Hổ tương trì'." Nghĩ đến đây, mạch suy nghĩ của Tề Thiết Chủy cũng nhanh chóng mở ra, tốc độ tư duy của não bộ cũng tăng lên gấp bội.

Long Hổ tương trì, lần lượt đại biểu cho âm dương nhị khí, trên thanh dưới trọc.

Hổ tồn Long cứ, Huyền Vũ cự thi, Long Hổ thùy đầu, hình thế đẳng khứ, Long bi Hổ khấp, tiền hoa hậu giả, tả hữu quỵ lạc gia huyệt.

Đều chỉ đầu rồng đầu hổ không hiện, là Long ao Hổ khuyết, tu nha bất hợp, tứ thú bất ứng!

Nghĩ đến đây, Tề Thiết Chủy lẩm bẩm: "Khí thế cách cục phong thủy đã bị thay đổi này, hoàn toàn dựa vào sự cân bằng giữa âm dương thanh trọc này." "Nếu như Long Hổ đảo ngược, thanh trọc hỗn loạn, hậu hoạn sẽ là vô cùng." "Vậy thì..." Ngay khi xác định được mạch suy nghĩ, Tề Thiết Chủy mới phát hiện, Trần Mộc đã cắm đầu rồng của trượng ngắn Long Hổ vào lỗ hình đầu rồng!

Cạch!

Một tiếng động rõ ràng, cho thấy rất khớp, vừa khít. "Thành công rồi?" "Tề gia, ông tính toán ra cũng là chọn đầu rồng trước sao?" Trần

Tiểu Đao thấp giọng hỏi.

Tề Thiết Chủy gật đầu, sắc mặt lại vô cùng ngưng trọng.

Theo tính toán của hắn, lỗ đầu tiên, chọn đầu rồng chắc chắn là không sai, hoàn toàn chính xác!

Chỉ có điều...

Sau khi trượng ngắn Long Hổ trong tay Trần Mộc cắm vào lỗ, lại một lúc lâu không có phản ứng, như thể bị kẹt cứng! "Hửm?" Trần Mộc cũng có chút bất ngờ.

Chọn đầu rồng trước, điều này tự nhiên là không sai, cũng là đáp án chính xác nhất.

Chuyển tay, Trần Mộc nắm chặt trượng ngắn Long Hổ, đột nhiên kéo mạnh về phía sau, lập tức nghe thấy, cơ quan bên trong hòm đồng được kích hoạt!

Một tiếng 'cạch' giòn tan, một dòng nước đen đột nhiên từ lỗ đầu hổ phun ra!

Cơ quan được kích hoạt, mở khóa thành công!. "Được rồi, không vấn đề gì." Trần Mộc xua tay, ra hiệu mọi người có thể lại gần.

Vũng nước đen kia không có chút uy hiếp nào, sau khi chảy hết ra ngoài, cây đoản trượng Long Hổ cũng bị Trần Mộc dễ dàng rút ra. "Chậc, đúng là một cái rương đồng thật, cứ như một khối liền, đã hàn chết rồi." Nghe Trần Mộc nói vậy, Trần Tiểu Đao bên cạnh thử dùng tay, nhưng không thể mở ra được.

Nhìn kỹ mới phát hiện, cái rương đồng này vì niên đại quá lâu, đến nỗi chất liệu đồng thẩm thấu vào nhau, hoàn toàn hàn chết lại rồi!

Như vậy cũng có thể đảm bảo rằng, vật phẩm đặt bên trong rương đồng này ở trong một môi trường tuyệt đối kín, chắc chắn sẽ

được bảo quản rất tốt.

Chương 364

"Trong tình huống bình thường, đáng lẽ nó phải bật ra mới đúng." Trần Mộc gõ nhẹ vào chiếc rương đồng, một luồng hồ quang điện tựa như rắn sét lao ra, dương lôi nóng rực và mạnh mẽ dễ dàng làm tan chảy phần nối liền trên dưới của chiếc rương đồng!

Chỉ một chiêu, lập tức thấy chiếc rương đồng vuông vức bật mở.

Già La đang cầm đèn pin soi vào bên trong rương đồng, mày liễu khẽ nhíu lại, có chút không nhìn rõ tình hình bên trong.

Bên trong rương đồng này… chứa hơn nửa rương nước đen! "Là dịch vị của Hoắc thị bất tử trùng sao?" "Có lẽ là lúc chiếc rương đồng này chưa hoàn toàn hàn chết, dịch vị của Hoắc thị bất tử trùng đã thẩm thấu vào trong." Chá Cô Tiếu như có điều suy nghĩ, khẽ gật đầu.

Trải qua năm tháng dài đằng đẵng, chiếc rương đồng này không hề rỉ sét xanh, ngược lại vách trong lại xuất hiện rất nhiều đốm đen, có thể là do một loại vật chất chống ăn mòn đặc biệt nào đó.

Mà bên trong rương đồng, có thể thấy rõ được chia thành ba ngăn, mỗi ngăn ngâm một món đồ kỳ quái, nhất thời không nhìn rõ là gì. "Lấy ra đi, dùng Tham Âm Trảo." Trần Mộc vẫy tay.

Chá Cô Tiếu thuận thế bước tới, tùy tiện chọn một ngăn, liền gắp thứ bên trong ra.

Kết quả mới phát hiện, đó dường như là một… quả trứng gà rất lớn? "Trong cái rương đồng thế này lại đặt một quả trứng gà, có hơi vô lý không?

Lớp bên ngoài này có vẻ là sáp… cũng có thể là hổ phách nhựa thông." Tề Thiết Chủy cầm đèn pin soi xét kỹ lưỡng, Trần Tiểu Đao

thì liên tục xua tay, nói: "To như vậy, ít nhất cũng phải là trứng vịt chứ?

Không đúng, ta nghe nói có loại trứng chim cũng to cỡ này…" Quan sát kỹ một vòng, mấy người đều có chút ngơ ngác, không biết phải làm sao. "Đưa ta." "Thứ này bên trong có càn khôn." Trần Mộc một tay lấy quả trứng lại, tiện tay điểm một cái, một luồng hồ quang dương lôi liền lan ra!

Trước sau chưa đến một thoáng, dương lôi nóng rực đã dễ dàng làm tan chảy lớp vỏ sáp bên ngoài của quả trứng.

Ngay sau đó, bên trong lộ ra một lớp… ngọc! "Hử?" "Trước là lớp sáp, rồi lại một lớp ngọc, bên trong hình như còn một lớp nữa, lớp lớp bao bọc, đây là để giữ kín sao?" Mọi người đều có chút thắc mắc.

Nhưng trên bề mặt miếng ngọc này đều khắc rất nhiều hoa văn mây, trong đó còn có hình long hổ bách thú, các loại tiên sơn cây cối. "Dường như là cảnh tượng của Già Long Sơn thời viễn cổ?" "Nếu vậy thì…" Tề Thiết Chủy chậc lưỡi một tiếng, cười nói: "Chắc là một món đồ vật tổ gì đó, giá trị thực tế chắc sẽ không cao lắm." "Hơn nữa mấu chốt nhất là, lớp ngọc này không phải là một khối hoàn chỉnh!" Nghe vậy, dưới ánh đèn pin, mọi người cũng phát hiện ra manh mối.

Lớp ngọc có vết ghép nối rất rõ ràng, người tinh mắt nhìn là biết đây đều là ngọc thạch cũ. "Tuy không phải là một lớp ngọc hoàn chỉnh, nhưng giá trị sưu tầm cũng không thấp, là đồ cổ." "Mộc Gia, cái này không dễ lấy xuống đâu nhỉ?" Tề Thiết Chủy nhìn một vòng, liên tục thở dài.

Thứ đồ cổ lớp này chồng lớp kia, từ lớp sáp lúc trước đã có thể thấy, bất kể là lớp sáp hay lớp ngọc đều không dày.

Muốn lấy nó xuống một cách nguyên vẹn, nói dễ hơn làm?!

Lời còn chưa dứt, đã thấy tay phải của Trần Mộc lóe lên một luồng sáng, giây tiếp theo, lớp ngọc hoàn chỉnh đã bị Trần Mộc nhẹ nhàng gỡ xuống! "Là 'Thần Cơ Bách Luyện', còn có diệu dụng như vậy sao?!" Trần Tiểu Đao liếc mắt đã nhận ra.

Thủ đoạn vừa rồi có thể nói là thần diệu tuyệt luân, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là một trong những năng lực của 'Thần Cơ Bách Luyện', hóa vật, ngự vật! "Chuyện nhỏ." Trần Mộc cười lắc đầu, cùng lúc đó, quả trứng to lớn sau khi bị bóc đi hai lớp, lại lộ ra một lớp gỗ mềm.

Đối với loại gỗ mềm này, Trần Mộc không cẩn thận như vậy nữa, tiện tay vạch một đường, hồ quang dương lôi liền như một con dao phẫu thuật tinh vi sắc bén, rất nhẹ nhàng cắt mở lớp gỗ mềm, để lộ ra vật phẩm bên trong! "Hũ… hũ gốm?" "Trời ạ, lớp lớp bọc kín thế này, ta còn tưởng bên trong có bảo bối kinh thiên động địa gì chứ!" Trần Tiểu Đao ngẩn người một lúc lâu mới phản ứng lại.

Cái hũ gốm này toàn thân trên dưới hiện ra một màu xanh thẫm rất hiếm thấy.

Toàn bộ hũ gốm trông như một cái bình rượu chân cao, rất lập thể, miệng hũ có một lớp nút chặn và sáp bịt kín. "Cũng xem như là một loại thần vật dùng để tế bái đi." Trần Mộc khẽ gật đầu, nhẹ thở dài một tiếng.

Sau khi mở hũ gốm, Già La cũng ghé lại, cùng Trần Mộc nhìn vào thứ bên trong hũ, tức thì trên mặt liền lộ ra một tia kinh hãi, ngỡ ngàng!

Ngược lại là Trần Mộc, mặt mày bình tĩnh, dường như đã sớm liệu được.

Tình trạng khác thường này thật sự khiến Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu đều có chút mờ mịt, lại có chút lòng ngứa

ngáy, tò mò như trăm con kiến bò trong lòng.

Tiếp đó, hũ gốm được đưa cho ba người, sau khi nhìn một lượt, dù Tề Thiết Chủy ba người đã chuẩn bị tâm lý, lúc này cũng nảy sinh một sự kinh ngạc khó tả, cả khuôn mặt đều viết đầy dấu hỏi. "Kỳ lạ thật…" "Trong hũ gốm được bịt kín tầng tầng lớp lớp này, vậy mà lại có một thai nhi?!!!" Dù là ai cũng không ngờ, bên trong quả trứng được bịt kín tầng tầng lớp lớp, lại ẩn giấu một hũ gốm màu xanh thẫm, mà mấu chốt nhất là, bên trong hũ gốm này lại còn ẩn chứa càn khôn!!

Tề Thiết Chủy ba người mặt mày mờ mịt, vẻ mặt cũng muôn màu muôn vẻ.

Có kinh ngạc, có sợ hãi, cũng có nghi hoặc khó hiểu, nhưng nhiều hơn lại là… kinh thán!

Trần Mộc và Già La đã xem tình hình bên trong hũ gốm đầu tiên, tự nhiên cũng biết, lúc này Tề Thiết Chủy ba người có trạng thái như vậy, thật sự cũng rất bình thường. "Một vũng nước trong, một thai nhi." "Đúng không?" Trần Mộc nhìn về phía Tề Thiết Chủy ba người, nhàn nhạt nói: "Đây quả thực cũng được coi là một kiện thần vật rồi, vượt qua nhận thức của thế tục." Bên trong hũ gốm đó, trong vũng nước trong veo, kinh ngạc thay lại là một thai nhi toàn thân màu xanh biếc đang được ngâm, rất nhỏ, thân thể chỉ bằng nắm tay người lớn, co quắp ở đáy hũ, ngẩng đầu lên.

Vừa rồi khi nhìn chăm chú, dù là Trần Mộc cũng có cảm giác đang đối mặt với thai nhi trong hũ gốm này, cảm giác đó rất kỳ quái, cho người ta một cảm giác ngỡ ngàng và khác biệt chưa từng có. "Thai nhi bên trong này… chắc không phải thật đâu nhỉ?" "Trông giống như một thứ gì đó được điêu khắc từ ngọc thạch hơn, nhưng điều này thật sự quá huyền bí, chưa từng nghe thấy!" Tề Thiết Chủy liên tục cảm thán,

trên mặt vẫn viết đầy vẻ không thể tin được.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao lại ghé vào xem một lần nữa, nghi hoặc nói: "Gia chủ, có cần lấy thai nhi này ra xem không?

Cảm giác như ẩn chứa huyền cơ, có chút đạo hạnh…" "Không lấy ra được." Trần Mộc khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Hơn nữa vũng nước trong này không phải vật phàm, có thể nói là thiên thủy thuần khiết nhất, không thể coi thường." "Được rồi, bí mật về thai nhi này, sau này hãy nói." Vừa nói, hũ gốm đã được Trần Mộc bịt lại.

Thai nhi bên trong, lại vào lúc cuối cùng bị bịt kín, bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn thấy dung mạo của Trần Mộc. "Có chút thú vị…" "Quả nhiên vẫn là ở một số chỗ nhỏ nhặt, xuất hiện những thay đổi chưa từng nghĩ tới, thai nhi này chính là một trong số đó." Trần Mộc thầm nghĩ trong lòng.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy thai nhi trong hũ gốm này, Trần Mộc đã biết, thứ này chắc chắn có càn khôn khác, không đơn giản như vẻ ngoài, bên trong chắc chắn còn ẩn giấu bí mật sâu hơn! "Kỳ lạ thật." "Thai nhi trong hũ gốm này không có nửa phần dấu vết điêu khắc của con người, trông như thể được hình thành tự nhiên, thật sự là quỷ dị khó lường!" Chá Cô Tiếu cũng thở dài liên tục lắc đầu.

Cũng không trách Chá Cô Tiếu có suy nghĩ như vậy, thật sự là thai nhi ngọc thạch này, quá giống vật hình thành tự nhiên, nếu không phải chỉ bằng nắm tay, thật sự sẽ khiến người ta tưởng rằng, đây là một thai nhi sống sờ sờ, bị một loại tà thuật nào đó làm hại, từ đó biến thành trạng thái như vậy! "Đây là thần khí mà người Di địa phương ở Già Long Sơn thời viễn cổ dùng để cúng bái." "Có thể nói là do thiên nhiên thuần túy tạo thành, cũng có thể nói… là trạng thái do một thứ gì đó đặc biệt hóa thành." Giọng Trần Mộc rất bình tĩnh, nhưng lại khiến mọi người nảy sinh một cảm giác cực kỳ khó chịu, thần khí?

Hay là, do một thứ đặc biệt nào đó hóa thành? "Mộc Gia, sẽ là thứ gì vậy?" Tề Thiết Chủy cẩn thận hỏi một câu, có chút không đoán được suy nghĩ của Trần Mộc: "Chẳng lẽ còn liên quan đến những cổ thần thượng cổ kia?" Nghe vậy, Già La bên cạnh, sắc mặt cũng hơi thay đổi. "Làm gì có nhiều cổ thần thượng cổ như vậy?

Ăn no rửng mỡ, không có việc gì ra ngoài lượn lờ sao?" "Đương nhiên…" Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Cũng coi như có chút liên quan đi, ngươi có biết thiên địa linh khí… có lúc sẽ trong năm tháng dài đằng đẵng, sinh ra một số thứ đặc biệt không?" "Ví dụ như, Tề Thiên Đại Thánh." Tức thì, mọi người đều hiểu ý Trần Mộc muốn biểu đạt, lờ mờ cũng đoán được ý sâu xa ẩn giấu trong lời nói của hắn!

Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, đó là do trời sinh đất dưỡng, từ trong kẽ đá nứt ra.

Chương 365

"Mộc Gia." "Vậy nếu nói theo lời ngài…" Tề Thiết Chủy nuốt nước bọt, do dự nói: "Thai nhi ngọc thạch trong hũ gốm vừa rồi, chẳng lẽ cũng là do trời sinh đất dưỡng, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt mà thành?!" "Vậy chẳng phải là một tôn tuyệt thế đại yêu, hoặc là một đại năng nào đó được thiên địa tạo hóa sao?" "Có lợi hại vậy không?" Trần Tiểu Đao rõ ràng có chút không tin. "Hơi quá lời rồi, Tề gia chủ." Chá Cô Tiếu cũng xua tay, không cho rằng sự thật là như vậy.

Đối với điều này, Trần Mộc cũng chỉ cười cười, mở miệng nói: "Đợi sau này các ngươi nhìn thấy cái gọi là Côn Luân Thai, cũng sẽ hiểu ý trong lời nói của ta." "Côn Luân Thai!!" Tề Thiết Chủy lần này trực tiếp không kìm được nữa, kinh hô thành tiếng.

Trong lúc suy nghĩ thay đổi, ánh mắt của Tề Thiết Chủy cũng trở nên ngưng trọng.

Chá Cô Tiếu bên cạnh cũng mặt mày kinh ngạc, hiển nhiên cũng không ngờ, sẽ từ miệng Trần Mộc nhận được một đáp án như vậy! "Côn Luân Thai là gì?

Tướng công?" Già La có chút tò mò, nghi hoặc nhìn về phía Trần Mộc. "Cái gọi là Côn Luân Thai, còn được gọi là Địa Sinh Thai." "Truyền thuyết thời Tây Kinh mạt niên, dưới đấu băng khổng lồ của Côn Luân Sơn, người địa phương từng phát hiện một thai nhi bằng băng khổng lồ, to như quả núi, ngũ quan đầy đủ, sống động như thật." Trần Mộc dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Nói đơn giản, Côn Luân Thai chính là nơi linh khí của long mạch hội tụ, sẽ ngưng tụ thành một số thứ đặc biệt." Một câu nói ra, Già La đã hiểu được phần lớn, như có điều suy nghĩ.

Mà đối với Tề Thiết Chủy và Chá Cô Tiếu mà nói, ba chữ 'Côn Luân Thai' có thể lớn có thể nhỏ, xét tình hình hiện tại, nếu xác nhận thai nhi ngọc thạch trong hũ gốm là một Côn Luân Thai, vậy thì điều này đủ để chứng minh, bảo địa phong thủy 'Thủy Long Vựng' mà Hiến Vương chọn, là có thật!!

Nếu không phải là huyệt mắt thần tiên như vậy, làm sao có thể sinh ra một 'Côn Luân Thai'?! "Ta bây giờ thật sự càng ngày càng tò mò, Mộc Gia, Hiến Vương này rốt cuộc có bản lĩnh gì, hà đức hà năng?!" Tề Thiết Chủy liên tục lắc đầu, than thở không thôi: "Nếu kẻ như Hiến Vương có thể đắc đạo thành tiên, vậy thì thiên cơ thiên lý này… thật sự mù mắt rồi!!" "Lời này nói cũng có ý đó." Trần Mộc khẽ gật đầu, cười nói: "Thao tác một phen như vậy, lại dùng 'đẳng thuật', lại hiến tế lượng lớn người sống, quả thực có thể xem là… đầy mình oán khí." Đối với phong thủy xung quanh mộ Hiến Vương, Trần Mộc quả thực cũng nhìn ra một số điều.

Chỉ có điều, 'Côn Luân Thai' này rốt cuộc hình thành như thế nào, Trần Mộc nhất thời cũng không nói chắc được, không nắm chắc.

Nhưng có thể khẳng định là, 'Côn Luân Thai' này, không hề đơn giản! "Mộc Gia, có một khả năng là…" "Long vương mạch của Cửu Châu đại địa chúng ta, có một nhánh phân ra đến đây, sau đó mới vào thời viễn cổ, sinh ra 'Côn Luân Thai' này?" Giọng Tề Thiết Chủy có chút do dự, hiển nhiên cũng không dám chắc.

Đối với quan điểm này của Tề Thiết Chủy, Trần Mộc cũng không phải chưa từng nghĩ đến, chỉ có điều… nếu thật sự như hắn nghĩ, vậy thì vấn đề bên trong lớn rồi! "Có chút khó giải quyết đấy, Tề gia chủ." "Nếu thật sự là long vương chi mạch của Côn Luân Sơn, kéo dài đến đây, vậy thì chỉ có thể là có cao nhân khác ra tay, không thể coi thường." Nghe vậy, Tề Thiết Chủy khẽ sững sờ, ngưng giọng nói: "Mộc Gia, nói cách khác, khả năng này không phải là không có, chỉ là

độ khó cực cao?!" "Ngươi am hiểu phong thủy, chẳng lẽ không biết độ khó bên trong sao?" Trần Mộc hỏi lại một câu.

Đối với cuộc giao tiếp giữa hai người, ba người bên cạnh đều có chút không xen vào được.

Liên quan đến Côn Luân Sơn, long vương chi mạch, lai lịch bên trong sâu xa, xa không phải sức người có thể tra xét được! "Có cơ hội thì từ từ tra sau, Côn Luân Sơn… chúng ta cũng phải đi một chuyến, để giải quyết một số phiền phức ngầm." "Được rồi." Trần Mộc xua tay, ra hiệu Tề Thiết Chủy không cần phải bận tâm vấn đề này nữa.

Nếu thật sự là long mạch của Côn Luân Sơn, vì một số nguyên nhân đặc biệt, mà vào thời viễn cổ đến Trùng Cốc này… Vậy thì bên trong, chắc chắn ẩn chứa huyền cơ, có uẩn khúc khác!

Quay đầu lại, mọi người nhìn về hai ngăn còn lại của rương đồng, có thể thấy rõ, trong một ngăn, đặt một túi da lớn.

Trần Tiểu Đao vớt túi da lớn này ra, đặt trên mặt đất. "Sờ vào da này, chất liệu chắc là loại báo gấm, không sai được, chỉ là, phù chú cổ văn trên đây… chắc không có vấn đề gì chứ?" "Không sao." Trần Mộc xua tay.

Cũng không trách Trần Tiểu Đao cẩn thận như vậy, thật sự là, đi suốt một đường, mọi người đã thấy rất nhiều thứ liên quan đến 'đằng thuật' rồi, mà những phù chú minh văn phối hợp với 'đằng thuật', đều rất độc đáo, khiến người ta xem qua khó quên!

Từng cái chú văn như nòng nọc, chỉ cần liếc mắt một cái, sẽ khiến người ta nảy sinh một cảm giác cực kỳ khó chịu, cứ như những thứ này tùy thời sẽ chiếm lấy thân người, thi triển 'đằng thuật'!

Trần Mộc đưa tay nắn nắn túi da báo này, tức thì trong lòng hắn, liền nảy ra một ý tưởng rất hay.

Gân thú dùng để buộc túi da được siết rất chặt, nhưng cũng không cản được một tia dương lôi cắt qua, dễ dàng bị cắt đứt.

Ngay sau đó, bên trong túi da lớn này, liền lộ ra một đống xương khô đã mục nát.

Sau khi đổ hết ra mặt đất, Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Cái này lại có chút thú vị, cũng coi như phù hợp với suy đoán trước đó của ta." "Đây là xương người?

Cũng không giống…" Tề Thiết Chủy gãi đầu.

Đống xương khô này phân tán ra, gần như có thể ghép thành ba bộ xương, nhưng hình dạng xương cốt lại rất kỳ lạ quái dị!

Xương sọ rất lớn, xương cánh tay cũng rất dài, nhưng xương chân lại rất ngắn. "Xét từ mật độ xương, dường như đều là của những người già yếu, răng mòn rất lợi hại, đây tuyệt đối không thể là xương khô của trẻ con." Chá Cô Tiếu nhìn rất rõ.

Trần Mộc cười một tiếng, thấp giọng nói: "Đây không phải là xương người, mà là… sơn tiêu trong truyền thuyết, cũng tức là sơn tinh theo cách gọi chung." Vừa nghe lời này, bốn người xung quanh đều sững sờ. "Sơn tiêu?" Già La khẽ chớp mắt đẹp, nghi hoặc nói: "Tướng công, sơn tiêu này là yêu tà có thật sao?

Không phải truyền thuyết?" "Tự nhiên không phải." Trần Mộc cười lắc đầu.

Ban đầu Trần Mộc cũng không tin, trên thế giới này có yêu ma quỷ quái, mạn thiên thần phật gì.

Nhưng sau này hắn mới phát hiện, không phải là không có, chỉ là tầng lớp, tầm mắt của người bình thường, căn bản không nhận ra được những sự vật này! "Sơn tiêu trong truyền thuyết thân hình lùn nhỏ, tay dài như vượn, có thể nói tiếng người, trong núi sâu có thể hô

phong hoán vũ, rất lợi hại." "Vậy nếu nói như vậy…" Tề Thiết Chủy chậc chậc lấy làm lạ, thấp giọng nói: "Ba con sơn tiêu này, chính là chân thân của sơn thần mà người Di viễn cổ tế bái?!" "Hiến Vương cũng có chút bản lĩnh." Trần Tiểu Đao thần sắc nghiêm lại.

Nếu là sơn thần mà người Di địa phương thời viễn cổ tế bái, vậy ba con sơn tiêu này, chắc chắn không thể chết trong tay người Di.

Ai có thể giết chúng?

Chỉ có thể là Hiến Vương! "Tình hình cụ thể ra sao, còn phải đợi chúng ta vào mộ Hiến Vương rồi mới biết." "Nhưng ba bộ xương khô của sơn tiêu này, cũng có diệu dụng khác." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Già La nhìn ba bộ xương khô của sơn tiêu trên mặt đất, lại nhìn Trần Mộc một cái, chợt hiểu ra: "Tướng công muốn luyện chế ba bộ xương khô của sơn tiêu này thành thuộc hạ?" "Nếu dựa vào 'Thần Cơ Bách Luyện', cũng không phải hoàn toàn không có khả năng…" "Thông minh." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Sơn tiêu thời viễn cổ này, hiện tại Trần Mộc cũng không dám chắc, chúng rốt cuộc có năng lực đặc biệt gì, nhưng nếu có thể dựa vào 【Thần Cơ Bách Luyện】 luyện chế thành công, không chừng cũng là một phần trợ lực!

Mà mấu chốt nhất là, sơn tiêu vật này, trong mắt một số dân bản địa ở núi sâu, đó chính là sơn thần chính hiệu, là sự tồn tại che chở một phương!

Mà điểm này, vừa khéo cũng có thể giúp Trần Mộc, mở rộng từ đường hương hỏa của hắn! "Thứ đặt trong ngăn còn lại này… Mộc Gia, trông có vẻ không ổn lắm, có mở không?" Ánh mắt Tề Thiết Chủy hướng về phía trong rương đồng, trong ngăn cuối cùng, kinh ngạc thay lại đặt một chiếc hộp đồng nhỏ nhưng tinh xảo vô cùng, trên đó điêu khắc một khuôn mặt quỷ sống động như thật, đang nhe

nanh cười nhìn mọi người… "Tính ra như vậy, có chút không chắc chắn… trong chiếc hộp đồng cuối cùng này, có thể đặt thứ gì?" "Túi da lớn phía trước coi như đã nhìn rõ." Tề Thiết Chủy dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Sơn tiêu được người Di địa phương xem là sơn thần, và thai nhi ngọc thạch kỳ quái kia, tất cả đều đã vào bụng của con Hoắc thị bất tử trùng này." "Mộc Gia, ngăn cuối cùng này?" "Sao, sợ rồi à?" Trần Mộc cười một tiếng.

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy cũng chỉ gãi đầu, cười gượng hai tiếng.

Nói ra thì, trong chiếc rương đồng lớn này tổng cộng chỉ có ba ngăn, mà đồ vật trong hai ngăn hai bên đều đã xem xong, cũng đã biết là gì.

Duy chỉ có ngăn ở giữa, lớn nhất, cũng là bí ẩn nhất!

Mà theo tình hình này tính toán, vật đặt ở trong cùng của chiếc rương đồng lớn này, chắc chắn phải là vật quan trọng nhất. "Những thứ đặt trong hai ngăn còn lại đều có quan hệ không thể tách rời với người Di địa phương, ngăn ở giữa này… chắc cũng tương tự nhỉ?" Chá Cô Tiếu do dự một chút, thấp giọng nói.

Trần Tiểu Đao cũng có chút tò mò, mở miệng nói: "Bên trong này có phải là thi thể của người Di nào đó không, hay là thần khí mà Hiến Vương cướp được từ nơi nào khác?!" "Làm gì có nhiều thần khí vậy, Tiểu Đao!" Tề Thiết Chủy dở khóc dở cười.

Nhưng nghĩ lại, chuyện này thật khó nói!

Hai ngăn trước đó, bất kể là thai nhi ngọc thạch đựng trong hũ gốm, hay là túi da lớn đựng xương khô của sơn tiêu, đều có thể được coi là thần khí của địa phương.

Chương 366

"Ra tay đi." Trần Mộc khẽ gật đầu, không lo lắng bên trong sẽ có uẩn khúc gì.

Ở giữa nhất, đó là một chiếc hộp đồng vuông vức, không nhỏ, mặt trên điêu khắc một khuôn mặt quỷ sống động như thật, răng nanh hung ác, nhe nanh nhìn chằm chằm.

Thoạt nhìn, tựa như dạ xoa tuần tra biển cả.

Lại giống như một loại bảo hàm phong ấn ác quỷ. "Tướng công, không có vấn đề gì chứ?" Già La thấy Trần Mộc định ra tay, không khỏi có chút lo lắng.

Trần Mộc cười lắc đầu, trầm giọng nói: "Chút mánh khóe vặt, đồ vật nhỏ thôi, không có vấn đề gì lớn." Vừa giơ tay, chiếc hộp đồng mặt quỷ này đã bị Trần Mộc mở ra.

Tức thì, một vùng ánh sáng xanh lạnh lẽo tỏa ra, chiếu lên mặt mỗi người, trông có chút quỷ dị. "Hử?!" "Thiềm thừ???" Tề Thiết Chủy sững sờ, vô cùng nghi hoặc: "Đây lại là thao tác và bố trí gì đây?

Bên trong một chiếc rương đồng lớn như vậy, lại giấu một con thiềm thừ?" Kinh ngạc thay, bên trong chiếc hộp đồng đó, đặt một con thiềm thừ ba chân màu xanh lam! "Chiếc hộp đồng này chính là một tòa thiềm cung bằng đồng." Trần Mộc tiện tay chỉ, nhẹ giọng nói: "Đương nhiên, thứ này có diệu dụng khác, phối hợp với hai khối vẫn thạch bên ngoài càng làm nổi bật lẫn nhau." Trong lúc nói chuyện, mọi người cũng cẩn thận quan sát con thiềm thừ ba chân màu xanh lam này.

Con thiềm thừ ba chân này có kích thước gần bằng đầu người, thân hình có vẻ hơi mập mạp, tổng thể toát ra vẻ tự đắc.

Bất kể là chất liệu, hay là công phu điêu khắc, đều là thứ cực kỳ hiếm thấy, có thể nói là một tuyệt phẩm, càng có thể được gọi là… một thần vật! "Truyền văn Hằng Nga nuốt thuốc trường sinh bất tử, đến nguyệt cung hóa thành thiềm thừ." "Chẳng lẽ?" Trần Tiểu Đao xoa xoa cằm, thấp giọng nói. "Nói bậy gì thế, Tiểu Đao, làm gì có nhiều Hằng Nga tiên tử vậy?

Nhưng thứ này quả thực có thể được coi là một tuyệt phẩm, Mộc Gia, lời to rồi!" Tề Thiết Chủy chậc chậc lấy làm lạ, cũng có chút mở mang tầm mắt.

Trần Mộc khẽ xua tay, thấp giọng nói: "Con thiềm thừ ba chân màu xanh lam này, cộng thêm hai khối thiên thạch ở lối vào trước đó, đã tạo thành một hàng rào che chắn." "Bảo vệ… bầu trời của mộ Hiến Vương." Đây là chuyện Trần Mộc biết, đương nhiên, Tề Thiết Chủy và những người khác hoàn toàn không biết gì về điều này, và đối với những gì Trần Mộc nói, họ cũng chỉ hiểu một nửa, không hiểu sâu.

Trong nháy mắt, cả chiếc rương đồng lớn, hũ gốm, túi da đựng xương khô của sơn tiêu, và cuối cùng là thiềm cung mặt quỷ bằng đồng này, tất cả đều bị Trần Mộc thu lại.

Ba món đồ này, bất kể là món nào, đều là đồ tốt hiếm có.

Đối với điều này, Trần Mộc tự nhiên cũng sẽ không dâng cho người khác, huống hồ, những thứ này đều có diệu dụng, cũng được coi là thần vật rất hiếm.

Đúng lúc này, Tề Thiết Chủy đột nhiên loạng choạng một cái, vội vàng vịn vào Chá Cô Tiếu: "Tiểu Đao!

Có phải ngươi ngáng chân ta không?!

Tự nhiên gây sự gì vậy!" "Không phải ta mà." Trần Tiểu Đao ngơ ngác gãi đầu.

Tức thì, ánh đèn pin chiếu xuống, ánh mắt của mọi người cũng đồng loạt hạ xuống, tất cả đều tập trung vào chân của Tề Thiết Chủy, tức thì đều hít một hơi khí lạnh! "Mẹ kiếp, đây là cái thứ quái gì vậy?!!" "Sâu??" Tề Thiết Chủy sợ đến nỗi suýt nhảy dựng lên.

Kinh ngạc thay, ở bên chân hắn, có một đứa trẻ sơ sinh quái dị nửa người nửa sâu, đang ôm chân hắn xé toạc!

Rất khó nói đứa trẻ sơ sinh quái dị này, rốt cuộc là người, hay là sâu.

Nửa thân dưới của nó không có chân, trông giống như một loại động vật thân mềm nào đó, nửa thân trên có chút giống trẻ sơ sinh của loài người… Thoạt nhìn, tựa như một con quái vật được dán lại bằng keo!

Lời còn chưa dứt, từng tiếng khóc khàn khàn khiến người ta tê dại da đầu, phát ra từ miệng của 'đẳng anh', âm thanh cực kỳ chói tai khó nghe, hoàn toàn không giống tiếng người! "Mẹ nó, động tĩnh này cũng quá khó nghe rồi!" Trần Tiểu Đao vung tay ra sau, định ra tay giết: "Ngay cả tiếng của con mèo đêm cũng hay hơn cái này nhiều!" Tức thì, một luồng sấm sét đột nhiên bùng lên, 'đẳng anh' kia trong nháy mắt bị hất bay lên không trung, bị một đám hắc thủy âm lôi bao bọc kín mít, lơ lửng giữa không trung. "Quả thực có chút quỷ dị." "Tà môn dị thường." Nhìn con 'đẳng anh' này, dù là Trần Mộc, lúc này cũng có chút phiền lòng, trong lòng từng trận sát khí trào ra!

Nhưng đúng lúc này, miệng của con 'đẳng anh' này đột nhiên nổ tung, vậy mà… nuốt chửng âm lôi của Trần Mộc!! "Ồ, có chút đạo hạnh đấy…" Nhìn thấy cảnh tượng này, Trần Mộc cũng nhướng mày, nảy sinh hứng thú nồng hậu.

Ban đầu đối với loại 'đẳng anh' này, Trần Mộc thật sự không có chút hứng thú nào, xử lý nó đi cho nhanh cũng không hề quá đáng!

Loại 'đẳng anh' này, vừa đến từ trẻ sơ sinh, lại vừa đến từ sự ảnh hưởng và thúc đẩy của 'đẳng thuật', mới hình thành nên một trạng thái quỷ dị như vậy.

Nửa người nửa sâu, oán khí ngút trời!

Mà lúc này, con 'đẳng anh' này, miệng của nó kinh ngạc thay đã tách thành bốn cánh, bên trong mỗi cánh đều mọc ra những chiếc gai ngược hình răng cưa, trông giống như miệng của một loại côn trùng nào đó, lại càng có sự tương đồng rất lớn với Hoắc thị bất tử trùng!

Thoạt nhìn, tựa như đầu của 'đẳng anh' này đã nứt thành bốn cánh!

Mà điều thú vị nhất, cũng là điều khiến Trần Mộc hứng thú nhất là, con 'đẳng anh' này, đang không ngừng nuốt chửng hắc thủy âm lôi đang giam giữ nó, dường như không bị ảnh hưởng quá lớn!!

Đương nhiên cũng phải thôi, Trần Mộc không hề thúc đẩy đặc tính của hắc thủy âm lôi, để hút cạn sinh mệnh lực của con 'đẳng anh' này, nếu không, nó đã sớm biến thành một vũng bùn nát! "Có thể nuốt chửng sấm sét?

Hay là?" "Không đúng, không không không." Chá Cô Tiếu liên tục lắc đầu, quay đầu nhìn về phía Trần Mộc: "Mộc Gia, đây chắc không phải là nó đang nuốt chửng sấm sét đâu nhỉ?

Nó có lợi hại vậy không?

Đặc tính thôn phệ?!" "Đương nhiên không phải." Trần Mộc lắc đầu.

Tình trạng dị thường này, cũng không khó hiểu.

Theo Trần Mộc thấy, đó là con 'đẳng anh' này, có năng lực đặc biệt nuốt chửng 'khí', cho nên, nó mới có thể nuốt chửng 'hắc thủy âm lôi'!

Về phần năng lực đặc biệt này, là đến từ dị biến của bản thân, hay là đến từ 'đẳng thuật', nhất thời, Trần Mộc cũng không dám chắc. "Làm một thí nghiệm là được." "Nếu những 'đẳng anh' khác, cũng có năng lực nuốt chửng 'khí', vậy thì chứng minh là có liên quan đến 'đẳng thuật', như vậy…" Lời của Trần Mộc chưa nói hết, mà đã dừng lại.

Mà đối với lời chưa nói hết của Trần Mộc, Chá Cô Tiếu, Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy, cũng lòng biết dạ sáng, tức thì đều có một sự mong đợi kỳ lạ khó tả.

Vừa mong đợi nguy hiểm, đồng thời cũng mong đợi những nhận thức hoàn toàn mới!

Già La thì luôn theo sát Trần Mộc, tùy thời cảnh giác, nhưng lại giữ im lặng đáng kể, trầm ổn mà lại mỹ diễm động lòng người. "Vậy Mộc Gia, chúng ta đi đâu kiếm mấy con 'đẳng anh' này?" "Đợi đã…" Tề Thiết Chủy bừng tỉnh, hiểu ra: "Ta đã nói tại sao những nữ thi trước đó lại kỳ quái như vậy, ra là, bên trong cái kén sâu lớn mà chúng cõng sau lưng, chính là chứa những thứ tà môn này?!" Lần này ngộ ra, Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao cũng hiểu rõ toàn bộ đầu đuôi câu chuyện!

Rốt cuộc bọn họ cũng không ngờ, những nữ thi đó không chỉ đang thông qua Hoắc thị bất tử trùng, để cung cấp 'đẳng độc độc chướng' không ngừng cho Trùng Cốc, mà đồng thời còn đang thai nghén những 'đẳng anh' quỷ dị vô cùng này! "Tướng công, ngài xem…" Già La đột nhiên mở miệng, giơ tay chỉ về phía sau lưng ba người Tề Thiết Chủy.

Trần Mộc nhìn rõ, khẽ gật đầu: "Đúng là tự tìm đến cửa, cũng đỡ cho ta phải đi tìm từng đứa một, không tệ." "Cái gì?" Tề Thiết Chủy còn chưa phản ứng lại.

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu thì đã hiểu ra.

Hai người gần như đồng thời quay người, cảnh giác tột độ!

Chương 367

Quỷ mới biết, tại sao những 'đằng anh' quỷ dị này, di chuyển lại không hề phát ra chút âm thanh nào??

Kinh ngạc thay, ở phía sau lưng ba người không xa, đã xuất hiện một mảng trắng xóa!

Một mảng… 'đằng anh'!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của mọi người đang nhìn tới, mảng 'đằng anh' trắng xóa kia, đồng loạt phát ra một tiếng khóc khàn khàn và quỷ dị.

Âm thanh vừa lớn, vừa dày đặc, khiến người ta phiền lòng ý loạn, lo lắng bất an!

Trước đó sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào chiếc rương đồng, sau đó lại chỉ mải mê nghiên cứu con 'đằng anh' bị Trần Mộc bắt được.

Lại sơ suất rằng, chỉ trong một lúc ngắn ngủi, 'đằng anh' đã bò khắp nơi, không dưới mấy chục, thậm chí cả trăm con! "Những nữ thi trước đó, Tướng công, không phải ngài đều thu đi rồi sao?

Vẫn còn sót lại một nhóm ở đây à?" Già La thấp giọng hỏi, có chút nghi hoặc.

Trần Mộc khẽ gật đầu, cười nói: "Nếu không phải tình cờ bỏ sót lại một phần, làm sao có thể thấy được sinh vật quỷ dị như vậy?!" Thoạt nhìn, tựa như mọi người đã bị những 'đằng anh' này bao vây.

Thực ra… ai cũng chưa dùng sức! "Tiểu Đao, thử 'Kim Quang Chú' trước, xem chúng có thể nuốt chửng không?!" Trần Mộc giơ tay vẫy.

Tức thì, một luồng kim quang hộ thể biến đổi hình dạng, hóa thành một cây roi dài bằng kim quang, quất xuống gần mấy con 'đẳng anh'.

Đồng thời, ngay sau 'Kim Quang Chú' của Trần Tiểu Đao, Chá Cô Tiếu cũng đã thi triển 'Dương Ngũ Lôi', đương nhiên không phải để tấn công, mà là để tiếp tục bài kiểm tra chưa hoàn thành của Trần Mộc.

Vài giây sau, đối mặt với kim quang hộ thể, dương ngũ lôi, những 'đẳng anh' quỷ dị trắng xóa kia, nhất thời đều không còn cất tiếng khóc nữa, mà như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, đồng loạt lao tới!! "Quả nhiên không sai." "Đúng là phù hợp với một số suy đoán của ta." Trần Mộc khẽ gật đầu, thấp giọng nói: "Đối với chúng mà nói, có lẽ đây là bữa… mỹ vị đầu tiên kể từ khi ra đời?" Già La nghi hoặc nhìn Trần Mộc một cái, nhẹ giọng nói: "Tướng công, làm vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?

Chúng có vì vậy mà trưởng thành không?" Lời này lọt vào tai Trần Mộc, cũng khiến hắn nhớ lại một loại quái vật khác… thi cẩu điếu!

Một số thi cẩu điếu đặc biệt, cũng có đặc tính thôn phệ, điểm này, sớm đã ở Phong Sơn, Trần Mộc đã tận mắt chứng kiến.

Chỉ có điều so sánh ra, thi cẩu điếu kia, chắc chắn lợi hại hơn những 'đẳng anh' này một chút. "Mộc Gia!" "Đám này dường như thật sự rất giỏi thôn phệ, mà khẩu vị cũng không nhỏ đâu!!" Tề Thiết Chủy vẫn luôn quan sát xung quanh, vội vàng nhắc nhở một câu.

Trần Mộc nhìn rõ, xua tay nói: "Đã xác nhận rồi, đặc tính thôn phệ, chín mươi chín phần trăm là do 'đẳng thuật' gây ra." "Như vậy…" "Bên trong mộ Hiến Vương, cũng chắc chắn sẽ có dị biến!" Sự lo lắng của Trần Mộc không phải là không có lý.

Lũ 'Đẳng Anh' ồ ạt xông lên kia gần như điên cuồng!

Bất kể là Trần Tiểu Đao hay Giá Cô Tiếu, bọn họ đều chỉ đang thử nghiệm, vì vậy không hề triển khai tính công kích của 【Kim Quang Chú】 và 【Ngũ Lôi Chính Pháp - Dương Ngũ Lôi】.

Nói đơn giản, họ chỉ thi triển hai loại năng lực này ở mức bình thường nhất, duy trì chúng ở trạng thái 'khí' đã thành hình!

Mà cảnh tượng trước mắt lúc này cũng đúng như Trần Mộc đã dự liệu, đối với lũ 'Đẳng Anh' này, loại 'khí' đến từ linh khí đất trời, do tu luyện mà thành này có một sức hấp dẫn chí mạng với chúng, càng là món đại bổ vô thượng!

Chỉ trong vài hơi thở, từng con 'Đẳng Anh' điên cuồng ùa lên đã gặm sạch kim quang hộ thể của Trần Tiểu Đao, đồng thời cũng gặm sạch cả Dương Ngũ Lôi của Giá Cô Tiếu. "Đúng là có chút tà môn... rất kỳ quái." "Có chút không nghĩ ra, Gia chủ!" Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, khó hiểu nói: "Bọn 'Đẳng Anh' này nuốt kim quang hộ thể và Dương Ngũ Lôi, dường như... cũng không hấp thu hay chuyển hóa gì cả?

Chỉ đơn thuần là cắn nuốt thôi sao?" "Hẳn là có chuyển hóa thành năng lượng dinh dưỡng." Giá Cô Tiếu lắc đầu.

Ánh sáng xung quanh rất kém, ban đầu Trần Tiểu Đao cũng không nhìn rõ, vẫn là Giá Cô Tiếu mắt tinh, lập tức chỉ ra một con 'Đẳng Anh', rồi lại quay đầu nhìn về phía Trần Mộc: "Gia chủ, ngài xem." Con 'Đẳng Anh' bị Giá Cô Tiếu chỉ vào có thể nói là có sự thay đổi rõ rệt nhất!

Con 'Đẳng Anh' này cũng có kích thước lớn nhất, to bằng khoảng hai ba con 'Đẳng Anh' khác cộng lại, toàn thân bao phủ một lớp vỏ dày màu trắng xám.

Cái miệng giống như bốn cánh hoa cũng trở nên sắc bén hơn không biết bao nhiêu lần! "Cắn nuốt, hấp thu, chuyển hóa." "Xét trên

một phương diện nào đó, 'Đẳng Anh' này quả thực có điểm tương đồng với lý niệm của 'Đẳng Thuật'." Trần Mộc trầm tư, mày hơi nhíu lại. 'Đẳng Thuật' chính là một loại thuật pháp chuyển hóa vô cùng lợi hại, mà nguồn sức mạnh của nó đến từ những cảm xúc tiêu cực cực đoan như oán niệm mãnh liệt, lời nguyền của người chết!

Mà lúc này, 'Đẳng Anh' được sinh ra nhờ 'Đẳng Thuật' dường như... cũng kế thừa một vài đặc tính chuyển hóa. "Thử xem độ cứng." Trần Mộc khẽ gật đầu, tiện tay điểm một cái.

Một tiếng sấm vang lên!

Âm thanh không lớn, nhưng tốc độ của tia sét đó lại nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã bắn tới gần, đánh trúng con 'Đẳng Anh' lớn nhất!!

Bùm!!

Vụ nổ đột ngột, kèm theo máu thịt, mảnh vụn đủ màu sắc bay tung tóe.

Con 'Đẳng Anh' đó giống như một quả bóng bay bị nổ tung tại chỗ, tức thì nổ banh xác, tan thành máu thịt vương vãi khắp nơi!!

Tình huống đột ngột này cũng khiến những con 'Đẳng Anh' xung quanh giật nảy mình, tiếng khóc thét chói tai khàn khàn vừa mới ngưng lại chưa được mấy phút lại một lần nữa vang lên, quanh quẩn trong toàn bộ sơn động, vang vọng không dứt! "Sao rồi, Tả phu, ổn chứ?" Già La nhỏ giọng hỏi.

Trần Mộc khẽ gật đầu, tiện tay vung ra một đạo Dương Ngũ Lôi nóng rực mạnh mẽ, hồ quang điện nhảy múa cuồng loạn như rắn bạc múa may!

Trước và sau chỉ trong chốc lát, tiếng khóc thét chói tai của lũ 'Đẳng Anh' liền tan thành mây khói, im bặt. "Cái này..." Nhìn đám

'Đằng Anh' trắng hếu dưới đất, ba người Tề Thiết Chủy cũng lờ mờ đoán ra được điều gì đó.

Nếu với thủ đoạn và sức mạnh của Trần Mộc, việc quét sạch lũ 'Đằng Anh' này thì có gì khó?!

Chẳng qua chỉ là chuyện nhấc tay mà thôi!

Hơn nữa, đừng nói là mấy chục hay hàng trăm con 'Đằng Anh', cho dù có thêm mấy chục, mấy trăm, mấy nghìn, hay mấy vạn con nữa, cũng chưa chắc đã gây ra được bất kỳ mối đe dọa hay nguy hiểm nào cho Trần Mộc!

Ngược lại, nếu một lượng lớn 'Đằng Anh' lọt vào thế giới của người thường... thì sự nguy hiểm và phiền phức mà nó gây ra sẽ khó mà lường hết được!! "Mộc gia, có phải ngài định... sắp xếp cho lũ 'Đằng Anh' kỳ quái này một nơi chốn tốt đẹp không?

Thả chúng đi đâu?" "Chuyện này dường như có chút không ổn, Mộc gia." Sắc mặt Tề Thiết Chủy rất nghiêm túc, giọng điệu càng thêm nặng nề!

Chương 368

Trần Mộc khẽ gật đầu, tiện tay vung ra 【Phong Hậu Động Thiên】, không tốn chút sức lực nào đã thu toàn bộ 'Đẳng Anh' xung quanh vào trong đó và trói buộc chúng lại.

Đối với việc quy hoạch bên trong 【Phong Hậu Động Thiên】, Trần Mộc đã sớm bắt tay vào cải tạo.

Ví dụ như nơi chuyên dành cho Trần Mộc và các nữ quyến sinh sống đều là những nơi có môi trường tốt nhất, linh khí đất trời dồi dào nhất.

Còn những sinh vật kỳ quái như 'Đẳng Anh' thì bị Trần Mộc ném thẳng vào 'Hồ Lô Động', để chúng ở cùng với Hoắc thị bất tử trùng, xem như không ai ảnh hưởng đến ai. "Tại sao lại không ổn?" "Ngươi lo rằng số lượng 'Đẳng Anh' này cuối cùng sẽ trở nên không thể kiểm soát, từ đó hình thành một loại tai họa côn trùng khổng lồ nào đó sao?" Trần Mộc bình tĩnh nhìn Tề Thiết Chủy, thản nhiên nói.

Đối diện với ánh mắt của Trần Mộc, không biết vì sao, Tề Thiết Chủy lại nảy sinh một nỗi sợ hãi khó tả, chợt nhận ra, trước khi mình nói câu vừa rồi... hình như có hơi thiếu suy nghĩ?! "Mộc gia ngài đừng giận, tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi!" Tề Thiết Chủy vội vàng xua tay.

Trần Mộc lắc đầu, trầm giọng nói: "Nỗi lo này của ngươi, ta vừa rồi cũng đã cân nhắc, nhưng phát hiện không phải là vấn đề quá lớn." "Hơn nữa, quan trọng nhất là." "Nơi ta muốn thả lũ 'Đẳng Anh' này qua, không phải là Cửu Châu đại địa của chúng ta, mà là một nơi khác cách biển trông sang." Nghe câu này, không chỉ Tề Thiết Chủy ngẩn người, mà cả Giá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao cũng hoàn toàn không

ngờ sẽ nghe được một câu như vậy từ miệng Trần Mộc!

Thả 'Đằng Anh' đến đó?

Bên kia cách biển? "Chẳng lẽ... 'Đằng Anh' không biết bơi?" Già La cũng nghi hoặc nhìn Trần Mộc, khẽ nói: "Tả phu, với sự đặc thù của loại sinh vật kỳ quái này, e rằng chúng cũng không sợ nước, chỉ là vấn đề thời gian thích nghi với môi trường mà thôi..." Trần Mộc cười một tiếng, bình tĩnh nói: "Đương nhiên là vấn đề thời gian, nhưng chỉ cần lũ 'Đằng Anh' này có thể gây thêm chút phiền phức cho bọn lùn, ta rất vui lòng làm vậy." Đối với 'bọn lùn' mà Trần Mộc nói, Tề Thiết Chủy có vẻ suy tư.

Còn Trần Tiểu Đao, Giá Cô Tiếu và cả Già La đều có chút mờ mịt. "Nếu đã như vậy, vậy tôi tuyệt đối ủng hộ ngài, Mộc gia." Tề Thiết Chủy lên tiếng.

Trần Mộc khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói: "Chỉ xét từ đặc tính của lũ 'Đằng Anh' này, thứ đồ chơi kỳ quái này... không hề đơn giản." "Đương nhiên điểm đặc biệt nhất chính là đặc tính cắn nuốt của chúng." "Thử nghiệm lúc trước chính là minh chứng tốt nhất, điều này cũng có nghĩa là, khả năng trưởng thành và khả năng thích ứng của chúng cao đến vô cùng." Đối với một phần đặc tính của 'Đằng Anh', cũng như sự thay đổi của chúng sau khi gặm 'khí', Trần Mộc cũng đã rất rõ ràng.

Đối với hắn, dù lũ 'Đằng Anh' này có lợi hại đến đâu, cũng chỉ ở cấp lính quèn, động ngón tay là có thể diệt sạch hàng nghìn vạn con!

Nhưng đối với người thường, đối với những cao thủ, thuật sĩ mạnh hơn người thường, một khi lũ 'Đằng Anh' này hình thành quy mô, một khi thích nghi được với môi trường, lại có được sự nâng cao và trưởng thành ở mức độ nhất định... thì sẽ là một phiền phức cực kỳ lớn!

Mà trong ý tưởng của Trần Mộc, những thứ tương tự như 'Đằng Anh', cũng như chướng khí độc đặc thù được tạo ra từ 'Đằng Thuật' ở Trùng Cốc bên này, hắn đều chuẩn bị thả vào một quốc gia nhỏ bé giữa biển.

Có qua có lại mới toại lòng nhau.

Mà dưới ý tưởng này, về việc lũ 'Đằng Anh' này cuối cùng sẽ trưởng thành đến mức nào, lại gây ra phiền phức ra sao, Trần Mộc lười bận tâm.

Càng phiền phức càng tốt, càng mạnh mẽ càng hay! "Phải đưa vào kế hoạch rồi..." Trần Mộc khẽ gật đầu, trầm tư: "Sau khi lấy được 'Xà Thần Chi Nhãn', đồng thời giải quyết lời nguyền Quỷ Động, còn phải chú ý đến tình trạng của Thượng cổ Xà Thần." "Nếu mọi chuyện thuận lợi, là có thể đón Già Nam trở về rồi." Một loạt kế hoạch, ý tưởng, những việc cần làm lại một lần nữa lướt qua trong đầu Trần Mộc.

Đương nhiên, tiền đề lớn nhất để tiếp tục những việc này chính là...

Thượng cổ Xà Thần, vẫn chưa phục sinh!

Chỉ khi Thượng cổ Xà Thần chưa phục sinh, không nhòm ngó Trần Mộc, không hổ báo rình mồi, thì Trần Mộc mới có đủ thời gian để làm những việc này!

Chuyện trông có vẻ không lớn, nhưng tác dụng mà nó có thể tạo ra lại không thể đo lường!

Ít nhất, điều này đủ để khiến kế hoạch của Phù Tang xuất hiện nội loạn, từ đó kìm hãm bước thực thi tiếp theo trong kế hoạch của chúng, qua đó ảnh hưởng trực tiếp đến toàn bộ đại cục! "Đi thôi, tiếp tục." Trần Mộc phất tay, ra hiệu cho mọi người tiếp tục tiến lên.

Thấy vậy, không ai có ý kiến gì.

Đối với kế hoạch và ý tưởng của Trần Mộc, họ không cần nghĩ cũng biết, đây chắc chắn là kết quả sau khi hắn đã cân nhắc đa phương, không cần phải lo lắng.

Hơn nữa, với tư cách là gia chủ của Trần gia, một khi Trần Mộc đã lên tiếng, phát hiệu lệnh, thì đối với toàn bộ trên dưới Trần gia, bao gồm cả các gia tộc phụ thuộc, điều đó tương đương với... thánh chỉ!

Không bao lâu sau, địa thế của Hồ Lô Động xuất hiện sự thu hẹp rất lớn, mà nếu tính theo hình dạng của Hồ Lô Động, mọi người đã sắp đến vị trí miệng hồ lô, độ cong của vách đá xung quanh cũng bắt đầu trở nên dốc hơn.

Cách đó không xa, có một luồng sáng hình bán nguyệt, rõ ràng là vị trí cửa ra. "Phi kiếm, khởi!" Trần Mộc vung phi kiếm, giơ tay bắt một cái chỉ quyết, thi triển 【Ngự Kiếm Thuật】.

Mọi người lần lượt đứng lên thân kiếm rộng rãi.

Chỉ một cú tăng tốc ngắn ngủi, phi kiếm đã lao ra khỏi Hồ Lô Động, lập tức có ánh nắng chói chang chiếu xuống, không khí cũng theo đó mà thông thoáng hơn. "Oa~!!" "Gã này quả là có chút lợi hại!" Khó khăn lắm mới thích ứng được với ánh sáng bên ngoài, ba người Tề Thiết Chủy trên phi kiếm đều cảm thấy tinh thần phấn chấn, trên mặt viết đầy vẻ kinh ngạc, không khỏi tấm tắc khen ngợi!

Rõ ràng là ở ven miệng hồ lô này, đã hình thành một cảnh tượng những thác nước lớn nhỏ hung hãn đổ xuống!

Trong đó, con thác hùng vĩ nhất và cũng lớn nhất rộng đến gần hai ba mươi mét, cao gần năm mươi mét, vô cùng hùng tráng bao la!

Tiếng nước gầm vang, bọt nước tung tóe! "Phong thủy này quả là có chút đạo hạnh!" "Không phục đúng là không được..." Tề Thiết

Chủy tấm tắc khen ngợi, tuy ở trên cao nhìn đến hoa mắt chóng mặt, nhưng sự chấn động về thị giác đó lại ở mức độ mà chỉ dựa vào tưởng tượng không thể bù đắp được!

Thực sự là quá lộng lẫy chói mắt. "Cái đầm nước bên dưới này mới là đại đạo hạnh." Ánh mắt Trần Mộc bình tĩnh, nhưng sắc mặt cũng không tránh khỏi có chút kinh ngạc.

Tận mắt nhìn thấy, và tưởng tượng của bản thân, đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau!

Cái sau là ảo tưởng vô hạn, có nhiều phỏng đoán.

Còn cái trước, thì sẽ mang đến cho người ta một sự chấn động tuyệt đối, đó là một cú sốc thị giác, cú sốc cảm quan khi đích thân trải nghiệm!

Ngay bên dưới miệng Hồ Lô Động, ở độ cao khoảng năm mươi mét.

Nơi đó rõ ràng có một cái đầm sâu khổng lồ, gần như không thể nhìn thấy đáy, nhưng tổng đường kính lại lên tới gần nghìn mét!

Trên có thác, dưới có đầm sâu, cảnh tượng kỳ vĩ như vậy, quả thực khiến người ta không nhịn được mà nhìn thêm vài lần. "Tả phu... ngài xem bên kia." Bàn tay ngọc ngà của Già La chỉ cho Trần Mộc một hướng.

Thác nước, đầm sâu, dòng chảy xiết, hơi nước.

Chương 369

Lượng lớn hơi nước do thác nước tạo ra, vì địa thế quá thấp nên lơ lửng trong không trung mà không tan, lúc này bị ánh mặt trời chiếu rọi, trực tiếp biến thành cầu vồng bảy sắc!

Vô số cầu vồng nâng đỡ giữa không trung... một tòa cung điện vô cùng hùng vĩ tráng lệ!!

Linh đài bảo điện, quỳnh lâu cao các, đầy đủ mọi thứ! "Nhìn kiểu dáng và quy mô thì có vẻ là khí tượng thời Đại Tần, nhưng tình cảnh này quả thực khiến người ta chấn động." "Lăng mộ Hiến Vương này..." Tề Thiết Chủy hơi do dự, nhỏ giọng nghi hoặc nói: "Thật sự ở trên không trung sao?!" Trần Tiểu Đao lập tức lắc đầu, nói: "Nghĩ nhiều rồi, Tề gia, tôi thật không tin Hiến Vương đó có bản lĩnh như vậy!" "Đúng là không phải như vậy." Trần Mộc cười lắc đầu, trầm giọng nói: "Hiến Vương đó không phải tiên nhân, có đức hạnh tài năng gì mà đặt cung điện của mình ở trên không trung?" "Đây chỉ là một phương thức kiến trúc đặc thù, lại có thêm hơi nước cầu vồng làm nền nên mới như vậy." "Chỉ có điều..." Sau một lúc ngừng lại, Trần Mộc bình tĩnh nói: "Tòa cung điện trông như ở trên không này, không phải là nơi thực sự của lăng mộ Hiến Vương!" Không phải là nơi thực sự của lăng mộ Hiến Vương??

Nghe Trần Mộc nói ra câu này, bao gồm cả Già La, ba người Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao và Giá Cô Tiếu đều có chút ngơ ngác, nhất thời không phản ứng kịp. "Đây còn chưa phải là nơi của lăng mộ Hiến Vương?" Tề Thiết Chủy gãi mạnh đầu, khó hiểu: "Mộc gia, cảnh tượng như thế này, ở thời cổ đại thật sự có thể gọi là bút tích của thần tiên rồi!" "Chẳng lẽ, lăng mộ Hiến Vương còn ở trên cả thiên cung này?

Hiến Vương chẳng lẽ thật sự đã thi giải thăng tiên rồi?" Dù nhìn thế nào, một tòa cung điện hùng vĩ tráng lệ, lại toát ra vô số phong vị tiên gia như vậy, đều rất phù hợp với tâm nguyện đắc đạo thành tiên của Hiến Vương mới phải!

Mà nếu không phải như vậy... "Đừng nghĩ quá nhiều, nhưng cũng đừng cân nhắc quá ít." "Đến cả thổ phu tử còn biết cái gì gọi là 'tiến ba bước, lùi bốn bước', Hiến Vương cả đời theo đuổi trường sinh bất tử, đắc đạo thành tiên, hắn có thể không chừa đủ đường lui và hậu thủ cho mình sao?!" Trần Mộc đầy ẩn ý nhìn mọi người một lượt, thản nhiên nói.

Quan sát kỹ tòa cung điện trên trời này, sẽ có thể phát hiện, đây không phải là kiến trúc lơ lửng gì, mà là một công trình kiến trúc lớn xây dựa vào núi, giống như Huyền Không Tự, có thể nói là đỉnh cao của kỹ thuật kiến trúc! "Bốn phía vách núi đều là thực vật màu xanh, càng làm nổi bật lên tòa cung điện này." "Cộng thêm bản thân cung điện, lại có cầu vồng do hơi nước ngưng tụ làm nền cho nhau, lúc này mới tạo cho người ta cảm giác thiên cung như mơ như ảo..." Giá Cô Tiếu tấm tắc khen ngợi, không khỏi thán một tiếng: "Cái này quả thực cũng rất lợi hại rồi!" Có thể khiến một người luôn cao ngạo như Giá Cô Tiếu nói ra những lời này, cũng đủ để chứng minh, thiên cung trước mắt... quả thực đã mang đến sự chấn động cực lớn cho người ta!

Trong lúc ngự kiếm phi hành, Tề Thiết Chủy cẩn thận nghiên cứu cái đầm sâu màu xanh biếc bên dưới, trầm tư nói: "Mộc gia, chẳng lẽ cái đầm nước này... mới là mấu chốt?!" "Tất nhiên." Trần Mộc khẽ gật đầu, không hề phủ nhận.

Lăng mộ Hiến Vương bắt buộc phải vào, nhưng đồng thời, tòa Lăng Vân Thiên Cung này, Trần Mộc cũng không định bỏ qua, cũng phải vào xem xét kỹ càng rồi mới tính, nhất định phải làm một cú vơ

vét sạch sẽ!

Mà nguyên nhân còn quan trọng hơn chính là... bất kỳ manh mối nào liên quan đến lăng mộ Hiến Vương, mọi sự thay đổi, Trần Mộc đều không định bỏ qua.

Nắm bắt càng nhiều, thì càng chắc chắn!

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. "Cái đầm nước lớn này trông giống như một cái phễu xoáy nước, ê?

Gia chủ, liệu có khả năng này không... là tình huống do những thiên thạch năm đó đập ra?" Trong đầu Trần Tiểu Đao lóe lên một tia sáng, nhỏ giọng hỏi. "Cũng có thể coi là vậy." "Nhưng bên trong đầm sâu này ẩn chứa phiền phức gì thì còn rất khó nói." Trần Mộc gật đầu, sắc mặt hơi có chút nặng nề.

Mọi người đang ngự kiếm phi hành, không cần phải dựa vào những con đường ván xây giữa vách núi để đi lại, tự nhiên cảnh sắc, địa thế địa mạo nhìn thấy đều vô cùng hoàn chỉnh! "Đợi đã, Tả phu mau nhìn!" Đang bay, ánh mắt Già La đột nhiên ngưng lại, không khỏi nắm lấy cánh tay Trần Mộc.

Mọi người theo đó nhìn xuống, lập tức phát hiện, trong cái đầm sâu gần nghìn mét màu xanh biếc lúc trước, không biết từ lúc nào, xuất hiện một vòng xoáy màu đen khổng lồ!

Do vòng xoáy này ẩn dưới nước, sâu dưới đáy nước, đến nỗi toàn bộ cảnh tượng trông giống như có một móng vuốt của con quái vật khổng lồ, lặng lẽ thò ra từ đáy đầm sâu, để lộ ra vài phần nanh vuốt!! "Trong nước này... giấu một con quái vật?!" Trần Tiểu Đao sờ đầu, có chút khó hiểu.

Giá Cô Tiếu cũng tập trung tinh thần quan sát kỹ, liên tục lắc đầu: "Trông có vẻ cũng không giống, có chút kỳ quái..." "Nếu thật sự có cự

thú thò vuốt ra, tại sao mặt nước lại không có gợn sóng lớn?" "Chẳng lẽ là tượng đá?

Cố ý làm vậy?" Tề Thiết Chủy sờ cằm, nghi hoặc nói.

Đối với dị trạng trong đầm sâu này, thực sự là ba người suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra đáp án.

Trông thì có vẻ như có con quái vật khổng lồ nào đó dưới đáy đầm sâu, để lộ ra chút nanh vuốt, thò ra móng sắc.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, mặt nước màu xanh biếc gần như không có gợn sóng, làm sao có thể là dấu hiệu của một con quái vật đang hoạt động?! "Các ngươi cân nhắc hơi xa rồi." "Chỉ riêng từ cảnh tượng này, ba người các ngươi không cảm thấy có vài phần quen thuộc sao?" Giọng nói của Trần Mộc, đúng lúc điểm tỉnh ba người Tề Thiết Chủy.

Ba người lập tức sững sờ, nhờ vào việc chân đạp phi kiếm, thân ở trên cao, mọi người có thể nhìn thấy rất rõ toàn cảnh cái đầm nước màu xanh biếc, hơn nữa còn là góc nhìn từ trên xuống! "Đợi đã..." "Hình như đúng là có chút quen mắt!" Ánh mắt Trần Tiểu Đao đột nhiên ngưng lại, không khỏi kinh hô thành tiếng: "Trời đất của tôi, đây con mẹ nó là Vô Để Quỷ Động?!" "Vô Để Quỷ Động của Tinh Tuyệt Cổ Thành sao lại chạy đến đây?" "Gia chủ, vị Thượng cổ Xà Thần kia... cũng đến rồi sao?!" Lần này, Tề Thiết Chủy tại chỗ hít một ngụm khí lạnh, hắn cũng đã nhận ra, cảnh tượng nhìn từ trên xuống này, quen thuộc biết bao!

Rõ ràng là giống hệt Vô Để Quỷ Động!

Ngày đó ở thành Trường Sa, Trần Mộc đối mặt với hình chiếu của Thượng cổ Xà Thần, lúc đó trên đỉnh đầu thành Trường Sa đã xuất hiện một Vô Để Quỷ Động úp ngược!!

Cảnh tượng đó, cho đến bây giờ, mọi người vẫn còn nhớ như in!

So sánh hai cái, giống nhau biết bao?! "Cũng không hẳn là Vô Để Quỷ Động, chỉ có thể nói là phỏng theo và giống về thần thái thôi." "Xem ra..." Trần Mộc khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Xem ra Hiến Vương lúc đó cũng đã tra ra được một số tình hình liên quan đến 'Thượng cổ Xà Thần' rồi, đối với Vô Để Quỷ Động, dường như cũng khá hiểu rõ." Mọi người im lặng không nói.

Phát hiện mới này, quả thực cũng khiến ai nấy đều có cảm giác nặng trĩu.

Rốt cuộc... thứ họ có thể phải đối mặt, không phải là một Hiến Vương đã chết mấy nghìn năm, mà có thể là một vị cổ thần tồn tại từ thời thượng cổ, vậy làm sao có thể địch lại?! "Tiên khí hành hồ kỳ gian, vi diệu ẩn phục, nhiên thiện hình cát thế vô dĩ phục gia." "Hiến Vương hoăng, táng vu Thủy Long Vựng trung, thi giải thăng tiên." "Long Vựng vô hình, nhược phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá." Đây là cổ văn được ghi trên lăng phổ, mà theo tình hình hiện tại, tất cả mọi thứ dường như đều có thể đối chiếu được, chỉ là Hiến Vương có thật sự đã thi giải thăng tiên hay không, và thiên băng này lại đến từ đâu... vẫn chưa thể biết được!!. "Trên lăng phổ có ghi lại cổ văn tương tự như Thanh Ô Phong Thủy tự, ý chỉ sự vi diệu của bảo vị thần tiên nơi lăng mộ Hiến Vương tọa lạc." "Chỉ có hai chữ 'thiên băng' này..." Trần Mộc hơi dừng lại, nhướng mày.

Đây chính là một trong những việc hắn không thể xác nhận, mà theo Trần Mộc thấy, một số biến hóa trong thế giới dung hợp này, bây giờ hắn đã gần như chạm đến được vài manh mối rồi! "Nếu tính theo miêu tả ghi chép trong nguyên tác." "Thiên băng xuất hiện ở lăng mộ Hiến Vương chính là mảnh vỡ của chiếc máy bay ném bom đã lao vào đây, phá tung nóc vòm của lăng mộ Hiến Vương." Trần Mộc âm thầm suy nghĩ, có chút không chắc chắn.

Bọn họ đi suốt quãng đường này, có thấy mảnh vỡ máy bay ném bom nào đâu!

Cứ như vậy, lăng mộ Hiến Vương hiện tại có thể nói là đang trong trạng thái hoàn toàn ẩn mình, vẫn chưa bị phá vỡ, phong thủy cục này cũng coi như vẫn được bảo tồn khá tốt.

Bước tiếp theo, tiến hành như thế nào?

Chờ đợi thiên băng, hay là, tạo ra thiên băng?!

Chương 370

"Mộc gia, hai chữ 'thiên băng' được ghi chép trên này, liệu có phải là chỉ những thứ như thiên thạch từ ngoài không gian rơi xuống không?" "Cũng có khả năng là một loại đại tai nạn nào đó, ảnh hưởng đến lăng mộ Hiến Vương." Tề Thiết Chủy trầm tư, rồi lại lắc đầu: "Nhưng nếu tính như vậy, cơ hội đó chẳng phải là quá mờ mịt sao?" "Đúng vậy, chúng ta không thể cứ ngồi đây đợi thiên thạch rơi xuống được chứ?" Trần Tiểu Đao cũng có quan điểm tương tự.

Giá Cô Tiếu không nói gì, từ lúc bắt đầu, anh ta vẫn luôn quan sát tòa đại điện hùng vĩ tựa như được xây dựng trên không trung kia, mắt không chớp, quan sát vô cùng tập trung.

Bên cạnh Trần Mộc, Già La nhẹ nhàng xoa bóp vai hắn, khẽ nói: "Tả phu, ngài đang lo lắng về vấn đề 'thiên băng' này sao?" "Đúng vậy." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Già La khẽ cười, nói: "Nếu Tả phu đã biết huyền cơ bên trong, vậy thì hai chữ 'thiên băng' này, chẳng phải là nằm trong lòng bàn tay ngài sao?" Một lời nói đánh thức người trong mộng!

Trần Mộc đột nhiên tỉnh ngộ, hàng lông mày cũng theo đó mà giãn ra, thở dài một hơi: "Đúng là thân tại cục trung, nan quan toàn cục..." Già La yên tĩnh đứng bên cạnh, không lên tiếng.

Thấy Trần Mộc dường như đã thông suốt, những người như Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao và Giá Cô Tiếu cũng bất giác thở phào nhẹ nhõm, trái tim đang treo lơ lửng cũng theo đó mà hạ xuống.

Nói cho cùng, Trần Mộc cũng là trụ cột tinh thần duy nhất của bọn họ.

Nếu có chuyện gì mà ngay cả Trần Mộc cũng không quyết định

được, thử hỏi Tề Thiết Chủy hay Giá Cô Tiếu, cũng không có tự tin để quyết định, nắm bắt phương hướng! "Thân tại cục trung, nan quan toàn cục?" "Tám chữ ngắn ngủi này của Mộc gia, quả thật ẩn chứa vài phần chân ý." Tề Thiết Chủy không ngừng nghiền ngẫm tám chữ này, đứng ở những độ cao khác nhau, sẽ có tầm nhìn và cảm nhận khác nhau.

Giống như bây giờ. "Đúng là như vậy." "Trước đây ta luôn lo lắng về những biến hóa ngoài dự kiến, lại quên mất, sự tồn tại của ta mới là biến hóa lớn nhất!" "Nếu đã như vậy..." Trần Mộc khẽ cười, thản nhiên nói: "Vậy thì hãy để ta dẫn dắt những biến hóa này, để ta khống chế những biến hóa này!" Lời còn chưa dứt, phi kiếm đã bay vút lên, xuyên qua từng tầng hơi nước lấp lánh chói mắt! "Bảo vị thần tiên trong truyền thuyết 'Thủy Long Vựng', nhìn kỹ lại hình như cũng chỉ có vậy thôi?

Cũng không huyền ảo đến thế nhỉ?" Trần Tiểu Đao nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Tề Thiết Chủy xua tay, nói: "Đó là cách nói trên lý thuyết, trong thực tế đương nhiên không có chuyện cầu vồng bảy sắc nghìn năm không tan hội tụ tại một chỗ." "Hiến Vương có thể thay đổi cách cục phong thủy, thực ra điều này tương đương với việc hắn đã cưỡng ép tạo ra và thay đổi một phong thủy vị 'Thủy Long Vựng'!" Về điểm này, không phục cũng không được!

Cái gọi là 'Long Vựng', nói trắng ra chẳng qua là nơi giao thoa của hai loại khí âm dương thanh trọc, có một giới hạn rõ ràng. "Người xưa thường nói, thấp một phân là nước, cao một phân là khí." "Long Vựng lại không cao không thấp, không phải nước cũng không phải khí, mà là ánh sáng, chính là cầu vồng nghìn năm không tan!" Đối với miêu tả của Tề Thiết Chủy, người trong nghề nghe là hiểu, người ngoại đạo có vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra được nguyên do.

"Hiến Vương quả thực có chút đạo hạnh, không tồi." "Có thể để hắn cưỡng ép tạo ra một loại 'Thủy Long Vựng' nhân tạo, phải là những người thân cư cao vị, tay nắm đại quyền mới có thể làm được." Trần Mộc phất tay, không mấy để ý.

Với phong thủy bí thuật, các loại thuật pháp, thủ đoạn lợi hại mà hắn đang nắm giữ hiện nay, muốn tự mình chế tạo, thay đổi một vị trí phong thủy thần tiên, khó sao?

Không hề!

Chỉ là những thứ này trong mắt Trần Mộc, tầm quan trọng không cao, không có bất kỳ công dụng và tác dụng thực tế nào.

Phi kiếm xuyên qua từng tầng hơi nước, trực tiếp xuyên qua vùng cầu vồng bảy sắc đó.

Dựa vào sự tiện lợi của phi kiếm, mọi người cũng đỡ được phiền phức phải leo lên chín mươi chín bậc thang ngọc, trực tiếp bay đến trước cửa điện của tòa đại điện này. "Cổ Điền quốc tuy nói là một góc trời, ở vùng tây nam man di." "Nhưng lúc ban đầu, cũng là một phần của Đại Việt, vương quyền cũng luôn nằm trong tay người Tần." Trần Mộc lướt nhìn phong cách kiến trúc tổng thể, thản nhiên nói: "Rốt cuộc cũng không thoát khỏi khuôn khổ kiến trúc Tần Hán, đây chính là sự ràng buộc của thời đại..." Những cảnh tượng hiện ra trước mắt mọi người, đều hoàn toàn giống với miêu tả trên lăng phổ, ít nhất cho đến bây giờ là như vậy.

Nếu không phải mọi người trước đó đã thấy cảnh tượng trong Hồ Lô Động, thật sự sẽ lầm tưởng, đây là một chốn tiên cảnh nhân gian! "Tsk..." "Cũng không biết tại sao, tôi nhìn tòa Lăng Vân Đại Điện này, luôn có cảm giác tà khí ngút trời, nhìn thế nào cũng không thoải mái?" Trần Tiểu Đao gãi mạnh đầu, vô cùng khó hiểu.

Giá Cô Tiếu bên cạnh cũng phụ họa: "Tôi cũng có cảm giác này,

chẳng lẽ trong đại điện này...

ẩn giấu tà túy?!" Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của hai người cũng nhìn về phía Trần Mộc và Già La. "Có chút khí tức đặc thù..." "Là âm khí rất tinh thuần." Già La nhìn Trần Mộc, khẽ nói: "Tả phu, bên trong Lăng Vân Đại Điện này, có thể ẩn giấu không chỉ một con quỷ vật, thực lực không rõ!" "Ừm, cảm nhận được rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Đối với phán đoán của Già La, Trần Mộc luôn rất tin tưởng, và sự thật cũng chứng minh, gần như chưa một lần nào khiến hắn thất vọng.

Điều này đương nhiên cũng là vì, Già La tu luyện chính là một loại công pháp âm khí cực hạn, tên là 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, công pháp này có thể nói là hoàn mỹ phù hợp với Già La.

Đồng thời, Trần Mộc cũng vì 【Khí Thể Nguyên Lưu】 mà cũng có thể tu luyện và sử dụng 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】 này, cộng thêm cảnh giới tu vi hiện nay của Trần Mộc, chỉ cần liếc mắt là hắn có thể phán đoán ra.

Tòa Lăng Vân Tiên Điện này, không hề tiên phong phiêu dật, lộng lẫy chói mắt như vẻ bề ngoài! "Vạn nhân phạt mộc, nhất nhân thăng thiên." Tề Thiết Chủy lẩm bẩm một câu.

Trong nháy mắt, phi kiếm đã bay lên cao hơn một chút, đáp xuống cuối chín mươi chín bậc thang ngọc, lúc này mới từ từ dừng lại. "Độ ẩm không khí xung quanh có chút không giống..." "Chỉ trên dưới một chút mà chênh lệch nhiều như vậy sao?!" Giá Cô Tiếu đầy vẻ mờ mịt.

Trần Mộc gật đầu, nói: "Cũng là do long vựng nhân tạo kia, ngăn cách hơi nước bên dưới." "Cũng chỉ có như vậy." "Mới có thể khiến cho tòa cung điện phía trên vẫn còn như mới, chỉ riêng về phương diện này, cũng được coi là một thiết kế cực kỳ lợi hại rồi." Trước cửa

điện, dựng một tấm bia đá cao hơn hai người, mà dưới tấm bia đá này, lại có một con dị thú đang quỳ lạy, nhưng không phân biệt rõ được rốt cuộc là loại dị thú nào, có nhiều đặc trưng khác nhau.

Trên bia đá, có rất nhiều chữ triện cổ, rồng bay phượng múa mà lại có nét bút phức tạp. "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn?" "Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện?" Tề Thiết Chủy xem xét tấm bia đá này, mày nhíu chặt: "Mười sáu chữ này hình như đã thấy ở đâu đó, chỉ là nhất thời không nhớ ra." Trần Tiểu Đao bĩu môi, cười lạnh nói: "Hiến Vương này, chẳng lẽ muốn thành tiên đến phát điên rồi?

Thật sự cho rằng xây dựng cung điện trên vách đá cheo leo này là có thể mời được thần tiên đến hội ngộ sao?!" "Đúng là một giấc mộng xuân thu đẹp đẽ!" Lời tuy như vậy, nhưng sự thật là... từ xưa đến nay, đế vương nào mà không cầu trường sinh, không cầu thuật tiên nhân?!

Dù là đặt ở hiện tại, cũng như vậy!

Theo đuổi trường sinh bất tử, thuật tiên nhân. "Đi, vào xem thử." Trần Mộc phất tay, không định lãng phí nhiều thời gian trước đại điện này.

Vẻ ngoài có chói mắt lộng lẫy, thu hút sự chú ý đến đâu, cũng chung quy chỉ là chuyện vặt, không thành việc, chính là không thành việc!

Trần Tiểu Đao và Giá Cô Tiếu hai người, đi đầu.

Cánh cửa điện không khóa, nhưng lại cực kỳ nặng.

Hai người một trái một phải, dễ dàng đẩy cánh cửa điện ra, để lộ ra một lối đi có thể cho ba người đi song song. "Có chút không ổn." "Bên dưới cánh cửa điện này có cơ quan rãnh trượt, nhiều nhất chỉ có

thể mở đóng đến mức độ này, đây còn là kết quả do tôi và Tiểu Đao hợp lực!" Sắc mặt Giá Cô Tiếu ngưng trọng.

Loại cơ quan này không hiếm gặp, và đa số cũng là để dùng cho việc mai phục! "Nói như vậy..." "Hiến Vương này đúng là tính toán hay, quả nhiên là đã bố trí một loại phương pháp hại người nào đó bên trong, dụ chúng ta vào, sau đó đóng cửa ra tay?!" Tề Thiết Chủy không nhịn được cười một tiếng, liên tục lắc đầu.

Loại phương pháp này, đối với đại bộ phận đạo mộ tặc trên thế gian, có lẽ còn thực sự có hiệu quả.

Nhưng đối với những người như Trần Mộc bọn họ... thật sự là chó má cũng không bằng!

Chỉ dựa vào sức mạnh vũ phu, cũng có thể cưỡng ép đột nhập vào đại điện này, mà dưới sự nghiền ép của sức mạnh tuyệt đối này, rất khó có phương thức nào có thể giam cầm được họ! "Đi." "Điêu trùng tiểu kỹ, không đáng lo ngại." Trần Mộc đi đầu, bước qua ngưỡng cửa gỗ đỏ cao lớn trước cửa điện.

Đập vào mắt, chính là hai bên trái phải, dựng đứng mấy chục pho tượng khổng lồ tinh xảo!

Chương 371

Dẫn đầu càng là hai con sư tử đồng mặt mày uy vũ, khí thế hùng hồn, đứng hai bên trái phải, đều cao hơn một người, rất hùng dũng.

Sư tử đực bên trái chân đạp quả cầu vàng, tượng trưng cho quyền lực vô thượng.

Sư tử cái bên phải chân đạp sư tử con, tượng trưng cho con cháu nối dõi. "Có chút không hợp lý, Mộc gia." "Nếu quy hoạch theo lẽ thường, cặp sư tử đồng này không phải nên đặt ở trước cửa điện sao?

Tại sao lại đặt ở bên trong này?" Tề Thiết Chủy gãi mạnh đầu.

Trần Mộc đi đến gần, giơ tay khẽ vuốt, ngón tay vừa chạm vào con sư tử đực bên trái, đầu ngón tay lập tức tỏa ra ánh sáng!

Trong chốc lát, lưu quang rực rỡ!

Ánh sáng chói mắt!

Con sư tử đực chân đạp quả cầu vàng kia, vậy mà lại vươn vai một cái, từ trên bệ đồng cao lớn bước xuống, cung kính phủ phục trước mặt Trần Mộc!

Đây chính là ngự vật của 【Thần Cơ Bách Luyện】! "Không cần quan tâm hợp lý hay không." "Hiến Vương hành sự vốn dĩ ngang ngược kỳ quái, không theo lẽ thường, vậy thì ngươi cũng không thể dùng lẽ thường để đo lường hắn." Trần Mộc liếc Tề Thiết Chủy một cái, rồi thân hình khẽ động, vạt áo tung bay!

Tất cả mọi người chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh của Trần Mộc, nhanh như bay lướt qua đoạn đường này, để lại từng quả cầu ánh sáng rực rỡ!

Mỗi một quả cầu ánh sáng, chính là một pho tượng đồng!

Giải, hống, tượng, kỳ lân, lạc đà, ngựa, tất cả đều thành đôi, phía sau còn có võ tướng văn thần, tổng cộng là ba mươi sáu pho tượng đồng!

Giờ phút này, ba mươi sáu pho tượng đồng này, toàn bộ đều vào ngày hôm nay sau mấy nghìn năm...

đã sống lại! "Thủ đoạn hóa vật ngự vật bực này của Mộc gia quả thực lợi hại, không biết ba mươi sáu pho tượng đồng này có diệu dụng gì?" Đang lúc Tề Thiết Chủy khó hiểu, ba mươi sáu pho tượng đồng, bao gồm cả thú đồng, người đồng, toàn bộ đều trong tư thế quỳ lạy, đối diện với vị trí vương tọa ở phía trên trong điện!

Đó là một chiếc vương tọa nạm vàng khảm ngọc, ở nơi sâu nhất của Hội Tiên Bảo Điện này.

Mọi người cũng theo sát bước chân của Trần Mộc, nhanh chóng đi đến gần.

Ánh đèn pin trắng bệch chiếu qua, hoàn toàn không thấy được một chút bóng người nào, chỉ có chiếc vương tọa tinh xảo kia, và... một con rồng ngọc màu đỏ quấn quanh vương tọa!! "Quả nhiên là vậy." "Hội Tiên Bảo Điện này... cũng chỉ là một cái mồi nhử mà thôi." Trần Mộc khẽ gật đầu, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia nóng rực: "Nhưng con rồng ngọc màu đỏ này, quả là một vật tải cực tốt!" Đó là một con rồng ngọc màu đỏ cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ, sống động như thật, bên trong thân rồng, dưới ánh đèn pin còn lấp lánh ánh sáng!

Nhìn qua, cứ như thể bên trong ngọc long đang có ánh lửa cuồn cuộn chảy! "Ửa?" "Bên trong con rồng ngọc màu đỏ này lại được rót đầy không biết bao nhiêu thủy ngân?

Đây là một con rồng thủy ngân rỗng ruột!" Tề Thiết Chủy chép miệng một tiếng, vô cùng kinh ngạc.

Chá Cô Sảo cũng liên tục gật đầu, có chút tán thán: "Đúng là một thứ vô cùng hiếm thấy, đặt trong số những ngôi mộ cổ ta từng vào, cũng được xếp vào hàng đầu…" "Gia chủ định dùng con rồng thủy ngân rỗng ruột này sao?" Trần Tiểu Đao gãi gãi đầu.

Đối với câu nói trước đó của Trần Mộc, Trần Tiểu Đao nhớ rất rõ, nhưng hắn cũng chỉ có thể đoán rằng Trần Mộc muốn lợi dụng 【Thần Cơ Bách Luyện】 để làm gì đó.

Nhưng cụ thể làm thế nào, và làm đến mức độ nào thì Trần Tiểu Đao không rõ. "Bây giờ nó chỉ là một con rồng thủy ngân rỗng ruột, nhưng lát nữa thì không phải nữa." Trần Mộc cười một tiếng, không nói nhiều.

Mấy người bước tới gần, phải nói rằng nơi hấp dẫn ánh mắt nhất của con rồng ngọc màu đỏ này chính là nửa thân trước của nó!

Phần thân uốn lượn trên vương tọa chỉ là một phần nhỏ bao gồm cả đuôi rồng mà thôi.

Con rồng ngọc màu đỏ này một đầu cắm vào trong vách ngọc phía sau, đuôi và hai móng vuốt thì đặt trên lưng của vương tọa, tỏ ra có chút tùy ý. "Người xưa có câu, thần long thấy đầu không thấy đuôi." "Con rồng trước mắt này lại chỉ thấy đuôi không thấy đầu, vương tọa như vậy cộng thêm vách ngọc bích họa phía sau, bổ trợ cho nhau, ý tưởng này dù đặt ở thời nay cũng tuyệt đối là cấp bậc đại sư!" Nghe Tề Thiết Chủy khen ngợi một phen, Trần Tiểu Đao cũng không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

Đối với điều này, dù là Trần Mộc có con mắt tinh tường cũng phải tỏ ra mấy phần đồng tình: "Chỉ bàn về công nghệ và ý tưởng, quả thực có chút lợi hại, không thể xem thường." "Một bức bích họa như vậy cũng có vài điều đáng nói đó, gia chủ." Ánh mắt Chá Cô Sảo nhìn về phía vách ngọc phía sau.

Vách ngọc chỉ là vật thể chứa, thứ thật sự thu hút sự chú ý là bức bích họa màu sắc bên trên, cực kỳ bắt mắt.

Trong bích họa, tiên khí mây mù lượn lờ bốc lên, tiên sơn và bảo điện ẩn hiện trong tầng mây, nổi bật nhất chính là con rồng ngọc màu đỏ kia.

Con rồng ngọc màu đỏ này lao thẳng về phía một tòa tiên môn đang mở trên không trung, mà thân rồng lại kết nối với vương tọa trong Lăng Vân Thiên Cung này.

Một người cao lớn vạm vỡ mặc mãng bào, đầu đội kim quan, đang đạp lên thân con rồng ngọc màu đỏ, đi về phía tòa tiên môn đó… "Chậc chậc chậc." "Hiến Vương này cũng biết tưởng tượng thật." Tề Thiết Chủy cười một tiếng, liên tục lắc đầu: "Tiên môn rộng mở, chân long kết nối, còn hắn thì chân đạp chân long bước vào tiên môn?

Trận thế cỡ này… Mộc gia, tiên nhân thật sự có được đãi ngộ như vậy không?" Trần Mộc cũng cười, nhàn nhạt nói: "Vậy phải xem là tiên nhân cấp bậc nào." Đang nói chuyện, Già La kéo kéo tay áo Trần Mộc, khẽ nói: "Tướng công, ngài có thấy chiếc kim quan của Hiến Vương không?

Trên đó có khảm một viên châu…" "Thấy rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy bức bích họa này, hắn đã nắm bắt được chi tiết này, một mắt liền thấy, trong kim quan trên đầu Hiến Vương, rõ ràng là có khảm một viên châu hình con mắt!

Mà viên châu này, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là Mộc Trần Châu, cũng là Mắt Xà Thần. "Có thể khẳng định không sai rồi." "'Mắt Xà Thần' đang ở trong tay Hiến Vương, chỉ là giữa chừng Hiến Vương có lợi dụng 'Mắt Xà Thần' này để đạt được hay làm được chuyện gì đó không thì không chắc." Trần Mộc không suy nghĩ nhiều,

mọi chi tiết đều đã chứng minh, viên 'Mắt Xà Thần' đó chắc chắn nằm trong tay Hiến Vương, nhưng liệu có biến cố gì xảy ra trong đó không… bây giờ suy đoán cũng không cần thiết.

Ở vị trí cao nhất của bức bích họa này, chính là một lão giả râu bạc cưỡi tiên hạc, mặt mang nụ cười, sau lưng còn có một đám tiên nhân chân đạp mây lành tiên phong.

Không một ngoại lệ, những tiên nhân này đều mang tư thế cung kính, đang nghênh đón Hiến Vương chân đạp chân long đi về phía tiên môn.

Một khung cảnh như vậy… cũng coi như phù hợp với giới hạn tưởng tượng của thời đại đó.

Đối với điều này, Trần Mộc cũng không có cảm xúc gì nhiều, chỉ khẽ thở dài: "Tiên nhân phủ ngã đỉnh, kết phát thụ trường sinh, đây chính là ước nguyện ngàn năm của nhân loại…" Ngay sau đó, ánh mắt hắn chuyển đi.

Ngay tại vị trí góc của bức bích họa hoàn chỉnh này, mỗi bên có hai bức bích họa nhỏ hơn, toàn bộ đều là cảnh tượng tế lễ!

Trong hai chiếc đỉnh đồng, chứa đầy thi thể, lửa lớn bốc lên, đang thiêu đốt.

Đây chính là tế trời, cũng là… cung tống Hiến Vương lên trời thành tiên! "Trước khi đi thăm dò hậu điện, cứ đợi ta thu con rồng ngọc màu đỏ này đã rồi nói." Trần Mộc xua tay, ra hiệu cho mọi người lùi lại.

Bước đến gần vương tọa, một tay ấn lên đuôi con rồng ngọc màu đỏ, Trần Mộc đã thi triển 【Thần Cơ Bách Luyện】, ánh sáng lấp lánh hội tụ trong lòng bàn tay hắn!

Trùng hợp là do con rồng ngọc màu đỏ này là một con rồng thủy

ngân rỗng ruột, luồng sáng này lập tức hiện ra cảm giác chói mắt, khiến cho cả con rồng… như sống lại!! "Thủy ngân rỗng ruột, bảo ngọc màu đỏ, lại thêm đồng tốt…" "Ừm, dường như vẫn chưa đủ." Suy nghĩ một lát, Trần Mộc lại ném ra mấy loại dược liệu quý hiếm, bao gồm nhưng không giới hạn ở vẫn ngọc, vẫn thiết, hắc kim, rõ ràng đã có ý tưởng tương ứng.

Mà ở phía sau, mọi người có mặt đều có chút ngơ ngác.

Chương 372

"Gia chủ đây dường như là một thao tác lớn, định bơm máu và gân cốt thật sự vào con rồng thủy ngân rỗng ruột này sao?!" "Vậy tính ra…" Trần Tiểu Đao chép miệng, khẽ nói: "Đây có được coi là thuật tạo hóa, dùng thủ đoạn hóa vật ngự vật để tạo ra một loại sinh mệnh không?" Câu hỏi này lập tức khiến Tề Thiết Chủy và Chá Cô Sảo càng thêm ngơ ngác. "Không đơn giản như vậy." Già La khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Hóa vật ngự vật, Thần Cơ Bách Luyện, đó cũng chỉ nhắm vào những thứ không có sinh mệnh, nhiều nhất được coi là… khôi lỗi?" "Khôi lỗi?

Linh ngẫu?" "Nhưng theo cách nói của Già La cô nương, nếu Mộc gia dùng thuật hóa vật ngự vật của 【Thần Cơ Bách Luyện】 này để luyện chế con rồng ngọc màu đỏ…" Tề Thiết Chủy hơi dừng lại, khẽ nói: "Vậy thì đúng là không được coi là sáng tạo sinh mệnh, tự nhiên cũng không phải là thuật tạo hóa gì." Chá Cô Sảo gật đầu, nói: "Sáng tạo sinh mệnh… đây là đại tạo hóa chi thuật, với thủ đoạn hiện tại của gia chủ e rằng cũng rất khó." Đối với điều này, Trần Tiểu Đao cũng đã hiểu rõ một loại giới hạn.

Mà cùng lúc đó, hai tay Trần Mộc đã vỗ lên thân con rồng ngọc màu đỏ, ánh sáng lưu chuyển, không ngừng di chuyển trên người nó… Trước sau chưa đầy mười mấy giây, con rồng ngọc màu đỏ này đã cử động!

Rắc, rắc, rắc!!

Ngay khi con rồng ngọc màu đỏ này cử động, nó dễ dàng thoát khỏi sự trói buộc của vách ngọc, hoàn toàn thoát ra.

Lần này, rồng ngọc màu đỏ lượn lờ nửa vòng trên không trung,

sau đó bay đến trước mặt Trần Mộc, cuộn mình lại như một con rắn lớn, cúi thấp đầu rồng, hướng về phía Trần Mộc. "Nếu lần này thành công." "Vậy thì ngươi cũng coi như là linh ngẫu đầu tiên ta luyện chế…" Trần Mộc có chút động lòng, cũng có chút ngứa tay khó nhịn!

Tu luyện 【Thần Cơ Bách Luyện】 cho đến nay, Trần Mộc đã lĩnh ngộ và tu luyện loại thần thông này đến một tầng thứ tương đối.

Dùng dược liệu đặc thù luyện chế khôi lỗi linh ngẫu… không hề có khó khăn gì!

Điều duy nhất khiến Trần Mộc hơi khó quyết định chính là, nên dùng những dược liệu nào, thủ đoạn gì, mới có thể luyện chế con rồng ngọc màu đỏ này thành một trợ lực thượng thừa?!

Suy nghĩ một lát, Trần Mộc cũng không tốn nhiều tâm sức, đã định ra phương án.

Ngay sau đó, chỉ thấy Trần Mộc một tay hơi mở ra, cùng lúc đó, ba mươi sáu pho tượng đồng đều bị hút bay lên, đến gần trong nháy mắt!! "Dùng tinh đồng làm chủ thể mạch lạc, chắc không có vấn đề gì lớn." "Ừm…" Trần Mộc khẽ gật đầu.

Trong nháy mắt, ba mươi sáu pho tượng đồng đã bị một luồng sáng bao bọc giữa không trung, dần dần dung hợp lại với nhau, trở thành một quả cầu ánh sáng khổng lồ!

Mắt thường có thể thấy, mỗi một con thú đồng, người đồng, bất kể lớn nhỏ, tinh xảo hay thô kệch, toàn bộ đều được hoàn nguyên về trạng thái ban đầu!

Tinh đồng dạng lỏng!

Rồng ngọc màu đỏ cũng dưới sự điều khiển của Trần Mộc, ngoan ngoãn lơ lửng giữa không trung, cả thân rồng cũng duỗi ra hơn nửa, gần như chiếm hết cả tiền điện của Lăng Vân Thiên Cung!

Đến cuối cùng, Trần Mộc cũng không thể không khâm phục, Hiến Vương khi xây dựng Lăng Vân Thiên Cung này quả thật đã tốn rất nhiều tiền của!

Không nói đâu xa, chỉ riêng hình thể và chiều dài của con rồng ngọc màu đỏ này, khi duỗi ra hoàn toàn tuyệt đối có đến mấy chục mét, hùng vĩ biết bao! "Thành bại tại cử chỉ này." Trần Mộc khẽ vuốt ve con rồng ngọc màu đỏ, nhàn nhạt nói: "Thay gân cốt mạch lạc cho ngươi, nếu thành công, ngươi sẽ… thoát thai hoán cốt!" Tiếng nói chưa dứt, khối tinh đồng dạng lỏng đó đã bị Trần Mộc rót toàn bộ vào trong cơ thể con rồng ngọc màu đỏ, tức thì chảy lan ra!

Cùng lúc đó, những dược liệu quan trọng như vẫn ngọc, vẫn thiết, hắc kim, các loại thần phẩm, dược liệu quý hiếm, cũng dưới sự sắp đặt cố ý của Trần Mộc, tạo thành các bộ phận quan trọng của thân thể rồng ngọc màu đỏ!!

Đầu rồng, thân rồng, móng rồng, đuôi rồng… Cùng với việc mỗi một bộ phận quan trọng được hoàn thành cải tạo.

Mọi người có mặt cũng xem đến không rời mắt, thậm chí không dám thở mạnh, sợ làm phiền đến suy nghĩ của Trần Mộc!

Mất trọn bảy tám phút, Trần Mộc mới dừng động tác trong tay.

Con rồng ngọc màu đỏ kia, trông vẻ ngoài không thay đổi nhiều, nhưng nội hạch bên trong gần như đã được thay đổi hoàn toàn một lần! "Chậc, cái dáng vẻ nhe nanh múa vuốt này… thật đúng là ra dáng!" "Kỳ lạ thật." Trần Tiểu Đao có chút thắc mắc, nghi hoặc không thôi: "Trông con rồng ngọc màu đỏ này có vẻ rất mạnh, nhưng lại không có khí tức quá mạnh, liệu nó có yếu không?" "Ý gì?" Tề Thiết Chủy không hiểu. "Ngươi có thể hiểu là khí trong cơ thể, và, thể phách cơ bản." Chá Cô Sảo lại hiểu ý Trần Tiểu Đao, giải thích cho Tề Thiết Chủy: "Nói đơn giản là nội lực và ngoại lực." "Con rồng

ngọc màu đỏ này do gia chủ một tay luyện chế, lại dùng rất nhiều dược liệu quý hiếm, ngoại lực mạnh mẽ, lực phòng ngự, chắc chắn không có gì để nói, mạnh lắm!" Dừng lại một chút, Chá Cô Sảo tiếp tục nói: "Nhưng nếu nói về nội lực… thì lại không cảm nhận được nhiều?" "Đúng là không có." Thấy Già La cũng gật đầu phụ họa, Tề Thiết Chủy mới có chút hiểu ra.

Nói tóm lại, con rồng ngọc màu đỏ hiện tại chỉ có sức mạnh và thân thể phòng ngự kinh khủng, nhưng lại không có nội hạch chống đỡ!

Điều đó cũng có nghĩa là, các loại tấn công mà nó có thể thực hiện cũng chỉ là sức mạnh đơn thuần mà thôi, chỉ có vậy! "Gấp gì chứ." "Ta đã tạo cho nó một cái hạch tâm, nó sẽ tự hấp thụ linh khí trời đất, từ đó chuyển hóa thành khí tương ứng để sử dụng các loại thủ đoạn thần thông." Trần Mộc vỗ vỗ con rồng ngọc màu đỏ lơ lửng bên cạnh, hài lòng nói: "Cho nó chút thời gian, nó sẽ trở thành long ngẫu mạnh nhất thế hệ đầu tiên này!" Đối với thần thông 【Thần Cơ Bách Luyện】 mà Trần Mộc tu luyện, mọi người có mặt đều hiểu rõ trong lòng.

Chỉ là, liên quan đến chi tiết bên trong, thì ba người Trần Tiểu Đao, Chá Cô Sảo và Tề Thiết Chủy lại có chút không hiểu rõ, chỉ biết là rất mạnh, rất có môn đạo!

Mà ngay cả Già La, cũng chỉ giới hạn ở mức độ hiểu biết mà thôi. "Mộc gia." "Vậy nội hạch mà ngài tạo ra, có được coi là tạo ra sinh mệnh không?" Tề Thiết Chủy rất tò mò, nghi hoặc hỏi.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Nội hạch của loại linh ngẫu này, thực ra cũng chia làm hai loại 'âm dương', các ngươi thấy là 'âm', còn 'dương' thì đến từ một thần thông khác." Nghe những lời này, Già La lập tức hiểu ra, nàng biết thần thông khác mà Trần Mộc

nói đến, chắc chắn là thuật tạo hóa đó ——【Song Toàn Thủ】!! "Hiện tại chỉ có thể làm cho nó một 'nội hạch âm', phần 'nội hạch dương' còn lại phải đợi sau khi trở về mới làm được." "Nhưng cũng không quá lâu đâu." Nói chuyện, Trần Mộc tùy ý vỗ vỗ rồng ngọc màu đỏ, và giữa lòng bàn tay hắn, từng lớp hồ quang sấm sét lưu chuyển!

Trong chốc lát, sấm sét nổi lên!

Từng đạo sấm sét điên cuồng nhảy múa, liên tiếp không ngừng tràn vào trong cơ thể con rồng ngọc màu đỏ, chiếu rọi ra những mạch lạc, gân cốt được luyện chế tinh diệu bên trong nó!!

Các loại dược liệu quý hiếm được luyện chế thành da thịt gân cốt của rồng ngọc màu đỏ.

Mà lúc này, những tia sét mà Trần Mộc phóng ra và rót vào cơ thể rồng ngọc màu đỏ, những tia sét chứa 'Âm Dương Ngũ Lôi', chính là máu huyết chảy trong nội tạng!!

Có xương có da thịt có máu huyết.

Đây cũng có thể coi là một ý nghĩa nào đó của việc, bán thành phẩm. "Bây giờ trông đẹp hơn nhiều rồi, cũng có chút khí thế." "Hơi đáng tiếc là…" Trần Mộc thở dài, nhàn nhạt nói: "Những tia sét này tương đương với việc được tích trữ một lần trong cơ thể ngươi, không thể tự sinh ra." "Ý gì, dùng hết là hết?" Tề Thiết Chủy ngẩn ra. "Đúng vậy." "Dùng hết thì cũng hết." Trần Mộc khẽ gật đầu, cười nói: "Trừ phi nó có 'nội hạch âm dương' hoàn chỉnh, nếu không không thể tự phát hội tụ, phóng ra sấm sét." Liên quan đến thiết kế, luyện chế chi tiết bên trong, Trần Mộc cũng không định giải thích nhiều cho họ.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Trần Mộc luyện chế linh ngẫu, hơn nữa, còn là một long ngẫu!

Cho nên… Trần Mộc cũng đã tốn rất nhiều tâm tư, khắc vào trong cơ thể con rồng ngọc màu đỏ này nhiều loại lộ tuyến vận chuyển công pháp!

Ví dụ như, 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, 【Kim Quang Chú】, 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】… Điều này cũng có nghĩa là, chỉ cần Trần Mộc một ý niệm, con rồng ngọc màu đỏ này có thể dễ dàng phóng ra 'Âm Dương Ngũ Lôi', phóng ra 'hộ thể kim quang' có thể biến đổi hình thái!

Đương nhiên, tiền đề quan trọng nhất là, 'nội hạch âm dương' trong cơ thể rồng ngọc màu đỏ phải tuyệt đối hoàn chỉnh! "Mộc gia nói vậy, ta lại có chút mong đợi rồi." Nhìn con rồng ngọc màu đỏ lơ lửng giữa không trung, Tề Thiết Chủy cũng có chút hâm mộ, chậc chậc khen ngợi: "Đến lúc đó chân đạp con rồng ngọc màu đỏ này trở về, ai mà không phải dập đầu hai cái thật mạnh, quỳ lạy Mộc gia phù hộ?!" "Danh hiệu tiên nhân bảo hộ thành Thường Sa, Mộc gia, ngài coi như ngồi chắc rồi!" "Tề gia ngài nói gì vậy, gia chủ đã sớm ngồi vững danh xưng tiên nhân rồi được chưa?!" Trần Tiểu Đao liên tục xua tay.

Cảnh tượng đó, quả thực chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ khiến người ta hưng phấn không thôi, nhiệt huyết sôi trào!

Chân đạp rồng ngọc màu đỏ, lượn lờ trên bầu trời thành Thường Sa, tuần tra toàn thành, cảnh tượng như vậy, ai thấy mà không hét lên một tiếng 'tiên nhân phù hộ'?! "Ha ha." "Đến lúc đó nếu những người này có thể thấy, con rồng ngọc màu đỏ này vừa biết phóng điện, vừa biết hô phong hoán vũ, chẳng phải sẽ phát điên sao?" Trần Mộc cười một tiếng, cũng có chút mong đợi.

Lật tay khẽ vẫy, rồng ngọc màu đỏ đã bị Trần Mộc thu vào trong 【Phong Hậu Động Thiên】, tiến hành bước thứ hai là ôn dưỡng liên tục, cũng là để nó không ngừng hấp thụ linh khí trời đất!

Bước cuối cùng, thực ra có cùng lý niệm với việc luyện chế 'lò tu thân hoàn mỹ'.

Dùng 【Thần Cơ Bách Luyện】 để luyện chế ra 'nội hạch âm' của con rồng ngọc màu đỏ này.

Dùng 【Song Toàn Thủ】 để luyện chế ra 'nội hạch dương' của con rồng ngọc màu đỏ này.

Chương 373

'Nội hạch âm dương' như vậy giao dung, mới là hạch tâm thật sự của rồng ngọc màu đỏ!

Đến trình độ đó, con rồng ngọc màu đỏ này mới có thể thể hiện hoàn hảo sự mạnh mẽ của nó, cũng chỉ có lúc đó, mọi người mới biết được, Trần Mộc đã tốn bao nhiêu tâm tư vào đó!

Chỉ là lúc này, con rồng ngọc màu đỏ… chỉ là một long ngẫu không hoàn chỉnh mà thôi, chỉ có vậy. "Đi, đến hậu điện xem sao." Trần Mộc xua tay, bước đi, chiếc vương tọa bằng vàng khảm ngọc đặt ở tiền điện cũng bị Trần Mộc tiện tay thu đi.

Còn về vách ngọc bích họa kia, hỏng thì cũng hỏng rồi, cũng không phải là bảo vật gì quý hiếm.

Mọi người lần lượt đi qua một hành lang rất ngắn, bên trong hậu điện càng thêm âm u hắc ám. "Phần hậu điện này, có tên là 'Thượng Chân Điện', chậc, bên trong này bia đá bích họa san sát, khá có ý cảnh…" "Không, không đúng." Sau khi quét mắt nhìn một vòng, Tề Thiết Chủy gãi đầu, khẽ nói: "Tám bức tường bích họa này, lại được bày ra thành hình Cửu Cung Bát Quái?" "Đúng là như vậy." Chá Cô Sảo gật đầu phụ họa.

Cái nhìn đầu tiên, hai người đều có chút lo lắng.

Qua những manh mối trước đó, Hiến Vương này hiểu phong thủy bí thuật, dường như đối với những thứ như kỳ môn độn giáp cũng biết một ít.

Nếu giấu một cái bát quái trận trong hậu điện này… lỡ không may, cũng là một phen phiền phức! "Những thứ đặt trong hậu điện này cũng nhiều quá, vừa bia đá vừa bích họa, lằng nhằng cộng lại, chẳng

phải lên đến cả ngàn sao?!" Trần Tiểu Đao nhìn một vòng, cầm đèn pin lia qua lia lại.

Trần Mộc khẽ gật đầu, nói: "Những bia đá bích họa này, gần như có thể nói là ghi chép lịch sử của cổ Điền quốc, rất hoàn chỉnh, ý nghĩa ở một số phương diện… cũng không thấp." Ý nghĩa ở một số phương diện mà Trần Mộc nói đến, tự nhiên là về lịch sử, khảo cổ.

Tuy nhiên đối với đạo mộ tặc, thổ phu tử mà nói, những bia đá, bích họa này thực sự không có giá trị độc đáo gì, thậm chí không hấp dẫn bằng mấy món minh khí! "Tướng công, ở vị trí chính giữa hậu điện, dường như có một cái đỉnh đồng khổng lồ." "Trông… có vẻ hơi giống với cái 'Quy Khư Đỉnh' của ngài?" Già La cũng đang quan sát hậu điện trong bóng tối, nhạy bén bắt được vật này, trực giác mách bảo nàng, thứ này tuyệt không đơn giản!

Mấy chùm đèn pin chiếu qua, có thể thấy rõ ràng, đó là một cái đỉnh đồng sáu chân vô cùng lớn, toàn thân đen kịt, rất đặc biệt. "Đây chính là đỉnh đồng dùng để tế trời." "Nấu người sống, dùng để tế tự thiên thần, từ đó mở ra tiên môn thiên giới…" Nhìn từ xa và nhìn từ gần, đó là hai loại cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Đến gần, mọi người mới có thể thấy rõ toàn bộ diện mạo của chiếc đỉnh đồng sáu chân khổng lồ này, cũng đều bị kích thước và kiểu dáng của nó làm cho kinh ngạc một chút. "Tạo hình có chút độc đáo a…" "Cũng coi như là một món tế khí cực kỳ hiếm thấy." Tề Thiết Chủy đi một vòng, chậc chậc khen ngợi.

Chiếc đỉnh đồng sáu chân này, phía trên có nắp đồng, hai bên mỗi bên có một vòng đồng khổng lồ.

Mà điều thu hút sự chú ý nhất chính là sáu chân của chiếc đỉnh đồng sáu chân này, đó là sáu con thần thú đang quỳ một nửa, tạo hình có vài phần cổ kính thô mộc, càng thêm gân guốc chắc nịch, phủ đầy

vảy, trong tư thế gầm rống. "Kỳ lân sao?" "Dường như cũng không giống kỳ lân lắm…" Chá Cô Sảo cũng nhìn mà đầy dấu hỏi.

Rõ ràng sáu bức tượng thần thú đang quỳ nửa này rất giống với thần thú kỳ lân trong truyền thuyết, nhưng nhìn các đặc trưng thì lại có những điểm khác biệt không nhỏ, không phải là như vậy. "Thật sự là quá lớn." Già La khẽ cảm thán.

Cái 'Quy Khư Đỉnh' trong tay Trần Mộc, Già La đã từng thấy, so sánh với nó, cái đỉnh lớn sáu chân trước mắt này thậm chí còn lớn hơn không chỉ một vòng, hình thái cũng đặc biệt hơn!

Trước đó mọi người chỉ chú ý đến những thứ như bia văn, bích họa, mà cái đỉnh lớn sáu chân này toàn thân trên dưới đều đen kịt, không quan sát kỹ, thật khó mà nhận ra! "Đây chính là cái đỉnh lớn dùng để hiến tế được vẽ trong bích họa, mà lúc này nắp đồng của đỉnh vẫn còn niêm phong, điều đó có nghĩa là…" "Hiến Vương vẫn chưa thi giải thành tiên!" Trần Mộc gõ gõ vào cái đỉnh lớn sáu chân trước mặt, nhàn nhạt nói: "Vậy cũng có nghĩa là, hiện nay thi cốt của Hiến Vương vẫn còn đặt trong quan quách ở địa cung." Nghe những lời này, Trần Tiểu Đao lập tức cầm đèn pin, lấy ra móng thăm dò âm, chạy đến gần cái đỉnh lớn sáu chân này quan sát kỹ lưỡng.

Cạo đi lớp sơn lửa niêm phong nắp đồng thì có thể thấy, trên lớp sơn lửa đó có một dấu ấn.

Mà có dấu ấn, cũng có nghĩa là chưa từng được mở ra. "Chưa mở qua, gia chủ, có cần mở cái đỉnh lớn sáu chân này ra xem không?" Trần Tiểu Đao xin chỉ thị một câu. "Có thể." Trần Mộc khẽ gật đầu, không hề lo lắng.

Cái đỉnh lớn sáu chân này trông có vẻ tà ma, cộng thêm miêu tả trên bích họa cũng là cảnh thảm khốc, rất khó để người ta không liên tưởng đến những 'đẳng thuật' tà độc dị thường của Hiến Vương!

Nhưng cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Trông tà ma, không ổn.

Nhưng không có nghĩa là thật sự sẽ có nguy hiểm gì.

Động tác của Trần Tiểu Đao rất nhanh, điều này cũng nhờ vào việc tu luyện 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, Dương Ngũ Lôi không chỉ có thể phóng ra ngoài hình thành các loại thủ đoạn tấn công, mà còn có thể kích thích cơ thể của chính mình, dùng để đổi lấy sự tăng cường trong thời gian ngắn!

Mấy hơi thở, nắp đồng của đỉnh lớn sáu chân đã được mở ra.

Mà cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc Trần Tiểu Đao sắp mở nắp đồng của đỉnh lớn sáu chân, từ sâu trong bảo điện âm khí tràn ngập này, lại truyền đến một tiếng cười trong trẻo! "Động tĩnh quái quỷ gì vậy?!" "Là tiếng cười của một người phụ nữ!" Tề Thiết Chủy tức thì rùng mình.

Ở nơi như thế này, trong sâu thẳm Trùng Cốc, trong một tòa Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện, đột nhiên nghe thấy tiếng cười âm u của một người phụ nữ, làm sao có thể là điềm tốt được?! "Không sai đâu." Chá Cô Sảo khẽ gật đầu, đã âm thầm chuẩn bị ra tay.

Tiếng cười đó lạnh như băng, nhưng lại mang theo một loại ý tứ chế nhạo, nghe lại vô cùng trong trẻo, phiêu dạt bất định, không thể nắm bắt!

Lập tức, mấy chùm đèn pin chiếu về phía đó.

Nhưng ở đó chỉ có một góc tường cung điện trống trải, không có gì cả. "Kẻ đến không thiện, người thiện không đến a!" "Nơi này là Hội Tiên Bảo Điện dùng để tế tự người chết, chắc chắn không phải thứ tốt lành gì, đúng rồi, Già La cô nương lúc trước không phải đã nói… trong Hội Tiên Bảo Điện này ẩn giấu quỷ vật sao?!" Tề Thiết

Chủy đột nhiên nhớ ra chuyện này. "Có chuyện đó." Già La không phủ nhận.

Trước khi mọi người vào Hội Tiên Bảo Điện, Già La đã nhìn trước, cảm nhận được bên trong bảo điện này chắc chắn có ẩn giấu quỷ vật, quỷ khí ngút trời! "Không vội." "Không phải là quỷ vật gì lợi hại." Trần Mộc xua tay, hoàn toàn không để trong lòng.

Thứ có thể khiến hắn phấn chấn lên, ít nhất cũng phải là đối thủ cấp bậc quỷ vương, nếu chỉ là quỷ vật, dù mạnh hơn một chút, cũng rất khó khiến Trần Mộc hiện tại động lòng!

Rốt cuộc… thực lực, tu vi cảnh giới đã ở đây.

Hơn nữa, công pháp mạnh mẽ hung mãnh như【Ngũ Lôi Chính Pháp】, đó là một trong những thủ đoạn mạnh nhất đối phó với quỷ vật tà túy thế gian, đủ để trấn sát vạn thiên quỷ vật tà túy!! "Trong giới đạo mộ chúng ta có mấy câu kim khoa ngọc luật." "Trong đó có một câu là về chuyện quỷ cười." Tề Thiết Chủy chép miệng, khẽ lẩm bẩm.

Trần Tiểu Đao ngồi xổm trên đỉnh lớn sáu chân, tò mò không thôi: "Tề gia, kim khoa ngọc luật của giới đạo mộ này, không phải do ngài bịa ra đấy chứ?" "Nói nhảm!" "Đây đều là kinh nghiệm do các cao thủ thời xưa tổng kết lại!" Tề Thiết Chủy nghiêm mặt, vô cùng nghiêm túc.

Trần Tiểu Đao ngẩn ra, cũng nghiêm túc trở lại: "Xin Tề gia chỉ giáo!" Thấy vậy, Tề Thiết Chủy nghiêm giọng nói: "Phát Khâu ấn, Mạc Kim phù, hộ thân bất hộ quỷ xuy đăng." "Ấm tử quan, thanh đồng quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền." "Thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tả Lĩnh nhiễu trứ tẩu." "Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc!" Những lời này thật sự không phải do Tề Thiết Chủy tự bịa ra, cũng có thể coi là những yếu điểm mà các

đạo mộ tặc, thổ phu tử thời xưa đã tổng kết qua kinh nghiệm lâu dài!

Điểm mấu chốt là, nó chỉ về nhiều loại thứ còn đáng sợ hơn cả cương thi, tống tử! "Cái gọi là xích y hung, tiếu diện thi." "Chỉ chính là đại hung chi triệu!" Tề Thiết Chủy mặt mày nghiêm túc, trầm giọng nói: "Nếu người xuống mộ đổ đấu, gặp phải thi thể mặc tang phục màu đỏ tươi mà không có màu sắc khác, đó chính là đại hung của đại hung." "Mặt người chết có nụ cười cũng vậy." "Quỷ khóc ở nhiều nơi đều có, nhưng lợi hại nhất lại không phải quỷ khóc, mà là quỷ cười, chỉ có lệ quỷ mới cười… đó chính là quỷ vật cực hung!" Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc.

Những điều này nói về ba thứ cực kỳ hung sát, cũng có thể nói là điềm đại hung, người mệnh không đủ cứng trực tiếp khó mà thấy lại ánh mặt trời!

Chương 374

"Sợ nhất là ở trong mộ cổ hoặc nghĩa địa, nghe thấy tiếng cười của lệ quỷ." "Chỉ có những loại lệ quỷ hung sát đó mới cười, thứ đó là câu hồn đoạt mệnh, hung sát kinh khủng từng con một!" Tề Thiết Chủy đang nói đến nước bọt văng tứ tung, đột nhiên nhớ ra, lần trước Trần Mộc dẫn họ đến Phong Sơn, Già La mà họ gặp, chẳng phải chính là như vậy sao?!

Áo cưới màu đỏ, tiểu quỷ khiêng kiệu, tùy tiện lôi ra một chút hình ảnh và tình huống, tuyệt đối đều là cấp bậc hung đến không thể hung hơn, ai thấy mà không chết một lần?! "Đúng vậy, Già La quả thực ở tầng thứ cao hơn một chút." "Tang phục màu đỏ đúng là lợi hại, nhưng không thể nào hung hơn áo cưới màu đỏ được, hồng giá y từ xưa đến nay đều là đại danh từ của cực hung." Trần Mộc cười, khẽ vuốt mái tóc xanh của Già La, nhàn nhạt nói.

Đối với điều này, Già La cũng hơi xuất thần.

Điều này tự nhiên khó tránh khỏi.

Rốt cuộc… Già La lúc mới gặp Trần Mộc, đó là một quỷ vương chính hiệu, không chỉ có thủ đoạn khống chế quỷ động, mà còn có thể điều khiển quỷ vật, có thể nói là quỷ khí ngút trời!!

Thấy Trần Mộc và Già La đều không có phản ứng gì, Tề Thiết Chủy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đùa sao, hai người có thực lực mạnh nhất ở đây, đều không tỏ thái độ gì, điều đó cũng có nghĩa là… quỷ vật ẩn giấu trong bóng tối không phải là phiền phức gì. "Cũng may lần này đi theo Mộc gia, Già La cô nương." "Chuyện này trong miệng của Mạc Kim hiệu úy thời xưa, được gọi là xung phải 'Hắc Tinh'!" Tề Thiết Chủy nhỏ giọng nói:

"Cái gọi là 'Hắc Tinh', trong tướng thuật còn được gọi là 'Quỷ Tinh', người thường một khi gặp phải 'Hắc Tinh', tam muội chân hỏa trên vai lập tức bị dập tắt, mạng nhỏ khó mà bảo toàn a!" Trần Tiểu Đao cười một tiếng, nói: "Tề gia đừng hoảng, có gia chủ ở đây mà!" Chá Cô Sảo cũng gật đầu phụ họa, không nói nhiều.

Lý là như vậy, nguy hiểm cũng là như vậy.

Nhưng lúc này có Trần Mộc trấn giữ, mọi người có mặt thật không tin, có quỷ vật nào dám động thổ trên đầu thái tuế, ra ngoài làm loạn!

Dám ra, điều đó có nghĩa là… sống đủ rồi!

Một nhóm người quay trở lại hậu điện, kỳ lạ là, tiếng cười quỷ dị của người phụ nữ đó lại nửa ngày không xuất hiện, dường như đã cảm nhận được sự xuất hiện của đối thủ mạnh mẽ! "Ở trên đỉnh đầu." "Chỗ này." Già La không hổ là chuyên gia về phương diện âm khí quỷ vật.

Đương nhiên cũng vì trước khi phá giải tà pháp 'thi hồn phân ly', cảnh giới thực lực của nàng chính là cấp bậc quỷ vương!

Mà không lâu sau khi phá giải 'thi hồn phân ly', Già La đã cùng Trần Mộc tu luyện 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】.

Tính ra, muốn tìm được quỷ vật nào mà Già La không cảm nhận được, về cơ bản là không thể, trừ phi chúng nó đều là quỷ vương!

Nhưng điều đó rõ ràng là không thể.

Thế giới này quả thực yêu ma xuất hiện thường xuyên, loạn thế phong vân.

Chỉ là… muốn quỷ vương đầy đường, thi vương khắp nơi, tình huống đó thực sự có khả năng rất thấp! "Đó là cái gì?" "Yo, thật đúng là một con lệ quỷ áo đỏ?!" Mọi người ngẩng đầu nhìn, theo hướng tay

chỉ của Già La, rõ ràng là có một người phụ nữ mặc áo choàng dài tay rộng màu đỏ, treo lơ lửng trên mái vòm của Hội Tiên Bảo Điện, khẽ đung đưa… Do ánh sáng trong Hội Tiên Bảo Điện quá kém.

Cho nên, mọi người chỉ có thể nhìn rõ hình dáng cơ thể của người phụ nữ này, mà không thể nhìn rõ khuôn mặt, cũng như toàn bộ tình hình! "Không đúng a, gia chủ." "Cái áo choàng đỏ tay rộng này, bên trong dường như không có thi thể?!

Thuần túy là quỷ vật sao?" Chá Cô Sảo đứng ở một góc độ rất hiểm, một mắt đã bắt được mấu chốt!

Tề Thiết Chủy tò mò lại gần, ngẩng đầu nhìn: "Có chút không ổn, bên trong quần áo trống rỗng, đây chỉ là một bộ quần áo treo ở đây???" "Vậy tiếng cười vừa rồi, đến từ đâu?" Lần này, cả Trần Tiểu Đao cũng ngơ ngác!

Ba người nhìn nhau, ba khuôn mặt mờ mịt, có chút không hiểu rõ tình hình.

Bộ quần áo phụ nữ màu đỏ tươi đó, kiểu dáng và trang phục phụ nữ cổ đại có thể nói là hoàn toàn khác nhau, khác biệt rất lớn, hơn nữa tuyệt đối không giống Hán phục. "Có khả năng là một loại tang phục đặc biệt không?" "Đây có lẽ không phải là quỷ vật?" Tề Thiết Chủy gãi đầu.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, nói: "Bộ quần áo này rất giống quần áo của quỷ bà, đại vu mặc, chắc là một chiếc vu bào." "Quả nhiên không phải là hung phục sao, Mộc gia?" Tề Thiết Chủy có chút tỉnh ngộ. "Đương nhiên không phải." "Chỉ là… có huyền cơ khác." Trần Mộc cười một tiếng, cong ngón tay khẽ búng.

Vút!!!

Một tia sét nhỏ như con rắn điện, gần như trong nháy mắt đã đến

đỉnh điện, dễ dàng xuyên thủng xà ngang đó!

Một tiếng 'rắc' giòn tan, dường như cái móc treo chiếc vu bào này đã bị phá hủy!

Lập tức liền thấy, chiếc vu bào màu đỏ này từ trên trời rơi xuống, mà ở vị trí cổ áo, lại lộ ra một cái đầu người, da mặt trắng bệch, trang điểm đỏ rực! "Lạc lạc lạc…" "Lạc lạc lạc!!" Đầu người, vu bào từ trên trời rơi xuống, xoay tròn giữa không trung, tốc độ không nhanh.

Một vòng, lại một vòng, kèm theo tiếng cười quỷ dị âm lãnh của người phụ nữ, cũng vang vọng khắp đại điện, cho người ta một cảm giác cực kỳ khó chịu! "Cái này có chút tà ma rồi, Mộc gia!" "Chỉ nghe thấy tiếng, không thấy người, lẽ nào chỉ có một cái đầu, mẹ nó cũng có thể trở thành một con quỷ vật lợi hại sao?!" Tề Thiết Chủy kinh hô một tiếng, sắc mặt khó coi.

Theo lý mà nói, đại bộ phận quỷ vật đều không có thực thể, mà là một loại trạng thái linh hồn lợi hại.

Mà lúc này, thứ chỉ còn lại một cái đầu, nhưng nhìn thế nào cũng giống quỷ vật… thực sự khiến người ta có chút trở tay không kịp!

Liên tục lùi lại, Tề Thiết Chủy đột nhiên toát ra một đầu mồ hôi lạnh, ánh mắt kinh hãi nhìn xung quanh: "Đây… đây… người đâu?

Mộc gia?

Già La cô nương?" "Tiểu Đao?

Chá Cô huynh?!

Người đâu!!!" Tình trạng dị thường đột ngột ập đến khiến Tề Thiết Chủy bàng hoàng ngay tức khắc!

Mấy giây trước, Trần Mộc, Già La, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu, cả bốn người vẫn còn trong tầm mắt của hắn.

Kết quả chỉ trong vài giây ngắn ngủi, thậm chí có thể nói là trong khoảnh khắc cúi đầu ngẩng đầu, bốn người xung quanh đã hoàn toàn biến mất!!

Nhìn quanh bốn phía, chỉ có một màn đêm đen kịt, chỉ thấy được ánh đèn pin trắng lóa mà không hề có lấy một bóng người.

Cứ như thể… bốn người đã bốc hơi ngay trong đại điện này! "Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Ta đã vào tiểu thế giới của Mộc gia rồi sao?" "Hay là…" Tề Thiết Chủy toát mồ hôi lạnh, bất giác ngẩng đầu nhìn lại bộ vu bào màu đỏ thẫm và cái đầu người đang lơ lửng xoay tròn giữa không trung.

Cảm giác này thực sự khiến hắn kinh hồn bạt vía!

Nhưng ngay sau đó, Tề Thiết Chủy biết là không phải.

Xuyên qua hai thế giới, tiến vào 【Phong Hậu Động Thiên】 của Trần Mộc là một cảm giác mà Tề Thiết Chủy khắc sâu trong ký ức, đến giờ hắn vẫn có thể nhớ lại rõ ràng cảm giác xé rách lúc đó! "Không, không phải, không phải là 【Phong Hậu Động Thiên】 của Mộc gia." "Lẽ nào… là huyễn cảnh?

Hoàng bì tử phụ thể?" Vừa nghĩ đến đây, Tề Thiết Chủy cũng nhớ lại trải nghiệm bị Hoàng Đại Tiên nhập vào người, đó thực sự không phải là một kinh nghiệm tốt đẹp gì, đến giờ nhớ lại vẫn thấy toàn thân khó chịu!

Không phải bị thu vào 【Phong Hậu Động Thiên】, cũng không phải bị Hoàng Đại Tiên nhập, vậy thì khả năng duy nhất chính là… "Quỷ vật!!" "Huyễn cảnh!!" Tề Thiết Chủy lập tức bừng tỉnh, không khỏi hít một hơi khí lạnh: "Mẹ nó, đây có được coi là sơ suất mất Kinh Châu, trúng mai phục không?!" "Mộc gia bọn họ chắc chắn không sao, nhưng ta phải làm sao bây giờ?!" Ngẩng đầu lên, hắn thấy bộ vu bào đỏ thẫm đó, cái đầu phụ nữ trên đó ngày càng hạ xuống,

ngày càng gần mình hơn.

Tề Thiết Chủy không thể kiềm chế được nỗi sợ hãi dâng trào!

Chương 375

Điều này cũng khó tránh khỏi.

Nói cho cùng, Tề Thiết Chủy hiện giờ cũng không nắm giữ công pháp tấn công lợi hại nào, nếu nói có gì khác trước đây, thì cũng chỉ là thể chất cơ bản đã mạnh hơn rất nhiều mà thôi!

Trực diện quỷ vật, đối đầu chính diện ư?!

Tề Thiết Chủy thực sự không cho rằng mình có năng lực đó!

Cùng lúc đó, ở một bên khác, theo một tia sét lóe lên trong đôi mắt, bóng tối trước mặt Trần Mộc cũng tan biến trong nháy mắt, giống như một tấm gương vỡ tan, nổ tung ra!! "Có chút thú vị rồi đây." "Dựa vào hoàn cảnh xung quanh, mùi vị đặc biệt, cộng thêm quỷ vật tương ứng để tạo ra một huyễn cảnh vô gián sao?" Nghĩ đến đây, Trần Mộc cũng có chút bất ngờ!

Mà ngay trước mặt y không xa, chính là một bộ vu bào màu đỏ thẫm đã bị sấm sét đánh nát, thủng lỗ chỗ, toàn thân cháy đen, còn có một cái đầu người bị xuyên thủng.

Quay đầu nhìn xung quanh, Già La, Tề Thiết Chủy, Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao, ba người đứng ở bốn hướng khác nhau, đều trong tư thế ngây người đứng sững!

Rõ ràng, tình trạng họ đang trải qua giống hệt như tình trạng mà Trần Mộc đã trải qua vài giây trước! "Quỷ vật huyễn cảnh sao?" "Mục đích là để giết người, hay cản trở, hay là… một lần trải nghiệm?" Trong lúc trầm tư, Trần Mộc có chút hối hận.

Vừa rồi y cũng rơi vào một huyễn cảnh, nhưng vì cảnh giới tu vi của bản thân quá mạnh, cộng thêm việc bản thân tu luyện 【Ngũ Lôi

Chính Pháp】, đến nỗi… tiện tay điểm một cái, sấm sét cuộn trào, huyễn cảnh vây khốn Trần Mộc liền trực tiếp vỡ nát!

Nhưng như vậy, Trần Mộc lại không biết được, bên trong huyễn cảnh đó rốt cuộc có thâm ý gì, ẩn chứa manh mối gì, có nguy hiểm hay không? "Chậc." "Bên trong Hội Tiên Bảo Điện lại ẩn giấu quỷ vật huyễn cảnh." "Thủ đoạn này, e rằng cũng do chính Hiến Vương thiết kế, tâm tư của hắn quả thật có chút ngoài dự liệu của người khác." Đi qua đi lại vài vòng, Trần Mộc đột nhiên giơ tay, hai tay khẽ vỗ, kéo ra một chuỗi sấm sét dữ dội kêu lách tách!!

Sấm sét hung hãn, kêu tanh tách!

Dương Ngũ Lôi nóng rực trong bóng tối, tựa như ngọn đèn sáng nhất, tức thì xua tan phần lớn bóng đêm!

Mà dưới sự điều khiển của Trần Mộc, đạo sấm sét này bị y ném lên không trung, trong nháy mắt duỗi ra, khuếch trương, phóng đại!

Một tấm lưới sét khổng lồ do Dương Ngũ Lôi hội tụ thành, lập tức bao trùm lên đỉnh đầu mọi người, vừa vặn chống đỡ mái vòm phía trên cùng!

Ánh sáng chói lòa, chiếu rọi cả đại điện như ban ngày!

Bóng tối bị xua tan, vô số chi tiết ẩn giấu trong đại điện này cũng bị Trần Mộc chú ý tới, y không khỏi tấm tắc khen lạ, cảm thấy vô cùng kỳ diệu. "Chú văn ma quái…" "Thiết kế thị giác đặc biệt, cộng thêm vu bào, quỷ vật, quả nhiên là một chuỗi thiết kế tầng tầng lớp lớp, có chút thú vị." Ngay lúc Trần Mộc đang quan sát kỹ lưỡng, Già La đứng đó khẽ 'hử' một tiếng, đôi mắt đẹp cũng khôi phục lại vẻ trong sáng và bình tĩnh như thường lệ, xen lẫn một tia nghi hoặc. "Tả phu?" "Vừa rồi là… quỷ vật huyễn cảnh, chàng không sao chứ?" Nhanh chân bước đến gần Trần Mộc, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Già La viết đầy vẻ quan tâm, nhìn kỹ biểu cảm của Trần Mộc hai

lần, lúc này mới tạm yên tâm. "Không sao." "Chỉ là trò mèo thôi, mà này, Già La, nàng đã thấy gì trong huyễn cảnh quỷ vật đó?" Trần Mộc có chút tò mò.

Già La khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không thấy gì cả, Tả phu, em chỉ hơi tốn chút thời gian để tìm ra mối liên hệ bên trong, sau đó liền tiêu diệt nó rồi thoát ra." "Tìm được không?" Trần Mộc cười. "Là một loại quỷ vật đặc biệt, Tả phu." "Giống như loại quỷ đầu người, nhưng dường như là dùng một loại thuật pháp đặc biệt, cưỡng ép rút cạn ý thức và tư duy của chúng, việc này hẳn là đã được thực hiện khi chúng còn sống." Lời giải thích của Già La vô cùng chi tiết.

Điều này tự nhiên cũng là vì Già La rất am hiểu về quỷ vật, có thể nhận ra và nắm bắt được các loại chi tiết. "Rút cạn tư duy ý thức?" "Nói như vậy…" Trần Mộc như có điều suy nghĩ, gật đầu nói: "Hiến Vương này không chỉ tinh thông 'đẳng thuật', mà còn có một loại pháp môn chế tạo quỷ vật?!" Đối với sự thần bí của Hiến Vương, Trần Mộc cũng đã sớm có dự liệu.

Chỉ có điều, loại pháp môn chế tạo quỷ vật này, nói kỹ ra cũng thật kỳ lạ, đương nhiên cũng có thể gọi là ngoại môn tà đạo hiếm thấy trên đời.

Phần lớn đều là loại tà tu mới tu luyện loại pháp môn này. "Nhưng mà, Tả phu." "Những con quỷ đầu người này dường như không có sức sát thương quá mạnh, tác dụng duy nhất của chúng tồn tại ở đây, có lẽ chỉ là để khiến người ta rơi vào huyễn cảnh." Già La đưa bàn tay ngọc ngà, chỉ vào mấy chỗ trên đỉnh điện.

Vốn dĩ, bên trong Hội Tiên Bảo Điện này là một mảnh tối đen, nhưng bây giờ, đạo sấm sét mà Trần Mộc ném lên đỉnh điện vừa hay trở thành phương tiện chiếu sáng tốt nhất, đủ để người ta nhận ra nhiều tình hình trong bảo điện. "Vu bào màu đỏ thẫm, giáp trụ của

người Di Tây Nam, ngoài ra còn có vài bộ quần áo kỳ lạ tương tự." "Nhưng không có ngoại lệ, toàn bộ đều là quỷ đầu người." Già La nhìn Trần Mộc một cái, nhẹ giọng hỏi: "Tả phu, có cần em kéo hết đám quỷ đầu người này xuống không?" "Ý nghĩa không lớn." Trần Mộc thở dài.

Dựa theo phán đoán thăm dò trước đó của Già La, loại quỷ đầu người này tuy kỳ lạ, nhưng thực ra không có sức sát thương quá lớn, nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo người ta vào huyễn cảnh, không thể tự thoát ra!

Mà điều quan trọng nhất là, tất cả quỷ vật treo trong Hội Tiên Bảo Điện này đều như bị rút cạn toàn bộ ý thức, tựa như cái xác không hồn, bị một phương pháp nào đó trói buộc trong Hội Tiên Bảo Điện này!

Như vậy, cho dù có thể đánh chúng xuống, khống chế được, cũng cơ bản sẽ không thu được bất kỳ thông tin hữu ích nào. "Thôi, xử lý hết đi." "Không có bất kỳ giá trị nào." Trần Mộc lắc đầu, ánh mắt bình tĩnh.

Nắm giữ công pháp âm khí mạnh mẽ như 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, chế tạo quỷ vật, điều khiển quỷ vật, Trần Mộc đều có thủ đoạn tương tự.

Chỉ là thứ này hiệu quả không lớn, quỷ vật đối với cao thủ chân chính mà nói, về cơ bản là vừa lộ đầu đã bị phát hiện!

Đương nhiên nói đi cũng phải nói lại, những thứ như quỷ vật, dùng chúng để đối phó với những tên lính quèn không ra gì thì lại vô cùng hữu dụng.

Bất kể là trinh sát, hay tạo ra một số chướng ngại đặc biệt, gây rối, đều rất tốt.

Ngay lúc Trần Mộc đang quan sát, Già La một tay bấm pháp quyết, miệng lẩm nhẩm, từng con quỷ vật mờ ảo toàn thân đen kịt xuất hiện bên cạnh nàng! 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】, một trong nhiều thủ đoạn tấn công!

Thế nhưng đúng lúc này, Tề Thiết Chủy đang ngây người tại chỗ như cái xác không hồn, đột nhiên run lên hai cái, lập tức khôi phục như thường!

Nhìn thấy Trần Mộc và Già La đứng cạnh nhau, lại thấy xung quanh Già La âm khí lan tỏa, mấy con quỷ vật mờ ảo ẩn hiện. "Ơ?" "Ta ra ngoài rồi sao?" Tề Thiết Chủy vội vàng tháo kính, dùng sức dụi mắt, vẻ mặt ngơ ngác nhìn về phía Trần Mộc: "Mộc gia, Mộc gia?

Là ngài sao?" "Là ta." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Y cũng có chút thắc mắc, tại sao Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu hai người bây giờ vẫn chưa thoát khỏi huyễn cảnh quỷ vật, ngược lại là Tề Thiết Chủy với sức chiến đấu rất bình thường… lại ra ngoài trước?! "Không có vấn đề gì, Tả phu." "Tề gia chủ rất bình thường, không có bất kỳ tình trạng bất ngờ nào bị quỷ vật ảnh hưởng, cũng không cảm nhận được khí tức khác thường nào." Già La biết Trần Mộc đang nghĩ gì, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Tề Thiết Chủy cũng gãi đầu, cười khổ nói: "Nói thật Mộc gia, cụ thể là chuyện gì tôi cũng không biết." "Vừa rồi ở bên trong tôi cũng suy nghĩ hồi lâu mới phản ứng lại, hẳn là đã tiến vào một loại hoàn cảnh nào đó." "Chỉ có điều…" Sau một hồi do dự, Tề Thiết Chủy mới hạ giọng nói: "Khoảng lúc tôi sắp không giữ được tâm thần, có một giọng nói đã đánh thức tôi, và khiến tôi thoát khỏi huyễn cảnh quỷ vật đó…" "Một giọng nói?

Giọng của ai?" Trần Mộc khẽ nhướng mày, cũng có chút tò mò.

Tề Thiết Chủy vừa lắc đầu, lại gật đầu, trông có vẻ vô cùng rối

rắm, vắt óc suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng. "Ban đầu tôi tưởng là giọng của Mộc gia ngài." "Sau đó tôi suy nghĩ kỹ lại mới phát hiện không phải, mà ngay vừa rồi, tôi đã nhớ ra giọng nói đó đến từ ai…" Sắc mặt Tề Thiết Chủy lập tức trở nên trắng bệch, không còn chút huyết sắc: "Mộc gia, ngài còn nhớ trong ngôi mộ Thanh Ô Tử lúc trước, không." "Là chuyến tàu hỏa ma quái lúc trước ư??" "Vị cao nhân đó của Tề gia chúng tôi?" Nghe vậy, sắc mặt Trần Mộc cũng ngưng trọng vài phần, mày nhíu lại: "Ý ngươi là, giọng nói đó đến từ… con Hoàng Đại Tiên đó?" "Đúng!" "Chính là con Hoàng Đại Tiên đó!" Tề Thiết Chủy bất giác rùng mình một cái!

Bây giờ nhớ lại, điều này thực sự khiến Tề Thiết Chủy không rét mà run, có một nỗi sợ hãi không thể nói thành lời, cứ như trên người mình đang có một oan hồn của Hoàng Đại Tiên bám vào vậy! "Hẳn là không phải con Hoàng Đại Tiên đó." "Có lẽ… chỉ là một phần khí tức." Trần Mộc bước đến trước mặt Tề Thiết Chủy, đưa hai ngón tay điểm vào giữa trán hắn, một tia điện hồ theo đầu ngón tay y, nhẹ nhàng chui vào!

Đối với việc này, Tề Thiết Chủy không cảm thấy bất kỳ điều gì khác thường.

Mười mấy giây sau, Trần Mộc khẽ gật đầu, nói: "Cũng gần như ta đoán, lúc đó sau khi con Hoàng Đại Tiên đó nhập vào người ngươi… đã để lại cho ngươi một chút đồ." "Đồ gì?!" Tề Thiết Chủy giật mình, vội vàng sờ tai mình.

Chuyện này thực sự quá quỷ dị!

Chương 376

Con Hoàng Đại Tiên đó, vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt đẹp, trông mong nó cho hắn thứ gì tốt, có thể sao?! "Cũng không phải thứ gì có hại." "Gần như là một tia khí tức, một dấu hiệu mà Hoàng Đại Tiên để lại, dù sao nó cũng đã nhập vào người ngươi, để lại một ký hiệu cũng là điều khó tránh khỏi." Trần Mộc hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Mà trong tình huống này, những quỷ vật bình thường khác, cũng rất khó có thể nhập vào người ngươi làm bậy." Im lặng một lúc, Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm vào sắc mặt Trần Mộc, run giọng hỏi: "Mộc gia, vậy chuyện này… là tốt, hay xấu?" "Không tốt cũng không xấu." "Tương đương với việc ngươi có thêm một thứ nửa bùa hộ thân nửa lời nguyền, sau khi bị con Hoàng Đại Tiên đó đánh dấu, những quỷ vật khác có thực lực cảnh giới thấp hơn con Hoàng Đại Tiên đó, hoặc những yêu tà khác, đều rất khó có thể nhập vào người ngươi, ảnh hưởng đến ngươi." Lời giải thích của Trần Mộc rất đơn giản trực tiếp, cũng khiến Tề Thiết Chủy lập tức hiểu ra!

Từ một góc độ nào đó, đây quả thực được coi là một lá bùa hộ thân vô cùng lợi hại, tương đương với việc cho Tề Thiết Chủy một lá bài miễn nhiễm với đại đa số quỷ vật và yêu tà.

Nhưng có tốt thì có xấu, dấu hiệu do Hoàng Đại Tiên để lại sau khi nhập vào người, không phải là thứ gì hay ho! "Vậy mặt xấu thì sao, Mộc gia?" "Chẳng lẽ sau này tôi sẽ dễ bị Hoàng Đại Tiên nhập hơn sao??" Tề Thiết Chủy dở khóc dở cười.

Trần Mộc khẽ gật đầu, cười nói: "Về mặt lý thuyết, là như vậy, sau này con Hoàng Đại Tiên đó muốn nhập vào người ngươi sẽ càng dễ dàng hơn, tiêu hao cũng ít hơn." "Đồng thời…" "Theo số lần nó nhập vào người ngươi ngày càng nhiều, cuối cùng ngươi sẽ bị đẩy ra

khỏi cơ thể này, hiểu ý ta không?" Vài câu nói ngắn gọn, lại khiến Tề Thiết Chủy không tự chủ được mà rùng mình!

Số lần nhập vào người càng nhiều, cuối cùng sẽ bị đẩy ra khỏi cơ thể mình?!

Vậy chẳng phải là… thay thế, đoạt xá sao!! "Mộc gia, có biện pháp giải quyết nào không?

Chuyện này không phải là chuyện tốt đâu, mẹ nó, sớm biết con Hoàng Đại Tiên đó không có ý tốt gì!" "Hóa ra, tên này đang thèm muốn cơ thể của tôi sao???" Tề Thiết Chủy dùng sức gãi đầu, vô cùng khó hiểu.

Mà điều khiến hắn ngơ ngác nhất là, trên đời này người lợi hại hơn Tề Thiết Chủy hắn không biết có bao nhiêu, tại sao lại chỉ chọn một mình hắn?

Vấn đề này vừa nảy ra, trong một khoảnh khắc, Tề Thiết Chủy tự mình đã tìm ra câu trả lời… "Cũng không phải là nguyên nhân của chính ngươi, ngươi thực ra có thể hiểu là, con Hoàng Đại Tiên đó vẫn luôn ấm ức trong lòng, nén giận đấy." Trần Mộc cười gật đầu, biết Tề Thiết Chủy đang nghĩ gì.

Lúc đó chuyến tàu hỏa ma tiến vào thành Trường Sa, người ở đầu tàu chính là một vị cao nhân tiền bối của Tề gia!

Vị cao nhân này không tiếc đóng đinh quan tài lên người mình, chính là để phong ấn con Hoàng Đại Tiên đó trong cơ thể mình!!

Như vậy, với một yêu tà dễ thù dai như Hoàng Đại Tiên, sao có thể dễ dàng bỏ qua?!

Tuy trước mặt Trần Mộc, con Hoàng Đại Tiên đó không dám làm càn.

Nhưng điều này không có nghĩa là, sau này khi thoát khỏi tầm mắt

của Trần Mộc, nó sẽ không dám làm càn! "Ngươi là người Tề gia, nó không tìm ngươi thế thân thì tìm ai thế thân?" "Tìm ta sao?" Trần Mộc cười một tiếng, xua tay nói: "Yên tâm đi, Tề gia chủ, con Hoàng Đại Tiên đó không dám lộ diện đâu, sau khi về ta tìm cho ngươi một món đồ hộ thân, chẳng phải là được rồi sao?" "Đơn giản vậy sao?" Tề Thiết Chủy ngẩn ra. "Chính là đơn giản như vậy." Trần Mộc gật đầu, không hề để ý.

Chỉ là một con Hoàng Đại Tiên vừa mới tu luyện ra chút đạo hạnh, còn chưa đến mức tác oai tác quái một phương, không đáng sợ!

Hơn nữa, con Hoàng Đại Tiên đó có bản lĩnh lớn đến đâu, ở đất Trường Sa Thành này cũng phải co mình lại, ẩn nấp, nếu không chỉ cần nó lộ ra một tia khí tức, thậm chí không cần Trần Mộc ra tay, Tô Bạch Hồ cũng có thể giết nó!

Thấy Trần Mộc gật đầu, lại không hề để tâm.

Tề Thiết Chủy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng khá hơn một chút. "Có cần đánh hạ mấy con quỷ đầu người đó không?

Tả phu?" Già La bên này đã sẵn sàng ra tay, quay đầu xin chỉ thị của Trần Mộc. "Đánh xuống đi." Trần Mộc khẽ gật đầu, bổ sung: "Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu chắc cũng sắp ra rồi, mấy con quỷ đầu người đó không ảnh hưởng được họ nhiều, chỉ là vấn đề thời gian thôi." Nghe vậy, Tề Thiết Chủy cũng đầy dấu chấm hỏi.

So sánh ra, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu hai người, đánh mười, tám mươi, một trăm Tề Thiết Chủy tuyệt đối không thành vấn đề!

Ấy vậy mà chính hai người họ, lại là người tỉnh lại chậm nhất từ 'huyễn cảnh quỷ vật'!

Vù vù vù vù!!!

Âm phong nổi lên, từng bóng quỷ đen mờ ảo, dưới sự điều khiển

của Già La bay về phía đỉnh điện, chính xác đánh hạ từng con quỷ đầu người!

Bằng mắt thường có thể thấy, mỗi bóng quỷ đen mờ ảo, đều trong nháy mắt nuốt chửng mấy con quỷ đầu người, kể cả đầu của chúng, không tốn chút sức lực nào, trông vô cùng nhẹ nhàng! "Đúng vậy, Tả phu." "Hoàn toàn giống như phán đoán trước đó của em." Già La khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Những con quỷ đầu người này chỉ trông có vẻ vậy thôi, thực tế đã bị rút cạn, chỉ có hình, không thấy nội dung bên trong, cho nên cũng không có phản kháng gì nhiều." "Đúng là như vậy." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Sự thật chứng minh, phân tích và phán đoán của Già La, quả thực đều đúng, cũng rất phù hợp, nắm bắt chính xác, phán đoán rõ ràng.

Chính vì vậy, mấy con quỷ vật do Già La điều khiển mới có thể dễ dàng nuốt chửng, xé nát những con quỷ đầu người treo trên đỉnh điện!

Cùng với việc tất cả quỷ vật đều bị giải quyết, 'huyễn cảnh quỷ vật' cũng theo đó mà tan biến!

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu hai người lần lượt khôi phục từ trạng thái ngây dại, thoát khỏi huyễn cảnh, trở lại bình thường. "Là huyễn cảnh…" "Không ngờ lại ở nơi thế này, nhất thời không cẩn thận đã trúng chiêu…" Chá Cô Tiếu liên tục than thở lắc đầu, mặt đầy vẻ cười khổ.

Là một trong những chiến lực tuyệt đối của đội một Trần gia, lại bị trúng chiêu trong Hội Tiên Bảo Điện yêu tà quỷ dị này, nếu chuyện này kể ra ngoài, chẳng phải sẽ bị cười rụng răng, bị nhắc đi nhắc lại ba năm năm sao?! "Tôi cũng vậy, Chá Cô ca…" Trần Tiểu Đao ở bên cạnh lau mặt, cũng vẻ mặt đau trứng.

Hai người đều tu luyện 【Ngũ Lôi Chính Pháp - Dương Ngũ Lôi】, vốn tưởng có thể phá trừ huyễn cảnh trong thời gian cực ngắn,

không ngờ lại trì hoãn lâu như vậy! "Hai ngươi đều có tâm ma." "Không rõ sao?" Trần Mộc cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Nếu trong lòng ẩn chứa tâm ma, cho dù là huyễn cảnh rất cơ bản, cũng sẽ mang lại ảnh hưởng rất lớn cho các ngươi." "Lần sau, lần sau nữa, đều là kết quả như vậy!" Vì trong lòng ẩn chứa tâm ma, cho nên, cho dù chỉ là một số huyễn cảnh rất cơ bản đơn giản, uy hiếp không tính là đặc biệt lớn, cũng sẽ mang lại ảnh hưởng rất lớn cho Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu!

Một lần là như vậy, hai lần là như vậy, ba lần, bốn lần, năm lần, đều là như vậy!

Trừ phi… Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu hai người, có thể giải quyết được tâm ma ẩn sâu trong lòng mình, chỉ có như vậy mới có thể phát huy được hiệu quả mạnh mẽ của 【Ngũ Lôi Chính Pháp】! "Đây cũng coi như là một chuyện cười không lớn không nhỏ nhỉ." "Hai người tu luyện 【Dương Ngũ Lôi】, vậy mà còn có thể bị loại huyễn cảnh quỷ vật kém chất lượng này ảnh hưởng… ha ha." Trần Mộc cười lắc đầu, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của y, Chá Cô Tiếu xấu hổ không chịu nổi, chắp tay hành lễ: "Mong gia chủ yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức mình, loại bỏ tâm ma!" Trần Tiểu Đao cũng vẻ mặt nghiêm túc, cung kính hành lễ: "Mong gia chủ yên tâm!" Đối với hai người họ, Trần Mộc cũng không nói nhiều.

Dù sao cũng là hai chiến tướng cấp nguyên lão của Trần gia, cao thủ hàng đầu, có những lời không cần Trần Mộc phải nói nhiều.

Bất kể là Trần Tiểu Đao, hay Chá Cô Tiếu, cũng đều biết tâm ma của mình là gì, chỉ là muốn 'loại bỏ' tâm ma, đâu phải chuyện dễ?! "Tự cố gắng đi." "Có những chuyện nước chảy thành sông, cố gắng ngược lại tác dụng không lớn." Trong nụ cười của Trần Mộc đầy thâm ý.

Y xoay người đi về phía chiếc đỉnh lớn sáu chân, Già La không chút do dự đi theo.

Phía sau, Tề Thiết Chủy thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Xin lỗi nhé Tiểu Đao, Chá Cô huynh, chuyện này tôi e là không giúp được hai người nhiều…" "Không sao đâu Tề gia, chúng tôi biết mà." Trần Tiểu Đao xua tay, giả vờ thoải mái nói.

Chá Cô Tiếu muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì, im lặng đi theo bước chân của Trần Mộc và Già La.

Có thể nói gì đây?

Tướng do tâm sinh, tâm ma nổi lên, xét cho cùng cũng chỉ là một phần chấp niệm mà thôi!

Chá Cô Tiếu biết chấp niệm của mình là gì, đó không nghi ngờ gì, chính là Mộc Trần Châu, cũng là lời nguyền Quỷ Động đã hành hạ dòng dõi Bàn Sơn Đạo Nhân mấy nghìn năm!

So sánh ra, tâm ma chấp niệm của Trần Tiểu Đao lại đơn giản hơn nhiều.

Chẳng qua chỉ là một chữ 'mạnh'!

Dù Trần Mộc trước nay không thích nói nhiều, điều này vẫn sẽ vô hình trung, gây áp lực rất lớn cho Trần Tiểu Đao!

Chương 377

Mạnh hơn, mạnh hơn, tiếp tục mạnh hơn!

Cho đến khi có thể một mình đảm đương một phương, quán xuyến đại cục!

Trở lại gần chiếc đỉnh lớn sáu chân, chỉ thấy Trần Mộc tiện tay vỗ nhẹ, chiếc nắp đỉnh bằng đồng nặng trịch, đã bị vỗ bay ra ngoài, như một chiếc lốp xe khổng lồ rơi xuống đất! "Hít—" "Đúng là như những gì được miêu tả trong bích họa, bên trong chiếc đỉnh đen sáu chân này, chứa đựng chính là những thi thể dùng để hiến tế cho cánh cổng tiên giới?!" Mấy người xung quanh, đều nhíu chặt mày, vô cùng khó chịu!

Cảnh tượng hiện ra trước mắt, thực sự khiến người ta buồn nôn.

Bên trong chiếc đỉnh đen sáu chân, chứa đầy thi thể, nam nữ già trẻ đều có, ít nhất cũng phải hai ba chục người.

Các thi thể đều chất đống trong một loại mỡ đông đặc màu trắng… Thoạt nhìn, giống như món da heo đông hay ăn thường ngày! "Ơ?" "Ơ kìa!

Mộc gia, những thi thể này hình như đều không có đầu, có phải là thân thể của những con quỷ đầu người trước đó không?" Tề Thiết Chủy vẻ mặt bừng tỉnh, vội vàng nói: "Nếu tính như vậy… chẳng phải là, vừa rồi là một con quỷ đầu người nào đó đang nhắc nhở chúng ta, nên mới phát ra tiếng cười ma quái như vậy?" "Quỷ đầu người nhắc nhở chúng ta?

Thiện ý?" Trần Tiểu Đao mặt đầy nghi ngờ.

Từ tình hình trước đó mà xét, dù nhìn thế nào, những quỷ vật đầu người treo trên Hội Tiên Bảo Điện đó thực sự không giống thứ có

thiện ý, đương nhiên ác ý cũng không nhiều.

Điều này có chút thú vị.

Vừa không phải để hại người, cũng không phải để cứu người, vậy ý nghĩa của việc thiết lập những con quỷ đầu người này, là ở đâu?! "Đây quả thực đều là thi thể của những con quỷ đầu người đó." Trần Mộc khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói: "Từ thời nhà Thương, đã có ghi chép về việc nấu người sống hiến tế cho thần minh trời đất, chỉ có điều… người bị nấu, tuyệt đối không phải là nô lệ bình thường." "Nếu không sẽ bị coi là đại bất kính đối với thần minh trên trời." "Nhưng hiện tại xem ra, Hiến Vương còn chưa kịp đạp rồng lên trời, bước vào tiên môn, đã chết trước rồi, cho nên chiếc đỉnh lớn sáu chân này, vẫn chưa được dùng đến." Theo ánh mắt của Trần Mộc, mọi người lại một lần nữa quan sát tình hình bên trong chiếc đỉnh lớn sáu chân này.

Càng nhìn, càng thấy khó chịu, buồn nôn, lờ mờ muốn ói!

Nhất là khi liên tưởng tình hình trong chiếc đỉnh đen sáu chân này với những thứ như da heo đông, lại càng thấy ghê người, khó chịu! "Làm sao đây, Mộc gia." "Chiếc đỉnh đen sáu chân này… chúng ta còn muốn không?" Tề Thiết Chủy nhìn về phía Trần Mộc, do dự hỏi.

Nếu nói là chiếc 'Quy Khư đỉnh' phát hiện trong địa cung dưới chân núi Bình Sơn trước đây, đó chính là lò luyện đan cấp thần phẩm!

Đặt trong tay Trần Mộc, tự nhiên cũng có nhiều công dụng.

Còn chiếc đỉnh lớn sáu chân này thì sao?

Mang về làm gì?

Nấu người sống, hiến tế thần minh? "Đương nhiên là phải mang đi rồi, tại sao không chứ?" "Thứ này tuy trông có vẻ buồn nôn, nhưng nếu cải tạo, biết đâu cũng là một pháp khí tuyệt diệu có thể dùng để

luyện thi." Giọng Trần Mộc cực kỳ bình tĩnh, chỉ trong vài câu nói, xung quanh chiếc đỉnh đen sáu chân này, đột nhiên xuất hiện một tia khí tức cực kỳ quỷ dị! "Không đúng, là hơi nóng!" "Mau tránh ra!!" Phản ứng của Chá Cô Tiếu cực kỳ nhanh nhạy, lập tức xách cổ áo Tề Thiết Chủy, bay lùi về phía sau mấy mét.

Trần Tiểu Đao thì đi đầu, chắn trước mặt Trần Mộc và Già La.

Trong nháy mắt, sáu con dị thú nâng chiếc đỉnh đen sáu chân, từ miệng thú lại phun ra những ngọn lửa nóng rực!!

Lần này, bề mặt chiếc đỉnh đen sáu chân cũng bị nhiệt độ cao thiêu đốt, toàn bộ bốc cháy lên, kéo theo cả những thi thể, mỡ trắng bên trong, toàn bộ đều bùng cháy dữ dội!

Trong không khí, nhiệt độ cao nóng rực, mùi hôi thối nồng nặc, mùi mỡ bị nướng cháy.

Các loại mùi lạ hỗn hợp lại với nhau, xông lên khiến người ta không mở nổi mắt, đầu óc choáng váng. "Hiến tế… bắt đầu rồi!" Hiến tế, bắt đầu rồi?!

Đột nhiên nghe thấy Trần Mộc lên tiếng, thực sự khiến bốn người còn lại đều sinh ra một cảm giác vô cùng không ổn, không biết phía sau sẽ xuất hiện chuyện gì!

Dựa theo bích họa trong Hội Tiên Bảo Điện, bên trong chiếc đỉnh đen sáu chân này, chứa đựng chính là mấu chốt để hiến tế cho thần minh trên trời, mở ra cánh cổng tiên giới! "Mộc gia, nếu theo ngài nói…" "Chẳng phải chúng ta đã vô tình bắt đầu bước hiến tế quan trọng cho Hiến Vương đó sao??

Tên này không phải sẽ thật sự thi giải thành tiên chứ?!" Giọng Tề Thiết Chủy có chút run rẩy. "Không đâu." Trần Mộc khẽ lắc đầu, ra hiệu cho mọi người lùi lại.

Dưới chiếc đỉnh đen sáu chân, sáu con dị thú có hình thù kỳ quái, lúc này toàn bộ đều phun lửa từ miệng thú, như sáu cột lửa!

Mà điều quan trọng nhất là, bề mặt của chiếc đỉnh đen sáu chân này, cũng đầy các loại mỡ, dễ dàng bị ngọn lửa đốt cháy, khiến cả chiếc đỉnh biến thành một quả cầu lửa khổng lồ!

Lửa bốc ngút trời, kết hợp với Dương Ngũ Lôi trên không trung, khiến toàn bộ tình hình trong Hội Tiên Bảo Điện hiện ra trước mắt mọi người! "Thôi, không còn ý nghĩa gì nữa." "Trong khe hở của nắp đồng của chiếc đỉnh đen sáu chân này có lẫn những thứ như diêm tiêu, mở ra sẽ kích hoạt, biến thành hỏa hoạn." Trong lúc Trần Mộc đang nói, giữa các xà ngang trên đỉnh điện, cũng đã bắt đầu bắn ra tia lửa.

Kiến trúc kết cấu gạch gỗ thế này, sợ nhất là lửa lớn!

Nhiệt độ chỉ cần hơi cao một chút, tia lửa bắn ra tứ phía, dễ dàng biến thành một trận hỏa hoạn gần như không thể dập tắt, cực kỳ hung mãnh! "Vậy chúng ta rút lui?

Gia chủ?" Trần Tiểu Đao đang chắn phía trước, hộ thể kim quang như một tấm khiên không thể phá vỡ, hoàn hảo chặn đứng tất cả ngọn lửa bắn tới, nhưng lại không thể chống lại nhiệt độ cao nóng rực! "Đi thôi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Già La bên cạnh tâm lĩnh thần hội, lập tức một tay bấm pháp quyết.

Vút!!!

Phi kiếm lượn hai vòng trên không trung, sau đó lơ lửng trước mặt mọi người, kích thước cũng nhanh chóng phình to ra!

Mọi người lần lượt bước lên phi kiếm, Ầm!!

Cùng với một tia sét xé toạc ánh lửa, bay thẳng lên trời cao.

Trên đỉnh của Hội Tiên Bảo Điện, Trần Mộc đã tạo ra một cái lỗ lớn, phi kiếm lao thẳng ra ngoài, kiếm phong kinh người. "Suýt nữa thì quên mất thứ này…" Ngay lúc phi kiếm sắp lao ra khỏi đỉnh điện, ánh mắt Trần Mộc cũng chợt động, giơ tay vung lên, một cây roi sét dài quất ra, 'rắc' một tiếng liền xuyên thủng một bức tường bích họa!

Ngay sau đó, một chiếc hộp ngọc tinh xảo, bị cây roi sét của Trần Mộc cuốn về, nhẹ nhàng mà chính xác, vững vàng rơi vào tay Trần Mộc.

Phi kiếm lơ lửng trên không trung, lửa bốc ngút trời, rõ ràng, sau khi ngọn lửa huyền cơ của chiếc đỉnh đen sáu chân bị kích hoạt, tất cả đã không thể cứu vãn, Hội Tiên Bảo Điện này tất sẽ bị thiêu rụi! "Hộp ngọc này là?" "Chỉ nhìn vẻ ngoài, thì giống như một loại cổ ngọc lợi hại nào đó, nhưng hộp ngọc này dẹt và dài, chắc không phải là hộp đựng Mộc Trần Châu nhỉ?" Tề Thiết Chủy nhanh chóng liếc nhìn, có chút thắc mắc.

Chiếc hộp ngọc bị Trần Mộc lấy ra từ trong bức tường bích họa, quả thực có thể nói là vô cùng tinh xảo!

Màu ngọc trên toàn thân đều toát lên vẻ cổ kính, xen kẽ còn có những đốm như vết máu, vừa nhìn đã biết, đây chắc chắn cũng là cổ vật từ mấy nghìn năm trước!

Chương 378

"Tự nhiên không phải là vật chứa Mộc Trần Châu." "Vật chứa bên trong này… hẳn là Long Cốt Thiên Thư." Trần Mộc khẽ vuốt ve, liền cất hộp ngọc vào không gian của mình. "Long Cốt Thiên Thư?!" "Gia chủ, Long Cốt Thiên Thư này, có mối quan hệ mật thiết với Mộc Trần Châu, giữa hai thứ này…" Chá Cô Tiếu muốn nói lại thôi.

Trần Mộc cười xua tay, nhàn nhạt nói: "Cũng không ảnh hưởng nhiều, nhưng đối với ta… Long Cốt Thiên Thư này có lẽ sẽ có diệu dụng." Long Cốt Thiên Thư, không chỉ có một mảnh này.

Mà theo suy đoán của Trần Mộc, nếu thu thập, ghép đủ tất cả Long Cốt Thiên Thư giống như trò ghép hình này, lại sẽ xuất hiện tình huống bất ngờ gì?!

Đến lúc này, ánh sáng trong Trùng Cốc đã rất âm u.

Cũng phải, thời gian mặt trời chiếu vào Trùng Cốc quá ngắn, qua thời gian tương ứng, ánh sáng lập tức sẽ tối sầm lại, dần dần biến thành một màu đen kịt.

Không bao lâu, Hội Tiên Bảo Điện đã hoàn toàn bốc cháy!

Lửa lớn không ngừng bùng lên, lưỡi lửa liếm đỉnh điện, thỉnh thoảng lại có tiếng sụp đổ dồn dập, đó rõ ràng là tiếng kết cấu gạch gỗ bị thiêu hủy, khi tiếng sụp đổ này bùng phát dày đặc nhất… "Hửm?" "Gia chủ, Tề gia, hai người nhìn bầu trời bên kia kìa!" Ánh mắt Trần Tiểu Đao đột nhiên ngưng lại, vội vàng chỉ tay về một hướng, ra hiệu cho mọi người nhìn về phía đó.

Ngay bên sườn núi của Trùng Cốc, trên bầu trời vẫn còn sót lại chút ánh sáng.

Bất ngờ, xuất hiện một dải mây đen dày, rất dài, tựa như một con hắc long hung dữ cuộn mình trên bầu trời!

Nhìn kỹ lại, lại giống như một dải ngân hà màu đen, treo lơ lửng trên trời.

Một mảng đen kịt, mây đen giăng kín.

Cảm giác áp bức mà nó mang lại vô cùng lớn, khiến người ta hô hấp cũng không thông! "Hắc Hà?" "Không, không đúng." Sắc mặt Tề Thiết Chủy trầm xuống, trầm giọng nói: "Thiên tượng thế này, trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có ghi chép tương ứng." "Giữa bầu trời, hắc khí xuyên suốt nối liền, thiên triệu này tên là… Hắc Trư Quá Thiên Hà!" Thấy sắc mặt Tề Thiết Chủy vô cùng khó coi, Trần Tiểu Đao có chút không hiểu, thắc mắc nói: "Nghe tên thiên triệu này có vẻ lợi hại, nhưng cụ thể là chuyện gì vậy?

Tề gia?" "Không khó hiểu." Trần Mộc khẽ gật đầu, nói: "Trong thiên tinh phong thủy bí thuật, đây được gọi là 'vũ hậu phạm cảnh', nhưng trong thanh ô phong thủy thuật, cái gọi là Hắc Trư Quá Thiên Hà, chỉ chính là nơi này có Cổ Thi Tác Túy!" Nhắc đến bốn chữ 'Cổ Thi Tác Túy', phản ứng đầu tiên của mọi người xung quanh, chính là vị chủ nhân được chôn cất ở nơi sâu nhất trong Trùng Cốc này, Hiến Vương! "Thi khí ngút trời, hỗn hào âm dương, che lấp trăng sao…" Trần Mộc hơi dừng lại, cười một tiếng: "Nếu Hiến Vương này có thể biến thành thi, tuyệt đối là một tôn Thi Vương cực kỳ lợi hại!" Hiến Vương nếu có thể khởi thi, chắc chắn không phải chuyện tầm thường!

Đối với phán đoán của Trần Mộc, mọi người có mặt đều tin tưởng trăm phần trăm, làm gì có nửa phần nghi ngờ?

Tình hình trước mắt thế này... "Nói ra thì đúng là như vậy, lúc ở Bình Sơn gặp phải tên Tướng quân Thi Vương kia, cũng chưa từng

thấy trận thế lớn như bây giờ!" "Tính ra thì dường như Hiến Vương lại có phần hoành tráng hơn nhỉ?" Tề Thiết Chủy nhíu mày, vô cùng khó hiểu.

Trong số những người có mặt, chỉ có Già La là không đi cùng Trần Mộc và những người khác đến Bình Sơn, nên đương nhiên không biết chi tiết về Tướng quân Thi Vương.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Già La không hiểu những chuyện này, ngược lại, về phương diện cảm nhận thi khí, âm khí, Già La còn vượt xa người thường, mạnh hơn tuyệt đại bộ phận thành viên thân vệ đội của Trần gia gấp bội! "Gia chủ, rốt cuộc là vũ hậu hay là thi khí bao trùm cả bầu trời vậy?" "Mà nói lại...

Gia chủ, 'vũ hậu' này có nghĩa là gì..." Thấy Trần Tiểu Đao ra vẻ khiêm tốn ham học hỏi, Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu nói: "Cái gọi là 'vũ hậu', chính là chỉ lũ lụt dâng cao, có lẽ nơi này trong vòng một năm gần đây thường xuyên xuất hiện dị tượng này." "Có một trận mưa lớn bị nén lại quá lâu, sớm muộn cũng sẽ gây ra đại họa." Hai chữ 'vũ hậu' chính là chỉ những việc liên quan đến nước.

Bởi vì địa mạch ở Trùng Cốc này đã bị Hiến Vương thay đổi, lại còn thay đổi cả phong thủy cục, nên cũng không nói chắc được liệu thiên tượng này có liên quan đến địa mạch hay không?!

Nói theo một cách khác, là do môi trường địa lý đặc thù của Trùng Cốc, khiến cho mưa cứ mãi không rơi xuống được, lâu ngày tích tụ thành một trận mưa cực lớn, dễ dàng gây ra thảm họa lũ lụt!

Trong lúc nói chuyện, cả bầu trời đã đen như đáy nồi.

Đưa tay ra không thấy được năm ngón, đen kịt như mực!

Chỉ có Hội Tiên Bảo Điện đang cháy hừng hực vẫn tỏa sáng trong bóng tối, tỏa ra những ngọn lửa bùng lên từng tầng! "Mộc gia." "Tôi

vừa tính toán thời gian, hôm nay hình như là ngày mười chín tháng bảy thì phải?

Ngày này e là vô cùng xấu, sợ rằng sẽ có biến cố lớn!" Giọng Tề Thiết Chủy có chút run rẩy. "Không sao." Trần Mộc xua tay, thản nhiên nói: "Đã đến nơi này rồi, dù thế nào cũng không cản được ta nửa bước." "Trừ phi Hiến Vương kia... thật sự đã thi giải thành tiên!" Rắc!!

Ngay khi Trần Mộc vừa dứt lời, một tiếng sét nổ vang lên giữa không trung!

Kinh ngạc thay, một tia sét nóng rực to bằng vòng eo người trưởng thành đánh thẳng từ trên trời xuống, trong khoảnh khắc xé toạc bóng tối vô tận!

Ầm ầm!!!

Tiếng sấm vang trời chuẩn xác đánh vào giữa đầm nước sâu ngay bên dưới mọi người!

Ánh chớp chói lòa như một cây Định Hải Thần Châm, vậy mà lại đánh ra một khoảng trống tạm thời trong đầm nước sâu, khí trắng 'xèo xèo' bốc lên điên cuồng! "Thiên băng." "Đây chính là... thiên băng được miêu tả trong lăng phổ của Hiến Vương!!" Tề Thiết Chủy kinh hô một tiếng, mặt đầy thán phục.

Nếu một tia sét kinh thiên động địa như vậy mà còn không được coi là thiên băng, vậy thì khắp thiên hạ này... thủ đoạn nào mới được coi là thiên băng chứ?!

Tia sét trời đó chia cắt bóng tối giữa trời đất, xé toạc từng tầng mây đen dày đặc, đánh xuyên qua dòng sông đen trên bầu trời!

Mục tiêu cuối cùng chính là thủy nhãn trung tâm của đầm nước sâu này! "Sự tại nhân vi, thiên băng cũng chưa chắc là không thể."

"Chỉ là trước đó..." Sắc mặt Trần Mộc vô cùng bình tĩnh, trong mắt cũng toát ra vẻ trầm ổn khó tả, vững như núi Thái Sơn!

Bởi vì chắc chắn, nên mới trầm ổn, tự nhiên có thể vững như núi Thái Sơn, tâm thần không loạn!

Phi kiếm khổng lồ đang từ từ hạ xuống, mục tiêu chính là đầm nước sâu bên dưới.

Trước đó ở Lăng Vân Thiên Cung, bên trong Hội Tiên Bảo Điện, mọi người không hề thấy bất kỳ thứ gì giống như quan quách của Hiến Vương, đa số chỉ là tranh tường và những ghi chép mà thôi.

Đương nhiên, ai cũng vô cùng tò mò về việc Hiến Vương rốt cuộc trốn ở đâu, quan quách được chôn ở đâu. "Địa cung của mộ Hiến Vương... theo lời Mộc gia, hẳn là giấu dưới đáy đầm nước sâu này, nhưng làm sao xác định được đây?" "Tiếc là ở đây không thể dùng Phân Kim Định Huyệt, thật là khó giải quyết." Tề Thiết Chủy có chút bực bội, lại có chút vò đầu bứt tai.

Chá Cô Tiếu cũng thở dài một hơi, vô cùng bất đắc dĩ: "Khắp thiên hạ này, người thông thạo các loại phong thủy bí thuật, chắc chắn chỉ có gia chủ thôi, chúng ta cứ lùi về sau một chút đi!" Nói thì nói vậy, nhưng ít nhiều gì, Tề Thiết Chủy và Chá Cô Tiếu cũng muốn suy ngẫm thêm, thử thăm dò một phen.

Bí thuật như 'Phân Kim Định Huyệt' sớm nhất được truyền lại từ Mô Kim Giáo Úy, là một loại bí thuật vô cùng lợi hại!

Chiêu này có thể thông qua việc phân biệt các yếu tố phong thủy như 'hình thế lý khí, long sa huyệt thủy', từ đó sử dụng la bàn, kim châm và các vật phẩm khác để xác định vị trí chính xác của quan quách trong mộ cổ!

Những Mô Kim Giáo Úy được truyền thừa chính thống và giàu

kinh nghiệm, khi thi triển 'Phân Kim Định Huyệt', vị trí quan quách của ngôi mộ cổ được định vị sẽ không sai lệch quá đường kính của một cây kim châm!

Đó chính là... 'Phân Kim Định Huyệt'!

Chương 379

Tình hình hiện tại, Tề Thiết Chủy thở dài mấy hơi, bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng biết chút bí pháp 'Phân Kim Định Huyệt', nhưng khổ nỗi vừa vào Trùng Cốc thì la bàn đã mất linh nghiệm." "Hơn nữa." "Cái 'Thủy Long Vựng' này là thần tiên bảo vị chỉ có trong truyền thuyết, tuy tôi đã theo Mộc gia học qua «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật», nhưng cũng chỉ biết sơ qua, hiểu được bố cục hình thế của nó, còn sâu hơn nữa... thì không được." Quả thực là Tề Thiết Chủy cũng đành bó tay, Chá Cô Tiếu thì càng không cần phải nói!

Theo hai người họ thấy, đến nước này rồi, rất nhiều thủ đoạn, bí pháp phong thủy thực tế đã không còn tác dụng gì nữa. "Dựa theo suy đoán và phán đoán của tôi." "Lý thuyết cơ bản của «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» đến từ thuyết Tinh Vị phong thủy thời Đường, nhưng 'Thủy Long Vựng' này lại là thần tiên huyệt vị được đề cập trong phong thủy thượng cổ." Tề Thiết Chủy ngừng một chút, tiếp tục nói: "Mà ở hậu thế, ai sẽ tin rằng trên đời này còn có loại thần tiên huyệt vị như vậy chứ?!" "Cho nên..." "Phong thủy bí thuật mà chúng ta tu tập đến đây đã mất hiệu lực rồi!" Muốn trộm mộ, trước tiên phải học cách tìm mộ.

Tại sao có những lăng mộ vua chúa cứ nằm chình ình ở đó mà mãi không bị đào trộm?!

Nguyên nhân không ngoài hai điểm.

Thứ nhất, từ xưa đến nay, những kẻ muốn đào trộm các ngôi mộ cổ quy mô lớn như lăng mộ vua chúa đa số đều là quân phiệt, thổ phỉ quy mô lớn và các băng đảng tương tự.

Lăng mộ vua chúa nào mà không phải là xẻ núi phá đá, chôn sâu

dưới lòng đất?

Phải biết rằng, muốn đào trộm lăng mộ vua chúa không đơn giản chỉ là đào đất, xuyên núi, khối lượng công trình thực sự quá lớn, quá khổng lồ!

Nếu không tìm được mộ đạo, dù có đào đi nửa quả núi của lăng mộ cũng chưa chắc tìm được vị trí cửa mộ!

Thứ hai, lăng mộ vua chúa dù có kiên cố đến đâu cũng không cản được bọn trộm mộ.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, phàm là những người có thể thi triển bí pháp kiểu 'Phân Kim Định Huyệt', về cơ bản đều biết rằng địa mạch dọc ngang, long mạch kéo dài, linh khí dồi dào! "Trong địa tổ long mạch, một số nhánh quan trọng thường sẽ ảnh hưởng đến sự cân bằng và bố cục của cả trời đất tự nhiên, thanh trọc đối lập, âm dương tương đối." "Một khi một số đại phong thủy cực kỳ lợi hại bị phá vỡ..." Trần Mộc dừng một chút, thản nhiên nói: "Thường sẽ gây ra tai nạn khổng lồ ở thế gian, động một cái là tai họa lật đổ cả thế gian!" Mà lúc này, khi các thủ đoạn phong thủy không còn hữu dụng, cũng không có cách nào dùng bí thuật như 'Phân Kim Định Huyệt' để xác định vị trí quan quách của Hiến Vương.

Vậy thì cách tốt nhất là tìm được mộ đạo, phá vỡ từng tầng một tiến vào! "Thủy nhãn trong đầm nước sâu chính là lối vào mộ Hiến Vương." "Thủy long chi vựng, mấu chốt nằm ở bút điểm tình." Trần Mộc giơ tay chỉ xuống đầm nước sâu dưới chân, thản nhiên nói: "Lát nữa chúng ta sẽ đi thẳng vào từ thủy nhãn này, thâm nhập mộ đạo." "Vậy thì hoàn toàn trông cậy vào Mộc gia cả!" Tề Thiết Chủy chắp tay hành lễ.

Đến thời điểm mấu chốt này, chẳng phải là phải dựa vào Trần Mộc sao?!

Dù là Tề Thiết Chủy, Chá Cô Tiếu, hay Trần Tiểu Đao, tùy tiện chọn ra một người cũng rất khó có thể tìm ra chính xác lối vào mộ Hiến Vương!

Sau khi hít một hơi thật sâu, phi kiếm rộng rãi chở mọi người đột nhiên chuyển hướng, lao thẳng xuống!!

Một tầng hộ thể kim quang gần như trong suốt bao bọc lấy toàn bộ phi kiếm.

Đột ngột lao xuống nước, phi kiếm đâm thẳng vào thủy nhãn trung tâm của đầm nước sâu, đâm vào một xoáy nước khổng lồ!

Mà dưới sự điều khiển của Trần Mộc, thậm chí mọi người còn chưa kịp phản ứng, phi kiếm đã xé ra một chuỗi gợn sóng trong nước, vọt ra khỏi mặt nước!

Hiện ra trước mắt mọi người chính là một con mộ đạo rộng rãi, được xây hoàn toàn bằng những viên gạch vuông khổng lồ, không có bất kỳ minh văn, bích họa nào, thậm chí một cánh cổng đá cũng không có!

Trong khoảng thời gian ngắn chưa đầy nửa phút, từ trên xuống dưới, từ mặt nước đến lúc thoát ra, mọi người cũng đã trải qua một phen biến hóa kỳ diệu của ánh sáng và bóng tối! "Đúng rồi." "Nơi này chính là mộ đạo dẫn đến địa cung của mộ Hiến Vương." Trần Mộc một tay bấm pháp quyết, thu lại phi kiếm.

Nhanh chóng quan sát xung quanh một vòng, Tề Thiết Chủy liên tục gật đầu, trầm giọng nói: "Hiến Vương này mê đắm tu tiên, thuật pháp trường sinh, tự nhiên hắn cũng cho rằng mình sau khi chết có thể lên trời thành tiên..." "Sự tự tin này thật hiếm thấy." "Ý gì vậy, Tề gia, đây là lý do mộ đạo của Hiến Vương không đặt cửa đá sao?" Trần Tiểu Đao mơ hồ hiểu ra.

Tề Thiết Chủy gật đầu.

Chá Cô Tiếu cười một tiếng, khẽ nói: "Trong mộ đạo có đặt cửa đá hay không, đối với bọn trộm mộ mà nói... cũng không có gì khác biệt lớn." "Khác biệt lớn nhất của việc có cửa đá hay không, chẳng qua chỉ là tốn nhiều hay ít thời gian mà thôi!" Thấy Trần Mộc không có bất kỳ chỉ thị nào, mọi người cũng hơi yên tâm một chút, vừa quan sát xung quanh vừa theo sau bước chân của Trần Mộc.

Cứ thế đi thẳng về phía trước, chỉ cách đó vài chục mét, phía trước mộ đạo xuất hiện một con dốc đá, và mộ đạo cũng rộng hơn trước gấp mấy lần!

Một cánh cổng đá ngàn cân màu đen hiện ra trước mắt mọi người. "Haiz, cái miệng này có phải đã khai quang rồi không?

Vừa nói cổng đá, cổng đá đã đến rồi!" Tề Thiết Chủy thở dài.

Ngược lại là Chá Cô Tiếu, vừa thở phào nhẹ nhõm, lại vừa có chút kinh hỉ to lớn khó che giấu, như thể đã hoàn thành một tâm nguyện.

Đối với ông ta, tìm được mộ đạo, cổng đá của mộ Hiến Vương, cũng đồng nghĩa với việc... cách 'Mục Trần Châu' gần hơn một bước!

Mấy chùm đèn pin chiếu lên cánh cổng đá ngàn cân này, lập tức phản chiếu ra, trên đỉnh cổng đá, kinh ngạc thay còn có một cánh cửa nhỏ tinh xảo! "A đây?" "Mộc gia, đây hình như là thiên môn a..." Tề Thiết Chủy quay đầu nhìn Trần Mộc, ra vẻ suy tư nói: "Xem ra Hiến Vương này, thật sự có chút vì thành tiên mà tẩu hỏa nhập ma rồi." "Đúng là thiên môn." Trần Mộc khẳng định gật đầu.

Phía trên cổng đá ngàn cân chính là một tòa cổng lầu nhỏ cực kỳ tinh xảo, toàn thân màu đen, lỗ cổng vừa đủ cho một người đi qua!

Xung quanh điêu khắc hoa văn phi thiên vân văn, tiên phong điểu

thú. "Thiên môn, chính là con đường lên trời dùng để cho chủ nhân ngôi mộ thi giải thăng tiên." "Theo lý mà nói, chỉ có trong mộ của người trong Đạo môn mới có." Trần Mộc dừng lại một chút, cười lạnh một tiếng: "Chỉ là chuyện tốt tuyệt diệu lên trời thành tiên này, làm gì có dễ dàng như vậy?!" "Đi, xuất phát!" Tìm được cánh cổng đá ngàn cân này, lại thấy được thiên môn được điêu khắc tinh xảo.

Điều này đã đủ để Trần Mộc xác định, con mộ đạo này tuyệt đối không sai, cứ lần theo dây mà tìm dưa, là có thể tìm được quan quách của Hiến Vương!

Làm sao để đi qua cánh cổng đá ngàn cân này?

Phương pháp đơn giản tiết kiệm sức lực, chính là xuyên qua thiên môn, chui qua.

Nhưng Trần Tiểu Đao lại giành trước một bước, vung lôi quang kiếm trong tay, dùng 'Dương Ngũ Lôi' hóa thành một chùm kiếm khí có sức cắt cực mạnh!!

Chùm kiếm khí vung lên, rắc!! rắc!!

Cổng đá ngàn cân bị xé toạc ra, để lộ một lối đi rộng rãi, đủ cho hai ba người đi song song!

Lập tức, một luồng khí lạnh lẽo, ẩm ướt và hôi thối từ trong lỗ hổng đó tuôn ra. "Chà, bày bố tầng tầng lớp lớp, thật là một trận thế hoành tráng." "Mộc gia!" Tề Thiết Chủy giơ đèn pin lên vẫy vẫy, cười nói: "Sau cánh cổng đá này, rõ ràng là có một đội tượng người hộ tống Hiến Vương lên trời thành tiên đấy!" Không gian phía sau cổng đá được gọi là càn đạo.

Nó nối liền mộ thất và cửa mộ, và ở giữa, đối diện với hướng của mọi người, kinh ngạc thay là một hàng dài những chiếc xe đồng, người đồng, ngựa đồng, tất cả đều hùng dũng cao lớn, khí vũ bất

phàm!

Mỗi một tượng người đồng đều có mũ giáp bằng đồng che kín mặt.

Im lặng không tiếng động, nhưng lại đầy sát khí tiêu điều! "Đi sâu vào trong nữa, chúng ta phải đi xuyên qua giữa những tượng người đồng này... bên trong có phải là ẩn giấu cơ quan không?" "Hơn nữa những vũ khí bằng đồng này dường như được bảo quản khá tốt?" Trần Tiểu Đao cẩn thận quan sát một lúc, đột nhiên ánh mắt lóe lên.

Chá Cô Tiếu bên cạnh cũng chú ý đến một vài chi tiết, sắc mặt cũng lập tức trở nên có chút khó coi. "Chỉ là một số tượng người bằng đồng bảo vệ mộ Hiến Vương mà thôi, toàn là hư trương thanh thế." "Chá Cô huynh, ông là Bàn Sơn Đạo Nhân, nam bắc xuôi ngược không biết đã trộm bao nhiêu mộ cổ, lẽ nào còn không biết những mánh khóe nông cạn này sao?!" Tề Thiết Chủy mặt đầy thắc mắc, ông ta đứng gần những tượng người bằng đồng nhất, tự nhiên quan sát cũng tỉ mỉ nhất.

Chương 380

"Tề gia chủ." "Đứng quá gần, sẽ khởi thi đấy." Giọng Trần Mộc rất bình tĩnh, nhưng lại khiến Tề Thiết Chủy vô cùng không bình tĩnh! "Khởi... khởi thi?" Tề Thiết Chủy ngẩn người một lúc lâu.

Sau đó ông ta vỗ vỗ vào tượng người bằng đồng ở hàng đầu tiên, vô cùng thắc mắc: "Không đúng a, Mộc gia, đây đúng là tượng người bằng đồng, không có gì bất thường cả!" "Chẳng lẽ...

Hiến Vương đã trộn lẫn tượng người sống vào trong đám tượng người bằng đồng này?!" Quả nhiên Tề Thiết Chủy phản ứng nhanh, trong nháy mắt đã thông suốt suy nghĩ.

Trần Mộc bước tới gần, gật đầu nói: "Giữa những hàng tượng người này có lẫn hai loại, một loại là được lựa chọn kỹ lưỡng từ người sống và đẳng thuật, khi tiếp xúc với hơi người sống sẽ lập tức khởi thi tấn công người." "Loại thứ hai là tượng người bằng đồng bình thường, không có bất kỳ nguy hại nào." Dường như để hưởng ứng lời của Trần Mộc, trong những hàng tượng người bằng đồng, đột nhiên vang lên hai tiếng 'loảng xoảng', rõ ràng là âm thanh do áo giáp va chạm vào nhau tạo ra!

Bằng mắt thường có thể thấy, có mấy tượng người đồng hơi khác thường đang giũ sạch bụi bặm trên người, cứng nhắc bước về phía trước! "Hay cho tên...

Hiến Vương này cũng thật độc ác!" "Nếu đổi lại là người không biết nội tình, lần này chẳng phải đã trúng kế rồi sao?!" Tề Thiết Chủy tức đến nghiến răng ken két.

Ngay cả một tay trộm mộ lão luyện như Chá Cô Tiếu, lúc này cũng không khỏi chép miệng một tiếng, liên tục lắc đầu: "Nếu là ta trước

khi gia nhập Trần gia, e rằng cũng khó phát hiện ra những hoạt thi bằng đồng này!" Ý tứ sâu xa trong lời nói này rất dễ thấy.

Trước khi gia nhập Trần gia, thực lực tu vi của Chá Cô Tiếu, tổng thể trình độ, vẫn chưa đạt đến mức độ như hiện tại, tự nhiên cũng rất khó phát hiện ra những manh mối nhỏ nhặt, những thứ vi tế!

Nếu là Chá Cô Tiếu của lúc đó, dù có đến đây, cũng sẽ trúng chiêu!

Mánh khóe này sau khi bị phát hiện thì có vẻ không có gì, nhưng nếu đột nhiên phát hiện, hoặc vô tình trúng chiêu, muốn thoát thân sẽ rất khó!

Những tên trộm mộ bình thường, muốn đi sâu hơn, chắc chắn cũng phải đi xuyên qua giữa những hàng tượng người bằng đồng này, khi đó, hơi người sống chắc chắn sẽ kích thích hoạt thi bằng đồng khởi thi tấn công!

Đến lúc đó, tiến không được, lùi không xong.

Trước, sau đều có hoạt thi mặc giáp đồng bao vây, những tên trộm mộ bình thường gặp phải tình thế này, về cơ bản đã định sẵn là cục diện chắc chắn chết!

Còn nếu là cao thủ trộm mộ, thì sẽ dùng cách khác để đi qua. "Chẳng phải người ta nói, cao thủ chân chính trước nay không đi đường bộ sao?" Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng nói: "Nếu đổi lại là Hồng gia chủ ở đây, e rằng đã sớm thi triển công phu phi diêm tẩu bích, một đường xông vào rồi." "Lý lẽ thì cũng là như vậy." Tề Thiết Chủy phụ họa gật đầu.

Đối với những tượng người mặc giáp đồng đã khởi thi ở xung quanh và phía trước, Tề Thiết Chủy lại không hề lo lắng.

Những tượng người mặc giáp đồng này trông thì có vẻ ghê gớm, nhưng nói trắng ra cũng chẳng phải thứ gì ra hồn! "Để ta nhé, gia

chủ?" Trần Tiểu Đao tay cầm lôi quang kiếm, đứng ra phía trước.

Lời còn chưa dứt, đã thấy sau lưng Già La, một bóng ma khổng lồ từ trên trời giáng xuống, cuốn theo từng trận gió âm, hung hãn đè thẳng lên!

Bụp!!

Hoàn toàn không nhìn rõ đó là chuyện gì, mọi người chỉ có thể lờ mờ thấy một bóng đen mờ ảo đột nhiên rơi xuống, giữa lúc âm phong nổi lên, một trong những hoạt thi mặc giáp đồng đã bị đập thành một đống bầy nhầy!

Cú sốc thị giác này lập tức khiến Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu ba người đứng hình.

Ai cũng biết trong tay Già La nắm giữ rất nhiều thủ đoạn thần diệu có thể điều khiển, sai khiến quỷ vật, nhưng chưa ai từng thấy chiêu thức như thế này!

Bóng ma có thân hình khổng lồ kia, tựa như một vị tà thần từ trên trời giáng xuống, sức mạnh vô cùng, một đường tiến lên, một đường đập mạnh, đại khai đại hợp tựa như sát thần!

Bụp bụp bụp bụp...

Bụp bụp bụp bụp...

Từng tượng người mặc giáp đồng bị đập bay ra ngoài, biến thành một đống sắt vụn trên mặt đất.

Từng hoạt thi mặc giáp đồng tại chỗ bị đè nát thành một đống bầy nhầy, không thể giãy giụa được chút nào nữa! "Chiêu thức này lợi hại thật..." "Trước đây chưa từng thấy bao giờ, nói như vậy, thực lực tu vi của Già La cô nương lại tăng lên một bậc rồi sao?!" Giọng Tề Thiết Chủy hạ rất thấp.

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu bị ông ta hỏi đến thì nhìn nhau, đều cười khổ lắc đầu, không rõ nguyên do. "Cái «Quỷ Đế Chân Kinh (tàn)» này, có vẻ hơi lợi hại nhỉ..." "Chậc chậc, mở rộng tầm mắt rồi." Trần Tiểu Đao có chút thổn thức.

Hắn và Chá Cô Tiếu là người trong nghề, tự nhiên cũng biết, con quỷ vật đang tung hoành ngang dọc trước mắt này, tuy trông cực kỳ hung hãn, nhưng lại đòi hỏi người điều khiển phải hao tổn tâm thần để khống chế!

Nói cách khác, loại phương thức tấn công này sợ nhất là đối thủ thuộc loại nhanh nhẹn! "Được, tiến bộ thần tốc." "Trước khi nghĩ cách thu thập đủ bản hoàn chỉnh của «Quỷ Đế Chân Kinh» này, cũng có thể tìm cho ngươi một pháp môn hữu dụng hơn." Trần Mộc nhìn Già La một cái, khẽ gật đầu: "«Câu Linh Khiển Tướng», dường như độ tương thích rất cao..." "«Câu Linh Khiển Tướng» là..." Ánh mắt nghi hoặc của Già La nhìn về phía Trần Mộc. "Thực ra là một loại pháp môn thần thông dùng để thôn phệ quỷ vật, sai khiến linh hồn quỷ vật, có phần trùng lặp với «Quỷ Đế Chân Kinh (tàn)» này." "Nhưng ảnh hưởng không lớn lắm." Trần Mộc xua tay, cười nói: "Đối với ngươi, loại pháp môn thần thông này lại vô cùng phù hợp, có cơ hội ta sẽ giúp ngươi tìm thử." "Được, cảm ơn Tỷ phu." Già La mỉm cười ngọt ngào, đặc biệt dịu dàng.

Nhìn thấy ánh mắt mềm mại đó của Già La, Trần Mộc cũng cảm thấy rất tốt.

Muốn có được pháp môn thần thông như «Câu Linh Khiển Tướng», đối với Trần Mộc hiện tại cũng không phải là chuyện quá khó khăn!

Chờ lần điểm danh tháng sau, hoặc là một lần điểm danh đặc biệt, đều có khả năng nhận được phần thưởng này.

Đương nhiên còn có một phương thức tiện lợi nhất khác, cũng là cách khiến Trần Mộc hơi đau đầu, đó chính là... nạp tiền!

Trực tiếp tiêu hao điểm tài phú, rút thưởng trong «Tài Phú Thương Thành».

Đây là cách nhanh nhất để có được các loại phần thưởng pháp môn thần thông, nhưng đồng thời, đối với tài lực trong tay Trần Mộc cũng là một thử thách lớn!

Trần gia đã đi vào quỹ đạo, lại kết nối với Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Điều này quả thực không tệ, cũng có xu thế ngày càng phát triển.

Nhưng nói trắng ra, tài sản mà Trần gia nắm giữ hiện tại vẫn còn xa mới đủ, ít nhất là chưa đạt đến mức độ mà Trần Mộc cho là có thể tùy tiện tiêu xài!

Trong lúc suy nghĩ miên man, những hàng tượng người mặc giáp đồng, hoạt thi mặc giáp đồng trong càn đạo, toàn bộ đã bị con quỷ vật khổng lồ do Già La điều khiển dọn dẹp sạch sẽ, gần như đều bị đập bẹp dí sang hai bên!

Bất kể là tượng người hay hoạt thi, không một cái nào có thể chống đỡ được một cú đập của con quỷ vật khổng lồ kia!

Mọi người đi qua đoạn càn đạo này, phía trước lộ ra một đoạn mộ đạo tương đối bằng phẳng, hai bên mộ đạo bày biện rất nhiều hang đá.

Trong mỗi hang đá đều chứa đựng đủ loại đồ bồi táng.

Khi ánh đèn pin quét qua, mọi người không khỏi có chút kinh ngạc. "Hít—" "Nội tình trong tay Hiến Vương này quả không nhỏ...

Hay cho tên này, sợ rằng toàn bộ của cải xung quanh đều bị hắn

gom hết vào trong mộ của mình rồi sao?!" Tề Thiết Chủy hít một hơi khí lạnh, mặt đầy kinh ngạc.

Không phải nói ông ta chưa từng thấy việc đời, mà là bên trong từng hang đá trước mắt, gần như đều chật ních, toàn là các loại vàng bạc ngọc khí, tất cả đều được chất đống với số lượng lớn!

Chương 381

Chủ yếu là tạo ra một cú sốc thị giác! "Nếu so với đại điện quan tài trong mộ của tiền bối Thanh Ô Tử, chậc, bên đó là tuyệt đối tinh xảo chấn động, toàn là đồ tốt, đồ gia truyền." "Đến nơi này..." Tề Thiết Chủy cười một tiếng, mở miệng nói: "Thì chỉ là một kẻ lắm tiền nhiều của, hoàn toàn không câu nệ gì đến việc bày biện, tất cả đều lấy số lượng để chiến thắng!" "Đúng là như vậy." Trần Mộc khẽ gật đầu, xua tay.

Thấy vậy, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu đã hiểu ra.

Đã đến rồi, làm gì có chuyện đi về tay không?!

Đối với những tên trộm mộ bình thường, có lẽ có thể mang đi một phần nhỏ trong số rất nhiều đồ bồi táng này đã là phúc lớn rồi.

Nhưng đối với Trần Mộc mà nói, để lại dù chỉ một chút đồ có giá trị cũng là không tôn trọng mộ Hiến Vương!

Huống hồ, nắm trong tay pháp khí dùng để chứa đồ vật như 'Phệ Nang', mang đi toàn bộ đồ bồi táng trong những hang đá này thực sự không phải chuyện gì khó!

Một cái không đủ thì hai cái, ba cái, bốn năm cái!

Nhân lúc Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu đang toàn lực vơ vét tất cả những món vàng bạc ngọc khí này.

Trần Mộc cũng dẫn Già La và Tề Thiết Chủy đi về phía trước một đoạn.

Phía trước hiện ra ba cây cầu đá vừa ngắn vừa hẹp, xếp song song với nhau, còn trong con mương sâu dưới cầu là dòng nước vàng vô cùng đục ngầu, đặc quánh.

Không biết nước vàng sâu bao nhiêu, cũng không thấy dòng nước chảy, toàn bộ là một mương nước tù. "Ủa?" "Mộc gia, chỗ này có chút đáng nói đây." Tề Thiết Chủy quan sát một vòng, quay đầu nhìn Trần Mộc: "Đây không phải là cầu Tam Sinh Tam Thế chứ, Mộc gia?" "Chính là nó." Trần Mộc khẽ gật đầu, nhẹ nhàng thở phào.

Đến được đây, lại thấy được cầu Tam Sinh Tam Thế, điều này chứng tỏ đã đến đúng nơi rồi, đây chính là nơi mộ Hiến Vương thực sự tọa lạc!

Cầu Tam Sinh Tam Thế, trong truyền thuyết cổ đại, sau khi người ta chết đi để lên trời thành tiên, trước tiên phải đi qua cây cầu Tam Sinh Tam Thế này, hoàn toàn thoát khỏi những vướng bận thế tục, cắt đứt hồng trần nhân quả, mới có thể thoát thai hoán cốt, ngao du thái hư! "Qua cây cầu Tam Sinh Tam Thế này, chắc chắn là nơi đặt quan quách của Hiến Vương rồi." "Theo tôi thấy a..." Tề Thiết Chủy giơ đèn pin chiếu xung quanh, quả quyết nói: "Phù điêu động vật trên cây cầu này toàn là thành đôi thành cặp, tôi đoán quan quách bên kia chắc chắn có hai cỗ, hơn nữa còn là một ngôi mộ hợp táng!" "Chắc chắn vậy sao, Tề gia?" Giọng Trần Tiểu Đao vang lên từ bên cạnh.

Chá Cô Tiếu theo sát phía sau.

Hai người họ đã vơ vét sạch sẽ đồ bồi táng trong tất cả các hang đá, không chừa một cọng cỏ, không sót một hạt thóc!

Về phần bên trong những thứ nào có giá trị, thứ nào giá trị cao, thứ nào không có giá trị.

Đến lúc trở về Trần gia, tự nhiên sẽ có người chuyên phụ trách mảng này của Trần gia đến phân loại xử lý, lựa chọn kỹ càng, không cần hai người họ phải tốn tâm tư ở đây! "Tôi lại cảm thấy... không ổn lắm." "Gia chủ." Chá Cô Tiếu có chút lo lắng, khẽ nói: "Chúng ta từ lúc đi qua thiên môn kia, có phải là có lúc quá thuận lợi rồi không?"

"Suốt chặng đường này, thủ đoạn của Hiến Vương quỷ quyệt, phức tạp đến đâu, chúng ta cũng đều đã chứng kiến." "Không nói là thỏ khôn có ba hang, thì ít nhất cũng là thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, cả trong tối ngoài sáng đều không thiếu nguy hiểm, sao lại có thể dễ dàng để chúng ta tìm thấy quan quách của hắn như vậy?!" Một câu nói ra, khiến Tề Thiết Chủy cũng phải suy nghĩ sâu xa.

Cẩn thận nhớ lại, dường như sau khi qua thiên môn, đoạn đường còn lại quả thực quá thuận lợi, gần như không gặp phải bất kỳ rắc rối đáng kể nào, cứ thế nhẹ nhàng mà đến! "Không vội." "Chuyện khó giải quyết còn ở phía sau." Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu nói: "Cầu Tam Sinh Tam Thế, đối ứng chính là ba vị Hiến Vương, hiểu chưa?!" "Cầu Tam Sinh Tam Thế...

đối ứng ba vị Hiến Vương???" "Trong này chẳng lẽ có ba cỗ quan tài sao, Mộc gia?!" Tề Thiết Chủy giật nảy mình.

Ba vị Hiến Vương là cách nói gì vậy?

Già La bên cạnh cũng có chút ngơ ngác, mặt đầy nghi hoặc nhìn Trần Mộc: "Tỷ phu, ba vị Hiến Vương là có ý gì?

Ý chỉ là ba kiếp của Hiến Vương sao?" "Đúng vậy." Trần Mộc cười gật đầu.

Xét theo một ý nghĩa nào đó, lời Già La nói quả thực không sai, cũng đã chạm đến đáp án chính xác. "Ta còn tưởng Hiến Vương này biết pháp môn phân thân thuật gì đó chứ, ba vị Hiến Vương, làm không tốt cũng là một mánh khóe che mắt gì đó?" Trần Tiểu Đao gãi đầu, có chút mờ mịt.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã theo kịp bước chân của Trần Mộc, cùng nhau đi qua cầu Tam Sinh Tam Thế.

Lập tức liền thấy, phía trước quang cảnh rộng mở, trong hang

động hoàn toàn tự nhiên này, kinh ngạc thay lại được xây dựng một tòa địa cung, một loại tường vây màu trắng như tuyết, trong bóng tối vô cùng nổi bật bắt mắt!

Đặc biệt là dưới ánh đèn pin, những lan can này càng trông giống như bạch ngọc cực phẩm. "Không phải Hán bạch ngọc... là một loại đá nào đó?" "Cũng không phải ngọc thạch." Tề Thiết Chủy nhìn một vòng, nhưng cũng không dám tùy tiện đưa tay lên xem xét kỹ, cẩn thận quan sát xung quanh.

Cùng lúc đó, bên phía Trần Tiểu Đao đã trực tiếp phá vỡ một cánh cửa gỗ dẫn vào bên trong. "Pháo sáng." Trần Mộc giơ tay búng một cái.

Lời còn chưa dứt, Chá Cô Tiếu đã bắn ra một quả pháo sáng, bắn lên trên cao, ánh sáng trắng lóa trong nháy mắt xua tan đi vô số bóng tối nặng nề!

Dưới ánh sáng mạnh, tình hình bên trong mộ thất cũng gần như hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Ba cỗ quan quách khổng lồ, xếp thành hình chữ Phẩm, đặt cùng nhau.

Mỗi một cỗ quan quách đều hoàn toàn khác biệt, từ dược liệu đến hình dạng, rồi đến kiểu dáng đặc thù, hoàn toàn khác nhau, thậm chí cả cách đặt cũng khác biệt rất lớn! "Hít—" "Tên này, nếu tôi không nhìn lầm nhận sai, bên trong kia có phải là một cỗ 'Âm Thi Quan' không???

Mộc gia, tôi không nhìn lầm chứ?!" Tề Thiết Chủy hít một hơi khí lạnh.

Ngay cả Chá Cô Tiếu, người có tâm cảnh tương đối bình tĩnh, lúc này cũng có chút kinh ngạc khó che giấu!

Sự việc bất thường ắt có yêu ma, mà ba cỗ quan quách trước mắt này, từ cách sắp đặt, vị trí, cho đến tình hình tổng thể, rõ ràng đều toát ra một luồng tà khí! "Âm Thi Quan, thanh đồng quách, bát tự không cứng chớ đến gần!" Tề Thiết Chủy khẽ lẩm bẩm một câu, sắc mặt khó coi.

Đây là một loại quán tính tư duy, hay nói đúng hơn là một loại bản năng cẩn thận và sợ hãi được hình thành dưới sự tích lũy kinh nghiệm lâu dài.

Dù sao thì...

Tề Thiết Chủy cũng được coi là cao thủ trong giới trộm mộ, tuy thực lực chiến đấu của bản thân không mạnh đến thế, nhưng dù là nhãn lực hay kinh nghiệm, đều tuyệt đối là thượng thừa trong thượng thừa, không thể xem thường!

Kinh nghiệm đôi khi không phải là chuyện tốt, nó sẽ khiến người ta cẩn thận dè dặt, đôi khi có thể làm mất đi phán đoán khách quan hơn! "Không vội, từ từ thăm dò." "Chỉ là Âm Thi Quan, thanh đồng quách thôi, không gây ra được sóng gió kinh thiên động địa gì đâu." Trần Mộc xua tay, thấy vẻ mặt ung dung, sắc mặt như thường của hắn, cũng coi như cho Tề Thiết Chủy và những người khác ăn một viên thuốc an thần, không đến mức quá hoảng hốt cẩn thận.

Hiện ra trước mắt mọi người là một mộ thất hình chữ Hồi rất lớn, cũng thuộc dạng thường thấy, chỉ là trong ngoài được chia thành hai lớp, trông quy mô rất lớn, rất hoành tráng.

Trong khoảng không gian giữa hai lớp tường mộ trong và ngoài, chất đầy các loại đồ tế khí, còn có một lượng lớn đồ đồng, một lượng lớn ngà voi, ngọc khí, phần đồ vật này tinh xảo hơn nhiều, cũng là đại diện cho thân phận của chủ nhân ngôi mộ!

Không cần Trần Mộc nói nhiều, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu tự

giác chia ra hai bên, tay cầm 'Phệ Nang', không thèm nhìn mà cứ thế vơ vét điên cuồng! "Đồ bồi táng trong mộ Hiến Vương này cũng nhiều thật!" "Hơn nữa điểm mấu chốt nhất, những minh khí này về cơ bản đều được chế tạo đặc biệt cho Hiến Vương, điều này có chút đáng nói đây." Tề Thiết Chủy chậc chậc lấy làm lạ, vô cùng kinh ngạc.

Từ thời Hán Đường, phong tục hậu táng thịnh hành nhất, truyền thuyết trong khoảng thời gian này, đồ bồi táng trong một số lăng mộ vua chúa thậm chí vượt quá ngàn tấn!

Chương 382

Tính theo thời đó, về cơ bản tương đương với hơn một phần ba tài sản của cả quốc gia.

Mà đồ bồi táng trong mộ Hiến Vương này, tuy không xa hoa và nhiều như các lăng mộ vua chúa thời Hán Đường, nhưng cũng gần như là chôn cả Cổ Điền quốc vào đây! "Như vậy cũng tốt." "Hiến Vương chịu bỏ minh khí vào mộ mình, ta cũng chịu mang ra ngoài, đến đây cũng không uổng công." Trần Mộc cười một tiếng, không có ý định khách sáo.

Trộm mộ đổ đấu để làm gì?

Tự nhiên là không thể tách rời hai chữ 'minh khí'!

Thăng quan phát tài, bốn chữ này có thể nói là đã nói hết chân lý.

Rất nhanh, ánh sáng của pháo sáng dần dần tối đi, nhưng trong những tia sáng cuối cùng, đã phản chiếu ra đủ đường nét của ba cỗ quan quách trong mộ thất! "Đi." Trần Mộc xua tay, một mình tiến lên phía trước.

Già La theo sát phía sau, đồng thời đã âm thầm sai khiến mấy con quỷ vật có tính ẩn nấp cực mạnh phục sẵn, bất cứ lúc nào cũng có thể đột ngột tấn công. "Cỗ quan quách bằng đồng xanh bên trong kia là nổi bật nhất rồi." "Trong mộ thất này, cỗ quan quách bằng đồng xanh đó được treo lơ lửng giữa không trung, chắc chắn cũng có chút mánh khóe, không đơn giản." Tề Thiết Chủy cũng vội theo sau Trần Mộc, khẽ nói: "Có khả năng nào...

Mộc gia, đó là để cho cỗ quan quách bằng đồng xanh đó không chạm vào địa khí không?" "Không, không đơn giản như vậy." Trần Mộc khẽ lắc đầu.

Nếu nói đến địa khí, linh khí, chắc chắn phải liên quan đến long mạch nơi này, thần tiên bảo vị 'Thủy Long Vựng'!

Mà đã như vậy, bên trong thần tiên bảo vị như thế này, chắc chắn là linh khí dồi dào, nói rằng chỉ treo lơ lửng là có thể khiến cỗ quan quách bằng đồng xanh đó không tiếp xúc với những thứ này, làm sao có thể?!

Rất nhanh, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu hai người cũng theo kịp.

Mọi người cùng nhau bước vào bên trong mộ thất.

Nói cũng lạ, ngay khi mọi người bước vào, có thể nghe thấy rõ ràng, trong mộ thất tĩnh lặng như tờ, lập tức vang lên một chuỗi tiếng va chạm của xích đồng!

Mà nguồn gốc của chuỗi âm thanh này, chính là từ cỗ... quan quách bằng đồng xanh treo lơ lửng kia!

Cỗ quan quách bằng đồng lơ lửng giữa không trung này là chiếc nổi bật nhất trong ba cỗ quan tài, được treo lơ lửng bằng những vòng đồng!

Kích thước lớn nhất, tự nhiên cũng là cỗ quan quách nổi bật nhất. "Có chút thú vị rồi đây." "Đừng vội." Trần Mộc xua tay, ra hiệu cho mọi người từ từ tiến lên.

Nhất thời, Trần Tiểu Đao và Già Cô Tiếu đều không rõ ý đồ của Trần Mộc, đành phải chọn phương án ổn định trước, không vội động thủ.

Cỗ quan quách bằng đồng này đen sì, mang lại cảm giác áp bức nặng nề.

Sau khi lau đi một lớp bụi dày, bề mặt của nó lập tức hiện ra một màu xanh xám khiến người ta vô cùng khó chịu!

Xen lẫn trong đó còn có rất nhiều đốm đồng màu xanh lục. "Lạ thật, Mộc gia." "Trên cỗ quan quách bằng đồng này còn quấn chín lớp phong tỏa, niêm phong kín không một kẽ hở, phong cách điêu khắc tổng thể cũng vô cùng quái dị." "E rằng…" Tề Thiết Chủy ngập ngừng, không nói tiếp.

Quan quách bằng đồng là thứ tốt xấu khó lường.

Vận may tốt thì có thể thu hoạch được một mẻ bội thu, vận may kém thì có khi còn mất cả mạng nhỏ!

Lúc này, có Trần Mộc trấn giữ ở đây, Tề Thiết Chủy không lo lắng tính mạng mình sẽ mất một cách khó hiểu, chỉ lo rằng việc này sẽ gây thêm biến số cho công cuộc tìm kiếm 'Xà Thần Chi Nhãn' của bọn họ!

Phiền phức và nguy hiểm thì không đáng ngại, thứ khó đối phó nhất chính là hai chữ 'biến số'!

Quan sát một hồi lâu, thấy cỗ quan quách bằng đồng kia không có gì khác thường, ánh mắt của mọi người cũng chuyển sang cỗ quan tài thứ hai.

Thật sự là vì… cỗ quan quách bằng đồng đầu tiên nổi bật nhất này, ngoài việc vô cùng lớn và nặng ra, cũng không nhìn ra được quá nhiều điểm dị thường!

Vừa quay đầu lại, một cỗ quan tài đen tuyền đã lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn cỗ quan tài này là biết ngay, tuyệt đối không phải tầm thường!

Cỗ quan tài này chỉ có một lớp ván, nhưng độ dày lại khoảng tám tấc, toàn thân trên dưới đều không sơn phết, tổng thể một màu đen kịt như than cháy, chất gỗ trông lại vô cùng khác thường, vừa mịn màng

lại vừa có vẻ cứng chắc không thể phá hủy! "Bản thân quan tài dường như không qua gia công đặc biệt." "Hoàn toàn tự nhiên sao?" Già La nghi hoặc nhìn về phía Trần Mộc, khẽ hỏi: "Tả phu, trên đời này còn có loại gỗ như vậy sao???" "Đúng là có, hơn nữa còn vô cùng khan hiếm." Trần Mộc khẽ gật đầu, trong mắt cũng lóe lên một tia hài lòng.

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy và Già Cô Tiếu lúc này trong mắt lại tràn đầy vẻ nóng rực, từng tấc từng tấc soi xét cỗ quan tài này. "Không sai được, không sai được!" "Mộc gia!" Tề Thiết Chủy mặt mày kích động, trầm giọng nói: "Đây chắc chắn là Ấm tử quan trong truyền thuyết, tuyệt đối là nó, không ngờ Tề Thiết Chủy ta cả đời này lại có thể nhìn thấy loại dị quan hiếm có như phượng mao lân giác này!" Ngay cả Già Cô Tiếu vốn luôn trầm ổn, lúc này cũng liên tục gật đầu, tán thưởng không ngớt: "Quá quý giá, quá hiếm thấy, đây cũng là lần đầu tiên trong đời ta được thấy!" "Ấm tử quan là gì?" Trần Tiểu Đao vô cùng thắc mắc.

Thấy Trần Mộc không có ý định phí lời, Tề Thiết Chủy liền nhận lời, mở miệng giải thích: "Chuyện là trong những khe núi âm u của rừng sâu núi thẳm, nơi ánh mặt trời vĩnh viễn không thể chiếu tới, có một loại cây đặc biệt màu đen kịt.

Loại cây này từ lúc sinh trưởng đã chưa từng thấy ánh mặt trời!" "Cây cối bình thường, mỗi năm sẽ mọc thêm một vòng tuổi." "Còn loại cây vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời này, thì phải mất mấy chục đến cả trăm năm mới mọc thêm một vòng tuổi." Ngừng một chút, Tề Thiết Chủy cười nói: "Mà cái tên Ấm tử quan, chính là miêu tả loại gỗ này sinh trưởng trong địa diếu!" Sau một hồi giải thích, Trần Tiểu Đao nửa hiểu nửa không, liên tục gật đầu.

Tề Thiết Chủy sờ sờ Ấm tử quan, quay đầu nhìn Trần Mộc: "Mộc gia, Ấm tử quan này là bảo bối hiếm thấy, nghe nói loại ấm tử mộc này cực kỳ khó trưởng thành, mà có thể làm thành quan tài, ván lại còn

dày như vậy, thật sự quá hiếm có!" "Nếu tính theo giá thị trường hiện tại…" "Chà chà, chắc cũng phải gấp mười lần trọng lượng vàng tương đương, lần này đúng là kiếm được một món bảo vật cực kỳ hiếm có!" Cũng khó trách Tề Thiết Chủy kích động, thật sự là loại gỗ quan tài kỳ lạ này là dược liệu cực phẩm mà dân đạo mộ mấy đời cũng chưa chắc gặp được!

Thứ này chỉ cần từng thấy qua, hoặc có một mảnh nhỏ trong tay, đi đến đâu cũng chắc chắn sẽ nhận được vô số ánh mắt ngưỡng mộ!

Hơn nữa, người có thể dùng ấm tử mộc làm quan tài, lại có ai là kẻ bất tài?!

Mà nếu trộm được Ấm tử quan, thì khi ra ngoài tuyệt đối là đề tài để khoe khoang, trong nghề cũng sẽ được đa số người tôn làm cao thủ hạng nhất! "Ngươi quá xem thường Ấm tử quan rồi, Tề gia chủ." "Gấp mười không chỉ, trăm lần ngàn lần cũng không bán." Trần Mộc cười lắc đầu.

Nghe lời này, không chỉ Tề Thiết Chủy ngẩn người, Trần Tiểu Đao và Già Cô Tiếu cũng lộ ra vẻ kinh ngạc khó tả, vô cùng khó hiểu.

Gấp mười không chỉ?

Thậm chí trăm lần, ngàn lần so với vàng cùng trọng lượng cũng không bán?!

Vậy cỗ Ấm tử quan trước mắt này, phải là bảo bối đến mức nào? "Nghĩ kỹ đi, Tề gia chủ, ván quan tài này dày đến tám tấc, đây chính là ấm tử mộc bát thốn bản chính hiệu!" Nghe Trần Mộc nhắc nhở, Tề Thiết Chủy chợt bừng tỉnh, giật mình kinh hãi hô lên: "Đây chính là loại quan tài mà ngay cả Lão Phật Gia năm đó cũng không tìm được sao?

Bát thốn bản chính hiệu, là tâm gỗ của ấm tử mộc!" Sau tiếng kinh

hô, Tề Thiết Chủy không thể tin nổi nhìn cỗ Ấm tử quan, tay cũng có chút run rẩy.

Bên cạnh, Già Cô Tiếu cũng đã hiểu ra, không tự chủ được mà rùng mình một cái, vẻ kinh ngạc trên mặt càng không thể tả xiết!

Hai người đều hít vào một hơi khí lạnh, tiếng 'xì xì' vang lên.

Già La lại có chút không hiểu, đôi mắt đẹp nghi hoặc nhìn về phía Trần Mộc. "Cỗ Ấm tử quan này, dùng chính là tâm ấm thụ tốt nhất, nếu không phải là vạn niên ấm tử mộc, sao có thể mọc ra được tâm gỗ dày như vậy?!" "Loại ấm tử mộc này, sớm đã tuyệt tích từ thời nhà Hán rồi." Trần Mộc khẽ thở dài, thấp giọng nói: "Sau nhà Hán, không còn ai tìm được loại ấm tử mộc to như vậy nữa… tự nhiên cũng có thể gọi nó là, một món thần phẩm!" "Vậy còn chờ gì nữa, Gia chủ, mau thu nó lại đi!" Trần Tiểu Đao cũng hiểu được giá trị siêu cao của cỗ Ấm tử quan này, hai mắt tức thì lóe lên vẻ kích động và hưng phấn.

Thứ có thể được Trần Mộc gọi là 'một món thần phẩm', lại có thứ nào là tầm thường?!

Chương 383

"Xét trên một phương diện nào đó, cỗ vạn niên Ấm tử quan này, đúng là một món dược liệu thần phẩm cực kỳ quý hiếm, không sai." "Tương đương với Côn Luân thần mộc." Trần Mộc thầm tính toán một chút, khẽ gật đầu.

Hắn chỉ nói đơn giản như vậy, Già La lập tức có chút hiểu ra, biết rằng cái gọi là tương đương trong lời Trần Mộc, không chỉ là sự quý hiếm của hai loại cây này.

Mà còn chỉ đến hiệu quả vô cùng to lớn của dược liệu từ hai loại cây này! "Ấm tử mộc, sinh trưởng không thấy ánh mặt trời, có thể hiểu là nó được sinh ra ở nơi cực âm trong rừng sâu núi thẳm không?" "Tả phu?" Già La cảm giác mình dường như đã đoán được điều gì đó, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Nơi cực âm, điều đó đại biểu cho cái gì?!

Đó chính là âm khí tuyệt đối!

Vạn niên ấm tử mộc sinh trưởng ở nơi cực âm, loại dược liệu thần phẩm này chỉ cần tùy tiện luyện chế, cũng có thể luyện ra pháp khí cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu Trần Mộc bỏ thêm chút tâm huyết, hoặc thêm vài loại dược liệu thần phẩm khác, có khi lại là một món thần khí! "Nàng đoán rất đúng, vạn niên ấm tử mộc này quả thật rất thích hợp để luyện chế pháp khí, hơn nữa độ tương thích với các công pháp thuộc tính âm là cực kỳ cao." "Ví dụ như… nàng." Trần Mộc cười một tiếng, trong lòng đã có sẵn ý tưởng và kế hoạch.

Già La mỉm cười ngọt ngào, có chút e thẹn.

Tương thích với công pháp thuộc tính âm, lại có thể luyện chế pháp khí, bên cạnh Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao và Già Cô Tiếu cũng không phải kẻ ngốc, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được, vạn niên ấm tử mộc này chắc chắn có thể trợ giúp âm khí! "Đơn giản nhất là pháp khí loại tăng phúc." "Tăng phúc âm khí lên gấp bội, lấy con quỷ vật to lớn mà nàng điều khiển trước đó làm ví dụ đi…" Trần Mộc trầm tư một lát, mở miệng nói: "Chắc có thể tăng phúc lên khoảng mười lần." "Bao gồm cả cường độ, lực công kích, tốc độ và các phương diện khác." "Đồng thời còn có thể giảm tiêu hao âm khí của nàng, nếu luyện chế thêm, còn có thể tinh luyện âm khí, tăng cường hơn nữa các thủ đoạn công kích…" Nói đến luyện khí, mấy người có mặt ở đây thật sự không ai có quyền lên tiếng, tuy là vậy, nhưng chỉ cần nghe Trần Mộc miêu tả như thế, bọn họ đều có thể hiểu rõ ý của Trần Mộc, tưởng tượng ra được cảnh tượng đó! "Hay thật." "Tăng phúc mười lần?!" Trần Tiểu Đao tính toán một chút, hít vào một hơi khí lạnh: "Quỷ vật to lớn như vậy, nếu còn được tăng cường gấp mười lần thì còn ra thể thống gì nữa?

Chẳng phải là lật trời rồi sao!" "Còn hơn thế nữa!" Tề Thiết Chủy thêm dầu vào lửa. "Đương nhiên không chỉ có vậy." Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Nếu dùng vạn niên ấm tử mộc này luyện chế thành pháp khí loại công kích, thì sự mạnh mẽ của nó chỉ có các ngươi không tưởng tượng nổi mà thôi!" "Đến đẳng cấp đó, Già La đủ sức xưng danh hiệu 'Quỷ Vương'." Lần này, ngay cả Già Cô Tiếu vốn luôn bình tĩnh, lúc này cũng có chút không bình tĩnh nổi!

Nếu không phải bản thân hiện đang tu luyện 【Ngũ Lôi Chính Pháp - Dương Ngũ Lôi】, Già Cô Tiếu thật sự có ý muốn chuyển sang học 【Quỷ Đế Chân Kinh (Tàn)】!

Pháp khí được luyện chế từ vạn niên ấm tử mộc, rốt cuộc mạnh đến mức nào?!

Trần Mộc quả thực cũng ngứa ngáy trong lòng, chỉ muốn lập tức lấy cỗ vạn niên Ấm tử quan này, dọn sạch đồ bên trong, thu nó vào túi!

Chỉ là, xét đến việc sau đó còn phải đối mặt với Hiến Vương không rõ trạng thái, Trần Mộc cũng phải hết sức cẩn thận, trước đó dưới tay của 'Thượng cổ Xà Thần chi hình chiếu' hắn còn có thể bình an vô sự.

Chẳng lẽ lại lật xe trong mộ Hiến Vương ở Điền Nam Trùng Cốc này sao?!

Mà ở nơi non cùng nước tận này, một khi lật xe, cũng đồng nghĩa với việc chôn thân tại đây, rất khó có cơ hội lật mình! "Bình tĩnh lại." Trần Mộc xua tay.

Có hắn nhắc nhở, cộng thêm tình hình xung quanh, mấy người đều nhanh chóng khôi phục lại trạng thái ban đầu, cẩn thận dè dặt, bình tĩnh suy nghĩ, không bỏ qua bất kỳ manh mối nào. "Cỗ quan quách bằng đồng treo ở đây là nổi bật nhất, cũng dị thường nhất." "Mà cỗ vạn niên Ấm tử quan này lại là dược liệu thần phẩm hiếm có nhất, càng là trân bảo tuyệt đối thế gian khó tìm…" "Lạ thật." Tề Thiết Chủy gãi mạnh đầu, thắc mắc nhìn Trần Mộc: "Mộc gia, quan quách bằng đồng trong lăng mộ thuộc loại dị thường, không sai chứ?" "Không sai." Trần Mộc gật đầu.

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy lại nói: "Chỉ có những tội nhân phạm tội thập ác bất xá, hoặc là một số quý tộc mắc bệnh truyền nhiễm, mới dùng quan quách bằng đồng để niêm phong…" "Còn một cách nói khác nữa, Tề gia chủ." Già Cô Tiếu bổ sung. "Trước khi nhập liệm có dấu hiệu thi biến, để phòng thi thể bên trong vùng dậy, phá quan tài mà ra, người ta cũng thường dùng quan quách bằng đồng để trấn áp!" Vừa nói, Già Cô Tiếu vừa chỉ vào cỗ quan quách bằng đồng kia, bổ

sung: "Trên này còn có chín lớp trấn, có thể nói là khóa chặt từng lớp, chắc chắn không tầm thường." Nói đến đây, Trần Tiểu Đao nhìn Già Cô Tiếu, rồi lại nhìn Trần Mộc: "Vậy Gia chủ, ba cỗ quan tài này, chúng ta bây giờ mở hay không mở?" "Không vội." Trần Mộc khẽ lắc đầu, nhìn về phía cỗ quan tài thứ ba.

Cỗ quan tài thứ ba này được đặt ở vị trí sâu nhất, kinh ngạc thay lại là một cỗ thạch quan không có bất kỳ kẽ hở nào, dùng một loại đá đặc biệt! "Giảo thạch?" Tề Thiết Chủy nhìn một vòng, sờ sờ khóe miệng.

Cỗ thạch quan không kẽ hở này trông rất nguyên thủy, điêu khắc đến hàng trăm hoa văn hình tròn, tụ lại với nhau, tạo thành một loại thú đặc biệt.

Vừa giống chân long, lại vừa giống mãnh hổ. "Nếu nói mộ Hiến Vương là mộ hợp táng, vậy chẳng phải vừa khớp với cách nói một nhà ba người sao?" Trần Tiểu Đao nhìn một vòng, nghi hoặc nói: "Đây không phải là Hiến Vương, vợ Hiến Vương, con trai Hiến Vương, cả nhà đoàn tụ rồi à?" "Tiểu Đao, mộ hợp táng thời cổ đại đâu có ác như ngươi nói?" Tề Thiết Chủy vội vàng xua tay, dở khóc dở cười nói: "Ai lại bắt con trai mình bồi táng chứ?

Đó không phải là điên rồi sao!" "Hổ dữ còn không ăn thịt con!" "Từ xưa đến nay, thật sự chưa nghe nói có ai bắt con cái hậu duệ của mình bồi táng cả, nếu có, cũng tuyệt đối không phải là dòng chính, mà là ngoại thế!" Đối với cách nói của Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Tôi đây không phải chỉ là đoán mò thôi sao, Tề gia, ông phải để tôi bay bổng trí tưởng tượng của mình một chút chứ?" "Cũng đúng." Tề Thiết Chủy khẽ gật đầu.

Cỗ thạch quan không kẽ hở này không lớn, hơn nữa trông còn có chút ngắn nhỏ.

Nếu so với cỗ quan quách bằng đồng treo lơ lửng giữa không trung kia, thì thật là một trời một vực, khác biệt quá lớn!

Chưa đến vài phút, mọi người đã xem xét ba cỗ quan quách này gần như xong xuôi. "Nếu nói cỗ thạch quan không kẽ hở này ngắn nhỏ, đặc biệt, vậy thì rất có khả năng bên trong không phải là toàn thây." "Thời đại Chiến Quốc, bách gia tranh minh, văn hóa mộ táng thời đó cũng vô cùng đa dạng." Già Cô Tiếu ung dung nói, tiếp tục: "Ví dụ như toái táng, bán thân táng, các loại tương tự, cỗ thạch quan trước mắt, có khi là một kiểu quyền táng!" Trần Mộc khẽ gật đầu: "Tiếp tục." Thấy Trần Mộc dường như có chút tán thành, Già Cô Tiếu sắp xếp lại suy nghĩ, mở miệng nói: "Giảo thạch cũng là loại đá không tầm thường, cũng được coi là hiếm thấy, đặc tính của nó tương tự như thủy ngọc, điều đó có nghĩa là, thi thể có thể được chôn trong cỗ quan quách bằng giảo thạch này, lúc sinh thời chắc chắn cũng là nhân vật có máu mặt!" "Cũng không thể quá chắc chắn." Tề Thiết Chủy trầm tư một lát, giải thích: "Theo ta biết, phương thức quyền táng này đến thời của Kinh Vũ Đế về cơ bản đã tuyệt tích, còn ở Điền Nam này có còn lưu giữ hay không, thì khó nói." "Mà ba cỗ quan quách này…" "Ngoài việc trông đều rất đặc biệt ra, rất khó để đặt chúng cạnh nhau mà so sánh, ba cỗ quan quách này giống như… ba tầng lớp!" Lần này lại nói trúng điểm mấu chốt.

Mọi người đột nhiên nhớ lại, trước đó Trần Mộc đã từng nói, đi qua cây cầu Tam Sinh Tam Thế kia, có thể sẽ gặp được ba vị Hiến Vương! "Mộc gia thần cơ diệu toán, sớm đã đoán ra rồi sao?!" "Bên trong ba cỗ quan quách này, toàn bộ đều là thi thể của Hiến Vương…" Tề Thiết Chủy hít vào một hơi khí lạnh, quả thật là hắn nghĩ nát óc cũng không hiểu, rốt cuộc là tư duy và khả năng phán đoán nhạy bén đến mức nào, mới có thể đưa ra được phán đoán chính xác như vậy?!

Hơn nữa… người không biết còn tưởng mộ Hiến Vương này là

do một tay Trần Mộc chủ trì thiết kế nữa chứ! "Tam sinh, tam thế." "Ba cỗ quan quách ứng với tam sinh tam thế của Hiến Vương, quả thực có căn cứ và nguồn gốc rất lớn!" Nhìn ba cỗ quan quách trong mộ thất, Tề Thiết Chủy liên tục gật đầu, mở miệng nói: "Ba cỗ quan quách này khả năng cao không thuộc cùng một thời kỳ, mà đại diện cho ba kiếp của Hiến Vương ở nhân gian." "Mà theo cách nói của đạo gia chúng ta." "Thuyết Tiên, Đạo, Hóa tam sinh, còn được gọi là tam ngục, trạng thái chết cuối cùng của chúng đều sẽ vô cùng thê thảm, cho nên… cho nên dùng ba cỗ quan quách đặc biệt này để chứa, cũng có thể nói là hợp lý." Một phen phân tích sâu sắc, cũng khiến Tề Thiết Chủy cảm thấy phân tích của mình tuyệt đối đã chạm đến một số điểm mấu chốt.

Thậm chí có khả năng, trực tiếp đã trúng vào sự thật, chân tướng!

Mà ngay lúc này, ở đầu kia của mộ thất, bỗng nhiên sáng lên một vùng ánh sáng màu xanh lam lấp lánh, trông giống như lửa, lại giống như lúc sáng lúc tối, yếu ớt như sắp tắt… "Quỷ hỏa?" "Liệu có liên quan đến ba cỗ quan quách này không?" Trần Tiểu Đao kìm bước chân đang muốn tiến lên, sắc mặt ngưng trọng.

Nơi này chính là mộ thất của mộ Hiến Vương, cũng có thể gọi là nơi trọng yếu nhất trong toàn bộ Điền Nam Trùng Cốc, nếu thật sự có thủ đoạn nguy hiểm nào, thì chắc chắn phải được ẩn giấu ở nơi như thế này! "Đi." Trần Mộc khẽ gật đầu, bước đi như bay.

Ánh quỷ hỏa màu xanh lam kia sáng lên vô cùng quỷ dị, nhưng sau khi Trần Tiểu Đao đến gần, dưới ánh đèn pin, nó lập tức hiện ra bộ mặt hung tợn!

Đó là một khuôn mặt quái dị mọc đầy vảy đen, trên mặt không có môi, chỉ có hai hàm răng sắc nhọn đang há ra!

Mà ánh quỷ hỏa màu xanh lam kia, chính là từ trong miệng thứ này

phát ra! "Dạ xoa?

Ác quỷ?

Hay là cái gì?" Bất ngờ nhìn thấy một khuôn mặt như vậy, ai cũng không thể thoải mái nổi! "Là hắc lân giao nhân." Trần Mộc đột nhiên lên tiếng, thản nhiên bổ sung: "Nhưng không có vấn đề gì lớn, những hắc lân giao nhân này đều đã chết, bị chế tác thành trường minh đăng trong mộ thất này rồi." Nếu nói trong cổ mộ thứ thường thấy nhất, ngoài quan quách ra, thì trường minh đăng, vĩnh sinh đăng các loại, chắc chắn nằm trong top ba, tần suất xuất hiện cực cao, gần như mộ thất nào cũng có.

Chỉ là… nếu thật sự nói đến trường minh đăng vạn năm không tắt, thì quả thật hiếm thấy, dùng phượng mao lân giác để hình dung cũng không sai chút nào, hoàn toàn xác đáng! "Trường minh đăng vạn năm không tắt, hắc lân giao nhân?" "Hay thật…" Tề Thiết Chủy và Già Cô Tiếu vây quanh xem một vòng, mặt đầy kinh ngạc: "Hiến Vương này cũng có bản lĩnh, lại có thể tìm được loại quái vật này!" Dưới ánh đèn pin, có thể thấy rõ, trước mặt mọi người là hai cây cột đồng cắm vào tường mộ, mà trên hai cây cột đồng này, lần lượt theo ba vị trí trên, giữa, dưới, trói tổng cộng sáu con quái vật nửa người nửa cá!

Lần đầu thấy loại quái vật này, thật sự không nỡ nhìn thẳng. "Trông kỳ quái thật, nói nó xấu thì lại có chút hung dữ, nói nó hung dữ thì lại có chút âm độc, vừa hung tợn vừa hiểm ác, dường như còn có chút mỹ cảm độc đáo?" "Thứ gì mà kỳ lạ thế này…" "Đây chắc cũng là một loại người cá nhỉ?

Có loại nào đẹp hơn không?" Trần Tiểu Đao liên tục lắc đầu, chép miệng kinh ngạc.

Chương 384

Tề Thiết Chủy sắc mặt cổ quái nhìn Trần Tiểu Đao một cái, thắc mắc nói: "Tiểu Đao, cái mỹ cảm mà ngươi nói ta thật sự không thấy được chút nào, ở đâu vậy?" "Ờ…" Trần Tiểu Đao nhún vai. "Trong miệng những hắc lân giao nhân này đều có bùi nhùi, dây dẫn nối với bụng, đột nhiên sáng lên dường như cũng là do không khí bên ngoài tràn vào." Trần Mộc cẩn thận cảm ứng một lúc, gật đầu.

Già La nhẹ nhàng kéo vạt áo Trần Mộc, giọng nói hạ xuống cực thấp: "Tả phu, có thứ gì đó không rõ tên, đang ở trong bóng tối… nhìn chúng ta." "Ta biết." Trần Mộc nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Già La, thản nhiên nói: "Nhưng nó hiện tại vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, chúng ta cũng không vội trong chốc lát." "Đến lúc nó thật sự tỉnh lại, ta sẽ ra tay trước một bước để hạ gục nó." Nghe lời này, Già La nhẹ nhàng thở phào, không nói thêm gì nữa.

Đối với phán đoán, suy nghĩ của Trần Mộc, Già La luôn tin tưởng không chút nghi ngờ, thậm chí có thể nói là sùng bái một cách mù quáng.

Hắn nói không vội, vậy thì thật sự không vội.

Quay đầu lại, những hắc lân giao nhân trên hai cây cột đồng này cũng khiến mọi người được một phen mở rộng tầm mắt, đã mắt.

Thi thể của hắc lân giao nhân đều đã được xử lý đặc biệt.

Tổng thể trông rất khô, cứng, nhăn nheo, giống hệt như xác khô.

Nhưng kỳ lạ là không có dấu hiệu mục rữa. "Sáu con hắc lân giao nhân, toàn bộ đều bị một sợi xích sắt xuyên qua xương tỳ bà, buộc chúng phải làm ra tư thế phủ phục quỳ lạy, bị khóa ngược trên cột đồng này." "Chà chà." Tề Thiết Chủy nhìn thêm vài lần, âm thầm ghi

nhớ một số chi tiết.

Già Cô Tiếu nhìn một vòng, nghi hoặc nói: "Dường như không có vấn đề gì, chỉ là những ngọn đuốc trường sinh bình thường mà thôi, chỉ mang tính biểu tượng rằng nhục thân của chủ mộ đã chết, nhưng linh hồn trường tồn." "Nhưng có thể chế tác trường minh đăng này, cũng cho thấy Hiến Vương là một cao thủ." Tề Thiết Chủy thấp giọng bổ sung một câu.

Theo ghi chép, dầu của giao nhân trong biển, không chỉ có điểm bắt lửa rất thấp, mà chỉ cần một giọt cũng có thể cháy hàng tháng trời không tắt!

Trong các ngôi mộ của quý tộc thời xưa, thường có đèn vạn năm được làm từ dầu giao nhân. "Nói đến hắc lân giao nhân này, ta lại nhớ ra một số ghi chép trong dã sử ngoại truyện, nói rằng nếu có thể dùng hắc lân giao nhân chế tạo đuốc trường sinh, giá trị ba ngàn kim châu, quả là ghê gớm." "Nếu truy ngược nguồn gốc…" Tề Thiết Chủy dừng lại một chút, gật đầu nói: "Cũng có dấu vết để lần theo, cũng có thể chứng thực một số ghi chép trong dã sử ngoại truyện." Còn về việc tại sao trường minh đăng trong miệng sáu con hắc lân giao nhân lại đột nhiên sáng lên.

Điều này tự nhiên cũng là do môi trường khép kín trong mộ thất bị phá vỡ, không khí bên ngoài tràn vào, mà bùi nhùi gặp không khí sống sẽ lập tức bùng cháy, không có gì lạ. "Có một điểm, đến bây giờ ta vẫn chưa hiểu, Gia chủ." "Trong mộ thất này chỉ có ba cỗ quan quách, mà trường minh đăng lại có đến sáu ngọn, đây là có ý gì?" Già Cô Tiếu mặt mày đầy nghi hoặc, vô cùng khó hiểu.

Câu hỏi này đã làm hắn bối rối rất lâu.

Cũng vì thật sự không tìm được đáp án, Già Cô Tiếu mới chọn cách cầu cứu Trần Mộc. "Mỗi một ngọn trường minh đăng, đều chỉ

một người." Giọng của Trần Mộc bình tĩnh thản nhiên, nhưng lại đầy ý vị sâu xa.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao bẻ ngón tay tính toán, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ Hiến Vương đã tính cả mấy người chúng ta vào rồi?

Ai, cũng không đúng, số lượng không khớp…" Đang nói chuyện, trong cỗ quan quách bằng đồng treo lơ lửng giữa không trung, đột nhiên vang lên một loạt tiếng móng tay cào vào kim loại, chói tai, ê răng, khiến người ta nổi hết cả da gà! "Thi biến rồi?!" "Cái quan quách bằng đồng chết tiệt này quả nhiên không phải thứ tốt lành gì, e rằng vị chủ nhân được phong ấn bên trong là một đại hung…" Tề Thiết Chủy sắc mặt biến đổi, nhưng rồi lại sững sờ: "Cũng không đúng, Mộc gia, lúc nãy chúng ta ở đó, tại sao cỗ quan quách bằng đồng này lại yên tĩnh như vậy?" "Mới quay đi một lát, nó đã có chút phóng túng rồi?" Lời còn chưa dứt, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, một tia điện quang lóe qua trong nháy mắt, thân hình Trần Mộc như dịch chuyển tức thời, trực tiếp đến ngay trước cỗ quan quách bằng đồng!

Tiện tay nhặt lên, một món đồ được Trần Mộc nhặt từ dưới đất lên.

Mọi người vội vàng theo sau. "Hời rồi." "Tấm gương đồng này là pháp khí chính hiệu, pháp gia đồng kính, xua đuổi hung tà, vô cùng lợi hại." Nghe Trần Mộc khẽ nói, ánh mắt của mấy người cũng tập trung lại.

Bề mặt của tấm gương đồng này, trải qua năm tháng vẫn sáng bóng như soi được người, không có dấu hiệu rỉ sét.

Mặt sau của gương đồng, có một vòng đá đặc biệt làm điểm xuyết, điêu khắc, trong đó còn có từng chữ cổ, như thể bài binh bố trận, được khắc vào! "Đây là pháp khí dùng để trấn thi, Mộc gia."

"Nhưng lai lịch lại không dễ tìm, nhưng chắc chắn cũng là món đồ tốt khó có được, chỉ riêng pháp khí này thôi, đã hời rồi!" Tề Thiết Chủy có chút hưng phấn.

Làm nghề vừa đạo mộ, vừa bói toán, vừa là thầy phong thủy như hắn, đối với pháp khí đặc biệt như 'gương đồng', tự nhiên là có một tình yêu đặc biệt. "Giao cho ngươi." Trần Mộc tiện tay ném, liền ném tấm gương đồng này cho Tề Thiết Chủy, bổ sung: "Sau khi ra ngoài thì đưa lại cho ta, trước tiên để ngươi mang theo bảo mệnh hộ thân!" "Đa tạ Mộc gia!" Tề Thiết Chủy nước mắt lưng tròng.

Tuy là đi theo bên cạnh Trần Mộc và những người khác, nói chung, Tề Thiết Chủy cũng sẽ không gặp phải phiền phức gì không thể đối phó.

Nhưng mấu chốt là, trong mộ Hiến Vương này hung hiểm khó lường, lần trước ở Hội Tiên Bảo Điện, nếu không phải trên người Tề Thiết Chủy có dấu hiệu của Hoàng Đại Tiên, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa!

Biết rõ mình sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cuối cùng, vẫn phải có một hai món pháp bảo trong tay mới có thể yên tâm. "Từ những dấu vết xung quanh mà tính, cổ thi trong mộ Hiến Vương này không phải hạng tầm thường." "Heo đen vượt thiên hà, trước đó trời còn chưa tối, đã xuất hiện dị tượng thiên triệu như vậy, điều này cho thấy nơi đây thi khí ngút trời, không thể xem thường!" Giọng của Già Cô Tiếu bình ổn, nhưng cũng ẩn chứa một chút thấp thỏm và bất an, kỳ vọng và cẩn thận.

Càng đến lúc này, nơi này, càng khiến Già Cô Tiếu lòng dạ không yên, thậm chí cảm xúc lên xuống cũng có chút không thể kiểm soát!

Nguyên nhân chính là 'Mục Trần Châu'!

Đổi lại là ai cũng vậy thôi, khi sắp tìm ra đáp án, cảm xúc đều sẽ

dần mất kiểm soát! "Ây, Mộc gia." "Bên này hình như còn có một hàng đuốc trường sinh!" Tề Thiết Chủy cầm đèn pin quét một vòng, đột nhiên kêu lên một tiếng.

Nhìn theo hướng Tề Thiết Chủy chỉ, ánh đèn pin trắng bệch, kinh ngạc thay đã chiếu ra ba cây cột đồng, nhưng trên đó không có trói hắc lân giao nhân, chỉ là dược liệu của những ngọn đuốc trường sinh, đèn vạn năm này… lại còn tà dị hơn hắc lân giao nhân rất nhiều! "Đúng là tà ma thật." "Quả nhiên vẫn xuất hiện, thủ đoạn tà độc quen thuộc của Hiến Vương, cuối cùng vẫn không thiếu được." Ba cây cột đồng, một hàng đuốc trường sinh.

Chỉ là, dược liệu để chế tạo những ngọn đuốc trường sinh này, kinh ngạc thay lại là ba cậu bé mập mạp, trông chỉ khoảng mười tuổi, được làm thành 'tiếp dẫn đồng tử'!

Điều tà dị nhất là, tư thế của ba 'tiếp dẫn đồng tử' này và những hắc lân giao nhân trước đó, giống hệt nhau.

Toàn bộ đều quỳ lạy, nhắm mắt, thần thái hiền hòa, nhưng lại toát ra một luồng tà khí không thể nói nên lời, vô cùng âm u. "Bụng của tiếp dẫn đồng tử nối liền với cột đồng phía sau." "Điều này có nghĩa là bên trong da người và cột đồng, có thể đều chứa đầy dầu mỡ, có thể từ từ thấm ra ngoài, để đốt cháy." Sắc mặt của Tề Thiết Chủy vô cùng khó coi.

Già Cô Tiếu thở dài, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Đồng nam đồng nữ tuẫn táng, trước thời nhà Minh, đều là tình trạng rất phổ biến.

Chỉ là sau này, hủ tục này dần dần bị loại bỏ và lãng quên. "Gia chủ, Tề gia." "Trong tay mấy đứa nhỏ này còn có thẻ bài, chữ trên đó… tôi không hiểu." Trần Tiểu Đao chỉ vào gần đó, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

Cũng không phải nói hắn không biết chữ, mà là chữ trên thẻ bài đều là chữ cổ, quả thực đã chạm đến vùng kiến thức mù của Trần Tiểu Đao.

Ba 'tiếp dẫn đồng tử' đó, mỗi người trong tay đều cầm một tấm thẻ đồng, điêu khắc chữ cổ. "Tiếp, Tiên, Dẫn, Thánh, bốn chữ." Trần Mộc thản nhiên nói.

Tề Thiết Chủy trầm tư một lát, gật đầu nói: "Phán đoán của Mộc gia là chuẩn, vậy nói như vậy, ba ngọn đuốc trường sinh được làm từ đồng nam đồng nữ này chính là tiếp dẫn đồng tử, cũng là chấp bài đồng tử dẫn đường cho người thành tiên!" "Nhưng dù nói thế nào, đây cũng vẫn là một hình thức của đuốc trường sinh." Quay đầu lại, Trần Mộc liếc nhìn Già La cách đó không xa, nàng đang cẩn thận ngắm nhìn một ngọn đèn đồng màu đen tuyền vô cùng lớn!

Ngọn đèn đồng này lớn hơn ngọn trường minh đăng của hắc lân giao nhân khoảng mười mấy lần.

Toàn bộ hình dáng được điêu khắc thành một cái đầu trâu.

Mà vì bấc đèn quá nặng, đến nỗi nó đã rơi xuống đất. "Lạ thật." "Nếu nói số lượng đuốc trường sinh và chủ mộ trong cổ mộ, chắc chắn phải là tỷ lệ một một, không sai được, nhưng tại sao trong mộ thất của mộ Hiến Vương này lại có đến mười ngọn đuốc trường sinh?!" Già Cô Tiếu vắt óc suy nghĩ, mày nhíu chặt.

Chương 385

Điều này thật sự khiến hắn mãi không tìm ra đáp án. "Tạm thời đừng quan tâm đến những thứ đó." "Mở quan tài trước, lấy đi vạn niên ấm tử mộc, rồi nói chuyện khác sau." Trần Mộc xua tay, không định lãng phí thêm tâm tư vào những ngọn đuốc trường sinh này nữa, cũng không muốn lãng phí thêm thời gian.

Từ lúc rời khỏi thành Trường Sa đến vùng đất Điền Nam này, đã nhiều ngày rồi.

Hiện tại Trần gia tình hình ra sao, xu hướng phát triển thế nào, và những thương hội nước ngoài cùng các thế lực khác có manh động gì không, đây đều là những việc Trần Mộc đang cân nhắc.

Mà điều quan trọng nhất là, nếu trong mộ Hiến Vương này không tìm được 'Mục Trần Châu', hoặc 'Mục Trần Châu' mà họ tìm được đã mất hiệu lực… Vậy thì hệ lụy sẽ rất lớn!

Điều này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc thao tác và tiến hành của rất nhiều việc! "Chắc là có thể thuận lợi lấy được." "Ừm…" Trần Mộc hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm tư.

Sự việc có hai mặt tốt xấu, tự nhiên, khi đối mặt với tốt xấu của sự việc, cũng có hai phương pháp đối phó tốt xấu, để không phải chết quá thảm! "Vậy chúng ta bắt đầu từ cái nào?

Mộc gia?" "Bắt đầu với cỗ vạn niên Ấm tử quan này trước, hay là cỗ quan quách bằng đồng khó nhằn nhất này?" Tề Thiết Chủy xin chỉ thị.

Trần Mộc cười một tiếng, giơ tay chỉ: "Nếu đã nói cỗ quan quách bằng đồng này khó nhằn nhất, vậy thì ưu tiên giải quyết nó trước!" "Dám thi biến trước mặt ta, vậy thì phải chuẩn bị tâm lý tương ứng,

động thủ!" Lời vừa dứt, Trần Tiểu Đao và Già Cô Tiếu đều tiến lại gần.

Cỗ quan quách bằng đồng này treo lơ lửng giữa không trung, cách mặt đất khoảng gần hai mét, mà chiều cao của bản thân quan quách cũng gần hai mét!

Tuyệt đối là một vật khổng lồ!

Xích sắt bằng đồng quấn hết vòng này đến vòng khác, trên đó còn có chín lớp khóa lớn, mười sáu vòng đồng treo ở tầng trên cùng của mộ thất, treo lơ lửng cỗ quan quách bằng đồng khổng lồ này giữa không trung cho đến tận bây giờ. "Trước tiên hạ nó xuống đã." Trần Mộc khẽ gật đầu, một tay nắm lấy cỗ vạn niên Ấm tử quan, đi sang một bên khác.

Mà cùng lúc đó, Già Cô Tiếu đã leo lên cỗ quan quách bằng đồng, cúi người xuống, giơ tay nắm lấy xích sắt bằng đồng phía trên, điện quang lóe lên!

Rắc… rắc… Tiếng động bất ngờ cũng khiến Già Cô Tiếu thần kinh căng thẳng, lập tức dừng động tác trong tay lại: "Không ổn lắm, dầm đồng chịu lực phía trên… sắp không chịu nổi nữa rồi!" Lời còn chưa dứt, ngay lúc Trần Tiểu Đao kéo Tề Thiết Chủy nhảy vọt ra như bay, vòng đồng văng tung tóe!!

Mười sáu vòng đồng gần như cùng lúc, toàn bộ từ trên dầm đồng chịu lực văng ra, vỡ thành vô số mảnh!

Mà cỗ quan quách bằng đồng nặng cả ngàn cân kia, cứ thế mà rơi thẳng xuống.

RẦM!!!!

Cú va chạm mạnh mẽ này, trực tiếp mang theo cả Già Cô Tiếu, đập xuyên qua mặt đất, tạo ra một cái hố lớn, rơi sâu vào trong đó!

"Già Cô ca, tình hình thế nào?!" Trần Tiểu Đao nhanh chóng chạy lại gần.

Chỉ thấy bên trong cái hố này, dưới những viên gạch mộ vỡ nát, kinh ngạc thay là từng thanh gỗ vuông đen kịt, mỗi thanh to bằng vòng eo của người trưởng thành, vô cùng dày đặc và chắc chắn!

Chỉ là, bên trong cái hố này bị nước bẩn xâm thực rất nghiêm trọng, đã có khá nhiều gỗ đã mục nát, khó có thể chống đỡ được nữa! "Không có nguy hiểm gì." "Nơi này hình như là một… mộ thất ẩn, tầng dưới?" Già Cô Tiếu cầm đèn pin chiếu một vòng xung quanh, có chút nghi hoặc.

Nếu không phải cỗ quan quách bằng đồng từ trên rơi xuống, lại vừa khéo đập xuyên qua sàn mộ thất, làm sao có thể phát hiện ra nơi này?! "Hiến Vương trốn ở bên trong sao?

Già Cô huynh?" Tề Thiết Chủy tò mò cũng ghé lại.

Quay đầu lại, Già Cô Tiếu phát hiện ra sự khác thường của cỗ quan quách bằng đồng, lập tức cúi người xuống, trực tiếp tiến vào trạng thái cảnh giới tuyệt đối!

Cỗ quan quách bằng đồng đã bị rơi nứt ra, trong ánh sáng mờ ảo, có một đôi tay, đang từ trong kẽ hở của quan tài thò ra….

Vì khe hở trên quách đồng xanh quá hẹp, nên đôi tay khô héo kia chỉ có thể thò ra những móng tay trắng ởn, lởm chởm, chỉ cần liếc nhìn cũng đủ khiến người ta tê dại da đầu!

Quả thực là quách đồng xanh quá nặng, từ trên rơi xuống đã đập thủng cả sàn nhà.

Điều quan trọng nhất là không ai ngờ rằng bên dưới sàn của mộ thất này lại ẩn giấu một mộ thất khác có kết cấu bằng gỗ, thật quá kỳ lạ!

“Vị bên trong quách đồng xanh này cũng có chút tuổi rồi.” “Những móng tay này đều vô cùng sắc nhọn, lại vì quá dài nên phần đầu đã cong queo cả lại...” Tề Thiết Chủy nhìn một vòng, tặc lưỡi kinh ngạc: “Mộc gia, âm thanh cào quan tài mà chúng ta nghe thấy lúc trước, không chừng chính là do mấy cái móng tay này gây ra!” “Móng tay của cương thi mọc nhanh vậy sao?” Trần Tiểu Đao đầy nghi hoặc.

“Là vì tấm gương đồng của Pháp gia kia.” Trần Mộc lắc đầu, nói: “Ý nghĩa tồn tại của tấm gương đồng đó chính là để trấn thi, trấn áp cổ thi bên trong quách đồng xanh này.” “Gương đồng của Pháp gia bị lấy đi, cũng có nghĩa là nó đã thoát khỏi sự trói buộc.” Trong lúc nói chuyện, Chá Cô Tiếu đứng trên quách đồng xanh cũng có chút khó hiểu, nghĩ mãi không ra tình hình hiện tại đang diễn biến thế nào.

Quách đồng xanh này rơi xuống tạo ra một khe hở, đến bây giờ cũng đã mấy phút rồi, nhưng cổ thi trong quan tài lại chẳng có động tĩnh gì nữa!

Chỉ có lúc đầu tiên, móng tay của nó cào cấu thò ra ngoài.

Sau đó… im bặt!

Cứ như thể cổ thi trong quách đồng xanh đã cảm nhận được nguy hiểm bên ngoài nên cố tình co rúm lại bên trong, không dám ra ngoài vậy!

“Gia chủ, bây giờ làm sao đây?” Chá Cô Tiếu nhún vai, ngẩng đầu lên xin chỉ thị.

Trần Mộc cười một tiếng, nói: “Nó không muốn ra thì tạm thời mặc kệ nó, Tiểu Đao, ngươi cũng xuống đi, trước tiên dọn dẹp cái quách bên trong này ra!” Vừa nghe vậy, theo hướng tay Trần Mộc chỉ, mấy luồng sáng đèn pin liền chiếu tới.

Lúc này mọi người mới phát hiện, giữa những thanh gỗ vuông đã

mục nát không chịu nổi, lại ẩn giấu một cỗ quan tài khác, hơn nữa màu sắc vô cùng khác thường!

"Ối, xem ra có chút lợi hại đây!" Trần Tiểu Đao nhảy phắt một cái, vào bên trong.

Chá Cô Tiếu cũng từ trên quách đồng xanh nhảy xuống, cùng Trần Tiểu Đao nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ những thanh gỗ mục nát xung quanh.

Ngay lập tức, cỗ quan tài cổ kia hiện ra, toàn thân trên dưới đều lấp lánh một thứ ánh sáng xanh lam huỳnh quang!

Toàn bộ quách vô cùng nhẵn nhụi phẳng phiu, tựa như một tấm gương lớn, lại giống như một khối băng màu lam, vô cùng bắt mắt chói lòa!

Đặc biệt là dưới ánh đèn pin, nó càng có cảm giác trong suốt lấp lánh, như mộng như ảo.

"Đây là chất liệu gì?

Tả phu?" "Là ngọc thạch?

Hay là thủy tinh?

Chẳng lẽ là băng thật sao?" Già La ở trên nhìn cũng vô cùng nghi hoặc, bất giác quay đầu nhìn về phía Trần Mộc.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, nói: "Thực ra là một biến thể của thủy tinh, được gọi là 'thạch tinh', cũng vô cùng hiếm thấy." "Thạch tinh?!" Tề Thiết Chủy kinh ngạc thốt lên.

"Thạch tinh cũng là dược liệu rất khan hiếm sao, gia chủ?

Mấy thứ này cũng phải mang về à?" Trần Tiểu Đao ở dưới hỏi.

"Tự nhiên là phải mang về rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Tề Thiết Chủy thở dài, xoa xoa mi tâm: “Hiến Vương này đúng là có của thật, mấy cái quách này cái nào cũng quý giá hiếm có, đều không phải là vật phàm!” “Trong cổ tịch ghi lại, ‘thạch tinh’ này là một loại đá đặc thù chỉ có thể sinh ra ở sơn cốc gần Minh phủ.” “Lại có truyền thuyết nói, trong mười tám tầng địa ngục, có một loại thớt đá làm bằng ‘thạch tinh’, phàm là kẻ tội ác tày trời, rơi vào cõi u minh, sẽ phải chịu sự nghiền ép của loại thớt đá này.” “Cái này tôi biết!” Trần Tiểu Đao đột nhiên giơ tay.

Chương 386

Tề Thiết Chủy ngẩn ra, đầu đầy dấu chấm hỏi.

"Có phải là bên cạnh loại thớt đá này còn có mấy con chó đen, chuyên chờ để nuốt chửng thịt nát của những kẻ tội ác tày trời này không?

Tóm lại những người này vĩnh viễn không có ngày siêu sinh, đúng chứ?!" Trần Tiểu Đao quả nhiên là biết.

Tề Thiết Chủy khẽ gật đầu, có chút kinh ngạc: "Lạ thật, Tiểu Đao hôm nay ngươi thể hiện vượt xa bình thường đấy, ngươi cũng biết những chuyện này sao?" "Truyền thuyết dân gian, biết chút ít thôi…" Trần Tiểu Đao ngại ngùng gãi đầu.

Đây tự nhiên là truyền thuyết dân gian, nhưng có một điều có thể khẳng định là, thứ 'thạch tinh' giống như băng đen dưới biển sâu này, tuy trông vô cùng lộng lẫy đa dạng, nhưng lại chẳng phải thứ gì tốt lành!

Nói cách khác, nó không thích hợp để làm quách.

Huống chi, là dùng để liệm thi thể của quý tộc?!

"Bây giờ vấn đề đến rồi, Mộc gia." "Một cái quách đồng xanh, một cái quỷ quan thạch tinh, hai cái này chúng ta mở cái nào trước?

Hay là mở hết một lượt?" Tề Thiết Chủy quay đầu nhìn Trần Mộc.

"Quỷ quan thạch tinh." Trần Mộc tiện tay chỉ.

Nghe vậy, Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao đều hành động, sự phối hợp của hai người không cần phải nói nhiều, vừa ăn ý lại vừa bổ trợ cho nhau, làm việc phải nói là nhanh như chớp!

Đương nhiên quan trọng nhất là, cỗ ‘quỷ quan thạch tinh’ này là thứ Trần Mộc đã điểm danh phải mang đi.

Đã như vậy, phương thức mở quan tài bằng bạo lực liền không thể dùng.

Trên ‘quỷ quan thạch tinh’ có tổng cộng bảy cái chốt mộng, giữa các khe hở của quan tài còn có keo da cá dán lại, nhưng đối với Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu mà nói, hoàn toàn không phải là phiền phức!

Khi những hồ quang điện Dương Ngũ Lôi nhỏ li ti lóe lên, keo da cá giữa các khe hở quan tài đã bị đốt cháy sạch sẽ.

Lật tay đẩy một cái, cỗ ‘quỷ quan thạch tinh’ màu xanh u ám này đã bị Trần Tiểu Đao mở tung ra, để lộ tình hình bên trong!

Bên trong quan tài, quả thực có đặt một thi thể cổ của nam giới.

Chỉ có điều… từ cổ của thi thể nam này trở xuống, toàn bộ đều bị một lớp vải trắng quấn chặt, chỉ có thể nhìn thấy cái đầu.

“Thi thể được bảo quản khá tốt, không nhìn ra có dấu hiệu co rút nào, trông như người sống.” “Chỉ là trạng thái tử vong này…” Sắc mặt Chá Cô Tiếu có chút khó coi, trầm giọng nói: “Mộc gia, thi thể này bị khoét mất hai mắt, nếu tôi nhớ không lầm, đây hẳn là một loại cực hình vô cùng tàn nhẫn!!” Mặc dù khoảng cách trên dưới hơi xa một chút, nhưng Trần Mộc, Già La, và Tề Thiết Chủy đứng ở trên vẫn có thể thấy rõ tình hình bên dưới.

Đặc biệt là thi thể trong ‘quỷ quan thạch tinh’ lại càng nhìn rõ mồn một!

Phải nói rằng thi thể cổ này quả thực được bảo quản tương đối tốt, trông như người sống, chỉ là trạng thái tử vong thực sự quá kinh khủng thê thảm.

Hai hốc mắt của hắn tựa như hai cái hố đen đỏ, nhãn cầu bên

trong cũng đã bị người ta lấy đi rồi.

Do toàn bộ ngũ quan thiếu mất đôi mắt, nên trông thi thể cổ này… thực sự khiến người ta vô cùng khó chịu, nhìn thế nào cũng toát ra một luồng tà khí!

"Đây là một loại cực hình sao?" "Chá Cô ca, là loại nào?" Trần Tiểu Đao thắc mắc.

Chá Cô Tiếu thở dài, khẽ nói: "Đây gọi là oan nhãn khốc hình." Lời còn chưa dứt, một trận gió âm thổi vào không gian này, ngay lập tức liền thấy, thi thể cổ trong 'quỷ quan thạch tinh' thoáng chốc xuất hiện biến hóa!

Vốn là dung mạo, hình thái như người sống.

Trong nháy mắt, liền bắt đầu nhanh chóng đen lại, co rút!

Đầu của thi thể cổ này so với trước đó đen đi cả một vòng, co rút lõm sâu, trong nháy mắt đã biến thành một cái đầu lâu khô héo chỉ còn lại một lớp da!

Mà ở phần hốc mắt của hắn, thì còn sót lại một vòng rồi lại một vòng vết máu màu đỏ sẫm hình xoắn ốc!

"Liệu có khả năng đây là Hiến Vương không, Mộc gia?" Tề Thiết Chủy quay đầu nhìn Trần Mộc một cái, Trần Mộc khẽ lắc đầu, cười một tiếng: "Hiến Vương sao có thể để chúng ta tìm thấy dễ dàng như vậy?" "Không phải là chân thân của Hiến Vương?" Tề Thiết Chủy ngẩn ra, lại nói: "Nhưng tôi nghĩ chắc cũng không sai biệt lắm, không chừng là một kẻ thế thân nào đó của Hiến Vương." "Nhưng nói đến oan nhãn khốc hình, trước đây tôi từng thấy một loại hình cụ hình chén rượu!" "Đúng, tôi cũng từng thấy." Chá Cô Tiếu gật đầu.

Cả hai người đều biết đến oan nhãn khốc hình, cũng biết loại hình cụ cần dùng để thực hiện loại cực hình này.

“Hình dạng của loại hình cụ này trông giống như chén rượu, nhưng bên trong có lưỡi dao sắc bén xoay tròn, chỉ cần úp vào hốc mắt người ta xoay một cái, là có thể khoét sống toàn bộ nhãn cầu của người đó ra!” Tề Thiết Chủy vừa nói vừa khoa tay múa chân.

Chỉ cần nhìn động tác đó, cũng biết loại oan nhãn khốc hình này thực sự là tàn khốc vô nhân đạo!

Mà lúc này, thi thể cổ được đặt trong ‘quỷ quan thạch tinh’, chính là đã trúng loại oan nhãn khốc hình này, mới biến thành hình dạng hiện tại!

“Khoan đã…” “Chá Cô ca, anh xem phần cổ của thi thể này, dường như có vết cắt của vũ khí sắc bén?” “Nhưng không giống như bị chém đầu.” Trần Tiểu Đao vài ba cái đã lột lớp vải trắng quấn quanh cổ thi thể ra, hít một hơi nói: “Đây hẳn là sau khi chết mới bị cắt, tại sao sau khi chôn vào quan tài… còn phải nối lại đầu?!” Chá Cô Tiếu mày nhíu chặt, liên tục lắc đầu.

Tề Thiết Chủy đứng ở trên cũng có biểu cảm tương tự, hắn cũng cảm nhận được một chút manh mối, nhưng lại không thể khẳng định chắc chắn.

“Gỡ ra xem tiếp.” Trần Mộc gật đầu.

Rất nhanh, lớp vải trắng ở cổ thi thể này đã bị Trần Tiểu Đao gỡ ra hoàn toàn, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, có thể thấy rõ vô số ánh vàng phản chiếu ra!

“Ái chà…” “Đây lại là tình huống gì?” Trần Tiểu Đao ngẩn người cả buổi trời mới phản ứng lại, có chút khó hiểu.

Chá Cô Tiếu bên cạnh cũng có chút mờ mịt.

“Vàng?” “Khoan đã!” Chá Cô Tiếu nhìn kỹ một lượt, tặc lưỡi kinh ngạc nói: “Gia chủ!

Thi thể cổ này có một bộ xương làm bằng vàng, chỉ giữ lại rất ít mấy khúc xương người, các bộ phận khác toàn bộ đều dùng hoàng kim để bổ sung!" "Nếu như vậy thì…" "Dường như là vì mức độ mục nát của hài cốt ban đầu quá cao, nên đã bị người ta sắp xếp ghép lại một lần nữa, đúc thành một bộ xương vàng!" Một câu nói ra, Trần Mộc hài lòng gật đầu, nói: "Chính là như vậy, phân tích của ngươi có thể nói là hoàn toàn chính xác." "Vậy thì, bây giờ các ngươi đã biết tại sao chưa?" Nghe Trần Mộc hỏi, Chá Cô Tiếu và Tề Thiết Chủy lại nhíu chặt mày.

Mà ở gần Trần Mộc, Già La lại cẩn thận quan sát hài cốt trong 'quỷ quan thạch tinh', như có điều suy nghĩ mà quét mắt nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt hướng lên đỉnh mộ phía trên.

"Tôi hình như đã có manh mối rồi." "Tiểu Đao!" Tề Thiết Chủy đột nhiên lên tiếng, hỏi: "Ngươi giúp ta xem một chút, bộ xương ở vị trí tim bên trái của hài cốt này, có phải là bị thiếu, không được bổ sung không?" "Đúng vậy, Tề gia!" Trần Tiểu Đao sau khi kiểm tra, lập tức gật đầu.

"Vậy thì đúng rồi!" Tề Thiết Chủy lập tức tự tin tăng gấp bội, trầm giọng nói: "Đây là để duy trì trạng thái hài cốt phải chịu cực hình khi còn sống, ví dụ như oan nhãn khốc hình, và cực hình moi tim!" "Thi thể cổ trong 'quỷ quan thạch tinh' này, là dùng thi thể trong ba cỗ quan tài ở mộ thất, ghép thành một thi thể." "Theo cách nói của Mộc gia trước đây, tam sinh, tam ngục." "Trong ba cỗ quan tài đặc thù ở ba thời kỳ khác nhau, đều phong tồn ba vị quý tộc bị xử tử hình, bọn họ tuy bị xử tử, nhưng lại được hưởng chế độ mai táng có địa vị tương đương, cũng đều được coi là tiền thế của Hiến Vương, biểu thị rằng hắn đã trải qua tam ngục!" Một hơi nói một tràng dài, Chá Cô Tiếu ở dưới cũng đã hiểu ra, gật đầu nói: "Đây cũng chính là cái mà Hiến Vương cho rằng là ảnh cốt của hắn lưu lại ở địa phủ trước khi thành

tiên!" Từ xưa đến nay, thuyết trường sinh bất tử luôn thịnh hành không suy, có thể nói chỉ cần có người, thì việc theo đuổi giấc mộng trường sinh bất tử chưa bao giờ tan biến kết thúc!

Chỉ có điều, bất luận là luyện đan dưỡng khí của Đạo giáo, hay là chứng đạo thành tiên của các pháp môn khác, muốn thoát khỏi nỗi khổ sinh lão bệnh tử của phàm nhân, đâu phải cứ nói là làm được!

Nếu muốn thoát thai hoán cốt, thành tựu tiên vị.

Thì đâu phải lột một lớp da là xong đơn giản như vậy!

"Kiếp nạn, tam ngục, thực ra cũng không thể cưỡng cầu." "Có một số người trong đạo môn, sẽ tìm kiếm hài cốt của ba kiếp trước của mình để làm vật thay thế, mai táng trong cổ mộ làm ảnh cốt." Trần Mộc sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: "Phương pháp này, chính là để chứng minh với trời đất, rằng mình đã trải qua nỗi khổ tam ngục, đủ để… đăng thiên thành tiên!" Để chứng minh với trời đất, rằng mình đã trải qua nỗi khổ tam ngục, tai ương tam ngục, điều này cũng có nghĩa là đã có tư cách thoát thai hoán cốt, như vậy, việc đăng thiên thành tiên liền có hy vọng!

"Theo lời ngài nói, Mộc gia." "Hiến Vương dường như thật sự đã làm như vậy." Tề Thiết Chủy tặc lưỡi một tiếng.

Tình hình, hoàn cảnh xung quanh, mọi người bây giờ đã thấy rất rõ.

Mộ thất này ở đáy mộ rõ ràng đại diện cho âm gian, mà việc ghép các bộ phận bị hành hình của ba thi thể này thành một kẻ thế thân hoàn chỉnh, đặt ở đây.

Còn ba thi thể tàn phá ban đầu kia, thì được cho là ba kiếp trước của Hiến Vương, tự nhiên cũng không có gì khác biệt với bản thân hắn, nên được đặt trong chủ mộ thất!

“Tả phu.” “Có khả năng nào ý nghĩa mà mỗi tầng mộ thất đại diện, cũng đều không giống nhau không?” Giọng của Già La rất nhẹ, nhưng lại vô cùng lạnh lùng trầm ổn.

Trần Mộc có chút kinh ngạc, gật đầu: “Chính như ngươi đoán vậy, từ lúc vừa bước qua cây cầu Tam Sinh Tam Thế kia ta đã nói rồi.” “Mộ thất của Hiến Vương, đại diện cho chính là tam sinh, tam thế!” Nghe vậy, Già La lập tức hiểu ra, biết rằng suy đoán của mình hoàn toàn chính xác.

“Ý gì vậy, Chá Cô ca.” “Sao gia chủ và Già La tỷ nói, tôi nghe không hiểu lắm?” Trần Tiểu Đao khó hiểu gãi đầu, nhìn về phía Chá Cô Tiếu bên cạnh.

Chương 387

Trầm ngâm một lát, Chá Cô Tiếu khẽ giọng giải thích: "Nếu là bố cục và quy cách kiến trúc của ba tầng mộ thất, thì quả thực rất khớp với cách nói tam sinh tam thế này." "Tầng mộ thất ở giữa này, đại diện cho nhân gian." "Mà tầng mộ thất bên dưới, đại diện cho âm gian." "Sau khi xác nhận, phía trên cùng hẳn là còn có một tầng mộ thất nữa, đó đại diện cho tiên giới, nếu như vậy… thì hài cốt thật sự của Hiến Vương, chính là ở tầng tiên giới này!" Lời này là giải thích cho Trần Tiểu Đao nghe, đồng thời, cũng khiến Chá Cô Tiếu như ăn một viên thuốc an thần!

"'Quỷ quan thạch tinh' có thể đảm bảo thi thể bên trong ngàn năm không mục không nát, cho nên trạng thái của hài cốt, hẳn sẽ giống với hình dạng ban đầu trong ba cỗ quan tài kia." "Phần đầu được bảo quản tốt, hẳn là đến từ quan tài vạn năm ấm tử." "Phần giữa, hẳn là đến từ thạch quan, bên trong đặt hẳn là bộ xương tàn phá." Trần Mộc dừng lại một chút, phần còn lại hắn cũng không cần phải nói nữa.

Phần chân khẳng định là đến từ cỗ quách đồng xanh khổng lồ nhất kia!

"Nếu hai trong ba ngục trước, lần lượt là 'oan nhãn' và 'đào tâm' hai đại cực hình, vậy thì ngục thứ ba…" "Hẳn là 'đoạt hồn' nhỉ?" Tề Thiết Chủy có chút do dự.

Trần Mộc khẽ gật đầu, nói: "Ngục thứ ba, chính là 'đoạt hồn', nhưng các ngươi có biết 'đoạt hồn' là gì không?" Tề Thiết Chủy: "Chỉ biết một chút thôi." Chá Cô Tiếu: "Hình như là một loại vu hình thời nhà Thương, có thể rút đi hồn phách của người sống, thân xác còn lại sẽ biến thành một cỗ hành thi tẩu nhục không chết không

sống?

Đây hình như chính là 'đoạt hồn'." Hồi tưởng một lát, Trần Mộc nói: "Cực hình 'đoạt hồn' này, thực ra cũng có thể hiểu là một loại cực hình rút cạn máu người." Vừa nói, Trần Mộc tiện tay chỉ, ra hiệu cho Trần Tiểu Đao chiếu đèn.

Dưới ánh đèn pin, phần chân của thi thể cổ cũng đã lộ ra, làn da khô quắt toàn bộ đều là màu tím sẫm, trên đó còn có những vết lốm đốm cực nhỏ!

"Những vết tích này, chính là bị một loại 'đoạt hồn châm' đâm vào vị trí huyết mạch." "Trong lúc rút cạn máu người, còn phải cho người bị hành hình uống một lượng lớn máu của gia súc như trâu, dê, gà, trong những loại máu này đều bị pha trộn rất nhiều thứ kỳ lạ đã tuyệt tích, mục đích chính là để biến một người sống thành cương thi." Giọng của Trần Mộc rất bình tĩnh thản nhiên, nhưng lời giải thích này lọt vào tai mọi người, lại toát ra một cảm giác rợn tóc gáy, dường như cảnh tượng thi triển cực hình 'đoạt hồn' đang hiện ra ngay trước mắt họ, rõ mồn một!

"Vậy bây giờ làm sao, gia chủ?" "Cái quách đồng xanh này…" Chá Cô Tiếu có chút khó xử, trầm giọng nói: "Cổ thi bên trong quách đồng xanh này chắc chắn đã thi biến rồi, mở ra cũng là phiền phức." "Không sao." Trần Mộc xua tay.

Giơ tay lên, 【Phong Hậu Động Thiên】 liền bị Trần Mộc ném ra, xoay tít lơ lửng ngay phía trên 'quách đồng xanh' và 'quỷ quan thạch tinh'!

Thấy vậy, Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao liền không ở lại nữa, hai người lần lượt quay về tầng mộ thất trên.

Đồng thời, hai cỗ quan tài kia cũng bị Trần Mộc trực tiếp thu vào 【Phong Hậu Động Thiên】, hoàn toàn không có bất kỳ tổn hại hay

trắc trở nào!

Dù cho cổ thi trong quách đồng xanh kia đã khởi thi, cũng tuyệt đối không chống lại được lực hút của 【Phong Hậu Động Thiên】, ngay tại chỗ sẽ bị trấn áp đến chết cứng, không thể động đậy, không thể phản kháng!

Còn đến khi vào trong 【Phong Hậu Động Thiên】, nó còn có thể khởi thi hay không, thì cũng chẳng sao cả.

"Bố cục của mộ Hiến Vương tuy kỳ quái đa đoan, nhưng nếu tầng dưới cùng có đặt ảnh cốt, vậy thì tất định sẽ phân thành thiên môn, địa hộ." "Đây là một lăng mộ ba tầng được cấu tạo theo kiểu hà vĩ, giải thân, kim ngư nhãn!" Ngón tay của Trần Mộc nhẹ nhàng điểm ba lần trên, giữa, dưới.

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy cũng có chút hiểu ra, nói: "Vậy cũng có nghĩa là, Mộc gia, vị trí hài cốt thật sự của Hiến Vương, nhất định là hoàn toàn trùng khớp với ảnh cốt?!" "Vậy chẳng phải chúng ta có thể trực tiếp tìm thấy chân thân của Hiến Vương sao?" Trần Tiểu Đao cũng chợt tỉnh ngộ.

"Chính là như vậy." Trần Mộc gật đầu, xoay người đi về phía chính giữa mộ thất.

Sau khi thu đi tất cả những thứ có thể mang đi, ví dụ như ba cỗ quan tài đặc thù, quách đồng xanh, thạch quan không khe hở, và cả cỗ quan tài gỗ vạn năm ấm tử lợi hại nhất.

Rồi còn có trường minh đăng của giao nhân vảy đen, đồng tử tiếp dẫn, vân vân.

Dựa theo nguyên tắc không bỏ lại dù chỉ một chút, Trần Mộc cũng dự định sẽ khoắng sạch toàn bộ mộ Hiến Vương này, không chừa một phân hào!

Đứng ở chỗ xà nhà nhìn lên, có thể thấy rõ ràng, phía trên xà nhà có từng mảng lớn nham thạch màu trắng, lại lộ ra một lối vào nhỏ, trông có vẻ như là một bậc thang.

"Phía trên hình như là một cái hố tròn khổng lồ, gia chủ." Chá Cô Tiếu chủ động xin đi, trầm giọng nói: "Hay là… để tôi?" Đối với việc Chá Cô Tiếu chủ động xin đi, Trần Mộc cũng lòng dạ biết rõ.

Lúc này khoảng cách đến nơi cất giấu quách thật sự của Hiến Vương, thực sự khiến Chá Cô Tiếu vừa kích động lại vừa thấp thỏm, tự nhiên hắn cũng nóng lòng muốn xác nhận sự thật!

"Vậy ngươi đi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Chá Cô Tiếu trầm giọng đáp, bước đến gần.

Ước lượng một chút khoảng cách, đột nhiên, phi hổ trảo được ném ra!

Chá Cô Tiếu nhảy lên, dễ dàng lên đến chỗ xà nhà trên đỉnh mộ, sau đó không tốn mấy công sức, đã dọn dẹp sạch sẽ đá vụn xung quanh lối vào, chiếu đèn soi sáng.

Bên trong cái hố tròn này, có một bậc thang đá uốn lượn đi lên, rõ ràng là do con người xây dựng.

"Đi, chúng ta cũng lên." Nhìn bóng dáng Chá Cô Tiếu đã vào bên trong.

Trần Mộc tiện tay bấm một pháp quyết, ngầm sử dụng 【Phong Hậu Kỳ Môn】, trực tiếp lợi dụng sự thay đổi phương vị của kỳ môn cục, vận chuyển mọi người thẳng lên phía trên!

Kỳ Môn Vận Chuyển!

Cách thay đổi phương vị tựa như dịch chuyển tức thời này, quả thực là một thủ đoạn thần diệu phi thường.

“Cảm giác thực sự kỳ quái, Mộc gia.” “Có ảo giác càn khôn đảo lộn, trời đất đảo điên.” Tề Thiết Chủy tặc lưỡi kinh ngạc.

Trần Mộc không nói nhiều, đi đầu bước vào bên trong.

Khoảng không gian phía trên nữa, gần như toàn bộ đều là thứ gì đó giống như nham thạch anh trắng, bao quanh bốn phía, và trên đó đều có rất nhiều bích họa bảy màu!

Những bức bích họa này tràn ngập màu sắc của người Di địa phương, quỷ dị mà lại thần kỳ.

“Gia chủ.” “Nhân vật trong những bức bích họa này cơ bản đều là các nộ mục thiên thần, đôi mắt được khảm vào?

Nhìn như vậy dường như có ảo giác bị nhìn chằm chằm…” Trần Tiểu Đao khẽ lẩm bẩm một câu.

Nghe vậy, Già La đi sát sau Trần Mộc, khẽ lắc đầu: “Không phải là cảm giác bị nhìn chằm chằm này, cảm giác khác lạ mà ta cảm nhận được trước đó, không phải là những bức chân dung thiên thần trên bích họa này.” “Tự nhiên là vật khác.” Trần Mộc gật đầu.

Hắn rất hiểu ý trong lời nói của Già La.

Từ trước đó, Già La đã nhận ra trong mộ thất này, có thứ gì đó đang ở trên cao trong bóng tối nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Chỉ có điều, những thứ này rõ ràng không phải là những bức tượng người trong bích họa, mà là vật khác!

Rẽ qua một khúc quanh, mọi người cũng nhìn thấy Chá Cô Tiếu, đang đứng trước một bức tường đá màu trắng, dừng chân cau mày, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Sao vậy, Chá Cô huynh?” “Bức tường đá này có thể làm khó được ngươi sao?” Tề Thiết Chủy khó hiểu tiến lên hai bước, tặc lưỡi

một tiếng: "Vị phu nhân được vẽ trên bức tường đá này, chẳng lẽ là vợ của Hiến Vương?" Nhưng còn chưa đợi Tề Thiết Chủy nhìn rõ, hắn đã nhận ra Chá Cô Tiếu bên cạnh có chút khác thường!

"Mộc gia!

Có chuyện rồi!!" Hét lên một tiếng kinh hãi, Tề Thiết Chủy không nghĩ ngợi, giơ tay lấy ra tấm gương đồng của Pháp gia, trực tiếp nhắm vào bức chân dung phu nhân trên tường phía trước mà úp tới!

Cú này, lại có hiệu quả!

Trong khoảnh khắc, Chá Cô Tiếu ho sặc sụa lùi lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt, hít sâu mấy lần mới điều chỉnh lại được.

"Lùi lại." Tay phải của Trần Mộc đột nhiên xòe ra.

Giữa năm ngón tay, sấm sét cuồn cuộn!

Cú này tựa như một tấm lưới lớn, trong nháy mắt được ném ra, chặn trước bức tường đá màu trắng kia, ngăn cản tất cả!

"Tình hình gì vậy, Chá Cô ca?!" Trần Tiểu Đao lúc này mới phản ứng lại, mặt có vẻ kinh ngạc.

Chá Cô Tiếu mờ mịt lắc đầu, trầm giọng nói: "Có chút quỷ dị, gia chủ, bức chân dung phu nhân trên bức tường này… đã động đậy!" "Động đậy???" Tề Thiết Chủy ngẩn ra.

"Đúng!" "Bà ta thực sự đã động đậy." Chá Cô Tiếu khoa tay múa chân, nói: "Vừa rồi chính là bà ta đưa tay ra, bóp cổ tôi, tôi căn bản không thể né tránh!" "Dưới chân cứ như mọc rễ vậy." "Nếu không phải Tề gia chủ vừa khéo dùng tấm gương đồng của Pháp gia kia, nếu chậm thêm nửa phút nữa, có lẽ tôi đã bị bóp chết tươi rồi…" Nghe vậy, Tề Thiết Chủy cũng bất giác lùi lại hai bước, mặt đầy nghi hoặc không hiểu, lại có chút kinh hãi.

Thực lực của Chá Cô Tiếu ra sao, những người có mặt ở đây đều trong lòng biết rõ!

Ngay cả hắn cũng không hiểu sao lại trúng chiêu, trong số những người có mặt, e rằng cũng chỉ có Trần Mộc mới có thể chống lại được dị trạng như vậy!

Chương 388

Điều quan trọng nhất là, không ai nói được đó rốt cuộc là tình huống gì!

"Không phải là ảo giác chứ, Chá Cô ca." "Có phải là vì sắp được thấy 'Xà Thần Chi Nhãn', nên tâm cảnh có chút không ổn định, cho nên mới…" Trần Tiểu Đao do dự nói.

Chá Cô Tiếu lập tức lắc đầu, đưa cánh tay của mình ra: "Xem đi, dấu tay này, đen sì xanh lét, đây chính là bằng chứng." Quả nhiên, Trần Mộc cũng nhìn thấy, trên cánh tay của Chá Cô Tiếu có một dấu tay đen sì xanh lét, không lớn, hình dáng giống tay phụ nữ.

Và không chỉ như vậy, ngay cả trên cổ của Chá Cô Tiếu, cũng có một đôi dấu tay đen sì xanh lét, hình vòng tròn, rõ ràng là vết tích để lại khi bị bóp cổ!!

"Ái chà…" "Thật sự có tà túy?" Trần Tiểu Đao rút ra lôi quang kiếm, lại có chút nghi hoặc: "Vậy thì có chút ly kỳ rồi, Chá Cô ca, anh cũng tu luyện 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, lại là Dương Ngũ Lôi, tà túy bình thường sao lại ra tay với anh được…" Chá Cô Tiếu cũng đang khó hiểu đây!

Nói đến đối phó yêu ma tà túy, 【Ngũ Lôi Chính Pháp】 tự nhiên là một trong những thủ đoạn khắc chế nhất!

Huống chi, hắn tu luyện còn là 'Dương Ngũ Lôi' nữa chứ? 'Dương Ngũ Lôi' chí nhiệt cương mãnh, tà túy nào thấy mà không phải lùi ba thước, đâu còn chủ động sáp lại?!

"Đúng là một con tà túy." "Hơn nữa có chút khó chơi, đối với các ngươi mà nói." Trần Mộc khẽ gật đầu, bước về phía trước.

Năm ngón tay phải của hắn từ từ khép lại, mắt thường có thể thấy, tấm lưới lớn do sấm sét hóa thành, cũng trong nháy mắt đâm vào trong bức tường đá màu trắng này!

Xèo xèo… xèo xèo!!

Giữa từng trận khói bốc lên, một trận gió âm mãnh liệt tức thì ập đến, từ trong ra ngoài phun trào dữ dội, hắc khí cuồn cuộn, âm lạnh vô cùng!

Vì nó đến quá đột ngột, thậm chí… trực tiếp xuyên qua lưới điện mà Trần Mộc điều khiển!

"Mẹ kiếp, đây lại là một thi thể nữ bị khảm trong tường?!" Tề Thiết Chủy nhìn rõ mồn một, kinh ngạc không thôi: "Hiến Vương này thật độc ác, lấy vợ mình ra lấp tường!!" Cơn gió âm kia đến quá đột ngột và dữ dội, giống như phía sau bức tường đá màu trắng kia đột nhiên xuất hiện một sức mạnh khổng lồ nào đó, hất văng thi thể nữ trông có vẻ béo tốt này ra ngoài!

Do tốc độ của nó thực sự quá nhanh, nhanh đến mức thậm chí… xuyên qua cả một lớp lưới sấm sét mà Trần Mộc giăng ra!

"Con mẹ nó rốt cuộc là cái quái gì vậy?!" "Không phải thật sự là vợ của Hiến Vương chứ?

Lấy vợ mình ra lấp tường, thủ đoạn này… người bình thường hình như không làm ra được đâu nhỉ!" Trần Tiểu Đao kinh hô một tiếng.

Mà bên này Chá Cô Tiếu và Tề Thiết Chủy, sắc mặt cũng khó coi, hai luồng sáng đèn pin nhanh chóng quét khắp xung quanh, tìm kiếm vị trí của thi thể nữ kia.

"Ở đây, Tả phu." Già La đột nhiên lên tiếng, giơ tay chỉ một hướng.

Nàng luôn ở trong phạm vi bảo vệ của Trần Mộc, trong lúc đảm bảo an toàn tuyệt đối cho mình, cũng có thể quan sát được bất kỳ động tĩnh khác thường nào trong toàn trường!

Ví dụ như… vị trí của thi thể nữ kia!

Nhìn theo hướng tay Già La chỉ, có thể thấy rõ ràng, đó là một thi thể nữ trông rất mập mạp, vô cùng yên tĩnh.

Và dường như bị ánh đèn pin chiếu vào mà giật mình, đột nhiên, nó ngồi dậy, cúi đầu, dường như đang hít khí.

"Nó đang làm gì vậy?" "Hình như là đang hít khí?

Ây da da!?" Tề Thiết Chủy ánh mắt kinh ngạc, nghi hoặc nói: "Cơ thể của thi thể nữ này… hình như đang lớn dần lên, sưng phồng, chuyện này cũng quá tà môn rồi!" "Không ổn rồi!" Chá Cô Tiếu giơ tay kéo Tề Thiết Chủy ra sau lưng mình, sắc mặt ngưng trọng.

Vừa nhìn, thi thể nữ kia giống như một quả bóng da đang không ngừng được bơm hơi, đang nhanh chóng sưng phồng to ra, căng phồng vô cùng lợi hại, sắp không còn hình người nữa rồi!

"Sau khi chết thi khí bị nén lại trong cơ thể, sẽ mục rữa sưng phồng, đó là chuyện thường tình." "Mà thi thể này, ít nhất cũng đã chết hơn hai ngàn năm rồi, dù bảo quản có tốt đến đâu, cũng không nên đến bây giờ mới bắt đầu biến hóa chứ?!" Tề Thiết Chủy gãi đầu, mày nhíu chặt.

Thi thể cổ bên trong sẽ chứa đầy thi khí, cuối cùng sẽ mục rữa sưng phồng từ bên trong, chuyện này, trong giới đạo mộ dù là người mới cũng biết đôi chút, có thể nói là kiến thức thường thức!

Nhưng lúc này, thi thể nữ này lại có vẻ hơi kỳ quái, không đúng lắm.

"Không phải, Tề gia." "Đã đến lúc này rồi, ông còn quan tâm

chuyện thi khí sưng phồng sao?

Chuyện này không phải đã quá rõ ràng rồi sao?

Bên trong thi thể nữ này có thứ gì đó!" Trần Tiểu Đao nhìn rõ ràng, cũng một lời nói toạc ra huyền cơ!

Tức thì, Tề Thiết Chủy và Chá Cô Tiếu, sắc mặt đều biến đổi!

"Là thi nga tử." Giọng của Trần Mộc vang lên đúng lúc.

Và cùng lúc đó, thi thể nữ đã sưng phồng đến mức gần như biến thành một quả cầu, đột nhiên 'bùm' một tiếng nổ tung!

Lớp da thịt vốn đã sưng phồng đến mức gần như trong suốt, lập tức vỡ tan.

Trong chốc lát, vô số con bướm đêm rào rào, từ bên trong thi thể nữ này phun ra như thác, điên cuồng bay tán loạn ra ngoài, số lượng vô cùng kinh khủng!!

Những con thi nga tử này có lớn có nhỏ, toàn bộ đều vỗ cánh, điên cuồng lao về phía mọi người.

Loài bướm đêm này có tính hướng quang rất mạnh, và hành động cùng phương hướng của chúng lúc này, rõ ràng là nhắm vào đèn pin của mọi người!

Đối với thi nga tử, Trần Mộc cũng không lạ gì.

Trước đây trong khu mỏ cổ mộ kia, hắn đã từng gặp phải mấy thứ này rồi.

Không phải nói là nguy hiểm, nhưng tuyệt đối là thứ rất phiền phức.

Thuộc loại cóc ghẻ bám chân, không hại người nhưng ghê tởm.

Và quan trọng nhất là, những con thi nga tử sinh ra từ trong cơ thể

người chết này, còn có tính xâm lược và sức sống cao hơn nhiều so với bướm đêm thông thường!

Thấy ánh sáng là lao vào, thấy người là lao vào!

Bên trong cơ thể chúng toàn là thi phấn, thứ này một khi dính vào da người, lập tức sẽ nổi lên một lớp thi ban, cũng rất khó xử lý!

"Quả nhiên là chiêu này nối tiếp chiêu khác, tầng tầng lớp lớp không cùng…" Tề Thiết Chủy tặc lưỡi một tiếng, trầm giọng nói: "Số thi nga tử phun ra từ trong thi thể nữ này đâu chỉ mấy ngàn con, đây chắc chắn là lúc còn sống bà ta đã bị người ta giở trò, trong cơ thể mới sinh ra nhiều thi nga tử như vậy!" "Mộc gia, đây có phải là một loại 'đẳng thuật' của Hiến Vương không?!" "Cũng coi như vậy đi." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, hàng ngàn con thi nga tử đã điên cuồng ập tới, đen kịt một mảng, xen lẫn với thi phấn rơi lả tả, áp lực rất mạnh!

Nhưng vấn đề là, đối thủ mà chúng phải đối mặt, không phải là đạo mộ tặc bình thường!

"Ra tay!" Trần Mộc đứng yên không nhúc nhích, thản nhiên hạ lệnh.

Rắc!!

Rắc!!

Tiếng sấm sét đột ngột vang lên!!

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu một trái một phải, giống như hai vị môn thần chặn ở phía trước, toàn thân trên dưới, 'Dương Ngũ Lôi' chí nhiệt cương mãnh, điên cuồng nở rộ!

Ánh sáng trắng chói lòa của dương lôi, giống như một tấm lá chắn tuyệt đối không thể phá vỡ.

Trong chốc lát, từng đàn từng đàn thi nga tử đen kịt điên cuồng lao tới, nhưng đều trong khoảnh khắc va chạm, trực tiếp bị Dương Ngũ Lôi trấn sát thành một đám tro bụi!

Chương 389

Bướm đêm lao vào lửa, không có đường lui.

Hàng ngàn con thi nga tử giống như một cơn gió đen, chỉ tiếc là, chúng thực sự không phải là thứ gì mạnh mẽ, thậm chí dưới ưu thế số lượng, cũng không chiếm được dù chỉ một chút lợi thế nào!

"Đi." Trần Mộc vỗ vỗ cánh tay Già La, dắt nàng đi vào bên trong bức tường đá màu trắng trước.

Bức tường đá màu trắng này sớm đã lộ ra một lỗ hổng hình người, xem ra, lỗ hổng này dường như là hình thành tự nhiên, chỉ vì muốn phong bế hoàn toàn, nên mới dùng thi thể của vị phu nhân kia, đem lấp vào, dùng để lấp đầy khoảng trống.

"Những con thi nga tử kia không sao chứ, Tả phu?" Già La chỉ chỉ phía sau.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, thản nhiên nói: "Một đám thi nga tử không ra gì thôi, Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu sẽ giải quyết nhanh thôi." Bên cạnh, Tề Thiết Chủy đi sát theo Trần Mộc và Già La, cũng giơ đèn pin quét qua tình hình phía sau bức tường đá trắng, cũng có chút nghi hoặc.

"Mộc gia, bài trí trong mộ thất này có chút vấn đề…" "Khoan đã!" Tề Thiết Chủy ánh mắt ngưng lại, kinh hô: "Một chiếc phượng quan!

Mộc gia!

Mộc Trần Châu mà chúng ta cần tìm có khi nào ở trong đó không?!" Chiếc quan tài mà Tề Thiết Chủy phát hiện ra là một chiếc quan tài đồng.

Toàn thân nó mang một màu nâu đen đặc biệt, hơn nữa còn là loại

quan tài kết hợp giữa gỗ và đồng, trên đó có khảm những hoa văn đặc thù.

Trên đỉnh cao nhất là hình một con chim đồng khổng lồ được đúc tinh xảo!. "Trông cũng có chút giống hình dạng của một con phượng hoàng." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Con chim đồng đúc trên chiếc quan tài này, nhìn thế nào cũng rất giống một con phượng hoàng, thần thái vô cùng, sống động như thật.

Trong lúc đang nói chuyện, Chá Cô Sao và Trần Tiểu Đao cũng đã đi vào.

Đối phó với hàng ngàn con thi nga bên ngoài quả thật không tốn quá nhiều thời gian của hai người họ, nhưng cũng không thể nói là dễ như trở bàn tay. "Số lượng cũng nhiều thật, đám thi nga tử đó." "Gia chủ, hình thái của đám thi nga tử này có chút đặc biệt, trông giống như mặt người.

Nếu tôi không đoán sai, chuyện này hẳn là có liên quan đến 'đẳng thuật' của Hiến Vương!" Chá Cô Sao dừng lại một chút, trầm giọng nói: "Nhưng không thể xác định được lai lịch của thi thể vị phu nhân kia, liệu có phải là một trong những người vợ của Hiến Vương không?" "Đáp án ở ngay đây rồi, Chá Cô huynh!" Tề Thiết Chủy gọi một tiếng, chỉ vào chiếc quan tài đồng ở bên trong.

Nhanh chân bước tới gần, Trần Mộc khẽ gật đầu, Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh hiểu ý, bước lên một bước, rất nhẹ nhàng mở chiếc quan tài đồng ra.

Quan tài đồng vốn không hề bị đóng chặt!

Khi nắp quan tài được mở ra, mọi người xung quanh đều sững sờ.

Trong quan tài không có bất kỳ thi thể nào, bên trong chỉ có một bộ tước linh ngọc y! "Chỉ có vậy thôi sao?" "Bên trong chỉ có một bộ

tước linh ngọc y?!" Tề Thiết Chủy cầm đèn pin soi xét cẩn thận.

Bộ tước linh ngọc y này quả thực vô cùng tinh xảo, có thể coi là tác phẩm của một bậc thầy tuyệt đối, toàn thân trên dưới đều được dùng chỉ vàng xuyên kim dẫn tuyến mà thành!

Còn bên trong quan tài thì không có bất kỳ thứ gì khác.

Thậm chí đến bùn xác cũng không tồn tại! "Mộc gia, không sai đâu, chắc chắn là một chiếc quan tài trống." Tề Thiết Chủy gõ gõ vào thành quan tài, trầm giọng nói: "Nếu thi thể bên trong bị phân hủy, ít nhất cũng sẽ để lại một lớp bùn xác rất mỏng, nhưng ở đây lại chẳng có gì cả." "Liệu có phải chỉ là một vật bài trí không?" Già La đột nhiên lên tiếng.

Trần Mộc khẽ gật đầu, nói: "Con chim đồng trên chiếc quan tài này rõ ràng là mang thần thái của một con phượng hoàng, có lẽ cũng tượng trưng cho...

Phượng Hoàng Đảm." 'Xà Thần Chi Nhãn' còn có tên là 'Mộc Trần Châu', cũng có thể được gọi là 'Phượng Hoàng Đảm'.

Cách gọi rất nhiều, nhưng thứ được chỉ đến thì chỉ có một! "Chúng ta đã đến nơi này, đến tận mộ thất tầng cao nhất của Hiến Vương rồi, hay là cứ trực tiếp tìm kiếm một lượt cho xong!" "Ước chừng mọi bí mật của Hiến Vương đều được giấu ở nơi này." Trần Tiểu Đao như có điều suy nghĩ, nhìn quanh bốn phía rồi khẽ nói.

Chỉ xét về mặt môi trường, mộ thất nằm ở tầng cao nhất này không có quá nhiều dấu vết xây dựng, điêu khắc nhân tạo, mà trông giống như một hang động màu trắng hoàn toàn tự nhiên!

Không gian không lớn, nhưng hình dạng và chất liệu của lớp nham thạch thạch anh màu trắng xung quanh lại vô cùng rõ nét.

Bên trong cũng có nhiều hốc động, nhưng lại có vẻ rất trống trải,

không thấy có nhiều đồ vật. "Ở đây." Trần Mộc vẫy tay, bước đến trước một bức bích họa.

Bức bích họa nằm ở vị trí gần phía ngoài của mộ thất này, hoàn toàn khác biệt với những bức bích họa màu sắc ở mộ thất bên dưới. "Dường như là bích họa do chính Hiến Vương vẽ?" "Cái này thì có chút thú vị rồi." Tề Thiết Chủy sờ cằm, quay đầu nhìn Trần Mộc: "Mộc gia, nội dung trên bức bích họa này... có chút ma quái đấy!" Trần Mộc khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Cũng tương tự như vậy, giống như một cuốn tự truyện." Nội dung trên loạt bích họa này cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Phần đầu tiên thực ra là về toàn bộ quá trình xây dựng lăng mộ Hiến Vương, ví dụ như cảnh Hiến Vương dẫn quân tiêu diệt sơn thần ở Già Long Sơn, hàng phục người Di bản địa.

Sơn thần trong bích họa đều có khuôn mặt hung tợn, toàn thân phủ đầy lông đen như kim châm. "Sơn thần?" Già La liếc nhìn bức bích họa, chậc một tiếng: "Rõ ràng là sơn tiêu, dưới nét bút của Hiến Vương lại bị miêu tả thành sơn thần tà túy..." "Thủ đoạn này thì quá bình thường rồi." Trần Mộc cười.

Những thủ pháp miêu tả gián tiếp để tôn vinh công tích, sự anh dũng của bản thân như thế này trong lịch sử không hề hiếm, nhiều vô kể! "Nhưng mấy món thần khí này thì là thật." "Ngọc thạch thai nhi, chính là được sinh ra từ nơi sâu thẳm trong ngọn núi lớn này, nơi có hình rồng uốn lượn...

Đây hẳn là do long mạch tạo thành." "Không sai được." Trần Mộc vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Đây chính là Côn Luân Thai.

Thật kỳ lạ, trong bích họa, Hiến Vương dường như cũng không biết lai lịch của Côn Luân Thai này, điều này có chút không ổn." Xung quanh mọi người đều sững sờ, có chút không theo kịp dòng suy nghĩ

của Trần Mộc. "Mộc gia, lời này là có ý gì?" Tề Thiết Chủy khó hiểu.

Chá Cô Sao xua tay, nói: "Ngài quên rồi sao, Tề gia chủ, trước đó gia chủ đã nói, Côn Luân Thai này nhất định được sinh ra từ nơi có long mạch, hơn nữa còn phải là địa tổ long mạch cực kỳ lợi hại mới có khả năng!" "Với một cao thủ phong thủy thuật số như Hiến Vương, có thể thay đổi cả phong thủy, tự mình cải tạo ra một vị trí phong thủy thần tiên 'thủy long vựng', sao ông ta lại không biết những điều này?" Nghe đến đây, Tề Thiết Chủy như có điều suy nghĩ, gật đầu lia lịa: "Vậy ý của Mộc gia ngài là...

Hiến Vương này không hề biết từng có địa tổ long mạch đi qua đây?" "Nhưng điều này cũng không hợp lý!" Lần này, suy nghĩ của Tề Thiết Chủy trực tiếp đi vào ngõ cụt.

Cửu Châu đại địa, địa tổ long mạch bắt nguồn từ núi Côn Luân, điều này không có gì phải nghi ngờ.

Long mạch lan tỏa khắp Cửu Châu đại địa, uốn lượn ngang dọc, các chi mạch xoay chuyển.

Từ trước đến nay chỉ nghe nói nhánh long mạch này hay nhánh long mạch kia nhô đầu ra, lộ rõ sự sắc bén.

Chứ chưa từng có ai nghe nói, địa tổ long mạch... lại còn có thể di chuyển tùy ý??? "Không phải là không hợp lý." "Mà là chuyện này, bản thân nó đã vượt ra ngoài nhận thức của con người về thế giới, các ngươi có hiểu ý của ta không?" Trần Mộc dừng lại một chút, trầm giọng nói: "Địa tổ long mạch, con long vương che chở cho Cửu Châu đại địa của chúng ta, vốn dĩ chính là... một con hoạt long!" Đối với thuyết địa tổ long mạch mà Trần Mộc nói, không chỉ Tề Thiết Chủy, một bậc thầy am hiểu sâu sắc phong thủy bí thuật, mặt đầy nghi hoặc, mà ngay cả Chá Cô Sao, một đạo nhân Bàn Sơn kiến thức rộng rãi, cũng có chút mờ mịt.

Càng không cần phải nói đến Trần Tiểu Đao.

Còn Già La, nàng cũng không hiểu ý nghĩa sâu xa trong đó, lúc này cũng chỉ tò mò mà thôi.

Chương 390

"Mộc gia, cách nói này của ngài có căn cứ không?" Vẻ mặt Tề Thiết Chủy có chút ngưng trọng, trầm giọng nói: "Nếu tính theo cách nói của ngài, chẳng phải là con long vương bắt nguồn từ núi Côn Luân kia...

đã du hành khắp Cửu Châu đại địa sao?!" "Phải." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Lần này, trong đáy mắt Tề Thiết Chủy lập tức hiện lên một tia kinh ngạc, vô cùng khó hiểu, nhưng lại mang theo sự tò mò vô tận!

Đối với người am hiểu sâu sắc phong thủy bí thuật, việc tìm hiểu sự phân bố, nguồn gốc của long mạch, đó thực sự là tâm nguyện cả đời của mỗi người!

Chỉ có điều, những lời Trần Mộc nói quả thực có chút lật đổ nhận thức.

Nếu được chứng thực là sự thật, nó thậm chí sẽ gây ra một cú sốc lớn chưa từng có, khó có thể tưởng tượng được đối với toàn bộ học thuyết phong thủy của thế giới!! "Thứ cho tôi nói thẳng, gia chủ." "Thuyết long vương chi mạch du hành khắp Cửu Châu đại địa, tôi quả thực chưa từng nghe thấy." Chá Cô Sao nhìn Trần Mộc, nghi hoặc nói: "Lẽ nào đây chính là nguyên do 'Côn Luân Thai' ra đời?

Hay là, có nguyên nhân sâu xa nào khác đang ảnh hưởng?" Tề Thiết Chủy liên tục lắc đầu: "Nói đi nói lại, 'Côn Luân Thai' kia nhất định là nguyên nhân lớn nhất, chỉ là long vương chi mạch này..." Nhất thời nghẹn lời, Tề Thiết Chủy cũng không thể nói ra được một hai ba bốn.

Đương nhiên cũng là vì, đối với long vương chi mạch bắt nguồn

từ núi Côn Luân của Cửu Châu đại địa, thực sự có quá nhiều điều bí ẩn, căn bản không thể tìm hiểu được! "Nhưng nếu nói long vương chi mạch này là hoạt long." "Thì cũng có thể giải thích được một số vấn đề bí ẩn còn sót lại trong sử sách không thể giải thích, nói không chừng, cách nói này của Mộc gia ngài, quả thực là có thật..." Suy nghĩ một chút, Tề Thiết Chủy chỉ cảm thấy tư duy của mình đã được mở ra rất nhiều.

Nếu áp dụng cách nói long vương chi mạch là một con hoạt long, vậy thì rất nhiều bí mật mà người thường xem là bí ẩn chưa có lời giải, lại có thể được giải thích một cách hoàn hảo! "Vấn đề vốn dĩ là như vậy." "Đương nhiên." Trần Mộc dừng lại một chút, khẽ nói: "Tình hình cụ thể vẫn phải phân tích cụ thể, ta cũng chỉ có một suy luận như vậy mà thôi." "Nhưng long vương chi mạch là một con hoạt long, là sự thật." "Còn về việc con hoạt long này tự mình du hành giữa Cửu Châu đại địa, hay là bị một sức mạnh nào đó, một số người nào đó sai khiến, vậy thì không rõ nữa." Nói đến đây, mọi người cũng im lặng không nói.

Ba khả năng.

Hoặc là con hoạt long của long vương chi mạch này có ý thức, phạm vi du hành, tư duy của riêng mình.

Hoặc là bị một sức mạnh bí ẩn nào đó sai khiến.

Còn khả năng cuối cùng... cực kỳ nhỏ!

Bởi vì sai khiến long vương chi mạch di chuyển, du hành?

Chuyện này chỉ cần nghĩ thôi cũng biết là cơ hội vô cùng mong manh, căn bản không có khả năng!

Mà nếu có một phần mấy trăm triệu khả năng, vậy thì người này... sẽ là tồn tại như thế nào?! "Được rồi." "Chuyện liên quan đến long

vương chi mạch, sau này có khối thời gian và cơ hội để tiếp xúc, tìm hiểu." Trần Mộc xua tay, cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người.

Quay đầu lại, nội dung còn lại của bức bích họa cũng được mọi người lướt qua nhanh một lượt, xem hết tất cả nội dung, không bỏ sót một chi tiết nào. "Hài cốt của sơn thần, thanh đồng thiềm cung, Côn Luân ngọc thai." "Ba món thần khí này đều bị phong ấn vào trong cơ thể của Hoắc thị bất tử trùng, nội dung trên bích họa quả thực không khác mấy so với những gì chúng ta đã suy đoán trước đó." Ánh mắt di chuyển, Chá Cô Sao đột nhiên sững sờ, thất thanh kinh hô: "Cái này có chút huyền cơ rồi, đây lại là quan hồ cảnh của Tây Tạng Mật Tông!" "Tây Tạng Mật Tông?" Trần Tiểu Đao ngơ ngác. "Quan hồ cảnh lại là cái gì?" Tề Thiết Chủy cũng có chút mờ mịt.

Cuối cùng, Già La cũng mặt đầy nghi hoặc nhìn về phía Trần Mộc, muốn có được chút giải đáp. "Quan hồ cảnh các ngươi có thể hiểu là... một loại ảo cảnh tồn tại trong thế giới hiện thực." Trần Mộc gật đầu, giải thích: "Thực ra nói trắng ra, cũng chỉ là cảnh tượng như hải thị thận lâu, không có gì lạ." Vừa nói, Trần Mộc vừa giơ tay chỉ vào bức bích họa, nói: "Tây Tạng Mật Tông, mỗi khi có hoạt Phật viên tịch, sẽ đến thần sơn thánh hồ để quan hồ cảnh.

Hồ cảnh chính là một loại kỳ quan giống như hải thị thận lâu, từ đó nhận được khải thị, tìm kiếm chuyển thế linh đồng của hoạt Phật." "Đối với bên Tây Tạng mà nói." "Một số bậc đại năng hiền giả, quả thực có tư cách được... thiên thụ." Hai chữ 'thiên thụ' truyền vào tai mọi người.

Rõ ràng nghe qua, đây là một chuyện cực kỳ thần thánh, lại giống như đã nắm bắt được huyền cơ của trời đất, nhưng lại luôn mang đến cho người ta một cảm giác lạnh lùng vô tình! "Có chút không thoải mái." Trần Tiểu Đao lẩm bẩm một câu, lắc đầu: "Không biết thiên thụ này là tự nguyện, hay là không tự nguyện, mang tính cưỡng chế?"

"Đương nhiên là về sau." Trần Mộc thản nhiên đáp một câu.

Nghe đến đây, sắc mặt của Tề Thiết Chủy và Chá Cô Sao đều có chút không tự nhiên, hiển nhiên là có chút sợ hãi, nhưng lại có chút tò mò muốn tìm hiểu sâu.

Ngược lại là Già La, đối với điều này dường như không hề bất ngờ, và... cũng không xa lạ? "Nàng biết những chuyện này?" Thấy vẻ mặt của Già La rất tự nhiên, Trần Mộc lại cảm thấy có một chút bất ngờ.

Già La khẽ gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Không giấu Tả phu, ta quả thực biết một số chuyện liên quan đến 'thiên thụ'." "Trước kia ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, ta và tỷ tỷ từng tiếp kiến những 'thiên thụ chi nhân' đến từ núi Côn Luân, hơn nữa họ đều đến từ một số Mật Tông, và có liên quan đến Ma quốc từng tồn tại." Lần này liên quan đến Ma quốc, Trần Mộc thở dài, gật đầu nói: "Nói đến Ma quốc này, quả thực cũng có mối quan hệ tất yếu với 'Xà Thần Chi Nhãn'." "Hơn nữa..." Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung lại.

Trần Mộc cười một tiếng, nói: "Đợi đến khi chúng ta lấy được 'Xà Thần Chi Nhãn', sẽ phải đến Ma quốc một chuyến." "Đến lúc đó, vị Thượng cổ Xà Thần kia... cũng sẽ không còn chỗ nào để trốn!" Những nội dung và thông tin chi tiết hơn liên quan đến Ma quốc và 'Xà Thần Chi Nhãn', Trần Mộc không nói thêm.

Những chuyện này nói nhiều cũng chỉ làm tăng thêm áp lực cho người khác.

Hơn nữa, bây giờ 'Xà Thần Chi Nhãn' kia còn chưa lấy được, bây giờ đã tính đến nơi ở của Ma quốc, thực sự vẫn còn quá sớm! "Nhưng trước khi tìm kiếm Ma quốc." "Phải đưa Già Nam ra trước đã." Trần Mộc liếc nhìn Già La bên cạnh, khẽ nói: "Tỷ tỷ của nàng bây giờ hẳn là đang trong giấc ngủ say, càng sớm càng tốt, phải nhanh chóng lên

đường." "Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Tả phu." Già La ngoan ngoãn gật đầu.

Những người bên cạnh, như Tề Thiết Chủy và Chá Cô Sao, cũng đã biết được một số điều sâu xa hơn từ Trần Mộc, lần theo manh mối mới phát hiện ra, có rất nhiều bí mật mà họ chưa từng biết!

Có những bí mật chỉ tồn tại qua lời truyền miệng, tìm kiếm khắp thế gian, đôi khi cũng khó mà tìm ra được bộ mặt thật của những bí mật này. "Hiến Vương trên bích họa, ông ta chính là ở Trùng Cốc này nhìn thấy cái gọi là hồ cảnh, chính là vũng nước sâu phía trên kia, cầu vồng bao phủ, hơi nước bốc lên." "Hử?" Tề Thiết Chủy nhìn kỹ bức bích họa, tấm tắc lấy làm lạ: "Thứ mà Hiến Vương này nhìn thấy không phải là tiên sơn thiên môn gì cả, mà lại là một tòa... tiên cung???" "Hẳn là vậy rồi." Chá Cô Sao liên tục gật đầu.

Trong bích họa, tòa tiên cung đó nằm giữa vách núi cao chót vót, trên dưới núi mây trắng lượn lờ, cầu vồng bốc lên lan tỏa.

Mà bên trong tòa tiên cung này, lại thờ phụng một đồ đằng hình con mắt khổng lồ, xung quanh là một số người ăn mặc kỳ lạ đang cúng bái! "Tòa tiên cung này, có phải là Tinh Tuyệt Cổ Thành không?" Trần Tiểu Đao nghi hoặc hỏi một câu.

Già La lắc đầu, trầm giọng nói: "Đây tuyệt đối không phải là Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Đúng là ở nơi sâu trong đất Tạng." Trần Mộc nói một câu đầy ẩn ý.

Nghe đến đây, những người xung quanh lập tức bừng tỉnh!

Kết hợp với Ma quốc mà Trần Mộc đã nói trước đó, mọi người cũng lập tức tỉnh ngộ, tòa tiên cung này dường như chính là một trong những nơi thuộc Ma quốc?!

Hơn nữa, một khi Già La đã khẳng định, vậy thì chín phần mười,

tòa tiên cung được miêu tả trên bích họa này, nhất định là nơi ẩn giấu không ai biết đến ở sâu trong đất Tạng, vừa khéo lại ứng với lời nói của Trần Mộc! "Đoạn phía sau này tuy cũng là miêu tả như hồ cảnh." "Nhưng phần lớn lại tập trung vào việc Hiến Vương cưỡi rồng thành tiên, bước vào thiên môn, bố cục cũng đơn giản hơn nhiều, chỉ là ba tiếp dẫn đồng tử trong bích họa này..." Tề Thiết Chủy nhìn kỹ hai lần, rồi lại có chút không tin vào mắt mình, ghé sát lại chiếu đèn pin, cẩn thận quan sát mấy giây, không khỏi gãi đầu. "Cái này có ý gì vậy, Mộc gia, Chá Cô huynh?" "Ba tiếp dẫn đồng tử trong bích họa đều trong tư thế quỳ dài trên đất, phủ phục xuống đất, mà sau vai của họ, đều có một hình vẽ giống như con mắt!" Càng nói càng cảm thấy kinh hãi!

Càng nhìn càng cảm thấy vô cùng quen thuộc!

Chương 391

Tề Thiết Chủy lau mồ hôi lạnh trên trán, hạ giọng lẩm bẩm: "Hình vẽ sau vai của ba tiếp dẫn đồng tử này, có phải là 'Xà Thần Chi Nhãn' không?" "Không sai được." Giọng của Chá Cô Sao cực kỳ trầm trọng.

Chỉ là nhìn bức bích họa này, cũng khiến Chá Cô Sao có chút không rõ tình hình, có chút mờ mịt.

Sau vai có một hình vẽ hình con mắt như vậy, điều đó cũng đại biểu cho việc đã bị Thượng cổ Xà Thần nhìn chăm chú, đã bị đánh dấu tương ứng!

Điều này còn có một tên gọi khác, được gọi là 'Quỷ động trớ chú'! "Sau vai của tôi có một 'Quỷ động trớ chú' như vậy, nhưng nói đi nói lại, gia chủ, Già La phu nhân, Tề gia chủ và Tiểu Đao, trên người các vị chắc là không có chứ?" Đây chính là điểm mà Chá Cô Sao nghi hoặc nhất!

Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao sững sờ một chút, sau đó rất đồng loạt lắc đầu: "Không có, trên người chúng tôi không có 'Quỷ động trớ chú' này." "Ta có." Già La khẽ nói. "Ta không có." Trần Mộc nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Già La.

Trên vai và lưng của Già La rốt cuộc có 'Quỷ động trớ chú' hay không, thực sự không ai rõ hơn Trần Mộc!

Nhưng điều này cũng khó tránh khỏi, tất cả những người đi ra từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, trên người tất định sẽ mang theo một 'Quỷ động trớ chú', điều này lại được gọi là 'Thượng cổ Xà Thần chi ngưng thị', đại biểu cho việc họ đã bị Thượng cổ Xà Thần đánh dấu, một khi tử vong, linh hồn của họ sẽ trở thành vật tế cho Thượng cổ Xà Thần!

Mà điều quan trọng nhất là, khoảng cách càng xa Vô Để Quỷ Động, thời gian phát tác của 'Quỷ động trớ chú' này cũng càng lâu! "Vậy đây là chuyện gì???" "Gia chủ." Chá Cô Sao mặt đầy kinh ngạc nhìn Trần Mộc, nghi hoặc nói: "Dựa theo miêu tả trên bức bích họa này, ba tiếp dẫn đồng tử, đại biểu cho ba người mang 'Quỷ động trớ chú' mới đúng chứ?" "Đúng." Trần Mộc khẽ gật đầu, không phủ nhận.

Lập tức, những người xung quanh đều im lặng, không biết nên nói gì.

Tình huống hoàn toàn ngoài dự liệu như thế này, thật sự khiến họ có chút trở tay không kịp! "Tiên tri của núi Trát Cách Lạp Mã, ở gần Vô Để Quỷ Động, có thể dự đoán chính xác những chuyện xảy ra sau nghìn năm." "Nhưng rời khỏi Vô Để Quỷ Động, năng lực này của họ cũng theo đó mà mất đi." Trần Mộc dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Truyền thuyết 'Xà Thần Chi Nhãn' là thần vật được lấy ra từ trong Vô Để Quỷ Động." "Có lẽ trong một số hoàn cảnh đặc định, sẽ thể hiện ra một số khải thị đặc biệt." Nghe đến đây, Tề Thiết Chủy sững sờ, không thể tin được nói: "Mộc gia, theo ngài nói, Hiến Vương này là thông qua 'Xà Thần Chi Nhãn' kia, đã nhìn thấy những chuyện xảy ra ở đây mấy nghìn năm sau?!" "Vậy cũng không đúng, hiện nay đến lăng mộ Hiến Vương, còn giết đến tận mộ thất tầng cao nhất này đâu chỉ có ba người!" "Lời tiên tri này dường như không chuẩn lắm?" Bên cạnh, Chá Cô Sao như có điều suy nghĩ liếc nhìn Trần Mộc, lại nhìn về phía Tề Thiết Chủy, trầm giọng nói: "Tiên tri của núi Trát Cách Lạp Mã, dự đoán vô cùng chính xác." "Mà nếu là tác dụng của 'Xà Thần Chi Nhãn', vậy thì dự đoán sẽ không sai, trừ phi..." Hít một hơi thật sâu, Chá Cô Sao lại nói tiếp: "Trừ phi, có người căn bản không xuất hiện trong lời tiên tri này, hoặc nói cách khác, hắn đã phá vỡ lời tiên tri và quỹ đạo đã định sẵn!!" Theo sau tiếng nói của Chá Cô Sao, ánh mắt của mọi người đều vô thức chuyển hướng về phía Trần

Mộc!

Đối với một số chuyện về tiên tri của núi Trát Cách Lạp Mã, bất kể là Tề Thiết Chủy hay Trần Tiểu Đao, đều đã biết được rất nhiều trong những lúc nói chuyện phiếm với Chá Cô Sao.

Đối với điều này, nói không tin, thì quả thực có chút tự lừa dối mình.

Mà trong tình huống đã xác định được một số lời tiên tri trên thế giới này là có thật, ai có thể nhảy ra khỏi lời tiên tri?

Hoặc nói cách khác, là ai mới có thể phá vỡ lời tiên tri và quỹ đạo phát triển của sự việc đã được định sẵn?!

Chỉ có một người.

Chỉ có Trần Mộc! "Điểm này... quả thực cũng nằm ngoài dự liệu của ta." Trần Mộc sờ sờ râu, lắc đầu.

Đối với nội dung bích họa, nội dung tiên tri trong lăng mộ Hiến Vương này, Trần Mộc không hề xa lạ, ngược lại còn vì vậy mà thở phào một hơi nhẹ nhõm!

Trong bích họa, trong mộ thất, chỉ có ba vị tiếp dẫn đồng tử.

Điều này đại biểu cho ba người mang 'Quỷ động trớ chú'!

Mà điều này lại vừa khéo không khớp với tình hình hiện tại.

Nhưng điều này, lại hoàn toàn khớp với quỹ đạo phát triển của sự việc ban đầu mà Trần Mộc biết được, tự nhiên hắn cũng lờ mờ đoán được một số quỹ đạo và tình huống.

Ít nhất, trong lời tiên tri ở lăng mộ Hiến Vương, không có sự xuất hiện của Trần Mộc, hoặc cũng có thể nói, Hiến Vương năm đó dù có dựa vào 'Xà Thần Chi Nhãn', cũng vẫn không thể dự đoán được sự xuất hiện của Trần Mộc!!

Đây, há chẳng phải là một cơ hội hoàn hảo sao?! "Mộc gia." "Ngài chính là người đã phá vỡ lời tiên tri và quỹ đạo vốn có của sự việc phải không?" Sắc mặt của Tề Thiết Chủy có chút bình tĩnh, nhưng giọng nói lại vô cùng ngưng trọng: "Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, e rằng... ngài đã dính líu đến thiên cơ!" Dù sao cũng là thầy bói chiêm bốc thiên cơ, tính toán mệnh số!

Cẩn thận suy ngẫm huyền cơ bên trong, Tề Thiết Chủy liền ý thức được điều không ổn.

Mệnh số, thiên cơ, trong tuyệt đại đa số trường hợp, đều đã là những chuyện đã được định sẵn, rất khó có thể xuất hiện thêm biến hóa nào, hoặc nói là sẽ xuất hiện một số tình huống ngoài dự liệu.

Mà một khi chuyện đã định sẵn này xuất hiện sai lệch, vậy thì hậu quả có thể xảy ra... sẽ hoàn toàn không thể dự đoán được! "Ta biết ngươi đang lo lắng điều gì." "Nhưng sự đã đến nước này..." Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Vậy thì cứ tiếp tục đi thôi." Lời nói có ẩn ý, càng có thâm ý!

Tề Thiết Chủy lập tức muốn nói gì đó, nhưng sau khi do dự, lại nuốt những lời định nói xuống, ngậm miệng lại.

Một khi quỹ đạo sự việc ban đầu đã bị phá vỡ, một khi phương hướng phát triển vốn có đã xuất hiện sai lệch, cứu vãn?

Cứu vãn thế nào?Chi bằng thuận theo tự nhiên!

Trong một thoáng suy nghĩ, Tề Thiết Chủy cũng đã hiểu được phần nào ý của Trần Mộc, hít thở sâu vài lần, nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái của mình. "Thật kỳ lạ, gia chủ." "Theo lý mà nói, 'Xà Thần Chi Nhãn' hẳn là ở trong mộ thất này mới đúng, tại sao ở đây lại chẳng có gì?

Mộ thất này sao lại sạch sẽ như vậy?" Trần Tiểu Đao ngơ ngác

gãi đầu, vô cùng nghi hoặc: "Hai tầng mộ thất bên dưới, ít nhất còn có quan quách chứ!" "Tầng mộ thất này thì hay rồi, trống không, chuột vào cũng phải khóc ròng mà đi!" "Có chút không ổn." Chá Cô Sao bên cạnh cũng gật đầu.

Mọi người gần như đã đi hết một vòng trong mộ thất này!

Nhưng từ đầu đến cuối đều không nhìn thấy một chiếc quan quách nào ra hồn.

Xung quanh đây là một hang động trông như được hình thành hoàn toàn tự nhiên, toàn bộ đều là những thứ giống như nham thạch thạch anh màu trắng. "Trong lăng chế, mộ thất như thế này nên được gọi là...

động thất mộ." "Mà nếu tính toán theo táng kinh và kết cấu địa mai, lăng mộ Hiến Vương này hẳn là sẽ không còn mộ thất nào khác nữa, sao lại thế này??" Tề Thiết Chủy đầu đầy nghi hoặc, vô cùng khó hiểu.

Thế mà trong mộ thất này, căn bản không nhìn thấy quan quách nào chứa Hiến Vương, những thứ vương vãi khắp nơi cũng chỉ là những thanh cổ kiếm, thẻ tre đã mục nát không ra hình thù gì.

Mộ thất lớn như vậy, lại không có lấy một món minh khí nào ra hồn?! "Sự việc bất thường ắt có yêu ma." "Nhất định là có vấn đề lớn." Chá Cô Sao vẻ mặt ngưng trọng.

Trong lúc đang nói chuyện, Già La nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Trần Mộc, chỉ về phía góc mộ thất: "Tả phu, ở đó có một thứ giống như lò luyện đan, liệu có khả năng là quan quách không?" Trần Mộc lắc đầu, nhưng vẫn bước tới.

Đó là một lò luyện đan bằng đồng xanh bụng to cao bằng nửa người, không gian bên trong rất rộng rãi, chứa hai ba người hoàn toàn

không có vấn đề gì!

Chỉ có điều, hiện tại bên trong lò luyện đan bằng đồng xanh này, toàn là đất bùn có màu sắc kỳ lạ. "Là đan dược đã mục nát." Chá Cô Sao khều lên một ít đất bùn, đưa đến đầu mũi ngửi nhẹ, mày nhíu chặt: "Không phải thứ gì cao siêu, đều đã mục nát cả rồi." Trần Tiểu Đao thở dài, nhún vai: "Vậy chúng ta có phải là công cốc rồi không?" "Trong lăng mộ Hiến Vương lớn như vậy, lại không có thi thể của Hiến Vương?

Liệu có giống như thủ đoạn mà Hiến Vương đã dùng để lấy đi 'Xà Thần Chi Nhãn' trước đó, dùng một chiêu kim thiền thoát xác?!" Nhìn lại, trong động thất mộ tầng này, ngoài một chiếc phượng quan không rõ lai lịch và một lò luyện đan, còn lại đều là những món đồ vỡ nát tạp nham vô giá trị, không thể tìm thấy thêm bất cứ thứ gì khác! "Đợi đã, chúng ta hãy quay lại hồi tưởng cẩn thận." "Luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng." Tề Thiết Chủy liếc nhìn Trần Mộc, nhận thấy hắn đang âm thầm xuất thần.

Chương 392

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy ra hiệu, nói với những người khác: "Thi thể phu nhân trên bức tường trắng lúc trước, hẳn là vương phi dùng để tuẫn táng." "Hẳn là đại tế ti dưới trướng Hiến Vương, đã cấy thi nga vào trong cơ thể vị vương phi này, dùng để chống mục rữa, đồng thời bịt kín khe hở hình người của động thất mộ, dường như là để giữ gìn trạng thái tự nhiên của toàn bộ động thất mộ...

Chỗ này không đúng!" "Chỗ nào không đúng?" Trần Tiểu Đao có chút không hiểu. "Chính là chỗ này không đúng." Tề Thiết Chủy mày nhíu chặt, trầm giọng nói: "Thiết lập này là để vị vương phi này, ở trong cửa đợi Hiến Vương thi giải thành tiên." "Nhưng mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ..." "Tại sao phải đảm bảo sự hoàn chỉnh của động thất mộ này?

Điều này dường như là để một loại khí tức nào đó không bị rò rỉ ra ngoài, dùng nó để ôn dưỡng thi thể?!!" "Đoán không tệ, Tề gia chủ." "Nhãn lực tiến bộ rồi." Trần Mộc cười gật đầu.

Thấy Trần Mộc gật đầu khẳng định, lại còn mỉm cười.

Lập tức, biểu cảm trên mặt Tề Thiết Chủy và Chá Cô Sao có chút cứng lại, nhận ra chiều hướng sự việc bắt đầu không ổn!

Dường như là vì một hồi phân tích, đến nỗi bây giờ khi Tề Thiết Chủy nhìn vào động thất mộ này, toàn thân đều có chút không thoải mái, luôn cảm giác mình đang bị thứ gì đó theo dõi... "Thi thể vị phu nhân kia, thực sự không ổn." "Bị phong tồn trong bức tường này mấy nghìn năm, hơn nữa hoàn toàn không có quan quách chứa đựng bảo vệ, dựa vào đâu mà đến bây giờ vẫn chưa mục rữa?!" Chá Cô Sao vẻ mặt ngưng trọng.

Tề Thiết Chủy bên cạnh cũng phụ họa gật đầu, nói: "Đúng là như vậy, cho dù trong miệng ngậm ngọc châu chống mục rữa, thân mặc kim lũ ngọc y, lại đặt vào trong quan quách niêm phong, cách mấy nghìn năm, chỉ cần gặp không khí cũng nhất định sẽ hóa thành xác khô!" "Thi thể của vị phu nhân lúc trước..." Nói đến đây, cảnh tượng lúc trước lập tức hiện lên trong đầu mọi người.

Thi thể nữ nhân thoát ra từ trong bức tường, trước khi cơ thể hoàn toàn phình to nổ tung, bộ dạng không khác gì người sống, hoàn toàn không có gì khác thường! "Lẽ nào nói, thi nga tử thực ra là thủ đoạn để chống mục rữa?" "Đây đúng là một suy đoán có chút xác suất..." Trần Tiểu Đao cũng đóng góp một chút trí tưởng tượng của mình.

Quay đầu lại, Già La khẽ nói: "Từ tình hình hiện tại mà xem, lăng mộ Hiến Vương này dường như thật sự là một ngôi mộ hợp táng, mà mấu chốt nằm ở chỗ, động thất mộ ở tầng cao nhất này được bảo tồn rất hoàn chỉnh, cũng được phong bế rất tốt." "Điều này cũng cho thấy." "Nếu thi thể của Hiến Vương vẫn còn ở đây, cho dù là thi giải thành tiên, cũng nhất định sẽ để lại một số dấu vết." Sau một lúc dừng lại, Già La lại nói: "Hơn nữa Hiến Vương tuy chỉ là một thảo đầu thiên tử, nhưng thân phận thực sự vẫn không tầm thường, không đến mức đến một bộ quan quách cũng không có chứ?" "Phu nhân nói rất phải." Tề Thiết Chủy liên tục gật đầu. "Tôi luôn cảm giác chúng ta đã bỏ qua điều gì đó." Chá Cô Sao nhìn quanh một vòng, đột nhiên nói: "Các vị còn nhớ những ngọn trường minh đăng ở dưới lúc trước không?" "Trong đó có ba ngọn trường minh đăng được làm thành hình dạng của tiếp dẫn đồng tử." "Ngoài ra còn có bảy ngọn trường minh đăng, trong đó có sáu ngọn đều do giao nhân vảy đen chế tạo thành, mà chúng dường như đại biểu cho hài cốt ba kiếp trước của Hiến Vương, ảnh cốt của Hiến Vương sau khi trải qua ba ngục tai ách, cũng như vợ của ông ta." Nghe lời của Chá Cô Sao, mọi người cũng

nhanh chóng tính toán.

Sau khi loại trừ tính toán như vậy, vậy thì trường minh đăng còn lại cuối cùng một ngọn!

Đó là một ngọn trường minh đăng lớn nhất, tạo hình mạnh mẽ cổ xưa, được đúc thành hình một con trâu đồng, vô cùng khí thế.

Đối chiếu phân tích, vậy thì ngọn trường minh đăng lớn nhất này, nhất định đại biểu cho một thứ gì đó đặc biệt! "Ngọn trường minh đăng lớn nhất, lẽ nào đại biểu cho thi thể lớn nhất?" "Thật kỳ lạ." Tề Thiết Chủy đi đi lại lại tại chỗ, ra sức gõ đầu nói: "Chúng ta có phải là phải tìm được thi thể thứ mười này, mới có thể tìm được hài cốt thật sự của Hiến Vương?" Trong lúc đang nói chuyện, xung quanh đột nhiên xuất hiện một số tiếng động cực kỳ nhỏ.

Âm thanh vô cùng nhỏ, nếu không phải những người có mặt ở đây đều có lục thức cực kỳ nhạy bén, căn bản không thể nhận ra sự thay đổi và bất thường nhỏ bé này! "Đợi đã..." "Mộc gia!" Tề Thiết Chủy liếc nhìn, kinh ngạc nói: "Chiếc phượng quan lúc trước, biến mất rồi?!" Tiếng nói chưa dứt, Trần Tiểu Đao bên cạnh cũng mặt mày kinh ngạc, lẩm bẩm: "Chuyện này đúng là tà môn rồi, những bức bích họa mà chúng ta nhìn thấy lúc trước, lại cũng biến mất rồi???" "Biến mất rồi?!" Chá Cô Sao sững sờ.

Mấy chùm đèn pin chiếu về phía xung quanh, không biết từ lúc nào, những bức bích họa màu sắc trên vách đá của động thất mộ, lại lặng lẽ biến mất, giống như chưa từng tồn tại! "Lẽ nào nói thuốc màu được sử dụng cho những bức bích họa màu sắc này, là loại dễ bay hơi?" Tề Thiết Chủy gãi đầu, nói: "Tôi nghe nói có một loại dược liệu, sau khi gặp không khí ăn mòn sẽ nhanh chóng biến mất..." "Không thể nào, không thể nhanh như vậy!" Chá Cô Sao vẻ mặt ngưng trọng.

Một cảm giác căng thẳng chưa từng có, trong nháy mắt bao trùm lên mọi người.

Dường như trong bóng tối xung quanh, đã xuất hiện rất nhiều thứ không nhìn thấy được, đang âm thầm theo dõi mọi người, và thay đổi môi trường xung quanh!

Trong nháy mắt, những bức bích họa trên vách đá xung quanh, lại không thể nhìn thấy dù chỉ một chút nào! "Chiếc phượng quan ở kia." Trần Mộc tiện tay chỉ một hướng, cử động vai.

Mọi người quay đầu nhìn lại mới phát hiện, chiếc phượng quan không biết từ lúc nào, lại đã lún sâu vào dưới mặt đất của động thất mộ này!

Giống như trên mặt đất xuất hiện một chỗ trũng, khiến chiếc phượng quan này sụp xuống, lún vào trong đó! "Sắp tới rồi..." Trần Mộc hít một hơi thật sâu.

Mọi người xung quanh không biết trong động thất mộ này ẩn giấu huyền cơ gì, nhưng hắn thì lại rõ hơn ai hết!

Chỉ có điều hiện tại, sự sắc bén vẫn chưa hoàn toàn lộ ra, mà thi thể và quan quách của Hiến Vương cũng chưa thực sự xuất hiện, Trần Mộc cũng không định đả thảo kinh xà, chỉ muốn ổn trung cầu thắng!

Nếu tùy tiện ra tay mà gây ra một số tình huống ngoài dự liệu, có thể sẽ xuất hiện những vấn đề không thể kiểm soát. 'Xà Thần Chi Nhãn' là thứ Trần Mộc nhất định phải lấy được, nếu vì một số biến cố mà thất thủ, con đường sau này sẽ khó đi rồi! "Đúng là tà môn thật." "Tề gia!

Chá Cô ca!" Trần Tiểu Đao tay cầm Lôi Quang Kiếm, trầm giọng nói: "Các người xem vách tường của động thất mộ này, sao trông

giống như sắp tan chảy vậy?!" "Không đúng, không đúng, dưới chân!!" Tề Thiết Chủy kinh hô một tiếng.

Vách đá xung quanh động thất mộ này, những vách đá trông như nham thạch thạch anh màu trắng, toàn bộ đều bắt đầu tan chảy, rơi xuống một lớp nước bẩn màu vàng nhạt!

Nhìn qua, toàn bộ động thất mộ dường như đang trong quá trình tan chảy, mỗi thời mỗi khắc đều có sự thay đổi! "Được rồi, các vị." Trần Mộc xua tay, trầm giọng nói: "Tiếp theo các ngươi sẽ biết, động thất mộ này...

đã sống lại rồi!!" "Động thất mộ sống lại rồi!!" Lời của Trần Mộc không phải là nói bừa dọa người, mà những người có mặt tại đây cũng đã nhận ra sự khác thường từ sự thay đổi của môi trường xung quanh!

Những bức bích họa vốn được vẽ trên vách đá của động thất mộ này giờ gần như đã biến mất hoàn toàn.

Bề mặt của chúng bị bao phủ bởi một lớp nước bẩn màu vàng, động thất mộ ở vị trí cao nhất này giống như một cây nến đang tan chảy nhanh chóng!

"Không đúng, không đúng." "Không phải bích họa biến mất, mà là bị lớp nước bẩn màu vàng này che phủ!" Trần Tiểu Đao quẹt tay lên vách đá gần nhất, chép miệng một tiếng: "Xem ra các loại nước bẩn ở tầng mộ thất dưới cùng đều bắt nguồn từ đây?!" Bằng mắt thường có thể thấy, lớp nước bẩn màu vàng thấm ra từ vách đá này vô cùng sền sệt.

Hơn nữa, mùi của nó cũng vô cùng kỳ quái, tựa như mùi của vô số thi thể chất đống lại với nhau, sau khi lên men hàng nghìn năm mới tỏa ra!

“Làm sao bây giờ, Mộc gia?” “Cái động thất mộ này rốt cuộc là thứ quái gì vậy?

Lẽ nào đây mới là thi thể thật sự của Hiến Vương???” Tề Thiết Chủy có chút lo lắng nhìn về phía Trần Mộc.

Thật khó để người ta không liên tưởng đến điều này!

Trước đó, mọi người đã thấy ở phía dưới một ngọn trường minh đăng lớn nhất, hình dạng như một con bò đồng, vô cùng khổng lồ, và điều này hiển nhiên đại diện cho một cỗ thi thể.

Nếu dùng kích thước thi thể để tương ứng với trường minh đăng, vậy thì... nếu động thất mộ này thật sự là một cỗ thi thể, thì quả thực rất có khả năng tương ứng với ngọn trường minh đăng lớn nhất kia!!

“Vừa phải lại vừa không phải.” Trần Mộc cho Tề Thiết Chủy một câu trả lời nước đôi.

Cùng lúc đó, một giọng nói nhắc nhở lạnh lùng cũng truyền đến trong đầu Trần Mộc! 【Gặp phải sự kiện đặc biệt: Tiêu diệt Hiến Vương sống lại!】 【Hoàn thành sự kiện đặc biệt này và đánh dấu, sẽ nhận được phần thưởng đặc biệt tương ứng!】 Thẻ sự kiện!

Ánh mắt Trần Mộc cũng chợt trở nên sắc bén.

Tuy muộn nhưng đã đến!

Trần Mộc vẫn luôn án binh bất động, chính là để chờ đợi sự xuất hiện của tấm thẻ sự kiện này, nhằm thu được lợi ích lớn nhất!

“Xuất hiện rồi...” Giọng của Già La rất nhẹ, nhưng lúc này lại vô cùng rõ ràng.

Nhìn theo hướng Già La chỉ, có thể thấy rõ ở chính giữa động thất mộ, đột nhiên xuất hiện một hình người gần như phẳng lì!!

Chương 393

Ánh đèn pin lập tức quét qua, ở khu vực trung tâm của động thất mộ này không có quá nhiều nước bẩn, chỉ có một lớp mỏng, có thể thấy rõ hình người đó đang từ từ hiện ra!

"Đây có phải là thi thể thật sự của Hiến Vương không?" "Chắc chắn là vậy rồi!" Tề Thiết Chủy thở phào một hơi, nhưng lại có chút kinh ngạc: "Không ngờ Hiến Vương lại giấu mình trong động thất mộ này ư??

Đây lại là quỷ kế gì vậy?" "Đây là một cái quan tài hình người." Giọng Trần Mộc rất bình tĩnh, thản nhiên nói: "Hơn nữa, cái động thất mộ này… thực ra là một bộ can thi lớn nhất." Một lời nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi!

"Hình người đó là một cái quan tài hình người?" "Động thất mộ là can thi lớn nhất, chẳng phải điều này vừa khéo tương ứng với ngọn trường minh đăng lớn nhất kia sao??

Chỉ là thân phận của cái can thi này…" Trong phút chốc, Chá Cô Tiếu cũng không biết nên diễn tả thế nào.

Dù là thủ lĩnh của Bàn Sơn đạo nhân như ông, đã đi nam về bắc, thấy qua không biết bao nhiêu cổ mộ, bao nhiêu quan quách, nhưng cũng chưa từng thấy qua tình huống kỳ lạ quỷ dị như trước mắt!

"Đợi đã, Chá Cô huynh, tôi không hiểu, đây là có ý gì?" Trần Tiểu Đao có chút mơ hồ, nghi hoặc hỏi: "Động thất mộ này không phải là mộ thất?

Mà là can thi?

Ý là sao?" Nghe vậy, Tề Thiết Chủy ở bên cạnh thở dài, lên tiếng

giải thích: "Đây chính là điểm kỳ lạ nhất ở nơi này, cũng là vấn đề mà chúng ta vẫn chưa hiểu rõ." "Trong cả động thất mộ chỉ có một cái phượng quan, chuyện này thế nào cũng không đúng, phải không?" "Hơn nữa." "Cái quan tài hình người ở chính giữa này, tuy không biết nó làm bằng chất liệu gì, nhưng nói trắng ra thì cùng lắm cũng chỉ là một cái quan tài mà thôi!

Với thân phận của Hiến Vương, sao có thể chỉ có quan tài mà không có lớp quách bên ngoài?!" Nói như vậy, Trần Tiểu Đao lập tức hiểu ra!

Và lần này, hắn cũng đột nhiên nhớ lại lời Trần Mộc vừa nói, cái động thất mộ này đã sống lại!

Mà cái động thất mộ này vừa khéo lại tương ứng với ngọn trường minh đăng lớn nhất kia, đại diện cho cỗ thi thể thứ mười trong toàn bộ lăng mộ Hiến Vương!

"Sống lại rồi…" "Tôi còn một câu hỏi cuối cùng, Gia chủ!!" Trần Tiểu Đao vội vàng lên tiếng, trầm giọng hỏi: "Trên đời này làm sao có thể có can thi lớn như vậy được, là người hay là yêu?

Lại có kích thước bằng cả một mộ thất?!" Sau một hồi im lặng ngắn.

Trần Mộc khẽ thở dài, trầm giọng nói: "Đây là một cái Tiên Chi Quách khổng lồ." Tiên Chi Quách!

Khi nghe thấy ba từ này, Tề Thiết Chủy và Chá Cô Tiếu lập tức có phần hiểu ra, cả hai đều lộ vẻ bừng tỉnh ngộ, đã thông suốt!

"Tiên Chi Quách… là gì?" Già La nghi hoặc nhìn về phía Trần Mộc.

Đối với những vật kỳ lạ như thế này, quả thực nằm ngoài vùng hiểu biết của Già La.

Nếu là Hoa Linh, cô ấy chắc chắn có thể nói chính xác Tiên Chi Quách là thứ gì!

Tất nhiên điều này cũng khó tránh khỏi, dù sao thì nghề nào cũng có chuyên môn riêng, đối với Hoa Linh am hiểu sâu sắc về dược thảo y lý, những thứ như Tiên Chi, Thái Tuế, nhân sâm, cô ấy quả thực rất rõ ràng, cũng có thể nhận ra ngay lập tức.

Còn đối với Già La, muốn cô ấy nhận ra ngay những thứ này thì thực sự có chút khó khăn, dù sao cũng không tìm hiểu sâu!

"Mỗi khi đến ngày hai mươi tháng bảy âm lịch, hung tinh rời cung, Thái Tuế xuống núi." "Hung tinh trên trời cai quản Thái Tuế dưới đất, mà Thái Tuế cũng vừa khéo phân thành đại xung đại hung, vị trí chúng ta đang đứng chính là một nơi có phong thủy đại xung." Trần Mộc dậm dậm chân xuống đất, kiên nhẫn giải thích cho Già La.

Già La như có điều suy nghĩ, mơ hồ hiểu ra phần nào.

"Cho nên cái động thất mộ này." "Chín mươi chín phần trăm khả năng là một lão Tiên Chi vạn năm chết dưới lòng đất, còn Hiến Vương thì đã lấy vợ của hắn để lấp vào con mắt của Thái Tuế này, cho nên bây giờ chúng ta…" Trần Mộc dừng lại một chút, cười nói: "Đang ở trong xác chết của lão Tiên Chi vạn năm này đấy!" "Đúng là mẹ nó có chút đạo hạnh!" "Phải nói là Hiến Vương này cũng có vài chiêu trò đấy, mà chiêu trò còn rất lợi hại nữa chứ!" Tề Thiết Chủy chép miệng một tiếng, cảm khái vô cùng.

Nếu gạt bỏ mọi lập trường và cảm xúc, chỉ xét từ những thủ đoạn, bố cục, và tổng thể cục diện này, Tề Thiết Chủy cũng không thể không khâm phục, Hiến Vương này cũng được coi là một nhân tài!

Chỉ có điều, tùy tiện sử dụng tà thuật như 'đẳng thuật' cực kỳ tổn hại âm đức.

Cộng thêm việc Hiến Vương tàn sát người vô tội, ngược đãi người Di địa phương, nếu loại người này mà có thể đăng thiên thành tiên, thì chỉ có thể nói là ông trời mù mắt!

“Trong truyền thuyết, 'Tiên Chi' là tổ của vạn vật.” “Tương truyền có người ví 'Tiên Chi' sống ở vị trí phong thủy đại xung là tiên nhục trường sinh bất tử, ăn vào có thể hồi sinh, cực kỳ lợi hại.” “Còn một loại 'Tụ Nhục' đối lập với Tuế Tinh thì bị coi là vật hung không may mắn.” Đối với những thứ như Tiên Chi, Thái Tuế, Chá Cô Tiếu có quyền phát biểu, hơn nữa hiểu biết cũng không cạn!

Dù sao, phái Bàn Sơn đạo nhân, trong danh xưng đã có một chữ 'đạo', các loại cổ tịch, bí thuật bí văn được truyền thừa lại, có thể nói là kiến thức rộng lớn!

“'Tiên Chi' trước mắt này đã chết rồi sao?” “Mà nếu đã chết rồi, chỉ còn lại một lớp vỏ xác, vậy tại sao lại có dấu hiệu sống lại?

Điều này không đúng lắm?” Trần Tiểu Đao khó hiểu gãi đầu.

Cảnh tượng xung quanh thực sự khiến người ta vô cùng khó chịu!

Hầu như mỗi thời mỗi khắc đều có thể thấy từng lớp nước bẩn màu vàng đang thấm ra, và trong cả quá trình này, dường như động thất mộ đều đang hoạt động, đang ngọ nguậy!!

Xác chết mà còn có thể sống lại?!

“Khó nói.” “Theo lý mà nói, lão Tiên Chi vạn năm bị Hiến Vương dùng làm 'Tiên Chi Quách' này đáng lẽ phải chết hẳn rồi mới đúng, chỉ còn lại một lớp vỏ xác khô cứng, được dùng làm động thất mộ.” Tề Thiết Chủy cũng đang khó hiểu, lắc đầu nói: “Bên trong nó không thể nào sống lại được nữa mới phải, trước đó chúng ta cũng thấy rồi mà, bên trong đều đã hóa đá rồi!” “Không, nó đã hít phải không khí từ bên ngoài.” Trần Mộc khẽ lắc đầu.

Đối với loại nhục chi vạn năm cực kỳ hiếm thấy mà lại có sức sống vô cùng ngoan cường này, thực sự có quá nhiều điều không chắc chắn, không ai dám khẳng định rằng thứ này đã chết hẳn, nhất định không thể sống lại!

Lợn đen vượt thiên hà, thi khí xông tận trời mây!

"Trời ạ…" "Ta đột nhiên nhớ ra, dị tượng trời đất mà chúng ta thấy trước đó lại xảy ra ở chính nơi này?" Tề Thiết Chủy vỗ trán một cái, kinh ngạc hô lên: "Tính ra như vậy, lão Tiên Chi vạn năm này một khi hít phải khí sống, sẽ sống lại sao?!" "Đúng." Trần Mộc khẽ gật đầu, bổ sung: "Tất nhiên cũng có một số biện pháp khác đang dần phát huy tác dụng." Điều này cũng có nghĩa là, lớp vỏ xác của lão Tiên Chi vạn năm này không phải là tan chảy từ bên trong, mà là những khối thịt khô đã gần hóa đá bên trong đang dần mềm ra, hồi phục!

Chỉ từ bên trong, mọi người rất khó có thể nhìn ra được hình dáng bên ngoài của lão Tiên Chi vạn năm này.

Nhưng nếu nhìn từ toàn bộ kết cấu bên trong, lão Tiên Chi vạn năm này, khả năng lớn là có hình dạng của một cái đầu người cực kỳ hiếm thấy!!

Biết đâu, cái đầu người khổng lồ này còn có cả ngũ quan, tương tự như 'Côn Luân Thai'!

"Tình hình không ổn rồi…" "Gia chủ, thật sự không cần ra tay trước để chiếm ưu thế sao?!" Trần Tiểu Đao siết chặt Lôi Quang Kiếm, có chút do dự.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy vị trí của quan tài hình người lúc nãy đột nhiên nứt ra một khe lớn, giống như một cái miệng khổng lồ!

Cái quan tài hình người đó thậm chí còn chưa kịp hiện ra hoàn toàn đã đột ngột rơi xuống dưới!

“Đó là hốc mắt của Thái Tuế, Mộc gia!!” Tề Thiết Chủy kinh hô một tiếng, sắc mặt khó coi: “Nếu rơi vào trong hốc mắt Thái Tuế này, e rằng sẽ không bao giờ có cơ hội lấy ra được nữa!” Ầm ầm!!!

Tiếng sấm sét, đột ngột vang lên!

Mọi người chỉ có thể thấy một tia điện quang vụt qua như bay, tựa như dịch chuyển tức thời.

Trần Tiểu Đao!

Luôn trong tư thế nghiêm trận chờ lệnh, đã chuẩn bị đầy đủ, Trần Tiểu Đao gần như ngay lập tức lao tới, tung người nhảy vào trong khe nứt, để tóm lấy cái quan tài hình người đó!

Cùng lúc đó, xung quanh bỗng xuất hiện vô số bàn tay trắng bệch, sự xuất hiện vô cùng quỷ dị và đột ngột!

Tề Thiết Chủy không kịp phòng bị, ngay tại chỗ bị mấy bàn tay trắng bệch khóa chặt cổ, siết chặt tứ chi, cả người đang bị kéo xuống mặt đất!

Trong phút chốc, khung cảnh trở nên vô cùng quỷ dị và kinh khủng.

Ánh đèn pin trong bóng tối, sao mà trắng bệch đến thế?!

Mà dưới ánh sáng này, những bàn tay hiện ra càng thêm đột ngột và tà dị, khiến người ta cực kỳ khó chịu!

“Quả nhiên không sai.” Trần Mộc khẽ gật đầu, tiện tay khẽ điểm một cái mà không cần nhìn.

Lôi quang bùng lên, rồi vụt tắt!

Chương 394

Ầm!!!

Cùng lúc đó, tất cả những bàn tay đang trói chặt Tề Thiết Chủy đều đồng loạt bị một tia sét cực nhỏ đánh tan tành!

Khả năng khống chế tinh vi đến mức này đủ để chứng minh, Trần Mộc lại tiến thêm không biết bao nhiêu bậc trong việc tu luyện 【Ngũ Lôi Chính Pháp】!

"Mẹ kiếp!" "Thằng chó Hiến Vương này, lão Tiên Chi vạn năm này... tuyệt đối là do Hiến Vương dùng phương pháp đặc biệt hồi sinh, dùng thi thể người!!" Tề Thiết Chủy chửi ầm lên.

Tình huống trước mắt nếu hắn còn không nhìn ra thì thật không đáng!

"Khởi!!" Già La một tay bấm một chỉ quyết.

Khắp người nàng, âm khí lạnh lẽo đột nhiên khuếch tán!

Bất thình lình, từng con quỷ vật đen kịt, mờ ảo, lặng lẽ hiện thân, giống như những vị tướng quân gác cổng, chặn đứng trước mặt mọi người!

Còn trên mặt đất thì được phủ một lớp nước đen sền sệt.

Đến từ Hắc Thủy Âm Lôi của Trần Mộc!

Có lớp Hắc Thủy Âm Lôi này bao phủ, đã hoàn hảo áp chế tất cả những bàn tay thò ra từ dưới đất, không một bàn tay nào có thể đột phá lớp phong tỏa này!

Tuyệt đối nghiền ép bằng thực lực!

"Lão Tiên Chi vạn năm quả thực có chút quỷ dị, lại có Hiến

Vương ngầm giở trò." "Nhưng muốn cản được Mộc gia…" Tề Thiết Chủy một câu còn chưa nói xong, một tiếng nổ trầm vang lên!!

Thân ảnh của Trần Tiểu Đao như một con diều đứt dây bay ngược ra khỏi khe nứt, sắc mặt trắng bệch, không còn một giọt máu!

Trần Tiểu Đao đáp xuống đất, ngã sõng soài, làm văng lên một mảng nước bẩn.

Sắc mặt trắng bệch, tựa như máu trong cơ thể đều bị rút cạn, lại giống như trong thời gian cực ngắn đã phải chịu một cú sốc kinh hoàng, đến mức… hôn mê!

"Ai mà có bản lĩnh lớn như vậy?" "Với thân thủ của Tiểu Đao mà cũng không đỡ nổi???" Tề Thiết Chủy mặt mày ngơ ngác, vô cùng khó hiểu.

Lần đầu tiên Tề Thiết Chủy tiếp xúc với người nhà họ Trần, đã gặp qua Trần Tiểu Đao, và đi suốt chặng đường đến giờ, hắn đã có nhận thức và hiểu biết rõ ràng về tu vi và sức chiến đấu của phần lớn người nhà họ Trần!

Trần Tiểu Đao là một trong ba Hồng Côn hàng đầu dưới trướng Trần Mộc, sức chiến đấu của hắn mạnh mẽ thế nào ai cũng đã thấy!

Mà bây giờ… trước và sau mới được bao lâu, chắc cũng chỉ khoảng một phút, Trần Tiểu Đao đã bại trận?

Còn trực tiếp rơi vào hôn mê!

"Có chút khó giải quyết." "E là không dễ đối phó…" Chá Cô Tiếu sắc mặt ngưng trọng, một đôi găng tay đặc chế đã đeo xong, nghiêm trận chờ lệnh, sẵn sàng phát động tấn công bất cứ lúc nào!

Ở một bên, Trần Mộc thì ấn vào mạch của Trần Tiểu Đao, gật đầu: "Cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là trong thời gian ngắn phải chịu cú sốc hơi mạnh mà thôi." "Nhưng tiếp theo… Tiểu Đao tạm thời

phải vắng mặt rồi.” Tiện tay, 【Phong Hậu Động Thiên】 được lấy ra, trực tiếp thu Trần Tiểu Đao vào trong đó.

Đưa Trần Tiểu Đao vào trong, trừ phi đối phương thật sự có năng lực phá vỡ không gian để xuyên vào tiểu thế giới, nếu không căn bản không thể tiến vào 【Phong Hậu Động Thiên】 để bắt người.

“Không có vấn đề gì chứ, Tướng công?” “Thứ bên trong khe hở của lão Tiên Chi vạn năm này… e là không đơn giản, đối thủ vừa mới đánh Tiểu Đao bị thương đến hôn mê, là Hiến Vương sao?” Giọng của Già La rất nhẹ, cũng có chút do dự.

Sự việc đến nước này, nếu nói thật sự có thứ gì, sức mạnh nào, có thể đánh Trần Tiểu Đao trực tiếp đến hôn mê, thì chỉ có thể là lão Tiên Chi vạn năm này!

Hoặc là… Hiến Vương ẩn náu bên trong!

“Không có vấn đề gì lớn.” “Nhưng đối thủ chắc là Hiến Vương.” Trần Mộc khẽ gật đầu, ánh mắt bình tĩnh.

Môi trường xung quanh có thể nói là đã hoàn toàn thay đổi, gần như tan chảy đến mức không còn ra hình dạng gì!

Mọi thứ xung quanh dường như đều đang nhanh chóng mềm ra!

Vô số cánh tay ngọ nguậy trong đó, muốn tóm lấy mọi thứ chúng có thể chạm tới.

Mà trong đó, còn có rất nhiều cơ thể người đang ngọ nguậy, để lộ ra rất nhiều chi thể của tử thi, chỉ là chúng tạm thời vẫn chưa hoàn toàn hoạt động hay sống lại.

“Có chút khó giải quyết.” “Nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội!” Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng, nhưng lại rất có lòng tin.

Đối với điều này, Chá Cô Tiếu cũng không cảm thấy bất ngờ.

Đạo lý mà phái Bàn Sơn đạo nhân am hiểu sâu sắc chính là, vạn vật trên thế gian đều có lý tương sinh tương khắc, dù là thứ huyền bí quỷ dị đến đâu, cũng đều có thể tìm ra phương pháp đối phó và khắc chế!!

Việc đào được Thái Tuế từ dưới đất lên là chuyện thường tình!

Mà cái gọi là Thái Tuế, nói trắng ra cũng chỉ là một loại nấm thịt cực kỳ đặc biệt, cho dù bị cắt đi một miếng thịt, nó cũng có thể tự mình mọc lại để bù vào.

Đây được xem là một loại nhục chi, có thể dùng làm thuốc, có tác dụng cường thân kiện cốt.

"Đặc điểm chung duy nhất của Thái Tuế chính là, con mắt!" "Trên mỗi Thái Tuế đều có một cái lỗ đen sì như mắt, đây cũng là bộ phận cốt lõi của nó." Tề Thiết Chủy dừng lại một chút, trầm giọng nói: "Đối với người nghiên cứu phong thủy bí thuật, Thái Tuế là một trong những thứ phải tinh thông và hiểu rõ." "Trong 《Thanh Trúc Địa Mạch Luận》 có nói, Thái vi hung, Tuế vi mộc." "Thái Tuế được xem là nhục thân của Thái Cổ hung thần sau khi chết để lại trên thế gian, còn mắt của Thái Tuế thì có rất nhiều cách nói, phân thành minh, ám." Nghe đến đây, Già La cũng đã hiểu ra một số điều liên quan đến Thái Tuế.

Mà hai chữ con mắt, không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một từ vô cùng nhạy cảm đối với Già La, rất dễ khiến nàng liên tưởng đến nhiều thứ.

Ví dụ như, Thượng cổ Xà Thần.

"Minh nhãn thì ở trên bề mặt, chỉ có loại Thái Tuế này mới có thể dùng làm thuốc, ăn được." "Còn ám nhãn thì mắt ẩn bên trong Thái

Tuế, đây được gọi là điềm báo hung ác, hung khí nội liễm, chạm vào sẽ gặp xui xẻo." Trần Mộc khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Lão Tiên Chi vạn năm mà chúng ta gặp phải bây giờ, không phải là một mắt, mà là nhiều mắt." "Nhiều mắt?" Già La ngẩn ra.

Sau đó nàng liền hiểu ra.

Cái gọi là một mắt, nhiều mắt, chính là chỉ số lượng mắt mà Thái Tuế này sở hữu, bất kể là minh nhãn hay ám nhãn.

"Mộc gia." "Lão Tiên Chi vạn năm mà chúng ta gặp phải bây giờ, theo ngài thấy, tình hình nên là thế nào?

Có phải là cái đại nhục quỹ tử, cái hố không đáy từ thời Càn Long nhà Thanh không?" Tề Thiết Chủy khẽ giọng hỏi.

Chá Cô Tiếu lập tức cũng tập trung chú ý.

Điển cố này, cả hai người họ đều biết, tự nhiên cũng khó tránh khỏi việc sẽ so sánh nó với lão Tiên Chi vạn năm trước mắt.

"Đó là một ghi chép liên quan đến Thái Tuế." Thấy Già La mặt lộ vẻ nghi hoặc, Trần Mộc khẽ gật đầu, lên tiếng giải thích: "Vào thời Càn Long nhà Thanh, từng xuất hiện một con quái vật giống như cái tủ thịt lớn, là một khối thịt rất to, có ngũ quan như mặt người." "Mà thứ mà con quái vật này chạm vào." "Bất kể là vật sống hay vật chết, hay là phân và nước tiểu, tất cả đều sẽ bị nó hút vào trong cơ thể, giống như một cái hố lớn không đáy, điên cuồng nuốt chửng!" Nghe vậy, Già La lập tức hiểu ra, sắc mặt hơi thay đổi.

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy thở dài, khẽ giọng nói: "Năm đó sự việc đó ảnh hưởng cực kỳ rộng lớn, nhưng cũng có người giỏi phong thủy bí thuật chỉ ra lai lịch của thứ này." "Đó chính là một lão nhục chi, là do địa khí uất kết mà thành." "Sau đó lão nhục chi này bị dẫn đến nơi gọi là 'đốn bút thanh long, bình phong tẩu mã', giải quyết được lão

nhục chi đó.” Nói đến đây, Tề Thiết Chủy bỗng ngẩn ra.

Nếu nói về phương diện phong thủy bí thuật, Tề Thiết Chủy cho rằng Trần Mộc tuyệt đối là cao nhân cao thủ hàng đầu.

Muốn tìm ra cái nơi gọi là 'đốn bút thanh long, bình phong tẩu mã' này, có khó lắm không?!

Điểm khó thực sự là, lão Tiên Chi vạn năm trước mắt này, rốt cuộc đã sống lại bằng cách nào???

“Mộc gia, xung quanh lăng mộ Hiến Vương này, có phải có nơi gọi là 'đốn bút thanh long, bình phong tẩu mã' không?” Nghe Tề Thiết Chủy khẽ giọng thỉnh thị, Trần Mộc khẽ gật đầu, lên tiếng nói: “Quả thực có một nơi như vậy, chỉ có điều, lão Tiên Chi vạn năm này…” Diệt sát?

Hay là, giữ lại?

Chương 395

Một sinh vật tồn tại vạn năm như lão nhục chi này, bị khoét rỗng ruột thịt bên trong, sau đó lại bị Hiến Vương dùng một phương pháp nào đó lấp đầy, tạo thành tình trạng như hiện nay.

Như vậy, lão nhục chi vạn năm này, tương đương với việc đã sống lại bằng một cách nào đó.

Có nên diệt sát nó không?!

"Cái đại nhục quỹ tử thời nhà Thanh chính là một lão nhục chi." "Một khi đặt nó ở nơi có phong thủy bảo nhãn đặc biệt, sẽ khiến nó khô héo và cứng lại, cực kỳ dễ diệt sát." "Hiến Vương biết những điều này." Trần Mộc dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Địa tự quyển trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 đã giải thích chi tiết về lão nhục chi mọc dưới lòng đất." "Phàm là nơi có phong thủy đại xung, thanh trọc âm dương mất cân bằng, sẽ sinh ra nhục chi." "Dựa vào hình thái khác nhau của nó, tự nhiên cũng có thể phân thành cát, hung." Đối với 'Địa' tự quyển này, Tề Thiết Chủy đã nghiên cứu qua, tự nhiên cũng ngay lập tức hiểu được ý của Trần Mộc.

Bên cạnh, Chá Cô Tiếu hồi tưởng lại một chút, cũng đã nhớ ra một số miêu tả và ghi chép trong đó.

Thái Tuế đều có mắt, mà dựa vào số lượng mắt khác nhau của nó, cũng có cách phân chia khác!

Một mắt, là phổ biến nhất, được gọi là Thái Tuế.

Hai mắt, khá hiếm thấy, được gọi là Thanh Hốt.

Trong đó, những con có đủ ngũ quan thì được gọi là Ô Đầu.

Có ba mắt, được gọi là 'Lâu Phế', tiền cung hậu quỷ.

Toàn thân trên dưới đều mọc mắt, thì được gọi là… Thiên Thuế!

“Lão Tiên Chi vạn năm trước mắt này, ít nhất cũng có một cặp mắt, trong đó một con mắt chính là cái lỗ hổng mà vợ của Hiến Vương đã bịt lại.” “Con mắt thứ hai, chính là nơi mà quan tài của Hiến Vương vừa chìm xuống!” Trần Mộc không nói nhiều.

Từ những manh mối mà mọi người phát hiện được, lão Tiên Chi vạn năm này không phải 'Thanh Hốt' thì cũng là 'Ô Đầu'.

“Nói như vậy, Mộc gia.” “Thế thì khớp rồi!” Tề Thiết Chủy bừng tỉnh ngộ, trầm giọng nói: “Ngọn trường minh đăng lớn nhất kia có hình bò đồng, vừa khéo tương ứng với lão Tiên Chi vạn năm này.” “Nếu như vậy.” “Vậy thì lão Tiên Chi vạn năm này, chắc là có hình dạng của một cái bướu thịt đầu người!” Nếu là lão Tiên Chi có hai mắt, thì cần phải mất hàng vạn năm để hình thành, trưởng thành, cũng không có gì là lạ.

Nhưng nếu muốn khoét sạch toàn bộ thịt bên trong nó, không để lại một chút nào, thì nó sẽ không thể mọc ra thịt mới được nữa!

Điều này cũng tạo thành một cái xác chết khổng lồ, hình thành động thất mộ.

“Thủ đoạn của Hiến Vương, chính là hồi sinh lão Tiên Chi vạn năm này.” “Đây là một kế hoạch được chuẩn bị trước tuyệt diệu.” Trần Mộc khẽ thở dài, khẽ lắc đầu.

Sắc mặt Chá Cô Tiếu có chút khó coi, trầm giọng nói: “Nếu muốn để xác chết của lão Tiên Chi vạn năm này mọc ra thịt mới, thì cần phải dùng một lượng lớn người sống có tinh huyết sung túc, dùng sáp trắng từng lớp từng lớp đổ vào trong xác chết của lão Tiên Chi này!” “Theo thời gian trôi qua.” “Những người này sẽ dung hợp làm một với

lão Tiên Chi, như vậy có thể mọc ra tiên nhục bên trong…" Còn nửa câu nữa, Chá Cô Tiếu chưa nói ra.

Nếu dựa theo các ghi chép trong các loại sử liệu điển tịch, một khi lão Tiên Chi vạn năm này sống lại, thì sau khi ăn thịt bên trong nó, có thể kéo dài tuổi thọ, thu được lợi ích không nhỏ!

"Nhưng cũng không cần lo lắng đâu, Chá Cô huynh, Mộc gia." "Chuyện này dường như vẫn chưa thành công, Hiến Vương đã chết trước rồi, hắn chắc là chưa được hưởng lợi ích này đâu." Tề Thiết Chủy trầm tư một chút, trong lòng bỗng chấn động.

Chưa thành công sao?

Dường như… không phải vậy!

Hiến Vương năm đó quả thực chưa thành công, chưa đợi đến lúc lão Tiên Chi vạn năm này sống lại, Hiến Vương đã chết rồi, cũng không được ăn món tiên nhục kéo dài tuổi thọ kia.

Nhưng bây giờ thì sao?!

Lão Tiên Chi vạn năm này, chẳng phải đã sống lại rồi sao?

"Cho nên mới nói." "Lão Tiên Chi vạn năm này một khi hồi sinh hoàn hảo, mới thật sự có tác dụng to lớn." Trần Mộc cười một tiếng, lên tiếng nói: "Lão Tiên Chi vạn năm này, đã vì có quá nhiều người và thi thể chết ở bên trong, hình thành một cái gọi là 'thi động hiệu ứng'." "Phong thủy tự nhiên xung quanh đây, cục diện biến hóa quá lớn." "Ngược lại cũng có tác dụng áp chế một phần, khiến 'thi động hiệu ứng' này không thể nhanh chóng thành hình, nhưng nếu lợi dụng tốt cỗ sức mạnh này…" Nuốt chửng vạn vật, nuốt chửng tất cả những vật sống và chết.

Nếu có thể điều khiển và sử dụng lão Tiên Chi vạn năm này, sự hỗn loạn và phiền phức mà thứ này có thể tạo ra, sẽ khủng khiếp đến

mức nào?!

"Sau khi về phải thử nghiệm một phen." "Người thời cổ đại rất khó có vũ khí để đối phó với loại lão Tiên Chi vạn năm này, không biết súng đạn của thời đại này có thể gây sát thương hay không." Trần Mộc thầm suy đoán một phen, khẽ nhíu mày.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn do dự.

Nếu là thời cổ đại, thời đại mà vũ khí lạnh chiếm đa số, muốn hủy diệt một siêu cấp Thái Tuế lớn như mộ thất, một lão Tiên Chi vạn năm, hơn nữa còn là một con quái vật khủng bố có khả năng nuốt chửng vật sống và chết… quá khó!!

Nhưng nếu là thời đại này thì sao?

Trong thời đại có máy bay đại pháo, các loại súng ống đạn dược.

Loại lão Tiên Chi vạn năm, siêu cấp Thái Tuế này, liệu còn có thể phát huy được sức uy hiếp tương đương, tạo ra đủ phiền phức và tai nạn không??

Trần Mộc không thể chắc chắn!

Liệu có thể chống lại được hỏa lực hiện đại hay không, điều này cần phải trải qua thử nghiệm tương đối, Trần Mộc mới có thể yên tâm một chút, cũng có thể nhắm vào lão Tiên Chi vạn năm này để thiết lập thêm nhiều hậu thủ và thủ đoạn!

Chỉ cần có một phần vạn khả năng, một thứ lợi hại như thế này, đều có cần thiết phải thu vào túi, để dành dùng sau!

"Mộc gia, Mộc gia mau nhìn!" Trong lúc Trần Mộc đang suy tư, Tề Thiết Chủy bỗng nhiên lên tiếng, ánh đèn pin chiếu vào vị trí con mắt thứ hai của lão Tiên Chi vạn năm, kinh ngạc hô lên: "Quan tài của Hiến Vương… mẹ nó tự mình chui ra rồi!!" Vị trí con mắt thứ hai của lão Tiên Chi vạn năm, giống như một cái giếng thẳng đứng hẹp và

ngắn.

Khắp nơi đều là những vật sền sệt màu đen khiến người ta buồn nôn, trông như là thứ được hình thành sau khi con mắt thứ hai của lão Tiên Chi vạn năm này mục nát và tan chảy!

Quan tài của Hiến Vương không nhỏ, mà không biết vì lý do gì, vào lúc này, cái quan tài của Hiến Vương đang được từng đống vật chất màu đen nâng lên, từ hốc mắt thứ hai của lão Tiên Chi vạn năm từ từ bay lên!!

"Thi động hiệu ứng… đã hình thành." "Đây là một chiêu hậu thủ của Hiến Vương, cũng là một chiêu tuyệt hậu kế." Trần Mộc khẽ thở dài.

Chỉ hai câu nói ngắn gọn, mọi người đã hiểu được ý của Trần Mộc, tự nhiên cũng rõ ràng, những thiết lập và mai phục bên trong lăng mộ Hiến Vương này, tuyệt đối vượt xa sức tưởng tượng của mọi người!

"Thì ra là vậy, thì ra là vậy!!" "Hiến Vương này quả thật tính toán đủ đường, từ đầu đến cuối, tính toán rõ ràng rành mạch, hắn thậm chí còn biết mộ thất của mình sẽ bị đạo mộ tặc ghé thăm?!" "Mộc gia, tính từ phương diện này, lời tiên tri của Hiến Vương chắc là đã nhìn thấy được một số thứ, vì vậy mới thiết lập một số thủ đoạn nhắm vào!" Trong chốc lát, Tề Thiết Chủy bừng tỉnh ngộ, thông suốt ngay lập tức!

Nếu chỉ hiểu được một chút ít, rồi muốn làm rõ manh mối bên trong, thì vẫn còn chút khó khăn.

Mấu chốt là, bây giờ mọi người đã tận mắt chứng kiến lão Tiên Chi vạn năm này từ chết đến sống, lại thấy được 'thôn phệ thi động' hình thành.

Cứ như vậy, nếu vẫn không đoán ra được hậu thủ mà Hiến Vương thiết lập, thì thật quá không nên!

Còn về việc ban đầu Hiến Vương đã thấy được lời tiên tri gì, lại thấy được cảnh tượng gì, mọi người hoàn toàn không biết.

Nhưng từ các loại thiết lập của lăng mộ Hiến Vương này mà xem, hắn chắc chắn biết, người có thể tiến vào lăng mộ Hiến Vương, và có thể tìm thấy mộ thất tầng cao nhất của hắn, chắc chắn là người tinh thông phong thủy bí thuật, lại thông thạo vạn vật thế gian!

Không còn nghi ngờ gì nữa, người này chính là Trần Mộc.

Nhưng có một điểm Tề Thiết Chủy lại có chút không hiểu, vô cùng nghi hoặc: "Kỳ lạ thật, Mộc gia, Hiến Vương này dường như không biết thực lực, tu vi cảnh giới của ngài??" "Thiết lập của lão Tiên Chi vạn năm này rất rõ ràng rồi." "Chỉ cần có khí sống tiến vào, thì lão Tiên Chi vạn năm này sẽ bắt đầu quá trình hồi sinh, và trong quá trình hồi sinh, sẽ kích hoạt 'thi động hiệu ứng'!" Nói đến đây, Tề Thiết Chủy dừng lại một chút.

Hắn biết tu vi cảnh giới của Trần Mộc.

Nhưng dường như… Hiến Vương không biết.

Hơn nữa trong lời tiên tri của Hiến Vương, dường như cũng không dự liệu được sự xuất hiện của Trần Mộc.

Cho nên, vị thảo đầu thiên tử ở Điền Nam này, tuy đã thiết lập những thủ đoạn trông mộ đa tầng vô cùng lợi hại, các loại hậu thủ, 'đẳng thuật' tà độc, tầng tầng lớp lớp.

Nhưng đó cũng chỉ là nhắm vào người thường, và cũng chỉ có thể nhắm vào người thường!

Nếu muốn dùng loại thủ đoạn này để đối phó với Trần Mộc, thì hiển nhiên không có bất kỳ khả năng thành công nào!

“Lời tiên tri của mấy nghìn năm, cũng không thể hoàn toàn chính xác.” “Tất nhiên.” Trần Mộc mỉm cười, khẽ nói: “Ta là người đã phá vỡ lời tiên tri, cũng có thể nói là người tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong lời tiên tri.” Lời còn chưa dứt, cái quan tài của Hiến Vương đã được nâng lên, lộ ra toàn bộ diện mạo!

Chương 396

Đây là một cái quan tài hình người, tương tự như hình dáng con người.

Phía trên có hình dạng đầu người và vai, vô cùng sinh động.

Nơi niêm phong là bốn móng rồng đan chéo vào nhau, trông có vẻ thật sự có ý tứ đăng long thành tiên.

"Quan tài này hình như không được đóng kín." "Ngược lại cũng hợp với tâm nguyện thi giải thăng tiên của Hiến Vương." Tề Thiết Chủy chép miệng một tiếng.

Hiến Vương mong muốn thi giải thành tiên, tự nhiên quan tài của hắn cũng tuyệt đối không được đóng chặt, đây cũng là để 'thi giải'.

Mà ở chính giữa cái quan tài này, dường như có một khe nứt.

"Quan tài hình người là thứ rất hiếm thấy, nhưng mà, Gia chủ." Ánh đèn pin của Chá Cô Tiếu chiếu lên cái quan tài hình người này, soi rõ một ký hiệu, một ký hiệu vô cùng rõ ràng và vừa nhìn đã hiểu!

Đó là một vòng xoáy.

Ngay phía trên cùng của cái quan tài hình người này, là một đồ án hình vòng xoáy!

"Xà Thần chi nhãn…" Già La khẽ thở dài.

Nếu đồ án con mắt hình vòng xoáy này còn không đại diện cho 'Xà Thần chi nhãn', thì trên thế giới này, cũng không có thứ gì khác có thể hình dung và đại diện cho nó nữa!

Nhìn kỹ lại, Trần Mộc không khỏi khẽ nhíu mày.

Đồ án hình vòng xoáy này, nhìn kỹ lại rất giống một con phượng

hoàng uốn lượn cuộn tròn lại, tạo thành một hình dạng xoáy ốc, vô cùng huyền diệu, hình tượng, sống động như thật.

Những dấu hiệu và manh mối này đều có thể cho thấy, 'Xà Thần chi nhãn', quả thực có xác suất rất cao, được đặt bên trong cái quan tài hình người của Hiến Vương này!

Chỉ có điều, trước khi mọi người mở cái quan tài hình người của Hiến Vương ra, mọi kỳ vọng đều là bong bóng, đều có khả năng hóa thành tro bụi, không còn tồn tại.

Chỉ khi thật sự nhìn thấy 'Xà Thần chi nhãn', tâm nguyện, kỳ vọng của mọi người trên suốt chặng đường này mới thật sự lắng xuống!

"Con ngươi chính là phần đầu của phượng hoàng." "Điều này quả thực đã ám chỉ biệt danh của 'Xà Thần chi nhãn', Phượng Hoàng Đảm." Trần Mộc khẽ gật đầu, nhưng lại không thể kiềm chế được mà nhớ lại một hình ảnh quen thuộc, đó là hình xăm của người nhà họ Uông, cũng là phượng hoàng, cũng sống động như thật.

"Giống nhau đến bảy phần, Mộc gia." Tề Thiết Chủy đoán ra ngay Trần Mộc đang nghĩ gì, sắc mặt ngưng trọng nói: "Mộc gia, con phượng hoàng này và phượng hoàng của người nhà họ Uông, có phải là cùng một con không?!" "Không chắc." Trần Mộc lắc đầu.

Phát hiện bất ngờ này, quả thực cũng khiến Trần Mộc có chút không rõ tình hình. 'Xà Thần chi nhãn' có rất nhiều biệt danh, Mộ Trần Châu, Phượng Hoàng Đảm, đây đều là biệt danh, đương nhiên đều chỉ cùng một thứ, đều đến từ Thượng cổ Xà Thần.

Nhưng vấn đề là, từ trên quan tài của Hiến Vương này mà xem, đồ án của thần thú phượng hoàng, dường như lại có ẩn dụ khác!

Điều này rất khó để Trần Mộc không liên tưởng nhiều hơn, ví dụ như nhà họ Uông, ví dụ như một loại sức mạnh đặc biệt nào đó mà

nhà họ Uông truyền thừa!

"Quả thật có chút thú vị rồi." "Hy vọng là ta nghĩ nhiều." Ánh mắt Trần Mộc chăm chú nhìn vào cái quan tài hình người của Hiến Vương, trầm giọng nói: "Sau khi về, phải nhanh chóng bắt tay vào điều tra nhà họ Uông, lôi chúng ra!!" Đối với sự hiểu biết về Uông gia, Trần Mộc tự nhiên biết nhiều hơn bất kỳ ai khác, thậm chí còn biết nhiều hơn một số người Trương gia chân chính!

Hơn nữa, từ lúc ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trần Mộc đã từng tiếp xúc với một người của Uông gia.

Nếu không, bây giờ Trần Mộc cũng sẽ không cảm thấy hoa văn phượng hoàng trên chiếc nhân hình quan của Hiến Vương này lại quen thuộc và bắt mắt đến vậy. "Tả phu, khí tức xung quanh không đúng." Giọng Già La rất nhỏ, nhưng sắc mặt lại có phần ngưng trọng: "Nguồn gốc chính là từ chiếc nhân hình quan của Hiến Vương này…" Đối với việc cảm nhận các tầng âm khí, Già La tự nhiên có năng lực phán đoán và tiếng nói cực mạnh.

Nàng đã cảm nhận được, điều đó cũng có nghĩa là sự việc có thật!

Ở một bên, Giá Cô Sao cảnh giác tiếp cận chiếc nhân hình quan của Hiến Vương.

Dù cho hoa văn xoáy nước của 'Xà Thần chi nhãn' đã ở ngay trước mắt, gần trong gang tấc, Giá Cô Sao vẫn phải đè nén sự kích động và bất an trong lòng, giữ vững sự bình tĩnh và cẩn trọng tuyệt đối!

Thường xuyên qua lại giữa các loại lăng mộ cổ, bình tĩnh và cẩn thận, hai điều này tuyệt đối có thể được xem là bảo điển vô thượng, là kim khoa ngọc luật chân chính! "Phần đáy của chiếc nhân hình quan này đã hợp nhất với Vạn niên lão tiên chi, e rằng khó mà tách rời.

Cái quan tài này… không dễ mở a!" Tề Thiết Chủy chép miệng

một tiếng, sắc mặt có chút khó coi.

Giá Cô Sao gật đầu, nói: "Bây giờ chỉ sợ một chuyện, đó là thi thể của Hiến Vương… đã hòa làm một thể với Vạn niên lão tiên chi này rồi!" Vừa nghe lời này, sắc mặt Tề Thiết Chủy tức thì thay đổi.

Còn chưa kịp nói gì, hắn lập tức nhìn thấy chiếc nhân hình quan của Hiến Vương bỗng nhiên nứt ra một khe hở, nắp quan tài vô cùng quỷ dị tách ra hai bên trái phải, từ bên trong lan ra một đống thứ đen ngòm.

Thoạt nhìn, thứ đen ngòm này trông như một con quỷ vật, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, đó rõ ràng là một tập hợp của loại trùng nào đó! "Cái thứ quái quỷ gì thế này?!" "Hỏng rồi!" Tề Thiết Chủy lia đèn pin qua lại hai lần, kinh hãi kêu lên: "Lần này thật sự bị cái miệng quạ của huynh nói trúng rồi, thi thể của Hiến Vương… dường như thật sự đã hòa làm một với Vạn niên lão tiên chi rồi!!" Điểm mấu chốt này, thực sự không khó nhận ra!

Ngay trong chiếc nhân hình quan đó, thi thể Hiến Vương đang yên lặng đứng sừng sững.

Đầu đội một chiếc mão ngọc cổ xưa, mình mặc một bộ liễm bào mãng văn màu đen, bên trên còn có một lớp giáp ngọc tinh xảo, thoạt nhìn như một bộ kim lũ ngọc y.

Phần chân của Hiến Vương thì lún sâu vào một lớp vật chất đen ngòm, những thứ này vừa khéo xuyên qua chiếc nhân hình quan, kết nối với Vạn niên lão tiên chi!! "Tả phu… Hiến Vương không có mặt?" Già La nhíu chặt mày, có chút không vui.

Quả thực rất khó không nhìn thấy phần mặt của Hiến Vương!

Trần Mộc khẽ thở phào, thoáng thả lỏng một chút: "Thấy tình huống thế này thì không có vấn đề gì rồi, chúng ta đã tìm thấy 'Xà

Thần chi nhãn'." "Ở đâu?" Tề Thiết Chủy nhất thời chưa phản ứng kịp. "Trên đầu của Hiến Vương." Giá Cô Sao dùng đèn pin chiếu qua lại hai lần, chỉ vào đầu của thi thể Hiến Vương.

Dưới ánh sáng trắng bệch của đèn pin, có thể thấy rõ, ngũ quan trên đầu thi thể Hiến Vương đã trở nên vô cùng mơ hồ méo mó, chỉ còn lại một vài vết hằn rất nhỏ!

Nhưng bất kể là miệng mũi hay hai mắt, đều đã khó mà phân biệt được! "Mẹ kiếp, đầu của Hiến Vương bị tan chảy rồi sao?!" "Không đúng, không đúng." Tề Thiết Chủy sợ đến toát mồ hôi lạnh, trầm giọng nói: "Không giống người giả, cũng không giống mặt nạ, vậy thì chỉ có thể là… Hiến Vương đã ăn 'Xà Thần chi nhãn'?!" Suy đoán này vừa nảy ra, ngay cả Giá Cô Sao vốn luôn giữ bình tĩnh cũng phải giật mình! "Đến rồi." Trần Mộc đột nhiên lên tiếng.

Giá Cô Sao vốn đã thần kinh căng thẳng, nghiêm túc chờ đợi, ngay lập tức có một phản ứng siêu phàm tuyệt diệu!

Hai bàn tay đen kịt, như hai cây chùy lớn, từ trên xuống dưới, hung hãn đập mạnh vào vị trí ban đầu của Giá Cô Sao!

Ầm ầm!!!

Cú đập mạnh này khiến toàn bộ nước bẩn bên trong Vạn niên lão tiên chi cũng rung động theo.

Không chỉ vậy, cùng lúc Giá Cô Sao phi thân về phía trước, từng cánh tay đen kịt, như từng cây địa thứ, liên tục trồi lên từ dưới đất, tốc độ cực nhanh!

Tề Thiết Chủy ở phía sau nhìn mà trán đổ mồ hôi lạnh, tốc độ của Giá Cô Sao đã đủ nhanh rồi!

Lại còn có sự cường hóa gia tăng từ 'Dương Ngũ Lôi'!

Nhưng dù là tốc độ như vậy, cũng chỉ đủ để Giá Cô Sao suýt soát

né qua những cú đâm của từng cánh tay, mỗi lần đều như sượt qua gót chân, cực kỳ kinh hiểm! "Đừng giấu nghề nữa, sẽ có phiền phức lớn đấy." Giọng của Trần Mộc đúng lúc vang lên.

Chương 397

Cùng lúc đó, Già La mới phát hiện, tự lúc nào, xung quanh bọn họ đã bị Hắc Thủy Âm Lôi bao phủ, như một đầm nước sâu nhờn nhụa, vẩn đục và nặng nề!!

Mà ở vòng ngoài của khu vực Hắc Thủy Âm Lôi này, lại có lượng lớn vật chất màu đen đang ngọ nguậy, ùn ùn kéo đến!! "Không phải quỷ vật, Tả phu." Già La ngẩn ra: "Nhìn từ hình thái, ngược lại rất giống một loại trùng đặc thù nào đó… sinh ra từ bên trong Vạn niên lão tiên chi này, chẳng lẽ là thịt của lão tiên chi?" Trần Mộc nhướng mày, như có điều suy tư nói: "Phân tích này của ngươi cũng có chút thú vị, biết đâu đã chạm đến đáp án thật sự rồi." "Gia chủ!!" Tiếng kêu kinh hãi của Giá Cô Sao đột nhiên vang lên!

Một luồng bạch quang Dương Lôi chói mắt xé toạc bóng tối phía trước.

Xung quanh Giá Cô Sao, trong bóng tối chen chúc từng bóng người mơ hồ, tất cả đều do loại vật chất màu đen kia ngưng tụ thành.

Những bóng người này không có ngoại lệ, đều có ngũ quan mơ hồ, tứ chi hình thể mơ hồ! "Hiến Vương đâu?!" Tề Thiết Chủy ngẩn ra.

Chỉ trong một thoáng mất thần, chiếc nhân hình quan của Hiến Vương đã biến mất, mà thi thể Hiến Vương bên trong lại càng không rõ tung tích, cứ như đột nhiên biến mất khỏi không gian này! "Đã đánh giá thấp vị Hiến Vương này rồi." Trần Mộc khẽ thở dài, đột nhiên vươn tay phải ra: "Hắn có thể lợi dụng Hư số không gian… để dịch chuyển tức thời sao?!" Không gian bên trong Vạn niên lão tiên chi rộng lớn, giờ phút này, đều đã bị một loại không khí kỳ quái bao trùm,

gần như khắp nơi đều có thi thể đang ngọ nguậy, thò ra.

Càng có những cánh tay người trắng bệch như xúc tu, liên tục đâm xuyên ra từ bốn phía!! "Mộc gia, Hiến Vương bây giờ ở đâu??" Tề Thiết Chủy ôm tấm gương đồng của Pháp gia lấy từ trên thanh đồng quan quách xuống, vẻ mặt căng thẳng nhìn xung quanh.

Tình cảnh này, thật sự cho người ta cảm giác như một đám ma quỷ đang nhảy múa điên cuồng!

Những cánh tay người trắng bệch, những thi thể ngọ nguậy, tất cả đều chứng minh, Vạn niên lão tiên chi này hiện tại đã không còn là 'Song mục thái tuế' theo nghĩa thuần túy nữa.

Mà là một con quái vật được bồi dưỡng từ vô số thi thể!

Thi động, hình thành!!

Những khối vật chất màu đen đang ngọ nguậy kia, trông giống như Hắc Thủy Âm Lôi mà Trần Mộc phóng ra, đang lan rộng ra từng tấc một… "Hiến Vương, đang ở xung quanh." Trần Mộc ngược lại không quá kinh ngạc.

Dù sao, Vạn niên lão tiên chi này có thể nói là thứ do Hiến Vương tạo ra, lại được hắn cải tạo thêm một bước.

Ai biết được bên trong này, có sức mạnh của 'Đẳng thuật' đang tác quái hay không?! "Đang ở xung quanh, Tả phu." Giọng Già La rất nhỏ: "Ta lờ mờ cảm nhận được một chút khí tức, rất yếu, nhưng đó quả thực là khí tức sức mạnh đến từ 'Xà Thần chi nhãn'…" Để đảm bảo Trần Mộc không bị ảnh hưởng, các loại quỷ vật được bố trí xung quanh cũng đã theo sự sắp xếp của Già La, tất cả đều đang cảnh giác bốn phía, đề phòng cao độ!

Loại quỷ vật mơ hồ không rõ, lại không thể nắm bắt này, vừa khéo có thể biến thành con mắt mà Già La phóng ra bên ngoài, dùng để

cảm nhận vị trí của Hiến Vương, cảm nhận khí tức của hắn! "Đúng vậy." Trần Mộc khẽ mỉm cười: "Khí tức sức mạnh đến từ 'Xà Thần chi nhãn'.

Cũng có chút thú vị đấy… xem ra Hiến Vương trong mấy ngàn năm qua, cũng không hề nhàn rỗi a." Hắc Thủy Âm Lôi trải rộng dưới chân bọn họ, đang nhanh chóng mở rộng phạm vi!

Mà Giá Cô Sao cũng phi thân lùi lại, đứng trên phạm vi bao phủ của Hắc Thủy Âm Lôi, lúc này mới thoáng yên tâm một chút. "Hắc Thủy Âm Lôi của Mộc gia, có cản được vật chất mà Vạn niên lão tiên chi này phóng ra không?" Tề Thiết Chủy như có điều suy tư nói: "Chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ?" Tình huống này hắn đều nhìn thấy, nhìn rất rõ ràng.

Loại vật chất màu đen do Vạn niên lão tiên chi phóng ra, trông như có thể nuốt chửng mọi thứ, còn có xu thế lan tràn điên cuồng!

Nhưng trên thực tế, khi những thứ này chạm vào Hắc Thủy Âm Lôi của Trần Mộc, gần như không có phản ứng gì, đã bị chặn lại, hấp thu sạch sẽ, không còn lại một chút dấu vết nào! "Ở đây!" Già La đột nhiên lên tiếng, lập tức thấy một con quỷ vật cách nàng không xa, bỗng nhiên phi vút ra, kéo theo một tiếng xé gió lăng lệ!!

Nhưng cùng lúc đó, con quỷ vật này… dưới ánh mắt của mọi người, lại cứ thế quỷ dị biến mất, như thể bị hút vào một không gian đặc thù nào đó!!

Hư số không gian!

Đối với loại sức mạnh đặc thù này, Già La không thể rõ hơn!

Trên thực tế, nàng cũng đã từng không chỉ một lần thấy, tỷ tỷ Già Nam sử dụng chiêu 'Hư số không gian' này, trực tiếp chuyển dịch kẻ địch vào trong đó, vĩnh sinh vĩnh thế không thể hiện thân lại.

Mà nguồn gốc của chiêu 'Hư số không gian' này, chính là… Xà Thần chi nhãn! "Không sai được rồi." Giọng Già La ngưng trọng, nhìn Trần Mộc một cái: "Tuyệt đối là Hư số không gian, Tả phu.

Từ tình huống này xem ra, Hiến Vương dường như đã nắm giữ được một loại sức mạnh nào đó của 'Xà Thần chi nhãn'?" "Không chắc, phải thử mới biết." Trần Mộc khẽ lắc đầu.

Hiến Vương có thật đã nắm giữ 'Xà Thần chi nhãn', và có thể tùy ý điều khiển, sử dụng sức mạnh ẩn chứa trong đó, thậm chí là mở ra, xuyên qua Hư số không gian?!

Chỉ từ những manh mối hiện tại, thật sự không nhìn ra được gì nhiều.

Mà mấu chốt của vấn đề cũng nằm ở đây, làm sao để thăm dò?! "Hay là, để ta, Gia chủ." Giá Cô Sao đã đưa ra quyết định trong vài giây, trầm giọng nói: "Nếu ta bị chuyển dịch vào trong Hư số không gian, đó cũng là số mệnh của phái Bàn Sơn Đạo Nhân chúng ta." "Nếu không có, vậy cũng chứng minh Hiến Vương cũng không có tư cách điều khiển sử dụng Quỷ động chi lực." Trước lời nói của Giá Cô Sao, ba người xung quanh đều có chút im lặng.

Ngay cả Tề Thiết Chủy cũng biết, một khi bị Hiến Vương dùng 'Xà Thần chi nhãn' cưỡng ép chuyển dịch vào 'Hư số không gian', sẽ vĩnh sinh vĩnh thế không thể trở về, sẽ bị nhốt chết trong không gian đó.

Cho đến khi trở thành tế phẩm của Thượng cổ Xà Thần, hồn bay phách tán.

Thậm chí… ngay cả cơ hội luân hồi chuyển thế cũng không có!

Kết cục như vậy quả thực quá thảm, người ta sợ nhất không phải là chết, mà là sau khi chết ngay cả cơ hội luân hồi chuyển sinh cũng

không có!

Thử, hay không thử?

Ai cũng rõ.

Nếu Giá Cô Sao thật sự quyết tâm đi thăm dò một phen, vậy thứ chờ đợi hắn chỉ có hai kết quả năm ăn năm thua, hoặc là sống, hoặc là chết. "Thôi đi, Giá Cô huynh." Tề Thiết Chủy tiếp tục nói: "Thăm dò thực lực và năng lực của Hiến Vương này, chúng ta hẳn là không cần phải liều mạng như vậy chứ?

Hơn nữa!

Già La phu nhân rất giỏi điều khiển quỷ vật, trong tình huống này, lợi dụng quỷ vật để thăm dò, chẳng phải tốt hơn sao?" Vừa nói, Tề Thiết Chủy liên tục nhìn về phía Trần Mộc và Già La, mong chờ hai người họ có thể đưa ra một vài ý kiến mang tính xây dựng.

Đó là một cảm giác vô cùng quỷ dị, khiến Tề Thiết Chủy có một dự cảm, dự cảm Giá Cô Sao… dường như đã có ý muốn tìm chết!!

Mà điểm này, cũng khiến Tề Thiết Chủy trăm ngàn lần không hiểu, không lý giải được. "Đã tìm đến đây rồi, thậm chí manh mối liên quan đến 'Xà Thần chi nhãn' cũng đã xuất hiện, mọi dấu hiệu đều cho thấy 'Xà Thần chi nhãn' đang ở trong tay Hiến Vương." Tề Thiết Chủy trong lòng bứt rứt khó hiểu, hoàn toàn không thể lý giải vấn đề nằm ở đâu: "Nhưng tại sao chứ?

Tại sao Giá Cô Sao lúc này lại có ý muốn tìm chết?" Sự im lặng kéo dài hơn mười giây.

Trần Mộc nhìn Giá Cô Sao một cái, rồi lại nhìn bóng tối xung quanh, nhàn nhạt nói: "Nếu Giá Cô huynh ngươi đã có ý muốn tìm chết.

Vậy thì… đi đi." Vài lời ngắn ngủi, trực tiếp khiến Già La và Tề

Thiết Chủy nghe mà ngây người!

Hai người gần như cùng lúc, đều dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn về phía Trần Mộc, trong mắt tràn đầy sự không hiểu, nghi hoặc, và cả kinh ngạc!

Sao im lặng nửa ngày, lại thốt ra một câu như vậy???

Chương 398

Không những không ngăn cản, không khuyên giải, ngược lại còn cho phép Giá Cô Sao tiến lên thăm dò!. "Không đúng không đúng, không phải tình huống như vậy." Tề Thiết Chủy vắt óc suy nghĩ, nhưng vẫn nghi hoặc: "Giá Cô Sao là tướng tài đắc lực dưới trướng Mộc gia, tuyệt đối là một trong những thân tín, sao Mộc gia có thể để mặc hắn đi thăm dò năng lực của Hiến Vương chứ?

Nếu có một cái vạn nhất, Giá Cô Sao sẽ rơi vào 'Hư số không gian', vĩnh sinh vĩnh thế không được luân hồi a!" Đột nhiên, một suy đoán táo bạo xuất hiện trong đầu Tề Thiết Chủy! "Chắc chắn là vậy rồi.

Mộc gia biết Giá Cô Sao chắc chắn sẽ không rơi vào 'Hư số không gian', nên mới yên tâm táo bạo để hắn đi thử!!" Quay đầu lại, vẻ mặt chợt bừng tỉnh của Tề Thiết Chủy, vừa khéo chạm phải ánh mắt của Trần Mộc.

Chỉ một cái liếc mắt, Trần Mộc đã biết Tề Thiết Chủy đang nghĩ gì, cười lắc đầu: "Ta không chắc, nhưng ta bằng lòng để Giá Cô huynh thử một lần." Tề Thiết Chủy cả người trực tiếp ngây ra, há miệng, nhưng không thốt ra được nửa chữ.

Không chắc?

Lại bằng lòng để Giá Cô Sao thử?!

Chẳng lẽ giữa hai người có ân oán gì hay sao?

Đến mức Trần Mộc phải dùng cách giết người không dao này, để tiễn Giá Cô Sao đi, thuận tiện đoạn tuyệt luôn mạch Bàn Sơn Đạo Nhân???

Không chỉ Tề Thiết Chủy khó hiểu, ngay cả Già La vô cùng thân cận với Trần Mộc, giờ phút này cũng có chút không rõ tình hình, không hiểu được suy nghĩ của Trần Mộc.

Nhưng nói cho cùng, quan hệ giữa Già La và Trần Mộc cũng quá bất thường.

Tự nhiên, có những điều Tề Thiết Chủy suy đoán không ra, Già La lại có thể cảm nhận được, và lờ mờ hiểu được dụng tâm của Trần Mộc! "Đi đi, Giá Cô huynh.

Cố lên." Trần Mộc khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa. "Nếu có bất trắc, mong gia chủ chiếu cố cho tiểu sư muội và Lão Dương Nhân." Giá Cô Sao chắp tay cúi đầu, vô cùng cung kính!

Tề Thiết Chủy ở bên cạnh nhìn rõ mồn một, rõ ràng trong nháy mắt này, hắn có thể nhận ra, Giá Cô Sao sớm đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, hoặc có thể nói, hắn đã tâm tồn tử chí!!

Không biết là vì sao, nhưng lại tôn trọng.

Ầm ầm!!

Tiếng sấm nổ vang trời!

Bạch quang Dương Lôi bao quanh toàn thân Giá Cô Sao, đột nhiên nổ tung, từ trong ra ngoài, điên cuồng khuếch tán!

Đây là một diệu dụng của 'Dương Ngũ Lôi'.

Dùng Dương Ngũ Lôi chí nhiệt cương mãnh tuyệt đối, tác động vào chính cơ thể mình!

Hiệu quả trực tiếp mang lại, chính là khiến tố chất cơ thể của người sử dụng, trong thời gian ngắn cường hóa đến một tầng thứ cực kỳ lợi hại, chứ không phải là tăng gấp bội theo nghĩa thông thường, mà còn mạnh hơn thế nữa!

Nói cách khác, điều này tương đương với một loại bí pháp cường đại.

Đủ để khiến cho trong khoảng thời gian này, chiến lực của Giá Cô Sao tăng lên đến đỉnh phong, đỉnh phong mạnh nhất! "Bắt đầu rồi.

Săn giết, và bị săn giết." Giọng của Trần Mộc rất bình tĩnh, ngữ khí đạm nhiên.

Hắc Thủy Âm Lôi lan tràn xung quanh, đang dưới sự điều khiển của Trần Mộc không ngừng khuếch tán, nuốt chửng xung quanh, không gặp phải chút phản kháng nào!

Mà trên thực tế, chỉ cần Trần Mộc muốn, trong phút chốc hắn có thể để cho Hắc Thủy Âm Lôi mình phóng ra, điên cuồng khuếch tán đến mọi ngóc ngách của Vạn niên lão tiên chi này, chiếm cứ hoàn toàn!

Nhưng làm như vậy, Trần Mộc cũng lo Hiến Vương sẽ dùng chiêu trò ngọc đá cùng tan, lâm tử phản phác.

Hiến Vương chết hay không không quan trọng, nhưng nếu mang theo 'Xà Thần chi nhãn' cùng nhau hủy diệt… vậy mới là lỗ nặng!!

Sấm rền, cuồng nộ!

Hình bóng của Giá Cô Sao lao qua Hắc Thủy Âm Lôi xung quanh, sự va chạm giữa Âm Dương Ngũ Lôi, dường như đã tạo ra phản ứng hóa học tuyệt diệu.

Đến mức… tốc độ của Giá Cô Sao lại tăng lên không chỉ một bậc!! "Đâm thủng rồi?!

Lợi hại thật, chiến lực của Giá Cô huynh bây giờ, hẳn là đỉnh cao mạnh nhất trong đời hắn rồi phải không?

Mộc gia!" Tề Thiết Chủy kinh ngạc nhìn.

Các loại tay người trắng bệch, thi thể ngọ nguậy, tầng tầng lớp lớp xuất hiện, như một bức tường thi thể ngăn cản, áp chế.

Nhưng dù thế nào cũng không cản được Giá Cô Sao!

Trông như một cú va chạm, xung kích cực kỳ lỗ mãng, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, góc độ lao về phía trước của Giá Cô Sao vô cùng hiểm hóc, hắn đang nhắm vào một thứ gì đó, đang truy sát suốt đường!! "Tìm thấy rồi?" Già La đang khép hờ mắt, đột nhiên mở to đôi mắt đẹp.

Nàng biết Giá Cô Sao đang truy đuổi thứ gì, cũng có thể cảm nhận rõ ràng, đó tuyệt đối là khí tức của 'Xà Thần chi nhãn'! "Tìm thấy rồi." Trần Mộc gật đầu, nhàn nhạt nói: "Năng lực cảm tri của Giá Cô huynh cũng không tệ, huống hồ, hắn bây giờ còn có sự gia trì của Âm Dương Ngũ Lôi." Sự gia trì của Âm Dương Ngũ Lôi!! "Là vì bản thân bộc phát Dương Ngũ Lôi, sau đó lại chạy trên Âm Ngũ Lôi của Tả phu, nên mới xảy ra phản ứng, mang lại sự gia tăng?" Già La như có điều suy tư, có chút hiểu ra.

Về phần sự gia tăng này rốt cuộc mạnh đến mức nào, nàng cũng không nói rõ được.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một tiếng sấm nổ, nổ xuyên qua một lớp vật chất đen ngòm dày đặc, còn có không biết bao nhiêu tay cụt chân què, trong khoảnh khắc này bị nổ bay ra, nổ đến cháy đen!!

Mà bên trong Vạn niên lão tiên chi này, thân hình của Hiến Vương lại lần nữa hiện ra! "Hỏng rồi!" Giá Cô Sao muốn dừng lại động tác của mình, đã không thể nào nữa.

Toàn bộ tốc độ, quyết tâm, tất cả đều hình thành một quyền thế tất sát, đánh về phía Hiến Vương!

Không khí vặn vẹo, đây là đến từ công kích của Giá Cô Sao, đồng

thời cũng đến từ thủ đoạn của Hiến Vương! "Sự vặn vẹo hình xoáy nước, đây chẳng lẽ chính là Hư số không gian???" Tề Thiết Chủy ngẩn ra.

Trong khoảnh khắc đó, hắn có chút thất thần.

Sau khi chớp mắt lần nữa, Tề Thiết Chủy mặt đầy kinh hãi, tim lạnh đi một nửa: "Hư số không gian… đã nuốt chửng Giá Cô huynh rồi?

Mộc gia, chúng ta cược thua rồi sao?" "Thua?" Trần Mộc cười lắc đầu, tiến lên nửa bước.

Tề Thiết Chủy lúc này mới thấy, 【Phong Hậu Động Thiên】 không biết từ lúc nào, đang lơ lửng giữa không trung!!

Chương 399

Sững sờ mất hơn nửa phút.

Già La phản ứng lại đầu tiên, bừng tỉnh đại ngộ, một đôi mắt đẹp mang theo vẻ không thể tin nổi, còn có cả kinh ngạc! "Thì ra là vậy…" Câu nói này đã điểm tỉnh Tề Thiết Chủy, nhìn thấy 【Phong Hậu Động Thiên】 lơ lửng giữa không trung, Tề Thiết Chủy cũng bừng tỉnh hiểu ra, lúc này mới biết, không phải Hiến Vương điều khiển sử dụng 【Hư số không gian】 nuốt chửng hắn.

Mà là trong khoảnh khắc đó, Giá Cô Sao, đã bị Trần Mộc cưỡng ép thu vào trong 【Phong Hậu Động Thiên】!! "Chơi kinh hiểm kích thích vậy sao?

Mộc gia?" Tề Thiết Chủy gãi đầu, thắc mắc nói: "Hay là… ngài đã sớm biết, 'Hư số không gian' mà Hiến Vương này phóng ra, không cản được 【Phong Hậu Động Thiên】?" "Đương nhiên cũng có thành phần đánh cược." Trần Mộc cười gật đầu.

Tự nhiên là có thành phần đánh cược, nhưng nhiều hơn, lại là sự tự tin tuyệt đối!!

Nếu là Thượng cổ Xà Thần điều động Quỷ động chi lực, để mở ra 【Hư số không gian】 này, vậy thì Giá Cô Sao chắc chắn không chạy thoát được.

Mà dù Trần Mộc có cưỡng ép sử dụng 【Phong Hậu Động Thiên】 để can thiệp, cũng chưa chắc, có thể trong khoảnh khắc đó, phá giải được sự nuốt chửng hấp thu của 【Hư số không gian】!

Mấu chốt chính là, người phóng ra 【Hư số không gian】 này, là Hiến Vương!

Hiến Vương có lợi hại đến đâu, cũng chung quy không phải Thượng cổ Xà Thần, càng không phải là chủ nhân thật sự của 'Xà Thần chi nhãn' này.

Nói trắng ra, hắn cũng chỉ là mượn sức mạnh của 'Xà Thần chi nhãn' mà thôi! "Nhưng nói đi cũng phải nói lại." Trần Mộc nhàn nhạt mở miệng nói: "Hiến Vương có thể thúc đẩy sử dụng 'Xà Thần chi nhãn' đến mức độ này, thực sự cũng vượt ngoài dự đoán của ta." Nhưng lời còn chưa dứt, một luồng âm lãnh khí tức, như dịch chuyển tức thời xuất hiện ngay trước mặt Trần Mộc!

Hiến Vương!! "Tả phu!" Già La trong nháy mắt phản ứng lại, không chút do dự chắn trước mặt Trần Mộc, phi thân lao về phía trước, vô cùng quả quyết!

Nhưng cùng lúc đó, sấm rền vang dội!

Trong lúc hoảng hốt, Già La mới phát hiện mình lại đang lao về một hướng khác, hoàn toàn trái ngược, cứ như vị trí của nàng bị cưỡng ép đảo ngược!

Điên đảo càn khôn?!

Ngay sau đó Già La liền hiểu ra, đây không phải là điên đảo càn khôn, mà là khu vực xung quanh đã bị bố trí một kỳ môn cục, mà Trần Mộc chính là lợi dụng kỳ môn cục này, cưỡng ép thay đổi vị trí của Già La! "Miễn quá coi thường ta rồi, Già La." Trần Mộc mỉm cười lên tiếng, giơ cánh tay phải của mình lên.

Lập tức, ánh mắt Già La ngẩn ra.

Tề Thiết Chủy ở bên cạnh không xa cũng giật mình, kinh hô một tiếng: "Vừa rồi Hiến Vương dịch chuyển tốc độ nhanh như vậy, Mộc gia, ngài làm sao bắt được hắn?!

Từ những dấu hiệu trước đó, Hiến Vương này dường như không

có thực thể…" Trăm mối không có lời giải!

Nhưng Tề Thiết Chủy cũng biết, nếu hắn có thể tham ngộ hiểu rõ Trần Mộc vừa rồi rốt cuộc đã sử dụng chiêu thức gì, vậy mới là có quỷ! "Phong Hậu Kỳ Môn." Trần Mộc quay đầu, nhìn về phía bóng người đang bị mình nắm trong tay: "Bôn Lôi Nhất Thủ." Không phải ai khác, chính là… Hiến Vương!!

Năm ngón tay như gọng kìm thép, khóa chặt cổ họng của Hiến Vương, từng luồng hồ quang điện trên cánh tay phải của Trần Mộc không ngừng bốc lên.

Mà điều này, vừa khéo cũng tương đương với việc phong tỏa nguồn sức mạnh của Hiến Vương!

Cưỡng ép cắt đứt, cưỡng ép cách ly!

Hiến Vương căn bản không thể trong tình huống bị Trần Mộc khống chế này, lại điều động sức mạnh của 'Xà Thần chi nhãn', hay là… phóng thích Hư số không gian! "Bây giờ làm sao?" Già La nghi hoặc nhìn về phía Trần Mộc.

Đầu của Hiến Vương đã gần như hoàn toàn ngọc hóa, ngũ quan diện mục đều mơ hồ không rõ, chỉ có những vết hằn như xoáy nước. "Đương nhiên là lấy đi viên 'Xà Thần chi nhãn' này rồi." Trần Mộc khẽ lắc đầu, năm ngón tay dùng sức.

Giữa lúc hồ quang điện cuồn cuộn, sấm sét được phóng ra từ tay Trần Mộc, sở hữu lực cắt cực kỳ khủng bố, trong nháy mắt đã cắt hoàn chỉnh đầu người của Hiến Vương xuống!

Lập tức, bên trong toàn bộ Vạn niên lão tiên chi, những thi thể đang sôi trào ngọ nguậy, những cánh tay người trắng bệch, gần như đều trong khoảnh khắc Trần Mộc cắt đầu Hiến Vương, có một sự tạm dừng cực kỳ ngắn ngủi, cứ như những thứ quỷ dị này, đã mất đi

sự chống đỡ của linh hồn! "Đúng rồi." Trần Mộc cười một tiếng, trở tay thu lại cái đầu người của Hiến Vương: "Từ một ý nghĩa nào đó.

Hiến Vương đã hòa làm một thể với Vạn niên lão tiên chi này, hắn đang khống chế Vạn niên lão tiên chi này, đồng thời cũng là quan hệ cộng sinh." Tề Thiết Chủy nhìn quanh bốn phía, chậc chậc lấy làm lạ: "Đây cũng là một phương pháp vĩnh sinh bất tử rồi, đúng không?

Mộc gia.

Vạn niên lão tiên chi này chung quy sẽ phục sinh, phục sinh, vĩnh sinh bất tử.

Mà Hiến Vương đã sớm hòa làm một thể với Vạn niên lão tiên chi này, như vậy, dường như cũng đã đạt được một ý nghĩa nào đó của vĩnh sinh bất tử…" Liên quan đến tình huống bên trong này, không ai nói rõ được.

Vạn niên lão tiên chi tất định là do Hiến Vương tìm thấy, sau đó khoét rỗng phần thịt bên trong, cuối cùng lại dùng thi thể lấp vào, để phục sinh Vạn niên lão tiên chi này!

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, Hiến Vương rốt cuộc đã làm thế nào, để hình thành quan hệ cộng sinh với Vạn niên lão tiên chi này? 'Đẳng thuật'? 'Xà Thần chi nhãn'?

Không thể tìm hiểu!

Trừ phi Hiến Vương này có thể hoàn toàn phục sinh lại, giải thích cặn kẽ cho mọi người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu không rất khó biết được chuyện năm đó! "Kết thúc rồi." Trần Mộc nhìn quanh một vòng, khẽ nhướng mày: "Nhưng Vạn niên lão tiên chi này… Ha ha, Hiến Vương tự cho rằng đã cùng Vạn niên lão tiên chi này ràng buộc cộng sinh, gần như là vĩnh sinh bất tử.

Thực ra… từ đầu đến cuối, Hiến Vương cũng chỉ là con rối của

Vạn niên lão tiên chi này thôi!" Một câu nói đánh thức người trong mộng.

Già La trong nháy mắt đã hiểu ý của Trần Mộc, lập tức ánh mắt nhìn về phía Vạn niên lão tiên chi này, cũng trở nên có chút kỳ quái. "Vậy bây giờ làm sao, Mộc gia." Tề Thiết Chủy vẫn còn có chút không thoải mái, trầm giọng nói: "Chúng ta rút lui theo đường cũ?

Cứ có cảm giác Vạn niên lão tiên chi này đã hình thành ý thức của riêng mình… có lẽ chúng ta không thể dùng ánh mắt ban đầu để nhìn nhận nữa." Lời còn chưa dứt, bên trong Vạn niên lão tiên chi, đột nhiên rung chuyển dữ dội!

Bất ngờ, nó lại bắt đầu co rút, ép chặt kịch liệt!! "Bắt đầu rồi.

Sự sụp đổ và nuốt chửng từ bên trong." Trần Mộc khẽ gật đầu, lùi lại hai bước.

Vạn niên lão tiên chi này đang co rút mãnh liệt, như một cái dạ dày khổng lồ, đang cố gắng nuốt chửng, tiêu hóa hết mọi người bên trong!

Chỉ đáng tiếc, mặc cho nó nỗ lực thế nào, cũng thủy chung không thể vượt qua khu vực được Hắc Thủy Âm Lôi bao phủ.

Mặc cho Vạn niên lão tiên chi này ép chặt, co rút thế nào, cũng không thể vượt qua lôi trì nửa bước, thế tấn công hoàn toàn bị Trần Mộc chặn lại!.

Chương 400

"Sợ rằng cũng không phải kế lâu dài." Tề Thiết Chủy vắt óc suy nghĩ, ngón tay liên tục gõ vào tấm gương đồng của Pháp gia: "Phải nghĩ cách thoát thân a." Dựa vào việc thay đổi phong thủy, cưỡng ép biến nơi này thành một nơi 'đốn bút thanh long, bình phong tẩu mã'?

Điều này dường như quá gượng ép, hơn nữa cũng chưa chắc có hiệu quả!

Quan trọng nhất là, mọi người hiện tại đang bị mắc kẹt bên trong Vạn niên lão tiên chi, phải phá vỡ từ bên trong để rời đi mới được!

Hủy diệt?

Hay là… cưỡng ép trấn áp mang đi?

Tề Thiết Chủy theo bản năng nhìn về phía Trần Mộc.

Lại phát hiện, Trần Mộc dường như căn bản không còn lo lắng chuyện này nữa, mà đang trong trạng thái như có điều suy tư, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó quan trọng. "Lùi lại một chút, Tề gia chủ." Giọng của Già La đúng lúc vang lên, chỉ vào Tề Thiết Chủy: "Đừng làm phiền Tả phu suy nghĩ." Tề Thiết Chủy: "…" Đã đến nước này rồi, chuyện đầu tiên ngài cân nhắc, vẫn là bảo ta đừng làm phiền sao?

Mà cùng lúc đó, Trần Mộc đang từ từ cảm nhận phần thưởng vừa nhận được, tâm trạng khá vui vẻ, nhưng không có quá nhiều kinh hỉ, mà là nằm trong dự liệu của hắn! 【Sự kiện đặc biệt: Diệt sát Hiến Vương phục sinh!】 【Kết quả: Diệt sát thành công!】 【Phần thưởng: Thông Thiên Lục!】 【Miêu tả: Công pháp cực hạn của năng lực phù lục, không cần lập đàn, không cần hành khí, không cần làm bất kỳ công tác chuẩn bị nào trước, có thể để người ta tùy ý vẽ phù,

hơn nữa còn có thể trong thời gian cực ngắn vẽ ra lượng lớn phù lục!】Đối với môn công pháp 【Thông Thiên Lục】 này, sự hiểu biết của Trần Mộc cũng không ít.

Điểm lợi hại của môn công pháp này nằm ở chỗ, dù là những cao thủ chuyên tinh phù lục, cũng phải tốn mấy canh giờ mới vẽ ra được phù lục lợi hại.

Nhưng trước bộ công pháp này, phù lục?

Chỉ là trò trẻ con thôi! "Cũng là một năng lực bổ sung rất tốt.

Không ngoài dự liệu của ta…" Nghiền ngẫm một hồi, Trần Mộc cũng có chút hiểu ra, đã chạm đến được cốt lõi của 【Thông Thiên Lục】 này!

Nhất pháp thông vạn pháp!

Dù sao đi nữa, các loại công pháp mà Trần Mộc hiện đang tu luyện, có thể nói đã đến cảnh giới gần như đại thành, cảm ngộ, kinh nghiệm, đều có thể nói là đỉnh phong!

Mà dựa vào đó, chỉ sau khi tìm hiểu sâu về lý niệm cốt lõi của 【Thông Thiên Lục】, Trần Mộc đã, nâng môn công pháp này lên một tầng thứ tương đương, chạm đến cốt lõi, nảy sinh ra rất nhiều ý tưởng và tư duy! "Sau khi trở về lại bồi dưỡng ra một nhóm người tu luyện 【Thông Thiên Lục】 này." Trần Mộc thầm nghĩ: "Đến lúc đó kết hợp với lượng lớn pháp khí của 【Thần Cơ Bách Luyện】, sự trợ lực và nâng cao mà nó mang lại… chậc chậc." Chỉ là một ý tưởng, Trần Mộc đã biết được sự lợi hại của cấu tứ này!

Thử tưởng tượng, đội thân vệ Trần gia vốn đã có chiến lực xuất sắc, nếu được trang bị thêm lượng lớn pháp khí, bao gồm phòng ngự, công kích, phụ trợ các loại.

Chiến lực của họ có thể nâng lên đến tầng thứ nào?!

Mà sau khi nâng cao như vậy, lại có thêm lượng lớn các loại phù lục để trợ lực, điều này lại mang đến sự nâng cao như thế nào??

Một người có thể địch vạn quân, dường như không chỉ là nói suông! "Được rồi.

Tìm được cách giải quyết rồi." Trần Mộc từ trạng thái trầm tư phục hồi như thường, gật đầu với Già La.

Giơ tay lên, chỉ thấy ngón tay của Trần Mộc nhanh chóng vẽ trong không trung, lại có một đạo phù lục đang nhanh chóng thành hình, vô cùng bắt mắt!

Thấy dị trạng này, Già La lập tức biết, chắc chắn là sau khi vừa chém đầu Hiến Vương, Trần Mộc đã nhận được một số lợi ích!

Mà ở không xa, Tề Thiết Chủy cũng phản ứng rất nhanh, bừng tỉnh đại ngộ nhưng lại kinh ngạc không thôi: "Mộc gia, một chiêu này của ngài có phải là đang vẽ phù lục?

Thủ đoạn này ngược lại… ngược lại…" Ấp a ấp úng hai ba câu, Tề Thiết Chủy cũng không hình dung ra được một lý do nào. "Ngược lại cái gì?" Trần Mộc nhìn Tề Thiết Chủy một cái, nhàn nhạt nói: "Bản lĩnh vẽ phù lục này, cũng xem như là công pháp kỳ đặc vô cùng.

Nhưng lợi hại nhất là.

Tát phù thành binh!!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Trần Mộc một tay khẽ điểm.

Đạo phù lục đã được hắn vẽ xong, lam quang đại thịnh, như thể trong khoảnh khắc này được rót vào sức sống mạnh mẽ!

Ngay sau đó, đạo phù lục này một chia thành hai, hai chia thành bốn… Trước sau chỉ vài cái chớp mắt, trước mặt Trần Mộc, đã hiện ra dày đặc những phù lục màu lam, giống như một dải khiên bao quanh toàn thân, nhưng lại cho người ta một cảm giác áp bức cực kỳ

mạnh mẽ!! "Đây là muốn hủy diệt Vạn niên lão tiên chi này sao, Mộc gia?" Tề Thiết Chủy do dự một chút: "Trước đó ngài không phải còn muốn…" Hắn nhớ rõ, trước đó Trần Mộc dường như rất có hứng thú với Vạn niên lão tiên chi này, rõ ràng còn có ý đồ thu nó vào túi, hóa thành của mình!

Nhưng bây giờ xem ra, đây dường như là muốn… hủy diệt?! "Tại sao phải hủy diệt?" Trần Mộc cười một tiếng: "Chỉ là không tiện mang đi thôi, thi triển chút tiểu kế." Sau đó khi hắn khẽ điểm ngón tay, vô số đạo phù triện lơ lửng trước mặt hắn, tất cả đều như phát điên, 'vèo vèo vèo' bắn ra, bay về phía mọi ngóc ngách bên trong Vạn niên lão tiên chi này!!

Ông!!

Lam quang bùng nổ, mỗi một đạo phù lục khi chạm vào Vạn niên lão tiên chi, tự động sẽ ẩn vào trong đó, hơn nữa còn mang theo một đoạn thu nhỏ!

Trước sau chỉ trong nháy mắt, không gian bên trong Vạn niên lão tiên chi này, đã bị vô số đạo phù lục kia, cưỡng ép thu nhỏ lại gần một phần ba! "Đi thôi." Trần Mộc vẫy tay. 【Phong Hậu Động Thiên】 xoay tròn bay ra, thu cả Già La và Tề Thiết Chủy vào trong.

Ngay sau đó, Âm Dương Ngũ Lôi cùng lúc bộc phát, xé toạc!!!

Vạn niên lão tiên chi, bị cưỡng ép xé ra một vết rách lớn!!

Khi phi kiếm mang theo mọi người lượn lờ trong hẻm núi, Tề Thiết Chủy vẫn không dám tin vào cảnh tượng mình vừa chứng kiến, có thể nói là đã đảo lộn hoàn toàn nhận thức của hắn!

Những đạo phù lục mà Trần Mộc vẽ ra lại có thể ép Vạn Niên Lão Tiên Chi cứng rắn kia thành một vật chỉ to bằng đầu người, trông đủ cả ngũ quan, thần thái y hệt một cái đầu người!

Mà cái đầu này, cái đầu được hình thành từ Vạn Niên Lão Tiên Chi bị cưỡng ép nén lại, giờ phút này đang nằm trong lòng bàn tay Trần Mộc, lơ lửng, nửa hư nửa thực.

Trên phi kiếm, Trần Tiểu Đao và Giá Cô Sảo cũng đã hồi phục từ trạng thái hôn mê thất thần.

Qua lời kể của Tề Thiết Chủy, họ cũng đã biết được ngọn ngành những chuyện còn lại! "Hiến Vương này quả thật tà ma." "Hóa ra là hắn đã nuốt 'Xà Thần Chi Nhãn' vào bụng sao?

Đúng là tà môn, có điều Vạn Niên Lão Tiên Chi này…" Nhìn Trần Mộc tay phải đang nâng Vạn Niên Lão Tiên Chi, mọi người đều hiểu được suy nghĩ của hắn.

Không hủy diệt, mà lại dùng phù lục đặc thù để nén nó lại thành hình dạng như vậy, chắc chắn là để dùng vào việc khác sau này! "Tự có diệu dụng." "Nhưng vẫn cần bồi dưỡng thêm một thời gian nữa." Trần Mộc khẽ gật đầu, có chút hài lòng.

Ngay cả hắn cũng phải thừa nhận, chuyến đi đến Điền Nam Trùng Cốc lần này thu hoạch tuyệt đối có thể gọi là phong phú, hơn nữa còn vượt xa dự tính của Trần Mộc!

Đương nhiên, trong số những thu hoạch này, quan trọng nhất chính là 'Xà Thần Chi Nhãn', tuy nó đã dung hợp làm một với cái đầu của Hiến Vương, hình thành một cái đầu người ngọc hóa.

Nhưng dù sao, nó vẫn ẩn chứa sức mạnh cường đại!

Chương 401

Già La cảm nhận điều này rõ ràng nhất, nàng có thể cảm nhận được rõ rệt khí tức của Quỷ Động chi lực ẩn chứa trong cái đầu của Hiến Vương. "Vẫn là một tọa độ kết nối với Vô Để Quỷ Động." Trần Mộc dĩ nhiên biết suy nghĩ của Già La. 'Xà Thần Chi Nhãn' vốn được lấy từ Thượng Cổ Xà Thần, sở hữu con mắt này không chỉ có thể điều động Quỷ Động chi lực, dòm ngó Vô Để Quỷ Động.

Điểm lợi hại sâu xa hơn chính là, 'Xà Thần Chi Nhãn' có thể coi là một tọa độ, một thiết bị định vị, có thể xác định được vị trí hài cốt của Thượng Cổ Xà Thần!

Như vậy, Trần Mộc có thể xác nhận được 'hình chiếu Thượng Cổ Xà Thần' lúc trước rốt cuộc là đến từ Thượng Cổ Xà Thần nguyên bản, hay là Thượng Cổ Xà Thần đã bị một sức mạnh nào đó đoạt xá.

Chỉ có điều, những chuyện này cần phải trở về rồi mới kiểm chứng thêm.

Hơn nữa mấu chốt nhất là, Trần Mộc không thể điều động Quỷ Động chi lực, việc này cần Già La tĩnh dưỡng hồi phục, sau đó thử thúc đẩy 'Xà Thần Chi Nhãn' để thí nghiệm. "Có thể trở về rồi." "Cảm giác thế nào?" Ánh mắt Trần Mộc nhìn về phía Trần Tiểu Đao và Giá Cô Sảo.

Trần Tiểu Đao ngất đi một cách khó hiểu, nhưng rõ ràng, lúc đó hắn đã lỗ mãng xông vào trong hốc mắt của Vạn Niên Lão Tiên Chi, chịu phải một loại xung kích nào đó, mà nguồn gốc của sức mạnh này, khả năng cao chính là Hiến Vương.

Còn về Giá Cô Sảo, lúc đó hắn đang ở trong trạng thái tâm thần bất ổn, cũng có thể nói, khi đó Giá Cô Sảo đã có tử chí, một lòng cầu

chết! "Cảm giác là… thực lực của ta vẫn còn quá kém." "Đối phó với loại vật kỳ quỷ này, thật sự không thể dùng tư duy và kinh nghiệm ban đầu của ta để phán đoán, ứng phó được, vẫn phải học, vẫn phải luyện!" Trần Tiểu Đao sờ cằm, trầm giọng nói.

Đây cũng chính là điểm mà Trần Mộc rất yên tâm, ở đâu có vấn đề, ở đâu có chỗ thiếu sót, xưa nay đều không cần Trần Mộc phải chỉ điểm nhiều, mỗi đội viên thân vệ Trần gia đều biết tiếp thu giáo huấn, tiếp tục hấp thụ kinh nghiệm, để bản thân đạt đến một tầng thứ cao hơn! "Ngươi thì sao, Giá Cô huynh." Tề Thiết Chủy tò mò nhìn về phía Giá Cô Sảo, không hiểu nổi: "Từ lúc nãy ta đã thắc mắc, Giá Cô huynh ngươi sao lại bày ra cái trò đó?" "Thật sự không muốn sống nữa à?" "Ở Thường Sa Thành còn có sư đệ sư muội của ngươi nữa, ngươi thật sự nỡ lòng buông tay như vậy sao?

Hơn nữa, ngươi bây giờ còn chưa có vợ mà?

Thật sự nỡ à?!" Đối mặt với ba câu hỏi đầy nghi hoặc của Tề Thiết Chủy, Giá Cô Sảo cười khổ lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng: "Đã hoàn thành tâm nguyện của dòng dõi Bàn Sơn đạo nhân, có một cảm giác được giải thoát." "Chết rồi, cũng tức là được tái sinh." Trần Mộc nhàn nhạt bổ sung một câu.

Giá Cô Sảo cung kính chắp tay, hành một lễ vô cùng trang trọng: "Đa tạ ơn cứu mạng của gia chủ, để ta chết đi một lần, cũng tránh được ác quả vĩnh viễn đọa vào Hư Số Không Gian." "Ừm." Trần Mộc xua tay, không định nói nhiều.

Người khác có thể không hiểu suy nghĩ của Giá Cô Sảo, nhưng điều này lại không qua được mắt Trần Mộc.

Nếu như 'Hư Số Không Gian' mà Hiến Vương phóng ra có thể nuốt chửng Giá Cô Sảo, khiến hắn vĩnh viễn đọa vào trong đó, không thể luân hồi, đó cũng là số mệnh.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, Hiến Vương chỉ là Hiến Vương, hắn không phải là Thượng Cổ Xà Thần, càng không phải là người Tinh Tuyệt!

Muốn hoàn mỹ thúc đẩy, điều khiển Quỷ Động chi lực, muốn để 'Hư Số Không Gian' phát huy ra năng lực nuốt chửng cường đại… Già La có thể.

Nhưng Hiến Vương… tuyệt đối không đủ tư cách!

Chính vì vậy, Trần Mộc mới có thể sử dụng 'Phong Hậu Động Thiên', cưỡng ép phá giải 'Hư Số Không Gian', và từ trong đó, vớt Giá Cô Sảo ra, miễn cho hắn cái kiếp không thể luân hồi!

Điều này cũng tương đương với việc, Giá Cô Sảo đã chết đi một lần.

Thoát thai hoán cốt, trọng hoạch tân sinh. "Bàn Sơn đạo nhân Giá Cô Sảo, đã chết rồi." "Ta của hiện tại, cũng chỉ là một thân vệ Trần gia mang trên lưng lời nguyền Quỷ Động." Giá Cô Sảo tự giễu cười một tiếng.

Nghe những lời này, Tề Thiết Chủy vẫn luôn không hiểu rõ, chợt bừng tỉnh, lập tức hiểu ra tâm tư của Giá Cô Sảo, thông suốt tất cả.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Trần Mộc đột nhiên nhìn về phía giữa không trung.

Tầm mắt của mọi người cũng theo đó mà chuyển qua.

Có thể thấy rõ, trên bầu trời đen kịt, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vết nứt màu đỏ như máu, tựa như một con mắt khổng lồ đang từ từ mở ra!!

Hắc Trư Độ Thiên Hà.

Đại Hắc Thiên Khai Liệt. "Cảnh tượng kỳ lạ như vậy, Mộc gia."

"Đây chẳng phải là ứng với cảnh tượng thiên băng được ghi lại trên lăng phổ của Hiến Vương sao?

Chậc chậc, thiên địa dị tượng thế này, e là ngàn trăm năm qua cũng cực kỳ hiếm thấy!" Tề Thiết Chủy không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Địa khí xông trời, trời đen nứt toác, đây là… thiên băng! "Không sao cả." "Thứ quan trọng nhất trong mộ Hiến Vương, chính là nơi đặt mộ thất của hắn, cũng chính là Vạn Niên Lão Tiên Chi kia." Trần Mộc chỉ vào dị tượng trên không, nhàn nhạt nói: "Vạn Niên Lão Tiên Chi này, chính là mấu chốt của phong thủy cục nơi đây!" Tề Thiết Chủy như có điều suy nghĩ.

Bên cạnh, Già La cũng lờ mờ hiểu được ý trong lời của Trần Mộc.

Cái gọi là mấu chốt trong phong thủy cục, chính là nói Vạn Niên Lão Tiên Chi này, là vật quan trọng để trấn áp địa khí nơi đây, càng có thể nói là nó đang mượn địa khí để nuôi dưỡng bản thân!

Giống như suy đoán trước đó của Tề Thiết Chủy, mộ Hiến Vương này, càng giống như một nơi để ôn dưỡng thi thân! "Dưỡng thi chi địa." "Chỉ có điều thứ được nuôi không phải là thi thể của Hiến Vương, mà là Vạn Niên Lão Tiên Chi này, theo một ý nghĩa nào đó, Vạn Niên Lão Tiên Chi này cũng là một loại tồn tại giống như cương thi, chỉ là tương đối đặc thù, không thể dùng lẽ thường mà đo lường." Về kế hoạch và sắp xếp đối với Vạn Niên Lão Tiên Chi, Trần Mộc cũng không tiết lộ nhiều cho mấy người xung quanh.

Vạn Niên Lão Tiên Chi này, vốn chỉ còn lại một cái xác rỗng, thịt bên trong toàn bộ đã bị Hiến Vương khoét đi, dùng để luyện đan hoặc làm việc khác.

Sau đó, Hiến Vương lại nhét một lượng lớn thi thể vào trong Vạn Niên Lão Tiên Chi, và đặt nó ở vị trí tuyệt diệu 'Thủy Long Vựng' của thần tiên phong thủy, ngự ở 'thiên cung', hưởng thụ sự nuôi

dưỡng tốt nhất!

Mọi dấu hiệu đều cho thấy, trọng điểm mà Hiến Vương quan tâm dường như không phải là làm sao để mình thi giải thành tiên, mà là muốn mượn Vạn Niên Lão Tiên Chi này để đạt được một mục đích nào đó sâu xa hơn!

Thử nghĩ mà xem, nếu Hiến Vương có thể dung hợp làm một với Vạn Niên Lão Tiên Chi, cộng thêm việc trong tay hắn còn cất giấu thần vật như 'Xà Thần Chi Nhãn'… Hiến Vương cuối cùng, sẽ biến thành tồn tại như thế nào?!

Đăng thiên thành tiên?

Không, khả năng cao hơn là, trở thành một tôn hung thần ác sát cực kỳ lợi hại, gây họa một phương, dấy lên một trận gió tanh mưa máu! "Cái đầu Hiến Vương, chính là 'Xà Thần Chi Nhãn' sao, gia chủ?" "Lúc đó bên cạnh thi thể Hiến Vương, không có thứ gì tốt khác sao?" Trần Tiểu Đao không biết tình hình lúc đó, chỉ có thể đoán mò. "Không có." Trần Mộc lắc đầu, điều khiển phi kiếm bay về phía trước.

Vừa ngự kiếm phi hành, vừa quan sát vách đá xung quanh, Trần Mộc đang tìm kiếm một thứ, cũng có thể nói là một loại tinh quái cực kỳ hiếm thấy!

Mà ở một bên, Tề Thiết Chủy lại hạ thấp giọng, mở miệng nói: "Bên trong quan tài của Hiến Vương khá sạch sẽ, chẳng có gì cả." "Nhưng trong tay Hiến Vương, không phải là không có gì." Nghe Tề Thiết Chủy bắt đầu úp mở, Giá Cô Sảo cũng tò mò ghé lại, nghi hoặc hỏi: "Trong tay Hiến Vương cầm cái gì?

Chắc hẳn không phải là 'Xà Thần Chi Nhãn' đâu nhỉ." "Dĩ nhiên là không phải rồi." "Trong tay Hiến Vương nắm một hạt đào đã biến chất mục nát." Tề Thiết Chủy cười một tiếng.

Lập tức, Trần Tiểu Đao ngơ ngác, hoàn toàn không thể hiểu: "Hạt đào?

Là loại hạt đào bình thường trong nhận thức của ta, chứ không phải là hạt đào ngọc, hạt đào vàng gì đó sao?" "Đúng vậy." Tề Thiết Chủy gật đầu.

Ngược lại, Giá Cô Sảo đối với chuyện này không cảm thấy bất ngờ, thở dài một hơi: "Điều này tuy nằm ngoài dự đoán, nhưng cũng không tính là kỳ lạ." "Người dân Cửu Châu đại địa chúng ta, đối với 'đào' có một tình cảm đặc biệt tuyệt đối." "Đào, là một loại thần vật trừ tà, miễn tai, tăng thọ!" Điều Giá Cô Sảo nói, chính là quan niệm và nhận thức của người xưa đối với 'đào'.

Tương tự, cho dù đến thời đại hiện nay, vẫn có người tin tưởng vào điều này, xem nó như một sự an ủi về mặt tinh thần.

Chính vì vậy, trong số rất nhiều cổ vật tinh xảo, minh khí được truyền lại từ xưa đến nay, có rất nhiều thứ có hình dạng của 'đào'.

Thời Tây Kinh, Kinh Vũ Đế có thể nói là vị hoàng đế tại vị lâu nhất, mà làm hoàng đế thì ai lại không muốn trường sinh bất tử?

Chương 402

Vì vậy người này thường xuyên huy động nhân lực, đi bái phỏng tam sơn ngũ nhạc, tìm kiếm tiên dược bất tử.

Vừa đúng năm Nguyên Phong đầu tiên, Kinh Vũ Đế gặp được Tây Vương Mẫu, ăn được bốn quả tiên đào.

Chỉ tiếc là, bốn quả tiên đào đó cuối cùng cũng không phải là tiên dược trường sinh bất tử, cuối cùng cũng không giúp vị Kinh Vũ Đế này đạt được giấc mộng trường sinh. "Hạt đào, chính là giấc mộng đẹp của Hiến Vương, cũng là thứ mà một tay hắn nắm giữ." "Tay còn lại, thì nắm rất nhiều nhẫn bằng mặc ngọc, trông có vẻ hơi kỳ quái, ta cũng chỉ cảm thấy quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đó là dùng để làm gì…" Tề Thiết Chủy vừa nói, cũng có chút khó hiểu.

Sợ nhất là gặp phải những khí vật trông quen mắt, nhưng lại không thể nói ra tên ngay lập tức, điều này đặc biệt giày vò thần kinh. "Thứ đó hình như là khí vật giải mã thời xưa." Giá Cô Sảo trầm tư một lúc lâu, do dự nói ra kết luận của mình. "Khí vật giải mã?" "Giá Cô huynh, ý của ngươi là, những chiếc nhẫn mặc ngọc mà Hiến Vương nắm trong tay, thực ra là thứ dùng để phá giải một số mật mã???" Tề Thiết Chủy ngẩn ra, lúc này mới phản ứng lại.

Trần Tiểu Đao chậc một tiếng, cười nói: "Không lẽ có liên quan đến 'Xà Thần Chi Nhãn' sao?

Trước đó ta nhớ gia chủ có nhắc đến 'Long Cốt Thiên Thư', chẳng lẽ đó là món đồ nhỏ dùng để phá giải 'Long Cốt Thiên Thư'?" "Lại để ngươi đoán đúng rồi." Trần Mộc ở phía trước cười một tiếng, khẽ gật đầu.

Lập tức, Trần Tiểu Đao và những người khác đều ngây người.

Đoán đúng rồi?

Những chiếc nhẫn mặc ngọc mà Hiến Vương liều mạng nắm chặt trong tay, lại thật sự là món đồ nhỏ dùng để phá giải 'Long Cốt Thiên Thư'?! "Trong Long Cốt Thiên Thư, ghi lại rất nhiều chuyện về 'Xà Thần Chi Nhãn'." "Trong đó có lẽ cũng có một số phương pháp thúc đẩy sức mạnh, hoàn thành lời tiên tri, v.v., mà làm thế nào để phá giải 'Long Cốt Thiên Thư' lại là một vấn đề nan giải." Trần Mộc xua tay, cũng không định lãng phí lời lẽ về phương diện này.

Dính líu đến nhiều tình huống của 'Xà Thần Chi Nhãn', rồi lại từng chút một đi tìm 'Long Cốt Thiên Thư', tiến hành phá giải, tìm hiểu, như vậy thì quá mất thời gian!

Nói một ngàn câu một vạn câu, không bằng trực tiếp mang theo 'Xà Thần Chi Nhãn', tự mình đi một chuyến đến Tinh Tuyệt Cổ Thành! "Tìm được rồi." Đang lúc mọi người trầm tư, Trần Mộc đột nhiên thở phào một hơi, hài lòng gật đầu: "Đây chính là thu hoạch cuối cùng của chúng ta trên đường trở về!" Môi trường xung quanh quá hỗn loạn, rất dễ khiến người ta bỏ lỡ những sự vật bí ẩn ẩn giấu xung quanh.

Từng đám mây đen lớn, đang bị địa khí ứ đọng dưới đáy mộ Hiến Vương xung kích, điều này khiến cho vết nứt màu đỏ máu trên bầu trời ngày càng lớn, đó là một loại hà quang màu đỏ máu, vô cùng bắt mắt, khiến người ta không thể rời mắt, mà lại không nỡ nhìn ít đi vài lần.

Vách đá bốn phía, không khí trong đó đang điên cuồng lưu chuyển, khắp nơi đều có tiếng gió gào thét!

Trong tình huống như vậy, mấy người còn lại trên phi kiếm cũng định thần lại, lúc này mới nhận ra thu hoạch cuối cùng mà Trần Mộc nói đến là gì! "Lạy trời, thứ này… đây là người?

Hay là?" Tề Thiết Chủy nắm bắt được điểm mấu chốt, lập tức lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, có chút không dám tin vào mắt mình. "Hẳn là không phải người." Giá Cô Sảo quả quyết lắc đầu.

Tuy kiến thức rộng rãi, nhưng khi nhìn thấy thứ này, bất kể là Giá Cô Sảo hay Tề Thiết Chủy, cả hai người trong giây lát đều không hiểu rõ tình hình, có chút mê hoặc.

Quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, Tề Thiết Chủy cảm thấy an tâm hơn một chút.

Trần Mộc không hề cảnh giác, điều này rất rõ ràng cho thấy thứ trước mắt này không có uy hiếp hay nguy hiểm gì, ngược lại còn có khả năng… mang lại lợi ích nào đó??

Ở hướng mà Trần Mộc đang nhìn, trên con đường mòn cheo leo giữa vách đá, rõ ràng có một đám dây leo rất lớn và thô, quấn vào nhau, trông vô cùng lộn xộn.

Nơi này nằm ở chỗ tối tăm của vách đá hình phễu sâu trong Trùng Cốc, mọc đủ các loại thực vật từ hàng ngàn vạn năm nay.

Vì khi địa khí tích tụ phun trào, những thực vật này đều bị ảnh hưởng, gió lớn gào thét thổi tứ tán, tự nhiên, mới có thể làm lộ ra thứ ẩn giấu!

Nếu không phải địa khí phun trào, khiến cho trong vách đá hình phễu này gió lớn gào thét, có lẽ rất khó thổi động những dây leo thô tráng này, càng khó làm lộ ra thứ ẩn giấu trong đám dây leo dày đặc! "Chẳng lẽ là một loại sơn tinh dã quái nào đó?" "Tả phu?" Già La có chút bất an nhìn Trần Mộc một cái.

Ngay trong đám dây leo thô tráng đó, một khe hở đã nứt ra, bên trong lộ ra nửa thân trên của một người phụ nữ, dung mạo tuyệt đối có thể nói là kinh diễm vô cùng!!

Nếu nói thực sự có điều gì bất thường, đó chính là người phụ nữ này cúi đầu nhắm mắt, không hề động đậy.

Da trên toàn thân như dương chi mỹ ngọc, nhưng lại càng làm cho những đường vân hình vòng tuổi màu xanh lá trên da nàng trở nên vô cùng nổi bật!

Giống như… đó là những hình xăm màu xanh lá!

Chiếc phi kiếm to lớn lơ lửng giữa đám dây leo thô tráng này, người phụ nữ ẩn mình bên trong không hề động đậy, rất giống như đang ngủ say yên tĩnh, có thể thấy rõ nhịp thở, vô cùng kỳ lạ, cho người ta một cảm giác như mơ như ảo, nửa thật nửa giả! "Gia chủ, vị này rốt cuộc có lai lịch gì?" "Sơn tinh dã quái, thi thể, hay là… người?" Trần Tiểu Đao thấp giọng hỏi, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Dù sao bọn họ hiện tại vẫn đang ở trong phạm vi của Điền Nam Trùng Cốc, hơn nữa trong vách đá hình phễu này, còn ẩn giấu phong thủy cục của Hiến Vương, mộ thất, thậm chí cả Hội Tiên Bảo Điện!

Trong môi trường như vậy, làm sao có thể có thứ gì bình thường?

Tùy tiện lôi ra một thứ, cái nào mà không kỳ quỷ tà dị, đặt ở bên ngoài tuyệt đối là thứ cực kỳ khó thấy?!

Nếu nói ở nơi như thế này, lại ẩn giấu một người hay vật phẩm bình thường nào đó, Trần Tiểu Đao là người đầu tiên không tin, tự nhiên, hắn cũng đối với thân phận của người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần có hình xăm màu xanh lá này, nảy sinh nghi ngờ cực kỳ sâu sắc! "Hẳn là không phải thi thể." "Thân phận có lẽ là giữa người và sơn tinh dã quái." Tề Thiết Chủy sờ cằm, như có điều suy nghĩ nói: "Nghe nói trong một số thâm sơn cùng cốc, thường có truyền thuyết về một số thiên tài địa bảo hấp thụ linh khí trời đất, từ đó hóa thành hình người." "Ví dụ như nhân sâm già, linh chi già gì đó." "Biết đâu…" Ý của hắn, rõ ràng chính là người phụ nữ ẩn mình trong đám dây leo thô

tráng kia!

Xinh đẹp tuyệt trần, nhắm mắt, làn da như dương chi mỹ ngọc, nhưng lại có những hình xăm mang đậm hơi thở thực vật, vô cùng kỳ dị, nhưng lại cho người ta một cảm giác đẹp đẽ đột ngột, sức ảnh hưởng cực mạnh!

Hơn nữa, trên người người phụ nữ này còn phủ một lớp vật liệu giống như bấc đèn, trông giống như một chiếc áo voan vừa vặn, được may đo riêng, rất hợp thân.

Điểm này, lại chính là vấn đề mà Trần Mộc đang nghi hoặc! "Hơi khác so với dự đoán của ta…" "Lớp áo voan này, hình xăm, quả thật có chút kỳ quái, chẳng lẽ là ở trong Trùng Cốc này, trong cách cục phong thủy 'Thủy Long Vựng' này, đã nhận được sự nuôi dưỡng nào đó?" Trần Mộc như có điều suy nghĩ, ánh mắt lướt qua.

Bên cạnh, "Trông có vẻ thật sự đang ngủ say, không giống thi thể." Già La rất tò mò, và còn có một loại dự cảm. "Nếu đã không phải là thi thể…" "Vậy?" Trần Tiểu Đao khó hiểu gãi đầu, không biết gặp phải tình huống này nên xử lý thế nào.

Đương nhiên cũng là vì, quan trọng nhất là Trần Mộc còn chưa phát biểu ý kiến, chưa hạ lệnh.

Trần Tiểu Đao là thuộc hạ, cho dù là chiến lực hàng đầu dưới trướng Trần Mộc, hắn vẫn không dám vượt quyền hành sự, tự ý quyết đoán! "Không dễ xử lý." "Thứ này hình như có một cái tên rất lợi hại, nhưng ta nhất thời không nhớ ra được, cái tên đó rốt cuộc gọi là gì nhỉ?!" Tề Thiết Chủy đi đi lại lại trên phi kiếm, đầu sắp gãi rách!

Bên cạnh, Giá Cô Sảo cũng đang trầm tư, hiển nhiên thứ mà Tề Thiết Chủy cảm thấy quen thuộc nhưng lại không nắm bắt được, Giá Cô Sảo cũng cảm nhận được, nhưng hắn cũng không thể nói ra nguyên do.

Từ góc độ trực quan, người phụ nữ ẩn mình trong lớp lớp dây leo bao bọc này, nhìn tướng mạo tuyệt đối là kinh diễm, tuyệt mỹ, vượt xa sức tưởng tượng của người thường, còn có một vẻ đẹp giao hòa giữa hoang dã và tự nhiên, sức ảnh hưởng rõ rệt! "Hỏi thì không đáp, xoa thì lại cười." Trần Mộc đột nhiên mở miệng, một mình đáp xuống trước mặt người phụ nữ kia, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng.

Lập tức, một nụ cười hiện ra.

Tựa như người phụ nữ này đang có một giấc mơ đẹp trong khi ngủ say, nụ cười đó, làm lay động lòng người! "Xem ra… là nó rồi." Trần Mộc khẽ gật đầu, khẽ thở dài một hơi.

Chương 403

Những dấu hiệu này, cùng với cảm giác khi vừa vuốt ve khuôn mặt người phụ nữ này, đều khiến Trần Mộc có thể khẳng định suy đoán trước đó của mình!

Không sai được.

Chính là vì cách cục phong thủy 'Thủy Long Vựng' bên trong Trùng Cốc này, mới khiến người phụ nữ này lại có thêm một số biến hóa và thay đổi không ai biết! "Hình dung thật quen thuộc, Mộc gia." "Chẳng lẽ đây là… trời đất ơi!!

Thứ này lại thật sự tồn tại??

Hơn nữa còn có thể biến thành bộ dạng này?!!" Tề Thiết Chủy ngẩn ra một lúc rồi hít một hơi khí lạnh.

Bên cạnh, trong ánh mắt của Giá Cô Sảo cũng hiện lên một tia kinh ngạc khó tả, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình!

Chỉ có Trần Tiểu Đao đang ngơ ngác, không thể hiểu nổi. "Đúng vậy, chính là thứ mà các ngươi đang đoán." "Tên là Mộc Quỳ." Trần Mộc gật đầu, trầm giọng nói: "Đây là một loại thực vật cực kỳ hiếm thấy, cũng có thể gọi là một loại thiên tài địa bảo vô cùng thần diệu." "Chỉ ở những nơi cực âm giữa vách đá cheo leo, mới có thể sinh trưởng loại thực vật này." Nghe những lời này, Già La hơi sững người, nghi hoặc nói: "Nhưng mà Tả phu, đây là thực vật sao?

Đây chẳng phải là…" "Có chút phiến diện rồi, Già La." Trần Mộc cười một tiếng, mở miệng giải thích: "Phàm là những loại thực vật thiên tài địa bảo hấp thụ linh khí trời đất để sinh trưởng, khi lớn đến một số năm nhất định, đều sẽ trở nên giống người." "Nhưng ngay cả những cây nhân sâm già sinh trưởng hàng ngàn năm, cũng chỉ có ngũ

quan mà thôi." "Mộc Quỳ trước mắt này lại tinh xảo đến như vậy, đã có hình thái của con người, có thể nói là đã đến bên bờ vực thành tinh, khó mà lường được nó đã sinh trưởng bao nhiêu năm…" Giải thích những điều này, dĩ nhiên là để giải đáp thắc mắc cho Già La.

Đối với loại thiên tài địa bảo kỳ đặc này, thậm chí là thực vật có thể thành tinh hóa thành người, hiển nhiên là Hoa Linh hiểu biết nhiều hơn, cũng có tiếng nói hơn. "Vậy là không có uy hiếp rồi?" "Hay là trực tiếp thu nó vào trong 【Phong Hậu Động Thiên】, rồi từ từ quan sát, Tả phu người thấy thế nào?" Già La chỉ vào dị tượng trên bầu trời, khẽ nói.

Đây dĩ nhiên là thỉnh thị.

Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Cũng là một cách hay, chỉ là không biết nó phải đến lúc nào, mới có thể thực sự hóa thành người, trở thành tinh…" "Hử?!" Trong khoảnh khắc này, sắc mặt Trần Mộc đột nhiên sững lại.

Mọi người phía sau không hiểu tại sao, không biết vì sao Trần Mộc lại đột nhiên ngẩn người.

Phải biết rằng ngay cả khi đối mặt với Hiến Vương chui ra từ hốc mắt của Vạn Niên Lão Tiên Chi, Trần Mộc cũng chưa từng thất thần như vậy!

Đã xảy ra chuyện gì?!

Trầm mặc một lúc lâu.

Trần Mộc lúc này mới khẽ thở dài một hơi, âm thầm điều khiển phi kiếm hạ xuống, ra hiệu cho mọi người lần lượt đi xuống, bước lên con đường mòn cổ xưa. "Xảy ra chuyện gì vậy, Tả phu?" Già La liếc nhìn 'nữ nhân Mộc Quỳ' ẩn mình trong dây leo, rồi lại nghi hoặc nhìn về phía Trần Mộc.

Với tâm tư nhạy bén như nàng, dĩ nhiên biết rằng, ngay trong khoảnh khắc vừa rồi, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó không ai biết, và đã ảnh hưởng đến suy nghĩ và quyết định của Trần Mộc!

Nếu không, có chuyện gì có thể dễ dàng thay đổi quyết định đã được đưa ra của Trần Mộc?! "Ừm…" "Thời gian trở về sẽ hoãn lại." Trần Mộc ra hiệu cho Trần Tiểu Đao chuẩn bị cắm trại, mở miệng nói: "Nàng cần mượn địa khí đang phun trào lúc này, để đạt được bước đột phá cuối cùng, thoát khỏi đám dây leo từ lòng đất." Người được nhắc đến, dĩ nhiên chính là 'nữ nhân Mộc Quỳ' đang bị dây leo bao bọc này!

Mượn địa khí phun ra từ 'Thủy Long Vựng' của mộ Hiến Vương, phá vỡ xiềng xích của dây leo, hoặc có thể nói, hoàn thành bước lột xác và trưởng thành cuối cùng! "Mộc gia làm sao biết được tâm ý của vị 'nữ nhân Mộc Quỳ' này?" Lời lẽ của Tề Thiết Chủy rất cẩn thận, không muốn mình phạm sai lầm.

Trần Mộc không hề giấu diếm, nhàn nhạt nói: "Có một phương thức giao tiếp, gọi là 'tinh thần câu thông'." Tinh thần câu thông?!

Nghe thấy cách nói này, bao gồm cả Già La, Tề Thiết Chủy và Giá Cô Sảo, Trần Tiểu Đao ba người, tất cả đều ngẩn ra một lúc lâu mới phản ứng lại.

Hóa ra khoảnh khắc xuất thần, ngẩn người vừa rồi của Trần Mộc, là đến từ sự giao tiếp tinh thần của 'nữ nhân Mộc Quỳ' này, nàng đã mở miệng nói chuyện?!

Trong chốc lát, bầu không khí xung quanh trở nên trầm lặng một cách kỳ quái.

Nhìn nhau không nói, Trần Tiểu Đao gãi đầu, nhìn về phía Trần Mộc: "Gia chủ, nếu theo như ngài nói, vậy vị 'nữ nhân Mộc Quỳ' này, rất nhanh sẽ có thể hoàn toàn biến hóa thành người?" "Cũng gần như

vậy." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Đối với phán đoán của Trần Mộc, dĩ nhiên không ai nghi ngờ.

Chỉ là chuyện này, cho dù trong mắt bọn họ, vẫn có một cảm giác như chuyện hoang đường, vô cùng không chân thực!

Mộc Quỳ là thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm có, mức độ hiếm thấy của nó không thua kém gì những cây nhân sâm già, linh chi già đã sinh trưởng hàng ngàn vạn năm!

Nhưng ai có thể ngờ được?

Thiên tài địa bảo như vậy, lại ở một nơi thế này, hóa thành hình người, mà lúc này lại còn muốn dựa vào địa khí đang tuôn ra, để phá vỡ lớp vỏ cuối cùng?!

Cái gì gọi là thành tinh?

Đây mới gọi là thành tinh! "Về mặt lý thuyết thì cũng nên được coi là phạm trù yêu vật, nhưng tính kỹ lại thì thực ra không dễ xác định." "Nàng muốn đột phá lớp vỏ này, rất khó." Trần Mộc khẽ thở dài một hơi.

Đối với loại sơn tinh dã quái này, muốn đột phá lớp vỏ cuối cùng đó, hóa thành người, thật sự là quá khó, quá khó!

Nếu làm không tốt, thậm chí 'nữ nhân Mộc Quỳ' này, còn có khả năng chiêu mời thiên khiển! "Có chút khó giải quyết rồi." "Nhưng quả thật là mở rộng tầm mắt!" Tề Thiết Chủy tấm tắc khen ngợi, cảm khái vạn phần: "Ta nhớ trong cổ tịch, 'Mộc Quỳ' này còn có một biệt danh khác, gọi là 'Sơn Quỷ'." "Mượn linh khí trời đất để trưởng thành, mượn địa khí để tuôn ra…" Nói đến đây, Tề Thiết Chủy hơi sững người, trầm giọng nói: "Mộc gia, chúng ta dường như đã bỏ qua một vấn đề!" Trần Mộc cười một tiếng, gật đầu. "Bỏ qua cái gì?" Trần Tiểu Đao không hiểu.

Tề Thiết Chủy vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Lúc này địa khí tuôn ra xung kích thiên tượng, điều này sẽ che đậy thiên cơ, biết đâu… còn có cơ hội tránh được thiên khiển!!" Sự thật chứng minh, suy đoán của Tề Thiết Chủy không phải là không có lý.

Bầu trời Trùng Cốc lúc này, do địa khí tuôn ra, khiến cho thiên tượng hỗn loạn, khó mà nắm bắt!

Vết nứt màu đỏ máu xé toạc trong mây đen, đó là do hà quang chiếu rọi.

Nhưng cũng chính vì vậy, dưới cục diện hỗn loạn của địa khí tuôn ra, phong thủy cục xung quanh có thể nói là hoàn toàn bị đảo lộn, rất khó để định ra được vị trí phong thủy chính xác!

Mà điều này, lại vừa hay là một cơ hội tuyệt diệu để che đậy thiên cơ, làm nhiễu loạn tầm nhìn! "Có thể tránh được thiên khiển hay không, còn chưa nói chắc được." "Nhưng cho dù thật sự có thiên khiển tẩy lễ, thì có sao đâu?" Trần Mộc cười xua tay, hoàn toàn không để ý.

Thiên khiển mà người thường nói đến, ở đây thực ra là thiên kiếp.

Đặc biệt là những loại sơn tinh dã quái, sau khi tu luyện đến một mức độ nhất định, tất yếu sẽ phải trải qua kiếp nạn tẩy lễ, mới có thể lột xác, hoặc là thoát thai hoán cốt!

Đó chính là thiên, địa, nhân tam kiếp! "Thiên kiếp, chín mươi chín phần trăm khả năng sẽ là thiên lôi giáng xuống, dùng để hủy diệt, đây là kiếp số khó chống đỡ nhất cũng là hung mãnh nhất." "Trên thế gian hơn chín thành sơn tinh dã quái khi tu luyện đến một cảnh giới nào đó, cơ bản đều chết dưới tay thiên kiếp này, tro bay khói tan, hồn phi phách tán." Trần Mộc yên lặng đứng trước bụi dây leo thô tráng đó, im lặng quan sát.

So sánh ra, thiên kiếp, lôi kiếp, lại chính là loại kiếp số mà Trần Mộc ít lo lắng nhất, cũng là thứ hắn tự tin nhất, có thể đỡ được, thậm chí còn có thể chuyển hóa nó thành thực lực của bản thân, nâng cao thêm!

Đương nhiên cũng là vì, 【Ngũ Lôi Chính Pháp】 mà Trần Mộc tu luyện, hiện tại đã gần như đạt đến cảnh giới đại thành.

Hơn nữa trước đó, thiên kiếp, thiên lôi, Trần Mộc cũng không phải là lần đầu tiếp xúc, thậm chí trong tia sét mà hắn phóng ra, còn mang theo khí tức tru diệt cường đại của thiên lôi!

Điều này cũng có nghĩa là, nếu thật sự có thiên lôi giáng xuống, có lẽ sẽ giúp 【Ngũ Lôi Chính Pháp】 của Trần Mộc tiến thêm một bậc, cũng có thể khiến khí tức tru diệt thiên lôi trong cơ thể mình, lên một tầng cao mới!

Chương 404

"Thiên địa nhân tam kiếp, có lẽ thật sự là quá trình mà 'Mộc Quỳ cô nương' này phải trải qua." "Mộc gia." Tề Thiết Chủy đứng trước mặt Trần Mộc, nghi hoặc hỏi: "Nếu nói về thiên cơ thiên lý, có rất nhiều thứ đã là chuyện định sẵn trong mệnh, điều này có nghĩa là…" "Cho dù chúng ta không đến Điền Nam Trùng Cốc này tìm mộ Hiến Vương, tìm 'Xà Thần Chi Nhãn', 'Mộc Quỳ cô nương' này vẫn sẽ trải qua ba kiếp thiên, địa, nhân, mới có khả năng thoát khỏi thân phận địa tinh, thoát thai hoán cốt?" "Đúng vậy." Trần Mộc khẽ gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

Trừ những trường hợp cực kỳ cá biệt ra, đại bộ phận người, yêu thú, tinh quái, trên thực tế vận mệnh, quỹ đạo của bọn họ, đều đã được định sẵn, là chuyện đã được viết sẵn!

Cũng có nghĩa là, ở giai đoạn nào, họ sẽ gặp phải người nào, chuyện gì, tao ngộ gì, cơ duyên gì, đều đã được định sẵn trong mệnh, chắc như đinh đóng cột, cực kỳ khó thay đổi!

Mà những trường hợp ngoại lệ cực kỳ cá biệt, có thể nói là phượng mao lân giác.

Ví dụ như, Gà Phượng Minh Nộ Tình, lại ví dụ như Tô Bạch Hồ, con cửu vĩ bạch hồ kia. "Vậy nếu giả sử thiên kiếp chính là thiên lôi tru diệt." "Thì địa kiếp và nhân kiếp còn lại, lại là gì đây?

Mộc gia?" Tề Thiết Chủy khiêm tốn thỉnh giáo, lòng cầu tri rất mạnh.

Là một viên tướng tài đắc lực dưới trướng Trần Mộc, chiến đấu lực của Tề Thiết Chủy tuy kém, nhưng về kiến thức và nhãn lực, đều khá tốt, còn mạnh hơn Giá Cô Sảo một chút!

Tự nhiên, liên quan đến những chuyện trước đây chưa từng có cơ hội tìm hiểu, Tề Thiết Chủy bây giờ chắc chắn muốn biết nhiều hơn, hiểu nhiều hơn, để bản thân có thể nâng cao, tăng thêm kinh nghiệm. "Địa kiếp ta tạm thời vẫn chưa xác định được." "Nhưng mà nhân kiếp…" Trần Mộc khẽ cười, chỉ vào chính mình.

Lập tức, Tề Thiết Chủy bừng tỉnh, thông suốt ra rất nhiều điều.

Nhân kiếp, chẳng phải là con người sao?!

Nói về công dụng và sự đặc biệt của 'Mộc Quỳ', nó tuyệt đối được xem là một loại thiên tài địa bảo cực kỳ lợi hại!

Ăn vào có thể cường thân kiện cốt, tăng cường thể phách, loại bỏ tạp chất trong cơ thể, còn có tác dụng chữa thương vô cùng tinh thuần, dùng để trị liệu nội thương hay ngoại thương đều rất tốt.

Đương nhiên, phương pháp ăn tốt nhất, chính là trực tiếp cắt nát 'Mộc Quỳ' ra, ăn sống, đây là cách dùng có dược hiệu tốt nhất, lợi ích cũng lớn nhất.

Đây, chính là nhân kiếp!!

Lấy 'Mộc Quỳ' trước mắt này mà nói, nhân kiếp mà nó phải gặp phải, chính là đám người Trần Mộc!

Cũng may, nó gặp phải là Trần Mộc.

Nếu đổi lại là người khác, những người không biết hàng không biết gốc rễ, đột nhiên nhìn thấy 'Mộc Quỳ' này, chẳng phải sẽ xem nó như quái vật sơn quỷ, trực tiếp loạn đao phân thây, phanh thây xẻ thịt sao?!

Mà cho dù là người biết hàng, họ biết được lợi ích của 'Mộc Quỳ', biết được dược hiệu của nó, ngược lại cũng sẽ cho nó một lần đãi ngộ phanh thây xẻ thịt, loạn đao phân thây, nuốt sống nó đi!

Nói cách khác, thiên tài địa bảo như ‘Mộc Quỳ’, mà lại đã trưởng thành thành hình người, không biết bao nhiêu năm tuổi, thứ này đặt ở bên ngoài tuyệt đối là siêu cấp vật phẩm sưu tầm hàng đầu, ai mà không ra giá cao ngất trời để mua?!

Đây là… nhân kiếp! "Đợi đã." "Nếu như tính theo thiên cơ thiên lý, nhân kiếp của ‘Mộc Quỳ’ này, có lẽ không phải là chúng ta, mà là…" Trần Mộc như có điều suy nghĩ, mày hơi nhướng lên.

Hắn nhớ rất rõ, trong nguyên tác, ba người Shirley Dương bị Vạn Niên Lão Tiên Chi truy đuổi, đến đây, tình cờ mới phát hiện ra ‘Mộc Quỳ’ ẩn giấu trong lớp dây leo bao bọc này!

Để giải quyết thi độc mà Shirley Dương trúng phải, và cũng là để lấp bụng, thoát thân, ba người Shirley Dương cũng đã trực tiếp loạn đao phân thây ‘Mộc Quỳ’, ăn sống nuốt tươi, mới may mắn nhặt về được một mạng!

Mà điều này… "Chậc, quả thật có chút hương vị của số mệnh." Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu: "Tính ra, thiên cơ luân hồi này cũng giống như một vòng tròn, loanh quanh luẩn quẩn, cuối cùng người có liên quan vẫn đến được đây." Ý của hắn trong câu nói này, dĩ nhiên chính là… Giá Cô Sảo!

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy không biết Trần Mộc đang trầm tư điều gì, hắn thì vẫn luôn suy nghĩ xem ‘địa kiếp’ rốt cuộc là chỉ kiếp số gì?

Địa khí tuôn ra, hay là… một loại đại nạn do địa tinh nào đó mang lại?!

“Cái gọi là địa kiếp, theo suy đoán của ta thì có hai loại, cũng vừa khéo giống như ngươi đã ước tính, không sai.” “Một là địa khí bị phát tiết ra ngoài, khiến cho kết cấu địa mạch sụp đổ.” “Hai là một sinh vật nào đó sinh ra từ đất gây nên kiếp số.” Trần Mộc liếc nhìn Tề Thiết Chủy, nhàn nhạt nói.

Tề Thiết Chủy gật đầu lia lịa, mở miệng nói: "Địa khí phát tiết, kết cấu địa mạch sụp đổ, khiến cho phong thủy nơi đây hoàn toàn hỗn loạn, cân bằng linh khí trời đất mất đi, đây quả thực là một kiếp nạn vô cùng lợi hại, có lẽ có thể khiến cho 'Mộc Quế' này vì mất đi dinh dưỡng mà khô héo chết đi." "Vậy thì cái sinh vật sinh ra từ đất kia…" Nói đến đây, Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh bèn buông tay, trầm giọng nói: "Chuyện này còn chưa rõ ràng sao, Tề gia chủ, trên đường chúng ta đến đây, sinh vật lợi hại nhất mà chúng ta gặp phải là gì?" "Vạn Niên Lão Tiên Chi!" Tề Thiết Chủy thở dài một hơi.

Đáp án này lão đã sớm đoán ra, chỉ là vẫn luôn không dám chắc chắn mà thôi!

Phải nói trong Trùng Cốc Điền Nam này, trong phạm vi của Hiến Vương Mộ, sinh vật hiếm có và lợi hại nhất sinh ra từ đất, ngoài Vạn Niên Lão Tiên Chi ra, chắc chắn không có gì khác!

"Quá đỗi bình thường." "Nếu không có sự xuất hiện của chúng ta, Vạn Niên Lão Tiên Chi này chắc chắn sẽ biến thành một phiền phức khổng lồ, một đường thôn phệ, trở thành một con quái vật không thể miêu tả." Trần Mộc khẽ thở dài.

Phải biết rằng, tầng mộ thất cao nhất của Hiến Vương Mộ chính là do xác chết của Vạn Niên Lão Tiên Chi này tạo thành, mà bên trong lại có thủ đoạn mà Hiến Vương đã giấu đi!

Đó chính là dùng thi thể lấp đầy, khiến nó được ôn dưỡng trong vị trí phong thủy thần tiên của 'Thủy Long Vựng' này.

Chỉ cần có hoạt khí, Vạn Niên Lão Tiên Chi sẽ phục sinh!

Hơn nữa, điều lợi hại nhất là, Vạn Niên Lão Tiên Chi này sẽ vì bên trong chứa quá nhiều thi thể mà hình thành nên một 'thi động' cực kỳ lợi hại, điên cuồng thôn phệ, trở thành quái vật!

Một khi Vạn Niên Lão Tiên Chi này được thả ra ngoài, những thứ xung quanh trong Trùng Cốc này, thứ nào mà không bị nó nuốt chửng chứ?!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là địa kiếp của 'Mộc Quế'!!

"Thật không ngờ…" "Vận khí của 'Mộc Quế cô nương' này thật tốt quá, nhân kiếp là chúng ta, còn địa kiếp là Vạn Niên Lão Tiên Chi thì lại bị Mộc gia ngài thu phục rồi." Tề Thiết Chủy vô cùng cảm khái, tấm tắc lấy làm lạ: "Đây chẳng phải tương đương với việc, Mộc gia ngài đã giúp 'Mộc Quế cô nương' giải quyết hai trong ba kiếp Thiên, Địa, Nhân rồi sao?" Cách đó không xa, Già La khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Thậm chí cả 'thiên kiếp', khả năng cao cũng sẽ bị Tướng công trực tiếp giải quyết luôn…" Lập tức, Tề Thiết Chủy và Chá Cô Tiếu đều sững sờ, phản ứng lại.

Trời ạ, đây là đãi ngộ gì, là cơ duyên gì thế?!

Đối với loại sơn tinh dã quái này, ba kiếp Thiên, Địa, Nhân gần như có thể nói là kiếp nạn đoạt mạng, làm gì có chuyện dễ dàng thoát được?

Lần này, dù cho Tề Thiết Chủy và Chá Cô Tiếu là hai người đã từng chứng kiến nhiều chuyện kỳ quái, cũng vạn vạn lần không ngờ tới, cơ duyên và vận khí của 'Mộc Quế' này lại tốt đến mức độ như vậy, quả thực là bùng nổ!

"Đến lúc đó rồi nói." "Nghỉ ngơi trước đã." Trần Mộc xua xua tay, ra hiệu cho Trần Tiểu Đao bê bàn trà và các vật dụng khác lại gần.

Từ lúc vào Trùng Cốc Điền Nam, đi xuyên qua Hồ Lô Động, lại tìm được Hiến Vương Mộ, thu Vạn Niên Lão Tiên Chi, chặt đầu Hiến Vương, lấy được 'Xà Thần Chi Nhãn'.

Cho đến tận bây giờ, sợi dây thần kinh luôn căng thẳng của mọi

người mới hoàn toàn được thả lỏng!

Thời gian chờ đợi luôn rất dài.

Đặc biệt là trong tình huống thiên tượng biến đổi, có lẽ chỉ có Trần Mộc và Già La mới có thể bình tâm tĩnh khí, tĩnh tâm tu luyện công pháp, cảm ngộ sự biến đổi thanh trọc của khí tức giữa trời đất.

Lần chờ đợi này kéo dài đúng bảy ngày!

Đến cả Trần Mộc cũng hoàn toàn không lường trước được, việc phá hủy Hiến Vương Mộ gây ra sự phát tiết địa khí lại có thể kéo dài suốt bảy ngày!

Ngoài hai ngày đầu tiên cuồng phong gào thét, địa khí phát tiết, năm ngày còn lại, vì địa khí xung kích thiên tượng, phong thủy, âm dương mất cân bằng, thanh trọc hỗn loạn, cho nên đã hình thành những trận mưa như trút nước điên cuồng!

Trong màn mưa dày đặc, Trần Mộc bình tĩnh nhìn vào bụi dây leo to khỏe kia.

Sâu bên trong bụi dây leo ấy, chính là 'Mộc Quế cô nương' đang ngủ say.

Đúng vậy, cho dù thiên tượng xung quanh hỗn loạn, kết cấu phong thủy hỗn loạn, địa khí phát tiết, 'Mộc Quế cô nương' này vẫn nhắm mắt ngủ say, vô cùng bình tĩnh và an lành.

Nếu nói có điểm nào đó không giống, thì đó chính là những hình xăm dạng vòng tuổi trên người 'Mộc Quế cô nương' đã bắt đầu có sự thay đổi!

Làn da vốn như ngọc dương chi mỹ miều, trên đó vốn có những hình xăm dạng vòng tuổi màu xanh lục sẫm, trông rất bắt mắt, hiệu ứng thị giác cũng vô cùng mạnh mẽ.

Chương 405

Mà bây giờ, những hình xăm dạng vòng tuổi màu xanh lục sẫm này đã ẩn đi và biến mất phần lớn!

Dường như những hình xăm màu xanh lục sẫm đã biến mất đều tập trung hết vào trán của 'Mộc Quế cô nương', hình thành một ấn ký nhỏ hình dây leo.

"Thời gian chắc cũng sắp đến rồi." "Đợi đến khi tất cả hình xăm vòng tuổi trên người nàng biến mất, chuyển hết lên ấn đường, cũng chính là lúc thiên kiếp cuối cùng giáng xuống." Trần Mộc lòng dạ biết rõ, thời khắc cuối cùng này sẽ không còn xa nữa.

Hương trà lượn lờ.

Một khoảng không gian lớn xung quanh bàn trà đã bị cách ly, tựa như độc lập với thế giới bên ngoài, vô cùng đặc biệt.

Nào hay biết, đây chính là Trần Mộc đã sử dụng 【Phong Hậu Kỳ Môn】, thay đổi và tạo ra một kỳ môn cục, cũng coi như là đã tách ra khỏi thế giới ban đầu!

"Sẽ rất khó giải quyết sao, Tướng công?" Già La ngồi ngay ngắn trước mặt Trần Mộc, vừa rót trà vừa hỏi: "Liên quan đến 'Xà Thần Chi Nhãn'…" "Phải về rồi từ từ xử lý." Trần Mộc gật gật đầu.

Trong bảy ngày chờ đợi này, Trần Mộc cũng đã nghiên cứu 'Xà Thần Chi Nhãn' vài lần, và để cho an toàn, hắn còn đặt 'Xà Thần Chi Nhãn' vào trong 【Phong Hậu Động Thiên】 một cách thỏa đáng.

Chỉ có điều, muốn tách 'Xà Thần Chi Nhãn' ra khỏi đầu của Hiến Vương, việc này cần tiêu tốn rất nhiều tâm lực của Trần Mộc, không phải là chuyện có thể làm trong một sớm một chiều, hao tổn vô cùng

lớn!

Mà lúc này… Ngay lúc Trần Mộc đang suy tư, một giọng nói đã suốt bảy ngày không còn nghe thấy, vô cùng đột ngột, nhưng lại dịu dàng lạ thường vang lên trong đầu hắn!

"Thiên kiếp… sắp giáng xuống rồi." "Thật lòng cảm ơn ngài." Giọng nói ấm áp mà mềm mại trực tiếp vang lên trong đầu Trần Mộc.

Đó là một cảm giác nhẹ nhàng, có thể khiến người ta bất giác nảy sinh cảm giác thân thiết, theo bản năng muốn kết giao với đối phương.

Mà giọng nói này, đến từ… nữ nhân Mộc Quế!

"Không cần khách sáo." Trần Mộc khẽ gật đầu, mở miệng ra lệnh: "Già La, điều khiển phi kiếm, đưa bọn họ đến nơi xa hơn một chút chờ đợi." "Hiểu rồi, Tướng công." Già La lập tức hiểu ý của Trần Mộc.

Đó là thiên kiếp!

Thiên kiếp chính là thiên lôi, trong đó ẩn chứa khí tức tru diệt cực kỳ mạnh mẽ, sức mạnh này nếu người thường muốn chống đỡ, thuần túy là đi tìm chết!

Tan thành tro bụi, hồn bay phách tán, không phải là chuyện nói chơi!

Mà vấn đề nằm ở chỗ, loại thiên lôi mạnh mẽ như vậy, dù là Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu, hai người đang tu luyện 【Dương Ngũ Lôi】, cũng vạn lần không dám chống đỡ, đó thuần túy cũng là đi tìm chết!

"Đi thôi, xem tình thế này, chắc là thiên kiếp sắp đến rồi." Tề Thiết Chủy xua tay, không chuẩn bị ở lại lâu.

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu thì cảm thấy có chút đáng tiếc,

nhưng hai người cũng rõ ràng, với tu vi cảnh giới hiện tại của họ, cũng như tầng thứ tu luyện về phương diện 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, thực sự vẫn còn kém quá xa!

Trần Mộc có thể chịu được sự tôi luyện của thiên lôi, không có nghĩa là Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu cũng có thể chịu đựng được!

Sự hiểu biết khác nhau, tu vi cảnh giới khác nhau, tự nhiên, sức mạnh mà mỗi người có thể chịu đựng và hóa giải cũng khác nhau.

"Còn có điều gì cần chú ý không, Tướng công?" Già La điều khiển phi kiếm, lơ lửng ở một bên, quay đầu nhìn Trần Mộc: "Vị 'Mộc Quế cô nương' này, có cần giúp nàng phòng ngự không…" "Có ta đây." Trần Mộc cười, véo nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của Già La.

"Được, ta hiểu rồi." Già La lúc này mới gật đầu, có phần yên tâm hơn.

Rất nhanh, phi kiếm bay vút lên, lơ lửng giữa không trung.

Tu luyện của Già La về phương diện 【Ngự Kiếm Thuật】 vẫn khá lợi hại, thiên phú cũng tuyệt đối đủ mạnh, tốc độ nắm bắt cực kỳ nhanh!

Đương nhiên, loại công pháp kỹ năng càng đơn giản dễ học này, tu luyện về sau lại càng khó khăn.

Đây là một đạo lý rất mộc mạc.

Đại đạo chí giản!

Vị trí phi kiếm lơ lửng, vừa khéo có thể nhìn rõ tình hình trên cổ sạn đạo, thu hết vào mắt.

"Trời tối thế này, thật là quá đáng." "Chỉ thiếu một chút nữa là đến mức đưa tay không thấy năm ngón…" Tề Thiết Chủy ngẩng đầu nhìn trời, tấm tắc lấy làm lạ.

Trần Tiểu Đao thở dài một hơi, hứng thú vơi đi: “Theo ý của gia chủ, lần này thiên lôi nhắm vào ‘Mộc Quế cô nương’ kia, sẽ rất mạnh sao?

Chúng ta không chịu nổi à?” “Không chịu nổi.” Chá Cô Tiếu rất có tự mình hiểu lấy.

Nghe hai người trò chuyện về thiên lôi, Tề Thiết Chủy cũng có chút hứng thú, nghi hoặc hỏi: “Nếu nói như vậy, Chá Cô huynh, Tiểu Đao, hai người tu luyện cũng là 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, tại sao lại không chịu nổi sự công kích của thiên lôi này?” “Theo lý mà nói.” “Lôi điện thứ này chẳng phải là cùng một nguồn gốc sao, hai người các ngươi không nên phải chịu quá nhiều tổn thương từ thiên lôi chứ?

Ngược lại còn được lợi mới đúng!” Tuy rằng Tề Thiết Chủy chưa từng tu luyện 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, nhưng theo Trần Mộc đã lâu, Tề Thiết Chủy thuộc dạng chưa ăn thịt heo nhưng đã thấy heo chạy, cũng biết mối liên hệ giữa các loại lôi điện, sẽ không quá xa lạ, không đến mức dốt đặc cán mai.

“Không đơn giản như vậy đâu, Tề gia chủ.” Chá Cô Tiếu lắc đầu, trầm giọng nói: “Trong thiên lôi này ẩn chứa khí tức tru diệt, là một loại khí tức hủy diệt đến cực hạn, mạnh mẽ vô cùng, gần như không thể ngăn cản.” “Đúng là, tu luyện 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, sẽ ở một mức độ nhất định miễn nhiễm một số tổn thương từ thiên lôi.” “Chỉ có điều chúng ta tu luyện chỉ là ‘Dương Ngũ Lôi’ đơn nhất, vẫn chưa đạt đến trình độ âm dương ngũ lôi giao dung quán thông, cho nên…” Những lời còn lại không cần phải nói nữa, Tề Thiết Chủy đã hiểu rõ.

Chỉ dựa vào ‘Dương Ngũ Lôi’ thuần túy, muốn chống lại sự công kích của thiên lôi và thu được lợi ích từ đó, về cơ bản là chuyện không thể!

Mà yếu tố then chốt nhất để chống lại thiên lôi, chính là 【Ngũ Lôi

Chính Pháp】 hoàn chỉnh, âm dương ngũ lôi giao dung quán thông, như vậy mới có cơ hội!

Sau một hồi giải thích, Tề Thiết Chủy đã hiểu rõ sự lợi hại trong đó, không khỏi tấm tắc lấy làm lạ.

Cùng lúc đó, trên cổ sạn đạo.

Trần Mộc bình tĩnh đứng trước bụi dây leo to khỏe kia, lặng lẽ quan sát 'nữ nhân Mộc Quế' đang ẩn mình bên trong.

Bảy ngày trôi qua, những hình xăm màu xanh lục sẫm giống như vòng tuổi trên người 'nữ nhân Mộc Quế' đã hoàn toàn thu lại và biến mất, hội tụ tại ấn đường của nàng!

Cuối cùng, những hình xăm màu xanh lục sẫm này đã hình thành một dấu ấn nhỏ hình dây leo, bắt mắt, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến dung nhan tuyệt mỹ của nàng, ngược lại còn tăng thêm vài phần cảm giác đặc biệt.

"Cảm giác thế nào?" Đối mặt với câu hỏi của Trần Mộc, 'nữ nhân Mộc Quế' trong bụi dây leo run lên một cái, nhẹ nhàng đáp lại: "Chỉ còn bước cuối cùng, chỉ cần thoát khỏi dây leo sinh ra từ đất… là được rồi." Thoát khỏi dây leo sinh ra từ đất!

Thứ được nhắc đến, tự nhiên chính là những sợi dây leo to khỏe đang bao bọc xung quanh 'nữ nhân Mộc Quế' này!

Sinh ra từ trong dây leo, cuối cùng lại phải thoát khỏi sự trói buộc của nó.

"Sau khi vượt qua ba kiếp Thiên, Địa, Nhân, hãy đi theo ta." Giọng của Trần Mộc rất bình tĩnh. 'Nữ nhân Mộc Quế' dường như đang cố gắng hết sức để mở đôi mắt đẹp, nhưng cuối cùng chỉ khẽ gật đầu, phần cổ dường như có chút thay đổi.

Sự khác thường này cũng khiến Trần Mộc có chút kinh ngạc.

Phải nói bản thể của ‘nữ nhân Mộc Quế’ này, nói thẳng ra thực chất là một loại thiên tài địa bảo cực kỳ lợi hại, chỉ là thực vật!

Dù có giống người đến đâu, cuối cùng cũng không phải là người.

Quan sát vệt ửng hồng kia, Trần Mộc thực sự có chút không hiểu.

Nhưng đúng lúc này, ngay lúc Trần Mộc đang trầm tư, trên bầu trời vốn đã mây đen giăng kín, màn mưa như trút nước đột nhiên ngừng lại, tựa như thời gian đã tạm dừng!

Màn trời đầy lôi xà, đột nhiên sôi trào!

Tựa như trong đám mây đen kia, đang có hàng ngàn hàng vạn con lôi xà đang cuộn trào, đại quân áp trận, cảm giác áp bức cực mạnh!

“Đến rồi.” “Thiên lôi thứ nhất.” Trần Mộc đột nhiên giơ tay phải lên.

Chương 406

Trong khoảnh khắc, thiên lôi, giáng xuống!!

Đạo thiên lôi đó đến vừa nhanh vừa gấp, hoàn toàn không cho người ta bất kỳ thời gian phản ứng nào, gần như trong nháy mắt đã giáng xuống, đến gần!

Khoảng cách với Trần Mộc và 'nữ nhân Mộc Quế', chỉ còn chưa đầy một mét!

Khoảng cách ngắn như vậy, cộng thêm tốc độ của thiên lôi cực nhanh, trong mắt người thường đây căn bản là một đòn công kích không thể đỡ nổi!

Nhưng chẳng ai ngờ được, Trần Mộc chỉ giơ tay phải lên, năm ngón tay xòe ra, một luồng lôi điện chói mắt đang lóe lên nhảy múa giữa bàn tay phải của Trần Mộc, có thể thấy rõ ràng, âm dương ngũ lôi đang rung động!

Trong nháy mắt, hai loại lôi điện hoàn toàn khác nhau, va chạm vào nhau!

Ầm ầm!!!

Tiếng sấm nổ dữ dội, inh tai nhức óc, càng khiến bốn người trên phi kiếm sinh ra một cảm giác màng nhĩ sắp bị chấn vỡ, nhịp tim thậm chí cũng bị ảnh hưởng rất lớn, khí huyết sôi trào!

"Đỡ được rồi?!" "Trời đất ơi, Mộc gia vậy mà trực tiếp đỡ được đạo thiên lôi này, chứ không phải chịu đựng sự tôi luyện của nó?

Đây dường như là để bảo vệ?" Tề Thiết Chủy nhìn rất rõ, ánh mắt kinh ngạc.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai có thể tin được cảnh

tượng trước mắt này?!

Thiên lôi giáng từ trên trời xuống, thiên lôi ẩn chứa khí tức tru diệt, vậy mà lại bị Trần Mộc dùng một tay đỡ lấy một cách nhẹ nhàng thoải mái như vậy!

Tí tách tí tách… Hai loại lôi điện không ngừng va chạm, sức mạnh kinh khủng sinh ra từ sự va chạm của hai luồng sức mạnh dường như đủ để hòa tan vạn vật trên thế gian này!

Thỉnh thoảng có một hai con lôi xà bắn ra, uy lực kinh khủng mà nó mang lại khiến cho đám người trên phi kiếm tê cả da đầu!

Chỉ một con lôi xà to bằng ngón tay phóng ra, đã có thể đánh ra một cái hố cháy đen trên vách đá!

Trước sau chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tiếng nổ, tiếng va chạm, liên tiếp không ngừng!

Vách đá xung quanh, cổ sạn đạo, lúc này không nghi ngờ gì đã phải chịu sự tàn phá khủng khiếp, thậm chí có đoạn cổ sạn đạo trực tiếp bị nổ tung, gãy thành nhiều đoạn!

"Có chút thú vị." "Thiên lôi dùng để tru diệt sơn tinh dã quái, dường như hoàn toàn khác với loại phải chịu khi luyện khí trước đây, khí tức có vẻ càng thêm mãnh liệt cuồng bạo…" Cảm nhận của Trần Mộc là rõ ràng nhất.

Một tay đỡ thiên lôi?

Đối với hắn mà nói không phải là chuyện khó!

Dù sao đi nữa, Trần Mộc cũng tu luyện 【Ngũ Lôi Chính Pháp】 hoàn chỉnh, và với tu vi cảnh giới và trình độ hiện tại của hắn, thực sự không tầm thường!

Chống lại thiên lôi, đỡ lấy thiên lôi, và dùng nó để… tôi luyện bản

thân thêm một bước!

Nhưng dưới khí trường lôi điện mạnh mẽ này, 'nữ nhân Mộc Quế' cũng không thể kiềm chế mà bị ảnh hưởng, lúc này trông vô cùng đau đớn.

Mà những sợi dây leo ẩn náu, bảo vệ hoặc có thể nói là trói buộc 'nữ nhân Mộc Quế', đều bị ảnh hưởng và lan đến bởi khí trường lôi điện này, từng tầng vỡ nát!

Đó là sự vỡ nát theo đúng nghĩa đen, tiêu tán, hóa thành bụi phấn.

Quả thực, dây leo sinh ra từ đất ở nơi đây, lại còn to khỏe lạ thường, nếu đổi lại là đao kiếm bình thường thì căn bản không thể chặt đứt!

Nhưng khi đối mặt với khí trường lôi điện này, những sợi dây leo cứng như sắt này lại không chịu nổi dù chỉ một chút, dễ dàng bị nghiền nát, không hề có sức chống cự!

"Kiên trì lên." "Ngươi muốn thoát khỏi lớp vỏ ban đầu, có được cuộc sống mới, vậy thì sự dày vò trước mắt này là quá trình bắt buộc phải trải qua." Giọng của Trần Mộc đặc biệt bình tĩnh và lãnh đạm, mà những lời này, tự nhiên cũng là nói cho 'nữ nhân Mộc Quế' nghe.

Muốn thoát thai hoán cốt, hóa thành người, thoát khỏi lớp vỏ ban đầu và sự trói buộc của thân phận.

Không trải qua chút dày vò nào mà làm được, làm sao có thể?!

"Ta hiểu…" "Vất vả cho ngài rồi, Mộc gia." Nghe thấy giọng của 'nữ nhân Mộc Quế', lông mày của Trần Mộc cũng không thể kiềm chế mà khẽ nhướng lên.

Mộc gia?

Cách gọi này đúng là Tề Thiết Chủy gọi nhiều nhất.

Có lẽ chính là trong bảy ngày này, cách gọi này đã bị 'nữ nhân Mộc Quế' này học được, theo bản năng mà dùng.

Đây là tôn xưng, cũng là cảm kích.

Lời còn chưa dứt, đạo thiên lôi thứ hai mang theo gió lớn ầm ầm kéo đến, tốc độ của nó thậm chí còn nhanh hơn, mạnh hơn, gấp hơn đạo thiên lôi đầu tiên!

Ầm ầm ầm!!

Thiên lôi nổ tung, như một con rồng bạc từ trong mây đen lao xuống, trực tiếp áp xuống đỉnh đầu Trần Mộc!

Đến lúc này, đám người đứng trên phi kiếm mới bắt được một chi tiết cực nhỏ!

"Trời đất ơi, lại là chuyện như thế này?!" "Chá Cô huynh, ngươi có thấy không???" Tề Thiết Chủy kinh hô một tiếng.

Tu vi thực lực chiến đấu của lão tuy kém, nhưng nhãn lực lại cực tốt!

"Thấy rồi." Chá Cô Tiếu gật đầu lia lịa, rõ ràng cũng bị sự khác thường trong khoảnh khắc vừa rồi làm cho kinh ngạc, trong ánh mắt đầy vẻ không thể tin được.

"Là gì vậy?

Tôi không thấy!" Trần Tiểu Đao ngẩn người một lúc lâu.

Bên cạnh, Già La khẽ thở dài, mở miệng nói: "Trong khoảnh khắc thiên lôi giáng xuống, Tướng công đã cưỡng ép dẫn đường cho thiên lôi đánh về phía mình." Cưỡng ép dẫn đường cho thiên lôi, đánh về phía mình?

Lời này vừa nói ra, mọi người mới phản ứng lại, đều có chút kinh ngạc.

Mục tiêu ban đầu của thiên lôi này, phải là 'nữ nhân Mộc Quế' mới đúng!

Mà Trần Mộc lại có thể dùng khí trường đặc thù, dùng 【Ngũ Lôi Chính Pháp】, cưỡng ép dẫn đường cho thiên lôi chuyển hướng về phía mình, từ đó đỡ lấy!

Nói cách khác, tương đương với việc Trần Mộc đã cưỡng ép thay đổi mục tiêu mà thiên lôi vốn muốn tru diệt, thành chính mình!

"Mộc gia lần này thật sự đã để tâm rồi." Tề Thiết Chủy thở dài, mở miệng nói: "Từ tình hình hiện tại mà xem, liên tiếp mấy đạo thiên lôi này đối với Mộc gia mà nói, căn bản không có áp lực gì phải không?" "Chắc là không có đâu nhỉ?" Trần Tiểu Đao có chút không chắc chắn, sắc mặt ngưng trọng.

"Khó nói." Chá Cô Tiếu cũng sắc mặt ngưng trọng, không dễ phán đoán.

Dù hai người đối với Trần Mộc đều tuyệt đối sùng bái và mù quáng nghe theo.

Nhưng lúc này, cảm nhận được khí tức tru diệt cực mạnh ẩn chứa trong thiên lôi, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu đều vẫn có chút không dám chắc chắn.

"Việc này giống như đại yêu độ kiếp vậy." "Nhưng Tướng công chắc sẽ không sao đâu." Già La nhẹ giọng nói.

Đang nói chuyện, trên cổ sạn đạo, bụi dây leo to khỏe kia từng tầng vỡ nát, hóa thành bụi phấn tro tàn, dưới ảnh hưởng của khí trường lôi điện mà tứ tán tiêu tan!

Mà 'nữ nhân Mộc Quế' ẩn mình trong đó, thì đã thoát khỏi gông cùm xiềng xích!

Chương 407

Chiếc váy dài màu xanh lục sẫm kia, dưới sự va chạm dữ dội của lôi điện vô cùng bắt mắt, nhưng lại cho người ta một cảm giác tương phản mạnh mẽ!

Nàng, đã mở đôi mắt đẹp kia ra.

"Đây có được coi là độ kiếp thành công chưa?" "Thành công thoát thai hoán cốt, hóa hình thành người???" Tề Thiết Chủy mặt đầy kinh ngạc.

Cảnh tượng như vậy, người bình thường có lẽ mấy đời cũng không có khả năng nhìn thấy một lần!

Thậm chí cũng có thể nói, những người có mặt ở đây, đã toàn trình chứng kiến 'nữ nhân Mộc Quế' từ một thiên tài địa bảo, sơn tinh dã quái, thoát thai hoán cốt hóa thành hình người!

"Chắc là vẫn chưa." "Thiên kiếp không nên chỉ có hai đạo thiên lôi này giáng xuống, nhưng suy nghĩ kỹ lại, dường như số lượng thiên lôi cũng sẽ không quá nhiều." Chá Cô Tiếu ngẩng đầu nhìn trời một cái.

Bầu trời vốn mây đen giăng kín, sau khi hai đạo thiên lôi kia giáng xuống, không biết có bao nhiêu mây đen đã bị đánh tan, để lộ ra những khoảng trống rất lớn!!

Đây chính là sự mạnh mẽ của thiên lôi.

"Chẳng lẽ phải đánh đến bảy bảy bốn mươi chín ngày sao?

Nói đến độ kiếp…" Bên cạnh, Trần Tiểu Đao hơi do dự, trầm giọng nói: "Chắc không lâu nữa, gia chủ của chúng ta cũng sắp đến lúc độ kiếp rồi nhỉ." "Tôi nhớ trong một số tiểu thuyết miêu tả người tu luyện độ kiếp, ít nhất cũng phải là bảy bảy bốn mươi chín ngày,

mới có thể tôi luyện ra được chân chính vô thượng tiên nhân chi khu!" "Bớt xem mấy cuốn tiểu thuyết vô vị đi." Tề Thiết Chủy bĩu môi.

"Bảy bảy bốn mươi chín ngày thực sự có chút khoa trương rồi." Chá Cô Tiếu dở khóc dở cười, xua tay: "Bảy ngày đã được coi là sự dày vò và kiếp nạn khổng lồ rồi phải không?

Ngươi thật sự nghĩ độ kiếp là luyện đan à?

Lò Bát Quái của Thái Thượng Lão Quân?" Ngay lúc mấy người đang nghi hoặc tò mò, đạo thiên lôi thứ ba, giáng xuống!

Đạo thiên lôi thứ ba này, so với hai đạo thiên lôi trước, to khỏe hơn, hung mãnh hơn, cuồng bạo hơn rất nhiều!!

Ầm ầm ầm!!

Ngay khoảnh khắc đạo thiên lôi thứ ba giáng xuống, đám người đứng trên phi kiếm đã hiểu ra.

Thiên kiếp thực sự, đã đến!

"Chẳng lẽ là cảm nhận được sự tồn tại của Mộc gia, lại cảm nhận được Mộc gia đã dùng sức một mình chống lại hai đạo thiên lôi, cho nên đạo thiên lôi thứ ba này mới hung hãn như vậy?!" "Cảm giác này, khí tức này!" Là người có sức chiến đấu yếu nhất trong đám người, cảm nhận của Tề Thiết Chủy là rõ ràng và minh bạch nhất!

Khoảnh khắc đạo thiên lôi thứ ba giáng xuống, thật sự đã mang lại cho Tề Thiết Chủy cảm giác áp bức và nguy cơ khổng lồ chưa từng có!

Tựa như, khi đạo thiên lôi thứ ba này đánh xuống, toàn bộ Trùng Cốc hình vòng cung này đều sẽ bị thiên lôi phá hủy!!

Thiên lôi ở mức độ này, thật sự có thể đỡ được sao??

"Không vấn đề gì, ta tin tưởng Tướng công." Giọng của Già La

rất nhẹ, nhưng lại toát ra một vẻ không thể nghi ngờ.

Không còn nghi ngờ gì, từ đầu đến cuối, Già La đều tin tưởng vào thực lực của Trần Mộc, chưa từng thay đổi!

"Đến rồi!" Đồng tử của Chá Cô Tiếu co rút lại trong một thoáng.

Ầm!!!

Lực va chạm mạnh mẽ do tiếng nổ dữ dội mang lại, trực tiếp ảnh hưởng đến khí trường xung quanh, thậm chí còn khiến phi kiếm cũng phải chịu va chạm!

May mà, sự kiểm soát của Già La đối với phi kiếm cũng có thể coi là thuần thục, nếu không, lần này phi kiếm lật nhào, mọi người đều từ trên cao rơi xuống, còn đường sống nào?!

Mà tại cổ sạn đạo, lôi điện mãnh liệt tứ tán cuồng bạo, cổ sạn đạo từng đoạn một tan rã, tiêu tan, vách đá cũng bị nổ ra từng cái hố khổng lồ!

"Đỡ được rồi?!" "Không hổ là gia chủ!" Trần Tiểu Đao không khỏi khen một tiếng.

Ở trung tâm của đòn tấn công của đạo thiên lôi thứ ba, thân hình của Trần Mộc vẫn thẳng tắp, kiên định, ung dung như trước.

Điểm khác biệt duy nhất là, đối mặt với đạo thiên lôi thứ ba mạnh nhất, cuồng bạo nhất, khí tức tru diệt hung hãn nhất này, Trần Mộc đã dùng cả hai tay để chống đỡ.

Mà sau lưng Trần Mộc, 'nữ nhân Mộc Quế' được giải thoát từ trong tầng tầng dây leo, đang dựa sát vào lưng Trần Mộc!

Từng luồng sóng màu xanh lục sẫm, như hơi thở, từng tầng sáng lên, liên tục không ngừng rót vào cơ thể Trần Mộc!

Hai tay hướng lên, âm dương ngũ lôi giao tương hô ứng.

Đạo thiên lôi thứ ba quả thực có thể nói là khí tức hủy diệt vô cùng hung mãnh, nhưng vẫn không thể đột phá được tầng âm dương ngũ lôi mà Trần Mộc đã phóng ra!

Không chỉ vậy, mắt thường có thể thấy được, đạo thiên lôi thứ ba đang nhanh chóng suy yếu!

"Lần này lợi hại rồi." "【Ngũ Lôi Chính Pháp】 của Mộc gia, e là lại sắp tăng lên một tầng lớn rồi!" Chá Cô Tiếu hít một ngụm khí lạnh, kinh ngạc không thôi: "Lại có thể dựa vào đặc tính kỳ diệu của âm dương ngũ lôi, mà nuốt chửng đạo thiên lôi thứ ba này!" "Ý gì vậy?" Tề Thiết Chủy có chút không hiểu.

Trần Tiểu Đao trầm giọng nói: "Ý là, gia chủ hiện tại đang dựa vào âm dương ngũ lôi, hấp thu đạo thiên lôi thứ ba này…" Hấp thu, thiên lôi?

Bốn chữ này trong đầu Tề Thiết Chủy quay đi quay lại.

Điều này cũng thực sự khiến lão phải suy nghĩ một hồi, mới hồi phục lại tinh thần.

Thiên lôi cuồng bạo đến mức gần như có thể tru diệt vạn vật, Trần Mộc lại đang hấp thu?!

"Yên tâm đi, Tề gia chủ." "Khi có thể chống lại đạo thiên lôi thứ ba này, mọi thứ đều đã rất rõ ràng, gia chủ tuyệt đối có thể ổn định nuốt chửng nó!" Chá Cô Tiếu hơi ngừng lại, tiếp tục nói: "Có thể biết được, giả sử gia chủ có thể hấp thu hoàn toàn khí tức của đạo thiên lôi thứ ba này và dung nhập vào lôi điện của mình… đây sẽ là một sức mạnh đáng sợ đến mức nào?!" Chỉ cần nghĩ đến điều này thôi, đã khiến lòng người nóng rực!

"'Nữ nhân Mộc Quế' kia, nàng đang làm gì vậy?" Già La vẫn luôn không lên tiếng, đột nhiên cất lời.

Lần này, Tề Thiết Chủy, Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao ba người, đều sững sờ.

Vừa rồi chỉ mải mê nhìn chằm chằm vào đạo thiên lôi thứ ba, mà họ đều đã bỏ qua sự tồn tại của 'nữ nhân Mộc Quế'.

Đương nhiên cũng là theo bản năng mà bỏ qua.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra, Trần Mộc đối với 'nữ nhân Mộc Quế' này đã để tâm, mà lúc này nàng lại hóa thành hình người, biết đâu sau này sẽ là một vị phu nhân nữa của Trần gia!

Lúc này nghe Già La lên tiếng, Tề Thiết Chủy ba người dù không muốn nhìn cũng không được!

"Cũng không giống như đang ảnh hưởng đến gia chủ, trông có vẻ… ngược lại càng giống như đang hỗ trợ?" Chá Cô Tiếu cân nhắc dùng từ, nhẹ giọng nói: "Già La phu nhân không cần lo lắng, nếu 'nữ nhân Mộc Quế' kia có bất thường, gia chủ sao có thể không chú ý đến?" Hơi im lặng, Già La khẽ gật đầu: "Hy vọng là vậy." "Xong rồi." "Thiên kiếp nhắm vào ngươi, chắc là đã kết thúc rồi." Giọng của Trần Mộc vô cùng lãnh đạm bình tĩnh, nhưng lại toát ra một sự trầm ổn tuyệt đối.

Liên tiếp ba đạo thiên lôi, một đạo mạnh hơn một đạo, một đạo dữ dội hơn, cuồng bạo hơn, mang theo khí tức hủy diệt mạnh mẽ hơn!

Tuy là vậy, nhưng ba đạo thiên lôi liên tiếp công kích, lại vẫn không có một chút nào, có thể đột phá được âm dương ngũ lôi mà Trần Mộc đã phóng ra, từ đó ảnh hưởng đến 'nữ nhân Mộc Quế'.

"Cảm tạ Mộc gia tương trợ." 'Nữ nhân Mộc Quế' thái độ cung kính, nhưng có chút rụt rè.

Không biết tại sao, nàng dường như bẩm sinh đã có ngữ khí dịu

dàng, yên tĩnh, cho người ta một cảm giác không tranh không giành, rất dễ khiến tâm tư người ta lắng đọng lại.

"Nếu đã quyết định sau này theo ta." "Vậy thì cứ gọi theo bản thể của ngươi, ngươi tên là 'Mộc Quế' đi." Trần Mộc hai tay từ từ mở ra.

Cùng lúc hắn đặt tên, đạo thiên lôi thứ ba cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tán, toàn bộ đều bị Trần Mộc hấp thu vào trong cơ thể, chuyển hóa thành một phần lĩnh ngộ của mình, tăng trưởng.

Mà không chỉ vậy, khí tức tru diệt do thiên kiếp mang lại, cũng bị Trần Mộc hoàn mỹ dung hợp vào lôi điện của mình!

Chương 408

Nếu nói trước đây lôi điện mà Trần Mộc phóng ra, chỉ có hình hài sơ khai của thiên lôi, chỉ là phiên bản non nớt của thiên lôi.

Vậy thì bây giờ, lôi điện mà Trần Mộc phóng ra, chính là phiên bản trưởng thành rồi!

Thấy tình hình bên này của Trần Mộc đã kết thúc, không xảy ra bất kỳ sự cố hay sai sót nào.

Già La lúc này mới điều khiển phi kiếm, nhanh chóng đến gần.

"Tướng công." Chưa đợi phi kiếm ổn định, Già La đã nhảy đến gần, cẩn thận kiểm tra trạng thái, khí tức của Trần Mộc, trên mặt viết đầy sự quan tâm.

"Không sao." "Chỉ ba đạo thiên lôi, còn chưa đến mức khiến ta hao tổn quá lớn." Trần Mộc cười, véo nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của Già La.

Quay sang, Mộc Quế đang trốn sau lưng, cũng bị Trần Mộc kéo ra, nói với Già La: "Sau này nàng cũng là một thành viên của Trần gia chúng ta." "Ừm…" Già La khẽ gật đầu.

Không khí có chút vi diệu, có chút kỳ quái.

Phía sau, Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu ba người, đều quay lưng về phía Trần Mộc, ba người đều đang giả vờ nói chuyện phiếm, chỉ trỏ địa hình địa mạo xung quanh, ra vẻ rất nghiêm túc.

Thực chất là đang tránh bị cuốn vào vòng xoáy nào đó!

Ai cũng có thể cảm nhận được, khí trường của Già La đã mở ra hoàn toàn!!

Nhưng dường như… không mấy hiệu quả?

Đương nhiên cũng là vì, cảm giác mà Mộc Quế mang lại thực sự quá ôn hòa, đặc biệt là dáng vẻ vô hại của nàng, khiến cho Già La cũng có chút bó tay.

"Quy củ cụ thể, sau khi về rồi từ từ dạy bảo." "Nhưng mà…" Trần Mộc liếc nhìn Mộc Quế một cái, cũng có chút đau đầu.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Mộc Quế này giống như một tờ giấy trắng!

Một tờ giấy trắng không có bất kỳ vết mực nào.

Sau này nàng sẽ trở nên thế nào, lại có những thay đổi gì, thực sự Trần Mộc cũng không dám chắc chắn, không nói rõ được.

Nhưng có một điểm Trần Mộc hiểu rõ, bản tính của Mộc Quế đến từ bản thể của nàng, về cơ bản nàng không có bất kỳ nguy hiểm nào, cũng sẽ không mang lại uy hiếp cho người khác.

"Ta hiểu ý của ngươi, Tướng công." Già La khẽ gật đầu, thở dài một hơi.

Là người phụ nữ 'lớn tuổi' nhất trong Trần gia hiện tại.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Già La cũng được coi là người có tiếng nói nhất trong số các nữ nhân Trần gia, rất nhiều chuyện nội bộ hơn nữa, nàng có quyền phát ngôn rất lớn.

Đương nhiên, chuyện công khai cũng là then chốt.

"Ta có một vấn đề, vừa rồi Mộc Quế ngươi dựa sát vào lưng Tướng công, trên người tỏa ra ánh sáng dạng sóng màu xanh lục sẫm, đó là gì vậy?" Già La hỏi ra một vấn đề nghi hoặc khó hiểu nhất.

Mà nghe thấy lời này, Tề Thiết Chủy ba người đang giả vờ ở phía sau, gần như đồng loạt đều dỏng tai lên, nín thở lắng nghe.

“Là… là thiên phú đặc biệt của ta.” Mộc Quế nhẹ giọng nói, chỉ vào ấn đường của mình, tiếp tục nói: “Ánh sáng dạng sóng mà ta phóng ra, có thể không ngừng nâng cao trạng thái của mục tiêu.” “Nâng cao vĩnh viễn?” Già La hơi sững sờ.

“Tạm thời thôi.” Trần Mộc lắc đầu, cười nói: “Nếu nói là nâng cao vĩnh viễn, thì phải cắn Mộc Quế hai miếng mới làm được.” Nghe thấy lời này, Mộc Quế cũng phụ họa gật đầu, nhẹ giọng nói: “Nếu Mộc gia cần, cũng không phải là không thể.” “Sau khi vượt qua ba kiếp Thiên, Địa, Nhân, ta đã có khả năng tự tái sinh, đương nhiên tiền đề là, không bị giết chết ngay lập tức.” Lập tức, xung quanh chết lặng!

Có thể nghe rõ ràng, Tề Thiết Chủy ba người đều đang cố nén hít khí lạnh, có chút không dám tin vào tai mình.

Đoạn chi trọng sinh?!

Ai có thể lường trước được loại năng lực đặc biệt này chứ?

Điều này tương đương với bất tử rồi!

“Việc này quả là khá lợi hại.” “Nhưng trạng thái này, có lợi ích gì?” Tề Thiết Chủy theo bản năng hỏi một câu.

Trần Mộc hơi trầm tư, mở miệng nói: “Cụ thể ta vẫn chưa nghiên cứu rõ ràng, nhưng có thể nhận thấy là, trạng thái ở các phương diện đều có sự nâng cao.” “Ví dụ như tinh thần, sức mạnh, tốc độ, v.v., tương đương với một loại tăng ích nâng cao.” “Thời gian duy trì cũng không ngắn.” Rốt cuộc có thể duy trì trong bao lâu, Trần Mộc ước tính một phen, gật đầu nói: “Khoảng mười phút.” Do trước đó là đối phó với thiên lôi, Trần Mộc cũng không cảm nhận được quá nhiều lợi ích.

Đối phó với thiên lôi, Trần Mộc cơ bản không cần bộc phát thực lực của mình, chỉ dựa vào đặc tính của âm dương ngũ lôi, để thôn phệ

hấp thu thiên lôi là được.

Chỉ khi chiến đấu, hắn mới có thể biết được loại tăng ích lành tính này của Mộc Quế sẽ mang lại lợi ích gì!

"Giống như một BUFF 'Ánh Sáng Sinh Mệnh'." "Được rồi." Trần Mộc xua tay, điều khiển phi kiếm đến gần.

Giải quyết xong thiên kiếp mà Mộc Quế phải chịu, ổn định nuốt chửng nó, vậy thì trong Trùng Cốc Điền Nam này, cũng không còn thứ gì có thể khiến Trần Mộc phải dừng chân nữa!

"Cũng nên trở về rồi." Trần Mộc đi đầu đứng lên phi kiếm.

Già La thì dẫn theo Mộc Quế, theo sát phía sau.

Còn lại là Tề Thiết Chủy, Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao ba người.

"Không biết những ngày qua, có kẻ không có mắt nào đến gây sự ở Thường Sa Thành không, thật sự có chút mong chờ a…" Thành Thường Sa.

Dinh thự cổ của Trần gia, bên trong thư phòng.

Ngày thường thư phòng này rất ít người lui tới, thường chỉ có Hoắc Cẩm Tích ở đây xử lý công việc, thỉnh thoảng sẽ có khách đến thăm, hoặc là các quản sự của gia tộc trực thuộc Trần gia đến báo cáo công tác.

Mà hôm nay, trong thư phòng có chút đông đúc.

Ngoài Hoắc Cẩm Tích, còn có nội bộ đại tổng quản Trần Hổ, thủ tịch y sư của Trần gia là Hoa Linh.

Cùng với Nhị Nguyệt Hồng, Giải Cửu và Ngô Lão Cẩu, ba vị gia chủ của các gia tộc trực thuộc.

Ngoài ra, còn có Hồng Cô Nương phụ trách Giới Đao đội của

Trần gia.

Ngoài cửa là từng đội thân vệ đội của Trần gia đang canh gác, vây kín xung quanh thư phòng, không một kẽ hở, tựa như thùng sắt! "Căn cứ tin tức truyền về tối qua. " "Khu vực mỏ cũ đã bị tấn công lần thứ ba, có thể khẳng định rằng, kẻ đến gây sự đại khái đến từ bên kia đại dương, cũng chính là...

Luyện Kim Hiệp Hội. " "Điểm này lại trùng khớp với suy đoán trước đó của gia chủ. " Hoắc Cẩm Tích day day mi tâm, khẽ thở dài một hơi.

Triệu tập mọi người đến đây, tự nhiên cũng là để xử lý chuyện này!

Sự thật đúng như Trần Mộc đã dự liệu, sau khi hắn rời khỏi thành Thường Sa, đến Trùng Cốc Điền Nam.

Liền có kẻ bắt đầu nhảy ra.

Trong đó bao gồm cả thương hội Phù Tang vẫn luôn chứng nào tật nấy, ngoài ra kẻ năng nổ nhất, chính là thương hội ngoại quốc nhắm vào mộ Thanh Ô Tử dưới khu mỏ cũ!

Chương 409

Liên tiếp chịu thiệt trong tay Trần gia, người chết không ít.

Điều này không những không khiến đám thương hội ngoại quốc đó chùn bước, ngược lại còn càng đánh càng hăng, liên tiếp ra tay, mấy lần xâm phạm!

Chỉ có điều, là một mắt xích trong toàn bộ kế hoạch, Giải Cửu đã sớm điều động thân vệ đội của Trần gia, biến khu vực mỏ cũ thành một thùng sắt, là một cái bẫy trí mạng tuyệt đối ăn người không nhả xương!

Ai đến, kẻ đó chết!

Tuy là vậy, nhưng điều này vẫn không dập tắt được ý định xâm phạm của đối phương, dường như còn có thái độ muốn tiếp tục nhắm vào. "Chuyện này cũng bình thường. " Giải Cửu đẩy gọng kính, lên tiếng: "Hiện nay toàn bộ thành Thường Sa đã được sáp nhập vào địa bàn của Trần gia, bọn chúng muốn động thủ cũng không dám ở đây, chỉ có thể tìm nơi khác ra tay. " "Không còn nghi ngờ gì nữa. " "Mộ Thanh Ô Tử ở khu mỏ cũ, chính là một địa điểm mục tiêu tuyệt vời, hơn nữa lý do cũng rất đầy đủ. " Về điểm này, Nhị Nguyệt Hồng tỏ vẻ đồng tình, gật đầu nói: "Như lời Giải Cửu nói, điều chúng ta cần cân nhắc bây giờ là, bọn chúng sẽ còn đến mấy lần nữa mới từ bỏ ý định? " "Chắc là khó đấy?" Ngô Lão Cẩu cười một tiếng.

Vừa nói, ánh mắt của mấy người đều lướt qua những nhân viên cốt cán của Trần gia.

Lúc này mới phát hiện, ngoài Hoắc Cẩm Tích ra, dường như cả Hoa Linh, Hồng Cô Nương đều không mấy để tâm đến chuyện này, trông có vẻ đang thầm nghĩ tâm sự riêng, không suy nghĩ nhiều về

những việc này.

Điều khiến Ngô Lão Cẩu khó hiểu nhất là, ngay cả Trần Hổ, đại tổng quản nội bộ của Trần gia, hiện giờ lại cũng... tỏ vẻ không hề quan tâm?

Thậm chí còn đang ngáp ngủ!! "Chuyện gì thế này? " "Đối phương nhắm vào địa bàn của Trần gia, liên quan đến mộ Thanh Ô Tử, tình hình bên trong đó là chuyện trọng yếu hàng đầu, thế mà cũng không quan tâm sao? " Ngô Lão Cẩu có chút không hiểu, vô cùng nghi hoặc.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Ngô Lão Cẩu, Trần Hổ đang nhắm hờ mắt, tựa như đang ngáp ngủ thần du khắp nơi, bỗng mở mắt ra. "Theo như sắp xếp mà gia chủ để lại. " "Chúng ta không cần phải quan tâm ai đến, đến mấy lần, có còn đến nữa hay không. " Trần Hổ cười một tiếng, thản nhiên nói: "Điều chúng ta cần xác định là, bọn chúng đã đến thì tất phải ở lại đó, như vậy là đủ rồi. " "Đồng ý. " Hồng Cô Nương khẽ gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

Hai người họ đã lên tiếng bày tỏ thái độ, Hoắc Cẩm Tích cũng không nói thêm gì nữa, và tương tự, nàng cũng biết các mệnh lệnh và sắp xếp mà Trần Mộc để lại trước khi đi.

Nhìn từ phương hướng chung, sự sắp xếp này không có vấn đề gì. "Liệu việc này có làm tiêu hao chiến lực của thân vệ đội, hay nói cách khác, lãng phí thời gian, hao tổn tâm sức không? " "Cứ phải đối phó với loại đối thủ như ruồi bọ thế này..." Ngô Lão Cẩu dừng một chút, nói tiếp: "Vấn đề tôi lo lắng là, nhỡ đâu đây chỉ là chiêu số 'Điền Kỵ tái mã' của đối phương, thì nên ứng phó thế nào?? " Điền Kỵ tái mã, ứng phó thế nào?!

Cũng có thể nói là Ngô Lão Cẩu có tri giác nhạy bén, khứu giác linh mẫn!

Từ trước đến nay, những kẻ ngoại quốc mấy lần xâm phạm địa

bàn Trần gia, ra tay với một Thanh Ô Tử ở khu mỏ cũ, về cơ bản đều không đáng kể, cũng có thể nói là không có cao thủ!

Đương nhiên cũng không phải là hoàn toàn không có, chỉ có điều lần đó, đám quái vật người sói đến từ Luyện Kim Hiệp Hội, đã trực tiếp đối mặt với Trần Mộc!

Mà đây, cũng chính là lần duy nhất trong số các lần xâm phạm và tấn công mà toàn là cao thủ quái vật!

Những lần sau đó, về cơ bản đều là tép riu, lính lác, hoàn toàn không gây ra bất kỳ mối đe dọa hay phiền phức nào cho các thành viên thân vệ đội đang trấn thủ một Thanh Ô Tử. "Cẩu Ngũ nói không phải là không có khả năng, cần phải cân nhắc. " Nhị Nguyệt Hồng trầm tư một lát rồi gật đầu nói.

Bên cạnh, Giải Cửu im lặng không nói, thầm tính toán thực lực của thân vệ đội Trần gia, cũng như các loại bố phòng và thiết kế ở khu vực mỏ cũ.

Sau khi Trần Mộc giao phần lớn quyền chỉ huy thân vệ đội Trần gia cho Giải Cửu, toàn bộ thành Thường Sa, trong thời gian cực ngắn, đã hoàn toàn bị nuốt chửng!

Hơn nữa, sau đó, đội thành vệ quân Thường Thắng Sơn do Trần Ngọc Lâu đứng đầu, cũng trở thành quân đồn trú của thành Thường Sa, đây lại là một cỗ sức mạnh có quy mô cực kỳ lớn!

Ngay cả khi đối phó với sự xâm phạm của một số đầu lĩnh quân phiệt, cũng hoàn toàn không hề nao núng! "Lối suy nghĩ và ý tưởng này, thực ra trước đây chúng ta cũng đã cân nhắc qua. " "Nhưng sau khi kiểm tra kỹ lưỡng sức chiến đấu của thân vệ đội, chúng ta đã không còn cân nhắc chuyện này nữa. " Lời nói của Trần Hổ, vẫn gọn gàng dứt khoát, một đòn trúng tim đen như mọi khi.

Lập tức, Ngô Lão Cẩu ngẩn ra, bừng tỉnh.

Mối lo của gã đã được thể hiện rất rõ ràng, chính là lo đối phương dùng chiêu 'Điền Kỵ tái mã', trước tiên dùng đủ loại lính lác, tép riu, để tiêu hao tâm lực của thân vệ đội Trần gia!

Sau đó thừa cơ xông vào, trực tiếp cử cao thủ xuất động!

Chiêu số như vậy, thật sự không cần đề phòng sao? "Quả thực không cần suy nghĩ nhiều. " "Nhưng để phòng ngừa vạn nhất..." Giải Cửu nhìn về phía Trần Hổ, trầm giọng nói: "Lô trang bị đầu tiên của Luyện khí phường, cũng sắp đến lúc vũ trang rồi! " Luyện khí phường của Trần gia, có thể nói là một nơi trọng yếu trong nội bộ Trần gia, mức độ quan trọng của nó không hề thua kém mộ Thanh Ô Tử dưới lòng đất khu mỏ cũ!

Lợi hại nhất tự nhiên là ý nghĩa chiến lược.

Phải biết rằng, các loại pháp khí, vũ khí, trang bị... do Luyện khí phường của Trần gia sản xuất ra, không chỉ có thể trang bị cho thân vệ đội của Trần gia!

Trong đó có một số trang bị, ngay cả người thường sử dụng cũng không hề có trở ngại!

Còn nếu đổi thành những binh lính thành vệ quân được huấn luyện nghiêm chỉnh...

Chương 410

Nhìn khắp thành Thường Sa, ai mà không biết, sức mạnh mà Trần gia nắm trong tay, tuyệt đối kinh khủng!

Quét sạch các thành thị địa bàn xung quanh trong phút chốc, cũng tuyệt đối không thành vấn đề! "Lô trang bị đầu tiên đều đã ở trong kho rồi. " "Ý của Giải gia chủ là..." Trần Hổ ngẩng đầu nhìn Giải Cửu, khẽ hỏi: "Lô trang bị đầu tiên này, là trang bị cho thân vệ đội trước, hay là thành vệ quân? " "Đương nhiên là thân vệ đội. " Giải Cửu cười một tiếng.

Tiếp tục tăng cường sức chiến đấu của thân vệ đội Trần gia, điều này rõ ràng là tiếp nối sách lược tinh binh cường tướng mà Trần Mộc vẫn luôn nhấn mạnh, luôn yêu cầu!

Lấy một địch mười, lấy một địch trăm.

Đó mới gọi là mạnh, mới gọi là tinh nhuệ!

Còn thành vệ quân của thành Thường Sa hiện nay, tuy cũng là những binh hùng tướng mạnh lăn lộn từ chiến trường ra.

Nhưng chung quy, phần lớn cũng chỉ là người thường!

Người thường dù mạnh đến đâu cũng có giới hạn, cũng có giới hạn năng lực, xa xa không đủ để sánh ngang với thân vệ đội của Trần gia, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, một tầng thứ! "Dù sao thì phần lớn nguy hiểm từ bên ngoài, đều chỉ nhắm vào Trần gia. " "Hơn nữa, trong đó còn có thế lực ngoại lai đến từ bên kia đại dương, quan trọng nhất là, chúng ta không biết nhiều về lai lịch của 'Luyện Kim Hiệp Hội'. " Giải Cửu khẽ thở dài.

Đây cũng coi như là nỗi bất đắc dĩ của hắn.

Nếu có thể nắm rõ lai lịch của 'Luyện Kim Hiệp Hội' này, tra ra được giới hạn thực lực của tổ chức này, thì có lẽ, Giải Cửu sẽ có đủ tự tin và chắc chắn!

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận không nguy!

Chỉ tiếc là, do khoảng cách quá xa, lại thêm ở bên kia đại dương, trong tay Giải Cửu cũng không có nhiều tai mắt, sức mạnh có thể huy động.

Điều này trực tiếp dẫn đến, tình báo thiếu hụt nghiêm trọng! "Quả thực là như vậy. " "Càng đối phó với những đối thủ không rõ gốc gác, lại càng phải cẩn trọng, dồn ba trăm phần trăm tinh thần để đối đãi. " Nhị Nguyệt Hồng gật đầu phụ họa.

Ngô Lão Cẩu có chút nghi hoặc, thấp giọng hỏi: "Vậy vấn đề là, giả sử tổ chức 'Luyện Kim Hiệp Hội' này không mạnh như chúng ta tưởng tượng, những công sức chúng ta bỏ ra chẳng phải là..." "Uổng phí sao? " "Không hề. " Giải Cửu rất hiểu Ngô Lão Cẩu đang nghĩ gì.

Điều này giống như, một người bỏ ra cái giá lớn để mua một bộ trang bị tinh xảo, lại tốn thời gian công sức đi tìm cao nhân bái sư học nghệ.

Sau đó mới phát hiện, kẻ mà hắn tìm báo thù, căn bản chỉ là một tên du côn chỉ biết vài miếng võ mèo cào, một đấm là có thể dễ dàng hạ gục!

Tính ra như vậy, chẳng phải là lỗ to sao?

Tốn thời gian, công sức, tiền bạc, kết quả đối thủ lại là một đống phân.

Đây cũng chính là nỗi lo của Ngô Lão Cẩu. "Tại sao lại không? " "Giả như người của Luyện Kim Hiệp Hội này đều là đám mèo chết cá thối, vậy chúng ta cần gì phải để tâm như vậy, còn chuẩn bị cả thiên

la địa võng?

Đến lúc đó là chúng ta thiệt chứ! " Ngô Lão Cẩu thở dài.

Về mặt tính toán chi li, gã cũng là người hiểu chuyện!

Nếu không, Ngô gia làm sao có thể tích lũy được nhiều gia sản như vậy? "Bởi vì tầm mắt của ngươi bây giờ, vẫn còn giới hạn ở vị trí một gia chủ Ngô gia nhỏ bé, hiểu chưa, Cẩu ca. " Giải Cửu mỉm cười nhìn Ngô Lão Cẩu, thản nhiên nói.

Trong một khoảnh khắc, Ngô Lão Cẩu cảm thấy Giải Cửu đang ngồi trước mặt mình, trong lời nói cử chỉ, lại mang theo một chút thần thái của Trần Mộc!

Tầm mắt?

Giới hạn?

Trong chốc lát, Ngô Lão Cẩu bừng tỉnh ngộ.

Mà Nhị Nguyệt Hồng đang im lặng ở một bên, cũng hiểu được ý sâu xa trong lời nói này của Giải Cửu, không khỏi khẽ sững sờ, có chút xuất thần.

Trong nhất thời, cả thư phòng chìm vào im lặng chết chóc.

Cảm thấy đây là một việc không đáng, cảm thấy Trần gia có thể sẽ bị thiệt.

Tất cả là vì, Ngô Lão Cẩu vẫn đang đứng trên thân phận gia chủ Ngô gia của mình để nhìn nhận sự việc này, mà lại bỏ qua mất, chuyện này cần phải dựa trên thực lực tổng thể của Trần gia để phán đoán!!

Với thực lực và gia sản của Trần gia hiện tại, có cần phải cân nhắc đến tổn thất không?

Đương nhiên là cần cân nhắc.

Nhưng cũng có thể không cần, cứ một mình một ý.

Nguyên nhân nằm ở chỗ, Trần gia sở hữu một phần thực lực và gia sản mạnh mẽ như vậy, có đủ quyền lên tiếng, trong tay nắm giữ năng lượng tuyệt đối đủ sức nặng!!

Vì vậy, Ngô Lão Cẩu sợ rằng đây là công dã tràng xe cát biển đông, uổng công vô ích.

Mà Giải Cửu lại cho rằng, đối với Trần gia, đây chẳng qua chỉ là một cơ hội để đổi mới trang bị, một thủ đoạn để tăng cường, một lần nâng cao thực lực toàn diện! "Xem ra là ta có chút ngồi đáy giếng nhìn trời rồi. " Ngô Lão Cẩu cười khổ lắc đầu, uống trà không nói nữa.

Giải Cửu xua tay, nói tiếp: "So với chuyện này, ta lại có một chuyện quan trọng hơn, cần trưng cầu ý kiến của mọi người.

Chương 411

" "Có thể dự đoán được rằng. " "Trong thời gian tới, Trần gia sẽ phải đối mặt với đủ loại đối thủ, kẻ thù, có mạnh, có yếu, có bí ẩn, và chúng ta cũng sẽ phải đối mặt với một vấn đề rất nan giải, đó chính là... thông tin tình báo thiếu hụt nghiêm trọng! " Nghe thấy lời này, mí mắt Trần Hổ khẽ nhướng lên.

Trực giác nhạy bén như ông ta đã lờ mờ đoán được suy nghĩ của Giải Cửu.

Mà suy nghĩ này, lại trùng khớp một cách hoàn hảo, khớp đến từng chi tiết với một sắp xếp bị gác lại trước đó của Trần Mộc! "Cử người Trần gia ra ngoài, để bồi dưỡng thế lực bên ngoài? " Trần Hổ thấp giọng hỏi.

Giải Cửu đẩy gọng kính, gật đầu nói: "Đúng vậy, Hổ thúc. " "Xét đến những đối thủ mà chúng ta sẽ phải đối mặt trong tương lai, không chỉ đến từ cửu châu đại địa, ngũ hồ tứ hải, mà còn có khả năng lớn là đến từ thế giới bên ngoài! " "Cho nên ta nghĩ... chúng ta có nên khởi động kế hoạch này không? " Lời còn chưa dứt. "Phê chuẩn. " Một giọng nói quen thuộc, trực tiếp truyền vào tai mỗi người trong thư phòng.

Lập tức, tất cả mọi người đều theo phản xạ đứng dậy, cung kính nghênh đón!.

Nếu là bất kỳ ai trong thư phòng này, khi nghe thấy giọng nói đó, cũng có thể nhận ra ngay lập tức!

Gia chủ Trần gia, đã trở về!

Cửa thư phòng mở ra, thân ảnh Trần Mộc xuất hiện trước mặt mọi người, phía sau còn có Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy và Giá Cô

Sao.

Ngoài ra còn có một thanh phi kiếm bản rộng lơ lửng, vô cùng bắt mắt. "Mộc ca!!! " Thân ảnh Hoa Linh nhanh đến kỳ lạ.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, đã thấy Hoa Linh bay bổ vào lòng Trần Mộc, treo lên người hắn như một con gấu túi.

Ngay cả những người như Nhị Nguyệt Hồng cũng đều kinh ngạc. "Tốc độ gì, thể phách gì thế này?! " Nhị Nguyệt Hồng giật mình, trong lòng kinh hãi: "Hoa Linh phu nhân đến thành Thường Sa này cũng chưa bao lâu, lại thâm tàng bất lộ như vậy, hay là do tu luyện sau này? " "Thật là lợi hại. " Ngô Lão Cẩu cũng thầm thán phục.

Sự tác động thị giác này hoàn toàn khác với khi họ nhìn thấy thân vệ đội của Trần gia.

Đặc biệt là Hoa Linh, người ngày thường khá yên tĩnh, thích nghiên cứu y thuật dược lý, lúc này lại càng nổi bật sự tương phản! "Về rồi, không sao, cũng đã lấy được 'Xà Thần Chi Nhãn'. " Trần Mộc cười xoa xoa chóp mũi Hoa Linh, vẻ mặt đầy cưng chiều.

Mấy ngày không gặp, lại nhìn thấy bóng dáng Hoa Linh, thật có chút suy nghĩ miên man. "Không sao là tốt rồi. " "Ai? " Hoa Linh ôm cổ Trần Mộc không muốn buông, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa thư phòng: "Chị Già La đâu?

Không về cùng anh sao, Mộc ca? " "Ồ. " Trần Mộc chỉ về phía nội viện, nói: "Già La đưa Mộc Quế đi thay quần áo rồi. " Hoa Linh đầy vẻ nghi hoặc: "Mộc Quế là? " Trần Mộc nhún vai: "Chuyện này nói ra dài lắm, cũng coi như là một sơn tinh dã quái đã thành tinh đi, thực ra bản thể là linh vật của đất trời. " Nghe thấy lời này, ở phía sau bàn sách, Hoắc Cẩm Tích bất lực đỡ trán, trong lòng thầm thở dài một hơi.

Với giác quan thứ sáu nhạy bén của phụ nữ, nàng có thể nhận ra ngay lập tức từ lời nói của Trần Mộc, Mộc Quế này tuyệt đối là một người phụ nữ!! "Quả nhiên. " "Gia chủ mỗi lần ra ngoài trở về, đều có thể mang về một chút kinh hỉ..." Về điểm này, Hoắc Cẩm Tích thực sự đã tê liệt, đã quen rồi!

Lần trước trở về trấn Trần gia, lúc Trần Mộc quay lại, chẳng phải đã mang về Già La sao?

Sau này nữa, lại là thiên kim đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tâm Nguyệt.

Mà bây giờ, Hoắc Cẩm Tích cũng không thể hiểu nổi, đến nơi nguy hiểm tột cùng như Trùng Cốc Điền Nam, Trần Mộc lại cũng có thể mang về một cô nương??? "Được rồi. " "Tất cả ngồi đi. " Trần Mộc đè tay xuống, ra hiệu cho mọi người ngồi.

Sau khi ngồi vào vị trí chuyên thuộc của mình, Hồng Cô Nương bên cạnh tiến lên rót trà, Hoắc Cẩm Tích thì đứng sau lưng Trần Mộc một cách quy củ, xoa bóp vai cho hắn.

Hoa Linh được đặc cách, ngồi trên đùi Trần Mộc vẽ vòng tròn. "Chuyến này nói mệt thì cũng không mệt lắm, đương nhiên đó là chỉ về mặt thân thể, trời ạ, đúng là làm mệt cả tim và mắt của ta! " "Thật đấy! " Tề Thiết Chủy uống một bát trà lạnh, quay đầu nhìn Nhị Nguyệt Hồng và những người khác, nói: "Các vị không biết đâu, chuyến này ta theo Mộc gia, đúng là được mở mang tầm mắt về những chuyện kỳ quái trên đời!

Chương 412

" "Nào là thần tiên phong thủy vị 'Thủy Long Vựng', nào là vạn năm lão tiên chi, nào là Hoắc thị bất tử trùng, sơn thần sơn quỷ, động hồ lô, đẳng thuật đẳng anh, vân vân..." Nói đến đây, liền thao thao bất tuyệt!

Cũng là cái miệng của thầy bói Tề Thiết Chủy này, đúng là lanh lợi.

Hắn muốn kể, mọi người cũng muốn nghe.

Còn có Trần Tiểu Đao và Giá Cô Sao hai người, vui vẻ phụ họa cho Tề Thiết Chủy, không khí thật hòa hợp.

Về việc này, Trần Mộc cũng không ngăn cản.

Chuyến đi Trùng Cốc Điền Nam này, đối với hắn cũng là một kinh nghiệm quý báu.

Bên này Tề Thiết Chủy đang kể chuyện, mọi người đang nghe chuyện.

Bên cạnh, Trần Mộc lại cùng Giải Cửu thảo luận về kế hoạch sắp xếp chi tiết, từ trong ra ngoài, từng đường tơ kẽ tóc đều được xác định!

Hơn nữa, đối với những chuyện xảy ra trong thời gian hắn rời đi, Trần Mộc cũng đã nhanh chóng nắm bắt được hết.

Tình hình quả thực cũng không vượt ra ngoài dự liệu của hắn! "Việc phát triển thế lực bên ngoài phải tăng tốc tiến độ, ta sẽ điều động vốn và nhân lực cho ngươi, lập tức bắt tay vào việc xây dựng kế hoạch, bắt đầu tiến hành. " "Mục tiêu chính vẫn là 'Luyện Kim Hiệp Hội'. " "Ta cần phát triển thế lực bên ngoài của Trần gia đến mọi nơi

trên thế giới, đảm bảo chúng ta có thể sở hữu một mạng lưới tình báo và sức mạnh vô cùng lớn! " Trần Mộc trực tiếp xác định phương hướng và tư duy lớn cho Giải Cửu.

Còn về kế hoạch còn lại sẽ được chỉ định và thực thi như thế nào.

Điều này phải xem sự nỗ lực của Giải Cửu.

Nhưng về phương diện này, quả thực cũng không cần Trần Mộc phải tốn tâm sức chỉ điểm nhiều, năng lực của Giải Cửu ở phương diện này ai cũng thấy rõ, hắn có thể hoàn thành xuất sắc công việc này, để đạt được kế hoạch và mục tiêu của Trần Mộc! "Nói đến 'Xà Thần Chi Nhãn' này, gia chủ. " "Kế hoạch tiếp theo của ngài là? " Đối với thu hoạch lần này của Trần Mộc, dù là Giải Cửu, cũng khó mà kìm nén được sự tò mò!

Cũng là vì, 'Xà Thần Chi Nhãn' này quả thực là một thần khí quá lợi hại, đổi lại là ai, cũng khó mà không tò mò về nó! "Kế hoạch tiếp theo sao..." "Rất nhanh ta sẽ phải bắt tay đi một chuyến đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, trước tiên đưa chị của Già La ra ngoài, để nàng thoát khỏi Vô Để Quỷ Động. " Trần Mộc suy nghĩ một chút, gật đầu.

Đã có được thần khí mấu chốt 'Xà Thần Chi Nhãn', vậy thì hắn có đủ tự tin tuyệt đối, có thể giải cứu Già Nam khỏi sự trói buộc của Vô Để Quỷ Động, cưỡng ép thoát khốn!

Mà ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Vô Để Quỷ Động.

Trần Mộc cũng vừa hay có thể nhân cơ hội này, để thăm dò một phen về thượng cổ Xà Thần! "Hiểu rồi. " "Gia chủ yên tâm, tất cả kế hoạch và công việc còn lại, giao cho ta là được. " Giải Cửu rất hiểu ý đồ của Trần Mộc.

Hơn nữa hắn cũng rất rõ, Trần Mộc bây giờ không thể phân ra nhiều tâm sức, lại lãng phí vào những công việc này của Trần gia nữa.

So sánh với nó, có những chuyện lớn hơn, phiền phức hơn, đang gấp gáp chờ Trần Mộc xử lý!

Nếu bị những chuyện vặt vãnh này làm chậm bước chân, đến lúc đó sẽ gây ra sai lầm lớn gì, hoặc mang lại lỡ lầm không thể cứu vãn nào, vậy thì... một bước sẩy chân thành nghìn đời hận, khó mà có cơ hội quay đầu lại!.

Tề Thiết Chủy thao thao bất tuyệt, kể lại tất cả những gì họ đã trải qua trong Trùng Cốc Điền Nam.

Từ con tiểu hắc long ở lối vào, đến cây đa lão phu thê ôm nhau, huyết ngọc quan của đại tế ti dưới trướng Hiến Vương...

Đúng là cái miệng của Tề Thiết Chủy, vô cùng lợi hại.

Nghe đến đoạn sau, ngay cả Trần Tiểu Đao và Giá Cô Sao cũng sinh ra cảm giác kinh hãi kích thích, lúc trải qua chuyện đó, hai người đâu có tâm tư mà hồi tưởng lại chuyện mình đã trải qua!

Mà bây giờ, khi Tề Thiết Chủy với thân phận người kể chuyện, kể lại đầu đuôi sự việc, Trần Tiểu Đao và Giá Cô Sao vốn là người trong cuộc, lại cũng có chút sợ hãi! "Thật không ngờ đấy. " "Hóa ra lúc đó nguy hiểm như vậy? " Trần Tiểu Đao uống một ngụm trà trấn tĩnh, tấm tắc khen lạ: "Nếu không phải Tề gia chủ với thân phận người ngoài cuộc chứng kiến toàn bộ quá trình, ta thật không biết! " "Ta cũng là sau này mới nhận ra. " Giá Cô Sao cũng gật đầu.

Đặc biệt là khi Tề Thiết Chủy kể về sự nguy hiểm trong mộ Hiến Vương, những người có mặt, ngoại trừ Trần Mộc, những người khác gần như đều bị cuốn vào, sắc mặt ai nấy đều ngưng trọng.

Trần Mộc thong thả uống trà, cảm nhận được tay mình bị hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt, không khỏi cúi đầu liếc nhìn một cái.

Hoa Linh đang toàn tâm toàn ý nghe Tề Thiết Chủy kể chuyện

Trần Mộc chống đỡ thiên lôi.

Sự lo lắng theo phản xạ khiến Hoa Linh nắm chặt lấy Trần Mộc. "Sức của nha đầu này...

đã tăng lên rất nhiều! " "Xem ra 【Lục Khố Tiên Tặc】 này, quả thực cũng đã giúp Hoa Linh có bước tiến vượt bậc, đúng là công pháp đoán thể mạnh nhất. " Cảm nhận được sức lực trên hai bàn tay nhỏ của Hoa Linh, Trần Mộc ngay lập tức nhận ra, đây chính là tác dụng do Hoa Linh tu luyện 【Lục Khố Tiên Tặc】 trong suốt thời gian qua!

Thế nào gọi là cực hạn của đoán thể?

Chính là 【Lục Khố Tiên Tặc】 này!

Hồi lâu sau.

Câu chuyện kể như suối của Tề Thiết Chủy cuối cùng cũng tạm dừng, uống liền hai cốc trà lạnh, hắn mới thở ra một hơi dài! "Lần này đúng là khiến ta mở mang tầm mắt!

Chương 413

" "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hiến Vương này quả thực cũng là một nhân vật lợi hại, có chút bản lĩnh, bất kể là phương diện phong thủy, hay phương diện 'đẳng thuật', đều rất có thành tựu. " Nghe thấy lời này, Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh cười một tiếng, giơ ngón tay cái lên: "Thật có chút hâm mộ ngươi rồi, thầy bói, ngươi theo Mộc gia ra ngoài mấy lần này, đúng là mở mang kiến thức lớn. " "Haizz, Nhị gia ngài không biết đâu! " Tề Thiết Chủy liên tục xua tay.

Trần Mộc bình tĩnh đặt chén trà xuống, nói: "Nghỉ ngơi vài ngày, chúng ta sẽ lập tức khởi hành đến sa mạc Taklamakan, đến Tinh Tuyệt Cổ Thành. " "Tề gia chủ, ngươi không đi à? " Lập tức, không khí trong thư phòng đột nhiên ngưng lại. "Bát gia, ngài không đi, ta sẽ đi thay ngài! " Ngô Lão Cẩu cười hì hì nói.

Tề Thiết Chủy ngẩn ra, lập tức đứng dậy: "Đừng đừng, Cẩu gia, thành Thường Sa còn nhiều việc cần ngài trông coi, chuyện đến đại sa mạc này đâu cần phiền đến ngài đúng không? " "Hơn nữa. " "Trong sa mạc Taklamakan có Tinh Tuyệt Cổ Thành, trong Tinh Tuyệt Cổ Thành lại có Vô Để Quỷ Động, thứ đó nguy hiểm vô cùng, ngài đi nộp mạng sao?

Hay là để ta đi! " Nghe Ngô Lão Cẩu muốn tranh việc này, Tề Thiết Chủy lập tức đứng ra. "Đùa thôi, Bát gia. " "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Mộc gia, Tinh Tuyệt Cổ Thành này không dễ tìm đâu, hơn nữa nơi đó hẳn là địa bàn của thượng cổ Xà Thần..." Ngô Lão Cẩu có chút lo lắng.

Bên cạnh, Nhị Nguyệt Hồng và Giải Cửu cũng có chung mối lo này. "Có cần sắp xếp một đội thân vệ đội đi cùng ngài không? " Trần

Hổ thấp giọng hỏi.

Sau một lúc trầm tư, Trần Mộc cười một tiếng, lắc đầu nói: "Không cần. " "Nhưng lần này có vài người đồng hành cần thiết, ừm, Tinh Tuyệt Cổ Thành quả thực là địa bàn của thượng cổ Xà Thần, đến lúc đó cần có chút thay đổi và sắp xếp cụ thể. " Về những người đồng hành cần thiết mà Trần Mộc nói, không còn nghi ngờ gì, đó chắc chắn là những người mang trên mình 'Quỷ Động Trớ Chú'!

Đứng đầu chính là Hoa Linh, Giá Cô Sao và Lão Dương Nhân, ba sư huynh đệ muội của mạch Bàn Sơn Đạo Nhân.

Ngoài ra, người quan trọng hơn cả chính là Già La! "Được rồi, tan họp. " Trần Mộc xua tay, không nói thêm về những chuyện này nữa.

Sắp xếp này hắn đã sớm xác định rồi.

Ngay từ khi Trần Mộc có được 'Xà Thần Chi Nhãn', hắn đã xác định kế hoạch.

Từ một phương diện nào đó mà nói, chuyến đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành ở Taklamakan lần này... xa xa nguy hiểm hơn Trùng Cốc Điền Nam!!

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì sa mạc Taklamakan, nơi này từng là một trong những địa bàn của thượng cổ Xà Thần, hơn nữa, trong Tinh Tuyệt Cổ Thành còn ẩn giấu một Vô Để Quỷ Động!

Sơ sẩy một chút, không chừng còn triệu hồi cả thượng cổ Xà Thần ra.

Nếu thật sự gặp phải tình huống đó, cho dù Trần Mộc có bản lĩnh lợi hại đến đâu, cũng không có đường lui, không chừng cũng phải bỏ mạng ở đó!

Đêm xuống, trong nội viện chuyên thuộc của Trần Mộc, cũng coi như là mở một bữa tiệc chào mừng nhỏ.

Đối với sự xuất hiện của Mộc Quế, các nữ nhân của Trần gia đều không có ý kiến gì.

Đương nhiên cũng phải, tính cách của Mộc Quế thực sự quá tốt, vừa dịu dàng lại vừa có duyên, ở chung mang lại cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái.

Kết quả trực tiếp mang lại là, ngay cả Hoắc Cẩm Tích, Tô Bạch Hồ, cũng không có chút ý kiến nào, rất nhanh đã chấp nhận Mộc Quế vào Trần gia.

Về việc này...

Trần Mộc thực ra có dự liệu, nhưng lại vượt ngoài dự liệu. "Mối quan hệ giữa phụ nữ... thật là thiên biến vạn hóa a? " "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tính cách của Mộc Quế thực sự quá tốt, có thể xuất hiện một kết quả hòa thuận vui vẻ như vậy dường như cũng rất bình thường. " Đang trầm tư, Hoa Linh cẩn thận bưng một bát thang thuốc đã được điều chế tinh xảo, đặt trước mặt Trần Mộc. "Gì đây? " Trần Mộc ngẩn ra.

Từ trong bát thang thuốc này, Trần Mộc ngửi thấy một số mùi vị hơi quen thuộc.

Hoa Linh cẩn thận lùi lại, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Đây...

đây là một phương thuốc mà chị Tâm Nguyệt đưa cho em, ừm, thực ra cũng không thể coi là phương thuốc, nhiều nhất chỉ là một phương thuốc điều lý cơ thể, em đã nghiên cứu qua, không có bất kỳ tác dụng phụ nào. " Trần Mộc: "..." Thang thuốc không có tác dụng phụ, nhưng cơ thể của hắn, còn cần phải điều lý nữa sao?!.

Sáng sớm hôm sau.

Trần Mộc vẫn dậy sớm như thường lệ, hít thở thổ nạp, điều chỉnh trạng thái của mình, cũng khiến tâm cảnh càng thêm bình hòa.

Đương nhiên, nguyên nhân chính khiến tâm cảnh bình hòa, phần nhiều vẫn là đến từ các nữ quyến của Trần gia.

Chính vào tối qua.

Đối mặt với sự thịnh tình khó từ chối của Hoa Linh, Trần Mộc vẫn uống cạn bát canh thuốc đại bổ đó.

Vốn dĩ về phương diện thể phách cường độ, Trần Mộc có thể nói là đã đến mức không ai sánh kịp, nội ngoại kiêm tu, có thể nói là thượng thừa!

Hơn nữa, đã trải qua mấy lần thiên lôi tẩy lễ rèn luyện, thể phách cường độ của Trần Mộc tuyệt đối kinh khủng!

Chương 414

Trong tình huống như vậy, lại bổ thêm một bát canh thuốc?

Kết quả trực tiếp mang lại chính là... một đám nữ quyến không ai sống sót!

Không phải nói là thật sự bị Trần Mộc làm thịt, mà là ước chừng cả ngày hôm nay, chưa chắc đã có ai bò dậy nổi. "Ý của Hoa Linh lần này cũng rất rõ ràng rồi. " "Bề ngoài miêu tả rất hay, chẳng phải là điều hòa sự ổn định trong cơ thể sao, dễ sinh con hơn... lại quên mất người bày mưu rồi. " Trong lúc suy nghĩ, Trần Mộc cũng nhớ lại lời Hoa Linh nói, phương thuốc điều lý cơ thể đó, là đến từ Doãn Tâm Nguyệt!

Cứ thế suy đi tính lại, đối với việc Doãn Tâm Nguyệt rốt cuộc đang tính toán cái gì, Trần Mộc cũng đã có chút phỏng đoán, nhận ra được một vài điều.

Thật sự nói đến sinh con, cũng là một chuyện tốt. "Điều này dường như có thể chứng thực sự lợi hại của công pháp 【Khí Thể Nguyên Lưu】 này, nhưng... chắc vẫn là vấn đề xác suất. " "Có chút đau đầu a. " Vừa suy nghĩ, Trần Mộc vừa đi dạo đến thư phòng, vừa hay nhìn thấy, Trần Hổ đang ở đó ra dáng luyện quyền, xem chiêu thức dường như còn là Thái Cực Quyền. "Hổ thúc. " Chào một tiếng rồi đi đến gần.

Thấy Trần Mộc đi tới, Trần Hổ nheo nheo mắt, nhưng động tác trong tay vẫn vô cùng cẩn thận, vừa chậm rãi lại vừa trầm ổn. "Ông cứ tập đi, ta không có việc gì. " "Nhưng Thái Cực Quyền này..." Trần Mộc muốn nói lại thôi.

Nói đến những tuyệt diệu quyền pháp của cửu châu đại địa này,

Trần Mộc cũng thèm thuồng, chỉ có điều đến trình độ của hắn bây giờ... về cơ bản đã không dùng đến nữa.

Cơ hội để hắn cận chiến, lại càng ít ỏi.

Mà khi thật sự liên quan đến những trận quyết đấu ở tầng thứ cao, thậm chí cần phải mượn sức mạnh của trời đất để trợ chiến, lại càng không dùng đến quyền pháp này, ngược lại có vẻ hơi gân gà. "Đối với cậu thì Thái Cực Quyền này có thể không có tác dụng gì, nhưng đối với tôi thì đủ rồi! " "Vừa có thể bình tâm tĩnh khí, lại có thể dưỡng sinh, thế còn chưa đủ sao? " Trần Hổ cười hoàn thành một lần bình thủ thức, thở dài một hơi: "Nhưng cái thân già này của tôi có luyện thế nào cũng chỉ có vậy thôi, cũng không giúp được cậu nhiều nữa..." Nghe thấy lời này, Trần Mộc im lặng vài giây, lắc đầu: "Chuyện đánh đấm bên ngoài, sao có thể để người già trẻ em ra trận?

Cứ yên tâm ở lại đi, Hổ thúc. " "Hơn nữa. " "Tu luyện 【Lục Khổ Tiên Tặc】 một thời gian như vậy, với thể phách cường độ của ông bây giờ, ra ngoài đánh vài tay hảo hán tuyệt đối không thành vấn đề, dễ như trở bàn tay! " "Nói đến cái này, gia chủ. " Đôi mắt Trần Hổ đột nhiên sáng lên.

Trong mơ hồ, Trần Mộc cảm thấy có gì đó không ổn. "Với trạng thái hiện tại của gia chủ, việc điều lý bên trong cơ thể chắc cũng không có vấn đề gì chứ?

Y lý y thuật của Hoa Linh phu nhân thì khỏi phải bàn rồi, theo tôi thấy gia chủ cậu cũng không còn nhỏ nữa, cơ ngơi của Trần gia chúng ta ngày càng lớn..." Càng nói càng ra vẻ.

Càng nói càng khiến Trần Mộc cảm thấy không ổn!

Sao nghe giống như có liên quan đến bát canh thuốc điều lý cơ thể của Hoa Linh tối qua vậy? "Chờ đã! " "Hổ thúc, ý của ông vừa nói điều lý cơ thể là... sao, bát canh thuốc tối qua Hoa Linh làm cũng có

liên quan đến ông?! " Sắc mặt Trần Mộc có chút kỳ quái.

Điều này có chút vượt ngoài dự liệu của hắn. "Cũng không hoàn toàn là vậy, tôi chỉ tỏ vẻ khẳng định thôi, gia chủ. " Trần Hổ cũng không giấu giếm, thành thật khai báo.

Rất nhanh Trần Mộc đã hiểu ra.

Người đầu tiên đề xuất ý tưởng này là Doãn Tâm Nguyệt, đương nhiên các phương diện mà cô ấy cân nhắc, cũng hoàn toàn có thể hiểu được!

Điểm mấu chốt nằm ở chỗ, sự phát triển của Trần gia hiện tại không chỉ đi vào quỹ đạo, mà còn đang mở rộng thế lực của mình với tốc độ cao không thể tưởng tượng nổi!

Đến lúc đó, khi thế lực bên ngoài của Trần gia cũng phát triển và lan rộng ra, thì sẽ cực kỳ cần đến các thành viên cốt cán của Trần gia!

Cực kỳ thiếu!

Mà một số sản nghiệp hay thế lực của Trần gia, vô cùng quan trọng, giao cho người ngoài, ít nhiều vẫn có chút không yên tâm.

Nhưng nếu có con cháu của Trần gia kế thừa, gánh vác trách nhiệm.

Vậy thì chính là sự sắp xếp hoàn mỹ nhất! "Lúc đó khi Doãn phu nhân nói đến chuyện này, đã nhấn mạnh đến người thừa kế của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cô ấy cho rằng con cái của gia chủ cậu kế thừa Tân Nguyệt Phạn Điếm, là người chọn lựa thích hợp nhất, không ai có thể bắt bẻ được, đều phải phục. " "Mà ý tưởng này sau khi thương lượng với Hoa Linh phu nhân..." Trần Hổ nhún vai.

Ai có thể ngờ được, một ý tưởng của Doãn Tâm Nguyệt cân nhắc đến quyền thừa kế và sự phát triển của Trần gia, đến chỗ Hoa Linh, lập tức đã lan rộng ra trong giới nữ quyến của Trần gia!

Không còn nghi ngờ gì, điều này trực tiếp được thông qua với toàn bộ phiếu thuận!

Trong đó bao gồm cả Hoa Linh, Doãn Tâm Nguyệt, Hoắc Cẩm Tích, Hồng Cô Nương, Nhậm Đình Đình, Tô Bạch Hồ, hai chị em Tiểu Bạch Tiểu Thanh, Lý Tiểu Yêu...

Chương 415

Toàn bộ phiếu thuận, không hề có trở ngại.

Thậm chí sau này khi Già La và Mộc Quế trở về, sau khi biết được ý tưởng và sắp xếp này, cũng hai tay tán thành, hoàn toàn không phản đối, thậm chí còn rất mong đợi! "Giờ thì ta hiểu rồi. " "Trời ạ, ta trúng kế rồi? " Trần Mộc dở khóc dở cười.

Ngày thường đám nữ quyến của Trần gia này không phải như vậy, nào là tiểu biệt tam nhật thắng tân hôn gì đó, sao cũng phải đánh cho trời đất tối tăm mới được.

Tối qua thì không phải rồi, càng đánh càng hăng, càng mạnh mẽ, không ai chịu lùi, ngay cả một người cầu xin tha thứ cũng không có.

Mục đích, đã quá rõ ràng! "Chẳng phải là trúng kế rồi sao. " "Nhưng cũng rất tốt. " Trần Hổ rất hài lòng, cười hì hì nói: "Với thể chất của gia chủ cậu, chắc là đợt này nở hoa khắp nơi không có vấn đề gì chứ? " "Đến lúc đó ta lại có việc để bận rồi! " "Bận trông trẻ? " Trần Mộc không khỏi đỡ trán. "Chứ còn gì nữa? " Trần Hổ cười hì hì gật đầu, mong đợi không thôi: "Tốt nhất là toàn diện... chờ đã, gia chủ, cậu và Tô Bạch Hồ, Tiểu Bạch Tiểu Thanh bọn họ..." "Ý gì?" Trần Mộc nhất thời không theo kịp suy nghĩ, nghi hoặc nhìn về phía Trần Hổ.

Sau một thoáng do dự, Trần Hổ hạ giọng cực thấp, khẽ hỏi: "Nếu thành công, đến lúc đó đám Tô Bạch Hồ hay Tiểu Bạch, Tiểu Thanh sinh con, sẽ được tính là người hay là yêu?" "Chắc là huyết thống nửa người nửa yêu." Trần Mộc lắc đầu.

Về phương diện này, hắn quả thực không rõ.

Tuy nhiên, Hoa Linh lại có nghiên cứu, nàng đã tỉ mỉ kiểm tra cơ

thể của Tô Bạch Hồ, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, thậm chí cả Mộc Quỳ.

Sở hữu【Song Toàn Thủ】, lại thêm sự bồi dưỡng tận tâm của Trần Mộc, Hoa Linh hiện có thể nói là y sư đỉnh cao nhất thế gian này, sự hiểu biết và nhận thức về cơ thể người đều đã đạt đến trình độ cao nhất!

Tự nhiên, đối với đám sơn tinh dã quái hóa thành hình người như Tô Bạch Hồ, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh và Mộc Quỳ, Hoa Linh cũng đã hiểu rõ bảy tám phần. "Theo nguyên văn của Hoa Linh." "Đến lúc đó, con cái sinh ra tất nhiên sẽ mang huyết thống nửa người nửa yêu, nhưng cụ thể ra sao thì còn phải phân tích tình hình cụ thể, có lẽ sẽ không quá hoang đường." Nghe Trần Mộc nói vậy, Trần Hổ cũng không tiện nói thêm gì.

Những huyền cơ và vấn đề liên quan đến chuyện này thật không phải mấy người mấy miệng là có thể nói rõ ràng được, dù sao đổi lại là ai thì sự hiểu biết về phương diện này cũng quá ít ỏi!

Hơn nữa, những sự việc tương tự được ghi chép trong sử liệu cũng gần như không có.

Có thể nói là không có gì để tham khảo, tất cả đều dựa vào phỏng đoán! "Hổ thúc cứ yên tâm." "Trong các công pháp ta tu luyện có một môn cực kỳ đặc thù, công hiệu cụ thể của nó... tạm thời không tiện tiết lộ với thúc, Hổ thúc." Trần Mộc cười xua tay.

Thấy Trần Mộc vẻ mặt tự nhiên, nụ cười nhẹ nhõm, Trần Hổ cũng không nói thêm gì.

Tình huống liên quan đến chuyện này, tự nhiên là điều Trần Hổ không hiểu rõ.

Còn bản thân Trần Mộc lại vô cùng rõ ràng, sự cường đại của【Khí Thể Nguyên Lưu】này, càng giống như việc đem tu vi cảnh

giới, các loại công pháp của mình, dùng một hình thức nguyên anh để trực tiếp chuyển vào trong cơ thể con cái, không ngừng ôn dưỡng, cuối cùng phóng thích!!

Đương nhiên, hạn chế của【Khí Thể Nguyên Lưu】cũng thực sự quá lớn.

Rốt cuộc muốn thi triển bộ công pháp này, điều kiện tiên quyết quan trọng nhất là người tiếp nhận, bắt buộc phải là người có quan hệ huyết duyên với Trần Mộc.

Điều này dĩ nhiên chỉ con cái, hậu đại của Trần Mộc! "Được rồi, Hổ thúc cứ tiếp tục đi, ta đi thị sát một chút." Trần Mộc xua tay, không nói thêm gì.

Thấy vậy, Trần Hổ cũng gật đầu đáp ứng.

Hiện nay, toàn bộ Trần gia vận hành đâu ra đấy, trật tự rõ ràng, cơ bản không cần Trần Mộc phải tốn tâm tư đi quản lý nữa.

Chỉ cần có những việc lớn mang tính quyết sách thì báo cho Trần Mộc là được.

Tuy là như vậy... nhưng đối với tình hình tổng thể, sự phát triển, cho đến việc tuyển chọn, huấn luyện Thân vệ đội, và các phương diện khác của Trần gia hiện nay, Trần Mộc cũng cần phải tìm hiểu một chút để nắm rõ trong lòng.

Thế là, trong suốt một tuần lễ, Trần Mộc đã sắp xếp ổn thỏa các vấn đề của Trần gia, còn tranh thủ đi một chuyến đến Tứ Cửu Thành, ghé qua Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đối với việc Trần Mộc muốn đến sa mạc Taklamakan tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, Doãn Tân Nguyệt có chút lo lắng.

Thực sự là vì Tinh Tuyệt Cổ Thành ẩn chứa quá nhiều nguy hiểm, các biến số không xác định cũng quá nhiều, nhiều đến mức gần như

không thể tưởng tượng!

Chỉ cần có một phần vạn cơ hội gặp phải Thượng Cổ Xà Thần, đối với Trần Mộc mà nói, đó cũng là một vấn đề nghiêm trọng không thể gánh nổi hậu quả!

Nhưng vì 'Già Nam' bị kẹt trong Vô Để Quỷ Động, Trần Mộc cũng không thể không đi một chuyến, đưa người đó ra, giải cứu rời đi.

Đến không hình không bóng, đi cũng không ai hay biết.

Nhiều ngày sau.

Một thanh phi kiếm to như chiếc thuyền nhỏ hạ xuống một thị trấn ven rìa sa mạc Taklamakan, một đoàn người chậm rãi bước xuống.

Người dẫn đầu chính là Trần Mộc.

Đi sát bên cạnh hắn là Già La và Hoa Linh.

Theo sau là Chá Cô Sáo, Tề Thiết Chủy và Lão Dương Nhân.

Sở dĩ không mang theo Trần Tiểu Đao là vì tên này vừa hay đến thời kỳ quan trọng đột phá cảnh giới, không thể chậm trễ, tự nhiên Trần Mộc cũng không dẫn hắn theo, mà để hắn yên tâm tu luyện ở Trần gia, đột phá bình cảnh! "Mộc gia." "Trước đây ngài nói chúng ta phải tìm một người dẫn đường bản địa ở đây, tên là gì ấy nhỉ?" Tề Thiết Chủy sửa sang lại quần áo, chuẩn bị đi tìm người.

Trần Mộc gật đầu, nói: "Người đó tên An Lực Mãn, tính tuổi tác... bây giờ chắc cũng tầm trung niên, ừm, không sai đâu." "Đi tìm ông ta, nói chúng ta muốn vào sâu trong Hắc Sa Mạc, tìm một tòa cổ thành." "Cứ trả giá cao nhất cho ông ta." Nghe vậy, Tề Thiết Chủy đã hiểu rõ trong lòng, đẩy gọng kính cười nói: "Yên tâm đi Mộc gia, có cái miệng này của tôi, chắc chắn sẽ mang người về cho ngài!" "Lão Dương Nhân đi cùng đi." Chá Cô Sáo lên tiếng.

Đối với lời của sư huynh mình, Lão Dương Nhân tự nhiên không hai lời, lập tức đi theo Tề Thiết Chủy.

Chương 416

"Mộc ca, vậy em và Già La tỷ tỷ đi dạo một chút nhé?" "Tiện thể mua hai bộ quần áo địa phương, nghe nói chất liệu rất mát mẻ đó!" Hoa Linh có chút phấn khích.

Đây cũng coi như lần đầu nàng theo Trần Mộc đi xa, tự nhiên vẫn còn chút háo hức của thiếu nữ, chìm đắm trong đó không thể thoát ra. "Đi đi." Trần Mộc xua tay, mỉm cười.

Đối với những yêu cầu nhỏ của Hoa Linh và mọi người, Trần Mộc trước nay luôn có thể chấp thuận thì sẽ chấp thuận.

Nhìn Già La và Hoa Linh bước về phía thị trấn, Trần Mộc đột nhiên quay người, Chá Cô Sáo bên cạnh ánh mắt nghi hoặc, khó hiểu nhìn gò má của Trần Mộc, rồi lại nhìn ra sa mạc xa xôi, mơ hồ cảm nhận được điều gì đó. "Gia chủ..." Chá Cô Sáo cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Trần Mộc gật đầu, nói: "Ngươi cảm nhận không sai, một khi vào sa mạc này, cũng có nghĩa là chúng ta sẽ nằm trong tầm mắt của một số thế lực nào đó." "Có chút nguy hiểm." Chá Cô Sáo thẳng thắn không kiêng dè.

Cái gọi là "một số thế lực" trong miệng Trần Mộc, không nghi ngờ gì chính là đến từ Vô Để Quỷ Động, rất có thể chính là Thượng Cổ Xà Thần kia! "Nhưng cũng không nguy hiểm đến thế." "Đừng quên, 'Xà Thần Chi Nhãn' vẫn còn trong tay ta." Trần Mộc cười một tiếng, thản nhiên nói: "Chỉ cần áp chế khí tức sức mạnh một chút, chắc sẽ không gặp phiền phức gì quá lớn." *** Trong cái thị trấn sa mạc khỉ ho cò gáy này, tìm một người quả không dễ dàng.

Khoảng nửa ngày trôi qua, Tề Thiết Chủy đi tìm người vẫn chưa

trở về.

Đợi đến khi Già La và Hoa Linh xách túi lớn túi nhỏ quay lại thì đã là giữa trưa.

Mặt trời nóng rực treo cao trên trời, mồ hôi rơi xuống đất đều bị bốc hơi ngay lập tức.

Chim trên trời cũng không dám bay ra khỏi chỗ râm, con chó trước mái hiên khách sạn cũng chỉ biết thè lưỡi thở hổn hển.

Trần Mộc và mọi người đối với thời tiết nóng nực này đều không có cảm giác gì lớn. "Mộc ca, xem quần áo mới em và Già La tỷ tỷ mua thế nào, có đẹp không ~" Hoa Linh và Già La đến trước mặt Trần Mộc, xoay một vòng.

Trần Mộc đánh giá hai người một lượt, cũng không khỏi cảm thấy mắt sáng lên.

Hoa Linh mặc một bộ áo lụa màu hồng nhạt, phối với khuôn mặt trắng nõn không tì vết như búp bê sứ, tuyệt đẹp.

Thêm chiếc khăn lụa màu đỏ rực che trên đầu, tạo cho người ta cảm giác nhiệt tình, phóng khoáng, tràn đầy sức sống.

Nếu người không quen biết nhìn thấy, còn tưởng là người vùng biên cương.

Còn Già La bên cạnh thì mặc một chiếc váy dài lụa màu đen, cùng với một chiếc khăn lụa màu xanh nhạt, tạo cho người ta cảm giác thần bí. "Ừm, rất đẹp." Trần Mộc đánh giá hai người một chút, mỉm cười nói.

Loại lụa này thuộc đặc sản địa phương, hình như gọi là lụa Atlas.

Bắt nguồn từ thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều, vì chất liệu mềm mại, nhẹ nhàng, bay bổng; màu sắc rực rỡ đa dạng, phụ nữ vùng biên

cương đa số đều mặc quần áo bằng loại lụa này.

Đúng lúc này, Tề Thiết Chủy và Lão Dương Nhân đi tìm người lúc trước cũng dẫn một người đàn ông trung niên quay về.

Không cần nói, Trần Mộc cũng biết người đàn ông trung niên này là An Lực Mãn.

Tên đầy đủ của người này là "Ngải Tư Hải Đề · Ngải Mãi Đề".

Nhưng cái tên này của ông ta đã không còn ai gọi, mọi người đều gọi ông ta là "An Lực Mãn", có nghĩa là tấm bản đồ sống trong sa mạc.

An Lực Mãn ngậm một cái tẩu thuốc, lắc đầu lia lịa. "Không được không được, bây giờ là mùa gió, vào sa mạc, ông già Hồ Đại sẽ trách tội đó." "Thêm gấp đôi tiền, tất cả gia súc của ông chúng tôi đều mua lại với giá gấp đôi." Tề Thiết Chủy nói một câu, An Lực Mãn lập tức mặt mày hớn hở.

Xem ra vẫn là năng lực tiền tệ hữu dụng.

Về mặt này, Trần Mộc cũng cảm thấy Tề Thiết Chủy làm không tệ.

Mấy người bọn họ đi bộ thì không có vấn đề gì, nhưng An Lực Mãn và mấy người khác thì không thể chịu đựng nổi trong sa mạc lớn này.

Nếu cứ đi bộ từ đây vào trong, không biết phải đi đến năm nào tháng nào.

An Lực Mãn nói cho mọi người biết.

Mùa này là lúc nguy hiểm nhất trong sa mạc.

Từ đây đến di tích, đoạn đường đầu tiên có sa mạc Gobi.

May mà có lòng sông cổ của sông Khổng Tước nối liền, cũng

không khó nhận ra.

Nhưng muốn đi sâu hơn nữa, có tìm được sông ngầm Tư Độc hay không, thì phải xem thời tiết.

Trần Mộc cũng không có cách nào, ở đây bọn họ không thể ngự kiếm.

Lỡ bị Thượng Cổ Xà Thần phát hiện, một mình Trần Mộc thì không sao, cùng lắm là bỏ đi.

Nhưng cả đoàn người này sẽ lành ít dữ nhiều.

Đoàn người tượng trưng mang theo một ít vật tư, liền lên đường tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lộ trình đoạn đầu tiên là xuất phát từ hồ Bác Tư Đằng về phía tây nam.

Men theo sông Khổng Tước đi về phía tây một đoạn, cho đến khi tìm được lòng sông cổ hướng về phía nam.

Bác Tư Đằng có thể dịch là ý đứng thẳng.

Tên gọi này bắt nguồn từ việc có ba ngọn núi trong lòng hồ đứng sừng sững giữa hồ.

Thời cổ đại cũng gọi hồ này là Ngư Hải, là hồ nước ngọt có lưu lượng lớn nhất trong nội địa của đất nước.

Sông Khổng Tước bắt nguồn từ đây, chảy vào sâu trong Taklamakan.

Khi đoàn người đi qua bờ hồ, phóng tầm mắt ra xa, mặt hồ xanh biếc rộng lớn sâu thẳm khiến người ta hoa mắt.

Bất giác, nảy sinh một ảo giác như đã đi đến tận cùng trời đất.

Hai ngày sau khi khởi hành, Già La và Hoa Linh đều vô cùng hứng

khởi.

Dù sao cũng là lần đầu tiên trong đời vào sa mạc, cảm thấy vừa mới lạ vừa vui.

Lúc thì học theo tiếng huýt sáo chỉ huy lạc đà của An Lực Mãn, lúc thì lại ngắm nhìn những con bọ cạp trong sa mạc.

Trần Mộc đối với những thứ này cũng không có cảm giác gì.

Hắn hiện tại vẫn đang lo lắng, cho dù đã áp chế sức mạnh của bản thân, nhưng vẫn không thể xác định có bị Thượng Cổ Xà Thần chú ý đến hay không.

Đoạn đường ban đầu này, theo lời của An Lực Mãn, căn bản không được coi là sa mạc.

Chương 417

Đoạn lòng sông cổ này của sông Khổng Tước đã tồn tại từ trước khi sông đổi dòng.

Có những đoạn lòng sông vẫn chưa hoàn toàn khô cạn, cát xung quanh cũng rất nông, khắp nơi đều có những hồ và ao nhỏ rải rác.

Trên mặt nước thỉnh thoảng còn có một đàn mòng biển mỏ đỏ và vịt lặn mỏ đỏ bơi lội, men theo khúc quanh của sông Khổng Tước, có những ốc đảo nhỏ, mọc tảo cát, dương hồ và một số cây bụi.

Qua khỏi khúc quanh sông này mới coi như thực sự vào sa mạc.

Sông Khổng Tước đổi dòng về phía đông nam, hướng đó là Lâu Lan, Lop Nur, Đan Nhã.

Đoàn người thì tiến về phía tây nam, vào "Hắc Sa Mạc".

An Lực Mãn nói Hắc Sa Mạc là do Hồ Đại (Chân chủ, Allah) trừng phạt những kẻ dị giáo tham lam mà tạo ra.

Trong sa mạc chôn vùi vô số thành trì và của cải.

Đây là một sa mạc cát chảy rộng lớn, gió lớn thổi động các đụn cát, địa hình mỗi ngày một khác.

Không có bất kỳ đặc trưng nào, lòng sông cổ sớm đã không còn dấu vết.

May mà có người dẫn đường An Lực Mãn.

Những pháo đài cổ, nhà cửa, tháp lầu bị cát vàng chôn vùi quá nửa, chỉ lộ ra nửa mái nhà.

Những cây dương hồ bị gió mạnh thổi nghiêng, tạo thành góc ba mươi độ so với mặt đất, những bụi cây sa tiền nhỏ trong sa mạc, đều

không thoát khỏi mắt của An Lực Mãn.

Những thứ này nối liền lại, liền xâu chuỗi thành một đường thẳng.

Lòng sông cổ của sông Khổng Tước từng chảy qua đây.

Ở cuối con đường cổ đã biến mất này, chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết bị Hồ Đại ruồng bỏ.

Ánh nắng đầu tiên của buổi sáng, từ đường chân trời phía đông dâng lên, nhuộm đỏ những đám mây ven trời.

Những đụn cát nhấp nhô trong sa mạc, được bao phủ bởi một lớp hào quang rực rỡ.

Những cây dương hồ khô héo và cát vàng gợn sóng, đều được nhuộm thành màu vàng đỏ.

Màu sắc đậm đà, giữa trời đất tạo nên một bức tranh tráng lệ.

An Lực Mãn vì muốn mọi người tránh được cái nắng gắt buổi trưa, đã đi suốt đêm.

Tuy nhiên, Trần Mộc cũng là vì muốn chăm sóc cho người dẫn đường này.

Dù sao nếu là hắn, dù đi trong nắng gắt chín chín tám mươi mốt ngày cũng không có cảm giác gì.

Đang đi mệt mỏi, thấy cảnh sắc này, dù là Trần Mộc cũng tinh thần phấn chấn. "Oa, đẹp quá, các người xem cây dương hồ kia kìa, quả thực giống như một con thần long màu vàng trong sa mạc." Hoa Linh kinh hô.

Đoàn người liền dừng lại, lẳng lặng ngắm nhìn cảnh mặt trời mọc ngoạn mục này. *** Trong lúc cả đoàn đang say đắm trước cảnh đẹp, Trần Mộc và Tề Thiết Chủy lại đang ngẩn ngơ nhìn vầng dương ở

phía đông.

Trên mặt Tề Thiết Chủy thoáng hiện một tia bất an. "Mộc gia, ngài có từng nghe qua câu, ráng mai không ra cửa, ráng chiều đi vạn dặm không?" "Ừm." Trần Mộc khẽ gật đầu.

Bên cạnh không xa, An Lực Mãn cũng lên tiếng: "Đúng vậy đó, mây trên trời đang chảy máu, Hồ Đại, chắc là giận rồi, sa mạc này, lại sắp nổi gió rồi." Cả đoàn đã vào Hắc Sa Mạc được ba ngày, trong ba ngày này, Trần Mộc không cảm thấy có gì bất ổn.

Xem ra sau khi cố ý áp chế khí tức của mình, Thượng Cổ Xà Thần quả thực cũng không chú ý đến bọn họ.

Phía trước là di tích của Tây Dạ Cổ Thành, vốn dự định ngày mai sẽ đến.

Nhưng An Lực Mãn nói cơn bão lần này sẽ rất lớn, tường cát dựng lên cũng không cản nổi.

Nếu không đến kịp di tích Tây Dạ Thành, sẽ bị chôn sống trong sa mạc.

Nghe An Lực Mãn nói vậy, Trần Mộc cũng biết sự nghiêm trọng của sự việc, liền gọi mọi người tiếp tục tiến lên.

Còn nửa ngày đường, chắc là có thể đến kịp.

Ngay khi cả đoàn chuẩn bị đi tiếp, An Lực Mãn lại chậm rãi xuống khỏi lạc đà.

Lấy ra một tấm thảm từ trên lưng lạc đà, không vội không vàng trải trên cát vàng, rồi quỳ xuống.

An Lực Mãn quỳ trên thảm, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt thành kính.

Mở hai tay hướng lên trời, rồi lại úp vào mặt mình, lớn tiếng

niệm: "Allahu Akbar." "Giờ này rồi, còn cầu nguyện cái quái gì nữa..." Lão Dương Nhân thấy An Lực Mãn cầu nguyện, suýt nữa bị sốc ngã khỏi lưng lạc đà. "Xem ra cơn bão tối nay cũng không nghiêm trọng lắm nhỉ." Lão Dương Nhân cười cười, rồi lại ngắm cảnh ráng mai tuyệt đẹp.

Chưa kịp nói xong, An Lực Mãn cầu nguyện xong như biến thành người khác.

Cơ thể như được vặn đầy dây cót, ba chân bốn cẳng cuộn tấm thảm lại.

Bật như lò xo lên lưng lạc đà, huýt một tiếng sáo dài: "Ú u u u u...

Mau chạy đi, chạy chậm là bị chôn vào luyện ngục của cát đen đó." Thúc con lạc đà lớn dưới háng, dẫn đầu chạy đi.

Lúc này, Lão Dương Nhân lại bị tức đến mức ngã thẳng từ trên lạc đà xuống.

Trần Mộc cũng có chút cạn lời.

Hoa Linh và Già La bên cạnh thì phá lên cười lớn.

Đàn lạc đà cũng cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm từ trên trời, như phát điên, vung bốn cái móng lớn chạy như bay trong sa mạc. "Mẹ nó chứ, lão già chết tiệt, ê, đợi tôi với Mộc gia." Lão Dương Nhân phía sau lật người lên lạc đà, cưỡi lạc đà đuổi theo đoàn người phía trước.

Bình thường ngồi trên lạc đà đi, lắc lư lắc lư cảm thấy khá thú vị.

Nhưng một khi nó chạy lên, lại xóc nảy kinh khủng, sợ bám không chắc là rơi xuống.

Đoàn lạc đà phi nước đại trong sa mạc, cát vàng tung lên cuộn thành một con rồng vàng khổng lồ.

Mọi người đều đeo kính chống gió, dùng khăn đầu che mũi và miệng.

Trần Mộc nhìn trái nhìn phải, càng cảm thấy tình hình không ổn, đàn lạc đà đã mất kiểm soát, trợn mắt thở hổn hển đi theo con lạc đà lớn của An Lực Mãn.

Chạy nhanh như gió lốc, xem ra sự tình còn cấp bách nguy hiểm hơn dự tính, đàn lạc đà chạy một mạch như bán mạng, mãi cho đến trưa.

Chương 418

Dù lạc đà trong sa mạc này khỏe mạnh, giỏi đi, lúc này cũng mệt đến mồ hôi đầm đìa, không thể không chậm lại.

Lão Dương Nhân cũng nhanh tay nhanh chân lấy nước và lương khô ra, cả đoàn nghỉ ngơi tạm thời.

Không bao lâu.

Một cơn gió nhẹ thổi qua đụn cát, cuộn lên từng làn cát mịn.

Chân trời xa xăm lúc này cũng dần biến thành một màu vàng sẫm. "Gió đến rồi, mọi người đừng nghỉ nữa, xuất phát." Cả đoàn lúc này lại trèo lên lạc đà, thúc lạc đà chạy đi.

Bầu trời vừa còn quang đãng, dường như trong chớp mắt đã tối sầm lại.

Cơn gió đến quá nhanh, cát mịn bị gió cuộn lên không trung ngày càng nhiều.

Xung quanh bao phủ trong bụi cát mịt mù, tầm nhìn cũng ngày càng thấp, gió càng thổi càng mạnh, cát điên cuồng tàn phá, khắp nơi là một màu vàng sẫm.

Lúc này bão cát tuy dữ dội, Trần Mộc biết, đây chỉ là màn dạo đầu của cơn bão lớn trong sa mạc.

Cơn bão thực sự dữ dội, có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này đàn lạc đà, dường như đều sợ hãi, mặc cho An Lực Mãn bên cạnh quất roi thế nào, cũng không nghe lệnh.

Đứng thành một hàng tại chỗ, chôn đầu vào trong cát.

Trên đường đi đã thấy không ít xương trắng của lạc đà, khi chết

đều giữ tư thế này, như thể tội nhân đang chịu hình phạt.

An Lực Mãn nói đây đều là những con lạc đà bị bão cát đen của Hồ Đại dọa sợ, chúng biết bão cát đen sắp đến, chạy cũng vô dụng, chi bằng quỳ trên đất chờ chết.

Lúc này Trần Mộc nhìn xung quanh một lượt, bão cát không che mờ được đôi mắt của hắn, hắn thấy phía trước có một ngôi nhà đổ nát. "Dắt lạc đà, theo ta." Trần Mộc lập tức gọi mọi người, xốc An Lực Mãn lên, cứng rắn kéo con lạc đà đang dúi đầu trong cát chạy về phía bức tường thành phía trước.

An Lực Mãn chỉ cảm thấy bị người ta xốc lên trong bão cát, liền trực tiếp đến dưới chân tường thành.

Phần lớn kiến trúc đều bị cát vàng chôn vùi hơn một nửa, có những ngôi nhà đã sụp đổ.

Chỉ có đoạn tường thành kiên cố kia cao sừng sững.

Gió thổi nắng rọi, không biết đã bao nhiêu năm tháng, sớm đã biến thành màu sắc giống như sa mạc.

Nhìn từ xa, chỉ tưởng là một đụn cát lớn.

May mà Trần Mộc phản ứng nhanh, nếu không vĩnh viễn cũng không phát hiện ra pháo đài cổ này.

Lúc này An Lực Mãn mặt vàng như nghệ, không biết là bị dọa sợ hay là vì mặt đầy bụi cát. "Cảm tạ Hồ Đại, cảm tạ Hồ Đại." An Lực Mãn hoàn hồn liền quỳ xuống, bắt đầu quỳ lạy trời đất mịt mù cát vàng. "Cảm tạ cái quái gì Hồ Đại, ông nên cảm ơn Mộc gia đã khiêng ông qua đây thì hơn." Lão Dương Nhân bên cạnh vẻ mặt khinh thường, nói với An Lực Mãn.

Vừa rồi bị lão già này chơi một vố, bây giờ vẫn chưa hết tức.

Sa mạc chính là như vậy, bề ngoài trông rất bình tĩnh.

Khi không có gió, cả vùng đất như được phủ một lớp lụa vàng.

Nhưng dưới bề mặt bình tĩnh đó, là cát lún đã nuốt chửng vô số người và động vật, là bão cát biến đổi trong chớp mắt, là các loại động thực vật trong sa mạc.

Đây đều là những yếu tố uy hiếp an toàn, không nói trước được sẽ xảy ra tai nạn gì.

Hôm nay gặp bão cát lớn, ngày mai còn chưa biết sẽ gặp phải thứ gì.

Cả đoàn lúc này cũng lấy nước và đồ ăn ra, ngồi đây ăn uống.

Không biết qua bao lâu.

Trời bên ngoài đã tối mịt, tiếng gió vẫn lớn như vậy, như vô số ma quỷ đang gào khóc.

Thỉnh thoảng có cát rơi vào lỗ hổng trên mái nhà, gió này mà không ngừng, e là bức tường thành đổ nát phía trước sẽ bị cát nuốt chửng.

Cả đoàn ngồi đó, lẳng lặng chờ bão cát ngừng. *** Từ lúc giữa trưa gặp phải trận bão cát đen dữ dội, cả đoàn đến khu phế tích này.

Trần Mộc luôn cảm thấy tòa thành đổ nát này được bao phủ bởi một lớp màn che thần bí.

Không thể nhìn rõ dưới lớp màn che đó có ẩn giấu nguy hiểm hay không.

Hoặc là do nguyên nhân của Thượng Cổ Xà Thần, dù ở đây.

Trần Mộc luôn cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mọi người.

Cây đèn dầu treo trên xà nhà lúc này bị gió thổi lung lay không ngừng.

Ánh sáng chập chờn, khiến căn nhà đổ nát lúc sáng lúc tối.

Lúc này Trần Mộc đột nhiên phát hiện trên đèn dường như có thứ gì đó đang bò.

Bằng một cái lướt người, Trần Mộc liền bay lên trước mặt cây đèn.

Hóa ra trên đèn, có một con kiến lớn đang bám.

To khoảng một ngón tay, thân đen kịt, đuôi màu đỏ như máu. "Mộc gia, sao vậy?" Lúc này Tề Thiết Chủy và những người khác cũng phát hiện, liền đứng cả dậy. "Không có gì, chỉ là một con kiến lớn hơn một chút thôi." Trần Mộc thấy là một con kiến, tiện tay búng một cái, con kiến lớn này liền toi mạng. "Mọi người nghỉ ngơi đi, cơn bão này xem ra còn kéo dài một lúc nữa." Trần Mộc lại dựa vào tường, thản nhiên nói với mọi người.

Cơn bão cát này thổi mãi đến giữa trưa ngày hôm sau.

Bão cát bên ngoài đã thổi suốt một đêm, vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Chỉ là so với lúc trước, sức gió đã yếu đi rất nhiều, trận bão cát ma quỷ này cuối cùng cũng sắp kết thúc.

An Lực Mãn bất chấp bão cát nhảy xuống từ lỗ thủng trên mái nhà.

Báo cho mọi người biết bão cát sắp ngừng rồi.

Chương 419

Không bao lâu nữa, trời sẽ quang đãng.

Lúc này cát đã sắp chôn vùi bức tường thành bên ngoài.

Nếu thổi thêm một lúc nữa, e là căn nhà rách này cũng bị chôn sống.

Ngay khi mọi người chuẩn bị xuất phát, Trần Mộc nhạy bén cảm nhận được dường như có thứ gì đó đang di chuyển dưới lòng đất. "Mọi người cẩn thận, dường như có thứ gì đó sắp từ dưới đất lên." Mọi người nghe vậy, lập tức cảnh giác.

Ngay lúc đó, cát đất dưới chân trong nháy mắt liền phồng lên một ụ lớn.

Vô số con kiến như suối phun trào lên từ dưới đất.

Mỗi con kiến to như con chuột, khiến cả đoàn người nhìn mà tê cả da đầu.

Trần Mộc tiện tay vung một cái, một sợi roi hóa thành từ lôi điện xuất hiện, trong nháy mắt liền đánh chết hàng trăm con kiến.

Nhưng lúc này trên mặt đất xuất hiện hàng chục cái hố lớn, vô số con kiến từ trong hố bò ra.

Mỗi con đều có thân đen kịt, đuôi đỏ, màu đỏ đen xen kẽ. "Đây là kiến hành quân sa mạc, mọi người cẩn thận!" Trần Mộc tiện tay điểm một cái, lôi quang lóe lên, đám kiến hành quân sa mạc trước mặt liền bị nổ tan tành.

Lúc này Trần Mộc quay đầu lại, phát hiện An Lực Mãn đã sớm biến mất không thấy bóng dáng.

Hóa ra lúc nãy khi kiến vừa xuất hiện, ông ta đã quay đầu bỏ chạy ra ngoài.

Cũng chẳng trách có thể làm người dẫn đường trong sa mạc đầy rẫy nguy hiểm này. "Mẹ nó, cái tên này đúng là không có nghĩa khí gì cả." Lão Dương Nhân bĩu môi, khinh thường nói. "Ngươi đi bắt ông ta về cho ta, đừng để ông ta bị đám kiến này ăn thịt ở ngoài." Trần Mộc nói với Lão Dương Nhân.

Chỉ trong chốc lát, mảnh vụn của kiến trong nhà đã chất thành một lớp dày.

Dưới đất vẫn không ngừng bò lên nhiều hơn.

Lão Dương Nhân nghe xong, kim quang hộ thể trên người sáng lên, trong nháy mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

Mấy con lạc đà trong nhà cũng sớm đã hóa thành một đống xương trắng, cả đoàn lúc này cũng rút khỏi căn nhà này.

Trong miệng của kiến hành quân sa mạc chứa một lượng lớn axit formic.

Hàng ngàn hàng vạn con cùng cắn, e là voi lớn cũng không chịu nổi.

Những động vật xung quanh trốn tránh bão cát, sau khi đàn kiến đi qua, chỉ còn lại một đống xương trắng.

Số lượng kiến hành quân sa mạc trong thành này không biết có bao nhiêu, vẫn đang không ngừng bò lên từ dưới đất.

Phảng phất như cả lòng đất của cổ thành là một cái tổ kiến khổng lồ.

Mọi người vừa rút khỏi căn phòng này, lúc này bức tường của ngôi nhà ầm ầm sụp đổ.

Từ bên trong chui ra một con kiến cao khoảng hơn một người.

Nó bò ra từ trong đàn kiến.

Đây là một con kiến chúa, trên người mọc sáu đôi cánh lớn trong suốt.

Có thể là do trận bão cát tấn công, đã kinh động đến kiến chúa đang ẩn sâu trong tổ, chúng đang chuẩn bị di dời.

Nhìn thấy sinh vật khổng lồ này, Trần Mộc nhíu mày.

Thứ lớn như vậy, nếu mình một đòn tiêu diệt nó, e là động tĩnh sẽ hơi quá lớn.

Chá Cô Tiếu bên cạnh liếc nhìn Trần Mộc một cái, liền hiểu ý của hắn. "Gia chủ, bắt giặc phải bắt vua, con kiến chúa này giao cho tôi là được rồi." Trần Mộc gật đầu.

Toàn thân Chá Cô Tiếu trong nháy mắt được một lớp lôi quang bao bọc, xông thẳng về phía kiến chúa.

Lũ kiến mặt quỷ trước mặt kiến chúa lập tức lao về phía Chá Cô Tiếu.

Nhưng chưa kịp chạm vào vạt áo của Chá Cô Tiếu, đã bị kim quang hộ thể đánh thành mảnh vụn. "Ừm, mấy ngày nay tu vi lại có tiến bộ." Trần Mộc nhìn Chá Cô Tiếu, hài lòng gật đầu. "Hừ, nếu là ta đi, đám kiến nhỏ này cũng bị diệt trong phút chốc." Già La và Hoa Linh bên cạnh thấy Trần Mộc khen Chá Cô Tiếu, đều bĩu môi. "Hai người ở bên cạnh ta phụ trách bảo vệ an toàn cho ta là được rồi, những chuyện đánh đấm này, cứ để bọn họ làm là được." Trần Mộc tiện tay đặt tay lên vai hai người, ngồi xuống.

Lúc này Chá Cô Tiếu đã xông đến trước mặt kiến hành quân sa mạc.

Sau một đòn toàn lực, vỏ ngoài của kiến chúa vậy mà chỉ vỡ một chút.

Trong nháy mắt, kiến chúa phun ra một ngụm dung dịch màu trắng.

Chá Cô Tiếu lập tức né tránh.

Dung dịch trực tiếp hòa tan ngay lập tức những con kiến hành quân sa mạc chắn phía trước.

Một chiêu giao thủ, Chá Cô Tiếu hiểu rằng mình đã khinh địch.

Anh ta đang ở giữa không trung liền nhắm thẳng vào cái bụng phình to của kiến chúa, tung một đòn toàn lực vào đó.

Phụt một tiếng, lôi quang lóe lên tứ phía.

Toàn bộ cơ thể của kiến chúa trực tiếp vỡ nát, dung dịch bắn ra trong nháy mắt hòa tan những con kiến xung quanh.

May mà Chá Cô Tiếu có kim quang hộ thể, lập tức thoát khỏi đàn kiến.

Sau khi kiến chúa bị giết, những con kiến khác trong nháy mắt biến thành ruồi không đầu.

Bắt đầu chạy loạn không mục đích.

Dưới đất kiến hành quân sa mạc vẫn không ngừng trào lên.

Trần Mộc thấy vấn đề không lớn, không quay đầu lại, liền gọi mọi người đi thẳng về phía bên kia.

Lão Dương Nhân lúc này cũng vác An Lực Mãn trở về.

Chương 420

Mọi người chạy như bay một trận, rất nhanh liền xa khỏi căn nhà đổ nát này.

Sau khi đi được vài trăm mét, mọi người quay đầu nhìn lại.

Di tích đổ nát của cổ thành đã không còn thấy nữa.

Vô số kiến hành quân sa mạc, cuồn cuộn như nước biển màu đỏ đen sôi trào, sôi sục từ dưới đất ùn ùn kéo ra.

Mất đi kiến chúa... lúc này chúng cũng không biết nên làm gì.

Trở thành một đàn kiến không đầu theo đúng nghĩa đen!.

"Lão An à, ngươi vừa chạy đi đâu thế, cả đám bọn ta đều ở đây, ngươi nói xem ngươi sợ cái gì." Lão Dương lúc này vẫn chưa thả An Lập Mãn xuống mà vẫn vác lão trên vai.

An Lập Mãn giải thích rằng lão muốn ra ngoài trước để cởi dây cho lạc đà.

Nếu không để bầy kiến gặm lạc đà thành xương trắng, chúng ta muốn chạy cũng không thoát, chứ không phải lão tự mình chạy trốn.

"Ngươi không cần nói với ta, ngươi giải thích với hắn đi." Lão Dương không tin, giơ nắm đấm trong tay lên nói.

"Được rồi, đừng ầm ĩ nữa, thả lão xuống đi, chúng ta tiếp tục đi." Trần Mộc phất phất tay, ra hiệu hắn đừng gây chuyện nữa.

Lão Dương lúc này mới thả An Lập Mãn xuống.

Trong sa mạc, vẫn phải dựa vào lão mới tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lỡ như dọa lão sợ hỏng, không làm người dẫn đường nữa thì

đúng là mất nhiều hơn được.

An Lập Mãn nói, cả đoàn người còn cách di tích của Tây Dạ Cổ Thành chưa đến nửa ngày đường.

Gió đã ngừng, mặt trời như quả cầu lửa treo lơ lửng trên không trung.

Đi lại trong sa mạc, điều quan trọng nhất là giữ đủ nước cho cơ thể.

Ban ngày đi đường vốn là điều đại kỵ, nhưng cả đoàn người này trừ An Lập Mãn ra thì không ai là người bình thường cả.

Cả đoàn người đội cái nắng như thiêu như đốt tiến về phía trước trong sa mạc.

Sa mạc ban ngày lại có một vẻ đẹp khác.

Đội ngũ của Trần Mộc quá đỗi nhỏ bé, còn không bằng một phần ức vạn của sa mạc này.

Sa mạc vô biên vô tế.

Dù là Trần Mộc cũng không thể nhìn thấy điểm cuối.

Nếu không có dấu chân phía sau, cả đoàn người thậm chí còn không cảm nhận được mình đang tiến về phía trước.

Lão Dương vô cùng tò mò, vừa đi vừa hỏi Trần Mộc về lai lịch của đám kiến đạn mặt quỷ.

Không đợi Trần Mộc lên tiếng, Tề Thiết Chủy bên cạnh đã mở lời.

Loài kiến này sở dĩ được gọi là kiến hành quân sa mạc, phần lớn là vì kích thước và tính đặc thù của chúng!

Chúng có tính tổ chức và kỷ luật cao, chủ yếu là kiến thợ.

Chỉ trong sa mạc quỷ dị này mới có thể thấy được loài kiến to như con chuột.

Cả đoàn người vừa đi vừa nói.

Các cồn cát dưới chân bỗng nhiên cao thấp bất thường, mức độ nhấp nhô khác hẳn với mặt cát bằng phẳng lúc trước.

An Lập Mãn nói bên dưới đều là những thành phố cổ đại bị cát vàng nhấn chìm.

Lão dẫn mọi người đi lên đỉnh cồn cát cao nhất, chỉ về một hướng và nói với mọi người, đó chính là trạm trung chuyển của cả đoàn, di chỉ của Tây Dạ Cổ Thành.

Cả đoàn người nhìn về hướng đó.

Một ốc đảo nằm sâu trong lòng biển cát hiện ra trước mắt.

Ốc đảo trong sa mạc giống như một viên ngọc lục bảo được trang trí trên chiếc đĩa vàng.

Nhìn từ xa, một di tích thành trì màu đen sừng sững ở giữa.

Di chỉ của thành Tây Dạ được bảo tồn khá tốt.

Thành này có niên đại tương đối muộn, mãi đến cuối thời Đường mới bị phá hủy trong chiến tranh.

Từ đó về sau, nó bị bỏ hoang cho đến nay.

Đầu thế kỷ mười tám, các nhà thám hiểm của nước Đặc Lặc đã phát hiện ra nơi này, cướp sạch gần như toàn bộ các văn vật có giá trị nghệ thuật như bích họa và tượng điêu khắc trong di tích.

Trong sa mạc chỉ còn lại một tòa thành trống rỗng.

Con sông cổ Khổng Tước Hà xưa nhất cũng chỉ chảy đến đây.

Do trong thành từ xưa đến nay, bốn mùa đều có mạch nước ngầm

chảy qua, nên nơi đây đã trở thành một điểm tiếp tế quan trọng cho lữ khách trong sa mạc.

Trần Mộc và mấy người kia tự nhiên không cần tiếp tế.

Nhưng An Lập Mãn đã đi một quãng đường dài như vậy, mệt không chịu nổi, nói gì cũng đòi nghỉ ngơi thêm hai ngày ở đây.

Đến thành Tây Dạ nghỉ thêm hai ngày rồi mới vào Hắc Sa Mạc, một khi vào rồi thì khó mà quay đầu lại.

Trần Mộc cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý, không vội vài ngày này.

Tề Thiết Chủy tuy không nói gì, nhưng Trần Mộc cũng nhìn ra hắn có chút mệt mỏi.

Từ trên cồn cát nhìn ốc đảo không xa, nhưng phải đi mất ba tiếng đồng hồ mới tới.

Tường thành được xây bằng đá đen, một số nơi đã sụp đổ và phong hóa.

Bên trong thành bị tàn phá rất nghiêm trọng, chỉ có thành chính ở giữa được xây dựng khá kiên cố, vẫn còn lờ mờ thấy được khí thế huy hoàng năm xưa.

Một số công nhân giếng dầu, đội thám hiểm, đội khảo sát địa chất đi qua đây đều ở lại trong thành chính.

Dùng đá chặn cửa lại là không cần lo lắng bị bầy sói tấn công.

Chương 421

Bầy sói trong sa mạc lúc này vô cùng hung hãn, thường đi thành đàn mấy chục, thậm chí hàng trăm con.

Các công nhân và đội thám hiểm đến đây cũng kêu trời không thấu.

Nhưng đoàn người của Trần Mộc tự nhiên không lo có sói.

Đang là mùa gió trong sa mạc, xem ra ngoài đoàn của Trần Mộc ra thì không có ai khác đến.

An Lập Mãn đi đầu, tìm một căn phòng rộng rãi ở giữa thành chính.

Nhóm lửa trại lên, cả đoàn người bắt đầu ăn cơm nấu trà.

An Lập Mãn xem ra đã mệt lả, vừa ngã xuống đất đã bắt đầu ngáy vang trời, miệng còn ngậm nửa miếng bánh chưa ăn hết.

"Lão già này, xem ra thật sự mệt rồi." Lão Dương bên cạnh có chút khinh bỉ nói.

Vừa rồi An Lập Mãn quay đầu bỏ chạy quả thực đã đắc tội với hắn không nhẹ.

Lúc này Hoa Linh đã đun một ấm nước sôi, bưng chậu nước đến trước mặt Trần Mộc.

"Mộc ca, rửa chân nghỉ ngơi đi ạ." Hoa Linh ngoan ngoãn nói.

Trần Mộc cưng chiều sờ đầu Hoa Linh, rồi đặt chân vào chậu.

Lúc này Già La cũng đến sau lưng Trần Mộc, ân cần xoa bóp thái dương cho hắn.

Trần Mộc cũng thoải mái nhắm mắt lại.

“Ta nói chứ, vẫn phải là Mộc gia nhà ta, đi đến đâu cũng hưởng thụ như lão gia.” Lão Dương ghen tị nói.

Giá Cô Tiếu và mấy người kia thì đã quen không thấy lạ.

Mặc dù ngâm chân đối với Trần Mộc chẳng có tác dụng gì, nhưng hắn vẫn rất hưởng thụ.

Dù sao ở cái nơi sa mạc khỉ ho cò gáy này mà còn được trải nghiệm dịch vụ spa chân chính tông thì cũng là một loại hưởng thụ.

Đợi mọi việc xong xuôi, mọi người liền tựa vào tường, bắt đầu nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Đợi những người khác ngủ dậy, đã là đêm khuya.

Tề Thiết Chủy cảm thấy trong phòng hơi ngột ngạt, bèn đi ra ngoài, châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu.

Trăng sáng như họa, sao dày như gấm, chiếu rọi mặt đất một màu bạc.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trên bầu trời Cự Môn tinh, Tả Phụ tinh, Hữu Bật tinh, ba ngôi sao lấp lánh, xếp thành một hình tam giác đều.

Ở trung tâm, Thái Dương tinh và Thái Âm tinh cùng hiện ra, đúng là một tổ hợp Càn Giáp Kim Cát tinh.

Tề Thiết Chủy khẽ chau mày, lập tức chạy nhanh đến đỉnh thành lầu.

Hắn lấy la bàn từ trong túi ra, đối chiếu với các chòm sao trên trời.

Nơi được cát tinh bao phủ này lại chính là chỗ giếng cổ trong thành.

Đây là một phát hiện trọng đại.

Tề Thiết Chủy vội vã chạy vào trong phòng, nói với Trần Mộc.

Trần Mộc lập tức theo Tề Thiết Chủy ra ngoài, tung người một cái đã nhảy lên thành lầu.

Đối chiếu các vì sao, quả nhiên là ở trong giếng cổ này!!

Trần Mộc nhảy xuống, hài lòng vỗ vỗ vai Tề Thiết Chủy.

"Không tệ, ngươi vào nhà gọi những người khác dậy, chúng ta trực tiếp đến giếng cổ xem xét một phen." Trần Mộc đến trước giếng cổ, nhìn xuống.

Giếng cổ sâu không thấy đáy.

Lúc này mọi người cũng đã đến bên giếng cổ.

"Cái này mà, là giếng thánh mà, Hồ Đại không cho phép người phàm xuống đâu mà." An Lập Mãn lập tức ngăn cản mọi người.

Không đợi Trần Mộc mở lời, Lão Dương lập tức kéo An Lập Mãn sang một bên.

Hai người tranh luận một hồi, chỉ thấy An Lập Mãn cũng bất đắc dĩ gật đầu, rồi quay về phòng.

"Gia chủ, để tôi xuống đó dò xét một phen." Giá Cô Tiếu tự mình xung phong, ra hiệu cho Lão Dương cầm một sợi dây thừng, đeo đèn pin, nắm lấy dây thừng rồi nhảy xuống giếng.

Lúc này đang là ban đêm, ngoài ánh sáng của đèn pin, xung quanh đều là một màu đen kịt.

Giá Cô Tiếu ngẩng đầu cũng không thấy miệng giếng đâu, càng xuống càng sâu.

Nhiệt độ ban đêm trong sa mạc rất thấp.

Vách giếng vô cùng trơn, khó đặt chân.

Nghe nói giếng cổ này có niên đại còn lâu đời hơn cả thành Tây Dạ, thậm chí là vì có cái giếng này nên mới có thành Tây Dạ.

Giá Cô Tiếu càng xuống càng sâu, bỗng nhiên một luồng gió lạnh thổi tới.

Trên vách giếng lại xuất hiện một cánh cửa đá.

Gió lạnh chính là từ khe cửa đá thổi ra.

Giá Cô Tiếu dùng tay đẩy thử một cái.

Cửa đá tuy rất dày nhưng không có khóa đá hay chốt đá.

Giá Cô Tiếu dùng sức trong tay, liền đẩy mạnh cánh cửa đá ra.

Thấy cửa đá được mở, Giá Cô Tiếu liền dùng sức quay trở lại miệng giếng.

Sau khi lên, hắn kể lại chi tiết tình hình dưới giếng một lượt.

"Kỳ lạ, đây có lẽ không phải là lăng mộ, mà là một loại đường hầm bí mật nào đó." "Trên đời này làm gì có lăng mộ nào xây bên cạnh giếng, lại còn để lại một lối đi quỷ dị như vậy chứ?" Tề Thiết Chủy nghi hoặc nói.

"Mặc kệ nó là cái gì, đoán mò cũng vô ích, chúng ta trực tiếp vào xem là biết." Trần Mộc nhàn nhạt nói.

Nói xong, hắn liền trực tiếp nhảy xuống.

Chương 422

Những người khác cũng theo sát phía sau xuống giếng cổ.

Sau cửa đá là một đường hầm xây bằng gạch đá, rộng rãi và ngay ngắn, đen kịt sâu không lường được.

Mấy người đi vào trong khoảng năm mươi mét, liên tiếp đi qua hai cánh cửa đá.

Cánh cửa cuối cùng được niêm phong rất chặt, trên cửa đá có khắc phù điêu những con dị thú không rõ tên.

Trên khe cửa dán da thú màu tím, Giá Cô Tiếu đứng sau Trần Mộc dùng sức đạp một cước, liền phá tung cánh cửa.

Đi đến cuối đường, họ bước vào một gian thạch thất rộng rãi và khô ráo.

Chiều dài và chiều rộng đều khoảng sáu bảy mươi mét, cao ba mét.

Mấy người đứng bên trong không hề cảm thấy chật chội.

Không gian tuy rất rộng rãi, nhưng không khí lại vô cùng quỷ dị.

Trên mặt đất phủ đầy xương trắng.

Dày đặc chi chít, thậm chí không tìm được chỗ đặt chân.

Mấy người chỉ có thể giẫm lên những bộ xương trắng đó.

Những bộ xương này trông đều là của động vật, cực kỳ lỏng lẻo, giẫm lên liền hóa thành bột mịn.

Xung quanh có mấy chục cây cột gỗ, trên đó buộc những cỗ thi thể người đã khô quắt.

Nhìn hình dáng, tất cả đều là nam giới tráng niên.

Cả đoàn người đều đã trải qua nhiều kinh nghiệm, chỉ cảm thấy nơi này có chút quỷ dị.

"Thật thảm, xem ra đều là nô lệ hoặc tù đồ bị tuẫn táng." Giá Cô Tiếu nhìn những xác khô kia, cảm thán nói.

"Xem ra đây là nơi cử hành tế tự cho người chết quan trọng." "Đây là phong tục của người Bồ Mặc cổ, những người này đều là tội phạm." "Bị trói trong sa mạc cho đến chết khát, sau khi bị phong khô hoàn toàn mới được đặt ở đây." "Sau đó giết động vật lấy máu tươi, tưới lên những xác khô này." Tề Thiết Chủy nhìn những xác khô nói.

"Nếu vậy, ở đây hẳn là có một gian mộ thất." Trần Mộc gật gật đầu, nói.

Mọi người đi một vòng, kiểm tra xung quanh.

Bốn phía đều là vách đá, gõ thử vài cái, vách đá rõ ràng đều là đặc, không thể có không gian nào khác.

Vẫn là Già La tinh ý, phát hiện tấm đá trên mặt đất có chút vấn đề.

Mấy người gạt đống xương vụn trên mặt đất ra.

Một tấm đá lớn đầy phù điêu lộ ra.

Hai đầu tấm đá còn có hai cái vòng kéo.

Lão Dương kéo tấm đá trên đất lên, tiện tay ném vào một cây pháo sáng lạnh.

Trong nháy mắt, bên dưới liền bị ánh sáng bao phủ.

Bên dưới mặt đất là một gian mộ thất có kích thước tương đương với gian bên trên.

Giữa phòng đặt một cỗ quan tài hình vuông.

Nói là quan tài thì khác biệt với quan tài ở nội địa quá lớn.

Không có bất kỳ hoa văn trang trí nào, cũng không phải hình chữ nhật.

Vuông vức, trông giống một cái hòm lớn.

Kiểu mộ huyệt và quan tài này rất hiếm thấy.

Ngay cả Tề Thiết Chủy am hiểu chuyện này cũng không nhìn ra được manh mối gì.

Đây có lẽ là một hình thức mai táng của dân tộc thiểu số cổ đại đã thất truyền từ lâu, chịu ảnh hưởng lớn từ văn hóa Hán, nhưng lại làm ra vẻ na ná, thêm vào rất nhiều yếu tố của riêng họ, thực sự vô cùng hiếm gặp.

Mấy người cũng lần lượt xuống mộ thất tầng dưới.

Nhìn xung quanh, bốn bức tường của mộ thất đều là những bức bích họa bảy màu tinh xảo tuyệt vời.

"Ừm, chuyện được ghi lại ở đây có liên quan đến nước Tinh Tuyệt." Tề Thiết Chủy xem xét các bức bích họa.

"Mấy bức tranh đầu tiên cho thấy chủ nhân ngôi mộ này khi còn sống là hoàng tử của nước này." "Nước này là một nước chư hầu của Tinh Tuyệt, bị áp bức nặng nề." "Hàng năm đều phải cống nạp một lượng lớn tài bảo và nô lệ trâu bò." "Hắn đã từng đến xin Nữ vương Tinh Tuyệt cho thần dân của mình được tự do." "Nhưng đi mấy lần mà ngay cả mặt Nữ vương Tinh Tuyệt cũng không gặp được." Tề Thiết Chủy chậm rãi nói.

Bức tranh này có lẽ nói rằng hắn không cam tâm.

Vị hoàng tử dũng cảm là hóa thân của thần chiến tranh Thái Dương, hắn một mình lẻn vào Tinh Tuyệt định ám sát nữ vương tà ác,

nhưng lại vô tình phát hiện ra một bí mật lớn.

Cả đoàn người đi đến bức bích họa tiếp theo.

Trên bức tranh này, hoàng tử trốn trong góc nhìn trộm.

Gương mặt của Nữ vương Tinh Tuyệt trong tất cả các bức bích họa đều được che bằng mạng.

Trong bức tranh này, nữ vương chỉ có bóng lưng.

Chỉ thấy bà ta một tay vén tấm mạng che mặt lên.

Một người đối diện liền trực tiếp biến thành một cái bóng rồi biến mất.

"Vị hôn thê chưa qua cửa này của ta quả thật cũng không tệ, có chút bản lĩnh." Trần Mộc gật đầu, phát ra tiếng tán thưởng.

Già La bên cạnh chỉ che miệng cười trộm.

Vị tỷ tỷ này của cô, cô là người hiểu rõ nhất.

Họa sĩ vẽ bức bích họa này có kỹ thuật hội họa rất cao.

Bố cục hoa mỹ mà lại truyền thần, kể lại những sự kiện trọng đại trong cuộc đời của vị hoàng tử nước này.

Mặc dù không có chú thích bằng văn tự, nhưng đặc điểm lại vô cùng rõ ràng.

Mọi người thông qua bích họa có được cảm nhận trực quan, rất rõ ràng hiểu được sự kiện và nhân vật trong tranh.

Cả đoàn người vừa nghe Tề Thiết Chủy giải thích về bích họa vừa quan sát kỹ lưỡng.

Chương 423

Quả thực như hắn nói.

Nhân vật, phục sức, kiến trúc, thần thái trong bích họa đều sống động như thật.

Nếu có hiểu biết về văn hóa Tây Vực, có thể thông qua những thông tin này trong tranh mà nắm được đại khái bối cảnh sự kiện được ghi lại.

Trần Mộc gật đầu, những điều này cũng không khác nhiều so với những gì hắn biết.

Hắn trước đây đã đọc một cuốn sách tên là "Đại Đường Tây Vực Ký" do cao tăng Huyền Trang thời Đường viết, trong sách ghi lại rất nhiều truyền thuyết về Tây Vực cổ.

Có một số là thần thoại, cũng không ít là sự kiện có thật.

Trong đó có một truyền thuyết về nữ vương sa mạc.

Ở sâu trong sa mạc, có một thành phố.

Trong thành có một dân tộc thiểu số đến từ lòng đất sinh sống.

Họ thống trị và chinh phục các tiểu quốc xung quanh.

Sau vài trăm năm, vương vị truyền đến vị nữ vương cuối cùng.

Truyền thuyết kể rằng đôi mắt của vị nữ vương này là con đường nối liền với minh giới.

Bà ta chỉ cần nhìn kẻ thù của mình một cái, đối phương sẽ biến mất không dấu vết, và vĩnh viễn không thể quay trở lại.

Những người biến mất đã đi đâu, có lẽ chỉ có những người mất tích đó mới biết.

Nữ vương thực hiện chính sách cai trị áp bức cao độ.

Bà ta muốn bách tính của tất cả các nước láng giềng đều phải tôn thờ bà ta như một vị thần.

Tất cả những người phản kháng đều bị lột da sống.

Có lẽ hành động của bà ta đã chọc giận một thế lực nào đó, nữ vương không bao lâu sau đã mắc bệnh lạ và qua đời.

Từ đó về sau cũng không còn tin tức gì về nữ vương nữa.

Những người nô lệ sợ nhất chính là nữ vương.

Đợi đến khi bà ta chết, những người nô lệ và các quốc gia xung quanh bị nữ vương áp bức đã thành lập liên quân, tàn sát vương thành của nữ vương.

Liên quân chuẩn bị phá hủy lăng mộ của bà ta, đúng lúc này trời đất biến sắc, bão cát kinh hoàng đã nuốt chửng cả vương thành và liên quân.

Mộ huyệt của nữ vương cùng vô số kho báu mà bà ta thu thập được đều bị chôn vùi dưới cát vàng.

Sau mấy trăm năm, do sự dịch chuyển của sa mạc, vương thành lại một lần nữa xuất hiện.

Một số lữ khách đi qua đó.

Họ chỉ cần lấy đi bất kỳ một món đồ nào trong thành, sẽ gây ra bão cát.

Mây mù nổi lên, lạc đường, những người lấy tài bảo của nữ vương sẽ vĩnh viễn không thể rời đi.

Nhưng trong truyền thuyết này, vương thành bí ẩn, nữ vương tà ác, cũng như bối cảnh niên đại… đều không được ghi chép rõ ràng trong sách.

Hôm nay ở đây thấy được bích họa trong mộ, đối chiếu với truyền thuyết xa xưa kia, hai bên lại có rất nhiều điểm tương đồng, khiến người ta cảm thấy đó không chỉ là một truyền thuyết, mà có lẽ trong lịch sử đã bị bụi phủ, thật sự đã từng xảy ra những chuyện như vậy.

Trần Mộc biết đây chỉ là lời thêu dệt của hậu thế.

Nữ vương Tinh Tuyệt có lẽ thật sự là một người quyết đoán và tàn nhẫn.

Dù sao muốn làm một quân chủ tốt, điều cần thiết chính là phải độc ác.

Nếu không các nước láng giềng sao có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Mà nguyên nhân cuối cùng bà ta biến mất cũng là vì lực lượng của Quỷ Động.

Bà ta bất đắc dĩ mới phải trốn vào trong quan tài Thần mộc Côn Luân, chỉ có như vậy mới có thể miễn cưỡng cách ly được lực lượng Quỷ Động.

Tề Thiết Chủy tiếp tục cho mọi người xem mấy bức bích họa tiếp theo.

Ý nghĩa của mấy bức bích họa này rất rõ ràng, hoàng tử hành thích không thành công.

Sau khi về nước, hắn tiếp tục mưu đồ làm thế nào để trừ khử nữ vương.

Lúc này, hoàng tử gặp được một vị chiêm bốc sư đến từ một quốc gia xa xôi.

Chiêm bốc sư bảo hoàng tử giấu thuốc độc mãn tính đặc chế vào trong thịt cừu vàng, sau đó tiến cống cho nữ vương.

Quả nhiên không lâu sau, có tin nữ vương đột ngột qua đời.

Đồng thời, hoàng tử cũng vì lao lực quá độ mà qua đời sớm.

Hắn và người vợ yêu quý được hợp táng cùng nhau.

Chiêm bốc sư đã thiết kế một lăng mộ, chôn cất họ dưới tế đàn của giếng thánh.

"Hả?

Vị chiêm bốc sư này xem ra rất đáng nghi." Mọi người nghe Tề Thiết Chủy giải thích, đều cảm thấy sự biến mất đột ngột của Nữ vương Tinh Tuyệt chắc chắn là vì thuốc độc do vị chiêm bốc sư này mang đến.

Hoặc có lẽ đó vốn không phải là thuốc độc.

Trần Mộc lúc này cũng không thể chắc chắn.

Nhưng thân phận của vị chiêm bốc sư này, Trần Mộc hiện tại cũng không rõ.

Khả năng duy nhất chính là người liên lạc của Thượng cổ xà thần để lại trên thế gian này.

Trần Mộc lúc này cũng không có tâm trạng nào đi xem vị hoàng tử trong quan tài nữa, liền gọi mọi người quay trở lại mặt đất.

Sau khi dưỡng sức trong thành một ngày, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Lúc này, dưới sự dẫn dắt của An Lập Mãn, cả đoàn người tiếp tục đi về phía nam, tiến vào biển cát mà người dân địa phương gọi là Hắc Sa Mạc.

Ở đây không còn thấy bất kỳ loài thực vật nào trong sa mạc nữa, cũng không có những ngọn núi cát cao thấp nhấp nhô.

Các cồn cát xung quanh đều có độ cao tương đương nhau, giống như những chiếc bánh bao dẹt.

Chương 424

Vô biên vô tế.

Trên mặt cát, dù nhìn về bất kỳ hướng nào, cũng đều là cùng một cảnh sắc, không có một chút dấu hiệu của sự sống.

Tề Thiết Chủy lúc này hỏi An Lập Mãn đã từng vào sa mạc này chưa.

Chỉ thấy An Lập Mãn cười khổ nói: "Đây là địa ngục của hoàng sa mà, ngay cả Hồ Đại lão nhân gia cũng không muốn đến." "Nếu không phải các người cho quá nhiều, tôi có chết một trăm lần cũng không muốn đến đây mà." Than thì than, An Lập Mãn được người ta gọi là bản đồ sống của sa mạc, tuyệt không phải hư danh.

Lão quen thuộc sa mạc như phụ nữ quen với nồi niêu xoong chảo.

Mặc dù đây cũng là lần đầu tiên trong đời lão vào Hắc Sa Mạc cấm kỵ này, nhưng bằng đôi mắt như cáo sa mạc của mình, lão vẫn có thể phát hiện ra những loài thực vật như toa thảo, sa hao trong các hố cát đó.

Lão chính là dựa vào dấu vết của những loài thực vật này, cùng với kinh nghiệm lăn lộn trong sa mạc nhiều năm của mình, mới có thể dẫn dắt mọi người tiến lên.

Sa mạc có hệ thống thủy văn nội địa lớn nhất cả nước.

Nhưng các hệ thống sông như sông Tarim, rất nhiều đều đã ngấm vào cát.

Bề mặt sa mạc cằn cỗi không một ngọn cỏ, nhưng sâu dưới lòng đất, có lẽ lại là những con sông ngầm chảy xiết.

Một số loài thực vật chuyên sống trong sa mạc, chính là dựa vào

chút hơi nước từ mạch nước ngầm bốc lên bề mặt sa mạc mà kiên cường sinh tồn.

Thực ra ở đây ngoài một lượng nhỏ thực vật, cũng có rất nhiều động vật, nhưng phần lớn đều ra ngoài kiếm ăn vào ban đêm lạnh lẽo.

Trần Mộc lúc này vẫn đang bình tĩnh suy tư.

Nếu chiêm bốc sư trong bích họa chính là người liên lạc của Thượng cổ xà thần ở nhân gian, vậy thì chuyến đi này của họ đến sa mạc, chẳng phải đã sớm bị lộ trước mặt Thượng cổ xà thần rồi sao.

Nhưng nếu bị lộ, đến bây giờ vẫn chưa có chuyện gì bất thường xảy ra.

Nếu Thượng cổ xà thần xuất hiện, với năng lực hiện tại của hắn, tuy không thể đánh bại nó, nhưng dẫn mọi người chạy trốn thì có lẽ vẫn không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc cũng dứt khoát không nghĩ nữa.

Vào thời Hán và thậm chí sớm hơn, sa mạc Taklamakan được gọi là quê hương cổ xưa.

Khi đó, khu vực này sa mạc hóa chưa nghiêm trọng, sông ngòi chưa ngấm vào lòng đất, khắp nơi đều có ốc đảo và thành trấn, pháo đài, chùa chiền, dịch trạm.

Vô số đoàn thương nhân mang theo tơ lụa, hương liệu, trà lá qua lại nơi đây, mãi đến thời Nguyên, người Ý nổi tiếng Marco Polo cũng từng theo đoàn thương nhân đi qua đây để đến Thăng Long.

Cùng với việc sa mạc ngày càng xâm thực, môi trường sống khắc nghiệt, các quốc gia lớn nhỏ trong sa mạc từ đó hoàn toàn suy tàn, sự phồn vinh và huy hoàng ngày xưa đều bị thiên thần mang đi.

Hắc Sa Mạc là nơi sớm nhất bị các vị thần bỏ rơi.

Nền văn minh ở đây đã dừng lại vào thời Tấn.

Truyền thuyết kể rằng Hồ Đại nổi giận, nuốt chửng thành trì của những kẻ dị giáo, cho đến tận ngày nay, Hắc Sa Mạc vẫn chìm trong tử khí.

Ngày đầu tiên khởi hành, cả đoàn đã gặp phải bão cát nhẹ.

Cát vàng bay đầy mặt, nhưng không lớn lắm, vừa hay che bớt ánh nắng mặt trời, khiến mọi người đi lại cũng thoải mái.

Kinh nghiệm của An Lập Mãn rất phong phú, cộng thêm phương hướng đại khái mà Trần Mộc chỉ cho.

Mặc dù không thể định vị chính xác, nhưng về khoảng cách và phương vị cũng đã giúp ích rất nhiều.

Sau khi đi được một ngày, cả đoàn bắt đầu dựng trại nghỉ ngơi.

An Lập Mãn tìm một bãi đất cao, sau đó dựng một bức tường chắn cát trên cồn cát, đốt lửa trại ở phía sau để sưởi ấm.

Sự chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm trong sa mạc này rất lớn.

Ngày hôm nay bão cát tuy không lớn lắm, nhưng thổi khiến người ta lòng dạ rối bời.

An Lập Mãn lải nhải nói bây giờ là mùa gió, trong Hắc Sa Mạc này trung bình hai ngày sẽ có một lần thời tiết như vậy.

Còn khi không có gió thì mặt trời lại cực kỳ gay gắt.

“Ai, nóng một chút vẫn tốt hơn, nóng còn có thể đổ mồ hôi giảm béo.” Tề Thiết Chủy dùng mấy lớp chăn quấn lấy mình, chỉ để lộ đôi mắt ra ngoài.

“Ngươi biết cái gì, đây mới chỉ là rìa của Hắc Sa Mạc, đi thêm năm ngày nữa mới vào sâu bên trong.

Ta tuy chưa vào bao giờ, nhưng quen biết một số người bạn đã từng vào, họ đều là những người sống sót trở về từ Hắc Sa Mạc.” An Lập Mãn cũng dùng chăn quấn lấy mình.

Sự đáng sợ của Hắc Sa Mạc, không chỉ là cát lún nuốt người, cũng không phải là kiến ăn kim loại có thể gặm sạch cả chiếc ô tô, cũng không phải là bão đen.

Truyền thuyết kể rằng ở sâu bên trong có một vùng đất mộng ảo, người ta vào đó sẽ thấy hồ nước, sông ngòi, mỹ nữ, thần thú, núi tuyết, ốc đảo.

Những người vừa khát vừa mệt tự nhiên sẽ liều mạng đi về phía những cảnh đẹp đó, nhưng cho đến khi chết khát chết mệt, cũng không thể đến được nơi đó.

Trần Mộc trong lòng rõ ràng, đây chính là ảo ảnh sa mạc.

Hắn lúc này không có cảm giác gì, đi trong sa mạc ngoài việc tốn chút thời gian, cơ thể thì không có cảm giác gì cả.

Lúc này Trần Mộc đang tựa vào tường nằm nghỉ, miệng ngậm điếu thuốc.

Lão Dương và Giá Cô Tiếu bên cạnh cũng nằm cùng hắn phì phèo khói thuốc.

Lão Dương thậm chí còn lấy ra gà quay và rượu Nhị Oa Đầu.

Còn Hoa Linh và Già La bên kia lại lôi ra một cuốn truyện tranh, đọc mà cười khúc khích.

Nếu không phải xung quanh là sa mạc đen vô tận, còn tưởng mấy người này đang đi nghỉ mát ở bãi biển.

An Lập Mãn sớm đã chìm vào giấc ngủ, lúc này tiếng ngáy đã vang trời.

Ban đầu An Lập Mãn sống chết không chịu dẫn mọi người vào đây, nguyên nhân chủ yếu nhất là vì ở đây không có nước ngọt.

Nhưng sau khi đi cùng đoàn của Trần Mộc, nhóm người này luôn có thể biến hóa như ảo thuật, không biết từ đâu lấy ra một lượng lớn nước uống và thực phẩm, mà còn thay đổi đủ loại.

Sau khi thấy được thân thủ của họ, lão cũng dần dần yên tâm.

Vừa có tiền kiếm, vừa có ăn có uống, thế này chẳng phải thoải mái hơn ở trong trấn nhiều sao.

Trong sa mạc này, chỉ cần có nước, những thứ khác đều không thành vấn đề.

Lúc này bão cát đã lớn hơn một chút.

Tề Thiết Chủy thấy mọi người vừa ăn vừa uống, nằm một lúc liền dậy tham gia cùng.

Chương 425

Ăn no uống đủ, Tề Thiết Chủy hài lòng ợ một cái, rồi đứng dậy đi ra sau tường chắn gió để giải quyết nỗi buồn.

"Mẹ kiếp!" Tề Thiết Chủy vừa ra sau không lâu, liền truyền đến một tiếng kinh hô.

Trần Mộc và mấy người kia trong nháy mắt đã có mặt phía sau, thấy nửa người Tề Thiết Chủy đã lún vào trong cát.

Lão Dương nhẹ nhàng nhảy một cái, liền nắm lấy hai cánh tay Tề Thiết Chủy kéo hắn lên.

"Tình hình gì vậy?" Lão Dương kéo Tề Thiết Chủy lên xong hỏi.

"Bên dưới có một bức tường đá, tôi vừa định qua xem một chút thì bị lún vào." Tề Thiết Chủy nói xong, mọi người liền nhìn vào chỗ hắn bị lún.

Dưới một lớp cát vàng không dày, song song với sườn dốc của cồn cát, lộ ra một bức tường đá nghiêng.

Trên tường đá bị người ta dùng thuốc nổ cho nổ tung một lỗ lớn.

Trần Mộc nhìn bức tường đá này, không khỏi nhíu mày.

Theo dấu vết vụ nổ, thời gian phá nổ không lâu, chỉ mới mấy ngày gần đây.

Bão cát đã phủ một lớp mỏng lên miệng lỗ vỡ.

Mọi người liếc mắt một cái liền nhận ra đây là một ngôi mộ đá.

Lẽ nào trong sa mạc này còn có một nhóm người khác?

Trần Mộc tiến lên kiểm tra kỹ lưỡng những mảnh đá vỡ và phương hướng tác động của vụ nổ.

Vụ nổ định hướng nhỏ chính xác.

Chuyên nghiệp!

Người gây ra vụ nổ này hiểu rất rõ khả năng chịu lực của đá.

Vụ nổ chỉ làm sập bức tường đá, mảnh đá văng ra ngoài, hoàn toàn không làm hỏng bên trong ngôi mộ.

Xem uy lực của loại thuốc nổ này, tuyệt đối không phải là thuốc nổ dân dụng.

Ở trong sa mạc mênh mông vô tận này, những kẻ đổ đấu làm sao tìm được những ngôi mộ cổ này?

Địa hình địa mạo khu vực này hoàn toàn giống nhau, lẽ nào trên đời này ngoài Trần Mộc ra, lại thật sự có cao thủ đổ đấu khác biết thuật xem thiên tinh phong thủy sao?

Trong lúc Trần Mộc đứng trên cao trầm tư, mấy người kia rất nhanh đã dọn sạch lớp cát vàng ở mặt này.

Một bức tường đá hình nón, ngoài mặt bị phá nổ ra, các phần còn lại đều bị chôn sâu dưới cát vàng.

Đây là một ngôi mộ đá điển hình của thời Ngụy Tấn.

Những tảng đá lớn và dày được xây thành hình vòm, các khe hở được dán bằng keo da cá, loại mộ đá này rất thường thấy ở gần di tích Tây Dạ.

"Xem ra mộ đá trong sa mạc này quả thật rất nhiều, cái chóp nhô ra ngoài, người không biết còn tưởng là kim tự tháp của Ai Cập." Tề Thiết Chủy cảm thán.

Trần Mộc gật đầu, bây giờ những ngôi mộ đá này đã bị sa mạc che lấp hoàn toàn, người thường rất khó phát hiện.

Ước chừng có liên quan đến trận bão cát lớn mấy ngày trước.

Gió lớn đã làm lộ ra một phần của ngôi mộ này.

Không ngờ những người kia đến còn nhanh hơn, Trần Mộc và mấy người lại đến muộn một bước.

Trên đường đi, Trần Mộc và mấy người đã thấy không ít ngôi mộ cổ như thế này.

Xem ra vẫn có một nhóm người đi trước họ.

Phần lớn cổ mộ và di tích ở Tân Cương đều nằm ở Lâu Lan phía đông sa mạc Taklamakan và Ni Nhã ở rìa phía nam.

Văn vật ở những nơi đó gần như đã bị trộm sạch, bây giờ bọn trộm mộ đều đã vươn vòi sang khu vực Hắc Sa Mạc ở phía tây nam.

Nơi đây điều kiện tự nhiên khắc nghiệt, hiếm dấu chân người, nhưng lại là thiên đường của dân trộm mộ.

Trần Mộc và mấy người cầm đuốc lên rồi tiến vào trong cổ mộ.

Lỗ hổng của mộ huyệt tối đen như mực.

Mộ thất có kích thước tương đương một căn nhà nhỏ.

Bên trong rải rác bốn năm chiếc quan tài gỗ, ván quan tài đều bị cạy hỏng, vứt sang một bên, khắp nơi bị lục lọi bừa bãi.

Quan tài có lớn có nhỏ, dường như là một ngôi mộ hợp táng.

Trong quan tài chỉ còn lại một xác khô của một nữ nhân trẻ tuổi, tóc dài bện thành nhiều bím.

Chỉ có phần đầu được bảo quản tương đối nguyên vẹn, thân thể đã vỡ nát, những thứ còn lại có lẽ đã bị bọn trộm mộ dời đi rồi.

Cổ mộ trong sa mạc Tân Cương, có giá trị ngang với bảo vật chính là xác khô trong mộ.

Cổ thi được chia thành thấp thi (xác ướt) có chứa nước, như nữ

thi Mã Vương Đôi, còn có chá thi, là một loại thi thể đã qua xử lý đặc biệt.

Đống thi (xác đông lạnh) tồn tại ở những vùng sông băng tuyết phủ vạn năm không tan, nhu thi thì tương tự cương thi, ngoài ra còn có quán thi, chá thi giống như tiêu bản.

Trong xác khô cũng được chia làm nhiều loại, có loại được hình thành bằng cách đặt vôi sống hoặc than củi và các chất hút ẩm khác vào trong quan tài.

Cũng có loại như xác ướp của Ai Cập cổ đại, được tạo ra bằng kỹ thuật chống ăn mòn đặc biệt.

Còn xác khô ở Tân Cương thì hoàn toàn được hình thành tự nhiên trong một môi trường đặc thù có nhiệt độ cao, khô ráo và vô trùng.

Loại xác khô này, niên đại càng xa xưa thì càng có giá trị.

Một số viện bảo tàng, phòng triển lãm, nhà sưu tầm ở nước ngoài tranh nhau thu mua với giá cao.

Trần Mộc thấy những xác khô khác trong ngôi mộ này đều đã bị trộm đi, lại còn bị phá hoại tan hoang.

Hắn chỉ đành để mấy người còn lại xem trong mộ còn sót lại vật phẩm gì khác không.

Nhưng có lẽ cũng chẳng còn gì.

Ngay cả cổ thi cũng bị lấy đi, những thứ khác chắc chắn cũng không còn.

Sau khi mấy người kiểm tra, phát hiện không còn một món đồ nào ra hồn, cả nhóm bèn quay trở lại mặt đất nghỉ ngơi.

Chương 426

Ngày thứ hai, gió vẫn chưa ngừng thổi, An Lực Mãn vừa ngủ dậy không hề biết chuyện mấy người đã làm đêm qua, liền tiếp tục lên đường.

Nếu không phải vì nể An Lực Mãn, có lẽ đêm qua sau khi phát hiện nhóm người kia, Trần Mộc đã muốn xuất phát ngay lập tức.

Chắc chắn có một nhóm người khác đã đi vào sâu trong Hắc Sa Mạc trước bọn họ.

Trần Mộc không muốn trì hoãn, chỉ muốn nhanh chóng đuổi kịp để bắt lấy bọn chúng.

Trần Mộc cũng muốn xem thử đám người cầm thuốc nổ chuyên dụng kia rốt cuộc là ai.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, giữa sa mạc mênh mông, hai nhóm người muốn gặp nhau nào có dễ dàng.

Có lẽ bọn chúng chỉ là những tên trộm mộ lẻ tẻ đến đây, trộm xong xác khô đã quay về rồi.

Mười mấy ngày sau đó, cả nhóm càng đi càng sâu vào Hắc Sa Mạc.

Cuối cùng, họ đã mất dấu con sông ngầm.

An Lực Mãn dẫn mọi người đi vòng quanh tại chỗ suốt mấy ngày liền.

Lúc này, Trần Mộc chỉ cho mọi người một hướng, rồi bắt đầu đi theo hướng đó.

Hắn từng đọc qua một cuốn cổ tịch.

Cũng đã từng có một nhà thám hiểm bị mất dấu sông ngầm trong Hắc Sa Mạc.

Giữa biển chết không một ngọn cỏ này, hai ngọn núi từ tính màu đen khổng lồ đứng đối diện nhau dưới ánh tà dương.

Sau khi xuyên qua thung lũng trông như một cánh cổng lớn, người đó đã phát hiện ra một tòa thành.

Có lẽ đó chính là cổ thành Tinh Tuyệt. "Từ sơn?

Hèn gì hai ngày nay la bàn đồng của tôi cứ lúc nhanh lúc chậm, chẳng lẽ hai ngày nay chúng ta đều ở gần ngọn từ sơn này sao." Nghe lời Trần Mộc, Tề Thiết Chủy bừng tỉnh đại ngộ.

An Lực Mãn cũng nhớ ra từng nghe người ta nói, ở trung tâm Hắc Sa Mạc, có một cặp thần sơn Trát Cách Lạp Mã một đỏ một trắng, truyền thuyết kể rằng đó là hai ngọn thần sơn chôn cất tiên thánh.

Tề Thiết Chủy lại nói: "Nếu trong sa mạc thật sự có hai ngọn núi như vậy, thì con sông ngầm có thể nằm dưới lòng đất, đã bị từ sơn chặn lại." "Đúng vậy, sông ngầm cách mặt đất quá sâu, nên chúng ta không tìm thấy được." Trần Mộc nói.

Sau khi nghe câu chuyện về Tinh Tuyệt nữ vương, một hình ảnh vừa thần bí vừa yêu diễm cứ mãi quanh quẩn trong đầu Trần Mộc.

Sâu trong sa mạc, người vợ chưa cưới của hắn vẫn đang chờ đợi.

Mọi người lại đi thêm một ngày một đêm, cuối cùng vào giữa trưa hôm đó, họ đã phát hiện ra ngọn núi ở phía xa.

Sa mạc mênh mông vô tận, ngàn dặm thu trong tầm mắt.

Nhìn về phía trước, lờ mờ có một vệt đen, chỉ là ở quá xa, nếu không nhìn kỹ thì không thể thấy rõ.

Mọi người lập tức nhìn về phía trước.

Một dãy núi màu đen, giữa vạn dặm cát vàng tựa như một con hắc long đang nằm yên.

Dãy núi bị cắt đứt ở giữa, có một cửa núi ở trung tâm, những đặc điểm này đều khớp với ghi chép trong cổ tịch.

Đã không còn xa cổ thành Tinh Tuyệt, mọi người cũng tràn đầy khí thế.

Ngựa không dừng vó, họ thẳng tiến về phía đó.

Nhưng thông tin mà mọi người nắm được vô cùng hạn chế, nếu không phải Tinh Tuyệt nữ vương năm xưa đã nhờ Già La truyền lời cho Trần Mộc, có lẽ hắn cũng không nghĩ đến việc tới đây.

Liệu có tìm được cổ thành Tinh Tuyệt hay không, vẫn còn rất khó nói.

Di tích của vương thành liệu có bị cát vàng chôn vùi một lần nữa không, lăng mộ của Tinh Tuyệt nữ vương là ở trong thành hay ở nơi khác?

Đối với mọi người, tất cả đều là ẩn số.

Tục ngữ có câu, nhìn núi chạy chết ngựa.

Sau khi xác định được phương hướng, mọi người tăng tốc tiến về phía trước, nhưng cũng phải đến tận nửa đêm mới tới được cửa núi.

Lúc này, ánh trăng như nước, sa mạc tựa như một đại dương tĩnh lặng.

Giữa biển cát này, thế núi Trát Cách Lạp Mã nhấp nhô.

Toàn thân đều là đá đen, càng đến gần càng nổi bật.

Nói là núi, chi bằng nói là hai tảng đá đen siêu lớn thì thích hợp hơn.

Hai tảng đá khổng lồ này có đường kính khoảng mấy chục cây số, chỉ lộ ra một phần sống lưng nông trên biển cát, phần lớn hơn đều bị chôn vùi dưới lòng đất.

Có lẽ ở bên dưới, hai tảng đá vốn dĩ liền làm một, còn cửa núi có thể chỉ là một vết nứt trên tảng đá mà thôi.

Loại đá đen này chứa sắt từ, tuy hàm lượng trung bình không cao, nhưng mọi người cũng cảm thấy những vật kim loại mang theo trên người dần dần trở nên nặng hơn.

Ánh trăng chiếu lên đá đen không hề có chút phản quang nào, bên trong cửa núi rất tối.

Giá Cô Tiếu và An Lực Mãn đi trước, những người khác theo sau, đội hình xếp thành một hàng dọc, từ từ tiến vào thung lũng.

Ngọn núi này được người xưa xem là thần sơn, truyền thuyết chôn cất hai vị tiên thánh.

Điều này phần lớn chỉ là thần thoại.

Xét về mặt phong thủy, nơi đây quả thực chiếm hết địa thế, khí thôn vạn tượng.

Thân núi màu đen chính là hai con hắc long gác cổng.

Trên núi có thể chôn tiên thánh là chuyện hư cấu, nhưng nếu sau núi quả thực có lăng tẩm của Tinh Tuyệt nữ vương thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Taklamakan là sa mạc lưu động lớn thứ hai thế giới.

Sau khi sa mạc hóa hoàn toàn, tổng thể sa mạc đang dần di chuyển về phía nam, điều này mới khiến thần sơn vốn bị chôn sâu dưới cát vàng lộ ra trở lại.

Trăng đã qua đỉnh đầu, trong thung lũng hướng bắc nam càng thêm

tối đen không thấy năm ngón tay.

Mọi người bước thấp bước cao tiến về phía trước.

Đồng hồ đều đã ngừng chạy, không biết rốt cuộc đã đi bao lâu.

Chương 427

Dựa vào trực giác ước tính, trời chắc sắp sáng rồi.

Lúc này, Giá Cô Tiếu đi phía trước phát hiện có một người đang ngồi ở đằng xa dưới ánh lửa đuốc.

Cả nhóm lập tức đi tới.

Người ngồi phía trước mặc áo bào trắng, đầu quấn khăn sa, sau lưng đeo hành lý, bất động, hóa ra là một xác chết.

Gặp phải người chết hay xác khô trong sa mạc không có gì là lạ.

Nhưng thi thể này lại khác thường.

Người chết là một nam giới, miệng bị khăn che kín, chỉ lộ ra hai mắt, trừng trừng nhìn trời, chết không nhắm mắt.

Có lẽ vì chết quá nhanh, còn chưa kịp nhắm mắt.

Thời gian tử vong không lâu, xem mức độ phân hủy của thi thể thì chỉ trong vòng mấy ngày nay.

Làn da lộ ra bên ngoài chỉ hơi khô lại.

Điểm kỳ lạ chính là toàn thân da thịt của hắn đều xanh mét, dưới ánh lửa chiếu rọi còn ánh lên những tia sáng xanh lam.

Trần Mộc ngồi xổm xuống, quan sát thi thể này.

Lúc này hắn liếc nhìn về phía trước, phát hiện xung quanh còn rải rác những thi thể khác.

Những người chết này ăn mặc giống nhau, cách chết xem ra cũng tương tự, đều trợn trừng mắt một cách kinh hãi.

Dáng vẻ chết vô cùng kỳ quái.

Trên mặt đất còn vương vãi mấy khẩu súng trường tự động M1916 của Pháp và một vài ba lô.

Trần Mộc tiến lên nhặt một khẩu lên xem.

Đạn đều đã lên nòng, chưa bắn một phát nào.

Điều này có chút kỳ lạ.

Bọn họ rốt cuộc là ai?

Những kẻ săn trộm trong sa mạc Gobi này về cơ bản đều sử dụng súng trường Remington của nước ngoài, hoặc là loại súng trường lên đạn bằng tay kiểu cũ.

Sao lại có súng trường tự động tiên tiến như vậy?

Chẳng lẽ họ chính là đám trộm mộ đã đào ngôi mộ đá kia?

Trần Mộc lại mở một chiếc ba lô, phát hiện bên trong có không ít thuốc nổ quân dụng màu vàng có ghi chữ Kirin.

Xem ra số thuốc nổ này đều từ Afghanistan tuồn vào trong nước.

Bị đám trộm mộ này thu mua để cho nổ cổ mộ trong sa mạc cũng không có gì quá lạ.

Chỉ là những kẻ vũ trang đến tận răng này sao lại chết một cách không minh bạch ở đây?

Trần Mộc tạm thời cũng không nghĩ ra.

Trần Mộc tiện tay giật khăn trùm đầu của một nam thi.

Nhìn diện mạo thì đây là một người da trắng.

Người chết há to miệng, dường như trước khi chết đang liều mạng gào thét.

Trần Mộc lục lọi túi áo của thi thể, phát hiện một giấy tờ công tác.

Trên giấy tờ toàn là tiếng Anh, Trần Mộc xem xong, liền nhíu mày.

Những người này vậy mà đến từ nước Mỹ.

Xem giấy tờ thì là người của một hiệp hội luyện kim nào đó.

Hiệp hội luyện kim này lại là tổ chức gì?

Bọn họ trộm những cổ thi này rốt cuộc để làm gì?

Đến sa mạc này rốt cuộc là vì mục đích gì?

Trần Mộc đang xem xét giấy tờ của nhóm người này thì đột nhiên, từ trong miệng nam thi trước mặt, một con Tịnh Kiến A Hàm bất ngờ phóng ra.

Vảy rắn quái dị lấp lánh ánh sáng thần thánh, trên đỉnh đầu có một cái mào thịt màu đen, dài khoảng 50cm.

Thân rắn bật lên, lao thẳng vào mặt Trần Mộc đang ngồi xổm trên đất.

Trần Mộc tiện tay vung lên, một hồ quang điện hình thành từ sấm sét liền chém con rắn quái thành hai nửa.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, con rắn quái đã bị cắt thành hai đoạn. "Mẹ kiếp, dọa chết ta rồi..." Tề Thiết Chủy đứng sau Trần Mộc bị con Tịnh Kiến A Hàm đột ngột phóng ra làm giật nảy mình.

Lời vừa nói được một nửa, nửa cái đầu rắn bị cắt đứt trên mặt đất đột nhiên bật dậy.

Tốc độ như tên bay khỏi cung, cắn thẳng vào cổ Tề Thiết Chủy.

Giá Cô Tiếu đứng bên cạnh thấy tình hình không ổn, lập tức nắm chặt lấy đầu rắn, giữ con rắn quái trong tay.

Tề Thiết Chủy lúc này đã sợ đến không nói nên lời.

Vừa rồi chỉ chậm 0.1 giây, con rắn quái này đã cắn vào cổ hắn.

Lúc này cả nhóm cũng bắt đầu quan sát con rắn quái.

Bị Giá Cô Tiếu nắm trúng bảy tấc, con Tịnh Kiến A Hàm lúc này cũng không còn động đậy, chỉ có đôi mắt rắn vẫn đang nhìn chằm chằm vào mọi người.

Con rắn quái này đỉnh đầu có cục thịt đen, nhưng chưa mở mắt.

Trần Mộc và Già La liếc mắt đã nhận ra con rắn quái này.

Nó giống hệt con mà họ đã thu phục ở thành Trường Sa trước đây.

Khác biệt duy nhất là con trước đó đã mở mắt.

Chương 428

Nọc độc của loài rắn này cực mạnh, có thể nói là dính vào là chết, chạm vào là vong.

Trần Mộc cảm ứng một chút, trên con Tịnh Kiến A Hàm này không hề ẩn chứa khí tức sức mạnh của Thượng Cổ Xà Thần.

Trần Mộc không để ý đến con Tịnh Kiến A Hàm này, ai biết trong thung lũng này còn bao nhiêu con, nếu nhiều quá cũng phiền phức.

Hắn phất tay, ra hiệu cho mọi người tiếp tục tiến lên.

Cả nhóm nương theo ánh sáng của đuốc, ra khỏi thung lũng đen kịt của núi Trát Cách Lạp Mã.

Mãi đến khi ra đến khoảng đất trống bên ngoài cửa núi, mọi người mới dừng lại.

Trời vẫn chưa sáng, trăng sao không có ánh sáng, khoảnh khắc trước bình minh là bóng tối vô tận.

Mọi người nghỉ ngơi đơn giản một lát.

Phía chân trời xa xôi hé ra một khe hở màu đỏ sẫm.

Mặt trời cuối cùng cũng sắp mọc, cả nhóm bất giác đều nhìn về phía đông.

Ánh sáng đó từ từ chuyển sang màu hồng, màu đỏ như máu, cuối cùng hóa thành vạn đạo kim quang.

Vành cung của mặt trời đã lộ ra, vào khoảnh khắc này, biển cát vô biên như biến thành vàng nóng chảy trong lò luyện.

Giữa sa mạc tựa như dung nham vàng này, một thành phố khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người.

Vô số bức tường đổ nát, các loại nhà cửa kiến trúc bằng gạch, gỗ, đất đá, trong thành có vô số tháp lầu, địch lâu.

Nổi bật nhất là một ngọn tháp đá đen đã nghiêng ngả, lặng lẽ sừng sững giữa thành.

Quy mô của thành Tinh Tuyệt này đủ để cho năm, sáu vạn người sinh sống.

Năm đó những thành nổi tiếng như Lâu Lan, vào thời kỳ đỉnh cao cũng chỉ có một hai vạn dân cư, hơn ba ngàn quân đội.

Thành phố về cơ bản đã bị hủy hoại, bị chôn vùi trong sa mạc không dưới ngàn năm.

Một số phần rất khó phân biệt là đồi cát hay là pháo đài.

Hầu hết các tháp lầu đều đã sụp đổ và phong hóa.

Dù vậy, vẫn có thể tưởng tượng được sự hùng vĩ tráng lệ năm xưa.

Nơi đây có một từ trường khổng lồ, các công cụ bay lượn rất khó bay qua không trung.

Nằm sâu trong lòng sa mạc, ước tính rất ít người có thể tìm đến đây.

Không biết trước bọn họ, đã có bao nhiêu nhà thám hiểm và những người lạc đường từng đến tòa cổ thành trong truyền thuyết này.

Điểm duy nhất có thể xác nhận là, chín mươi chín phần trăm trong số họ sẽ không bao giờ có thể quay trở lại quê hương của mình.

Đợi đến khi mặt trời mọc hẳn, mọi người liền đi về phía cổ thành.

Ai ngờ lúc này An Lực Mãn lại đột nhiên thay đổi thái độ.

Cái đầu nhỏ của lão lắc như trống bỏi, nói gì cũng không chịu tiến

vào thành Tinh Tuyệt. "Trong thung lũng mà gặp rắn độc là điềm không lành đâu, con rắn đó chắc chắn là sứ giả của ma quỷ." "Xuất hiện rắn độc có cục thịt đen trên đầu, chứng tỏ truyền thuyết Hồ Đại đã giao sa mạc này cho ma quỷ là thật đó, tôi không đi đâu." An Lực Mãn có ý thức tôn giáo rất mạnh.

Nơi nào không có sự che chở của Hồ Đại, dù có giết lão, lão cũng không đi.

Trần Mộc đành chịu, sắp xếp lại một chút, để lão dựng trại ở cửa núi, chờ mọi người quay về.

Vốn định để Lão Dương Nhân ở lại trông chừng lão, nếu lúc quay về mà lão biến mất thì phiền phức lắm.

Ở trong sa mạc này, nếu không có lão chỉ đường, không biết đến khi nào mới ra ngoài được.

Nhưng có lẽ lão sẽ không tự mình bỏ chạy, đi cùng một đường đến bây giờ, tiền công dẫn đường của lão vẫn chưa nhận được.

Đó không phải là một con số nhỏ, đủ để lão sống nửa đời sau không lo cơm áo.

Sau khi sắp xếp xong với An Lực Mãn, mọi người liền đi về phía cổ thành.

Từ cửa núi đến cổ thành rất gần, chỉ mất một bữa ăn là đến trước cổng thành.

Cổng thành đó sớm đã sụp đổ không ra hình thù, hào nước trước thành cũng đã bị cát vàng lấp đầy.

Mấy người từ chỗ tường thành đổ nát tiến vào trong, xung quanh phế tích là một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Đường phố và nhà cửa trong thành không sụp đổ thì cũng hoang

tàn.

Nhìn từ xa còn thấy được, khá có quy mô khí thế, đến gần nhìn vào trong thì chẳng có gì cả.

Chỉ có vài cây cột gỗ, xà nhà khổng lồ mục nát không chịu nổi, lớp sơn son đã bong tróc từ lâu, vẫn có thể nhìn ra được vài phần khí tượng xa hoa của thành ngày xưa.

Truyền thuyết kể rằng tòa thành này từng bị hủy diệt trong chiến hỏa, liên quân đã công phá vào vương cung.

Ngay khi trận chiến sắp kết thúc, một trận bão cát đen đã chôn vùi cả nước Tinh Tuyệt cùng với dân cư, quân đội trong thành xuống sâu dưới lớp cát vàng.

Mãi đến thế kỷ mười chín, sự di chuyển của sa mạc mới khiến nó được nhìn thấy ánh mặt trời trở lại.

Nhìn tại hiện trường, về cơ bản khớp với truyền thuyết đó.

Chỉ là không thấy xác khô, có lẽ đều đã bị chôn trong cát rồi.

Trần Mộc không có cảm giác gì với những bức tường đổ nát này.

Ngược lại là Tề Thiết Chủy, cứ nhìn đông ngó tây không ngừng.

Ngay cả một bức tường vỡ cũng có thể nhìn nửa ngày. "Được rồi, đừng nhìn nữa, chúng ta đi tìm vương cung đi." Giá Cô Tiếu nhắc nhở Tề Thiết Chủy một câu.

Vương quốc trong sa mạc này đều được xây dựng ở những nơi gần sông ngầm dưới lòng đất.

Có những địa cung có sông chảy qua, vương cung thường nằm ở chính giữa thành phố.

Mọi người tìm kiếm phương hướng trong đống phế tích, tiến về trung tâm cổ thành.

Mấy người luồn lách trong đống phế tích, gặp chỗ sụp đổ thì đi đường vòng.

Chương 429

Càng đến gần trung tâm cổ thành, Trần Mộc càng cảm thấy có chút bất an.

Hắn lại càng phải áp chế sâu hơn khí tức của mình.

Mấy người đi rất lâu mới đến được trung tâm cổ thành, đường phố ở đây khá rộng rãi.

Tuy bị cát vàng bao phủ, nhưng bố cục của đường phố trước đây vẫn có thể nhìn ra.

Tuy nhiên, gần đây ngoài ngọn tháp đen nghiêng ngả kia, không có bất kỳ công trình kiến trúc lớn nào khác.

Càng đừng nói đến vương cung.

Ngay cả một căn nhà dân ra hồn cũng không tồn tại.

Từng dãy tường đất đã bị phong hóa.

Trần Mộc trầm tư một lát, nếu như trên mặt đất có vương cung, nói không chừng liền ở lòng đất.

Vương cung ở đây có thể được xây dựng dưới lòng đất.

Cát trong thành quá nhiều, Trần Mộc chỉ vào ngọn tháp đen, ra hiệu cho mọi người lên đó xem thử.

Nền móng và phần lớn cổng vòm đá của tháp đã bị chôn trong cát.

Ngọn tháp đen này hoàn toàn được điêu khắc từ những tảng đá lớn của núi Trát Cách Lạp Mã, cao tổng cộng sáu tầng.

Tháp hơi nghiêng một chút, nhưng vẫn rất kiên cố.

Ngoài vật liệu xây dựng cực kỳ hiếm thấy, trên đỉnh tháp cao nhất

có một quả cầu đá hình ô liu màu đen.

Mọi người tiến vào trong tháp đen.

Trên tường tháp chi chít những văn tự Quỷ Động kỳ lạ, mỗi tầng đều có một pho tượng đá đen.

Tầng thứ nhất là một con cừu đá, điều đó không có gì đặc biệt.

Tầng thứ hai là một pho tượng người đá, kích thước bằng người thường, mũi cao mắt sâu, đang quỳ gối trong tháp.

Tầng thứ ba là một pho tượng người đá Cự Đồng. "Xem ra nguồn gốc của những pho tượng người đá được khai quật ở những nơi khác chính là cổ thành Tinh Tuyệt này." Giá Cô Tiếu quan sát pho tượng, vật liệu của pho tượng này chính là loại đá đen đặc hữu của sa mạc này.

Trần Mộc gật đầu, nói: "Mỗi tầng của tháp đen này, xem ra là để thể hiện địa vị của tộc Quỷ Động." "Tượng đá mỗi tầng đại diện cho các đẳng cấp khác nhau, tầng thứ nhất là gia súc, nếu không lầm thì dưới đất còn có một tầng nữa, đặt những con ngạ quỷ trong địa ngục." "Tầng thứ hai là người bình thường, bao gồm tất cả người Hồ ở Tây Vực, địa vị của họ chỉ cao hơn trâu bò, tương đương với nô lệ." "Tầng thứ ba chính là pho tượng người Cự Đồng này." Mọi người chợt hiểu ra.

Không biết những tầng trên sẽ có gì.

Quả cầu đá trên đỉnh tháp có hình dạng một con mắt, tượng đá Cự Đồng và đồ đằng hình con mắt, đại diện cho sự sùng bái con mắt của dân tộc này. "Tôi dám cá, tầng trên chắc chắn là tượng của nữ vương." Lão Dương Nhân vội vã lên tầng thứ tư.

Trần Mộc và những người khác theo sát phía sau.

Lên xem thì lại nằm ngoài dự đoán.

Tượng đá ở tầng này thân rắn đầu người, có bốn chi thô khỏe, chi sau hình thú, chi trước hình người, tay cầm kiếm và khiên.

Đầu là khuôn mặt của một nam giới, mặt mũi dữ tợn, trợn trừng hai mắt, giống như Nộ Mục Kim Cương trong miếu.

Sau gáy tượng cũng có một quả cầu đen, giống như con rắn đen gặp trong thung lũng.

Tề Thiết Chủy nhìn thấy cái này cũng tấm tắc lấy làm kỳ. "Đây dường như là thần hộ mệnh của vương quốc, trên đầu cũng có một quả cầu đen hình con mắt, xem ra người Quỷ Động thật sự tin rằng con mắt là nguồn gốc của mọi sức mạnh, địa vị của thần hộ mệnh còn dưới cả nữ vương." Mọi người đến tầng thứ năm, nhìn thấy cảnh tượng thì đều sững sờ.

Trong quá trình lên lầu, mọi người đã nghĩ đến đủ mọi khả năng, chỉ duy nhất không nghĩ đến việc tầng thứ năm trống không.

Ngay cả bệ tượng đá cũng không có.

Chỉ có những văn tự dày đặc trên tường trở nên nhiều hơn. "Tầng này có phải đã bị phá hủy, hay là bị đội người Mỹ đi trước chúng ta trộm mất rồi?" Giá Cô Tiếu nghi hoặc nói. "Điều này còn khó nói, phải xem tầng trên mới biết rốt cuộc có trò gì." Trần Mộc hơi do dự, nói.

Những pho tượng đá trong tháp đen đã khơi dậy sự tò mò của mọi người, họ bèn vội vã men theo cầu thang trong tháp lên tầng cao nhất.

Đến tầng cao nhất của tháp đen.

Trong tháp ở tầng cao nhất này có một ngai vàng màu đen.

Trên ngai có một bức tượng nữ tử đang ngồi, trang phục lộng lẫy, khuôn mặt được khắc thành dáng vẻ đeo mạng che mặt, không nhìn rõ dung mạo.

Nhưng chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra, pho tượng này hoàn toàn giống với Tinh Tuyệt nữ vương được miêu tả trên bức bích họa trong lăng mộ vương tử trước đó.

Đây chính là tượng đá toàn thân của nữ vương.

Già La nhìn thấy bức tượng của Tinh Tuyệt nữ vương, nước mắt liền tuôn ra.

Trần Mộc nhẹ nhàng ôm Già La vào lòng. "Không sao, ta nhất định sẽ cứu chị của ngươi ra." Trần Mộc nhẹ giọng an ủi.

Trần Mộc lập tức sắp xếp lại tất cả thông tin.

Tòa tháp đá này rất có thể là một biểu tượng tinh thần.

Có đặc trưng đẳng cấp rõ ràng, từ cao đến thấp, chính là từ quý đến tiện.

Quốc dân của nước Tinh Tuyệt chủ yếu do tộc Quỷ Động tạo thành, dân tộc này đã sớm tuyệt diệt, hiện tại chưa từng khai quật được bất kỳ hài cốt nào của họ.

Vì vậy không thể suy đoán nguồn gốc và bối cảnh của chủng tộc này, đến nay, phát hiện lớn nhất của chúng ta chính là chủng tộc này lấy con mắt làm đồ đằng.

Mà tầng thứ năm trống không, xem ra chính là không gian hư số đó.

Còn Tinh Tuyệt nữ vương lại ngự trị trên cả không gian này.

Trên đỉnh tháp còn có một đồ đằng hình con mắt.

Xem ra con mắt này chính là mắt của Xà Thần.

Chương 430

Trần Mộc lập tức hiểu ra.

Nhưng theo sau đó lại là nỗi lo sâu sắc.

Nếu đã như vậy, con Tịnh Kiến A Hàm gặp phải trước đó, nếu không phải do Tinh Tuyệt nữ vương triệu hồi, thì sẽ là ai? "Già La, con rắn đen này, không phải do chị ngươi triệu hồi ra chứ?" Trần Mộc nhíu mày hỏi. "Chắc không phải chị ấy, nếu chị ấy còn có thể triệu hồi, chúng ta đã không cần tốn nhiều công sức như vậy." "Có thể là cơ chế phòng ngự của Vô Để Quỷ Động." Già La cũng có chút không chắc chắn.

Chẳng lẽ mình đã bị lộ từ sớm?

Trần Mộc lúc này cũng có chút lo lắng.

Hắn nhìn ra ngoài tháp, không cảm nhận được bất kỳ dao động sức mạnh nào đến từ Thượng Cổ Xà Thần.

Thượng Cổ Xà Thần mà hắn gặp ở thành Trường Sa trước đây, loại khí tức đó, chỉ cần nó lộ ra một chút, Trần Mộc cũng có thể cảm nhận được.

Mang theo vô số đặc tính kỳ lạ quỷ dị như hủy diệt, bạo ngược, nuốt chửng, cho người ta một cảm giác mạnh mẽ khó có thể chống cự!

Lần đó chỉ là một tia khí tức sức mạnh mà đã có sức mạnh khủng khiếp như vậy.

Bản thân Già La đến từ cổ thành Tinh Tuyệt, có mối quan hệ sâu sắc với Vô Để Quỷ Động.

Sau khi đến đây, liệu có bị phát hiện không?

Lần trước là lần đầu tiên giao đấu với Xà Thần này.

Nếu không phải nhờ vào hương hỏa chi lực do 【Hương Hỏa Kim Thân Thuật】tích tụ, kết quả còn chưa biết sẽ ra sao.

Thu lại tâm tư, Trần Mộc cũng không quan tâm nữa.

Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn.

Thấy trong tháp đen ngoài tượng đá ra không còn vật gì khác, mọi người từ trên tháp nhìn xuống toàn thành.

Chỉ thấy cả tòa thành Tinh Tuyệt đều hòa làm một với màu cát vàng của sa mạc, đường nét của phế tích cổ thành cũng có hình dạng một con mắt khổng lồ.

Dãy núi đen ở xa xa, tựa như một con hắc long trong sa mạc.

Bị cắt đứt ở giữa, một con rồng biến thành hai con rắn.

Nhìn như vậy, thung lũng ở giữa này là do con người khai phá mà thành.

Đá lấy ra từ trong núi có lẽ đều đã được dùng làm nguyên liệu cho tháp đen và người đá trong thành.

Đế vương thời xưa, đều từ khi lên ngôi đã lập tức bắt đầu chuẩn bị lăng mộ cho mình trăm năm sau.

Tòa cổ thành này nếu thật sự có địa cung, khả năng cao là hô ứng từ xa với núi Trát Cách Lạp Mã, hình thành thế một tĩnh một động.

Xem ra Tinh Tuyệt nữ vương biết hắc long không tốt lành, liền huy động nhân lực, chém đứt con hắc long này, để nó vĩnh viễn bảo vệ thành trì của mình.

Tòa thành này đã hình thành một địa điểm tuyệt vời.

Nếu lăng mộ của nữ vương thật sự ở trong thành, quy mô nhất

định không nhỏ.

Vương cung và cổ mộ xem ra đều ở dưới lòng đất trong thành, nhưng không phải chen chúc nhau, có thể được chia làm ba tầng.

Tầng trên mặt đất là thành bảo, tầng dưới là vương cung, nơi sâu nhất chính là lăng tẩm của Tinh Tuyệt nữ vương.

Lăng mộ của Tinh Tuyệt nữ vương khả năng cao sẽ ở dưới lòng đất này.

Biết rõ vương thành ở ngay dưới chân, nhưng lại không tìm được lối vào.

Mọi người trên tháp nhìn từng con phố, từng ngôi nhà đổ nát.

Cuối cùng, họ phát hiện một công trình kiến trúc bằng đá cao hơn những ngôi nhà bình thường trong thành, trên đó cũng phủ một lớp cát vàng, nếu không nhìn kỹ thì thật không dễ phát hiện.

Xem ra đây là manh mối duy nhất.

Mọi người xuống tháp rồi đến trước ngôi nhà này.

Công trình này dường như là một ngôi miếu thần, cũng được xây bằng đá đen.

Cửa đá có hình dạng miệng một con thú khổng lồ đang há ra, trước cửa chất đầy cát vàng.

Lão Dương Nhân đào một lối đi, mọi người cầm đuốc chiếu sáng tiến vào.

Thạch điện vô cùng rộng lớn, có mười sáu cây cột đá khổng lồ, chỉ có cửa trước bị cát vàng chặn lại, bên trong không có cát.

Trên sàn nhà ở nơi sâu nhất trong điện, thờ một con mắt bằng ngọc.

Trong ngọc thạch còn có những sợi tơ máu hình thành tự nhiên, con ngươi màu xanh lam, các lớp rõ ràng, gần như có thể làm giả như thật.

Đại điện có mười sáu cây cột đá khổng lồ này là một ngôi miếu thần.

Nếu nước Tinh Tuyệt xem con mắt là nguồn năng lượng tối cao, thì việc thờ một con mắt trong thần điện cũng là điều đương nhiên.

Trần Mộc lúc này bắt đầu quan sát kỹ hoàn cảnh trong đại điện.

Khi ngẩng đầu nhìn lên, trong ánh sáng yếu ớt hiện ra một con mắt to bằng cái chậu rửa mặt.

Con mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị, đang nhìn chằm chằm vào mọi người.

Thần điện này tuy cao, nhưng phạm vi phía trên đáng lẽ cũng nằm trong tầm nhìn của mọi người.

Nhưng ánh sáng phía trên dường như đã bị bóng tối nuốt chửng, ngoài con mắt đầy tơ máu kia ra, những nơi khác đều tối đen, không nhìn thấy gì cả.

Thấy tình hình này, Trần Mộc lập tức ra hiệu cho mọi người tránh khỏi ngay bên dưới con mắt, trong tay ánh điện lóe lên, chuẩn bị đánh rơi con mắt này xuống.

Bị luồng điện trong tay Trần Mộc đánh trúng, chỉ thấy con mắt khổng lồ đó xoay một vòng trên không rồi rơi xuống.

Lần này mọi người cũng đã nhìn rõ.

Thứ này tuy giống một con mắt, nhưng thực chất là một quả cầu thịt bán trong suốt.

Bên ngoài toàn là vật chất màu trắng xanh, ở giữa bao bọc một

khối vật đen sì, nếu bất ngờ nhìn thấy, thật sự giống như một con mắt khổng lồ.

Tề Thiết Chủy nhìn thấy quả cầu thịt kỳ quái dị thường này, định tiến lên xem xét.

Chương 431

Vừa bước ra một bước, đã bị Trần Mộc ngăn lại. "Đừng qua đó, bên trong hình như có thứ gì đó sắp ra ngoài." Trần Mộc vừa dứt lời, quả cầu thịt giống như con mắt khổng lồ kia bỗng nhiên nổ tung.

Mọi người vội vàng lùi lại, lúc này từ trong con mắt khổng lồ chảy ra hàng trăm con Tịnh Kiến A Hàm quấn lấy nhau.

Toàn thân vảy đen, thân dài không quá mấy chục centimet.

Từng cặp rắn kỳ dị ngọ nguậy vào nhau, trên thân đầy thứ dịch thể trong suốt nhầy nhụa, trông như vừa mới nở ra từ trứng, ghê tởm không lời nào tả xiết.

Mọi người nhìn mà da đầu tê dại, bất giác lùi lại mấy bước.

Lúc này, Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh toàn thân lóe lên lôi quang, một con rồng khổng lồ ngưng tụ từ tia chớp tức thì lao về phía đám rắn nhỏ đang tụ lại phía trước.

Ánh chớp trong nháy mắt đã chiếu sáng cả thần điện.

Hàng trăm con rắn đen còn chưa kịp nhe nanh độc đã bị thiêu thành tro bụi. "Lẽ nào đây lại là tác phẩm của Vô Để Quỷ Động?" Trần Mộc trầm tư một lúc.

Khi đi vào, hắn không hề cảm nhận được bất kỳ khí tức nào, thế nhưng trên đỉnh đầu mình lại xuất hiện một ổ trứng rắn từ hư không.

Theo lời Già La, đây chính là cơ chế phòng ngự của Vô Để Quỷ Động.

Không biết như vậy, Thượng Cổ Xà Thần có cảm ứng được không.

Mọi người lại cẩn thận quan sát mái nhà.

Khắp nơi đều là những phiến đá bằng phẳng.

Lần kiểm tra kỹ lưỡng này quả nhiên đã phát hiện ra một số điểm bất thường.

Trong thần điện có mười sáu cây cột đá khổng lồ, trên thân mỗi cây cột đều có hình vẽ sáu con mắt.

Đế cột đều có hình lục giác đều, trong đó năm cạnh đều được khắc một phù hiệu nhỏ khác nhau.

Lần lượt là ngạ quỷ, đầu dê, người Hồ, người mắt khổng lồ, thú bảo vệ, còn một cạnh thì để trống.

Cột đá đã thu hút sự chú ý của Tề Thiết Chủy. "Xem ra, cơ quan để đến địa cung chính là mười sáu cây cột đá này." "Cách bố trí mười sáu cây cột đá trong thần điện này tương đồng với Thấu Địa Thập Lục Long bài liệt, bố cục này lại ngầm hợp với Cự Môn chi số, mộ cổ thời Hán từng dùng loại bố trí cơ quan này.

Lúc trước trên hắc tháp quan sát địa thế xung quanh cổ thành, quả nhiên là chiếm hết địa lợi." "Hay là để ta thử, dùng thuật Phân Kim Định Huyệt tìm xem lối đi trong thần điện, có lẽ sẽ tìm được mật đạo." Trần Mộc gật đầu tỏ vẻ đồng ý, xem ra người xây dựng thần điện này cũng là một cao nhân am hiểu huyền học.

Cả nhóm liền im lặng đứng sang một bên quan sát.

Tề Thiết Chủy bước đến trung tâm thần điện, quan sát bốn phía cột đá.

Thật ra cách bài trí Thấu Địa Thập Lục Long Trụ này không quá khó.

Chẳng qua là dựa trên sự biến hóa của Ngũ hành nhị thập tứ

phương, chỉ là địa điểm và hoàn cảnh khác nhau nên có chút thay đổi mà thôi.

Tề Thiết Chủy đi qua đi lại giữa các cột đá mấy vòng, trong lòng thầm tính toán.

Thấu Địa Thập Lục Long này, thực chất chính là rắn.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật từng nói: Uy xà phiêu hốt, đột nhiên nam bắc.

Trong mười sáu con rồng này, chỉ có một con xuyên qua địa mạch mới là rồng thật.

Nói thì đơn giản, nhưng thực tế sử dụng lại khiến Tề Thiết Chủy phải vắt óc suy nghĩ.

Nhìn hồi lâu, cuối cùng Tề Thiết Chủy khóa mục tiêu vào bốn viên gạch lát sàn ở sâu trong thần điện.

Tề Thiết Chủy tiến lên, lấy búa nhỏ gõ thử.

Ba viên trong đó là gạch đặc, chỉ có một viên phát ra tiếng vang rỗng.

Viên gạch đá lớn vuông vức hai mét này không có bất kỳ dấu vết mài mòn nào do thường xuyên mở ra, xem ra lối đi này rất ít người dùng đến.

Trừ khi dùng thuốc nổ, chứ muốn cạy lên chắc chắn là không được.

Cây cột đá gần nhất chính là cơ quan, không biết bây giờ cơ quan này còn hoạt động không.

Tề Thiết Chủy gọi Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân qua giúp, còn tay mình thì đặt vào rãnh đá lục giác dưới cột.

Lỡ như xoay nhầm hướng, kích hoạt cơ quan gì đó thì phiền phức

to.

Tề Thiết Chủy lau mồ hôi trên trán, dặn dò hai người kia cách thao tác. "Trước tiên xoay cạnh trống về phía viên gạch đá có khả năng là mật đạo, sau đó chuẩn bị dùng sức xoay theo chiều kim đồng hồ năm nấc, xoay ngược lại một nấc, rồi lại xoay theo chiều kim đồng hồ mười một nấc, sau đó xoay ngược hướng hai nấc, không được nhiều hơn một nấc, không được thiếu một nấc, nếu không xảy ra chuyện gì thì khó nói lắm." Ba người dồn sức, xoay rãnh đá lục phương, mỗi lần xoay một nấc lại cùng nhau đếm.

Sau khi xoay xong nấc cuối cùng, chỉ nghe một loạt tiếng "cạch cạch", phiến đá trên mặt đất lún xuống, để lộ ra một con đường hầm sâu không thấy đáy.

Thấy mật đạo đã mở, Tề Thiết Chủy thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta lấy một cây đuốc từ bên cạnh chiếu vào trong mật đạo.

Một dãy bậc thang xây bằng đá đen xiên xiên dẫn xuống dưới.

Ánh đuốc chỉ chiếu được một khoảng ngắn, sâu hơn nữa thì không nhìn rõ.

Lúc này Trần Mộc và mấy người kia cũng đã đến, tiến vào trong mật đạo.

Khi đi về phía trước, Lão Dương Nhân tò mò hỏi Tề Thiết Chủy làm sao tìm được mật đạo này.

Tề Thiết Chủy đáp: "Chỉ cần nhìn cách sắp xếp của mười sáu cây cột đá lớn kia là biết, bố trí của mật đạo này là Cự Môn trận pháp lưu truyền từ thời cổ." "Tại sao lại gọi là Cự Môn ư, là vì loại cơ quan này phần lớn được dùng ở cửa ra vào, những thuật số này đều do Lạc Thư và sự sắp xếp của các vì sao trên trời diễn biến mà thành." "Huyền bí bên trong sâu xa lắm, nói với ngươi ngươi cũng không hiểu

đâu." Dưới lối vào, họ phát hiện một cần gạt bằng đá, có thể dùng để mở phiến gạch này từ bên dưới.

Những cơ quan này được thiết kế tinh xảo, dù đã gần hai nghìn năm trôi qua, chúng vẫn có thể sử dụng được.

Nguyên lý cấu tạo đều khác thường, tuy dùng không ít lý niệm của Dịch số nhưng lại tự thành một hệ thống riêng.

Ban đầu mọi người lo lắng trong mật đạo có cơ quan, Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu đi phía trước hết sức cẩn thận, đặc biệt đề phòng.

Mọi người giữ khoảng cách, từ từ tiến bước.

Khi xuống đến cuối bậc thang đá, trước mắt bỗng trở nên rộng rãi, xuất hiện một đường hầm rộng năm mét, cao khoảng ba mét.

Bốn phía đường hầm không còn là đá đen nữa, mà đều được xây bằng gạch Tây Vực, đỉnh xây thành hình vòm cung, trên tường đầy những bức bích họa kỳ quái mà sặc sỡ.

Chương 432

Họa tiết xuất hiện nhiều nhất trên các bức tranh là những con mắt, có lớn có nhỏ, có mắt mở có mắt nhắm.

Có bức chỉ vẽ nhãn cầu, có bức còn có cả mí mắt và lông mi.

Người Tinh Tuyệt coi con mắt là vật tổ.

Đường hầm này thông với thần điện, lại có nhiều con mắt như vậy, chắc hẳn chỉ có các thần chức nhân viên và những người thống trị như nữ vương mới có tư cách tiến vào.

Có lẽ từ khi xây dựng xong cũng chẳng dùng được bao nhiêu lần.

Môi trường trong đường hầm này vô cùng kín, không khí không lưu thông, màu sắc của bích họa vẫn như mới, không hề phai mờ.

Tuy nhiên, trong tất cả các bức bích họa ở đường hầm, hoàn toàn không có hình bóng của Tinh Tuyệt nữ vương.

Nội dung trong tranh đều thể hiện một số nghi lễ.

Có bức vẽ một nhãn cầu bằng ngọc thạch phát ra ánh sáng, trên không liền xuất hiện một hố đen, từ trong hố rơi xuống một quả trứng thịt giống như con mắt khổng lồ.

Có bức vẽ vô số con rắn đen kỳ quái bò ra từ quả trứng thịt, cắn xé mấy nô lệ bị trói, các nô lệ đau đớn giãy giụa.

Lại có bức vẽ một ngọn núi đen, trên núi bò đầy rắn đen, xung quanh muông thú đều quỳ rạp dưới đất, khấu đầu về phía những con rắn kỳ quái trên núi.

Cả nhóm vừa đi vừa xem, dừng bước trước bức tranh cuối cùng.

Bức bích họa này vẽ một hang động khổng lồ, một cầu thang hẹp

và dài uốn lượn quanh vách động đi xuống.

Tề Thiết Chủy nói với Trần Mộc: "Gia chủ, hang động này và tên gọi của tộc Quỷ Động, liệu có quan hệ gì không?" "Rất có khả năng.

Nhìn cầu thang xoắn ốc trên vách động kia, nhỏ như một sợi chỉ, hoàn toàn không tương xứng với cái động lớn này.

Một cái hố thẳng đứng như vậy tuyệt đối không phải do sức người đào ra được, lẽ nào đây chính là Quỷ Động?" Truyền thuyết kể rằng tộc Quỷ Động đến từ dưới lòng đất, lúc đó người ta cho rằng đó hoàn toàn là lời nói nhảm của người xưa.

Bây giờ xem bích họa, trong lòng lại nảy sinh nghi ngờ.

Những sự vật trong các bức bích họa này, có một số họ đã từng tận mắt chứng kiến, xem ra không phải là cố tình làm ra vẻ huyền bí để hù dọa người khác.

Nói không chừng ở nơi sâu thẳm của Tinh Tuyệt Cổ Thành, thật sự có một cái động lớn như vậy.

Hang động khổng lồ này chính là không gian hư số xuất hiện trong văn minh Quỷ Động.

Rất có thể đây là một thực thể.

Thời cổ đại, người Quỷ Động đã phát hiện ra hang động khổng lồ này.

Họ không thể giải thích tại sao trên thế giới lại có một hang động ngầm lớn như vậy, dù cố gắng hết sức cũng không thể xuống được đến đáy để xem xét.

Người xưa sùng bái sức mạnh của tự nhiên, có lẽ họ đã coi hang động khổng lồ này là thần tích, tiến hành thờ cúng tế lễ.

Họ hy vọng đôi mắt của mình phát triển hơn, có thể nhìn rõ tình

hình dưới đáy động.

Một số ít người tự xưng rằng mắt mình có thể nhìn thấy thế giới dưới đáy động, họ liền được tôn sùng, trở thành người thống trị hoặc thần chức nhân viên của bộ tộc.

Vì quyền lực của họ đến từ đôi mắt, nên họ coi đôi mắt là nguồn gốc của sức mạnh.

Đường hầm không dài lắm, cuối đường cũng không có bậc thang, chỉ có một cây cột đá.

Không có bất kỳ cánh cửa nào, lẽ nào đường hầm dưới thần điện này là đường cụt, chỉ để vẽ những bức bích họa về các nghi lễ tế tự đó thôi sao?

Lão Dương Nhân nhìn quanh, thấy phía trước không còn đường nữa, liền quay người nói với Tề Thiết Chủy: "Lão Tề, ông còn chiêu nào không, nếu không được thì tôi cho nổ tung bức tường này." "Ngươi ngoài thủ đoạn bạo lực ra còn có gì khác không?

Động não chút đi, xem xét kỹ đã rồi nói, cơ quan này tám phần là nằm trên cây cột đá này." Tề Thiết Chủy có chút khinh bỉ nói với Lão Dương Nhân. "Đuôi rồng của Thấu Địa Thập Lục Long ở đây, ngươi cứ theo Hám Long Quyết trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mà xoay bàn đá này là được." Trần Mộc nói.

Cây cột đá đứng trơ trọi trong đường hầm gạch Tây Vực này nhỏ hơn nhiều so với mười sáu cây cột đá lớn trong thần điện, nhưng hình dáng hoàn toàn giống nhau.

Dưới đế cột cũng có tượng điêu khắc lục giác, cạnh trống đang đối diện với bức tường gạch ở cuối đường. "Không khí nhập huyệt, dương chỉ nhất kinh phương liễm, âm phi ngũ phân bất triển." Dùng Hám Long Quyết để suy tính, thực ra chỉ là đảo ngược thứ tự xoay

bàn đá trong thần điện lúc trước rồi làm lại một lần nữa.

Mấy người xoay xong nấc cuối cùng của bàn đá, bức tường gạch trước mặt liền mở ra theo tiếng động.

Mọi người ra ngoài, quan sát bốn phía.

Tuy là kiến trúc dưới lòng đất, nhưng không gian xung quanh vô cùng rộng lớn.

Cột chạm rường vẽ dù đã bong tróc, nhưng vẫn có thể thấy được vẻ hoa lệ năm xưa, quả nhiên đã đến được địa cung.

Nơi mọi người đang đứng dường như là chính điện của địa cung, lối ra từ bức tường gạch kia nằm sau một ngai vàng tạc bằng ngọc thạch.

Bức tường ẩn này được xây cực kỳ tinh xảo, từ trong điện nhìn vào hoàn toàn không thấy sau ngai vàng là một cánh cửa bí mật.

Mọi người cuối cùng cũng đã đến được Tinh Tuyệt vương cung vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Chỉ thấy ngai vàng và sàn nhà trong đại điện đều bằng ngọc thạch, dây xích treo đèn trên trần nhà cũng đã mục nát đứt gãy, rơi xuống đất.

Trong các góc còn có mấy con chuột cát đang bò, xem ra không khí ở đây lưu thông.

Ngoài một số vật phẩm bằng ngọc thạch, các đồ gốm, đồ gỗ, đồ sắt, đồ đồng, đồ tơ lụa đều bị không khí ăn mòn hư hại cực kỳ nghiêm trọng.

Cổ vật trong địa cung bị hủy hoại khá nặng, một số vò gốm đã nát không còn ra hình dạng gì.

Bóp nhẹ một cái là thành bột mịn.

Xung quanh rải rác vô số áo giáp, binh khí rỉ sét loang lổ, như kiếm

hình lưỡi xúc giác, rìu lớn mỏ hạc, đao cong lưng hổ.

Trên áo giáp có các loại trang sức và khóa cài mang đậm đặc sắc dân tộc, nhưng chủ nhân của những chiếc khiên tròn và đao cong này đến xương cốt cũng chẳng còn, có lẽ vẫn có thể tìm thấy vài hộp sọ không nguyên vẹn.

Thời gian đã quá lâu, một phần là do không khí ăn mòn mục nát.

Một phần khác là không biết từ khi nào có rất nhiều chuột cát chui vào.

Chuột cát thường ăn rễ cây sa mạc và côn trùng dưới lòng đất.

Chúng rất thích dùng vật cứng để mài răng, không ít đồ vật trong địa cung này đã bị chúng gặm hết.

Trong chính điện, thứ được bảo tồn tốt nhất chính là ngai vàng ngọc thạch này.

Phía trên cùng ngai vàng khắc một con mắt ngọc màu đỏ, thân ngai vàng được dát vàng khảm bạc, chạm trổ hình ảnh tiên sơn mây mù, hoa điểu ngư thú.

Chương 433

Phần đế là một khối ngọc thạch lớn trắng tinh như sữa dê, trong đại điện chủ yếu là tông màu đen nên nó càng trở nên nổi bật.

Vương cung dưới lòng đất của cổ quốc Tinh Tuyệt không lớn như mọi người tưởng tượng.

Chỉ có chính điện khá quy mô, các điện phụ hai bên đều tương đối đơn sơ, cửa lớn và bậc thềm của tiền điện đều bị cát lấp kín.

Sau khi xem hai điện phụ, họ lại đi đến hậu điện.

Đây là nơi nghỉ ngơi của các thành viên hoàng thất, có mấy đài phun nước lan can bằng ngọc thạch, nhưng đã sớm khô cạn.

Cả nhóm vừa đi vừa xem. "Các người nghe xem, có phải có tiếng nước chảy không?" Hoa Linh đứng bên cạnh đột nhiên nói.

Mọi người lắng tai nghe.

Quả nhiên ở không xa có tiếng nước róc rách, xem phương hướng thì là ở sau tẩm điện.

Ngay lập tức, mọi người tăng tốc, theo tiếng nước đến một hang động sau điện.

Địa thế hang động rất thấp, đi xuống rất sâu, đến một hang đá tự nhiên lớn bằng sân bóng.

Nơi này tuy là tự nhiên, nhưng rõ ràng đã được con người tu sửa, mặt đất rất bằng phẳng.

Trong động có một hồ nước ngầm nhỏ, giữa hồ nổi lên một gò đất, như một hòn đảo nhỏ giữa lòng hồ, chỉ rộng khoảng mười mét vuông, mặt hồ phẳng như gương, bao quanh bốn phía.

Lúc này mọi người nghe thấy xa xa vẫn còn tiếng nước chảy, xem ra mạch nước trong địa cung này không chỉ có một nơi.

Hồ nước trước mặt mọi người rất yên tĩnh.

Tiếng nước chảy nghe thấy trong hậu điện là từ một nguồn nước xa hơn, đó có lẽ là một con sông ngầm có lưu lượng rất lớn, nói không chừng chính là con sông Tư Độc Ám Hà chảy quanh núi Zaghunlu.

Ngay lúc này, từ gò đất giữa hồ truyền đến một loạt tiếng sột soạt.

Mọi người nhìn theo hướng đó, thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Trên gò đất giữa hồ, không biết từ lúc nào đã bò đầy một lớp côn trùng vảy xanh dày đặc.

Có tới hàng vạn con, cơ thể chúng dần biến thành màu trắng xám, từng con một ngọ nguậy bò ra khỏi lớp vỏ ngoài.

Trên thân côn trùng sau khi lột xác dường như có rất nhiều chất lân tinh, lấp lánh phát sáng, rực rỡ như muôn vàn vì sao.

Lũ côn trùng đang duỗi đôi cánh vừa mới có được, chỉ một lát nữa là có thể bay lên trời.

Đúng lúc này, vô số con chuột lớn từ bốn phương tám hướng xông vào hang động.

Lũ chuột này không hề sợ người, coi mấy người Trần Mộc như không thấy, không chút do dự nhảy xuống hồ, bơi đi.

Lũ chuột tranh nhau bò lên gò đất giữa hồ, tham lam bắt lấy những con côn trùng vừa lột xác, liên tục đưa vào miệng ăn, như gió cuốn mây tan, chỉ một loáng đã ăn sạch sẽ.

Thấy lũ chuột lớn bơi lội trong hồ, xem ra chúng thường xuyên tụ

tập ăn uống ở đây, nếu không sao động tác lại thành thục đến vậy.

Sau khi ăn no, bầy chuột liền bơi vào bờ, tản đi khắp nơi.

Mọi người cũng không để tâm đến lũ chuột này, chỉ tiếp tục đi sâu vào trong hang động, tìm kiếm con sông ngầm có tiếng nước chảy rất lớn kia.

Càng đi, hơi nước càng nhiều, vách tường cũng càng lúc càng ẩm ướt.

Hai bên lối đi trong hang động này có không ít thạch thất được đục đẽo nhân tạo, đều có cửa song sắt, khóa ổ khóa to.

Bên trong có không ít dụng cụ tra tấn, xem ra là dùng để giam giữ tù phạm, bây giờ đều thành ổ chuột, trên đất đen ngòm toàn là phân chuột.

Đi sâu vào trong lối đi trong hang động khoảng mấy trăm mét, cuối cùng họ cũng thấy một con sông ngầm nước chảy xiết chắn ngang cửa động.

Đây chính là con sông Tư Độc Ám Hà đã chảy dưới sa mạc hàng nghìn năm mà chưa bao giờ cạn.

Nước sông không chỉ có lưu lượng lớn mà còn rất sâu, cuối cùng nó sẽ hợp lưu với sông Tarim.

Tuy nhiên, các con sông nội địa trong sa mạc Tân Cương đều có một đặc điểm.

Đó là dù lưu lượng nước lớn đến đâu cũng không thể chảy ra khỏi sa mạc để vào biển lớn.

Những con sông nội địa và sông ngầm trong sa mạc này cuối cùng đều sẽ dần bị sa mạc nuốt chửng.

Bờ sông đối diện còn có một hang động lớn khác, ở giữa có một

cây cầu đá màu đen nối liền.

Thân cầu cũng được xây bằng đá đen của núi Zaghunlu, bắc ngang qua dòng nước hung dữ của sông Tư Độc.

Trước hang động ở đầu kia của cây cầu đen, có một tấm cửa sập ngàn cân.

Nó được treo lên một nửa bằng những sợi xích sắt to bằng cánh tay, bên dưới còn kê một tảng đá khổng lồ.

Nhìn vào trong động từ dưới cửa sập, thấy sâu không lường được, không biết là nơi nào. "Cánh cửa này nặng như vậy, lại ở tầng thứ ba sâu nhất của địa cung, rất có khả năng bên trong chính là nơi an nghỉ của Tinh Tuyệt Nữ Vương." Tề Thiết Chủy nói.

Lúc này mọi người vừa định đi vào, chỉ thấy khóe miệng Trần Mộc nhếch lên, nhàn nhạt nói một câu: "Theo lâu như vậy rồi, còn không ra sao?" Tề Thiết Chủy lúc này vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một nhóm người từ phía sau họ đi ra.

Mọi người nhìn sang, mấy người đi ra này ai nấy đều tóc vàng mắt xanh, mỗi người cầm một khẩu súng trường, họng súng chĩa thẳng vào mấy người Trần Mộc. "Bạn ơi, cảm ơn các bạn đã đưa chúng tôi đến đây, tiếp theo chúng tôi vào là được rồi, các bạn có thể xuống nghỉ ngơi." Người dẫn đầu nói với mấy người bằng tiếng Trung lơ lớ.

Mấy người này xem ra chính là đám người nước Mỹ gặp ở trong sơn cốc lúc trước. "Lũ quỷ Tây con, mẹ kiếp nhà ngươi có ý gì?" Lão Dương Nhân đứng bên cạnh lập tức nổi giận, chỉ vào người dẫn đầu mà chửi.

Lão Dương Nhân dáng người cao lớn, tóc vàng mắt sâu mũi cao, khá giống người Tây, nên sau này người ta đặt cho ông ta biệt danh là

Lão Dương Nhân.

Lúc này ông ta chửi một đám người nước Mỹ phía trước, cảnh tượng có chút hài hước.

Người Tây đối diện bị chửi có chút ngơ ngác, nhìn dáng vẻ của người này còn tưởng là đồng bào của mình.

Nhưng những lời chửi thề thuần túy quốc túy bật ra từ miệng ông ta đã chứng minh ông ta không phải đồng bào gì cả. "Ồ bạn của tôi, tôi đề nghị bạn nói chuyện chú ý một chút, súng trong tay chúng tôi không có mắt đâu." Người Tây lúc này đều đã lên đạn, xem tình thế là sắp nổ súng. "Chà, hai cô nhóc này không tệ, lát nữa nhắm cho chuẩn vào, mấy thằng đàn ông giết hết, hai cô nhóc này giữ lại cho ta..." Hắn còn chưa nói xong, chỉ nghe một loạt tiếng súng vang lên.

Trừ người dẫn đầu, mấy người còn lại không một ai ngoại lệ, đều trúng đạn vào giữa trán.

Chương 434

Chỉ thấy Chá Cô Tiếu tay cầm hai khẩu Mauser C96 hai mươi viên, họng súng vẫn còn bốc khói.

Người dẫn đầu lúc này miệng phun ra từng ngụm máu tươi, hai viên đạn của Chá Cô Tiếu đã bắn xuyên qua phổi hắn một cách chính xác.

Xem ra hít vào thì ít, thở ra thì nhiều, sắp không xong rồi.

Trần Mộc lúc này đi đến trước mặt người nước Mỹ duy nhất còn sống. "Ta tuy không biết Luyện Kim Hiệp Hội của các ngươi là cái thá gì, ta cũng không có hứng thú biết các ngươi đến đây làm gì, nhưng ngươi cứ phải chọc vào ta, vậy thì ngại quá." Trần Mộc nhẹ nhàng dẫm một chân lên ngực kẻ dẫn đầu.

Gã người Mỹ này lập tức phun ra một ngụm máu tươi, trừng mắt rồi tắt thở.

Từ lúc mấy người họ vào cửa động, Trần Mộc đã biết có mấy kẻ này bám theo sau. "Cái Luyện Kim Hiệp Hội này là thứ gì, sau khi trở về phải điều tra cho kỹ một phen." Trần Mộc thầm nghĩ.

Trần Mộc lại nhìn về phía cửa mộ thất phía trước.

Các vương quốc ở Tây Vực thời cổ đại thường đặt lăng mộ của thành viên hoàng thất trong thành, chứ không giống người Hán Thăng Long, khoét núi làm lăng, dựa vào núi xây mộ.

Điểm này trước đó ở Tây Dạ cổ thành đã được lĩnh giáo.

Ngôi mộ cổ của vị vương tử kia được xây ngay trong giếng thánh của thành cũ, cho nên mộ cổ của Tinh Tuyệt Nữ Vương ở dưới địa cung cũng không có gì lạ.

Lúc này mọi người chỉ cảm thấy có chút quá thuận lợi.

Trước đây chắc chắn cũng đã có đội thám hiểm đến địa cung này, hang động này lại không hề ẩn khuất, chắc chắn đã bị người đi trước phát hiện.

Chẳng lẽ những người tiến vào lăng tẩm của nữ vương đều chết ở bên trong?

Rốt cuộc bên trong có thứ gì?

Đi đến đây rồi, ngoài con Tịnh Kiến A Hàm gặp lúc trước, thì không gặp phải thứ gì có uy hiếp.

Thượng Cổ Xà Thần lúc này cũng không có chút động tĩnh nào.

Điều này khiến Trần Mộc cảm thấy như Thượng Cổ Xà Thần vẫn luôn không để ý đến hắn.

Hoặc là, Thượng Cổ Xà Thần này vẫn còn đang say ngủ.

Loại mộ trong thành này ngay cả Trần Mộc cũng chưa từng thấy.

Nếu muốn nhìn kết cấu bên trong một ngôi mộ từ bên ngoài, phải thông qua các bước như tìm địa mạch, sát hình thế, mịch tinh phong, biện thủy nguyên, trắc phương vị, định huyệt tràng, cứu thâm thiển, dùng những thuật phong thủy này để xác định niên đại và cấu tạo bên trong của ngôi mộ cổ.

Nhưng ngôi mộ này lại ở dưới thành, loại mộ cổ như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp.

Trước cửa mộ có cầu có nước, hoàn toàn không liên quan gì đến lý luận phong thủy, trong mộ có trò gì Trần Mộc cũng không nói rõ được.

Sau cửa sập là một con dốc hẹp dài đi xuống, độ dốc cực kỳ gắt.

Nếu đây thật sự là mộ đạo, thì có vẻ hơi dài.

Trong con mộ đạo dài dằng dặc này, không hề thấy bóng dáng của một sinh vật sống nào.

Cửa sập ở đây mở hé, lại có cầu đá nối liền.

Ngay cả những xác chuột thành đàn lúc trước cũng không thấy một cái.

Không chỉ không thấy chuột, trên đất ngay cả một cục phân chuột hay một cọng lông chuột cũng không có.

Lẽ nào ở đây có thứ gì đó mà ngay cả chuột cũng phải kiêng dè?

Mọi người đi rất lâu, cuối cùng cũng đến cuối con dốc.

Không gian xung quanh đây cực kỳ rộng lớn, duy chỉ có dưới chân là không có đường.

Dưới con dốc là một bệ đá, trên bệ đá sừng sững hàng trăm tượng đá mắt khổng lồ.

Mép bệ đá đều là vách núi dựng đứng.

Nhìn lên trên, toàn là một màu đen kịt.

Phía trước là một không gian ngầm khổng lồ vô tận, không nhìn ra được rốt cuộc lớn đến đâu, hoàn toàn không thấy điểm cuối.

Nhưng nếu nhìn kỹ xung quanh, lại hoàn toàn không giống hang động ngầm được miêu tả trong bích họa. "Quan quách của tỷ tỷ có lẽ vẫn còn ở dưới, sau khi tỷ ấy tiến vào quan tài Côn Luân Thần Mộc, người Tinh Tuyệt đã phá hủy nơi kết nối ở đây." Già La nhìn xuống dưới, nói.

Lúc này Tề Thiết Chủy bò ra mép bệ đá nhìn xuống.

Ông ta ném một cây đuốc vào.

Chỉ thấy cây đuốc rơi xuống một nơi không xa bên dưới.

Hóa ra độ cao của bệ đá này không lớn, chỉ có mấy chục mét.

Nhờ ánh lửa, họ thấy bên dưới là một bãi đất bằng phẳng, trên đất chất đống các loại đồ dùng bằng vàng bạc, trân châu bảo thạch như một ngọn núi nhỏ.

Trần Mộc nhìn ngọn núi nhỏ gồm các loại vàng bạc châu báu, trong lòng không một gợn sóng.

Hắn lập tức nhảy xuống, mở Phong Hậu Động Thiên, thu hết tất cả bảo bối vào trong.

Nhiều kỳ trân dị bảo như vậy, đều là do nước Tinh Tuyệt năm đó cướp bóc từ các nước Tây Vực.

Tùy tiện chọn ra một món, đặt trên thị trường đều là bảo vật.

Dù sao cũng đã hơn hai nghìn năm trôi qua.

Mọi người theo Trần Mộc cùng nhảy xuống.

Họ không dừng lại, tiếp tục tiến về phía trước.

Xung quanh toàn là vách đá đen kịt, xem ra đã đến bên trong lòng núi Zaghunlu.

Không gian của hang động lớn này cực kỳ rộng, chỉ dựa vào ánh lửa yếu ớt không thể nhìn rõ địa hình địa mạo xung quanh.

Trần Mộc tiện tay vung lên, hai cột sét từ tay hắn bắn ra, tình hình xung quanh lập tức được nhìn thấy rõ ràng.

Đây quả thực là đáy núi Zaghunlu, đỉnh đầu và xung quanh đều là đá núi màu đen.

Chương 435

Nơi chất đầy châu báu bồi táng là một vách đá đứt.

Ngoài những vật phẩm tuẫn táng bị Trần Mộc thu vào, còn có vô số tượng đá người đồng khổng lồ cao lớn.

Dưới vách đá là một cái động lớn hình tròn, hoàn toàn giống như những gì được vẽ trong bích họa ở hành lang thần điện, đường kính khoảng một nghìn mét.

Tuyệt đối không phải do sức người có thể đào ra được.

Bao quanh cái động sâu không lường được này, người ta đã xây một cầu thang xoắn ốc đi xuống. "Xem ra đây chính là thánh địa của nước Tinh Tuyệt, tên gọi của tộc Quỷ Động có lẽ cũng từ đây mà ra, không biết bên dưới sẽ thông đến đâu?" Tề Thiết Chủy nhìn cái động sâu không lường được nói. "Nói không chừng thông đến địa ngục, ha ha." Lão Dương Nhân cười ha hả.

Ngay lúc này, Trần Mộc phát hiện ở giữa miệng động có một dầm đá treo lơ lửng giữa không trung.

Dầm đá vừa nhỏ vừa dài, nhô ra từ vách núi, vừa vặn vươn ra treo lơ lửng phía trên miệng động.

Điều quan trọng nhất là ở cuối dầm đá, có đặt một đoạn gỗ khổng lồ.

Đoạn gỗ này có đường kính hơn hai mét, giống như một đoạn thân của một cây đại thụ.

Nó bị chặt trực tiếp xuống một đoạn này, không qua bất kỳ gia công nào.

Các cành nhánh trên thân cây vẫn còn, thậm chí còn mọc không ít

lá xanh.

Thân cây gỗ tròn bị buộc hơn mười sợi xích sắt lớn, nối với dầm đá, cố định khúc gỗ trên mặt đất.

Càng kỳ lạ hơn là trên đoạn gỗ này mọc một đóa hoa cỏ khổng lồ màu xanh lục, đóa hoa to như một cái chum lớn, miệng nhỏ bụng to, cánh hoa cuộn lại, toàn thân màu xanh biếc.

Xung quanh có từng mảng lá màu đỏ máu lớn, mọc rễ trên thân gỗ, cành và dây leo của nó cùng với những sợi xích sắt lớn quấn chặt lấy đoạn gỗ kia. "Xem ra đây chính là Côn Luân Thần Mộc Quan rồi." Trần Mộc liếc mắt một cái liền nhận ra chiếc quan tài này, Già Nam hiện đang ở bên trong.

Già La đứng bên cạnh lúc này vẻ mặt kích động, sắp được gặp tỷ tỷ rồi.

Tay cô nắm chặt lấy cánh tay Trần Mộc.

Trần Mộc lúc này không hề lơ là, cẩn thận cảm ứng một chút.

Không sai, là khí tức của Già Nam, giống hệt như lúc cảm nhận được ở thành Thường Sa.

Nhưng khí tức của Già Nam vô cùng yếu ớt, dao động sức mạnh cũng rất thấp.

Bởi vì Vô Để Quỷ Động đang áp chế nàng, rút lấy sức mạnh của nàng.

Một chút sức mạnh còn sót lại của Thượng Cổ Xà Thần cũng đang áp chế nàng.

Nhìn khí tức suy yếu này, Côn Luân Thần Mộc Quan có lẽ sắp không thể cách ly được hai bên nữa.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, từ xa đã ngửi thấy một mùi

hương thanh khiết thoang thoảng.

Trần Mộc ban đầu không để ý.

Nhưng ngay sau đó, Tề Thiết Chủy và Lão Dương Nhân đi phía trước liền có biểu hiện bất thường.

Hai người lúc này đã bước lên dầm đá.

Trần Mộc nhận ra có điều không ổn, vừa định mở miệng gọi hai người họ lại, nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy Tề Thiết Chủy đang đi phía trước, đột nhiên xoay người lại, tung một cú đấm thật mạnh vào cằm Lão Dương Nhân.

Lão Dương Nhân hoàn toàn không phòng bị, bị cú đấm này đánh choáng váng.

Cơ thể lập tức mất thăng bằng, chưa kịp nói lời nào, người nghiêng đi, liền rơi xuống vực sâu không đáy bên dưới.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, ngay cả Trần Mộc cũng không kịp ngăn cản.

Ngay lúc này, chỉ thấy Tề Thiết Chủy quay đầu lại cười với mọi người.

Nụ cười đó tà ác quỷ dị không thể tả.

Sau đó hắn xoay người, nhanh chân bước về phía quan quách ở cuối dầm đá, nhặt một tảng đá, định đập mạnh vào thái dương của mình.

Trần Mộc lúc này tay khẽ vung lên, Tề Thiết Chủy liền bị thu vào Phong Hậu Động Thiên để trấn áp.

Nhưng giải quyết xong Tề Thiết Chủy, những người khác cũng có chút không ổn.

Đầu tiên là Hoa Linh và Già La ở bên cạnh, lúc này hai người lại đang đánh nhau.

Trần Mộc vừa định tiến lên ngăn cản, Chá Cô Tiếu bên cạnh lúc này lại toàn thân sáng lên kim quang hộ thể, lao thẳng về phía Trần Mộc.

Trong chớp mắt, trên người Trần Mộc cũng sáng lên kim quang hộ thể.

Chá Cô Tiếu vừa lao tới liền bị chính sức mạnh của mình bật ra.

Trần Mộc lúc này mới chú ý, đóa hoa trên Côn Luân Thần Mộc Quan chính là Thi Hương Ma Dụ.

Xem ra chính Thi Hương Ma Dụ đã khiến mọi người sinh ra ảo giác.

Trần Mộc cảm thấy đau đầu.

Không ngờ ngoài Tề Thiết Chủy ra, những người khác đối với loại hoa độc này cũng không có chút miễn dịch nào. "Phiền phức." Trần Mộc bất lực nói một câu.

Tay vung lên, mấy người liền bị trấn áp hết vào trong Phong Hậu Động Thiên.

Sau khi thu mấy người vào Phong Hậu Động Thiên, Trần Mộc nhảy lên trên quan tài Côn Luân Thần Mộc, lấy đi đóa Thi Hương Ma Dụ.

Đúng lúc này, Trần Mộc cảm thấy sau lưng có một luồng hơi lạnh.

Kim Quang Chú tự động xuất hiện.

Trần Mộc có thể phán đoán cực kỳ rõ ràng, luồng khí tức đến từ đỉnh sơn động này chính là Thượng Cổ Xà Thần! "Cuối cùng cũng chịu ra rồi sao?" Trần Mộc không hề sợ hãi, kim quang trên người

càng thêm rực rỡ.

Lúc này, trên đỉnh sơn động xuất hiện hư ảnh của Thượng Cổ Xà Thần.

Chương 436

Chính là cảm giác bị nhìn chằm chằm này.

Trần Mộc không chút sợ hãi, đối mắt với ánh nhìn của Thượng Cổ Xà Thần.

Nhưng Trần Mộc nhạy bén cảm nhận được, hư ảnh lần này khác với lần ở Thường Sa Thành.

Lần này càng thêm hư ảo, không có chút thực chất nào.

Nói cách khác, đây chỉ là một hư ảnh, không hề có uy lực.

Để nghiệm chứng suy đoán của mình, Trần Mộc khẽ vung tay, lôi quang liền dễ dàng xuyên qua hư ảnh của Thượng Cổ Xà Thần.

Xem ra Thượng Cổ Xà Thần vẫn chưa phục sinh, xương cốt Xà Thần vẫn còn đang say ngủ.

Trần Mộc từ trên không hạ xuống.

Không thèm để ý đến hư ảnh của Thượng Cổ Xà Thần, hắn đứng bên cạnh quan tài Côn Luân Thần Mộc.

Hai tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt quan tài. "Già Nam, ta đến đưa nàng về nhà đây." Bên trong quan tài Côn Luân Thần Mộc không có bất kỳ hồi đáp nào.

Xem ra lần trước ở Thường Sa Thành, Già Nam đã dùng cạn kiệt toàn bộ sức lực còn lại.

Có lẽ nếu Trần Mộc đến muộn hơn một chút, Già Nam đã bị Vô Để Quỷ Động nuốt chửng, trở thành tế phẩm cho Xà Thần.

Trần Mộc bèn thu quan tài Côn Luân Thần Mộc vào trong Phong Hậu Động Thiên.

Hắn nhảy xuống đáy động, kéo Lão Dương Nhân đang hôn mê lên.

Lúc này Lão Dương Nhân hiển nhiên vẫn chưa tỉnh táo lại sau dược hiệu của Thi Hương Ma Dụ.

Toàn thân lại bị cú ngã vừa rồi làm cho bết bát không chịu nổi, xương cốt gãy đến mấy chục cái.

Trần Mộc bèn thả mấy người kia từ trong Phong Hậu Động Thiên ra.

Mấy người đã hồi phục bình thường, hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Xem ra dược hiệu của Thi Hương Ma Dụ quả thực rất độc.

Nó không chỉ dùng hương khí tỏa ra để can nhiễu tâm trí con người, mà lợi hại hơn là màu sắc của nó, chỉ cần đến gần nhìn một cái là sẽ sinh ra ảo giác.

Chẳng trách gần quan tài của Già Nam không có bất kỳ cơ quan phòng vệ nào.

Hóa ra đóa ma hoa này chính là kẻ giữ mộ lợi hại nhất, bất kỳ ai có ý đồ tiếp cận quan tài nữ vương đều sẽ bị Thi Hương Ma Dụ đoạt đi ngũ quan, tự mình bị ký ức trong đầu giết chết.

Nếu những người không biết chuyện khác may mắn đến được đây, cũng phải chết trước mặt Thi Hương Ma Dụ.

Trần Mộc bảo Hoa Linh thi triển Song Toàn Thủ, cứu tỉnh Lão Dương Nhân. "Tỷ phu." "Tỷ tỷ của ta..." Già La có chút do dự.

Nàng rất muốn hỏi Trần Mộc, hiện giờ tỷ tỷ của mình rốt cuộc đang trong trạng thái nào, có nguy hiểm đến tính mạng không, nhưng lại lo sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của Trần Mộc, nên mới ấp úng.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Già Nam không sao." "Chỉ

là khí tức quá yếu, đây là do bị Vô Để Quỷ Động áp chế trong thời gian dài, điều này cũng có nghĩa là..." Ngừng lại một chút, mọi người xung quanh cũng im lặng.

Hoa Linh lờ mờ nhận ra điều gì đó, khẽ hỏi: "Ý của Mộc ca là, chúng ta phải nhanh chóng giải quyết cái nhìn của Thượng Cổ Xà Thần, giải quyết lời nguyền Quỷ Động, thậm chí là... giải quyết cả Thượng Cổ Xà Thần?!" "Đúng vậy." "Phải nhanh hết sức, đến nơi chôn giấu ở Tàng địa thôi." Trần Mộc khẽ gật đầu, im lặng không nói.

Trong dự liệu, mà cũng ngoài dự liệu!

Tình trạng của Già Nam, Trần Mộc vừa rồi đã tra xét rõ ràng, tự nhiên cũng biết, nguyên nhân gây ra kết quả này chính là Vô Để Quỷ Động!

Mà muốn giải quyết vấn đề này, cách tốt nhất chính là mau chóng đến nơi cất giấu xương cốt Xà Thần.

Sử dụng 'Xà Thần Chi Nhãn', giải quyết vấn đề này một lần và mãi mãi! "Thật kỳ lạ, lại có chút khí tức đặc thù." "Hơi giống với...

Vẫn Ngọc?" Trần Mộc lẳng lặng nhìn Vô Để Quỷ Động, cảm nhận khí tức còn sót lại của 'hình chiếu Thượng Cổ Xà Thần' lúc nãy.

Điểm này cũng khiến hắn có chút bất ngờ.

Nơi cất giữ Vẫn Ngọc trên thế gian này, cũng chỉ có vài nơi mà thôi!

Thật trùng hợp, Trần Mộc đều biết cả. "Bên trong Thanh Đồng Môn hẳn là có huyền cơ lớn, tạm thời không tiện đi vào, phải đợi Trương Khởi Linh đến rồi từ từ tìm hiểu, hỏi han." "Ngược lại Tây Vương Mẫu quốc này... có thể cân nhắc một phen." Lật tay một cái, đầu người Hiến Vương xuất hiện trong lòng bàn tay Trần Mộc.

Hoa Linh và Già La bên cạnh nhìn thấy, nhất thời đều sững sờ, có

chút không hiểu ý đồ của Trần Mộc.

Lấy 'Xà Thần Chi Nhãn' ra ở đây, là để làm gì?!

Giây tiếp theo.

Trong lòng bàn tay Trần Mộc bùng phát ra những hồ quang điện dày đặc, tựa như vô số mạch máu, giăng kín trên đầu người Hiến Vương!

Chỉ trong vài cái chớp mắt, đầu người Hiến Vương đã nhanh chóng tan chảy, lại hình thành một quả cầu ngọc thật lớn, trông như một con mắt quỷ dị! "Không sai được." "Chỉ có ở nơi Vô Để Quỷ Động này mới có thể thuận lợi khiến 'Xà Thần Chi Nhãn' khôi phục nguyên dạng, cũng tiết kiệm được một phen công sức." Trần Mộc hài lòng gật đầu.

Làm sao để giải quyết cái đầu người Hiến Vương này, khiến 'Xà Thần Chi Nhãn' tái hiện nhân gian?

Đây chính là phương pháp tốt nhất! "Vậy bây giờ làm sao, Mộc ca?

Chúng ta về Thường Sa Thành, hay đi thẳng đến Tàng địa?" Hoa Linh nhìn quanh một vòng, nhỏ giọng hỏi.

Trần Mộc không chút do dự gật đầu, trầm giọng nói: "Thời gian không còn kịp nữa, chúng ta phải đến Tàng địa càng nhanh càng tốt." "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của tỷ phu." Già La ngoan ngoãn đáp, trong lòng ấm áp.

Sau khi thu dọn ổn thỏa.

Trên bầu trời Tinh Tuyệt Cổ Thành, một thanh phi kiếm lớn như chiếc thuyền nhỏ bay vút lên, lao thẳng vào tầng mây!!

Vốn dĩ lúc đến, Trần Mộc có che giấu một phần thực lực.

Chương 437

Bây giờ khi nhận ra Vô Để Quỷ Động ở Tinh Tuyệt Cổ Thành chỉ còn lại cái vỏ rỗng, không có Thượng Cổ Xà Thần trấn giữ, hắn cũng không cần phải thu liễm nữa!

Ngự kiếm phi hành, thẳng tiến đến Tàng địa!

Mấy ngày sau.

Tại một nơi nào đó ở Tàng địa.

Sáng sớm thức dậy, Tề Thiết Chủy đã có chút lẩm bẩm đi vòng quanh, miệng lẩm nhẩm khấn vái, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào một cái cây. "Sao vậy Tề gia?" "Có tâm sự à?" Lão Dương Nhân hồi phục rất tốt, ngạc nhiên hỏi.

Tề Thiết Chủy không thèm để ý, tiến lên hái mấy chiếc lá cây, tiện tay ném xuống đất, sắc mặt lập tức biến đổi, kinh ngạc không thôi! "Thật kỳ lạ." "Đây lại là quẻ Cổ của Sơn Phong Cổ?

Nguyên hanh, lợi thiệp đại xuyên, tiên giáp tam nhật, hậu giáp tam nhật..." Lão Dương Nhân chẳng hiểu gì cả, vội hỏi: "Quẻ này có ý gì?

Lời nguyền Quỷ Động trên lưng họ có giải được không?" "Can cổ chi mẫu đắc trung đạo dã, lợi thiệp đại xuyên, vãng hữu sự dã, phong tòng tây lai, cố chủ bác tại tây, tây hành tất hữu thu hoạch, nhiên phong thôi hỏa, thử quái dĩ mộc thiệp thủy, cố thử hỏa vi hung, ngộ thủy hóa vi sinh, như ngộ hỏa vãng vị năng đắc, nhiên ngộ thủy đắc trung đạo, khước diệc vị định kiến kỳ cát, tiên giáp tam nhật, hậu giáp tam nhật, chung tắc hữu thủy, thiên hành dã, thiết ký, thiết ký." Lão Dương Nhân nghe mà đầu óc mơ hồ.

Tề Thiết Chủy lúc này giải quẻ, tiên giáp tam nhật, hậu giáp tam

nhật, chung tắc hữu thủy, những điều này đều là luân chuyển qua lại.

Tương truyền phượng hoàng là bất tử chi thân, có thể niết bàn trọng sinh trong tro tàn, điều này cũng hợp với hình tượng sinh sôi không ngừng, mục là hai, ba ngày là kỳ, ngày tuy tựa mục mà không phải mục, nên không đủ làm mục.

Nhưng có ba ở trước, nhiều hơn một, lại thành mục, lấy số lẻ mà xem vật, có thể là một thứ tượng trưng cho ý nghĩa trường sinh bất tử, cực kỳ giống mắt người mà lại không phải mắt người, nhưng rốt cuộc là gì, thiên cơ không đủ, không thể lĩnh ngộ thấu đáo.

Tề Thiết Chủy không để ý đến Lão Dương Nhân đang lơ mơ, lập tức báo kết quả bói toán cho Trần Mộc.

Trần Mộc trầm tư một lát rồi gật đầu. "Không tệ, xem ra bản lĩnh tính toán thiên cơ của ngươi lại tăng tiến rồi." Màn sương mù dày đặc trước mắt cuối cùng cũng hé ra một kẽ hở.

Chỉ bằng mấy chiếc lá cây mà đã đoán ra hai chữ 'trường sinh'.

Kết hợp với những sự kiện gần đây, không gì là không khớp, số bát quái đã tinh vi đến thế, nếu có được Thập Lục Tự thì thật sự là thần thông rồi.

Mọi người nghỉ ngơi một chút rồi lên đường tìm người dẫn đường.

Ở miền trung nam Tây Tạng, giữa dãy Himalaya và Nyenchen Tanglha, có vô số hồ lớn nhỏ, rải rác như sao trên trời, đếm không xuể.

Những hồ có quy mô một chút đều được người Tạng coi là hồ thiêng; nếu bên hồ còn có núi tuyết thì lại càng thêm thần thánh.

Tên của những hồ này đều có chữ 'Thố'.

Những hồ nổi tiếng như Ngang Lạp Nhân Thố, Đương Nhạ Dung Thố, Nạp Mộc Thố, Trát Nhật Nam Mộc Thố, v.v., nhiều không kể xiết.

Mỗi hồ đều có vô số truyền thuyết thần bí và một cái tên cũng thần bí không kém.

Hồ của tiên nữ, nơi mà thi nhân 'Thiên thụ' Thiết Bổng Lạt Ma thực hiện nguyện ước, chính là một trong số những hồ này.

Người này quen thuộc phong tục và địa lý Tàng địa.

Tốt nhất vẫn là một 'Thiên thụ xướng thi nhân'.

Ở Tây Tạng, nghệ nhân kể chuyện 'Cách Tát Nhĩ' được gọi là 'xướng thi nhân'.

Có một nhóm 'xướng thi nhân' như vậy, cách họ học và truyền thừa 'Cách Tát Nhĩ' khác với phương thức thầy trò truyền thụ của các nghệ thuật kể chuyện truyền thống khác.

Họ là người được trời ban mệnh, sau một trận ốm nặng hoặc một giấc mơ, liền như được khai sáng mà nhớ được những truyền kỳ đặc sắc của Cách Tát Nhĩ vương.

Họ còn được gọi là 'Thiên thụ xướng thi nhân' hay nghệ nhân thần thụ.

Nói trắng ra, giống như mấy bà đồng sau một trận ốm nặng thì như biến thành người khác.

Mọi người ngự kiếm phi hành.

Đây cũng là lần đầu tiên trong đời mọi người đi sâu vào vùng đất trung tâm của Tây Tạng.

Ánh nắng trên cao nguyên khiến người ta chóng mặt.

Trời xanh như sắp nhỏ ra nước.

Nhìn xuống dưới, có hai hồ nước.

Hồ lớn bên trái là Ung Mã Trác Trát Thố, hồ của Long cung; hồ nhỏ hơn một chút bên phải là Lạp Mỗ Lạp Thố, chính là hồ của tiên nữ treo trên bầu trời.

Bầu trời quang đãng, nước hồ xanh biếc, sóng gợn phản chiếu núi tuyết mây trắng, núi non xa xa xung quanh hồ lờ mờ hiện ra.

Trong 'Đại Đường Tây Vực Ký', cao tăng Huyền Trang cảm khái trước mỹ cảnh nhân gian này, đã gọi hai hồ nước liền kề này là 'Tây Thiên Dao Trì Song Bích'.

Vì đây là thánh địa, ngự kiếm phi hành quá phô trương.

Mọi người bèn tìm một nơi bằng phẳng đáp xuống, đi bộ về phía bờ hồ.

Nghe nói nơi đây có một truyền thuyết.

Dưới đáy hồ có cung điện của Quảng Tài Long Vương, tập trung vô số bảo vật quý hiếm; người có duyên chỉ cần đi một vòng quanh hồ, nhặt được một con cá nhỏ, một viên sỏi, hoặc một cọng lông của chim nước trong hồ, là sẽ được Quảng Tài Long Vương ban thưởng, cả đời tài lộc không dứt.

Nhưng những người hành hương đến đây lại thích đi vòng quanh hồ tiên nữ hơn.

Vì truyền thuyết kể rằng nước trong vắt của hồ tiên nữ là nước mắt của tiên nữ.

Nó không chỉ có thể tẩy sạch bụi bẩn bệnh tật trên thân thể thế nhân, mà còn có thể thanh lọc tham, sân, si, đố kị trong tâm linh, khiến lòng người trở nên thuần khiết.

Ngọn núi tuyết đối diện hai hồ tượng trưng cho sự bao la vô biên

của Phật pháp.

Mọi người đi một vòng quanh hồ tiên nữ, chuẩn bị tìm Thiết Bổng Lạt Ma trong số những tín đồ đi quanh hồ.

Mấy người đi bộ quanh hồ.

Vì chúng ta không cố ý đến hành hương nên không cần phải đi một bước vái một lạy.

Đi bên bờ hồ, thỉnh thoảng có thể thấy di cốt của những người hành hương, họ đã hòa làm một với thánh địa.

Xa xa, một bóng người còng lưng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhìn cây thiết bổng hộ pháp màu đen nổi bật nhất trên lưng ông ta là có thể biết thân phận.

Nhưng hành động của ông ta rất kỳ lạ, rõ ràng không phải là cách đi quanh hồ của mọi người; giống như đang thực hiện một loại vu thuật thần bí nào đó.

Chương 438

Chuyển sơn hoặc nhiễu hồ là phương thức sùng bái độc đáo của những người sống ở nơi đặc biệt trên nóc nhà thế giới này.

Đó là một tín ngưỡng sùng bái tự nhiên vạn vật hữu linh, một hình thức biểu hiện cùng một mạch với quan niệm tôn giáo nguyên thủy của người Tạng.

Động tác thông thường có thể chia làm hai loại, loại thứ nhất phổ biến nhất là đi bộ.

Còn có một cách thành kính hơn, hai tay đeo tấm gỗ, giơ cao quá đầu, sau đó thu về trước ngực, toàn thân phủ phục, trán chạm đất, ngũ thể đầu địa, dùng chính cơ thể mình để đo đạc từng chút một chu vi của thần sơn thánh hồ.

Mỗi vòng đi sẽ tiêu giảm tội nghiệt, tích lũy công đức, nếu chết trên đường đi quanh hồ, đó sẽ là một tạo hóa.

Hành động của Thiết Bổng Lạt Ma không giống như đang đi quanh hồ, ngược lại giống như trò nhảy đồng ở Đông Bắc. "Ông ta có phải đang trừ tà không?" Tề Thiết Chủy nghi hoặc nói. "Thánh địa này làm gì có tà ma nào, chúng ta lên hỏi thử xem." Lão Dương Nhân thẳng thắn nói.

Thiết Bổng Lạt Ma thấy mọi người đi tới liền dừng lại động tác kỳ quái của mình.

Kỳ lạ là, Trần Mộc còn chưa kịp mở lời, Thiết Bổng Lạt Ma đã lên tiếng trước. "Trần Mộc?" "Ngươi biết ta?" Trần Mộc nghi hoặc hỏi. "Ta không biết ngươi, nhưng ta biết ngươi đến đây vì chuyện gì." "Ta có thể giúp ngươi tìm thấy Côn Luân Ma Quốc." "Nơi chôn cất của Thượng Cổ Xà Thần chính là ở đó." Thiết Bổng Lạt Ma vừa mở

lời, Trần Mộc đã kinh ngạc.

Mình còn chưa mở miệng, đối phương đã biết rõ ý định của mình.

Xem ra 'Thiên thụ xướng thi nhân' này quả thực thần bí. "Vậy thì cảm tạ đại sư!" Trần Mộc chắp tay. "Chuyện này cũng không hoàn toàn vì ngươi, giải quyết được lời nguyền ngàn vạn năm này, cũng coi như tích được một công đức vô thượng." Thiết Bổng Lạt Ma lập tức quyết định đồng hành cùng mọi người, phá hủy lăng mộ của Thượng Cổ Xà Thần.

Thân là thiết bổng hộ pháp của Phật gia, việc trừ ma này là đại sự hàng đầu.

Hơn nữa tuy ông đã hơn ba mươi năm không ngâm xướng thi thiên của Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, nhưng 'thiên thụ' khác với học mà có được, cẩn thận hồi tưởng lại, vẫn còn nhớ không ít.

Ở nơi gần Thượng Cổ Xà Thần như thế này, để đảm bảo an toàn, Trần Mộc sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, vẫn quyết định che giấu thực lực của mình.

Dù sao cũng chỉ còn bước cuối cùng này, không vội một lúc này.

Phía di tích Cổ Cách vẫn chưa có đường đi, Trần Mộc bảo Lão Dương Nhân đi mua mấy con trâu yak.

Mọi người cưỡi trâu yak lên đường.

Trên đường vô cùng hoang vắng, không một bóng người, cỏ dại vàng úa lưa thưa trên sa mạc Gobi.

Không có gió, nhìn lên trời, một màu xanh ngắt, làm cho đất khô cỏ hoang trên mặt đất có chút chói mắt.

Dãy núi màu nâu sẫm ở xa trông gai góc quỷ dị, khiến người ta không dám nhìn lâu.

Tốc độ di chuyển của mọi người không nhanh.

Thiết Bổng Lạt Ma trên lưng trâu kể cho mọi người nghe những thi thiên mà ông học được từ 'thiên thụ' năm đó, toàn là những trận đại chiến của ngưu quỷ xà thần, binh qua tướng lại.

Lúc này bên đường xuất hiện một số cọc gỗ nhô lên từ mặt đất.

Trông có vẻ giống di chỉ của một ngôi mộ cổ.

Vừa nghe đến mộ cổ, Tề Thiết Chủy mấy ngày nay bị phản ứng cao nguyên hành hạ nghiêm trọng lập tức tỉnh táo, vươn cổ định xuống trâu xem. "Ngươi ở yên đó cho ta, những ngôi mộ cổ đó đã hoang phế từ lâu, đồ đạc bên trong cũng không còn nữa." Trần Mộc lập tức ngăn cản.

Nơi này tuy trông hoang vu cằn cỗi, nhưng thực ra vào khoảng thời nhà Đường, nơi đây đầy những cây bách Kỳ Liên.

Kết cấu của các ngôi mộ đều được lót bằng cả cây bách Kỳ Liên.

Loại cây kỳ dị này không ưa khô hạn cũng không ưa ẩm ướt, chỉ có ở vùng núi giao giới giữa Thanh Hải và Tây Tạng.

Tất cả đều do thiên tử Đại Đường ban cho vua Thổ Phồn, vận chuyển ngàn dặm đến đây.

Nhưng sau này Thổ Phồn nội loạn, những ngôi mộ này đều bị phá hủy, di tích vẫn còn lưu lại đến ngày nay.

Sau khi đi qua khu di tích hoang tàn này, họ lại đi thêm khoảng một ngày đường nữa mới đến được cổ thành.

Nơi này đã được phát hiện từ lâu, ngoài một lượng lớn bích họa, điêu khắc, tượng Phật ra thì chỉ còn là phế tích của thành phố.

Khi đó nó không được coi trọng, cũng không giống như mấy chục năm sau được lắp cửa sắt và cử người canh giữ, thời đó căn bản

không có ai vượt đường xa xôi đến xem di tích này.

Từ dưới núi nhìn lên, sườn núi đến đỉnh núi có độ chênh lệch khoảng hơn ba trăm mét, khắp nơi đều là những quần thể kiến trúc và hang động cùng màu với đất bùn.

Ngoài những ngôi chùa có kết cấu tương đối vững chắc, các nhà dân còn lại đa số đều sụp đổ.

Có những nơi chỉ còn lại vài bức tường đất, bên ngoài có di tích của tường thành và tháp canh.

Toàn bộ vương thành được xây dựng dựa vào núi, nơi cao nhất là vương cung trên đỉnh núi, tầng giữa là chùa miếu, bên dưới là nhà dân và các công trình phòng thủ ngoại vi.

Di tích Cổ Cách cũng không lớn, nhưng mấy trăm ngôi nhà và hang động này, tìm kiếm cũng phải mất một ít thời gian. "Cổ Cách Ngân Nhãn, cụ thể ở đâu?

Chúng ta cứ theo mục tiêu mà tìm thẳng đến đó là được." Chá Cô Tiếu hỏi. "Có lẽ là ở trong miếu, chứ không phải trong vương cung.

Theo ghi chép trong sách, nơi đây hẳn có một ngôi Luân Hồi Miếu, chắc là ở đó." Thiết Bổng Lạt Ma chỉ lên phía trên nói.

Trong phế tích của vương thành, mấy ngôi chùa đứng sừng sững như hạc giữa bầy gà, liếc mắt là có thể thấy rõ.

Dĩ nhiên trong đó có các di tích chùa miếu như Hồng Miếu, Bạch Miếu, Luân Hồi Miếu, cái nào là cái nào, mọi người không phân biệt được, đành phải hỏi Thiết Bổng Lạt Ma.

Lạt ma dĩ nhiên có thể từ kết cấu bên ngoài mà nhận ra ngôi nào là Luân Hồi Miếu, bèn chỉ rõ phương hướng, đi qua điện Hộ Pháp, phía sau có mấy cây cột màu đỏ chính là Luân Hồi Miếu thờ phụng Cổ Cách Ngân Nhãn.

Nơi này trông có vẻ như chưa có ai đến.

Nhưng để an toàn, Trần Mộc vẫn bảo Chá Cô Tiếu cầm hai khẩu súng hộp gương Đức đi trước mở đường.

Nếu gặp phải nguy hiểm gì, có thể không dùng sức mạnh thì sẽ không dùng.

Dù sao trên người mấy người này vẫn còn lời nguyền Quỷ Động.

Chương 439

Nơi này lại gần Thượng Cổ Xà Thần như vậy.

Xảy ra bất kỳ sự cố nào cũng sẽ công cốc.

Mọi người đi vòng qua từng lớp tường đất, leo lên lưng chừng núi.

Trong phế tích ở đây, nhà cửa về cơ bản không còn cái nào được bảo tồn nguyên vẹn.

Bị khí hậu khô hanh của Tây Tạng làm bốc hơi, phong hóa càng thêm trầm trọng.

Nếu chỉ là khô hanh thì thôi.

Vào mùa mưa, nơi đây lại mưa như trút nước, năm này qua năm khác bị phong hóa xâm thực, đất đai từng rắn chắc trở nên giòn xốp, từng chút một vỡ vụn, chỉ cần có ngoại lực tác động là sẽ biến thành một đám bụi.

Những phần nhô ra như tường vỡ, di tích đều bị mài mòn góc cạnh, thành phố từng đầy sức sống đang lặng lẽ bị thiên nhiên tiêu hóa hết.

Mọi người sợ bị tường nhà sập đè trúng nên cố gắng tìm những nơi trống trải để đi vòng.

Độ cao so với mực nước biển ở đây lúc này khoảng 4000 mét.

Ngay cả Trần Mộc cũng cảm thấy không khí ở đây loãng.

Tề Thiết Chủy ở bên cạnh đã hoàn toàn gục xuống lưng trâu yak ngủ say.

Lão Dương Nhân ở bên cạnh Tề Thiết Chủy, sợ chỉ một chút

không chú ý là ông ta sẽ ngã lộn nhào xuống khỏi lưng trâu.

Mấy người còn lại vốn đã quen với không khí loãng này, nhưng khi xuống trâu dựa vào tường nghỉ ngơi, hơi thở cũng lập tức trở nên nặng nề. "Không ngờ trong thánh địa thần bí này lại có những bức tranh lợi hại như vậy." Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm vào bức tranh nam nữ song tu trên bích họa, mắt không chớp nói.

Hoa Linh và Già La bên cạnh lúc này cũng mặt đỏ bừng.

Tề Thiết Chủy đang gục trên lưng trâu cũng lồm cồm bò dậy, nhìn rồi nói: "Đây đều là những dược liệu nghiên cứu hiếm có đó." Mọi người buộc trâu yak ở cửa điện Hộ Pháp, đi bộ vào trong.

Đi vào sâu hơn, nội dung bích họa đột ngột thay đổi, toàn là cảnh khổ trong địa ngục luân hồi.

Từng tầng từng lớp miêu tả những cực hình trong địa ngục, cảnh tượng thảm không nỡ nhìn.

Lạt ma nói rằng điện thờ này mấy trăm năm trước đều là cấm địa, dân thường nhiều nhất chỉ đến cửa, không thể đi vào sâu hơn.

Ngoài các nhân viên thần chức, ngay cả quốc vương cũng không thể tùy tiện vào trong.

Sự huy hoàng và cấm địa của ngày xưa đều đã sụp đổ và phong hóa.

Mọi người thở đều lại rồi lần lượt đi vào.

Luân Hồi Miếu phía sau điện thờ, do nằm sâu bên trong, mức độ bị mưa gió xâm thực ít hơn, được bảo tồn tương đối tốt.

Nổi bật nhất trong miếu là mấy cây cột lớn màu đỏ, trên thân cột khắc từng tầng đèn, đỉnh miếu đã bị hư hỏng, thủng mấy lỗ lớn.

Tượng Phật các loại đều không còn, không biết là bị người ta trộm

đi, hay đã mục nát thành bùn đất.

Lạt ma chỉ lên đỉnh đầu. "Bức điêu khắc này, có lẽ chính là Cổ Cách Ngân Nhãn." Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, lúc đó ánh nắng chan hòa, xuyên qua những lỗ thủng trên mái nhà chiếu vào.

Ngước lên nhìn có chút chói mắt, cảm thấy hoa mắt, nhưng có thể thấy toàn bộ mái nhà là một bức tranh đầy màu sắc lộng lẫy.

Bích họa nửa điêu khắc nửa vẽ màu, tuy có một phần bị bong tróc, một phần do công trình sụp đổ bị hư hại, nhưng vẫn còn giữ lại được khoảng bảy mươi lăm phần trăm.

Bức bích họa trên đỉnh này, chính giữa là một con mắt khổng lồ, bên ngoài là một vòng đồ đằng hình tia phóng xạ, chia làm tám màu, mỗi một tia là một loại thần thú khác nhau.

Ngoài cùng còn có một vòng nữa, là hàng chục vị Không Hành Mẫu khỏa thân, dáng vẻ vạn phương, không vị nào giống vị nào.

Không ngoài dự đoán, đây chính là tọa độ phong thủy mật tông cổ đại Cổ Cách Ngân Nhãn.

Xem ra Cổ Cách Ngân Nhãn này chính là tọa độ của Côn Luân Ma Quốc.

Lúc này Tề Thiết Chủy lấy ra một quyển kinh thư cổ, dựa vào một cây cột bắt đầu lật xem.

Nếu không xem cho rõ, chỉ có tọa độ này cũng không thể biết được phương vị cụ thể.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe một tiếng 'két', một cây cột trong miếu đổ xuống.

Mọi người lập tức né tránh, cây cột lớn ầm ầm sụp đổ.

Hóa ra gốc của cây cột mà Tề Thiết Chủy dựa vào đã đổ, bình

thường cắm ở đó trông không có gì, vừa dựa vào một cái là đổ ầm xuống.

May mà Lão Dương Nhân bên cạnh thuận tay kéo ông ta ra, nếu không trong điện chật hẹp, lại làm đổ những cây cột khác thì không bị đè chết mới lạ.

Thấy mái nhà thiếu mất một cây cột lớn, tuy chưa sụp xuống, nhưng mọi người cũng không dám ở lại trong miếu nữa, đều muốn ra ngoài trước, đến nơi an toàn bên ngoài rồi tính tiếp.

Khi đi ra ngoài, Trần Mộc đột nhiên phát hiện trong bức tường đất bị cột đè sập, lộ ra một không gian khổng lồ âm u, dường như là một mật thất bị phong bế.

Tường vừa sập, khí mục nát bên trong liền xông ra.

Nghe nói người Ý đã tìm thấy rất nhiều hang động trong khu di tích này, công năng khác nhau, nổi tiếng nhất là hang thi thể không đầu, còn có một hang chứa binh khí vũ khí.

Nhưng đều cách khá xa Luân Hồi Tự này, hang động bí mật trong miếu này, bên trong có gì?

Đợi khói bụi tan hết, mọi người nhìn vào bên trong.

Ánh mắt lập tức bị những vật bên trong thu hút.

Ngoài cùng là một bức tượng đồng ba mắt bốn tay, đầu đội bảo quan Hóa Phật, ngồi xếp bằng trên tòa sen thú, ba con mắt lấp lánh ánh bạc, tỏa sáng trong bức tượng Phật màu vàng kim.

Phía sau bức tượng Phật ba mắt này còn có một cánh cửa sắt màu đen đóng chặt, trên cửa dán vô số phù chú kinh văn, dường như bên trong giam giữ một thứ gì đó không thể thả ra ngoài.

Mọi người đều bị hang động thần bí này thu hút.

Tề Thiết Chủy và Lão Dương Nhân đều vươn đầu nhìn vào trong. "Bên trong cửa sắt này là cái gì vậy?

Dán nhiều chú thế để làm gì?" Lão Dương Nhân vừa nhìn vừa nghi hoặc hỏi.

Tề Thiết Chủy vội giải thích.

Năm đó, sau khi giáo sư Đỗ Kỳ, nhà nghiên cứu Tạng học và nhà thám hiểm người Ý phát hiện ra di tích Cổ Cách, ông đã đưa ra một ước tính thận trọng về quy mô của những di chỉ còn sót lại ở đây.

Chương 440

Nhà cửa điện đường khoảng năm trăm, tháp canh địch lâu sáu mươi tòa, các loại tháp Phật ba mươi tòa, tường phòng vệ, tường tháp mấy lớp; trong đó số lượng lớn nhất chính là các hang động dưới lòng đất của vương thành, gần một ngàn cái.

Điều này cho thấy diện tích và quy mô của các công trình dưới lòng đất của thành trì vương triều Cổ Cách thậm chí còn vượt xa phần được xây dựng trên mặt đất.

Tề Thiết Chủy lại hỏi lạt ma, trong hang này có một tượng Phật mắt bạc, là động chứa kinh sách, hay là một Phật đường dạng hang động.

Thiết Bổng Lạt Ma không trả lời, cứ thế bước qua bức tường vỡ đi vào không gian ẩn giấu đó.

Chá Cô Tiếu lo bên trong có nguy hiểm, cũng cầm súng hộp gương đi theo sát.

Tượng Phật trong động bí mật không cao lớn, chỉ cao khoảng một thước.

Màu sắc vàng óng lóa mắt, nhưng không phải do vàng ròng hay đồng ròng đúc nên, mà là do hợp luyện từ năm loại kim loại, đúc thành một khối.

Chỉ có người Cổ Cách mới làm được công nghệ này, bí phương nay đã thất truyền, tượng Phật thân vàng mắt bạc truyền thế lại càng ít, giá trị của pho tượng này không hề nhỏ!

Thiết Bổng Lạt Ma lạy tượng Phật xong mới tiếp tục xem xét những nơi khác trong động.

Tượng Phật mắt bạc gần như liền thành một khối với bệ cửa sắt phía sau, bị cố định một cách nhân tạo.

Trên cánh cửa sắt màu đen đóng chặt dán đầy Lục Tự Châm Ngôn của Mật tông: Úm, Ma, Ni, Bá, Mu, Hồng.

Lục Tự Châm Ngôn này tuy thường thấy, nhưng mọi người lại không biết ý nghĩa là gì, chỉ cảm thấy có lẽ cũng giống như A Di Đà Phật, cửa bình thường dường như không cần thiết phải dán thứ này. "Lạt ma, sáu chữ này có ý nghĩa gì, có phải dùng để trấn tà không?" Lão Dương Nhân vô cùng tò mò, hỏi. "Ý nghĩa của Lục Tự Châm Ngôn thực sự quá nhiều, đệ tử bình thường niệm chú này để tâm hòa hợp với Phật; tuy nhiên công lực cao sâu của Mật tông phải dựa vào sự tu dưỡng tích lũy của hiển pháp hàng ngày, giống như chất lượng của bánh bơ sữa phải dựa vào việc không ngừng khuấy bơ, cũng không thể hy vọng niệm Lục Tự Châm Ngôn là thành chính quả.

Sáu chữ này nếu dịch sang tiếng Hán của các vị, ý nghĩa đại khái là —— Úm!

Viên ngọc quý trong hoa sen, Hồng!" Thiết Bổng Lạt Ma nói một tràng, Lão Dương Nhân chỉ cảm thấy đầu óc mình sắp cháy.

Tôn giáo Tàng địa có nhiều giáo phái, ngay cả cùng là Phật giáo cũng có nhiều nhánh.

Vì vậy Thiết Bổng Lạt Ma biết có hạn về chuyện của Luân Hồi Tông.

Theo ông suy đoán, động bí mật giấu bên cạnh điện Luân Hồi này có thể đại diện cho địa ngục của Luân Hồi Tông, linh hồn của những người phạm tội ác lớn sau khi chết không thể được giải thoát, phải bị nhốt vào trong cánh cửa đen này, trải qua sự tra tấn của địa ngục.

Vì vậy cánh cửa này không thể mở, bên trong có lẽ có ác quỷ từ

địa ngục, cũng có thể có yêu ma từ minh gian.

Mọi người lại kiểm tra cánh cửa sắt màu đen một lượt.

Phát hiện phía dưới cửa sắt có một khe hở rất lớn.

Tề Thiết Chủy cúi xuống nhìn, khe hở quá sâu, không nhìn thấy gì bên trong.

Trần Mộc lúc này ra hiệu cho mọi người rút khỏi hang động này.

Nơi này không liên quan gì đến tọa độ, hắn không muốn gây thêm chuyện.

Còn bên trong có thứ gì, cũng không liên quan đến hắn.

Đợi mọi người rút khỏi hang động, Trần Mộc tế ra Phong Hậu Động Thiên, thu lại pho tượng Phật đó.

Đùa sao, đồ đến tay không lấy thì phí.

Đợi Trần Mộc ra ngoài, hắn vung tay, cái hang vỡ này lập tức bị che lấp lại.

Do Phật đường của Luân Hồi Miếu thiếu mất một cây cột, mọi người không dám mạo hiểm vào điện nữa.

Tề Thiết Chủy lấy ra quyển kinh Tạng cổ đó, đối chiếu với bích họa Ngân Nhãn trên đỉnh, tìm hiểu huyền bí trong đó.

Có Thiết Bổng Lạt Ma trợ giúp, cộng thêm nguyên lý phong thủy mà ông ta nắm giữ, về cơ bản không có trở ngại gì.

Chẳng tốn chút sức lực nào, họ đã kết hợp được bản đồ trong kinh quyển với tọa độ ma quốc.

Sự sùng bái con mắt của Luân Hồi Tông có lẽ bắt nguồn sớm nhất từ Ma Quốc, sau khi Ma Quốc diệt vong vẫn để lại không ít tai họa trên thế gian.

Luân Hồi Tông cũng dần dần biến mất trong lịch sử sau này, di tích Ngân Nhãn đặc trưng của nó chỉ còn sót lại một nơi duy nhất ở vương thành Cổ Cách.

Nếu nơi này cũng bị phá hủy, thì cho dù có bản đồ trong kinh quyển cổ, cũng không thể tìm thấy yêu tháp của Ma Quốc.

Quyển kinh cổ này, tác giả và nguồn gốc đã không thể khảo chứng, chỉ biết là do một đội thám hiểm nước ngoài đào được từ một động chứa kinh ở Tây Tạng.

Ban đầu nó không được chú ý lắm, chỉ nằm trong tầng hầm của viện bảo tàng.

Sau này, một người quản lý rất am hiểu về tôn giáo đã vô tình phát hiện ra quyển kinh này, do nội dung ghi chép bên trong vô cùng kỳ lạ, trước sau khó mà lý giải.

Mãi cho đến mấy năm gần đây, cùng với việc tích lũy tài liệu, người ta mới phân tích ra rằng trong quyển kinh này rất có thể ghi lại thông tin về một tòa yêu tháp chín tầng.

Tòa yêu lâu này là một ngôi mộ, bên trong phong ấn thi thể của tà thần mà Ma Quốc sùng bái và phụng thờ.

Nếu tìm thấy, đó tuyệt đối là một phát hiện siêu trọng đại của giới khảo cổ.

Lịch sử thần bí không thể tưởng tượng nổi như thần thoại của Tây Tạng thời viễn cổ cũng sẽ nhờ đó mà được giải mã.

Qua nhiều lần khảo chứng của họ, quyển kinh cổ này rất có thể là do di tộc của Ma Quốc viết ra, độ tin cậy của nó hẳn là rất cao.

Nhưng điều đáng tiếc duy nhất lúc đó là, mặc dù có bản đồ cương vực của Ma Quốc, nhưng những sông núi này đều được đánh dấu bằng dã thú hoặc thần linh, khác biệt quá lớn so với bản đồ thông

thường.

Hơn nữa, niên đại đã quá xa xưa, tên gọi và ý nghĩa tượng trưng của rất nhiều dãy núi, hệ thống sông ngòi đến nay đã thay đổi, điều này càng khiến việc xác nhận trở nên khó khăn.

Bức bích họa lớn trong miếu Luân Hồi chính là chìa khóa để giải mã phong thủy mật tông cổ đại.

Bởi vì phương vị trong tranh vô cùng chính xác, mỗi một màu sắc, thần thú, hoặc thiên thần khác nhau đều chỉ đến một phương vị tương ứng.

Có được tọa độ phương hướng này, rồi dùng bản đồ cổ kim đối chiếu, dù không thể tinh chuẩn như Phân Kim Định Huyệt, nhưng cũng coi như có được một khu vực đại khái, còn hơn là mò kim đáy bể.

Phong thủy học do Thăng Long lưu truyền lại cho rằng tổ của long mạch thiên hạ là Côn Luân, điều này có khác biệt rất lớn với phong thủy mật tông của Tạng địa.

Nhưng suy cho cùng, bản chất vẫn không khác nhau là mấy.

Trong phong thủy mật tông, Côn Luôn Sơn được hình dung là đất phượng hoàng, hai dãy núi lớn còn lại lần lượt là đất khổng tước và đất đại bàng kim sí điểu.

Tòa yêu lâu chín tầng quan trọng nhất của Ma Quốc nằm ở Phượng Hoàng Thần Cung.

Trong kinh quyển miêu tả rằng, cung phượng hoàng là một dải núi, được tạo thành từ bốn loại bảo thạch của thiên giới là vàng, bạc, thủy tinh và lưu ly.

Sườn núi có bốn ngọn núi tuyết, lần lượt đại diện cho bốn vị thần hộ mệnh của Ma Quốc.

Chương 441

Thiết Bổng Lạt Ma nói, nếu Côn Luân Sơn được ví như phượng hoàng, thì nhất định phải phù hợp với võ huân trường thi của Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương.

Vậy thì vị trí của Phượng Hoàng Thần Cung, theo miêu tả trong thơ, là ở cửa khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ, khu vực giao nhau của Thanh Hải, Tạng và Tân Cương.

Phương hướng đó tương ứng với hai vị Hành Mẫu màu trắng và màu bạc, màu trắng đại diện cho núi tuyết, màu bạc là sông băng.

"Nơi được bốn đỉnh núi bao quanh, trong phong thủy Thanh Ô gọi là Thù Mâu, trong Tầm Long Quyết gọi là Long Đỉnh, có thể coi là xương sống của trời đất, Long Vương Thủy phát nguyên từ đó, hình thế vô cùng hiếm thấy.

Chỉ cần xác định được khu vực đại khái ở cửa khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ thì không khó tìm." Tề Thiết Chủy nghe Thiết Bổng Lạt Ma nói xong, trầm tư một lát rồi nói.

Trần Mộc gật đầu, xem ra sau lần đốn ngộ này, bản lĩnh về phong thủy, trắc toán thiên cơ của Tề Thiết Chủy quả thực đã tăng lên không ít.

Tương đương với việc đốn ngộ.

Nghe được lời khen của Trần Mộc, Tề Thiết Chủy vui ra mặt, phản ứng cao nguyên dường như cũng giảm bớt.

"Vẫn là đừng vội mừng, đây mới là bước đầu tiên, đợi đến Côn Luân Sơn Khách Lạp Mễ Nhĩ, đào được yêu lâu chín tầng rồi hẵng vui mừng cũng không muộn.

Trước khi tận mắt trông thấy, ai dám đảm bảo nội dung trong kinh quyển đó đều là thật, biết đâu đó chỉ là do người xưa nào đó ăn no rửng mỡ viết ra chơi thôi." Lúc mọi người xuống núi, trời đã về chiều.

Đêm trên cao nguyên rất lạnh, không cần thiết phải đi đường đêm trở về.

Thế là mọi người nghỉ chân trong một pháo đài phòng ngự tiền tiêu cách di tích vương thành Cổ Cách vài dặm, sắp xếp bữa tối, rồi lại cho Tề Thiết Chủy có thể chất kém hơn uống một bát thuốc chống cảm mạo.

Trong môi trường tự nhiên này, điều đáng sợ nhất là bị cảm, cảm mạo trên cao nguyên thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Trừ Trần Mộc ra, những người còn lại đều đã mệt rã rời.

Mọi người lần lượt chìm vào giấc ngủ.

Ngay lúc Trần Mộc đang nhắm mắt giả vờ ngủ, bên ngoài truyền đến một chuỗi tiếng bước chân cực kỳ nhỏ.

Ánh trăng sao lạnh lẽo lọt qua những lỗ châu mai trên pháo đài.

Dựa vào những tia sáng yếu ớt này, Trần Mộc chỉ thấy một bóng người màu đen, nhanh chóng lướt qua cửa.

Bóng người thoáng qua, là ai mà lại lén lén lút lút như vậy.

Trần Mộc không kịp nghĩ nhiều, lặng lẽ lẻn đến bên cửa động.

Nhìn ra ngoài, trăng sáng như ban ngày, ánh bạc phủ khắp mặt đất.

Có một gã đang rón rén đi dọc theo con đường về phía vương thành Cổ Cách.

Người này không ai khác, chính là Lão Dương Nhân.

Chỉ thấy toàn thân Lão Dương Nhân bao phủ trong một luồng hắc khí, nhanh chóng đi về phía trước.

Trần Mộc lặng lẽ ra khỏi phòng, bám theo dấu vết của Lão Dương Nhân phía trước.

Dưới ánh trăng to đến đáng sợ trên bầu trời, Trần Mộc từ xa theo sau lưng Lão Dương Nhân.

Do sợ bị hắn phát hiện, cũng không dám bám theo quá gần.

Đi theo một mạch, đã đến chân ngọn đồi của di tích Cổ Cách.

Lão Dương Nhân lúc này dường như hoàn toàn không cảm thấy mệt.

Ban ngày đi đi về về, cả đường không nghỉ.

Lúc này lại vẫn bước đi như bay, không biết mệt mỏi.

Theo Lão Dương Nhân đi một mạch, đến đại điện Luân Hồi Điện đã đến ban ngày.

Ánh trăng sáng như tuyết chiếu xuống từ mấy lỗ thủng lớn trên nóc điện, cả điện đường sáng trưng, nhìn rõ mồn một.

Trần Mộc nén lại ý định gọi Lão Dương Nhân, muốn xem thử rốt cuộc Lão Dương Nhân định giở trò gì.

Chỉ thấy Lão Dương Nhân tay không lần lượt dời từng tảng đá, mở ra bức tường vỡ vốn đã bị Trần Mộc bịt lại.

Nhưng xem ra thân thủ của Lão Dương Nhân khá linh hoạt.

Trên người vẫn bao phủ luồng hắc khí đó.

Di chuyển gạch đá đều không một tiếng động, trong đại điện này không có người ngoài, hắn không cần phải cẩn thận như vậy, di chuyển đồ vật mà không dám phát ra chút âm thanh nào.

Bức tường vỡ bịt cửa động vốn dĩ chỉ được Trần Mộc tiện tay che lại.

Không bao lâu sau, cửa động đã được dọn sạch.

Ánh trăng vừa hay chiếu thẳng vào trong, bên trong thậm chí còn nhìn rõ hơn ban ngày.

Lão Dương Nhân vào trong động, liền đi đến trước cánh cửa sắt ban ngày chưa mở.

Tay khẽ dùng sức, liền tháo được dây xích khóa.

Dùng sức kéo một cái, cánh cửa sắt trong động liền bị hắn kéo ra.

Trần Mộc nhìn xuống từ sau cột trụ, trong ánh trăng, cánh cửa sắt đen mở toang, nhưng góc nhìn không tốt, dù trăng sáng như nước, cũng chỉ có thể nhìn thấy cửa sắt.

Bên trong cửa có gì, Trần Mộc hoàn toàn không thấy được.

Mà Lão Dương Nhân ở phía trước vừa hay có thể nhìn thấy bên trong.

Nhìn vẻ mặt của hắn, sau khi mở cửa sắt, gần như đông cứng lại, đứng ngây ra tại chỗ.

Trần Mộc cảm thấy có điều không ổn.

Chính trong khoảnh khắc sáng tối mập mờ này, Trần Mộc nhìn thấy một cánh tay trắng bệch thò ra từ cánh cửa đen.

Dưới ánh trăng, có thể thấy rõ ràng, cánh tay phủ đầy lông trắng, móng tay sắc nhọn ánh lên tia sáng yếu ớt.

Cánh tay đó vừa thò ra được một nửa thì đột nhiên dừng lại, năm ngón tay xòe ra, tóm lấy mặt Lão Dương Nhân, dường như cũng đang thăm dò động tĩnh bên ngoài.

Tóm một lúc, chỉ thấy nó há cái miệng to như chậu máu, định nuốt chửng đầu của Lão Dương Nhân.

Dưới ánh trăng, Trần Mộc thấy thứ này lại có một cái đầu mèo.

Trần Mộc thầm nghĩ không ổn, Lão Dương Nhân bị thứ gì đó phụ thân rồi, vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Chương 442

Không còn bận tâm đến việc bại lộ, Trần Mộc phi thân lên trước, tóm lấy gáy Lão Dương Nhân, tiện thể đá văng con quái vật đầu mèo kỳ lạ kia vào trong.

Trần Mộc tóm lấy Lão Dương Nhân nhẹ nhàng nhảy lùi một bước, nhảy ra khỏi cửa động.

Thấy Lão Dương Nhân vẫn còn vẻ ngây ngốc như trước, Trần Mộc túm cổ áo hắn cho hai cái tát trời giáng.

Đôi mắt lờ đờ của Lão Dương Nhân lập tức có lại tiêu cự.

Vẻ mặt mờ mịt, Lão Dương Nhân nhìn Trần Mộc, vẫn chưa phản ứng kịp.

"Gia chủ?

Chúng ta đang ở đâu vậy?" Trần Mộc thấy Lão Dương Nhân đã tỉnh lại, liền ném hắn sang một bên.

Chỉ thấy con quái vật bị Trần Mộc đá bay lúc nãy giờ lại bước ra.

Vừa rồi tuy Trần Mộc không dùng nhiều sức lực, nhưng cú đá quả thực không nhẹ.

Con quái vật này vậy mà vẫn không hề hấn gì.

Lúc này Trần Mộc đột nhiên nhớ đến những bức bích họa miêu tả cực hình địa ngục trong hành lang của điện Hộ Pháp ở phía trước chùa Luân Hồi.

Trong đó có vẽ một con dã thú đầu mèo trong hắc ngục, thân hình gần giống người, có đuôi, đang gặm nhấm thi thể tội nhân, cảnh tượng vô cùng tàn khốc.

Nhớ lại lúc đó lạt ma nói đó là Thực Tội Ba Lỗ của Luân Hồi Tông, vì Luân Hồi Tông đã tuyệt tích trên thế gian, nên hậu thế cũng không thể phán đoán được.

Lúc đó không biết Thực Tội Ba Lỗ này là ngạ quỷ địa ngục hư cấu, hay là một loại dã thú có thật, được cơ quan chấp pháp của tôn giáo nuôi dưỡng để trừng phạt phạm nhân.

Bức bích họa miêu tả cực hình trong địa ngục, bây giờ xem ra, giống hệt con quái vật mà Trần Mộc nhìn thấy.

Thứ bò ra từ cánh cửa này, chính là thứ mà Luân Hồi Tông gọi là Thực Tội Hình Đồ.

Mặt nó trông giống đầu mèo, thậm chí còn gần giống báo hơn, hình thể hơi giống người, chỉ có điều không thể đi thẳng đứng.

Nó rất giống con marmot thường thấy ở Tạng địa, nhưng lại không giống marmot bình thường trông như mèo con màu đen.

Không chỉ hình thể lớn hơn nhiều, mà toàn thân đều là màu trắng.

Trong truyền thuyết của nội địa, có một số loài thú sống lâu, lông tóc sẽ bạc trắng như người.

Thực Tội Ba Lỗ bị Trần Mộc đá bay một cước, rõ ràng là vô cùng tức giận, lập tức gầm lớn, phát ra những tiếng kêu quái dị như tiếng chim cú già trên núi.

Vừa kêu quái dị vừa lao về phía Trần Mộc.

Trần Mộc đứng yên tại chỗ không động.

Tay nhẹ nhàng chộp về phía trước.

Liền tóm được cổ của Thực Tội Ba Lỗ.

Tay của Trần Mộc như một cái kìm, siết chặt lấy cổ nó.

Mặc cho hai tay hai chân nó cào cấu thế nào, cũng không làm rách được quần áo của Trần Mộc.

Lúc này trên người Trần Mộc tỏa ra một luồng kim quang nhàn nhạt.

Tay khẽ dùng sức, năm ngón tay siết lại.

Thực Tội Ba Lỗ trước mặt đầu nghẹo sang một bên, liền bị bóp gãy cổ, không còn giãy giụa nữa.

Trần Mộc tiện tay ném nó xuống.

Vừa ném xuống, Trần Mộc cảm thấy có điều không ổn.

Lão Dương Nhân phía sau lúc này lại đột ngột tấn công.

Dùng toàn lực tung một quyền đấm thẳng vào mặt Trần Mộc.

Chỉ thấy Lão Dương Nhân vừa mới tỉnh táo, lúc này toàn thân lại bao phủ luồng hắc khí đó.

Đồng tử cũng đã giãn ra.

Lại mất trí rồi.

Trần Mộc một tay bắt được nắm đấm của Lão Dương Nhân.

Sau một trận mưa bạt tai, Lão Dương Nhân lúc này lại khôi phục bình thường.

Lão Dương Nhân tỉnh lại, ngơ ngác nhìn Trần Mộc trước mặt, lúc này hắn chỉ cảm thấy mặt nóng rát.

“Gia chủ, sao vậy?

Tại sao lại đánh tôi?” “Ngươi vừa làm gì ngươi có biết không?” “A?

Tôi không biết, tôi không biết mà?” Sau khi Trần Mộc kể lại cho hắn nghe chuyện vừa rồi, Lão Dương Nhân nói mình chỉ nhớ là đã

ngủ thiếp đi, tỉnh lại thì đã ở đây.

Trần Mộc cẩn thận cảm nhận khí tức trên người Lão Dương Nhân.

Lập tức sắc mặt đại biến.

Quỷ Động Chi Lực!

Đây là lời nguyền của Quỷ Động Chi Lực.

Có thể là vì càng ngày càng gần Thượng Cổ Xà Thần, Lão Dương Nhân đã bị Quỷ Động Chi Lực ăn mòn!

Nghĩ đến đây, Trần Mộc không còn chần chừ.

"Mau về xem những người khác!" Trần Mộc không còn giấu giếm thực lực, ra khỏi đại điện liền tế khởi phi kiếm.

Chỉ thấy một đạo kim quang lóe lên trong đêm đen.

Lão Dương Nhân cũng theo sát phía sau, bay trở về.

Trở lại nơi mọi người nghỉ ngơi, Trần Mộc cảm ứng một chút, liền thở phào nhẹ nhõm.

Khí tức của mọi người vẫn còn đó.

Chỉ là không khí trong phòng có chút quỷ dị.

Chương 443

Trần Mộc dường như nhìn thấy luồng hắc khí trên người Lão Dương Nhân lúc nãy đang bao trùm căn phòng này.

Thượng Cổ Xà Thần đáng ghét này!

Trần Mộc nổi giận, bước vào phòng.

Chỉ thấy mấy người trong phòng lúc này đang đứng thẳng tắp ở đó, tóm lấy Tề Thiết Chủy và Thiết Bổng Lạt Ma, định ra tay.

"Mộc gia, cứu tôi, mấy người này như bị mất trí vậy, hình như không nghe thấy tôi nói gì nữa!" Tề Thiết Chủy thấy Trần Mộc trở về, vội vàng la lớn.

Trần Mộc lúc này toàn thân bùng phát kim quang, lập tức bao trùm lấy cơ thể của Già Cô Tiếu, Hoa Linh và Già La.

Mấy người bị xiềng xích do sấm sét hóa thành trói chặt giữa không trung, không ngừng giãy giụa.

Lúc này Lão Dương Nhân cũng đã trở về.

Trần Mộc không đợi hắn nói, liền trói luôn hắn lại.

"..." Lão Dương Nhân sau khi trở về thấy Già Cô Tiếu và mấy người khác đều bị xiềng xích sấm sét trói giữa không trung, còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã bị tóm lên không.

Lúc này Tề Thiết Chủy yếu ớt đi tới.

"Mộc gia, là do lời nguyền của Quỷ Động?" "Ừm, có lẽ là đã đến địa bàn của Thượng Cổ Xà Thần." Trần Mộc vẫn cúi đầu trầm tư nói.

Nếu mấy người này không ổn định như vậy, những yếu tố không chắc chắn sau này sẽ quá nhiều.

Nhưng một trong những lý do của chuyến đi này là để giải trừ lời nguyền Quỷ Động trên người họ.

Tình hình hiện tại cũng khiến Trần Mộc có cảm giác bó tay hết cách.

“Nếu có một thứ gì đó, có thể đánh thức họ ngay lập tức trong khoảnh khắc họ thất thần thì tốt rồi.” Tề Thiết Chủy bên cạnh lẩm bẩm.

Trần Mộc lập tức được nhắc nhở.

Thế là Trần Mộc ngay lập tức lấy ra Phong Hậu Động Thiên, từ bên trong lấy ra mấy cái chuông nhỏ.

Trần Mộc giải thích với Tề Thiết Chủy, thứ này gọi là Kinh Hồn Linh.

Mấy người đeo trên người, trong khoảnh khắc thất thần, chuông sẽ kéo tâm thần của họ trở lại.

Như vậy sẽ không bị Quỷ Động Chi Lực khống chế nữa.

Trần Mộc thả mấy người ra.

Lúc này họ đã khôi phục thần trí, đều rất hoang mang về tình hình vừa rồi.

Đang trong giấc mơ thì không hiểu sao lại đứng ở đây.

Sau khi Tề Thiết Chủy kể lại cho họ nghe, mấy người đều vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ Quỷ Động Chi Lực lại có thể khống chế họ mà họ không hề hay biết.

Mấy người nhận lấy Trấn Hồn Linh từ Trần Mộc.

Trần Mộc dặn dò họ vài câu, sau đó mọi người lại tiếp tục quay

về nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, mấy người đã thức dậy, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

"Hôm nay xem ra không đi được rồi, đêm qua nửa đêm gió lớn, hôm nay nhất định có một trận mưa to." Thiết Bổng Lạt Ma nhìn bầu trời xám xịt nói.

Trong đội có quá nhiều bò yak, bò yak trên cao nguyên không sợ sói, cũng không sợ gấu ngựa Tạng, nhưng sợ nhất là sấm sét.

Trên đường gặp sấm chớp, chúng nhất định sẽ chạy tán loạn, đành phải nán lại thêm một ngày, đợi ngày mai lại xuất phát đến Sâm Cách Tàng Bố.

Trần Mộc nghĩ một lát, dù sao vị trí đại khái của Côn Luân Sơn Khách Lạp Mễ Nhĩ đã nắm được rồi.

Vượt qua cao nguyên Tạng, đường sá xa xôi, cũng không cần tranh giành một hai ngày này, thế là ở lại trong di tích pháo đài thêm một ngày cũng không sao.

Quả nhiên chưa đến trưa, mây đen trên trời dần dày đặc, cuối cùng cũng đổ mưa.

Tề Thiết Chủy hôm nay xem ra đã khỏe hơn một chút.

Buổi chiều hắn và Lão Dương Nhân đi dạo xung quanh một vòng, xin được một ít trà bơ của người dân địa phương.

Mọi người uống trà bơ, ăn điểm tâm trong pháo đài cổ, cũng khá là thảnh thơi.

Do lúc này trời mưa to, áp suất không khí càng thấp, Tề Thiết Chủy một lát sau lại cảm thấy cơ thể hơi khó chịu, liền đi nghỉ.

Trần Mộc lúc này đột nhiên nhớ ra, đêm qua ở phía sau cánh cửa

sắt, mình nhìn thấy một cái mặt nạ bọc trong da người, tiện tay mang ra ngoài.

Lúc này hắn lấy cái mặt nạ bọc da người này ra, bắt đầu quan sát.

Vén lớp da người ra, miệng trên mặt nạ lớn hơn nhiều so với người bình thường.

Nhưng tại sao lại phải dùng da người bọc lại, ném sau cánh cửa sắt này.

Trần Mộc có chút không nghĩ ra.

Hơn nữa nhìn lớp da người rõ ràng có dấu vết gia công nhân tạo.

Trên mặt nạ còn viết chi chít rất nhiều văn tự không hiểu được.

Đây là thứ duy nhất có văn tự trong chùa Luân Hồi, tín ngưỡng của Luân Hồi Tông và Ma Quốc có rất nhiều điểm tương đồng, nói không chừng trong đó sẽ có thông tin giá trị.

Trần Mộc lập tức gọi Tề Thiết Chủy đang ngủ mê mệt dậy.

Tề Thiết Chủy lúc này mặt đỏ bừng vì phản ứng cao nguyên, lập tức ngồi dậy.

Cầm lấy mặt nạ cẩn thận xem xét một hồi, Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói.

"Đây là thánh kinh được viết bằng tiếng Bồ Đào." "Hô, không nhìn ra nha, ngươi còn hiểu cả cái thứ tiếng chim này, thảo nào chữ viết như một chùm nho." Lão Dương Nhân bên cạnh xen vào đùa cợt.

"Hiểu, chỉ hiểu một chút thôi, nhưng đúng là thánh kinh không sai." Cộng thêm lạt ma ở bên hỗ trợ, cuối cùng có thể khẳng định mặt nạ này là hình tượng một loại ma quỷ của Luân Hồi Tông.

Dùng thánh kinh làm thành một chiếc mặt nạ đáng sợ như vậy, e rằng có liên quan đến xung đột diệt pháp của các tôn giáo ở Tạng địa

trước đây.

Lông da của dã nhân Himalaya là vật phẩm quý giá được quý tộc Tạng cổ yêu thích, nghe nói có tác dụng giữ ấm, nếu bọc thi thể vào trong còn có thể chống thối rữa.

Quý tộc vương quan khi đi săn thích khoác nó trên lưng làm áo choàng, có thể che giấu mùi của con người trong gió.

Chương 444

Còn có một thuyết khác, là loại lông da này có thể bọc lấy linh hồn, khiến nó vĩnh viễn không được giải thoát.

Tề Thiết Chủy muốn xem trong mặt nạ này còn có huyền cơ gì, liền bóc từng lớp giấy khô trên mặt nạ ra.

Sau khi bóc ra, lại có một phát hiện kinh ngạc.

Trong trang giấy của kinh thư lại vẽ rất nhiều đường cong queo.

Xem ra là một tấm bản đồ, có sông ngòi núi non, còn có thành trì tháp lầu, nhưng không biết là ở đâu.

Do không còn bất kỳ manh mối nào khác, chỉ có thể dựa vào địa hình trong bản đồ để suy đoán, đây có thể là bản đồ của vương triều Tượng Hùng cổ ở vùng đất của đại bàng kim sí điểu.

Cũng có thể là bản đồ của Phượng Hoàng Thần Cung ở Côn Luân Sơn.

Bởi vì vương triều Cổ Cách đã diệt vong có mối liên hệ rất sâu sắc với hai nơi này, rất có thể còn lưu giữ thông tin về hai di tích cổ đại này.

Có người đã lén sao chép ra, chuẩn bị đi tìm báu, hoặc làm việc gì đó khác, nhưng chưa kịp mang ra ngoài thì đã gặp bất trắc, người bị ném vào địa ngục, cho Thực Tội Ba Lỗ ăn.

Mà cuốn thánh kinh có vẽ bản đồ được làm thành mặt nạ ác quỷ, dùng da dã nhân bọc lại, cùng nhau ném vào địa ngục.

Tề Thiết Chủy vội vàng sửa lại bản đồ, Trần Mộc xoay người ra ngoài, hít thở không khí trong lành.

Lúc này mưa bên ngoài đã nhỏ đi nhiều, nhưng tiếng sấm ầm ầm, dường như vẫn đang nung nấu một trận mưa lớn hơn, trời tối sầm như ban đêm, xem ra thời tiết ngày mai có chuyển nắng được hay không còn khó nói.

Ngay lúc này, Già La kinh hô một tiếng.

Trần Mộc tưởng là lời nguyền Quỷ Động lại phát tác, lập tức chạy về phòng.

"Tỷ phu nhìn kìa, có một con quái nhân lông trắng đang đi qua đi lại trong phòng này." Trần Mộc lập tức nhìn theo hướng tay Già La chỉ, phát hiện không có gì cả.

Lúc này mới nhớ ra, Già La là Quỷ Vương, có thể nhìn thấy một số quỷ vật hoặc linh hồn.

"Thế nào, có đối phó được không?" Trần Mộc hỏi.

"Đây không phải là quỷ vật thông thường của Thăng Long, Ngự Quỷ Thuật của ta đối với quỷ hồn này hoàn toàn vô dụng." Già La chắp hai tay, vô ích vung vẩy.

Trần Mộc biết, đây là con quái vật mà hắn đã tiêu diệt sau cánh cửa sắt.

Nhưng quỷ hồn lúc này đến đây lại có mục đích gì.

Lúc này Thiết Bổng Lạt Ma bước tới, nói với mọi người: "Xem ra con quái vật đó đã thành Trung Âm Thân rồi, phải mau chóng làm lễ siêu độ, nếu không nó sẽ còn hại chết người sống ở đây." Thiết Bổng Lạt Ma nói Trung Âm Thân không phải oán hồn, nhưng còn hơn cả oán hồn.

Mật tông cho rằng sau khi chết, khoảng thời gian cho đến khi đầu thai luân hồi, trạng thái đó được gọi là trung âm.

Lạt ma hỏi Già La, có thể nhìn thấy âm thân hiện đang ở đâu không.

Hỏi xong, Già La giơ ngón tay lên.

Chỉ thấy ngón tay của cô, chỉ thẳng vào Thiết Bổng Lạt Ma.

Ngón tay của Già La vừa giơ lên, Tề Thiết Chủy và Lão Dương Nhân theo phản xạ liền lùi về phía sau.

Nhưng không ai ngờ rằng, người bị chỉ chính là hộ pháp của Phật, Thiết Bổng Lạt Ma.

Sắc mặt Thiết Bổng Lạt Ma đột biến, chỉ kịp kêu một tiếng không ổn, liền ngửa mặt ngã ra sau.

Trần Mộc mắt nhanh tay lẹ, vội vàng đỡ lấy lưng ông.

Nhìn lại ông, mặt đã vàng như nghệ, hơi thở yếu ớt như tơ.

Trần Mộc lo ông có nguy hiểm đến tính mạng, vội vàng bắt mạch; vừa bắt mạch, phát hiện mạch của ông cũng lúc có lúc không, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đi về thế giới Tây Thiên Cực Lạc.

Trần Mộc tuy kiến thức sâu rộng, nhưng căn bản không hiểu Trung Âm Thân là gì, dường như cũng không giống bị quỷ hồn nhập.

Gặp phải tình huống này, nhất thời lại không biết phải làm sao.

Nhưng vấn đề là Trung Âm Thân hiện tại nhất định đã bị thứ gì đó xung khắc.

Vì trong kinh miêu tả quá trình trung âm đó rất đáng sợ, sẽ trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Trong thời gian này sẽ nhìn thấy những thứ như nữ thần màu trắng đầu gấu mình người, tay cầm gậy xương người, hoặc bưng một cái bát sọ người đầy máu, và những thứ tương tự.

Tóm lại đều là những cảnh tượng rất khủng khiếp.

Trung Âm Thân một khi tan rã, sẽ biến thành âm phong gì đó, không thiêu đi nó, sẽ còn hại chết người khác.

Tuy nhiên, Tề Thiết Chủy bên cạnh cũng chỉ biết một nửa về chuyện này.

Mặc dù đã đọc kinh cổ của Luân Hồi Tông, nhưng đều là xem những nội dung về Côn Luân Ma Quốc.

Hơn nữa trong kinh thư giới thiệu về Trung Âm Thân cũng không chi tiết.

Trung Âm Thân là bí yếu không truyền của Mật tông, chỉ có số ít tăng nhân ở Tích Kim, mới nắm giữ được huyền bí thực sự trong đó.

E rằng Thiết Bổng Lạt Ma dù thần trí tỉnh táo, cũng chưa chắc có cách giải quyết.

"Già La, bây giờ bóng ma đó tình hình thế nào rồi?" "Ta chỉ có thể nhìn thấy một bóng người đẫm máu, bị một số thứ màu đen quấn lấy sau lưng lạt ma, tay phải là nơi quấn dày đặc nhất." "Thứ màu đen?" Lúc này Trần Mộc đột nhiên nhớ lại lúc nãy khi mở tấm da dã nhân ra, ngón tay của lạt ma đã bị một cái gai trên da đâm phải.

Lúc đó mọi người đều không để ý.

Lẽ nào đây căn bản không phải là Trung Âm Thân tác quái, mà là tấm da đó có vấn đề?

Trần Mộc cúi người xuống kiểm tra ngón tay của lạt ma, đầu ngón tay quả nhiên bị rách một lỗ nhỏ, nhưng không chảy máu.

"Mau vào phòng lấy tấm da người đó ra." Trần Mộc vội vàng bảo Lão Dương Nhân đi lấy tấm da người đó ra.

Lão Dương Nhân lập tức quay người vào phòng, vừa quay người

đã chạy ra ngoài.

“Mất rồi, rõ ràng vừa nãy còn ở trong phòng, lẽ nào nó tự mọc chân chạy được sao?

Chỉ còn lại mấy sợi lông đen của dã nhân…” Mặt mọi người biến sắc, đó căn bản không phải da dã nhân Himalaya, mà là da của một cương thi chưa mọc lông đã xảy ra thi biến, nói không chừng chính là của tên thần phụ răng nho đó.

Nhưng nếu là lông của hắc hung, chúng ta có lẽ vẫn còn một tia cơ hội cứu sống lạt ma.

Trần Mộc lập tức bảo Hoa Linh thi triển Song Toàn Thủ, để cứu chữa cho lạt ma.

Khi thi triển Song Toàn Thủ lên người Thiết Bổng Lạt Ma, sắc mặt của ông lập tức có chút khởi sắc.

Nhưng cảnh tượng xảy ra tiếp theo, khiến không khí lập tức lại căng thẳng.

Chương 445

Bên ngoài pháo đài cổ bỏ hoang, trời đã không còn mưa, nhưng tiếng sấm âm ỉ ầm ầm, trước sau không dứt.

Đống lửa trong nhà đá, do không có ai thêm phân bò khô vào, đã sắp tàn.

Ánh lửa mờ ảo chiếu lên mặt Thiết Bổng Lạt Ma, mọi người nhìn vào, đều hít một hơi khí lạnh.

Thân thể Thiết Bổng Lạt Ma cứng đờ, trên mặt mọc ra một lớp lông tơ màu đen cực mịn.

Những sợi lông này đều nối liền với nhau, như những đường dây thần kinh màu đen mọc bên ngoài da.

Mọi người ban đầu thấy Thiết Bổng Lạt Ma có chút chuyển biến tốt, nên đều không chú ý đến sự thay đổi của ông.

Lúc này nhìn lại, chỉ thấy lạt ma mặt xanh mét, thân thể cứng ngắc.

Trên mặt và trên tay, đều mọc ra một lớp lông tơ màu đen, toàn thân mạch máu đều phồng lên, những đường gân màu đen hiện rõ.

Giống như dây thần kinh đều mọc ra ngoài da, một người sống sờ sờ, lúc này lại giống như một cương thi sắp xảy ra thi biến.

"Không sao, đây chỉ là thi cân, muốn cứu người vẫn còn kịp, mau đốt một đống lửa nhỏ hơn, còn cần một bát nước sạch, một ống rạ dài ít nhất hai mươi centimet, càng nhanh càng tốt." Lúc này Tề Thiết Chủy vội vàng nói.

Lão Dương Nhân lập tức ra ngoài chuẩn bị.

Trần Mộc biết Thiết Bổng Lạt Ma là nhân vật quan trọng.

Có ông ở đây, nhiều nội dung về phong tục Tạng cổ đều có thể giải quyết dễ dàng.

Hơn nữa lại tinh thông y lý Tạng dược.

Có ông tương trợ, đến Khách Lạp Mễ Nhĩ tìm yêu lâu chín tầng trên long tộc, có thể làm ít công to.

Vì công vì tư, đều không thể thấy chết không cứu.

Trần Mộc kiểm tra lòng bàn tay phải của Thiết Bổng Lạt Ma, tình hình ở đây nghiêm trọng nhất, sưng phù đến khuỷu tay.

Lỗ nhỏ bị đâm trên ngón tay đã to như hạt đậu.

Nửa cánh tay đều đen tím, dùng tay ấn nhẹ, dưới da như toàn là bùn nhão, là bắt đầu thối rữa từ trong ra ngoài.

Nhìn tình hình của Thiết Bổng Lạt Ma, chính là nguy kịch sớm tối.

Ngay lúc này, Lão Dương Nhân đã chuẩn bị xong những thứ Tề Thiết Chủy bảo hắn chuẩn bị.

Tề Thiết Chủy đưa Thiết Bổng Lạt Ma đến bên cạnh đống lửa nhỏ họ vừa đốt, đổ đi một nửa bát nước sạch, phần còn lại đặt dưới tay phải của lạt ma.

Sau đó lấy dao ra, cắt một miếng nhỏ từ móng lừa đen vừa già vừa cứng mới lấy ra.

“Lạt ma này còn chưa tắt thở, lẽ nào định dùng cách đối phó với Tống Tử để đối phó với ông ấy sao?” Lão Dương Nhân nghi hoặc nói.

“Trên đời này một vật khắc một vật, đó là lẽ tạo hóa, Thiết Bổng Lạt Ma đương nhiên không phải cương thi, nhưng tình trạng của ông ấy hiện tại dường như bị thi khí quấn lấy, chỉ có dùng móng lừa đen đốt khói đặc, hun vào vết thương, mới có thể cứu được.” “Dùng khói

hun?" Trần Mộc lúc này cũng đã hiểu ý của Tề Thiết Chủy.

Chỉ thấy Tề Thiết Chủy trước tiên lấy ra một cục phân bò khô đang cháy rực từ đống lửa, rồi đặt một miếng móng lừa đen lên trên để hơ nóng.

Móng lừa đen gặp lửa, quả nhiên lập tức bốc lên không ít khói xanh, nói cũng lạ.

Khói này không đen không trắng, màu xanh nhạt, khói bốc lên từ đống lửa, ngoài mùi lá cây mục kỳ quái, không có mùi gì đặc biệt, hun đến mức hắn chảy nước mắt.

Sau đó nhúng ngón giữa tay phải của Thiết Bổng Lạt Ma vào nước sạch, để máu đặc ở rìa lỗ thủng tan ra.

Ngón giữa của người thuộc về tâm, nếu thi khí quấn lấy tâm mạch, thì dù có lấy được móng con lừa đen của Trương Quả Lão trong Bát Tiên đến, e rằng cũng không cứu được mạng của lạt ma.

Tề Thiết Chủy lại cho thêm một mẩu móng lừa đen, thấy khói dần tụ lại, bèn ngậm tẩu thuốc vào miệng, thổi khói vừa đốt ra về phía vết thương trên ngón tay của Lạt ma.

Sau khi liên tục xông khói, chưa đầy nửa phút, đã thấy từ lỗ thủng ở đầu ngón tay có nước trong chảy ra, từng giọt từng giọt, chảy ra được hơn một bát.

Tề Thiết Chủy thấy quả nhiên có hiệu quả, trong lòng vui mừng, làm loạn nhịp thở, ngậm tẩu thuốc hít một hơi, lập tức hít vào một ngụm khói lớn.

Ngụm khói này sộc lên khiến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, lão chỉ cảm thấy trong lồng ngực buồn nôn không tả xiết, đầu óc quay cuồng.

Thế là vội vàng đưa tẩu thuốc cho Chá Cô Tiếu, để hắn tạm thời

thay thế.

Tề Thiết Chủy ra ngoài cửa nôn thốc nôn tháo một trận, hít thở không khí trong lành sau cơn mưa, lúc này mới cảm thấy khá hơn một chút.

Đợi đến khi Tề Thiết Chủy quay lại pháo đài, đầu ngón tay của Thiết Bổng Lạt Ma đã không còn nước trong chảy ra nữa.

Vết thương dường như bị thứ gì đó từ bên trong chặn lại, liếc vào trong, dường như có một khối vật thể màu đen.

Tề Thiết Chủy lấy ra một cái nhíp nhỏ, khử trùng qua loa, kẹp lấy vật thể màu đen trong vết thương, nhẹ nhàng kéo ra ngoài, nhìn kỹ lại, không ngờ lại là từng búi tóc đen.

Tóc quấn lại thành cục, không biết làm sao mà chui vào được.

Lại dùng khói đậm từ móng lừa đen để xông, nước trong lại tiếp tục chảy ra, một lúc sau, lại lấy ra một búi tóc đen rối bù.

Chỉ thấy mỗi lần lấy ra một ít tóc đen, lớp lông tơ màu đen trên mặt Lạt ma dường như lại giảm đi một phần. "Tạ ơn trời đất, xem ra cuối cùng cũng có cứu rồi, chỉ cần trước khi dùng hết nửa cái móng lừa đen còn lại, loại bỏ hết đám lông đen của cương thi kia là có thể đảm bảo an toàn." Mạng của Lạt ma đã giữ được, trái tim đang treo lơ lửng của Trần Mộc cuối cùng cũng thả lỏng, châm một điếu thuốc, vừa hút thuốc vừa ngồi trên đất nhìn mấy người đang cứu chữa cho Thiết Bổng Lạt Ma.

Xem ra móng lừa đen này vẫn có hiệu quả.

Trong Phong Hậu Động Thiên chắc còn khoảng mấy vạn cái, hẳn là vẫn dùng được một thời gian.

Nhắc đến móng lừa đen, Trần Mộc lại nhớ tới hai truyền thuyết về nó.

Tương truyền vào những năm đầu, có một vị Mạc Kim Hiệu Úy, khi đang làm việc ở núi Nhạn Đãng, bỗng gặp mưa giông sấm sét dữ dội, một tia chớp đánh xuống, làm nứt ra một cái hang trên núi.

Nhìn vào trong, thấy hang trống rỗng như một căn nhà, hóa ra là một ngôi mộ cổ.

Dựa vào kinh nghiệm phán đoán, trong đó ắt có bảo vật, thế là vị Mạc Kim Hiệu Úy này thả dây xuống, thấy trong địa cung của hang có một cỗ quan tài cực lớn.

Mở ra xem, người chết nằm bên trong, râu trắng dài đến bụng, dung mạo uy nghi, vừa nhìn đã biết không phải kẻ tầm thường.

Từ miệng thi thể lấy được một viên châu, từ trong quan tài lấy được một thanh cổ kiếm.

Định xem xét thêm thì quan tài và địa cung bị gió núi từ bên ngoài thổi vào, liền hóa thành tro bụi.

Chỉ trên tấm bia đá trong hang, tìm được hai chữ cổ vẫn còn nguyên vẹn có thể nhận ra là "Đại Nghiệp", từ đó phán đoán đây hẳn là một ngôi mộ cổ thời Tùy.

Mạc Kim Hiệu Úy thấy trong hang không còn vật gì khác, bèn giữ lại cổ kiếm, gói viên châu rồi đi.

Lúc ra ngoài, mắt cá chân vô tình bị một vật cứng va vào, lúc đó chỉ cảm thấy hơi đau, cũng không để ý.

Chương 446

Nhưng sau khi về nhà, dùng nước ấm rửa chân, thấy chỗ bị thương mọc lên một cái mụn nước nhỏ, sau đó thấy ngứa và đau, cả một bên chân bắt đầu dần dần chuyển sang màu đen và thối rữa.

Vừa hay có một người bạn cũ đến thăm, người bạn này là một y sư, có nhiều bài thuốc bí truyền gia đình, vừa nhìn vết thương trên chân Mạc Kim Hiệu Úy, liền biết là bị thi tông đâm phải.

Lập tức sai người đi tìm phân chó đen, chỉ lấy loại đã khô trắng, nhưng tìm khắp nơi không thấy, đang lúc sốt ruột đi đi lại lại thì phát hiện ra móng lừa đen mà nhà Mạc Kim Hiệu Úy cất giữ.

Sách cổ có ghi, vật này cũng có tác dụng tương tự đối với quỷ khí và tà vật, bèn đốt khói xông, từ vết thương lấy ra rất nhiều sợi lông trắng như râu ngô, từ đó bài thuốc bí truyền này mới bắt đầu được các Mạc Kim Hiệu Úy sử dụng.

Nhưng đúng lúc này, Hoa Linh lại phát hiện Thiết Bổng Lạt Ma có gì đó không ổn, vội quay đầu gọi Trần Mộc.

Tim Trần Mộc chợt thắt lại, vội vàng dập tắt điếu thuốc, qua xem.

Tề Thiết Chủy đang từ ngón tay Lạt ma rút ra một cái gai thịt màu đen, không biết là vật gì.

Làn da của Thiết Bổng Lạt Ma tuy đã trở lại bình thường, nhưng sắc mặt ngày càng xanh xao.

Thử hơi thở của ông, tuy yếu ớt nhưng vẫn ổn định.

Nhưng có giữ được tính mạng hay không, vẫn còn khó nói.

Trần Mộc nhặt cái gai thịt trên đất lên xem.

Đằng sau gai thịt còn dính một mẩu thịt đen rất nhỏ, đây có lẽ chính là cái ảnh thứ đã đâm vào ngón tay Lạt ma.

Vật này không phải thứ tốt lành, giữ lại không may.

Hắn tiện tay ném vào đống lửa đốt đi, đám lông đen hôi thối ngút trời kia cũng không chừa một sợi, toàn bộ đốt sạch.

Cuối cùng Trần Mộc hỏi Già La, xác định trên người Thiết Bổng Lạt Ma quả thực không còn gì bất thường nữa, lúc này mới yên tâm.

Ngày hôm sau, Thiết Bổng Lạt Ma mới tỉnh lại, suy yếu vô cùng.

Dường như chỉ sau một đêm, ông đã già đi hai mươi tuổi, cánh tay phải đã hoàn toàn không cử động được, thị lực dường như cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Quan trọng nhất là khí huyết suy kiệt, không thể thực hiện những động tác mạnh được nữa.

Với tình trạng hiện tại của ông, muốn phục hồi sức khỏe, ít nhất cần hơn một năm, đã không thể tiến vào khu vực có độ cao lớn của Lạc Lạp Mễ Nhĩ trên dãy Côn Luân nữa.

Thiết Bổng Lạt Ma cũng biết đây là ý trời, dù có cố đi cũng chỉ trở thành gánh nặng cho người khác.

Nhưng điều Lạt ma lo lắng nhất, là bây giờ muốn tìm một người xướng thi được thiên thụ khác là quá khó.

Cuối cùng sau khi thương lượng với Trần Mộc, quyết định vẫn cùng nhau đến Lạc Lạp Mễ Nhĩ, nhưng không vào núi Côn Luân.

Ông sẽ đợi mọi người trở về ở cửa núi.

Hơn nữa, trong thời gian mọi người chuẩn bị, ông sẽ cố gắng hết sức thuật lại những nội dung liên quan đến Ma quốc trong bản trường ca võ huân của "Thế giới chế địch châu hùng sư đại vương" bằng

tiếng Hán cho một người trong số họ nghe.

Trần Mộc lúc này liền nghĩ đến Hoa Linh.

Hoa Linh có khả năng đã nghe là không quên, nhất định sẽ nhớ hết toàn bộ.

Lúc tìm kiếm yêu tháp, chắc chắn sẽ dùng được.

Để cho Lạt ma nghỉ ngơi nhiều hơn, Trần Mộc cũng không quản ngại nguy cơ bị Xà Thần Thượng Cổ phát hiện, lấy ra phi kiếm, trên đó đặt một cái kiệu, để ông nằm trên đó cùng mọi người tiến về phía trước.

Dọc đường, Thiết Bổng Lạt Ma không ngừng kể cho Hoa Linh nghe những chương thơ về Ma quốc.

Mọi người cứ đi đi dừng dừng như vậy mười mấy ngày, mới đến được Nãi Tắc Bố Thanh.

Tá túc tại nhà một hộ dân du mục, Trần Mộc để Tề Thiết Chủy ra ngoài tìm một người dẫn đường.

Buổi tối trước bữa cơm, Tề Thiết Chủy đã trở về.

Cùng về với lão, còn có một người đàn ông Tạng tộc.

Người đàn ông tên là Thử Cát, chưa đến bốn mươi tuổi, là một trai tráng Khang Ba điển hình, tinh tường khỏe mạnh, tên của anh ta có nghĩa là Sơ Nhất.

Bởi vì Tề Thiết Chủy đã hỏi thăm một vòng trong làng, anh ta là người duy nhất ở vùng này từng vào Lạc Lạp Mễ Nhĩ.

Mấy người khác còn mang theo năm bảy con bò Tây Tạng, sáu bảy con ngựa, và còn thuê năm người đi cùng từ đây.

Từ Nãi Tắc Bố Thanh vào Lạc Lạp Mễ Nhĩ, trước tiên phải đi qua vùng hoang mạc không người ở, nơi đó có rất nhiều khe rãnh, đường

sá vô cùng phức tạp.

Vùng hoang mạc đó ngay cả những kẻ săn trộm cũng không dám đến.

Xét đến phản ứng cao nguyên kỳ lạ của mọi người cùng với lời nguyền Quỷ Động không biết lúc nào sẽ phát tác trên người, lần này Trần Mộc cũng chuẩn bị đầy đủ, thậm chí còn chuẩn bị cho mỗi người một bộ đồ lặn.

Hệ thống sông ngòi do tuyết tan dưới chân núi Côn Luân hình thành chằng chịt, khó tránh khỏi sẽ dùng đến.

Trần Mộc để Lão Dương Nhân lại một phần tiền, ủy thác cho người dân du mục địa phương chăm sóc Thiết Bổng Lạt Ma.

Đợi mọi người từ Lạc Lạp Mễ Nhĩ trở về sẽ đón ông đi.

Nếu hai tháng vẫn chưa về, thì nhờ những người dân du mục đưa Lạt ma đến ngôi chùa gần đó dưỡng bệnh.

Người Tạng có tín ngưỡng vô cùng thành kính.

Dù Trần Mộc không nói, họ cũng sẽ chăm sóc tốt cho Lạt ma.

Thấy mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy, Trần Mộc liền quyết định sáng mai sẽ xuất phát.

Đêm đó, mọi người tụ tập ăn cơm.

Nơi đây nằm ở giao điểm của Thanh Hải, Tây Tạng và Tân Cương, nên ẩm thực có phần dung hòa đa dạng.

Bữa tối của mọi người vô cùng phong phú.

Lưỡi bò Tây Tạng trộn nguội, thịt hầm đông trùng hạ thảo, bánh bao Tạng, dồi, lòng, cơm chan sữa bò, sườn cừu nướng, gân cừu nhân sâm.

Ai nấy đều uống không ít rượu thanh khoa.

Mọi người ăn xong liền về nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, mọi người từ biệt Lạt ma.

Trước khi đi, Lạt ma choàng một dải lụa Khata lên vai Trần Mộc. "Bồ Tát phù hộ, nguyện cho chuyến đi này của các ngươi một đường cát tường bình an." Trần Mộc vỗ vỗ vai Lạt ma, trong lòng vô cùng cảm động.

Chương 447

Đoàn người cưỡi bò Tây Tạng và ngựa tiến về phía tây bắc.

Cao nguyên Bắc Tạng, sâu trong nội địa, xa biển, khí hậu khô và lạnh, nhiệt độ và lượng mưa thay đổi theo chiều dọc.

Mùa đông lạnh và kéo dài, mùa hè mát mẻ và ngắn ngủi, hiện tại đang là cuối hạ, là thời điểm nhiệt độ bất ổn định nhất trong năm.

Cánh đồng hoang vắng chính là khu vực không người ở được gọi là Xích Địa.

Tuy không một bóng người, nhưng sinh linh trong tự nhiên không hề ít.

Chim chóc thành đàn, động vật hoang dã thỉnh thoảng xuất hiện, những dãy núi xa xa trải dài vô tận, sau núi nối liền với bầu trời xanh thẳm là một mảng màu trắng tuyết.

Nhưng khoảng cách thực sự quá xa, không nhìn rõ đó là núi tuyết hay là những đám mây tụ lại ở chân trời, chỉ cảm thấy khí tượng vạn thiên, toát lên một vẻ thần bí khó tả.

Đi được năm ngày thì đã xuyên qua khu không người ở.

Vùng núi sắp tiến vào, là khu vực còn hoang vu hơn cả hoang mạc không người.

Ở cửa núi có một cái hồ, trong hồ có rất nhiều chim nước cổ đen.

Trong tình trạng không bị ai quấy rầy, chúng thành đàn bay về phía nam.

Những con chim này không phải là chim di cư có thói quen bay theo mùa, việc chúng rời khỏi hồ này có thể là do trong núi có tuyết lở,

khiến chúng kinh sợ.

Còn có một nguyên nhân khác.

Có thể là dấu hiệu của một đợt rét sắp đến.

Một số người đi theo mê tín thì nói đây là điềm không lành, bảo mọi người nên quay về.

Lão Dương Nhân chỉ lấy ra một ít tiền, liền đuổi những người này đi.

Trần Mộc thương lượng với người dẫn đường Sơ Nhất một chút, nơi này độ cao rất lớn.

Nếu tiếp tục lên núi, trong đội có thể có người không chịu nổi, liệu có thể đi qua thung lũng được không.

Sơ Nhất nói ở đây có vô số sông băng cổ, trên đó có lượng tuyết tích tụ lớn, đi từ thung lũng rất dễ gây ra tuyết lở.

Nhưng Sơ Nhất từ nhỏ đã cùng các nhà sư vào Lạc Lạp Mễ Nhĩ hái thuốc, rất quen thuộc với khu vực này, biết có mấy chỗ trũng có độ cao rất sâu, có thể đi qua an toàn.

Thế là Trần Mộc liền để mọi người tạm thời nghỉ ngơi ở cửa núi, hai mươi phút sau dẫn đội đến Tàng Cốt Câu.

Hoa Linh suốt quãng đường này, luôn luôn sắp xếp lại những tư liệu mà Thiết Bổng Lạt Ma đã kể cho cô.

Mà Tề Thiết Chủy thì đang sửa lại tấm bản đồ kinh thánh kia, hai người cuối cùng cũng dần dần làm sáng tỏ được một số manh mối.

Lúc này mọi người nghe nói bước tiếp theo sẽ đi qua nơi gọi là Tàng Cốt Câu, liền hỏi người dẫn đường Sơ Nhất, tại sao lại có cái tên Tàng Cốt Câu này?

Chôn xương của ai?

Dãy núi này tên là Lạc Lạp Mễ Nhĩ, vậy lại có ý nghĩa gì.

Sơ Nhất nói với mọi người: Tàng Cốt Câu có xương người hay không, điều đó không rõ.Lý do gọi là cái tên này, là vì nơi đó là nơi muôn thú tự sát, mỗi năm có một lượng lớn linh dương, bò rừng, gấu ngựa Tạng, chạy đến đó nhảy xuống tự sát.

Dưới khe toàn là xương trắng của dã thú, người gan dạ đến mấy cũng không dám đến đó vào ban đêm.

Còn về Lạc Lạp Mễ Nhĩ, ý nghĩa của nó là biển cả của tai họa, tại sao lại gọi bằng cái tên không may mắn này, thì ngay cả những người chăn cừu râu dài nhất cũng không biết.

Mọi người căn bản khó có thể tưởng tượng được sự thật ẩn giấu sau những truyền thuyết cổ xưa này là gì.

Hiện tượng động vật hoang dã thành đàn tự sát có ở khắp nơi trên thế giới.

Đặc biệt là các sinh vật biển, nhưng hầu như chưa từng nghe nói, nhiều loài động vật khác nhau lại tụ tập cùng nhau tự sát.

Hơn nữa ở vùng đất Tây Tạng sùng bái núi cao sông lớn này, sao lại có thể dùng một từ không may mắn như "biển tai nạn" để đặt tên cho vùng núi này?

Những điều này thực sự có chút khó tin.

Người dẫn đường Sơ Nhất giải thích rằng, truyền thuyết về Tàng Cốt Câu, đó là do những người già từ bao nhiêu đời trước kể lại.

Mỗi khi trăng lưỡi liềm cong như mày, dã thú trong núi sẽ nhìn lên mặt trăng, từ trên cao nhảy xuống khe núi mà chết.

Bằng cái chết của chúng, để xoa dịu cơn thịnh nộ của thần linh.

Còn có truyền thuyết khác là, phàm là động vật nhảy xuống khe

sâu mà chết, sẽ có thể thoát khỏi kiếp súc sinh, chuyển thế làm người.

Nhưng những người còn sống trên đời này, thì chẳng ai từng thấy có con thú nào ở đó nhảy xuống vách đá.

Cũng không biết những truyền thuyết cổ xưa đó là thật hay giả.

Nhưng ở Tàng Cốt Câu, vẫn có thể thấy không ít di cốt của dã thú, đến tối sẽ có lân tinh lóe lên.

Hơn nữa địa hình nơi đó phức tạp, nối liền với sông băng cổ Thần Loa Câu.

Các ngươi muốn tìm nơi được bốn ngọn núi tuyết bao quanh, chính là ở sông băng Thần Loa Câu.

Đến đó, ước chừng còn cần hơn năm ngày đường.

Địa hình của Thần Loa Câu phức tạp, hiếm thấy trên đời.

Cao nguyên Bắc Tạng này, vốn đã đất rộng người thưa, môi trường sống khắc nghiệt, gần Lạc Lạp Mễ Nhĩ hầu như toàn là khu không người ở, đại bộ phận khu vực đều là nơi con người khó đặt chân tới.

Bản thân Sơ Nhất, nhiều nhất cũng chỉ vào đến Thần Loa Câu hái thuốc, sâu hơn nữa anh ta cũng chưa từng đi.

Lạc Lạp Mễ Nhĩ có núi tuyết và sông băng cổ, nhưng sông băng được bốn đỉnh núi tuyết bao quanh, chỉ có sông băng Thần Loa Câu.

Điều Sơ Nhất có thể làm, cũng chỉ là dẫn mọi người đến nơi đó.

Mọi người nghỉ ngơi ở cửa núi hơn nửa tiếng, rồi lại tiếp tục lên đường.

Lúc này thể lực của mọi người đều cảm thấy có chút đuối sức, đều cưỡi trên lưng ngựa.

Người dẫn đường Sơ Nhất lại đeo súng săn và dao Tạng lên người, lấy ra túi da đựng đầy rượu thanh khoa, ừng ực uống mấy ngụm lớn, sau đó vung roi da ba lần trong không trung, để báo cáo với sơn thần.

Rồi nói với mọi người: "Muốn vào Tàng Cốt Câu, trước phải qua Dốc Ca Thanh.

Đi thôi." Nói xong, một tay xoay chuyển kinh đồng, một tay cầm roi da, đi trước dẫn đường vào núi.

Những người và ngựa còn lại đều theo sau anh ta, đi vòng vèo trong núi lớn, cuối cùng cũng đến được Dốc Ca Thanh.

Chương 448

Tên địa danh tuy có chữ "dốc", nhưng so với núi cao non hiểm, cũng không hề kém cạnh.

Nơi này độ cao quá lớn, mây mù bao phủ, Sơ Nhất và đám trai tráng Khang Ba còn không thấy sao, Tề Thiết Chủy thì đã có chút không chịu nổi.

Trước đây người nội địa lên cao nguyên, không thích ứng được với phản ứng cao nguyên, ở trên cao nguyên quá sáu mươi ngày sẽ chết.

Vì áp suất không khí sẽ làm tim dần to ra, lâu ngày sẽ vượt quá sức chịu đựng của cơ thể.

Sau này tuy có thể thông qua các biện pháp y tế để giảm bớt tình trạng này, nhưng vẫn có nguy cơ rất lớn.

Sơ Nhất đột nhiên dừng bước, vẫy tay với Trần Mộc, chỉ về phía dưới bên trái ra hiệu nhìn về phía đó.

Trần Mộc nhìn theo hướng anh ta chỉ, mây mù xung quanh đang bị gió núi thổi tan, trên mặt đất nứt ra một khe sâu.

Từ trên cao nhìn xuống khe sâu, chỉ thấy một màu hỗn mang, thần bí khó lường.

Đừng nói là nhảy xuống từ đây, chỉ cần nhìn một cái, đã cảm thấy trong lòng sinh ra sợ hãi.

Nếu mây mù trên đỉnh núi dày hơn một chút, người không biết địa hình nơi đây, chắc chắn sẽ tiếp tục đi về phía trước, rơi xuống khe sâu tan xương nát thịt.

Phía dưới này chính là Tàng Cốt Câu.

Vị trí mọi người đang đứng, chính là nơi mà truyền thuyết kể rằng vô số dã thú đã nhảy xuống bỏ mạng, người dân địa phương gọi nơi này là Yển Thú Đài.

Sơ Nhất lấy túi da đựng rượu thanh khoa ra, uống mấy ngụm.

Đưa túi cho Trần Mộc, bảo Trần Mộc cũng uống mấy ngụm, Trần Mộc cười từ chối.

Bây giờ đi vòng xuống, vẫn có thể kịp ra khỏi Tàng Cốt Câu trước khi trời tối.

Đang định thúc bò Tây Tạng đi qua, lúc này gió núi lại nổi lên, những đám mây dày hơn trên đầu từ từ di chuyển, một ngọn núi tuyết sừng sững vạn nhận hiện ra từ biển mây.

Ngọn núi tuyết màu bạc như ở trên trời này, khiến người ta cảm thấy như thể có thể chạm tới.

Chẳng trách người dân địa phương đều nói: "Đến Dốc Ca Thanh, đưa tay bắt trời." Núi tuyết dưới ánh nắng và mây trắng, cực kỳ chấn động thị giác và tâm hồn.

Sơ Nhất và năm người đi theo đã quen nhìn, còn những người từ nội địa như Trần Mộc ít khi thấy núi tuyết, thì nhìn đến ngây người, nán lại một lúc lâu.

Mãi cho đến khi những đám mây khác bay qua che khuất ngọn núi tuyết, mới một bước ngoảnh lại một bước mà rời đi.

Do ước tính sai lầm về tốc độ di chuyển, đã không kịp đi qua khe sâu này trước khi trời tối, xem ra chỉ có thể cắm trại qua đêm bên ngoài khe, đợi ngày mai trời sáng mới xuất phát.

Nhưng độ cao ở lối vào cũng đã trên bốn nghìn năm, lúc vừa vượt qua Dốc Ca Thanh, ngoài Trần Mộc ra mấy người khác đều đã có phản ứng cao nguyên rất mạnh.

Tuy đã uống thuốc, cũng không thấy đỡ hơn, phải tìm một nơi có độ cao thấp hơn để họ nghỉ ngơi một đêm, vậy thì chỉ có thể vào Tàng Cốt Câu.

Người dẫn đường Sơ Nhất nói, chuyện ma quỷ hay dã thú tự sát đều là truyền thuyết từ rất lâu rồi, anh ta cũng không tin, nhưng chúng ta vào đó ban đêm vẫn có nguy hiểm.

Nơi đó tuy không bị tuyết lở đe dọa, nhưng nếu trên vách núi hai bên có chỗ nào lỏng lẻo, dù chỉ rơi một mẩu nhỏ, nếu chẳng may rơi trúng đầu, dù có đội nồi sắt trên đầu cũng sẽ bị đập xuyên.

Đây là một, thứ hai là bên trong đã từng chết hàng ngàn vạn con dã thú, lân tinh thường xuyên xuất hiện, bò Tây Tạng và ngựa dễ bị kinh hãi.

Lũ bò Tây Tạng kia, tuy bình thường trông rất hiền lành thật thà, nhưng một khi chúng nổi điên lên, ở nơi hẹp như Tàng Cốt Câu, chúng ta đều sẽ bị nó giẫm chết.

Trần Mộc nhìn mấy người đang yếu ớt nằm bò trên lưng ngựa, cảm thấy khá khó xử.

Cuối cùng vẫn nghĩ ra một cách, để bò Tây Tạng đi trước, những người và ngựa còn lại đi sau.

Từ đây đi xuống, trong Tàng Cốt Câu có không ít cây khô, cắm trại sau cây, sẽ giảm hệ số nguy hiểm xuống mức thấp nhất.

Lại thảo luận thêm một số chi tiết, cuối cùng quyết định vào khe cắm trại.

Đợi đến khi đi vòng vào Tàng Cốt Câu có độ cao chưa đến ba nghìn, mọi người cuối cùng cũng có cơ hội thở dốc.

Nơi này sở dĩ gọi là "câu" (khe) mà không phải "cốc" (thung lũng), là vì địa hình quá hẹp, hai bên đều là vách đá dựng đứng như dao

chém rìu bổ.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vệt trời, trong khe khắp nơi là đá lởm chởm cỏ dại, giữa đó quả nhiên có vô số xương tàn, nhiều nhất là sừng bò và sừng sơn dương, những thứ này trăm năm không mục.

Nghe nói Thần Loa Câu nối liền với nơi này, có môi trường hoàn toàn khác.

Nơi đó có một lượng lớn rừng nguyên sinh, các loại thực vật quý hiếm đa dạng, trong núi đặc biệt nhiều dược liệu, nên còn có biệt danh là Dược Sơn.

Đi được khoảng một phần tư quãng đường, màn đêm đã buông xuống.

Mấy người vẫn chưa tìm được khu vực thích hợp để cắm trại, lũ bò Tây Tạng đã đi cả ngày, sau khi trời tối đã bắt đầu có chút bồn chồn.

Để an toàn, đành phải tìm một chỗ gần đó có mấy cây khô tập trung lại để dừng chân, dựng lều, nhóm lửa đun nước.

Do Tàng Cốt Câu này chạy theo hướng đông tây, nên có thể nhìn thấy mặt trăng trên bầu trời đêm.

Trăng lạnh như câu liêm, vì nơi này thực sự quá sâu, nên ánh trăng trông đặc biệt mông lung.

Chỉ có đống lửa đốt bằng phân bò khô mới có thể chiếu sáng cho mọi người.

Mọi người ngồi vây quanh đống lửa ăn cơm uống rượu, người dẫn đường Sơ Nhất hào sảng kể cho mọi người nghe những truyền thuyết dân gian của Tây Tạng.

Trần Mộc ăn qua loa vài miếng, rồi rời khỏi đống lửa, một mình

ngồi trên một đoạn gốc cây không xa hút thuốc.

Trần Mộc nhìn những bộ xương dã thú trong khe.

Những mẩu xương như sừng bò, sừng dê, đầu gấu này, trông niên đại gần nhất, cũng đã hai ba trăm năm rồi.

Nếu thực sự giống như trong truyền thuyết, tại sao những năm gần đây, không còn con thú nào nhảy vào khe tự sát nữa.

Điều đó chỉ có thể là truyền thuyết lưu lại từ thời cổ đại, có lẽ chỉ giữ lại một vài hình bóng của sự thật, chứ không thể là do sự dụ dỗ của một số hiện tượng tự nhiên.

Những chuyện đó tuy khó tin, nhưng quả thực tồn tại trên đời.

Trần Mộc đá đá vào nửa gốc cây khô bên cạnh, trên đó có một hình mặt quỷ đầu người ba mắt rất mờ, ít nhất cũng là từ mấy trăm năm trước để lại, sắp bị phong hóa hết rồi.

Từ khi vào Tàng Cốt Câu đến nay, đã thấy rất nhiều ký hiệu đồ đằng tương tự.

Điều này đối với mọi người mà nói, hẳn là một tin tốt, cho thấy khoảng cách đến Phượng Hoàng Thần Cung đã không còn xa.

Trần Mộc đang suy nghĩ về bố cục của cái khe tế tự này, bỗng nhiên nghe thấy một trận kinh hô từ những người bên đống lửa, âm thanh tràn đầy hoảng sợ và hỗn loạn.

Trần Mộc nghe thấy tiếng kinh hô của mọi người, vội vàng quay đầu lại.

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta có chút kinh hãi.

Chương 449

Trong ánh trăng mờ ảo, một con gấu ngựa Tạng thân hình to lớn vô cùng, đang giương nanh múa vuốt rơi xuống từ độ cao ngàn mét.

Gấu ngựa Tạng có chút khác biệt so với các loài gấu khác.

Do mặt của loài gấu này có vài phần giống ngựa, trông vô cùng xấu xí và hung ác, nên mới có tên gọi như vậy.

Con gấu ngựa Tạng rơi từ trên đỉnh đầu xuống, trong ánh trăng vung vẩy móng vuốt, lộn nhào đâm vào tảng đá nhô ra trên vách núi.

Tàng Cốt Câu này vốn là một khe nứt lớn của Dốc Ca Thanh, vách núi hai bên dốc đứng và chật hẹp.

Điều này khiến con gấu ngựa Tạng sau khi va vào tảng đá bên này, lại thay đổi góc rơi, đâm về phía cây gai khô mọc trên vách đá đối diện.

Lực rơi của thân thể nặng ngàn cân kia mạnh đến mức nào, lập tức đâm gãy thân cây khô, bụng của con gấu ngựa Tạng cũng bị cành cây cứng đâm rách một lỗ lớn.

Còn chưa kịp rơi xuống đất, đã bị phanh thây xé bụng, kéo theo không ít mảnh cây khô và đá vụn, một mảng đen ngòm, ầm ầm rơi xuống.

Do con gấu ngựa Tạng khổng lồ này không rơi thẳng xuống, khiến những người bên dưới khó phán đoán được điểm rơi của nó.

Hơn nữa cảnh tượng này quá kỳ lạ, người đi theo và cả người dẫn đường Sơ Nhất đều kinh ngạc đến ngây người, thế mà quên cả việc nên né tránh.

Ngay vào thời khắc nguy cấp này, Trần Mộc hét lớn một tiếng.

"Mau lùi ra sau, lưng áp vào tường, tuyệt đối không được động đậy." Hoa Linh, Già La, Lão Dương Nhân, Chá Cô Tiếu đều đã phản ứng nhanh chóng, nép sang một bên.

Tề Thiết Chủy ngơ ngác cũng bị Lão Dương Nhân kéo đi.

Sơ Nhất cùng mấy người đi theo sợ đến chân mềm nhũn, lần lượt nép vào dưới những cây cổ thụ bên vách núi.

Gần như cùng lúc đó, thân thể của con gấu ngựa Tạng cũng đập xuống mặt đất dưới khe.

Mặc dù Trần Mộc ở khoảng cách khá xa, cũng cảm thấy một luồng gió mạnh táp vào mặt.

Thân thể con gấu kia như một quả bom hạng nặng, làm mặt đất gần đó rung chuyển ba lần.

Nhìn lại con gấu ngựa Tạng, đã bị đập thành một bãi thịt gấu, một đống máu thịt bầy nhầy.

Ngay sau đó, từ trên không lại có không ít đá vụn lỏng lẻo rơi xuống, đúng như người dẫn đường Sơ Nhất đã nói trước đó.

Một viên sỏi nhỏ rơi từ độ cao ngàn mét, dù chỉ to bằng móng tay, cũng đủ để đập chết người.

Mấy người đi theo nép sát vào vách đá sau mấy cây cổ thụ, không dám nhúc nhích.

Lúc này đã không còn chỗ nào để trốn, chỉ có thể cầu Bồ Tát phù hộ.

May mắn là nơi con gấu ngựa Tạng kia nhảy xuống vách đá, cách mọi người hơi xa, nên không có ai bị thương vong.

Mọi người đều không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lẽ nào truyền thuyết cổ xưa đã thành sự thật?

Hay là loại hình tế tự đó lại bắt đầu rồi?

Lúc này, đá vụn rơi từ trên cao xuống dần ít đi.

May mắn là bò Tây Tạng và ngựa đều không bị kinh hãi mà bỏ chạy, đều trợn to mắt đứng ngây ra.

Có lẽ sự việc xảy ra quá đột ngột, chúng kinh sợ quá độ còn chưa phản ứng lại được phải làm gì. "Mọi người cẩn thận, lại đến nữa!" Chá Cô Tiếu ở một bên chỉ lên cao hét lên.

Những người khác còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn lên.

Đã có một con thú hoang có sừng trên đầu rơi xuống, sừng của nó vừa hay cắm vào lưng một con ngựa.

Cộng thêm lực rơi khổng lồ.

Con ngựa ở ngay bên dưới cùng nó đều bị gãy xương mà chết.

Lúc này mới nhìn rõ, thứ vừa rơi xuống là một con cừu sừng dài cổ trắng Côn Luân.

Sau đó lại có thêm mười mấy con cừu sừng dài tương tự từ đỉnh khe rơi xuống, lần này số ngựa còn lại đều bị kinh hãi.

Do trong khe này không có cây cối chắc chắn nào để buộc ngựa, nên đều buộc không được chắc chắn lắm.

Mấy con ngựa hí dài giật đứt dây cương, lần lượt từ trên lưng bò Tây Tạng nhảy qua, men theo Tàng Cốt Câu quanh co, không đầu không cuối chạy điên cuồng về phía trước.

Lũ bò Tây Tạng phản ứng chậm chạp nhất, lúc này cuối cùng cũng nổi điên, theo sau đàn ngựa cúi đầu chạy về phía trước.

Tiếng móng bò và móng ngựa giẫm đạp, cùng với tiếng hí của gia súc, men theo khe sâu dần xa.

Tại chỗ chỉ còn lại tiếng vọng trầm đục ầm ầm.

Mọi người lúc này không thể tưởng tượng được trên Tàng Cốt Câu đã xảy ra chuyện gì, cũng không có thời gian để suy đoán.

Do mọi người đã đi cả ngày đường, vô cùng mệt mỏi.

Lúc này đầu óc cũng đang trong trạng thái mơ màng.

Một lúc sau, mấy người Tạng mới phản ứng lại.

Bò Tây Tạng đối với người Tạng mà nói là vô cùng quý giá.

Lúc đó nhà Sơ Nhất ở địa phương được coi là khá giàu có, cũng chỉ có ba con bò Tây Tạng, hai mươi con cừu.

Nếu một lần mất mười con bò Tây Tạng sẽ là một tổn thất cực lớn.

Thấy trên đỉnh đầu không còn con thú nào rơi xuống, mấy người Tạng liền không quản nguy hiểm, lập tức xuất phát đuổi theo đàn bò.

Trần Mộc thầm kêu không hay, cũng gọi mấy người theo sau đám người Tạng.

Men theo Tàng Cốt Câu quanh co tiến về phía trước, dưới đất toàn là dấu vết giẫm đạp của bò ngựa, bị lật lên không ít xương khô đã vùi trong đất.

Những mẩu xương tàn này đã sớm mục nát, chỉ thỉnh thoảng còn có thể thấy một tia lân quang như ma trơi lóe lên.

Có thể tưởng tượng từ rất lâu trước đây, trong khe này mỗi khi đêm xuống, giữa những đống xương trắng, khắp nơi đều là cảnh tượng kinh hoàng của ma trơi.

Cỏ dại mọc um tùm hai bên, cao hơn nửa người, một số cây khô dây leo gãy xen lẫn trong đó, càng thêm vẻ tiêu điều thê lương.

Mấy người đuổi theo về phía trước một đoạn rất xa, trước sau đều không còn động tĩnh.

Chương 450

Phía trước không nghe thấy tiếng bò ngựa chạy, phía sau cũng yên tĩnh, không thấy có con vật nào rơi xuống nữa. "Không sao, đến lúc đó chúng ta sẽ mua lại bò Tây Tạng cho các ngươi." Trần Mộc an ủi mọi người.

Mọi người nghe vậy mới dừng bước, thở hổn hển mấy hơi.

Sơ Nhất lấy túi da đựng rượu của mình ra, mấy người lần lượt uống mấy ngụm lớn, để lấy thêm can đảm. "Con gấu ngựa Tạng và đám cừu sừng dài kia nhảy xuống vách đá tự sát rốt cuộc là chuyện gì, chuyện bao nhiêu năm không xảy ra, sao lại cứ để chúng ta gặp phải chứ?" Tề Thiết Chủy nghi hoặc hỏi Sơ Nhất. "Ta cũng gần mười năm chưa vào Tàng Cốt Câu rồi.

Người khác thì càng chưa từng đến, trước đây ngoài những truyền thuyết thời cổ, quả thực không có ai tận mắt chứng kiến, không hiểu tại sao chúng ta vừa đến, lại đột nhiên gặp phải chuyện quái dị này." Mấy người nghỉ ngơi đơn giản một chút, rồi men theo hướng đi của khe sâu, tiến về phía trước tìm kiếm bò Tây Tạng và ngựa.

Lúc này biết trong thời gian ngắn không thể đuổi kịp, đành phải đi chậm lại.

Con đường phía trước, cỏ dại càng rậm rạp hơn.

Người dẫn đường Sơ Nhất đột nhiên cảnh giác, chỉ vào đám cỏ hoang bên đường cho Trần Mộc.

Trong bụi cỏ đó có một mùi kỳ lạ, giống như mùi thối rữa của xác chết xen lẫn với mùi hôi của dã thú, tanh hôi nồng nặc có chút khó chịu.

Nghe thấy trong bụi cỏ có động tĩnh, Chá Cô Tiếu liền lấy ra hộp kính của Đức, Sơ Nhất cũng rút súng săn, chuẩn bị vạch đám cỏ dại ra xem bên trong có thứ gì.

Chưa đợi hai người đến gần, một con sói mẹ đột nhiên từ trong bụi cỏ lao ra.

Sói mẹ nhảy vọt lên không, bổ nhào tới.

Cú tấn công bất ngờ này vừa nhanh vừa hiểm.

Chá Cô Tiếu vừa định nổ súng.

Sơ Nhất đứng ở phía trước nhất còn nhanh hơn, cũng không nổ súng mà rút Tạng đao, bổ thẳng xuống đầu nó. *Bá* một tiếng, lấy chóp mũi làm đường trung tâm, chém đầu con sói mẹ thành hai nửa, chết ngay tại chỗ.

Đến cả Trần Mộc cũng không nhịn được mà vỗ tay khen ngợi.

Đao pháp tốt, vừa nhanh vừa chuẩn.

Sơ Nhất cười ha hả.

Chức đội trưởng đội săn sói ở Khách Lạp Mễ Nhĩ này không phải ai muốn làm cũng được.

Con sói này muốn mai phục mọi người, đáng đời nó hôm nay gặp xui.

Sơ Nhất đột nhiên ngừng nói, giơ súng săn lên.

Xem ra, sau bụi cỏ này vẫn còn những con sói khác.

Sơ Nhất cầm súng vạch bụi cỏ rậm rạp ra, sau bụi cỏ, trên vách núi lộ ra một cái hang lớn, bên trong có vô số thứ lông xù.

Cỏ cây che miệng hang bị vạch ra, ánh trăng mờ ảo chiếu vào, thì ra là một ổ sói con.

Lũ sói con bị lộ ra dưới ánh sáng, sợ hãi túm tụm vào nhau run rẩy.

Có lẽ con sói mẹ cũng bị đàn bò chạy loạn lúc nãy làm kinh động, thấy lại có người đi qua, vì để bảo vệ lũ sói con này nên mới lao ra định tấn công.

Đây là một hang sói.

Sơ Nhất xưa nay rượu không rời miệng, lúc này men rượu bốc lên, sát tâm trỗi dậy.

Hắn lại rút Tạng đao, định chui vào hang đâm chết hết lũ sói con kia.

Lúc nãy khi con sói mẹ đột kích, Lão Dương Nhân chưa kịp thể hiện, lúc này lại tranh giành để ra oai. "Để ta, dọn dẹp mấy con sói con này còn cần tốn sức thế sao?" Nói rồi, Lão Dương Nhân vung tay về phía trước, một luồng sét lập tức cuốn phăng trong động huyệt, bốc lên một cột khói dày đặc.

Đợi khói tan hết, mọi người tiến vào hang sói để càn quét lần cuối, bổ thêm một đao cho những con sói chưa chết hẳn.

Không gian bên trong sơn động này lớn đến kinh ngạc, thậm chí còn có rất nhiều mảnh vỡ đồ đồng, xem ra đây là một nơi rất bí mật trong Tàng Cốt Câu để cử hành tế lễ.

Nhưng sau này bị bầy sói chiếm cứ, rất nhiều thứ và ký hiệu đã bị phá hủy, không thể nhận ra được nữa.

Mọi người phát hiện trong động có rất nhiều hài cốt động vật, một số còn chưa bị gặm hết, lúc này mới bừng tỉnh ngộ.

Thì ra địa hình đặc thù của Tàng Cốt Câu đã bị bầy sói này lợi dụng.

Vì sói không thích nghi với việc chạy trên núi cao, rất khó đuổi kịp

con mồi, nên chúng mới tìm cách lùa con mồi đến đỉnh con dốc.

Nếu không biết trước, rất khó phát hiện ra có một khe nứt sâu trên sườn núi từ xa, đến khi chạy đến nơi muốn dừng lại cũng đã không kịp.

Bầy sói bị đuổi từ thảo nguyên vào vùng núi, cơ bản đã không còn dấu vết, không còn đường lui, không ngờ chúng lại dựa vào di tích của con mương tế tự cổ đại này để sinh tồn.

Sau khi ra khỏi hang sói, Lão Dương Nhân và Sơ Nhất thảo luận sôi nổi.

Xem ra con gấu ngựa Tạng xui xẻo kia, chắc chắn là lúc bầy sói đang lùa dê sừng dài đã bị cuốn vào một cách mơ hồ.

Gấu ngựa Tạng khi đối mặt với đường cùng sẽ trở nên điên cuồng, mười mấy con sói dữ chưa chắc đã làm gì được nó.

Nhưng đó là khi không còn đường lui, con gấu ngựa Tạng này có lẽ muốn tránh xa bầy sói, kết quả lại rơi xuống khe sâu, ngã thành một đống thịt nát.

Đúng lúc này, Trần Mộc cảm nhận được phía trước có tiếng động.

Chá Cô Tiếu và Sơ Nhất đều đã giơ súng lên.

Chỉ thấy hướng họng súng của hai người chỉ, xuất hiện mấy con sói dữ.

Những con sói xảo quyệt đó dừng lại ở khoảng cách ngoài tầm bắn của vũ khí, không tiến lên nữa.

Dưới màn đêm, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy đôi mắt xanh lè của chúng và hình dáng mơ hồ.

Hai người vừa định tiến lên nổ súng bắn chết bầy sói, thì phía xa đột nhiên xuất hiện một bóng trắng, lông mao rung lên trong gió đêm.

Lúc nãy mọi người lại giết nhiều sói con như vậy, thù hận giữa hai bên đã rất sâu đậm.

Chá Cô Tiếu đang chuẩn bị hạ sát vua sói trắng này, họng súng bám sát theo chuyển động của nó, ngay lúc sắp bóp cò.

Vua sói trắng như có cảm ứng, lập tức né vào góc chết của tầm bắn.

Chương 451

Mấy con sói khác thấy vậy cũng ẩn mình vào bóng tối.

Chá Cô Tiếu thầm chửi một tiếng, đành phải hạ súng xuống.

Bầy sói biết rằng nếu xông lên trong khe nứt chật hẹp này là tự đâm đầu vào họng súng, nên chúng lặng lẽ rút lui.

Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, chúng nhất định hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Việc rời đi bây giờ chỉ là tạm thời tránh né, một khi có cơ hội, chúng sẽ không do dự tấn công.

Nhưng không còn cách nào khác, lúc này mọi người cũng không tiện truy đuổi, đành phải chỉnh đốn đội ngũ tiếp tục tiến lên, tìm kiếm những con bò Tây Tạng đã chạy xa.

Đi lại trong Tàng Cốt Câu một hồi lâu, ai nấy đều cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Trên một sườn dốc ở cửa khe, cuối cùng họ cũng tìm thấy những con bò Tây Tạng, chúng đều đang gặm cỏ ở đó.

Người dẫn đường Sơ Nhất và bốn người tùy tùng thấy lũ bò bình an vô sự, đều vui mừng như điên, quên cả mệt mỏi, vội vã chạy lên sườn dốc.

Trần Mộc và mấy người khác thì chậm rãi đi phía sau, đợi khi lên đến sườn dốc, họ lập tức ngây người.

Chuyện này dường như còn kỳ lạ hơn cả việc một con gấu ngựa Tạng rơi từ trên trời xuống.

Bên cạnh lũ bò là năm người đang nằm sõng soài, nhìn trang phục

thì chính là Sơ Nhất và những người khác.

Họ đều như bị dọa sợ kinh hoàng, nằm trên đất, toàn thân run lẩy bẩy.

Người khác thì thôi, nhưng một kẻ cứng rắn như Sơ Nhất, rượu không rời miệng, vung đao giết sói không nhíu mày, sao lại sợ đến mức này?

Nhưng nhìn tư thế của họ, không phải là ngã lộn xộn trong lúc hỗn loạn, mà tất cả đều hướng về một phía, mặt úp xuống đất, toàn thân run rẩy từng cơn.

Trần Mộc cảm thấy kỳ lạ!

Lẽ nào không phải là quá sợ hãi, mà là đang bái lạy thứ gì đó?

Nhưng từ lúc họ leo lên sườn dốc ở cửa Tàng Cốt Câu đến giờ chưa đầy một phút, trong thời gian ngắn như vậy có thể xảy ra chuyện gì?

Trần Mộc và mấy người trong lòng suy nghĩ, lập tức tăng tốc tiến về phía trước vài bước.

Vừa bước ra khỏi khe nứt chật hẹp, họ liền sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy trên bầu trời phía bắc sáng lên một vầng sáng trắng mờ ảo, ánh sáng lấp lánh chập chờn; vầng hào quang kỳ dị này vừa vặn bao quanh đỉnh núi tuyết bạc, trong khoảnh khắc, dường như tạo ra một thứ ánh sáng thần thánh như thể nhật nguyệt ôm nhau, cùng nhau tỏa sáng.

Đây giống như Ngọc Đỉnh Phật Quang nghìn năm mới xuất hiện một lần trong núi Côn Luân mà Trần Mộc từng nghe nói.

Chỉ có đệ tử hữu duyên mới có thể nhìn thấy.

Chưa đợi Trần Mộc và mấy người nhìn rõ, vầng hào quang thần

kỳ đó đã biến mất vào màn đêm. "Các ngươi đừng lạy nữa, đây căn bản không phải là Phật Quang nghìn năm mới hiện!

Vừa rồi chỉ là hiện tượng phóng điện đồng bộ sinh ra trong tầng mây; sau khi đám mây dưới chân núi tuyết đi qua, vào ban đêm sẽ sinh ra hiện tượng này.

Phật Quang nghìn năm mới xuất hiện một lần, làm gì có chuyện dễ dàng gặp được như vậy!" Tề Thiết Chủy ở bên cạnh khinh thường nói.

Nhưng Sơ Nhất và những người khác kiên quyết tin rằng đó chính là thánh cảnh Phật Quang, người nhìn thấy sẽ được cát tường như ý.

Hắn nói với Trần Mộc và mấy người, loại tiểu Phật Quang này ở Khách Lạp Mễ Nhĩ rất thường gặp.

Nhưng đại Phật Quang nghìn năm thực sự thì phải ở trên đỉnh núi tuyết Kawagarbo xa xôi tại quê nhà Vân Nam của hắn mới có; nghe nói chỉ xuất hiện được vài giây vào khoảng một nghìn năm trước, được vẽ lại trong «Thập Tướng Tự Tại Đồ» và lưu truyền đến nay.

Có hoạt Phật dự ngôn rằng, trong mười năm tới sẽ xuất hiện lại một lần, đến lúc đó, rất nhiều người hành hương sẽ không quản ngại vạn dặm đến chân núi thần để bái lạy.

Sau khi bái Phật Quang, đám tùy tùng đều tỏ ra phấn chấn, la hét lùa gia súc lại với nhau.

Mọi người tiếp tục tiến lên.

Đợi đến khi trời sáng, họ tìm một sườn núi thoai thoải để hạ trại.

Nghỉ ngơi một ngày một đêm, dưỡng đủ tinh thần sức lực, liền chuẩn bị tiến vào sông băng Thần Loa Câu.

Trong khoảng thời gian này, bầy sói dữ vẫn chưa lộ diện, nhưng

chúng không biết đang rình rập cả đoàn người ở đâu.

Vì vậy, mọi người không lúc nào dám lơ là cảnh giác.

Nhất là sau khi tiếp tục tiến sâu vào núi hai ngày nữa, sắp tiến vào một vùng đất nguy hiểm và bí ẩn hơn — Thần Loa Câu.

Sông băng Thần Loa Câu là sông băng cổ có độ cao thấp độc nhất vô nhị trên thế gian, nơi thấp nhất chỉ có độ cao hai nghìn tám trăm mét.

Sông băng xuyên qua giữa hai ngọn núi tuyết lớn, kéo dài xuống khu rừng nguyên sinh bên dưới khoảng vài cây số.

Dưới sông băng là khu rừng nguyên sinh rậm rạp, cây cổ thụ chọc trời, mọc vô số kỳ hoa dị thảo, sở hữu vùng khí hậu núi cao lạnh giá, tài nguyên động thực vật phong phú.

Tiến vào khu rừng Thần Loa Câu, vấn đề thiếu oxy và lạnh giá ở cao nguyên có thể được giải quyết.

Nhưng những vấn đề mới cũng theo đó mà đến, nơi này căn bản không có đường đi.

Bò Tây Tạng và ngựa đều không thể đi qua dưới sông băng, hơn nữa còn phải qua một vách băng lớn.

Thấy tình hình này, chỉ có thể để Sơ Nhất dẫn mấy người tùy tùng mang theo bò và ngựa ở lại đây tiếp ứng mọi người.

Trần Mộc cũng không muốn để Sơ Nhất và những người dân địa phương khác đi cùng vào núi, vì phía trước không biết còn có nguy hiểm gì.

Trần Mộc không muốn liên lụy người khác, nhưng Sơ Nhất nhất quyết muốn đi giúp đỡ.

Đào yêu tháp của Ma quốc là chuyện tích lũy công đức, nếu thành

công, Sơ Nhất sẽ không định gửi đứa con trai thứ ba của mình vào chùa làm lạt ma tu hành nữa.

Việc nhìn thấy bảo đỉnh Phật Quang càng làm tăng thêm niềm tin của hắn.

Mọi người thương lượng rất lâu, cuối cùng đành phải để lại bốn người tùy tùng, trông coi bò ngựa.

Bọn họ ai cũng có súng săn, là tay săn sói giỏi, lại để cho họ một ít thuốc nổ và kíp nổ, có bốn người chắc là đủ rồi.

Trần Mộc để mọi người chuẩn bị một chút, rồi xuất phát.

Cửa ngõ của sông băng Thần Loa Câu, chính là nơi người dân địa phương thường gọi là Đại Băng Khảm.

Lúc đi xuống rất dễ dàng, đều là những dốc băng từ bốn mươi đến sáu mươi độ, chỉ cần bám vào dây thừng, giống như trượt cầu tuột xuống là được, nhưng lúc quay về e rằng sẽ tốn chút sức lực.

Sơ Nhất dẫn Trần Mộc và mấy người đến một vị trí.

Chương 452

Vách băng lớn này trông rất thoai thoải, dường như không khó đi xuống.

Thực ra bên trong có rất nhiều khe nứt và hố băng dễ vỡ, trọng lượng của người đè lên sẽ làm vỡ lớp băng mỏng bên ngoài, rơi xuống dưới mà chết.

Chỉ có một khu vực hẹp mà Sơ Nhất năm đó cùng các tăng nhân vào Thần Loa Câu hái thuốc phát hiện ra là tương đối an toàn.

Trần Mộc và mấy người thiết lập ba sợi dây thừng dài thả xuống dưới vách băng, do Sơ Nhất đi đầu, trượt xuống trước tiên, những người còn lại lần lượt đi xuống, rất thuận lợi đã đến được Thần Loa Câu bên dưới vách băng.

Sau khi xuống, Trần Mộc nhìn ra xa.

Rừng biển núi tuyết, mênh mông vô tận, sông băng này hẳn là thuộc loại hình phức hợp, chủ thể là sông băng cổ.

Trong đó cũng có không ít khu vực là sông băng hiện đại hình thành từ các trận lở tuyết ở các thời kỳ khác nhau, lớn nhỏ đều có, tất cả đều bị rừng rậm chia cắt bao vây, hố sụt băng, động băng, rãnh băng và những thác băng lớn, nhiều không kể xiết.

Trong khu rừng ở độ cao thấp hơn, nước băng tan chảy tụ lại thành suối, trời mới biết cái yêu tháp đó được chôn ở đâu.

Nơi này tuy không phải toàn bộ đều là khu vực nguy hiểm có lở tuyết, nhưng có những nơi không thể gây ra tiếng động quá lớn, điều đó sẽ đánh thức thần minh núi tuyết màu bạc.

Vì vậy, người dẫn đường Sơ Nhất đề nghị Chá Cô Tiếu khóa an

toàn vũ khí lại, trước khi xác nhận an toàn, không ai được nổ súng.

Nếu có dã thú tấn công, thì dùng vũ khí lạnh đối phó với nó.

Mấy người men theo sông băng tiến vào rừng, vừa đi vừa đối chiếu địa hình, nghiên cứu vị trí có thể có của yêu tháp.

Luân Hồi Tông mấy trăm năm trước còn từng cử người đến đây cử hành hoạt động tế tự, có thể sẽ để lại một số di tích.

Theo những gì ghi chép trong cuốn kinh bí truyền của Luân Hồi Tông, vị trí cụ thể nên ở trong sông băng được bốn ngọn núi tuyết bao quanh, nơi đó chính là Phượng Hoàng Thần Cung trong phong thủy của Mật tông.

Cứ như vậy đi trong rừng khoảng hai ngày, hôm nay lại tiếp tục tiến lên.

Trên đường, Sơ Nhất kể cho mọi người nghe một số truyền thuyết về Thần Loa Câu, còn có kinh nghiệm hái thuốc ở đây của hắn năm xưa.

Trong truyền thuyết Phật giáo, nơi này trước đây là một đại dương nội địa, dưới đáy biển có một con ốc biển khổng lồ, biến thành yêu ma, pháp lực thông thần.

Vì nó mà sinh linh gần đó phải chịu khổ cực, cho đến khi Phật Tổ dùng Phật pháp làm cho đại dương bốc hơi thành đất liền núi cao, mới khuất phục được nó.

Hải loa ma thần nguyện ý quy y Phật môn, cuối cùng trở thành hộ pháp thần của Phật giáo, mà sau khi thành Phật, vỏ ốc biển mà nó để lại đã hóa thành sông băng Thần Loa Câu cổ xưa này.

Truyền thuyết này không được ghi trong bất kỳ kinh sách nào, có thể chỉ là do người xưa bịa ra.

Nhưng nó lại phù hợp với đặc tính của các truyền thuyết Phật giáo thông thường.

Phật giáo là tôn giáo có tính bao dung nhất, bất kể là yêu ma quỷ quái gì, chỉ cần chịu buông đao đồ tể, là có thể lập địa thành Phật.

Vì vậy, trong truyền thuyết dân gian đã tiếp thu rất nhiều ma thần ở các nơi làm hộ pháp.

Mấy người vừa nói chuyện vừa đi đến trước một thác băng lớn.

Sơ Nhất bảo mọi người dừng lại trước, chỉ vào thác băng phía trước nói: "Mảng băng phía trước, vừa rồi vẫn còn ở dưới thác băng, trên thác băng là đỉnh chính của một ngọn núi tuyết." "Mười mấy năm trước ta phát hiện trên đó có một cây Bát Thập Bát Vị Trân Châu Linh Chi Thảo, liền leo lên thác băng để hái, nhưng địa hình ở đây cực kỳ hiểm trở, không những không hái được linh chi thảo, mà còn suýt rơi xuống chết." "Các ngươi muốn tìm nơi được bốn ngọn núi tuyết bao quanh, thì phía trước chính là nó rồi, vì lúc ta leo lên hái thuốc đã tận mắt nhìn thấy, nơi này vừa vặn có bốn ngọn núi tuyết khổng lồ bao quanh.

Núi tuyết ở Khách Lạp Mễ Nhĩ rất nhiều, một ngọn ở đông, một ngọn ở tây, tìm được nơi chúng nối liền nhau không dễ.

Theo những gì ta biết, chỉ có duy nhất nơi này thôi.

Nhưng bên trong bồn địa này, trước đây ta cũng không dám vào, vì truyền thuyết nói đây là trung tâm của biển tai họa, chúng ta vào phải hết sức cẩn thận." Nghe Sơ Nhất nói, Trần Mộc cũng nhìn ra khí tượng ở đây phi thường bất thường.

Không nói đến hình thế phong thủy, chỉ nhìn tuyết đọng hàng vạn tấn trên ngọn núi tuyết lớn này cũng khiến người ta sinh lòng lạnh lẽo.

May mà dải rừng kẹp giữa sông băng rất rộng, vòng qua thác băng,

đi xuyên qua rừng vào, chỉ cần không xảy ra sự cố quá lớn thì sẽ không gây ra lở tuyết.

Trung tâm khu rừng là một sông băng nhấp nhô, độ cao đột ngột tăng lên, sông băng ở trên đường tuyết tuyến, xem ra mấy ngàn vạn năm trước, nơi này không phải là hồ băng trên núi cao thì cũng là một bồn địa trên núi cao.

Xung quanh quả nhiên có bốn ngọn núi tuyết cao chót vót có quy mô tương đương, đây chính là Long Đỉnh của thiên địa tích cốt, yêu tháp thờ phụng tà thần có thể đang bị đóng băng trong sông băng này.

Mọi người thấy cuối cùng cũng có manh mối, đều phấn chấn tinh thần, nóng lòng đi tới.

Họ muốn làm một mạch, tìm được cửu tầng yêu lâu trước khi trời tối.

Băng ở đây rất trơn, giống như gương vậy.

Mọi người vừa chuẩn bị tiến lên, thì nghe thấy một tiếng kêu kinh hãi, Tề Thiết Chủy lại biến mất không tăm tích.

Nơi băng tuyết thế này hắn chưa từng đến, đi hơi nhanh một chút bị trượt ngã cũng là bình thường.

Trên sông băng này toàn là khe nứt băng và hố băng, hố sụt băng, nếu thật sự rơi vào thì phiền phức lắm.

Rơi vào hố băng còn dễ xử lý, rơi vào hố sụt băng thì không có cách nào kéo lên được.

Hơn nữa trên băng không có dấu chân, muốn men theo đường cũ quay lại tìm cũng không dễ.

Nhưng ở dưới chân núi tuyết lớn, cũng không dám gọi tên hắn, lỡ gây ra lở tuyết thì mấy người đều sẽ bị chôn vùi ở đây.

Mấy người vội vàng dừng bước, men theo con đường lúc đến bắt đầu rà soát.

Mãi đến khi Lão Dương Nhân gọi mấy người một tiếng, mới phát hiện ra một hố băng bị giẫm vỡ.

Tề Thiết Chủy lúc này đang bị rơi vào bên trong, bất tỉnh nhân sự.

Lão Dương Nhân gọi nhỏ mấy tiếng, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Theo quan sát bằng mắt, hố băng này hẳn sâu khoảng bảy tám mét.

Sơ Nhất thấy có người rơi xuống dưới sống chết không rõ, lo lắng đi vòng quanh.

Lão Dương Nhân khuyên hắn không cần lo lắng, nơi này không quá sâu, nhiều nhất cũng chỉ là lúc rơi xuống bị va đập một chút, ngất đi thôi.

Xuống kéo hắn lên là được, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.

Lão Dương Nhân lấy ra một sợi dây thừng, đầu kia giao cho Chá Cô Tiếu, rồi chuẩn bị đi xuống.

Nhẹ nhàng nhảy một cái, liền xuống bên cạnh Tề Thiết Chủy.

Đúng lúc này, Lão Dương Nhân nhìn vách băng xung quanh, kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Trong vách băng đóng băng rất nhiều xác chết mặc y phục cổ, đều giữ tư thế đứng cúi đầu, vây thành một vòng.

Giống như những cổ thi này đều còn sống, đang cúi đầu nhìn chằm chằm vào Tề Thiết Chủy đang bất tỉnh và Lão Dương Nhân.

Thứ Lão Dương Nhân nhìn thấy chỉ là lớp ngoài cùng, sâu trong lớp băng không biết còn có bao nhiêu thi thể bị đóng băng.

Chương 453

Trần Mộc và mấy người đứng trên lớp băng nhìn xuống.

Xem ra hố băng này không phải là sản vật của tự nhiên, những thi thể bị đóng băng trong đó đều có một tư thế bí ẩn, đứng cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Trần Mộc vẫy tay với Lão Dương Nhân, bảo hắn mau chóng đưa Tề Thiết Chủy lên. "Gia chủ, ngài xuống xem một chút, ta cảm thấy những cổ thi này không ổn lắm." Lão Dương Nhân nhìn một lúc, nói với Trần Mộc.

Trần Mộc nghe vậy, nhẹ nhàng nhảy một cái, liền nhảy vào trong động.

Sau khi xuống, hắn nhìn thi thể trong lớp băng xung quanh, không giống như đồng nhân nhìn thấy ở thiên cung trong mộ Hiến Vương.

Những thi thể này có thể là bị đóng băng trong vách băng lúc còn sống.

Tươi tắn như còn sống, bên trong lớp này đến lớp khác, đứng chật ních, rất khó ước tính cụ thể có bao nhiêu thi thể trong băng.

Nhưng những gì có thể nhìn thấy được cũng không dưới mười xác, tuy đều mặc y phục cổ, nhưng không phải là trang phục của Ma quốc.

Trên người Tề Thiết Chủy không có vết thương rõ ràng, chỉ là trên mặt bị băng sắc bén làm trầy vài vết xước nông, người chỉ là ngất đi.

Lão Dương Nhân lay Tề Thiết Chủy mấy cái, liền lay hắn tỉnh lại.

Thì ra lúc nãy dây giày của hắn bị lỏng, sau khi cúi đầu buộc xong thì đã bị mọi người bỏ lại một khoảng.

Lúc đó mọi người thấy cuối cùng cũng tìm được Long Đỉnh, đều rất phấn khích, nên nhất thời không chú ý có người bị tụt lại.

Đến khi Tề Thiết Chủy chạy nhanh hai bước để đuổi kịp, một chân giẫm vỡ lớp băng, liền rơi xuống.

Đúng lúc này, Tề Thiết Chủy cúi đầu nhìn xuống, kinh hãi kêu lên một tiếng, bị dọa sợ đến mức ngồi phịch xuống đất.

Trần Mộc cúi đầu nhìn mặt băng phẳng lặng nhẵn nhụi dưới đất, chỉ thấy bên trong có một bóng người màu đen mờ ảo.

Bóng người co lại thành một khối, nằm ngang bị đóng băng trong lớp băng dưới đất.

Nhìn thoáng qua, có thể còn tưởng là một con tôm hùm đông lạnh siêu lớn. "Cái này có gì đáng sợ?

Chẳng phải chỉ là một người chết bị đóng băng sao?" Trần Mộc bất lực nói. "Vừa rồi nằm ở đây nửa ngày, bất thình lình bị dọa một phen." Tề Thiết Chủy có chút ngượng ngùng nói.

Trần Mộc nghĩ một lúc, nơi này có thể là mộ huyệt của giáo chủ Luân Hồi Tông.

Sông băng chôn cất yêu tháp tà thần này, nhất định là thánh địa trong mắt các tín đồ Luân Hồi Tông đời sau.

Các giáo chủ và tín đồ của họ qua các đời, có lẽ sau khi chết cũng đều được chôn ở đây, hố băng này chính là một trong số đó, bóng đen co quắp dưới đất này có lẽ là một trong các vị giáo chủ.

Những người xung quanh là tín đồ bồi táng, sông băng bao quanh cửu tầng yêu lâu, còn không biết có bao nhiêu ngôi mộ băng như thế này.

Không ngại đào thi thể giáo chủ dưới băng này lên, xem trong đồ

bồi táng của hắn có thông tin gì không.

Lúc này Trần Mộc cũng gọi Chá Cô Tiếu xuống, lấy xẻng băng ra bắt đầu đào xuống mặt đất.

Lúc này trời đã về chiều, trong rừng sâu xa xa, truyền đến từng trận sói tru ai oán, xem ra vua sói cũng đã tập hợp bầy sói, đuổi theo đến nơi.

Những thi thể bị đóng băng trong vách băng xung quanh đều cúi đầu nhìn chằm chằm vào mặt băng sắp bị đào lên.

Giống như một đám người xem náo nhiệt đang vây quanh mấy người, lạnh lùng nhìn chằm chằm không nói một lời, điều này khiến người ta cảm thấy rất khó chịu. "Mẹ kiếp, khó chịu quá, hay là chúng ta tìm một tấm vải che hết vách băng này lại đi." Tề Thiết Chủy vừa đào vừa càu nhàu. "Ngươi lại không phải con gái lớn, còn sợ người ta nhìn à, ngươi cứ coi như mấy cái xác chết kia không tồn tại là được rồi." Lão Dương Nhân ở bên bất mãn nói.

Trần Mộc lúc này cũng cảm thấy hố băng này có chút tà tính, chưa từng thấy qua phương thức bồi táng thế này, mà mộ chủ lại không có quan tài.

Lại còn cuộn tròn như một con tôm hùm lớn bị đóng băng bên dưới, lát nữa sẽ đào ra thứ gì, thật khó nói.

Lúc này Hoa Linh cũng đã xuống, nhìn những thi thể băng, nhớ lại những gì thiết bổng lạt ma đã nói với cô về thi thể. "Luân Hồi Tông bảo lưu rất nhiều truyền thống tà giáo của Ma quốc, trong sử thi mà Anh Hùng Vương ca ngợi, Ma quốc là một quốc gia sùng bái vực sâu và động huyệt.

Những người bồi táng xung quanh, làm ra tư thế nhìn xuống vực sâu, có lẽ liên quan đến tín ngưỡng tôn giáo của họ, không cần phải

ngạc nhiên." Không lâu sau, mấy người đã đào lên một tấm nắp băng hình vuông, bên dưới không còn băng nữa.

Mấy người phát hiện, dưới lớp băng dính một tấm da cá, thi thể được bọc trong đó.

Trước khi phá băng, thứ nhìn thấy là một bóng đen, nhưng lúc này nhìn lại, thi thể đó vô cùng to lớn.

Toàn thân đều là màu trắng, không phải loại mọc lông trắng do thi biến, mà giống như toàn thân mọc lên một lớp chai sạn dày.

Có vài chỗ lớp chai sạn màu trắng bong ra, để lộ ánh sáng vàng óng bên trong, dường như toàn bộ bên trong đều là vàng.

Thi thể hai tay ôm gối, co quắp thành một khối.

Điều này có thể cũng liên quan đến giáo lý tà ác của Luân Hồi Tông, sau khi chết sẽ tiến hành chuyển sinh, vì vậy đặt người chết thành tư thế của thai nhi trong bụng mẹ. "Ừm, đây là Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y." Trần Mộc nhìn một lúc rồi nói.

Phương thức xử lý thi thể này vô cùng phức tạp, trước tiên phải đặt người chết theo một tư thế đặc định, cho vào quan tài đá, bên trong đổ đầy muối.

Để khoảng ba tháng, chờ đợi muối hoàn toàn ngấm vào các bộ phận cơ thể, thay thế toàn bộ nước trong thi thể.

Đợi đến khi ướp xong, liền bôi lên một lớp vật chất giống như xi măng.

Vật chất này được điều chế từ bột đàn hương, hương liệu, bùn đất và các loại dược phẩm.

Sau đó, vật chất này dần dần ngưng tụ cứng lại, tất cả các bộ phận lõm hoặc nhăn nheo trên thi thể, ví dụ như mắt, hai tai, bụng,

đều sẽ tự động phồng lên, hình thành tỷ lệ tự nhiên hài hòa.

Lại bôi lên bên ngoài một lớp sơn mài pha vàng, đây chính là kim thân.

Cuối cùng còn phải dùng muối bao bọc thêm một lớp nữa, chỉ có một số tông chủ, giáo chủ của các tôn giáo mới có tư cách được hưởng đãi ngộ như vậy.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân ở bên cạnh nghe mà ngây người, không ngờ việc mai táng lại có quá trình chế tác phức tạp như vậy.

Lão Dương Nhân muốn khiêng Tuyết Sơn Mộc Nãi Y này lên, nhưng vừa động tay đã phát hiện không thể di chuyển, bên dưới thi thể vẫn là lớp băng, đông thành một khối, cực kỳ chắc chắn.

Nhìn xuống dưới, dưới lớp băng dường như còn có rất nhiều thứ, cách một lớp băng nhìn không rõ lắm.

Thế là mấy người tiếp tục đào xuống.

Chương 454

Đến khi Lão Dương Nhân dùng xẻng băng đập xuống, không ngờ theo lớp băng bị xẻng đâm thủng, đột nhiên bốc lên một ngọn lửa màu xanh lam khổng lồ dài ngoằng.

Kèm theo tiếng rít chói tai có thể đâm thủng màng nhĩ, ngọn lửa từ nơi sâu nhất của hố băng vọt thẳng lên trời.

Toàn bộ kim thân thi thể bị một cột lửa màu xanh lam từ dưới băng bốc lên nuốt chửng, cột lửa như hỏa long phun ra ngọn lửa khổng lồ, bắn thẳng lên bầu trời bên ngoài hố băng.

Theo kinh thư của Luân Hồi Tông ghi lại, ngọn lửa màu xanh lam khác với các ngọn lửa khác, Luân Hồi Tông gọi nó là Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa này trong truyền thuyết là ngọn lửa dữ dội có thể thiêu cả linh hồn thành tro bụi.

Không ai ngờ được rằng, bên dưới Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y này lại ẩn giấu một cạm bẫy cổ xưa và độc ác như vậy.

May mà Trần Mộc mắt tinh tay nhanh, trong khoảnh khắc ngọn lửa phun lên, đã lập tức kéo mấy người lùi lại.

Mọi người đều co rúm vào một góc của hầm băng.

Mấy người chỉ cảm thấy lưỡi khô khốc, giống như toàn bộ nước trong cơ thể đang bốc hơi nhanh chóng.

May mà dưới sự che chắn của Hộ Thể Kim Quang của Trần Mộc, cũng không có vấn đề gì lớn.

Lúc này, mỗi một giây đều trôi qua thật chậm.

Tuy Hộ Thể Kim Quang của Trần Mộc có thể chặn được Vô Lượng Nghiệp Hỏa này, nhưng lượng không khí quả thực ngày càng ít đi.

Tiếng gào thét chói tai của Vô Lượng Nghiệp Hỏa phun lên, trong hầm băng chật hẹp, nghe càng thêm kinh tâm động phách.

Nhưng bây giờ không thể làm gì được, chỉ có thể mong ngọn lửa quỷ quái này mau chóng tan đi, nếu không có không khí trong lành vào, căn bản không ai có thể cầm cự được bao lâu.

Kim Thân Mộc Nãi Y trong hầm băng đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu thành một cục than đen.

Mọi người sau khi hoàn hồn, đều không còn tâm trí nào nhìn nó nữa, bỗng nghe thấy trên đầu có người la hét, nghe giọng là người dẫn đường Sơ Nhất.

Mấy người lúc này cũng không còn để ý đến cổ thi này nữa, vội vàng lên mặt băng.

Chỉ thấy lúc này Già La đang cấp cứu Sơ Nhất.

Đến gần xem, thì ra toàn bộ cánh tay của Sơ Nhất đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu rụi.

Có lẽ lúc đó hắn đang cúi người từ trên nhìn xuống.

Vì trời tối, có thể không phản ứng kịp.

Đến khi Già La ở bên cạnh kéo hắn ra, đã không kịp nữa, toàn bộ cánh tay đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa này nuốt chửng.

Lúc này Hoa Linh lập tức đến bên cạnh hắn, thi triển Song Toàn Thủ.

Nhưng cả cánh tay lại không thể cứu lại được.

Trần Mộc muốn để Sơ Nhất một mình quay về trước, nếu ở lại

đây, khó đảm bảo sẽ không xảy ra nguy hiểm gì nữa. "Huynh đệ, bây giờ e rằng muốn đi cũng không đi được nữa rồi." Sơ Nhất khó xử nói.

Mấy người bây giờ đang ở cửa núi Khách Lạp Mễ Nhĩ, nhìn thấy những con chim nước màu đen bay đi xa, xem ra thật sự có đợt rét sắp đến.

Trên núi tuyết, một núi có bốn mùa, thời tiết thay đổi quá nhanh, không ai có thể dự đoán được, một năm chỉ có những ngày tốc độ gió thấp, không có mưa tuyết mới có thể vào sông băng.

Tháng năm là thích hợp nhất, bây giờ là giữa tháng chín, theo lý mà nói cũng là thời gian tốt lành.

Nhưng thời tiết trên núi tuyết không thể dùng lẽ thường để suy đoán, thời tiết nói thay đổi là thay đổi, không đến hai tiếng đồng hồ, sẽ có tuyết lớn rơi xuống.

Nơi này tuy không đến mức tuyết lớn phong tỏa núi, nhưng địa hình sông băng Long Đỉnh vô cùng phức tạp.

Theo suy đoán, nơi này có thể vào thời xa xưa là một hồ nước khổng lồ giữa núi, vì vậy mới có tên là biển tai nạn.

Sau này trải qua vận động tạo núi của dãy Himalaya, khiến cho độ cao ở đây tăng lên, nhiệt độ giảm xuống, cả cái hồ biến thành sông băng lớn.

Thỉnh thoảng có lở tuyết, khiến sông băng ngày càng dày, địa hình bên trong cũng ngày càng phức tạp.

Vào mùa hè, một lớp băng rất dày sẽ tan chảy, độ dày của lớp băng sẽ giảm đi rất nhiều.

Vì vậy Tề Thiết Chủy mới giẫm vỡ một hố băng.

Vào mùa nhiệt độ thấp, tình huống này sẽ không xảy ra.

Mà bây giờ trong sông băng Long Đỉnh, rất nhiều khe nứt, hố sụt và hố băng dọc ngang chằng chịt đều đã lộ ra.

Lúc vào không có tuyết rơi còn dễ nói, nhưng một khi trong núi xuất hiện đợt rét, tuyết lớn phủ kín trời đất rơi xuống, không đến hai ba tiếng đồng hồ, sẽ bao phủ toàn bộ sông băng.

Phần băng mỏng manh vẫn chưa đông cứng hoàn toàn, nếu rơi xuống thì coi như xong.

Dù là người dẫn đường kinh nghiệm nhất cũng không dám dẫn đội mạo hiểm vào lúc này.

Huống hồ bầy sói cũng đã theo vào núi, lỡ như có chuyện gì xảy ra, chúng chắc chắn sẽ thừa nước đục thả câu.

Muốn quay về, phải đợi tuyết ngừng rơi, sông băng đông cứng hoàn toàn rồi mới có thể rời đi.

Sau khi mấy người bàn bạc xong, trời đã gần nửa đêm, tuyết bắt đầu rơi dày hơn, tiếng sói tru xa xa lúc ẩn lúc hiện trong gió tuyết.

Trần Mộc và Hoa Linh lại một lần nữa xuống hố băng, hy vọng tìm được chút manh mối, xác định vị trí của Cửu Tầng Yêu Tháp, tốt nhất là có thể đào nó ra trước khi trời tối ngày mai.

Mộ của Ma Quốc đều có một loại bọ cánh cứng trong suốt được Mật Tông gọi là Đạt Phổ, người đến gần đều sẽ bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu thành tro bụi.

Nhưng trong hầm băng đặt kim thân của giáo chủ Luân Hồi Tông này, việc đột nhiên xuất hiện cột lửa màu lam khổng lồ lại nằm ngoài dự đoán của Trần Mộc.

Qua kiểm tra, loại cột lửa này có thể là một loại cơ quan cổ xưa.

Luân Hồi Tông không biết cách sử dụng quỷ hỏa của Ma Quốc,

chỉ mô phỏng loại Vô Lượng Nghiệp Hỏa đó để tạo ra một cơ quan phun lửa nhân tạo.

Dưới kim thân là một không gian kín, bên trong chứa đầy bí dược.

Môi trường hoàn toàn khép kín qua năm tháng đã khiến bí dược và không khí tù đọng bên trong hỗn hợp lại, hình thành một loại vật chất khí đặc thù.

Một khi chạm vào xác ướp trên núi tuyết, lớp băng vỡ ra sẽ kích hoạt nó bốc cháy, chủ mộ thà để thi thể cháy thành tro chứ không muốn bị người ngoài quấy rầy.

Ở nơi sâu nhất của hầm băng, sau bức tường băng bị ngọn lửa làm tan chảy, có một hang băng còn lớn hơn.

Hai người phát hiện một gian mật thất bằng băng ở bên trong, xem ra là nơi dùng để đặt các vật bồi táng của giáo chủ.

Chính giữa đặt một tòa linh tháp ba tầng, tượng trưng cho trời, đất, và nhân gian.

Chương 455

Linh tháp cao khoảng một mét rưỡi, đều được làm bằng vàng, trên đó khảm đầy các loại trân châu, chúng bảo nghiêm sức, ánh sáng rực rỡ.

Tầng giữa của linh tháp có hơn mười hộp hộ thân giống như dát ô, cùng với các loại trân bảo như san hô đỏ trắng, vân thạch, mã não.

Tầng dưới cùng đại diện cho lòng đất, đều là những thứ như lương thực, trà, muối, quả khô, dược liệu.

Tầng trên có một bộ áo bào bằng sợi vàng, cùng với các tác phẩm điêu khắc rỗng.

Hai người nhận thấy những hình điêu khắc trên đỉnh linh tháp rất giống với bích họa mắt bạc trong miếu Luân Hồi ở di tích Cổ Cách.

Dùng dị thú để biểu thị tọa độ phương vị, ở giữa có một nữ tử lõa thể bán trong suốt, đó hẳn là Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Dựa vào vị trí đặt linh tháp bồi táng này, cùng với miêu tả trong cuốn cổ kinh kia, yêu tháp thờ phụng tà thần nằm ở phía tây của hố băng này, trong phạm vi không quá ba mươi mét.

Trên sông băng Long Đỉnh, ít nhất cũng có hàng trăm, thậm chí vài trăm mộ huyệt của các đời giáo chủ Luân Hồi Tông.

Nơi mấy người vừa phát hiện chỉ là một trong số đó, những mộ huyệt này đều được sắp xếp theo tinh đồ của Mật Tông, vây quanh bảo vệ Cửu Tầng Yêu Lâu do Ma Quốc để lại từ thời cổ đại.

Không cần tìm thêm nữa, có vật tham chiếu này, kết hợp với ghi chép trong kinh quyển, ngày mai nhất định có thể tìm thấy mục tiêu cuối cùng.

Trên vách của mật thất băng này khắc rất nhiều hình tượng ác quỷ, xem ra của cải trong linh tháp đều đã bị nguyền rủa.

Thấy không còn manh mối gì nữa, Trần Mộc thu lại tất cả vàng bạc châu báu, rồi cùng Hoa Linh lên trên sông băng.

Mọi người đến một gian băng thất để hạ trại.

Lúc này, Trần Mộc bảo mọi người đi nghỉ ngơi, để mình và Sơ Nhất gác đêm, đề phòng có nguy hiểm bất ngờ xảy ra.

Hai người nấp sau bức tường băng, vừa quan sát động tĩnh xung quanh, vừa uống rượu giữ ấm.

Dấu vết của bầy sói lúc nãy còn thấp thoáng, giờ đã hoàn toàn bị gió tuyết che lấp.

Sơ Nhất nói nếu bầy sói không tấn công đêm nay, có lẽ chúng đã rút vào rừng tránh tuyết rồi.

Trần Mộc thấy Sơ Nhất rất am hiểu tập tính của sói, lại nghe hắn nói từng là đội trưởng đội săn sói ở Khách Lạp Mễ Nhĩ, không khỏi có chút tò mò, liền lên tiếng hỏi.

Sơ Nhất kể lại chuyện cũ của mình, trước giải phóng, gia đình hắn đời đời làm việc cho tộc trưởng.

Khi hắn còn là một đứa trẻ, năm bảy tuổi, bầy sói một lần cắn chết mấy chục con cừu.

Hiện tượng này rất bất thường, tộc trưởng cho rằng có người đắc tội với sơn thần, liền lột da sống ông nội hắn, còn định bắt Sơ Nhất đi tế thần.

Sau đó cả nhà hắn trốn đến Khách Lạp Mễ Nhĩ cách đó ngàn dặm định cư, trên đường đi cha hắn cũng bị đội kỵ binh đuổi theo giết chết...

Sơ Nhất cứ nói một đoạn lại im lặng hồi lâu, rõ ràng những chuyện quá khứ bi thảm đó không dễ đối mặt.

Trần Mộc thấy hắn không muốn nói, cũng không hỏi thêm nữa.

Lúc này đêm đã rất khuya, tuyết đọng trên mặt đất dần dày lên.

Đúng lúc này, Trần Mộc phát hiện một khối tuyết đọng ở xa xa khẽ nhô lên, rồi sau đó, đống tuyết bắt đầu chuyển động.

Trần Mộc còn tưởng là sói hoang đến tấn công lén, nhưng rất nhanh đã phát hiện không phải vậy.

Chỉ thấy thi thể bị thiêu cháy đen dưới hố băng kia vậy mà từ trong đống tuyết từ từ bò ra.

Ánh đuốc yếu ớt chiếu lên khuôn mặt không da, cháy đen như than của nó.

Chỉ có hai hàm răng trắng ởn là nổi bật nhất.

Sơ Nhất lúc này cũng kinh ngạc rút súng săn ra, định bắn vào cổ thi kia.

Trần Mộc xua tay ngăn hắn lại.

Nổ súng trong núi tuyết lớn này khó tránh khỏi gây ra lở tuyết.

Trên người Trần Mộc sáng lên một tầng kim quang hộ thể, lao vút về phía cổ thi.

Cổ thi còn chưa kịp phản ứng đã bị Trần Mộc bóp cổ nhấc lên không trung.

Trần Mộc nhìn kỹ cổ thi, phát hiện trên người nó vậy mà lại bốc lên từng luồng hắc khí. "Quỷ Động chi lực!" Trần Mộc nhận ra ngay đây là Quỷ Động chi lực.

Xem ra thượng cổ xà thần đã chú ý đến bọn họ.

Trần Mộc dùng sức trong tay, bẻ gãy cổ của cổ thi.

Nhưng cổ thi dường như không có phản ứng gì, hai tay vẫn không ngừng quơ loạn về phía trước.

Trần Mộc tiện tay ném cổ thi lên không trung, phóng ra một đạo lôi điện, đánh cho cổ thi tan thành bột mịn.

Đúng lúc này, Trần Mộc nhạy bén cảm nhận được có thứ gì đó đang tiếp cận mình.

Chỉ thấy trên con đường độc đạo dẫn đến doanh địa, có hơn mười con sói khổng lồ đã lao về phía hai người.

Chúng quả nhiên lợi dụng tuyết lớn để đến tấn công lén.

Bầy sói lặng lẽ tiếp cận trên thảo nguyên tuyết, có lẽ định đợi đến dưới tường băng mới bất ngờ tấn công.

Không ngờ cách đó còn hơn mười mét đã bị Trần Mộc phát hiện.

Chá Cô Tiếu và những người khác đang ngủ bên trong nghe thấy tiếng động vừa rồi cũng đều chạy ra.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân xông lên, lập tức đánh chết hơn mười con sói.

Mấy con sói còn lại thấy tình hình không ổn, quay đầu định bỏ chạy.

Nhưng làm sao có thể nhanh hơn Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân được.

Ngay lập tức chúng bị hạ gục từng con một, xác sói nằm ngổn ngang trước tường băng, trên nền tuyết trắng xóa điểm xuyết những vệt máu.

Lúc này sông băng lại bị bóng tối bao phủ, chỉ còn nghe thấy tiếng gió rít gào thê lương.

Cung điện Phượng Hoàng nằm trên sông băng Long Đỉnh này, gió đều tụ tập ở bên dưới, những khe hở giữa các ngọn núi tuyết đều là những lối thông gió hút gió lốc vào.

Càng lên cao, sức gió sẽ càng nhỏ, đến đỉnh núi tuyết thì cơ bản không còn gió, có thể ví von sông băng này như một cái giếng gió hình phễu miệng hẹp đáy rộng.

Thêm vào đó tuyết rơi lả tả, tầm nhìn xung quanh rất kém.

Chương 456

Lúc này Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cũng đã đến bên cạnh Trần Mộc.

Một trận chém giết vừa rồi khiến hai người thở hổn hển.

Xem ra cao nguyên này vẫn ảnh hưởng rất lớn đến hai người. "Gia chủ, lần này chúng ta đã dằn mặt bầy sói, chắc chúng cũng không dám đến nữa, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc yên ổn rồi.

Tôi về ngủ tiếp đây, có chuyện gì các người lại gọi tôi.

Vừa nãy đang mơ cưới vợ, mới cưới được nửa chừng thì bị các người làm ồn tỉnh giấc, phải về ngủ tiếp để còn mơ phần sau chứ~" Lão Dương Nhân thở hổn hển nói. "Tuyệt đối đừng khinh địch, vừa rồi xác ướp trên sông băng kia bị Quỷ Động chi lực bao phủ còn sống lại được, ai biết trên người lũ sói này còn có biến hóa gì nữa." "Trần Mộc huynh đệ nói đúng, lũ sói này vô cùng quỷ quyệt, phải đề phòng chúng thu hút sự chú ý của chúng ta ở đây, trong khi có những con khác vòng ra sau lưng." Sơ Nhất đồng tình nói, tuy hắn không biết Quỷ Động chi lực hay nguyền rủa là gì, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Lời của Sơ Nhất vừa dứt, Trần Mộc đã nhạy bén cảm nhận được điều bất thường.

Những con sói vừa bị giết chết lúc này vậy mà lại từng con một loạng choạng đứng dậy.

Hai mắt chúng phát ra ánh sáng đen quỷ dị, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lại lao tới.

Lúc này, Quỷ Động chi lực trên người lũ sói dường như còn nặng

hơn cả trên người cổ thi lúc nãy.

Con sói đi đầu vung một trảo, Lão Dương Nhân không chút phòng bị liền bị hất văng xa mười mấy mét, trên ngực bị rạch một vết lớn, máu tươi không ngừng chảy, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Trần Mộc thầm kêu không ổn, lập tức kéo Chá Cô Tiếu ra, mới giúp ông may mắn thoát nạn.

Chá Cô Tiếu lúc này cũng đã phản ứng lại, trên người sáng lên kim quang hộ thể, định xông lên chém giết.

Hoa Linh và Già La trong lều cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, liền bước ra.

Đúng lúc này, Kinh Hồn Linh trên người mấy người đột nhiên vang lên dồn dập.

Xem ra Quỷ Động chi lực muốn nuốt chửng tất cả bọn họ.

Trần Mộc bảo Hoa Linh mau đi cứu Lão Dương Nhân, một mình mình xông vào giữa bầy sói.

Bầy sói thấy Trần Mộc xông tới, lắc lư đầu lao về phía hắn.

Lúc này trong tuyết lớn sấm sét nổi lên bốn phía, bầy sói bị Quỷ Động chi lực phụ thân còn chưa kịp đến gần Trần Mộc đã bị lôi điện xé thành từng mảnh vụn.

Sau khi tiêu diệt bầy sói, Trần Mộc lập tức quay về bên mọi người.

Dưới thuật Song Toàn Thủ của Hoa Linh, vết thương trên ngực Lão Dương Nhân đang lành lại với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Để đề phòng sói vương tấn công từ phía sau, Trần Mộc lại dẫn Sơ Nhất ra phía sau xem xét.

Trên mặt đất đen kịt, chỉ có những bông tuyết bay lượn đầy trời, Trần Mộc nhìn hồi lâu cũng không phát hiện ra gì.

Trên trời mây đen dày đặc, không có chút ánh sáng nào, tầm nhìn thực sự quá thấp, xung quanh đều là một mảng bóng tối mờ mịt.

Lúc này Sơ Nhất kéo kéo tay áo Trần Mộc, từ từ chỉ tay xuống sườn dốc.

Trần Mộc thuận theo tay hắn ngưng thần quan sát, chỉ thấy trong màn đêm tuyết rơi, có mấy đốm sáng xanh lục nhỏ đang khẽ lập lòe.

Do tuyết rơi rất lớn, nếu không phải Sơ Nhất chỉ điểm, gần như không thể thấy được.

Hai người liền chạy về phía ánh sáng xanh đó.

Đến nơi, lại phát hiện trên tuyết có bảy tám con sói khổng lồ nằm la liệt, cổ chúng đều bị răng dao sắc bén cắt đứt, máu tươi rỉ ra.

Có mấy con còn chưa tắt thở, dùng ánh mắt độc địa nhìn chằm chằm hai người, nhưng vì mất máu quá nhiều nên đã không thể cử động được nữa.

Tử thần sẽ giáng xuống chúng bất cứ lúc nào, những con mắt sói màu xanh biếc mà hai người thấy trên sườn dốc băng chính là của chúng.

Sơ Nhất ngồi xổm xuống xem xét vết thương trên cổ sói: "Là do con sói vương lông trắng kia làm, đêm nay chúng sẽ không đến nữa đâu." Trần Mộc gật đầu, thi triển Kim Quang Chú xé nát mấy con sói này thành mảnh vụn, đề phòng chúng lại bị Quỷ Động chi lực chiếm hữu.

Hai người quay về kể lại tình hình cho mọi người, ai nấy đều cảm thấy khó hiểu.

Rõ ràng ban đầu họ đoán rất chính xác, bầy sói định tấn công từ phía sau.

Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì mà sói vương lại cắn chết nhiều đồng loại như vậy, sau đó lặng lẽ rút lui.

Ngay cả Sơ Nhất, người rất am hiểu tập tính của sói, cũng không hiểu tại sao.

Tề Thiết Chủy dậm dậm chân lên sườn dốc băng, nói với mọi người: "Dưới sông băng này chín phần chín là Cửu Tầng Yêu Tháp mà chúng ta đang tìm.

Theo phong tục của Ma Quốc, chỉ có quốc chủ và tà thần, sau khi chết mới được vào tháp chôn cất.

Những người có địa vị cao như giáo chủ Luân Hồi Tông cũng không đủ tư cách, chỉ có thể chôn cất trong các hang băng xung quanh thánh địa." Hoa Linh ở bên cạnh cũng phụ họa, trong bài trường ca kể chuyện "Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Hùng Sư Đại Vương", sói trắng là yêu nô của Ma Quốc.

Chế Địch Bảo Châu Đại Vương từng dẫn quân đội, nhiều lần ác chiến với bầy sói do sói vương lãnh đạo.

Tuy Ma Quốc đã diệt vong từ rất lâu, nhưng khế ước cổ xưa giữa quốc quân và bầy sói có lẽ vẫn chưa mất hiệu lực, bầy sói vẫn mang trên mình lời nguyền cổ xưa.

Có lẽ sói vương phát hiện nơi này là yêu tháp thờ phụng tà thần, nên đành phải từ bỏ kế hoạch ban đầu, và cắn chết mấy con sói để tế lễ.

Điều này có vài phần tương tự với truyền thuyết cổ xưa của người da đỏ châu Mỹ về bầy sói, không lẽ ở Khách Lạp Mễ Nhĩ trên núi Côn Luân cũng tồn tại chuyện này?

Nghe hai người nói vậy, Trần Mộc cũng nhớ lại trong tự viện Ô Đại Phượng Hoàng ở Côn Luân, trong mộ thất của Quỷ Mẫu, từng có một tấm da sói khổng lồ, cùng với bức bích họa miêu tả việc điều khiển sói nô.

Nếu đêm nay bầy sói không đến quấy nhiễu nữa, mọi người có thể yên tâm nghỉ ngơi.

Ngày mai còn phải khai quật Băng Xuyên Thủy Tinh Thi quan trọng nhất, thế là mọi người liền trở về doanh địa nghỉ ngơi.

Trước khi nghỉ, Trần Mộc đã xác nhận lại nhiều lần rằng lời nguyền Quỷ Động trên người mọi người không tái phát, lúc này mới yên tâm.

Trong đêm gió tuyết mịt mù này đã xảy ra quá nhiều chuyện khó có thể tưởng tượng.

Tuy nhiên, nửa đêm mới vừa qua, còn rất lâu nữa mới đến lúc trời sáng, khó có thể dự đoán khi nào gió tuyết sẽ ngừng.

Xem ra đêm nay đừng hòng ngủ yên.

Mọi người chặn cửa hang băng, trở về lều sưởi ấm.

Vật lộn cả nửa đêm, tuy mệt mỏi nhưng ai cũng không ngủ được.

Sơ Nhất vẫn còn thắc mắc tại sao lũ sói kia chết rồi mà còn có thể sống lại.

Hắn cũng không biết chuyện về Quỷ Động chi lực.

Chương 457

Đột nhiên Sơ Nhất vỗ đùi một cái.

Các Lạt ma ở Tây Tạng khi luận thiền thường làm động tác này, biểu thị sự đột nhiên tỉnh ngộ, hoặc để khắc sâu ký ức gì đó.

Sơ Nhất thời trẻ thường theo Lạt ma lên núi hái thuốc, cũng nhiễm thói quen này, rõ ràng là lúc này hắn đã nghĩ ra điều gì đó. "Nhất định là bị Tuyết Di Lặc bám vào rồi.

Hai năm trước còn có đội khảo cổ từ nơi khác đến gặp phải chuyện này ở Ma Kiệt Nhai trên núi Côn Luân, nhưng ở vùng Khách Lạp Mễ Nhĩ này thì chưa từng có tiền lệ.

Tuyết Di Lặc ở núi Côn Luân còn đáng sợ hơn cả ác quỷ, thi thể sẽ ngày càng phình to ra." Sơ Nhất đang định kể lại chuyện Tuyết Di Lặc từng gây họa cho người và gia súc ở núi Côn Luân thì đột nhiên im bặt.

Trong khoảnh khắc đó, vẻ mặt hắn dường như cũng cứng đờ.

Chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm lên phía trên lều, như thể có thứ gì đó đáng sợ ở đó.

Trần Mộc và mấy người khác lập tức nhìn theo ánh mắt của Sơ Nhất.

Chỉ thấy tấm bạt của lều bị hai dấu vuốt khổng lồ từ bên ngoài ấn vào, ở giữa còn có một khuôn mặt sói khổng lồ đè lên, đều lớn hơn tỷ lệ của sói bình thường gấp năm lần.

Dường như có thứ gì đó đang cố gắng từ bên ngoài dùng sức xé rách tấm bạt để chui vào lều, hai bàn tay to đó thực sự lớn đến đáng sợ, chiếc lều bị đè kêu răng rắc, sắp sập đến nơi rồi.

Mắt thấy chiếc lều sắp bị con sói khổng lồ bên ngoài xé toạc.

Xem ra đây chính là Tuyết Di Lặc mà Sơ Nhất nói.

Chẳng qua chỉ là sinh vật bị lời nguyền Quỷ Động ám mà thôi.

Để tránh lều bị xé rách, Trần Mộc gọi Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân lập tức ra ngoài.

Lối vào lều bị vô số con sói khổng lồ chặn lại, Lão Dương Nhân dùng sức đẩy một cái, vậy mà lại không đẩy ra được.

Trần Mộc lúc này cũng không còn kìm nén thực lực.

Trong núi tuyết này, ngoài Trần Mộc ra, mấy người còn lại đều bị lời nguyền Quỷ Động này áp chế không nhẹ.

Thực lực e rằng chưa đến một phần mười so với bình thường.

Trần Mộc bảo Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu lùi lại, lôi điện trong tay bắn ra, trực tiếp đánh tan chướng ngại vật ở cửa lều.

Ra đến bên ngoài, tuyết dường như càng rơi càng lớn.

Chỉ thấy hơn mười con sói khổng lồ bị lực xung kích vừa rồi hất văng xa mấy chục mét.

Thấy Trần Mộc trong lều đã ra, chúng liền gào lên quái dị rồi lại xông tới.

Phía sau hơn mười con sói khổng lồ này, là sói vương lúc này đã bị Quỷ Động chi lực chiếm hữu.

Sói vương lúc này đã to như một ngọn núi nhỏ.

Mắt nó lộ ra không còn là ánh sáng xanh lục, mà là ánh sáng đen kịt.

Trên người bầy sói tỏa ra hắc khí lúc có lúc không, vô cùng nổi bật giữa thảo nguyên tuyết trắng xóa.

Trần Mộc không cho bầy sói có thời gian xông tới, trực tiếp lao về phía chúng.

Một vệt sáng vàng kim loé lên tức thì.

Chỉ thấy mười mấy con sói còn chưa kịp phản ứng đã bị vệt sáng vàng này đâm thành mảnh vụn, tan thành tro bụi.

Thực lực chênh lệch thực sự quá lớn, căn bản không chịu nổi một đòn.

Sói vương dường như vẫn còn giữ được một chút lý trí.

Sau khi va chạm với Trần Mộc một lần, nó dường như biết mình không phải là đối thủ.

Thân thể to như ngọn núi nhỏ liền quay đầu bỏ chạy.

Trần Mộc còn chưa kịp đuổi theo, chỉ thấy con sói vương to như ngọn núi kia chạy ra chưa đến mười mấy mét, thân hình đột nhiên chìm xuống, liền biến mất trên thảo nguyên tuyết.

Lúc này mọi người trong lều cũng đã theo ra.

Mọi người liền đến nơi con sói vương rơi xuống.

Tuyết đọng trên sông băng qua một đêm đã ngập đến bắp chân.

Phát hiện nơi sói vương rơi xuống có một hang băng rất sâu, dường như đây chính là nơi thông đến Cửu Tầng Yêu Tháp bên dưới sườn dốc băng.

Trên sông băng cổ xưa này, không biết còn có bao nhiêu hang băng như vậy.

Kết cấu bên dưới phức tạp đến mức khó có thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Mọi người vật lộn cả một đêm, trời đã sáng rõ, nhưng tuyết lớn

vẫn không ngừng rơi.

Thảo nguyên tuyết mênh mông, bề mặt đều bị tuyết lớn che phủ, nhưng trước khi mặt băng hoàn toàn đông cứng, đi xa là rất nguy hiểm.

Gần đó chỉ có mấy đồi tuyết nhấp nhô, căn bản không có nơi nào để ẩn nấp.

Trần Mộc liền bảo mấy người đào Cửu Tầng Yêu Tháp, ít nhất là đào tầng trên cùng trước, tất cả vào đó để tránh trận bão tuyết này.

Ở đó đốt lửa lên, như vậy luồng khí sẽ bay lên, chặn tuyết ở lối vào, đủ để tránh lối vào bị tuyết phủ kín trước khi tuyết ngừng.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân liền trực tiếp bắt tay vào đào.

Lấy xẻng sắt ra, bắt đầu đào trên mặt đất vừa rồi.

Đào một lớp tuyết dày, lộ ra lớp băng màu xanh lam sẫm bên dưới.

Đúng lúc này, Sơ Nhất kể một chuyện mà hắn nghe được vài năm trước.

Tuy cũng xảy ra ở vùng núi sâu của Côn Luân, nhưng cách Khách Lạp Mễ Nhĩ rất xa.

Trong dân gian Tây Tạng lưu truyền một truyền thuyết kinh hoàng cổ xưa, trên núi tuyết, mỗi khi đêm đen buông xuống, sẽ có một loại yêu quái sống dưới băng đến bắt những thi thể vừa mới chết.

Chúng sẽ chui vào quần áo của thi thể, lớp da bên ngoài của thi thể sẽ biến thành màu trắng, bên ngoài như được bao bọc bởi một lớp da thịt màu trắng.

Khi lớp da thịt bên ngoài này không ngừng hấp thụ, bề mặt sẽ ngày càng phình to ra, lớn nhất có thể to bằng hai người cộng lại.

Sau đó sẽ dần dần teo lại theo sự tiêu hao, trong quá trình này, nó

sẽ tiếp tục tấn công người và gia súc sống.

Chương 458

Nếu trong vòng hai ba ngày không ăn được sinh vật sống, nó sẽ từ từ khô héo teo lại, tan rã, chui vào sông băng dưới lòng đất để ẩn nấp, cho đến khi tìm được xác chết mới.

Thứ này thích chui vào các rãnh tuyết và hố băng, chỉ xuất hiện vào đêm khuya, hơn bảy trăm năm trước, từng một thời gây ra đại họa.

Trong kinh quyển của tự viện có một bộ 《Chí Tôn Tông Khách Ba Đại Sư Truyện》, có ghi chép rất chi tiết về việc này. "Vậy theo lời ngươi nói, Tuyết Di Lặc không phải là một thứ, mà là một bầy?

Rất nhiều con tụ tập lại với nhau?" Trần Mộc nghi hoặc nói.

Sơ Nhất gật đầu, nói đúng vậy.

Nhiều nhất một thi thể có thể có hơn mười con bám vào, chỉ khi chúng hấp thụ hết máu thịt trong thi thể, trở nên béo mập, giống như từng khối từng khối thịt mỡ, từng lớp dính vào người chết, nhìn từ xa giống như người tuyết rất béo, người dân địa phương mới gọi nó là Tuyết Di Lặc.

Thời Tuyết Di Lặc hoành hành đã là chuyện của rất nhiều năm về trước, vì đã quá lâu nên mọi người dần dần quên đi những chuyện này.

Cho đến hai năm trước có một chuyện ầm ĩ, chết không ít người.

Đó là do một số người của đội địa chất, đến một nơi trên đường tuyết tuyến ở núi Côn Luân làm việc, kết quả đào từ trong tuyết ra mấy chục người tuyết to béo trắng hếu.

Còn chưa đợi người của đội địa chất làm rõ tình hình, đã bị những

hình người màu trắng đó xông vào hố tuyết, cả đội mười người, chỉ có hai người sống sót chạy về.

Khu vực mà các thành viên đội địa chất gặp nạn, không lâu trước đó vừa xảy ra lở tuyết.

Có một đội leo núi đa quốc gia đã mất liên lạc với thế giới bên ngoài ở đó.

Vị tăng nhân lớn tuổi trong chùa nói, những người tuyết béo mà đội địa chất gặp phải, có thể chính là thi thể của các thành viên đội leo núi bị Tuyết Di Lặc bám vào.

Vừa hay cấp trên muốn cử người đi tìm đội leo núi mất tích kia, cùng với thi thể của các thành viên đội địa chất.

Thế là các mục dân và Lạt ma gần đó, cộng thêm quân đội, tổng cộng đi hơn trăm người, tìm kiếm trong núi tuyết ròng rã năm ngày, nhưng không có kết quả.

Điểm yếu duy nhất của Tuyết Di Lặc là chỉ có thể ra ngoài vào ban đêm, ban ngày dù có mưa tuyết cũng không dám hiện thân.

Ngoài ra, trong 《Chí Tôn Tông Khách Ba Đại Sư Truyện》 có đề cập, thứ này còn đặc biệt sợ muối. "Ồ?

Thứ này lại sợ muối à?" Lão Dương Nhân ở bên cạnh vui mừng nói.

Trong mấy người thì ông là người ăn mặn nhất.

Biết phải đến nơi núi sâu tuyết dày này, trước khi đi cũng đã mang theo rất nhiều muối.

Chỉ thấy ông lấy ra một túi muối nhỏ, sau đó nhét đầy hai túi của mình, còn phát cho những người khác một ít. "Môi trường ở đây rất bất lợi cho chúng ta, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút." Tề Thiết

Chủy lúc này cũng kéo chặt chiếc áo khoác lông trên người, nói.

Sông băng bị tuyết lớn bao phủ, khắp nơi đều là khe băng cạm bẫy, vô cùng nguy hiểm.

Trước mắt dường như chỉ có thể đào mở yêu tháp dưới lớp băng này trước, xem môi trường bên trong thế nào, có lẽ có thể dùng làm công sự dựa vào.

Lúc này lớp băng đã bị Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đào lên.

Sâu xuống năm sáu mét, liền đào ra những khúc gỗ lớn giống như loại bách tròn Kỳ Liên, giống hệt như đã thấy trong núi lửa.

Là cấu trúc kết hợp từ gỗ vuông, gỗ tròn, và đất nện, ở đây thi công, công việc thổ mộc ngược lại còn phiền phức hơn cả việc đào băng cứng.

Nhưng may mắn là công cụ đầy đủ, chưa đến nửa giờ đã đào mở được tầng thứ nhất của yêu tháp.

Để đề phòng dưới lớp băng này cũng có Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Đạt Phổ Quỷ Trùng, mọi người đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng bất ngờ là, tầng thứ nhất của yêu tháp không có gì cả.

Vào bên trong xem, giống như một căn phòng thấp được xây bằng gỗ và đất, chủ yếu là gỗ màu đen, đất nện màu xám trắng, tông màu vô cùng u ám.

Trong tầng này, chỉ có một cái mâm băng khổng lồ đặt trên mặt đất.

Mâm băng trong suốt, là một lớp rất mỏng, trên bề mặt khắc một thần tượng, xem ra muốn đào xuống nữa, phải đập vỡ cái mâm băng này mới được.

Trần Mộc nhìn thần tượng, là một hình tượng võ tướng thân

người đầu sói, mình mặc chiến giáp.

Đầu sói màu trắng, áo giáp màu bạc, hình tượng này dường như đã thấy ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Để có thể nhanh chóng xuống tầng dưới, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đã bắt đầu gõ vào cái mâm băng đó.

Nhưng sau khi nghe thấy âm thanh, liền cảm thấy không ổn lắm.

Dùng tay sờ mới phát hiện đây không phải là băng, mà là một khối thủy tinh hình tròn lớn.

Trần Mộc đứng bên cạnh nhìn hai người làm việc, nhìn một lúc, hắn cuối cùng cũng nhớ ra đã thấy hình điêu khắc đó ở đâu.

Bảo Tề Thiết Chủy lấy ra cuốn kinh thư của Luân Hồi Tông, trên đó viết rằng bên trong có lời nguyền của Huy Quốc Bạch Lang Yêu Nô, một khi đập vỡ, lời nguyền sẽ thoát ra.

Suy nghĩ một chút, Trần Mộc cảm thấy không ổn.

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, có giải thích về bố cục của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Ở trong núi lửa cũng đã thấy qua, tầng này không thể có cơ quan gì.

Cái mâm tròn bằng thủy tinh núi băng này, hẳn là một loại trang trí mộ tháp gọi là linh cái, mỗi tầng nối với nhau đều có.

Nhưng lúc này gọi dừng lại cũng đã muộn, cái mâm thủy tinh khắc hình yêu nô đầu sói, đã bị mấy cú gõ vừa rồi làm nứt ra, chỉ cần chạm nhẹ một cái nữa là sẽ vỡ tan.

Chỉ trong một thoáng, vết nứt của mâm linh thủy tinh đã lan rộng đến cực hạn.

Dù chỉ đi lại nhẹ nhàng trên đỉnh yêu lâu, cũng sẽ khiến nó vỡ vụn.

Vừa rồi Trần Mộc nói trong mâm thủy tinh này có một lời nguyền cổ xưa, điều này khiến tim mọi người đều treo lên.

Nhưng lại phải cố gắng hết sức kiềm chế, không dám để nó đập quá nhanh, nói không chừng tiếng tim đập hơi lớn cũng có thể làm vỡ khối thủy tinh này.

So với những cơ quan hiểm độc, lời nguyền vô hình càng khiến người ta không thể chống đỡ.

Trần Mộc lúc này bước đến gần, nhẹ nhàng gõ vỡ mâm linh thủy tinh thành vô số mảnh.

Sau khi mâm thủy tinh núi băng hình tròn vỡ vụn, quả nhiên không có chuyện gì xảy ra. "Mộc gia, xem ra cái mâm thủy tinh này là giả, cái mâm thủy tinh thực sự có lời nguyền nằm ở nơi sâu nhất.

Chương 459

Tòa yêu tháp thờ phụng Thủy Tinh Thi tà thần này, trong bài trường ca kể chuyện của Chế Địch Bảo Châu Đại Vương cũng có đề cập, yêu nô sói trắng vương màu bạc, tên là Thủy Tinh Tự Tại Sơn, nó được phụng thờ bên cạnh tà thần dưới đáy tháp, một khi có người tiếp cận, đại quân yêu lang sẽ từ trên trời giáng xuống, nuốt chửng kẻ xâm nhập." Tề Thiết Chủy nói.

Lang thần Thủy Tinh Tự Tại Sơn, là yêu nô của Ma Quốc.

Điều này trong hệ thống thần thoại sớm nhất của Tây Tạng cũng có truyền thuyết liên quan.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn khi còn sống cũng là một con sói khổng lồ màu trắng, là tổ tiên của tất cả các loài sói dữ ở núi Côn Luân.

Nhưng danh hiệu này là sau khi chết mới có được, truyền thuyết kể rằng sau khi bị Liên Hoa Sinh Đại Sư giết chết, thi thể của nó đã hóa thành một khối thủy tinh núi băng khổng lồ.

Vì vậy mới được gọi là Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Trong khối Thủy Tinh Tự Tại Sơn do thi thể của yêu nô sói trắng hóa thành này, chôn giấu lời nguyền độc ác của vong hồn yêu nô.

Bất kỳ ai có ý đồ tiếp cận, đều sẽ chết không có chỗ chôn.

Ma Quốc là dân tộc sùng bái vực sâu và động huyệt, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, biểu tượng của tà thần, chắc chắn nằm ở tầng thấp nhất của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Khi đào đến nơi sâu nhất, nhất định phải cẩn thận, đừng làm hỏng Thủy Tinh Tự Tại Sơn mà rước họa vào thân.

Vùng sông băng Long Đỉnh này, trước đây từng là một hồ nước

khổng lồ.

Mà vị trí của yêu tháp, theo phán đoán của Trần Mộc, có thể chính xác nằm trên hòn đảo giữa hồ.

Xung quanh yêu tháp là đất đông lạnh hoặc nham thạch, lớp ngoài cùng chính là sông băng dày.

Tầng đáy của nó thậm chí có thể liên kết với nơi ẩn náu của thượng cổ xà thần, càng đào xuống sâu càng nguy hiểm.

Trần Mộc cảm nhận được Quỷ Động chi lực ở đây ngày càng nồng đậm, cũng biết rằng sắp được diện kiến chân thân của thượng cổ xà thần trong truyền thuyết.

Mọi người chuẩn bị xong xuôi, liền tiếp tục đào xuống phía dưới.

Sau khi đào đến tầng thứ hai, nơi này không có tử thi bồi táng, chỉ có một đống đầu trâu được xếp ngay ngắn như những đống đá Mani.

Trên đầu trâu chỉ còn lại xương sọ trắng hếu và sừng trâu, đây hẳn là một loại đầu trâu trắng.

Vì bò Tây Tạng có tác dụng rất lớn trên cao nguyên, toàn thân đều là bảo vật.

Ở xứ Tạng cổ, bất kể là bộ tộc nào, chỉ riêng điểm này là tương đối thống nhất.

Trong ngôi mộ băng được phát hiện sớm nhất, linh tháp bồi táng của giáo chủ Luân Hồi Tông xa hoa vô song, giàu có ngang ngửa một quốc gia.

Vậy mà trong yêu tháp chín tầng quan trọng nhất này lại chẳng có gì, không khỏi khiến mấy người có chút thất vọng.

Lúc này, cả nhóm đều cảm thấy mệt mỏi, bèn quay trở lại tầng cao nhất của yêu lâu, nhóm lửa sưởi ấm ăn cơm, sau đó tranh thủ thời

gian ngủ nghỉ.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Trần Mộc gọi mọi người dậy.

Phải đào đến nơi sâu nhất trước khi trời tối, nếu tốc độ đủ nhanh, cả nhóm có thể rời khỏi sông băng Long Đỉnh trước khi đợt rét ập đến.

Thượng Cổ Xà Thần có lẽ cũng ở bên dưới yêu tháp này.

Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu sau khi nghỉ ngơi, đào bới cực nhanh.

Xem ra chưa đầy hai giờ nữa là có thể đào tới tầng cuối cùng bên dưới.

Tầng thứ ba treo đầy những lá cờ ma không chữ với hoa văn tinh hỏa.

Hoa văn chia thành năm màu: đỏ, lam, trắng, lục, đen.

Trong đó cờ ma màu đen nhiều nhất, màu lam ít nhất.

Theo ghi chép của Luân Hồi Tông về Ma Quốc sau này, những màu sắc này mang những ý nghĩa tượng trưng khác nhau.

Màu đỏ đại biểu cho máu tươi, màu lam là trời, màu trắng là núi non, màu lục là nguồn nước, còn màu đen đại biểu cho vực sâu.

Từ sự khác biệt về màu sắc của những lá cờ ma này, cũng có thể thấy tín ngưỡng của Ma Quốc khác với các tôn giáo khác.

Trong thế giới quan, vũ trụ quan của họ, màu đen càng nhiều, động huyệt càng sâu, sức mạnh cũng càng lớn.

Trần Mộc bảo mọi người giật hết những lá cờ ma trông hoa cả mắt này xuống, giữ lại làm mồi nhóm lửa.

Tiếp đó liền nhẹ nhàng nhảy xuống tầng thứ tư của yêu tháp.

Tầng yêu tháp này chất đống vô số đá cuội khắc các loại phù hiệu khác nhau, có thể chính là kinh thạch trong truyền thuyết.

Đối với người làm khảo cổ có lẽ có giá trị, nhưng trong mắt mấy người họ chỉ là một đống đá vụn.

Xem hết tầng này đến tầng khác, dường như ngoài khối băng sơn thủy tinh thạch làm nắp linh cữu ra, không còn bất cứ thứ gì có giá trị.

Vốn tưởng sẽ có manh mối gì đó về thần điện mắt cầu của Ma Quốc, hay những ghi chép trên bích họa.

Nhưng khi tận mắt chứng kiến, chẳng có manh mối nào cả, không khỏi dần dần nảy sinh cảm giác thất vọng.

Cứ thế đào từng tầng một, mãi đến tầng thứ tám mới phát hiện nơi này hoàn toàn khác biệt so với các tầng trên.

Giữa tầng này cũng có một nắp linh cữu bằng thủy tinh.

Lúc vừa mở nắp, vẫn chưa phát hiện có gì bất thường.

Đợi đến khi Trần Mộc vừa xuống đã cảm thấy không ổn, xung quanh có rất nhiều bóng người.

Mọi người lập tức cảnh giác.

Chỉ thấy có mười chín cỗ thi thể cổ của nam giới cao lớn, đều giữ tư thế ngồi, xếp thành một vòng tròn.

Do yêu tháp này luôn bị sông băng cổ phong bế, những thi thể này trông không khác gì người sống.

Chỉ là khuôn mặt đen một cách khác thường, trang phục càng kỳ lạ, rất giống với những tượng đồng được bài trí trong thiên cung của Hiến Vương Mộ. "Có thể là những tế ti hộ pháp đã tự nguyện tuẫn táng sau khi vận chuyển Thủy Tinh Thi vào, cẩn thận tầng này có mai phục." Tề Thiết Chủy cảnh giác nói.

Càng đi xuống, lời nguyền trên người Chá Cô Tiếu và những người khác càng sâu, cơ thể cũng càng ngày càng suy yếu.

Ở đây ngoài Trần Mộc và Tề Thiết Chủy, mấy người còn lại lúc này đã có chút không cử động nổi.

Trần Mộc bảo mọi người trốn ở nơi xa những thi thể này, tự mình tiến lên xem xét.

Trần Mộc không dám sơ suất, nói không chừng trong những thi thể hộ pháp chết trong yêu tháp này đều giấu loại côn trùng có thể đốt cháy cả linh hồn thành tro.

Chương 460

Đó mới thực sự là vô lượng nghiệp hỏa, cơ thể chỉ cần dính một chút, tuyệt đối không thể dập tắt.

Tòa yêu lâu chín tầng quan trọng nhất này, việc đào bới thực sự quá thuận lợi, càng như vậy, càng khiến người ta cảm thấy nguy hiểm rình rập.

Cổ thi đều bị giam trong băng, không có phản ứng gì.

Chỉ có toàn thân tỏa ra hắc khí mờ ảo nhắc nhở Trần Mộc rằng những cổ thi này không an toàn.

Trần Mộc quan sát kỹ cổ thi hồi lâu, phát hiện không có phản ứng gì, liền gọi mọi người tiếp tục đi xuống.

Trần Mộc dễ dàng phá vỡ mặt đất nối liền tầng này với tầng dưới.

Bên dưới là một không gian hình vuông, cũng được xây bằng đất, gỗ và đá.

Dưới đó tối om, không một chút ánh sáng.

Trần Mộc lấy ra mấy cây đuốc, ném hết xuống dưới.

Không ai dám liều lĩnh đi xuống, chỉ đứng bên cạnh miệng hố ở tầng trên quan sát.

Nhưng mọi người nhìn hồi lâu, càng nhìn trong lòng càng thất vọng.

Dưới này làm gì có Thủy Tinh Thi hay thi thể Thượng Cổ Xà Thần trong truyền thuyết.

Tầng đáy chỉ có hai viên thủy tinh hình tròn có kích thước tương

đồng, một viên màu trắng, một viên màu lam.

Chúng được đặt trên một bệ đá, bị mấy cây đuốc ném xuống chiếu vào, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Có thể thấy trên đó có những hình tinh đồ được hình thành tự nhiên.

Ngoài ra không còn thứ gì khác.

Nhưng hai khối tinh thể tự nhiên này hiển nhiên không thể là Thủy Tinh Thi hay thi thể của Thượng Cổ Tà Thần, vì chúng chỉ lớn bằng nắm tay.

Lúc này Tề Thiết Chủy còn an ủi mọi người, tuy không tìm thấy mục tiêu chính, nhưng hai thứ này trông cũng rất huyền bí. "Bên dưới tối quá, chúng ta ở đây nhìn khó tránh khỏi sai sót, vẫn nên xuống xem rồi mới xác định được, biết đâu lại giấu ở chỗ nào đó." Trần Mộc ra hiệu cho mọi người ở lại trên, rồi nhẹ nhàng nhảy xuống tầng cuối cùng của yêu tháp chín tầng.

Sau khi xuống, loại mộ tháp này không giống như phật tháp trong chùa còn có địa cung, đến đây có lẽ đã là không gian cuối cùng.

Trần Mộc dời hai viên thủy tinh lam và trắng ra, phát hiện bệ đá này lại có thể di chuyển.

Nhẹ nhàng đẩy một cái, bệ đá liền bị đẩy sang một bên, bên dưới có một cái hố đất đông cứng rất nông, bên trong có một khối thủy tinh thạch lớn rất mỏng.

Trên thủy tinh thạch có từng lớp vân tự nhiên như gợn nước, vô cùng dày đặc.

Phía trên khắc một thần tướng thân người đầu sói, mặt mũi hung ác dữ tợn, đầu đội mũ trụ trắng, thân mặc ngân giáp bạch bào, tay cầm một cây trường mâu tua bạc, tạo tư thế như đang lao xuống từ

trên không, trông vô cùng uy mãnh.

Lúc này Trần Mộc phát hiện tầng này không có gì đặc biệt, liền định gọi mấy người ở trên xuống.

Nhưng Trần Mộc gọi mãi mà không thấy mấy người trên đó có bất kỳ phản ứng nào.

Trần Mộc lúc này sốt ruột, định nhảy một cái quay trở lại.

Nhưng khi hắn đến chỗ nối với tầng trên, một luồng lực đẩy cực lớn đã đẩy mạnh hắn xuống.

Khi Trần Mộc muốn đi lên, lại bị một luồng sức mạnh kỳ lạ vô cùng đẩy xuống. "Xem ra không gian phía trên đã bị thứ gì đó cách ly." Trần Mộc thử dùng Kim Quang Chú phá vỡ tầng rào cản này, nhưng Kim Quang Chú đánh ra lại như đánh vào bông gòn.

Toàn bộ sức mạnh đều bị tấm chắn vô hình này hấp thụ hết.

Lúc này trong tầng thứ tám, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Già La co rúm vào một góc, chắn trước mặt Tề Thiết Chủy và Hoa Linh.

Phía sau là Tề Thiết Chủy và Sơ Nhất đã bất tỉnh.

Hoa Linh đang thi triển Song Toàn Thủ để cứu chữa hai người.

Tề Thiết Chủy vẫn ổn, chỉ là gãy mấy cái xương sườn rồi ngất đi.

Còn người dẫn đường Sơ Nhất, cả cánh tay phải đã bị xé toạc hoàn toàn, vết thương lộ ra xương trắng hếu, trông vô cùng đáng sợ.

Trước mặt mấy người là những cổ thi lúc nãy còn nằm trong lớp đất đông cứng.

Hóa ra vừa rồi khi Trần Mộc vừa đi xuống, cả nhóm liền mất liên lạc với hắn.

Những cổ thi màu đen vốn bị đóng băng trong vách tường đã trực

tiếp phá băng chui ra.

Kẻ hứng chịu đầu tiên chính là Tề Thiết Chủy đang quan sát cổ thi.

Sơ Nhất ở bên cạnh phản ứng rất nhanh, dùng tay kéo Tề Thiết Chủy một cái.

Cả cánh tay phải của anh ta lập tức bị xé toạc.

May mà Chá Cô Tiếu và Già La phản ứng nhanh chóng, lập tức kéo hai người về.

Lão Dương Nhân ở bên cạnh lập tức vùng dậy phản kích, nhưng lại bị chấn bay ngược trở lại.

Yêu tháp này có lực áp chế quá lớn đối với họ.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân thậm chí còn không thể thi triển Kim Quang Chú, trên người chỉ ngưng tụ được một chút kim quang hộ thể.

Đối mặt với sự tấn công của cổ thi, lúc này cũng vô cùng chật vật.

Mười mấy cổ thi lúc này lại như đang trêu đùa họ, cũng không vội xông lên, chỉ từ từ áp sát.

Khuôn mặt của cổ thi bị một luồng hắc khí bao bọc, xuyên qua hắc khí, lại lộ ra nụ cười âm u. "Chá Cô huynh, huynh bảo vệ hai vị phu nhân gia chủ, chạy lên trên trước, nơi này ta chống đỡ một lúc!" Tình huống lúc này, Chá Cô Tiếu cũng chỉ có thể gật đầu, mấy người liền muốn từ lối ra ở giữa đi lên trên.

Lão Dương Nhân không chút do dự xông về phía những cổ thi phía trước, dùng hết sức lực toàn thân, tranh thủ chút thời gian cho Chá Cô Tiếu và những người khác.

Cổ thi phía trước chỉ nhẹ nhàng đưa tay ra đã bóp chặt cổ Lão

Dương Nhân.

Lão Dương Nhân vùng vẫy tay chân vô ích giữa không trung, xem chừng sắp không xong.

Chá Cô Tiếu thấy Lão Dương Nhân không địch lại, liền rút ra hai khẩu súng hộp Đức đối diện cổ thi mà nổ súng.

Nhưng đạn bắn vào người cổ thi chỉ làm rách một chút da.

Chương 461

Bề mặt cơ thể của cổ thi này cứng như băng đá ngàn năm, đạn hoàn toàn vô dụng.

Lúc này mấy người đã hoàn toàn hết cách, cổ thi cũng tiến lên, đè Chá Cô Tiếu và Già La xuống đất.

Cổ thi quỷ dị lúc này lại phát ra tiếng cười quái dị "kiệt kiệt kiệt". "Xin lỗi gia chủ, không bảo vệ tốt hai vị phu nhân gia chủ." Chá Cô Tiếu lúc này đã có chút tuyệt vọng, liền lấy từ trong túi áo ra hai viên đan dược màu lam, trực tiếp ném vào miệng.

Đây là đan dược Trần Mộc đưa cho hắn trước đó, có thể tạm thời tăng thực lực lên gấp mười lần, nhưng sau khi dược hiệu qua đi, sẽ có tác dụng phụ rất mạnh.

Tác dụng phụ cụ thể là gì, lúc đó Trần Mộc cũng không nói, chỉ dặn dò Chá Cô Tiếu, không đến lúc nguy hiểm đến tính mạng, tuyệt đối không được dùng loại đan dược này.

Dù có dùng, nhiều nhất cũng chỉ là một viên.

Khi Chá Cô Tiếu mở mắt ra, toàn thân kim quang bùng nổ.

Sức mạnh cuồn cuộn từ trong cơ thể hắn tuôn ra.

Hai tay khẽ chấn động, cổ thi trước mặt liền bị hất bay ra ngoài. "Chá Cô Tiếu, mau dừng lại, ngươi đang rút cạn sinh mệnh của chính mình!" Hoa Linh liếc mắt một cái đã nhận ra loại đan dược đó, cũng biết tác dụng phụ của nó.

Có thể nói, tác dụng phụ của loại đan dược này là không thể đảo ngược.

Nhưng Chá Cô Tiếu lúc này nào còn lo được nhiều như vậy, tung

ra mấy quyền, đánh bay hết những cổ thi đang khống chế mọi người.

Dù đã uống đan dược, lực áp chế của lời nguyền Quỷ Động vẫn còn đó. "Khụ khụ, Chá Cô huynh, còn đan dược không, cho ta mấy viên, ta cũng đến giúp một tay." Lão Dương Nhân lúc này bị cổ thi lúc nãy bóp đến mặt mày tái mét, cũng muốn tiến lên giúp đỡ.

Chá Cô Tiếu xua tay, ra hiệu cho họ mau chóng trốn lên tầng trên, còn mình thì không chút do dự lại xông lên.

Lão Dương Nhân xông lên trên, phát hiện lối vào phía trên cũng bị một tấm chắn không rõ tên chặn lại.

Chá Cô Tiếu sau một hồi kịch chiến với cổ thi, cuối cùng không địch lại, trực tiếp bại trận.

Dược hiệu lúc này cũng đã qua, mấy người lập tức rơi vào tuyệt vọng.

Lão Dương Nhân thấy Chá Cô Tiếu đã hôn mê, bị một cổ thi dùng hai tay nhấc lên, xem chừng sắp bị xé toạc.

Hắn xông lên, bị cổ thi đá bay, đập vào mặt băng, phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt trợn ngược, ngất đi.

Ngay vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, tấm chắn ở lối vào tầng thứ chín bị một đạo kim quang trực tiếp phá vỡ.

Tấm chắn ở tầng thứ tám cũng bị phá tan theo.

Mấy cổ thi đứng gần đó lập tức bị kim quang này hóa thành mảnh vụn. "Gia chủ..." Chá Cô Tiếu biết là Trần Mộc đã trở về, mãn nguyện nhắm mắt lại, ngất đi.

Trần Mộc đến tầng thứ tám, thấy cảnh tượng lúc này, một trận cuồng nộ dâng lên, kim quang trên người càng thêm rực rỡ.

Một cổ thi nhấc Chá Cô Tiếu đang nửa sống nửa chết, một bên là

Già La và Hoa Linh toàn thân bẩn thỉu.

Lão Dương Nhân, Tề Thiết Chủy và Sơ Nhất lúc này cũng đang hôn mê bất tỉnh.

Không sử dụng bất kỳ công pháp nào, Trần Mộc chậm rãi bước về phía mấy cổ thi còn lại.

Cổ thi còn muốn chống cự, xông về phía Trần Mộc.

Trần Mộc mí mắt cũng không nhấc lên, một quyền đấm thẳng tới.

Hai cổ thi phía trước liền bị đánh thành mảnh vụn, hắc khí bao trùm cũng lập tức tiêu tán.

Tùy tay vài chiêu, cổ thi chỉ còn lại một con.

Lúc này, trên mặt cổ thi còn lại lại hiện lên một tia sợ hãi, quay đầu định chạy vào trong vách băng.

Trần Mộc sao có thể để nó chạy thoát.

Hắn lập tức xuất hiện sau lưng cổ thi này, hai tay nhấc bổng cổ thi lên, xé con cuối cùng thành hai nửa. "Thượng Cổ Xà Thần, lần sau gặp lại ngươi, chính là lúc ngươi hồn bay phách tán." Trần Mộc lạnh lùng nói với luồng hắc khí còn chưa tiêu tán trong không trung. "Không sao, lần này là do ta không tốt, lần sau sẽ không để các nàng rơi vào nguy hiểm như vậy nữa." Trần Mộc cưng chiều vuốt tóc Già La.

Hoa Linh ở bên cạnh lúc này vẫn đang cứu chữa những người khác, mặt cũng đầy vẻ uất ức.

Mấy người kia đều không sao, nhưng khi nghe Chá Cô Tiếu đã dùng đan dược hắn đưa, Trần Mộc cũng nhíu mày.

Hắn biết tác dụng phụ của loại đan dược này, hơn nữa còn uống liền hai viên.

Chá Cô Tiếu lúc này mặt không còn chút máu nằm trên đất, hơi thở vô cùng yếu ớt.

Trần Mộc biết hắn vì bảo vệ mọi người mới uống đan dược.

May mà lúc đó chỉ đưa hai viên, nếu không, thần tiên cũng khó cứu.

Trần Mộc ngồi xuống, một tay đặt lên ngực Chá Cô Tiếu.

Một luồng kim quang dịu nhẹ theo cánh tay Trần Mộc từ từ truyền vào ngực Chá Cô Tiếu.

Kim quang men theo lồng ngực lan ra toàn thân, dưới sự cứu chữa đồng bộ của Song Toàn Thủ của Hoa Linh, mặt Chá Cô Tiếu rất nhanh liền hiện lên sắc hồng.

Không lâu sau, hắn liền tỉnh lại. "Gia chủ, tôi..." "Được rồi, đừng nói nữa, làm tốt lắm." Trần Mộc ngăn lời Chá Cô Tiếu, tán thưởng vỗ vỗ vai hắn.

Mấy người khác lúc này cũng lần lượt tỉnh lại.

May mà khả năng trị liệu của Song Toàn Thủ của Hoa Linh quá biến thái.

Ngoại trừ cánh tay của Sơ Nhất không thể phục hồi, những người khác hiện tại đều không có gì đáng ngại.

Tấm chắn vừa rồi xem ra chính là cơ chế phòng ngự đặc biệt của yêu tháp chín tầng này.

Xem ra Thượng Cổ Xà Thần đã chú ý đến việc mấy người đến đây, nhưng chỉ có thể phát động một chút lực lượng nguyền rủa mà thôi.

Trần Mộc để mọi người nghỉ ngơi hồi phục một chút, liền dẫn họ đến tầng thứ chín.

Chương 462

Trần Mộc bảo mọi người đừng động đậy lung tung, đây chính là Thủy Tinh Tự Tại Sơn cất giấu lời nguyền yêu nô.

Tuy không biết lời nguyền trong truyền thuyết cụ thể là gì, nhưng quan sát những đường vân sóng trong thủy tinh thạch vô cùng kỳ lạ, có thể sẽ sinh ra một loại sóng âm đặc biệt.

Khối thủy tinh này một khi nứt ra, toàn bộ núi tuyết và sông băng của Long Đỉnh đều có nguy cơ sụp đổ, dưới Thủy Tinh Tự Tại Sơn có một vật thể, có thể chính là thi thể của Thượng Cổ Xà Thần.

Địa hình của Long Đỉnh, tuy thuộc vùng phức hợp đất đóng băng của núi tuyết và sông băng, nhưng hiện tại đã ở cuối kỳ tan chảy kéo dài một năm hai tháng.

Vị trí địa lý ở đây lại thuộc vùng có độ cao thấp, nên tuyết tích trên đỉnh núi không phải là quanh năm không tan.

Sau kỳ tan chảy, không còn lại bao nhiêu tuyết tích, hơn nữa xung quanh có bốn đỉnh tuyết bao bọc, giữa chúng đều có khoảng trống rất lớn, sẽ không dễ dàng hợp lại.

Thêm vào đó, gió tuyết làm loãng âm thanh, nên sau khi mọi người dần dần nắm bắt được kết cấu địa hình ở đây, phát hiện việc nổ súng trên tuyết nguyên không dễ gây ra tuyết lở.

Tuy nhiên, nếu gió tuyết ngừng lại, sau hai ngày tuyết rơi, tuyết tích trên đỉnh núi lại đạt đến mức bão hòa, lúc đó sẽ trở nên rất nguy hiểm.

Khối Thủy Tinh Tự Tại Sơn này, những đường vân hình vảy dày đặc bên trong, có thể là một loại sóng âm đặc biệt bị dồn nén.

Khối thủy tinh thạch này một khi vỡ, sẽ lập tức gây ra tuyết lở quy mô lớn.

Ngoài ra, tư thế của yêu nô sói trắng này cũng nói lên tất cả.

Mang theo sức mạnh hủy diệt màu trắng từ trên trời giáng xuống, điều này cũng phù hợp với miêu tả về cảnh tuyết lở, băng lở trong thần thoại cổ đại.

Mấy người chưa từng trải qua tuyết lở, không biết điều đó có nghĩa là gì.

Người dẫn đường Sơ Nhất biết có thể xảy ra tuyết lở, cơ mặt không tự chủ được căng cứng lại.

Ở Khách Lạp Mễ Nhĩ, tuyết lở rất phổ biến, đôi khi vào ngày nắng đẹp, sẽ nghe thấy tiếng sấm rền vang ở chân trời.

Đó chính là tiếng tuyết lở trong núi, từ xưa đến nay, không biết đã có bao nhiêu người và gia súc bị sự phẫn nộ màu trắng của thần linh nuốt chửng.

Người dân sống dưới chân núi tuyết, bẩm sinh đã có một lòng kính sợ phức tạp đối với sự cuồng bạo và thần thánh của đỉnh núi tuyết.

Mấy người đang quan sát Thủy Tinh Tự Tại Sơn, bỗng nhiên, trên mặt thủy tinh rỉ ra một luồng hắc khí, lập tức bao bọc lấy nó.

Trần Mộc lập tức bảo mọi người lùi lại.

Đáy tháp tĩnh lặng, không một tiếng động, dường như hơi thở của tất cả mọi người đều đông cứng lại trong khoảnh khắc này.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn trong tên có chữ Sơn, nhưng thực tế không lớn đến vậy.

Nói quá lên, nhiều nhất cũng chỉ bằng cái bồn tắm, hình bầu dục.

Xung quanh có mấy lan can bằng vàng hình vòng cung, dùng để

nâng đỡ.

Lan can đặt ngang trong hố ở đáy tháp.

Yêu nô sói trắng tượng trưng cho sức mạnh sụp đổ của núi tuyết và sông băng được khắc ở mặt chính hướng lên trên, nhìn từ trên xuống, có chút giống như một con mắt nằm trong hốc mắt.

Nếu nhìn kỹ, ngay bên trong lớp vỏ tinh thể này, có rất nhiều thứ giống như vết nước đang từ từ chảy.

Hơn nữa, những đường nét bóng mờ của thủy ngân này lại hiện ra rất rõ ràng.

Vừa hay là một người phụ nữ.

Trong cơ thể hình người bằng thủy ngân, có một số thứ màu đỏ sẫm hơi phát sáng.

Dựa vào vị trí và hình dạng, đó dường như là các cơ quan nội tạng như tim, gan, lá lách, phổi của con người.

Do bị lớp thủy tinh thạch bên ngoài bao bọc, mấy người không thể nhìn rõ hình người chảy như thủy ngân kia có dung mạo ra sao, thật sự giống như một người đang hoạt động.

Nhưng đó có lẽ chỉ là hiệu ứng quang học, chỉ có thể phán đoán sơ bộ, có khả năng hình người bên trong cũng là một khối thủy tinh lỏng trong suốt. "Thượng Cổ Xà Thần này, chân thân là một người phụ nữ?" Lão Dương Nhân nghi hoặc nhìn thi thể này hỏi. "Trông không giống, có lẽ đây không phải là thi thể của Thượng Cổ Xà Thần, biết đâu lại là thi thể của thuộc hạ của nó thì sao." Tề Thiết Chủy quan sát kỹ rồi nói. "Ừ, đây hẳn không phải là thi thể của Thượng Cổ Xà Thần, trên người tuy có khí tức của lời nguyền Quỷ Động, nhưng khí tức không đậm đặc như vậy." Trần Mộc cảm nhận khí tức của Thủy Tinh Thi này rồi nói.

Còn việc có phải là thi thể của con người thực sự hay không, hay cũng giống như lớp Thủy Tinh Tự Tại Sơn bên ngoài, là một loại khí vật mang tính biểu tượng, không mở ra xem xét kỹ lưỡng thì không thể biết được.

Vốn đến yêu tháp chín tầng này là để tìm phương pháp sử dụng Mộ Trần Châu tiêu trừ lời nguyền Quỷ Động trên người họ.

Nhưng yêu tháp mà Trần Mộc đặt nhiều kỳ vọng này lại không có bất kỳ thông tin gì.

Ngay cả thi thể của Thượng Cổ Xà Thần cũng không thấy đâu.

Lúc này mọi người cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào thi thể này.

Để đề phòng bất trắc xảy ra lần nữa, Trần Mộc định để mọi người quay lại tầng một.

Nhưng để không cho tình huống vừa rồi tái diễn, hắn liền từ bỏ ý định này.

Trần Mộc vừa chuẩn bị mở Thủy Tinh Tự Tại Sơn ra, phía trên mấy người sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng động.

Trần Mộc vội vàng xoay người lao qua, nhưng lúc này đã không còn kịp nữa.

Ngay khoảnh khắc Trần Mộc xoay người, chỉ thấy con Bạch Mao Lang Vương lúc nãy rơi từ trên xuống, không biết từ lúc nào đã lao xuống.

Thân thể lúc nãy to như một ngọn núi nhỏ, lúc này lại thu nhỏ lại chỉ cao hơn một người.

Thân hình vô cùng nhanh nhẹn, lao về phía mấy người.

Đúng lúc này, Sơ Nhất ở bên cạnh lại là người phản ứng đầu tiên, vì anh ta ở gần Lang Vương nhất.

Rút con dao dài trong tay ra, anh dùng thân mình chắn trước mặt những người khác.

Cái miệng lớn như chậu máu của Lang Vương trực tiếp cắn vào cổ Sơ Nhất.

Cùng lúc đó, con dao dài của Sơ Nhất cũng đâm vào người Lang Vương, nhưng không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho nó.

Lang Vương lúc này hắc khí trên người càng đậm, hai mắt phát ra ánh sáng đỏ như máu.

Lang Vương tiện miệng quăng Sơ Nhất đã không còn hơi thở ra.

Trần Mộc lúc này cũng đã xông đến trước mặt Lang Vương.

Một quyền tung ra, Bạch Mao Lang Vương liền bị sức mạnh cường đại này đấm vào vách tường.

Chương 463

Lồng ngực bị trúng đòn lúc này đã trở thành một cái hố lớn đen ngòm, nhưng kỳ lạ là bên trong không có máu chảy ra.

Lang Vương lúc này loạng choạng một chút, lại từ trong vách tường đi xuống.

Hắc khí lập tức bao trùm toàn thân nó, tạo thành sự tương phản rõ rệt với kim quang toàn thân của Trần Mộc.

Trần Mộc lúc này tâm trạng rất tệ.

Sơ Nhất chết ngay trước mắt hắn.

Nếu không có Sơ Nhất, người chết có lẽ là bất kỳ ai trong số họ.

Đây là điều hắn không thể dung thứ, đã chạm đến vảy ngược của hắn.

Không có bất kỳ động tác thừa nào, Trần Mộc chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên, một đạo kim quang tinh thuần vô cùng từ tay Trần Mộc bắn ra, lập tức bao bọc lấy toàn thân Lang Vương.

Lang Vương trong nháy mắt cùng với lời nguyền Quỷ Động trên người nó tan thành tro bụi.

Quay đầu nhìn lại, thi thể của Sơ Nhất vừa hay bị quăng lên trên Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Hoa Linh ở bên cạnh đang thi triển Song Toàn Thủ cứu chữa, nhưng đã vô ích.

Một cú cắn của Lang Vương đã trực tiếp cắn đứt cổ anh ta.

Nếu vừa rồi không phải Sơ Nhất chắn phía trước, người ở gần nhất là Hoa Linh sẽ bị tấn công.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, dù tốc độ của Trần Mộc có nhanh đến đâu cũng không kịp.

Sơ Nhất là người dũng cảm hào sảng, tuy thời gian tiếp xúc với Trần Mộc và mọi người không dài, nhưng lại rất hợp tính nhau, cực kỳ ăn ý.

Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu ở bên cạnh lòng đau như cắt, không kìm được nước mắt, ngồi phịch xuống đất, ngơ ngác nhìn thi thể của Sơ Nhất và Lang Vương.

Hoa Linh và Già La lúc này cũng lộ vẻ bi thương.

Mấy người cứ thế ngây người một lúc, Tề Thiết Chủy ở bên an ủi: "Sơ Nhất huynh đệ giết được Lang Vương là hậu duệ của yêu nô sói trắng, cái chết của anh ấy là công đức vô lượng!

Tráng sĩ chết trước trận tiền, chết có ý nghĩa.

Chúng ta hãy cầu phúc cho anh ấy, chúc anh ấy sớm ngày thành Phật!

Người chết là lớn nhất, chúng ta vẫn nên theo phong tục của họ, lo liệu hậu sự cho anh ấy cho tốt." Trần Mộc gật đầu với Tề Thiết Chủy, bảo ông ta đi thu dọn thi thể của Sơ Nhất.

Tề Thiết Chủy vừa nhấc thi thể của Sơ Nhất lên, phát hiện thi thể đã làm vỡ Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Vừa mới chạm vào, "loảng xoảng" một tiếng nó đã vỡ thành vô số mảnh vụn.

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, tim đập thình thịch, dỏng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, không dám thở mạnh.

Một lát sau, sông băng trên yêu tháp vẫn tĩnh lặng.

Chẳng lẽ bên trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn căn bản không phải là

sóng âm gây tuyết lở?

Có lẽ vì bị đóng băng trong sông băng nhiều năm nên đã mất đi tác dụng.

Dù sao đi nữa, mọi người tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhấc thi thể của Sơ Nhất ra, dọn dẹp các mảnh vụn, lúc này mới lộ ra toàn bộ diện mạo của nữ thi bên dưới.

Bên trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn lộ ra một nữ thi toàn thân trong suốt, dưới da có ánh sáng màu bạc đang chảy.

Xương cốt và nội tạng bên trong cơ thể đều có màu đỏ sẫm như mã não, bên ngoài giống như thủy tinh trong suốt.

Đây hẳn không phải là thi thể thật, mà giống như một món đồ thủ công xảo đoạt thiên công.

Tề Thiết Chủy lúc này muốn đưa tay ra sờ thử cảm giác của Thủy Tinh Thi này.

Ngay khoảnh khắc ngón tay ông ta vừa chạm vào nữ thi, đột nhiên từ bên dưới truyền đến một trận âm thanh vỡ vụn dồn dập, tần suất của âm thanh ngày càng nhanh, chỉ trong chốc lát vô số tiếng vang đã hợp thành một. "Chết rồi!" Trần Mộc thầm kêu không hay.

Hóa ra Thủy Tinh Tự Tại Sơn không phải vô hiệu, mà là một khi chạm vào nữ thi này sẽ kích hoạt chấn động sóng âm bên trong nó.

Nói cách khác, về mặt lý thuyết, căn bản không ai có thể mang Thủy Tinh Thi ra khỏi sông băng.

Từng trận âm thanh như sấm rền từ trên truyền xuống, hàng vạn tấn tuyết tích trên đỉnh núi sẽ nhanh chóng bao phủ sông băng Long Đỉnh.

Chưa đầy nửa giờ nữa, đợt rét sẽ đóng băng hết lớp tuyết này,

phải đến giờ này năm sau mới mong ra ngoài được.

Tề Thiết Chủy lập tức bị dọa đến mặt mày tái mét, tay run rẩy, lại chạm vào Thủy Tinh Thi một lần nữa.

Tiếng tuyết lở như vạn mã phi đằng, chấn động đến mặt đất cũng rung chuyển. "Đừng hoảng, tất cả trốn vào góc tường trong tháp..." Rất nhanh, Trần Mộc ngay cả giọng nói của mình cũng không nghe thấy nữa.

Trần Mộc lập tức kéo Hoa Linh và Già La đang ở gần mình nhất.

Sau khi lùi về phía tường, Trần Mộc liếc nhìn Thủy Tinh Thi.

Chỉ thấy miệng của nữ thi đột nhiên mở to ra...

Từ miệng của Thủy Tinh Thi, bay ra một con bọ rùa nhỏ.

Trần Mộc trong cơn hỗn loạn định thần nhìn lại.

Con côn trùng chui ra từ miệng nữ thi thủy tinh toàn thân trong suốt, giống như bọ rùa bảy sao, toàn thân màu trắng bạc.

Con bọ rùa này như một tinh thể băng nhỏ bé rung cánh lơ lửng giữa không trung, dừng lại một chút, rồi bay về phía Tề Thiết Chủy đang ở gần nó nhất.

Tề Thiết Chủy không biết lợi hại, định đập chết con côn trùng này.

Trần Mộc lập tức lớn tiếng ngăn cản ông ta, tiện tay phóng ra một tia sét, đánh tan con bọ nhỏ thành mảnh vụn.

Trần Mộc nhớ lại bức bích họa quỷ mẫu nhìn thấy ở chùa Đại Phượng Hoàng.

Lúc đó nghe Thiết Bổng lạt ma nói bức họa đã bị hư hại, nguyên bản hẳn là hai màu lam và trắng là chủ đạo.

Hai màu sắc tượng trưng cho hai loại sức mạnh tà ác có thể

nghiền nát linh hồn người thường mà quỷ mẫu sở hữu: Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng.

Trong cổ thư Tây Tạng, không có tên gọi Ma Quốc, mà gọi nó là yêu ma phương Bắc, chỉ trong thế giới chế địch bảo châu đại vương thi thiên mới gọi nó là Ma Quốc.

Chương 464

Con trùng băng đột nhiên chui ra từ Thủy Tinh Thi, có lẽ chính là thứ gọi là Nãi Cùng Thần Băng.

Chưa đợi bụi lắng xuống, từ miệng nữ thi lại bay ra một con bọ rùa như tinh thể băng.

Con bọ rùa này bay lượn nửa vòng trên không, lại bay về phía Chá Cô Tiếu ở bên cạnh.

Trần Mộc định tiêu diệt con trùng này.

Nhưng lúc này, tiếng tuyết lở ầm ầm long trời lở đất trên Long Đỉnh Băng Xuyên ngày càng dữ dội, dường như muốn nuốt chửng vạn vật thế gian.

Tuyết đọng rơi từ trên xuống che khuất tầm mắt Trần Mộc.

Lúc này Chá Cô Tiếu lấy từ trong lòng ra hộp gương Đức, trong tháp gỗ tối tăm, ánh lửa từ họng súng lóe lên, một viên đạn bắn ra, đánh nát băng trùng trên không.

Băng trùng bị đạn bắn trúng, vỡ thành hơn chục mảnh tinh thể băng nhỏ trên không, rơi xuống đất trước mặt Trần Mộc.

Băng trùng giãy giụa vài cái trên đất rồi mọc ra cánh, xem ra chẳng mấy chốc sẽ bay lên không trung tấn công những người khác trong tháp.

Trần Mộc lập tức vung tay phóng ra tia sét, đánh nát con trùng này.

Nhưng từ miệng nữ thi lại bay ra mấy chục con trùng nữa, lao về phía mấy người Chá Cô Tiếu.

Lão Dương Nhân trong lúc nguy cấp nảy ra ý hay, vớ lấy bầu

rượu bên cạnh ba lô dưới đất, bên trong có rượu mạnh chuẩn bị để chống rét trên núi cao, tu một ngụm lớn.

Tay hắn lấy ra mồi lửa, phun rượu mạnh trong miệng về phía mười mấy con băng trùng trên đất.

Một vệt lửa lướt qua, tưởng rằng có thể thiêu chúng thành tro, nhưng tình huống bất ngờ nhất đã xảy ra.

Thân thể băng trùng trên đất đột nhiên từ màu bạc lấp lánh chuyển thành màu lam u ám.

Cũng tức là biến thành loại hỏa trùng kia, Vô Lượng Nghiệp Hỏa trong cơ thể nó đã triệt tiêu ngọn lửa bên ngoài, không hề hấn gì.

Lão Dương Nhân nhất thời dựng cả tóc gáy, gân xanh trên trán nổi lên, năng lượng gì mới có thể thực hiện được sự chuyển đổi băng hỏa trong nháy mắt này chứ.

Xem ra nữ thi này dù không phải là thi thể của Thượng cổ Xà Thần, cũng có quan hệ vô cùng mật thiết.

Khí tức của Vô Lượng Nghiệp Hỏa thoáng chốc lan ra khắp các ngóc ngách trong tháp.

Mặc dù trong mũi đều ngửi thấy mùi cháy khét của lửa, nhưng cơ thể lại cảm thấy lạnh thấu xương.

Mấy người gần như ngạt thở, mười mấy con Đạt Phổ Quỷ Trùng trên đất đã lượn vòng bay lên.

Trong không gian tối tăm, chúng tạo ra từng vệt sáng lam sắc âm u, rồi chuẩn bị tản ra, lao về phía mấy người xung quanh.

Trần Mộc thấy đây cũng không phải là cách, bản thân hắn đối phó thì không sao, nhưng nếu lát nữa số trùng chui ra từ nữ thi càng lúc càng nhiều, hắn cũng phân thân vô thuật.

Trần Mộc túm lấy chân nữ thi, quăng một phát lên tầng thứ tám.

Vung tay phóng ra một tia sét, sau khi tiêu diệt hết lũ trùng ở tầng này, một lượng lớn tuyết đọng từ cái hố trên đỉnh tháp trút thẳng xuống.

Theo lối đi mà mấy người đã đào, tuyết rơi xuống từng tầng từng tầng trong yêu tháp chín tầng.

Cuối cùng, có lẽ đỉnh tháp đã bị một tảng tuyết lớn che phủ, tuyết đọng mới ngừng đổ vào.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, mấy tầng trên có lẽ đã bị tuyết lấp đầy.

Tuyết rơi xuống tầng thứ tám đã đè nữ thi ở bên trong.

Loại trùng đó lúc băng lúc lửa, hơn nữa lại không phải là lửa và băng thông thường.

Dường như là năng lượng do vong linh người chết mang về từ địa ngục, chỉ có thể vừa rút lui vừa tìm kiếm điểm yếu của đối phương.

Nhưng bên dưới sẽ không còn đường lui, Trần Mộc cũng lòng dạ biết rõ, chỉ có thể kéo dài được lúc nào hay lúc đó.

Mặt đất chấn động và tiếng vang dần lắng xuống, những dấu hiệu này cho thấy trận tuyết lở quy mô lớn đã kết thúc.

Long Đỉnh Băng Xuyên đã bị tuyết đọng từ bốn ngọn núi tuyết lăn xuống che phủ kín mít, nhưng việc cấp bách bây giờ không phải là nghĩ cách ra ngoài.

Mà là phải nhanh chóng tìm thứ gì đó chặn kín khe hở giữa các tầng yêu tháp, ngăn chặn lối đi của đám quỷ trùng.

Lão Dương Nhân lúc này nhớ tới bệ đá trên mặt đất, Trần Mộc liền kéo hắn lại. "Mau tìm vài tấm ván gỗ đến đây." Bất kể là Vô

Lượng Nghiệp Hỏa hay Nãi Cùng Thần Băng, hai loại năng lượng này chỉ có thể tác động lên vật có sinh mệnh.

Chỉ cần chặn kín lối vào này không chừa một kẽ hở, hẳn là có thể tạm thời ngăn chúng lại.

Mấy người Lão Dương Nhân tay chân luống cuống tìm được vài khúc gỗ tròn màu đen trong tháp, chặn kín lối đi xuống. "Chỗ chúng ta hẳn là an toàn rồi, đám Đạt Phổ Quỷ Trùng kia tuy lợi hại, nhưng không chạm vào cơ thể người thì cũng như côn trùng nhỏ bình thường, không có gì uy hiếp, bằng sức của chúng không thể nào đẩy được gỗ chặn đường." Tề Thiết Chủy thở phào một hơi nói. "Bọ ngựa đấu xe, đúng là không biết tự lượng sức mình, chúng ta cứ cù cưa với nó." Lão Dương Nhân cũng phụ họa.

Lời còn chưa dứt, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng nổ lớn, vô số mảnh gỗ vụn và tuyết rơi xuống.

Lão Dương Nhân và Tề Thiết Chủy vừa hay đứng ngay bên dưới.

Bị va đập đến choáng váng đầu óc.

Vội vàng lùi lại né tránh.

Hai người thầm nghĩ chẳng lẽ chất lượng công trình không tốt?

Vừa làm xong đã sập rồi?

Hay là tuyết đọng ở mấy tầng trên bị lỏng ra, tạo thành một trận tuyết lở nhỏ trong tháp?

Nhìn lại những thứ rơi xuống, màu đen là gỗ, màu trắng là tuyết.

Ở giữa có ánh sáng long lanh, không chừng chính là thi thể băng xuyên thủy tinh vừa bị ném lên.

Chưa kịp nhìn kỹ, trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng nổ vang, mọi người ngẩng đầu lên, một hình người trắng hếu toàn thân bao bọc bởi

hắc khí đang dùng sức bò xuống.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh rút súng ra, nhắm vào đầu sinh vật không rõ này mà bắn.

Nhưng gã kia hoàn toàn không hay biết, đạn căn bản không làm gì được nó.

Nó đầu chúc xuống đất, không ngừng chui xuống.

Nhưng cơ thể quá mập, bị kẹt trong cái hố ở trên.

Chương 465

Nhưng gã này sức rất lớn, kết cấu thổ mộc của yêu tháp không giữ được nó, thoát ra chỉ là vấn đề thời gian.

Khoảng cách cực gần, cuối cùng cũng nhìn rõ bộ mặt của nó.

Nhưng nó căn bản không có mặt mũi, giống như một miếng da thịt hình người màu trắng.

Trên lớp da thịt có rất nhiều vòng tròn màu trắng dày đặc đang co rút ngọ nguậy, khiến người ta không biết phải ra tay từ đâu. "Các ngươi mau nhìn, có phải nó không bò xuống được không?" Trần Mộc đang định ra tay tiêu diệt sinh vật không rõ này thì Già La ở bên cạnh nói.

Mấy người nghe vậy ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy trên biểu bì của sinh vật trên đầu đã kết một lớp băng sương.

Nhưng sinh vật không rõ này có khả năng chịu lạnh cực tốt, tuy bị đóng băng nhưng vẫn không ngừng giãy giụa muốn thoát ra.

Bỗng nhiên, lớp da thịt trắng dày trên người nó đột nhiên mở ra, giống như một con chim lớn màu trắng dang rộng đôi cánh, dường như bất cứ lúc nào cũng muốn lao xuống tấn công.

Mấy người giật mình, chuẩn bị né tránh, nhưng lớp da thịt đang mở ra đột nhiên ngưng tụ lại.

Mấy người vừa nhìn đã thấy bên trong lớp da thịt trắng hếu kia lộ ra một bộ xương người máu me đầm đìa.

Chưa kịp nhìn lần thứ hai, nó đã bị băng sương bao phủ.

Sinh vật không rõ muốn tản ra trốn chạy đã bị Nãi Cùng Thần Băng đông cứng lơ lửng giữa không trung.

Sau một hồi giãy giụa, cuối cùng nó cũng không động đậy nữa, có lẽ chỉ cần chạm nhẹ vào là sẽ vỡ thành bụi băng như sương mù.

Nhưng nếu vĩnh viễn không có ngoại lực nào tác động, nó có lẽ sẽ vĩnh viễn giữ nguyên bộ dạng đó dưới sông băng.

Tấm ván gỗ nối với tầng trên của đỉnh tháp tuy bị đâm thủng, nhưng cũng vì nó bị Nãi Cùng Thần Băng đông cứng mà chết, chặn kín mít lối đi giữa hai tầng yêu tháp.

Mấy người hoàn hồn sau cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi, liền nhận ra phải nhanh chóng mở một lối đi từ bên hông tháp.

Nối liền với vực băng mà sinh vật kia đã bò vào, rồi đi thẳng ra ngoài.

Nếu không, trong môi trường kín và chật hẹp này, không biết có bao nhiêu không khí đủ cho mấy người hô hấp.

Trần Mộc không dám trì hoãn, lập tức chuẩn bị xác định phương hướng của vực băng.

Lúc này, từ đáy tháp đột nhiên truyền đến một trận tiếng cánh đập.

Mấy người sớm đã bị âm thanh này dọa cho mất hồn, lúc này nghe lại lần nữa, cảm thấy toàn thân lông tóc dựng đứng như phủ đầy sương.

Mấy người lập tức nhìn theo tiếng động, trong đống ván gỗ đen lộ ra cái đầu của thi thể băng xuyên thủy tinh, trong miệng nó vẫn còn Đạt Phổ Quỷ Trùng, không phải một con, mà là một bầy.

Thi thể băng xuyên thủy tinh được Ma Quốc xem là tà thần để thờ phụng, trong miệng trong suốt của nó lóe lên ánh sáng lạnh màu bạc, truyền ra từng trận tiếng vo ve của cánh bọ rùa.

Từ ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh đó có thể biết được, không còn nghi

ngờ gì nữa, một bầy bọ rùa lớn, sắp mang theo Nãi Cùng Thần Băng có thể đông cứng cả linh hồn bay ra ngoài.

Lúc này Chá Cô Tiếu ở gần thi thể thủy tinh nhất, hắn mắt lanh tay lẹ, từ trong túi xách tay lấy ra một cái móng lừa đen.

Nhân lúc đám bọ rùa còn chưa xuất hiện, liền nhét vào miệng thi thể băng xuyên thủy tinh trước, sau đó vội vàng rụt tay về.

Trong cơ thể thi thể băng xuyên thủy tinh, ánh sáng lạnh lóe lên một cách mờ ảo rồi tắt lịm.

Mấy người đang chuẩn bị thở phào, Trần Mộc đột nhiên nghĩ tới.

Thi thể băng xuyên thủy tinh này đã được tạo ra giống hệt người thật, có đủ thất khiếu, tuy không ra được từ miệng, nhưng không chừng lại chui ra từ lỗ đít hay chỗ nào đó.

Cách an toàn nhất là dùng thứ gì đó quấn chặt thi thể lại, giống như xác ướp Ai Cập, quấn thành một cái bánh chưng đúng nghĩa.

Chưa đợi Trần Mộc tìm ra vải, thi thể thủy tinh trước mặt lại xảy ra biến cố.

Một luồng hắc khí từ bên ngoài bao trùm lấy thi thể thủy tinh.

Thân thể thi thể thủy tinh trong nháy mắt đứng dậy.

Cái móng lừa đen trong miệng cũng bị hắc khí trực tiếp nuốt chửng.

Sau khi thi thể thủy tinh đứng dậy, nó lao thẳng về phía Lão Dương Nhân bên cạnh.

Chỉ thấy Lão Dương Nhân bị hắc khí chạm vào, trên người cũng lập tức bị hắc khí bao phủ.

Ngay lúc đó, Trần Mộc đã xông đến trước mặt Lão Dương Nhân.

Một đạo kim quang tinh thuần vô cùng lập tức đánh tan luồng hắc khí kia.

Nhưng khi hắn đánh tan hắc khí trên người Lão Dương Nhân, sau lưng lại để lộ sơ hở cho thi thể thủy tinh bên cạnh.

Thi thể thủy tinh tung một chưởng, Trần Mộc thuận thế bị đánh bay ra ngoài.

Hắc khí xung quanh lập tức bao trùm lấy Trần Mộc. "Tỷ phu!" "Mộc ca!" "Mộc gia!" Mấy người còn lại lúc này kinh hãi tột độ, không nhịn được mà hét lên.

Trần Mộc trong nháy mắt bị hắc khí bao trùm.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, hắc khí đã bị kim quang hộ thể tinh thuần của Trần Mộc đánh tan.

Trần Mộc đứng thẳng người giữa không trung, xoay người phóng một đạo sấm sét tinh thuần vô cùng về phía thi thể thủy tinh.

Hắc khí bên ngoài cơ thể thi thể thủy tinh lập tức xuất hiện tia lửa màu xanh trắng, chặn được tia sét của Trần Mộc.

Nhưng vẫn bị đánh lui về góc tường.

Ánh mắt Trần Mộc lập tức trở nên ngưng trọng.

Xem ra nữ thi thủy tinh này, nói không chừng thực sự là thi thể của Thượng cổ Xà Thần.

Dưới một đòn của hắn mà vẫn có thể đỡ được.

Nhưng nơi này quá chật hẹp, hắn cũng không dám dùng toàn lực.

Thực lực của mấy người kia bây giờ đều bị ảnh hưởng nặng nề bởi Quỷ Động Chú.

Nếu sau khi tung một đòn toàn lực mà bị chôn vùi ở đây thì rất

phiền phức.

Lúc này, đầu óc Trần Mộc vận chuyển nhanh chóng, cuối cùng cũng nghĩ ra một kế sách vẹn toàn.

Trần Mộc nhân lúc thi thể thủy tinh còn chưa kịp phản ứng, liền trực tiếp đả thông tầng trên.

Chương 466

Băng trùng ở trên thấy lối đi đã thông, lập tức bay xuống.

Trần Mộc vung tay phóng ra một trận sấm sét, trực tiếp đánh nát mười mấy con phi trùng này.

Trần Mộc ra hiệu cho mọi người nhanh chóng lên tầng thứ tám của yêu tháp.

Bản thân thì lao về phía cổ thi thủy tinh này.

Cổ thi thủy tinh lúc này khóe miệng lại nhếch lên.

Một nụ cười tà ác vô cùng hiện ra, trong miệng phát ra một trận âm thanh nghiến răng ken két.

Một đám sương mù đen lao về phía Trần Mộc.

Sương mù đen kẹp theo tia lửa màu lam, bao trùm về phía Trần Mộc.

Trần Mộc lao đến trước mặt thi thể thủy tinh, khẽ nhảy lên, giáng một cước lên đỉnh đầu nó.

Cú đá này thế mạnh lực trầm.

Cả tòa yêu tháp đều rung chuyển một phen.

Thi thể thủy tinh bị Trần Mộc đá một phát, trực tiếp bị đạp sâu vào lòng đất mấy chục mét.

Sau cú đá đó, thi thể thủy tinh này nhất thời không thể lên được.

Trần Mộc lập tức quay trở lại tầng thứ tám.

Nhìn thấy nơi mà sinh vật vừa nãy bò lên.

Đây là một khe nứt lớn nghiêng ở bên ngoài tháp, đều nối liền với

vực băng lớn nhất.

Tuyết đọng từ đỉnh Long Đỉnh rơi xuống, rất nhanh sẽ bị triều lạnh cuốn tới đông cứng lại.

Bằng trang bị và nhân lực của mấy người, muốn đào từ trên ra ngoài khó như lên trời, đành phải tìm đường sống ở dưới.

Mấy người lúc này lại quay về tầng thứ chín, bắt đầu cạy tấm ván dưới đáy tháp lên.

Mấy người lúc này kinh ngạc phát hiện, gỗ đen ở đây rõ ràng không phải là nguyên bản.

Gỗ đen rõ ràng là đã có người tháo ra rồi lắp lại.

Bên ngoài cũng không phải là đất nện, mà là đất đông lạnh thông thường được lấp lại, trông giống như một đường hầm trộm mộ đã được sửa chữa.

Nhưng nhìn dấu vết ở cửa động, tuyệt đối không phải do người hiện đại để lại.

Có con đường bí mật cổ xưa này, việc đào ra ngoài sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Mấy người rất nhanh đã đào đến con dốc nghiêng kia.

Dấu vết nhân tạo ở đây càng rõ ràng hơn, nhưng xét về thủ pháp, hẳn không phải là đường hầm do bọn trộm mộ đào.

Trên lớp đất đông lạnh của con dốc nghiêng có từng bậc thang đất, phía dưới cùng có thể nối liền với nơi sâu thẳm của vực băng, rõ ràng không phải được xây dựng vội vàng, đương nhiên càng không thể do sinh vật không rõ vừa nãy làm, nhưng đây rốt cuộc là… Mấy người nhất thời có chút không hiểu. "Chá Cô huynh, theo kinh nghiệm của huynh, nơi sâu thẳm của sông băng cổ này sẽ dẫn đến đâu?" Tề

Thiết Chủy vừa đi vừa hỏi. "Vì nơi này trước đây là một hồ trên núi cao, có lẽ bên dưới có hệ thống sông ngòi rất sâu cũng không chừng, nhưng con dốc dưới sông băng này tuyệt đối có ẩn tình, ta vừa mới nghĩ, khả năng duy nhất chính là do Luân Hồi Tông đào.

Nhưng bọn họ đã xây rất nhiều mộ của tông chủ trong sông băng này, lại còn đại động thổ mộc, đào thông yêu tháp từ bên dưới, hơn nữa xem ra, khối lượng công trình này dường như còn lớn hơn thế rất nhiều, chẳng lẽ Luân Hồi Tông muốn đào thứ gì đó quan trọng từ dưới sông băng?" Chá Cô Tiếu nghi hoặc nói. "Sư phụ Thiết Bổng Lạt Ma đã kể cho tôi nghe rất nhiều chương về Ma Quốc trong Trường Thi Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, kết hợp với những dấu tích chúng ta thấy ở đây, tôi có một suy đoán táo bạo, nơi sâu thẳm của sông băng này chính là con đường dẫn đến Tai Nạn Chi Môn của chủ thành Ma Quốc - Ác La Hải Thành, Luân Hồi Tông muốn đào thông cánh cổng thần bí này." Hoa Linh ở bên cạnh lúc này nói, mấy người đều ngẩn ra.

Ác La Hải Thành còn có tên là "Úy Phố Tráng Lực Thập Hạng Thành", nó cùng với Tai Nạn Chi Môn đều là những địa danh chỉ tồn tại trong truyền thuyết cổ xưa của núi Côn Luân.

Chúng chưa từng được ghi lại trong sử sách, chỉ là truyền thuyết ẩn giấu ở nơi sâu nhất của Côn Luân, chúng có thực sự từng tồn tại không?

Tòa thành cổ trong bích họa ở mộ Hiến Vương, có lẽ miêu tả chính là Ác La Hải Thành.

Nhưng sào huyệt của yêu ma phương Bắc này, và Quỷ Động Vô Để sâu trong sa mạc Tân Cương, lại có mối liên hệ gì?.

Liệu có thể tìm thấy tế đàn con mắt khổng lồ hay thi thể của Thượng cổ Xà Thần ở đó không?

Mấy người hiện tại vẫn chưa chắc chắn lắm.

Chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Thậm chí phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, trong truyền thuyết, Ác La Hải Thành cổ xưa tà ác đó cũng giống như Tinh Tuyệt Cổ Thành, trong một đêm, đã biến mất một cách bí ẩn.

Cho nên Ma Quốc cường thịnh mới suy tàn từ đó, rốt cuộc đã xảy ra tai nạn hay biến cố gì, tất cả vẫn còn là ẩn số.

Lúc này Trần Mộc đột nhiên nhớ lại lời của Trương Tam Liên Tử: "Cuối cùng sẽ có nước, gặp nước thì được trung đạo." Trung đạo là chỉ con đường trung dung, chính đạo, cũng có thể hiểu là con đường an toàn bảo toàn tính mạng.

Tuyết lở trên đầu, thân lâm vào tuyệt cảnh, nhưng lại gặp được lối thoát, phát hiện ra một con đường càng bí ẩn hơn.

Con dốc dài và hẹp này dẫn đến nơi sâu nhất của Long Đỉnh Băng Xuyên, nơi đó hẳn là có hồ hoặc sông ngầm, có nước thì nhất định có đường, nghĩ đến đây, lòng tin lập tức tăng thêm vài phần.

Mấy người nghỉ ngơi trong con dốc này khoảng nửa giờ, vì lo lắng bị thi thể thủy tinh bị đánh xuống lòng đất đuổi theo, liền lên đường tiếp tục đi xuống.

Đường hầm đất đông lạnh có bậc thang này, dưới lòng đất chằng chịt như mạng nhện.

Mấy người không dám đi lung tung, chỉ men theo con đường chính ở giữa mà đi xuống.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một số phù chú, ký hiệu, trong đó không thiếu những hình vẽ con mắt. "Nếu Luân Hồi Tông chỉ muốn đào thông Tai Nạn Chi Môn, thì không cần thiết phải đào đường hầm vào tận yêu lâu chín tầng.

Hơn nữa nhìn tình hình trong đường hầm dưới lòng đất này, đều không phải được xây dựng trong cùng một thời kỳ, có thể đã xây mấy trăm, thậm chí hàng ngàn năm, điều này có thể liên quan đến việc họ tin rằng vực sâu là nguồn gốc của sức mạnh.

Nhưng ngươi có từng nghĩ, tại sao người của Luân Hồi Tông lại muốn đào yêu tháp không?" Tề Thiết Chủy hỏi Trần Mộc.

Trần Mộc nghĩ rồi nói: "Xem ra người của Luân Hồi Tông cũng biết bên dưới này có thi thân của Thượng cổ Xà Thần." Mấy người vừa đi vừa bàn bạc, nhưng cuối cùng vẫn không nghiên cứu ra được nguyên do, đành phải thôi.

Sau khi đi xuống một đoạn dốc nữa, liền nối với vực băng thẳng đứng.

Ở đây đã có thể nhìn thấy đáy của vực băng.

Nơi sâu nhất có vô số điểm huỳnh quang màu xanh nhạt lấp lánh, tụ lại thành một dòng sông lấp lánh ánh sáng yếu ớt, uốn lượn chảy dưới sông băng.

Do vách băng này hơi nghiêng, nhìn xuống giống như dải ngân hà đảo ngược.

Chương 467

Hoa Linh không nhịn được mà tán thưởng: "Đẹp thật, giống như dải ngân hà vậy." Bên dưới có thể có thủy tinh, hoặc trong sông có những sinh vật phát quang như sứa, cho nên mới xuất hiện kỳ cảnh mộng ảo như vậy.

Cửa đường hầm có di tích của một đống gỗ mục nát, mấy trăm năm trước, có lẽ có cầu gỗ có thể đi xuống dưới, nhưng lâu ngày đã sụp đổ.

Gỗ có lẽ đều rơi xuống sông bên dưới, mấy người ước lượng độ cao một chút, đây đã là phần thấp nhất của sông băng.

Khoảng cách đến dòng sông lấp lánh huỳnh quang khoảng hơn ba mươi mét, độ cao này có thể dùng phi kiếm bay thẳng xuống. "Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát đi, các ngươi bổ sung thể lực, bên dưới còn không biết sẽ gặp nguy hiểm gì." Trần Mộc nói, mấy người gật đầu đồng ý.

Mọi người tìm kiếm địa điểm có thể cắm trại gần đó.

Đến bên bờ sông ngầm nhìn xuống, nước sông ở đây rất phẳng lặng, chất nước cực trong, trong nước có không ít sứa nước ngọt, ánh sáng huỳnh quang màu xanh nhạt đều là do chúng phát ra.

Nhưng loại sinh vật này trông thì rất đẹp, thực tế lại vô cùng nguy hiểm, nếu tụ tập với số lượng lớn, dòng điện sinh học mà chúng phát ra có thể làm tê liệt động vật lớn ngay lập tức.

Trần Mộc dặn mọi người cố gắng tránh xa bờ sông.

Nhất định phải chú ý không được chạm vào nước sông.

Hẻm sông này dường như không có điểm cuối, đi theo hướng

dòng nước một lúc, không lâu sau phát hiện một hang động dưới vách đá cheo leo đầy tinh thể thạch.

Vì ở sâu dưới lòng đất, nếu có thứ gì rơi từ trên xuống, đập trúng ai người đó cũng không chịu nổi, hang động dưới đáy vách đá đương nhiên trở thành nơi cắm trại lý tưởng nhất.

Cửa động khá rộng rãi, giống như có dấu vết nhân tạo tu sửa.

Nhưng niên đại xa xưa, rất khó xác nhận.

Từ bên ngoài nhìn vào trong hang.

Từng mảng ánh sao lấp lánh, trong động cũng giống như bên ngoài, tồn tại một lượng lớn tinh thể trong suốt.

Nhưng bên trong dường như cực kỳ khúc khuỷu sâu thẳm, đứng bên ngoài không nhìn thấy được độ sâu.

Hang động này không giống nơi có dã thú qua lại.

Nhưng để an toàn, Trần Mộc vẫn dẫn mấy người vào trinh sát một phen.

Đi sâu vào trong động chưa đến năm sáu bước thì có một khúc cua.

Không gian phía sau khoảng chừng bằng một căn phòng hai mươi mét vuông, nếu không có nguy hiểm gì, đây quả thực rất thích hợp để cắm trại.

Mấy người cầm đuốc soi khắp nơi trong động, trên đất có vài bệ đá cũ kỹ, trong góc chất đống một ít đầu bò trắng hếu, trên bệ đá có một pho tượng gỗ hình người màu đen cao hơn một thước.

Nơi này tám phần là nơi tế tự của Luân Hồi Tông, tiểu mộc nhân màu đen này, hình thức này, dường như giống với Hắc Hổ Huyền Đàn của tà giáo mà Thiết Bổng Lạt Ma đã đề cập.

Trần Mộc quan sát xung quanh, không phát hiện điều gì bất

thường.

Sau khi xác định mọi thứ an toàn, mấy người kia cũng đã vô cùng mệt mỏi.

Nếu đi tiếp về phía trước, cũng chưa chắc có nơi nào thích hợp hơn.

Thế là mấy người nhóm lửa, lấy ra mấy con lợn rừng bắt đầu nướng.

Trên vách đá sâu nhất trong hang động thủy tinh này có một số lỗ hổng tự nhiên.

Các lỗ hổng đều to bằng nắm tay.

Trần Mộc bảo mấy người dùng đá chặn các lỗ hổng lại.

Để phòng có thứ gì đó chui vào.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, mọi người quây quần bên đống lửa bắt đầu ăn uống no nê.

Sau khi ăn xong, mấy người định nghỉ ngơi.

Lúc này Hoa Linh nhìn vào một cái lỗ bị chặn, nói với mọi người: "Mọi người xem, có phải có thứ gì đó sắp ra không?".

Trần Mộc vừa rồi đã kiểm tra xung quanh rất kỹ lưỡng, không hề phát hiện điều gì bất thường.

Nhìn theo hướng Hoa Linh chỉ.

Thì ra cái lỗ bị đá chặn, tảng đá hơi rung nhẹ, dường như bên trong có thứ gì đó muốn chui ra.

Trần Mộc vội vàng bảo mấy người lui ra sau mình, bản thân thì đi về phía cái lỗ đó.

Bất kể thứ gì chui ra từ bên trong, cứ diệt trước rồi nói.

Tảng đá lại động vài cái, cuối cùng rơi xuống đất.

Thứ chui ra từ bên trong không phải sinh vật gì, mà lại là một dây leo thực vật màu xanh lục.

Trong nháy mắt đã nở ra một đóa hoa màu đỏ to bằng miệng bát.

Tại sao ở đây lại mọc ra hoa?

Mấy người lúc này cũng không hiểu nổi.

Lại qua một khoảnh khắc, đóa hoa màu đỏ kia lại hoàn thành toàn bộ quá trình từ nở hoa đến kết quả.

Trên đỉnh cành non xanh biếc, treo một quả hình cầu giống như quả nhãn.

Mấy người nghĩ nửa ngày, đều chưa từng thấy loại thực vật cổ quái như vậy.

Xem ra các lỗ hổng trên vách đá này là do thực vật mọc bên trong đâm thủng tạo thành.

Do lỗ đá cong queo, mấy người không thể nhìn trực tiếp tình hình bên trong.

Phía sau hang động này, dường như còn có một không gian khác.

Nhưng rốt cuộc là nơi như thế nào mà có thể không cần ánh sáng, nước mà vẫn có thể mọc thực vật?

Trần Mộc trực tiếp hái quả đó xuống.

Sau khi bóc lớp vỏ bên ngoài, bên trong lập tức chảy ra một ít chất lỏng màu đỏ sẫm.

Giống như máu thịt thối rữa, hôi không thể tả.

Ở giữa có một miếng thịt vụn nhỏ.

Chương 468

Lại giống như thịt người.

Quả vừa mới hái xuống, cành lá màu xanh lục lập tức khô héo, hóa thành một đống bụi đất màu xám.

Trần Mộc tiện tay ném miếng thịt trong tay đi, nói với mọi người: "Xem ra đây là Huyết Nhị của Sinh Nhân Chi Quả." Trong Phong Thủy Bí Thuật có một môn gọi là Hóa, nội dung bên trong đều là một số trường hợp đặc biệt về sự biến hóa âm dương phong thủy.

Tại những nơi có địa thế phong thủy đặc thù, sẽ xảy ra một số chuyện kỳ lạ.

Long Đỉnh Băng Xuyên mà mấy người đang ở là một phần của sông băng mà người dân địa phương gọi là Thần Loa Câu.

Tuy là sông băng ở độ cao thấp hiếm có trên đời, nhưng được các ngọn núi ngọc bao bọc, núi tuyết vây quanh, là nơi có địa thế tuyệt vời trong núi Côn Luân.

Côn Luân vốn là khởi nguyên của long mạch thiên hạ, Thần Loa Câu lại là Long Đỉnh của Long Vương.

Sinh khí của nó sung mãn, đứng đầu thiên hạ.

Thực ra huyệt nhãn nơi sinh khí tụ tập không phải chỉ Long Vương mới có, chỉ là cực kỳ hiếm thấy.

Chính vì sinh khí quá vượng, thi thể được chôn ở một số địa điểm đặc biệt trên Long Đỉnh sẽ chết mà không thối rữa.

Thi thể không thối rữa ở nơi sinh khí cực thịnh được gọi là Huyền Vũ Cự Thi.

Trong các hang động tự nhiên ở nơi đó, thậm chí còn xảy ra một số biến hóa kỳ lạ, ví dụ như biến thành Sinh Nhân Chi Quả không ngừng mọc ra Huyết Nhị.

Vị trí hiện tại của mấy người là tầng đáy của vực băng.

Độ cao ở đây chỉ có hơn một nghìn mét, về cơ bản đã không còn băng, khắp nơi đều là các mỏ khoáng thạch thủy tinh lớn.

Hắc Hổ Huyền Đàn được phát hiện ở đây hẳn là một loại thiết thi như Thần Táo.

Tế đàn Hắc Hổ này được Luân Hồi Tông xây dựng sau khi Ma Quốc diệt vong.

Họ tế bái tà thần trong yêu tháp, nghi thức chủ yếu đều được tiến hành ở những nơi như thế này.

Vốn tưởng theo thông lệ, tượng người nhỏ màu đen kia chính là biểu tượng của một vị thần nào đó.

Nhưng Trần Mộc đã bỏ qua sự khác biệt rất lớn giữa sơn thủy Mật Tông và Thanh Ô Thuật.

Có lẽ ở nội địa, có một thần vị, một thần tượng là đủ rồi.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu là Luân Hồi Tông, có lẽ sẽ thực sự dùng một thi thể nào đó để hiến tế, tại nơi sinh khí hội tụ này, để chứng thực thần tích về giáo lý vĩnh sinh bất diệt của họ.

Sau khi Trần Mộc giải thích những chuyện này cho mọi người, liền dẫn mọi người bắt đầu tìm kiếm lối vào không gian phía sau hang động.

Đi vào trong, nhất định có thể tìm thấy rất nhiều manh mối.

Ít nhất sẽ cho mọi người một khái niệm tổng quan.

Mấy người vừa tìm, Tề Thiết Chủy vừa hỏi Trần Mộc mấy nghi

vấn của mình. "Khi Ma Quốc xây dựng yêu tháp, Mật Tông vẫn chưa hình thành lý luận phong thủy, việc định huyệt khó mà chính xác được, nhìn vị trí của Hắc Hổ Huyền Đàn này, dường như tương ứng với yêu lâu chín tầng, nơi này thực sự là cát huyệt có sinh khí vượng nhất sao?

Lỡ như có sai lệch một chút, gặp phải yêu huyệt, quỷ huyệt gì đó, chúng ta chẳng phải sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm sao." "Lý luận phong thủy tuy là hậu thế mới có, nhưng từ khi có sông núi, địa thế của nó đã khách quan tồn tại, hậu nhân cũng chẳng qua là gia công chỉnh lý, quy nạp tổng kết, sắp xếp các thứ vào thôi.

Vùng đất rộng lớn Long Đỉnh này là cội nguồn của long mạch thiên hạ, sinh khí ngưng tụ khắp nơi, làm gì có dị huyệt nào." Trần Mộc chậm rãi nói.

Tề Thiết Chủy gật đầu nửa hiểu nửa không, chuyên tâm tìm lối vào ở bên cạnh.

Trong hang động tinh thạch này có rất nhiều bệ đá, đặt lộn xộn không theo trật tự nào, mấy người dời chúng ra.

Sau khi dời những bệ đá này ra, phát hiện sau một bệ đá dựa vào tường có một lối đi thấp.

Bên trong lối đi là một con dốc nghiêng hình bán nguyệt, vòng lên phía trên của hang động bên trong.

Trần Mộc bảo mấy người dùng khăn che miệng mũi, đề phòng bên trong có bất trắc gì.

Trần Mộc đi trước dẫn đường, những người khác theo sau.

Đoạn đường này không dài, đi vòng nửa vòng thì thấy một hang động mái vòm lớn hơn.

Hang động rộng khoảng hơn một trăm mét vuông, lối ra là một bệ

đá bán tự nhiên lơ lửng, nhìn xuống là một mảng đen kịt, không thấy đáy.

Trần Mộc cũng là dựa vào đóa hoa mọc ra thịt người kia để suy đoán đó là Huyết Nhị.

Nhưng ngoài ra, thực ra hắn không hiểu rõ lắm về thứ này.

Bởi vì Huyết Nhị này thực sự quá hiếm thấy.

Nhưng điều này cũng vừa hay cho thấy bên dưới này nhất định sẽ có manh mối.

Hang động thủy tinh mái vòm này, hẳn là ở ngay vách bên cạnh hang động mà mấy người cắm trại.

Thi thể mọc ra Huyết Nhị, dường như ở ngay bên dưới.

Nơi này tĩnh lặng như tờ, ngoài tiếng hít thở của mấy người ra, không có bất kỳ động tĩnh nào khác.

Bên dưới bệ đá dày đặc những đóa hoa Huyết Nhị màu đỏ.

Thực vật vô cùng rậm rạp, cành lá giống như cây thường xuân bám đầy trên vách đá, những thứ ở sâu bên trong đều bị che khuất.

Trần Mộc nhìn kỹ một lượt, xuyên qua khe hở của những đóa hoa màu đỏ này, nhìn thấy bên dưới có một hình người cao lớn.

Xem ra tất cả thực vật đều mọc ra từ cỗ thi thể kia.

Nói cách khác, tất cả Huyết Nhị này đều là một phần của thi thể này.

Bên dưới này là một hố tế tự đặt thi thể, chắc chắn còn có những vật tế phẩm khác.

Trần Mộc ném một cây đuốc xuống, soi sáng địa hình, xem có chỗ nào cho mấy người đặt chân không.

Sau khi cây đuốc được ném xuống, bên dưới lập tức được ánh sáng chiếu rọi.

Vô số đóa hoa đỏ rực như máu tươi, dày đặc dưới đáy động.

Trong đám hoa tươi rực rỡ dày đặc, không ít bông đã mọc ra quả Huyết Nhị.

Nhìn từ trên xuống, nơi đây giống như một vườn hoa rực rỡ gấm vóc.

Chỉ có điều màu sắc của hoa khá đơn điệu.

Chương 469

Thêm vào đó, ánh lửa yếu ớt một bên càng làm nổi bật vẻ âm u nặng nề.

Tất cả trông như những bông hoa giả làm bằng giấy tiền vàng mã, không hề có chút mỹ cảm nào.

Bên rìa đám hoa, có một tảng đá vuông khổng lồ nặng đến nghìn cân.

Tảng đá này được xây nên từ từng khối đá thủy tinh băng sơn ngay ngắn.

Mấy người đứng quá xa, mà bề mặt tảng đá lại bám đầy những bông hoa Huyết Nhị màu đỏ.

Chỉ có thể nhìn qua khe hở thấy trên đó dường như có khắc những ký hiệu, hình vẽ gì đó.

Phía dưới tảng đá khổng lồ đè lên một cỗ quan tài gỗ đỏ, mặt trước đối diện đã vỡ một lỗ lớn.

Tại sao nơi thế này lại có một cỗ quan tài như vậy, mấy người nghĩ mãi không ra.

Thấy tảng đá thủy tinh băng sơn vuông vức khổng lồ kia có vẻ kỳ quái, mấy người bèn định đi từ trên đài cao xuống xem rốt cuộc nó là thứ gì.

Đúng lúc này, bên dưới đột nhiên vang lên một tràng âm thanh sột soạt.

Mấy người bèn dập tắt hết đuốc, lặng lẽ quan sát sự việc đang diễn ra bên dưới.

Mấy cây đuốc vừa ném xuống vẫn chưa tắt hẳn, ước tính ánh sáng còn duy trì được khoảng hai phút.

Trong khe đá bên dưới xuất hiện một con chó nhỏ màu xanh lục.

Nói nó là chó nhỏ, chỉ có thể nói thứ này trông rất giống một con chó nhỏ mọc đầy lông xanh.

Con chó nhỏ này chậm rãi bò ra từ khe đá.

Nó không có mắt, có lẽ vì sống lâu năm trong thế giới lòng đất, thị giác và khứu giác của nó đã thoái hóa.

Vì vậy, nó không hề chú ý đến sự thay đổi của môi trường xung quanh, cũng không phát hiện ra có người trên đài đá.

Nó không ngừng gặm ăn quả Huyết Nhị, vô cùng tham lam.

Theo từng đợt gặm nhấm của nó, những bông hoa đỏ mất đi quả liền khô héo thành tro.

Chẳng mấy chốc, bên dưới đã lộ ra một thi thể nam giới cao hơn hai mét.

Mấy người đứng trên nhìn mà tim đập thình thịch.

Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì.

Khi mấy người đang định nhìn kỹ hơn thì ánh sáng của ngọn đuốc dần mờ đi.

Ánh lửa yếu ớt liền biến mất trong bóng tối.

Một bên, đám người Chá Cô Tiếu bỗng cảm thấy mu bàn tay ngứa ngáy, dường như có thêm thứ gì đó.

Vừa đưa tay sờ vào, họ liền cảm thấy không ổn.

Trên tay giống như mọc ra mầm non của một loài thực vật nào đó.

Lão Dương Nhân và Tề Thiết Chủy ở bên cạnh lúc này cũng mọc

ra thứ gì đó.

Mu bàn tay của mấy người chỉ cảm thấy ngứa chứ không đau.

Dùng tay nắm lấy rồi giật ra, cơn đau lập tức khiến họ suýt nữa ngã nhào xuống.

Mấy người lấy đóm ra soi dưới ánh lửa, chỗ mu bàn tay gần cổ tay vậy mà lại mọc ra hai ba cái mầm thịt nhỏ màu xanh đen.

Không chạm vào thì chỉ cảm thấy hơi ngứa, nhưng hễ chạm vào là đau đến nhe răng trợn mắt.

Toàn bộ xương cánh tay cũng bị kéo theo mà đau nhức.

Mấy người vội vàng kiểm tra những chỗ khác trên cơ thể, tất cả đều bình thường.

Lúc này, đám người Trần Mộc cũng quan sát cơ thể mình, nhưng ngoài Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Tề Thiết Chủy ra, những người còn lại đều không sao.

Chuyện này cũng thật kỳ lạ, từ khi đến Hắc Hổ Huyền Đàn này, mấy người chưa từng tách nhau nửa bước.

Những thứ tiếp xúc cũng đều giống nhau.

Nếu không mau nghĩ cách, e rằng trên người họ cũng sẽ mọc ra hoa Huyết Nhị mất.

Trần Mộc cẩn thận quan sát tình trạng của mấy người, lúc này mới phát hiện ra điểm khác biệt.

Trong trận chiến vừa rồi, cả ba người đều bị chảy máu.

Hóa ra Huyết Nhị, loại thực vật lan truyền cái chết này, lại phát tán phấn hoa vô hình trong không khí.

Một khi chạm vào máu tươi trên da, nó sẽ lây lan và sinh trưởng.

Từ lúc vết thương của ba người họ lộ ra ngoài không khí, họ đã trúng chiêu và nhiễm phải huyết độc rồi.

Trần Mộc vội vàng cảnh báo Hoa Linh và Già La tuyệt đối không được tiếp xúc với máu.

Tiếp đó, Trần Mộc liền bảo mấy người thi triển Kim Quang Chú, xem có thể loại bỏ được Huyết Nhị này không.

Huyết Nhị trong Âm Dương Phong Thủy được giải thích là nơi sinh khí quá thịnh, thi thể chết mà không rữa, khí huyết không suy.

Năm tháng tích tụ, không chỉ thi thể dần dần trương phình lớn lên, mà cứ mỗi mười hai canh giờ lại nở ra hoa thịt.

Người chết thì thôi, người sống mà trong cơ thể mọc ra thứ này thì chỉ có thể đối mặt với hai lựa chọn: thứ nhất là trốn đi thật xa, rời khỏi nơi sinh khí quá thịnh này, Huyết Nhị tự nhiên sẽ không trị mà khỏi.

Nhưng vùng đất này là vực Long Vương, chỉ dựa vào hai chân để đi, trong thời gian ngắn khó mà trốn xa được; hai là ở lại đây, đợi cho thứ được gọi là quả của người sống (sinh nhân chi quả) này nở hoa kết trái.

Khi đó người sống sờ sờ sẽ biến thành một cỗ thi thể trương phồng.

Trần Mộc bảo mấy người thi triển Kim Quang Chú xong, phát hiện Huyết Nhị này không hề bị tiêu trừ.

Xem ra thứ này cũng rất khó đối phó. "Đừng lo, vạn vật thế gian tuần hoàn tương khắc tương phụ, trong vòng năm bước của rắn độc, ắt có cỏ giải độc.

Con vật nhỏ màu xanh lục kia lấy Huyết Nhị làm thức ăn, trong cơ thể nó nhất định có thứ có thể giải được độc tính của Huyết Nhị,

hoặc là nó đã ăn một số thứ khác trong động này..." Trần Mộc lúc này lập tức nghĩ ra cách giải quyết.

Sinh vật giống như con chó nhỏ bên dưới cũng sống ở nơi đầy rẫy Huyết Nhị này mà bản thân nó không có gì bất thường, điều đó cho thấy nơi đây nhất định có thứ gì đó có thể khắc chế Huyết Nhị.

Chương 470

Trần Mộc bèn định xuống bắt sinh vật lạ kia xem cho rõ.

Cái đài đá này không quá cao, Trần Mộc nhẹ nhàng nhảy một cái là xuống tới nơi.

Con chó nhỏ màu xanh lục đang ở ngay trước mặt hắn.

Sinh vật lạ này dường như cảm nhận được khí tức của Trần Mộc, bắt đầu xoay vòng tại chỗ.

Khuôn mặt giống đầu rắn có một cái miệng lớn, lúc há lúc ngậm tỏa ra một mùi hôi thối.

Con thú nhỏ này toàn thân là những nếp thịt, khắp người đều có lông cứng màu xanh lục, chưa từng nghe nói trên đời có loài động vật này.

Trần Mộc đã có định kiến từ trước, luôn cảm thấy thứ này có khả năng là cương thi.

Nhưng sự khác biệt với con người thực sự quá lớn, có lẽ là một loại dã thú nào đó sau khi chết biến thành cương thi.

Cơ thể đã có trạng thái đen xanh hôi thối như vậy thì tất nhiên có độc, nhưng hình thể chỉ bằng một con chó nhỏ bình thường, xem ra muốn bắt sống nó cũng không phải là chuyện khó.

Sinh vật lạ kia xoay hai vòng tại chỗ, dường như cảm ứng được vị trí của Trần Mộc.

Sau khi xoay hai vòng, nó liền há miệng cắn loạn xạ, xông thẳng về phía Trần Mộc.

Trần Mộc tung một chưởng vỗ vào đầu nó.

Sinh vật lạ này tuy da dày thịt béo, nhưng bị một chưởng tùy tay của Trần Mộc đánh xuống, cũng đau đến nhe răng trợn mắt, phát điên lên.

Chỉ thấy sinh vật lạ này "vèo" một tiếng liền nhảy dựng lên.

Nhưng làm sao Trần Mộc cho nó thời gian giãy giụa được.

Hắn lấy ra một dải vải dài, liền trói con vật lạ thành một cái bánh tét.

Những người khác thấy Trần Mộc đã khống chế thành công sinh vật lạ, liền trực tiếp từ trên đài đá đi xuống.

Trần Mộc nhìn những mầm thịt Huyết Nhị trên người mấy người, chỉ trong một lát mà chúng đã lớn gấp đôi.

Mà trên tay Tề Thiết Chủy là nghiêm trọng nhất, dường như sắp kết thành quả.

Nếu không chữa trị nhanh chóng, e rằng tính mạng cũng khó giữ. "Thứ này có thể làm thuốc giải được không?

Trông nó xấu xí vô cùng, biết đâu máu thịt trong cơ thể nó đều có độc, có phải là muốn lấy độc trị độc không?" Lão Dương Nhân đá một cái vào con vật lạ. "Đây là động vật gì ta cũng không rõ, nhưng không ngoài hai khả năng, một là thứ nó tiết ra trong cơ thể có thể hóa giải huyết tính, hai là môi trường nó sống hoặc thức ăn khác mà nó ăn có thể trung hòa độc tính.

Tìm kiếm quanh hang động này, có lẽ sẽ có thu hoạch." Tề Thiết Chủy ở một bên tuy tình hình nghiêm trọng hơn, nhưng lúc này vẫn khá lý trí nói.

Mấy người không dám chậm trễ, liền bắt đầu chia nhau ra tìm kiếm dưới đáy động.

Trần Mộc đi đến dưới tảng đá thủy tinh băng sơn khổng lồ.

Trên đó khắc rất nhiều phù hiệu Mật Tông, còn chưa kịp xem nội dung hình vẽ trên đá là gì, hắn đã phát hiện ra thứ kỳ lạ bên dưới.

Hóa ra lúc ở trên nhìn xuống, mấy người tưởng nơi này đang đè một cỗ quan tài gỗ đỏ, nhưng thực chất dưới tảng thủy tinh lớn là một cái mai rùa rỗng có nền đỏ vân đen.

Mai rùa này bị tảng đá đè chắc đã rất lâu rồi, con rùa khổng lồ có lẽ đã chết và mục rữa từ lâu.

Lúc này Lão Dương Nhân cũng nhìn thấy cái mai rùa này, ông ta lập tức trở nên vô cùng kích động.

Giáp rùa nền đỏ vân đen cực kỳ hiếm thấy, truyền thuyết phượng, lân, long, quy là tứ linh thú, trong đó quy chính là chỉ loài rùa ngàn năm có mai chuyển sang màu đỏ sẫm. "Ta biết thứ đó là gì rồi, sinh vật lạ kia không phải là chó biến thành cương thi, mà là Thuế Xác Quy, lần này chúng ta đều không sao rồi." Lão Dương Nhân không kịp giải thích, liền dùng xẻng cắt một miếng mai của con vật lạ, lấy ra một cái hộp rồi nghiền nát cùng với nước.

Sau khi nghiền nát, ông ta bôi lên những chỗ mọc Huyết Nhị cho Chá Cô Tiếu và Tề Thiết Chủy.

Mấy người lập tức cảm thấy một luồng khí mát lạnh thấu xương, cảm giác ngứa ngáy đau đớn trên da lập tức giảm đi rất nhiều.

Thấy mọi người đều đã thoát khỏi nguy hiểm, Lão Dương Nhân mới kể cho họ nghe.

Hóa ra trước kia khi còn làm thổ phỉ, ông ta cũng từng ra biển làm hải tặc.

Một hôm, nhóm người của ông ta chặn được một chiếc thuyền khách.

Nhưng kỳ lạ là người trên thuyền đều đã chết hết, trên vô số thi thể trong khoang thuyền mọc ra rất nhiều tảo máu hình nấm.

Đám hải tặc đã giết chết một con rùa nước nhỏ trên thuyền, nhưng cũng có không ít người sau khi chạm vào máu của thi thể thì mạng sống ngàn cân treo sợi tóc.

Lão đại hải tặc am hiểu chuyện trên biển, biết trên thuyền này có thể giấu thứ gì đó, bèn ra lệnh cho người tìm kiếm cẩn thận.

Quả nhiên, trong khoang hàng đã tìm thấy một cái mai rùa bị hòm hàng kẹp lấy.

Con rùa lột xác già nua đó nhất định đã ăn thứ gì đó đặc biệt dưới nước, đều đã thành tinh, hại chết tất cả mọi người trên thuyền.

Nơi nó bò qua, trên người người chết đều sẽ mọc ra hoa thịt cỏ thịt, sau khi bị ăn, tinh huyết của người chết sẽ mất hết, biến thành xác khô.

Trong vực sâu trên đỉnh rồng, có lẽ sinh khí quá vượng, nên mỗi cỗ thi thể mới có thể mọc đi mọc lại Huyết Nhị.

Mai của nó là bảo bối, mọi chứng độc đều có thể chữa khỏi, trên đời khó tìm.

Cả một cái mai rùa này, không thể nói là vô giá, mà là báu vật vô giá.

Khi đó, nội bộ hải tặc vì tranh giành thứ này mà tàn sát lẫn nhau, chết không ít người.

Lão Dương Nhân cũng suýt mất mạng, nhưng cuối cùng ông ta đã nhảy xuống biển trốn thoát, nên mới biết có loại Thuế Xác Quy này.

Đợi đến khi Lão Dương Nhân quay về tập hợp đủ người quay lại tìm, thuyền của đám hải tặc đã nổ tung và chìm nghỉm, thế là Lão

Dương Nhân đành phải thất vọng trở về.

Sau này chuyện này đã qua lâu, dần dần cũng quên đi, bây giờ nhìn thấy cái mai rùa rỗng bị đá thủy tinh đè lên, vân và màu sắc đều phi thường, lúc này mới nhớ lại.

Thấy mọi người không sao, Trần Mộc cũng yên tâm.

Nhưng sau khi nhìn mấy lần tảng đá thủy tinh băng sơn vuông vức khổng lồ kia, những hình vẽ trên đó đã thu hút ánh mắt của hắn.

Lẽ nào Hiến Vương cũng từng đến đây?

Tảng đá thủy tinh băng sơn vuông vức khổng lồ được chia đều thành năm tầng, mỗi tầng có những hình khắc đơn giản.

Tuy những mật văn và phù hiệu trên đó Trần Mộc không hiểu, nhưng những hình vẽ trong đó thì có thể hiểu ngay.

Chương 471

Tầng trên cùng khắc rất nhiều nghi thức giết người độc ác.

Cảm giác đó rất giống với đẳng thuật thấy trong mộ Hiến Vương.

Đều là sau khi giết người một cách tàn nhẫn, dùng một thứ gì đó đặc biệt bám vào cơ thể người, chuyển hóa oán niệm của người chết thành một loại sức mạnh nào đó.

Trần Mộc lúc này vội gọi Tề Thiết Chủy lại xem tảng thủy tinh này.

Tề Thiết Chủy đi đến dưới tảng đá thủy tinh, ngưng thần quan sát một hồi, một lúc sau mới nói: "Đẳng thuật của Hiến Vương vốn có nguồn gốc từ đất Tạng, đẳng thuật ghi trên đá này không hề hoa mỹ, thần quỷ khó lường như đẳng thuật của Hiến Vương.

Nơi đây có thể là nguồn gốc cổ xưa nhất của thuật này, vẫn chỉ là một hình thức sơ khai chưa hoàn thiện." "Nhưng cốt lõi của đẳng thuật — chuyển hóa sinh mệnh đã chết thành năng lượng khác, đã được thể hiện đầy đủ.

Sau này đẳng thuật của Hiến Vương tuy phức tạp hơn, nhưng cũng không thể thoát khỏi khuôn khổ nguyên thủy này." Trần Mộc cũng gật đầu tán thành.

Thực ra từ lúc hắn nhìn thấy Tuyết Di Lặc bị băng Nãi Cùng Thần đông cứng lại, hắn đã cảm thấy có gì đó quen thuộc, thứ đó thực sự rất giống đẳng thuật.

Sau khi xuống đến vực băng sâu, lại thấy vô số sứa nước ngọt trong con sông ngầm, hắn liền cảm thấy có khả năng nguyên hình của Tuyết Di Lặc chính là sứa hút máu.

Trong thời kỳ đại nạn khi hồ trên núi cao biến thành sông băng cổ đại, chúng dần dần tiến hóa thành hình thái sinh tồn trong tầng băng tuyết.

Chúng sợ muối, có thể cũng liên quan đến điều này, có lẽ Ma Quốc cổ đại hoặc Luân Hồi Tông sau này, chính là dựa vào đặc tính của những sinh vật này mà phát minh ra tà thuật đẳng gây họa trăm đời này.

Cỗ thi thể Huyền Vũ khổng lồ biến thành sinh nhân chi quả trong hang động này, từ một số góc độ mà nói, cũng phù hợp với đặc trưng của đẳng.

Nhìn lại tầng thứ hai của tảng đá thủy tinh băng sơn, trên đó là hình một người phụ nữ, hai tay che mặt; tầng thứ ba là một con rắn khổng lồ có mắt mọc trên đầu.

Phần quan trọng nhất ở tầng thứ tư đã bị người ta cố ý mài mòn phá hủy, nhưng nhìn hình dạng bị mài mòn, đó là một hình tròn.

Có lẽ nơi đây trước kia nên là một ký hiệu con mắt.

Tầng dưới cùng thì đặc biệt nhất, chỉ khắc một số thứ trông giống như xương cốt. "Tảng đá lớn này, phân thành nhiều tầng, từ trên xuống dưới mỗi tầng đều có nội dung chính khác nhau.

Điều này dường như giống với tòa tháp đen được xếp theo địa vị tượng trưng ở cổ thành Tinh Tuyệt." Trần Mộc chỉ vào tầng này nói với Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy lại thuận theo hướng chỉ của Trần Mộc nhìn xuống: "Đây quả thực là một cách sắp xếp, nhưng hoàn toàn trái ngược với Tinh Tuyệt cổ thành, từ những miêu tả về Ma Quốc trong Chế Địch Bảo Châu Thi Thiên mà xem.

Ký hiệu trên tảng thủy tinh này nên tượng trưng cho sức mạnh

hoặc năng lượng, chứ không phải địa vị, thứ tự là từ trên xuống dưới, càng xuống dưới sức mạnh càng lớn." Tuy có sự khác biệt nào đó với Tinh Tuyệt cổ thành, nhưng vẫn có mối liên hệ mật thiết.

Chỉ bằng tảng đá khổng lồ này, có thể đoán chắc rằng, tộc Quỷ Động của Tinh Tuyệt và dân tộc thờ phụng vực sâu của Ma Quốc nhất định có mối quan hệ cực kỳ sâu sắc, có lẽ tộc Quỷ Động chính là một nhánh của yêu ma phương bắc hoặc Luân Hồi Tông năm đó.

Điều này cũng cho thấy mấy người quả thực đang từng bước tiếp cận sự thật về lời nguyền Mắt Thần Rắn.

Chỉ cần tìm được Ác La Hải Thành của Ma Quốc, mọi vấn đề có thể đều sẽ có câu trả lời.

Nơi đó nhất định còn nguy hiểm hơn Tinh Tuyệt, sự việc đã đến nước này, không thể do dự nữa, chỉ có thể liều mạng mà thôi.

Mấy người sau đó lại tìm kiếm trong hang động, tìm thấy một số bia thủy tinh khác.

Trên những bia thủy tinh khác không có nhiều chữ viết, đều là dùng hình vẽ để ghi lại sự việc.

Từ những ghi chép trong đó có thể biết được, tảng đá thủy tinh băng sơn đè lên mai rùa chính là một phần mà Luân Hồi Tông đã đào ra từ Cánh Cửa Tai Nạn.

Những hình khắc trên đó đều do người Ác La Hải làm, bản thân Cánh Cửa Tai Nạn là một bức tường thủy tinh khổng lồ không thể vượt qua.

Khi Ma Quốc bị hủy diệt, Cánh Cửa Tai Nạn đã đóng lại con đường duy nhất thông với thế giới bên ngoài, hậu thế Luân Hồi đã đào một con đường, là để chờ đợi ngày luân sinh giáng lâm.

Mấy người tìm khắp hang động, thông tin thu được cũng chỉ có

bấy nhiêu.

Trần Mộc cho rằng việc đặt một tảng đá lớn từ Cánh Cửa Tai Nạn trong động, làm nơi tế lễ, là để thể hiện công lao của Luân Hồi Tông trong việc đào mở cánh cửa thông đến Ma Quốc.

Thi thể và linh quy trong động đều là vật tế đặc biệt, ước tính đi dọc theo con sông đầy sứa này xuống dưới, chắc chắn sẽ tìm thấy cánh cửa thủy tinh lớn đó.

Ác La Hải Thành cũng nên ở một nơi không xa đó.

Lúc này Lão Dương Nhân đã đào mai linh quy ra, cỗ thi thể trương phồng kia do bị Thuế Xác Quy ăn hết Huyết Nhị mọc ra, đã trở nên khô quắt như gỗ mục.

Ước tính phải đến giờ này ngày mai, nó mới lại trương phồng lên biến thành sinh nhân chi quả.

Còn con Thuế Xác Quy bị Trần Mộc bắt sống, do sau khi bắt được không ai để ý đến nó.

Lúc này nhìn lại, nó đã không còn động đậy.

Nguyên nhân cái chết, có lẽ là do bị quấn vải quá chặt, ngạt thở mà chết.

Thứ này không phải vật lành, toàn thân là độc, giữ lại không tốt.

Thế là Lão Dương Nhân đem xác nó cùng với thi thể nam có thể mọc ra Huyết Nhị ném vào một chỗ, đổ thêm ít vật dễ cháy, một mồi lửa thiêu thành tro.

Trần Mộc thấy trong động đã được dọn dẹp sạch sẽ, không còn giá trị gì nữa.

Bèn dẫn mấy người cùng nhau trở về hang động bên ngoài.

Thấy vết thương của mọi người lúc này đã không còn đáng ngại,

điều cần nhất bây giờ chính là nghỉ ngơi đầy đủ.

Ai nấy đều mệt lử, lại thêm đã dọn dẹp mối nguy gần đó, sau khi lên, từng người một liền ngã đầu ngủ say.

Vực sâu dưới sông băng vĩnh viễn là một môi trường như vậy, không có ngày hay đêm.

Mãi cho đến khi mấy người ngủ đến không muốn ngủ nữa, Trần Mộc mới gọi họ dậy chuẩn bị.

Hôm nay họ sẽ đi dọc theo sông tiếp tục tiến về phía trước, xuyên qua Cánh Cửa Tai Nạn này.

Mấy người men theo con sông đầy mạch khoáng thủy tinh không ngừng đi về phía hạ lưu, đi liền một mạch suốt ba ngày.

Càng đi về sau, những con sứa nước ngọt phát sáng càng lúc càng thưa thớt.

Cuối cùng, vực sâu dài hẹp này cũng có điểm kết thúc, khe nứt khổng lồ của ngọn núi bị một bức tường thủy tinh cao mấy trăm mét chặn lại.

Trên tường đều là những phù hiệu và ấn ký dày đặc, giống hệt như tảng đá thủy tinh băng sơn đã thấy trước đó.

Nhưng bức tường thực sự quá lớn và quá cao, con người đứng dưới bức tường thủy tinh hùng vĩ này, liền cảm thấy nhỏ bé như con kiến.

Trên bức tường khổng lồ lờ mờ có thể thấy ánh trời chói lọi, đây nhất định là Cánh Cửa Tai Nạn trong truyền thuyết.

Bức tường chìm dưới sông, nước sông chảy xuyên qua tường.

Bây giờ là thời kỳ lưu lượng nước lớn nhất trong năm của các hệ thống sông ở Côn Luân, xem ra đường hầm được đào ra chính là ở

dưới nước.

Chương 472

Nếu là lúc bình thường, con đường trên Cánh Cửa Tai Nạn có thể sẽ lộ ra trên mặt nước.

Do không biết chiều dài của con đường này, thực lực của mọi người lại bị áp chế, nên không dám mạo hiểm cả đội cùng xuống.

Trần Mộc quyết định để mọi người nghỉ ngơi ở đây trước, mình tự xuống nước thăm dò đường đi, rồi mới quyết định làm thế nào để đi qua.

Một bên, Chá Cô Tiếu ngăn Trần Mộc lại, dũng cảm xung phong muốn xuống nước trinh sát đường đi.

Trần Mộc biết Chá Cô Tiếu thủy tính rất tốt, liền đồng ý để ông ta xuống nước dò đường.

Trước khi xuống nước, Trần Mộc truyền một luồng Kim Quang Chú tinh thuần vô cùng vào trong cơ thể Chá Cô Tiếu.

Đủ để chống lại sự áp chế của lời nguyền Quỷ Động đối với ông ta.

Nhưng điều này cũng tiêu hao rất lớn đối với Trần Mộc, không đến mức bất đắc dĩ, hắn không thể tùy tiện truyền công lực.

Sau khi Chá Cô Tiếu đi xuống, mấy người ở trên chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhưng mặt nước vẫn lặng yên không một gợn sóng.

Lão Dương Nhân và Tề Thiết Chủy ở một bên có chút không kiềm chế được.

Đã qua mười mấy phút rồi mà vẫn chưa quay lại.

Trần Mộc nghĩ rằng đã gặp chuyện không may, đang định xuống nước cứu ông ta.

Lúc này, mặt nước rẽ ra, Chá Cô Tiếu liền trồi lên từ dưới nước. "Lối đi của bức tường thủy tinh này rất rộng, cũng không dài, nhưng phía đối diện không đi được nữa, cá dưới nước kết thành ngư trận, số lượng nhiều không đếm xuể, chặn kín mít." Ngư trận trong các hồ ở nội địa cũng có, nhưng ở đây không có dấu chân người, bầy cá không cần thiết phải kết thành ngư trận để phòng người ta đánh bắt.

Trừ khi dưới nước có thứ gì đó không ai biết, đang uy hiếp sự sinh tồn của chúng.

Ngư trận, nói trắng ra là một bầy cá tụ tập lại với nhau.

Ngư trận còn được gọi là tường cá, là một hành vi siêu nhiên của loài cá cho đến nay vẫn chưa thể giải thích được.

Các bầy cá cùng loại trong nước tụ tập lại với nhau với số lượng lớn, cắn đuôi nhau, đầu đuôi nối liền, cuộn tròn thành trận hình tròn.

Bất kể lớn nhỏ, tất cả cá đều lớp lớp chồng chất quấn chặt vào nhau, quy mô của nó đôi khi có thể lên đến phạm vi vài cây số.

Cá ở hồ nước ngọt kết thành ngư trận, một là để phòng chim cốc bắt mồi; hai là để chống lại sự tấn công của các loài động vật săn mồi lớn dưới nước.

Bởi vì nhìn từ xa dưới nước, ngư trận trông giống như một con quái vật khổng lồ màu đen đang chậm rãi bơi lội, đủ để dọa lui bất kỳ thiên địch nào; cũng có thể là do khí hậu hoặc môi trường đột ngột thay đổi, bầy cá bị kinh hãi, kết trận tự vệ.

Hoa Linh ở một bên lấy ra một tờ giấy, vẽ lại tình hình dưới nước mà Chá Cô Tiếu đã nói.

Cánh Cửa Tai Nạn có một lối đi rộng bảy tám mét dưới nước, dài

khoảng hai mươi mét.

Sau khi ra ngoài, địa hình có hình loa, trước hẹp sau rộng, hàng vạn con cá râu trắng không vảy.

Chúng kết thành ngư trận hình trụ cuồn cuộn, chặn kín lối đi dưới nước ra hồ bên ngoài.

Đến đó là không thể qua được nữa.

Cá râu trắng là loài cá đặc biệt chỉ có ở vùng núi Kashmir, đặc điểm của nó là thân to không vảy, toàn thân màu xanh, chỉ có râu và miệng là màu trắng như tuyết, vì vậy mới có cái tên như vậy.

Đàn cá râu trắng phía sau Cánh Cửa Tai Nạn, lớn nhỏ không đều, trung bình mỗi con đều dài hơn nửa mét.

Ngư trận khổng lồ đó cuồn cuộn chuyển động, căn bản không có cách nào đi qua, trừ khi khiến chúng tản ra. "Loài cá râu trắng này tuy không làm hại người, nhưng số lượng quá lớn, nếu bị đàn cá đánh tan ra, chúng ta nhất định sẽ gặp nguy hiểm." Chá Cô Tiếu nói. "Ngươi nói đúng, thực lực của các ngươi hiện tại bị áp chế, nếu bị lạc đàn sẽ rất nguy hiểm." Trần Mộc gật đầu, suy nghĩ một phương án vẹn toàn.

Phải đánh tan đàn cá trước, sau đó mới có thể đi qua. "Từ xưa ngư dân muốn phá ngư trận, cần có Quỷ Soái ra tay.

Nhưng chúng ta đang ở sâu dưới lòng đất Côn Luân, đi đâu tìm Quỷ Soái?

Hơn nữa, cho dù thật sự có Quỷ Soái có thể điều khiển, e rằng cũng không đối phó được với hàng vạn con cá râu trắng dài hơn nửa mét." Tề Thiết Chủy nói.

Đám người Chá Cô Tiếu đều không biết Quỷ Soái là gì, bèn hỏi Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy hỏi họ có biết Ô Quỷ là gì không?

Ô Quỷ này không phải là cách người Xuyên gọi lợn đen.

Ở một số làng chài, ngư dân đều nuôi một loại chim nước miệng lớn gọi là lư từ, có thể giúp lặn xuống nước bắt cá.

Nhưng điều kiện tiên quyết để nó giúp bắt cá là phải dùng dây buộc cổ nó trước.

Nếu không nó bắt được cá sẽ tự ăn hết, tên tục của loại chim nước này chính là Ô Quỷ.

Bất cứ nơi nào nuôi Ô Quỷ bắt cá, trong một vùng nước của hồ hoặc một đoạn sông, bất kể có bao nhiêu con lư từ, đều phải có một con Quỷ Soái dẫn đầu.

Quỷ Soái có hình thể lớn hơn lư từ bình thường gấp hai ba lần, cái miệng lớn còn sắc hơn cả móc câu thép, hai mắt tinh quang sáng rực.

Trông nó gần giống như đại bàng, đôi khi ngư dân chèo thuyền ra hồ bắt cá, nhưng liên tục mấy ngày không bắt được một mẩu vảy cá, điều đó có nghĩa là đàn cá dưới nước đã kết thành ngư trận.

Lúc này tất cả ngư dân phải góp tiền góp sức, thắp hương cúng tế Hà Thần, sau đó thả Quỷ Soái xuống nước.

Bất kể ngư trận dày đến đâu, cũng không chịu nổi nó ba lần xông vào hai lần xuyên qua, liền tan rã.

Nhưng môi trường ở đây được thiên nhiên ưu đãi, cá râu trắng sinh sản ra có hình thể to lớn, không thể so sánh với các đàn cá thông thường trong hồ ở nội địa.

Loại cá này bơi trong nước, sức mạnh của nó có thể húc ngã một người, e rằng dù có Quỷ Soái cũng không phá tan được ngư trận ở đây.

Trong lúc Tề Thiết Chủy giải thích cho mọi người, Trần Mộc đã quyết định.

Đã đến trước cổng Ma Quốc rồi, không thể bị những trở ngại nhỏ này cản bước được.

Trần Mộc quyết định mình sẽ xuống trước, dùng Kim Quang Chú phá tan đàn cá này.

Nhưng những người ở lại trên bờ e rằng lại gặp nguy hiểm.

Mà sau khi phá tan đàn cá, mọi người phải cùng nhau đi qua.

Bởi vì Trần Mộc phát hiện Cánh Cửa Tai Nạn khổng lồ này không phải được đúc thành một khối, mà là được xây dựng bằng những khối đá thủy tinh băng sơn vuông vức mấy mét.

Chương 473

Trên đó không chỉ khắc đầy hình vẽ và phù hiệu, mà giữa các khối đá còn có rất nhiều khe hở.

Có thể là do lúc nước chảy mạnh đã xói mòn tạo ra, hoặc là lúc xây dựng đã cố ý để lại, để giảm bớt lực tác động của dòng nước lên tường.

Hơn nữa khi tấn công đàn cá, sức mạnh của mình phải được kiểm soát tốt, nếu sức mạnh quá nhỏ sẽ không thể làm kinh động được nhiều cá râu trắng như vậy.

Nhưng nếu không kiểm soát tốt sức mạnh, sóng xung kích nhất định sẽ phá hủy một phần tường thủy tinh.

Bức tường khổng lồ này là di tích cổ đại, biết đâu rút dây động rừng, Cánh Cửa Tai Nạn sẽ sụp đổ.

Trần Mộc cũng không thể tính toán chính xác được, nhưng nhìn kết cấu của bức tường này, nếu vụ nổ ảnh hưởng đến Cánh Cửa Tai Nạn, sẽ tạo ra một loạt hiệu ứng gợn sóng.

Trong vòng hai phút, những khối đá rơi xuống từ bức tường chính sẽ hoàn toàn chặn kín lối đi.

Trước đó có khoảng một phút thời gian, nên sẽ tương đối an toàn.

Chỉ có thể nắm bắt được khoảnh khắc trước khi hiệu ứng gợn sóng lan rộng, xuyên qua cửa, và một khi đã qua rồi, thì đừng nghĩ đến việc quay lại bằng đường cũ.

Trần Mộc nói với mọi người về những nguy hiểm sắp phải đối mặt, sau khi nghe xong, ai nấy đều tỏ ra quyết tâm.

Dù Trần Mộc lúc này có bảo họ đi chết, họ cũng sẽ không do dự.

Trần Mộc gật đầu, tìm ra một sợi dây gai rất dài, mình đi trước, phần sau buộc vào eo mấy người.

May mà cơ thể của họ đều vô cùng cường tráng, nín thở dưới nước mười mấy phút vẫn không thành vấn đề.

Nước sông dưới chân núi Kashmir rất đặc biệt, vừa trong vừa trắng.

Dưới nước ở đây rất ít thực vật tảo loại, nhiều nhất là một loại tôm nhỏ trong suốt chưa từng thấy, tạo thành một hệ sinh thái dưới nước độc đáo.

Xuống đến đáy nước, chỉ thấy xung quanh ánh sáng trắng lơ lửng, đá dưới nước toàn là màu trắng.

Trên một bức tường thủy tinh xanh biếc có một lối đi rộng gần mười mét.

Dùng đèn chiếu dưới nước chiếu về phía trước lối đi, vùng nước đối diện trông vô cùng đục ngầu, vô số cá râu trắng con sau ngậm đuôi con trước.

Bức tường cá mà chúng tạo thành vô biên vô tế, vô cùng hùng vĩ.

Nó chặn kín con đường nối ra sông bên ngoài.

Tốc độ dòng chảy dường như không vì thế mà chậm lại, có thể ở sâu hơn dưới lòng đất, còn ẩn giấu những nhánh sông khác.

Trần Mộc lúc này buông sợi dây trong tay ra, bảo những người khác đợi ở cửa hang.

Hắn liền lao về phía đàn cá.

Rất nhanh, bóng dáng của Trần Mộc đã biến mất trong làn nước đục trước ngư trận.

Mấy người lo lắng nhìn bóng dáng Trần Mộc ngày càng xa.

Nhưng thời gian trôi qua rất lâu, Trần Mộc vẫn chưa quay lại.

Có lẽ dưới nước dễ sinh ra ảo giác về thời gian trôi đi, mỗi giây đều trở nên rất dài.

Đúng lúc này, mấy người cảm nhận rõ ràng một trận chấn động dưới nước.

Tường thủy tinh dường như cũng rung lên ba lần, sóng xung kích từ vụ nổ mạnh mẽ, mang theo thịt cá nát vụn lan ra tứ phía.

Mấy người bám vào đáy tường, qua kính lặn có thể thấy một làn sương mù màu đỏ đậm bốc ra từ Cánh Cửa Tai Nạn.

Trần Mộc lúc này cũng bơi trở lại, dẫn mọi người nổi người lên, muốn nhanh chóng vượt qua lối đi.

Đúng lúc này, vô số cá râu trắng bị kinh động lao ra từ lối đi về phía họ.

Lũ cá lớn kết thành ngư trận lúc đó đều đang trong trạng thái tinh thần rất hưng phấn.

Nói theo cách của nhà sinh vật học, chúng đang ở trong một cảnh giới vô ngã.

Lúc này dù có làm thịt, chúng cũng không biết đau.

Vì vậy, đàn cá này rất khó bị ngoại lực tác động làm cho tan rã.

Nhưng lực xung kích từ vụ nổ mạnh đã đột ngột đánh thức chúng khỏi trạng thái mộng du, khiến chúng lập tức tan tác, trợn trừng đôi mắt đờ đẫn rồi bơi tán loạn.

Trần Mộc quay lại và nhận được một thông tin quan trọng.

Con đường phía trước quá nhẵn bóng, tuyệt đối không phải là lối đi do con người tạo ra, mà trông cực kỳ giống như đã bị một loại mãnh thú nào đó mài mòn qua năm tháng.

Trần Mộc lập tức dẫn mấy người bơi về phía tảng đá màu lục ở đằng xa, không dám chậm trễ một bước.

Ở dưới nước, hành động của mọi người đều bất tiện, nếu gặp phải mãnh thú dưới nước, cho dù mạnh như Trần Mộc cũng không thể bảo vệ chu toàn cho họ.

Mấy người kia lúc này cũng rất nghi hoặc, con đường nhẵn bóng vô cùng thì không đi, lại cứ phải trèo lên những tảng đá màu lục hiểm trở cao lớn kia.

Nhưng họ cũng biết Trần Mộc trước nay luôn cẩn thận nghiêm túc, chắc chắn là đã phát hiện ra thứ gì đó mới quyết định đi con đường này.

Mọi người lúc này cũng cẩn thận quan sát lối đi nhẵn bóng kia.

Con đường trên núi đó quả thực quá nhẵn, trên đó không có lấy một cọng cỏ, chắc chắn không phải đường người đi.

Vị trí của cả nhóm trong hồ rất gần con đường nhẵn bóng vô cùng đó.

Bất kể có mãnh thú nào từ trên lao xuống, ở dưới nước đều khó lòng chống đỡ.

Mọi người men theo sợi dây của Trần Mộc, dùng cả tay chân bơi về phía một tảng đá màu lục ở bờ hồ bên trái.

Bờ hồ này tuy rừng núi rậm rạp, nhưng nơi có thể lên bờ không nhiều.

Chỗ có thể lên bờ chỉ có con đường bằng phẳng khác thường kia, hai bên còn lại đều là vách đá dựng đứng không thấy đỉnh.

Ngoài ra chỉ có bên trái có một tảng đá khổng lồ màu xanh thẫm, cao hơn chục mét, muốn trèo lên cũng phải tốn không ít sức lực.

Cả nhóm bơi đến dưới tảng đá lục, vừa đưa tay chạm vào vách đá lạnh băng thì trong tai đã nghe thấy từ phía xa trên con đường trên núi cũng truyền đến từng trận âm thanh đá vụn ma sát.

Âm thanh này chắc chắn là của một vật thể khổng lồ nào đó đang nhanh chóng bò ra từ sâu trong rừng núi.

Lòng mọi người trĩu nặng, nghe âm thanh đó đến rất nhanh, có thể dùng thân thể mài đường núi nhẵn bóng đến vậy, không phải mãng xà khổng lồ thì cũng là loại mãnh thú như Long Vương Ngạc ẩn náu sâu trong núi Côn Luân.

Bất kể là thứ gì, ở trong vùng nước sâu này cũng đủ cho cả nhóm uống một bụng nước.

Chương 474

Trần Mộc lúc này cũng tăng tốc, nhanh chóng kéo mấy người leo lên trên.

Vèo vèo mấy cái, Trần Mộc đã kéo cả nhóm leo lên một mỏm đá tự nhiên ở lưng chừng tảng đá lục.

Mọi người thở phào một hơi.

Lên được bờ, Trần Mộc không còn sợ con mãnh thú kỳ quái kia nữa.

Ngay lúc đó, mọi người đều nghe thấy sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng "ùm" xuống nước.

Có thứ gì đó đã từ trong núi lao xuống, chui vào trong hồ.

Tề Thiết Chủy đứng ở mép mỏm đá đột nhiên sức cùng lực kiệt, trượt chân rơi thẳng xuống nước.

Trần Mộc tức đến nỗi chửi ầm lên, đúng là lúc quan trọng lại gây chuyện.

Trần Mộc ra hiệu cho mọi người nấp ở trên, không được gây ra tiếng động, hắn sẽ xuống cùng Tề Thiết Chủy trốn vào một hang đá dưới nước.

Trần Mộc tuy không biết con quái vật từ dưới nước tới rốt cuộc là gì, nhưng chắc chắn không dễ chọc, hơn nữa không có chút đường lui nào.

Con quái vật kia thoáng chốc đã đến, Trần Mộc túm lấy Tề Thiết Chủy, hai người bất đắc dĩ đành phải nín thở lặn xuống đáy hồ.

Hồ này không sâu, nước hồ trong vắt, tầm nhìn dưới nước rất tốt,

đá dưới đáy hồ đều có màu trắng.

Đáy hồ có một số lỗ thấm nước nối liền với lòng đất, ngoài ra còn có vài cái hố rất sâu, có thể nói là chi chít lỗ thủng.

Địa hình nơi đây đều được hình thành do gió thổi trước khi bị nước nhấn chìm, đây là một hồ phong thực đặc thù.

Trải qua vạn năm thương hải tang điền, tảng đá phong thực khổng lồ này đã chìm xuống đáy hồ.

Có lẽ khi tuổi thọ của hồ phong thực này kết thúc, các lỗ thông gió bên dưới sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Và dòng nước hồ chảy ra từ trong núi này sẽ đổ xuống nơi sâu hơn dưới lòng đất, hình thành một thác nước ngầm.

Các loại cá trong hồ đều bơi tán loạn, ngoài loài cá râu trắng không vảy chiếm số lượng đông nhất, còn có một số cá bụng nứt vảy đỏ, và cá tễ thốn đuôi dài màu đen.

Không biết là do vụ nổ gần Tai Nạn Chi Môn vừa rồi, hay do con quái vật đột ngột xuống nước, những con cá này rõ ràng đã bị kinh hãi tột độ, lũ lượt bơi vào các hang động để ẩn nấp.

Cá râu trắng có thể là một nhánh của cá da trơn, kích thước của chúng nhỏ hơn một mét và không thích nghi với môi trường dưới lòng đất.

Đàn cá hoảng loạn chui vào Tai Nạn Chi Môn lại lũ lượt bơi trở ra, thà liều mạng bị thủy quái ăn thịt chứ không nỡ rời khỏi hồ phong thực có nhiệt độ nước dễ chịu này.

Trần Mộc và Tề Thiết Chủy vừa xuống đáy hồ thì phát hiện trong đàn cá hỗn loạn có một con vật dài năm sáu mét, có bốn chân ngắn, trên người có những vằn đen trắng lớn, hình dạng giống một con kỳ đà khổng lồ.

Con kỳ đà khổng lồ này giống như một quả bom, dồn hết sức lao thẳng về phía hai người.

Trần Mộc không muốn đả thảo kinh xà, nếu sử dụng Kim Quang Chú ở đây, chắc chắn sẽ rước lấy những phiền phức không cần thiết.

Lúc này hắn cũng đã nhận ra sinh vật khổng lồ này.

Sinh vật này tên là Ban Văn Giao, nó có bản tính ưa nóng sợ lạnh.

Theo lẽ thường, Ban Văn Giao đã tuyệt chủng.

Thứ này còn hung dữ hơn cả Long Vương Ngạc, da dày thịt béo, ngay cả súng trường Lai Phúc cũng không làm gì được nó.

Trần Mộc thấy Ban Văn Giao lao đến dữ dội, hơi sững người một chút rồi lập tức lặn xuống dưới một tảng đá phong thực dị hình dựng đứng ở đáy hồ.

Cái đầu hình tam giác cứng rắn của Ban Văn Giao đâm mạnh vào tảng đá.

Cú va chạm mạnh mẽ này lập tức đập vỡ tảng đá phong thực trắng muốt giòn tan thành vô số mảnh vụn, nhân đà đó nó phá nước lao lên.

Trần Mộc trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ không ổn, nó muốn lên tấn công mấy người trên tảng đá.

Bỗng thấy nước bắn tung tóe, bọt trắng bay ngang trời.

Ban Văn Giao lại nặng nề rơi trở lại hồ, xem ra một cú nhảy trong nước của nó vẫn chưa đủ để với tới con mồi trên tảng đá.

Ban Văn Giao ngay sau đó xoay người bổ nhào xuống, nhưng dường như nó không có mục tiêu cố định, cứ lao loạn xạ trong hồ, đàn cá không kịp chạy trốn đều bị nó cắn xé tan nát.

Trần Mộc lúc này nhân lúc hỗn loạn cùng Tề Thiết Chủy trốn vào

một hang gió dưới đáy hồ, nơi đây cũng chen chúc rất nhiều loài cá đang tị nạn.

Bây giờ Trần Mộc và đàn cá ai cũng không quan tâm đến ai nữa, tự lo cho mình.

Rất nhanh, Trần Mộc đã hiểu ra ý đồ của con Ban Văn Giao kia.

Nó quậy phá không ngừng trong hồ là muốn đuổi hết cá trốn trong hang gió ra ngoài.

Lũ cá râu trắng quả nhiên không chịu nổi sự kinh hãi, từ trong hang gió bơi ra tán loạn khắp nơi, Ban Văn Giao liền nhân cơ hội đó mà đại khai sát giới.

Nó dường như có thâm thù huyết hải với đàn cá này, tuyệt đối không chỉ đơn thuần là để no bụng.

Lũ cá râu trắng trước đó kết thành ngư trận, có lẽ chính là để phòng ngự kẻ thù tự nhiên tàn bạo này.

Nước hồ trong vắt rất nhanh đã bị máu tươi của cá nhuộm đỏ, trong hồ khắp nơi đều là xác cá bị cắn nát.

Tề Thiết Chủy trốn trong hang gió nhìn mà kinh hồn bạt vía, nếu vừa rồi rơi trúng miệng con Ban Văn Giao này, e rằng bây giờ xương cốt đã tan thành tro bụi.

Hai người muốn nhân cơ hội trốn về dưới tảng đá lục để trèo lên, nhưng trèo lên cần ít nhất nửa phút.

Nếu giữa đường đụng phải con Ban Văn Giao đang say máu này, tốc độ của nó dưới nước còn nhanh hơn cả ngư lôi.

Nếu không thể dựa vào địa hình thuận lợi để ẩn nấp, dù ở dưới nước hay trên cạn mà đối mặt trực diện với nó, e rằng sẽ có vô vàn phiền phức.

Vì vậy, hai người đành phải kiên nhẫn chờ đợi cơ hội dưới đáy hồ.

Tề Thiết Chủy ở dưới nước quá lâu, đã sắp không nín thở được nữa.

Nhưng đúng lúc này, dưới đáy hồ lại đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng thảm khốc hơn.

Con Ban Văn Giao đang đuổi theo đàn cá cắn loạn xạ, vừa bơi đến trước hang gió nơi hai người đang ở.

Chỉ thấy trong dòng nước lẫn máu tươi, một bóng trắng lóe lên, con cá râu trắng già ở đáy hồ đã xuất hiện sau lưng Ban Văn Giao từ lúc nào không hay.

Nó quẫy thân mình dài hơn chục mét, vung đầu cá lên, hung hăng đâm vào cái bụng nhỏ mềm duy nhất trên người Ban Văn Giao.

Ban Văn Giao bị đâm lộn nhào một vòng dưới nước, thân hình kỳ dị vặn vẹo, lại lao tới, một miệng cắn chặt vào sống lưng con cá râu trắng già.

Loài cá râu trắng này tuy không có vảy, nhưng da cá lại có một lớp vảy thịt hình gợn sóng, cũng rất chắc chắn.

Chương 475

Đặc biệt là con cá già này thân hình to lớn, độ dày của lớp vảy thịt cũng tương ứng cao hơn nhiều so với những con cá râu trắng khác.

Ban Văn Giao dựa vào răng nhọn, da dày, vuốt sắc, còn cá râu trắng già thì sống lâu năm, kinh nghiệm phong phú, thân dài thể lớn, vảy thịt kiên cố, bị cắn vài miếng cũng không đến nỗi chết.

Hai bên lúc này đã quấn lấy nhau, nhất thời đánh đến khó phân thắng bại, cả cái hồ như sôi lên.

Nhưng nước từ trong lòng núi chảy vào rất nhiều, cộng thêm lượng nước thấm qua các hang gió rò rỉ dưới đáy hồ cũng không nhỏ, nên từng đợt sương máu theo dòng nước tan đi, nước trong hồ phong thực vẫn luôn trong vắt.

Trần Mộc và Tề Thiết Chủy nhìn rất rõ, đây là nhị hổ tương tranh, chúng đang quyết chiến để tranh giành không gian sinh tồn trong hồ phong thực.

Chúng vì lý do gì mà đánh nhau một mất một còn?

Có lẽ vì chất nước độc đáo của hồ phong thực, có lẽ là mối thù truyền kiếp giữa thiên địch?

Hai người không thể biết được, nhưng muốn trốn lên mặt hồ thì phải nhân lúc này.

Trần Mộc lúc này lặng lẽ kéo Tề Thiết Chủy, tránh xa cuộc ác đấu của Ban Văn Giao và cá râu trắng già trong hồ, men theo mép đá phong thực bơi lên mặt nước.

Hai người có kinh mà không hiểm, trèo lên được trên tảng đá.

Quay đầu nhìn lại, con cá già đã chiếm thế thượng phong, đang

dùng đầu cá húc con Ban Văn Giao xuống đáy hồ va đập.

Miệng Ban Văn Giao đã sùi cả bọt máu, xem ra không thể chống đỡ được nữa.

Nhưng khi mấy người nhìn lại lần nữa, lại phát hiện tình thế đột ngột thay đổi.

Từ con đường núi kia lại bò ra một con Ban Văn Giao có thân hình lớn hơn, con cá râu trắng già chỉ mải lo đối phó với tử địch trước mắt mà không hề phòng bị phía sau.

Nó bị con Ban Văn Giao từ phía sau ập tới cắn vào mang cá, kéo tuột vào trong hang gió lớn nhất ở sâu trong hồ phong thực.

Xem ra cuộc ác chiến tranh giành ngôi vương hồ phong thực đã gần đến hồi kết.

Lão Dương Nhân lau nước trên mặt nói: "Đợi chúng nó cắn nhau xong, chúng ta xuống vớt ít thịt cá ăn đi, thịt cá này nhìn là biết rất mềm." "Vẫn là đừng gây thêm chuyện nữa, chúng ta tiếp tục tiến lên đi." Chá Cô Tiếu nói.

Trần Mộc chăm chú nhìn động tĩnh trong hồ, rõ ràng cảm thấy cuộc ác chiến dưới nước này còn lâu mới kết thúc.

Nghe hai người nói xong, liền bảo: "Cá ở đây không ăn được, năm đó cư dân Thành Ác La Hải đều biến mất trong một đêm, người ngoài không ai biết đã xảy ra chuyện gì." "Có rất nhiều truyền thuyết về sự hủy diệt của Thành Ác La Hải, trong đó có truyền thuyết nói rằng quân dân trong thành đều biến thành cá dưới nước." "Tuy những truyền thuyết này không đáng tin lắm, nhưng người Tạng quả thực từ xưa đã có tục lệ không ăn cá, hơn nữa đàn cá râu trắng lớn như vậy quả thực rất kỳ quái, tốt nhất chúng ta đừng tự tìm phiền phức…" Trong làn nước trong vắt của hồ phong thực, đột nhiên xuất hiện hàng

vạn con cá râu trắng, chen chúc dày đặc lại với nhau, chúng dường như muốn xuống đáy hồ giải cứu con cá già kia.

Lúc này trời đã về chiều, màn đêm buông xuống.

Mấy người để nhìn rõ hơn, bèn trèo lên tầng cao nhất của tảng đá lục.

Nhưng cảnh tượng phía sau tảng đá này còn khiến người ta kinh ngạc hơn cả cuộc chiến của đàn cá trong hồ.

Phía sau tảng đá là một vùng đất trũng thấp hơn mặt hồ phong thực, một tòa thành cổ bằng đá phong thực giống như một tổ ong khổng lồ, ít nhất cũng phải có mười mấy tầng, đột ngột chìm sâu trong đó.

Xung quanh nó cũng toàn là đá phong thực trắng xóa, trên đó có vô số hang động, và có một ký hiệu hình con mắt được tạc bằng đá khổng lồ.

Lẽ nào đây chính là Thành Ác La Hải trong truyền thuyết cổ đại?

Mấy người không hề cảm nhận được một chút vui mừng nào sau khi vượt qua chặng đường dài để đến đích, ngược lại cảm thấy lông tóc toàn thân đều sắp dựng đứng lên.

Bởi vì điều khiến người ta lạnh gáy là, tòa thành này không chỉ đèn đuốc sáng trưng mà lại còn chết chóc nặng nề.

Dưới màn sương chiều bao phủ, bên trong Thành Ác La Hải có vô số ánh đèn lấp lánh.

Ánh đèn này trong làn sương mỏng manh như có như không trông đặc biệt mờ ảo, tựa như cư dân trong thành cổ đã thắp đuốc, chuẩn bị chào đón màn đêm buông xuống.

Mà trong thành lại là một sự tĩnh lặng chết chóc, không cảm nhận

được một chút sinh khí nào.

Truyền thuyết nói rằng cư dân trong thành này đều biến mất một cách bí ẩn, hơn nữa cho dù Luân Hồi Tông sau này cũng đã tuyệt diệt mấy trăm năm, sao trong thành này vẫn có thể có ánh đèn sáng?

Một thành phố có thể chứa hàng vạn người lại không có chút động tĩnh nào, xem ra nó không phải là thành chết thì cũng là một tòa quỷ thành.

Nhìn thấy tòa thành cổ tồn tại hai sự tương phản cực lớn giữa sự sống và cái chết này, mọi người đều nửa ngày không nói nên lời.

Truyền thuyết kể rằng thành cổ Pompeii thời La Mã cũng bị hủy diệt trong một đêm do thảm họa núi lửa phun trào.

Các cuộc khai quật khảo cổ sau này phát hiện ra rằng khi cư dân trong thành chết, họ vẫn giữ nguyên tư thế sinh hoạt bình thường trong nhà lúc sinh thời.

Tư thế của thành Pompeii đã vĩnh viễn ngưng đọng lại vào khoảnh khắc hủy diệt đó.

Tuy nhiên, tòa thành cổ trước mặt mấy người, cư dân bên trong dường như đã bốc hơi hoàn toàn khỏi nhân gian, chỉ còn lại Thành Ác La Hải hình tổ ong, đèn đuốc huy hoàng đứng sừng sững trong hoàng hôn.

Nó được bảo tồn hoàn hảo đến mức khiến người ta cảm thấy nó dường như đã thoát khỏi xiềng xích của thời gian, trong mấy ngàn năm qua chưa từng xảy ra bất kỳ thay đổi nào.

Rốt cuộc trong thành này đã xảy ra thảm họa gì?

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy khủng khiếp.

Trần Mộc không khỏi nghĩ rằng tòa thành này là một loại thuật che

mắt của quỷ vật nào đó, nhưng sau khi để Già La nhìn qua, lại nhận được câu trả lời phủ định.

Tòa thành cổ đèn đuốc sáng trưng trước mặt mấy người quả thực tồn tại thật sự, không phải do vong linh người chết tạo ra.

Mấy người lúc này đang định vào thành, đột nhiên nghe thấy nước hồ trong hồ phong thực bên dưới tảng đá sôi trào.

Lúc này trời chưa tối hẳn, từ trên cao nhìn xuống, toàn cảnh hồ phong thực trong suốt như thủy tinh hiện ra rõ mồn một, chỉ là có phần mơ hồ mông lung hơn một chút.

Cuộc ác đấu giữa cá râu trắng già và hai con Ban Văn Giao đã phân thắng bại.

Hàng ngàn vạn con cá râu trắng, để giúp đỡ lão tổ tông của chúng, đã liều mình lao vào húc Ban Văn Giao dưới nước.

Con cá già mình đầy thương tích nổi lềnh bềnh trong hồ, trên người bị Ban Văn Giao cắn mất không ít vảy thịt.

Mang cá bị xé mất một mảng lớn, con cháu của nó vây quanh, dùng miệng chặn lại vết thương của nó.

Cá râu trắng tụ tập ngày càng nhiều, chẳng mấy chốc lại kết thành ngư trận.

Một mảng đen kịt che kín cả mặt hồ phong thực.

Thấy ngư trận từ từ chìm xuống đáy hồ, xem ra giữa cá râu trắng và Ban Văn Giao chắc chắn thường xuyên có những cuộc xung đột kịch liệt như thế này.

Ban Văn Giao dường như chỉ muốn đuổi cùng giết tận đàn cá, chứ không đơn thuần là để kiếm ăn.

Nhưng đàn cá có ngư vương thống lĩnh, Ban Văn Giao tuy lợi hại

cũng rất khó chiếm được chút lợi thế nào.

Lẽ nào mâu thuẫn giữa chúng chỉ đơn thuần là muốn tranh đoạt hồ phong thực hiếm thấy này?

Đáy hồ này rốt cuộc có gì đặc biệt?

Chương 476

Trong đó có lẽ liên quan đến rất nhiều bí mật cổ xưa.

Nhưng trước mắt mấy người không thể bận tâm đến những chuyện này, nhân lúc trời chưa tối hẳn, nên vào Thành Ác La Hải trước.

"Mộc gia, chúng ta vào thành trực tiếp à?" Tề Thiết Chủy bên cạnh hỏi.

"Bất nhập hổ huyệt, yên đắc hổ tử, không có gì phải sợ cả." Dù sao trong thành cũng không có thứ gì không sạch sẽ, mấy người cũng không có gì phải sợ.

Chỉ là tòa thành cổ này, quả thực từ trong ra ngoài đều toát ra một luồng tà khí.

Còn chưa biết sẽ ẩn chứa nguy hiểm gì.

Nhưng Trần Mộc đối với điều này đã quen rồi, dẫn mấy người đi thẳng vào thành cổ.

Tòa thành cổ giống như một tổ ong lớn, chìm sâu dưới lòng đất.

Bức tường thành màu trắng như một vòng đê, dường như chỉ là để trang trí, không có nhiều chức năng phòng ngự quân sự.

Nhưng quy mô rất lớn, muốn đi vòng qua cũng khá tốn sức, trong thành lơ lửng từng làn sương mỏng kỳ lạ.

Nhà cửa ở đây toàn là những hang động trên tổ ong, bên trong thông suốt tứ phía.

Trần Mộc lo bị lạc, không dám tùy tiện vào trong, chỉ nhìn vào trong mấy cửa động, càng nhìn càng thấy kinh hãi.

Trong thành không có lấy một bóng người, nhưng mười nhà thì có đến bảy tám nhà đã thắp đèn.

Hơn nữa những ngọn đèn đó không phải là loại đèn trường minh vĩnh cửu, đều là loại nhiên liệu cổ xưa làm từ phân khô của dã thú trộn với mỡ động vật, dường như đều vừa mới được thắp lên không lâu.

Hơn nữa, mặc dù các hang động trong thành cổ xưa, nhưng tuyệt đối không giống như những di tích ngàn năm đổ nát, một số đồ vật và da thú trong động thậm chí còn như mới, còn có cả những chiếc cốc sọ người mới được chế tác một nửa.

Thời gian trong thành này thực sự như đã ngưng đọng, và thời điểm nó định hình, dường như chính là khoảnh khắc cư dân trong thành biến mất.

Đi lung tung trong thành vào ban đêm rất dễ bị lạc, hơn nữa những con đường trong Thành Ác La Hải này, bao gồm cả những kiến trúc quan trọng của chính giáo và cơ quan tế tự, có thể đều nằm sâu trong tổ ong.

Trong thành này có hàng ngàn vạn cửa, lại có kết cấu hoàn toàn khác với các thành trì thông thường.

Con đường ổn thỏa nhất lúc này là đợi đến khi trời sáng, quan sát rõ kết cấu của tổ ong từ bên ngoài, tìm một con đường tắt để vào đàn tế ở sâu bên trong.

Tuyệt đối không thể hành động lỗ mãng trong thành, lúc cần liều mạng thì tự nhiên không thể do dự, nhưng lúc cần cẩn thận cũng tuyệt đối không thể hành động khinh suất.

Trần Mộc vốn định dẫn mọi người lên tường thành qua đêm, đợi đến ngày mai sẽ khám phá kỹ hơn tòa thành cổ kỳ quái này.

Nhưng đúng lúc này, Lão Dương Nhân mũi thính như chó săn ngửi thấy mùi thỏ, hít hít mũi nói: "Mùi gì thế này?

Thơm vãi, hình như nhà ai đang hầm thịt bò." Nghe Lão Dương Nhân nói vậy, mấy người Trần Mộc dường như cũng ngửi thấy mùi thịt bò hầm.

Chính là từ trong cái động lúc nãy truyền ra.

Lão Dương Nhân lập tức muốn cùng Chá Cô Tiếu vào xem.

Trần Mộc để cho chắc ăn, cũng dẫn mấy người còn lại theo sau vào.

Trong nồi đá trong nhà, quả thực có thịt ly ngưu đang được hầm nhừ, sôi sùng sục, thật đúng là thơm nức mũi, ngũ vị hài hòa.

"Nồi thịt bò này, không phải là chuẩn bị cho chúng ta đấy chứ, có ăn được không…" Lão Dương Nhân bên cạnh nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm vào nồi thịt bò trước mặt nói.

Trong tòa thành cổ không một bóng người này, lại có một nồi thịt bò vừa mới hầm chín, điều này thực sự khó có thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Trần Mộc nhớ lại những đoạn đọc được trong sách.

Gặp một gia đình nông dân trong núi sâu, nhà họ hầm món gà mái tơ thơm lừng thấm vị.

Lẽ nào đây cũng là một khu chợ quỷ do quỷ hồn bày ra?

Đều là những thứ che mắt biến từ ếch xanh, giun đất, ăn vào sẽ bị đau bụng.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc lập tức ngăn Lão Dương Nhân lại.

Tình hình của món thịt này không rõ ràng, tốt nhất là không nên ăn, tuy trông giống thịt bò, nhưng biết đâu trong nồi lại là thịt người.

Lão Dương Nhân vẫn thèm đến nuốt nước bọt, Trần Mộc hỏi Già La bên cạnh, nhờ cô xem thử đây có phải là quỷ vật do thứ gì đó hóa ra không.

Già La nhìn kỹ, rồi gật đầu.

Nồi thịt ly ngưu đang hầm này quả thực là thật, không pha trộn chút giả dối nào.

Lão Dương Nhân nghe Già La nói vậy, không đợi được nữa, đưa tay bốc một miếng thịt bỏ vào bụng.

"Ta xả thân vì nghĩa, thử trước cho các người, trong thịt có độc có thuốc gì cứ nhắm vào ta trước." Một câu còn chưa nói xong, đã ăn vào bụng bảy tám miếng thịt bò rồi.

Trần Mộc muốn ngăn cũng không kịp.

Tề Thiết Chủy và Chá Cô Tiếu bên cạnh cũng không chống lại được sự cám dỗ của thịt bò, mỗi người cũng cầm mấy miếng ăn.

Đúng lúc ba người đang ăn ngấu nghiến, một tiếng "mò" của bò từ sâu trong động truyền ra, lập tức cắt đứt tiếng nhai của ba người.

Mọi người trong nhà đều nghe thấy, vốn dĩ tiếng ly ngưu ở đất Tạng không có gì lạ, nhưng nghe thấy trong tòa thành cổ tĩnh mịch này, lại thêm ba người vừa mới ăn thịt bò, điều này đủ khiến người ta tê dại da đầu.

Trần Mộc đi đầu, một mình tiến vào sâu trong động.

Lúc vào cửa, Trần Mộc đã liếc qua một lượt, kết cấu bên trong này cũng tương tự như các động khác.

Kết cấu tổng thể ở đây cũng tương tự như các gian nhà khác, nhưng ở đây có thêm một cánh cửa đá.

Vì đã xem qua mấy cái động, bên trong đều không có người, nên

khi đến đây chỉ nhìn qua loa, không để ý lắm, lúc này đi đến bên cửa đá, liền cảm thấy tình hình không ổn.

Cửa đá nhớp nháp, có một dấu tay hình người dính máu.

Dường như có người tay dính đầy máu, lúc đi vội vàng đóng cửa lại.

Dùng tay sờ, vết máu dường như còn rất mới, thời gian lưu lại không lâu.

Trần Mộc giơ chân đá văng cánh cửa đá dày nặng này.

Trần Mộc lập tức xông vào, nhưng bên trong vẫn không có một bóng người.

Chỉ thấy tường xung quanh đều là máu tươi.

Bàn đá và cọc gỗ ở giữa cũng đều một màu đỏ tươi.

Chương 477

Nhìn thấy những đống thịt ly ngưu tươi rói, xem ra đây chính là lò mổ trong thành.

Có mấy tấm da bò đẫm máu vẫn còn bốc hơi nóng, như thể vừa mới được lột ra khỏi đầu bò.

Lão Dương Nhân ba người vừa ăn thịt bò hầm, nhìn thấy cảnh này đều có chút buồn nôn.

Trần Mộc lúc này đột nhiên cảm giác trên đầu có thứ gì đó, mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Một cái đầu bò lớn hơn ly ngưu bình thường hai ba lần đang treo ngược ở đó.

Đầu bò không có da, hai mắt trợn tròn, máu thịt đầm đìa, hai lỗ mũi vẫn còn phì hơi, hơn nửa cái lưỡi bò thè ra ngoài, dường như vẫn còn sống.

Nhìn thấy mọi người bên dưới, nó lại phát ra một tiếng rống trầm nặng.

Cái đầu ly ngưu không da lúc này lại đột nhiên cử động.

Chá Cô Tiếu giơ súng định bắn hạ cái đầu bò này, Trần Mộc liền ngăn anh ta lại.

Cái đầu bò này tuy vô cùng quái dị, nhưng không có ý định làm hại mọi người, Trần Mộc bảo mọi người xem kỹ xem cái đầu ly ngưu này là chuyện gì.

Ly ngưu khi còn sống, trước tiên bị lột da mặt sống, sau đó mới tiến hành giết mổ, hành vi này mấy người đã từng thấy trong các bức bích họa ở Miếu Luân Hồi, điều này không có gì lạ.

Là một truyền thống cổ xưa, tượng trưng cho việc giải phóng linh hồn trước, như vậy thân xác mới có thể yên tâm ăn.

Hóa ra trong phòng mổ này có một cái hàng rào gỗ lớn có thể kẹp con bò ở giữa, hai bên trước sau đều có thể co duỗi linh hoạt.

Kẹp con bò vào trong đó, dù nó có sức mạnh đến đâu cũng không thể thi triển được, người đồ tể có thể tùy ý giết mổ.

Thân của con ly ngưu kia đang bị kẹp trong cái hàng rào gỗ đẫm máu đó.

Da trên thân bò vẫn chưa bị lột, đuôi bò vẫn còn co giật, trước cái xác bò không đầu, đặt một cây búa nặng dùng để chặt đầu bò.

Cái đầu bò mà mấy người nhìn thấy thì bị dây thừng treo lên không trung, mắt bò vẫn còn đảo.

Dường như vào khoảnh khắc đầu bò vừa bị chặt lìa, thời gian ở đây đột nhiên ngưng đọng lại không còn trôi đi nữa.

Và con ly ngưu trước mặt mấy người cũng vĩnh viễn bị cố định lại vào khoảnh khắc trước khi dấu hiệu sinh mệnh của nó biến mất.

Thân thể và đầu lìa xa mà dấu hiệu sinh mệnh trong vài giây thậm chí vài phút vẫn chưa biến mất là chuyện rất bình thường trong giới sinh vật.

Đầu gà bị chặt đi, thân gà không đầu vẫn có thể tự mình chạy một lúc lâu.

Thời xưa có tử hình bị chém đầu, vào lúc đầu người vừa rơi xuống đất, nếu có người gọi tên tử tù, đầu người đó vẫn sẽ có phản ứng, đó là do thần kinh chưa chết hẳn.

Nhưng đó chỉ là chuyện trong chốc lát.

Từ lúc mấy người Trần Mộc phát hiện ra con bò chưa chết hẳn

này đến giờ, nó vẫn luôn duy trì ở trạng thái giữa sự sống và cái chết.

Lẽ nào nó cứ như vậy dừng lại mấy ngàn năm rồi sao?

Không chỉ riêng con ly ngưu xui xẻo này, mọi cỏ cây trong Thành Ác La Hải, bao gồm ngọn đèn được thắp, tác phẩm chưa hoàn thành, con ly ngưu bị giết mổ, thịt bò đã nấu chín, dấu tay máu đã khô trên cửa đá, đều bị định hình lại vào mấy giây cuối cùng đó.

Mà cả tòa thành trống rỗng này không có lấy một bóng người, tất cả những điều này có liên quan đến thảm họa hủy diệt Thành Ác La Hải không?

Đó rốt cuộc là một thảm họa như thế nào mới có thể có sức mạnh kinh khủng đến vậy.

Lão Dương Nhân nghĩ đến việc mình vừa ăn có thể là một nồi thịt bò đã được hầm mấy ngàn năm, không khỏi có chút buồn nôn.

Những hiện tượng trong thành này thực sự quá khó tin.

Trần Mộc cho rằng nên rút ra ngoài thành trước thì an toàn hơn.

Đợi đến ngày mai trời sáng rồi quay lại thành tìm kiếm.

Thế là Trần Mộc gọi mấy người, lập tức bắt đầu quay trở ra theo đường cũ.

Mọi người ngẩng đầu nhìn trời, màn đêm đã sớm buông xuống.

Nhưng ánh sáng trong Thành Ác La Hải này vẫn giống như lúc mấy người vừa mới vào, như đang ở trong hoàng hôn chạng vạng.

Mặc dù có rất nhiều đèn đuốc, nhưng trông lại vô cùng mờ ảo.

Có lẽ ngay cả ánh sáng vào thời điểm thành cổ bị hủy diệt cũng đã vĩnh viễn dừng lại.

Nếu không phải Trần Mộc để Già La xác nhận lại nhiều lần, mọi

người chắc chắn sẽ cho rằng đây là ảo ảnh do một căn nhà ma nào đó tạo ra.

Nếu mọi người ở đây một đêm, biết đâu ngày mai tỉnh lại sẽ thấy mình đang nằm trong một đống xương trắng.

Mấy người vừa đi ra ngoài vừa thảo luận về tình hình trong thành.

Tề Thiết Chủy lại cho rằng nơi này không đơn giản là bị lạc vào quỹ đạo của thời gian.

Ví dụ như nồi thịt bò xuất hiện, quả thực đã hầm nhừ thơm ngon.

Cho dù ăn hết nó, nó cũng sẽ không tự động xuất hiện trở lại.

Tất cả mọi thứ đều bị cố định tại một thời điểm nào đó.

Nếu không bị ngoại lực ảnh hưởng, nó sẽ vĩnh viễn không xảy ra bất kỳ thay đổi nào.

Bầu trời bên ngoài từ u ám chuyển sang đen kịt.

Thời gian của mọi người cũng bình thường.

Điều này cho thấy thời gian xung quanh mấy người vẫn trôi đi bình thường.

Ngoài ra còn một điểm dễ bị bỏ qua nhất.

Sự vật trong Thành Ác La Hải này không phải là tĩnh chỉ bất động.

Chỉ có thể nói nó vĩnh viễn giữ lại một hình thái đặc định.

Điều này tuyệt đối không phải là do thời gian ngưng đọng.

Vì vậy có thể tạm thời loại trừ giả thiết về sự hỗn loạn của thời không.

Nhưng mọi người vẫn không thể biết được nguyên nhân hình thành hiện tượng này.

Bây giờ, tạm thời gọi khoảnh khắc vĩnh hằng trong Thành Ác La

Hải là Tuyến X, một thành cổ thần bí hoàn toàn dừng lại trên Tuyến X.

Chương 478

X biểu thị cho sự không biết.

Muốn giải mã bí ẩn của Tuyến X, nhất định phải làm rõ Thành Ác La Hải vào thời khắc cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng điều này còn cần đợi đến khi trời sáng, lại vào thành xem có thay đổi gì khác không.

Như vậy mới có thể xác nhận thêm.

Có lẽ ở sâu trong tòa thành bảo hình tổ ong kia mới có thể tìm thấy câu trả lời cho sự thật.

Ngoại trừ Trần Mộc, mấy người còn lại bị những chuyện kỳ quái trong tòa thành cổ này làm cho đầu óc quay cuồng, không tìm ra được manh mối nào, thậm chí còn có chút phát điên.

Sau một hồi phân tích nghiêm túc của Tề Thiết Chủy, mấy người đều bắt đầu vỡ lẽ ra.

Xem ra đây chính là lý do vì sao Trần Mộc thu nhận anh ta vào Trần gia.

Tư duy vô cùng rõ ràng.

Mấy người vừa đi vừa bàn bạc, chẳng mấy chốc đã từ bên ngoài tường thành trèo lên tảng đá lục bên hồ phong thực.

Quay đầu nhìn lại Thành Ác La Hải trong đêm tối.

Nó vẫn lặng lẽ chìm sâu dưới lòng đất.

Lúc này vẫn lấp lánh vô số ánh đèn, nhưng ánh sáng trong thành vẫn u ám như hoàng hôn.

Xem ra, cho dù đến sáng mai, trong thành vẫn sẽ như thế này.

Một phen qua lại bôn ba, mấy người đều có chút kiệt sức.

Do trên núi có Ban Văn Giao xuất hiện, mấy người lúc này cũng không thể xuống khỏi tảng đá.

Chỉ có thể tìm một chỗ khuất gió trên tảng đá lục này nghỉ tạm một chút.

Đợi đến sáng mai nghỉ ngơi xong, lại vào chủ thành một phen tìm hiểu.

Trần Mộc bảo mấy người mau chóng nghỉ ngơi, hắn sẽ gác đêm cho mọi người.

Thực ra Trần Mộc từ lúc mới vào Thành Ác La Hải này đã cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Trong thành không biết có thứ gì đó vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mình.

Nhưng khí tức này lại không giống khí tức âm hiểm của Thượng Cổ Xà Thần.

Cảm giác cụ thể là gì, Trần Mộc cũng không nói được.

Hắn vẫn luôn đề phòng khí tức không xác định đó.

Nhưng cho đến khi mấy người từng bước đi ra, sức mạnh không rõ này cũng không có động tĩnh gì.

"Lẽ nào còn có sự tồn tại nào đó mà ta không biết đã nhắm vào ta rồi sao?" Trần Mộc thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng lúc này chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Mục đích của chuyến đi này là để giải trừ lời nguyền quỷ động trên người Già La và mấy người.

Trong lúc Trần Mộc đang ngồi thiền tu luyện, trời cũng dần dần

sáng lên.

Người đầu tiên tỉnh lại là Già La, thấy Già La tỉnh lại, Trần Mộc mở mắt ra, liền gọi mấy người kia dậy.

Lúc này tầng mây trên đầu rất dày, ánh nắng mặt trời chiếu qua khe mây không đủ sáng.

Thung lũng được bao quanh bởi những vách đá hiểm trở vô cùng u ám.

Thành Ác La Hải dưới vách đá như thể hoàn toàn cách biệt với thế giới này, vẫn như cũ.

Trong thành đèn đuốc lấp lánh, nhưng lại tĩnh lặng đến lạ thường, cả tòa thành dừng lại trên Tuyến X.

Vẫn là cảnh tượng như ngày hôm qua, cả tòa thành vẫn bị bao trùm trong bầu không khí kỳ lạ đó.

Lúc này Hoa Linh cũng đã dậy.

Cô đột nhiên nhớ ra tấm bản đồ thánh kinh phát hiện được trong Miếu Luân Hồi trước đây có chút tương tự với Thành Ác La Hải này, liền lập tức lấy ra bắt đầu nghiên cứu.

Tấm bản đồ này bị hư hỏng rất nghiêm trọng.

Đây là bí mật mà một linh mục người Bồ Đào Nha đã đánh cắp từ Luân Hồi Tông, ông ta muốn đi đào kho báu, nhưng chưa kịp thành công thì vị linh mục đó đã bị giết do xung đột tôn giáo.

Nhưng mấy người vẫn không thể phân biệt được địa hình được vẽ trong bản đồ rốt cuộc là vùng đất của đại bàng khổng lồ hay là Thần Cung Phượng Hoàng.

Thế là liền hỏi Hoa Linh có phát hiện gì mới không.

“So sánh với địa hình gần đây, có thể khẳng định bản đồ thánh

kinh chính là Thần Cung Phượng Hoàng, cũng chính là bản đồ của Thành Ác La Hải." "Nhưng ta đã cố gắng hết sức, cũng chỉ phục hồi được chưa đến ba mươi phần trăm tấm bản đồ mà vị linh mục người Bồ Đào Nha đó đã lén lút vẽ ra, hơn nữa còn là đông một mảnh tây một mảnh không liên kết với nhau…" "Nhưng nếu có đủ thời gian, ta có thể dựa vào môi trường ở đây để bổ sung hoàn chỉnh những phần còn thiếu trong bản đồ." Nếu có được bản đồ của thành cổ, dù chỉ có một phần để tham khảo, đối với mọi người bây giờ cũng là một sự trợ giúp cực lớn.

Mấy người vì tìm ra căn nguyên phá giải lời nguyền quỷ động mà khó khăn lắm mới đến được đây, lúc này đã đến bước cuối cùng rồi.

Lập tức mấy người liền tăng tốc, đi trước vào thành.

Ngoại trừ những thứ bị mọi người đụng vào tối hôm qua, những thứ còn lại đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Thậm chí cả lớp sương mù mỏng manh trong thành cũng vẫn như vậy.

Tối hôm qua mấy người vốn định đợi đến khi trời sáng nhìn kỹ kết cấu tổ ong cao lớn kia rồi mới đi thẳng vào sào huyệt.

Nhưng hôm nay ánh sáng trong thành vẫn u ám như cũ.

Đứng dưới tổ ong ngẩng đầu nhìn lên, ánh đèn trong chủ thành giống như hàng trăm con đom đóm lặng lẽ bám vào tổ ong.

Bầu không khí kỳ lạ này mang lại cho người ta một cảm giác áp bức khẩn trương.

Phần tổ ong lớn lộ ra bên trên chỉ là một nửa, phần lớn hơn chìm sâu dưới lòng đất.

Theo quan niệm của Ma Quốc, các cơ quan quyền lực quan trọng nên ở dưới lòng đất.

Thế là mấy người đi vòng quanh chân thành, tìm một cái hang động lớn nhất để vào bên trong tổ ong.

Mật độ hang động bên trong, kết cấu phức tạp, thực sự giống như tổ ong tổ kiến, không khỏi khiến người ta nghi ngờ cư dân bên trong là người hay là côn trùng.

Đường hầm của người nội địa đào so với trong thành này, quả thực là muỗi so với voi.

Chương 479

Có thể rất nhiều hang động này vốn tồn tại tự nhiên, nếu không với nhân lực và công cụ thời đó, rất khó tưởng tượng có thể làm ra được công trình như vậy.

Mấy người tìm một lối đi lớn nhất để đi xuống lòng đất, lối đi này và các hang động hai bên đều có đèn đuốc chiếu sáng.

Cứ đi được một đoạn, Tề Thiết Chủy lại dùng bút ghi lại địa hình lên giấy.

Tốc độ vẽ phác thảo của anh ta cực nhanh, đi suốt một mạch cũng không làm mất quá nhiều thời gian, đã vẽ được một tấm bản đồ lộ tuyến đơn giản mà thực dụng.

Trần Mộc thỉnh thoảng liếc nhìn những cái động hai bên, phần lớn những cái động không có ánh đèn đều trống không.

Còn có một số động, có rất nhiều chỗ ẩm ướt.

Bên trong tụ tập rất nhiều con gián lớn hơn cả chuột, ngay cả dùng chân giẫm cũng không chết.

Càng đi sâu vào trong, số lượng động càng ít đi, nhưng quy mô lại ngày càng lớn.

Cuối cùng của sào thành dưới lòng đất là hai cánh cửa đá lớn đang khép hờ.

Hai bên trái phải của lối đi còn có một cửa động, trên cửa động lần lượt khảm một viên đá quý màu lam và một viên màu trắng.

Dùng đèn pin đồng chiếu vào trong, động bên trái rộng khoảng mấy chục mét vuông, trần rất cao.

Phía sâu bên trong có một bức tượng quỷ đầu bằng đá, mặt quỷ xấu xí nanh vuốt, bên dưới khắc một hàng hình vẽ bọ rùa bảy sao.

Bốn góc bên trong thắp những ngọn đèn bơ bò yếu ớt.

Ở giữa mặt đất, đặt song song một con bò đen, một con ngựa trắng, hai vật tế đã được hấp chín, đồ vật trong cửa động bên kia cũng tương tự.

Hoa Linh giở bản đồ thánh kinh ra, trên một mảnh vỡ trong đó có hai địa điểm là Băng Cung và Hỏa Cung, hoàn toàn giống với nơi này.

Tuy nhiên, nơi trên bản đồ đáng lẽ phải đánh dấu bên trong cánh cửa đá lớn ở cuối lối đi, lại thuộc về phần bị hư hỏng mất mát.

Chỉ có thể nhìn thấy một chút hoa văn giống như xương động vật ở mép phần bị thiếu của bản đồ thánh kinh.

Nhớ lại trong Huyền Đàn Hắc Hổ của Luân Hồi Tông, ở tầng dưới cùng của viên gạch thủy tinh, cũng có hình vẽ tương tự.

Những bộ xương này có liên quan đến sự kiện toàn bộ nhân loại trong Thành Ác La Hải biến mất không?

Mang theo những nghi vấn, Trần Mộc đẩy cánh cửa đá ở cuối cùng ra.

Vừa bước vào bên trong cánh cửa đá này, họ lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương, buốt tận tâm can.

Mấy người thầm nghĩ tà khí trong điện này quả là nặng nề, vừa âm u vừa lạnh lẽo, hoàn toàn khác biệt với hoàn cảnh mấy tầng trên.

Cảnh tượng trước mắt là một thần điện châu quang bảo khí.

Nhưng dù trong điện có nhiều đèn đuốc, tất cả đều vô cùng mờ ảo, điện đường lại sâu, không thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Ngay lúc này, Tề Thiết Chủy vừa bước vào bên trong lại xảy ra dị

biến.

Ban đầu mọi người không để ý, mãi đến khi Già La lên tiếng.

Già La nhìn thấy trên lưng Lão Dương Nhân lúc này đang có một người bám vào!

Nói xong, mấy người bất giác cùng lùi lại một bước.

Điều này dọa Lão Dương Nhân sợ đến xanh mặt, mồ hôi túa ra đầy đầu, không dám nhúc nhích.

Cảnh tượng trong Ác La Hải Thành này thật sự vượt xa phạm trù tưởng tượng của con người, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Trần Mộc hỏi thẳng Già La, thứ trên lưng Lão Dương Nhân rốt cuộc là cái gì. "Vừa rồi chỉ thoáng qua một chút, chỉ thấy một vật màu đen, hình như là một xoáy nước màu đen?" Xoáy nước màu đen?

Trần Mộc tưởng rằng lời nguyền Quỷ Động trên người Lão Dương Nhân bắt đầu phát tác.

Nhưng Chá Cô Tiếu và Già La, Hoa Linh ở bên cạnh đều không có biến hóa gì.

Lúc này Lão Dương Nhân cũng đã phản ứng lại, vội vã lấy hết đồ đạc trên người ra.

Già La kinh hô một tiếng, "Chính là nó." Chỉ thấy thứ cô chỉ, lại chính là Mộc Trần Châu.

Trước đó Trần Mộc đã đưa Mộc Trần Châu cho Lão Dương Nhân, để đến lúc cần thì lấy ra cho tiện.

Hạt châu này vốn đã hòa làm một thể với thấu lộ của Hiến Vương, sau khi Trần Mộc mang về phục chế một hồi cũng khó mà khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Lúc này lấy ra xem, phát hiện lớp ngọc thạch trên bề mặt hạt châu

đang dần dần biến mất, tan chảy ra.

Lúc này đã lộ ra hạt châu bên trong.

Bản thân nó có một loại năng lượng có thể hấp dẫn hỗn độn chi khí, thứ mà Già La nhìn thấy chính là vật này.

Xem ra Mộc Trần Châu này nhất định đã bị ảnh hưởng bởi một thứ gì đó trong tòa cổ thành thần bí này.

Có lẽ liên quan đến tia X đã làm thời gian ngưng đọng.

Hạt châu này xem ra chính là chìa khóa để mở cánh cửa phong ấn vô số bí mật cổ xưa.

Trần Mộc quan sát Mộc Trần Châu một lượt, nhưng nhất thời vẫn chưa có manh mối gì.

Bí mật của hạt châu thần bí này và Ác La Hải Thành vẫn cần phải tiếp tục tìm kiếm.

Thế là Trần Mộc cầm lấy Mộc Trần Châu, rồi bước vào đại điện phía sau cửa đá.

Vừa vào đại điện, đèn đuốc trên các cột đá liền tự động sáng lên.

Trên tường căng đầy mấy trăm tấm da người.

Trước đây thấy bích họa đều được vẽ trên tường, nhưng ở đây lại dùng bốn màu đỏ, trắng, đen, lam để ghi lại những sự kiện trọng đại trong thành, xăm lên bề mặt da người.

Đây cũng là nơi duy nhất trong Ác La Hải Thành mà mấy người thấy có ghi chép lại sự kiện, cũng như các ký hiệu.

Trong điện còn có một số tế khí lớn, sâu nhất là một vài tượng thần nữ.

Hoa Linh ở bên cạnh chỉ nhìn vài lần rồi nói: "Thông tin ghi trên

những tấm da người này quá quan trọng, tuy ký hiệu không thể hiểu hết, nhưng nếu kết hợp với nội dung về cuộc chiến tranh với Ma Quốc trong trường ca về Vua Gesar, rồi đối chiếu với các sự kiện trọng đại của Ma Quốc được ghi lại trong điện..." Có lời giải thích của Hoa Linh, họ có thể hiểu được những lịch sử cổ xưa ít ai biết đến, điều này tuyệt đối có thể giải quyết phần lớn những vấn đề nan giải mà mọi người đang đối mặt.

Ác La Hải Thành là chủ thành của Ma Quốc, hệ thống chính quyền của nó hoàn toàn khác biệt với các quốc gia khác.

Phạm vi thống trị của Ma Quốc thời kỳ đỉnh cao bao trùm khu vực quanh núi Côn Luân, các đời đều không có quốc vương, mà trực tiếp do di cốt của chủ thần Xà Thần mà họ thờ phụng thống lĩnh.

Chương 480

Tất cả các quyết sách trọng đại đều do các tế sư trong nước thông qua việc tế tự di cốt Xà Thần rồi bói toán mà có được.

Trong thời đại cổ xưa đó, bói toán là một hoạt động rất nghiêm túc và trọng đại, không thể tùy tiện cử hành.

Giữa các lần bói phải cách nhau vài năm, thậm chí cả chục năm.

Ma Quốc không có quốc vương, đây cũng là nguyên nhân trong thành không có vương cung mà chỉ có thần điện.

Những người được gọi là thành viên vương thất đều là các vu sư có địa vị cực cao, nắm giữ quyền phát ngôn.

Nhưng địa vị của những người này trong nước phải xếp sau vị trí thứ năm.

Trong quan niệm giá trị của Ma Quốc, di cốt Xà Thần là thần tối cao.

Chỉ đứng sau tà thần này là hang động chôn cất di cốt của nó; tiếp theo là loại Tịnh Kiến A Hàm có một con mắt thịt màu đen trên đỉnh đầu, cũng chính là con quái xà mà mấy người gặp trong sa mạc trước đó.

Sau đó là Quỷ Mẫu, nhân vật xuất hiện nhiều nhất trong truyền thuyết Ma Quốc.

Tôn giáo của Ma Quốc cho rằng, mỗi đời Quỷ Mẫu đều là chuyển thế đầu thai, không bao giờ được để người khác thấy mặt.

Phải luôn che mặt, vì mắt của họ là con mắt thứ bảy có thể sánh ngang với Phật nhãn - Ma Nhãn.

Phật nhãn vô biên, Ma nhãn vô giới, cũng không phải đời Quỷ Mẫu nào cũng có được loại yêu đồng này.

Dưới Quỷ Mẫu mới là các chủ tế sư nắm giữ một số tà thuật, tương tự như hình thái sơ khai của đẳng thuật.

Đương nhiên đẳng thuật thời đó còn xa mới phức tạp như thời Hiến Vương, không thể hại người vô hình, chủ yếu dùng để cử hành các lễ tế tự trọng đại.

Tục lệ mai táng của họ cũng rất đặc biệt, chỉ có chủ tế sư mới có tư cách được chôn trong Cửu Tầng Yêu Lâu.

Tại di tích Đại Phượng Hoàng Tự ở Côn Luân Ô, ngôi mộ cổ Ma Quốc mà họ thấy trước đó, hẳn là một ngôi mộ thổ táng của một Quỷ Mẫu.

Đó là vì Quỷ Mẫu đầu tiên, người được coi là con gái của tà thần - Niệm Hung Hắc Nhan, đã được chôn trong yêu tháp trên sông băng Long Đỉnh.

Những danh từ này đều được nhắc đến nhiều lần trong truyền thuyết về Vua Gesar.

Trên những cuộn da người này, trong một số cảnh mô tả chiến tranh, thậm chí còn có thể thấy sự tham gia của bầy sói và các dã thú khác.

Con sói trắng đầu đàn có lẽ chính là Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Tuy nhiên, địa vị của Bạch Lang Vương và Đạt Phổ quỷ trùng rất thấp, chỉ tương đương với yêu nô.

Những truyền thuyết cổ xưa lưu truyền từ thời đó, về cơ bản đều là lấy đặc điểm của một số bộ lạc và dã thú, sau đó khoa trương thần thánh hóa, rồi được phong làm thần linh của sông núi hồ ao, điều này giống như thời đại truyền thuyết trước thời Hạ-Thương.

Trong truyền thuyết về Vua Gesar, do sự xâm lược của yêu ma phương bắc, ba nước Lĩnh Địa, Nhung Địa, Gia Địa đã nhiều lần đối mặt với nguy cơ diệt tộc.

Cuối cùng, trên cao nguyên đã xuất hiện một vị vua Chế Địch Bảo Châu, cộng thêm sự trợ giúp của Đại sư Liên Hoa Sinh.

Nhưng liên quân ba nước đã tiến vào vùng tuyết vực phương bắc để diệt yêu trừ ma, một trận dẹp tan Ma Quốc.

Sự suy yếu đột ngột của Ma Quốc rất có thể là do "Ác La Hải Thành" đã xảy ra một tai họa hủy diệt, nhưng trên những tấm da người này lại không có ghi chép về sự việc đó.

Mấy người kia lúc này đều đang gọi Trần Mộc tiếp tục đi vào trong tìm kiếm, nhưng Trần Mộc vẫn đang thất thần nhìn chằm chằm vào mấy tấm da người cuối cùng.

Mọi người cứ thế nhìn Trần Mộc, không biết anh định làm gì.

Lúc này Trần Mộc nhíu mày, bước đến trước mặt Tề Thiết Chủy, trực tiếp vạch áo sau gáy hắn lên, nhìn vào cổ hắn.

Mọi người thấy Trần Mộc làm vậy liền biết đã có chuyện.

Quả nhiên, sau khi họ đến gần thì đều kinh hãi.

Trên người Tề Thiết Chủy lại cũng xuất hiện lời nguyền Quỷ Động. "Thành phố này quả thực có thật, nhưng nơi này căn bản không phải Ác La Hải Thành, đây chính là Vô Để Quỷ Động..." Mấy người kia lúc này đầu óc vẫn còn hơi rối loạn, tòa cổ thành hình tổ ong khổng lồ mà họ đang ở không phải là Ác La Hải Thành thực sự, mà là Vô Để Quỷ Động.

Nhưng sự khác biệt giữa cổ thành và Quỷ Động này quả thực quá lớn.

Tuy nhiên, Ác La Hải Thành nơi thời gian ngưng đọng và Vô Để Quỷ Động sâu không thấy đáy đầy rẫy lời nguyền, đều là những tồn tại vượt ngoài thường thức.

Vốn không thể dùng tư duy thông thường để lý giải, nên bây giờ chuyện này cũng là bình thường.

Trần Mộc lại nhìn kỹ cổ của Tề Thiết Chủy, sau gáy hắn có một vết hằn tròn màu đỏ nhàn nhạt.

Hơn nữa nó không nằm trong da, mà như một vòng mẩn đỏ thấm từ trong ra ngoài.

Chỉ là lúc này vẫn còn rất mơ hồ, nếu không cố ý nhìn thì rất khó phát hiện.

Đây chính là ấn ký bị nguyền rủa của Vô Để Quỷ Động.

Tuy chỉ là giai đoạn đầu, chưa rõ ràng lắm.

Nhưng trong vòng một đến hai tháng, nó sẽ dần dần hiện rõ.

Cuối cùng sẽ biến thành một vết bớt hình xoáy nước, lại giống như con mắt.

Lời nguyền Quỷ Động này không chỉ khiến Xà Thần thượng cổ có thể tùy ý khống chế.

Nó còn khiến con người ở tuổi tứ tuần, huyết sắc tố trong máu sẽ dần biến mất, máu trong huyết quản từ từ biến thành bùn vàng, hành hạ con người sống không bằng chết thành ngạ quỷ trong địa ngục.

Xem ra việc đến Vô Để Quỷ Động này chính là nguyên nhân thực sự khiến Tề Thiết Chủy nhiễm phải lời nguyền Quỷ Động.

Xét thấy đã đến sâu trong Quỷ Động, Trần Mộc liền lấy ra thêm hai cái Trấn Hồn Linh cho Tề Thiết Chủy đeo lên, phòng ngừa bị sức mạnh của Quỷ Động khống chế.

Mọi người đến trước mấy tấm bích họa da người cuối cùng, xem nghi thức hiến tế di cốt Xà Thần trên đó.

Hóa ra nơi chôn cất di cốt Xà Thần chính là Quỷ Động mà họ đã thấy dưới chân thần sơn Trát Cách Lạp Mã trong sa mạc đen.

Những tấm bích họa da người này không chỉ rõ di cốt Xà Thần ở trong sa mạc.

Nhưng kết hợp với trường ca về Vua Thế Giới Chế Địch Bảo Châu mà Hoa Linh nói, thì không khó để đưa ra phán đoán như vậy.

Ở phía bắc xa xôi của núi Côn Luân, có một hang động Tăng Cách Nam Duẫn cất giấu bảo tàng, bên trong có năm hộp báu, được dùng để đặt hài cốt của Xà Thần.

Hai thần tích của Xà Thần là thân thể và con mắt khổng lồ đó.

Tuy thân thể đã mục nát chỉ còn lại bộ xương, nhưng đại não của nó vẫn bảo tồn sức mạnh huyễn hóa của Hành Cảnh.

Ngoài ra, con mắt khổng lồ trên đầu rắn có thể khiến linh hồn nó trường sinh bất diệt.

Chương 481

Tại tận cùng của trời đất và thời gian, nó sẽ như phượng hoàng, niết bàn tái sinh từ thi cốt.

Và con mắt khổng lồ này còn có thể dùng làm lối vào cánh cửa dẫn đến Hành Cảnh Huyễn Hóa.

Đó cũng chính là con mắt thứ bảy được miêu tả trong Cẩu Kinh - Vô Giới Yêu Đồng.

Cũng chính là Mộc Trần Châu trong tay Trần Mộc, Mắt Xà Thần.

Nếu giải thích bằng hiện tượng khoa học, Hành Cảnh Huyễn Hóa này chính là không gian số ảo.

Truyền thuyết nói rằng Phượng Hoàng Đảm là mắt của Xà Thần, nhưng không ai thực sự nhìn thấy.

Rốt cuộc trong không gian số ảo đó có thật sự có xương rắn hay không, điều đó không thể xác nhận.

Có lẽ xương rắn chỉ là một thứ gì đó mang tính biểu tượng.

Trong miêu tả nghi thức cuối cùng trên bích họa da người, tổ tiên của Ma Quốc đã lấy đi con mắt của xương rắn và nắm giữ bí mật trong đó.

Sau đó họ đi xa đến Khách Lạp Mễ Nhĩ ở núi Côn Luân, thiết lập một thần quyền tôn giáo khổng lồ.

Mỗi khi trong nước có Quỷ Mẫu sở hữu quỷ nhãn, liền phải mở lối đi trong mắt, cử hành nghi thức phức tạp, dùng nô lệ bắt được để tế tự xương rắn.

Phàm là nô lệ đã từng dùng mắt thịt nhìn thấy Hành Cảnh Huyễn

Hóa, đều sẽ bị đóng ấn ký lên nhãn cầu, sau đó được nuôi nhốt như gia súc.

Cho đến khi máu của họ đông đặc mà chết.

Người Ma Quốc cho rằng, máu đó đều bị Hành Cảnh Huyễn Hóa hấp thu, sau đó tín đồ sẽ ăn thịt họ.

Chỉ những người tuân thủ nghiêm ngặt tín ngưỡng như vậy mới được họ coi là tín đồ nam nữ tu trì thuần khiết.

Họ sẽ được hạnh phúc, vui vẻ và quyền lực ở kiếp này, và sẽ nhận được vô cùng thần thông lực ở kiếp sau.

Điều này hoàn toàn giống với chân lý của các giáo nghĩa luân hồi hậu thế.

Vô số bá tánh của các quốc gia lân cận Ma Quốc đều trở thành vật tế cho xương rắn.

Nhưng các tế sư trong Ma Quốc phần lớn đều nắm giữ tà thuật này, đặc biệt là giỏi sai khiến dã thú và côn trùng, các nước khó lòng đối địch.

Mãi cho đến khi Vua Gesar và Đại sư Liên Hoa Sinh chung tay, phái dũng sĩ lẻn vào ma vực, dùng kế đoạt lấy viên bảo châu chuyển sinh Phượng Hoàng Đảm.

Cộng thêm không lâu sau đó, chủ thành Ác La Hải Thành của Ma Quốc bị hủy diệt một cách thần bí, sức mạnh hai bên lập tức đảo ngược.

Liên quân càn quét hang ổ của yêu ma, sự tích của vua Chế Địch Bảo Châu, trong miệng của các thi nhân kể chuyện ở cao nguyên tuyết vực, không ngừng được truyền tụng đến nay.

Mộc Trần Châu có lẽ chính là trong thời đại động loạn đó mà lưu

lạc vào Trung Nguyên.

Nếu Chu Văn Vương lúc đó suy diễn vật này là vật trường sinh bất diệt, thì quả là hoàn toàn có lý.

Đến đây, lai lịch của Mộc Trần Châu về cơ bản đã được làm rõ.

Nhưng Ác La Hải Thành này rốt cuộc là gì, người ở đây đã đi đâu cả rồi.

Tại sao thời gian trong thành lại ngưng đọng trong một khoảnh khắc.

Xem ra cư dân của Ác La Hải Thành đã đi đâu, có lẽ chỉ có chính họ mới biết.

Trong Cửu Tầng Yêu Tháp, thi thể thủy tinh kia dường như thiếu mất thứ gì đó.

Người của Luân Hồi Tông không quản ngại gian khổ, đào mở yêu tháp và Cánh Cửa Tai Nạn, tất cả là vì điều gì?

Nhưng tình hình lúc đó rất hỗn loạn, mấy người họ đều không kịp suy nghĩ kỹ.

Bây giờ bình tĩnh lại hồi tưởng, mới nhớ ra, thi thể băng xuyên thủy tinh đó, không có mắt và não.

Da thịt của thi thể băng xuyên thủy tinh đều trong suốt, chỉ có ngũ tạng lục phủ là màu đỏ sẫm, như mã não tươi, quả thực giống như thiếu một bộ phận.

Luân Hồi Tông đã lấy đầu não của nó bao gồm cả yêu đồng ra, đặt vào phía sau Cánh Cửa Tai Nạn?

Luân Hồi Tông không tìm được nơi chôn cất xương rắn, nhưng có thể thiết lập một lối đi, hoặc nói là một tấm gương.

Luân Hồi Tông muốn tiếp tục nghi thức tế tự của tổ tiên, đã mở ra

một tòa cổ thành vốn đã biến mất khỏi thế gian.

Tòa thành này chính là ký ức lúc còn sống của Quỷ Mẫu.

Nếu tòa thành này là ký ức của Quỷ Mẫu, vậy thì những gì Ác La Hải Thành thể hiện chính là cảnh tượng trong đầu của Quỷ Mẫu lúc đó.

Lấy một ví dụ, trong phòng đồ tể, con ly ngưu vừa bị chặt đầu, thịt bò đã nấu chín, dấu tay máu chưa khô trên cửa, có lẽ không xảy ra cùng một thời điểm.

Đây đều là những mảnh vỡ để lại ấn tượng sâu sắc trong mắt Quỷ Mẫu, thông qua yêu đồng cấu tạo nên một tòa thành ký ức trong không gian số ảo.

Già La tuy có thể nhìn thấy một số quỷ vật hoặc cảnh tượng do quỷ vật huyễn hóa ra, nhưng lại không thể phân biệt được tòa cổ thành được xây dựng trong không gian số ảo thông qua ấn tượng này.

Mặc dù đây chỉ là một thành phố trong gương do quỷ nhãn lợi dụng năng lượng của Quỷ Động tạo ra, nhưng nó cũng tồn tại thực sự.

Giống như Vô Để Quỷ Động trong sa mạc đen, những người nhìn thấy nó đều sẽ trở thành vật tế của Xà Thần thượng cổ.

Mặc dù có thể rời đi bất cứ lúc nào, nhưng lúc chết, vẫn thuộc về nơi này.

Dù có đến chân trời góc bể cũng không thể trốn thoát, không thể rũ bỏ.

Lời nguyền Quỷ Động này là một cơn ác mộng không bao giờ kết thúc. "Xem ra chúng ta chỉ cần tìm được di tích Ác La Hải Thành thực sự, ở tế đàn sâu nhất, cử hành nghi thức ngược lại, sau đó dùng Mộc Trần Châu này đóng lại Hành Cảnh Huyễn Hóa, lời nguyền này sẽ

theo đó mà kết thúc." Trần Mộc cuối cùng cũng biết cách hóa giải lời nguyền Quỷ Động, mọi người lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lời nguyền Quỷ Động này có thể là một loại virus lây nhiễm qua mắt, một loại virus chỉ tồn tại trong không gian số ảo đó.

Chỉ cần cắt đứt mối liên hệ giữa chúng, lời nguyền Quỷ Động này cũng sẽ tự khắc bị phá vỡ.

Tề Thiết Chủy ở bên cạnh từ lúc biết mình bị nhiễm lời nguyền Quỷ Động vẫn còn đang buồn bực.

Mặc dù biết Trần Mộc nhất định sẽ giải trừ cho hắn, nhưng trên người có thêm thứ này, chung quy vẫn cảm thấy khó chịu.

Nghe thấy đã tìm được biện pháp giải quyết, lập tức phấn chấn tinh thần.

Vội hỏi làm thế nào mới có thể tìm được di tích Ác La Hải Thành thực sự.

Lúc này, một mắt xích được đột phá, mang đến sự thông suốt cho toàn bộ vấn đề.

Trần Mộc lập tức dẫn mọi người nhanh chóng đi lên.

Chương 482

Việc cấp bách hiện tại là quay trở lại tảng đá lục nham bên rìa thành.

Mọi người vội vã quay về theo đường cũ.

Hai bên của tảng đá lục nham, một bên là Ác La Hải Thành chìm trong hoàng hôn, nhưng đó là ký ức của Quỷ Mẫu.

Còn bên kia của lục nham là hồ nước bị gió bào mòn trong suốt, đàn cá râu trắng lớn trong hồ, cùng với những hang động đá bị gió bào mòn chi chít dưới đáy hồ, đều có thể nhìn thấy rõ.

Truyền thuyết nói Ác La Hải Thành nằm sau Cánh Cửa Tai Nạn, nguyên mẫu của Ác La Hải Thành thực sự hẳn là hoàn toàn giống với tòa cổ thành trong ký ức.

Toàn bộ Ác La Hải Thành được xây dựng bằng những tảng đá khổng lồ bị gió bào mòn tự nhiên.

Lúc này mọi người nhìn xuống những hang động hình tổ ong dưới đáy hồ, đã hiểu ra cả.

Do Ma Quốc sùng bái vực sâu và hang động, nên các hang động dưới thành được đào quá sâu, Ác La Hải Thành thực sự đã chìm xuống lòng đất, bị nước nhấn chìm.

Mấy nghìn năm bãi bể nương dâu, đã biến thành hồ nước bị gió bào mòn trong như gương hiện tại.

Về phần truyền thuyết cư dân trong thành biến thành cá, hẳn là chuyện nhảm nhí, nói rằng họ đều đã chết trong trận lún đất và làm mồi cho cá thì còn có lý hơn.

Truyền thuyết nói giao ngư thích nhất là vờn ngọc, những con giao

có vằn đen trắng hung dữ đó, sở dĩ không ngừng tấn công đàn cá trong hồ, có lẽ là muốn chiếm lấy viên ngọc dưới đáy hồ.

Có lẽ người của Luân Hồi Tông đã đặt mắt của Quỷ Mẫu dưới đáy hồ.

Đương nhiên trước khi nhìn thấy, tất cả những điều này chỉ có thể là phỏng đoán.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, muốn tìm được tế đàn ở nơi sâu hơn, thì phải mạo hiểm đi xuống từ cái động gió lớn nhất này.

Mấy người đứng trên tảng đá lục nham hình chữ nhật nhìn xuống.

Trong cái động gió lớn nhất dưới đáy hồ là một màu đen kịt, không biết không gian sâu đến mức nào.

So sánh với tòa thành bóng tối được ghép lại từ những mảnh ký ức, không khó để nhận ra hang động lớn nhất dưới đáy hồ chính là do hòn đá mắt khổng lồ trên đỉnh tổ ong rơi xuống tạo thành.

Khi Ác La Hải Thành sụp đổ, tảng đá khổng lồ nặng ngàn cân đó đã đâm thủng đỉnh của chủ thành, xuyên thẳng xuống dưới.

Qua kết cấu mà họ vừa thấy trong thành, dù phía dưới có sụp đổ thì hòn đá mắt đó cũng không thể lún xuống quá sâu.

Hơn nữa nước hồ không hình thành dòng chảy ngầm mạnh hay xoáy nước, chỉ có thể thấm xuống qua các khe hở của phế tích thành trì.

Những dấu hiệu này đều cho thấy nước hồ không quá sâu.

Nhưng nếu muốn vào thần điện và tế đàn sâu hơn cả tổ ong, thì phải đi qua những hang động đá bị gió bào mòn có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Có thể một số hang động không có nước, địa hình rất phức tạp, có

thể nói đi xuống là vô cùng nguy hiểm.

Đối với mấy người kia lúc này, không thể nói là công lực mất hết, nhưng cũng gần như vậy.

Dấu ấn lời nguyền Quỷ Động trên người họ lúc này cũng ngày càng sâu hơn.

Xem ra thời gian còn lại cho họ rất hạn hẹp.

Trừ phi lúc này nhanh chóng rời khỏi đây.

Nếu không tiếp tục ở lại gần cổ thành này, e rằng không đủ hai ba ngày sẽ bị lời nguyền Quỷ Động này nuốt chửng hoàn toàn.

Càng gần Quỷ Động này, cảm nhận về không gian số ảo có thể hấp thu năng lượng trong cơ thể người này càng chân thực.

Đồng thời cảm nhận được sự tồn tại của nó, cũng sẽ trở thành một phần của nó, vĩnh viễn không thể giải thoát.

Đàn cá trong hồ tuy không tấn công người, nhưng hai con giao sọc vằn đen trắng kia không biết lúc nào sẽ lao xuống.

Loại mãnh thú hung bạo tàn ác đó, một khi tấn công họ dưới nước, dù Trần Mộc có thể giết chết trong nháy mắt, cũng không thể bảo vệ chu toàn cho mọi người.

Hơn nữa cũng không thể đảm bảo dưới nước có thứ gì nguy hiểm hơn không, đến lúc đó sự việc sẽ càng khó giải quyết.

Trần Mộc lúc này đang bảo mọi người chuẩn bị trước khi xuống nước.

Theo phán đoán của anh, Ác La Hải Thành đã bị nước nhấn chìm, nên não của thi thể băng xuyên thủy tinh chắc chắn đã bị Luân Hồi Tông chôn ở nơi thấp nhất của cổ thành này.

Nhưng khả năng lớn nhất là bộ não này đã bị nuốt vào bụng cá

vương.

Nhưng những điều đó không quan trọng.

Chỉ cần men theo phế tích lặn xuống tế đàn sâu dưới lòng đất là được.

Tuy nhiên, tế đàn của Ma Quốc, sau bao nhiêu năm tháng dài đằng đẵng như vậy, liệu có còn được bảo tồn dưới lòng đất hay không, vẫn là một ẩn số. "Xem ra quẻ mà ta tính trước khi chúng ta đến, gặp nước mới có thể đắc trung đạo, chuyến đi này tất không tay trắng trở về." Tề Thiết Chủy vuốt cằm nói. "Không nói gì nữa, gia chủ, cho tôi hai viên đan dược mà Chá Cô huynh đã ăn trước đó, tôi xung phong đi trước, quản nó là nguy hiểm gì, như Bàn Đa đã nói, đi thôi, xuống nước!" Lão Dương Nhân lúc này kích động nói.

Trần Mộc lúc này lại lấy ra sợi dây thừng trước đó, sau khi mấy người buộc chặt vào nhau, liền nhảy thẳng xuống hồ nước bị gió bào mòn.

Đàn cá trong hồ bị kinh động bơi tán loạn.

Trần Mộc sợ hai con giao sọc vằn nghe thấy tiếng nhảy xuống nước, lại sẽ xuống gây sự.

Anh quay đầu nhìn về phía khu rừng bên bờ hồ, chỉ có gió núi nhẹ thổi qua ngọn cây, không thấy có động tĩnh gì bất thường.

Xem ra hai con giao sọc vằn đã bị thương nặng trong trận đại chiến với đàn cá, bây giờ có lẽ đang dưỡng thương.

Nếu không chiến đấu trong nước, e rằng lại có nhiều biến số.

Trần Mộc dẫn mọi người đi xuống từ cái hang đá bị hòn đá mắt khổng lồ đập vỡ, chỗ nào nước thấm xuống mạnh nhất thì đi lối đó.

Mấy người vừa định đi xuống từ hang đá lớn nhất, đàn cá trong

hồ lúc này lại xuất hiện xáo động mạnh.

Những con cá không phải cá râu trắng, giống như ruồi không đầu bay loạn xạ, một khi trốn vào hang đá dưới đáy hồ thì không chịu ra nữa.

Mà hàng vạn con cá râu trắng kết thành trận cá cũng khẽ run rẩy, dường như vô cùng căng thẳng.

Trận cá trong hồ lúc này đã có một phần tan rã, dường như con cá râu trắng già bên trong bị thương quá nặng, không thể giữ được những con cá này nữa.

Một số con cá râu trắng cảm thấy tổ tiên của chúng sắp không qua khỏi, ý chí chiến đấu cũng theo đó tan rã.

Nhưng vẫn có một bộ phận cắn chặt vào nhau thành một khối, thà chết không tan, nhưng quy mô thực sự quá nhỏ.

Trần Mộc đoán rằng một khi đàn cá này tan rã hoặc thế trận suy yếu, hai con giao sọc vằn sau núi sẽ nhanh chóng lao ra.

Chương 483

Chúng chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội giết chết con cá già này.

Một khi hai bên lại đánh nhau, sau khi cá già bị giết chết, muốn xuống nước nữa sẽ không dễ dàng.

Cơ hội không thể bỏ lỡ, Trần Mộc lập tức dẫn mọi người cùng lặn xuống đáy hồ.

Nửa đàn cá còn lại đang bơi về phía trung tâm hồ, mấy người Trần Mộc vừa hay lướt qua bên dưới chúng.

Những con cá râu trắng dày đặc, con nào con nấy mặt vô biểu cảm, mắt cá đờ đẫn.

Đương nhiên loài cá vốn dĩ không có biểu cảm.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này ở cự ly gần dưới đáy nước, sẽ cảm thấy những con cá râu trắng này giống như những đội quân sĩ sắp ra trận, sẵn sàng hy sinh.

Vẻ mặt thờ ơ lại tăng thêm vài phần bi tráng.

Nơi không quá sâu dưới hồ chính là lỗ hổng trên đỉnh tổ ong.

Vừa lặn vào trong đó, nước trong hồ đã bị khuấy động, từng dòng máu đen và thịt vụn, vảy cá râu trắng, đều bị dòng chảy ngầm thấm xuống, cuốn vào trong các hang động hai bên vách đá.

Xem ra đàn cá phía trên đã giao chiến với hai con giao sọc vằn, nhưng con đường đi xuống của mấy người lại bị một quả cầu đá khổng lồ chặn lại.

Đã không thể nhìn ra hình dạng ban đầu của hòn đá mắt, trên đó tụ tập một lớp dày đặc các sinh vật phù du trong suốt, cùng với các loại

tôm cá nhỏ ở cuối chuỗi thức ăn.

Xem ra chỉ có thể đi vòng từ bên cạnh xuống.

Thế là Trần Mộc liền dẫn mọi người từ từ bơi về phía cửa động bên cạnh.

Mọi người càng bơi xuống sâu, càng cảm thấy dòng chảy ngầm xuống dưới càng mạnh.

Trong lối đi của hang đá, Trần Mộc từng bước dò dẫm xác nhận phương hướng nào có thể đi.

Vì đi thẳng xuống là nguy hiểm nhất.

Vách đá bị gió bào mòn hàng vạn năm này chịu áp lực cực lớn, sớm đã không thể chịu nổi.

Không biết lúc nào hòn đá mắt trên đầu sẽ rơi xuống, bị đập trúng thì sẽ biến thành một đống thịt nát.

Để an toàn, chỉ có đi vòng từ bên cạnh xuống là chắc chắn nhất.

Cuối cùng mấy người lặn vào một cái động gió lớn rộng vài trăm mét vuông.

Nơi này giống như một đại sảnh nào đó của cổ thành ngày xưa, có vài phần giống thần điện.

Đỉnh của đại sảnh đã bị vỡ một lỗ lớn, nhưng bên trong chứa đầy nước, dòng nước tương đối ổn định.

Nhưng dường như chỉ có một lối vào ở phía trên, các con đường khác đều bị đá vụn và cát sỏi chặn lại.

Mặc dù nước có thể thấm xuống, nhưng người không thể qua được.

Trong lúc Trần Mộc đang tìm lối ra, nước hồ trong đại sảnh đột

nhiên trở nên đục ngầu.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lối ra trên đỉnh, tức thì cảm thấy không ổn.

Con cá già dài hơn chục mét, đang bị hai con giao sọc vằn hung ác cắn chặt không buông.

Lúc này nó đang giãy giụa bơi về phía đại sảnh dưới đáy hồ nơi mấy người đang ở.

Hai con giao sọc vằn đều có thân hình dài ba bốn mét.

Mặc dù nhỏ hơn nhiều so với con cá râu trắng già, nhưng sức lực vô cùng, thân mình vừa vặn một cái, đã xé toạc một mảng thịt cá lớn.

Sau đó con giao này lại há miệng cắn chặt vào vị trí khác trên người cá râu trắng già không buông.

Con cá già đó toàn thân đầy thương tích, giãy giụa trong tuyệt vọng, kéo theo hai kẻ tử thù này chìm xuống.

Thỉnh thoảng nó dùng thân mình đâm vào vách tường dưới nước, hy vọng có thể hất chúng ra.

Lúc này hai bên quấn lấy nhau, lăn lộn rơi xuống thần điện dưới nước.

Trước những sinh vật khổng lồ này, mấy người Trần Mộc trông thật nhỏ bé.

Trần Mộc vội vàng dẫn mọi người bơi vào góc.

Chưa kịp đến góc, con cá già đã kéo theo hai con giao đâm sầm xuống đáy điện.

Đáy thần điện cũng là vách đá bị gió bào mòn trắng như tuyết, con cá râu trắng to như rồng đó, sức mạnh sau khi bị thương phát cuồng lớn đến mức nào.

Đầu của loại cá này cứng vô cùng, trực tiếp đâm thủng một lỗ lớn trên mặt đất.

Tuy nhiên tầng đáy của thần điện này cũng rất kiên cố, đầu cá vừa hay kẹt vào trong đó không thể di chuyển.

Lúc này con cá râu trắng già muốn lao xuống cũng không có sức, muốn rút ra cũng không thể.

Chỉ có thể liều mạng quẫy đuôi loạn xạ, từng dòng máu đục ngầu nhuộm đỏ cả nước hồ trong thần điện.

Hai con giao sọc vằn đen trắng thấy cá già bị khốn, mừng như điên.

Chúng nhe nanh múa vuốt xoay vòng dưới nước, đang tính toán xem nên hạ thủ từ đâu để kết liễu mạng sống của cá vương.

Chúng bị máu trong nước kích thích, giống như hút phải thuốc phiện, có vẻ hơi phấn khích quá độ.

Sự náo loạn này không sao, lại phát hiện trong điện còn có người.

Một trong hai con vẫy đuôi một cái dưới nước, giống như một quả ngư lôi vằn đen trắng, lao vút tới.

Lúc này xung quanh cái hố ở đáy điện bắt đầu xuất hiện những vết nứt, nước máu đục ngầu theo đó tràn xuống, tầm nhìn lập tức cải thiện đáng kể.

Trần Mộc vừa định ra tay giết chết con giao sọc vằn đang lao tới, chưa kịp hành động, áp lực của dòng chảy ngầm dưới nước đột nhiên tăng mạnh.

Hòn đá mắt ngàn cân kẹt giữa tổ ong cuối cùng đã rơi xuống.

Con giao sọc vằn đang lao về phía mọi người cũng bị tảng đá khổng lồ đột ngột này dọa cho ngây người.

Thậm chí còn quên cả né tránh.

Tảng đá khổng lồ đập trúng ngay vào thân con giao sọc vằn này.

Sức nổi của nước hồ vốn đã có hạn.

Chương 484

Bản thân sự rơi xuống của tảng đá khổng lồ đã kéo theo toàn bộ nước hồ phía trên đổ xuống.

Tảng đá khổng lồ sau khi đập trúng con giao thậm chí không hề dừng lại, ngay sau đó đập xuyên thủng đáy điện dưới nước.

Con Giao sọc vằn liền bị tảng đá lớn rơi xuống đè trúng.

Mọi thứ trong điện đều bị dòng nước khổng lồ cuốn phăng xuống dưới.

Trần Mộc lúc này chỉ có thể nắm chặt sợi dây, ngăn không để lạc mất mấy người kia.

Mấy người còn lại chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng trong nước, cơ thể như rơi vào một cái động quỷ không đáy.

Bên dưới là một không gian ngầm rộng lớn khó có thể tưởng tượng.

Cả nhóm lúc này phải nín thở, tránh bị dòng nước xiết làm sặc.

Trong lúc hoảng hốt, Trần Mộc phát hiện phía dưới có một vùng ánh sáng trắng rộng lớn, thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác kỳ quái, sặc sỡ.

Cả nhóm rơi vào một cái hồ, trên những tảng đá nơi đây lờ mờ tỏa ra ánh huỳnh quang mờ nhạt, nhưng nhìn không quá rõ ràng.

Trên đầu có hàng trăm cột nước lớn nhỏ không đều, chảy ngược từ các hang động trên đỉnh đầu đổ vào hồ.

Trần Mộc kéo chặt sợi dây nối với mấy người kia, thấy Trần Mộc siết chặt dây, họ liền cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Vì nước ở đây vẫn đang cuồn cuộn chảy về phía khe sâu ở phía đông, chỉ cần hơi lơ là một chút là có thể bị cuốn đi tiếp.

Trần Mộc lập tức kéo cả nhóm bơi vào bờ gần đó.

Thế giới dưới lòng đất này có địa hình địa mạo vô cùng kỳ lạ, ngay cả Trần Mộc cũng chưa từng thấy trong đời.

Cả nhóm vừa lên bờ thì thấy một con phù du thủy sinh to như chuồn chuồn, toàn thân lấp lánh huỳnh quang bay qua trên đầu.

Sinh vật lạ này dài chừng sáu tấc, giống như một bóng ma màu trắng bay lượn trên không.

Lão Dương Nhân và Tề Thiết Chủy ở bên cạnh nhìn thấy sinh vật kỳ lạ này, lơ đãng không để ý đường dưới chân.

Vừa hay đó là một con dốc đầy đá vụn, hai người liền lăn thẳng xuống dưới.

Lúc này Trần Mộc đã cởi dây thừng, chưa kịp để mọi người phản ứng thì hai người kia đã rơi xuống không trung.

Nhưng may là con dốc này rất ngắn, bên dưới đều là khoảng không.

Hai người rơi xuống bảy tám mét thì đáp xuống một khoảng đất tơi xốp.

May mà mặt đất rất mềm, ngã xuống cũng không đau.

Nhưng hai người đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn.

Cảm giác dưới tay lại giống hệt như da thịt.

Hai người vậy mà lại rơi xuống một miếng thịt.

Trần Mộc và những người khác lúc này cũng nhảy xuống.

Sau khi quan sát kỹ, họ phát hiện đây lại là một cây nấm.

Trong không gian dưới lòng đất rộng lớn này, ven bờ nước có vô số con phù du lớn bay lượn.

Vòng đời của chúng rất ngắn ngủi, sau khi ấu trùng trong nước mọc cánh, chúng chỉ có thể sống được vài phút trên không trung.

Lúc này, cơ thể chúng sẽ phát tán một loại phấn huỳnh quang đặc biệt, sau khi chết vẫn tiếp tục phát sáng một thời gian.

Vì vậy, toàn bộ không gian dưới lòng đất được bao phủ trong một lớp huỳnh quang trắng mờ ảo, huyền bí.

Khi ở dưới lòng đất càng lâu, mắt của mọi người cũng dần thích nghi với thứ ánh sáng mờ ảo này, nhìn mọi vật xung quanh cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

Trần Mộc cúi xuống, quan sát kỹ mặt đất bên dưới.

Hình dạng như một chiếc tán, phần giữa màu trắng, xung quanh lại đen kịt.

Đây đúng là một cây nấm lớn hiếm thấy, đường kính không dưới hai mươi mét.

Loại nấm này sinh trưởng rất nhiều ở những khu vực ẩm ướt dưới lòng đất.

Nhìn thấy cây nấm lớn dưới thân, Tề Thiết Chủy lập tức nhớ lại hồi còn làm thổ phỉ trong núi.

Có một lần trời vừa mưa xong, ông ta lại thấy một cây nấm cao hơn cả ngọn núi, sừng sững chọc trời mọc giữa rừng.

Hỏi người thợ săn trong núi mới biết đây là Đế Vương Cô.

Nếu may mắn, mỗi năm vào tháng tám có thể thấy được một hai lần.

Nhưng thứ này mọc nhanh mà thối cũng nhanh, sáng sớm vừa

thấy, chưa đến trưa có khi đã biến mất.

Hơn nữa, khu rừng gần nơi có Đế Vương Cô mọc đều rất nguy hiểm.

Bởi vì mùi của nó quá hấp dẫn, ngoài ra màu sắc khác nhau thì tính chất cũng khác một trời một vực.

Lại vì nó hiếm có nên rất ít người biết rõ về nó.

Vì vậy mọi người thấy cũng chỉ đành làm như không thấy, vừa không dám ăn, cũng không dám chạm, đành đi đường vòng.

Cây nấm dưới thân tuy không to bằng Đế Vương Cô nhưng cũng không nhỏ, có lẽ cùng một loài.

Cả nhóm lăn từ con dốc đá vụn bên hồ xuống, muốn trèo ngược lại gần như là không thể.

Con dốc đá vụn đó quá dốc, lại còn trơn trượt, căn bản không đứng vững được.

Cả nhóm đành phải trèo từ cây Đế Vương Cô này xuống trước.

Bị dòng nước cuốn từ đỉnh động như cái sàng xuống tận đáy, cả người ai nấy đều ướt sũng.

Nhưng điều Trần Mộc lo lắng nhất lúc này vẫn là con Giao sọc vằn kia.

Trần Mộc thấy rất rõ, trên người con Giao sọc vằn bao phủ một luồng hắc khí rất đậm.

Không ngoài dự đoán, đó chính là sức mạnh của Quỷ Động.

Nhưng sức mạnh Quỷ Động này còn đậm đặc hơn con quái vật trong Cửu Tầng Yêu Tháp không biết bao nhiêu lần.

Chương 485

Tuy một con đã bị nhãn đá rơi xuống đè chết, nhưng vẫn còn một con nữa.

Kể cả con cá vương râu trắng kia, có lẽ cũng đều bị dòng nước xiết này cuốn xuống hồ ngầm.

Nếu cả nhóm chạm trán, chắc chắn lại là một trận chiến khốc liệt.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc lập tức gọi mọi người trèo từ đỉnh cây Đế Vương Cô xuống.

Trần Mộc quan sát địa hình, bên dưới cây Đế Vương Cô cao lớn là vô số cây nấm nhỏ mọc san sát, cao thấp xen kẽ, màu sắc và kích thước cũng không đồng đều.

Nhìn xuống giống như một khu rừng nấm.

Rất nhiều con phù du lớn như chuồn chuồn đuôi dài bay lượn qua lại như những bầy ma trắng.

Xa xa là tầng thứ hai của hồ ngầm.

Lúc cả nhóm mới rơi xuống hồ, cảm giác dòng nước chảy xiết về phía đông rất mạnh.

Hóa ra hồ ngầm trong hang động khổng lồ này được chia làm hai tầng, có độ chênh lệch rất lớn.

Trên đỉnh động hình vòm có vô số lỗ hổng, lớn thì mười mấy mét, nhỏ thì chưa đến một mét.

Nước hồ bên trên, cùng với nước ngầm trong núi, đều đổ xuống từ những lỗ hổng đó, tất cả các cột nước đều chảy vào tầng hồ ngầm phía trên.

Nơi đây là một lòng chảo dốc, địa thế phía đông thấp hơn, sau khi tầng nước này đầy, nó tạo thành một bức rèm nước lớn, đổ xuống tầng hồ ngầm thứ hai bên dưới.

Hồ nước đó quy mô còn lớn hơn, những khu vực nước chảy xiết đều không có huỳnh quang, trông chỗ đen chỗ trắng, khó mà nhìn rõ toàn cảnh.

Cây Đế Vương Cô này mọc ở nơi không xa tầng hồ ngầm thứ hai.

Cả nhóm đứng trên cao nhìn xuống, trong nước thỉnh thoảng có vài con cá lớn nhảy lên.

Cả nhóm vừa định đi xuống, nhưng tiếng động đã kinh động đến một sinh vật lạ gần đó.

Một đám nấm gần đó đột nhiên rung lên, từ bên trong có một thứ toàn thân vỏ đen đang từ từ ngọ nguậy.

Vỏ đen đó là từng lớp hình vòng cung, thân rất dài, giống như một con rết lớn.

Ngoại trừ Trần Mộc, những người còn lại không hề hay biết về nguy hiểm sắp đến.

Trần Mộc lập tức ra hiệu, bảo mọi người đứng yên tại chỗ.

Còn mình thì nhẹ nhàng di chuyển về phía sinh vật lạ kia.

Nhưng đúng lúc này, trong khu rừng nấm lại xuất hiện một lớp sương mù nhàn nhạt.

Trần Mộc lo con rết này phun khí độc, liền lập tức quay lại bảo mọi người lấy vải che mũi miệng.

Xung quanh vang lên những tiếng sột soạt, không biết con rết này có nhiều hay không.

Chưa kịp để Trần Mộc bước đi, đã nghe thấy Tề Thiết Chủy phía

sau đột nhiên phá lên cười ha hả.

Lão Dương Nhân ở bên cạnh lập tức bịt miệng Tề Thiết Chủy lại.

Nhưng dù vậy, Tề Thiết Chủy vẫn cười không ngớt.

Tiếng cười này đã thu hút tất cả bọn rết xung quanh lại.

Trần Mộc không kịp để ý đến lũ rết, bay về đấm ngất Tề Thiết Chủy.

Anh bảo mấy người kia kéo Lão Dương Nhân đi, chuẩn bị rời khỏi khu vực này.

Đúng lúc đó, một cây nấm lớn gần đó đột nhiên rung chuyển, con rết lớn toàn thân bọc giáp đen chui ra.

Trần Mộc và cả nhóm liền bị lộ ra trước mặt con rết lớn.

Trần Mộc không có thời gian dây dưa với con rết này, tiện tay tung một chưởng, đánh bay con rết kỳ quái ra xa.

Trần Mộc dẫn mọi người chạy như điên về phía trước, nhưng những con rết chui ra từ xung quanh lại ngày càng nhiều.

Trần Mộc quan sát kỹ đám rết này, mới phát hiện đây không phải là rết, mà là một loại bọ giáp to béo.

Con bọ giáp dài năm sáu mét, đầu có một cặp râu cong và cứng dùng để cảm ứng dò đường.

Toàn thân màu đen, chỉ có móng vuốt màu trắng, dưới thân hình mập mạp cũng có hàng trăm chân như rết.

Nhưng đúng lúc này, con bọ giáp bị Trần Mộc đánh bay đi đột nhiên cuộn tròn lại.

Cả nhóm thầm kêu không hay.

Con bọ giáp đột nhiên cuộn tròn, chứng tỏ có mối đe dọa nào đó

đang đến gần.

Rõ ràng không phải là nguy hiểm do nhóm Trần Mộc mang lại.

Phía sau cả nhóm lúc này vang lên những tiếng nấm rung chuyển ngày càng dồn dập.

Nghe âm thanh, số lượng rất đông, ít nhất là đã bao vây từ ba phía.

Ngoại trừ hướng bờ hồ không có tiếng động, ba hướng còn lại tiếng động ngập trời, ập về phía cả nhóm.

Trần Mộc lập tức ra hiệu cho mọi người tiến về phía trước, còn mình thì nhảy lên một cây nấm tương đối cao để quan sát tình hình phía sau.

Chỉ thấy trên khoảng đất trống của rừng nấm ban nãy, xuất hiện hàng trăm con Địa Quan Âm có hình dáng giống cáo nhỏ hoặc chuột tuyết.

Lông của loài này còn đẹp hơn cả ngân hồ, răng vuốt sắc bén, giỏi đào hang, lại vì tiếng kêu giống hổ nên tên khoa học gọi là Tuyết Nghiêu.

Tuy nhiên, chúng chỉ có thể sống ở những khu vực có suối nước nóng hoặc địa nhiệt, bản tính xảo quyệt tàn nhẫn.

Ở Kashmir cũng có người gọi chúng là Địa lang, hoặc Địa Quan Âm.

Nhà của nhiều người dân địa phương đều có những vật dụng làm từ da lông của loài động vật này, giá trị cực cao.

Vùng Đông Bắc cũng có, nhưng số lượng ít, da lông cũng không đẹp bằng ở núi Côn Luân, trông giống chồn vàng hơn.

Bầy Địa Quan Âm lớn như một bức tường trắng, bao vây chặt con bọ giáp đơn độc.

Chúng dường như có kỷ luật nghiêm ngặt, không con nào manh động, chỉ im lặng nằm rạp xung quanh.

Không lâu sau, từ trong bầy bò ra một con Địa Quan Âm lông bạc.

Chương 486

Nó dường như là thủ lĩnh của đám Địa Quan Âm này, chỉ thấy nó đứng thẳng người trên hai chân sau, dùng móng vuốt đẩy đẩy con bọ giáp đang bất động.

Sau khi đi vòng quanh con bọ giáp hai vòng, nó lại quay về đội hình.

Lúc này, những con Địa Quan Âm khác lần lượt tiến lên, sau khi tiếp cận con bọ giáp, chúng mở miệng ở khoảng cách cực gần, thổi khí vào khe hở của lớp vỏ cứng đang cuộn chặt của con bọ giáp.

Chỉ trong chốc lát, con bọ giáp dường như không chịu nổi cơn nhột, duỗi thẳng lớp vỏ đang cuộn chặt ra, không có chút sức lực phản kháng nào.

Rất nhanh, nó bị hàng chục con Địa Quan Âm lật ngửa, chỉ có thể nằm im chịu chết.

Những con bọ giáp đáng thương như sông lớn vỡ bờ, trong nháy mắt đã bị bầy Địa Quan Âm này lột vỏ, để lộ ra lớp thịt trong suốt bên trong.

Bầy Địa Quan Âm lột thịt xong, lại quay sang một con khác ở xung quanh.

Những con bọ giáp rải rác xung quanh cũng bị xử lý tương tự, tất cả đều bị lột thịt, vác trên lưng, khiêng đến một góc xa.

Trần Mộc và mấy người kia nhìn nhau, nằm trên cây Đế Vương Cô, nửa ngày không nói nên lời.

Hàng trăm hàng ngàn con Địa Quan Âm này họ cũng không để tâm.

Chỉ là cảnh tượng vừa rồi, tuyệt đối không phải là hành vi mà một

loài dã thú như Địa Quan Âm có thể làm được.

Tập tính của chúng là sống thành bầy ba năm con, rất hiếm khi tụ tập đông như vậy, lại còn có trật tự như thế.

Điều không thể tin nổi nhất là sau khi lột thịt bọ giáp, chúng không tranh giành thức ăn mà như đang cử hành một nghi lễ nào đó, vận chuyển thức ăn đến nơi khác.

Nhưng loài này tuyệt đối không có thói quen tích trữ thức ăn như kiến trắng, hành vi này quá bất thường.

Trần Mộc đột nhiên có dự cảm không lành.

Trong những bức bích họa da người ghi lại các nghi lễ và truyền thuyết cổ xưa, cũng như trong sự tích về Thế Địch Bảo Châu Đại Vương, đều không chỉ một lần nhắc đến việc các tư tế của Ma quốc có thể điều khiển dã thú, gọi chung là yêu nô.

Chuyện này cũng không phải là không thể, một số loại thảo dược và phương thuốc đã thất truyền thời cổ đại, quả thực có thể khống chế những hành vi đơn giản của dã thú.

Đám Địa Quan Âm kia chắc chắn không tầm thường, chúng nhất định bị một thế lực nào đó khống chế.

Thức ăn đó cũng không phải để chúng tự ăn, có lẽ gần tế đàn dưới lòng đất có một thứ gì đó bảo vệ tế đàn.

Những con Địa Quan Âm này có thể chính là nô tài của chúng, chuyên vận chuyển thức ăn cho chúng.

Thấy bầy Địa Quan Âm lớn đã đi xa, có lẽ chúng lại đi bắt mồi khác.

Trần Mộc và cả nhóm liền đứng dậy, đi về phía tầng hồ ngầm thứ hai.

Cả nhóm từ trên cây Đế Vương Cô đi xuống, vòng về phía bờ hồ.

Nơi đây có nhiều phù du lớn hơn, không chỉ trên không mà dưới đất cũng toàn là xác của chúng và ấu trùng chưa kịp lột xác.

Cả khu vực chìm trong một màu huỳnh quang chết chóc.

Bên bờ hồ còn có mấy đường hầm tự nhiên khổng lồ, nước hồ chảy vào tạo thành những con sông ngầm rộng lớn.

Đây mới chỉ là phần lộ ra, cộng thêm hệ thống thủy văn ẩn sâu hơn dưới lòng đất, đã tạo nên một mạng lưới nước khổng lồ chằng chịt nơi đây.

Hồ ngầm này rất lớn, cả nhóm đi dọc theo hồ rất lâu mới đi được chưa đến nửa vòng.

Bây giờ họ gần như đã lạc đường, không dám đi quá xa khỏi khu vực hồ ngầm hai tầng.

Xung quanh đều là những khu vực chưa biết, địa chất địa mạo hoàn toàn xa lạ, bao gồm cả những loài côn trùng kỳ quái chưa từng thấy.

Hơn nữa, đỉnh hồ như cái sàng kia, xuống thì dễ, lên thì khó, quay về từ đó cũng không dễ dàng gì.

Trần Mộc dẫn cả nhóm đi loanh quanh bên trong, đi cả buổi trời mà vẫn không tìm được đường đi tiếp theo.

"Gia chủ, ngài xem bên kia có phải có một mảnh đất không?" Đúng lúc này, Lão Dương Nhân ở bên cạnh chỉ vào trung tâm hồ ngầm.

Trần Mộc nhìn theo hướng tay ông ta, hóa ra giữa lòng hồ tối tăm có một hòn đảo nhỏ.

Dưới ánh sáng trắng nhợt, trên hòn đảo giữa hồ chỉ có một ngọn

núi hình nón nhô lên.

Ánh sáng dần yếu đi, chưa kịp nhìn kỹ đã biến mất trong bóng tối của hồ nước.

Xem ra trên hòn đảo giữa hồ này, chắc chắn có lối đi xuống tầng dưới.

Trần Mộc cũng không chần chừ, lấy dây thừng ra bảo mọi người buộc vào người, rồi bơi về phía hòn đảo giữa hồ.

Rất nhanh, cả nhóm đã đến được hòn đảo này.

Hòn đảo này rộng bằng nửa sân bóng đá, ở giữa nhô cao, giống như một cái loa úp ngược, địa hình vô cùng kỳ lạ.

"Đây có thể là một ngọn núi lửa đã tắt nằm trong lòng núi dưới đất, bên trên là miệng núi lửa, miệng núi lửa này chắc chắn là lối đi xuống tầng dưới." Trần Mộc nói xong, liền chạy lên trước.

Mấy người còn lại theo sát phía sau, cũng trèo lên.

Trong nham thạch núi lửa có rải rác không ít gỗ bách đã mục nát, những đống đá gần đó cũng có thể thấy là do con người chất lên.

Xem ra trong lòng ngọn núi lửa đã tắt này chính là tế đàn dưới lòng đất của thành Ác La Hải.

Mấy người còn lại lê lết thân thể rã rời từ dưới dốc lên.

Cùng lúc cả nhóm đi lên, từ phía trên ngọn núi hình nón, xuất hiện một con thằn lằn lửa màu đỏ.

Con thằn lằn này lè chiếc lưỡi dài hơn một thước, nó vẫn giữ lại những đặc điểm cổ xưa của thời kỳ hậu băng hà, có nhiều hàng răng sắc nhọn.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh rút súng lục ra, bắn một tràng vào con thằn lằn lửa.

Con thằn lằn lửa bị sức giật của viên đạn đẩy lùi liên tục.

Nhưng da thịt của nó cứng rắn chỉ sau Giao sọc vằn, vũ khí hạng nhẹ tuy có thể làm nó bị thương nhưng không đủ để gây chí mạng.

Trần Mộc vốn định dùng Kim Quang Chú để tiêu diệt con thằn lằn này ngay lập tức.

Nhưng nơi này quá gần miệng núi lửa, uy lực Kim Quang Chú của mình rất mạnh, đòn tấn công ở cự ly gần như vậy có thể làm miệng núi lửa nổ tung.

Trần Mộc trực tiếp bay lên, tóm lấy con thằn lằn lửa, ném thẳng nó xuống nước.

Sau khi mối đe dọa được giải quyết, cả nhóm đến đỉnh ngọn núi hình nón.

Gần miệng núi lửa có một lượng lớn cát núi lửa màu đen.

Chương 487

Nham thạch núi lửa từ màu trắng xám chuyển sang đen, rồi hình thành tinh thể dạng cát, cần ít nhất mấy triệu năm.

Núi lửa đã tắt cũng có thể nói là một cái xác của tự nhiên, bước đi trên nó, tiếp xúc thực tế với những biến đổi vĩnh hằng đó, sẽ khiến người ta có một cảm giác kỳ diệu khó tả.

Nhưng đường dù dài cũng có điểm cuối, đến đỉnh núi phải đối mặt với thực tế.

Miệng núi lửa nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng của cả nhóm.

Sự xói mòn của thời gian đã làm cho miệng hang bị bào mòn và sụp lở đi rất nhiều.

Phần miệng hang còn lại cũng chỉ lớn bằng một cái ống khói lớn trong nhà xưởng, thảo nào con thằn lằn lửa kia không chui vào được.

Bên trong miệng núi lửa hình loa ngược có rất nhiều công trình kiểu giếng bằng đá và gỗ đen.

Có lẽ là để cho các tư tế đi lại, được xếp từ dưới lên tận đỉnh.

Tuy gỗ đã mục nát nhưng những tảng đá vuông vức vẫn còn rất chắc chắn.

Cả nhóm lúc này trực tiếp đi xuống bên trong.

Sau khi xuống dưới, Trần Mộc quan sát địa hình xung quanh.

Núi lửa là tự nhiên, nhưng thời cổ đại đã được con người tu sửa lại.

Không gian bên dưới không nhỏ, vị trí trung tâm mà cả nhóm đang đứng là một công trình giống như giếng đá.

Nhưng bên trong có xây cửa đá, càng ra xung quanh địa thế càng hẹp.

Khoảng cách từ đáy đến miệng giếng phía trên không lớn.

Núi lửa tuy nằm dưới hồ ngầm nhưng bên trong rất khô ráo, không có dấu hiệu thấm nước.

Lúc này Trần Mộc ra hiệu cho mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, nhân tiện xem xét tình hình của Tề Thiết Chủy.

Môi của Tề Thiết Chủy thâm đen, rõ ràng là đã trúng độc ở chỗ Đế Vương Cô.

Trần Mộc tiện tay lấy ra một viên đan dược, cho Tề Thiết Chủy uống.

Chưa đầy hai phút, Tề Thiết Chủy liền tỉnh lại.

Ho khan hai tiếng, Chá Cô Tiếu ở bên cạnh lấy nước cho ông ta uống, tình hình cũng tốt hơn nhiều.

Trần Mộc thấy Tề Thiết Chủy tỉnh lại không có gì đáng ngại, liền đứng dậy chuẩn bị tiếp tục dẫn mọi người đi tiếp.

Lúc này, dấu vết lời nguyền Quỷ Động trên người cả nhóm ngày càng sâu, mọi người cũng ngày càng suy yếu.

Bên dưới không có con đường nào khác, chỉ có thể men theo địa đạo phía đông của núi lửa mà đi, hy vọng gần tế đàn sẽ có một cái cửa sau nào đó.

Tề Thiết Chủy tỉnh lại liền bắt đầu quan sát địa hình xung quanh, nhưng khi ông ta đi đến trước cửa đá phía đông để nhìn ra sau, thì dị biến xảy ra.

Tề Thiết Chủy ghé đầu vào khe cửa nhìn trộm, nhưng vừa nhìn vài giây đã như thấy thứ gì đó đáng sợ, đột nhiên đóng sập cửa lại.

Ông ta dùng lưng chặn chặt, trán vã mồ hôi hột, kinh hãi nói: “Có người... sau cửa có người, sống.... là người sống.” Trần Mộc thấy sắc mặt trắng bệch của Tề Thiết Chủy, không khỏi nhíu mày.

Chuyện ông ta nói sau cửa có người, Trần Mộc lại không cảm thấy có gì đáng sợ.

Cùng lắm thì diệt đi là xong.

Điều Trần Mộc lo lắng chính là trạng thái tinh thần của Tề Thiết Chủy.

Trong cả nhóm, Tề Thiết Chủy là người có thể chất yếu nhất, nói ra cũng chỉ hơn người bình thường một chút.

Từ khi vào Tây Tạng đến nay, liên tiếp bị thương, lại còn nhiễm lời nguyền Quỷ Động, điều này cũng khiến ông ta trở thành chim sợ cành cong.

Trên đời này có rất nhiều chuyện, không thể tin hết, nhưng cũng không thể không tin.

Nhưng mê tín quá độ, chỉ mang lại cho bản thân áp lực tinh thần không thể chịu đựng nổi.

Dù có bản lĩnh lớn hơn nữa, cũng đều bị áp lực tâm lý của chính mình hạn chế, căn bản không thể thi triển được.

Lúc này Trần Mộc đã không thể phán đoán hành động của Tề Thiết Chủy là thật hay giả, có thể chỉ là ảo giác mà ông ta nhìn thấy.

Nhưng để cho chắc chắn, Trần Mộc đi đến bên cửa đá để xem xét.

Tề Thiết Chủy thấy Trần Mộc định mở cửa đá, vội vàng lùi lại một bước, vội vàng nói lại với Trần Mộc: “Cẩn thận đó Mộc gia, phía sau có người.” “Sợ gì chứ, có người thì diệt đi là xong thôi.” Trần Mộc đẩy Tề Thiết Chủy ra, nói.

Từ lúc vào ngôi miếu trong lòng núi lửa này đến giờ, Trần Mộc vẫn chưa kịp quan sát kỹ cánh cửa duy nhất này.

Lúc này đến gần xem, cánh cửa đá không dày này rất cổ xưa, phía dưới có quả cầu đá di động làm cơ quan đóng mở.

Trên cửa không có bất kỳ hoa văn trang trí thừa thãi nào, chỉ có hai con mắt người khổng lồ được chạm nổi trên phiến đá.

Đồ đằng hình con mắt ở thành Tinh Tuyệt và thành Ác La Hải có thể nói là đâu đâu cũng có, không hề hiếm thấy.

Nhưng phù điêu con mắt trên cửa đá lại khác biệt.

Những đồ đằng hình con mắt từng thấy đều là nhãn cầu không có mí mắt, còn cặp mắt này, mí mắt lại nhắm chặt.

Người Địa Tiên trong cổ thành cho rằng mắt là nguồn gốc của sức mạnh luân hồi, nhưng phù điêu mắt nhắm lại đại biểu cho điều gì?

Kéo hẳn cánh cửa đá ra khỏi khung, Trần Mộc mới phát hiện mặt sau của cánh cửa cũng có phù điêu mắt nhắm.

Ngoài ra còn có một số hoa văn hình nhãn cầu kỳ quái, cả hai phần đều ở trạng thái nhắm mắt.

Ở giữa chia làm hai ô, mỗi ô là trạng thái mở và nhắm của mắt, phần mở ra, nền có thêm một bóng người mờ ảo màu đen.

Dường như nó ghi lại bí mật của con đường hầm tự nhiên này.

Nội dung trên cửa đá chỉ có tác dụng cảnh báo, rất mơ hồ và mông lung.

Mắt người sẽ giải phóng tà thần trong động, còn về việc mở mắt ra sẽ thấy gì, trên cửa đá không có ghi chép liên quan.

Truyền thuyết nói Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn là tà linh khống chế khoáng thạch, đương nhiên đây chỉ là thần thoại truyền thuyết.

Có lẽ cũng giống như Tuyết Băng Chi Thần Thủy Tinh Tự Tại Sơn, thứ cấu tạo nên đoạn đường hầm này, rất có thể là một loại đá kết tinh chứa một loại nguyên tố dị chủng đặc biệt.

Chương 488

Cơ thể con người ẩn chứa rất nhiều bí mật, đặc biệt là mắt, trong mắt người tồn tại một loại điện sinh học yếu ớt nào đó.

Lấy một ví dụ, một số người rất nhạy cảm với ánh mắt của người khác, thậm chí khi bị nhìn chằm chằm từ sau lưng, đôi khi cũng có thể khiến họ nhận ra.

Cảm ứng vi diệu này chính là từ đó mà ra.

Con đường hầm màu trắng này chắc chắn không đơn giản, có lẽ một khi mở mắt ra trong đó, sẽ bị năng lượng của những nguyên tố kia gây ra ảnh hưởng nào đó.

Nhẹ thì mất trí, nặng thì có thể mất mạng.

Trần Mộc chỉ hơi sững lại, không nghĩ nhiều về những điều huyền bí trong đó, đã kéo mở cửa đá.

Trần Mộc trực tiếp đi vào, xem xét động tĩnh sau cửa.

Sau cửa đá là một hang động tự nhiên sâu hun hút, có một lượng lớn tinh thể đá hình thành trong thời kỳ biến động núi lửa, phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Trong thế giới dưới lòng đất tối tăm, nó giống như một con đường hầm màu trắng uốn lượn, đường hầm không thẳng tắp, vài chục mét đã rẽ vào một góc khuất, khó mà phán đoán được chiều dài của nó.

Trần Mộc thấy hang động sau cửa tuy có chút kỳ quái, thuộc loại kết cấu địa chất rất hiếm thấy.

Nhưng làm gì có bóng người nào?

Anh nghĩ thầm xem ra Tề Thiết Chủy đã có chút suy sụp rồi, vẫn

phải để Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân trông chừng ông ta cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì nữa.

Đang định quay lại gọi mấy người kia vào, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi vọng lại từ phía xa trong đường hầm trắng.

Khu vực cửa đá này dường như rất dễ tụ âm, tiếng bước chân tuy xa, nhưng tai vừa vào sau cửa đã nghe rõ mồn một.

Không thể sai được, tiếng bước chân chậm rãi đó là do hai chân của một người phát ra.

Có thể là do địa hình, nghe đặc biệt nặng nề, như có sức mạnh ngàn cân.

Trần Mộc chưa từng nghe nói về con đường hầm màu trắng sau cửa đá này.

Trong tất cả các tài liệu đã thu thập trước đây, đều không đề cập đến lối đi này.

Nhưng có thể đoán được một điều, khu vực Kashmir này nhất định có điểm đặc biệt của nó.

Nếu không người Ác La Hải cũng không cố tình xây tế đàn Quỷ Động ở đây.

Trần Mộc đột nhiên nghĩ, có lẽ bên trong này chỉ cần nhắm mắt, sẽ không xảy ra chuyện kỳ quái nữa.

Trần Mộc lập tức nhắm mắt lại.

Quả nhiên, tiếng bước chân đinh tai nhức óc kia liền biến mất ngay lập tức.

Xem ra hành lang đá trắng trong động này có chứa vật chất có thể can thiệp vào thính giác của con người.

Trần Mộc lùi ra, bảo mọi người khi vào nhất định phải nhắm mắt.

Trần Mộc lấy dây thừng ra, cả nhóm men theo sợi dây, nhắm mắt đi về phía trước.

Con người có lẽ có nỗi sợ hãi bản năng đối với bóng tối, mọi người vừa đi vừa nói, còn không ngừng nhắc nhở nhau không được mở mắt.

Họ chia sẻ bớt áp lực tâm lý do mất đi thị giác, nhưng không ai biết còn bao xa mới đến cuối đường hầm.

Cứ đi đi dừng dừng như vậy hơn trăm bước, mùi ẩm mốc hôi thối trong đường hầm dần trở nên nồng nặc, bốn bức tường lạnh lẽo đến thấu xương.

Tề Thiết Chủy nhớ lại lần đầu tiên nhìn vào từ cửa đá, đột nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi tột độ, có thể là do môi trường nơi đây gây ra.

Bây giờ nhắm mắt đi trong đó, vẫn cảm thấy sợ hãi.

Tuy không mãnh liệt như lúc nhìn vào, nhưng theo từng bước đi sâu vào, cảm giác đó lại dần tăng lên, khiến cả người cảm thấy vô cùng áp lực.

Lúc này xung quanh xuất hiện một số tiếng động, nghe âm thanh lại là tiếng rắn độc bò trườn, lè lưỡi.

Trần Mộc bất giác dừng bước.

Nhưng mấy người còn lại đột nhiên phát hiện tay mình có cảm giác tê dại.

Sau khi Trần Mộc biết được, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ không hay.

Ý nghĩ này rất tồi tệ.

Đầu tiên là thị giác bị hạn chế trong tình thế bất đắc dĩ, sau đó

thính giác, khứu giác và xúc giác cũng có dấu hiệu bất thường.

Sau khi vào đường hầm, ngũ giác của cả nhóm đang dần biến mất.

Mọi người đều cảm nhận được, nơi đây có một sự tồn tại bất thường nào đó.

Vì vậy họ tạm thời dừng lại giữa đường hầm trắng, nhân cơ hội hoạt động cánh tay đang tê dại.

Do ảnh hưởng của môi trường, ai cũng lo sợ cho bản thân, có chút do dự không quyết, không biết nên tiến hay nên lùi.

Trần Mộc nghi ngờ đoạn đường hầm dẫn đến tế đàn này, căn bản là một cái bẫy.

Thứ bên trong không ngừng can thiệp vào thị giác, thính giác, xúc giác, khứu giác, vị giác của cả nhóm.

Sự mệt mỏi do giữ một tư thế cố định trong thời gian dài sẽ làm cho chân tay tê mỏi, mất đi cảm giác nhạy bén vốn có.

Mùi tanh như cá khô cũng làm tâm trí rối loạn.

Hơn nữa, trong trạng thái nhắm mắt, cả nhóm hoàn toàn không có cảm giác phương hướng.

Một khi quá căng thẳng, chỉ cần hơi rời khỏi vách hầm, rất có thể sẽ đổi hướng, mất đi vật tham chiếu để tiến lên.

“Sư phụ, trong động này thật sự có rắn sao?

Hình như số lượng không ít.” Hoa Linh ở bên cạnh cũng có chút lo lắng, âm thanh này rất chân thực, phảng phất như giây tiếp theo rắn độc sẽ bò lên người họ.

Trần Mộc bảo mọi người đừng lên tiếng, trước tiên hãy nghe xem có thật sự có rắn không.

Bởi vì nếu là một người mù, thính lực của họ chắc chắn sẽ mạnh hơn người thường gấp nhiều lần.

Sự mất đi một chức năng cơ thể sẽ khiến một chức năng khác được sử dụng gấp bội, vì vậy trở nên phát triển hơn.

Có thể là cả nhóm tạm thời tập trung toàn bộ tâm trí vào tai, hoặc là trong con đường hầm màu trắng này, do kết cấu độc đáo đã tạo ra hiệu ứng tụ âm đặc biệt.

Tóm lại, ngay cả một tiếng động nhỏ nhất, cũng dường như bị khuếch đại vô hình, nghe đặc biệt rõ ràng, càng làm cho lòng người bất an.

Chương 489

Lúc này, Trần Mộc men theo sợi dây, dùng Kim Quang Chú bao bọc toàn bộ cơ thể của cả nhóm, đề phòng gặp bất trắc.

Trần Mộc lắng tai nghe, cả phía trước lẫn phía sau đều có tiếng sột soạt không dứt, còn có cả tiếng rắn độc lè lưỡi xì xì, số lượng nhiều đến mức khó mà tưởng tượng.

Cũng có một khả năng khác, có lẽ số lượng của chúng không nhiều, nhưng âm thanh đã bị đường hầm này khuếch đại lên gấp bội, tạo cho người ta ảo giác như bị thủy triều nhấn chìm.

Nghe tiếng có thể biết, bầy rắn dường như đang nhanh chóng áp sát mấy người.

Tiếng vảy rắn ma sát đầy uy lực, cùng với âm thanh sắc lẻm như kim loại đặc trưng khi lưỡi rắn thụt ra thụt vào, đều khác biệt với bất kỳ loài rắn nào khác.

Âm thanh này rất quen thuộc, chỉ có loại Tịnh Kiến A Hàm mới có.

Loại rắn Tịnh Kiến A Hàm này thân hình ngắn nhỏ, trên đầu mọc một con mắt kỳ dị như khối u, cực kỳ hiếu chiến.

Hơn nữa, nọc độc của nó vô cùng mạnh, cắn phải bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể người cũng sẽ độc phát thân vong trong vòng vài giây ngắn ngủi.

Điều này cũng bình thường, vì Tịnh Kiến A Hàm vốn là kẻ bảo vệ Quỷ Động.

Chỉ trong thoáng chốc mấy người lơ là, lũ Tịnh Kiến A Hàm dường như đã bò đến chân họ.

Hơi thở của mọi người cũng trở nên dồn dập.

Ai nấy đều dùng định lực lớn nhất, cố gắng kiềm chế cảm xúc hoảng loạn của mình.

Bởi vì trước khi vào đây, Trần Mộc đã dặn dò, dù thế nào cũng không được mở mắt.

Nếu không, có thể sẽ xảy ra chuyện vô cùng đáng sợ.

Đây là truyền thống của tế sư Ác La Hải, e rằng cũng dựa trên một nguyên nhân nào đó không ai biết.

Bây giờ họ chỉ có thể mạo hiểm tin vào tính chính xác của nó, chưa đến thời khắc cuối cùng, tuyệt đối không thể dễ dàng phá vỡ cấm kỵ cổ xưa này. "Mọi người đừng hoảng, nếu thật sự là Tịnh Kiến A Hàm, với tính hiếu chiến của chúng, đã sớm lao đến cắn người rồi." Trần Mộc khẽ giọng an ủi.

Nhắc đến rắn độc cắn người, mấy người đều nhớ lại những bức bích họa đã thấy trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Bích họa mô tả cảnh tượng tàn nhẫn rắn độc cắn xé nô lệ, các nô lệ bất lực trợn trừng hai mắt...

Mọi người đột nhiên nhớ ra, tất cả nô lệ bị rắn độc cắn đều trợn mắt, chết không nhắm mắt.

Mấy chục bức bích họa đều giống nhau, liệu có phải chỉ là một sự trùng hợp?

Hay thông tin trong bích họa có ý nghĩa đặc biệt nào đó?

Có lẽ ký ức của họ có sai sót, là vì bích họa trên cửa đá này mới nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Có lẽ nô lệ trong những bức bích họa kia không phải ai cũng mở mắt.

Nhưng họ vẫn mơ hồ cảm thấy, nói không chừng chính vì họ không mở mắt nên lũ rắn độc xung quanh mới không tấn công.

Có khả năng con mắt kỳ dị như khối u trên đầu rắn đen cảm nhận được dòng điện sinh học trong mắt người sống mới phát hiện ra mục tiêu, cho nên trong đường hầm màu trắng này tuyệt đối không được mở mắt.

Xem ra đây chính là bí mật của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Lúc này Trần Mộc cũng cảm nhận được thân rắn mềm mại đang trườn dưới chân mình.

Cũng không trách mấy người kia bây giờ lại sợ hãi.

Công lực của họ hiện giờ đã mất hết, nếu bị con rắn này cắn một phát, hậu quả thật sự không dám tưởng tượng.

Bước vào đường hầm màu trắng này, giống như đối mặt với một bài thi toàn câu hỏi trắc nghiệm, cần phải liên tục đưa ra phán đoán chính xác.

Có lúc thậm chí còn không có thời gian để suy nghĩ, mà lại chỉ có thể đạt điểm tối đa.

Bất kỳ một lựa chọn sai lầm nhỏ nào cũng sẽ nhận được sự phán xét tức thì giữa sự sống và cái chết, không thể cứu vãn.

Lựa chọn mà họ phải đưa ra ngay lập tức là dưới sự vây công của bầy rắn, có nên mở mắt hay không. "Mẹ kiếp, con rắn này hình như bò lên cổ ta rồi..." Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh lúc này nói, hắn đã sớm sợ chết khiếp.

Lời nguyền Quỷ Động cộng thêm không khí quỷ dị này đã sớm đánh sụp tâm lý của hắn. "Đừng hoảng, theo sát ta, chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Trần Mộc còn chưa nói xong, Tề Thiết Chủy đã hất văng con rắn độc trên cổ đi.

Hắn vừa định mở mắt, Giá Cô Tiếu ở phía sau đã đưa tay che mắt hắn lại. "Tuyệt đối không được mở mắt, nếu lũ rắn này thật sự muốn hại người, e rằng chúng ta đã sớm bị tấn công rồi." Xem ra chỉ cần không nhìn lũ rắn này, chúng sẽ không cảm nhận được sự tồn tại của họ, vì vậy sẽ không tấn công.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Mộc, mấy người tiếp tục tiến về phía trước.

Nghe âm thanh, số rắn trong động này e rằng phải có đến mấy nghìn con.

Họ vừa đi, gặp phải rắn dưới chân thì nhẹ nhàng gạt sang một bên.

Cứ như vậy đi về phía trước, cũng coi như hữu kinh vô hiểm.

Đúng lúc này, đường hầm phía trước truyền đến một tràng tiếng bước chân, khoảng cách còn rất xa.

Trần Mộc lập tức dừng bước, ra hiệu cho những người khác không được phát ra tiếng động.

Mọi người đều đang ở bên cạnh, vậy kẻ nào đang đi tới từ phía trước?

Lúc này Trần Mộc nhớ lại cảnh Tề Thiết Chủy nhìn vào trong đường hầm trước đó, chẳng lẽ thứ đó lại đến rồi sao?

Tiếng bước chân từ xa đến gần, thân ở trong đường hầm màu trắng, nghe âm thanh đó càng thêm kinh tâm động phách, những bước chân nặng nề mang theo tiếng vọng ngày càng gần, ngày càng dồn dập.

Bầy rắn trong đường hầm cũng bị tiếng bước chân đó làm kinh động.

Bầy rắn lập tức sột soạt bò đi, thoáng chốc đã không thấy tăm hơi đâu.

Trần Mộc sờ soạng lên vách tường, sờ thấy ở vị trí rất gần mặt đất có một vài hang động cỡ nắm tay.

Bên trong hang động rất sâu, đặt tay ở cửa hang có thể cảm nhận được một luồng gió lạnh yếu ớt.

Lũ rắn này tám phần là đã chui vào trong đó.

Trong lúc dò xét, âm thanh kia đã đến trước mặt mấy người.

Nhưng tiếng bước chân vang lên ầm ầm đó lại đột nhiên dừng lại.

Chương 490

Do địa hình của đường hầm màu trắng rất đặc thù, cộng thêm việc nó dừng lại một cách bất ngờ, mấy người lại không nghe ra được thứ đó dừng chân ở đâu.

Trước, sau, trái, phải đều có khả năng, giống như một thứ gì đó đã đứng yên ở một góc gần đây, đang nhìn chằm chằm vào họ.

Mọi người cũng không biết rốt cuộc nó muốn làm gì, khoảnh khắc này bỗng nhiên tĩnh lặng đến lạ thường, đáng sợ hơn nhiều so với việc có thứ gì đó trực tiếp lao tới.

Trần Mộc lúc này đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Bất kể là thứ gì, chỉ cần xông tới, trực tiếp chém giết.

Mấy người lúc này đều đang trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Nhưng qua một lúc lâu, vẫn không có động tĩnh gì.

Ngoài tiếng tim đập và hơi thở của họ ra, trong động lại không còn âm thanh nào khác.

Lúc này họ mới có phần thả lỏng.

Ít nhất thì tiếng bước chân đột ngột này đã dọa lui lũ Tịnh Kiến A Hàm kia.

Thấy không còn tiếng động, họ lại tiếp tục đi về phía trước dưới sự dẫn dắt của Trần Mộc.

Đường hầm màu trắng tuy không rộng rãi, nhưng nó không phải là một đường thẳng.

Trần Mộc chỉ có thể dùng tay vịn vào vách tường để tiến lên.

Nhưng bàn tay có diện tích bao lớn, từng chút một sờ soạng căn

bản không thể phán đoán được phương hướng chính xác.

Trần Mộc tuy có thể phân biệt đại khái phương hướng, nhưng hoàn toàn không thể phán đoán những chỗ nào có khúc cua.

Mặc dù ở đây có thể không có ngã rẽ, men theo một bên tường mà đi, ít nhất cũng có thể quay lại điểm xuất phát.

Nhưng ở nơi bí ẩn dưới đáy vùng biển Ác La này, nơi tổ chức các nghi lễ cổ xưa, đã vào đường hầm của tế đàn, nếu không làm gì cả mà đi một vòng rồi quay lại, liệu có nguy hiểm nào giáng xuống không?

Trần Mộc lúc này cũng không dám chắc.

Chỉ có thể tập trung tinh thần, đề phòng nguy hiểm đột ngột xảy ra.

Trong tình huống có thể, tốt nhất vẫn là không đi đường cũ.

Trần Mộc bây giờ nghĩ ra một cách, chỉ có thể đi lên chỗ cao hơn.

Bởi vì lúc đi vào từ ngọn núi lửa đã tắt, cửa đá mở về phía tây.

Điều này tương đương với việc đi từ đáy hồ ngầm tầng thứ hai lên đáy hồ ngầm tầng thứ nhất cao hơn.

Tế đàn chắc chắn nằm ngay bên dưới di tích cổ thành.

Càng về phía tây địa thế càng cao, phía cao đó chính là phía tây.

Nhưng Trần Mộc lại nghĩ lại, cảm thấy không đúng.

Vùng biển Ác La có một đặc điểm lớn nhất, những người này sùng bái vực sâu, họ vẫn luôn đi xuống dưới.

Càng đi vào sâu cũng càng tiếp cận mục tiêu của mình.

Cho nên đường hầm này tuy dẫn đến đáy hồ ngầm tầng thứ nhất ở phía tây, nhưng lại dốc xuống, nên đi xuống dưới mới đúng.

Nhưng mấy người đang nhắm mắt, đường hầm màu trắng này

cũng sẽ làm nhiễu loạn tâm trí.

Để đảm bảo không có sai sót, Trần Mộc lấy ra một cái bi đông nước.

Đổ nước xuống đất.

Dùng tay sờ xem nước chảy về phía nào, phía đó chính là nơi thấp hơn.

Trong chốc lát đã giải quyết được vấn đề, thế là mọi người lại như trước, tiếp tục sờ soạng đi về phía trước.

Ở đây muốn nhanh cũng không nhanh nổi, chỉ có thể từng bước một nhích tới.

Chuỗi tiếng bước chân thần bí trong đường hầm lúc có lúc không, dường như đang bám sát theo họ.

Mấy người lại đi thêm ba bốn trăm mét nữa, nhưng vẫn chưa đến cuối đường hầm.

Nhưng điều này ít nhất cũng cho thấy phương hướng họ đi là chính xác.

Nếu không thì bây giờ đã sớm quay lại lối ra rồi.

Đường hầm màu trắng này rất dài, đi lâu rồi mà vẫn không thể quen với môi trường bên trong.

Nếu bị bóng tối này vây khốn trong thời gian dài, đối với sức chịu đựng tâm lý của bất kỳ ai cũng là một thử thách.

Huống chi gần đó còn có một thứ như ma quỷ bám theo như hình với bóng.

Đúng lúc này, Trần Mộc sờ phải một vách đá.

Hình dạng của nó giống như một chiếc bánh quai chèo xoắn vào

nhau, chỉ bằng hai tay căn bản không thể nhận biết được địa hình.

Trần Mộc bảo mọi người qua đây, rồi tự mình mở mắt trước.

Chớp chớp mắt, sau khi thích ứng với bóng tối nơi đây, Trần Mộc bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Chỉ thấy cách chỗ họ đứng khoảng mười mét là một khúc cua của đường hầm.

Dốc nghiêng khá rõ ràng, đường hầm ở đây giống như bị một sức mạnh nào đó vặn xoắn, tạo thành hình số 8.

Ngay tại phần xoắn ở giữa hình số 8, gần phía trên đỉnh, trên vách tường màu trắng đột nhiên hiện ra một bàn tay đen khổng lồ.

Nhưng hình dạng của bàn tay này không rõ ràng lắm.

Trần Mộc không vội vàng đi qua, chỉ đứng tại chỗ lấy ra đuốc, thuận theo ánh lửa quan sát bàn tay đen đó.

Hóa ra bàn tay đó không phải ở bên trong đường hầm, mà là dán ở bên ngoài.

Bàn tay đen và mấy người cách nhau một lớp tường hầm.

Đường hầm màu trắng chỉ có một lớp vỏ ngoài rất mỏng, rất trong suốt, nhưng lại rất cứng cáp.

Ít nhất phần đỉnh là như vậy, trên vách tường trắng tinh, bóng loáng, cái bóng của bàn tay đen đó hiện ra khá bắt mắt.

Chương 491

Nơi tầm mắt có thể nhìn tới, toàn bộ đều là màu trắng, chỉ riêng bàn tay đó là một mảng đen kịt.

Nhưng đoạn đường hầm đó quanh co, không nhìn thấy phía sau có còn thứ gì khác không.

Chẳng lẽ tiếng bước chân lúc có lúc không, lúc nhanh lúc chậm trong đường hầm, chính là do bàn tay đó phát ra sao?

Nhưng tay người không thể to lớn như vậy, đó là tay hay là bàn chân của một con dã thú nào đó?

Trần Mộc nhớ lại trên đường đi qua đường hầm, thỉnh thoảng sẽ cảm thấy có gió lạnh thổi xuống từ trên đỉnh đầu.

Có thể trên đỉnh đường hầm cứ cách một đoạn lại có một khe hở.

Thứ ở trên đó có thể tiến vào bên trong đường hầm bất cứ lúc nào.

Lại liên tưởng đến bầy Địa Quan Âm lớn trong khu rừng nấm dưới lòng đất kia.

Gần tế đàn này chắc chắn tồn tại một loại mãnh thú nào đó, không rời nửa bước bảo vệ cấm địa, dõi theo từng người tiến vào đường hầm.

Phù điêu trên cửa đá chỉ dẫn nhắm mắt đi qua, là chỉ thị cho tế sư.

Còn những người bị lời nguyền của Quỷ Động vô đáy ám, ở đây không ai coi họ là người, chẳng qua chỉ là một đám vật hiến tế xương rắn như trâu bò lợn chó mà thôi.

Thế là Trần Mộc không còn chú ý đến bàn tay đen này nữa, liền đi về phía cuối đường định tìm cơ quan để mở vách đá này.

Vách đá ở cuối đường đã ở ngay trước mắt, nhưng vừa mới bước một bước, liền nghe thấy cả đường hầm vang lên một tiếng nổ lớn, như sấm rền.

Lòng mấy người cũng theo đó mà run lên, vội vàng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trên đỉnh đường hầm phía sau, lại có thêm một bàn tay đen lớn.

Họ vừa dừng lại, nó liền không có động tĩnh gì nữa.

Nhưng rõ ràng trong khoảnh khắc họ tiến lên vừa rồi, nó cũng đã bước theo một bước.

Đường hầm rất vang, âm thanh đặc biệt chấn động lòng người, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn có lẽ cũng từ đó mà có tên.

Thứ tồn tại chân thực trong hiện thực, cứ cứng rắn làm như không thấy, không phải là chuyện dễ dàng làm được.

Bây giờ sau khi mở mắt ra, họ lại cảm thấy càng thêm hoảng sợ.

Lúc nhắm mắt, ít nhất họ còn tự an ủi mình rằng những âm thanh đó đều là tiếng phát ra từ trong đá, chỉ để mê hoặc mình mà thôi.

Nhưng bây giờ đã biết rõ ràng thứ gì đang theo sau, lại phải giả vờ như không thấy, thật sự là có chút miễn cưỡng.

Sự việc đã đến nước này, họ cũng không muốn quay đầu lại nữa.

Quỷ Động vô đáy có thể đang ở ngay trước mắt, sợ hãi cũng chẳng có ích gì.

Trần Mộc bảo mọi người đứng yên tại chỗ, tự mình đi thăm dò vách đá.

Nhìn vách đá trước mặt mà lúc nãy đã sờ soạng nửa ngày, đường hầm quả thực đã đến cuối.

Trên tường xung quanh đều là những ký hiệu hình con mắt đang mở, tất cả đá kết tinh ở đây đều bị xoắn lại ở một góc độ không thể tưởng tượng nổi.

Tuy tạo hóa tự nhiên có thể nói là quỷ phủ thần công, muôn hình vạn trạng, nhưng địa hình ở đây vẫn quá đặc biệt.

Một khối đá hoa cương trắng lớn hình bánh quai chèo, từ mặt đất đột ngột nhô lên một đoạn cao hơn một mét.

Không thể hình dung nó có hình dạng gì, vừa vuông vừa tròn, có chỗ lại giống như những hình học phức tạp.

Thân đá bị xoắn lại hoàn toàn, mà lại không phải xoắn về một hướng.

Có phần theo chiều kim đồng hồ, có phần lại ngược chiều kim đồng hồ, cho nên sờ vào giống như bánh quai chèo.

Bên ngoài có một ít mảnh gỗ mục nát vừa đen vừa vụn, có lẽ trước đây có một kết cấu bằng gỗ bao quanh khối đá kỳ lạ này, có thể giẫm lên để trèo lên trên.

Trần Mộc vịn vào đỉnh nhìn vào bên trong một cái, hóa ra đây là miệng của một cái giếng nghiêng.

Miệng giếng nghiêng sâu hun hút một màu trắng xóa, không có điểm cuối.

Trong miệng giếng có bậc thang, nhưng đã mòn gần hết thành một con dốc nghiêng.

Xem ra trước đây không biết đã có bao nhiêu nô lệ tù binh, bị coi là vật tế phẩm mà bị lùa xuống từ đây. "Giá Cô Tiếu đi đầu, ta bọc hậu, chúng ta sắp đến đích rồi." Trần Mộc ra hiệu cho mọi người đi trước, mình bọc hậu.

Giá Cô Tiếu ở phía trước liền trực tiếp men theo lối đi mà trượt xuống.

Trước khi xuống, Trần Mộc liếc nhìn dấu tay màu đen sâu trong đường hầm.

Không biết từ lúc nào, giữa hai bàn tay xuất hiện một bóng ảnh mờ của một khuôn mặt.

Có thể nhìn ra được đường nét của mũi và miệng.

Nhưng kỳ lạ là khuôn mặt này chỉ có nửa dưới, duy chỉ không có mắt và trán.

Gương mặt màu đen trong đá kết tinh lại ngày càng rõ ràng hơn.

Giống như nó vốn không phải ở bên ngoài, mà là ở trong tảng đá của đường hầm.

Phần trên của gương mặt cũng đang dần hiện ra, ngay lúc sắp nhìn rõ mắt của nó thì sơn động trong nháy mắt phát ra một tiếng ầm ầm.

Cái bóng đó cũng đột nhiên biến mất không thấy.

Trần Mộc không dừng lại, sợ mấy người đi trước lại gặp phải chuyện bất trắc.

Liền cũng tiến vào trong Tà tỉnh.

Lối đi bên dưới giếng này rất rộng rãi, miệng hẹp đáy rộng, giống như một hang động tinh thể tự nhiên dưới lòng đất cực lớn.

Toàn bộ lối đi có hình vòng cung tròn, độ dốc khoảng bốn mươi lăm độ, chỗ bắt đầu có một vài bậc thang hơi nhô lên.

Trên mặt dốc của lối đi thì có vô số rãnh đá đơn giản được đục đẽo nhân tạo, dùng để cho người đi xuống giẫm lên.

Rãnh đá vừa nông vừa trơn, cộng thêm bị mài mòn quá lợi hại,

phần lớn đã gần như bằng phẳng.

Một khi trượt xuống thì chẳng khác nào ngồi cầu trượt, không đến cuối thì rất khó dừng lại.

Trần Mộc từ trên thuận thế trượt xuống, đá thủy tinh trong động còn bóng hơn cả mặt gương.

Chương 492

Bốn phương tám hướng toàn là bóng của chính mình, cộng thêm tốc độ trượt xuống rất nhanh, mắt gần như hoa lên.

Trượt xuống không biết bao sâu, con dốc thủy tinh cuối cùng cũng thoai thoải lại.

Trần Mộc vừa ra khỏi động, quán tính khổng lồ thuận thế muốn hất văng hắn ra ngoài.

May mà hắn đã sớm có phòng bị.

Hai tay giống như gọng kìm sắt bám chặt vào chỗ lồi lõm trên vách đá, trong nháy mắt liền dừng lại.

Sau khi đứng vững, phát hiện chỉ có Hoa Linh và Già La đứng ở cửa động.

Ba người còn lại đã không thấy đâu.

Hoa Linh và Già La thấy Trần Mộc xuống rồi, vội vàng chạy đến bên cạnh hắn. "Ba người họ, lúc xuống không dừng lại được, trực tiếp lao về phía trước rồi." Hoa Linh lo lắng nói.

Hóa ra hai người họ do tác dụng của quán tính, cũng suýt chút nữa rơi xuống dưới.

May mà Lão Dương Nhân ở phía trước vào thời khắc cuối cùng, đã dùng sức bám chặt lấy vách đá, lúc này mới chặn được quán tính lao xuống của hai người.

Nhưng mấy người họ đều bị quán tính mạnh mẽ này kéo xuống dưới.

Trần Mộc vội vàng chạy đến rìa của tầng đá để xem xét.

Chỉ thấy nơi ba người đang đứng là một động khoáng thủy tinh lớn đến kinh người.

Trên vòm động cao hàng chục mét, thỉnh thoảng có giọt nước thấm xuống.

Hồ nước ngầm lơ lửng trên đầu, các mạch đá thủy tinh dọc ngang chằng chịt, trên đỉnh đầu toàn là từng cụm tinh thể đâm xuống.

Người ở dưới vừa động, trên đó liền có vô số bóng ảnh theo đó mà lay động, giống như tiến vào một mê cung gương lộn ngược.

Ba người bây giờ đang đứng trên một cái đài ở lối vào.

Dưới chân mấy người toàn là khí trắng mờ mịt.

Những luồng khí giống như sương trắng, lại giống hơi nước này, là khói đá sinh ra do vận động tạo núi khiến tinh thể bị tinh lọc.

Khói đá này có mật độ thấp hơn bụi sao, không màu không vị, ngưng tụ mà không tan.

Hơn nữa, những làn khói đá này đều duy trì ở một độ cao cố định, chia hang động thành hai nửa, cắt thành hai tầng.

Phía dưới này giống như một hồ nước do mây trắng tụ thành.

Do không nhìn thấy tình hình bên dưới, bị khói đá che khuất, khiến cho hang động này trông vừa bẹt vừa rộng.

Nhưng lại không cảm thấy ngột ngạt lắm.

Trong biển mây này nổi lên một ngọn núi như ngọc vàng, đài đá ở lối vào nối với đỉnh ngọn núi ngọc bằng một cây cầu đá lơ lửng trên không.

Đó là một sợi dây leo thô to nửa hóa thạch nửa thực vật, được đẽo gọt thành một đoạn giàn trời dùng để đi lại.

Trần Mộc giẫm thử mấy cái, quả thực rất chắc chắn, đủ để chịu được trọng lượng cơ thể người.

Đứng trên đó nhìn xuống, mây sinh dưới chân, căn bản không thể thấy được địa hình bên dưới.

Là vực sâu, hay là đầm nước?

Hay cũng giống như trên đỉnh đầu, đều là những tinh thể dày đặc?

Xem ra ba người Giá Cô Tiếu chắc chắn là không dừng lại được, đã rơi xuống dưới rồi.

Trần Mộc nhìn xuống dưới, gọi mấy tiếng, nhưng không có bất kỳ hồi âm nào.

Làn khói mây bên dưới rất dày, không nhìn thấy gì cả.

Ngay lúc Hoa Linh và Già La đang lo lắng, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Lão Dương Nhân từ bên dưới vọng lên. "Gia chủ, chúng tôi không sao." Nghe thấy tiếng gọi của Lão Dương Nhân, Trần Mộc thở phào một hơi.

Lấy ra mấy sợi dây thừng, luồn qua tảng đá lớn bên cạnh, Trần Mộc liền mang theo dây thừng đi xuống.

Sau khi xuống, phát hiện ba người đã rơi xuống một đài đá tinh thể nhô ra bên dưới.

Phía dưới là vực sâu không thấy đáy, mơ hồ còn có tiếng nước chảy.

Xem ra là một con sông ngầm.

Ba người đều không sao, chỉ là va chạm một chút mà thôi.

Trần Mộc bảo ba người buộc dây thừng vào người, rồi lên lại phía trên.

Mấy người giẫm lên giàn trời lơ lửng trên mây, đi lên ngọn núi đá màu vàng nhạt.

Địa hình ở đây là một hình bán nguyệt rất ngay ngắn, trên đỉnh có một dải mây kỳ lạ phiêu đãng không ngừng, tạo cho người ta một cảm giác thần bí như đang ở trong cõi hư vô phiêu miểu.

Trong các mạch tinh thể trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng có những luồng sáng lấp lánh như ma trơi, chợt sinh chợt diệt, nhiều đến hàng trăm, trông rực rỡ như dải ngân hà.

Trên ngọn núi hình quả chuông màu vàng nhạt, ở những chỗ màu sắc hơi sậm hơn, ẩn hiện tựa như một bộ ngũ quan già nua.

Nhưng đây không thể là do con người tạo ra, ở gần cũng không nhìn ra được ngọn núi đá này có kết cấu địa chất gì.

Vừa giống thủy tinh, lại vừa giống hóa thạch, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong trẻo từ sâu bên trong.

Trong Tầm Long Quyết có mô tả thuyết Long vương đỉnh hạ hữu long đan, xem ra không phải là lời nói suông.

Ngọn núi kỳ lạ dưới lòng đất này, có thể chính là viên long đan ngưng tụ sinh khí trong mắt của các thuật sĩ phong thủy.

Mấy người vừa đi về phía trước, vừa thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn tình hình phía sau.

Xem ra thứ trong đường hầm màu trắng kia, rõ ràng đã dừng lại ở cuối đường, không đi theo vào.

Cuối giàn trời dẫn thẳng vào lòng núi, không gian bên trong không lớn, trên đất có hai hồ nước, trên vách đều khắc hình ác quỷ nhe nanh múa vuốt.

Ở hai bên, có hàng chục pho tượng người bằng đá màu trắng cổ

kính uy nghiêm, cao hơn người thường một chút, mỗi người đều bưng một cái chậu đá giống như bát hải lớn.

Trong nghi thức được mô tả trên bích họa da người, nhãn cầu bị moi ra được đặt trong những dụng cụ như thế này.

Chương 493

Mấy người nhìn vào trong chậu đá, nhưng không có gì cả.

Trong tế đàn còn có mấy hang động nhỏ hơn, mang màu sắc tôn giáo thần bí cực kỳ đậm đặc.

Xem ra phương pháp giải trừ lời nguyền Quỷ Động, chính là nằm trong những bức điêu khắc trước mắt này.

Mấy người quan sát khắp nơi bên trong, rất nhanh, liền phát hiện ra một nơi trông rất đáng ngờ.

Xung quanh đó đều là những bức điêu khắc kỳ quái, trên mặt đất có một rãnh lõm hình người, trong tư thế dang rộng tứ chi.

Xem ra đây dường như là nơi hành hình, năm tháng lâu dài giết quá nhiều người, bị máu tươi thấm đẫm.

Rãnh đá đã từ màu vàng nhạt chuyển sang màu đỏ sẫm, nhìn thôi cũng thấy tàn nhẫn.

Mặc dù không quen thuộc lắm với nghi thức thần bí cổ xưa này, nhưng những bức bích họa ở đây đều rất trực quan, nhìn một cái là có thể đoán ra được tám chín phần.

Chỉ nhìn vài lần, Trần Mộc đã biết được nguyên lý của việc tế tự này.

Muốn cử hành nghi lễ, ít nhất cần phải giết một người sống làm vật hiến tế.

Nhưng ở đây chỉ có mấy người họ.

Mọi người nhìn cảnh tượng nghi lễ được ghi lại xung quanh cái hố hành hình hình người, càng nhìn càng thấy kinh hãi.

Những hoa văn điêu khắc cổ xưa đó, tuy cấu trúc đơn giản, nhưng tác động tâm lý mà nó mang lại, lại không hề thua kém việc tận mắt chứng kiến.

Giống như nhìn thấy một người sống sờ sờ bị lột da lóc thịt ngay trước mặt.

Từng nét vẽ trong bích họa đều như thấm đẫm máu tươi.

Nhưng tàn khốc hơn cả bức bích họa nghi thức giết người, là hiện thực mà họ phải đối mặt.

Muốn cử hành nghi lễ Quỷ Động, thì ít nhất cần một người làm vật hiến tế.

Không có linh hồn của vật hiến tế, cũng giống như không có không khí, nến không thể cháy.

Những hình người với đường nét đơn giản, mộc mạc trong bích họa, có thể phân biệt rõ ràng vật tế và tế sư, toàn bộ quá trình tế tự xương rắn, đều do hai vị tế sư hoàn thành.

Họ mặc dị phục, đeo mặt nạ, trước tiên trói một nô lệ vào vách tường, dùng vật sắc nhọn bắt đầu lột da của nô lệ từ trên đỉnh đầu xuống.

Nhân lúc nô lệ còn chưa chết hẳn, lại đặt người đó vào trong rãnh đá hành hình trên mặt đất để giết chết.

Sau đó một vị tế sư ôm vật tế đã chết, tiến vào nơi có hai hồ nước của tế đàn.

Nơi đó mới là địa điểm chính để tế tự xương rắn, bất luận muốn tiến hành nghi thức theo phương thức nào, đều phải dìm người chết cùng với Mục Trần Châu vào hai hồ nước tương ứng.

Điều này dường như là để duy trì sự cân bằng của một loại sức

mạnh nào đó.

Cảnh tượng của nghi thức giết người vô cùng tàn khốc.

Mấy người xem đi xem lại mấy lần, đều cảm thấy toàn thân khó chịu.

Dường như trong mũi cũng có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Trong lòng cảm thấy vô cùng buồn nôn. "Gia chủ, để tôi đi, nếu đã phải chọn ra một người làm vật tế phẩm, vậy thì hãy để tôi cứu mọi người." Lão Dương Nhân thần kinh thô lúc này cũng đã hiểu được nội dung trong bích họa.

Thấy mọi người không nói gì, liền tự mình xung phong.

Trần Mộc xua tay.

Nếu nói vì để sống sót mà đồng bọn tàn sát lẫn nhau.

Bất kể xét về đạo nghĩa, hay xét về lương tâm, đều là chuyện tuyệt đối không thể chấp nhận.

Đồng bọn, nói trắng ra là huynh đệ, bạn đồng hành cùng ăn chung một nồi cơm.

Đã cùng ăn chung một nồi, ai có thể nhẫn tâm ra tay với ai?

Chĩa họng súng vào chiến hữu của mình, cho dù may mắn sống sót, cũng tất sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Dù có thể thoát khỏi lời nguyền của Quỷ Động, nhưng vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi lời nguyền của lương tâm chính mình. "Ta sẽ nghĩ cách khác, nhất định sẽ có cách." Mấy người kia rõ ràng đã nảy sinh gánh nặng tâm lý cực kỳ nặng nề, Trần Mộc an ủi.

Rãnh đá và vách tường nơi cử hành nghi thức lột da giết người, đều khiến người ta không nỡ nhìn lâu.

Sau khi quay lại đại sảnh có hai hồ nước, mấy người đều ngồi xuống đất không nói lời nào.

Trần Mộc nhìn một cái bát thủy tinh kỳ lạ ở bên cạnh, cẩn thận quan sát.

Cái bát thủy tinh trong suốt này họ đã nhìn thấy từ lúc mới vào.

Nhưng lúc đó nó không thu hút sự chú ý của họ.

Lúc này Trần Mộc quan sát vài lần, dường như có gì đó kỳ lạ.

Cái bát thủy tinh này trông giống như một loại vật dụng tính giờ.

Thân bát giống như một cái chum nước nhỏ, phía trên nối liền với thân núi ngọc.

Nhưng cái bát thủy tinh này là một khối liền, không nhìn ra được mối nối ở đâu.

Không biết từ lúc nào, một dòng cát thủy tinh màu xanh sẫm mảnh mai từ trên rỉ xuống, đáy bát đã tích đầy một lớp.

Nhìn lên theo nơi cát thủy tinh chảy ra, ở chỗ tiếp giáp với thân núi, có một bức bích họa ác quỷ màu đen, mặt mũi mơ hồ không thể nhận ra.

Nhưng Trần Mộc lại cảm thấy rất giống với khuôn mặt màu đen đã xuất hiện trong đường hầm.

Chẳng lẽ cái bát thủy tinh đang không ngừng rót cát vào này là một dụng cụ tính giờ cổ xưa?

Nó được đặt ở đây một cách khó hiểu lại có tác dụng gì?

Trong lòng Trần Mộc nảy sinh một ý nghĩ không hay.

Nhưng nó mơ hồ mông lung như cái bóng đen kia, tuy trong đầu rất loạn, nhưng vẫn cảm thấy thứ tính thời gian này, không phải là vật

tốt lành.

Khả năng duy nhất là, sau khi họ tiến vào tế đàn, đã vô tình chạm phải cơ quan nào đó, cái bát thủy tinh này liền bắt đầu tính giờ.

Chương 494

Nếu trước khi cát chảy đầy bát thủy tinh mà vẫn chưa hoàn thành nghi thức, sẽ xảy ra chuyện gì?

Trần Mộc đưa mắt nhìn về phía bức bích họa ác quỷ như một bóng đen kia.

Lập tức hiểu ra.

Tế đàn dưới lòng đất này là thánh địa cốt lõi của người Ác La Hải, tự nhiên không thể tùy tiện ra vào.

Nếu đến một thời gian nhất định mà vẫn chần chừ không cử hành nghi lễ, thì Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn trong đường hầm lúc đó sẽ bị thả từ đường hầm màu trắng vào tế đàn.

Vẫn chưa biết, cái thứ giống như bóng đen kia rốt cuộc là gì, nó dường như là một loại vật chất tà ác tồn tại trong đá thủy tinh, là kẻ giám sát của tế đàn.

Dựa vào tốc độ cát chảy và kích thước của cái bát thủy tinh khổng lồ để phán đoán, thời gian còn lại của họ chỉ có chưa đến hai giờ.

Nếu muốn giải trừ lời nguyền Quỷ Động, thì phải hoàn thành nghi thức giết người tàn nhẫn đó trong khoảng thời gian này.

Đối mặt với đồng hồ đếm ngược đến cái chết đang không ngừng trôi đi này, tim của mấy người kia đều bắt đầu đập nhanh hơn.

Dường như thứ chảy ra không phải là cát thủy tinh, mà là linh hồn đang không ngừng trào ra khỏi thể xác.

Trần Mộc vẫn đang suy nghĩ cách phá giải tình thế.

Đến đây chính là để giải trừ lời nguyền Quỷ Động trên người họ.

Nếu không giải trừ, dù cho bây giờ trực tiếp đi ra ngoài, lời nguyền Quỷ Động trên người họ có thể sẽ phát tác ngay tại chỗ.

Như vậy, chuyến đi này coi như công cốc.

Phương pháp giải trừ lời nguyền Quỷ Động chỉ có thể tìm kiếm lại từ đầu.

Lời nguyền Quỷ Động trên người mấy người kia lúc này đã có dấu hiệu nghiêm trọng hơn.

Tề Thiết Chủy ở một bên, trên mặt trên tay đều chi chít những đốm đỏ nhỏ của lời nguyền.

Trông sắp bị lời nguyền này nuốt chửng.

Lời nguyền Quỷ Động trên người mấy người kia lúc này cũng đã phát tác.

Nếu trong vòng hai giờ này không tìm ra được cách giải quyết, họ có thể sẽ bị nuốt chửng trực tiếp trong Quỷ Động vô đáy này.

Trên đường đi, nhờ liên tục tiếp xúc với những thông tin liên quan đến Quỷ Động, xà cốt, không gian hư số cùng các truyền thuyết tôn giáo khác, Trần Mộc dần dần có một khái niệm sơ lược về Vô Để Quỷ Động này.

Tộc người Tinh Tuyệt gọi cái động không đáy chôn xà cốt là Quỷ Động.

Còn người Ác La Hải lại không có cách gọi này, họ trực tiếp gọi nó là xà cốt.

Đó là những di hài đến từ không gian hư số, tuyệt đối không nên tồn tại ở thế giới hiện thực.

Hang động sâu như vực thẳm chính là ký ức trong não của di hài đó.

Người Ác La Hải cho rằng thế giới là một vòng luân hồi sinh tử bất tận.

Sau khi thế giới này hủy diệt, một thế giới khác sẽ ra đời, tuần hoàn liên miên không dứt, tất cả các thế giới đều là một thể.

Mà xà cốt cũng sẽ phục sinh trong thế giới đó, họ thông qua việc không ngừng hy sinh sinh mệnh để cung phụng nó, là hy vọng người Ác La Hải cũng có thể tồn tại ở thế giới khác.

Nếu lý giải truyền thuyết về Quỷ Động từ một góc độ khác, sẽ phát hiện những truyền thuyết này có sự tương đồng đáng kinh ngạc với bí thuật phong thủy cổ xưa của Âu Lạc.

Căn bản của phong thủy không phải là long, sa, huyệt, thủy, hướng, mà xét cho cùng là sự theo đuổi "thiên nhân hợp nhất".

Thiên nhân hợp nhất là gì?

Thiên là trời đất, là thế giới; nhân là nhân loại, bao gồm các loại sinh linh, sinh mệnh.

Trong lý niệm thiên nhân hợp nhất, chúng đều không tồn tại độc lập, mà là một thể, một chỉnh thể.

Giống như thuyết toàn ảnh vũ trụ của hậu thế.

Trong lý luận thiên nhân hợp nhất, có đề xuất âm dương nhị khí.

Tuy phân thành hai cực, nhưng đã là một thể, ắt sẽ có một điểm dung hợp.

Khu vực này chính là long đan của long vương địa mạch.

Long đan được chôn sâu dưới lòng núi Côn Luân, là nơi hội tụ của sinh khí.

Ngẩng đầu là có thể thấy tinh mạch trên đỉnh, có cái đã hoàn toàn biến đen, có cái lại tỏa ánh sáng lấp lánh.

Tuổi thọ của một long mạch kết thúc, một long mạch mới lại bắt đầu xuất hiện, đây gọi là sinh tử luân chuyển.

Trên toàn thế giới, e rằng chỉ có dưới long đỉnh của Khách Lạp Mễ Nhĩ mới có hiện tượng địa chất hiếm thấy này.

Đây là nơi giao thoa hỗn hợp của âm và dương.

Cho nên người Ác La Hải mới xây tế đàn ở vị trí hiểm yếu giao thoa hư ảo này.

Người xưa tuy nguyên thủy ngu muội, nhưng có lẽ nhận thức của họ về tự nhiên vạn vật còn sâu sắc hơn người hiện đại rất nhiều.

Lời nguyền của Quỷ Động, bất luận là virus lây nhiễm qua mắt, hay là oán niệm đến từ tà thần.

Muốn tiêu trừ nó, phương pháp trực tiếp và hữu hiệu nhất chính là ném thi thể vật tế bị nguyền rủa vào hai hồ nước trong long đan, ở vị trí đối nghịch với Phượng Hoàng Đảm, cắt đứt liên kết giữa chúng.

Bích họa trong tế đàn có ghi lại, thông đạo này đã từng bị đóng lại không chỉ một lần.

Đóng lại thông đạo, Quỷ Động và thành Ác La Hải trong bóng tối, ấn ký trên người mấy người tuy không biến mất, nhưng chúng đều biến thành những thứ trong hiện thực, cũng sẽ không còn nguy hại nữa.

Cho đến khi một nghi thức tế tự mới được cử hành, có thể lời nguyền Quỷ Động kia sẽ lại xuất hiện trên người họ.

Nhưng tế đàn này lại không thể phá hủy.

Nếu không sẽ gây ảnh hưởng vô cùng lớn đến cục diện núi sông, hậu quả sẽ khó mà lường được. "Gia chủ, đừng rối rắm nữa, nếu nhất định phải có một người chết, tôi..." Chá Cô Tiếu ở bên cạnh thấy

Trần Mộc nửa ngày không nói gì, bèn đứng dậy nói.

Chưa đợi ông ta nói xong, Trần Mộc đã ngăn lại.

Coi như không giải trừ được lời nguyền Quỷ Động trên người họ, cùng lắm thì mấy người rời xa nơi này, rồi từ từ tìm cách giải quyết.

Đúng lúc này, Lão Dương Nhân vốn đã lòng tro ý lạnh, đang mân mê Mộ Trần Châu trong tay, bỗng nhiên ném thẳng xuống biển mây bên dưới.

Chương 495

"Ối, ông làm gì vậy?" Tề Thiết Chủy ở bên cạnh vội vàng ngăn cản.

Nhưng khi ông ta lên tiếng, Mộ Trần Châu đã bị Lão Dương Nhân ném xuống rồi. "Dù sao chúng ta cũng sắp chết ở đây rồi, giữ thứ này làm gì chứ?" Lão Dương Nhân lúc này đã buông xuôi.

Nghĩ nửa ngày, Trần Mộc cũng không nghĩ ra được cách đối phó, đành cứ thế chờ đợi, xem sau khi hết thời gian, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu tình hình của mấy người không ổn, Trần Mộc sẽ trực tiếp đánh nát Vô Để Quỷ Động này, mang theo họ xông thẳng về.

Chỉ nghe một tiếng "ầm", cát trong bát thủy tinh đã chảy đầy.

Tựa như đã chạm phải cơ quan nào đó, trong động truyền đến một trận âm thanh đinh tai nhức óc.

Đầu tiên là ánh sáng thay đổi, ánh huỳnh quang vốn phát ra từ khoáng thạch bên trên lúc này cũng đột nhiên tối sầm lại.

Xung quanh tối đi, tuy chưa đến mức không nhìn thấy gì, nhưng bóng người ngay gần cũng đã trở nên mờ ảo.

Ngước mắt nhìn lên, từ trong tinh mạch tựa như tường băng, vô số tinh thể khuếch tán ra tứ phía.

Những tinh thể này đều mọc ngược xuống theo góc độ vặn vẹo, từng chùm như những mũi dùi băng sắc bén.

Trong những tinh thể kỳ lạ quái dị này, một bóng người màu đen khổng lồ đang lơ lửng, mềm oặt chuyển động ở nơi sâu thẳm, phát ra những tiếng động như sấm rền.

Âm thanh vang vọng liên tục trên vách tinh thể, tỏa ra những tiếng động chẳng lành.

Sự xuất hiện của bóng đen đã làm loãng đi phần lớn ánh huỳnh quang lạnh lẽo, hoàn cảnh trong động ngày càng tối tăm.

Cảnh tượng như mây đen đè xuống thành, khiến không gian tế đàn vốn đã có vẻ chật hẹp lại càng thêm ngột ngạt. "Đây.... rốt cuộc đây là thứ gì?" Tề Thiết Chủy ở bên cạnh lúc này đã sợ đến mức không chịu nổi, cảm giác hoảng sợ không thể giải thích được trong đường hầm màu trắng lại xuất hiện trong lòng.

Trần Mộc lại ngẩng đầu nhìn tình hình bên trên, bóng người màu đen trong tinh thể ngày càng rõ ràng.

Cái bóng đó đang khẽ run rẩy, tiếng sấm rền trong không khí cũng càng thêm chói tai.

Tựa như một ác ma nào đó bị nhốt trong đá, dường như đang giãy giụa để bò ra ngoài.

Lúc này Trần Mộc nhanh chóng quan sát xung quanh.

Phát hiện sương đá bên dưới bây giờ lại có sự thay đổi.

Trong ánh huỳnh quang mờ ảo, những đám khói trắng nhỏ gần như bụi trần đang từ từ hạ thấp độ cao.

Tựa như bóng người màu đen trên đỉnh lớn thêm một phân, lớp sương đá này lại mỏng đi một tầng.

Hiện tại độ dày của mây khói đã thấp hơn trước nửa mét, và vẫn đang không ngừng giảm bớt, trở nên dần dần thưa thớt.

Trong làn sương mù đang dần hạ thấp độ dày này, một nửa vật thể đen sì hiện ra.

Đợi đến khi nhìn rõ thứ bên dưới đám mây, tim Trần Mộc đập

thình thịch.

Chỉ thấy một cánh tay khô quắt đen sì, nhìn vật trong tay, rõ ràng chính là Mộ Trần Châu.

Nửa cánh tay lộ ra từ trong mây đã hoàn toàn mất nước, chỉ còn lại lớp da khô héo bao bọc bộ xương, da thịt có màu đen tím.

Ngay sau đó, mấy người liền thấy những vật thể kinh hoàng lộ ra dưới lớp sương mù ngày càng nhiều.

Có chỗ lộ ra một cái đầu người, có chỗ lại nhô ra một cánh tay, một cái đùi.

Không có ngoại lệ, tất cả đều trần truồng, khô quắt đen tím.

Dày đặc không đếm xuể rốt cuộc có bao nhiêu.

Sương đá trắng xóa càng xuống dưới càng đậm, tốc độ mỏng đi bắt đầu chậm lại.

Tiếng sấm trên đỉnh đầu ngày càng dồn dập, tựa như từng trận bùa đòi mạng.

Nhìn thấy những xác khô này, Trần Mộc đột nhiên hiểu ra.

Những xác khô này đều không bị lột da.

Tất cả đều bị khoét mắt rồi ném xuống.

Trần Mộc lập tức tỉnh ngộ.

Bức bích họa khắc nghi thức giết người, trong đầu Trần Mộc như chiếu phim, từng cảnh một nhanh chóng lướt qua.

Trong bức đầu tiên, tế sư ấn đầu vật tế, dùng vật sắc bén rạch từ trán để hành hình.

Do từng nghe nói lột da người cũng đều dùng dao sắc bắt đầu từ trên đầu, nên khó tránh khỏi bị định kiến.

Thêm vào đó, hố hành hình kia thực sự quá máu me, nên trong lúc vội vàng, đã hiểu lầm động tác trong bích họa là lột cả tấm da người.

Thực ra, nhìn từ những xác khô chất thành đồi này, động tác trong bích họa là chỉ lột mí mắt, có tiền đề này, nội dung sau đó tự nhiên thông suốt.

Việc cần làm trong rãnh đá hình người là lấy ra trọn vẹn đôi mắt của vật tế.

Mà bích họa tế sư bế thi thể đặt vào tế đàn, thi thể trong đó được vẽ rất mơ hồ.

Bị mấy người hiểu lầm là thi thể toàn thân đẫm máu.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, thi thể có hình dạng mơ hồ không rõ đó, hẳn là dùng để biểu thị sinh mệnh bám trên nhãn cầu, và vật tế bị oan khuất mất đi đôi mắt.

Sau khi bị sát hại tàn nhẫn, bị vứt bỏ gần tế đàn, qua bao nhiêu năm, đã hình thành quy mô kinh người như hiện tại.

Xem ra chỉ cần có một đôi nhãn cầu là có thể hoàn thành nghi thức này.

Trần Mộc lập tức chạy xuống dưới, chuẩn bị lấy lại Mộ Trần Châu.

Lúc này sương đá trắng bên cạnh đã trở nên cực kỳ thưa thớt, phần còn lại cũng như mây tan phiêu tán.

Ánh huỳnh quang của tinh mạch bên cạnh mờ mịt, địa hình gần như đối xứng hoàn toàn với đỉnh đầu, như thể được chiếu ra từ trong gương.

Mấy người ngẩng đầu nhìn lên, thật là trời đất đảo lộn, phong vân biến sắc.

Bóng đen khổng lồ đang vặn vẹo kéo dài ra, cả cơ thể đã duỗi ra, và không còn nhìn ra hình dạng con người nữa.

Chương 496

Giống như một lá cờ phướn màu đen rách nát, đang từ từ xoay chuyển trong tinh thể.

Nhìn hình dạng đó, lại giống hệt như hốc mắt màu đen, bên trong không ngừng cuộn trào, như thể sắp nhỏ nước xuống ngọc sơn.

Lúc này bỗng nghe có tiếng nước chảy vỗ vào vách đá, Trần Mộc vội vàng quay đầu nhìn lại.

Thấy trong một cụm tinh mạch không xa, có một hang động nước ngầm không nhỏ, nước bên trong đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Con cá già râu trắng trước đó cùng mọi người rơi xuống nước, lại xuất hiện bên bờ.

Con cá già râu trắng đang hấp hối mắc cạn bên mép nước, tuy còn sống, nhưng cái chết chỉ là chuyện sớm muộn.

Toàn thân nó đều là vết thương do bị cắn xé va đập tạo thành, miệng cá cứ đóng mở, không ngừng phun ra bọt máu.

Theo một ngụm máu tươi phun ra, nó lại phun ra hai vật như hạt châu từ trong miệng, lăn lóc trên mặt đất.

Tuy trên hai hạt châu kia có vết máu, nhưng Trần Mộc vẫn nhận ra ngay lập tức.

Đó là nhãn cầu trên thi thể thủy tinh trước đó.

Ngay lúc này, không có vật tế nào thích hợp hơn nó.

Thật là trời không tuyệt đường người.

Trần Mộc lập tức đi lấy lại hai viên mắt thủy tinh.

Xòe lòng bàn tay ra xem, là hai vật thể hình tròn.

Tuy bị dịch vị nhầy nhụa, nước bọt và vết máu che phủ, nhưng không che được ánh sáng đỏ sẫm bên trong.

Không phải thứ gì khác, chính là cặp mắt của thi thể thủy tinh được Luân Hồi Tông đặt trong hồ Phong Thực để tế bái thành Ác La Hải.

Trước đó chúng ta đã gần như suy đoán được rằng não của Quỷ Mẫu có thể được chôn dưới thành phố trong bóng tối.

Còn đôi mắt thì được đặt trong thần điện dưới nước của di chỉ cổ thành, hoặc ở một nơi nào đó dưới đáy hồ.

Để tranh đoạt nội đan trong cặp mắt của thủy tộc này, mới dẫn đến việc Ban Văn Giao liên tục tấn công đàn cá trong hồ Phong Thực.

Nhưng không ngờ con cá râu trắng bị trọng thương, lại phun ra nó trong động quật này.

Đúng lúc này, một con Ban Văn Giao khác cùng rơi xuống nước trước đó cũng từ trong nước chui lên.

Con Ban Văn Giao này có lẽ đã từ một hang nước khác bò vào động quật tế đàn, bức tường băng tinh thể đã cản đường nó nhào tới.

Hơn nữa thân hình nó cồng kềnh, cũng khó mà nhảy qua được bức tường băng cao mấy mét, chỉ có thể thò cái miệng lớn của nó qua khe hở giữa hai khối thủy tinh lớn.

Xương hàm còn kẹt ở bên ngoài, tứ chi ngắn cũn ở phía sau không ngừng cào cấu, chỉ hận không thể nghiền nát tinh thể cản đường.

Phàm là động vật sống lâu năm, đều thích nội đan.

Đặc biệt là thủy tộc, giao, cá, ba ba, trai sò.

Những viên châu tròn nhẵn là nội đan mà chúng thích nhất khi nuốt nhả dưới trăng.

Có rất nhiều quan điểm được ghi lại trong cổ tịch, đều cho rằng đây là một biểu hiện của việc lâu ngày thành tinh, hấp thụ tinh hoa, thực chất đều là do thiên tính.

Ban Văn Giao hướng về phía Trần Mộc há to cái miệng máu, chuẩn bị cắn đứt đầu của Trần Mộc, nuốt chửng cùng với cặp nhãn cầu kia.

Trần Mộc lúc này phiền không chịu được, con Ban Văn Giao này lại đến góp vui.

Vậy thì chết đi.

Trần Mộc một chưởng liền đập nát đầu con Ban Văn Giao kia.

Con Ban Văn Giao đó đột nhiên lật ngửa, trong cơ thể nó truyền đến một trận âm thanh xương cốt vỡ vụn.

Miệng, mũi và mắt đều phun ra từng luồng máu tươi, con mãnh thú hung ác vô cùng tựa như một đống thịt bầy nhầy, cứ thế chết trên mặt đất.

Trần Mộc không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong tế đàn.

Lúc này hai loại vật tế đều đã ở trong tay Trần Mộc.

Trần Mộc lập tức quay trở lại đài tế, phát hiện bóng đen bên trên lúc này đã hiện hình.

Tuy đã hiện hình, nhưng vẫn ở trong trạng thái sương mù đen.

Rõ ràng chính là oán niệm thể được tạo thành từ sức mạnh Quỷ Động.

Sức mạnh Quỷ Động này vô cùng đậm đặc.

Hoàn toàn khác với mấy con quái vật mà Trần Mộc đã gặp trước đó.

Lại có phần giống với hư thể của Thượng Cổ Xà Thần đã gặp ở thành Trường Sa trước đây.

Xem ra đây cũng là sức mạnh do Thượng Cổ Xà Thần phóng ra để cản trở mấy người.

Trong tế đàn này, tầng tinh thể trên mặt đất biến thành màu đen, màu đen kịt đó, dù trong môi trường ánh sáng mờ tối, cũng trông đặc biệt nổi bật.

Đó là một màu đen kịt không có cảm giác tồn tại, vô cùng hư vô, lại giống như mực đen chảy trong đá thủy tinh, đang từ từ di chuyển về phía mấy người trong tầng tinh thể.

Toàn bộ tầng tinh thể trong động quật, đã có hơn một nửa biến thành màu đen, tầng tinh thể chưa bị xâm thực đã không còn lại bao nhiêu.

Trong động quật tối tăm, bao trùm một sự tĩnh lặng như chết, chưa đến nửa phút, đã tối đến mức không nhìn thấy năm ngón tay.

Trần Mộc lúc này toàn thân tỏa ra kim quang, Kim Quang Chú đã được hắn thúc đẩy.

Lập tức trong động sáng như ban ngày, thậm chí cả bóng đen kia cũng không thể xâm nhập qua được.

Trần Mộc giống như một mặt trời, từng bước từng bước đi về phía đám sương mù màu đen.

Mỗi bước đi, hắc khí lại bị suy yếu một phần.

Đỉnh vòm vốn yên tĩnh trên đầu mấy người, lúc này phát ra từng trận tiếng vỡ lách cách.

Bên trên đen kịt không nhìn rõ gì, nhưng nghe tiếng động, dường như những cụm tinh thể trên đỉnh đang nứt ra, sắp sửa rơi xuống.

Tiếng sấm rền mà tà linh kia không ngừng phát ra trước đó, là đang tích lũy năng lượng tinh chấn trong tinh thể.

Lúc này tầng thủy tinh trong động quật tế đàn đã không chịu nổi gánh nặng, bắt đầu vỡ nát.

Chương 497

Những chùy tinh dày đặc sẽ không ngừng rơi xuống.

Chẳng mấy chốc, đài tế này sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Kim quang trên người Trần Mộc càng thịnh, không để ý đến tà linh, từng bước từng bước đi về phía đài tế.

Hắn ném Mộ Trần Châu và mắt thủy tinh vào hồ nước theo vị trí tương ứng được gợi ý trong nghi thức bích họa.

Mộ Trần Châu và quỷ nhãn lần lượt đại diện cho hai loại năng lượng của thế giới Quỷ Động.

Mà hai hồ nước hình hốc mắt trong long đan, chính là nơi giao thoa của thuyết âm dương sinh tử trong "thiên nhân hợp nhất".

Cũng chính là giao điểm của ảo và thực trong thuyết toàn ảnh vũ trụ.

Khí âm dương sinh tử ở cuối long mạch đều tụ tập ở đây như hai vòng xoáy.

Năng lượng tương phản có thể hiện thực hóa vật chất trong Quỷ Động, khiến nó thực sự tồn tại trong thế giới này.

Cũng tương đương với việc cắt đứt thông đạo với không gian hư số nơi Quỷ Động tọa lạc, lời nguyền đằng sau cũng coi như chấm dứt.

Như vậy sẽ không còn bị Quỷ Động dần dần hút đi sức mạnh trên người nữa.

Nhưng dấu ấn của vật tế Quỷ Động sẽ không biến mất, nhưng điều này cũng không có gì đáng ngại.

Đúng lúc này, khí tức màu đen trong động quật cũng đang dần dần lui đi.

Dần dần bắt đầu khôi phục lại ánh huỳnh quang lạnh lẽo.

Những đốm đỏ trên người mấy người, lúc này cũng từ từ tan biến.

Theo một luồng hắc khí hoàn toàn tan biến khỏi người họ, lời nguyền Quỷ Động quỷ dị kia cũng từ từ biến mất.

Sức mạnh lập tức quay trở lại trên người mấy người.

Ai nấy đều vô cùng vui mừng.

Già La và Hoa Linh lúc này cũng vui vẻ nhào vào lòng Trần Mộc.

Lời nguyền Quỷ Động cuối cùng đã được giải trừ.

Chuyến đi này của mấy người cuối cùng đã kết thúc viên mãn.

Đợi đến lúc mấy người rời đi, trực tiếp hủy diệt Vô Để Quỷ Động này, họ sẽ không bao giờ bị sức mạnh Quỷ Động tấn công nữa.

Thượng Cổ Xà Thần kia cũng mất đi chỗ dựa sức mạnh lớn nhất.

Ngay lúc mấy người viên mãn hoàn thành hành động lần này, chuẩn bị rời đi.

Trong động lại xuất hiện dị biến.

Chỉ thấy một vật thể màu trắng chứa đầy hắc khí không rõ lai lịch, đột nhiên xuất hiện sau lưng Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân.

Nhẹ nhàng một đòn, liền đánh bay hai người lên trên đài tế.

Nhân tiện cũng đập nát hai tấm bia đá trên đài tế.

Thứ trước mặt mấy người không phải ai khác, chính là Quỷ Mẫu mà họ đã gặp ở dưới đáy Cửu Tầng Yêu Tháp trước đó.

Quỷ Mẫu lúc này, những bộ phận thiếu sót trên người đều đã

được bổ sung đầy đủ.

Ngay cả nhãn cầu vừa mới tế tự, cũng bị nó lúc này nhặt lên gắn vào người.

Cũng từ không hoàn chỉnh ban đầu triệt để biến thành hoàn toàn thể. "Ngươi cái con Quỷ Mẫu này, sao lại không có võ đức thế?

Chơi trò đánh lén." Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu ở bên cạnh xem ra không có gì đáng ngại.

Sau khi thực lực phục hồi, hai người cảm giác như đã nghỉ ngơi rất lâu, toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Kim quang trên người hai người dâng lên, thẳng tắp đi đến trước mặt Quỷ Mẫu.

Trải qua trận chiến với thủ vệ trong Cửu Tầng Yêu Tháp trước đó, Trần Mộc phát hiện hai người vậy mà đều đã đột phá cảnh giới trước đó.

Xem ra trải qua sinh tử chi chiến, đối với thực lực của hai người vô cùng có ích.

Trần Mộc ôm Hoa Linh và Già La, ngồi lên tảng đá bên cạnh. "Quỷ Mẫu này giao cho hai người các ngươi, không cần giữ lại thực lực, đánh nó cho ta thật mạnh vào." Có câu nói này của Trần Mộc, hai người cũng không khách khí nữa.

Trực tiếp xông đến trước mặt Quỷ Mẫu.

Quỷ Mẫu này tuy đã tập hợp đủ các bộ phận cơ thể.

Nhưng cùng lắm cũng chỉ có thực lực tương đương với Lão Dương Nhân trước đó.

Dưới sự liên thủ của hai người này, căn bản không chống đỡ được mấy chiêu.

Hai người xông lên liền đánh Quỷ Mẫu một trận tơi bời.

Đánh đến cuối cùng, Hoa Linh và Già La ở bên cạnh cũng không nhìn nổi nữa.

Chỉ thấy Quỷ Mẫu lúc này toàn thân đã đầy vết nứt.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đến cuối cùng trực tiếp đè Quỷ Mẫu xuống đất mà đấm.

Một người đấm mệt thì đổi người khác.

Ngay cả Tề Thiết Chủy ở bên cạnh, cũng thỉnh thoảng đi lên bồi thêm mấy cước. "Được rồi, được rồi, đừng đánh nữa, ta thấy thân thể thủy tinh này của nó, chắc cũng đáng không ít đại dương, mang về tháo ra bán đi." Trần Mộc lập tức ngăn cản ba người đang đánh hăng say.

Ba người hiển nhiên vẫn còn chưa thỏa mãn.

Bị áp chế quá lâu rồi.

Lúc này đều có chút hưng phấn.

Lúc này Quỷ Mẫu đã bị đánh đến không ra hình dạng.

Chương 498

Trần Mộc tiến lên cảm ứng một chút, vẫn còn chút hơi thở.

Vẫn là mang về nghiên cứu kỹ một chút.

Xem rốt cuộc là làm từ chất liệu gì.

Thuận tay liền thu Quỷ Mẫu này vào trong Phong Hậu Động Thiên.

Trần Mộc quan sát xung quanh, phát hiện có chút không ổn.

Hẻm núi dưới lòng đất này tựa như đã đến tầng địa ngục sâu nhất của vực thẳm, khắp nơi đều là xương cốt khổng lồ của sinh vật thời tiền sử.

Những cột đá đổ nát gần đó so với những bộ xương cốt kia, có phần không đáng kể.

Hơn nữa những cột đá này phần lớn đều chôn trong lớp đất màu trắng xám, cho nên lúc đầu mọi người không nhận ra ở đây có di tích kiến trúc của con người.

Cho đến khi sương mù tan đi, mới phát hiện sau lưng tồn tại một pho tượng thần màu đen khổng lồ, lúc này mới phát hiện xung quanh còn có nhiều cột đá như vậy.

Trên các cột đá đều khắc những lỗ mũi trâu, có cái còn sót lại những vòng đá to bằng cánh tay, ngoài ra nổi bật nhất, chính là những đồ đằng hình mắt từng tầng trên cột đá.

Già La ở bên cạnh lúc này cũng cảm nhận được khí tức sau bức tường đen này.

Trong mỗi bức tường của thạch quật này đều có một người bị

chôn sống bên trong.

Không chỉ là thể xác, ngay cả linh hồn cũng bị nhốt bên trong.

Các loại tự phù trên tường này chính là pháp thuật ngăn cản linh hồn, chính là để cho những linh hồn này vĩnh viễn không thể thoát ra.

Xem ra Vô Để Quỷ Động này quả nhiên là nơi cực kỳ âm tà ác độc.

Để thu thập sức mạnh lời nguyền, lại dùng người sống chôn trong tường làm cọc sống.

Trần Mộc như có điều suy nghĩ, nhẹ nhàng vuốt ve bức tường khắc linh hồn của những nữ tử bất hạnh đó.

Nhẹ nhàng một đòn, bức tường này liền bị đánh nát từ trên xuống dưới.

Chỉ thấy bên trong mỗi một bức tường lập tức bay ra từng đoàn sương mù trắng.

Mấy người đều biết, đây là linh hồn của những thi thể bị đè nén bên trong.

Lúc này trong Vô Để Quỷ Động, tất cả linh hồn đều đã được thả ra hoàn toàn.

Trần Mộc ngự phi kiếm, thuận tay búng một cái, tất cả kiến trúc sau lưng liền ầm ầm sụp đổ.

Vô Để Quỷ Động này, liền bị chôn vùi hoàn toàn dưới lòng đất.

Mấy người ngự phi kiếm, trực tiếp bay khỏi Vô Để Quỷ Động.

Trở về thành Trường Sa.

Giải quyết xong chuyện lời nguyền Quỷ Động, lại thuận đường giải quyết được rất nhiều mối liên quan của Thượng Cổ Xà Thần,

Trần Mộc bên này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đương nhiên quan trọng nhất là, Trần Mộc cũng không ngờ mọi chuyện lại được giải quyết nhẹ nhàng đến vậy, tuy trong đó cũng có rất nhiều khúc chiết và bất ngờ xuất hiện, nhưng may mắn là, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Trở về thành Trường Sa, nghỉ ngơi mấy tháng.

Trần Mộc mang theo một đám nữ quyến, đến Tứ Cửu Thành.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn đang trong giấc ngủ say, chưa có dấu hiệu tỉnh lại, đối với chuyện này, Trần Mộc cũng không có cách nào tốt hơn, khổ sở suy tính, nhưng cũng không tìm được cách giải quyết. "Phu quân." "Mấy ngày trước ta đã đặc biệt tìm mấy vị lão tiền bối trong nghề, nghiên cứu qua những việc liên quan đến Vô Để Quỷ Động, trong đó có một người có suy nghĩ… rất thú vị." Doãn Tâm Nguyệt hiểu rõ tâm ý của Trần Mộc.

Mà trùng hợp là, nàng cũng biết chuyện mà Trần Mộc vẫn luôn lo lắng. "Sao?

Có cách giải quyết rồi à?" Trần Mộc mắt sáng lên.

Doãn Tâm Nguyệt khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nhưng chuyện này phải nói từ một việc khác, phu quân, ngài có biết chuyện Tần Thủy Hoàng tuần du về phương nam năm đó không?" Trần Mộc khẽ gật đầu, có chút đoán ra được.

Trong dã sử cổ tịch từng có một truyền thuyết.

Tần Thủy Hoàng tại vị thì tuần du về phương nam, giữa đường, thấy có người ở ven biển vớt được một xác chết nổi.

Thi thể nam này là một lão giả, thân hình cao lớn khác thường, dung mạo bất phàm, râu dài quá ngực, da dẻ trắng nõn, cơ bắp cứng như sắt.

Thi thể nam mặc y quan của vương giả thượng cổ, trôi nổi trên biển cũng không biết đã bao lâu, cũng không biết lai lịch tử nhân.

Nhưng trông vẫn sắc mặt như sống, không có dấu hiệu gì bị nước biển ngâm lâu ngày.

Một cơn gió biển thổi qua, râu tóc của cổ thi đều bay động, không khác gì người sống.

Tần Thủy Hoàng cho rằng cổ thi này là tiên nhân trên biển hóa thân, nên tế tự cung phụng, để cầu tiên nhân ban thuốc bất tử.

Nhưng những người khác lại có quan điểm ngược lại, Tần Thủy Hoàng xưa nay mê tín thuyết tu tiên luyện đan, dưới trướng có rất nhiều phương sĩ.

Các phương sĩ đều cho rằng đây là cương thi cổ đại, do yêu vật hóa thành, nhất định là từ hải nhãn ở Nam Hải trồi lên.

Thấy cổ thi này đã là điềm chẳng lành, nói gì đến tế bái cầu thuốc, sau đó lại nói chuyện này đã từng xuất hiện vào thời gian nào đó, tượng trưng cho điềm báo gì, nên xử lý như thế nào mới là thỏa đáng.

Thời Tần làm phương sĩ kiếm cơm không dễ dàng, người xưa đa phần đều khá chất phác, hơi biết ăn nói, liền được coi là có tài biện luận.

Muốn làm cố vấn cho hoàng thượng, bản lĩnh hàng đầu chính là phải biết chém gió, có thể chém người chết thành người sống.

Tần Thủy Hoàng vốn không phải là người dễ nghe lời, nhưng không chịu nổi đám người này nói như thật.

Thêm vào đó ông ta đối với những chuyện huyền ảo này tin tưởng không nghi ngờ, lo lắng cương thi trồi lên từ hải nhãn sẽ là điềm báo vong quốc.

Đã không thể dùng lửa hay đao phủ, chỉ có thể đào huyệt chôn cất.

Vì vậy mệnh cho ba vạn tù nhân đào xuyên một ngọn núi hoang để chôn thi thể, đúc một con thú đồng đè lên cương thi để trấn sơn.

Và thỉnh Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong Tần Vương Bát Kính ra khảm vào đầu thú, cuối cùng phong sơn mà về.

Thời Tần Hán, người đời phổ biến cho rằng gương đồng có thể trấn áp cương thi.

Bởi vì người thời đó soi gương là để chỉnh dung, xem biểu cảm của mình có trang trọng nghiêm túc không, quần áo mũ nón có mặc ngay ngắn không.

Nếu mặc lệch, thì phải vội vàng chỉnh lại.

Chương 499

Cho nên gương đồng là đại diện cho chính, nhất chính có thể áp bách tà.

Ngoài ra gương cũng đại diện cho dương, là tượng trưng của ban ngày, là sức mạnh chấn nhiếp đối với âm.

Tần Vương quét sạch sáu nước để định thiên hạ, trong quá trình đó đã có được không ít bí khí của sáu nước.

Trong đó có tám chiếc gương cổ, bao gồm cả gương đồng của tổ sư Pháp gia.

Còn có chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Truyền thuyết rằng chiếc gương đồng này có thể chiếu rõ xương cốt mạch lạc của con người, là một món vô giá chi bảo hiếm có trên đời.

Tần Thủy Hoàng liền đem chiếc chiếu cốt kính này cùng với cổ thi trên biển kia, cùng chôn vào trong núi.

Tần Thủy Hoàng sau khi trở về Hàm Dương không lâu thì băng hà.

Về phần Tần Vương Chiếu Cốt Kính được chôn ở đâu, đã trở thành một bí ẩn thiên cổ, tung tích của nó không còn ai biết nữa.

Vật đổi sao dời, cho đến cuối thời Bắc Tống, có người lên núi hái thuốc.

Người hái thuốc này bỗng thấy trên không có năm con rồng đang vây quanh một ngọn đồi giao đấu, cuối cùng năm con rồng đều chết.

Xác rồng từ trời rơi xuống, nhưng nơi rồng rơi lại không có xác rồng, chỉ có mặt đất nứt ra một rãnh lớn.

Người hái thuốc kinh hoảng, đem chuyện này nói cho dân làng gần đó.

Mọi người tranh nhau đến xem, chỉ thấy trong rãnh có một vật khổng lồ đang ngọ nguậy muốn chui ra, ai nấy đều vô cùng kinh hãi.

Mọi người đều cho rằng có sơn quỷ gây hại, liền phóng hỏa thiêu đốt.

Sau khi lửa tắt, từ trong rãnh lấy ra một con thú khổng lồ bằng đồng, đầu trâu thân rùa, trên đầu có sừng trâu, thân là mai rùa, và có bảy đuôi.

Cuối đuôi buộc đầu lâu, hình thái xấu xí, trên phình dưới hóp.

Trên đầu con thú khổng lồ này đội một chiếc gương đồng tạo hình cổ phác, có người liền đem nó dâng cho thiên tử Tống Huy Tông đương thời.

Có vị đại thần kiến văn quảng bác tâu lên hoàng đế Huy Tông.

Đại thần xưng rằng chiếc gương cổ này là vật của Tiên Tần, chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính được ghi trong sử sách.

Vật này là khí trấn yêu của thời Tần.

Vì vật này đã lâu năm yêu khí khó trừ, không nên lưu lại trong cung, nên vật quy nguyên chủ, theo lễ chế chôn lại để phục hồi nguyên trạng.

Nhưng Tống Huy Tông lại coi chiếc gương này như báu vật, không chịu từ bỏ, luôn giữ bên mình thưởng ngoạn.

Không lâu sau, quân Kim thiết kỵ nam hạ diệt Bắc Tống, bắt hai đế nhà Tống làm tù binh, Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại một lần nữa không rõ tung tích.

Chuyện Tần Thủy Hoàng tuần du phương nam gặp cổ thi trên

biển, vốn là dã sử truyền thuyết, chưa chắc có thể tin là thật.

Nhưng Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong sử sách lại có ghi chép rõ ràng, các học giả đời sau cho rằng chiếc chiếu cốt kính này, rất có thể không phải là gương đồng, mà là một loại vật chất rất đặc biệt, có thể nhìn xuyên thấu cơ thể người.

Nếu thật sự là như vậy, một số lịch sử khoa học kỹ thuật đều sẽ bị viết lại, giống như một số bí khí của hoàng gia nhà Hán được nhắc đến trong 《Hán Thư》.

Trong đó có một số thứ, thậm chí có khả năng là vật chất phóng xạ được con người phát hiện sớm nhất.

Nếu bây giờ có thể tìm thấy vật thật, đủ để chấn kinh cả thế giới, tiếc là món đồ này cũng giống như nhiều báu vật cổ đại của Việt Nam, không ai biết tung tích của nó.

Vì những vật này đều không có vật thật.

Cũng chỉ có thể để hậu nhân dựa vào mấy dòng mực trong cổ tịch mà mường tượng.

Cảm khái hồi vị xong, để lại rất nhiều tiếc nuối và than thở.

Về sau, khi liên quân tám nước xâm lược, Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại một lần nữa xuất hiện trên đời.

Tiếc là lần này nó bị người nước khác từ dân gian thu gom đi, qua nhiều lần lưu lạc đến nước A Tam.

Đến cuối năm, lại có một phú hào Đông Nam Á bỏ tiền ra mua nó.

Vì là hàng buôn lậu, nên đi đường biển, nhưng con tàu này khi đi đến công hải, đã gặp bão, sau khi chệch hướng đã cùng Tần Vương Chiếu Cốt Kính chìm xuống đáy biển.

Kể từ khi chiếc gương Tần Vương Chiếu Cốt bị chôn vùi dưới

đáy biển, Trần Mộc bên này đã nhận được tin tức.

Mấy trăm hành khách và thuyền viên trên con tàu gần như không một ai sống sót.

Bão tố kéo dài liên tiếp mấy ngày không ngớt, khiến cho thông tin liên lạc hoàn toàn tê liệt, công tác tìm kiếm cứu nạn trên biển gặp rất nhiều khó khăn.

Vị trí tàu chìm căn bản không thể tìm thấy, chỉ có một phương hướng ước chừng.

Vùng biển nơi con tàu bị chìm gần với Nam Cửu Châu Hải sâu không lường được, là một khu vực tam bất quản.

Người dân địa phương gọi nơi đó là San Hô Loa Toàn với vô số đá ngầm dày đặc.

Trần Mộc nghe đến đây đã hiểu được tám chín phần, đây là một vụ tai nạn hàng hải nghiêm trọng xảy ra vào thời điểm đó, nhưng chuyện này lại có liên quan đến Tinh Tuyệt nữ vương sao?!

Trong lúc suy nghĩ miên man, Doãn Tân Nguyệt trầm giọng nói: "Cái gọi là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nghe nói nếu kết hợp với mấy món thần khí tương ứng được rèn đúc bằng long hỏa, nói không chừng… có cơ hội đánh thức tỷ tỷ Tinh Tuyệt!" Nghe Doãn Tân Nguyệt nói ra những lời này, Trần Mộc lập tức hiểu ra.

Đánh thức ư?

Dùng hải long chi khí để đánh thức Tinh Tuyệt nữ vương?

Dường như cũng không phải là chuyện không thể! "Cũng có thể thử một lần." Dù sao hiện tại hắn cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Tinh Tuyệt nữ vương sau khi được Trần Mộc cứu về, vẫn luôn

ngủ say trong quan tài.

Trần Mộc đã dùng rất nhiều cách đều không thể đánh thức nàng.

Trần Mộc thở dài một hơi, bắt đầu sắp xếp mọi việc.

Ngoài Chá Cô Tiếu ra, lần này Trần Mộc vẫn chuẩn bị mang theo Già La.

Thêm một Trần Tiểu Đao, còn Tề Thiết Chủy, gã này đi một chuyến suýt nữa đã mất nửa cái mạng, thực sự không thể chịu thêm giày vò được nữa.

Hoa Linh thì phải ở lại nhà, trông chừng Già Nam đang ngủ say xem có dấu hiệu tỉnh lại hay không.

Cho dù không tìm thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nói không chừng sau khi trở về sẽ tìm được biện pháp giải quyết.

Chương 500

Mệnh lệnh được ban ra, đội thân vệ của Trần gia cũng bắt đầu nhanh chóng chuẩn bị.

Rất nhanh, đội thân vệ của Trần gia đã bắt đầu chuẩn bị một cách thần tốc!

Ngày càng nhiều tin tức về con tàu bị chìm nhanh chóng được đưa đến tay Trần Mộc. "Vùng biển San Hô Loa Toàn tuy rộng lớn, nhưng có một manh mối vô cùng quan trọng, nếu dùng phong thủy bí thuật cổ đại để tìm kiếm, chắc hẳn sẽ có chỗ để bắt đầu." "Sau vụ tai nạn trên biển, trong số các thủy thủ trên con tàu đó có một người sống sót, thuyền cứu sinh của ông ta đã trôi dạt trên biển ba ngày hai đêm, bạn đồng hành đều đã chết, bản thân ông ta sau khi được thuyền cá cứu vớt không lâu cũng qua đời." "Trước khi chết, ông ta đã tiết lộ một thông tin quan trọng, nơi con tàu bị chìm, dưới đáy biển có âm hỏa bốc lên thiêu đốt, âm hỏa ngầm cháy trong biển, hiện tượng kỳ lạ này trong phong thủy có nên có một cách giải thích nào đó không?" Tề Thiết Chủy đầu tiên đã tìm ra manh mối về âm hỏa tiềm hành.

Người sống sót duy nhất trên con tàu bị chìm đó đã miêu tả cho người cứu mình hiện tượng tự nhiên hiếm thấy này, ánh lửa dưới đáy biển đã đốt sáng cả mặt biển, ánh lửa chiếu xa hàng trăm mét.

Tuy nhiên, ánh lửa đó dường như chỉ lóe lên rồi tắt, rất nhanh đã biến mất.

Trong các điển tịch cổ đại của Cửu Châu, nội dung ghi chép về các sự kiện trên biển cũng từng đề cập đến tình hình tương tự.

Phong thủy bí thuật có thể cùng thông trời đất, bất kể là sông núi hồ biển, trong phong thủy thuật đều có cách giải thích.

Bởi vì dưới đáy biển cũng có sông núi hẻm núi, sông ngòi hồ nước, cũng có rừng rậm và bồn địa.

Phong thủy nhất đạo bao gồm bốn yếu tố hình, thế, lý, khí, ở trong hồ lớn biển rộng chủ yếu lấy khí để luận, gọi là hải khí.

Tề Thiết Chủy lúc này tuy vô cùng suy yếu, nhưng vẫn thông qua phương diện phong thủy báo cáo cho Trần Mộc những thông tin mình có được.

Trần Mộc gật đầu, cũng nói ra kiến giải của mình với Tề Thiết Chủy.

Mặc dù biết âm hỏa có liên quan đến hải khí, nhưng vẫn dựa trên sự hiểu biết của mình mà nói ra quan điểm. "Phân tích từ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mà ta biết, có ba khả năng." "Thứ nhất là ở nơi hai ngọn núi dưới đáy biển giao nhau, tất có hải khí ngưng tụ, tụ mà không tán hóa thành thận, thấy ánh lửa dưới biển biến ảo, rất có thể là đã nhìn thấy cảnh tượng kỳ ảo của hải thị thận lâu, điều này không có gì lạ." "Thứ hai, hải khí uất kết, gây ra hiện tượng khí gas dưới đáy biển hoặc núi lửa phun trào." "Khả năng thứ ba là lớn nhất, truyền thuyết Nam Long có thuyết long đăng, còn gọi là long hỏa, lửa trên thế gian có bốn loại, phân biệt là quỷ hỏa, thiên hỏa, nhân hỏa và long hỏa.

Nhân hỏa gặp nước thì tắt, long hỏa lại gặp nước thì càng cháy mạnh, nếu thế lửa âm hỏa lớn, thì chắc chắn là long đăng không còn nghi ngờ gì nữa." Nhưng ngay sau đó Trần Mộc lại chuyển chủ đề, "Thanh Ô chi thuật, hoặc có lý lẽ của nó, nhưng nếu mù quáng tin vào, ắt sẽ thành kẻ si ngốc.

Phong thủy học dù sao cũng là sản vật của thời cổ đại, tuy có đạo lý thiên nhân tương ứng, nhưng nội dung bên trong cũng không tránh khỏi có nhiều chỗ quá mức huyền ảo, ví dụ như thuyết long đăng long

hỏa này, chưa chắc đã có thể coi là thật." Tề Thiết Chủy nghe quan điểm của Trần Mộc, trầm tư nói. "Thế giới này rộng lớn, không thiếu những điều kỳ lạ." "Thuyết hải thị thận lâu quả thực mờ ảo hư vô, nhưng trí tuệ của người xưa không thể xem thường.

Có những chuyện xem ra hư vô không thực, đó là vì công phu tìm hiểu còn chưa đủ, nghiên cứu còn chưa sâu, chưa thể suy ngẫm được tâm ý của tiền nhân." "Sau khi trở về, tôi vẫn luôn nghiên cứu văn hóa Tây Vực cổ đại, vừa nghiên cứu, liền nhớ lại một cái đấu mà tôi từng đạo qua trước đây, bên trong xuất hiện đồ đồng." Tề Thiết Chủy kể về một món đồ đồng mà mình từng mang ra, được gọi là Chu Mục Vương Diên Thần Vu.

Đó là một món đồ đựng thức ăn, trang trí bằng văn di, nền là văn lôi, hoa văn hùng vĩ tráng lệ, là tác phẩm đỉnh cao trong lịch sử đồ đồng.

Trong thời kỳ đó, đồ đồng cũng giống như ngọc, đều được coi là quốc chi trọng khí, dùng trong những dịp quan trọng để ghi lại những sự kiện trọng đại.

Hoa văn trên Chu Mục Vương Diên Thần Vu cũng ghi lại một sự kiện lịch sử trọng đại.

Người xưa nói Quy Khư là vực sâu giữa trời đất, nước trong thiên hạ bất kể là sông ngòi hồ biển, cuối cùng đều phải đổ về Quy Khư.

Nhưng nước này sau khi đổ vào lại không bao giờ lấp đầy được.

Vị trí của nó ở Đông Hải, có thể điều này không chính xác, thực tế rất có thể là chỉ hải nhãn của Nam Hải.

Chu Mục Vương Diên Thần Vu có ghi chép rằng ở tận cùng Nam Hải, có một nơi được gọi là Quy Khư chi quốc.

Hiện nay cách gọi thông dụng hơn là Hận Thiên chi quốc.

Hận Thiên là tộc người nắm giữ bí mật của long hỏa, Chu thiên tử đã phái sứ giả đến, hy vọng có thể mượn long hỏa để đúc thiên đỉnh, Chu Mục Vương Diên Thần Vu chính là vì việc này mà được đúc ra.

Từ đó có thể thấy Nam Hải quả thực có long hỏa tồn tại, chỉ là các học giả hiện đại vẫn chưa vén được tấm màn lịch sử bí ẩn này, không thể tìm ra chân tướng của long hỏa.

Những ghi chép về Hận Thiên thị trong lịch sử cũng chỉ là vài lời ít ỏi.

Cho đến nay, vẫn chưa thể phát hiện di tích của nền văn minh này, thậm chí bộ tộc này có từng tồn tại hay không, đến nay vẫn còn tranh cãi không dứt.

Có người suy đoán do biến động địa chất, di tích của Hận Thiên chi quốc đều đã bị chìm dưới đáy biển.

Mà sau này, âm hỏa dưới đáy biển được nhắc đến nhiều lần ở San Hô Loa Toàn, rất có thể chính là khu vực mà văn hóa Hận Thiên từng tồn tại.

Tề Thiết Chủy nói nửa ngày về những thông tin mình có được, Trần Mộc cuối cùng cũng nghe hiểu.

Thiên hạ long mạch đều bắt nguồn từ Côn Luân.

Duy chỉ có một nhánh Nam Long, bắt đầu từ Nga Mi, men theo sông xuôi về phía đông, hướng đông chìm vào núi Hải Diêm Gia rồi tiến ra biển.

Sau đó, nhánh Nam Long này lại hóa thành chín nhánh mười ba mạch dưới đáy biển.

Nơi có long hỏa chính là nơi hai nhánh của Nam Long giao nhau, nơi con tàu bị chìm có lẽ cũng ở đó.

Vùng biển đó tuy có những rãnh sâu như vực thẳm đan xen, nhưng phần lớn đáy biển là rạn san hô.

Nếu con tàu thực sự chìm ở đó, rất có thể sẽ không chìm quá sâu, việc trục vớt sẽ không quá khó khăn.

Cái khó là địa hình phức tạp dưới đáy biển cùng với môi trường biển khắc nghiệt, khiến cho các phương pháp thăm dò truyền thống mất đi tác dụng.

Trần Mộc nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể lợi dụng những miêu tả về nhánh Nam Long trong phong thủy bí thuật, tìm ra nguồn gốc của âm hỏa dưới đáy biển chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện kia.

Sau đó lấy nguồn âm hỏa làm trung tâm, triển khai tìm kiếm kiểu trải thảm ở khu vực lân cận để tìm con tàu bị chìm.

Vùng biển San Hô Loa Toàn đúng như tên gọi, địa hình đáy biển phức tạp như một vòng xoáy.

Hơn nữa, trên mặt biển của vùng San Hô Loa Toàn này quanh năm bốn mùa bão tố không ngớt.

Biên độ thủy triều biến ảo khôn lường, hiện tại đã có rất nhiều người nhắm vào con tàu bị chìm đó.

Bởi vì là vùng biển tam bất quản, theo cách nói của cá nhân, ở nơi này ai vớt được đồ thì đồ đó thuộc về người ấy.

Cho nên, nếu không nhanh chóng đến con tàu bị chìm tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính, món quốc bảo hiếm có này sẽ lại bị thất lạc ra nước ngoài.

Trần Mộc đối với điều này lại khinh thường, ai dám cùng hắn tranh giành Tần Vương Chiếu Cốt Kính?

Kẻ nào đến, kẻ đó chết!

Vì duyên cớ của Già Nam, Trần Mộc chuẩn bị đích thân dẫn đội thân vệ đến Nam Hải, tìm kiếm con tàu bị chìm đó.

Sau khi xác định ngày khởi hành, Trần Mộc liền bắt đầu cho mấy người chuẩn bị cho việc xuống biển.

Lần xuống biển này, Trần Mộc chuẩn bị để Trần Tiểu Đao rèn luyện một phen.

Dù sao với tư cách là người đứng đầu đội thân vệ Trần gia, Trần Mộc cũng muốn rèn giũa hắn trở nên mạnh mẽ hơn.

Như vậy, sau này có một số chuyện nhỏ hắn sẽ không cần phải tự mình ra tay.

Sau một hồi chuẩn bị, có người cầu kiến.

Chương 501

Người này không phải ai khác, mà là một lão thủy thủ ở vùng Nam Hải do đội thân vệ tìm đến, người khác đều gọi ông một tiếng Minh thúc.

Minh thúc này hiển nhiên biết thân phận của Trần Mộc lúc này.

Mọi cử chỉ đều tỏ ra vô cùng kính trọng, trước mặt Trần Mộc không dám có chút hỗn xược.

Dù sao những việc Trần Mộc làm ở thành Thường Sa trước đây đã khiến quá nhiều người kinh hãi.

Trên mảnh đất một mẫu ba phân này, Trần Mộc chính là thần của tất cả mọi người.

Dù chỉ là một tên tiểu lâu la gác cổng của Trần gia, cũng là sự tồn tại mà người thường cả đời phải ngước nhìn.

Trần Mộc cho thuộc hạ mời Minh thúc vào nhà ngồi xuống, hắn cũng lười nói nhiều với Minh thúc, trực tiếp hỏi về chuyện trên biển.

Minh thúc quả nhiên đối đáp trôi chảy. "Trần gia chủ, tôi đã đi thuyền gần nửa đời người, chuyện trên biển không gì rõ hơn nữa." "Nếu ngài không tin có thể đi hỏi thăm, ở Nam Dương đám hải tặc hải thương kia nhắc đến Lôi Hiển Minh, đều phải giơ ngón tay cái lên khen không ngớt lời." "Lão thủy thủ này của tôi, có thể nói là biết tín phong, hiểu thủy tính, thông tỏ địa hình đáy biển…" Trần Mộc không kiên nhẫn nghe xong màn tự thổi phồng của Minh thúc, không đợi ông ta nói xong, liền trực tiếp hỏi ông ta có biết vùng biển San Hô Loa Toàn có âm hỏa hay không?

Minh thúc nghe thấy lời này, vẻ mặt tự phụ vừa rồi lập tức biến

mất.

Cơ mặt như đột nhiên cứng lại, ánh mắt thất thần một lúc lâu.

Trong khoảnh khắc đó, ông ta dường như nhớ lại những trải nghiệm vô cùng kinh hoàng khi đi thuyền ở vùng biển san hô.

Minh thúc nói: "Lúc tôi còn trẻ, ban đầu là đi thuyền cùng một người cậu trong nhà, lúc đó Nam Dương đang có chiến tranh, việc làm ăn khó khăn vô cùng.

Có một năm chúng tôi vận chuyển muối và gạo, không ngờ lại gặp phải Thôn Chu Chi Ngư trên biển." Trần Mộc từ trước đến nay vẫn luôn ở nội địa.

Tuy nghe nói trong đại dương có cá lớn nuốt thuyền, nhưng vẫn chưa biết rõ, bèn bảo Minh thúc nói chi tiết hơn.

Hỏi ra mới biết, hóa ra Thôn Chu Chi Ngư không phải chỉ một loại cá cụ thể nào.

Phàm là người đi thuyền gặp phải cá lớn ở biển sâu có thể lật úp tàu thuyền, vì không biết tên cá, đều dùng hai chữ "thôn chu" để gọi.

Cũng có một số người từng trải qua tai nạn trên biển, cũng sẽ dùng từ này để miêu tả trải nghiệm của mình trên biển.

Đúng như trong sách mệnh có đề cập, đường có hổ chặn đường, nước có cá nuốt thuyền.

Nhưng lần đó Minh thúc thực sự đã gặp phải cá lớn, con cá đó lớn đến mức nào căn bản không thể hình dung.

Con cá này không thể dùng cân lượng hay thước mét thông thường để đo đạc.

Tuy nhiên, loại cá khổng lồ này chỉ có ở biển sâu ngoài khơi, phía nam Tân An, toàn bộ đều là biển lớn.

Qua khỏi cửa Phật Đường của Hương Giang, chính là biển sâu đại dương sóng gió dữ dội.

Minh thúc và người cậu của ông ta buôn lậu trên biển, ngoài muối ra trong khoang thuyền còn chứa rất nhiều vật phẩm chợ đen.

Lần đó thuyền của họ vừa ra khỏi vùng biển cửa Phật Đường đã gặp phải rắc rối.

Một đêm đen kịt không thấy năm ngón tay, trăng sáng như gương, nhìn ra bốn bề mặt biển, mênh mông vô tận, lại đúng lúc gió lặng sóng yên.

Thuyền vẫn luôn đi rất ổn định, lúc này các thủy thủ trên thuyền phát hiện trong biển cuộn lên một con sóng khổng lồ.

Lão thủy thủ có kinh nghiệm nói đây là dũng chứ không phải lãng, trong biển tất phải có gió trước rồi mới sinh sóng.

Sóng dũng thì không gió mà nổi lên, là do bản thân nước biển chuyển động mà hình thành.

Theo sau những con sóng dũng ngày càng nhiều, trong biển lộ ra một ngọn núi, lờ mờ chắn ngang phía trước.

Người trên thuyền tưởng rằng đã xảy ra hiện tượng hải tư hoặc sóng dũng kỳ quan, lũ lượt đứng ở mạn thuyền tò mò quan sát.

Các thủy thủ trước đây đi qua vùng biển này, đều chưa từng thấy trong biển có núi đá nhô lên, giữa đại dương biển sâu làm sao lại có một ngọn núi đá cô độc trồi lên khỏi mặt biển?

Trong lúc mọi người đang nghi ngờ đoán mò, đột nhiên phát hiện mặt biển dưới ánh trăng lại một lần nữa xảy ra biến hóa.

Trong chốc lát lại từ đáy biển nổi lên mấy khối đá khổng lồ.

Người cậu của Minh thúc rất nhanh đã phát hiện ra chuyện lớn

không ổn, không phải là sóng dũng, mà là trong biển xuất hiện đàn cá lớn.

Đêm nay trăng sáng gió lặng, chắc chắn là đàn cá dưới đáy biển ra ngoài du ngoạn, lộ ra trên mặt biển không phải là núi đá hải đảo, mà là vây lưng của cá lớn.

Lập tức dặn dò mọi người tuyệt đối không được lớn tiếng huyên náo, nhanh chóng lặng lẽ lái thuyền ra xa.

Nếu không kinh động đến đàn cá, một khi chúng cuộn sóng mà ra, thuyền của mấy người sẽ bị sóng lớn đánh chìm.

Nhưng chưa kịp lệnh của thuyền trưởng truyền xuống, nước biển đã sôi trào lên.

Đàn cá nổi trên mặt biển lao thẳng về phía chiếc thuyền của họ, tình hình này chỉ có thể nhanh chóng quay bánh lái bỏ chạy.

Nhưng tốc độ thuyền không đủ nhanh, có mấy lần suýt nữa bị sóng lớn lật nhào.

Để sống sót, thuyền trưởng đành phải hạ lệnh vứt bỏ tất cả những thứ có thể vứt trên thuyền, để thuyền nhẹ hơn và tăng tốc.

Mấy người dù đã vứt đi một số thứ, nhưng vẫn không chạy nhanh hơn đàn cá quái dị này.

Đến cuối cùng, không chỉ vứt hết hàng hóa trên thuyền, mà còn ném hơn mười người sống xuống biển, chiếc thuyền này mới may mắn thoát chết.

Trở về cửa Phật Đường, hàng hóa trên thuyền tổn thất gần hết.

Minh thúc và người cậu của ông ta đã mất hết toàn bộ gia sản, hai người họ suýt nữa đã bị chủ nợ bức đến nhảy biển.

Để nhanh chóng bù lại tổn thất, họ đành phải liều mình mạo hiểm,

đến hải nhãn của San Hô Loa Toàn để mò ngọc trai.

San Hô Loa Toàn là một khu rừng san hô khổng lồ dưới đáy biển.

Nghe nói trong vùng biển San Hô Loa Toàn này có một hải nhãn sâu không thấy đáy.

Vùng biển xung quanh lại nối liền với biển sâu đại dương, sóng to gió lớn, nguy hiểm khôn lường.

Nơi đây còn được mệnh danh là nghĩa địa của những con tàu bị chìm.

Trong rừng san hô có rất nhiều sò khổng lồ, sản sinh ra minh châu.

Mỗi khi đến ngày rằm, hàng trăm hàng ngàn con sò già trong biển sẽ mở vỏ ra để hấp thụ tinh khí của trăng sáng.

Có những viên trân châu đã sinh trưởng hàng nghìn năm, được linh khí của trời đất ưu ái.

Đến lúc đó, nhờ vào âm hỏa dưới đáy biển, mặt biển sẽ được ánh trăng và minh châu chiếu sáng rực.

Chương 502

Bởi vì San Hô Loa Toàn gần biển sâu, rất nhiều loài thủy tộc và cá dữ đều bị minh châu hấp dẫn mà quanh quẩn không đi.

Sò khổng lồ trong biển để bảo vệ mình, cũng không dễ dàng mở hoàn toàn vỏ sò.

Vì vậy trong một năm, kỳ cảnh minh châu chiếu trăng dưới đáy biển chỉ có vài khoảnh khắc, đều là vào những đêm trăng tròn sắp có nguyệt thực.

Những ngư dân này đến vùng biển San Hô Loa Toàn mò ngọc trai tuy là một cách làm giàu nhanh chóng, nhưng hệ số nguy hiểm thực sự quá lớn.

Nếu không phải đến đường cùng, cũng không ai nguyện ý mạo hiểm như vậy.

Hơn nữa, dù đến vùng biển San Hô Loa Toàn bắt sò mò ngọc trai, cũng đều chỉ hoạt động ở vòng ngoài, không ai dám tiếp cận hải nhãn.

Một là từ xưa truyền thuyết rằng nơi đó có ma quỷ, có thủy quỷ kéo người xuống biển dìm chết.

Hai là đá ngầm dày đặc, thuyền bè vào đó sẽ va phải đá ngầm, chỉ cần một chút sơ suất, sẽ trở thành một vật trưng bày dưới đáy biển trong nghĩa địa tàu chìm San Hô Loa Toàn.

Còn có rất nhiều nguyên nhân bí ẩn khác, lại càng khó hiểu.

Nói ra thì phức tạp không có đầu đuôi, dù trải qua nghìn năm cũng khó có định luận.

Người mò ngọc trai và người đạo mộ thực ra cũng tương tự nhau, cũng là những người thợ trong bảy mươi hai ngành nghề.

Nhưng trên biển tuyệt đối không được nhắc đến những từ như "đạo".

Họ cũng tuyệt đối không trực tiếp gọi minh châu là "châu", mà gọi là "đản".

Bởi vì đời đời truyền lại, đều nói rằng những linh hồn chết trên biển vì mò ngọc trai hoặc tai nạn hàng hải, cũng bị tinh khí của minh châu và ánh trăng hấp dẫn.

Hễ nghe người sống nhắc đến chữ "châu", sẽ ở dưới đáy biển đoạt mạng người.

Từ xưa đến nay, những người mò ngọc trai ở San Hô Loa Toàn đều tự xưng là Đản nhân.

Công việc họ làm gọi là thải đản.

Cho nên Minh thúc vừa nói với Trần Mộc đến đây, liền lập tức nhớ lại chuyện này.

Khi đó, cách mò ngọc trai của Đản nhân là dùng một sợi dây dài buộc vào eo, mang theo giỏ tre chứa đầy đá, và bong bóng lợn dùng để thay khí lặn xuống biển.

Sau đó tìm cách dụ sò già mở vỏ, thò người hoặc cánh tay vào mò ngọc trai.

Nếu có sò nhỏ thì nhặt vào giỏ, lắc sợi dây dài, người trên thuyền sẽ kéo dây lên, lấy giỏ tre lên.

Đôi khi kỹ thuật thải đản kém hoặc vận may không tốt, bị sò khổng lồ kẹp chết.

Nếu không may gặp phải vô số cá dữ, dây thừng một khi đứt thì phần lớn sẽ mãi mãi mất tích.

Kết cục cuối cùng chỉ có một vệt máu nổi lên mặt biển, ngay cả

xương cốt cũng không thu về được.

Làm công việc lặn biển mò ngọc trai, mười người thì tám chín người đều phải chịu kết cục bi thảm là chôn thân dưới đáy biển.

Nếu may mắn không chết mà lấy được minh châu, sẽ giàu lên sau một đêm.

Nhưng con người hiển nhiên đều tham lam không đủ, lấy được viên thứ nhất sẽ muốn lấy viên thứ hai.

Nhưng nếu lại đi như vậy, chưa chắc đã có thể sống sót trở về.

Nói nghề này không dễ dàng, ngoài nguy hiểm ra, còn cần một mức độ may mắn rất lớn.

Bởi vì từ xưa đến nay căn bản không có ai đi vào sâu trong vùng biển San Hô Loa Toàn.

Những ngư dân này đều mò ngọc trai ở vòng ngoài.

Dù vậy, người mò ngọc trai còn phải cầu xin Long Vương trong biển cho những người mò ngọc trai khổ mệnh này một hai canh giờ thời tiết tốt.

Nếu không, chưa đợi họ xuống biển mò ngọc trai, con thuyền dưới chân đã lật trước.

Chỉ có những lão hải tặc kinh nghiệm phong phú, quen thuộc với vùng biển này, mới biết được tuyến đường hàng hải bí mật đó.

Cậu của Minh thúc thời trẻ cũng từng làm Đản dân mò ngọc trai, sau khi mất hết vốn liếng ở cửa Phật Đường, đành phải quay lại nghề cũ.

Không ngờ lần đầu tiên ông ta xuống nước, đã bị cá nuốt chửng, bốn người cùng xuống đều không thể sống sót trở lên.

Lúc đó Minh thúc còn rất trẻ, chuyện này đối với ông ta là một cú

sốc không hề nhẹ.

Đến nay vẫn nhớ như in.

Hiện tại, sò biển bên ngoài San Hô Loa Toàn đã bị người ta mò gần hết rồi, nhưng không có ai dám mạo hiểm vào khu vực hải nhãn để mò ngọc trai.

Bởi vì người ta đều vì mưu sinh chứ không phải vì đi tìm cái chết.

Cho nên ngọc trai sò ở sâu trong San Hô Loa Toàn trước sau không ai động đến, tích lũy không biết bao nhiêu nghìn vạn năm, đó tuyệt đối là một kho báu khai thác không cạn.

Nghe Minh thúc nói xong, Trần Mộc cũng chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Tình hình này, cũng không khác nhiều so với những gì hắn dự liệu.

Nếu có thể dễ dàng tiến vào vùng biển bí ẩn này, hắn ngược lại cũng không có nhiều hứng thú.

Sau khi được Minh thúc nói như vậy, hắn mới cảm thấy nơi này có chút thú vị.

Dù sao Minh thúc cũng hiểu rõ tình hình Nam Hải, không bằng cứ để ông ta làm người dẫn đường, đưa mấy người đến vùng biển San Hô Loa Toàn bí ẩn này. "Ông đưa chúng ta đi, minh châu lấy được phần lớn đều thuộc về ông, ông chỉ cần chỉ đường cho chúng ta là được." Trần Mộc nhàn nhạt mở miệng.

Minh thúc ở một bên lại vui mừng như điên.

Có Trần Mộc cái đùi lớn này dẫn dắt mình, chuyến đi này của mình e là rất khó mà tay không trở về.

Câu chuyện Trần Mộc từng đại chiến thượng cổ xà thần ở thành Thường Sa, ông ta đã sớm thông qua nhiều nguồn tin nghe ngóng được.

Trần Mộc trước mắt, tuy ngoại hình mộc mạc không hoa mỹ, chỉ là có chút đẹp trai mà thôi.

Nhưng thực lực của hắn, ngoài thần tiên trong thần thoại cổ đại ra, ở đương thời cũng chưa từng thấy người thứ hai.

Trần gia dưới trướng hắn, thực lực của mọi người lại càng cường hãn vô cùng.

Chắc hẳn mấy người cùng đi, cũng đều là thân thủ lợi hại.

Lập tức vui mừng khôn xiết, đứng dậy, cúi đầu chào Trần Mộc một cái.

Chương 503

Trần Mộc xua tay, để ông ta rời đi, tỏ ý để ông ta ở lại Trần gia trước, ngày xuất phát sẽ thông báo cho ông ta.

Minh thúc vui mừng khôn xiết, chào Trần Mộc một tiếng liền ra khỏi cửa.

Trần Tiểu Đao biết lần này sẽ đưa hắn đi cùng, sớm đã hưng phấn không thôi.

Cứ ở mãi trong thành Thường Sa này, cơ thể sắp rỉ sét rồi.

Trần Mộc đi ra ngoài một chuyến này, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đều đột phá một đại cảnh giới, càng khiến hắn ngưỡng mộ không thôi.

Hàng ngày đều bận rộn thu thập các loại tư liệu trên biển.

Trước khi xuất phát, Trần Mộc gọi mấy người cùng xuất phát đến.

Nói với mọi người mục đích của chuyến đi này.

Chủ yếu là đi vớt Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Nếu ở trong biển mò được bảo châu, tiện thể mang về.

Còn giới thiệu cho mọi người người dẫn đường lần này là Minh thúc.

Tỏ ý chuyện trên biển này cố gắng hết sức đều nghe theo Minh thúc.

Minh thúc hoảng sợ, không ngừng chắp tay ra hiệu với mọi người.

Một bên Doãn Tân Nguyệt thấy Trần Mộc lúc này lại mang theo Già La cùng đi, không khỏi bĩu môi nhỏ, có chút không hài lòng.

Trần Mộc tạm thời giải tán mọi người.

Một tay ôm lấy Doãn Tân Nguyệt. "Cái nhà này của ta, đều trông cậy vào nàng cả đấy, nàng phải coi nhà giúp ta cho tốt, tuyệt đối đừng để hậu viện bốc cháy nhé." Doãn Tân Nguyệt mặt xinh hơi đỏ, Trần Mộc nói như vậy, chính là khẳng định địa vị của nàng trong Trần gia, không khỏi mỉm cười gật đầu.

Giải quyết xong Doãn Tân Nguyệt.

Trần Mộc đến mật thất của Trần gia, nhìn Già Nam vẫn còn đang ngủ say trong quan tài Côn Luân thần mộc.

Cảm nhận một chút khí tức của Già Nam, vẫn còn rất yếu ớt.

Nhưng quỷ động chú trên người đã bị tiêu trừ.

Một bên Hoa Linh cũng đang tấc bước không rời canh giữ Già Nam.

Thấy Trần Mộc đến, Hoa Linh đứng dậy, nhào vào lòng Trần Mộc. "Thật là, lần này tại sao không đưa em đi cùng chứ." Hoa Linh đối với việc lần này Trần Mộc không đưa cô đi cùng có chút không vui, cái miệng nhỏ bĩu ra, sắp có thể treo được một cái bình tương rồi. "Ở nhà nghỉ ngơi đi, đợi ta trở về mang cho em một món quà đẹp nhất." Trần Mộc xoa xoa tóc Hoa Linh, cưng chiều nói. "Ừm, vậy anh phải giữ lời đấy nhé." Trần Mộc gật đầu. "Bây giờ thời gian còn sớm, hay là chúng ta nhân lúc này làm chút chuyện khác trước?

Góp thêm nhân khẩu cho Trần gia ta một chút..." Hoa Linh: "..." Mấy ngày trôi qua.

Nhóm người Trần Mộc đầu tiên là ngự kiếm đến gần Nam Hải.

Thông qua bạn bè trước đây của Minh thúc, mấy người kiếm được một con thuyền tốt nhất.

Đối với con thuyền này, Trần Mộc để Minh thúc đi lo liệu, tiền không phải là vấn đề.

Chỉ sợ ông ta không kiếm được con thuyền tốt nhất.

Sau một hồi tìm kiếm, Minh thúc cũng không phụ lòng mong đợi.

Mua được một con thuyền tốt nhất có thể tìm thấy hiện tại.

Về phần bao nhiêu ngân nguyên, Trần Mộc cũng không quá quan tâm.

Trần Tiểu Đao chạy tới chạy lui, tất cả đều lo liệu ổn thỏa.

Tìm thuyền mất hai ngày.

Trong hai ngày này, Trần Mộc vẫn luôn ở trong phòng cùng Già La, sắp xếp các kế hoạch cho chuyến đi biển lần này, trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có luận thuật chi tiết về nhánh Nam Long.

Tuy mấy người hiện tại cách khá xa, không biết tình hình của hải nhãn đó có phù hợp với nam hình long thế hay không.

Nhưng dù sao cũng phải ra biển tận mắt xem mới rõ, Trần Mộc hiện tại cảm thấy ít nhất cũng có ba bốn phần chắc chắn.

Nếu dùng phương thuật thăm dò biển độc môn của Bàn Sơn đạo nhân truyền lại, nhất định có thể làm ít công to.

Trước khi đến, Chá Cô Tiếu cũng đã nói với Trần Mộc một số thông tin.

Phù hợp nhất chính là Bàn Sơn Điền Hải chi thuật phù hợp với nhóm người Trần Mộc.

Với tư cách là Bàn Sơn đạo nhân, Chá Cô Tiếu đối với Bàn Sơn Điền Hải chi thuật này lại vô cùng hiểu rõ.

Nhưng cái gọi là Bàn Sơn Điền Hải chi thuật, cũng không có cổ quyển thành sách thành điển giống như Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Chỉ có trong nhật ký kiêm hồi ký của người xưa để lại, có ghi chép liên quan đến một số phương thuật đã từng sử dụng trong quá khứ.

Trong đó liên quan đến mấy lần ra biển tìm kiếm linh đan diệu dược, xen lẫn rất nhiều kỳ thuật bí mật không truyền ra ngoài của Bàn Sơn đạo nhân.

Những phương thuật Bàn Sơn Điền Hải này kỳ quái đến mức khó mà tưởng tượng, đều là vô số tâm huyết mà các đời Bàn Sơn đạo nhân đã thu thập được trong hàng nghìn năm tháng.

Có thể cùng thông trời đất vạn vật, nếu có thể sử dụng tốt, thật có thể nói là ứng biến mà thần diệu vậy.

Theo sử sách ghi chép, trên hòn đảo san hô của San Hô Loa Toàn từng có một Hận Thiên chi quốc có nền văn minh đồ đồng phát triển cao độ.

Họ giỏi sử dụng long hỏa dưới đáy biển, có qua lại với triều Chu.

Trong nước có hang động sâu không thấy đáy, quốc gia trên biển này, rất có thể chính là Hận Thiên thị đã từ Trung Thổ vượt biển di cư đến.

Nhưng sau thời Tần, những ghi chép liên quan đến Hận Thiên chi quốc đã hoàn toàn biến mất.

Hận Thiên quốc này đã biến mất một cách bí ẩn trên biển lớn, giống như chưa từng tồn tại trên thế gian.

Mọi thứ về họ đều trở thành một bí ẩn không thể giải đáp, Hận Thiên chi quốc là một quốc gia mờ ảo đúng như tên gọi.

Chương 504

Sau này có một vị cao tăng Pháp Ấn đi Tây Thiên thỉnh kinh, sau khi thỉnh được chân kinh ông đã đi đường biển trở về nước, đã viết những gì mình thấy nghe được trên đường thành một bộ kỳ thư địa lý là Phật Quốc Ký.

Trong đó có thuật lại việc ông đã nghe được trên biển về di tích của Hận Thiên quốc.

Trong sách có một đoạn ghi chép đề cập đến, trong biển có rừng san hô cao lớn rậm rạp, có một cái hang khổng lồ không đáy.

Nếu thuyền bè bị cuốn vào đó, tuyệt đối không có ai có thể sống sót trở về.

Xem ra cái hang không đáy trên biển trong truyền thuyết này, chín phần mười chính là hải nhãn của Nam Hải.

Hải nhãn này cực kỳ giống với quỷ động không đáy mà mấy người đã thấy trong sa mạc đó.

Lần này mấy người ra biển, nhất định sẽ điều tra kỹ lưỡng lai lịch của hải nhãn này.

Con thuyền chứa Tần Vương Chiếu Cốt Kính, rất có thể đã chìm ở gần nơi âm hỏa ngầm cháy cạnh hải nhãn.

Nhưng nếu Tần Vương Chiếu Cốt Kính này rơi vào sâu trong hải nhãn, thì sẽ phiền phức lắm.

Cho nên trước khi đi, Trần Mộc đã theo yêu cầu của Minh thúc, mang theo rất nhiều phao cá.

Bên trong này chứa không khí, giống như bình dưỡng khí vậy.

Trần Mộc lúc này nhớ lại những điều cần chú ý về Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà Tề Thiết Chủy đã dặn dò trước khi đến.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính hai mặt đều có thể soi mặt người, mặt trước không sao, nhưng tuyệt đối không được nhìn bóng của mình ở mặt sau của chiếc gương cổ.

Cụ thể nguyên nhân gì Tề Thiết Chủy cũng không rõ lắm.

Theo ghi chép trên cổ tịch, chiếc gương chiếu cốt này dường như mang một loại chú rủa nào đó, ai dùng mặt sau soi người đó sẽ gặp xui xẻo.

Trần Mộc đối với điều này cũng tin tưởng không nghi ngờ.

Dù sao trong lục hợp, không có gì là không có, kẻ ngu thì kinh nghi, sợ sệt, chính thì là thần, phi thì là quỷ, tuy lời đồn nhiều.

Nhưng vì kiến thức của mỗi người có hạn, không thể phân biệt được hư thực, trên thế giới này có rất nhiều chuyện, quả thực khó có thể dùng lẽ thường để đo lường.

Chiếc gương đồng đã trấn giữ tử thi trong cổ mộ hơn một nghìn năm, khó tránh khỏi mang theo khí âm u của lòng đất, đối với người sống có hại chứ không có lợi.

Điều này có lẽ cũng giống như quy tắc "gà gáy đèn tắt không mò vàng" của Mōjīn giáo úy.Một khi Kính Tần Vương Chiếu Cốt có loại cấm kỵ này, tất nhiên là có nguyên do.

Mấy người lúc này một khi không biết nguyên nhân thực sự trong đó, vậy thì cố gắng đừng vi phạm là tốt nhất.

Mấy người lại một lần nữa xác nhận lại những vật phẩm mang theo, liền chuẩn bị xuất phát.

Mấy người Trần Mộc mấy ngày nay đều ở tại đảo San Hô này.

Hòn đảo San Hô này vốn là một hòn đảo nhỏ vô danh, phía nam đảo có một vách đá nhìn ra biển, trên vách đá là di chỉ cũ của một ngôi miếu san hô cổ.

Người ta đồn rằng đây là cổ tích từ thời Trịnh Hòa đi Tây Dương, vì vậy khách qua lại đường biển đều lấy ngôi miếu này làm địa danh.

Đảo San Hô Miếu bốn bề là biển, cây cối xanh tươi, mang một phong cảnh đậm chất nam quốc.

Ngay cả trong không khí cũng phảng phất một mùi hương biển khó tả.

Làng chài dưới vách đá xanh biếc thăm thẳm, không có tiếng xe ngựa ồn ào, trên đảo còn có một kỳ quan thiên nhiên hiếm thấy trên thế giới là vịnh nước ngọt.

Tuy chỉ cách biển một tảng đá, chất nước lại trong vắt ngọt lành, có thể cung cấp đủ nước ngọt cho các tàu thuyền đi biển.

Nơi đây không chỉ là con đường phải đi qua khi ra khơi tiến vào San Hô Loa Toàn, mà còn là điểm tiếp tế cuối cùng trên biển.

Làng chài nhỏ vài chục hộ dân trên đảo có điều kiện sống nguyên thủy và lạc hậu, ngư dân sống nhờ vào biển.

Ngoài việc đánh cá và mò ngọc trai, họ còn bán những món đồ cổ cũ vớt được ở vùng biển gần đó.

Một số thương nhân đồ cổ và nhà sưu tầm ven biển quanh năm đến đây thu mua giao dịch.

Tiền tệ giao dịch ở đây rất đơn giản, ngoài vàng nén thì chính là bạc nén.

Trên hòn đảo này cũng không ngừng có những kẻ phiêu lưu đầu cơ và đội trục vớt đến thử vận may, thỉnh thoảng có thể nghe được tin

đồn có người thu được kỳ trân dị bảo.

Lâu dần, đảo San Hô Miếu đã hình thành một khu chợ đen biệt lập trên biển, giống như một quốc gia ngoài vòng pháp luật.

Hòn đảo này nằm gần tuyến đường biển có mỹ danh là Con đường Tơ lụa trên biển thời cổ đại, số lượng tàu thuyền đắm từ thời Nguyên-Minh vô cùng nhiều.

Những thứ ngư dân ở đây vớt lên cũng vô cùng đa dạng.

Có đồ sứ, binh khí, hương liệu, gỗ, tiền cổ, tượng Phật, đồ thủy tinh mang đậm phong cách Hồi giáo.

Thậm chí còn có cả rượu ngon lâu năm chưa mở nắp được vớt lên từ tàu đắm.

Cũng không thiếu các loại cổ vật mà ngay cả những chuyên gia đồ cổ cũng không nhận ra niên đại.

Điều kỳ lạ là, thậm chí còn có cả những đôi giày da hàng hiệu mục nát được lột từ chân xác chết trên bãi biển.

Mô Kim Giáo úy gọi bảo bối trong mộ cổ là minh khí.

Đồ vớt ra từ biển cũng có danh từ, trong tiếng lóng dân gian thống nhất gọi là thanh đầu.

Giao dịch thanh đầu được gọi là tiếp thanh đầu, chỉ cần là nơi có cộng đồng người Hoa, loại tiếng lóng này đều thông dụng.

Kinh doanh thanh đầu cũng tương tự như kinh doanh đồ cổ, quan trọng nhất là phải hiểu nghề.

Không hiểu nghề thì không ai muốn làm ăn với ngươi.

Thế nào mới gọi là hiểu nghề?

Thông thạo tiếng lóng và hiểu rõ quy tắc nghề là hai điều cơ bản

nhất.

Ngoài Trần Mộc ra, những người còn lại trước đây chưa từng tiếp xúc với loại hàng thanh đầu dưới biển này.

Mấy người họ nhìn ngang ngó dọc, đều cảm thấy vô cùng mở mang tầm mắt.

Nhưng Minh thúc nói với họ rằng tuy trên đảo trông có vẻ nhiều đồ, nhưng đa số là hàng giả được làm ra để lừa những người Tây dương chẳng hiểu gì.

Hơn nữa, những món hàng thanh đầu này đều chìm dưới đáy biển đã lâu, tình trạng bị ăn mòn và hư hại rất phổ biến.

Nếu không trả giá cao, rất khó thấy được món đồ thật có phẩm tướng tốt.

Trừ phi vận may thực sự tốt, có thể trực tiếp vớ được bảo bối.

Chương 505

Nhưng cơ hội nhặt được của hời như vậy thực sự quá ít.

Trên hòn đảo nhỏ này có rất nhiều người chuyên sống bằng nghề này.

Mỗi ngày đều canh chừng ở đây.

Một khi có ngư dân nào vớt được một ít thanh đầu tốt hơn một chút.

Lập tức sẽ bị những người này thu mua mất.

Nếu vận may không tốt, những người đến đây muốn nhặt của hời thậm chí còn không thấy được mặt bảo bối.

Chỉ có thể sau đó đi nghe ngóng những lời đồn liên quan, rút kinh nghiệm giáo huấn để chuẩn bị cho lần nhặt của hời tiếp theo. "Mộc gia, hôm nay e là không đi được rồi, ngài xem trời âm u thế này, e là sắp có bão." Minh thúc nhìn thời tiết rồi nói, quả thực là điềm báo của một trận bão.

Trần Mộc phất tay, ra hiệu chuyện ra khơi cứ để ông ta sắp xếp.

Lúc này trời vẫn còn sớm, Minh thúc bèn dẫn mấy người đến một quán rượu nhỏ ngoài trời uống chút rượu trái cây, ăn vặt để giết thời gian.

Nói là quán rượu nhỏ, thực ra chỉ là một quầy bar dài được ghép từ những thùng gỗ cũ.

Tất cả chỗ ngồi cũng là những thùng gỗ đặt ngoài trời, hai bên treo dây phơi cần câu.

Trên quầy bar ngoài các loại rượu ra, còn có vô số loại thanh đầu

đủ màu đủ vẻ.

Mỗi ngày vào lúc hoàng hôn, những người làm ăn xong hoặc đi biển trở về đều sẽ đến đây uống vài ly, tán gẫu tin tức, nhưng ban ngày lại rất vắng vẻ.

Ông chủ quán là một người đàn ông vạm vỡ khoảng 40 tuổi, vì bị què chân nên người dân địa phương đều gọi ông ta là Bài Vũ.

Da dẻ ngăm đen, vừa nhìn đã biết là một thủy thủ quanh năm đối mặt với sóng gió.

Bài Vũ là người Hoa, tổ tiên từng phục dịch trong thủy sư doanh của triều Thanh.

Đến thời kỳ quân phiệt hỗn loạn, ông ta theo tổ tiên đến đây, làm nghề buôn bán không vốn trên biển.

Nghề này truyền đến đời Bài Vũ, chân ông ta bị thương nặng thành tật, trở thành một người què.

Vì vậy đành phải lưu lạc ở San Hô Miếu bán rượu kiếm sống.

Nhưng đây chỉ là công việc bề ngoài, ông ta chủ yếu vẫn là bán các loại hàng hóa cho người ngoài.

Những thứ trên đảo có hay không có, ông ta đều có thể lấy được từ những kênh đặc biệt.

Ông chủ què Bài Vũ thấy đồng bào trong nước đến, tỏ ra rất nhiệt tình.

Thấy mấy người Trần Mộc đều có khí chất bất phàm, cộng thêm Minh thúc cũng là người đi thuyền nửa đời người, làn da ngăm đen kia vừa nhìn cũng biết là thủy thủ cả ngày kiếm ăn trên biển.

Ông chủ bèn chủ động rót cho mỗi người một ly rượu trái cây, còn mang ra một ít đồ ăn vặt, rồi bắt đầu bắt chuyện với mấy người.

"Mấy vị đến biển này là để nhặt của hời hay làm gì vậy?" Ông chủ cười hì hì hỏi mấy người.

Trần Mộc không nói gì, Trần Tiểu Đao bên cạnh ừng ực uống cạn một ly rượu trái cây, ợ một tiếng rồi nói với ông chủ: "Chúng ta chỉ là rảnh rỗi không có gì làm, theo gia chủ chúng ta ra biển giải khuây thôi." "Ồ?

Dám hỏi gia chủ của các vị có phải là vị tiểu ca trẻ tuổi này không." Bài Vũ nói, ánh mắt nhìn về phía Trần Mộc.

Trần Mộc không muốn phô trương, chỉ nói bừa là làm ăn thua lỗ trong nước, nên muốn ra biển vớt chút thanh đầu thử vận may.

Bài Vũ vừa nghe Trần Mộc nói đến thanh đầu, lập tức lấy ra mấy cái thùng gỗ từ dưới quầy bar. "Mấy thùng bảo bối này, đều là giữ lại cho khách quen cũ." "Chỉ vì chúng ta là con cháu của rồng, máu mủ tương thông, xương gãy còn liền gân, mấy vị huynh đệ nếu vừa mắt, mặc kệ khách quen cũ hay mới, tôi ở đây nhường cho các vị trước." Zago Tiếu và Trần Tiểu Đao liếc mắt ra hiệu cho nhau.

Nhìn Bài Vũ nói nghe thật trượng nghĩa, nhưng mấy người họ làm nghề này cũng không phải một hai ngày.

Những lời lừa gạt ma quỷ này, mấy người họ nói ra chắc chắn còn trượng nghĩa và có tầm hơn ông ta.

Lập tức trong lòng mấy người đều nghĩ trình độ của Bài Vũ thật sự còn non kém.

Nhưng đã lấy ra rồi, Trần Tiểu Đao muốn xem hàng trước rồi nói.

Nếu thật sự có đồ tốt, thì đâu có lý nào không lấy.

Bài Vũ bày những món thanh đầu đó lên bàn, mọi người phát hiện thanh đầu quả thực không ít, nhưng phẩm tướng cũng chỉ khá hơn một chút so với những món ngư dân trên đảo bày bán mà thôi, thực sự

là hàng rác rưởi, ít nhất trong mắt Trần Mộc là vậy.

Nhưng đã lấy ra rồi, Trần Tiểu Đao muốn xem hàng trước rồi nói.

Nếu thật sự có đồ tốt, thì đâu có lý nào không lấy.

Bài Vũ bày những món thanh đầu đó lên bàn, mọi người phát hiện thanh đầu quả thực không ít, nhưng phẩm tướng cũng chỉ khá hơn một chút so với những món ngư dân trên đảo bày bán.

Trần Mộc cầm hai món trông còn tạm được lên xem vài lần.

Phát hiện toàn là hàng giả làm cũ thời cận đại. "Aiya, ngươi có nhầm không vậy, gia chủ Trần của chúng ta bảo bối gì chưa từng thấy, mấy món thanh đầu rách nát này của ngươi không lọt vào mắt xanh của gia chủ Trần chúng ta đâu." Minh thúc cũng xem qua vài món, liền biết đây cũng là hàng giả. "Ngươi rốt cuộc có món nào ra hồn không?

Không có thì đừng lãng phí thời gian của chúng ta nữa, à đúng rồi, cho ta thêm một ly rượu trái cây này nữa." Trần Tiểu Đao cũng có chút mất kiên nhẫn nói.

Bài Vũ bèn cầm ly rượu của Trần Tiểu Đao đi rót rượu cho hắn, vừa đi vừa nói: "Trên đảo này quả thực có đồ tốt, nhưng các vị đến không đúng lúc rồi." "Mấy ngày trước có một số người Pháp tìm thấy một chiếc thuyền buôn thời Minh trong một rãnh biển, bảo quản rất tốt." "Nghe nói hàng thanh đầu bên trong đều như mới." "Nhưng đợi đến khi mọi người nghe tin kéo đến, con thuyền đó chỉ còn lại cái vỏ." "Ta đây còn một thùng cuối cùng, là bảo bối gia truyền của ta, gặp được mấy vị mới chịu lấy ra, mấy vị huynh đệ mời xem qua..." Vừa nói, Bài Vũ vừa cà nhắc lôi ra một cái thùng gỗ cũ nát.

Thùng tỏa ra một mùi tanh của cá, mở nắp gỗ ra, bên trong lại là mấy lớp vải mềm bẩn thỉu.

Đợi ông ta gỡ từng lớp ra, Zago Tiếu và Tề Thiết Chủy thờ ơ nhìn vào trong thùng.

Mấy người nhìn thấy món thanh đầu trong thùng xong, đều có chút bất ngờ.

Trong chiếc thùng gỗ cuối cùng mà Bài Vũ lấy ra, chứa đầy một đống ngọc cổ có hình thù kỳ quái.

Có cái hình như mảnh sứ, có cái hình như xương khô, cũng có cái hình như sừng thú, răng thú.

Những viên ngọc cổ này không chỉ có hình dạng cổ quái kỳ dị, mà màu sắc cũng loang lổ lạ thường.

Vì là hàng thanh đầu, bị môi trường tự nhiên ăn mòn trong biển, nên đa số có màu xám đậm là chủ yếu.

Nhưng một số bộ phận vẫn còn vết tẩm cũ, hoặc là màu như gừng tươi, hoặc là màu như tương thối, cũng có những vệt màu tươi như tảo đỏ.

Mặc dù những món ngọc khí kỳ lạ cổ quái này rất dễ làm giả, nhưng Trần Mộc chỉ cần liếc mắt đã nhận ra đây không phải hàng giả.

Chương 506

Từ thời Tống đã có người dùng máu gà ngâm ngọc để làm giả vết thi huyết tẩm, cũng có người chiên trong chảo dầu rồi ngâm trong hố xí.

Nhưng người trong nghề chỉ cần chà xát cho nóng rồi nắm trong lòng bàn tay, thật giả liền lộ rõ.

Sau khi giám định sơ qua, mấy người liền biết lô thanh đầu này của Bài Vũ đích thực là di vật thượng cổ.

Lẽ nào những ngọc khí này, chính là cổ vật của Hận Thiên chi quốc?

Vùng biển San Hô Loa Toàn quả nhiên không đơn giản.

Trần Tiểu Đao lập tức hỏi ông chủ quán rượu. "Những món thanh đầu này đều lấy từ đâu ra vậy?" "Huynh đệ à, các vị đều là người trong nghề, ta cũng không dám lừa các vị." "Nói thật cho các vị biết nhé, mấy tháng trước có sóng thần, một xác quái thú nổi lên từ biển, sau khi nước rút thì chết trên bãi cát." "Do trời nóng, nó thối rữa rất nhanh, chẳng ai nhìn ra được con vật này rốt cuộc là con thú biển gì." "Nhưng hình thể của con thú biển đó còn lớn hơn cả cá voi rất nhiều, chắc là quái vật gì đó dưới biển sâu." "Trong bụng con thú biển hiếm thấy này có mảnh vỡ của một con thuyền nhỏ, trong khoang thuyền chứa những món thanh đầu này." "Các vị ngửi xem, những món ngọc khí này có phải hơi có mùi hôi không?" "Sau khi thu về, dùng cách nào cũng không khử được mùi này." "Ta nghĩ có lẽ là có kẻ đen đủi đi vớt thanh đầu gặp nạn trên biển bị cuốn xuống đáy biển, bị con vật đó nuốt chửng, sau đó ta đã mua lại thùng hàng này từ tay ngư dân." Bài Vũ cho rằng đây là hàng hiếm có thể tích trữ, tự nhiên đẩy giá của

những món ngọc khí này lên rất cao.

Trong rừng san hô dưới đáy biển quả thực có rất nhiều cổ tích, nhưng những gì tìm được không còn nhiều.

Đừng thấy ngọc khí có hư tổn, lại còn ngâm dưới đáy biển lâu ngày nên màu sắc không đẹp.

Nhưng niên đại nó ở đó, loại thanh đầu này mấy chục năm mới thấy được một lần, người muốn ra tay mua lại rất nhiều.

Trần Mộc nửa tin nửa ngờ lời của Bài Vũ.

Ai biết được đây là thanh đầu ông ta lấy được từ bụng quái vật biển, hay là hàng đen do hải tặc cướp được mang đi tiêu thụ.

Nhưng Trần Tiểu Đao ở bên cạnh rõ ràng rất thích những viên ngọc này, cầm trong tay không ngừng mân mê.

Thế là Trần Mộc liền để Trần Tiểu Đao đi mặc cả với Bài Vũ. "Ta nói này Vũ gia, đừng thấy ngươi chuyên tiếp thanh đầu, nhưng ngọc này ngươi chưa chắc đã hiểu đâu, đám hàng này có thể rất khó nhằn đấy." Giao dịch thanh đầu cũng tốt, giao dịch minh khí cũng tốt.

Nếu bên mua và bên bán đều là người trong nghề giao dịch với nhau, sẽ khác xa với mua bán thông thường.

Một là còn làm ăn lâu dài, làm nghề này không thể làm ăn kiểu một lần với đồng nghiệp.

Hai là ngành đồ cổ là một ngành để thể hiện nhãn lực, phách lực và tài lực, không có đủ kiến thức là không được.

Bên mua và bên bán thương lượng giá cả, không tranh cãi từng xu từng hào, mà là lấy lý phục người.

Nếu ngươi nói món đồ này của ngươi đáng tiền hay không đáng tiền, thì ngươi phải nói ra được một lý lẽ khiến người ta tin phục.

Cho nên đồ cổ còn được gọi là văn ngoạn, không thể thô lỗ như mua bán gia súc.

Giao dịch đồ cổ thành công, cả người mua và người bán đều có thể học hỏi thêm kiến thức.

Giao dịch giữa những người trong nghề quan trọng ở chỗ có thể nâng cao trình độ của bản thân.

Trong trường hợp này, giá cả lại trở thành thứ yếu, vì có những kiến thức dùng tiền cũng không mua được.

Bài Vũ thấy Trần Tiểu Đao muốn bàn đạo với mình, tuy trong lòng không cho là đúng, nhưng cũng đành phải rửa tai lắng nghe.

Mấy người đối diện này, vừa nhìn đã biết không phải dạng dễ chọc.

Ra biển nguy hiểm trùng trùng, lại còn dẫn theo một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần đi cùng.

Mà người đứng đầu là Trần Mộc, cử chỉ đều toát ra một phong thái vương giả.

Thân phận thực sự, chắc chắn không giống như hắn nói.

Dù ông ta không muốn nghe, e rằng Trần Tiểu Đao trông nhỏ tuổi nhất cũng có thể dễ dàng xử lý ông ta.

Trần Tiểu Đao ở trong phủ Trần gia, cũng đã học rất nhiều kiến thức về đồ cổ.

Hành động này của Trần Mộc cũng là để kiểm tra xem gần đây Trần Tiểu Đao có tiến bộ không.

Chỉ nghe thấy Trần Tiểu Đao vừa uống rượu trái cây, vừa thao thao bất tuyệt với Bài Vũ. "Vào thời Thương Chu-Chiến Quốc, dân gian hoàn toàn không được phép mua bán ngọc khí." "Bởi vì lúc đó

ngọc khí đều là vật phẩm chuyên dụng của giai cấp đặc quyền, tượng trưng cho thân phận và địa vị." "Cho nên những tay nghề đi đổ đấu trộm mộ thời đó, thường không lấy ngọc khí trong minh khí, mà chuyên lấy vàng bạc thật." "Đây cũng là lý do tại sao trong một số ngôi mộ, kim lũ ngọc y của chủ mộ đều bị tháo dỡ." "Trong mộ cổ, những mảnh ngọc có giá trị liên thành bị vứt đầy đất, nhưng sợi chỉ vàng trên mảnh ngọc lại bị đám trộm mộ rút đi." "Đó là vì bối cảnh xã hội lúc đó không cho phép lưu thông ngọc thạch, ai mà dám bán ngọc trên đường phố, chẳng khác nào tự mình đến nha môn tự thú." "Nhưng thời thế bây giờ đã khác, tùy tiện tìm một khu chợ ma nào cũng có thể bắt gặp ngọc cổ." "Mà nguồn gốc của những viên ngọc cổ này đa số là minh khí trong mộ, môi trường trong mộ khác với nhân gian, tạo thành những viên ngọc cổ này đa số đều có vết tẩm." "Trong mộ cổ có đủ thứ lộn xộn, có mộ thì bỏ vôi sống, cát mịn, có mộ thì đổ thủy ngân, vôi sống là để gia cố, cát mịn là để phòng trộm." "Chính vì có những thứ tạp nham này, cộng thêm sự ăn mòn của môi trường dưới lòng đất nơi mộ cổ tọa lạc, nên những món minh khí này đa số đều có vết tẩm, cũng có người gọi là tẩm, ý nghĩa gần như nhau." Trần Tiểu Đao xem ra gần đây ở nhà đã không ít công phu, một tràng lý luận này nói ra, khiến Bài Vũ bên cạnh cũng phải ngẩn người.

Nói trắng ra, ông ta cũng chỉ là kẻ nửa mùa.

Chỉ có thể dùng một ít hàng giả để lừa gạt người qua đường mà thôi.

Bài Vũ giơ ngón tay cái lên, bảo Trần Tiểu Đao nói tiếp.

Trần Tiểu Đao lại uống một ngụm rượu trái cây lớn, tiếp tục thao thao bất tuyệt. "Màu sắc của vết tẩm trên ngọc có đủ loại, thường được phân biệt theo màu sắc." "Màu vàng thường thấy ở Thiểm Tây, Nội Mông, là thổ tẩm; màu xám là thạch hôi tẩm; màu trắng là thủy tẩm sâu không dấu vết; màu đen nhiều nhất trong minh khí, là vết thủy

ngân, còn gọi là chu sa tẩm hoặc thần châu tẩm." "Còn màu tím chính là thi huyết tẩm do xác chết thối rữa ngấm vào, màu xanh lá là đồng tẩm sinh ra do tiếp xúc gần với đồ đồng." "Mà bản sắc của ngọc thạch cũng có các màu hắc, bích, thanh, hoàng, hắc, bạch, trong đó màu trắng là quý nhất." "Người xưa nói lấy ngọc so đức, nói lên sự tương thông giữa thánh và nhân tính, nhưng ngọc có vết tẩm mục nát, lại không nên để gần người." "Những món thanh đầu dưới biển này, quả thực là ngọc cổ rất đáng tiền, nhưng tiếc là đều bị những thứ tinh túy của nước biển ngấm vào, toàn bộ bị muối biển tinh khiết bao bọc, hơn nữa đã ngấm vào tủy ngọc." "Người trong nghề cảm thấy đáng tiếc, người ngoài nghề lại cho là hàng giả, cách duy nhất là tìm người đến bàn ngọc." Bài Vũ lúc này nghe đến mụ mị, vội vàng hỏi bàn ngọc có nghĩa là gì. "Chúng ta muốn bàn sống viên ngọc cổ, khiến cho ngọc tính và màu tẩm hòa hợp thành thú vị, phải tốn bao nhiêu chi phí?" "Để bàn loại ngọc cổ này, phải tìm thiếu nữ khuê các chưa xuất giá, tốt nhất là cô nương mười tám, mười chín, dung mạo không đẹp cũng không được." "Hơn nữa không phải tiểu thư con nhà danh giá cũng không được, phải để cô ấy đeo viên ngọc sát vào da thịt, quanh năm không rời một tấc, dùng hai ba năm bàn lại được một viên đã là may mắn lắm rồi." "Nhưng ngươi đi đâu tìm được nhiều cô nương như vậy để bàn ngọc cho ngươi?" "Cho nên lô thanh đầu này vô cùng khó nhằn, để ở chỗ ngươi không biết đến khi nào mới bán được, cũng không biết sẽ bị ế trong tay ngươi bao lâu nữa." Trần Tiểu Đao nói thật thật giả giả, hư hư thực thực, khiến Bài Vũ bên cạnh ngây người.

Vội vàng hỏi nên làm thế nào.

Già La bên cạnh không nhịn được phải che miệng để không cười thành tiếng.

Không ngờ Trần Tiểu Đao mấy ngày không gặp, kiến thức tuy

tăng lên không ít, mà tài lừa người lại càng tiến bộ hơn.

Trần Tiểu Đao nhíu mày lắc đầu, miệng lẩm bẩm: "Haizz, xem ra không dễ làm rồi." "Thực ra ngọc cổ dưới biển khó bàn, đây chỉ là một trong những lý do." "Còn có điều chết người hơn, đó là những nhà sưu tầm yêu thích cổ vật, có lẽ sẽ không quan tâm màu tẩm như thế nào." "Họ mua về sẽ tự tìm người bàn, ngọc cổ có vệt màu đậm, vết tẩm càng lâu năm màu càng sẫm." "Chỉ cần nhẹ nhàng bàn qua, các loại hình sắc sẽ lộ ra vẻ rực rỡ, diệu kỳ vô cùng vô tận, thể hiện ra vẻ đẹp cổ xưa khác lạ, có thể gọi là kỳ tuyệt." "Nhưng đã là ngọc có thể so với người, người phân ba sáu chín bậc, ngọc cổ đương nhiên cũng có phân biệt cao thấp sang hèn." "Ngọc cổ thời Ân Thương, Xuân Thu, chất liệu chỉ là thứ yếu, đa số dựa vào hình chế mà phân cao thấp." "Trong ngọc cổ, khuê, chương, bích, hổ, hoàng, tông là thượng phẩm, vật phẩm tế tự, đeo trên người xếp thứ hai, ngọc kiện linh tinh xếp thứ ba." "Nhưng ngài xem những món thanh đầu này trong giới ngọc cổ, không thuộc cả ba bậc thượng, trung, hạ, hình chế cổ quái ly kỳ, thiếu giá trị thẩm mỹ và giá trị sưu tầm, người chơi đồ cổ chưa chắc đã chịu bỏ tiền bạc, công sức vì nó." "Minh khí, thanh đầu loại vật này, quan trọng nhất là có người công nhận, không ai nói rõ được xuất xứ lai lịch của những thứ này, nó cùng lắm chỉ còn lại một chút giá trị nghiên cứu thôi." "Nhưng có nghiên cứu ra được thành quả gì hay không còn chưa nói chắc, hơn nữa việc tàn phá không hoàn chỉnh lại càng là khuyết điểm chí mạng..." Trần Tiểu Đao thao thao bất tuyệt còn muốn tiếp tục dìm giá.

Nhưng Bài Vũ ngồi bên cạnh nghe hắn nói lại không ngồi yên được nữa.

Ông ta cũng không ngờ ngọc thạch lại có nhiều điều phải chú ý đến vậy.

Nghe đến tâm phục khẩu phục, kinh hãi không thôi, liên tục khen

ngợi.

Cũng cam lòng bán lô thanh đầu này với giá thấp, coi như đóng học phí.

Ông ta vội vàng rót thêm cho Trần Tiểu Đao một ly rượu trái cây, cung kính nói: "Làm ăn ở đây đúng là ta đã ếch ngồi đáy giếng rồi, có cơ hội nhất định phải đi học hỏi ngươi." Trần Tiểu Đao nghe Bài Vũ muốn bán lô ngọc này với giá thấp cho mình, lập tức vỗ ngực bôm bốp.

Và tỏ ý nếu Bài Vũ đến Thường Sa, ăn uống vui chơi hắn sẽ bao hết. "Đông tây nam bắc đều là huynh đệ, ngũ hồ tứ hải là một nhà, anh em ta ra ngoài lăn lộn vì cái gì chứ?

Vì tiền à?

Tiền là đồ khốn nạn, gì mà tiền nhiều tiền ít, nhắc đến tiền là thấy mất hứng, dung tục, đời này anh em chúng ta chẳng phải chỉ vì hai chữ trượng nghĩa sao." Trong lúc Bài Vũ còn đang mắt chữ A mồm chữ O, vụ mua bán này đã bị Trần Tiểu Đao chốt hạ.

Già La bên cạnh không nhịn được phải lén giơ ngón tay cái cho Trần Tiểu Đao.

Đến lúc mấy người rời đi, Bài Vũ nói đợi khi Trần Tiểu Đao đi biển trở về, nhất định sẽ theo hắn đến thành Thường Sa để mở mang kiến thức.

Chương 507

Trần Tiểu Đao cũng đã hứa hẹn với ông ta.

Mấy người cứ thế rời đi, trở về nhà trọ.

Quả nhiên, nửa đêm trời đổ mưa bão.

Mấy người nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai trời quang mây tạnh. "Thời tiết thật đẹp, gia chủ, chúng ta xuất phát thôi!" Trần Tiểu Đao sau khi nhặt được của hời như được tiêm máu gà, cả người phấn khích lạ thường.

Minh thúc dẫn mấy người Trần Mộc từ làng chài rẽ vào con hẻm phía sau.

Đảo San Hô Miếu xung quanh nhô ra, trung tâm lõm vào, giống như một đóa sen nở trên biển biếc, cả hòn đảo chỉ có hai cửa vịnh nhỏ ở phía đông nam và tây nam có thể neo đậu thuyền bè.

Dưới vách đá có một hang động nước từ trước, cũng có thể vào trong hang đợi triều lên để ra khơi.

Khi đi qua vách Vân Cổ để đến hang nước sâu, nhìn ra bốn phía, chỉ thấy biển liền với trời, trời liền với biển, biển biếc trời xanh, gió yên sóng lặng.

Mấy người xuống vách đá tiến vào hang nước lớn, phát hiện nơi đây neo đậu không ít thuyền bè.

Thuyền bè đủ loại, hơn nữa niên đại nào cũng có, thuyền cá, thuyền hàng đầy đủ cả.

Ngoài thuyền của ngư dân trên đảo, cũng có những chiếc thuyền gặp sự cố trên biển bị bỏ lại đây sửa chữa.

Còn có một số là do các đội trục vớt đến đây tìm kho báu để lại.

Trong hang nước còn có cả những khẩu pháo kiểu cũ trên chiến hạm.

Nghe nói trước đây hang nước này bị hải tặc chiếm giữ, những chiếc thuyền gỗ và khẩu pháo kiểu cũ đó đều có lịch sử mấy chục, thậm chí cả trăm năm.

Nhưng những chiếc thuyền này đều không lọt vào mắt của Minh thúc.

Minh thúc đã phải nhờ vả rất nhiều người mới tìm được một chiếc thuyền vô cùng thích hợp.

Mấy người đến một khúc quanh sâu trong hang nước dưới vách Quan Hải của đảo San Hô Miếu.

Vách núi trên đầu nứt ra một đường, lộ ra một khoảng trời, trong bóng tối nơi ánh sáng không chiếu tới, neo đậu một chiếc thuyền gỗ có hình thù kỳ quái.

Chiếc thuyền này có tạo hình rất cổ xưa, trong số những chiếc thuyền hoạt động ở vùng biển ngoài khơi, kích thước của nó chỉ thuộc loại thuyền nhỏ, có thể chở được hơn mười người.

Thân thuyền chủ yếu là kết cấu gỗ, đen bóng loáng dưới ánh sáng yếu, tất cả các đinh tán đều được đóng sâu vào bên trong gỗ, sau đó dùng nút gỗ để bịt kín.

Chất liệu được chọn để làm thuyền này có pha trộn một phần hải liễu, đó là một loại cây mọc dưới đáy biển, không bị biến dạng dù gặp ẩm hay nóng.

Hơn nữa, hải liễu rất bền, chống được ăn mòn, lâu ngày vẫn như mới, vô cùng chắc chắn, có thể chịu được sự thử thách và gột rửa của những con sóng lớn trên biển.

Chỉ riêng hải liễu, loại dược liệu này đã vô cùng hiếm thấy, nó tuy có hình dáng giống cây liễu, nhưng thực chất là một loại sinh vật biển không di chuyển, phải mất hàng vạn năm mới thành hình.

Mỗi tấc của hải liễu đều là bảo bối, do sắp tuyệt chủng nên ở thời hiện đại rất khó gặp.

Ven biển có một quan niệm mê tín, nếu dùng hải liễu ở những bộ phận kết cấu quan trọng của thuyền, sẽ được thủy thần phù hộ.

Kiểu dáng của chiếc thuyền này rất cổ xưa, dường như đã có lịch sử mấy chục năm.

Nhưng điều kỳ lạ là chiếc thuyền này lại trông như mới vừa được đóng xong, nhiều nơi đã được sửa đổi, trên thân thuyền còn có rất nhiều trang bị.

Bài Vũ nhìn thấy chiếc thuyền này, lập tức mặt lộ vẻ kinh hãi nói: "Sao các người lại chọn chiếc thuyền này, thuyền này tuy không tệ, nhưng nó tà môn lắm." Mấy người Trần Mộc đều lộ vẻ nghi hoặc, lúc này Minh thúc lên tiếng: "Chiếc thuyền này từng được đội thám hiểm Anh Cát Lợi cải tạo, nhưng đám người đó chưa kịp ra khơi đã chết một cách khó hiểu, ta thấy chiếc thuyền này là tốt nhất ở đây, nên đã mua lại." Hóa ra chiếc thuyền này quả thực đã có lịch sử mấy chục năm.

Nó từng là thuyền nhanh của hải tặc vùng biển này, sau này hải tặc gần đó dần bị tiêu diệt, chiếc thuyền nhanh này liền bị giấu trong hang nước này.

Thuyền bị ngư dân phát hiện và cải tạo thành thuyền đánh cá, cho nên trên thuyền có đầy đủ lưới cá, pháo bắn cá, súng bắn cá.

Sau này, người của công ty trục vớt Anh Cát Lợi muốn vào San Hô Loa Toàn để vớt thanh đầu, nhưng vùng biển đó đâu có dễ đi như

vậy.

Thuyền lớn dễ bị mắc cạn trong San Hô Loa Toàn, trên thuyền lại không thể lắp đặt quá nhiều thiết bị điện tử.

Thế là họ đã để mắt đến chiếc thuyền hải liễu này, sau hơn nửa năm cải tạo, giờ đây phần dưới mớn nước đều được bọc giáp đồng.

Bộ phận động cơ ban đầu đã bị tháo dỡ, để cho chắc chắn, nó được cải tạo thành loại động cơ có thể chuyển đổi giữa hai loại năng lượng là hơi nước đốt than và động cơ điện, dẫn động bốn bộ chân vịt xoắn ốc.

Như vậy không chỉ khiến việc di chuyển trở nên cơ động linh hoạt, hai bên mạn thuyền còn được trang bị thuyền cứu sinh, và hai khẩu pháo Ấn Độ cỡ trung.

Loại pháo này có thể bắn ra bốn loại đạn pháo với công dụng khác nhau.

Trên thuyền có tời và pháo bắn cá, cùng các loại thiết bị cần thiết cho việc trục vớt đơn giản.

Mạn sau thuyền treo hai quả cầu đồng hình bầu dục khổng lồ, thứ này gọi là chuông lặn.

Chuông lặn là một công cụ lặn kín khí, có thể đưa người vào bên trong rồi dùng dây xích thả xuống đáy biển để trinh sát tình hình dưới nước.

Mặc dù phương pháp này thô sơ và nguyên thủy, nhưng ở dưới đáy biển đầy rẫy nguy hiểm, nó có tác dụng bảo vệ khá tốt cho thợ lặn.

Trong khoang thuyền còn lưu lại một số trang bị đặc biệt của người Anh Cát Lợi, trong đó bao gồm thiết bị cứu viện biển sâu.

Thiết bị cứu viện này thuộc loại trang bị lặn hạng nặng, có thể lặn sâu xuống đáy biển khoảng hai trăm mét.

Trọng lượng khoảng một trăm năm mươi cân, nó có thể đảm bảo nhân viên lặn hoàn thành nhiệm vụ an toàn trong môi trường áp suất cao, nhiệt độ thấp, thiếu oxy và tối tăm.

Mũ bảo hiểm kim loại có cửa sổ quan sát, và có van xả khí để duy trì áp suất ổn định, có thể xả khí thở ra ngoài.

Loại thiết bị này cho đến nay vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, khi sử dụng tồn tại một hệ số rủi ro nhất định.

Nhưng lúc đó, dù đã chuẩn bị đầy đủ như vậy, nhóm người Anh Cát Lợi đó vẫn không dám hành động liều lĩnh.

Bởi vì vùng biển San Hô Loa Toàn này là vùng biển địa ngục nơi ác quỷ xuất hiện trong truyền thuyết.

Thuyền một khi tiếp cận nơi này, tất cả các công cụ chỉ hướng sẽ lập tức mất tác dụng, mất phương hướng.

Hơn nữa, vùng biển San Hô Loa Toàn này quanh năm có bão lớn, ngay cả bầu trời cũng rất khó quang đãng.

Khi trời quang, lại có đủ loại ảo ảnh trên biển biến hóa khôn lường.

Chỉ cần một chút sơ suất, sẽ bị dẫn vào chỗ lạc lối.

Đối với đội thám hiểm Anh Cát Lợi, những khó khăn khác đều có thể khắc phục.

Duy chỉ có việc mất phương hướng giữa biển cả mênh mông là không thể khắc phục, đây cũng là điều chí mạng nhất.

Trên mặt biển bao la vô tận, chỉ có nước biển mênh mông, không phân biệt được đông tây nam bắc, chỉ có thể nhìn mặt trời, mặt trăng,

các vì sao để tiến lên, nếu ngay cả bầu trời cũng không nhìn thấy, thuyền bè sớm muộn cũng sẽ lạc đường khó trở về.

Chương 508

Do nguyên nhân khó khắc phục này, đội trục vớt Anh Cát Lợi cuối cùng đã từ bỏ kế hoạch.

Ngay trước đêm họ chuẩn bị về nước, đột nhiên cả nhóm chết bất đắc kỳ tử trên thuyền.

Cái chết vô cùng kỳ lạ, đến nay người ta vẫn không biết nguyên nhân cái chết của họ rốt cuộc là gì.

Có ngư dân mê tín nói rằng vì chiếc thuyền hải liễu này âm khí quá nặng, người chết trên đó quá nhiều, oán hồn đeo bám, tiếp xúc với con thuyền ma quỷ này lâu ngày, đều bị lệ quỷ trên thuyền nhập xác hại chết.

Tình hình cụ thể của chuyện này thì Bài Vũ không nói rõ được, ông ta biết cũng không chi tiết.

Hiện tại, chủ nhân của chiếc thuyền này là một người dân địa phương đã giúp đỡ trong công việc cải tạo năm đó.

Minh thúc chính là nhờ rất nhiều mối quan hệ mới tìm được người này để mua lại chiếc thuyền.

Mấy người Trần Mộc lúc này mới vỡ lẽ.

Hóa ra đây là một con thuyền ma.

Mặc dù trên thuyền đã chết không ít người, trông có vẻ không được may mắn cho lắm.

Nhưng đối với những chuyện hư vô mờ mịt này, Trần Mộc lại chẳng hề để tâm.

Đừng nói là chết mấy người, cho dù trên đó toàn là ác quỷ thì mấy

người họ cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Dù sao thì Quỷ Đế Chân Kinh của Già La cũng không phải để nói đùa.

Sau khi quan sát một vòng, Trần Mộc cũng cảm thấy con thuyền ma này là thích hợp nhất.

Cứ như thể nó được làm riêng cho chuyến đi của mấy người họ vậy.

"Sống ngần ấy năm, chưa từng nghe nói có người nào vào được vùng biển Xoắn Ốc San Hô, nơi đó hải quỷ ẩn hiện vô thường, lửa âm dưới đáy biển âm ỉ thiêu đốt, tuyệt đối không phải nơi lành." "Nhưng nếu các vị thật sự muốn vào vùng biển đó, thì chỉ có con thuyền ma này mới đủ sức đảm đương." "Nhưng tiền đề là phải có thuyền trưởng đủ sức lái nó vào, mà tìm được một thuyền trưởng lão luyện, kinh nghiệm phong phú như vậy không dễ chút nào…", Bài Vũ lúc này nhẹ giọng nhắc nhở mấy người.

Trần Mộc và mọi người trong lòng đã có chủ ý về việc làm thế nào để tiến vào vùng biển Xoắn Ốc San Hô.

Chuyện này tự nhiên không cần phải nói rõ với Bài Vũ, bèn nói vài câu cho qua chuyện rồi đuổi gã đi.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, cả nhóm liền lên thuyền.

Theo phong tục của người Hoa ở địa phương, thuyền mới hoặc thuyền đã được sửa chữa trước khi ra khơi đều phải cử hành một số nghi thức cúng tế Hải Thần.

Đốt hương, chém cổ gà, rưới rượu ngon, rồi đến Miếu San Hô thắp hương cho tổ mẫu để cầu mong chuyến đi bình an thuận lợi.

Mặc dù nhóm Trần Mộc không tin những chuyện này, nhưng nhập gia tùy tục, vẫn không thể bỏ qua trình tự đó.

Minh thúc thì đến để cầm lái thuyền.

Trần Mộc lại không mấy yên tâm về Minh thúc, luôn cảm thấy người này không đáng tin cậy.

Vì vậy, Trần Mộc bèn để Trần Tiểu Đao đi thuê thêm vài người địa phương.

Dù sao một con thuyền lớn như vậy cũng cần có người làm một số việc vặt.

Trần Tiểu Đao ra ngoài một lúc rồi tìm được ba người.

Cả ba người này đều là người Hoa gốc Việt.

Người lớn tuổi nhất tên là Nguyễn Hắc, khoảng ngoài năm mươi tuổi.

Dù râu trên mặt đã bạc trắng nhưng ánh mắt sắc bén, tinh thần sung mãn, là một ngư dân già trầm ổn, tháo vát và giàu kinh nghiệm.

Hai người trẻ còn lại một nam một nữ, thiếu niên tên là Cổ Sai, là đệ tử của Nguyễn Hắc, trạc mười lăm mười sáu tuổi, dáng người vừa đen vừa gầy, tay chân rất linh hoạt, lanh lợi hệt như một con khỉ.

Cô gái kia lại có một đôi mắt to long lanh, mái tóc dài xõa đến tận eo.

Dung mạo mang những đặc điểm chính của phụ nữ Việt Nam.

Da hơi ngăm đen, tên là Đa Linh, khoảng ngoài hai mươi tuổi, là con lai Việt-Pháp, cô cũng gọi Nguyễn Hắc là sư phụ.

Sau một hồi hỏi han của Trần Tiểu Đao, mọi người mới biết Đa Linh là cô nhi được Nguyễn Hắc nhận nuôi khi ông trốn khỏi Việt Nam.

Cổ Sai là dân bản địa của đảo Miếu San Hô, cũng là một đứa trẻ mồ côi.

Ba người nương tựa vào nhau, sống bằng nghề đánh cá trên đảo, cuộc sống rất nghèo khó.

Nguyễn Hắc và hai đồ đệ của ông có kinh nghiệm đi biển xa, biết lèo lái thuyền, đánh cá và cũng từng lặn xuống biển mò ngọc trai.

Vì Trần Tiểu Đao trực tiếp lấy ra cả vốc nén vàng trả trước cho họ, nên cả ba bằng lòng mạo hiểm ra khơi cùng nhóm Trần Mộc để kiếm một khoản thu nhập kha khá.

Có lộ phí, họ có thể đến Anh Cát Lợi để tìm kiếm người thân thất lạc của Đa Linh.

Trần Mộc lúc này để Chá Cô Tiếu tập hợp tất cả thành viên của chuyến đi lại, xác nhận lại kế hoạch hành động lần này nhiều lần.

Sau khi chắc chắn không có sai sót, họ liền trực tiếp ra khơi.

Chá Cô Tiếu lại sắp xếp thêm một số vật phẩm cần dùng cho chuyến đi.

Những vật phẩm này vô cùng kỳ lạ, đủ loại, đa phần là những đồ dùng thường ngày, nhưng khi được sử dụng trong Bàn Sơn thuật lại có thể phát huy tác dụng phi thường.

Trần Mộc cũng không quản, dù sao thì Bàn Sơn đạo nhân ngàn năm qua đã dựa vào Bàn Sơn Phân Giáp Đạo để đi khắp thế gian tìm đại mộ.

Nếu không có bản lĩnh thực sự, sao có thể sánh ngang với Mạc Kim bí thuật.

Trong lúc Minh thúc và Nguyễn Hắc chuẩn bị ra khơi trên thuyền, Trần Tiểu Đao lấy ra một tờ giấy đưa cho Trần Mộc.

Hóa ra tối qua sau khi trở về, Trần Tiểu Đao đã nhiều lần nghiên cứu một hộp ngọc cổ kia.

Không ngờ lại thật sự tìm ra một kết quả kinh người.

Trần Mộc nhận lấy bản vẽ của Trần Tiểu Đao, xem xong cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Hóa ra mấy chục miếng ngọc cổ vỡ nát, hình thù kỳ dị này lại là từ một bức tượng ngọc khổng lồ bị tách ra.

Bây giờ trong bản vẽ, chúng giống như một bức tranh ghép bị vỡ lại được ghép lại hoàn chỉnh.

Mặc dù một số bộ phận trong đó khó mà phục hồi, nhưng đường nét tổng thể vẫn còn khá nguyên vẹn.

Tượng ngọc này là một nữ yêu quái mình người đuôi cá, dưới nền đồ đằng của miếu thờ hải thú, đang dùng đèn nến để bói trên một mai rùa khổng lồ.

Trần Mộc cũng rất có nghiên cứu về Dịch thuật, thấy có cảnh đốt nến bói rùa, đương nhiên rất hứng thú, bèn cẩn thận xem xét quẻ tượng trên mai rùa, nhận dạng một chút liền phát hiện sự khác biệt.

Chương 509

"Thật kỳ quái, hình như là đang suy diễn Tiên Thiên Bát Quái…" Từ xưa đến nay, thuật của Mạc Kim Giáo Úy đều lấy Dịch Kinh – đứng đầu các loại kinh thư – làm gốc.

Vì vậy, Trần Mộc thấy mấy chục mảnh ngọc cổ Thanh Đầu vỡ nát dưới biển, trong bản vẽ của Trần Tiểu Đao lại có thể ghép thành một bức tượng ngọc hoàn chỉnh.

Tượng ngọc hình hải yêu đang đốt nến bói rùa.

Hơn nữa, từ hình thức đốt nến bát môn mà xem, dường như đang suy diễn quẻ tượng trong Tiên Thiên Bát Quái.

Tiên Thiên Bát Quái rất có thể lấy Thập Lục Tự Thiên Quái uyên bác sâu xa, ảo diệu vô cùng làm tông chỉ.

Trần Mộc bảo Trần Tiểu Đao lấy hộp ngọc cổ ra, muốn xem kỹ xem quẻ tượng khắc trên lưng ngọc quy là quẻ nào.

Nhưng lại phát hiện chỗ quan trọng nhất khắc quẻ tượng, phần lớn đều bị lớp ăn mòn bao phủ, bên trên còn lắng đọng di hài của các sinh vật biển nhỏ, chỉ dựa vào những hình vẽ mơ hồ ở góc cạnh thì căn bản không thể phân biệt được.

Lúc này Chá Cô Tiếu và Già La cũng đi tới, nhìn thấy bản vẽ của Trần Tiểu Đao.

"Nhìn vào hoa văn và công nghệ, tượng ngọc này có lẽ là vật dụng mà các thầy cúng tế thần dùng trong thời Tây Chu." "Nhưng ở nội địa chưa từng xuất hiện văn vật nào có hình chế tương tự, rất có thể là di vật dưới đáy biển từ thời nhà Chu truyền vào quốc gia Hận Thiên." "Thế nào gia chủ, có thể nhìn ra được gì từ quẻ tượng không?", Chá

Cô Tiếu hỏi.

Trần Mộc lắc đầu.

Bức tượng ngọc này vốn dĩ là do Trần Mộc bảo Trần Tiểu Đao tiện tay lấy về chơi.

Không ngờ trong đó lại ẩn giấu một bí mật lớn như vậy.

Nếu thật sự giống như lời Bài Vũ nói, khi sóng thần ập đến có những con hải thú nuốt thuyền chết trên bờ, thì bức tượng ngọc này chính là lấy được từ trong bụng con thú đã nuốt chửng thuyền đánh cá.

Như vậy thì rất khó xác định được lai lịch của nó.

Nhưng Trần Mộc biết rõ, vào thời Ân Thương, Tây Chu, cho đến Đông Chu liệt quốc, Xuân Thu Chiến Quốc, giai cấp thống trị khi quyết định phần lớn sự việc đều thông qua kết quả bói toán.

Họ sẽ ghi chép chi tiết kết quả mỗi lần chiêm bốc cũng như sự việc kiểm chứng sau đó lên mai rùa và xương rồng.

Ở một mức độ nào đó, mai rùa và chuông đỉnh gần như là những vật quan trọng ngang nhau, cái gọi là thức văn, sức văn trên tượng ngọc đều có thể chứng minh niên đại của nó.

Bởi vì cùng là chữ Giáp Cốt và chữ Minh, tùy theo thời đại khác nhau mà cũng có những điểm khác biệt.

Phân biệt theo hình thể chữ viết, nhà Hạ dùng chữ triện điểu tích, nhà Thương đa phần là chữ tích trùng ngư.

Đến thời Tây Chu, tất cả đều dùng chữ đại triện trùng ngư, tuy sau này Hán tự thống nhất, nhưng các triều đại vẫn tồn tại sự khác biệt.

Nhà Tần dùng đại tiểu triện, nhà Hán dùng tiểu triện đãi thư, thời Tam Quốc dùng đãi thư, Lưỡng Tấn đến Tống dùng giai thư, nhà

Đường dùng giai đãi gia âm thức.

Rất nhiều dấu tích đều có thể cho thấy niên đại của bức tượng ngọc này.

Minh thư chung đỉnh, thiên thư long cốt, đều ghi lại những đại sự bí văn của thời đó.

Khi ấy chính là thời đại thịnh hành của Chu Dịch diễn quẻ, nếu có thể giải được quẻ tượng hải yêu chiếu chúc, có thể hiểu được rất nhiều bí mật đã thất truyền từ lâu.

Hận Thiên gần như tương đương với Atlantis của phương Đông, vậy thì phải có bao nhiêu bí mật và kho báu?

Thậm chí còn có khả năng khuy kiến được sự huyền bí của Thập Lục Tự Thiên Quái.

Tiếc là tượng ngọc này đã chìm dưới biển mấy nghìn năm, với điều kiện hiện tại trên đảo, còn khó mà loại bỏ được lớp ăn mòn trên bề mặt.

Cho nên tạm thời không thể biết được chân tướng trong quẻ bói rùa này.

Trần Tiểu Đao nghe Trần Mộc giải thích, vội vàng lấy ra một quyển sổ nhỏ ghi chép lại.

Già La đứng bên cạnh khẽ cười.

"Tiểu Đao, chăm chỉ thế, định thi vào tư thục làm thầy đồ à?" "Gia chủ phu nhân, người đừng chê cười tôi nữa, tôi phải học hỏi gia chủ cho tốt.", Trần Tiểu Đao ngượng ngùng gãi đầu, cười nói.

Lúc này, Minh thúc và nhóm Nguyễn Hắc đã cúng tế Hải Thần xong, chuẩn bị sẵn sàng để ra khơi.

Nguyễn Hắc giàu kinh nghiệm, trước khi ra khơi đã đưa ra rất

nhiều yêu cầu nhập gia tùy tục cho mọi người.

Những điều kiêng kỵ của ngư dân nhiều không kém gì những quy tắc của thợ trộm mộ, hơn nữa tập tục lại vô cùng độc đáo.

Điều kiêng kỵ nhất là nói những từ như "lật", "úp", "đổ".

Trên biển ai dám nhắc đến những từ này, thuyền trưởng có quyền ném người đó xuống biển cho cá ăn.

Nếu điều khiển thuyền buồm, chữ "buồm" (phàm) lại phạm vào điềm gở của chữ "lật" (phiên).

Vì vậy, dân chài lưới đều gọi thuyền buồm là thuyền bồng, luôn gọi buồm là bồng, giương buồm thì gọi là căng bồng hoặc khai bồng.

Lâu dần đã trở thành thói quen ăn sâu bén rễ.

Không chỉ ở trên biển, ngay cả khi về nhà cũng tuyệt đối không nhắc đến những từ này.

Cứ coi như trên đời này chưa từng có những từ đó.

Ngoài ra, khi thuyền đang chạy cũng kiêng huýt sáo.

Đây là điều kiêng kỵ chung của dân chài lưới.

Mà ngư dân và đội đánh bắt còn kiêng chắp tay sau lưng trên boong tàu, vì chắp tay sau lưng dự báo là "đánh lưng lưới", là điềm báo không có thu hoạch.

Cọc neo trên boong tàu không được ngồi, mũi thuyền không được ngồi, tóm lại là các loại quy tắc và luật lệ nhiều không đếm xuể.

Nhóm Trần Mộc tỏ ra hoàn toàn thấu hiểu những quy tắc này, nhưng cũng không để tâm lắm.

Trần Tiểu Đao nhân lúc Nguyễn Hắc không chú ý, thậm chí còn chạy đến cọc neo trên boong tàu ngồi thử, cũng không thấy có chuyện

gì xảy ra.

Cảnh này lại vừa hay bị đệ tử của Nguyễn Hắc là Đa Linh nhìn thấy.

Cô định quay người đi mách sư phụ Nguyễn Hắc.

Trần Tiểu Đao lập tức mặt dày mày dạn chạy đến trước mặt Đa Linh nói hết lời ngon ngọt, Đa Linh lúc này mới đồng ý không nói cho sư phụ Nguyễn Hắc.

Sau đó, hắn như làm ảo thuật, từ trong lòng lấy ra một mặt dây chuyền bằng bạch ngọc tặng cho Đa Linh.

"Để ta đeo giúp nàng, đây là tín vật định tình ta tặng nàng đó, sau này hai chúng ta là người một nhà rồi, tuyệt đối đừng nói cho sư phụ nàng biết nhé." Đa Linh bị Trần Tiểu Đao trêu chọc đến đỏ bừng cả mặt, nhưng vẫn nhận lấy mặt dây chuyền bạch ngọc.

Khẽ nói một tiếng "đáng ghét" rồi nhanh chóng chạy xuống dưới boong tàu tiếp tục dọn dẹp.

Trần Mộc đứng một bên nhìn, cười lắc đầu.

Tuy nhiên, những điều cấm kỵ khi đi biển này, cũng giống như quy tắc "gà gáy đèn tắt không trộm mộ", là để tăng hệ số an toàn chứ không phải cố ý hại người.

Chương 510

Nhưng có những chuyện không tin không được, một số điều kiêng kỵ đã tồn tại trên thuyền nhiều năm như vậy, tất nhiên có nguyên nhân và giá trị của nó, cũng không thể không quan tâm đến bất cứ điều gì.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, xử lý cũng phiền phức.

Theo đề nghị của Trần Mộc, Chá Cô Tiếu để Nguyễn Hắc làm thuyền trưởng, ông và Minh thúc sẽ thay phiên nhau cầm lái.

Trong đoạn hành trình trước khi đến gần vùng biển Xoắn Ốc San Hô, họ sẽ áp dụng phương thức đi biển truyền thống và đáng tin cậy, sử dụng hải đồ, la bàn, kính kinh vĩ, máy đo tốc độ và các công cụ cổ xưa khác.

Minh thúc và Nguyễn Hắc đều có thể dựa vào hướng đi của dòng hải lưu để phán đoán đại khái tuyến đường.

Những ngư dân giàu kinh nghiệm đều biết, thủy triều trên biển do địa hình khác nhau nên tự nhiên chia thành nhiều dòng.

Các loài thủy tộc dưới đáy biển cũng chiếm cứ những môi trường mà chúng thích nghi, lấy độ sâu và hướng dòng chảy làm ranh giới, rất ít khi vượt qua nhau.

Thông qua việc ném phao nổi có thể quan sát được hướng đi của dòng hải lưu, độ khó không lớn.

Cộng thêm thời tiết trên biển vô cùng lý tưởng, sóng yên biển lặng.

Mấy ngày đầu của hành trình chắc sẽ không có gì đáng lo ngại.

Sau khi la bàn bắt đầu mất tác dụng, và khi mất phương hướng nhật nguyệt tinh thần, đó sẽ là lúc Bàn Sơn Điền Hải thuật của Chá

Cô Tiếu phát huy tác dụng.

Nhóm Trần Mộc đối với sóng lớn dập dềnh, thuyền chòng chành cũng không đến mức có người say sóng nôn mửa.

Chỉ là biển cả mênh mông vô tận, sau khi vào vùng nước sâu, xung quanh toàn là nước biển xanh biếc vô cùng, ngay cả một con chim biển cũng khó thấy.

Thuyền của họ tuy không lớn nhưng cũng chia làm ba tầng, dưới boong tàu tầng giữa có tổng cộng năm khoang trước, giữa và sau, khoang sau lớn nhất.

Khoang sau chứa đầy những thùng hàng tiếp tế và nước ngọt.

Khoang giữa và khoang trước mỗi khoang lại chia làm hai bên trái phải, trong đó khoang giữa lớn nhất được dùng làm phòng ăn.

Bình thường ngoài lúc lên boong hóng gió, mọi người chủ yếu ở đây để giết thời gian.

Pháo ở hai mạn thuyền cũng được đặt ở khoang này.

Loại pháo thuyền kiểu cũ này không phải dùng để đối phó hải tặc, mà là có thể dùng nó để bắn đuổi những con cá lớn đột ngột xuất hiện trong biển, tránh bị cá nuốt thuyền lật úp.

Giữa các khoang của ba tầng đều có lắp đặt đồng truyền âm thiên lý nhĩ, là một loại ống đồng nối liền tất cả các khoang thuyền, có thể dùng nó để liên lạc nhanh chóng.

Trong thuyền ngoài nhiên liệu ra thì là vật tư, chất đầy không còn nhiều không gian.

Ở lâu trong boong tàu và khoang thuyền chật hẹp, cũng khó tránh khỏi cảm giác khô khan nhàm chán.

Ngược lại là Trần Tiểu Đao, mấy ngày nay thú tiêu khiển duy nhất

của hắn là tán tỉnh trêu chọc Đa Linh.

Hoặc là lên boong tàu nhìn ngó lung tung, mong có con cá quái nào từ dưới đáy biển vọt lên để hắn hoạt động tay chân một chút.

Nhưng đã qua nhiều ngày như vậy, trên mặt nước ngoài thỉnh thoảng có cá nhảy lên thở, thì không gặp chuyện gì khác.

Trần Mộc thì tìm được thú tiêu khiển mới.

Mỗi ngày đều ngồi trên boong tàu, tay cầm cần câu, nhắm mắt bắt đầu câu cá.

Già La ở bên cạnh cũng cầm một cây cần câu, ngồi câu cùng Trần Mộc.

Đến cuối cùng, Trần Mộc, Già La, Chá Cô Tiếu ba người đều ngồi trên boong tàu câu cá.

Nhìn cá trên cần câu của Già La liên tục cắn câu, Trần Mộc lúc này cuối cùng cũng tìm ra được việc mình không giỏi làm.

Đó là dù thế nào đi nữa, mình cũng không câu được một con cá nào.

Nhưng càng như vậy, Trần Mộc lại càng không phục, thậm chí ngồi câu từ sáng đến tối, như đang ganh đua với ai đó.

Hôm nay, Trần Mộc vẫn ngồi đó không nhúc nhích, chuyên tâm chờ cá cắn câu.

Ngẩng đầu lên, thấy Trần Tiểu Đao ở mũi thuyền đang cầm ống nhòm nhìn chăm chú về phía biển trời giao nhau.

Trần Mộc tưởng có gì hay ho, liền hỏi Trần Tiểu Đao có phải đã phát hiện ra thứ gì mới lạ không.

Nhưng Trần Tiểu Đao ở bên cạnh nhìn đến ngây người, không buồn trả lời câu hỏi của Trần Mộc.

Thế là Trần Mộc cũng lấy ống nhòm của mình ra, nhìn theo hướng của Trần Tiểu Đao, chẳng lẽ đã nhìn thấy mỹ nhân ngư?

Trần Mộc điều chỉnh tiêu cự của ống nhòm, tầm nhìn trong ống kính dần dần từ mờ ảo chuyển sang rõ nét.

Hóa ra ở mặt biển phía xa xa, sóng biển cuồn cuộn, những con cá kình khổng lồ đang nổi lên mặt nước theo bầy.

Khoảng cách giữa các con cá kình rất xa, và chúng đều chỉ để lộ lưng, giống như những tảng đá ngầm màu đen giữa biển.

Trước đây tuy từng nghe ngư dân nói cá rồng dưới đáy biển lớn không dưới trăm mét, cây san hô lớn cũng cao mấy chục mét.

Nhưng đó đều là nghe nói, lần này mới thực sự nhìn thấy kỳ quan, không trách Trần Tiểu Đao nhìn đến xuất thần.

Đàn cá to như quả núi nhỏ kia cách họ rất xa, không cần lo lắng sẽ uy hiếp đến thuyền của họ.

Không lâu sau, những con cá lớn lộ trên mặt biển đã chìm xuống biến mất.

Vùng biển họ đang đi, nước biển xanh biếc, nghe nói bên dưới là một rãnh biển lớn sâu không lường được, vị trí đã gần đến Xoắn Ốc San Hô.

Một đầu của rãnh biển chính là dư mạch của Nam Long nhập hải được miêu tả trong Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật.

Rãnh biển này chính là nơi hải khí sinh sôi, nó sâu đến mức nào, căn bản không thể biết được.

Hiện nay mức độ có thể dò được chỉ khoảng vài nghìn mét, có người đoán rằng chỗ sâu nhất không dưới vạn mét.

Tuy nhiên, thế giới vẫn công nhận đây là một trong những vực sâu

dưới đáy biển, thường xuyên xảy ra những hiện tượng thần bí khó lý giải.

Những loài thủy tộc có thể sống dưới đáy biển sâu này hình thù kỳ quái, thân thể to lớn, nếu không tận mắt chứng kiến thì tuyệt đối khó mà tưởng tượng được.

Những con hải quái thực sự hung tợn trong biển đều ẩn mình ở khu vực sâu dưới vài nghìn mét, thỉnh thoảng cũng sẽ nổi lên mặt nước săn mồi.

Nhưng thời gian nổi lên rất ngắn rồi sẽ lập tức lặn xuống biển sâu, nếu không sẽ bị những con cá hung dữ gần mặt nước tấn công.

Trần Tiểu Đao lúc này cũng đã hoàn hồn, quay đầu lại, nhìn thấy Trần Mộc ở bên cạnh giật nảy mình.

Trần Mộc vỗ vai Trần Tiểu Đao nói: "Ngươi không phải rảnh rỗi đến khó chịu sao, hay là qua đó so tài với mấy con cá lớn kia đi?" Trần Tiểu Đao nghe vậy, mắt sáng lên, chưa kịp đáp lời đã định ngự kiếm bay thẳng qua đó.

Mấy ngày nay thật sự khiến hắn khó chịu chết đi được.

Chương 511

Nghe Lão Dương Nhân kể về chuyến đi sa mạc lần trước với Trần Mộc, trên đường đi nguy hiểm trùng trùng, vô cùng kích thích.

Nếu sớm biết nhàm chán như bây giờ, hắn thà ở lại thành Thường Sa còn hơn, ít nhất còn có thứ để giải khuây.

Một tiếng xé gió vang lên, Trần Tiểu Đao trong nháy mắt đã bay vút về phía đàn cá quái.

Trần Mộc cầm ống nhòm lên, xem Trần Tiểu Đao có tìm được con cá quái kia không.

Chỉ thấy Trần Tiểu Đao ngự kiếm bay qua đó, lượn mấy vòng trên không trung, nhưng cũng không thấy đàn cá quái đâu.

Sau một hồi tìm kiếm, mặt biển mênh mông vẫn yên bình lặng sóng, không có chút phản ứng nào.

Xem ra những con cá kình khổng lồ kia đã lặn xuống biển sâu rồi.

Sau một hồi tìm kiếm, Trần Tiểu Đao chỉ có thể tiu nghỉu quay về.

Trần Mộc thấy Trần Tiểu Đao mặt mày ủ rũ trở về, liền an ủi hắn nhất định sẽ gặp được cá lớn.

Thấy mặt trời đỏ rực đang từ từ lặn xuống ở đuôi thuyền, ánh tà dương vạn đạo, chiếu rọi mặt biển như những con rắn đỏ đang múa lượn.

Trần Mộc vừa định ngồi xuống tiếp tục câu cá, đột nhiên thiếu niên Cổ Sai gầy gò như khỉ kia chạy đến boong sau, chỉ về phía mũi thuyền.

Hắn dùng tay ra hiệu một hồi lâu, hóa ra là bảo hai người mau qua

đó, có chuyện rồi.

Cậu nhóc Cổ Sai này cắt một quả đầu bát úp xấu không thể tả, tuy tuổi không lớn nhưng có một thể chất đặc biệt.

Cậu ta bẩm sinh đã có một đôi mắt cá, là hải quỷ trời sinh.

Khi lặn xuống nước mò trứng trai có thể nhịn thở rất lâu.

Cậu ta ở cùng Nguyễn Hắc cũng học được vài câu tiếng Việt, mấy người có thể giao tiếp đơn giản với nhau.

Thấy cậu ta vội vã chạy đến, liền biết mũi thuyền chắc chắn có tình hình.

Không kịp hỏi kỹ, Trần Mộc và Trần Tiểu Đao nhanh chóng chạy đến mũi thuyền.

Lúc này mới phát hiện mặt biển phía trước vừa rồi còn không một gợn sóng giờ lại bắt đầu nổi sương mù.

Nếu thuyền cứ tiếp tục đi về phía trước sẽ tiến vào trong sương mù, tầm nhìn ngày càng thấp.

Sương mù này sinh ra rất kỳ quái, cao khoảng mười mấy mét.

Sương mù mờ mịt đè nặng trên mặt biển, từ chỗ họ nhìn qua, sương biển và bầu trời ranh giới rõ ràng, lại từ trong sương mù, hải khí bốc lên, hải khí cuộn trào bất thường sinh ra năm luồng khói đen đâm thẳng lên trời.

Cảnh tượng này giống như một chiếc móng vuốt màu đen chui ra từ trong sương.

Bàn tay quái dị năm ngón hướng lên trời, trông vô cùng đáng sợ.

Lúc này trên biển sóng lặng đến kỳ lạ, hoàng hôn sắp mang theo tia sáng cuối cùng lặn xuống.

Trần Mộc hỏi ý kiến của Minh thúc, Minh thúc thường xuyên gặp tình huống này trên biển, cộng thêm vừa mới uống chút rượu, nên không để tâm đến tình huống này.

"Có gì mà phải làm ầm lên, khi sương mù bình lưu trên biển xuất hiện thì tầm nhìn sẽ giảm xuống mức thấp nhất." "Trước đây ta từng gặp một vụ hai thuyền đâm vào nhau trên biển, chết mười mấy người, chính là do lúc đó đột nhiên xuất hiện sương mù bình lưu gây ra." "Ở đây mặt biển rộng như vậy căn bản không cần lo lắng, bây giờ cách Xoắn Ốc San Hô còn một khoảng, đến vùng biển đó, địa hình dưới đáy biển mới đột nhiên cao lên." "Cho nên chúng ta chỉ cần từ từ đi trong đêm, đến khi trời sáng sương tan là có thể đến được vòng ngoài của Xoắn Ốc lớn rồi." Chá Cô Tiếu ở bên cạnh nghe Minh thúc nói không cần lo lắng, nhưng ông ta đã say đến lảo đảo, lời nói trong miệng xem ra cũng không đáng tin.

Thế là liền dùng đồng truyền âm gọi mọi người trong thuyền đều lên boong tàu.

Đi trong sương mù ban đêm không thể lơ là chút nào, hơn nữa mặt biển nổi sương thực sự quá tĩnh lặng, thậm chí tĩnh lặng đến đáng sợ, như đang ấp ủ một tai họa khổng lồ chưa biết.

Chá Cô Tiếu không dám lơi lỏng cảnh giác.

Vội vàng bảo Nguyễn Hắc tiếp quản thuyền, giảm tốc độ thuyền xuống mức chậm nhất, từ từ tiến về phía trước, bật tất cả các đèn pha.

Thuyền này không có cột buồm, nhưng vẫn cố ý treo một chiếc đèn hiệu bắt mắt trên nóc thuyền.

Đèn hiệu là loại đèn tín hiệu cũ kỹ mà thuyền buồm thời xưa treo trên cột buồm, cũng có tác dụng chiếu sáng nhất định.

Nghe nói khi đi trong đêm có thể trừ tà.

Mạc Kim Giáo Úy thường dùng đèn để bói hung cát, không ngờ trong hàng hải cũng được sử dụng rộng rãi.

Nhưng nguyên lý lại khác, đèn hiệu chống gió chống nước, không dễ bị tắt, treo ở trên cao.

Cộng thêm đèn pha cường độ cao được chế tạo đặc biệt ở mũi thuyền và mạn thuyền, tuy sẽ thu hút các đàn cá nhỏ, nhưng lại có thể khiến các loài thủy tộc ở biển sâu tránh xa.

Dù không có đá ngầm, bất thình lình có con cá kình khổng lồ nổi lên lật úp thuyền cũng không phải chuyện đùa.

Lỡ như gặp nạn trên biển ở đây, ngoài nhóm Trần Mộc ra, bốn người còn lại dù không bị chết đuối dưới biển thì cũng chỉ có kết cục làm mồi cho cá.

Thuyền từ từ tiến vào trong sương mù, trên biển tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng chân vịt khuấy nước, dường như cả nước biển cũng đã tĩnh lặng.

Xung quanh toàn là sương mù mờ mịt, không phân biệt được đông tây nam bắc.

Dù trong sương mù vẫn còn tầm nhìn mấy chục mét, nhưng trên biển mà nói, tầm nhìn chỉ có khoảng cách như vậy thì cũng chẳng khác gì mù.

Mọi người cứ thế đứng trên boong tàu, nhìn sương mù mênh mông mà chậm rãi tiến về phía trước.

Tuy nhiên, những ngư dân già thường xuyên đánh cá chạy thuyền trên biển sớm đã tổng kết ra một bộ quy luật của tự nhiên.

“Trần lão bản, sau sương mù lớn sẽ có gió lớn, sương này mà tan

thì trên biển e là sẽ nổi sóng to gió lớn đấy.", Nguyễn Hắc lúc này cũng đã lên boong tàu, nói với Trần Mộc.

Nguyễn Hắc tuy ở đảo Miếu San Hô sống bằng nghề mò trai đánh cá, rất ít khi lái thuyền ra khơi xa, đối với chuyện biển cả không rành rọt như Minh thúc.

Nhưng ưu điểm của ông là chất phác kiên định, tổ tiên từng có kinh nghiệm làm thợ đóng thuyền người Hán ở Nam Dương.

Tuy kinh nghiệm không đủ, nhưng so với Minh thúc thì rõ ràng đáng tin hơn nhiều.

Trần Mộc ra hiệu cho Nguyễn Hắc biết mình đã rõ, thấy Minh thúc sắp say đến ngã, liền bảo Nguyễn Hắc tiếp tục cầm lái.

"Sương tan xong gió to sóng lớn, chúng ta có thể trực tiếp xuyên qua rìa ngoài của Xoắn Ốc San Hô trước đó không?", Chá Cô Tiếu đi đến mạn thuyền, hỏi Nguyễn Hắc.

"Làm như vậy tuy có chút mạo hiểm, nhưng cũng khả thi, chỉ là nếu nắm bắt thời cơ không tốt sẽ phiền phức, sương này không biết khi nào mới tan." "Hơn nữa với tốc độ hiện tại, trưa mai cũng chưa chắc đã đến được vùng biển Xoắn Ốc San Hô.", Nguyễn Hắc nói.

Vì nước biển ở nội địa Nam Hải dâng trào mạnh mẽ, nên thời cổ đại cũng gọi Nam Hải là Trướng Hải.

Trong phong thủy miêu tả đây là hiện tượng hải khí Nam Hải quá thịnh, hung hãn muốn trào ra, một khi nổi sóng gió thì không phải chuyện nhỏ.

Ngay lúc này, Trần Tiểu Đao ở bên cạnh chỉ vào trong sương mù la lên: "Gia chủ mau nhìn, trong sương có thứ gì đó!" Trần Mộc và mọi người vội vàng nhìn theo hướng tay chỉ của Trần Tiểu Đao.

Quả nhiên trên mặt biển mờ sương, xuất hiện một ngọn đèn hiệu

màu vàng sáng lơ lửng một mình.

Chương 512

Vì nó đột nhiên xuất hiện trong sương mù, nên khi mọi người nhìn thấy ngọn đèn, đã ở rất gần rồi.

Nhìn vào đèn hiệu thì hẳn là một con thuyền, nhưng nếu là thuyền, sao trên thuyền không có ánh đèn nào khác?

Chưa đợi mọi người nghi ngờ có phải mình hoa mắt hay không, một con thuyền buồm cổ màu trắng toát đã im lìm xuất hiện trước mắt từ trong sương mù.

Trên thuyền ngoài một ngọn đèn hiệu sáng choang, không còn ánh sáng nào khác.

Hơn nữa, mũi thuyền không thấy bóng người, trong thuyền cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, cửa nẻo đều đóng chặt.

Minh thúc và nhóm Nguyễn Hắc ở bên cạnh lúc này đều nhìn đến chết lặng.

Cảnh tượng này quả thực giống như một ảo giác khiến người ta khó mà tin được.

Vùng biển này là vùng mù mà các tuyến hàng hải chính quy đều không đi qua vô cớ.

Trên đại dương mênh mông, ngoài thuyền của họ ra, làm sao còn có thuyền nào khác.

Biển cả rộng lớn vô biên, trong sương mù đâm đầu vào một con thuyền khác, còn khó hơn bị một viên thiên thạch to bằng ngón tay cái rơi từ trên trời xuống trúng vào đầu.

Trừ phi nó là một con thuyền ma không mời mà đến.

Lúc này Trần Mộc phản ứng lại đầu tiên, vội vàng quay đầu nói với Nguyễn Hắc: "Mau bẻ lái sang phải tránh nó ra!" Con thuyền cổ đột nhiên xuất hiện từ trong sương mù, đã theo dòng hải lưu đâm thẳng về phía thuyền của họ.

Thuyền của họ tuy không lớn, nhưng thuyền nhỏ dễ xoay trở.

Lại được nhà hàng hải Anh Cát Lợi thiết kế và cải tạo cẩn thận, kết cấu gần như hoàn hảo, tính cơ động vô cùng mạnh mẽ.

Mũi thuyền nhanh chóng lệch đi, tránh được mũi của con thuyền ma màu trắng.

Hai con thuyền gần như dán sát vào nhau lướt qua.

Vì khoảng cách quá gần, nhóm Trần Mộc đứng ở mũi thuyền nhìn thấy rất rõ.

Trên boong và cửa của con thuyền cổ kia, khắp nơi đều là những vệt máu loang lổ.

Sau mấy ngày liên tục sóng yên biển lặng, hải khí trong biển sâu dần dần tích tụ.

Trước khi biển dâng sóng nổi gió, đầu tiên xuất hiện một trận sương mù.

Cộng thêm trời đã tối, trên mặt biển tĩnh lặng, tầm nhìn giảm xuống mức thấp nhất.

Trên mặt nước bị sương mù bao phủ, đột nhiên xuất hiện một con thuyền cổ như bóng ma, lướt qua vai thuyền của họ.

Con thuyền ba cột buồm kia, thân thuyền toàn màu trắng, tuy cũng có cột buồm để giương buồm, nhưng buồm đều đã được hạ xuống.

Nó trôi dạt theo dòng hải lưu, trong thuyền đi đêm không có đèn lửa, chỉ có một ngọn đèn hiệu treo trên ba cột buồm trắng toát.

Trong sương đêm đột nhiên ẩn hiện, tựa như ma trơi.

May mà Nguyễn Hắc bẻ lái hết cỡ sang trái mới tránh được hai thuyền va vào nhau.

Hai mũi thuyền vừa lướt qua nhau, gần như mạn thuyền dán vào mạn thuyền, khoảng cách ở giữa chưa đến một mét.

Trong chớp mắt, đã mỗi thuyền một ngả trên mặt biển.

Con thuyền buồm kiểu cũ trắng như ma, dưới tác dụng của dòng hải lưu nhanh chóng chui vào trong sương mù, ẩn mất tung tích.

Giống như lúc nó xuất hiện, đột ngột như một bóng ma trên biển lúc ẩn lúc hiện.

Mặt biển sương mù dày đặc vẫn một mảng tĩnh lặng.

Vì tất cả mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ và đột ngột, mọi người mãi đến khi con thuyền đó biến mất trong sương mù, mới từ từ hoàn hồn lại.

Những người quanh năm chạy thuyền, ai cũng có thể kể vài câu chuyện kỳ dị trên đại dương, đặc biệt là những truyền thuyết về thuyền ma, thủy quỷ.

Nhưng nói đi nói lại cũng đa phần là nghe đồn, rất ít người tận mắt chứng kiến trải qua.

Người cầm lái Nguyễn Hắc thì chưa từng gặp phải tình huống đáng sợ đối mặt trực tiếp với thuyền ma như thế này.

Dân chài lưới sợ nhất là gặp ma trên biển, đó tuyệt đối không phải điềm lành gì.

Gặp cuồng phong sóng dữ, có lẽ còn đối phó được, nhưng ông ta dù sao cũng không phải Mạc Kim Giáo Úy chuyên trộm mộ.

Đụng đến chuyện của cõi âm, sao có thể không kinh hãi, dù ông ta

gan dạ đến đâu, lúc này bắp chân cũng mềm nhũn ra.

Nếu không phải vịn vào bánh lái chống đỡ thân thể, suýt chút nữa đã ngã quỵ xuống đất.

Không chỉ Nguyễn Hắc run như cầy sấy, mà ngay cả Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh cũng thấy tim đập thình thịch.

Bởi vì khoảnh khắc hai con thuyền lướt qua nhau, khoảng cách quá gần.

Dù trên biển có sương mù, bốn bề đều là một mảng mờ mịt, nhưng tầm nhìn vẫn còn được chừng hai mươi mét.

Huống hồ lúc gần nhất, hai con thuyền suýt chút nữa đã va vào nhau.

Khi đó, ngay cả những vết hằn do dây thừng mài mòn trên chiếc thuyền ba cột buồm kia cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Mấy người lúc đó đều trơ mắt nhìn thấy trên boong thuyền và cửa khoang thuyền có những vệt máu loang lổ, máu đã khô lại chuyển sang màu đen thẫm, tạo thành sự tương phản mạnh mẽ với thân thuyền màu trắng.

Không biết có phải là máu của các thủy thủ trên thuyền không, nhưng người trên thuyền đã đi đâu cả rồi?

Ngay cả thi thể cũng không để lại, chỉ có vết máu đầy thuyền.

Trần Tiểu Đao kể lại tình hình này cho những người khác, tất cả mọi người có mặt đều đã trông thấy.

Điều này chứng tỏ chắc chắn không phải mọi người hoa mắt, vừa rồi thậm chí còn ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc bốc ra từ con thuyền đó. "Gặp ma rồi, chắc chắn là đụng phải thuyền ma rồi." "Tôi thấy chúng ta nên mau chóng chuẩn bị đạn pháo, nếu gặp lại chiếc

thuyền ma này thì bắn cho nó một phát chìm luôn, kẻo nó âm hồn không tan làm lỡ đại sự của chúng ta." Minh thúc đứng bên cạnh lúc này say khướt nói.

Trần Mộc lập tức bác bỏ suy nghĩ của gã.

Nếu thật sự là thuyền ma, đạn pháo chắc chắn vô dụng.

Nhưng Trần Mộc biết, chiếc thuyền ma này nhất định sẽ xuất hiện trở lại.

Bây giờ tầm nhìn trên biển quá thấp, vô cùng bất lợi cho mọi người.

Mấy người chỉ vừa bàn bạc vài câu, còn chưa xác định được kế hoạch tiếp theo.

Chương 513

Lúc này, chỉ thấy trong sương mù, ngọn đèn cột buồm lóe lên.

Chiếc thuyền ba cột buồm vừa lướt qua vai mọi người, vậy mà lại lặng lẽ không một tiếng động, một lần nữa từ hướng đầu thuyền lao tới.

Mọi người nhìn nhau thất sắc, vội bảo Nguyễn Hắc bẻ lái tránh đi.

Nếu nói lần đầu tiên chạm trán với chiếc thuyền ba cột buồm mấy phút trước có thể nhanh chóng né tránh vào thời khắc nguy cấp nhất, đó là nhờ Trần Mộc phát hiện nhanh, cộng thêm việc nhanh chóng nhắc nhở Nguyễn Hắc, lão thuyền trưởng thậm chí còn chưa kịp kinh ngạc đã theo bản năng bẻ lái né tránh.

Nhưng ai ngờ được, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, chiếc thuyền ma màu trắng tựa như u linh kia lại chui ra từ màn sương mù phía trước.

Nếu không phải thuyền ma thì là gì?

Nguyễn Hắc và mấy người nữa đều chết lặng trước hiện tượng quỷ dị khó giải thích theo lẽ thường này.

Lần này không còn may mắn như lần trước nữa.

Chiếc thuyền buồm cổ xưa màu trắng kia, như một bóng ma ngưng tụ từ sương mù trên biển, lúc ẩn lúc hiện trong sương, muốn đến là đến, muốn đi là đi, không hề có một điềm báo trước.

Lão thuyền trưởng Nguyễn Hắc tuy tay chân luống cuống hết sức bẻ lái, nhưng chỉ tránh được cú va chạm trực diện.

Tuy nhiên, mạn của hai con thuyền lại quẹt vào nhau.

Hai bên mạn của chiếc thuyền ba cột buồm đều treo lưới cá, trên lưới toàn là phao màu trắng.

Mạn thuyền của mấy người lại có một chiếc xuồng cứu sinh bằng cao su buộc bằng dây thừng, lập tức quấn vào nhau, khó mà gỡ ra.

Hai con thuyền mắc kẹt lại một chỗ, khiến thân thuyền chao đảo dữ dội.

Mọi người trên thuyền lập tức mất thăng bằng, ngã nghiêng ngã ngửa trên boong.

Cổ Sai trọng tâm không vững, ngã lăn ra đất, suýt chút nữa thì lăn xuống biển.

May mà Trần Mộc thuận tay tóm lấy gã một cái, mới không bị rơi xuống biển.

Nếu rơi xuống biển cả mênh mông trong màn sương mù dày đặc này, cơ bản là hữu tử vô sinh.

Thuyền của họ có lớp giáp đồng bao bọc, đã tránh được cú va chạm trực diện.

Vì vậy lúc này thuyền không những không bị tổn hại, mà do dưới vạch mớn nước có gắn mũi rẽ nước, ngược lại còn rạch một đường trên mạn của chiếc thuyền ba cột buồm kia.

Nước biển lập tức ồ ạt tràn vào thuyền ba cột buồm qua lỗ thủng trên thân thuyền.

Thuyền mà Trần Mộc và mấy người đang đi do bị vướng vào nhau khó tách ra, lập tức bị chiếc thuyền u linh màu trắng đang chìm dần vì nước tràn vào kéo nghiêng theo.

Độ nghiêng của thân thuyền lúc đầu còn chưa đáng ngại, nhưng chiếc thuyền ba cột buồm kia thân thể khổng lồ, để lâu, có thể sẽ bị nó

kéo chìm xuống biển.

Trần Mộc thấy vậy, lập tức bảo Trần Tiểu Đao tiến lên chặt đứt dây thừng của chiếc xuồng cứu sinh đang vướng vào thuyền ma.

Trần Tiểu Đao cũng không nhiều lời, mặc kệ thân thuyền nghiêng ngả chao đảo.

Gã rút từ trong ngực ra một thanh hắc kim trường đao, rồi nhảy sang phía mạn thuyền nối với thuyền ma.

Lúc này chỉ có thể bỏ chiếc xuồng cứu sinh.

Trên mặt biển mênh mông này, có lẽ chỉ có xuồng cứu sinh mới có thể mang lại một tia hy vọng sống cho những ngư dân đang liều mạng trên biển.

Chưa đến bước đường cùng vạn bất đắc dĩ, xuồng cứu sinh tuyệt đối không thể từ bỏ.

Nhưng lưới cá và phao của thuyền ma đã móc vào xuồng cứu sinh, cho dù thuyền của họ không bị chiếc thuyền ba cột buồm sắp chìm kéo lật, cũng sẽ khiến thân thuyền hoặc trang bị bị hư hại.

Tình thế bắt buộc, không thể suy nghĩ nhiều hơn, Trần Mộc quyết đoán ra lệnh cho Trần Tiểu Đao chỉ có thể dẫm lên ván nhảy qua thuyền đối diện để chặt đứt những tấm lưới cá đó.

Lúc này Nguyễn Hắc cũng không dám tăng tốc, tàu Tam Xoa Kích chỉ có thể xoay vòng theo đối phương trên mặt biển.

Trần Tiểu Đao nhanh nhẹn nhảy lên từ boong tàu, một phát đã đáp xuống boong của chiếc thuyền ma.

Sau khi qua đó, Trần Tiểu Đao vung thanh cương đao trong tay chém thẳng vào lưới cá.

Trần Mộc và mấy người chưa từng thấy thuyền u linh.

Hiểu biết về thuyền u linh chỉ là những lời đồn đại nghe được trước đây.

Tương truyền rằng thuyền u linh trên biển có thể chia làm hai loại lớn.

Loại thứ nhất là người trên thuyền đều chết sạch hoặc mất tích, nguyên nhân thì vô cùng kỳ quái.

Bởi vì nhận thức của con người về đại dương thực sự quá hạn hẹp.

Có người nói dưới biển có hải quỷ hoặc giao nhân đã thành tinh, có thể dùng giọng hát để quyến rũ thủy thủ, người trên thuyền một khi bị chúng hấp dẫn, sẽ không tự chủ được mà nhảy xuống biển mất mạng.

Cũng có người nói đó là vì có một số thứ dưới biển không thể ăn, có một loại cá ăn vào sẽ gây ảo giác, khiến các thuyền viên nhảy xuống biển tự sát.

Vì vậy trên biển mới xuất hiện những con thuyền không người lái, người ta quen gọi loại thuyền này là thuyền u linh.

Còn có một loại thuyền u linh khác.

Loại này phần lớn là những con thuyền đã mất tích nhiều năm, thậm chí có chiếc mất tích mấy trăm năm, lại đột nhiên xuất hiện trên biển và được người ta phát hiện.

Trên thuyền cũng không có thi thể của bất kỳ thuyền viên nào, mọi thiết bị trên thuyền vận hành vẫn rất bình thường, giống như vừa mới ra khơi không lâu.

Không ai biết trong mấy trăm năm mất tích nó đã trôi dạt đi đâu.

Chính vì con người không thể giải thích những hiện tượng thần bí

đó, nên mới sinh ra những truyền thuyết ly kỳ về thuyền u linh.

Nhưng những truyền thuyết này dường như đều không thể chứng thực được những chuyện kỳ quái mà họ gặp phải.

Lần thứ hai đụng phải con thuyền này, Trần Mộc từng nghi ngờ có phải trong sương mù có rất nhiều chiếc thuyền ba cột buồm màu trắng như vậy không?

Nhưng Trần Mộc vẫn còn nhớ mấy đặc điểm nhỏ trên thân thuyền, chỉ cần nhìn vị trí treo đèn cột buồm là có thể chứng thực được.

Cho nên có thể nói đây chính xác là cùng một con thuyền.

Các dấu hiệu cho thấy, chiếc thuyền ma này và chiếc xuất hiện trước đó đều là một.

Chiếc thuyền ba cột buồm màu trắng là một vật thể khổng lồ, tồn tại sờ sờ ngay trước mắt.

Một đao chém xuống có thể để lại một vết dao trên mạn thuyền.

Huống hồ trong thuyền này quả thực mùi máu tanh nồng nặc.

Chương 514

Điều kỳ lạ nhất là kiểu dáng con thuyền này cổ xưa, không có bất kỳ đặc trưng nào của tàu thuyền hiện đại.

Nhưng chiếc thuyền ba cột buồm lại không hề có vẻ cũ nát, có chỗ thậm chí còn rất mới.

Trần Tiểu Đao rất nhanh đã chặt đứt được một nửa tấm lưới cá đang quấn vào nhau.

Chiếc thuyền ba cột buồm vốn dựa vào lưới cá để quấn lấy thuyền của họ, nhưng chưa đợi Trần Tiểu Đao chặt đứt nửa còn lại, dưới sự nhấp nhô của sóng biển, góc độ song song của hai con thuyền đột nhiên tách ra.

Lưới cá bị kéo căng ra giữa hai con thuyền.

Nếu lực nghiêng của thân thuyền lớn hơn một chút nữa, một trong hai thứ là xuồng cứu sinh hoặc lưới cá sẽ bị giật đứt.

Giữa một trận chao đảo dữ dội của thân thuyền, Trần Tiểu Đao trọng tâm nghiêng về sau, cơ thể va vào khoang thuyền.

Không ngờ rằng, khoang thuyền này cực kỳ không chắc chắn, không chịu nổi một cú va chạm.

Chỉ va nhẹ một cái, cơ thể vậy mà lại lún vào trong tấm ván gỗ màu trắng của khoang thuyền, tạo ra một lỗ thủng rất lớn.

Trần Tiểu Đao cảm thấy kỳ lạ, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy tại chỗ lõm vào do gã va phải, lại chảy ra từng dòng máu đen.

Khoang thuyền vậy mà không phải làm bằng gỗ, mà chỉ được dán

bằng những tấm bìa giấy trắng đơn giản.

Trần Mộc lúc này cảm thấy không ổn, lập tức phi thân cũng nhảy lên thuyền ma.

Nhìn thấy những dòng máu đục ngầu tanh tưởi, sắc mặt y hơi biến đổi.

Y kéo Trần Tiểu Đao dậy, tay phải nhẹ nhàng vung ra một đạo lôi đao, chém đứt lưới cá nối liền hai thuyền. "Quay về, chiếc thuyền này được dán bằng giấy trắng, là thuyền ma đốt cho vong hồn trên biển." Trần Mộc nhận ra khoang thuyền có điều bất thường, nói với Trần Tiểu Đao.

Đúng lúc này, mặt biển yên tĩnh đột nhiên cuộn sóng dữ dội, thân thuyền lắc lư cực kỳ ghê gớm.

Giống như có một bàn tay khổng lồ đang điên cuồng va đập vào chiếc thuyền ma này từ bên dưới.

Trần Tiểu Đao vừa đứng dậy còn chưa vững, chân không có điểm tựa, loạng choạng lại ngã về phía sau.

Lưng vừa vặn va vào khoang thuyền.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", vậy mà lại làm tấm ván gỗ lõm vào trong.

Trần Mộc vội vàng đưa tay giữ lấy Trần Tiểu Đao.

Cú va này tuy không nhẹ, nhưng Trần Tiểu Đao cảm giác như va vào một cái vỏ giấy rỗng.

Trần Tiểu Đao nghi hoặc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc thuyền ma màu trắng, ở vị trí gần cửa khoang, bị Trần Tiểu Đao va vào làm sụp một mảng lớn.

Không phải là ván thuyền mục nát không đủ chắc, mà cánh cửa

khoang đó vốn được dán bằng giấy cứng.

Nếu không phải Trần Mộc giữ gã lại, rất có thể Trần Tiểu Đao đã không thể dừng lại mà bị tấm giấy cứng này hất văng vào trong khoang thuyền.

Trong khe cửa tối đen như mực, không nhìn rõ tình hình bên trong, chỉ có mùi máu tanh nồng nặc bên trong khiến người ta muốn nôn ọe.

Thân thuyền lắc một cái, máu liền chảy ra từ khe cửa.

Trên biển cả mênh mông sao lại có thể có một chiếc thuyền giấy?

Trần Mộc biết các vùng ven biển có một tục lệ thả thuyền chuột lớn để tiễn Ngũ Thánh về biển.

Vào ngày Đại Thử, người ta tiễn thuyền ra khơi, mặc cho nó tự trôi dạt.

Còn có một loại phong tục kỳ lạ tương tự như trừ tà, mỗi khi có bệnh dịch truyền nhiễm như dịch hạch bùng phát, người ta sẽ tổ chức hoạt động tương tự.

Họ sử dụng những con thuyền cũ bỏ đi, việc trừ tà mang ý nghĩa tiễn ôn thần ra biển.

Thường thì người ta sẽ dán đầy giấy trắng lên thuyền cũ, và trên thuyền phải buộc rất nhiều hình nhân và tiền giấy.

Ngoài ra còn có đao mâu thương pháo, các loại dụng cụ của thuyền đánh cá và thuyền buôn, cùng với cột buồm, rãnh chứa nước và bánh lái, không thiếu thứ gì.

Duy chỉ có gạo trắng là chỉ được đặt nhiều nhất một thăng.

Tất cả đều là vật phẩm do những người đi biển đánh cá quyên góp, vật phẩm quyên góp trên thuyền càng nhiều, ôn thần sẽ được tiễn đi càng xa.

Trên loại thuyền này thường chở thi thể của những người chết vì bệnh dịch.

Lúc nhiều nhất, cả một thuyền đầy ắp xác chết, được thuyền khác kéo ra vùng biển xa rồi mới châm lửa thiêu hủy.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc lại nhớ đến một chuyện quỷ dị từng nghe kể.

Ở một thị trấn ven biển có một tiệm gạo, một đêm khuya nọ, đột nhiên có một vị khách đến bán gạo.

Vì trời tối, chủ tiệm gạo không nhìn rõ dung mạo của vị khách, hình như mặc một bộ trường bào, quần áo rất kỳ quái, có chút giống đồ tang của người chết.

Hơn nữa, trên người vị khách còn có một mùi hôi thối tanh tưởi của xác chết, hỏi nguyên do, vị khách liền nói trên thuyền có mang theo thịt heo, đường xa sợ hỏng nên đã dùng muối và nước mắm cá để ướp thịt tươi.

Nhưng không ngờ tuy thịt heo đã ướp, nhưng do thời tiết quá nóng, vẫn bị thối rữa bốc mùi, sáng mai trời sáng sẽ tìm chỗ xử lý.

Chủ tiệm gạo là một người tham lam của rẻ, thấy giá gạo này rất rẻ, khuyết điểm duy nhất là bao đựng gạo có chút hôi.

Nhưng chủ tiệm gạo cho rằng, dù gạo có mùi thịt thối cũng không sao, có thể trộn lẫn vào bán ra ngoài, không ai phát hiện được.

Thế là cũng không hỏi thêm gì khác, đốt đèn lồng lên cân gạo.

Sau đó lệnh cho người làm tạm thời để gạo ở trong sân, để gió thổi qua đêm, sáng mai trời sáng mới cho vào kho, nếu không thì thật sự quá thối.

Ai ngờ sáng hôm sau nhìn lại, mấy chục bao gạo được mở ra đổ

trong sân đều không cánh mà bay, chỉ còn lại một vũng hạt gạo trên đất.

Thu gom lại được khoảng một thăng, lúc này mới biết, tối qua có lẽ đã gặp ma.

Mua phải gạo của người chết trên thuyền dịch, lúc đó cũng không dám làm rùm beng.

Không đầy ba ngày, trong trấn đã xảy ra ôn dịch, chết gần một nửa số người.

Truyền thuyết này Trần Mộc đã nghe không chỉ một lần.

Ai kể cũng đều nói chuyện này là thật.

Nhưng địa điểm cụ thể xảy ra thì không ai nói rõ được.

Chương 515

Cho nên Trần Mộc vừa thấy cửa thuyền này được bịt bằng giấy cứng màu trắng, điều đầu tiên nghĩ đến chính là thuyền trừ dịch, không biết có phải con thuyền này đã lạc khỏi thuyền kéo nó, mới trôi dạt đến đây theo dòng hải lưu?

Trong nhất thời Trần Mộc cũng không nghĩ ra, vội vàng gọi Trần Tiểu Đao nhanh chóng rút về thuyền của mình.

Hai người khẽ nhảy một cái, liền từ chiếc thuyền ma sắp chìm nhảy về thuyền của mình.

Lên thuyền xong, mấy người nghe thấy dưới biển có động tĩnh.

Lập tức lấy đèn pha rọi xuống biển.

Trên mặt nước toàn là vây cá mập.

Chúng bị mùi máu tanh hấp dẫn, đang từ bốn phương tám hướng kéo đến, số lượng rất nhiều, đều vây quanh con thuyền.

Vì quá phấn khích, chúng bơi cực nhanh, nhìn đến hoa cả mắt, nếu rơi xuống nước, trong nháy mắt sẽ bị chúng xé xác.

Lúc này Minh thúc dường như cũng đã tỉnh rượu, có lẽ cơn say vừa qua, vẫn còn hơi thiếu tỉnh táo.

Nhưng khi gã nhìn thấy chiếc thuyền ba cột buồm như bóng trắng ở gần đó đang lảo đảo lùi lại, sắc mặt lập tức đại biến.

Vẻ mặt đó như thể nhìn thấy ma quỷ, cũng không thèm nói lời thừa thãi, chỉ hét lên với mọi người: "Đây là huyết thuyền, mau... mau nâng pháo lên, chuẩn bị đạn pháo." Trần Mộc nghe Minh thúc đột nhiên nói vậy, trong lòng thầm mắng.

Vừa rồi lúc đụng phải không phải nói không sao à, bây giờ lại làm ra vẻ kinh hãi.

Trong lòng y đã không còn chút ấn tượng tốt nào với tên bợm rượu này.

Nhưng nghe cách nói của gã, y nghĩ có lẽ gã biết lai lịch của chiếc thuyền ba cột buồm kia, nếu đã sự tình khẩn cấp, không cần phải nói chi tiết.

Thế là y liền ra hiệu cho mọi người trên thuyền khẩn cấp bố trí Pháo Thủy Thần, chuẩn bị pháo kích thuyền u linh.

Hành động triển khai vô cùng nhanh chóng, thuyền tuy nhỏ hẹp nhưng tất cả mọi người đều có thể chuẩn bị đầy đủ.

Trong trạng thái khẩn cấp vẫn có thể làm việc một cách có trật tự, bởi vì mọi người đều biết, một đám ô hợp ô hợp, muốn mạo hiểm tiến vào xoáy ốc san hô là không thực tế.

Bởi vì đi thuyền trên biển, không giống như trên đất liền, năng lực cá nhân khó mà đối mặt với sóng to gió lớn, bắt buộc toàn thể thành viên phải hợp thành một tập thể được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Một khi xảy ra sự cố hoặc gặp nguy hiểm, chỉ có toàn viên hiệp đồng mới có khả năng hóa nguy thành an.

Trên thuyền tổng cộng chỉ có bảy người, nên mỗi người đều phải kiêm nhiệm nhiều vị trí, tất cả đều là lực lượng quan trọng không thể thiếu.

Minh thúc và Trần Tiểu Đao hai người lập tức tiến lên điều chỉnh vị trí pháo, nhắm vào mục tiêu.

Cổ Sai và Đa Linh mở hòm đạn dược ra bắt đầu vận chuyển đạn pháo.

Còn Trần Mộc và Già La ở một bên chỉ thị Nguyễn Hắc điều chỉnh hướng đi, nhường góc bắn cho họng pháo.

Rất nhanh, Pháo Thủy Thần đã sẵn sàng tấn công.

Sương mù trên biển lúc này vẫn dày đặc như vậy.

Hai chiếc thuyền đã lướt qua nhau lần thứ ba.

Chiếc thuyền ba cột buồm đầy máu tươi đang dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Trần Mộc không ngừng báo vị trí và góc độ của thuyền ma.

Lão thuyền trưởng Nguyễn Hắc tuy sợ hãi chiếc thuyền ma kia, nhưng tính mạng quan trọng, vẫn lấy hết can đảm bẻ lái, đồng thời tăng tốc, tiếp cận từ phía sau mạn của chiếc thuyền ba cột buồm.

Lúc này Minh thúc và Trần Tiểu Đao đã chuẩn bị sẵn sàng khai hỏa.

Bây giờ chỉ cần kiên nhẫn chờ thuyền tiến vào vị trí bắn tốt nhất là được. "Chiếc thuyền ba cột buồm kia cửa bịt giấy trắng, đầy thuyền là máu, rốt cuộc nó là thuyền gì?" Nhân lúc chờ đợi, Trần Tiểu Đao hỏi. "May mà phát hiện kịp thời, đó là một chiếc huyết thuyền Đả Tiêu, chúng ta nếu không dùng pháo Trấn Hải đánh chìm nó xuống đáy biển, có khi sẽ gặp phải phiền toái lớn." Hóa ra ở vùng ven biển Nam Dương, có một tập tục hiếm thấy tương tự như thả thuyền trừ dịch, gọi là Đả Tiêu.

Điều khác biệt là, bên trong thuyền Đả Tiêu không phải là người chết, mà là một loại hải thú khổng lồ.

Biển Nam Dương sản sinh một loại quái vật khổng lồ có hình dáng rất giống một loài rùa biển lớn, gọi là Đại Ủng Sa.

Trong biển thực ra không có rùa biển sống, Đại Ủng Sa là tên mà

ngư dân thường gọi, hình dáng của nó giống rùa mà không phải rùa, có mai không có chân.

Có đầu không có chân, lưng màu xanh đen, bụng có vằn trắng lớn, bình thường sống ở vùng biển cạn, vùi mình trong cát, thường ngấm ngầm gây sóng gió, làm lật thuyền cá qua lại.

Ngư dân căm ghét nó đến tận xương tủy, thỉnh thoảng có con bị mắc cạn trên bờ không bò về được, ngư dân phát hiện sẽ lập tức thông báo cho những người khác, dùng xích sắt bắt sống nó.

Hễ bắt được con vật này, lại đúng vào dịp tế tự Hải Long, người ta sẽ sửa chữa những chiếc thuyền cá cổ đã cũ nát, lấy máu Đại Ủng Sa đổ vào đáy thuyền.

Sau đó dùng giấy và lưới cá bao bọc chiếc thuyền cổ, dùng thuyền kéo ra biển sâu mặc cho nó tự trôi theo dòng hải lưu.

Sóng biển Nam Hải hung dữ, xưa nay gió to sóng lớn, loại thuyền này đa phần đều không chắc chắn.

Đến được biển sâu đại dương, không bao lâu sẽ bị sóng gió đánh chìm.

Đại Ủng Sa theo đó mà bị chôn vùi dưới đáy biển, các loài cá rồng, giao nghê dưới nước rất thích ăn thịt Ủng Sa.

Chúng sẽ thi nhau chui vào thân thuyền vỡ nát, xé xác Đại Ủng Sa chỉ còn lại một cái mai rỗng.

Ngư dân đều tin rằng dưới đáy biển có rồng, coi đó là hải thần.

Tập tục này của họ là một hành vi tế tự hải thần, có thể khiến Long Vương gia phù hộ biển cả yên bình.

Nhưng cũng có những tình huống rất đặc biệt.

Con Đại Ủng Sa này sức mạnh vô cùng, lại ngu đần da dày, không

biết đau.

Thường bị ngư dân dùng giáo đâm loạn xạ lấy máu mà vẫn không chết, phá khoang lẩn ra biển.

Lưới cá bọc bên ngoài thuyền chính là để đề phòng nó thoát ra.

Chiếc thuyền ba cột buồm mà mấy người gặp phải, đặc điểm rất rõ ràng, nếu là ngư dân biết chuyện, nhìn là biết ngay đó là thuyền Đả Tiêu dùng rùa lớn tế Long Vương gia.

Vì không có thuyền kéo, mà thuyền kéo cũng không thể đến vùng biển nguy hiểm trùng trùng này, nó hiển nhiên đã được thả ra biển xa.

Do mấy ngày gần đây biển cả yên lặng, thời tiết tốt đến lạ thường, nên mãi vẫn chưa chìm, lại trôi dạt đến gần xoáy ốc san hô.

Chiếc thuyền ba cột buồm tuy đã bị rò nước, nhưng trong lúc chòng chành nhấp nhô vẫn chưa chìm, lại còn ba lần năm lượt đâm vào thuyền của họ.

Chương 516

Minh thúc tuy con người không đáng tin cậy lắm, nhưng gã đã đi khắp Nam Dương, kinh nghiệm hàng hải phong phú, đã thấy đủ mọi chuyện kỳ quái trên biển.

Vừa nhìn tình hình này là biết không ổn, rất có thể con Đại Ủng Sa trong thuyền ba cột buồm chưa chết hẳn, đã đâm thủng đáy thuyền.

Nhưng do thân thể khổng lồ, bị kẹt ở khoang đáy, loại quái vật này sức mạnh vô cùng, có thể cõng núi vượt biển.

Nó không giỏi lặn sâu, chắc chắn là muốn tìm thứ gì đó trên mặt nước, để đâm vỡ cái khung thuyền trên lưng mà không hất ra được.

Thế nên mới âm hồn không tan mà bám lấy thuyền của họ.

Trong sương mù tầm nhìn thấp, thuyền của họ cũng không dám chạy nhanh, không cẩn thận là bị nó đâm trúng.

Tuy hai bên mạn tàu Tam Xoa Kích có giáp đồng bảo vệ, cũng chưa chắc đảm bảo không sao.

Điều chết người nhất là chiếc huyết thuyền này đã thu hút rất nhiều cá mập, một khi dụ đến những quái vật khổng lồ dưới biển sâu, đó sẽ là một cảnh tượng lật biển đảo sông.

Minh thúc đã từng trải qua chuyện như vậy, bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ hãi, lúc này bị Trần Tiểu Đao hỏi, liền đem tình hình khẩn cấp kể cho mọi người nghe.

Do Đại Ủng Sa chỉ xuất hiện ở một số vùng biển quần đảo có môi trường tự nhiên đặc thù, nên tập tục Đả Tiêu tế Hải Long này không phổ biến lắm.

Đừng nói Trần Mộc và Trần Tiểu Đao chưa từng nghe qua, ngay

cả Nguyễn Hắc cũng không biết.

Chỉ có loại thủy thủ già như Minh thúc quanh năm làm ăn liều mạng ở các vùng biển xa, chuyên đối mặt với sóng to gió lớn mới biết một chút.

Tuy nhiên lúc này Trần Tiểu Đao bán tín bán nghi, mắt thấy chiếc thuyền ba cột buồm kia sắp tiến vào tầm bắn từ điểm mù của Pháo Thủy Thần.

Trần Tiểu Đao vẫn không nhịn được hỏi Minh thúc: "Thật hay giả vậy, cúng Long Vương Gia ư?

Dưới biển thật sự có rồng sao?

Vậy trong long cung có phải còn có tôm binh cua tướng và tướng quân rùa vung đại chùy không?" Minh thúc mắt không chớp nhìn chằm chằm vào chiếc thuyền ma, sợ bỏ lỡ thời cơ khai hỏa. "Người thấy được Long Vương Gia rồi còn có thể đứng đây nói chuyện sao?

Nếu cậu muốn biết thì chỉ có thể tự mình bơi xuống xem cho rõ...

Khai hỏa!" Trong tiếng hét của Minh thúc, thuyền của họ và chiếc huyết thuyền ba cột buồm một lần nữa tiến vào tư thế song song, khoảng cách chỉ chừng mười lăm mười sáu mét.

Lúc này chính là thời cơ tốt nhất để sử dụng Pháo Thủy Thần, do tầm bắn quá gần, thậm chí không cần xem xét các yếu tố như lượng bù trước và điểm rơi đạn đạo.

Hầu như có thể dùng hỏa pháo để bắn thẳng.

Pháo Thủy Thần được thiết kế cải tiến từ loại pháo hạm di động kiểu cũ, và được đặt tên theo Thủy Thần của A Tam.

Sở dĩ dùng pháo hạm cỡ nhỏ kiểu cũ là vì cái gọi là Pháo Thủy Thần không phải là vũ khí hải chiến chủ yếu để sát thương.

Nó còn phải đảm nhiệm nhiều vai trò khác trong hàng hải, đạn pháo kiểu cũ dễ cải tạo hơn, có thể chế tạo và sử dụng nhiều loại đạn có công dụng khác nhau tùy theo nhu cầu cụ thể.

Nguyên lý bắn của Pháo Thủy Thần gần giống với pháo hiệu.

Nhưng cỡ nòng nhỏ hơn nhiều, thân pháo dài hơn, góc bắn có thể hạ thấp.

Dưới sự điều khiển của ba pháo thủ được huấn luyện bài bản và phối hợp ăn ý, tốc độ nạp đạn và bắn cũng sẽ được nâng cao đáng kể.

Các loại đạn bao gồm đạn tử mẫu, vỏ đạn rỗng, bên trong chứa nhiều thuốc nổ vòng, cấu tạo vỏ đạn đặc biệt, có phần trước và sau, có thể nổ tung trên không.

Sau khi đạn mẹ nổ, đạn con văng ra tứ phía, phạm vi bao phủ cực rộng, bên trong đạn con chứa tảo Bát La nghiền nát, có thể khiến bột tảo Bát La phủ kín một vùng biển nhất định.

Tảo Bát La là một loài thực vật dị loại ở Ấn Độ Dương, thuộc tính vật chất có sự sinh khắc chế hóa.

Hầu hết các loài thủy tộc như cá, rùa, kình nghê trong biển đều sợ loại tảo này.

Gặp trường hợp cá lớn gây sóng lật thuyền, có thể buộc nó tạm thời lặn xuống đáy biển.

Ngoài ra trong các loại đạn của Pháo Thủy Thần, còn có đạn khai hoa.

Đạn khai hoa cũng chia làm hai lớp bên trong, lại phân thành hai loại chất liệu đồng và sắt, khi trúng mục tiêu sẽ nổ thành mảnh vụn, uy lực rất lớn.

Là một loại đạn tấn công dùng để oanh tạc đá ngầm hoặc công

trình kiến trúc.

Còn có đạn thép đặc xuyên giáp, lõi cứng, bên ngoài bọc vỏ thép, sức xuyên thấu mạnh, chuyên dùng để tấn công tàu chiến bọc thép của hải tặc.

Đạn bồ đào thì nổ ngay trong nòng, văng ra khỏi nòng, không thể bay xa, các loại tương tự nhiều không kể xiết.

Chỉ thấy chiếc thuyền ba cột buồm đang nhấp nhô chao đảo trong phạm vi bao phủ của Pháo Thủy Thần.

Minh thúc liên tục thúc giục bắn pháo, bảo Cổ Sai ôm một quả đạn tử mẫu nạp vào nòng pháo, Trần Mộc ra hiệu cho Nguyễn Hắc cố gắng giữ tốc độ thuyền ổn định.

Sau đó y vung tay phát tín hiệu, Trần Tiểu Đao đã châm ngòi, một tiếng "xì xì" cùng làn khói trắng, họng pháo Trấn Hải lóe lên ánh lửa, trong làn khói thuốc súng, quả đạn bắn vào thân thuyền ba cột buồm.

Sau đó lại nghe thấy tiếng vòng con trong đạn mẹ nổ lốp bốp, theo tiếng nổ, tảo Bát La văng ra khắp nơi, trong ngoài chiếc thuyền ba cột buồm đều là bột tảo Bát La.

Minh thúc lúc này còn định tiếp tục pháo kích, nhưng tảo Bát La quả thực có hiệu quả.

Con Đại Ủng Sa dưới huyết thuyền bị nó ép buộc, tuy không chịu được nước sâu, cũng phải lặn xuống biển tạm lánh.

Ngay cả những con cá mập trên mặt biển nghe mùi tanh kéo đến cũng lũ lượt bỏ chạy.

Mắt thấy thuyền ma chìm xuống biển, thân thuyền yếu ớt bị áp lực nước tác động, liền vỡ thành từng mảnh.

Chỉ có những lớp lưới cá trên thân thuyền, quấn lấy một vật

khổng lồ màu xanh đen chìm xuống đáy biển.

Máu tươi nhuộm đỏ cả mặt biển.

Chắc hẳn con Đại Ủng Sa to như ngọn đồi nhỏ kia thân mang đầy máu, lại mất đi lớp thuyền gỗ cản trở, dưới đáy biển tất không thể thoát khỏi sự truy đuổi của những con cá dữ.

Hoặc bị cắn xé, hoặc trốn thoát, sẽ không còn gây uy hiếp cho họ nữa.

Minh thúc lúc này vẫn còn đang lau mồ hôi, gã vừa rồi thật sự sợ chết khiếp. "May quá, nếu còn kéo dài thêm nữa, Long Vương Gia dưới biển trồi lên, chúng ta có bao nhiêu cách cũng vô dụng." "Long Vương Gia khỉ gì, ta nghe truyền thuyết này không phải một hai lần, lần nào cũng chưa thấy rồng thật." "Hơn nữa, cho dù dưới biển thật sự có rồng, thì có thể dọa được chúng ta sao?" Trần Tiểu Đao khinh bỉ chửi.

Hai người đang tranh cãi, bỗng nghe thấy giọng của Chá Cô Tiếu vang lên từ ống truyền âm, gọi mọi người lên boong.

Sóng này chưa qua, sóng khác đã tới.

Mấy người thấy lại có chuyện, cũng không chậm trễ, người nọ nối gót người kia leo lên boong tàu.

Lúc này chỉ thấy sương mù trên biển đã tan đi nhiều, nhưng vẫn chưa tan hết.

Chương 517

Chá Cô Tiếu chỉ lên trời. "Các người nghe xem trên trời có tiếng gì?" Mấy người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bị sương mù che phủ, vểnh tai nghe, quả nhiên có một tiếng động lớn như kim loại đang vỡ vụn từng lớp. "Trên trời có động tĩnh gì vậy?" Theo tiếng động ngày càng lớn, một bóng đen khổng lồ lộ ra hình dáng từ trong sương mù trên đỉnh đầu, Minh thúc kinh hãi ngồi phệt xuống boong tàu, miệng chỉ thốt ra một chữ: "Cá!" Nhìn thời gian thì trời đã sáng, lúc này nồng độ sương mù trên biển cũng đang dần giảm bớt, tầm nhìn mở rộng ra ngoài mấy trăm mét.

Nhưng mặt biển xa xa vẫn trắng xóa sương mù, mấy người trên boong nghe thấy trên không có tiếng gió không lành, đang kinh ngạc nghi ngờ, không biết trong sương mù rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hầu như cùng lúc đó, mấy người cảm giác như có thứ gì đó rơi từ trên trời xuống.

Đưa tay sờ, lại là một con cá nhỏ.

Trên không trung liên tiếp rơi xuống cá, những con cá đó lớn nhỏ đều có.

Không ít con rơi xuống boong thuyền, vẫn còn nhảy loạn xạ, lật bụng trắng cố gắng nhảy trở lại xuống nước.

Mấy người đều thầm nghĩ một tiếng chuyện lạ, trời mưa cá sao?

Cùng với việc cá biển lớn nhỏ không ngừng rơi từ trên trời xuống, mặt biển như thể đang có một trận mưa lớn.

Xung quanh tiếng động lớn như sấm, lại như gió thổi qua ống tre, tiếng hú dài không dứt, không thể phân biệt được rốt cuộc là thứ gì

phát ra những âm thanh này.

Nhưng bị trận mưa rào lẫn lộn cá biển này xối vào, sương mù tan càng nhanh hơn.

Chưa đợi mấy người hiểu ra chuyện gì.

Chỉ thấy phía trước không xa, trên mặt biển xuất hiện một bức tường nước khổng lồ.

Nước biển dâng lên trời, thuyền của họ trước bức tường nước lớn dâng lên từ biển này, như một chiếc lá đơn côi.

Ánh sáng phương đông đều bị bức tường nước che khuất hoàn toàn.

Bầu trời vừa tan sương mù lập tức tối sầm lại, mấy người phảng phất như đang ở trong vực sâu dưới đáy biển không thấy ánh mặt trời.

Mấy người trên thuyền đều bị cảnh tượng kinh hoàng này chấn động.

Biển cả yên bình cuối cùng đã lộ ra bộ mặt hung dữ cuồng bạo của nó, mắt thấy càng lúc càng gần bức tường nước, càng gần càng cảm thấy uy thế bức người, nước biển dựng đứng như vách đá, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nguyễn Hắc vội vàng bẻ lái, nếu không tàu Tam Xoa Kích cứ tiếp tục tiến về phía trước, sẽ bị con sóng khổng lồ kia đánh nát. "Đây là cái gì?

Sóng thần à?" Trần Tiểu Đao tóm lấy cánh tay Minh thúc, lôi gã từ dưới đất lên hỏi. "Đây sao có thể là sóng thần, cậu nhìn kỹ đi, đây là Long Vương Gia lên khỏi mặt nước, là long hấp thủy..." "Chắc chắn là do cậu vừa rồi bất kính với Long Vương Gia, nên Long Vương Gia tức giận rồi..." Minh thúc ôm lấy phao cứu sinh trốn vào cửa khoang.

Sau đó gã bảo Nguyễn Hắc tăng tốc thuyền lên tối đa, để tránh xoáy nước do áp lực gió của con rồng tạo ra.

Lúc hoàng hôn hôm qua, Trần Mộc đứng bên mạn tàu quan sát, thấy trong sương mù phía đông có mây đen che kín trời, tựa như có quái vật giáng xuống từ trong tầng mây dày đặc.

Đó chính là trạng thái hải khí ngưng kết được nói đến trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Không biết bức tường nước khổng lồ xuất hiện hiện tại có phải do hải khí tích tụ mà sinh ra hay không.

Nghe Minh Thúc nói, y mới biết đây chính là Thượng Thủy Long khiến dân chài nghe mà biến sắc.

Nó còn được gọi là Long Thượng Thủy hay Long Thủ Thủy.

Không ngờ nó lại có uy lực đến thế.

Trần Mộc bảo mọi người mau chóng vào khoang thuyền, tránh bị sóng lớn trên boong cuốn xuống biển.

Thượng Thủy Long là một trong những sức mạnh mang tính hủy diệt nhất trên biển.

Cái gọi là "long", trong phong thủy chỉ những dãy núi trập trùng liên miên trên mặt đất và dưới đáy biển.

Đây là một cách nói ví von, trong lịch sử Cửu Châu, rồng còn có nhiều ý nghĩa đặc định khác.

Cổ nhân cho rằng rồng là chúa của loài có vảy, có thể hô phong hoán vũ, lợi cho vạn vật, là một trong tứ linh.

Cho đến nay, vẫn chưa thể thực sự phán đoán trên đời có tồn tại sinh vật gọi là rồng hay không.

Dân chài đi thuyền trên biển cả mênh mông cũng có thái độ riêng

của họ đối với rồng, họ chắc chắn tin vào thần linh như Long Vương gia.

Nhưng nói cụ thể về rồng, chủ yếu là dùng để hình dung những tình huống khí tượng kinh hoàng.

Ví dụ như những hiện tượng như Long Thượng Thủy, hình ảnh rồng lớn trợn mắt lè lưỡi, cưỡi mây đen bay lượn trong các bức họa cổ đại, rất có khả năng chính là một sự miêu tả trừu tượng về tai nạn trên biển.

Dịch Kinh có ghi chép rằng "vân tòng long" (mây theo rồng), cũng có thể hiểu là rồng chính là mây.

Mây là chỉ những yếu tố tự nhiên như áp suất và luồng khí, do áp suất không cân bằng sẽ sinh ra gió.

Hễ không khí đi lên, thể tích tăng và nhiệt độ giảm, sẽ hình thành mây.

Thủy long trên các hồ lớn và biển lớn chính là do áp suất cực thấp tạo ra.

Còn hiện tượng Thượng Thủy Long này là do hải khí dưới đáy biển phun trào lên.

Nó va chạm với áp suất không khí thấp, trông như một cột nước khổng lồ do rồng lớn xuất thủy tạo ra.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cho rằng, Nam Long bắt nguồn từ núi Nga Mi là long mạch lớn nhất thiên hạ.

Thế của nó vượt xa Bắc Long và Trung Long bắt nguồn từ Côn Luân.

Nam Long khởi từ Nga Mi, men theo sông đi về phía đông, trong đó một nhánh dư mạch từ núi Hải Diêm Gia đi vào biển, kéo dài về

phía bắc dưới đáy biển.

Lấy hai vùng đất Triều Tiên và Uy Quốc làm án hộ.

Hai nhánh dư mạch chính còn lại thì uốn lượn xuống phía nam, hợp lại và ngưng tụ dưới đáy biển, không rõ điểm kết thúc ở đâu.

Vùng biển San Hô Loa Toàn gần đây chính là nơi hải khí của Nam Long cuộn trào, dù không phải mùa gió, bão tố vẫn hoành hành, cũng thường xuyên xảy ra những hiện tượng đáng sợ như Thượng Thủy Long.

Thủy long từ đáy biển phun lên, giống như núi lửa phun trào mà xông ra khỏi mặt biển.

Rất nhiều tàu thuyền cổ thụ chìm trong lớp bùn sâu dưới biển, cũng như các loài thủy tộc, hễ bị nó cuốn vào đều sẽ bị văng lên không trung.

Mấy người trên thuyền nhìn quanh bốn phía, đều thấy sóng dữ ngập trời, nước biển như muốn đổ ập xuống.

Giữa trời và biển không chỉ có một bức tường nước khổng lồ đó, mà là hàng chục đạo Long Thượng Thủy cùng lúc xuất hiện.

Chương 518

Nước biển đổ ngược lên trời, điều kinh người là trong khoảnh khắc những cột sóng khổng lồ thông thiên, mặt biển trong khe hở giữa các bức tường nước này lại tĩnh lặng vô cùng.

Những bức tường nước dâng lên từ biển cũng dường như ngưng đọng ở điểm cao nhất.

Hải khí thẳng đứng lên xuống, mặt biển thậm chí còn chưa kịp dao động dữ dội.

Trong bức tranh tĩnh lặng mà thiên nhiên phô diễn sự thần kỳ và uy lực này, chỉ có cá biển và hơi nước bị nước biển cuốn lên trời, không ngừng rơi trở lại mặt nước.

Ở trong cơn biến động trời đất đến nghẹt thở này, phía trước, sau, trái, phải của con thuyền, bao gồm cả bầu trời trên đỉnh đầu, đều bị nước biển xanh như pha lê bao vây, hoàn toàn không biết mình đang ở đâu.

Con thuyền dường như bị nước biển hút chặt.

Nó kẹt giữa vực sâu được tạo bởi những bức tường nước xung quanh, cố gắng giãy giụa nhưng dường như không nhúc nhích được chút nào.

Mấy người trong khoang lái đều nhìn nhau kinh ngạc.

Không biết có thể thoát khỏi tai nạn trên biển này không.

Còn Minh Thúc và mấy người Cổ Sai, sắc mặt càng thêm khó coi, xám như tro tàn.

Đúng lúc này, tiếng gầm rú kim loại giống như tiếng dây cáp thép đứt đột nhiên đến gần, một bóng đen khổng lồ từ từ xuất hiện phía

trên tường nước.

Nửa thân trước của một con tàu khổng lồ, từ trong tường nước chậm rãi thò ra.

Như một con thuyền đi trên trời, đang tiến đến bên thác nước là bức tường nước thẳng đứng, mắt thấy sắp rơi xuống mặt biển bên dưới.

Cảnh tượng trên biển lúc này hoàn toàn chìm trong một sự thê lương và kinh hoàng vô biên, trong khoảnh khắc gần như ngưng đọng, dường như có hai vùng biển cùng lúc xuất hiện trên và dưới thuyền.

Một vùng biển treo lơ lửng trên trời, còn vùng biển kia là nơi mọi người đang cố gắng giãy giụa mà không thoát ra được.

Từ vùng biển trên trời, rơi xuống vô số thứ được mang lên từ đáy biển, mỏ neo gãy của tàu đắm, xương cá kình, cá ngao.

Tóm lại, tất cả những gì lắng đọng dưới đáy biển đều bị lật tung lên.

Trước mắt mấy người là hàng vạn tấn nước biển, bị hải khí bốc lên mang tới bầu trời, chia thành hàng trăm bức tường nước dày đặc treo trên đỉnh đầu.

Một mảnh vỡ của con tàu đắm dưới đáy biển cũng bị luồng khí mạnh mẽ đẩy lên không trung.

Vì ở rìa ngoài, tàn hài của con tàu khổng lồ vô danh kia cũng giống như những con cá biển bị nước văng ra, sắp từ trên cao trượt xuống.

Minh Thúc giơ tay chỉ lên không trung, há miệng hét lên khản cả giọng, nhưng không ai nghe thấy ông ta nói gì.

Tai mọi người đều bị tiếng ầm ầm không dứt bao phủ, Trần Mộc biết có lẽ ông ta muốn nói: "Tàu đắm sắp rơi xuống rồi, ngay trên đầu

chúng ta!" Nhưng lúc này ngôn ngữ đã mất tác dụng, Trần Mộc vẫy tay chỉ mạnh về phía bên trái, ra hiệu cho Nguyễn Hắc đang cầm lái: "Không mau lái thuyền ra, chúng ta chết chắc..." Gân xanh trên trán Nguyễn Hắc nổi lên, ông ta liều mạng xoay bánh lái.

Thân thuyền cuối cùng cũng bẻ ngang được một cách cứng nhắc.

Mảnh vỡ màu đen của con tàu khổng lồ như một quả bom hạng nặng được thả từ trên cao, rơi xuống mặt biển nơi đầu thuyền vừa dừng lại.

Nước bắn tung tóe, tạo ra một làn sóng mạnh mẽ, thân thuyền bị sóng dữ va đập, chao đảo như lá rụng trong gió, trong chốc lát hiểm nguy chồng chất.

Mảnh vỡ tàu đắm vừa rơi xuống, tất cả các Thượng Thủy Long trên mặt đất đột nhiên bị hút lên không trung.

Hai phần nước biển tách ra từ giữa, những bức tường nước dày đặc che khuất cả bầu trời, mây đen ùn ùn kéo đến, mặt biển đen kịt vô biên.

Trong nháy mắt, đã không thể phân biệt được gì trong gang tấc.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, đột nhiên gió lớn nổi lên, mưa như trút nước.

Mấy người trên thuyền chưa bao giờ thấy mưa lớn như vậy.

Gió cuộn sóng gầm, tựa như thiên hà đổ ngược, mặt biển sóng vỗ cuồn cuộn.

Chiếc Tam Xoa Kích lúc cao lúc thấp trên mặt biển dưới cơn mưa bão, bị những con sóng khổng lồ nối tiếp nhau tung lên hất xuống.

Mấy người trong thuyền bám chặt vào mọi thứ cố định có thể bám được xung quanh.

Họ chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ trong lồng ngực cũng theo con thuyền như một chiếc lá trôi nổi.

Bị sóng lớn lúc thì ném lên vạn trượng cao không, lúc lại rơi xuống vực sâu không đáy, bị giày vò đến thần hồn điên đảo.

Hải khí tuy đã tan đi, nhưng lại hình thành một cơn bão trên mặt biển.

Trên đại dương sóng dữ ngập trời, sóng lớn cuồn cuộn, hy vọng duy nhất của mấy người chính là con thuyền Hải Liễu do người Anh cẩn thận sửa đổi có thể chịu đựng được thử thách lần này.

Nhưng ngay cả dân chài như Minh Thúc và Nguyễn Hắc cũng không thể phán đoán được cơn bão này sẽ kéo dài bao lâu.

Minh Thúc trên biển hoàn toàn dựa vào rượu để lấy can đảm, cắn mở bình rượu tu mấy ngụm, ngược lại còn bình tĩnh hơn Nguyễn Hắc rất nhiều.

Bầu trời mưa như trút nước, trên mặt biển sóng lớn cuồn cuộn.

Con thuyền trong cơn gió dữ sóng gầm hiểm nguy chồng chất, bất cứ lúc nào cũng có thể thuyền nghiêng thuyền lật táng thân bụng cá.

Minh Thúc ôm phao cứu sinh gào lớn "Tổ mẫu mau hiển thánh!" Bên kia, thuyền trưởng Nguyễn Hắc đang cầm lái cũng cùng Minh Thúc niệm chú Hải Thiên Thông Thánh.

Những người quanh năm đi biển, hầu như không ai là không mê tín.

Theo quan niệm mê tín trên biển, khi gặp sóng to gió lớn, nguy cơ lật thuyền, nhất định phải hô to "Tổ mẫu bảo hữu".

Như vậy Thiên Hậu có thể nhẹ nhàng xuất hiện trên biển cứu khổ cứu nạn, đây là quy tắc được dân chài công nhận.

Mời Tổ mẫu hiện thân, đến cứu mạng hộ hàng.

Nguyễn Hắc tuy tướng mạo thô hào, râu ria xồm xoàm như Vi.

Nhưng dân chài trên biển, dù dũng cảm đối mặt với sóng gió thế nào, mức độ mê tín trong hàng hải lại đặc biệt nghiêm trọng.

Họ vô cùng kính sợ sức mạnh trong cõi u minh, đây có lẽ cũng là chỗ dựa tinh thần để họ có thể an thân lập mệnh trên biển.

Thấy gió to sóng lớn, con thuyền sắp tan tành, không biết còn chống đỡ được bao lâu.

Nhưng Trần Mộc lại đặc biệt phản cảm với hành động lâm thời ôm chân Phật này.

Thay vì cầu khấn khắp trời thần Phật, không bằng dựa vào chính mình nghĩ ra một biện pháp thiết thực.

Nhưng với tình hình hiện tại, con thuyền trong cơn sóng dữ cuồng nộ sắp mất kiểm soát, ngoài việc phó mặc cho trời, còn có cách nào tốt hơn nữa.

Cách duy nhất chính là trực tiếp đưa mấy người bỏ thuyền rời khỏi cơn bão này. "Chá Cô Tiếu, trong Bàn Sơn Điền Hải Thuật của ngươi có cách nào đối phó với tình huống này không?" Trần Tiểu Đao hỏi.

Chương 519

"Bàn Sơn Điền Hải chứ có phải hô phong hoán vũ đâu, làm sao khiến sóng gió yên lặng được." "Ta thấy cơn bão do Thượng Thủy Long gây ra đến nhanh thì đi cũng sẽ nhanh, bây giờ chỉ có thể cố gắng hết sức kiểm soát con thuyền, tranh thủ thời gian, chống cự cho đến khi bão tan." Chá Cô Tiếu cũng bất lực nói.

Thuyền Hải Liễu trôi nổi chao đảo trong sóng lớn, không ngừng bị đẩy lên đỉnh sóng rồi lại rơi xuống đáy vực.

Mỗi một giây đều tràn ngập nguy hiểm, trên trời mây đen dày đặc, u ám, tuy là ban ngày mà như đêm đen.

Trong tầng mây sấm chớp rền vang, nước biển sôi trào mãi không chịu yên lặng.

May mà Nguyễn Hắc và Minh Thúc là những người có kinh nghiệm đi biển lão luyện.

Họ vì mạng sống mà dốc hết toàn lực.

Những người còn lại toàn lực hỗ trợ, mỗi lần vào thời khắc quan trọng đều hóa nguy thành an.

Con thuyền Hải Liễu do người Anh sửa đổi này quả thật rất chắc chắn.

Nó đã chịu đựng được thử thách của cơn bão.

Cũng không biết là thuyền Hải Liễu là bảo vật vượt biển, hay là Tổ mẫu thật sự linh thiêng.

Con thuyền này trên biển xông pha sóng gió như vậy, thân thuyền vẫn luôn bình an vô sự.

Cuối cùng cũng chịu đựng được đến khi có một tia nắng xuyên qua khe hở của mây đen chiếu xuống, sóng gió dần lặng.

Mặt biển hung dữ dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh, lúc này thuyền tuy không sao, nhưng mấy người khác trên thuyền thì thật sự không chịu nổi nữa.

Toàn thân xương cốt gần như bị xóc cho rã rời, ai nấy đều kiệt sức.

Thấy sóng gió cuối cùng cũng qua đi, Minh Thúc kích động đến mức quỳ thẳng trên boong tàu dập đầu lạy Tổ mẫu hứa đại nguyện.

Nguyễn Hắc thì như làm ảo thuật, từ đáy thuyền lấy ra lư hương, giấy vàng, muốn dâng lễ thắp hương cho Tổ mẫu.

Tín ngưỡng cá nhân của họ, Trần Mộc và mấy người cũng không tiện can thiệp nhiều.

Trần Mộc và mấy người đi đến đầu thuyền, nhìn ánh nắng chói chang xuyên qua mây đen, thở phào nhẹ nhõm.

Cơn bão này qua đi, ít nhất trong vài ngày tới sẽ không có hải khí ngưng tụ lớn như vậy nữa, chính là có thể nhân cơ hội này lợi dụng thủy triều để tiến vào San Hô Loa Toàn.

Tìm kiếm tàu đắm và âm hỏa bên cạnh hải nhãn được gọi là Quy Khư.

Mặc dù nhiệm vụ nhiều, nhưng thời gian hẳn là đủ dùng.

Chỉ là trong cơn bão đã bị lệch khỏi hải trình, phải muộn hơn một ngày so với dự kiến mới đến được rạn san hô lớn.

Mấy người nhìn kỹ, nước biển đều đã biến thành màu đen.

Hải khí đã cuốn những thứ ở sâu dưới đáy biển lên mặt nước, tạo thành một vùng triều đen rộng lớn.

Thuyền của họ đang đi ngay trên vùng biển đen như mực này.

Những người còn lại cũng phát hiện ra tình hình này, vừa quan sát nước biển đen kịt, vừa bàn tán xôn xao, mỗi người một ý.

Trần Tiểu Đao nói trên biển nổi rất nhiều cá chết, thềm lục địa của Nam Hải hạ xuống theo hình bậc thang.

Vùng biển này vừa hay là vực sâu dưới đáy biển, trong tầng nham thạch sâu có thể chứa lượng lớn than đá và khí đốt, bị nước biển đưa lên mặt biển, cá ở biển sâu e là gặp nạn rồi.

Nguyễn Hắc thì đồng ý với cách nói của dân chài.

Ông ta nói nước biển ở vùng biển sâu này, tự nhiên có một vài khu vực cổ xưa là vùng đất đen.

Nước biển sâu nhất sôi trào cuồn cuộn, khác biệt rất lớn so với các vùng biển khác.

Ngay cả sinh vật đáy biển cũng không dám đến gần, nước nóng gấp trăm lần suối nước nóng.

Có lẽ triều đen này chính là hắc tuyền dưới đáy biển bị đưa lên.

Minh Thúc lại nói, chắc chắn là Thượng Thủy Long đã cuốn con mực lớn trốn trong rong biển lên.

Con mực đó chính là bạch tuộc, vòi của nó có thể dài hàng trăm trượng, to lớn vô cùng, con vật đó một bụng toàn nước đen, khi chết sẽ phun hết mực ra, nên nước biển mới biến thành màu đen.

Con triều đen dâng lên từ đáy biển này tuy lớn, nhưng không lâu sau sẽ lắng xuống và biến mất, mấy người trên thuyền xem một lúc lâu, muốn tìm xác con mực lớn mà Minh Thúc nói.

Dù thuyền của họ không thể mang nó về, mở mang tầm mắt cũng tốt.

Kết quả thật sự phát hiện ra trên mặt biển xa xa quả nhiên có một vật thể màu trắng đang trôi nổi, nhìn từ xa đã thấy kích thước không nhỏ.

Trần Mộc vội bảo Nguyễn Hắc cho thuyền lại gần.

Lúc này, Trần Tiểu Đao bên cạnh cũng lấy ống nhòm ra nhìn. "Trên mặt biển kia, hình như có một... cái... quan tài... màu trắng?" Trần Tiểu Đao có chút không dám tin vào mắt mình, vội đưa ống nhòm cho Trần Mộc xem.

Chá Cô Tiếu và Già La bên cạnh cũng cầm ống nhòm nhìn về hướng đó.

Lúc này, thuyền của họ cũng đã đến gần.

Trên biển quả nhiên có một chiếc quách đá màu trắng đang trôi theo dòng hải lưu.

Số quan tài mà họ từng thấy đã không đếm xuể.

Đợi thuyền đến gần, nhìn càng rõ hơn, chiếc quách hình chữ nhật phẳng phiu.

Quách có góc có cạnh, thể tích rất lớn, khác hẳn với quan tài đá thông thường.

Chiếc quách khổng lồ này, bên trong dù có chứa ba bốn người to béo cũng không thành vấn đề.

Bề mặt điêu khắc tinh xảo, một số nơi bị bao phủ bởi một lớp san hô trùng màu xám trắng lốm đốm.

Có mấy sợi xích sắt to lớn cố định quan tài đá, đóng kín mít.

Dây xích mọc đầy rêu nước buộc chặt quan tài đá với một vật gì đó bên dưới mặt biển.

Dưới quan tài đá nhấp nhô, có một vật thể màu đen lớn hơn bốn

chiếc bàn bát tiên.

Chương 520

Nó trồi sụt theo dòng hải lưu, chính vì có vật này nâng đỡ, quan tài đá mới không chìm xuống đáy biển.

Có lẽ vật này cũng bị Thượng Thủy Long cuốn từ đáy biển lên.

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái này, thực sự là chưa từng thấy trong đời.

Trần Mộc có ý muốn vớt thứ này lên xem thử.

Còn chưa kịp nói, đã nghe thấy Trần Tiểu Đao phía sau hô hào mau chuẩn bị cần cẩu, muốn vớt món "thanh đầu" mà Long Vương gia gửi đến.

Mọi người chia nhau hành động, tay chân bận rộn một hồi.

Cuối cùng cũng cẩu được chiếc quách đá trong biển lên.

Cần cẩu treo nó ở đuôi thuyền, hóa ra bên dưới quách đá là một bộ hài cốt rùa khổng lồ được xích lại với nhau.

Đa Linh và Cổ Sai đều lớn lên trong môi trường lao động gian khổ, ai nấy đều là tay làm việc giỏi.

Hai người rất quen thuộc với công việc trên thuyền, không cần Trần Mộc phân phó thêm, đã mở vòi rồng nước, dùng dòng nước đen xối rửa rong rêu và vết bẩn trên quách đá.

Dòng nước chảy đến đâu, một số chi tiết bên hông quách đá màu trắng dần dần lộ ra, chi chít những ký hiệu kỳ lạ.

Trần Mộc liếc mắt một cái đã nhận ra những hình vẽ điêu khắc trên đó là đồ án của Dịch Kinh.

Khi lại gần hơn, trên quách đá xuất hiện nhiều hình bát quái.

Nhưng san hô trùng màu xám trắng quá nhiều, không có nhiều phần có thể nhìn rõ.

Mọi người vội vàng đặt nó lên boong sau.

Trong mai rùa vẫn còn hài cốt hoàn chỉnh, hình thể vẫn chưa hóa đi, dường như chết cũng chưa lâu.

Nhưng xét theo ngoại hình của quách đá này, ít nhất cũng là cổ vật mấy nghìn năm tuổi.

Tục ngữ có câu "nghìn năm vương bát, vạn năm rùa".

Tuổi thọ của rùa vượt xa các sinh vật khác, không biết con rùa khổng lồ này chở quách đá đã sống bao nhiêu năm mới chết.

Trên mai rùa chở quan tài cũng có khắc hoa văn, nhưng vẫn khó nhận ra.

Môi trường đáy biển ăn mòn những thứ này quá nặng, bây giờ chỉ có thể hy vọng những thứ bên trong quách đá còn được bảo tồn.

Chá Cô Tiếu lấy Tham Âm Trảo ra cạy nắp quách.

Khe hở của nắp quách đều được bịt bằng bùn, niêm phong rất kín, cạy ra xem, bên trong còn có một lớp quách lồng nữa.

Mà các hình điêu khắc bên trong nắp quách đá vẫn còn bảo tồn khá tốt.

Dùng nước xối sạch vết bẩn trên đó, các hình lồi lõm hiện ra, là một quẻ tượng trong Dịch Kinh.

Nhìn mấy chi tiết đặc trưng, đều khớp với phần tượng ngọc do Trần Tiểu Đao phục chế.

Cổ nhân cho rằng vạn sự vạn vật đều sẽ hiện ra "tượng".

Tượng là bao la vạn tượng.

Đây chính là cái gọi là vật sinh hữu tượng, tượng sinh hữu số.

Cổ quái tượng trên nắp quách rất phức tạp và sâu xa.

Nhưng về đại thể, cơ bản nhất trí với quẻ tượng được nghiên cứu ngày nay.

Chỉ có điều trong chi tiết được suy diễn sâu sắc hơn.

Trần Mộc nói với mọi người nội dung khắc trong quách đá là: "Chấn thượng chấn hạ, chấn kinh bách lý." Bên trong quách đá, dùng những ký hiệu cổ xưa giống như vết tích của côn trùng và cá, khắc lên đồ án của quẻ Chấn.

Các dấu xương cá dài ngắn khác nhau đại diện cho các hào của quẻ Chấn.

Dịch Kinh nói rằng: "Hanh, chấn lai khích khích, tiếu ngôn ách ách, chấn kinh bách lý, bất tang chủy sưởng." Đây là một quẻ Chấn kinh bách lý, bên dưới có suy diễn nghiệm phán các hào của quẻ Chấn.

Nhưng điều này khác biệt quá lớn so với hậu thiên bát quái mà Trần Mộc biết, y cũng không hiểu lắm.

Có lẽ nếu Tề Thiết Chủy ở đây, có thể nhìn ra được đại khái.

Mấy người sau khi trải qua cơn bão, vô tình phát hiện ra chiếc quách đá bị xích vào xương rùa này, đây có lẽ là một sự trùng hợp kỳ diệu.

Ngọc cổ thanh đầu thu được ở đảo San Hô Miếu, bên trong cũng ẩn chứa huyền cơ.

Vừa hay cũng thuộc về chiếu chúc diễn quẻ sinh tượng, cứ thế mà xem, đáy biển này chôn giấu quá nhiều cổ vật như vậy, nhiều đến mức khắp nơi đều có.

Nhưng những cổ vật này phần lớn bị mục nát, không thể nhận ra

hình dạng ban đầu, nên vẫn luôn không được coi trọng.

Trần Tiểu Đao lúc này hỏi Trần Mộc quẻ Chấn này giải thế nào.

Trần Mộc giải thích cho Trần Tiểu Đao: Trong bát quái có ý thuận lợi thông đạt và kinh tỉnh tu thân, khó nói là hung hay cát.

Chấn là sấm, chấn thượng chấn hạ, có ý tiếng sấm chồng chất không ngừng.

Trời đất sấm vang đất rung, dọa người ta toàn thân run rẩy, một lúc sau lại nói cười như thường.

Sấm lớn rền vang, chấn động trăm dặm, nhưng hoạt động tế tự quan trọng vẫn phải tiến hành như thường.

Sấm chấn đến không biết là phúc hay họa, người ta cảm thấy sợ hãi đồng thời, phải cẩn thận, tránh tai họa xảy ra.

Trần Tiểu Đao và Minh Thúc nghe vậy đều nói thật là trùng hợp.

Vừa mới trải qua một trận bão lớn do Thượng Thủy Long gây ra.

Trên trời sấm vang chớp giật, thật là lợi hại, đây chẳng phải là ứng với "chấn kinh bách lý" sao?

Trần Mộc lắc đầu nói: "Quẻ Chấn tuy có tượng sấm vang, nhưng không phải chỉ mưa gió sấm chớp thật sự, cũng không phải chỉ động đất trời sập." "Chỉ có thầy bói giang hồ lừa đảo mới giải thích như vậy, hơn nữa đồ hình quẻ này cổ xưa phức tạp, có lẽ có liên quan đến Tiên thiên thập lục quái của Chu Văn Vương." "Chỉ dựa vào hậu thiên bát quái còn lưu truyền đến ngày nay để giải đọc, không thể nhìn ra được ý nghĩa sâu xa bên trong." Vật này và Quy Khư dưới đáy biển e rằng có liên quan lớn.

Lời tuy nói vậy, nhưng Trần Mộc lại có chút dự cảm.

Chuyến đi biển lần này, nếu không giải quyết được bí ẩn của

"chấn kinh bách lý", e rằng sẽ gặp phải phiền phức lớn.

Nhưng điều này sẽ rất đau đầu.

Mấy người sau khi sắp xếp xong nắp quách thì nâng nó sang một bên, dọn ra một khoảng trống để mở quan tài.

Chương 521

Nghe nói nền văn minh đồng thanh của người Hận Thiên rất phát triển.

Vì nắm giữ long hỏa, có thể đúc tạo thiên đỉnh.

Hôm nay vừa thấy, trình độ rèn đúc này quả nhiên danh bất hư truyền.

Nắp quách và thân quách đều có đục khuyên tránh, lồng những sợi xích đồng to bằng cánh tay người.

Trải qua bao nhiêu năm tháng, tuy tính đồng đã bị nước biển ăn mòn hết, phần lớn bị san hô trùng tím bao bọc, nhưng những chỗ lộ ra vẫn trong suốt thấu xương, vẫn cứng cáp.

Khác hẳn với đồng thanh thông thường, là loại thanh đầu thượng hạng.

Trần Mộc không do dự bảo Trần Tiểu Đao thu lại.

Mọi người tò mò vây quanh quan tài bên trong, đều muốn xem trong đó có gì.

Quan tài bên trong quách đá cũng là chất đá chứ không phải gỗ, toàn thân đen kịt, trông bán trong suốt, là một loại hóa thạch của cây tùng cổ sinh trưởng dưới đáy biển, tên là Địa Kính.

Màu đen mà nhuận, vân như sóng biển, vân của nó là do nước biển va đập nghìn năm mà sinh ra, vân càng nhiều niên đại càng lâu, giá trị càng cao.

Nhìn vân nước trên quan tài đá này tầng tầng lớp lớp, giá trị tất nhiên không nhỏ.

Hơn nữa, thân quan tài được niêm phong rất chặt, Chá Cô Tiếu sợ làm hỏng quan tài đá quý giá, động tác vô cùng cẩn thận.

Mất chín trâu hai hổ sức, mới dùng Tham Âm Trảo bẩy được mệnh xuyên có tác dụng cố định ra.

Lúc này, Chá Cô Tiếu dưới sự trợ giúp của Trần Tiểu Đao, đã mở nắp quan tài.

Bỗng một luồng khí trắng từ trong quan tài xông ra.

Cùng với luồng thi khí này, một xác chết từ trong quan tài bật ngồi dậy, hất nắp đá sang một bên.

Thi thể đó dường như là một người phụ nữ, tóc rất dài, bị gió biển thổi cho tóc tai bù xù, bay phấp phới.

Xác chết như người sống, có lẽ vì quách được niêm phong quá chặt, thi thể sau khi cho vào bị thối rữa trương phình, thi khí tích tụ bên trong khó tan.

Nhờ luồng khí ổn định này, thi thể của người chết cũng được bảo tồn ở trạng thái sau khi đã tan hết thi khí.

Nắp quan tài vừa mở, chịu tác động của không khí bên ngoài, bên trong quan tài xảy ra biến đổi dữ dội.

Toàn thân gân thịt của thi thể co rút lại, cũng giống như bị giật kinh phong, "vụt" một tiếng đã ngồi dậy.

Luồng khí trắng trong quan tài cực kỳ hôi thối, mấy người đều cảm thấy không thể ngửi nổi.

Minh Thúc và Nguyễn Hắc cùng hai đồ đệ của ông ta đều bị thi thể đột nhiên ngồi dậy dọa cho giật nảy mình.

Mấy người vừa lùi lại, vừa bịt mũi.

Trần Tiểu Đao ở phía trước còn liên tục trầm trồ. "Chị gái này sao

thối thế, không biết có phải lúc sống bị táo bón, chết vì nhịn ỉa không nữa?" Luồng thi khí này trong tiếng la mắng của Minh Thúc và Trần Tiểu Đao nhanh chóng tan đi.

Chỉ thấy thi thể ngồi dậy trong quan tài toàn thân da dẻ xanh mét, trên người và trên mặt đều là vảy thịt, mặt xanh răng nanh, hình như ác quỷ. "Cái quái gì thế này, còn là người không?" Minh Thúc có chút sợ hãi mắng.

Nhưng chưa kịp để mấy người nhìn kỹ, một trận gió biển thổi qua, da thịt của thi thể nhanh chóng xẹp xuống co rút lại.

Màu sắc thi thể từ xanh chuyển sang đen, mắt thấy trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Lập tức từ ngoài vào trong, từng lớp từng lớp vỡ thành tro đen, bị gió biển thổi tan, những mảnh xương vụn còn lại đều rơi vãi trong quan tài, hình hài không còn tồn tại nữa.

Trần Mộc đã thấy rất nhiều cổ thi, hầu như loại nào cũng đã từng thấy.

Nhưng nữ thi trên người mọc vảy thịt thì vẫn là lần đầu nghe, lần đầu thấy, chẳng lẽ là giao nhân ở Nam Hải?

Vậy thì không phải người mà là cá, thứ đó chết rồi cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền.

Trần Mộc đến gần muốn xem thử những mảnh xương vụn còn lại trong quan tài, xem có đuôi cá không.

Đợi mấy người ghé vào xem, hài cốt còn lại vừa đen vừa nát.

Ngoài mấy chiếc răng ra, những thứ khác đều biến thành một đống tro đen không thể nhận ra.

Chá Cô Tiếu bên cạnh cầm Tham Âm Trảo bới bới những vật

khác trong quan tài, xem có bỏ sót thứ gì không.

Nhưng tìm nửa ngày, trong quan tài Địa Kính không có nhiều thứ.

Thứ duy nhất còn lại là một vũng nước trong dưới đáy quan tài.

Trong nước có mấy con tôm nhỏ gần như trong suốt đang bơi lội, xem ra cũng không sống được bao lâu nữa.

Trần Mộc cảm thấy có chút kỳ quái.

Quan tài đá này kín không kẽ hở, ở dưới đáy biển này e là đã có lịch sử mấy nghìn năm.

Nhưng tại sao bên trong vẫn còn tôm sống?

Nghĩ nửa ngày, cảnh tượng kỳ lạ này chỉ có thể dùng phong thủy để giải thích.

Thuyết thanh ô của phong thủy đã sớm đề cập đến.

Sinh khí trong quan tài quá thịnh, tinh khí ngưng kết, trong thi dịch có thể sinh ra vật dị hóa.

Tức là một số tổ chức trên tử thi biến thành tôm cá nhỏ, càng có khả năng là tự sinh ra trong chiếc quan tài Địa Kính hiếm thấy này.

Sau khi Trần Mộc giải thích cho Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu xong, Minh Thúc bên cạnh cũng phụ họa theo. "Tôi trước đây đi biển, đã thấy một người Thái Lan mua được một khối noãn thạch, đặt hòn đá đó vào bát không, qua một đêm, có thể sinh ra một bát nước trong." "Thương nhân Thái Lan đó tưởng trong đá có báu vật, muốn tìm hiểu bí mật, không ngờ đập ra xem, bên trong chỉ có một vũng nước trong, và hai con cá nhỏ trong suốt, rất nhanh đã chết, mà hòn đá đó cũng trở nên vô giá trị." "Thương nhân đó suýt chút nữa bị kích động nhảy xuống biển, trong đá sinh nước, trong nước sinh cá, là tạo hóa tự nhiên, cũng không có gì lạ." "Nhưng mà cái quan tài cổ Địa Kính này,

thực sự là kỳ trân tuyệt thế, các người xem vân nước trên đây dày đặc biết bao..." Minh Thúc nói đến đây đột nhiên có chút khó xử, một cái quan tài đá lớn như vậy, khoang thuyền đã chứa đầy các loại vật tư, còn chỗ nào để đặt nữa?

Cổ Sai bên cạnh lập tức nói: "Cái này quá đơn giản rồi, tôi thấy ở khoang đáy có một lớp ngăn, gỡ tấm gỗ đó ra chẳng phải là có chỗ rồi sao." "Vậy thì tốt quá, chúng ta mau chuyển cái quan tài này đến đó đi." Minh Thúc vui vẻ định di chuyển quan tài.

Nguyễn Hắc nghe vậy sắc mặt đại biến, sống chết níu lại không cho Minh Thúc chuyển quan tài đá vào khoang đáy. "Ông nói cho rõ ràng đi, đáy thuyền rốt cuộc có chuyện gì?" Trần Tiểu Đao thấy sắc mặt Nguyễn Hắc khác thường, lập tức hỏi. "Trong đáy thuyền có một tấm vách ngăn bằng gỗ thừa ra, nhưng tuyệt đối không được gỡ, gỡ ra chúng ta ai cũng không sống nổi." Nguyễn Hắc gần như quỳ xuống đất cầu xin mọi người, nhưng ông ta lại không nói rõ nguyên do.

Nói xong ông ta lại nhìn Trần Mộc nói: "Trần gia chủ, ngài mau khuyên họ một chút, không thể xuống dưới đó được đâu." Dưới sự truy hỏi dồn dập của Trần Tiểu Đao và Minh Thúc, Nguyễn Hắc vẫn không chịu hé nửa lời.

Chương 522

Nhưng ông ta càng không nói, trong lòng Trần Tiểu Đao lại càng như có mèo cào.

Cho đến khi y xắn tay áo chuẩn bị "hỏi thăm" Nguyễn Hắc, Nguyễn Hắc sợ bị đánh mới nói: "Chuyện bảy người Anh chết trên con thuyền này các người cũng biết rồi, họ chính là chết trong khoang đáy, những chuyện khác tôi thật sự không thể nói nữa, tóm lại thứ trong lớp ngăn đó không thể xem, xem rồi sẽ chết." Con thuyền này vốn được cải tạo từ một con thuyền Hải Liễu cổ, tuy đã được người Anh thay đổi diện mạo, nhưng các bộ phận chủ thể trong thân thuyền vẫn là dùng gỗ liễu biển của con thuyền cũ.

Đội trục vớt người Anh đầy tham vọng chuẩn bị con thuyền này có tổng cộng bảy thành viên, họ đã chết một cách bí ẩn, địa điểm xảy ra vụ việc chính là khoang đáy của con thuyền này.

Trần Mộc nhìn sang Minh Thúc, thấy ông ta cũng mặt mày ngơ ngác, hiển nhiên là không biết chuyện.

Vì lúc mua con thuyền này, ông ta cũng đã dò hỏi nhiều nơi.

Nhưng ngư dân và thương nhân ở đảo San Hô Miếu, phần lớn không biết chi tiết bên trong.

Lúc này đột nhiên nghe thuyền trưởng Nguyễn Hắc nhắc đến chuyện này, nói với mấy người trong khoang thuyền quả thật có một lớp ngăn nhỏ, nhưng thứ bên trong, dù thế nào cũng không được xem.

Có người xem rồi sẽ bất lợi cho con thuyền này, đám người Anh kia chính là chết như vậy.

Xem ra Nguyễn Hắc này quả thật biết một số nội tình của con

thuyền Hải Liễu.

Trần Tiểu Đao bên cạnh liền bắt đầu nghi ngờ Nguyễn Hắc đang cố tình dọa người, liền lập tức muốn xuống khoang đáy tra cho ra nhẽ.

Nguyễn Hắc thấy Trần Tiểu Đao muốn xuống xem xét, Minh Thúc bên cạnh cũng đi theo sau với vẻ mặt sốt ruột.

Lập tức chạy đến trước mặt Trần Mộc, nhờ y ngăn cản hai người.

Trần Mộc gọi Trần Tiểu Đao và Minh Thúc đang định xuống khoang đáy kiểm tra lại. "Ta có thể tạm thời không cho hai người họ đi kiểm tra khoang đáy, nhưng ngươi phải nói cho ta biết tình hình ngươi nắm được." Sau một hồi tra hỏi, Trần Mộc cũng hiểu được đại khái.

Hóa ra Nguyễn Hắc quen biết chủ cũ của con thuyền ma này.

Cách đây không lâu, người Anh đã cải trang con thuyền này, hắn cũng từng được thuê phụ giúp nên biết một vài nội tình không ai hay.

Hắn thề độc rằng, trong khoang đáy của thuyền thật sự cất giấu thứ gì đó, nhưng nếu nhìn thấy thứ đó thì chỉ có hại chứ không có lợi cho thành viên trên thuyền.

Nếu coi như thứ trong khoang kép ở đáy thuyền không tồn tại thì mọi chuyện sẽ như thường, không ảnh hưởng gì đến con thuyền cả.

Đây tuyệt đối không phải lời nói giật gân, mà là bài học đổi bằng rất nhiều mạng người.

Trần Mộc thấy Nguyễn Hắc đã thề độc, biết rằng những người dân chài mê tín này một khi đã phát trọng thệ thì tất nhiên sẽ không cố ý lừa gạt.

Nếu hắn đã nói trong khoang đáy có thứ không thể kinh động, chỉ cần không ảnh hưởng đến hành trình của mấy người mình thì cũng

không cần thiết phải cố ý phá vỡ những phong tục và cấm kỵ đặc biệt này.

Việc này có thể đợi đến khi tìm được Tần Vương Chiếu Cốt Kính rồi kiểm tra sau.

Nguyễn Hắc thấy mấy người cuối cùng cũng đồng ý thì mới thở phào nhẹ nhõm. "Đợi đến lúc chúng ta trở về, tôi nhất định sẽ kể rõ bí mật bên trong cho mọi người một năm một mười." "Nếu không, chỉ cần nhắc đến chuyện này trên thuyền là sẽ rước họa vào thân, giữa biển cả mênh mông này muốn chạy cũng không có chỗ mà chạy." Trần Mộc gật đầu đồng ý.

Nhưng Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh lại nảy sinh suy nghĩ khác.

Nguyễn Hắc nói một tràng dài chỉ càng làm tăng thêm lòng hiếu kỳ của hắn.

Hắn chỉ hận không thể đến khoang đáy đó tìm hiểu ngay lập tức.

Giả thần giả quỷ, hắn không tin.

Đợi có cơ hội nhất định phải đi xem xét một phen.

Trần Mộc bên cạnh không hề biến sắc, tạm thời gác chuyện này lại không nhắc đến.

Vung tay lên, chiếc quan tài đá liền được hắn thu vào trong Phong Hậu Động Thiên.

Minh Thúc và Nguyễn Hắc đứng bên cạnh đều nhìn đến ngây người.

Hóa ra Trần Mộc sớm đã có cách xử lý chiếc quan tài đá này.

Đêm khuya, vạn vật tĩnh lặng.

Trên mặt biển chỉ có tiếng nước thỉnh thoảng vỗ vào mạn thuyền.

Trần Tiểu Đao đang trong cơn mộng mị bỗng trở mình ngồi dậy.

Vài ba bước đã đến được khoang đáy.

Sau một hồi tìm kiếm, ngoài việc bị niêm phong hoàn toàn khó mà mở ra, thực sự không nhìn ra có gì đặc biệt.

Vừa áp tai lên nghe ngóng động tĩnh bên trong thì sau lưng đột nhiên xuất hiện một người.

Đến khi Trần Tiểu Đao phản ứng lại thì đã không kịp nữa.

Kim Quang Chú khởi động, kim quang trong nháy mắt bao trùm khoang đáy tối tăm.

Nhưng công lực của người đến rõ ràng sâu hơn Trần Tiểu Đao.

Một phát đã đè Kim Quang Chú của hắn xuống.

Khoang đáy lại trở về yên tĩnh.

Nhưng khi Trần Tiểu Đao nhìn thấy người đến thì lập tức thở phào một hơi.

Người đến không phải ai khác, chính là Trần Mộc.

Trần Mộc nhẹ nhàng vỗ vào đầu Trần Tiểu Đao một cái. "Không phải đã nói ngươi đừng đến đây vội sao, sao lại lén lút đến đây, có phải muốn ăn đòn không?" "Con đi trinh sát thôi, gia chủ cũng qua đây nghe đi, bên trong này hình như có thứ gì đó đang động đậy…" Trần Tiểu Đao giật nảy mình, vội vàng chỉ vào tấm ván của khoang kép nói với Trần Mộc. "Động cái quái gì, về ngủ đi." Trần Mộc không nói nhiều lời liền rời khỏi khoang đáy.

Trần Tiểu Đao chỉ đành lủi thủi đi theo về.

Trải qua một trận náo loạn này, Trần Tiểu Đao làm sao cũng không ngủ được nữa.

Hắn bèn đi theo Trần Mộc lên trên boong tàu.

Sau khi thủy triều đen dưới đáy biển qua đi, cả một vùng biển rộng lớn đều có vẻ thiếu sức sống.

Đàn cá chuồn thỉnh thoảng có thể thấy trên mặt biển trước đây cũng đã biến mất tăm, xung quanh chỉ có nước biển vô biên cuồn cuộn, trông thật mênh mông vô tận.

Trần Mộc vẫn ngồi đó yên lặng câu cá.

Chương 523

Dù vẫn không có con cá nào cắn câu, nhưng Trần Mộc cứ thế tĩnh lặng ngồi xếp bằng ở đó. "Khoang đáy kia, đợi đến lúc cần xem xét, ta sẽ nói với ngươi.

Hiện tại còn chưa tìm được Tần Vương Chiếu Cốt Kính, đừng gây thêm chuyện." Trần Mộc nhàn nhạt nói với Trần Tiểu Đao. "Vâng gia chủ, con biết rồi." Dưới sự khuyên nhủ của Trần Mộc, Trần Tiểu Đao đành phải cố gắng kìm nén lòng hiếu kỳ, hứa sẽ không phá vỡ điều cấm kỵ này.

Sau đó, Trần Tiểu Đao cũng ngồi xuống bên cạnh Trần Mộc, bắt đầu tĩnh tâm tu luyện.

Sáng sớm hôm sau, mấy người Trần Mộc đến khoang thuyền bắt đầu ăn cơm.

Đồ ăn mỗi ngày của họ đều do Đa Linh làm.

Do không cần lo lắng về vật tư nên bữa ăn hàng ngày vô cùng phong phú.

Hơn nữa, Đa Linh từ nhỏ đã lớn lên ở ven biển, món ăn làm ra cũng đầy đủ sắc hương vị.

Trần Tiểu Đao tu luyện cả đêm, sớm đã đói meo.

Vừa ăn như hổ đói vừa trêu chọc Đa Linh, nói sau này nếu cưới được Đa Linh sẽ bắt cô ngày nào cũng nấu cơm cho mình ăn.

Đa Linh ở bên cạnh mặt đỏ bừng, cũng không nói gì.

Trần Mộc nhân cơ hội ăn cơm, bàn bạc với mọi người chuyện quan trọng nhất: chuẩn bị tiến vào Xoáy Ốc San Hô.

Hiện tại, họ đang đi trên biển từ tây sang đông, qua khỏi rãnh biển sâu không thấy đáy phía trước, địa thế đáy biển sẽ đột ngột nhô lên.

Lấy đường đỉnh của dãy núi ngầm đó làm ranh giới, vùng biển phía đông hoàn toàn thuộc về Xoáy Ốc San Hô.

Nơi đó dường như là một quần đảo bị chìm.

Bị bao bọc bởi vùng biển sâu xung quanh, đáy biển có sự chênh lệch độ cao rất lớn, bên trong xoáy ốc rất gần mặt biển.

Xoáy Ốc San Hô chia làm hai tầng rạn san hô lớn trong và ngoài, phạm vi rất rộng, đường kính khoảng một trăm hải lý, hình dạng cụ thể thì hoàn toàn không thể xác định.

Khu vực giữa hai tầng xoáy ốc bị lún xuống, đều là rừng san hô và rãnh biển dày đặc.

Do vùng này đáy biển có hai ngọn núi bao quanh, hàng vạn năm hải khí ngưng tụ, trên không bão tố sấm sét quanh năm, thiết bị chỉ hướng thường xuyên mất tác dụng.

Dưới đáy biển lại có truyền thuyết về ma trơi, u linh, nên mấy trăm năm gần đây rất ít người dám liều lĩnh tiến vào.

Một số nhà thám hiểm đầu cơ và tàu trục vớt liều chết đến đó cũng đều một đi không trở lại, không biết là vì mất phương hướng hay gặp phải tai nạn biển nào khác.

Một số dân chài vì mưu sinh lặn xuống biển mò ngọc trai, nhiều nhất cũng chỉ dám đến khu rừng cây sắt ở vành ngoài của xoáy ốc lớn, chưa bao giờ dám vượt rào nửa bước.

Con tàu đắm chứa Tần Vương Chiếu Cốt Kính có tên là Mã Lệ Tiên Nô, là một chiếc thuyền tư nhân sang trọng thuộc về một phú hào Nam Dương.

Con thuyền này trong cơn bão đã chệch khỏi hải trình, lạc vào Xoáy Ốc San Hô rồi đâm phải đá ngầm mà chìm.

Thủy thủ duy nhất còn sống sót đã miêu tả nơi con tàu Mã Lệ Tiên Nô chìm.

Đáy biển nơi đó được ánh lửa tiềm tàng chiếu sáng, cảnh tượng ấy giống như chứng kiến thủy tinh cung dưới đáy biển ẩn hiện.

Những thông tin này cũng là do Minh Thúc dò hỏi được từ người thủy thủ sống sót kia.

Đáy biển Nam Hải ẩn chứa lượng lớn dầu khí, dưới lòng đất còn có núi lửa hoạt động thường xuyên phun trào.

Nhưng dầu khí phun trào không có năng lượng lớn như vậy, vùng biển gần Xoáy Ốc San Hô cũng không có núi lửa ngầm tồn tại.

Chỉ có long hỏa hình thành từ hải khí trong phong thủy, cộng thêm minh châu ánh trăng trong vỏ những con trai khổng lồ gần đó phản chiếu, mới có khả năng chiếu sáng cả đáy biển.

Tuy nhiên, kỳ quan này không phải dễ dàng nhìn thấy, một tháng chỉ có khoảng một hai lần cơ hội.

Trong phong thủy, đất đá bùn lầy trên thế gian được chia thành chín loại, bao gồm phần, chỉ, từ, khư, cái… Vùng đất khư, âm khí thịnh nhất, có thể hấp thu tinh khí của nhật nguyệt tinh thần.

Tương truyền, ngọc trai của con trai già dưới đáy biển có thể ứng với mặt trăng, chính là nhờ vào âm tinh chi khí trong vùng khư.

Từ hai manh mối độc nhất vô nhị là âm hỏa dưới đáy biển và nam châu, có thể thấy con tàu Mã Lệ Tiên Nô tất phải ở gần hải nhãn của Xoáy Ốc San Hô.

Vào Xoáy Ốc San Hô, chỉ cần tìm được dư mạch của Nam Long

dưới đáy biển là không khó tìm ra con tàu đắm và khu rừng đáy biển nơi trai già tụ tập.

Khó khăn lớn nhất mà đội trục vớt của Trần Mộc đang đối mặt chính là làm sao để tiến vào Xoáy Ốc San Hô đầy đá ngầm dày đặc kia.

Sau khi vào trong, nếu thời tiết không tốt, làm sao có thể xác định phương hướng khi không có la bàn.

Đây cũng là trở ngại lớn nhất mà tất cả các nhà thám hiểm muốn nhúng tay vào kho báu khổng lồ ở Nam Hải này cùng phải đối mặt.

Nếu không thể khắc phục vấn đề mất phương hướng này, chỉ có thể đứng nhìn biển rộng mà than thở.

Tuy nhiên, những điều này cũng không phải là vấn đề lớn.

Mấy người Trần Mộc nắm giữ kỳ thuật bí truyền của những kẻ trộm mộ thời cổ đại.

Phong thủy bí thuật của Mô Kim Hiệu Úy có những luận thuật chính xác về các dư mạch của Nam Long.

Nam Long tuy khởi nguồn từ núi Nga Mi, cuối cùng từ Giang Chiết nhập vào biển, nhưng dư mạch lớn nhất trong biển lại kéo dài đến tận cùng Nam Hải.

Khái niệm hải khí trong phong thủy có một phần liên quan đến sự vận hành của thủy triều.

Nếu xét theo nguyên lý hiện đại, thực tế nó chỉ lực hút của mặt trăng và mặt trời tạo ra thủy triều trên biển, là một hiện tượng nước biển dâng và rút theo chu kỳ.

Do liên quan đến hiện tượng thiên văn nên còn được gọi là triều thiên văn.

Hiện tượng nước dâng tuy giống nhau nhưng về mặt thời gian người ta phân biệt, ban ngày là triều, ban đêm là tịch.

Mặt trăng và mặt trời do khoảng cách đến Trái Đất khác nhau nên lực gây triều của mặt trăng mạnh hơn mặt trời gấp hai lần, do đó độ lớn và thời điểm lên xuống của thủy triều không cố định, chủ yếu thay đổi theo sự vận hành của mặt trăng, cộng thêm ảnh hưởng của các yếu tố như địa hình, độ sâu, kinh vĩ độ của từng vùng biển.

Ngoài bán nhật triều lên xuống hai lần mỗi ngày, còn có toàn nhật triều lên xuống một lần mỗi ngày, và hỗn hợp triều lẫn lộn giữa hai lần hoặc một lần.

Theo phương thẳng đứng, nó biểu hiện là sự lên xuống của mực triều, theo phương ngang là sự lên xuống của dòng triều.

Tại vùng biển Xoáy Ốc San Hô ở cuối Nam Long, do hải khí hỗn loạn, thường xuất hiện nhất là hỗn hợp triều tạp loạn.

Mùng một, rằm và những ngày sau đó có triều lớn.

Tàu Mã Lệ Tiên Nô chính là vào lúc trăng tròn, gặp phải bão triều và triều thiên văn lớn cùng lúc xảy ra, mới bị sóng lớn cuốn vào Xoáy Ốc San Hô mà những con tàu lớn khó vào được.

Đêm qua trên biển gặp phải chính là thượng thủy long, thuyền của mấy người suýt chút nữa bị lật.

Chương 524

Nhưng chuyến đi biển lần này vận khí cũng không tệ, vì chuẩn bị đầy đủ nên dù có chút trắc trở cũng là hữu kinh vô hiểm, không gặp phải khó khăn gì quá lớn.

Lại còn được một chiếc cổ quan bằng đá kính hiếm thấy, người biết hàng ai cũng phấn chấn.

Lúc này, họ điều chỉnh hướng đi men theo rìa rãnh biển.

Mấy người đi thẳng một mạch đến rạng sáng ngày hôm sau, bầu trời vẫn mây đen che kín đỉnh đầu.

Không nhìn thấy mặt trời, mặt trăng, hay các vì sao, trên mặt biển gió to sóng lớn, la bàn bắt đầu mất tác dụng.

Đây chính là điềm báo đã đến Xoáy Ốc San Hô.

Sau khi nhận được tin tức từ Minh Thúc qua ống truyền âm ngàn dặm, Giá Cô Tiếu đến khoang lái, lấy ra một chiếc hộp gỗ đã chuẩn bị sẵn và một cái vại sành màu đen, chuẩn bị thi triển bí thuật được ghi lại trong Bàn Sơn Điền Hải.

Chỉ chờ thời cơ đến là sẽ mượn lúc triều sớm dâng cao, một lần xuyên qua đám đá ngầm ở vành ngoài Xoáy Ốc San Hô.

Đám đá ngầm dày đặc ở vành ngoài Xoáy Ốc San Hô giống như một hàng rào tự nhiên.

Khi triều xuống thấp nhất, chúng sẽ lộ ra một nửa, khi triều lớn dâng lên sẽ hoàn toàn chìm dưới nước, chặn đường những kẻ tìm kho báu.

Tàu lớn không qua được, tàu nhỏ qua được cũng chẳng làm nên chuyện gì.

Vì vậy, vùng biển phía sau đám đá ngầm đến nay trong mắt thế nhân vẫn còn là một ẩn số bí ẩn.

Minh Thúc và Nguyễn Hắc đều biết xem tín hiệu gió và tính chất nước, có thể giúp thuyền ma mượn đầu sóng để vượt qua từng lớp đá ngầm.

Nhưng giữa đám đá ngầm này kim chỉ nam mất phương hướng, dòng chảy và hướng gió hỗn tạp khó phân biệt, việc đi liên tục mấy hải lý trong tình trạng không rõ phương hướng thì khó hơn lên trời.

Điều này giống như để một thích khách thể lực cực tốt, bịt mắt lại rồi cứ thế lao về phía trước.

Hắn dù không ngã sấp mặt thì cũng chỉ chạy vòng quanh tại chỗ, vĩnh viễn không thể đến được đích.

Chỗ dựa lớn nhất của mấy người hiện tại chính là Bàn Sơn Phân Giáp Thuật của Giá Cô Tiếu, một Bàn Sơn đạo nhân.

Chỉ cần có phương hướng để tham chiếu, đợi triều lên là có thể qua biển.

Dưới sự chú mục của mọi người, Giá Cô Tiếu không vội không hoang, lấy ra vài món đồ vật.

Trước tiên mở hộp gỗ ra, trong hộp có một chiếc bình lưu ly được bọc bằng lụa đỏ.

Thân bình bụng lớn trong suốt, mỏng như cánh ve, trong bình ngâm một viên đan hoàn trong nước, ánh sáng xanh trong vắt, trông vô cùng huyền ảo.

Viên đan hoàn này chỉ lớn bằng móng tay út.

Minh Thúc và những người khác đều không biết đó là vật gì, cảm thấy có chút khó hiểu.

Giá Cô Tiếu lại lấy ra một cái vại sành đen tuyền khác, bên trong nuôi mấy con cá nhỏ bằng nước trong.

Cá chỉ dài bằng một ngón tay, đầu rất to, toàn thân đỏ rực, trông rất kỳ quái.

Con cá nhỏ bơi lội tung tăng trong vại.

Giá Cô Tiếu vớt một con cá nhỏ bỏ vào bình, sau đó đặt bình vào trong hộp, dùng lụa mềm cố định lại.

Con cá nhỏ trong bình bơi quanh viên đan hoàn vài vòng, rồi bắt đầu đẩy nó về một phía.

Bất kể nước trong bình lắc lư thế nào, con cá nhỏ cũng sẽ cố gắng đẩy viên đan hoàn về một vị trí cố định.

Mấy người nhìn đến mắt không chớp, đều hỏi đây là trò gì.

Giá Cô Tiếu giải thích cho mọi người: "Đây chính là Ti Thiên Ngư của Bàn Sơn đạo nhân, con cá này đẩy Thái Âm Tán về hướng nào thì hướng đó chính là chính đông." "Tuy ngẩng đầu không thấy sao Bắc Đẩu, nhưng cúi đầu có thể thấy Ti Thiên Ngư, có nó chỉ đường cho chúng ta, nhất định không sao cả." Mọi người lập tức bừng tỉnh ngộ.

Trần Tiểu Đao bên cạnh lại lấy ra cuốn sổ nhỏ bảo bối của mình, ghi lại từng câu từng chữ vào đó.

Già La đứng bên thấy Trần Tiểu Đao lấy sổ ra liền muốn cười.

Trần Mộc cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng ham học hỏi là tốt. "Tiểu Đao, có tiền đồ!" Trần Mộc tán thành vỗ vỗ vai Trần Tiểu Đao.

Bàn Sơn đạo nhân sống lâu ở ven biển Giang Chiết, không ngừng tìm kiếm Trần Châu trong các ngôi mộ cổ ở khắp nơi.

Cũng từng có ý định vượt biển để trốn tránh tai họa Vô Để Quỷ

Động, lại ra biển tìm kiếm tiên sơn linh dược.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, họ đã sáng tạo ra một bộ phương thuật, đời sau gọi là Bàn Sơn Phân Giáp.

Trong đó, thuật Bàn Sơn Điền Hải không chỉ có phương pháp tìm huyệt mộ ẩn giấu, mà còn bao hàm cả pháp môn và bí phương về sinh khắc chế hóa của tinh thổ, mây và vật chất.

Cảm giác về phương hướng là thứ mà mọi hành động của con người đều phải dựa vào.

Trong đạo phong thủy, những yếu tố quan trọng nhất là long, sa, huyệt, thủy, đều không thể tách rời một chữ "hướng".

Không có sự chỉ dẫn của phương hướng, sẽ không thể tiến hành phân kim định huyệt.

Thời kỳ đầu, người ta dùng nhật nguyệt tinh thần để xác định phương vị.

Sau đó biết dưới lòng đất có núi từ trường lớn, liền phát minh ra kim chỉ nam.

Rồi dần dần tiến hóa thành xe chỉ nam chính xác hơn.

Sau khi phong thủy Hình Thế Tông thời nhà Minh hoàn thiện thành hình, la bàn kham dư để tầm long dưới đất cũng theo đó tiến hóa đến cực điểm.

Trên la bàn có khắc âm dương thái cực, ngũ hành bát quái, Hà Đồ Lạc Thư, nạp giáp, cửu tinh, nhị thập bát tú, nhị thập tứ tiết khí, thập nhị cung, nhị thập tứ sơn, lục thập long...

Ít nhất cũng có ba tầng trở lên, nhiều thì có thể đến hơn bốn mươi tầng.

Trên la bàn quan trọng nhất là "chính, phùng, trung" tam châm.

Nguyên lý dùng la bàn định vị thời cổ đại không thể tách rời từ trường của Trái Đất, cho rằng từ trường và kim là đạo mẹ con.

Mà ở một số trường hợp đặc biệt, la bàn mất tác dụng, chỉ có thể sử dụng Ti Thiên Ngư.

Phương pháp sử dụng Ti Thiên Ngư vốn được cất giấu trong mộ Ngu Vương Tư Thiên, trên đời vốn đã thất truyền, tình cờ bị Bàn Sơn đạo nhân tìm được.

Cái gọi là Thái Âm Tán, thực ra chính là viên đan chống mục nát ngậm trong miệng mộ chủ, ẩn chứa tinh hoa của thái âm.

Thi thể ngậm thứ này, dù phơi dưới ánh mặt trời mấy tháng trời cũng không thối rữa bốc mùi.

Chương 525

Cho đến khi tinh hoa thái âm trong viên đan tan hết, thi thể mới mục nát.

Thời Tần Hán, đạo luyện đan rất thịnh hành, cuối thời Tống bắt đầu suy tàn, phương thuốc của loại đan hoàn này cũng không còn tìm thấy ở đâu nữa.

Bàn Sơn đạo nhân dùng một loại dược thủy đặc chế ngâm, có thể làm cho bên trong viên đan tụ tập lại âm tinh.

Mặt trăng thuộc thái âm, đặt trong chén lưu ly giống như trăng sáng trên bàn.

Ti Thiên Ngư bẩm sinh có tính ứng với mặt trăng, thấy có ánh sáng xanh trong trẻo, nhất định sẽ từ phía tây bơi ra.

Đầu cá hướng về phía đông để hấp thu tinh hoa của thái âm, đây là bản tính tự nhiên của vật, không bị yếu tố bên ngoài can thiệp, đầu cá vĩnh viễn tự nhiên hướng về phía đông.

Nếu là Ti Thiên Ngư lớn hình con thuyền, vào lúc trăng sáng vằng vặc còn có thể nhả ngọc tranh sáng.

Nhưng đây chỉ là một truyền thuyết trong mộ Ngu Vương Tư Thiên, Ti Thiên Ngư có thể tìm thấy ngày nay, lớn nhất cũng không quá ngón trỏ người lớn.

Trong tình huống la bàn mất tác dụng, trăng sao không thấy, lấy đầu cá Ti Thiên Ngư làm tham chiếu, tuy không nhất định chính xác, nhưng tuyệt đối không để thuyền đi vòng quanh lạc đường trên biển.

Ngoài ra, Giá Cô Tiếu còn có Khôi Tinh Bàn để phụ trợ.

Tương truyền Khôi Tinh là đệ nhất long trong cửu cửu tinh.

Trong cổ tinh học, Khôi là sao đầu tiên của Bắc Đẩu, được xem là khôi thủ của Cửu Cung.

Sao này trên trời là chúa tể của vạn linh, dưới đất là quyền hành của trăm mạch.

Khôi Tinh cũng chính là Tham Lang Tinh.

Truyền thuyết Tham Lang Tinh Quân tướng mạo kỳ dị, mặt lồi răng nanh.

Khôi Tinh Bàn cũng là một bí khí do Bàn Sơn đạo nhân đào được từ cổ mộ Tư Thiên.

Khôi Tinh Bàn này tương đương với một cái bàn quan sát tinh tượng phong thủy nhỏ, có thể không bị thời tiết, từ trường Trái Đất và từ trường điện tử can nhiễu.

Người xưa cho rằng trời đất người là một thể thống nhất, có thể dùng sự biến đổi vi diệu của khí tức giữa núi và biển để quan sát các vì sao trên trời, cân bằng trăm mạch.

Mặc dù Bàn Sơn đạo nhân không giỏi các việc như phong thủy quan tinh, nhưng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật lại luận bàn chi tiết về huyền bí trong đó.

Cộng thêm Ti Thiên Ngư và Khôi Tinh Bàn, gần như tương đương với việc mở thiên mục.

Điều khiển con thuyền này ra vào mê cung xoáy ốc thần bí khó lường này, như đi trên đất bằng.

Minh Thúc và Nguyễn Hắc nghe hiểu tác dụng của Ti Thiên Ngư và Khôi Tinh Bàn, kích động đến mức không biết nói gì cho phải.

Không ngờ con hào sâu khó vượt qua này, từ ngàn trăm năm trước, đã có cổ nhân nghĩ ra cách giải quyết.

Mặc dù khoa học kỹ thuật hiện đại ngày càng phát triển, nhưng không thể không thừa nhận, việc quá phụ thuộc vào khoa học kỹ thuật và trang bị đã khiến con người ở một số phương diện bị thoái hóa.

Nhưng những chuyện này không phải là điều Trần Mộc cần cân nhắc lúc này, hiện tại kho báu lớn nhất ở Nam Hải gần như đã ở ngay trước mắt mọi người, trong tầm tay có thể chạm tới.

Không lâu sau, liền nghe thấy tiếng sóng gầm gào từ vùng biển xa vọng lại.

Động tĩnh của nước biển dâng lên như tiếng chuông khổng lồ, trong khoảnh khắc thủy triều dâng lên dữ dội.

Có bí thuật Ti Thiên của Bàn Sơn Điền Hải, thuyền ma cưỡi gió rẽ sóng xuyên qua đám đá ngầm.

Chỉ thấy phía trước mặt biển, có một dải mây ngũ sắc.

Những người đi thuyền trên biển gọi thứ này là tiên sơn.

Tiên sơn không phải chỉ đặc biệt là những hòn đảo đá nhô lên khỏi mặt biển.

Cái gọi là tiên sơn, chính là chỉ những đám mây ngũ sắc rơi xuống mặt biển.

Khách đi thuyền nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này đều cho là điềm lành.

Xa xa nhìn thấy trên biển có mây mù bao phủ, thuyền đến gần lại không thấy gì cả.

Có lẽ đây chính là do hai ngọn núi dưới đáy biển bao quanh, khiến cho hải khí mông lung biến ảo.

Do trên trời mây dày, nếu không bị ánh mặt trời chiếu vào, nơi đây sẽ xuất hiện ảo ảnh trên biển.

Nhìn lại hai món bí khí chỉ hướng, nơi đây gần như chính là khu vực có âm hỏa tiềm tàng trong dư mạch Nam Long.

Long mạch thiên hạ có nam, bắc, trung, phát từ Côn Luân là Bắc Long, Trung Long tuy ổn định vững chắc, có tướng vạn thế bất diệt, nhưng chỉ có thế của Nam Long là lớn nhất.

Tuy nhiên Nam Long hành tung phiêu hốt, vương khí không đủ, long mạch có đầu không có đuôi.

Long mạch này bắt đầu từ núi Nga Mi, dọc theo sông tiến về phía đông, từ núi Gia Diêm ở Chiết Giang nhập biển, xuyên qua eo biển giữa Triều Tiên và Uy Quốc uốn lượn đi xa, không biết kết cục ra sao, có thể nói là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nếu không phải là bậc chí hiền chí thánh, tuyệt đối không nên xây dựng thọ huyệt ở Nam Long.

Xoáy Ốc San Hô ở tận cùng Nam Hải, thuộc mạch Nam Long, hình thế kỳ lạ, thiên hạ hiếm có.

Nhưng đây chỉ là phán đoán sơ bộ, cần phải xác nhận thêm, sau đó mới dùng chuông lặn xuống nước trinh sát.

Trần Mộc bảo Minh Thúc dừng thuyền, để Trần Tiểu Đao lấy ra gạo trắng và dầu đã chuẩn bị sẵn, lần lượt đổ xuống biển.

Chỉ thấy gạo trắng không chìm, dầu không nổi lên, chính là tướng của vùng khư dưới đáy biển.

Nếu dưới nước có âm hỏa long đăng, hẳn là ở ngay đây.

Trần Tiểu Đao lại đo độ sâu của nước biển, nơi thuyền đi chưa đến bảy mươi mét, liền thả neo chì có gắn phao để định vị.

Vùng biển này gần như là trung tâm của Xoáy Ốc San Hô, đến hiện tại mọi việc vẫn còn thuận lợi.

Nhưng tình hình ở đây hoàn toàn không rõ, có tìm được tàu đắm hay không vẫn là ẩn số.

Từ bây giờ mấy người phải cẩn thận, từng bước một, để tránh ở lại nơi thị phi này quá lâu.

Dứt khoát nhân lúc gió lãng không lớn, lập tức triển khai hành động, trước tiên xuống nước trinh sát, tìm kiếm vị trí của tàu đắm và nam châu.

Sau khi nắm được địa hình đáy biển rồi mới xuống nước lấy đồ.

Trên thuyền chỉ có hai cái chuông lặn, mỗi cái có thể chứa một người.

Trần Mộc để Trần Tiểu Đao và Nguyễn Hắc xuống nước trinh sát.

Do Nguyễn Hắc từng làm dân chài, tự mình xuống nước mò ngọc trai, rất quen thuộc với việc này, nên để hắn xuống nước làm bạn đồng hành với Trần Tiểu Đao.

Sắp xếp xong xuôi, Giá Cô Tiếu dẫn Cổ Sai và những người khác bận rộn chuẩn bị chuông lặn, kiểm tra trang bị có đáng tin cậy không.

Chương 526

Chuông lặn vô cùng chắc chắn, nếu có bất trắc gì xảy ra dưới đáy biển, ít nhất cũng có thể đảm bảo nhân viên trinh sát toàn thân trở ra.

Trần Tiểu Đao đã không thể chờ đợi được nữa.

Hắn nóng lòng muốn xuống biển xem cảnh tượng dưới đó.

Sau khi thảo luận vài câu với Nguyễn Hắc, hắn liền vội vàng chui vào trong chuông lặn đã chuẩn bị sẵn.

Chuông lặn bằng đồng hoàn toàn kín, độ sâu có thể lặn đến vài chục mét.

Xung quanh chuông lặn có cửa sổ quan sát.

Phía trên chuông lặn là một ống cao su rất dày dùng để thông khí, cũng có thể giao lưu với người trên biển.

Trần Tiểu Đao và Nguyễn Hắc sau khi chuẩn bị xong trong chuông lặn, liền ra hiệu cho người trên boong.

Chuông lặn bắt đầu từ từ chìm xuống.

Khi ở trên mặt biển không cảm thấy gì, nhưng khi ở trong chuông đồng chìm xuống đáy biển, lập tức sinh ra một cảm giác áp bức mạnh mẽ khó kiềm chế.

Một nỗi sợ hãi bị cách biệt với thế giới từ tận đáy lòng trỗi dậy.

Trần Tiểu Đao cố gắng tập trung sự chú ý ra ngoài cửa sổ quan sát, cố gắng phân tán sự bất an và lo lắng khó xua tan này.

Mặc dù độ sâu lặn xuống chỉ hơn năm mươi mét, nhưng quá trình lặn xuống lại có vẻ đặc biệt dài.

Trần Tiểu Đao vừa nhìn nước biển ngoài cửa sổ, vừa thầm đếm

tiếng khí thải có khoảng cách từ van xả khí trong khoang đồng.

Khi đếm đến số thứ mười lăm, chuông lặn cuối cùng cũng được thả đến điểm cuối.

Trong môi trường ban ngày nhiều mây, tầm nhìn dưới đáy biển thuộc mức trung bình thấp.

Nhưng dưới hai mươi mét càng lúc càng tối, các hạt tạp chất trong nước biển tăng lên, tầm nhìn giảm mạnh.

May mà bên ngoài khoang đồng có thiết bị chiếu sáng.

Trần Tiểu Đao trước tiên tìm thấy chiếc chuông lặn của Nguyễn Hắc trong làn nước mờ tối này, giơ ngón tay cái ra hiệu, biểu thị bên mình mọi thứ bình thường.

Nguyễn Hắc thấy vậy cũng lập tức làm động tác tương tự đáp lại.

Sau đó, hai người bắt đầu sử dụng thiết bị chiếu sáng bên ngoài để trinh sát dưới nước, rồi dùng ống dưỡng khí báo cáo lại tình hình quan sát được.

Vùng nước bí ẩn được đồn là có ma quỷ xuất hiện này, từ từ lộ ra bộ mặt thật dưới ánh đèn.

Nơi sâu vài chục mét dưới đáy biển, toàn là rừng rậm dưới nước dày đặc.

Xung quanh có núi bao bọc, giữa địa hình nhấp nhô có một rãnh biển sâu như khe núi.

Nước biển trong rãnh thỉnh thoảng nổi lên từng luồng xoáy nước kỳ quái, dùng đèn chiếu vào cũng không thấy đáy.

Sâu bên trong dường như có vật đen thò đầu thò đuôi, nhưng không nhìn rõ là thứ gì, đàn cá trong biển đều không dám đến gần.

Trong đám san hô ven khe sâu, có rất nhiều cây sắt, trong đó một

cây sắt dưới nước cao mấy chục mét cực kỳ khác thường, toàn thân bán trong suốt, giống như đồi mồi.

Đồi mồi còn gọi là độc mồi, lưng có mười ba mai chính, xếp chồng lên nhau như ngói lợp, màu vàng nhạt hơi đen, có đốm đen.

Mai của nó sau khi gia công có thể làm mềm, chế tạo các loại đồ trang sức quý giá.

Cây đại thụ dưới đáy biển kia, màu sắc và hình dạng đều rất giống mai đồi mồi hình ngói xếp, trên cây bám đầy ốc già và trai khổng lồ.

Những con ốc già trai khổng lồ này nhỏ nhất cũng to như cối xay, khi vỏ trai hơi hé mở, dường như có ánh trăng lóe lên, thu hút các loài thủy tộc trong biển vây quanh.

Nguyễn Hắc trong chiếc chuông lặn kia nuốt nước bọt, thầm nghĩ quả nhiên dưới đáy biển có ngọc, xem ra chuyến này không uổng công.

Nhưng hai người phát hiện ở gần đây lại không thấy xác con tàu đắm Mã Lệ Tiên Nô nào.

Đừng nói là con tàu đắm này không có, mà toàn bộ khu vực đáy biển có thể nhìn thấy, ngay cả bóng dáng của các con tàu đắm khác cũng không thấy.

Hai người báo tin này qua ống thông khí cho mấy người trên kia, ai cũng không nghĩ ra.

Trần Mộc suy đoán, nếu bãi tha ma tàu đắm trong truyền thuyết thực sự tồn tại, khả năng duy nhất chính là nằm trong vực sâu của rừng san hô.

Nếu tàu Mã Lệ Tiên Nô chìm vào trong đó, một khi vượt quá độ sâu hai trăm mét, việc trục vớt sẽ vô cùng vất vả.

Nghe tin này, hai người liền chuẩn bị đi lên.

Trần Tiểu Đao định quay đầu nhìn xem động tĩnh trong khe sâu kia.

Không ngờ vừa quay đầu, một con cá lớn toàn thân da sần sùi như đá hoa cương, không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh chuông lặn.

Con cá lớn vẫy đuôi một cái, liền hung hăng đâm vào chuông lặn của Trần Tiểu Đao.

Chuông lặn lập tức bị đâm đến kêu ong ong.

Trần Tiểu Đao ở bên trong ngã nghiêng ngã ngửa.

Ánh đèn yếu ớt bên ngoài lập tức bị con cá lớn này đâm tắt.

Con cá lớn sau khi đâm xong, xoay người trong nước, lại một lần nữa lao về phía chuông lặn.

Nó há cái miệng lớn, dường như muốn nuốt chửng chiếc chuông lặn này.

Các loài thủy tộc trong biển đa phần tìm thức ăn theo ánh trăng, bẩm sinh có tính hướng về trăng.

Con cá lớn đột nhiên tấn công này dường như chính là bị ánh đèn trên chuông lặn thu hút.

Nó lắc đầu vẫy đuôi lại đâm tới, chuông lặn bị nó đâm một cái đã rung lắc không ngừng.

Hai chiếc đèn pha treo bên ngoài lập tức tắt ngấm.

Trần Tiểu Đao nghe thấy thân khoang phát ra tiếng kim loại dao động, biết rằng nếu bị đâm thêm một cái nữa, khoang đồng kín mít có khả năng sẽ bị vỡ nứt, nước tràn vào.

Bộ chuông lặn đặc biệt này do người Anh cải tạo, chuyên dùng để trinh sát dưới đáy biển nguy hiểm.

Để đối phó với môi trường làm việc khắc nghiệt, ngoài một số thiết kế tinh vi, xung quanh thân khoang cũng có các biện pháp phòng ngự hoàn thiện.

Ngoài cửa sổ quan sát có rào sắt, có thể ngăn chặn việc bị dòng hải lưu cuốn đi va vào đá ngầm.

Nhưng đối mặt với cá biển đang hoạt động, Trần Tiểu Đao đành phải dùng biện pháp khẩn cấp, kéo chốt an toàn điều khiển gai nước, khiến mười mấy cây gai thép bên ngoài chuông lặn dựng lên, khoang đồng lập tức biến thành một con nhím kim loại.

Chương 527

Gai nước vừa bật ra khỏi rãnh, con cá lớn dài bảy tám mét, da như đá tảng kia liền lao tới.

Dường như nó cũng biết sự lợi hại của những cây gai thép sắc bén kia, nhưng né tránh đã không kịp, đầu cá tuy đã quay đi nhưng thân cá lại bị gai đâm trúng.

Hàng gai thép kia rạch một đường dài trên lớp da thịt cứng rắn của nó.

Con cá lớn lập tức kéo theo một vệt máu đục ngầu lặn xuống đáy biển.

Nguyễn Hắc trong chiếc chuông lặn kia xoay đèn pha, lần theo vết máu truy tìm.

Trần Tiểu Đao nhìn xuống qua cửa sổ quan sát, chỉ thấy mấy con cá mập lớn bị mùi máu thu hút từ trong đám san hô bơi ra.

Sau khi mấy con cá mập gia nhập, trong biển lập tức loạn thành một đoàn.

Cá mập nhắm vào con cá lớn bị thương nặng hơn mà điên cuồng truy đuổi cắn xé.

Trong nháy mắt, cát mịn và bùn đất dưới đáy biển đều bị khuấy tung lên.

Thêm vào đó là một lượng lớn máu tươi hòa lẫn, che khuất hoàn toàn cảnh tượng cá mập săn mồi.

Trần Tiểu Đao thầm nghĩ thật là nguy hiểm.

Xem ra cái nghề lặn mò ngọc trai của dân chài Nam Hải này quả

thực vô cùng hiểm nghèo.

Lúc này, đèn dùng để dò xét địa hình dưới nước đã bị hỏng.

Những gai thép dựng lên cũng cản trở một phần tầm nhìn, chuông lặn ở lại dưới nước đã không còn ý nghĩa.

Sau khi thông báo tình hình dưới nước qua ống dẫn, người trên thuyền liền bắt đầu kéo chuông lặn lên.

Trần Tiểu Đao và Nguyễn Hắc ở dưới gỡ bỏ các vật nặng, theo kế hoạch giảm áp mà từ từ đưa khoang đồng lên mặt nước.

Hai chiếc chuông lặn lần lượt nổi lên.

Những người trên thuyền Tam Xoa Kích chưa xuống nước, thấy vỏ đồng của chuông lặn lại bị cá va móp một mảng lớn trong làn nước đục ngầu thì cũng phải lè lưỡi kinh ngạc.

Mọi người đều hiểu rằng, chuyến đi mò ngọc trai ở Nam Hải lần này xem như đã chính thức mở màn.

Muốn vớt được bảo bối dưới nước lên, chắc chắn sẽ nguy hiểm trùng trùng.

Ai cũng biết đạo lý không đương đầu với sóng dữ ngàn thước, khó bắt được cá vạn cân, phú quý phải tìm trong hiểm nguy.

Hiện tại đã tìm ra được nơi ẩn náu của những con sò, con trai khổng lồ trong vùng San Hô Loa Toàn, việc mò ngọc trai coi như đã có manh mối.

Mọi người sĩ khí dâng cao, ai nấy đều phấn chấn tinh thần, bận rộn dọn dẹp boong thuyền, chuẩn bị vẹn toàn cho việc xuống biển mò ngọc.

Trần Mộc đứng trên boong tàu nhìn tình hình mặt biển.

Nam Hải sóng cả cuồn cuộn, dù không có gió cũng có sóng cao ba

thước, nhưng khi thủy triều rút, vùng San Hô Loa Toàn này lại yên tĩnh lạ thường.

Bầu trời tuy mây phủ dày đặc, nhưng không có dấu hiệu của gió lớn hay sóng cồn.

Nếu không phải trước đó khí biển tuôn trào xuất hiện hiện tượng vòi rồng đáng sợ, tình hình vùng biển này chưa chắc đã ổn định được như bây giờ.

Thật đúng là đến sớm không bằng đến đúng lúc, hiện tại triều xuống rất thấp, chính là thời cơ tốt để lặn.

Đúng lúc này, Trần Mộc nhìn quanh bốn phía.

Bất chợt phát hiện trên mặt biển phía đuôi thuyền lộ ra một hòn đảo đen kịt.

Vừa rồi không hề thấy hòn đảo này, cứ như thể nó đột ngột trồi lên từ dưới nước.

Nghe nói đảo đột nhiên xuất hiện trên biển là lưng của cá khổng lồ và mai của rùa biển khổng lồ.

Thường có những người không biết chuyện đã dừng thuyền đổ bộ, khiến cá khổng lồ lặn xuống, kéo cả người lẫn thuyền xuống đáy biển.

Trần Tiểu Đao vừa từ dưới nước lên, lúc này vẫn còn hưng phấn như tiêm máu gà.

Thấy phía sau xuất hiện một hòn đảo, liền xung phong đi trinh sát.

Trần Mộc ngăn hắn lại, gọi Minh thúc dùng khẩu pháo kia bắn thử hai phát, xem có phải là hải thú gì từ dưới nước trồi lên không.

Minh thúc đáp một tiếng, rồi cùng Cổ Sai nhắm vào hòn đảo kia bắn hai phát.

Hai phát đạn bắn ra, đá trên đảo bị nổ tung tóe.

Xem ra đây không phải là hải thú gì cả.

Mà là một hòn đảo ma xuất hiện do tác động của thủy triều.

Khi triều dâng cao, hòn đảo màu đen này sẽ chìm xuống nước, sau khi triều xuống thấp lại có một phần lộ ra trên mặt biển, lúc ẩn lúc hiện, nên được gọi là đảo ma.

San Hô Loa Toàn là khu vực hội tụ các loại hiện tượng bí ẩn của biển cả, có đảo ma cũng không có gì lạ.

Mấy người trước đó ở thôn Miếu San Hô cũng từng nghe qua lời đồn về đảo ma.

Ngư dân và dân chài địa phương gọi nó là 'cá kình đen'.

Lời đồn thì nhiều, nhưng người thật sự thấy thì chẳng có mấy ai, nếu có hòn đảo này làm vật tham chiếu, công việc trục vớt cũng sẽ thuận lợi hơn gấp bội.

Trần Tiểu Đao muốn cho thuyền chạy qua đó, lên đảo xem xét một phen.

Nhưng Trần Mộc cảm thấy hòn đảo này vô cùng quỷ dị, liền bảo Trần Tiểu Đao dẹp bỏ ý định đó.

Triều xuống quá thấp, địa thế quanh đảo ma khá cao, thuyền của mấy người khó mà tiếp cận.

Mặc dù dưới đáy biển không có lấy một bóng thuyền, nhưng mấy người vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm.

Bởi vì nghe Trần Tiểu Đao nói, có mấy rãnh biển sâu không lường được, dường như đến từ những thung lũng sâu dưới đáy biển.

Sò, trai, san hô, cây sắt gần đó đều lớn đến mức hiếm thấy trên đời.

Nếu không phải sinh khí dưới đáy biển quá thịnh, khó mà có được cảnh quan như vậy.

Có thể xác định một trăm phần trăm nơi này chính là điểm cuối của Nam Long dư mạch.

Nếu dưới đáy biển thật sự có âm hỏa, chắc chắn sẽ phun ra từ mấy thung lũng sâu này.

Vậy thì bãi mộ thuyền đắm trong truyền thuyết cũng nên ở không xa đây.

Chương 528

Khi xuống biển dặn mọi người phải để ý nhiều hơn, biết đâu sẽ có phát hiện đột phá.

Mấy người bèn vào trong khoang thuyền, dựa theo thông tin mà Trần Tiểu Đao và Nguyễn Hắc thu thập được dưới đáy biển, địa hình đại khái của rừng san hô được vẽ thành một bản đồ đơn giản.

Sau khi vẽ xong bản đồ, Nguyễn Hắc liền giảng giải địa hình dưới đáy biển cho mọi người.

San Hô Loa Toàn thực chất nên là một quần đảo hình vòng cung hình bầu dục.

Vòng ngoài cùng đều là đá ngầm, đây chính là 'loa toàn ngoài' mà cá nhồng nói.

Địa hình bên trong loa toàn ngoài phức tạp, càng vào trung tâm địa thế càng cao dần.

Điểm cao nhất ở trung tâm, hẳn là hòn đảo ma lộ ra trên mặt biển sau khi triều xuống thấp.

Khu vực này rất có thể là một dãy núi đảo bị nhấn chìm cùng với sự lún xuống của lục địa, dưới đáy biển có một vài rãnh biển sâu không thấy đáy thông ra biển khơi.

Giữa loa toàn ngoài và đảo ma có một khu vực, địa thế trũng xuống, hình như lòng chảo.

Dưới đáy biển mọc đầy cây sắt san hô.

Hình thành một khu rừng dưới đáy biển trập trùng liên miên.

Bên trong có một số cây san hô lớn cao tới mấy chục mét, vươn

cao ngất trời.

Tuy ở dưới đáy biển, nhưng trông vẫn vô cùng hùng vĩ.

Trong đó nổi bật nhất là một cây đại thụ bán trong suốt có chất như hổ phách.

Nơi đó hẳn là rất gần hải nhãn, là nơi kết tinh tinh hoa của nhật nguyệt hải khí trong hàng trăm nghìn năm.

Cây cổ thụ này chính là mục tiêu hàng đầu của mấy người khi xuống biển mò ngọc, độ sâu khoảng bảy tám mươi mét.

Ngoài ra, bên cạnh cây này có một thung lũng, khó mà phán đoán được độ sâu cạn.

Theo hồi ức của những thuyền viên sống sót trên con tàu đắm Mary Celeste, thuyền của họ bị một trận cuồng phong cuốn vào loa toàn ngoài vốn khó mà vượt qua.

Nơi chìm tàu dưới đáy biển sáng như ban ngày, đó là bằng chứng tốt nhất cho việc long hỏa dưới đáy biển đang bùng cháy.

Trần Mộc ước tính những khe nứt dưới đáy biển này, rất có thể chính là nơi âm hỏa Nam Long phun trào.

Nếu độ sâu vượt quá hai trăm mét, cho dù biết rõ tàu Mary Celeste chìm xuống rãnh biển, mấy người tìm kiếm cũng sẽ có chút phiền phức.

Hơn nữa, trong rãnh biển có dòng chảy ngầm cuồn cuộn, một khi rơi vào chỗ sâu, trời mới biết con tàu sẽ bị cuốn đi đâu.

Mà theo kinh nghiệm mò ngọc của Nguyễn Hắc và sự hiểu biết về việc lặn, trong khu rừng dưới đáy biển này có rất nhiều cá dữ, nguy hiểm khi xuống nước mò ngọc là vô cùng lớn.

Vừa rồi trong chuông lặn đã thấy rõ, những con sò già ở vùng

nước sâu con nào cũng ngậm ngọc.

Tinh hoa của ánh trăng biến đổi nhanh chóng, giá trị cao đến mức đời này chưa từng thấy.

Loại vật trời sinh này, là nơi linh khí đáy biển hội tụ, e rằng cũng chỉ có ở San Hô Loa Toàn mới có.

Từ xưa đến nay, trong số bá tánh ở các đảo Nam Hải, dân chài là khổ nhất.

Nếu đem những gì họ phải trải qua tổng hợp lại, đủ để viết ra một bộ sử máu và nước mắt của dân chài còn dày hơn cả từ điển.

Minh châu xưa nay có phân biệt Đông Châu và Nam Châu.

Vùng Ninh Cổ Tháp, Lâm Hà của Mãn Thanh sản xuất Đông Châu, mỗi viên trung bình nặng khoảng hai ba tiền, phần lớn có màu xanh da trời hoặc màu trắng.

Cũng có một số ít màu hồng phấn.

Sử sách ghi lại viên Đông Châu lớn nhất cho đến nay, là vào thời Khang Hy, một đứa trẻ địa phương đang bơi trong sông, vô tình nhặt được viên ngọc trong con sò, viên ngọc này có đường kính hơn một tấc rưỡi.

Nếu nói về vẻ đẹp lộng lẫy và quý giá của minh châu, Đông Châu tuy cũng có điểm hơn người, nhưng vẫn khó bì được với Nam Châu cực phẩm.

Nam Châu trước đây đều là vật phẩm tiến cung cho hoàng đế.

Dân chài nếu không có thánh chỉ thì không được mò, lúc mò ngọc đều có quan binh trông coi.

Dù cho tình hình biển cả tồi tệ khó xuống nước, cũng ép buộc dân chài buộc đá vào người để lặn.

Một khi làm mất hoặc không mò được ngọc, đều sẽ bị xử hình chặt chân.

Từ xưa đến nay đã có không biết bao nhiêu dân chài vì thế mà bỏ mạng.

Thỉnh thoảng có dân chài tự ý mò được Nam Châu, cũng đa phần bị gian thương bóc lột.

Thành quả có được bằng cách liều mạng, chỉ thu được một phần nghìn, một phần trăm lợi nhuận.

Dân chài đều biết viên Nam Châu lớn nhất được phát hiện cho đến nay, là vào thời Minh, khi Tam Bảo thái giám Trịnh Hòa hạ Tây Dương.

Có một thủy thủ trên một con thuyền báu vớt được một con sò lớn, bỏ vào nồi nấu ăn, vừa mới nhóm lửa, nước trong nồi đột nhiên sôi lên.

Một tiếng nổ lớn vang lên, con sò khổng lồ bị nấu nửa sống nửa chín trong nồi vọt lên không trung.

Trong khoang thuyền toàn là hơi nước trắng xóa như sương mù, đối mặt nhau cũng không thấy người, những người nấu sò hoảng sợ không biết làm sao, lũ lượt chạy ra khỏi khoang thuyền.

Qua nửa ngày không thấy động tĩnh gì, lúc này mới quay lại xem xét, chỉ thấy con sò khổng lồ đã chết từ lâu.

Bên cạnh sò có một viên Nam Châu lớn như mắt rồng, vì đã qua lửa nước nung nấu, tinh quang đã mất, không thể phục hồi được.

Dưới vùng biển San Hô Loa Toàn có suối nước ngọt phun trào, độ mặn của nước biển vừa phải, thai nghén tinh hoa của hải khí và ánh trăng.

Nam Châu ở đây gần như đều lớn bằng mắt rồng, nhìn dưới nước, ánh sáng của nó rực rỡ lấp lánh.

Đương thời hiếm có thứ gì sánh được.

Chuyến đi này nếu thuận lợi, ít nhất cũng lấy được trăm viên.

Nguyễn Hắc sau khi từ Nam Việt trốn ra, cuộc sống vô cùng gian khổ, hôm nay lại đợi được cơ hội này.

Chuyện đi Anh Cách Lan cuối cùng cũng có hy vọng, tỏ ra có chút kích động.

Hắn bày tỏ dù có liều mạng đến đâu cũng đáng, nghề mò ngọc xem như không học uổng.

Nguyễn Hắc lại nói về suy đoán của mình về tình hình dưới đáy biển, trong thung lũng sâu bên cạnh khu rừng dưới đáy biển tuy có những dòng chảy ngầm và xoáy nước, nhưng trông không quá mạnh.

Nhưng không biết vì sao, các loài thủy tộc trong biển đều không dám đến gần.

Chương 529

Hắn ở trong chuông lặn, dùng đèn chiếu vào bên trong, lờ mờ thấy có bóng dáng của một con tàu khổng lồ.

Nhưng hắn cũng không dám chắc đó là tàu Mary Celeste.

Ở một vùng biển cạn gần đảo Miếu San Hô cũng có một bãi mộ thuyền đắm, địa điểm chính xác là trong một rãnh biển.

Những con tàu chìm gần đó, bị dòng hải lưu kéo đi, đều sẽ rơi vào trong đó.

Lâu ngày, một phần của rãnh biển bị bùn cát, rong rêu bao phủ, hình thành một lớp vỏ cứng.

Chỉ có mấy lối vào có thể lặn vào, nhiều đội trục vớt đã đến đó thử vận may.

Có người thật sự vớt được không ít thứ tốt.

Nhưng cũng có những kẻ xui xẻo mất mấy năm trời, hao hết tâm huyết và tiền của, cuối cùng chẳng thu được gì.

Có khả năng địa hình của San Hô Loa Toàn cũng tương tự.

Nổi bật rõ ràng là hai lớp rạn san hô vòng trong và ngoài.

Nhưng ở đây cát biển lắng đọng, dưới bề mặt đáy biển, có lẽ có một lớp vỏ cứng hình thành từ bùn cát.

Thuyền đắm rơi xuống sẽ bị lún vào trong đó, hình thành những khe nứt tựa như rãnh biển.

Rãnh mà họ thấy dưới đáy biển chính là vết tích do thuyền đắm để lại.

Những gì Nguyễn Hắc nói tuy là suy đoán, nhưng Trần Mộc cảm

thấy có lý.

Ngay lập tức bèn cho mọi người xuống nước.

Công việc lặn ít nhất phải là một tổ hai người.

Để tiện chăm sóc lẫn nhau dưới nước.

Sau khi xuống nước nguy hiểm trùng trùng, Trần Mộc lại lo lắng Minh thúc và mấy người trên thuyền gặp chuyện bất trắc.

Vì vậy liền để Già La ở lại trên thuyền phòng khi có chuyện.

Mà xuống nước lại cần Nguyễn Hắc chỉ dẫn phương hướng.

Bây giờ kế hoạch chỉ có thể là Trần Mộc, Trần Tiểu Đao, Chá Cô Tiếu và Nguyễn Hắc cùng xuống nước.

Mấy người cùng lặn đến gần cửa thung lũng, dò xét xem trong sâu trong rãnh biển có giấu thuyền đắm hay không.

Một khi xác nhận mục tiêu liền lập tức triển khai hành động.

Có thể vớt được Tần Vương Chiếu Cốt Kính lên hay không, chủ yếu là dựa vào lần này.

Xét thấy vật tư mang theo có hạn, mà Bàn Sơn Điền Hải thuật cũng có hạn chế nhất định.

Cho nên chỉ có thể nhân lúc thời tiết biển cả cho phép, hoàn thành sớm một khắc là giảm đi một phần rủi ro.

Mấy người cùng xuống nước, dù có gặp phải chuyện ngoài ý muốn gì, cũng có thể toàn thân trở ra.

Mọi người nghe xong sự sắp xếp của Trần Mộc, đều vui vẻ đồng ý.

Kế hoạch đã định, mấy người liền bắt tay chuẩn bị việc xuống biển.

Trên mặt biển trước tiên thả mấy chiếc phao định vị, xác định vị trí của cây cổ thụ lớn nhất dưới đáy biển.

Tiếp theo là phải dùng Bàn Sơn Điền Hải thuật của Chá Cô Tiếu để đối phó với cá khổng lồ dưới nước.

Chá Cô Tiếu ở đầu thuyền đốt lên một lư hương cũ hình dạng đồng áp, chuẩn bị mời qua thần.

Bàn Sơn đạo nhân có thuật phiêu qua thủ ngư.

Theo truyền thống trước đây, phải cúng qua thần và ngư chủ trước.

Đương nhiên đây chỉ là một hình thức có cũng được, không có cũng không sao.

Nhưng mấy người cứ theo trình tự mà làm, cũng không ngại thêm một việc, để tránh lỡ có sai sót gì hối hận không kịp.

Ngày xưa, ngư dân và dân chài nếu bắt được cá lớn trong biển, đều có lệ cúng ngư chủ.

Bởi vì cá lớn trong biển trong mắt ngư dân đều là con cháu của rồng.

Cái gọi là ngư chủ chính là Nam Hải Long Vương.

Thực tế, trong biển có một số con cá nặng cả nghìn cân, hình thể quá lớn, nhìn vào khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Giết chết một con vật lớn như vậy, ai trong lòng cũng phải đắn đo suy nghĩ.

Nói là cúng bái ngư chủ, có lẽ chỉ là muốn tìm một cái cớ để tự an ủi tâm lý.

Nguyễn Hắc trước tiên dẫn mọi người thắp hương xong, sau đó từ trong khoang thuyền lấy ra một vò rượu ngon lâu năm đổ xuống

biển.

Thế là coi như đã cúng bái ngư chủ Long Vương.

Trước đây dân chài xuống biển mò ngọc, thứ để dựa vào chỉ là một con dao găm bằng đá sa phân thủy, và một cái bong bóng lợn để đổi khí.

Trước khi hành động dùng nước lạnh dội khắp người, cố gắng loại bỏ hơi nóng của người sống trên cơ thể, để tránh bị cá dữ tấn công trong biển.

Gần như là dùng chính mạng của dân chài để đổi lấy Nam Châu.

Bàn Sơn đạo nhân đối với tất cả các loại ngọc trên đời đều có hứng thú, bất kể là ngọc ngậm trong miệng người chết, hay là ngọc tự nhiên sinh ra trong nước chưa bị ai lấy đi, đều tìm mọi cách dùng thuật để lấy.

Họ đối với phương pháp mò Nam Châu lại có một lối đi riêng.

Phái này giỏi nhất về kỳ môn phương kỹ, tức là tinh thông các loại bí phương kỳ môn.

Những phương thuốc dân gian này tuy đa phần không được ghi chép trong các điển tịch chính thống, nhưng lại thực sự có hiệu quả.

Chá Cô Tiếu từ trên người lấy ra một lượng lớn dưa hấu còn ương, và mấy bao vôi sống.

Ở đầu thuyền dựng lên một cái nồi lớn, đổ nước biển vào nồi rồi cho vôi sống vào nấu thành nước vôi sền sệt, đem những quả dưa hấu kia khoét một lỗ to bằng nắm tay.

Sau đó moi hết ruột dưa bên trong ra, đổ nước vôi vào, rồi lại đậy vỏ dưa lại như cũ.

Khe hở trên vỏ dưa dùng cỏ chiêu triều trộn với một loại keo dính

nấu từ tù mâu để bịt kín, tù mâu này chính là toàn bộ cơ thể của loài động vật họ cua ghẹ thiên luân tầm hoặc các loài động vật gần gũi với nó.

Chương 530

Sau đó liền ném từng quả dưa hấu vôi xuống biển.

Trong dưa chứa đầy nước vôi đang sôi, nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

Đúng vào lúc sắp chìm chưa chìm, mặt biển nổi sóng, một con cá lớn dài hơn mười mét từ trong biển rẽ nước mà ra.

Con cá lớn nuốt chửng quả dưa hấu vôi, thân cá nhân đà vọt lên không trung, dừng lại một chút. 'Bốp' một tiếng rơi mạnh xuống nước, làm nước bắn tung tóe.

Phàm là thủy tộc bị minh châu trong sò già hấp dẫn, đều có cảm ứng với tinh hoa của ánh trăng, bản tính ưa âm ghét dương.

Gặp phải những quả dưa hấu tròn vo nổi lềnh bềnh trong biển, trong dưa lại có khí âm tinh của tù mâu, không con nào không tranh nhau nuốt.

Nhất thời trên mặt biển chỗ này nổi lên chỗ kia lặn xuống, các loại cá lớn lũ lượt trồi lên mặt nước nuốt dưa.

Dưa hấu bị nước biển ngâm tuy đã lạnh, nhưng đó là ngoài lạnh trong nóng, vôi trong dưa vẫn đang sôi sùng sục.

Gặp nước càng sôi dữ dội hơn.

Bị cá biển nuốt vào bụng, vỏ dưa lập tức vỡ ra.

Lượng nhiệt cực lớn do vôi sống và nước tạo ra, dễ dàng có thể đốt cháy ruột gan cá.

Trong khoảnh khắc đã có mấy con cá chết lật bụng trắng phau nổi lên.

Cùng với việc dưa hấu được ném xuống ngày càng nhiều, cá biển một khi nuốt vào thì tuyệt không có khả năng sống sót.

Chỉ thấy trên mặt biển những con cá chết lật bụng không ngừng xuất hiện.

Những con cá lớn này vốn đã tính tình hung dữ, tướng mạo xấu xí, bị vôi đốt chết trong bụng trông lại càng đau đớn vạn phần.

Thêm vào đó mắt cá vốn đã tròn xoe, lại càng giống như chết không nhắm mắt.

Nguyễn Hắc và mấy người đứng trên boong tàu xem mà không khỏi kinh hãi.

Mọi người trước đó đều đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng vẫn không ngờ được dùng bí thuật của Bàn Sơn đạo nhân để giết cá, lại có thể giết một cách dứt khoát gọn gàng như vậy.

Trần Mộc vẫy tay với Nguyễn Hắc và mấy người, ý bảo mọi người chuẩn bị xuống biển.

Mấy người lập tức bắt đầu thay đồ lặn.

Đeo bình dưỡng khí, kính lặn và các vật dụng khác, rồi đợi tín hiệu trong chiếc xuồng cao su được thả xuống bên mạn thuyền.

Mà mấy người còn lại trên thuyền thì tiếp tục ném dưa hấu xuống biển.

Thủy tộc ẩn nấp trong vùng biển này dường như vô cùng vô tận, chết một lớp lại trồi lên một lớp khác.

Trên mặt biển lăn lộn tranh nhau nuốt mồi chết.

Cá khổng lồ trong biển nhiều như vậy, không biết số dưa này có đủ cho chúng ăn không. 'Dưa đừng ném quá nhanh, có con một lần có thể ăn hết hai quả.' Chá Cô Tiếu cũng đã lên xuồng cao su, nói với

mấy người đang ném dưa ở trên.

Cố gắng làm sao để một quả dưa có thể hạ gục một con cá.

Nếu không trừ tận gốc những con cá dữ vây quanh con trai khổng lồ, xuống nước nhất định sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Dù nó không cắn người, bị nó húc mạnh một cái dưới đáy biển, cũng khiến người ta chịu không nổi.

May mà khi trên thuyền còn lại mấy chục quả dưa, trong biển không còn cá chết mới nổi lên nữa.

Chắc là những con cá vảy thô miệng lớn này đều đã chết hết rồi.

Do môi trường dòng chảy ngầm dưới đáy biển hạn chế, thủy tộc không dễ gì bơi qua ranh giới.

Nhưng có một số ít cá dữ ham muốn tinh hoa của ngọc trai, lẩn lút quanh khu rừng san hô.

Chỉ cần diệt sạch chúng, xuống nước sẽ không còn nỗi lo về sau.

Thủy tộc ở các vùng nước khác trong thời gian ngắn sẽ không dám tùy tiện tiến vào vùng chân không này.

Nguyễn Hắc trước đây làm dân chài lặn biển mò ngọc, không có lần nào không phải là đem đầu treo ở thắt lưng, nguy hiểm trùng trùng.

Thấy thuật phiêu qua thủ ngư này lợi hại như vậy, chưa đầy nửa giờ, đã dụ được toàn bộ cá lớn ẩn nấp gần cây san hô ra giết sạch sẽ.

Thủ đoạn tàn nhẫn này không khỏi khiến hắn trố mắt sững sờ.

Trần Tiểu Đao bên cạnh gọi hắn mấy tiếng, hắn mới hoàn hồn lại.

Trần Mộc ra hiệu cho mọi người lặn xuống.

Mọi người ở mép xuồng cao su ngả người ra sau, lật người xuống

nước.

Nguyễn Hắc dẫn đầu ở phía trước, dẫn mấy người bơi về phía cây san hô kia.

Nguyễn Hắc quả nhiên là tay lặn chuyên nghiệp, xuống nước xong liền dẫn đầu.

Trần Mộc và mấy người phía sau suýt chút nữa đã bị hắn bỏ lại.

Vị trí của thuyền chính là dừng ở bên cạnh cây san hô bán trong suốt có chất như hổ phách kia.

Giữa cây cổ thụ ánh đèn lấp lóe, Nguyễn Hắc rất nhanh đã đến bên cạnh con sò xanh lớn kia mò ngọc.

Mấy con cá mập đang vây quanh hắn.

Cá mập không có tính vọng nguyệt của thủy tộc dưới đáy biển, thuật phiêu qua thủ ngư không làm gì được chúng.

Trong biển, thứ uy hiếp lớn nhất đối với dân chài mò ngọc chính là loài cá mập hung bạo vô địch này.

Bàn Sơn đạo nhân khi xuống nước, thường sử dụng một loại thuốc đuổi cá mập có công thức cổ xưa nhưng vô cùng hiệu quả.

Khi lặn mang theo một cái bình rò có đầy lỗ nhỏ, bên trong chứa đầy thuốc đuổi cá mập đông đặc.

Khi cơ thể di chuyển dưới nước, thuốc đuổi cá mập bị nước biển hòa tan sẽ từ từ thoát ra từ các lỗ nhỏ, có thể ngăn cản cá mập tiếp cận người lặn.

Mấy người cũng mang theo loại bình đuổi cá mập này.

Chương 531

Nhưng vẫn có cá mập vì tò mò mà bơi vòng quanh mấy người ở đằng xa.

May mà Nguyễn Hắc đã làm dân chài nhiều năm, dân chài làm chính là cái nghề nguy hiểm vuốt râu hùm này.

Tâm lý khi làm việc dưới nước tương đối ổn định, dưới sự dòm ngó của bầy cá mập vẫn chưa bị rối loạn.

Dân chài mò ngọc có ba phương pháp.

Nếu hoàn cảnh cho phép, thường sẽ trực tiếp phá vỏ sò lấy ngọc.

Nếu cây sắt san hô có hình thể hạn chế, cũng có cách nhổ cả cây sắt san hô lên khỏi mặt nước.

Bởi vì cây sắt có chất lượng tốt cũng có thể bán được giá cao.

Cách nữa là hái cả con sò lên khỏi mặt nước, lên thuyền rồi mới đập vỡ vỏ sò lấy ngọc.

Thịt sò cũng có thể ăn, nhưng trong sò có ngọc hay không thì không chắc.

Mấy người lặn xuống gốc cây.

Những con sò khổng lồ đó ở dưới đáy biển đã lâu năm.

Gần như đã dính liền làm một với đá ngầm gần cây san hô.

Nếu muốn đục những con sò, con trai ngọc này rời khỏi thân cây, đá mà chúng bám vào, rồi từng con một cẩu lên mặt nước, thì quá phiền phức.

Cho nên mấy người chỉ có thể lấy ngọc tại chỗ.

Dùng cát mịn làm mồi, nhân lúc vỏ sò hơi hé mở, đâm thuốc mê vào.

Sau khi khiến con sò khổng lồ mất đi cảm giác, lúc này mới cạy vỏ sò ra, thò tay vào mò lấy Nam Châu.

Nguyễn Hắc không thích dùng dao lặn, vẫn mang theo con dao đá sa phân thủy mà dân chài từ xưa vẫn dùng.

Để không cắt rách thịt sò dẫn đến cá mập gần đó ngửi thấy mùi máu mà đến, chỉ đành cẩn thận từng chút một mò mẫm trong thịt sò.

Lấy được Nam Châu ra liền lập tức bọc lại, giấu vào trong người cất kỹ, không dám để lộ tinh quang của nó.

Trần Mộc và mấy người đi ngang qua Nguyễn Hắc, thấy hắn làm việc đâu ra đấy.

Ra hiệu với hắn một cái, rồi tiếp tục lặn xuống sâu hơn.

Gốc của cây sắt lớn cao mấy chục mét, cắm vào lớp cát mịn mọc um tùm của khu rừng dưới đáy biển.

Bùn cát bị khuấy lên khi họ đáp xuống làm nước biển trở nên vô cùng đục ngầu.

Bỗng có một dòng chảy ngầm tràn vào thung lũng sâu dưới gốc cây.

Mấy người ổn định thân hình trong biển, cơ thể chỉ bị đẩy nhẹ qua lại vài lần.

Trần Tiểu Đao ở phía trước vịn vào một cây san hô dừng lại, chỉ tay về phía dưới bên trái cho Chá Cô Tiếu và Trần Mộc, ý nói đây chính là rãnh biển mà họ đã thấy trong chuông lặn trước đó.

Giả sử khe nứt lớn đen ngòm trước mắt không phải là rãnh biển, mà là một lớp vỏ cứng hình thành từ trầm tích trong biển, vậy thì con

tàu đắm rất có thể bị mắc kẹt ở trong đó.

Nhưng trước khi xác nhận thêm một bước nữa vẫn khó mà phán đoán.

Trần Mộc biết muốn vớt được Tần Vương Chiếu Cốt Kính từ tàu Mary Celeste là vô cùng khó khăn.

Nhưng hiện tại hắn chỉ cần biết vị trí của con tàu đắm là được rồi.

Chỉ cần biết vị trí, một mình hắn cũng có thể vào đó lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính ra.

Mấy người muốn ở mép vách đá dò xét tình hình sâu bên trong, nhưng không ngờ đèn chiếu ở đây dường như mất tác dụng, không thể xuyên qua làn nước biển quá nhiều tạp chất, căn bản không chiếu được xa.

Trần Mộc lúc này nghĩ ra một cách.

Hắn tiện tay vung ra một sợi xích sắt do Kim Quang Chú hóa thành.

Một luồng sáng chói mắt lập tức chiếu sáng rực xung quanh.

Trong ánh sáng, chỉ thấy trong thung lũng có những khối đá vuông vức san sát, tựa như di tích của một công trình kiến trúc cổ nào đó, nhưng trong vùng nước sâu, dòng nước xoáy thành hình xoắn ốc, dòng chảy ngầm hỗn loạn.

Nhưng Kim Quang Chú này rất nhanh đã bị dòng chảy ngầm trong biển cuốn lấy, không biết rơi vào góc chết nào, ánh sáng hoàn toàn biến mất.

Đúng vào khoảnh khắc đó, mấy người dường như đều thấy trong thung lũng có một bóng đen khổng lồ, có vẻ chính là con tàu đắm.

Nhưng khoảng cách thực sự quá xa, cũng không dám xác nhận ngay.

Mà điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, những tảng đá khổng lồ đó tuy bị phủ đầy trầm tích hình dạng như hàu, nhưng lại ngay ngắn có trật tự, không giống như tự nhiên sinh ra.

Giữa thung lũng dưới đáy biển lại có di tích của một thành cổ, liên tưởng đến pho tượng ngọc hải yêu diễn quái được phát hiện ở đảo Miếu San Hô.

Cùng với chiếc quan tài nổi được phát hiện gần San Hô Loa Toàn, cộng thêm những gì thấy trước mắt, xem ra nơi này quả thật từng có một nền văn minh huy hoàng.

Do bị chìm dưới đáy biển, dù thỉnh thoảng có một vài di vật bị người ta vớt lên như đồ đồng, cũng đa phần vì bị biển ăn mòn nghiêm trọng mà khó nhận ra.

Cuối cùng đã trở thành một trang sử bị thất lạc.

Nơi này rất có thể chính là vùng đất Quy Khư được ghi lại trong cổ tịch, là hải nhãn của Nam Hải mà dù có đổ hết nước trong thiên hạ cũng không thể lấp đầy, thông đến cõi hư vô vĩnh hằng vô tận.

Trần Mộc quyết đoán ngay lập tức, bèn ra hiệu, bảo Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao bám sát hắn, lặn xuống thêm một đoạn nữa xem tình hình cụ thể.

Mặc dù dung lượng của bình dưỡng khí có hạn, nhưng đến trình độ của Trần Mộc, ở dưới nước này dù có mấy ngày mấy đêm không thở cũng không có vấn đề gì.

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu hai người cũng chỉ cần thỉnh thoảng hít một hơi là được.

Ba người men theo vách đá lặn xuống.

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh tiện tay rút dao lặn ra cạo đi một lớp trầm tích dày màu trắng xám, chỉ thấy bên trong lộ ra bề mặt đá thô ráp, lồi lõm tựa như một tấm bia cổ.

Trần Tiểu Đao không nhịn được đưa tay sờ lên những vết tích cổ xưa đó.

Ba người đang định tiếp tục lặn xuống, bỗng cảm thấy từ trong vách đá truyền ra một trận chấn động kịch liệt.

Trần Tiểu Đao vừa chạm vào vách đá giống như di tích dưới đáy biển, liền cảm thấy một trận chấn động khác thường, trong lòng kinh hãi, thầm kêu không hay.

Lẽ nào gặp phải động đất dưới đáy biển?

Trần Mộc cũng cảm thấy không ổn.

Chương 532

Sự rung chuyển của vách đá không phải là động đất, mà là có thứ gì đó đang di chuyển trong rãnh biển.

Dòng chảy ngầm hướng xuống đột nhiên tăng mạnh, xem ra thứ va vào vách đá đang ở trên đầu mấy người.

Trong tình hình không rõ ràng, chắc chắn không thể tùy tiện nổi lên.

Rãnh biển này không sâu như tưởng tượng.

Do dòng chảy ngầm bên trong phức tạp và tăm tối, ở trên không nhìn rõ địa hình bên dưới.

Nhưng một khi lặn xuống, cảnh vật trong phạm vi mấy chục mét ở đáy rãnh biển hiện ra rõ mồn một.

Ba người nấp sau các tảng đá, quét mắt quan sát động tĩnh xung quanh.

Ba người phát hiện rãnh biển này không phải hình thành tự nhiên, những cột đá thô ráp san sát cho thấy nơi này từng là một quần thể kiến trúc hùng vĩ.

Xem ra là một thảm họa hủy thiên diệt địa đã khiến nơi này chìm xuống đáy biển.

Tầng trên cùng của công trình bị cát biển bùn lầy bao phủ, lâu ngày hình thành một lớp vỏ cứng giòn.

Rãnh biển này lộ ra, không phải vì có thuyền đắm rơi xuống, bởi vì gần đó không có dấu vết của tàu thuyền hiện đại.

Bên cạnh ba người chỉ có xác một con thuyền gỗ kiểu cũ bị ăn

mòn chỉ còn lại khung xương, đó là một con tàu cổ đã chìm xuống biển từ không biết bao nhiêu đời trước.

Lỗ hổng mà họ vừa lặn xuống, rất có thể là do mấy cột đá đổ sập tạo thành.

San Hô Loa Toàn dài theo hướng đông tây, hẹp theo hướng nam bắc.

Khu rừng rậm dưới đáy biển phần lớn tập trung ở phía đông có địa hình trũng, về phía tây địa thế cao dần, khi triều xuống thấp sẽ có đảo ma màu đen nổi lên mặt nước.

Rãnh biển mà ba người lặn vào chính là nằm giữa khu rừng san hô và đảo ma.

Khi dùng chuông lặn trinh sát lần đầu, Trần Tiểu Đao phát hiện trên đáy biển khu vực này có rất nhiều hang hốc, rãnh máng đen kịt.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ bên dưới đều là di tích của thành cổ Quy Khư, quy mô vô cùng kinh người.

Đúng lúc này, Trần Mộc cảm giác sinh vật không rõ ở trên cũng đã lặn xuống theo mấy người.

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu ở bên cạnh lúc này đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng vào thời điểm mấu chốt này, Trần Mộc không muốn sinh thêm chuyện.

Nếu đánh nhau quá kịch liệt, gây ra sụp đổ di tích dưới đáy biển này, thì đúng là được không bù mất.

Trần Mộc vẫy tay, ý bảo hai người không thể làm liều.

Sinh vật không rõ ở trên chưa chắc đã phát hiện ra mấy người.

Trần Mộc bảo hai người đừng động, để tránh lộ mục tiêu.

Đợi sinh vật không rõ này bơi đi rồi, mới tiếp tục tiến lên.

Mấy người tắt nguồn sáng trên người, đáy biển lập tức chìm vào một màu đen kịt, khắp nơi đều là sự im lặng chết chóc.

Nghĩ đến thành cổ Quy Khư năm đó gặp phải tai họa diệt vong, những người Hận Thiên trong thành, không kể nam nữ già trẻ hay gà chó mèo lợn có lẽ đều đã làm mồi cho cá.

Dân chài Nam Hải khi mò ngọc không dám nhắc đến chữ 'ngọc', nghe nói là vì dưới đáy biển có u linh ác quỷ canh giữ ngọc trai.

Lẽ nào những ác quỷ đó chính là vong hồn trong thành cổ sao?

Nghĩ đến đây, trong phế tích tối đen dưới đáy biển này, Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu thật sự có chút rợn tóc gáy.

Nhưng môi trường đặc thù của đáy biển, cộng với áp lực nước ở độ sâu hơn trăm mét, đều tạo cho người ta một gánh nặng tâm lý khó tả, cảm giác hoảng sợ vô cớ không thể xua đi.

Ở giữa biển sâu tăm tối này, Trần Mộc lại chẳng có phản ứng gì.

Cùng lắm thì lát nữa tiện tay xử lý con sinh vật lạ này là xong.

Việc đánh thức Già Nam Tổng Hội vẫn còn những cách khác.

Đúng lúc này, cả ba người Trần Mộc đều cảm nhận được dòng chảy ngầm bên cạnh đột nhiên gợn sóng.

Dường như có một kẻ khổng lồ nào đó đang đi ngang qua ba người.

Ngay lúc đó, Trần Tiểu Đao ở bên cạnh bỗng nhiên như bị sứa biển chích phải, toàn thân giật lên như bị điện giật, một chuỗi bọt khí dài tuôn ra từ mũ lặn của hắn.

Giá Cô Tiếu đứng bên cạnh giật mình, tưởng rằng Trần Tiểu Đao gặp phải chuyện gì kinh hãi.

Nhưng khi ông quay người Trần Tiểu Đao lại mới phát hiện, thì ra là bị một con mực không biết từ đâu chui ra bám chặt lấy.

Con mực này cũng không lớn lắm, thân mình to bằng hai nắm đấm của người trưởng thành gộp lại.

Nó duỗi các xúc tu bám chặt vào tấm kính trên mũ lặn của Trần Tiểu Đao.

Thân mực màu trắng bệch, đầy những vết lốm đốm tím đen, nó trợn trừng hai con mắt xám ngoét rồi ngọ nguậy trên mặt Trần Tiểu Đao.

Tầm nhìn của Trần Tiểu Đao bị che khuất hoàn toàn, hắn còn tưởng mình bị con hải thú nào đó nuốt chửng.

Ngay lập tức, kim quang trên người hắn bừng sáng, chuẩn bị quyết một trận tử chiến với con hải thú đang bám lấy mình.

May mà Giá Cô Tiếu đã nhanh tay gỡ xúc tu của con mực ra, ném sang một bên.

Giá Cô Tiếu ra tay rất nhẹ, con mực không cảm nhận được mối đe dọa nào nên cũng không phun mực.

Mối nguy từ con mực cứ thế được giải quyết một cách dễ dàng.

Nhưng đúng lúc này, ba người cảm nhận được trong bóng tối xung quanh, dòng nước cuộn trào, dấy lên một xoáy nước rất mạnh.

Trong làn nước biển tăm tối, có một bóng trắng mờ ảo đang vẫy vùng gần đó.

Cái bóng trắng này đã ở rất gần ba người.

Trần Mộc biết lúc này không thể trốn được nữa, liền chộp lấy con mực bên cạnh rồi bóp mạnh một cái.

Con mực cảm thấy mình bị uy hiếp, theo bản năng, nó lập tức

phun mực ra để chuẩn bị tẩu thoát.

Mực đen đặc mà con mực phun ra giống như một luồng khói đen dưới đáy biển.

Thân thể con mực cũng phóng đi như tên bắn, trong bóng tối quả nhiên có một con hải thú bị con mực đang chạy trốn thu hút.

Chương 533

Con hải thú này quay đầu đuổi theo trước mặt ba người, dưới ánh đèn yếu ớt, họ cũng không nhìn rõ nó là thứ gì.

Chỉ cảm thấy một mảng trắng mờ mờ to lớn đến đáng sợ.

Sinh vật đó bơi lội tạo ra dòng nước cực mạnh, như thể một trận cuồng phong nổi lên dưới đáy biển.

Nếu không phải ba người Trần Mộc đang bám chặt vào cột đá bên cạnh, e rằng đã bị con hải thú này cuốn đi mất.

Xoáy nước ngầm dưới đáy biển kéo dài không dứt.

Cả ba đều vô cùng kinh ngạc, con quái vật to lớn thế này rốt cuộc là thứ gì.

Lẽ nào dưới đáy biển thật sự có rồng?

Ba người vừa mới thở phào một hơi, đám mực đen kịt trước mắt đã bị dòng nước cuốn đi.

Con sinh vật lạ màu trắng kia lúc này đã nuốt chửng con mực, lại quay người bơi về phía ba người.

Dưới nước sâu, áp lực nước vô cùng lớn.

Trần Mộc tuy có thể đối phó, nhưng Giá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao bên cạnh đều cảm thấy hành động có phần bất tiện.

Ba người lúc này đang ở độ sâu khoảng một trăm mét, áp lực nước đã vô cùng lớn.

Dù có sự trợ giúp của lực nổi dưới nước, nhưng cử động tay chân vẫn rất chậm chạp, muốn chạy trốn là điều không thể.

Nếu là một người bình thường, dù có mặc đồ lặn, dưới áp lực

nước lớn như vậy cũng sẽ bị ép chết ngay tại chỗ.

Ba người thấy không trốn được nữa, vậy thì chiến thôi.

Trần Tiểu Đao ở bên cạnh ra tay trước, một đạo kim quang chói mắt phát ra từ người hắn.

Vùng biển tối tăm trong nháy mắt được chiếu sáng.

Lúc này, ba người mới nhìn rõ sinh vật mình đang đối mặt là gì.

Một sinh vật khổng lồ trắng hếu, đầu tựa đầu bò, thân như mãng xà, có đủ vảy sừng.

Cả ba đều kinh ngạc tột độ.

Đây chẳng lẽ là rồng?

Nếu nói là rồng, nhưng trên thân lại không có móng vuốt.

Nếu nói không phải rồng, thì trên cái đầu hình đầu bò kia sắp mọc cả sừng ra rồi.

Thân thể con 'rồng' này dài như dải lụa trắng, thấy đầu không thấy đuôi.

Trần Tiểu Đao nhìn đến ngây người, nhất thời quên cả việc tấn công con quái thú.

May mà Trần Mộc tiện tay phóng ra một đạo lôi điện đánh vào người con 'rồng'.

Con quái vật bị đòn này của Trần Mộc dường như có chút đau đớn.

Cái đầu vốn đang lao về phía ba người liền bẻ ngoặt, lượn qua luồng điện quang mà Trần Mộc phóng ra.

Thân thể dài ngoẵng của nó lướt qua trước mắt ba người, dòng nước mạnh mẽ khiến cả ba chao đảo.

Nó lặn một mạch vào vực sâu hơn trong phế tích cổ thành rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Ba người còn chưa kịp thở, mấy cây cột đá phía sau vốn đã không còn vững chắc sau bao lần bị sóng biển vỗ vào.

Bị dòng chảy ngầm dữ dội vừa rồi tác động, chúng ầm ầm đổ sập.

Trần Mộc chỉ vào một con tàu đắm cổ xưa cách đó không xa, phía sau đó dường như có một gian điện đá, trốn vào đó có lẽ có thể tránh được những khối đá từ cột tháp đổ xuống.

Cột đá đã nghiêng, nói sập là sập ngay, hơn nữa không thể đoán được những khối đá rơi xuống sẽ văng về hướng nào.

Ba người phán đoán được góc chết của những tảng đá rơi, nhanh chóng di chuyển vào bên trong bộ khung của con tàu đắm.

Cột đá gãy lìa ngay sau đó đổ sập xuống, bùn cát dưới đáy biển bị khuấy động tạo thành một màn khói bụi, trong nháy mắt bao phủ khu vực ba người vừa đứng.

May mắn là nó không gây ra phản ứng dây chuyền.

Nhưng không ai dám chắc những khu vực còn lại sẽ an toàn và vững chắc hơn.

Trong tòa cổ thành đã chìm dưới đáy biển hàng ngàn năm này, căn bản không có nơi nào an toàn.

Ba người trốn vào dưới sống tàu của con tàu đắm, tạm thời tránh được sự sụp đổ phía trên.

Lúc này, Trần Tiểu Đao vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi.

Hắn vội vàng viết một chữ 'long' lên lớp cát trên vách tường.

Trần Mộc thấy Trần Tiểu Đao viết chữ long, biết hắn đang muốn nói con hải thú khổng lồ vừa gặp là rồng.

Mặc dù Trần Mộc cũng chưa từng thấy rồng thật, nhưng con vật kia rõ ràng không phải là rồng.

Trần Mộc viết lên vách tường hai chữ hải xà.

Người phương Tây gọi nó là hải xà, còn người phương Đông thì gọi nó là rồng.

Thực tế, đây là một loại sinh vật biển.

Nó thường tấn công tàu thuyền trong bão tố, nuốt chửng người và gia súc trên thuyền.

Vì vậy mà các thuyền viên trên biển mới nghe đến là biến sắc.

Trong các miếu mạo ven biển thời xưa thường có những cảnh miêu tả quái vật biển nuốt tàu thuyền, hình tượng rồng năm móng trong đó chính là lấy hải xà làm nguyên mẫu.

Tuy nhiên, vì nó sợ ánh sáng nên thường chỉ xuất hiện dưới đáy biển tăm tối.

Chỉ cần có thể phát ra ánh sáng mạnh dưới nước thì không có gì đáng sợ.

Lúc này, Trần Tiểu Đao cũng đã biết đó căn bản không phải là rồng gì cả, cùng lắm chỉ là một con hải thú to hơn một chút mà thôi.

Ba người bắt đầu quan sát xung quanh dưới nước.

Con tàu đắm cổ xưa phía sau tuy chỉ còn lại tàn tích, nhưng vẫn có thể nhìn ra nó khác xa với hình dáng tàu thuyền Trung Hoa, mang đậm phong cách dị vực của khu vực Ả Rập.

Chương 534

Phần lớn thân tàu bị cát biển bao phủ, những thứ có thể mục nát thì gần như đã mục nát hết.

Rất có thể đây là một chiếc thuyền buôn qua lại trên biển vào thời Nguyên-Minh, không biết đã gặp phải tai nạn biển gì mà bị cuốn vào San Hô Loa Toàn.

Con tàu lớn không biết đã chìm từ bao giờ, phần lớn bị cát biển bao phủ, những thứ có thể mục nát thì gần như đã mục nát hết.

Rất có thể đây là một chiếc thuyền buôn qua lại trên biển vào thời Nguyên-Minh, không biết đã gặp phải tai nạn biển gì mà bị cuốn vào San Hô Loa Toàn.

Phế tích cổ thành xung quanh cũng đã hoàn toàn mất đi dáng vẻ ban đầu.

Những thứ này đối với các nhà khảo cổ học có lẽ là một phát hiện kinh người, nhưng trong mắt ba người thì không có giá trị khám phá gì.

Họ bơi một vòng quanh con tàu đắm, không tìm thấy dấu vết của tàu *Mary Celeste* hay bất kỳ con tàu đắm nào khác.

Quy mô của di tích dưới đáy biển tuy lớn, nhưng những nơi thợ lặn có thể đến lại rất hạn chế.

Một là những bức tường và cột đá đổ nát cản đường, hai là nơi đây luôn có nguy cơ sụp đổ.

Có lẽ vô tình chạm phải thứ gì đó cũng sẽ khiến nhà cửa sập xuống.

Dường như ngay cả thủy tộc trong biển cũng biết nơi này nguy

hiểm, không thấy bóng dáng chúng xuất hiện gần đây.

Nơi đây hoàn toàn là một vùng quỷ vực tử khí nặng nề.

Trong phế tích có vài vực sâu đen kịt, con hải xà kia chính là đã lẩn vào một trong những rãnh sâu đó.

Trần Mộc ra hiệu cho hai người, cho biết nơi này không có con tàu đắm cần tìm.

Xem ra Tần Vương Chiếu Cốt Kính, món đồ quý giá này không dễ tìm.

Trong phế tích cổ thành dưới đáy biển đầy rẫy nguy cơ, không phải là nơi có thể ở lâu, tốt hơn hết là rút lui rồi tính tiếp.

Ba người lúc này đã ra khỏi phế tích dưới đáy biển, men theo con đường lúc đến bắt đầu nổi lên.

Họ rất nhanh đã nổi lên đến khu rừng san hô.

Ba người vừa lên tới nơi liền phát hiện có điều không ổn.

Dưới gốc cây san hô lớn gần như trong suốt kia, Nguyễn Hắc đang dùng đèn pin chiếu sáng vẫy tay về phía ba người.

Rõ ràng là cần viện trợ ngay lập tức.

Trần Mộc ra hiệu, ba người lập tức chạy về phía cây san hô.

Nguyễn Hắc đang cố sức cạy một con trai khổng lồ.

Con trai lớn này ẩn mình dưới rạn san hô, còn to hơn cả cái cối xay lớn nhất đến ba vòng.

Vỏ sò hình sóng của nó khép chặt, mặc cho Nguyễn Hắc dùng sức thế nào cũng không lay chuyển được một phân.

Con trai khổng lồ này ít nhất cũng đã sinh trưởng được mấy ngàn năm, vỏ ngoài trắng tinh óng ánh.

Màu sắc của nó gần như hòa làm một với đá dưới đáy biển, là một loại sò ăn thịt người chuyên kẹp chân người.

Trong biển có trai, thực ra là cách nói cổ.

Dân Đản và ngư dân kiêng kỵ nhất việc đi đánh bắt mà về tay không, nên đối với các loại sò ngọc trai vẫn gọi là trai.

Sò ăn thịt người trong miệng dân Đản tuy không gọi bằng tên khoa học là xa cừ, nhưng thường được gọi là 'bạch hám'.

Không biết đã có bao nhiêu dân Đản mất mạng vì bị thứ này kẹp phải khi mò ngọc trai.

Ba người không biết tại sao Nguyễn Hắc lại muốn cạy nó lên.

Chưa kịp hỏi ông ta, ông ta đã vội vàng ra hiệu cho ba người, trong vỏ sò có một người!

Ba người Trần Mộc còn tưởng mình hiểu sai ý ông ta.

Vùng biển San Hô Loa Toàn hung dữ vô tận này ngoài bọn họ ra làm gì còn có người khác.

Cho dù đây là con xa cừ biển sâu thường được gọi là sò ăn thịt người, trong vỏ nó sao lại có người được?

Là người sống hay người chết?

Trần Mộc thấy con xa cừ lớn hiếm thấy này có vỏ ngoài óng ánh trắng muốt, chính là một món đồ quý giá khó tìm.

Thế là Trần Mộc phất tay, bảo Nguyễn Hắc tránh sang một bên, rồi thu con trai lớn đó vào trong Phong Hậu Động Thiên.

Sau khi thu dọn xong, mấy người liền lên thuyền.

Khi ba người lên thuyền, Nguyễn Hắc vẫn còn ở dưới biển chưa lên.

Ông ta cho rằng biển lặng, thủy triều xuống thấp, dưới đáy biển còn rất nhiều ốc cổ, cơ hội mò ngọc trai ngàn năm có một này sao có thể bỏ lỡ.

Bất chấp nguy cơ mắc bệnh giảm áp, sau khi thay bình dưỡng khí, ông ta kiên quyết muốn dẫn hai người đồ đệ của mình xuống biển mò ngọc trai lần nữa.

Minh Thúc ở bên cạnh cũng có ý đó, thay đồ lặn xong liền định cùng mấy người xuống nước.

Trần Mộc nhìn thời tiết, bầu trời âm u, không biết lúc nào sẽ mưa.

Nhưng chỉ cần không có sóng lớn gây trở ngại thì cũng không ảnh hưởng nhiều đến việc lặn.

Dù sao mấy người này cũng là bỏ tiền ra thuê, họ đã muốn ra sức làm một mẻ lớn, cứ mặc kệ họ vậy.

Lúc này, bầu trời càng thêm âm u, mây đen như mực, bao phủ mặt biển, trong gió biển dường như có một tín hiệu nguy hiểm truyền đến.

Nhưng nghĩ đến Minh Thúc và Nguyễn Hắc rất rành về biển cả và thời tiết, họ đã nói không sao, chắc cũng không có vấn đề gì.

Nghe nói vùng biển San Hô Loa Toàn bốn mùa đều có bão tố.

Trừ những đêm trăng tròn nguyệt thực thì trời mới quang đãng, bình thường đều là mây dày đặc.

Những dòng khí lưu trong trời quang kèm theo sấm sét chói tai thường xuyên xuất hiện.

Nhiễu động điện từ tần số thấp dưới đáy biển khiến la bàn mất phương hướng, lệch khỏi hải trình, rất nhiều tai nạn thảm khốc đều từ đây mà ra, nhưng hiện tượng này đến nay vẫn không thể giải thích.

Đúng lúc này, Trần Mộc lấy con sò ăn thịt người ra.

Do Nguyễn Hắc và mấy người bận tiếp tục mò ngọc trai, không rảnh để ý đến nhóm Trần Mộc.

Chương 535

Trần Tiểu Đao đã không thể chờ đợi được nữa, liền chạy đến trước con sò ăn thịt người nghiên cứu một hồi.

Vỏ sò trắng của con sò ăn thịt người lồi lõm nhấp nhô, giống như từng lớp sóng.

Đường vân trên vỏ sò vô cùng mịn, điều này cho thấy nó ít nhất cũng đã sinh trưởng dưới đáy biển mấy ngàn năm.

Nền văn minh nhân loại cũng chỉ mới có mấy ngàn năm, mà con sò ăn thịt người này cũng đã tồn tại gần như mấy ngàn năm.

Sinh vật trong biển có rất nhiều loài sống rất thọ.

Tục ngữ có câu 'ngàn năm vương bát, vạn năm quy'.

Sò ăn thịt người thực ra không ăn thịt người, chỉ là hai mảnh vỏ hình răng cưa của nó một khi đã kẹp phải người thì sẽ khép chặt lại.

Từ xưa đến nay, thường có dân Đản gặp phải tai nạn này, nên mới đặt cho nó cái tên sò ăn thịt người nghe rợn cả tóc gáy.

Nghe Nguyễn Hắc nói, trong con sò này kẹp một người chết.

Hàng ngàn năm nay không có dân Đản nào dám vào San Hô Loa Toàn mò ngọc trai.

Cũng không biết là người cá ở Nam Hải, hay là thuyền viên gặp nạn.

Trần Tiểu Đao liền ra tay định cạy con sò ăn thịt người này ra.

Nói chuyện được mấy câu thì trời bắt đầu đổ mưa, giữa trời và biển là một màu u ám vô tận.

Tuy là ban ngày nhưng lại giống như chạng vạng tối.

Mặt biển xa xa một màu xám xịt mông lung, chỉ có mấy cái phao nổi lập lòe phát sáng.

Nhưng mấy người phải đợi đến khi thủy triều dâng cao lần nữa mới có thể rời đi, đành bó tay trước thời tiết khắc nghiệt.

May mắn như Minh Thúc đã nói, mưa tuy rơi gấp gáp nhưng không ảnh hưởng nhiều đến biển cả, sóng vẫn vỗ hiền hòa.

Có lẽ là do khí biển đã được giải tỏa vào ngày hôm trước.

Địa lý và khí hậu của vùng biển San Hô Loa Toàn khó có thể đoán định bằng lẽ thường.

Trên trời mưa như trút nước, mặt biển lại yên ả lạ thường.

Ánh sáng trong mưa rất yếu, đành phải quay đèn pha trên nóc thuyền chiếu vào vỏ sò, càng làm cho vỏ sò trắng bệch, trông có phần rùng rợn.

Con sò khổng lồ lên khỏi mặt nước vẫn chưa chết.

Nhờ có nước mưa, nó lại ngọ nguậy.

Nhưng vỏ sò vẫn khép chặt, không hở một kẽ nào.

Đối mặt với sinh vật sống mấy ngàn năm này, Trần Tiểu Đao cũng có chút bó tay.

Nếu dùng bạo lực cạy nó ra, sẽ làm hỏng vỏ sò mấy ngàn năm tuổi này.

Trước khi xuống nước, Nguyễn Hắc đã nói với mọi người rằng trong con sò này kẹp một con người cá vô cùng quý giá.

Trần Mộc và mấy người tuy chưa từng thấy người cá, nhưng cũng đã nghe nói qua.

Nhưng người cá này lại không phải là giao nhân vảy đen bị chế

thành trường sinh chúc trong mộ Hiến Vương.

Giao nhân và người cá là hai chuyện khác nhau, một ác một thiện, tập tính và ngoại hình cũng không giống nhau.

Người cá không thể phát ra tiếng, thịt có thể ăn được.

Còn giao nhân tính ác, có thể phát ra âm thanh trên mặt biển để dụ dỗ người, thịt có độc không ăn được, chỉ có mỡ của nó có thể dùng làm nhiên liệu vĩnh cửu.

Người không biết dễ nhầm lẫn hai loại này với nhau.

Tuy nhiên, giao nhân vảy đen tuy hiếm thấy, nhưng dù sao cũng có người từng bắt được.

Còn người cá, hay nói đúng hơn là ngư nhân thì quá hiếm, trăm năm khó gặp.

Thịt của nó tươi ngon vô cùng, có truyền thuyết rằng ăn thịt ngư nhân có thể trường sinh bất tử, nhưng cũng chưa thấy ai thực sự ăn qua.

Minh Thúc trước đây từng nói khi ông đi thuyền ở Nam Dương, một thủy thủ cùng đi với ông đã bắt sống được hai con người cá dưới biển.

Người cá này từ rốn trở lên đều là hình người, không có gì khác biệt so với người bình thường.

Phần thân dưới gần như là vảy, có thể dùng đuôi để bơi, đứng vững giữa sóng to gió lớn.

Chỉ khi lại gần mới thấy, toàn thân người cá đều được bao bọc bởi một lớp chất nhờn trơn tuột, tanh hôi không thể đến gần.

Sau khi bị bắt, chúng được bỏ vào một cái vại lớn chứa đầy nước, các thuyền viên xúm lại xem.

Cặp người cá đó cũng không sợ hãi, cứ bơi lượn trong vại gỗ.

Nhưng cũng không thể chắc chắn trong con sò ăn thịt người mà họ mang lên có người cá hay không.

Biết đâu là do Nguyễn Hắc ở dưới nước ánh đèn mờ ảo, nhìn nhầm.

Con sò ăn thịt người này nếu thật sự đã ở dưới đáy biển mấy ngàn năm thì quả là quá hiếm có.

Mấy ngàn năm là khái niệm gì?

Cho dù là Long Quân Kình Vũ không chết, sống đến tận bây giờ, cũng chưa chắc đã có tuổi thọ bằng con sò già này.

Trần Tiểu Đao cẩn thận lấy ra một con dao nhỏ, men theo kẽ hở của con sò ăn thịt người rồi đưa vào.

Con dao nhỏ phát ra những tiếng kêu lanh lảnh trên vỏ sò.

Con sò ăn thịt người này vẫn đang cố sức khép vỏ lại.

Nhưng Trần Tiểu Đao ở bên cạnh thấy đã cạy ra được một kẽ hở, liền trực tiếp đưa tay vào.

Dùng sức hai tay, phối hợp với lôi điện từ Kim Quang Chú phát ra, hắn cứng rắn cạy con sò ăn thịt người này ra.

Con sò ăn thịt người trong nháy mắt toàn thân tê liệt, không thể cử động.

Trong màn mưa, chỉ thấy giữa khe hở của vỏ sò trắng bệch, một đạo kim quang bắn ra.

Ánh kim quang này khiến mọi người đều hoa mắt.

Chương 536

Sau khi mở ra, mọi người chỉ cảm thấy một luồng khí tanh hôi âm u của biển cả phả vào mặt.

Dưới bầu trời mưa u ám, trong vỏ sò ánh sáng lấp lánh chói mắt, trên mặt biển mờ mịt vô biên có thể chiếu xa trăm bước.

Chỉ thấy trong lớp thịt sò đang run rẩy nhẹ có một con cá lạ to bằng đứa trẻ, con cá đó có tay người thân cá.

Nói là tay người cũng chỉ là giống mà thôi, vẫn có sự khác biệt rất lớn so với người thật.

Trông nó có phần giống một bào thai quái dị chưa phát triển hết.

Hai cái vây giống tay người và phần lưng trong như ngọc, óng ánh lưu quang, cùng với lớp vảy cá toàn thân rực rỡ như vàng kim phản chiếu ánh sáng, vô cùng lộng lẫy kỳ ảo.

Trần Mộc phát hiện thân cá đó đã bị chất hóa nhiều năm rồi.

Sở dĩ nó có thể phát sáng là vì cái đầu cá gần giống đầu phụ nữ đang há miệng ra.

Trong miệng lộ ra nửa viên minh châu đang ngậm, châu khí tung hoành.

Ánh sáng phản chiếu khiến vảy vàng cánh ngọc tỏa ra ánh trăng, làm người ta không thể nhìn thẳng.

Cả nhóm trong nháy mắt đều kinh ngạc đến ngây người.

Tại sao thi thể của con cá này lại biến thành như vậy.

Thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Thứ này quả thực quá quý giá.

Có thể nói là vật tạo hóa của đáy biển.

Sò già mang thai ngọc, là từ không chất hóa thành có chất.

Trăng là tinh túy của nước, ngọc là tinh túy của trăng, sò già hoàn toàn dựa vào hàng vạn năm hấp thu tinh hoa của mặt trăng để tạo thành linh châu dưới đáy biển.

Nếu trên trời không có ánh trăng, sò ốc trong biển sẽ không ngậm châu.

Mỗi khi trăng tròn, sò già chơi đùa với ngọc, sẽ thu hút vô số thủy tộc.

Chắc chắn vào một đêm trăng tròn hàng ngàn năm trước, có một con người cá đã thành hình bị viên minh châu trong con sò ăn thịt người thu hút.

Thế là nó lặng lẽ tiếp cận, với tốc độ nhanh như chớp bơi vào trong vỏ sò đang mở của con sò ăn thịt người.

Nuốt chửng linh châu xong liền định bỏ trốn.

Hành vi này của thủy tộc dưới đáy biển được dân Đản gọi là đoạt đan.

Người cá tuy có thể đạp sóng đuổi gió, nhưng nó bơi dưới đáy biển dù nhanh cũng không nhanh bằng tốc độ khép vỏ của con sò ăn thịt người, bị con sò già kẹp lại mất mạng.

Còn nguyên nhân tại sao thi thể của con người cá này qua bao nhiêu năm không những không bị phân hủy mà lại chất hóa như ngọc.

Xem ra chính là vì viên Nam châu hiếm có quý giá này từ xưa đến nay vẫn được gọi là Trú Nhan Châu.

Người chết ngậm nó, thi thể có thể không hủ không hóa, lâu ngày sẽ khô lại.

Người giàu có thời xưa sau khi chết hạ táng, trong miệng thi thể trong quan tài đều có vật ngậm.

Ngậm ngọc là hạng trung, ngậm tiền áp khẩu là hạng thấp hơn.

Tiền áp khẩu chính là ngậm đồng xu trong miệng người chết.

Trong miệng ngậm Trú Nhan Châu mới là lựa chọn hàng đầu, là vật phẩm minh khí thượng hạng trong mộ cổ.

Người cá đoạt đan nuốt linh châu, lại bỏ mạng trong sò, hình hài ngàn năm khó hóa.

Mà con sò già lại không nỡ bỏ viên linh châu kia, kết quả đã hình thành nên cục diện sò ngậm cá, cá ngậm châu này.

Chuyện này nếu suy nghĩ kỹ thì không khó đoán.

Người cá Nam Hải vảy vàng cánh ngọc này chỉ có ở hải nhãn, bây giờ có lẽ đã tuyệt tích mấy trăm năm rồi.

Con cá này được bảo quản tốt, huống hồ nó lại ngậm Trú Nhan Châu, e rằng có thể được xem là bảo vật vô giá đương thời. "Xem ra chuyến này thật sự không uổng công." Trần Tiểu Đao cũng được mở mang tầm mắt.

Đây là thứ không thể thấy được trong bất kỳ sách vở nào.

Trần Mộc phất tay, liền thu con sò ăn thịt người này vào Phong Hậu Động Thiên.

Đến Nam Hải lần này, xem như không đến vô ích.

Lúc này đã gần hoàng hôn.

Nguyễn Hắc và mấy người xuống biển mò ngọc trai cũng đã từ dưới nước lên.

Minh Thúc đi vào khoang lái giám sát động tĩnh trên mặt biển,

những người còn lại ăn cơm trong khoang.

Nguyễn Hắc và hai người đồ đệ của ông ta lúc này đều đã kiệt sức.

Nhưng Nguyễn Hắc vẫn không biết mệt.

Ông ta nói mình sinh ra đã thuộc về loài cá, ở dưới nước bao lâu cũng có thể chịu đựng được.

Đợi ăn tối xong, nhân lúc sóng không lớn, còn có thể xuống tiếp tục mò ngọc trai.

Cổ Sai và Đa Linh ở bên cạnh rõ ràng đã mệt lả.

Lúc ăn cơm ngay cả đũa cũng không cầm nổi.

Nguyễn Hắc vô cùng phấn khích.

Nói rằng hai chuyến vừa rồi chỉ mới nhổ sạch những con ốc lớn xung quanh cây thiết thụ lớn nhất, trong rừng dưới đáy biển còn có rất nhiều cây cổ thụ như vậy.

Cơ hội không thể bỏ lỡ, thời gian không trở lại, nguồn tài nguyên Nam châu trên thế gian này sớm đã cạn kiệt từ thời nhà Thanh.

Đợt mò cuối cùng dưới đáy biển này đã để mấy người bắt kịp, không thể không làm một mẻ cho đã.

Mấy người Trần Mộc ở bên cạnh nghe mà thầm kinh hãi.

Chẳng trách dân Đản này xuống nước luôn gặp tai nạn.

Chương 537

Không có ngoại lệ, tất cả đều vì một chữ 'tham'.

Lấy Mô Kim Giáo Úy ra mà nói, tuy cũng là liều mình mạo hiểm, nhưng cũng có nguyên tắc gà gáy đèn tắt không trộm mộ, cũng như ba lấy ba không lấy.

Thực ra đó không phải vì tôn trọng vong linh của chủ mộ, mà là cố gắng hết sức để không khiến mình trở nên quá tham lam.

Cổ kim đạo mộ đào mộ, người thất bại vô số, có bao nhiêu đạo mộ tặc vì chữ tham này mà mất mạng.

Không phải trí không đủ, cũng không phải kỹ không bằng, chỉ vì lợi làm mờ mắt.

Lòng tham chính là nơi mầm mống tai họa ẩn nấp, là căn nguyên của việc bại sự vong mạng.

Trộm mộ đến mức vừa đủ thì dừng, để lại cho mình đường lui và một cái đầu tỉnh táo.

Có mạng mới có tài, không có mạng tất cả đều là hư không.

Dân Đản đa phần là dân man di trên biển, trong lịch sử lại phải chịu sự bóc lột hà khắc nhất.

Trước đây, khi mò ngọc trai dưới sự giám sát của quan phủ, để ngăn dân Đản nuốt Nam châu vào bụng giấu giếm dưới nước, quan binh giám sát sẽ mổ bụng những dân Đản sống sót lên khỏi mặt nước.

Sống trong môi trường khắc nghiệt như vậy, dân Đản không ai là không sống trong cảnh sớm tối không yên.

Với sự giác ngộ của họ, đương nhiên không thể so sánh với các

cao thủ Mô Kim tinh thông Dịch lý, hiểu đạo sinh sinh bất tức.

Vì vậy, quy tắc của dân Đản, từ trước đến nay đều là vì mò ngọc trai mà không màng tính mạng.

Nhìn thấy ánh mắt nhiệt thành mà mệt mỏi của Nguyễn Hắc, ông ta dường như hoàn toàn không coi sự nguy hiểm dưới nước là gì.

Cho dù mắc bệnh giảm áp mà chết cũng không tiếc.

Trần Mộc cũng không tiện nói gì, chỉ lắc đầu.

Nhưng Trần Tiểu Đao ở bên cạnh lúc này đứng dậy. "Lão Hắc, ông xuống nước cũng được, nhưng hai đứa đồ đệ này của ông phải ở lại trên này." "Ông nhìn chúng xem, trên người đều bị bọt biển nổi hết rồi, ông già rồi không cần mạng, đồ đệ của ông còn trẻ, cũng phải đi chết cùng ông sao?" Trần Mộc biết, Trần Tiểu Đao đang nói giúp Đa Linh.

Hắn không muốn để Đa Linh xuống nước nữa.

Nguyễn Hắc lúc này nhìn thấy dưới nước có nhiều bảo vật như vậy, có chút mất trí. "Cậu em trai này, Gia chủ Trần còn chưa nói gì, ở đây có chỗ cho cậu nói sao?" Nguyễn Hắc nghe thấy lời lẽ không khách sáo của Trần Tiểu Đao, cảm thấy có chút mất mặt trước mặt đồ đệ của mình.

Ông ta cầm con dao ngắn dùng để cạy sò đứng dậy phản bác.

Đa Linh ở bên cạnh lúc này cũng kéo vạt áo Trần Tiểu Đao, ra hiệu cho hắn đừng nói nữa.

Không khí lập tức có chút căng thẳng.

Trần Tiểu Đao liếc nhìn Trần Mộc một cái, thấy Trần Mộc không có biểu cảm gì, trong lòng hắn đã hiểu.

Trần Tiểu Đao nhẹ nhàng bước lên một bước, trong nháy mắt đã

đến trước mặt Nguyễn Hắc.

Mà con dao nhỏ trong tay Nguyễn Hắc cũng không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong tay Trần Tiểu Đao, lúc này đang kề trên cổ ông ta.

Lúc này nếu ông ta còn dám nói bậy thêm một câu, con dao này sẽ trực tiếp cắt đứt cổ họng ông ta.

Minh Thúc ở bên cạnh thấy tình hình có chút không ổn, lập tức ra mặt làm người hòa giải. "Ây da, làm gì vậy, mọi người bình tĩnh lại, lão Hắc ông cũng thật là, ông muốn xuống thì đừng kéo theo mấy đứa nhỏ này nữa, tôi đi xuống cùng ông." Nguyễn Hắc bây giờ đã sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, không biết là vì cơ thể suy yếu hay là vì sợ hãi.

Trần Tiểu Đao thấy mục đích đã đạt được, liền ném con dao xuống, quay về ngồi xuống.

Đa Linh và Cổ Sai lúc này trong lòng cũng vô cùng cảm kích Trần Tiểu Đao.

Nhưng có Nguyễn Hắc ở đây, hai người họ cũng không tiện nói gì.

Đúng lúc này, Giá Cô Tiếu ở bên cạnh chỉ vào mặt biển nói: "Mọi người mau nhìn, đó có phải là Âm Hỏa Thiêu Hải không?" Mọi người theo ánh mắt của Giá Cô Tiếu nhìn ra xa.

Chỉ thấy trên biển mây đen che trời, mưa lớn đang rơi xối xả.

Cách đó không xa, nước biển u ám đột nhiên sôi trào cuồn cuộn, đáy biển một vùng sáng rực, ánh sáng trắng chói mắt.

Ánh lửa dưới đáy biển chia thành mấy luồng, từ dưới lên trên có một luồng khói đen đáng sợ xông lên tận trời.

Nước biển ở nơi âm hỏa âm ỉ cháy đều bị đun sôi sùng sục, vô số xác tàn của thủy tộc bị âm hỏa thiêu chết nổi lềnh bềnh trên biển.

Khói đen của long hỏa dưới đáy biển xông lên làm bầu trời vốn đã u ám càng thêm tăm tối.

Dưới mặt biển thì ánh lửa bập bùng.

Từng đám lớn âm hỏa đang cháy, như thể có mấy vầng trăng sáng đồng thời mọc lên dưới đáy biển, chiếu rọi cả đại dương một màu âm u thông thấu.

Mọi người trên thuyền chứng kiến cảnh tượng như tận thế này, trong lòng dâng lên từng cơn lạnh giá.

Do phải dựa vào ánh trăng và thủy triều dâng để vào San Hô Loa Toàn, nên thời gian mọi người chọn là khoảng trước và sau ngày rằm tháng âm lịch.

Lúc này chính là những ngày trăng sắp tròn, không ngờ thời cơ lại trùng hợp, được tận mắt chứng kiến cảnh long hỏa như địa ngục trên biển.

Những quả cầu lửa trào ra từ đáy biển nuốt chửng tất cả đàn cá xung quanh.

Những con cá ở khoảng cách hơi gần âm hỏa, may mắn chưa chết, cũng đa phần bị nướng cháy đầu cháy trán.

Từng con một đều giãy giụa quằn quại nhảy lên khỏi mặt biển.

Cả mặt biển đều bị bao trùm trong bóng ma của cái chết.

Long hỏa chỉ có thể cháy trong biển, rời khỏi nước là tắt ngay.

Hơn nữa, thứ âm hỏa dưới đáy biển này trong thanh ô phân phong thủy được gọi là long đăng, tuy thế lửa kinh người, nhưng thường chỉ chợt đến chợt đi, trong nháy mắt biến mất.

Dị tượng này chỉ có ở nơi dư mạch của Nam long, là do hải khí của Nam long phiêu hốt ngưng tụ mà thành, không thể so sánh với núi

lửa dưới đáy biển và khí đốt phun trào.

Chỉ cần nhìn thấy thế lửa ngầm dưới đáy biển này, liền biết những lời của thuyền viên sống sót trên tàu *Mary Celeste* không sai, con tàu đắm chở Tần Vương Chiếu Cốt Kính chắc chắn ở gần đây.

Sự hiểu biết của mọi người về âm hỏa chỉ là bề ngoài.

Thậm chí đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Nhưng lúc này trên mặt biển tuy vô cùng nguy hiểm, nhưng thực sự là cơ hội ngàn năm có một.

Chương 538

Trần Tiểu Đao ở bên cạnh vội vàng lấy Thiên Khôi Tinh Bàn trong ngực ra, ghi lại vị trí của mấy điểm âm hỏa trôi nổi.

Còn Nguyễn Hắc và Minh Thúc ở phía bên kia cũng liều mạng, cố gắng lái thuyền ra xa khỏi biển lửa này.

Âm hỏa trong vùng biển San Hô Loa Toàn đa phần tập trung ở phía đông của đảo U Linh.

Phía tây nơi mọi người đang ở tương đối an toàn.

Rừng san hô nơi Nam châu sinh trưởng đều tập trung ở phía tây.

Sau khi thăm dò sơ bộ, tình hình dưới đáy biển phía đông phức tạp hơn.

Độ sâu ít nhất cũng gấp đôi rừng dưới đáy biển.

Hơn nữa còn tồn tại nhiều hang động, rãnh biển, vẫn chưa kịp sử dụng chuông lặn để tiến hành tìm kiếm chi tiết dưới nước ở đó.

Xem ra tàu đắm *Mary Celeste* mười phần thì có đến tám chín phần là bị kẹt ở đáy biển phía đông đảo U Linh.

Ánh lửa ngầm quả nhiên chỉ là đàm hoa nhất hiện, trong chốc lát liền mờ đi, quy về một vùng hư vô.

Giữa trời và biển mất đi ánh sáng âm u, lập tức biến thành một màu đen kịt, chỉ có mưa lớn vẫn ào ào không ngớt.

Trần Mộc hỏi Minh Thúc và Nguyễn Hắc, với kinh nghiệm đi biển của họ để phán đoán, tình hình biển đêm nay sẽ như thế nào?

Hai người họ đều là thủy thủ kinh nghiệm lão luyện.

Nhìn thời tiết, họ quả quyết rằng trong vòng hai ngày tới tuyệt đối

sẽ không có biển động sóng lớn.

Dựa theo tình hình hải vực hiện tại mà xem, con thuyền ở lại vùng biển này vẫn tương đối an toàn.

Trần Mộc tính toán một chút, cho rằng đây là một cơ hội tuyệt vời.

Cuối cùng, Trần Mộc quyết định để thuyền đi vòng qua U Linh Đảo, đến phía đông San Hô Loa Toàn để tìm kiếm tung tích con tàu đắm.

Thế là, đèn trên thuyền Hải Liễu được bật sáng hết cỡ, cả con thuyền di chuyển trên mặt biển đen kịt.

Nó từ từ vòng qua sườn hòn đảo đá ngầm màu đen.

Hòn đảo này trông như một chiếc bát lớn của bọn cướp biển, phần thân núi đá đen hình nón cụt nhô lên khỏi mặt biển chưa tới mười mét.

Nhưng sườn dốc thoai thoải và cực rộng, tựa như lưng của một con cá kình đen khổng lồ trồi lên mặt nước.

Sau khi thuyền đến gần, họ dùng chùm sáng mạnh chiếu lên đó, một cảm giác u ám, áp bức bao trùm lòng người.

Mấy người đang chuẩn bị đồ lặn trên thuyền thì thân thuyền bỗng nhiên chao đảo trái phải.

Lúc này trên biển không có gió, nước không gợn sóng.

Sự chao đảo dữ dội đột ngột xuất hiện này rất bất thường.

Minh Thúc, Nguyễn Hắc và mấy người khác cởi mũ che mưa, nhoài người ra mạn thuyền, cầm đèn pin kiểm tra tình hình mặt biển.

Điều họ lo lắng nhất là triều xuống quá thấp, thuyền va phải đá ngầm nhô lên dưới đáy biển.

Mấy người còn chưa kịp xem xét rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, trước mắt bỗng sáng bừng lên, tầm nhìn đột nhiên rộng mở.

Cơn mưa rào trên trời bỗng nhiên tạnh hẳn.

Thì ra đám mây mưa tích tụ bị hơi nước bốc lên sau khi bị Long Hỏa thiêu đốt lúc nãy xông vào, không ngờ lại khiến mây tan trăng hiện, một vầng trăng sáng từ trong mây ló dạng.

Vầng trăng treo trên đỉnh đầu, sáng như ban ngày, vừa tròn vừa tỏ, chiếu rọi cả một vùng biển sáng trưng.

Trong khu rừng san hô dưới đáy biển phía sau thuyền, vô số con trai, con hến mở vỏ nhả ngọc, ngắm trăng hút ngọc, nhờ đó mà hấp thu âm tinh chi khí của ánh trăng.

Ngọc dưới nước và trăng trên trời soi chiếu lẫn nhau.

Trong ánh sáng rợn người đó, trên biển còn nổi lềnh bềnh không ít cá và thú biển vừa bị Long Hỏa thiêu chết.

Mặt biển sáng như ban ngày trong phút chốc tràn ngập một bầu không khí quỷ dị.

Thuyền Hải Liễu vẫn chao đảo nghiêng ngả, trồi sụt không yên.

Đúng lúc này, một dự cảm về tai họa sắp xảy ra dâng lên trong lòng Trần Mộc. "Mau lùi lại!

Vùng biển này có vấn đề." Trần Mộc lập tức nói với Minh Thúc và Nguyễn Hắc.

Lời Trần Mộc vừa dứt, tất cả mọi người cũng đều nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ.

Chỉ thấy mặt biển bên trái San Hô Loa Toàn xuất hiện vô số hải động lớn nhỏ.

Trăng tròn tuy sáng, nhưng không thể soi rọi được những xoáy

nước đen kịt này.

Thuyền Hải Liễu đang di chuyển giữa hai hải động.

Thân thuyền bị hai luồng nước ngầm từ hai hướng khác nhau kéo giật, chao đảo qua lại.

Hải động, trong lời của dân chài và dân đản, còn được gọi là hải lậu.

Giống như dưới đáy biển đột nhiên xuất hiện mấy cái lỗ lớn, nước biển tạo thành xoáy nước đổ xuống, những con thuyền vô tình bị cuốn vào gần đó thường sẽ gặp đại nạn.

Hải động và hải nhãn ở Nam Long cũng không hoàn toàn giống nhau.

Tương truyền, hải nhãn được gọi là Quy Khư, là một cái hố lớn giữa đất trời.

Nước trong thiên hạ cuối cùng đều sẽ chảy vào sâu trong Quy Khư.

Nó là một sự tồn tại cố định vĩnh hằng.

Nhưng không ai nói rõ được nó là thật hay giả.

Còn hải động thì có thể lớn có thể nhỏ, lúc có lúc không.

Nó được hình thành khi hơi nước bốc lên ngưng tụ tan biến, nước biển lấp đầy vào khoảng chân không đó.

Cũng có một số là do động đất, nứt vỡ, sụt lún dưới đáy biển mà tạo thành.

Đây là một hiện tượng tự nhiên tạo ra những xoáy nước khổng lồ trên mặt biển.

Chương 539

Mọi người thấy trên mặt biển xuất hiện hết xoáy nước này đến xoáy nước khác, nhất thời nhìn đến hoa cả mắt.

Ai cũng không còn tâm trí đâu mà đếm xem trên biển rốt cuộc đã xuất hiện mấy chục hay mấy trăm hải động.

Giờ phút này, cả người họ như bị nước tuyết dội vào, bất giác rùng mình một cái.

Trần Mộc hét lên một tiếng, mọi người lập tức tỉnh táo lại.

Bây giờ nhân lúc hải động chỉ mới hình thành sơ khai, nước biển vẫn chưa rò rỉ mạnh.

Chỉ có thể nhanh chóng quay đầu thuyền rút lui.

Nếu chậm nửa bước, một khi bị nước biển cuốn vào trong hải động, đừng nói là thuyền Hải Liễu, cho dù có lái một chiếc tàu sân bay, cũng sẽ bị hải động vô tình hút vào vực sâu dưới đáy biển, xé thành vô số mảnh vụn.

Từ sâu trong hải động, tiếng sóng gầm vang lên từng đợt như tiếng chuông lớn.

Nước biển cuộn trào, kêu ầm ầm.

Chỉ dựa vào công cụ hàng hải do con người tạo ra, trước sức mạnh hủy thiên diệt địa của tự nhiên, không có một chút sức chống cự nào.

Trần Mộc biết không thể lấy trứng chọi đá, tạm thời cũng không màng đến việc tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính nữa.

Dưới ánh trăng tròn sáng tỏ, hắn ra lệnh cho Minh Thúc và Nguyễn

Hắc đẩy động cơ thuyền lên mức tối đa.

Cả đoàn liều mạng quay đầu rút về phía tây, càng xa khu hải động đen kịt kia càng tốt.

Có thể đi xa thêm một mét, là có thêm một phần sinh cơ thoát khỏi sự nuốt chửng của đại dương.

Tình hình trên biển dưới ánh trăng nhìn rất rõ ràng.

Chỉ thấy dòng hải lưu trên mặt biển đang xoay tròn, từng vòng từng vòng đang tạo thành xoáy nước.

Tiếng gầm giận dữ dưới đáy biển chấn động đến điếc cả tai.

Hải động và thượng thủy long là hai đại tai nạn một lên một xuống của nước biển.

Lúc này tuy chưa thành hình, nhưng xem điềm báo trước khi biển sụp này, uy lực của nó vượt xa con sóng thần khi rồng lên khỏi nước.

May mà phát hiện kịp thời, hải lậu vẫn chưa thực sự xuất hiện.

Thuyền Hải Liễu tuy bị dòng nước kéo đi, nhưng vẫn có thể khống chế được hướng đi.

Trong giờ phút nguy cấp này, mấy người điều khiển thuyền lập tức rẽ sóng, lao đi tránh né.

Mấy người không biết quy mô của vụ sụp biển sẽ lớn đến mức nào.

Vì sự an toàn, lúc này chỉ có thể rút khỏi hải vực San Hô Loa Toàn trước.

Đợi thời cơ sẽ quay lại tìm tàu đắm.

Trần Mộc nhìn về phía đông.

Lúc này, do tác dụng của lực hấp dẫn từ mặt trăng tạo ra thủy

triều hỗn hợp cũng đang đồng thời xảy ra, những vệt đen mờ ảo có thể thấy vào ban ngày trên đường chân trời đều đã bị nước biển nhấn chìm, hòn U Linh Đảo màu đen cũng đang dần biến mất.

Nước biển dâng lên dữ dội, vừa hay có thể dựa vào mực nước dâng cao để thoát khỏi San Hô Loa Toàn.

Minh Thúc đang cầm lái trong buồng điều khiển, con thuyền như mũi tên rời cung, lao nhanh về phía đông trên mặt biển.

Lúc này, Đa Linh và Cổ Sai ở mũi thuyền lại đang vung tay múa chân, há miệng la lớn.

Tiếng kêu của họ đều bị tiếng nước biển sụp xuống nuốt chửng, Trần Mộc và mấy người khác căn bản không nghe thấy họ đang hét cái gì.

Còn tưởng rằng hai người này bị hải động vừa xuất hiện làm cho sợ đến ngây người.

Nhưng ngay sau đó, họ cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhìn động tác tay của họ, dường như đang liều mạng báo cho Trần Mộc và những người khác biết.

Trên mặt biển phía trước mũi thuyền đã xuất hiện thứ gì đó.

Trần Mộc và mấy người khác lập tức chạy đến mũi thuyền, mượn ánh trăng nhìn ra, trong lòng ai nấy đều kinh hãi.

Trong nước có một vật thể khổng lồ trắng mờ, đang nhanh chóng tiếp cận.

Sóng nước trên mặt biển bị vật đó kéo theo, xuất hiện một chuỗi sóng cồn dài, lúc hiện lúc mất.

Không đợi Minh Thúc và Nguyễn Hắc phản ứng, bọt nước đã cuồn cuộn ập đến gần.

Con thuyền đang lao đi hết tốc lực, liền như đâm đầu vào một bức tường sắt.

Mũi thuyền suýt chút nữa bị đâm nát.

Đa Linh trên boong trước định nắm lấy dây thừng để giữ vững cơ thể, nhưng cơ thể mất thăng bằng, chộp hụt một cái.

Ngay lập tức bị thân thuyền chấn động dữ dội hất tung lên không trung.

Nhìn thấy Đa Linh sắp rơi xuống biển cả mênh mông.

Tình huống này nếu rơi xuống, về cơ bản là không có khả năng sống sót.

Trần Tiểu Đao lúc này phản ứng rất nhanh, lập tức không màng thân mình, túm lấy một sợi dây thừng nhảy khỏi thuyền.

Do Đa Linh bị hất lên không trung trước rồi mới rơi xuống, nên Trần Tiểu Đao và cô vừa hay có một khoảng chênh lệch.

Vừa rời khỏi thân thuyền đã đón được Đa Linh.

Nhưng trên biển cuồng phong gào thét, Trần Tiểu Đao lại ở trên không bị lực rơi của Đa Linh xô tới, hai người cứ thế cùng nhau rơi xuống biển.

Lúc này người gần sợi dây thừng nhất là Giá Cô Tiếu, may mà anh ta phản ứng nhanh.

Một tay liền chộp được sợi dây thừng, sau khi quấn mấy vòng quanh cánh tay, liền đỡ được hai người suýt rơi xuống biển.

Sau khi nắm được dây thừng, anh ta liền kéo hai người suýt rơi xuống biển lên.

Hai người lên thuyền, Đa Linh rõ ràng là bị dọa sợ, chỉ biết run rẩy không ngừng trong lòng Trần Tiểu Đao.

Trần Mộc nhìn xuống biển.

Thì ra thuyền Hải Liễu vừa đâm phải chính là con đại hải xà đã gặp ở rãnh biển.

Chương 540

Con hải xà tựa rồng trắng này vốn sợ ánh sáng, thường xuất hiện ở vùng biển sâu dưới trăm mét.

Chỉ những đêm nhiều mây, không có trăng nó mới nổi lên mặt nước.

Lẽ ra lúc trăng sáng treo cao thế này không phải là thời điểm hoạt động của nó.

Nhưng vừa rồi dưới nước âm hỏa cuộn trào, lại có đám trai già dưới đáy biển hí châu.

Ánh sáng dưới đáy biển còn sáng hơn trên trời, quấy nhiễu khiến nó không được yên.

Vì vậy nó mới bị buộc phải nổi lên mặt nước, giận dữ như sấm, muốn lật thuyền để trút giận.

Thuyền Hải Liễu nếu không có lớp vỏ đồng bảo vệ, bị nó đâm một phát đã sớm thủng rồi.

Nhưng cú va chạm này vừa qua, con rắn trắng trong biển cuộn mình, ngay sau đó lại quay đầu quất đuôi quét ngang thân thuyền.

Thuyền Hải Liễu tuy là loại thuyền chắc chắn nhất trên biển, nhưng đuôi rồng của đại hải xà cũng to gần bằng những cây cổ thụ có thân như cái ô lớn dưới đáy biển kia.

Không phải mãnh long không qua sông, sức mạnh nó quét tới từ trong biển đủ để đánh nát thân thuyền thành từng mảnh vụn.

Lúc này thân thuyền trồi sụt vô cùng mạnh.

Trần Mộc vội vàng bảo Nguyễn Hắc, Minh Thúc và mấy người

nữa mau vào trong khoang thuyền tránh nạn.

Con hải xà này giao cho bọn họ mấy người đối phó.

Sóng trắng trong biển cuộn lên, đuôi của đại hải xà từ trên không quét ngang về phía thân thuyền.

Lúc này con thuyền đã rất không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ lật ngang.

Ngay đúng lúc này, nước biển do con hải xà cuốn lên dâng trào trồi sụt.

Thuyền Hải Liễu bị ném lên ném xuống trong biển, theo thế sóng hạ xuống, thân thuyền bỗng bị ném xuống đáy vực, một luồng gió tanh nồng ập vào mặt.

Chỉ thấy con hải xà đó tung ra một đòn chí mạng về phía con thuyền.

Giá Cô Tiếu lúc này thấy tình hình không ổn.

Anh ta dồn sức bật tại chỗ, thân hình liền bay ra ngoài.

Ngay lúc con hải xà sắp tấn công tới con thuyền, Giá Cô Tiếu đã đỡ được đòn tấn công toàn lực của nó.

Con hải xà đó sau khi bị đau, lập tức lùi lại.

Thân con hải xà cuộn lên một mảng nước biển trắng xóa, rồi lặn xuống dưới màn nước.

Con hải xà này sau khi bị Giá Cô Tiếu tấn công một đòn, sợ hãi lùi lại.

Nhưng con hải xà này tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy.

Quả nhiên không bao lâu sau, nước biển phía sau thuyền lại cuồn cuộn sôi trào, con hải thú khổng lồ màu trắng lại một lần nữa nổi lên.

Minh Thúc lúc nãy chạy vào khoang thuyền không biết từ lúc nào cũng đã chạy ra.

Chỉ thấy ông chạy đến bên khẩu Hải Thần Pháo, sau khi nạp đạn liền định tấn công con hải xà khổng lồ kia.

Giờ phút này chỉ có thể dựa vào khẩu Hải Thần Pháo và sự tấn công của mấy người để giết chết con hải xà đó.

Sau một phen va chạm vừa rồi, cho dù là thuyền Hải Liễu có hiệu suất rất tốt cũng bị thương không nhẹ.

Tuy không có vấn đề gì lớn, nhưng chuyện chí mạng nhất vẫn đã xảy ra.

Bánh lái mất linh, chỉ có thể tiến về một hướng không ngừng, con hải xà cuộn sóng bám riết không tha.

Trên mặt biển được ánh trăng soi rọi, hải thú và thuyền biển triển khai một cuộc rượt đuổi sinh tử.

Ngay lúc mọi người đang vật lộn với con hải xà bám riết không tha.

Lại phát hiện trong một phen hỗn loạn vừa rồi, chiếc thuyền Hải Liễu này không ngờ lại quay trở lại mặt biển phía đông San Hô Loa Toàn.

Chỉ thấy vô số hải lậu đang dần dần hợp lại, tụ thành một hải động lớn sâu không lường được, đó có lẽ chính là hải nhãn Quy Khư của Nam Hải trong truyền thuyết.

Đại dương cuối cùng cũng đã lộ ra những chiếc răng nanh điên cuồng của mình.

Vô tận nước biển cuồn cuộn đổ vào sâu trong Quy Khư.

Cả con hải xà và thuyền của mấy người đều đã bị dòng chảy hỗn

loạn cuốn vào trong đó.

Dòng nước trong hải động dựng đứng như vách đá, hút và nuốt chửng cả trời đất.

Lúc này dù có mọc thêm cánh cũng vạn lần khó thoát.

Thuyền Hải Liễu bị quả cầu xoáy của hải động hút chặt.

Xoáy nước khổng lồ trên biển càng vào trung tâm lực hút càng mạnh, nước biển cuồn cuộn xoay vòng bị hút vào vực sâu đen kịt.

Mọi người thấy bánh lái mất linh, thuyền cứ thế lao thẳng vào hải động.

Trong lòng ai nấy đều lạnh đi quá nửa, biết rằng trong vòng vài phút nữa sẽ đại nạn lâm đầu.

Lúc này biện pháp duy nhất, chỉ có thể là bỏ thuyền chạy thoát thân.

Hơn nữa một khi hạ xuồng cứu sinh bằng cao su xuống, xuồng quá nhẹ, sẽ lập tức bị nước biển xung quanh dễ dàng cuốn đi.

Trong tiếng gầm rú chấn động đến điếc cả tai dưới đáy biển, thuyền Hải Liễu trong nháy mắt đã tiến vào rìa xoáy nước.

Bị dòng chảy xiết cuốn đi, mũi thuyền lệch sang một bên, theo vòng xoáy xung quanh hải động mà chao đảo nghiêng ngả.

Lúc này Giá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao mấy người đều đang ném bớt một số vật nặng trong khoang thuyền xuống.

Như vậy mới có thể làm giảm tốc độ của thuyền, tránh lao vào hải động quá nhanh.

Nhân lúc sóng biển trồi sụt đưa thân thuyền lệch đi, họ liền lập tức khởi động hết mã lực.

Dưới tác dụng lúc dừng lúc lao tới, con thuyền cuối cùng cũng làm cho bánh lái vừa mất kiểm soát ổn định lại một chút.

Cuối cùng vào thời khắc cuối cùng đã khôi phục được quyền kiểm soát thân thuyền.

Nhưng thuyền Hải Liễu trong uy lực hủy thiên diệt địa của hải động, giống như một chiếc lá úa bị cuồng phong cuốn đi, một khi bị dòng nước xoáy hút chặt, làm sao còn có thể thoát ra được.

Chương 541

Đúng lúc này, toàn thân Trần Mộc sáng lên kim quang chói mắt, trong nháy mắt bao bọc lấy cả con thuyền.

Thuyền Hải Liễu dưới sự bao bọc của kim quang này, mấy phen trồi sụt, từ từ rời xa trung tâm hải động.

Minh Thúc đang lái thuyền thấy thuyền Hải Liễu có thể thoát hiểm, tinh thần cũng phấn chấn lên.

Nhưng Trần Mộc trên con thuyền chòng chành này, phát hiện nước biển xung quanh đen kịt vô tận.

Trong làn nước đen, một vệt trắng lướt theo con sóng ẩn hiện.

Con đại hải xà kia dựa vào sức mạnh vô biên trong nước, nó chắc chắn đã coi thuyền Hải Liễu là một loại hải thú như cá kình có thể săn bắt, cứ thế truy đuổi không tha.

Tuy con hải xà này không thể phá vỡ lớp phòng ngự kim quang của Trần Mộc, nhưng nó vẫn không ngừng đâm vào con thuyền dưới chân mấy người.

Trần Mộc có chút bất lực.

Xem ra bí bảo dưới đáy Nam Hải này, quả nhiên không phải cứ tùy tiện là có thể lấy được.

Đúng là ứng với câu nói "khi sơn mạc khi thủy".

Núi và nước một tĩnh một động, trong đạo thanh ô phong thủy có một lý lẽ quán thông đó là trời đất có chân tính tình, vũ trụ có đại quan hợp.

Sông núi đại địa đều giống như con người, có sinh mệnh, có linh

khí.

Ngay cả sơn thể tĩnh lặng ngưng đọng cũng có sinh mệnh, huống hồ là biển cả mênh mông hung dữ trào dâng này.

Minh châu trong San Hô Loa Toàn là linh vật trời tạo do tinh khí của Nam Long hội tụ.

Nay bị đám dân đản đầu xanh bọn họ lấy đi, gây ra sự mất cân bằng của hải khí.

Điều này mới dẫn đến âm hỏa thiêu đốt biển.

Xem ra con hải thú nhe nanh múa vuốt kia bị âm hỏa kinh động, từ dưới biển nổi lên, bất chấp tất cả truy đuổi thuyền lấy ngọc, mầm họa này truy căn tố nguyên e rằng vẫn là do việc lấy ngọc gây ra.

Hiện tại, thuyền Hải Liễu dưới sự va chạm không ngừng của con đại hải xà kia, vốn đã sắp ra khỏi phạm vi của hải động rồi.

Bây giờ lại bị đẩy lùi trở lại.

Khổ sở giãy giụa không thoát, muốn rời khỏi vùng biển này nói dễ vậy sao.

Thế nước chảy cuồn cuộn như vạn mã phi đằng.

Thân thuyền đang ở trong xoáy nước bao quanh hải động mà quay vòng.

Tuy trong lúc cấp bách khó mà thoát thân được.

Nhưng chỉ cần duy trì hiện trạng, không để thân thuyền tiến gần trung tâm hải động nữa, cố gắng kéo dài thời gian, chống cự được lâu một chút.

Đợi hải động bình ổn, biến mất và trở lại yên tĩnh.

Xem ra trước mắt chỉ có cách này là khả thi.

Nhưng nếu muốn kéo dài thời gian ở rìa hải động, thì không thể để con đại hải xà kia tiếp cận thuyền của họ.

Nếu không bị nó va chạm, cho dù thân thuyền chịu được.

Nhưng một khi mất trọng tâm và thăng bằng, chắc chắn sẽ lập tức rơi vào vực sâu trong hải động.

Trần Mộc lúc này cũng bị con đại hải xà này làm cho phiền không chịu nổi.

Chỉ thấy lôi điện hóa thành một con chân long, mang theo Trần Mộc bay lên không trung.

Trần Mộc chỉ tay về phía con hải xà.

Một tia sét thực thể to bằng cột nhà trong nháy mắt lao tới tấn công con đại hải xà.

Trong khoảnh khắc, con đại hải xà này đã bị Trần Mộc giết chết.

Máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ cả mặt biển.

Ngay sau khi Trần Mộc đáp xuống, hắn nhìn ra ngoài, thầm kêu không ổn.

Hải động đã hoàn toàn hình thành.

Trong lúc không hay không biết, cả thuyền Hải Liễu và xác con đại hải xà đều đã bị hút vào.

Trong tai mọi người chỉ còn tiếng ù ù vang vọng, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Nhưng dù sao mắt vẫn còn nhìn thấy được, ngay sau đó phát hiện thân thuyền đột nhiên không còn xoay theo xoáy nước nữa.

Nước biển trong hải động dường như không có bất kỳ lực nổi nào.

Mặc dù dòng nước xoay tròn cuồn cuộn, nhưng thân thuyền lại cố định ở một vị trí và bắt đầu chìm dần.

Cánh quạt chân vịt phía sau thuyền quay trong không khí, xung quanh chỉ thấy toàn là nước biển đen kịt, tai họa đã đến nơi.

Đúng lúc này, Trần Mộc phát hiện phía sau xác con đại hải xà còn có một con đại hải xà khác.

Lúc này, con hải xà kia dường như hiểu được sự lợi hại của trung tâm hải động, không màng truy đuổi thuyền nữa, lập tức muốn tìm đường thoát thân.

Não Trần Mộc vận chuyển cực nhanh, rất nhanh đã tìm ra cách giải quyết.

Chỉ có bình tĩnh lại, mới có thể tìm được cơ hội thoát chết.

Thân thuyền bị màn nước dựng đứng như vách đá từ từ hút vào hải động, bên ngoài khoang thuyền toàn là gió âm nước đen, như đang ở bên vực sâu vạn trượng.

Trong không khí và nước biển có một lực trường vô hình, đè nén khiến người ta không thở nổi.

Thuyền không phải đứng yên, mà là bị dòng nước đen đang dần mất đi lực nổi kia kéo đi, từ từ xoay tròn.

Dưới tác dụng của lực trường thần bí, khoảnh khắc này phẳng phất như ngay cả nước biển cũng đã ngưng đọng trong bóng tối hư vô.

Trần Mộc đi đến mũi thuyền, chỉ thấy bóng dáng con bạch xà lớn đang ở phía trước.

Nó đang liều mạng giãy giụa muốn bơi ra khỏi hải động.

Hiện tại thân thuyền đã mất hết mọi động lực.

Mũi thuyền Hải Liễu này có một khẩu pháo phóng lao bắt cá kình.

Chương 542

Mặc dù thuyền này không thể bắt cá kình, nhưng người Anh thiết kế loại vũ khí sắc bén này ở mũi thuyền cũng là để phòng khi cần, lúc này vừa hay có ích.

Trần Mộc nạp ngọn lao bắt cá kình có ngạnh vào pháo, bắn về phía thân con hải xà.

Phía sau ngạnh có dây thừng cực thô nối liền, ngay cả cá voi cũng có thể xiên thủng.

Chỉ cần móc được con hải xà, là có thể mượn sức mạnh của nó kéo thuyền Hải Liễu ra khỏi hải động.

Tốc độ chìm của thân thuyền đang tăng nhanh, ở trong lực trường của hải động, không ai có thể mở miệng nói chuyện.

Cơ hội được ăn cả ngã về không này có lẽ chỉ có một lần.

Trần Mộc không chút do dự, bắn ra ngọn lao bắt kình ở mũi thuyền.

Mũi lao mang theo sợi thừng thô mạnh mẽ cắm vào lưng con hải xà.

Thân rắn phủ đầy vảy trắng bắn ra một vệt máu tươi, sợi thừng thô nối sau ngọn lao lập tức căng cứng.

Con hải xà dù sao cũng không giống như con thuyền chỉ có thể dựa vào sức đẩy của chân vịt, toàn thân nó đều là sức mạnh kinh người của hải thú.

Lưng đột nhiên bị thương đau đớn, con đại hải xà đó mạnh mẽ lao về phía trước, cứng rắn kéo con thuyền Hải Liễu đang bị hải động hút chặt ra khỏi làn nước đen một đoạn.

Mỗi một sợi trong dây thừng ở mũi thuyền đều bị lực kéo cực lớn căng đến cực hạn.

Mặc dù bên trong có pha trộn gai dầu và tóc người, là loại dây thừng bắt cá kình bền bỉ nhất.

Nhưng dưới sự giằng co của vực sâu hải động và hải thú khổng lồ dưới đáy biển vẫn trông có vẻ mỏng manh, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt.

Bản thân con hải xà cũng bị hải động hút lại, hoàn toàn dựa vào khả năng bơi lội điêu luyện, lại thêm một thân sức mạnh kinh người, mới miễn cưỡng giãy giụa không bị nuốt chửng ngay lập tức.

Nhưng thân hình nó to lớn, chung quy vẫn là thân xác máu thịt, sức lực dù mạnh đến đâu cũng có giới hạn.

Kéo theo thuyền Hải Liễu bơi mấy vòng trong xoáy nước, nó đã gần như kiệt sức.

Nhưng bị Quy Khư cuốn vào đáy biển chắc chắn có chết không có sống.

Dưới sự chi phối của một khát vọng sinh tồn mãnh liệt, nó vùng vẫy thân xác, dồn hết toàn bộ sức lực còn sót lại.

Chỉ thấy con hải xà như rồng lớn vẩy giáp, cuồng loạn uốn mình, cong thân bắn lên trời.

Thế lao lên phá sóng của con hải xà, thẳng như một cú nhảy càn khôn, không ngờ lại thoát khỏi lực hút của hải nhãn.

Trong một khoảnh khắc, nó đã vượt qua ranh giới giữa sinh tồn và hủy diệt đang giằng co không dứt.

Từ mặt biển xuyên qua từng lớp màn nước, dòng chảy hỗn loạn mà bay vọt lên, nó kéo theo chiếc thuyền nhảy lên khỏi mặt biển hơn

mười mét, phi lên không trung.

Dưới ánh trăng tròn, con đại hải xà dài mấy chục mét tựa như rồng bay trên không.

Mấy người trên thuyền nắm chặt dây thừng gần đó, không dám động đậy.

Bất chợt cảm thấy bên má gió thổi vù vù, trước mắt lúc sáng lúc tối, dường như đang cưỡi một chiếc thuyền bay lao về phía cung Quảng Hàn trên trời cao.

Trong cơn hoảng hốt, chỉ thấy trên đầu trăng sáng vằng vặc, cung Thiềm thỏ ngọc phảng phất đã ở ngay trong tầm tay.

Còn chưa đợi mấy người kịp phản ứng, thế bay lên trời của con hải xà đã hết.

Một rắn một thuyền từ trên không rơi mạnh xuống, cùng thuyền Hải Liễu rơi vào vực sâu hư vô dưới hải động.

Dòng chảy hỗn loạn trong hải động đang từ từ biến mất, có lẽ chỉ cần chống cự thêm nửa phút nữa, con thuyền sẽ có thể thoát khỏi sự nuốt chửng của vùng biển ma quái.

Lúc này, con hải xà kéo theo thân thuyền, nhảy vọt lên mặt biển.

Nhưng nó chung quy vẫn là thân xác máu thịt, dưới sức mạnh khổng lồ như vậy, không tránh khỏi toàn thân gân cốt gãy nát từng khúc, như một dải lụa trắng trong cơn bão, từ trên không rơi xuống.

Sợi dây thừng bắt kình nối liền thuyền Hải Liễu với lưng con hải xà tuy chắc chắn, nhưng lúc này cũng đã đến giới hạn, đứt phựt ra.

Mấy người vừa nhìn thấy trăng sáng, thân thể như đang cưỡi mây đạp gió, nhưng đột nhiên thân thuyền rơi mạnh xuống, gần như dựng đứng lên.

Trần Mộc và mấy người trên boong tàu trong nháy mắt bị hất văng ra khỏi thuyền, cùng với thuyền Hải Liễu rơi xuống biển.

Dòng chảy hỗn loạn sinh ra trong hải động tuy đã gần hết, nhưng dư thế vẫn còn kinh người.

Áp suất gió do dòng nước tạo ra cuốn lấy mọi người.

Trong tai mọi người chỉ toàn là tiếng gió và tiếng nước biển cuồn cuộn.

Trong tình huống hỗn loạn này, cơ thể mấy người đang rơi từ trên không đột nhiên va phải một luồng khí cực nóng.

Thế rơi cũng bị luồng gió nóng này làm chậm lại một chút.

Trần Mộc dùng lôi điện hóa thành một con cự long, đỡ lấy tất cả những người ở gần.

Hắn nhìn xung quanh, tầm mắt chỉ thấy toàn là ánh sáng trong lành lạnh lẽo, nhưng lại không phải là ánh trăng trên trời.

Mấy người có lẽ đã bị hút vào bên trong hải nhãn.

Và hải nhãn này chính là một cái động không đáy trong dãy núi dưới đáy biển, điều khiến người ta kinh ngạc là, xung quanh toàn là nước biển vô biên vô tận, phảng phất như đang ở trong một đại dương dưới lòng đất, trên đầu là mái vòm, thạch nhũ rủ xuống, vạn vật la liệt.

Hải nhãn có đường kính mấy dặm ở phía trên mười mấy mét, có một luồng gió nóng hỗn độn bốc lên ngưng tụ.

Nó đã chặn kín nước biển của San Hô Loa Toàn.

Đại dương dường như đang dùng một sức mạnh thần bí để bảo vệ bí mật của mình.

Sau khi hút con thuyền vào hải động, nó lại lập tức xóa đi dấu vết

của vụ sụp lún.

Nếu không phải rơi vào bên trong, rất khó phát hiện ra bí cảnh của vùng biển hai tầng này.

Quay đầu lại nhìn thấy thuyền Hải Liễu cũng rơi xuống mặt nước không xa.

Thân thuyền bị thủng mấy lỗ lớn, lúc này đang từ từ chìm xuống.

Thuyền Hải Liễu vốn có mười sáu khoang cách nước nhỏ, một chỗ bị rò rỉ căn bản không ảnh hưởng đến việc di chuyển.

Có thể thấy hiện tại thân thuyền đã bị hư hại nặng, không thể không chọn cách bỏ thuyền.

Những người trên thuyền cũng bị ngã không nhẹ.

Lúc này Minh Thúc, Nguyễn Hắc và mấy người trên thuyền cũng từ trong khoang lên boong tàu.

Chương 543

Mọi người vội vàng chuyển đồ đạc lên xuồng cứu sinh.

Trần Mộc và mấy người cứ thế lơ lửng trên mặt biển, từ từ bay về phía con thuyền.

Độ sâu và rộng của vùng đại dương này vẫn chưa biết được, cũng không biết rốt cuộc đây là hồ hay là biển.

Nhưng nước ở đây chắc hẳn đều là nước biển.

Vừa rồi lúc bị hải nhãn hút vào, nếu không phải bị một luồng khí nóng cản lại.

Làm tiêu tan đi lực rơi từ độ cao trăm mét.

Nếu không Trần Mộc dù tốc độ có nhanh đến đâu, cũng không thể đỡ được mấy người một cách chính xác.

Nếu không, trực tiếp rơi xuống mặt biển dưới lòng đất này, cho dù không đâm đầu vào một tảng đá của phế tích.

Sức va chạm cũng gần bằng đâm thẳng vào tường xi măng.

Mấy người chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Hải nhãn dường như là một loại hiện tượng tự nhiên có quy luật thời gian.

Khi trăng tròn, âm hỏa xuất hiện, hải động sẽ rò rỉ.

Nhưng không lâu sau lại bị luồng khí nóng bốc lên từ dưới lòng đất đóng lại.

Nếu rơi xuống chậm một lát, luồng khí nóng bỏng dần tăng cường kia cũng sẽ thiêu người và thuyền thành tro bụi.

Nhưng sớm một lát, lại không tránh khỏi bị dòng chảy hỗn loạn trong hải động xé thành từng mảnh.

Thời điểm rơi xuống thật khéo léo, cũng có thể coi là một kỳ tích.

Trong Quy Khư này không có bầu trời, nhưng ánh sao trăng trong xanh không khác gì bên ngoài.

Xem ra đây đều là do thế rồng Nam Long gây ra.

Hải khí trong long mạch ngưng kết tạo ra âm hỏa bám vào tầng đá, mới tạo ra dị tượng ánh trăng như nước này.

Âm quang do hải khí tỏa ra giống như ánh trăng, nguồn sáng đặc biệt này chiếu rọi nước trong Quy Khư một màu xanh đen.

Nhưng dùng tay vốc nước biển lên, màu nước vẫn trong suốt, có thể thấy là do nước biển quá sâu, phản chiếu thành màu xanh sẫm.

Xem ra dòng nước mà hải nhãn này thông tới, chắc chắn là Quy Khư rồi.

Tương truyền Quy Khư thời cổ có mấy tòa thành trì, cư dân trong đó nắm giữ bí mật của long hỏa.

Văn minh thanh đồng vô cùng phát đạt.

Nhưng văn vật và di tích còn sót lại cho hậu thế quá ít, đến nay không có nhiều học giả chịu thừa nhận rằng ở hải ngoại từng tồn tại một vương quốc bí ẩn giỏi luyện đồng như vậy.

Cái gọi là long hỏa trong dư mạch của Nam Long, thực tế nên là một mỏ khoáng sản khổng lồ dưới đáy biển.

Ánh sáng xanh như trăng mà mấy người hiện tại nhìn thấy, còn có luồng khí nóng chặn hải nhãn, đều là do hiệu ứng của tầng khoáng sản gây ra.

Quy Khư này e rằng chính là một cái hầm mỏ.

Vào thời kỳ mà sức sản xuất tương đối nguyên thủy đó, thanh đồng là trọng khí của quốc gia.

Là vật chất cốt lõi trong quân sự, kinh tế, văn hóa.

Để theo đuổi nhiệt độ cao để luyện đồng, người ta đã chặt phá một lượng lớn rừng nguyên sinh.

Ví dụ như đỉnh Tư Mẫu Mậu.

Để đúc một cái đỉnh đồng như vậy, lượng gỗ cần đốt, ít nhất cũng là một khu rừng nguyên sinh vạn năm có diện tích bao phủ cả Di Hòa Viên.

Có lẽ cái gọi là long hỏa, chính là một loại khoáng thạch đặc biệt ẩn chứa trong tầng đá dưới đáy biển, và có thể cháy trong nước.

Vụ sụt lún đảo ở hải vực San Hô Loa Toàn, có thể liên quan đến hành vi khai thác khoáng sản quy mô lớn dưới đáy biển.

Tình hình hiện tại vẫn là phải tập hợp nhân viên và trang bị lại kiểm kê, sau đó mới nghĩ cách tìm hiểu địa hình và hướng dòng chảy trong Quy Khư.

Sau khi lên thuyền Hải Liễu, Nguyễn Hắc và mấy người đều đang sửa chữa thân thuyền.

Nhưng lúc này đã không còn tác dụng gì nữa.

Do thân thuyền đã bị rò nước và nghiêng đi, việc đi lại trên boong tàu khá khó khăn.

Hơn nữa Nguyễn Hắc dường như bị thương không nhẹ, có thể là đã gãy xương tay.

Trần Tiểu Đao đã sơ cứu cho anh ta, nối lại xương gãy và dùng nẹp cố định.

Do ra tay không biết nặng nhẹ, Nguyễn Hắc đau đến mức ngất đi

hai lần.

Bên cạnh đó, đầu Đa Linh cũng chảy máu không ngừng.

Có lẽ do nước biển trên đỉnh đầu đã ngừng đổ vào, nước trong Quy Khư đang dần dần hạ xuống.

Những phế tích thành cổ lộ ra trên mặt nước càng nhiều hơn.

Vô số tàu đắm và cột đá, tượng đồng, đỉnh đồng và các vật thể khác dần dần nổi lên.

Xa xa trên đường chân trời còn có một dải bóng núi xám mờ hiện ra.

Tựa như một tòa cung điện cổ xưa được xây dựng dựa vào núi, trong tầm mắt của mọi người biến ảo lung linh như ảo ảnh trên biển, lúc xa lúc gần.

Thành trì xây dựng dựa vào núi, mấy ngàn năm tuế nguyệt dường như vẫn chưa hoàn toàn phá hủy nó.

Nhìn từ xa, bố cục tổng thể của nó vẫn được bảo tồn.

Phía sau thành là những dải khói màu vàng pha đỏ đang trôi lơ lửng trên đường chân trời.

Những thứ bị hải nhãn hút vào đều là tàn tích của các công trình kiến trúc trên mặt biển, tuyệt đối sẽ không có chuyện cả một tòa thành cổ đều bị sụp xuống, trừ phi bản thân nó vốn được xây dựng ở đây.

Nhưng lại nghĩ đến truyền thuyết về cá kình khổng lồ nuốt chửng thành phố đã nghe trước đó.

Địa hình trong Quy Khư, cũng rất giống bên trong bụng cá kình.

Sách cổ có ghi, một khi vào Quy Khư, sẽ thấy hải tượng tụ tán theo gió âm, tựa như thuyền đi trong biển Minh mà cá kình chôn cất, bánh lái mất phương hướng, nước mênh mông, không biết phải làm

sao.

Chương 544

Mô tả này tuy không hoàn toàn chính xác, nhưng khi thân ở trong cảnh này, cảm giác như đang ở trong biển Minh hỗn độn hư vô, cũng phần nào trùng khớp với truyền thuyết cổ xưa.

Nghĩ đến đây, mọi người nhận ra địa hình nơi này quả thực giống như đang ở trong bụng của một con cá kình khổng lồ.

Mà trong vùng phế tích giữa biển kia, nói không chừng sẽ có bí mật về việc người xưa dùng mai rùa để bói toán.

Nhưng lúc này, đi vào đó tìm hiểu rõ ngọn ngành không phải là thời điểm thích hợp, bởi vì thuyền của mấy người đã bị hư hỏng.

Trong tầng đất phía trên đỉnh đầu có mấy hải nhãn lớn nhỏ không đều, nhiệt độ cao ẩn chứa trong âm hỏa khiến những hang động dưới đáy biển này sinh ra những luồng gió nóng xoáy dữ dội, giống như địa nhiệt phun trào, ngăn nước biển chảy xuống.

Nhưng một khi hơi nước ngưng tụ thành khí hậu, hải động sẽ lại lần nữa cuốn một lượng lớn nước biển vào Quy Khư bên dưới.

Trần Mộc cũng không thể phán đoán hiện tượng này cách nhau bao lâu, có thể là một hai ngày, cũng có thể là một hai tháng.

Tóm lại, hải động giống như một quả bom hẹn giờ treo trên trời.

Một khi nước biển rò rỉ xuống, tình cảnh của mấy người sẽ vô cùng nguy hiểm.

Việc cấp bách lúc này là phải tìm một khu vực tương đối an toàn để nghỉ ngơi tạm thời, sau đó mới tính đến bước hành động tiếp theo.

Lúc này, do nước trong Quy Khư dần rút đi, chiếc thuyền hải liễu bị hư hỏng nặng sau khi rò rỉ nước đã mắc cạn trên một phiến đá điêu

khắc khổng lồ màu xám.

Trong thời gian ngắn thì không chìm xuống biển được, nhưng cứ ở lại trên thuyền cũng không còn an toàn.

Thân thuyền nghiêng sang một bên, gây ra nhiều bất tiện cho hoạt động của mọi người trên thuyền.

Cổ Sai và Đa Linh khiêng Nguyễn Hắc đang bị thương xuống phiến đá của phế tích bên dưới thuyền trước, sau đó lại cùng Minh Thúc kéo chiếc bè cứu sinh bơm hơi xuống nước.

Trong lúc vận chuyển một bộ bình dưỡng khí, Trần Tiểu Đao vừa đặt chân lên phiến đá.

Nhưng phiến đá đó ngâm trong nước biển đã lâu, bề mặt phủ đầy các loài tảo và sinh vật ưa ẩm, khiến nó vô cùng trơn trượt.

Hắn vừa đặt chân xuống đã không đứng vững, lập tức ngã ngửa ra sau.

Mấy viên minh châu mang trên người theo đà lăn xuống nước, lóe lên mấy đạo tinh quang sáng chói vô cùng bắt mắt.

Trần Tiểu Đao vội vàng đứng dậy xuống nước nhặt.

Đống phế tích đổ nát trong nước chất chồng không theo quy luật nào.

Những khoảng trống do đá tảng, tượng đồng và thuyền đắm tạo thành giống như vô số con mương chằng chịt.

Trần Tiểu Đao lội xuống vùng nước sâu đến thắt lưng, mò tìm viên nam châu rơi trên một tảng đá.

Nam châu quang chiếu trăm bước, sáng có thể át đèn, rơi ở vùng nước cạn cũng không khó tìm.

Nhưng Đa Linh đứng bên cạnh lại nhìn thấy rất rõ, chỉ thấy Trần

Tiểu Đao vừa nhìn thấy minh châu, thì phía sau lưng cách đó mấy mét, mặt nước bỗng cuộn sóng, lộ ra một cái lưng cá màu đen sẫm to bằng cái bàn bát tiên, vây lưng dựng đứng như kiếm, lao thẳng về phía Trần Tiểu Đao.

Đa Linh lúc này cũng không biết con cá hung dữ xuất hiện trong nước là loại gì, chỉ vội vàng hét lớn bảo Trần Tiểu Đao cẩn thận, rồi cầm lấy cây lao cá sau lưng bắn loạn xạ xuống mặt nước.

Mũi lao rơi xuống, chỉ hơi cản được thế lao tới của nó một chút.

Trần Tiểu Đao thấy tình hình không ổn, nhặt nam châu rồi nhảy thẳng lên phế tích phía sau.

Vây cá đen kịt trên mặt nước bơi đến gần thì đã chậm nửa bước, bèn đột ngột lặn xuống đáy nước, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Bên cạnh, Giá Cô Tiếu nhắc nhở những người trên mũi thuyền không được lơ là cảnh giác, rồi quay đầu hỏi Trần Tiểu Đao: "Tiểu Đao, ngươi vừa rồi có nhìn rõ con quái vật trong nước là gì không?" Trần Tiểu Đao thấy sắc mặt Giá Cô Tiếu nghiêm trọng, không dám nói bừa.

Vừa rồi khoảng cách hơi xa, con cá dữ kia lại chỉ lộ ra một mảng lưng đen kịt, thực sự không thể phân biệt được nó là loài ác thú nào trong biển.

Nhưng nhìn hình dáng của nó, có lẽ là một con cá mập cỡ lớn.

Nhưng vây lưng của cá mập sao lại rộng như vậy?

Suy nghĩ hồi lâu, Trần Tiểu Đao cũng không nghĩ ra được nguyên do, bèn mờ mịt lắc đầu.

Lúc này Trần Mộc đi tới, giải thích cho Giá Cô Tiếu về sinh vật không rõ trong nước.

Ở vùng biển băng có một loài gọi là Nghịch Kích Kình, vô cùng hung mãnh tàn nhẫn.

Không chỉ có thể săn cá heo linh hoạt dưới nước, mà còn có thể từ đáy biển phá vỡ tầng băng, nuốt chửng người hoặc hải cẩu trên mặt băng.

Ở Nam Hải có một loài tương tự là Kiếm Tích Kình Nghê, thân hình nhỏ hơn Nghịch Kích Kình, miệng rộng, lưng đen vây kiếm, bụng dẹt tròn, cũng giỏi trồi lên mặt nước tấn công người.

Nó có thể trực tiếp từ trong biển phóng lên khỏi mặt nước, kéo thủy thủ trên thuyền xuống nước.

Cùng với Nghịch Kích Kình, nó được mệnh danh là đồ tể của biển cả, có tên gọi là Sát Nhân Kình Nghê.

Trần Mộc nhìn vây lưng của con cá dữ vừa rồi, thấy rất giống với Sát Nhân Kình Nghê ở vùng nước sâu.

Nếu trong nước có loại quái vật biển này, mấy người ngồi trên bè cứu sinh sẽ quá gần mặt nước, vô cùng nguy hiểm.

Trần Mộc liền vội vàng dặn dò Minh Thúc và mấy người kia, bảo họ cố gắng tránh xa mặt nước, đề phòng Kình Nghê trồi lên tấn công.

Cổ Sai và mấy người vốn đã hạ bè cứu sinh xuống, Nguyễn Hắc bị thương cũng đã được khiêng đến bên cạnh bè, chuẩn bị chuyển xong đồ đạc sẽ bỏ thuyền lên bè.

Thấy tình hình thay đổi, đành phải khiêng người bị thương đi chỗ khác, tránh để khoảng cách quá gần mép nước bị quái vật biển tấn công.

Ngay lúc Minh Thúc và Cổ Sai đang khiêng Nguyễn Hắc bị thương, dị biến đột ngột xảy ra.

Sóng nước bỗng dâng lên, một con đại Kình Nghê toàn thân đen kịt phá nước lao ra, hơn nửa thân cá rơi trên bờ, một miệng cắn chặt lấy Nguyễn Hắc.

Giữa lúc lắc đầu vẫy đuôi, nó đột nhiên co người lại xuống nước, lập tức từng luồng máu tươi lẫn với những bọt khí trắng xóa nổi lên.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, không hề có bất kỳ điềm báo nào trước đó.

Mọi người không ai kịp ra tay cứu giúp, chỉ trơ mắt nhìn Nguyễn Hắc bị Kình Nghê trong nháy mắt kéo xuống nước.

Cho dù bây giờ mấy người có nhảy xuống nước ngay lập tức, hạ gục con Kiếm Tích Kình Nghê kia, cũng không kịp nữa rồi.

Một ngụm nuốt người xuống nước, Nguyễn Hắc lại không phải là kim thân la hán, lúc này e rằng sớm đã mất mạng.

Ngay lúc đó, Cổ Sai, đệ tử của Nguyễn Hắc, ngậm một con dao găm trong miệng, chuẩn bị xuống nước cứu sư phụ.

Minh Thúc muốn kéo hắn lại cũng không kịp, chỉ xé được mảnh áo của hắn.

Minh Thúc tức thì la mắng: "Thằng nhóc này điên rồi, không muốn sống nữa à?" Trong Quy Khư này giam giữ rất nhiều loài cá rồng thủy tộc.

Ngoài Kiếm Tích Kình Nghê, còn có rất nhiều cá mập, lẫn lộn tranh đấu dưới nước, cá lớn nuốt cá bé.

Chương 545

So với vùng biển san hô xoắn ốc phía trên, nơi này còn hung hiểm hơn vạn phần.

Bên cạnh, Đa Linh lúc này cũng muốn xuống nước cứu sư phụ.

Trần Tiểu Đao một tay cản Đa Linh lại, không nói lời nào, nhảy thẳng xuống nước.

Hai người xuống được một lúc, liền thấy nước biển cuộn trào, từng mảng máu lớn từ dưới sâu trào lên.

Rõ ràng dưới nước đang diễn ra một trận ác đấu sinh tử.

Một con sóng biển cuộn lên, chỉ thấy Trần Tiểu Đao và Cổ Sai ngậm dao găm, cùng nhau dùng tay kéo Nguyễn Hắc toàn thân ướt sũng nổi lên.

Trên boong tàu, Cổ Sai và Đa Linh đang ôm lấy Nguyễn Hắc mà khóc lớn.

Nguyễn Hắc bị Kình Nghê một ngụm cắn vào hai chân, gần như sắp đứt lìa tận gốc.

Vết thương quá lớn, không cách nào cầm máu.

Nguyễn Hắc hơi thở yếu ớt như tơ, xem ra không thể sống nổi.

Bên cạnh, Đa Linh và Cổ Sai vẫn đang gào khóc thảm thiết.

Thấy Trần Mộc và mấy người đi tới, Nguyễn Hắc đột nhiên mở mắt ra.

Trần Mộc biết đây là hồi quang phản chiếu của ông ta, có lẽ là có di ngôn gì đó muốn căn dặn. "Ngươi muốn nói gì cứ nói đi, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức làm cho." Trần Mộc có chút bất lực nói.

Nguyễn Hắc hai mắt vô thần, cố sức mở miệng hồi lâu cũng không thốt ra được nửa chữ.

Ông ta chỉ dời tầm mắt về phía Đa Linh và Cổ Sai.

Trần Mộc trong nháy mắt đã hiểu được tâm tư của ông ta, liền bảo ông ta yên tâm, mình nhất định sẽ chăm sóc tốt cho hai người đệ tử này.

Đa Linh thì không cần phải nói, mấy ngày nay Trần Mộc cũng đã nhìn ra, Trần Tiểu Đao rất thích cô gái này.

Mà Đa Linh cũng không ghét Trần Tiểu Đao, trực tiếp đưa về Thường Sa Thành là được.

Còn Cổ Sai bên cạnh, có thể bất chấp nguy hiểm xuống biển cứu Nguyễn Hắc, đã cho thấy đứa trẻ này vô cùng trọng tình trọng nghĩa, hoạt động dưới nước cũng là một tay cừ khôi.

Dù sao một người bình thường, có thể cùng Trần Tiểu Đao cứu Nguyễn Hắc lên khỏi mặt nước đã là rất lợi hại rồi.

Đợi khi về đến Trần gia, để Giá Cô Tiếu chỉ dạy thêm cho hắn, sau này cũng sẽ là một trợ thủ đắc lực.

Thêm vào đó hắn lại quen thuộc đáy biển, sau này có hoạt động gì dưới nước, để Cổ Sai làm cũng sẽ là đường quen lối cũ.

Mấy người khác cũng lộ vẻ bi thương.

Dù sao ba người Nguyễn Hắc cũng là được thuê đến giúp đỡ.

Nếu không, ba thầy trò họ đến giờ vẫn còn đang đánh cá mò trứng trên đảo, tuy ngày tháng gian nan nghèo khó, nhưng ít nhất cũng không đến nỗi mất mạng.

Nguyễn Hắc dùng hết sức lực phát ra âm thanh, đứt quãng nói cho mọi người biết.

Đời này của bọn họ, những người Đản dân, đối với việc mò trứng ngọc trai giống như bị trúng ma vậy.

Rõ ràng biết dưới đáy biển nguy hiểm, sóng to gió lớn, cá dữ nuốt thuyền, mười lần đi thì chín lần chết, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện liều mình đi.

Trước kia không hiểu, lúc này dường như đột nhiên tỉnh ngộ.

Suy cho cùng, đều là do tiền gây ra.

Không đội trời lướt sóng, không mò được trứng vạn kim, đã bước lên con đường này, sống chết đều tự mình gánh chịu, không trách được ai.

Một khi xui xẻo gặp phải chuyến đi chết chóc, đó chính là tổ sư gia của Đản dân là Ngư Chủ không ban cho chén cơm này, chỉ có thể nhận mệnh.

Ông ta trên đời không có gì cả, ngoài hai người đệ tử nương tựa lẫn nhau này, cũng không có gì quá vướng bận.

Nhưng Nguyễn Hắc mò trứng nửa đời người, lại sinh không gặp thời, chưa từng mò được trân châu thật sự.

Ông ta hy vọng sau khi chết có thể ngậm một viên Trú Nhan Châu trong miệng, đây là cách mai táng thể diện nhất của Đản dân từ xưa đến nay.

Đi đến cuối cuộc đời, xá châu nhập thổ, xem như là một lời giao phó cuối cùng cho chính mình, cũng không uổng những năm tháng gió táp mưa sa, vào sinh ra tử xuống biển mò trứng hiểm nguy.

Trần Mộc và mấy người nghe xong trong lòng đều âm thầm thở dài.

Đã đến lúc này rồi mà vẫn còn nhớ đến nam châu, lẽ nào Đản dân

đều có quan niệm giá trị như vậy sao.

Người đã chết rồi, ngậm châu trong miệng thì có tác dụng gì?

Chẳng lẽ lúc sống chưa được hưởng, lại thật sự có thể hưởng sau khi chết sao?

Nhưng có lẽ đây là tập tục của người Đản từ xưa đến nay, Trần Mộc cũng đều đáp ứng từng điều một, bảo ông ta an tâm lên đường là được.

Nguyễn Hắc thấy Trần Mộc đồng ý, liền nhìn chằm chằm vào chiếc túi nhỏ trên người Trần Tiểu Đao.

Bên trong đó chính là nam hải minh châu mà cả đời ông ta liều mạng cũng không cầu được.

Chỉ thấy ông ta đột nhiên giơ cánh tay lên, vồ một cái vào không trung, một hơi thở không lên được, cứ thế buông tay về tây.

Trần Tiểu Đao lấy ra từ trên người một viên minh châu có tinh quang rực rỡ nhất.

Dùng thủ pháp của Mô Kim Giáo Úy lấy châu từ miệng mộ chủ, chống vào xương chẩm sau gáy thi thể Nguyễn Hắc, ấn mở xương hàm, nhét Trú Nhan Châu vào miệng.

Vuốt cằm một cái, lại khép miệng và hàm răng của Nguyễn Hắc lại.

Ông ta vừa mới qua đời, thi thể chưa kịp cứng lại, rất dễ dàng nhét châu vào miệng.

Nam châu được mò từ vùng san hô xoắn ốc có tinh khí cực thịnh, lúc này dùng thi thể để tàng châu, dù cho trăm năm sau, thi thể của ông ta cũng sẽ không cứng không rữa, mặt mày như sống, luôn giữ được dáng vẻ như hiện tại.

Theo lệ cũ ngày trước, nếu người Đản dân được chết lành, thì không được thủy táng.

Tập tục bọc thi thể rồi dìm xuống biển để thủy táng trên biển rất phổ biến.

Một là vì để thi thể trên thuyền không may mắn, hai là cũng sợ thời tiết nóng nực, thi thể thối rữa truyền bá bệnh tật.

Nhưng người Đản dân cả đời đều phải đối mặt với nguy hiểm táng thân trong bụng cá.

Sau khi chết nếu có toàn thây, đa số đều hy vọng được nhập thổ vi an.

Chương 546

Gần đây cũng chỉ có di chỉ của tòa thành cổ Quy Khư kia có thể an táng ông ta.

Cổ Sai và Đa Linh tuổi còn trẻ, kinh nghiệm có hạn.

Sư phụ sớm tối bên cạnh đột nhiên qua đời, cả hai đều mất đi chỗ dựa tinh thần, tỏ ra thất hồn lạc phách, nước mắt lưng tròng, tay chân luống cuống.

Bên cạnh, Trần Tiểu Đao nhẹ nhàng ôm lấy Đa Linh, hứa nhất định sẽ đưa cô về Thường Sa Thành.

Mà Trần Mộc cũng bảo đảm với Cổ Sai, hứa sẽ đưa hắn về Trần gia.

Giá Cô Tiếu, người nãy giờ vẫn im lặng, lúc này lại phát hiện ra điều bất thường trên cơ thể Cổ Sai, liền vội vàng gọi Trần Mộc đến xem.

Trần Mộc nhìn Cổ Sai đang ngồi xổm trên đất sửa sang lại di thể của Nguyễn Hắc.

Hắn cởi trần, áo trên lúc xuống nước cứu người đã bị Minh Thúc giằng xé mất.

Lúc này trên người lộ ra một thân hình xăm hoa văn.

Hình xăm này ngũ sắc sặc sỡ, phức tạp tinh xảo, đều là những hoa văn phức tạp về sóng biển đại dương, cá rồng trong biển đuổi theo hỏa châu, hoặc lặn lội dưới đáy biển.

Hình xăm này trông rất hoành tráng, ảo diệu thần kỳ.

Ở khu vực Nam Dương rất thịnh hành xăm mình, nhưng loại hình

xăm toàn thân tinh xảo như của Cổ Sai lại không nhiều.

Lúc này trông cũng có chút quỷ dị, thiếu niên này có thể xuống nước chiến đấu với Kình Nghê, há lại là chuyện mà một học trò Đản dân có thể làm được?

Nghĩ đến đây, Trần Mộc vội vàng kéo Giá Cô Tiếu sang một bên, hỏi ông ta có ý gì, chẳng lẽ Cổ Sai này có chỗ nào không đúng?

Giá Cô Tiếu lúc này nhỏ giọng nói: "Ta thấy thân thế của Cổ Sai này có lẽ không tầm thường, có thể là Long tộc trong biển." Trần Mộc nghe lời Giá Cô Tiếu nói, lại quay đầu nhìn Cổ Sai.

Suy nghĩ một chút, liền có chút không cho là đúng.

Cổ Sai dù cho bản lĩnh dưới nước hơn người, dám chiến đấu với cá rồng giao long, nhưng hắn cũng là người thường máu thịt, sao lại có thể là Long tộc trong biển gì chứ?

Long Lân chi tộc đều là những truyền thuyết hư vô trong miệng của ngư dân Đản dân, chẳng lẽ trên đời thật sự có Lân tộc hay sao?

Cổ Sai này trông cùng lắm cũng chỉ là một tiểu dương quỷ tử, trông cũng khá giống lão dương nhân.

Đến lúc đó đưa về Trần gia, một lão dương nhân, một tiểu dương nhân, cũng không tồi.

Nhưng lúc này Minh Thúc ở bên cạnh cũng đi tới.

Với kinh nghiệm đi biển nhiều năm của ông ta, chưa từng có ai gặp Kiếm Tích Kình Nghê dưới nước mà còn có thể toàn mạng trở về.

Nhưng lúc này không phải là lúc để băn khoăn chuyện này, vẫn phải nhanh chóng xuống nước, tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính mới là chuyện chính.

Phương pháp quan sát màu nước để nhận biết nơi rồng ở dưới nước này, Giá Cô Tiếu vô cùng tinh thông.

Dù sao cũng là Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng, lại có cuốn cổ thư mà Trần Mộc đưa cho, hiện tại kỹ nghệ của ông ta đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh.

Ở việc nhận biết phương hướng phía trước đã có thể nhìn ra.

Mô Kim Giáo Úy và Đản dân, tuy cùng thuộc bảy mươi hai nghề, là những nghề nghiệp có từ xưa, nhưng sự khác biệt lớn nhất giữa hai bên chính là Mô Kim Giáo Úy có thể tương hình độ thế, có tiến có lùi.

Còn Đản dân trước nay đều là liều mạng mò châu, không chết không về, tổ sư gia mà họ thờ là Ngư Chủ.

Thủ nghệ và quy tắc của Đản dân và việc mò trứng ngọc trai được nói đến ngày nay đều được hình thành từ thời nhà Minh.

Thời kỳ nghề mò trứng chính thức bắt nguồn thì xa hơn nhà Minh rất nhiều, truyền thống và lịch sử của nó vô cùng cổ xưa.

Vào thời Tần Hán, trên vùng biển Nam Hải có người Man, đời đời sống trên thuyền.

Mình trần, đầu bù tóc rối, đi lại trong biển như chốn không người, dũng mãnh tuyệt luân, giỏi nhất là lặn xuống nước mò châu.

Toàn thân điêu khắc hoa văn cá rồng, họ tự nhận là thuộc loài cá rồng, không phục vương hóa, không tôn vương đạo.

Sau này do môi trường sinh tồn ngày càng khắc nghiệt, không thể không nhận sự chiêu an của triều đình, trở thành Đản nhân, chuyên phụ trách mò châu trong biển.

Đản nhân chính là tiền thân của Đản dân sau này, họ từ nhỏ đã xăm mình hình cá rồng biển cả, khi xuống nước thì mình trần.

Tương truyền loại hình xăm này được gọi là Thấu Hải Trận, khiến cá dữ dưới đáy biển nhìn thấy, thường lầm tưởng là đồng loại thủy tộc, nên thường không làm hại.

Thể chất của Đản nhân đặc biệt, năm này qua năm khác, ngày này qua ngày khác mò châu bắt cá dưới đáy biển, khiến cho mắt của con cháu họ dần dần sinh ra một lớp màng mỏng.

Ở dưới đáy biển có dòng chảy ngầm hung dữ, đối với họ cũng giống như đi trên con đường rộng rãi bằng phẳng, đều là chuyện thường ngày.

Nhưng vì giai cấp thống trị thời cổ đại bóc lột Đản nhân quá tàn khốc, cộng thêm bản thân Đản nhân tương đối dã man hiếu sát, trời sinh một thân phản cốt, bất kể là mổ trai giết kình, rút gân rồng lột da giao, hay vào long huyệt bắt ngao dữ, trước nay đều không sợ chết.

Cho nên thường thường khi bị quan phủ ép quá chặt, liền liều mình giết quan tạo phản.

Đời này qua đời khác, hàng rồi lại phản, phản rồi lại hàng, dù sao số người của họ không nhiều, sức mạnh có hạn, khó thành đại sự.

Cuối cùng bị quan phủ tiêu diệt gần như tuyệt tích, chi tộc cổ xưa sống trên biển này dần dần biến mất hoàn toàn.

Nhưng hoàng đế quý tộc vẫn cần một lượng lớn minh châu, công việc mà Đản nhân làm đều do ngư dân nghèo khổ ven biển kế thừa, dần dần cũng hình thành nên Đản dân ngày nay.

Thủ nghệ và quy tắc của Đản dân đều gần giống với Đản nhân thời xưa, về cơ bản là vẽ mèo bắt chước hổ.

Tục ngữ nói bản lĩnh bản lĩnh, đều dựa vào cái thế, Đản dân mò trứng cùng lắm cũng chỉ là vẽ bầu theo mẫu, học cái dáng vẻ.

Nhưng những tuyệt kỹ của Đản nhân cổ đại, họ đa số đều không

học được, cao thấp giữa hai bên tự nhiên không thể so sánh cùng một ngày.

Chỉ là môi trường sinh tồn của Đản dân vẫn tàn khốc ác liệt.

Thường thường dưới sự giám sát nghiêm ngặt của quan binh, đầu treo lưỡi dao bén, bất chấp đáy biển nguy hiểm dị thường, bị ép buộc buộc đá vào người dìm xuống nước mò trứng.

Về cơ bản là mười lần đi chín lần chết.

Cũng có Đản dân không cam lòng với nam châu đổi bằng mạng sống, dưới đáy nước dùng dao bén cạy trai, nuốt châu vào bụng, lén lút cất giấu.

Nhưng khi trở lại mặt nước, một khi bị phát hiện, liền phải chịu cảnh bị mổ bụng moi gan.

Tại chỗ bị trói tứ chi, mổ bụng, từ ruột cắt đến hậu môn, sau khi lục soát ruột gan, lại vứt xác xuống biển cho cá ăn.

Đản dân đa số là những người sống ở tầng lớp dưới cùng nghèo khổ không kế sinh nhai, hoặc là những kẻ bị lưu đày, họ dù có chết bao nhiêu, cũng không ai nhíu mày một cái.

Các vương công quý tộc sở dĩ không ngừng tìm kiếm vật này, chính là vì vật hiếm thì quý.

Càng quý hiếm, càng quý trọng, thì càng có thể tôn lên địa vị, thân phận và tài phú của mình.

Chương 547

Nào biết, Đản dân Nam Hải đều là dùng mạng người đổi lấy trân bảo.

Mang những thứ đổi bằng vô số sinh mệnh này bên người, thường khiến cho mình oan hồn quấn thân, thường thường đều không được chết lành.

Chỉ thấy lúc này Cổ Sai đã dùng vải dầu bọc kỹ thi thể của Nguyễn Hắc.

Mọi người định nhân cơ hội cá mập dưới nước đang vây công Kiếm Tích Kình Nghê, chèo bè cứu sinh đến di tích thành cổ Quy Khư.

Nhưng lúc này nước biển trong Quy Khư gần như đã ổn định, mực nước không còn hạ xuống, những chiếc thuyền đắm trong phế tích lộ ra trên mặt biển nhiều không đếm xuể.

Xác tàu của các niên đại khác nhau chất đống trong nước.

Chỉ cần là gặp nạn trên biển chìm ở phía đông vùng biển san hô xoắn ốc, không có ngoại lệ nào là không bị hải nhãn hút vào Quy Khư, gãy nát chìm sâu tại đây.

Nhìn ra bốn phía, giống như bước vào một nghĩa địa thuyền đắm.

Dưới sâu trong nước, không biết còn chất đống bao nhiêu xác tàu và di tích phế tích của Hận Thiên Chi Quốc.

Sau khi mực nước hạ xuống, bên cạnh chiếc thuyền hải liễu mắc cạn trên đá tảng, đột nhiên lộ ra mũi của một chiếc du thuyền màu trắng.

Xem ra thời gian chìm xuống biển không lâu, không giống như những chiếc thuyền đắm khác bị mục nát.

Thân thuyền màu trắng trong làn nước biển màu xanh đen vô cùng nổi bật.

Mấy người đều chú ý đến mũi thuyền của chiếc tàu đắm này lộ ra trên mặt nước, trông có vẻ quen mắt, rất có khả năng chính là mục tiêu chính mà chúng ta đang tìm kiếm, tàu Mã Lệ Tiên Nô Hào.

Mấy người phát hiện ra chiếc thuyền đắm chở Tần Vương Chiếu Cốt Kính, không khỏi đều dừng lại hành động đang làm.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính đang ở trên chiếc thuyền đó, hiện tại chính là cơ hội ngàn năm có một.

Nhưng lúc này tình cảnh của mấy người cũng không tốt lắm.

Nói không chừng hải nhãn sẽ lại một lần nữa hút nước biển vào hoặc dấy lên âm hỏa.

Địa hình dưới nước phức tạp, dòng chảy ngầm biến đổi, lại có cá mập ẩn hiện, muốn lặn xuống vào trong thuyền đắm cần phải mạo hiểm cực lớn.

Trần Mộc trong lòng tính toán một chút.

Thực ra nếu chính mình xuống lấy, cũng sẽ lấy được Tần Vương Chiếu Cốt Kính về.

Nhưng chuyến đi này chủ yếu là để rèn luyện Trần Tiểu Đao.

Cứ kết thúc vội vàng như vậy, thì cũng quá vô vị.

Vì vậy Trần Mộc nhanh chóng giao nhiệm vụ cho mọi người.

Minh Thúc, Đa Linh, Cổ Sai và già la ở lại trên thuyền trông coi thi thể của Nguyễn Hắc.

Mấy người còn lại cùng nhau xuống nước.

Tình hình dưới nước có phức tạp đến đâu, cũng tự có thể ứng

phó, cùng lắm thì quay lại rồi tính cách khác.

Sắp xếp xong, Trần Tiểu Đao và mấy người đi chuẩn bị trang bị lặn.

Mấy người đang bận rộn chuẩn bị dụng cụ, Cổ Sai đột nhiên đứng ra.

Hắn nói Đản dân ngoài mò trứng ra thì chính là vớt đồ dưới đáy biển.

Hắn tuy cũng là lính mới, nhưng Nguyễn Hắc đã chết, hắn không muốn mọi người coi hắn như một đứa trẻ con vô dụng.

Hy vọng có thể thay thế sư phụ, giúp đỡ Trần Mộc và mấy người một chút, cũng để sư phụ trên trời được an lòng.

Trần Mộc nhìn thân trên trần trụi của hắn với hình xăm Thấu Hải Trận kỳ quái kia, biết hắn có tài bơi lội siêu quần, vì vậy liền cho hắn đi cùng.

Trước khi mấy người xuống nước, Trần Mộc đặc biệt dặn dò một lần.

Sau khi tìm thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính, tuyệt đối không được dùng mặt sau của gương đối diện với mặt người.

Trong gương này âm khí xâm nhập, không chết cũng bị thương, trong gương đồng rất có khả năng phong ấn một thứ tà ác.

Nhưng cụ thể là thứ gì, chính mình cũng không rõ lắm.

Chỉ là dặn dò mọi người trước.

Đợi lấy được Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nhanh chóng dùng vải bọc nó lại là được.

Tấm gương đồng đó đè trên người cương thi dưới biển không dưới ngàn năm, thi khí trong gương tích tụ, là một vật bất tường.

Nhưng Tần Vương Chiếu Cốt Kính đồng thời cũng là một quốc bảo vô song.

Từ thời Xuân Thu Chiến Quốc đến thời Long Quân Kinh Vũ, Việt Nam có hàng chục tấm gương cổ mang đầy màu sắc truyền kỳ và bí ẩn, trong đó Tần Vương Bát Kính là nổi tiếng nhất.

Tám tấm gương này đều được truyền lại từ thời Chiến Quốc.

Trong tám tấm gương này có một tấm là Tam Thế Kính, người đứng trước gương đồng có thể thấy được kiếp trước, kiếp sau và hình dáng hiện tại của mình, nên gọi là Tam Thế Kính.

Về việc nó có từng tồn tại hay không, hiện tại không có cách nào tra cứu.

Có lẽ nó cũng giống như Pháp Gia Cổ Kính, chỉ là một tấm gương cổ mang ý nghĩa tượng trưng.

Trong thời đại chư tử bách gia đó, các loại khí vật dùng để đại diện cho tư tưởng học thuyết của một nhà một tử nào đó rất phổ biến.

Nhưng đây đều là suy đoán của hậu nhân.

Tấm Tam Thế Kính đó sớm đã bị hủy trong chiến hỏa tranh giành quyền lực cuối thời Hán, không còn tồn tại trên đời.

Trong Tần Vương Bát Kính, duy nhất có thể sánh ngang với Tam Thế Kính chính là Chiếu Cốt Kính.

Truyền thuyết xưa kia có một đầm gương, nước đầm vừa sâu vừa u tối, trong nước thường có hồng khí biến ảo, trong đó sản sinh ra cá cực kỳ phong phú.

Người dân địa phương đều sống bằng nghề bắt cá trong đầm, quanh năm không lo ăn uống.

Bỗng một ngày mưa gió sấm sét, có một dải cầu vồng trắng từ

trên trời rơi xuống đầm, từ đó về sau cá trong đầm tuyệt tích, ngay cả một con cá con cũng không còn.

Những người bơi lội giỏi nhất lặn xuống nước tìm tung tích của đàn cá, bất kể xuống bao nhiêu người, đều một đi không trở lại.

Ngư dân không ai không kinh hãi, để tra ra nguyên nhân, nghĩ đủ mọi cách rút cạn nước đầm.

Cuối cùng ở đáy đầm nhìn thấy một con cá trắm lớn, toàn thân vảy ngọc, dường như sắp tu luyện thành tinh.

Chương 548

Nó đã nuốt sạch tất cả thủy tộc lớn nhỏ dưới đáy đầm.

Ngư dân giết chết con cá trắm, mổ bụng ra thì phát hiện vô số xác người chết và cá chết thối rữa lẫn lộn vào nhau.

Trong lúc phân loại thi thể, có người vô tình tìm thấy một tấm gương cổ.

Mặt sau gương có thể chiếu thấy tứ chi bách hài của cơ thể người, ngũ tạng lục phủ, mạch máu lưu thông, đều hiện ra rõ ràng.

Coi đó là chí bảo, dâng lên vua.

Sau khi Tần diệt Lục quốc, tấm Chiếu Cốt Kính này liền được thu vào trong cung cấm của Đại Tần, sử sách gọi nó là Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Thời cổ đại có một quan niệm truyền thống ăn sâu bén rễ, quan niệm đó chính là tà không thắng chính.

Trước đây thường có người dùng dây mực của thợ mộc để khắc chế cương thi.

Không phải là mực trong dây mực có thể trừ tà, mà những khí vật này là công cụ mà thợ mộc dùng để lấy chuẩn mực khi chế tạo vật phẩm, cổ ngữ có câu "mặc tuyến trần thành, bất khả khi chi dĩ khúc trực", chính là lý do này.

Chính vì dây mực là vật lấy chính hành trực, mới có thể trừ tà khắc yêu.

Mà gương đồng ở thời cổ đại địa vị cũng cực kỳ đặc thù, có công dụng chính dung chính quan.

Cũng có ý tà nan xâm chính, cho nên các nơi có hiện tượng yêu dị, hoàng đế thường phải thỉnh gương cổ ra trấn yêu áp tà, để tránh phát sinh điềm báo thiên hạ đại loạn.

Tần Thủy Hoàng tuần du phương nam, gặp một thi thể nam tử cao lớn uy vũ nổi lên từ biển.

Thịt da của thi thể cứng như sắt, râu dài phấp phới, được cho là cương thi thời thượng cổ.

Vì vậy đã huy động tội nhân đục núi làm tàng, chôn cất cương thi, và dùng Tần Vương Chiếu Cốt Kính đè lên thi thể, cho đến ngàn năm sau khi núi lở, gương cổ mới được thấy lại ánh mặt trời.

Truyền thuyết về việc dùng Chiếu Cốt Kính trấn thi không thấy trong chính sử, nhưng tấm gương cổ này quả thật có thật.

Trải qua nhiều lần lưu lạc, cuối cùng cùng với tàu Mã Lệ Tiên Nô Hào chìm xuống đáy Quy Khư.

Nếu có thể trục vớt được, nó sẽ là bảo vật vô giá duy nhất còn được bảo quản nguyên vẹn trên đời trong Tần Vương Bát Kính.

Chuyện Chiếu Cốt Kính bất động chiếu vào mặt cương thi Nam Hải suốt ngàn năm, thật giả khó phân.

Nhưng tấm gương cổ này dường như thật sự mang một loại lời nguyền nào đó, sẽ gây ra những tai nạn khó có thể tưởng tượng.

Hầu như mỗi người sở hữu nó đều không có kết cục tốt đẹp.

Không biết những vận rủi này, có phải liên quan đến truyền thuyết ngàn năm áp thi của nó hay không.

Trong đầu Trần Mộc như chiếu phim, nhanh chóng nghĩ lại tất cả thông tin liên quan đến Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Lần này đã thấy được thuyền đắm, chỉ có thể mang tất cả bảo bối

bên trong về.

Nếu không những thứ này sẽ vĩnh viễn không có cơ hội thấy lại ánh mặt trời.

Lấy lại Tần Vương Chiếu Cốt Kính, Già Nam đang ngủ say sẽ tỉnh lại.

Còn về những lời đồn quỷ dị của Tần Vương Chiếu Cốt Kính, Trần Mộc không quá để tâm.

Trần Mộc nói những chuyện quan trọng này cho mấy người kia nghe, rồi chuẩn bị xuống nước.

Cổ Sai gãi đầu, dường như không hiểu rõ mọi người đang nói gì, chỉ gật đầu lia lịa, tỏ ý mình nhất định sẽ theo sát mọi người, tuyệt đối không tự ý hành động.

Rất nhanh, mấy người cần xuống nước đều đã chuẩn bị xong.

Mấy người đeo kính lặn, rồi lần lượt xuống nước.

Đương nhiên vẫn là Trần Mộc đi đầu, những người khác theo sát phía sau Trần Mộc.

Bốn người bám sát nhau, men theo mạn thuyền đắm của tàu Mã Lệ Tiên Nô Hào lặn xuống vùng nước sâu.

Cổ Sai mới gia nhập tạm thời không quen mang bình dưỡng khí.

Hắn cởi trần, chỉ mặc một chiếc quần da ngắn bó sát, cũng không cần kính lặn hay chân vịt.

Miệng ngậm thanh long hổ đoản đao, tay xách hộp dụng cụ, bên hông treo một lọ thuốc đuổi cá mập, trên người còn treo một cái loa khí dùng để đổi khí của Đản dân.

Với trang bị đơn giản như vậy, hắn có thể hoạt động dưới nước khoảng một hai tiếng đồng hồ, và khi lặn xuống nước sâu rồi trở lại

mặt nước cũng không cần giảm áp.

Hắn giống như một con cá voi dưới đáy biển, không bị ảnh hưởng bởi bệnh giảm áp.

Sau khi xuống nước, Trần Mộc dừng lại một chút bên cạnh thuyền đắm, tiện tay bắn ra một tia chớp màu vàng chói lóa, dưới nước lập tức sáng bừng lên.

Ánh sáng chiếu đến đâu, chỉ thấy dưới đáy toàn là những phiến đá, gạch tảng thô lớn, những phế tích đổ nát.

Dường như có một phần lớn không phải là di tích bị hải nhãn hút vào.

Nhìn từ dưới đáy nước, có khá nhiều phế tích trước đây được xây dựng ngay trong hải động Quy Khư này.

Nhưng trải qua mấy ngàn năm, đều bị nước biển và những vật bị cuốn vào từ hải động làm cho nhà sập tường đổ, không còn nhận ra được nữa.

Những công trình kiến trúc bằng đá tảng cổ xưa này, có lẽ được xây dựng để khai thác khoáng thạch âm hỏa trong Quy Khư.

Trong khu di tích này, lẫn lộn một lượng lớn xác tàu đắm.

Có những chiếc thuyền lớn chìm trong nước, mọc đầy rỉ sét, cũng có những chiếc bám đầy vô số san hô chết màu xám trắng và xác hàu dưới đáy thuyền.

Nếu nói mỗi một chiếc thuyền đắm đều là một ngôi mộ dưới đáy biển, thì những cột đá, phiến đá gãy nát kia, cũng giống như những tấm bia mộ không lời của những ngôi mộ thuyền đắm này.

Trong đó còn lẫn lộn rất nhiều cây san hô lớn bị gãy.

Giữa nghĩa địa dưới đáy biển được tạo nên bởi những tảng đá

khổng lồ, tàu đắm và san hô, vô số loài cá kỳ lạ bơi lội qua lại.

Vài con cua và tôm hùm khổng lồ thò đầu ra từ các kẽ hở trên đá ngầm.

Mọi người đều mang theo thuốc đuổi cá mập do Giá Cô Tiếu điều chế nên không cần lo lắng về những con cá mập hung tợn.

Nhưng sinh vật hung ác nhất dưới đáy biển, đứng đầu là loài cua nhện khổng lồ, còn hung dữ hơn cả cá nuốt châu.

Sự hung mãnh của loài cua này đến cả ngư long, giao nghê và các thủy tộc khác cũng không thể địch nổi.

Những con cua và tôm hùm khổng lồ ở biển sâu to như xe thuyền, ngay cả hải xà, hải mãng được coi là Long Vương gia, một khi bị càng của chúng kẹp trúng cũng khó giữ được mạng sống.

Đối với những chiếc tàu ngầm có kích thước nhỏ hơn, tôm hùm khổng lồ ở biển sâu thậm chí có thể dùng một càng kẹp gãy.

Chương 549

Ánh sáng điện của Trần Mộc kéo dài rất lâu mà không thấy bất kỳ sinh vật lạ nào.

Mọi người đã nhìn rõ địa hình, liền ra hiệu cho nhau rồi tiếp tục lặn xuống.

Tàu Mã Lệ Tiên Nô chồng lên một đống phế tích.

Thân tàu nghiêng ngả, đuôi tàu đâm vào khoang của một chiếc thuyền gỗ cổ.

Dựa theo thông tin trên bản đồ kết cấu tàu, mấy người dự định lặn thẳng đến khoang hàng hóa dưới đáy gần đuôi tàu để tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính được cất giữ bên trong.

Nhưng khi đến gần phần giữa của con tàu đắm, dòng chảy ngầm xung quanh bắt đầu mạnh lên, cơ thể bất giác bị cuốn về phía sâu hơn.

Chiếc thuyền gỗ cổ kia là một con tàu chở hàng lớn, có lẽ khi rơi xuống đã vô tình chặn ngay cửa một xoáy nước ngầm dưới đáy biển.

Chất liệu gỗ dùng để đóng thuyền là loại thượng phẩm, dù đã ở dưới đáy biển nhiều năm nhưng vẫn chưa mục nát, nhưng lúc này cũng sắp bị chiếc du thuyền nặng nề đè sập.

Dòng nước ngầm bên dưới rất mạnh, cuốn theo từng luồng xoáy nước đen ngòm khiến người ta khó lòng chịu nổi.

Mấy người vội bám chặt vào lan can sắt bên hông tàu Mã Lệ Tiên Nô mới giữ vững được thân thể.

Ở dưới nước thế này, ngay cả Trần Mộc cũng cảm thấy hành động có chút bất tiện.

Trần Mộc ngẩng đầu ước tính độ sâu hiện tại của mấy người, khoảng chừng bảy mét.

E rằng khi xuống đến độ sâu mười lăm mét sẽ gặp phải nguy hiểm.

Vì vậy, độ sâu lặn lần này của mấy người phải được khống chế trong vòng mười lăm mét.

Do đó, việc tiến vào khoang hàng từ đuôi tàu rõ ràng là không thực tế.

Chỉ có thể tạm thời tiến vào khoang tàu từ phần giữa.

Mấy người cứ thế bám vào lan can tàu, từ từ lặn xuống.

Khi xuống đến độ sâu hơn mười mét, cuối cùng họ cũng phát hiện một nơi thích hợp để tiến vào trên con tàu đắm.

Một cửa khoang bên hông tàu mở hé, bên trong đen kịt, đầy nước.

Tuy nhiên, một cụm san hô linh chi dưới đáy biển đã kẹt vào cửa khoang.

San hô linh chi là một loại hải thạch hoa, những loại thường thấy hơn còn có san hô mẫu đơn, san hô sừng hươu và san hô tường vi, chất liệu vô cùng cứng rắn.

Nhưng thứ này trước mặt Trần Mộc chẳng có tác dụng gì.

Chỉ cần khẽ giật một cái, cụm san hô linh chi đã bị kéo ra.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã phá cửa thành công và tiến vào bên trong.

Lối đi trong khoang của du thuyền không hề chật hẹp.

Nhưng lúc này thân tàu nghiêng ngả, tường và sàn bên trong đảo lộn lung tung.

Sự thay đổi của các vật đối chiếu tạo ra một ảo giác kỳ quái như trời đất quay cuồng.

Chỉ cảm thấy bên trong khoang tàu vô cùng chật chẹp, ngột ngạt.

Mấy người tiến vào bên trong con tàu đắm, tuy tránh được sự quấy nhiễu của dòng chảy ngầm bên ngoài, nhưng cảm giác không gian hỗn loạn trong khoang cũng gây ra rất nhiều khó khăn cho việc tìm kiếm vị trí mục tiêu.

Trần Mộc không thể không dừng lại liên tục trong con tàu đắm, đối chiếu nhiều lần với bản đồ kết cấu tàu để xác định phương hướng tiến lên.

Một số khu vực trong tàu bị va chạm đè ép, kết cấu kim loại bên trong đã bị uốn cong biến dạng.

Các vật thể trôi nổi trong tàu càng làm giảm tầm nhìn và gây cản trở rất lớn.

Bên trong du thuyền Mã Lệ Tiên Nô bị chìm, tràn ngập hơi thở của cái chết và sự u ám.

Thỉnh thoảng có vài con cá biển hình thù kỳ dị bơi ra bơi vào, cũng mang vẻ mặt đờ đẫn.

Lũ cá này ngơ ngác, dường như cũng không sợ có người tiến vào.

Mấy người vừa mò mẫm tìm đường trong lối đi của tàu, vừa suy đoán không biết trong tàu còn thuyền viên nào chưa kịp thoát thân hay không.

Không biết những thuyền viên này đã nhảy xuống biển, hay là cùng con tàu này chôn thân dưới đáy biển.

Mấy người đi trong khoang tàu cả buổi trời mà không thấy một xác chết nào.

E rằng lúc tàu chìm, thi thể đều đã bị dòng nước cuốn đi mất.

Mấy người men theo những khoang tàu quanh co khúc khuỷu, di chuyển chậm rãi như rắn trườn về phía khoang hàng.

Đột nhiên Trần Mộc dừng bước, mấy người phía sau lập tức cảm thấy có chuyện xảy ra.

Chỉ thấy trước mặt họ, một cánh cửa khoang bên hông lối đi đang khép hờ, kẽ cửa kẹp một cánh tay người.

Cánh tay đó gần như chỉ còn lại xương trắng, có hai ba con cá nhỏ đang bơi lượn gần đó, rỉa những mẩu thịt vụn còn sót lại trên xương.

Mà trên cổ tay trắng hếu đó còn đeo một chiếc đồng hồ vàng chóe, trên mặt đồng hồ nạm rất nhiều kim cương, trông vô cùng chói mắt dưới làn nước u ám.

Chiếc đồng hồ này phần lớn là hàng hiệu sản xuất ở nước ngoài.

Chỉ nhìn vào chất liệu, nếu đúng là vàng nạm kim cương thì chắc chắn có giá trị không nhỏ.

Không phải là thứ mà một thuyền viên bình thường có thể đeo, e rằng cánh tay này không phải của thuyền trưởng thì cũng là của một phú hào nào đó trên tàu.

Trần Tiểu Đao đi đầu, tiến lên giật lấy chiếc đồng hồ vàng trên xương cốt, cất vào người mình.

Nhìn vào bên trong, căn phòng có cánh tay bị đứt lìa này dường như chính là phòng thuyền trưởng.

Nếu có thể tìm thấy chìa khóa kho hàng dưới đáy tàu ở đây, thì có thể tiết kiệm được phiền phức phải phá cửa dưới nước.

Vị trí của con tàu đắm trong đống phế tích dưới nước vô cùng tinh vi, nếu chịu tác động ngoại lực quá lớn, rất có thể nó sẽ theo đống đá

lở sụp đổ, gãy nát, thậm chí lún sâu xuống vùng nước thẳm.

Như vậy thì sẽ có chút phiền phức.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc chỉ vào bên trong, dẫn đầu tiến vào khoang tàu.

Đẩy cửa khoang ra, trong phòng có rất nhiều tạp chất lơ lửng trong nước.

Nhìn từ cửa vào trong cũng chẳng thấy rõ thứ gì.

Chương 550

Mấy người đành phải chống tay vào tường, co người tiến vào phòng.

Thân tàu bị hư hại khiến rất nhiều bùn cát tràn vào đây, khắp nơi đều bị một lớp bùn cát sền sệt, nhão nhoét giống như nước muối mặn phủ lên.

Trần Tiểu Đao tiện tay quệt một cái lên bức tường nghiêng bên dưới, liền thấy trên tường lờ mờ có một bóng người chập chờn.

Sao dưới nước lại có bóng người lay động?

Trần Mộc cũng phát hiện ra bóng người này, đang định tiến lên xem rốt cuộc là thứ gì.

Đột nhiên, dòng nước phía sau mấy người có một trận dị động.

Đến khi Trần Mộc quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên người Giá Cô Tiếu và những người khác đều tuôn ra từng luồng máu tươi.

Sương máu hòa vào nước biển, gần như nhuộm đỏ cả khoang tàu.

Ngay cả Trần Mộc cũng không ngoại lệ, trên người cũng đã rỉ ra máu tươi!

Trên người mấy người bỗng nhiên tuôn ra máu tươi một cách kỳ dị, giống như bị ai đó vô tình cứa một dao vào hông.

Máu như một làn sương đỏ bốc lên, khoang tàu chật hẹp lập tức bị nhuộm đỏ quá nửa.

Môi trường dưới nước vốn đã khiến lòng người ngột ngạt, thấy trên người chảy máu, mấy người kinh hãi.

Trần Mộc khoát tay, ra hiệu cho mọi người bình tĩnh.

Chính hắn không cảm thấy có thứ gì tiếp cận mình.

Hơn nữa, ở dưới biển này, tạm thời hắn vẫn chưa gặp phải con quái vật nào có thể làm mình bị thương.

Vả lại nhìn lượng máu chảy ra, đầu óc vẫn tỉnh táo, không có cảm giác choáng váng do mất máu quá nhiều.

Lúc này Trần Mộc đã phát hiện ra, hắn tháo lọ đựng thuốc đuổi cá mập ở hông ra.

Từng luồng máu tươi chính là chảy ra từ trong lọ đó.

Chẳng mấy chốc, thuốc đuổi cá mập bên trong đã bị nước biển hoàn toàn hóa thành chất lỏng như máu tươi.

Lọ thuốc đã hoàn toàn trống rỗng.

Mấy người kia cũng lấy thuốc đuổi cá mập trên người ra xem, những viên đan được chế bí mật bên trong cũng đã tan gần hết.

Mọi người lúc này vẫn chưa biết tại sao lại xảy ra tình huống này.

Theo lý mà nói, thứ này dù ở dưới nước hai canh giờ cũng không tan ra.

Tại sao sau khi nhìn thấy bóng đen kia lại bị hòa tan?

Là một Bàn Sơn đạo nhân, Giá Cô Tiếu lúc này cũng trăm mối không có lời giải.

Bàn Sơn đạo nhân mò ngọc trai tìm châu báu dưới biển, để đối phó với môi trường phức tạp và khắc nghiệt dưới nước, họ đã dần dần nắm vững một bộ phương thuật lấp biển.

Có những bí thuật này hỗ trợ, dù trên đại dương sóng to gió lớn, họ cũng như đi trong những ngọn núi quen thuộc nhất của mình.

Vì vậy, môn phương thuật này được gọi là Bàn Sơn Điền Hải, là

tên gọi chung của một loạt các bí phương, pháp môn, quyết ngữ, khí giới đạo cụ.

Chỉ riêng hạng mục thuật đuổi cá mập đã có mấy loại pháp môn.

Mà thứ mấy người mang theo chính là thuốc đuổi cá mập được luyện từ Tuyết hà mô và đan sa.

Tuyết hà mô là một loại cóc núi, đan sa chính là chu sa, là khoáng vật nguyên sinh của thủy ngân.

Màu đỏ thẫm, trộn với dược vật để điều chế ra những viên đan ngưng tụ, sẽ dần dần tan ra trong nước biển.

Khi đó sẽ sinh ra một loại chất lỏng màu đỏ sậm.

Trong tình hình bình thường, mỗi lọ có thể duy trì được hai canh giờ.

Thế nhưng, bốn viên đan dược đuổi cá mập mà họ mang theo lại đồng thời tan trong nước biển trong nháy mắt.

Trong những năm đầu, Bàn Sơn đạo nhân cũng từng gặp phải tình huống này.

Họ cho rằng điềm báo "đan hóa huyết" là do oán hồn dưới đáy biển quấy phá.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc có chút hối hận sao không mang Già La theo cùng.

Lúc này nước biển dâng lên, đã sớm pha loãng sạch sẽ thứ nước thuốc màu đỏ trong khoang.

Trần Mộc ra hiệu, chuẩn bị rút lui theo đường cũ.

Nếu ở trong con tàu đắm này mà thu hút cá mập đến, lúc đó xảy ra va chạm đánh nhau, con tàu đắm này sẽ rơi xuống nơi sâu hơn dưới nước.

Đến lúc đó muốn lặn xuống trục vớt e là có chút khó khăn.

Lúc này chỉ có thể nhân lúc lặn chưa sâu, nhanh chóng rút lui theo đường cũ.

Quay về con tàu cạn hơn để trang bị lại thuốc đuổi cá mập, sau đó lại đến tàu đắm để trục vớt Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Giá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao lập tức hiểu ra, quay người định ra khỏi cửa phòng thuyền trưởng.

Nhưng Cổ Sai và mấy người rõ ràng là thiếu ăn ý.

Cuối cùng lại chặn ngay cửa.

Trần Mộc đành phải đẩy hắn về phía sau.

Vừa thò nửa người ra ngoài, liền thấy một con cá mập lớn bơi tới từ trong lối đi.

Trần Mộc thầm kêu một tiếng phiền phức, thuốc đuổi cá mập vừa mất tác dụng, cá mập đã theo gót tới ngay.

Mà Cổ Sai bên cạnh, có lẽ do sư phụ hắn vừa mất, tinh thần có chút hoảng hốt.

Hoặc có lẽ là do tâm tình u uất, đã kích phát bản tính hoang dã nguyên thủy của người Đản di truyền trong xương cốt.

Ở dưới biển liền muốn thấy chút máu, hấp tấp vớ lấy đao Long Hổ, định lao qua giết con cá mập kia.

Trần Mộc không thể để hắn làm bậy.

Trong lối đi chật hẹp của khoang tàu, giết một con cá mập đối với hắn có lẽ không là gì, nhưng mùi máu tanh sẽ dẫn dụ thêm nhiều con cá mập đói khác.

Chương 551

Số lượng cá mập bị cuốn vào tuyệt cảnh Quy Khư không ít, chúng đa phần tìm kiếm thức ăn trong đống phế tích dưới đáy biển và xác tàu đắm.

Hơn nữa, cá mập không thích ánh trăng, ánh sáng phát ra từ những tầng khoáng âm hỏa trên mặt nước khiến chúng khó chịu.

Một khi đã chọc vào tổ ong vò vẽ, không biết sẽ có bao nhiêu con cá mập kéo đến con tàu đắm này, lúc đó con tàu nhất định sẽ rơi xuống nơi sâu hơn.

Trần Mộc một tay nắm lấy cánh tay Cổ Sai, kéo hắn về phòng thuyền trưởng.

Con cá mập trong lối đi bị dòng nước do mấy người khuấy động thu hút, đuôi cá quẫy một cái, liền lao về phía họ trong nước.

Tốc độ di chuyển của cá mập trong nước cực kỳ nhanh.

Trong nháy mắt đã đến ngay trước mặt mấy người.

So với nó, động tác của mấy người đều có vẻ chậm chạp.

Trần Mộc lúc này lập tức kéo Cổ Sai về phòng, nhân cơ hội đóng cửa khoang lại.

Trong chốc lát, bốn người bị nhốt trong căn phòng thuyền trưởng chật hẹp, nghiêng ngả này, ngay cả xoay người cũng cảm thấy gò bó.

Giống như bị nhốt vào một chiếc quan tài sắt thép chứa đầy nước.

Tuy nhiên, mấy người có một loại miễn dịch bẩm sinh với những nơi như thế này, nên không cảm thấy quá căng thẳng hay tuyệt vọng.

Nhưng vẫn cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Mấy người tìm kiếm trong khoang tàu, xem có lối ra nào khác không.

Bên ngoài chính là nước biển trong Quy Khư, thân tàu bị chìm đã bị xé ra một lỗ hổng.

Lỗ hổng rất nhỏ, trong mấy người chỉ có Cổ Sai nhỏ con mới có thể chui ra được.

Trần Mộc khoát tay, bảo Giá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao qua đây cùng hắn mở rộng lỗ hổng này.

Lúc này, Trần Tiểu Đao vỗ vai hai người, bảo họ nhìn xuống vách khoang tàu bên dưới.

Vừa rồi mấy người đều đã thấy một bóng người ở đó.

Lúc này lớp bùn cát phía trên đã bị dòng nước do mấy người bơi lội cuốn đi, để lộ ra bộ mặt thật.

Phía dưới này lại là một tấm gương rất lớn.

Một phần của tấm gương đã bị vỡ.

Trên người mấy người có nguồn sáng yếu ớt, chiếu trước gương, liền có thể thấy bóng người và bóng đèn theo sóng nước nhấp nhô chồng chéo lên nhau.

Cảnh tượng méo mó này, kết hợp với khoang tàu hoàn toàn khép kín, khiến người ta cảm thấy trong lòng có chút rợn tóc gáy.

Có lẽ trong đầu mấy người đều đang nghĩ đến việc tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nên thấy tấm gương nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhưng trong phòng thuyền trưởng này có một tấm gương lớn như vậy, quả thực là vô cùng không ổn.

Chẳng lẽ vị thuyền trưởng kia rất thích soi gương, ngay cả khi ra

khơi cũng phải soi gương chỉnh trang dung mạo?

Nhìn lại khung gương thì rất cổ kính, đều là gỗ hồng mộc điêu hoa.

Hình thái tuy tao nhã, nhưng rất không phù hợp với đặc điểm hiện đại hóa của chiếc du thuyền này, rất không hài hòa với những vật phẩm xa hoa khác trong khoang.

Mấy người đều nhìn mà không hiểu ra sao, nhưng cũng không nhìn ra manh mối gì.

Mấy người nhìn tấm gương này hồi lâu mà không tìm ra manh mối gì.

Nhưng tấm gương này trông có vẻ kỳ quái.

Đã là kỳ quái thì nên sớm loại bỏ mối đe dọa không xác định này.

Đúng lúc này, dòng nước trong khoang dâng lên dữ dội.

Mấy người đã khoét rộng lỗ hổng, trông như một cái miệng lớn đang nhe ra.

Một con cá mập răng cưa từ ngoài nước chui vào lỗ thủng trên thân tàu.

Cá mập răng cưa có sức mạnh kinh người dưới đáy nước, một đầu húc vào người Cổ Sai, đẩy hắn từ phía ngoài khoang tàu sang phía trong.

Cổ Sai là Long Hộ của người Đản thời xưa, trên người có Thấu Hải Trận hộ thể.

Thấu Hải Trận này tượng trưng cho vảy rồng, cá rồng trong nước đều không thể làm hại.

Ai ngờ lại bị cá mập tấn công.

May mắn lúc nãy không để hắn một mình đi đấu với con cá mập khác trong lối đi, nếu không lại mất thêm người.

May mà miệng cá mập đều mọc ở mặt bụng, nó xuyên qua vách tàu vào tấn công, cơ thể không linh hoạt, Cổ Sai mới không bị con cá mập này cắn trúng.

Hắn từ nhỏ đã theo sư phụ Nguyễn Hắc ra biển bắt cá mò ngọc trai, cũng đã từng trải qua nhiều cảnh tượng dưới đáy nước.

Tuy sự việc xảy ra đột ngột, nhưng vẫn có thể bình tĩnh như thường.

Lưng va vào cửa khoang, hai chân điểm vào vách, nhanh nhẹn như một con cá heo đen linh hoạt, lách vào góc chết trong khoang mà đầu cá mập không thể tấn công tới.

Cá mập răng cưa đột nhiên tấn công, không cắn được người sống, ngược lại bị kẹt trong lỗ thủng trên vách tàu.

Có lẽ cá mập răng cưa cũng không ngờ tới chuyện này, có chút ngơ ngác.

Đầu cá liên tục lắc lư, không biết nó muốn chui vào hay định rút ra.

Mấy người đều nấp ở bên cạnh, thấy cái đầu cá mập khổng lồ lượn lờ trước mặt.

Lúc này, Trần Tiểu Đao tung một quyền, cả cái đầu con cá mập bị hắn một quyền đánh nát bấy.

Nửa thân cá mất đầu, giống như một khúc gỗ lớn, theo dòng nước trôi vào đống phế tích.

Trong nháy mắt, máu tươi tràn ngập khoang tàu, tầm nhìn qua kính lặn hoàn toàn bị sương máu mờ đục che khuất.

Trần Mộc lập tức cảm thấy đau đầu, máu tươi từ cái đầu cá mập bị hắn đánh nổ tuôn ra.

Mùi máu tanh nồng nặc chắc chắn sẽ thu hút bầy cá mập gần đó.

Trần Mộc không dám chậm trễ, vội vàng đá nửa thân cá còn lại ra ngoài.

Chương 552

Nhưng đã muộn, nửa xác cá mập vừa trôi ra ngoài, đã bị mấy con cá mập tranh nhau xé xác.

Dòng nước trong Quy Khư hỗn loạn, hơn nữa các loại hải thú, cá biển bị hải nhãn cuốn vào đủ loại.

Chuỗi quần thể và thức ăn hoàn toàn bị đảo lộn.

Cá mập đói càng thêm đỏ mắt, thấy gì cũng muốn cắn.

Mấy người nhìn qua thân tàu thấy bên ngoài cá mập tụ tập thành bầy, cá mập dưới nước hung ác tàn bạo, vô cùng phiền phức.

Lúc này, Trần Mộc tháo mặt bàn trong khoang tàu, chặn lên lỗ thủng trên thân tàu.

Máu cá mập trong phòng dần tan, mọi người tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trước sau đều bị cá mập chặn lại, tình cảnh vô cùng khó khăn.

Con cá mập lớn bên trong tàu đắm, ít nhất cũng dài năm sáu mét, to đến kinh người.

Mấy người đều không kịp nhìn xem đó là loại cá mập gì.

Cá mập thời xưa còn được gọi là giao, thân hình như con thoi, đầu to đuôi nhỏ.

Từ đầu trở về sau dần nhỏ lại, cho đến đuôi.

Xương chúng mềm, da dày màu đen, vảy dạng hạt, thô ráp và cứng chắc, lỗ tai lộ ra ngoài.

Không có nắp tai, vây ngực và vây bụng vừa rộng vừa lớn, như

đôi cánh.

Hai lá vây đuôi thì lớn nhỏ khác biệt, đa phần sinh sản ở các đại dương nhiệt đới.

Ở Nam Hải có rất nhiều cá mập, vây của nó có thể phơi khô làm vi cá, là món thượng hạng trong các bữa tiệc.

Da cá có thể làm vỏ bao đao kiếm hoặc quần áo.

Vì vậy cũng có người Đản khi đánh cá chuyên bắt cá mập, trên chợ có thể đổi trực tiếp lấy nhu yếu phẩm sinh hoạt.

Giá Cô Tiếu lúc này đang nghĩ về những ghi chép liên quan đến thuật đuổi cá mập trong Bàn Sơn Điền Hải.

Cá mập có rất nhiều loại, lưng màu xám nhạt, bụng trắng như tuyết là cá mập trắng lớn; thân hình thon dài, da màu xanh lam là thanh sa; lưng màu trà pha hồng, hai bên sườn có đốm đỏ là hổ sa; hai bên bụng có vật nhô ra hình răng cưa là cứ sa, cũng chính là loại vừa bị Trần Tiểu Đao một quyền đánh nổ đầu.

Có loại đầu có xương ngang hình chữ đinh, mắt mọc ở hai đầu, tướng mạo vô cùng kỳ quái là song kế sa.

Mấy loại này thường thấy nhất dưới đáy biển, ngoài ra còn có nhiều loại khác, tuy tập tính có khác nhau, nhưng trong Quy Khư dường như có đủ cả mấy loại cá mập này.

Chúng sống xen kẽ trong các hang động, khe hở được hình thành bởi tàu đắm và san hô chết, đột ngột tấn công, không có thuốc đuổi cá mập, thực sự khó phòng bị.

Cổ Sai đang ra hiệu với mọi người.

Con cá mập khổng lồ ngoài cửa khoang, hẳn là hổ sa.

Trong lối đi chật hẹp của khoang tàu, hổ sa căn bản không thể

xoay xở được, có thể ra ngoài giết nó.

Cổ Sai vừa ra hiệu vừa dùng đoản đao Long Hổ đâm hư không trong nước, thần sắc toát lên vẻ hung hãn, hoàn toàn khác với trên cạn.

Nếu Cổ Sai thật sự là Long Hộ, dựa vào hoa văn Thấu Hải Trận khắp người, có thể tung hoành dưới đáy biển, đi lại không trở ngại.

Có thể để hắn một mình quay lại mặt nước lấy thuốc đuổi cá mập rồi quay lại tiếp ứng.

Nhưng hắn rõ ràng vừa rồi đã bị cá mập răng cưa tấn công.

Xem ra bộ hình xăm thần bí của người Đản cổ, cũng chỉ lợi hại trong truyền thuyết, áp dụng vào thực tế chưa chắc đã hiệu quả.

Trần Mộc biết sự nguy hiểm dưới nước, nên không để hắn mạo hiểm ra ngoài.

Cổ Sai thấy Trần Mộc không nói gì, lại ra hiệu với Giá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao bên cạnh, muốn ra khỏi tàu đắm.

Trần Mộc thầm mắng, sao mấy tên man tử trên biển này lại thiếu kỷ luật đến vậy.

Lúc này, Trần Mộc phát hiện trên người Cổ Sai dường như dính một lớp gì đó, che cả hình xăm trên người hắn, trong làn nước tối tăm cũng không nhìn rõ.

Trần Mộc đến trước mặt Cổ Sai, dùng tay quệt lên lưng hắn, không có thứ gì cả.

Mà hình xăm sau lưng Cổ Sai quả thực bị một lớp vật thể màu đen che phủ, thứ nước biển màu đen đó như có độ dính, bám vào người hắn, có hình mà không có chất.

Trần Mộc trong lòng kinh hãi, ở dưới nước bị vật chất màu đen bám vào dường như là biểu hiện của thủy quỷ ám thân.

Liên tưởng đến việc thuốc đuổi cá mập nhanh chóng bay hơi vừa rồi, chẳng lẽ trong con tàu đắm này thật sự có u linh tồn tại.

Tuy Trần Mộc không mấy quan tâm đến những chuyện này, cũng không có u linh nào không có mắt dám đến trêu chọc hắn.

Nhưng Cổ Sai chỉ là một người bình thường, bị u linh này bám vào cũng là chuyện bình thường.

Trần Mộc chỉ vào sau lưng Cổ Sai, ra hiệu một chút.

Nói cho hắn biết lúc nãy cá mập tấn công hắn, chính là vì hình xăm của hắn đã bị nước biển màu đen bám vào.

Trần Mộc kéo Cổ Sai đến trước tấm gương lớn, quay lưng về phía gương, bảo hắn quay đầu nhìn bóng lưng của mình trong gương.

Nhưng chưa đợi Cổ Sai quay đầu nhìn vào gương, Trần Mộc đã thấy một bóng người quỷ dị trong nước.

Cái bóng đen quỷ dị trong nước này không phải ai khác, chính là vị thuyền trưởng kia.

U linh của thuyền trưởng thân hình vạm vỡ, mặt đầy râu quai nón, trà trộn vào giữa mấy người Trần Mộc.

Bóng người mờ ảo tuy không rõ ràng, nhưng chiếc đồng hồ vàng lấp lánh trên tay lại đặc biệt dễ thấy.

Nếu tàu gặp nạn, sau khi bắt buộc phải ra lệnh bỏ tàu, người duy nhất có quyền ở lại trên tàu chỉ có thuyền trưởng.

Ông ta có quyền lựa chọn cùng sống chết với con tàu của mình.

Trước đây nghe những lời đồn về tàu ma, đa phần cũng là thuyền trưởng sau khi chết không chịu rời khỏi con tàu mà ông ta coi như mạng sống, nhiều năm sau vong hồn của ông ta vẫn ở lại trên tàu.

Điều khiển con tàu ma quỷ lượn lờ trên đại dương, các tuyến

đường trên hải đồ đều là những vòng tròn lặp đi lặp lại.

U linh của thuyền trưởng dường như đang bám trên lưng Cổ Sai, che đi hình xăm Long Hộ của hắn.

Cảnh tượng quỷ dị trong gương này vô cùng ngắn ngủi.

Cũng chỉ trong một khoảnh khắc, ngoài Trần Mộc ra, hai người còn lại đều không nhìn thấy.

Chương 553

Trần Mộc lập tức đưa Cổ Sai lùi về phía sau, làm động dòng nước xung quanh, bóng ma trong gương cũng vì sóng nước cuộn xoáy mà bị khuấy động đến mờ mịt.

Thuốc đuổi cá mập bị nước biển hòa tan nhanh chóng, cũng như việc bị cá mập tấn công vô cớ trong tàu đắm, có lẽ đều không thoát khỏi liên quan đến u linh thuyền trưởng của tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Chưa đợi u linh xuất hiện, đã có một con thanh sa thân hình gầy gò từ dưới mặt bàn chặn lỗ thủng trên thân tàu chui vào.

Một đầu liền đâm vào người Giá Cô Tiếu đang chặn cửa.

May mà Giá Cô Tiếu phản ứng nhanh chóng, hộ thể kim quang lập tức bung ra, cú đâm này mới không gây ra thương tổn gì cho ông.

Con thanh sa va chạm lung tung trong khoang tàu chật hẹp này.

Bốn người gần như vai kề vai, không ngừng né tránh con thanh sa đang đâm loạn xạ.

Con thanh sa trong nước nhanh như tia chớp, một đầu liền lao về phía Cổ Sai, mắt thấy sắp cắn vào vai hắn.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này.

Trần Mộc một tay đã tóm được con thanh sa.

Thanh sa bị tóm lấy, không ngừng xoay tròn trong nước, làn nước vốn đã tối tăm lại càng thêm vẩn đục.

Mấy người đứng rất gần cũng không nhìn rõ đối phương là ai.

Trong môi trường tối tăm này, thanh sa rất nhanh đã thoát khỏi tay Trần Mộc, lại lao về phía sau lưng Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao lúc này đang quay lưng về phía thanh sa, mắt thấy sắp bị nó cắn trúng.

Trong lúc nguy hiểm vạn phần, Cổ Sai đột ngột lao người về phía trước.

Thanh sa bơi tuy nhanh, nhưng thân thủ của Long Hộ trong nước còn nhanh hơn.

Đoản đao Long Hổ chuyên dùng cạo hàu đồ long trong tay đâm ra, chặn đứng con thanh sa đang bơi về phía Trần Tiểu Đao.

Lưỡi đao đồng xanh khắc đầy hoa văn vảy cá rồng, tuy gọi là đoản đao, thực tế không nhỏ hơn dao chém cá là bao.

Cả cán lẫn lưỡi, cũng dài bằng nửa cánh tay người lớn.

Đầu đao rộng và cong, vô cùng sắc bén.

Ánh sáng lạnh lẽo từ lưỡi đao lóe lên, mũi đao đến đâu, lập tức đâm vào thân thanh sa, máu đen đặc tuôn ra cuồn cuộn.

Con thanh sa kia vô cùng hung hãn, tuy bị lưỡi đao đâm gần như xuyên thủng, nhưng vẫn chưa chết ngay tại chỗ.

Sức mạnh lúc giãy giụa trước khi chết cực lớn, Trần Tiểu Đao lập tức quay người muốn khống chế con thanh sa đang quẫy loạn, lại bị nó quật văng sang một bên.

Giá Cô Tiếu lúc này cũng đến giúp, nhưng vẫn không khống chế được con thanh sa này.

Hai người cùng ra tay mà dưới đáy nước vẫn không giữ được con cá mập thân hình không lớn này.

Chỉ thấy thân nó cuộn lại, ra sức quẫy đạp.

Cổ Sai cũng quả là man tử trên biển, đến lúc này vẫn không chịu buông tay thả đoản đao ra.

Thân thể cũng bị thanh sa quật lên trong nước.

Cả người và thanh sa đều đâm vào tấm gương lớn, làm vỡ nát mặt gương.

Cổ Sai nhân cơ hội nắm lấy vây cá, rút đao Long Hổ ra, tay giơ đao hạ xuống.

Ngay sau đó lại liên tiếp đâm mấy nhát vào mang thanh sa.

Trong làn máu cuồn cuộn, con thanh sa hung ác ra sức quẫy mấy cái.

Cuối cùng, thanh sa cũng mất đi sức sống, mềm nhũn chết dưới đao của Long Hộ Cổ Sai.

Thủ đoạn giết cá mập của Cổ Sai cực kỳ gọn gàng, đây tuyệt đối là thiên phú bẩm sinh, không phải người Đản bình thường ngày nay có thể bì được.

Mắt thấy cá mập bên ngoài tàu đắm tụ tập ngày càng đông, một tấm ván gỗ nhỏ nhoi căn bản không thể ngăn cản được.

Mấy người đành phải ném xác con thanh sa đã chết ra ngoài cho chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Xem ra căn phòng thuyền trưởng này không thể ở lại được nữa.

Hơn nữa, bị nhốt ở đây càng lâu, đối với mấy người càng bất lợi.

Nhân lúc dưỡng khí trong bình còn đủ, chỉ có thể tiếp tục tìm lối ra trong tàu đắm.

Tấm gương trong khoang tàu cũng đã vỡ tan tành, lúc này cũng không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ xem trong tàu có thật sự có vong linh thuyền trưởng hay không.

Nhưng có thể khẳng định rằng, thứ nước biển màu đen dính trên hình xăm của Cổ Sai không phải tầm thường.

Phải mau chóng nghĩ cách giúp hắn thoát khỏi nó.

Trần Mộc chỉ vào cửa khoang của phòng thuyền trưởng.

Mấy người đều biết trong lối đi ngoài cửa khoang, có một con cá mập khổng lồ đang lượn lờ.

Không biết nó bị mắc kẹt bên trong, hay là cố tình chui vào để săn mồi.

Tóm lại sự tồn tại của nó, đối với mấy người đều là một chướng ngại vật không thể tránh khỏi.

Xem ra không thể bận tâm gì nữa, đành phải tiêu diệt con cá mập khổng lồ bên ngoài trước.

Trần Mộc đi trước, những người còn lại theo sau.

Mấy người ngầm hiểu ý nhau, không cần giao tiếp nhiều.

Chỉ có Cổ Sai không tìm được vị trí của mình, ngơ ngác không biết phải làm gì.

Trần Tiểu Đao một tay kéo hắn ra sau lưng mình, ra hiệu cho hắn đi theo.

Sau khi mấy người xông ra khỏi phòng thuyền trưởng, trước mặt toàn là nước biển u ám.

Con cá mập lớn trong lối đi ngoài khoang đã biến mất không thấy tăm hơi.

Mấy người nhìn xung quanh, không phát hiện ra bóng dáng của con cá mập khổng lồ.

Nước lặng như tờ, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Chương 554

Xem ra con cá mập ở ngoài cửa đã bơi đi nơi khác.

Ngay sau đó, mọi người lần lượt đi theo Trần Mộc vào lối đi nghiêng ngả.

Bây giờ mọi người đang phải đối mặt với hai lựa chọn.

Một là đi lên.

Rời khỏi tàu Mã Lệ Tiên Nô từ mũi tàu, quay về bổ sung thuốc đuổi cá mập.

Nhưng lối ra ở mũi tàu cách vị trí mấy người lên bờ một khoảng cách nhất định.

Nói không chừng trong quá trình đó sẽ bị cá mập tấn công.

Lựa chọn còn lại là tiếp tục lặn về phía đuôi tàu.

Lúc này đã rất gần mục tiêu của mấy người.

Nếu lần này trục vớt thành công Tần Vương Chiếu Cốt Kính, sẽ tránh được phiền phức phải lặn vào con tàu ma quỷ này lần thứ hai.

Trần Mộc cân nhắc một chút, thầm nghĩ đằng nào cũng phải bơi về mặt nước, sao phải bỏ dở giữa chừng.

Chỉ cần tìm được Tần Vương Chiếu Cốt Kính, hắn trực tiếp đưa mấy người xông ra khỏi con tàu đắm này cũng không phải là không thể.

Nếu không phải sợ phá hủy con tàu đắm này, Trần Mộc đã sớm tiêu diệt cả bầy cá mập kia rồi.

Cần gì phải cẩn thận dè dặt thế này.

Trần Mộc lập tức ra hiệu cho mấy người phía sau, ra dấu tiếp tục tiến vào sâu trong con tàu đắm.

Mấy người cũng ngầm hiểu, không hỏi thêm gì nữa.

Cổ Sai cũng cẩn thận đi theo sau Trần Tiểu Đao.

Ít nhất trong hành lang khoang tàu sẽ không bị cá mập vây công, so với bên ngoài tàu đắm thì an toàn hơn nhiều.

Về phần bóng ma của thuyền trưởng, ngoài Trần Mộc ra thì hai người kia đều không phát hiện.

Cùng lắm là cố gắng vượt qua đoạn này, đợi sau khi lên bờ thì để Già Cô kiểm tra một phen là được.

Mấy người men theo lối đi nghiêng ngả, tiếp tục tiến vào sâu trong tàu đắm.

Vòng qua một cánh cửa sắt bị méo mó do thân tàu hư hỏng, mấy người tiến vào một đại sảnh rộng rãi.

Đại sảnh này vô cùng lớn, chiếm ít nhất hai ba tầng khoang tàu.

Trong nước biển ở đại sảnh, khắp nơi trôi nổi những vật thể lộn xộn.

Trong đó có những con chip đủ màu sắc, còn có một số bàn ghế xa hoa, những loại cây quý hiếm dùng để trang trí, và một cây đàn piano bị lật ngửa trong góc.

Hàng trăm con cá nhỏ bơi lượn qua lại trong nước.

Bị ánh sáng từ mấy người chiếu vào, chúng liền hoảng hốt bơi nhanh về phía vùng nước tối tăm.

Đàn cá nhỏ vèo vèo lướt qua trước mắt mấy người, phảng phất như đang trốn tránh nguy hiểm gì đó.

Lặn đến đây, trong lòng mấy người đều dấy lên cảm giác chẳng lành.

Đại sảnh này có lẽ là khu vực trung tâm của chiếc du thuyền tư nhân này.

Có thể dùng để tổ chức vũ hội, yến tiệc, đánh bạc và các hoạt động xã giao giải trí khác của giới nhà giàu.

Theo ghi chú trên bản vẽ, chỉ cần đi xuyên qua đại sảnh trung tâm của du thuyền là có thể xuống thẳng khoang hàng ở tầng đáy.

Trần Tiểu Đao ở bên cạnh chưa từng thấy những thứ đồ Tây kỳ lạ này, cứ lật lật xem xem khắp nơi, tràn đầy hiếu kỳ.

Trần Mộc lập tức vỗ nhẹ vào đầu hắn, ý bảo hắn hãy nghiêm túc một chút.

Bây giờ còn hơi sức đâu mà xem mấy thứ màu mè hoa lá này, tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính mới là việc cấp bách.

Sau đó, Trần Mộc dẫn đội lặn vào sâu trong đại sảnh, ba người còn lại theo sát phía sau.

Lúc này, Cổ Sai đột nhiên nắm lấy cánh tay Trần Tiểu Đao, ra hiệu có tình huống.

Nhìn theo hướng hắn chỉ, vừa hay thấy một con cá mập trắng khổng lồ đang cố gắng chen từ lối đi bên ngoài vào trong đại sảnh.

Con cá mập trắng này to như một chiếc tàu ngầm nhỏ, mấy người trông thấy đều giật mình kinh hãi.

Đây chính là con cá mập lớn mà họ đã gặp ở hành lang khoang thuyền trưởng.

Lúc đó mấy người còn tưởng đó là một con cá mập hổ.

Lần này nhìn ở cự ly gần, lưng xám bụng trắng, lại là loài cá mập

trắng hung dữ và khát máu hơn.

Cái miệng lớn như chậu máu của con cá mập lộ ra mấy hàng răng nanh sắc như gai ngược, trông vô cùng đáng sợ.

May mà mấy người không đi thẳng từ bên trong tàu đắm lên, nếu không chắc chắn sẽ đụng phải con cá mập khổng lồ này trong lối đi.

Trong lối đi chật hẹp này, e rằng chỉ cần con cá mập khổng lồ há miệng bơi tới là có thể nuốt chửng cả mấy người vào bụng.

Trần Mộc suy nghĩ một chút, từ trong ngực lấy ra hai thanh phi đao, phóng về phía con cá mập khổng lồ.

Phi đao kéo theo hai vệt hàn quang dưới đáy nước, bay thẳng về phía cá mập trắng.

Nhưng con cá mập trắng lớn đang dùng sức chen vào đại sảnh.

Đối với nó, những tấm ván đồng sắt của thân tàu này có lẽ cũng chẳng khác gì vỏ hộp giấy cứng, không chịu nổi một đòn.

Lực va chạm ngàn cân của nó làm cả con tàu đắm rung chuyển không ngừng.

Vừa hay cây đàn piano bị kẹt kia, do thân tàu rung chuyển dữ dội, đã trượt ra khỏi chỗ.

Hai thanh phi đao cắm hết cả vào giá đàn.

Con cá mập khổng lồ cũng vừa vặn xông vào đại sảnh, đâm sầm vào cây đàn piano đang trượt trong nước.

Cây đàn piano có lẽ rất quý giá kia lập tức bị cá mập khổng lồ đâm cho tan tành.

Thấy phi đao không trúng đích, dòng nước trong đại sảnh của con tàu đắm cuộn trào dữ dội, những mảnh vỡ của cây đàn piano xoay vòng khắp nơi trong dòng chảy hỗn loạn.

Chương 555

Lúc này, con cá mập khổng lồ đã lắc đầu vẫy đuôi bơi xuống.

Trần Mộc vội vàng bảo mấy người quay lại lặn sâu hơn.

Gần đó có một sân khấu nhỏ dành cho ban nhạc, Trần Mộc liền bơi về phía đó, định lợi dụng địa hình để dụ con cá mập đi, cho những người khác trốn thoát trước.

Chưa kịp bơi đến đó, con tàu đắm nghiêng ngả lại rung lên một cái dữ dội.

Hóa ra dưới cú va chạm của con cá mập khổng lồ, thân tàu dường như đã mất đi trụ đỡ.

Kim loại và dòng nước đều rung lên một cách kỳ lạ, con tàu đắm Mã Lệ Tiên Nô Hào từ từ gãy làm đôi ngay tại sảnh trung tâm.

Lúc này, con cá mập khổng lồ phía sau đang đuổi sát, thân tàu đột nhiên nứt ra một khe lớn.

Lại có thêm mấy con cá mập từ chỗ thân tàu vừa gãy bơi vào đại sảnh xa hoa này.

Một con cá mập hổ lao đến hung hãn, đâm sầm vào con cá mập trắng khổng lồ.

Con cá mập trắng kia đang bị chấn động của thân tàu làm kinh hãi, trong lòng đang có một ngọn lửa tà ác khó tả.

Thân hình đồ sộ của con cá mập trắng khẽ quẫy, dòng nước bị nó khuấy động cuốn mấy con cá mập phía sau lảo đảo.

Trước mắt mấy người, ngoài khoang hàng của Mã Lệ Tiên Nô Hào ra thì không còn nơi nào khác để đi.

Trần Mộc liên tục vẫy tay với mấy người còn lại.

Mấy người không ngoảnh đầu lại, nhanh chóng băng qua đại sảnh trung tâm, lượn một vòng nhỏ, lặn vào một khoang tàu phía sau trông giống như nhà bếp.

Đến cửa khoang, Cổ Sai vẫn không từ bỏ, liên tục quay đầu nhìn đàn cá mập phía sau, có lẽ muốn liều mạng một phen.

Trần Tiểu Đao ấn đầu hắn, đẩy mạnh hắn vào trong khoang tàu.

Trong lúc hỗn loạn như vậy, người có đầu óc đều biết nên tránh mũi nhọn.

Chỉ dựa vào một Long Hộ mười lăm mười sáu tuổi, làm sao đối phó được với nhiều con cá mập hung tàn như vậy.

Trần Mộc nhớ trên bản vẽ, khoang tàu có hai lối ra, lối nối với đại sảnh chỉ là một trong số đó, còn một lối khác thông đến khoang đáy, là đường tắt để đến khoang hàng.

Sau khi vào nhà bếp, phát hiện bên trong còn lộn xộn hơn.

Nồi niêu xoong chảo và các loại dụng cụ nhà bếp ngổn ngang khắp nơi.

Trần Tiểu Đao và Già Cô Tiếu dùng chiếc tủ bếp lớn nhất trong nhà bếp để chặn cửa.

Lúc này, đàn cá mập bên ngoài đã đuổi đến trước cửa, va vào khiến tất cả cửa kéo trong tủ chén đều bung ra.

Sau khi cửa kéo bung ra, vô số đĩa sứ vỡ bên trong loảng xoảng lăn ra ngoài.

Tủ chén được góc kẹp hình thành giữa thân khoang và cửa khoang chống đỡ, tạm thời chưa bị cá mập phá cửa vào được.

Nhưng đây chỉ là tác dụng nhất thời, nhìn nhà bếp này cũng không

vững chắc, vẫn phải tiếp tục lùi sâu vào trong tàu đắm.

Khoang hàng hẳn là khu vực có kết cấu vững chắc nhất ở phía sau thân tàu, chỉ có thể tìm đường rút lui đến đó.

Bốn người đi một vòng trong nửa sau của con tàu đắm, cuối cùng cũng tìm thấy khoang hàng ở tầng đáy nhất, trong một lối đi hình chữ T dưới một cầu thang sắt.

Du thuyền Mã Lệ Tiên Nô Hào thuộc về một đại phú hào Nam Dương.

Người này làm giàu từ nghề buôn lậu, sau này dần dần chuyển sang kinh doanh cổ vật văn vật.

Nhưng người này không phải đồ vật giá trị liên thành thì tuyệt đối không đụng tới.

Phàm là thứ gì đã qua tay hắn, gần như món nào cũng là bảo vật bí khí.

Chiếc thuyền này lại không giống du thuyền hay tàu hàng thông thường, ngoài việc dùng để hưởng lạc, nó còn là một phương tiện giao thông để buôn lậu cổ vật.

Vì vậy, tuy khoang hàng này không lớn nhưng lại là bộ phận được bảo vệ nghiêm ngặt nhất trên toàn con tàu.

Khoang tàu kín mít, chống nước, chống lửa, chịu áp lực.

Lớn đến đỉnh đồng, nhỏ đến dạ minh châu, đều có thể tìm thấy vị trí tương ứng bên trong và được bảo quản thỏa đáng.

Theo lời kể của những người sống sót trên tàu, du thuyền đã bị lạc hướng trong cơn bão.

Sau khi gặp nạn trên biển, thân tàu chìm rất nhanh, thậm chí không kịp sơ tán thoát thân.

Hầu như tất cả thuyền viên và hành khách đều hồn về biển cả.

Đồ đạc trong khoang hàng này, mười phần thì có đến tám chín phần vẫn còn nguyên tại chỗ, chưa bị ai động đến.

Nay đã chìm xuống Quy Khư, trở thành vật vô chủ, ai vớt được thì là của người đó.

Trong lối đi trước khoang hàng, phần lớn trầm tích đều dồn về đây, nước biển đục ngầu, màu sắc càng sẫm hơn.

Bốn người cố gắng giữ khoảng cách cực gần với nhau, quan sát rõ địa hình xung quanh.

Mé rìa khoang hàng được bịt kín, cửa thép vẫn đóng chặt, bên hông có sáu chốt khóa vẫn còn nguyên vẹn, trông như một chiếc quan tài kim loại lớn.

Trần Mộc dùng hai tay đẩy một cái, cánh cửa liền bị mở ra.

Sau khi mở, nước biển lập tức tràn vào.

Kết cấu bên trong khoang hàng giống như một kệ hàng lớn, đặt ba chiếc hòm gỗ đàn hương cổ xưa, không biết Tần Vương Chiếu Cốt Kính được đặt trong chiếc nào.

Trần Mộc bảo Cổ Sai canh chừng cửa, đề phòng có cá mập đến gần.

Ba người liền bắt đầu tìm kiếm trong những chiếc hòm kia.

Gỗ đàn hương có thể chống côn trùng, chống ẩm, vì vậy những người sành chơi đồ cổ đều thích cất giữ cổ vật trong những hòm báu làm bằng gỗ đàn hương.

Mấy người lần lượt dùng tay lắc thử, liền biết trong ba chiếc hòm gỗ đàn hương có một chiếc là rỗng.

Mở hai chiếc còn lại, một chiếc bên trong đựng một bộ bảo y

bằng phỉ thúy.

Trong làn nước đen kịt vẫn không thể che giấu được ánh sáng lấp lánh, cả bộ y phục được khảm đầy châu báu, kiểu dáng kỳ lạ, mang đặc trưng tôn giáo mạnh mẽ, vô cùng hiếm thấy.

Trần Mộc cũng từng nghe qua điển cố của Phật giáo.

Có lẽ bộ bảo y phỉ thúy này là y phục dùng để mặc cho tượng Phật vàng trong các ngôi chùa ở những nơi Phật pháp hưng thịnh như A Tam Quốc.

Chương 556

Chỉ có những tăng lữ có chức vị cực cao trong các ngày lễ truyền thống của Phật giáo mới có tư cách mặc cho tượng Phật vàng, để các đế vương quý tộc đến chiêm bái dâng hương.

Người dân bình thường cả đời còn không có cơ hội nhìn thấy nó một lần, đúng là một bộ thiên y danh bất hư truyền.

Xem ra bộ y phục này quả thật có chút giá trị.

Trần Mộc thuận tay thu bộ bảo y này vào trong Phong Hậu Động Thiên.

Bộ thiên y này, không biết là trấn tự chi bảo của ngôi chùa nào ở Đông Nam Á mà lại rơi vào nơi đây.

Xem ra chủ nhân của con tàu này quả thực có chút thực lực.

Chỉ cần nhìn một món bảo bối này là biết.

Lúc này, Trần Mộc lại mở chiếc hòm báu thứ hai.

Thuận tay mở nắp hòm, để đề phòng mặt kính hướng ra ngoài, mọi người đều nép sang một bên.

Hòm báu bằng gỗ đàn hương vừa mở ra, đột nhiên cảm thấy trong làn nước âm u chợt có luồng khí lạnh ập đến.

Nhiệt độ toàn bộ dưới nước trong nháy mắt như giảm xuống mười mấy độ.

Giống như đang trong mùa hè nóng nực mà uống một bát lớn nước tuyết lạnh buốt, mấy người bất giác rùng mình một cái.

Ánh mắt của mấy người đều theo nguồn sáng yếu ớt trên người mình nhìn vào trong hòm gỗ.

Chỉ thấy một tấm gương đồng cổ xưa, được đặt ngay ngắn bên trong.

Mặt gương bị mài mòn khá nghiêm trọng, đã mờ mịt khó phân biệt.

Xung quanh có hoa văn ngư long đúc bằng đồng, phía dưới bên trái là một con cá bốn chân trong truyền thuyết chỉ có ở Đông Hải.

Loài cá bốn chân này có hình dáng giống người, mặt mũi vô cùng đáng ghét, đang nâng tấm gương cổ trong nước biển.

Hình dáng gương đồng không đối xứng ngay ngắn, nhưng lại có một vẻ đẹp thần khí như được tạo ra bởi bàn tay quỷ phủ thần công.

Không cần phải giám định thêm lần nữa, tấm gương cổ này chắc chắn chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà Đại Tần dùng để trấn áp cương thi dưới biển.

Cùng với Tần Vương Tam Thế Kính, được xếp vào hàng đầu trong Tần Hán Bát Kính.

Cũng là trọng khí thượng cổ duy nhất còn được lưu giữ đến ngày nay.

Trần Mộc vừa định cất tấm Tần Vương Chiếu Cốt Kính này, dẫn mấy người quay về theo đường cũ.

Nhưng lúc này con tàu đắm lại xảy ra sự cố.

Mũi tàu Mã Lệ Tiên Nô Hào nghiêng ngả, vốn được chống đỡ bởi di tích phế khư dưới đáy biển.

Sau khi phần giữa thân tàu bị nứt, phần đuôi tàu bị dòng chảy ngầm dưới đáy biển kéo đi, dần dần chìm vào trong xác của một chiếc thuyền buồm cổ đại dưới nước.

Chiếc thuyền gỗ mục nát kia cuối cùng không chịu nổi, sống

thuyền đột nhiên bị ép gãy.

Mã Lệ Tiên Nô Hào lập tức trượt xuống vùng nước sâu.

Khoang tàu đột nhiên như trời long đất lở, mấy người bên trong đều cảm thấy một trận chóng mặt ngạt thở.

Nhưng trong một trận hỗn loạn, Trần Mộc lại như ma xui quỷ khiến giơ mặt sau của tấm Tần Vương Chiếu Cốt Kính lên trước mặt mình.

Nghĩ đến mặt sau của tấm gương này từng soi bóng cổ thi ngàn năm, nghe nói thi khí sinh ra từ cương thi luyện hình đều bị hút vào trong gương.

Bị tấm gương này chiếu vào, thật sự là vạn phần xui xẻo.

Môi trường dưới nước vô cùng tối tăm, căn bản không nhìn rõ mặt sau tấm gương có thứ gì.

Nhưng mặt sau này lại đen như bị khói hun lửa đốt.

Sau khi nhìn kỹ, hóa ra mặt sau gương đồng đã bị người ta dùng sơn mài bịt kín, trên lớp sơn mài còn có dấu ấn của bùa tịch tà.

Xem ra chủ nhân của du thuyền này có lẽ cũng biết tấm gương cổ này tà môn, bèn che đi mặt sau.

Trong quá trình sưu tầm, giám định hay vận chuyển sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Ngay sau đó, Trần Mộc liền cất tấm gương đi, chuẩn bị rút lui.

Lúc này, đuôi tàu đắm bị kẹt vào một dòng chảy xiết dưới đáy nước, dưới tác động của dòng chảy ngầm, kết cấu thép và sống thuyền không ngừng rung lên.

Mấy người ở khoang đáy cảm nhận rất rõ ràng, đoạn đường ở đại sảnh tàu đắm có cá mập xuất hiện, mấy người đành phải tìm lối ra

khác.

Bốn người chuyển sang bên hông tàu, trong một khoang tàu có một ô cửa sổ mạn bị vỡ, giữa bên ngoài tàu và xác một chiếc thuyền buồm gỗ khác có dòng chảy ngầm cuồn cuộn.

Trần Mộc thò người ra khỏi tàu, vẫy tay với mấy người còn lại, ra hiệu có thể rời đi.

Tuy có nhiều dòng chảy hỗn loạn, nhưng có thể cưỡng ép đi qua, bên ngoài tàu cũng không có nhiều nước bẩn, không giống như trong khoang vừa đục vừa tối.

Mấy người cúi đầu nhìn xuống vùng nước sâu, chân vịt khổng lồ của Mã Lệ Tiên Nô Hào đang không ngừng xoay tròn trong dòng chảy ngầm.

Lẽ ra động lực của con tàu này đã mất từ lâu, trong khoang tàu cũng không cảm nhận được dấu hiệu động cơ hoạt động.

Nhưng con tàu đắm này giống như bị ma ám, chân vịt ở đáy tàu lúc này lại bắt đầu chuyển động.

Trận rung chuyển đột ngột dưới nước bỗng dưng dừng lại, từ chỗ chân vịt đột nhiên phun ra một luồng nước xoáy.

Từ đáy nước đen kịt thò ra mấy chiếc xúc tu khổng lồ đầy giác hút, giống như một con rắn biển lớn màu xám đang bò dọc theo con tàu đắm lên.

Hóa ra Mã Lệ Tiên Nô Hào chìm vào Quy Khư, vừa hay đè lên hang ổ của Vua Mực, nhốt nó ở bên trong.

Bình thường nó chỉ dựa vào việc thò xúc tu ra để bắt những sinh vật dưới nước đi qua cửa hang.

Có lẽ vừa rồi chính Vua Mực đang lay động cánh quạt chân vịt

của tàu đắm, cảm thấy có vật sống bò ra khỏi tàu, liền lập tức duỗi dài xúc tu ra cuốn lấy.

Vật thể khổng lồ màu xanh xám dưới nước áp sát con tàu đắm lao tới.

Nếu ở trên cạn gặp phải tốc độ này, mấy người đều có thể dễ dàng thoát thân.

Nhưng ở dưới nước sâu, áp lực nước khiến hành động của mấy người vô cùng chậm chạp.

Vua Mực này thân hình quá lớn, ngay cả con tàu đắm khổng lồ này cũng không đè nổi nó.

Mấy người biết không thể đối đầu trực diện với nó, chỉ có thể liều mạng bơi lên trên trong lúc hỗn loạn.

Chương 557

Nhưng cho dù tốc độ của mấy người có nhanh đến đâu, ở dưới nước sâu này cũng không nhanh bằng con quái vật biển sâu này.

Từng chiếc xúc tu rất to trong nháy mắt đã vươn tới sau lưng mấy người.

Chiếc đèn chiếu sáng trong tay Cổ Sai tuột mất, trong nháy mắt đã bị xúc tu của con mực cuốn lấy, ánh sáng liền tắt ngấm.

Trong chiếc vòi đầy giác hút, nó lập tức bị cuốn thành một đống mảnh vụn.

Con mực vứt chiếc đèn chiếu sáng đi, đột nhiên duỗi vòi ra, chụp xuống đầu Cổ Sai.

Dưới vòi là vô số giác hút lớn nhỏ dày đặc, giống như vô số con mắt đột nhiên mở ra.

Cổ Sai quay đầu nhìn lại trên con tàu đắm.

Dù hắn ở dưới nước dũng mãnh tuyệt luân, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, cũng không khỏi kinh hãi đến ngây người.

Đứng sững trong nước, lại quên cả né tránh chống đỡ.

Trần Tiểu Đao ở bên cạnh thấy Cổ Sai đã bị dọa choáng váng.

Trong nháy mắt, toàn thân hắn bùng lên kim quang, bàn tay hóa thành một thanh kim đao, chém phăng chiếc xúc tu đang lao đến trước mặt Cổ Sai.

Con mực bị đau, trong nháy mắt co rúm lại vì kinh hãi.

Dòng nước xiết bị nó khuấy động suýt nữa đã hút Cổ Sai xuống đáy nước.

May mà vào thời khắc mấu chốt, Già Cô Tiếu ở bên kia lại kéo hắn một cái, lúc này mới không bị con mực hút xuống.

Ánh kim quang bùng lên chiếu sáng cả đáy tàu đắm.

Dưới đáy là xác của rất nhiều con tàu cổ chất đống.

Giữa những cánh quạt của chân vịt tàu đắm có một khối vật thể đen kịt dường như chính là hang ổ của Vua Mực.

Trong đó có hai chiếc vòi dài nhất, bình thường dùng để bắt cá tôm làm thức ăn.

Lúc này một vòi đã co lại, vòi còn lại vẫn thuận theo thân tàu vươn tới.

Nếu bị vòi của Vua Mực này kéo xuống, người bình thường chắc chắn sẽ toàn thân gân cốt đứt lìa mà chết.

Nhưng nó bị nhốt trong hang ổ, khoảng cách mà xúc tu có thể vươn ra vô cùng có hạn.

Tình hình hiện tại, chỉ có nhanh chóng đến được phần giữa của con tàu đắm mới có thể thoát hiểm.

Trần Mộc bị Vua Mực này quấy rầy đến phát bực.

Hắn ra hiệu cho ba người còn lại tiếp tục bơi lên, một mình lao về phía con mực kia.

Ba người không dừng lại, trực tiếp bơi thẳng lên trên.

Trần Mộc hóa thành một vệt kim quang giữa biển sâu, lao thẳng về phía Vua Mực.

Vua Mực kia thấy có một vật thể trong nước lao tới, vô số xúc tu trong nháy mắt liền cuốn lại.

Trong một thoáng, Trần Mộc đã bị cuốn vào trong vô số xúc tu đó.

Nhưng cũng chỉ trong một thoáng, những xúc tu đó trong nước đã bị chặt đứt toàn bộ.

Trần Mộc không dừng lại, trực tiếp lao thẳng vào đầu của Vua Mực.

Giống như đôi đũa cắm vào miếng đậu phụ, con mực kia trong nháy mắt liền bất động.

Trần Mộc không dừng lại, xoay người, liền bơi trở lại về phía Già Cô Tiếu và mấy người.

Đáy nước trong nháy mắt đã bị máu của con mực này làm cho hỗn loạn.

Mà thứ mực đặc nó phun ra vì kinh hãi càng làm cho dưới nước tối đen không thấy năm ngón tay.

Mấy người bám vào thân tàu đắm bơi đến chỗ gãy ở đại sảnh trung tâm của Mã Lệ Tiên Nô Hào.

Không biết đám cá mập trong tàu đắm bây giờ có còn ở đó không.

Trần Mộc nhìn Trần Tiểu Đao, ra một dấu tay tiêu diệt với hắn.

Trần Tiểu Đao gật đầu, liền trực tiếp lao lên trên.

Trong làn nước phía trên, bóng cá mập lấp ló, trông có vẻ có đến mấy trăm con đang tụ tập ở đó.

Trần Tiểu Đao lúc này cũng không sợ máu sẽ thu hút cá mập nữa, không còn quan trọng nữa rồi.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính đã đến tay, những thứ khác đều không còn quan trọng.

Hắn lao lên đối với đám cá mập phía trên chính là một trận tàn sát.

Trần Mộc nhìn Cổ Sai bên cạnh.

Cổ Sai miệng ngậm đoản đao, toàn thân run lên từng đợt.

Có lẽ là do vừa rồi quá căng thẳng.

Đây không phải là sợ hãi, mà là một loại run rẩy cơ bắp toàn thân khó kiểm soát do thần kinh quá căng thẳng dưới áp lực và nguy hiểm cực lớn.

Điều này giống như tay cầm dao của người lần đầu giết người sẽ bị co giật.

Nhưng ở trong nước, Trần Mộc cũng không có cách nào giảm bớt áp lực cho hắn, chỉ đành để Già Cô Tiếu trông chừng hắn, đừng để xảy ra chuyện gì.

Trần Mộc ngẩng đầu nhìn Trần Tiểu Đao phía trên.

Lúc này hắn đang tàn sát đám cá mập ở trên.

Vừa rồi là vì không muốn để con tàu đắm chìm xuống, nên mới phải bó tay bó chân.

Lần này sau khi hoàn toàn bung sức, cuối cùng cũng có thể đại triển quyền cước.

Trần Mộc và mấy người cũng từ từ bơi lên.

Lúc này, nước xung quanh mấy người đã bị máu cá mập làm cho đục ngầu.

Bầy cá mập lúc này đã bị Trần Tiểu Đao tàn sát một trận làm cho kinh hãi.

Chương 558

Không còn tâm trí gặm nhấm thân thể đồng loại nữa, bắt đầu chạy tán loạn khắp nơi.

Có con không có mắt bơi đến chỗ Trần Mộc và mấy người, cũng bị Già Cô Tiếu phía trước chém giết hết.

Lúc này, đám cá mập phía trên đã bị Trần Tiểu Đao giết gần hết, số còn lại cũng đã bị dọa mất mật, bơi loạn xạ khắp nơi.

Cá mập chạy loạn, tốc độ bơi nhanh chóng khuấy động dòng nước, khiến những phế tích vốn đã nghiêng ngả, chồng chất lên nhau, lập tức lung lay sắp đổ trong nước.

Những khối đá gạch phía trên không ngừng lăn xuống.

Cá mập cũng bị những khối đá rơi xuống làm kinh hãi, trở nên cực kỳ cuồng loạn.

Thân cá mập quét vào rìa phế tích, một cột đá to lớn rung chuyển một trận, rồi từ từ đổ xuống nước.

Quần thể cột đá dưới đáy biển mà mấy người đang ở, vốn là một phế tích nguy hiểm như trứng chồng, ngày đêm bị dòng chảy ngầm tác động dưới nước.

Lúc này bị va chạm, một cột đá ở rìa lập tức đổ sập xuống.

Cột đá trực tiếp đập vào thân tàu Mã Lệ Tiên Nô Hào, làm tung lên bùn cát cuồn cuộn dưới đáy nước.

Đáy nước đen kịt dâng lên một làn khói mù mịt, khiến đàn cá trong nghĩa địa tàu đắm tranh nhau chạy trốn.

Cách chạy trốn của chúng là kiểu chạy loạn không đầu không

cuối, không có bất kỳ mục đích nào.

Có rất nhiều sinh vật dưới nước dựa vào địa hình phức tạp do tàu đắm và di tích tạo thành để ẩn nấp, lúc này bị chấn động dưới đáy nước làm kinh động mà chui ra.

Mà những con cá mập đang chạy tán loạn kia nhân cơ hội truy đuổi chúng.

Dưới nước lúc này giống như nồi nước sôi, từng đàn từng đàn cá như tia chớp bay vụt qua xung quanh mấy người, khiến người ta hoa cả mắt.

Trong đó còn sót lại một con cá mập khổng lồ lưng xám bụng trắng lớn nhất.

Chỉ thấy nó lượn một vòng trong nước, lại bơi về phía quần thể cột đá.

Nhìn tư thế đó, dường như muốn liều mạng với mấy người.

Già Cô Tiếu ở bên cạnh đẩy Cổ Sai, đồng thời giơ tay bắn ra một tia chớp về phía con cá mập khổng lồ.

Con cá mập lớn bị tia chớp đánh trúng chính diện, trong nháy mắt cả thân thể đều bị điện giật lật ngửa lên.

Sau khi lật hai vòng trong nước, nó hoàn toàn bất động.

Trong lúc dưới nước hỗn loạn thành một đoàn, Cổ Sai vốn đã bị dọa mất mật, lúc này cũng đã phản ứng lại.

Chỉ thấy Cổ Sai đang trốn dưới một khe hở của một tảng đá lớn, đợi có cá mập bơi qua đầu, liền chớp thời cơ dùng dao hình lưỡi liềm đâm vào bụng cá.

Cá mập xanh di chuyển với tốc độ cực nhanh, hung tợn dữ dội, sau khi bị đâm quán tính vẫn không giảm, hết con này đến con khác,

liên tục bị Long Hộ Cổ Sai mổ bụng.

Chiếc đoản đao hình lưỡi liềm trong tay Cổ Sai là một món lợi khí dưới nước đúng như tên gọi.

Đoản đao từ chuôi đến lưỡi liền thành một khối, đúc đầy văn tự vảy rồng cổ, hình như trăng lưỡi liềm lạnh lẽo.

Mũi dao đặc biệt rộng và sắc bén.

Được luyện từ ba phần tinh cương và một phần dung kim.

Là vũ khí rẽ nước của người Đản dùng để cạo sò mổ rồng dưới nước.

Lịch sử của thanh đao dị hình này có thể truy ngược lại hơn ngàn năm trước, là vật chuyên dụng của các thủ lĩnh Đản nhân qua các thế hệ.

Lúc này nằm trong tay Long Hộ Cổ Sai, liên tiếp giết mấy con cá mập hung dữ, lưỡi dao không hề sứt mẻ.

Trên lưỡi đao cũng không dính nửa điểm vết máu.

Nước biển xung quanh Cổ Sai đều bị nội tạng và máu cá mập làm cho vẩn đục.

Nhưng thanh đoản đao Long Hộ trong làn nước u ám lại tỏa ra hàn quang rực rỡ, nước máu đục ngầu cũng không thể che lấp được ánh đao mà nó phát ra.

Nước biển trong Quy Khư không hề tĩnh lặng, những cột đá đổ sập khiến dòng chảy ngầm dưới nước liên tục xuất hiện.

Nước biển cuộn trào, cuốn trôi từng mảng máu, nhưng ngay sau đó lại có máu tươi mới nhuộm đục nước biển.

Những con cá mập bị mổ bụng nhưng chưa chết ngay tại chỗ, kéo theo một đống ruột gan giãy giụa quẫn quại.

Lúc này, mùi máu tanh trong nước lại thu hút vô số cá mập khác đến.

Mắt thấy cá mập ngày càng nhiều, chỉ dựa vào một mình Trần Tiểu Đao căn bản không giết xuể.

Những con cá mập bị mổ bụng kia, một khi bơi ra khỏi góc chết của phế tích, liền lập tức bị những con cá mập hung dữ khác cắn chết ăn thịt.

Từ dưới đáy nước sâu cũng không ngừng có từng vệt máu nổi lên.

Lúc này, mặc dù mấy người đã rất gần mặt nước, nhưng máu ngày càng đặc, ngược lại còn che khuất cả ánh sáng trên mặt nước.

Trước mắt mấy người toàn là máu bẩn và từng đàn cá mập kéo đến, cộng thêm sự cản trở của di tích dưới đáy biển, vây thành một vòng như thùng sắt.

Mắt thấy cá mập ngày càng nhiều, cứ kéo dài thế này cũng không phải là cách.

Trong biển lớn này, cá mập dường như vô cùng vô tận, không ngừng từ bốn phương tám hướng kéo đến đây.

Lúc này, động tác của Cổ Sai trong nước bắt đầu chậm lại.

Một con cá mập như con thoi vụt qua khe hở cột đá, lướt qua trước mặt hắn.

Cánh tay và tay của Cổ Sai đã dính đầy những thứ nhớp nhúa từ nội tạng cá mập, vừa được nước rửa trôi một lớp lại bị bôi lên một lớp khác, không khỏi làm tay bị trơn tuột.

Hắn muốn giơ đao đâm con cá mập hung dữ bơi qua bên cạnh.

Nhưng dưới tình trạng kiệt sức, ngay cả tay cầm thanh đoản đao Long Hộ cũng mất lực, suýt nữa làm rơi mất đoản đao.

Hắn chậm một chút không sao, nhưng con cá mập đã đỏ mắt vì máu tanh kia lại không chút lưu tình.

Nó lượn nửa vòng trong nước, liền cắn về phía Cổ Sai đang ở trần.

Khoảng cách của mấy người đều rất xa, muốn lập tức đuổi tới, đã không kịp nữa rồi.

Có lẽ cũng là Cổ Sai này mệnh không đáng tuyệt, mõm con cá mập hung dữ kia khi sắp chạm vào cơ thể Cổ Sai, đột nhiên quay đuôi lắc đầu bơi về phía xa, giống như đang chạy trốn tai nạn gì đó mà vội vàng bỏ chạy.

Không biết lúc này trong nước đã xảy ra biến hóa gì.

Chương 559

Các loài thủy tộc ngư long sống dưới đáy biển, cảm nhận của chúng về nguy hiểm dưới nước vượt xa con người.

Chỉ thấy xung quanh không biết từ lúc nào đã nổi lên rất nhiều cá chết lật bụng trắng.

Cá chết đều đột nhiên bị dòng chảy ngầm từ dưới đáy nước sâu đưa lên.

Dưới nước vốn đen kịt, đột nhiên phát ra ánh sáng mờ ảo, nước biển ở chỗ di tích cột đá vừa sụp đổ đang sôi sùng sục.

Mấy người trong nháy mắt liền cảm nhận được dòng nước nóng bỏng mãnh liệt kia.

Xem ra là cột đá và tàu đắm đã đè sập miệng của một suối nước nóng nào đó dưới đáy biển.

Nguyễn Hắc trước khi chết từng nói rằng ông ta đã thấy suối nước nóng dưới đáy biển, phần lớn thuộc loại phun trào ngắt quãng.

Suối nước nóng đa phần nằm dưới các hẻm núi và vực sâu dưới đáy biển, độ nóng của nó vượt xa suối nước nóng trên cạn hàng trăm lần.

Nhìn thấy đàn cá chết nổi lên dưới đáy nước, liền biết suối nước nóng dưới đáy biển quá lợi hại.

Nếu có người ở gần, e là sẽ bị luộc chín ngay tại chỗ.

Suối nước nóng tựa như lửa rồng đốt biển tuy lợi hại, nhưng chỉ giới hạn trong mấy khe sâu của nghĩa địa tàu đắm dưới đáy nước.

Nước sôi trào lên trên, đã tự giảm đi mấy phần độ nóng.

Đồng thời kéo theo mấy luồng chảy ngầm cực mạnh cuộn trào dâng lên.

Đàn cá mập lớn đang bám riết không tha, trong khoảnh khắc không phải là tan tác bỏ chạy, thì cũng là trong hoảng loạn lao vào dòng chảy ngầm nóng bỏng, bị luộc đến lật ngửa.

Mấy người bị dòng nước dâng lên này xô đẩy, lập tức thân bất do kỷ mà dâng lên trên.

Phía trên những cột đá đổ sập chồng chất lên nhau, chính là chiếc thuyền hải liễu bị mắc cạn sau khi bị hư hại và rò rỉ nước.

Lớp giáp đồng ở đáy thuyền chìm trong nước, phần lớn đã bị va đập bong ra, đáy thuyền bị cột đá đâm thủng mấy lỗ lớn.

Mấy người chớp đúng thời cơ, liền chui qua mấy lỗ thủng của chiếc thuyền hải liễu đó, lọt vào trong khoang đáy đã bị nước nhấn chìm phần lớn.

Sau khi mấy người lên khỏi mặt nước, trong khoang thuyền đen kịt này hít sâu mấy hơi không khí.

Cảm giác bỏng rát và ngạt thở do dòng nước nóng vừa rồi gây ra đã đỡ hơn một chút.

Trần Mộc men theo khoang thuyền tìm thấy Già Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao.

Cả ba người đều giống như vừa được vớt ra từ trong nồi nước nóng, toàn thân bốc hơi nghi ngút.

Trần Mộc nhìn lại thấy trong mấy người thiếu mất Cổ Sai.

Liền bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Chỉ sợ hắn bị dòng nước cuốn vào góc chết rồi bị luộc thành trứng gà chín.

Lúc này, trên mặt nước một trận cuồn cuộn.

Một bờ vai trần của một người nổi lên, trên vai xăm hình ngư long hải thủy, chính là Cổ Sai.

Trần Tiểu Đao tiến lên kéo Cổ Sai từ trong nước ra như kéo một con heo chết.

Chỉ thấy hắn toàn thân mất sức, hai mắt nhắm nghiền, chỉ còn một hơi thở.

Trần Tiểu Đao lau nước trên mặt, ngồi xuống đất thở hổn hển.

Vừa rồi ở dưới nước nửa ngày không nói chuyện, nín thở không hề nhẹ. "Cổ Sai, ngươi mà chết thì Long Hộ các ngươi tuyệt chủng mất.

Bất hiếu có ba điều, không có con nối dõi là lớn nhất.

Ngươi có muốn chết cũng phải đợi sau này về quê cưới vợ sinh con rồi hẵng chết cũng không muộn…" Trần Tiểu Đao vừa vỗ mặt Cổ Sai vừa nói.

Già Cô Tiếu sờ thử hơi thở và mạch tim của Cổ Sai, không có gì đáng ngại. "Không sao, hắn hô hấp ổn định, không bị sặc nước, chỉ là lao lực quá độ thôi, nghỉ ngơi một chút là khỏe lại." Trần Mộc bảo Trần Tiểu Đao và Già Cô Tiếu đỡ Cổ Sai dậy.

Chỉ thấy dưới nước vẫn còn sủi bọt.

Nước biển đã ngày càng nóng.

Tuy chưa sôi, nhưng ước chừng cũng sắp rồi.

Nếu lúc này mấy người còn không ra ngoài, e là một lát nữa sẽ bị nước biển này luộc chín mất.

Nhưng lúc này vẫn chưa phải là lúc có thể thở dốc nghỉ ngơi.

Hải khí và hành mạch của Nam Long trôi nổi mờ mịt, trong cổ thuật phong thủy là một môn phức tạp khó phân biệt nhất.

Hình thế lý khí đều ẩn tàng trong sự hỗn độn hư vô đứt quãng.

Hôm nay mấy người bị kẹt trong mắt biển, mới dần dần hiểu ra cảnh ngộ nguy hiểm ly kỳ, thực sự là điều chưa từng gặp trong đời.

Cõi quy khư sâu dưới đáy biển này hoàn toàn ngưng kết bằng hải khí trong long mạch.

Không chừng nước biển lơ lửng phía trên bất cứ lúc nào cũng có thể đè sập hang động dưới đáy biển rộng lớn này.

Đến lúc đó sẽ lại gây ra tai nạn biển lún.

Đã lấy được Tần Vương Chiếu Cốt Kính thì không nên ở lại đây thêm một khắc nào nữa.

Cho dù nước biển tạm thời không đổ xuống, chỉ cần khối đá tích thạch khổng lồ dưới thuyền sụp đổ thì khoang đáy của thuyền hải liễu cũng gặp nguy hiểm.

Trần Tiểu Đao vừa đỡ Cổ Sai dậy định đi.

Dưới khoang hàng, nước bỗng lật tung, con cá mập khổng lồ vốn bám theo bọn họ trong con tàu chìm cũng bị dòng nước nóng ép phải lượn một vòng trong nước.

Cuối cùng nó lại theo chân mấy người chui vào khoang đáy, đột nhiên giương vây bơi tới.

Khoang đáy của thuyền hải liễu không thể so với du thuyền trước đó, khoang hẹp nước nông.

Con cá mập hung ác to lớn này vừa bơi vào, cả mực nước cũng tăng lên một đoạn.

Mấy người lúc này đang khom lưng ngồi trên đỉnh mấy thùng

hàng.

Chương 560

Tức thì cảm thấy nước biển ngập qua mắt cá chân, thùng hàng lắc lư sắp đổ xuống nước.

Mấy người chỉ vừa được thở dốc một lát đã lại phải hành động.

Trong làn nước đen ngòm dưới khoang, một bóng trắng xám loé lên, một hàng thùng hàng bị đầu cá mập húc đổ ầm xuống nước.

Trần Tiểu Đao ở một bên lập tức đứng không vững ngã nhào xuống.

Bên kia, Chá Cô Tiếu và Cổ Sai cũng hụt chân, lộn nhào ngã xuống theo.

Trong khoảnh khắc rơi xuống nước, Chá Cô Tiếu đã vớ lấy thanh long hổ lợi nhận của Cổ Sai.

Trần Tiểu Đao thấy Cổ Sai và Chá Cô Tiếu đều rơi xuống nước, liền kéo Cổ Sai trong nước, lôi gã lùi về sau.

Con cá mập khổng lồ kia vẫy vây, nửa thân mình nổi lên mặt nước, trong miệng há to lộ ra những hàng răng sắc nhọn trắng ởn, lao thẳng tới cắn hai người Trần Tiểu Đao.

Chá Cô Tiếu thấy con cá mập sắp cắn trúng Cổ Sai đang hôn mê.

Hai người nửa thân ngập trong nước, chân đạp lên những thùng hàng đổ nát.

Đối mặt với con cá mập điên cuồng không thể tránh né, chỉ cần đầu nó vọt lên khỏi mặt nước là có thể dễ dàng cắn được Cổ Sai.

Chá Cô Tiếu giơ tay vung đao, hung hăng đâm về phía con cá mập lưng xám bụng trắng.

Thanh long hổ đoản đao này quả nhiên lợi hại.

Chỉ nghe một tiếng "phập", mũi đao sắc bén dày dặn của long hổ đoản nhận đâm thẳng vào sống lưng cá mập.

Giống như cắt đậu phụ, rạch ra một đường rất dài, máu tươi bắn tung tóe lên đầy đầu đầy mặt Chá Cô Tiếu.

Cá mập bị long hổ đao chém một nhát, máu tuôn như suối, nhưng vết thương tuy sâu lại không chí mạng, nó vẫn cố vùng lên định tấn công.

Chá Cô Tiếu thấy một đao không giết được nó.

Nhân lúc thuận tay, lại vung đao đâm liên tiếp mấy nhát vào thân cá mập.

Trần Tiểu Đao ở bên kia cũng đâm loạn xạ vào phần bụng mềm nhất của con cá mập.

Con cá mập khổng lồ này cũng thật xui xẻo.

Ở trên cạn, nó đã mất hết mọi ưu thế của mình.

Trong khoang hàng chật hẹp này, nó chẳng khác nào một con thuyền nhanh bị mắc cạn.

Căn bản không kịp đớp mồi đã trúng mấy trăm nhát đao.

Xem ra khó mà sống nổi.

Rết trăm chân, chết không cứng, thân thể cá mập khổng lồ vô cùng to lớn.

Dù toàn thân bị đâm thành cái sàng, máu chảy thành sông, nhưng nó vẫn quẫy đuôi lắc đầu giãy giụa một hồi, húc vỡ tan mấy thùng hàng trong khoang đáy.

Cuối cùng, con cá mập dùng hết sức lực, lao mạnh về phía Trần

Tiểu Đao và Cổ Sai, nhưng lại lao vào khoảng không.

"Ầm" một tiếng, đầu cá mập đâm thủng vách khoang đáy, cả người đầy máu trượt xuống nước, bụng lật ngửa lên, không còn động đậy được nữa.

Thấy con cá mập khổng lồ cuối cùng cũng chết không nhúc nhích, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, mấy người đang định cất đèn pin đi để trèo lên khỏi mặt nước.

Trần Tiểu Đao ở bên cạnh bỗng nhớ ra một chuyện.

Trước đó Nguyễn Hắc có nói, trong lớp vách ở tầng đáy này dường như có cất giấu bí mật gì đó không thể tiết lộ.

Lúc trước trên biển định xem thử thì bị Trần Mộc ngăn lại.

Nhưng bây giờ nhìn xem, vị trí lớp vách bí mật trong khoang đáy kia, chẳng phải chính là chỗ bị đầu cá mập húc vỡ sao?

Trần Tiểu Đao vừa định mở miệng, nhưng lời còn chưa kịp nói ra, mấy người đã phát hiện vách khoang thuyền bị cá mập húc vỡ có điều bất thường.

Một cánh tay dính đầy nước đen, phảng phất như đã khô quắt lại sau khi thối rữa, vừa vặn thò ra từ lỗ thủng.

Chá Cô Tiếu lúc này đang quay lưng về phía vách khoang, cánh tay khô héo này lại bất ngờ đặt lên vai gã.

Từ trong khoang vách bí mật bỗng truyền ra tiếng thì thầm của mấy người.

Khoang đáy bị bọt biển nhấn chìm gần hai phần ba, mà trong khoang thuyền này lại toàn là trang bị và vật tư bổ sung.

Sau khi mấy người tiến vào khoang hàng này, nếu không bám vào

thùng hàng thì chỉ có thể lộ phần trên vai trong nước, hành động cực kỳ bất tiện.

Lúc này thấy một bàn tay đen thò ra từ lỗ thủng trên vách khoang, bàn tay đó khô quắt đến mức gần như chỉ còn lại xương, cử động một cái là lại tuôn ra từng dòng nước đen.

Bàn tay đen này cứ thế đặt lên vai Chá Cô Tiếu.

Bên trong lớp vách khoang đáy như có mấy người đang thì thầm nói chuyện, trong khoang thuyền tối om nghe thấy những âm thanh đó, không thể không khiến người ta rợn tóc gáy.

Sự việc xảy ra rất nhanh, Trần Tiểu Đao hét lớn một tiếng "Cẩn thận!" nhưng đã quá muộn, Trần Mộc và Trần Tiểu Đao lập tức áp sát về phía hai người Chá Cô Tiếu và Cổ Sai.

Chá Cô Tiếu cũng cảm nhận được hơi thở phía sau lưng.

Gã vội né người tránh đi, không ngờ lớp vách ván này bị cá mập húc hư hỏng nghiêm trọng, chân vừa chống xuống đất đã va phải một cái thùng hàng kẹt trong khoang đáy.

Không hề có phòng bị, cú va này khiến Chá Cô Tiếu choáng váng đầu óc.

Thân thể tự nhiên lùi về sau, vừa vặn kẹt vào lỗ thủng trên lớp vách.

Mắt thấy sắp rơi vào trong khoang vách đó.

Chá Cô Tiếu phản ứng rất nhanh, trở tay cắm con dao ngắn của Cổ Sai vào vách khoang, lập tức ngăn được đà lùi của cơ thể.

Khi định đứng dậy thoát ra, từ trong khoang vách lại thò ra một bàn tay người khác đầy dịch thối màu đen, tóm lấy cánh tay bên kia của gã.

Sự việc xảy ra đột ngột, Chá Cô Tiếu không khỏi kinh hãi.

Bộ đồ lặn trên người ngược lại càng vướng chặt hơn vào chỗ vách khoang bị vỡ.

Cứ như vậy, Chá Cô Tiếu không dám có động tác mạnh nữa.

Nhưng cơ thể vẫn từng chút một lún vào lớp vách phía sau vách khoang, tình hình vô cùng nguy cấp.

Chương 561

Đúng lúc này, Cổ Sai bên cạnh Chá Cô Tiếu không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, đang mơ màng nhìn hai người Trần Mộc và Trần Tiểu Đao đang tiến lại gần.

Đúng vào thời khắc vô cùng nguy cấp này, Cổ Sai đột nhiên tỉnh lại.

Nhưng vừa tỉnh dậy gã vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

Chỉ ngơ ngác nhìn mấy người.

Trần Tiểu Đao vừa la hét vừa lồm cồm bò trong nước tiến về phía họ.

Cổ Sai nghe thấy tiếng hét của Trần Tiểu Đao, quay đầu nhìn sang bên cạnh, lúc này mới hiểu ra được phần nào.

Hóa ra là có cương thi muốn kéo Chá Cô Tiếu vào trong.

Trên cạn gã không linh hoạt và mạnh mẽ bằng dưới nước, tay lại không có vũ khí, trong lúc cấp bách, gã lại há miệng cắn bàn tay quái dị đang tóm lấy Chá Cô Tiếu.

Cổ Sai vừa cắn vừa kéo, Chá Cô Tiếu nhân thế đứng dậy, dùng dao của Cổ Sai cắt đứt dây lặn và túi đồ trên người.

Nhưng Cổ Sai lại dùng sức quá mạnh, một chân bị lún vào trong khoang vách.

Dường như bên trong có một lực đang kéo gã vào, nhất thời bị kẹt ở vách khoang không thoát ra được.

Lúc này Trần Mộc và Trần Tiểu Đao cũng đã đến trước mặt hai người.

Do khoang đáy này vô cùng chật hẹp.

Mà giá hàng bên trong vừa rồi cũng bị con cá mập khổng lồ húc đổ hết cả.

Hai người phải đập vỡ rất nhiều giá hàng mới đến được trước mặt họ.

Trần Tiểu Đao đến nơi, một bên ôm Cổ Sai kéo ra ngoài, một bên hỏi Trần Mộc: "Trong lớp vách khoang thuyền này sao lại có cương thi?

Có phải đám người Anh kia mưu tài hại mệnh trên thuyền, giấu xác chết trong thuyền không?" "Giờ thì hay rồi, người ta trá thi muốn bò ra đòi nợ máu, lại bị chúng ta gặp phải." Trần Mộc thầm nghĩ xử lý một xác chết trên biển cứ trực tiếp ném xuống biển cho cá ăn là được rồi, căn bản không đáng phải giấu xác trong lớp vách khoang đáy.

Trong con thuyền hải liễu này e là có thứ gì đó khác.

Cũng chưa chắc đã là cương thi.

Chỉ dựa vào cái kiểu mê tín thành kính đối với chuyện trên biển của bọn Nguyễn Hắc, Trần Mộc dám khẳng định gã tuyệt đối không dám giấu xác chết trong thuyền.

Bây giờ cũng không quan tâm bên trong là thứ quái gì nữa, trước tiên cứu Chá Cô Tiếu và Cổ Sai ra rồi tính.

Lúc này Trần Tiểu Đao cũng đã kéo được Cổ Sai ra.

Chá Cô Tiếu cũng đã tự mình thoát thân.

Mấy người lập tức tập trung tất cả các thiết bị phát sáng trên người lại.

Ánh sáng đều chiếu thẳng vào khoang vách.

Trần Tiểu Đao tung một quyền vào tấm ván khoang, cả tấm vách

ngăn của khoang bí mật liền vỡ tan.

Đoạn vách này của khoang đáy vô cùng chật hẹp, bên trong chỉ có không gian rộng chưa tới nửa mét.

Tấm ván vừa rơi xuống liền thấy một khối đen sì không biết là thứ gì trong lớp vách.

Bề mặt thô ráp, trên đó toàn là những lỗ đá lớn nhỏ không đều.

Hóa ra là một mảng Hải Thạch Hoa lớn mọc trên hóa thạch hải liễu cổ.

Trên Hải Thạch Hoa có một bộ xương người trắng hếu, trên người không có một mảnh vải.

Xem ra tám phần là đã mục nát hết rồi.

Bộ xương khô này quấn trong Hải Thạch Hoa không hề động đậy.

Dọc theo cơ thể, các khớp xương và hốc mắt, hốc mũi trên hộp sọ không ngừng nhỏ xuống thứ nước đen.

Những chất lỏng đặc quánh màu đen này giống như tích dịch trong quan tài cổ mộ.

Nhưng chất lỏng này không có mùi hôi thối.

Dường như đều chảy ra từ trong Hải Thạch Hoa.

Nhỏ xuống đáy khoang rồi lại từ từ thấm vào hải liễu.

Trên Hải Thạch Hoa màu đen có hàng chục sinh vật nửa giống cá, nửa giống tôm đang bò ra bò vào.

Nửa thân trên giống cá có vảy và vây, đầu cá tròn vo, rất nhẵn.

Nửa thân dưới thì giống tôm có vỏ giáp và càng.

Chúng dường như đã làm tổ trong Hải Thạch Hoa, thỉnh thoảng lại đến liếm thứ nước đen trên xương người chết.

Những con cá tôm nhỏ này cứ hút lấy trông rất tham lam.

Bị ánh sáng của mấy người chiếu vào, chúng liền rơi xuống đất, dùng đầu đập vào ván khoang phát ra tiếng "cộc cộc cộc" như gõ đầu.

Âm thanh này lại giống như tiếng mõ cá của các nhà sư trong chùa.

Miệng những con cá tôm nhỏ này phát ra tiếng lóc cóc, giống như đang niệm chú tụng kinh không biết đang lẩm bẩm gì.

Mấy người đều nhìn nhau, không ai biết trong khoang vách này là thứ gì.

Dưới chùm sáng của mấy người, trong đám Hải Thạch Hoa đột nhiên có một bóng đen chuyển động.

Mấy người đều bất giác lùi lại một bước, chỉ thấy trong đám Hải Thạch Hoa có một bóng người, như đang khẽ rung động trong ảnh phản chiếu trên mặt nước.

Dường như sắp hiện ra.

Trần Mộc thầm nghĩ, con thuyền hải liễu này sau khi được người Anh sửa chữa, Nguyễn Hắc vẫn luôn ở trên thuyền giúp đỡ.

Cổ Sai đi theo Nguyễn Hắc lâu như vậy, có lẽ biết thứ giống Hải Thạch Hoa này rốt cuộc là gì.

Nhưng sau khi nhìn Cổ Sai một cái, gã lại tỏ ra vô cùng mờ mịt.

Trên mặt còn có vài phần hoảng sợ.

Tưởng rằng trong Hải Thạch Hoa sẽ có ma quỷ bò ra.

Chương 562

Chỉ thấy gã run rẩy chỉ vào khoang vách nói với Trần Mộc: "Quỷ... quỷ đó..." Trần Tiểu Đao ở bên cạnh lập tức bịt miệng Cổ Sai lại.

Mấy chuyện thần ma quỷ quái này, đôi khi không nên nhắc tới.

Càng nói nhiều, vốn không có chuyện cũng bị nói thành có chuyện.

Lề lối đi lại trên biển này chỉ có nhiều hơn đạo mộ, chứ không ít hơn đạo mộ.

Có lẽ Hải Thạch Hoa giấu trong khoang vách này cùng với những con cá quái biết gõ đầu này, là một loại thần khám nào đó được bí mật thờ cúng trên thuyền.

Nguyễn Hắc quả thực thường hay bày những thứ linh tinh mà chỉ bọn họ cho là may mắn trên thuyền.

Nhưng tại sao trên biển lại không được nhắc đến cũng không được nhìn vào?

Chẳng lẽ cái chết của những người Anh sửa chữa con thuyền hải liễu này có liên quan đến thứ trong khoang vách sao? "Chúng ta tuy không ai biết thứ này, nhưng vừa rồi bộ xương khô này dường như đã kéo chân Cổ Sai, bây giờ lại không động đậy nữa." "Nhìn bóng người mờ ảo trong Hải Thạch Hoa không biết lại có gì cổ quái, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn." Chá Cô Tiếu lúc này vẫn còn hơi kinh hãi nói. "Chúng ta đừng để ý đến lớp vách ẩn này nữa, mau rời đi thôi." Trần Mộc cũng gật đầu, đồng ý với cách nói của Chá Cô Tiếu.

Loại mạo hiểm không chắc chắn này, quả thực không cần thiết. "Đúng vậy, ta thấy hay là đập nát tảng đá vỡ này đi cho xong, sau này mắt không thấy lòng không phiền, đỡ cho ta phải luôn canh cánh về

nó." Trần Tiểu Đao cũng gật đầu, định tiến lên phá hủy khối Hải Thạch Hoa vô cùng cổ quái này.

Nhưng chưa đợi Trần Tiểu Đao ra tay, những con cá quái trong khoang vách đang gõ đầu niệm kinh bỗng nhiên dừng lại.

Miệng cá há ra hợp vào, nhả ra từng viên châu tử đen sì.

Tuy chỉ bằng móng tay, nhưng lại đen bóng.

Dùng nguồn sáng trên tay mấy người chiếu vào, lập tức tỏa ra một vầng hào quang kỳ dị hiếm thấy.

Trần Mộc ngạc nhiên, đây lại là hắc trân châu.

Lại là hắc trân châu quý giá nhất trong biển cả.

Hơn nữa số lượng còn nhiều như vậy.

Lần này thật sự không uổng công.

Ở Nam Hải, nguyệt quang minh châu lấp lánh rực rỡ có giá trị không tầm thường.

Minh châu đều do trai sò cảm ứng tinh hoa nhật nguyệt mà thành, từ trong túi ngọc không ngừng tiết ra chất ngọc trai, mới từ vô chất hóa hữu chất mà thai nghén ra tinh phách của biển cả ngưng tụ thành kỳ trân.

Trong đó những viên sinh ra ứng với mặt trăng có các màu bạc, trắng, vàng nhạt, hồng phấn.

Đặc biệt loại có ánh sáng trong trẻo hơn cả ánh trăng, sau khi đèn tắt có thể chiếu sáng trăm bước là thượng phẩm nhất.

Nhưng còn quý hơn cả loại nguyệt quang minh châu này chính là hắc trân châu hiếm thấy nhất trong biển cả.

Mấy người không ai ngờ rằng những con cá quái lấy Hải Thạch

Hoa và xương người làm tổ lại có thể nhả ra hắc trân châu.

Không khỏi đều bị chấn kinh.

Đừng nói là mấy người Trần Mộc không thường xuyên ra biển, ngay cả dân chài và long hộ từ xưa đến nay cũng không có mấy ai may mắn được thấy hắc trân châu.

Chỉ nghe Minh Thúc lúc rảnh rỗi nói qua, hắc trân châu trong miệng dân chài gọi là Ô Cầu.

Là dị bảo dưới đáy biển có thể gặp mà không thể cầu.

Nhưng lúc này Trần Mộc lại cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Rất nhiều sinh vật trên thế giới đều có nội đan.

Ví dụ như ngưu hoàng, cẩu bảo, lư thạch.

Trần Mộc trước đây đã tận mắt thấy trong thi thể của một con chồn hoàng thử lang già có nội đan giống như một khối thịt đỏ.

Đều là do vô tình hay cố ý nuốt tinh hoa nhật nguyệt mà sinh ra.

Nhưng những thứ này đều không bằng nguyệt quang minh châu của trai sò già trong biển.

Cá trong biển lớn hồ lớn sống lâu năm cũng có thể đùa giỡn với trăng.

Nhưng Ô Cầu là thần vật, không phải loài cá rồng có thể tự dưng hóa ra.

Chỉ có một loại trai sò già rất đặc biệt mới có thể thai nghén ra vật này.

Nhưng nếu vậy, những viên ngọc trai cá trước mắt mấy người không phải Ô Cầu thì sẽ là gì?

Trần Tiểu Đao ở bên cạnh chăm chú nhìn hắc trân châu trên ván

khoang, ra sức dụi mắt nói: "Gia chủ, lần này chúng ta phát tài rồi, những bảo bối này có thể mua được nửa thành Thường Sa rồi!" Trần Mộc nhìn bộ dạng hám tiền của Trần Tiểu Đao, trong lòng bỗng động, dường như nghĩ đến điều gì đó.

Trần Mộc nghĩ đến bản tính tham lam đến quên chết của Nguyễn Hắc đã khuất.

Có lẽ nói tham lam không thỏa đáng, mà nên nói là một thói quen, hoặc là quy tắc đã thành thông lệ.

Trong truyền thống của họ từ trước đến nay, hễ gặp long huyệt, nhất định đều là vơ vét đến tận cùng.

Chưa bao giờ có khái niệm để lại một ít.

Thuộc loại liều mạng vì tiền.

Nếu đã như vậy, tại sao Nguyễn Hắc không lấy đi hắc trân châu giấu trong khoang đáy này?

Trừ phi...

Vừa nghĩ đến đây, Chá Cô Tiếu ở bên cạnh lại nghĩ ra trước Trần Mộc một bước.

Gã vội hét lên: "Tiểu Đao, mau bỏ thứ này xuống.

Đây không phải là hắc trân châu dưới đáy biển!" Nhưng Trần Tiểu Đao ở bên cạnh không hề để tâm, nhặt hết mấy viên hắc trân châu còn lại lên.

Lúc này Cổ Sai chỉ vào lớp vách bí mật bị cạy mở, kinh hãi nói với Trần Mộc: "Trần đại ca, có quỷ, anh tin tôi đi, thật sự có quỷ mà..." Tiếng Hán của Cổ Sai nói không chuẩn lắm, từ vựng biết cũng không nhiều.

Có những lời muốn nói thường không diễn đạt được, chỉ biết

giậm chân sốt ruột, nói đi nói lại chỉ có một câu có quỷ.

Trần Mộc nhíu mày, nhìn vào bóng người đen mờ ảo trong đám Hải Thạch Hoa.

Chương 563

Không biết từ lúc nào đã trở nên rõ ràng hơn.

Ngũ quan đường nét đều đã hiện ra.

Nhưng giống như ảnh trong nước, không phân biệt được là nam hay nữ.

Bóng ma đó dường như là một mảng nước biển đen sẫm, phiêu đãng bất định giữa Hải Thạch Hoa và hải liễu rắn chắc.

Nó chảy vào hốc mắt sâu hoắm của hộp sọ trong đống xương người chết.

Ngay sau đó, nước đen chảy ra, như thể hai hàng lệ đen sì tuôn ra từ trong hộp sọ, oan hồn thống khốc.

Trần Mộc cảm nhận được cả con thuyền hải liễu đã bị bóng đen của cái chết bao phủ.

Xem ra tình hình lúc này không ổn.

Xem ra cả đội người Anh kia toàn quân bị diệt, đều có liên quan không thể tách rời với khoang đáy quỷ dị này.

Con thuyền hải liễu này là một con tàu cổ như một món đồ cổ.

Nghe nói sau này còn từng bị hải tặc sử dụng.

Thân thuyền tuy đã qua mấy lần đại tu và sửa chữa, nhưng mấy năm trước bị người Anh mua lại và tiến hành cải tạo.

Trong một khoảng thời gian con thuyền này ở đảo San Hô Miếu, Nguyễn Hắc và mấy người ngư dân địa phương được thuê để chuyên bảo dưỡng và tham gia vào công việc cải tạo.

Lúc đó đội thám hiểm người Anh đã tốn rất nhiều công sức để cải

tạo thuyền hải liễu, chuẩn bị tiến vào vùng biển San Hô Loa Toàn để vớt thanh đầu.

Ai ngờ còn chưa xuất phát, đã chết hết trong khoang đáy của con thuyền hải liễu này.

Dân đảo San Hô Miếu đối với chuyện này vô cùng kín tiếng, bao gồm cả thương nhân chợ đen Bài Vũ và đại đa số dân đảo, đều không biết chi tiết sự việc.

Dường như chỉ có một mình Nguyễn Hắc biết chút nội tình.

Nhưng bây giờ gã đã chết.

Trần Mộc không thể nào lấy được thông tin gì từ miệng một người chết.

Bây giờ gặp phải thứ kỳ quái này, cũng không biết nên đối phó thế nào.

Trần Mộc kéo Trần Tiểu Đao đang ngồi xổm trên đất dậy, lùi lại mấy bước.

Lúc này nước đã rút, mặt nước trong khoang đáy chỉ ngập qua mu bàn chân.

Nhưng đi lại vẫn phải lội nước loẹt quẹt.

Hơn nữa mực nước trong quy khư không ổn định, lúc lên lúc xuống không có quy luật.

Nếu còn ở lại trong khoang đáy này, tám phần sẽ gặp phải chuyện kỳ quái.

Trong đội mạo hiểm người Anh, có không ít chuyên gia về thám hiểm và đánh bắt hàng hải.

Kinh nghiệm của họ phong phú, trang bị tinh nhuệ, vậy mà còn bỏ mạng ở đây, xem ra định là sự việc xảy ra đột ngột, không kịp phòng

bị.

Lúc này chỉ thấy bóng đen trong Hải Thạch Hoa hóa thành nước đen chảy ra.

Thiết bị chiếu sáng trên người mấy người đột nhiên nhấp nháy mấy cái, dường như bị nhiễu, lúc sáng lúc tối.

Trong khoang đáy tối tăm, ánh sáng chập chờn, vô cùng quỷ dị.

Ánh sáng trong khoang đáy yếu ớt, mấy người cảm nhận được từng trận hơi lạnh bốc lên từ dưới nước.

Dường như thứ trốn trong khoang thuyền đang ẩn trong nước, lúc nào cũng có thể như thủy quỷ kéo chân người.

Cổ Sai có chút sợ ma, đã luống cuống tay chân.

Quay người định bỏ chạy.

Trần Tiểu Đao ở bên cạnh lúc này cũng đã phản ứng lại.

Thứ trong khoang đáy này, e là không dễ đối phó.

Một tay túm lấy Cổ Sai, bảo gã đừng cử động lung tung. "Tối như mực thế này ngươi chạy đi đâu, ngoan ngoãn đi theo sau ta, đảm bảo ngươi không sao." Lời tuy nói vậy, Trần Tiểu Đao vẫn có chút căng thẳng.

Nếu bảo gã đối phó với mấy thứ như cương thi, gã còn không sao.

Nhưng chính cái loại không thấy không sờ được này, mới khiến người ta căng thẳng nhất.

Trần Mộc bảo mấy người đừng hành động thiếu suy nghĩ, xem rốt cuộc là thứ gì đang giả thần giả quỷ ở đây.

Nếu rút ra ngoài, khó đảm bảo thứ không rõ kia sẽ không theo sau mấy người.

Trần Mộc từ trong lòng lấy ra một ống lân quang.

Bên trong toàn là lân trắng, dưới nước có thể dùng để chiếu sáng, ánh sáng mạnh hơn huỳnh quang rất nhiều.

Nhưng môi trường trên mặt nước lại không thích hợp.

Sau khi nguồn sáng trên người mấy người hỏng, bên trong vô cùng tối tăm.

Trần Mộc kéo vòng khóa, ném ống lân quang vào trong làn nước sâu vài centimet ở khoang đáy.

Lân trắng trong nước lập tức phát ra ánh sáng chói lòa.

Trong ánh sáng trắng lóa khiến người ta choáng váng đầu óc, chỉ thấy dòng nước đen chảy ra từ Hải Thạch Hoa đang tự tụ lại thành một bóng ma gần giống hình người.

Dòng nước đen trôi nổi vừa vặn chặn mất lối đi lên khoang thuyền tầng trên.

Có mấy con cá quái đang dùng đầu đập vào ván khoang, bị dòng nước đen dưới khoang cuốn lấy, chết ngay tại chỗ trong im lặng.

Trong khoảnh khắc, mấy con cá quái đang gõ đầu như giã tỏi chỉ còn lại những xác cá ngổn ngang trên đất.

Những con cá quái này rời khỏi nước cũng không chết, nhưng bị dòng nước đen kia chạm vào, đều chết rất đột ngột.

Trong khoang đáy lập tức yên tĩnh lại.

Một mảng nước đen như bóng ma, giống như một tấm vải đen trôi nổi trong nước, lướt qua xác con cá mập trắng nằm ngửa dưới khoang, lặng lẽ trôi về phía mấy người.

Chương 564

Dòng nước đen lướt qua xác cá mập đang nhô lên khỏi mặt nước.

Mấy người đều cảm thấy có điềm chẳng lành.

Nếu nó chỉ có thể tồn tại trong nước, thì vấn đề không lớn.

Nhưng nó đã có thể thoát khỏi nước, bám vào ván khoang và xác cá để di chuyển, mấy người đối phó sẽ rất phiền phức.

Trần Mộc tiện tay ném ra một đạo tạc lôi.

Nhưng dòng nước đen này chỉ dừng lại một thoáng, rồi vẫn từ từ lan về phía mấy người.

Xem ra tấn công vật lý vô hiệu với dòng nước đen này.

Mấy người vội vàng tản ra né tránh.

Trong ánh sáng lân quang trắng xóa, một mảng nước đen sì bỗng dựng đứng lên từ vách khoang.

Dòng nước đen trôi lên trần nhà, tất cả các bộ phận có kết cấu hải liễu bên trong thân thuyền đều rỉ ra thứ nước đen như máu.

Trần Mộc thấy dòng nước đen tràn lên trần nhà, trước cửa lộ ra một khe hở.

Trần Mộc chỉ vào cửa khoang, bảo mấy người nhân cơ hội này mau ra ngoài.

Còn mình thì ở lại đây đối phó với dòng nước đen quỷ dị này.

Địa hình khoang đáy chật hẹp, tất cả đều ở lại dưới này không những không thể thi triển, ngược lại còn dễ bị địa hình hạn chế mà xảy ra sự cố.

Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao lập tức dẫn theo Cổ Sai chạy về phía cửa khoang.

Nhưng dòng nước đen trên trần nhà như có tri giác, cảm nhận được mấy người muốn chạy thoát.

Dòng nước đen trên khoang thuyền lướt về phía ba người, giống như một lá cờ đen bị cuồng phong thổi tung.

Chá Cô Tiếu thấy tình thế không ổn, mấy người liền rẽ hướng khác.

Lại né vào phía trong của khoang đáy.

Cứ như vậy, bốn người vừa tản ra, ngược lại lại bị dồn vào một bên của khoang hàng.

Xung quanh đều là những thùng hàng chất đống, dưới đất là thi thể của con cá mập khổng lồ.

Mấy người nếu từ lỗ thủng dưới khoang nhảy xuống nước, lại phải đối phó với đám cá mập vô tận kia.

Cũng rất phiền phức.

Bóng đen đó dường như vô hình vô chất, trong khoang di chuyển như quỷ mị.

Trong ánh sáng lân quang chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bóng ma đã trôi đến trước mặt Trần Mộc.

Trần Mộc xông thẳng về phía dòng nước đen.

Toàn thân tỏa ra kim quang thuần khiết.

Nhưng dòng nước đen này lại không sợ kim quang, trực tiếp bám vào kim quang quanh người Trần Mộc.

Điều càng khiến Trần Mộc kinh ngạc hơn là, dòng nước đen này

lại đang từ từ ăn mòn hộ thể kim quang.

Tuy tốc độ rất chậm, nhưng vẫn khiến Trần Mộc kinh hãi.

Kim Quang Chú của mình đã tu luyện đến đỉnh phong, vậy mà vẫn bị dòng nước đen quỷ dị này ăn mòn.

Mặc dù với tốc độ này, Trần Mộc rất dễ dàng có thể thoát ra.

Nhưng vẫn khiến gã vô cùng ngạc nhiên.

Xem ra dòng nước đen này chính là khắc tinh trời sinh của Kim Quang Chú.

Mình đã như vậy, Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao, thậm chí là Cổ Sai, sau khi bị dòng nước đen này dính vào sẽ bị nuốt chửng sạch sẽ.

Nhưng bây giờ đã không còn đường lui khác, chỉ có thể giải quyết dòng nước đen quỷ dị này.

Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao phía sau cũng cảm nhận được dòng nước đen đang ăn mòn hộ thể kim quang của Trần Mộc, cũng đều vô cùng ngạc nhiên.

Hai người sau lưng đều có chút lạnh gáy.

Nếu chuyện này xảy ra trên người mình, chẳng phải là trực tiếp bị dòng nước đen này nuốt chửng sao.

Trần Mộc lúc này não bộ vận chuyển nhanh chóng, liền nghĩ ra một cách.

Nhớ đến lúc còn chưa vào San Hô Loa Toàn, đã vớt lên được một cỗ thạch quan trôi nổi.

Cỗ thạch quan này bảo quản hoàn hảo như mới, chất liệu là thạch kính hiếm thấy.

Thạch kính là gỗ cổ dưới đáy biển hóa thành đá, bề mặt nhẵn như

gương.

Lại được âm khí dưới đáy biển, bị thủy triều xô đập ngàn vạn năm, trong đá hình thành những lớp sóng cuộn trập trùng, vân càng dày chất càng cứng.

Trong Thanh Ô Phong Thủy phân chi Hoài Nam Vạn Tất Thuật, đã từng đề cập rõ ràng đến thuyết đá có thể trấn quỷ.

Trong sân cũ nhà cổ, cửa vào đều có tường ảnh bích.

Một là để che tài sản không bị lộ ra ngoài, hai là để phòng quỷ vào nhà.

Tường ảnh bích sớm nhất đều là gạch đá xanh, sau này mới dần dần sử dụng gạch nung.

Những nhà biết đạo an trạch, vẫn phải chôn đá dưới tường, đây chính là lấy lý đá trấn quỷ ngăn sát.

Trần Mộc lập tức từ trong Phong Hậu Động Thiên lấy ra cỗ thạch quan này.

Trần Mộc mở nắp quan tài, bảo ba người họ ra khỏi khoang đáy trước.

Trong không gian chật hẹp này, thực sự không thể thi triển.

Ánh sáng lân quang dưới khoang không chiếu vào được thạch quan, trong quan tài vốn đã âm lãnh, lại càng âm khí đại thịnh, thủy triều đen cuồn cuộn.

Dòng nước đen này xem ra chính là lệ quỷ bám trên thuyền hải liễu.

Cách thông thường vô dụng với lệ quỷ này.

Chương 565

Nếu Già La ở đây, có lẽ rất dễ dàng có thể đối phó được với dòng nước đen này.

Trần Mộc thấy ba người đều đã ra khỏi khoang đáy, liền dẫn theo dòng nước đen tiến vào trong thạch quan.

Thấy dòng nước đen đã toàn bộ vào trong thạch quan.

Trần Mộc với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai thu lại hộ thể kim quang của mình.

Một cái lướt người, liền xuống đất nhặt nắp quan tài lên, trực tiếp đậy lại.

Thạch quan khép kín, như áo giáp ôm chặt, không có kẽ hở.

Chỉ nghe trong thạch quan tiếng nước gào thét, như nước biển cuộn trào sóng lớn giận dữ, một lúc lâu sau mới bình lặng lại.

Nhìn lại, dòng nước đen chảy ra từ hải liễu bốn vách đã cạn kiệt, những cây hải liễu vạn năm cứng rắn kia, dường như mất đi tinh khí, trong nháy mắt đều hóa thành gỗ mục gần như thối rữa.

Con thuyền hải liễu cổ lão này bây giờ xem như hoàn toàn phế đi rồi.

Trần Mộc thu lại thạch quan, liền ra ngoài cùng mấy người leo lên trên.

Mấy người trong khoang thuyền sắp sụp đổ leo lên boong tàu.

Mặt nước vẫn sóng yên biển lặng, bình tĩnh như cũ.

Sau khi mấy người hội hợp với Minh Thúc, thả hai chiếc thuyền nhỏ xuống.

Minh Thúc và Cổ Sai, Chá Cô Tiếu ba người một thuyền, thi thể Nguyễn Hắc được bọc trong vải trắng cũng ở trong đó.

Trần Mộc và mấy người khác thì nhảy vào một chiếc thuyền khác.

Vài người vừa đặt chân lên thuyền cao su, con thuyền Hải Liễu phía sau liền tan rã từ trong ra ngoài, thân thuyền trở nên rời rạc vỡ nát.

Mọi thứ trên thuyền loảng xoảng rơi cả xuống nước.

Trong phút chốc, trên mặt nước chỉ còn lại một mớ mảnh vỡ tan hoang.

Mọi người lặng im không nói, dõi theo con thuyền Hải Liễu vỡ nát rồi chìm hẳn.

Nghĩ đến con thuyền này đã từng cùng họ vào sinh ra tử trên biển, vượt qua sóng to gió lớn, nay lại biến mất vĩnh viễn trong lòng biển Quy Khư, trong lòng không khỏi có chút cảm giác khó tả.

Trần Mộc kể lại cho Già La những dị tượng sau khi xuống biển, Già La cũng kinh ngạc không thôi.

Còn Trần Tiểu Đao bên cạnh cũng lấy sổ tay ra, ghi chép lại những chuyện đã gặp trên đường và các điều cần chú ý.

Nhưng giữa mặt biển mênh mông này, mấy người không xác định được phương hướng, chỉ có thể chèo đi một cách vô định. "Chúng ta chắc chắn đã rơi vào Nhược Thủy rồi, sẽ không có cửa ra hay đường sống đâu, lần này chúng ta phiền phức to rồi." Minh thúc bên cạnh mặt mày cau có, vô cùng lo lắng nói.

Chá Cô Tiếu nghe vậy thì cười khẩy, bèn giải thích cho Minh thúc về Nhược Thủy.

Cái gọi là Nhược Thủy chỉ là một cách ví von, trên đời này căn

bản không có Nhược Thủy.

Hải nhãn là nơi hải khí của Nam Long ngưng tụ, trong phong thủy có câu "tử thủy bất tàng long".

Nơi này long hỏa hải khí thịnh vượng vô song trong thiên hạ, nếu là tử thủy thì đã không có quy mô khí thế như vậy.

Cho nên bên dưới Quy Khư chắc chắn là hoạt thủy.

Nhưng đây là một dòng chảy ngầm khó lường.

Dưới đáy nước ngoài lượng lớn xác thuyền và di tích kiến trúc cổ, còn có những hẻm núi sâu có suối nước nóng phun trào.

Bên dưới vùng biển san hô xoắn ốc hẳn phải có lượng lớn tài nguyên nước ngọt địa nhiệt.

Nếu không, độ mặn của nước biển quá cao, sẽ không có chỗ cho những con sò, con trai khổng lồ chứa trứng kia sinh tồn.

Chỉ cần tìm ra hướng chảy của mạch nước là có thể từ rạn san hô như mê cung này lặn trở về mặt biển.

Trần Tiểu Đao ghi chép xoèn xoẹt một hồi rồi bắt đầu chèo thuyền.

Vừa chèo thuyền, hắn vừa nhìn chiếc đồng hồ vàng vớt được từ con tàu đắm.

Chiếc đồng hồ vàng được ánh sáng từ mạch khoáng long hỏa tựa như ánh trăng trên trời chiếu rọi, càng thêm lấp lánh kim quang.

Trần Mộc vừa nhìn thấy chiếc đồng hồ vàng đó, liền nhớ lại cảnh tượng trong chiếc gương vỡ trên tàu đắm, thấy một gã râu quai nón đang bám sau lưng Cổ Sai giật lấy đồng hồ vàng.

Lúc đó tình hình dưới nước vô cùng hỗn loạn, ngoài Trần Mộc ra, những người khác đều không phát hiện.

Nhưng sau đó Cổ Sai cũng không có gì bất thường, bây giờ đột nhiên nhớ lại, hắn bèn nhìn sau lưng Cổ Sai.

Cổ Sai bị vài vết thương nhẹ, sư tỷ Đa Linh của hắn đã giúp hắn xử lý sơ cứu.

Lúc này hắn tuy mệt lử nhưng vẫn gắng gượng, kiên trì giúp chèo thuyền.

Nhưng Cổ Sai rất kỳ quái, vừa chèo thuyền vừa quay đầu nhìn mặt nước phía sau.

Thấy hành vi của hắn khác thường, Trần Mộc bèn hỏi hắn quay đầu nhìn cái gì.

Cổ Sai nghe Trần Mộc nói, lập tức giật nảy mình.

Hắn trợn mắt, lắp ba lắp bắp nói: "Quỷ... có quỷ..." Trần Mộc có chút bất đắc dĩ, xem ra thằng nhóc này vẫn chưa hoàn hồn.

Đa Linh lo lắng cho Cổ Sai, hỏi: "Sư đệ, sao đệ cứ nói có quỷ vậy?" Cổ Sai nói với Đa Linh vài câu thổ ngữ của đảo San Hô Miếu.

Minh thúc ở bên cạnh từng ở Nam Dương một thời gian dài, nghe hiểu được không ít.

Ông nghe xong liền thuật lại cho Trần Mộc và mọi người, thì ra Cổ Sai đang nói về khoang đáy của thuyền Hải Liễu.

Thuyền Hải Liễu được chế tạo chủ yếu bằng dược liệu Hải Liễu, từ xưa đến nay, chưa có mấy chiếc thuyền như vậy.

Hải Liễu không phải gỗ, nhưng tính thuộc cực âm, nên mới có chữ "Liễu".

Cây liễu thời xưa được xem là thủ lĩnh của ngũ quỷ.

Tương truyền dùng lá liễu giã lấy nước, bôi lên mí mắt thì ban đêm có thể thấy quỷ.

Nó cùng với cây hòe là một trong năm loại cây thuộc tính âm.

Chương 566

Mộ táng thời xưa chú trọng "hữu phong hữu thụ", "phong" là chỉ đắp đất.

"Thụ" chính là một trong năm loại cây ngũ quỷ.

Những cây như hòe, liễu đều không thích hợp trồng trong sân nhà dương trạch.

Vì chúng là cây âm trạch đúng nghĩa.

Dân gian có câu "trong sân nhà ở, chớ trồng ngũ quỷ", chính là ý này.

Tên gọi sở dĩ là tên, ắt có nguyên do của nó.

Dù là những cái tên bình thường nhất như Trương Tam, Lý Tứ, Vương Nhị mặt rỗ, cũng đều dựa vào thứ hạng, họ, đặc điểm mà sinh ra.

Tên gọi Hải Liễu, tự nhiên không phải từ trên trời rơi xuống, nó ngoài hình dáng giống cây liễu, còn có đặc tính nạp âm của cây liễu.

Tương truyền người chết đuối dưới biển chính là hải quỷ, các hải quỷ thường tụ tập trên Hải Liễu.

Chúng xuất hiện trên mặt biển theo ánh trăng, năm dài tháng rộng, trong Hải Liễu liền ngưng tụ một luồng quỷ khí.

Người sống chạm vào luồng quỷ khí này, lập tức sẽ bị âm hàn xâm nhập mà chết.

Trong Hải Liễu ngàn năm, tồn tại một loại âm khí vô hình vô chất như vậy, giống như trong một số vỏ trai, sẽ tự nhiên sinh ra những tượng Phật tinh xảo.

Âm khí trong Hải Liễu cũng đa phần có hình người, dùng Hải Liễu đóng thuyền ra khơi, có thể xuyên sóng vượt gió đi sâu ra biển lớn.

Dù gặp sóng to gió lớn trên biển, chỉ cần một bộ phận nào đó của thuyền sử dụng Hải Liễu ngàn năm, thường có thể hóa nguy thành an, hoàn toàn là dựa vào âm khí của hải quỷ trong Hải Liễu.

Nhưng trên biển có rất nhiều điều kiêng kỵ, trong thuyền Hải Liễu ắt có một khoang bí mật để thờ phụng hải quỷ.

Có một loại mê tín cho rằng, ai nói chuyện về hải quỷ trên thuyền Hải Liễu, người đó sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Trong khoang bí mật nuôi dưỡng hải quỷ, đa số sẽ đặt hải thạch hoa, và khóa bằng xương cốt của hải phỉ.

Bởi vì khi thuyền Hải Liễu ra biển, Hải Liễu trong thân thuyền sẽ dâng trào âm khí.

Thủy thủ đoàn thường sẽ chết một cách khó hiểu, chỉ có hải thạch hoa mới có thể hấp thu luồng quỷ khí này.

Gần hải thạch hoa thường có một loại cá nửa cá nửa tôm gọi là hải hòa thượng, loại cá này rời khỏi nước vẫn có thể sống, là một loài sinh vật lưỡng cư.

Sau khi bị người bắt được sẽ khấu đầu cầu xin tha mạng, trong miệng kêu cô cô, như đang niệm A Di Đà Phật.

Nó thường ăn thứ nước đen do hải thạch hoa hấp thụ âm khí hóa thành.

Các thủy thủ mê tín cho rằng thứ nước đen đó là oán khí của những linh hồn trong Hải Liễu.

Hải hòa thượng là cá bồ tát dưới biển, trong đầu cá có xá lị đen.

Chúng niệm phật trên thuyền có thể siêu độ vong linh.

Cho nên ngư dân bắt được hải hòa thượng sẽ lập tức thả đi, tuyệt đối không có ngư dân nào dám ăn loại cá này.

Còn xương cốt của hải phỉ, cũng là vật trấn thuyền không thể thiếu trên thuyền Hải Liễu.

Nó có thể trấn áp vong linh trong Hải Liễu.

Ở Nam Dương, những phong tục kỳ lạ như vậy nhiều không kể xiết.

Ngày nay thuyền Hải Liễu gần như đã tuyệt tích trên đời, những điều cấm kỵ khó tin như vậy không thể hoàn toàn tin, cũng không thể không tin.

Xem ra đám đội cứu hộ người Anh kia không tin vào tà ma, định bắt vài con hải hòa thượng về làm tiêu bản.

Kết quả phạm phải điều cấm kỵ, bị âm khí trong Hải Liễu xâm nhập, uổng mạng oan uổng.

Những chuyện này trước đây Minh thúc đã từng nghe qua một ít, không nhắc đến thì đã quên.

Hơn nữa chỉ biết sơ sơ chứ chưa bao giờ tận mắt chứng kiến.

Lúc này Cổ Sai kể lại một số chuyện mà Nguyễn Hắc từng nói với hắn, mọi người mới biết được đôi chút.

Cổ Sai tin tưởng sâu sắc vào điều này, hắn luôn cho rằng sau khi sư phụ Nguyễn Hắc chết, quỷ hồn đã bám vào Hải Liễu ở khoang đáy.

Lúc đó vừa kinh vừa sợ, nhưng bây giờ rời thuyền đi, lại không khỏi lưu luyến.

Hắn không ngừng quay đầu nhìn lại, muốn xem trong số hải quỷ dưới nước có sư phụ Nguyễn Hắc của mình không.

Nói đến đây, Đa Linh và Cổ Sai lại cùng nhau rơi lệ.

Trần Mộc vẫn cảm thấy có chút không ổn, lại bảo Già La ở bên cạnh nhìn sau lưng Cổ Sai, xem rốt cuộc có quỷ ảnh hay không.

Già La lắc đầu, biểu thị không có gì cả.

Xem ra là do dưới nước tối đen, môi trường phức tạp thiếu oxy và áp suất cao, cộng thêm ánh đèn lay động.

Chuyện này cũng không thể nói chắc được, có lẽ quỷ ảnh trong gương chỉ là ảo giác nhất thời.

Mấy người chèo thuyền giữa biển cả buổi, đều đã có chút mệt mỏi.

Trần Mộc bèn bảo Trần Tiểu Đao ngự kiếm bay lên trời xem có thể bay ra khỏi hải nhãn này không.

Trần Tiểu Đao đáp một tiếng, liền bay vút lên không.

Nhưng bay lượn trên không cả buổi, cuối cùng đều quay trở lại chỗ cũ.

Xem ra trong hải nhãn này hẳn là có kết giới gì đó.

Trần Mộc nhớ lại lời hứa với Nguyễn Hắc, xem ra hai người Cổ Sai và Đa Linh cũng phải đưa về Trần gia rồi.

Thân pháp thấu hải trận của Cổ Sai, e rằng đã là tuyệt kỹ không còn người kế thừa.

Đưa vào Trần gia, để Trần Tiểu Đao chỉ dạy thêm, sau này có thể để hắn huấn luyện ra một đội thủy hạ tinh nhuệ.

Cũng không tồi.

Còn về Đa Linh, nếu Trần Tiểu Đao thích, vậy thì cứ đưa về cùng luôn.

Đều không phải vấn đề gì lớn.

Lúc này Minh thúc nhìn chằm chằm vào lưng Cổ Sai, như phát hiện ra điều gì.

Chương 567

Ông ta chỉ vào mảng hình xăm đó rồi hét lên với Trần Mộc và mọi người: "Nó… tổ tiên của Long Hộ Thát gia trong tộc người Đản bọn họ, có lẽ đều đã trốn thoát từ hải nhãn này, trong hình xăm thấu hải trên lưng thằng nhóc này… có… có ngọn núi phía trước!" Minh thúc trên thuyền nhỏ phát hiện hình xăm của Cổ Sai có điều khác thường, trong bức đồ thấu hải của Long Hộ, lại có cả ngọn núi trong biển Quy Khư.

Ông ta vội vàng báo tin này cho mọi người.

Mặt nước hỗn độn mênh mông, sóng vỗ cuồn cuộn.

Trần Mộc nghe nói trong hình xăm lại vẽ cảnh tượng bên trong hải nhãn, liền trực tiếp nhảy sang chiếc thuyền nhỏ của Cổ Sai. "Người Đản là dân man di trên biển thời Tiên Tần, hình xăm của Long Hộ Thát gia chính là lưu truyền từ tổ tiên người Đản đến nay, Quy Khư bên dưới vòng xoáy san hô e rằng chính là sào huyệt cũ của tổ tiên họ, hình xăm của Đản tử có thể giúp chúng ta tìm đường thoát ra không?" Trần Mộc thuận thế nhìn về phía lưng của Cổ Sai.

Người Đản xăm khắp người hình cá rồng sóng biển, ý là tự cho mình là tộc có vảy, khi lặn biển cạy trai mò ngọc có thể không bị vật lạ làm hại, tục gọi là thấu hải.

Hình xăm đều là cảnh kình nghê giao ngư đuổi theo hỏa châu trong sóng gió, châm pháp và bí dược dùng khi xăm mình, từ trước đến nay không truyền ra ngoài.

Hơn nữa không giống như người lớn xăm mình, người Đản đều từ mười tuổi đã bắt đầu xăm mặt xăm mình.

Xăm lên thấu hải trận, tức là đứa trẻ này đã là Long Hộ hoặc Thát

gia, có thể một mình xuống biển mò long hạm.

Cùng với tuổi tác tăng lên, những hình xăm hoa văn trên người Long Hộ không chỉ ngày càng rõ nét, phức tạp mà màu sắc cũng dần trở nên tươi sáng, bắt mắt hơn.

Đợi đến khi hình xăm theo năm tháng già đi mà trở nên mờ nhạt, Long Hộ sẽ không thể xuống biển mưu sinh được nữa.

Trần Mộc đã từng quan sát kỹ hình xăm sau lưng Cổ Sai, nhưng lúc này nhìn lại, lại thấy có thêm nhiều thay đổi so với trước.

Trong những hoa văn cá rồng tộc vảy đuổi sóng bắt triều, còn có một tầng hình ảnh mờ ảo khác.

Nhìn chăm chú một lúc lâu mới nhận ra một ngọn núi nhô lên khỏi mặt biển.

Giữa ngọn núi đó có một cây cột khổng lồ nghiêng ngả, bên dưới cột đè một cỗ cương thi mặt mũi dữ tợn, xung quanh toàn là xương người chất đống.

Dưới chân núi giống như một rạn san hô với hang động chằng chịt, trong đó dường như có mộ huyệt của giao nhân, xăm mấy con giao ngư tím tái kỳ quái.

Sâu hơn nữa là những đốt xương rồng cuộn tròn lại.

Cổ Sai không hề biết trong hình xăm của mình còn có một tầng hình ảnh ẩn giấu dày đặc.

Hơn nữa càng không rõ nó có quan hệ gì với Quy Khư thần bí này.

Cha mẹ hắn mất sớm, có lẽ một số bí mật của người Đản vẫn chưa kịp nói cho hắn biết.

Trần Mộc nhìn ngọn núi cách họ vài trăm mét.

Ngọn núi màu xám tro lởm chởm hùng vĩ, nổi bật trên mặt nước

dập dềnh sóng vỗ.

Trong Quy Khư có từng luồng hải khí lượn lờ.

Trong không gian có nhiều luồng khí hỗn loạn và sương mù do hải khí hóa thành.

Chỉ có thể nhìn ra được đường nét đại khái, dường như có những mảng kiến trúc cổ xưa rải rác trên núi, trong đó còn có nhiều bóng người mờ ảo không rõ.

Đường nét của bức đồ thấu hải sau lưng Cổ Sai trông giống như một con cá kình khổng lồ, rất tương đồng với địa hình trong Quy Khư.

Ngọn núi nhô lên khỏi mặt nước cũng không khác gì hình xăm trong bức đồ.

Nhưng hình xăm quá trừu tượng, nhiều nhất chỉ là một loại biểu tượng, không thể dùng làm bản đồ chính xác.

Bây giờ xem ra, đây không phải là ngọn núi, cũng không phải di tích của một thành cổ, mà là một ngôi mộ chôn cất Hận Thiên thị.

Tình hình hiện tại, chỉ có thể mạo hiểm tiến về phía trước tìm hiểu.

Dòng nước Quy Khư hỗn độn vô biên lúc dâng lúc hạ, không biết khi nào sẽ nổi sóng.

Lỡ như thuyền cao su bị lật, có người rơi xuống nước thì sẽ rất phiền phức.

Ngay lập tức, mọi người liền tiến về hướng đó. "Gia chủ, hình xăm của Cổ Sai này thật kỳ lạ, lẽ nào hắn thật sự là khách từ hải ngoại đến?" Trần Tiểu Đao nghi hoặc hỏi. "Chuyện này cũng không nói chắc được, Hận Thiên thị đơn độc ở hải ngoại dùng long hỏa

luyện đồng, xa rời văn minh An Lạc, cho nên rất nhiều người không tin rằng văn minh đồng xanh ở đây đã từng một thời thịnh vượng." "Họ có lẽ đã diệt vong vào cuối thời Chiến Quốc, những tộc nhân thất lạc trên biển bị các nhà thống trị Tần Hán định là Đản hộ." "Cổ Sai chính là di dân của Hận Thiên thị, sự quen thuộc với nước và truyền thuyết về Hận Thiên quốc được khắc họa trên hình xăm thấu hải trận chính là bằng chứng tốt nhất." Trong Bàn Sơn Phân Giáp thuật của Bàn Sơn đạo nhân thời xưa có ẩn tượng chi thuật.

Dùng bí dược xăm lên da người rồi ngâm vào nước muối có thể hiện ra hình ảnh ẩn giấu.

Người Đản có lẽ cũng có nhiều bí phương, bao gồm việc sử dụng những vật đặc biệt dưới biển làm dược thủy để xăm lên da.

Họ đã giấu tất cả bí mật cổ xưa của người Hận Thiên vào trong đồ thấu hải để lưu truyền từ đời này sang đời khác.

Hình xăm trên mặt của Long Hộ chỉ khi ngâm trong nước biển của Quy Khư mới lộ ra chân tướng.

Nếu không, người ngoài sẽ không bao giờ biết được trong đồ thấu hải trận ẩn giấu truyền thuyết về cổ tích Hận Thiên.

Dưới đáy Quy Khư, suối nước nóng trong các hẻm sâu sôi sùng sục, còn có những xung mạch gây nhiễu la bàn không biết được phát ra từ thứ gì.

Vùng nước hỗn độn này không mặn không nhạt, có lẽ chứa một số chất mà nước biển khác không có.

Hẳn là nó tăng dần theo sự thay đổi của độ sâu nước biển.

Cho nên thuốc đuổi cá mập được pha chế theo bí phương vừa đến độ sâu đó lập tức bị nước biển hòa tan.

Còn thuốc thấm vào da thịt trong hình xăm của Cổ Sai cũng đồng

thời phản ứng dưới nước, hình thành một mảng bóng mờ.

Sau đó hình xăm ẩn giấu trong đó mới hiện ra.

Nhưng rốt cuộc dưới đáy Quy Khư có gì, xem ra nơi này còn có bí mật lớn.

Vốn dĩ chuyến đi biển này chỉ để lấy Tần Vương Chiếu Cốt kính.

Bây giờ xem ra, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Cũng không vội trở về nữa.

Rất nhanh, thuyền cao su của mấy người đã tiếp cận ngọn núi đá sừng sững trên mặt nước.

Trước mặt họ vài chục mét, trong nước có mấy cánh cổng đá sừng sững.

Màu sắc trên những cây xà đá tàn phá có sự khác biệt rõ rệt.

Trong chốc lát, mấy người đều khó phán đoán nên vào từ đâu.

Trần Mộc giơ tay ra hiệu cho mọi người giảm tốc, thuyền cao su nhanh chóng chậm lại.

Chương 568

Lúc này, ánh sáng âm hỏa trên tầng đá giống như bụng cá kình bị hải khí dày đặc che khuất.

Âm hỏa chuyển thành màu máu.

Giống như từng dòng máu tươi đang chảy chậm trên vòm trời, khiến mặt nước cũng ánh lên một màu đỏ sẫm.

Mấy người trên chiếc thuyền nhỏ dập dềnh nhìn xung quanh.

Ai cũng có một cảm giác giống nhau.

Địa hình thần bí trong Quy Khư ngày càng giống như bụng của một con cá kình thật sự.

Âm hỏa trên bầu trời phảng phất như huyết mạch của con cá kình khổng lồ, không ngừng lưu chuyển.

Biển máu trong bụng cá kình cuộn trào, nước biển không gió mà nổi sóng.

Thuyền cứu sinh như hai chiếc lá trôi dạt theo sóng, hiểm nguy trùng trùng. "Xem ra mấy cánh cổng đá này không đơn giản như vậy, màu sắc khác nhau dường như ứng với phương vị ngũ hành." "Thiên can địa chi hôm nay đều thuộc Hỏa, chúng ta cùng con hải xà lớn kia rơi vào Quy Khư thì nó cũng toi mạng." "Bây giờ xem ra, chính là vì toàn thân nó vảy trắng, màu trắng là kim tượng, phạm phải hỏa xung." "Bây giờ chúng ta chỉ có thể chèo thuyền vào hang núi bên cạnh có xà đen treo cao." Trần Mộc nhìn một lúc, chậm rãi nói.

Những người khác đáp một tiếng, liền bắt đầu chèo, lợi dụng khoảng lặng giữa các con sóng, dưới ánh sáng đỏ sẫm của bầu trời máu, họ lái thuyền cao su vào cửa hang.

Vừa vào trong lòng núi bị nước biển nhấn chìm một nửa, sóng nước lập tức giảm bớt, thuyền cứu sinh cũng ổn định lại ngay.

Hang núi màu xám tro này, thực chất là một đại điện bị nước biển xói mòn, nhấn chìm.

Cửa hang chính là cửa điện của đại điện này.

Đại điện có cấu trúc đơn giản cổ xưa, không có sự xa hoa của mái cong đấu củng.

Nhưng quy mô hoành tráng, đá xây dựng cực kỳ to lớn.

Khí thế hùng hồn, âm u, mang vài phần khí tượng trang nghiêm tận cùng thiên hạ.

Đi sâu vào không gian khổng lồ tối tăm sâu thẳm bên trong, khiến người ta cảm thấy bất an và áp lực lạ thường.

Đây mới chỉ là thấy được một nửa cảnh tượng trong điện.

Bên dưới làn nước xanh biếc, âm u còn nhấn chìm hơn nửa di tích cổ.

Người xưa lấy sự to lớn hùng vĩ làm đẹp, thường có những công trình tráng lệ như tạc núi thành tượng.

Rất nhiều kỳ quan kiến trúc cổ xưa trên thế giới đều là sản vật của mấy ngàn năm trước, tín ngưỡng thành kính và ý chí kiên định dời non lấp biển của người xưa đều vượt xa người nay.

Mấy người ngồi trên thuyền cứu sinh trôi theo dòng nước vào giữa đại điện.

Họ bị choáng ngợp bởi ngôi điện đường hùng vĩ này.

Kinh ngạc thán phục sự hùng hồn của ngàn năm dâu bể.

Nước biển bên ngoài cuộn trào, va vào vách đá tạo ra tiếng vang

ầm ầm như tiếng thú biển gầm thét, sấm rền, khiến người ta run rẩy như sắp gặp nguy hiểm.

Ngay cả một người vô tâm vô phế như Trần Tiểu Đao cũng bị chấn kinh đến nửa ngày không nói nên lời.

Ánh đèn trên hai chiếc thuyền cao su quét qua lại trên mặt nước xung quanh.

Chỉ thấy trên mặt nước trong điện lộ ra rất nhiều tượng thần bằng đồng xanh cao lớn uy vũ.

Từng pho tượng mặt mày dữ tợn, xấu xí, trừng mắt nhìn xuống.

Thần thái trang nghiêm, túc mục.

Những pho tượng đồng này toàn thân đều bằng đồng xanh.

Một số nửa dưới chìm trong nước, còn có rất nhiều đã sụp đổ, nằm ngang ngửa nghiêng ngả xung quanh.

Mặc dù đã làm sập một phần tường và cột đá, nhưng kết cấu đại điện vẫn vững chắc, không có dấu hiệu sụp đổ.

Thời xưa, để đúc một món đồ đồng lớn như Tư Mẫu Mậu đỉnh, chỉ riêng nhiên liệu đã cần đốt gần hết mấy trăm mẫu rừng nguyên sinh.

Sự hạn chế về tài nguyên khiến đồ đồng xanh cực kỳ quý giá.

Cho nên đồ đồng xanh chỉ được dùng trong tế tự tôn giáo, hoặc các lĩnh vực quan trọng như chiến tranh, ngoại giao.

Tận mắt chứng kiến vô số tượng thần bằng đồng xanh trong đại điện này, có thể tưởng tượng mấy ngàn năm trước Hận Thiên thị đã biết cách nắm giữ và sử dụng long hỏa dưới đáy biển.

Họ không cần nhân hỏa và thiên hỏa cũng có thể chế tạo đồ đồng.

Hơn nữa trình độ công nghệ đặc biệt đến mức tượng đồng ngâm trong nước biển mấy ngàn năm mà vẫn không mất đi tính chất của đồng.

Những điều này đều khó mà tưởng tượng được đối với hậu nhân.

Lúc này, Trần Mộc đột nhiên cảm ứng được có gì đó không ổn.

Hắn vội ngẩng đầu nhìn lên.

Mấy người cũng thuận theo ánh mắt của Trần Mộc mà nhìn theo.

Lập tức bất giác hít một hơi khí lạnh.

Trên cột điện, dùng xích đồng treo lủng lẳng hơn mười cái đầu người bằng đồng.

Mỗi cái đầu đồng chắc cũng nặng không dưới mấy trăm cân.

Cảnh tượng đó giống như bị chém đầu rồi treo lên thị chúng.

Thân thể của những tượng đồng không đầu thì lặng lẽ đứng ở góc tường.

Không biết là loại vũ khí sắc bén nào mới có thể chém đứt được những pho tượng đồng nặng và lớn như vậy.

Trần Mộc cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Nơi này thuộc về mộ huyệt của Hận Thiên thị, cũng chỉ là suy đoán theo lý.

Nhưng nhìn thấy những pho tượng đồng nằm ngang đứng dọc, thân đầu mỗi nơi trong điện, cho thấy nơi này tuyệt đối không phải là một ngôi mộ cổ.

Lúc này thuyền cao su chậm rãi tiến về phía trước, có một pho tượng đồng nghiêng ngả trong nước.

Đầu của pho tượng đồng bị lệch, dựa vào một cây cột khổng lồ.

Chương 569

Nước biển ngập đến vai của nó.

Mấy người vừa nhìn đã thấy khuôn mặt dữ tợn của pho tượng đồng.

Khi mực nước trong Quy Khư dâng cao, cả ngọn núi sẽ bị nhấn chìm.

Tượng đồng bị nước biển ăn mòn ngàn năm, khắp nơi bám đầy xác nhỏ của các loài sinh vật ưa rạn san hô.

Nhưng đường nét khuôn mặt của tượng đồng vẫn còn lờ mờ nhận ra được.

Minh thúc nói với Cổ Sai: "Đản tử, đây đều là tiên nhân của ngươi, mau thành tâm thành ý bái lạy họ, để họ phù hộ chúng ta bình an trở về." Cổ Sai chỉ ngơ ngác nhìn những pho tượng thần bằng đồng xanh cao lớn đó.

Nhìn một lúc lâu, hắn khó hiểu nói: "Chú Minh, cái đó... tiên nhân của cháu... sao đầu đều bị chặt hết rồi..." Minh thúc bị Cổ Sai hỏi một câu đột ngột như vậy, thật sự không biết phải trả lời thế nào.

Nhưng ông ta là bậc trưởng bối, bị thằng nhóc này hỏi khó có chút mất mặt.

Thế là ông ta bảo Cổ Sai đừng nói năng lung tung, hỏi vớ vẩn nữa, những chuyện này đều có cấm kỵ.

Cổ Sai vẫn một vẻ mặt mờ mịt, dường như thật sự không hiểu tại sao đầu của tiên nhân mình lại bị chặt hết. "Bất kể là đổ đấu mò vàng, hay là cõng xác lật mộ, làm hòa thượng hay mò ngọc trai, vớt đầu xanh, tất cả những nghề này đều có hai điều cấm kỵ chung." Minh

thúc dừng lại một chút, rồi nói tiếp. "Thứ nhất là không được tò mò, thấy chuyện kỳ quái nhất định phải giả vờ không thấy, tuyệt đối không được hỏi tại sao." Cổ Sai kỳ quái hỏi: "Tại sao, có quỷ à?" "Thằng nhóc xui xẻo này." Minh thúc tức giận vỗ nhẹ vào đầu Cổ Sai một cái: "Trước đó chẳng phải đã nói rồi sao, điều cấm kỵ lớn thứ hai là tuyệt đối không được nhắc đến quỷ!" Trần Mộc không để ý đến việc Minh thúc truyền thụ kinh nghiệm phong phú của ông ta cho Cổ Sai.

Hắn chỉ muốn nhìn rõ hơn xung quanh.

Bèn chỉ huy Trần Tiểu Đao tiếp tục chèo thuyền về phía trước.

Lấy con dao nhỏ mang theo người cạo đi lớp ăn mòn trên bề mặt, liền lộ ra khuôn mặt nanh xanh răng già của tượng đồng.

Mấy người bây giờ cũng hoàn toàn mù tịt.

Hận Thiên thị rốt cuộc là gì, còn cái gọi là Hận Thiên rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Mấy người họ đều không nghĩ ra.

Trong quan niệm truyền thống của Việt Nam, lấy bắc làm lớn, lấy trung làm chính, lấy trời làm tôn.

Ngay cả trong lời ăn tiếng nói bình thường cũng không dám đắc tội với ông trời.

Nhưng cái tên Hận Thiên này hoàn toàn lật đổ quan niệm tôn sùng ông trời đã có từ lâu.

Không biết tộc người này rốt cuộc làm nghề gì.

Nhìn pho tượng đồng khổng lồ răng già nanh dữ, hình tượng khí phách đều không tầm thường, trong sự uy vũ trang nghiêm lại lộ ra ba phần tà khí. "Gia chủ, ngài đã nghe qua truyền thuyết về Thượng Đế

và Satan của người phương Tây chưa?" Chá Cô Tiếu bên cạnh hỏi Trần Mộc. "Ừm, nghe qua rồi, Satan này hình như có thù oán với ông trời... lẽ nào, Hận Thiên thị này có liên quan đến truyền thuyết tôn giáo của phương Tây?" Trần Mộc nghi hoặc nói.

Bởi vì trong văn minh An Lạc, Diêm Vương gia của địa ngục và Long Vương gia đều thuộc quyền quản lý của Ngọc Hoàng Đại Đế trên trời, là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Trong quan niệm truyền thống của người phương Đông, không tồn tại ý nghĩ căm hận thần trời.

Trong lịch sử mấy ngàn năm của An Lạc, đã hình thành một cách tiềm thức thế giới quan vững chắc này.

Nghe Chá Cô Tiếu nói vậy, Trần Mộc cũng không chắc chắn nữa.

Hận Thiên thị e rằng chính là dân tộc đối địch với mặt trời.

Nhìn nơi sinh sống của dân tộc này, toàn bộ đều là môi trường âm u như vậy.

Hơn nữa những pho tượng đồng khổng lồ còn nguyên vẹn phía trên, trên đầu đều đội ngư cốt quan.

Còn những pho tượng đồng bị chém đầu, trên đầu đều là hỏa nha quan.

Tất cả các nền văn minh cổ đại từng phồn vinh trên thế giới đều bắt nguồn từ những con sông có hệ thống thủy lợi lớn.

Ví dụ như Hoàng Hà, Hằng Hà, sông Euphrates, và lưu vực sông Amazon, đều đã từng có nền văn minh sông lớn cực thịnh một thời.

Tổ tiên của Hận Thiên thị từng là một nhánh của văn minh Hoàng Hà An Lạc, vào thời Ân Thương và các thời đại sớm hơn, người ta coi cá là mặt trăng, quạ lửa là mặt trời.

Những pho tượng đồng có trang sức đầu quạ lửa, rất có khả năng đều bị Hận Thiên thị coi là hóa thân của thiên nhật, kẻ thù không đội trời chung.

Trong quan niệm của người bình thường, mưa móc tưới nhuần, mạ non tươi tốt, vạn vật sinh trưởng nhờ mặt trời.

Hơn nữa người xưa cũng luôn làm việc lúc mặt trời mọc và nghỉ ngơi lúc mặt trời lặn.

Đại điện ở dưới đáy biển đã quá lâu, rất nhiều vật phẩm đã bị ăn mòn mục nát.

Nhưng từ tư thế của những pho tượng đồng khổng lồ có trang sức xương cá, dường như trước đây đều là những võ sĩ giương cung lắp tên.

Những đầu tượng đồng treo trên cột điện chính là chiến lợi phẩm của họ.

Những đĩa đá có ký hiệu quạ lửa dường như đại diện cho mặt trời sắp bị cung tên bắn xuyên.

Trong vùng biển san hô xoắn ốc sóng vỗ dữ dội, vương quốc cổ đại tôn thờ cung tên khổng lồ, đá khổng lồ, từng đạt đến đỉnh cao kỹ thuật luyện đồng xanh này.

Do khai thác quá độ mạch khoáng long hỏa và đá núi, dẫn đến núi lở sóng thần.

Tất cả di tích đều bị nhấn chìm dưới đáy biển, di dân của họ trở thành người Đản man di sống trên biển.

Hang động giống như bụng cá kình dưới hải nhãn, hẳn là một mỏ khoáng sản cực lớn.

Những cột đá, đài đá sụp đổ, có lẽ là giàn giáo được xây dựng để

khai thác long hỏa thời xưa.

Nay cũng đã bị nước Quy Khư nhấn chìm.

Bên trong hải nhãn Nam Long bị phá hủy, hải khí hỗn độn mông lung, nước biển dâng hạ cuộn trào bất thường.

So với những cơ quan cạm bẫy do con người bố trí trong mộ cổ, cảnh tuyệt địa do tạo hóa tạo ra này càng khiến người ta khó lường, không đường thoát.

Lúc này bên ngoài núi, tiếng sóng đỏ gầm thét không dứt, tạm thời cũng không thể chèo thuyền ra ngoài tìm đường thoát.

Chương 570

Mấy người lúc này chỉ có thể tạm thời ẩn náu trong đại điện này.

Nhớ lại thi thể của Nguyễn Hắc vẫn còn trên chiếc thuyền cao tốc kia, bèn quyết định theo di nguyện của ông ta, trước tiên tìm một chỗ để chôn cất.

Đa Linh còn muốn mang di thể của sư phụ về đảo San Hô Miếu để chôn cất.

Nhưng bây giờ xem ra, e rằng không thể.

Viên trú nhan đan mà ông ta ngậm trong miệng, quả thực có thể giữ cho thi thể không bị thối rữa.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở những nơi đất lành.

Phong thủy hình thế có tốt có xấu, trên long mạch sinh khí dồi dào nhất, như vậy mới có thể đảm bảo thi thể không bị phân hủy.

Nếu nói về phong thủy khí thế, khắp thiên hạ, lại có nơi nào sánh được với Quy Khư ở tận cùng Nam Long.

Địa khí Nam Long từ núi Nga Mi xuôi dòng ra biển, đều hội tụ tại đây.

Chôn Nguyễn Hắc ở đây bây giờ xem ra là lựa chọn tốt nhất.

Thời tiết nóng nực thế này, trên biển không quá ba ngày, thi thể sẽ thối rữa bốc mùi.

Sau khi giải thích tình hình cho Đa Linh và Cổ Sai, Trần Mộc quan sát tình hình xung quanh.

Thạch điện này cực rộng cực sâu, mấy người bây giờ đã không còn khôi tinh bàn và ti thiên ngư.

Trong điện đồng này, nhất thời cũng khó phân biệt phương hướng.

Lượn hai vòng trên mặt nước, thấy trên vách đá có một cánh cửa nhỏ bị nước nhấn chìm.

Bên trong cửa nhỏ có một con dốc đi lên, bên trong dường như có các phòng thông nhau, bèn quay mũi thuyền đi thẳng qua đó.

Lúc này trên mặt nước đột nhiên có mấy con cá lớn vì tránh sóng biển mà bơi vào thạch điện, chúng quẫy lên mặt nước, làm nước bắn tung tóe.

Có lúc chúng nhảy lên ngay sát thuyền cao su, làm cả người trên thuyền ướt sũng.

Trong bóng tối, mấy người cũng không thấy rõ là cá gì.

Chỉ sợ chiếc thuyền cao su này quá nhỏ, bị cá lớn dưới nước húc lật.

Trần Mộc tiện tay tung ra một đạo lôi điện.

Lũ cá trong nước lập tức bị điện giật cho lật ngửa cả một mảng lớn.

Dưới nước tạm thời yên tĩnh trở lại.

Mấy người nhìn xem, bên trong lại có cả cá mập.

Không ngờ ở đây cũng có cá mập, mấy người không khỏi thấy da đầu tê dại.

Đám cá mập này, còn không biết có bao nhiêu con.

Vô cùng vô tận thật sự rất phiền phức.

Nhưng chỉ cần mấy người ở trên thuyền không xuống nước, cá mập cũng sẽ không dễ dàng tìm đến gây sự.

Dù sao trong nước không có mùi máu tanh thu hút cá mập, nó sẽ

không tấn công người.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã tiến vào đạo thạch môn thấp bé kia, xuyên qua một gian đấu thất bị thủy triều nhấn chìm.

Địa hình trước mắt bỗng chốc khoáng đạt, ngẩng đầu có thể thấy thương khung một màu huyết hồng.

Kiến trúc trong núi nương theo thế núi mà dựng, nơi đây chính là một thiên tỉnh trong lòng núi.

Giữa thiên tỉnh đắp lên một gò đất cao.

Lại gần mới nhìn rõ, gò đất nhô lên khỏi mặt nước trong thạch điện toàn bộ đều do vỏ trai, vỏ ốc chất đống mà thành.

Bị hải thủy nhấn chìm quá nửa, trong đống loa giáp bạng xác cao như núi ấy, trên vách tường lồi lõm không bằng phẳng có rất nhiều đăng trản da nhân ngư.

Mấy người áp sát vào bờ, kéo xuống cao su lên bạng xác sơn.

Nhìn những dấu vết bị nước biển ngâm qua trên vách tường bốn phía, liền biết biên độ thủy triều dâng hạ của nước Quy Khư ra sao.

Thời gian bị nước biển nhấn chìm hoàn toàn không nhiều.

Thủy tuyến trên tường và những bức bích họa chạm khắc đều rõ ràng có thể phân biệt được.

Nhìn trên vách đá loang lổ kia, toàn là cảnh tượng cổ nhân mổ trai lấy châu, chiến đấu giết hại long kình.

Thì ra thủ nghệ của đản dân thực sự là từ đây truyền ra ngoài, Hận Thiên thị hẳn phải được coi là tổ sư gia của nghề thải đản tại Nam Hải.

Trần Mộc bảo với mấy người rằng, sơn thể và di tích bốn phía đã ngăn chặn nước biển cuộn trào.

Cũng không cần lo lắng nơi này bị sụp đổ rồi bị chôn sống, không có nơi nào an toàn hơn chỗ này nữa.

Tiếp đó, Trần Tiểu Đao và Cổ Sai khiêng thi thể Nguyễn Hắc từ bên trong ra.

Trần Mộc nói với Cổ Sai và Đa Linh: "Sư phụ các ngươi là một đản dân khổ mệnh, hy vọng duy nhất của ông ấy là sau khi chết không bị cá ăn, miệng ngậm Trú Nhan Đan để an nhiên nhập táng.

Các ngươi ở đây làm cho ông ấy một chiếc bạng xác quan (quan tài vỏ trai), táng ở trong Thanh Loa Phần này là được." Đa Linh và Cổ Sai đều trầm mặc gật đầu.

Đa Linh dẫn theo Cổ Sai tháo lớp vải trắng bọc quanh Nguyễn Hắc, dùng thanh thủy lau đi vết máu còn sót lại trên mặt ông.

Sau đó dựa theo phong tục của họ mà quấn lại thi thể.

Người Nam Dương đa số tin Phật, hai người chắp tay trước ngực, cầu nguyện cho vong linh, chúc ông sớm thành Phật.

Vừa nghĩ tới người sư phụ từng nương tựa lẫn nhau, đối xử với họ như cha đẻ là Nguyễn Hắc cứ thế ra đi, trong những năm tháng sau này sẽ chẳng còn ngày gặp lại, chuyện thống khổ nhất trên đời chẳng gì bằng sinh ly tử biệt.

Hai người không kìm được lệ tuôn đầy mặt, phủ phục trên thi thể khóc lớn, khóc một hồi lâu.

Dưới bầu trời đỏ như máu trên đỉnh đầu, Cổ Sai cất tiếng hát một bài ca mà khi còn sống Nguyễn Hắc vẫn thường ngâm nga trên thuyền.

Tiếng hát sầu bi thê lương, khiến người bên cạnh nghe thấy cũng muốn rơi lệ.

Mấy người tuy không hiểu Cổ Sai đang hát gì, nhưng trong lòng tự có cảm ứng, sinh ra một trận sầu tư mang mác.

Một khúc khổ ca hát xong, Đa Linh và Cổ Sai lại khóc một hồi, mới thu dọn xong di thể của sư phụ.

Chương 571

Nguyễn Hắc thân không vật ngoài thân, chẳng có di sản gì, chỉ có trong miệng ngậm một viên Trú Nhan Châu giá trị liên thành.

Ông nghèo khổ cả đời, sau khi chết coi như được hưởng thụ một lần đãi ngộ xa hoa của bậc đế vương tướng tướng.

Thải châu nửa đời, cuối cùng táng trong vỏ trai ốc thanh loa.

Bạng giáp trong mắt đản dân là long cư (nơi rồng ở), cũng coi như chết đúng chỗ rồi.

Mấy người tìm kiếm nửa ngày trong đống vỏ trai tích tụ thành núi nhỏ, cũng không thấy cái nào đủ hoàn chỉnh và to lớn để làm quan quách.

Trong thiên tỉnh bốn bề vách núi bao quanh này, khắp nơi đều thấy bích họa điêu khắc cảnh cổ nhân mổ trai lấy châu.

Nơi này lại có hàng vạn vỏ ốc trai rỗng, khẳng định đã từng là một nơi chuyên môn mổ trai.

Vỏ trai ở đây đều chất thành những phần sơn cao lớn.

Nếu có thể tìm được một chiếc vỏ giống như con xa cừ mà mấy người bắt được trên biển trước đó thì tốt.

Vỏ của nó trắng tinh như tuyết, hai lớp vỏ giao nhau khép lại như răng cưa, như giáp vai bao bọc, không một kẽ hở.

Nếu tìm được loại vỏ ốc giống như Thực Nhân Bạng (trai ăn thịt người), đó mới là linh vật thích hợp nhất để làm quan tài.

Trần Tiểu Đao nhìn thấy Đa Linh mặt đầy nước mắt vẫn đang nỗ lực lật tìm trong đó, trong lòng cũng không dễ chịu, thế là cũng đi tìm

giúp.

Trần Tiểu Đao gạt đi một lớp vỏ trai bên trên, muốn xem thử dưới sâu có chôn Thực Nhân Bạng hay không.

Chẳng ngờ bới ra mấy tầng, bên trong lại lộ ra một miếng đồng bản rất lớn.

Phủ đi lớp vỏ trai vụn và bùn cát bên trên, đồng thể bị nước biển ngâm mòn đã lâu, nhưng trên bề mặt đồng bản vẫn đầy rẫy những vết ban đỏ.

Có thể thấy trên đồng bản lũ khắc rất nhiều hình nhân nữ tử khỏa thân.

Hình thái của họ đều là đang vui đùa bơi lội trong biển, tư thái yêu kiều diễm lệ vô cùng.

Trần Tiểu Đao vội vàng gọi Trần Mộc và mấy người đến kiểm tra.

Trần Mộc cũng không ngờ nơi này lại đào được thứ này.

Cũng không biết miếng đồng bản tinh mỹ này rốt cuộc là thứ gì, lại vì sao bị chôn trong đống vỏ trai.

Chỉ thấy trên miếng đồng này có hai cái vòng đồng, xem ra đây là một cái nắp có thể nhấc lên.

Chẳng lẽ là một cỗ quan tài?

Nhưng Trần Mộc chuyển niệm, lại cảm thấy không đúng.

Đồ án và hình chế này đều không giống, hơn nữa, căn bản không có nắp quan tài nào lại đúc vòng đồng lên cả.

Vì không rõ thực hư, nên Trần Mộc không cho Trần Tiểu Đao nhấc vòng đồng lên, mà bảo anh tiếp tục tìm kiếm di hài loa bạng xung quanh.

Trần Tiểu Đao đào lớp vỏ ốc xung quanh ra, để lộ ra toàn bộ vật thể.

Thì ra nơi này chôn một phó vỏ ốc thanh loa lớn như chum nước, miệng ốc bị miếng đồng bản phong kín.

Nhìn văn lý trên vỏ ốc kia, thiên nhiên hình thành hình bóng một nữ tử, y phục đầy đủ, tay có ngón, bụng có rốn, lông mày mắt kiều diễm, không khác gì người thật.

Thường nghe trong trai có tượng Quan Âm sinh thành tự nhiên, hôm nay mấy người tận mắt nhìn thấy, vỏ ngoài vân nước hình như nữ tử, cũng coi như là một vật kỳ dị trong biển.

Mới biết truyền ngôn trong trai có tượng người không phải là đản dân ngư dân nói không căn cứ.

Trần Mộc phỏng đoán đây là quan quách bằng vỏ ốc do người Hận Thiên thị cổ đại làm ra.

Bạng quan (quan tài bằng trai), thời cổ quả thực có táng tục này.

Nhưng đa số đều dùng trai, chứ không dùng vỏ ốc thanh loa già thô đại như chum đựng gạo thế này.

Người dùng bạng quan hạ táng đa số là ngư dân, hơn nữa đều là những nam tử không cưới được vợ.

Loại phong tục hiếm thấy quỷ dị này, đại khái là xuất phát từ ý muốn kết âm hôn với bạng tinh.

Nhưng Trần Tiểu Đao, Đa Linh và Cổ Sai ba người có lật tung nơi này lên cũng không tìm thấy vỏ trai nào thích hợp để an táng Nguyễn Hắc.

Chỉ có thể dùng cỗ quan quách vỏ ốc của tiền nhân này vậy.

Sau khi hỏi qua ý kiến của Đa Linh và Cổ Sai, hai chị em chưa

từng trải qua chuyện như thế này, liền biểu thị đều nghe theo sự sắp xếp của Trần Mộc.

Thế là Trần Mộc sắp xếp Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu đi nhấc nắp quan kia lên.

Cố gắng đừng làm hư hại, lát nữa còn phải dùng để an táng Nguyễn Hắc.

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu mỗi người kéo một cái vòng đồng, sau khi dùng sức lực của dũng sĩ, liền nhấc cái nắp đồng đang khảm chặt vào miệng vỏ ốc lên.

Sau khi nhấc ra, chỉ thấy trong vỏ ốc quả thực không trống không.

Bên trong dường như còn có thịt ốc, nắp quan vừa mở, một luồng bạch quang xông thẳng lên không trung.

Tự có bảo khí nhưng lại tanh hôi vô cùng.

Mấy người đợi đến khi luồng khí trắng kia tán hết mới tiến lại gần kiểm tra.

Trong quan quả nhiên nằm một cụ thi thể.

Cổ thi co quắp trong vỏ ốc như cái chum nước, toàn thân trắng bệch dị thường.

Trần Mộc nhìn hồi lâu, nói với mọi người: "Đây không phải là quan tài trang liệm người chết.

Nếu như sơn thể đầy rẫy động quật và thạch điện này là cổ mộ của Hận Thiên thị, ta nghĩ vỏ ốc này có lẽ được dùng để phong tàng tuẫn táng phẩm, thiên tỉnh này là một tòa thiên điện dùng để tuẫn táng." Tuy rằng phôi thai của phong thủy dịch lý bắt đầu từ thời Tây Chu, nhưng từ thời đại viễn cổ Ân Thương, bất luận thành trì cho người sống ở hay mộ huyệt an táng người chết, đều đã có những

chuẩn tắc nhất định.

Ví dụ như hình dạng trung, chính, phương, trực cũng như hướng tọa Bắc triều Nam.

Thực tế đó chính là nguyên hình của phong thủy chi đạo, ví dụ như Bắc vi Âm, Nam vi Dương.

Sơn Bắc thủy Nam vi Âm, sơn Nam thủy Bắc vi Dương, từ sớm trong mộ táng thời Ân Thương đã xuất hiện, có thể thấy đạo lý Âm Dương còn có trước cả đạo lý ngũ hành sinh khắc thôi diễn.

Tuy nhiên, nếu nói sơn thể cung phụng thần tượng thanh đồng Xạ Nhật này là một tòa cổ mộ thì quả thực khó hiểu.

Trước thời Xuân Thu Chiến Quốc còn chưa thể tồn tại đại điện hoành tráng như thế trong phần mộ.

Trần Mộc nhẹ nhàng nâng thi thể trong vỏ ốc ra.

Chương 572

Tứ chi của thi thể này trong tay ta vừa mềm vừa nhũn.

Bì nhục như lụa nước.

Cứ như là một lớp túi da không xương.

Thế nhưng mắt mũi miệng đều đủ cả, mái tóc xanh trên đầu cũng chẳng thiếu một sợi.

Trên người mặc một bộ Thiên Châu y.

Cổ thi chân trần, hai tay đội ngư cốt quan, hóa ra là một nữ tử.

Trần Mộc lập tức đưa nữ thi này ra ngoài, chuẩn bị tìm xem trong này có bản đồ Quy Khư hay không.

Cụ nữ thi kia mềm nhũn như bùn, trong thi thể chẳng có hình hài xương cốt.

Truyền thuyết thời cổ có Từ Yển Vương là người có gân không xương, không ngờ thực sự có loại thi thể này.

Sở dĩ nói trong vỏ ốc đều là bồi táng phẩm hoặc là bí khí quý trọng được chôn giấu, là vì nữ thi này dường như không giống quan chủ được táng trong đó.

Cô ta giống một món đồ sưu tầm thần bí hơn.

Hơn nữa trong vỏ ốc còn có nhiều sự vật cổ quái.

Trần Mộc đặt nữ thi lên nắp đồng vừa bị cạy ra của vỏ ốc.

Từ trong vỏ ốc trống rỗng lấy ra một đôi cổ đồng kiếm đen kịt, một bàn ngọc quy bặc, mấy cây nến mỡ nhân ngư (nhân ngư chá chúc).

Ngoài ra còn có một bình ngọc đen hình thái cổ phác.

Miệng bình được bịt cực kỳ chặt.

Trong bình nặng trịch, dường như chứa đầy thứ gì đó.

Những người khác cũng đều cảm thấy hiếu kỳ.

Những thứ kỳ lạ cổ quái chứa trong này không biết đều dùng để làm gì.

Trần Mộc đang chuẩn bị xem xét kỹ lưỡng, lại thấy Minh Thúc và chị em Đa Linh đứng bên cạnh mặt không còn giọt máu.

Mấy người nhìn cụ nữ thi có gân không xương kia, mắt không hề chớp lấy một cái.

Cơ mặt trên cả khuôn mặt dường như đang co giật.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng hỏi: "Chuyện gì thế này?

Nữ thi này có gì cổ quái sao?" "Đó...

đó không phải... không phải thi thể phụ nữ, thứ đó là Mị..." Minh Thúc dường như bị một luồng áp lực vô hình trấn nhiếp, thở dốc, cổ họng như bị nghẹn lại, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn.

Trần Mộc còn chưa nghe rõ Minh Thúc đang nói gì, đã thấy hai gối Minh Thúc nhũn ra, "bộp" một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Đa Linh và Cổ Sai cũng quỳ theo.

Họ dường như đã nhìn thấy thứ gì đó khiến đản dân cực kỳ sợ hãi.

Minh Thúc dùng đầu gối thay chân, bò qua cho cụ nhuyễn thi có gân không xương kia vào một cái túi phong kín lớn.

Thấy thi thể không dính nước, sắc mặt khó coi cực độ mới dần

dần dịu lại.

Lão liên tục khấu đầu, cầu xin Ngư Chủ phù hộ.

Trên đại dương gió cao sóng gấp, đản dân ngư dân không ai là không thờ Tổ Mẫu làm thần.

Thiên Hậu nương nương cứu khổ cứu nạn trên biển, là vị thần thánh bảo hộ thuyền bè bình an.

Nhưng những người mạo hiểm ra khơi không phải để nghênh phong bác lãng, mà là để nuôi gia đình, kiếm cơm ăn.

Trong biển mổ trai giết kình, hoặc là đánh lặc thanh đầu (đồ cổ dưới biển), bắt được cá lớn nghìn cân, thì nhất định phải bái tế Ngư Chủ, xin Hải Thần cho bát cơm ăn.

Trần Mộc và mấy người vẫn luôn cho rằng Ngư Chủ là Long Vương gia trong truyền thuyết dưới biển, nhưng Minh Thúc và mấy người lại sợ hãi, thậm chí cung kính với nữ thi trong vỏ ốc như vậy, thực sự không biết ba đản dân này muốn làm gì.

Người luyện hình tu đạo, sau khi chết phi thăng hóa tiên, thi thể để lại gọi là di thuế.

Chẳng lẽ lớp túi da phụ nữ mềm như bùn nát này lại là di thuế của Ngư Chủ không thành?

Trần Mộc tìm kiếm bản đồ Quy Khư trong vỏ ốc, chẳng ngờ lại khiến Minh Thúc và chị em Đa Linh phải chịu một phen kinh hoàng.

Hiển nhiên những thứ đồ đạc giấu trong vỏ thanh loa kia là thứ mà đản dân ngư dân đều biết rõ.

Trần Mộc hỏi Minh Thúc và những người khác, cụ nữ thi có gân không xương kia, cùng với đồng kiếm, bàn ngọc trong vỏ ốc rốt cuộc là dùng để làm gì.

Minh Thúc run rẩy nói: "Trong mắt đản dân, đây đều là thần vật tổ tông để lại." "Ông nói cho rõ ràng, đừng có nói kiểu lấp lửng thần bí thế, ta có đoán cũng đoán ra được, những thứ tàng trữ trong vỏ ốc đại khái đều là vật dụng mà tổ tiên đản dân ngày xưa dùng để thải đản dưới đáy biển." Chá Cô Tiếu có chút khinh thường.

Là truyền nhân Bàn Sơn, đồ đạc trên biển anh cũng thấy không ít.

Thì ra cái vỏ ốc bị nắp đồng phong kín này, vừa không phải quan quách gì, cũng chẳng phải rương chứa minh khí bồi táng.

Thủ nghệ của đản dân đều truyền từ những man tử đản dân trên biển thời Tần Hán.

Truyền thuyết tổ tông của Long Hộ Thát Gia có thể trí Mị dẫn Bạng (đặt Mị dẫn trai) dưới đáy biển.

Hiện tại trong một số ngôi miếu Hải Thần cổ lão, vẫn có thể thấy những bức bích họa ghi lại những thần tích thời cổ đó.

Phàm là đản dân từng xuống biển không ai là không biết.

Giống như Mạc Kim giáo úy đa số đều biết Mạc Kim tổ sư gia đạo tẩu Đan Sa Dị Thư trong mộ U Vương vậy.

Đan Sa Dị Thư đều là thần vật Tây Chu, căn nguyên thủ đoạn của Mạc Kim đều từ đó diễn hóa mà thành.

Nhưng hậu thế lại chưa từng thấy Đan Sa Dị Thư tường tận ra sao.

Bạng Mị của tổ sư đản dân cũng giống như Đan Sa Dị Thư của tổ sư Mạc Kim, là thần khí mà người thải đản nghe tên chứ chưa từng thấy mặt.

Nghe Minh Thúc kể một hồi, Trần Mộc và mấy người đều đã hiểu.

Đản dân là di tộc của Hận Thiên thị, họ hẳn phải biết tổ tiên hạ hải thải đản đồ bạng như thế nào.

Chương 573

Cổ vật tàng trong vỏ ốc đều là đạo cụ mà Hận Thiên thị sử dụng khi thải châu dưới đáy biển.

Tương truyền đều do Hải Thần Ngư Chủ tạo ra, kiện nào cũng là độc nhất vô nhị trên đời.

Không ngờ lại bị mấy người vô ý quật lên được.

Tuy nhiên những thứ kỳ lạ cổ quái này rốt cuộc sử dụng như thế nào, Trần Mộc và mấy người cũng mù tịt.

Minh Thúc nói những thứ này đã để mấy người gặp được, đều là nhờ hồng phúc của Ngư Chủ, dứt khoát mang hết về đi.

Sau này nếu còn muốn ra Nam Hải thải đản, toàn bộ đều có thể phái lên dụng trường lớn.

Bây giờ trân châu tự nhiên ven biển đều bị khai thác sạch rồi, trong San Hô Loa Toàn cũng chẳng còn bao nhiêu.

Có lẽ trong mấy trăm năm tới cũng chưa chắc đã có thêm viên Nguyệt Quang Minh Châu nào thành hình.

Nhưng những cổ vật này đều là tổ sư của các loại đồ cổ (thanh đầu) di tồn dưới đáy biển, không dùng được còn có thể bán đi, cũng là một món phú quý không nhỏ.

Nhưng trong số bảo vật này, chỉ có Bạng Mị kia là khá nguy hiểm.

Thời cổ Từ Yển Vương toàn thân không xương, chỉ có gân nhục huyết mạch.

Nữ thi này có lẽ khi còn sống mắc phải quái bệnh vô xương của Từ Yển Vương.

Thực tế thời cổ đại quả thực có loại quái bệnh này.

Từ Yển Vương từ lúc sinh ra đã là một phế nhân có gân không xương.

Chỉ có thể nằm ngửa mặt lên trời, cả đời không thể ngồi dậy hay nhìn xuống.

Tuy nhiên nữ thi đóng vai trò Bạng Mị lại không phải như vậy, cô ta bị một loại hình phạt tàn khốc hóa đi toàn bộ xương cốt toàn thân.

Bì nhục thi thể lại qua xử lý đặc thù, giống như được chế thành một tiêu bản quỷ dị.

Nhưng phương pháp chế Mị này căn bản không truyền ra khỏi Quy Khư, nên hậu nhân không cách nào biết được.

Từ thời Tần Hán trở đi, vì có những con trai ngàn năm giấu mình kỹ lưỡng, lại thêm cơ thể to lớn, khó mà kéo ra khỏi mặt nước.

Cho nên các Long Hộ trong đám đản dân khi nhập hải tất mang theo Châu Môi (vật dẫn dụ trai), đặt Châu Môi dưới đáy thủy phủ để dẫn dụ trai.

Lão loa cự bạng thấy Châu Môi lấp lánh, sẽ lầm tưởng là minh nguyệt trên trời, lũ lượt từ nơi ẩn thân hiện hình triển giáp (mở vỏ), nhả châu lộng nguyệt, thải nạp tinh hoa linh khí của thiên địa.

Long Hộ liền thừa cơ hội đó xả thân đoạt châu.

Bộ phương kỹ này cực kỳ nguy hiểm.

Vì lúc này đáy biển tinh quang tứ xạ, dẫn đến ác ngư giao long dưới biển sâu theo đó xuất hiện.

Long Hộ thường phải vừa một mặt lực chiến với xúc tu của rồng cá mập, một mặt lại phải đoạt lấy bạng châu trong khoảnh khắc kẽ vỏ trai khép lại.

Trước đây Kinh Văn Đế nghe được những sự tích Long Hộ thải châu này, đã từng liên thanh kinh thán: "Hiểm thay!" Nguyên hình sớm nhất của Châu Môi chính là dùng khu thể nữ tử hóa thành Thi Mị.

Nơi cực âm dưới đáy biển hồng mông nguyên thủy thường có Bạng Tổ, ăn uống đã thành tinh.

Loại trai này đều sống không dưới nghìn năm vạn năm, đã hòa làm một thể với đá ngầm đáy biển, không đến lúc trăng tròn cực sáng thì không chịu nhả châu.

Bạng châu của nó quang hoa tuyệt luân, mà lão bạng lại giảo hoạt thông linh, Châu Môi thông thường căn bản không cách nào dẫn được bạng châu của nó ra.

Chỉ có mặc cho nữ thi bộ Châu y.

Trân châu trên Châu y đều là ngư châu không đáng tiền, loại kết thạch trong não cá.

Dưới đáy nước vốn không có quang hoa.

Nhưng trong cơ thể nữ thi có một luồng u oán chi khí, dưới đáy biển có thể khiến ngư châu sản sinh tinh quang ảm đạm.

Loại quang vựng này âm khí trầm trọng, cực giống nguyệt âm.

Người thải châu chỉ có cõng Thi Mị lặn xuống biển, mới có thể dẫn được bạng tinh thổ nạp minh châu.

Thi Mị bình thường không được thấy nước, gặp nước sẽ triển lộ hình hài, tổn hao âm khí.

Loại thải châu chi pháp nguyên thủy mà hiệu quả, đồng thời mang theo mấy phần tà ác tàn nhẫn và màu sắc thần bí này, chỉ nằm trong tay tổ tiên của đản dân.

Ngay cả hạng Long Thát sau này cũng không biết chế tác Thi Mị,

chỉ có thể dùng mỡ cá của người chết bình thường trộn với ngư châu làm mồi dẫn, đối với bạng tinh đã thành hình thì hoàn toàn vô phương.

Còn về hai thanh đoản kiếm trong vỏ ốc, thân kiếm đen kịt, sống kiếm có lỗ thủng, trình liệt theo hình Bắc Đẩu Thất Tinh, lưỡi và chuôi kiếm đều được đúc liền một thể.

Chuôi kiếm là hình thái giao nhân tộc lân, đuôi giao uốn lượn quấn quanh, đầu người ngửa lên miệng ngậm lưỡi kiếm.

Song kiếm một âm một dương, công nghệ đối xứng tinh xác, lưỡi kiếm đã hơi ánh lên màu đỏ sậm, nhưng vẫn vô cùng sắc bén.

Lại gần sẽ cảm thấy một luồng lương ý sâm sâm.

Áp lỗ thủng trên lưỡi kiếm vào bên tai, có thể nghe thấy ẩn hiện tiếng hải triều.

Hai thanh đoản kiếm đều tương tự như Long Hồ, là lợi khí để tổ tiên đản dân nhập hải mổ trai giết rồng.

Nhìn lớp vỏ trai đống cao như phần sơn dưới thiên tỉnh này, tưởng chừng đã không biết bao nhiêu thủy tộc táng mạng dưới lưỡi kiếm này rồi.

Minh Thúc tuy không phải đản dân, nhưng lão tinh tường thế cố, quanh năm làm những việc bất hợp pháp trên biển, thục tri hải sự.

Đối với thủ nghệ và các điển tích lai lịch của đản dân, giản trực còn quen thuộc hơn cả những đản dân thực thụ lấy đó làm sinh kế.

Trần Mộc sát ngôn quan sắc, biết lời Minh Thúc nói không hư giả.

Nhưng trong lòng vẫn có chút không phục. "Cái này giống như đồ long chi thuật thời cổ đại nói, căn bản không có dụng đồ thực tế." Trần Tiểu Đao cũng khinh khỉnh nói.

Hiện nay lão bạng đều bị săn bắt đến mức gần như tuyệt diệt rồi.

Mà môi trường sinh tồn cần thiết của lão bạng lại thập phần đặc thù, dưới đáy biển lấy đâu ra lão bạng cần phải dùng Thi Mị mới dẫn ra được nữa.

Trần Mộc quan tâm nhất vẫn là bộ bàn ngọc và nến (chá chúc) trong vỏ ốc.

Tương truyền khi Chu Văn Vương thôi diễn Tiên Thiên Quái Số, khí cụ sử dụng chính là quy giáp và chiếu chúc.

Bởi vì những thứ như quy giáp, long cốt, san hô, ngọc thạch dưới biển đều tự thân hàm chứa linh khí thần bí, từ cổ chí kim đã được coi là linh vật thông thiên.

Chương 574

Trong cổ thành Quy Khư rất có khả năng có di tích của Tiên Thiên Thập Lục Quái.

Thế là Trần Mộc bảo Minh Thúc đừng nói mấy chuyện không liên quan như Bạng Tổ, Ngư Chủ nữa.

Hỏi lão bàn ngọc, bình ngọc, cùng mấy cây nến nhân ngư kia có phải là vật chiêm bặc của cổ nhân hay không.

Minh Thúc nói đản dân chính là lũ man tử trên biển, xưa nay không chơi mấy thứ thuật chiêm bặc vòng vo này.

Bàn ngọc và nến là thông qua bóng nến để trắc toán nguyệt bích (vẻ sáng của trăng) theo độ âm tình viên khuyết của mặt trăng.

Thời kỳ đầu có nhiều Long Hộ cũng kế thừa cổ pháp này, sau này vật trắc nguyệt quan tinh nhiều chủng loại hơn, liền dần dần không dùng cách cũ này nữa; còn lớp dầu cao trong bình ngọc đen kia là chất bài tiết dưới vảy giao nhân.

Chất bài tiết này ngoài việc chữa được bệnh lặn (tiềm thủy bệnh), còn có thể dùng để bôi lên người thợ lặn, nếu không khí tức của người sống dưới nước sẽ không che giấu được.

Những con trai khổng lồ có linh tính sẽ biết có người đoạt châu, liền khép chặt vỏ trốn tránh, khiến đản dân khó lòng tiếp cận.

Những thứ này, thực tế chính là một bộ khí cụ thần bí dùng để thải châu thời cổ.

E rằng cũng không phải cố ý chôn trong đống tàn hài vỏ trai ốc.

Thiên tỉnh này bốn phía thông gió, có thể tiêu giảm huyết tinh chi khí, rất có khả năng chính là một lò mổ trai thời cổ đại.

Mấy người nghe Minh Thúc nói xong, nhìn đống hài cốt vỏ trai dưới chân, dường như đều ngửi thấy một mùi huyết tinh.

Trai bị bệnh mà sinh châu, sinh hoạt dưới nước ngàn trăm năm, vô hại với người, lại thường xuyên thảm tao đồ lục.

Đây chính là "thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội".

Không chỉ là tham dục của con người, ngay cả lũ hải quái thuộc dòng giao lân cũng thường xả thân truy đuổi hải châu, cầu mãi không mệt.

Vỏ trai trong di tích Quy Khư tuy nhiều, nhưng từ cổ chí kim bao nhiêu năm qua, số lượng đản dân và thủy tộc táng mạng vì Nam Châu e rằng còn nhiều gấp mười lần con số đó.

Chẳng trách minh châu đều thủ tinh hoa của mặt trăng, thực chất là vì âm khí phụ bám khó tiêu.

Luồng âm khí này thậm chí có thể khiến cổ thi trú nhan.

Những đạt quan quý nhân tham lam vô độ với Nam Châu thời cổ, nếu biết mỗi một hạt minh châu cỡ móng tay cái đều do vô số tính mệnh của đản dân và ngư long đánh đổi, liệu còn dám tùy thân đeo thưởng ngoạn nữa không?

Trần Tiểu Đao và Cổ Sai cho thi thể Nguyễn Hắc vào trong vỏ thanh loa đã đào rỗng, đóng lại nắp đồng, đưa vào đống vỏ trai chôn cất.

Sau khi mọi việc xong xuôi, mấy người chắp tay vái hai vái.

Chỉ nguyện Nguyễn Hắc tại thiên chi linh có thể ngậm châu an nghỉ, và phù hộ mấy người thuận phong thuận thủy.

Mấy người thu dọn mọi thứ xong, liền ăn một ít đồ tại chỗ, sau đó nghỉ ngơi một lát.

Trần Tiểu Đao không hề lo lắng cho hoàn cảnh hiện tại.

Anh ta thu hết những vật giá trị liên thành như Phỉ Thúy Bảo Y, di hài nhân ngư thôn châu vào người mình.

Cổ Sai và Đa Linh một là thương tâm vì sư phụ thảm tử, hai là lo lắng cho vận mệnh tương lai và khốn cảnh trước mắt.

Sau khi ăn chút gì đó cũng trằn trọc khó ngủ.

Hai người mở trừng đôi mắt đầy tơ máu, nằm trên phần mộ vỏ ốc nghe tiếng nước biển cuộn trào ngoài thành.

Minh Thúc lúc thì nhìn Thi Mị, lúc lại nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Không khỏi lo âu xung quanh làm sao thoát thân khỏi đáy biển, nghĩ đến chỗ sợ hãi tuyệt vọng, toàn thân đều run rẩy theo từng đợt.

Trần Mộc bảo họ tranh thủ thời gian nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Nhìn thế trận khí biển cuộn trào bên dưới thấy điềm chẳng lành, lát nữa có lẽ sẽ phát sinh biến cố gì đó.

Đến lúc đó ngộ nhỡ không dưỡng đủ tinh thần khí lực, sẽ không nắm bắt được sinh cơ vụt thoáng qua.

Hiện tại đừng nghĩ ngợi gì nhiều, cứ ngủ một giấc đã.

Từ lúc vào San Hô Loa Toàn đến nay, ai nấy đều căng thẳng tinh thần, chưa được nghỉ ngơi giây phút nào, giờ này đều đã tinh bì lực kiệt.

Qua lời khuyên của Trần Mộc, tinh thần mấy người thả lỏng một chút, Minh Thúc và chị em Đa Linh lần lượt ngã đầu vào xuồng cao su ngủ thiếp đi.

Quy Khư bên dưới loạn lưu cuộn trào, mặt nước có lúc bình tĩnh, có lúc lại sôi trào như nước nấu.

Thậm chí còn có sóng triều dâng, xuồng nhỏ không thể hành hành trong hoàn cảnh ác liệt này.

Tuy rằng phía xa có thể có lối thoát của phục lưu, nhưng cũng vạn nan tiếp cận, không biết khi nào đại hải động lại hút nước biển vào.

Đến lúc đó di tích cổ thành nổi trên mặt nước này lập tức sẽ bị đại thủy nhấn chìm.

Mấy người lúc đó ngay cả chỗ dung thân cũng không có.

Chá Cô Tiếu lúc này cũng không có ý ngủ, rút hộp thuốc ra châm một điếu.

Hút thuốc trong di tích cổ đại từ mấy nghìn năm trước, đãi ngộ này đúng là không phải người bình thường có thể hưởng thụ.

Nhìn làn khói thuốc lá trên tay mình lượn lờ, bỗng nhiên nhớ tới trước đây có một cao nhân.

Vị cao nhân này xuất thân ngư dân, gọi là Lưu Bạch Đầu.

Ông ta bình sinh không ăn thuốc lá, cũng là một đại tông sư phong thủy.

Tuy nhiên ông ta không xem núi mà chỉ xem nước, tinh thông hải khí chi đạo nhất.

Có viết kỳ thư 《Hải Để Nhãn》.

Trong sách này thuật lại tường tận luận chứng hải khí hải thận, phép tương thủy quan hải độc bộ thiên hạ, có thể gọi là nhất tuyệt.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Mạc Kim giáo úy là cùng cứu thiên địa chi biến, tự thành nhất gia chi ngôn phong thủy bí thuật tổng quyết.

Trong đó tập hợp rất nhiều tinh túy khảm dư của các tông sư đại gia, hình thức nội dung trong sách có thể chia thành năm loại: đồ, biểu,

ca, quyết, phú.

Chỉ trong Tầm Long Quyết mới đề cập đến "Nam Long".

Do Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật là bản chỉ nam của Mạc Kim.

Cho nên đối với Nam Long vốn rất hiếm cổ mộ sơn lăng thì giải thích không được tường tận.

Trong đó những luận thuật về hải nhãn, hải khí, long hỏa đều đắc tự từ cuốn 《Hải Để Nhãn》 của kỳ nhân trên biển Lưu Bạch Đầu.

Chương 575

《Hải Để Nhãn》 nói biến hóa của hải khí, không ngoài lý lẽ Bàn Cổ hỗn luân, âm dương thanh trọc.

Thực tế đều là hỗn độn chi khí lưu tồn trong biển từ khi khai thiên tích địa.

Âm dương chi thủy hỗn hợp với nhau, dưới hải khí tất có phục lưu, cũng chính là suối nước nóng đạm thủy dưới đáy biển.

Thời cổ Hận Thiên thị trú ngụ ở hải đảo, nhìn quy mô di tích thì nhân khẩu hẳn là không ít.

Họ quanh năm khai thác khoáng đồng long hỏa dưới địa hạ.

Nhưng không phải lúc nào cũng ở dưới đáy biển giống như trong bụng kình này.

Những di tích kiến trúc trong hải câu San Hô Loa Toàn năm đó đều từ trên mặt biển chìm xuống.

Họ cần nguồn tài nguyên nước ngọt khổng lồ cung ứng cho nhu cầu hàng ngày.

Trong rừng san hô có nhiều loạn lưu, đại khái đều là di tích của những giếng nước ngọt sâu trước đây.

Nếu có thể phân minh phương hướng, có lẽ có thể nhờ vào nước ngọt phun lên từ đáy biển mà nổi về San Hô Loa Toàn.

Nghĩ đến đây, Chá Cô Tiếu lập tức bàn bạc kế hoạch của mình với Trần Mộc.

Trần Mộc suy nghĩ một chút, cảm thấy cách này không khả thi.

Nơi này cách mặt biển quá sâu, áp suất nước giao thoa nóng lạnh

và sức mạnh của loạn lưu căn bản không thể lường trước được.

Luận lưu này có thể dễ dàng xé nát con người thành từng mảnh.

Trong hình xăm sau lưng Cổ Sai dường như còn ẩn chứa nhiều bí mật.

Có lẽ nếu lĩnh ngộ được chân tướng trong đó, sẽ tìm được con đường thoát thân.

Hình xăm Thấu Hải miêu tả núi trong biển, tương hợp với những gì mấy người nhìn thấy.

Các kiến trúc đại điện đều dựng trong núi nhấp nhô, núi trình hình vòng cung, giữa có một cây gỗ lớn đen kịt, dưới gỗ đè một cụ cương thi hình thái kỳ quái.

Sâu hơn nữa là di hài giao nhân và cổ long, những huyền bí trong đó nếu không tận mắt nhìn thấy, thực sự khó mà tưởng tượng nổi.

Hiện tại điều duy nhất có thể làm là tạm thời dưỡng tinh súc duệ.

Sau khi chỉnh đốn xong lại vào cổ tích thăm dò chân tướng, mưu cầu kế sách thoát thân.

Mấy người đều mệt rồi, liền đều chìm vào giấc ngủ sâu.

Trần Mộc thì nhắm mắt đả tọa tại chỗ.

Những ngày qua mọi người đều lao lực quá độ trên biển, giấc ngủ này ngủ rất say.

Đột nhiên, một trận tiếng nổ lớn thiên băng địa liệt truyền đến, chỉ thấy bốn phía hải dũng hô khiếu nhi chí.

Mấy người lập tức từ trong giấc mộng kinh tỉnh.

Chỉ thấy nước biển trong thiên tỉnh bùng phát, cửa động bốn phía đều bị nhấn chìm, hai chiếc xuồng nhỏ kéo lên bạng phần cũng đều

nổi lên.

Trần Mộc cũng lập tức đứng dậy, chỉ huy mọi người khẩn trương lên xuồng cao su.

Lúc này, nghe thấy ngoài thiên tỉnh tiếng giáp đồng khanh thương không ngớt bên tai.

Giống như những thần tượng võ sĩ thanh đồng xạ nhật trong điện bỗng nhiên sống lại hết vậy.

Toàn thân giáp đồng ma sát va chạm, vây lấy mấy người.

Hơn nữa âm thanh mật tập khó mà phân biệt số lượng, tuyệt đối không chỉ là mấy chục tôn cự nhân thanh đồng đã thấy trong điện Xạ Nhật.

Âm thanh này dường như là một đội quân thanh đồng hàng vạn người bắt đầu phục sinh trong biển.

Thiên quân vạn mã đạp thủy mà ra, tiếng thanh đồng va chạm trộn lẫn với tiếng nước biển cuộn trào, cũng không biết là tiếng quân như triều, hay là triều tựa tiếng quân.

Tiếng động đinh tai nhức óc này đặc biệt khiến người ta run rẩy đảm hàn.

Mấy người nghe thấy đều thất sắc, không biết dưới nước rốt cuộc đã phát sinh kịch biến gì.

Trần Tiểu Đao tưởng là đồng nhân dưới đáy biển lúc này đột nhiên phục sinh, thúc động Kim Quang Chú muốn xông lên liều mạng với đám người thanh đồng kia.

Trong nháy mắt, nước biển cuộn trào.

Nước biển nâng hai chiếc xuồng nhỏ ra khỏi thiên tỉnh, theo dòng nước hình thành thác nước rơi xuống giữa núi.

Chỉ thấy trong một màn hải khí mông lung, hiển lộ ra vô số võ sĩ thanh đồng, họ vây quanh một cây cổ thụ đen kịt, mật mật ma ma liệt thành trận thế.

Những ngọn núi bao quanh nhấp nhô, vây quanh một quảng trường khổng lồ.

Hải khí cổ đãng, khiến nước biển trong Quy Khư bùng phát, nhấn chìm các di tích thạch điện xung quanh.

Xuyên qua các hang động và khe hở của sơn thể, nước đổ ngược vào trong núi như thác đổ.

Mấy người theo xuồng nhỏ bị dòng nước cuốn lên thiên tỉnh.

Chỉ thấy bốn phía bị những bức tường nước như thác bao vây, nước biển từ tám phương bốn hướng tràn vào vùng lõm trong núi.

Giữa sự hỗn loạn của tiếng sấm và sóng triều, hai chiếc xuồng cao su tựa như những chiếc lá úa bị gió thu cuốn đi.

Theo một đợt sóng dữ, chúng xoay tròn rồi dạt về phía vách núi vây quanh mặt nước.

Mấy người vội vàng chèo thuyền ra giữa mặt nước để tránh bị thác nước hình vòng cung lật úp thuyền.

Nhân lúc đó, họ quan sát phía trước phía sau trong làn sương mù.

Địa hình nơi đây tựa như đấu trường La Mã cổ đại.

Lòng núi tự nhiên hình thành một quảng trường tròn trịa, đáy có hàng chục vòng xoáy hút nước biển xuống vực sâu không đáy dưới cổ thành.

Một cây cổ thụ đen kịch chọc trời cắm chéo ở giữa, cao bằng tòa nhà mười tầng.

Thân cây to lớn đến mức có thể chứa được vài chục đến hàng

trăm người ôm không xuể, tựa như một tòa tháp đen thông thiên đứng sừng sững giữa di tích vòng cung.

Vỏ cây như vảy rồng già nua, không phải tùng cũng chẳng phải bách.

Đây không phải hóa thạch cổ mộc thông thường, mà là gỗ âm trầm được kết thành từ rừng cổ đại chìm xuống đáy biển vạn năm.

Chương 576

Phần dưới của gỗ âm trầm chìm nghỉm dưới nước, không rõ sâu bao nhiêu.

Phần trên chọc thẳng lên trời, quanh ngọn cây khảm những lớp đá tiễn thạch như vân sương, tựa như mây mù bao quanh tán cây.

Trên thân cây khảm những ký tự hình sâu cá màu xanh lục thẫm.

Những loại chữ này đa phần là tượng hình, Trần Mộc liếc mắt một cái đã nhận ra hai chữ cổ triện.

Tuy hình dạng như xương cá chân sâu, không dễ nhận biết nhưng có thể thấy chữ đầu tiên là chữ 'Mộc', chữ thứ hai thì không nhìn rõ.

Bên trong ngọn núi vòng cung tựa như một miệng giếng sâu Quy Khư khổng lồ, mặc cho nước biển từ bốn phương tám hướng đổ vào cũng không thể lấp đầy.

Xung quanh rải rác hàng ngàn tượng đồng cao hơn người thường bị nước ngập một nửa.

Các tượng khổng lồ toàn thân bằng đồng xanh, thần thái cổ phác ngưng trọng.

Trên đầu không đội mũ xương cá, đều như nô lệ.

Trong dòng nước xiết, cứ mười pho tượng đồng nô lệ vây thành một vòng, đẩy bàn xoay trong tay.

Vô số xiềng đồng khóa chặt trên cự mộc, dòng nước loạn chảy vào vực sâu tạo nên những vòng xoáy.

Luồng nước xoáy kéo theo đồng nô và xích đồng, khiến chúng va chạm ma sát tạo ra tiếng keng keng không ngớt.

Tuy nhiên, những nô lệ đồng cao lớn kia dù chao đảo trong nước cũng không thể dịch chuyển bàn xoay lấy một phân.

Hai tay Trần Mộc hóa ra hai con lôi điện cự long, chở hai chiếc xuồng rời khỏi vòng xoáy.

Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao lập tức dùng dây thừng quấn vào tượng đồng gần đó để giữ vững xuồng.

Người của họ đều đã bị sương nước tạt ướt sũng.

Địa hình núi bao bọc nên không quá ồn ào, ở gần cự mộc đã không còn nghe thấy tiếng sóng gầm như sấm rền nữa.

Nhưng hang động hình bụng cá kình lại khiến tiếng vang dội lại liên hồi, khiến mọi người cảm thấy màng nhĩ đau nhức.

Bốn phía nước biển như tường, thế nước cực thịnh.

Xuồng cứu sinh dưới chân cũng không ngừng chao đảo.

Nếu không nhờ Trần Mộc luôn giữ vững, e rằng đã bị lật từ lâu.

Đợi đến khi thuyền ổn định lại, Trần Tiểu Đao đứng dậy đưa tay sờ vào thân cây đen cao lớn trong nước: 'Đây chẳng phải là Định Hải Thần Châm trong Thủy Tinh cung của Long Vương sao?

Có khi chúng ta vào nhầm Long cung rồi cũng nên.' Trần Tiểu Đao kỳ lạ nói. 'Định Hải Thần Châm là bằng sắt, còn cây cổ mộc này phi kim phi thiết phi thạch, mà chính là loại gỗ hảo hạng.' Chá Cô Tiếu cũng chạm vào cổ mộc, đính chính.

Trần Mộc cũng quan sát cây cổ mộc này, chỉ có trong những khu rừng cổ đại từ hàng chục triệu đến hàng tỷ năm trước mới có.

Trước đây Trần Mộc ở Côn Luân Sơn từng thấy hóa thạch của loại cự mộc cao trăm mét này.

Chỉ ở vùng biển sâu âm khí nặng nề mới có thể bảo lưu hình thái

nguyên mộc.

Mà những nô lệ đồng kia liều mạng xoay nó, tuyệt đối không phải để định hải, tám phần là đang 'khấy biển', khuấy động nước biển để bắt loài cá sấu Thôn Chu.

Trên đời có ba loại thần mộc thượng cổ, ngoài Côn Luân Thần Mộc có thể tiếp tục sinh trưởng trong môi trường không có ánh sáng và quang hợp sau khi bị chặt ra, còn có Phù Tang và Kiện Mộc.

Phù Tang là cây đại thụ nơi mặt trời dừng lại sau khi lặn, người Hận Thiên thị xem mặt trời là kẻ thù, nên cổ mộc này không thể là Phù Tang.

Đây chắc hẳn là Kiện Mộc trong truyền thuyết, có thể từ đáy biển thông đến cung trăng.

Trước đây cứ ngỡ đây là một ngôi cổ mộ, giờ xem ra có lẽ có chút nhầm lẫn.

Thời đại dùng Long hỏa luyện đỉnh đều dùng người sống tuẫn táng, chưa có vật thay thế.

Đã có tượng đồng thì đa phần không phải cổ mộ.

Ngoài ra đỉnh Kiện Mộc khảm nhiều tiễn thạch, xung quanh có hàng ngàn nô lệ đồng vây quanh thúc đẩy.

Thứ này có thể là một vật tổ binh khí xạ nhật (bắn mặt trời).

Kiện Mộc tuy là thần mộc đáy biển hiếm có, nhưng vọng tưởng muốn bắn xuyên mặt trời thì chẳng khác nào si nhân thuyết mộng.

Những tượng đồng kéo xích được đúc bằng Long hỏa.

Nghìn năm qua ngâm dưới đáy biển cũng không bị gỉ sét hoàn toàn, tính đồng kiên cố không tan.

Nhưng đúc nhiều tượng đồng như vậy quả thực vô dụng.

Chẳng lẽ thật sự trông chờ bọn họ sống lại để đẩy Kiện Mộc bắn mặt trời?

Dường như chẳng có ý nghĩa thực tế nào.

Nhưng cũng không thể dùng nhãn quang hiện tại để đo lường sự vật cổ đại.

Trong mắt người hiện đại, có lẽ vật tổ xạ nhật này chẳng có giá trị gì.

Đó là phế vật được tạo ra bởi sự tận lực khuynh loát quốc lực và tâm huyết của những nô lệ bi tráng như kiến cỏ thời cổ đại.

Nhưng ở thời cổ đại, đó chính là ý nghĩa sinh mệnh và tín ngưỡng, là nơi ký thác thế giới tinh thần.

Những việc hư ảo này có thể chẳng là gì, nhưng cũng có thể là tất cả.

Mọi người đang suy nghĩ nên đi đâu về đâu, bỗng cảm thấy đất trời rung chuyển, nước biển cổ động dữ dội với biên độ chưa từng có.

Những tượng đồng quanh Kiện Mộc như mọc rễ dưới chân, mặc cho nước biển xô đẩy cũng chỉ hơi lay động.

Trong tai mọi người chỉ nghe tiếng ma sát va chạm của xích đồng dày đặc dị thường.

Khí biển phía trên kéo theo âm hỏa rực cháy, không trung trong chớp mắt trút xuống một trận mưa lửa che trời lấp đất.

Mọi người nấp dưới thân Kiện Mộc và các tượng đồng để tránh những luồng âm hỏa rơi xuống nước.

Cộng thêm lúc này sóng biển hung hãn dâng cao, mép xuồng cứu sinh bị âm hỏa thiêu đốt, khoảnh khắc bốc lên mùi hôi thối và những luồng khói trắng.

Trong ánh sáng thê lương của âm hỏa, chỉ thấy dưới nước nổi lên một bóng đen khổng lồ, theo dòng loạn lưu lao vào vùng nước gần Kiện Mộc.

Trần Mộc vội vàng nhắc nhở mọi người cẩn thận con cá khổng lồ này nuốt thuyền.

Chương 577

Lời vừa dứt, từ dưới nước nhô lên một con lươn đen thô lớn.

Thân lươn đen kịt dài mấy mét tỏa ra ánh xanh mờ ảo.

Nó ở đáy biển hoàn toàn dùng cảm tri thay mắt, lúc này đang hốt hoảng chạy loạn.

Không biết là trùng hợp hay sao, nó đâm sầm vào chiếc xuồng cao su của Minh Thúc, đẩy chiếc xuồng trượt đi hơn mười mét trên mặt nước, khiến đám người Minh Thúc suýt rơi xuống nước.

Tình hình lúc này vô cùng nguy hiểm.

Cổ Sai định dùng mái chèo đánh con lươn dưới nước, nhưng do mất trọng tâm nên không tài nào bò dậy nổi.

Thấy chiếc xuồng sắp đâm vào tượng đồng trong nước, Trần Mộc vội bảo Trần Tiểu Đao đi giải vây.

Trần Tiểu Đao thấy đầu lươn nhô lên, lách mình một cái lao về phía con lươn.

Một cước mang theo sức nặng ngàn cân giáng xuống, thịt lươn nát bấy bắn tung tóe, máu lươn phun đầy mặt mũi Minh Thúc.

Con lươn đen bị thương lặn thẳng xuống vòng xoáy mất dạng.

Trên mặt nước chỉ còn lại một bãi máu đục ngầu, khoảnh khắc sau đã bị dòng nước cuốn trôi không dấu vết.

Trần Tiểu Đao mượn lực cú đá đó trở lại trên thuyền.

Trần Mộc vội vàng kéo thuyền của bọn Minh Thúc lại.

Lúc này nước lại tung tóe, dưới nước hiện ra một vật khổng lồ dài mười sáu mười bảy mét, đầu đuôi màu xanh đen, trên đỉnh đầu có cơ

quan phát sáng, thân màu xám, hai mắt lồi hẳn ra ngoài, toàn thân là loài quái ngư vảy đao hình thoi, đột nhiên nổi lên mặt nước.

Quái ngư quẫy đuôi, nó đang truy đuổi một con lươn đen chạy ra từ biển sâu.

Mất con mồi trong dòng nước loạn, nó lao thẳng về phía xuồng cứu sinh của mọi người.

Trần Mộc nhận ra ngay, đây là loài cá săn mồi biển sâu được gọi là Kim Nhãn Điêu.

Nó và con lươn đen khổng lồ đều bị dòng nhiệt dưới đáy biển ép lên mặt nước.

Do thực phẩm dưới biển sâu cực ít, tập tính của nó là thấy gì ăn nấy.

Vì rời xa biển sâu nên nó khó tồn tại lâu ở vùng nước nông, bởi vậy dù không có lý do gì, nó cũng sẽ vì cơ thể khó chịu mà điên cuồng tấn công mọi sinh vật trên mặt nước.

Nhưng lúc này xuồng cứu sinh đang nấp dưới Kiện Mộc để tránh mưa lửa và sóng biển, căn bản không thể di chuyển dù chỉ nửa mét.

Chá Cô Tiếu cũng rút súng ra bắn về phía mặt nước.

Một băng đạn trút xuống, kích khởi từng chuỗi cột nước.

Nhưng cỡ đạn này quá nhỏ, không thể bắn chết con Kim Nhãn Cự Điêu da dày như tê giác này.

Tuy nhiên mưa đạn vẫn có tác dụng nhất định.

Con ác điêu biển sâu hất tung một mảng nước, đầu cũng không ngoảnh lại lao thẳng về phía xuồng của Minh Thúc.

Minh Thúc lúc này mặt cắt không còn giọt máu, ngây người tại chỗ.

Thấy chiếc xuồng sắp bị quái điêu hất lật để kéo xuống nước, Cổ Sai bên cạnh cầm mái chèo đập vào cái đầu điêu đang há to miệng.

Trần Mộc thấy tình hình không ổn, chỉ cần xuồng lật, mấy người Minh Thúc còn không đủ nhét kẽ răng con hải quái này.

Ta đành tùy tay vung ra một luồng sấm sét nổ về phía quái ngư.

Nhưng lôi điện từ lúc rời tay đến khi nổ có một khoảng cách, không trúng đầu Kim Nhãn Điêu nhưng lại trúng cái đuôi xanh đen của nó.

Vụ nổ hất tung một cột nước lớn, hất con Kim Nhãn Điêu từ dưới nước lên không trung.

Nhưng khu vực nổ quá gần xuồng nhỏ, sóng xung kích khiến xuồng cao su chấn động mạnh.

Minh Thúc đứng không vững bị hất văng xuống nước.

Cổ Sai không kịp suy nghĩ, ngậm đoản đao nhảy xuống cứu người.

May mà Minh Thúc cũng là dân đi biển, rơi xuống nước không hề hoảng loạn, nhanh chóng bơi trở lại.

Thấy xung quanh có bóng cá mập lướt qua, mọi người không khỏi đổ mồ hôi hột.

Trần Tiểu Đao nhanh chóng chèo xuồng lại gần thuyền của Minh Thúc.

Xuồng của Minh Thúc đã thủng không dùng được nữa, nhưng xuồng của Trần Mộc không thể chứa hết sáu người.

Tình thế nước đến chân, mọi người đành tính kế trước mắt.

Cách duy nhất hiện giờ là mạo hiểm lặn xuống đáy biển tìm lối ra.

Mọi người tạm thời đạp lên tượng đồng, leo lên thần mộc đáy biển để dừng chân.

Lối ra của Quy Khư chỉ có thể lặn xuống rời khỏi bụng kình, sau đó lần theo hướng dòng chảy ngầm bơi về phía rãnh biển gần rừng san hô.

Trần Mộc lấy hai thanh đoản kiếm của Hận Thiên thị ra, chia một thanh cho Trần Tiểu Đao.

Lần này lặn xuống tìm lối ra, Trần Mộc định dẫn Trần Tiểu Đao đi tiên phong.

Việc này vô cùng nguy hiểm, không biết dưới nước còn tình huống đột xuất nào xảy ra không.

Có Phân Thủy Kiếm của tổ tiên Đản dân phòng thân chắc không vấn đề gì lớn.

Trần Mộc tranh thủ thời gian bảo với mọi người, biển sắp có triều lớn, Quy Khư có thể bị nước lấp đầy bất cứ lúc nào, ở lại đây bị Long hỏa thiêu đốt chỉ có con đường chết.

Sau khi xuống nước, nhất định phải theo sát dấu chân, không được lạc nhau.

Cơ hội chỉ có một lần này, nếu dưới nước vẫn không tìm thấy lối ra thì sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Vì Quy Khư này là một nơi hoàn toàn phong tỏa, xung quanh bố trí những thứ như kết giới.

Dùng phương pháp thông thường phá hoại để ra ngoài là không thể, chỉ có thể lặn xuống tìm lối ra.

Nhưng mọi người đều hiểu rõ, hiện tại căn bản không chắc chắn dưới đáy có lối ra hay không.

Nhưng nếu ở lại đây, không bị sóng đánh lật xuồng rơi xuống nước nuôi cá mập thì cũng bị Long hỏa và suối nhiệt thiêu chết.

Sự việc vô cùng nguy cấp, không có nhiều thời gian cân nhắc.

Chương 578

Thấy nơi này sắp bị nước biển lấp đầy, mặt nước dày đặc đầu tượng đồng, tiếng nước chảy xiết xung quanh như tiếng chuông khổng lồ va chạm dưới đáy biển, không khí áp bách khó lòng tả nổi.

Trần Mộc ra hiệu cho mọi người, định dẫn đầu theo Kiện Mộc xuống nước.

Nhưng đúng lúc này, Cổ Sai đột nhiên nắm lấy cánh tay Trần Mộc. 'Sao thế?

Sợ rồi à?' Trần Mộc ngạc nhiên hỏi, cứ ngỡ Cổ Sai đột nhiên sợ hãi.

Chỉ thấy mặt Cổ Sai đầy vẻ kinh hãi, cậu ta nói với mọi người: 'Không thể đi...

Tôi thấy... một cái... một cái mặt trời màu trắng!' Nghe Cổ Sai nói thấy mặt trời trắng, Trần Mộc không hiểu nổi cậu nhóc này nói nhăng cuội gì.

Cứ ngỡ Cổ Sai quá căng thẳng nên hóa rồ.

Dù sao ở nơi nguy hiểm thế này, áp lực tâm lý từ sự tuyệt vọng không phải là thứ mà một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi có thể chịu đựng.

Minh Thúc bên cạnh nghe vậy thì giật mình kinh hãi.

Trên biển mà thấy 'bạch nhật' không phải điềm lành gì.

Người hiểu thiên văn hải tượng đều biết mặt trời trắng bệch là điềm báo phong ba bão táp liên miên, tai nạn lật biển sắp xảy ra.

Ông ta suýt ngã quỵ, may nhờ Chá Cô Tiếu đỡ lấy. 'Đừng gấp, nói

cho rõ ràng xem nào.' Chá Cô Tiếu hỏi.

Cổ Sai vội chỉ lên đỉnh đầu: 'Mọi người nhìn kìa, mặt trời màu trắng...' Mọi người không ngờ cái mặt trời cậu ta nói lại ở ngay trên đỉnh đầu.

Nghe Cổ Sai nói vậy, ai nấy đều kinh ngạc.

Thân đang ở trong Quy Khư giống như bụng kình, căn bản không thể thấy mặt trời trên bầu trời.

Lập tức ánh mắt mọi người đồng loạt hướng lên trên.

Không ngờ quả thực có một vật thể hình tròn trắng xóa huyền ảo trên đỉnh đầu, đối diện với phần ngọn Kiện Mộc khảm đầy tiễn thạch.

Vừa rồi khí biển va chạm, Long hỏa trong tầng đá bắn tung tóe tạo ra mưa lửa.

Không trung toàn là sương mù do âm hỏa thiêu biển hình thành, chẳng ai chú ý tình huống phía trên.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, mọi người nhất thời không kịp phản ứng, chỉ thấy mịt mờ.

Nhưng có thể chắc chắn đó không phải mặt trời.

Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào một khối vòm đen nhô lên rõ rệt trong tầng đá, như chợt nghĩ ra điều gì, mừng rỡ: 'Đảo U Linh!' Hóa ra quầng sáng trắng xóa đó không phải mặt trời như Cổ Sai mô tả, mà là một 'cửa trời' trong Quy Khư không bị khí biển che lấp.

Nơi này trên có thiên môn, dưới có dòng ngầm, nên mới giữ được sinh khí không giảm suốt ngàn năm.

Khi mọi người mới vào rừng san hô, đúng lúc triều rút, trên mặt biển lộ ra một hòn đảo đen kịch.

Đó là đảo U Linh ẩn hiện theo thủy triều.

Khi triều dâng, đảo sẽ chìm dưới nước, khi triều rút, nó lại hiện tung tích trên mặt biển.

Ban đầu mọi người lầm tưởng đảo U Linh là lưng cá kình khổng lồ, sợ bị nó quẫy sóng lật thuyền nên đã dùng hải thần pháo bắn thử, xác nhận đó là hòn đảo nhỏ cô độc.

Đảo U Linh chia rừng san hô thành hai khu vực đông tây.

Mọi người bị rắn biển khổng lồ tấn công, từ phía đông chìm xuống hải nhãn.

Không ngờ di tích cổ của Hận Thiên thị trong Quy Khư lại nằm ngay dưới đảo U Linh.

Và càng không ngờ là trên đảo U Linh có một hang động như cửa trời thông thẳng lên mặt biển.

Chắc hẳn bây giờ bên ngoài trời đã sáng, lộ ra một khoảng ánh sáng rực rỡ như đĩa tròn, nên mới khiến Cổ Sai lầm tưởng là mặt trời trắng trước cơn bão.

Ước chừng hang động như miệng giếng này không phải bị pháo chấn hải trên tàu Tam Xoa Kích bắn sập.

Thần khí xạ nhật Kiện Mộc này như một cái cây lớn, khảm tiễn thạch làm tán, tạo thế phá thiên muốn vươn ra ngoài.

Hóa ra bố cục vật tổ xạ nhật này vô cùng nghiêm cẩn, đều có thâm ý.

Giờ mới cảm nhận được người Hận Thiên đã tốn bao công sức để kiến tạo một cảnh tượng thần thoại như vậy.

Trong đó tuyệt đối không chỉ đơn giản là trưng bày, dường như còn ẩn chứa bí mật lớn lao hơn.

Từ thời Thương Chu, đã có người dùng nhật nguyệt tinh thần và

ngư long bách thú để đại biểu cho phòng vệ.

Nhìn những trang trí bằng đồng sứt mẻ trên thần mộc đáy biển, cửa trời kia chính ứng với vị trí mặt trăng, mọi người thực sự không đoán ra tại sao lại sắp xếp như vậy.

Thấy đảo U Linh chính là sinh môn thông thẳng lên mặt biển, nghe tiếng gầm rú xung quanh, đó chính là tín hiệu đại triều sắp dâng.

Sau khi triều dâng, đảo U Linh cũng sẽ bị nhấn chìm.

Hiện tại xem ra, chỉ có tranh thủ thời cơ leo lên thần mộc rời khỏi Quy Khư, những chuyện khác đợi về lại mặt biển rồi tính sau.

Nhưng đột nhiên, Trần Mộc cảm thấy tình hình có gì đó không đúng, vội bảo mọi người đừng khinh cử vọng động.

Dùng Kiện Mộc để tạo cự tiễn có chút không phù hợp với những truyền thuyết cổ xưa trong văn minh An Lạc.

Hận Thiên thị tuy tự coi mình là hậu duệ của vật tổ xạ nhật, nhưng Kiện Mộc là gỗ âm trầm.

Nghe nói bản thân nó là thần mộc thượng cổ, có thể từ đáy biển mọc thẳng đến cung trăng.

Hang động như cửa trời kia đặt ở vị trí mặt trăng, nhất định là tượng trưng cho minh nguyệt.

Ghi chép về Hận Thiên thị trong cổ tịch cực ít, nhưng trên đỉnh đồng thời Chu Mục Vương lại có truyền thuyết người Hận Thiên thị sau khi chết bay lên mặt trăng (bôn nguyệt).

Đây e rằng không phải vật tổ xạ nhật, mà là con đường về cõi âm bôn nguyệt, dành cho vong linh người chết sử dụng.

Nếu mọi người men theo đó leo lên, không biết sẽ gặp nguy hiểm gì.

Lòng mọi người chùng xuống, hóa ra Kiện Mộc không phải vật tổ chiến tranh xạ nhật mà là tượng trưng minh đồ bôn nguyệt.

Chương 579

Suy cho cùng, ngọn núi vòng cung này quả nhiên là một ngôi cổ mộ tồn tại ngoài lẽ thường.

Ở vùng biển rừng san hô do khí biển ngưng kết, bình thường không thấy được ánh sao trăng.

Ánh sáng trắng xóa trên đỉnh Kiện Mộc quả thực giống như một vầng trăng rằm.

Cây thần mộc đáy biển giúp vong hồn thăng hoa này dường như chỉ cách minh nguyệt một bước chân.

Chỉ cần leo lên đỉnh Kiện Mộc, tung người nhảy một cái là có thể rời khỏi vùng biển hỗn độn không lối ra này.

Xung quanh mặt nước bóng cá mập hỗn loạn, xuống biển lặn khó tránh khỏi việc sinh tử chiến với đàn cá mập. 'Trên biển quả thực có truyền thuyết cổ xưa về thần mộc thông trăng tìm cái chết, nhưng dù là thần mộc để oan hồn bôn nguyệt, hiện giờ cũng là con đường thông thiên để chúng ta đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống...' Minh Thúc đi biển nhiều năm, tự nhiên biết sự lợi hại của đàn cá mập bên dưới.

Dù Trần Mộc và mấy người kia đều phi thường, e là lúc đó cũng không lo nổi cho tất cả.

Minh Thúc nói xong bèn dẫn đầu leo lên mặt nghiêng của thân cây cổ thụ đầy vỏ thô như vảy rồng, từng bước chậm rãi bò về phía cửa trời phía trên.

Vừa bò ông ta vừa hát khúc ca thê lương của dân Đản để tráng đạm cho mình, bi tráng như tiếng sói hú quỷ khóc.

Thấy Minh Thúc đã xung phong lên trước cây thần mộc có vẻ thông đến minh nguyệt, người đã hơn sáu mươi tuổi mà nói lên là lên không chút do dự, tay chân cũng thật lanh lẹ.

Hành động của ông ta cũng đập tan lo âu của mọi người, phá phủ trầm chu, tất cả trông chờ vào lần này.

Mọi người nối thành một hàng leo lên cây Kiện Mộc cao lớn treo đầy xích đồng.

Chẳng biết khúc gỗ vạn năm này có còn chịu thấu hay không.

Cúi người nhìn xuống, bốn bề nước biển cuộn sóng ngất trời, dưới chân còn thấy vô số bóng dáng nô lệ đồng.

Lại có nhiều cá mập quanh quẩn dưới nước, phần lớn di tích cổ thành vòng cung đều đã chìm trong nước.

Trong tiếng sóng dữ gầm thét, sáu người đã leo lên đến đỉnh thần mộc đáy biển.

Không khí trên mặt biển đã thổi vào mặt, một vùng trời trắng xóa hiện ra rõ rệt.

Nhưng nhìn từ dưới lên thấy Kiện Mộc cách lối ra có vẻ gần, đến nơi mới phát hiện còn ít nhất vài chục mét nữa.

Lúc này Già La bên cạnh đột nhiên 'ồ' lên một tiếng.

Trên thân cây nghiêng này dày đặc những khối tiễn thạch đường kính vài mét, tựa như tán cây cổ thụ.

Tiễn thạch là hóa thạch sinh vật biển cổ đại, gỗ âm trầm cũng là cổ mộc tích tụ vạn năm dưới đáy biển.

Mọi người không thể phán đoán tiễn thạch khảm trên gỗ âm trầm là tự nhiên hay do con người khảm vào trang trí.

Nhưng ở chỗ tiễn thạch thưa thớt trên thân cây có một cánh cửa

đồng, văn lý trên tấm đồng dày nặng đều như hình vảy.

Văn lý này rất giống với những vết lân liệt đen kịt trên thân cây.

Nếu không phải Già La dừng lại trên mặt nghiêng thân cây thì cũng khó lòng phát hiện.

Mọi người đều không ngờ gần đỉnh Kiện Mộc lại có một cánh cửa đồng lớn như vậy.

Dùng tay lau đi rong biển và các thứ bám trên đó, trên hoa văn đồng hiện ra hình khắc lờ mờ về thần mộc đáy biển nối liền nước biển và mặt trăng.

Những hình vẽ vật tổ chim tống tử bay lượn vốn thường thấy trong cổ mộ thời Tây Chu Ân Thương càng chứng minh đây là mộ đạo của một ngôi cổ mộ.

Cảnh tượng này khiến người ta liên tưởng đến việc bên trong Kiện Mộc rỗng ruột, ẩn giấu một đường hầm.

Một đường hầm để linh hồn người chết bước lên thần mộc bôn nguyệt.

Dưới hầm đó chắc chắn là cổ mộ của Hận Thiên thị.

Điều này có nét tương đồng với tục táng cổ mộ Việt Nam, để lại thiên môn ở cửa địa cung cho mộ chủ phi thăng hóa tiên.

Chỉ có điều thiên môn để vong hồn bôn nguyệt cầu thuốc bất tử này lại được mở phía trên thần mộc vọng tưởng thông đến cung trăng.

Lúc này đại triều trên mặt biển rừng san hô ập đến, ánh sáng từ cửa trời vốn mù mịt sương khói bỗng tối sầm lại.

Mọi người biết rõ một khi thủy triều vượt qua đảo U Linh, nước sẽ lập tức trút xuống.

Mà nước dưới chân Kiện Mộc cũng đang dâng theo.

Đàn cá mập đã ăn sạch con Kim Nhãn Điêu bị lựu đạn bắn chết ban nãy, giờ xuống nước chẳng khác nào tìm cái chết.

Trước miệng rộng của đại dương, thân ở tuyệt cảnh tiến thoái lưỡng nan, mọi người trên đỉnh tiễn thạch đều tâm thần hoảng loạn.

Cánh cửa đồng này hơi lõm vào trong thân gỗ, đóng rất kín kẽ, không biết bên trong cổ mộ đã bị nước biển tràn đầy từ lâu hay chưa.

Nhưng lúc này đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể từ mộ đạo trượt vào cổ mộ.

Như vậy mới tránh được dòng nước xiết phía trên và đàn cá mập bên dưới. 'Tiểu Đao, đi mở cửa ra, chúng ta vào trong.' Trần Mộc chỉ vào cửa đồng, bảo Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao gật đầu, rút dao lặn ra nạy cánh cửa đồng đang đóng chặt.

Lưỡi kiếm sắc bén kiên cố, lách vài cái đã cắt đứt xiềng xích buộc trên cửa đồng.

Lúc này nước biển trên đầu đã từng đợt trút xuống.

Đại triều chưa nhấn chìm đảo U Linh nhưng sóng triều dâng trào đã tràn đến phía trên.

Thời gian càng lúc càng khẩn bách, Minh Thúc và bọn Cổ Sai sốt ruột như lửa đốt cũng xúm lại hỗ trợ.

Mọi người trên cây cổ thụ kỳ quái này đồng tâm hiệp lực cạy cánh cửa đồng cổ.

Cánh cửa đồng dày nặng mấy ngàn năm chưa từng mở ra, lúc này bị mọi người bật mở nhưng không có chút khí uế nào, chỉ có mùi mốc thối phả vào mặt khiến người ta buồn nôn.

Trước mắt mọi người lộ ra một đường hầm rộng rãi đen kịt.

Đường hầm này cực rộng cực sâu, u tối không thấy đáy, phảng phật thông thẳng đến cõi âm.

Trần Mộc bảo mọi người lùi lại, đi vào quan sát một vòng, phát hiện bên trong không khí lưu thông, cũng không có nước biển, có thể an toàn đi vào.

Trong chớp mắt, thủy triều dâng cao bên dưới đã lên đến đỉnh đầu.

Lúc này không cho phép Trần Mộc nghĩ nhiều, liền dẫn đầu mọi người cùng tiến vào đường hầm trong Kiện Mộc.

Chương 580

Sau khi mọi người vào hết, Trần Mộc bảo Chá Cô Tiếu vào cuối cùng đóng cửa đồng lại.

Trong bóng tối, cả không gian vang lên một tiếng như sấm kinh thiên.

Dòng nước xiết va đập vào thần mộc đáy biển nổ vang oanh oanh.

Nghe từ bên trong, tiếng động càng thêm đinh tai nhức óc.

Xương cốt trên người mọi người như bị âm thanh đó chấn cho run rẩy.

Chỗ cửa đồng bị Trần Tiểu Đao nạy hỏng cũng đang không ngừng rỉ nước.

Trần Mộc bảo đám Minh Thúc há miệng ra không được ngậm lại để tránh bị hỏng màng nhĩ trong môi trường kín này.

Trần Mộc quan sát đường hầm trước mặt, thấy trong mộ đạo bằng gỗ rộng lớn đến khó tin này, xung quanh chất gỗ cực kỳ kiên mật, vách trong thô ráp.

Tuy bên trong hơi ẩm rất lớn nhưng đường đi không trơn trượt.

Mọi người trong mộ đạo nghiêng lệch này chỉ có thể nhích từng chút một xuống dưới.

Cứ như vậy không biết đã leo xuống bao lâu, tiếng sóng triều va đập vào thần mộc bên ngoài đã nhỏ dần.

Không biết là nước trong Quy Khư đã đầy hay đại triều bên ngoài đã rút.

Nhưng mọi người đi rất lâu vẫn không thấy điểm cuối của mộ

đạo.

Hơn nữa càng đi sâu vào mộ đạo, hơi ẩm tinh ác càng nồng nặc khó ngửi.

Đi không biết bao lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Mọi người mới phát hiện cự mộc cuối cùng đã chạm đáy.

Phía dưới đáy là một vũng nước, xung quanh không có chỗ nào để đặt chân.

Dưới sự chỉ huy của Trần Mộc, từng người một nhảy xuống nước, sau đó nghỉ ngơi một lát trong nước.

Nghĩ lại tình cảnh hiểm nghèo nghìn cân treo sợi tóc vừa rồi, ai nấy đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Trong tình cảnh mờ tối, mọi người ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Phần đáy của cự mộc như tòa tháp đen này lún sâu vào một hang động hình thành từ xác san hô thượng cổ.

Bên dưới tích đầy nước không rõ sâu bao nhiêu.

Cửa đồng thông xuống mặt nước trong hang, trong hang chất đầy mai rùa xương rồng lớn như cái cối xay.

Trên xương mai chi chít những phù hiệu và ký hiệu bói toán cổ xưa.

Nhưng những xương mai này bị nước biển ngâm quá nhiều năm, đại bộ phận đã mờ mịt khó nhận ra.

Trên bãi đá ngầm không xa có đặt một bộ xương đầu sinh vật cổ đại giống như cá kình.

Trong xương đầu thấp thoáng hàng chục hình người nhô lên, có lẽ là nơi đặt thi thể trong cổ mộ.

Nghĩ bụng chắc là trong miệng có ngậm Trú Nhan Châu, cổ thi nghìn năm không rữa dưới đáy biển.

Mọi người leo lên bãi đá ngầm đó.

Trước mặt hiện ra những ngọn đèn sáp làm từ mỡ xác khô giao nhân.

Mỡ giao nhân vạn năm không cạn, điểm cháy cực thấp, chỉ cần có chút không khí là có thể cháy.

Sau khi Trần Mộc thắp sáng đèn giao nhân, ông nhìn thi thể trước mặt.

Dưới ánh nến, vẫn chưa nhìn rõ diện mạo mờ ảo của cổ thi, nhưng lại phát hiện trên mai rùa trước xương cá kình có ký hiệu 'Chấn thượng Chấn hạ'.

Ký hiệu này đã thấy hai lần ở nơi này rồi, ngay cả Trần Tiểu Đao và Minh Thúc cũng đã nhận ra.

Đó chính là quái tượng 'Chấn kinh bách lý'.

Trong Quy Khư lặp đi lặp lại quái tượng này, rốt cuộc là đang ám chỉ điều gì?

Trong Chấn quái dường như ẩn chứa ẩn tình trọng đại liên quan mật thiết đến Quy Khư.

Quái tượng trong Kinh Dịch, hễ có chứa con số thì đều không phải ngẫu nhiên mà có.

Trong đó chắc chắn tàng trữ thông tin mã hóa cổ đại, người nay đa phần không thể giải nổi.

Trong Chấn quái này có câu 'Chấn kinh bách lý', tại sao trong quái

không phải là chín mươi chín dặm hay một trăm linh một dặm, hay dùng ngàn dặm vạn dặm, mà nhất định phải là 'Chấn kinh bách lý' này?

Kinh Dịch hàm chứa vạn tượng, mọi sự biến hóa sinh sinh bất diệt giữa trời đất đều nằm trong đó, chỉ là cực ít người có thể tham ngộ thấu triệt.

Những người từng tiếp xúc với học thuyết Chu Dịch, mỗi người đều sẽ có nhận thức riêng về Kinh Dịch.

Trong mắt triết gia, nó bao hàm triết lý; trong mắt người theo chủ nghĩa huyền bí, nó lại là một cuốn thiên thư dự trắc sự biến hóa của sự vật.

Nhân giả kiến chi vị chi nhân, trí giả kiến chi vị chi trí.

Cho đến nay, sự giải thích của người đời đối với Kinh Dịch vẫn chỉ như thầy bói xem voi mà thôi.

Chu Dịch vốn huyền diệu khó lường, e rằng trên đời này chẳng có lấy một ai có thể lĩnh ngộ hết thảy sự huyền diệu bên trong đó.

Mọi thứ trong này, chỉ sau khi trải qua mới có thể hiểu được câu 'Chấn lai ách ách, tiếu ngôn ách ách'. 'Chấn kinh bách lý, bất tang tỷ sưởng' chính là những lời đặc hữu chỉ về quẻ Chấn.

Chỉ là không rõ vì sao lại có cụm từ 'chấn kinh bách lý'.

Nếu đây chỉ là sự miêu tả về một hiện tượng, tại sao không dùng 'chấn kinh thiên lý' hay 'vạn lý'?

Kể từ khi đến đảo San Hô Miếu ra khơi tới nay, nhóm người đã nhiều lần nhìn thấy những cổ vật liên quan đến quẻ Chấn này.

Những lần nhìn thấy đều là trong quan quách, mộ huyệt, và cả trên phiến cốt giáp dùng để bói toán của người Lân nhân.

Việc quẻ Chấn liên tục xuất hiện có mối quan hệ rất lớn với những chuyện u minh trong Quy Khư.

Có nghĩa là, nó có lẽ không phải là quẻ tượng có được từ việc chiếm bốc, mà là một dấu hiệu mai táng của tộc Hận Thiên, hoặc là một loại ám thị ẩn giấu trong mộ huyệt của họ.

Trong những ký hiệu này, biểu tượng đại diện cho quẻ Chấn đặc biệt nổi bật.

Chương 581

Mọi người đã thấy nhiều lần, không khỏi nảy sinh nghi vấn.

Nhưng suy nghĩ hồi lâu, vẫn chẳng ai nghĩ ra được nguyên nhân thực sự.

Chữ 'Bách' trong 'Chấn kinh bách lý' đại diện cho một con số tròn trịa.

Người Bách Việt cổ đại đều có thói quen dùng số tròn để làm tính từ, chẳng hạn như 'bách chiến bách thắng', 'bách bộ xuyên dương'...

Chẳng ai nói 'chín mươi chín chiến chín mươi chín thắng' hay 'một trăm lẻ một bộ xuyên dương'.

Dùng chữ 'Bách' tỏ ra giản dị mà đại khí, đó gọi là 'vi ngôn đại nghĩa', chứ chẳng có hàm nghĩa đặc định nào.

Trời đánh một tiếng sấm, ai biết được nó sẽ chấn động bao nhiêu dặm?

Thực tế đây chỉ là một loại ẩn dụ trừu tượng.

Sau khi nghĩ thông suốt, mọi người không còn chấp nhất vào quẻ Chấn trên mai rùa nữa.

Trần Mộc để mọi người nghỉ ngơi bên cạnh khối hóa thạch xương cá voi trắng muốt này.

Dẫu sao việc leo cây và xuống đây vừa rồi đã tiêu tốn của họ quá nhiều thể lực.

Trần Mộc quan sát môi trường xung quanh, mọi thứ đều trùng khớp với hình xăm trên lưng Long Hộ Cổ Sai.

Dưới Thần Mộc đáy biển là cổ thi của tộc Hận Thiên 'tử nhi bất

cương'.

Nhưng người xưa đem bí mật của cổ mộ tộc Hận Thiên giấu trên người Long Hộ, nhất định không phải để con cháu đời sau đến đây đổ đấu.

Còn nguyên nhân thực sự là gì, e rằng trong số những Đản dân còn sống hiện nay, không còn ai rõ nữa.

Trần Mộc lại hướng tầm mắt về phía lối thông cổ mộ bên dưới.

Nhìn cây Kiện Mộc khổng lồ vô tận này, nó đã sinh trưởng ở đây từ hàng tỷ năm trước.

Sau đó thương hải tang điền, rừng rậm biến thành uông dương đại hải, Kiện Mộc vẫn ở lại dưới đáy biển, gần như xuyên thủng ba lớp vỏ địa cầu.

Chẳng trách trong truyền thuyết cổ đại, nó được xem là thứ kết nối với cung Quảng Hàn trên mặt trăng.

Tộc Hận Thiên đã đào rỗng toàn bộ cây thần mộc dưới đáy biển này, biến động san hô ở phần đáy thành mộ huyệt.

Trong mộ huyệt này không có bố cục mộ đạo hay mộ thất chính thức, xung quanh đều là nước biển từ đáy biển thấm xuống.

Trong động nước bên dưới, các vòng xoáy nước xuất hiện liên tiếp, không biết bên dưới còn sâu bao nhiêu.

Tiếng nước từ xa vọng lại ầm ầm, thỉnh thoảng có những luồng bạch khí nóng hổi bốc lên.

So với suối nước nóng thông thường, nước ở đây nóng hơn gấp trăm lần, chính là nhiệt tuyền dưới đáy Quy Khư.

Bất kỳ sinh vật nào chỉ cần bị dòng nước sôi này quấn lấy, ngay lập tức sẽ bị nhiệt độ cao nấu chín đến mức xương cốt cũng chẳng

còn.

Ở phía bên kia, từng đợt hàn ý âm lãnh cuộn trào, nước biển phía trên đều bị hút vào địa tâm hư vô.

Vị trí mộ huyệt cổ mộ được xây dựng ngay giữa điểm giao thoa âm dương, một bên nóng một bên lạnh.

Nó được ngăn cách nghiêm ngặt bởi những mảnh vụn rạn san hô, khiến nước nóng lạnh đều không thể xâm nhập.

Đây chính là 'Thần Tiên huyệt' trong truyền thuyết, nơi thông thiên địa, hóa cổ kim.

Trong mộ có không ít sinh khí, tạo hóa lưu hành hạo hạo không ngừng, chiếm trọn mọi bí mật thần kỳ của thiên nhiên.

Trần Tiểu Đao lúc này thò nửa người vào trong xương cá voi, quan sát mấy cụ cổ thi.

Minh Thúc cũng kéo Cổ Sai đi tới trước mặt, bảo Cổ Sai dập đầu trước tổ tông.

Minh Thúc nói: 'Đây là tổ tiên của Đản dân các người, nếu tiên nhân có linh thiêng, biết đâu có thể phù hộ chúng ta bình an trở về'.

Cổ Sai không hiểu rõ tổ tiên mấy ngàn năm trước làm nghề gì, nhưng nhìn thấy cổ thi vẫn sinh lòng kính sợ, liền quỳ xuống đất dập đầu mấy cái, chắp tay hợp thập.

Theo động tác của Minh Thúc, hai người vái lạy loạn xạ trước xương cá voi.

Trần Tiểu Đao thì dùng thủ đoạn của Mặc Kim, nâng một cái xác cương thi lên, dùng đầu gối tì vào sau gáy, một tay giữ đỉnh đầu, tay kia bóp lấy má cương thi, muốn để thi thể nhả ra viên Trú Nhan Châu ngậm trong miệng.

Trần Mộc vội vàng ngăn Trần Tiểu Đao lại.

Bảo vật thu hoạch được trong chuyến đi này đã đủ nhiều rồi.

Trong Quy Khư chiếm mộ đều là thi thể tổ tông của Cổ Sai, ngậm châu ngàn năm, chết mà không thối rữa.

Nếu dựa trên sự tôn trọng, thông thường không gọi là cương thi hay 'tống tử', mà hình dung là 'cương nhân'.

Lúc này tốt nhất không nên kinh động đến những cổ thi này.

Sinh khí trong mộ tuy thịnh, nhưng một khi lấy ra Trú Nhan Châu vốn được ngưng tụ từ âm tinh, những 'cương nhân' đã bảo tồn mấy ngàn năm này sẽ ngay lập tức hóa thành tro bụi.

Tham lam quá mức chính là mầm mống tai họa.

Trần Tiểu Đao lúc này mới luyến tiếc chui ra khỏi xương cá voi.

Trần Mộc tuy không muốn động vào cổ thi, nhưng vẫn phải tìm kiếm manh mối từ chúng.

Khối hóa thạch xương đầu cá voi khổng lồ khép hờ, tuy không quá lớn nhưng đủ chứa các tử thi.

Gọi là quan quách bằng xương cá voi thì hơi lớn, bên trong dường như còn có một ít đồ tùy táng, trông giống một mộ thất được thiết lập trong hài cốt cá voi hơn.

Chỉ cần hơi cúi người là có thể chui vào miệng cá.

Năm cụ thi thể bảo tồn hoàn hảo nằm tĩnh lặng bên trong.

Những người khác cũng muốn lại gần xem cho rõ, nhưng mộ thất quá chật hẹp, không thể dung nạp nhiều người đi lại.

Trần Mộc bảo mọi người cầm chân đèn dầu cá mập đứng trước miệng cá để chiếu sáng và cảnh giới đề phòng bất trắc.

Dưới lòng đất âm u tăm tối này, chẳng biết còn ẩn giấu quái vật gì.

Trần Mộc và Chá Cô Tiếu một trước một sau, cẩn thận bước qua năm cụ cương nhân Nam Hải, tiến vào sâu trong mộ thất.

Hai người ngồi xuống kiểm tra những cổ thi đó.

Năm cái xác gồm ba nữ hai nam, nam thi gồm một già một trẻ.

Chương 582

Phục sức đại khái đã hóa thành cát bụi, trên thân đắp một lớp da rồng khô dày đặc để che đậy.

Da rồng lấy từ một loại cá biển có vảy rực rỡ, đầu cá có sừng, thời cận đại đã tuyệt chủng, không còn thấy nữa.

Năm cái xác trừ phần đầu ra, đều bị da rồng che kín mít.

Lão già ở bên cạnh chỉ lộ ra một nửa cánh tay, da thịt đen sạm, diện mạo đã hơi lõm xuống, nhưng hơi nước trong thi thân đều được Trú Nhan Châu trấn giữ nên không mục nát.

Cũng chỉ có loại minh châu ánh trăng được thấm nhuần bởi hải khí của cây ốc san hô mới có thần hiệu này.

Chá Cô Tiếu rút dao lặn, khẽ đâm vài nhát vào cánh tay của thi thể lão già.

Chá Cô Tiếu đâm vài đao, phát hiện da người này cứng như sắt, mấy nhát dao chẳng có tác dụng gì.

Loại cổ thi này trước đây họ chưa từng thấy qua, khả năng duy nhất chính là kỹ thuật ướp xác đặc hữu trên biển thời cổ đại.

Điều này dường như giống với truyền thuyết về cương thi mà Tần Thủy Hoàng gặp phải trong chuyến tuần du phương Nam ven biển.

Trần Tiểu Đao thấp giọng hỏi Chá Cô Tiếu: 'Chá Cô huynh, dùng dao chém cổ thi này làm gì vậy?'. 'Ta thử một chút xem có trá thi hay không.

Hiện tại xem ra lo lắng là dư thừa rồi'.

Chá Cô Tiếu nói.

Quy Khư này là huyệt nhãn của Nam Long, sinh khí thịnh nhất đời hiếm thấy.

Những cương thi này đều đã gần như thạch hóa, cho nên sẽ không phát sinh thi biến nữa.

Trần Tiểu Đao gật đầu, nhìn quanh một vòng bên trong xương cá voi.

Đồ tùy táng trong mộ thất vô cùng nhiều.

Việc tùy táng minh khí đã có từ thời đồ đá, và không chỉ ở đây, các vòng văn minh cổ đại trên thế giới đều có tập tục này.

Trong hóa thạch xương cá voi có hài cốt của các loại thủy tộc chồng chất cùng vô số đồ tuẫn táng.

Những vật phẩm này được phân bố theo hình chữ Cửu trong mộ thất.

Ngoài mấy cái vò chậu và ngọc bản, mai rùa, còn đặt một chiếc đỉnh thanh đồng có tạo hình kỳ lạ.

Theo chế độ Chu Lễ, đỉnh có ba chân.

Thiên tử hạ táng có thể hưởng quy cách liệt cửu đỉnh (chín đỉnh) trong mộ.

Thanh đồng là quốc chi trọng khí, chín chiếc đỉnh đồng chỉ có thiên tử mới xứng đáng sử dụng.

Dưới thiên tử phân thành năm cấp Công, Hầu, Bá, Tử, Nam.

Ngay cả bậc Đại công tước cũng không được đặt chín chiếc đỉnh trong mộ mình, nếu không sẽ bị coi là có dã tâm mưu phản.

Món đồ thanh đồng trong mộ Quy Khư này hình dạng giống đỉnh

nhưng thực chất là một loại dị biệt, bụng cực lớn phân thành tám mặt, bên dưới có chín chân, cao khoảng nửa mét.

Tuy thấp nhưng chắc chắn không phải là đồng quỹ (hòm đồng), mà là loại cửu túc dị đỉnh (đỉnh lạ chín chân) hiếm thấy.

Phân biệt đồ đồng cổ có thể dựa vào màu sắc: màu trà, chu sa ban, chân thanh, lục tỉnh khẩu.

Chỉ có bốn loại này là đồng cổ thực sự.

Nhìn chiếc cửu túc thanh đồng đỉnh kia, tuy đã trải qua mấy ngàn năm, nhưng sắc u cổ nằm giữa 'chân thanh' và 'lục tỉnh khẩu' vẫn còn đó, giống như một lớp rêu xanh mọc trong kẽ giếng, nhưng chưa có độ minh nhuận như thú phỉ thúy của đồ đồng chân thanh, ý vị u triệt đến nay không giảm phân hào.

Miệng đỉnh rộng như gối giác, yển nhĩ, văn hoa hải thú đầy đủ, bốn bên trang trí tinh tượng.

Trên thị trường hiện nay không lưu hành nhiều đồ thanh đồng cổ thật, đồ giả thì tràn lan khắp nơi, lại thêm mấy thương nhân bất lương dùng khẩu quyết giám định để lừa người.

Nhìn bằng mắt thường, chiếc cửu túc dị đỉnh này mang đặc điểm của cả nhà Hạ và nhà Chu.

Xem ra so với gương soi xương của Tần Vương, chiếc đỉnh đồng đúc từ Long Hỏa này có giá trị cao hơn nhiều.

Trần Mộc biết những đỉnh khí này đều có tác dụng ghi chép sự kiện.

Thấy đỉnh đồng tùy táng trong mộ thất đúng là bảo vật trần gian, Trần Mộc lập tức bảo Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao ghé sát vào xem.

Một người nhìn mặt ngoài bụng đỉnh, người kia nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong đầy nước, trên mặt nước có một lớp vật nổi màu xanh lục đậm, trông như một đỉnh nước đen ngòm, nước đọng không chút sóng gợn, không nhìn rõ bên dưới có vật gì hay không.

Lúc này, Chá Cô Tiếu đang kiểm tra văn chú trên thân đỉnh đã có phát hiện, vội vàng bảo mọi người cúi xuống xem đồ án.

Thân đỉnh chia làm tám mặt đều có âm ngân, xem ra trên đồng từng khảm tơ vàng, lâu ngày vàng đã bong ra, tạo thành những hình vẽ lõm xuống.

Đồ án thể hiện chi tiết cảnh tộc Hận Thiên sau khi chết được nhập táng thăng lên mặt trăng.

Mọi người mới chỉ xem một nửa đã đại chí hiểu được hàm nghĩa.

Quay đầu nhìn dãy cổ thi phía sau, hóa ra họ sau khi chết vẫn chưa kịp chính thức hạ táng, lưu lại nơi này chỉ để đợi trăng tròn giáng lâm, có vẻ như vẫn chưa đến thời khắc bôn nguyệt cầu trường sinh thì cổ thành trên đảo đã rơi xuống biển.

Những di dân sống sót lập tức tan rã, trở thành những Đản dân sống bằng nghề hái ngọc bắt cá voi trên biển.

Mọi người đang định xem mặt sau của đỉnh đồng thì nghe thấy tiếng Minh Thúc gọi từ miệng hóa thạch xương cá voi.

Mọi người vội hỏi có chuyện gì.

Minh Thúc lau mồ hôi hột trên đầu, nói: 'Các người có phát hiện không, trong bụng mấy xác nữ thi này sao lại giấu mấy đứa trẻ chết thiếu tay thiếu chân thế kia?'.

Hóa ra nhóm Minh Thúc đứng canh bên ngoài xương cá voi vô

cùng lo sợ, thấy dãy thi thể đắp dưới lớp da vảy rồng phồng lên bất thường, ông ta cứ ngỡ năm cái xác ngàn năm không nát này đều có đồ tùy táng.

Dù không lấy thì cũng muốn vén lên xem thử những cổ vật ngàn năm trong Quy Khư để mở mang tầm mắt.

Ai ngờ khi hất lớp da rồng ra, phát hiện ba xác nữ thi nằm giữa đều bị mổ bụng thảm khốc khi đang mang thai.

Thai nhi đã thành hình trong bụng, ít nhất cũng được bảy tám tháng tuổi, lại bị khoét sống ra đặt trên bụng người mẹ.

Trong bụng thi thể đều bị nhét đầy một loại đá tròn gọi là hàn ngọc.

Gò má nữ thi phồng lên, miệng ngậm minh châu.

Khoang bụng đầy vật lạ nên vẫn phồng tướng như sắp lâm bồn.

Chương 583

Tử anh (thai nhi chết) dường như không được xử lý gì, nhưng nhờ hàn ngọc và Trú Nhan Châu trong xác mẹ nên hình hài vẫn còn, co quắp đen sì như bị than hóa, nhìn vào mà dựng cả tóc gáy.

Nhìn kỹ dưới ánh đuốc, ba tử anh này không thiếu tay thì cũng cụt chân, trông giống như bị dị tật bẩm sinh.

Minh Thúc giật mình, e rằng trong này có uẩn khúc.

Ngày trước trong giới mộ tặc thường truyền tai nhau về hài nhi quỷ, thai nhi quỷ.

Có chủ mộ cố ý giấu thai nhi chết oan trong mộ, kẻ nào dám trộm minh khí hoặc tổn hại thi thể chủ mộ sẽ bị tiểu quỷ ám theo, ngày đêm không yên, sớm muộn cũng mất mạng.

Thấy tình hình bất ổn, Minh Thúc vội gọi mọi người đến xem có phải tộc Hận Thiên nuôi tiểu quỷ trong mộ không.

Vừa nói, mồ hôi lạnh của ông ta vừa chảy ròng ròng, hiển nhiên là kinh hãi tột độ.

Trần Mộc nghe vậy lập tức kiểm tra mấy cụ cương thi bị da rồng che phủ, quả nhiên đúng như lời Minh Thúc nói.

Ba tử anh bị đào ra vẫn giữ nguyên tư thế giãy giụa đau đớn lúc cuối đời, nhưng tứ chi đều thiếu mất một phần tay hoặc chân.

Không giống như bị người ta tàn nhẫn chặt đi, mà là do dị tật bẩm sinh.

Nếu nhìn kỹ, có thể phân biệt được những bàn tay nhỏ như chân chuột, không rõ nguyên nhân gì mà không thể phát triển cùng các bộ phận khác.

Chuyện có tiểu quỷ trong mộ không phổ biến, chỉ xuất hiện ở một số khu vực hẻo lánh miền Nam.

Đa số thợ đổ đấu cả đời cũng chưa từng gặp.

Chỉ có vùng Việt Đông, Việt Tây là có nhiều truyền thuyết loại này.

Xét những chuyện xảy ra gần đây, Trần Mộc cũng chỉ nghe kể một vụ: cuối thời Thanh đầu thời Dân quốc, có một nhóm mộ tặc hoạt động ở vùng Lưỡng Quảng, làm nghề 'cõng xác' đã thực sự cõng tiểu quỷ từ trong mộ về nhà và bị hại chết.

Đây đều là chuyện thời cận đại, không phải lời đồn nhảm nhí, cho thấy đây là một loại phong tục mang tính vùng miền, và nghe nói đến thời Minh Thanh mới bắt đầu xuất hiện.

Việt Đông, Việt Tây địa thế hẻo lánh, mãi đến thời Minh Thanh văn hóa kinh tế mới phát triển, nên không ai khảo chứng được truyền thống giấu tiểu quỷ phòng trộm mộ có từ bao giờ.

Nhưng chuyện này ở các tỉnh khác cực kỳ hiếm thấy, tưởng chừng không xuất hiện từ cổ pháp.

Trong di tích ngàn năm như Quy Khư, sao có thể có loại tà thuật đó?

Nhưng những hài nhi sắp thành hình này vì sao lại gặp độc thủ?

Hơn nữa, cả ba đều là dị tật bẩm sinh, e rằng quá trùng hợp.

Mọi người đang ở nơi hiểm cảnh, không thể không tin vào chuyện tà túy quỷ mị, có những thứ buộc phải đề phòng.

Cách duy nhất hiện nay là hủy thi diệt tích, siêu độ cho những tiểu quỷ này ngay tại chỗ.

Nếu không, dù có trở về trên biển, ít nhất cũng sẽ có ba người bị

tiểu quỷ bám theo không dứt.

Vì thai nhi đã thành hình, cô hồn dã quỷ đã nhập vào đó.

Lúc này bị oạt ra từ bụng mẹ, tiểu quỷ tham luyến hình hài của mình nên không chịu rời đi.

Tiểu quỷ thai nhi là loại hẹp hòi và độc ác nhất, thấy người sống mà không ám cho chết thì tuyệt không bỏ qua.

Cách tốt nhất bây giờ là 'nhất bất tố, nhị bất hưu', dùng lửa hỏa táng hình hài của chúng.

Minh Thúc lúc này vỗ vỗ chân đèn nhân ngư trong tay, dưới ánh chúc, sắc mặt ông ta khó coi đến cực điểm, hẳn là từ trong xương tủy đã kỵ húy việc cõng tiểu quỷ về nhà.

Trần Tiểu Đao cũng đồng tình với Minh Thúc.

Tuy nhiên trước khi đốt, tốt nhất nên móc hết đồ trong miệng chúng ra, nếu không sẽ lãng phí.

Cổ sai thì ngơ ngơ ngác ngác, đến giờ vẫn chưa hiểu rõ Long Hộ của mình và cổ mộ dưới hải nhãn này có quan hệ gì.

Đa Linh là người nhát gan nhất, lúc này chỉ bám chặt sau lưng Già La, không dám lại gần xem cương thi trong xương cá voi.

Theo kinh nghiệm của Trần Mộc, chuyện tiểu quỷ này thà tin là có còn hơn không.

Tử anh trong mộ này chắc chắn có điều kỳ quặc.

Thay vì để rước họa vào thân khi ra ngoài, chi bằng bây giờ đốt quách cho sạch sẽ.

Nhưng ngẫm lại kỹ, dường như cũng có điểm không ổn.

Chuyện cõng tiểu quỷ từ mộ ra chỉ mới xuất hiện trong tà thuật

dân gian vùng sơn cước khoảng hai ba trăm năm nay.

Quy Khư này làm sao lại có được?

Hơn nữa chưa bao giờ nghe nói giấu tiểu quỷ trong mộ lại đặc ý chọn thai nhi dị tật.

Nếu mạo muội châm lửa đốt xác, sợ rằng sẽ thực sự dẫn tới rắc rối lớn.

Trần Mộc bảo mọi người đợi đó, rồi quay lại tiếp tục kiểm tra cổ đỉnh.

Sau một hồi xem xét, cuối cùng ta cũng tìm thấy manh mối trên đỉnh.

Hóa ra động san hô nằm sâu dưới Quy Khư, cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài này không phải là một ngôi cổ mộ.

Chuyện thai nhi thiếu tay thiếu chân hóa ra có liên quan đến hiện tượng nguyệt thực thời cổ đại.

Năm cụ cổ thi đắp da rồng trong xương cá voi gồm một già một trẻ đều là người chết sắp được tẩm liệm nhập quan.

Còn ba phụ nữ mang thai bị mổ bụng kia là những vật tế tuẫn táng vì không may nhìn thấy nguyệt thực.

Nhật thực và nguyệt thực là hai hiện tượng thiên văn lớn, người xưa tuy không rõ nguyên lý nhưng nhận thức về những dị tượng này đã có từ lâu.

Từ xưa có truyền thuyết phụ nữ mang thai không được nhìn nguyệt thực, nếu nhìn thấy, thai nhi sinh ra tất sẽ bị tàn khuyết tứ chi.

Loại truyền thuyết mang màu sắc thần bí này không phải là vô căn cứ.

Ngay cả hiện nay, sự huyền bí bên trong đó vẫn chưa được giải

mã, tỷ lệ xảy ra tình trạng này cao đến mức khó hiểu.

Trong nhận thức mê tín thời cổ đại, đó là do nguyệt toàn thực (nguyệt thực toàn phần) là đại phá, còn lại là tiểu phá.

Khoảnh khắc nguyệt phá là lúc âm tinh khí của mặt trăng bị thiên địa xâm tổn, người mang thai khí nhìn thấy tất sẽ bị ảnh hưởng.

Các nền văn minh cổ đại đều phát nguyên từ những dòng sông lớn.

Tộc Hận Thiên khởi nguồn từ lưu vực Hoàng Hà, sau khi vượt biển xuống phía Nam vẫn giữ nguyên sự sùng bái đồ đằng thần thoại cổ xưa.

Chương 584

Ngoài việc tượng trưng cho chiến tranh đồ sát xạ nhật, còn có việc cầu trường sinh bất tử bôn nguyệt.

Cái tên 'Hận Thiên chi quốc' là do hậu thế thêu dệt dựa trên ghi chép trên đỉnh đồng thời Chu Mục Vương, có lẽ không chính xác.

Quốc gia Hận Thiên sử dụng Long Hỏa tạo nên văn minh thanh đồng vô tiền khoáng hậu.

Nhưng có lẽ do quá mê tín truyền thuyết cung trăng có thuốc bất tử, họ đã dồn toàn lực quốc gia vào việc khai quật Thần Mộc đáy biển và đúc đồ thanh đồng.

Vạn người chặt cây nhưng không một ai thăng thiên, kết quả dẫn đến cổ thành chìm xuống đại dương.

Theo ghi chép trên cửu túc cự đỉnh, dưới đáy nước của động san hô này còn có một chiếc đỉnh đồng lớn hơn.

Phải thu thập đủ ba hài nhi bị 'nguyệt phá' gây dị tật ném vào chiếc đỉnh khổng lồ dưới đáy biển mới có thể khiến vong linh thông qua Kiện Mộc đi tới cung trăng nơi giấu thuốc bất tử.

Những thai nhi dị tật do nguyệt thực gây ra này vào thời Thương Chu được gọi là 'Thực Thiên', là dược dẫn để luyện thuốc bất tử.

Quan niệm này rất phổ biến thời cổ đại.

Từ ân Thương đến Tần Hán, có lượng lớn văn vật mang dấu tích liên quan.

Thời Tần Hán là thời đại cuồng nhiệt nhất trong việc tầm tiên cầu bất tử.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng có thể hiểu được, một người sinh ra từ đâu, chết đi về đâu, đó đều là những điều phàm nhân khó lòng lý giải.

Dù sao sinh mệnh cũng ngắn ngủi, chớp mắt xanh tóc đã bạc đầu, con người đương nhiên quan tâm hơn đến việc liệu có thể đạt được vĩnh sinh trong cõi hư vô vĩnh hằng hay không.

Phong khí này đến thời Đường Tống mới nhạt dần, ngay cả bậc hoàng đế cũng không còn tự lừa mình dối người nữa, đã đến thế gian này thì ai cũng không thoát khỏi sinh lão bệnh tử, làm gì có thần tiên bất tử chứ?

Chẳng lẽ ném ba đứa trẻ thiếu tay thiếu chân này vào đỉnh lớn dưới đáy nước, mọi người đều có thể bay lên cung trăng ăn thuốc bất tử chắc?

Theo đồ án đúc trên cửu túc đỉnh giải thích, loại táng pháp diễn hóa từ truyền thuyết bất tử này có lẽ chính là một loại hải táng.

Chiếc đỉnh khổng lồ dưới đáy nước là một cơ quan, bên trong có ẩn giấu ký hiệu quẻ Chấn.

Chiếc đỉnh này dường như có thể dẫn ra dòng ngầm hoặc thứ gì đó khác.

Tuy nhiên, chiếc đỉnh lớn này có lẽ là một cơ quan, nhưng sau bao nhiêu năm, không rõ nó còn hoạt động hay không.

Các ký hiệu Chấn Thượng Chấn Hạ trên đỉnh dường như chính là một loại cơ quan.

Một khi được kích hoạt, nước biển trong động san hô này sẽ đẩy cây Kiện Mộc khổng lồ lên mặt nước.

Trần Mộc chợt nhớ tới hình xăm sau lưng Cổ Sai.

Động san hô có cương thi này hẳn là mộ huyệt của Giao nhân, sâu

hơn nữa là một bãi xương rồng, không rõ chiếc đỉnh khổng lồ có ký hiệu quẻ Chấn kia nằm ở đâu. 'Thấu Hải Trận' truyền lại qua bao đời trên lưng hắn ẩn giấu chân tướng cổ mộ Quy Khư.

Có lẽ tổ tiên họ hy vọng đời sau có thể quay lại hải nhãn để chính thức an táng di hài tổ tiên.

Nhưng mãi đến khi Cổ Sai - vị Long Hộ cuối cùng này - mới có cơ hội cùng nhóm người lạc vào đây.

Thế nước trong động san hô này dường như khép kín với bên ngoài, chưa rõ nước dưới mộ sâu bao nhiêu.

Nếu độ sâu của chiếc đỉnh lớn vượt quá giới hạn, việc lặn xuống sẽ rất rắc rối.

Trần Mộc quyết định gọi Trần Tiểu Đao và Cổ Sai cùng lặn xuống ngay lập tức.

Hiện tại chỉ có thể tìm vị trí đỉnh khổng lồ trước, xem có thể khởi động cơ quan vĩ đại này không.

Nhưng Trần Mộc biết, đây cũng chỉ là đánh cược vào vận may mà thôi.

Những ghi chép mơ hồ từ ngàn năm trước sao có thể nói chắc chắn được?

Hơn nữa, biết đâu những hình khắc kia là do tổ tông Đản dân thêu dệt ra để lừa người đời sau.

Trước khi xuống nước, Trần Mộc dặn dò những người ở lại phải hết sức cẩn thận, tiếp tục kiểm tra xung quanh xem còn manh mối nào khác không.

Mọi người ăn uống no nê một bữa để bổ sung thể lực.

Sau đó, mỗi người cầm một hài hài nhi đã thạch hóa cho vào túi

lặn tùy thân, đi tới ven nước.

Trong những lần hành động liên tục ngắn ngày này, Cổ Sai và mọi người đã dần hình thành sự ăn ý.

Trước khi xuống nước không cần phải dặn dò hắn nhiều nữa.

Hơn nữa thị lực của hắn trong làn nước tối đen vượt xa người thường, việc dẫn đường dưới nước vẫn phải dựa vào hắn.

Trần Mộc thấy mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, ba người đồng thời lặn xuống.

Nước trong động san hô sâu không thấy đáy, bên trong tối đen như mực.

Chỉ cách trước mặt vài mét đã là một màu đen kịt.

Không gian dưới nước rộng lớn thâm u, thỉnh thoảng có vài loài thủy tộc mang cơ quan phát quang tiến lại gần, nhưng chưa kịp nhìn rõ là thứ gì, chúng đã lướt qua như sao băng, biến mất vào bóng tối.

Chợt thấy trong bóng tối lóe lên một vùng ánh sáng, tuy ở dưới nước mà như đang đứng giữa biển sao.

Mọi người hoa mắt nhìn kỹ, hóa ra là hàng vạn con 'U Linh sao' (sao biển ma) đang bơi lội qua lại.

Những con U Linh sao này toàn thân phát ra ánh sáng xanh như lửa ma trắc, dùng ánh sáng sinh học đó để thu hút các loài thủy tộc nhỏ lại gần rồi nuốt chửng.

Cơ quan phát quang còn dùng để dọa đuổi kẻ thù trong biển, nhưng chúng không chủ động tấn công thợ lặn, điều này trái lại còn giúp chiếu sáng rất tốt cho họ.

Càng lặn xuống sâu, nước càng trong.

Tuy nhiên những con U Linh sao lúc tụ lúc tán, tạo thành những

màn sương sáng ảo diệu dưới đáy nước khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Mọi người bám vào một khối hóa thạch san hô cổ, tranh thủ quan sát xung quanh.

Những nơi quá xa thì không nhìn rõ, chỉ thấy trước mắt toàn là hóa thạch các loại san hô.

Trong các khe hở và hang hốc, vô số sinh vật giáp xác đang bò nhanh.

Mọi người định tiếp tục lặn xuống sâu hơn, bỗng phát hiện khối hóa thạch san hô bên cạnh có điểm kỳ lạ.

Những khối hóa thạch này dày đặc những hang hốc như tổ ong không sao đếm xuể, mỗi hang đủ rộng để chứa một người trưởng thành.

Bên trong dường như có giấu thứ gì đó.

Chương 585

Trần Mộc vẫy tay ra hiệu cho Trần Tiểu Đao và Cổ Sai, ba người tiến lại gần.

Chỉ thấy trong hang hốc trên thân cây san hô nằm một bộ hài cốt Giao nhân, da thịt đã bị cá ăn hết, chỉ còn lại những khúc xương hỗn loạn, bên trên treo vài mảnh vảy nối với gân, hàm răng sắc nhọn như răng cưa lộ ra ngoài, trông vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

Họ kiểm tra liên tiếp mấy hang hốc khác, hầu như hang nào trong cây san hô hóa thạch này cũng giấu xác Giao nhân.

Cây san hô này chính là mộ huyệt của tộc Lân tộc dưới đáy biển.

Trần Mộc nhìn thấy hàng vạn hài cốt Giao nhân ở đây, không khỏi cảm thấy một sự hùng vĩ rợn người.

Nhưng may mà đều đã chết, nếu không gặp phải đám ác quỷ này dưới đáy nước thì lại là một trận hỗn chiến.

Những Giao nhân này mặt mũi thân thể bị cá nhỏ rỉa sạch nhưng hài cốt không tan, hẳn là vì trong não họ có 'Ngư châu'.

Ngọc trai chia thành hải châu và hồ châu, cũng như ngư châu đều là những vật trân quý dưới nước.

Sở dĩ ngư châu không được lưu truyền rộng rãi là vì chỉ cần rời khỏi nước một thời gian ngắn là tinh hoa sẽ mất hết, nên từ trước đến nay không quý bằng ngọc trai.

Không biết lời đồn này thực hư thế nào, nhưng hình xăm trên người Cổ Sai đã có ký hiệu về mộ huyệt Giao nhân thì hẳn đây là một manh mối.

Thế là Trần Mộc thò tay vào trong hang, kéo ra một cái đầu lâu

Giao nhân.

Trần Tiểu Đao dùng Phân Thủy Kiếm đâm vào hốc mắt Giao nhân khoét một cái.

Thanh kiếm Phân Thủy màu đen sẫm dưới đáy nước lại tỏa ra một lớp ánh sáng mờ ảo, được tạo hình theo lưỡi kiếm cá mập, có lẽ chính là lợi khí thời cổ dùng để đối phó với ác quỷ dưới nước.

Khi lưỡi kiếm xoay chuyển, cái đầu cá dữ tợn đã bị chẻ làm đôi, bên trong quả nhiên có một khối xương đen bằng quả óc chó, hoàn toàn không có ánh sáng.

Khi Giao nhân mới chết, ngư châu hẳn phải có tinh quang, nhưng vì thi cốt đã được bảo tồn nhiều năm nên tinh hoa tiêu tán hết.

Dùng tay bóp nhẹ, ngư châu lập tức biến thành tro bụi.

Cổ Sai ở dưới nước nhìn thấy tò mò, cũng bạo gan thò tay vào một hang hốc khác, định mò một cái đầu cá giống đầu người ra xem có ngư châu không.

Chẳng ngờ hắn vừa thò tay vào, từ trong mộ huyệt trên cây san hô đó, một bàn tay khô khốc đầy vảy đen lặng lẽ thò ra, tóm chặt lấy cổ tay hắn rồi kéo mạnh vào bên trong.

Một tay Cổ Sai bị nắm chết cứng, tay kia vẫn cầm ốc khí, khuỷu tay thì ôm túi niêm phong chứa hài nhi chết.

Túi niêm phong luôn đeo trên người hắn, nhưng cái tên liều mạng này lại không biết buông tử anh ra để rút lợi khí giải quyết rắc rối, chỉ biết dùng chân đạp vào cây san hô, ra sức giằng ra phía sau, nhất thời hai bên rơi vào thế giằng co.

Tình thế hiểm nghèo phát sinh, chỉ trong chớp mắt Cổ Sai đã sắp bị bàn tay khô héo kia lôi xuống nước.

Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh thấy có biến, lập tức vung kiếm chém tới.

Thanh Phân Thủy Kiếm này quả nhiên là bảo vật dưới nước, khi vung động không hề cảm thấy chút trở lực nào.

Trần Tiểu Đao tay nâng đao hạ, trong nháy mắt đã chặt đứt móng vuốt thò ra từ trong hố, một dòng máu đen theo đó phun ra.

Huyết tinh vừa hiện, dưới những quầng sáng của u linh sao, chỉ thấy trong những động huyệt chằng chịt trên cây san hô có vô số giao ngư mình đầy vảy đen.

Đám giao ngư này giống như những dòng nước đục ngầu đen kịt tuôn ra.

Sự xuất hiện đột ngột của lượng lớn giao ngư như thể cuộn lên một cơn lốc đen dưới nước.

Một vài con u linh sao gần đó chạy chậm một chút liền bị triều cường đen ngóm của giao nhân thôn tính.

Những quầng sáng màu xanh lam như quỷ hỏa hóa thành vô số sao băng bỏ chạy tứ tán.

Trong chớp mắt, dải san hô hóa thạch rực rỡ sắc màu đã bị dòng nước đục này che phủ thành một màu đen kịt.

Mấy người đều không ngờ bên trong động huyệt này lại ngang dọc đan xen như một tổ kiến vậy.

Ngoài những hài cốt ra, bên trong còn ẩn nấp vô số giao ngư sống sờ sờ.

Do sự việc xảy ra quá bất ngờ, mấy người biết rằng ở dưới nước mà liều mạng với đám giao nhân này là điều vô cùng bất lợi.

Cả bọn vội vàng ôm lấy những tử anh trong tay, tiến vào một mộ

huyệt tàng cốt của giao nhân phía sau để ẩn nấp.

Trần Mộc để hai người ở phía sau, còn mình thì canh giữ cửa động.

Trần Tiểu Đao và Cổ Sai ở phía sau lấy thi cốt của giao nhân chặn cửa động lại.

Sau khi đặt xong, cả hai nhìn chằm chằm vào động tĩnh phía sau.

Bên ngoài thủy lưu cuồn cuộn, dường như có vô số giao ngư đang bơi lội trên cây san hô.

Sau thời Tần Hán, giao nhân trên biển gần như tuyệt tích.

Thường phải cách hàng chục hàng trăm năm mới có thuyền viên tình cờ bắt gặp trên biển.

Nghe nói do giao ngư đều là giống cái, lại không sinh sản bằng cách đẻ trứng mà là bán noãn bán thai.

Các nhà khoa học cũng không cách nào giải thích được chúng sinh sôi đến nay bằng cách nào.

Chỉ có những truyền thuyết lưu truyền trong dân chài và đản dân, mô tả giao nhân tính tình kỳ dâm, có thể lên bờ giao hợp với người, nhưng những điều này không đáng tin.

Thời cổ, 'giao' cũng là một tên gọi của loài cá mập, nhưng đây có lẽ là một sự hiểu lầm.

Giao nhân diện mạo xấu xí dữ tợn, có chi trước gần giống tay người.

Thời Xuân Thu đã có người bắt được giao sống để nấu dầu thắp đèn.

Người phương Tây cho rằng chúng thuộc một loại nhân ngư.

Thực tế nhân ngư đa phần ở Đông Hải, Nam Hải cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng không thể nói là tuyệt đối không có.

Nhân ngư là một loại cá bốn chân hình dáng giống người, thọ mệnh cực dài, tính tình linh động, có thể đạp sóng mà đi trên biển.

Ăn thịt chúng có thể trị bách bệnh, lại còn kéo dài tuổi thọ, quý giá hơn nhiều so với giao nhân vốn chỉ dùng để nấu dầu đèn.

Nhân ngư tuy hiếm lạ, nhưng vào thời cận đại lại thấy nhiều hơn giao nhân.

Tuy chưa ai bắt được con sống nào, nhưng liên tục có người tận mắt chứng kiến.

Gần nghìn năm nay, giống giao lân gần như đã tuyệt tích, không ngờ trong động san hô cách biệt với thế giới này lại có nhiều giao nhân đến vậy.

Trần Mộc thò đầu ra nhìn vào sâu trong sào huyệt giao nhân nằm ngang dọc trong động san hô.

Chương 586

Những chỗ chật hẹp chỉ có đám giao nhân gầy gò trơ xương mới có thể xuyên qua lại, mấy người bọn họ căn bản không thể chui qua được.

Đi tiếp vào trong thì không còn đường, nếu mạo hiểm tiến vào, khó tránh khỏi bị kẹt ở giữa, tiến thoái lưỡng nan.

Trần Tiểu Đao lúc này ra dấu tay, bảo Trần Mộc hay là xông ra giết sạch đám giao ngư kia.

Còn Cổ Sai trước đó bị giao nhân cào một nhát vào tay, để lại năm vệt máu, lúc này đang bốc hỏa trong lòng, thấy Trần Tiểu Đao đề nghị liền muốn xông ra chém giết.

Trần Mộc vỗ một phát lên đầu Cổ Sai, bảo hắn đừng có cậy sức trâu mà ra ngoài nộp mạng.

Dù ngươi có là bậc thầy dưới nước thì cũng chẳng phải đao thương bất nhập.

Hơn nữa, mọi người không biết bên ngoài rốt cuộc có bao nhiêu giao nhân, nếu mạo hiểm xông ra định định sẽ bị chúng bao vây.

Dưới nước vốn dĩ tối tăm, nếu như bình dưỡng khí bị đám giao nhân này làm hỏng trong lúc đánh nhau, hoặc chạm vào cơ quan đóng kín nào đó, mọi người sẽ không thể thoát khỏi đây.

Nhưng cứ trốn mãi ở đây cũng không phải là cách.

Trần Mộc lúc này đã nghĩ ra một kế hoạch, đang chuẩn bị hành động thì xác giao nhân chặn cửa động bị một sức mạnh khổng lồ kéo mạnh ra ngoài.

Tiếp theo đó, một cái đầu giao ngư đen kịt thò vào.

Trần Mộc thầm chửi một tiếng, thật là phiền phức.

Thanh đoản kiếm trong tay lập tức đâm ra, mũi kiếm xuyên từ miệng giao ngư qua não.

Trong động san hô nhất thời máu đen cuồn cuộn, trước mắt mấy người đều là vệt máu mờ mịt.

Tầm nhìn bị cản trở, Trần Mộc chỉ rút đoản kiếm ra, hướng về phía cửa động đâm loạn một hồi.

Trong dòng nước hỗn loạn lại thấy hàn quang lấp lánh.

Hóa ra giao ngư quanh năm sống trong làn nước tối tăm lạnh lẽo, giống như những loài cá biển sâu, để thích nghi với môi trường sinh tồn khắc nghiệt, hoặc là xúc giác cực kỳ phát triển, hoặc là mắt tiến hóa lồi ra.

Giao ngư thuộc loại thứ hai, mắt của chúng đều mọc lồi ra khỏi hốc mắt, ở dưới nước giống như hai thiết bị phát quang tự nhiên.

Những tia sáng hung tàn trước cửa động liên tục nhấp nháy, có vài con giao ngư đã chặn kín động san hô.

Ba người dựa vào lợi khí trong tay và địa hình chật hẹp ở đây, đâm chết hết những con giao ngư định chui vào.

Nhưng cứ ở mãi trong này cũng không xong, số lượng giao ngư xung quanh cây san hô hóa thạch này thực sự quá nhiều.

Chúng không giống như cá mập sẽ ăn thịt đồng loại, mà chỉ ăn huyết nhục con người.

Lúc này giao nhân bên ngoài đã tụ tập tầng tầng lớp lớp ở cửa động, vây kín như nêm cối.

Đột nhiên có một con giao ngư lướt qua bên cạnh Trần Mộc, lập tức vồ lấy Cổ Sai.

Một người một giao quấn lấy nhau.

Cổ Sai dưới nước vô cùng hung hãn, hắn giống như đa số các loài thủy tộc khát máu, càng thấy máu thì tính tình càng tàn ác.

Hắn dùng Long Hồ trong tay chặn lấy miệng giao nhân, con quái giao kia điên cuồng cắn loạn, đều cắn vào lưỡi đao, xương hàm dưới bị chém thành mấy mảnh.

Dù vậy, giao nhân vẫn không hề thối lui, vồ tới càng mãnh liệt hơn.

Trần Mộc đang mải ngăn chặn đám giao ngư chui vào từ cửa động, thấy Cổ Sai phía sau bị con quái giao bị thương ở miệng tóm chặt không dứt ra được, Trần Tiểu Đao cũng đang đối phó với một con giao nhân khác chui vào, Trần Mộc liền đưa tay móc lấy nhãn cầu đầy tơ máu của con giao nhân kia, trực tiếp giật mạnh ra ngoài.

Cả nhãn cầu của giao nhân bị móc ra, dù vậy nó vẫn không chết ngay lập tức, chỉ là đau đớn không chịu nổi nên vội vàng chạy ra ngoài.

Nhưng trong cơn kịch độc, nó đã cào rách túi lặn của Cổ Sai.

Con giao nhân này trong lúc vùng vẫy đã xé toạc cái túi mật phong trong tay Cổ Sai, hình hài tử thai đựng bên trong rơi ra ngoài.

Tuy chung quanh huyết thủy đục ngầu, nhưng diện mục tử thai dưới nước giật giật, dường như đột nhiên sống lại.

Đám giao ngư vốn đang bao vây cửa động như thể gặp phải chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ, chỉ trong chớp mắt đã vội vàng né tránh bỏ chạy, giải tán sạch sành sanh.

Trần Mộc, Trần Tiểu Đao và Cổ Sai nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Giao ngư hung ác như thế, dù có là Long Vương Kình to lớn hung mãnh nhất biển sâu gặp phải lũ ác quỷ này cũng bị rỉa thành xương trắng, vì sao thấy mấy cái thai nhi này lại quay đầu bỏ chạy?

Mấy người cúi đầu nhìn hình hài thai nhi nắm trong tay, dưới ánh sáng thủy ba vẫn sống động như thật.

Có lẽ thai nhi dị dạng do nguyệt thực mang trong mình một loại nguyệt phá chi khí.

Các loài giao lân nhân ngư không con nào là không tham luyến tinh hoa minh nguyệt, vừa thấy những tử thai cảm ứng biến dị do nguyệt phá thực thiên này liền như gặp rắn rết, né tránh không kịp.

Tình hình dưới nước vô cùng phức tạp, mấy người không kịp nghĩ nhiều.

Giờ đây xem ra ba bộ hài cốt tử thai đã chất hóa này lại trở thành bùa hộ mệnh để phòng tránh hung thú dưới đáy nước.

Như vậy cũng tốt, nhân cơ hội này lặn xuống đáy tìm kiếm cái gọi là Chấn Thiên Đỉnh.

Ba người lấy thai nhi ra cầm trong tay, lần mò ra khỏi động san hô.

Cùng với sự tản đi của giao ngư, những đám u linh sao vô tận dưới nước lại bắt đầu tụ tập bơi ra.

Đám chỉ minh đăng dưới nước này tỏa ra những quầng sáng theo dòng nước, chiếu rọi cây san hô sáng trưng.

Nhìn qua cứ ngỡ như đã đến Thủy Tinh cung của Long Vương.

U linh sao không bao giờ nổi lên mặt nước, không có tập tính hướng nguyệt của thủy tộc thông thường, nên chúng không sợ những thai nhi dị dạng trong tay mấy người, chỉ bơi lội nhào lộn chung quanh.

Ba người không dừng lại nữa, lặn thẳng xuống đáy.

Ở độ sâu khoảng hơn ba mươi mét, mấy người quả nhiên thấy một chiếc đỉnh khổng lồ khảm trong hóa thạch san hô.

Đường kính của chiếc đỉnh này lớn đến mức không hề thua kém cây Thần Mộc dưới đáy biển, có cả một cây san hô thiết thụ hóa thạch mọc bên trong.

Khi tiếp cận bụng đỉnh, mấy người phát hiện tôn cự đỉnh này là một khối đá tự nhiên hình bồn khổng lồ, bên trong lồng mấy chiếc đỉnh đồng nhân tạo.

Xung quanh có hàng chục sợi xích lớn như thân cây cổ thụ, đều chìm vào sâu trong xoáy nước, không biết liệu có từng khóa một vật khổng lồ nào không.

Chiếc cự đỉnh tự nhiên này nào có giống đỉnh khí gì, rõ ràng trông như một bàn xoay bằng đá khổng lồ, bên trong có rãnh và đỉnh khí bằng đồng.

Những thứ này mấy người chưa từng thấy hay nghe qua bao giờ, căn bản không giống cơ quan, mà giống một chậu cảnh khổng lồ đặt dưới đáy biển hơn.

Mấy người đi quanh cự đỉnh nửa vòng cũng không thấy dấu hiệu chấn quái nào, xoay thêm mấy vòng nữa cũng không biết nên đặt ba hình hài tử thai nguyệt phá này vào đâu.

Chương 587

Lúc này Cổ Sai đi sau Trần Mộc kéo kéo chân anh, chỉ vào nơi nước sâu bảo hai người xem xét.

Theo những quầng sáng của u linh sao, chỉ thấy dưới đáy nước nơi hóa thạch san hô nứt ra một khe hở khổng lồ.

Khe hở dưới chân mấy người vừa rộng vừa sâu, giống như một vực thẳm.

Nước bên trong đen ngòm một mảnh, không có lấy một con u linh sao nào tiến vào.

Thi thoảng có vài con cá hình thù kỳ quái bơi vào nhưng đều có đi mà không có về.

Mấy người nhìn hồi lâu không thấy bất kỳ sinh vật sống nào ra khỏi vực sâu đó.

Nước ở đó toàn là xoáy, đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được những lực hút cực mạnh.

Bên cạnh vực sâu có một phiến đá lớn, nhìn hình dáng có lẽ là tàn tích của một bia cổ, những gì khắc trên đó đã sớm không còn nhìn rõ.

Trần Mộc nhìn vực thẳm dưới tầng nham thạch san hô hóa thạch, hỏi Cổ Sai có biết đó là nơi nào không.

Cổ Sai ra hiệu nửa ngày, Trần Mộc và Trần Tiểu Đao đều không hiểu.

Nhưng nước ở đó quá sâu, người vừa lại gần sẽ bị loạn lưu cuốn đi.

Xem ra chỗ đó tám phần là nơi để di hài long cốt, bên trong hung

hiểm khó lường.

Nhiệm vụ hàng đầu hiện nay là làm rõ chân tướng tòa cổ đỉnh bên cạnh, xem nó có phải là cơ quan hải táng cổ thi hay không.

Nếu thực sự có thể làm cương thi nổi lên mặt biển, mấy người cũng có thể nhân cơ hội đó đi lên theo.

Giờ đây sinh tử thành bại đều nằm cả ở đây, mấy người không quá để tâm đến tình hình trong vực sâu nữa, chỉ có thể tiếp tục quan sát kỹ cự đỉnh dưới đáy biển.

Ở phía bên kia của thạch đỉnh đáy biển, trong rừng hóa thạch san hô lại có một động huyệt khổng lồ.

Ba người nằm phục bên đỉnh rình mò một lát đều không phát hiện dị trạng gì.

Nhưng Cổ Sai ở dưới đáy nước nhãn lực hơn người, hắn dường như có thể nhìn thấy trong động có vật khổng lồ đen kịt đang ngọ nguậy.

Hắn ra hiệu bên trong vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối không được tiếp cận.

Thấy Cổ Sai còn kinh sợ vật trong động, chắc chắn đó không phải thứ tầm thường.

Ba người không dám manh động, vội vàng xoay người bơi vào trong đỉnh.

Giữa mấy tôn đồng đỉnh xung quanh toàn là những bàn xoay nối với nhau bằng rãnh đồng và xích sắt.

Xem ra đây là một loại cơ quan nào đó, nhưng mấy người không biết cách sử dụng để khởi động.

Trần Tiểu Đao lắc lắc tử thai trong tay, hỏi Trần Mộc nên đặt thứ

này ở đâu.

Trần Mộc nhìn quanh, nghĩ bụng những thai nhi bị nguyệt phá xâm tổn này đại khái chỉ để xua đuổi đám ác giao dưới nước chứ không phải dùng để đặt vào cự đỉnh.

Thứ này nhẹ bẫng, hễ buông tay là nổi lên ngay.

Người Hận Thiên thị am hiểu tập tính thủy tộc, hẳn là tổ tiên đản dân biết điểm yếu của giao ngư, nếu không với muôn vàn hung hiểm dưới đáy nước này, ai có thể xuống đây động vào đại đỉnh được.

Xem ra ba bộ hình hài tử thai này mấy người mang xuống thế nào thì phải ôm nó mang về như thế.

Đang lúc chưa biết làm sao, Cổ Sai với đôi mắt kim ngư phát hiện dưới gốc san hô thiết thụ trong đỉnh có thứ gì đó.

Hắn ra dấu cho hai người Trần Mộc xong liền bơi tới.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao lo hắn gặp bất trắc, muốn gọi hắn lại cùng hành động, nhưng dưới nước không thể mở miệng, định vươn tay tóm lấy hắn nhưng Cổ Sai trơn như lươn, sớm đã bơi lên phía trước.

Hai người đành nắm lấy xích đồng trong đỉnh, bám theo bơi về phía dưới thiết thụ.

Dưới cây thiết thụ khóa một bộ quan quách gỗ mục màu đen, chất gỗ tuy tốt nhưng dưới nước đã bị mục nát đến mức tơi tả, chạm tay vào là từng mảng rơi xuống.

Trước thời Tần Hán đa phần dùng thạch quách, đồng quách, mộc quách rất hiếm thấy.

Tuy nhiên chất gỗ này giống như thịt, có phải là mộc quách hay không thì còn khó nói.

Quan sát bộ quan quách quỷ dị này, nó đen như than mực, rất giống một cái hộp gỗ.

Hình thể hộp gỗ vừa vặn chứa được thi thể người trưởng thành, hình chữ nhật dài trông rất giống quan quách.

Không đợi Trần Mộc xem xét kỹ, Trần Tiểu Đao bên cạnh đã gạt lớp gỗ mục như bùn ra, bên trong hiện ra một thi thể toàn thân phát ra ánh xanh lục.

Trần Mộc thấy thi khí của thi thể này bị sóng nước ép lại, trông vẫn còn như sống, cả bọn đều kinh hãi.

Dưới đáy nước sao lại có thứ như vậy?

Bên trong mộc quách đen có một lớp huỳnh quang màu xanh lục nhạt yếu ớt.

Chỉ thấy giữa lớp gỗ mục bao bọc là một đồng nhân đầy rêu xanh.

Hình thái đồng nhân dường như là 'y quan thi dũng' thường thấy thời cổ, tức là vì lý do nào đó mà mộ chủ không có thi cốt hạ táng, thường dùng kim ngọc hoặc thanh đồng tạo thành hình người, mặc quan phục lúc sinh thời của mộ chủ, đặt vào quan tài làm y quan thi dũng thay thế cho người chết.

Mấy người định thần lại, Trần Mộc đưa tay gạt lớp gỗ mục trên mặt đồng nhân, tháo rời hoàn toàn tấm gỗ đó ra.

Nhìn kỹ lại, tâm trạng càng thêm nghi hoặc.

Xem ra đồng nhân này cũng không phải y quan dũng, vì y quan dũng căn bản không thể tính là minh khí tùy táng, địa vị của nó ngang hàng với mộ chủ.

Y quan dũng luôn rất tôn quý, được tu tạo với diện mục đoan nghiêm, hình thái khí độ bất phàm, vả lại y quan dũng rất hiếm thấy,

giờ hầu như không còn nữa.

Ngược lại, đồng nhân trong bao gỗ đen này căn bản không có diện mục hình mạo, chỉ là một cục đồng lớn giống hình người.

Thanh đồng được tôi luyện bằng âm hỏa, dù dưới nước nghìn năm vẫn không mất đi đặc tính của đồng, lại còn ánh lên sắc xanh lục vào tận cơ cốt.

Vô số nô lệ thanh đồng mà mấy người thấy dưới cây thần mộc đáy biển đều được đúc rất sống động, nhưng đồng nhân trước mắt này lại cực kỳ đơn giản, ngay cả văn lý đường nét cũng không rõ ràng.

Nhưng điều kỳ quái nhất là toàn thân đồng nhân đều là những lỗ hổng như tổ ong, bên trong đổ đầy cát biển màu đen chứa đồng.

Thực sự không thể tưởng tượng nổi đây là thứ quỷ quái gì.

Cổ Sai đưa tay đỡ tôn thanh đồng nhân hình dậy, thấy tượng đồng có bốn cánh tay, nâng một khối ngọc bàn ở một góc độ không tưởng.

Dưới bàn có mấy cột ngọc, bên trong thân cột là những rãnh có thể xoay chuyển.

Ngọc bàn ngọc trụ này tỏ ra cực kỳ tinh xảo, trên đó khắc đầy trùng quy cổ triện.

Chương 588

Những cổ triện này đều là các quẻ dịch, dường như chứa đựng ảo diệu vô cùng.

Tuy nhiên trong lúc kinh ngạc, Trần Mộc nhất thời cũng không nhìn ra được danh mục gì, trông như một bí khí thượng cổ dùng để bói toán.

Mấy người xem lại trong mộc quách, không còn thứ gì khác.

Nhưng dưới hóa thạch san hô thiết thụ có ẩn giấu một đoạn cọc đồng nhô lên, dường như có thể dùng để cố định tôn đồng nhân này lên trên.

Ba người ở dưới nước cắm đồng nhân lên đó, thấy đồng nhân nâng cái ngọc bàn đầy những quái số biến hóa trong làn nước mờ ảo, hình thái của đồng nhân quỷ dị ly kỳ không sao tả xiết.

Mấy người đều không nhìn ra nó đang làm gì, nói là bói toán khởi quẻ thì cũng không giống.

Trần Mộc đã đi qua vô số di tích cổ mộ, cũng từng thấy không ít thứ kỳ quái, nhưng thứ trước mắt thực sự là bình sinh hiếm thấy.

Bí mật dưới cây san hô này quá nhiều, cứ ở đây đoán mò cũng không phải là cách.

Mấy người xuống nước đã rất lâu, ngay cả người giỏi bơi lặn nhất như Cổ Sai cũng cần lên mặt nước đổi khí, chỉ có thể quay về rồi nghiên cứu kỹ lại sau.

Để sau này nghiên cứu cái quải bàn phức tạp này tốt hơn, Trần Mộc thu trực tiếp đồng nhân vào trong Phong Hậu Động Thiên.

Ba người lúc này nổi thẳng lên mặt nước, Trần Mộc lấy đồng

nhân ra bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng.

Mấy người ở trên đã đợi từ lâu, thấy bọn họ lên liền vội vàng vây lại hỏi han.

Trần Mộc lấy đồng nhân ra, Trần Tiểu Đao bên cạnh thở dốc một hồi rồi kể lại những gì thấy được dưới nước.

Đến đoạn quan trọng, Minh Thúc và những người khác mặt mày biến sắc, nếu không mang theo mấy cái tử thai xuống nước, e là lúc này vẫn chưa thể lên được.

Cuối cùng Trần Tiểu Đao kể về cây san hô thiết thụ hóa thạch dưới đáy biển, nó chẳng kém cạnh bao nhiêu so với cây lớn nhất trong san hô loa toàn, cắm trong một khối đá khổng lồ hình cổ đỉnh, xung quanh có mấy tôn đồng đỉnh bao quanh.

Sâu hơn nữa còn có xoáy nước hút vào, nước chảy xiết, chỉ có ngư long mới vào được, người không phải cá nên không cách nào vào xem bên trong có gì.

Minh Thúc nghe nói mọi người không tìm thấy đường sống dưới đáy biển, không khỏi nản lòng, than rằng xem ra đời này ăn bao nhiêu mặc bao nhiêu đều đã được định sẵn, người không tin mệnh thực sự là không xong, cứ nhất quyết liều mạng đến hải nhãn thải đản, kết quả đúng là có đi không có về.

Dù có được nhiều món đồ quý giá thế này, cuối cùng cũng chỉ là trăng dưới nước hoa trong gương, đều là một giấc mộng huyễn mà thôi.

Trần Tiểu Đao lúc này đột nhiên phát hiện chiếc đồng hồ vàng lấy từ tàu Mary Seno biến mất, nó vốn luôn đeo trên cổ tay hắn, không biết có phải vừa rồi rơi trong đường hầm thần mộc lúc tối tăm không.

Thấy mất đồng hồ, tâm trạng hắn vô cùng tồi tệ, nghe lời than vãn

của Minh Thúc lại càng bực bội, lập tức mắng: 'Chúng ta mà về được, đồ của lão một món cũng đừng hòng lấy, dù sao lão cũng đã nhìn thấu rồi mà...' 'Thôi mà, Tiểu Đao anh cũng đừng nóng nảy quá, chẳng phải chỉ là một chiếc đồng hồ vàng thôi sao...' Đa Linh bên cạnh cũng khuyên Trần Tiểu Đao.

Trần Mộc lúc này không có tâm trí quản chuyện tranh chấp của họ, chỉ chăm chú nhìn vào bát quái bàn của đồng nhân.

Nhìn qua thì đồng nhân bát quái bàn này giống một bí khí để chiêm bặc thôi diễn quái tượng, nhưng nhìn tình hình dưới nước thì có vài phần giống một cơ quan cổ xưa.

Nếu ghi chép trên Cửu Túc Đỉnh là chính xác, người cổ đại chắc chắn coi trọng chuyện hậu sự, dốc hết tâm lực bố trí bí cảnh bôn nguyệt cầu trường sinh sau khi chết.

Nhưng một là niên đại quá xa xưa, bị nước xâm thực, một số manh mối quan trọng mọi người không tìm thấy, cũng không tưởng tượng ra được quái bàn này có tác dụng gì.

Trên đó không có dấu hiệu chấn quái, toàn là những lỗ quẻ trống rỗng, dày đặc không dưới vài trăm cái, căn bản không có quái tượng quan trọng nhất.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc đột nhiên ngẩn người, nếu trên này không có quái tượng quan trọng nhất, vậy thì...

Trần Mộc nghĩ tới đây liền lập tức bắt đầu xoay chuyển trục xoay dưới ngọc bàn.

Các ký hiệu đại diện quái số trên bàn lập tức thay đổi theo.

Lúc này Trần Mộc phát hiện quái bàn này giống như một ổ khóa mật mã, chỉ cần điều chỉnh mật mã chính xác thì quái tượng mới hiện ra.

Có lẽ chỉ khi khiến quái tượng hiển hiện hoàn toàn, đồng nhân mới có thể khởi động cơ quan ẩn giấu dưới đáy nước.

Nghĩ đến đây có thể là một ổ khóa mật mã, Trần Mộc lập tức bắt đầu xoay chuyển, nhưng sau khi xoay vài cái, anh lại bắt đầu gặp khó khăn.

Nếu đây là khóa mật mã, vậy mật mã là gì?

Trần Mộc có thể thấy trục cột có thể xoay ở dưới đáy quái bàn đều là những ám hiệu đánh dấu theo Tam Thức.

Tam Thức này là tên gọi chung của Thái Ất, Kỳ Môn, Lục Nhâm, đây là tầng thứ dự trắc cơ số cao nhất trong Kinh Dịch.

Nguyên lý cấu thành của nó là lấy từ Thiên can, Địa chi, Hà đồ, Lạc thư, Bát quái, Tượng số, nói cho cùng đều xuất phát từ Dịch.

Bộ cơ số này vào thời Chu Tần gọi là Âm Phù, thời Hán Ngụy gọi là Lục Giáp, trong đó biến hóa vô cùng vô tận, trong thời gian ngắn căn bản không thể hóa giải hết được.

Nhưng nghĩ lại, trong minh táng chi khí của người Hận Thiên thị gặp trước đây đa phần có dấu hiệu chấn quái, đại đỉnh dưới nước cũng ứng với chấn quái, có lẽ quái tượng của ngọc bàn này cũng phải ứng với tượng đó.

Trần Mộc dường như nghĩ ra điều gì, anh bảo mọi người đừng ai lên tiếng, trong miệng bắt đầu niệm thầm tổng quyết trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật: 'Cơ số phân giáp tý, thần cơ quỷ trung tàng...' Vừa niệm anh vừa cúi đầu bắt đầu xoay xở với cổ ngọc quái bàn.

Các ký hiệu dày đặc trên trục xoay ngang dọc đan xen, đây là các ký hiệu toàn ảnh được thôi diễn từ các loại sự vật tượng trưng trong thời gian và không gian.

Đây chính là cái gọi là cơ số.

Những ký hiệu đại diện cho thời gian và không gian hỗn loạn vô tự này, sau khi được sắp xếp và cấu thành có hệ thống, có thể thôi diễn hợp thành những thời không khác nhau, tức là quái tượng sinh ra từ cơ số.

Một quái tượng được thiết lập ít nhất phải bao quát Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, Thần... những cơ số này.

Trong đó khó nắm bắt nhất chính là 'Thần' trong các cơ số, nó đại diện cho một loại sức mạnh thần bí có thể quyết định thành bại trong cõi u minh.

Những cơ số quái tượng này hiện nay đa phần đã thất truyền.

Mười sáu chữ trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật chính là các ký hiệu của từng cơ số trong Tiên thiên thập lục quái.

Dịch đạo lưu truyền trên thế gian ngày nay đều không chi tiết và tinh diệu bằng cổ pháp.

Chỉ nhìn vào đó thôi cũng thấy ngọc bàn đầy quái số này là một bảo vật vô giá.

Cơ số sinh ra trong bàn này dường như là vô tận.

Chu Văn Vương nhìn vào mai rùa thôi diễn ra quái số có thể sinh ra thiên địa vạn tượng.

Nếu dựa vào người để tính toán thì mười năm tám năm cũng không tính ra được.

May mà Trần Mộc đã biết quái tượng cần thiết là Chấn thượng Chấn hạ, nên giờ anh chỉ cần thôi diễn ngược lại là được.

Những người khác đứng bên cạnh đều không dám thở mạnh, sợ

lên tiếng sẽ làm đứt mạch suy nghĩ của Trần Mộc.

Nếu nói trong Dịch chứa đựng ngôn ngữ con số, chúng không phải tự nhiên mà có, mà được sinh hóa ra từ cơ số.

Chấn thượng Chấn hạ, 'chấn kinh bách lý', điều này cho thấy trong quẻ Chấn ngầm chứa con số 'bách' (trăm).

Chương 589

Nhưng rốt cuộc phải thôi diễn thế nào mới sinh ra được nó?

Nếu thực sự có thể từ chữ 'bách' suy ngược ra cơ số thì đối với mọi người mà nói quả là cầu còn không được.

Bằng không nếu gặp phải những quẻ từ không có con số như 'lợi thiệp đại xuyên' hay 'đồng nhân vu dã', tuy biết toàn bộ là do cơ số thôi diễn sinh ra nhưng căn bản không biết cơ số nằm ở đâu.

Hơn nữa mỗi một quái tượng giống như một thời không khác nhau, đều là những hệ thống tương đối đóng kín và độc lập, chỉ biết cách thôi diễn một quái tượng chứ không thể suy luận tương tự để sinh ra quái tượng khác.

Nghĩ đi nghĩ lại, hướng tư duy này quả thực khả thi.

Ví dụ như 'tam thiên lưỡng địa nhi ỷ số', tam là ba, thiên số là năm, địa số là năm, tam và lưỡng vừa vặn hợp thành ngũ (năm). 'Ỷ' là bắt đầu có được số của thiên địa.

Vả lại tam là số lẻ, đại diện cho dương, lưỡng là số chẵn đại diện cho âm.

Con số ba này là một và hai hợp lại, trong đó có chẵn.

Con số hai này là một và một hợp lại, trong chẵn có lẻ.

Điều này ứng với đạo lý âm dương ỷ thiên.

Cho nên những lời như 'tam thiên lưỡng địa nhi ỷ số', hàm nghĩa bên trong quá sâu sắc, hầu như mỗi chữ đều ẩn chứa huyền cơ, có thể toàn bộ đều được thôi diễn sinh hóa từ quy bặc (bói rùa).

Hướng tư duy đại khái là đúng, nhưng để giải ra vẫn vô cùng khó

khăn.

Những cơ số tuần hoàn trở lại, khởi đầu rồi lại tái sinh này, nếu không được cao nhân tinh thông chỉ điểm hoặc bỏ ra vài chục năm khổ công nghiên cứu Kinh Dịch thì hạng người tầm thường sao có thể nhìn thấu được.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật tuy tên là mười sáu chữ, nhưng nói chính xác hơn phải là mười sáu chương.

Mỗi chương lấy một chữ làm đại diện, tổng cộng là mười sáu chữ.

Cho nên mới hào xưng là Thập Lục Tự.

Mười sáu chữ này lần lượt là: Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, Thần, Phật, Ma, Súc, Nhiếp, Trấn, Độn, Vật, Hóa, Âm, Dương, Không.

Mỗi một chữ đều là một loại ký hiệu đặc biệt, tượng trưng cho thời gian, không gian, vật chất, sinh mệnh trong cổ quái cơ số.

Sau khi tổ hợp lại, chúng sẽ tạo ra những quái tượng đặc định, từ đó có thể giải mã cát hung họa phúc và quá khứ tương lai.

Bộ cổ tịch chủ yếu ghi chép về âm dương phong thủy học này có thể nói là bao la vạn tượng.

Không chỉ có phong thủy thuật và âm dương thuật, mà bởi vì nó được viết bởi cao thủ Mạc Kim giáo úy nên bên trong còn bao hàm lượng lớn mô tả về hình chế, kết cấu, bố cục của cổ mộ các triều đại.

Nguyên lý của nó toàn bộ xuất phát từ Tiên thiên thập lục quái do Chu Văn Vương diễn giải.

Ngọc thạch quái bàn dưới cây san hô thiết thụ đáy nước chính là một chiêm bàn dùng các loại cơ số như thời gian, không gian, vật chất để thôi diễn quái tượng.

Năm xưa có một cổ vật xuất thổ từng gây chấn động một thời là thanh đồng bí khí 'Thái Ất Cửu Cung Chiêm Bàn' ở Song Cổ Đôi, huyện Phụ Dương.

Nhiều người đã đồn đoán về tác dụng của nó, thực tế nó là một nghi khí tinh mật để thôi diễn cơ số quái tượng thời cổ.

Tuy nhiên cơ số nó có thể thôi diễn kém xa ngọc bàn mà mọi người tìm thấy.

Chiếc ngọc bàn này là kim cương ngọc chôn vùi trong lòng biển, màu hồng nhạt, trong suốt như pha ly, tinh khiết không tì vết, không bị nước biển muối kiềm ăn mòn.

Kim cương ngọc tuy mang danh là ngọc nhưng thực chất không phải ngọc cứng cũng chẳng phải ngọc mềm.

Người xưa gọi ngọc là vẻ đẹp của đá, đa phần sản sinh ở chân núi Côn Luân, cùng tồn tại với sỏi đá dưới đáy sông.

Chất của nó ôn nhuận tế mật, bóng loáng như mỡ, có phân biệt mềm cứng.

Ngọc mềm thuộc loại huy thạch, quý nhất là màu trắng sữa tinh khiết.

Ngọc cứng thuộc loại giác thiểm thạch, khó nóng chảy, màu xanh lục tươi.

Kim cương ngọc kiêm cả vẻ đẹp của ngọc mềm lại vượt xa phẩm chất của ngọc cứng, thuộc loại dị số trong đá.

Độ cứng của kim cương ngọc gần bằng thủy tinh, thấp hơn bảo thạch, loại này luôn rất hiếm thấy.

Vả lại cấu tư của kim cương ngọc quái bàn trên tay đồng nhân này càng tinh diệu tuyệt luân.

Thông qua lục trụ tam thức dưới đáy bàn có thể tạo ra vô số cơ số.

Những huyền bí ẩn chứa trong đó tuyệt đối không phải người thường có thể nắm bắt được.

Ngày hôm nay Trần Mộc cầm quái bàn trong tay, trong lòng mới bắt đầu hiểu ra.

Ngay cả khi có toàn tượng của thập lục quái, trong thời gian ngắn cũng căn bản không thể giải mã được thiên cơ ẩn giấu bên trong.

Ngay lúc Trần Mộc đang bó tay không biện pháp, Cổ Sai vốn luôn đứng bên cạnh quan sát bèn tiến lên một bước.

Cậu ta có chút thiếu tự tin nói với Trần Mộc: "Chấn thượng Chấn hạ đại khái là... quái thứ tư trong Tiên Thiên Quái Số, gồm một Dương hai Âm?" Mấy người đều vô cùng chấn kinh.

Không ai ngờ tới cậu ta lại hiểu được đạo này, không khỏi vừa kinh vừa nghi.

Nhất thời, toàn bộ đều không dám tin lời này thốt ra từ miệng đứa nhóc Đản nhân kia.

Qua một lát, chúng nhân mới dần lấy lại tinh thần.

Minh Thúc nói với Cổ Sai: "Đản tử, sao cháu lại biết Tiên Thiên Quái Số?

Bây giờ không phải lúc nói đùa, cháu rốt cuộc..." Chưa đợi Minh Thúc nói xong, Trần Tiểu Đao bên cạnh cũng phụ họa: "Cổ Sai, cậu thật sự biết sao?

Trước đây cậu đã từng tiếp xúc qua thứ này à?" Cổ Sai bị Trần Tiểu Đao và Minh Thúc hỏi dồn dập như vậy, càng tỏ ra ngơ ngác.

Chút lòng tin ít ỏi ban đầu cũng tan biến sạch sành sanh, đứng đó lắp bắp không nói nên lời.

Trần Mộc ngăn mọi người lại, nhìn dáng vẻ của Cổ Sai, trong lòng bỗng nhiên máy động.

Tổ tiên của Đản nhân này chính là chủ nhân của cổ tích Quy Khư.

Tộc Hận Thiên vốn tinh nghiên quái số, chẳng lẽ những cơ mật cổ đại này lại được lưu truyền trên người Long Hộ và Thát Gia?

Tất yếu phải hỏi cho rõ ràng.

Cậu ta vốn là một đứa trẻ mồ côi nơi hoang đảo, sao có thể nói ra được câu 'Chấn nãi nhất dương nhị âm chi quái'.

Chương 590

Nghĩ tới đây, Trần Mộc vội vàng nói với chúng nhân: "Mọi người khoan hãy nói, để Cổ Sai nói trước đã.

Đản nhân đã có thể trải qua mấy ngàn năm để truyền lại Thấu Hải Đồ trên người, tự nhiên cũng có khả năng biết được tình hình của Tiên Thiên Quái Số, không bằng cứ để Cổ Sai thử một phen." Trần Mộc đặt Kim Cương Quái Bàn vào tay Cổ Sai.

Biết cậu ta vụng miệng, hắn dặn cậu ta đừng nghĩ nhiều, cứ việc buông tay mà làm.

Đa Linh cũng không biết Cổ Sai hiểu được quái tượng cơ số gì, liên tục dặn dò cậu không được làm bừa.

Cổ Sai toàn thần quán chú nhìn chằm chằm vào các loại phù hiệu trên Tam Thức Huyền Cơ Trụ.

Dường như có những thứ đã nằm sâu trong não hải từ lâu không dùng tới, giờ cần phải vắt óc suy nghĩ để hồi ức lại.

Quái số trong Quy Khư hàm chứa toàn bộ mười sáu quái.

Tương truyền Tiên Thiên Bát Quái là do Phục Hy sáng tạo, còn gọi là Phục Hy Tiên Thiên Bát Quái Đồ; Hậu Thiên Bát Quái là do Chu Văn Vương căn cứ theo cửu cung chi số trong Hà Đồ Lạc Thư mà phát minh ra.

Chu Văn Vương thần cơ thông thiên, càng đem Tiên Thiên và Hậu Thiên Bát Quái dung hội thôi diễn trên mai rùa, cùng cứu thiên địa chi biến, hóa ra Toàn Thiên Thập Lục Quái ám tàng thiên cơ.

Toàn Thiên Thập Lục Quái đến cuối thời Tây Chu đã không còn tồn tại.

Mạc Kim giáo úy đời Thanh từ trong cổ mộ Tây Chu ngoài ý muốn khai quật được quái tượng này, từ đó biên soạn nên bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Tuy nhiên, Dịch là đạo của sinh sinh biến hóa, đa phần nội dung dùng để thông toán thôi diễn, nếu chỉ biết một hai thì chẳng khác gì không biết.

Nhưng khi nghe Cổ Sai thốt ra 'nhất dương nhị âm' của quái Chấn, Trần Mộc đã biết cậu ta thực sự có bản lĩnh.

Hơn nữa, những gì cậu ta biết dường như thuộc về Tiên Thiên Quái Số.

Bát quái trong Dịch chia thành Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Khôn, Đoài, Ly, Tốn.

Theo thứ tự quái số là Càn một, Đoài hai, Ly ba, Chấn bốn, Tốn năm, Khảm sáu, Cấn bảy, Khôn tám.

Chấn cư vị trí thứ tư, quái Chấn vừa vặn ứng với quái thứ tư do một Dương hai Âm tạo thành.

Trong Hậu Thiên Bát Quái Đồ, quái Chấn lại cư vị trí thứ ba.

Kinh trung ngũ, tòng Khảm một, Khôn hai, Chấn ba... sử dụng cơ số thể hiện nguyên lý biến hóa không gian thời gian theo hình xoắn ốc để thôi toán chuyện tương lai.

Đó là quái số lưu truyền rộng rãi gần đây, nhưng không phải cổ pháp dùng để thôi diễn quái tượng Tiên Thiên.

Chỉ thấy Cổ Sai lần lượt chuyển động âm dương huyền cơ.

Trên Kim Cương Ngọc Quái Bàn, hàng trăm lỗ hổng lập tức đóng mở biến hóa, cơ số sản sinh dần hiện ra quái tượng.

Chúng nhân nhìn cử động của Cổ Sai đều mờ mịt không hiểu, chỉ

có Trần Mộc nhìn ra được chút manh mối.

Quái Chấn là quái một Dương hai Âm, số Dương là chín, số Âm là tám.

Lấy vị trí quái là bốn để thôi diễn, một Dương sinh ra bốn chín ba mươi sáu số, một Âm được bốn tám ba mươi hai số, thêm một Âm nữa lại được bốn tám ba mươi hai số, hợp lại thành một trăm số, sản sinh ra 'Bách Lý chi cơ' trong quái tượng Chấn.

Trong Tiên Thiên Quái Số, tổng của hai phương diện đối xứng luôn là chín, là số Lão Dương lớn nhất trong số Dương.

Trời là Dương, Đất là Âm, trong Hậu Thiên Bát Quái tổng đối xứng là mười, mô tả về Đất.

Mà cơ số Cổ Sai thôi diễn ra đa phần đều là số trời Lão Dương.

Xem ra quái tượng phản ánh đều có chỉ dẫn riêng, hoàn toàn là tình trạng của đại tự nhiên, ứng với ẩn ý việc tế trời không thể gián đoạn trong quái Chấn.

Trần Tiểu Đao bên cạnh vỗ vai Cổ Sai: "Cổ Sai, khá lắm, ngay cả quái tượng Tiên Thiên này mà cậu cũng thôi diễn ra được." Cổ Sai nhìn Trần Mộc, thấy hắn khẽ gật đầu tán thưởng.

Nhìn biểu tình của Trần Mộc, Cổ Sai biết mình đã thôi diễn đúng.

Những thứ này đều là do cha cậu thân miệng truyền thụ trước năm mười hai tuổi, nghe nói là cổ chú mà Long Thát chi bối phải học từ nhỏ.

Lúc trước thấy không có tác dụng thực tế, cũng không biết những chú ngữ cổ quái đó là quái tượng cơ số gì, nay có thể phát huy tác dụng lớn như vậy, cha mẹ cậu dưới suối vàng chắc cũng cảm thấy an ủi.

Quái bàn bằng ngọc thạch chia làm nhiều tầng, mỗi tầng có vô số lỗ hổng to nhỏ không đều.

Theo cơ số thức cuối cùng được Cổ Sai thôi ra, một số lỗ trên các tầng ngọc bàn thông suốt với nhau, sắp xếp thành ký hiệu của quái tượng Chấn.

Quái bàn liên thông với cánh tay của tượng đồng, bỗng nghe trong thân tượng vang lên một tiếng 'cạch' trầm đục của cơ quan.

Từ những lỗ hổng đầy cát đồng tụ âm trên người tượng đồng, mấy chục đầu cá Giao đúc bằng đồng vươn ra.

Hình thái đồng giao hung tợn, kích thước nhỏ hơn cánh tay trẻ con một chút, đều trong tư thế há miệng ngậm ngọc, nhưng trong miệng lại trống rỗng.

Chúng nhân thấy Cổ Sai cuối cùng cũng khởi động được cơ quan trên Tiên Thiên Quái Bàn, đang định reo hò thì thấy từ thân tượng đồng có bốn cánh tay nâng ngọc bàn vươn ra vô số đầu Giao, không khỏi sững sờ.

Nhất thời không gian lặng ngắt như tờ, mấy người trố mắt nhìn vào những cái miệng đồng giao trống rỗng, thầm hỏi: "Đây lại là thứ quỷ gì?" Trần Mộc đưa tay sờ thử miệng Giao, cát biển đen kịt bên trong tuy có tính chất tụ đồng tập âm, nhưng khi chạm vào không cảm thấy còn lực hút.

Hốc trống trong miệng cá Giao rõ ràng là dùng để cố định những viên trân châu lớn (Nam châu).

Trên đỉnh Cửu Túc có dấu vết minh nguyệt chôn vùi trong đáy biển tiên sơn.

Minh nguyệt trồi sụt theo sóng cả, xem ra còn cần đặt 'Long hàm' vào miệng Giao Long.

Khi chìm tượng đồng xuống vị trí cơ quan dưới đáy biển, núi lửa dưới Quy Khư sẽ nứt ra, cương thi trong quan tài sẽ theo dòng nước nổi lên mặt biển.

Lúc này Minh Thúc nói với mọi người: "Đám dân chài sống bằng nghề mò ngọc trên biển không ai là không biết truyền thuyết cổ xưa về minh nguyệt chôn trong núi lửa đáy biển.

Trăng là tinh túy của nước, ngọc trai là tinh túy của trăng.

Thực chất minh châu chính là minh nguyệt.

Kim cương ngọc là cổ ngọc trong biển, châu ngọc tương ứng, quang hoa khẳng định sẽ rực rỡ hơn ánh trăng thật.

Chỉ có điều muốn khảm đầy những đầu Giao trên tượng đồng này, e là phải dùng không dưới mấy chục viên Long hàm cực phẩm." Chị em Đa Linh và Cổ Sai bên cạnh liên tục gật đầu, tỏ ý lời Minh Thúc nói không sai.

Truyền thuyết về tiên sơn táng nguyệt dưới đáy biển lưu truyền rộng rãi trong dân Đản, không ai không biết.

Xem ra chỉ còn cách đem những minh châu hái được ở San Hô Loa Toàn lúc trước khảm vào miệng Giao, sau đó dìm tượng đồng xuống cơ quan dưới gốc thiết thụ san hô.

Còn việc có thể dẫn động tiên sơn nứt ra, nước biển dâng trào khiến cương thi xuất hải hay không, chỉ đến lúc đó mới biết được.

Hàng chục viên minh châu làm sao có thể mang tới biến hóa kịch liệt như vậy, hiện tại căn bản khó có thể tưởng tượng.

Mấy người lấy ra những viên minh châu thu được lúc trước, nhưng chỉ có hơn ba mươi viên, vẫn còn thiếu xa.

Chương 591

Già La bên cạnh đặt mấy viên minh châu vào miệng cá Giao, quả nhiên bất kể lớn nhỏ đều bị đầu Giao hút chặt lấy.

Nhưng ít nhất cần hơn sáu mươi viên nguyệt quang minh châu chiếu sáng trăm bước mới có thể lấp đầy tất cả miệng Giao.

Đồ tùy táng của tộc Hận Thiên rực rỡ như thế, e rằng trong lăng mộ tổ tiên Đường Tống cũng không có được mấy chục viên Nam Hải tinh phách như vậy.

Lúc này biết tìm đâu cho đủ sáu mươi mấy viên minh châu?

Thấy mọi người lo âu, Cổ Sai cũng nhận ra là do thiếu minh châu, vội vàng chỉ xuống mặt nước, dùng thứ tiếng Hán lơ lớ nói: "Dưới nước có Long huyệt!" Mấy người đều chấn kinh.

Hóa ra Cổ Sai là Long Hộ trong đám cổ Đản dân, có nhiều bản lĩnh bẩm sinh trên biển, đặc biệt giỏi nhìn sắc nước, nhận diện nơi rồng ở.

Lúc nãy khi xuống nước cùng Trần Mộc và Trần Tiểu Đao, dưới đáy biển có một rãnh sâu.

Cổ Sai giỏi thủy tính, vừa nhìn thấy dòng lưu chuyển kỳ lạ dưới đáy rãnh sâu liền biết trong đó tất có vạn năm lão bạng (trai già vạn năm).

Đó là một vùng biển châu mẫu mù mịt không thấy ánh mặt trời, đa phần sẽ có Bạng Tổ ẩn nấp.

Trai biển khác với trai nước ngọt, thường thì một vỏ chỉ có một châu, nhưng Châu Mẫu dưới đáy biển lại là vật khổng lồ 'nhất giáp bách châu' (một vỏ chứa trăm châu).

Châu Mẫu có thể lớn hơn sò tai tượng gấp mười lần, chỉ ẩn hiện

trong hang hốc đá ngầm sâu dưới đáy biển.

Một vùng biển sản sinh nhiều ngọc trai cực tốt tất nhiên sẽ ẩn chứa lão Châu Mẫu được gọi là Bạng Tổ.

Nghe nói Châu Mẫu là do trai già lâu năm hóa thành tinh mị, vì trong vỏ bao bọc trăm viên minh châu nên dù ánh trăng trên trời như nước, nó vẫn trốn trong rãnh sâu tuyệt đối không ra ngoài.

Thời xưa nếu có Đản dân lần theo dấu vết mò đến gần Bạng Tổ, thường cũng rất khó phát hiện ra con trai khổng lồ đã hóa thành một thể với đá ngầm không chút dấu vết.

Càng có nhiều người bị hình thái biến ảo của nó mê hoặc mà trở thành thức ăn cho bạng tinh.

Bạng Tổ chứa lượng lớn Long hàm ẩn dưới nước sâu, sẽ tạo ra lượng lớn mạch xung tần số thấp.

Tuy ảnh hưởng tới người không lớn, nhưng sẽ can nhiễu nghiêm trọng các loại tín hiệu.

Vùng biển San Hô Loa Toàn thường xuyên có tàu thuyền gặp nạn, ngoài hiện tượng biển biến ảo khôn lường, e rằng cũng không thoát khỏi liên quan đến Bạng Mẫu ẩn dưới đáy biển.

Ký lục về Châu Mẫu tuy nhiều, nhưng hiếm ai bắt được linh vật này, suốt ngàn năm qua chưa ai nhìn thấy.

Cổ Sai nhìn sắc nước nhận diện Long cư, nhận ra dưới đáy là vùng biển Châu Mẫu.

Lúc này mới biết hình xăm Long hài trên Thấu Hải Đồ sau lưng Cổ Sai chính là ký hiệu của Long huyệt.

Đản dân xưa nay vẫn ví 'châu' như ngọc ngậm trong miệng Giao Long, biển có châu tức là nơi rồng ở.

Lúc này vùng nước gần xương kình vẫn tịch mịch ninh tĩnh, khí lạnh âm hàn trong không khí càng thịnh.

Trần Mộc mấy người bàn bạc một lát, nếu bên dưới có Châu Mẫu một vỏ chứa trăm châu, giờ chỉ còn cách tiếp tục xuống nước lấy Long hàm trong vỏ Bạng Tổ.

Nhưng việc này cũng dị thường gian hiểm, vì mọi người đều không có kinh nghiệm bắt loại vạn năm cự bạng này.

Nghe nói Bạng Tổ trải qua vạn năm thổ nạp hình luyện, giỏi biến hóa mê hoặc, lại ẩn náu cực sâu dưới rãnh nước chảy xiết, vòng xoáy loạn lưu san sát, người bình thường liều mạng cũng khó tiếp cận.

Đang lúc lưỡng lự, Chá Cô Tiếu bỗng nghĩ ra một kế.

Từ trong mộ vỏ ốc ở di tích Quy Khư thu được vài kiện bí khí thượng cổ dùng để dẫn rồng giết trai, trong đó có một túi da nữ tử gọi là Thi Mị, chính là vật dẫn (châu môi) để dụ Bạng Tổ ra khỏi đáy nước.

Tuy nhiên, phải buộc thứ quỷ khí sâm sâm như Thi Mị lên lưng, miệng ngậm đoản nhận lặn vào dòng loạn lưu, ngoài việc cần gan lớn, thủy tính tinh thuần, còn phải xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Người có thể đảm đương nhiệm vụ này không ai khác ngoài Long Hộ, hiện tại chỉ có một mình Cổ Sai gánh vác được.

Nghe Chá Cô Tiếu nhắc đến Thi Mị, sắc mặt Minh Thúc không khỏi kịch biến.

Những người kiếm ăn trên biển dường như đều biết sự lợi hại của túi da nữ thi không xương này.

Nó không phải loại châu môi thông thường dễ dàng sử dụng, nhưng nếu không dùng âm hồn của nó làm vật dẫn, tuyệt đối không thể dụ được Bạng Tổ tiềm tàng ngàn vạn năm dưới đáy biển ra ngoài.

Mấy người trước đó đã thấy ám dũng kỳ lưu nơi rãnh sâu.

Chỉ có Long Hộ tinh thông thủy tính như Cổ Sai mới có khả năng bơi vào.

Bạng Tổ hình dáng thế nào, chưa ai tận mắt nhìn thấy, Thi Mị cũng đã gần ngàn năm nay không có người mò ngọc nào sử dụng.

Đây đều là những dật sự trong truyền thuyết, độ tin cậy chỉ là năm mươi năm mươi.

Nếu không tìm được, cả nhóm chỉ còn cách liều mạng băng qua loạn lưu, tìm lối thoát từ những hang san hô chằng chịt, lúc đó ra được hay không đành phải phó mặc cho trời.

Hiện tại khó khăn trước mắt, tất cả phải đồng lòng mới mong thoát thân.

Cuối cùng Trần Mộc quyết định cùng Cổ Sai tiến vào rãnh sâu dẫn dụ Châu Mẫu.

Những người còn lại mang theo tượng đồng quái bàn, mai phục gần hóa thạch thiết thụ san hô, chuẩn bị giết trai lấy ngọc.

Trước khi xuống nước, Trần Mộc nhắc mọi người mang theo ba bộ hài cốt thai nhi dị dạng trên người.

Đám hắc giao dưới nước hung tàn vô cùng nhưng tính tình ứng với trăng, duy chỉ sợ nguyệt thực, có tàn chi tử thai 'nguyệt phá' bên cạnh, ác giao không dám phạm tới.

Ngoài ra, bình ngọc đào được từ mộ thanh loa chứa dầu cá người, bôi lên người có thể dự phòng hiệu quả các chứng bệnh khi lặn.

Nhìn màu sắc và mùi vị không có gì bất thường, dù qua nhiều năm không biết còn hiệu lực không, nhưng có vẫn hơn không, mỗi người đều bôi một ít để phòng bất trắc.

Ngoài ra phía bên kia cây san hô, đối xứng với rãnh sâu dưới đáy, còn có một hang lớn đen ngòm, bên trong dường như ẩn chứa hải thú hung dữ nào đó, ngay cả Cổ Sai cũng không nhìn ra là gì, nên tuyệt đối không được khinh suất tiếp cận.

Rất nhanh, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đa Linh và Minh Thúc giúp Cổ Sai buộc túi da nữ thi biến dạng lên lưng.

Cổ Sai kiểm tra dây lặn buộc chắc chắn rồi cùng Trần Mộc lần lượt lặn xuống nước.

Vừa vào nước, y phục ngọc trai trên người Thi Mị bị âm khí nhiễm vào, phát ra những luồng hàn quang u ám.

Trong vầng sáng lạnh lẽo dị thường, cái xác không xương bồng bềnh theo sóng, ngũ quan mờ ảo cử động như người sống.

Thi Mị dưới đáy nước dường như không có lực nổi, hoàn toàn nhờ một sợi dây gân rồng treo sau lưng Cổ Sai, kéo đi như thả diều.

Trong ánh sáng mặt nước hỗn loạn, nó trông như một u linh khủng bố.

Nếu không biết nội tình, hẳn sẽ tưởng Long Hộ dưới nước đang bị lệ quỷ bám theo.

Đản dân tổ tiên không biết đã nghĩ ra cách thức quái dị tà khí này từ bao giờ.

Chương 592

Trần Mộc lặn theo sau Cổ Sai, thấy Thi Mị có biến hóa liền vỗ vai cậu ta.

Hai người tiến thẳng về rãnh sâu dưới gốc san hô cổ.

Những u linh không tên vẫn nhảy múa không ngừng quanh cây san hô.

Những vòng sáng xanh nhạt lúc thu lúc phóng, ánh lên những hang san hô kỳ hình quái trạng như thủy tinh long cung.

Khi đến gần những văn bia cổ cạnh rãnh sâu, họ cảm nhận được loạn lưu cuộn xiết.

Nếu không bám chặt thạch bi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuốn đi.

Càng xuống sâu, lực hút càng lớn, hai người chỉ có thể bám trụ thạch bi, ngoảnh lại thấy nhóm Chá Cô Tiếu đã đưa tượng đồng xuống đáy, đang đợi tín hiệu.

Cổ Sai ra thủ thế ý bảo Trần Mộc tiếp tục lặn xuống.

Loạn lưu ở đây tuy gấp nhưng không phải kiểu xoáy nước thuỷ nhãn, mỗi đợt tiềm dũng đều có khoảng cách.

Chỉ cần chọn đúng thời cơ, bám vào vách đá giữ trọng tâm là có thể tiến vào đại hẻm núi dưới đáy biển này.

Hai người ôm tàn bi nhìn vào rãnh sâu, chỉ thấy một mảnh đen kịt, không một tia sáng, chỉ có vài con quái ngư đầu nhọn đuôi dài bơi ra bơi vào.

Cổ Sai trời sinh có đôi mắt như mắt cá vàng, giỏi nhìn thấu địa

hình dưới nước tối tăm.

Trần Mộc dù mục lực quá người nhưng cũng không nhìn thấu được làn nước u ám này, đành lấy ra một viên nguyệt quang minh châu nắm trong tay.

Bạng châu ở San Hô Loa Toàn đều hấp thụ tinh hoa biển cả, không phải loại Nam châu tầm thường có thể so sánh.

Viên ngọc to tròn lấp lánh, dưới nước có thể xuyên thấu sự ngăn trở của môi trường, khiến đáy biển sáng như ban ngày.

Ánh châu chiếu xa mấy chục bộ, tinh quang hiện lên như sương bạc trải đất.

Tầm nhìn lập tức mở rộng theo ánh ngọc.

Ánh châu như trăng soi vào Thi Mị, khiến túi da tử thi trống rỗng càng thêm dữ tợn quỷ dị.

Trần Mộc nhờ ánh châu nhìn rõ địa hình, lần theo những tảng đá lởm chởm dưới đáy, nhích từng mét tiến lên.

Cổ Sai phía trước kéo theo dây lặn, bơi lướt qua người Trần Mộc, tiên phong tiến vào rãnh sâu.

Dây lặn trong tay Trần Mộc chợt căng lên, biết là tín hiệu của Cổ Sai truyền ra.

Nắm lấy dây lặn, Trần Mộc vận Kim Quang Chú toàn thân phát sáng rực rỡ, trực tiếp lao thẳng vào dòng loạn lưu.

Vừa vào trong, trước mắt bỗng sáng rực.

Không gian trong rãnh sâu lớn hơn dự tính rất nhiều, hai bên vách đá dựng đứng, đỉnh cao che khuất trời.

Giao sao ngư long bơi lội dọc ngang, khe đá đầy những loài hải bách hợp bám rễ.

Trong rãnh sâu, các loại hoa đá biển sặc sỡ đung đưa theo dòng nước.

Cảnh tượng này thực sự khiến người ta kinh ngạc, thoáng chốc Trần Mộc cứ ngỡ mình lạc vào thung lũng trăm hoa đua nở trên lục địa, đàn cá bơi qua lại như những cánh bướm dập dìu.

Tuy nhiên, giữa những bụi hoa đá kỳ dị kia còn chất đống mấy gò mộ lớn.

Mỗi gò mộ nhô lên đều do vỏ của rùa khổng lồ xếp chồng lên nhau, có cái còn quấn xiềng xích, khóa chặt thạch quách, thạch quan cổ xưa.

Cổ Sai kéo Thi Mị dừng lại bên một cỗ thạch quách.

Trần Mộc bơi tới gần, những thạch quách vỏ rùa này rất giống những thạch kính cổ quan vớt lên từ biển trước đó.

Nghĩ lại chắc những quan quách này đều trống rỗng, đợi khi đặt Nam Hải cương nhân vào mới nhờ tiềm lưu đưa ra mặt biển, mặc cho nó trôi dạt chìm nổi.

Còn linh hồn sẽ nhờ quá trình đó mà từ thần mộc bay đến cung trăng.

Cổ Sai chỉ về phía trước.

Theo hướng đó, dưới vách đá cổ tích tụ vô số hải thực cổ ngọc, dường như đều là tế phẩm cố ý ném xuống biển Châu Mẫu.

Trong đó có không ít ngọc nhân, ngọc quy hình rồng, cùng các loại giáp bàn, chân đèn dùng để chiêm quẻ quái tượng.

Có điều những bảo vật này đều đã bị hủ thực nghiêm trọng.

Trần Mộc gật đầu với Cổ Sai, xem ra biển Châu Mẫu quả thực phi đồng tiểu khả.

Địa hình nơi đây phức tạp, không gian rộng lớn, không biết Bạng Tổ ẩn nấp nơi nào.

Nếu thực sự có Bạng Tổ còn sống, nó trú ngụ trong sào huyệt già cỗi này, dù là hạng Long Hộ Thát Gia cũng khó lòng lấy được minh châu trong vỏ.

Chỉ bằng đoản nhận Long hồ căn bản không giết được loại cự bạng đại hình này, nếu lỗ mãng đánh nhau, ngược lại dễ bị vỏ trai kẹp chết.

Chỉ có cách dụ nó ra khỏi rãnh sâu mới có thể động thủ.

Độ dài dây lặn tối đa chỉ tới chỗ mộ rùa thạch quan này, vì sau khi dẫn được Bạng Tổ còn phải nhờ dây lặn quay về đường cũ, Trần Mộc đành ở lại đây giữ đầu dây, để Cổ Sai độc tự tiến lên tìm kiếm Châu Mẫu.

Cổ Sai dưới nước gan dạ vô cùng, cõng theo Thi Mị âm sâm đáng sợ đi dẫn châu mà không chút sợ hãi.

Trần Mộc ở phía sau chú ý từng cử động của cậu ta, chỉ cần có biến sẽ lập tức ứng cứu.

Chỉ thấy Cổ Sai cầm ngược đoản đao, bơi theo sóng nước.

Phía trước có một vách đá, ở giữa đục ba đạo thạch môn to như đầu cá kình.

Trong cửa nước tung trắng xóa như băng ngọc, dòng hải thủy đổ xuống va chạm với dòng phục lưu từ hang san hô dâng lên.

Thế nước phù du khắp trời cực kỳ lợi hại.

Cổ Sai liên tiếp lao tới mấy lần đều bị kích lưu cản lại, không những khó xâm nhập, mà Thi Mị buộc sau lưng còn bị loạn lưu cuốn mạnh, làm đứt phựt sợi dây làm từ gân kình.

Cổ Sai hành động cực nhanh dưới nước, xoay người tóm lấy cổ xác chết, kéo nó lại trong dòng loạn lưu rồi buộc chặt vào thân.

Cậu ta thay hơi trong khí loa, thấy cửa nước này không thông, đoán chừng Bạng Tổ ở nơi khác, liền quay người ra thủ thế với Trần Mộc rồi bơi xéo sang hướng khác.

Theo bước bơi của Cổ Sai, âm quang trên Thi Mị sau lưng càng thịnh, túi da nữ thi u linh kia cũng càng giống người sống.

Trần Mộc ở cách đó không xa nhìn thấy rất rõ, không biết từ lúc nào, trong nước xuất hiện một luồng hồng khí như ráng chiều thất thải di động theo người, truy đuổi vật dẫn trên lưng Cổ Sai.

Nhất thời, biển Châu Mẫu bao trùm một bầu không khí thần bí khó tả.

Chương 593

Lúc này Trần Mộc đột nhiên cảm thấy không ổn.

Trong nước dường như xuất hiện một từ trường sinh vật mạnh mẽ.

Cảm giác kỳ lạ này đột ngột trỗi dậy, e rằng Bạng Tổ ẩn trong biển Châu Mẫu sắp hiện thân rồi.

Châu Mẫu là linh vật giữa trời đất, thấm nhuần tinh khí thủy nguyệt, thổ nạp hình luyện không dưới vạn năm, ngàn năm qua chưa ai tận mắt thấy.

Nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết dân gian của ngư dân, bảo rằng nó có thể biến ảo hình người, nuốt chửng tàu thuyền.

Thời cổ thường có chuyện kỳ quái về cá lớn nuốt thuyền truy đuổi Châu Mẫu.

Năm đầu Dân Quốc, nhiều thuyền viên ở vùng biển Phật Đường Khẩu đã tận mắt thấy cá khổng lồ như núi, nửa thân nhô khỏi mặt nước truy đuổi một vầng minh nguyệt, đi trên biển một ngày một đêm cũng chỉ thấy đầu không thấy đuôi, sau đó lặn xuống đáy mất dạng.

Những thủy thủ thấy dị tượng đó đều xưng con cá khổng lồ kia bị tinh quang của Châu Mẫu dẫn dụ.

Ngoài ra nghe nói có những đầm châu bị người mò sạch, vỏ trai thịt trai chất đống thành núi, nhưng đến đêm trong đầm vẫn có tinh quang ánh trăng.

Đản dân không biết chân tướng, tưởng dưới đáy vẫn còn bạng châu, thế là hôm sau tiếp tục lặn xuống, thường là một đi không trở lại, đều bị Bạng Tổ rình rập báo thù nuốt chửng.

Nó ăn thịt người, ngay cả xương cũng không nhả.

Nhưng dù tát cạn đầm châu cũng khó tìm thấy tung tích nó.

Cho nên Đản dân liều mạng trên biển hễ nhắc tới những truyền thuyết này đều không khỏi kinh hãi thất sắc, lại bảo động đến Bạng Tổ sẽ dẫn đến hải tiếu cuồng phong, tóm lại là truyền tai nhau rất tà môn.

Nếu không có bí khí của Ngư chủ thì vạn lần không thể dụ được Bạng Tổ ra ngoài.

Lúc này bóng nước biến ảo hỗn loạn, Trần Mộc đã không còn nhìn rõ hành tung của Cổ Sai, trong lòng không khỏi lo âu.

Đang định qua tìm cậu ta, bỗng nhiên bùn cát dưới đáy biển Châu Mẫu cuộn lên, yêu vụ mù mịt.

Chỉ thấy âm quang lấp lánh, theo sau là một mảng bóng đen khổng lồ, từng luồng máu tươi phun ra từ đó.

Cổ Sai toàn thân đầy máu, cõng theo Thi Mị, tay chân cuống cuồng vùng vẫy bơi ra.

Nhưng dòng nước đầy yêu vụ phía sau dường như tồn tại lực hút mạnh mẽ, Cổ Sai vừa bơi ra được dăm mét lại lập tức bị hút ngược trở lại, thoắt cái biến mất trong làn sương nồng đậm.

Châu Mẫu cử động dưới đáy nước, thực sự có thế đảo hải di sơn.

Những luồng hồng khí biến ảo trong nước đều bị bùn cát cuộn lên che khuất, sương mù dày đặc dâng lên theo dòng nước, căn bản không thể nhìn rõ Bạng Tổ bên trong hình dáng thế nào.

Cổ Sai cậy vào bản lĩnh dưới nước của Long Hộ, dùng Thi Mị khiến Châu Mẫu rục rịch.

Nó mở vỏ tách màng, muốn nuốt chửng thứ âm khí nặng nề như

Thi Mị, lực hút tạo thành vòng xoáy.

Cổ Sai chậm nửa bước đã bị vòng xoáy hút chặt, không kịp vùng vẫy đã lún sâu vào trong màn sương mù bùn cát do Châu Mẫu tạo ra.

Trần Mộc chứng kiến cảnh đó, trong lòng sốt sắng, toàn thân kim quang rực rỡ, định lao tới cứu Cổ Sai ra.

Lúc này cứu người là trọng, cũng không màng tới việc có dẫn được Bạng Tổ ra khỏi rãnh sâu hay không.

Ngay lúc Trần Mộc sắp lao ra, dòng nước phía trước lại xung kích một trận, Cổ Sai cũng đồng thời vùng thoát khỏi làn khói bụi bùn cát.

Hóa ra sau khi nuốt phải Thi Mị không xương, Châu Mẫu nhất thời không chịu nổi âm khí trong tử thi, vỏ trai hé ra, lại phun Thi Mị ra như thổ nạp minh châu.

Cổ Sai nhân cơ hội trong vỏ trai cắt lấy mấy khối thịt trai, lẫn trong huyết vụ thuận theo dòng nước vọt ra ngoài.

Trần Mộc chộp lấy cánh tay Cổ Sai, giữ chặt cậu ta trong dòng loạn lưu.

Cổ Sai lúc này vẫn chưa hoàn hồn, đã bị Châu Mẫu hút vào vỏ không dưới ba lần.

Hai người thấy đã dụ được Bạng Tổ liền không nán lại, bám dây lặn nhanh chóng bơi ra ngoài.

Luân khuếch của Bạng Tổ ẩn hiện, tuy nhìn không rõ nhưng dựa vào sự dao động mạnh mẽ trong nước cũng đủ cảm nhận được thân hình đồ sộ của nó, di chuyển chậm chạp, bám vào đá ngầm mà nhích ra, truy đuổi theo âm khí tỏa ra từ Thi Mị, bò ra khỏi biển Châu Mẫu.

Việc Đản dân đặt châu môi dụ trai lấy ngọc vốn là chuyện thường tình.

Dược liệu dùng cho châu môi thông thường thậm chí không có cá hay trai nào thèm, chỉ chọn những thực vật mà trai ốc thích, trộn với thịt băm để điều phối, lấy đó làm mồi nhử khiến lớp vỏ cứng của trai mở ra, thừa cơ gạt thịt lấy ngọc.

Còn loại Thi Mị làm từ da người này, chỉ có tổ tiên Đản dân mới biết sử dụng.

Hai người đều không ngờ Thi Mị lại linh nghiệm đến thế, bị âm khí của nó trêu chọc, Bạng Tổ đột nhiên trồi lên.

Lúc này cũng chẳng kịp ngoảnh đầu nhìn phía sau, chỉ cảm thấy sau lưng như có vật gì di chuyển, lực hút nước vô cùng mạnh mẽ, nếu không nắm chặt sợi dây lặn kiên cố, e rằng sẩy tay một cái là bị loạn lưu cuốn đi mất.

Hai người còn chưa tới cửa hẻm núi, loạn lưu ở cửa hẻm đã cùng lực hút nước của Châu Mẫu hình thành thế kẹp trước sau.

Thân xử trong đó chỉ thấy chân tay rã rời, những luồng tiềm lưu hỗn loạn khiến người ta cảm thấy trời xoay đất chuyển, cộng thêm áp lực nước khiến đầu óc choáng váng.

Cổ Sai bất giác nảy sinh ý định buông tay khỏi dây lặn.

Trần Mộc lập tức túm chặt lấy Cổ Sai, kéo mạnh cậu ta bơi nhanh về phía trước.

Ngay lúc đó, Trần Mộc bỗng thấy sau lưng một trận âm hàn, cảm giác quỷ khí sâm sâm thấu tận ngũ tạng lục phủ.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một khuôn mặt đàn ông với ngũ quan tiên diễm nhưng nữu khúc quái dị, vừa vặn áp sát vào mặt Trần Mộc.

Đó chính là Thi Mị kéo theo sau lưng Cổ Sai, bị loạn lưu cuốn động, cùng với dây thừng quấn vào tử anh sau lưng Trần Mộc.

Tuy khuôn mặt đó là do Thi Mị ngâm nước trương phình hiện ra, vệt nước càng lâu trông càng sống động như thật, nhưng nhìn ở khoảng cách gần như thế, ngũ quan trên lớp da người cứ như đang nháy mắt ra hiệu cười cợt.

Trần Mộc thấy lạnh cả người, dưới nước tung một cước đá thẳng vào mặt nữ thi kia, kéo theo Cổ Sai, lộn nhào trong khe hở loạn lưu thoát ra khỏi rãnh sâu cửa ngõ biển Châu Mẫu.

Châu Mẫu tuy tham luyến âm khí, trời sinh sợ những hiện tượng tự nhiên như 'nguyệt phá', nhưng có lẽ nó sống đã quá lâu, hoặc có lẽ tử thai trong cổ mộ đã chất hóa ngàn năm, khí thực thiên đã chẳng còn bao nhiêu, xua đuổi giao ngư thì được chứ đối phó với Bạng Tổ đã thành tinh thì chẳng ăn thua.

Cho nên nó coi tử thai trên người hai người như không có gì, Châu Mẫu càng lúc càng áp sát, bám sát theo Thi Mị, ra khỏi biển Châu Mẫu.

Gần miệng vực đa phần là những hóa thạch san hô có hình thù kỳ quái.

Khi đến được đây, bùn cát do bạng tổ (ngọc trai cổ) khuấy động đã không còn màn sương mù che khuất.

Sau lưng hai người, tinh quang phù động, từng trận sáng rực như ban ngày.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con bạng khổng lồ, toàn thân mọc đầy những vật ngụy trang dạng hà biển ngay sát sau lưng.

Đó chính là Bạng Tổ mà dân Đản thường truyền tụng một cách thần bí.

Thân hình nó không lớn như ngọn núi nhỏ, mà tầm cỡ một căn phòng, ngoại hình gần giống một loại trai ngọc hình chậu hiếm gặp.

Chương 594

Bề mặt vỏ trai lồi lõm như sóng vỗ, bám một lớp dày trầm tích biển xù xì, rõ ràng đã nhiều năm không hề di động.

Vỏ của Bạng Tổ cực kỳ đặc biệt, không phải hai mảnh hợp lại hay dạng xoắn ốc một khối, mà sinh ra sáu biện vỏ khép mở, trái phải trên dưới đều có thể tách rời.

Trong vỏ có túc bàng và bàn bàng cực kỳ phát triển.

Vỏ trai lúc mở lúc hợp, dù là người đồng bị nó kẹp trúng cũng sẽ như bị kéo cắt, bị nghiền thành mảnh vụn.

Lúc nãy Cổ Sai bị hút vào trong mà vẫn có thể vẹn toàn, e rằng chỉ có những Long Hộ tiến lui như điện dưới nước mới có được sự may mắn đó.

Bạng Tổ đại bất đồng với loại trai ốc thông thường.

Bao châu của nó cực lớn, lúc vỏ trai phân hợp, châu quang chớp nhoáng.

Nhờ sự khúc xạ của sóng nước mà hóa ra thụy thải hồng khí, khiến người ta lóa mắt, tâm thần bị nhiếp phục.

Những luồng quang ba màu xanh nhạt như quỷ hỏa u linh nơi thâm thủy xung quanh lúc này đều trở nên mờ nhạt.

Toàn bộ cây thiết thụ san hô hóa thạch đều bị ánh sáng từ hàng trăm viên ngọc trong vỏ Bạng Tổ bao trùm.

Có điều Bạng Tổ ẩn dưới đáy biển, quanh năm không thấy minh nguyệt thật sự, nên minh châu nó kết lại so với minh châu tầm thường ở hải vực san hô có âm khí thanh liệt sâu nặng hơn nhiều.

Sáu biện vỏ khổng lồ lúc khai lúc hợp, thiên lũ hồng khí cũng theo đó ẩn hiện.

Cổ Sai lúc này cũng đã tỉnh táo lại.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xung quanh một mảnh trắng xóa vô cùng chói mắt.

Trong nháy mắt, âm hàn chi khí và lực hút của dòng nước tăng mạnh, kiên giáp của cự bạng đột nhiên mở ra.

Trần Mộc và Cổ Sai đều bị thế phân hợp của vỏ trai bao trùm.

Nếu sáu biện trọng giáp của châu mẫu khép chặt, họ sẽ bị Bạng Tổ hút vào bao châu.

Cổ Sai ở dưới nước trở nên vô cùng bạo táo, khát máu, thấy vậy liền muốn dùng lại chiêu cũ, lấy tiến làm lùi, thu mình trốn vào vỏ trai, thừa dịp vỏ trai khép lại mà đâm lão bạng đã thành tinh vài đao.

Trần Mộc thấy Bạng Tổ thôn thổ vài lần sau khi nuốt Thi Mị, oán khí trong lớp da nữ thi kia dần tan biến.

Chỉ sợ nếu bị Bạng Tổ nuốt xuống lần nữa, âm khí sản sinh trên thi bì và châu y sẽ biến mất, châu mẫu đại khái sẽ trực tiếp gói vào bao châu, không dễ dàng nhả ra nữa.

Chỉ bằng thanh đoản đao của Cổ Sai, muốn giết chết cự bạng như thế này trong vỏ trai vị tất đã thành công.

Lúc này tuyệt đối không được liều mạng, ý niệm này vừa chuyển trong đầu, đã thấy Cổ Sai cầm đao lao trở lại.

Trần Mộc vừa định ra tay giữ Cổ Sai lại, nhưng Cổ Sai dưới nước hoạt như trạch, động như cá đen.

Tay của Trần Mộc chạm vào cánh tay Cổ Sai cứ như bắt phải một con thủy xà trơn tuột, căn bản không giữ được.

Trần Mộc lập tức túm lấy sợi dây thừng sau lưng Cổ Sai, ở trong nước bị kéo đi nửa vòng.

Ngay lúc đó, kiên giáp dày nặng của châu mẫu mạnh mẽ khép lại, chỉ thiếu một chút xíu nữa là kẹp chặt hai chân Cổ Sai.

Còn Thi Mị vốn bị thả dây như thả diều đã bị Bạng Tổ nuốt vào trong vỏ.

Hai người bị dây thừng trên Thi Mị quấn chặt, trong thời gian ngắn không thể thoát thân.

Mà châu mẫu sau khi nuốt châu môi (vật dẫn dụ), lập tức khép chặt kiên giáp, bất động như sơn.

Cự giáp của châu mẫu khẽ run, dường như đang tận tình hưởng thụ âm oán chi khí trong thi bì.

Trần Mộc dứt khoát giật đứt sợi dây thừng vướng víu sau lưng, lúc này mới cùng Cổ Sai thoát ra ngoài.

Khi đó đám người Chá Cô Tiếu ở dưới cây san hô đã chứng kiến toàn bộ, không khỏi cảm thấy kinh tâm động phách.

Họ vốn định bơi lại giúp hai người, nhưng sự việc xảy ra quá đột ngột, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch căn bản không kịp phản ứng.

May mắn hai người không bị thương, ngược lại còn thành công dẫn dụ lão bạng từ trong Doanh Hải ra ngoài.

Mấy người liền vội vàng vây quanh châu mẫu.

Châu mẫu hải còn có tên là Doanh Hải.

Doanh là đại danh của tiên sơn trong biển thời cổ, cũng có ý tứ là tiên cảnh.

Thực tế dân Đản cũng gọi các trì châu hoặc động huyệt dưới đáy

biển như vậy.

Trong phong thủy đạo, gọi là Doanh Hải hoặc Doanh Thụ, đều là những vùng thượng thiện chi địa sinh khí bất diệt, càng là nơi hải khí hưng thịnh nhất.

Châu mẫu và Doanh Hải là một chỉnh thể không thể tách rời.

Nó ẩn thân trong Doanh Hải, nhờ vào âm tinh chi khí trong biển để thổ nạp hình luyện, có thể tồn tại cực lâu.

Trong dân gian thường nói "vạn năm rùa cạn, ngàn năm rùa nước", thực tế rùa biển sống vạn năm chưa chắc là không có, nhưng hiện tại phát hiện rùa già nhất cũng chỉ tám trăm năm.

Tuổi thọ sinh vật biển tuy dài hơn trên lục địa, nhưng thuyết thiên niên vạn tải vẫn không phù hợp thực tế, đa phần vì khó phán đoán nên mới hình dung là vạn năm.

Tuổi thọ của Bạng Tổ này chắc khoảng ba bốn ngàn năm.

Một khi Bạng Tổ rời khỏi Doanh Hải, mất đi khí trường ngưng tụ bởi sinh khí trong biển, nó sẽ giống như ngọn đèn trước gió lúc xế chiều.

Tuy không lập tức lão hóa chết đi nhưng sẽ mất đi hoạt lực, thịt trai sẽ xẹp xuống co lại, sau khi hao tận tinh khí minh châu trong cơ thể sẽ bắt đầu tử vong.

Con Bạng Tổ mà mấy người dẫn ra lần này, sau khi nuốt Thi Mị thì khép chặt vỏ, nằm im bất động như đang hôn hôn dục thụy, không còn vẻ tranh nanh sinh mãnh như lúc ở Doanh Hải, hiện giờ cũng không gây ra đe dọa thực chất nào cho họ.

Bạng Tổ là linh vật của Nam Hải, đắc được tinh phách hải khí.

Hiện tại tài nguyên thế giới bị khai thác quá mức, trân châu hải

thủy thiên nhiên ít chi lại ít, đại khái trong thất đại châu bát đại dương đến nay châu mẫu còn sống cộng lại cũng không quá vài con.

Trần Mộc ra thủ thế hạ xuống, để Minh Thúc, Cổ Sai và Đa Linh – ba dân Đản này động thủ.

Đồ bạng thủ châu (giết trai lấy ngọc) tự nhiên là ngón nghề sở trường nhất của Long Hộ dân Đản.

Minh Thúc xua tay với Trần Mộc, ý bảo căn bản không cần giết Bạng Tổ, dùng bí khí tổ truyền của Ngư Chủ trực tiếp quát châu (nạo ngọc), sau đó để lão bạng tự sinh tự diệt là được.

Ngay sau đó lão tiếp nhận thanh Phân Thủy cổ kiếm từ tay Trần Mộc, cùng Đa Linh, Cổ Sai dùng lưỡi kiếm nạo từng lớp trầm tích trên vỏ trai.

Khi hái châu trong biển, đôi khi người ta kéo cả con lão bạng lên, lấy ngọc xong thịt trai cũng không thể lãng phí, dùng dao lách lấy thịt trai ra khỏi vỏ gọi là quát bạng.

Nhưng người hái châu có cổ pháp của dân Đản, quát bạng trong cổ pháp không phải là cách dùng lưỡi sắc nạo thịt trai thông thường.

Chương 595

Cổ dân Đản quát bạng là dùng đao cụ phân thủy bằng thanh đồng, kéo qua kéo lại trên vỏ trai.

Lưỡi đồng kéo trên lớp vỏ lồi lõm sẽ khiến thân trai bên trong cảm thấy một trận chấn động.

Loại chấn động này cực kỳ đặc thù, giống như Kim Miêu đào vàng thời cổ, thấy kim mạch là phải niệm chú, nếu không khoáng mạch tất đứt.

Pháp quát bạng dường như là một loại cổ chú phát ra từ khí cụ thanh đồng.

Chỉ có lưỡi đồng cổ khắc đồ đằng ngư long mới có tác dụng trấn nhiếp lão bạng.

Đồng nhận càng cổ xưa thì tác dụng càng rõ rệt.

Vỏ châu mẫu bị lưỡi đao nạo qua liền giống như bị dọa mất hồn, lại như bị tê liệt toàn thân, cơ nhục kình lực trong cơ thể tiêu tan, vỏ trai lỏng ra, mặc cho dân Đản lấy đi bao châu mà không thể phản kháng hay giãy dụa chút nào.

Trần Mộc mấy người không hiểu sự huyền diệu trong đó, lúc này chỉ có thể đứng một bên quan sát.

Họ nhìn chằm chằm vào động tác quát bạng của Minh Thúc dưới nước.

Với bộ thủ pháp quỷ dị của Minh Thúc, chẳng tốn bao nhiêu sức lực, lớp vỏ ngũ thải ban lan của Bạng Tổ đã lộ ra.

Bề mặt vỏ chi chít gai xương màu đỏ tươi mọc ngược, như một khối san hô thất thải khổng lồ.

Nó như bị thôi miên, run rẩy mở ra một khe hở.

Tinh khí trong vỏ rực rỡ, ánh trăng như ban ngày, dẫn dụ đám giao ngư trốn trong các hang san hô gần đó không ngừng dòm ngó.

Nhưng chúng sợ hãi ba cái tử thai dị dạng, chỉ dám ở xa thăm dò chứ không dám tiếp cận nửa thước.

Mấy người cũng bắt đầu lo lắng liệu tử thai có hiệu quả lâu dài để khắc chế ác giao hay không, vì những thai nhi bị tổn hại do nguyệt thực này đã để trong môi trường ẩm ướt quá lâu, lại không được xử lý phòng hủ, hoàn toàn nhờ vào luồng hàn khí từ ngọc trong bụng và trấn châu trong miệng nữ thi duy trì.

Hai lần mang chúng xuống nước, diện mục thai thể đã bị ngâm đến mức mờ mịt, hình hài không còn như ngọc nhuyễn lúc mới phát hiện, dường như có thể tan vào nước bất cứ lúc nào.

Trong lúc xem ba người Minh Thúc quát bạng, Trần Mộc phát hiện giao ngư trong hang san hô đã ngày càng tiến gần.

Giao ngư tụ tập xung quanh tạo thành những vòng xoáy đen kịt, bao quanh luồng nguyệt quang thanh lãnh ở giữa.

Trần Mộc lập tức bảo Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao cảnh giới xung quanh, một khi đám giao ngư này vượt giới liền bắt đầu đồ sát.

Những giao nhân trong hang san hô bên ngoài đã tham lam nhìn chằm chằm vào nguyệt quang trong vỏ trai, nếu không vì sợ nguyệt thực thì đã sớm ùa lên rồi.

Ba cái tử thai họ mang theo có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Giao ngư lượn lờ xung quanh chờ đợi thời cơ, không khí căng thẳng như tên đã đặt trên dây.

Chỉ cần một hai con giao nhân không chịu nổi sự cám dỗ của tinh

phách dưới đáy biển, liều chết lao lên tranh đoạt thì tất cả những con giao nhân khác cũng sẽ bất chấp sống chết lao vào theo.

Hình thế bắt buộc, Trần Mộc lập tức giục Minh Thúc gia tăng tốc độ, hang san hô này không thể nán lại lâu.

Minh Thúc không dám chậm trễ, dẫn theo Cổ Sai, Đa Linh cậy mở vỏ Bạng Tổ đang run rẩy không thôi.

Chỉ thấy bên trong quỷ khí lấp lánh, cụ Thi Mị làm bằng túi da người đang bị một khối bạng nội (thịt trai) màu xám trắng quấn chặt.

Vạn năm châu mẫu trong lớp vỏ khổng lồ này đã thành hóa vật, hoàn toàn khác với trai ốc thông thường.

Mấy dải túc bàng quấn lấy Thi Mị hút vào bao châu.

Bao châu của nó đầy những cục thịt lồi lõm như hạch lâm ba bị bệnh, mỗi lần khép mở là có nguyệt quang thanh lãnh kỳ dị chớp nháy.

Quả nhiên bên trong có minh châu không đếm xuể.

Dân Đản đều cho rằng lão bạng đắc được tinh hoa của trăng, vô chất sinh hữu chất mà dựng ra minh châu, cũng có quan điểm cho rằng bạng bị bệnh mới thành châu, tức là trai ốc sống lâu, cơ thể bệnh biến mới khiến bao trân châu không ngừng tiết ra chất trân châu, bao quanh những hạt cát nhỏ, lâu dần thành châu.

Bạng châu là thứ gần giống nội đan, như ngưu hoàng, mã thạch, cẩu bảo.

Phàm là loại này đều có giá trị dược dụng cực lớn.

Lúc này mọi người gấp rút lấy ra trăm viên minh châu để khởi động cơ quan phục lưu dưới đáy biển, không rảnh nghiên cứu bao châu đó sinh trưởng quái dị thế nào.

Minh Thúc không muốn tự mình động tay, ra hiệu cho Cổ Sai tiến

lên.

Cổ Sai đối với hành vi quát bạng đồ long đầy máu me nguyên thủy này luôn tranh phần làm.

Hắn treo ống khí lên thắt lưng, rút Long Hộ đồng đao từ trong miệng ra, một tay nắm lấy bao trân châu lớn bằng cái bao tải, một tay cầm đao cắt.

Bạng Tổ rời khỏi Doanh Hải, linh khí giảm mạnh, lại bị lưỡi đồng nạo mấy lượt nên đã hồn phi phách tán, thịt trai chỉ biết co giật liên hồi, mặc cho Cổ Sai cắt bao trân châu rời khỏi thân thể, căn bản không có dư địa phản kháng.

Nhưng đến lúc này, nó vẫn dùng chút sức tàn cuối cùng ghì chặt Thi Mị không buông.

Trần Mộc thấy cảnh này thầm lắc đầu, người trên thế gian này chẳng phải cũng như vậy sao?

Cứ nhìn những kẻ xuống biển hái ngọc mà xem, đều vì lợi mà đến, không ngại thân phạm hiểm nguy, dù cái chết cận kề e rằng cũng không buông bỏ được một chữ lợi.

Trai ốc trong biển san hô vốn vô hại với người, phải chịu nỗi khổ bị xẻ thịt phân thây đều là vì trong thân có ngọc, đó gọi là "thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội".

Từ xưa đến nay biết bao dân Đản vì hái minh châu trong trai mà mất mạng dưới đáy biển.

Mấy người cắt đi bao trân châu của Bạng Tổ, coi như lấy đi sự cám dỗ đối với dân Đản, có thể xem là một sự "cứu chuộc", nên theo nghĩa nào đó là đã làm việc thiện.

Ngay lúc này, mọi người bỗng cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa, dường như châu mẫu trước mặt đang bi ai khổ sở cầu xin tha

thứ.

Trong cơ thể Bạng Tổ một vỏ giấu trăm ngọc, trong dạ minh châu có chứa loại phóng xạ vật chất nào đó, bên trong có từ trường sinh học cực mạnh.

Tín hiệu nó phát ra sẽ can nhiễu tâm trí con người, đôi khi thậm chí xuất hiện huyễn thính và huyễn thị.

Đó là do não điện ba bị ảnh hưởng, xuất hiện tác dụng phóng điện dị thường.

Cảm giác kỳ lạ trong đầu mọi người xem ra có liên quan đến việc này.

Trần Mộc bảo mọi người đừng để ý, chuyên tâm đào châu.

Thân trai trong vỏ châu mẫu co giật ngày càng chậm, cảm giác khóc lóc cầu xin trong não hải mọi người cũng dần biến mất.

Mấy người nhìn nhau dưới nước, đều thấy thuyết châu mẫu thành tinh này sợ là không ngoa.

Nó dường như tự biết thọ số đã tận, kiếp nạn khó thoát, dùng chút năng lượng cuối cùng trong sinh mệnh để khổ sở cầu xin.

Sâu kiến còn tham sống, huống chi là sinh linh cổ lão đã sống mấy ngàn năm này.

Trần Mộc thấy mọi người đều ngẩn ra tại chỗ liền vẫy tay ra hiệu.

Chương 596

Cảnh huống hiện tại vô cùng nguy hiểm, chỉ có thể sát phạt quả đoán, tuyệt đối không được tâm từ thủ nhuyễn.

Có điều Bạng Tổ ẩn dưới đáy biển, thực sự từ trước tới nay chưa từng trêu chọc ai.

Cổ Sai dùng đao thanh đồng cắt bao trân châu trên người châu mẫu cũng không làm nó mất mạng ngay.

Lúc này Trần Mộc chợt nhớ ra, dù có phải giết trai mới lấy được ngọc thì châu mẫu này cũng tuyệt đối không được giết sạch.

Nó từ lâu đã dung hòa làm một với hải khí trong hải nhãn, một khi khiến hải khí mất cân bằng, Quy Khư tất nhiên sẽ xảy ra biến động long trời lở đất.

Trứng dưới tổ đổ liệu có nguyên vẹn?

Trần Mộc ra hiệu cho Cổ Sai một hồi, Cổ Sai gật đầu, vung đao tiếp tục cắt bao châu.

Bao châu đó lớn có thể chứa được người, không dễ cắt đứt.

Đa Linh cũng từng làm nghề hái ngọc với Nguyễn Hắc nhiều năm nên lúc này cũng ra tay giúp sức, cắt rời bao châu khổng lồ ra khỏi vỏ trai.

Trong vách thịt bao trân châu tươi sống toàn là minh châu, sơ lược cũng phải một trăm năm sáu mươi viên.

Trong vỏ châu mẫu có mấy bao trân châu, chỉ có bao ở giữa này là lớn nhất, những vách thịt còn lại đều là châu mễ, châu nê chưa thành hình.

Trần Mộc biết nếu lấy hết minh châu đã thành hình đi thì lão bạng này e rằng sẽ mất mạng ngay lập tức.

Vì không dùng hết nhiều minh châu như vậy nên ông để lại một nửa.

Lúc này đám giao nhân tiềm phục xung quanh đã rục rịch.

Tuy chúng chưa dám vượt lôi trì nửa bước nhưng ba cái tử thai đã bắt đầu tan biến dần trong nước, thời gian của họ cực kỳ gấp bách.

Trần Mộc bảo Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao khẩn trương mang số minh châu còn thừa nhét vào vỏ trai, sau đó mọi người lập tức lặn xuống dưới chân cây san hô thiết thụ hóa thạch.

Trước đó đám người Chá Cô Tiếu đã đưa người đồng xuống dưới cây.

Chỉ thấy người đồng với tư thế kỳ lạ tay bưng khay ngọc quái dị, dưới đáy biển giống như đang đối nguyệt phi thăng.

Có tìm được dòng phục lưu ẩn giấu dưới đáy biển này hay không đều trông chờ vào lần này.

Trong di tích cổ mộ, các loại cơ quan khó bảo tồn nhất chính là động lực bên trong.

Cơ nỗ, phục hỏa, độc dịch, lôi thạch, niên đại lâu dần sẽ bị mục nát, đồng rỉ sét, dược tính bay hơi, đều khó duy trì được quá nhiều năm.

Không biết dưới đáy biển rốt cuộc dùng động lực và năng lượng gì để khởi động cơ quan ẩn giấu đó, mới có thể khiến Nam Hải cương nhân trì hoãn ngàn năm chưa nhập táng bay lên.

Trần Mộc trước đó cũng đã nghĩ qua mấy lần, bách tư bất đắc kỳ giải.

Chỉ có một khả năng, đó là hải khí ngưng kết trong trăm viên minh châu sẽ kéo theo dòng phục lưu dâng trào.

Nhưng tình huống này quả thực có chút quá đỗi phi di sở tư.

Trong châu mẫu giấu tinh phách Nam Hải ngàn năm, tuy tinh quang thụy khí hơn hẳn minh nguyệt thật sự trên trời, nhưng nói nó có thể khiến địa để phục lưu xuất hiện thì e rằng vẫn còn xa mới đủ.

Nếu kế này không thành, phải lập tức rời khỏi vùng đáy biển dị thường nguy hiểm này.

Trần Mộc phất tay, mọi người ùa lên, lần lượt móc minh châu từ bao trân châu ra, từng viên một khảm vào miệng đồng giao.

Phải dùng gần trăm viên minh châu mới khảm đầy miệng đồng giao, trong bao châu chẳng còn lại bao nhiêu.

Châu quang rạng rỡ soi rọi người đồng gần như thấu tận xương, hơn nữa tinh quang dị thải của nguyệt quang minh châu ngưng kết thành một lớp quầng sáng trong miệng đồng giao.

Quầng sáng này chiếu lên khay ngọc, hách nhiên hóa thành một vầng trăng rằm.

Trăng sáng như gương, chiếu rọi cả hang san hô một mảnh thông triệt.

Mấy người đứng bên cạnh nhìn thấy khay ngọc của người đồng hóa thành một mảnh quang ảnh trong sóng nước, giống như trăng dưới nước.

Minh Nguyệt Thiềm Cung đối với người Hận Thiên mà nói chính là nơi quy túc của vong linh sau khi chết, giống như quan niệm về âm phủ địa phủ của người thường.

Thêm vào đó, vầng trăng dưới nước này tuy thanh lãnh thông triệt

nhưng dù sao cũng không phải minh nguyệt thật sự, so với nguyệt quang thật sự còn mang thêm vài phần quỷ khí âm sâm nhiếp người, phảng phật như thấy một quỷ nguyệt không nên tồn tại trên thế gian.

Quỷ nguyệt này khiến người ta tê dại cả da đầu, cảm thấy bất an từ tận xương tủy.

Nhưng ngoại trừ điều đó, hang động san hô hóa thạch không còn biến hóa đặc thù nào khác.

Quẻ Chấn trong minh nguyệt thấy rõ mồn một, nhưng nó căn bản không phải cơ quan gì dẫn phát phục lưu cả.

Hơn nữa nguyệt quang này quá sáng, lũ ác giao rình rập bên cạnh nhất định sẽ bị nó dẫn dụ mà phát cuồng.

Giờ đây ba cái thai nhi do nguyệt thực hóa thành đều bị nước biển ngấm dần tan ra, so với hình hài ban đầu nhỏ đi hẳn hai vòng, diện mục ngày càng mờ mịt.

Mấy người bây giờ muốn rút ra tìm đường khác e rằng đã muộn.

Lúc này Trần Tiểu Đao ở một bên đột nhiên ra thủ thế, chỉ chỉ sau lưng mọi người.

Mấy người quay đầu nhìn lại, trong lòng không khỏi thầm chửi rủa.

Thì ra đàn giao ngư tựa như một dòng thác đen kịt đã tách vỏ châu mẫu ra, trong chốc lát đã cắn xé thân trai thành từng mảnh vụn.

Tàn tra thịt trai hòa lẫn với tươi máu làm đục cả nước biển.

Mấy chục viên bạng châu còn sót lại đều bị lũ hắc giao như quỷ đói tranh nhau nuốt chửng.

Tội nghiệp cho lão bạng tinh đã sống mấy ngàn năm, rời khỏi sào huyệt trong Doanh Hải là không còn dư địa phản kháng hay giãy dụa.

Không chỉ dân Đản muốn hái minh châu của nó, ngay cả lân tộc ngư long dưới đáy biển cũng không ai không dòm ngó những báu vật biển cả này.

Mấy người sơ ý một chút không dẫn Bạng Tổ trở lại Doanh Hải, nên mới bị lũ ác giao này thừa cơ cắn xé thành một cái vỏ không.

Huyết thủy bị sóng nước đánh tan, châu mẫu lúc này chỉ còn sáu biện vỏ không không còn sinh mệnh, Thi Mị đã mất đi âm khí bị nước ngấm vào trương phình dị thường, giống như một con lợn nhồi khí sau khi cắt tiết, trôi nổi gần đó.

Đàn giao ngư nuốt chửng thịt và châu báu, ngay cả tàn tra vụn thịt trong nước cũng không buông tha, tham lam bơi lội đuổi theo nuốt sạch, số lượng cực nhiều, vây quanh cây san hô như một bức tường sắt.

Bên trong Quy Khư vì người Hận Thiên khai thác khoáng thạch long hỏa mà bị đào bới tan nát, đáng lý không khí đã sớm diệt sạch, nhưng hải khí mịt mù biến ảo nên long khí đến nay vẫn chưa tan biến.

Châu mẫu là tinh phách trong biển Quy Khư hóa thành, cũng chính là hóa vật mà thuật thanh ô phong thủy âm dương trạch nhắc tới, là do hải khí tích tụ ngưng kết, tinh phách sinh khí tự kết mà thành.

Châu mẫu vừa chết, hải khí trong hải nhãn sẽ mất đi sự cân bằng vi diệu suốt mấy ngàn năm qua, dẫn đến tai nạn trời sụp biển lở.

Khả năng sắp có chuyện lớn xảy ra.

Chương 597

Chưa đợi mọi người nghĩ nhiều đã cảm thấy một trận ám dũng chấn động dưới đáy biển, đánh thẳng khiến mọi người đứng không vững.

Mấy người vội vàng túm lấy người đồng bên cạnh.

Các loại thủy tộc lớn nhỏ xung quanh nháo nhào chạy loạn, một cảnh tượng đại nạn lâm đầu.

Biến cố này dường như đến quá nhanh, châu mẫu này mới vừa chết mà đáy biển đã thiên phiên địa phúc rồi.

Nhưng mấy người lập tức phát hiện không phải sơn dao địa động, mà là dưới đáy biển có cự thú xuất hiện.

Chính điều đó mới khuấy động sóng nước cuồn cuộn, nước biển cuộn trào mãnh liệt.

Luồng lực này chính là đến từ cái hố đen sâu không thấy đáy trên rạn san hô.

Khay ngọc như minh nguyệt đang rọi luồng nguyệt quang thông triệt ngay miệng hố.

Sâu trong hố đen có hai con mắt lớn bằng cái đấu lấp lóe, ánh mắt như đuốc, nhìn chằm chằm vào vầng trăng u linh kia.

Mấy người cũng không biết sắp phải đối mặt với nguy hiểm gì, tất cả đều bắt đầu nghiêm trận dĩ đãi.

Họ dùng Thi Mị làm mồi nhử châu mẫu xuất hiện từ dưới đáy biển để lấy bao châu, mà hiện giờ trăm viên minh châu này dưới nước giống như một vầng trăng thanh lãnh thông triệt, đồng thời cũng là một miếng mồi dẫn dụ tử thần đang tiềm phục dưới đáy biển.

Từng trận cảm giác rùng mình truyền khắp cơ thể mọi người.

Trần Mộc đã dự cảm được lần này sắp phải đối mặt với thứ có lẽ là khủng bố nhất sâu trong Nam Hải.

Lúc này thấy dưới ánh nguyệt quang như quỷ ảnh, sóng nước trong hố đen cuộn trào, từ trong hố mọc ra một con tàu lớn trang trí đầu quỷ tranh nanh.

Bóng đen vừa loáng qua, đầu tàu đã đến ngay trước mắt.

Mấy người đều không ngờ từ hố đen dưới đáy biển lại chui ra một con tàu.

Trước mắt tối sầm, đầu tàu chạm khắc hải quỷ đã ở ngay trước mặt.

Con tàu đầu quỷ rỉ sét loang lổ này chỉ là tàn hài phần đầu của một con tàu lớn, nhìn tiêu chí đầu quỷ hung ác tranh nanh kia là biết ngay một con tàu hải tặc bị đắm dưới đáy biển.

Mọi người ôm chặt lấy cây san hô, lấy đâu ra thời gian mà né tránh, chỉ cảm thấy cơ thể bị dòng nước kéo theo xung đột mãnh liệt.

Tàn hài đầu tàu kia gần như dán sát đỉnh đầu mọi người lướt qua, đâm vào hóa thạch san hô phía sau rồi lộn vòng chìm xuống dưới, tức thì bùn cát cuộn trào, khiến thủy tộc gần đó tán loạn tháo chạy.

Chứng kiến tình hình này, Trần Mộc biết tàn hài đầu tàu hải tặc này không biết đã lún dưới đáy biển bao nhiêu năm tháng, đây là bị một luồng cự lực từ trong hang san hô húc văng ra ngoài, mà chính chủ của luồng cự lực đó lúc này vẫn chưa lộ diện.

Lúc này đã không còn tâm trí đâu mà hồi tưởng lại màn kinh tâm động phách vừa rồi, mọi người vội vàng chuyển tầm mắt về phía hố đen khổng lồ dưới đáy biển.

Trong hang đó, hai con mắt khổng lồ được châu quang thanh lãnh chiếu rọi trông như hai chiếc đèn lồng, lúc ẩn lúc hiện từ trong hang tối đen di động ra ngoài.

Hải thú hung ác ẩn trong hang đó lớn đến mức khiến người ta tặc lưỡi.

Theo ánh mắt đục ngầu dao động, cự vật đó nhu động khiến dòng nước cuồn cuộn dâng trào, hình như cả khu rừng san hô đều đang rung chuyển.

Lúc này trong những hang động san hô như lỗ sàng phía trên, giao ngư đen kịt ra ra vào vào không đếm xuể, thậm chí đã che lấp cả mặt nước.

Ba cái tử thai dị dạng kia sớm đã bị nước biển hòa tan không còn ra hình thù gì, không biết còn có hiệu quả xua đuổi quần giao như ác quỷ kia nữa không.

Cơ quan Quẻ Chấn dưới đáy biển hiển nhiên đã mất hiệu lực, mà do sơ suất đại ý họ lại khiến châu mẫu mất mạng, điều này dẫn dụ hải quái liều chết đến đoạt minh châu trên khay ngọc.

Tiếp tục ở lại đây thì ngoài việc tử đấu ra chẳng làm được gì nữa.

Hiện tại biện pháp duy nhất là thừa lúc loạn mà đột phá vòng vây nổi lên mặt nước, từ đường hầm thần mộc dưới đáy biển quay lại kình phúc.

Còn việc làm sao thoát khỏi Quy Khư có địa hình giống như bụng cá kình thì không phải là vấn đề lúc này kịp suy nghĩ.

Hang san hô dưới nước này đã nổ tung tổ ong rồi, dù thế nào cũng không thể ở lại được.

Trần Mộc vừa định gọi mọi người khẩn trương triệt ly khỏi địa phương này, nhưng Trần Tiểu Đao ở bên cạnh bỗng nhiên tự tác

thông minh.

Thấy hải quái vẫn chưa bò ra khỏi hang, Trần Tiểu Đao vung hai tay ra một đạo Kim Quang Chú khổng lồ, lập tức oanh tạc lên miệng hang.

Tuy nhiên hóa thạch san hô này vô cùng kiên cố, chấn động từ vụ nổ dưới nước không thể làm sập hang san hô, chỉ hất văng vài chục con giao ngư, làm vỡ một ít hóa thạch vụn.

Những con ác giao khác đang tiềm phục trong nước đều bị vụ nổ đột ngột làm kinh động, lúc này đang bơi loạn xạ khắp nơi.

Trong quá trình nổi lên mặt nước, dù chúng không chủ động tấn công cũng không tránh khỏi va chạm trong lúc hỗn loạn.

Giao ngư không có môi, những chiếc răng sắc nhọn mọc đan xen lộ ra ngoài.

Trần Mộc mấy người thì không sao, nhưng đám Minh Thúc, Cổ Sai, Đa Linh chỉ cần bị quẹt trúng một cái là mất ngay một mảng da thịt lớn.

Mọi người hiện giờ đều bị kẹt tại chỗ, đem ba cái tử thai chắn phía trước để tránh lũ giao nhân đang chạy loạn tiếp cận.

Trần Mộc túm chặt lấy Minh Thúc đang hốt hoảng muốn chạy, ra thủ thế bảo mọi người đừng khinh cử vọng động, canh đúng thời cơ rồi mới nổi lên.

Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao cũng ở phía trước, có con giao nhân nào mất trí lao tới là trực tiếp chém chết.

Lúc này nước ở miệng hang san hô đột nhiên sôi sùng sục, chỉ thấy một bàng nhiên cự vật từ trong hang đẩy bùn cát chui ra.

Vật khổng lồ này dưới ánh châu quang trắng ở dưới đáy biển

khiến màn sương mù bùn cát cuộn trào trông xám xịt một mảnh, mọi người không thể phân biệt bên trong đó rốt cuộc là loại cự thú biển sâu nào, chỉ thấp thoáng thấy những mảng lớn vảy thịt màu đen, phía trên có nhiều thứ trắng hếu giống như cái hấp bàn.

Thấy sinh vật biển kỳ quái như vậy, mọi người đều vừa kinh vừa lạ.

Trở lực của dòng nước loạn dưới đáy biển mạnh biết bao, vậy mà gã này có thể dễ dàng húc văng tàn hài đầu tàu nặng hàng ngàn cân ra khỏi hang, chẳng lẽ là một con mực khổng lồ phương đại vương, hay là loài tôm hùm khổng lồ thích ẩn mình trong hang hốc dưới đáy biển?

Tuy nhiên nơi này tuy nằm sâu dưới đáy biển nhưng độ sâu không quá năm mươi mét, nếu là thứ quanh năm nằm trong hang san hô thì dường như không phải sinh vật cư ngụ ở biển sâu thi thoảng mới nổi lên.

Mặc dù bùn cát dưới đáy biển cuộn trào, dòng nước hung dũng che khuất ánh trăng thanh khiết khiến tầm nhìn mờ mịt, nhưng Minh Thúc bao năm lăn lộn trên biển vừa nhìn thấy hắc lân trên mình cự thú, trên thân chi chít hấp bàn trắng thì dường như đã nhìn ra manh mối.

Minh Thúc cuống quýt chỉ vào lũ giao ngư đen đang bơi loạn trong hóa thạch san hô cho Trần Mộc xem, lại vỗ vỗ bụng mình làm động tác sinh con, hình như muốn bảo với Trần Mộc rằng lũ hắc giao trong nước đều là do hang san hô đó đẻ ra.

Trong lòng mọi người chấn động, chẳng lẽ thứ ẩn trong hố đen không phải hải quái mà là giao nhân mẫu thể?

Ác giao xuất hiện ở Nam Hải toàn thân đều có vảy thịt đen, phía trước có móng vuốt sắc nhọn nên từ xưa cũng được gọi là giao nhân, nhưng không phải nhân ngư được nhắc đến trong cổ tịch.

Nhân ngư ở Nam Hải rất ít, nhân ngư nói trong cổ thư đều là một loại cá bốn chân ở Đông Hải.

Có một loại truyền thuyết cổ xưa nói rằng giao ngư bái nguyệt mà thụ thai, khi trăng tròn chúng tụ tập trên mặt biển, thổ nạp tinh hoa minh nguyệt mới thụ dựng thành thai.

Đó cũng chỉ là một loại suy đoán.

Sau khi mọi người vào trong san hô loa toàn, phát hiện đáy biển nơi này núi non bao quanh, hải khí ngưng kết, trên trời luôn có mây mù dày đặc, sương mù trên biển hoành lưu, căn bản không thấy được nhật nguyệt tinh thần.

Chương 598

Chỉ khi hải khí hung dũng tạo thành hải động khổng lồ hút vào hàng ngàn vạn tấn nước biển, tầng mây trên trời mới bị ảnh hưởng bởi luồng khí lưu, trong một khoảnh khắc cực ngắn lộ ra minh nguyệt sáng như gương.

Hóa ra, các loài sò hến trong rừng san hô dưới đáy biển này kết châu không phải do cảm ứng với ánh trăng, mà hoàn toàn dựa vào âm hỏa long đăng dưới đáy biển.

Thứ ánh sáng đó âm u quỷ dị, còn sáng hơn cả ánh trăng.

Vì vậy, ngọc trai ở đây tinh quang rực rỡ, viên nào viên nấy tròn trịa to lớn, vượt xa những loại nam châu khác.

Truyền thuyết về sự sinh sôi của giao nhân rất phổ biến ở các vùng ven biển.

Những truyền thuyết này vô cùng đa dạng, chưa bao giờ có một kết luận chắc chắn.

Trong mấy trăm năm gần đây, giao nhân gần như đã tuyệt tích, nên bây giờ cũng không có ai thực sự đi khảo chứng nghiên cứu.

Mấy người họ thấy nhiều giao nhân như vậy trong động san hô, lúc đó ngoài kinh ngạc ra, cũng từng nghĩ xem rốt cuộc chúng từ đâu tới.

Lúc này, Minh Thúc chỉ trỏ vào con hải quái đen ngòm trong động, Trần Mộc chợt nghĩ ra còn một truyền thuyết khác về sự sinh sản của giao nhân, ít người biết đến hơn.

Nhưng xem ra bây giờ, những cái giác hút màu trắng lúc ẩn lúc hiện trong màn sương bùn kia, hẳn đều là nhau thai để sinh ra giao

nhân.

Con hải quái khổng lồ trong động san hô chính là giao mỗ, mẫu thể ngàn năm của cả bầy giao nhân.

Trước đây, những người Đản sống bằng nghề mò ngọc trai trên biển cũng thường bị ác giao ăn sống dưới nước.

Người Đản đời xưa truyền lại, giao nhân Nam Hải thời cổ đại từng một thời gây hại thành tai họa, mối đe dọa của chúng đối với người mò ngọc trai dưới đáy biển không thua gì cá mập.

Số người Đản bỏ mạng trong miệng giao nhân nhiều không kể xiết.

Sào huyệt của giao nhân là ngôi mộ cổ san hô, bên dưới rạn san hô này đè lấy giao mỗ.

Lão yêu này toàn thân đều là nhau thai, vật tính kỳ lạ.

Những tử cung nhau thai chi chít đều mọc bên ngoài cơ thể.

Giao ngư bình thường đều do nó sinh ra.

Trong một số miếu thờ hải thần cổ xưa, vẫn còn lưu giữ những di tích liên quan đến truyền thuyết này.

Giữa cảnh hỗn loạn dưới đáy nước, được Minh Thúc nhắc nhở, mọi người đều đã hiểu rõ.

Lần này e rằng là gậy ông đập lưng ông rồi.

Ngọc bàn không những không phá được dòng chảy ngầm, mà còn dẫn ra lão quái vật trong hải nhãn.

Trước đây chưa ai từng thấy giao mỗ trông như thế nào, lúc này đột nhiên chạm mặt, căn bản không biết đối phó ra sao.

Dòng nước xoáy trong nước càng lúc càng dữ dội.

Nếu không bám chặt vào hóa thạch cây san hô, e rằng đã sớm bị dòng nước xiết cuốn đi, làm gì còn cơ hội chạy thoát.

Chỉ có vầng minh nguyệt dưới nước kia, ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh biến ảo trong sóng nước.

Nhất thời, những bóng nước âm u đan xen chập chờn, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Mấy người họ hoảng hốt như đang chìm trong một cơn ác mộng vĩnh viễn không hồi kết dưới đáy biển.

Để giảm bớt áp lực từ dòng nước và ánh sáng, Trần Mộc bảo mọi người áp sát mặt vào cây san hô.

Mặc dù chấn động truyền từ hóa thạch khiến toàn thân tê dại, nhưng cảm giác chóng mặt nhức đầu cuối cùng cũng giảm bớt.

Cái thân hình quái dị khổng lồ của giao mỗ đã bò ra khỏi động san hô.

Cùng ra với nó còn có những mảnh vỡ của các thân tàu thuyền dưới đáy biển và đồ đồng cổ mà nó kẹp theo.

Từ trong những cái nhau thai trắng hếu tuôn ra từng dòng nước đen ngòm, vô cùng ghê tởm.

Trần Mộc nhìn lại tình cảnh của mọi người.

Rõ ràng lúc này vô cùng nguy hiểm.

Con giao mỗ này trông cực kỳ to lớn, không biết có thể tiến lên miểu sát nó được không.

Nhưng nếu xông lên giết chóc, tất sẽ gây ra biến cố cực lớn dưới đáy biển sâu này.

Nhưng điều khiến Trần Mộc nghi hoặc là, cái động san hô sâu không thấy đáy này ẩn dưới Quy Khư, sao lại có thể có mảnh vỡ của

thuyền đắm thời xưa?

Lúc này, con trai mẫu đã chết, la bàn của mấy người họ đều đã hoạt động bình thường trở lại.

Dùng la bàn để đối chiếu phân biệt, động san hô này thông với phế tích dưới đáy biển nơi họ gặp hải xà.

Lối đi này bị giao mỗ chặn lại, chỉ cần nó di chuyển đi chỗ khác, mấy người họ là có thể vòng qua để lặn về khu rừng san hô nơi sò hến tụ tập.

Nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Trần Mộc rồi nhanh chóng bị dập tắt.

Cho dù bí dược trong vỏ ốc giúp giảm bệnh giảm áp vẫn chưa mất hiệu lực, nhưng dưỡng khí của mấy người Minh Thúc rõ ràng đã khó mà duy trì được nữa.

Đoạn đường hầm động san hô này lại không biết dài bao nhiêu, bơi chưa được nửa đường e rằng đã bị ngạt chết bên trong.

Mấy người nhất thời tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể trơ mắt nhìn giao mỗ từ dưới đáy nước đẩy cát mà ra.

Bùn cát xám xịt cuồn cuộn như khói mù.

Trên người nó vẫn còn rất nhiều giao ngư chưa nở ra từ nhau thai.

Không ít con đã bị hành động kịch liệt ép ra ngoài, những giao thai chưa thành hình đều giãy giụa chết trong nước.

Nhưng giao mỗ lại như không hề hay biết, lao thẳng tới chiếc bàn quái dị đang tỏa ra ánh trăng trong tay pho tượng đồng.

Cây san hô thông thiên dưới đáy nước đột nhiên rung mạnh.

Giao mỗ húc đầu vào chiếc đỉnh khổng lồ dưới gốc cây, khiến hóa thạch san hô bị nó húc cho rung chuyển không ngừng.

Chỉ thấy trong màn sương nước lộ ra một khuôn mặt quái dị đầy những lớp vảy thịt nhăn nheo.

Hai con mắt màu xám tro trông như một cặp túi khí, dưới ánh trăng lấp lánh thứ ánh sáng vô hồn.

Toàn thân nó mọc đầy vô số gai ngược và răng thịt.

Người ta nói, cá rồng dưới đáy nước to lớn như sông núi, con giao mỗ ẩn mình trong hải nhãn này tuy chưa đến mức đó, nhưng trong môi trường dòng nước hỗn loạn, đã không thể nhìn thấy được hình dáng đầu đuôi của nó.

Chương 599

Đa Linh lúc này liếc nhìn con giao mỗ, lập tức bị bộ mặt kinh khủng của nó dọa cho vỡ mật, tay buông lỏng, cả người liền bị dòng nước xoáy cuốn đi.

Mà phương hướng bị cuốn đi chính là miệng của con giao mỗ ở phía dưới.

Trần Tiểu Đao thấy Đa Linh sắp bị giao mỗ nuốt chửng, bất chấp nguy hiểm, vội vịn vào cây sắt di chuyển xuống trong nháy mắt.

Ngay trước khi Đa Linh rơi vào miệng giao mỗ, anh ta đã cứng rắn kéo cô lại.

Hành động của Trần Tiểu Đao không khác gì nhổ răng trong miệng cọp.

Giao mỗ chỉ cần hơi di chuyển lên trên là có thể nuốt chửng cả hai người.

Dưới nước tuy có lực nổi, nhưng dòng chảy xiết và hỗn loạn, một khi buông tay khỏi cây san hô, chưa chắc đã nổi thẳng lên mặt nước, mà ngược lại sẽ bị dòng chảy ngầm cuốn lấy, di chuyển theo chiều ngang, rất có thể sẽ đưa cả hai người vào cái miệng máu của giao mỗ.

Hai người tuy chỉ cách giao mỗ trong gang tấc, nhưng Trần Tiểu Đao một tay nắm lấy Đa Linh, tay kia nhanh chóng leo lên trên.

Chá Cô Tiếu lúc này cũng vội nhoài người xuống để ứng cứu hai người.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, giao mỗ lật người ngửa lên, bắt đầu hút nước biển về phía Trần Tiểu Đao và Đa Linh.

Các dòng chảy ngầm xung quanh đều bị nó hút vào miệng.

Mọi người đang bám trên cây san hô đều bị dòng nước cuốn lấy, trông như mấy lá cờ rách treo trên dây phơi, phấp phới chực bị cuồng phong và dòng nước xiết cuốn đi.

Lúc này Trần Mộc cũng ra tay.

Chỉ thấy Trần Mộc huyễn hóa ra một con cự long giữa biển, trong nháy mắt cuốn lấy mọi người.

Nhờ vậy, mọi người mới không bị hút vào miệng con giao mỗ dưới lực hút khổng lồ.

Trần Mộc lúc này đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng.

Con giao mỗ bò bên cạnh đỉnh đá, tuy rất gần chiếc ngọc bàn tỏa khí ngọc và mấy người họ, nhưng lại không thể tiếp cận thêm một phân nào, dường như cơ thể bị khóa dưới đáy biển không thể di chuyển quá xa.

Nó chỉ có thể liều mạng hút nước, muốn cuốn cả người lẫn bàn quái vào miệng.

Nó gắng sức di chuyển về phía trước, nhưng chỉ đẩy được mép đỉnh đá nặng nề từ từ xoay chuyển, trước sau vẫn không thể chạm tới vầng minh nguyệt như bóng ma trong nước.

Thân hình khổng lồ của giao mỗ dường như bị khóa trong động san hô.

Nó ngọ nguậy muốn nuốt lấy viên minh châu tỏa ánh trăng, nhưng lại cách mấy mét không thể chạm tới.

Nó bám vào chiếc đỉnh đá lớn như bàn xoay, thò tay hút nước trong dòng chảy đục ngầu.

Chiếc bàn đá nặng nề bị nó đẩy cho từ từ xoay chuyển.

Mỗi khi xoay được một phân, nó lại giãy giụa thoát ra khỏi động

san hô được một phân.

Mà vầng minh nguyệt do pho tượng đồng nâng, cũng theo đó mà dâng cao lên một phân trên cây sắt.

Toàn thân giao mỗ, các nhau thai đều đang chảy ra thứ nước đen kịt, càng cố di chuyển về phía trước càng thấy gắng sức.

Những bào thai chết thiếu tay thiếu chân đã sớm bị dòng nước hỗn loạn hóa thành hư vô.

Trong tình huống đặc biệt này, Trần Mộc phát hiện cơ quan Chấn quái của chiếc bàn ngọc tượng đồng chính là để dẫn dụ con giao mỗ dưới đáy nước ra ngoài.

Giao mỗ dùng toàn bộ sức lực quái dị của mình để xoay đỉnh đá.

Sợi xích đồng quấn quanh đỉnh đá bị nó làm cho chuyển động, khiến mấy cửa đá nặng ngàn cân giấu bên cạnh cây san hô sắt ầm ầm mở ra một khe hở.

Bên trong khe hở tuôn ra một dòng chảy ngầm mãnh liệt, dòng nước lập tức xoay tròn theo chiều kim đồng hồ, cuốn sạch các loài thủy tộc trong động san hô vào trong.

Rất nhiều đồ tùy táng đặt dưới đáy nước cũng lơ lửng như mất trọng lượng.

Tất cả mọi thứ đều bị vòng xoáy sau cửa đá hút đi.

Địa hình trong Quy Khư giống hệt một con cá voi, đầu hướng Tây đuôi hướng Đông, nằm phục ở Nam Hải.

Lỗ phun nước chính là hòn đảo ma phía trên thần mộc dưới đáy biển.

Phán đoán từ phương hướng, cửa đá mở ra tương ứng với miệng cá voi.

Thi thể của cương nhân Nam Hải được đặt trong quách đá, khóa cùng với mai rùa hoặc một con rùa khổng lồ còn sống.

Hải khí bị cách ly quanh năm đột nhiên được khai thông, sẽ tạo ra một vòng xoáy như hải nhãn.

Một khi mở ra mấy cửa đá, quan tài đá và quách đá sẽ bị hải nhãn đột ngột sinh ra hút ra khỏi miệng cá voi, vĩnh viễn chìm sâu dưới đáy biển.

Nhưng muốn dẫn dụ con giao mỗ trốn trong đường hầm san hô ra, phi có tinh phách của trăm viên minh châu là không thể.

Loại hải táng kỳ lạ này chỉ có thể thực hiện khi thu thập đủ nam châu.

Hơn trăm viên minh châu ánh trăng không phải dễ dàng mà mò được, có lẽ phải cách nhau vài năm, thậm chí vài chục năm.

Người xưa coi việc chết quan trọng hơn việc sống, để được vĩnh sinh sau khi chết, trả bất cứ giá nào cũng không tiếc.

Nhưng cơ quan cửa đá đưa tiễn thi thể ra biển này chủ yếu là lợi dụng một cách khéo léo tạo hóa thần sầu quỷ khốc của tự nhiên, không sử dụng quá nhiều nhân lực.

Nhưng sự kỳ diệu quỷ thần của tạo vật tự nhiên lại vượt xa những gì nhân công có thể tạo ra.

Ban đầu, Trần Mộc tưởng rằng vào lúc trăng tròn, dưới đáy biển sẽ có dòng chảy ngầm dâng lên, như vậy quan quách phía dưới sẽ bị đẩy lên mặt biển.

Nhưng xem ra bây giờ, ngay từ đầu đã nghĩ sai hoàn toàn.

Người Hận Thiên Thị cho rằng sau khi chết, linh hồn sẽ lên mặt trăng.

Sau đó, sinh mệnh sẽ tiếp tục tồn tại dưới một hình thái khác.

Lối đi trong Kiến Mộc này chính là chuẩn bị cho những vong linh đó.

Nhưng thi thể sẽ không cùng linh hồn lên mặt trăng, mà vẫn sẽ trở về với đại dương bao la.

Cái Chấn quái này chỉ là cơ quan đưa thi thể ra biển mà thôi.

Còn phương pháp siêu độ vong linh, e rằng người sống không thể sử dụng được.

Mấy người họ muốn dựa vào cơ quan này để thoát khỏi phế tích, xem ra bây giờ là hoàn toàn không thể.

Trần Mộc phóng một tia sét về phía giao mỗ trong nước.

Chương 600

Nhưng con giao mỗ này chỉ bị nổ bay một ít da thịt, không bị thương nặng.

Máu đen loang ra trong nước, nhưng giao mỗ hoàn toàn không hay biết, vẫn cứ liều mạng hút nước về phía ánh trăng.

Ở dưới nước, Trần Mộc cũng không thể dùng những chiêu thức có sức sát thương quá lớn.

Dòng nước xoáy cuốn các loại tàn tích dưới đáy biển bay tứ tung, giống như một trận cuồng phong lốc xoáy.

Mà pho tượng đồng nâng mặt trăng lại vững chắc kiên cố, dường như không hề bị lay động.

Mấy người họ bây giờ bám trên cây sắt tiến thoái lưỡng nan.

Mắt thấy giao mỗ bám vào đỉnh khổng lồ dần dần đi lên, vầng trăng như bóng ma cũng càng lên càng cao.

Mấy người họ lại không có cách nào ngăn cản tình thế đang xấu đi nhanh chóng, chỉ có thể mong con hải quái này mau chóng nuốt viên ngọc trai, rồi rút về cái động nó trốn, để cho thủy động đóng lại.

Nhưng ngồi chờ chết rõ ràng không phải là tính cách của Trần Mộc.

Trần Mộc bám theo dòng nước cuồn cuộn leo xuống dưới gốc cây sắt.

Nhưng đột nhiên, vòng xoáy dưới nước xảy ra biến hóa, thông qua hóa thạch cây sắt, có thể cảm nhận được chấn động bất thường truyền đến từ đáy biển.

Nhờ ánh trăng dưới nước nhìn lại, chỉ thấy vòng xoáy sau cửa đá đột nhiên biến mất.

Hóa ra trai mẫu vừa chết, cũng đồng nghĩa với việc phá vỡ phong thủy trong Quy Khư.

Hải khí còn sót lại trong hải nhãn hút nước đang dần dần tiêu tan.

Trong các động san hô và hang động bụng cá voi chằng chịt phức tạp dưới nước, vốn dĩ đều bị một mảng hải khí hỗn độn bao phủ, khiến nước biển lúc lên lúc xuống, biến đổi vô thường.

Nhưng hải khí một khi biến mất, một số động san hô yếu ớt sẽ sụp đổ, gây ra tai nạn trời sập biển lún.

Lúc này, bầy ác giao trong nước thành đàn kết đội, không bị thủy động hút đi thì cũng liều mạng chạy trốn.

Hóa thạch trong động san hô quả nhiên bắt đầu sụp đổ.

Đá lở chặn kín hải nhãn trong cửa đá.

Giữa biến cố kinh người đất rung biển chuyển, mọi người lúc này cũng chỉ có thể tự vệ.

Bên trong động san hô trời long đất lở, hang động nơi giao mỗ ẩn thân đột nhiên nứt ra mấy khe hở.

Rạn san hô đè trên người nó cũng lỏng ra.

Nó nhân cơ hội bò ra khỏi đó, trong một màn sương nước hỗn trọc, mềm oặt bám lên đỉnh đá.

Không ngờ dùng sức quá mạnh, làm gãy mấy sợi xích đồng.

Tượng đồng và viên ngọc trong đỉnh chao đảo, bị nước xô đẩy nghiêng ngả.

Đột nhiên dưới đỉnh nứt ra một khe hở khổng lồ, nước biển xoáy

tròn bị hút xuống.

Mấy người họ còn chưa kịp né tránh, lại có dòng nước xiết dâng lên.

Âm hà chôn vùi dưới đáy biển cuộn ngược, trào dâng thẳng lên.

Cái bàn tượng đồng quái dị dù có chắc chắn đến đâu cũng không chịu nổi.

Hơn trăm viên minh châu ánh trăng to bằng mắt rồng đều bị dòng chảy ngầm đánh tan tác như thiên nữ tán hoa.

Mấy người họ vốn đang được con cự long do Trần Mộc huyễn hóa ra bao bọc trên khối đá san hô này.

Cú va chạm này lại cứng rắn nhổ bật khối đá san hô từ dưới nước lên.

Mấy người họ thân bất do kỷ bị âm hà phun trào đẩy lên, sự thay đổi áp suất nước khổng lồ khiến người ta cảm thấy thân tâm ly tán.

Giữa trời đất quay cuồng, mấy người họ liền bị hất văng lên mặt nước.

Trần Mộc nhìn mấy người bên cạnh.

May mà mọi người đều tinh thông thủy tính, nhờ dòng chảy ngầm hung hãn mà thoát ra khỏi nước, không bị thương tổn gì.

Nơi Quy Khư, trên có thiên song, dưới có phục lưu, dòng chảy ngầm trong động san hô cuồn cuộn dâng lên.

Còn chưa đợi mấy người họ thở được vài hơi trên mặt nước, nước đã không ngừng dâng cao, cuồn cuộn nhấn chìm rạn đá xương cá voi dùng để chứa thi thể.

Trong nháy mắt, mặt nước đã vượt qua cửa đồng dưới gốc thông nguyệt thần mộc, sắp sửa chạm đến tầng đá trên đỉnh đầu.

Lúc này trong động san hô là một mảng tối đen, những viên minh châu rơi vãi dưới đáy nước đã sớm bị dòng nước xoáy cuốn đi tứ tán.

Tình hình hiện tại, Trần Mộc đành bảo mọi người mau chóng vào trong cửa đồng.

Những người còn lại lập tức hiểu ý.

Mọi người lập tức hiểu ý của Trần Mộc.

Dòng chảy dâng lên rất nhanh sẽ lấp đầy hang động.

Nếu không mau chóng rời khỏi mộ cổ động san hô, không bị dòng nước xiết cuốn xuống đáy biển thì cũng chết chìm chết ngạt.

Chỉ có từ lối đi Thăng Long Lộ của Kiến Mộc trèo về cổ thành Quy Khư mới có thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Mọi người lập tức bơi lại, chuẩn bị lặn vào cửa đồng.

Thời gian càng kéo dài, mực nước càng cao, cơ hội bơi vào cửa đồng cũng càng mong manh.

Ai cũng không còn tâm trí nghĩ ngợi gì thêm, đều nhanh chóng bơi về phía Kiến Mộc.

Mấy người hít một hơi thật sâu, chuẩn bị lặn xuống nước.

Nhưng hơi này còn chưa hít được một nửa, đã nghe thấy trong động san hô tiếng nổ ầm ầm liên miên không dứt.

Hải khí là một luồng sinh khí bất diệt trong Nam Long, sau khi nó tiêu tan suy yếu, một số rạn san hô và nham thạch lập tức trở nên mục nát giòn tan.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu như có rồng lượn sét đánh, tầng đá mà Kiến Mộc xuyên qua nhanh chóng đổ sập nứt ra hai bên.

Đáy của Quy Khư nứt ra một khe vực.

Lúc này mực nước phía trên cổ thành đang thấp, nên không có lượng lớn nước hỗn độn đổ xuống, ngược lại còn làm thông hai hang động lớn là động san hô và bụng cá voi.

Chương 601

Ngước mắt nhìn, đã có thể lờ mờ trông thấy âm hỏa trên vòm Quy Khư, tựa như những con hỏa long dung nham treo ngược, cuồn cuộn chảy trong tầng đá.

Lúc này Trần Tiểu Đao đột nhiên trồi đầu lên khỏi mặt nước. "Không hay rồi, con giao mỗ dưới đáy nước cũng bị dòng nước đẩy lên rồi." "Nó đang ôm lấy thần mộc, chặn mất lối vào thông đạo!" Mọi người đều nghe thấy tiếng hét của Trần Tiểu Đao.

Minh Thúc và mấy người kia cũng hoảng hốt thất thần, lập tức định xuống nước chạy trốn.

Thực ra ông ta cũng không biết còn có thể chạy đi đâu.

Một bên, Chá Cô Tiếu níu lấy cánh tay Minh Thúc, lúc này cũng không kịp nói gì với ông ta nữa, trực tiếp đẩy ông ta lên thân cây thần mộc đang nghiêng ngả.

Sự đã đến nước này, chỉ đành tùy cơ ứng biến, xuyên qua di tích Quy Khư đã nứt vỡ, trèo thẳng lên đỉnh cây đầy tiễn thạch để tránh dòng chảy ngầm và con hải quái đang áp sát.

Sau đó mấy người lại kéo Đa Linh và Cổ Sai từ dưới nước lên.

Minh Thúc đi đầu, nhanh nhẹn như một con vượn già, dẫn theo hai chị em họ, nhanh chóng leo lên cây.

Trần Mộc và mấy người cũng lên khỏi mặt nước, bám theo sau.

Những mảnh đá vụn từ vách đá sụp đổ không ngừng rơi xuống bên cạnh họ.

Lúc này không chỉ phải chú ý đến những lớp vảy gỗ trơn trượt, mà còn phải liên tục né tránh đá rơi.

Nhưng chẳng ai còn tâm trí sợ hãi, leo lên được là coi như nhặt lại được cái mạng.

Lỡ sẩy chân rơi xuống, hoặc bị đá đè chết, cũng chỉ đành nhận mệnh.

Xuyên qua tầng đá nứt vỡ, bên cạnh đã là những pho tượng đồng nô ngả nghiêng.

Xung quanh tiếng chuông hồng và bát lớn vẫn vang vọng không ngớt.

Cúi đầu nhìn mặt nước trong động san hô, dòng chảy đục ngầu cuồn cuộn không ngừng, trong nước có bóng vảy đen chập chờn, hai con mắt giao tỏa ra ánh sáng hung tợn màu xám đang ngửa lên trời nhìn chằm chằm.

Trần Mộc trong lòng thoáng nghi hoặc, vầng minh nguyệt dưới đáy nước đã tan, sao con giao mỗ này vẫn chưa quay về sào huyệt?

Nhưng ngay sau đó ngẩng đầu nhìn lên, liền biết được nguyên nhân.

Thông nguyệt thần mộc đang chỉ thẳng vào khe hở trên đảo ma.

Lúc này hải khí dần dần tiêu tán, tầng mây bao phủ quanh năm trên mặt biển cũng không còn.

Đúng vào ban đêm, trăng sao trên biển tỏa sáng.

Ánh trăng trong vắt rọi vào Quy Khư, giao mỗ ở dưới đáy biển ngước nhìn minh nguyệt, làm sao còn chịu quay về hang động dưới nước.

Chỉ thấy sóng nước dâng lên, con giao mỗ toàn thân vảy đen rẽ nước lao lên Kiến Mộc.

Toàn thân nó chi chít những ổ trứng và nhau thai đầy chất nhầy,

dùng làm giác hút bám vào thân cây, vậy mà lại ngọ nguậy bò lên từ dưới nước.

Trần Mộc bảo mọi người mau tăng tốc độ leo lên, còn mình thì ở lại phía sau chặn hậu.

Một bên, Già La lúc này cũng dừng lại, cùng Trần Mộc chặn hậu. "Cô mau lên đi, một mình ta là được rồi." Trần Mộc nói với Già La. "Không sao, con giao mỗ nhỏ bé này chưa làm gì được tôi đâu.

Tôi và anh cùng đi, để Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu dẫn mấy người kia lên trước là được." Già La biết ở trên Kiến Mộc này, nếu muốn giết con giao mỗ, nhất định sẽ làm Kiến Mộc nứt gãy, nên Trần Mộc mới dè dặt như vậy.

Để phòng bất trắc, nên cô cũng ở lại.

Trần Mộc gật đầu, không nói gì thêm.

Đỉnh thần mộc địa thế rộng rãi, có rất nhiều tiễn thạch mọc ngang mọc ngược, trông từ xa như tán cây.

Đó là một loại hóa thạch của sinh vật biển cổ đại, có hình dạng dẹt, góc tù, trên đó có những vân hoa văn kỳ diệu tựa như vỏ sò.

Xem ra không phải do người đẽo, mà là vào thời đại viễn cổ, nơi đây từng là đáy biển, có rất nhiều tiễn thạch như những con ốc già bám vào cây biển, từng cụm từng cụm bám vào đỉnh thần mộc, mới hình thành nên kỳ quan tán cây hiếm thấy ngày nay.

Tốc độ leo lên của con giao mỗ rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trần Mộc và Già La.

Trần Mộc nhắm vào cái đầu ghê tởm của giao mỗ mà đá một cước.

Nhưng lực hút của những cái giác hút trên người giao mỗ vô cùng

lớn, cú đá này chỉ khiến nó rơi xuống mười mấy mét.

Nhưng cú đá này cũng đã triệt để chọc giận giao mỗ.

Chỉ thấy trên người giao mỗ nhanh chóng vươn ra hai cái xúc tu dài mấy chục mét, nhắm thẳng vào mặt Trần Mộc mà lao tới.

Trần Mộc lập tức né tránh.

Không ngờ xúc tu lại nhanh chóng chuyển hướng trên không, một phát hút chặt vào bắp chân của Già La.

Già La không kịp đề phòng liền bị giao mỗ kéo xuống.

Trần Mộc tay mắt lanh lẹ, một tay nắm lấy tay Già La.

Nhưng lực kéo lần này của giao mỗ thực sự quá lớn, nếu níu lại, Già La có thể bị xé toạc.

Trần Mộc đành nắm lấy cổ tay Già La, cùng cô bị kéo xuống.

Giao mỗ thấy hai người bị kéo xuống, lập tức buông xúc tu, tiếp tục lao lên phía trên Kiến Mộc.

Hai người trong quá trình rơi xuống, lưng đột nhiên chấn động, vừa vặn rơi trúng một phiến tiễn thạch nhô ra.

Phiến tiễn thạch như tán cây cổ thụ, đỡ lấy hai người một chút.

Nhưng loại hóa thạch này cứng hơn tán cây thật gấp trăm lần.

Cú va chạm này khiến Già La gân cốt như gãy, đau đến hoa mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Nhưng chuyện xui xẻo hơn còn ở phía sau.

Tiễn thạch trên cây cự mộc thông thiên này cao vút như tán ô, trên đỉnh Kiến Mộc hình thành hàng trăm cái bệ nghiêng tự nhiên, giống như từng đám mây ngũ sắc hóa thành tán cây thông bách cổ thụ.

Khi thủy triều lên, đảo ma bị nhấn chìm dưới mặt biển, nước biển

xuyên qua động khẩu đổ thẳng xuống, năm này tháng nọ xói mòn tán cây.

Tiễn thạch cắm vào thân gỗ tuy đã mọc chết trong đó, nhưng vẫn không tránh khỏi việc xuất hiện nhiều vết nứt dưới áp lực nước, thậm chí đã có một số tiễn thạch sớm đã gãy lìa rơi xuống.

Chương 602

Trần Mộc và Già La chính là rơi lên một phiến tiễn thạch như vậy.

Trần Mộc vừa kéo Già La dậy, vết nứt trên phiến tiễn thạch dưới chân đột nhiên mở rộng lan ra.

Phiến tiễn thạch khựng lại một chút, rồi "cạch" một tiếng gãy đôi.

Hai người cả người lẫn đá lại tiếp tục rơi xuống dưới, va gãy ba năm tầng tiễn thạch mới dừng lại được.

May mà Trần Mộc đã sớm có phản ứng, ôm Già La vào lòng, nên cô mới không bị thương thêm.

Trần Mộc trong lòng nổi lên một ngọn lửa vô danh.

Con giao mỗ này, phải chết.

Thân hình hơi cúi xuống, Trần Mộc ôm Già La, một phát nhảy vọt lên.

Chỉ thấy trên Kiến Mộc một đạo kim quang lóe lên, Trần Mộc liền mang theo Già La đến phía trên con giao mỗ.

Trần Mộc mỗi khi đến một bệ tiễn thạch, liền đánh gãy phiến tiễn thạch đó ném về phía giao mỗ.

Mấy khối tiễn thạch bị ném xuống đều như những tấm thép rơi từ trên không, từng khối cắm vào người nó, máu tươi ồng ộc tuôn ra.

Máu tươi của giao mỗ nhuộm đỏ cả vùng biển gần đó.

Trần Mộc buông Già La ra, bảo cô mau chóng lên trên.

Già La lần này cũng không phản bác, ngoan ngoãn gật đầu rồi nhanh chóng di chuyển lên.

Trần Mộc nhìn khối tiễn thạch khổng lồ dưới chân mình, một chân đạp gãy nó, rồi mượn quán tính lao vút lên.

Khối tiễn thạch này cực lớn, trọng lượng e rằng phải đến mấy trăm cân, đột ngột rơi từ trên cao xuống, sức nặng ít nhất cũng phải ngàn cân.

Chỉ thấy khối tiễn thạch lớn dẹt như mũi tên, xoay tròn lộn nhào từ không trung rơi xuống, trúng ngay đầu giao mỗ.

Phiến tiễn thạch không dừng lại, "xoẹt" một tiếng rơi vào trong nước.

Cái đầu cá của con giao khổng lồ lập tức bị chém xéo mất một nửa.

Máu tươi phun cao mấy mét.

Lúc này con giao mỗ mới thò đầu cá ra khỏi mặt nước, mọi người mới nhìn rõ được bộ mặt của giao mỗ trong nước.

Chỉ thấy thân hình nó to hơn con ngoan nghê già mấy lần, chỉ có loài thương long răng cưa viễn cổ đã tuyệt chủng hàng triệu năm mới có thể so sánh được với nó.

Thân giao được lớp vảy bọc lấy, chi chít nhau thai.

Đầu tựa cá đuối, tai có hàng trăm sợi xúc tu như râu dài, dài đến hơn mười mét.

Dưới thân có mấy chục cặp vây cá.

Đầu răng mọc ngang dọc, như những cái móc leo, lúc đóng mở có tinh khí xông trời.

Nó theo dòng nước cuồn cuộn dâng lên bám vào cây cự mộc, vừa bị phiến tiễn thạch rơi xuống chém mất nửa cái đầu nhưng không chết ngay, ngược lại còn trợn trừng đôi mắt cá to như quả cầu, chất trong

như thủy tinh màu xám, nhìn chằm chằm vào ánh trăng sao lọt qua vòm trời, thần thái bi ai cuồng dại tột cùng.

Bị trọng thương, nó vẫn không chịu lặn xuống đáy nước.

Có một con cá mập bị dòng nước xoáy giữ lại, trong lúc hoảng loạn không chọn đường, lại đâm vào gần thần mộc, bị xúc tu của giao mỗ tóm gọn.

Con cá mập xanh này bị nó nuốt sống cả đầu lẫn đuôi vào miệng, nhất thời nhai đến mức máu tanh cuồn cuộn trong sóng nước.

Con giao mỗ cũng mặc kệ máu trên người tuôn như suối, ngọ nguậy thân thể máu thịt bầy nhầy, dùng vây trợ lực, tiếp tục leo lên thần mộc.

Đúng lúc này, trong tầng đá của hang động bụng cá voi, hải khí ngưng kết dần dần tiêu tan.

Âm hỏa đột nhiên mất đi ánh sáng trắng bệch, trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng nước hỗn độn hung dữ như sôi.

Tiếng núi lở ầm ầm, phảng phất như bầu trời sụp đổ.

Nước lớn xung quanh nhấn chìm di tích cổ thành, rồi xoáy thành dòng chảy xiết dưới chân thần mộc trong thành.

Mấy người bám trên tiễn thạch ở đỉnh thần mộc bị chấn động đến toàn thân gân cốt như rã rời, lập tức ngừng mọi cử động.

Vô số tượng đồng nô của những sợi xích đồng đang cuộn dưới đáy Kiến Mộc đều bị nước biển xô đẩy va chạm vào nhau nghiêng ngả.

Có mấy sợi xích không chịu nổi dòng chảy xiết mạnh như vậy, đứt thành nhiều đoạn, mảnh vỡ văng tung tóe.

Thần mộc thông thiên nhập hải cao lớn lạ thường, nghiêng ngả

cắm trong biển, không ngừng hứng chịu sóng biển va đập.

Những sợi xích này bình thường có tác dụng níu kéo trói buộc, ngăn cản cự mộc gãy lìa.

Lúc này mất đi sự trói buộc, cây cổ mộc hàng ức vạn năm này dường như có thể đổ sập ầm ầm trong sóng to gió lớn bất cứ lúc nào.

Đa Linh thân cô sức yếu, tâm lý kém xa mấy người còn lại, dưới cơn địa chấn trời long đất lở, đã sớm sợ đến không nói nên lời, tay không cử động nổi.

Lúc này trên trời như có tiếng sét đánh, trong tiếng nổ lớn, phiến tiễn thạch rung chuyển dữ dội.

Cô tay chân bủn rủn, trượt khỏi bệ đá.

Một bên, Trần Tiểu Đao thấy Đa Linh từ đỉnh cây ngã xuống, lập tức đưa tay ra, muốn níu cô lại từ giữa không trung.

Nhưng thần mộc dưới chân họ lắc lư không ngừng, tay anh ta bắt hụt, trong nháy mắt Đa Linh đã rơi vào dòng nước biển cuồn cuộn.

Trong làn nước đen ngòm chỉ có thân hình quái dị của giao mỗ trôi nổi, đâu còn bóng dáng Đa Linh.

E rằng ngay khoảnh khắc rơi xuống nước, cô đã bị giao mỗ nuốt chửng.

Trần Tiểu Đao hai mắt đỏ ngầu, lập tức định nhảy xuống nước cứu Đa Linh.

Lúc này Trần Mộc đã đuổi kịp, lập tức nắm lấy anh ta, lắc đầu.

Tình huống vừa rồi, không ai phản ứng kịp.

Mà một bên, Cổ Sai thấy Đa Linh gặp nạn, cũng trợn đôi mắt đầy tơ máu, định nhảy xuống nước tìm cô.

Một bên, Chá Cô Tiếu cũng nắm lấy thắt lưng Cổ Sai, cứng rắn giữ anh ta lại.

Người rơi xuống làm gì còn sống, xuống cứu cũng chỉ là uổng mạng.

Nhưng lúc này sóng đỏ gầm thét, núi lở biển sập, bao trùm mọi âm thanh, xô vào tai người ta đau buốt, nói ra cũng không ai nghe thấy.

Chương 603

Mọi người đều không thể mở miệng nói chuyện, Chá Cô Tiếu đành dùng sức ấn Cổ Sai xuống, để tránh anh ta xuống nước bỏ mạng.

Đột nhiên gió lạnh ập vào mặt.

Trần Mộc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong Quy Khư, mấy chục cái hải nhãn do hải khí ngưng kết, đều tuôn xuống những dòng nước khổng lồ như rồng nước.

Long hỏa hải khí trong tầng đá tiêu tán hết, lại hình thành những hải động hút nước lớn.

Nhưng lần này có lẽ là lần cuối cùng hải động xuất hiện trong vùng biển xoáy ốc san hô.

Sự nứt vỡ của tầng đá long hỏa khiến nhiều hải động nối liền thành một con thủy long uốn lượn.

Hàng vạn tấn nước biển đổ xuống như dựng lên một bức tường nước trong Quy Khư.

Lực căng do tầng đá dưới đáy biển nứt ra khiến điểm cao nhất trong Quy Khư, cũng chính là hòn đảo ma lộ ra trên mặt biển, từ chỗ Thiên Môn Động trên đỉnh núi nứt ra.

Trên biển xuất hiện một khe vực khổng lồ, nước biển hai bên chênh lệch hơn trăm mét, như sấm rền đổ ập xuống.

Cơ quan của Chấn quái, tuy là huyền cơ tống táng của người xưa, nhưng không ai ngờ được ngàn năm sau lại làm Quy Khư chấn động nứt ra.

Lực chấn động này của Nam Long, lan đến mặt biển bao la của vùng xoáy ốc san hô, đâu chỉ trăm dặm.

Trong các quẻ của Dịch quái, quẻ tượng vô cùng đa dạng, trời lấy quẻ tượng trên Chấn dưới Chấn, làm đường tiễn người chết về cõi âm.

Lẽ nào trong quẻ tượng, đã dự báo trước sự hủy diệt và sụp đổ của quốc gia Xạ Nhật Bôn Nguyệt này, cùng với biến cố kịch liệt xảy ra trong Quy Khư mấy ngàn năm sau?.

Trên mặt biển xuất hiện những vết nứt, tựa như vết thương trên thân thể đại dương.

Vết nứt sâu khoảng một hai trăm mét, rộng chừng bảy tám mươi mét, những đường nét luân khuếch và chỗ lồi lõm hoàn toàn đối xứng, giống như mặt biển bị xé toạc ra một khe hở khổng lồ.

Mấy người bám trên đỉnh Kiện Mộc, đang ở ngay giữa rãnh biển sâu.

Xung quanh và dưới chân toàn là nước biển đổ xuống cuồn cuộn.

Thế thủy chấn thiên động địa, chỉ có bầu trời lộ ra trên đỉnh đầu là tĩnh lặng đến lạ kỳ.

Minh nguyệt treo cao, những vì tinh tú lấp lánh như cát lún vụn nát rải khắp vòm trời xanh thẳm.

Nhìn sóng dữ hung hãn trong lòng biển và tinh không tĩnh mịch mộng ảo phía trên, trong nhất thời khiến người ta hốt hoảng khôn nguôi, cứ ngỡ dạ không kia chỉ là một giấc mộng không chân thực.

Giao Mỗ cũng bị nước biển cuốn đi khó lòng cử động.

Tuy nhiên, khi thấy tinh nguyệt rực rỡ trên cao, nó càng liều mạng bám chặt lấy thần mộc không buông.

Nước biển hòa lẫn với dòng phục lưu dưới lòng đất, không mất bao lâu đã nhanh chóng lấp đầy Quy Khư đang nứt toác.

Tuy nhiên, khi phục lưu dưới đáy biển lắng xuống, vẫn tạo thành một hang biển có đường kính tới mấy dặm.

Hang biển này nằm ngay nơi thần mộc lún sâu xuống đáy.

Những luồng xoáy ám dũng không ngừng đổ dồn vào đó, tựa như vĩnh viễn không thể lấp đầy cái hang không đáy trong vùng biển Châu Mẫu này.

Quy Khư – nơi được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong cổ tịch – cuối cùng cũng lộ diện bộ mặt thật.

Ngoài Quỷ Động của Tinh Tuyệt cổ quốc, trên thế giới này thực sự còn tồn tại những vực sâu không đáy khó lòng thăm dò, mà Quy Khư chính là một trong số đó.

Giờ đây, Quy Khư dưới chân Kiện Mộc bị phục lưu xé mở, hình thành một lực trường mạnh mẽ không ngừng hút nước biển vào trong.

Khối cự mộc khổng lồ nằm nghiêng dưới đáy biển, bên trong vốn đã bị tạc rỗng từ ngàn năm trước, nay trở thành một đường hầm siêu độ linh hồn.

Trong dòng nước hung hãn như vậy, thân gỗ nứt gãy từng lớp.

Hàng ngàn tượng đồng nô cố định thân gỗ xung quanh cũng bị cuốn bay tứ tán vào biển sâu.

Sự biến động của nước biển tạo nên những đợt sóng khổng lồ như núi.

Mắt thấy đại dương vừa tách ra sắp sửa khép lại, mấy người trên những mỏm đá nhọn của tán thụ chỉ có thể nhìn mà than thở.

Kiện Mộc là loại cự thụ di tồn từ thời viễn cổ trong lòng biển, vốn chẳng thể thực sự thông thiên lên tới mặt trăng.

Đỉnh thần mộc thấp hơn mặt biển một đoạn, vả lại trong đoạn

chênh lệch đó còn tràn đầy một kết giới quỷ dị.

Trần Mộc đã thử xung kích lên trên một lần nhưng cũng không thể phá vỡ kết giới này.

Theo sự biến mất dần của vết nứt trên mặt biển, những âm thanh kinh thiên động địa trong Quy Khư đều bị nhấn chìm dưới nước.

Chỉ còn lại nửa đoạn Kiện Mộc ở nơi hải nhãn là có thế nước kinh người.

Chính lúc này, ngọn gỗ bỗng rung lắc mạnh, rồi đột ngột đổ rạp xuống biển.

Hóa ra Giao Mỗ dưới đáy biển bị đá nhọn đâm trúng, vết thương đó đủ để chí mạng, nhưng nó vốn hung hãn khỏe mạnh, không lập tức mất mạng ngay mà vẫn không cam lòng bám lấy thần mộc muốn thôn phệ nguyệt quang.

Luồng xoáy trong hang biển chảy xiết, cộng thêm việc nó lay động thân gỗ, một đoạn Kiện Mộc dài hơn mười mét cứng nhắc bị nó xô đẩy đến mức gãy lìa.

Trên Kiện Mộc mọc đầy những mỏm đá nhọn như tán cây, có lực nổi rất lớn trong dòng loạn lưu.

Hơn nữa thân gỗ nằm nghiêng dưới đáy biển nên không bị xoáy nước cuốn vào sâu, ngược lại còn mượn sức nước biển đang dâng cao mà nổi lên mặt nước.

Gần như cùng lúc đó, nước biển hoàn toàn khép lại, che lấp toàn bộ loạn lưu trong Quy Khư phía dưới.

Giao Mỗ ôm chặt lấy phần đuôi đoạn thần mộc bị gãy, cùng nhau nổi lên.

Nhưng vì mất máu quá nhiều, đôi mắt khổng lồ xám xịt của nó

vẫn trợn ngược, chết không nhắm mắt, kéo theo một dải máu đen trôi nổi trên biển.

Xem ra Kiện Mộc này chính là phương pháp để phá giải kết giới.

Chẳng ai ngờ tới, cuối cùng cả đám lại được Giao Mỗ kéo ra khỏi mặt biển, ai nấy đều ngẩn ngơ.

Nhìn ánh tinh nguyệt thanh lãnh chiếu soi xuống mặt biển bình lặng, họ thực sự không dám tin mình đã thoát ra khỏi Quy Khư như vậy.

Chưa kịp vui mừng, họ phát hiện cái xác Giao Mỗ to như cá voi kia vẫn quấn chặt lấy đoạn Kiện Mộc.

Đoạn gỗ tàn dài mười mấy mét căn bản không chịu nổi sức nặng của xác quái thú, chỉ vừa nổi lên mặt biển một chút đã bị nó kéo chìm xuống.

Lúc này, cự mộc vẫn chưa trôi ra khỏi vùng biển U Linh Đảo bị nhấn chìm.

Lực hút nước của Quy Khư dưới đáy biển đã tạo ra một xoáy nước mờ nhạt theo chiều kim đồng hồ.

Kiện Mộc nổi lên nhanh, mà chìm xuống còn nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt đã chìm xuống quá hai phần ba.

Chương 604

Nhưng mấy người họ không có thuyền, làm sao có thể rời khỏi vùng San Hô Loa Toàn này?

Đoạn Kiện Mộc thô đại bị gãy trước mắt chẳng phải chính là công cụ tốt nhất để rời đi sao?

Nghĩ đoạn, Trần Mộc không chần chừ nữa, liền gọi Chá Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao lại giúp đỡ.

Mấy người rút dao ngắn, nhanh chóng chặt đứt những xúc tu của Giao Mỗ đang quấn quanh đoạn gỗ.

Cổ Sai trông như mất hồn, đôi mắt đờ đẫn không chút thần sắc, miệng cứ lẩm bẩm: "Sư tỷ cũng chết rồi..." Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh cũng im lặng, chỉ máy móc chặt đứt xác Giao Mỗ.

Trong tình cảnh sinh tử vừa rồi, nếu mấy người họ không thoát ra được thì chắc giờ này đã bị vùi xác bên trong.

Đúng lúc này, sóng nước trong xoáy nước bỗng cuộn trào, đột nhiên nổi lên rất nhiều rạn san hô khổng lồ, nâng đỡ đoạn Kiện Mộc và xác Giao Mỗ lên cao, chậm rãi di chuyển về phía Tây trong tiếng chao đảo.

Ánh tinh nguyệt soi bóng xuống mặt biển, nhưng dưới ánh trăng thanh lãnh, không ai nhìn rõ vì sao những rạn san hô đen kịt này lại có thể di động.

Mọi người không biết chuyện gì đang xảy ra, không kìm được mà dừng tay.

Trần Mộc biết Minh Thúc đã trải qua nhiều chuyện trên biển, liền hỏi ông ta việc những rạn san hô xuất hiện hàng loạt là hung hay cát.

Minh Thúc sợ mình trượt chân rơi xuống biển, ôm chặt lấy một tảng đá nhọn: "Trần gia chủ, chúng ta đúng là cát nhân thiên tướng, đây là 'Quá Long Binh' rồi." Chuyện Quá Long Binh cũng giống như hải thị, hải tư, đều là những kỳ quan hiếm thấy trên biển.

Đó là chỉ việc cá voi hoặc rùa biển tập hợp thành đàn, nổi lưng lên mặt nước mà đi, nhìn từ xa vô cùng hùng vĩ.

Ngư dân quan niệm điềm báo của Quá Long Binh không giống nhau: đàn cá voi hay đàn rùa đi qua là điềm cát, còn nếu là lượng lớn cá biển nổi lên mặt nước thì lại là điềm báo mất mùa hải sản, tai nạn sắp giáng xuống.

Thực chất, hiện tượng Quá Long Binh đều do đáy biển có biến động kịch liệt, khiến thủy tộc trong biển phải di cư hàng loạt.

Có lẽ chính vì long hỏa trong San Hô Loa Toàn biến mất nên đàn rùa trong Quy Khư mới nổi lên để chạy trốn, vô tình nâng thần mộc của họ lên.

Trước đó họ đã thấy mai rùa rải rác dưới đáy, nơi Quy Táng đó biến ảo khí thế như quỷ thị.

Giờ nghĩ lại, những cảnh tượng quỷ dị trong huyễn cảnh ở Bách Nhãn Quật chính là cổ mộ trong Quy Khư.

Vùng biển San Hô Loa Toàn từ ngàn năm trước chắc chắn đã xảy ra không ít lần rùa biển di cư như thế này, nhưng những con rùa trốn thoát khỏi Quy Khư năm đó đều đã vùi xương nơi vùng đất Quy Miên ở Bách Nhãn Hoàng Tuyền rồi.

Trần Mộc thấy sự việc đã có chuyển biến, nhưng nghĩ đến tính mạng của Nguyễn Hắc và Đa Linh đều gửi lại nơi tận cùng dư mạch Nam Long này, trong lòng không khỏi thất lạc.

Đột nhiên tay Trần Mộc vừa chạm vào Kiện Mộc, những tảng đá

nhọn đã thi nhau rơi xuống nước.

Cúi đầu nhìn lại, trên thân gỗ những vết nứt đang sâu thêm và mở rộng.

Xem ra khối cổ mộc này bị nước biển xung kích dưới U Linh Đảo đã trở nên cực kỳ giòn yếu, có vẻ sắp tan tành đến nơi.

Trần Mộc chưa kịp nhắc nhở những người khác, Kiện Mộc đang trôi nổi trên biển đã bắt đầu giải thể.

Kiện Mộc trôi nổi trên mặt biển San Hô Loa Toàn vốn hàng vạn năm không khô không mục là nhờ sinh khí trong biển duy trì.

Giờ đây rời khỏi Quy Khư, lại liên tiếp chịu trọng thương, lớp vỏ đầy vảy lân cùng những tảng đá khảm bên trong bắt đầu bong tróc.

Xác Giao Mỗ bị sóng đánh cũng từ từ tuột khỏi thân gỗ.

Đoạn thần mộc tàn phế dập dềnh theo sóng, nhắm chừng chiếc thuyền độc mộc thiên nhiên này chẳng trụ được bao lâu trên biển sẽ bị dòng hải lưu đánh tan.

Nhưng dưới bầu trời đầy sao rực rỡ, bốn bề đều là nước biển mênh mông vô tận.

Trần Mộc nhìn đàn rùa nhấp nhô bên cạnh, đang khổ sở suy tính đối sách thì bỗng thấy trên lưng một con rùa cách đó không xa có vẻ như đang chở một người.

Người đó mặc bộ đồ lặn có ký hiệu màu vàng, khá nổi bật trên mặt biển, mái tóc dài xõa tung.

Đó không phải ai khác, chính là Đa Linh đã rơi xuống Quy Khư.

Cô ấy nằm sấp trên lưng rùa bất động, không rõ sống chết.

Con rùa khổng lồ dập dềnh theo dòng hải lưu, lúc lại chìm xuống biển, khiến thân thể Đa Linh lập tức bị sóng đánh dạt sang một bên.

Có lẽ sau khi rơi khỏi thần mộc, cô không chết mà nhờ kỹ năng bơi lội điêu luyện của dân Đản, trong loạn lưu đã túm được một con rùa khổng lồ đang trốn chạy khỏi Quy Khư, nhờ vậy mới trở lại được mặt nước.

Thấy Đa Linh rơi từ lưng rùa xuống biển, trôi ngang qua Kiện Mộc, Trần Mộc vội vàng gọi Trần Tiểu Đao và Cổ Sai.

Hai người nghe tiếng liền nhìn về phía Đa Linh.

Trần Tiểu Đao phóng bộ tới cuối đoạn gỗ, túm lấy một mỏm đá nhọn rồi nhảy xuống nước, nắm lấy tóc Đa Linh.

Lúc này Cổ Sai cũng đã tới, hai người luống cuống tay chân đỡ Đa Linh lên gỗ.

Mặt Đa Linh trắng bệch, thần trí hôn mê, nhưng sau khi được cấp cứu, cô cũng nôn ra được mấy ngụm nước biển, có chút hơi sống.

Trần Tiểu Đao trút bỏ được tảng đá trong lòng, ôm chặt lấy Đa Linh.

Còn Cổ Sai thì đang quỳ lạy về hướng Đông, có vẻ như đang cảm tạ Nguyễn Hắc có linh thiêng phù hộ cho Đa Linh thoát chết, hoặc cũng giống như đang bái lạy tổ sư gia của dân Đản.

Lúc này, mọi người đều cảm thấy dưới chân lung lay dữ dội, tất cả ngã nghiêng ngả ngửa, đứng không vững, thân gỗ dưới chân không ngừng nứt vỡ tan tác.

Mấy người thầm kêu không ổn, vừa nãy còn tưởng khúc gỗ này còn trôi được thêm vài canh giờ, nhưng giờ xem ra nó sắp rã đám đến nơi rồi.

Lúc này đàn rùa đã lặn xuống đáy biển biệt tăm biệt tích, mặt biển trở nên trống trải không một bóng vật.

Một con sóng ập tới, phần Kiện Mộc nổi trên mặt nước lập tức bị đánh nát vụn.

Mọi người đồng loạt rơi xuống nước, đành tùy tay vớ lấy những mảnh gỗ vỡ.

Vùng biển Nam Hải cực kỳ nhiều cá mập, dù có may mắn không gặp phải ác sát thì việc ngâm mình trong nước biển lạnh giá thế này, họ cũng không trụ được lâu.

Nhiệt độ nước biển về đêm trở nên cực kỳ lạnh, ngay cả Trần Tiểu Đao cũng phải rùng mình.

Anh tùy ý vớ lấy mấy mảnh gỗ nhưng chúng đều lỏng lẻo, vừa nắm vào đã vỡ vụn, căn bản không chịu nổi trọng lượng cơ thể người.

Trần Mộc lúc này nhìn thấy phía xa bỗng hiện ra một con tàu.

Ở vùng San Hô Loa Toàn này lấy đâu ra tàu thuyền?

Lúc đầu ta còn tưởng mình hoa mắt, nhìn kỹ lại thì đó không phải tàu thuyền từ bên ngoài vào.

Hóa ra phần đỉnh cao nhất của Kiện Mộc tuy không có lối vào nhưng bên trong cũng bị tạc rỗng, chứa đầy những món bồi táng kỳ lạ.

Sau khi Kiện Mộc tan vỡ, những thứ đó tản mát trôi trên biển, trong đó lại giấu một con cổ thuyền hoàn chỉnh.

Thuyền này đáy nông mạn ngắn, thân hình bầu dục, có vẻ là tuẫn táng dành cho vong linh dưới đáy biển.

Chương 605

Theo cách gọi của đám trộm mộ thì con thuyền này là một món minh khí.

Lúc này khó khăn lắm mới có cọng cỏ cứu mạng, đừng nói thuyền là minh khí, dù có là thuyền ma cũng phải leo lên trước đã.

Chỉ cần chậm trễ một chút, khi sóng gió nổi lên, mọi người sẽ bị sóng đánh tan tác ngay lập tức.

Mọi người vội vàng bơi về phía con thuyền.

Đến gần mới thấy rõ, hóa ra đáy thuyền được làm bằng lớp mai của một con rùa khổng lồ, kích thước lớn hơn xuồng cứu sinh thông thường một cỡ, chứa năm sáu người không thành vấn đề.

Trong thuyền chỉ có một khoang nông không chứa được người, bên trong đựng một ít đồ bồi táng như san hô.

Vì là đồ dùng cho người chết nên không có bất kỳ thứ gì thực dụng.

Cánh buồm bằng da cá voi, dây neo bằng gân giao.

So với thuyền gỗ bình thường, con thuyền bằng mai rùa xương cá voi gần như đã hóa thạch này có thể trường tồn như mới, đến nay vẫn sử dụng được.

Nhưng con cổ thuyền này giống như một mô hình hư hữu kỳ biểu, nếu gặp cuồng phong đại lãng chắc chắn sẽ vùi thân dưới đáy biển.

Lúc này mọi người cũng chẳng quản được nhiều, lần lượt leo lên thuyền.

Minh Thúc và những người khác đều nằm vật ra trên mai rùa thở

hổn hển, chẳng ai còn sức mà cử động nữa.

Hiện tại không phải mùa gió trên biển, hải khí ngưng kết của Nam Long trong hải nhãn đã tan biến, mười phần thì có đến tám chín phần sẽ không còn phải nơm nớp lo sợ như lúc đến.

Chỉ cần không có bão tố cuồng lan là có thể ổn định tiến về phía trước.

Đa Linh trong thuyền vẫn hôn mê bất tỉnh.

Những người còn lại đều đã kiệt sức, mệt mỏi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Lúc này dù trời có sập xuống chắc cũng chẳng ai muốn mở mắt.

Trần Mộc chỉ ngồi đả tọa điều tức trên thuyền.

Chuyến đi này thu hoạch vô cùng phong phú, những thứ trong hải nhãn Nam Hải gần như đã bị họ vớt sạch.

Quan trọng nhất phải kể đến Tần Vương Chiếu Cốt Kính – chiếc gương đứng đầu trong Tần Vương Bát Kính.

Mục đích ban đầu họ đến đây cũng là vì chiếc gương này.

Có được nó, ta có thể quay về Thường Sa Thành đánh thức Già Nam.

Tuy nhiên, chiếc gương đồng cổ này âm khí cực nặng.

Từ khi tìm thấy nó trong tàu đắm, ta vẫn luôn để trong Phong Hậu Động Thiên chưa từng xem lại.

Trần Mộc tùy tay lấy ra, một lần nữa quan sát kỹ lưỡng.

Trên biển minh nguyệt treo cao, nhưng dưới ánh trăng, cổ kính lại chẳng có chút quang trạch nào.

Mặt gương bị mài mòn nghiêm trọng, nhìn thân gương thấy những

hoa văn chữ Triện được chạm khắc vô cùng tinh tế và dày đặc.

Khí thế cổ phác hùng kỳ, văn tự như trùng bò cá lội.

Nhưng những chữ Triện trên Tần Vương Chiếu Cốt Kính có thế như khoa đẩu kết trận, ẩn chứa sự quái dị của thời thái cổ.

Ước chừng đây là một bí khí được đúc từ thời Tây Chu.

Trần Mộc đang tấm tắc khen lạ, ánh mắt vô tình rơi vào bốn con nhân ngư bốn chân ở góc gương đồng, chợt sững người như bị hút hồn.

Hình dáng những con cá bốn chân trang trí trên thân gương được tạo hình giản lược nhưng rất truyền thần, có điều mắt cá lại trống rỗng không có con ngươi, giống hệt như Thanh Đồng Long Phù mà ta phát hiện ở Bách Nhãn Quật.

Con Long Phù hỏng mắt đó cũng là cổ vật không rõ lưu truyền từ triều đại nào, bị đặt trong đồng quan của Hoàng Đại Tiên làm minh khí.

Giờ nhớ kỹ lại, phong cốt niên đại, kiểu dáng kích thước của Long Phù và họa tiết cá trên gương đồng cực kỳ tương đồng.

Trước đây khi gặp lão tiên sinh bói toán ở kinh thành, ông ta dường như biết được điều bí ẩn bên trong.

Nhưng lần trước ở kinh thành quá vội vàng, sau khi Trần Mộc nhắc đến Long Phù hỏng mắt, ông ta chỉ ra dấu tay chữ "Tứ" (số 4) rồi sau đó bặt vô tín thư.

Trần Mộc đã suy nghĩ nhiều lần nhưng vẫn không đoán ra chữ "Tứ" đó có thâm ý gì.

Giờ thấy trên gương đồng có họa tiết cá bốn chân không mắt, trong lòng càng thêm mịt mờ.

Chẳng lẽ "Tứ" là chỉ bốn loại cổ khí thanh đồng?

Long và Ngư là hai trong số đó, vậy hai cái còn lại là gì?

Những con đồng thú không mắt này rốt cuộc dùng để làm gì, bên trong ẩn chứa bí mật gì?

Những hoa văn khoa đẩu trên Tần Vương Chiếu Cốt Kính dường như ẩn chứa quái số, có lẽ những thứ thần bí không mắt này có liên quan đến Toàn Thiên Quái Tượng thời Tây Chu.

Thập Lục Tự Toàn Thiên Quái Số chứa đựng cơ số vô cùng, có thể thôi diễn thành đủ loại quái tượng, mà quái tượng thì cần dùng quái văn để giải độc.

Giải mã quái văn thực sự khó hơn lên trời, nhưng tổ tiên dân Đản của Cổ Sai lại truyền lại khẩu quyết Toàn Thiên Quái Số nguyên thủy nhất từ thời Tây Chu.

Khẩu quyết tuy không phức tạp nhưng nội dung còn thâm ảo hơn cả những gì Trương Doanh Xuyên – hậu duệ của tác giả Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật – nghiên cứu.

Tuy nhiên dân Đản xưa nay chỉ coi những quái từ này là chú ngữ hộ thân dưới đáy biển, dường như không biết rõ lai lịch căn nguyên của nó.

Nghĩ tới đây, Trần Mộc quay đầu nhìn Cổ Sai đang ngủ say bên cạnh, thầm nghĩ đợi cậu ta tỉnh lại sẽ hỏi về chuyện Tần Vương Chiếu Cốt Kính, có lẽ cậu ta biết được huyền cơ trong đám đồng thú hỏng mắt kia.

Trên biển gió lặng triều êm, cũng chẳng biết con thuyền rách này đã trôi đến phương nào.

Khi trời vừa hửng sáng, mọi người lần lượt tỉnh dậy.

Già La lúc này đang xem xét Đa Linh vẫn hôn mê bất tỉnh.

Trên biển khơi mênh mông không thầy không thuốc, nếu cô cứ hôn mê thế này, e là tính mạng sẽ lâm nguy, tình hình không mấy lạc quan.

Già La phát hiện tình trạng của Đa Linh đã ác hóa, vội bảo Trần Mộc bắt mạch cho cô.

Nhưng khi Trần Mộc vừa chạm vào cổ tay Đa Linh, ta cảm giác dưới lớp áo của cô có giấu thứ gì đó, dường như là đeo một chiếc đồng hồ đồng.

Trần Mộc vén áo lên xem, mấy người vây quanh đều kinh hãi.

Thứ đeo trên cổ tay Đa Linh chính là chiếc đồng hồ vàng nạm kim cương mà Trần Tiểu Đao đã tháo từ cánh tay xác chết trên tàu đắm trước đó.

Chương 606

Trần Tiểu Đao thấy vậy định giật chiếc đồng hồ ra, nhưng nó đã khảm sâu vào da thịt trên cổ tay Đa Linh, có lẽ phải dùng dao mới khoét ra được. "Chiếc đồng hồ vàng này... sao lại chạy lên người cô ấy?" Mọi người đều vô cùng chấn kinh.

Đang lúc nghi hoặc, bỗng nghe trong gió biển có mùi hôi thối nồng nặc xộc vào mũi.

Mấy người họ thường xuyên tiếp xúc với tử thi, vừa ngửi đã biết ngay đó là mùi thi xú (mùi xác thối).

Nhưng trên thuyền không có xác chết thối rữa, khiến ai nấy đều lấy làm lạ.

Mọi người ngửi một hồi mới xác định được mùi thi xú này phát ra từ chính người Đa Linh.

Kiểm tra kỹ lại, phát hiện trên người cô thực sự có những vết thi ban (vết xác chết) không mấy rõ ràng, trong miệng mũi còn có mấy giọt thi du (mỡ xác) hôi thối chảy ra.

Trần Mộc vốn đã thấy con tàu đắm Mary Seno có gì đó không ổn, chiếc đồng hồ vàng của thuyền trưởng có lẽ đại hữu vấn đề.

Lúc này đâu còn quản được việc có làm tổn thương da thịt Đa Linh hay không, Trần Tiểu Đao dùng dao găm lặn biển cứng rắn hất đứt chiếc đồng hồ, vứt xuống biển. "Đồng hồ vàng vớt từ tàu đắm lên, e là đã bị hạ tà thuật Hàng Đầu của Nam Dương." "Chỉ vứt đồng hồ đi thì không còn tác dụng nữa, giờ Hàng Đầu đã vận vào người cô ấy rồi." "Nếu... không vứt cô ấy xuống biển, chúng ta cũng có khả năng bị lây nhiễm thứ này..." Chá Cô Tiếu liếc nhìn một cái rồi khẳng định Đa Linh đã bị trúng Hàng Đầu.

Hàng, Cổ, Đằng là ba loại tà thuật lớn của Nam Dương.

Đằng thuật là kỳ độc được chế từ các phương pháp không tưởng.

Cổ thuật không rời một chữ "Huyễn", là tà pháp khiến người ta mê muội tâm trí thông qua việc nuôi độc trùng phóng cổ.

Còn Hàng Đầu thuật là yêu thuật dùng phù chú, tử thi, quỷ hồn làm môi giới hại người.

Trong đó diễn sinh ra Thi Hàng, Quỷ Hàng, có thể lây lan như dịch bệnh, dẫn đến người và gia súc chết hàng loạt, còn đáng sợ hơn cả ôn dịch, là thứ khó lường nhất.

Những thương nhân và thủy thủ đi tàu thường xuyên chống chọi với sóng gió trên biển để kiếm miếng cơm manh áo.

Nếu không may gặp nạn, chết đuối dưới biển, xác bị cá rỉa thì cũng đành.

Nhưng có những thi thể bị kẹt trong xác tàu, hoặc theo sóng đánh vào bờ.

Ngư dân và dân Đản ở Nam Dương nhiều người chuyên nghề vớt xác (lao thanh đầu) để làm giàu, họ sẽ lột những thứ đáng giá trên thi thể đem bán.

Vì vậy để phòng bất trắc, một số thủy thủ đi tàu sẽ hạ cổ thiết hàng vào trang sức vàng bạc mang theo người, chuyên để báo thù những tên hải tặc giết người cướp của hoặc những ngư dân tham của phi nghĩa lột đồ từ xác chết.

Một khi có người lấy vật trên người kẻ chết vì hải nạn, thường sẽ trúng tà thuật, chịu cái chết thảm khốc.

Khi đó Trần Tiểu Đao thấy chiếc đồng hồ vàng lấp lánh dưới đáy nước, thuần túy thấy nó mới lạ nên mới đeo vào tay.

Nhưng ở trong Quy Khư sinh khí quá thịnh, Thi Hàng trong đồng hồ không lộ ra.

Sau đó mọi người đi liên tục, Trần Tiểu Đao đã làm rơi mất chiếc đồng hồ này, rơi ở đâu thì ngay cả anh cũng không nhớ nổi.

Đáng lẽ nếu rơi mất như vậy thì coi như là gặp may, nhưng không ai ngờ chiếc đồng hồ lại rơi vào tay Đa Linh.

Khả năng duy nhất là lúc nãy khi rơi xuống nước, Đa Linh đã nhìn thấy chiếc đồng hồ.

Vì thấy Trần Tiểu Đao có vẻ thích nó nên cô thuận tay đeo vào, nếu may mắn thoát chết sẽ trả lại cho anh.

Nghĩ đến đây, mắt Trần Tiểu Đao đỏ hoe.

Đa Linh trúng Thi Hàng, tuy người còn sống nhưng thân thể sẽ dần trở nên giống như một cái xác chết thối rữa mức độ cao.

Nếu không nhanh chóng ném cô xuống biển, những người còn lại trên thuyền đều sẽ nhiễm thi ôn mà mất mạng. "Trần gia chủ, Đa Linh này trúng Hàng Đầu, trước sau gì cũng chết, không cần thiết để chúng ta phải chôn cùng cô ta." Minh Thúc đứng cách xa Đa Linh, giọng nói vừa sợ hãi vừa nghiêm khắc.

Cổ Sai thấy Đa Linh bắt đầu nổi thi ban như xác chết, lại thấy Minh Thúc biểu hiện khác thường, còn muốn thuyết phục mọi người ném Đa Linh đang sống vào biển, cậu ta lập tức đỏ mắt, giống như một con dã thú phát điên rút dao ra định liều mạng với Minh Thúc.

Minh Thúc lão gian cự hoạt, làm sao phải sợ một thiếu niên mười mấy tuổi như Cổ Sai, trong mắt lóe lên hung quang, hiển nhiên đã động sát cơ.

Ông ta bất động thanh sắc đặt tay lên chuôi dao găm, ý đồ rõ ràng rành: chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong, chẳng thà giết quách

cả Cổ Sai rồi quẳng xác xuống biển cho rảnh nợ.

Con thuyền nhỏ kết bằng mai rùa xương cá voi dập dềnh trên mặt biển dưới bầu trời sao.

Gió biển thổi vi vu qua cánh buồm da cá, đại dương bình lặng đến lạ kỳ, nhưng không khí căng thẳng trên thuyền gần như đông đặc lại.

Minh Thúc tuy chỉ muốn bảo mạng mà vứt Đa Linh xuống biển, nhưng đó cũng là hành động cực chẳng đã của kẻ lâm vào đường cùng.

Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh lập tức túm chặt lấy cổ tay Minh Thúc khi ông ta định rút dao.

Đôi mắt Trần Tiểu Đao đỏ ngầu khiến Minh Thúc giật mình, co rụt vào góc thuyền không dám động đậy nữa.

Cổ Sai ở phía sau kêu lên với Trần Mộc: "Trần lão đại, đừng vứt chị tôi xuống biển, chị ấy còn thở... còn sống mà!" Trần Tiểu Đao cũng nhìn Trần Mộc với ánh mắt cầu cứu.

Trần Mộc lắc đầu: "Tất cả bình tĩnh, vấn đề không lớn." Nói đoạn, Trần Mộc từ Phong Hậu Động Thiên lấy ra chiếc Phỉ Thúy Phật Y vớt được trong tàu đắm.

Bộ bảo y này tám phần là đồ cúng dường Phật tổ trong ngôi chùa lớn nào đó ở Thái Lan, không biết sao bị người ta buôn lậu ra ngoài rồi cùng tàu Mary Seno vùi thây dưới đáy San Hô Loa Toàn.

Bộ quần áo nạm kim quang bích thúy này, người phàm mặc vào mùa đông thì ấm, mùa hè thì mát, lại là thánh vật được các cao tăng đời đời khai quang, ngoài việc diên niên ích thọ tiêu trừ bệnh tật còn có thể khu ma tị tà.

Phật khí đã khai quang có thể khu tà.

Ngọc là tinh hoa của đá, thường nói "nhất thúy nhị ngọc tam mã não", cổ ngọc có thể phòng thi thể thối rữa, mà tính chất của thúy (phỉ thúy) còn âm hơn.

Chỉ cần bọc bộ Phật y toàn bằng phỉ thúy này lên người Đa Linh, có lẽ sẽ khiến Thi Hàng không phát tác được.

Dù sao đây cũng là một cách, tốt hơn là ném sống Đa Linh xuống biển.

Mọi người nghe Trần Mộc nói xong đều mừng rỡ quá đỗi, vừa rồi chẳng ai nhớ ra bộ Phật y cứu mạng này.

Sau khi Trần Tiểu Đao tự tay mặc bộ Phật y cho Đa Linh, ngọc tính đã trấn áp được thi khí, mùi thi xú trong gió biển dần không còn ngửi thấy nữa.

Nhưng Đa Linh vẫn sốt cao, miệng không ngừng nói mê sảng, tính mạng có giữ được hay không vẫn còn rất khó nói.

Già La đứng bên cạnh để Đa Linh dễ hô hấp đã cắt một lỗ nhỏ trên áo cô, lúc này mới phát hiện trên cổ Đa Linh đeo một cái mặt dây chuyền.

Mặt dây chuyền là một cái hộp nhỏ có thể mở ra, bên trong là ảnh chụp chung của một đôi vợ chồng.

Chương 607

Cổ Sai bảo mọi người đó là ảnh của cha mẹ đẻ Đa Linh để lại.

Trần Mộc tò mò ghé mắt nhìn một cái, không ngờ vừa nhìn đã chấn kinh.

Người trong bức ảnh nhỏ trông vô cùng quen mắt, giống hệt bóng ma thấy trong tàu đắm.

Chẳng lẽ chủ tàu Mary Seno chính là người cha sĩ quan mất tích của Đa Linh?

Sau khi rút khỏi Việt Nam, ông ta ở lại Nam Dương làm nghề buôn lậu cổ vật bí khí.

Nếu đúng như vậy, vị chủ tàu buôn lậu cổ vật này đã hạ Hàng Đầu hại người không thành, lại hại chính con gái ruột của mình.

Xem ra trong minh minh tự có nhân quả, Đa Linh e là vĩnh viễn không thể tìm thấy người thân nữa rồi.

Những ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Trần Mộc, ta không nói ra với những người khác để tránh Đa Linh và Cổ Sai thêm lo lắng.

Trần Mộc thấy con thuyền rách này đi trên biển quá chậm, nếu đợi đến lúc cập bờ, dù có bộ Phật y này thì Đa Linh cũng e là thối rữa mất rồi.

Ta tùy tay hóa ra một con lôi điện cự long, chở con thuyền rách này bay thẳng về hướng San Hô Miếu Đảo.

Khi sắp đến đảo, để không gây chú ý, Trần Mộc liền thu lại cự long.

Sau khi lên bờ, Trần Tiểu Đao lập tức cùng Cổ Sai khiêng Đa Linh

đang thoi thóp đi thẳng tới tìm tên buôn đồ cổ (thanh đầu thương nhân) Bài Vũ ở chợ đen San Hô Miếu Đảo, bảo hắn mau tìm bác sĩ.

Bài Vũ thấy nhóm Trần Mộc ai nấy quần áo xộc xệch đột ngột xuất hiện cũng giật mình kinh hãi, càng không ngờ có người có thể sống sót trở về từ San Hô Loa Toàn.

Sau khi hỏi rõ mới biết Đa Linh trúng Thi Hàng.

Đảo San Hô Miếu là nơi nhỏ bé, lấy đâu ra bác sĩ, vả lại Tây y hay Trung y đều vô dụng, đây là trúng tà thuật Nam Dương rồi.

Nếu không có mấy trăm miếng phỉ thúy thượng hạng bọc lấy, e là toàn thân đã sưng phồng thối rữa thành xác thối lâu rồi.

Bài Vũ nói: "Nhưng mọi người cũng đừng cuống, trong làng chài có một thầy Hàng Đầu, mau đưa cô ấy tới đó xem sao." Nói xong hắn vội vàng dẫn mọi người tới nhà thầy Hàng Đầu.

Thấy là Thi Hàng, ông thầy cũng không dám lơ là, dùng nến trắng đốt lửa hơ qua người Đa Linh, trong da thịt cô lập tức rỉ ra mấy giọt thi du trắng hếu.

Ông thầy liên tục lắc đầu, cô gái này xem chừng vô phương cứu chữa.

Thi Hàng và Quỷ Hàng quá đỗi độc ác, Đa Linh tuy chưa thối rữa phát ra thi xú nhưng hoạt khí trên người đã tán hết.

Tuy bọc thân thể trong áo phỉ thúy có thể giúp không chết, nhưng cũng chẳng khác gì người thực vật, vĩnh viễn không tỉnh lại được.

Nhìn tình hình này, vài ngày nữa e là nước cháo cũng không đổ vào được.

Trừ phi tìm được Thiên Niên Thi Đan cứu mạng, họa may mới giữ được cái mạng nhỏ này.

Ở khu vực Nam Dương cũng có thuyết nội đan, ngoại đan.

Thi Đan thuộc về nội đan, là vật dị biệt kết thành sỏi trong cơ thể sinh vật, sau khi chết vẫn tiếp tục sinh trưởng.

Nhưng trường hợp thi thể sau khi chết mà trong người hóa thạch vẫn không thối rữa là cực kỳ hiếm thấy.

Nội đan đều nhờ linh khí thiên địa và tinh hoa nhật nguyệt tôi luyện mà thành, giống như sỏi trong cơ thể sinh vật.

Trần Mộc mới chỉ thấy một con chồn già (Hoàng Thử Lang) ở Bách Nhãn Quật có Thi Đan, còn các cổ thi khác cùng lắm là trong miệng ngậm châu, chứ trong người lấy đâu ra đan hoàn.

Xác và nội đan của Hoàng Đại Tiên ở Đông Bắc cũng sớm đã bị hủy rồi, loại vật hiếm thấy khó tìm đó nếu không có cơ duyên đặc biệt thì cả đời khó lòng gặp được một lần.

Sau khi nghe Trần Mộc nói xong, sắc mặt Trần Tiểu Đao đại biến.

Anh cảm thấy Đa Linh sở dĩ biến thành thế này hoàn toàn là vì muốn lấy chiếc đồng hồ cho mình, nỗi ưu phiền lo lắng hiện rõ lên mặt, muốn giúp nhưng chẳng có cách nào.

Đúng lúc này, Trần Mộc chợt nghĩ ra điều gì đó.

Nếu nói để giải quyết vấn đề Hàng Đầu trên người Đa Linh, quả thực có một nơi rất tốt để đến, đó chính là nơi phát nguyên của Quan Sơn Thái Bảo trong truyền thuyết – Vu Sơn!

"Trong nghề đổ đấu này, ngoài bốn phái Phát Khâu Thiên Quan, Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân và Tả Lĩnh Lực Sĩ ra, còn có một môn phái cực kỳ ẩn bí, lại hiếm người biết đến, đó chính là...

Quan Sơn Thái Bảo." Lời của Trần Mộc lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Già La và Trần Tiểu Đao đều biết rõ, một khi Trần Mộc chủ động nhắc đến thứ gì đó, thì thứ đó nhất định vô cùng quan trọng, lại thần bí khó lường, không hề tầm thường!

"Quan Sơn Thái Bảo giỏi nhất là bản lĩnh gọi là Quan Sơn Chỉ Mê.

Trong đó nam đinh được gọi là Thái Bảo, nữ tử thì gọi là Sư Nương." Trần Mộc khẽ thở dài một tiếng.

Nhắc đến Quan Sơn Thái Bảo, không thể không nhắc đến Địa Tiên Thôn ở Vu Sơn.

Nơi này tuy nằm trong kế hoạch của ta nhưng vẫn luôn chưa có cơ hội đi đến.

Mà hiện tại, nếu có cách gì có thể giải quyết được tình trạng của Đa Linh, thì Địa Tiên Thôn chính là lựa chọn hàng đầu!

Vừa nói, Trần Mộc vừa lấy từ trong không gian trữ vật ra một cuốn nhật ký, gật đầu nói: "Cũng may công tác tình báo lúc trước làm không tệ, giờ đã có chỗ dùng rồi." Già La tò mò ghé sát lại xem, càng xem càng kinh ngạc.

Cuốn nhật ký này ghi chép vô cùng tỉ mỉ, mọi sự việc lớn nhỏ hầu như đều liên quan đến Địa Tiên Thôn này!

Vào triều Minh, trong cảnh nội tỉnh Xuyên Du có một hào tộc.

Tộc này gần giống như phường thầy cúng tà túy, giỏi yêu thuật, thông hiểu một loại phương thuật phong thủy gọi là Quan Sơn Chỉ Mê.

Đám người này cổ hoặc lòng người, thế lực cực lớn.

Cuối triều Minh, năng lực cai trị của chính phủ bạc nhược nên cũng chẳng thể làm gì được họ.

Kẻ cầm đầu Quan Sơn Thái Bảo là một đại phú hào địa phương.

Người này họ Phong, thông hiểu đạo lô hỏa, luyện khí dưỡng hình, có bản lĩnh thông thiên, gia sản địch quốc, thu nhận đồ đệ vô số.

Hắn tự phong mình là Địa Tiên.

Kẻ này không chỉ có đam mê đạo mộ, đã đào bới không ít cổ mộ các triều đại, mà còn có sở thích xây lăng, dùng mấy mươi năm thời gian để xây dựng một tòa Địa Tiên Thôn trong núi.

Tuy hắn gọi là thôn, nhưng thực chất đó chính là một tòa âm trạch, cũng tức là mộ huyệt.

Hắn đem toàn bộ minh khí quan quách, đan đỉnh gốm nung đào được, thậm chí cả những kiến trúc dược liệu, gạch mộ quách gỗ quý hiếm trong các cổ mộ khác, thảy đều thu thập vào trong mộ thành của mình, xây dựng nên nhiều mộ thất có phong cách quỷ dị.

Lại ở trong mộ thất bố trí đủ loại cơ quan tiêu khí.

Trong Địa Tiên thành đúc có ngân bình thiết bích, bên trong đặt Tuyền Cơ lâu, bí khí trân vật của sơn lăng các đời đa phần đều nằm ở trong đó.

Chương 608

Nếu nhìn bằng con mắt hiện đại, kẻ họ Phong của Quan Sơn Thái Bảo này có lẽ mắc chứng tâm thần dị thường nào đó, đầu óc như có bệnh nặng, quá mức si mê cơ quan, phong thủy và lăng mộ.

Không biết vì động cơ gì mà hắn lại bỏ ra nửa đời người để tạo ra một viện bảo tàng cổ mộ cho chính mình như vậy.

Cũng có truyền thuyết kể rằng người này từng đào được một ngôi cổ mộ lớn ở địa phương, quật lên long cốt quái đồ, từ đó nhìn thấu thiên cơ nên tính tình đại biến, mới xây dựng Địa Tiên Thôn làm nơi táng thân trăm năm sau.

Còn về nguyên nhân thực sự hắn xây dựng Quan Sơn lăng, có lẽ chỉ mình hắn biết.

Đợi đến khi lưu khấu Trương Hiến Trung cuối triều Minh dẫn binh đánh lớn vào Xuyên Du, hắn liền dẫn chúng nhân lánh vào thâm sơn, đem toàn bộ nam nữ lão ấu trong tộc cùng thợ xây núi giết chết trong mộ, khởi động cơ quan hạ Đoạn Long thạch, tự chôn sống chính mình ở bên trong.

Người dân địa phương gọi tòa Địa Tiên Thôn thần bí này là Phong Vương Phần.

Và từ đó về sau không còn ai biết vị trí của Địa Tiên Thôn ở đâu nữa.

Chuyện này không được sử liệu ghi chép rõ ràng, mọi thông tin đều do đội tình báo Trần gia thu thập bên ngoài.

Nghe các thành viên tình báo nói, đây đều là nghe dân sơn cước kể lại, các truyền thuyết có nhiều dị bản, thậm chí khó định đoạt thật giả.

Theo thời gian trôi qua, người biết chuyện cũng ngày một ít đi.

Nhưng thông tin thu thập được càng nhiều, Trần Mộc càng tin chắc vào triều Minh thực sự từng tồn tại Quan Sơn Thái Bảo và Địa Tiên Thôn.

Năm đó khi bộ đội lưu khấu của Trương Hiến Trung vào Xuyên Du từng rầm rộ đào núi quật mộ.

Sử sách chép rằng: Lưu khấu vào hang động, tìm kiếm kim thư ngọc chú, long cốt thiên cơ của Địa Tiên tàng trữ, không thành, đồ sát vạn người, xác lấp đầy rãnh.

Chuyện này rất có thể là quân nông dân ý đồ đào quật Quan Sơn cổ trủng nhưng không tìm thấy vị trí, nên đã giết hại dân chúng địa phương để tiết giận, rồi lấp đầy các hào sâu đào được lúc tìm mộ.

Ngoài ra còn có một số ghi chép lẻ tẻ khác đều gián tiếp xác nhận chuyện này.

Tòa bảo tàng cổ mộ ẩn sâu tại đất Thục do những kẻ đạo mộ khổ tâm xây dựng này thu giữ kỳ trân dị bảo của cổ trủng các triều đại.

Không chỉ vậy, trong đó rất có thể tồn tại những bí khí cổ quái thời Tây Chu.

Mạc Kim Giáo Úy vốn đứng đầu trong các ngành nghề truyền thống, tinh thông tầm long sưu sơn, phân kim định huyệt; còn đạo Quan Sơn Chỉ Mê của Quan Sơn Thái Bảo cũng thoát thai từ cổ thuật truyền lại của giới Phát Khâu Mạc Kim thời Hậu Kinh, sự am hiểu về Thanh Ô kham dư sâu không lường được.

Bản thân Quan Sơn Thái Bảo đã là cao thủ trong nghề đạo mộ, khi họ xây dựng lăng mộ, thủ đoạn phòng chống đạo tặc chắc chắn không phải người thường có thể tưởng tượng, thậm chí khiến người ta không thể tìm thấy địa điểm chính xác.

Đội tìm kiếm của Trần gia đã ghi chép lại toàn bộ tư liệu sưu tập từ dân gian về tặc đạo mộ triều Minh - Quan Sơn Thái Bảo vào cuốn nhật ký của Trần Mộc.

Phàm là cổ mộ thì sớm muộn cũng có ngày bị đào bới.

Thuật đạo mộ không ngoài bốn môn Vọng, Văn, Vấn, Thiết. 'Vọng' là quan sát hình thế phong thủy, thông qua xem tinh tú trên trời, xét địa mạch dưới đất để xác định vị trí và bố cục cổ mộ.

Điều này đòi hỏi phải thấu hiểu mạch đập của núi sông và nhật nguyệt tinh thần, cực kỳ thâm sâu bác đại, không phải kẻ đạo mộ tầm thường có thể nắm bắt.

Ngoài ra phương pháp 'vọng mộ' còn có thể quan sát sự khác biệt của địa biểu, thổ nhưỡng, thực vật để tìm mộ huyệt, còn gọi là quan nê ngân (xem vết bùn), biện thảo sắc (phân biệt màu cỏ).

Quyết chữ 'Văn' cũng có thể chia làm hai phương pháp.

Có người thiên phú dị bẩm, khứu giác cực kỳ nhạy bén, có thể thông qua mũi để phân biệt khí tức đặc thù trong rừng sâu núi thẳm. 'Văn' còn chỉ thính giác nhạy bén của kẻ đạo mộ, luyện đến cảnh giới 'kê tý thần, khuyển thủ dạ', có thể thông qua lắng nghe âm thanh tự nhiên để suy đoán tình hình dưới lòng đất.

Những kẻ có thính giác bình thường cũng có thể mượn công cụ, ví dụ như pháp 'úng thính' - chôn chum xuống đất để nghe định huyệt.

Quyết chữ 'Vấn' là thông qua hỏi thăm thổ dân địa phương để gián tiếp tìm hiểu thông tin và phương vị cổ mộ.

Khi vận khí tốt sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Ngoài ra quyết chữ 'Vấn' còn có một phương thức thần bí hơn, đó là Vấn Thiên.

Nghe nói kẻ đạo mộ cổ đại có thể thông qua chiêm bốc suy diễn để xác định cấu trúc cổ mộ và cát hung trong mộ.

Nhưng thuật này đã tuyệt tích từ lâu, không còn ai thông hiểu.

Cuối cùng là quyết chữ 'Thiết', chủ yếu là các biện pháp khai quật cổ mộ của kẻ đạo mộ, cách dùng các loại công cụ để đào đường hầm tránh thực tìm hư.

Có phân kim định huyệt đánh thẳng vào trung cung, cũng có trường sừ đại sạn (cuốc dài xẻng lớn) phá núi lật thiên đình, lại càng có phép thuật khu thú xuyên sơn huyệt lăng giáp.

Các thuật Vọng, Văn, Vấn, Thiết này đa phần đều là tuyệt học đảo đấu truyền thừa mấy ngàn năm.

Có lẽ ở dân gian có thể nghe ngóng được, nhưng muốn thực sự học được bản sự này, nếu không được chân truyền thì hoàn toàn không thể nắm vững, huống hồ đại bộ phận thuật đạo mộ đã thất truyền từ lâu.

Nhưng đội tình báo Trần gia quả thực tận tâm tận lực, trong lúc thu thập thông tin đã tìm thấy một cuốn cổ tịch văn hiến.

Từ cuốn cổ tịch đó, họ lại tình cờ hiểu được một đoạn bí sử không ai hay biết.

Vào thời Chu Mục Vương, từng có một tôn cổ đỉnh được rèn bằng long hỏa Nam Hải.

Trên đỉnh có quái kính quái phù, cổ đỉnh xuất xứ từ Quy Khư.

Chất liệu của nó là thứ khí vật hiếm thấy trong đồ thanh đồng.

Do hải khí ngưng kết trong đỉnh, tính đồng ngàn năm không mất, niên đại càng lâu sắc đồng u lục càng đậm.

Quái phù, quái kính khảm trên cổ đỉnh đều là tinh túy của thuật

diễn quái thời Tây Chu, có thể lợi dụng hải khí ẩn chứa trong thanh đồng để suy diễn hình tượng tang táng.

Người xưa mê tín hình thế lý khí trong phong thủy, trong đó coi trọng nhất là 'khí', cũng chính là sinh khí trong long mạch.

Dị tượng hải thị thận lâu trên đại dương đa phần là do hải khí biến huyễn sinh ra.

Hải khí trong Quy Khư chính là long mạch của biển cả.

Bất kỳ một mảnh vỡ nào của tôn cổ đỉnh Quy Khư này cũng có thể biến một mộ huyệt bình thường thành bảo địa phong thủy ngưng kết sinh khí.

Mà quái kính trên đỉnh lại càng có thể dùng để thấu thị suy diễn phương vị cổ mộ.

Sau một hồi lần theo dấu vết để khảo chứng, đội tìm kiếm mới biết chuyện này không phải vô căn cứ.

Tuy nhiên chiếc đỉnh này từng là đồ tùy táng của Chu Mục Vương.

Sau đó lăng tẩm Chu Mục Vương bị đào bới, đồng đỉnh đã bị sét đánh vỡ.

Quái kính và bốn đạo cổ phù lần lượt bị người ta lấy đi, từ đó lưu lạc bốn phương.

Truyền thuyết về việc kẻ đạo mộ ngày xưa Vấn Thiên bốc quẻ tìm cổ mộ rất có thể nguồn gốc từ cổ đỉnh Quy Khư này.

Chương 609

Nghe nói cơ bác trên Quy Khư quái kính vô cùng phức tạp, thông qua sự chỉ dẫn của quái phù có thể dựa theo sự tụ tán biến hóa của sinh khí xung quanh mà hiện ra quái tượng khác nhau.

Chu thiên quái phù tổng cộng có mười sáu miếng, trên cổ đỉnh chỉ có bốn miếng Long, Quỷ, Nhân, Ngư, chuyên dùng để quan sát âm dương khí huyệt.

Muốn dùng thứ này để phá giải long cốt quái tượng của Tây Chu tuy không thực tế lắm, nhưng đây là một đột phá khẩu quan trọng.

Chỉ cần có được tấm gương đồng cổ huyền cơ vô cùng này, có lẽ sẽ có một tia cơ hội tìm thấy Địa Tiên thành.

Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán của đội tìm kiếm.

Sau khi cổ đỉnh Quy Khư vỡ nát, đồng đỉnh bị nung chảy đúc lại thành đan lô, quái phù quái kính lại càng không rõ tung tích.

Chúng đều là những bí khí phong thủy trong mắt người xưa, trời mới biết liệu có bị chủ mộ nào biết nhìn hàng mang theo xuống mộ trường miên hay không.

Trước đó Trần Mộc đã từ miệng Cổ Sai biết được về tiên thiên cổ quái chi số.

Dịch Kinh bát quái lưu truyền hiện nay cũng có âm dương lưỡng cực, bắt đầu từ Chấn, kết thúc ở Cấn.

Tuy nhiên cổ quái không chỉ dùng Càn Khảm Cấn Chấn làm ký hiệu.

Các phù hiệu Ngư, Long, Nhân, Quỷ đi cùng bộ với Quy Khư quái kính đều là quái phù của Chu Thiên thập lục quái.

Lắp quái phù vào Chu Thiên quái bàn có thể sinh ra vô cùng cơ xảo, cơ số hợp lại sẽ sinh tượng.

Ngư, Long, Nhân, Quỷ có thể là ký hiệu biểu thị không gian, sinh mệnh trong cổ quái, là ám thị thần bí về chiêm bốc, sơn xuyên địa mạch thời cổ.

Toàn bộ quái phù phải có mười sáu miếng, ít nhất phải có bốn cơ số mới có thể tạo thành một quái tượng đặc định, thần cơ càng nhiều thì quái tượng hiện ra càng chính xác.

Chỉ có hai miếng Ngư, Long thì thực ra cũng có thể suy diễn ra một quái tượng đơn giản, có điều ám thị trong quái tượng sẽ càng thêm ẩn hối.

Những người hiểu biết về tiên thiên quái số đa phần đều hiểu đạo lý này.

Hiện tại, chiếc Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong tay Trần Mộc hiển nhiên chính là chiếc chìa khóa để mở ra ngôi cổ mộ Quan Sơn kia.

Trước đó Trần Mộc đã có hai miếng đồng phù, giờ cộng thêm chiếc gương này – thực tế nó chính là một tấm Chu Thiên quái kính hiếm có trên đời – vậy là chỉ còn thiếu hai phù Nhân và Quỷ nữa.

Thế nhưng để giải mã những điều ảo diệu bên trong thực sự có chút khó khăn.

Trên đồ hình quái ở mặt sau gương có ba trăm sáu mươi lăm ô đồng, mỗi ô đều phân âm dương để thiết lập lưỡng nghi, thiết lập tứ phương để trình hiện tứ tượng, mỗi ô đều có ẩn ý đặc định.

Nếu không nghĩ ra tại sao đồng phù Ngư Long lại không có mắt, mấy người họ làm sao có thể dùng nó để suy diễn quái tượng.

Mối quan hệ giữa quái kính và cổ mộ Địa Tiên giống như một

vòng nhân quả luân hồi.

Không có quái kính thì không tìm được cổ mộ Địa Tiên ẩn bí khó tìm; mà không có quái từ quái tượng Chu Thiên giấu trong ngôi mộ đó thì lại không cách nào sử dụng quái kính.

Lúc này, mạng sống của Đa Linh có giữ được hay không đều phụ thuộc vào nội đan của cổ thi kia.

Trần Mộc bắt đầu triển khai hành động bước tiếp theo.

Đa Linh do Già La đưa về Trần gia, để Hoa Linh xem có thể cứu chữa hay không.

Dù không chữa được cũng phải cố gắng duy trì sự sống cho cô ấy.

Tuy nhiên, có chiếc Phật y trên người cộng thêm Song Toàn Thủ của Hoa Linh, duy trì một thời gian chắc hẳn không thành vấn đề.

Trần Tiểu Đao bày tỏ nhất định phải đi theo Trần Mộc tìm kiếm nội đan cổ thi, hiện tại hắn quy hết nguyên nhân Đa Linh bị trúng hàng đầu lên đầu mình.

Trần Tiểu Đao này rõ ràng đã nảy sinh tình cảm.

Trần Mộc lắc đầu, có chút bất lực.

Câu đố về Địa Tiên Thôn mấy người họ lúc này vẫn chưa giải được ngay, hơn nữa chiếc gương đồng quái kính đó tối đa cũng chỉ có thể sử dụng thêm một hai lần, chưa đến lúc mấu chốt thì chưa thể tùy tiện dùng nó để chiêm nghiệm địa mạch phong thủy.

Tuy nhiên đội tình báo còn cung cấp một thông tin quan trọng: ở trong núi có một toán thổ phỉ, đoàn trưởng toán phỉ này họ Phong, tổ tiên là hào tộc địa phương triều Minh, từng làm Quan Sơn Thái Bảo, tức là kẻ trộm mộ.

Quan Sơn Thái Bảo từng đào được Long Cốt Thiên Thư trong một

ngôi cổ mộ ở Tứ Xuyên từ rất lâu về trước, sau khi tham ngộ huyền cơ thì đắc đại đạo, từ đó thành tiên.

Trong địa cung của ngôi cổ mộ đã đào, hắn xây dựng một tòa Địa Tiên Thôn làm nơi táng thân sau này.

Nghe nói ai tìm được tòa Địa Tiên Thôn này, bái lạy Địa Tiên Quan Sơn Thái Bảo thì có thể trường sinh bất tử, từ đó không cần ăn uống, không vướng bụi trần nhân gian.

Thế nhưng cổ mộ Địa Tiên giấu quá sâu, không dấu vết để tìm.

Từ khi nhà Minh sụp đổ đến nay vẫn chưa ai tìm thấy.

Có điều năm đó Địa Tiên có để lại cho hậu nhân họ Phong mấy câu mật ngữ: "Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ; nương tử bất lai, quần sơn bất khai; thiêu sài khởi oa, chử liễu can phế; tạc tỉnh phạt diêm, vấn quỷ thảo tiền; điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi; dục phóng địa tiên, tiên hoa ô dương..." (Vị đại vương tốt, có thân không đầu; nương tử không đến, vạn núi không mở; đốt củi bắc nồi, nấu chín gan phổi; đào giếng lấy muối, hỏi quỷ xin tiền; đường chim dọc ngang, trăm bước chín vòng; muốn gặp địa tiên, trước tìm ô dương...).

Trong câu đố cổ này ẩn chứa bí mật quan trọng về lối vào Địa Tiên Thôn.

Ngoại trừ người họ Phong, họ tuyệt đối không nói cho người ngoài.

Lúc đó cũng là do tên đầu sỏ thổ phỉ này sau khi uống say mới buột miệng nói ra, nhưng thật giả thế nào không ai biết.

Khi đó tên đầu sỏ thổ phỉ đắc tội với quân phiệt, lúc bị quân phiệt thảo phạt, hắn đã bỏ trốn.

Khi bắt được tên phó tướng của toán phỉ mới biết hắn đã chạy vào vùng Xuyên Du để lánh nạn trong ngôi mộ Địa Tiên đó.

Quân phiệt sau khi có tin tức về Phong đoàn trưởng lập tức triển khai lùng sục núi rừng quanh đó.

Đám người lùng sục đã tìm khắp bán kính trăm dặm nhưng đến một sợi tóc của Phong đoàn trưởng cũng chẳng thấy.

Quân phiệt cũng biết sau khi Phong đoàn trưởng bỏ trốn, rất có thể đã làm mồi cho dã thú trong núi hoặc rơi xuống khe núi nào đó mà chết.

Khả năng chạy đến vùng Xuyên Du là vô cùng thấp, thậm chí nếu có tìm thấy cổ mộ Địa Tiên cũng chưa chắc tìm được hắn bên trong.

Nhưng đây lại là một thông tin vô cùng quan trọng mà Trần Mộc nắm giữ lúc này.

Chỉ cần thăm dò được quê quán của Phong đoàn trưởng ở huyện nào trấn nào, mấy người họ có thể đến đó lần theo dấu vết, tùy cơ ứng biến.

Muốn tìm ra lối vào mộ đạo hẳn không khó.

Trần Mộc lập tức quyết định, mọi người lên đường đến Xuyên Du ngay, tới đó tìm đội tình báo Trần gia thăm dò một chuyến rồi tính tiếp.

Trần Mộc bảo Chá Cô Tiếu mang Tần Vương Chiếu Cốt Kính về Trần gia trước để đánh thức Già Nam.

Còn mình thì dẫn theo Trần Tiểu Đao và Cổ Sai cùng tiến về Xuyên Du.

Tại Xuyên Du, Trần Mộc gặp đội trưởng đội tình báo Trần gia.

Chương 610

Vị đội trưởng này tướng mạo tầm thường, thuộc loại ném vào đám đông là không tìm thấy.

Sau khi gặp Trần Mộc, hắn lập tức chắp tay hành lễ.

Trần Mộc xua tay, vội vàng hỏi hắn đã tra được địa chỉ tổ tịch của Phong đoàn trưởng chưa.

"Gia chủ, mấy ngày nay tôi gần như đã đi khắp vùng này, nhưng vẫn không tra ra được tổ tịch của hắn ở đâu." Trần Mộc lúc này mới hiểu, xem ra chuyện này quả thực không dễ.

Cuối triều Minh lưu khấu vào Xuyên, cộng thêm chiến loạn cuối triều Thanh dẫn đến dân lưu tán di cư, tạo nên lượng lớn dân di cư ở vùng Xuyên Du, Hồ Lan.

Cho nên địa chỉ quán tịch hỏi thăm được không phải là tổ tịch mấy đời trước của Phong đoàn trưởng.

Nếu không tìm được người thân cận nhất của hắn thì e rằng không ai biết rõ sự tình.

Trần Tiểu Đao lòng lạnh lẽo nửa phần, lại hỏi đội trưởng tình báo: "Vậy là không còn hy vọng tìm được sao?" "Tôi... tôi đã tìm mọi cách thăm dò, mãi đến trưa nay mới có chút đầu mối, nhưng..." Nói đoạn, hắn lấy ra một cuốn bản đồ Việt Nam, lật ra cho Trần Mộc xem.

"Chỉ ở trong núi này, mây sâu chẳng biết nơi." Trần Mộc nhìn kỹ vị trí hắn chỉ, hóa ra là vùng Vu Sơn thuộc khu vực Tam Hiệp của Trường Giang.

Từ xưa đã có câu Vu Sơn sáng mây chiều mưa, đỉnh Nữ Thần mờ

ảo xa xăm.

Thời viễn cổ, đây là phong địa và lăng mộ của Vu Hàm, nên gọi là Vu Sơn, tên gọi dùng cho đến tận nay.

Nơi này quanh năm mây mù bao phủ, mây mù che lấp cả thế núi, cho nên quyết chữ Vọng của Mạc Kim Giáo Úy không có chỗ dùng.

Vị trí cụ thể cần phải chính xác hơn một chút mới được.

Vu Sơn thuộc mạch Trung Long, trong phong thủy Thanh Ô luôn có thuyết 'quần long vô thủ', là nơi khó nắm bắt nhất.

Núi này cũng nằm trong phạm vi ảnh hưởng của văn hóa Thục Vu, có nhiều phong tục và truyền thuyết cổ xưa.

Hiện tại tuy đã tra được tổ tịch của Phong đoàn trưởng ở huyện Vu Sơn, nhưng phạm vi khu vực này vẫn quá lớn.

"Chẳng lẽ không điều tra được cụ thể là ở trấn nào thôn nào sao?" Trần Mộc hỏi.

Đội trưởng tình báo có chút khó xử nói: "Tôi có nghe ngóng được tên trấn, gọi là trấn Thanh Khê.

Nhưng bản đồ này rất chi tiết, lớn nhỏ từng nơi trong huyện Vu Sơn đều có, mà lại tuyệt nhiên không thấy chỗ nào tên là trấn Thanh Khê, cho nên mới nói là chỉ ở trong núi này, mây sâu chẳng biết nơi." Nghe đội trưởng tình báo nói bản đồ huyện Vu Sơn không có trấn Thanh Khê, Trần Mộc cũng thấy có chút khó hiểu.

Có thể là nguồn tin không chính xác, hoặc có lẽ do lịch sử biến thiên, địa danh xưa không còn được dùng nữa.

Trần Mộc gật đầu, xem ra trấn Thanh Khê này quả thực thần bí.

Giờ chỉ có thể đến huyện Vu Sơn hỏi thăm tiếp vậy.

Lúc này Chá Cô Tiếu sau khi về Trần gia đã quay lại, nhưng tin

tức mang đến khiến lòng mấy người trĩu nặng.

Bệnh tình của Đa Linh đang trầm trọng hơn từng ngày, đã có nhiều chỗ xuất hiện dấu hiệu phân hủy cao độ của vết thi ban.

May mà Hoa Linh đã tốn không ít công sức mới ổn định được thi độc trong người cô, nếu không e là đã sớm mất mạng rồi.

Cái gọi là hàng đầu này nói trắng ra là một loại vu thuật cổ xưa, cũng có thể nói là một loại thuật thôi miên sâu.

Thông qua thủ đoạn và môi giới đặc thù khiến người sống tiếp nhận ám thị, tin rằng chính mình đã chết, thân thể từ đó sẽ bắt đầu dần thối rữa.

Trần Tiểu Đao vô cùng lo lắng, nhưng hiện tại tiến thoái lưỡng nan.

Già Nam tuy đã được Tần Vương Chiếu Cốt Kính đánh thức nhưng cơ thể vẫn rất suy yếu.

Trần Mộc lúc này còn phải quay về tỉnh Cương Tô để củng cố công lực cho Già Nam, nếu không Già Nam bị cưỡng ép thức tỉnh bằng gương cổ e rằng vĩnh viễn không khôi phục được công lực.

Sau khi Trần Mộc nói kế hoạch của mình với Trần Tiểu Đao, hắn lại không thể chờ đợi lâu như vậy được nữa.

Đa Linh không còn nhiều thời gian, nếu không sớm tìm được nội đan cổ thi thì cô sẽ mất mạng.

Trần Mộc suy nghĩ một hồi, hành động lần này đành để Trần Tiểu Đao đi đến cổ mộ Địa Tiên trước, còn bản thân phải về Trần gia một chuyến.

Trước khi đi, Trần Mộc bảo Trần Tiểu Đao dẫn theo Cổ Sai xuất phát đến Vu Sơn trước, mình và Chá Cô Tiếu về Trần gia.

Nhưng Trần Tiểu Đao không mấy tinh thông phong thủy, nên Trần Mộc bảo Chá Cô Tiếu sau khi cùng ta về Trần gia thì hãy đưa Tề Thiết Chủy theo.

Số người tham gia hành động lần này tạm thời xác định gồm: Trần Tiểu Đao, Cổ Sai, Chá Cô Tiếu và Tề Thiết Chủy.

Sau khi chốt kế hoạch, Trần Mộc cùng Chá Cô Tiếu về Trần gia, còn Trần Tiểu Đao dẫn Cổ Sai tiến về phía Vu Sơn.

Vu Sơn là cửa ngõ phía đông của Xuyên Du, trong huyện thành có rất nhiều bậc thang.

Khái quát địa hình tổng thể là 'bảy phần núi, một phần đất, hai phần nước'.

Trường Giang cuộn trôi bất tận, trong núi nhiều mây lắm mưa.

Mà toán Quan Sơn Thái Bảo kia cũng chẳng phải hạng vừa, đa phần là những tên trộm lão luyện, những tên cường đạo giết người.

Mọi truyền thuyết về cổ mộ Địa Tiên Thôn đa số đều mô tả sự thần bí quỷ dị chứ không ai nói nó khủng bố nguy hiểm, cùng lắm chỉ có vài cơ quan tiêu khí lâu ngày hư hỏng.

Nghĩ lại thì ngôi mộ Địa Tiên giấu trong Vu Sơn đó chẳng qua là phần mộ của một đại địa chủ triều Minh, nó chủ yếu được giấu kín chứ không thể kiên cố khổng lồ như đế lăng.

Truyền thuyết về Địa Tiên Thôn cực kỳ thần bí, đa phần chính sử không ghi chép.

Đoạn ghi chép đáng tin nhất là từ một cuốn nhật ký của người vùng Xuyên thời Thanh tên là 'Ba Thục Tạp Lục', trong đó có nhắc đến: Cuối Minh đầu Thanh, lưu khấu vào Xuyên, rầm rộ đào quật cổ mộ, muốn tìm lấy đan đỉnh thiên thư trong mộ Địa Tiên. 'Đan đỉnh' là một từ rất đặc thù, là học danh của nội đan cổ thi.

Nếu không phải ta thực sự hết cách thì cũng chẳng dựa vào mấy lời ghi chép ngắn ngủi đó mà nảy sinh ý định đến Ba Thục tìm cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Ngoài ra truyền thuyết lưu khấu triều Minh đào núi quật mộ cũng không xảy ra ở vùng Vu Sơn.

Tuy nhiên 'Ba Thục Tạp Lục' không phải là loại dã văn hoang đường, sách ghi chép chân thực nhiều phong vật dật sự của vùng Ba Thục, nội dung khá đáng tin.

Trần Tiểu Đao và Cổ Sai để tìm kiếm thông tin dọc đường nên chọn đi bộ.

Cổ Sai biết hành động lần này là để cứu sư tỷ mình nên suốt dọc đường đều răm rắp nghe theo Trần Tiểu Đao.

Nhân tiện, Trần Tiểu Đao cũng truyền thụ cho Cổ Sai một số kỹ năng xuống mộ.

Cổ Sai tuy là 'long hộ' dưới nước nhưng khả năng học hỏi cực mạnh, cộng thêm thân thủ linh hoạt nên rất nhanh đã nắm bắt tốt mọi chuyện.

Huyện Vu Sơn chính là một đoạn của Vu Giáp trong vùng Tam Hiệp Trường Giang.

Chương 611

Dòng nước khổng lồ cuồn cuộn của Trường Giang với khí thế nuốt chửng núi non, xé toạc dãy núi trùng điệp mà chảy về hướng đông.

Đoạn hẻm núi này chia làm ba đoạn: hẻm Địch Đường, hẻm Vu, hẻm Tây Lăng.

Giữa các hẻm núi là các thung lũng rộng nối liền, tổng chiều dài gần hai trăm cây số.

Hẻm Hoắc Đường nổi tiếng hùng vĩ hiểm trở, hẻm Tây Lăng thì nhiều bãi đá nước chảy xiết.

Tên gọi của chúng có thể truy nguyên từ thời Hán, giống như các địa danh Nguyễn Lăng, Vũ Lăng vậy, đều do có chôn cất cổ trủng hoặc giấu huyền quan mà thành tên.

Nhưng hiện nay đã sớm không còn tìm thấy di chỉ của gò mộ lăng tẩm, cũng không ai nói rõ được những nơi mang danh 'Lăng' này chôn cất những người cổ đại nào.

Còn Vu Giáp thì đặc trưng bởi sự u thâm tú lệ, dãy núi miên diên, mây giăng sương mù.

Huyện Vu Sơn có đường đèo quanh co uốn lượn, hôm đó trời sương mù dày đặc nên hai người tiến đi vô cùng chậm chạp.

Cánh rừng rậm rạp xanh ngắt xung quanh cùng những sườn núi đá quái dị nhô ra, thoắt ẩn thoắt hiện trong làn sương mù, khiến người ta khó lòng chiêm ngưỡng hết vẻ đẹp của các đỉnh núi.

Hấy sương mù ngày càng lớn, việc tiến bước cũng trở nên khó khăn, hai người liền dừng chân nghỉ ngơi và ăn cơm tại một thị trấn

nhỏ ven đường, nhân tiện thăm dò tin tức về trấn Thanh Khê và Vô Đầu Chi Vương.

Cái trấn nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn này được xây dựa vào núi, kiến trúc đa phần có hai màu đỏ trắng, chủ yếu là nhà cũ từ xưa.

Hai người tìm một quán ăn nhỏ ở đầu trấn để giải quyết bữa trưa.

Ông chủ là một gã trọc đầu, trông có vẻ ngây ngô, theo tiếng địa phương là hạng 'qua hề hề', thấy khách đến ăn thì nhe răng cười, cũng chẳng biết chào mời khách nhưng khách muốn ăn gì gã làm nấy, tay nghề xem ra cũng được.

Trần Tiểu Đao và Cổ Sai ăn hai bát hoành thánh lớn, bụng đã ấm, cái đầu mệt mỏi vì đường sá xóc nảy cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Trần Tiểu Đao nói khẽ với Cổ Sai một tiếng bảo cậu ta cứ ăn tiếp, còn mình đi dò hỏi chút thông tin.

Hắn đứng dậy đi tới trước mặt gã chủ quán trọc đầu, đưa một điếu thuốc, mượn cơ hội bắt chuyện: “Ông chủ, cái đầu trọc này sáng loáng thật đấy, xem ra nhất định là cát tinh cao chiếu rồi.” Gã chủ quán trọc nghe vậy đại hỷ, vội hỏi Trần Tiểu Đao từ đâu tới.

Trần Tiểu Đao nói mình từ thành Thường Sa tới, định tìm chỗ làm ăn nhỏ, rồi nhân tiện hỏi thăm về một địa danh.

Ông chủ trọc gật đầu nói: “Được chứ, không biết anh muốn hỏi thăm chỗ nào?” Trần Tiểu Đao hỏi gã có biết trấn Thanh Khê ở Vu Sơn nằm ở đâu không?

Còn nữa, ở vùng này thời cổ đại có truyền thuyết gì về việc vị đại vương nào bị chém mất đầu không?

Ông chủ trọc lắc đầu: “Chưa nghe nói bao giờ, lấy đâu ra vị đại vương nào bị chém đầu chứ?

Dân lành bị thổ phỉ quân phiệt chém đầu thì nhiều lắm.

Hồi đó tôi còn là đứa trẻ choắt, nghe người già kể, cọc gỗ ở đầu phố chính là dùng để trảm thủ đấy...” Trần Tiểu Đao nghe vậy biết ngay ông chủ quán này quả thực đầu óc có vấn đề, hỏi gã chẳng bằng không hỏi.

Hắn định hỏi người khác, quay đầu nhìn quanh bốn phía.

Bỗng ánh mắt liếc thấy một tiệm cũ ở góc phố đang đóng nửa cánh cửa, nhìn mặt tiền thì là tiệm bán tạp hóa.

Nhưng lạ ở chỗ, trước cửa tiệm dùng dây thừng treo một cái hộp gỗ nhỏ hình thù giống như quan tài.

Thân hộp sơn nhiều lớp sơn mài đen, trông niên đại xa xưa, lớp sơn bong tróc phong hóa.

Chỉ nhìn chất gỗ cũng biết là tử đàn, chắc chắn là cổ vật có lai lịch, hơn nữa hình dáng phi tàm thường.

Trần Tiểu Đao càng nhìn càng lạ, không ngờ ở cái trấn nhỏ hẻo lánh không ai chú ý này lại có vật như vậy?

Bị mình bắt gặp cũng coi như là tạo hóa của mình.

Trần Tiểu Đao dán mắt vào cái hộp đen treo trước cửa tiệm một lúc lâu, nhìn kỹ rồi trong lòng đã có tính toán, nghĩ thầm chắc sẽ không nhìn lầm.

Hắn quay đầu hỏi gã chủ quán trọc: “Hỏi thăm ông thêm việc nữa, cái tiệm tạp hóa đằng kia làm nghề gì thế?” Ông chủ trọc vừa bận rộn bên bếp vừa ngẩng đầu nhìn cái tiệm mà Trần Tiểu Đao chỉ, đáp: “Lão chưởng quỹ tên là Lý Thụ, là người từ phủ Bảo Định tới, hạng lính già giải ngũ.

Lão này chỉ biết nướng hạt ngô, căn bản không biết buôn bán,

chẳng có hàng hóa gì ra hồn cả, anh muốn mua đồ gì thì cứ đi dọc phố xuống dưới, dưới đó có tiệm tốt hơn." Trần Tiểu Đao nghe nói lão chủ tiệm tạp hóa là người phủ Bảo Định thì càng chắc chắn không sai.

Cái tiệm tạp hóa này hóa ra là một tiệm quan tài.

Tạ ơn gã trọc xong, Trần Tiểu Đao quay lại ngồi cạnh Cổ Sai.

Cổ Sai lúc này vẫn đang ăn, người nhỏ mà sức ăn không hề nhỏ chút nào.

Cái thùng gỗ đó đầy những lỗ thủng, giống như cái thùng của ảo thuật gia biểu diễn trên phố, e rằng chưởng quỹ trong tiệm là người của Thần Cơ Môn.

Cổ Sai nghe vậy lấy làm lạ: "Thần Cơ Môn là cái gì?

Là mấy người chơi cái thùng rách này à?" "Nói bậy bạ gì đó." Trần Tiểu Đao vỗ bộp một cái vào đầu Cổ Sai.

Hai người dứt khoát cùng đi tới trước cửa tiệm.

Trong tiệm có một già một trẻ, người già khoảng bảy tám mươi tuổi, tóc râu trắng xóa, tay cầm hai viên bi sắt, nằm trên ghế trúc mơ màng nửa tỉnh nửa mê, hẳn là Lý lão chưởng quỹ; người còn lại là một cô gái trẻ ngoài đôi mươi, trông thanh tú, tràn đầy sức sống, tết hai bím tóc rủ trước ngực, từ trên xuống dưới toát lên vẻ sạch sẽ gọn gàng, nhìn là biết gái bản xứ Xuyên Du.

Trông cô không có vẻ gì là có quan hệ huyết thống với lão chưởng quỹ, có lẽ là nhân viên bán hàng trong tiệm.

Thấy Trần Tiểu Đao và Cổ Sai vào tiệm, cô lập tức đon đả chào hỏi, hỏi họ muốn mua gì.

Trần Tiểu Đao nhìn quanh một lượt, cách bài trí trong tiệm tuy cũ

kỹ nhưng nơi nào cũng được lau dọn không một hạt bụi.

Có cái quầy gỗ cũ kỹ không biết đã dùng bao nhiêu năm, được đánh bóng loáng.

Trên quầy nổi bật nhất là một dãy bình thủy tinh đựng đầy kẹo đường ngũ sắc, còn có một số đặc sản địa phương.

Hàng hóa trên giá đều được sắp xếp ngăn nắp chỉnh tề.

Thần Cơ Môn là những thợ thủ công trong bảy mươi hai nghề, loại tiệm này bề ngoài và bên trong hoàn toàn làm hai loại kinh doanh khác nhau.

Tuy nhiên nếu người lạ vào, chủ tiệm tuyệt đối sẽ không thực sự giao dịch với anh.

Trần Tiểu Đao suy tính trước tiên phải tìm một cái cớ.

Vừa hay hắn và Cổ Sai tiến vào núi cũng cần một ít tạp vật, trước đó hai người cũng chưa kịp chuẩn bị.

Trần Tiểu Đao liền nói với cô nương kia: "Muội nhi, chúng ta cần ít nến, còn phải thêm bạch chỉ thượng hạng, dây thừng, diêm, và cho thêm hai cân đường khối nữa." "À đúng rồi muội muội, nến phải là loại thượng hạng, không phải loại tốt nhất chúng ta không lấy đâu." Cô nương kia tưởng Trần Tiểu Đao đang trêu chọc mình, có chút tức giận nói: "Anh làm gì mà khó tính thế, nến thì có gì mà phân biệt tốt xấu." Lúc này lão chưởng quỹ mới hé mắt ra một khe nhỏ, xoay xoay hai viên thiết cầu trong tay, nói với cô nương: "Yêu Muội nhi, nhóm người này đều là quý khách từ phương xa tới, không được vô lễ." Trần Tiểu Đao thấy lão chưởng quỹ đã tỉnh, nhìn cô nương kia tuổi còn trẻ, không giống người trong Thần Cơ Môn.

Mà lão chưởng quỹ này tuy già nua nhưng ánh mắt không hề đục ngầu, lời nói bất phàm, nói không chừng chính là một đại hành gia

trong Thần Cơ Môn.

Ngay lập tức Trần Tiểu Đao chắp tay chào: "Lão chưởng quỹ, ta định cùng ngài trao đổi vài món hành hóa (đồ trong nghề), không biết ở đây có sẵn không?" Lão chưởng quỹ bất động thanh sắc nói: "Hành hóa món nào cũng bày trên kệ cả rồi, khách nhân muốn gì cứ hỏi Yêu Muội nhi mà mua." Trần Tiểu Đao thầm nghĩ lão chưởng quỹ này cố ý giả ngốc với mình, liền nảy ra ý định dùng ám ngữ thiết khẩu để nói ra bản ý.

Tuy trước đây hắn chỉ nghe Trần Mộc giảng qua một ít, đa phần là thiết khẩu của dân đổ đấu, đối với Sơn Kinh Thần Điển thông dụng thì thực sự không quá quen thuộc.

Dẫu chỉ biết vài câu, nhưng lúc này cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ đành đi bước nào hay bước đó.

Chương 612

Trần Tiểu Đao tiến lên, cố ý vô tình nói với lão chưởng quỹ: "Đồ kính cao sơn sĩ đầu khán, sơn thượng nhất diện kim tự bài; kim tự bài hậu ngân tự bài, bài bài đô thị phong tự đầu." (Ngửa đầu nhìn núi cao, trên núi một tấm bảng chữ vàng; sau bảng chữ vàng là bảng chữ bạc, bảng nào cũng đều có chữ Phong đứng đầu).

Lão chưởng quỹ nghe xong lập tức trợn trừng mắt, nhìn Trần Tiểu Đao từ trên xuống dưới một lượt.

Lão dường như không thể tin nổi những lời này lại thốt ra từ miệng hắn, còn ngỡ mình nghe nhầm.

Ngay lập tức lão cũng dùng thiết khẩu hỏi lại: "Nhất diện kính tử lưỡng sơn chiếu, chiếu xuất kim phong xuy mãn diện; bất tri na lộ quá phong sơn, thức đắc kim ngân phong tự bài?" (Một mặt gương soi hai ngọn núi, soi ra gió vàng thổi đầy mặt; không biết đường nào qua núi Phong, mà biết được bảng chữ vàng bạc chữ Phong?).

Trần Tiểu Đao suy nghĩ một hồi, liền buột miệng đáp: "Phong lý diêu tử tùy sơn chuyển, đả mã gia tiên cản lộ trình; đội ngũ bất tề hưu kiến quái, lễ mạo hoang sơ vật quải hoài." (Trong gió chim diều tùy núi chuyển, thúc ngựa quất roi đuổi lộ trình; đội ngũ không đều xin đừng trách, lễ mạo sơ sài chớ để tâm).

Lão chưởng quỹ thần sắc càng thêm kinh ngạc, lại hỏi: "Sơn thượng sơn hạ?

Sở vi hà lai?" (Trên núi hay dưới núi?

Vì chuyện gì mà đến?). "Bất thượng bất hạ, mộng nhập thần cơ." (Không trên không dưới, mộng nhập thần cơ).

Lão chưởng quỹ vuốt râu khẽ gật đầu, nhưng có lẽ vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, tiếp tục truy hỏi: "Thần cơ dị nhập, thần khước nan thỉnh, bất tri thỉnh khứ liễu hữu na bàn tác vi?" (Thần cơ dễ vào, thần lại khó mời, không biết mời đi rồi có tác dụng gì?).

Trần Tiểu Đao biết lão chưởng quỹ muốn hỏi hành tung của mình, nhưng hắn cũng không muốn dễ dàng tiết lộ, chỉ thoái thác: "Trà lưu danh sơn khách, môn nghênh ngũ hồ tân.

Giai thị sơn trung nhân, hà tất vấn miêu căn." (Trà giữ khách núi danh tiếng, cửa đón khách năm châu.

Đều là người trong núi, hà tất hỏi gốc rễ).

Lão chưởng quỹ vỗ đùi một cái, đứng bật dậy khỏi ghế trúc, tán thưởng: "Nói rất có lý!

Mấy chục năm nay chưa từng thấy ai nói chuyện sảng khoái như vậy.

Yêu Muội nhi, mau mời hai vị quý khách vào trong nhà." Hai người đi theo lão chưởng quỹ và Yêu Muội nhi vào trong.

Phía sau cửa tiệm là một tòa mộc lâu hai tầng, đều là nơi sinh hoạt thường ngày.

Nhưng lão chưởng quỹ không dẫn hai người lên phòng khách mà đưa xuống tầng hầm.

Tầng hầm giống như một xưởng thủ công, bên trong có bốn năm cái bàn mài.

Trên tường treo đầy tụ tiễn, phi tiêu, chuy thủ đinh, phi hổ trảo và các loại ám khí khác.

Nơi này các loại khí giới ngũ hoa bát môn, loại từng thấy, loại chưa từng thấy cái gì cũng có.

Có những thứ Trần Tiểu Đao ngay cả tên cũng không gọi được, càng không biết sử dụng ra sao.

Cổ Sai ở phía sau kéo Trần Tiểu Đao, hỏi những lời lúc nãy có ý nghĩa gì.

Trần Tiểu Đao đành giải thích cho Cổ Sai.

Từ xưa đến nay, những nghề nghiệp phạm cấm thường có ám ngữ riêng, hay còn gọi là hành thoại.

Cách ngành như cách núi, để tiện thông báo rộng rãi, bảy mươi hai nghề đã sản sinh ra một bộ đại thiết khẩu thông dụng gọi là Sơn Kinh.

Thần Cơ Môn là môn phái chuyên chế tác các loại tiêu khí (ám khí).

Tuy nhiên, ám khí là thứ từ cổ đại đã bị nghiêm cấm, còn nguy hiểm hơn cả vũ khí bị quản chế.

Chưa bao giờ có ai dám công khai mở tiệm tiêu thụ, tất cả đều là giao dịch ngầm.

Trước cửa tiệm treo một chiếc hộp gỗ đen đầy lỗ thủng, đó chính là dấu vết bắn thử ám khí.

Người trong nghề nhìn vào là biết ngay tiệm này có bán ám khí.

Vào trong dùng hành thoại là có thể giao dịch.

Nếu không hiểu quy củ thì một là không nhìn ra môn đạo, hai là dù trả bao nhiêu tiền cũng không ai bán đồ thật cho.

Sau khi giải thích cho Cổ Sai, Trần Tiểu Đao quay lại trò chuyện với lão chưởng quỹ.

Hóa ra lão chưởng quỹ họ Lưu, tổ tịch ở phủ Bảo Định, tỉnh Hà Bắc.

Phủ Bảo Định là quê hương võ thuật nổi tiếng, gia đình Lưu chưởng quỹ đời đời đều là thợ thủ công khéo léo của Thần Cơ Môn, chuyên chế tác các loại khí giới tinh xảo tuyệt luân.

Do quân phiệt hỗn chiến, dân chúng lầm than, Lưu chưởng quỹ mới chạy nạn vào Tứ Xuyên, ẩn tính mai danh, dùng một cái tên giả.

Mở tiệm tạp hóa ở đây thực chất vẫn là muốn làm nghề cũ.

Nhưng sau giải phóng, những thủ nghệ và Sơn Kinh này dần thất truyền.

Nghề ám khí đã mấy chục năm không có khách, đến nay lão vẫn treo hộp gỗ trước cửa hoàn toàn là vì hoài niệm cố nhân.

Không ngờ hôm nay vẫn còn khách nhân nhận ra bảng hiệu của Thần Cơ Môn.

May mắn là những món đồ nghề năm xưa vẫn còn giữ lại.

Lần này Trần Tiểu Đao và Cổ Sai vào Tứ Xuyên, ngoại trừ con dao găm Long Hồ trên người Cổ Sai thì không mang theo món lợi khí nào, gần như hai tay không tiến vào thâm sơn Vu Sơn tìm kiếm cổ mộ Địa Tiên.

Trong tay không khỏi có chút trống trải, thật tình cờ lại gặp được bảng hiệu chữ Phong ở trấn nhỏ này, tự nhiên phải mua vài món binh khí thuận tay.

Hai người chọn vài món, lão chưởng quỹ ở đây có Nga Mi Thứ, ngắn nhỏ sắc bén, đều làm bằng tinh cương, lại dễ mang theo.

Thế là mỗi người chọn một chiếc giấu trong người.

Cổ Sai lại nhắm trúng chiếc Liên Châu Khoái Nỗ duy nhất.

Thứ này tầm bắn không bằng bộ súng, nhưng một hộp chứa bốn mươi hai mũi Tang Môn Nỗ, đều là tên liên phát tốc độ cao, bắn ra đủ

để xuyên thấu giáp trụ trong vòng mấy chục bước.

Cũng chỉ có những thợ thủ công khéo léo của Thần Cơ Môn mới có thể chế tác ra khí giới lợi hại như vậy. "Lão chưởng quỹ, đồ nghề của ngài thực sự quá đầy đủ, ta nhìn đến hoa cả mắt.

Không biết món nào là bảo bối trấn sơn của ngài?

Lấy ra cho chúng ta mở mang tầm mắt chút đi." Lão chưởng quỹ ha ha cười một tiếng, nói: "Nói là bảo bối trấn sơn thì thật không dám đương." Lão chưởng quỹ ngừng lại một chút, cố ý lấp lửng: "Tuy nhiên có một món khí giới cực kỳ tinh xảo, là tác phẩm đắc ý nhất đời lão hủ, quanh năm suốt tháng để nó gỉ sét ở đây thì không phải là đích đến của nó, chỉ là không biết các ngươi có hứng thú không." "Được rồi, cứ xem thử đã, hai vị anh hùng, mời thưởng nhãn..." Vừa nói lão chưởng quỹ vừa mở một chiếc hòm nằm, bên trong có một món đồ.

Vật này được bọc mật thiết bằng mấy lớp gấm vóc, khi lão lật gấm ra, Trần Tiểu Đao lập tức kinh hô một tiếng: "Kim Cương Tán!" Kim Cương Tán là khí giới hộ thân của Mạc Kim Giáo Úy.

Năm xưa tại chùa Vô Khổ, Liễu Trần trưởng lão từng truyền lại một chiếc.

Nhưng trước đó khi mấy người đi mộ Hiến Vương ở Vân Nam đã làm thất lạc mất.

Chương 613

Dược liệu và công nghệ chế tác chiếc ô này là bí mật đã thất truyền từ lâu, muốn tìm người chế tạo lại một chiếc là điều không thể.

Không ngờ Lưu chưởng quỹ lại chế tạo được một món như vậy.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Trần Tiểu Đao: "Chẳng lẽ lão chưởng quỹ cũng từng là Mạc Kim Giáo Úy?" Trần Tiểu Đao vội vàng hỏi căn nguyên.

Hóa ra lão chưởng quỹ những năm trước ở phủ Bảo Định rất có danh tiếng.

Trong giới hắc bạch không ai không biết đến Lưu gia phái Tiêu Khí.

Từng có nhiều khách nhân từ khắp nơi lặn lội đến đặt lão làm những thứ kỳ quái.

Nhiều năm trước có một thương nhân cầm theo bản tính toán, đặc biệt đến đặt làm Kim Cương Tán, còn để lại đồ phổ và bí phương tỉ lệ hợp kim.

Tuy nhiên khi lão chưởng quỹ làm xong, khách thương kia lại bặt vô âm tín, không bao giờ quay lại lấy ô.

Đến nay đã nhiều năm, e rằng người đó cũng đã sớm không còn trên thế gian.

Trần Tiểu Đao cầm Kim Cương Tán trong tay, xem đi xem lại.

Cảm giác chất liệu hoàn toàn giống hệt chiếc của Chá Cô Tiếu trước kia.

Có vật này trong tay, hành động lần này chắc chắn sẽ rất thuận lợi.

Ngay lập tức hắn không thèm mặc cả, cứ theo giá lão chưởng quỹ đưa ra mà trả đủ tiền.

Thấy lão chưởng quỹ này cũng là dân lão giang hồ, nói không chừng có thể dò hỏi được ít thông tin.

Trần Tiểu Đao liền hỏi lão về địa điểm Thanh Khê trấn, và cổ đại có vị đại vương nào bị chém đầu hay không.

Lão chưởng quỹ thấy Trần Tiểu Đao ra tay phóng khoáng, vừa nhìn đã biết là tiểu bối của đại gia tộc.

Lần này đến địa bàn Vu Sơn chắc chắn không phải làm chuyện nhỏ.

Hơn nữa lại không tiếc tiền bạc, giữa lông mày lộ rõ vẻ lo âu, ắt hẳn không phải vì mưu tài. "Nếu lão hủ không nhìn lầm, đa phần là chuyện cứu cấp cứu nạn.

Theo lý mà nói, đều là người trong giang hồ, tự nhiên nên tận lực tương trợ.

Nhưng lão hủ đến nơi này cũng chỉ mới vài năm, đối với tình hình địa phương thực sự không quá am hiểu, e là không giúp gì được." Trần Tiểu Đao khách khí: "Tấm lòng của lão chưởng quỹ chúng ta xin nhận, để ta đi tìm người khác hỏi thăm." Nói xong định đưa Cổ Sai cáo từ.

Lúc này lão chưởng quỹ giữ Trần Tiểu Đao lại. "Thong thả, lời lão còn chưa nói hết." Nói rồi lão chỉ vào cô gái bên cạnh. "Bên cạnh lão hủ chỉ có mỗi Yêu Muội nhi là cháu gái nuôi, tổ tịch nhà nó ở Thanh Khê, sao không để nó nói cho các cậu nghe?" Vừa nói lão vừa gọi Yêu Muội nhi lại, bảo cô giảng về chuyện Thanh Khê trấn.

Yêu Muội nhi lúc này vẫn chưa biết hai người định làm gì, kỳ quái hỏi: "Thanh Khê trấn?

Sớm đã không còn từ mười mấy năm rồi.

Đường xá cheo leo, căn bản không đi được, các anh tìm nó làm gì?" Nghe chưởng quỹ nói Yêu Muội nhi tổ tịch ở Thanh Khê trấn, hắn thầm nghĩ: "Cuối cùng cũng có đầu manh rồi." Liền vội vàng hỏi kỹ lại.

Hóa ra trong dãy núi Vu Sơn có một cổ trấn rất lâu đời tên là Vu Trấn, đây là địa danh chính thức.

Người địa phương không ai không biết, nhưng truyền thuyết kể rằng nơi đó là nơi đặt mộ của Vu Hàm, nên người trong trấn kiêng kỵ chữ Vu, đều gọi là Thanh Khê.

Người ngoài không hiểu rõ điều này.

Trong núi có quặng mỏ phong phú, cực kỳ giàu có.

Sau này trải qua nhiều binh hỏa, tài nguyên trong núi cạn kiệt, dân số mất dần, ngày càng hoang vu.

Thế nên người ở Thanh Khê trấn đều chuyển đến mấy huyện lân cận.

Cổ trấn theo thời gian đã trở thành vùng đất không người bị lãng quên.

Yêu Muội nhi tuy là người Thanh Khê nhưng không họ Phong, cũng không biết truyền thuyết về vị vua không đầu thời cổ.

Khi người dân Thanh Khê di dời, cô theo gia đình chuyển đến đây.

Cha mẹ đều mất trong loạn lạc, chỉ còn lại mình cô được lão chưởng quỹ thu lưu.

Yêu Muội nhi rời nhà năm mười một tuổi, sự việc ở Thanh Khê

trấn phần lớn vẫn còn nhớ.

Cô nói Thanh Khê có ba con đường: một là thủy lộ, hiện tại đang mùa hè, nước sông dâng cao, chảy xiết nguy hiểm, khó mà đi được; hai là đường bộ đã lâu không duy tu, nhiều chỗ sạt lở cũng không thể qua; chỉ còn một đoạn cổ sạn đạo là còn tương đối tốt, sạn đạo này xây từ thời Tần, rộng gần năm thước, nên gọi là Ngũ Xích Đạo.

Đi theo cổ sạn đạo vòng qua núi mà vào sẽ rất tốn công sức.

Trần Tiểu Đao lập tức trải bản đồ mang theo, bảo Yêu Muội nhi chỉ phương vị lộ tuyến.

Tốt nhất là giải thích chi tiết vị trí cụ thể của hầm mỏ và hang phòng không ở Thanh Khê trấn.

Lúc này lão chưởng quỹ nói: "Còn xem bản đồ gì nữa?

Cứ để Yêu Muội nhi dẫn các cậu đi Thanh Khê, tương lai có cơ hội, cậu đưa nó ra ngoài núi, cho nó mở mang tầm mắt, học chút bản lĩnh thực sự cũng tốt." Trần Tiểu Đao cũng không ngờ lão chưởng quỹ lại để Yêu Muội nhi làm hướng dẫn viên cho mình.

Bản thân tuy cầu còn không được nhưng thực sự e ngại đưa cô đi sẽ gặp nguy hiểm.

Lần này vào Vu Sơn tìm cổ mộ chỉ để cứu người.

Hắn và Cổ Sai đều là người đã trải qua nhiều nguy hiểm, còn Yêu Muội nhi này e là không chịu nổi rủi ro.

Nếu cô có mệnh hệ gì thì chẳng phải là hại người sao.

Trần Tiểu Đao định từ chối.

Lão chưởng quỹ thấy hắn định từ chối liền nói tiếp: "Yêu Muội nhi tính tình linh lợi, gan lại lớn, theo ta học nghệ nhiều năm, được truyền thụ hết kỹ thuật tiêu khí, lại là đứa trẻ lớn lên trong núi, băng

rừng vượt núi không thành vấn đề, chắc chắn giúp được các cậu ít nhiều." Yêu Muội nhi không chịu đồng ý, cô nói với lão chưởng quỹ: "Không được đâu, ông đã tuổi này rồi, con đi rồi ai lo cơm nước trà thang cho ông?" Lão chưởng quỹ lúc này nuông chiều xoa đầu Yêu Muội nhi. "Đứa nhỏ ngốc, ông năm nay đã hơn tám mươi rồi, còn sống được mấy ngày nữa?

Con đang lúc xuân thì, sao có thể ở mãi trong núi phí hoài ngày tháng.

Chẳng lẽ sau này con muốn gả cho gã đầu bếp ngốc nghếch kia sao?

Ông tuy già rồi nhưng mắt nhìn người vẫn còn.

Xem hai vị tiểu ca đây rất tinh anh, nhìn là biết người có nhân có nghĩa, đều là nhân vật làm việc lớn, con cứ việc theo họ đi xông pha thế giới.

Chương 614

Ra ngoài phát tài, kiếm tiền to, đến lúc đó nếu ông chưa chết, con lại về đón ông đi hưởng phúc." Lão chưởng quỹ khăng khăng để Yêu Muội nhi dẫn hai người vào núi, lại thác phó Trần Tiểu Đao sau này đưa cô lên thành phố làm việc.

Trần Tiểu Đao suy nghĩ một hồi, thấy có một người địa phương dẫn đường thực sự không còn gì tốt bằng.

Vài ngày nữa bọn Trần Mộc cũng sẽ đến đây, lúc đó không để cô đi phía trước mạo hiểm là được.

Thấy Trần Tiểu Đao đồng ý, mấy người lập tức mang theo ít tạp hóa cần dùng, vội vàng từ biệt lão chưởng quỹ.

Trên đường họ mua một chiếc xe bò của người dân địa phương rồi lên đường.

Cổ Sai ngồi ở hàng ghế sau, nhìn chiếc Kim Cương Tán tinh diệu vô cùng và chiếc liên nỗ kia, nghịch ngợm không thôi.

Trần Tiểu Đao lập tức hỏi Yêu Muội nhi vùng phụ cận Thanh Khê có truyền thuyết gì về Địa Tiên không. "Vùng quê em có thuyết nói trong Phong vương phần chôn Địa Tiên, nhưng dân làng đều nói Địa Tiên là yêu tiên.

Ngôi mộ đó chính là Yêu tiên phần, vì Địa Tiên biết yêu pháp, giỏi mê hoặc lòng người nhất.

Lão ta nói vào cổ mộ là có thể trường sinh bất lão, lừa nhiều người vào tuẫn táng sống cho lão, nhưng đó đều là truyền thuyết năm xưa.

Bây giờ không ai biết chuyện Yêu tiên phần là thật hay giả nữa,

nhưng ở Thanh Khê trấn thực sự có người họ Phong." Trần Tiểu Đao muốn dò hỏi thêm, nhưng Yêu Muội nhi lại có chút luyến tiếc lão chưởng quỹ, cứ bịn rịn nhìn về hướng tiệm cũ. "Không sao đâu, lúc anh còn nhỏ hơn em nhiều đã tự mình rời nhà rồi.

Em nhìn tiểu huynh đệ này xem, chẳng phải cũng nhỏ hơn em sao, cậu ấy là 'Long Hộ' đi lại tự như dưới biển, ở dưới biển Nam Hải một lần là mười mấy tiếng đồng hồ.

Ở Nam Hải không chỉ có hải thú hung dữ, thậm chí còn gặp cả ma nữa.

Lúc đó gặp ma xong, gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không thưa, không biết niệm chú, chỉ đành liều mạng chống chọi..." Yêu Muội nhi dù sao cũng còn trẻ, tâm tính chưa định, nghe chuyện của Cổ Sai dưới biển Nam Hải thì vô cùng hiếu kỳ.

Nghe nói Cổ Sai từng gặp ma, cô không nhịn được hỏi Cổ Sai rốt cuộc là chuyện thế nào.

Trần Tiểu Đao có ý muốn thử đảm lượng của Yêu Muội nhi, nếu cô nghe chuyện ma mà đã run sợ thì chi bằng sớm đưa cô về.

Thế là Trần Tiểu Đao hắng giọng, bắt đầu khoác lác.

Những gì hắn kể chính là chuyện dưới biển Nam Hải, nhưng để thử gan Yêu Muội nhi, hắn cố ý thêm mắm dặm muối, thêm thắt nhiều tình tiết kinh dị rợn người.

Nhưng Yêu Muội nhi gan lớn, căn bản không dọa được cô, cô chỉ thấy có vài phần kích thích tân kỳ, chẳng thèm để ý nó đáng sợ thế nào.

Không những không sợ, cô còn cười nhạo Trần Tiểu Đao kể chuyện ma mà chẳng sinh động chút nào.

Trần Tiểu Đao thầm gật đầu, nha đầu này quả nhiên có gan làm

những chuyện hiểm hóc.

Hắn định hỏi thăm về phong tục truyền thuyết quanh cổ mộ Địa Tiên, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, liền nhân cơ hội nói đảm lượng của Yêu Muội nhi thật phi phàm, chắc ở quê hay được nghe chuyện ma, chi bằng kể cho hai người nghe với.

Yêu Muội nhi nói Thanh Khê trấn có lịch sử rất lâu đời, đã khai thác quặng muối Vu (Vu diêm) mấy trăm năm.

Muối Vu là một loại muối địa chất đặc biệt, có thể chế biến thành muối ăn.

Thời cổ thuế muối rất nặng, khai thác lậu là bị chém đầu.

Dân gian đa phần lén lút khai thác để mưu cầu bạo lợi.

Vì thế vùng Thanh Khê có không dưới ngàn chỗ hầm mỏ lớn nhỏ.

Đến đời Thanh thì tài nguyên muối gần như cạn kiệt, trong núi không tìm thấy mạch muối mới nữa.

Cộng thêm sau này xây dựng nhiều hang phòng không, khiến trong núi chỗ nào cũng là lỗ hổng.

Hang động tự nhiên, nhân công, bán nhân công đan xen ngang dọc.

Những hang động này chồng chất lên nhau, có nơi sâu tới mấy chục dặm, người ngoài khó mà đi lại.

Đào sâu tất nhiên sẽ thấy nhiều thứ kỳ quái, nên truyền thuyết gì cũng có.

Cô từng thường xuyên vào hầm mỏ chơi, lúc đó còn nhỏ không hiểu chuyện nên cũng chẳng thấy sợ.

Trần Tiểu Đao nghe những tình hình này, không khỏi thầm kêu khổ.

Các công trình ở Thanh Khê đã đào nát cả ngọn núi lớn rồi mà vẫn không ai phát hiện ra cổ mộ Địa Tiên.

Không biết Quan Sơn Thái Bảo đã dùng thủ đoạn che mắt gì.

Cũng có thể Phong vương phần chỉ là một truyền thuyết hư cấu, căn bản không tồn tại trên đời.

Tuy nhiên trong lời Yêu Muội nhi nói có nhắc đến việc đào muối trong huyệt địa, muối Vu đã là tài nguyên tuyệt chủng rồi, nay không còn thấy nữa.

Nhưng việc này lại có chút khớp với câu "Tạc tỉnh phạt diêm, vấn quỷ thảo tiền" (Đục giếng lấy muối, hỏi quỷ xin tiền) trong bí mật về Địa Tiên.

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu Đao dùng câu đố đó hỏi Yêu Muội nhi xem cô có biết bí mật ẩn chứa bên trong không.

Yêu Muội nghe xong cũng mờ mịt không hiểu.

Cô chưa từng nghe đoạn ám ký tầm tiên truyền lại của nhà họ Phong, không biết câu đó ẩn chứa bí ẩn gì.

Nhưng nói đến "đục giếng lấy muối, hỏi quỷ xin tiền" thì chắc chắn là chỉ cổ trấn Thanh Khê, điều này không sai được.

Ngày xưa gọi hầm khai thác quặng muối Vu là giếng muối (diêm tỉnh), đó là cách gọi của dân bản địa, người ngoài đa phần chưa từng nghe qua.

Giếng muối đều bị hào tộc địa phương chiếm giữ, người nghèo chỉ biết làm khổ lực, nô lệ hầm mỏ (diêu nô).

Trong mỏ muối thường có khí độc, dưới đất lại thường xuyên có nước ngầm phun ra.

Công nhân hầm mỏ xuống giếng làm việc luôn phải đối mặt với

nhiều rủi ro, thường có lượng lớn diêu nô chết oan dưới giếng.

Vì thế dân gian địa phương mới có câu "đục giếng lấy muối, hỏi quỷ xin tiền".

Trần Tiểu Đao thấy cuối cùng cũng có chút đầu mối, nhưng chỉ một đoạn này vẫn không thể hiểu hết ý nghĩa.

Muốn thấu hiểu bí ẩn về Địa Tiên thôn, vẫn phải phá giải câu đầu tiên: "Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ" (Đại vương tốt thay, có thân không đầu).

Cư dân cũ của Thanh Khê trấn sớm đã tản lạc khắp nơi, muốn tìm thêm người hỏi thăm là chuyện không thể.

Những truyền thuyết cổ xưa đó chắc chắn còn lâu đời hơn cả ngôi mộ thời Minh, người bây giờ chưa chắc đã biết.

Trong đầu Trần Tiểu Đao suy nghĩ hỗn loạn.

Phía xa hiện ra một ngọn núi xanh mướt, kỳ vĩ tiếu lệ, thanh u mờ ảo.

Chương 615

Cả ba không kìm được nhìn đến ngây người.

Trần Tiểu Đao nhìn kỹ, đó chính là đỉnh Vọng Hà.

Truyền thuyết năm xưa lũ lụt hoành hành thiên hạ, Đại Vũ dẫn dắt dân chúng trị thủy.

Những việc làm đó là hành động cải hoán càn khôn, không thể thiếu sự trợ giúp của quỷ thần.

Vì vậy nữ thần hạ phàm, đứng ở nơi này dẫn đường cho tàu thuyền.

Năm tháng trôi qua hóa thành ngọn núi, nên cũng gọi là đỉnh Nữ Thần (Nữ Thần phong).

Trần Tiểu Đao đột nhiên nghĩ ra điều gì đó: "Nương tử bất lai, quần sơn bất khai (Nàng không đến, núi không mở), đoạn mê văn này nói về 'khai sơn nương tử', lẽ nào là chỉ đỉnh Nữ Thần?" Lúc này mây mù dần tụ lại, che khuất ngọn núi mờ ảo.

Trần Tiểu Đao vẫn thẫn thờ trên xe, lẩm bẩm: "Quần sơn bất khai... bách bộ cửu hồi..." (Núi không mở... trăm bước chín lần quay lại...).

Truyền thuyết đỉnh Nữ Thần quá cổ xưa, gần như xảy ra từ thời thần thoại.

Hơn nữa Đại Vũ càng không phải là vị vua không đầu.

Trong thần thoại, Hình Thiên múa rìu khiên, Hình Thiên mới là kẻ không đầu, lấy rốn làm miệng, lấy ngực làm mắt.

Nhưng Hình Thiên vừa không phải là vua, sự tích cũng không phải

ở vùng Vu Hạp.

Xem ra câu "Nương tử bất lai, quần sơn bất khai" không giống như có liên quan đến những thần thoại này, có thể trong dãy Vu Sơn còn có truyền thuyết khác ứng với nó.

Nếu đoạn khải thị về lối vào Địa Tiên thôn của Phong đoàn trưởng không sai, thì cổ mộ Địa Tiên mười phần chắc đến tám chín là nằm ở nơi có giếng muối.

Tuy trước đây chưa ai tìm thấy, nhưng hiện tại có vài điều kiện thuận lợi.

Trước tiên, mật văn Địa Tiên để lại cho hậu nhân họ Phong ít nhất đã biết được một nửa.

Ngoài ra còn có một con bài tẩy, chính là chiếc gương đồng cổ có thể chiếm nghiệm long mạch sinh khí.

Đến lúc mấu chốt có thể dùng nó để lấy gợi ý.

Chờ đến khi Trần Mộc mang chiếc gương đồng cổ đó về là có thể sử dụng.

Mấy người cứ thế tiến lên trên con đường mòn nhỏ hẹp.

Ngay lúc họ đang mơ màng, Yêu Muội nhi bảo mọi người dừng lại.

Trần Tiểu Đao giật mình tỉnh giấc, đứng dậy nhìn quanh, thấy bốn bề mây mù phiêu diễu giữa núi non trùng điệp, đúng là nơi "phía trước không làng, phía sau không tiệm", liền hỏi Yêu Muội nhi đây là đâu. "Chẳng phải em đã nói rồi sao, các anh sao lại không nhớ gì cả?

Phải đi Ngũ Xích Đạo mới đến được Thanh Khê, từ trên núi này đi xuống là lên Ngũ Xích Đạo rồi." Hóa ra đây là một con đường núi, xe bò không thể đi tiếp được nữa.

Ban đầu hắn còn định đến trấn nhỏ phía trước nghỉ ngơi một lát rồi mới đi tiếp, giờ đành trực tiếp vào núi từ đây.

Yêu Muội nhi lớn nhường này cũng chỉ mới đi qua một lần, không ai biết phải đi bao lâu mới tới.

Ba người men theo đường mòn quanh co trên núi, chẳng mấy chốc đã tìm thấy di tích cổ sạn đạo.

Đó là một dải vách đá dựng đứng giữa không trung, Ngũ Xích Đạo bằng đá và gỗ treo lơ lửng trên đó.

Đoạn cổ đạo này được xây từ thời Tiên Tần để vận chuyển muối Vu ra ngoài núi.

Công trình thời Tần vốn không phải tầm thường: Trường Thành, sông Tần Hoài, cổ sạn đạo, Tần Lăng, cung A Phòng...

Sự gian nan, kỳ tuyệt và quy mô to lớn của chúng khiến người thời nay khó lòng tưởng tượng.

Ba người bước vào Ngũ Xích Đạo, đi xuyên qua thung lũng sâu thẳm mây mù bao phủ, như đang cưỡi mây mà đi.

Mỗi bước hạ xuống, tấm đá dưới chân đều rung rinh.

Có những chỗ thanh đá tấm đá đã sụp đổ, chỉ còn vài khúc gỗ run rẩy bắc ngang không trung.

Cổ Sai tuy dưới biển như cá gặp nước nhưng không ngờ cậu lại sợ độ cao.

Thấy Yêu Muội nhi đi lại thong thả tự tại, cậu cũng không muốn mất mặt, đành liều mình tiến tới, bám chặt vào ba lô của Trần Tiểu Đao, nhích từng bước một theo sau.

Không ai dám đại ý, đều cẩn thận dán sát vào vách đá mà tiến.

Đôi khi họ phải dừng lại thở dốc, phóng mắt nhìn quanh chỉ thấy

toàn núi non trùng điệp dựng đứng.

Dưới chân nước chảy xiết cuồn cuộn, thế như sư tử gầm, sấm sét nổ vang.

Nhìn xuống thung lũng chỉ thấy mây mù, chỉ nghe tiếng nước vang dội mà không thấy dòng nước cuộn trào.

Cổ đạo Ngũ Xích không quá dài, nhưng mấy người cảm giác như con đường này không có điểm dừng.

Càng đi sâu vào trong núi, cảnh sắc xung quanh càng thần kỳ.

Rõ ràng đã đi đến cuối vách đá bị phong tỏa, không còn đường đi nữa, nhưng chuyển qua một khúc cua lại là "liễu ám hoa minh".

Hơi ẩm bốc lên từ địa thế núi hóa thành phù vân mưa bụi.

Có nơi mây đen cuồn cuộn, có nơi mây trắng mịt mù.

Nơi mây mù bao phủ đều như cảnh huyễn ảo.

Cổ đạo cũng theo đó mà trở nên hiểm trở hơn.

Độ cao chênh lệch đã gần nghìn mét, không ai dám phân tâm chiêm ngưỡng cảnh khói mây biến ảo nữa.

Cuối cùng họ cũng đi đến tận cùng.

Cổ Sai đi sau cùng đã bủn rủn cả tay chân.

Sau khi ngồi bệt xuống sườn núi nghỉ ngơi hồi lâu, cậu vẫn thấy thần trí hoảng hốt, không thể tưởng tượng nổi mình đã bước qua đó như thế nào.

Nghĩ đến lúc quay về phải đi thêm lần nữa, cậu không khỏi thấy sợ hãi từ trong xương tủy.

Yêu Muội nhi chỉ xuống sườn núi phía dưới nói với Trần Tiểu Đao: "Đao ca nhìn kìa, bên dưới chính là Thanh Khê trấn các anh đang

tìm đấy." "Anh xem nhà cửa trong trấn vẫn còn, nói không chừng nhà cũ của em vẫn chưa sập đâu." Lúc này mây mưa vừa tan, nắng tàn đỏ như máu treo bên chân trời.

Chương 616

Sương chiều trên núi xa nồng đậm, đất trời non nước hiện ra như một bức họa đồ mờ ảo.

Trần Tiểu Đao vội vàng vực dậy tinh thần, nhân lúc trời chưa tối hẳn, lấy ống nhòm quan sát địa hình dưới núi.

Chỉ thấy một vùng kiến trúc dân cư cổ phác, phân bố rải rác trên sườn núi.

Đường phố có nhiều bậc thang đá thông nhau.

Do cổ trấn sớm đã hoang phế, trong trấn không có ánh đèn hay khói bếp, dường như xung quanh ngay cả một con mèo hoang hay chuột nhắt cũng không còn.

Hoàn toàn là một vẻ chết chóc im lặng như tờ, ngay cả trên bản đồ cũng không còn địa danh này nữa.

Nhìn quanh cổ trấn, bề mặt địa hình bị phá hủy nhiều, không thể quan sát hình thế phong thủy.

Nếu cổ mộ Địa Tiên giấu ở gần đây, Trần Tiểu Đao thực sự khó lòng tưởng tượng Quan Sơn Thái Bảo đã tầm long tương địa bằng cách nào.

Thấy trời đã muộn, mọi người sau một hành trình dài đều đã vừa đói vừa mệt.

Có hành động gì cũng phải đợi bọn Trần Mộc đến rồi tính sau.

Trần Tiểu Đao lấy từ trong túi ra một viên ngọc thạch, bóp nát nó.

Viên ngọc này là đá định vị, nhóm Trần Mộc sau đó cứ đi theo định vị này mà tới.

Trần Tiểu Đao đốt đuốc, soi đường dưới chân, muốn vào trấn tìm một nơi qua đêm.

Khi ba người đi xuống đến chân núi thì trời đã tối hẳn.

Yêu Muội nhi bảo hai người tìm một cành cây dài để dò đường.

Hóa ra đi qua đây, trên đường toàn là hố mộ.

Ở đây có một vùng nghĩa địa khá lớn.

Quan tài đã được chuyển đi nơi khác khi dời mộ tổ rồi, những hố đất trống để lại mọc đầy cỏ dại.

Cỏ cao hố sâu, nếu không dùng gậy dò đường như dò mìn, trong đêm tối mù mịt này chắc chắn sẽ có người lọt xuống hố mộ mà què chân.

Trần Tiểu Đao đi trước cầm cành cây đâm từng bước, hai người còn lại đi theo sau.

Trong đám cỏ dại có rất nhiều muỗi và côn trùng, ánh đuốc lại càng thu hút nhiều thiêu thân bay tới, chúng cứ lao thẳng vào mặt mọi người.

Ba người vừa đi vừa phải xua đuổi.

Trần Tiểu Đao không nhịn được nhíu mày.

Địa hình và môi trường của cổ trấn Thanh Khê phức tạp hơn dự tính rất nhiều.

Trong cái trấn như 'tử thành' kia không biết sẽ có những thứ gì.

Trần Tiểu Đao suốt chặng đường tập trung cao độ, đề phòng có biến cố bất ngờ xảy ra.

Mọi người bước thấp bước cao băng qua gò mộ, lớp da lộ ra bên ngoài bị muỗi đốt không biết bao nhiêu phát.

Sau khi vòng qua mấy đầm nước khô cạn, cuối cùng cũng vào đến cổ trấn.

Chỉ thấy trong trấn Thanh Khê là những dãy kiến trúc cổ xưa không bóng người, cửa nẻo đều mở toang.

Phần lớn ngay cả tấm ván cửa cũng bị tháo đi, đồ đạc bên trong trống rỗng, chỉ còn lại những xác nhà trống hoác trong màn đêm như những bóng ma đen kịt cao lớn.

Đang lúc giữa hè oi bức, không một chút gió.

Không khí sau khi màn đêm buông xuống càng thêm ẩm thấp nóng nực, khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bách và bất an.

"Đao ca, chỗ này âm u quá, hay là chúng ta mau tìm đại một ngôi nhà nào đó để nghỉ qua đêm đi." Cổ Sai bị khung cảnh âm sâm này dọa cho sợ hãi, bám sát sau lưng Trần Tiểu Đao không rời nửa bước.

"Yêu Muội Nhi, trong trấn này có ngôi nhà nào của địa chủ phú hào không, kiểu vừa rộng vừa xa hoa ấy?" Trần Tiểu Đao hỏi.

Yêu Muội Nhi cẩn thận nhớ lại một chút rồi nói: "Nhà cửa ở đây cơ bản đều như vậy, đều cổ cũ và đơn sơ, hiện tại chắc chắn không thể ở được.

Nếu nói đến dinh thự lớn nhất, xa hoa nhất, chắc chắn phải kể đến Phong gia trạch đứng đầu, đó là một dãy nhà cực lớn, còn rộng hơn cả miếu Long Vương.

Nhưng trước đây người trong trấn đều nói bên trong không sạch sẽ, là hung trạch, từ lâu đã không có người ở rồi.

Phong gia trạch cũng là tên cũ thôi, mấy đời chủ nhân sau này đều không họ Phong.

Bài lâu bằng đá xanh và đôi sư tử đá trước cửa đã có lịch sử mấy

trăm năm rồi.” Trần Tiểu Đao vừa nghe thấy có dương trạch của Quan Sơn Thái Bảo năm xưa, tự nhiên muốn vào xem thử.

Thế là anh bảo Yêu Muội Nhi dẫn đường.

Yêu Muội Nhi rời nhà đã lâu, cũng không nhớ rõ đường lắm, may mà còn nhớ ra Phong gia trạch nằm ở chính giữa cổ trấn.

Dẫn hai người lần mò đi qua, đã thấy một tòa lầu ngói đen tường trắng hiện ra trước mắt.

Trước lầu có một đôi sư tử đá cực lớn trấn giữ cửa môn, chính là tòa cổ trạch đó.

Lão trạch phần lớn đã bị dỡ bỏ, không còn dáng vẻ năm xưa.

Phần còn sót lại quy mô nhỏ hơn trước rất nhiều.

Trừ đôi sư tử đá trước cửa ra, chỉ còn tòa lầu này và một đạo thanh thạch bài phường sừng sững uy nghiêm, là kiến trúc cổ được bảo tồn từ trước thời nhà Thanh.

Thấy xà lầu cột trụ dù màu sơn đã bong tróc, nhưng chất liệu gạch gỗ và cấu trúc nghiêm mật vượt xa dân cư thông thường.

Là một lão trạch lâu năm, nó lại kiên cố hơn hẳn những ngôi nhà xây sau này trong trấn.

Chỉ là không biết hung trạch Phong gia này buổi tối có thái bình hay không.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên đổ mưa lớn.

Ba người bôn ba cả ngày đã vô cùng mệt mỏi, không còn do dự nữa, lập tức quyết định đêm nay nghỉ lại đây.

Ba người cầm đuốc tiến vào bên trong cổ trạch.

Vừa bước vào, cả ba đều sững sờ.

Dưới ánh đuốc chập chờn, họ nhìn thấy trong sảnh bày biện nhiều thứ không ngờ tới.

Trần Tiểu Đao trong lòng kinh ngạc, trước nhà sau cửa sao lại có nhiều sư tử đá kỳ hình quái trạng như vậy.

Chương 617

Đột nhiên một tia chớp dài như kiêu long kinh không, sát thời gian chiếu sáng rực cả trong ngoài sảnh.

Từ cửa sổ và cửa sau, có thể thấy ở hậu viện cũng chất đầy những thạch thú kỳ dị.

Nhờ ánh chớp, họ thấy bên trong tòa lầu cô độc của Phong gia trạch toàn là thạch thú hình thù quái đản.

Trong lòng ba người đầy vẻ nghi hoặc.

Họ tiến lại gần, dùng đuốc soi tới soi lui.

Những con thạch thú đó mặt mày hung ác dữ tợn, dáng vẻ tròn trịa, có vài phần tương tự sư tử đá trước cửa, nhưng không hề có khí chất uy vũ mà chỉ khiến người ta cảm thấy tà ác đáng ghét.

Trần Tiểu Đao chưa từng thấy loại sư tử đá nào như vậy, sao lại xấu xí dữ tợn đến thế.

Những thạch thú này không giống sư tử trấn trạch, mà cực kỳ giống thạch điêu thủ mộ trong lăng khu.

Trần Tiểu Đao tiến lên quan sát con sư tử đá hồi lâu.

Có thể khẳng định rằng, đây chắc chắn không phải sư tử đá.

Bờm như kiếm, tai to lạ thường, lỗ mũi hếch lên trời.

Đột nhiên trong lòng anh khẽ động.

"Dục phóng Địa Tiên, tiên hoa Ô Dương".

Ô Dương, Ô Quỷ chính là heo (trợ).

Trước đây Trần Tiểu Đao luôn không hiểu Địa Tiên cổ bảo và Ô

Dương có quan hệ gì, hóa ra trên đời lại có loại thạch điêu Ô Dương như thế này.

Yêu Muội Nhi là người bản địa nhưng cũng chưa từng thấy những thứ này.

Cô bèn hỏi Trần Tiểu Đao: "Thạch thú Ô Dương là đồ đằng cổ thời hay là tượng đá trấn lăng?" "Khó mà phán đoán, hình thái Ô Dương đều bị quỷ quái hóa, phong cách rất quỷ dị.

Ta chưa từng thấy lăng khu nào dùng vật này trấn mộ, cũng không giống thần đạo đồ đằng." Trần Tiểu Đao nói xong liền lấy sổ tay ra vừa viết vừa vẽ, phác họa lại từng chi tiết của thạch thú để làm tham khảo quan trọng tìm kiếm Địa Tiên cổ mộ.

Trần Tiểu Đao thực sự không nghĩ ra tại sao thạch thú Ô Dương lại được bày trong Phong gia trạch.

Trấn Thanh Khê thế sự xoay vần, khiến người ta không cách nào suy đoán.

Đã không có đầu manh, đành không phí óc đoán mò nữa.

Anh thắp vài nến sáp chiếu sáng, tìm một chỗ khô ráo trong lầu bắc bếp lửa, trước tiên đun ít nước nóng.

Bảo hai người kia ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi, nhìn địa thế cổ trấn phức tạp này, ngày mai chắc chắn có nhiều việc phải làm.

Trần Tiểu Đao đi lại một lượt khắp trên dưới tòa lầu, xem qua mọi căn phòng.

Thấy trên tầng hai có một căn phòng kê bàn ghế gỗ, đều là đồ gia dụng đơn sơ thời cận đại.

Trên bàn trên tường treo nhiều bản vẽ.

Nhìn kỹ, các bản vẽ đều là cấu trúc đường hầm mỏ quặng.

Trên đó ghi chú tỉ mỉ tiến độ công trình.

Xem qua những bản vẽ này, anh bỗng nhiên đại ngộ.

Hóa ra lúc khu vực Thanh Khê xây dựng hầm trú ẩn, Phong gia trạch chính là bộ chỉ huy thi công.

Mà những thạch thú Ô Dương kia, ngoài một lớp bụi bặm, trên thân còn mang theo dấu vết bùn đất dưới lòng đất.

Hiển nhiên là chưa từng được dọn dẹp, có lẽ do đội thi công khai quật từ dưới đất lên, chưa kịp xử lý thì công trình gián đoạn nên bị bỏ lại đây.

Biết đâu khu vực thạch thú Ô Dương xuất thổ chính là nơi không xa Địa Tiên thôn cổ mộ.

Mấy người tùy tiện tìm chút đồ ăn lót dạ.

Trần Tiểu Đao bảo Cổ Sai và Yêu Muội Nhi nghỉ ngơi trước.

Tuy bản thân cũng có chút mệt mỏi nhưng anh vẫn gượng dậy tinh thần cẩn thận lật xem từng tấm bản đồ, chọn riêng ra mấy tấm có thể dùng tới.

Ngày mai nếu bọn Trần Mộc chưa tới, anh sẽ xuống hầm thăm dò một chuyến trước.

Yêu Muội Nhi bên cạnh lúc này cũng không ngủ được, bèn hỏi Trần Tiểu Đao ngày mai có kế hoạch gì.

Trần Tiểu Đao trải bản đồ ra, chỉ vào các ký hiệu trên đó, nói sơ qua cho cô biết.

Hầm trú ẩn Thanh Khê là sản vật lịch sử thời quân phiệt hỗn chiến.

Dự kiến ban đầu xây dựng hầm trú ẩn quy mô lớn ở đây có lẽ liên quan đến việc dưới lòng đất có nhiều giếng mỏ, hang mỏ.

Từ bản vẽ cũng thấy như vậy, đội thi công đã cải tạo thông suốt các hang động bán tự nhiên bán nhân tạo, khiến chúng trở thành cơ sở thiết bị chiến bị ngang dọc thông nhau.

Tuy nhiên trong bản đồ cũng đánh dấu nhiều nơi đã bị sập, ngập nước, công trình tiến hành không mấy thuận lợi.

Trần Tiểu Đao dùng phương pháp loại trừ, khoanh vùng mấy khu vực không thể đào ra di chỉ cổ tích.

Các ngọn núi quanh Thanh Khê đều bị đào rỗng, nào là giếng muối, đạo mỏ và những nơi cải tạo thành hầm trú ẩn.

Bao gồm cả lòng đất dưới cổ trấn cũng trống rỗng.

Những nơi này đều không thể có Địa Tiên thôn cổ mộ.

Hiện tại nhìn lại, nên tập trung tầm mắt vào khu vực chân không còn lại.

Yêu Muội Nhi cũng rất thông minh, lập tức gật đầu hiểu ý Trần Tiểu Đao.

Khu vực chân không đó chính là nơi gọi là "vùng mù mỏ than".

Vị trí xuất thổ cuối cùng của đá Ô Dương nhất định là khu vực mà đường hầm công trình và đạo mỏ không trùng lặp.

Trước khi thi công hầm trú ẩn đại hình này, đội thi công thần bí kia đã khảo sát hết địa hình sơn xuyên phụ cận.

Việc này đã giúp họ bớt đi rất nhiều trắc trở.

Trần Tiểu Đao lại biết được ám thị quan trọng "Dục phóng Địa Tiên, tiên hoa Ô Dương", mục tiêu lựa chọn hàng đầu tự nhiên là địa điểm có khả năng khai quật ra thạch thú Ô Dương nhất.

Tất cả các đạo mỏ đều dựa theo thế mạch mỏ muối mà khai quật, cho nên cực kỳ không quy tắc.

Chương 618

Phân tích từ bản vẽ, chỉ có một đoạn phía tây nhất của hầm trú ẩn chiến bị Thanh Khê là được khai thông hoàn toàn mới theo nhu cầu, hoàn toàn không lợi dụng đạo mỏ cũ.

Hơn nữa theo tiêu chuẩn hiển thị trên bản vẽ, đường hầm dưới đất ở đầu phía tây vẫn chưa hoàn công.

Điều này thuyết minh công trình ở khu vực này đã tiến hành cho đến cuối cùng.

Còn về tình hình thực tế và hành động bước tiếp theo thế nào, phải đến thực địa xem mới nắm rõ được.

Lúc này Trần Tiểu Đao cũng thêm vài phần tự tin.

Xem ra trước khi bọn Trần Mộc đến đây, chính mình đã có thể tìm thấy vị trí Địa Tiên cổ mộ rồi.

Chỉ cần Phong đoàn trưởng năm xưa thực sự trốn đến đây, lão ta đa phần đã nấp vào Địa Tiên thôn cổ mộ.

Đã có kế hoạch sơ bộ, Trần Tiểu Đao cũng không còn lo ngại nữa.

Anh bảo hai người nghỉ trước, mình trực nửa đêm đầu, đến nửa đêm sau thì hoán đổi cho Cổ Sai.

Cổ Sai và Yêu Muội Nhi cứ thế nghe tiếng mưa rơi xào xạc bên ngoài mà chìm vào giấc ngủ, một đêm không chuyện.

Sáng hôm sau trời vẫn mưa phùn âm u, trấn Thanh Khê khắp nơi đều là hố đất, rãnh bùn.

Cộng thêm đường núi sau mưa sình lầy không thể đi lại, mấy người đành quyết định đi xuống từ địa đạo hậu viện, tiến về hầm trú

ẩn chiến bị phía tây.

Địa đạo này vốn là ám đạo, vì Phong gia trạch trước đây phần lớn là nơi cư trú của địa chủ, chủ mỏ.

Do chiến tranh liên miên, cục thế không ổn định, quân phiệt thổ phỉ hoành hành, những chủ mỏ khai thác muối lại giàu nứt đố đổ vách, hơn nữa đôi tay đều vấy đầy máu của nô lệ mỏ.

Để phòng bất trắc, ngoài việc nuôi một đám tử sĩ trong trạch làm gia đinh hộ viện, họ còn đặc biệt đào ám đạo để có thể nhanh chóng thoát thân khi gặp sự cố.

Tuy nhiên các ám đạo để lại ban đầu hầu hết đã bị phá hủy khi xây dựng thiết bị nhân phòng, lối vào bí mật bị lộ ra ngoài, bên trong cũng trở thành một phần của hầm trú ẩn đại hình.

Hầm trú ẩn không chỉ dành cho bách tính lánh nạn oanh tạc, mà mức độ thấp nhất cũng có tác dụng "tam phòng".

Một tác dụng rất lớn của loại thiết bị địa hạ này là ẩn nấp và lưu trữ lượng lớn vật tư chiến bị.

Từ súng ống đạn dược đến lương thực, chăn màn đều có thể đưa vào trong.

Hoàn toàn được thiết kế xây dựng theo yêu cầu thời chiến, quy mô không hề nhỏ.

Khu vực dưới lòng đất cổ trấn Thanh Khê đều là những kho chứa hình vòm nối liền nhau, được xây dựng từ những giếng mỏ cũ.

Những bức tường xi măng màu xám nhạt mang lại cảm giác vô cùng túc mục và lãnh khốc.

Chỗ xi măng bong tróc còn có thể thấy lớp đá nham thạch của đạo mỏ nguyên bản.

Hiện tượng thẩm thấu nước cục bộ trong phạm vi này rất nghiêm trọng.

Tuy trong hầm trú ẩn cứ cách mấy chục mét lại có một ngọn đèn dầu, nhưng thời gian quá lâu, dầu đèn đều đã bị ẩm.

Trần Tiểu Đao thắp hồi lâu cũng không cháy, đành để mỗi người mang một cây đuốc tiến về phía trước.

Nhờ vào bản đồ và la bàn trong tay, họ tiến lên.

Đoạn thông đạo dưới đất này không khó đi, hơn nữa tại các ngã tư thông đạo đều có chỉ dẫn rõ ràng.

Đi thẳng về phía tây trong thông đạo dưới đất, hơi ẩm bên trong hầm trú ẩn càng lúc càng đậm.

Đi đến nửa đường, gặp một đoạn hang động bị sập, không thể tiếp tục đi theo lộ trình dự định.

Trần Tiểu Đao lấy bản đồ ra xem, chỉ có thể vòng qua từ đường nhánh bên cạnh.

Lúc này họ lùi lại chỗ ngã tư đường.

Nhìn ghi chú trên bản đồ, nếu đi xuống thông đạo bên trái thì đó là một đạo mỏ nguyên thủy, đã rời khỏi phạm vi hầm trú ẩn mới xây sau này.

Chỗ lối vào có lắp hàng rào, trên đó treo một tấm biển gỗ.

Trần Tiểu Đao giơ đuốc lên xem, trên đó dường như có chữ nhưng bị bùn che lấp.

Dùng tay lau vài cái, hàng chữ đỏ lập tức hiện ra.

Trên đó ghi: “Phía trước sụt lở nguy hiểm”.

Xem ra phía trước là giếng mỏ của đạo mỏ, có thể có nguy hiểm

sụt lở, chắc chắn không dễ đi.

Hiện tại xem ra, mấy người đi vòng qua bên phải thì tốt hơn.

Xem bản đồ thấy bên phải là một thông đạo dự phòng, khá hẹp và đơn sơ nhưng đã hoàn công.

Hiện giờ cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi vào thông đạo dự phòng bên phải này.

Lập tức mấy người theo sau Trần Tiểu Đao bước vào.

Thông đạo phía tây thấm nước nghiêm trọng hơn, cũng có thể liên quan đến trận mưa lớn cả đêm qua.

Hai bên tuy có miệng ống thoát nước nhưng nước tích trên mặt đất vẫn sâu đến mắt cá chân.

Dưới chân tường xi măng mọc đầy rêu xanh.

Dưới chân tường xanh đen là một lớp ốc sên dày đặc, trắng hếu cực kỳ nổi bật.

Càng đi vào trong ốc sên càng nhiều, có con còn sống, cũng có những vỏ trống không sau khi chết.

Mỗi bước chân đạp xuống đều phát ra tiếng vỏ vỡ răng rắc.

Yêu Muội Nhi tuy gan dạ nhưng lúc này dưới chân giẫm phải một đống xác ốc sên nát bấy, cũng không tránh khỏi cảm thấy có chút buồn nôn.

"Trước đây làm gì có nhiều ốc sên thế này?

Đống này từ đâu chui ra vậy?" Trần Tiểu Đao quay đầu nói với cô: "Chỗ này thấm nước quá nhiều, rêu mọc dày mới dẫn dụ ốc sên đến, cô cứ đừng nghĩ đến nó thì sẽ không thấy buồn nôn nữa, theo sát ta, tuyệt đối đừng để rớt lại phía sau..." Trần Tiểu Đao còn chưa dặn dò xong Yêu Muội Nhi thì đã nghe thấy tiếng Cổ Sai kêu "ái da" một

tiếng ngã lăn ra đất.

Cổ Sai bị đám ốc sên khắp nơi làm trượt chân ngã chổng vó, hai tay đều bị vỏ ốc sên găm vào rách da.

Trần Tiểu Đao vội vàng tiến lên kéo Cổ Sai dậy, thấy cậu ta không sao mới yên tâm.

Trong thông đạo hẹp và ẩm ướt này không thể nghỉ ngơi, nên họ phải cắn răng tiếp tục đi tới.

Trần Tiểu Đao lấy từ trong người ra một cái xẻng, vừa đi vừa gạt đống ốc sên trên mặt đất, dọn đường cho hai người phía sau.

Chương 619

Ba người đi được một đoạn thì cuối cùng cũng qua khỏi đoạn thông đạo đầy ốc sên đó.

Đẩy một cánh cửa sắt ra, không gian bên trong chợt bừng sáng và rộng mở.

Trên đỉnh đầu có từng luồng ánh sáng từ bên ngoài lọt xuống.

Mưa đã tạnh, từng trận khí tức mát mẻ sảng khoái phả vào mặt.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nơi này là một khu kết nối ở cuối thông đạo dự phòng, rất nhanh có thể tới được hầm trú ẩn phía tây.

Cả khu vực rộng lớn này xuyên suốt toàn bộ bụng núi.

Trước đây giếng mỏ dày đặc, giờ đây bên trong toàn là bê tông cốt thép.

Cổ Sai lúc này đã đau đến nhăn mặt nhíu mày, hai bàn tay máu me bê bết.

Thế là Trần Tiểu Đao bảo mấy người nghỉ một lát rồi mới đi tiếp.

Trần Tiểu Đao lấy túi cứu thương ra, xử lý vết thương cho cậu ta.

Trần Tiểu Đao ngồi xuống, vừa định trêu chọc Cổ Sai một câu: "Cái thứ bá chủ đại dương như ngươi, sao lên bờ lại..." Chưa đợi Trần Tiểu Đao nói xong, anh ngước mắt lên thì thấy sau lưng Yêu Muội Nhi có một bóng người đang ngồi xổm trên đất, đang lén lút đưa tay nhặt con ốc sên dính trên lưng Cổ Sai, nhặt được một con liền ném vào miệng ăn.

Cái bóng đen đó không tiếng không động, Cổ Sai và Yêu Muội Nhi thế mà đều không hề hay biết.

Trần Tiểu Đao trong lòng kinh hãi, túm lấy Yêu Muội Nhi kéo ra sau lưng.

Trong chớp mắt, một đạo Chưởng Tâm Lôi liền phóng về phía bóng đen kia.

Tiếng Chưởng Tâm Lôi nổ cái "bép" lướt qua giữa Yêu Muội Nhi và Cổ Sai, sượt qua cái bóng đó đập thẳng vào bức tường phía sau.

Cái bóng đen trong góc khuất như quỷ như mị, sau khi bị kinh động liền lách mình bỏ chạy, thân pháp nhanh đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

"Á, có quỷ..." Yêu Muội Nhi đã bị tình huống đột ngột này dọa sợ không nhẹ, lập tức hét to lên.

Tiếng hét của cô vang vọng trong hầm trú ẩn trống trải rộng lớn, nhưng trả lời cô không phải tiếng người, mà là từng hồi còi báo động không tập thê lương hú vang từ sâu trong hầm.

Trần Tiểu Đao vừa định đuổi theo bóng đen kia, bỗng nghe thấy tiếng còi báo động chói tai.

Tiếng còi trong thông đạo vô cùng vang dội, tiếng rú thê lương như kéo theo vạn hẻm núi cùng tiếng đáp trả, khiến người ta kinh tâm động phách.

Cả ba đều giật mình kinh hãi, trong hầm trú ẩn Thanh Khê đã bỏ hoang nhiều năm này, sao lại có tiếng còi báo động vang lên.

Chẳng lẽ cái bóng đen vừa rồi chính là Phong đoàn trưởng mất tích?

Trần Tiểu Đao nói với hai người xong, cả hai đều không tin.

"Người đó thuộc loài cá chuồn đen à, chạy nhanh như vậy." Cổ Sai tuy bị dọa một phen nhưng vẫn ổn.

“Đó chắc chắn không phải người, làm gì có người nào thân thủ nhanh như thế, tôi thấy giống khỉ trong núi Ba Sơn hơn...” Màn vừa rồi diễn ra quá nhanh.

Trong hầm có nhiều khe nứt như cửa sổ trời, có không ít ánh sáng lọt xuống, tuy không phải tối thui một mảnh nhưng ánh sáng mông lung, căn bản không nhìn rõ bóng đen đó là người hay khỉ.

Lúc này nghe tiếng còi báo động hú lên cổ quái, đang do dự có nên qua xem thử không, Trần Tiểu Đao đi đầu, rút Kim Cương Tán ra rồi tiến về phía trước.

Men theo đường hầm đi vài chục mét, đến trước một cửa vòm xi măng khổng lồ.

Từng hồi còi báo động không tập đều phát ra từ chân tường, nơi đó là góc khuất ánh sáng không chiếu tới được.

Trong góc có thứ gì đó đang sột soạt cử động không ngừng, dường như đang quay một bộ máy báo động quay tay.

Trần Tiểu Đao đi tiên phong, lập tức ném cây đuốc trong tay ra.

Thứ trong góc đó cảm nhận được ánh sáng thay đổi, lập tức ngẩng đầu lên.

Đó lại là một khuôn mặt kỳ dị đầy lông lá như sơn quỷ, ánh mắt xanh biếc như đuốc.

Sinh vật như sơn quỷ kia lập tức bị cây đuốc ném tới làm cho giật mình.

Trong tiếng kêu quái dị hoảng loạn, nó buông bộ máy báo động quay tay ra, tiếng còi báo động vang dội lập tức ngừng bặt.

Chỉ thấy nó giơ tay lên che mắt để tránh ánh đuốc.

Trên tay đầy những nếp nhăn, lông đen và móng tay cực dài, tuyệt

đối không phải cánh tay con người.

Cổ Sai thấy vậy liền lập tức giơ liên nỗ định bắn chết nó.

Trần Tiểu Đao vội ngăn lại: "Đợi đã, đây có lẽ chính là Phong đoàn trưởng." Yêu Muội Nhi không biết Phong đoàn trưởng mà Trần Tiểu Đao nói là ai, tiến lên nhìn rồi không khỏi kỳ lạ hỏi: "Làm sao có thể là Phong đoàn trưởng gì đó, đây là Vượn núi Ba Sơn thường thấy trong núi mà, người vùng này ai mà chưa từng thấy?" Con Vượn núi Ba Sơn trong góc đó có chiều cao tương đương người thường.

Thừa dịp mọi người không tiến lên, nó lấy tay che đôi mắt tạm thời bị ánh đuốc làm lóa, lách vào bóng tối sau cửa vòm xi măng.

Tiếng kêu thảm thiết trong phút chốc đã vang lên từ ngoài trăm bước.

Lúc này ngay cả liên châu khoái nỗ cũng không đuổi kịp nó nữa.

Trần Tiểu Đao lại đang trầm tư.

Tuy đó không phải Phong đoàn trưởng, nhưng trên cổ con Vượn núi Ba Sơn kia lại treo một miếng bài kim loại, trên đó ghi rõ một chữ "Phong".

Cổ Sai tiến lên nhặt bộ máy báo động quay tay kia, cầm nghịch hồi lâu.

Trần Tiểu Đao lúc này đã có đối sách, có thể đi theo tung tích của nó, biết đâu sẽ tìm được Phong đoàn trưởng và Địa Tiên thôn cổ mộ.

Lo sợ Vượn núi Ba Sơn chạy xa mất dấu, anh không dám chậm trễ, dọc theo đường hầm đuổi theo.

Con đường hầm này xuyên qua toàn bộ ngọn núi lớn phía tây trấn Thanh Khê, dưới đất có lát đường ray vận chuyển đất đá.

Xung quanh lượng lớn hang mỏ đạo mỏ đã đào rỗng ngọn núi.

Hầm trú ẩn và đường hầm chính quy chỉ là một phần nhỏ trong đó.

Địa hình bên trong phức tạp, nhiều ngã rẽ.

Ba người đi mấy cây số trong đường hầm tối tăm dằng dặc, vẫn không thấy bóng dáng con Vượn núi Ba Sơn đâu, không biết nó đã trốn đi đường nào.

Hiện tại nhìn lại, muốn tìm Địa Tiên vẫn nên tìm Ô Dương trước, chứ không thể đuổi theo con vượn kia đi lòng vòng trong đường hầm như mê cung được.

Ba người đành tiếp tục đi về phía cuối hầm trú ẩn.

Nơi đó tiếp cận một vùng hẻm núi ngang dọc đan xen, là nơi mạch muối không tới được, cũng là khu vực mà ba người dự định thám tra ban đầu.

Chương 620

Khi tới cuối đường hầm, thấy một bên vách hầm đã sụp đổ, lộ ra một hang núi rất lớn.

Trong hang toàn là đất vụn gạch đá.

Nhìn màu gạch đều là gạch cổ, bên trong còn có thạch thú Ô Dương bị đào lên một nửa.

Trong lớp đất đá của hang động, thạch thú ẩn hiện, sơ lược qua số lượng cũng không ít.

Đây có lẽ là phần lộ ra do sụt lở khi công trình sắp hoàn thành.

Hầm trú ẩn này là sản vật đặc thù của một thời đại đặc thù.

Thực ra trong ngọn núi đầy rẫy những hang mỏ cổ không theo quy luật thế này, tình trạng sụp đổ thấm nước rất nghiêm trọng, căn bản không thể xây dựng thiết bị nhân phòng gì cả.

Người không bị chôn sống bên trong là may lắm rồi, còn mong chờ gì tác dụng tam phòng.

Trần Tiểu Đao cầm đuốc chui vào hang động sụp lở xem xét.

Chỗ này nhìn không giống hố tùy táng, bên trong còn có thạch thú Ô Dương mới tạc được một nửa và lượng lớn đá nguyên liệu, rất có thể là nơi điêu khắc chế tạo thạch thú thời cổ.

Bên trong hang đá rộng bằng bảy tám gian nhà dân, bề mặt lớp nham thạch lộ ra bình hoạt kiên ngạnh, nham mạch rất đặc thù.

Đá dùng để điêu khắc thạch thú Ô Dương đều được khai thác tại chỗ.

Ngoài ra không có bất kỳ sự vật gì đặc biệt.

Nhưng hang đá này không có mạch muối, nếu không vì đường hầm công trình kéo dài tới đây thì tuyệt đối sẽ không bị lộ ra.

Lúc này Yêu Muội Nhi phát hiện trên vách núi có luồng gió mát lưu động, giống như có khe hở, lộ ra một mặt tường gạch không mấy khít khao.

Trần Tiểu Đao dùng tay đẩy nhẹ một cái, bức tường gạch đó liền đổ rầm xuống, ánh sáng bên ngoài tràn vào rực rỡ.

Nhoài người ra nhìn, thấy miệng hang nằm ngay lưng chừng núi.

Trước hang có một đoạn thạch đạo dốc đứng, uốn lượn khúc khuỷu dẫn xuống đáy hẻm núi.

Tại đây không thể nhìn thấy tình hình dưới đáy cốc.

Phía đối diện là một vách đá dựng đứng cao ngất trời.

Vách đứng nghìn trượng, mây mù lượn lờ.

Mấy chục dòng thác hình thành sau cơn mưa từ trong lòng núi tuôn ra, từ những khe nứt trên tuyệt bích đổ thẳng xuống đáy cốc.

Do vách núi cực cao, dòng nước đổ xuống như những sợi chỉ bạc treo lơ lửng giữa vách đá cổ hiểm trở xanh mướt, vô cùng hùng vĩ.

Trên tuyệt bích hai bên hẻm núi đều đục những đường chim đi (điểu đạo) lõm vào trong núi, ngang dọc xoay chuyển, dày đặc như lưới nhện, không biết thông đi đâu.

Đoạn dưới miệng hang thạch thú Ô Dương chỉ là một phần nhỏ bé trong đó.

Trần Tiểu Đao hỏi Yêu Muội Nhi hẻm núi này là nơi nào.

Yêu Muội Nhi nói là Quan Tài Hạp (hẻm núi Quan Tài).

Chỗ này đâu đâu cũng thấy huyền quan (quan tài treo).

Nơi này từ xưa đã có cổ phong treo quan tài trên vách.

Tuy nhiên đó là phong tục từ rất lâu rất lâu rồi.

Nhiều hẻm núi phụ cận đều có huyền quan, nhưng Quan Tài Hạp chính vì huyền quan dày đặc nên mới có tên đó.

Truyền thuyết về Địa Tiên thôn cổ mộ không hề nhắc tới chuyện huyền quan trên vách đá, bọn Quan Sơn Thái Bảo chắc sẽ không chọn nơi phơi mưa phơi nắng thế này làm âm trạch.

"Muội Nhi, dưới kia có những gì?

Có ai từng xuống chưa?" Yêu Muội Nhi lắc đầu, tỏ ý không rõ lắm.

Vì người địa phương đa số đều biết Quan Tài Hạp không chỉ là một hẻm núi, mà là mười mấy hẻm núi sâu hiểm trở đan xen một chỗ.

Nhìn từ trên cao, địa hình giống như một chữ "Vu", cho nên nơi này cũng được gọi là Tiểu Vu Hạp.

Trong đó phần lớn vách đá đều có sạn đạo treo do người xưa đục ra.

Nhưng vì niên đại quá cổ xưa, những sạn đạo đó đều đã thành mê lộ, nhiều chỗ đi được một nửa thì đứt đoạn không còn đường, hơn nữa bên ngoài không có đường vào.

Ngay cả dân sơn cước địa phương cũng hiếm ai biết lối đi.

Vì ngoài đường xá hiểm trở, trong Quan Tài Hạp còn dày đặc huyền quan, mỗi chiếc quan tài đều chứa xương khô người chết, ai rảnh rỗi mà tìm đến đây.

Yêu Muội Nhi trước đây nghe người già nói một câu: "Quan Tài Hạp, một dải trời, mười người thấy chín người rầu." Thực ra người địa phương đã không còn phân biệt được cổ sạn đạo và điểu đạo

khảm núi.

Thực tế cổ đạo Quan Tài Hạp được khảm vào bên trong tuyệt bích, cách một đoạn lại có một hang nông, như tổ chim vậy.

Câu nói điểu đạo ngang dọc, trăm bước chín hồi chắc chắn là chỉ vùng điểu đạo đan xen này.

"Bách Bộ Điểu Đạo" chắc hẳn là một đoạn trong đó, chỉ cần nghĩ cách tìm được đoạn đường này thì sẽ không còn cách cửa vào Địa Tiên cổ mộ bao xa.

Ba người nhìn ngắm vách đá dựng đứng này một hồi.

Vách đá cao vút, độ dốc không dưới nghìn trượng, phức tạp khôn lường, mây mù phong tỏa xung quanh, thực sự rất khó phán đoán đoạn nào mới là Bách Bộ Điểu Đạo.

Quan Tài Hạp quả thực khí thế bất phàm.

Độ dốc hơn nghìn mét, mỗi hẻm núi uốn lượn bao quanh, mây mù thăng đằng, dòng nước cuộn trào, khí tượng thần bí khôn cùng, hùng vĩ tráng lệ.

Trần Tiểu Đao bình sinh từng thấy qua đủ nơi hiểm trở thâm nghiêm nhưng đều không sánh được với nơi này.

Cho dù trong Quan Tài Hạp có giấu hàng chục vạn đại quân thì cũng tuyệt đối không để lại dấu vết.

Nếu Địa Tiên cổ mộ được xây ở đây, ngoại nhân không biết căn cơ và bí mật bên trong thì e là ngay cả thần tiên cũng không tìm thấy lão.

Mấy người muốn tìm rồng điểm huyệt ở đây sợ là khó hơn lên trời.

Hơn nữa hiện tại Trần Mộc và Chá Cô Tiếu đều không có mặt,

với trình độ nửa mùa của Trần Tiểu Đao thì thực sự không thể thông qua phong thủy học để tìm ra Bách Bộ Điểu Đạo.

Mấy người hiện đang ở rìa ngoài Quan Tài Hạp, chỉ có thể đợi vào trong rồi mới tính tiếp, tùy cơ ứng biến.

Cổ Sai vừa nghe nói phải lên điểu đạo nghìn trượng, nhìn lên thì hoa mắt, nhìn xuống thì chóng mặt.

Chương 621

Chỗ này thực sự quá cao quá hiểm, lập tức thối lui, tìm cớ nói Quan Sơn Thái Bảo chắc chắn không ở Quan Tài Hạp, hay là lùi về hầm trú ẩn đợi Trần Mộc tới rồi hẵng đi tiếp.

Trần Tiểu Đao tát một phát vào đầu Cổ Sai: "Cái thằng nhóc này, mới cao thế này đã sợ rồi?

Đợi lát nữa ta đưa ngươi bay lên độ cao mấy vạn mét cho bớt nhát." Cổ Sai nghe Trần Tiểu Đao nói sẽ đưa mình lên cao mấy nghìn mét, sợ đến rùng mình, vội vàng đồng ý cùng tiến lên.

Ba người thu xếp hành trang gọn gàng rồi bắt đầu xuất phát.

Nơi này khá gần đáy cốc, mà đoạn điểu đạo hiểm trở này chỉ thông xuống đáy.

Ba người đành phải đi xuống từ điểu đạo trên vách đá gần như thẳng đứng.

Men theo đường đi, họ phát hiện giữa vách đá cổ toàn là những bức nham họa nguyên thủy, đại khái đã có lịch sử mấy nghìn năm.

Xem liên tiếp mấy chỗ trên điểu đạo, họ không khỏi nhìn nhau kinh ngạc.

Trong những di tích cổ xưa bị phong ba bào mòn đó đều miêu tả những cảnh tượng như địa ngục.

Nham họa trên tuyệt bích vừa giống đồ đằng vừa giống truyền thuyết, phong cách kỳ dị hiếm thấy.

Xuống khỏi điểu đạo nghìn trượng, chỉ thấy khắp núi đều có, không biết lưu lại từ thời đại nào.

Những cảnh tượng được miêu tả trong đó hầu như toàn là các loại tai nạn khủng khiếp: nào là châu chấu che kín bầu trời, lũ lụt tràn lan, lại có cháy rừng thiêu xác, núi lở đất sụt, con người và bách thú tàn sát lẫn nhau...

Trần Tiểu Đao xem mà đầy đầu chấm hỏi.

Sao lại có nhiều đại tai nạn hủy thiên diệt địa đổ dồn về cái trấn Thanh Khê nhỏ bé này thế này.

Xem ra, trấn Thanh Khê nhỏ bé này thực sự là nơi thủy thâm hỏa nhiệt, người sống ở đây đúng là xui xẻo tám đời.

Giữa những khe vực dọc ngang chằng chịt, những hẻm núi như những con lão long uốn lượn ẩn mình.

Khói mây trên núi phiêu miểu hư không, thác nước treo trên vách đá như dải ngân hà rớt xuống trần gian.

Nơi đây đa phần là thế hình ẩn nạp trong phong thủy, là đất tàng tiên.

Chẳng lẽ vào thời viễn cổ, nơi này lại là địa ngục A Tỳ?

Sông chảy ra máu, ếch nhái tràn lan, cái chết bủa vây, dây leo hoang dại, da thịt thối rữa, băng giá lửa rực, châu chấu rợp trời, bóng tối tập kích, trưởng tử thảm tử.

Mười loại dị tượng này trông giống như mười tai kiếp được ghi chép trong Thánh Kinh.

Thế nhưng trên mảnh đất an lạc này, lẽ ra không nên xuất hiện văn hóa của lũ quỷ phương Tây kia.

Trần Tiểu Đao suy đoán, những bức nham họa này đều là di tích cổ xưa hơn cả thời Chiến quốc.

Trước khi nhà Tần xây dựng công trình thủy lợi Đô Giang Yển,

vùng Ba Sơn Thục Thủy vốn gặp tai nạn triền miên.

Mỗi khi có hỏa hoạn hay lũ lụt bộc phát, đó chẳng phải là những truyền thuyết hư cấu.

Trần Tiểu Đao vừa trầm tư suy nghĩ vừa tiến về phía trước.

Con đường chim bay (điểu đạo) phía trước ngày càng hẹp, ngày càng hiểm trở.

Bản thân gã cũng phải tập trung toàn bộ tinh thần để tiến lên.

Cổ Sai lúc này sắc mặt trắng bệch, nhắm nghiền mắt không dám nhìn xuống dưới.

Xung quanh điểu đạo này dày đặc sương mù mờ ảo.

Thân thể mấy người như nằm trong mây khói, không phân biệt được đông tây nam bắc.

Trong làn khói mây mờ mịt, Trần Tiểu Đao đột nhiên dừng bước.

Điểu đạo này đã đi đến tận cùng, phía trước không còn đường nào để đi tiếp.

Tuy nhiên, nơi này cách mặt đất bên dưới khoảng ba mét.

Trần Tiểu Đao ra hiệu cho Yêu Muội Nhi, định bế cô nhảy xuống.

Yêu Muội Nhi đỏ mặt một chút, nhưng vẫn hào phóng cùng Trần Tiểu Đao nhảy xuống.

Sau khi xuống dưới, Trần Tiểu Đao buông cô ra, ngẩng đầu nhìn Cổ Sai đang run rẩy ở phía trên.

Trần Tiểu Đao vẫy tay bảo Cổ Sai cứ trực tiếp nhảy xuống, gã sẽ đỡ lấy.

Cổ Sai như trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng nghiến răng nhắm mắt nhảy đại xuống.

Sau khi chạm đất, Cổ Sai mới cảm thấy an ổn.

Không ngờ vị Long Hộ tung hoành trên biển cả này lại mắc chứng sợ độ cao.

Mấy người quan sát xung quanh, đỉnh đầu toàn là sương mù lúc tụ lúc tan, đáy hẻm là hơi nước bốc lên từ dòng nước bắn tung tóe.

Trong mắt họ, chỉ thấy núi non mờ mịt mang mang, không biết đã đến nơi nào.

Trần Tiểu Đao nhìn về phía sau, hóa ra dưới đáy vách núi là những tảng đá vụn sụp đổ.

Giữa đống loạn thạch lộ ra vài dấu vết kiến trúc gần giống thạch lương thạch môn.

Xem chừng trước kia dưới vách đá có một hang động thạch môn rất lớn, nhưng đã bị đá lở phong tỏa hoàn toàn.

Yêu Muội Nhi nói nơi này là rìa của Quan Tài Hạp.

Đường hầm thạch môn này có lẽ là lối vào từ bên ngoài hẻm núi.

Mấy người hiện tại đã đến đại môn của Quan Tài Hạp.

Thế nhưng nơi này địa thế hiểm trở, không biết có quặng mỏ hay hầm mỏ nào không.

Xem ra hầm trú ẩn ở Thanh Khê cũng không kéo dài tới đây, tấm bản đồ tìm thấy trong trấn đã mất tác dụng.

Tuy đã vào sơn môn, nhưng đối mặt với vùng thâm sơn hẻm núi huyền bí khó lường này, Trần Tiểu Đao thực sự không biết bước tiếp theo phải đi đâu về đâu.

Trên đường tới đây, Trần Tiểu Đao đã để lại ký hiệu dọc đường.

Sau khi Trần Mộc và những người khác đến đây, họ sẽ lần theo ký

hiệu mà tìm tới.

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu Đao cũng yên tâm phần nào.

Chương 622

Gã lập tức quyết định dựa theo phương hướng của thạch môn nơi cửa hẻm để tiến vào sâu trong hẻm núi thám hiểm một phen.

Lương khô mấy người mang theo rất đầy đủ, hoàn toàn có thể ứng phó nhu cầu ngắn hạn.

Chỉ có điều Quan Tài Hạp cách biệt với thế giới bên ngoài, bên trong u thâm hoang vu, e rằng sẽ gặp phải nguy hiểm bất ngờ, trang bị hiện tại có chút đơn bạc.

Thấy Yêu Muội Nhi tuy gan dạ không nhỏ, lại quen với việc băng rừng vượt núi, nhưng cô vẫn thiếu kinh nghiệm.

Trần Tiểu Đao dặn dò Cổ Sai chăm sóc cô thật tốt, đừng để cô đi phía trước, cũng đừng để rớt lại phía sau.

Mấy người men theo con đường phía trước mà tiến lên.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên hai vách đá dựng đứng treo vô số quan quách.

Những huyền quan này phân bố cao thấp so le, vị trí cực kỳ phân tán.

Nơi cao nhất trông chỉ như một điểm đen nhỏ.

Số lượng nhiều đến mức không thể đếm xuể, ước chừng phải đến vạn chiếc, quả thực là một kỳ quan hiếm thấy.

Hẻm núi lớn u thâm cũng từ đó dần thu hẹp lại.

Ngước mắt nhìn lên, mây trời trên đầu chỉ còn là một đường chỉ nhỏ, dường như cách xa vô tận so với nơi họ đang đứng.

Nếu từ trên cao rơi xuống một viên đá nhỏ, va vào đầu cũng đủ

lấy mạng người.

Đứng giữa vùng núi sâu hẻm dốc thế này, cả ba người đều nảy sinh cảm giác rùng mình sợ hãi.

Tuy biết nơi này tên là Quan Tài Hạp, sớm định liệu sẽ thấy huyền quan treo vách đá, nhưng lúc này thấy huyền quan trên vách núi đối diện nhiều đến kỳ lạ, mấy người không khỏi tò mò, đứng lại quan sát hồi lâu.

Huyền quan không thuộc về thổ táng, không có quan niệm nhập thổ vi an.

Những chiếc quan tài này ở trên cao trải qua nắng mưa lâu ngày, đa phần đã mục nát không chịu nổi.

Hơn nữa công nghệ làm huyền quan rất thô sơ, đều là người bản địa đẵn gỗ trong rừng nguyên sinh phụ cận, trực tiếp khoét rỗng thân cây, sau khi đặt thi cốt người chết vào trong thì đậy lại bằng ván quan làm từ vỏ cây.

Vì vậy bên trong không có minh khí bồi táng gì đáng giá.

Từ xưa phong khí đạo mộ thịnh hành, nhưng rất ít người sẵn lòng đi đào huyền quan, vì thực sự không có lợi lộc gì để kiếm trác. "Đao ca, anh có cảm thấy những huyền quan này có chút kỳ quái không?

Tại sao chúng đều tập trung ở một bên, còn bên kia lại trống trơn?" Cổ Sai quan sát nửa ngày rồi nghi hoặc hỏi.

Trần Tiểu Đao tỉ mỉ quan sát một chút, phát hiện ra điểm dị thường.

Mấy người lúc này vừa vặn đi đến dưới vách đá dựng đứng có huyền quan, ngẩng đầu nhìn lên.

Trong núi lúc này mây tan sương tán, từ góc độ này nhìn lên, chỉ

thấy những chiếc huyền quan rải rác trên cao đột nhiên trở nên dày đặc.

Viền ngoài nơi quan quách tập trung ẩn ước phác họa thành hình ảnh một người khổng lồ cao lớn nguy nga.

Càng nhìn chằm chằm lâu, đường nét mờ ảo của mảng huyền quan kia càng trở nên rõ nét.

Hình thái ngồi ngay ngắn chính diện cực kỳ sống động.

Hai vai bằng phẳng, hai tay đặt trên gối, hai bàn chân lớn đạp lên dòng nước đang cuồn cuộn dưới đáy hẻm.

Tuy nhiên, hình dáng giống hệt người này tuy duy diệu duy tiêu (sống động như thật) nhưng lại không có đầu.

Giống như một vị thiên thần không đầu uy vũ cao lớn, đứng im bất động khảm trên vách đá thiên tiễu.

Ba người đứng dưới trông nhỏ bé như lũ kiến dưới chân thần.

Lúc này trong đầu Trần Tiểu Đao ngoài sự kinh ngạc, gã còn nghĩ đến câu ám hiệu: 'Đại vương tốt thay, có thân không đầu'.

Hình bóng không đầu do vô số huyền quan tạo thành này, nếu không đứng từ dưới chân cự tượng ngước nhìn lên, thì dù ở bất kỳ góc độ nào khác cũng sẽ không hiển hiện rõ nét như vậy.

Phảng phất như người xưa cố ý bố trí như thế, khiến người đến đây đều phải ngước nhìn sùng bái.

Hình dáng ẩn giấu trong vạn quan mê đồ trên đỉnh đầu mấy người mang vẻ uy vũ trang nghiêm, chính xác là một vị vương giả thời cổ đại, hơn nữa đường nét thiếu mất đầu cũng ứng nghiệm với câu 'có thân không đầu'.

Đứng dưới chân hình bóng như thiên thần không đầu này, gã biết

rõ hàng vạn huyền quan bí ẩn kia có liên quan mật thiết đến tình báo trong sổ tay của Trần Mộc.

Thế nhưng trong lòng mấy người không hề có cảm giác vui mừng, ngược lại cảm thấy bí ẩn về cổ mộ Địa Tiên Thôn tuyệt đối không dễ dàng giải khai.

Nghe nói trước khi Địa Tiên nhập táng, một số người trong gia tộc không tin vào huyền cơ vi diệu của ông, không muốn vào cổ mộ để thành tiên.

Vì vậy, Địa Tiên Chân Quân - thủ lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo đã để lại cho hậu nhân một đoạn ám hiệu.

Chỉ cần dựa theo manh mối này, có thể tùy thời tiến vào cổ mộ Địa Tiên Thôn để thoát xác luyện hình, phi thăng vũ hóa, trở thành một đại đạo thọ cùng nhật nguyệt.

Mà tên Phong đoàn trưởng kia chính là người nắm giữ bí mật này.

Ba người từ khi đến trấn Thanh Khê đến nay, đã liên tiếp thấy được những sự vật tương ứng với đoạn ám hiệu này.

Nơi đây không chỉ có quặng mỏ Vu Diêm, mà còn có Ô Dương thạch thú, giờ đây lại thấy một lượng lớn huyền quan sắp xếp giống như vị vua không đầu.

Tuy những manh mối này đều chứng minh từ một phía rằng cổ mộ Địa Tiên Thôn nằm ở Thanh Khê, nhưng sự việc lại không thuận lợi như mắt thấy.

Quan trọng nhất là giữa các manh mối như quặng Vu Diêm, Ô Dương thạch thú, Vua không đầu hoàn toàn không có bất kỳ liên hệ nào.

Điều này càng khiến người ta mờ mịt không biết làm sao.

Tuy từ khi vào Quan Tài Hạp, mọi việc đều thuận lợi đến khó tin, nhưng nghĩ kỹ lại, những manh mối tìm được này vậy mà không có cái nào dùng được.

Trần Tiểu Đao từng nghĩ Quan Sơn Thái Bảo chỉ là một lũ địa chủ thổ hào, không có bản lĩnh thực sự.

Hiện tại xem ra, e rằng Quan Sơn Thái Bảo này thực sự có bản lĩnh phi phàm.

Lúc này đầu óc Trần Tiểu Đao vô cùng hỗn loạn.

Nhìn hẻm núi phía trước sơn trùng thủy phục, không có manh mối nào để tìm kiếm, trong lòng không khỏi có chút nôn nóng.

Quặng mỏ Vu Diêm, Ô Dương thạch thú, hình bóng Vua không đầu, đây đều là những cổ tích thực sự có tại vùng Thanh Khê.

Xem ra, hoàn toàn có thể loại trừ khả năng đoạn ám hiệu này là dạng đố chữ hay ẩn ngữ tàng đầu thi, mà đa phần là liên quan đến một truyền thuyết cổ xưa nào đó ở địa phương.

Lối vào cổ mộ Địa Tiên Thôn ẩn giấu ngay trong truyền thuyết đó.

Chương 623

Nhưng rốt cuộc đó là truyền thuyết gì thì không ai biết.

Hình bóng vương giả do huyền quan trên vách cổ tạo thành, ắt hẳn chính là Vua không đầu được nhắc đến trong câu ám hiệu đầu tiên.

Nhưng vị Vua không đầu này là di tích đồ đằng trấn sơn trấn hạp do người xưa để lại, hay trong thời cổ đại thực sự từng có một vị vương giả như vậy?

Trần Tiểu Đao đứng tại chỗ, nhẩm đi nhẩm lại mấy câu ám hiệu trong đầu: 'Đại vương tốt thay, có thân không đầu; nương tử không đến, vạn núi không mở; đốt củi nhóm lò, nấu chín gan phổi; đào giếng lấy muối, hỏi quỷ đòi tiền; đường chim ngang dọc, trăm bước chín vòng; muốn gặp địa tiên, trước vẽ ô dương...' Đang suy nghĩ, gã lại ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát vô số huyền quan trên vách đá.

Trong lòng bỗng lóe lên một tia sáng, gã nghĩ đến một mắt xích quan trọng nhất nhưng bấy lâu nay vẫn chưa được chú ý tới.

Huyền cơ ẩn chứa trong đoạn ám hiệu tìm lối vào cổ mộ Địa Tiên Thôn chắc chắn ứng vào chỗ này. "Việc sở trường nhất của Quan Sơn Thái Bảo là gì?" Câu này giống như gã đang tự lẩm bẩm một mình.

Yêu Muội Nhi và Cổ Sai đều cảm thấy có chút khó hiểu.

Yêu Muội Nhi nói: "Người trong phần mộ yêu tiên chắc chắn đều biết một ít yêu pháp." Cổ Sai nói: "Quan Sơn Thái Bảo này chắc hẳn là rất giỏi xem núi (quan sơn) nhỉ." Nghe Cổ Sai nói xong, Trần Tiểu Đao đột nhiên nhớ ra bốn chữ 'Quan Sơn Chỉ Mê', lập tức vỗ mạnh vào trán mình một cái, tức thì đại ngộ.

Quan Sơn Thái Bảo của đại triều nhà Minh giỏi nhất là Quan Sơn

Chỉ Mê.

Quan Sơn Chỉ Mê chắc chắn chính là thuật phong thủy.

Mà ám hiệu tìm kiếm cổ mộ Địa Tiên Thôn —— chính là dùng phong thủy Thanh Ô để chỉ điểm mê lộ.

Tuy nhiên điều này cũng chưa chắc chắn, vì mấy câu sau hiện tại vẫn chưa thể phán đoán, nhưng câu 'Đại vương tốt thay, có thân không đầu' chắc chắn là một ám hiệu tàng phong nạp thủy, chỉ điểm huyền cơ.

Trần Tiểu Đao chỉ biết thuật Phân Kim Định Huyệt của Mạc Kim Giáo Úy độc bộ thiên hạ, mà bỏ quên lũ Quan Sơn Thái Bảo cũng là những cao thủ đạo mộ có thuật tầm long.

Quan Sơn Chỉ Mê đều là những phong thủy số thuật cực kỳ thâm ảo, ngày nay trên đời cái giả thì nhiều mà cái thật thì ít.

Nếu ám hiệu lối vào cổ mộ Địa Tiên thực sự ẩn hợp với cổ thuật Thanh Ô, Trần Tiểu Đao e rằng mình không phá giải nổi những mê đoàn này.

Ngay lúc đó, từ phía sau mấy người đột nhiên truyền đến một giọng nói: "Việc này cũng không cần lo lắng." "Tầm Long Quyết của Mạc Kim Giáo Úy bao quát toàn bộ sơn xuyên sông ngòi thiên hạ; Quan Sơn Chỉ Mê chẳng qua chỉ là bàng môn tả đạo." "Lượng cho bọn chúng có bản lĩnh gì, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Như Lai Phật tổ đâu?" "Cổ mộ Địa Tiên nếu không liên quan đến phong thủy địa mạch thì thôi, bằng không tuyệt đối không thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của Mạc Kim Giáo Úy." "Ta không sợ hắn có thiên chiêu vạn chiêu, chỉ sợ hắn căn bản không có chiêu nào." Cổ Sai và Yêu Muội Nhi đều bị giọng nói đột ngột này làm cho giật mình.

Còn Trần Tiểu Đao sau khi nhìn rõ người tới thì trong lòng mừng

rỡ.

Người đến không ai khác, chính là Tề Thiết Chủy.

Và đằng sau Tề Thiết Chủy chính là Trần Mộc.

Tề Thiết Chủy đã đến, mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng.

Những người làm nghề địa lý và buôn bán đồ cổ đều cực kỳ mê tín, Kỳ Môn Bát Toán danh tiếng lẫy lừng.

Mà Tề Thiết Chủy hiện tại lại có được quá nhiều sách cổ về phong thủy bói toán từ tay Trần Mộc.

Nghe nói mấy ngày trước, từng có một gã môi giới đến hương đường của Tề Thiết Chủy mua hàng.

Gã chẳng ưng thứ gì, lại chỉ ưng một chiếc bát hương trong hương đường.

Chiếc bát hương này không phải đồ cổ, cho thấy nhãn giới gã môi giới này không cao.

Lúc đó hỏa kế xin chỉ thị của Tề Thiết Chủy.

Lão vốn rất giữ quy củ, bán đồ cổ là bán đồ cổ, sao lại bán bát hương, nên lúc đó cũng không chuẩn bị bán chiếc bát hương kia.

Không ngờ gã hỏa kế kia lại nảy lòng tham, nghĩ thầm bát hương đáng bao nhiêu tiền, mình bán cho gã rồi âm thầm mua cái khác thay vào, thế là tiền vào túi mình rồi sao?

Thế là hắn lén bán đi, lại sợ bị phát hiện nên giục người kia mau đi đi.

Lúc đó Tề Thiết Chủy ở bên trong nhìn thấy, đợi gã môi giới kia tới cầu một quẻ, không ngờ đối phương không hề quay đầu mà đi luôn, lão cảm thấy kỳ quái, gọi hỏa kế lại hỏi, gã kia nhát gan nên khai hết ra.

Tề Thiết Chủy nghe xong bảo hắn làm vậy thứ nhất là mạo phạm thần linh, thứ hai là mạo phạm tổ sư gia, là đại kỵ, e rằng sẽ gặp báo ứng.

Nghe câu này thì sợ chết người, gã hỏa kế lập tức lấy hết tiền ra, nói mình chỉ vì lợi nhuận che mắt, hỏi có cách nào hóa giải không.

Lúc đó hỏa kế này đang định xuống thôn thu thuế ruộng, Tề Thiết Chủy bấm quẻ một hồi rồi nhíu mày, bảo hắn mang toàn bộ tiền bán bát hương theo người, còn tiền thu được thì để dưới đáy hòm, đồng thời dặn hắn miễn thu tiền của những nông dân trồng dưa.

Gã hỏa kế thấy lạ nhưng vẫn lên đường.

Đến thôn mới phát hiện năm đó mưa lớn, dưa không thu hoạch được, nông dân căn bản không trả nổi thuế ruộng, có ép cũng không được.

Trên đường về, hắn gặp cướp trên cùng một con đường, tiền trên người bị cướp sạch nhưng đối phương không làm hại tính mệnh, cũng không lục lọi cái hòm mà bỏ chạy luôn.

Về đến hương đường không lâu, tên cướp đã bị bắt, hóa ra chính là một nông dân trồng dưa trong thôn.

Năm đó dưa thối hết vì nước mưa, người kia lâm vào đường cùng đành làm quân ăn cướp, nhưng thấy người bị cướp chính là vị tiên sinh đã miễn tiền cho mình, không nỡ giết người diệt khẩu lại sợ bị nhận ra nên chỉ cướp một ít tiền rồi hoảng hốt chạy mất.

Không khó để suy đoán, nếu hỏa kế không miễn tiền cho nông dân kia, lần này ắt chết chắc.

Lại nếu hắn không để tiền bán bát hương trên người, bạc trong hòm tất nhiên sẽ bị cướp mất.

Sau chuyện đó hỏa kế hỏi Tề Thiết Chủy tính toán thế nào?

Tề Thiết Chủy bảo hắn, tiền mua bát hương (mãi lô tiền) chính là tiền mãi lộ (mãi lộ tiền).

Ý là chuyến này đi sẽ gặp phỉ tặc, tặc cướp chính là tiền mua bát hương kia.

Ngoài ra, lúc đầu gã môi giới không xem quẻ (quái bất toán), chính là dưa không tính (qua bất toán).

Nghiệp mình tạo mình tự gánh, may mà tổ sư gia niệm tình ngươi phạm lần đầu nên cho ngươi một con đường sống.

Sau này làm người phải cẩn thận, đừng phạm sai lầm như vậy nữa.

Hỏa kế tâm phục khẩu phục, từ đó không bao giờ dám làm trái ý Tề Thiết Chủy.

Chuyện này mới xảy ra gần đây, truyền đi khắp thành Trường Sa vô cùng thần bí.

Tề Thiết Chủy tiến lên vỗ vai Trần Tiểu Đao: "Tiểu Đao, xem ra trước kia ta thực sự coi thường ngươi rồi, có thể tìm được tới đây, không đơn giản đâu." "Quá khen, Tề gia." Trần Tiểu Đao chắp tay với Tề Thiết Chủy.

Tiếp đó gã đi tới trước mặt Trần Mộc. "Gia chủ, lần này trở về vẫn thuận lợi chứ ạ?" Trần Mộc gật đầu: "Tuy không tính là quá thuận lợi, nhưng may mà đều đã giải quyết xong." Trần Mộc biết Trần Tiểu Đao muốn hỏi tình hình của Đa Linh. "Thi độc của Đa Linh đã tạm thời được khống chế, Hoa Linh dùng Song Toàn Thủ tuy không thể trị tận gốc thi độc trên người Đa Linh, nhưng để ổn định thì không thành vấn đề lớn.

Lần này chúng ta chỉ cần mang thi đan từ đây về là cơ bản ổn rồi." "Làm phiền gia chủ rồi." Trần Tiểu Đao lại chắp tay tạ ơn Trần Mộc.

"Gia chủ lần này vì cứu gia chủ phu nhân mà tiêu tốn quá nhiều tinh lực.

Chương 624

Hiện tại trong thành Trường Sa lại không mấy yên bình, lần này vẫn phải trông cậy vào ngươi rồi." Tề Thiết Chủy nói với Trần Tiểu Đao.

Hóa ra lần này Trần Mộc trở về đánh thức Già Nam vô cùng không thuận lợi.

Dùng gương đồng thanh đồng kia đánh thức Già Nam vốn là cưỡng ép.

Sau khi tỉnh lại, khí tức của nàng rất suy yếu, công lực mất hết sạch.

Trần Mộc biết đây là tác dụng phụ của việc cưỡng ép đánh thức, thế là truyền phần lớn nội lực tinh thuần của mình vào người Già Nam.

Chỉ có như vậy mới khiến Già Nam khôi phục thực lực đỉnh phong trong thời gian ngắn nhất.

Bản thân Trần Mộc chỉ còn lại một hai thành công lực.

Nhưng không sao, mười ngày nửa tháng sau là có thể khôi phục lại.

Trần Tiểu Đao gật đầu.

Tề Thiết Chủy cũng không nói thêm, trong lòng lão đã có chút manh mối.

Chỉ thấy vách đá dựng đứng cao ngất chi chít huyền quan, do niên đại đã lâu, đa phần đã bị phong hóa mục nát, e rằng ai đó chạm vào một cái là sẽ tan thành mây khói.

Không ai nói rõ được tại sao trong Quan Tài Hạp lại có nhiều huyền quan kiểu thung nham đến vậy.

Thi cốt trong quan là của triều đại nào cũng không cách nào biết được.

Nhưng bằng nhãn lực của dân Mạc Kim đổ đấu, đây đều là những di tồn thượng cổ từ trước thời Tần Hán, chắc chắn không phải đồ vật nhà Minh cách đây mấy trăm năm.

Ngay từ thời Tây Chu, thuật âm dương phong thủy đã tồn tại.

Trong Kinh Thi từng có đoạn miêu tả nói về việc năm xưa Công Lưu xây dựng Chu Nguyên đã chọn địa chỉ: 'Đo độ dốc về phía mặt trời lặn, so sánh âm dương...' Điều này chứng minh từ mấy ngàn năm trước thời Thương Chu, con người đã bắt đầu chú trọng đến môi trường địa lý thiên nhân tương ứng.

Trước thời Tần Hán, lý luận phong thủy tỉ mỉ chu mật tuy chưa hình thành, nhưng hậu thế về sau như hình thức lý khí, long sa huyệt thủy đều từ cổ phong thủy thuật mà thoát thai ra.

Nghĩa là thời đại cổ xưa như Tây Chu, Xuân Thu với thời Tần Hán Đường Tống, tiêu chuẩn lựa chọn âm dương nhị trạch là thống nhất.

Trong tạo hóa, thiên nhân hợp nhất.

Nhưng về phương hướng và trọng tâm của long mạch có thể do thời đại biến thiên mà có sự khác biệt.

Ví dụ cổ mộ thời Xuân Thu Chiến Quốc đa phần ở bình nguyên khoáng dã, còn đến thời Đường Tống thì đa phần chọn ở núi cao làm lăng.

Thậm chí cả các khu vực xung quanh và dân tộc thiểu số của văn minh Thăng Long cũng chịu ảnh hưởng sâu sắc của điều này.

Tuy không nhất định có lý niệm phong thủy cụ thể, nhưng phần mộ lăng tẩm cũng đa phần nằm ở nơi núi non tàng nạp, sông ngòi chu toàn u thâm.

Trần Mộc ngẩng đầu nhìn lên vách đá cổ dựng đứng, vô số huyền quan tạo thành một bóng hình cự nhân không đầu.

Đây giống như một vị thiên thần trấn giữ cửa hẻm, chân đạp lên dòng nước cuồn cuộn cuộn dâng.

Đúng như Tầm Long Quyết nói: 'Thế núi như cửa như rồng, núi cao nước hẹp rồng muốn đi; trong cửa dài phải trấn phục, không để một núi một nước thoát đi'.

Quần thể huyền quan quy mô khổng lồ này, tuy không biết là di tích từ khi nào, nhưng cách bố trí lại ẩn hợp với cổ pháp.

Quan Tài Hạp này không phải tự nhiên mà được tạo ra ở đây, mấy ngàn năm qua luôn trấn thủ linh khí phong thủy trong Quan Tài Hạp.

Trong lúc Trần Mộc quan sát, Tề Thiết Chủy cũng hồi tưởng đi hồi tưởng lại mọi chi tiết trong Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật trong đầu, muốn tìm ra vị trí cửa dài linh khí mà quần thể huyền quan đang trấn giữ.

Lúc này Tề Thiết Chủy phát hiện dáng hình ngồi ngay ngắn của cự nhân không đầu có vài chỗ hơi khiếm khuyết.

Ở phía tay trái của nó dường như thiếu mất một mảng huyền quan, khiến bàn tay khổng lồ lộ ra hai ngón như đang bấm một cái chỉ quyết chiêm tinh, chỉ thẳng về phía vách núi cổ đối diện.

Nếu không đứng ở đáy hẻm quan sát hồi lâu, cũng tuyệt đối khó phát hiện ra chi tiết này.

Mấy người đều biết nơi quần thể huyền quan chỉ tới ắt có điều dị thường.

Tề Thiết Chủy lúc này lại quay đầu nhìn vách đá tuyệt bích phía sau, nhưng vách đá phía sau trên dốc dưới vực, với góc độ hiện tại nếu không sang bên kia thì căn bản không thấy được gì.

Lúc này Yêu Muội Nhi thấy Trần Mộc và Tề Thiết Chủy đột ngột tới, khẽ kéo vạt áo Trần Tiểu Đao: "Đao ca, hai vị này là ai vậy?" Trần Tiểu Đao lúc này mới nhớ ra chưa giới thiệu Yêu Muội Nhi cho Trần Mộc, thế là kể lại chuyện ở cửa tiệm Thần Cơ kia.

Trần Mộc gật đầu tỏ ý đã biết và chào hỏi Yêu Muội Nhi một tiếng.

Yêu Muội Nhi cũng e lệ đáp lại.

Trần Tiểu Đao đã nói với cô Trần Mộc là gia chủ của Trần gia, Yêu Muội Nhi thấy Trần Mộc tuổi tác cũng ngang mình, làm gia chủ thì có vẻ trẻ quá mức, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Mấy người lúc này nếu muốn xem vách đá đối diện huyền quan ẩn giấu bí mật gì, chỉ có thể men theo điểu đạo khảm trên vách đá dựng đứng mà vòng lên.

Thấy phía trước hẻm núi sâu thẳm đường xá bị đứt đoạn, không thể tiến vào sâu hơn nữa, mọi người lập tức quay đầu leo lên điểu đạo hiểm trở.

Đoạn đường này càng thêm gian nan hiểm trở.

Đi mãi cho đến khi ánh mặt trời lặn xuống, đáy hẻm núi đã đen kịt một mảnh, chỉ có trên cao là còn chút ánh sáng mờ ảo, nhìn sang phía đối diện thấy huyền quan đầy mắt, mới coi như tới được nơi ngón tay của cự nhân không đầu chỉ tới.

Nơi đây vách đá dựng đứng, thế núi gần như thẳng đứng.

Ngược lại với bên treo đầy huyền quan, bên này không thấy một chiếc quan tài nào, chỉ có gai góc dây leo đầy núi.

Mấy người nhìn đáy hẻm tối đen như mực dưới chân, trong lòng kêu khổ: Tuy chưa đến đêm nhưng đáy hẻm đã như đêm khuya, lúc này muốn quay đầu cũng không thể mò mẫm xuống được, xem ra phải qua đêm trên vách đá này rồi.

Mấy người đang lúc đau đầu thì thấy bên dưới điểu đạo phía trước trên vách đá có một cửa hang.

Cửa hang có vài bụi dây leo khô cỏ hoang mọc ra rất đột ngột cổ quái, đúng ứng với nơi chỉ dẫn mê cung của quần thể huyền quan.

Ở đáy hẻm cao vài trăm mét, dù dùng ống nhòm cũng không dễ tìm thấy.

Mấy người tuy không quá giỏi bản lĩnh xem vết bùn, phân biệt sắc cỏ của phái Bàn Sơn Tá Lĩnh, nhưng cũng từng nghe Chá Cô Tiếu giảng giải về những quy tắc trong đó, biết rằng cỏ hoang mọc đầy trên vách đá dựng đứng không phải là hiện tượng tầm thường.

Tề Thiết Chủy lúc này muốn xuống dưới thám thính xem sao nhưng bị Trần Tiểu Đao giữ lại.

Trần Tiểu Đao cậy mình thân thủ linh hoạt, lấy ra móc câu bám vào vách đá, mạo hiểm xuống trinh sát.

Sau khi xuống dưới, gã phát hiện trong hang có dấu vết điêu khắc của con người.

Nhìn vào bên trong là một thạch môn khổng lồ.

Bên ngoài đất cát rơi rụng nhiều khiến cỏ dại mọc đầy, che lấp thạch môn kín mít.

Trước đường hầm thạch môn có nhiều rãnh đá và gỗ mục, có lẽ trước kia từng có sạn đạo rộng rãi thông tới, nay đã không còn tồn tại, chỉ còn lại một ít tàn tích.

Chương 625

"Xem ra chúng ta xác định phương hướng không sai, quần thể huyền quan đối diện quả nhiên có chút danh đường." "Bên trong thạch môn ẩn giấu trên vách đá này, tám phần chính là con đường tất yếu dẫn tới cổ mộ Địa Tiên Thôn." Trần Tiểu Đao nói với Trần Mộc và Tề Thiết Chủy. "Ừm, nhân lúc trời chưa tối hẳn, vào xem trước rồi tính." Trần Mộc gật đầu, mấy người lập tức từ trên điểu đạo leo xuống.

Chui vào trong cửa động đục vào vách đá, đốt đuốc lên nhìn, chỉ thấy trên xà môn bằng đá khổng lồ điêu khắc những con Ô Dương dị thú hung tợn vạn trạng.

Thạch môn trong động đã sụp đổ từ nhiều năm trước, bên trong hành lang khúc chiết sâu thẳm, dùng ánh đuốc yếu ớt căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Tề Thiết Chủy đi phía trước bảo mọi người nhanh chóng kiểm tra lại đuốc mang theo, định đi vào đường hầm sau thạch môn.

Mấy người vừa định khởi thân, Trần Mộc đột nhiên cảm giác được sau lưng có thứ gì đó đang đi theo.

Ta xoay người ném luôn cây đuốc về phía sinh vật không xác định phía sau.

Nhưng bóng đen sau lưng cũng vô cùng mẫn tiệp, lách người tránh được cây đuốc.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, mấy người nhìn rõ vật đến từ phía sau. "Ơ... là con Ba Sơn Viên Dứu đó, không lẽ nó vẫn luôn đi theo chúng ta?" Yêu Muội Nhi nhìn rõ sinh vật sau lưng rồi kỳ quái nói.

Mấy người nhìn theo ánh lửa, thấy trong ánh hoàng hôn dư sót trên đỉnh hẻm núi, một bóng đen hai tay dài kỳ lạ đang nhảy qua nhảy lại giữa những vách đá huyền quan.

Nó leo từ trên núi xuống, chính là con vượn đã gặp trong hầm trú ẩn Thanh Khê trước đó.

Hẻm núi Quan Tài giao cắt chằng chịt, chắc hẳn không phải tình cờ gặp lại mà là nó đã âm thầm bám theo mấy người suốt quãng đường dài.

Cổ Sai nói cái thứ kỳ quái này vẫn luôn đi theo nhất định không có ý tốt gì.

Trần Tiểu Đao định đứng dậy đi giết con quái vật này, Tề Thiết Chủy ở bên cạnh vội vàng khuyên: "Con Ba Sơn Viên Dứu này vốn thông linh tính, chưa bao giờ hại người.

Không ngờ cách bao nhiêu năm, cái gã này vẫn còn sống.

Chỉ là không biết Phong đoàn trưởng kia sống hay chết.

Nó đi theo từ hầm trú ẩn, có lẽ là muốn dẫn chúng ta đi tìm chủ nhân của nó, ngươi đừng xuống tay độc ác với nó." Trần Tiểu Đao nghe xong mới thôi.

Lúc này bóng nhật lặn xuống, cả Quan Tài Hạp hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Trong bóng tối, mấy người không còn thấy tung tích của con Ba Sơn Viên Dứu kia nữa.

Trần Mộc nói với mọi người rằng Ba Sơn Viên Dứu chắc chắn sẽ không tự nhiên đi theo mấy người vào núi.

Nó đã chịu kinh hãi không nhỏ trong hầm trú ẩn, tuyệt đối không dám dễ dàng tiếp cận mấy người thêm lần nữa.

Lúc này muốn bắt hay giết nó đều không dễ thực hiện.

Nhưng Quan Tài Hạp không phải nơi thanh tịnh thái bình, phàm sự đều cần cẩn trọng đối đãi.

Mọi người đều gật đầu, tập trung mười hai phần chú ý, âm thầm quan sát tung tích của Ba Sơn Viên Dứu.

Nếu phát hiện nó có mưu đồ xấu thì giết không tha, ngược lại cũng không được tùy tiện ra tay hãm hại.

Nhưng việc quan trọng nhất hiện tại của mấy người vẫn là đi vào hang động sau thạch môn tìm cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Trời vừa tối, hẻm núi và lòng núi không còn gì khác biệt, đều là một mảnh chết chóc đen ngòm.

Chỉ từ sâu trong hang động thỉnh thoảng truyền đến tiếng gió rít gào quái dị như tiếng khóc.

Đường hầm giấu trên vách đá dựng đứng vừa sâu vừa rộng.

Có thể chẻ núi mà vào thế này, trừ phi có thần lực tạo hóa, bằng không nhân lực khó lòng làm được.

Nhưng bên trong đường hầm cực kỳ nhẵn nhụi công chỉnh, lại không giống hang động tự nhiên.

Hai bên vòm mái trang trí gạch cổ, có nhiều thạch đăng và thạch thú.

Những ngọn đèn đá đều đã khô cạn, không biết từ bao nhiêu năm trước đã không còn lửa đèn dầu đèn.

Trên mặt đất đường hầm rộng mười mấy mét, thỉnh thoảng còn thấy xương thú, giáp thú và những thanh xà gỗ mục.

Nhìn từ góc độ này, con đường sâu không thấy đáy này giống như một con ngõ đá trong cổ thành, lại có vài phần giống mộ đạo trước địa

cung.

Trần Tiểu Đao lúc này lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Nhìn tình hình này, con đường này tám phần là một lối mộ đạo, như vậy chắc chắn sắp tới Địa Tiên Thôn rồi.

Tề Thiết Chủy ở bên cạnh lập tức dội một gáo nước lạnh: "Đừng vội mừng, ta thấy cách bố trí mộ đạo này tuyệt không phải mộ đạo thông thường.

Nhưng nhìn qua thì đúng là mộ đạo.

Đi sâu vào trong nữa, tám phần sẽ là tam trọng mộ thất, tả hữu hai bên còn có nhĩ thất (phòng phụ), mà ở giữa bên trong nhất chắc chắn là một chiếc quan quách khổng lồ..." Tề Thiết Chủy nghe thấy Trần Tiểu Đao có vẻ không mấy tán đồng cách nói của mình, liền lập tức chỉ vào đống xương thú trên mặt đất mà nói: "Đó đều là ở trong hố bồi táng và rãnh tuẫn táng, thậm chí còn có ở tiền điện của mộ thất.

Từ xưa đến nay, chưa từng có lệ sát tế tuẫn táng ngay giữa mộ đạo.

Ngươi nhìn những hài cốt trong dũng đạo này xem, bừa bãi tan tác như vậy, cho nên ta dám khẳng định đây không phải mộ đạo." Trần Mộc lúc này đang dẫn đường ở phía trước nhất, đi suốt quãng đường xuống dưới, càng lúc càng cảm thấy quái dị.

Nghe thấy phía sau Tề Thiết Chủy và Trần Tiểu Đao tranh luận không dứt, hắn vừa định ngắt lời hai người thì đúng lúc này, nhờ ánh lửa yếu ớt của đuốc, hắn thấy phía trước đã đến cuối dũng đạo.

Ở cuối đường này, hai bên mỗi bên có một phương thạch bích, đều trắng như tuyết được quét vôi, trên vách tựa như hai con quỷ canh cửa.

Trên thạch bích mỗi bên vẽ hai cái đầu heo đen máu thịt nhầy

nhụa.

Dưới thạch bích có án thờ bằng đá hình chữ nhật.

Trên án chất chồng như núi, bày biện lộn xộn hàng ngàn cái đầu lâu.

Da thịt đã sớm thối rữa sạch sẽ, nhìn răng và hình dạng sọ có chút giống đầu người, nhưng lại không phải đầu lâu người bình thường, mà là đầu lâu của loài linh trưởng cận hữu vượn.

Đứng trong dũng đạo cổ lão này, dường như vẫn còn có thể cảm nhận được huyết tinh chi khí từ cuộc đồ sát tế lễ ngàn năm trước.

Trần Mộc quay đầu nói với Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy: "Đừng cãi nhau nữa, đây không phải mộ đạo, ta thấy chúng ta giống như đã vào lò sát sinh rồi." Phía sau, Cổ Sai chưa từng nghe qua từ này, liền hỏi: "Lò sát sinh là cái gì?" "Lò sát sinh chính là nơi giết heo, ta thấy nơi này chính là một lò sát sinh nơi thâm sơn." Trần Tiểu Đao đã tiến lên phía trước, giải thích cho Cổ Sai. "Cái gì?

Nơi này ít nhất mấy chục năm không có người tới, sao có thể có lò sát sinh?" Yêu Muội Nhi nghe Trần Tiểu Đao nói vậy cũng lên tiếng hỏi.

Nhưng đợi đến khi cô tiến lại gần, xuyên qua ánh lửa thấy vô số đầu lâu vượn người mật mật ma ma, lại thấy trên thạch bích vẽ hai cái đầu heo chết không nhắm mắt sinh động như thật, cũng không khỏi biến sắc mặt.

Chương 626

Rốt cuộc cái hang động này là nơi nào?

Tề Thiết Chủy nhìn cảnh tượng trước mắt cũng thập phần khó hiểu: "Cứ như thế này thì nơi này càng không giống mộ đạo, vừa có đầu vượn vừa có đầu heo, chẳng lẽ chúng ta tới mộ Hầu Vương sao?" Nhưng mấy người lúc này cũng đã lờ mờ đoán ra được một chút.

Nơi này dù không phải Địa Tiên mộ thì cũng có quan hệ vô cùng lớn với Địa Tiên mộ.

Bởi vì câu nói "Dục phóng Địa Tiên, tiên họa Ô Dương" (Muốn tìm Địa Tiên, trước vẽ Ô Dương).

Hai bức họa đầu heo đẫm máu bên ngoài này chính là Ô Dương.

Phía trong là một sơn động, nhìn qua không gian không hề nhỏ.

Sau khi mấy người thương nghị xong, Trần Tiểu Đao cầm Kim Cương Tán hộ thân dẫn đầu, đi qua lối đi hẹp giữa đống đầu lâu vượn người.

Giữa hai bức thạch bích có một cửa động, bên trong đá lởm chởm, thạch nhũ rủ xuống, chính là một hang động đá vôi tự nhiên.

Hang động trong Quan Tài Hạp này không rõ lành dữ, Yêu Muội Nhi và Tề Thiết Chủy được kẹp ở giữa, Trần Tiểu Đao đi đầu, Trần Mộc đi cuối đoạn hậu.

Không gian bên trong hang động lớn ngoài dự kiến, ánh lửa trên người mấy người căn bản không thể chiếu sáng rõ địa hình xung quanh.

Họ chỉ thấy trước mắt là một khoảng đất trống bằng phẳng, cách

thạch nhũ trên đỉnh đầu khoảng mười mấy mét.

Mọi người không dám lơ là, nắm dây thừng tạo thành một đội tiến lên thăm dò, thỉnh thoảng lại dùng đuốc chiếu xung quanh.

Nhưng ánh lửa tựa hồ bị bóng tối nuốt chửng, căn bản không nhìn rõ địa hình quá vài bước chân.

Hang động này dường như trống rỗng không có vật gì.

Hoàn cảnh tối tăm này thực sự quá nguy hiểm, không ai biết trong bóng tối ẩn giấu điều gì.

Trần Tiểu Đao lúc này thôi động Kim Quang Chú khắp toàn thân, lập tức đánh một quyền về phía đỉnh đầu.

Một đạo lôi long nhỏ bằng không xuất thế, ánh kim quang chói mắt tức thì chiếu sáng rực một vùng.

Tuy không duy trì được lâu nhưng dùng để thám thính địa hình xung quanh thì không gì tốt bằng.

Mấy người chỉ thấy một tảng đá thanh lớn như cự bia nằm ngang phía trước cách mười mấy mét.

Trên đá có một tượng ngọc cao lớn tráng kiện, sắc ngọc đỏ tươi như máu, mặc mãng bào đeo đai lưng, đầu to như đấu, an tọa ở trung tâm một bệ đá trắng hếu.

Chỉ là vì đứng xa nên không nhìn rõ mặt.

Lại thấy xung quanh có hàng chục tượng người đá nam nữ quỳ gối như nô tỳ, tất cả đều tay bưng đèn nến tửu khí.

Trần Tiểu Đao thấy có phát hiện, liền đi tới xem thạch lương kia, leo lên bệ đá nhìn kỹ.

Hóa ra trên đầu tượng ngọc ở giữa có đội một chiếc mặt nạ đồng trông như cái phủ.

Nhưng trên mặt nạ này lại không có ngũ quan, đến cả lỗ để thở hay nhìn cũng không có.

Dùng ngón tay gõ lên mặt nạ đồng, tiếng kêu vang lên thanh thúy, đúng là cổ vật thanh đồng chính tông.

Lúc này Tề Thiết Chủy cũng leo lên theo: "Chẳng lẽ là táng sáo đầu?" Nói xong liền giơ đuốc lại gần nhìn chằm chằm chiếc mặt nạ đồng không mặt kia.

Trần Tiểu Đao giơ tay định nhấc mặt nạ đồng của tượng ngọc ra, không ngờ kéo một cái lại không nhúc nhích.

Tề Thiết Chủy thấy Trần Tiểu Đao dùng sức không đúng, vội vàng giữ chặt cánh tay hắn ngăn lại, một tay khác ấn vào mặt kia của mặt nạ đồng để phòng Trần Tiểu Đao thật sự giật phăng nó ra.

Ai ngờ, hai người vừa giằng co, lại khiến mặt nạ đồng xoay một vòng ngay tại chỗ, mặt sau đã xoay ra phía trước.

Tề Thiết Chủy hoảng sợ vội nhìn xem mặt nạ đồng có bị hỏng không.

Ai ngờ không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái liền toát mồ hôi lạnh, suýt chút nữa đánh rơi cả đuốc.

Trần Tiểu Đao lúc này còn chưa chú ý, thấy Tề Thiết Chủy run bắn người, vội vàng đưa tay đỡ lấy lão, hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Đồng thời cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Không ngờ cái nhìn này cũng khiến hắn kinh hãi không nhỏ.

Hóa ra trên mặt nạ đồng ở gáy tượng ngọc lại có ngũ quan, lông mày mắt mũi miệng đầy đủ, biểu tình đoan tường.

Chỉ có điều đó không phải mặt người, mà là một khuôn mặt Ô Dương (heo đen).

Lúc này mặt nạ đồng đã bị Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy xoay ngược lại, cộng thêm tượng ngọc vốn phì nộn cao lớn, trông không khác gì một con Ô Dương lão yêu mặc mãng bào.

Mọi người đều kinh ngạc: "Tượng ngọc này có phải Vô Đầu Đại Vương không?

Tại sao lại nói có thân không đầu?

Chẳng phải rõ ràng có một cái đầu heo sao?" "Trong hang động lại không giống địa cung cổ mộ, tượng ngọc quái dị này rốt cuộc được dựng lên vì lý do gì?" Yêu Muội Nhi tuy gan dạ lanh lợi nhưng dù sao cũng thiếu kiến thức, thấy mặt nạ Ô Dương quỷ dị như vậy không khỏi hoang mang: "Thanh Khê chúng ta từ xưa đến nay chưa từng có ai ăn thịt Ô Dương, tại sao lại trang trí một cái đầu đáng sợ thế này?" Tề Thiết Chủy nghe xong ngẩn ra, hỏi lại Yêu Muội Nhi: "Nha đầu, lời này không phải nói bừa chứ?

Nơi này thời cổ đại phong tục không ăn Ô Dương sao?" Không đợi Yêu Muội Nhi trả lời, lão đã tự lẩm bẩm: "Hảo cá Đại Vương, hữu thân vô thủ, dục tầm Địa Tiên, tiên họa Ô Dương...

Chẳng lẽ vị Đại Vương không đầu kia... chính là Ô Dương Vương?" Trần Mộc thấy Tề Thiết Chủy nhìn mặt nạ Ô Dương ngây người, thầm nghĩ có lẽ lão đã tìm được manh mối gì đó, lúc này đang khổ tứ minh tưởng, không nên quấy rầy.

Mọi người đã đi trên đường mòn hiểm trở cả ngày, đều có chút mệt mỏi.

Trần Mộc liền bảo mọi người tạm thời nghỉ ngơi rồi mới tính tiếp.

Trần Tiểu Đao cũng kỳ quái từ trên người Ô Dương leo xuống.

Tượng ngọc đội mặt nạ Ô Dương bán tọa trên một bệ đá màu

trắng.

Trần Mộc vốn không để các vương hầu tướng tướng cổ đại vào mắt, mặc kệ Ô Dương Vương là người hay yêu, hắn ngồi phịch một cái lên chỗ ngồi của Ô Dương Vương.

Trần Tiểu Đao cũng ngồi nghỉ trên lưng một tượng người đá quỳ bên cạnh, vừa nghỉ vừa hỏi Trần Mộc vài vấn đề.

Yêu Muội Nhi và Cổ Sai ngồi trên ba lô lắng nghe, nhưng Trần Tiểu Đao toàn hỏi những nội dung chuyên môn, hai người họ hoàn toàn không hiểu gì.

Tuy nhiên, lúc này Trần Mộc đang ngồi trên bảo tọa của Ô Dương Vương lại cảm thấy có gì đó không ổn, sắc mặt biến đổi.

Trần Tiểu Đao thấy Trần Mộc biến sắc liền vội đứng bật dậy.

Hóa ra Trần Mộc ngồi trên bảo tọa bằng ngọc thạch này không phải không thoải mái, mà là quá thoải mái.

Cảm giác giống như loại ghế ngồi phương Tây làm bằng chất liệu mềm mại, tuy có hơi lạnh nhưng một chút cũng không cứng.

Mọi người nghe vậy đều thấy vô cùng kỳ quái.

Chương 627

Trong hang ngoài đá thì chỉ có đá, cho dù là bệ ngọc thì họa chăng là noãn ngọc chứ không thể mềm mại như vậy được.

Bản thân Trần Mộc càng thấy lạ lùng hơn, theo bản năng đưa tay sờ thử.

Bề mặt là một lớp tro bụi, nhưng bên dưới trơn nhẵn mềm mại, tựa da tựa cách, không biết là vật gì.

Cúi đầu nhìn kỹ, thấy đó là từng khối gạch trắng hình chữ nhật tựa như chiếc gối, cạnh bên là một mảng tua rua đen nhánh.

Trần Mộc trong lòng nảy sinh nghi hoặc, dùng tay gạt một mảng ra, thấy khô héo như đay, giống hệt tóc người chết, không khỏi kỳ lạ: "Ở đâu ra lắm tóc thế này?" Trần Mộc đột nhiên cảm thấy không ổn, nhanh chóng nghiêng người lùi lại.

Trần Tiểu Đao phía sau cũng trực tiếp cầm Kim Cương Tán đâm tới.

Thuận theo ánh đuốc nhìn lại, chỉ thấy ở mặt bên của bệ đá trắng, chẳng biết từ lúc nào đã lặng lẽ hiện ra một khuôn mặt phụ nữ.

Khuôn mặt đó tuyệt đối không phải bằng ngọc thạch điêu khắc, mà là một khuôn mặt cương thi miệng mắt rỉ máu.

Cổ Sai và Yêu Muội Nhi không có chuẩn bị tâm lý, tức thì cảm thấy một luồng hơi lạnh xông lên sống lưng, tóc gáy dựng đứng hết cả lên.

Trần Tiểu Đao chắn Yêu Muội Nhi và Cổ Sai ở phía sau, giơ tay định đánh về phía cương thi kia. "Đừng vội, cương thi này không cử động được." Trần Mộc nhìn kỹ đầu người ở mặt bên bệ đá, quả nhiên

là xác chết thật.

Miệng mắt mở trừng trừng, hiển hiện quái dị dữ tợn trong bóng tối.

Nhưng thứ chảy ra trên mặt không phải tươi huyết, mà là thứ gì đó bị nhét đầy từ trong miệng.

Trần Tiểu Đao rút dao nhỏ cẩn thận gạt một chút, toàn là những hạt cát đỏ rực.

Không biết lúc còn sống đã bị quán bao nhiêu loại dược vật mà cả khoang cơ thể đều bị nhét đầy.

Hơn nữa bên trong không chỉ có một tử thi này.

Toàn bộ bệ đá trắng dưới thân tượng ngọc mặt nạ đồng kia chính là lưng của sáu cái thi thể trần truồng.

Những nữ thi đó chia làm hai hàng quỳ trên mặt đất, kẻ rủ đầu, người nghiêng mặt, thần thái khủng bố không giống nhau, nhưng đều để lộ tấm lưng lên phía trên.

Sáu nữ thi có vóc dáng tương đồng, chiều cao đồng nhất, tạo thành một bình đài mềm mại như tấm thảm da.

Mà tượng ngọc mặt nạ Ô Dương chính là tọa lạc trên chiếc đệm mềm kết bằng tử thi này.

Lúc này Tề Thiết Chủy quan sát hồi lâu, sắc mặt cũng biến đổi liên tục: "Không cần xem nữa, đây là Nhân Đặng (ghế người), danh phó kỳ thực chính là Nhân Đặng.

Trong sử sách có ghi chép, không ngờ ở đây lại có vật thật!

Hồng sa quán trong cơ thể nữ thi có lẽ là loại dược vật dùng để duy trì huyết nhục không bị khô cứng sau khi giết người.

Cái kẻ gọi là Nhân Trệ rốt cuộc là quỷ gì?

Lại có thể giết người sống để làm ghế ngồi..." Yêu Muội Nhi đứng bên cạnh hiển nhiên không ngờ tới chiếc ghế trước mặt lại làm từ người sống, không nhịn được một trận buồn nôn.

Tề Thiết Chủy tiếp tục giải thích: "Cái tên Nhân Đặng này là do các học giả đời sau tự đặt, tên gọi thực sự đến nay vẫn chưa khảo chứng được.

Vật này quả thực có tồn tại vào thời xã hội nô lệ trước thời Tam Đại.

Nghe nói vị quân chủ cuối cùng của nhà Hạ là Hạ Kiệt chính là một bạo quân nổi tiếng.

Hắn cùng xa cực dục, tự ví mình như mặt trời, bắt nữ nô lệ bò trên mặt đất cho hắn làm ghế ngồi.

Còn có 'nhân xa', 'nhân mã' do nam nô lệ làm cho hắn cưỡi.

Những thứ tàn khốc này đều do hắn phát minh ra.

Sau này chế độ tàn bạo vô cùng này còn kéo dài qua nhiều triều đại, nghe nói đến đời Nguyên vẫn còn.

Từ cổ đã có phong khí 'sự tử như sự sinh' (thờ người chết như lúc sống).

Những vật phẩm quân vương hưởng dụng khi còn sống thì sau khi chết tất nhiên cũng phải chuẩn bị.

Thi Đặng này có lẽ chính là vật thay thế cho Nhân Đặng ở âm thế." Trần Tiểu Đao nghe mà giận từ trong lòng, hỏi Tề Thiết Chủy: "Vậy nói là... cụ Thi Đặng này chính là minh khí tuẫn táng cho Ô Dương Vương?

Nhưng sao không thấy quan quách và thi hài của Ô Dương Vương đâu?" Tề Thiết Chủy lắc đầu nói: "Ta đã nói từ sớm rồi, đây căn bản

không phải minh điện cổ mộ, mà là một nơi tế tự tương tự như hưởng điện.

Mộ huyệt của Ô Dương Vương cũng đã sớm không còn quan quách và thi hài của hắn, bởi vì...

Quan Sơn Thái Bảo từ lâu đã đào bới cổ mộ Ô Dương Vương, đồng thời xây dựng Địa Tiên Thôn trong tòa mộ huyệt quy mô cực đại đó để làm nơi giấu kho báu. 'Dục phóng Địa Tiên, tiên họa Ô Dương', chẳng phải chính là ứng với chuyện này sao." Mấy người đều cảm thấy chuyện này càng lúc càng ly kỳ bí ẩn.

Chẳng lẽ thời cổ đại thực sự từng có một vị Ô Dương Vương?

Câu nói "Hảo cá Đại Vương, hữu thân vô thủ" kia chính là chỉ Ô Dương Vương.

Vừa nãy còn chưa có manh mối gì, tại sao trong chốc lát Tề Thiết Chủy lại biết được?

Hóa ra khi mọi người nghỉ ngơi, Tề Thiết Chủy phát hiện trên thạch lương lớn dưới đất đầy những vết tích chữ trùng cá, còn có nhiều cổ phù hình dạng như nhật nguyệt tinh thần.

Trần Tiểu Đao thấy vậy không để ý, nhưng Tề Thiết Chủy lại là chuyên gia giải mã các loại cổ văn tự.

Thạch lương khắc đầy những truyền thuyết về Quan Tài Hạp từ trước.

Tuy không biết truyền thuyết thật giả ra sao, nhưng có thể khẳng định trong hẻm núi này ẩn giấu một tòa lăng mộ cổ quy mô bất phàm.

Tượng ngọc Ô Dương Vương chưa bị hủy đi có lẽ là do Quan Sơn Thái Bảo cố ý để lại.

Vị vương có thân không đầu chính là chân thân của tượng ngọc

này.

Tuy nhiên không nên gọi là Ô Dương Vương, phong hiệu chính thức của hắn phải là Vu Lăng Di Sơn Vương.

Theo truyền thuyết cổ xưa này, Vu Lăng Vương thực chất là một con Ô Dương to lớn kinh người.

Tề Thiết Chủy nói hang động này vốn là nơi tế lễ Vu Lăng Vương, còn mộ của Vu Lăng Vương chắc chắn tàng ở nơi sâu nhất của Quan Tài Hạp.

Càng khiến người ta cảm thấy bất khả tư nghị hơn là Vương phi không phải người, mà là một con Ô Dương đen tuyền nặng tới ngàn cân.

Trần Tiểu Đao thực sự khó mà lý giải, vừa định hỏi thêm thì Tề Thiết Chủy lại tự mình dán mắt vào thạch bia xem không ngừng.

Trần Tiểu Đao đành nén đầy bụng nghi vấn, dẫn Cổ Sai đi xem xét địa hình xung quanh.

Chương 628

Hang động trong núi sâu rộng cực kỳ, phương xa gió rít gào như quỷ khóc thần hào.

Xem ra sơn động này xuyên qua núi, chắc hẳn có lối ra thông đến hẻm núi bên kia.

Khó khăn lắm mới đợi được Tề Thiết Chủy sao chép xong toàn bộ văn tự ghi chép sự tích Ô Dương Vương, lúc này đã đến nửa đêm.

Mấy người đành tìm một góc ổn thỏa, đốt lửa sưởi, tối nay nghỉ lại trong động một đêm.

Tề Thiết Chủy vừa chỉnh lý tư liệu thu thập được, vừa kể cho mọi người nghe những truyền thuyết cách quãng ghi trên bia văn.

Thạch trụ dưới Nhân Đặng của Ô Dương Vương vốn là vật còn sót lại từ thời trị thủy năm xưa, văn khắc điêu trạm cực kỳ tỉ mỉ.

Văn sức là lôi văn, triện tự là oa thiền cổ triện, người bình thường căn bản không đọc hiểu được những ký tự kỳ hình quái trạng như thiên thư này.

Nhưng Tề Thiết Chủy đã đắm mình trong môn này mấy chục năm, đổ vào vô số tâm huyết, tạo nghệ phi phàm, không phải chuyên gia học giả tầm thường có thể sánh kịp, đọc hiểu bảy tám phần là chuyện nhỏ.

May mà lần này Trần Mộc mang theo Tề Thiết Chủy, nếu không chỉ dựa vào Trần Tiểu Đao, dù có nhìn thấy những mật văn cổ đại này cũng đành coi như không thấy.

Trần Tiểu Đao không nói thêm, chăm chú nghe Tề Thiết Chủy giảng thuật.

Hóa ra ám hiệu tìm kiếm lối vào cổ mộ Địa Tiên, ngoài việc ẩn chứa bí mật phong thủy Thanh Ô, quả nhiên cũng liên quan đến truyền thuyết cổ đại trong Quan Tài Hạp.

Những năm đầu, do địa hình dãy núi Vu Sơn độc đặc, không được hưởng lợi từ âm dương ngư dẫn thủy, vùng núi này thường xuyên bị lũ lụt hoành hành.

Thiên tai liên miên, mỗi năm có vô số người và gia súc bị nước lũ nhấn chìm làm thức ăn cho cá tôm.

Đúng lúc không ai biết làm sao thì trong núi có một ẩn sĩ xuất hiện.

Vị ẩn sĩ này dáng người khôi ngô, râu quai nón đầy mặt, mặc hắc bào, tự xưng là Vu Lăng Đại Vương, có thuật dời núi, có thể sai khiến âm binh khơi thông hà đạo.

Nhưng hắn cũng đưa ra hai điều kiện.

Một là trong thời gian thi công dời núi khai hà, địa phương phải cung phụng rượu thịt cơm canh.

Đến giờ ăn thì đem lễ vật đặt ở cửa sơn động.

Trước động có một cái đỉnh lớn, dân chúng đưa cơm phải gõ đỉnh ba tiếng báo hiệu rồi khẩn trương rời khỏi núi lánh mặt.

Điều kiện thứ hai là thỉnh Thiên tử gia phong quan tước để biểu dương công đức của hắn.

Lúc đó vì công trình quá đồ sộ, dù có tiền lương nhân lực cũng không làm nổi việc dời núi dẫn nước, triều đình lại đặc biệt coi trọng cao nhân đắc đạo nên lập tức đồng ý.

Thế là Vu Lăng Vương suốt ngày tác pháp, khu dịch âm binh âm tướng sơ đạo dòng sông.

Từ đó trong núi mỗi ngày đều mây mù ảm đạm, tiếng đục đá xẻ

núi lăn rền như sấm.

Bách tính cảm kích đức độ của hắn, tuyển một cô gái họ Lý gả cho Vu Lăng Vương làm vợ.

Sau này việc hiến hưởng cho âm binh khai hà đều do phu nhân thân chinh đốc suất.

Công trình trị thủy vừa gian nan vừa kéo dài.

Một ngày nọ bỗng nhiên trời đổ mưa bão, Vu Lăng Vương chỉ huy âm binh trị thủy gặp khó khăn.

Rượu thịt đưa tới liên tiếp hai ngày vẫn nguyên vẹn không động đậy, phu nhân lo lắng liền dẫn người vào núi.

Đến hiện trường, mọi người không khỏi đại kinh thất sắc.

Trong hẻm núi, một con heo đen lớn đang dùng đầu húc núi dưới nước, phía sau là vô số sơn quỷ sơn tiêu vận chuyển đất đá.

Hóa ra Vu Lăng Vương dời núi chính là do Ô Dương trong núi hóa thành.

Hắn phải hiện nguyên hình dùng quỷ thần chi lực khai hà, nên từ trước tới nay không cho ai vào núi tương kiến.

Vu Lăng Vương thấy nguyên hình bị phát hiện, từ đó trốn biệt trong núi, không chịu khai hà nữa, càng hổ thẹn không muốn gặp lại phu nhân.

Phu nhân quỳ trước núi khổ cầu không có kết quả, đành nhảy xuống vực tự vẫn.

Vu Lăng Vương tự thấy có lỗi với phu nhân, liền suất lãnh âm binh khơi thông đoạn hà đạo cuối cùng, triệt để trị tận gốc lũ lụt.

Triều đình ban thưởng trọng hậu, muốn mời Vu Lăng Chân Quân đi trị lý một đoạn sông khác cũng đang bị lụt nghiêm trọng.

Nếu thành công sẽ được phong vương liệt tướng.

Nhưng Vu Lăng Vương tự nói sau này sẽ quy ẩn thâm hẻm, trừ phi phu nhân phục sinh, nếu không vĩnh viễn không mở núi.

Ngày từ biệt, có vạn dân tiễn đưa.

Sau này Vu Lăng Vương đại túy, đi nhầm vào núi Tây Lăng, hiện nguyên hình ngủ say không tỉnh, kết quả bị dân sơn địa không biết chuyện bắt sống, trói chặt lại.

Họ đốt lò nước lớn, vừa cạo lông vừa chọc tiết bận rộn một hồi.

Đợi đến khi thuộc hạ tìm được tung tích Vu Lăng Vương thì bộ lòng của Đại vương đã được nấu chín từ lâu.

Sau đó vùng đó xảy ra ôn dịch lớn, tiếp đến là châu chấu che trời lấp đất ập tới.

Bách tính đều nói đó là do âm hồn Vu Lăng Vương không tan, nên đã xây một tòa mộ lớn trong hẻm núi, thu nhặt hài cốt còn sót lại để an táng.

Nhưng vì chỉ còn phần bì nhục cốt hài, thủ cấp có lẽ đã bị người ta ăn mất nên không tìm lại được.

Lại thấy hưởng điện năm nào cũng tế tự không ngớt, chế tác thân ngọc đầu đồng để cung phụng.

Quan Tài Hạp với những hẻm núi ngang dọc và những đường mòn chim bay đầy vách đá hiểm trở đều là di tích do Vu Lăng Vương sai khiến âm binh khai hà năm xưa.

Những thổ nhân tử vong trong quá trình trị thủy qua các đời đều được nhập vào huyền quan, theo nước lũ rút dần mà an táng từng tầng trên vách đá.

Vô tình thay, chúng lại tạo thành bóng dáng của một pho tượng

cụt đầu khổng lồ, e rằng cũng là điềm báo cho cái chết của Vu Lăng Vương.

Trước khi xuất sơn, Vu Lăng Vương từng dẫn âm binh khai quật mỏ muối trong núi, nên các hầm mỏ muối trong Quan Tài Hạp chính là nơi đặt lăng tẩm của hắn.

Từ hưởng điện đến vương mộ phải trải qua một đoạn "Bách Bộ Điểu Đạo" cực kỳ hiểm trở mới đến được lối vào mộ đạo.

Tề Thiết Chủy đem những gì cổ văn ghi chép kể lại rành mạch cho mọi người.

Hóa ra câu nói Phong đoàn trưởng để lại trước khi bỏ trốn chỉ có câu cuối là hữu dụng, cũng có thể đó chỉ là đoạn đầu tiên.

Ý tứ là lối vào cổ mộ Địa Tiên có lẽ nằm trong chính mộ huyệt nguyên bản của Ô Dương Vương.

Vì vậy mới có câu "Dục phóng Địa Tiên, tiên họa Ô Dương".

Chương 629

Truyền thuyết Ô Dương Vương khai sơn trị thủy chính là manh mối quan trọng để tìm thấy vương mộ.

Nhưng đây mới chỉ là bước đầu tiên để tìm thấy Địa Tiên Thôn, chắc chắn sau đó vẫn còn một số ám hiệu khác mà hiện tại chưa thể biết được.

Trần Tiểu Đao đối với truyền thuyết về Ô Dương Vương này cũng có nhiều điều chưa hiểu, bèn tiếp tục hỏi Tề Thiết Chủy.

Truyền thuyết này nghe thế nào cũng không giống sự thực.

Theo lời kể thì Vu Lăng Vương là người có đức, có công với dân.

Nhưng Nhân Đặng trong động lại bạo ngược như vậy, khác xa với sự tích trên bia văn, liệu trong Quan Tài Hạp thực sự có mộ Quảng Đức Vương sao?

Tề Thiết Chủy nói minh văn trên bia đá đa phần là lời ca tụng công đức, không thể tin hoàn toàn.

Nhưng di tích nghìn năm còn đó, khiến người ta không thể không tin mộ Vu Lăng Vương ẩn trong Quan Tài Hạp.

Có điều sự thực chưa chắc đã như vậy.

Truyền thuyết Ô Dương Vương hiện nguyên hình khai sơn mang đậm màu sắc thần thánh hóa, tự nhiên không thể coi là thật.

Hơn nữa chuyện này không hề được ghi chép trong sử liệu phương chí.

Văn hóa Vu Tà bí ẩn cổ xưa, nhiều chuyện đã bị vùi lấp trong dòng sông lịch sử, giờ không cách nào khảo chứng được.

Yêu Muội Nhi vốn tĩnh lặng lắng nghe cũng xen vào: "Ta thấy Quan Tài Hạp hiểm trở như vậy, không giống sức lao động nguyên thủy thời cổ đại có thể đục thông.

Có lẽ toàn là những lời tự dát vàng lên mặt mình thôi.

Vị Đại Vương không đầu này chắc hẳn là kẻ ác quán mãn doanh, sợ sau khi chết bị người ta đào mộ nên mới tìm người dựng bia lập truyện đặt trước mộ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Vu Lăng Vương sinh tiền dù có bạo ngược đến đâu, đến cuối cùng bị người ta làm thành thịt luộc thì cũng coi như báo ứng nhãn tiền rồi." Tề Thiết Chủy lắc đầu nói: "Lời này cũng có lý.

Theo kinh nghiệm của ta, Vu Lăng Vương chưa chắc đã thật sự là con Ô Dương nào cả.

Lịch sử cổ đại có quá nhiều phong trào lật lại án, đổi trắng thay đen, mọi chuyện không thể vội vàng định luận.

Ta nhớ trong sử liệu có nhắc tới một vị chư hầu vương có sự tích tương tự, nhưng không phải Vu Lăng mà là Long Xuyên.

Nghe nói Long Xuyên Vương tính tình tàn bạo, cùng xa cực dục, nhưng lại khơi thông dòng chảy, trị tận gốc lũ lụt, là một người có công có tội khó lòng đánh giá.

Khi chết từng bị loạn đao phân thây.

Hậu đại của hắn lo lắng có người báo thù mà đào mộ vương lăng, nên khi hạ táng đã đổi danh hiệu cho hắn, lại dùng nhiều thủ đoạn để che mắt người đời.

Còn về việc Long Xuyên Vương là người thống trị vùng nào thì hiện tại vẫn còn nhiều tranh cãi.

Dựa vào di tích trong Quan Tài Hạp, ta thấy Long Xuyên Vương rất có thể chính là Vu Lăng Vương dời núi." Cứ thế Tề Thiết Chủy nhắc tới những chuyện cổ này, lão như mở hũ nút, thao thao bất tuyệt không ngừng, bàng trưng bác dẫn bàn luận về Long Xuyên Vương.

Người này tinh thông dị thuật, thời cổ đại trị thủy khai sơn đều không tách rời phương thuật.

Nếu không hiểu bố cục mạch hướng của núi sông thì không những không đạt được hiệu quả mà còn để lại hậu họa khôn lường. "Khi ta nghiên cứu mật văn xương thú đã phát hiện nhiều ghi chép về thiên tai động đất..." Trần Tiểu Đao thấy Tề Thiết Chủy có vẻ lạc đề, vội vàng ngăn lại: "Kệ hắn là Ô Dương Vương hay Long Xuyên Vương, lăng tẩm của hắn đã bị đào bới mấy trăm năm rồi, mọi chuyện thị phi thành bại đều thành hư không, chúng ta không cần đi khảo chứng công tội lịch sử làm gì.

Trước mắt nên tìm cách tìm ra đoạn Bách Bộ Điểu Đạo kia.

Nếu hang động đặt tượng ngọc Nhân Đặng này thực sự là nơi tế mộ, thì theo bố cục phong thủy táng chế, lối vào mộ đạo chắc chắn nằm ở phương vị phía sau tượng ngọc, không quá khó tìm.

Ta chỉ lo là vào được mộ đạo vẫn chưa phải là xong." Tề Thiết Chủy cũng nhận ra mình lạc đề, lộ vẻ lo âu.

Ám hiệu Phong đoàn trưởng để lại chỉ đến lối vào cổ mộ Ô Dương Vương, phần còn lại họ hoàn toàn không có gì để tham khảo.

Hiện tại mấy người chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, không ai biết từ đây đến cổ mộ Địa Tiên Thôn còn bao xa.

Mọi người bàn bạc hồi lâu, cũng chỉ thấy cát hung chưa biết, tiền đồ khó liệu.

Nghỉ ngơi một lát trong động cho tinh thần tỉnh táo, họ tiếp tục

tiến về phía cuối hang.

Đến nơi nhìn ra, quả nhiên đã xuyên qua núi.

Phía bên này là một thung lũng khác của Quan Tài Hạp, tuy rộng rãi hơn khu vực treo quan tài nhưng địa thế cũng vô cùng hiểm trở.

Giữa núi non mây mù lượn lờ, nhìn không thấy tận cùng.

Dưới đáy vực nước chảy xiết cuồn cuộn, va vào vách đá tạo thành một khúc cua hình chữ A.

Phía thượng nguồn xa xa là một thác nước gào thét như sấm, dòng nước đổ xuống thung lũng rồi chuyển hướng đột ngột, tung bọt trắng xóa cả bầu trời, trông như một con cự long vảy bạc từ trên trời lao xuống thung lũng sâu thẳm, đâm sầm vào vách đá hai bên.

Mấy người nhìn xuống dòng nước xiết dưới đáy vực, tuy không sợ độ cao nhưng cũng cảm thấy vô cùng chóng mặt.

Nhìn sang vách đá đối diện, quả nhiên có nhiều đường mòn chim bay ngoằn ngoèo lơ lửng, như một tấm lưới nhện khổng lồ khảm trên vách đá nghìn trượng, đường sá chằng chịt khiến người ta hoa cả mắt.

Cổ Sai cầm ống nhòm quan sát một lúc, đương nhiên là không dám nhìn xuống dưới.

Độ cao này mà nhìn xuống chắc lão ngất ngay tại chỗ: "Đối diện có hàng trăm con đường hiểm trở khảm vào núi, ngoài những con đường cụt thì ở cuối cũng có không ít hang động.

Làm sao biết được Bách Bộ Điểu Đạo rốt cuộc là chỉ đoạn nào?" Tề Thiết Chủy trong lòng sớm đã có biện pháp.

Nguyên văn của Phong đoàn trưởng là "Điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi".

Từ khóa của câu này chính là số 9 (cửu).

Quan sát các đường mòn trên vách đá đối diện, thế tựa như quần long quấn núi.

Bất kể di tích cổ này do ai để lại thì tuyệt đối không phải cấu tạo tùy ý.

Có lẽ người khác khó nhìn ra huyền cơ, nhưng cái cục diện thôi tinh diễn quái này lại chính là sở trường của bí thuật Mạc Kim.

Phàm là mộ táng cổ, cục bộ hay tổng thể đều phải hợp với số 9, mang ý nghĩa trường cửu.

Trong 'Tầm Long Quyết' của 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' có vân: "Quần long triền xuyên tác cửu khúc, khúc khúc tẫn thị cửu hồi hoàn; Cửu hồi chi ngoại phục cửu chuyển, cửu chuyển cửu trọng nhiễu long lâu; Cửu cửu bàn toàn chung quy nhất, tam tam lưỡng lưỡng nhập linh sơn." Trần Tiểu Đao nghe xong cũng đã hiểu được phần nào.

Đây gọi là Tầm Long Nhập Thế Quyết, sự ảo diệu của Cửu Cung Bát Quái đều nằm ở bên trong.

Những đường mòn chằng chịt trên núi kia thực ra chỉ có một con đường là thật.

Chỉ cần đi từ con đường thứ mười ở dưới lên, cứ mỗi ngã rẽ thứ ba thì quay một vòng.

Sau khi quay hai vòng, cách ba ngã rẽ lại quay tiếp.

Chương 630

Đi xuống không đi lên, đi trái không đi phải.

Cứ lặp lại như vậy chín lần (cửu hồi), thấy cửa động nào thì mới được tiến vào.

Chắc chắn đó chính là lối vào mộ đạo Ô Dương Vương.

Sau khi đã định rõ hướng đi tiếp theo, Trần Tiểu Đao dẫn đầu tiến bước.

Giữa hai vách đá dựng đứng tưởng như vô tận là mấy cây cầu gỗ treo bằng xích sắt nối liền nhau.

Đi bên trên, người rung lảo đảo theo cầu.

Dưới chân là dòng đại giang cuồn cuộn chảy xiết, khó tránh khỏi cảm giác kinh tâm động phách.

Đến nước này cũng khó lòng quay đầu, mọi người đành cứng da đầu mà đi sang phía đối diện.

Cổ Sai càng bị dọa đến run rẩy bần bật, cuối cùng vẫn phải để Trần Tiểu Đao nhấc bổng lên mới qua được cây cầu treo này. "Cái thằng nhóc này, khí thế lúc ở dưới biển của ngươi đâu rồi, mau lấy ra cho ta." Trần Tiểu Đao nhìn Cổ Sai, hận sắt không thành thép mà nói.

Cổ Sai chỉ biết gãi đầu cười hì hì.

Lúc này, giữa hẻm núi bỗng nhiên mây mưa bốc lên.

Trong màn mưa sương, cảnh vật xung quanh đều trở nên mơ hồ.

May mắn là mấy người trước đó đã nhìn chuẩn lộ trình, tìm được lối vào đường chim bay trên núi huyền ảo.

Dựa theo khẩu quyết 'Tầm Long Nhập Thế' mà một mực đi lên.

Đoạn đường này bị nước mưa làm ướt, đi lại hiểm trở vô cùng.

Bách bộ cửu hồi chuyển, người đi phía sau có thể nhìn thấy đôi chân của người đi phía trước ngay trên đầu mình.

Trong miệng Trần Tiểu Đao lẩm bẩm Tầm Long Quyết, men theo vách đá tuyệt hiểm mà quanh co đi lên.

Gã lại lo lắng dẫn sai đường nên không miễn được việc thỉnh thoảng phân tâm.

Tục ngữ nói lên núi dễ xuống núi khó.

Khi đi lên, mắt chỉ nhìn thấy con đường trước mặt, ngay cả Cổ Sai cũng có thể kiên trì.

Nhưng nếu đi xuống, thứ đập vào mắt chính là hẻm vực sâu thẳm đầy sương mù khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Nếu chẳng may không chú ý mà trượt chân ngã xuống, e rằng đến thi thể cũng không vớt lại được.

Đường chim bay hốt nhiên lên cao, hốt nhiên xuống thấp, trăm chuyển nghìn hồi, không có định số.

Vừa vặn đến cuối đoạn đường 'bách bộ cửu hồi chuyển', trên vách núi xuất hiện một đường hầm sâu không thấy đáy.

Trần Tiểu Đao đi đầu bò vào trong, vươn tay kéo từng người một vào.

Lúc này mới tỉ mỉ quan sát tình hình trong hang động.

Nơi này sương mù nồng đậm, hô hấp cũng cảm thấy không thông thuận.

Trong tầng đá có dấu vết của thạch mẫu, hoàn toàn khác biệt với đường hầm hầm trú ẩn ở Thanh Khê trước đó.

Đây hẳn là một đường hầm cổ, không biết thông tới nơi nào.

Trần Tiểu Đao lúc này cũng không có chút nắm chắc nào về việc con đường này có chính xác hay không.

Có lẽ vừa rồi trên vách đá đã chuyển sai lộ trình, trong lòng không khỏi có chút hoảng hốt.

Gã cầm đuốc đi vào trong vài bước, bỗng nhiên thấy bên cạnh dựng một tấm bia mộ.

Trước bia mộ là một xác khô đang ngồi xếp bằng.

Diện mục và quần áo đều đã phong hóa, da thịt đa phần đã tiêu biến, không rõ đã chết bao lâu rồi.

Trần Tiểu Đao gạt cái xác khô sang một bên.

Chỉ thấy trên tấm bia mộ vốn bị tử thi che khuất không có danh tính người chết, mà khắc năm chữ 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' với những nét chữ sâu hoắm, mạnh mẽ.

Hai bên còn có vài hàng chữ nhỏ.

Trần Tiểu Đao liếc mắt nhìn qua, chính là đoạn ám ký tìm kiếm cổ mộ: "Đại vương tốt thay, có thân không đầu; Nương tử không tới, quần sơn không mở..." Những câu ám ký này đầy đủ hơn nhiều so với đoạn mà Phong đoàn trưởng nói năm đó.

Hóa ra đoạn ám ký chứa đựng bí mật lối vào Địa Tiên Thôn này được gọi là Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Những câu phía sau là: 'Dục phòng Địa Tiên, tiên hoa Ô Dương; Hách Hồn đài tiền, âm hà hoành không; Tiên kiều vô ảnh, nhục nhãn nan tầm; Lạc nham xá thân, nhất bộ đăng thiên; Thiết bích ngân bình, càn khôn tại số; Hắc sơn động phủ, thần khuyết diệu cảnh; Đồng lâu bách quan, ngõa gia lâm môn; Khái đầu bát bách, thụ dữ trường sinh'.

Mấy người đọc đi đọc lại vài lần, đa phần đều không nắm được yếu lĩnh.

Nhưng dựa theo kinh nghiệm trước đó, cứ một mực đi tiếp tự nhiên sẽ hiểu rõ.

Thế là Trần Tiểu Đao đem đoạn Quan Sơn Chỉ Mê Phú trên tàn bia chép lại.

Mấy người cuối cùng cũng thấy được toàn mạo của Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Trong hang động cuối đường chim bay này, có lẽ chính là di chỉ cũ của mộ đạo Ô Dương Vương. 'Trước đài Hách Hồn, sông ngầm giăng lối'.

Tiếp theo có lẽ phải đi qua một tòa đài cao và một dòng sông ngầm.

Yêu Muội Nhi từng nghe qua truyền thuyết về mộ Yêu Tiên ở địa phương, nghe Trần Tiểu Đao đọc Quan Sơn Chỉ Mê Phú liền hỏi: "Dập đầu với Địa Tiên là có thể trường sinh bất tử?

Có tin được không?" "Cái này mà cũng tin được sao?

Thiên hạ làm gì có người trường sinh bất tử." "Mấy lời hoang đường như gọi thần triệu quỷ, đa phần là lời nói bừa của đám thầy cúng thần côn, đương nhiên là không thể tin." Trần Mộc nghe mấy người bàn tán không ngừng, cúi đầu nhìn cái xác vô danh kia, lại nhìn tấm bia khắc Quan Sơn Chỉ Mê Phú, nghĩ đến một số chuyện bất thường.

Chuyện trước mắt tất có uẩn khúc.

Trong hang động cuối đường chim bay này cửa mở toang, Quan Sơn Chỉ Mê Phú bày ra lộ liễu không chút che chắn, cứ như thể sợ người ta không tìm thấy cổ mộ Địa Tiên Thôn vậy.

Mê cung 'bách bộ cửu hồi chuyển' tuy gian hiểm phức tạp, nhưng người tinh thông thuật số qua các triều đại đều có, vào thời nhà Thanh lại càng hưng thịnh một thời.

Nếu có cao thủ đổ đấu chân chính đến đây, chắc chắn sẽ không tốn chút sức lực nào.

Chương 631

Cổ nhân vân: 'Mộ giả, tàng dã, dục vi nhân chi bất đắc kiến dã'.

Quan Sơn Thái Bảo đa phần là lão thủ trong nghề đạo mộ phát khâu, sao có thể làm chuyện trẻ con như vậy, lại dựng bia chỉ đường ngay cửa động?

Ngoài ra, chỉ có hậu duệ Phong gia mới biết nội dung Quan Sơn Chỉ Mê Phú, vậy xác chết trước tàn bia là hạng người nào?

Chẳng lẽ trong đó có trá?

Một phen lời của Trần Mộc khiến mọi người bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Nhưng Tề Thiết Chủy suy nghĩ một chút liền đưa ra kiến giải của riêng mình.

Địa Tiên hẳn là một kẻ cực kỳ tự phụ.

Từ sau khi nhìn thấu thiên cơ, tính tình thay đổi lớn, cho nên mới tạo mộ giấu thân trong núi, Quan Sơn Chỉ Mê Phú ẩn chứa ý tứ 'tiên nhân chỉ lộ'.

Từ những bố trí này mà nhìn, mộ Địa Tiên là tâm niệm muốn độ người đắc đạo, không thể phán đoán bằng lẽ thường của những ngôi mộ chôn xương giấu bảo.

Hơn nữa Quan Sơn Chỉ Mê Phú không phải kẻ trộm mộ tầm thường có thể dễ dàng hóa giải.

Người thực sự hiểu tinh tướng thuật số trong thời cận đại thưa thớt như sao buổi sớm, nếu không có cơ duyên đặc biệt, khẳng định không tìm được cổ mộ.

Năm đó toán giặc cỏ đông người như thế cũng không đào ra được thiên thư trong Địa Tiên Thôn, đó chính là bằng chứng tốt nhất.

Mấy người bọn họ chẳng qua là lợi dụng ý niệm muốn độ người đắc đạo của Địa Tiên khi còn sống. "Nếu không thì địa thế trong hòm quan tài hiểm trở thế này, e là khó tìm được nơi đây, còn xác chết vô danh này..." Tề Thiết Chủy nói đến đây thì ngập ngừng, vì lão thực sự không nghĩ ra xác chết trước tàn bia giải thích thế nào cho hợp lý.

Kẻ thần bí này đã tìm được đến đây, lại thấy được Quan Sơn Chỉ Mê Phú, tại sao không vào cổ mộ mà lại chết trước bia?

Lúc này Trần Tiểu Đao đã tiến lên tỉ mỉ kiểm tra xác khô một lượt.

Thấy Tề Thiết Chủy nói ra suy nghĩ của mình, gã cũng thuận thế nói ra cách nhìn: Môi trường trong hang động này u ám, không phán đoán được xác chết đã tử vong bao lâu.

Nhưng trong lòng hắn có mấy quyển trúc thư đạo tạng, tưởng chừng xác chết vô danh này có lẽ là người trong đạo môn.

Nếu hắn biết Quan Sơn Chỉ Mê Phú mà khi còn sống lại không thể vào cổ mộ, có một khả năng không nên bỏ qua.

Tề Thiết Chủy vội hỏi Trần Tiểu Đao đó là khả năng gì.

Trần Tiểu Đao nghe hỏi, chậm rãi nói: "Quan Sơn Chỉ Mê là một hào sâu thiên nhiên không thể vượt qua, hắn qua không được, hoặc là tham ngộ không thấu, lại không cam tâm rời đi như vậy.

Điều này khiến hắn tâm lực tiều tụy, cuối cùng tọa hóa tại nơi này.

Nhưng hắn chết ở đây cũng có thể do nguyên nhân khác, chuyện ta vừa nói chỉ là một giả thiết." Tề Thiết Chủy lại nhẩm đoạn cuối Quan Sơn Chỉ Mê Phú hai lần, liên tục khen Trần Tiểu Đao nói có lý.

Trong truyền thuyết tôn giáo, đắc đạo thành tiên có thể chia làm ba bậc thượng trung hạ.

Hạ tiên phải được độ hóa sau khi chết.

Trung tiên trước khi đắc đạo phải trải qua đại bệnh, đại tai, đại hiểm, đại kiếp. 'Trước đài Hách Hồn, sông ngầm giăng lối; Cầu tiên không bóng, mắt trần khó thấy; Rơi đá bỏ thân, một bước lên trời'.

Mấy câu này chắc chắn chỉ những thử thách rèn luyện tuyệt hiểm.

E rằng nếu gan dạ và vận khí kém một chút thì không vào được cổ mộ Địa Tiên Thôn rồi. "Được rồi, chúng ta đừng ở đây suy đoán lung tung nữa, đứng đây nói suông có ích gì, qua đó xem một chút là biết ngay." Trần Mộc thấy mấy người không tiến lên, lập tức dẫn mọi người đi vào bên trong.

Ngọn núi lớn này vách đá chằng chịt những đường chim bay hiểm trở.

Núi cao chọc trời, hai bên vách đá dựng đứng thẳng tắp càng nhìn không thấy điểm dừng, cũng không biết ngọn núi này lớn đến nhường nào.

Mấy người trong đường hầm cổ chỉ lo tiến về phía trước.

Trong mắt không thấy đường rẽ, là một con đường thẳng xuyên suốt qua núi.

Đi không biết bao lâu, trước mắt bỗng nhiên sáng bừng.

Chỉ thấy cuối đường hầm là một địa hình kỳ tuyệt.

Cửa hầm mở ra ngay giữa lưng chừng núi lơ lửng.

Phía trước là hẻm núi hình chữ T ngược.

Đối diện là một ngọn núi cao đâm vào mây mù nửa không trung, giống như bị thiên kiếm chém xuống, bổ đôi thẳng đứng từ trên

xuống dưới.

Ở đáy hẻm núi theo chiều dọc có xây một đạo Long Môn.

Hai bên là hàng trăm tượng đá Ô Dương đối hối đứng sừng sững.

Xem ra bên trong chính là địa cung của Ô Dương Vương rồi.

Di tích đá Ô Dương có thể thấy ở khắp nơi gần Thanh Khê, cũng từ một khía cạnh cho thấy quy mô lăng tẩm dưới lòng đất vô cùng to lớn.

Lại thấy dưới Long Môn lộ ra một dải thác đá tự nhiên treo lơ lửng giữa không trung.

Bề mặt đá trơn nhẵn bóng loáng, hình thù kỳ quái, như thể được đúc từ tiên khí ngưng tụ, bên trên tạc hai chữ triện cổ 'Hách Hồn'.

Đạo Long Môn xây giữa hẻm núi hẹp và dốc đứng này vừa vặn song song với cửa ra hầm nơi mấy người đang đứng.

Còn hẻm núi theo chiều ngang thì cắt thẳng xuống, chặn đứng con đường trước Long Môn.

Bên dưới mây mù vờn quanh, sâu không thấy đáy. "Xem ra đây chính là đài Hách Hồn - con đường tuyệt lộ ngay cả loài vượn cũng khó qua, đúng là nơi quỷ phủ thần công." "Nhưng 'âm hà hoành không' là ý gì chứ?

Trên không trung có sông, vậy 'vô ảnh kiều' ở đâu?" Tề Thiết Chủy tự lẩm bẩm.

Vách đá cheo leo này thực sự quá hiểm trở.

Từ cửa hầm đến Long Môn không có cầu.

Tuy khoảng cách chỉ chưa đầy hai mươi mét, chỉ lộ ra một kẽ hở mây trời, nhưng nếu không nhờ công cụ đặc biệt như súng bắn dây thừng thì rất khó vượt qua vực sâu này.

Âm hà, tiên kiều nhắc đến trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú liệu có phải chỉ vực sâu trước đài Hách Hồn không?

Lẽ nào thực sự có dòng sông ngầm treo lơ lửng trên không trung?

Chương 632

Tề Thiết Chủy định tiến lên thăm dò lần nữa, nhưng vừa bước ra một bước đã bị Trần Tiểu Đao kéo lại. "Đừng qua đó, ông nghe phía trước là tiếng gì?" Tề Thiết Chủy nghe Trần Tiểu Đao nói vậy, nghiêng tai lắng nghe.

Trong hẻm núi hình chữ T phía trước, giống như có vô số oan hồn đang khóc lóc, tiếng khóc quỷ dị liên miên bất tuyệt bên tai.

Trần Tiểu Đao hỏi: "Tiếng gió sao?" Tề Thiết Chủy không trả lời mà nhặt một hòn đá ném xuống vực sâu trước Long Môn.

Mọi người ngước mắt nhìn theo, chỉ thấy hòn đá kia bay giữa không trung hốt nhiên dừng lại không động đậy, ngay sau đó giống như rơi vào mắt bão, lơ lửng giữa không trung xoay tít mù, rồi chao đảo mấy cái liền bị dòng xoáy thần bí cuốn đi mất dạng.

Mấy người thấy cảnh này thảy đều vô cùng kinh ngạc.

Khoảng không giữa hẻm núi hình chữ T ngược trông có vẻ tĩnh lặng bình thường, thực chất lại ẩn giấu sát cơ.

Trước đó ai cũng không ngờ tới lại có luồng khí lưu nguy hiểm khó lường như vậy.

Có lẽ do địa thế đặc biệt khiến gió núi tụ lại giữa hẻm núi hình thành một luồng xoáy vô hình vô ảnh.

Xung quanh ngoại trừ tiếng không khí rung động cực kỳ yếu ớt, hoàn toàn không nhận ra bất kỳ dấu hiệu nguy hiểm nào khác.

E rằng đây chính là cái gọi là 'âm hà hoành không'.

Tề Thiết Chủy nói xem ra muốn qua đó sẽ vô cùng khó khăn. "Tại sao vậy?" Trần Tiểu Đao không hiểu hỏi.

Tề Thiết Chủy giải thích cho Trần Tiểu Đao: Đài Hách Hồn này không phải thiên hiểm, mà là một bức màn chắn tự nhiên.

Nếu dùng dây thừng hay móc câu ném qua, ngay lập tức sẽ bị loạn lưu cuốn chặt.

Xem ra đường này không thông, chỉ có thể tìm đường khác tiến lên thôi.

Hiện tại biện pháp duy nhất là tìm cách đi vòng qua núi sau, từ núi sau tiến vào đây.

Nhưng ở gần hẻm Quan Tài đa phần là những dãy núi trùng điệp cao trên 1500 mét so với mực nước biển, nếu phải đi vòng thì ai biết mất bao nhiêu ngày mới qua được.

E là không có mười ngày nửa tháng thì không thể vòng qua nổi.

Luồng loạn lưu âm hà trước vực thẳm tuy lợi hại, nhưng trong phong thủy Thanh Ô, đây chính là nơi 'tàng phong tụ khí'.

Nếu không phải nơi có điều kiện phong thủy cực tốt thì tuyệt đối không có hiện tượng kỳ dị này.

Mô Kim Hiệu Úy tuy giỏi về 'phân kim định huyệt', nhưng nếu không đứng ở nơi cao nhìn bao quát thì không thấy được hình thế không khí của dãy núi này.

Dãy núi Vu Sơn mây mù mịt mùng, thuật phân kim định huyệt chắc chắn không có cách nào thi triển, cho nên không rõ những 'mắt phong' thế này có bao nhiêu chỗ.

Có lẽ ở núi sau và cửa hẻm cũng tồn tại thiên hiểm tương tự.

Nhưng vì đã phát hiện ra nơi tàng phong tụ khí, chứng tỏ mấy người đã tiến vào khu vực lăng mộ có cổ mộ rồi.

Nói đến 'đăng đường nhập thất' thì còn hơi sớm, nhưng có thể nói

là tay đã chạm tới đại môn rồi.

Trần Mộc nãy giờ không nói gì, lúc này mới lên tiếng. "Các ngươi tìm cái gì chứ, cầu ở ngay trước mặt đây thôi." "Các ngươi nhìn luồng khí lưu này xem, chỉ cần thuận theo luồng khí lưu này tiến lên là có thể trực tiếp đến đối diện.

Đây chính là một tòa cầu Hách Hồn không nhìn thấy." Yêu Muội Nhi và Cổ Sai căn bản không tài nào tin được trước mắt lại là một cây cầu không nhìn thấy.

Nhưng trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú có đề cập: 'Hách Hồn đài tiền, âm hà hoành không; Tiên kiều vô ảnh, nhục nhãn nan tầm; Lạc nham xá thân, nhất bộ đăng thiên'.

Dựa theo kinh nghiệm trước đó, tất nhiên sẽ có chỗ tương ứng.

Hơn nữa hẻm núi hình chữ T trước Long Môn là con đường độc đạo.

Cho nên phía trước chắc chắn sẽ có tòa gọi là vô ảnh tiên kiều, chẳng qua mấy người phải tìm cách làm nó lộ ra mới được. "Nhưng mà cái xác chết chúng ta phát hiện lúc trước chẳng phải cũng nên phát hiện ra chỗ này sao?" Trần Tiểu Đao nghi hoặc hỏi.

Xác chết trước bia đá kia nhất định cũng đã phát hiện ra nơi này.

Nhưng dù có phát hiện ra vô ảnh tiên kiều, có thể sang được đối diện hay không cũng khó nói.

Kẻ vô danh ở cửa hầm kia mang theo đạo tạng, có thể là người cầu chân thời trước.

Nếu hắn không tìm được đường vào cổ mộ Địa Tiên Thôn thì quay về đường cũ là xong, nhưng nhìn cách hắn chết, dường như đã tìm thấy vô ảnh tiên kiều nhưng lại không đủ gan để đi qua, lại không cam tâm rời đi, cuối cùng chết mòn trong đường hầm.

Chính là binh bất yếm trá, xác chết vô danh trong đường hầm chết một cách kỳ lạ.

Trên người ngoại trừ mấy quyển đạo tạng thì chẳng có vật gì khác để nhận diện thân phận.

Trong các ngôi mộ cổ được bố trí chu toàn qua các thời đại thường có nghi trận phòng trộm, biết đâu cái xác đó và Quan Sơn Chỉ Mê Phú đều là mồi nhử, là cái bẫy của Quan Sơn Thái Bảo nhằm dẫn kẻ trộm mộ vào tuyệt lộ.

Ý nghĩ này vừa nảy ra đã ám ảnh tâm trí mấy người không xua đi được.

Trực giác của những kẻ thường xuyên đi lại trong những ngôi mộ quỷ dị mách bảo họ rằng những dấu hiệu này thực sự quá bất thường, vạn lần không được đại ý. 'Lạc nham xá thân, nhất bộ đăng thiên'.

Nhưng câu này nghĩa là gì?

Chẳng lẽ là ôm đá nhảy xuống không trung?

Nhưng mấy người nghĩ lại, không đúng.

Nếu chỉ cái mạng không cần mà ôm đá nhảy xuống thì nên gọi là 'xá thân lạc nham'. 'Lạc nham xá thân' có lẽ là nói trước tiên phải đẩy đá rơi xuống, sau đó mới có thể thực hiện hành động 'xá thân'.

Trần Mộc đảo mắt nhìn quanh một vòng.

Trong đường hầm này có rất nhiều mảnh nham thạch vỡ lớn nhỏ khác nhau.

Cứ đứng đây suy nghĩ vẩn vơ thì chỉ càng nghĩ càng loạn.

Mặc kệ trên đó nói thế nào, cứ tìm khối đá lớn ném xuống là biết thật giả ngay.

Thế là Trần Mộc bảo Trần Tiểu Đao đẩy khối đá nặng mấy trăm cân phía sau xuống dưới.

Trần Tiểu Đao bảo mọi người tránh ra, đi tới trước tảng đá lớn.

Chương 633

Chỉ thấy gã xắn tay áo, hai tay xoa mạnh lên tảng đá, hít một hơi thật sâu rồi gầm nhẹ một tiếng.

Khối đá lớn lập tức bị đẩy bay ra ngoài.

Khối đá lớn đổ nhào về phía trước, vì trọng lượng bản thân cực lớn lại gần lối ra đường hầm nên khi đẩy ra không bị luồng loạn lưu trước Long Môn hút lại, mà va vào vách đá lăn lông lốc xuống vực sâu đầy sương mù.

Do hai bên sườn núi rất gần nhau, nham thạch lăn xuống va đập qua lại giữa các vách đá, phát ra những tiếng vang trầm đục oanh oanh.

Mấy người đứng ở cửa hầm nghe thấy chỉ thấy hẻm núi sâu không lường được, hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng đá chạm đất.

Mọi người thấy Trần Tiểu Đao đẩy rơi nham thạch nhưng trước đài Hách Hồn vẫn không có cây cầu ẩn hình nào, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào xuất hiện.

Đang định nghĩ biện pháp khác, bỗng nhiên bên tai cảm nhận được từng trận động tĩnh ồn ào.

Lúc này nham thạch vẫn chưa chạm đất, trên vách núi ngoại trừ tiếng vang oanh oanh không dứt, dường như còn có hàng ngàn vũng nước nóng đồng thời sôi trào.

Ngay sau đó tiếng nước sôi lại chuyển thành tiếng náo động như rang đậu muối, dày đặc khiến màng nhĩ đau nhức.

Mấy người thầm kêu không ổn: "Ném đá ra rắc rối rồi, giờ làm sao đây?" Yêu Muội Nhi và Cổ Sai cũng bị những âm thanh hỗn loạn

dày đặc đó làm cho kinh hãi bất an, không nhịn được lùi lại hai bước.

Trần Tiểu Đao rút Kim Cương Tán ra chắn trước mặt họ. "Đừng sợ, chắc là vô ảnh tiên kiều sắp lộ ra rồi." Tiếng động dày đặc trong tai đột nhiên dồn dập.

Cảm giác này giống như đang đứng trước quỷ môn quan đối mặt với vô số ác quỷ từ minh phủ thoát ra.

Âm thanh quỷ dị khiến lòng người rung động, chân tay luống cuống. "Chẳng lẽ tiên kiều trước đài Hách Hồn là do âm binh bắc thành?

Bố trí của cổ mộ Địa Tiên Thôn quả nhiên là thần tiên cũng không đoán ra..." Trần Mộc thầm nghi hoặc trong lòng.

Cổ Sai lúc này cũng phản ứng lại, lấy liên nỗ ra thủ thế.

Mặc kệ cái gì xông lên, cứ bắn vài phát nỗ tiễn rồi tính sau.

Chính lúc mọi người đang nghiêm trận chờ đợi, bên dưới đột nhiên vọt lên một luồng khói đen.

Mấy người thảy đều kinh hãi, nhưng ngoài kinh hãi ra còn là sự kinh ngạc ngoài dự kiến.

Nhìn kỹ lại, cảm giác mắt sắp hoa lên rồi.

Luồng khói đen quỷ dị từ bên dưới xông lên thực chất lại là vô số những con chim yến vàng (Kim Ti Vũ Yến) to bằng bàn tay.

Chúng bị khối đá lớn rơi xuống làm cho kinh sợ nên từ dưới vách núi bay vọt ra.

Những con chim yến này nhanh chóng bị luồng loạn lưu giữa hẻm núi cuốn lấy, kết thành từng đàn từng lũ lộn xộn.

Số lượng nhiều đến mức khiến người ta hoa cả mắt, e là không dưới mười vạn con.

Chim yến vàng giỏi xây tổ giữa vách đá hiểm trở, hơn nữa chúng là loài sinh vật sống tập đàn, khi đông đúc một hang yến có thể có tới hàng chục vạn con.

Tổ yến kết bằng nước bọt của chúng cực kỳ quý giá.

Vì hang yến đa phần nằm ở địa hình tuyệt hiểm nên người hái yến đều phải giỏi leo trèo, rủi ro và lợi nhuận đều rất lớn.

Hóa ra ở vách đá dưới đáy đài Hách Hồn ẩn giấu rất nhiều hang động do chim yến vàng làm tổ.

Tảng đá Trần Tiểu Đao đẩy xuống đã làm cả đàn yến lớn hoảng loạn bay ra.

Vũ yến trong dân gian có tên gọi tục là 'Phong Lý Toản' (Xoáy trong gió), loài yến này giỏi nhất là bay lượn theo gió, thậm chí có truyền thuyết nói chúng có thể ngủ trong gió.

Hơn nữa tốc độ kinh người, khi bay lướt nhanh tựa điện xẹt.

Lúc này, hàng vạn con chim yến đen kịt bay vọt lên trời.

Đến cửa hẻm núi, lập tức đều bị khí lưu vô hình của âm hà cuốn chặt.

Chim yến vàng có tính thích tập đàn, bị luồng xoáy cuốn lại thành một đoàn, nhất thời bị hút trong mắt phong không thoát ra được.

Trong đàn yến mật độ dày đặc đến mức gần như không còn kẽ hở.

Dưới đáy hẻm núi càng có nhiều đàn yến bay lên, liên tục nhập vào trận thế chim yến.

Luồng khí lưu vốn hội tụ từ ba mặt hẻm sâu cao không lập tức bị đàn yến lớn chặn lại.

Âm hà vô hình hoành không trong khoảnh khắc đã bị lấp đầy.

Hàng vạn con yến cũng bị luồng loạn lưu từ mấy hướng ập tới chặn đứng.

Hàng vạn con yến tạo thành một dải chữ T, hình thành một cây cầu chim yến không thể tin nổi.

Lúc này mấy người đều bừng tỉnh đại ngộ. "Hóa ra vô ảnh tiên kiều... là do đàn chim yến vàng lớn bắc thành!" Nhìn thấy hàng vạn con chim yến bay lượn xoắn xuýt trước mặt như thể dừng lại ngưng đọng trong gió, dù tận mắt chứng kiến nhưng họ vẫn khó mà tin nổi kỳ cảnh này.

Nhưng Trần Mộc biết, cảnh quan kỳ đặc này chỉ có thể duy trì trong khoảnh khắc ngắn ngủi đầu tiên.

Cùng với lượng chim yến từ trong hang vách đá vọt ra ngày càng nhiều, chúng sẽ nhanh chóng phá vỡ luồng loạn lưu để bay tản theo gió.

Khi đó vô ảnh tiên kiều cũng sẽ lần nữa biến mất không dấu vết.

Muốn đợi đến khi tất cả chim yến quay về tổ để có thể tái lập cầu lương thì không biết phải mất bao lâu.

Muốn 'xá thân cầu tiên' thì lúc này phải quẳng sinh tử ra sau đầu, liều mạng đạp lên cây cầu chim yến này, giẫm lên chim yến mà xông thẳng vào Long Môn trước địa cung cổ mộ Ô Dương Vương.

Không biết đàn chim yến tễ thành một đoàn này có chịu nổi trọng lượng của mấy người không.

Hơn nữa muốn qua cầu này thực sự như lăng ba phi độ, một bước hụt chân sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Bên trong Long Môn đối diện cầu là cát hay hung vẫn chưa biết được, một khi đã qua cầu thần tiên thì trong nhất thời chắc chắn không thể rút lui.

Cũng không biết Quan Sơn Chỉ Mê Phú mà Địa Tiên để lại phía trước rốt cuộc có đáng tin hay không.

Nhưng tình hình hiện tại không cho phép người ta suy nghĩ nhiều.

Mọi người đều nhìn về phía Trần Mộc.

Chương 634

Lúc này chọn lựa thế nào đều phụ thuộc vào hắn.

Liệu có cần 'bất động như sơn', tĩnh quan kỳ biến, dù phải đợi thêm một ngày nửa buổi để có sự nắm chắc mười phần rồi mới đi cũng không muộn. "Xem ra gã này tám phần là sống ly thân với vợ nhiều năm, nếu không sao lại bày ra cái trò cầu Ô Thước thế này." Đúng lúc này, Cổ Sai - kẻ vốn luôn sợ độ cao - lại trực tiếp xông lên cây cầu phía trước.

Luồng loạn lưu trong khe núi thổi hắn ngã nghiêng ngả, hắn dường như muốn vùng vẫy đứng lên từ đống chim yến, nhưng tay chân vừa đặt xuống đã lún sâu vào, lộn nhào một cái về phía trước cầu chim yến.

Trần Tiểu Đao biết Cổ Sai có chứng sợ độ cao, tuy không có phản ứng gì đặc biệt nhưng đôi chân bủn rủn là điều khó tránh.

Vạn lần không ngờ hắn lại tiên phong xông lên cầu chim yến, điều này quá không phù hợp với tác phong của hắn.

Mọi người đều chưa kịp phản ứng, thậm chí không kịp đưa tay ngăn cản.

Nhưng Trần Mộc phát hiện lúc này muốn kéo Cổ Sai lại đã là không thể.

Sự đã đến nước này, chỉ còn cách xông lên.

Trong tiếng yến hót ồn ào, Trần Mộc túm lấy Tề Thiết Chủy, Trần Tiểu Đao kéo lấy Yêu Muội Nhi, bốn người cứ thế tung người xông lên đầu cầu.

Tai mấy người chỉ nghe thấy tiếng gió rít gào như khóc lóc.

Trong khoảnh khắc, họ bị khí lưu hút chặt, cơ thể như đang ở trạng thái mất trọng lượng.

Chân căn bản không thể dùng sức, không tự chủ được mà ngã về phía trước.

Vô số chim yến vàng dưới chân họ giống như những búi bông đen, tựa có tựa không.

Luồng loạn lưu xung quanh hết đợt này đến đợt khác dồn dập, tưởng như có thể cuốn người ta lên không trung bất cứ lúc nào.

Quần áo trên người họ kêu phần phật.

Thân lâm kỳ cảnh mới biết, đạp lên tòa tiên kiều này thực tế không phải là giẫm lên chim yến mà đi qua, mà là lợi dụng thời cơ đàn chim yến lớn lấp kín mắt phong, dựa vào luồng loạn lưu hút phía trên cầu yến để lướt đi trong trạng thái nửa hư ảo.

Chim yến dưới chân chỉ chịu được hai ba phần trọng lượng.

Cổ nhân ví hiểm cảnh là 'Quan Sơn độ nhược phi'.

May mắn là chim yến vàng quá nhiều, che chắn mắt phong giữa không trung kín mít.

Mấy người lôi kéo lẫn nhau, dựa vào trọng lượng bản thân vẫn có thể gắng gượng bước đi vài bước trong gió.

Nhưng thân hãm nơi nguy hiểm, hồn phách của Cổ Sai và Yêu Muội Nhi đều như bay theo gió, gan mật đều lạnh toát.

Khoảng cách vài bước ngắn ngủi này tỏ ra đặc biệt dài đằng đẵng.

Mấy người cuối cùng cũng lĩnh giáo được cảm giác ở đài Hách Hồn này là thế nào rồi.

Trong lòng ai nấy đều thề sẽ không bao giờ đi lần thứ hai nữa, nhưng lúc này chỉ đành cứng da đầu tiến về phía trước.

Nhìn thấy sắp đến thác đá trước Long Môn, hốt nhiên có một lực đẩy cực lớn hướng thẳng lên trên.

Hàng vạn chim yến cuối cùng đã thoát khỏi sự trói buộc của loạn lưu.

Trong tiếng hót, đàn yến như một luồng khói đen vọt lên không trung.

Trần Mộc thầm kêu không ổn, vội vàng bảo mọi người che kín mặt để tránh bị lũ yến bay loạn xạ đâm vào mắt.

Mấy người cảm thấy trời xoay đất chuyển, như thể thân rơi vào tầng mây, được đàn yến vọt lên từ phía dưới nâng giữa không trung.

Nhưng đó chỉ là cái chớp mắt.

Chim yến vừa rời khỏi mắt phong liền lộn nhào bay tản ra bốn phía.

Trận thế yến không còn chịu nổi trọng lượng cơ thể người, mấy người cứ thế rơi từ trên không xuống.

Vô ảnh tiên kiều do chim yến vàng kết thành nói tan là tan, thời gian duy trì cực ngắn.

Đàn yến kia lượn lờ trên không một lúc rồi nhanh chóng thoát khỏi luồng loạn lưu trong núi, thuận theo chiều gió bay tản đi khắp nơi.

Mấy người cảm thấy cơ thể rơi xuống cực nhanh.

Trong lúc nguy cấp, Trần Mộc và Trần Tiểu Đao lập tức kéo lấy những người khác.

Nhờ vào lực xung kích hướng lên của đàn yến bên dưới, họ điều chỉnh cơ thể giữa không trung, rơi nghiêng xuống đài đá có khắc hai chữ cổ 'Hách Hồn'.

Mắt phong mê loạn vô hình chỉ tồn tại ở chỗ hẻm núi, đến cửa

hẻm đã tự giảm yếu đi nhiều.

Tuy gió núi vô hình nhưng lại có chất, tiêu trừ bớt lực đạo rơi từ độ cao mười mấy mét.

Mấy người còn chưa kịp ăn mừng vì đã qua được vô ảnh tiên kiều thì phát hiện dưới người lạnh lẽo.

Hóa ra là rơi đúng vào bề mặt bóng loáng của thác đá hóa thạch.

Chỗ này trơn tuồn tuột, không có khe hở lồi lõm nào để bám víu.

Trên thác đá lại là hình vòng cung như mặt gương, căn bản không đứng vững được.

Cơ thể họ lập tức không tự chủ được mà trượt xuống dưới.

Trần Mộc vội bảo mọi người nằm rạp xuống, bảo Trần Tiểu Đao tung người nhảy lên.

Hai người lên trước, những người còn lại lúc này lòng bàn tay đều đầy mồ hôi lạnh.

Lòng bàn tay đẫm mồ hôi lại làm tăng lực ma sát, lập tức chặn đứng tốc độ trượt xuống.

Nếu trượt thêm nửa mét nữa, hình dạng thác đá sẽ dốc đứng xuống dưới, trừ khi lòng bàn tay có giác hút như của thằn lằn, nếu không dù không rơi xuống vực sâu thì cũng bị loạn lưu cuốn vào mắt phong.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao lấy dây thừng thả xuống kéo mọi người lên.

Ba người lên tới nơi đều ngã nhào xuống đất, khắp người đã đẫm mồ hôi lạnh vì biến cố vừa rồi.

Thần sắc đa phần đều hoảng hốt, ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Mặt mũi mấy người không còn chút sắc máu, trong tai vang lên những tiếng ong ong.

Lúc này Cổ Sai đột nhiên như nhớ ra điều gì: "Đúng rồi, vừa nãy là ai đã đẩy tôi lên cầu vậy?" Nghe đến đây, sắc mặt mọi người thảy đều thay đổi.

Họ vội vàng hồi tưởng lại tình hình trước khi xông qua cầu yến.

Chương 635

Khi đó tuy đứng gần nhau nhưng không có ai ở cạnh Cổ Sai, càng không nói đến việc đẩy hắn qua.

Trong não hải Trần Mộc đột nhiên lóe qua một bóng đen, vội vàng quay đầu nhìn về nơi họ vừa đi tới.

Chỉ thấy trước cửa hầm, con Ba Sơn Viên Dứu mà Trần Tiểu Đao gặp trong hầm trú ẩn Thanh Khê đang nháy mắt ra vẻ với họ, thần tình cực kỳ bất thiện. "Phen này rắc rối rồi, đoạn Quan Sơn Chỉ Mê Phú trên tàn bia kia... tám chín phần mười là một cái bẫy!" Tề Thiết Chủy lúc này không màng tới sự đau nhức trên người, trực tiếp nhảy dựng lên kêu lên.

Cái gọi là đổ đấu hạ mộ, nói trắng ra chính là cuộc so tài giữa người sống và người chết.

Trong cuộc so tài này, mộ chủ vĩnh viễn ở thế bị động, bởi vì sự bố trí của lăng mộ là bất biến.

Thế nhưng binh bất yếm trá, hư mộ nghi trủng, cùng các loại thủ đoạn cao minh nhằm nhiễu loạn, mê hoặc đạo mộ giả xưa nay cũng không thiếu.

Nếu kẻ trộm mộ rơi vào cái bẫy đã được sắp đặt sẵn trong cổ mộ, thế bị động và chủ động sẽ lập tức đảo ngược.

Điểm mấu chốt của cạm bẫy nằm ở tính kín đáo và mê hoặc, khiến người ta không tài nào nắm bắt được.

Nếu không đích thân chạm vào, có lẽ vĩnh viễn chẳng thể phân biệt được thật giả.

Quan Sơn Thái Bảo không hổ là kẻ sành sỏi trong nghề trộm mộ,

hành sự hoàn toàn trái ngược với lẽ thường.

Tử thi vô danh ở cửa đường hầm được sắp xếp cực kỳ cao minh; không ai đoán được kẻ đó là ai, có thể suy đoán ra vô số khả năng nhưng không một điều nào có thể xác nhận.

Vô Ảnh Tiên Kiều khiến người ta nhìn mà khiếp sợ cũng sẽ làm người khác lầm tưởng đó là Kỳ Môn trận.

Kẻ đến nếu không bị thiên hiểm dọa lui thì cũng sẽ bị mộ đạo sau tiên kiều dụ dỗ mà liều mạng vượt qua.

Nhưng khi đã qua được, lại rơi vào đường lạc.

Trong hẻm núi này chắc chắn không phải Địa Tiên Thôn cổ mộ thực sự, chẳng biết còn ẩn giấu bố trí đoạt mệnh nào khác.

Yêu Muội Nhi nói: "Có lẽ là do tên ngốc Cổ Sai kia, trước đó chẳng hỏi han gì đã bắn một mũi tên vào con vượn núi." "Gã đó rất thù dai, chắc chắn muốn đẩy hắn xuống cầu, bên này cầu chưa chắc đã là cạm bẫy đâu." Địa Tiên Thôn cổ mộ vốn do cao thủ đạo mộ thiết kế, cố ý hoặc vô tình để lại rất nhiều manh mối, nhưng trong đó không một manh mối nào có thể xác nhận thật giả.

Nói cách khác, ngay từ đầu, mấy người bọn họ đã bị tấm bản đồ "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" dắt mũi mà đi.

Đây chính là thủ đoạn cao minh của Quan Sơn Thái Bảo.

Muốn thoát khỏi cục diện hiện tại, chỉ có cách vứt bỏ những ám thị từ bản đồ.

Trần Mộc ngẩng đầu nhìn quanh, chỉ thấy vô số kim ti vũ yến đang bay lượn vòng quanh hẻm núi, tiếng kêu thê lương như rỉ máu khiến không khí tràn ngập tín hiệu nguy hiểm. "Là thật hay giả, sớm muộn cũng sẽ có đáp án." Trần Mộc nói với mọi người.

Nếu nơi này thực sự là cạm bẫy, trước khi đàn kim ti vũ yến trở về động, mấy người họ có thể đối mặt với nguy hiểm cực lớn bất cứ lúc nào.

Nhưng nếu đợi đàn yến hoàn toàn về tổ mà phụ cận vẫn không có động tĩnh, tình cảnh của họ có lẽ sẽ tương đối an toàn hơn.

Lúc này, đàn vũ yến trên không trung bay ngày càng thấp, không rõ sẽ xảy ra chuyện gì.

Trần Mộc ra hiệu tay, bảo mọi người im lặng.

Trần Tiểu Đao cũng cảm nhận được điềm chẳng lành, từ từ rút Kim Cương Tán ra, chắn trước mặt Yêu Muội Nhi.

Đúng lúc này, đàn kim ti vũ yến khổng lồ trong khe núi hẹp bỗng nhiên phân ra hàng trăm luồng, tựa như những làn khói nhẹ lao thẳng vào chân vách đá hai bên.

Cả nhóm đều sững sờ, hành động của đàn yến thật quái dị, lúc này đáng lẽ phải về tổ nhưng chúng lại không làm vậy, chẳng rõ định làm gì.

Hẻm núi sau Long Môn thẳng đứng như đao chém rìu bửa.

Con đường trong cốc được khai tạc rất bằng phẳng, nhưng cuối đường sơn thế khép kín, sương mù bao phủ thâm sâu.

Bị đàn yến xông tới, lớp sương mù mờ ảo bỗng chốc tan biến, để lộ ra những nơi huyền bí phía sau.

Đứng ở cửa cốc, họ đã có thể nhìn thấy phía trước là đường cùng, không phải thần đạo dẫn tới lăng tẩm cổ mộ thực sự.

Thấy cảnh này, lòng mọi người đã lạnh đi phân nửa.

Quan sát kỹ hơn, ở chân vách đá đầy rẫy những hang hốc như tổ ong, trước hang cắm rất nhiều hình nhân cỏ.

Những hình nhân này đều mặc cổ trang thanh bào, thắt lưng dây vàng, đầu đội đạo quán, hóa ra là cách ăn mặc của đạo sĩ.

Trong hẻm núi này không khí lưu thông, sinh khí vô hình vô chất lượn lờ.

Trang phục của hình nhân cỏ chí thiếu cũng có từ vài trăm năm trước, tuy đã mục nát nhưng màu sắc và hình dáng vẫn chưa phai nhạt hết.

Vạt áo màu cỏ nhẹ nhàng đung đưa.

Mặt hình nhân được che bằng túi vải, dùng màu đỏ vẽ ngũ quan, lại còn vẽ thêm râu dê.

Thêm nữa, chúng được kết bằng cỏ khô gầy guộc như bộ xương, trông như một lũ quỷ cỏ ẩn nấp trong sơn cốc.

Những thứ cầm trên tay các đạo sĩ cỏ này càng kỳ lạ hơn, không nhìn ra là vật gì.

Trần Mộc đã đi qua nhiều nơi, ở thôn quê đồng ruộng không thiếu những loại bù nhìn đủ kiểu, nhưng chưa từng thấy đạo sĩ cỏ nào ăn mặc kỳ đặc, đầy tà khí như thế này, không khỏi cảm thấy kinh ngạc và điềm bất tường.

Đàn kim ti vũ yến dường như sợ hãi những đạo sĩ cỏ kia, chúng bay lượn kêu rít trước hang động nhưng không dám tiến lại gần dù chỉ nửa thước.

Cuối hẻm núi sơn thế khép kín, bốn bề đều là vách đá tuyệt lộ, mà vực sâu trước Long Môn lại bị phong nhãn khóa chặt.

Tuy biết đại họa đã cận kề nhưng thật sự không biết nên lùi về đâu, cũng không rõ chuyện gì sắp xảy ra, chỉ đành đứng yên tại chỗ nhìn đàn yến loạn vũ trên trời.

Tề Thiết Chủy hỏi Yêu Muội Nhi: "Muội Nhi, muội có biết những đạo sĩ cỏ kia dùng để làm gì không?

Thanh Khê trước đây từng có không?" "Không biết, muội chưa từng thấy bao giờ." Yêu Muội Nhi lắc đầu.

Lần này vào Quan Tài Hạp mới biết lão gia tử giấu nhiều thứ kỳ quái như vậy, trước đây có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi.

Trần Tiểu Đao hỏi Tề Thiết Chủy: "Sao vậy?

Những hình nhân cỏ đó có vấn đề gì à?" Tề Thiết Chủy cau mày.

Trước đây ông từng du ngoạn ở Hà Nam một thời gian, ở đó có miếu Thổ Địa thờ toàn hình nhân cỏ.

Lúc đó ông thấy phong tục này rất kỳ quái, sau khi điều tra mới biết, vào đời Minh thiên hạ đại hạn, nạn châu chấu hoành hành.

Người thời đó mê tín, không nghĩ cách diệt châu chấu mà lại coi chúng là thần tiên, gọi là Hoàng Tiên.

Chương 636

Dân gian tục xưng là Mao Thảo Yêu Tiên, thường dùng ngũ cốc và cỏ khô thắt thành hình người để cúng bái, cầu mong nạn châu chấu bình tức...

Nhưng mọi người đều thắc mắc, trong Quan Tài Hạp này làm sao có châu chấu được?

Chẳng lẽ trên đời còn có loại châu chấu sống trong hang động?

Trần Mộc lúc này gật đầu.

Chỉ có loại Hưởng Đạo Hoàng Trùng mới nở trong hang núi.

Loại châu chấu này sinh sản cực mạnh, một khi xuất hiện thành đàn, số lượng sẽ vô cùng khủng khiếp.

Xem ra những hình nhân cỏ trước mặt đều là do Quan Sơn Thái Bảo bố trí...

Lòng mọi người dâng lên một nỗi tuyệt vọng.

Kỳ quan Vô Ảnh Tiên Kiều do hàng vạn con kim ti vũ yến tạo thành có lẽ không phải là tạo hóa tự nhiên, mà là do cao nhân tinh tâm sắp đặt.

Trong vô số hang động giữa sơn cốc nuôi đầy Hưởng Đạo Hoàng Trùng, chúng chính là thức ăn của kim ti vũ yến.

Nghe nói loại châu chấu này không chỉ ăn ngũ cốc, lúc đói quá ngay cả xác người xác chó cũng không tha.

Chân sau của chúng có răng cưa sắc bén, tần suất vỗ cánh cực cao.

Khi đàn châu chấu bay qua, giống như một lưỡi dao sắc bén đang xoay tròn tốc độ cao phóng tới.

Nếu đâm vào người, lập tức sẽ bị rạch một vết thương máu thịt be bét.

Loại châu chấu có lực sát thương lớn này còn được gọi là Đao Giáp Phi Hoàng.

Nếu trong nạn châu chấu xuất hiện Hưởng Đạo Hoàng Trùng, hậu quả chắc chắn là thảm họa.

Nghe nói trước đây chúng đã tuyệt chủng, và kim ti vũ yến chính là thiên địch của chúng.

Ai ngờ trong Quan Tài Hạp cho đến nay vẫn còn đàn Hưởng Đạo Hoàng Trùng lớn như vậy.

Những đạo sĩ cỏ xếp hàng ở cửa hang không biết là lợi dụng tập tính của đàn yến hay trong hang đã rải loại bí dược lâu ngày không tan, khiến đàn yến không dám vào hang để tiêu diệt sạch châu chấu.

Mỗi ngày chúng chỉ có thể vây ép một nhóm châu chấu chui ra để ăn thịt sinh tồn.

Nếu đúng như vậy, đây quả thực là lợi dụng đạo lý tuần hoàn của sinh vật.

Chỉ cần phương thuật thỏa đáng, lợi dụng sức lực của vài chục, vài trăm người là có thể bố trí ra, hiệu quả hơn hẳn so với việc huy động vạn người xây dựng tường thành đế lăng.

Đây là một cơ quan sống!

Quan Sơn Thái Bảo triều Minh chẳng lẽ thực sự là thần tiên thông thiên?

Từ khi hạ mộ đến nay, Trần Mộc luôn tin tưởng một câu: Vĩnh viễn đừng coi thường trí tuệ của người xưa.

Những dị thuật lợi dụng tính sinh khắc của vạn vật để trộm mộ

hoặc phòng trộm, Trần Mộc không chỉ nghe nói nhiều lần mà còn tận mắt chứng kiến không ít.

Cho nên sau khi thấy cảnh tượng này, hắn lập tức nghĩ đến điều đó.

Bất kể trong hang có thứ này thật hay không, vạn nhất xuất hiện sẽ là tai họa tày trời.

Mọi người hiện tại phải nhanh chóng tìm chỗ trốn.

Nhưng nhìn sâu trong hẻm núi đầy rẫy những Mao Thảo Đại Tiên mặc đạo bào đội mũ, chẳng biết trong đó có bao nhiêu hang trùng, thực sự không có chỗ nào để ẩn nấp.

Lúc này đàn kim ti vũ yến trên không vẫn không ngừng lượn vòng kêu rít.

Trong các hang động hai bên cũng vang lên tiếng gió rít rầm rầm như ngàn vạn con ong vỗ cánh.

Bỗng thấy trận hình đàn yến rối loạn, từ các hang động, đàn lớn Hưởng Đạo Hoàng Trùng ùa ra như những đốm lửa bay.

Những con Hưởng Đạo Hoàng Trùng này toàn thân giáp vàng cánh bạc, thể hình nặng nề, vỏ cứng cáp, không bay được quá cao, chỉ luồn lách ở tầm thấp.

Mọi người vội vàng lùi về phía chân núi phía sau.

Không ngờ từ trong hang sau lưng họ cũng chui ra hai con châu chấu vàng rực rỡ.

Trong lúc bị thiên địch truy đuổi, chúng lao đầu về phía mấy người như kẻ mất trí.

Mọi người chỉ thấy hoa mắt, sắc vàng đã ập đến trước mặt.

Cổ Sai đứng phía trước chưa kịp phản ứng đã sắp bị hai con châu

chấu đâm sầm vào.

Cú này mà trúng chắc chắn sẽ bị hủy dung.

Trần Tiểu Đao nhanh chóng giơ Kim Cương Tán lên chắn phía trước.

Chỉ nghe hai tiếng va chạm kim loại chát chúa, hai con Hưởng Đạo Hoàng Trùng to bằng ngón tay cái như sao băng bắn tới, đập mạnh vào Kim Cương Tán rồi bật ra.

Chưa kịp rơi xuống đất, chúng đã bị đàn kim ti vũ yến phục sẵn trên không lao xuống nuốt gọn.

Nhưng loại Hưởng Đạo Hoàng Trùng vàng rực này thực sự quá nhiều, chúng chen chúc nhau che trời lấp đất.

Chỉ dựa vào hai tiếng va chạm giòn giã khi Kim Cương Tán đỡ lấy châu chấu vừa rồi, đã đủ biết sự lợi hại của chúng.

Lực va chạm cực tốc không thua gì nỏ liên hoàn trong tay Cổ Sai, thân xác bằng xương bằng thịt của con người căn bản không thể chống đỡ nổi.

Nhìn những luồng hỏa tinh bay lượn trong hẻm núi, thế trận vô cùng lớn.

Ngay cả đàn kim ti vũ yến linh hoạt cũng không dám đối đầu trực diện, chỉ bay lơ lửng trên không, chuyên bắt những con châu chấu đi lẻ loi.

Còn đại quân Kim Giáp Phi Hoàng khoảng vài chục vạn con đang tụ tập thành một khối dưới đáy hẻm núi, điên cuồng lăn lộn qua lại.

Trong lòng ai nấy đều dâng lên một nỗi ớn lạnh.

Hiện tại có lẽ chỉ có Kim Cương Tán mới có thể tạm thời chống đỡ, nhưng Kim Cương Tán chỉ có một chiếc, dù che được một ít châu

chấu thì sau lưng Trần Tiểu Đao vẫn còn ba người, e là không bảo vệ hết được.

Trên không trung, hàng vạn con kim ti vũ yến đã kết thành một tấm lưới khổng lồ bao phủ bầu trời, lượn lờ bao vây đàn châu chấu vàng.

Nhưng chúng cũng sợ hãi không dám xông vào nơi châu chấu tập trung dày đặc, chỉ nhắm vào những chỗ hở để không ngừng nuốt chửng những con ở rìa.

Hẻm núi vốn có một khe sáng, lúc này lại bị hàng triệu con châu chấu che khuất, Hưởng Đạo Hoàng Trùng thế như mây đen đè nén thành trì.

Chúng vốn là loài côn trùng máu lạnh, chẳng có trí tuệ hay tình cảm gì, nhưng sâu kiến còn ham sống, đối mặt với sinh tử tồn vong, chúng lập tức tỏa ra ánh vàng đen nghịt, rung cánh lao tới lao lui giữa núi rừng tựa như những luồng khói vàng đang rực cháy.

Chương 637

Sau lưng họ là vực sâu vạn trượng với phong nhãn cuộn xoáy, phía trước là vô số Hưởng Đạo Phi Hoàng với lớp giáp sắc và cánh đao.

Cả nhóm lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn Hưởng Đạo Hoàng Trùng xung quanh như sao băng phá gió loạn xạ, phát ra tiếng kêu u u làm màng nhĩ rung lên bần bật.

Những con châu chấu không nhập đàn lao đi cực nhanh ở tầm thấp, hơn nữa đầu chúng rất cứng, bộ hàm sau hai mảnh răng cửa phân hợp càng thêm lợi hại, đâm vào người là có thể chui tọt vào thịt ngay lập tức.

Trần Tiểu Đao lúc này đã đưa Kim Cương Tán cho Tề Thiết Chủy, bảo ông cầm ô tựa vào tường chắn cho Yêu Muội Nhi và Cổ Sai phía sau.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao đứng hai bên để ngăn chặn những con châu chấu bay loạn không có mắt.

Rất nhanh, xung quanh họ đã tích đầy xác châu chấu nát bấy, nhưng càng nhiều châu chấu từ tứ phương tám hướng ập tới.

Mu bàn tay và mặt của ba người phía sau đều bị châu chấu rạch những vết thương, nhưng căn bản không rảnh tay để cầm máu.

Tuy thương thế không nặng nhưng dù sao cũng là người phàm, chống đỡ lâu ngày khó tránh khỏi vai mỏi tay tê.

Mọi người chỉ đành từng bước lùi về dưới chân vách đá.

Những hình nhân đạo sĩ cỏ giáp vàng kia đang áp sát, những con châu chấu lẻ tẻ bên cạnh tuy còn đối phó được, nhưng đại quân châu

chấu dày đặc như tường vàng phía trước gần như là một máy xay thịt khổng lồ.

Nếu họ bị cuốn vào trong đó, e là sẽ bị nghiền nát ngay lập tức.

Tâm trí Trần Tiểu Đao hơi hoảng loạn, liền thấy trước mắt có mấy tia sáng vàng lóe lên, vài con châu chấu đồng thời lao về phía hắn.

Trần Tiểu Đao vội vàng vận Hộ Thể Kim Quang, đỡ được hai con châu chấu phía trước, nhưng đúng lúc đó, hắn bỗng cảm thấy cánh tay tê rần, một con châu chấu khác đã đâm thẳng vào bả vai hắn, chỉ để lộ hai cái chân sau dài ngoẵng đang giãy giụa bên ngoài.

Trần Tiểu Đao nghiến răng túm lấy chân sau của con châu chấu, thẳng tay giật phăng nó ra khỏi vai.

Chỉ thấy nửa thân trước của con châu chấu đã nhuộm đỏ máu tươi.

Trần Tiểu Đao vừa kinh vừa giận, bóp mạnh con châu chấu trong lòng bàn tay, cảm giác như nắm phải mấy cái gai nhọn.

Tuy bóp nát bét ruột gan nó, nhưng những cái chân sau cứng như kim đầy răng cưa của nó cũng đâm vào lòng bàn tay hắn.

Trần Tiểu Đao tức giận thực sự, toàn thân kim quang chớp động, trong nháy mắt một con điện long phóng ra trước thân, oanh tạc tất cả châu chấu trong phạm vi vài chục mét thành mảnh vụn.

Ngay khi vừa tạm thời giải quyết đám châu chấu trước mặt, đột nhiên phía trước vang lên từng trận âm phong gào thét.

Ngẩng đầu nhìn lại, nguyên là một đám quỷ cỏ Mao Tiên đông không đếm xuể đã bị đàn kim ti vũ yến ép đến cửa hẻm núi nơi họ đang đứng.

Tiếng vỗ cánh của vạn trùng dày đặc đến mức không gì sánh bằng, nghe mà nổi da gà khắp người.

Cổ Sai lúc này nhìn vực sâu vô hình vô ảnh ở cửa hẻm, nghĩ bụng thà bị phong nhãn cuốn đi còn hơn bị lũ châu chấu này ăn thịt.

Yêu Muội Nhi bên cạnh mặt xám như tro, chân tay luống cuống.

Trần Mộc không có tâm trí quan tâm đến mấy người họ, mắt chỉ chăm chú nhìn bức tường châu chấu trước mặt.

Trong đầu lóe lên vô số phương pháp thoát thân nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không khả thi.

Hắn và Trần Tiểu Đao thì dễ nói, đám châu chấu này trước mặt hai người thực sự không bõ bèn gì, chỉ cần bật Hộ Thể Kim Quang là có thể xuyên qua.

Nhưng ba người phía sau nếu bị cuốn vào, chắc chắn sẽ bị nghiền nát.

Bản thân việc mạc kim đảo đấu vốn là chuyện mạo hiểm cực lớn.

Tuy trước đó đã nghĩ đến việc hẻm núi này có cạm bẫy, nhưng rõ ràng mức độ coi trọng là chưa đủ.

Chuyến vào Xuyên lần này, họ luôn cho rằng Địa Tiên Thôn cổ mộ chẳng qua chỉ là nấm mồ cỏ của một tên phú hào địa phương, cùng lắm là giấu kín một chút hoặc có vài cạm bẫy tiêu khí trong mộ thất.

Trong lòng không tránh khỏi ý khinh địch, không để Quan Sơn Thái Bảo vào mắt.

Mãi đến khi đi sâu vào mới phát giác Địa Tiên Thôn không phải là sự bố trí tầm thường.

Cách vận dụng đạo sinh khắc của vạn vật và việc lựa chọn phong thủy hình thế gần như ngang ngửa với Bàn Sơn đạo nhân và Mạc Kim

giáo úy.

Sự kỳ ảo của Quan Sơn Chỉ Mê Phú thậm chí còn hơn một bậc.

Trời mới biết Quan Sơn Thái Bảo đã nghiền ngẫm ra những trò này như thế nào.

Trong hẻm núi Hách Hồn Đài hoàn toàn lợi dụng luồng khí loạn và vách đá để tạo thành một cái bẫy nội bất xuất ngoại bất nhập.

Đám châu chấu giáp vàng dày đặc kia trong thoáng chốc sẽ gặm sạch kẻ trộm mộ xâm nhập nơi này không còn một mảnh xương.

Muốn tiêu diệt triệt để ngần ấy Hưởng Đạo Phi Hoàng, chỉ có cách dùng kỹ năng sát thương quy mô lớn.

Nhưng trong hẻm núi quỷ dị mọi sự đều không chắc chắn này, không ai nói trước được chỗ nào bị tác động sẽ sụp đổ ngay lập tức, đến lúc đó cả đám sẽ bị chôn vùi trong vực sâu vạn trượng.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao thúc động Kim Quang Chú, liên tục đánh giết những con châu chấu lẻ tẻ quanh người.

Đang lúc hai người bận rộn ứng phó, xung quanh bỗng vang lên một tiếng nổ lớn.

Phành một tiếng, pháo hoa bùng lên, vách đá như bị sét đánh, bị nổ ra một lỗ lớn.

Chưa kịp nhìn rõ, lại tiếp liên vài tiếng nổ nữa.

Tuy uy lực không lớn, nhưng đám châu chấu này có vẻ rất sợ lửa khói.

Ngay lập tức vô số châu chấu ép sát vào nhau, không dám di chuyển về phía họ nữa.

Bức tường châu chấu kín không kẽ hở bị ép dạt sang một bên.

Trần Mộc quay đầu lại nhìn, hóa ra là Yêu Muội Nhi lấy từ trong ba lô ra một hộp gỗ đầy ắp Chưởng Tâm Lôi.

Cô lần lượt ném ra, mỗi lần nổ là một đoàn khói đậm kèm theo ánh lửa.

Đám châu chấu giáp vàng phía trước đều bị bức lui.

Loại Chưởng Tâm Lôi đó còn được gọi là pháo ném tay, bên trong dùng hỏa dược tự chế, lực sát thương có hạn.

Nguyên lý tương tự pháo ném, dùng lực va chạm ép tốc độ cao để kích nổ hỏa dược.

Thứ này không giống lựu đạn mảnh vỡ dùng mảnh đạn gây thương tích.

Chưởng Tâm Lôi nếu nổ trúng người sống thì khó mà gây chết người, thuộc loại ám khí.

Nhưng nó có một điểm lợi, đó là sau khi nổ sẽ tạo ra ánh lửa.

Chương 638

Đám châu chấu bị ánh lửa dính vào sẽ nhanh chóng bốc cháy một mảng lớn.

Không ngờ thứ Chưởng Tâm Lôi không bắt mắt này lại trở thành cứu cánh cho mọi người, tạm thời đánh lui được lũ châu chấu phía trước.

Yêu Muội Nhi lúc này đã bị đám quỷ cỏ Mao Tiên đông đảo dọa cho hoảng loạn.

May mà cô đi theo lão chưởng quỹ nhiều năm, thường nghe cha nuôi kể về những chuyện liều mạng này, lúc nãy trong cái khó ló cái khôn, lục được hộp pháo là ném ngay Chưởng Tâm Lôi.

Kết quả có hiệu quả ngay lập tức, hỏa quang bốc lên khiến bức tường trùng dày đặc tản ra như sóng triều.

Một luồng châu chấu giáp vàng bị ép vào phong nhãn dưới Long Môn, lập tức bị luồng khí loạn trong núi nghiền thành một vòng xoáy vàng khổng lồ.

Chúng không giống kim ti vũ yến có thể bay lượn tự tại trong gió, bị luồng khí loạn xoay chuyển khiến chúng va chạm và cắn xé lẫn nhau, nửa sống nửa chết bay lên không trung.

Đàn kim ti vũ yến trên trời nhân cơ hội lao xuống.

Yến ăn trùng thường há miệng đón gió mà vào, nhưng châu chấu giáp vàng có vỏ sắc và cứng, không thể nuốt trực tiếp.

Chỉ thấy những con kim ti vũ yến bay trên không, trước tiên từ bên sườn mổ một cái khiến con châu chấu lộn nhào, rồi yến lại xoay người nhanh như chớp, lúc lướt qua đã ngậm chặt phần bụng mềm.

Tư thế vỗ cánh lướt đi trong gió của đàn yến nhanh không thể tả, hai động tác gần như liên tục không có kẽ hở, vô cùng tự tại.

Nhưng yến và châu chấu quá đông, quá dày, có nhiều con không tránh kịp đã đâm vào nhau, lộn nhào rơi xuống luồng khí loạn hoặc vực sâu.

Cảnh tượng khiến mọi người hoa mắt chóng mặt, thần hồn nát thần tính.

Trong nháy mắt đã có vô số châu chấu giáp vàng bỏ mạng trong miệng yến, nhưng châu chấu trong hẻm núi vẫn cuồn cuộn như triều dâng.

Thấy Chưởng Tâm Lôi trong hộp của Yêu Muội Nhi rất hiệu quả, lo cô không đủ sức ném, mọi người vội vàng nhặt lấy ném liên tục ra xung quanh.

Khói mù mịt bao phủ khe núi, châu chấu giáp vàng tạm thời bị xua đuổi.

Nhưng chắc chắn chỉ cần khói tan, chúng sẽ bị đàn yến trên trời ép quay trở lại.

Có lẽ phải đợi đàn yến ăn no mới chịu về tổ, khi đó lũ châu chấu còn lại mới rút vào hang đá.

Nhìn đàn châu chấu vàng bị luồng khí loạn cuốn lên không trung, vòng xoáy màu vàng do chúng tạo ra trong gió rõ ràng hơn hẳn cây cầu yến đen lưng trắng bụng.

Luồng khí loạn đó chỉ xuất hiện ở nơi giao hội của hai cửa hẻm.

Cửa hẻm Long Môn rộng hơn cửa đường hầm một chút, nếu xuống từ vách đá sát rìa chắc có thể tránh được khí loạn.

Nếu bò được vào hang kim ti vũ yến thì có thể tránh được tai nạn

này.

Trần Mộc vừa dứt lời, chưa đợi mọi người kịp suy nghĩ kỹ, khói đen từ Chưởng Tâm Lôi đã dần bị gió thổi tan.

Những đoàn châu chấu giáp vàng lại điên cuồng ùa tới.

Mối đe dọa đang cận kề, cả nhóm đành mạo hiểm bò xuống vách đá.

Trần Mộc nhìn xuống dưới, một màu đen kịt không thấy đáy, nhưng giờ không còn thời gian để suy nghĩ nữa.

Trần Mộc bảo mọi người dùng dây thừng buộc vào thắt lưng mình.

Bức tường châu chấu phía sau đã xuyên qua làn khói tan, ép tới như những đám mây vàng.

Hiển nhiên đàn yến muốn dồn thêm châu chấu vào phong nhãn để nghiền nát rồi săn đuổi ăn thịt, vô tình đẩy mấy người họ vào đường cùng.

Cổ Sai đi phía trước đứng không vững, lại nhìn xuống vực sâu thăm thẳm, liền rơi thẳng xuống dưới.

Trần Tiểu Đao ở phía sau không ngừng vung tay xua đuổi những nhóm châu chấu nhỏ đã áp sát.

Họ vừa định xuống thì bỗng một tiếng còi báo động không kích chói tai vang vọng khắp hẻm núi.

Có lẽ âm thanh này cộng hưởng với luồng khí loạn trong núi, tạo ra một cảnh tượng không ngờ tới.

Đàn yến trên trời dường như cực kỳ sợ hãi tiếng động này, đồng loạt tản ra xa.

Đám Hưởng Đạo Hoàng Trùng đang lâm vào đường cùng cũng

như thủy triều rút ngược trở lại.

Xem ra Cổ Sai rơi xuống mà không chết, cái còi báo động quay tay nhặt được lúc trước giờ đã phát huy tác dụng.

Chắc chắn sau khi rơi xuống hắn đã mắc vào chỗ nào đó, vì tiếng cánh châu chấu quá gần nên lúc nãy hắn kêu cứu mọi người không nghe thấy, đành phải lấy còi báo động ra quay để báo cho mọi người, không ngờ lại có tác dụng bất ngờ.

Hóa ra sinh linh gần Hách Hồn Đài này đều sợ thứ này. "Mộc gia, Đao ca, tôi bị mắc trên tường thành rồi." Trần Mộc thầm nghĩ, chẳng lẽ Cổ Sai ngã chấn thương đầu rồi?

Dưới vách đá cheo leo này sao có thể có tường thành được.

Chẳng lẽ Địa Tiên Thôn cổ mộ lại ẩn giấu trong vực thẳm này.

Trong lúc ngẩn người, đám châu chấu vừa lùi ra vài chục mét lại một lần nữa ùa tới. "Cổ Sai, ngươi tiếp tục quay đi, chúng ta xuống ngay đây!" Trần Tiểu Đao hét lớn về phía Cổ Sai. "Đao ca, không quay được nữa, lúc nãy tôi quay vài cái, cái tay cầm gỗ bị gãy rồi..." Vốn định bảo Cổ Sai tiếp tục quay còi, không ngờ hắn run rẩy treo mình trên vách đá, chân tay không nghe theo điều khiển, quay được vài vòng đã làm gãy tay cầm của còi báo động.

Bộ còi báo động quay tay không thể hoạt động được nữa.

Sâu trong hẻm núi Long Môn, đàn quỷ cỏ Mao Tiên vừa bị tiếng còi sắc nhọn xua đuổi lại một lần nữa quay lại, bị đàn yến không ngừng ép vào phong nhãn.

Không thể chậm trễ, Trần Mộc vội bảo Tề Thiết Chủy và Yêu Muội Nhi xuống trước, bản thân và Trần Tiểu Đao ở trên yểm hộ.

Giữa lúc hàng triệu con châu chấu ùa tới, cả nhóm đã xuống được vách đá.

Khe trời trên đầu hẻm núi bị đàn yến và châu chấu hỗn loạn che khuất, ngẩng lên không thấy trời, xung quanh phần lớn là bóng tối mịt mù.

Chạm vào vách đá thấy rêu đen phủ đầy, lạnh lẽo như băng.

Mọi người chỉ thấy gió âm thấu xương, toàn thân run rẩy, răng va vào nhau lập cập.

Xuống tới nơi, họ vội vàng thắp đuốc, vài luồng lửa yếu ớt đung đưa giữa vực thẳm và vách đá.

Theo tiếng gọi của Cổ Sai nhìn lại, lấy đâu ra tường thành?

Chỉ thấy giữa hai vách hẻm là một thân gỗ khổng lồ đen kịt nằm ngang, nhìn hình dạng là một cây xà nhà cực lớn.

Xà gỗ vuông vức bốn cạnh như một cây cầu độc mộc nằm nghiêng, kẹt giữa hai vách đá, bên trên còn sót lại vài mẩu gạch ngói và lỗ mộng.

Chương 639

Sợi dây trên người Cổ Sai móc hắn vào một mẩu gỗ mục còn sót lại trên cây xà này.

Sau lưng hắn toàn là gạch đá ốp trên xà, hắn khó mà quay đầu lại nên chỉ sờ thấy mấy viên gạch, liền tưởng mình đang treo trên tường thành.

Mẩu gỗ mục bị hắn kéo kêu răng rắc, mắt thấy sắp gãy đến nơi.

Trần Tiểu Đao bảo mọi người dừng lại, để họ ở lại nơi xà gỗ tiếp giáp với vách đá, cố gắng không bước lên xà.

Cây xà đen thô lớn này nằm trong hẻm núi chẳng biết đã bao nhiêu năm, chịu đủ sương gió, ai biết nó có mục nát không.

Hiện tại chỉ có mình Trần Tiểu Đao bước lên cây xà nghiêng đó, dưới chân lập tức phát ra tiếng kêu kẽo kẹt.

Trần Tiểu Đao cẩn thận tiến lên, một tay nhấc bổng Cổ Sai ném ra phía sau.

Thấy Cổ Sai đã thoát hiểm, Trần Tiểu Đao thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn lên trên, không biết cây xà này từ đâu rơi xuống, nhìn như bị người ta tháo dỡ rồi vứt vào đây.

Xem ra phía trên hẻm núi này từng có cung điện miếu đài gì đó.

Hiện tại mọi người đều không rõ Địa Tiên Thôn cổ mộ nằm trên núi hay dưới núi.

Trần Mộc lúc này cũng bước lên xà, nhìn lên trên rồi lại nhìn xuống dưới vách đá.

Trên vách đá dựng đứng như đao gọt là từng dãy hang đá, kim ti

vũ yến thường trú ngụ trong đó.

Dưới vực thẳm đen kịt, vượt xa tầm chiếu sáng của đuốc, nhưng áp tai vào xà gỗ đen có thể nghe thấy tiếng nước chảy u u.

Dưới đáy hẻm núi chắc hẳn là một dòng sông.

Xem ra Quan Sơn Chỉ Mê Phú phía trên quả nhiên là giả, trong hẻm núi sau Long Môn toàn là hang trùng quỷ cỏ.

Địa Tiên Thôn cổ mộ có lẽ không giấu trong này, nhưng cửa hẻm núi này không khí ngưng tụ, hẻm núi này chắc chắn là nơi tàng phong tụ thủy.

Dù không có cổ mộ thì nếu Địa Tiên Thôn thực sự tồn tại, chắc chắn phải nằm trong khu vực này.

Từ xưa đến nay, sự sắp xếp phòng trộm của lăng mộ và kỹ thuật đảo đấu của kẻ trộm mộ chẳng khác gì sự đấu pháp giữa người chết và người sống giữa hai giới âm dương.

Một ngôi cổ mộ nếu bị động để kẻ trộm mộ khai quật, mộ chủ coi như tiêu tùng.

Còn nếu kẻ trộm mộ rơi vào bẫy, e rằng sẽ phải làm vật tùy táng cho mộ chủ.

Cả nhóm đã từng mất đi ưu thế chủ động, suýt nữa mất mạng vì tấm bản đồ giả.

Nhưng một phương án đảo đấu hoàn thiện chắc chắn sẽ có kế hoạch dự phòng.

Họ vẫn còn một pháp bảo nữa chưa dùng đến.

Hiện tại nên vào hang kim ti vũ yến tìm một nơi an toàn, sau đó dùng Quy Khư Quái Kính chiêm nghiệm phương vị của Địa Tiên Thôn cổ mộ, tránh để lạc đường lần nữa.

Trần Mộc nói xong, mọi người đều gật đầu đồng ý.

Theo tình hình hiện tại, chỉ có thể dùng chiếc gương đồng cổ kia để tìm địa điểm cụ thể ở nơi này.

Lúc mới bắt đầu đi xuống, sở dĩ không dùng Quy Khư cổ kính để hỏi ra vị trí mộ táng, thứ nhất là vì dãy núi Vu Sơn trong phong thủy là thế 'quần long vô thủ' (rồng không đầu).

Long mạch tung hoành giao thác, không tìm thấy nơi chân chính tàng phong nạp thủy, thanh đồng cổ kính rất có khả năng không thể chiêm nghiệm ra phương vị cổ mộ.

Thứ hai là do hải khí trong Quy Khư đồng kính đã dần tiêu tán gần hết, tối đa chỉ có thể chiêm nghiệm thêm một đến hai lần.

Hơn nữa, những hình tượng diễn sinh từ Chúc Chiếu Kính đa phần là cơ số cổ quái, Trần Mộc cũng không có quá nhiều nắm chắc có thể đọc hiểu được quái tượng thôi diễn ra, cho nên thủy chung không nỡ tùy tiện sử dụng.

Giờ đây đã ở vào cảnh sơn cùng thủy tận, chỉ đành cầu viện đến 'Vấn Tự Quyết' - thượng pháp trong đạo mộ cổ thuật đã thất truyền ngàn năm.

Sau khi định ra phương án, Trần Mộc đang định tìm một nơi có thể đặt chân trên vách đá để leo xuống thì bỗng nhiên phát hiện trên không trung hắc vân áp đỉnh.

Trước mặt mấy người liên tục có kim ti vũ yến lướt qua. 'Hỏng rồi, yến tử về tổ!' Hàng vạn con kim ti vũ yến đã ăn no thảo quỷ, lập tức theo gió quay về.

Yến đàn đen kịt lao vào hẻm núi sâu, trên trời tựa như trút xuống một trận bão mưa.

Vũ yến không ngừng va vào người, mọi người kêu thầm không

ổn, vội vàng né tránh yến đàn trên thanh mộc lương.

Kim ti vũ yến không cố ý đâm người, chỉ là số lượng quá nhiều, trong khe đá hẹp lại chen chúc nhau, gần như không có chỗ để xoay xở.

Mấy người che đầu mặt lui về phía rìa của thanh cự lương màu đen để né tránh đàn yến mật tập.

Nào ngờ trong lúc hoảng loạn đã xảy ra sai sót.

Năm người đồng thời đạp lên một đầu của thanh mộc lương nghiêng lệch.

Thanh hắc lương kẹt giữa thâm cốc tuy chịu được trọng lượng, không lập tức gãy đoạn, nhưng nham thạch trên vách đá đã lỏng lẻo.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng 'khách lạp', vách đá sụp đổ, nham thạch tan vỡ, thanh cự lương oanh long long lăn xuống vực sâu.

Trong tình huống này, chỉ có thể dựa vào đại lương này để trụ vững thân hình.

Mọi người đều ôm chặt lấy hoành lương.

Tiếng gió bên tai rít lên vù vù, ai nấy cảm giác gân cốt trên người sắp bị xóc nảy đến rã rời.

Thanh mộc lương thô mấy người ôm không xuể xoay vần ngã vào thâm cốc, gặp những nơi vách đá hẹp thì bị kẹt lại khựng lại một chút, nhưng do sức nặng của con người trì xuống, đầu lương bị vỡ nát, gạch ngói tàn dư bên trên đều bị chấn rụng.

Cự lương giống như một chiếc xe trượt bằng gỗ đen, hú hét lao qua mây mù, va chạm đông tây rồi liên tục rơi xuống sâu trong hẻm núi.

Mấy người cũng không biết theo thanh hắc lương này rơi xuống

sâu bao nhiêu, chỉ cảm thấy não bộ như bị chấn động đến rời rạc.

Cũng không biết mộc lương dừng lại ở nơi nào, chỉ cảm thấy cuối cùng hình như lại bị kẹt giữa vách đá hẹp.

May nhờ mộc lương này kiên cố, cộng thêm hẻm núi này vô cùng hẹp, cự lương lao xuống đã ép luồng không khí làm giảm bớt tốc độ, không trực tiếp rơi xuống đáy cốc, cũng không hất văng người khỏi gỗ.

May mà kim ti nam mộc cứng cáp mật đặc, nếu là mộc lương thông thường thì sớm đã vỡ thành từng mảnh rồi.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao lúc này đứng dậy, nhìn ba người còn lại thấy không có gì đại ngại, chỉ là trong quá trình rơi xuống bị chấn động đến thần trí không tỉnh táo, trên người không có vết thương rõ ràng.

Qua một hồi lâu, ý thức mọi người mới dần thanh tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, họ sờ nắn chân tay, phát hiện vô sự thì đều thầm kêu may mắn.

Trần Mộc lấy ra mấy cây đuốc, quan sát tình hình xung quanh.

Chương 640

Thuận theo ánh sáng yếu ớt của đuốc, hắn hốt nhiên phát hiện ở cuối mộc lương xuất hiện một bóng người.

Trần Mộc liền tiến về hướng đó, Trần Tiểu Đao phía sau cũng phát hiện điều bất thường, vội vàng cầm Kim Cương Tán cùng Trần Mộc tiến tới.

Nơi thanh hắc lương kẹt lại sau khi rơi xuống là khoảng không gian cực kỳ chật hẹp giữa hai vách đá đầy rêu xanh cổ đằng.

Ngước lên có thể thấy một tia sáng trắng mông lung ẩn hiện, cao không dưới thiên trượng.

Nhìn xuống dưới là sương mù bạc lãng đãng đen kịt.

Nghe tiếng nước chảy xiết, dường như còn ở dưới chân mấy trăm mét sâu.

Khu vực này trên không chạm trời, dưới không chạm đất.

Khi mắt đã thích nghi, cảm giác ánh sáng xung quanh mờ mờ ảo ảo.

Từ vị trí của Trần Mộc, vừa vặn có thể thấy sau những sợi cổ đằng trên vách đá là một lão giả râu dài đang ngồi ngay ngắn.

Nhưng chỉ thấy hình dáng, không đến gần thì nhìn không rõ.

Nhóm người Tề Thiết Chủy thấy Trần Mộc và Trần Tiểu Đao đi về phía đó cũng đi theo.

Cổ Sai và Yêu Muội nhi cũng bước tới.

Nhưng lần này mọi người không thể tụ tập tại một điểm trên thanh hắc lương, mà phải phân tán ra để mộc lương chịu lực đều.

Trần Mộc đến gần, dùng tay gạt đống đẳng mạn xung quanh.

Chỉ thấy trong khe đá giấu một cỗ huyền quan.

Quan tài làm bằng gỗ tùng cổ, lớp vỏ tùng như từng tầng vảy rồng cuộn sóng.

Nắp huyền quan đã bị lật ra, thi thể trong quan ngồi bật dậy.

Hốc mắt lõm sâu, da thịt khô héo vàng sậm, nhưng thần thái anh dung của cổ thi vẫn chưa tan biến, tóc búi cao, đã kết thành phát quan, thân mặc một bộ hôi bào rộng rãi, tay ôm một thanh thanh đồng cổ kiếm có vân hoa ban lan.

Lông mày râu ria đều trắng cả, râu dài hơi phiêu động.

Lão giả trong quan ấy có lẽ đã chết không dưới mấy ngàn năm, nhưng tại vùng 'Thượng Thiện chi địa' tàng phong nạp khí như Quan Tài Hạp này, vẫn giống như người sống, y quan dung mạo đến nay không thối rữa.

Trần Mộc giơ đuốc soi kỹ cụ cổ thi đang ngồi dậy kia, trước đây chưa từng thấy loại 'tống tử' (xác chết) nào có phong thái tiên phong đạo cốt thế này. "Cỗ huyền quan mộ huyệt này không tầm thường đâu, e rằng là nơi mai cốt của một vị ẩn sĩ thượng cổ!" Tề Thiết Chủy thuận theo ánh lửa của Trần Mộc nhìn thấy thi thể, cảm thán nói.

Nhưng Trần Mộc lại không nghĩ vậy.

Tuy cổ thi mang vẻ tiên phong đạo cốt, nhưng bằng nhãn quang của hắn, cũng khó lòng lập tức nhận ra thân phận của vị này. "Sao ông biết?" "Lấy vỏ tùng làm quách, lấy kinh đẳng làm quan, đây chính là táng chế của ẩn sĩ ngày xưa.

Sử thư có ghi chép minh văn rõ ràng, khẳng định không sai đâu." Vùng đất Ba Thục này, những huyền quan treo trên vách đá đều do người xưa tạo ra, đa phần có lịch sử mấy ngàn năm.

Theo phương chí các đời ghi lại, ngoài người Ba cổ ra, còn có rất nhiều ẩn sĩ tu tiên cầu đạo đặc biệt ưa chuộng huyền quan táng.

Lúc lâm chung táng trên vách đá nơi u hiệp thâm cốc, lấy tùng cổ làm quan quách, đồ bồi táng vô cùng đơn giản, chỉ có vài thẻ tre, mai rùa, đồng kiếm.

Đa số là những minh khí đơn sơ mà ngay cả đạo mộ tặc cổ đại cũng không thèm để mắt tới.

Tại khu vực hẻm núi không xa Vu Sơn có những địa danh như Binh Thư Hạp, Bảo Kiếm Hạp, chính là được đặt tên theo minh khí phát hiện trong huyền quan.

Nhưng cái gọi là binh thư, bảo kiếm ấy rốt cuộc là vật gì, nay đã không còn cách nào khảo chứng.

Trước đó mọi người đã thấy một vùng huyền quan dày đặc trong Quan Tài Hạp, toàn bộ là kiểu nham thung (đóng cọc vào đá), tức là đục lỗ trên vách đá rồi cắm cọc gỗ vào, đặt quan tài lên trên.

Còn vị trí ẩn sĩ huyền quan dưới hang Kim Ti Yến này lại giấu trong khe đá, lợi dụng hang động hẹp tự nhiên trên vách đá, người vào trong khó lòng đứng thẳng.

Cổ thi ngồi dậy trong quan, đầu đã gần chạm vào vách đá đỉnh hang.

Tề Thiết Chủy thấy mộ huyệt huyền quan này hồn nhiên thiên thành, càng thêm xác tín phán đoán của mình.

Cổ thi này nếu không phải ẩn sĩ thì cũng là cao sĩ thông hiểu Hà Đồ Lạc Thư, biết rõ huyền diệu của tạo hóa thiên địa.

Tiếc là mộ huyệt này đã bị đào bới rồi, nếu không thi thể trong quan sao có thể tự ngồi dậy được?

Nhất định là bị đạo mộ tặc dùng dây thừng kéo ngược từ trong quan tài lên.

Trần Mộc ghé nửa thân người vào mộ huyệt trong khe đá, nhìn quanh một lượt.

Trong mộ ngoài một thi, một quan, một kiếm thì còn có ít mảnh gốm vỡ.

Trên vách đá khắc vài bức đồ án đơn giản về Bắc Đẩu Thất Tinh.

Có thể thấy vị mộ chủ này khi còn sống rất có khả năng thông hiểu thiên văn, huyền học và các loại dị thuật.

Hắn lại tỉ mỉ quan sát quan tài gỗ tùng, nắp quan bị lật sang một bên, hư hại khá nghiêm trọng.

Mà trên cổ vị cổ thi ngồi trong quan có treo một sợi dây thừng, quả nhiên đã bị kẻ trộm mộ ghé thăm. "Quan mộc này hiển nhiên đã bị đạo từ lâu, hơn nữa nhìn thủ pháp rất chuyên nghiệp, nói không chừng là đạo mộ tặc thời tiền triều." Trần Mộc nói xong thử rút thanh đồng cổ kiếm trong lòng cổ thi, nhưng kiếm nằm trong bao không hề nhúc nhích.

Cứ như thể người chết vẫn còn ý thức, đã qua ngàn năm vẫn không chịu buông thanh đồng kiếm bồi táng tùy thân.

Nhóm người lần này vào Quan Tài Hạp là vì cổ thi nội đan, không hứng thú với thanh đồng cổ kiếm kia, chỉ có chút hiếu kỳ vì sao kẻ trộm mộ không lấy kiếm đi.

Chẳng lẽ lúc đó chúng đã lấy đi thứ quan trọng hơn?

Nghi hoặc một hồi, hắn lại muốn thử xem cổ thi có bị khô cứng hay không để có nhận thức cụ thể về phong khí trong Quan Tài Hạp.

Trần Mộc định nhẹ nhàng đặt vị tiên phong đạo cốt này nằm lại

trong quan, không ngờ vừa chạm vào đã đổ, thi thân không hề cứng nhắc.

Tề Thiết Chủy lúc này khó hiểu hỏi: "Mộc gia, cổ thi này còn có gì kỳ quái sao?" Chưa đợi Trần Mộc trả lời, Yêu Muội nhi đã nói từ phía sau: "Người chết thì cũng phải nằm mới thoải mái chứ.

Hẻm núi này mây mù bao phủ, vị trí huyền quan mộ huyệt lại vô cùng bí ẩn, đây chắc chắn không phải nơi đạo mộ tặc thông thường có thể dễ dàng tìm thấy.

Mười phần thì đến tám chín là do Quan Sơn Thái Bảo làm." Tề Thiết Chủy cũng gật đầu.

Trong huyền quan không có vàng bạc ngọc khí, hiếm có đạo mộ tặc nào nhắm vào chúng.

Quan Sơn Thái Bảo giỏi cổ chi dị thuật, Yến Tử Kiều và đám Kim Giáp Mao Tiên sinh sôi không ngừng trong hang mà mấy người đã tận mắt thấy, xem ra truyền thuyết tuyệt đối không phải giả.

Chương 641

Trong nhai táng huyền quan có rất nhiều cổ tịch, thẻ tre, mai rùa, có lẽ kỳ môn phương thuật của Quan Sơn Thái Bảo đều học từ đây.

Trần Mộc ném cây đuốc trong tay về phía sâu trong vách đá.

Mọi người phóng mắt nhìn theo, chỉ thấy trong màn sương mỏng còn rất nhiều khe đá, ẩn hiện bên trong đều là những quan tài gỗ tùng cổ vân lân.

Hóa ra dưới hang Kim Ti Yến lại là một quần thể huyền quan trong khe đá cực lớn.

Do mây mù bốc lên, chỉ thấy thấp thoáng trên hai đạo tuyệt bích quanh thân có không ít huyền quan, còn phạm vi phân bố và số lượng thì vẫn khó lòng phán đoán, xem ra quy mô rất đáng kể.

Thanh hắc mộc cự lương rơi xuống đây, tình cờ bị một khe đá kẹt lại, mà trong khe đá đó chính là vị cổ thi ôm thanh đồng kiếm kia.

Nơi này chỉ là một mộ huyệt trong quần thể huyền quan, so với mấy chỗ xung quanh cũng chẳng có gì đặc biệt.

Mọi người đầy bụng nghi hoặc, nếu trong mộ thực sự là ẩn sĩ tu tiên cầu đạo thì định phải là nhân vật cô cao đạm bạc, không lẽ lại có quần thể huyền quan mật tập thế này, không biết những người táng ở đây là ai.

Trần Mộc ngồi trên hắc lương suy đi tính lại, bỗng nhiên nảy ra một tia manh mối.

Xem ra thanh gỗ dưới chân mấy người chính là đáp án. 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' tuy lấy Hình, Thế, Lý, Khí làm chủ thể, nhưng thuật phong thủy hàm cái trong đó đều thoát thai từ cổ

pháp.

Theo truyền thuyết dân gian lưu truyền tại Thanh Khê, Quan Tài Hạp thần bí này không chỉ có nhiều đường hầm hầm mỏ cổ bị bỏ hoang, mà còn từng là di chỉ công trình trị thủy to lớn của Ô Dương Vương.

Từ khi vào núi đến nay, đầu tiên là thấy quần thể huyền quan dày đặc như sao sa, gần như có tới vạn cái.

Theo ghi chép trên bia đá Ô Dương Vương, những người đó đều là nô lệ công tượng chết trong quá trình khai sơn.

Mà Ô Dương Vương, cũng chính là cổ mộ của Di Sơn Vu Lăng Vương giấu trong một hầm mỏ cổ nội trong Quan Tài Hạp.

Vùng Vu Sơn ngoài mộ Vu Hàm thượng cổ và Di Sơn Vu Lăng Vương ra thì không còn lăng mộ nào nổi tiếng bàng đại hơn nữa.

Mộ Vu Hàm gần như hoàn toàn là truyền thuyết, còn Di Sơn Vu Lăng Vương dù cũng bí ẩn nhưng trong núi vẫn còn di tích có thể thấy.

Hơn nữa theo bản 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' đứt đoạn mà Phong đoàn trưởng để lại, cổ mộ Địa Tiên Thôn của Quan Sơn Thái Bảo có đến chín mươi chín phần trăm được xây dựng bên trong lăng tẩm của Vu Lăng Vương.

Vùng Ba Sơn lấy quần long làm mạch, lại thêm mây tuôn mưa đổ, không khí phiêu diêu.

Vu Lăng Vương đã có thể trị thủy thì khẳng định phải hiểu lý âm dương mạch hướng.

Cho nên gần mộ huyệt của ông ta có rất nhiều bố trí triển tỏa long mạch để sinh khí không tán.

Vạn cụ huyền quan tạo thành bức tượng khổng lồ không đầu có thế túc đạp sơn xuyên.

Ngàn vạn 'điểu kính' (đường chim bay) đục trên vách đá cũng là thiết kế cao minh kiểu Cửu Chuyển Triền Long.

Mà nơi tàng phong nạp khí Vô Ảnh Tiên Kiều kia chắc hẳn là trung khu của khu vực lăng mộ khổng lồ này.

Còn quần thể huyền quan dưới hang Kim Ti Yến, những người táng ở đây không phải công tượng nô lệ bình thường, dường như là một khu vực bồi táng của quý tộc hoặc cận thần.

Theo lăng chế và cách cục bồi táng phụ cận mà thôi đoạn, địa cung Vu Lăng Vương nơi tọa lạc Địa Tiên Thôn cổ mộ nên nằm giữa bốn hẻm núi đông, tây, nam, bắc trước mặt 'Phong Nhãn' (mắt gió), không vượt quá phạm vi này.

Ước chừng trước khi Quan Sơn Thái Bảo đạo mộ Vu Lăng Vương, trên đỉnh núi của hẻm núi này chắc hẳn còn có một tòa điện đường miếu vũ để tế tự quần thể huyền quan, nói không chừng bên trong còn có bia mộ cao lớn đặt trên lưng rùa đá.

Trong mắt Mạc Kim Hiệu Úy am hiểu phong thủy bí thuật, cung điện tế tự người chết trong mộ có chia ra minh và ám.

Nơi tối thì không có giá trị gì, nhưng nơi sáng trong nghề đổ đấu gọi là 'Mộ Nhãn'.

Hai thứ minh ám này, ở lăng mộ một số triều đại sớm thì có, thời kỳ muộn biết Mộ Nhãn là tai họa nên không thiết trí nữa, nếu có cũng là giả.

Chỉ cần cổ mộ có Mộ Nhãn chân chính, sau khi tìm được 'mắt' rồi thì lo gì không tìm được lối vào?

Tuy thủ đoạn Mạc Kim bị mây mù cản trở trong Quan Tài Hạp,

không có cơ hội thi triển 'Phân Kim Định Huyệt', nhưng chỉ cần tìm thấy di chỉ điện thờ Mộ Nhãn trên đỉnh núi thì có thể thuận đằng mạc qua (theo dây tìm bầu) mà tìm thấy địa cung.

Như vậy thì Địa Tiên Thôn cổ mộ coi như tìm được một nửa rồi.

Nhưng đám Quan Sơn Thái Bảo kia quả không hổ là chuyên gia trong nghề đào mộ quật trủng, càng tinh thông phong thủy cổ thuật, hiểu rõ những mánh khóe này hơn ai hết.

Chúng thế mà lại phá hủy Mộ Nhãn đặt ở nơi sáng trước.

Nếu không có thanh xà ngang tàn dư nằm nghiêng giữa vực thẳm thì Trần Mộc cũng không nhanh chóng nghĩ ra điều này.

Xem ra trên đời chung quy không có việc gì là thiên y vô phùng (không kẽ hở), để lại chút dấu vết thì tổng có một ngày sẽ bị người ta nhìn thấu.

Đây chính là manh mối quan trọng nhất hiện nay.

Nhóm Trần Tiểu Đao nghe xong vừa mừng vừa sợ. "Tiên chớ vội, ta còn chưa nói hết." Trần Mộc khựng lại một chút, nói với mọi người: "Nay Mộ Nhãn - tiêu chí quan trọng này chỉ còn lại một thanh tàn lương, hơn nữa tàn lương này hư hại gần như biến dạng hoàn toàn, càng không có cách nào phân biệt hướng đi và phương vị nguyên bản của kiến trúc này.

Muốn dựa vào đây để thôi trắc vị trí chủ mộ đạo không đơn giản như tưởng tượng.

Nhưng hiện tại có thể đoạn định cổ mộ Địa Tiên nằm trong hai ngọn núi lớn ở Hách Hồn Đài này, có lẽ là một bên của cổ toại đạo, hoặc là một bên của Long Môn hẻm núi." Nghe lời Trần Mộc, mọi người đều gật đầu. "Hai ngọn núi này dốc đứng hiểm trở, đều uốn lượn quanh quần phong mấy dặm, lại cao nghìn trượng, cho dù cổ mộ

Địa Tiên ở bên nào cũng không phải dễ dàng tìm thấy." Tề Thiết Chủy lắc đầu nói: "Thời gian của chúng ta có hạn, cứ tìm kiếm kiểu mò kim đáy bể thế này cũng không phải cách." Mọi người bàn bạc đơn giản.

Đạo mộ bí thuật xưa nay gọi là bốn môn tám pháp: Vọng, Văn, Vấn, Thiết.

Địa thế địa hình Quan Tài Hạp trước mắt không giống bình thường, rất nhiều tuyệt chiêu đổ đấu đều không dùng được.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thuật 'Vấn Thiên' là khả thi.

Đành phải khởi động kế hoạch dự phòng, dùng Quy Khư cổ kính chiêm nghiệm ra vị trí địa cung cổ mộ.

Tuy nhiên, việc tầm tìm chu thiên quái tượng vi diệu này, Trần Mộc cũng không có quá lớn nắm chắc.

Nhưng trong tình huống hiện tại, lại không thể không nước đến chân mới nhảy.

Tề Thiết Chủy có tạo nghệ khá sâu về chiêm bặc, Trần Mộc chuẩn bị để ông ta bói quẻ này.

Giả như thực sự có thể dùng đạo mộ cổ pháp chiêm nghiệm ra kết quả hữu hiệu thì là tốt nhất.

Tuy nhiên, việc lợi dụng cổ kính hải khí tương ứng với sơn xuyên không khí trong Vấn Tự Quyết này có thực sự linh nghiệm hay không, dường như đã gần ngàn năm không có ai thực hành qua.

Phương pháp đổ đấu vấn thiên diễn quái này giống như một truyền thuyết không căn cứ trong nghề đạo mộ, không ai dám đảm bảo có linh nghiệm thật hay không.

Trần Mộc lấy ra Quy Khư quái kính và hai phù thủ đồng long, đồng ngư không mắt.

Tề Thiết Chủy lập tức đón lấy, nằm bò trên mộc lương bày biện một hồi.

Chương 642

Bốn miếng đồng phù phân biệt là Ngư, Long, Nhân, Quỷ, trong quái phù ẩn chứa huyền cơ.

Bốn miếng cổ phù thanh đồng không mắt kia, ngoài việc các lỗ mắt có thể để ánh nến xuyên qua khiến quái tượng mặt sau Quy Khư quái kính hiện ra, dường như việc không có mắt còn là một ám ký liên quan đến lý tạo hóa vạn vật.

Chỉ khi hiểu được ám ký này mới có thể tìm thấy vị trí đặt quái phù hữu hiệu trong hàng trăm ô đồng phía sau cổ kính.

Trần Mộc nói cho Tề Thiết Chủy khẩu quyết chu thiên quái số mà trước đó Cổ Sai đã kể với hắn.

Đúng lúc Tề Thiết Chủy vừa định bắt đầu bói quẻ, bỗng nghe trên không hẻm núi liên tiếp mấy tiếng sét nổ vang tận mây xanh, chấn cho tai mọi người ong ong, đúng là sét đánh không kịp bưng tai.

Năm người nằm phục trên mộc lương, tức thì cảm thấy kinh hồn bạt vía, tay chân chạm vào đâu cũng thấy run rẩy.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong hang Kim Ti Yến vạn yến xung thiên.

Đàn kim ti vũ yến bị tiếng sét làm kinh động lại một lần nữa đổ xô ra khỏi tổ.

Sương mù trong hẻm núi lập tức tản đi.

Trong ánh sáng thảm đạm như điềm tử vong, cũng không phân biệt được là đàn yến hay là mây đen dày đặc.

Chỉ thấy giữa các khe đá trên vách núi tuôn ra vô số hắc khí, tựa như từng đạo khói đen thẳng lên trời xanh.

Nơi nồng đậm như âm vân gợn sóng, nơi nhạt nhòa lại giống như những sợi tơ đen kịt bay lượn lên xuống.

Nơi mây đen phát ra sấm sét ẩn hiện những luồng bạch quang chói mắt.

Cúi đầu nhìn đồng phù cổ kính, chỉ thấy miếng thanh đồng long phù trong bóng tối tỏa ra sắc xanh huỳnh quang bức người.

Thanh đồng long phù đứng đầu bốn miếng quái phù, là cổ vật thanh đồng được rèn bằng long hỏa Nam Hải.

Được người xưa coi là phong thủy bí khí, sét điện xuất hiện giữa hư không đa phần liên quan đến vật này.

Năm xưa tín đồ Nguyên giáo thờ phụng Hoàng Đại Tiên tin rằng long phù không mắt là do rùa biển mang từ dưới biển lên, vì nơi rùa ngủ thường xuất hiện kỳ quan hải thị, vả lại rùa biển có tập tính bơi ngược dòng, cốt giáp của nó lại là linh vật long cốt.

Hải khí trong long mạch tàng nạp trong quy giáp, có thể ngàn năm không tan.

Long phù tuy là bí bảo Nam Hải nhưng không nên được phát hiện trong xác rùa rỗng, nó là một kiện minh khí bồi táng cho Chu Mục Vương năm xưa.

Truyền thuyết đào lên từ nơi rùa ngủ rất có thể là do Nguyên giáo thêu dệt ra.

Tuy nhiên vật này đúng thực là phong thủy bí khí, chôn dưới đất thì không sao, một khi lộ thiên lại tiếp xúc với thi thể thì rất có khả năng do âm dương nhị khí tương kích mà dễ dàng dẫn phát tia chớp lôi hỏa.

Giữa vách đá hai đầu hắc mộc lương có rất nhiều cổ thi bị kéo ra khỏi huyền quan.

Âm khí trong hẻm núi ngưng trọng, tuyệt đối không thể sử dụng Quy Khư long phù và quái kính tại đây.

Lúc này, có những hỏa cầu rơi xuống từ giữa không trung, đó chính là những con kim ti vũ yến bị lôi hỏa đột ngột xuất hiện đánh trúng.

Lúc này chỉ cần một đạo tia sét bổ xuống mộc lương, cả đám đều sẽ bị đánh rơi.

Trần Mộc vội vàng thu dọn đồng kính cùng các vật kiện, vẫy tay ra hiệu cho mọi người mau chóng rút lui.

Dưới sự thúc ép của sấm sét chớp giật, hành động của mọi người quả nhiên nhanh chóng.

Lập tức bám vào các khe hở của mộ huyệt huyền quan gần đó, men theo khe đá di chuyển thân thể dọc vách núi.

Trong khoảnh khắc đã rời khỏi mộc lương.

Bỗng nhiên trong hẻm núi đen kịt lóe lên một trận sáng lòa.

Mọi người ngoảnh lại nhìn, hóa ra đã có mấy đoàn hỏa cầu rơi xuống thanh hắc mộc lương, không biết là vũ yến bị sét thiêu chết hay là tia sét từ không trung bổ xuống, lập tức thiêu thanh mộc lương thành một cột lửa lớn.

Trong tiếng lửa cháy lách tách, ngọn lửa hùng hùng bốc cao, ánh lửa soi sáng cả một vùng xung quanh.

Sau khi mộc lương bốc cháy, ai nấy đều thở phào một hơi dài, may mà vừa rồi đã kịp rời đi.

Do đã thu lại long phù, tiếng sấm trong mây đen vang lên âm trầm một hồi rồi lập tức biến mất.

Nhưng ngọn lửa trên mộc lương cực lớn, mọi người bám trên

vách đá không xa cảm thấy nóng rực khó chịu, lại lo lắng lửa lớn sẽ thiêu rụi cổ đẳng và quan mộc trên núi đá.

Trần Mộc bảo mọi người đừng dừng lại, tiếp tục tận dụng các mộ huyệt và khe đá trên vách núi để lánh ra xa.

Mộ huyệt huyền quan trên vách đá này phân bố vô cùng mật tập, thế núi thẳng đứng tuy dốc nhưng đâu đâu cũng có chỗ để đặt chân bám tay.

Mọi người một mạch leo vách bám đá mà đi, tới một khe núi ngang hơi rộng một chút, thấy đã cách xa thanh hắc lương đang cháy, liền để đại hỏa tiên bò vào trong mộ huyệt khe đá nghỉ ngơi đôi chút.

Trong khe đá nứt ngang có bốn cỗ quan tài đặt song song, cũng đều đã bị đào bới.

Cổ thi nằm ngổn ngang trong mộ huyệt, trong đó có một cỗ 'hạc phát đồng nhan' (tóc trắng mặt trẻ), da thịt trắng đến mức gần như rỉ ra nước, hơn nữa dị hương xộc vào mũi, vẻ mặt rất yêu dị.

Nhóm người tiến vào mộ huyệt này buộc phải cúi đầu khom lưng, lần lượt đi qua bên cạnh cỗ cổ thi ấy.

Trần Mộc và những người khác đều là kẻ thường xuyên xuống mộ nên không thấy gì, nhưng điều khiến Trần Mộc kỳ quái là Yêu Muội nhi - cô nương mới ngoài đôi mươi này thế mà cũng chẳng hề sợ hãi, hơn nữa nhìn dáng vẻ cô ấy hình như đang có tâm sự.

Trần Tiểu Đao cũng nhận ra, Yêu Muội nhi đối với những thứ đáng sợ này không hề mảy may lay động, bèn hỏi: "Muội nhi, cô thật là gan dạ.

Nếu là cô nương bình thường, nhìn thấy quan tài cổ thi e rằng hồn vía lên mây, ngất xỉu tại chỗ rồi.

Kẻ sợ đến mức hét lên được đã coi là hiếm có, vậy mà cô ngay cả

mắt cũng không chớp?" Yêu Muội nhi kể với Trần Tiểu Đao rằng năm mười hai mười ba tuổi, cha mẹ còn sống đã nhận lễ hỏi của một kẻ ngốc nghếch mở quán ăn nhỏ, lúc đó đã định sẵn hôn sự cho cô, tương lai phải gả cho gã đầu bếp ngốc đó.

Cho dù đến tận bây giờ, trong núi vẫn thịnh hành hôn nhân sắp đặt.

Năm nay cô đang bị ông chủ của gã ngốc kia ép cưới, mỗi ngày sầu đến rơi lệ.

May mà lão chưởng quỹ Cán Gia của cô có kiến thức, nhờ Trần Tiểu Đao đưa cô ra khỏi núi.

Lần này dù là đao sơn hỏa hải cũng không quay đầu lại nữa, nhìn mấy con cương thi này xem ra còn thuận mắt hơn gã ngốc kia nhiều.

Ngay cả một người xưa nay hỉ nộ bất hình vu sắc (vui buồn không hiện ra mặt) như Trần Mộc cũng bị lời này của Yêu Muội nhi làm cho bật cười, chỉ biết khổ sở lắc đầu. "Đây chính là cái đáng sợ của hôn nhân sắp đặt." Người xưa nói 'độc của sưu thuế còn hơn cả rắn độc', mà hôn nhân sắp đặt còn đáng sợ hơn cả cương thi cổ mộ.

Đúng lúc đó, Cổ Sai bò ở cuối cùng quay đầu lại, phát hiện có một khuôn mặt đầy lông lá thò ra từ khe đá mộ huyệt, diện mạo xấu xí như sơn quỷ.

Đây chính là con Ba Sơn Viên Dứu đã đẩy cậu ta xuống cầu trước đó.

Không biết con viên dứu lén lút kia định làm gì, nhưng chắc chắn là có ý đồ xấu.

Cổ Sai thấy kẻ thủ ác vừa đẩy mình đang ở ngay trước mặt, vội vàng rút đoản đao định kết liễu nó.

Chương 643

Nhưng do nóng lòng, cậu quên mất mình đang ở trong khe núi, vừa ngẩng đầu đã va phải tầng đá phía trên.

Cú va chạm không nhẹ khiến Cổ Sai hít một ngụm khí lạnh, vội dùng tay xoa đỉnh đầu.

Lúc này những người khác cũng phát hiện ra con Ba Sơn Viên Dứu đang trốn trong mộ huyệt.

Cổ Sai lúc này cũng đã hoàn hồn: "Phen này không tiễn ngươi lên Tây Thiên không được!" Trong tiếng quát giận dữ, cậu cầm đoản đao đâm thẳng vào đầu nó.

Con Ba Sơn Viên Dứu này do tướng mạo hung tợn xấu xí nên trong dân gian xưa nay vẫn gọi là sơn quỷ.

Nghe nói sơn quỷ có thể biết trước chuyện trong một năm, tức là nó có thể dự ngôn những việc xảy ra nội trong một năm tới.

Tất nhiên đây chỉ là truyền thuyết hư ảo không thực, nhưng cũng chứng minh từ một góc độ rằng Ba Sơn Viên Dứu cực kỳ có linh tính.

Nhát đao của Cổ Sai chắc chắn là đâm hụt.

Trần Mộc bảo Cổ Sai dừng tay, vì nếu đây là con vật Phong đoàn trưởng nuôi dưỡng nhiều năm trước thì cũng có nghĩa là Phong đoàn trưởng nói không chừng cũng ở đây.

Yêu Muội nhi thấy con Ba Sơn Viên Dứu lúc này dường như không có ác ý với mọi người, bèn lấy từ trong túi ra ít kẹo để cho nó ăn.

Ba Sơn Viên Dứu ăn mấy viên kẹo, thấy mấy người trước mặt dường như không phải kẻ xấu nên dần yên tâm hơn nhiều.

Sau đó nó còn bắt chước dáng vẻ con người đòi hút thuốc.

Trần Mộc lấy thuốc lá châm lửa đưa cho nó một điếu, con viên dứu lập tức cầm lấy thôn vân thổ vụ (nhả khói), dáng vẻ không sao tả xiết sự hài hước.

Con 'tặc hầu tử' này tuy thông linh tính nhưng lại chẳng học được gì tốt, ngoài việc trộm cắp, thế mà còn biết hút thuốc.

Nhưng có một vấn đề: Rốt cuộc nó làm sao xuất hiện được trong khe đá mộ huyệt huyền quan này?

Từ cửa toại đạo đối diện Long Môn là không xuống được, hiện tại khả năng duy nhất chính là gần huyền quan có một con mật đạo.

Nếu trong núi thực sự có mật đạo thì chắc chắn nó sẽ biết.

Trần Mộc đứng dậy tìm kiếm xung quanh.

Quả nhiên, ở phía trong có một con ám đạo chật hẹp, tuy không biết thông đi đâu, nhưng có lẽ chính chủ nhân nó là Phong đoàn trưởng đã dẫn nó tới đây.

Nếu bản 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' khắc trên bia mộ là giả thì lộ tuyến chính xác dẫn đến lối vào cổ mộ cũng chỉ có Phong đoàn trưởng mới biết.

Thời gian trôi qua nhiều năm, không biết ông ấy còn tại thế hay không.

Trần Tiểu Đao lúc này lấy ra một bao thuốc lá nguyên vẹn, hươ huơ trước mặt con Ba Sơn Viên Dứu: "Mày có biết Phong đoàn trưởng ở đâu không?

Dẫn bọn tao đi tìm ông ấy đi." Trần Tiểu Đao vừa ra bộ vừa hỏi.

Ba Sơn Viên Dứu gãi tai gãi đầu một hồi, dường như suy nghĩ hồi lâu mới quyết định, sau đó nó quay đầu chui tọt vào ám đạo.

Mọi người trong lòng đại hỷ, Trần Mộc vội bảo mọi người bám sát theo.

Chỉ cần tìm thấy Phong đoàn trưởng, tòa Địa Tiên Thôn cổ mộ kia sẽ có hy vọng tìm ra, nếu không thì chẳng biết đến bao giờ mới có kết quả.

Trần Tiểu Đao thầm cầu nguyện vị Phong đoàn trưởng kia còn sống, chỉ là sống cuộc đời cách biệt với thế giới trong rừng sâu núi thẳm này mười mấy năm thôi, giờ cũng nên trở về rồi.

Ông ấy tuy là hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo, Địa Tiên Thôn cổ mộ này tương đương với mộ tổ nhà ông ấy, nhưng nếu thương lượng tử tế, đa phần cũng có thể xin ông ấy cỗ cổ thi nội đan trong mộ.

Dù sao đều là người trong giang hồ, tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu.

Trần Tiểu Đao vừa đi vừa suy nghĩ vẩn vơ phía sau.

Mọi người theo con Ba Sơn Viên Dứu chui vào ám đạo càng lúc càng sâu, phát hiện con ám đạo này thực tế chính là dùng sức người để kết nối các vết nứt sâu trong lòng núi lại với nhau.

Đường hầm bí mật vô cùng ẩn khuất, người không biết nội tình rất khó lòng nhận ra tại khe đá nơi đặt huyền quan.

Vách đá bên này chính là mặt có đường hầm mộ bia.

Có khả năng trong cổ đạo này tồn tại một mật đạo cực kỳ kín đáo, nối liền với vách núi nơi có quần thể huyền quan.

Đi theo con Ba Sơn Viên Dứu, men theo mật đạo khúc khuỷu khảm sâu trong vách đá mà tiến lên, liên tiếp băng qua vài huyệt mộ đặt huyền quan, cuối cùng bọn họ đến một hang đá nằm lộ ra một nửa ngoài vách núi cheo leo.

Động huyệt này rộng chừng một gian phòng, phía ngoài vẫn là vực thẳm sâu hun hút.

Trên đất nằm lăn lóc mấy cỗ quan tài gỗ tùng cổ xưa.

Giữa lớp bụi bặm hỗn loạn trên mặt đất, lộ ra một khẩu thạch quách cực lớn.

Trên nắp quách dường như chạm khắc đồ án sơn xuyên tinh xảo, có chín con Ly Hổ bằng thanh đồng khóa chặt lại.

Ba Sơn Viên Dứu tung người nhảy lên thạch quách, ngồi xổm nhìn chằm chằm mấy người.

Ánh mắt nó lấp lánh, nói gì cũng không chịu tiến thêm bước nào nữa, chỉ dùng móng vuốt chỉ vào một ngọn núi cao vẽ trên nắp quách mà kêu quái dị.

Trần Mộc bước tới, dùng đuốc chiếu vào phù điêu sơn xuyên tùng bách trên mặt thạch quách.

Dưới làn vân yên bao phủ, núi non hùng vĩ tráng lệ, mang theo ý vị 'cao sơn ngưỡng chỉ'.

Đồ án phân bố đầy nhật nguyệt tinh thần và tứ phương linh thú, màu sắc tả ý vô cùng đậm nét, nhưng không giống như bản đồ của một địa danh cụ thể nào.

Ba Sơn Viên Dứu nhe răng trợn mắt quái khiếu với Trần Mộc, mấy người thực sự không đoán ra được ý của nó là gì.

Lúc này, bọn người Trần Tiểu Đao phía sau cũng từ trong mật đạo chui ra, chợt nghe thấy tiếng kinh hô của Cổ Sai.

Khi mọi người quay đầu lại nhìn, phía sau hang đá, dưới một đám khổ đằng đen kịt, có một thi thể nam giới vạm vỡ đang ngồi dựa vào tường.

Xác chết đó cúi gầm đầu, không nhìn rõ diện mục ngũ quan, nhưng quần áo trên người đã tiết lộ thân phận.

Thi thể này mặc một bộ đồ thổ phỉ, nhìn qua chính là Phong đoàn trưởng.

Vốn tưởng rằng Phong đoàn trưởng là một vị anh hùng mang màu sắc truyền kỳ, nói không chừng đến nay vẫn còn sống trong cổ mộ Địa Tiên, nhưng tận mắt chứng kiến mới biết thế sự lạnh lẽo như băng.

Dù không quen biết người này, trong lòng mấy người vẫn cảm thấy thương cảm lạ thường.

Những người còn lại thần sắc cũng ảm đạm, nửa ngày không ai lên tiếng.

Trần Mộc lục tìm trên người Phong đoàn trưởng một hồi, từ trong túi áo quân trang màu vàng đất rách nát, tìm thấy mấy tờ giấy gói thuốc lá.

Giấy đã trở nên vàng ố, giòn vụn, trên đó viết chi chít chữ.

Chữ viết đại khái được viết bằng đầu bút chì, có chỗ mờ nhạt không rõ, nhưng may mắn vẫn còn nhận diện được.

Chương 644

Phong đoàn trưởng không vào cổ mộ Địa Tiên Thôn mà trốn trong mộ huyệt huyền quan này.

Khẩu thạch quách khắc họa sơn xuyên địa lý kia dường như chính là thứ ông ta đào lên, nhưng tại sao ông ta lại chết một cách không minh bạch như vậy?

Mấy tờ giấy nhăn nheo này đa phần là di ngôn để lại trước lúc lâm chung.

Trần Mộc lập tức muốn xem cho kỹ.

Nhờ ánh lửa yếu ớt, mấy người nhìn vào nội dung trên giấy, ngay cả con Ba Sơn Viên Dứu cũng ngồi xổm trên nắp quách, dường như đang lặng lẽ quan sát.

Những lời Phong đoàn trưởng viết không ít, nhưng ngôn ngữ khá giản lược, thỉnh thoảng còn có chỗ diễn đạt không rõ hoặc chữ viết mờ nhòe.

Mọi người chỉ có thể hiểu được tình hình đại khái.

Phong đoàn trưởng trong di thư có nhắc sơ qua về thân thế của mình.

Vùng Quan Tài Hiệp này là khu vực lăng mộ tùy táng của Di Sơn Vu Lăng Vương.

Thời Tống Nguyên, tổ tiên họ Phong đã bắt đầu hành nghề trộm mộ.

Tại huyền quan dưới hang Yến Tử của Quan Tài Hiệp, họ đã đào được nhiều cổ tịch thẻ tre mai rùa.

Bởi lẽ những người được táng trong huyền quan nơi này đều là những dị sĩ trị thủy năm xưa, thông hiểu tinh tương âm dương, tinh thông Kỳ Môn biến hóa.

Cổ tịch tùy táng đa số ghi chép các phương thuật cổ đại thần bí ly kỳ, họ Phong nhờ đó mà phất lên.

Vì trong Quan Tài Hiệp ẩn giấu một tòa Quan Tài Sơn, ngọn núi đó chính là lăng mộ của Di Sơn Vu Lăng Vương.

Phong gia năm xưa dựa vào bí thuật phong thủy thu được từ việc trộm mộ mà phát gia, tự xưng là Quan Sơn Thái Bảo.

Vào năm Hồng Vũ, hậu nhân của họ từng hiệu lực cho hoàng gia, được ban cho mười tám mặt Quan Sơn yêu bài, lưu lại những sự tích lẫy lừng như 'Quan Sơn đạo cốt, Thái Bảo tương trạch'.

Truyền đến cuối đời Minh, thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo của Phong thị nhận thấy thiên hạ sắp đại biến, bèn cử tộc thoái ẩn về quê cũ, khai thác mạch muối để mưu sinh.

Do gia tư cự phú, họ trở thành một hào tộc địa phương.

Thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo bấy giờ là Phong Sư Cổ, đầu óc toàn là ham mê trộm mộ, lại si mê thuyết đan đạo bất tử.

Ông ta trái với cổ huấn tổ tông để lại, dẫn người đào mở Quan Tài Sơn, từ trong mộ lấy ra Chu Thiên Long Cốt Quái Đồ, tự xưng đã tham ngộ được huyền cơ trong đó.

Ông ta từ bỏ danh tính của mình, nói rằng bản thân sắp thoát xác luyện thành Địa Tiên trường sinh bất tử.

Phong Sư Cổ dùng hết tâm huyết cả đời, xây dựng một tòa Địa Tiên Thôn, chuyên để độ hóa phàm nhân thế gian.

Nhất thời người đi theo đông như mây, rất nhiều kẻ tin vào thuyết

thần tiên đã theo ông ta vào cổ mộ tị thế mà cư ngụ.

Từ đó về sau bặt vô âm tín, không còn ai thấy người sống đi ra từ cổ mộ Địa Tiên Thôn nữa.

Năm đó một bộ phận Phong gia cho rằng Phong Sư Cổ đã điên rồi.

Tổ tông từng để lại lời răn, lăng mộ của Di Sơn Vu Lăng Vương không thể đào mở, vì trong tòa cổ mộ đó chôn giấu một con quái vật.

Phong Sư Cổ không tuân thủ cấm kỵ này, sau khi đào mộ thì cả người đều biến đổi, đa phần là bị âm hồn của Vu Lăng Vương ám vào khi trộm mộ.

Ông ta trong mấy chục năm đã đem minh khí, quan quách, đan đỉnh, kim ngọc đào được từ khắp nơi tống hết vào cổ mộ, lại dùng lời ma mị hoặc chúng, muốn lôi kéo người sống vào tuẫn táng.

Nhưng những người phản đối Phong Sư Cổ không có địa vị gì trong Phong gia, Phong Sư Cổ cũng không cưỡng cầu họ, chỉ nói thế giới bên ngoài nháy mắt sẽ máu chảy thành sông, trốn vào cổ mộ Địa Tiên Thôn 'tiên tử hậu thành tiên' (chết trước thành tiên sau), đắc đạo trường sinh, thọ cùng nhật nguyệt.

Đó là phương pháp 'hạ tiên tử hậu độ thi'.

Những người không chịu đi bị coi là mê muội không tỉnh.

Tuy nhiên, nếu con cháu hậu đại của họ gặp kiếp nạn, cứ theo 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' mà vào cổ mộ tìm Địa Tiên, nể tình đồng tông đồng tộc, ông ta vẫn sẵn lòng độ hóa.

Sau này lưu khấu tràn vào Tứ Xuyên, quả nhiên giết người không đếm xuể, nhưng đại quân không đánh đến phía đông Tứ Xuyên.

Chỉ là cuối Minh đầu Thanh thổ phỉ loạn binh cực nhiều, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến vùng Thanh Khê.

Cũng từng có kẻ vào núi đào trộm trân bảo trong cổ mộ Địa Tiên Thôn nhưng không thành công.

Trong chiến loạn, người Phong gia không vì thế mà tuyệt diệt, họ rời bỏ quê hương chạy đến Hồ Bắc, tùy theo triều đại thay đổi mà ẩn cư một phương.

Thỉnh thoảng lúc quẫn bách lại hành nghề trộm mộ để mưu sinh. 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' và thủ pháp đổ đấu vẫn chưa thất truyền, nhưng truyền đến đời Phong đoàn trưởng thì nhân đinh không vượng, lão Phong gia chỉ còn lại một hậu nhân là ông ta.

Thậm chí bản lĩnh tổ tông ông ta cũng không học hết, không có chính nghiệp gì, đành quanh năm lăn lộn trong giới lục lâm, trái lại cũng tiêu dao tự tại.

Phong đoàn trưởng tuy nửa đời chinh chiến, nhưng toàn làm những phi vụ cướp giàu cứu nghèo.

Trên đường gặp người nghèo khổ đi cùng, ông ta không những không cướp mà còn lấy tiền lộ phí ra tiếp tế.

Phong đoàn trưởng tuy rất trọng nghĩa khí, nhưng tật xấu trên người quá nhiều, uống rượu, chơi gái, sát nhân là chuyện thường tình.

Bản thân ông ta cũng ham chơi, săn bắn, cưỡi ngựa, khiêu vũ, xướng hí, đấu chó, nuôi khỉ, không gì là không thích, mà chơi môn nào cũng là bậc thầy.

Cộng thêm khí chất phỉ nặng nề, gặp ai cũng giảng nghĩa khí, trong thời kỳ này đã đắc tội không ít quân phiệt.

Lần chạy trốn này là do ông ta đắc tội với vị đại quân phiệt họ Trương ở vùng Đông Tam Tỉnh.

Vị quân phiệt đó cũng xuất thân từ thảo khấu lục lâm, thấy người này phong thái lộ rõ, tuy không có chí lớn nhưng nếu để ông ta phát

triển thì có ngày sẽ đe dọa địa vị của mình, nên đã phái bộ hạ tiễu diệt.

Lúc này, quân phiệt họ Trương đã nhận được viện trợ từ phía Nhật Bản, binh cường mã tráng.

Vì vậy trong trận chiến này, Phong đoàn trưởng chỉ đành bỏ mặc gia sản, tìm đến nơi tổ tông từng ở để lánh nạn.

Phong đoàn trưởng phóng khoáng đã quen, ngay cả khi làm thổ phỉ cũng tự phong cho mình danh hiệu đoàn trưởng.

Cả đời này chỉ quen phát hiệu lệnh cho người khác, mắt không chịu được nửa hạt cát.

Khi bị quân phiệt họ Trương truy sát, lúc đầu ông ta định liều mạng, nhưng nghĩ kỹ lại thấy chết như vậy thật uất ức, bèn nảy ý định bỏ chạy, chạy về cổ mộ của gia tộc mình để tìm Địa Tiên.

Lúc đó Phong đoàn trưởng bỏ chạy, dọc đường trèo đèo lội suối, toàn chọn những rừng sâu núi hiểm không dấu chân người mà đi.

Gặp phải chỗ có trấn thị, ông ta để con Ba Sơn Viên Dứu đi theo mình nhiều năm đi trộm đồ ăn thức uống và rượu thuốc, còn bản thân thì ẩn nấp trong núi sâu nên không ai phát hiện tung tích.

Cuối cùng, ông ta thành công băng qua dãy Đại Ba Sơn, đến được quê cũ trấn Thanh Khê.

Khi đi qua hầm mộ, ông ta vô tình bị đất đá sạt lở đập trúng đầu, mang thương tích lê lết đến Quan Tài Hiệp.

Chương 645

Theo 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' tổ tông để lại, ông ta tìm thấy mộ huyệt huyền quan nơi cất giấu chìa khóa mở lối vào cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Chẳng ngờ cuối cùng vạn sự thành không.

Phong đoàn trưởng tuy thuộc lòng 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' không sai một chữ, nhưng đối với các loại kỳ thuật của Quan Sơn Thái Bảo truyền lại, ông ta lại học không đầy ba phần.

Bằng năng lực của mình, ông ta căn bản không cách nào mở được cổ quách bị Cửu Cung Ly Hổ Tỏa khóa chặt.

Theo lời 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' truyền lại, bí mật chìa khóa mở cửa mộ nằm trong khẩu thạch quách này.

Phong đoàn trưởng trong quá trình lẩn trốn đã mắc trọng bệnh, đầu lại bị thương, lúc này cảm thấy không chống chọi nổi nữa, mắt thấy không còn đường sống.

Có lẽ ý trời trêu ngươi, chỉ thiếu một bước cuối cùng mà ông ta phải ôm hận tại đây, một trận lửa giận công tâm khiến hai chân đều bại liệt.

Ông ta tâm như tro nguội, biết mình chẳng sống được bao lâu, bèn để lại vài lời trên giấy gói thuốc.

Sau này vạn nhất có ai thấy thi thể mình cũng không bị coi là cô hồn dã quỷ vô danh.

Cuối di thư, Phong đoàn trưởng để lại lời rằng hiện giờ toàn thân không có vật gì giá trị, thứ đáng giá duy nhất chỉ có Quan Sơn yêu bài bằng vàng ròng của tổ tiên đại minh truyền lại mấy trăm năm, treo

trên cổ con Ba Sơn Viên Dứu.

Nếu nó thấy ai chôn cất thi thể ông ta, nó sẽ để người đó lấy đi tấm bài này, coi như chút tâm ý tạ ơn.

Trần Mộc cuối cùng quyết định đem Phong đoàn trưởng chôn cất tại chỗ.

Tuy không khí ẩm ướt trong hang động có thể duy trì thi thể không mục nát nhất thời, nhưng theo di nguyện của ông ta, đương nhiên phải chôn ở nơi phong thủy tốt này.

Trần Mộc để bọn Trần Tiểu Đao đào một cái hố, đặt thi thể Phong đoàn trưởng vào quan tài gỗ tùng rồi mai táng.

Trần Tiểu Đao lấy Quan Sơn yêu bài treo trên cổ vượn xuống, định bỏ vào quan tài.

Trần Mộc suy nghĩ một chút, bèn bảo hắn giữ lại yêu bài đó.

Thứ này là chứng minh thân phận của Quan Sơn Thái Bảo, tiến vào cổ mộ Địa Tiên Thôn e rằng sẽ dùng đến, nên tạm thời mượn dùng một chút, đợi sau này chính thức nhập liệm an táng thi thể sẽ đem theo bồi táng cũng chưa muộn.

Lúc này Trần Tiểu Đao nhìn thấy quan quách phía trước, định trực tiếp đập mở, Trần Mộc vội vàng ngăn lại.

Nếu có thể đập mở thì chắc chắn người ta đã đập từ lâu rồi.

Trong cổ mộ có loại quan tài mang cơ quan Cửu Cung Ly Hổ Tỏa, bên trong thường có hai lớp, nội tàng tiêu thủy (axit) và độc hỏa.

Muốn mở chín đạo khóa này phải có trình tự cố định, nếu không chỉ cần mở sai hoặc dùng ngoại lực, dược liệu trong quan quách sẽ lập tức phun trào, khiến mọi thứ bên trong cùng bị hủy hoại.

Đây là một cơ quan chống trộm mộ vô cùng xảo diệu.

Phong đoàn trưởng sinh tiền đa phần chỉ biết bên trong có mai phục nhưng không học được lý luận Cửu Cung của tổ truyền nên đành ôm hận mà chết.

Nếu có chút sai sót, không chỉ công cốc mà cổ mộ Địa Tiên Thôn cũng vĩnh viễn không vào được nữa.

Di thư của Phong đoàn trưởng chỉ nhắc đến chìa khóa trong thạch quách, còn chân ngôn 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' của tổ tiên ông ta thì không để lại lấy nửa câu.

Ngay cả khi bọn họ tìm được chìa khóa cũng không biết dùng ở đâu.

Nhưng Trần Mộc lại không mấy bận tâm, chỉ cần tìm được chìa khóa thì không lo không tìm được lỗ khóa.

Quy Khư cổ kính trong tay bọn họ vẫn chưa sử dụng, đợi tìm chỗ nào không có thi thể bốc một quẻ, nói không chừng sẽ có được gợi ý.

Lần trước tới Nam Hải, nếu không có bọn Nguyễn Hắc giúp đỡ, e rằng giờ vẫn còn kẹt ở đó.

Cho nên Đa Linh nhất định phải cứu.

Dù không tính đến quan hệ của Trần Tiểu Đao, mạng của Đa Linh đối với người khác có lẽ không đáng gì, nhưng với Trần Mộc thì tuyệt đối không thể giương mắt nhìn cô bé chết đi, nếu không sau này còn mặt mũi nào đi nói chuyện với Cổ Sai.

Cho dù phải đào nát cái Quan Tài Hiệp này, ta cũng phải tìm ra đan đỉnh giấu trong cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Lúc này Trần Tiểu Đao ở bên cạnh nói: "Yêu Muội Nhi từng học bản sự của Thần Cơ Môn, Cửu Cung Ly Hổ Tỏa không làm khó được cô ấy đâu." Trần Mộc lập tức dời ánh mắt sang người Yêu Muội Nhi.

Nhìn dáng vẻ trẻ tuổi của cô, không biết đã học hết thần cơ chi thuật chưa.

Cửu Cung Ly Hổ Tỏa là một loại khóa liên hoàn, nếu mở sai trình tự thì chìa khóa cổ mộ bên trong sẽ biến mất.

Địa Tiên Thôn cổ mộ bố trí phi phàm, nếu không có chiếc chìa khóa này, không biết phải tốn bao nhiêu công sức mới vào được.

Đây không phải việc có thể tùy tiện làm liều.

Trần Mộc bèn hỏi cô có biết lý lẽ 'Cửu Cung khiêu giản' không.

Số 9 trong văn hóa truyền thống Âu Lạc là một con số cực kỳ quan trọng.

Đã có cái tên Cửu Cung, đa phần là lợi dụng nguyên lý 'Cửu Cung khiêu giản' trong Hà Lạc chi số.

Yêu Muội Nhi lắc đầu, căn bản không biết Cửu Cung khiêu giản là cái gì.

Cửu Cung Ly Hổ Tỏa chỉ là một món đồ chơi tiêu khí, không có Kỳ Môn chi đạo trong đó.

Những thuật mai phục tiêu khí đó trong Thần Cơ Môn đều là những kỹ năng cơ bản, không có gì khó khăn cả.

Chỉ là Cửu Cung Ly Hổ Tỏa tùy theo cách bố trí mà có biến hóa, giống như két sắt có mật mã vậy.

Vừa rồi con Ba Sơn Viên Dứu không ngừng chỉ vào một ngọn núi cao trên phù điêu, khẩu quyết sắp xếp Cửu Cung Ly Hổ có lẽ chính là lấy sơn thủy làm dẫn.

Nó có lẽ muốn nhắc nhở mọi người chú ý.

Loài vượn này cực kỳ linh tính, Phong đoàn trưởng sinh tiền hẳn phải biết sơn xuyên chạm khắc trên quách chính là mật mã, nhưng đến

chết vẫn không tham ngộ ra.

Yêu Muội Nhi nói chỉ cần khẩu quyết không sai, mở thạch quách này dễ như trở bàn tay.

Trên núi chạm khắc chín đóa tường vân, gọi là số 'Cửu Cung Lăng Sơn'.

Trong ca quyết nhà họ Lỗ nói rất rõ: 'Thuyết Cửu Cung, đạo Cửu Cung, tuần hoàn vãng phục hữu vô gian; Cửu Cung bản thị vô căn số, Lỗ gia lưu thư giảng phân minh; Hựu nhân vô nhân thức Cửu Cung, tài thác tiên sơn tố độ lượng...' Yêu Muội Nhi thi triển thủ đoạn của Thần Cơ Môn, theo lời ca quyết, lần lượt gẩy chín con Ly Hổ.

Bỗng nghe trong thạch quách vang lên một tiếng 'kịch', cơ quan đã được giải, nắp quách hé ra một khe hở.

Thủ nghệ của Yêu Muội Nhi không tệ, xem ra đã học được hết tinh hoa của lão chưởng quỹ.

Dẫu có gia tài vạn quán cũng không bằng có một kỹ nghệ bên mình.

Đừng nghĩ những thủ nghệ truyền thống này đã bị thời đại đào thải không đáng học, thực ra thứ gì càng thất truyền thì càng quý giá, sớm muộn gì cũng có lúc dùng đến.

Đồng thời Trần Mộc thầm cảm thấy may mắn, nếu không phải Trần Tiểu Đao đưa cô từ tiểu trấn đó ra, mấy người bọn họ không biết phải nát óc vì cái thạch quách này bao lâu.

Chương 646

Nghĩ đến chìa khóa cổ mộ Địa Tiên Thôn nằm bên trong, mấy người đều phấn chấn tinh thần, cùng nhau hợp lực đẩy nắp quách ra.

Chỉ thấy trong thạch quách là một chiếc quan tài không nắp, bên dưới trải một lớp chăn hải bị phủ lên thi thể, nhưng lại không thấy hài cốt, chỉ có một chiếc hộp kim loại dài gần hai thước nằm trong quan tài.

Chiếc hộp vàng đó bị ánh đuốc chiếu vào, lập tức kim quang lấp lánh, hút hồn người nhìn.

Trần Mộc lo lắng bên trong còn có cơ quan thương người, bèn bảo những người khác lùi ra xa một chút, tự mình lấy tấm chăn và hộp vàng ra.

Hộp vàng ròng chạm khắc từng tầng hoa văn, trong ngoài thông nhau, khép lại không mấy chặt chẽ, hơn nữa một là không khóa, hai là không có ám khí, bên trong không che đậy gì cả.

Sau khi mở ra, vật phẩm trong hộp hiện rõ trước mắt.

Mọi người nhìn rõ thì đều ngây người tại chỗ.

Đồ vật bên trong mấy người đều nhận ra, là một thứ vô cùng tầm thường, nhưng lại không phải là chiếc chìa khóa trong thường thức, thậm chí chẳng liên quan gì đến chìa khóa.

Bởi vì thứ này quá phổ thông, quá bình thường, khiến Trần Mộc cũng không tin vào mắt mình, não hải một mảnh mịt mờ.

Thứ được gọi là chìa khóa bên trong chính là một cây bút lông phổ thông.

Không có chìa khóa, trái lại giấu một cây bút lông.

Tuy nhiên không phải loại bút lông dùng để viết chữ bình thường, mà nên là loại bút lông cỡ lớn dùng để vẽ tranh thủy mặc.

Tề Thiết Chủy lúc này cũng gãi đầu: "Trong thạch quách hộp vàng lại giấu một cây bút lông, câu đố này rốt cuộc là sao?" Tại sao Phong đoàn trưởng trong di thư lại nói nó là chìa khóa mở cửa cổ mộ Địa Tiên?

Chẳng lẽ 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' tổ truyền của ông ta cũng là giả, hay ông ta trước khi chết cố ý dẫn lạc lối người khác?

Những chuyện này mấy người nhất thời không nghĩ thông suốt.

Nhưng nghĩ đến một người sắp chết chắc sẽ không lừa gạt kẻ khác nữa.

Nếu vật này chỉ là cây bút lông không chút can hệ với Địa Tiên Thôn, ông ta lừa người cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Trong 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' này có quá nhiều điểm bất khả tư nghị, đa phần là những chỗ người thường khó lòng đo lường được.

Có lẽ cây bút lông này chính là chìa khóa mở cửa cổ mộ.

Trần Mộc cầm cây bút lông lên quan sát kỹ lưỡng.

Cán bút không phải bằng trúc mà được đúc bằng vàng ròng.

Trên cán bút vàng chạm khắc hai dòng chữ: 'Quan Sơn thần bút, họa địa vi môn...' Xem nửa ngày không biết câu này có ý gì.

Chẳng lẽ dùng bút này vẽ cửa trên đất là có thể đi qua? "A, chuyện này dường như tôi từng nghe qua rồi." Trần Tiểu Đao nói. "Có cây thần bút vẽ cái gì là cái đó biến thành thật, vẽ con đường là có thể lên núi, vẽ chiếc thang tre là có thể leo tường.

Nhưng tôi thực sự không nhớ rõ lắm... là thấy trong tòa cổ mộ nào khi đi đổ đấu sao?" Trần Mộc bất đắc dĩ nói với Trần Tiểu Đao: "Tiểu

Đao, ngươi hồ đồ rồi sao, đó không phải là Thần bút Mã Lương trong truyện tranh sao..." "Đúng đúng đúng, chính là cuốn truyện đó, Quan Sơn thần bút này có phải cũng ý đó không?

Tùy tiện tìm chỗ nào vẽ cái cửa là chúng ta trực tiếp vào được luôn." Yêu Muội Nhi lúc này không biết hai người đang nói gì: "Nói thế nào?

Chuyện thần bút vẽ cửa đó... trong cổ đại thực sự có sao?" Trần Mộc cười khổ nói đó căn bản không phải sự kiện thực tế, mà là một câu chuyện thần thoại dân gian.

Kể rằng có đứa trẻ nhà nghèo tên là Mã Lương, từ nhỏ đã có tế bào nghệ thuật, không lo chăn bò mà lại đặc biệt đam mê sáng tác mỹ thuật.

Tuy một ngày cũng không đi học nhưng vẽ gì giống nấy, một số họa sĩ vẽ còn không bằng cậu ta.

Hơn nữa cậu ta còn có thói quen không phân biệt trường hợp địa điểm, đi đến đâu vẽ đến đó.

Ước mơ duy nhất của cậu ta là có một cây bút của riêng mình.

Kết quả một đêm nọ, không biết từ đâu lòi ra một ông lão râu trắng, ông lão cho cậu ta một cây bút vẽ, bảo cậu muốn vẽ gì thì vẽ.

Từ đó Mã Lương dùng cây bút này để vẽ tranh.

Không ngờ đây lại là một cây thần bút, vẽ ra thứ gì cũng biến thành thật.

Vẽ con tiên hạc là lập tức bay lên trời, vẽ con trâu cày là lập tức có thể kéo cày.

Sau này hoàng đế biết chuyện bèn bắt Mã Lương nhốt vào ngục.

Đến đêm Mã Lương vẽ một cánh cửa trong phòng giam, bước qua

một cái là cửa mở.

Lại vẽ một chiếc thang, thuận lợi leo tường vượt ngục.

Cuối cùng cậu ta lại bị bắt vào hoàng cung, vẽ cho hoàng đế một ngọn núi vàng, trước núi là một vùng biển rộng mênh mông.

Hoàng đế và đám đại thần xấu xa ngồi trên chiếc bảo thuyền Mã Lương vẽ để đi chở vàng, nhưng bị Mã Lương ngầm vẽ một trận cuồng phong đánh chìm thuyền.

Đám người xấu đều bị chết đuối dưới biển.

Thần bút Mã Lương tiêu diệt vị hoàng đế bóc lột nhân dân, cầm thần bút trở về dân gian, chuyên môn vẽ cho người nghèo.

Nhưng hiển nhiên đây là chuyện không thể nào có thật.

Trần Mộc cầm hộp vàng và thần bút lên xem đi xem lại mấy lần.

Bút vàng là rỗng ruột, không có cơ quan giấu kín gì.

Tuy nhiên hắn phát hiện trên hộp vàng dường như có huyền cơ khác.

Đồ án lũ không trên mặt hộp mang phong cách thời Minh, có sơn thủy và nhân vật, tổng thể là một ngọn núi cao như bình phong đá.

Dưới lũng sông rừng cây rậm rạp.

Ngoài ra còn có một vị tiên nhân đang vẽ tranh trên một ngọn núi lớn giữa hai đạo bình phong đá.

Hình vẽ tiên nhân đang họa dường như chính là một cánh đại môn.

Trong đồ án trên hộp vàng, trên sơn xuyên có dị tượng chim yến bay làm cầu, rất giống tình hình trước Hách Hồn Đài.

Nếu cửa mộ nằm ở đáy hẻm núi này thì cũng ứng với lời nói trước đó —— cổ mộ Địa Tiên Thôn nhất định sẽ không cách quá xa

nơi tàng phong nạp khí của Quan Tài Hiệp.

Chương 647

'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' tận cùng quỷ dị ly kỳ, đa phần không thể dùng tư duy thông thường mà tham ngộ thấu đáo được.

Có lẽ trong hẻm núi có một nơi đặc biệt, dùng cây thần bút kia thực sự có thể vẽ núi mở đường cũng chưa biết chừng.

Mấy người dù sao bước tiếp theo cũng phải tìm một nơi không có tử thi để sử dụng Quy Khư quái kính nhìn thấu bí ẩn cổ mộ.

Lúc này cứ ở lại trong mộ huyệt huyền quan mà suy nghĩ vẩn vơ cũng vô ích, chi bằng xuống đáy hẻm núi làm một chuyến cho vẹn cả đôi đường.

Chỉ cần đến tận nơi thử một lần là biết thần bút vẽ cửa là thật hay giả.

Hang động mộ huyệt cách đáy thung lũng không còn xa, hơn nữa có đường chim bay đục trên vách đá thông nhau, như xuyên qua mây mà xuống.

Chỉ thấy dòng nước xiết cuồn cuộn gầm thét chảy qua sơn cốc.

Mấy người đứng ở đây như đang ở sâu trong vết nứt của ngọn núi cao nghìn trượng.

Bầu trời cao hơn một ngàn mét phía trên lúc ẩn lúc hiện.

Mấy người lúc này dường như đã tiến vào một khu vực hoàn toàn cách biệt với thế gian.

Địa thế dưới đáy hẻm núi tương đối rộng rãi, khác hẳn với đoạn giữa hẻm núi.

Vách đá hiểm trở phía trên tuy hẹp nhưng hai bên lòng sông dưới

chân núi lại lõm sâu vào trong.

Ven lòng sông toàn là những phiến đá cuội nhẵn thín như gương.

Trong khe đá cỏ dại hoa dại mọc um tùm, còn có nhiều loại cây cổ quái không tên.

Nơi này quanh năm không thấy ánh mặt trời, sương mù dày đặc khiến thực vật xung quanh cực kỳ âm u.

Cộng thêm thời tiết oi bức ẩm thấp, dễ khiến người ta nảy sinh một cảm giác phiền táo bất an khó tả.

Trần Mộc tham chiếu cảnh tượng miêu tả trong hộp vàng tìm kiếm một hồi.

Thấy trong hẻm núi có một ngã rẽ, bên trong là lòng sông đá xanh đã cạn kiệt.

Mấy người đi vào không xa đã tới tận cùng.

Cuối đường là một thác nước khảm trong núi cao, nhưng thác nước nếu không phải đã đổi dòng thì cũng đã cạn.

Đã không còn nguồn nước, trước mắt chỉ còn lại một bức vách đá trơn nhẵn.

Trước khi thác nước cạn, không biết nó đã xối rửa bức vách này bao nhiêu nghìn vạn năm, vách núi nhẵn bóng như một tấm gương đá.

Trước vách có năm cây cổ thụ rậm rạp, cành lá mọc ra như nanh vuốt, cực kỳ giống với đồ án trên hộp vàng.

Nơi tiên nhân dùng thần bút vẽ cửa lẽ ra chính là vách đá nơi thác nước đã cạn kia.

Nhưng thế núi trước mắt là một khối liền lạc, tuyệt đối không có bất kỳ dấu vết nhân công tu sửa nào.

Dùng bút lông vẽ một cánh cửa lên đó mà có thể vào được, nghĩ thế nào cũng thấy không khả thi.

Trừ phi Quan Sơn thần bút kia thực sự là một cây bút thần có thể vẽ nên kỳ tích.

Nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể coi ngựa chết thành ngựa sống, vẽ thử một cánh cửa xem sao.

Trần Mộc đưa bút cho Trần Tiểu Đao.

Dù sao chuyện này nghe qua quá mức huyễn hoặc, nếu truyền ra ngoài gia chủ Trần gia lại tin vào chuyện thần bút hoang đường như vậy, vẽ cửa trên vách đá đòi đi vào, e là sẽ bị người ta cười rụng răng.

Trần Tiểu Đao cũng đầy vẻ bất đắc dĩ, hắn vừa lầm bầm oán trách vừa cầm bút bước tới trước vách đá.

Giơ bút vẽ một cái khung lớn, lại vẽ thêm một đường dọc ở giữa, hai bên vẽ hai cái vòng tròn làm vòng đệm cửa.

Cánh cửa sơn môn này coi như vẽ xong.

Tuy vẽ có hơi cẩu thả một chút nhưng cũng gọi là hình thần kiêm bị.

Mọi người đứng lặng trước vách đá, từng người mắt không rời, nhìn chằm chằm vào cánh cửa vừa vẽ.

Khoảnh khắc này trôi qua dài dằng dặc, cảm giác tim như thắt lại.

Quá một lúc lâu, mắt mọi người đều đã mỏi nhừ, nhưng cánh cửa vẽ trên vách đá vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Vết mực dần khô đi, vẫn chỉ là một bức họa.

Mấy người chỉ biết nhìn núi mà than thở, tuy biết có thể do chưa giải được bí ẩn của Quan Sơn thần bút nên vẽ cửa không thành, nhưng cũng không nghĩ ra được cách nào khác để mở cánh cửa đó.

Song vào lúc này, Trần Mộc tự nhiên không thể lộ ra nửa phần lúng túng.

Chuyện Quan Sơn thần bút vẽ đất thành cửa e rằng nhất thời không tham ngộ thấu được, nhưng đáy hẻm núi này không có tử thi, chính là nơi dụng võ của bí bảo Nam Hải - Quy Khư quái kính.

Nơi này chính là điểm tận cùng của Quan Tài Hiệp rồi.

Thuật trộm mộ thực ra không chỉ có bí thuật phong thủy Quan Sơn hình sát địa thế, còn có thể quan sát hơi bùn, chất đất, dòng nước, màu cỏ, lại có các thuật ngửi đất, nghe đất, hỏi trời bốc quẻ.

Nếu dùng pháp này thì trăm lần không sai một.

Tức thì Trần Mộc bảo Tề Thiết Chủy tìm một phiến đá phẳng, lấy thanh đồng quái kính và ngư long quái phù ra, chuẩn bị thi triển thượng pháp trong 'Vấn tự quyết' thuộc 'Đạo mộ tứ quyết'.

Yêu Muội Nhi đối với việc này cũng rất hứng thú, dù sao chuyện này cô cũng chỉ nghe nói chứ chưa tận mắt chứng kiến.

Trong thủ đoạn của Mạc Kim giáo úy thời Hán Đường đã có hành động 'vấn thiên đả quái', cũng chính là thuật 'vấn mộ'.

Tùy theo khí cụ bói toán được sử dụng mà thuật này từ xưa có hai phương thức: một là 'chúc chiếu kính bốc', hai là 'chúc chiếu quy bốc'.

Hạt nhân của bí thuật Mạc Kim là 'Dịch'.

Hạt nhân của Dịch là thiên nhân tương ứng, sinh sinh bất diệt.

Nếu hoán đổi sang khái niệm hiện đại, có thể hiểu là nằm giữa tâm và vật.

Tâm và vật phải là một thể: tâm tức là người, vật tức là trời.

Tâm và vật vốn là một, vừa không thể thuần túy duy tâm, cũng không thể triệt để duy vật.

Nguyên tố kết nối giữa tinh thần và vật chất chính là 'Khí' trong phong thủy.

Ở nơi thượng thiện chi địa tràn đầy sinh khí, có thể lợi dụng phong thủy bí khí để nhìn thấu lớp sinh khí vô hình vô chất này.

Chương 648

Những thứ có thể làm phong thủy bí khí đa số là đồ thanh đồng thượng cổ, hoặc là mai rùa long cốt chôn trong phong thủy bảo huyệt nhiều năm.

Vì những khí vật này không thể sử dụng lặp lại nhiều lần nên sau đời Đường Tống, hầu như không còn người trộm mộ nào dùng phương pháp cổ lão 'vấn mộ chiêm nghiệm' để đổ đấu nữa.

Đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến thuật này thất truyền.

Tề Thiết Chủy không nói lời nào, cầm hai mảnh đồng phù Ngư, Long trong tay.

Mười sáu chữ Chu Thiên cổ quái ảo diệu vô cùng, bao hàm quái tượng, quái từ, quái số.

Quan hệ của chúng là: từ quái số suy diễn quái tượng, rồi từ quái từ giải đọc quái tượng.

Ba thứ này bổ trợ cho nhau, thiếu một không được, khó mà nói cái nào chính cái nào phụ.

Đối với việc đánh giá Tam hạng tái một cách chu toàn và tường tận nhất, hẳn phải kể đến Chu Thiên Thập Lục Quái Toàn Đồ.

Nhưng hiện tại trên đời đã không còn di tồn cổ vật nào được khai quật nữa.

Có lẽ trong cổ mộ Địa Tiên Thôn vẫn còn cất giấu một bức Chu Thiên Quái Đồ.

Chu Thiên quái phù có mười sáu chiếc, trong các lần thôi diễn khác nhau sẽ có những ký hiệu đặc định khác nhau để biểu thị.

Ngư, Long, Nhân, Quỷ đại diện cho một vòng tuần hoàn của Tiểu Chu Thiên, chuyên dùng để chiêm nghiệm phương vị và không gian của phế tích cổ mộ.

Trên mỗi chiếc đồng quỹ đều có một ký hiệu, thanh đồng quái phù phải được khảm vào vị trí tương ứng trong đó.

Đồng phù không có mắt, thực chất không phải là không có mắt, mà là đại diện cho sự hạn chế về không gian của sinh mệnh, nói chính xác hơn là không nhìn thấy.

Nhận thức của cổ nhân đối với không gian đã hình thành từ mấy ngàn năm trước.

Bốn chiếc đồng phù lần lượt là Ngư, Long, Nhân, Quỷ.

Trong khái niệm truyền thống cổ đại, cá không nhìn thấy nước, người không nhìn thấy gió.

Gió ở đây hẳn là không khí theo cách nói hiện nay.

Con người sinh sống trong tầng khí quyển cũng giống như cá sống trong nước, đều sinh sống trong một loại vật chất mà bản thân không nhìn thấy được.

Còn quỷ thì không nhìn thấy đất đai.

Trong quan niệm của người xưa, u linh luôn sinh sống ở dưới đất.

Quỷ ở trong đất cũng giống như người trong gió hay cá trong nước.

Đương nhiên Quỷ và Long chỉ là một khái niệm trong truyền thống.

Long trong quan niệm của cổ nhân là linh hồn của vạn vật trong đồ đằng.

Mà bản thân rồng lại hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ vật chất

nào, rồng chỉ có thể nhìn thấy sinh mệnh trong sớm tối, tức là những tồn tại có linh hồn.

Còn lại bất kể là gió, nước hay đất, rồng nhất luật đều không nhìn thấy.

Đó chính là điều mà cổ nhân thường xuyên nhắc đến: rồng không thấy nhất thiết vật.

Cho nên bốn phù Ngư, Long, Nhân, Quỷ thực tế là một sự khái quát không gian tuần hoàn.

Theo các ký hiệu tương ứng: người không thấy gió, quỷ không thấy đất, cá không thấy nước, rồng không thấy nhất thiết vật, nạp quái phù vào đồng quỹ phía sau cổ kính.

Sau đó thắp một nén nến luyện từ mỡ Giao nhân Biển Nam là có thể chiêm nghiệm phương vị cổ mộ.

Tuy trong tay mấy người chỉ có hai chiếc đồng phù, nhưng một chiếc thanh đồng Long phù đã chiếm tổng phù, lại thêm một chiếc thanh đồng Ngư phù bổ trợ, ít nhất có thể thôi diễn ra một nửa quẻ tượng trong cổ kính.

Có lẽ sẽ không quá tinh xác, nhưng chỉ cần có một ám thị mơ hồ là đủ rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, cho dù có đủ bốn chiếc đồng phù, có thể chiếu ra quẻ tượng Chu Thiên trong kính, nếu không biết quẻ từ thì đa phần cũng là có tượng không lời giải, còn chẳng dễ giải đọc bằng một nửa Hậu Thiên quẻ tượng.

Tề Thiết Chủy lúc này an bài quái phù vào phía sau Quy Khư cổ kính.

Mọi người quây thành một vòng, thắp lên một ngọn nến Giao nhân.

Lỗ hổng trong mắt đồng phù vừa vặn là một quẻ nhãn, ánh nến tựa hồ từ đó lọt vào quẻ đồ trên lưng kính.

Lúc này còn phải tham chiếu Thiên can, Địa chi, cùng với thời thần Giáp Tý vân vân để xoay chuyển một vòng cơ số có thể cử động phía sau cổ kính.

Cuối cùng, bóng nến từ đồng Long và đồng Ngư chiếu ra, lần lượt rơi vào hai đồ hình cổ xưa.

Chút hải khí còn sót lại trong đồng kính lúc này cũng tan đi bớt.

Trần Mộc ngưng thị nhìn quẻ tượng phía sau Quy Khư cổ kính. "Quẻ tượng này là Cấn tại Khôn nội, Khôn vi Địa, Cấn vi Sơn, Địa trung hữu sơn (trong đất có núi), sơn cũng có nghĩa là lăng mộ, ta thấy cổ mộ Địa Tiên Thôn khẳng định nằm trong ngọn đại sơn này." Tề Thiết Chủy nhìn hồi lâu rồi chậm rãi nói.

Sau khi nghe lão nói xong, mọi người lại ngẩng đầu vọng nhìn ngọn cao sơn trước mặt.

Núi trong Quan Tài Hạp thực sự quá cao và dốc, lại thêm vân vụ bao quanh, hình thế hiểm trở nguy nga, thật khó để thi triển các thủ đoạn Thiên xích sát hình, Bách xích khán thế, Phân kim định huyệt, Trực thấu trung cung.

Chỉ dựa vào một câu 'Địa trung hữu sơn' để tìm cổ mộ dưới lòng đất thì phạm vi vẫn còn quá rộng.

Trần Mộc lúc này cũng cảm thấy có chút nan giải.

Xem tình hình này, chỉ có thể dò dẫm từng chút một qua đó, nhưng nếu vậy, e là ở lại đây một năm rưỡi cũng không có kết quả.

Mà thứ mấy người thiếu nhất lúc này chính là thời gian.

Tuy nhiên, điều khiến người ta an tâm là con đường trước đó

không đi uổng công, bọn họ quả thực đang ngày càng đến gần cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Nhưng hiện tại căn bản không biết quy mô bố cục của cổ mộ, nếu tùy tiện đào một cái lỗ rồi chui vào thì sẽ vô cùng khó khăn.

Nếu lúc này có một trận lôi vũ, cũng có thể dùng phương pháp Thính thanh biện huyệt.

Dùng ống trúc nghe đất, tiếng sấm truyền dẫn từ dưới lòng đất, nghe tiếng hồi hưởng nặng nhẹ, chậm gấp, trầm đục hay ngắt quãng, xa gần cao thấp là có thể nghe rõ tình hình dưới lòng đất.

Nhưng hiện tại vừa không có gió mưa cũng chẳng có sấm sét, chỉ có thể lo hão chứ chẳng có kế gì.

Trần Tiểu Đao lúc này đột nhiên nhớ lại trong Bàn Sơn Điền Hải chi thuật có phương pháp hô phong hoán vũ.

Nơi này sơn thế thu hẹp, vân vụ đều tụ tập trong các thung lũng sâu, vừa vặn có dấu hiệu xuất hiện lôi vũ.

Có điều lần này Chá Cô Tiếu không đến đây, mà những thứ cần thiết cho phương pháp hô phong hoán vũ mấy người cũng không mang theo.

Chương 649

Muốn cầu đại lôi vũ, ít nhất cần có một viên Hùng Thử Noãn.

Nó đại khái có hình bầu dục trắng tinh, nhỏ hơn trứng chim cút hai vòng, tựa đá phi đá, tựa xương phi xương.

Đem nó ngâm vào trong chén nước sừng.

Âm dương hợp sau đó sẽ có mưa, âm dương tương bạc cảm mà thành lôi, kích mà thành đình.

Đây vốn là Hán nô pháp, thời Hán chỉ dùng trong các hoạt động vu bốc trên thảo nguyên đại mạc.

Dùng một chậu nước sạch ngâm loại đá đặc thù, liên tục đào tẩy không ngừng, mật trì chú ngữ thật lâu mới có thể giáng mưa.

Loại đá đó tên là Trả Đáp, lớn nhất bằng quả trứng gà, nhỏ nhất như hạt đậu.

Những viên đá này đều sản sinh trong bụng tẩu thú trên cạn, trong đó Ngưu và Mã nhị bảo là tuyệt diệu nhất, cũng khó đắc nhất.

Sau này thuật này lưu truyền đến tay Bàn Sơn đạo nhân, tuy không biết chú ngôn, nhưng theo phương pháp này dùng nước ngâm đá cũng có thể cầu mưa.

Thứ này cũng giống như cổ thi nội đan mà mấy người đang tìm, chỉ khác là một cái chết một cái sống.

Bảo vật trong bụng tẩu thú cũng thuộc về nội đan, thực tế đều là một loại sỏi nội kết, do phi cầm tẩu thú hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa năm dài tháng rộng mà thành.

Nhật nguyệt tinh hoa cũng chính là âm dương chi khí giữa thiên

địa, dùng nước sạch thấm nhuận, ma sát hỗn hợp, chính là điều mà kinh quyển điển tích nói 'Âm dương hợp nhi hậu hữu vũ', mới khiến vân vụ phụ cận tụ lại, lôi điện kích đãng.

Phàm là sỏi kết trong bụng tẩu thú, tuy trong mắt cổ nhân thống xưng là nội đan, nhưng mỗi loại đều có tên riêng.

Cái gọi là Hùng Thử Noãn chính là nội đan của chuột già.

Dùng Hùng Thử Noãn để cầu lôi vũ trong núi là có kỳ hiệu nhất, có thể nói là bách thí bách nghiệm.

Nhưng trong sơn động này, biết tìm nội đan của chuột già ở đâu đây?

Phàm là sỏi kết do chuột đực sản sinh đều có phù văn thiên nhiên, điều này trong Bản Thảo Cương Mục có ghi chép rõ ràng, không phải lời yêu vọng lưu truyền.

Lại như dạ dày lão thiềm trăm tuổi sinh ra kính ấn, sỏi kết của lợn dê có ấn triện, đều có kỳ hiệu riêng.

Trâu có hoàng ở mật, chó có mặc ở thận.

Sỏi kết của trâu gọi là Ngưu hoàng, sinh trong túi mật.

Sỏi kết của chó sinh ở thận gọi là Khuyển mặc.

Ngoài ra còn có Mã bảo, Đà hoàng, Lộc giác ngọc, Đâu giác thông thiên, đều là loại sự vật này.

Công hiệu tác dụng khác nhau, kể không xiết.

Giống như thi đan, đều là những vật trân dị có thể gặp mà không thể cầu.

Hiện tại biết tìm những thứ này ở đâu, vả lại những thứ cổ nhân để lại, người hiện đại có nhiều điều không cách nào lý giải được, cho nên dù có tìm thấy cũng chưa chắc đã linh nghiệm.

Đi suốt quãng đường đến đây, mọi người đều đã mệt mỏi, chi bằng nghỉ ngơi tại chỗ một lát rồi tính tiếp.

Mọi người lăng xăng trải túi ngủ dưới chân núi phụ cận, đến cả lửa trại cũng lười đốt.

Mấy người tùy tiện ăn chút gì đó rồi nằm xuống đất nghỉ ngơi.

Trần Mộc thì ngồi đả tọa canh gác ở một bên trên phiến nham thạch, trong đầu không ngừng suy ngẫm về ý nghĩa của câu 'Địa trung hữu sơn'.

Trần Mộc cảm thấy quẻ tượng này hẳn thuộc về quẻ Khiêm, trong đó còn có ý lấy tĩnh chế động, hư hoài nhược cốc.

Xem ra phải tạm thời tiềm phục ẩn tàng, chờ đợi thời cơ xuất hiện.

Nhưng về sau, Trần Mộc lại không tự chủ được mà cảm thấy buồn ngủ.

Bao nhiêu năm nay, hắn luôn đả tọa tĩnh tức, nhưng không biết hôm nay làm sao, mí mắt trên dưới cứ đánh nhau liên hồi.

Vừa nhắm mắt lại là không tài nào mở ra được nữa.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, trong đầu Trần Mộc đột nhiên lóe lên một ý niệm mơ hồ.

Trong Quan Tài Hạp này, làm sao có thể ngủ một cách tâm an lý đắc như vậy?

Trần Mộc giật mình tỉnh giấc.

Nhiệt độ trong núi chênh lệch ngày đêm rất lớn, chỉ cảm thấy đêm lạnh như nước.

Sâu trong đáy hẻm núi này không thấy ánh trăng, bốn phía đều đen kịt.

Hóa ra mình đã ngủ một lúc lâu rồi.

Trần Mộc lắc mạnh đầu cho tỉnh táo lại, mắt dần thích nghi với bóng tối, ẩn ước cảm thấy xung quanh có gì đó không đúng.

Nhìn kỹ lại, trong mắt hiện ra cảnh tượng như kỳ tích.

Đạo đại môn mà trước đó dùng Quan Sơn Thần Bút vẽ trên vách đá đang lặng lẽ mở ra.

Vách đá thác nước khô cạn cao cả trăm mét, dù trong đêm tối vẫn có thể thấy một mảng lớn nham tầng màu trắng mơ hồ.

Trần Mộc hốt nhiên phát hiện đạo đại môn vẽ trên vách đá kia hách nhiên rộng mở, lộ ra một cửa sơn động đen ngòm.

Lúc mới nhìn thấy, hắn còn tưởng mình đang mơ, hoặc là nhìn hoa mắt trong đêm tối.

Đợi đến khi dụi mắt nhìn kỹ lại cánh cửa đó, chỉ thấy sơn động đen ngòm kia vẫn đang khẽ nhúc nhích.

Không chỉ vậy, Trần Mộc còn nhận ra trong không khí có một tiếng rung động khe khẽ kỳ lạ.

Trần Mộc không dám đại ý, vội vàng gọi Trần Tiểu Đao và mấy người dậy.

Thấy dị trạng trên vách đá, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, nhất thời không hiểu chuyện gì, không ai dám khinh cử vọng động, chỉ đành tiếp tục phục tại chỗ quan sát động tĩnh.

Chỉ nghe trong bụi cây dưới đáy hẻm núi đầy tiếng ong ong vỗ cánh, tiếng vo ve dần trở nên dày đặc.

Trần Mộc tâm niệm khẽ động, cảm thấy âm thanh này rất quen thuộc, hẳn là một loại phi trùng đi theo bầy, nhưng không giống như Mao Tiên Thảo Quỷ trong hẻm núi.

Lúc này Tề Thiết Chủy thốt lên: "Chập phong!

Dùng bút lông vẽ cửa trên vách đá toàn là Chập phong..." Lão vừa nói xong liền vội lấy tay bịt miệng, chỉ sợ tiếng nói quá lớn làm kinh động dã phong trong núi.

Trần Mộc lúc này cũng nhìn ra manh mối, hóa ra từ bốn phương tám hướng liên tục có từng đàn dã phong ùa tới.

Chương 650

Xem chừng trong vết mực của Quan Sơn Thần Bút có chứa loại dược vật dẫn dụ ong, nên mới khiến đàn ong rời tổ.

Dã phong trong núi đa phần là hồ phong, bị chúng đốt không phải chuyện đùa.

Lúc này mấy người tuy thấy lạ, không biết thuật vẽ cửa của Quan Sơn Thần Bút có gì cổ quái, nhưng cũng không kinh hoảng thất thố trước đàn ong lớn. "Vấn đề không lớn, trừ khi tổ ong bị đe dọa, nếu không đàn ong sẽ không tấn công người." Thấy Cổ Sai có chút hoảng, Trần Mộc khẽ nhắc nhở.

Cổ Sai thấy đàn ong đen kịt che lấp bầu trời lao tới, tự nhiên không khỏi kinh hồn bạt vía, da đầu tê dại từng trận, chỉ đành nhắm mắt lại, dùng tay bịt tai, không dám nghe tiếng vỗ cánh ong ong, nhưng âm thanh đó vẫn cứ như những con hồ phong to khỏe ra sức chui vào đầu người.

Sắc mặt Cổ Sai khó coi đến cực điểm.

Trần Mộc không ngờ cây bút lông kia lại có hiệu lực như vậy, sai khiến đàn ong lớn bất chấp đêm khuya không ngừng ùa tới.

Không biết dẫn dụ đàn ong này là vì mục đích gì.

Trần Mộc ra hiệu cho mọi người đừng vội chạy thoát thân, cứ xem tình hình thế nào đã.

Không lâu sau, bầy dã phong dường như bị khí tức mực ngấn của Quan Sơn Thần Bút làm cho say sưa, liền tiết ra phong nịch trên một cành cây nằm ngang sát vách đá, kết thành mấy tòa tổ ong.

Dã phong tụ lại từ các phương tựa hồ không thuộc cùng một đàn,

có loại Mao phong dùng đất đá kết tổ, lại có loại Bích phong xây tổ ngay trên vách tổ của dã hồ phong.

Nhưng dã hồ phong đầu đen đuôi đen là đông đảo nhất, vượt xa các đàn ong khác, lại là tay nghề xây tổ lão luyện.

Chúng xây tổ của mình càng lúc càng lớn, dần dần liên kết mấy cái tổ lớn lại thành một khối, hình thành một ổ ong khổng lồ, bao trùm luôn cả những tổ ong xung quanh.

Trước sau khoảng một giờ đồng hồ, tổ ong đó đã rộng chừng hai ba mét.

Đàn ong dày đặc bò ra bò vào, náo động không ngừng.

Cành cây lớn treo nó bị trì xuống cong vút, run rẩy gần như chạm đất.

Mấy người càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

Hốt nhiên thấy trên vách đá lóe lên một luồng bạch quang.

Đạo đại môn vẽ trên nham thạch, dưới sự cọ xát của đàn ong bò qua lại, dần sản sinh biến hóa.

Vết mực đen kịt hiện ra một luồng oánh quang chập chờn, nhìn trong đêm tối giống như một đoàn quỷ hỏa trắng kỳ quái.

Đàn dã hồ phong tụ tập trong tổ lớn tựa hồ bị quỷ hỏa trên vách đá làm kinh sợ, lũ lượt bay ra khỏi tổ, hỗn loạn bay lượn vòng quanh tổ.

Trần Mộc đột nhiên hiểu ra.

Vết mực trên nham thạch theo thời gian dần hiện trạng thái dạ quang, tạo ra giả tượng quang diễm thăng đằng, liệt hỏa thiêu đốt.

Khiến đàn ong lớn trong tổ tưởng lầm trong rừng nổi lửa đe dọa tổ của mình, nên mới loạn trận cước thoát tổ mà ra.

Tuy biết Quan Sơn Thái Bảo giỏi dị thuật, ngoài việc nắm giữ âm dương phong thủy không thua kém Mạc Kim hiệu úy, lại còn tinh thông phương thuật sinh khắc chế hóa so với Bàn Sơn đạo nhân cũng chẳng kém cạnh, nhưng mấy người nhất thời không nhìn thấu cơ quan bên trong, chỉ đành gượng trụ tiếp tục quan sát.

Chuyện xảy ra tiếp theo càng khiến người ta trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy đàn ong sau khi rời tổ nhanh chóng khôi phục trật tự từ trạng thái hỗn loạn.

Vật tuy nhỏ nhưng tự có hiệu lệnh pháp độ, không có dấu hiệu bỏ chạy tán loạn, ngược lại vì không để lửa thiêu hủy tổ, chúng tập kết từng đợt bay lên phía trên tổ ong để 'phong nịch' làm ướt tổ.

Phong nịch là thuật ngữ của phương thuật gia, thực tế không phải nước tiểu, mà là một loại dịch tiết của dã phong, trong suốt không mùi.

Một con dã hồ phong tối đa chỉ tiết ra một giọt phong nịch cỡ giọt nước mắt, và chỉ khi tổ ong bốc hỏa thì chúng mới sản sinh phong nịch.

Hàng vạn con ong tranh nhau sà tới, chẳng mấy chốc đã dùng phong nịch tưới ướt sũng tổ ong.

Chỉ lát sau, phong nịch đã chảy tràn tổ ong, không ngừng nhỏ xuống phiến thanh thạch ngay bên dưới.

Phong nịch chạm vào đá như axit ăn mòn sắt, bề mặt thanh thạch bên dưới khoảnh khắc đã bị phong nịch âm thầm ăn mòn thành một cái hố lớn đường kính vài thước.

Theo đà phong nịch nhỏ xuống ngày càng nhiều, bên dưới tổ ong xuyên đá phá đất, nhanh chóng hình thành một cái lỗ sâu hoắm.

Trần Mộc nhìn thấy cảnh này, lập tức hiểu ra.

Hóa ra đây chính là chiêu 'Họa địa vi môn'.

Lối vào cổ mộ Địa Tiên Thôn không nằm ở chỗ thác nước khô cạn, mà nằm ngay dưới gốc lão thụ đối diện.

Chứng kiến cảnh này, không thể không bội phục thuật của Quan Sơn Thái Bảo quả nhiên kỳ quỷ khôn lường.

Trong Bàn Sơn Phân Giáp thuật cũng từng có ghi chép tương tự.

Dã hồ phong trong thâm sơn vốn không độc, có hiệu quả xuyên thổ phá thạch, chỉ là sau khi chảy khỏi tổ ong thì không giữ được lâu, cho nên cái lỗ này chỉ có thể đào thẳng xuống.

Ngoài ra nếu dùng dịch dã hồ thông trộn lẫn sẽ chế thành vu độc, bôi lên mũi tên, bắn trúng con ly tử, ly tử chạy một bước là chết, bắn trúng gấu, gấu cũng chạy một bước là chết.

Nếu ly tử chạy hai bước mới chết, gấu cũng sẽ chạy hai bước mới chết.

Sự huyền diệu của nó người ngoài khó lòng thấu triệt.

Hiện tại các vu thuật của thổ nhân này cũng đã thất truyền từ lâu, trong đạo mộ chi thuật chỉ còn lưu truyền phương pháp phong nịch xuyên sơn.

Trần Mộc nghĩ đến đây cũng pha chút cảm khái.

Những bí thuật kỳ tuyệt mình từng thấy từng nghe sinh thời nay đa phần đã thất truyền.

Các loại bí thuật đảo đấu cũng đã suy vi một lạc, nội dung truyền lại ngày càng ít.

Ước chừng chẳng bao nhiêu năm nữa cũng sẽ triệt để thất truyền đoạn tuyệt.

Giống như những cổ mộ mà mấy người từng vào, người xưa chết

đi thường thích mang theo bí mật và tài phú sinh thời, thà để dưới đất mục nát thành bùn cũng không nguyện để lại cho người đời không liên quan.

Cái lỗ trên mặt đá càng lúc càng sâu nhưng vẫn không thấy đáy, chẳng biết tòa cổ mộ này tàng dưới đất bao sâu, bên trong Địa Tiên Thôn sẽ là cảnh tượng thế nào.

Lúc này mấy người thấy dưới lớp bùn đất xanh lục toàn bộ là nham tầng màu bạc trắng.

Xem ra đây chính là cổ mộ Địa Tiên Thôn rồi.

Những nham tầng trắng hếu đó đều là tử ngân.

Nghe nói bạc trắng tích tụ lâu năm sẽ mục nát thành bùn bạc, dân gian gọi là tử ngân tử.

Bùn bạc mục nát sau khi phong hóa sẽ cứng như sắt, dùng búa tạ khai sơn đập vào cũng chỉ tạo ra một vệt trắng.

Chương 651

Nếu dùng ngân bình làm chướng ngại tường mộ thì chắc chắn hơn nhiều so với tường đất bình thường, vả lại ngân bình dày nặng, âm thanh khó truyền qua, dù là người có thính giác nhạy bén cũng vô phương sử dụng thuật thính phong thính lôi để dò xét phương vị cổ mộ.

Tử ngân tử còn có một cái diệu dụng, nếu phụ cận có loại côn trùng như tụ ngân nghĩ, tầng bạc xuất hiện hư tổn, nó còn có thể thông qua hoạt động của trùng nghĩ để tự sinh sôi lấp đầy.

Nghĩa là lối vào cổ mộ này chỉ tạm thời xuất hiện, sau đó ngân bình thiết bích sẽ lại đóng kín, đóng lại rồi vẫn bị bùn đất cỏ cây che phủ, người không biết địa điểm cụ thể căn bản không thể tìm thấy vị trí chính xác.

Pháp này vốn từ Kim Miêu chi thuật, là một loại mê chú cổ xưa mà chỉ có thủ lĩnh Kim Miêu thời cổ mới nắm giữ.

Người biết bản thân đã ít, lại do quá bảo mật nên hiện đã thất truyền mấy trăm năm, thế gian không còn ai thông thạo đạo này nữa.

Chỉ có người học phương thuật đa phần đều biết mấy trăm năm trước từng có một bộ phù chú thần bí như vậy.

Cái gọi là phương thuật của Kim Miêu cũng có thể gọi là pháp thuật.

Thực tế cái chữ 'Pháp' này nghĩa là phương pháp, là phương pháp sử dụng thuật, là tên gọi chung bao gồm phù chú, quyết ngữ, tự hiệu, quái ca, đạo cụ, bí phương cùng nhiều pháp môn.

Trong mỗi nhóm Kim Miêu đều có một thủ lĩnh, được coi là Kim

Đầu.

Chỉ có Kim Đầu mới nắm giữ phương thuật cổ xưa mà thần bí gọi là Biệt Kim Chú.

Kim ngân tài bảo chôn sâu dưới đất lâu ngày sẽ sinh ra tinh khí linh tính.

Bộ nghịch chú cổ đại biệt kim này chuyên dùng để ép kim hồn ngân phách từ dưới đất ra, sau đó dùng kim đâm vào nó, thuận đằng mạc qua (theo dây tìm bầu) là có thể tìm thấy kho báu dưới đất.

Nhưng nếu không có mê chú của Kim Đầu để kim ngân chi phách quy vị, toàn bộ vàng bạc đào lên sẽ mục nát như bùn đen gỗ mục, chẳng có giá trị gì, thổ nhân gọi là kim ngân phẩn.

Nhưng tử ngân tử vật tính đặc thù, kiên cố dị thường, rìu chém búa tạc chỉ để lại một điểm trắng, nên gọi là ngân bình thiết bích.

Có điều lượng lớn tử ngân tử cần tích lũy lâu năm, không thể dễ dàng hình thành trong đoản kỳ, nên không thường thấy trong mộ táng, duy chỉ có cổ mộ Địa Tiên Thôn là sớm đã có loại truyền thuyết này.

Cho nên Trần Mộc mới có thể khẳng định, dưới lớp nham tầng ngân thi này nhất định là lối vào cổ mộ Địa Tiên Thôn không nghi ngờ gì nữa.

Chỉ là không ai ngờ tới lối vào cổ mộ lại xuất hiện trước mắt mọi người theo phương thức như vậy.

Dược vị quỷ hỏa ở chỗ thác nước khô cạn dần ảm đạm đi, đàn ong vẫn không ngừng nhỏ phong nịch xuống.

Bỗng nghe tiếng gạch đá nứt vỡ từ dưới đất nổ vang, một luồng khói trắng từ địa huyệt lao thẳng lên, hất tung tổ ong khổng lồ trên cành cây lên không trung.

Tổ ong vỡ ra làm mấy mảnh, mảnh rơi vào rừng, mảnh va vào vách đá.

Đàn dã hồ phong bị khói trắng từ địa huyệt xộc tới, không chết cũng bị thương, trên đất để lại một mảng lớn ong chết, số còn lại thấy tổ đã mất liền như ong vỡ tổ chạy sạch bách.

Trần Mộc mấy người lúc này đang trốn dưới phiến nham thạch phụ cận quan sát động tĩnh, đột nhiên thấy khói trắng phun ra từ địa huyệt, trên không trung đổ xuống một trận mưa ong, vô số xác ong rơi lả tả trên đầu trên người.

Làn sương trắng nồng nặc lập tức khuếch tán tới, Trần Mộc vội bảo mọi người bịt mũi miệng lùi lại né tránh.

Nhưng đám Cổ Sai vẫn chậm nửa bước, chỉ thấy mặt như bị ai đó hất mạnh một nắm vôi bột, vừa cay vừa nồng, nước mũi nước mắt tuôn ra ròng ròng, tai ù mắt hoa lại còn không ngừng ho khụ khụ.

May mà đứng ở bên hông địa huyệt, khoảng cách cũng không quá gần, không bị khói trắng phun trực tiếp vào người, dù vậy cũng cảm thấy buồn nôn, khó chịu một hồi lâu.

Làn sương trắng gây xót mắt mũi đó đến nhanh đi cũng nhanh, thoáng chốc đã tiêu tán không dấu vết.

Sau khi mọi người phủi sạch xác ong trên người, nhìn lại dưới gốc lão thụ chỉ còn lại một cái địa quật sâu không thấy đáy.

Trần Tiểu Đao nhổ hai bãi nước bọt xuống đất, thò đầu nhìn vào địa huyệt mấy cái: "Mùi gì mà nồng thế không biết." Trần Mộc lại gần xem xét, thiết bích ngân bình rất sâu, dùng đuốc căn bản không chiếu tới tận cùng.

Trần Mộc chuẩn bị xuống thám thính một phen nhưng bị Trần Tiểu Đao ngăn lại: "Gia chủ, công lực của ngài chưa khôi phục, để tôi

xuống cho." Trần Mộc gật đầu, thế cũng tốt.

Trần Tiểu Đao thu dọn đồ đạc trên tay rồi trực tiếp xuống dưới.

Phía dưới này sâu khoảng mười mấy mét, gã dùng Phi Hổ Trảo bám vào thạch bích bên trên, tay cầm Kim Cương Tán xuống tới đáy.

Phong nịch trên lớp nham tầng ngân bình đã khô, nhưng không khí đầy tạp chất, độ nhìn dưới đất cực thấp.

Trần Tiểu Đao đáp xuống thực địa, dưới ánh đuốc yếu ớt mới quan sát xung quanh.

Bên dưới lớp ngân tầng là một động quật thiên nhiên, không quá rộng rãi, cỡ chừng bốn gian nhà dân, cuối vách đá thu hẹp lại, mặt đất đục những bậc đá đơn sơ, khúc khuỷu thông hướng chỗ tối tăm thâm thúy.

Toàn bộ động quật địa hình chật hẹp, môi trường ẩm thấp áp bức.

Gã sờ thử gạch mộ trên tường bích, chỉ thấy trong kẽ nham tầng có từng luồng gió lạnh thấu xương, có thể dưới đất có không khí lưu thông hoặc là phong thủy vị lý có không khí u uẩn.

Gã thắp một ngọn nến, thấy lửa nến không có gì bất thường mới huýt sáo một tiếng phát tín hiệu cho Trần Mộc phía trên.

Sau khi mọi người xuống tới nơi, Trần Mộc đứng vững rồi quan sát bốn phía, nhìn địa hình trong động, nghi hoặc nói: "Kỳ quái... chỗ này không giống cổ mộ." Mọi người vội hỏi nguyên do.

Trần Mộc nói trong này quá ẩm ướt, nếu có thứ gì bên trong thì cũng hỏng hết rồi.

Quẻ Sư Cổ của Quan Sơn Thái Bảo tuy hành vi cổ quái, nhưng sinh thời dù sao cũng là cao sĩ có dị thuật, Quan Sơn Chỉ Mê thần diệu nhường nào, sao có thể chọn mộ chỉ ở nơi âm hối ẩm ướt như thế

này.

Mọi người nghe xong cũng cảm thấy không đúng, hoặc giả nơi này căn bản không phải cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Lúc này mấy người nghe thấy sâu trong nham tầng có tiếng nước chảy âm âm, tựa hồ bên trong có âm hà hoặc hồ nước ngầm.

Không có Quan Sơn Chỉ Mê phú thực thụ làm tham chiếu, thật khó để khẳng định động quật dưới ngân bình thiết bích có phải lối vào Địa Tiên Thôn hay không.

Trần Mộc suy tư một lát rồi quyết định tiếp tục tiến sâu vào động quật, dù nơi này không phải lối vào Địa Tiên Thôn cũng phải tận mắt nhìn thấy mới thôi.

Trên đời này không có tòa cổ mộ đó thì cũng đành, nhưng chỉ cần nó tồn tại thì không lo không tìm ra, hiện tại ở đây đoán mò chẳng có ý nghĩa gì.

Mọi người chỉ có thể thuận theo sơn động này vào sâu bên trong kiểm tra kỹ lưỡng.

Sau khi thương lượng ngắn gọn, Trần Tiểu Đao xòe Kim Cương Tán đi trước dẫn đường, những người còn lại bám sát phía sau.

Ai nấy đều nâng cao mười hai phần cảnh giác, tốc độ hành tiến vô cùng chậm chạp.

Sơn động ướt sũng, nước nhỏ giọt khắp nơi, địa thế lúc cao lúc thấp, những bậc đá đơn sơ do người đục cũng đoạn đoạn tục tục, lúc có lúc không.

Trong động này lại có động khác, xung quanh thỉnh thoảng xuất hiện đường rẽ, nhưng lối mòn bậc đá chỉ có duy nhất một đường.

Đi tới chỗ sâu nhất, lân tinh trong nham tầng dần nhiều lên, từng

đoàn quỷ hỏa chập chờn lập lòe làm lóa cả mắt.

Thỉnh thoảng có một vài con rắn, chuột sống dưới lòng đất lao vút qua bên cạnh.

Trần Mộc thấy tình cảnh này, trong lòng càng cảm thấy đây không phải lối vào Địa Tiên Thôn.

Thủy tẩm nghĩ thực (nước ngâm kiến ăn) đều là điều tối kỵ của người táng, cho nên trong những vùng đất cát tường tàng phong nạp thủy tuyệt đối sẽ không xuất hiện trùng kiến rắn chuột.

Chương 652

Nghĩ lại một chút, thông tin mà Phong đoàn trưởng để lại lúc lâm chung chỉ đề cập đến việc dùng thần bút vẽ cửa mở núi chính là lối vào Địa Tiên cổ mộ, nhưng lối vào để lại cho hậu nhân họ Phong có lẽ không phải nằm ngay trước mộ môn của cổ mộ, mà là nằm ở ngoại vi cổ mộ một cách bất thường.

Bên trong sơn thể Quan Tài Hạp toàn là động quật thiên nhiên và hầm mỏ, dù con sơn động này thực sự thông hướng cổ mộ thì cũng không biết phải đi bao nhiêu dặm nữa mới tới nơi.

Ngay lúc đó, hốt nhiên nghe tiếng nước phía trước tăng dần, rẽ qua một khúc quanh trong đường hầm thiên nhiên bên trong núi, thạch quật bỗng trở nên khai khoát.

Trong động tích đầy nước ngầm, mặt nước đen kịt lóe lên lân quang.

Trong nước nhô lên từng khóm trụ đá như măng đá, đường đi phía trước đều bị hồ nước ngầm này chặn lại.

Tuy không nhìn thấy tình hình ở xa trên mặt hồ, nhưng nghe tiếng có thể biết ở đầu kia hồ ngầm có lẽ có thác nước hoặc suối phun đang liên tục đổ âm hà vào khu vực hồ.

Nhìn gần mặt hồ phẳng lặng như gương, đáy hồ là một đầm nước đọng, nước ngầm từ trên cao đổ xuống đều được các động quật quanh đầm nước bài ra ngoài.

Bậc đá trong sơn động ngập sâu vào trong nước, xung quanh không có đường để đi vòng, muốn tiến lên phía trước chỉ có thể lội nước qua.

Trần Tiểu Đao ném một hòn đá xuống thử độ sâu rồi xắn tay áo định xuống nước.

Cổ Sai từ khi đến đây luôn cảm thấy mình không có ích gì, lúc này thấy nước, biết phải xuống nước thám thính tình hình, lập tức tự cáo phấn dũng muốn là người đầu tiên xuống nước.

Nhưng Yêu Muội Nhi bên cạnh lại có chút sợ nước, hóa ra cô nàng này là một 'hạn áp tử' (người không biết bơi).

Cả nhóm cùng xuống nước hiển nhiên không khả thi, nếu thực sự muốn bơi qua thì chỉ có thể để một người ở lại cùng Yêu Muội Nhi, hoặc phải tìm thứ gì đó làm thuyền để chèo qua.

Trần Mộc cũng biết tình huống dưới nước chưa rõ ràng, không có ý định để Cổ Sai trực tiếp xuống nước thám tra, bèn nương theo ánh đuốc yếu ớt tìm kiếm xung quanh.

Ánh lửa bập bùng yếu ớt chiếu rọi, hiện lên trên vách đá những vết tích họa đồ mờ nhạt loang lổ.

Nhìn kỹ lại, dường như chúng có liên quan đến truyền thuyết về cổ mộ Ô Dương Vương.

Nhân vật được dân gian miêu tả là Ô Dương Vương kia, có khả năng chính là Long Xuyên Vương, còn được gọi là Vu Lăng Vương.

Tại vùng Quan Tài Hạp này, đâu đâu cũng có thể bắt gặp đủ loại di tích di dời từ cổ mộ Vu Lăng Vương đến.

Chỉ thấy trong những bức nham họa đã bong tróc quá nửa, đa phần đều là cảnh tượng hành hình, vẽ lại đủ loại cực hình như yêu trảm (chặt ngang lưng), phân thây.

Mấy người nhìn thấy đều cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Chẳng lẽ động tích thủy dưới lòng đất này không dẫn tới cổ mộ,

mà là một pháp trường cổ đại?

Nhưng nghĩ kỹ lại, cũng chưa hẳn là vậy.

Theo như miêu tả về chế độ táng cổ trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, vùng Ba Thục, Vu Sở thời cổ đại có một loại mộ táng, áp dụng kết cấu 'chủ tòng điệp áp' (chính phụ chồng lên nhau) hiếm thấy.

Việc tòng táng (chôn theo) có hai loại: bồi táng và tuẫn táng.

Người bị tuẫn táng đa phần là kẻ có địa vị xã hội thấp kém như nô lệ, thợ thủ công, hình đồ (tội phạm).

Khi mộ chủ hạ táng, họ sẽ bị xử tử hoặc chôn sống cùng với sinh súc linh thú.

Trong kiểu mộ táng 'chủ tòng điệp áp', nơi chứa xương cốt của những người tuẫn táng này được gọi là Loạn Táng Động.

Thông thường có mười tám động hỗn táng, nên còn gọi là Thập Bát Loạn Táng.

Kết cấu chủ thể của cổ mộ đều nằm trên một đường trung trục, chiếm cứ nơi địa mạch tốt nhất để xây dựng quách thất minh điện.

Còn Thập Bát Loạn Táng Động dùng để tuẫn táng thì bị chôn ép dưới mộ đạo và quách thất.

Phong thủy hình thế thiên biến vạn hóa, kiểu mộ táng này thường có âm hà chảy xuyên qua phía dưới.

Kinh Dịch có câu 'Long dược vu uyên' (Rồng nhảy nơi vực sâu).

Linh khí sơn xuyên của tòa Long Lâu Bảo Điện này là từ dưới thăng đẳng đi lên.

Loạn Táng Động ở phía dưới cổ mộ chính là một hung huyệt.

Từ những gì trước mắt có thể thấy, Quan Sơn Thái Bảo đã để lại một con đường trong Thập Bát Loạn Táng.

Muốn tiến vào cổ mộ phía trên, chỉ có cách vượt qua âm hà.

Loạn Táng Động có tới mười tám lối, khu vực gần hồ tích thủy dưới lòng đất này đa phần là nơi chôn vùi hình đồ và tù binh.

Hiện tại chỉ cần tìm thấy hài cốt của người tuẫn táng ở đây thì sẽ không có sai sót gì nữa.

Mấy người thuận theo đống đá loạn bên cạnh nước tiếp tục tìm kiếm, phát hiện trên động bích có rất nhiều vết nứt, bên trong đầy những mảnh xương người vụn nát, chỉ còn răng và thóp đầu là có thể nhận ra.

Ngoài ra còn có rất nhiều xiềng xích sắt nối thành từng chuỗi, dùng để khóa các hình đồ thành từng hàng.

Thập Bát Loạn Táng là nơi những kẻ đổ đấu không bao giờ chạm tới vì chẳng có minh khí đáng tiền nào.

Có lẽ Quan Sơn Thái Bảo cũng không động vào di cốt của những hình đồ này, chỉ có lũ chuột bọ gặm nhấm.

Ước tính sơ bộ qua quy mô địa hình, trong hàng chục khe đá và hầm đá của Loạn Táng Động này ít nhất phải chôn tới cả ngàn bộ thi cốt.

Bên trong còn nằm ngang dọc mấy chục cỗ quan tài bằng gỗ thông đơn sơ, trên quan tài đều quấn xích sắt.

Nơi sâu trong khe đá dường như oán khí ngưng kết, đến nay vẫn chưa tan.

Càng tiến về phía trước, mấy người không khỏi cảm thấy một luồng hàn ý sinh ra.

Yêu Muội Nhi tuy gan dạ hơn người, nhưng thấy tình cảnh đáng sợ này vẫn có chút e sợ, bèn hỏi Trần Tiểu Đao xem trên đời có quỷ không.

Trần Tiểu Đao lúc này thấy khắp hang động đều là cốt hài của người tuẫn táng, thầm đoán lần này thật sự đã tiến vào tầng đáy cùng của cổ mộ.

Đang lúc suy tính kết cấu cụ thể của ngôi mộ trong đầu thì bất thình lình bị Yêu Muội Nhi hỏi một câu như vậy, trong lòng không khỏi nghi hoặc: Tại sao những người lần đầu xuống mộ đều hỏi câu này nhỉ?

Hồi ở Nam Hải, Cổ Sai cũng từng hỏi, lúc đó là Minh thúc trả lời.

Nhưng Trần Tiểu Đao sẽ không đáp như Minh thúc, hắn bảo Yêu Muội Nhi không có gì phải sợ, dù u linh có tồn tại hay không thì hiện giờ cũng chẳng có cách nào chứng minh cho cô thấy.

Thế gian vạn sự vô thường, biến hóa khôn lường, những chuyện ly kỳ thường xảy ra ở nơi không ngờ tới, nếu không tự thân nhìn thấy thì người khác có nói rát cổ bỏng họng cô cũng khó lòng tin phục.

Nếu thế giới này toàn những chuyện quang minh lỗi lạc, vấn lương tâm không thẹn, thì dù đâu đâu cũng là quỷ thì có gì đáng sợ.

Gần hài cốt của hình đồ là những quan tài, thi thủ trong đó đa phần là những quý tộc có thân phận trong đám tù binh, nhưng đã là phận tuẫn táng thì chẳng được ưu đãi gì.

Những cỗ cổ quan gỗ thông kia cực kỳ đơn sơ, lại bị xích sắt quấn chặt lâu ngày.

Mấy người vốn định tìm ra để làm ván thuyền qua sông, nhưng ván quan tài vừa chạm vào đã rã ra, chẳng còn tấm nào dùng được.

Chương 653

Trần Mộc bảo mọi người đừng vội.

Loạn Táng Động kiểu chồng chất này là khu vực hỗn táng, quan tài ép xác, xác lại chôn quan tài.

Tầng đáy của động tuẫn táng có những cọc gỗ hình chữ củ.

Trần Tiểu Đao lục tìm một hồi trên mặt đất không thấy cọc gỗ đâu, nhưng lại tìm được sáu bảy cỗ quan tài lớn màu đỏ thắm sơn tất (sơn mài).

Chúng cũng được quấn dây sắt, thân quan tài trang trí bằng vỏ sò màu bí ẩn, đồng thời vẽ hình một vị thần râu cứng dựng ngược, miệng đang ngoạm nửa thân xác một con ác quỷ đẫm máu, nhai ngấu nghiến như ăn gà quay, trông vô cùng máu me tàn nhẫn.

Nhìn hình chế những cỗ quan tất đó, đều là quan quách thời Nguyên hoặc Minh.

Mọi người đều cảm thấy chuyện này có điều kỳ lạ.

Dưới đáy Loạn Táng Động của cổ mộ Ô Dương Vương sao lại giấu quan tất thời Minh?

Không biết còn có điều quái dị gì nữa, chẳng lẽ Địa Tiên Thôn Phong Sư Cổ được mai táng ở đây?

Trần Mộc nhảy xuống xem xét, hóa ra phía dưới Loạn Táng Động này đã được cải tạo thành mộ tỉnh.

Theo dạng thức thì đây là phong tục thời Minh.

Cái 'tỉnh' (giếng) này khác với tỉnh trong Kim Tỉnh Ngọc Táng, hình dạng cũng không phải hình giếng, chỉ là tên gọi ám chỉ việc hạ

táng chôn lấp trực tiếp.

Vì nhà Minh tiếp nối chế độ tuẫn táng người sống của nhà Nguyên, nên những kẻ được chôn trong mộ tỉnh chắc chắn đều là bị tuẫn táng khi còn sống.

Trên những cỗ quan tất màu đỏ này đều vẽ hình 'Chung Khôi ăn quỷ', dùng để trấn áp ác quỷ.

Không biết những người bị tuẫn táng theo Địa Tiên là ai, nhưng mười phần thì đến tám chín là bị chết ngạt sống trong quan tài.

Phế tích mộ cũ này đã bị Quan Sơn Thái Bảo chiếm giữ.

Phong Sư tinh thông thuật số, lão tuân theo phong thủy cổ pháp, vẫn đóng đinh người sống vào quan tài rồi chôn xuống đây, có như vậy mới khiến lăng khu không bị 'tẩu phong lộ thủy' (rò rỉ phong thủy) dù chỉ một chút.

Những cỗ quan tất đỏ này được bảo quản hoàn hảo, mấy người vừa vặn lấy chúng làm phương tiện vượt nước.

Quan tài nổi trên nước vốn là ngón nghề của Bài giáo vùng Tương Tây, tục gọi là 'Sĩ hưởng kiệu' (kiệu khiêng xác).

Quan tài được bọc nhiều lớp sơn tất đỏ đều kín nước, không một kẽ hở.

Không để kẽ hở là để ngăn quỷ hồn thoát ra ngoài.

Nhốt người sống bên trong cho đến khi chết ngạt, trong quan tất nhiên sẽ có một luồng oán khí không tan, vì thế mà quan tài nổi chứ không chìm.

Tuy nhiên đó chỉ là cách nói dân gian, thực tế hiện tượng 'quan tài giấu quỷ' có thể độ âm hà đa phần là do khí hủ bại đầy rẫy trong quan tạo ra.

Lúc này nếu tháo vỡ ván quan tài thì cực kỳ tốn thời gian công sức, chẳng thà dùng cách 'Sĩ hưởng kiệu', dùng cả cỗ quan mộc làm thuyền mà vượt nước.

Cỗ quan tài màu đỏ thắm vừa xuống nước, vì sơn tất rất nặng nên gọi là 'tử trầm' (nặng chịch).

Người chết mà không phân hủy thì khí bế tắc, nặng hơn người sống rất nhiều.

Mấy người kéo quan tài xuống nước, vậy mà nó cứng rắng không chìm.

Sau khi quan tài xuống nước, Trần Tiểu Đao nhảy lên thử sức nổi.

Tuy quan tài không rộng hơn thuyền độc mộc là bao, nhưng dòng nước trong hồ ngầm chảy rất êm ả, mấy người chèo đi không phải chuyện khó khăn.

Nhưng một cỗ quan tài rõ ràng không đủ cho năm người ngồi, Trần Mộc bèn bảo Trần Tiểu Đao kéo thêm một cỗ nữa xuống nước.

Trải nghiệm ngồi quan tài vượt nước thì mấy người trước đây chưa từng có, nhưng ngoại trừ bên trong có một cái tử thi cổ ra thì cũng không khác gì chèo thuyền cho lắm.

Gần cỗ quan tất thỉnh thoảng có cá vọt lên khỏi mặt nước phát ra tiếng 'hoa' nhẹ, lại thấy trên mặt nước quỷ hỏa lập lờ, thật giống như đã đi vào cõi quỷ Minh hà.

Trong bầu không khí quỷ dị khó lường này, bóng tối xung quanh càng thêm vẻ cơ hồ phục kích.

Mấy người dùng xẻng công binh gạt nước hành tiến, nương theo tiếng nước mà đi lên phía trước.

Hai cỗ quan tất lúc này vẫn trôi nổi cực kỳ ổn định.

Chợt thấy ngoài mười mét, một đám quỷ hỏa lóe lên kịch liệt.

Trong ánh quang ảnh thảm đạm, có thể lờ mờ nhìn thấy một vật đen sì như vây lưng cá hắc ngư.

Mặt hồ ngầm này trông cũng đen kịt, nhưng trên người vật kia lại có nhiều điểm sáng, giống như có hàng ngàn con mắt, lúc này đang nổi trên mặt nước.

Cỗ quan tài của Trần Tiểu Đao dần tiến lại gần, hắn vươn cổ cầm hỏa bả soi thử xem trong nước rốt cuộc là thứ gì.

Trần Mộc cảm thấy có điều không ổn, vừa định nhắc Trần Tiểu Đao cẩn thận một chút thì lời còn chưa dứt, chỉ thấy khối vật thể kia đột nhiên từ trong nước vọt thẳng lên không trung.

Trần Tiểu Đao tuy có chút phòng bị nhưng cũng không ngờ tới tình huống này.

Mấy người ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng vừa kinh hãi vừa kỳ lạ.

Hóa ra thứ từ dưới hồ vọt lên cao bốn năm mét kia là một con cá.

Cá nhảy khỏi mặt nước là hiện tượng thường gặp, nhưng con cá này không phải cá sống, mà là một con cá chết dài tới ba mét.

Con đại ngư này đã bắt đầu thối rữa, mùi tanh hôi nồng nặc.

Phần bụng cá thủng mấy lỗ lớn, đầu cá càng khuyết mất một nửa, lộ ra xương đầu trắng hếu.

Điều kỳ lạ là sau khi thi thể cá chết rời khỏi mặt nước, nó lại dừng khựng lại giữa không trung.

Mọi người ai nấy đều kinh ngạc không hiểu nổi.

Lúc này hai cỗ quan tất thuận dòng trôi tới gần hơn, mấy người mới nhìn rõ hơn một chút.

Hóa ra trên xác cá thối rữa phủ kín vô số con ruồi đen to lớn kỳ lạ.

Ruồi đen to như móng tay, tất cả đều bám chặt trên xác cá, sau khi kinh động thì quấn lấy xác cá vọt khỏi mặt nước, tạo thành một đám hỗn loạn ồn ào không chịu tản đi.

Những con ruồi đen to lớn đó tích tụ hủ khí, mang theo nhiều chất lân tinh, khi bay động trông như những đốm huỳnh hỏa u ám, lại giống như hàng ngàn đôi mắt quỷ nhấp nháy biến hóa.

Loại ruồi đen này có học danh là Đại Thực Thi Dăng (Ruồi lớn ăn xác).

Tuy tên gọi có chữ 'ruồi' nhưng thực tế nó là một loại thi trùng, thích nhất là gặm nhấm hủ thi.

Đôi khi trên những gò hoang lộ xác, cũng sẽ xuất hiện bóng dáng của Thực Thi Dăng.

Chương 654

Nhưng tập tính sinh vật này đặc thù, không bao giờ chạm vào vật sống, không gây đe dọa gì cho người.

Trần Mộc trước đây từng nghe kể về một loại cổ thi có thi trùng, nói là vài năm trước có một kẻ tán đạo dân gian tên là Mã Ngũ Tử, quanh năm làm nghề 'thiêu đăng đạo mộ' (đào mộ nhỏ).

Bình thường lão chỉ đào mộ của các địa chủ phú hộ, lấy đồ trang sức bạc lẻ của mộ chủ đổi cái ăn cái mặc, không phát tài lớn nhưng ngày tháng cũng tàm tạm.

Cho đến một ngày, Mã Ngũ Tử đào mộ ở một bãi loạn táng, vô ý tìm được một tòa mộ huyệt thời Tống, đồ trị giá bên trong không ít.

Mã Ngũ Tử sống hơn ba mươi năm chưa từng thấy nhiều minh khí như vậy, một mình lão không thể mang hết được.

Lão biết chuyện này mà để người ngoài biết chắc chắn rước họa vào thân, bèn quấn lấy mấy món kim châu bảo ngọc giá trị nhất, số còn lại để nguyên không động vào, định bụng tương lai túng thiếu sẽ quay lại đào tiếp cứu cấp.

Lúc sắp đi bỗng thấy từ kẽ quan tài bò ra một con thi trùng, Mã Ngũ Tử tiện tay chộp lấy.

Lúc đó ma xui quỷ khiến, không biết lão nghĩ gì, tiện tay rút trong túi ra một tờ giấy dầu vốn dùng để gói thịt đầu heo, quấn con thi trùng lại rồi nhét vào kẽ gạch trong mộ thất, chắc là muốn cho nó chết ngạt bên trong.

Sau đó Mã Ngũ Tử lấp đạo động, về trấn lấy minh khí đổi tiền, mua nhà sắm cửa sống cảnh phú quý, lại cưới vợ sinh con.

Đợi đến khi con trai Mã Ngũ Tử mười mấy tuổi, cả hai cha con đều nhiễm thói cờ bạc.

Tục ngữ nói 'chín kẻ đánh bạc thì thần tiên cũng thua', huống hồ là hai cha con phàm phu tục tử nhà lão.

Tiền bạc thắng thua như tuyết rơi xuống giếng, chẳng bao giờ đầy, cơn nghiện thì không dứt, thua đến mức mất hồn mất vía, tán gia bại sản.

Mã Ngũ Tử thấy trong nhà chỉ còn bốn bức tường, chợt nhớ tới tòa cổ mộ năm xưa còn nhiều bảo vật, bèn dắt con trai đi đào lại.

Hai người tìm đường vào mộ, Mã Ngũ Tử bất thình lình nhớ tới chuyện mười mấy năm trước từng quấn thi trùng giấu trong vách tường, không biết giờ đã thành tro bụi chưa, bèn tìm lại chỗ cũ, hóa ra vẫn thấy.

Gói giấy dầu vẫn nguyên vẹn, mở ra xem, con thi trùng vừa khô vừa héo, gần như biến thành mảnh giấy, nhưng râu trùng dường như vẫn sống động như thật.

Lão và con trai nổi tính hiếu kỳ, đưa lên trước mặt nhìn kỹ, lại quên mất cấm kỵ của nghề đạo mộ là người sống không được hô hấp đối diện với vật 'tử nhi bất hóa' (chết mà không tan).

Dương khí vừa chạm vào, con thi trùng bỗng nhiên sống dậy, cắn một phát vào ngón tay Mã Ngũ Tử.

Lão lập tức sùi bọt mép, toàn thân co giật.

Đợi đến khi con trai cõng lão về đến nhà, chưa kịp mời thầy thuốc cứu chữa thì lão đã tắt thở rồi.

Nghe nói con trai Mã Ngũ Tử hiện đang mưu sinh ở chợ đồ cổ tại kinh thành.

Chuyện này cũng là nghe một tiểu lão bản kinh thành mấy hôm trước đến Trần gia bái phỏng Trần Mộc kể lại.

Người nghe chuyện này rất nhiều, nhưng ai cũng bảo là chuyện phiếm cho vui, nhưng Trần Mộc cảm thấy chuyện này chắc chắn là thật.

Nếu không phải đích thân trải nghiệm thì tuyệt đối không kể ra được những chi tiết như vậy.

Thi trùng, thi trá đều là vật biến hóa trong mộ, người tinh thông phong thủy biến hóa mới biết được huyền bí bên trong.

Thấy thi trùng ở gần đây cũng chẳng có gì lạ, chỉ không biết loại Mã Ngũ Tử gặp năm xưa là loại nào, vì thi trùng có rất nhiều chủng loại, tập tính khác nhau, loại thì ăn thi thể, loại lại ăn vật sống.

Trong tòa Loạn Táng Động trước mặt mấy người, tuy rằng trùng bọ tụ tập, nhưng không ngờ con cá chết trôi trên hồ lại dẫn dụ thi trùng đến gặm nhấm, làm một phen hú vía giữa không trung.

Lúc này chỉ thấy con cá chết trên đầu mạnh mẽ giật một cái, đám Thực Thi Dăng ầm một tiếng tản ra, nửa khúc cá thối theo đó rơi xuống nước cạnh quan tất, phát ra tiếng 'hoa lạp' bắn lên một mảng nước lớn.

Trần Tiểu Đao mắng vài tiếng, dùng xẻng trong tay xua đuổi đám ruồi chưa kịp bay xa.

Hắn dùng lực không nhỏ, khiến cỗ quan tài dưới thân chao đảo.

Yêu Muội Nhi ngồi cùng quan tài vốn rất sợ nước, lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng túm lấy vòng sắt trên quan tất để giữ thăng bằng, kêu lên: "Chậm thôi chậm thôi...

Quan tài sắp bị anh làm lật rồi!" "Không sao, nếu cô có rơi xuống nước, Cổ Sai nhắm mắt cũng có thể lôi cô lên được." Trần Tiểu Đao

chỉ vào Cổ Sai bên cạnh, nói với Yêu Muội Nhi.

Cổ Sai nghe Trần Tiểu Đao khen mình, vừa định tự đắc một phen thì Trần Mộc phát hiện dòng nước dưới chân có sự thay đổi, liền nhắc nhở mấy người Trần Tiểu Đao đừng đùa giỡn nữa, phía trước dường như có dòng nước xiết.

Trần Mộc vừa dứt lời, cỗ quan tài vốn được dùng làm thuyền tạm thời bị dòng nước va đập, lập tức mất khống chế.

Chỉ thấy cuối hồ ngầm có một vách đá đâm chéo ra, trên vách đá đầy những lỗ thủng như mắt suối, phân bố cao thấp không đều.

Trong đó có hai lỗ suối lớn được điêu khắc thành hình đầu rồng già.

Hai dải nước trắng như lụa từ trong đầu rồng đổ xuống, hệt như 'song long xuất thủy'.

Giữa hai luồng thủy long lộ ra một kiến trúc kỳ dị giống như khuyết đài (đài canh), chạm trổ trăm loài chim thú.

Những loài linh cầm dị thú đó không phải vật thường thấy ở nhân gian, mang đậm màu sắc thần bí của phong cách Vu tà cổ quốc.

Trong lòng mấy người chấn động: "Đây chính là mộ môn của cổ mộ Ô Dương Vương?" Dưới thành khuyết nguy nga có vài cửa đá mở toang, vách động xây bằng gạch lớn, cực giống dũng đạo trong mộ.

Mộ môn chia làm ba tầng, dãy cổng thành dưới cùng đã bị nước hồ ngập quá nửa.

Thế nước dưới ngầm chảy cực xiết, cỗ quan tất đang trôi nổi vừa tiếp cận đã bị dòng nước xoáy cuốn vào bên trong.

Trần Mộc biết rõ Yêu Muội Nhi không biết bơi, nếu bị cuốn vào dòng nước xiết đen kịt lạnh lẽo này thì chưa chắc đã cứu được.

Hơn nữa quan tất không phải thuyền thực thụ, chỉ cần hơi nghiêng là lật, tuyệt đối không thể trông chờ vào việc cưỡi quan tài trôi theo dòng nước vào trong động.

Trần Mộc lập tức hô hào mọi người bỏ thuyền lên bờ.

Nhưng lúc này quan tất bị dòng nước xiết kéo đi, tốc độ trôi tăng vọt trong nháy mắt.

Mấy người chỉ cảm thấy gió rít bên tai vù vù, hai cỗ quan tất xoay vòng trên mặt nước, va chạm nhau rồi lao vào cửa động dưới khuyết đài.

Lúc này muốn nhảy xuống nước thoát thân cũng đã muộn, đành phải nghiến răng nằm rạp lên nắp quan tài phó mặc cho số phận.

Trong tiếng kinh hô, hai cỗ quan quách lao nhanh theo dòng nước trong mộ đạo hơn hai mươi mét.

Trong dũng đạo rộng lớn đen kịt, mấy người căn bản không nhìn rõ tình hình xung quanh, chỉ nghe phía trước tiếng nước gào thét.

Nghĩ bụng đoạn giữa mộ đạo thường niên bị nước ngâm, dẫn đến sụp lún toàn bộ, giữa đường sụp ra một cái hố không nhỏ, dòng nước chảy xuyên xuống tầng mộ dưới.

Nếu bị nước hồ ngầm cuốn cả người lẫn quan tài xuống dưới thì đa phần sẽ gặp rắc rối lớn.

Trần Mộc lúc này không chút do dự, liền hô Trần Tiểu Đao đưa Yêu Muội Nhi và Cổ Sai chuẩn bị từ trên quan tài nhảy xuống nước.

Lúc này Trần Mộc nắm chặt Tề Thiết Chủy, tay ném ra một dây câu khóa.

Chân hai người vừa buông lỏng, cỗ quan tất kia lập tức bị dòng nước cuốn vào sâu trong mộ đạo đen kịt.

Nước ngầm trong mộ đạo không quá sâu, chỉ đến ngang hông.

Chương 655

Trần Mộc và Tề Thiết Chủy có dây câu cố định nên có thể phớt lờ dòng nước xiết.

Trần Mộc vội vàng định thần lại để kéo mấy người Trần Tiểu Đao, đúng lúc cỗ quan tất còn lại đang trôi qua.

Chẳng ngờ dòng nước cuộn trào quá nhanh, Trần Mộc chộp một cái hụt mất, ba người kia cũng không kịp đưa tay ra, nằm rạp trên quan tất lướt qua trước mặt hai người Trần Mộc.

Trần Mộc thầm kêu hỏng bét.

Lời chưa dứt, ba người Trần Tiểu Đao đã theo dòng nước xiết rơi xuống hố sụp ở giữa mộ đạo.

Tề Thiết Chủy vội hét lớn tên mấy người, nhưng tai hai người chỉ nghe thấy tiếng nước chảy oanh minh, dù họ có trả lời cũng bị tiếng nước át mất.

Trần Mộc ngược lại không quá lo lắng.

Trần Tiểu Đao thì không nói làm gì, chút dòng nước này không làm khó được hắn.

Cổ Sai lại càng không phải bàn, đứa con của biển cả này dù là bão tố trên biển mạnh gấp mười lần thế này cũng đối phó được.

Hiện giờ Trần Mộc chỉ hy vọng hai người họ có thể bảo vệ tốt Yêu Muội Nhi, xem ra vấn đề không lớn.

Việc hai người có thể làm bây giờ là nhanh chóng xuống dưới tìm ba người kia.

Trần Mộc quan sát địa hình xung quanh.

Mộ môn trước hồ ngầm đã tiến vào điện quách của lăng mộ Vu Lăng Vương.

Chủ điện quách thất đều nằm bên trong kiến trúc ngầm này.

Toàn bộ cổ mộ áp dụng cấu trúc 'chủ tòng điệp áp'.

Trước cửa quách điện chia làm ba tầng, lẽ ra phải có một con đường mộ đạo bằng đá bị phong tỏa.

Mấy người đi từ Loạn Táng Động dưới mộ đạo đó mà vào, trực tiếp 'đăng đường nhập thất' rồi.

Nhưng ở đây lại không thấy tung tích của Địa Tiên Thôn đâu.

Có điều lúc này việc hội quân với mấy người Trần Tiểu Đao là cấp thiết nhất, tạm thời chưa thể quan tâm đến việc cổ mộ Địa Tiên Thôn giấu ở chỗ nào.

Trần Mộc và Tề Thiết Chủy leo lên tường mộ, lội nước tiến về phía trước.

Hai bên mộ đạo có vài trắc thất (phòng phụ), các động thất lớn nhỏ khác nhau đều trống rỗng, chỉ còn lại những mảng bích họa tàn khuyết trên tường.

Trước mắt toàn là cảnh tượng hoang tàn sau khi bị đám đạo tặc càn quét.

Dũng đạo bên trong cổ mộ đan xen, mộ đạo dọc thường có chỗ sụp lún.

Tình huống này cũng là một khuyết điểm lớn của lăng mộ kiểu 'chủ tòng điệp áp', nên từ thời Đường trở về sau không còn dùng bố cục này nữa.

Do nước chảy quá xiết trong mộ đạo không thể đứng vững, hai người đành đi vòng qua các trắc thất.

Mãi mới từ phía bên kia đến được chỗ sụp lún giữa mộ đạo.

Mặt đất gạch bùn hỗn tạp, lộ ra một hố nước sụt đường kính vài mét.

Nhìn kiểu gì cũng giống một đạo động sụp xuống từ mấy trăm năm trước.

Có khả năng là Quan Sơn Thái Bảo đã đào đạo động từ lòng đất vòng qua tường mộ để đổ đấu, sau đó đạo động dần sụp xuống và thấm nước.

Dưới đạo động còn có một tầng mộ thất khác, bên trong gạch đổ tường nghiêng, hỗn loạn không chịu nổi.

Trần Mộc nhìn xuống dưới, thấy trong mộ thất tầng đáy nước đen ngập nửa chừng.

Đất ở tầng đáy cổ mộ không kiên cố, nước ngầm đổ xuống đều thấm vào lòng đất.

Chợt thấy trên mặt nước ở góc mộ thất có ánh sáng le lói.

Phía dưới đột nhiên truyền tới ánh lửa yếu ớt.

Trần Mộc nhìn kỹ, hóa ra là Trần Tiểu Đao đang cầm hỏa bả dòm dáo dác xung quanh.

Thấy Trần Tiểu Đao ở đây, hai người kia chắc cũng không sao. "Tiểu Đao, không sao chứ?

Cổ Sai và Yêu Muội Nhi đâu?" Tề Thiết Chủy vội hỏi.

Nhưng tiếng nước rơi ở đây quá ồn ào, ngay cả lão cũng không nghe rõ mình nói gì.

Mộ thất bên dưới trông tích nước rất sâu, hai người tìm chỗ nước chảy không quá xiết, người trước kẻ sau kéo dây câu xuống dưới.

Hai người đến bên cạnh mấy người Trần Tiểu Đao, thấy hắn bị dòng nước xiết lúc nãy quật cho đầu óc choáng váng, quần áo trên người rách mấy chỗ, nhưng cơ thể không gặp vấn đề gì lớn.

Tề Thiết Chủy lại hỏi lại câu lúc nãy. "Lúc nãy nước trong mộ đạo xiết quá.

Tôi vốn định đưa hai người họ nhảy khỏi quan tài, nhưng Yêu Muội Nhi thấy xung quanh toàn là nước, sợ đến mức không cử động nổi, cô ấy bám chặt lấy Cổ Sai chết sống không buông.

Nếu họ không ở trong mộ thất này thì chắc là trôi theo quan tất đến mộ đạo gần đây rồi." Trần Tiểu Đao lắc mạnh đầu nói.

Nếu Yêu Muội Nhi ở cùng Cổ Sai thì chắc không có chuyện gì quá lớn.

Có điều bên trong cổ mộ này dường như có gì đó không đúng, trong cái lạnh lẽo trống rỗng toát ra bầu không khí quỷ dị khó tả.

Lúc này phải nhanh chóng tìm thấy hai người Cổ Sai để tránh bất trắc xảy ra.

Trong mộ thất thấm nước, bốn mặt đều có cửa động.

Trên một bức tường mộ có vẽ một bức bích họa cổ quái: Một phu nhân béo mặt không cảm xúc, tay bưng một lão già gầy gò chỉ nhỏ bằng nắm tay trẻ con.

Trong lúc vội vã cũng khó mà hiểu được truyền thuyết miêu tả trong bích họa là gì, mấy người chỉ thấy nó vô cùng yêu dị, vô tình liếc mắt nhìn một cái liền thấy toàn thân không thoải mái.

Trên bức tường có bích họa, một đạo mộ môn hình vòm lớn nhất đang mở toang, dòng nước sâu hơn một mét chậm rãi chảy vào trong cửa.

Quan tất sau khi rơi xuống nước cực kỳ có khả năng thuận thế trôi vào mộ đạo sau cánh cửa đó, vì mấy khe hở khác xung quanh đều khá hẹp.

Mấy người đứng trước cửa mộ thất hét lớn vài tiếng, thấy nửa ngày không ai đáp lại, bèn mỗi người cầm một cây hỏa bả, lội nước đi vào.

Mộ đạo quanh năm ngập nước, trên tường gạch có vệt nước rõ rệt, mọc đầy rêu xanh đậm dày đặc.

Chương 656

Không khí đen tối nồng nặc hơi ẩm âm u, độ nhìn thấy ở đây thấp không thể thấp hơn.

Rời khỏi hố sụp đi về phía trước rất xa vẫn chưa thấy điểm cuối mộ đạo.

Kết cấu độc đáo và địa mạch phong thủy của cổ mộ kiểu chồng chất khiến âm thanh trong mộ chỉ có thể truyền từ dưới lên trên theo địa khí.

Đứng trong mộ đạo đen kịt lạnh lẽo, hoàn toàn không nghe thấy tiếng nước rơi ở mộ thất phía sau nữa, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách nhè nhẹ, xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ.

Chợt thấy trên đỉnh mộ đạo chỉ cao hơn đầu người khoảng một mét, lại có một bức bích họa loang lổ tàn khuyết, phong cách tương tự trong mộ thất: Vẽ một phu nhân thần thái như tượng gỗ đất nặn, hé cái miệng anh đào nhỏ nhắn thè lưỡi ra, trên cái lưỡi đỏ tươi đó có một lão già ngồi xếp bằng.

Lão già kia dung mạo như quỷ mị, có điều thân hình nhỏ như quả óc chó.

Giữa mộ đạo đầy rêu xanh và nước bẩn, bức bích họa này hiện lên cực kỳ đột ngột.

Mấy người bất thình lình nhìn thấy đều giật mình một cái.

Bức bích họa này trông có vẻ quen mắt, hình như ở Long Lĩnh cũng từng thấy qua.

Chỉ có thời Đường với quan niệm lấy béo làm đẹp mới có nhiều phụ nữ đẫy đà như vậy.

Bức bích họa trông vô cùng tà môn, cực giống một quý phụ đời Đường, còn lão già trên đầu lưỡi bà ta trông hệt như một con ác quỷ.

Lão già gầy gò nhỏ thó kia đôi tai nhọn dựng đứng, diện mục khả tăng, hệt như một lệ quỷ bò lên từ mười tám tầng địa ngục.

Những bức bích họa này đều là vật thời Đường, hiện ra lạc lõng với bối cảnh lịch sử của cổ mộ Ô Dương Vương.

Có lẽ là do Địa Tiên Phong Sư Cổ đào được từ những ngôi mộ cổ khác, nhưng không biết lão cố ý giấu chúng ở tầng đáy cổ mộ này là có ý đồ gì.

Mấy người cẩn thận từng li từng tí, đề phòng đoạn mộ đạo này có cạm bẫy.

Quan Sơn Thái Bảo khai quật cổ mộ khắp nơi, đem bảo vật dị khí lấp đầy Địa Tiên Thôn, những bức bích họa tàn khuyết này hẳn là đồ trang trí trong một ngôi mộ cổ đời Đường nào đó.

Tuy Trần Mộc đã thấy vô số cổ vật nhưng cũng khó mà phán đoán hai bức bích họa này rốt cuộc xuất xứ từ ngôi mộ nào.

Thuận theo mộ đạo hơi nghiêng mà đi, những bức bích họa đời Đường tàn khuyết liên tục xuất hiện, đều là những quý phụ thể thái phong mãn thần tình ma mộc và lão già nhỏ thó như ác quỷ kia.

Không biết đã dùng thủ đoạn gì mà trong môi trường ẩm ướt thấm nước khắp nơi, màu sắc bích họa vẫn tươi tắn như mới.

Mấy người đang vội tìm Yêu Muội Nhi và Cổ Sai, không kịp để tâm đến những bức họa đầy tà khí trong mộ nữa, chỉ lo lội nước tiến về phía trước, nhưng ngoài mặt thì vẫn đề cao cảnh giác, không dám lơ là nửa phần.

Mộ đạo ở tầng đáy lăng tẩm Ô Dương Vương là một loại hình cấu trúc mộ huyệt cực kỳ cổ xưa, 'Kim tỉnh' trong lăng mộ đời sau

chính là thoát thai từ đây.

Trong thuật phong thủy cổ, hình thế lý khí tuy quan trọng nhưng vẫn đứng hàng thứ hai, người cổ đại chú trọng nhất là sự tốt xấu trực quan của thổ nhưỡng.

Vì dù có lấp đất lại hay không, thổ nhưỡng trong huyệt mộ vẫn bị đào đi một phần rất lớn.

Thổ nhưỡng tại huyệt nhãn cực kỳ quý báu, nên trong những ngôi mộ quy mô lớn đều đào vài cái giếng thụt ở dưới đáy, đem một phần đất nguyên bản lấp vào giếng, như vậy có thể giữ cho sinh khí trong mộ không tan, lại có thể làm mương thoát nước.

Nước hồ ngầm xâm nhập vào mộ đạo tầng đáy, tám chín phần mười đều thấm vào những cái giếng lấp đất nguyên bản đó.

Do nước ngầm ngâm nhiều năm, gạch mộ dưới chân mấy người đều đã lỏng lẻo tan tác, lại bị nước che khuất không thấy địa hình, mỗi bước đi đều phải thăm dò kỹ lưỡng, vô cùng tốn sức, tốc độ tiến lên cũng rất chậm.

Để không bị đá loạn dưới nước làm trượt ngã, mấy người buộc phải đi sát tường mộ.

Gạch mộ lạnh lẽo trơn trượt, hơi thở cũng cảm thấy không được thuận lợi.

Đi được vài bước, Trần Mộc đột nhiên nghe thấy trên tường dường như có tiếng động, áp tai vào tường nghe thử, ẩn ẩn nghe thấy trong sâu thẳm mộ đạo có tiếng người hô hoán.

Tiếng người truyền dọc theo tường mộ, tuy nghe không rõ nhưng tuyệt đối là tiếng người không nghi ngờ gì, hơn nữa còn là giọng phụ nữ.

Trần Mộc bảo hai người Trần Tiểu Đao nghe thử, họ nghe xong

đều cho rằng đó là Yêu Muội Nhi.

Mấy người vừa định tiếp tục lần mò tiến lên, Tề Thiết Chủy đột nhiên gọi giật lại: "Không đúng...

Các người nghe lại xem.

Yêu Muội Nhi là người Xuyên âm, nhưng tiếng phát ra từ sâu trong mộ đạo lại không giống vậy." "Giống như là... một người phụ nữ trung niên, cô ta đang hét cái gì tôi không dễ phán đoán, nhưng khẳng định không phải Yêu Muội Nhi." Tề Thiết Chủy vốn dĩ tâm tư rất tỉ mỉ, sau khi lắng nghe nửa ngày mới lên tiếng.

Thế nhưng trong cổ mộ này ngoại trừ Yêu Muội Nhi ra, làm sao có khả năng có người phụ nữ thứ hai?

Hơn nữa còn là một người phụ nữ trung niên?

Nếu như không phải Tề Thiết Chủy nghe nhầm, vậy người phụ nữ này có khả năng chính là người của cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Nếu đã như vậy, là người hay là quỷ thì rất khó nói.

Một cổ mộ mấy trăm năm không có người tiến vào, không thể nào còn người sống được.

Trần Mộc cũng áp tai lên vách mộ lắng nghe một hồi.

Tiếng kêu của người phụ nữ ở sâu trong mộ đạo đứt quãng, tựa hồ như có như không, thanh âm lộ ra vẻ phiêu miểu hư không.

Tuy rằng nghe không rõ lắm, nhưng nghe kỹ lại thì đúng là không phải khẩu âm của Yêu Muội Nhi.

Nếu như có người có thể sống sót trong cổ mộ mấy trăm năm, vậy trong cổ mộ Địa Tiên Thôn này khẳng định phải có những nơi thần kỳ.

Mấy người không kịp chờ đợi, lội nước đi tiếp vào bên trong.

Vừa mới đi được mấy bước, vai của Trần Tiểu Đao đi cuối cùng đột nhiên bị một bàn tay từ phía sau chộp lấy.

Lúc này Trần Mộc và Tề Thiết Chủy đều ở phía trước Trần Tiểu Đao, sự chú ý của hắn cũng tập trung toàn bộ vào phía trước mộ đạo.

Phía sau bất thình lình bị một cái như vậy, Trần Tiểu Đao hoàn toàn không có chuẩn bị, thực sự bị dọa cho giật mình.

Trần Tiểu Đao lập tức vận chuyển Kim Quang Chú toàn thân phát sáng, Kim Cương Tán trong tay trực tiếp vung mạnh ra sau.

Sau khi nhìn rõ người phía sau, Trần Tiểu Đao vội vàng thu hồi lực đạo.

Hóa ra người phía sau chính là Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi lúc này toàn thân ướt sũng đứng đó, cô thở hổn hển nói với mấy người: "Các người làm cái gì vậy?

Tôi ở đằng sau gào rát cả cổ họng mà không ai đợi tôi một chút." "Muội Nhi, cô từ đâu chui ra vậy?

Sao lại chạy ra phía sau bọn tôi rồi?

Thanh âm phía trước mộ đạo có phải do cô phát ra không?" Trần Tiểu Đao vội vàng hỏi.

Chương 657

Trần Mộc thấy Trần Tiểu Đao cứ hỏi Yêu Muội Nhi không đầu không đuôi, liền bảo hắn đừng vội, để cô ấy nói cho rõ ràng.

Yêu Muội Nhi định thần lại, bắt đầu kể lại quá trình.

Vừa nãy cô nằm trên nắp quan tài xuôi dòng đi xuống, đến mộ đạo cổ mộ thì mạch nước ngầm đổ vào dữ dội, không biết sẽ cuốn nắp quan tài đi đâu.

Cổ Sai lúc đó muốn dắt cô cùng nhảy xuống nước để thoát thân, nhưng Yêu Muội Nhi không biết nước trong mộ sâu hay nông, chỉ sợ chết đuối.

Đợi đến khi quan tài bị nước cuốn vào tầng đáy mộ đạo, cô chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại.

Cổ Sai lúc này đã chộp được cô, ngay sau đó cô mơ mơ màng màng bị nước hồ đưa vào mật thất bên cạnh.

Khi tỉnh lại, Cổ Sai đã không thấy đâu nữa.

Thấy bên ngoài cửa mộ có ánh đèn lập lòe, cô liền vội vàng đi ra tìm kiếm nguồn sáng.

Lúc đó nhóm Trần Mộc đang đi qua đoạn mộ đạo có bích họa thời Đường, bỏ qua việc tìm kiếm căn mật thất bên cạnh đã sụp đổ một nửa, mà đi thẳng về hướng nước đen cuồn cuộn.

Yêu Muội Nhi đuổi theo sau, nhưng trong đoạn mộ đạo nghiêng này, thanh âm chỉ có thể truyền lên trên, ở chỗ thấp hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh bên trên, cô đành phải bám theo suốt quãng đường, mãi đến khi mấy người dừng bước mới đuổi kịp.

Dù gan dạ hơn người, lúc này cô cũng không tránh khỏi kinh hồn

bạt vía.

Thấy Yêu Muội Nhi không sao, Trần Mộc vẫn khó lòng an tâm.

Cổ Sai lúc này vẫn chưa rõ tung tích, nhưng ở trong nước chắc không vấn đề gì lớn, có khả năng bị cuốn đi đâu đó cũng nên.

Còn tiếng kêu của người phụ nữ ở sâu trong mộ đạo, xem ra là có người khác.

Lúc đầu Trần Mộc còn suy đoán liệu có phải do cấu trúc mộ đạo đặc thù dẫn đến một loại tiếng vang bị vặn vẹo, khiến người ta xuất hiện ảo giác, nghe nhầm tiếng của Yêu Muội Nhi hay không.

Khả thực tế đã lập tức phủ định khả năng này, bởi vì tiếng kêu thét tê tâm liệt phế trong mộ đạo vẫn đang tiếp tục truyền đến.

Trong đầu Trần Mộc xoay chuyển, lóe lên một ý niệm.

Người phụ nữ ở sâu trong mộ đạo, lẽ nào chính là quý phụ trong bích họa thời Đường?

Chuyện này quả thực có chút không tưởng.

Lúc này nghĩ nhiều cũng vô dụng, chỉ có thể tiếp tục tiến lên tìm kiếm.

Nếu đi muộn, ngộ nhỡ Cổ Sai đụng phải nữ quỷ kia thì sợ rằng khó đối phó.

"Tiểu Đao, đợi mọi chuyện ở đây giải quyết xong quay về Trường Sa, hãy đưa Cổ Sai đi luyện tập một chút." Trần Mộc nói với Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao cũng gật đầu.

Xem tình hình này, Trần Mộc muốn để hắn làm sư phụ của Cổ Sai.

Sự đã đến nước này, mấy người không thể dừng lại.

Bốn người nín thở, dưới ánh lửa yếu ớt của ngọn đuốc đi về phía cuối mộ đạo.

Dường như cảm nhận được sự kinh động nào đó, tiếng kêu thét của người phụ nữ trong cổ mộ đột nhiên im bặt.

Đây là một gian thạch thất nằm trong đấu thất của mộ.

Dưới gạch mộ trước thất có một giếng đất hồi điền, tuy địa thế thấp nhất trong toàn bộ cổ mộ, nhưng nước ngầm chảy đến đây đều thấm vào khe đá dưới đất trước cửa mộ thất, bên trong mộ thất hoàn toàn không có nước đọng.

Hai cỗ quan tài sơn chu tất có vẽ hình Chung Quỳ ăn quỷ, một đông một tây nằm trong mộ thất.

Chỉ thấy trên cỗ quan tài gần cửa mộ thất có ánh sáng lập lòe, còn Cổ Sai thì đang nằm bò trên nắp quan tài, hai tay vẫn nắm chặt xích sắt trên ván quan tài không buông.

Trần Mộc thấy thân thể Cổ Sai bất động, thầm gọi không ổn, cứ ngỡ Cổ Sai đã gặp nạn.

Mấy người vội vàng tiến lên muốn xem Cổ Sai còn dấu hiệu sinh tồn hay không.

Ngờ đâu Cổ Sai đột nhiên như thể trá thi, bật dậy khỏi nắp quan tài.

Trên khuôn mặt tái nhợt đầy vẻ kinh hoàng, trái lại còn dọa mấy người giật mình.

Chưa đợi mọi người lên tiếng hỏi, Cổ Sai đã nói: "Mọi người... vừa nãy có nghe thấy không?

Trong cổ mộ này có phải có tiếng gì đó kỳ quái không?" Có lẽ Cổ

Sai cũng đã nghe thấy tiếng phụ nữ kỳ quái kia.

Sau khi Cổ Sai đẩy Yêu Muội Nhi ra khỏi quan tài, nước chảy quá xiết, hắn chưa kịp nhảy đã trực tiếp bị cuốn đập vào một tảng đá, sau đó ngất đi.

Trong lúc mê man, hắn cũng nghe thấy tiếng người phụ nữ kêu gào.

Tề Thiết Chủy nãy giờ không nói lời nào, ngay lúc này dường như ông ta đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

"Hình như là...

Quỷ Âm, không sai... chính là Quỷ Âm." Mọi người đều có chút nghi hoặc.

Tề Thiết Chủy giải thích cho mọi người rằng Quỷ Âm là một loại xướng khang thời Đường.

Trong đêm tĩnh lặng không có nhạc đệm, do giọng nữ hát lên, khúc điệu cực kỳ quỷ dị không linh, mô phỏng tiếng khóc lóc than vãn của vong hồn.

Hiện tại Quỷ Âm đã hoàn toàn thất truyền tại Trung Nguyên, thời Đường từng lưu truyền sang Nhật Bản.

Trước đây tại thành Trường Sa có người Nhật Bản biểu diễn Quỷ Âm, nên ông mới đột nhiên nhớ ra.

Tuy nhiên, bất kể Quỷ Âm này có phải là nhạc khúc cổ xưa mô phỏng u linh than vãn hay không, ít nhất nó không nên xuất hiện trong cổ mộ này, nếu không thì thật sự trở thành Quỷ Âm danh phó kỳ thực rồi.

Suốt dọc đường đi là những bức bích họa kinh dị thời Đường cùng với Quỷ Âm đã thất truyền thiên niên kỷ, còn có cổ mộ Ô Dương

Vương trống rỗng, Địa Tiên Thôn không thấy bóng dáng, chỉ có nửa phần đầu của Quan Sơn Chỉ Mê Phú là thật.

Vô số nghi vấn quấn quýt lấy nhau, mấy người hoàn toàn không có chút đầu mối nào để tìm kiếm, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Muốn đoạt lấy Đan Đỉnh Thiên Thư giấu trong mộ đâu có dễ dàng, phải tìm cách tìm ra một điểm đột phá mới để giải khai những bí ẩn này.

Mấy người vội vàng quan sát bốn phía, muốn tìm ra nguồn gốc của Quỷ Âm.

Thế nhưng mộ thất ở cuối mộ đạo cũng giống như toàn bộ cổ mộ, bốn bức tường trống rỗng, chỉ có một ít gạch ngói vỡ vụn bừa bãi, nếu không thì chính là hai cỗ quan tài sơn chu tất kia.

Cỗ quan tài dưới thân Cổ Sai vẫn còn phong tồn tốt, nhưng cỗ quan tài còn lại thì đâm vào tường mộ, đầu quan tài nứt ra một khe lớn lật úp trên mặt đất.

Chương 658

Từ trong khe quan tài nứt ra, thò ra một cánh tay nữ thi khô héo cương hóa, trên tay còn có vòng ngọc và nhẫn sức.

Ánh lửa từ ngốc đuốc chiếu qua, trông châu quang bảo khí, cực kỳ lóa mắt.

Hai cỗ quan tài này tuy trông có vẻ có bảo vật, nhưng tiếng Quỷ Âm hư vô phiêu miểu kia có lẽ chính là truyền ra từ hai cỗ quan tài này.

Đã làm thì làm cho trót, liệu rằng Quỷ Âm phiêu miểu kia là hung hay cát, chi bằng tìm cách giải quyết mối nguy hiểm tiềm tàng này trước.

Ngay lập tức Trần Tiểu Đao muốn qua đó phóng hỏa.

Khi hắn đi đến gần, đột nhiên thấy trên ván đáy quan tài có vết chữ, vội vàng gọi Trần Mộc và Tề Thiết Chủy lại gần nhìn kỹ.

Mấy người nhìn hồi lâu, văn tự giấu dưới đáy quan này hóa ra lại chính là nội dung phần sau của Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Mấy người đang vui mừng, đột nhiên Trần Mộc ra dấu im lặng: "Bên trong có tiếng động!" Mọi người lúc này cũng nghe thấy âm thanh bên trong, tiếng Quỷ Âm như khóc như than kia lại tái hiện.

Trần Mộc vội vàng bảo mọi người lùi lại một bước, âm thanh như có như không phảng phất như một u linh khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Nhưng trong quan tài làm sao lại có tiếng động được?

Thấy tiếng khóc của người phụ nữ trong quan tài mãi không ngừng, thực sự khiến người ta rợn tóc gáy.

Trần Mộc gọi Trần Tiểu Đao tới, muốn mở quan tài này ra xem cho rõ ràng.

Ngay khi Trần Tiểu Đao chuẩn bị ra tay, lúc này mới phát hiện âm thanh đó không phải phát ra từ trong quan tài, mà là từ sâu trong gạch mộ phía dưới quan tài.

Vừa dời cỗ quan tài sơn chu tất đi, tiếng Quỷ Âm phiêu miểu kia lập tức dừng lại.

Tiếng quỷ khóc hư ảo tựa hồ theo gió mà đến lại theo gió mà đi, không để lại một tia dấu vết trong không khí.

Trần Tiểu Đao áp tai xuống đất nghe hồi lâu vẫn không tìm thấy nguồn gốc.

Gạch mộ dày đặc kiên cố, liên tiếp cạy vài miếng lên xem, phía dưới chỉ toàn là bùn nhầy ngâm trong nước tích tụ.

Địa Tiên Phong Sư Cổ tự nhận mình là tiên gia đắc đạo, nên lăng mộ của lão không giống người thường.

Mộ táng thông thường đều hy vọng phong kín vĩnh viễn, không để người ngoài nhìn thấy vật trong mộ, nhưng địa tiên mộ của Phong Sư Cổ lại là nơi để độ hóa chúng sinh đắc đạo.

Lão từng để lại một bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú, ngoại trừ hậu duệ họ Phong, những tín đồ nhất tâm cầu tiên cũng có thể theo chỉ dẫn mà vào cổ mộ.

Người ngoài không rõ gốc tích muốn vào mộ trộm bảo vật thì khó hơn lên trời.

Dựa vào những gì trải qua ở hạp quan tài mà phán đoán, Quan Sơn Chỉ Mê Phú mà mấy người nắm giữ đều là nửa thật nửa giả, thường là những cái bẫy dẫn người ta vào đường cùng.

Đã không thể phán đoán thật giả, chi bằng dựa vào kinh nghiệm của bản thân, không để bị những chỉ dẫn cố tình làm ra vẻ huyền bí kia mê hoặc.

Nhưng sau khi dùng Quan Sơn Thần Bút vẽ ra cửa mộ, Trần Mộc mới biết kinh nghiệm và kiến thức trước đây cơ bản là không có tác dụng trong cổ mộ Địa Tiên Thôn này.

Chẳng trách thủ lĩnh Phái Bàn Sơn và Tả Lĩnh năm xưa đều nói những việc đại minh Quan Sơn Thái Bảo làm, ngay cả thần tiên cũng không đoán được.

Còn Trần Mộc lại muốn nói: "Những việc Quan Sơn Thái Bảo làm, chỉ có kẻ điên mới hiểu được." Lúc này tiến vào cổ mộ Di Sơn Quảng Đức Vương không một bóng người, tuy mộ thất trống rỗng nhưng những thứ kỳ quái lại tầng tầng lớp lớp không dứt.

Thời gian của mấy người rất khẩn cấp, không cho phép tìm kiếm mù quáng toàn bộ địa cung.

Quy Khư Quái Kính dường như vẫn có thể sử dụng thêm một hai lần nữa, nhưng một khi hải khí trong gương tán hết thì hoàn toàn không dùng được nữa.

Sự đã đến nước này, mấy người đành phải tập trung sự chú ý vào huyền cơ trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú, nhưng tiền đề là những chữ khắc âm dưới đáy cỗ quan tài sơn chu tất dùng để trấn áp này phải là Quan Sơn Chỉ Mê Phú thật sự.

Trần Tiểu Đao dùng lực, cỗ quan tài nặng mấy trăm cân này liền bị lật ngược lại.

Lau sạch bùn đất nước bẩn dưới đáy quan tài, cẩn thận nhận diện những chữ tích đó.

Vừa nhìn qua, hai cỗ quan tài này hoàn toàn giống nhau, dưới đáy

khắc: Vật nữ bất tường, áp táng nhi tàng; nam đấu mộ thất, chiếu bích hàng tiên; chúc thi diệt đăng, quỷ âm chỉ mê.

Tất quan (quan tài sơn) thời Minh đều được chôn theo hình thức áp táng trong các động loạn táng, chỉ riêng nhóm Trần Mộc phát hiện đã có bảy tám cỗ quan tài như vậy.

Theo quy chế mai táng thì đây là hài cốt của tù binh, hình đồ hoặc nô tì.

Tề Thiết Chủy tình cờ biết lai lịch của Vật Nữ.

Tại vùng Thăng Long, ngày xưa thịnh hành các loại chuyện thỉnh thần giáng tiên, các vị tiên được mời xuống đủ mọi loại, nào là Kê Tiên, Hồ Tiên loạn thất bát tao.

Chín mươi chín phần trăm đều là bọn thần côn cố làm ra vẻ huyền bí, chuyên môn lừa bịp những người phụ nữ ngu muội, nhưng số người tin lại rất đông.

Nhiều năm trước, thiên hạ đại hạn, có một lão già người Tây Thiểm tự xưng có thể thỉnh Long Vương gia nhập thân, chỉ cần các thiện nam tín nữ chịu bỏ tiền ra, đảm bảo trong ba ngày mưa ngọt sẽ rơi khắp nơi.

Để người dân tin lão thật sự có bản lĩnh thỉnh được Đông Hải Long Vương gia, lão liền nuốt bùa niệm chú, một lát sau liền trợn trắng mắt, sùi bọt mép, miệng lẩm bẩm nói mình là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng.

Ai hỏi cái gì lão cũng đối đáp trôi chảy, nhất thời tín đồ tập hợp đông đảo, tranh nhau bái lạy.

Lúc đó Tề Thiết Chủy xem xong cũng không khỏi không tin, nhưng sau khi ngẫm lại liền cảm thấy không đúng, làm sao Long Vương gia lại nói giọng Tây Thiểm đặc sệt được.

Đông Hải Long Vương làm sao biết nói giọng Tây Thiểm, đây chắc chắn là tên thần côn đó không biết nói tiếng phổ thông, tuy giả vờ giả vịt như thật nhưng không sửa được giọng quê của lão.

Thế nên sau này, Tề Thiết Chủy không còn tin vào mấy chuyện thỉnh thần này nữa.

Nghe nói tục lệ thỉnh thần giáng tiên này truyền lại từ thời Kinh Vũ Đế.

Tương truyền Kinh Vũ Đế có một phi tử yêu quý qua đời khiến ngài ăn không ngon ngủ không yên.

Có một dị sĩ nói có thể thỉnh phi tử đó từ âm gian về gặp mặt, bèn dựng một bức trướng trắng, sau trướng thắp đèn nến, mời Võ Đế ngồi trong đó.

Không lâu sau, bóng dáng vị phi tử đó hiện lên trên bức trướng trắng, âm dung tiếu mạo vẫn như ngày nào.

Kinh Vũ Đế đại hỷ, trọng thưởng cho thuật sĩ đó, đây chính là khởi nguồn của thỉnh tiên giáng tiên, sau này diễn biến thành múa rối bóng.

Người biểu diễn đa số giỏi khẩu kỹ, có thể dùng một miệng hát chuyện nghìn xưa, hai tay điều khiển triệu binh mã, nhưng cũng thường có giang hồ thuật sĩ dùng đạo này để lừa gạt bách tính kiếm tiền.

Vì thế chuyện giáng tiên này ở Trung Nguyên ít nhất cũng có lịch sử cổ xưa hơn hai nghìn năm.

Chuyện trên đời có cái thật thì có cái giả, ngoại trừ bọn thần côn ra, cũng thường nghe người ta nói thật sự có những chuyện linh dị hiển hiện, khiến người ta không thể không tin.

Muốn thỉnh chân tiên thì phải có khí vật dẫn thánh theo quy tắc, cái

gọi là Vật Nữ chính là nữ thi, nhưng không phải nữ thi thông thường, sinh tiền họ là những sư nương chuyên môn để tiên giáng phụ thể.

Loại phụ nữ này do thường xuyên bị tiên, yêu, quỷ, mị nhập thân nên được coi là thông linh chi thể, không phải vật lành, do đó không thể nhập thổ vi an theo chế độ mai táng bình thường, nếu không xác chết của họ sẽ bị yêu vật lợi dụng làm hại tính mạng.

Nhưng khi thỉnh chân tiên làm đại chú thì nhất định phải thiêu hóa thi thể của họ làm đèn dẫn trước khi giáng tiên, ở vùng Tần Lĩnh Tây Thiểm và Ba Sơn Thục Thủy quả thực từng có tập tục này.

Nội văn của Quan Sơn Chỉ Mê Phú nửa thông nửa không, nửa văn nửa tục, bao hàm cả thuật số ngũ hành cũng như nhiều truyền thuyết dân gian và điển cố lịch sử.

Chương 659

Phàm phu tục tử thông thường sao biết được những chuyện này, đa phần đến nghe còn chưa từng nghe qua.

Những kẻ cầu chân muốn vào địa tiên cổ mộ thì bắt buộc phải giải khai bí mật của những ám chỉ này, suốt dọc đường không tránh khỏi băng qua nơi nguy hiểm, trải qua đủ loại khảo nghiệm sinh tử, nhưng nếu không bấm bụng mà phá giải Quan Sơn Chỉ Mê Phú thì sẽ phải công cốc mà về, nỗ lực nửa năm qua đều đổ sông đổ biển hết, dứt khoát cứ tiếp tục mạo hiểm đến cùng.

Câu 'Chúc thi diệt đăng' chắc chắn là bảo người ta đốt cương thi của Vật Nữ, chi bằng cứ làm theo, dẫn Quỷ Âm trong cổ mộ ra xem vị tiên nhân kia chỉ điểm mê tân như thế nào.

Nhưng Nam Đấu mộ thất ở đâu thì Tề Thiết Chủy lại không nghĩ ra.

Trần Mộc chỉ tay xuống dưới chân mấy người, Nam Đấu mộ thất này xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

Các gian mộ thất trong cổ mộ nếu bố trí theo tinh đồ thì phải theo lý 'trên Bắc dưới Nam', gian mộ thất ở tầng thấp nhất này chính là Nam Đấu chi diệu, là nơi dùng để cất giữ đao kiếm binh khí bồi táng, hơn nữa mọi người đều nghe thấy Quỷ Âm trong mộ truyền ra từ đây, trên tường bốn phía mộ thất còn khảm những khối đá đại diện cho tinh đồ, điều này không cần phải nghi ngờ nữa.

Tuy nhiên theo tiền lệ, ám chỉ trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú thường không thể suy đoán theo tư duy bình thường, khi chưa tận mắt nhìn thấy thì rất khó dự đoán trước, cũng không thể phân biệt được ám chỉ đó là thật hay giả.

Một khi đã làm theo, nói không chừng sẽ gây ra đại họa gì đó cũng chưa biết chừng.

Nhưng lúc này rõ ràng không còn cách nào tốt hơn, Trần Mộc lập tức nhấc nắp cỗ quan tài sơn chu tất bị đâm vỡ ra.

Nữ thi bên trong không phải nằm ngửa hay nằm nghiêng, và quả nhiên là mặc trang phục thời Minh.

Theo Tề Thiết Chủy nói, quần áo là 'bỉ giáp', đó là trang phục nữ không tay thời Minh khoác ngoài áo dài, cũng là tiền thân của áo mã giáp.

Bên trong lót 'thủy điền phục', còn gọi là 'thủy điền y', là loại trang phục ghép từ nhiều màu sắc thịnh hành của phụ nữ thời Minh.

Chân đi hài cong, vì phụ nữ thời Minh đa số bó chân, hài cong là loại hài dành cho phụ nữ bó chân, hình dáng như cánh cung, có đế.

Phụ nữ không bó chân cũng có loại giày đế gỗ mô phỏng kiểu dáng tương tự.

Chỉ thấy nữ thi trong quan tài há miệng trợn mắt, dung mạo đều đã vặn vẹo, mặt trong nắp quan tài đầy những vết cào ngang dọc, trên đó còn có những vết máu đen khô khốc, nghĩ lại chắc là lúc còn sống bị đóng sống vào trong quan tài, đến nay nhìn thấy vẫn có thể tưởng tượng được cảnh tượng thảm khốc đó, vậy mà lại bị dùng làm đèn dầu để những kẻ tìm đạo trong cổ mộ thỉnh thần giáng tiên.

Trên thắt lưng nữ thi có đeo một tấm bài đồng, trên bài có bốn chữ 'Quan Sơn Sư Nương'.

Những Vật Nữ sư nương này đều mặc trang phục thời Minh, lại mang theo yêu bài làm bằng chứng, chắc hẳn đều là đồng bọn của Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Họ đại khái đến lúc chết mới biết mình bị Phong Sư Cổ dùng làm

vật tuẫn táng, chuyện tàn nhẫn như vậy sao có thể là việc của tiên gia, thực sự là sa vào tà môn ngoại đạo.

Trong văn hóa truyền thống, tiên và yêu tuy có sự khác biệt một trời một vực, nhưng thực ra chỉ cách nhau một sợi chỉ, tiến một bước là tiên, lùi một bước là yêu.

Trần Tiểu Đao muốn tiến lên kiểm tra các vật phẩm trên người nữ thi, Trần Mộc ngăn hắn lại.

Theo mánh khóe của phương thuật cổ đại, trong trang phục đồ trang sức trên thi thể có khả năng giấu các loại dược vật như phạm yên, hương tra, phải đốt cùng lúc mới dẫn được Quỷ Âm xuất hiện, nếu không đốt thi thể thông thường mà có thể thỉnh tiên được thì người ta đã làm từ lâu rồi, đừng có coi thường chuyện nhỏ mà hỏng việc lớn.

Lúc này Trần Mộc phát hiện Yêu Muội Nhi rõ ràng lộ vẻ chột dạ, biết cô chưa từng làm những việc này bao giờ, tâm lý khó tránh khỏi hoảng hốt.

Trần Tiểu Đao đặt nữ thi vào giữa mộ thất, Trần Mộc cầm đuốc chuẩn bị châm lửa, trước khi ra tay đưa mắt ra hiệu với Trần Tiểu Đao bảo hắn nói vài câu với nữ thi, thực ra đây đều là những lời nói để người sống yên tâm.

Trần Mộc sau đó liền đưa tay châm lửa, thi thể kia quần áo khô khốc như bã mía, gặp lửa là cháy ngay, lửa lập tức bùng lên tanh tách.

Mấy người từ trước đã tính toán các phương án ứng phó, vạn nhất có bất trắc xảy ra cũng có thể toàn thân nhi thối, họ đem cỗ quan tài sơn chu tất còn lại chắn ở cửa mộ thất làm chướng ngại vật.

Sau khi thi thể bốc cháy, mọi người đều nấp vào sau hốc cửa mộ thất sau quan tài, đồng thời dập tắt đuốc chiếu sáng trên tay, bịt mũi

miệng.

Mấy người nín thở ngưng thần nhìn chằm chằm vào ánh lửa trong hốc cửa mộ thất.

Biết rõ sắp có chuyện xảy ra, khó tránh khỏi có chút căng thẳng, tim của Cổ Sai và Yêu Muội Nhi đập thình thịch, chỉ đợi giáng tiên trong cổ mộ xuất hiện.

Ngọn lửa hừng hực chiếu sáng rực một vùng trong mộ thất, cương thi của Quan Sơn Sư Nương bị lửa thiêu đốt, gân cốt không ngừng co rút, thi thể đang nằm phẳng trong lửa đột nhiên bật dậy ngồi dậy, thi thể bao phủ trong ngọn lửa co giật run rẩy, nhất thời quang ảnh dao động.

Mấy người phục trong hốc cửa mộ thất quan sát động tĩnh nhưng hoàn toàn không cảm nhận được nhiệt độ của ngọn lửa, trái lại chỉ thấy một luồng khí lạnh thấu xương xộc thẳng vào tim phổi.

Kỳ quái là thi thể kia bị lửa thiêu đốt nhưng không hề phát ra khói mù, cũng không có mùi khét nồng nặc, ngược lại có một luồng lãnh hương ẩn hiện.

Mấy người đang lúc kinh ngạc, bỗng nghe thấy giữa bốn bức tường mộ thất có một trận tiếng động sột soạt nhẹ nhàng.

Trần Mộc lặng lẽ ra dấu cho mọi người, bảo họ tập trung tinh thần nhìn kỹ.

Chỉ thấy dưới ánh lửa chập chờn, từ trong các khe gạch của Nam Đấu mộ thất, từng con, từng con ‘lăng mộ thử’ thân hình gầy nhỏ chui ra.

Loại chuột xám này sống dưới lòng đất âm u, vì thích ăn ‘thoát thai trùng’ (còn gọi là lăng trùng) nên mới có tên như vậy.

Cổ mộ Ô Dương Vương giờ đây đã trở thành hang ổ của lũ trùng

thử này.

Những con chuột xám đó vốn dĩ rất sợ lửa, nhưng dường như không chịu nổi mùi hương phát ra từ việc thiêu đốt vật thi, hàng chục con lăng mộ thử vây quanh thi thể thành một vòng, thò đầu thụt cổ phục trên mặt đất, lũ chuột ánh mắt lập lòe, vừa sợ hãi vừa kinh hãi nhìn chằm chằm vào đống lửa.

Mấy người đều không biết lũ chuột kia đang giở trò gì, cũng không nghĩ ra được giáng tiên sẽ xuất hiện thế nào trong cổ mộ, tiếng nữ quỷ khóc than như có như không kia cũng không biết rốt cuộc phát ra từ thứ gì.

Trong lòng mọi người đầy rẫy nghi hoặc, cảnh tượng trước mắt càng thêm ly kỳ quỷ dị, giống như đang ở trong sương mù, càng lúc càng không biết đâu mà lần.

Trần Tiểu Đao cảm nhận được Yêu Muội Nhi bên cạnh đang run lẩy bẩy, loại người vùng núi như cô từ trước đến nay đều tin vào thuyết giáng tiên thỉnh thần.

Tuy hiện đại đã rất ít người tin vào những lời này, nhưng ở những vùng hoang vu hẻo lánh vẫn có người tin phục từ trong xương tủy.

Hơn nữa có câu 'thỉnh thần thì dễ tống thần thì khó', cái gọi là giáng tiên thì chín mươi chín phần trăm không thỉnh được chân tiên, một là vì trên đời này chưa chắc đã thật sự có tiên gia, hai là thuật thỉnh giáng gần như hành vi lừa gạt, chân tiên có thật cũng không nhất định sẽ ứng nghiệm mà đến.

Thứ nhập thân phụ thể khả năng đều là hạng 'hồ, hoàng, bạch, liễu, hôi', cũng chính là cáo, chồn, nhím, rắn, chuột.

Bởi vì lũ này gian trá, có linh tính nhất nên hợp xưng là 'ngũ thông', lấy ý thông linh, cũng tục xưng là 'ngũ đại tiên gia'.

Có câu ‘vật lão vi quái’, sinh linh sống lâu năm thì giỏi cổ hoặc lòng người, trong dân gian phổ biến thuyết pháp ngũ thông thành tinh hóa tiên.

Nếu thứ thỉnh đến không phải ngũ thông này thì cũng có khả năng là vài cô hồn dã quỷ, những thứ này rất khó dây dưa, không lột của ngươi một tầng da thì đừng mong đuổi chúng đi.

Tuy đã nghe qua nhiều truyền thuyết loại này, nhưng Trần Mộc vẫn chưa gặp phải chuyện thỉnh tiên thực sự nào.

Lúc này thấy chuột xám trong mộ thất từ các khe gạch bốn phương tám hướng tuôn ra, chớp mắt đã không dưới trăm con, xem ra con chuột chính là một trong ngũ thông kia.

Trong mộ thất này đem nữ thi kia làm nến đốt nên đã dẫn ra rất nhiều chuột, xem ra cái gọi là ‘Quỷ âm chỉ mê chân tiên’ chính là chuột xám.

Nếu như vậy thì thực sự có chút nguy hiểm, bởi vì nói không chừng nó sẽ nhập vào người của mấy người bọn họ.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao hai người tự nhiên không sao, Kim Quang Chú khắc chế mọi loại tà túy, nhưng ba người còn lại thì vô cùng nguy hiểm.

Lúc này trong mộ thất lại xuất hiện một số dị động.

Thi thể trong mộ thất bị lửa thiêu đốt, hỏa thế đã tự thiêu đến mức cực thịnh, thi thân của Vật Nữ gần như đã trở thành một lõi nến, thân thể và đầu lâu đều chảy ra thành than đen đỏ thẫm.

Ánh lửa đỏ sẫm soi lên bốn bức tường mộ thất, chỉ thấy trên gạch mộ tường phía tây hiện ra một nhân ảnh đen kịt, thể thái đầy đặn béo tốt, trông giống như bức tượng nghiêng của một quý phụ.

Đường nét phu nhân như quỷ ảnh kia vô cùng giống với những

bức bích họa thời Đường mà mấy người đã thấy trong mộ đạo.

Chương 660

Hóa ra trong Nam Đấu mộ thất quả nhiên ẩn giấu một số yêu vật thời Đường, đa phần là do Quan Sơn Thái Bảo đào ra từ một ngôi cổ mộ nhà Đường nào đó.

Nhưng tình hình miêu tả trong bích họa rốt cuộc là gì, mấy người cũng mù tịt.

Trần Mộc ra hiệu cho mọi người giữ bình tĩnh quan sát sự thay đổi, hiện tại vẫn chưa phải là thời cơ hành động tốt nhất.

Lúc này Yêu Muội Nhi dường như nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng nào đó, tỏ ra cực kỳ kinh ngạc, hạnh phúc là Trần Tiểu Đao nhanh mắt nhanh tay một tay bịt chặt miệng cô, tiếng kinh hô của cô mới bị nén ngược vào trong.

Chỉ thấy ngọn lửa đang cháy trên thi thân trong mộ thất dần dần mờ nhạt đi, toàn bộ lũ chuột trong mộ thất đều giống như bị say rượu, tất cả đều lắc lư lảo đảo chậm rãi bò về phía trước mộ thất.

Không biết con chuột nào đã kích hoạt cơ quan ngầm, bỗng nghe thấy một tiếng 'cạch', bức tường nơi quỷ ảnh hiện lên bỗng nhiên chậm rãi xoay chuyển.

Hóa ra đó là một bức tường cơ quan kiểu ngăn kéo, theo sau một trận tiếng động quái dị sột soạt, sau bức tường ngầm là một người phụ nữ đang ngồi đoan chính, y phục trang sức đều theo kiểu thời Đường.

Người phụ nữ đó dặm phấn rất dày, trang điểm yêu diễm, toàn thân đều là những lớp thịt thừa trắng hếu, làn da hồng nhuận mịn màng, dường như có thể búng ra sữa, nhưng thần sắc tiêu tán, hoàn toàn không có chút sinh khí của người sống, nhìn qua là biết ngay một

cương nhân thời Đường.

Lũ chuột tỏ ra khép nép run rẩy, lần lượt kéo đuôi chuột bái phục sát đất trước cỗ cương thi nhà Đường kia.

Mấy người không chớp mắt chú ý tới cảnh này.

Phân giáp thuật của Phái Bàn Sơn chính là giỏi sử dụng quy luật sinh khắc của vạn vật thế gian, có một vật tất có một vật chế ngự.

Thiên địch của chuột cực kỳ nhiều, mèo và rắn đều lấy loại này làm thức ăn.

Nghe nói chuột gặp mèo, nghe tiếng là phục, chỉ cần nghe thấy tiếng kêu của con mèo già đã từng ăn hàng trăm con chuột, chuột xám liền sợ đến mức nằm bẹp dưới đất không còn sức lực, nhưng chuyện này chỉ là truyền thuyết dân gian, con mèo già dù có ăn bao nhiêu con chuột lớn cũng không thể nào chỉ kêu một tiếng mà làm chết khiếp lũ chuột được.

Hơn nữa cỗ cương nhân đào lên từ cổ mộ nhà Đường kia không biết đối với lũ chuột mà nói thì có gì đáng sợ.

Ngay trong lúc Trần Mộc đang thất thần như vậy, vị cương nhân trông giống quý phụ mặc trang phục nhà Đường kia dường như đột nhiên nở một nụ cười lạnh.

Mấy người bị tiếng cười bất thình lình này làm cho giật mình, lúc này liền nghe cỗ cổ thi nhà Đường kia phát ra một trận tiếng quỷ.

Tiếng Quỷ Âm như khóc như than, phiêu miểu hư vô lại một lần nữa xuất hiện trong mộ thất.

Nhưng nhìn nữ thi kia thì không hề há miệng, hơn nữa phía sau chính là vách đá, từng luồng Quỷ Âm đều truyền ra từ trong bụng cương thi.

Hóa ra ngâm xướng Quỷ Âm lại chính là 'Đỗ Tiên' (tiên bụng), đó cũng là một loại dị thuật thỉnh giáng.

Nghe nói người biết thỉnh Đỗ Tiên đều biết thuật phúc ngữ (nói bằng bụng), lợi dụng phúc ngữ để nói chuyện có thể không cần há miệng.

Người không biết chân tướng khi tận mắt chứng kiến kỳ sự này, tự nhiên sẽ tin rằng trong bụng thuật sĩ đó có một vị thần tiên.

Nhưng những gì thấy trước mắt lại cổ quái đến mức khó hiểu, kẻ sử dụng phúc ngữ thỉnh giáng Đỗ Tiên làm sao có thể là một cái thi thể, bụng người chết sao còn phát ra âm thanh được?

Mấy người nghe một hồi, Trần Tiểu Đao bị âm thanh cổ quái kia quấy nhiễu đến mức trong lòng vô cùng nôn nóng, định từ trong bóng tối sau quan tài bước ra xem nữ thi kia rốt cuộc có gì kỳ quái.

Lúc này Trần Mộc ở bên cạnh ngăn hắn lại, Tề Thiết Chủy bên cạnh thì đang khom lưng, dùng bút viết rất nhiều chữ lên ván quan tài sơn chu tất.

Thấy dáng vẻ ghé tai lắng nghe của Tề Thiết Chủy, rõ ràng là ông ta đã nghe rõ nội dung của Quỷ Âm, để phòng trường hợp nghe sót, ông ta liền ghi lại nội dung nghe được lên ván quan tài.

Chữ viết tuy lộn xộn nhưng vẫn có thể đọc được, ông ta viết là: 'Vu Hạp Quan Sơn, Địa Tiên độn ẩn; quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ.

Võ Hầu tàng binh, Quan Lâu mê hồn; sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất...' May mắn là Tề Thiết Chủy có thể nghe hiểu được tiếng Quỷ Âm hối sấp này.

Nội dung phần sau của Quan Sơn Chỉ Mê Phú này ẩn chứa huyền cơ khiến người ta khó lòng suy đoán, nhưng mấy người vẫn không

thể xác định liệu bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú này có phải là thật hay không, vạn nhất là do quỷ hồn tác quái tạo ra những thứ giả để mê hoặc họ, thì sẽ giống như tòa Vô Ảnh Tiên Kiều gặp lúc trước dẫn người ta vào đường cùng.

Nghe thấy âm thanh quỷ dị trong mộ thất dần yếu đi, mấy người lập tức dời sự chú ý khỏi cỗ quan tài, tiếp tục quan sát động tĩnh bên trong.

Chỉ thấy lũ chuột xám đang nối đuôi nhau chui vào mật thất sau tường mộ.

Chúng như bị thôi miên, bò lên đầy thân xác chết của quý phụ đời Đường.

Đột nhiên, miệng của tử thi quý phụ há ra, từ bên trong thò ra một móng vuốt khô héo, tóm chặt lấy một con chuột đang bò trên đầu mình, lôi tuột vào trong miệng.

Theo sau tiếng kêu thảm thiết tuyệt mệnh của con chuột xám, một dòng máu chuột đen ngòm từ miệng cương thi chảy xuống, chỉ còn lại cái đuôi chuột không ngừng co giật bên khóe miệng.

Cái đuôi vẫy yếu dần, giống như một con lắc đồng hồ đếm ngược cái chết, đung đưa một cách vô lực.

Nhớ lại bức bích họa đời Đường về lão già gầy gò ngồi đả tọa trên đầu lưỡi quý phụ, mấy người không khỏi rợn tóc gáy.

Lúc này, không biết là ai do nấp quá lâu nên chân tê cứng, hay bị cảnh tượng cương thi nuốt sống chuột làm cho khiếp sợ mà lỡ cử động chân.

Khi cử động, vô tình chạm vào quan tài phát ra một tiếng động nhỏ.

Ngọn lửa đang cháy trên thi thể trong mộ thất lập tức vụt tắt, mắt

mọi người sầm lại trong bóng tối đen kịt.

Đợi đến khi họ đốt đuốc soi sáng trở lại, trong mộ thất Nam Đấu chỉ còn lại một bộ hài cốt phụ nữ bị thiêu thành than đen.

Ám tường trong mộ thất đã đóng kín, lũ chuột hỗn loạn lúc nãy cũng không để lại một chút dấu vết nào, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. "Vừa rồi trong mộ thất có phải là Đỗ Tiên không?" Tề Thiết Chủy nghi hoặc hỏi.

Nói xong, chính lão lại lẩm nhẩm mấy câu chỉ mê của Đỗ Tiên: "Vu Hạp Quan Sơn, Địa Tiên độn ẩn; Quần Long thổ thủy, cổ mộ di đồ; Võ Hầu tàng binh, quan lâu mê hồn; Sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất..." "Những lời này là chỉ cái gì?

Thế nào là Võ Hầu tàng binh?

Cổ mộ di đồ nằm ở đâu?" Thấy Tề Thiết Chủy đang nghiền ngẫm Quan Sơn Chỉ Mê Phú, không ai ngắt lời lão.

Một lát sau, Tề Thiết Chủy nói ra kiến giải của mình.

Đoạn chỉ mê này có lẽ muốn nói Địa Tiên Thôn được giấu vô cùng kín đáo, người ngoài tuyệt đối khó lòng tìm thấy.

Lão còn nói tại nơi "Quần Long thổ thủy" của cổ mộ có để lại một tấm bản đồ do Địa Tiên vẽ, chỉ cần tìm thấy Sinh môn trong lầu quan tài là có thể phát hiện ra bản đồ.

Địa cung của Ô Dương Vương có ba tầng mộ môn, trên cao có thác nước điêu khắc hình thương lân lão long.

Mấy người chỉ cần đến đó lấy bản đồ là có thể lần theo dấu vết mà tìm thấy.

Nhưng Trần Mộc cho rằng đoạn Quan Sơn Chỉ Mê Phú này thật

giả khó phân.

Dựa theo tình huống trước đó, đoạn chỉ mê này có lẽ cũng nửa thật nửa giả.

Nếu tại thác nước có cơ quan gì đó, mấy người lỗ mãng xông tới e rằng lại mắc bẫy.

Trần Mộc chuẩn bị điều tra gian mộ thất này trước, đặc biệt là xác nữ đời Đường sau vách đá.

Bởi lẽ nếu trong bụng cương thi đời Đường thực sự có Đỗ Tiên, sao hắn có thể biết được Quan Sơn Chỉ Mê Phú của thời nhà Minh?

Nếu giờ không điều tra cho ra lẽ, hành động sau này nhất định sẽ gặp rủi ro lớn hơn.

Chương 661

Mấy người đi theo Trần Mộc vòng qua quan tài đến vách mộ, rút đuốc soi bên vách tường phía Tây.

Họ tìm kiếm cơ quan để xoay chuyển bức tường lại nhưng mò mẫm nửa ngày vẫn không thấy manh mối nào.

Cả nhóm đành theo cách giải mã của Tề Thiết Chủy mà tiến về nơi "Quần Long thổ thủy" ở vị trí cao nhất cổ mộ.

Cổ mộ Ô Dương Vương có kiến trúc chồng chất, mộ thất đông đảo, hành lang quanh co, nhưng bố cục không rời phong thủy cổ pháp, được sắp xếp theo vị trí tinh túc.

Trần Mộc dẫn đầu cả nhóm tiến lên, mọi mộ đạo đều phải xuyên qua quách điện của mộ chủ.

Khi đi đến quách điện tầng trung, chỉ thấy bên trong minh điện xây bằng đá lớn cũng là một mảnh hỗn loạn.

Thạch nô, thạch thú đổ đầy đất, trên tường mộ vẫn còn lưu lại dấu vết đục khoét lấy kim châu.

Giữa điện là một cỗ thạch quách khổng lồ, trên vách quách phù điêu hình núi non hiểm trở.

Mấy lớp nắp quan quách đã bị lật tung sang một bên, thi thể và minh khí bên trong đều không thấy đâu.

Xem ra nơi này đã bị lũ trộm mộ ghé thăm.

Theo truyền thuyết dân gian, năm đó Quan Sơn thái bảo Phong Sư Cổ đã dẫn theo hàng vạn người vào cổ mộ tránh binh đao, không biết sau khi vào đây họ đã trốn ở đâu.

Khả năng duy nhất là tất cả đều trốn trong Địa Tiên cổ mộ.

Trong hẻm Vu Hạp có rất nhiều di chỉ hang quặng, hang động trong núi cực nhiều, xem ra Địa Tiên Thôn nằm trong một hang động nào đó gần địa cung Ô Dương Vương.

Muốn tìm vị trí cụ thể tạm thời vẫn phải dựa vào Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Manh mối Quan Sơn Chỉ Mê Phú này vô cùng quan trọng.

Nghĩ lại, Phong đoàn trưởng kia cũng chưa chắc đã biết toàn bộ.

Bởi vì trên đường đi, từ xác chết vô danh ở cửa đường hầm, đến Vô Ảnh Tiên Kiều và Quan Sơn Thần Bút, cuối cùng là Đỗ Tiên trong mộ thất, mỗi nơi đều giấu một đoạn ám ký.

Địa Tiên Phong Sư Cổ làm vậy chắc chắn là vì lo ngại tiết lộ cơ mật trong mộ.

Có thể nói là phí hết tâm tư, mưu kế sâu xa.

Hiện tại tìm được đoạn chỉ mê từ chỗ Đỗ Tiên, hẳn là mấu chốt trong các mấu chốt. "Vu Hạp Quan Sơn, Địa Tiên độn ẩn; Quần Long thổ thủy, cổ mộ di đồ; Võ Hầu tàng binh, quan lâu mê hồn; Sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất." Đoạn ám ký này huyền cơ sâu xa, khiến người ta không sao lường được.

Tuy hiện tại chưa hiểu hết nội dung, nhưng mấy người chỉ có thể đi theo gợi ý, đến lúc đó mới tính tiếp.

Hơn nữa, nếu Tề Thiết Chủy nghe nhầm một phần nội dung, sai một ly đi một dặm, không biết tại nơi "Quần Long thổ thủy" sẽ có nguy hiểm gì chờ đợi họ.

Lúc này, Yêu Muội Nhi đứng bên cạnh cung cấp một số thông tin

quý giá.

Cô nói trong Thần Cơ Môn, các thợ thủ công chuyên làm cơ quan, tiêu khí, ốc xoắn, bát bảo ám trục, thậm chí có thể thiết kế những công sự phòng thủ tuyệt diệu.

Cho nên người trong nghề này ít nhất đều có bản lĩnh của bậc thầy kiến trúc, còn phải hiểu lý biến hóa sinh khắc của ngũ hành bát quái.

Thần Cơ Môn từ xưa có hai vị tổ sư gia: Một là lão tổ tông ngành mộc Lỗ Ban, người kia là Gia Cát Võ Hầu - người thiết kế Mộc Ngưu Lưu Mã.

Trong Thần Cơ Bạc có một bí tịch giấu kín gọi là Võ Hầu Tàng Binh Đồ, có thể theo hình vẽ mà chế tạo mộc nhân mộc ngưu.

Nguyên lý cơ quan tương tự Mộc Ngưu Lưu Mã dùng vận chuyển lương thảo, nhưng những tiêu khí trong Tàng Binh Đồ toàn bộ là cơ quan giết người, được sắp xếp theo sinh khắc của cổ trận pháp.

Dựa theo địa hình địa thế biến hóa mà có thể xây lầu tàng binh hoặc dựng tường tàng binh, vô cùng thần diệu.

Nhưng chính vì bộ đồ phổ cơ quan này là trấn sơn chi bảo của Thần Cơ Môn nên không được lưu truyền rộng rãi, đã thất truyền từ thời Tống Nguyên.

Trên đời không còn ai biết dựng Võ Hầu Tàng Binh Lầu nữa.

Yêu Muội Nhi nghe Tề Thiết Chủy lặp đi lặp lại chữ "Võ Hầu tàng binh" nên mới kể ra.

Có lẽ Võ Hầu tàng binh nhắc đến trong chỉ mê chính là loại cơ quan giết người bí ẩn đó.

Vì đoạn sau của chỉ mê cũng nhắc đến Sinh môn.

Lý lão chưởng quỹ từng kể với Yêu Muội Nhi rằng trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ tất yếu có một cơ quan tổng đài gọi là ám tỉnh.

Nếu không dỡ bỏ ám tỉnh đó, sẽ bị các loại bẫy cơ quan liên tiếp lấy mạng.

Tỉnh này chắc chắn nằm ở Sinh môn, nhưng tỉnh có phân minh và ám.

Nếu là ám tỉnh thì rất khó tìm, vả lại dựa theo thiết kế khác nhau, chỉ người nắm giữ đồ phổ mới biết Sinh môn thực sự ở đâu.

Câu cuối cùng: "Sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất" đại khái là chỉ phương vị ám tỉnh.

Nhưng với những gì Yêu Muội Nhi học được, cô hoàn toàn không hiểu câu "Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất" nghĩa là gì.

Đó không phải nội dung trong khẩu quyết của Phong Hạp.

Cho dù lão chưởng quỹ ở đây cũng chỉ là đoán mò chứ không giải được.

Nhớ lại thủ lĩnh Tả Lĩnh là Trần Hạt Tử từng đại phá cơ quan thành ở Bình Sơn, theo lời ông ta thì tòa úng thành đó thuộc về minh tỉnh tiêu khí.

Trong nghề đổ đấu, thường có những kẻ mất mạng vì bẫy Tàng Binh Lầu trong cổ mộ vương lăng, nhưng người thực sự thấy vật thật chắc chắn rất ít.

Quan Sơn thái bảo đời Minh chuyên đào mộ cổ, không chừng đã đào được một bộ đồ phổ Võ Hầu Tàng Binh từ lăng mộ nào đó rồi đặt trong địa cung Ô Dương Vương làm lá chắn đoạt mạng cho Địa Tiên Thôn.

Nếu không giải được ám hiệu này, e rằng không qua nổi cửa ải

này.

Mọi người nhìn nhau, ai nấy đều thúc thủ vô sách.

Đến cả hành gia trong Thần Cơ Môn còn thấy khó, đúng là khác nghề như cách núi, nhất thời chưa nghĩ ra kế sách gì hay.

Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh cổ vũ mọi người.

Cả đời lão chưa từng gặp ngôi mộ cổ nào ẩn giấu sâu như Địa Tiên Thôn.

Theo lão, vị thủ lĩnh Quan Sơn thái bảo Phong Sư Cổ kia căn bản là một kẻ điên.

Nếu dùng tư duy của người bình thường thì tuyệt đối không thể đoán được dụng ý của hắn.

Nhưng có câu: "Không gặp gian nan, không thấy đồ tốt".

Chỉ cần trong Địa Tiên cổ mộ thực sự có linh đơn diệu dược hiếm thấy thì cũng không uổng công mấy người trải qua bao trắc trở hiểm nguy.

Chương 662

Lúc này vẫn chưa biết Tàng Binh Đồ của Địa Tiên được bố trí thế nào, là lầu, là thành hay thứ gì khác?

Nhưng cũng đừng quá lo lắng, cách là do người nghĩ ra, đường là do người đi mà thành, cứ đi thực địa khảo sát một phen, chưa chắc đã không tìm ra đối sách.

Dù nói vậy nhưng trước mắt khó khăn chắc chắn không nhỏ, không thể quá lạc quan.

Trần Mộc dẫn đầu, nhảy qua những bậc đá trong mộ đạo tiến về phía đại điện, những người phía sau lập tức bám sát.

Mộ đạo đi lên có nước rỉ xuống, đi bên trên có thể nghe tiếng nước bắn tung tóe.

Bốn phía có nhiều suối ngầm xuyên qua cổ mộ, trong mộ quả nhiên trấn giữ Thủy Long chi mạch.

Lúc này, mấy người cảm thấy bên tai có tiếng o o, hóa ra lại có mấy con ruồi đen lượn lờ xung quanh, họ vội vàng xua đuổi.

Theo con đường mộ dài dằng dặc quanh co, họ đến một gian mộ thất nằm ở vị trí cao.

Gian này quy mô nhỏ hơn quách điện một chút, xây theo kiểu thiên viên địa phương (trời tròn đất vuông).

Bích họa trên tường bảo tồn khá tốt, chưa bị phá hoại.

Nhân vật trong tranh eo thon thân dài, trang phục kỳ lạ, vóc dáng cao lớn hơn hẳn người thường.

Bên trong bày hàng trăm cụ quan tài tùng bì, nắp quan tài lộn xộn,

hài cốt lộ ra một nửa, đều là quan quách tùy táng còn sót lại sau khi bị trộm.

Hài cốt bên trong toàn bộ là nữ giới, đoán chừng đa phần là vợ lớn vợ bé của Di Sơn Vu Lăng Vương.

Sau điện có một vách đá lõm sâu xuống địa để, xuyên qua đó là mấy rãnh đá cổ điêu khắc hình thương long, bên trong có suối ngầm dẫn nước ra ngoại vi cổ mộ, thế nước rất lớn.

Sau rãnh đá "Thương Long thổ thủy" có một hang động đục theo mạch nước ngầm, lối đi quanh co uốn lượn, tiếng nước chảy róc rách vang vọng giữa hai vách đá.

Trần Mộc thấy trong mộ đạo không có tiêu khí cơ quan, nghĩ rằng nơi "Quần Long thổ thủy" hẳn phải là nơi mạch nước hội tụ, bèn đi vào dũng đạo sau vách để tìm nơi khởi nguồn của dòng nước.

Dũng đạo này dài mấy chục mét, cuối đường có một thạch môn mở sẵn.

Bước ra khỏi thạch môn là một thung lũng nứt giữa các tầng đá dưới lòng đất, rộng khoảng ba mươi mét.

Mặt đất nhẵn nhụi bằng phẳng, hai bên dũng đạo vách đá dựng đứng, thỉnh thoảng có lân hỏa lập lòe.

Phía trên là chi chít những lỗ quặng, hang quặng như tổ ong, nhiều đến mức không thể tưởng tượng nổi, không đếm xuể có bao nhiêu nghìn vạn cái, bên trong vô cùng tối tăm.

Đứng trước thạch môn không thể thấy được tình hình sâu trong thung lũng ngầm.

Dựa theo hình thức cổ mộ, hẻm núi ngầm này có lẽ mới là chính môn của cổ mộ Ô Dương Vương.

Mấy người đi vào từ hang loạn táng hóa ra là đi cửa sau.

Không ngờ mộ đạo trước địa cung lại khí thế sâm nghiêm như vậy, tuy phần lớn dựa vào thiên nhiên tạo hóa nhưng vẫn cần một lượng lớn nhân lực để chỉnh sửa.

Công trình này đặt vào ngày nay cũng khó mà tưởng tượng nổi.

So với nơi này, khu hầm trú ẩn Thanh Khê cải tạo từ hang quặng kia đúng là quá giản lậu.

Sâu trong thung lũng là một màu đen kịt tĩnh lặng, chỉ có tiếng nước xuyên qua lòng núi âm trầm không dứt.

Nếu đi tiếp e rằng sẽ gặp hung hiểm.

Trần Mộc dừng bước, giơ đuốc soi xét xung quanh.

Khi nhìn lên cao, ta không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Giữa hai vách đá treo một phiến đá lớn dày và rộng gọi là Đoạn Long Áp, cách mặt đất khoảng mười mấy mét, trông như có thể ầm ầm rơi xuống bất cứ lúc nào.

Cho dù là người có thân thể cường hãn như ta cũng sẽ bị đè bẹp dí, huống chi là xương thịt của những người khác.

Ta vội bảo mọi người lùi lại vài bước.

May mà lúc nãy không đi tiếp, nếu không một khi kích hoạt cơ quan, phiến đá rơi xuống không đè chết người thì cũng cắt đứt đường lui.

Nếu bị kẹt trong dũng đạo, quỷ mới biết tiếp theo phải đối mặt với hiểm cảnh gì.

Yêu Muội Nhi nhìn thấy trên Đoạn Long Áp có ký hiệu mắt quái dị, bảo với mọi người rằng cửa này là cửa Không Vong.

Theo lời truyền lại của Thần Cơ Môn, đây là một trong bát môn của Võ Hầu.

Một khi bước vào cửa này có lẽ sẽ kích hoạt cơ quan Võ Hầu Tàng Binh Đồ trong trận, các loại cơ quan giết người sẽ xuất hiện không ngừng.

Trần Tiểu Đao vội hỏi Yêu Muội Nhi có thể xác nhận không, có phải hễ vào cửa này là chắc chắn trong hẻm núi có bố trí Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Đối với thuật cơ quan quỷ dị, mấy người đều là ngoại hành, lúc này chỉ có thể tin vào ý kiến của truyền nhân Thần Cơ Môn.

Nhưng nhất định phải xác nhận rõ ràng, chỉ cần sai sót một chút là xảy ra chuyện ngay.

Yêu Muội Nhi nói: "Anh đừng vì tôi là người miền núi, từ nhỏ chưa uống nước máy mà nghĩ tôi ngốc nghếch.

Ám khí do Thần Cơ Môn làm ra, mười cái thì hết chín cái là hung khí lấy mạng người, tôi sao có thể không biết lợi hại?" "Tôi đâu dám xem thường em, em nói xem cơ quan này bố trí thế nào trước đi." Trần Tiểu Đao nói.

Yêu Muội Nhi lấy từ ba lô ra một khung gỗ có cấu tạo vô cùng phức tạp, trên đó treo nhiều thẻ đồng nhỏ, phân biệt ghi các ký hiệu như Phong Giác, Hư Cô, Không Vong...

Những chi tiết nhỏ trên khung gỗ có thể xoay chuyển và tháo rời, khéo léo vô cùng, gần giống như một mô hình lập thể dùng để thôi diễn sinh khắc biến hóa.

Dựa theo đồ phổ lắp ghép lại là có thể đoán được cục diện sơ lược của hẻm núi tàng binh này.

Ngay sau đó, Yêu Muội Nhi dùng mô hình đó chỉ dẫn phương vị

cho mọi người.

Võ Hầu Tàng Binh Đồ là tổ tiên của tiêu khí cổ đại.

Trong ám tỉnh của cơ quan cần có lực quán thấu mới có thể phát động.

Thời Tần dùng thủy ngân, thời Đường dùng gió và gỗ, thời Lưỡng Tống thì sử dụng sông ngầm.

Hai bên thung lũng đều có sông ngầm, có thể khẳng định chắc chắn là có phục thiết cổn đao (đao lăn) hoặc chuyển tâm loa ti (ốc xoắn).

Dùng dòng nước để vận hành, nói trắng ra là trong sông ngầm dưới lòng đất có guồng nước.

Nếu đi vào từ vị trí Không Vong dưới phiến đá, nhất định sẽ sớm gặp phải một tiêu khí buộc phải kích hoạt.

Cơ quan này vừa động, Đoạn Long Áp sẽ đóng lại.

Trừ khi tìm thấy Hải Để Nhãn (mắt đáy biển) trong hẻm núi, nếu không sẽ mất mạng dưới tầng tầng lớp lớp ám khí.

Chương 663

Còn về việc trong thung lũng ẩn giấu cơ quan giết người gì thì thiên biến vạn hóa, khó mà lường trước được.

Tề Thiết Chủy nói: "Dù vậy, có thể tìm cách chặn dòng suối ngầm từ bên ngoài, những cơ quan tiêu hoàng đó mất đi lực quán khái sẽ trở nên vô dụng." Ta lắc đầu.

Việc này chắc chắn không khả thi.

Những gì chúng ta nghĩ đến thì Quan Sơn thái bảo chắc chắn đã liệu trước.

Dựa theo Quan Sơn Chỉ Mê Phú, trong dũng đạo này chắc chắn có bản đồ Địa Tiên Thôn.

Cơ quan mà dừng thì bản đồ đó đa phần cũng bị hủy.

Nay không còn cách nào khác, chỉ có thể mạo hiểm đi vào tìm Sinh môn để hóa giải cơ quan.

Con bé Yêu Muội Nhi này hiểu biết về Võ Hầu Bát Môn trận, có nó dẫn đường, muốn phá giải Tàng Binh Hạp cũng không phải chuyện quá khó.

Lời nó nói đều rất có lý.

Còn câu "Sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất", không biết rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Yêu Muội Nhi lắc đầu nói chính mình cũng không biết.

Việc thôi diễn sinh khắc của bát môn ngũ hành là ngón nghề vốn có của Thần Cơ Môn, nhưng Võ Hầu Tàng Binh Đồ đã thất truyền từ lâu, giống như một chiếc hộp kho báu, nay Thần Cơ Môn chỉ đại khái

biết kích thước của chiếc hộp chứ bên trong đựng cái gì thì hoàn toàn không hay.

Nhưng vừa rồi Tề Thiết Chủy có một câu nói đúng: Muốn lấy bảo vật giấu trong thung lũng thì không thể ra tay từ bên ngoài.

Một khi Đoạn Long Áp và suối ngầm bị phá, chắc chắn sẽ dẫn phát các cơ quan như lửa phục kích, lưu sa, hắc thủy.

Bất kể trong thung lũng có thứ gì cũng sẽ bị hủy sạch.

Nhưng câu "Sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất", mấy người nghĩ mãi cũng không ra.

Trần Tiểu Đao nghĩ liệu đây có phải là một chuỗi mật mã, nhưng lại thấy không hợp tình lý.

Liên tiếp đưa ra vài giả thuyết đều không có đầu mối.

Đoạn cuối cùng của Quan Sơn Chỉ Mê Phú này, ta cũng không biết là thật hay giả.

Nội dung trong đó đột nhiên làm khó tất cả mọi người.

Ta lại trầm tư suy nghĩ một hồi.

Đám Quan Sơn thái bảo nhà Minh đó đúng là thích làm vẻ huyền bí, có lẽ chúng ta đã nghĩ quá phức tạp nên mới không thấy được cái ảo diệu bên trong.

Hẻm núi này nằm sâu trong lòng núi, bên trong tối đen như mực, ai biết được bố trí thế nào.

Cách duy nhất hiện giờ là trực tiếp đi vào.

Nếu Sinh môn của Võ Hầu Tàng Binh Đồ thực sự ứng với câu "Hai vạn bốn ngàn, trăm đan có thất" thì ta có nắm chắc tìm được Hải Để Nhãn.

Nhưng hang rồng hang hổ này xem ra cũng không phải nơi tầm thường, vạn nhất có sai sót gì e rằng một đi không trở lại.

Chuyện bên trong xem ra chỉ có ta và Trần Tiểu Đao vào là có thể ứng phó, nhưng nếu những người bên ngoài gặp chuyện gì e rằng không thể tự vệ.

Nếu không lấy được linh đơn giấu ở Địa Tiên Thôn thì Đa Linh chỉ có con đường chết.

Ta lại bảo Yêu Muội Nhi kể thêm về chuyện Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Truyền thuyết kể rằng, cơ quan giết người thiết kế theo bộ đồ phổ này có nhược điểm lớn nhất là không thể di động, hiếm khi dùng trong chiến trận.

Xét theo công dụng thực tế, nơi nó có thể phát huy tác dụng nhất chính là trong cổ mộ vương lăng.

Làm cơ quan phòng chống trộm mộ, ít thì vài chục giá nỏ ám tiễn, nhiều thì là thiên quân vạn mã mộc quân quỷ dũng.

Sau khi phát động, máy móc vận hành liên tục, cái này nối tiếp cái kia.

Ám khí sử dụng bên trong gồm có: Kiếm nô, Dạ long, Phục hỏa, Cổn đao, Lưu sa, Độc yên, Loạn nô... chủng loại nhiều vô kể.

Ta bảo Tề Thiết Chủy và mọi người tìm thứ gì đó có thể phòng thân.

Trần Tiểu Đao quay vào mộ thất lấy ra hai tấm nắp quan tài lớn, hai tấm nắp đó đều làm từ gỗ tùng bì cổ thụ, vân gỗ như vảy rồng, chất gỗ đanh chắc, dẻo dai, cung mạnh nỏ cứng cũng không bắn thủng được.

Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy cùng nhau đặt nắp quan tài xuống chỗ suối phun cho nước ngấm đẫm gỗ, sau đó dùng dây thừng buộc vài vòng.

Như vậy có thể tùy ý kéo đi, người ngợm cũng được dọn dẹp gọn gàng lanh lẹ.

Ta và Trần Tiểu Đao tiến vào bên trong, làm chuyện này đông người cũng vô dụng.

Ta quay lại dặn ba người bên ngoài tuyệt đối đừng đi theo, cứ ở đây đợi chúng ta.

Hai người đi trong mộ đạo được vài chục mét thì thấy một xác nữ nằm chắn ngang đường.

Tử thi mặc cổ trang tố phục, cách ăn mặc này không giống đồ liệm mà giống quả phụ chịu tang canh giữ linh cữu.

Đôi chân nhỏ đi đôi giày thêu tinh xảo như hình mũi nhọn, duy chỉ có đôi giày đó là đỏ thắm như máu, nằm giữa bộ đồ tang trắng muốt trông vô cùng chướng mắt.

Ta tiến lên giơ đuốc soi vào xác nữ, xác đó đã mất hết mặt mũi, bị trùng ăn sạch, chỉ còn lại bộ xương cốt rời rạc, nhưng bộ quần áo và đôi giày thì vẫn còn nguyên vẹn, toát ra một cảm giác quỷ dị khiến người ta hoảng hốt.

Trần Tiểu Đao thấy xác nữ phía trước vô cùng quỷ dị, định tiến lên kiểm tra.

Ta vội kéo hắn lại.

Quan Sơn thái bảo hành sự quỷ quyệt khôn lường, dũng đạo xây trong hẻm núi này chỗ nào cũng đầy rẫy nguy hiểm.

Thứ không rõ lai lịch này tốt nhất là đừng chạm vào, cứ vòng qua

là được.

Trần Tiểu Đao gật đầu, chúng ta tiếp tục đi về phía trước.

Ta giơ đuốc soi lên cao, phía trên toàn là những hang đá chi chít.

Chỉ riêng cách giấu Quan Sơn Chỉ Mê Phú cũng đủ thấy Địa Tiên Phong Sư Cổ đã dồn hết tâm trí, những bố trí này thật khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Ta gọi Trần Tiểu Đao tiếp tục tiến sâu vào mộ đạo.

Đi qua bộ hài cốt kia không xa, mộ đạo thẳng tắp có một khúc ngoặt.

Vòng qua khúc ngoặt, địa thế càng thêm rộng rãi.

Chương 664

Ở những chỗ lõm trên tường xây những dãy lầu gạch màu đỏ thắm, nhiều không đếm xuể.

Nhưng khi định thần nhìn kỹ lại, phát hiện đó không phải xây bằng gạch đá, mỗi viên gạch là một cái quan tài đá nhỏ chỉ bằng bàn tay, hình chữ nhật, nắp quan tài hơi cong.

Chỉ nhìn kiểu dáng cũng biết không phải vật thời cận đại.

Sơ lược một vòng, những quan tài nhỏ đó e rằng không dưới một vạn cái.

Trên mỗi cụ tiểu quan tài đều khắc những ký hiệu khác nhau, cái nào cũng khác biệt: Có tinh túc, quái phù, ngũ hành, lục nhâm...

đều lấy một phù hiệu trong thuật cổ làm dấu hiệu nhận biết.

Ví dụ có nắp quan tài khắc chữ Thổ, có cái lại khắc chữ Thủy, kể không xiết.

Có cái là chữ viết kiểu trùng ngư cổ tích, có cái lại vẽ đồ hình, nhìn đến hoa cả mắt.

Truyền thuyết nói trong Vu Hạp có núi Quan Tài, chẳng lẽ những quan tài nhỏ kỳ hình quái trạng này đều do Quan Sơn thái bảo đào từ núi Quan Tài ra?

Nhưng chúng do ai chôn?

Những quan tài nhỏ như thế này nếu không dùng liệm người chết thì không biết bên trong giấu thứ gì.

Hai người cầm đuốc quan sát xung quanh.

Bao quanh mộ đạo đầy quan tài nhỏ là mấy đạo thạch môn, con

đường mộ này phân bố theo hình chân nhện.

Trừ cửa Không Vong, các cửa còn lại đều đóng kín không một kẽ hở, hơn nữa còn được đổ nước đồng chì nguội.

Điều này chứng tỏ con đường mộ trước cửa này đã hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Địa Tiên Thôn không nằm gần đây.

Trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú có nói "Quan lâu mê hồn, cổ mộ di đồ", hoàn toàn ứng với tình hình trước mắt.

Đúng như dự đoán trước đó, muốn tìm thấy Địa Tiên Thôn chỉ có cách tìm ra tấm bản đồ hoặc thứ gì đó tương tự được giấu trong cổ mộ Ô Dương Vương, sau đó theo chỉ dẫn trong đồ mới biết được chân tướng về Địa Tiên Thôn.

Những quan tài nhỏ này trông như thể là cơ quan kích hoạt ám khí, chỉ cần tạm thời không động vào thì sẽ không có nguy hiểm gì.

Quan Sơn Chỉ Mê Phú lời lẽ súc tích nhưng ý nghĩa sâu xa, thiên hạ chắc chẳng có mấy người biết "Hai vạn bốn ngàn, một trăm đơn thất" là chỉ cái gì.

Chỉ cần mấy chữ này không sai, thứ trong quan tài này hai người chúng ta chắc chắn có thể lấy ra được.

Đã khai quan tài, bất kể lớn nhỏ, triều đại nào, theo quy tắc cũ của Mạc Kim hiệu úy, đều phải thắp nến ở góc Đông Nam trước.

Sau khi xem xét những quan tài đó, ta đã có tính toán trong lòng, bèn rút một cây nến định thắp ở góc Đông Nam.

Trước đây thắp nến trăm lần không sai một, nhưng lần này lại kỳ quái, liên tiếp thay ba cây nến đều hễ châm lửa là tắt.

Trong mộ đạo không có gió, nến khi mua đã được kiểm tra từng

cây, không có gì bất thường.

Theo lẽ thường tuyệt đối không thể hễ châm là tắt.

Đây tuyệt đối không phải điềm lành.

Ta hít sâu một hơi để định thần rồi lại dùng bật lửa châm một lần nữa.

Lần này nến cuối cùng cũng cháy, nhưng ngọn lửa không lớn hơn hạt đậu xanh là bao, tỏa ra ánh sáng xanh lét lạnh lẽo.

Ánh nến tuy không tắt nhưng leo lét, trông như sắp lụi đến nơi, hơn nữa màu xanh huỳnh quang như lửa ma trơi.

Đây là hiện tượng "đăng ý bất túc" (nến không đủ khí).

Nghe nói các Mạc Kim hiệu úy đời trước gọi hiện tượng dị thường này là Quỷ xuy đăng (Quỷ thổi đèn).

Kết cấu cổ mộ các triều đại không tròn thì vuông, hoặc lấy trời tròn hoặc lấy đất vuông.

Vì vậy bất kể mộ đạo hay mộ thất, vị trí của chúng tất phải hợp với phương hướng của tứ phương bát môn.

Đạo mộ cổ thuật có bốn pháp Vọng, Văn, Vấn, Thiết, trong đó chữ Vấn là thuật chiêm nghiệm.

Thắp nến trong cổ mộ chính là một loại bí pháp chiêm nghiệm đơn giản và nguyên thủy nhất.

Nến thắp ở góc Đông Nam là hợp với lý lẽ thôi diễn bát môn cát hung.

Ánh nến bị âm tà chi khí đè nén nên yếu ớt mờ nhạt, tuy chưa tắt hẳn nhưng ngọn lửa xanh lè như ma trơi, dự báo Kinh môn có biến, nghĩa là nguy hiểm cực lớn sắp xảy ra.

Ta thấy ngọn nến cháy vô cùng kỳ lạ, biết rằng lần này nhất định sẽ gặp biến cố.

Bất kể là Quỷ xuy đăng hay Quỷ áp đăng, cách tốt nhất hiện giờ là mặc kệ hết, mau chóng rút khỏi gian mộ thất này.

Nhưng ta lại chuyển biến suy nghĩ, từ khi vào cổ mộ Ô Dương Vương đã có quá nhiều chuyện kỳ quái, dường như có một âm mưu hiểm độc cực kỳ đang bao trùm quanh đây.

Lập tức ta từ bỏ ý định đi ra, dứt khoát thổi tắt nến.

Trước đó tại mộ thất Nam Đấu, chuyện Đỗ Tiên chỉ đường quá đỗi kỳ quái.

Ta luôn nghi ngờ trong những bức bích họa gỡ từ cổ mộ đời Đường kia có thứ gì đó che mắt, và dưới tác dụng của một loại hương gây mê khi đốt lên càng khiến người ta sinh ra ảo giác.

Thời Đường đến đời thứ năm có rất nhiều kỳ nhân dị thuật, nghe nói trong những trò che mắt và nhiếp hồn thuật đó có một môn là "chiếu chúc nhiếp hồn" (soi nến bắt hồn), phần lớn không phải người hiện đại có thể tưởng tượng được.

Thay vì thắp nến khai quan, chẳng thà đánh bạo không dùng nến nữa.

Những cỗ thạch quan nhỏ cổ xưa này khai quan kỳ lạ quái dị, tỏ ra cực kỳ thần bí, ta chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng trước đây khi ta chỉnh lý thông tin đội tình báo thu thập được, có đọc qua một tài liệu văn hiến.

Trong đó nhắc đến vào những năm cuối triều Thanh, có một nhóm người phương Tây đến vùng Ba Sơn Thục Thủy vơ vét cổ vật, thậm chí bao gồm cả ngọc khí và đồ đồng thượng cổ.

Kết quả bị quan phủ phát hiện, nhưng lúc đó nha môn Đề đốc cũng không dám đắc tội người phương Tây nên tìm cớ thả người, chỉ giữ lại số lượng lớn văn vật.

Vị quan chức đương thời tình cờ là người am hiểu cổ vật, ông ta thấy những văn vật đó kiểu dáng quái lạ, không giống phàm vật nhân gian, bèn điều tra kỹ lưỡng đến tận những dân sơn trần dẫn đường cho nhóm người phương Tây đào báu vật, bắt hết về nha môn tra tấn.

Sau khi bị khảo đả nghiêm khắc, mới biết được là dân sơn trần tìm thấy trong rừng sâu, nơi đó đoán chừng là một ngôi mộ cổ.

Vị trí của ngôi cổ mộ này vô cùng kỳ quái, cần phải từ một sơn động trên vách núi dựng đứng chui vào mới thấy được hàng vạn cỗ quan tài nhỏ tàng trữ bên trong.

Nhưng trong quan tài lại trống không, mở ra chỉ thấy một vệt máu đen kịt.

Những thạch quan nhỏ còn lại đều không bị động tới, chỉ có những trân bảo bài trí xung quanh là bị lấy đi.

Chương 665

Sau đó, vị quan viên nọ lại đích thân tới hiện trường khảo sát một phen, thấy những tiểu quan tài giấu trong thâm sơn nhiều không đếm xuể.

Trên nắp quan tài khắc âm hình nhật nguyệt tinh thần và những quái số mê phù, cũng không rõ là cổ vật lưu lại từ triều đại nào.

Ông ta lo sợ trong quan tài phong ấn yêu vật bất tường, nếu hủy đi sẽ chiêu mời họa sát thân, bèn hạ lệnh phong sơn chôn lấp.

Mãi nhiều năm sau, ông ta mới nghe ngóng được rằng, đất Ba Thục từ cổ chí kim cách tuyệt với ngoại giới, nơi đó vu pháp thịnh hành, di lưu lại nền văn hóa thần bí.

Chịu ảnh hưởng từ ba đại Hạ, Thương, Chu của khu vực Thăng Long, họ đặc biệt coi trọng tinh tượng, địa mạch và chuyện bói toán.

Họ luôn tin rằng trong mạch núi Vu Sơn có mai táng một vị Thiên Thần.

Theo phong tục Vu địa, người chết sau đó đều phải giữ lại một loại tạng khí, bao gồm tâm, gan, tỳ, phế, thận... thậm chí cả nhãn cầu và lưỡi.

Tùy theo địa vị của người chết mà các khí quan bị cắt bỏ cũng khác nhau, được đặt trong các thạch quan nhỏ nhắn rồi chôn vùi trong sơn động để cung dưỡng thần minh.

Vùng đất cổ Ba cổ Thục có nhiều địa danh được đặt tên theo quan tài, truy căn tố nguyên chính là xuất phát từ vu phong thần bí thời cổ đại.

Những sơn động chôn loại tiểu quan tài này hẳn là có rất nhiều

nơi.

Tuy từ sau giải phóng chưa từng có thực vật nào xuất thổ, nhưng việc chúng xuất hiện gần cổ mộ Ô Dương Vương cũng không có gì lạ, khẳng định là do Quan Sơn Thái Bảo đạo phát được, sau đó thông qua bố trí tinh vi mà giấu đồ phổ Địa Tiên Thôn vào trong quan tài.

Nan đề lớn nhất ẩn giấu trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú cũng chính là tiết mục này.

Nếu những gì bài văn kia đề cập là thật, thì suy đoán trước đó của Trần Mộc tuyệt đối không sai.

Cái gọi là 'Sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; lưỡng vạn tứ hành, bách đan hữu thất' tất định ứng nghiệm tại nơi này.

Nhưng nếu quan tài thực sự giấu đồ phổ, không thể chỉ có một cỗ.

Theo mê văn suy đoán, ít nhất phải mở hai cỗ thạch quan mới lấy được.

Phù hiệu khắc trên vạn cỗ tiểu quan tài này không cái nào giống cái nào, nhưng Trần Mộc dám quyết đoán rằng manh mối trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú có tới hai trăm phần trăm đến từ Chu Dịch.

Bởi vì Chu Dịch từ đầu đến cuối, trước thời Thanh, tổng cộng có hai vạn bốn ngàn một trăm linh bảy chữ (24.107), không thừa không thiếu một chữ.

Sau thời Thanh, các bản lưu truyền có số chữ nhiều hơn một chút, không còn là con số đó nữa.

Chuyện số chữ này người bình thường sẽ không quá để ý, vì thừa thiếu một vài chữ cũng không ảnh hưởng đến việc nghiên cứu dịch lý.

Duy chỉ có Mạc Kim giáo úy hành nghề đổ đấu bằng phong thủy bí thuật là quan tâm nhất.

Hai loại cổ thuật họ giỏi nhất: một là Tầm Long Quyết lấy Hà Đồ Lạc Thư làm cốt lõi, hai là Phân Kim Định Huyệt lợi dụng đạo lý Càn Nguyên của Chu Dịch.

Muốn hiểu rõ Tầm Long Quyết là gì, trước tiên phải vượt qua cửa ải Chu Dịch.

Khẩu quyết Phân Kim Định Huyệt giống như một bản mật mã hỗn hợp nhiều thông tin, tầng sâu nhất chính là dịch lý.

Tọa độ phương vị đầu tiên trong Phân Kim Định Huyệt đều lấy văn tự trong Chu Dịch làm đại diện.

Nếu đem thuật Phân Kim Định Huyệt biểu hiện qua đồ phổ, có thể chia thành Bát Phong Bát Phương, mỗi bác mỗi quẻ phân định Bát Môn.

Mỗi chữ đều là một tiêu chí đặc thù trong bản đồ, lại có thể sắp xếp theo Ngũ Hành.

Từ thời Tống, phong thủy hình thế chú trọng lý luận Ngũ Hành, nên có thuyết Ngũ Tính Âm Lợi.

Đây là cách đọc âm của tính thị, quy liệt theo Cung, Thương, Chủy, Chéo, Vũ vào Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Thế nên trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, bất luận thôi diễn huyệt vị thế nào cũng không nằm ngoài việc đảo đi đảo lại Chu Dịch.

Thậm chí số chữ của mỗi thiên trong đó đều có tượng trưng đặc thù trong thuật số.

Trong đó 'Huyền cơ lộc vô phương' mới chỉ là Bát Quái, nếu thực sự có Chu Thiên Thập Lục Quái, e rằng có thể thông hiểu hết biến hóa của thiên địa.

Ngay cả Trần Mộc hiện tại cũng không dám nói đã nghiên cứu thấu triệt hoàn toàn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật và Chu Dịch.

Nhưng nếu nói đến việc sắp xếp theo Bát Môn là quẻ nào bác nào, thôi diễn theo Ngũ Hành là quẻ nào bác nào, mỗi thiên có bao nhiêu chữ, Trần Mộc dù có đang nằm mộng cũng có thể trả lời trôi chảy. 'Lão quái tại thiên vi Liên Sơn, tại địa vi Quy Tạng, tại nhân vi Chu Dịch'.

Chu Dịch Bát Quái cộng lại vừa vặn là hai vạn bốn ngàn một trăm linh bảy chữ, đó cũng là cách gọi ẩn ý của Chu Dịch.

Chỉ cần tìm ra hai chữ đầu và cuối trong Kinh Dịch, mở hai cỗ thạch quan tương ứng, chắc chắn sẽ lấy được đồ phổ mà không kích hoạt cơ quan trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Nhìn hàng lớp thạch quan dày đặc tưởng như hỗn loạn không quy luật, muốn tìm được hai cỗ quan tài nhỏ kia không phải chuyện dễ.

Nhưng bố cục thạch quan lại ám hợp quy luật Ngũ Hành, Trần Mộc chỉ liếc qua một cái đã loại bỏ được bốn phần năm.

Sau khi tìm thấy mục tiêu, ta gọi Trần Tiểu Đao cùng động thủ.

Hai người trước tiên nhổ bỏ đinh đá trên nắp quan, mở ra xem thì thấy trong hai cỗ quan tài không có chỉ quyển (cuộn giấy), mà mỗi cái chứa một nửa mảnh sứ thái hội tinh xảo, phẳng phiu.

Ghép lại vừa vặn thành một tấm bình phong nhỏ bằng cỡ cuốn sách.

Trên tấm bình sứ vẽ một thôn trang như thế ngoại đào nguyên, phòng xá viện lạc hiện lên rõ ràng, ẩn mình nơi sơn hốc u thâm.

Phần núi non bên dưới có nhiều trân cầm dị thú, còn có một bài cổ từ theo điệu Thủy Điều Ca Đầu hàm ý thâm sâu, dường như chỉ ra lộ

trình vào núi.

Đúng lúc này, Trần Mộc cảm thấy xung quanh có gì đó không ổn, bởi Trần Tiểu Đao đã phát động tấn công về phía sau lưng ta.

Một trận âm phong ập đến, ta biết ngay sau lưng mình có dị trạng.

Ôm chặt tấm bình sứ, ta lăn lộn một vòng về phía trước.

Quay đầu lại nhìn, mộ đạo nơi ta vừa đứng trống rỗng, không có gì cả.

Nhưng cảm giác ớn lạnh trên lưng cho thấy thứ đó đã leo lên lưng ta rồi.

Ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy vị Đường đại quý phụ được tôn làm 'Đỗ Tiên' đang dính chặt sau lưng.

Khuôn mặt phú thái phì nộn của mụ dặm phấn rất dày, trắng bệch đến rợn người.

Ngũ quan quỷ dị như khảm vào một tảng thịt trắng hếu, đôi mắt cực nhỏ và dài, cái miệng anh đào đỏ lòm lại không cân đối với khuôn mặt khổng lồ.

Vị Đỗ Tiên quỷ mị này đột ngột hiện thân trong mộ đạo, xem ra tuyệt đối không phải huyễn thuật.

Trần Mộc vận Kim Quang hộ thể toàn thân, một tay xách vị Đỗ Tiên từ sau lưng ném mạnh ra ngoài.

Chương 666

Trần Tiểu Đao mắt sắc tay nhanh, Kim Cương Tán trực tiếp bổ mạnh lên người mụ.

Nhưng Đỗ Tiên sau khi hứng chịu cú đòn của Trần Tiểu Đao lại không hề biến hóa, mặt đất bị đập ra một hố lớn, mụ lại từ từ đứng dậy, lớp da bị đánh nát trên mặt dần phục nguyên.

Trần Tiểu Đao định lao lên truy kích, ngờ đâu Đỗ Tiên lại lặn xuống đất, chỉ để lộ cái đầu bên ngoài, há miệng phun ra một cái lưỡi dài hơn một mét.

Trần Tiểu Đao vội nghiêng đầu né tránh mới không bị cái lưỡi đỏ lòm đó quấn lấy.

Hai người thầm kêu không ổn.

Theo cách nói năm xưa — 'Quỷ bất kiến địa' (quỷ không thấy đất).

Đây nào phải tiên, rõ ràng là một lệ quỷ mà Quan Sơn Thái Bảo đào được từ ngôi mộ Đường nọ.

Thấy công kích vật lý vô hiệu với ác quỷ, Trần Mộc trực tiếp lấy ra thanh đồng cổ kính.

Kính là vật trấn phục, cầu chính của Pháp gia, chuyên khắc chế tà ma ngoại đạo.

Gặp quỷ trong mộ, đương nhiên phải dùng Quy Khư Cổ Kính để thoát thân.

Ta đưa gương về phía Đỗ Tiên.

Mặt gương Quy Khư đã bị mài mòn từ lâu, soi thứ gì cũng chỉ thấy bóng mờ mịt.

Nhưng dưới cú soi này, một đạo hàn quang từ trong gương bắn ra, lao thẳng về phía Đỗ Tiên.

Hàn quang vừa chạm tới, trong bụng Đỗ Tiên liền phát ra một tiếng hét chói tai.

Cái lưỡi đỏ dài ba thước như rắn độc vươn ra vồ lấy Trần Mộc.

Ta tung một cước đá thẳng vào mặt Đỗ Tiên, mụ lập tức bị văng ra với tốc độ nhanh hơn, đập mạnh vào tường mộ tạo thành một hố lớn.

Đỗ Tiên chậm rãi bước xuống từ vách tường, miệng há hốc ra, từ trong họng mụ chui ra một lão già gầy gò như ngạ quỷ.

Thân hình lão chưa bằng con chuột chũi, mặc y quan thượng cổ, lộ ra hàm răng già cỗi.

Diện mục lão đáng ghét và đáng sợ vô cùng.

Quái kính Quy Khư soi vào mặt lão già, lập tức khiến đôi mắt của lão đầu ác ma đó sáng rực tinh quang.

Lão phục trên đầu lưỡi của quý phụ phì nộn nọ, rít lên chói tai về phía gương.

Thanh đồng cổ kính dường như không chịu nổi tiếng rít này, thân gương ẩn ẩn truyền ra tiếng nứt vỡ.

Trần Mộc thấy gương cổ không chịu nổi áp lực, vội vàng thu hồi.

Nhưng ta chợt cảm thấy có điểm không đúng, ngửi thấy một luồng dị hương nhàn nhạt.

Khứu giác của ta vốn nhạy bén nên lập tức nhận ra mùi này có vấn đề, nó giống như mùi hương khói phần mộ. "Hỏng rồi, chúng ta trúng huyễn thuật mê hương rồi!" Ta lập tức phản ứng lại.

Lúc này, Kim Quang trên người Trần Mộc đại thịnh, nháy mắt

đánh tan dị hương xung quanh.

Hai người nhìn lại, dưới đất làm gì có Đỗ Tiên nào, chỉ có một con bù nhìn giấy vàng cũ nát.

Ngay lập tức, một bóng đen vụt qua lối thoát, gương đồng và bình sứ trong tay Trần Mộc cũng bị giật mất.

Trần Tiểu Đao tỉnh táo lại liền đuổi theo kẻ thần bí đó.

Nhưng kẻ đó tốc độ cực nhanh, dường như đã lường trước Trần Tiểu Đao sẽ chặn đường nên xoay người trước vách tường, lách một cái chạy về phía cửa mộ.

Kẻ thần bí tuy nhanh nhưng Trần Tiểu Đao còn nhanh hơn, mắt thấy sắp bắt được hắn thì tại khúc ngoặt mộ đạo đột nhiên xuất hiện mấy tấm ván quan tài gỗ.

Kẻ thần bí đã biết trước nên tránh được, còn Trần Tiểu Đao không phòng bị liền bị vấp ngã nhào.

Trần Tiểu Đao nộ mắng: "Thằng nào dám ngáng chân lão tử!" Chỉ nghe trong mộ đạo vang lên tràng cười quái dị 'kiệt kiệt', âm thanh này nghe rất quen thuộc.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao giật mình, đây là tiếng của con Ba Sơn Viên Dữ mà Phong đoàn trưởng nuôi.

Hai người ngẩng đầu nhìn phía trước, xác nữ tử từng bị thiêu một lần nay lại cháy thành một đoàn, sắp thành tro bụi.

Ba Sơn Viên Dữ đang ngồi xổm bên cạnh thi thể, hóa ra vừa rồi chính nó đã đốt 'Phạm Hương' giấu trong xác chết.

Lúc này hai người cũng nhìn rõ kẻ thần bí phía trước.

Trang phục của hắn y hệt Phong đoàn trưởng đã gặp ở lối vào!

Hắn móc từ trong túi ra tấm yêu bài Quan Sơn sáng loáng treo lên

thắt lưng, cười lạnh một tiếng rồi cùng con vượn tẩu thoát về phía cửa mộ.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao đều chấn kinh, nhất thời quên cả truy đuổi một người một khỉ này.

Trần Tiểu Đao bị vấp ngã rõ ràng đã thực sự nổi giận, vừa đuổi theo vừa hét lớn gọi ba người ngoài cửa mộ chặn đường.

Thế nhưng Phong đoàn trưởng không chạy ra hang, mà để con Ba Sơn Viên Dữ cõng trên lưng, leo lên vách đá đầy hang hốc rồi biến mất vào một sơn động.

Ba người chờ bên ngoài nghe tiếng Trần Tiểu Đao gọi, không biết chuyện gì xảy ra, tình cấp bách liền xông vào.

Họ vừa vào đường hầm thì nghe một tiếng 'uỳnh' lớn, cự thạch nghìn cân từ trên rơi xuống, bịt kín lối ra không kẽ hở.

Tề Thiết Chủy không kịp quan tâm đến cánh cửa đã đóng, vội chạy đến hỏi Trần Mộc có chuyện gì.

Trần Tiểu Đao thuật lại mọi chuyện từ đầu đến cuối, định truy kích vào sơn động kia nhưng một tảng đá lớn từ trong lăn ra, cắt đứt đường đi.

Trần Tiểu Đao hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Nói vậy là Phong đoàn trưởng chưa chết?" "Cái xác trước đó gặp chỉ để đánh lừa chúng ta thôi." Tề Thiết Chủy ngẫm nghĩ hồi lâu cũng hiểu ra nguyên do.

Xem ra cái xác gặp lúc trước chỉ là chướng nhãn pháp.

Mà cũng phải, con vượn kia đã sống được trong hang này thì Phong đoàn trưởng cũng vậy.

Hắn lợi dụng tâm lý nôn nóng muốn tìm đan đỉnh trong cổ mộ của mọi người để ẩn nấp.

Một kẻ sống trong hang này mười mấy năm muốn ẩn thân thì quá dễ dàng, lại còn có vượn làm yểm trợ.

Ngay từ đầu Trần Mộc đã cảm nhận được một luồng khí tức kỳ quái nhưng không chắc chắn, nên mới dùng cách này để dụ con quỷ ẩn nấp trong bóng tối lộ diện.

Xem ra thanh đồng cổ kính có ích lớn với Phong đoàn trưởng.

Đã dùng gương làm mồi nhử thì sớm muộn gì cũng đến lúc thu dây.

Chương 667

Thực ra trước khi vào mộ đạo này, Trần Mộc chưa nghĩ ra cách.

Khi thấy đoạn đường nửa hầm mộ nửa đường hầm này, tuy có suối ngầm âm hà xuyên qua nhưng nhìn các mộ thất có thể thấy phong thủy nơi này đã bị phá, không khí loãng.

Nói trắng ra, đây chỉ là một sơn động có phong thủy tốt hơn bình thường một chút, dù có cơ hoàng ám nỗ cũng không phát tác được.

Kết hợp với những gì đã nghĩ, cơ quan trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ rất có thể là hư chiêu.

Hơn nữa Địa Tiên Phong Sư Cổ tuy tự xưng là tiên, nhưng cũng chỉ là hào tộc địa phương, không phải vương hầu nên chưa chắc có đủ năng lực xây dựng cơ quan cạm bẫy quy mô lớn.

Từ hành động của Phong đoàn trưởng, có thể khẳng định trong cổ mộ Ô Dương Vương giấu một tấm bản đồ liên quan đến Địa Tiên Thôn, nhưng bản lĩnh của hắn không đủ để giải mã huyền cơ đoạn cuối Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Những tiểu quan tài này không có tiêu khí (khí độc), chỉ là bản đồ thật bị Quan Sơn Thái Bảo chia nhỏ giấu bên trong khiến người ta khó phân biệt.

Trần Mộc vì muốn thăm dò ý đồ của luồng khí tức bí ẩn bám theo nên cố ý để lộ sơ hở, mở quan tài giấu bản đồ giả.

Phong đoàn trưởng quả nhiên trúng kế.

Lúc này bản đồ thật vẫn còn nằm yên trong quan tài chưa bị động tới.

Cái gọi là Bát Môn gồm: Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh,

Khai.

Sinh Môn trong Chu Dịch có âm dương lưỡng tương, bắt đầu từ Chấn, kết thúc tại Cấn.

Trong hai cỗ thạch quan có ký hiệu Chấn và Cấn mới thực sự giấu đồ phổ Địa Tiên Thôn.

Chỉ cần có vật này trong tay, không lo lão quỷ kia không tự dẫn xác đến.

Sau khi Trần Mộc giải thích, mọi người đều vỡ lẽ.

Cứ ngỡ Trần Mộc bị Phong đoàn trưởng tính kế, hóa ra là hắn bị Trần Mộc dắt mũi.

Hắn tưởng đã đắc thủ, cầm bản đồ giả làm thật, đợi đến khi phát hiện ra thì sớm muộn cũng phải quay lại, lúc đó bắt hắn cũng không muộn.

Trần Mộc lập tức tìm kiếm trong đống thạch quan, tìm được hai cỗ Chấn và Cấn, nạy nắp quan ra.

Bên trong vẫn là hai mảnh sứ, hoàn toàn giống với tấm bình sứ lúc trước.

Ghép lại thành một bức họa, họa tiết không khác là bao nhưng không có bài cổ từ kia.

Thay vào đó là một đồ án tinh tế phức tạp, nội dung cực kỳ quái dị.

Cảnh tượng trên tấm bình sứ này ngoài thôn trang trong núi sâu còn có hai phần khác: một bên là một thủ cấp người, một bên là một cỗ quan tài.

Quan tài không đậy nắp, nhìn từ góc 45 độ thấy bên trong có một tử thi không đầu.

Vị trí tử thi nhất trí với thủ cấp lơ lửng kia, hẳn là cùng một người bị tách rời.

Phần còn lại trên bình sứ đa số là sơn xuyên thôn trang, giống như những bức họa thời Minh Thanh, không giống bản đồ cho lắm.

Còn quan tài và thủ cấp kia không rõ đại diện cho điều gì.

Chẳng lẽ câu 'Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ' (Đại vương tốt thay, có thân không đầu) trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú là chỉ quan tài và thủ cấp này?

Địa Tiên Thôn giấu ở nơi nào?

Thật khiến người ta vắt óc cũng khó giải.

Đúng lúc này, từ cuối mộ đạo truyền đến chuỗi âm thanh trầm đục như sấm rền.

Mọi người bước nhanh tới xem, thấy khối Thiên Cân Thạch chặn lối thoát từ từ nâng lên.

Đứng trước mặt là một trung niên nhân lạ mặt với khuôn mặt âm trầm.

Không ngoài dự đoán, đây chính là truyền nhân cuối cùng của Phong gia, Phong đoàn trưởng.

Con Ba Sơn Viên Dữ cũng hắn lúc nãy đã biến mất tăm.

Trần Mộc cười lạnh, quả nhiên đúng như liệu tính, Phong đoàn trưởng lấy bản đồ giả chắc chắn phải quay lại tìm mọi người, nhưng không ngờ hắn lại tự chui đầu vào lưới.

Trần Mộc ra hiệu cho Trần Tiểu Đao và mọi người âm thầm cảnh giác, còn mình thì thong dong bước ra khỏi mộ thất, không thèm liếc Phong đoàn trưởng lấy một cái.

Trần Tiểu Đao lúc này đang cực kỳ hỏa lớn vì cú ngã lộn nhào lúc

nãy, liền xông lên cấp cho Phong đoàn trưởng một trận 'chăm sóc' ra trò.

Dĩ nhiên là có nương tay, nếu không Phong đoàn trưởng đã mất mạng tại chỗ.

Sau khi trút giận, Trần Tiểu Đao trói nghiến hắn lại.

Trần Mộc ngăn Trần Tiểu Đao lại, bảo cậu ta đừng động thủ nữa.

Phong đoàn trưởng hiện giờ bị trói như một chiếc bánh chưng, Trần Mộc đứng trước mặt hắn, nhìn xuống đầy uy áp: "Phong đoàn trưởng, chúng ta đàm phán chút chứ?" Trần Mộc mặt không cảm xúc, khí thế tỏa ra khiến Phong đoàn trưởng rùng mình, nhưng hắn vẫn không kinh hoảng: "Nếu các người muốn biết toàn bộ bí mật, tốt nhất đừng hỏi gì tôi.

Nếu tôi nói thật, e rằng các người căn bản không thể chấp nhận được." "Ồ, vậy ta không hỏi nữa.

Nhưng ông cũng nên nói thẳng cho chúng ta biết, trong quan hạp này có thực sự có cổ mộ Địa Tiên Thôn không?" Phong đoàn trưởng thở dài, giọng trầm xuống: "Thực ra từ lúc các người bước vào cổ mộ Ô Dương Vương này, các người đều đã chết rồi, chỉ là bản thân chưa nhận ra mà thôi." Tuy lần vào núi này gặp quá nhiều chuyện bất ngờ, nhưng bất ngờ nhất chính là việc Phong đoàn trưởng nói mọi người đều đã chết.

Đám Quan Sơn Thái Bảo này thật quỷ dị, thuật Quan Sơn chẳng khác gì yêu thuật.

Đám Thái Bảo này giỏi nhất là cổ hoặc lòng người, ngôn hành quái đản, ai tin mới là kẻ ngốc.

Vì thế lời đe dọa của hắn chẳng có tác dụng gì.

Trần Tiểu Đao định xông lên dạy dỗ thêm thì Trần Mộc ngăn lại.

"Các người không cần khinh thường lời tôi nói, cứ nhìn kỹ trên người mình xem có thi ban (vết xác chết) không..." Phong đoàn trưởng nói.

Mọi người vội vén tay áo lên xem.

Trừ Trần Mộc ra, những người khác quả nhiên có vài vết ban do thi khí tích tụ, nhưng thi ban không rõ lắm, nếu không nhìn kỹ khó mà phát hiện.

Trần Mộc biết những gì họ thấy tuyệt đối không phải chướng nhãn pháp.

Yêu Muội nhi thiếu kinh nghiệm, nghe vậy không khỏi hoảng hốt, nước mắt chực trào: "Nếu tôi chết rồi, ai sẽ chăm sóc lão chưởng quỹ đây?" Trần Tiểu Đao túm lấy cổ áo Phong đoàn trưởng: "Mẹ nó, ông lại muốn giở trò gì?

Không nói thật Đao gia lột da ông đấy!" Phong đoàn trưởng mặc kệ lời đe dọa, bắt đầu giải thích: Cổ mộ Ô Dương Vương này vốn là cấm địa Vu Sơn thời cổ, trong sơn động có những thứ khó có thể tưởng tượng.

Nói theo quan điểm hiện đại, hang động này là một vùng siêu tự nhiên thần bí, sinh tồn lượng lớn thi trùng.

Người vào đây sẽ bị thi khí xâm nhập biến thành hành thi tẩu nhục.

Chương 668

Thời gian càng lâu, trạng thái thi biến càng rõ rệt, cuối cùng sẽ dẫn thi trùng tới rỉa thịt.

Đáng sợ nhất là trước khi bị rỉa thành bộ xương, tâm trí vẫn luôn tỉnh táo để cảm nhận nỗi đau vạn kiến đục tâm...

Trần Mộc cười nhạt trước lời yêu ngôn hoặc chúng của hắn, lập tức lấy ra vài viên đan dược bảo mọi người ngậm trong miệng.

Chỉ cần ngậm một viên đan này, không chỉ giúp giảm mệt mỏi mà vị chua của nó còn thúc đẩy tiết nước bọt, giúp tinh thần tỉnh táo, không dễ trúng yêu pháp huyễn thuật.

Càng căng thẳng, lo âu hay khát nước thì càng dễ bị tà thuật mê hồn.

Trần Mộc xua tay, ý bảo Trần Tiểu Đao tiếp tục hỏi những câu giá trị.

Nhưng Phong đoàn trưởng cứ nói đi nói lại mấy câu rằng nếu muốn tìm đường sống thì mau lấy bản đồ bình sứ ra, cả đám cùng trốn vào cổ mộ Địa Tiên Thôn, nếu không cứ tiêu hao thế này thì cuối cùng tất cả đều chết chùm.

Những chuyện hắn ẩn giấu, sau khi vào Địa Tiên Thôn sẽ nói hết không giấu giếm.

Còn nếu ép hỏi bây giờ, dù có bị thiên đao vạn quả hắn cũng không nói.

Trần Mộc nghĩ thầm trong này có quá nhiều uẩn khúc và nghi vấn, không rõ thực giả ra sao.

Nếu Phong đoàn trưởng đã quyết tâm không hở răng thì có tra tấn

hắn cũng chỉ nói ra những lời dối trá khó phân biệt.

Hơn nữa nhìn dị tượng trên người mọi người, tuy không rõ chân tướng nhưng chắc chắn là điềm hung.

Đằng nào cũng phải vào Địa Tiên Thôn, chi bằng cứ dắt theo Phong đoàn trưởng, trói chặt hắn lại thì hắn cũng chẳng làm gì được.

Còn tấm bản đồ trên bình sứ hắn là manh mối then chốt.

Nếu Phong đoàn trưởng muốn mượn bản đồ làm trò quỷ thì cũng không qua mắt được mọi người.

Trần Mộc lập tức quyết định tiến vào Địa Tiên Thôn theo bản đồ.

Trước khi đi, ta đánh một đạo Kim Quang vào cơ thể Phong đoàn trưởng, nếu hắn có động tĩnh gì sẽ trực tiếp thôi động Kim Quang xé nát hắn.

Trần Mộc đưa bản đồ bình sứ cho Tề Thiết Chủy xem để tra cứu tọa độ. "Bản đồ bình sứ này trong vạn cỗ tiểu quan tài ít nhất có hàng ngàn mảnh do Quan Sơn Thái Bảo để lại.

Cứ hai mảnh ghép thành một bức, chỉ có tìm đúng hai mảnh duy nhất theo ám thị của Quan Sơn Chỉ Mê Phú mới ra bản đồ đúng.

Nếu ghép tùy tiện sẽ bị dẫn vào đường chết." Thôn trang và núi non trong các bức họa đều giống nhau, điểm khác biệt nằm ở ca quyết và thi thể trong quan tài.

Phong đoàn trưởng lúc này mới lên tiếng: Trong Vu Sơn có Quan Tài Hạp, cổ xưa truyền rằng trong đó giấu Quan Tài Sơn.

Lời bói toán 'trong đất có núi' từ Quy Khư Quái Kính của cậu thật linh nghiệm.

Quan Tài Sơn chính là vị trí thực sự của Địa Tiên Thôn.

Dưới lòng đất có một kỳ quan thiên nhiên, tầng đá ngầm khổng lồ

hình như một cỗ thạch quan không nắp, mà khe rãnh bên trong lại giống như một tử thi không đầu.

Cung điện Ô Dương Vương này chính là cái đầu đó.

Theo dẫn dắt của Quan Sơn Chỉ Mê, thi thể và thủ cấp trên bình sứ chính là tọa độ phương hướng.

Trần Mộc nghe đến đây đã hiểu rõ tất cả.

Xem ra bản đồ này không còn khó giải nữa.

Ngay sau đó, Trần Mộc tham chiếu bản đồ, dẫn mọi người leo vách đá tiến vào những hang động đá chằng chịt.

Những hang động này nửa thiên nhiên nửa nhân tạo, bên trong mê lộ tung hoành, u thâm khúc chiết.

Hang động ám hợp Bát Môn trận pháp, nếu không có bản đồ chỉ ra địa mạch và phương hướng chắc chắn sẽ bị lạc.

Cả đoàn xuyên sơn đi qua không biết bao nhiêu dặm, vượt qua hai khe hẻm trong những hang động như mê hồn trận.

Đi đến lúc ai nấy đều đói khát mệt mỏi, bỗng nghe thấy tiếng gió thổi ở cuối hang.

Đến gần mới thấy vài phiến đá đen sừng sững cao mấy mét.

Trong phong thủy gọi loại đá đen này là Thạch Thiệt Sát (Sát lưỡi đá), tuy là sát hình nhưng lại có tác dụng tàng phong nạp khí.

Theo bản đồ, sau phiến đá đó chính là lối vào Địa Tiên Thôn.

Quả nhiên dưới chân núi sau thạch thiệt giấu một địa đạo, cửa hầm bị loạn thạch che phủ.

Nếu không có chỉ dẫn, tuyệt khó phát hiện nơi 'động trong động, núi dưới núi' bí ẩn này.

Trần Tiểu Đao đẩy Phong đoàn trưởng đi trước dò đường, những người còn lại nối đuôi nhau vào.

Theo địa đạo thấp hẹp chui vào vài trăm mét, có một đoạn bậc thang đá uốn lượn dẫn lên lối thoát.

Bên ngoài ám đạo vẫn là dưới lòng đất, nhưng không thể phán đoạn là đang ở trong lòng ngọn núi nào của Quan Tài Hạp.

Phía xa tối đen như mực, tĩnh lặng đến lạ kỳ.

Cảm giác như đây là một đại hiệp cốc trong lòng núi.

Nhưng nhìn gần lại thấy có cỏ cây hoa lá, sinh trưởng với hình thù kỳ quái, đa số không gọi được tên. "Nơi này thật lạ, tối tăm thế này sao vẫn có rừng tùng rậm rạp nhỉ?" Yêu Muội nhi nghi hoặc hỏi.

Trần Mộc thấy mọi người lặn lội đường xa đã mệt mỏi, bèn bảo mọi người tìm chỗ nghỉ ngơi một lát.

Vì Phong đoàn trưởng không chịu tiết lộ tung tích con Ba Sơn Viên, Trần Mộc lo nó sẽ đột kích nên vừa đi vừa âm thầm lưu ý xung quanh.

Chỉ cần con vượn kia ló đầu ra, ta sẽ lập tức kết liễu nó.

Nhưng đi mãi vẫn không thấy nó xuất hiện.

Đi được một đoạn trong rừng cây đen kịt, trước mặt hiện ra một ngôi miếu.

Ngôi miếu kết cấu gỗ gạch này không có viện lạc, ẩn mình trong rừng cổ thụ dưới lòng đất, trước cửa dựng hai cột cờ bằng sắt.

Điện thờ cao khoảng hai tầng lầu, mái phủ ngói lưu ly ba màu xanh lục, vàng, lam.

Bốn bức tường đỏ rực, khí tượng sâm nghiêm.

Trước miếu treo cao bức biển cổ, viết ba chữ 'Võ Thánh Miếu'.

Chương 669

Hai bên là tám chữ lớn 'Trung Nghĩa Thần Võ, Phục Ma Hiệp Thiên'.

Trần Mộc lấy bản đồ ra xem, các ngôi nhà trên đó rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Ở rìa bản đồ dường như vẽ một ngôi miếu, chính là miếu Quan Đế này.

Trước đây ở trấn Thanh Khê bỏ hoang, họ từng thấy di chỉ ngôi miếu này.

Xem ra Địa Tiên Phong Sư Cổ xây thôn trong núi là đã sao chép nguyên mẫu trấn cổ Thanh Khê thời Minh xuống lòng đất.

Theo đồ phổ suy đoán, qua miếu Quan Đế vài trăm mét chính là khu vực phòng xá trạch viện rộng lớn.

Nơi đây hẳn đã thuộc phạm vi Địa Tiên Thôn.

Nhưng nếu nhìn theo cách này, chẳng lẽ toàn bộ thôn trang này đều là mộ thất?

Thế thì Địa Tiên và hàng vạn thi thể đệ tử của lão đang được giấu ở nơi nào?

Bốn bề lúc này tĩnh lặng đến lạ kỳ, Trần Mộc không muốn dẫn theo vài người mạo hiểm đi vào, bèn trước tiên tới miếu Quan Đế để mọi người chỉnh đốn một phen.

Tòa kiến trúc này có tường vách chống đỡ, hơn nữa Địa Tiên Thôn dù có yêu tà vật gì, lượng chúng cũng không dám tác oai tác quái trước mặt Võ Thánh Quan Đế.

Ngoài ra, đây cũng là cơ hội tốt để bức vấn khẩu cung của Phong Đoàn Trưởng.

Đợi trong lòng đã nắm chắc mới tiến vào cổ mộ cũng không muộn.

Trần Tiểu Đao và Tề Thiết Chủy vào miếu tìm tòi một lát, bên trong này nhất vô cơ quan, nhị vô hoạt nhân, thậm chí đến một con chuột hay thi trùng cũng không thấy, xem ra vô cùng thanh tịnh.

Sau khi mọi người tiến vào bên trong, chỉ thấy trong đường điêu lương họa đống, phía trên đặt các chụp đèn lưu ly sắp xếp như Bắc Đẩu Thất Tinh.

Hai bên đặt sáu cột trụ chạm rồng, tư thế bàn long mỗi cột một khác, mỗi con đều râu tóc dựng đứng, trông vô cùng sống động.

Chính giữa là tọa tượng Võ Thánh Chân Quân, tay nâng Lân Kinh, thần thái uy nghiêm đoan trang, dũng mãnh cương nghị.

Quan Bình, Chu Thương đứng hai bên tả hữu, giá một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao lạnh lẽo thấu xương.

Nhìn gần mới thấy, thanh đao đó lại là chân đao đã khai lưỡi, hơn nữa thân đao dài rộng trầm trọng, không phải binh khí mà người phàm có thể dùng được.

Đến điện thờ này, không khỏi khiến người ta túc nhiên khởi kính.

Trần Tiểu Đao trước tiên cúi đầu chào Võ Thánh Chân Quân, sau đó túm lấy Phong Đoàn Trưởng đang bị trói như đòn bánh tét đi đến trước mặt Thanh Long Yển Nguyệt Đao: "Chìa khóa còn không mau nói ra sự thật, đừng trách Đao gia ta không khách khí, ta sẽ ngay trước mặt Quan Nhị Gia mà phóng huyết lão tử ngươi." Trần Mộc ngăn Trần Tiểu Đao lại, đẩy Phong Đoàn Trưởng vào góc khuất để lão chờ đó.

Ta trước tiên lấy ra một ít đồ ăn cho mọi người lấp đầy bụng, dặn

dò mọi người tuyệt đối đừng dùng đuốc, tránh lại trúng phải chướng nhãn pháp của Quan Sơn Thái Bảo.

Sau khi mấy người ăn uống đơn giản, Trần Mộc tùy tay huyễn hóa ra một luồng kim quang, bấy giờ mới chiếu sáng bên trong này, rồi bắt đầu thẩm vấn Phong Đoàn Trưởng.

Phong Đoàn Trưởng đảo mắt vẻ thong dong, cứ thế bất ti bất kháng ngồi dưới đất.

Nhưng lão dường như cực kỳ quen thuộc với mấy bài bức cung này, không hề lộ ra vẻ kinh hoàng, đối với những câu hỏi của mọi người đều không trả lời, ngược lại còn hỏi mọi người đã từng nghe qua Thiêu Bính Ca chưa. "Đến nước này rồi mà ngươi còn muốn ăn bánh nướng (thiêu bính), không nói rõ ràng thì ngươi chỉ có con đường chết!" Trần Tiểu Đao nộ trách.

Trần Mộc lại biết điều Phong Đoàn Trưởng nói là chỉ bộ quái ca của kỳ nhân đời Minh là Lưu Cơ Lưu Bá Ôn.

Lưu Bá Ôn giỏi nhất Kỳ Môn số thuật, lại tinh thông lý số Hình Thế Phong Thủy.

Trong truyền thuyết dân gian đều cho rằng người này có bán tiên chi thể.

Ông dựa theo chiêm nghiệm thôi diễn quái tượng lý số, đem kết quả ẩn giấu trong những bài dân dao như Thiêu Bính Ca.

Thiêu Bính Ca là một loại ngôn ngữ ẩn dụ, ẩn tàng thâm ý bên trong, khác xa với ý nghĩa mặt chữ, người thường tuyệt đối khó có thể tưởng tượng, đa số phải tham chiếu ca quyết mới có thể thấu hiểu thiên cơ.

Nhưng đây chỉ thuộc về truyền thuyết dân gian, Thiêu Bính Ca chưa chắc đã thực sự do Lưu Bá Ôn sáng tác.

Không biết Phong Đoàn Trưởng nói chuyện này với mọi người là có ý gì.

Ta cũng lười vòng vo với lão: "Có lời gì tốt nhất nên nói thẳng, đừng có ở đây quanh co lòng vòng, thật sự khiến Tiểu Đao nổi giận thì ta cũng không cản được hắn đâu." Phong Đoàn Trưởng nói: "Vạn sự đều có khởi nhân, không biết khởi nhân sao biết kết quả?

Ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết lai lịch thực sự của Quan Sơn Thái Bảo.

Nói đi cũng phải nói lại, đó là một đoạn chuyện cũ từ mấy trăm năm trước...

Năm đó Quan Sơn Thái Bảo vốn là ẩn sĩ giữa vùng Ba Sơn Thục Thủy.

Nếu không phải người làm ra Thiêu Bính Ca là Lưu Bá Ôn tiết lộ thiên cơ, e rằng đến tận hôm nay cũng không ai biết đến danh hiệu Quan Sơn." Phong Đoàn Trưởng nói muốn làm rõ bí mật cổ mộ Địa Tiên Thôn, trước tiên phải biết lai lịch Quan Sơn Thái Bảo.

Đám đồ đệ đạo mộ Quan Sơn này có uyên nguyên cực sâu với kỳ nhân đời Minh Lưu Bá Ôn.

Vào những năm cuối triều Nguyên, thiên hạ đại loạn, để phản kháng bạo chính triều Nguyên, khởi nghĩa nông dân khắp nơi nổi lên.

Tục ngữ nói loạn thế tất xuất kỳ nhân, lời này quả thực không sai.

Khi đó Chu Hồng Vũ long hưng đại Minh, trục xuất quân Hồ về Mạc Bắc.

Một ngày trên Kim Loan điện, lấy bánh nướng làm tượng, mời Lưu Bá Ôn thôi toán chuyện hưng phế của thiên hạ sau này.

Nhưng thiên cơ khó nói, thế là Lưu Bá Ôn tức khắc làm bài Thiêu

Bính Ca, dùng từ ngữ kỳ quái đem vận số hưng vong thành bại sau đời Minh giấu cả vào trong ca quyết.

Đây là cách nói phổ biến trong dân gian, không được ghi vào chính sử.

Thực tế Lưu Bá Ôn đúng là từng diễn quái thôi toán cho Chu Nguyên Chương, nhưng sự tình không giống như những dã sử truyền thuyết kia.

Khi Chu Nguyên Chương còn chưa xưng đế, Lưu Bá Ôn đã cảm thấy vị chủ tử này là chân long thiên tử, tương lai tất là cửu ngũ chí tôn, bèn đầu quân dưới trướng hiệu lực.

Do Lưu Cơ Lưu Bá Ôn đàm luận bất phàm, liệu sự như thần, rất được Chu Nguyên Chương trọng dụng, việc lớn việc nhỏ đều hỏi ý ông.

Lưu Bá Ôn luôn đối đáp trôi chảy, hiến nhiều lương mưu kỳ sách.

Có một ngày Chu Nguyên Chương dẫn bộ hạ giao chiến với quân Nguyên, lương thảo trong quân không tiếp tế kịp, rơi vào khổ chiến.

Vừa vặn Lưu Bá Ôn cầu kiến, bèn lấy mấy chiếc bánh nướng ít ỏi ra khoản đãi, sau đó hai người nói về cục diện hiện tại.

Lưu Bá Ôn nói với Chu Nguyên Chương: "Hiện tại quân ta tuy cảnh ngộ gian nan, chỉ là vì thiên thời chưa tới.

Đợi thời cơ đến, chủ công nhất định có thể thành tựu đại nghiệp một phương." Chu Nguyên Chương thấp thoáng nghe ra ẩn ý trong lời Lưu Bá Ôn, dường như đang ám chỉ mình tương lai có thể làm hoàng đế, bèn truy vấn thêm, quả nhiên là vậy.

Liền nói: "Năm đó Chu Văn Vương mời Khương Tử Nha xuất sơn, đích thân bên bờ sông kéo xe cho Khương Tử Nha tám trăm linh tám bước, kết quả vương triều nhà Chu hưởng thiên hạ được tám

trăm linh tám năm.

Nếu quả thực như quân sư nói, Chu Nguyên Chương ta đời này có phúc phận khai quốc định cơ, không dám xa cầu giang sơn vĩnh bảo vạn năm, cũng không dám so với hạng thánh quân minh chủ như Chu Văn Vương, chỉ cần có quốc vận bốn trăm năm là ta đã mãn nguyện lắm rồi." Nói xong liền mời Lưu Bá Ôn diễn quái thôi toán, xem khí vận long hưng của nhà họ Chu được bao nhiêu năm.

Chương 670

Lưu Bá Ôn thấy trong trướng vừa vặn có mấy chiếc bánh nướng, bèn lấy đó làm cơ số, chiêm nghiệm được quái tượng.

Nhưng kết quả cuối cùng lại ấp úng không chịu nói rõ với Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương nói đắc thất thành bại thế gian đều là ý trời, cứ nói không sao, không có gì phải kỵ húy.

Lưu Bá Ôn lúc này mới nói theo quái tượng này, quân Hồ tuy bại vong nhưng khí số phương Bắc không suy, tương lai gấm vóc giang sơn này vẫn còn một đoạn thiên hạ của quân Hồ, quốc vận của chủ công e là không đến bốn trăm năm, thậm chí ba trăm năm cũng không tới.

Chu Nguyên Chương nghe xong đại kinh, ông không phải lo lắng cho độ dài ngắn của quốc vận, chủ yếu là những năm nay nam chinh bắc chiến, từng thấy qua rất nhiều hoang phần dã trũng bị đào phá, đặc biệt là phụ cận lăng tẩm các đời hoàng đế Nam Tống, giờ chỉ còn lại mấy hố đất khổng lồ, bên trong cỏ dại mọc đầy, thường có hồ quỷ xuất hiện.

Sau khi quân Nguyên diệt Nam Tống, những đế lăng này đều bị quân Hồ đào rỗng, thi thể hoàng đế Nam Tống cũng bị chà đạp thảm thương, bị trộn lẫn với xương trâu ngựa heo chó mà chôn dưới tháp Trấn Nam.

Nhìn di chỉ Tống lăng đúng thật là: Ruộng cây đầy đầu lâu, mục đồng quét tinh linh.

Nay nơi hoang lương hư vô, chốn vùi hồn quân vương xưa cũ.

Cảnh tượng thê thảm đó đủ khiến người thấy phải thở dài, người nghe phải đau lòng.

Chu Nguyên Chương nói: "Nếu quân Hồ phương Bắc mấy trăm năm sau còn có thể chiếm giữ thiên hạ, ta dù có làm hoàng đế thật cũng không vui nổi.

Vì sao ư?

Trên đời không có người bất tử, ta nay nếu thật sự có thể trục xuất quân Hồ về Mạc Bắc, quang phục hà sơn Hán gia, lập nên công nghiệp thế này tự là chuyện khoái hoạt.

Khả dĩ trên đời không có tiên dược bất tử, có sinh tất có tử, có thủy tất có chung.

Chân mệnh thiên tử e cũng khó thoát ngày ngự long quy thiên.

Thiên tử sau khi chết tự nhiên phải hạ táng vào hoàng lăng, nhưng nhìn xem đế lăng Nam Tống, Bắc Tống giờ có kết cục gì, chẳng phải đều bị quân Hồ san bằng đó sao.

Ta làm hoàng thượng, lúc tại vị có văn thần võ tướng bảo giá, sau khi chết táng trong mộ, dù có bố trí đại quân thủ lăng, sớm muộn cũng có ngày quốc phá sơn hà toái.

Cải triều hoán đại đa số là định số tuần hoàn thiên đạo, không tính toán được, nhưng điều mạng nhất là tương lai lại vong vào tay quân Hồ.

Chúng ta hiện giờ dẹp yên quân Hồ, con cháu đời sau của chúng một khi đắc thế, tất sẽ đại tứ báo thù cái hận hôm nay.

Vậy ta và con cháu ta nhập táng hoàng lăng chẳng phải đều bị bọn gian tặc quật lên hết để quất xác đốt xương sao?" Nghĩ đến cảnh tượng hoang phế của lăng tẩm hoàng gia nhà Tống, lại nghĩ đến kết cục tương lai của mình, không khỏi sinh lòng hàn ý.

Dù làm hoàng đế thì có hương vị gì chứ?

Chu Nguyên Chương biết Lưu Bá Ôn tinh thông phong thủy Nam Long, bèn hỏi ông trên đời có biện pháp nào khiến hoàng lăng vĩnh viễn không bị quân Hồ đào hủy không?

Lưu Bá Ôn nói ngài nghĩ quá xa rồi, hiện giờ cần tính toán là làm sao đoạt thủ thiên hạ, chuyện hoàng lăng đợi đại nghiệp định xong rồi trù tính cũng không muộn, chuyện này cứ yên tâm, đến lúc đó nhất định sẽ nghĩ cho chủ công một pháp tử an ổn.

Do khi đó đại chiến đang cận kề, chuyện này nói xong là xong, bàn luận vài câu cũng cứ thế qua đi.

Sau này nam chinh bắc chiến, thủy chung không có cơ hội nhắc lại.

Mãi đến khi Chu Nguyên Chương ngồi trên ngai vàng với thân phận Đại Minh Thiên Tử Khai Quốc Thái Tổ.

Theo lệ cổ, thiên tử các triều đăng cơ làm hoàng thượng, việc đầu tiên không phải làm cái khác, mà lập tức phải trù bị hoàng lăng của chính mình.

Từ tuyển chọn long mạch đến quy mô bố cục lăng mộ, không được sơ suất một tơ một hào, đều là đại sự bậc nhất quốc gia.

Hồng Vũ hoàng đế triệu Lưu Bá Ôn đến, nhắc lại chuyện trước kia, trách nhiệm kiến tạo hoàng lăng này tất phải do Lưu Bá Ôn sách họa chủ trì.

Hoàng lăng của vương triều Đại Minh tuyệt đối không thể để quân Hồ đào phá.

Lưu Bá Ôn năm đó hứa một lời hứa suông, sự tình đến đầu cũng cảm thấy trong lòng không chắc chắn.

Chợt đôi mày cau lại, nảy ra ý hay, trước tiên xin hoàng thượng khoan dung mười ngày, mười ngày sau tất có lương sách.

Hồng Vũ hoàng đế kiên nhẫn đợi mười ngày, quả nhiên mười ngày sau Lưu Bá Ôn lên điện hành lễ quân thần, rồi lấy ra một bức đồ họa: "Việc tu tạo hoàng lăng Đại Minh, phi từ bức đồ này thì không được." Hồng Vũ hoàng đế còn tưởng là lăng phổ phong thủy hàng thật giá thật, lập tức long nhan đại duyệt, vội gọi nội thị đem lên ngự lãm.

Ngờ đâu triển quyển xem qua một hồi, lại đại vi kinh ngạc.

Hoàng thượng căn bản không hiểu bức họa này có ý gì, bèn mở kim khẩu hỏi: "Lưu ái khanh, bức đồ này của ngươi vẽ... lại là danh đường gì thế này?" Lưu Bá Ôn tấu rằng: "Bệ hạ dung bẩm, tu tạo lăng tẩm hoàng thất phi đồng tiểu khả, thần tài hèn học mọn, e phụ thánh vọng, trong đó nếu có chút sai sót, thực là vạn tử khôn bù." Sau đó, Lưu Bá Ôn đề cử cho Hồng Vũ hoàng đế một vị kỳ nhân.

Người này thân hoài dị thuật, thông thiên hiểu địa, đủ sức đảm đương trọng trách kiến tạo hoàng lăng.

Nhưng ông ta vốn là bậc ẩn dật trong thâm sơn, sợ ông ta mượn cớ thoái thác nên mới hiến bức họa này.

Đợi khi triệu ông ta vào cung, nói rõ ý đồ, sau đó bất luận ông ta có đồng ý hay không, chỉ cần đưa trục đồ họa này cho ông ta xem, ông ta tất không dám thoái thác nữa.

Hồng Vũ hoàng đế nửa tin nửa ngờ, lập tức sai người mời cao nhân mà Lưu Bá Ôn đề cử đến.

Tên người này là Phong Vương Lễ, vốn là phương ngoại chi sĩ chuyên luyện diên hống ở vùng Ba Thục, cũng thường làm mấy việc đảo đấu, chuyên môn thích sưu tầm những cổ vật như đan sa dị thư.

Phong Vương Lễ bị triệu đến Kim điện, biết là muốn mình tu tạo hoàng lăng.

Tự cổ có đạo bạn quân như bạn hổ, đây là việc cực kỳ dễ rơi đầu, ông ta làm sao dám đồng ý.

Vội hoang mang xưng mình không hiểu táng chế và đạo tầm long, muốn thoái thác phần hoàng sai này.

Hồng Vũ hoàng đế thấy quả nhiên không ngoài dự liệu của Lưu Bá Ôn, bèn sai người lấy bức đồ họa ra cho Phong Vương Lễ xem tận mắt.

Phong Vương Lễ nhìn thấy những gì trong bức họa, bấy giờ kinh đến hồn xiêu phách lạc, quỳ rạp dưới điện liên tục xưng: "Hoàng thượng thứ tội, thảo dân thực đáng vạn chết." Nguyên lai bức họa của Lưu Bá Ôn vẽ cảnh tượng một dãy vách đá hiểm trở, trên vách treo quan tài gỗ, giấu rất nhiều huyền quan.

Trong họa có mấy tên đạo mộ tặc, trong đó có một tên đang ôm nắp quan tài sần sùi dùng sức nhích đi, hiển nhiên là vừa mới mở nắp quan tài.

Lại có một tên tặc bám trên vách đá dựng đứng hiểm hóc, lấy dây thừng tròng vào cổ thi trong quan tài, kéo thi thể lão giả trong quan tài ngồi dậy.

Còn có hai tên đạo mộ tặc ngồi xổm bên cạnh quan tài, ôm ra từng miếng cốt giáp, trên cốt giáp đó đầy tinh đồ và chữ triện cổ quái.

Bên cạnh bức họa chú một dòng chữ: Quan Sơn Đạo Cốt Đồ.

Phong Vương Lễ nhìn bức đồ này mà tâm kinh nhục khiêu.

Nguyên lai cảnh tượng đạo mộ trong họa chính là do tiên tổ ông ta làm.

Họ Phong vốn là hào tộc cực kỳ có danh vọng tại địa phương, tổ tông đời đời đều cư ngụ tại hẻm Quan Tài núi Vu Sơn.

Trong hẻm đó địa hình hiểm ác, giấu vô số huyền quan.

Tiên nhân họ Phong từng ở hẻm Quan Tài đạo thủ được nhiều thiên thư dị khí, nhờ đó phát tích, học được nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu, từ đó si mê thuật lô hỏa.

Đến cuối Nguyên đầu Minh, truyền đến đời Phong Vương Lễ, tự xưng là Quan Sơn Thái Bảo.

Chương 671

Cậy vào việc tinh thông thuật Quan Sơn Chỉ Mê, bí mật khai quật cổ trủng sơn lăng ở các nơi.

Thực tế nhà họ Phong có thừa tiền bạc, mục đích đạo mộ của họ chủ yếu là vì những cổ quyển cổ tịch giấu trong mộ.

Lúc này nhìn thấy Quan Sơn Đạo Cốt Đồ, còn tưởng hành vi bí mật của gia tộc đã bị bại lộ, kinh động đến thiên tử thì chắc chắn không thoát khỏi họa diệt môn.

Hơn nữa chuyện này chưa từng có người ngoài biết, điều này chứng tỏ bên cạnh hoàng thượng có cao nhân, đối với chuyện đạo mộ Quan Sơn của cả gia tộc họ chắc chắn là nắm rõ như lòng bàn tay.

Lúc này ông ta cũng chỉ đành cứng đầu, theo yêu cầu của Hồng Vũ hoàng đế mà thiết kế hoàng lăng.

Lưu Bá Ôn khi đó trong triều đã sớm nảy ý định lui về, nhưng trong việc tu kiến hoàng lăng bị hoàng đế ép đến không thoát thân được, nghĩ đến trên đời còn có một đám Quan Sơn Thái Bảo như vậy, tinh thông lăng phổ và thuật Độn Giáp nhất, bèn đẩy phần hoàng sai này lên đầu bọn họ.

Ông cũng coi như nể tình, chỉ gọi bức họa là Quan Sơn Đạo Cốt, chứ không nói rõ thực tế là Quan Sơn Đạo Mộ.

Họ Phong chuyên nghiên cứu kỳ môn dị thuật, thủ đoạn hành sự người thường khó lường, lại từ cốt giáp nắm giữ được nhiều bí thuật phong thủy, đối với kết cấu và tuyển chỉ lăng mộ đều có chỗ độc đáo, khiến Hồng Vũ hoàng đế vô cùng mãn nguyện.

Ngự tứ cho Phong Vương Lễ và mấy đệ tử của ông ta yêu bài

bằng vàng ròng, từ đó về sau gọi là Quan Sơn Thái Bảo, lưu lại bên cạnh nghe lệnh, chuyên trách kiến tạo lăng mộ cho hoàng gia.

Hồng Vũ hoàng đế xuất thân từ tầng lớp đáy xã hội nên hiểu biết nhiều về phong vật dân gian.

Ông lại hỏi Phong Vương Lễ: "Ngay cả khi hoàng lăng không bị quân Hồ đào hủy, cũng chưa chắc đã vạn toàn vô ưu.

Bởi vì người Hán chúng ta cũng không phải dạng vừa, nghe nói từ cổ chí kim trên đời đã có chuyện Phát Khâu Mạc Kim.

Đám người này nếu nảy ý đồ với hoàng lăng Đại Minh thì phải làm sao?" Phong Vương Lễ nói thần cho rằng đám đảo đấu dân gian, thực sự có thủ đoạn đào phá đế lăng không chỉ có Phát Khâu Mạc Kim, mà còn có Bàn Sơn Tả Lĩnh.

Đạo nhân Bàn Sơn giỏi thuật sinh khắc chế hóa, hành tung ẩn bí khó tìm, nhiều năm qua rất ít thông đồng với người ngoài.

Nhưng mục đích của họ chỉ để cầu đan châu, chỉ cần trong hoàng lăng không đặt những vật như kim đan châu đỉnh, đạo nhân Bàn Sơn tuyệt đối không nảy ý đào phá hoàng lăng, không đáng lo ngại.

Còn quân đạo Tả Lĩnh đa phần là giặc cỏ, bọn chúng lúc tụ lúc tán, chuyên đào sơn lăng cự trủng, khó phòng phạm nhất.

Những người này lại thường có ý mưu phản, chỉ có phái đại đội quan quân gia tăng tiễu diệt, triệt để nhổ cỏ tận gốc, khiến hương hỏa của ngọn núi này đoạn tuyệt mới là thượng sách.

Ngoài ra còn có đồ đệ Phát Khâu Mạc Kim, thực ra là cùng một mạch, tinh thông nhất đạo phong thủy tầm long.

Thủ lĩnh của Mạc Kim là Phát Khâu Thiên Quan, tặc này mang theo ấn phù Hậu Kinh, trên khắc tám chữ 'Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ', tầm long đảo đấu việc gì cũng làm.

Nhưng bọn chúng rất coi trọng hành quy do tổ sư gia truyền lại, không có Phát Khâu ấn và Mạc Kim phù thì không chịu làm việc đảo đấu.

Cho nên muốn đối phó bọn chúng, nên trước tiên hủy đi phù ấn tín vật của Phát Khâu Mạc Kim, khiến thuật Mạc Kim không còn tồn tại trên đời, như thế mới có thể nhất lao vĩnh dật, vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Hoàng thượng thấy có diệu sách như vậy, lập tức long nhan hỉ động.

Sau đó Chu Nguyên Chương hạ chỉ, suốt triều Minh các nơi nghiêm tra đám đảo đấu huyệt lăng.

Có điều tung tích Phát Khâu Mạc Kim, Bàn Sơn Tả Lĩnh rải rác khắp thiên hạ, triều đình cũng không có biện pháp gì quá tốt với bọn họ.

Mãi đến những năm Vĩnh Lạc mới tìm được cơ hội hủy đi Phát Khâu ấn và bảy tấm Mạc Kim phù, nhưng trên đời vẫn còn ba tấm cổ phù không rõ tung tích.

Giặc cỏ Tả Lĩnh cũng bị tiễu diệt liên tục.

Tuy nhiên những biện pháp này vẫn mang lại hiệu quả nhất định, vào giữa đời Minh, việc đạo mộ đảo đấu thực sự đã có một thời gian tiêu thanh nặc tích.

Quan Sơn Thái Bảo được triều đình trọng dụng, theo hoàng thất từ kinh nam đến kinh bắc, luôn ở trong cung nghe lệnh.

Do hoàng lăng thuộc về cơ mật cao độ nên không bao giờ dám tuyên dương ra ngoài.

Đến những năm Vạn Lịch, thủ lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo chính là Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Người này thực sự có bản lĩnh thông thiên triệt địa, lại càng đam mê chuyện phong thủy tinh tượng.

Lão thấy tổ tiên khi tu tạo hoàng lăng Đại Minh tuy bách mật nhưng vẫn có một sơ sót, đã bỏ qua việc di dời phần mộ tổ tiên của Chu Nguyên Chương.

Đêm quan sát thiên tượng, thấy khí số nơi đó sắp tuyệt, bèn dâng thư triều đình xin dời tổ lăng.

Nhưng hoàng đế đương triều hôn dung, trăm việc trong nước đều sơ sài, không hề đoái hoài đến lời can gián của Phong Sư Cổ.

Phong Sư Cổ tận mắt thấy thế đạo suy vi, lại thấy thánh thượng vô đạo, trong cơn nóng giận bèn mượn cớ cáo bệnh về quê.

Trải qua hơn hai trăm năm, triều đình đối với chuyện cũ những năm Hồng Vũ sớm đã không còn để tâm, thế là để Phong Sư Cổ trở về cố thổ.

Cơ nghiệp của họ Phong ở Vu Sơn vẫn còn, thu nhập chủ yếu là khai thác mạch mỏ muối Vu Diêm.

Nhưng Phong Sư Cổ coi tiền tài như cỏ rác, sau khi về quê ngoài việc dẫn hỏa luyện dược thì chính là thôi diễn quái tượng.

Lão cũng thường mượn danh nghĩa vân du tứ hải dẫn theo thủ hạ đi đạo phá cổ mộ khắp nơi, say mê thu thập các loại kỳ trân bí khí tùy táng trong cổ mộ.

Có một năm, Phong Sư Cổ bỗng nhớ lại tổ tông từng để lại một thiên di huấn, cáo giới tử tôn hậu thế rằng nhà họ Phong nhờ vào việc đạo mộ ở hẻm Quan Tài, lấy được Độn Giáp Thiên Thư từ huyền quan mà phát gia thành hào môn vọng tộc.

Nhưng huyền quan ẩn hiện trong hẻm Quan Tài không chỉ có hàng ngàn hàng vạn, mà trong thâm sơn đó còn chôn giấu một tòa lăng mộ

quy mô bàng đại.

Nhưng tòa mộ này tuyệt đối không được chạm vào, nếu không tất có họa diệt tộc, bởi vì trong mộ có giấu Thi Tiên.

Phong Sư Cổ có máu đạo mộ, lại thường có ý tìm tiên, nên tâm ý này một khi đã khởi thì dù mười vạn Kim Cang La Cẩu cũng không hàng phục được.

Lão vừa nghĩ đến ngay cửa nhà mình có tọa cổ mộ Ô Dương Vương huyền bí cổ xưa, bèn quẳng lời tổ tông ra sau đầu, lập tức dẫn chúng vào núi đạo mộ.

Ngờ đâu lại trong cổ mộ Ô Dương Vương nhìn thấy những thứ mà lão nằm mơ cũng không ngờ tới.

Tộc nhân Phong thị ở Thanh Khê đều biết Phong Sư Cổ đã thấy những thứ cực kỳ thần bí trong cổ mộ Ô Dương Vương, nghe nói là vật cực cổ.

Nhưng tình huống thực tế ngoài bản thân Phong Sư Cổ, mấy trăm năm nay không ai biết được, ngay cả những người thân cận nhất với lão cũng hoàn toàn không hay biết.

Theo truyền thuyết đời đời để lại của họ Phong, sau khi Phong Sư Cổ đạo phá cổ mộ hẻm Quan Tài trở về nhà bèn bế môn bất xuất.

Cách đó ba tháng, bỗng xưng mình đã đắc đại đạo, nói thiên hạ hạo kiếp sắp chí, chỉ có hẻm Quan Tài có một nơi gọi là Thần Tiên Quật Trạch, có thể sánh với Đào Hoa Nguyên lánh nạn của người Tần.

Phong Sư Cổ tự xưng Địa Tiên, muốn quảng độ phàm nhân thế gian.

Lão dốc hết sức lực, đại cử tu kiến âm trạch Địa Tiên trong thâm sơn, đem toàn bộ những thứ tổ tiên đạo mộ phát tích được tàng nạp

vào trong đó.

Mất mười dư năm mới công thành, sau đó cáo tri chúng nhân, muốn có được tiên phong vân cốt xuất hữu nhập vô, trùng hư thanh tĩnh thì phải xá bỏ thân xác phàm trần huyết nhục trọng trọc này.

Người tình nguyện tiến vào mộ hoạt tuẫn mới có thể thành tiên.

Đợi mấy trăm năm sau đắc đại đạo đều có thể theo Địa Tiên trở lại thế gian, đem tất cả mọi người trên thiên hạ đều độ hóa, thành tựu một kiện công đức vô lượng.

Khi đó Quan Sơn Thái Bảo được hoàng gia khâm điểm, danh vọng ở vùng Vu Sơn Thanh Khê cực thịnh, đặc biệt là Phong Sư Cổ giỏi thuật vu cổ yêu thuật, mười nhà thì có chín nhà rưỡi tin lão.

Chương 672

Đám ngu nam ngu nữ đều nguyện theo lão học thuật Quan Sơn Chỉ Mê.

Học bộ yêu pháp huyễn chướng này có nhiều kỵ húy: một sợ máu chó đen, hai sợ móng lừa đen, ba sợ chu sa.

Vừa thấy những vật này, kẻ thi thuật sẽ hiện nguyên hình, mật rồng cũng vỡ.

Quan Sơn Chỉ Mê nhìn thì có vẻ ảo diệu, thực chất không ngoài những thủ đoạn thôn phù khu thủy, chỉ binh giáp mã.

Bộ này đa phần là do tổ tiên họ Phong lấy được từ Long Cốt Thiên Thư trong huyền quan ở hẻm Quan Tài.

Nói hoa mỹ là phương thuật cổ đại, nói trắng ra căn bản là yêu thuật tà pháp trang thần lộng quỷ.

Nhưng vào thời cổ đại, càng là tà ma ngoại đạo lại càng có thể cổ hoặc lòng người.

Cho nên Phong Sư Cổ vừa nói muốn độ chúng nhân đắc đạo, nhất thời người theo như mây, một vì tìm tiên, hai vì cầu lánh nạn, nam nữ lão thiếu địa phương đa phần theo lão vào Địa Tiên Thôn.

Họ Phong còn một bộ phận nhỏ không nguyện ý vào trong tìm tiên, Địa Tiên Phong Sư Cổ cũng không miễn cưỡng, chỉ bắt họ giấu kín lối vào cổ mộ, để lại cho hậu nhân bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú, bắt họ nghiêm ngặt giữ bí mật, đặc biệt là không được để Mạc Kim Giáo Úy biết được thực hư.

Mạo hiểm để lại một con đường bí cảnh tuyệt diệu này là để hậu đại họ Phong tương lai khi có nạn có thể triệu tập thêm phàm nhân

muốn được độ hóa đến đầu quân vào phủ đệ thần tiên trong núi Quan Tài.

Nếu năm đó hủy hết Mạc Kim phù thì giờ không cần đại phí chu chiết như vậy.

Phong Sư Cổ sách họa chu tường, tuy hẻm Quan Tài mây mù khóa chặt long mạch, khó bị Vọng Tự Quyết dòm ngó, nhưng vẫn để lại bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú hối sáp gian nan.

Dù vậy lão vẫn không yên tâm, lại đặt quanh đó Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Đây là dị thuật tiên tổ họ Phong có được khi đạo mộ Quan Sơn, dị thuật này kỳ quỷ khó lường, hậu nhân đa phần không biết.

Bình thường những người muốn tiếp cận âm trạch Địa Tiên Thôn đều bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vây khốn mà mất mạng.

Giáp này được bố trí bí mật theo tuần hoàn Địa Chi, sinh môn của nó ở mỗi kỷ, tức là trong mười hai năm, chỉ mở ra ba ngày vào tháng nào đó của năm Địa Thử.

Mỗi mười hai năm một lần, ngày tháng tương ứng lại không ngừng tuần hoàn biến hóa, người ngoài khó mà thôi đoạn, chuyên dùng để đối phó Mạc Kim Giáo Úy sưu sơn tầm long.

Trong số những người cuối cùng không vào cổ mộ Địa Tiên Thôn có cả thúc bá huynh đệ thân thiết của Phong Sư Cổ.

Theo gia phả sắp xếp, ông ta và Phong Sư Cổ đều thuộc chữ Sư, tên gọi Phong Sư Kỳ.

Yêu bài Quan Sơn do Hồng Vũ hoàng đế ban tặng truyền đến đời chữ Sư thì ông ta có một chiếc.

Chi mạch của Phong Sư Kỳ đều ở lại bên ngoài núi vì ông ta cho

rằng tổ huấn không thể vi phạm, thiện nhập âm trạch núi Quan Tài sớm muộn gì cũng gây ra đại họa tày trời, thế là cả nhà di cư đến Ly Xuyên.

Phong Sư Kỳ cũng là bậc cao nhân cực kỳ có kiến thức, trước khi lâm chung đích thân nói với hậu nhân rằng trong hẻm Quan Tài thực sự có giấu Thi Tiên.

Trong lòng núi đó có hai mảnh đất phong thủy bảo địa, một nơi nhỏ hơn hình tự đầu người, thời cổ từng bị Di Sơn Vu Lăng Vương xây thành địa cung mai cốt.

Theo lý phong thủy thượng cổ, long mạch hình đầu người này thực chất là đất hung sát, chủ táng bạo quân.

Muốn tiêu trừ khí hung sát tích tụ trong địa mạch thì người hoạt táng theo phải cực nhiều, cho nên trong cổ mộ thi cốt kẻ sát tuẫn tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau.

Chu vi lăng khu lại dày đặc huyền quan, số lượng cụ thể giờ căn bản khó mà lường được.

Có thể nói mỗi viên gạch, mỗi tấc đất trong mộ đều bị thi khí thấm đẫm.

Sau khi Địa Tiên Phong Sư Cổ đạo phá mộ này, hung dương chi khí trong mộ đã phá, nhưng Phong Sư Cổ từ đồ bồi táng trong cổ mộ phát hiện nhiều tế khí thanh đồng, biết được trong hẻm Quan Tài còn có một mảnh đất phong thủy bảo địa lớn hơn.

Mảnh địa mạch này giấu sâu trong núi, hình trạng như một tòa thạch quan khổng lồ không nắp.

Kỳ lạ là trong quan rộng tới vài dặm, trên vách đá tựa như tấm ván quan tài xung quanh vẽ rồng vẽ phượng, nhưng tuyệt đối không phải nhân công điêu trắc mà là do phong hóa bào mòn tự nhiên hình thành.

Trong đại thạch quan như hẻm núi đó, nội bộ gò rãnh nhấp nhô, mọc nhiều kỳ hoa dị thảo.

Kỳ lạ hơn là địa thế đó giống như trong thạch quan đang nằm một cái xác không đầu, hô ứng với cái đầu lâu dưới đất đằng xa kia.

Tòa núi Quan Tài này có từ lúc thiên địa sơ phân, đã tồn tại trên thế gian hàng tỷ năm rồi.

Lúc đó hỗn độn sơ phân, dưới gầm trời làm gì có người, nói chi đến quan tài.

Cho nên tòa núi Quan Tài và thi thể không đầu chôn sâu dưới đất kia chắc chắn không phải sức người làm ra, mà là quỷ phủ thần công, đắc thiên địa tạo hóa kỳ diệu tự sinh tự thành.

Nghĩ vùng Ba Sơn Vu Giáp này từ cổ chí kim sùng thịnh vu phong, núi Quan Tài giấu dưới chân núi đã sớm bị người ta phát hiện, luôn duy trì tập tục mai táng quan tài để khu hung gần đó, khiến thi khí trong núi trầm trọng.

Đến năm Tùy Đường, địa phương càng rộ lên truyền thuyết trong núi Quan Tài có mai táng Thi Tiên.

Nhưng Thi Tiên rốt cuộc là gì thì chưa từng có ai thấy qua.

Phong Sư Kỳ đến chết vẫn cho rằng tiên đạo chung quy là điều phiêu miểu hư huyễn, trên đời dù thực sự có tiên gia cũng tuyệt đối không thể có cổ thi hóa thành tiên.

Cương thi là vật chết mà không hóa của thế gian, thứ trong núi Quan Tài không phải yêu thì là ma, chắc chắn không phải chân tiên gì.

Nhưng thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo là Phong Sư Cổ lại chấp ý tu kiến âm trạch trong núi Quan Tài để tìm kiếm Thi Tiên, làm sao nghe lọt lời khuyên của ông ta.

Phong Sư Kỳ không biết vì sao Phong Sư Cổ lại kiên tín như vậy, còn tưởng lão bị quỷ mê tâm trí trong mộ Ô Dương Vương, đa phần là nhập ma chướng.

Hơn nữa nhìn thần thái cử chỉ của Phong Sư Cổ cũng đã khác hẳn người sống, khí sắc trên mặt đó giản trực như một cái xác cương nhân trong cổ mộ.

Khuyên can vô quả, đành phải minh triết bảo thân, dẫn những người còn lại rời khỏi cố thổ, đồng thời để lại di chúc trước khi chết, bảo hậu nhân tìm cơ hội theo bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú lẻn vào cổ mộ Địa Tiên Thôn xem cho rõ thực hư.

Nếu Phong Sư Cổ đã thành vật yêu hóa thì nhất định phải tìm cách trừ khử, nếu không địa thế hẻm Quan Tài tuy hẻo lánh bí mật nhưng sớm muộn cũng bị người ta đào ra khỏi thâm sơn, đến lúc đó trong mộ vạn nhất thật sự có Thi Tiên gì đó tất sẽ nhập thế hại người, hậu hoạn vô cùng vô tận.

Phong Sư Kỳ vốn là kỳ nhân có chút thủ đoạn, khi tu tạo Địa Tiên Thôn ông ta cũng có tham dự.

Lúc cả nhà chuyển khỏi Thanh Khê thì gặp phải loạn lưu khấu, khắp nơi đều không thái bình, không lâu sau lại nhiễm ác tật, nên đến chết cũng không thể trở lại hẻm Quan Tài Vu Sơn, chỉ để lại di ngôn: 'Hành vi của Phong Sư Cổ thực sự đã khiến danh hiệu Quan Sơn Thái Bảo Đại Minh rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Con cháu hậu đại họ Phong chúng ta nếu không trừ khử Thi Tiên thì linh hồn các tổ tông trên trời vĩnh viễn không được an nghỉ'.

Sau khi Phong Sư Kỳ qua đời, hậu đại của ông ta gia đạo trung lạc, mỗi khi gặp năm Địa Thử có thể tiến vào âm trạch Địa Tiên thì hoặc là vì thời cục động đãng, hoặc là vì gia cảnh khó khăn, thủy chung không có cơ duyên vào trong.

Hơn nữa lịch sử cận đại thay đổi nghiêng trời lệch đất, trải qua thời thế biến thiên, chi hậu nhân này của ông ta điêu linh tán lạc, đã dần dần đánh mất tay nghề tổ tông truyền lại đến bảy tám phần.

Đến hiện tại, hậu nhân Phong gia tuy còn nhớ rõ toàn bộ bảy mươi hai câu Quan Sơn Chỉ Mê Phú, lại còn giữ lại đồ phổ Địa Tiên Thôn do Phong Sư Kỳ để lại, nhưng muốn hóa giải Quan Sơn Chỉ Mê Phú thì phải am hiểu Kỳ Môn Ngũ Hành và thuật phong thủy bí truyền.

Hậu nhân Phong gia đối với những bí thuật này chỉ biết chút da lông.

Những năm gần đây, hậu nhân cuối cùng của Phong gia là Phong Tư Bắc, bình sinh đọc nhiều đạo tạng, trung niên lên Thanh Thành Sơn làm đạo sĩ, nhưng vẫn canh cánh trong lòng di huấn tổ tông.

Ông ta nhiều lần tiến vào Quan Tài Hiệp nhưng không tìm được phương pháp, cuối cùng tọa hóa trong đường hầm, đồng thời dặn dò hai con trai rằng nếu hậu nhân Phong gia không trừ được Thi Tiên thì đừng nhặt cốt an táng cho ông ta, ông ta thà phơi xác ở đây để tận mắt nhìn thấy có người tìm được lối vào cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Đường hầm phía cuối con đường trăm bước là nơi có tấm bia mộ và một thi thể, chính là người này.

Chương 673

Phong Tư Bắc có một người con trai, theo gia phả sắp xếp theo chữ Tư, Học, Ngôn, Đạo, thuộc về chữ Học, tên là Phong Học Văn, cũng chính là Phong đoàn trưởng đang bị mấy người trói lại.

Do chiến tranh loạn lạc, mắt thấy không còn đường sống, tạm thời không lo được chuyện tổ tông phó thác, Phong Học Văn bèn vào núi làm hưởng mã (lục lâm hảo hán), tìm một con đường sống giữa chốn rừng xanh.

Vì còn biết chút thuật đạo mộ Quan Sơn truyền lại, ông ta bèn ẩn tính mai danh, thắp hương gia nhập phái Tả Lĩnh trên Thường Thắng Sơn.

Nhưng chẳng bao lâu sau, do thủ lĩnh Tả Lĩnh mất tích bí ẩn, trong vòng vài năm, quần đạo Tả Lĩnh truyền thừa từ thời Hán hoàn toàn tan rã.

Phong đoàn trưởng tuy tên là Học Văn nhưng lại ghét nhất việc đọc sách, chết cũng không muốn về quê làm ruộng.

Lúc đó ông ta còn trẻ, cảm thấy làm hưởng mã rất tốt, có ăn có uống lại có thể tùy tiện chơi đùa phụ nữ, thấy hộ đại gia tài chủ nào không vừa mắt là cầm đao thương xông vào cướp sạch.

Nam tử hán đại trượng phu sống trên đời phải khoái lạc như vậy mới đúng.

Lại thêm việc ông ta đối với huynh đệ dưới trướng rất hào phóng, mỗi lần ra tay đều phân chia theo công trạng, nên thủ hạ đều hết lòng theo đuổi.

Thế nhưng cũng chính vì phỉ khí trên người quá nặng nên mới

chọc tới quân đội họ Trương ở Đông Tam Tỉnh.

May mà ông ta chạy nhanh, nhưng các huynh đệ dưới trướng đều bị quân đội kia tàn sát sạch sẽ.

Phong đoàn trưởng chạy thoát xong suy đi tính lại cũng chẳng biết đi đâu, gặp lúc loạn thế khắp nơi bất ổn, vừa vặn năm đó là năm Sửu, sinh môn của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trong Địa Tiên Thôn hiển lộ, cho nên ông ta bèn nhớ tới tổ huấn, tiện thể đem hài cốt lão cha đi chôn cất.

Chỉ cần hoàn thành hai việc này, dù có chết cũng chẳng còn gì vướng bận.

Trở về tổ trạch, Phong đoàn trưởng từ mật thất lấy ra mấy món bảo vật gia truyền do tổ tiên Phong Sư Kỳ để lại.

Những thứ này đều là vật do Quan Sơn Thái Bảo lấy được khi đạo mộ.

Mấy trăm năm trước, lúc đó Quan Sơn Thái Bảo được hoàng đế đích thân phong tước, gọi là Quan Sơn Thái Bảo, để lại mấy bộ Long Cốt Thiên Thư không bị Địa Tiên mang vào mộ, trong đó ghi chép đều là phong thủy cổ pháp, học thấu có thể hiểu được bí mật của Hình, Thế, Lý, Khí.

Nhưng nội dung có hạn, muốn đạt tới cảnh giới Quan Sơn Tầm Long vẫn còn khó khăn.

Ngoài ra còn một việc quan trọng nhất, năm đó Địa Tiên Phong Sư Cổ từng đạo phát một tòa Đường đại yêu lăng, đây là phần mộ của Đỗ Tiên (Hồ Tiên), nghe nói do một giáo phái thờ phụng Hồ tiên thời Đường để lại.

Trong lăng có một bản kỳ thư ghi chép các loại yêu pháp huyễn thuật, trong chiếc ròm dát vàng tùy táng có không ít khí vật thi triển

chướng nhãn pháp.

Trong đó có mấy sợi yêu cân (gân yêu) rút ra từ thi thể Hồ tiên, hỗn hợp vào hài cốt sau khi thiêu cháy sẽ có nghiệm chứng Viên Quang kỳ lạ, nhưng không dễ sử dụng, phải để người ta thấy bích họa cổ mộ Đỗ Tiên trước, sau đó thông qua đốt xác mới thấy được Đỗ Tiên hiển linh, đồng thời nghe được quỷ âm ảo thính.

Phong Sư Cổ trong địa cung Ô Dương Vương đã đặt những bích họa mộ tường lấy từ Đường đại yêu lăng đó.

Quan Sơn Chỉ Mê Phú ngoài bảy mươi hai câu ra còn có một đoạn cuối cùng bí ẩn nhất, cũng là đoạn quan trọng nhất, giấu ngay trong mộ thất của Ô Dương Vương: Đốt xác Viên Quang, vạn vật di vong.

Nhưng một mình ông ta đơn thương độc mã, không phá giải được bí mật tổ tông để lại, bèn nhớ tới lời dạy của cha, nếu mình không giải được có thể tìm sự giúp đỡ của Mạc Kim Giáo Úy.

Thế là Phong đoàn trưởng ở trong mộ này khổ đợi mấy năm, thậm chí còn tìm một cái xác mạo danh chính mình, bao gồm cả tin tức bên ngoài cũng là do ông ta cố ý tiết lộ, lúc này mới dẫn dụ được Trần Mộc cùng mấy người tiến vào.

Phong khí Mạc Kim tế thế đã có từ xưa, chỉ cần trong quãng đời còn lại chờ được là được.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chôn trong Quan Tài Sơn mười hai năm mới mở một lần, cùng lắm thì chờ.

Phong đoàn trưởng nửa đời tung hoành trong đao thương, gan dạ và kiến thức vượt xa người thường, ông ta mang theo người bạn duy nhất là con vượn núi tiến vào Quan Tài Hiệp, nhưng lại phát hiện mình không mở được Cửu Cung Ly Hổ Tỏa.

Bản lĩnh tổ truyền ông ta căn bản chưa học hết, lúc này mới biết

sự lợi hại của Địa Tiên, trước đó đã nghĩ quá đơn giản.

Thế là ông ta nghĩ ra một kế, đó là luôn chờ ở đây.

Những năm này ông ta cũng không chỉ chờ không, những di vật trong quan quách đều bị ông ta lật tung lên hết.

Trong di vật có nhiều thuật số truyền lại của Quan Sơn Phong gia, bao gồm cả chướng nhãn pháp dùng hình nhân giấy ngựa, đốt hương Viên Quang.

Nhưng nếu không nhìn thấy bích họa Đường đại yêu lăng trong cổ mộ thì không có hiệu nghiệm.

Lúc đó ông ta cũng không biết thuật này là thật hay giả, mãi đến khi gặp bọn người Trần Mộc, ông ta ở trong bóng tối mới biết đó là thật.

Tuy nhiên Trần Mộc và Trần Tiểu Đao trông không phải hạng người tầm thường, nếu đối kháng chính diện e rằng căn bản không trụ nổi một hiệp, nên ông ta bèn ẩn nấp trong bóng tối, cứ thế đi theo suốt quãng đường.

Mười mấy năm trôi qua, tâm tư ông ta cực sâu, càng có nghị lực và kiên nhẫn, nên mới đợi được đến khi Trần Mộc tiến vào.

Trong ngôi miếu tối tăm lạnh lẽo này, lời nói của Phong đoàn trưởng khiến bọn người Trần Mộc sững sờ.

Dù tâm tư mấy người có hơn người thì cũng không thể tưởng tượng nổi cảnh sống mười mấy năm trong cổ mộ không thấy ánh mặt trời là thế nào.

Nghe xong những lời này, họ không còn gì để nghi ngờ, vì một số chi tiết bên trong đều chính xác, tuyệt đối không phải lời nói dối bịa đặt.

Sau khi mấy người vào mộ, Phong đoàn trưởng ở trong bóng tối dẫn dắt, tiết lộ từng đoạn Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Nội dung sau câu "Muốn gặp Địa Tiên, trước tìm Ô Dương" phần lớn là do ông ta tự sửa đổi, chỉ để khiến mấy người không vào được.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Trần Tiểu Đao trên đường tới đây lại tìm được một người tinh thông cơ quan thuật.

Phong đoàn trưởng nằm mơ cũng không ngờ tới bọn họ lại có thêm một người, chính là Yêu Muội Nhi của Thần Cơ Môn, cô ấy dễ dàng mở được Cửu Cung Ly Hổ Tỏa.

Loại thủ nghệ tiêu khí gần như thất truyền này ngay cả Mạc Kim Giáo Úy cũng không có.

Có mấy chỗ vốn mưu tính chu mật lại xảy ra sai sót, gây ra nhiều chuyện kinh tâm động phách, sau này nghĩ lại thật sự là may mắn.

Lúc vào cổ mộ Ô Dương Vương, trong dũng đạo trước cửa mộ vốn không có cơ quan Võ Hầu tàng binh, vì năm đó do mạch nước ngầm lúc lên lúc xuống không định, cuối cùng không xây thành, chỉ có hình dáng mà thôi.

Trong lúc ghép bản đồ ở mộ đạo này, Phong đoàn trưởng có ý định sau khi mấy người lấy được bản đồ thật sẽ âm thầm cướp lấy, nên đã phát tín hiệu cho con vượn núi nấp sẵn ứng cứu.

Đợi lúc họ không đề phòng bèn đốt hương chiêu tiên, định dùng yêu cân của Đỗ Tiên quấn lấy mấy người để thoát thân.

Phong đoàn trưởng lúc này thở dài: "Ta biết lúc đó ngươi đã nghi ngờ, ta cũng biết mình có khả năng bị ngươi phát hiện, cho nên ta mới muốn cướp bản đồ trong mộ đạo rồi đi ngay.

Lúc đó ta cũng không ngờ ngươi nhìn thấu, lại còn ghép một tấm bản đồ giả để lừa ta.

Bây giờ thì tốt rồi, các ngươi muốn đi cũng không đi được nữa.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trong núi sắp đóng kín, thời khắc sinh môn mở lại... phải đợi đến mười hai năm sau." Trần Mộc cười nhẹ một tiếng: "Ngươi không cần ở đây nói lời đọa nạt ta, cùng lắm thì mười hai năm sau chúng ta cùng nhau ra ngoài." Lúc này Phong đoàn trưởng không nói gì, hỏi bây giờ là mấy giờ.

Tề Thiết Chủy nhìn đồng hồ của mình: "Còn nửa canh giờ nữa là đến nửa đêm linh giờ." Phong đoàn trưởng gật đầu: "Các ngươi đi suốt chặng đường vào đây, dù có biết bản đồ, nếu quay về theo đường cũ thì hai ba canh giờ tuyệt đối không đủ.

Qua mười hai giờ đêm, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ xuất hiện.

Mạc Kim Giáo Úy các ngươi chắc hẳn biết sự lợi hại của vật này.

Năm đó trong Mậu Lăng của Hán Vũ Đế đã thiết lập loại giáp này để trấn giữ.

Chương 674

Khi nghĩa quân Xích Mi đạo phát Mậu Lăng đã thương vong vô số, mấy chục vạn người dùng nửa tháng trời mới phá được Cửu Tử Kinh Lăng Giáp..." Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh nghe không vô nữa: "Sự lợi hại của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mà ngươi nói chúng ta tự nhiên biết, nhưng quân Xích Mi lúc đó chưa có thủ đoạn của Tá Lĩnh, chẳng qua là một lũ ô hợp đào bới lung tung, chết bao nhiêu người cũng không lạ.

Nhưng ta chỉ muốn hỏi ngươi, nếu vào Quan Tài Sơn này có tử không sinh, tại sao ngươi còn dám vào?" Phong đoàn trưởng nghĩ hồi lâu, trầm giọng nói: "Các ngươi có còn nhớ ta từng nói với các ngươi... mấy người các ngươi vốn đã chết rồi không?" Lòng Trần Mộc lạnh lẽo, trên người những người khác đúng là có dấu hiệu tử ban hiện lên, chuyện này vô cùng bất ổn.

Tề Thiết Chủy bên cạnh cũng không thể tin nổi, bắt ông ta giải thích rõ ràng.

Phong đoàn trưởng bất đắc dĩ lắc đầu: "Thi khí trong Quan Tài Hiệp này quá nặng, tử ban trên người họ không có gì đáng ngại, chỉ là trúng thi độc mà thôi, không chết người được.

Lúc nãy chỉ là để mê hoặc các ngươi nên ta mới thuận miệng bịa một câu.

Nhưng trong số những người này, ít nhất có một người đã chết.

Người vốn đã thực sự chết rồi... chính là tôi." Lúc này vào Quan Thánh Miếu đã lâu, Cổ Sai và Yêu Muội Nhi tâm lớn gan to lại mệt mỏi nên đã dựa vào tường điện ngủ thiếp đi.

Bây giờ chỉ có mấy người Trần Mộc nghe Phong đoàn trưởng nói.

Lời này vừa thốt ra, Trần Mộc lập tức cau mày.

Chuyện này đối với hắn mà nói, vừa là tình lý ở trong, vừa là ý liệu ở ngoài.

Trong tình lý là vì trên người Phong đoàn trưởng đúng là có những biến hóa quỷ dị, nếu chỉ xuất hiện tử ban không rõ rệt thì thôi, nhưng thi trùng vốn chỉ có trên xác chết lại xuất hiện trên người ông ta.

Nhưng nếu bảo ông ta đã chết từ lâu, vậy ông ta chết từ bao giờ?

Một cái hành thi tẩu nhục làm sao có thể cùng mọi người mật đàm thâu đêm?

Phong đoàn trưởng dường như nhận ra Trần Mộc không thể tiếp nhận sự thật này: "Thực ra tôi cũng giống các ngươi, căn bản không biết mình chết như thế nào, thậm chí ngay cả mình chết từ lúc nào cũng không nhớ nổi.

Chỉ là đột nhiên trên người liên tục có thi trùng bò ra bò vào, chỉ sau khi đi qua đoạn phòng trùng ở ngoại vi Quan Tài Sơn, trên người tôi mới không còn thi trùng chui ra nữa.

Tôi thực sự hoàn toàn không hiểu nổi chuyện kinh khủng gì đã xảy ra với mình.

Nếu tôi chết sớm rồi, sao có thể hành động tự nhiên như hiện tại?" Thấy mấy người đầy mặt nghi hoặc, Phong đoàn trưởng bèn bảo Trần Tiểu Đao cởi cúc áo trước ngực mình ra.

Vừa nhìn thấy, tất cả đều hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy trên người Phong đoàn trưởng đầy những lỗ thủng do bị thi trùng gặm nhấm.

Trong đường hầm vào Quan Tài Sơn có thiết kế phòng trùng, nên thi trùng trên người ông ta đã chết hết, trên lồng ngực đầy tử ban chỉ

còn lại hàng trăm lỗ đen.

Vết thương không lành, cũng không thấy máu tươi chảy ra, cả người như một cái xác thối bị dòi bọ gặm nhấm.

Trăm nghe không bằng một thấy, dù mấy người còn chút nghi ngờ thì vào khắc này cũng tan thành mây khói.

Nhưng dù tin lời ông ta, mấy người vẫn cảm thấy như ở trong sương mù.

Xem ra Phong đoàn trưởng đúng là một cái hành thi tẩu nhục, nhưng xác chết sao lại có thể nói chuyện với người?

Chuyện này càng nghĩ kỹ càng thấy kinh khủng, vì mọi thường thức và kinh nghiệm của họ đều không thể giải thích hiện tượng này.

Hóa ra lúc đầu khi Phong đoàn trưởng vào cổ mộ đã phát giác thân thể không ổn, nhưng lúc đó đã muộn, càng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Năm đó Quan Sơn Phong gia cũng chưa từng gặp tình huống đáng sợ này, nhưng lúc đó Phong đoàn trưởng một lòng muốn vào cổ mộ Địa Tiên Thôn, chỉ cần tìm được Thi Tiên thì ông ta chết cũng không hối tiếc.

Bao nhiêu năm nay, chính là dựa vào chấp niệm này mà trụ được đến khi bọn người Trần Mộc tới.

Vốn định sau khi họ tìm được bản đồ sẽ trộm lấy rồi bỏ rơi họ để một mình đi vào, nhưng vẫn bị Trần Mộc phát hiện, lúc này mới bị bắt, công bại danh liệt. "Lúc đầu ta thấy chỉ là mấy đứa nhỏ nên căn bản không để ý, đúng là người không thể nhìn tướng mạo!" Theo lời Phong đoàn trưởng, Địa Tiên Thôn ở Quan Tài Sơn được mệnh danh là thiên địa vô môn, sinh môn vừa đóng thì ai cũng đừng hòng rời đi.

Trần Mộc lúc này vẫn cười khẩy trước lời nói của Phong đoàn

trưởng.

Kể từ khi Quan Sơn Thái Bảo triều Minh có thể xây dựng cổ trấn này trong Quan Tài Sơn, thì hình thế Quan Tài Sơn ẩn sâu dưới đất chắc chắn không nhỏ, ngoài sinh môn của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chưa chắc đã không có lối ra khác.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là một loại cơ quan phòng trộm mộ lợi hại, trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật và Bàn Sơn Phân Giáp Thuật đều có ghi chép.

Nhưng gần một ngàn năm nay lại chưa từng có người trộm mộ nào đụng phải Kinh Lăng Giáp.

Theo các cổ tịch như Lăng Phổ, trong mộ Nam Việt Vương và Mậu Lăng của Hán Vũ Đế Lưu Triệt đều có chôn loại giáp này.

Trong cổ phương thuật, "giáp" là một loại đạo cụ đặc thù, có thể là đồ thanh đồng, cũng có thể là chỉ dõng giáp mã (hình nhân giấy).

Mà Cửu Tử Kinh Lăng Giáp càng đặc thù thần bí hơn, nó là sản vật từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, lúc đó vu pháp đang thịnh, chuyện trộm mộ cũng vừa mới xuất hiện.

Để đối phó với hành vi phá hoại cổ mộ, mộ táng của đại quý tộc đều dùng gỗ quách xếp tầng đóng kín, và chôn thiết Kinh Lăng Giáp trong đất xung quanh lăng mộ để trấn giữ.

Loại giáp này phải dùng đồ thanh đồng cổ thời Tam Đại (Hạ, Thương, Chu), dùng máu xác chết ngâm tẩm ra một loại đồng thực (rỉ đồng) đặc thù, hình dạng giống như hoa đồng mọc trên cây đồng.

Loại hoa đồng màu xanh thương lục này do tích huyết xâm thực nhiều năm hóa thành, chôn dưới địa tầng có long mạch lâu ngày sẽ mượn địa khí biến thành một loại vật thể nửa kim loại nửa thực vật, phát triển theo hình san hô gai hoặc mạng nhện.

Nó có thể nương theo âm khí ngưng kết của lăng mộ mà không ngừng khuếch tán.

Những bông hoa đồng đầy gai ngược đó gần giống như cỏ ăn thịt người, giống như rễ thực vật đâm sâu vào bùn đất đá tảng, có tri giác.

Bình thường đều giấu trong đất, hễ gặp người sống sẽ kinh động mà bùng nổ, băm vằn và hút máu tất cả sinh vật tiếp cận lăng mộ, vô cùng khó phòng bị.

Bởi vì vật này không chỉ cực kỳ kiên cố, có thể tránh thủy hỏa, mà còn chứa độc thi huyết, đâm trúng người sống là lập tức kiến huyết phong hầu (chết ngay lập tức).

Chỉ cần chôn loại giáp này hộ lăng là có thể khiến ngoại vi cổ mộ không kẽ hở để xâm nhập.

Nhưng cổ khí thanh đồng thời Tam Đại về sau đã rất hiếm thấy, khiến thuật tạo giáp dần thất truyền.

Sau thời Lưỡng Tấn và Nam Bắc Triều, giới trộm mộ không còn gặp lại Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nữa, cho nên cũng không ai biết cách phá loại yêu giáp này.

Phong Sư Cổ thông qua trộm mộ đã có được không ít cổ khí thanh đồng thượng cổ, tổ tiên Phong gia có được kỳ thư từ quan tài treo trong Quan Tài Hiệp, bên trong vừa vặn ghi chép phương pháp bố trí Kinh Lăng Giáp.

Loại yêu giáp nửa đồng nửa thịt này căn cứ vào luồng không khí lưu chuyển trong địa mạch Quan Tài Hiệp, mỗi khi đến năm Sửu sẽ chập phục dưới đất vài ngày.

Chỉ cần phong thủy Quan Tài Sơn dưới đất không bị phá, nó sẽ tuân theo quy luật này.

Chỉ có thời gian này vào núi mới an toàn.

Cổ mộ Địa Tiên Thôn vốn đã khó tìm, nhưng Phong Sư Cổ vẫn không yên tâm, lại bố trí Cửu Tử Kinh Lăng Giáp làm lá chắn cuối cùng.

Nếu có tên trộm mộ nào không biết nông sâu tiến vào, bất kể là Mạc Kim Giáo Úy hay Bàn Sơn Tá Lĩnh đều sẽ bỏ mạng một cách mơ hồ trong đường hầm, e rằng đến chết cũng không biết mình đã đụng phải thứ gì.

Chương 675

Theo thời gian Thiên Can Địa Chi, Kinh Lăng Giáp sẽ sớm phong tỏa đường hầm, hiện tại muốn rời khỏi Địa Tiên Thôn ở Quan Tài Sơn đã là không thể.

Mấy người trước đó trong đường hầm đúng là thấy trong tầng đất đá có từng cụm đồng thực màu xanh thương lục, còn tưởng là loại nham thạch hòa tan hình san hô dưới đất, nào ngờ lại là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã tuyệt tích từ lâu.

Tuy không biết thời gian Phong đoàn trưởng suy đoán có chính xác hay không, nhưng theo Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật ghi chép, thế gian đúng là có vật này.

Nếu mười hai năm sinh môn này qua đi, khoảnh khắc nhìn thấy Kinh Lăng Giáp dưới đất cũng chính là lúc cái chết cận kề.

Đối với loại chuyện này, thà tin là có chứ không thể tin là không.

Trần Mộc nhất thời không nghĩ ra cách nào để thoát thân, dù sao cũng không thể thật sự bị nhốt trong cổ mộ Địa Tiên tối tăm này mười hai năm.

Bây giờ nên lập tức bắt đầu sắp xếp lại kế hoạch.

Thời gian dừng lại trong Quan Thánh Miếu này đã không ngắn, nghe xung quanh tĩnh lặng lạ thường, không biết trong Địa Tiên Thôn sẽ có tình hình gì, ước chừng lão Phong Sư Cổ tầm tiên đó đã sớm quy vị.

Thế là Trần Mộc gọi Yêu Muội Nhi và Cổ Sai đang ngủ dậy, bảo hai người khẩn trương thu xếp, lấy được kim đan rồi mới tính chuyện tìm lối ra.

Lúc này Trần Tiểu Đao đột nhiên nhớ ra chuyện quan trọng nhất, vội hỏi Phong đoàn trưởng: "Tuy rằng phần lớn chuyện này là do ngươi cố bày mê hồn trận, nhưng đối với chúng ta, chuyện quan trọng nhất là trong Quan Tài Sơn này rốt cuộc có Chu Thiên Quái Đồ và cổ thi kim đan hay không?" Phong đoàn trưởng bày ra vẻ mặt xem thường sống chết nói: "Thực không giấu gì các ngươi, chuyện cổ mộ Địa Tiên Thôn giấu Đan Đỉnh Thiên Thư cũng là tin giả do ta tung ra.

Tuy nhiên, bí khí cốt giáp do tổ tiên Quan Sơn Thái Bảo trộm được đúng là đều giấu trong núi này.

Ngoài ra... ngoài ra Địa Tiên Phong Sư Cổ là kỳ nhân phương ngoại, tinh thông pháp hóa hình luyện đan, nếu ông ta thật sự thành Thi Tiên thì có khả năng sẽ có kim đan." Trần Tiểu Đao nghe ông ta nói chuyện có kim đan cũng là tin tức không chắc chắn thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, muốn xông lên một đao kết liễu cái xác biết đi này.

Trần Mộc ngăn Trần Tiểu Đao lại, hiện tại trong Quan Tài Sơn cát hung khó liệu, mọi ân oán đều phải tạm gác lại.

Việc chính lúc này là tìm thấy Phong Sư Cổ trong Địa Tiên Thôn, không cần quản ông ta có kim đan hay không, cứ phải tìm thấy rồi xem xét sau.

Trần Tiểu Đao thấy Trần Mộc đã nói vậy bèn cởi trói cho Phong đoàn trưởng, nhưng vẫn luôn đi theo sau lão ta, nếu Phong đoàn trưởng có động tác nhỏ nào sẽ lập tức kết liễu lão. "Mau nói, đồ đạc trong thôn giấu ở đâu?" Trần Tiểu Đao hung dữ hỏi Phong đoàn trưởng.

Phong đoàn trưởng không chút sợ hãi lườm Trần Tiểu Đao một cái: "Theo tổ tông Quan Sơn Phong gia truyền lại, cách cục của Địa Tiên Thôn ở Quan Tài Sơn này cơ bản đều xây theo Thanh Khê Trấn.

Địa Tiên Phong Sư Cổ chắc là trốn trong đại trạch Phong gia.

Thanh Khê Trấn ở Vu Sơn hiện tại tuy đã hoang phế nhưng đại trí vẫn giữ được phong mạo cổ xưa thời Minh Thanh, gần như không có biến động lớn." Khi mấy người tiến vào cổ trấn Thanh Khê từng đến lão trạch họ Phong bị bỏ hoang, nên vẫn còn ấn tượng về bố cục đường phố quanh đó.

Vì Quan Tài Sơn nằm sâu dưới đáy núi, khắp nơi tối đen như mực, phạm vi chiếu sáng có hạn nên dễ bị lạc, thế là họ bảo Phong đoàn trưởng và Yêu Muội Nhi vẽ sơ đồ bố cục kiến trúc lên giấy.

Sau khi hai người vẽ xong bản đồ, họ đối chiếu với bản đồ của Từ Bình để mọi người có khái niệm sơ bộ về hình thế Địa Tiên Thôn, tránh việc đi vào cụm kiến trúc dưới đất tối thui đó mà bị mất phương hướng.

Yêu Muội Nhi từ nhỏ đã nghe nhiều chuyện về cổ mộ Phong gia, ngay cả Thần Cơ Môn của họ cũng biết sự lợi hại của Kinh Lăng Giáp.

Cô nói với bọn người Trần Mộc: "Dù sao vào phần mộ yêu tiên chắc chắn gặp quỷ, nhưng có thể thấy lão trạch Phong gia giấu trong núi cũng coi như mở mang tầm mắt, chết cũng coi như chết oanh liệt, đừng nghĩ nhiều chuyện rút lui nữa." "Muội tử đừng nói lời xui xẻo, chúng ta không ai chết được đâu." Trần Tiểu Đao bên cạnh an ủi.

Ba chữ "không chết được" vừa thốt ra, bỗng nhiên một dải ánh sáng đỏ sẫm từ ngoài miếu chiếu vào, giống như bầu trời đột nhiên xuất hiện rạng đông.

Nhưng lúc này cách mặt đất ít nhất cũng một hai ngàn mét, làm sao có thể có thiên quang, lại còn sai thời điểm, vừa mới qua mười hai giờ đêm, dù là ngoài núi cũng đang lúc trời tối nhất.

Phong đoàn trưởng cũng không biết chuyện gì, lịch đại tổ tiên chưa từng nhắc đến việc Quan Tài Sơn ở trên mặt đất.

Hiện tại hiểu biết của lão về nơi này thực ra không nhiều hơn mấy người là bao, cũng kinh ngạc khôn xiết.

Trần Mộc ra hiệu cho mọi người đừng vội ra ngoài, ngôi miếu Quan Lão Gia này thần thánh trang nghiêm nhất, ít nhất là một nơi trừ tà chặn sát, bất kể trong núi có thứ tà sùng gì cũng không thể tiến vào điện các này.

Trần Mộc chỉ lên tầng hai của điện bảo mọi người lên cửa sổ trên đó xem thử.

Họ không biết bên ngoài miếu xảy ra chuyện gì, đều nhẹ chân nhẹ tay theo thang gỗ lên cao, nhìn qua khe cửa sổ ra ngoài.

Chỉ thấy chỗ cao vốn tối đen như mực giờ xuất hiện một dải sáng đứt quãng, trông giống như dung nham cuộn trào nhưng không có nhiệt lượng hay mùi lưu huỳnh, ngược lại khiến người ta cảm thấy toàn thân âm lãnh.

Lúc này cả vùng dưới đất dường như bị bao phủ trong một màn huyết sắc mông lung u ám.

Có thể thấy vùng đồi núi có hình dáng giống như thi thể không đầu, những dãy nhà lâu các san sát nối tiếp nhau phân bố trên đó.

Những kiến trúc cổ thời Minh đó ngói đỏ tường trắng, cao thấp đan xen, quy mô vô cùng to lớn.

Viện lạc gần nhất cách miếu đường họ đang đứng không xa, nhờ ánh huyết quang tinh hồng đó, thậm chí có thể thấy bức họa môn thần dán trước cửa.

Thấp thoáng trong cụm kiến trúc có mấy tòa bài lâu cổ sừng sững, cao hơn hẳn những nhà cửa viện lạc xung quanh, đó chắc hẳn là đại

trạch Phong gia nằm ở cốt lõi Địa Tiên Thôn.

Cả thôn trấn giống như một khu âm trạch quỷ phủ, không thấy một bóng đèn hay bóng người, nhà nhà đóng cửa then cài, nào có dáng vẻ gì của động phủ thần tiên.

Thật không tưởng nổi Phong Sư Cổ trốn ở đây thì tìm được chân tiên gì.

Trên đồi rải rác cỏ cây dây leo, thực vật rất rậm rạp nhưng đều rất thấp bé, hơn nữa màu sắc cực đậm.

Xung quanh là những bức tường đá cực cao và dốc, phẳng lì như bị đao chém rìu chặt, hướng đông tây dài nam bắc hẹp, giống như những tấm ván quan tài cắm thẳng bốn phía.

Trên vách đá chằng chịt những hoa văn như rồng bay phượng múa, những hoa văn phức tạp như bích họa đồ đằng đó đều do rêu xanh và thực vật mọc trên vách đá tự nhiên tạo thành.

Khi mấy người đang quan sát thì ánh huyết quang giữa không trung đột nhiên biến mất, Quan Tài Sơn lại chìm vào bóng tối.

Từ nơi cực cao cực xa vọng lại từng trận âm thanh kim loại đồng sắt ma sát chuyển động.

Tiếng vang này tuy không lớn nhưng dường như có thể giày vò từng sợi thần kinh trong não người ta, khiến lòng người hoảng loạn không thôi, qua hồi lâu mới dừng lại.

Mọi người như trút được gánh nặng, thở phào quay người lại.

Trần Mộc hỏi Phong đoàn trưởng ánh huyết quang vừa rồi là gì, Phong đoàn trưởng lại lắc đầu tỏ ý mình cũng không biết.

Thủ đoạn của Phong Sư Cổ ngay cả thần tiên cũng khó đoán, năm đó ngay cả người thân thiết cùng tông cùng tộc cũng phần lớn không

biết bí mật giấu trong lòng ông ta.

Có thể phía trên cổ mộ có thanh đồng dương tủy của ngọn vạn năm đăng lúc sáng lúc tắt, nhưng huyết khí nặng nề như vậy, cũng có thể là đồng thực của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã xuyên qua tầng đất.

Trần Mộc nghe xong gật đầu, từ giờ trở đi mỗi bước đều phải hết sức cẩn thận, nếu có biến cố thì tuyệt đối không vào được lão trạch Phong gia này.

Để chắc chắn, Trần Mộc bảo mọi người xuất phát ngay bây giờ, không còn thời cơ nào để bàn nữa, sớm muộn gì cũng phải vào.

Dẫn mọi người từ thang gỗ đi xuống, cả nhóm đi thẳng đến trước cửa đại điện.

Cánh cửa điện Phục Ma Chân Quân này lúc họ vào đã tùy tay đóng lại, nhưng lúc này đẩy ra lại không hề nhúc nhích.

Trần Mộc tăng thêm sức cũng không đẩy được cửa, không biết từ lúc nào cửa điện đã bị cơ quan ngầm khóa chặt.

Nếu dùng bạo lực phá cửa có thể xảy ra những biến cố không lường trước được.

Chương 676

Trần Tiểu Đao thấy Trần Mộc không đẩy được cửa bèn qua giúp một tay, nhưng loay hoay một hồi, đại môn như bị một sức mạnh đặc biệt nào đó khóa lại, không cách nào phá được.

Trần Mộc theo bản năng quay đầu liếc nhìn, chỉ thấy Võ Thánh Chân Quân vốn đang ngồi đoan tọa trong điện đột nhiên biến đổi diện mục, không còn là Quan Nhị Gia mày ngài mắt phượng, mặt đỏ như táo, râu dài tung bay nữa, mà biến thành một tôn ác quỷ đen lùn hung tợn, trong lòng ôm một đoạn phật lãng cơ (súng thần công cổ) đen kịt như gỗ khô.

Hai mắt tượng đất đỏ như máu, ánh mắt nhìn xuống chằm chằm vào cửa điện, chính xác rơi vào người mấy người bọn họ.

Trần Mộc trong lòng nảy sinh một cảm giác cực kỳ bất tường.

Tuy bình sinh đã thấy nhiều miếu vũ đạo quan, nhưng lại không nhận ra vị hung thần ác sát đang thờ trong điện này là phương nào.

Không ngờ lão Địa Tiên Phong Sư Cổ này lại tiết độc thần linh như thế, ngay cả miếu Quan Đế cũng dám làm giả, không biết đây là miếu thờ vị tà thần nào.

Hoàn toàn khác với khí tượng trang nghiêm lúc trước, sự chính tà này chênh lệch quá lớn, đúng là quạ và hỷ thước cùng tồn tại, khó định cát hung họa phúc, e rằng không phải nơi lành.

Trần Mộc tâm niệm khẽ động, vội vàng kéo Trần Tiểu Đao đang cậy cửa lại.

Bên trong thờ hung thần ác sát thì chắc chắn không phải điện Phục Ma Chân Quân, trên cửa tường sợ là có cơ quan mai phục.

Sau đó mọi người đứng định thần lại, cầm đuốc soi khắp nơi trong điện, lúc này mới phát hiện không chỉ tượng chủ trong khám thờ, mà ngay cả Chu Thương, Quan Bình đứng hai bên Võ Thánh không biết từ lúc nào cũng biến thành quỷ sai dưới âm phủ, mình mặc hồng bào, đầu búi tóc chỏm, diện mục vàng khè đáng sợ.

Hóa ra những tượng đất lúc trước đều được phủ một tầng vải lụa sơn mài, lúc này đều bị sợi dây treo sau khám thờ kéo lên, treo lơ lửng trên xà điện, lúc này mới lộ ra chân thân tà thần trong miếu.

Sự chú ý của mọi người vừa rồi đều bị dị trạng ở Quan Tài Sơn thu hút, không ai lưu tâm đến động tĩnh trong miếu đường.

Trước khi tiến vào, mấy người đã kiểm tra qua bên ngoài kiến trúc này không có tiêu khí cơ quan, lại không ngờ Quan Đế miếu lại là một cái bẫy.

Tuy rằng trước đó đã đề cao mười hai vạn phần cảnh giác, nhưng khi gặp phải miếu đường quỷ biến hoàn toàn vượt ra ngoài thường lý này, vẫn không tránh khỏi mắc bẫy.

Điện đường lặng ngắt như tờ, nhưng tạm thời không còn cơ quan nào phát động, chỉ là không khí có vẻ vô cùng bất ổn.

Trần Mộc cảm thấy không ổn, phải nhanh chóng thoát thân.

Hắn nhìn quanh tả hữu, thấy thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao lạnh lẽo, trầm mặc kia vẫn đang gác trên vân đài.

Trần Mộc linh cơ nhất động, trong đầu nảy ra một ý niệm.

Ở xã hội cũ, phong tục bái Văn Võ tiên thánh đã lưu truyền từ cổ chí kim.

Nếu Quan Đế miếu có quy mô tương đối lớn, thường sẽ có một tòa Đao điện riêng biệt ở bên sương phòng để chuyên thờ thanh Quan Công đao kia.

Miếu đường quy mô nhỏ thì hoặc do Chu Thương cầm đao, hoặc đặt trên giá mây vàng.

Thấy thanh Quan Công đao nặng nề phi phàm, Trần Mộc thầm nghĩ cửa điện e là có cơ quan tương quan, phá môn xuất khứ tuy không tốn chút sức lực nhưng lại có khả năng là hành động tự đào mồ chôn mình.

Chi bằng dùng thanh đại đao nặng mấy chục cân này làm vật phá tường, đâm thủng tường vách mà ra.

Thế là hắn lập tức gọi Trần Tiểu Đao lên khiêng đao.

Chúng nhân vừa mới tiến lại gần mấy bước, lại thấy sau lưng pho tượng đất ác thần như lệ quỷ kia có một tấm biển gỗ, nền đen chữ vàng, viết ba chữ lớn 'Pháo Thần Miếu'.

Yêu Muội dường như nhận ra vật này, liên tục kêu hỏng bét.

Trong điện này không chỉ cửa sổ tường vách, mà ngay cả mái nhà lợp ngói lưu ly và xà cột cũng không được chạm vào, bên trong chắc chắn giấu Lạc Địa Khai Hoa Pháo.

Một khi kích hoạt, cả tòa miếu sẽ ngọc thạch câu phần, ai nấy đều bị tạc thành tro bụi. "Pháo Thần Miếu là cái gì?

Sao biết trong miếu giấu Lạc Địa Khai Hoa Pháo?" Trần Tiểu Đao hỏi Yêu Muội.

Sau khi Yêu Muội giải thích, mọi người mới biết rốt cuộc là chuyện gì.

Hóa ra tập tục bái Pháo Thần trong dân gian khởi nguồn từ Thanh Khê ở Vu Sơn.

Ban đầu là vì việc khai thác mạch mỏ muối có dùng đến thuốc nổ thổ chế, do điều kiện cực kỳ nguyên thủy đơn sơ nên thường xảy ra

việc nổ chết khoáng nô.

Thế là lão bách tính bí mật lập Pháo Thần Miếu, đây là thần đạo chuyên được cung phụng trong mỏ núi.

Ban đầu chỉ tương tự như miếu Thổ Địa thấp bé, bình thường đem những tiêu thạch hỏa dược dùng để bốc dỡ núi đá cất giữ hết trong loại miếu này, tác dụng không khác gì kho bãi thuốc nổ.

Lâu dần, mọi người phát hiện Pháo Thần trong miếu thường xuyên hiển linh, bất kể là nổ sập hầm mỏ vùi lấp bao nhiêu khoáng nô, hay kho thuốc nổ bị hỏa hoạn nhưng lại không dẫn nổ số lớn thuốc nổ và kíp nổ, những việc như vậy đều được công nhân dưới mỏ nói là Pháo Thần gia gia hiển linh.

Giống như ra biển chạy thuyền phải bái Tổ Mẫu, đây là một loại sùng bái nghề nghiệp cổ xưa, có lẽ từ thời Minh đã có, sau đó dần hình thành phong khí.

Ngoài giới khai khoáng, ngay cả Hỏa Khí doanh trong quân đội, bao gồm cả hồng di đại pháo sau này du nhập từ Bồ Đào Nha, phàm là nơi liên quan đến hỏa dược đều phải bái Pháo Thần.

Thời Minh hỏa khí bắt đầu phát đạt nhưng quan niệm còn hủ lậu mê tín, các khẩu hồng di hỏa pháo chủ yếu trong quân đều được phong chức Tướng quân như Thần Võ, Thần Uy, Chấn Uy tướng quân...

Cự pháo lão hóa hay hư hỏng cũng không được đúc lại hay tháo dỡ, mà phải xây mộ chôn cất, tất cả đều do phong tục bái Pháo Thần diễn sinh ra.

Sau này vì Thanh Thái Tổ Nỗ Nhĩ Cáp Xích bị hỏa pháo bắn trọng thương bên ngoài thành Ninh Viễn rồi qua đời, nên Thanh triều triệt để cấm tuyệt Pháo Thần Miếu, tất cả Pháo Vương phần, Pháo Gia

miếu đều bị tháo dỡ hủy hoại.

Chỉ có tại nơi phát nguyên vẫn có người bí mật cung phụng Pháo Thần, địa chỉ miếu thường xây trong các động quật địa hạ, người ngoại địa tuyệt đối khó mà biết được.

Bách tính vùng Thanh Khê sống bằng nghề dùng pháo dược khai khoáng nên việc này già trẻ đều biết.

Do là cung phụng bí mật nên Pháo Thần Miếu từ thời Thanh thường ngụy trang thành các loại miếu khác như miếu Dược Vương hay miếu Thổ Địa, nhưng chưa từng thấy ai dám lấy Quan Đế miếu làm bình phong.

Ngoài ra trong Thần Cơ Môn chuyên chế tạo tiêu khí, vì thường làm các loại hỏa dược khí giới như Thần Nha Phi Hỏa, Hỏa Long Xuất Thủy nên cũng có truyền thống bái Pháo Thần.

Tương truyền tượng Pháo Thần hình thái bất nhất, nhưng chân thân tất phải ôm Phật Lãng Cơ, hai bên có đồng tử mặc áo đỏ đứng hầu.

Phật Lãng Cơ chính là đại danh của hỏa pháo Tây Dương thời cổ.

Từ khi hỏa pháo Bồ Đào Nha truyền vào sau năm Minh Chính Đức thì có tên này, luôn là pháp khí của Pháo Thần gia.

Đặt trong lòng tượng Pháo Thần bằng đất nặn đương nhiên là đồ giả, nhưng ở đây có một quy tắc: Pháo Thần dân gian thờ ôm Phật Lãng Cơ đều màu đỏ, ngụ ý 'hồng y hồng dược' (áo đỏ thuốc đỏ), còn có một loại Phật Lãng Cơ màu đen biểu thị trong miếu có thiết lập hỏa tiêu sát nhân, đa phần là Ngũ Lôi Khai Hoa Pháo hoặc Lạc Địa Khai Hoa Pháo.

Vì loại cơ quan thuốc nổ này trong Thần Cơ Môn gọi là Hỏa Tiêu, sơn đen thanh Phật Lãng Cơ trên tay Pháo Thần chính là một loại ám

hiệu dùng trong Phong Oa Sơn Hạp Tử.

Sự khác biệt này, ngoại trừ thợ thủ công trải pháo dẫn tiêu hoàng, người ngoài không bao giờ biết được.

Yêu Muội tuy có học qua mấy ngón nghề này nhưng chưa từng thực sự thấy qua, thiếu kinh nghiệm cần thiết, mãi đến khi thấy Phật Lãng Cơ màu đen cùng tấm cổ biển sau tượng mới sực nhớ ra.

Trong tòa Pháo Thần Miếu này chắc chắn bố trí vô số hỏa tiêu pháo dược, may mà vừa rồi không mãng chàng phá cửa dỡ tường, nếu không chạm vào pháo dẫn thì mọi người lúc này đã bị nổ tan xương nát thịt rồi.

Quỷ lôi tiêu khí trong miếu đa phần giấu trong cửa, tường, xà cột, cửa điện cửa sổ đều là loại có thể đóng không thể mở, tứ bích chịu lực nặng là sẽ dẫn phát thuốc nổ.

Tuy rằng số mai táng đều là thuốc nổ thổ chế từ mấy trăm năm trước, nhưng ở vùng Quan Tài Sơn tàng phong tụ khí này, có khả năng đến nay vẫn nổ được.

Chương 677

Hỏa tiêu một khi nổ ra thì tuyệt đối không phải là da thịt của mấy người có thể chống đỡ.

Hỏa dược vốn là một trong bốn phát minh lớn thời cổ, đến thời Minh việc ứng dụng hỏa khí đã dần hoàn thiện, thuốc nổ thổ chế nguyên thủy tuy uy lực không bằng hiện đại nhưng sát thương tuyệt đối không thể coi thường.

Lạc Địa Khai Hoa Pháo tương tự như đạn tử mẫu, đúng như tên gọi, thuốc nổ tạc khai xong thì đinh sắt, mảnh sắt bên trong sẽ như thiên nữ tán hoa gây sát thương bao trùm xung quanh, còn Ngũ Lôi Khai Hoa Pháo sẽ nổ liên tục.

Mọi người nghe xong đều thấy bó tay toàn tập, nếu cửa điện mở ra thì cả tòa miếu đường e là tạc lên trời mất, nhưng không nghĩ cách ra ngoài chẳng lẽ chịu chết đói ở đây?

Lần này mọi người đều trở thành chim trong lồng của Pháo Thần Miếu, dù có mọc cánh cũng khó thoát.

Nghĩ đến xung quanh đều là pháo tiêu, lòng người càng loạn như ma, như dế trên đất nóng, một khắc cũng không đứng vững.

Bình tĩnh lại suy nghĩ, lần này đến Thanh Khê tìm Địa Tiên Thôn cổ mộ, hầu như mỗi bước đi đều sai lệch rất xa so với dự tính, đều là do ngay từ đầu Phong đoàn trưởng đã dẫn dắt sai lầm, từ bức Quan Sơn Chỉ Mê đến bản đồ phía sau.

Nhưng hiện tại trách cứ bất cứ ai cũng vô ích, điều duy nhất có ý nghĩa là dốc hết sức ứng phó nguy cơ trước mắt.

Trần Mộc đang trầm tư tính toán bước tiếp theo, Tôn Cửu Gia bên

cạnh bỗng nói: "Suýt nữa quên mất, Địa Tiên Thôn toàn bộ là âm dương trạch!" Trần Mộc nhất thời không hiểu ý ông ta: "Âm dương trạch là gì?

Chẳng lẽ Địa Tiên Thôn không phải là tòa cổ mộ âm trạch sao?" Tôn Cửu Gia nói: "Không phải không phải, hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện, tâm thần lão phu đại loạn nên bỏ sót chi tiết này.

Nhớ năm đó nghe trưởng bối trong nhà nói qua, tất cả phòng ốc trong Địa Tiên Thôn đều là âm dương trạch." Cái gọi là dương trạch là nơi ở của người sống, còn âm trạch là mộ huyệt mai táng người chết.

Địa Tiên Phong Sư Cổ có sở thích sưu tập trân bảo cổ mộ, hơn nữa còn có quái tích, không chỉ là minh khí quý hiếm bồi táng trong mộ, mà ngay cả quan quách, cổ thi, gạch mộ, bích họa cũng muốn chiếm làm của riêng, coi như tính mạng của mình.

Khi lão xây dựng Địa Tiên Thôn trong Quan Tài Sơn, từng đem các cổ mộ mà Quan Sơn Thái Bảo đào được xây dựng nguyên dạng dưới lòng đất, trên là dương trạch, dưới là âm trạch.

Tầng dưới của tất cả phòng ốc viện lạc đều là mộ thất thực sự, chủng loại mộ thất thượng chí Tam Đại, hạ chí Nguyên Minh, không gì không có.

Những mộ thất đó ở dưới đất cũng có môn hộ và mộ đạo thông nhau, chẳng khác gì đường phố ở âm dương trạch.

Nhưng không ai biết tại sao lão lại làm như vậy.

Dưới tòa Pháo Thần Miếu này chắc chắn cũng sẽ có những mộ thất như hầm đất, từ mộ đạo cũng có thể thông đến Phong gia lão trạch, chỉ không biết dưới đất có giấu Lạc Địa Khai Hoa Pháo hay không.

Theo lý thì không, vì Địa Tiên Phong Sư Cổ tuyệt đối không dễ dàng hủy hoại âm trạch, nhưng nghe nói cơ quan ám khí trong mộ thất đều được thiết lập theo lối cũ.

Nếu đi từ mộ đạo thì phải tìm cách đối phó với đủ loại cơ quan trong cổ mộ các đời.

Tuy rằng Phong đoàn trưởng người này không đáng tin, nhưng lão trước đó đã dùng danh nghĩa liệt tổ liệt tông trên trời linh thiêng thề độc, cộng thêm mấy chuyện này, Trần Mộc tạm thời gạt bỏ nghi ngờ với lão.

Pháo Thần Miếu nhìn thì tĩnh lặng nhưng thực chất nguy cơ tứ phía, trong tình huống tiến thoái lưỡng nan, chúng nhân lập tức quyết định đánh cược một lần, chuẩn bị thoát thân từ mộ đạo địa hạ.

Nhưng bí văn truyền lại qua từng đời Phong gia, ngay cả Phong đoàn trưởng cũng không dám bảo chứng là thật, dưới miếu đường này có cổ mộ hay không lão cũng nói không chuẩn.

Mấy người dàn hàng ngang, cẩn thận dùng xẻng công binh cạy từng viên gạch nền, phát hiện mặt đất sát tường trong điện đều có pháo tiêu, từng dãy được đặt ngầm dày đặc.

Ngũ Lôi Khai Hoa Pháo đó không phải địa lôi, không cách nào tháo dỡ ngòi nổ, chỉ có thể tìm cách né tránh.

Trong cả miếu đường chỉ có một vòng quanh tượng nê Pháo Thần gia là không chôn hỏa tiêu ám khí.

Mọi người vì sợ chạm vào hỏa tiêu nên không ai dám dùng lực quá độ, từ từ dời mấy viên gạch xanh trên cùng ra, thấy dưới gạch là một tầng đất kháng nê màu xanh.

Xẻng công binh quá ngắn, đào tầng đất kháng không đủ lực, vả lại trong đất có thể pha trộn gạo nếp và nước tiểu đồng tử, chất đất kiên

cố mịn màng.

Mấy người đào một hồi đã mồ hôi đầm đìa, xẻng nhỏ này đào lên thực sự tốn sức.

Trần Mộc bảo Trần Tiểu Đao mang thanh Quan Công đao lại, theo phương pháp Huyệt Lăng Cổ của Ban Sơn đạo nhân, trước tiên rưới chút rượu mang theo lên mặt đất để tầng đất kháng tơi xốp hơn chút, sau đó đảo ngược đầu đao, dùng phần đốc đao đúc sắt tam lăng nện mạnh xuống đất.

Thanh Quan Công đao này giống như một thanh sắt xà beng nặng mấy chục cân, nện vào tầng bùn cứng nhắc vô cùng thuận tay.

Nện nát tầng đất kháng đào ra, bên dưới quả nhiên là một tầng bùn cao dày hơn một thước, dưới bùn lại có một tầng gỗ đệm.

Đào đến đây đã đủ chứng minh dưới miếu đường thực sự tồn tại mộ thất, gỗ dùng đại khái đều từ cổ mộ thật, những thanh gỗ hình trụ đã bán hủ, uế khí xộc lên mũi.

Dùng Quan Công đao đâm mấy nhát, những thanh gỗ mục xếp hàng ngay ngắn liền sụp xuống, lộ ra một địa động đen kịt, bên trong vù vù thổi ra âm phong.

Mấy người vừa định xuống thì nghe thấy tôn tượng đất trong miếu Pháo Thần ầm một tiếng rung chuyển.

Hóa ra gỗ đệm dưới đất sớm đã bị nước ngầm thấm mục, không chịu nổi trọng tải nữa, một chỗ cọc gỗ sụp đổ kéo theo mấy thanh gỗ ngang gần đó cùng gãy đoạn.

Mấy thanh gỗ gãy sụp vừa khéo nằm ngay dưới đế tượng nê Pháo Thần đang ôm Phật Lãng Cơ.

Thần vị rung động, tượng đất nặng nề đổ nhào vào tường sau, đầu Pháo Thần gia ngay lập tức bị đập rụng, thân thủ phân ly ầm ầm rơi

xuống đất, chỉ nghe tường sau lập tức phát ra một tiếng quái hưởng 'cạch' một cái.

Lòng mọi người thắt lại, biết đây là hỏa tiêu của Lạc Địa Khai Hoa Pháo phát tác rồi.

Trần Mộc vội vàng bảo mọi người nhanh chóng xuống dưới, lúc này tình huống khẩn cấp, cũng không quản được dưới mộ là tình hình gì nữa, mấy người lăn lộn bò xuống.

Trần Tiểu Đao cảm thấy Quan Công đao nặng nề chắc chắn, dùng rất thuận tay, lát nữa xuống dưới lỡ có phải đập quan quách thì dùng cái này là vừa đẹp, không nỡ vứt bỏ nên trong lúc vội vàng cũng không quên kéo theo thanh đại đao này.

Mộ thất được tạo bởi hàng trăm thanh gỗ đệm này không gian vô cùng chật hẹp, người bên trong không thể đứng thẳng, trong đó còn đặt một cỗ mộc quách cổ lão lớn.

Trần Mộc là người cuối cùng nhảy vào, đáp vững vàng trên nắp mộc quách, đà rơi còn chưa dứt đã nghe trên đỉnh đầu tiếng nổ như sấm rền liên hồi, bùn đất vụn không ngừng rơi xuống người.

Phía trên miếu Pháo Thần lúc này tiếng nổ không dứt bên tai, từng quả Lạc Địa Khai Hoa Pháo liên tục nổ tung trong đại điện, tiêu hoàng mảnh đất bay tứ tung.

Gỗ mục cổ xưa trong mộ thất chịu xung kích phân phân gãy đoạn, nhất thời gạch gỗ cùng sập, mấy người trong làn khói bụi nồng đậm bị xung lực vụ nổ đánh cho ngã trái ngã phải.

Cảm thấy mộ thất có thể sụp đổ hoàn toàn bất cứ lúc nào, mọi người không kịp đứng dậy, trong hỗn loạn bò lăn hướng về phía cửa mộ.

Trong lúc hoảng loạn không kịp nhìn kỹ, chỉ thấy ngoài quách thất

gỗ kia dường như là một đoạn mộ đạo dài hẹp rải đầy gạch xanh.

Trần Mộc là người đầu tiên chui ra, đầu tóc mặt mũi đầy gạch bùn đất vụn, nhìn lại thấy những người khác cũng ở đây, chỉ có Cổ Sai bị một khúc gỗ đập trúng đầu, may mà có đội mũ bảo hiểm nhưng mặt vẫn bị rạch một vết, cu cậu không quan tâm, cứ thế lau bừa một cái, cũng chẳng phân biệt được là bùn đất hay tiên huyết.

Chưa đợi Trần Mộc kiểm tra tình hình những người khác, quách thất phía sau đã bị đoạn mộc bùn đất triệt để vùi lấp, chậm nửa bước là đã bị chôn sống bên trong.

Ngay khi mọi người còn chưa hoàn hồn, chợt thấy phía xa mộ đạo tối đen thắp lên từng cụm quang mang ảm đạm như quỷ hỏa, soi chiếu khuôn mặt ai nấy đều xanh lè.

Gạch trên mộ đạo đều khắc tên thợ thủ công, tên lò gạch và 'Tứ Canh Thần', đây là cách nói cũ, theo cách nói hiện nay chính là năm, tháng, ngày, giờ, hẳn là đồ từ thời Minh.

Cả đoạn mộ đạo hẹp và dài, hai đầu đều không thấy điểm cuối.

Mấy người vừa ra khỏi quách thất sụp đổ còn chưa đứng vững đã thấy cuối mộ đạo thắp lên từng ngọn quỷ hỏa yếu ớt, ngọn lửa đó không lớn hơn que diêm bao nhiêu, có lẽ trong chất cháy có chứa lân phấn nên ánh sáng tỏa ra màu xanh lục ám, giống như một dãy nến được thắp lên đồng loạt.

Nhưng ánh sáng xanh huỳnh quang đó ảm đạm thê lương, mấy người cách đó khoảng hai mươi mét, liền sau đó là những tiếng động quỷ dị của bánh răng gỗ khớp nhau, nhưng không ai nghe rõ phát ra từ hướng nào, cũng không biết là thứ gì.

Mọi người lần mò tiến lên trong bóng tối, địa hình trong mộ đạo này đã được nhìn rõ mồn một.

Hóa ra cuối mộ đạo từ hẹp chuyển sang rộng, nhô ra một tòa môn lâu, chính giữa là hai cánh cửa mộ hình vòm bằng đá đầy đinh đồng vòng đồng, quy mô hình chế không khác gì dương gian.

Chương 678

Dưới mái hiên tích thủy trước cửa đá nhô ra sáu cái đầu rồng bằng gỗ, mắt rồng nhấp nháy như nến, có lẽ là do mọi người đột nhiên xông vào đây, trong lúc hỗn loạn vô ý chạm vào cơ quan nào đó khiến lân tiêu giấu trong hốc mắt rồng gỗ cháy lên.

Chỉ nghe cơ quan trong rồng gỗ hoạt động, cộng thêm lân hỏa cháy bên trong đầu rồng là biết tám chín phần mười là tiêu khí hỏa tiễn cực kỳ lợi hại 'Nhất Oa Phong'.

Nhất Oa Phong đó là lợi khí lâm trận chế địch trong quân đội thời Minh, ngoại hình có hình Thần Nha, Hỏa Long, tạo hình tổng thể là một cái hộp gỗ dài, lợi dụng hỏa dược hoặc cơ hoàng để phát xạ, khi bắn như đàn ong xuất tổ nên mới gọi là Nhất Oa Phong.

Có khi đầu tên mang lửa hoặc tẩm độc, như vậy phạm vi sát thương và uy lực sẽ càng lớn hơn.

Sau này cũng có người dùng nó để phòng bị đạo mộ, cách âm hiểm nhất là trang bị mấy bộ ám nỗ Nhất Oa Phong bên trong quan tài, kẻ mở quan nếu không đề phòng sẽ mất mạng tại chỗ.

Đặt trong mộ đạo chật hẹp thế này càng khiến người ta phòng không khống xuể.

Khi thấy ám khí đó, Trần Mộc thầm gọi không ổn.

Tất cả chỉ trong nháy mắt, hàng loạt hỏa tiễn giấu trong Nhất Oa Phong đã kích xạ ra, giữa chừng căn bản không cho người ta dư địa để suy nghĩ phản ứng.

Chỉ thấy lửa bùng lên từ miệng rồng gỗ, trong mộ đạo một mảnh sáng lòa như lửa bay huỳnh lưu, hàng trăm mũi loạn tiễn hệt như đàn

ong vỡ tổ lao thẳng tới mặt, vô số hỏa tiễn kích xạ trong mộ đạo hẹp dài, thanh thế cực kỳ kinh người, vù vù xé gió.

Trần Tiểu Đao bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, Kim Cương Tán vừa vung ra đã xòe rộng, che chắn sau lưng mọi người, gạt hết số loạn tiễn như châu chấu bay tới.

Kim Cương Tán có thể chịu được thủy hỏa, hủ độc, đao thương, hỏa tiễn của Nhất Oa Phong tuy thế đạo kình tật lại còn cháy ở đầu tên nhưng cũng không làm gì được thanh Kim Cương Tán này.

Chỉ là mộ đạo rất hẹp, nếu ở gần cửa mộ, một thanh Kim Cương Tán khó lòng hộ trụ hết mấy người, chúng nhân đành phải liên tục lùi về phía đầu kia của mộ đạo.

Hộp tiễn Nhất Oa Phong cấu tạo đơn giản lại dễ ẩn nấp ngụy trang, là tiêu khí thường thấy dùng để ám toán đạo mộ tặc trong lăng mộ, nhưng cũng là một cách khá ngốc.

Nỗ tiễn tuy lợi hại nhưng có thể che chắn, và quan trọng nhất là tên trong hộp có hạn, vả lại chung quy cũng là vật chết vô tri vô giác.

Đạo mộ giả có kinh nghiệm sau khi phát hiện ám tiễn có thể thông qua việc liên tục kích hoạt để khiến cơ quan tiêu hoàng cạn kiệt.

Nhưng hộp tiễn rồng gỗ đặt trong mộ đạo này dường như vô cùng vô tận, tiễn bắn ra như mưa, mãi không thấy giảm thế.

Những mũi loạn tiễn bị Kim Cương Tán gạt rụng vẫn không ngừng cháy trên mặt đất, mấy người liên tục lùi ra xa, sau lưng để lại tiễn chi rải rác khắp nơi như trải một tầng củi khô trong mộ đạo, đốt cháy nửa đoạn mộ đạo.

Mọi người nhanh chóng lùi ra xa mấy chục mét, mắt thấy sắp ra khỏi tầm bắn của Nhất Oa Phong.

Nếu lúc này cả hai đầu mộ đạo đều giấu cơ quan liên nỗ hỏa tiễn

kiểu Nhất Oa Phong hình thành thế tiền hậu giáp kích thì e là khó lòng đối phó.

Nhưng ngay lúc này, chỉ nghe từ trong bóng tối cuối đường lui phát ra một trận gào thét trầm đục, như tiếng kim mộc chạm nhau, sấm vang cuồn cuộn, lại như có cự thú nào đó đang phì phò thở gấp.

Tiếng ầm ầm vang dội không dứt trong mộ đạo, ngày càng gần vị trí của mọi người, trong chớp mắt đã lao đến trước mặt.

Chỉ thấy từ chỗ tối hiện ra một con trâu trắng thể hình to lớn, đầu tròn thân vuông, tráng kiện dị thường.

Chỉ riêng cái đầu trâu đó đã to như cái đấu, trên đầu đôi sừng lấp loáng hàn mang, sắc bén không kém gì kiếm kích.

Đôi mắt trâu tròn xoe, nhìn chằm chằm về phía trước nhưng không có sinh khí cũng không có thần thái, chỉ nghe trong bụng trâu tiếng cơ quan kêu lộc cộc, hóa ra là một con 'Mộc Ngưu' (trâu gỗ) do tiêu khí vận động.

Đoạn mộ đạo gạch xanh hẹp dài này cơ quan trùng trùng, mỗi bước đều là cạm bẫy trí mạng.

Thấy Mộc Ngưu lao về phía mình, Yêu Muội không nhịn được phát ra một tiếng kinh hô.

Hiện tại mộ đạo này hẹp và áp bức, chiều rộng chỉ chưa đầy hai mét, không có bất kỳ dư địa nào để né tránh hay xoay xở.

Vả lại con Mộc Ngưu đó trầm trọng kiên cố, nghe âm thanh là được bắn ra bằng lò xo, thế lao tới hung mãnh phi phàm, hàn mang trên sừng trâu hiển hiện, e là người bình thường đụng phải sẽ bị nó đâm cho thủng bụng lòi ruột ngay tại chỗ.

Lúc này một trận kình phong tạt vào mặt, con Mộc Ngưu đó trong nháy mắt đã lao đến trước mặt.

Trần Mộc không hoảng không loạn, chộp lấy thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao mà Trần Tiểu Đao vừa hạ xuống, nện thẳng vào đầu Mộc Ngưu.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng 'rắc', xe Mộc Ngưu bị đập nát ngay phía trước, trên đầu trâu đó có bọc đồng sừng sắt, cú nện này của Trần Mộc cũng bị chấn đến tê rần cả tay.

Trần Mộc cúi đầu nhìn con Mộc Ngưu bị Quan Công đao chẻ đôi, thấy trong bụng trâu giấu mấy cái túi da, từ đó bốc ra từng luồng khói vàng đậm đặc hệt như không tan ra được.

Trần Mộc vội vàng bảo mọi người dùng vải ướt bịt mũi miệng, chúng nhân cuống quýt nín thở, lấy vải thấm ướt bịt chặt.

Chẳng mấy chốc, sương khói màu vàng đậm đã khuếch tán ra, những ngọn lửa đang cháy trong mộ đạo bị độc yên bốc lên ép xuống, nhất thời ảm đạm rồi tắt ngấm.

Lửa vừa tắt, hộp nỗ rồng gỗ ở môn lâu cũng lập tức dừng lại.

Những sự vật trong mộ đạo này đều từ thời Minh.

Vào thời Nguyên Minh, chỉ trong mộ huyệt mai táng nữ tử mới xuất hiện trâu đồng, trâu gỗ, còn trong mộ nam tử đa phần là tê giác.

Con trâu gỗ vừa lao ra không chỉ có sừng sắt bọc đồng có thể thương người, mà trong bụng còn giấu độc yên.

Nếu đạo mộ tặc tránh được thế lao của nó, trâu gỗ sẽ đâm sầm vào cửa mộ khiến độc yên giấu trong cơ thể phát tác, cũng có thể khiến người ta mất mạng, thực sự là sát cơ liên hoàn, không cho người ta kẽ hở nào.

Trong mộ đạo độc vụ màu vàng đậm ngưng tụ không tan, khiến tầm nhìn giảm xuống mức thấp nhất, tình hình trước sau trái phải đều không thể phân biệt.

Để nhanh chóng thoát thân, mấy người đành phải áp sát vào nhau, lần theo vách đá trong mộ đạo, từng bước tiến lên trong sương mù.

Vừa đi theo hướng Mộc Ngưu lao ra được vài bước, đột nhiên phát giác phía xa mộ đạo rung chuyển nhẹ, dường như có cơ quan hạng nặng như đá lăn hoặc thiên cân chùy rơi xuống.

Loại cơ quan này lợi dụng những cầu đá, chùy đá khổng lồ để phong tỏa lần thứ hai những mộ đạo đã bị đạo mộ tặc đào thông, trong giới đổ đấu gọi là 'Toái Cốt Thung', người sống bị nghiền trúng sẽ biến thành thịt nát ngay tại chỗ.

Mọi người cũng đều nhận ra dị động phía trước mộ đạo, lập tức đội hậu biến thành đội tiền, quay người chạy ngược lại lối cũ.

May mà địa hình lúc đến khá quen thuộc, không cần phải lần mò từng bước nữa, chỉ là trên đất có nhiều tiễn chi và mảnh gỗ rơi vãi, Cổ Sai chạy được vài bước đã bị vấp ngã.

Trần Mộc phía sau đuổi kịp, nhấc bổng Cổ Sai dậy rồi chạy tiếp.

Chấn động trong mộ đạo phía sau càng thêm kịch liệt, mọi người chạy thẳng đến trước cửa mộ trong làn khói đặc.

Thấy giữa hai cánh cửa mộ treo một ổ khóa đồng, không kịp nghĩ xem mộ thất bên trong sẽ có tình trạng gì, Trần Mộc trực tiếp dùng Quan Công đao chém đứt khóa lớn rồi một cước đá văng cửa đá.

Ngay khi cửa mộ mở ra, một tảng đá nghìn cân lăn đến từ mộ đạo cũng đã ầm ầm lao tới, loạn tiễn và trâu gỗ trên mặt đất mộ đạo đều bị đè nát vụn.

Thấy cửa mộ vừa được đẩy ra một khe hở đủ cho người vào, Trần Mộc liền đẩy từng người vào trong, bản thân cũng sát gót lách mình vào nội.

Tảng đá lăn khổng lồ đâm sầm vào cửa mộ, chấn động khiến tứ

bích đều rung rinh, triệt để chặn đứng lối về.

May mắn trong lúc hỗn loạn không ai rớt lại, đều đã chạy thoát vào gian mộ thất này.

Ngẩng đầu nhìn quanh, thấy trong đấu thất đen kịt này khói sương thưa thớt phiêu đãng, nội bộ mộ thất thời Minh này cũng hẹp và thấp, chỉ lớn hơn diện tích phòng dân thông thường một chút.

Bên trong không có quan quách, chính giữa có một con 'Cửu Sắc Kim Ngưu', to như trâu nước thường thấy, toàn thân bạc chạm vàng, lộ vẻ đôn hậu xa hoa.

Trên lưng trâu phủ một xác khô nữ giới, có lẽ do được vận chuyển từ nơi khác đến đây sau khi bị đạo quật, hình hài cổ thi tiêu tán, diện mục đều có phần không thể nhận dạng, y phục liệm trên người cũng tỏ vẻ bẩn thỉu rách rưới.

Chương 679

Trong lòng xác khô ôm một cái hộp gỗ tinh tế mạ vàng, nhìn có vẻ như một hộp trang sức.

Quan Sơn Thái Bảo bí mật đào quật cổ mộ khắp nơi, cuối cùng do Địa Tiên Phong Sư Cổ đem vật trong mộ giấu hết vào âm trạch của Địa Tiên Thôn, cho nên việc thấy cổ thi, minh khí, oa nỗ độc yên dưới đất cũng không thấy quá kinh ngạc.

Có khả năng toàn bộ Địa Tiên Thôn đều chôn cất mộ huyệt của các triều đại, chỉ là không hiểu Phong Sư Cổ tại sao lại dày công tốn sức tạo ra một bảo tàng cổ mộ trong Quan Tài Sơn như vậy, xem hành vi của lão thực chẳng khác gì kẻ điên.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, con Cửu Sắc Kim Ngưu trước mắt mọi người bỗng nhiên chớp mắt, con kim ngưu đó lại cõng xác khô trên lưng lao về phía mọi người.

Trần Mộc một tay đẩy văng Cổ Sai và Yêu Muội bên cạnh, bản thân cũng lách người né tránh.

Cửu Sắc Kim Ngưu sượt qua trước mặt Trần Mộc, mộ thất bốn mặt vuông vức, cửa vòm bị đá lăn chặn nằm ở một phía.

Đầu trâu vốn nằm nghiêng đối diện cửa mộ, hễ lao là lao vào một mặt tường đá, lập tức đâm sầm vào đó.

Tuy nhiên kim ngưu không vì đâm vào vách mà lật đổ, xác khô trên lưng cũng không hề nhúc nhích, mà là húc cho bức tường mộ xoay chuyển ra.

Sau vách lại có một gian mật thất, kim ngưu thồ thi hài thuận thế lặn mất vào gian phòng ngầm sau tường.

Hóa ra cơ quan chống trộm của tòa cổ mộ này phát động liên hoàn, một khi có ngoại nhân xâm nhập mộ thất kích hoạt tiêu khí, con kim ngưu này giống như một cỗ quan quách di động có thể di chuyển, lập tức chuyển di thi cốt minh khí của mộ chủ đến khu vực khác.

Mà sau khi tường mộ xoay chuyển hạ xuống, gian mộ thất nơi mọi người đang đứng sẽ lập tức xuất hiện cơ quan độc yên, phục hỏa các loại, điều này đều có ghi chép trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Mặt tường bị Cửu Sắc Kim Ngưu húc mở đó có tên gọi là 'Phiên Thiên Cái' (Nắp lật trời), tường này vừa lật, mộ thất sẽ lập tức biến thành một cạm bẫy tử vong.

Hiện tại cửa mộ bằng đá đã bị tảng đá nghìn cân phong tỏa, nếu phòng ngầm sau tường mộ lại đóng lại thì sẽ không còn sinh lộ.

Lúc này kim ngưu đã húc lật Phiên Thiên Cái lên, mắt thấy sắp lao vào phòng ngầm, chỉ cần con Cửu Sắc Kim Ngưu thồ thi hài đó chui vào, tường mộ rơi xuống thì đừng hòng mở ra lần nữa.

Trong cái chớp mắt đó, chỉ thấy Trần Tiểu Đao ở gần mặt tường nhất, thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay mạnh mẽ đâm tới, cắm chéo vào rãnh đá dưới sàn, vừa khéo chặn đứng móng con Cửu Sắc Kim Ngưu.

Kim ngưu tuy nặng nhưng chỉ có thể di chuyển theo lộ tuyến cố định, không thể rời khỏi rãnh đá, càng không thể đâm gãy cán đao đúc sắt to bằng quả trứng ngỗng, đành cứng nhắc bị kẹt dưới Phiên Thiên Cái, không thể nhúc nhích thêm phân hào.

Trần Tiểu Đao tiện tay móc cái hộp vàng trong lòng xác khô ra, cạy nắp hộp liếc nhìn một cái rồi thuận tay nhét vào người.

Sau Phiên Thiên Cái lại là một gian mộ thất âm u chật hẹp, phía

trên treo một bức tường kép dày nặng, giữa vách tường trải mấy lớp da thú.

Sau khi tường ngầm xoay chuyển phong tỏa, nó sẽ rơi xuống chặn đứng tường lật, bức tường mộ hai lớp kiên cố sẽ nhốt sống đạo mộ tặc trong gian mộ thất trước đó.

Ngay cả mộ huyệt của vương công quý tộc cũng ít khi có sự bố trí nham hiểm và xảo diệu như vậy, không biết chủ nhân ngôi mộ mà Cửu Sắc Kim Ngưu thổ trên lưng kia từng có lai lịch thế nào.

Không kịp suy nghĩ nhiều thêm, mấy người tìm một vòng trong mộ thất sau tấm nắp đồng lật nghiêng.

Thấy bên cạnh có bậc thang đá, chắc hẳn là đường dẫn tới dương trạch trên Quan Tài Sơn.

Trước đó họ định từ mộ đạo dưới đất lẻn vào lão trạch Phong gia, nhưng hiện tại xem ra cổ mộ này cơ quan trùng trùng, hơn nữa mộ đạo mộ thất lại thấp bé chật hẹp, mấy người chen chúc bên trong căn bản không thể thi triển tay chân.

Nếu như một lần nữa gặp phải ngoài ý muốn, khó tránh khỏi sẽ có tổn thương, ngược lại không bằng ở trong Địa Tiên Thôn dễ dàng chu toàn hơn.

Trần Mộc ra hiệu cho mọi người rời khỏi ngôi cổ mộ này, chuyển sang hành động từ bên trên.

Lật mở một lớp nắp đồng, sáu người lần lượt bò ra ngoài.

Nhìn quanh tứ phía, thấy mình đang ở trong một gian dân trạch.

Đồ đạc bày biện trong phòng một ứng câu toàn, món nào cũng tinh mỹ khảo cứu.

Xem quy mô kia, tuy không phải đại trạch quý tộc hào hoa gì,

nhưng cũng đủ coi là gia đình phú túc nơi nhân gian, nhà dân thường sẽ không được như vậy.

Lối ra của ám đạo nằm ngay dưới một chiếc giường gỗ thủy mộc chạm hoa.

Tứ phía tối đen tịch tĩnh, không một bóng người.

Trần Tiểu Đao quẹt một cây diêm, thấy ngọn lửa không có gì dị trạng liền gỡ lớp vải ướt trên mặt xuống.

Trong mũi ngửi thấy toàn là khí âm lãnh, trong phòng hiển nhiên đã rất lâu không có người sống đi lại.

Sau khi mấy người cùng ra khỏi ám đạo, Phong đoàn trưởng dường như tỏ ra mệt mỏi lạ thường, thuận thế ngồi xuống chiếc giường thủy mộc chạm hoa nghỉ ngơi.

Nhưng sau khi ngồi xuống, ông ta liền bất động, ngay cả tấm vải ướt trên mặt cũng không gỡ ra.

Mấy người thấy hành vi cử chỉ của ông ta không bình thường, Trần Tiểu Đao đi tới trước giường, dứt khoát giật tấm vải ướt ra.

Mấy người nhìn thấy khuôn mặt Phong đoàn trưởng giấu dưới lớp vải đều vô cùng kinh hãi.

Đây căn bản không phải mặt người.

Cơ mặt co rút tím tái, từng sợi gân xanh, huyết quản vặn vẹo đều lồi lên dưới da.

Hai con mắt vô thần dày đặc tia máu, giống như hai ngọn quỷ hỏa đỏ thẫm. "Thi biến rồi!" Trần Tiểu Đao lập tức rút Thanh Long Yển Nguyệt Đao định ra tay.

Nhưng hắn phát hiện Phong đoàn trưởng vẫn ngồi trên giường thủy mộc chạm hoa bất động, giống như một cái xác không hồn, hoàn

toàn không cảm nhận được một chút sinh khí nào.

Hơn nữa ông ta cũng không hề trá thi nhảy lên vồ người, chỉ lẳng lặng ngồi ở đầu giường.

Mọi người trong lòng rùng mình, càng hoàn toàn không hiểu ra sao, không ai biết Phong đoàn trưởng rốt cuộc bị làm sao.

Trước đó ông ta từng nói mình đã chết, những dấu hiệu xảy ra trên người ông ta cũng nói rõ ông ta gặp phải một loại biến cố nào đó.

Nhưng Trần Mộc luôn cảm thấy sự tình có điều kỳ quặc, thế gian sao có thể thật sự có hành thi tẩu nhục, khẳng định là còn ẩn tình khác.

Nhưng lúc này Phong đoàn trưởng trước mặt rõ ràng là một cái cương thi, mặt người sống tuyệt đối không thể dữ tợn khủng bố như thế.

Trong căn phòng tối đen tịch tĩnh này, mấy người đều cảm giác có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Cứ giằng co thế này mãi cũng không phải cách, bất kể Phong đoàn trưởng này là người hay quỷ cũng phải nhìn cho rõ ràng.

Đúng lúc Trần Mộc muốn tiến lên kiểm tra kỹ lưỡng thì bỗng nghe Phong đoàn trưởng ho khan một tiếng.

Ngay sau đó, ông ta run rẩy đứng dậy.

Những huyết quản lồi ra và đôi mắt đỏ ngầu trên mặt lại dần dần khôi phục bình thường.

Ông ta mở mắt ra, thấy Trần Tiểu Đao cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao đứng bên cạnh với vẻ mặt không thiện cảm liền mở miệng hỏi: "Sao thế?

Thật sự muốn giết tôi à?" Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

Trần Mộc lấy chiếc Thanh Đồng Cổ Kính ra quơ quơ trước mặt Phong đoàn trưởng.

Chương 680

Không biết là do mặt gương đồng mài mòn quá nghiêm trọng hay là gương không thể trấn thi, mà trước mặt Phong đoàn trưởng nó chẳng hề có phản ứng gì, trong gương cũng căn bản không soi ra bóng dáng ông ta. "Ông...

ông vừa rồi bị làm sao vậy?" Yêu Muội Nhi có chút sợ hãi hỏi.

Lúc này Phong đoàn trưởng còn chưa biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì: "Không có gì, chỉ cảm thấy hơi mệt, nằm trên giường nghỉ ngơi một lát thôi." "Vừa rồi ông ngồi trên giường, sắc mặt không tốt lắm đâu." "Tôi thấy ông giống hệt như mấy cái xác chết trá thi trong cổ mộ, lẽ nào chính ông không nhận ra sao?" Trần Tiểu Đao nói với Phong đoàn trưởng, đồng thời hạ Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay xuống.

Phong đoàn trưởng nghe vậy ngẩn ra, lẩm bẩm: "Nhận ra cái gì?

Mặt tôi làm sao..." Sau đó ông ta sờ sờ gò má mình, dường như đối với chuyện vừa rồi hoàn toàn không hay biết. "Vừa rồi não tôi trống rỗng, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, e rằng đây không phải điềm tốt.

Nếu tôi thật sự biến thành hành thi hoạt cương, các ngươi... không cần nương tay." "Được, có câu này của ông là được rồi." Trần Mộc gật đầu. "E rằng thời gian của tôi không còn nhiều nữa, chúng ta phải mau chóng đến lão trạch Phong gia tìm Địa Tiên Phong Sư Cổ." Xem ra đáp án cuối cùng cho tất cả những bí ẩn này đều nằm trong cổ trạch Phong gia ở giữa Địa Tiên Thôn.

Mấy người vừa mới động thân, Tề Thiết Chủy đã hỏi: "Phong đoàn trưởng, ông và Địa Tiên Phong Sư Cổ dù sao cũng cùng tông

cùng tộc, thực sự định đi quật mộ tổ tiên nhà mình sao?" Câu hỏi này của lão vô cùng có chiều sâu, mấy người còn lại cũng lập tức muốn biết.

Chỉ nghe Phong đoàn trưởng thở dài một tiếng: "Nghĩ đến Quan Sơn Phong gia ta, đời đời chịu ơn hoàng phong, năm đó hiển hách biết bao nhiêu?

Nếu không phải Phong Sư Cổ nhất tâm cầu tiên, làm trái tổ huấn, cũng sẽ không đem cả sản nghiệp to lớn mai táng trong Quan Tài Sơn này, cuối cùng khiến cho nhân đinh họ Phong điêu linh.

Huống hồ ông ta tâm địa bất chính, mê hoặc vô số bách tính tuẫn táng theo mình.

Người An Lạc chúng ta coi trọng nhất là tổ tông.

Tôi cả đời này không có con cái, mắt thấy đến đời tôi, hương hỏa Quan Sơn Phong gia sẽ đoạn tuyệt.

Cho nên dù có tan xương nát thịt, tôi cũng phải tìm được Phong Sư Cổ trong Quan Tài Sơn này, để cáo úy anh linh liệt tổ liệt tông trên trời." Mấy người nghe đến đây đều gật đầu.

Toàn bộ Quan Tài Sơn chìm trong tử khí, không giống như có người sống cư ngụ.

Phong Sư Cổ e rằng đã chết từ mấy trăm năm trước, bỏ lại cổ trũng hoang thôn ở đây, giờ đây ngay cả hài cốt của những người cổ đại đó chưa chắc đã tìm thấy được.

Thuyết cầu tiên đắc đạo năm xưa xem ra căn bản không thể coi là thật.

Nhưng năm đó Phong Sư Cổ từng để lại lời rằng, có ngày ông ta sẽ nhập thế độ nhân.

Tuy Phong đoàn trưởng chưa từng thấy, nhưng lại nghe phụ huynh trưởng bối nhiều lần nhắc tới, đa số là chuyện cũ truyền lại qua từng đời.

Đều nói Phong Sư Cổ tuyệt phi hạng người tầm thường, việc ông ta làm luôn vượt ngoài dự liệu.

Nếu mình không đem thi hài ông ta thiêu thành tro thì không dám tin là ông ta đã thực sự chết.

Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, dù là lời tổ tông Phong gia đích thân truyền lại, năm tháng qua đi cũng khó tránh khỏi tam sao thất bản.

Còn về chuyện vũ hóa phi thăng hay thành tiên mà Phong gia truyền lại, trong xã hội nguyên thủy và phong kiến đều là hiện tượng vô cùng phổ biến.

Người cổ đại nối gót nhau truy cầu mấy ngàn năm, chỉ để đổi lấy một cái "chính quả" như lâu đài trên cát.

Trong quá trình đó quả thực đã làm ra rất nhiều hành động mà người hiện đại căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Nếu mấy người không tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối rất khó hiểu được sự huyền bí trong đó.

Năm đó Địa Tiên Phong Sư Cổ phạm vào cấm kỵ, bí mật khai quật cổ mộ Ô Dương Vương.

Khi đó ông ta đã gặp phải chuyện gì trong mộ, mấy người không thể biết được, nhưng chuyện này chắc chắn là động cơ mấu chốt nhất để ông ta tu tạo Địa Tiên Thôn.

Quan Tài Sơn giấu sâu dưới lòng đất này chắc chắn chôn vùi rất nhiều bí mật cổ xưa.

Ngoài ra Trần Mộc nhận thấy nơi này khắp nơi thấu ra tà khí, trong lão trạch Phong gia càng không biết sẽ có huyền cơ gì.

Tóm lại đã đến đây rồi, sợ cũng vô dụng, dứt khoát buông tay buông chân tiến vào lục soát cho bằng sạch, mới biết được truyền thuyết mấy trăm năm trước rốt cuộc là thế nào.

Thời gian mấy người trì hoãn trong âm trạch dưới đất không lâu, không cần nghỉ ngơi thêm.

Trần Mộc lúc này lệnh cho mọi người lập tức khởi hành đến lão trạch Phong gia.

Mọi người ai nấy đều phấn chấn tinh thần, lập tức ra khỏi phòng.

Nhìn quanh tứ phía, chính là đường vào cổ trấn.

Cách đó không xa chính là tòa Pháo Thần Miếu đã bị nổ tung.

Từng dãy kiến trúc tường trắng ngói đỏ trong Địa Tiên Thôn nhìn trong bóng tối giống như những bóng ma trắng đứng lặng lẽ.

Mấy người dọc theo đường cái đi vào sâu bên trong, chỉ thấy từng nhà từng hộ đều im lặng lạ thường như quỷ trạch, hoàn toàn không có hơi thở nhân gian.

Nếu nói cổ trấn Thanh Khê trên mặt đất là vẻ hoang vu đổ nát bị bỏ rơi, thì Địa Tiên Thôn giấu sâu trong Quan Tài Sơn này lại mang đến cho người ta cảm giác như làm từ giấy vàng mã, tựa hồ toàn bộ đều là minh trạch chuyên môn làm ra để đốt cho người chết ở cõi âm.

Từ trong ra ngoài, từng nơi đều bao phủ trong bầu không khí quỷ dị bất tường.

Có lẽ là do trong Quan Tài Sơn thực sự quá tối, mọi thứ nhìn thấy trong mắt đều mờ mịt không rõ, khiến người ta cảm thấy cực kỳ không chân thực.

Mỗi lần đi qua một căn phòng, mấy người đều nhìn vào bên trong nhưng không hề thấy một cỗ quan quách hay một bộ hài cốt nào trong dương trạch.

Khí cụ trong các phòng vẫn còn nguyên vẹn, phủ một lớp bụi dày, dường như sau khi xây xong chưa từng có người sống nào vào ở.

Nghi hoặc trong lòng mọi người càng sâu nhưng lại không tìm được manh mối, đành không kiểm tra từng nhà nữa mà đi thẳng tới lão trạch Phong gia nằm ở lõi trung tâm Địa Tiên Thôn.

Đi hồi lâu, trước mặt có một bức tường cao chặn đường, không hề thấy cổng sơn son hay bài lâu cổ kính.

Nhưng đạo viện tường trước mặt này cực rộng cực cao, khí tượng phi đồng tiểu khả.

Trong Địa Tiên Thôn, ngoài lão trạch Phong gia thì làm gì còn trạch viện nào có quy mô này.

Mấy người đứng trước bức tường hơi ngẩn ra, trong lòng đã hiểu rõ, đây tám phần chính là ngoại tường hậu trạch của Phong gia.

Trần Tiểu Đao định đi men theo tường tìm cửa sau để vào, Trần Mộc kéo hắn lại.

Trong đại trạch của các gia đình giàu có thời cổ đại thường thiết kế Dạ Long ở cửa trước, cửa sau và các cửa ngách để chuyên phòng bọn hưởng mã phi tặc leo tường vào.

Mấy người định đi vào từ cửa chính, Yêu Muội Nhi nói những năm trước quả thực có thứ này, Dạ Long cũng thuộc loại tiêu khí trong Thần Cơ Môn, tương tự như oa nỗ hỏa tiễn kiểu Nhất Oa Phong, thường phục sẵn dưới xà nhà môn lâu, đụng phải không phải chuyện chơi, tốt nhất là leo tường vào.

Địa Tiên Phong Sư Cổ này không phải hạng lương thiện gì, trong

trạch tử này có thiết kế Dạ Long hay không khó mà nói trước, nhưng thà tin là có còn hơn không, cứ trực tiếp từ bức tường sau này tiến vào nội trạch.

Chương 681

Trần Tiểu Đao khẽ nhảy một cái đã lên tới bức tường cao bốn năm mét.

Sau khi lên tới nơi, hắn thả dây thừng xuống, những người khác đều lên được tường.

Đứng trên tường định thần nhìn lại, bên trong tường dường như là một khu hậu hoa viên.

Dưới tường toàn là cây hoa.

Ánh đuốc trong tay mọi người quét qua, soi rõ hoa cỏ trong vườn xanh mướt, lãnh quang đoạt mục.

Thì ra cây cỏ trồng trong hậu viện lão trạch Phong gia đều được khảm từ lưu ly bảo thạch và ngọc phiến san hô mà thành, không phải cây cỏ thật.

Những quỳnh kha ngọc thụ trong vườn này e rằng toàn bộ đều là minh khí lấy từ cổ mộ.

Mấy người nhảy xuống viện, mới chỉ đi được vài mét đã thấy trong hoa viên có một bóng đen khổng lồ.

Đến gần mới thấy, đó là một ngôi khâu trủng (mộ gò) sừng sững.

Trên đỉnh ngôi mộ hình tròn có một tòa minh lâu xây từ ngọc thạch.

Minh lâu cao khoảng nửa mét, chỉ có tác dụng trang trí chứ không thể vào trong.

Mấy người vốn dĩ đã có chút mê hoặc, hiện tại càng thấy khó hiểu.

Quan Tài Sơn Địa Tiên Thôn này thật có thể gọi là trong đất có núi, trong núi có trạch, trong trạch có mộ.

Cả đời họ chưa từng thấy loại âm trạch vòng vèo lồng ghép thế này.

Những phong thủy bí thuật đã biết đều không dùng được ở đây nữa.

Không khỏi lại nhớ tới câu nói kia: Việc làm của Quan Sơn Thái Bảo, đến thần tiên cũng không đoán ra được.

Không biết trong hồ lô của Phong Sư Cổ rốt cuộc bán thuốc gì.

Phong đoàn trưởng tuy biết không ít chuyện trong Quan Tài Sơn, nhưng đối với lão trạch Phong gia trong Địa Tiên Thôn và bí mật của Phong Sư Cổ thì lại hoàn toàn không rõ.

Nhìn thấy gò mộ trong trạch viện này, ông ta cũng lấy làm kinh ngạc.

Đi quanh mộ gò một vòng cũng không thấy bia văn thạch ký, càng không thấy mộ môn lộ ra trên mặt đất.

Nhưng phía sau ngôi mộ kỳ đặc này có một tòa các lâu ba tầng hai gian thu hút sự chú ý của mọi người.

Tòa lâu này chủ thể đều là kết cấu gỗ, từ trên xuống dưới là ngói biếc cột son, chạm lương vẽ đống.

Cửa chính các lâu nghịch với bố cục hình thế của trạch viện, đối diện thẳng với ngôi mộ khổng lồ ở hậu viện.

Trên cửa treo ngang năm chữ "Quan Sơn Tàng Cốt Lâu". "Tòa lâu này trước đây trong lão trạch Phong gia chắc hẳn là không tồn tại, chưa bao giờ nghe người già nhắc tới, chân thân của Địa Tiên liệu có trốn trong lâu không?" Phong đoàn trưởng nghi hoặc nói.

Mấy người chuẩn bị tiến vào lâu tra xét một phen.

Để đề phòng vạn nhất, Trần Mộc lấy Quy Khư Cổ Kính ra cầm trong tay. "Nếu Phong Sư Cổ thực sự thành thi tiên, chắc hẳn không phải cương thi tầm thường có thể so sánh, chiếc gương này của chúng ta liệu có trấn áp được ông ta không?

Dù sao cũng là đạo cao một thước, ma cao một trượng mà." Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh có chút không yên tâm.

Hơn nữa Quy Khư Đồng Kính là một mặt quái kính, tuy mặt sau vẫn có thể dùng để soi chiếu chiêm nghiệm, nhưng mặt gương lại sớm bị mài mòn không còn hình thù gì.

Nếu thật sự gặp phải thứ chết mà không hóa thì cũng không thể trông mong dùng nó để chống đỡ.

Trần Mộc đang chuẩn bị bắt đầu bố trí hành động của mọi người thì ngôi mộ trước Quan Sơn Lâu đột nhiên thấm ra rất nhiều nước đen, mấy người vội vàng đi tới gần xem xét.

Chỉ thấy trong kẽ hở giữa các viên gạch mộ toàn là máu đen, mùi hôi thối xộc lên não khiến người ta muốn nôn mửa. "Tại sao trong này lại chảy máu ra thế này?" Yêu Muội Nhi nghi hoặc hỏi.

Trần Mộc tiến lên xem xét: "Đây là thi huyết, không phải tiên huyết." Chặng đường vào núi này, mọi người sắp bị mùi tử khí thoang thoảng ở đây hun cho quen rồi.

Thế nhưng lúc này vẫn cảm thấy một mùi máu nồng nặc xộc thẳng vào đại não.

Thi huyết ô trọc hôi thối, đại bất đồng với máu tươi bình thường.

Thấy tình hình này, không tránh khỏi khiến người ta lập tức liên tưởng đến vị thi tiên trong truyền thuyết ở Quan Tài Sơn này.

Không biết trong ngôi mộ trước mắt này có phải chôn thi tiên hay không.

Theo lời Phong đoàn trưởng, Địa Tiên chính là Phong Sư Cổ.

Người này tận tâm kiệt lực xây dựng âm trạch trong Quan Tài Sơn là để sau khi chết có thể đắc đạo, độ luyện tu hóa thành thi tiên.

Quan niệm chết đi độ thi thành tiên đã có từ cổ chí kim.

Hài cốt của những bậc tu đạo sau khi chết gọi là di thuế.

Nếu người sau khi chết hình hồn không tán, vẫn ngưng tụ trong di thuế, trải qua kiếp số độ luyện thì có thể siêu thoát luân hồi, xuất hữu nhập vô, thọ ngang trời đất.

Cho nên mấy người đều cảm thấy ngôi mộ trong hậu trạch này rất có khả năng chính là nơi táng thân của Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Có điều nói ông ta là tiên gia gì đó thì Trần Mộc tuyệt đối không tin.

Ngay lúc đó Trần Tiểu Đao định trực tiếp đào ngôi mộ này lên xem thực hư, Tề Thiết Chủy lập tức ngăn hắn lại: "Trong mộ thấm máu là điềm bất tường, hơn nữa thi huyết nhất định mang theo thi độc, không thể khinh suất mạo hiểm khai quật.

Quan Sơn Tàng Cốt Lâu thủ lăng vọng phần, biết đâu bên trong sẽ giấu một số manh mối, để chúng ta hiểu rõ dưới đất rốt cuộc chôn thứ gì, đợi nắm rõ tình hình chi tiết rồi tính toán tiếp cũng không muộn." Trần Tiểu Đao dừng lại, lời Tề Thiết Chủy nói rất có lý.

Trần Mộc để Cổ Sai và Yêu Muội Nhi ở lại trước lâu để tránh ngộ nhỡ có chuyện gì bất trắc sau khi vào trong.

Bốn người Trần Mộc cùng vào trong xem tình hình.

Trước khi vào, Trần Tiểu Đao đưa Kim Cương Tán cho Cổ Sai,

dặn hắn nhất định phải bảo vệ tốt Yêu Muội Nhi, nếu gặp phải tình huống gì thì hai người mau chóng tìm chỗ trốn.

Cửa tòa mộc lâu ba tầng đóng chặt, đại môn bị mấy đạo khóa đồng móc chặt, không có khe hở nào để vào.

Nếu dùng bạo lực phá mở, ngộ nhỡ cơ quan bên trong bị kích hoạt lại lãng phí thêm thời gian.

Nhưng bên cạnh mấy người đã có thợ thủ công của Thần Cơ Môn trợ giúp, việc mở khóa cậy cửa chẳng tốn chút công sức nào.

Chỉ thấy Yêu Muội Nhi móc từ trong túi bách bảo ra một chùm chìa khóa vạn năng, nhắm vào lỗ khóa chọc chọc vài cái, móc vài đường, ổ khóa liền mở ra.

Chương 682

Sự thuần thục của cô bé khiến Trần Tiểu Đao ngẩn người nửa ngày: "Muội nhi, thủ pháp này khá đấy, ra ngoài nhất định phải dạy anh nhé." Thợ khóa trong Thần Cơ Môn ngàn năm qua chuyên nghiên cứu các loại tiêu khí cơ quan, việc cậy khóa mở cửa chỉ là tiểu kỹ mạt vi trong đó.

Yêu Muội Nhi được chân truyền nhiều thứ, làm việc tự nhiên sạch sẽ gọn gàng.

Yêu Muội Nhi thấy Trần Tiểu Đao khen mình thì tỏ ra khá đắc ý.

Dù sao những ngón nghề gần như thất truyền này, nếu ở lại thị trấn nhỏ hẻo lánh vùng núi này thì căn bản không có đất dụng võ.

Học rồi cũng chỉ coi như kỹ thuật đồ long đẹp mắt mà không dùng được, không ngờ còn thực sự có chỗ dùng đến.

Lúc này Trần Tiểu Đao xách Thanh Long Yển Nguyệt Đao đẩy cửa tiến vào trong Tàng Cốt Lâu, Phong đoàn trưởng đi ngay sau hắn.

Trần Tiểu Đao và Trần Mộc cũng theo vào.

Trước khi vào, Trần Mộc dặn Cổ Sai ở bên ngoài nhất định phải tập trung tinh thần, nơi này có chút quỷ dị, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

Lần này mục tiêu chính là tìm kim đan, những thứ khác đều là thứ yếu, có thể thuận tay vớt được món nào thì vớt, không vớt được thì thôi, cứ lấy được kim đan trước đã.

Trong lâu tối đen như mực, không nhìn thấy năm ngón tay.

Trong tiếng trục gỗ quay lách cách, cửa gỗ nội đường tầng một mở ra, không khí âm trầm bên trong mang theo một mùi dược liệu

trầm hương.

Trong kiến trúc cổ đại có một loại công nghệ đã thất truyền từ lâu, tạo ra những lâu các điện đường có thể khiến chim chóc không đậu, ruồi muỗi không vào.

Ngoài các loại dược liệu kiến trúc đặc thù, còn phải sử dụng phương thuật cổ xưa của Mặc sư.

Kiến trúc kết cấu này sẽ giấu hương thơm ngầm, ngàn năm không tán, gọi là Tiêu Dao Thần Tiên Các.

Quan Sơn Tàng Cốt Lâu có lẽ chính là một tòa Tiêu Dao Thần Tiên Các hiếm thấy.

Xem ra Quan Sơn Phong gia trong các phương diện kiến trúc, phong thủy, lăng mộ đều có những chỗ mà người thường khó lòng theo kịp.

Mấy người đứng trước sảnh quan sát bốn phía, chỉ thấy trong lâu có nhiều giá gỗ đàn hương bày biện cổ vật, bên trong bày đều là từng phiến quy giáp long cốt.

Những thứ mà Quan Sơn Thái Bảo đạo quật được trong quan tài hạp huyền quan e rằng toàn bộ đều ở đây.

Mấy người tiến lên kiểm tra, phát hiện trên cốt giáp đầy những ký hiệu nhật nguyệt tinh thần.

Đó là những ký hiệu và đồ phổ cổ xưa, có chỗ tương tự như Hà Đồ Lạc Thư mà Trần Mộc từng thấy nhưng còn ảo diệu phức tạp hơn.

Chắc hẳn đều ghi chép lại một số phong thủy mê đồ cực kỳ cổ xưa, nhưng lại không thấy trong đó có quái đồ của Chu Thiên Thập Lục Quái.

Thì ra Tàng Cốt Lâu là dùng để cất giữ những thứ này, có lẽ Địa Tiên Phong Sư Cổ không có ở trong lâu.

Tề Thiết Chủy hỏi Phong đoàn trưởng: "Thuật Quan Sơn Chỉ Mê của họ Phong đều từ đây mà ra sao?" Phong đoàn trưởng nhìn những cốt giáp kia gật đầu nói: "Không sai, trong quan tài hạp đa phần là hài cốt của những ẩn sĩ cao nhân cổ đại, trong những giáp cốt như thiên thư này bao la vạn tượng, ảo diệu vô cùng.

Ngoài phong thủy tinh vu chi đạo thời cổ, còn có nhiều dị thuật không thể tưởng tượng nổi.

Đúng là họa phúc nương nhau, năm đó tổ tiên ta nhờ đây mà phát tích, cuối cùng chẳng phải cũng hủy hoại trên hai chữ đạo mộ sao?

Nếu không đào được những huyền quan cốt giáp này thì hậu đại cũng không có người chấp mê yêu vọng, gây ra họa diệt môn thảm khốc." Phong đoàn trưởng nói xong thở dài không thôi.

Mấy người hiện tại muốn tìm nhất vẫn là Phong Sư Cổ.

Họ tùy ý xem vài phiến cốt giáp rồi không để tâm vào đó nữa, tiếp tục tìm kiếm về phía hậu đường.

Nào ngờ vừa bước vào hậu đường, Phong đoàn trưởng đi phía trước tìm kiếm bỗng nhiên "phịch" một tiếng quỳ sụp xuống đất.

Mấy người không biết ông ta đang yên đang lành đột nhiên quỳ xuống làm gì, có lẽ lại sắp trá thi.

Trần Tiểu Đao vừa định lên tiếng, trong chớp mắt đã thấy trong hậu đường treo rất nhiều họa chân dung nhân vật.

Y phục sức của từng người trong tranh không giống nhau, hình mạo khí chất cũng có sai biệt, nhìn qua không giống người cùng một thời đại.

Trước họa chân dung bày biện bài vị, thì ra hậu đường chính là từ đường tổ tiên của Quan Sơn Phong gia.

Thấy những cổ nhân trong tranh, số lượng cộng lại cũng gần trăm người.

Tuy khí chất xuất chúng nhưng đều là trang phục quỷ dị, thần tình lãnh mạc.

Mấy người đứng trước những bức tượng người dày đặc, một cảm giác bị vô số người chết nhìn chằm chằm bỗng nhiên nảy sinh, khắp người đều không thoải mái.

Danh môn vọng tộc từng được hoàng phong năm nào, giờ đây chỉ còn lại một mình Phong đoàn trưởng.

Bóng lưng còng của ông ta trước linh vị các vị tổ tiên Phong gia càng tỏ ra thương lương.

Mấy người cũng không khỏi cảm thán thế sự xoay vần, hưng suy khó lường.

Đợi Phong đoàn trưởng bái xong tổ tông, mấy người thấy tầng một không còn chỗ nào đáng chú ý nữa liền theo cầu thang lên lầu.

Tầng hai là nơi tàng kinh tồn điển, trên giá đều là cổ tịch đạo tàng, nội dung không ngoài những thuật Hoàng Lão, lô hỏa.

Hai bên cửa sổ treo một bức cổ họa.

Cảnh tượng miêu tả trong tranh là tình hình tặc đạo mộ trên vách núi tuyệt bích đang đào huyền quan.

Bức họa này cực kỳ có lai lịch, chính là Quan Sơn Đạo Cốt Đồ trong truyền thuyết, là một cổ vật chứa đựng nhiều thông tin lịch sử. "Bức họa này là bảo vật trấn trạch của Quan Sơn Phong gia phải không?

Sao ông không thu hồi nó lại, để trong Quan Tài Sơn mục nát đi chẳng phải quá đáng tiếc sao?" Tề Thiết Chủy nói với Phong đoàn trưởng.

Phong đoàn trưởng lắc đầu: "Đây đâu chỉ là bảo vật trấn trạch.

Nói nó là quốc bảo cũng không quá lời.

Nhưng thứ này hễ xuất thế chắc chắn sẽ gây ra sóng gió lớn.

Bởi vì nó liên quan đến bí mật hoàng lăng triều Minh, có lẽ một số lịch sử sẽ vì nó mà phải sửa lại.

Thay vì tự tìm rắc rối, chi bằng cứ để nó mãi mãi chỉ là một truyền thuyết dân gian." Phong đoàn trưởng lắc đầu, bất đắc dĩ nói. "Vậy được, tôi không khách khí đâu nhé." Trần Tiểu Đao tiến lên lấy bức họa xuống cuộn lại cất đi.

Trần Mộc sớm đã quan sát một vòng tứ phía.

Vì từ đường tổ tiên và bảo vật trấn trạch Quan Sơn Đạo Cốt Đồ đều ở trong lâu, tòa lâu này chắc chắn là một nơi cực kỳ quan trọng.

Trần Mộc bảo mọi người tản ra, nhất định phải lưu ý xem trong lâu có giáp tầng hay ám cách không.

Chương 683

Tầng này có quá nhiều khí vật tàng thư, nhất thời cũng không xem hết được, mấy người chỉ đành cưỡi ngựa xem hoa tìm kiếm từng dãy một.

Đến chỗ sâu nhất, thấy trên tường sau treo bốn bức cổ họa khác.

Phong đoàn trưởng lúc này cũng tiến lên nhận diện kỹ lưỡng, chỉ vào thủ bút trong bức họa đầu tiên đọc: "Quan Sơn Tương Trạch Đồ...

đây là thủ bút của Phong Sư Cổ." Mấy người cũng ghé sát vào nhìn kỹ.

Chỉ thấy trong bức họa đầu tiên, miêu tả chính là Quan Tài Sơn giấu sâu dưới lòng đất.

Tứ phía là những vách đá tuyệt bích bao quanh như tấm ván quan tài, địa hình dài hẹp; những gò hố mấp mô trong đó thì cực giống một thi thể không đầu.

Toàn bộ Địa Tiên Thôn được xây dựng theo thế núi.

Nhà cửa trạch viện trong thôn phân bố rất có quy luật, ám hợp với hình Cửu Cung Bát Quái.

Trong tranh vẽ rất chi tiết, đặc trưng kiến trúc của từng căn nhà lớn nhỏ đều có đủ.

Từ bức Quan Sơn Tương Trạch Đồ này mà xem, lối vào ám đạo mà mấy người vào núi chính là nằm ở vị trí vai trái của thi thể không đầu.

Đi qua Pháo Thần Miếu, lại men theo vách núi vào hậu viện lão trạch Phong gia, đến đây đã là trung tâm của thi hình sơn (núi hình xác

chết).

Ở cuối hẻm núi thi hình không đầu sẽ có một cửa đá lớn đỉnh núi huyền bí đóng chặt.

Phong cốt của nó gần giống quy mô hoành vĩ của địa cung Ô Dương Vương, khác hẳn với phong cách tổng thể của Địa Tiên Thôn, chắc hẳn là cổ tích di lưu của tiên dân trong núi.

Năm đó Phong Sư Cổ có lẽ đã thông qua cửa đá đó để vào Quan Tài Sơn, ám đạo mà mấy người đang đi là sau này mới khai thông.

Tiếp đó mấy người xem đến bức họa thứ hai.

Nhìn thấy xong ai nấy đều ngẩn ra.

Nó cực kỳ giống với bức họa đầu tiên, nhưng lại không phải Địa Tiên Thôn, mà là một quần thể cổ mộ rộng lớn nằm dưới lòng đất của thôn trang.

Hầu như bao quát toàn bộ các mộ thất mộ đạo, tầng tầng lớp lớp giao nhau, hiện lên rõ mồn một, quy mô cách cục tương đương với trạch viện bên trên. "Hai bức họa này là đồ phổ của âm dương nhị trạch, những gì vẽ trong đồ phổ giống với những gì chúng ta thấy, không có gì bất ngờ.

Chúng ta vẫn không biết Phong Sư Cổ rốt cuộc trốn ở đâu." Tề Thiết Chủy nhìn hồi lâu, chậm rãi nói.

Quả thực, nhìn từ trên này thì đúng là không thấy Phong Sư Cổ được chôn ở đâu.

Trần Mộc chỉ vào một vị trí trên bức họa: "Mọi người xem trên bụng của thi hình sơn là cái gì?" Những người khác nhìn theo vị trí Trần Mộc chỉ.

Hài cốt khổng lồ nằm ngửa trong Quan Tài Sơn chỉ là có hình dáng

đó, chứ không phải là tử thi thật, chẳng qua đường nét mấp mô cực kỳ giống thi thể.

Ở phần bụng thi hình sơn có vẽ một vết nứt như vết thương, cứ như thể cái xác chết này lúc sinh thời bị người ta dùng hung khí sắc bén giết chết.

Vết đao vẫn còn đó, sự kỳ diệu của tạo hóa thiên địa khiến người ta khó lòng lường được.

Mấy người nhìn hồi lâu cũng không xem ra được môn đạo gì, bèn nhìn sang bức họa thứ ba.

Bức họa này lại không phải đồ hình của âm dương nhị trạch nữa.

Trên họa miêu tả một khe sâu hẹp, địa thế dốc đứng hiểm ác.

Trong lớp đất lộ ra không ít thanh đồng tế khí quái dị.

Ngoài ra còn có nhiều người cầm lồng đèn đuốc, đang xếp hàng dài đi qua đường chim bay quanh co trên vách đá để đi xuống nơi sâu nhất dưới lòng đất.

Dòng người vào núi nhìn thấy đầu mà không thấy đuôi, hơn nữa nhân vật trong tranh ai nấy thần thái quái dị, nam nữ già trẻ đều có đủ.

Bên trên chú năm chữ "Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ", tràn đầy bầu không khí thần bí khó tả.

Đây đại khái là những người theo Phong Sư Cổ vào núi xây dựng âm dương trạch.

Hẻm sâu miêu tả trong Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ chính là liệt cốc ở phần bụng thi hình sơn.

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy bỗng nhiên nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, mọi người xem hẻm sâu trong núi này, chẳng phải chính là đường dẫn tới đan điền của thi hình sơn sao?" Lại nghĩ đến nội dung trong

những bức họa này đều có liên quan, biết đâu trong bức họa cuối cùng sẽ giấu thông tin quan trọng hơn, ngay lập tức lão không chờ nổi mà đi xem.

Nhưng trong bức họa cuối cùng, cảnh tượng miêu tả hoàn toàn khác biệt với những bức trước.

Mấy người nhìn qua đều thấy rất quen thuộc.

Đây chính là ngôi cổ mộ mà mấy người từng đến đầu tiên, lăng tẩm của Ô Dương Vương đã bị Quan Sơn Thái Bảo đào rỗng.

Nhưng khi đó vẫn chưa bị đào rỗng.

Những gì miêu tả trong tranh chắc hẳn là tình hình khi Phong Sư Cổ đào mộ khai quan trong địa cung.

Trên bức họa có chữ viết rõ ràng, đây là "Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ".

Năm đó Phong Sư Cổ làm trái tổ huấn, đào bới ngôi cổ mộ lớn nhất trong Quan Tài Sơn.

Sau khi trở về tính tình đại biến, đối với những gì gặp phải trong mộ thì giữ kín như bưng, chỉ xưng mình sắp thành đại đạo, tự coi mình là Địa Tiên.

Đồng thời dùng yêu ngôn mê hoặc mọi người, bao gồm cả việc sau này ông ta xây dựng Địa Tiên Thôn, muốn độ thi luyện dược thành tiên, mọi sự đoan đều từ đó mà ra.

Phong đoàn trưởng càng là khổ sở suy đoán cả đời.

Lúc này chợt thấy Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ, kích động thực khó tự kiềm chế, giọng nói đều run rẩy.

Trần Mộc bảo Phong đoàn trưởng khống chế cảm xúc của mình một chút.

Đây chỉ là bức tự họa của Phong Sư Cổ, không phải là chân thân

Địa Tiên, chưa đến lúc phải kích động.

Tuy nhiên, những suy đoán trước đó đều quá phiến diện.

Đợi đến khi thực sự nhìn rõ tình cảnh được miêu tả trong bức Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ, mấy người vẫn không khỏi kinh hãi.

Cảnh tượng trong tranh lấy chủ thể là quách điện cổ mộ của Ô Dương Vương.

Phía dưới họa quyển vẽ mộ đạo trước điện.

Rất nhiều đạo mộ tặc thân mặc hý phục đang vận chuyển minh khí chất đống như núi trong mộ đạo.

Mà trong quách điện lại hoàn toàn là một cảnh tượng kinh tâm động phách khác.

Thạch quan trong quách điện đã bị mở toang, xung quanh nằm la liệt sáu đạo mộ tặc.

Chương 684

Kẻ nào kẻ nấy thây phơi máu bắn, tử trạng cực kỳ thảm khốc.

Trong đó có hai người trên người đeo yêu bài Quan Sơn, hẳn đều là đồng tông huynh đệ hoặc môn đồ của Phong Sư Cổ.

Chỉ có một nam tử trung niên mặc hắc bào là vẫn còn sống.

Nhìn thân hình khí chất của người này trong tranh, quả đúng là: Một tà áo đen khỏa vân cẩm, đôi mắt lạnh lùng xạ hàn tinh.

Tay cầm thanh kiếm dài ba thước, thắng tự Động Tân thượng Bát Tiên.

So với đám đạo mộ tặc tầm thường kia, thực sự có vài phần phong tư trác nhiên như hạc giữa bầy gà.

Nghĩ hẳn người này chính là Địa Tiên Phong Sư Cổ trong Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ.

Trong chiếc thạch quách đã bị lật nắp kia, có một xác cương thi tay vàng từ bên trong nhoài ra nửa thân mình.

Vì trong tranh miêu tả rất rõ ràng, trên cổ thi có vết lằn của đạo lặc, nên đó không phải là đeo hoàng kim mặt nạ, mà là cương thi không đầu, được gắn lên một chiếc đầu vàng mặt mày hung tợn.

Lại thêm việc ở trong quách điện của cổ mộ Ô Dương Vương, nên có thể khẳng định cái xác không đầu bước ra từ quan quách này chính là vị Vu Lăng Vương có thủ không thân kia.

Xác của Kim Đầu Ô Dương Vương tráng kiện khôi ngô, vượt xa người thường.

Móng tay của hai bàn tay dài kỳ lạ, phía trên máu tươi đầm đìa,

còn dính cả thịt vụn.

Có lẽ những đạo mộ tặc chết trước thạch quan kia đều bị hắn sát hại, mất mạng ngay tại chỗ khi vừa mở quan quách.

Phong Sư Cổ còn sống sót không hề hô hoán đồng bọn trong mộ đạo, mà xả thân tiến lên, một tay cầm kiếm đâm xuyên qua lồng ngực cổ thi.

Tay kia vung ra Phược Thi Tác, tung ra Thiên La Địa Võng, trùm chặt cả thạch quách lẫn tử thi vào bên trong.

Mấy người xem xong bức họa này, trong lòng đều vô cùng kinh dị.

Cảnh tượng miêu tả trong Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ thực sự khiến người ta khó lòng tin nổi.

Cương thi vồ người đa phần là tác dụng của sinh vật điện.

Cổ cương là vật chết mà không hóa, khi tiếp xúc với vật sống trong nháy mắt có thể nảy sinh biến đổi kịch liệt, xuất hiện hiện tượng thi khởi khủng khiếp.

Nhưng có một điểm, đầu lâu là tổ của tứ chi bách mạch, khắp thiên hạ tuyệt đối không thể có chuyện xác không đầu bạo khởi thương người.

Tình hình trong đồ họa có thể nói là cổ kim hiếm thấy.

Từ xưa đến nay, đám Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tả Lĩnh chưa từng gặp qua giai thoại xác không đầu khởi thi bao giờ.

Điều khiến người ta khó hiểu hơn là, bức Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ này có tên là Ngộ Tiên (Gặp tiên), nhưng nhìn khắp bức họa làm gì có vị tiên nhân nào?

Thay vì gọi là Quan Sơn Đạo Mộ Đồ hay Quan Sơn Hàng Thi Đồ thì nghe còn hợp lý hơn.

Thường ngôn rằng danh bất hư truyền, nhưng trong họa này tựa hồ ẩn chứa huyền cơ, khiến người ta hoàn toàn không thể dùng lẽ thường mà suy đoán.

Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ và bức Quan Sơn Tương Trạch Đồ, Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ trước đó không biết có mối liên quan gì.

Nếu nội dung trong tranh là thực, nhìn dáng vẻ của ba bức họa đầu, hẳn bức Ngộ Tiên Đồ này sẽ không phải là chuyện hư ảo không căn cứ.

Nhưng từ trong tranh mà xem, quả thực không thấy chuyện gặp tiên, trừ phi kẻ đeo đầu vàng Ô Dương Vương kia không phải cương thi.

Phong đoàn trưởng thần sắc ngưng trọng, chậm rãi nói: "Khẳng định không phải cương thi, khi Quan Sơn Thái Bảo mở nắp quan tài trong quách điện, Ô Dương Vương kia có lẽ vẫn còn sống..." Trần Tiểu Đao lại tỏ ra không đồng tình với luận điểm này: "Ô Dương Vương ngay cả đầu cũng không có, sao có thể nói hắn vẫn còn sống khi mở quan tài?

Vả lại nếu Vu Lăng Vương này còn sống, thì mấy ngàn năm trước cũng không thể bị nhốt trong thạch quách được.

Nhìn dáng vẻ hắn không giống hạng bạo ngược vô đạo bị đóng đinh sống trong quan tài.

Bởi vì chiếc đầu vàng kia xa hoa tinh trí, tuyệt đối không phải thứ chế tạo tạm thời." Trần Tiểu Đao nói cũng quả thực có lý.

Phong đoàn trưởng đáp: "Cậu nói không sai.

Nhưng cậu nhìn kỹ chỗ này đi.

Tại nơi Phong Sư Cổ hạ kiếm, trên người Vu Lăng Vương rõ ràng có máu tươi chảy ra, theo lưỡi kiếm chảy xuống.

Thiên niên cương thi chết mà không hóa, tự nhiên sẽ không chảy máu tươi.

Cho dù có máu cũng phải là thi huyết đen ngòm, chi tiết này đủ chứng minh khi hắn ra khỏi thạch quách vẫn không khác gì người sống." Trần Tiểu Đao lại nhìn kỹ chi tiết mà Phong đoàn trưởng nói, nhưng vẫn không chịu tin: "Phong Sư Cổ bút lực không tệ, vô cùng khoa trương.

Nhưng vẽ xác cương thi mà máu chảy như suối thì không phải là thái độ đúng đắn đối với sử thực rồi." Tề Thiết Chủy hỏi Phong đoàn trưởng: "Ý của anh là Ô Dương Vương trong thạch quách vẫn còn sống? 'Ngộ Tiên' trong Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ là chỉ việc Phong Sư Cổ khi mở quan tài đã nhìn thấy người bất tử?" Phong đoàn trưởng khẽ gật đầu: "Hẳn là như vậy.

Nhưng trong đó có lẽ vẫn còn ẩn tình.

Dù sao Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ cũng chỉ miêu tả một khoảnh khắc, dù có chín mươi phần trăm khả năng là một cảnh hiểm nghèo mà Phong Sư Cổ thân chinh trải qua.

Nhưng sau khi lão giết chết Ô Dương Vương nghìn năm bất tử thì đã gặp phải chuyện gì?

Rốt cuộc là chuyện gì đã khiến tính tình lão thay đổi, từ đó tiến vào Quan Tài Sơn lánh đời cầu tiên?

Những việc này chúng ta rất khó biết được từ tranh vẽ." Mấy người xem nửa ngày, thực sự không nhìn ra được danh đường gì từ bức họa.

Thế là Trần Tiểu Đao gỡ tất cả mấy bức họa xuống.

Nhóm người sau đó trực tiếp lên tầng đỉnh.

Không gian tầng lâu gỗ này nhỏ hẹp hơn nhiều, chỉ đặt một thạch

quỹ (hòm đá) hình dạng như khám thờ.

Trên thạch quỹ bày biện không ít khí vật.

Có mười mấy quyển thư tịch, một số bình sứ đủ loại, và một thanh bảo kiếm còn trong bao.

Những thứ này trông như vật tùy thân của Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Chỉ dựa vào điểm này, Phong Sư Cổ cũng chẳng phải hạng tiên nhân biết bấm quẻ tính toán gì, lão hoàn toàn không ngờ hậu nhân của mình lại dẫn Mạc Kim Giáo Úy vào cổ mộ Địa Tiên Thôn, để những thứ này bày ra hớ hênh như vậy.

Trần Mộc bước tới cầm thanh bảo kiếm lên, ấn lẫy rút kiếm khỏi bao, chỉ thấy lưỡi kiếm hàn quang lấp loáng, quả thực là một món lợi khí.

Sau khi thử một phen, ta tùy tay ném cho Trần Tiểu Đao thu lại.

Đồ của Quan Sơn Thái Bảo đều là do đổ đấu mà có, cũng chẳng biết chủ nhân cũ là người cổ đại nằm trong ngôi mộ nào.

Ở bên cạnh, Tề Thiết Chủy đã tìm thấy trong số thư tịch một cuốn 'Quan Sơn Quật Tàng Lục'.

Chương 685

Đây là thủ bút của Địa Tiên Phong Sư Cổ, ghi chép lại chuyện bình sinh của lão, đồng thời thuật lại chi tiết các ngôi cổ mộ mà các đời Quan Sơn Thái Bảo từng đạo quật.

Phong đoàn trưởng thấy cuốn sách này thì như bắt được chí bảo: "Bí mật trong Quan Tài Sơn này chắc chắn đều được viết ở trong này." Tề Thiết Chủy lập tức mở ra vội vàng lật xem, vừa xem vừa lược thuật lại cho mấy người.

Hóa ra Quan Sơn Thái Bảo từ thời Phong Vương Lễ đã bắt đầu thế thụ hoàng ân, tòng chinh nghe lệnh.

Nhưng vạn vật thế gian đều có định số hưng suy khởi lạc.

Đến thời Vạn Lịch hoàng đế đương triều, đất nước đã nội ưu ngoại hoạn.

Ngoài quan ải có Hậu Kim khởi binh đánh Minh, quan lại tham ô các nơi vơ vét dân tài khiến dân biến không dứt.

Trong triều lại có đảng tranh, cùng lúc nội ưu ngoại hoạn ập đến.

Cơ nghiệp từ thời Thái Tổ, Thành Tổ truyền lại đến đây đã xuất hiện dấu hiệu đại hạ tương khuynh.

Ngặt nỗi hoàng thượng đương triều tâm trí u tối, lại đặc biệt thích phục dược luyện đan, chiêu mộ nhiều phương ngoại chi sĩ chuyên điều chế các loại bí dược dưỡng sinh cho mình, cũng thường hỏi Phong Sư Cổ về chuyện trường sinh bất tử.

Khi đó Phong Sư Cổ là gia chủ Quan Sơn Thái Bảo, đối với hoàng thượng cũng trung thành không hai.

Nhưng lúc đó Phong Sư Cổ không mấy tin vào đạo lô hỏa (luyện

đan).

Lão cho rằng từ xưa không có người bất tử, thế gian cũng không có ngôi mộ nào không bị đào.

Đã là người thì có sinh lão bệnh tử, đã là lăng mộ thì sớm muộn cũng có ngày bị người ta đào quật.

Đã không có mộ nào là không bị đào, vậy đồ trong mộ ai đào mà chẳng là đào?

Cho nên lão một mặt chủ trì xây tạo hoàng lăng, một mặt âm thầm phái người đi đạo mộ khắp nơi, chủ yếu là để tìm kiếm kinh quyển điển tịch trong cổ mộ.

Lão đặc biệt thích thu thập các loại cốt giáp, thẻ tre về kỳ môn cổ thuật, đối với những thứ này cầu mãi không chán, đây cũng là truyền thống vẻ vang kế thừa từ tổ tiên lão.

Đối với sở thích nuốt đan phục dược của Vạn Lịch hoàng đế, Phong Sư Cổ không mấy tán đồng.

Thuật lô hỏa xưa nay hại người không ít.

Đều nói tiên nhân cổ đại để lại đạo độ luyện thoát hóa là để cứu giúp thế gian, nhưng thử xem từ xưa đến nay có ai tận mắt thấy đâu?

Phục thực cầu thần tiên đa phần là bị dược hại.

Không nói đâu xa, chỉ riêng thiên tử chân long của các triều đại mất mạng vì việc này cũng không phải là ít.

Khổ nỗi lòng người dễ u mê, không hiểu được cơ vi thiên khiển tạo hóa.

Vì thế lão nhiều lần tấu trình lên Vạn Lịch hoàng đế, rằng chuyện tiên dược bất tử cuối cùng cũng chỉ là hư huyễn mịt mờ, tuyệt đối khó lòng cưỡng cầu, đồng thời khuyên hoàng thượng thiên động tổ lăng ở

An Huy.

Kết quả chọc cho long nhan không vui, cho rằng Quan Sơn Phong gia không có bản lĩnh thực sự, từ đó xem nhẹ lão.

Ngoài ra còn một việc, đó là do Phong Sư Cổ sai người đào quật một ngôi mộ của quý tộc họ Lưu ở gần kinh thành.

Mộ chủ là một nữ tử.

Lai lịch họ Lưu này cũng không nhỏ, vốn là hậu duệ của kỳ nhân số thuật Lưu Bỉnh Trung.

Trong mộ bố trí nhiều cơ quan tiêu khí, còn có một số điển tịch số thuật nên bị Quan Sơn Thái Bảo nhắm trúng, âm thầm đào rỗng ngôi mộ này.

Nhưng dưới chân thiên tử, kinh đô đế vương là nơi ngũ phương tạp tụ, Quan Sơn Thái Bảo hành sự tuy chu mật cũng có lúc rò rỉ tin tức.

Hậu nhân Lưu gia cũng làm quan trong triều, nghe chuyện này thì vô cùng não nại, nhưng khổ nỗi không tìm được chứng cứ Phong Sư Cổ đạo mộ, đành phải âm thầm tài tang hãm hại Quan Sơn Thái Bảo.

Phong Sư Cổ là người cực kỳ tinh minh, lại am hiểu huyền học, tự nhiên thấu hiểu đạo bảo thân nên nảy sinh ý định lui bước.

Lão chọn một ngày, mời huynh đệ đồng tông đồng tộc đến thương nghị.

Lão nói với mọi người rằng, từ cổ thường nói gần vua như gần hổ, nay thấy khí số Minh triều sắp tận, thế loạn thời nguy, ruộng vườn sắp hoang vu sao còn chưa về?

Chúng ta chẳng thà nhân lúc còn có thể toàn thân nhi thối, cùng nhau quy cố lí, kinh doanh sản nghiệp mỏ muối tổ tông để lại, từ đó

đóng cửa thanh tĩnh độ nhật, chẳng tốt hơn việc suốt ngày hầu vua bạn giá lo sợ hãi hùng sao?

Do Phong Sư Cổ có dị thuật, người nhà họ Phong xưa nay ngưỡng mộ lão như thần minh nên không ai không theo.

Lập tức thương lượng định đường lui, Phong Sư Cổ cáo bệnh hoàn hương, cả nhà rời kinh thành về lại tổ tịch Thanh Khê trấn.

Về quê, Phong Sư Cổ đóng cửa không ra ngoài, chuyên môn nghiên cứu các loại dị thuật kỳ quỷ vô phương.

Những bản lĩnh này phần lớn có được từ huyền quan trong Quan Tài Hạp.

Tuy trong đó có nhiều nội dung tàn khuyết không toàn vẹn, nhưng phần còn lại cũng đủ để lão nghiền ngẫm ba năm đời.

Càng nghiên cứu càng thấy những phương thuật cổ xưa kia thâm bất khả trắc, ảo diệu dường như vô cùng vô tận.

Phong thị gia đại nghiệp đại, lại từng được ngự khẩu thân phong, tuy hành sự quỷ bí, tiếng tăm không vang xa nhưng ở địa phương thì nhất hô bách ứng.

Lão thu nạp vô số môn nhân đệ tử, chuyên làm những việc vẽ bùa uống nước phù hộ bình an, nghiễm nhiên trở thành một đại vu môn giữa vùng Ba Sơn Thục Thủy.

Mấy người huynh đệ của Phong Sư Cổ dã tâm không nhỏ, thấy thế lực nhà mình ngày càng lớn, quan phủ cũng không làm gì được nên khuyên Phong Sư Cổ tụ chúng tạo phản, có thể hiệu phỏng cách làm của quân Hoàng Cân năm xưa, tự xưng Đại Đức Thiên Sư, đăng cao nhất hô tất định người theo như vân.

Cho dù không thể làm lớn thì chúng ta cát cứ một phương, liệt thổ phân cương cũng là tốt rồi.

Phong Sư Cổ không hề lay động: "Quan Sơn Phong gia có được khí tượng ngày hôm nay phần lớn là nhờ giỏi sử dụng thuật huyễn hóa.

Nói cho hay thì là thuật huyễn hóa, thực chất chính là yêu thuật, toàn là những thứ tà môn ngoại đạo.

Các ngươi hãy suy ngẫm cho kỹ, hưng suy thành bại trong sử sách rất nhiều, nhưng có mấy ai dựa vào những trò chướng mắt như rắc đậu thành binh, cắt giấy làm ngựa mà lấy được thiên hạ?

Từ xưa những kẻ dùng yêu pháp mê hoặc dân chúng mưu đồ tạo phản chưa bao giờ có kết cục tốt đẹp, tuyệt đối khó thành sự.

Chỉ vì hành động phản nghịch xưa nay luôn bị thiên đạo kỵ, trong mệnh không có phúc phận long hưng thì chớ có si tâm vọng tưởng, nếu không sớm muộn cũng chuốc họa diệt môn.

Thế nhân chẳng qua là tranh danh trục lợi, mấy ai làm được thanh tĩnh vô vi?" Phong Sư Cổ tuy không có dã tâm mưu phản nhưng lão quảng thu môn đồ cũng có động cơ riêng.

Quan Sơn Thái Bảo đạo mộ khác với bình thường, đám người này phần lớn phải hóa trang thành hý phục, nào là Chung Quỳ, Vô Thường, Phán Quan, Diêm La, Ngưu Đầu, Mã Diện, toàn là trang phục dưới âm ty.

Thủ đoạn của lão có Yên thuật, Chá cốt pháp, Chỉ nhân bàn vận, sai khiến thi trùng... tỏ ra vô cùng quỷ dị thần bí.

Thực tế cái gọi là Yên thuật chính là một loại thuật thôi thi tương tự như thuật đuổi xác ở Tương Tây.

Quan Sơn Thái Bảo thông qua việc phun nước thuốc và khói vào trong mộ huyệt là có thể thôi miên thi thể trong mộ.

Chương 686

Khói có hình dạng như người, phủ lên thi thể bồi táng, có thể khống thi mở quan quách mộ chủ.

Sau khi lấy được minh khí, thi thể sẽ tự động ngã gục xuống đất.

Trong quan quách mộ thất có tiêu khí cơ quan gì cũng đều bị tử thi kích phát hết, cuối cùng Quan Sơn Thái Bảo mới vào vét sạch đồ vật trong mộ.

Cũng chính vì có loại cổ pháp không tốn công sức này, bộ tộc Quan Sơn Thái Bảo mới có thể tồn tại lâu dài không suy.

Nếu trong mộ thất không có cổ thi bồi táng, lão cũng có thể gấp giấy nhân, dùng Yên thuật thao túng trùng kiến vận chuyển giấy nhân vào mộ đạo.

Đây thuộc về thuật bàn vận di dời.

Theo quan điểm hiện tại, loại yêu thuật này thực chất là lợi dụng khói thuốc để dẫn dụ một số sinh vật máu lạnh như rắn, kiến, trùng, giáp... khiến chúng bâu vào thi thể hoặc giấy nhân để đạo mộ.

Ngoài ra Yên thuật không thể kéo dài, nếu không kẻ thi thuật chắc chắn sẽ thất hồn mà chết.

Những thứ như vậy đều là vu pháp đã thất truyền từ lâu.

Trên cốt giáp trong huyền quan ở Quan Tài Hạp của Vu Sơn có ghi chép nhiều loại kỳ môn bí thuật này, cùng với tinh tượng vu bặc chi pháp, được Phong thị khái quát quy kết là Quan Sơn Chỉ Mê Thuật.

Sau khi Quan Sơn Thái Bảo đào phá nhiều cổ mộ, Phong Sư Cổ cảm thấy thu hoạch không quá lớn, tuy cũng đắc được một số đan pháp dị thuật nhưng không bằng linh đầu tổ tiên truyền lại.

Cuối cùng lão nhớ tới tổ huấn có nhắc đến việc trong Quan Tài Hạp còn có một ngôi cổ mộ quy mô bàng đại, lợi dụng động quật tự nhiên để xây dựng, nội bộ thành quách lớp lớp, trang nghiêm hoành vĩ, truyền thuyết là lăng tẩm của Ô Dương Vương.

Trong Quan Tài Hạp giấu không dưới mười vạn bộ huyền quan, là một vùng mộ táng cổ xưa rộng lớn.

Cổ mộ Ô Dương Vương nằm ở tận cùng vực sâu núi thẳm.

Theo truyền thuyết địa phương, Ô Dương Vương sùng tín vu phong, cực độ tàn bạo hà khắc nhưng sơ đạo hà đạo, đào giếng lấy muối cũng coi là có công tích, có thể nói là hủy dự tham bán (khen chê nửa nọ nửa kia), cuối cùng bị người ta giết chết, không còn đầu, đành phải mang đầu vàng hạ táng.

Tổ tiên Phong thị phát hiện vị trí chính xác của cổ mộ Ô Dương Vương trong cốt giáp ở Quan Tài Hạp, nhưng đồng thời cũng biết trong quách điện cổ mộ tràn đầy lời nguyền, một khi phá vỡ sự tĩnh lặng vĩnh hằng trong địa cung, thế nhân sẽ phải trả giá bằng máu chảy thành sông, thây chất như núi.

Tổ tiên Phong thị từng đào huyền quan biết rằng trong Quan Tài Hạp thực sự chôn giấu bí mật vô cùng, nơi đây từ xưa đã là vùng đất vu thuật thần bí nan trắc, thường có dị tượng xuất hiện, họ đương nhiên không dám xúc phạm điều cấm kỵ cổ xưa này.

Cho nên để lại huấn thị, cáo giới con cháu hậu thế nhà họ Phong rằng dù thế nào cũng tuyệt đối không được tiến vào ngôi cổ mộ đó, nếu không tất có họa diệt môn diệt tộc.

Kẻ nào xúc phạm tổ huấn chính là đại tội khi sư diệt tổ bất hiếu.

Trong quan niệm truyền thống cổ đại, vạn ác dâm vi thủ, bách thiện hiếu đương tiên, không ai gánh nổi tội danh này.

Hậu nhân Quan Sơn Phong gia đời đời tuân thủ nghiêm ngặt, ý định tiến vào Quan Tài Sơn đạo mộ bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Nhưng Phong Sư Cổ tự phụ thủ đoạn cao siêu, lại thấy trong địa cung Ô Dương Vương chắc chắn giấu nhiều vật kỳ quỷ ảo diệu.

Lão vốn có tính nghiện đào mộ, ý niệm này vừa động liền không thể đè nén được nữa.

Lão triệu tập đệ tử đồ tôn và huynh đệ tử điệt nhà mình tới trước sảnh, rêu rao rằng đêm quan sát thiên tượng thấy hung tinh phạm chủ, thiên hạ sắp có đại hạo động, để bảo vệ gia môn bình an thì phải tiến vào Quan Tài Hạp đạo mộ.

Chu Thiên Quái Đồ trong cổ mộ Ô Dương Vương ẩn chứa huyền cơ sâu xa, có thể chỉ điểm mê tân, giúp chúng ta tìm một nơi thái bình thanh tĩnh như thế ngoại đào nguyên để tị thế ẩn cư.

Thực ra trong Quan Tài Hạp không hề có quái đồ nào, Phong Sư Cổ chỉ lấy đó làm cái cớ để thuyết phục mọi người vào núi đạo mộ.

Đám Quan Sơn Thái Bảo xuyên sơn phá lĩnh, thi triển đủ loại thủ đoạn, không chỉ một ngày mới đào được quách điện.

Thạch quách trong quách điện rất lớn, quần tặc đoán chắc bên trong nhiều bảo vật, nhưng không ngờ khi lật nắp quan tài, một luồng âm phong từ trong quách thổi ra, tất cả đèn lồng đuốc lửa đều tắt ngóm ngay tại chỗ.

Phong Sư Cổ có mang theo dạ minh châu, vội vàng lấy ra soi thì thấy mấy người vây quanh quách lớn đều đã thây phơi tại chỗ, từ trong quách nhô ra một cái đầu hung tợn vàng rực rỡ.

Phong Sư Cổ này đã trải qua sóng to gió lớn, am hiểu dị thuật thần thông, không phải hạng tầm thường, lập tức vung Phược Thi Tác,

vung tay một kiếm đâm xuyên xác cương thi Ô Dương Vương.

Ai ngờ thân thể Kim Đầu Ô Dương Vương lại giống hệt người sống, nơi trúng kiếm máu tươi bắn tung tóe.

Phong Sư Cổ kiến thức rộng rãi, biết xưa kia có thuyết cổ thi hóa tiên nhưng không dám tin thực sự có chuyện dị biệt như vậy.

Lúc đó thân đang ở hiểm cảnh, chưa kịp suy nghĩ thong dong đã băm vằm Ô Dương Vương ra làm tám mảnh.

Lại thấy trong quách điện có nhiều cổ khí, bèn giấu xác cổ thi vào một chiếc đỉnh đồng hai tai mặt thú, phong kín lại, rồi lấy đi toàn bộ minh khí quý trọng trong thạch quách.

Sau đó Phong Sư Cổ mới hô hoán đồng bọn trong mộ đạo tiến vào thu xác cho mấy tên Quan Sơn Thái Bảo chết thảm.

Lần đạo mộ này, quần tặc Quan Sơn không chỉ vét sạch minh khí cổ vật mà ngay cả bích họa trong mộ cũng không tha.

Minh khí được bí mật vận về đại trạch ở Thanh Khê trấn.

Phong Sư Cổ từ đó đóng cửa không ra ngoài, không phân ngày đêm nghiền ngẫm kỳ ngộ về vật trong quách điện, khiến lão tin rằng thực sự có thi tiên tồn tại.

Lúc này lão không còn màng đến việc xúc phạm đại kỵ gì nữa, dốc hết tâm cơ khổ sở tìm kiếm bí mật bất tử cổ xưa trong Quan Tài Hạp.

Bí mật này có lẽ giấu ngay trong chiếc đầu vàng của cổ thi Ô Dương Vương.

Phong Sư Cổ phát hiện trên đầu vàng của Ô Dương Vương có khắc chìm một bản đồ phong thủy cổ xưa.

Ngoài ra, quy giáp, ngọc bích, đồng khí...

đào được từ quan quách cũng có nhiều minh văn thần bí khó hiểu.

Trong những minh khí này ẩn chứa bí mật không ai biết của Quan Tài Hạp.

Hóa ra dưới đáy Quan Tài Hạp ở Vu Sơn từ xưa đã có hai khối bảo huyệt phong thủy 'Địa trung hữu sơn'.

Một nơi giống hệt đầu lâu, nơi còn lại là hình dạng một chiếc thạch quan không nắp.

Trong quan có gò núi hình như xác không đầu.

Trong núi có hắc tuyền, đen kịt hôi thối, gần như thi huyết, người không dám lại gần.

Hình thế phong thủy bên ngoài Quan Tài Hạp có thể tóm gọn là 'Sơn cao thủy trách, quần long vô thủ'.

Động quật trong núi đan xen khiến long mạch hỗn loạn phiêu miểu, nên có nhiều cổ tích là cách cục kỳ dị trấn phong thủ thủy.

Hạt nhân của các điều long mạch chính là hai huyệt Thi Đầu và Thi Quan kia.

Cổ đại vu phong thịnh hành, ban đầu gọi núi hình xác chết là Bàn Cổ Mạch, là cấm địa tế tự tử linh vu thần.

Trong các khe đá ở vách đá dựng đứng xung quanh chứa huyền quan, dưới đáy chôn các loại cổ vật đồng ngọc cùng vô số thạch quan nhỏ gọi là 'Thi khí'.

Trong những chiếc quan tài đá nhỏ nhắn đó đều chứa cơ quan nội tạng của người tuẫn tế, đa số lấy từ nô lệ, phu tù – những người có địa vị xã hội thấp kém.

Chương 687

Chôn họ dưới đáy để hấp nạp cực âm chi khí của sơn xuyên.

Một khi chôn đủ lâu, những cơ quan như tim gan tỳ thận kia sẽ dần co rút thạch hóa.

Trong đó kẻ nào đắc được âm khí thì sẽ hiện ra ngũ quan khuôn mặt người, thậm chí thân hình thủ túc vẹn toàn, có thể trở thành 'Hoạt đan', nhưng xác suất rất nhỏ, vạn trung vô nhất.

Lại vì số lượng thi khí chôn trong núi nhiều không kể xiết nên hậu thế mới gọi là Quan Tài Sơn.

Phong tục thần bí này chủ yếu chịu ảnh hưởng của văn minh Sở và văn hóa Thục cổ.

Khi có quý tộc hạ táng, người ta sẽ đào từ Quan Tài Sơn ra những thi khí đã thành hình chôn sâu nghìn năm, coi như đan châu đặt vào miệng người chết để giữ cho thi thể luôn anh sảng không tan.

Vì khi Ô Dương Vương hạ táng có thân không đầu, nên thi khí bồi táng được giấu trong bụng hắn.

Khi Quan Sơn Thái Bảo đạo mộ mở quách, viên hoạt đan kia đã hòa làm một với cương thi đồng.

Phong Sư Cổ đọc khắp cổ tịch, biết thế thượng có thuyết thi tiên.

Lão cho rằng Ô Dương Vương trong thạch quách vừa không phải người sống, vừa không phải người chết, mà là thi thân thoát hóa thành chân tiên.

Ăn một miếng thịt của hắn đủ thắng cả việc phục thực vạn năm hà thủ ô, vì thế mới có ý nghĩ phi phận.

Phong Sư Cổ dùng xác Ô Dương Vương trong đỉnh đồng để thiêu luyện hóa đan, nhưng tựa hồ không mấy tác dụng.

Lão cũng bị quỷ mê tâm khiếu, tuyệt đối không chịu bỏ cuộc, nghĩ rằng trong những quan tài nhỏ khác giấu trong núi vẫn còn thi tiên do thi khí hóa thành.

Lão bèn dẫn người đi tìm Quan Tài Sơn, lặp đi lặp lại việc đo đạc hình thế địa mạch mới biết Bàn Cổ Mạch vốn tồn tại từ thời hỗn độn sơ phân này, trong phong thủy thực chất là một điều 'Thi mạch' bị quần long vây quanh.

Nhưng từ mấy nghìn năm trước, các vu giả cổ đại để lấy hoạt đan đã đào đào chôn chôn trong núi, sớm đã đào đứt địa mạch này rồi.

Còn nơi Ô Dương Vương mai cốt là sơn động hình người cũng bị đào phá khi Quan Sơn Thái Bảo đạo mộ.

Hai nơi địa mạch phong thủy kỳ tuyệt trước sau giờ đều đã phế.

Phong Sư Cổ tự phụ có thuật quỷ thần nan trắc, định biến Quan Tài Sơn thành âm trạch để lão độ luyện thành tiên.

Lão dùng thủ đoạn hoặc chúng, tự xưng Địa Tiên tổ sư, rêu rao nhìn thấu thiên cơ trong cổ mộ, bảo mọi người thế gian sắp có đao binh đại kiếp, trong núi có động phủ thần tiên thắng cả thế ngoại đào nguyên để tị họa.

Kẻ nào không tin tức là trên thân còn ác nghiệp chưa tiêu, phải tiếp tục ở lại thế gian chịu nạn đền bù.

Vì uy vọng của Quan Sơn Phong gia rất lớn, lại thêm điềm báo thế đạo suy bại cũng là điều mắt thấy tai nghe nên rất nhiều người tin lão, cả gia đình cả bộ tộc đi theo Địa Tiên vào núi, huy động nhân lực xây dựng Địa Tiên Thôn hai tầng âm dương.

Cách cục này phỏng theo phong thủy cổ pháp, mang ý nghĩa âm

dương hỗn nguyên, chuyên dùng để khôi phục địa mạch không khí.

Đồng thời Phong Sư Cổ cũng dẫn thân tín bí mật khai quật thi khí trong núi, gần như lật tung toàn bộ quan tài nhỏ dưới đất.

Qua nhiều năm, cuối cùng cũng đào được một bộ thi tiên sinh động như thật, đồng thời biến các khe rãnh đã đào thành âm trạch để làm nơi tàng chân sau khi độ luyện thành tiên.

Để giữ bí mật về thi tiên, lão mai phục Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở bên ngoài Quan Tài Sơn, khiến ai theo lão vào Địa Tiên Thôn cũng đừng hòng ra ngoài.

Tiên pháp thượng cổ truyền lại không thể tự tư, đến lúc Địa Tiên nhập quan, tất cả mọi người đều phải bỉnh chúc đề đăng theo xuống mộ bồi táng.

Trong đại trạch Phong gia ở Địa Tiên Thôn có một nơi gọi là Huyết Phần.

Đợi đến khi trong gò phần thấm ra thi huyết, chính là điềm báo địa mạch không khí của Quan Tài Sơn phục tô.

Tất cả thi thể tiềm dưỡng dưới địa hạ, lúc đó đều có thể thụ độ vi tiên.

Hậu thế người có duyên dựa vào Quan Sơn Chỉ Mê Phú vào núi đến đây có thể tới mộ Địa Tiên khấu bái chân tiên.

Quan Sơn Chỉ Mê Phú là do Phong Sư Cổ để lại khi còn sống.

Theo ký tái cuối cùng trong sách, lão ngậm hoạt đan trong miệng, bị môn đồ đóng đinh sống vào thạch quách hạ táng.

Chuyện xảy ra sau đó thì không thể biết được từ trong sách nữa.

Phong đoàn trưởng xem xong thì phẫn hận không thôi: "Không ngờ Quan Sơn Phong gia ta lại xuất hiện một tên Phong Sư Cổ.

Lão ta thực sự là quỷ dữ, bắt bao nhiêu người phải tuẫn táng theo mình." Thực ra đám người Trần Mộc cũng hiểu được cảm thụ của anh ta.

Dù sao cũng là xuất thân phong kiến thế gia, coi gia môn tổ tông lớn hơn trời.

Nhưng điều mấy người khó hiểu hơn là nội dung ký tái trong Quan Sơn Quật Tàng Lục và mấy bức họa kia quá kỳ ly, trông có vẻ như chuyện hư cấu.

Hoạt đan hóa thành thi tiên có lẽ chính là đan đỉnh mà mấy người đang tìm kiếm.

Không biết Địa Tiên Phong Sư Cổ bị đóng đinh sống vào quan tài hiện giờ rốt cuộc ra sao rồi. "Người theo Phong Sư Cổ vào núi lên đến hàng vạn, có nhiều người vào đây nộp mạng như vậy, chẳng lẽ không ai nảy sinh hoài nghi đối với hành động của lão sao?" Trần Tiểu Đao khó hiểu hỏi. "Trong loạn thế, lòng người đa phần đều bị che mắt.

Chỉ cần liên quan đến chân danh, thiên đạo, vãng vãng đều có thể nhất hô bách ứng." Trần Mộc dừng một chút rồi nói tiếp: "Người nảy sinh nghi ngờ không phải là không có, chẳng qua số lượng quá ít, lời nói ra lúc đó cũng không có trọng lượng.

Khi đó Phong Sư Kỳ của Phong gia đã hiểu rõ Địa Tiên là yêu ngôn hoặc chúng, nên mới đi xa, để lại một dòng máu cho Quan Sơn Phong gia." Mấy người nghe xong đều bừng tỉnh đại ngộ. "Trần gia chủ, ngài nói hoàn toàn đúng.

Nay đến đời tôi cuối cùng cũng có cơ hội vào được Quan Tài Sơn này.

Nghĩ lại chắc là báo ứng của Phong Sư Cổ đã đến.

Kẻ đáng ghét nhất thiên hạ, ngoài hạng vong ân phụ nghĩa chính là

loại khi sư diệt tổ này." Phong đoàn trưởng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Sau khi biết ngọn ngành sự việc, Phong đoàn trưởng tức giận đến mức chỉ muốn đào Phong Sư Cổ lên nghiền xương thành tro.

Trần Mộc gật đầu.

Nhưng trong cuốn Quan Sơn Quật Tàng Lục này không nói rõ thi tiên rốt cuộc là thế nào.

Có lẽ liên quan đến cơ mật nên chỉ mình lão biết rõ.

Mấy người muốn vào địa mộ thì phải chuẩn bị tâm lý trước, có thể sẽ xảy ra tình hình như miêu tả trong Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ.

Nguy hiểm trong mộ Địa Tiên khó lòng dự đoán.

Trần Mộc nói vậy ý là chỉ có bốn người bọn họ cùng vào mở quan tài.

Đại trạch Phong gia này hiện giờ trông vẫn còn an toàn, hay là để Cổ Sai và Yêu Muội Nhi ở lại đây chờ đợi.

Chương 688

Nhưng Trần Mộc còn chưa dứt lời, từ lối cầu thang đã vang lên một trận tiếng bước chân.

Cổ Sai và Yêu Muội Nhi đều chạy lên, nhìn sắc mặt hai người là biết chắc chắn bên ngoài lâu có chuyện xảy ra.

Trần Mộc đẩy cửa sổ ra.

Mọi người vây quanh cửa sổ nhìn ra ngoài, trong lòng đều kinh hãi vô cùng.

Hóa ra Quan Tài Sơn này bị đè dưới đáy một ngọn núi lớn cao nghìn mét, phần núi phía trên giống như gò đất đắp trên mộ.

Chân núi rỗng tuếch, bên trong tầng đá lõm xuống một khoảng không cực sâu, bao trùm chặt chẽ lấy Quan Tài Sơn.

Từ trong Địa Tiên Thôn nhìn lên không thấy bầu trời, chỉ thấy toàn là tầng đá đất cát.

Lúc này, trong tầng đá trên đỉnh đầu thỉnh thoảng hiện lên huyết quang chuyển động, từ trong khe đá còn thấm ra nhiều sương mù nồng nặc màu đỏ thẫm.

Có thể ngửi thấy một mùi tanh hôi lạnh lẽo cuồn cuộn trong không khí, mà xung quanh vẫn đen kịch tĩnh mịch.

Mọi người đều biết lúc này đại sự không ổn.

Còn chưa kịp để ông ta lên tiếng trấn an chúng nhân, đã nghe giữa không trung sấm sét nổ vang, huyết dịch hôi thối như mưa rơi xuống.

Phong đoàn trưởng vội vàng đóng cửa sổ lại: "Đây là thi huyết trên Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, những người có vết thương trên thân tuyệt

đối đừng để dính vào.

Trong sách của Phong Sư Cổ có ghi chép chi tiết về sự việc ở Quan Tài Sơn, để ta xem còn sinh môn nào khác không." Nói đoạn, ông ta tiếp tục lật xem thư tịch ở góc tường.

Tương truyền Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là một loại đồng thực phát triển từ thi huyết.

Hình dạng như san hô gai, lại giống như rễ cây thực vật, mai táng trong đất sẽ càng mọc càng nhiều.

Loại thực vật này tiết ra chất dịch gần như thi huyết, kịch độc vô cùng.

Trận mưa máu này đến nhanh mà đi cũng nhanh, chẳng mấy chốc đã dừng hẳn, chỉ còn màn sương máu vẫn ngưng tụ trong các tầng đá không tan.

Tề Thiết Chủy nghe thấy âm thanh giảm bớt, hướng mắt nhìn qua khe cửa sổ: "Xem ra Kinh Lăng Giáp đã sớm xuyên thấu tầng đá, đang dần tăng sinh vào bên trong Quan Tài Sơn.

E rằng không bao nhiêu năm nữa, cả Địa Tiên Thôn sẽ bị loại thanh đồng huyết thực này thôn tính hết." Loại cổ thuật hộ lăng phòng đạo này vốn dĩ là một họa căn khó lòng khống chế.

Phong Sư Cổ tự cho là thần cơ diệu toán, cuối cùng lại tự làm tự chịu.

Ngay cả khi bọn họ không tiến vào, cổ mộ Địa Tiên Thôn sớm muộn gì cũng bị Kinh Lăng Giáp hủy hoại.

Trần Mộc lập tức hạ lệnh cho thuộc hạ mang toàn bộ đồ vật ở đây đi.

Trần Tiểu Đao không chút do dự, đem những bình sứ hũ thuốc

nhét vào người.

Trần Mộc đã kiểm tra qua những bình sứ đó, bên trong không có thi đan cần tìm.

Lúc này Phong đoàn trưởng thẫn thờ ngồi bệt xuống đất, hai mắt trợn trừng bất động, sắc mặt còn khó coi hơn người chết.

Mọi người định hỏi ông ta rốt cuộc có chuyện gì, liền thấy Phong đoàn trưởng khép lại quyển Quan Sơn Quật Tàng Lục.

Thần sắc trên mặt ông ta ảm đạm đến cực điểm, thở dài một tiếng: "Thiên ý a, chúng ta khẳng định không thể làm gì được Phong Sư Cổ rồi." Trần Tiểu Đao hỏi ý tứ câu này là gì. "Quan Sơn Thái Bảo giỏi về quan tinh tương pháp, quả thực có vài phần thần cơ diệu toán kỳ quỷ vô phương.

Trong bộ Quan Sơn Quật Tàng Lục do chính tay Phong Sư Cổ viết này, còn có đoạn cuối cùng: Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn.

Truyền thuyết năm đó quả nhiên là thật, hiện tại dưới lòng đất xuất hiện sương máu, chẳng phải chính là ứng nghiệm với điềm báo này sao?

Khủng khiếp là thi tiên có thể phá quan nhập thế bất cứ lúc nào.

Đây là chuyện mệnh trời đã định, chúng ta đến không đúng lúc, ai cũng không ngăn cản được nữa..." Phong đoàn trưởng với tư cách là truyền nhân cuối cùng của Phong gia, lúc đầu luôn không chịu tiết lộ toàn văn Quan Sơn Chỉ Mê Phú cho mọi người, hiện tại cuối cùng cũng nói ra câu cuối cùng.

Phong Sư Cổ này xem ra sắp từ trong quan tài bò ra rồi.

Mọi người lúc này lại xem các điển tịch đồ họa do Phong Sư Cổ để lại.

Quan Tài Sơn chôn sâu dưới đất là một điều thi mạch.

Loại địa mạch này chỉ tồn tại trong những truyền thuyết phong thủy cổ xưa nhất.

Mà phong thủy Thanh Ô đối với thi mạch 'quần long vô thủ' này thì có tên nhưng không có cách giải.

Rất khó nói việc Địa Tiên mượn xác thoát xác luyện hình hóa tiên là thật hay giả.

Phong Sư Cổ mưu toán thâm sâu, những việc lão làm quỷ thần khó lường.

Đối với lời nói 'quần tiên xuất sơn', mọi người thà tin là có chứ không thể tin là không.

Tuyệt đối không thể để cổ thi trong mộ thấy ánh mặt trời, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra đại loạn.

Lúc này, Yêu Muội Nhi vốn luôn chằm chằm nhìn ra ngoài sân đột nhiên phát hiện tình huống mới: "Trong sân dường như có thứ gì đó đang động..." Lúc này giữa không trung sương máu mịt mù, nhưng trong núi vẫn tối đen như mực.

Động tĩnh ở xa chỉ có thể dùng tai để nghe.

Mọi người đi tới trước cửa sổ lắng nghe, bên ngoài quả nhiên có dị động.

Âm thanh dày đặc hỗn tạp, chẳng qua không phải ở trong sân, mà phát ra từ gần vách đá quan tài bên ngoài Địa Tiên Thôn.

Giống như thủy triều cuồn cuộn, đang hướng về phía Tàng Cốt Lâu này tràn tới.

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, trong Quan Tài Sơn này không có lấy một người sống, sao có thể đột nhiên xuất hiện động tĩnh loại

này.

Nghe qua số lượng không nhỏ, hơn nữa cũng không phải tiếng ma sát của loại đồng thực Kinh Lăng Giáp kia.

Tuy nguồn gốc bất minh, nhưng khẳng định là kẻ đến không thiện.

Có thứ gì đó đáng sợ sắp tràn vào Địa Tiên Thôn rồi.

Phong đoàn trưởng sau khi nghe rõ âm thanh, vội vàng lật vài trang sách trong tay, đột nhiên bật dậy khỏi mặt đất, thất thanh gọi: "Chúng ta phải mau tìm chỗ trốn đi, âm thanh này chắc chắn là Quan Tài Trùng được nhắc đến trong Quan Sơn Quật Tàng Lục!" Tòa Quan Tài Sơn này chiếm hết sự kỳ dị của tạo hóa.

Bàn Cổ mạch trong núi hình như thi thể, giống như những ngọn đồi tựa như Phật nằm vậy, nhưng không có đầu, nằm ngang trong quan tài.

Nhìn thế nào cũng là một vùng hung địa đoạn thủ.

Nhưng thực tế lại là một kỳ mạch 'hung trung tàng cát'.

Kỳ lạ ở chỗ trong tầng đất này có ám tuyền lưu động, nước suối tinh xú như thi huyết.

Chương 689

Trong giới đổ đấu, hiện tượng nước sạch chảy ra từ trong quan tài được gọi là 'Quan tài dũng'.

Trong mộ có suối càng là bảo địa tàng phong tụ thủy.

Cho nên nói Quan Tài Sơn là một nơi kỳ tuyệt, nó giống hệt như một chiếc quan tài thật sự.

Đã có 'Quan tài dũng' vẩn đục như máu, vậy thì giữa các vách quan tài xuất hiện 'Quan tài trùng' cũng là lẽ đương nhiên.

Quan tài trùng còn gọi là chỉ trùng, là do các loại sâu mọc giữa vách quan tài gỗ biến hóa thành.

Màu như vỏ thông, thân có cánh thịt, sinh ra bảy cặp càng răng, chuyên môn gặm nhấm hủ bại.

Con nhỏ như hạt gạo, nhưng con lớn nhất có thể trưởng thành bằng bàn tay hài đồng bảy tám tuổi.

Người đổ đấu đa phần đều từng thấy vật này, nhưng trong những cổ mộ tầm thường, dù là nhất mộ đa thi thì số lượng quan quách cũng có hạn, cho nên dù có Quan tài trùng xuất hiện cũng chưa từng quá nhiều.

Nhưng theo ghi chép trong Quan Sơn Quật Tàng Lục, trên vách đá Quan Tài Sơn có những hoa văn thiên nhiên, gần giống như văn sức cổ phác 'phàn long tê phượng'.

Trong những khe đá này cất giấu rất nhiều huyền quan bằng gỗ.

Đầy rẫy thung lũng toàn là dây leo, bùn đài, thi hài, trong đó ký sinh vô số Quan tài trùng chuyên gặm nhấm bùn đài gỗ vụn.

Do số lượng cực đông, năm đó Quan Sơn Thái Bảo cũng khó lòng tiêu diệt hết, may mắn là chúng không rời khỏi huyền quan vách núi, không gây hại cho cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Nhưng hôm nay xem ra không phải ngày lành tháng tốt gì, cho nên trong Quan Tài Sơn này mới xuất hiện đủ loại dị tượng phản thường.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xung quanh xuyên thủng tầng đá ép thẳng vào vách quan tài, xua đuổi toàn bộ Quan tài trùng trốn trong khe đá ra ngoài.

Lúc này nghe bên ngoài lầu toàn là tiếng bò của chỉ trùng, liền biết có hàng vạn hàng nghìn Quan tài trùng từ tứ diện bát phương tràn vào Địa Tiên Thôn.

Quan tài trùng không giống đám thi trùng trong địa cung Ô Dương Vương, bị loại Quan tài trùng này vây lại thì đến mẩu xương vụn cũng không còn.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao hai người có Kim Quang hộ thể, khẳng định không sợ thứ gọi là Quan tài trùng này, nhưng bốn người còn lại đều là thân xác phàm trần, nếu bị vây khốn thì vô cùng nguy hiểm.

Sự thái khẩn cấp vạn phân, bị hàng vạn Quan tài trùng chặn trong phòng thì chỉ có con đường chết.

Nhưng một bước không thông, bước bước đều khó, hành động liều lĩnh chỉ khiến cảnh ngộ tồi tệ hơn. "Chúng ta vẫn nên xuống mộ thất bên dưới đi, vào lòng đất không chỉ tránh được Quan tài trùng mà còn có thể theo mộ đạo tìm đến mộ Địa Tiên." Phong đoàn trưởng nói.

Nhưng Tề Thiết Chủy đã ngăn ông ta lại: "Trong mộ đạo càng nguy hiểm hơn.

Lúc trước ta thấy trong mộ đạo âm trạch Địa Tiên Thôn có nhiều

khe hở, Quan tài trùng vô khổng bất nhập, vị tất đã chặn được chúng." Lời này của Tề Thiết Chủy vô cùng có lý.

Âm trạch trong Quan Tài Sơn tung hoành liên kết, từng tòa cổ mộ của các triều đại khác nhau chồng lấp dưới lòng đất.

Kết cấu và vật liệu kiến trúc của mỗi mộ thất không giống nhau, dẫn đến giữa các mộ đạo tồn tại khe hở lỗ hổng.

Nếu đại phê Quan tài trùng phô thiên cái địa ập tới, trong mộ thất chật hẹp phong kín thực sự khó lòng ứng phó.

Nghe tiếng bò của hàng vạn chân trùng đằng xa dần áp sát, lòng mọi người càng thêm hoảng hốt.

Trần Mộc lúc này suy nghĩ một chút, bức Quan Sơn Tương Trạch Đồ kia miêu tả chi tiết địa hình các nơi trong Quan Tài Sơn.

Tại lối vào mộ Địa Tiên sẽ có vài ký hiệu vòng tròn kim loại bao quanh.

Tuy trong hình không nhìn ra rốt cuộc có danh đường gì, nhưng đã nằm ở lối vào mộ huyệt, cổ nhân lại có khái niệm 'thiên viên địa phương'.

Tròn là sinh, vuông là tử.

Trong quái đồ, vòng tròn ám chỉ sinh ý.

Theo lý suy đoán, vài vòng tròn này ứng là vật dùng để ngăn trùng, phòng trộm trước mộ.

Thoái vào trong đó có lẽ có thể né tránh sự tập kích của Quan tài trùng.

Làm vậy cũng thuộc về kế lấy lui làm tiến, tổng tốt hơn là tử thủ trong cô lâu độc trạch.

Không quản Địa Tiên Thôn có thực sự kiêng kỵ lửa hay không,

Trần Mộc bảo Trần Tiểu Đao đập nát toàn bộ đồ gỗ trong phòng này, một lát nữa điểm hỏa khu trùng.

Phong đoàn trưởng thấy vậy cuống đến khản cả giọng, túm chặt vai Trần Tiểu Đao, khản đặc nói: "Không thể điểm hỏa!

Gỗ trong các trạch viện ở Địa Tiên Thôn toàn là lão Thương thụ, lửa mà nổi lên, không kéo Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trong tầng đất ra không được." Phong đoàn trưởng lật xem Quan Sơn Quật Tàng Lục, biết được toàn bộ kiến trúc trong Quan Tài Sơn đều dùng lão Thương thụ làm nguyên liệu.

Điều này liên quan đến bố cục phong thủy âm dương lưỡng trạch của Địa Tiên Thôn.

Lão Thương thụ là loại hung mộc, mùa đông lạnh, mùa hè nóng, nếu làm quan quách, người chết liệm bên dưới cũng không được an ninh, đa phần mọc ở nơi rừng sâu núi thẳm.

Nhưng trong mộc có chứa âm hủ chi khí, hỗn nguyên trạch của âm dương lưỡng tương không thể thiếu thứ này.

Phong Sư Cổ vì muốn thần mạch Bàn Cổ trong Quan Tài Sơn khôi phục nguyên trạng, đã đặc ý cho người chặt phá lượng lớn Thương mộc, mô phỏng nguyên hình cổ trấn để kiến tạo dương trạch.

Địa Tiên Thôn tuy nhìn như dương trạch, nhưng nếu xét kỹ trong phong thủy đạo thì lại thuộc về 'Ảnh trạch'.

Ngày xưa mai táng người chết, thường có xe ngựa phu tòng bằng giấy, cũng có lâu đài cung điện bằng giấy, đều phải đốt đi để cung cấp minh khí cho người quá cố thụ dụng ở âm gian.

Thôn trang xây dưới lòng đất này cũng mang ý đó, chuyên để cho vong linh của những người tuẫn táng cư ngụ.

Lại vì người quỷ không gặp nhau, u linh không có hình thể huyết

nhục, nên gọi là Ảnh trạch.

Địa Tiên Thôn sở dĩ kỵ hỏa tị chúc chính là vì bên ngoài Quan Tài Sơn có mai táng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Loại Kinh Lăng Giáp cực kỳ khủng bố này có tính 'bão âm xu dương'.

Nếu dương khí trong núi quá nặng, đám đồng huyết thực dày đặc như kén trùng xung quanh sẽ xuyên vách nhập sơn.

Quan Sơn Thái Bảo cuối triều Minh dùng lão Thương mộc làm vật liệu kiến trúc chính là để không cho đám Kinh Lăng Giáp tự tăng sinh kia tiếp cận địa mạch trong núi.

Lúc này đã không kịp nói chi tiết, nhưng ý của Phong đoàn trưởng thì Trần Mộc đã hiểu hết.

Đủ loại dấu hiệu dị thường trong Quan Tài Sơn đều dự báo một cuộc kịch biến nghiêng trời lệch đất sắp xảy ra.

Truy cứu căn nguyên, e rằng vẫn là do nhóm bọn họ tiến vào Địa Tiên Thôn mới dẫn khởi.

Nói về hỏa long khí, vừa rồi đốt một cây nến nhỏ có lẽ không tính là gì, chí mạng nhất là không cất giữ Quy Khư cổ kính cẩn thận.

Đồng kính, đồng phù đều được rèn luyện từ long hỏa Nam Hải.

Không khí trong cổ kính tuy sắp biến mất nhưng dù sao cũng là long hỏa chi khí, cuối cùng vẫn dẫn dụ Kinh Lăng Giáp đục vào vách núi, đồng thời xua đuổi đám Quan tài trùng trong khe đá ra ngoài.

Chương 690

Địa Tiên Thôn tuy kiêng lửa, nhưng trong mộ đạo âm trạch dưới đất có giấu hỏa nỗ tiêu khí, trong mộ huyệt hẳn là có thể điểm hỏa phòng thân.

Trần Mộc bảo mọi người cầm lấy những vật có thể dẫn hỏa trong Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, sau đó lập tức lao xuống lầu tìm kiếm lối vào âm trạch.

Thông đạo của âm dương lưỡng trạch mỗi nơi đều không giống nhau.

Trong miếu Pháo Thần thì ở gần thần khám, trong dân cư có chỗ ở dưới bếp, cũng có chỗ dưới gầm giường, đều được thiết kế theo lý 'Bát Trạch Minh Kính'.

Trước đó đã thấy qua vài nơi, nay đã nhìn thấu huyền bí trong đó, Bát Trạch Minh Kính tự nhiên không làm khó được bí thuật Mạc Kim.

Rất nhanh mọi người đã tìm thấy mộ đạo trong tổ đường họ Phong.

Mọi người đốt đuốc lên.

Quan Tài Sơn tuy chôn sâu dưới đất nhưng lại là một kỳ mạch 'quần long tương triền'.

Trên vách mộ có vài khe hở, nếu có không khí lưu thông, tuy cảm giác hô hấp không thông thuận, hỏa quang cũng theo đó ám đạm, nhưng chỉ cần đuốc không tắt thì vẫn chưa đến mức phải dùng vải ướt bịt miệng mũi.

Địa Tiên Thôn âm dương lưỡng trạch tương thông chồng lấp, bên trên là phòng ốc, bên dưới chính là mộ thất.

Tuy nhiên mỗi nơi mỗi khác, quy mô có lớn có nhỏ, nhưng thảy đều là mộ táng của đại quý tộc và một số cao nhân ẩn sĩ.

Trong bảo tàng cổ mộ liên hoàn này, các loại quan quách đỉnh khí hãn kiến, cổ thi châu ngọc, vật phẩm u minh các triều đại không gì không có, đều trở thành một phần của phong thủy Bàn Cổ Địa Tiên Thôn.

Mộ thất nằm dưới Tàng Cốt Lâu là một nơi mộ táng thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Quách thất chủ yếu có kết cấu đồng, gỗ.

Bốn mặt vách mộ đều là gỗ ô mộc đen kịt.

Trong mộ thất chất đầy thẻ tre, lại có không ít binh khí cổ lão như kiếm, qua, thuẫn bài, đều đã rỉ sét không thể sử dụng.

Ở giữa đặt một cỗ liệu lô phục hổ thanh đồng quách bảo tồn hoàn chỉnh, tức là đặt đồng quách trong lò nung than.

Chỉ có hai đầu thú hổ lộ ra bên ngoài.

Trong lò nung đen kịt đầy thủy ngân.

Nếu kẻ trộm mộ phá vỡ vách lò, thủy ngân trong mộ thất sẽ tràn ra hại người, điều này không có gì lạ.

Trần Mộc nhìn quanh một vòng, tòa cổ mộ Chiến Quốc này không kiên cố, niên đại của mộ thất quá lâu đời, gỗ đa phần đã mục nát, không thể lưu lại lâu.

Lập tức ra hiệu cho Trần Tiểu Đao đi phá cửa mộ để đại hỏa thoát ra ngoài.

Ai ngờ ô mộc trên vách mộ tuy mục nát khô héo nhưng lại thập phần dày dặn, còn phải đào xuống từng tầng một.

Ngay lúc Trần Tiểu Đao đang gắng sức đập tường, liền nghe thấy

tiếng kêu của bọn người Yêu Muội Nhi phía sau.

Trần Mộc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa các khe hở vách mộ như có dòng nước đục cuộn trào, vô số Quan tài trùng không ngừng từ trong khe hở bò ra.

Quan tài trùng trong cổ mộ này phi đồng tầm thường.

Ở nông thôn cũng có một loại tiểu trùng kỳ quái được gọi là Quan tài trùng, trên người tiết ra axit, bò đến đâu thối đến đó.

Mà Quan tài trùng ở bãi tha ma thì càng lợi hại hơn, bị nó cắn vào da thịt sẽ lập tức gây hoại tử cao độ, ban đầu là ngứa ngáy khó nhịn, sau đó chảy máu chảy mủ, có thể thối rữa đến tận xương.

Trần Mộc bảo mọi người đều cầm đuốc lên chống đỡ.

Vài cây đuốc như sao băng múa may qua lại, xua đuổi đám Quan tài trùng đang ùa tới trước mặt.

Những cây đuốc này đều được quấn vài vòng băng gạc và vải vụn, lại đổ thêm nhiên liệu dẫn hỏa, thời gian cháy không hề ngắn.

Ngặt nỗi trong cổ mộ âm hối cực nặng, lửa không vượng.

Có vài con Quan tài trùng không biết sợ lửa, đều bị người ta dùng đuốc dí xuống đất thiêu chết.

Theo số lượng trùng bị thiêu chết ngày càng nhiều, từng luồng mùi khét lẹt nồng nặc truyền ra.

Quách thất của cổ mộ Chiến Quốc này được xếp từ những thanh gỗ vuông thô đại.

Cây gỗ khổng lồ bị mang từ hang đá nguyên thủy tới đã sinh ra hủ trùng, mọt mục, bình thường đều ẩn nấp trong các khe hở không động đậy.

Lúc này bị đám Quan tài trùng chui vào làm kinh động, cũng nhao

nhao vặn vẹo cơ thể vụng về, từ trong các lỗ hổng vách mộ bò ra.

Những con mọt sinh ra trong mộc quách kia có con đã mượn âm khí trong mộ sinh ra dị biến.

Loại quái mọt to bằng ngón tay lại biết kêu chi chi sắc nhọn, khi bị Quan tài trùng cắn chặt liền phát ra tiếng vùng vẫy như trẻ con khóc ra máu.

Nghe trong cổ mộ tối tăm lạnh lẽo này đủ để khiến người ta kinh tâm động phách, gần như phát cuồng.

Tay cầm đuốc của mọi người đều có chút run rẩy.

Trần Mộc thấy mọi người đã không chống đỡ nổi, từ sau lưng rút ra thanh bảo kiếm của Phong Sư Cổ, đâm mạnh vào miệng thú của lò quách phục hổ, kích hoạt cơ quan trong lò.

Tức thì từng dòng thủy ngân theo đó tuôn ra, nhấn chìm toàn bộ Quan tài trùng và mọt mục gần quan quách.

Trong lúc cấp bách tạm thời không có vạn toàn chi kế, chỉ đành đi bước nào hay bước nấy.

Trong mộ thất khói khí mịt mù, ngọn lửa cũng trở nên yếu ớt hơn.

Đám Quan tài trùng tràn tới lại sợ độc của thủy ngân, như thủy triều lui tán chạy trốn.

Mọi người dùng vải ướt bịt mặt, Trần Tiểu Đao đi trước phá tan lớp gỗ mục chặn cửa mộ, lại phá tiếp cánh cửa đồng tàn khuyết, mọi người lần lượt xông vào mộ đạo.

Giữa các mộ huyệt tương đối độc lập đều có những mộ đạo tương đồng thông với nhau, tung hoành giao thoa như phố xá ngõ hẻm.

Tường gạch còn khá kiên cố hoàn chỉnh, không giống như trong

mộ thất âm khí nặng nề kia.

Ngọn lửa trên đuốc trong tay lần nữa cháy lại bình thường.

Mọi người định rõ phương vị, thừa dịp đại bộ phận Quan tài trùng chưa kịp chui vào, nhanh chóng xuyên qua mộ đạo hướng về nơi có mộ Địa Tiên mà đi.

Bàn Cổ thi mạch của Quan Tài Sơn hình như một cổ thi không đầu nằm ngửa.

Địa Tiên Thôn nương theo thế núi xây trên ngực cổ thi, còn mộ Địa Tiên lún sâu trong hẻm núi chính là nằm ở phần bụng của Bàn Cổ mạch.

Mộ đạo khúc khuỷu giao thoa, các mộ thất mộ hố xung quanh cái này nối tiếp cái kia, dường như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Mọi người hối hả chạy một hồi lâu vẫn không thấy tăm hơi mộ Địa Tiên.

Chương 691

Chúng nhân thảo luận một chút, quyết định xem qua Quan Sơn Tương Trạch Đồ để xác định vị trí hiện tại, nếu không cứ quanh quẩn trong cổ mộ mãi cũng không ổn.

Thế là đốt thêm hai cây đuốc, dọn một khu vực an toàn nhỏ trong mộ đạo, lấy mấy cuộn cổ họa từ ba lô ra, mở từng bức một, muốn tìm ra bức họa âm trạch của Địa Tiên Thôn.

Bức đầu tiên mở ra là 'Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ', tiện tay đưa cho Trần Tiểu Đao bảo hắn thu lại.

Vừa mở cuộn cổ họa thứ hai, chính là bức 'Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ' miêu tả cảnh tuẫn táng vào mộ.

Mấy bức họa do chính tay Địa Tiên vẽ, giấy và cách bồi đều giống hệt nhau, khi cuộn lại căn bản không thể phân biệt.

Đang định lấy bức thứ ba ra, lại phát hiện bức Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ này có điểm khác biệt với bức đã xem ở Tàng Cốt Lâu lúc trước.

Trong bức Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ nguyên bản là cảnh nhiều người cầm lồng đèn đuốc đi vào một hang núi chôn đầy ngọc bích, đồ đồng.

Mà bức cổ họa trước mắt hiện tại lại có thêm vài thứ.

Giữa những đồ tế khí kia xuất hiện nhiều bóng đen mờ ảo, nhìn kỹ lại thì giống như những u linh hung ác dữ tợn, lại như lệ quỷ dưới địa phủ, đang nhìn chằm chằm vào sự sống tươi mới của những người tiến vào tuẫn táng trong u minh.

Khiến người ta nhìn qua liền rợn tóc gáy.

Trần Mộc xem xét kỹ lưỡng một chút, hóa ra bức họa này từng được vẽ bằng loại bút ám mực cá mực, những u linh quỷ ảnh này chỉ khi có ánh lửa mới hiện hình.

Phong Sư Cổ giấu thông tin này trong họa chắc chắn là đang ám chỉ bí mật gì đó.

Hơn nữa người trong Địa Tiên Thôn đã chết sạch từ lâu, lão để lại thông tin này là cho ai xem?

Những điều này mọi người đều không thể biết được.

Nghĩ sâu thêm một chút, trong Quan Tài Sơn tuy có lệ kiêng lửa, nhưng vào cuối triều Minh vẫn chủ yếu dựa vào đèn đuốc để chiếu sáng trong bóng tối.

Mấy cuộn cổ họa do chính tay Địa Tiên vẽ luôn được treo trong các lầu các tối tăm dưới đất.

Người ngoài không hiểu chuyện tự nhiên sẽ thắp đèn quan khán, hẳn là cố ý để lại cho người sau này có cơ duyên vào núi xem.

Kẻ trộm mộ qua các triều đại rất ít khi sử dụng nguồn sáng khoáng vật, tuy truyền thuyết cổ thời cũng có người từng dùng dạ minh châu để trộm mộ, nhưng dạ minh châu cực kỳ trân quý hiếm gặp, người bình thường khó lòng thấy được, hơn nữa không thể thăm dò chất lượng không khí dưới đất và phòng thân, nên chỉ là trường hợp đặc biệt, chưa từng lưu truyền phổ biến trong giới quan đạo, tán đạo, việc thăm hang quật mộ đều không thể thiếu đuốc lửa.

Địa Tiên Phong Sư Cổ để lại Quan Sơn Chỉ Mê Phú cho hậu nhân họ Phong, để lại một ám đạo mười hai năm mới hiện một lần, để bọn họ sau này có cơ hội tiến vào cổ mộ.

Điều này cũng đi ngược lại lẽ thường, đa phần vì Phong Sư Cổ biết rõ trên đời không có ngôi mộ nào không bị phát lộ, thế gian không

có tòa lăng mộ nào vĩnh viễn kiên cố giữ kín bí mật.

Ngay cả khi không bị giới đổ đấu đào bới, thì theo sự biến thiên của sông núi, dâu bể thời gian, sớm muộn gì cũng bị phá hoại.

Phong Sư Cổ bố trí như vậy, tâm cơ sâu xa thực khiến người ta lạnh sống lưng.

Huyền cơ của tòa cổ mộ Địa Tiên này không phải là 'giấu', mà là một chữ 'xuất'.

Khi có người ngoài tiến vào Quan Tài Sơn, chính là lúc Địa Tiên xuất sơn.

Không chỉ hậu nhân họ Phong là Phong đoàn trưởng, thậm chí cả bọn người Trần Mộc lúc này đều hoàn toàn là quân cờ bị lão khống chế lợi dụng.

Mọi người cửu tử nhất sinh tiến vào cổ mộ, chẳng qua là đến để 'tiếp tuyên dẫn thánh' cho Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Biết rõ tiến vào minh điện trong bụng thi mạch nhất định sẽ gặp bất trắc, nhưng tình thế bắt buộc, mọi người không thể không giống như những người tuẫn táng lúc trước, từng bước đi về phía vực thẳm.

Khác biệt duy nhất là trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, rõ ràng đây cực kỳ có thể là một con đường tuyệt lộ một đi không trở lại.

Lúc này chỉ nghe từ phía xa mộ đạo tiếng gặm nhấm gỗ mục dần áp sát.

Vô số Quan tài trùng sau khi tiến vào Địa Tiên Thôn liền bò loạn khắp nơi, đuổi theo âm hủ chi khí mà động.

Trong cổ mộ đa phần là đồng quan sắt quách, không có khe hở để chui vào, nhưng có một số quan quách bằng gỗ sơn thì không tránh

khỏi bị chúng gặm nát cả quan tài lẫn thi thể.

Nhóm người Trần Mộc trong địa cung Ô Dương Vương đều đã nhuốm không ít thi khí, ngoại trừ Trần Mộc và Trần Tiểu Đao có Kim Quang Chú hộ thể, những người khác ít nhiều đều bị ám vào.

Tình huống của Phong đoàn trưởng càng thêm nghiêm trọng, đến nay Trần Mộc vẫn chưa hiểu rõ ông ta rốt cuộc là người sống hay người chết, thậm chí nghi ngờ ông ta có thể thi biến bất cứ lúc nào.

Cho nên mọi người hiện tại đều trở thành mục tiêu sống thu hút Quan tài trùng phụ cận.

Thực ra thi trùng và Quan tài trùng tuy đáng sợ nhưng không phải không có cách chống đỡ.

Nguy hiểm nhất mà mọi người gặp phải lúc này vẫn là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia, một khi nó xuyên thủng vách núi Quan Tài Sơn, tất sẽ giày xéo Địa Tiên Thôn và vô đầu thi mạch thành mảnh vụn. 'Phúc sào chi hạ, yên hữu hoàn noãn' (tổ lật không còn trứng lành), lúc đó bất kể là cổ thi trong âm trạch hay người sống trong cổ mộ đều sẽ ngọc đá nát tan.

Trần Mộc nhìn chằm chằm bức Quan Sơn Tương Trạch Đồ một hồi, trong đầu liên tiếp lướt qua mấy phương án nhưng đều không có cách nào tốt để trực tiếp thoát thân.

Địa Tiên Thôn trong Quan Tài Sơn và quần thể cổ mộ bên dưới nó đều quán xuyên liên kết với nhau, chỉ có mộ Địa Tiên ở phần bụng núi thi hình là tương đối độc lập.

Nhìn trên bản đồ, mọi người cách mộ Địa Tiên đã không còn xa nữa.

Vẫn theo kế hoạch trước đó, bất kể bên trong có gì cũng phải mạo hiểm tiến vào mộ thất, nghĩ cách tìm ra thi thể của Phong Sư Cổ rồi

hỏa thiêu để trừ hậu họa.

Phong đoàn trưởng lúc này có chút tinh thần hoảng hốt, Quan Sơn Chỉ Mê Phú mà Phong Sư Cổ truyền lại giống như một mê chú câu hồn đoạt phách, che mắt Phong Thị Kỳ và hậu nhân của ông ta mấy trăm năm, đến nay mới lờ mờ dự cảm được đây là một âm mưu.

Hiện tại ông ta không chủ trương tiến vào mộ Địa Tiên nữa, lại hối hận lúc đầu không kế hoạch chu toàn, sớm nên dùng thuốc nổ đánh sập ngọn núi này từ bên ngoài.

Mọi người khua đuốc trong tay, men theo mộ đạo đi thẳng về phía trước.

Tham chiếu phương vị trong hình, đi qua một ngôi mộ Bắc Tống có huyền quan bằng xích sắt là đã tới rìa âm trạch của Địa Tiên Thôn.

Mọi người còn nghi ngại liệu Quy Khư cổ kính có thể trấn áp được Địa Tiên Phong Sư Cổ hay không.

Mọi người cùng nhau đẩy cánh cửa đá tàn phá ở lối ra ám đạo, dùng đuốc mở đường, cả người lao ra ngoài.

Không ngờ tình hình phía sau thôn lại rất ngoài dự liệu.

Hàng vạn Quan tài trùng bị đồng thực kinh động bò ra lại không hề bò tới phần bụng núi thi hình.

Nơi này vẫn duy trì một bầu không khí u minh tịch tĩnh quỷ dị.

Trên sườn núi ngoài thôn có một tấm bia lớn, trên bia khắc bốn chữ 'Địa Tiên Mộ Linh Tinh Điện', đồng thời khắc những văn sức tinh cung tinh mỹ, mặt bia có thạch điêu linh thú đội bia.

Mọi người muốn nhìn rõ tình hình phía trước bèn leo lên đỉnh bia, từ trên cao phóng tầm mắt nhìn quanh.

Chỉ thấy ở bụng núi thi hình có vài đường hào nông hình vòng

cung, cứ cách mười mấy bước lại có một pho tượng đồng nhân một chân khôi ngô cao lớn.

Đồng nhân ở trần lộ thể, hình mạo bảy phần giống quỷ ba phần giống người, diện mạo của chúng hung dữ đáng sợ, trợn mắt tròn xoe, trong miệng không ngừng phun ra 'Dương toại', chảy trong rãnh đá dưới hào như những con sông huyết hồng tuần hoàn, chặn đứng toàn bộ Quan tài trùng bò tới từ xung quanh.

Dương toại tuy thuộc loại khoáng vật lạnh lẽo, tự thân không có nhiệt lượng, nhưng đủ để khiến loài Quan tài trùng sợ ánh sáng không dám vượt qua lôi trì nửa bước.

Chương 692

Nằm giữa mấy dòng sông Dương toại hình vòng cung trên thân núi là một khe núi sâu thẳm do vết nứt núi tạo thành.

Trên vách núi khảm sạn đạo, hai bên xây vài tòa bài lâu lơ lửng bắc ngang, mái cong cột đấu, cao thấp nhấp nhô, nhìn qua có vẻ khí tượng bất phàm.

Địa Tiên được miêu tả trong Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ lý ra phải ở dưới đáy hẻm núi này.

Mọi người lúc này tạm thời thoát khỏi sự truy đuổi gắt gao của Quan tài trùng phía sau, trong lòng hơi ổn định một chút.

Nhưng khi đi tới trước bài lâu nhìn xuống vực sâu của thi mạch Bàn Cổ, thấy bên trong tối đen mịt mùng, tịch tĩnh quỷ dị, ai nấy đều có cảm giác bất tường như vừa rời hang hổ lại vào ổ sói.

Yêu Muội Nhi tuy gan dạ hơn người, nhưng những gì cô thấy và trải qua mấy ngày nay toàn là chuyện kinh kỳ hãi dị bên bờ sinh tử, không tránh khỏi có chút lục thần vô chủ.

Hơn nữa truyền thuyết về việc Địa Tiên lừa người sống vào mộ tuẫn táng đã lưu truyền từ xưa ở trấn Thanh Khê, cô nhìn sạn đạo đá xanh trên vách núi giống như những con mãng xà xanh uốn lượn chui vào sâu trong hang động, lòng càng thêm hoảng sợ.

Trần Tiểu Đao vỗ vỗ vai Yêu Muội Nhi, bảo cô rằng truyền thuyết Địa Tiên Phong Sư Cổ muốn xuất sơn độ nhân là rất không đáng tin.

Người này chết đã nhiều năm, thi thể không thành cương thi thì cũng mục nát, tối đa là một xác ướp mộc nãi y, làm sao thành được tiên gia?

Hắn cả đời đi nam về bắc, vào không ít cổ mộ, chưa từng thấy lăng mộ nào có thi tiên cả.

Lùi một vạn bước mà nói, lão địa chủ Phong Sư Cổ này dù thật sự trá thi muốn xuất sơn hại người, lão cũng tuyệt đối không thể đắc thế.

Yêu Muội Nhi gật gật đầu, tỏ ý dù căng thẳng quá độ nhưng vẫn có thể đi theo đội ngũ.

Lúc này trong tầng đá trên đỉnh đầu mọi người phát ra những tiếng 'rắc rắc' như tiếng xé lụa.

Tiếng xé lụa liên miên không dứt, chấn động đến mức tai mọi người đều đau nhức.

Chúng nhân theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, nhưng một là dưới lòng đất tối không thấy mặt trời, hai là giữa không trung sương đỏ mịt mù, căn bản không nhìn thấy tình hình trong tầng đá.

Yêu Muội Nhi kỳ quái hỏi: "Núi này sắp sập sao?" "Không phải, Quan Tài Sơn là một thạch quan không có nắp, hình như là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mai táng trong lớp vỏ núi sắp thoát lạc xuống rồi." Tề Thiết Chủy hơi phân biệt âm thanh liền nghe ra điểm bất ổn.

Tuy gần ngàn năm nay chưa từng có kẻ trộm mộ nào gặp phải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nhưng về sự lợi hại của vật này thì cũng từng nghe qua.

Loại thực vật dưới lòng đất hỗn hợp giữa thanh đồng và huyết nhục này tuyệt đối không phải vài ba người là có thể ứng phó được.

Tiếng đồng thực huyết giáp vùng vẫy vặn vẹo trong tầng đá, nghe vào tai mọi người giống như tiếng gầm thét của tử thần.

Mỗi khi nghe thấy một tiếng xé lụa vang lên giữa không trung, liền giống như bị dội một gáo nước lạnh vào người, không khỏi kinh tâm động phách, hàn ý tăng mạnh.

Lo sợ Kinh Lăng Giáp sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào từ trong sương mù dày đặc, họ không dám nán lại quá lâu trên bề mặt núi thi hình.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao chắn những người khác ở giữa, đạp lên bậc đá khảm trên vách núi đi xuống dưới.

Phía trên Linh Tinh điện là một khe nứt sâu thẳm kẹp giữa hai vách đá, vô cùng chật hẹp và dốc đứng.

Hai bên vách đá cổ kính bằng phẳng như được đao chém rìu chặt.

Có thể nhìn thấy rõ ràng những mạch đá nhấp nhô trong các tầng địa chất.

Nhưng khi nhìn gần, trong bùn đất cũng có những chỗ lồi lõm không đều.

Những nơi đó chôn giấu nhiều khối ngọc bích hình thù kỳ dị.

Sắc ngọc cổ xưa, khối thì đỏ thẫm như máu, khối thì xanh sẫm, đều không phải vật thời nay.

Đa số đều đã sứt mẻ không còn nguyên vẹn.

Theo ghi chép trong Quan Sơn Quật Tàng Truyện, những ngọc khí này toàn bộ thuộc về thời kỳ văn hóa Vu Tà, là vật hiến tế được chôn trong núi Quan Tài.

Nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy trong bức họa trước đó, những người tuẫn táng khi vào mộ chính là đi qua con đường này.

Trong những bức tường vách chôn ngọc khí, ẩn giấu nhiều bóng quỷ như những u linh.

Nhưng khi thân lâm cảnh này, lại không hề thấy tình cảnh giống như trong Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ mô tả.

Những người còn lại chắc chắn cũng có ý nghĩ này, ai nấy đều cảm thấy sau lưng lạnh toát, giống như có ác quỷ lặng lẽ đi theo phía

sau, thỉnh thoảng lại quay đầu kiểm tra.

Càng đi sâu vào trong, cảm giác bất an này càng mãnh liệt.

Trong các tầng nham thạch của Bàn Cổ mạch, quả thực có chôn giấu thứ gì đó, rất có thể chính là những u linh được miêu tả trong cuộn họa.

Mấy người vừa đi chậm lại, đạp trên thạch giai tiếp tục đi xuống, vừa cầm đuốc soi vào vách đá bên cạnh.

Ánh đuốc chiếu lên vách, làm những khối ngọc tàn khuyết ánh lên sắc màu như chực nhỏ lệ.

Quan sát vách đá dưới ánh đuốc, không phát hiện điều gì bất thường.

Mấy người lại đi xuống thêm một đoạn.

Tiếng động của mấy người phía sau đột nhiên dừng lại.

Trần Tiểu Đao cầm Kim Cương tán gõ vào khối ngọc bích khảm trong tường.

Chỗ xẻng rơi xuống, đất đá rụng rời, khiến thứ bên trong lộ ra.

Trong lớp đất phù sa toàn là cổ ngọc nguyên vẹn, chồng chất lên nhau tạo thành tường.

Trong tường ngọc dường như có một đường nét mơ hồ như bóng quỷ.

Khi hắn cầm đuốc soi qua, bóng quỷ mờ ảo đó đột nhiên trở nên rõ nét.

Điều đáng kinh ngạc hơn là nó dường như hữu hình vô chất, lại có thể di chuyển trong vách tường.

Trong lúc ánh đuốc chập chờn, bóng đen đó hốt nhiên giơ tay nhấc

chân bò về phía trước, làm thế muốn lao ra khỏi vách tường.

Mấy người chỉ cảm thấy một luồng âm phong ập tới.

Ngọn lửa trên tay rung rinh, trong ánh sáng lay lắt tưởng chừng sắp tắt lịm.

Mọi người đều cảm nhận được một luồng âm phong tạt vào mặt, vội vàng né ra sau.

Ngay trên vách đá dựng đứng xếp đầy tàn ngọc kia, một thứ đen kịt như bóng quỷ đang định bò ra ngoài tường.

Lại thấy hoa mắt, chưa đầy một cái chớp mắt, u linh trong tường ngọc đã đến trước mặt.

Mấy người đều thấy một khuôn mặt đen kịt với ngũ quan vặn vẹo đang giãy dụa thoát ra, hiện lên lạnh lẽo trước mặt ba người.

Trần Mộc vội vàng bảo mọi người né sang xung quanh.

Chương 693

Đường sạn đạo khảm trên tuyệt bích rất chật hẹp và dốc, khiến biên độ động tác không thể quá lớn, nếu không sẽ lao đầu xuống vực sâu.

Trần Mộc lúc này chắn trước mặt mọi người.

Ngọn đuốc trong tay ngay lập tức bị âm phong thổi tắt.

Trần Mộc chỉ cảm thấy một thứ lông nhung dính sát vào da mình lướt qua.

Trần Tiểu Đao phía sau nộ hát một tiếng, Kim Cương tán trong tay đập thẳng về phía bóng đen quỷ dị kia.

Đầu tán cuốn theo gió mạnh, lướt qua trước mặt Trần Mộc, đập trúng bóng đen trong vách tường.

Một tiếng "boong" vang lên.

Trần Tiểu Đao ra tay tuy rất nhanh nhưng lại không trúng mục tiêu.

Luồng bóng đen dường như hữu hình vô chất kia nhanh như một làn khói đen, "vút" một cái đã chui tọt vào kẽ hở giữa tầng đất và những mảnh ngọc.

Trên đường sạn đạo phía trên Linh Tinh điện của địa tiên mộ lại khôi phục sự tĩnh lặng như chết, chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề của mấy người.

Qua lần tiếp xúc chớp nhoáng vừa rồi, đã có thể khẳng định tuyệt đối không phải là loại ảo thị ảo thính kiểu "đỗ tiên chỉ mê".

Trong vách tường chôn đầy cổ ngọc này quả thực ẩn giấu thứ gì

đó rất đáng sợ.

Nhưng bị bùn đất phong kín mấy trăm năm mà vẫn có thể di chuyển trong tường, mấy người cả đời này chưa từng thấy chuyện như vậy.

Chẳng lẽ đúng là u linh được miêu tả trong Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ sao?

Cổ Sai và Yêu Muội Nhi đứng ở vị trí khá xa nên không nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng Phong đoàn trưởng bên cạnh thì nhìn thấy mồn một. "Thứ này nói không chừng chính là Thi tiên trong núi Quan Tài, năm đó Phong Sư Cổ muốn tìm chính là nó!" Trần Mộc căn bản không tin có Thi tiên gì cả, nhưng ngoài việc đó ra thì không thể giải thích được u linh trong tường ngọc rốt cuộc là thứ gì.

Ít nhất có thể khẳng định, chắc chắn không phải sinh vật.

Bất kỳ thứ gì có sinh mệnh tuyệt đối không thể bị phong trong tầng bùn đất mấy trăm năm mà vẫn còn hoạt động được.

Ngay cả cương thi cũng không thể biến hóa hình thể chui vào kẽ đá.

Thư quyển đồ họa Phong Sư Cổ để lại đều lảng tránh chuyện trong Linh Tinh điện, Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ cũng chỉ vẽ đoạn mộ đạo khảm vách này.

Muốn biết chân tướng, chỉ có thể tiến vào huyệt mộ của Quan Sơn Thái Bảo để điều tra.

Thi tiên giấu trong tường ngọc có thể thình lình chui ra từ đâu đó làm hại người, nên tình hình hiện tại là phải khẩn trương tiếp tục tiến lên.

Mấy người tiếp tục tiến sâu vào đường sạn đạo dưới lòng đất.

Do pháo khói lạnh đã dùng hết, không thể thăm dò độ nông sâu của hang động trong lòng núi Bàn Cổ mạch, chỉ đành mò mẫm đi xuống.

Lần này mấy người vô cùng cẩn thận, không còn tùy tiện chạm vào bùn đất chôn ngọc bích hai bên.

Đi xuống lòng đất một hồi, mấy người phát hiện cổ ngọc dưới chân càng nhiều hơn.

Giữa hai vách toàn là những hốc đá ngọc thạch nông sâu khác nhau.

Bên trong chứa vô số quan tài nhỏ, đa số đã vỡ nát bị hủy, không cái nào nguyên vẹn.

Dường như trong lòng núi Bàn Cổ mạch này là một khối nguyên liệu ngọc thạch tự nhiên khổng lồ, tất cả gạch ngọc, ngọc bích đều được khai thác từ đây, lại qua bàn tay con người đục đẽo, đào thành một hang ngọc.

Nếu xét từ hình thế phong thủy, thần mạch Bàn Cổ nằm ngửa trong núi Quan Tài này, trong bụng ẩn chứa ngọc tủy, giống như một xác chết trong bụng dùng kim thủy ngưng luyện thành ngọc đan, chính là tinh khí ngũ hành giữa trời đất kết tụ.

Sự kỳ diệu của tạo hóa quỷ thần nằm ngoài lẽ thường, cho nên trong núi này có thứ gì cũng không lạ.

Trong lòng mọi người đều vô cùng chấn kinh.

Phong Sư Cổ chính là trốn ở cuối con đường cổ này, không biết người này hiện tại còn sống hay đã chết.

Nếu lão ta hóa tiên trong thần mạch Bàn Cổ này thì đối phó sẽ hơi phiền phức.

Trần Mộc lúc này lấy ra chiếc gương quái dị Quy Khư.

Đối với thuyết gương đồng cổ trấn thi, không thể tin hoàn toàn, tuyệt đối không thể chỉ trông cậy vào gương đồng, đến lúc đó dùng dầu hỏa thiêu xác vẫn ổn thỏa hơn.

Đúng lúc này, có thể cảm nhận được đường khảm sắp đi đến tận cùng.

Hang ngọc này nhìn từ bên sườn giống như một chiếc bình cổ dài, phía trên tuy chật hẹp nhưng xuống đến đáy lại phát hiện vô cùng khai khoát, là một vùng trời khác.

Trong hang tối đen như hũ nút, không khí chứa nhiều tạp chất, căn bản không nhìn thấy tòa Linh Tinh điện kia nằm ở vị trí nào.

Khổ nỗi không còn pháo khói lạnh để chiếu sáng phạm vi lớn, mấy người đành như kẻ mù sờ voi mà đi loanh quanh.

Trần Mộc bỗng nhớ ra Yêu Muội Nhi từng nói cô mang theo Hỏa Ban Cưu của Thần Cơ môn, bèn hỏi cô có thể thả vài con ra đây không, để mọi người nhìn rõ địa hình xung quanh.

Yêu Muội Nhi vội vàng lục lọi trong ba lô, cuối cùng lấy ra một ống trúc nói chỉ mang theo một phát này, không còn thêm nữa.

Hỏa Ban Cưu là một loại hỏa tiễn sử dụng lò xo để bắn, công dụng rất nhiều, không chỉ có thể tấn công kẻ địch mà còn có thể làm tín hiệu liên lạc, hơn nữa độ sáng cực lớn, có thể dùng như pháo sáng cổ đại.

Đó là loại ám khí hỏa tiêu do các tiền bối trong Thần Cơ môn truyền lại từ cuối thời Nam Tống.

Yêu Muội Nhi nâng Hỏa Ban Cưu trong tay, món hỏa tiêu khí này là do lão chưởng quỹ trong tiệm của cha nuôi cô tự tay chế tạo, nghe nói uy lực cực lớn.

Cô trước đây chưa từng sử dụng, cũng không biết có hiệu quả

không, nhưng mong tổ sư gia Thần Cơ môn hiển linh, đừng xảy ra ngoài ý muốn là tốt rồi.

Ngay lập tức cô định châm ngòi nổ.

Thấy Yêu Muội Nhi định bắn ngang Hỏa Ban Cưu ra, Trần Mộc vội bảo những người còn lại né sang bên cạnh.

Mọi người vừa định hành động, bỗng nghe thấy trên vách đá phía trên cao vang lên một trận âm thanh hỗn loạn.

Nghe tiếng động đó, dường như đã xảy ra sạt lở núi.

Có đá tảng trượt xuống, những mảng bùn đất vụn lớn nhỏ lần lượt rơi xuống.

Yêu Muội Nhi bị tiếng đá rơi bên trên làm giật mình.

Cô lần đầu đảo đấu nên áp lực tâm lý không nhỏ, lúc ngẩng đầu quan sát đã quên mất Hỏa Ban Cưu trong tay đã châm ngòi.

Nghe thấy ngòi nổ xì xì vang lên, cô mới sực tỉnh, kêu lên một tiếng rồi vội vàng giơ cao ống trúc.

Hỏa Ban Cưu dùng ngòi nổ nhanh, lúc này hỏa tiêu bắn ra.

Chương 694

Trong tiếng hú xé gió thê lương, Hỏa Ban Cưu bị nén trong ống trúc lập tức cuộn trong ngọn lửa rực cháy bay vút lên trời.

Hỏa Ban Cưu xòe đôi cánh lửa dài hơn nửa mét lao vào không trung, đuôi dài kêu vù vù.

Luồng ánh lửa rực rỡ tức thì xuyên thủng lớp lớp bóng tối dưới lòng đất.

Nó lao chéo vào vách núi, cắm vào một bậc thạch giai trên đường sạn đạo, cháy rực rỡ.

Chiếc Hỏa Ban Cưu này tuy là chế tạo thời cận đại, nhưng tay nghề Thần Cơ môn từ lâu đã mai một, vẫn giữ nguyên hình thức xưởng thủ công từ ngàn năm trước, công thức thuốc súng và nguyên liệu vẫn dùng phương pháp dân gian, không thể so bì với pháo sáng hiện đại, khó có thể phát quang bền bỉ.

Ngọn lửa chói mắt kia trong nháy mắt đã bắt đầu mờ dần.

Nhờ luồng ánh sáng này, mấy người lờ mờ nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ trên cao.

Phần núi phía trên núi Quan Tài bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xâm thực nghiêm trọng, từng khối đá núi sụp đổ bắt đầu từ không trung rơi xuống.

Trong đó có vài khối rơi vào bụng thần mạch Bàn Cổ, trượt xuống vực sâu.

Do nham thạch khổng lồ, khe rãnh chật hẹp nên đều bị kẹt giữa đường khảm tường ngọc, không rơi trực tiếp xuống hang động phía dưới.

Nhưng đá núi liên tục trượt xuống đã làm rung rụng không ít lớp đất phong trên hai vách dựng đứng.

Những mảng lớn ngọc bích và thạch quan đều lộ ra.

Những bóng quỷ mờ ảo thấp thoáng hiện ra giữa tường vách, dường như đang di chuyển về phía hang ngọc tủy dưới đáy núi.

Thi tiên trong cổ mộ quả nhiên không chỉ có một, số lượng nhiều đến mức khó lòng tính toán.

Trong chốc lát, mấy người đều nhìn đến ngây người.

Lúc này Hỏa Ban Cưu vốn đang mờ dần đã bị đất đá vụn rơi xuống che phủ, lập tức bị nhấn chìm trong bóng tối.

Bụi bặm do đá núi kích khởi bốc lên, một tiếng "oanh" trầm đục rơi ngay trên đầu mọi người.

Mấy người né tránh không kịp, bị bụi đất làm cho ho sặc sụa.

Vì sợ bị đá tảng rơi trúng, họ vội vàng lùi sâu vào trong hang động.

Mấy người dùng tay phủi sạch lớp bụi trên đầu.

Hiện tại ai nấy đều mặt mũi đầy tro bụi, vô cùng nhếch nhác.

Mọi người vừa rồi đều đã nhìn thấy tình hình phía trên hang động.

Trong địa tiên mộ này hiện tại e rằng không còn nơi nào an toàn nữa.

Yêu Muội Nhi lúc phóng Hỏa Ban Cưu vừa rồi bị lực giật của thuốc súng làm cho ngã ngồi xuống đất.

Thấy sâu trong hang động có mấy tôn quái thú đen kịt, trong ánh lửa đá lửa cũng không nhìn quá rõ, dường như là thạch thú trấn lăng trước cửa mộ.

Tìm được chúng là có thể phán đoán ra phương vị cửa mộ.

Thế là cô dẫn mấy người mò mẫm đi vài bước, quả nhiên ở một góc không xa, thấy một tôn thiết thú màu đen có vảy và sừng. "Đây đại khái là Thiếp Kỳ Lân được ghi chép trong sử sách." "Là một loại thiết thi chiếu sáng trong địa cung hoàng lăng, nhưng không biết trong bụng Thiếp Kỳ Lân có còn nhiên liệu không, và nó được sử dụng như thế nào." Tề Thiết Chủy quan sát một hồi rồi nói.

Thứ Thiếp Kỳ Lân này gọi là Kỳ Lân Tỏa Long Đăng.

Đèn nến trong cổ mộ cũng tương tự nhau, chẳng qua là Trường Sinh Chúc, Vạn Niên Đăng nơi u minh.

Thủ thuật mở loại lân đăng này không làm khó được Mạc Kim hiệu úy chuyên nghề đảo đấu.

Trần Mộc lập tức mò đến trước đầu Thiếp Kỳ Lân, tìm thấy vòng mũi, dùng lực kéo ra ngoài.

Chỉ nghe trong bụng lân kêu lạch cạch vài tiếng, từ trong kẽ hở vảy của Thiếp Kỳ Lân phun ra ngọn lửa cuồn cuộn.

Kỳ Lân Tỏa Long Đăng bốn chân lún sâu dưới đất, giữa chúng có hào dầu nối thông với nhau.

Ngọn lửa rồng ở đây vừa nổi lên, những chiếc Thiếp Kỳ Lân khác gần đó cũng nối đuôi nhau phun lửa rực cháy.

Trong hang động rải rác như sao, lại có đến hàng chục tôn như vậy, chiếu sáng khắp nơi minh bạch.

Tuy nhiên, Kỳ Lân Tỏa Long Đăng trước Linh Tinh điện không giống bình thường.

Ngọn lửa bùng lên không phải là dầu cao, mà là lân hỏa ám u, lạnh lẽo, khiến hang động dưới lòng đất hiện ra như một hang quỷ.

Nhờ ánh đèn nhìn đi, ở nơi sâu nhất trong hang có một bức tường

môn cao lớn.

Hai cánh cửa mộ đóng chặt, trên đó khảm nhiều đinh đồng, dọc chín ngang mười, sắp xếp theo số lượng Linh Tinh Diệu Túc của điện Minh Điện.

Chỉ có những bậc phương ngoại cao nhân mới sử dụng Linh Tinh.

Trước cửa đứng hai hàng tượng đất, đều là dáng vẻ Hoàng Cân Lực Sĩ, mỗi người đều có khuôn mặt thần thánh nhưng quỷ quái, đứng im bất động canh giữ bí mật sâu nhất của Địa Tiên thôn.

Phong đoàn trưởng bên cạnh Trần Mộc sắc mặt trắng bệch, đang nhìn cửa mà lẩm bẩm.

Cũng không biết lão ta đang nói gì.

Cách lớp da bụng cách lớp núi, vẫn phải đề phòng lão có hành động bất thường.

Dù sao bí mật trên người lão già này quá nhiều, quỷ mới biết lời nào lão nói là thật lời nào là giả. "Chúng ta mau đi thôi, sau lưng còn có đuôi bám theo." Trần Mộc nói xong, mọi người đều ngẩng đầu nhìn một cái.

Chỉ thấy trong ánh lửa quỷ chập chờn, vô số bóng Thi tiên chập chờn đang giãy dụa bò ra từ vách tường, không ngừng đổ về phía Linh Tinh điện dưới lòng đất.

Ánh lân hỏa chiếu lên thân chúng, dường như hoàn toàn bị những bóng quỷ như sương đen thôn phệ.

Ánh lửa trong hang động trước địa cung một lần nữa tối sầm lại.

Mấy người đến tận bây giờ vẫn chưa hiểu rõ Thi tiên giấu dưới lòng đất rốt cuộc là thứ gì.

Trần Tiểu Đao chạy đến trước cửa mộ, muốn mở cửa đá ra.

Nhưng cánh cửa Linh Tinh này được điêu khắc từ hóa thạch thiết thụ ngàn năm, vô cùng kiên cứng và nặng nề.

May mà không được đúc bằng chì để gia cố, Trần Tiểu Đao dùng sức đã mở được một kẽ hở cho cánh cửa nặng hàng nghìn cân này.

Kẽ hở cửa mộ tuy hẹp nhưng đã đủ cho người chui vào.

Chương 695

Mấy người sau đó liền tiến vào bên trong cửa mộ. "Chúng ta trước tiên cứ đi vào sâu trong địa tiên mộ, dọc đường tùy cơ ứng biến." Trần Mộc nói với mọi người.

Nói xong liền nhìn qua quy mô cách cục của địa tiên mộ.

Chỉ thấy sau cửa Linh Tinh, mộ đạo đều được xây bằng gạch minh, phía trên là đỉnh vòm hình vòng cung.

Trong núi Quan Tài có hai loại cổ mộ, một loại thuộc về thời kỳ văn hóa Vu Tà, loại còn lại thuộc về kiến trúc địa tiên thôn cuối thời Minh.

Linh Tinh điện chính là địa cung xây vào cuối thời Minh, quy mô kém xa sự hùng vĩ to lớn của cổ mộ Ô Dương Vương.

Người đi trong mộ đạo chật hẹp chỉ cần giơ tay là có thể chạm vào trần phía trên.

Trên tường gạch hai bên mộ đạo khảm mỗi bên một dãy giá nến đã cạn dầu.

Sau cửa mộ nơi góc tường rải rác vài món đồ gốm.

Trong mộ đạo căn bản không có nơi nương tựa, khó mà xoay xở.

Mấy người đang định tiến sâu vào cổ mộ, Phong đoàn trưởng lại đứng trước tường mộ, dùng tay nhổ đài nến, cử chỉ vô cùng quỷ dị.

Hành vi lão ta nhổ chân đèn từ tường mộ rất kỳ quái, sợ rằng lão định kích hoạt cơ quan nào đó để quét sạch mọi người một mẻ.

Trần Tiểu Đao cũng phát hiện điểm bất thường, lập tức chộp lấy bàn tay đang gẩy tim đèn của Phong đoàn trưởng.

Nghĩ đến việc lão già này định giở trò, Trần Tiểu Đao không khỏi nổi giận, bước tới tóm lấy cổ áo lão. "Lão lại muốn giở trò gì nữa đây?" Phong đoàn trưởng lúc này mặt đầy lo lắng nói: "Trong chân đèn trong mộ đều là cao bùn còn sót lại sau khi Dương Toại bay hơi.

Thứ này cũng giống như máu chó đen, thiên quý (máu kinh), đều là vật cực uế, bôi vào kẽ cửa nói không chừng có thể chặn được Thi tiên." Vừa nói lão vừa móc lớp dầu cao màu đen trong chân đèn ra, bôi lên cửa Linh Tinh của địa tiên mộ.

Yêu Muội Nhi kỳ lạ hỏi: "Thứ này không thể chạm vào đâu, nghe nói nam nhân nếu chạm vào thiên quý, hoặc nữ nhân chạm vào máu chó đen, đều phải nhảy qua chậu lửa mới tẩy được vận xui." Tôn Cửu Gia nói: "Lửa đốt lông mày rồi, không quản được nhiều thế đâu, các người mau ra tay giúp ta một tay!" Trần Mộc cũng biết thiên quý là vật gì, cũng giống như máu chó đen đều là thứ để phá yêu pháp, nhưng chưa bao giờ biết dầu mục Dương Toại để lại có tác dụng trừ tà.

Đối với lời của Phong đoàn trưởng, ta cũng bán tín bán nghi, bèn bảo Trần Tiểu Đao ra giúp sức.

Đảo đấu mạc kim từ trước đến nay là kính quỷ thần mà lánh xa, chuyện u minh không ai nói rõ được.

Ở cái nơi quỷ quái này gặp quỷ cũng không lạ, nhưng chưa từng nghe nói có ai đào mộ gặp tiên.

Đống bùn thối rữa này không biết có tác dụng gì không.

Có những bài học trước đó, Trần Mộc không thể không để tâm thêm một chút đến lão.

Lúc này trong lòng Trần Mộc đột nhiên nảy sinh một luồng sát cơ.

Trong địa tiên mộ nơi nơi đều hung hiểm, người này mang theo

yêu thuật, cứ mang lão bên cạnh thì quá nguy hiểm.

Dựa vào kinh nghiệm của Trần Mộc mà phán đoán, những chuyện Phong đoàn trưởng khai báo trước đó chắc có vài phần đáng tin, nhưng việc lão nói lão đã chết trước khi vào cổ mộ, giờ lại nói dầu thừa trong chân đèn có thể ngăn Thi tiên vào cổ mộ, những chuyện này thực sự khiến người ta khó lòng nắm bắt.

Nếu đe dọa đến mấy người bên cạnh, Trần Mộc xuống tay tuyệt đối không nương tình.

Nhưng rất nhanh, Trần Mộc đã đè nén ý nghĩ đó xuống.

Dù sao đầu người không phải là rau hẹ, rau hẹ cắt một lứa còn có thể mọc tiếp, nhưng đầu người rụng rồi thì không bao giờ mọc lại được.

Không thể chỉ dựa vào một ý niệm cá nhân mà quyết định sinh tử của người khác.

Lúc này điều cần thiết nhất là lý trí và trấn tĩnh.

Biết đâu Phong đoàn trưởng xuất thân thế gia, được khẩu truyền tâm thụ học qua vài bản lĩnh thật sự của tổ tiên.

Rất nhanh, Trần Tiểu Đao và Phong đoàn trưởng đã cùng nhau bôi hết dầu đèn bên trong lên cửa mộ của Linh Tinh điện.

Sau một hồi bận rộn, thấy cửa mộ đã được phong kín tương đối, trên gạch mộ lại khắc trận phù chú văn, mấy người không còn lo lắng chúng xuyên tường đi vào nữa, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Phong đoàn trưởng lại cạo thêm một ít dầu mục như bùn khô, cho vào bình nước chuẩn bị để đối phó với Phong Sư Cổ.

Địa tiên mộ núi Quan Tài thực sự vô cùng hóc búa.

Lớp Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao quanh núi, hàng vạn con bọ quan

tài, cùng với Thi tiên thoắt ẩn thoắt hiện trong hang ngọc.

Bất kỳ thứ nào cũng đủ khiến người ta đau đầu nhức óc.

Hoàn cảnh hiện tại là cưỡi lưng cọp, không tiến ắt lùi.

Các nhân tố bên trong và bên ngoài đều ép mấy người phải tiến về nơi sâu nhất của Linh Tinh điện, và trên đường đi gần như không có lúc nào để thở.

Mấy người đi qua một đạo dài và thấp, cuối đường là một cửa tai hình vòm tròn.

Bên trong là hang ngọc tự nhiên lún sâu trong bụng núi Bàn Cổ mạch, hơi ẩm rất nồng, thấp thoáng có mùi máu thối xộc vào mũi.

Có một dải bậc thang bằng hóa thạch gỗ sam cổ cực rộng và dài, sừng sững sau cửa như một dải lụa trắng, nhìn qua như một đạo thiên thê.

Tuy trong bóng tối không nhìn thấy điện thờ phía trên, nhưng chỉ nhìn quy mô của trường giai trước mắt, cũng biết chắc chắn không hề tầm thường.

Nhìn thế trận này, nơi cao nhất của thang đá đa phần chính là Linh Tinh điện rồi.

Trần Mộc bảo mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, nhưng không được khinh cử vọng động, nghe hiệu lệnh của ta mà hành sự.

Nói xong, Trần Mộc đưa gương cổ Quy Khư cho Trần Tiểu Đao, bảo hắn dùng gương đồng làm hộ tâm kính buộc trước ngực, hũ dầu hỏa còn lại cũng mở ra đưa cho hắn.

Mấy người rảo bước lên thang đá.

Có thể thấy thạch hóa gỗ sam cổ có chất liệu như ngọc, tinh khiết bóng mịn, vân gỗ kỳ dị lạ thường.

Được ánh sáng chiếu vào, giống như trăng lạnh chiếu vào mắt, sóng bạc cuồn cuộn.

Trên bề mặt những hóa thạch thượng cổ này khắc nhiều chữ cổ triện hình cá sao, có lẽ đều là di tích thời Ô Dương Vương, không phải do Quan Sơn Thái Bảo tạo ra.

Lúc này Phong đoàn trưởng bên cạnh cũng phát hiện những ký hiệu cổ xưa trên thang đá, dừng lại xem một lúc, dường như nhìn ra điều gì bí ẩn, liên tục gật đầu.

Lão lại leo lên một tầng nữa để xem chữ cổ trên bề mặt tầng thang đá khác.

Trần Tiểu Đao hỏi lão những hình vẽ quỷ quái này có ý nghĩa gì. "Những dấu vết cá sao trên hóa thạch gỗ sam cổ này không hề đơn giản, quả thực là di tồn cổ xưa thời Ô Dương Vương, đại khái chân diện mục của Di Sơn Vu Lăng Vương được ghi lại trong đó rồi." Tề Thiết Chủy nói thang đá làm từ hóa thạch gỗ sam cổ chắc hẳn đã có từ rất lâu rồi.

Xem nội dung ghi lại trong cổ triện, dường như là văn tế núi được chôn trong thần mạch Bàn Cổ núi Quan Tài.

Chương 696

Cái gọi là Ô Dương Vương, cũng như Di Sơn Vu Lăng Vương, bao gồm cả chuyện Ô Dương Vương khai sơn dẫn hà, đều là những truyền thuyết cổ xưa lưu truyền trong dân gian, không thể tin hoàn toàn.

Thực chất danh tính thật sự của vị vương không đầu kia hẳn là một đại vu trong văn hóa Vu Sở.

Vùng đất Ba Thục chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Vu Sở, lại tự thành một hệ thống, không có danh xưng quân vương.

Đại vu cũng tương đương với chủ một nước nắm giữ đại quyền quân chính.

Đời Chu mạt, Thục vương Khai Minh thị chính là hậu duệ của họ.

Hang ngọc trong thần mạch Bàn Cổ chính là nơi phát nguyên của các nền văn hóa Vu Tà, chiêm tinh, tang lễ.

Nơi này núi hình như xương xác, suối ngầm như máu, là một đạo phong thủy bảo mạch độc nhất vô nhị.

Đáng tiếc sinh khí địa mạch trong núi Quan Tài đã khô héo từ thời Vu Lăng Vương, chỉ còn lại đầy núi đầy khe huyền quan và ngọc bích, cùng với các di tích ngàn năm như bia văn tế, tế táng điện trong hang ngọc.

Do quy mô của bia văn tế bằng hóa thạch gỗ sam cổ quá lớn, chữ cổ triện cá sao trong đó nhiều vô số, Tề Thiết Chủy cũng không cách nào nhận diện hết được, chỉ xem một phần cực nhỏ, cộng với những gì tai nghe mắt thấy trước đó mà suy đoán một chút, liền có được những thông tin này.

Có lẽ Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ đã tận tâm tận lực tạo ra âm dương nhị trạch của địa tiên thôn chính là để khiến thần mạch này phục hồi.

Những cổ tích trong hang ngọc Bàn Cổ mạch cũng bị lão cải tạo thành Linh Tinh điện thoát thai hoán cốt.

Tề Thiết Chủy khẳng định nếu thu thập thêm nhiều manh mối, có lẽ có thể tìm ra bí mật hóa tiên của Phong Sư Cổ, vì lão phát hiện trong mật văn tế núi trên bia liên tục nhắc đến việc trong Bàn Cổ mạch có linh vật xuất hiện trong u minh, rất có thể chính là Thi tiên mà Phong Sư Cổ phát hiện ban đầu.

Nhưng mấy người lúc này thời gian có hạn, không thể duy trì quá lâu, cổ mộ lại không phải nơi dạo chơi thanh thản, sao có thể thong thả tìm kiếm.

Đành không để ý đến những bia văn cổ triện gây hoa mắt kia nữa, đi thẳng đến cuối trường giai tìm kiếm quan quách địa tiên.

Nào ngờ khi đến chỗ cao, ngẩng mắt nhìn lên, mọi người đều ngoài dự liệu, trong lòng lại lạnh lẽo mất một nửa.

Không ai ngờ được cái gọi là Linh Tinh điện lại như thế này, thần tiên cũng không tìm ra Phong Sư Cổ trốn ở đâu.

Ở cuối thiên thê bằng ngọc sam xếp thành không phải là minh điện mái cong vút, mà là mạch ngọc tự nhiên tạo thành bốn bức tường vách, hình dáng như thành khuyết, sừng sững một tòa đại cung.

Giữa vách có một cửa cung, bên trong là từng gian mộ thất quần táng cấu thành từ đá linh tinh màu xám nâu.

Quy mô chắc hẳn gần bằng âm dương nhị trạch của địa tiên thôn.

Những cụm trụ đá linh tinh tựa như phòng xá là kỳ quan tự nhiên tồn tại dưới đáy núi Quan Tài.

Hình thế của nó cao thấp nhấp nhô, rải rác đan xen, giống như khu dân cư trong thành trì đổ nát hỗn loạn, bị tường thành ngọc thạch ngăn cách, tuyệt diệt với thế giới bên ngoài.

Chỉ có một đạo môn động nối với bia văn tế.

Có lẽ danh xưng Linh Tinh điện bắt nguồn từ đây.

Địa cung Linh Tinh điện nằm chính trong tầng nham thạch ngọc tủy trong bụng núi hình xác chết.

Đây là một hang ngọc khổng lồ nằm bên trong Bàn Cổ mạch, giống như trong cơ thể người đã bị đào rỗng có giấu một chiếc hộp ngọc.

Loại địa mạo đá linh tinh này thường thấy ở vực sâu núi thẳm, có chút giống đá huyền vũ trên hải đảo, Trụ Tử Sơn cũng rất tương tự.

Có lẽ hẻm Quan Tài vào hàng tỷ năm trước đã trải qua biến đổi lớn lao của biển dâu nên mới xuất hiện tầng nham thạch kỳ dị hùng vĩ như vậy trong bụng núi.

Tầng đá linh tinh dưới đất có thể do biển xâm thực hình thành, càng có khả năng là do khí địa phong thủy bồi đắp mà sinh ra.

Trời đất này vốn có nhị khí âm dương, từ hỗn độn hóa thành ngũ hành.

Khí ngũ hành ở trên trời thành tượng, ở dưới đất thành hình, sự ảo diệu của tạo hóa quỷ phủ thần công khiến người thường khó lòng tưởng tượng nổi.

Mọi người bước vào động môn ngọc cung, nhìn sơ qua ở cự ly gần, chỉ thấy trong đó nghiễm nhiên có phố xá phòng xá.

Vô số kẽ hở giữa các trụ đá linh tinh đều được dùng làm những mộ thất tự nhiên.

Hầu như trong mỗi hốc đá đều có một xác chết ngồi xếp bằng, toàn bộ đều mặc y quan thời Minh, cả nam nữ già trẻ đều có, trong tay mỗi người nâng một ngọn đèn dầu đã tắt từ lâu.

Mấy người đứng ở nơi cao nhất của bia văn tế, trước mắt tối đa chỉ có thể nhìn thấy khu vực trong vòng ba mươi mét.

Trước mắt họ đã thấy có hàng chục mộ thất.

Xa xa, lửa quỷ nhấp nhô như sao trời.

Dựa vào số lượng và quy mô lân hỏa xuất hiện mà suy đoán, trong thần mạch Bàn Cổ không biết sẽ còn bao nhiêu mộ huyệt đá kỳ lạ như vậy nữa.

Trần Mộc nhìn qua vài mộ thất, lông mày hơi nhíu lại.

Khu vực mộ huyệt này tuy rải rác dưới lòng đất như sao sa, nhưng chế độ an táng lại thuộc loại mộ thất treo trong kẽ đá, hơn nữa hài cốt bên trong đều không có quan quách liệm cất, căn bản không hợp lẽ thường.

Người chết trong lòng ôm chân đèn, chắc hẳn là để dẫn đường cho vong linh dưới âm gian, chắc chắn là hoạt tuẫn tọa hóa tại đây.

Những người này đến chết vẫn mong địa tiên đắc đạo sẽ câu hồn phách của họ từ âm phủ địa phủ về, rồi mượn hài cốt chưa phân hủy giấu trong núi Quan Tài của mình để thành tiên.

Phong Sư Cổ đã mê hoặc hàng nghìn hàng vạn người vào núi bồi táng.

Một vùng rừng mộ đá linh tinh rộng lớn như thế này, ít nhất cũng có vài vạn gian mộ thất, sắp xếp hào vô quy luật, nhìn qua đều không có gì khác biệt quá lớn.

Nếu Phong Sư Cổ trốn trong đó, tìm kiếm sẽ vô cùng phiền phức.

"Cái này phải tìm đến bao giờ, nhiều thế này ai biết cái nào là Phong Sư Cổ." Trần Tiểu Đao nhìn những mộ thất dày đặc, có chút bất lực nói. "Tìm không thấy cũng phải tìm." "Khi huyết vụ nhập địa, Phong Sư Cổ sẽ dẫn theo quần tiên ra khỏi núi." "Chuyện này nghe tuy không thể tin nổi, nhưng Phong Sư Cổ là một kỳ nhân không xuất thế." "Lão ta thấu hiểu lý âm dương, thấu triệt cơ quỷ thần, đã tính toán sau khi chết còn phải nhập thế độ nhân, nhất định sẽ gây ra một trận đại họa." Phong đoàn trưởng nói. "Phong Sư Cổ dù sao cũng là tiên nhân nhà lão, sao lão cứ mở miệng là nói tai họa, như thể lão ta thành tiên rồi nhất định sẽ hại người không bằng." Trần Tiểu Đao có chút mỉa mai nói.

Phong đoàn trưởng nghe xong, thở dài một tiếng. "Chao ôi, chuyện khi sư diệt tổ ai mà muốn làm." "Trong lịch sử những truyền thuyết cổ đại tu luyện thành tiên, chỉ có Thi tiên là đáng sợ nhất." "Thông thường những hạng ngu nam si nữ uống đan phục dược đa phần là quỷ mê tâm khiếu, đều cầu sau khi chết được vũ hóa thi giải." "Những người đó chết đi cũng chỉ hại chết chính mình lão ta thôi." "Nhưng Thi tiên là chỉ người sau khi chết âm hồn không tan, thi thân không mục." "Trong cõi minh minh vượt qua nhiều tầng kiếp số, một luồng âm hồn lại nhập vào xác thành tiên." "Tạo ra là sát kiếp, người chết dưới tay lão ta càng nhiều, đạo hạnh của lão ta càng lớn." "Những tà pháp độ tiên luyện thi này tuyệt đối không phải chính đạo, cho nên năm đó Phong Sư Kỳ mới vì thế mà phản mục thành thù với Phong Sư Cổ, để lại mối tích oán mấy trăm năm này." Ngoại trừ Yêu Muội Nhi đặc biệt tin phục lời của Phong đoàn trưởng ra, Trần Mộc và mấy người còn lại đều không mảy may quan tâm, chỉ là bề ngoài phụ họa theo.

Tình hình bên ngoài Linh Tinh điện trong mộ Địa Tiên mọi người đều đã tận mắt chứng kiến.

Còn về thứ sinh vật có thể xuyên thấu, di chuyển trong vách đá là

gì, mấy người họ tạm thời vẫn chưa biết được.

Không rõ Phong Sư Cổ có thực sự nắm giữ bí mật gì không, có thể khiến hắn sau khi chết nhờ xác hoàn hồn hay không.

Vạn nhất đúng như lời người này nói trước đó, để hắn thoát ra khỏi núi, chắc chắn sẽ có vô số sinh linh vô tội phải chịu họa.

Mọi người nghĩ tới những kỳ tư diệu tưởng lợi hại của Phong Sư Cổ, không ai dám xem nhẹ thật giả.

Phải tìm cách lôi Địa Tiên ra để tuyệt hậu hoạn.

Chương 697

Nhưng muốn trong nhất thời tìm ra thi thể của Địa Tiên Phong Sư Cổ từ trong hàng vạn hầm mộ tương tự nhau, nói thì dễ hơn làm.

Địa Tiên Phong Sư Cổ kia không chỉ tinh thông kỳ môn dị thuật, mà còn mưu sâu kế hiểm.

Tâm cơ sâu sắc của hắn khiến người ta sau mấy trăm năm vẫn phải phát khiếp từ tận đáy lòng.

Cái gọi là "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" hắn để lại chẳng qua là muốn lợi dụng ý niệm trừ khử thi tiên của hậu nhân để lừa họ vào Quan Tài Sơn.

Sử dụng dương khí của người sống để dẫn phát huyết vụ hạ xuống.

Hậu nhân mạch Phong sư này mấy trăm năm qua đã tiêu tốn không ít tâm huyết và mạng người, thực chất đều bị Địa Tiên lợi dụng.

Cũng không chắc chắn được rằng một khi mọi người tìm thấy di hài của Phong Sư Cổ, liệu có ngược lại trợ giúp hắn thành sự hay không, vạn nhất gây ra đại họa, hậu quả tất nhiên không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này Quan Tài Sơn đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vây khốn.

Ngay cả muốn đào tẩu cũng vô cùng khó khăn, hiện tại mấy người chỉ có thể dựa vào trực giác mà hành sự.

Còn kết quả cuối cùng của bầy tiên trong Địa Tiên thôn có thực sự tái xuất giang hồ như Phong Sư Cổ dự tính hay không, đành phải giao cho ông trời xem xét thôi.

Mấy người tuy quyết tâm liều mạng tìm ra Địa Tiên để hủy thi

diệt tích, nhưng vô số mộ thất bài trí tựa như tinh tú đầy trời, muốn tìm ra mộ thất của Địa Tiên trong tầng tầng lớp lớp đá Linh Tinh cao thấp đan xen kia, thực sự là chuyện khó hơn lên trời, hoàn toàn không biết bắt đầu từ đâu.

Mọi người vô kế khả thi, đành phải đi vào giữa các hang đá, từng bước kiểm tra, chậm rãi tìm kiếm vào sâu bên trong. "Gia chủ, hay là chúng ta trực tiếp châm lửa, thiêu trụi hết các mộ huyệt trong đá Linh Tinh này đi." "Lão địa chủ Phong Sư Cổ này dù có trốn sâu đến đâu cũng không thoát khỏi hỏa công của chúng ta, chiêu này gọi là hỏa thiêu liên doanh." Trần Tiểu Đao tự tác thông minh nói.

Trần Mộc lắc đầu, biểu thị việc này không khả thi.

Đá Linh Tinh trong ngọc quật có độ ẩm cực trọng.

Nhiều khe hở còn có huyết tuyền thấm ra, không thể đốt lửa lớn được.

Cho dù sử dụng hỏa dầu cũng chỉ có thể phần hủy thi thể trong một mộ thất mỗi lần.

Muốn thiêu rụi toàn bộ hàng vạn thạch thất mộ huyệt trước mắt này, trừ khi có hàng chục tấn hỏa dầu.

Mà hiện tại họ lại không có đủ nhiên liệu.

Đúng lúc này, lòng đất bỗng nhiên truyền đến một trận chấn động, phảng phất như địa động sơn dao.

Mọi người kêu lên không ổn, vội vàng nghiêng người né vào hang đá bên cạnh.

Chỉ thấy ngay cả thi thể trong mộ thất cũng rung lắc theo.

Khu mộ đá Linh Tinh này chắc hẳn nằm ở phía dưới Địa Tiên thôn.

Tầng ngọc trên đỉnh đầu phát ra tiếng nứt vỡ.

Nếu theo trận địa chấn vừa rồi, giữa ngọc quật và âm trạch Địa Tiên thôn xuất hiện vết nứt, lập tức sẽ có thành đàn quan tài trùng tràn vào.

Mấy người ngẩng đầu nhìn lên, nhưng bên trong một mảnh tất hắc, không nhìn rõ thứ gì.

Nhưng chỉ nghe động tĩnh cũng biết sắp có chuyện đại sự.

Trận chấn động đó không phải địa chấn, mà là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp dưới đáy địa tầng càng lúc càng siết chặt Quan Tài Sơn.

Chỉ cần thêm một hai lần chấn động như thế nữa, Bàn Cổ mạch e rằng sẽ sụp đổ tan tành.

Mắt thấy sóng này chưa lặng sóng khác lại lên, trước sau đều khốn đốn, mọi người không khỏi càng thêm tiêu táo bất an.

Dù có tìm thấy thi thể Địa Tiên, việc đào thoát cũng vô cùng phiền phức.

Kinh Lăng Giáp xung quanh có thể xuyên thủng tầng đá đâm vào núi bất cứ lúc nào.

Thời gian lưu lại cho họ không còn nhiều nữa.

Trần Mộc quan sát một lượt, trên những tảng đá Linh Tinh này đều có ký hiệu tinh tú cổ lão, nói không chừng có liên quan đến đạo lý bài liệt thiên tinh.

Hiện giờ xem ra, chỉ có thể bắt đầu từ đây.

Khả năng chiếu sáng hiện tại có hạn, mà thiên tinh này lại không giống với tầm địa mạch.

Không thấy được toàn mạo thì không thể sử dụng Thiên Tinh Phong Thủy Bí Thuật để phân kim định huyệt.

Biết rõ Phong Sư Cổ có khả năng ẩn giấu tại vị trí Ti Đấu trên tinh đồ, nhưng lại thúc thủ vô sách với hắn.

Thiên Tinh Phong Thủy Bí Thuật là phần thâm ảo nhất trong phân kim định huyệt.

Ngay cả Trần Mộc cũng chưa đạt đến trình độ dung hội quán thông bí thuật này.

Hiện tại chỉ có thể chia nhau hành động, như vậy mới có thể tìm nhanh hơn một chút.

Trần Mộc liếc mắt ra hiệu cho Trần Tiểu Đao, ý bảo hắn canh chừng Phong đoàn trưởng.

Trên người ông ta có dấu hiệu thi biến, tuyệt đối không được để ông ta rời khỏi tầm mắt.

Những người chết tùy táng cho Phong Sư Cổ có tử trạng cực kỳ quỷ dị, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Hơn nữa Yêu Muội Nhi và Cổ Sai đều không có kinh nghiệm hạ mộ, sau khi tách ra sẽ vô cùng nguy hiểm.

Một khi mọi người phân tán bên trong, giữa bóng tối rất khó hô ứng.

Dù cho tìm được mộ thất tấu thi của Địa Tiên cũng không có cách nào ứng phó.

Nhưng tụ lại một chỗ thì không thể mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Ngay lúc mọi người bách tư bất đắc kỳ giải, Trần Mộc nghĩ tới Quy Khư Cổ Kính.

Trần Mộc bảo Trần Tiểu Đao lấy Quy Khư Cổ Kính ra.

Muốn tìm được mộ thất của Địa Tiên, bắt buộc phải dùng đến

chiếc gương này.

Đây là cổ pháp "quan bàn biện cục".

Lúc này Trần Mộc không kịp giải thích nhiều, bảo mọi người theo sát sau lưng mình.

Tức thì, Trần Mộc đốt một cây nến làm từ mỡ cá giao, cắm lên mặt gương.

Trong cổ mộ âm khí nặng nề, ánh nến cũng âm u bất định.

Chương 698

Mặt sau của Quy Khư Cổ Kính có hàng trăm đường rãnh đồng, hợp với số vòng chu thiên.

Ánh nến thảm đạm chiếu lên lưng gương, thấy hải khí còn sót lại trong cổ gương nổi lên từ lớp đồng xanh.

Luồng sinh khí mịt mờ trong chất đồng như có như không, phảng phất như một tia băng tuyết dưới nắng chiều, có thể tiêu tan bất cứ lúc nào.

Thuật "Chiếu Chúc Vấn Kính" này là một cổ pháp gần như chỉ có trong truyền thuyết của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Do hải đồng hiếm có, từ cổ chí kim cực ít người thực sự từng sử dụng.

Cách này không phải bói toán chiêm tượng, mà là lợi dụng lý lẽ chiêm khí để phân kim định huyệt trong địa mạch.

Một điều long mạch không phải chỗ nào cũng cát lợi.

Kim huyệt tàng phong tụ thủy có khi chỉ nhỏ bằng một đồng tiền, mà hình thế của cả địa mạch lại phát ra từ đó.

Tìm kiếm "Kim Tỉnh Ngọc Huyệt" này chính là tinh túy của phân kim định huyệt.

Nếu nói Tầm Long Quyết là tìm địa mạch theo một đường hoặc một mặt, thì phân kim định huyệt chuyên dùng để xác định một điểm cụ thể trong đường và mặt đó.

Hải khí trong gương quái Quy Khư sắp tiêu tan, thời gian vô cùng quý giá.

Trần Mộc vừa quan sát sự biến hóa sau lưng gương, vừa gia tăng bước chân tiếp tục tiến lên.

Trong Bàn Cổ mạch của Quan Tài Sơn đâu đâu cũng có ký hiệu tinh tú, chứng minh nơi này ám hợp tinh lý.

Theo bản lĩnh của Địa Tiên Phong Sư Cổ, chắc chắn hắn sẽ chiếm lấy vị trí Tinh Chủ cai quản Ti Đấu trong lăng khu làm nơi tàng chân sau khi chết.

Trần Mộc dùng Quy Khư Cổ Kính như một la bàn đồng xanh chiêm khí.

Cả nhóm đi theo sự biến hóa của bóng nến trong gương, xoay chuyển một hồi trong những lối đi do đá Linh Tinh và đá vụn tạo thành, cuối cùng khóa định mục tiêu dưới một vách đá hiểm trở.

Lúc này tia hải khí cuối cùng trong đồng kính cũng tiêu tán sạch sành sanh.

Chiếc gương đồng vốn được tôi luyện từ long hỏa Nam Hải trong nháy mắt đã trở thành một món cổ vật bình thường mất đi linh hồn.

Trước mặt khối đá Linh Tinh này có bốn gian mộ thất, một trong số đó chính là nơi khởi nguồn của luồng thi khí vô tận trong Bàn Cổ mạch.

Nếu Địa Tiên Phong Sư Cổ thực sự là cao nhân thấu hiểu thiên cơ quỷ thần, hắn nhất định sẽ ẩn thân tại đây để đợi luyện thi thành tiên.

Thế là mọi người lập tức chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị tiến vào tìm kiếm.

Phong đoàn trưởng nói, muốn quật quan quách thi hài của Địa Tiên, phải có tính toán vạn toàn.

Một khi Quy Khư Cổ Kính không còn tác dụng, phải trông cậy vào

hỏa dầu thiêu xác.

Nhưng ngộ nhỡ thi thể của Phong Sư Cổ thực sự bị thi tiên phụ thể, mấy người đối phó chắc chắn sẽ rất phiền phức, cho nên phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nếu mang theo Khốn Tiên Thừng thì sẽ có thêm mấy phần nắm chắc.

Mạc kim đảo đấu thường dùng Khốn Thi Tác, tức là một sợi dây thừng hai đầu có thòng lọng, một đầu buộc trước ngực người đào mộ, đầu kia tròng vào cổ xác cổ trong quan, sau đó kéo thi thể ngồi dậy để hai tay lục tìm minh khí, cởi quần áo liệm, làm việc gọn gàng sòng phẳng.

Còn Khốn Tiên Thừng là loại dây thừng dùng để trói hành thi, phi cương, cũng là một sợi dây thừng nhưng có mười sáu nút thắt linh hoạt, thu phóng tự như, tung ra như thiên la địa võng, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng khó thoát.

Nhưng người không hiểu kỹ thuật thắt dây thì không thể thắt được các nút đa tầng của Khốn Tiên Tác.

Khéo thay Yêu Muội Nhi lại hiểu kỹ thuật này, túi bách bảo da hươu đeo bên hông cô có chín kết bảy khấu, tuyệt đối không phải người bình thường có thể thắt được.

Sau khi hỏi, Yêu Muội Nhi nói đó là một môn thủ nghệ trong Thần Cơ môn, nhưng không gọi là Khốn Tiên Tác mà gọi là Đả Tiêu Khí Nhi Thừng.

Từ xưa đã có thuyết "Thất thập nhị hành, nhất bách đơn bát sơn" (72 nghề, 108 núi).

Trong các ngành nghề truyền thống này, hầu như thợ thủ công mỗi nghề đều có tuyệt kỹ, và cũng có sự dung hội quán thông lẫn nhau.

Ví dụ như những cơ quan thủ đoạn di hình hoán vật trong hí pháp của Mãn Tràng môn phần lớn đều đến từ Thần Cơ môn.

Cho nên Khốn Tiên Tác trong nghề đảo đấu diễn hóa từ Tiêu Khí Nhi Thừng cũng chẳng có gì lạ.

Kể từ khi vào núi trải qua bao gian nan hiểm trở, mọi người dần tin phục thủ nghệ của Yêu Muội Nhi.

Trần Mộc lấy ra một cuộn dây lớn giao cho Yêu Muội Nhi thắt nút thòng lọng.

Phong đoàn trưởng lấy dầu cao đen kịt hôi thối trong bình nước bôi lên dây thừng.

Bất luận Phong Sư Cổ trong mộ thất là trá thi hay hóa tiên, cứ canh chuẩn cơ hội trói hắn lại, hắn sẽ chắp cánh khó đào.

Gặp gỡ Địa Tiên trong Quan Tài Sơn thực sự là một hành động hung hiểm vạn phần.

Giữ lại thêm một chiêu hậu bị là có thể lưu lại cho mình thêm một con đường sống.

Trần Mộc thấy mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, bèn lẻn tới kiểm tra mộ thất đá Linh Tinh kia.

Chỉ thấy trên vách đá này đều khắc các yêu tinh như Hối, Huyết, Huyền, Vong.

Thực tế trên trời vốn không có những tinh tú yêu dị này, chúng chỉ tồn tại trong truyền thuyết của thuật phong thủy thiên tinh cổ đại.

Nghe nói yêu tinh đương đầu, ánh sáng của nó có thể che lấp cả ánh trăng, chuyên chủ điềm báo thi sơn huyết hải.

Những thạch khắc tinh tượng cổ lão không tường này khiến thành phố mộ huyệt vốn đã âm u tĩnh mịch càng thêm rợn người, ẩn ẩn cảm

thấy chuyện trước mắt khó lòng ứng phó.

Thông qua giải mã Cáo Tế Bi và xem qua bút tích Địa Tiên để lại, có thể khẳng định vùng Quan Tài Hạp thời cổ đại có vu phong chiếm tinh cực thịnh.

Bàn Cổ mạch của Quan Tài Sơn vốn là nơi tế tự tà thuật của vu sư, trong thành ngọc là nơi chứa đồ tế khí, mà Phong Sư Cổ lại xây dựng nơi này thành âm trạch, lợi dụng bí thuật phong thủy để khôi phục linh khí địa mạch, mưu đồ làm cho thi tiên đã biến mất mấy ngàn năm tái xuất, độ luyện các tử giả trong Địa Tiên thôn thành tiên.

Trong Linh Tinh điện ở địa cung Quan Tài Sơn, ít nhất cũng có hàng vạn mộ huyệt.

Nếu dự toán của Địa Tiên thành thật, đám cương nhân bên trong tràn ra khỏi núi thì ai có thể ngăn cản nổi.

Hiện giờ chỉ có cách gạt bỏ sinh tử sang một bên, trước hết phải hủy diệt hình hài của Phong Sư Cổ, sau đó triệt để phá hủy sinh khí của Bàn Cổ thi mạch trong Quan Tài Sơn thì mới có khả năng cứu vãn đại cục.

Mấy người tìm kiếm một lúc trong các mộ thất phụ cận, phát hiện đại bộ phận mộ thất bên trong đều là một thất một thi, cũng không có quan quách minh khí gì.

Người chết tay bưng đèn khô, trên mặt mỗi người đều đeo một chiếc mặt nạ.

Trên mặt nạ vẽ mũi, miệng, lông mày, mắt đều mở trừng trừng, dưới ánh đèn trong bóng tối khiến những chiếc mặt nạ đó trông vô cùng quái đản.

Nhưng mộ thất đá Linh Tinh nhỏ hẹp thấp bé, đều không giống nơi ẩn thân của Địa Tiên.

Trần Tiểu Đao phát hiện trong một thạch thất không mấy bắt mắt có một khe đá hình tam giác phía sau tử thi.

Chương 699

Nhìn vào bên trong, dường như thâm xứ vẫn còn không gian.

Trần Tiểu Đao cúi người chui qua khe đá, đi qua đoạn hẹp dài vài mét là một thạch thất đá Linh Tinh khác.

Gian phòng này rộng khoảng hai mươi mét vuông, vách đá chỉnh tề, trên tường vẽ bích họa.

Ở giữa là một cỗ hoàng kim quan quách khảm đá lục tùng.

Ánh vàng lấp lánh, hình dáng quỷ dị, trông giống như vật của dị địa Tây Vực.

Trần Tiểu Đao thầm nghĩ đây chắc chắn là chủ mộ thất rồi, bèn quay đầu gọi những người khác vào.

Mọi người nấp trong góc mộ thất, cẩn thận quan sát tình hình bên trong.

Đi vòng quanh căn phòng, nhìn kỹ hơn, lại càng thấy kỳ quái.

Chỉ thấy bích họa vẽ trên tường mộ lại là từng mảng rừng đào, cành lá sum suê, quả sai trĩu cành, giữa sắc đào hồng lá xanh là mây mù lượn lờ.

Bích họa dùng màu đậm tiên diễm, nhìn gần như có cảm giác thân lâm kỳ cảnh, chỉ thấy trước sau toàn là rừng đào.

Mà cỗ quan quách đúc bằng vàng kia được đặt giữa vòng vây của bích họa rừng đào rực rỡ.

Ngoại trừ phần đáy không nhìn thấy, các mặt còn lại đều đúc nhiều nhân vật, cá thú có hình thù kỳ đặc, mắt đều khảm bằng đá lục tùng.

Một luồng khí tức yêu dị ẩn hiện, dao động trong không khí tĩnh lặng lạnh lẽo.

Phía sau thạch thất còn có hai mộ thất nhỏ hơn, một trong số đó thông với cửa động nhập táng, bên trong khảm một đạo ngọc phường điêu khắc Phượng, Lân, Long, Quy.

Nhận diện chữ viết bên trên, chính là sáu chữ "Linh Tinh Điện Địa Tiên Mộ".

Gian còn lại bị một cánh cửa đá chặn đứng, dự kiến bên trong chắc là một động tùy táng, chỉ là ở bên ngoài vẫn chưa thể phán đoán minh khí giấu trong động tùy táng của Địa Tiên rốt cuộc là những thứ gì.

Bố cục trong mộ thất kỳ dị, mấy người họ chưa từng thấy bao giờ, hoàn toàn khác với mộ Địa Tiên tưởng tượng trước đó.

Mọi người không khỏi nghi ngờ liệu trong quách vàng có chứa di hài của Phong Sư Cổ hay không.

Đám mây lành bay bổng giữa rừng đào trong bích họa mộ thất, xa xa còn có đình đài lâu các, trông như cảnh tượng trên trời, cũng có thể là một Đào Hoa Nguyên lánh đời.

Nghe nói Phong Sư Cổ sinh thời nằm mơ cũng muốn làm thần tiên, mộ thất vẽ đầy rừng đào là để ám chỉ mình từng là người trong hội năm đó.

Nhìn cách bố trí ở đây, Địa Tiên chắc chắn nằm trong quan tài vàng rồi.

Thời cổ đại, những người mê tín cầu tiên đắc đạo đều cho rằng tiền kiếp của mình từng tham gia bàn đào hội của Tây Vương Mẫu, người tham gia hội đó đều là thần tiên.

Vì vậy, nhiều giang hồ thuật sĩ và đan khách đều xưng mình từng

là tiên nhân trong bàn đào hội năm xưa.

Mộ thất của Phong Sư Cổ bố trí như vậy là ẩn ý tự coi mình là chân tiên.

Chấn động dưới đáy Quan Tài Sơn lúc có lúc không nhưng trận sau lại dữ dội hơn trận trước.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Trần Mộc lập tức bắt tay chuẩn bị khai quan.

Trần Mộc lấy nến ra trước, bảo Phong đoàn trưởng đốt ở góc đông nam của mộ thất.

Sở dĩ bảo Phong đoàn trưởng làm việc này là vì trên người ông ta có dấu hiệu thi biến.

Nhưng kỳ quái là ngọn nến mệnh đăng chiêm trắc cát hung của Mạc Kim hiệu úy lại không có phản ứng gì với Phong đoàn trưởng.

Điều này chứng tỏ ông ta là người chứ không phải quỷ.

Nhưng trên người sống tuyệt đối không thể xuất hiện dấu vết thi trùng gặm nhấm.

Sự thật và hậu quả của việc này tuy chưa lộ rõ, nhưng mối đe dọa tiềm tàng lại vượt xa Địa Tiên trong quan tài vàng, không thể không phòng.

Phong đoàn trưởng thắp nến lên, ánh nến chiếu vào mặt ông ta, sắc mặt ông ta xám xịt như tử thi, thần thái trong mắt đặc biệt vẩn đục.

Nhưng trước đó ông ta vừa đánh cược vừa thề thốt, khẳng định không biết chuyện gì đã xảy ra với mình.

May mà sau khi theo mọi người vào đây, hành động của ông ta vẫn coi là bình thường.

Mộ Địa Tiên là nơi khởi nguồn sinh khí của Bàn Cổ mạch Quan Tài Sơn, nến cháy không thấy chút dị trạng nào.

Trần Mộc ra hiệu bằng mắt cho Cổ Sai, bảo cậu đưa Yêu Muội Nhi lùi lại phía sau, một là để đảm bảo lối ra của mộ thất, quan trọng nhất là quan sát nhất cử nhất động của Phong đoàn trưởng từ phía sau, đề phòng ông ta giở trò tiểu nhân.

Sau đó Trần Mộc cùng Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy ba người tiến sát đến trước quan tài vàng, cẩn thận tìm chỗ ra tay.

Trong quá trình đổ đấu, khai quan mạc kim luôn là khâu hung hiểm nhất, mấy người hiện tại đều đặc biệt cẩn thận.

Vốn định tìm khe hở trên quan tài vàng rồi nạy nắp quách ra, không ngờ ba người tìm một vòng mới phát hiện quan tài vàng của Địa Tiên này tứ phía không có khe hở, chỉ trên đỉnh quách có hai cánh cửa quách chạm rỗng, bên trên không khóa không đinh, vừa đưa tay ra là có thể mở được, không tốn chút sức lực nào.

Trước đó tuy đã cân nhắc mộ huyệt của Địa Tiên Phong Sư Cổ hoàn toàn khác với các lăng mộ nổi tiếng khác, nhưng thấy quan quách của mộ chủ hình đồng hư thiết như vậy vẫn không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Trần Tiểu Đao leo lên quan tài vàng nhìn vào bên trong vài cái, thấy có một chút ánh sáng xanh lục nhạt yếu ớt, nhưng qua lớp nắp quách vàng dày cộp, căn bản không nhìn ra bên trong là một lớp sáo quách khác hay là cái gì, chỉ ngửi thấy một mùi thi xú thối rữa nồng nặc truyền ra.

Tề Thiết Chủy không kịp chờ đợi hỏi: "Trong quan tài trông như thế nào?

Địa Tiên có ở trong đó không?" "Địa Tiên mẹ gì chứ, mùi như

chuột chết vậy, chắc là thối rữa gần hết rồi." "Xem ra trước đó chúng ta lo hão rồi, lão tổng tử Phong Sư Cổ này thối rữa đến mức độ này thì đại khái ngay cả trá thi cũng trá không nổi." Trần Tiểu Đao khinh khỉnh nói.

Phong đoàn trưởng nói: "Xác chết của hắn nếu đã thối rữa nặng nề thì chắc chắn không thể luyện thành thi tiên được." "Chúng ta cũng không được đại ý, mau lấy hỏa dầu ra đi." Mấy người họ vẫn còn hy vọng trong bụng cương thi có kim đan, tuy nhiên nhìn từ nhiều dấu hiệu thì hy vọng này đã rất mong manh.

Trần Mộc lấy hỏa dầu đưa cho Trần Tiểu Đao, đợi mình phát ra tín hiệu rõ ràng mới ra tay phần hủy di hài Địa Tiên.

Mấy người vừa định khai quan, bỗng nhiên trong quan quách phát ra một tràng thanh âm cổ quái, dường như có một thân thể nặng nề đang giãy giụa luồn lách bên trong.

Trần Tiểu Đao nhào người lộn xuống, Trần Mộc và Tề Thiết Chủy cũng đều lùi lại hai bước.

Tiếng động này giống như xác thối trong quan đang cử động.

Nhưng ngọn nến ở góc mộ thất vẫn đang cháy, dường như mùi thi xú nồng nặc trong không khí phụ cận không ảnh hưởng gì đến ngọn nến.

Có ngọn lửa tức là trong mộ có dưỡng khí, hơn nữa tạm thời chưa có nguy hiểm gì.

Trần Mộc ra thủ thế với mọi người, ba người đeo găng tay vào, lần nữa bước tới trước quan tài vàng, mở hé nắp quan tài ra một khe nhỏ.

Cả ba đều cảm nhận được trong quan quả thực có thứ gì đó đang cử động, bên trong nắp cửa như bị thứ gì đó giữ chặt lấy, không thể

mở hẳn ra ngoài.

Trong mộ Địa Tiên quỷ dị này, mấy người không dám có chút đại ý.

Trần Mộc bảo Trần Tiểu Đao lấy liên nỗ ra, bắn vài mũi tên vào trong trước rồi tính sau.

Chương 700

Chưa kịp nhìn rõ trong quan tài vàng rốt cuộc có gì, hắn đã mở cơ hạp của nỗ liên châu, nhắm vào khe hở bắn một tràng loạn xạ.

Mấy chục mũi tên còn lại trong liên nỗ tức khắc được bắn vào trong quan quách.

Bất luận trong quan quách là vật da dày thịt béo thế nào cũng không chống đỡ nổi trận loạn tiễn này.

Ngay lập tức họ bám lấy khe hở nắp cửa trên đỉnh quách, định nhấc nắp quan lên để nhìn xác chết.

Ngờ đâu hai cánh nắp cửa bị nạy ra ngoài chỉ mở được một khe rộng chưa đầy một nắm tay thì không thể mở thêm được nữa.

Bên trong như bị thứ gì đó giữ chặt lấy, hơn nữa sức mạnh rất lớn.

Trần Tiểu Đao dùng hết toàn lực mà không thể trực tiếp mở nắp quan này ra.

Khe hở của hai cánh nắp cửa trái lại càng lúc càng nhỏ, dần dần khép lại như cũ.

Trần Mộc trong lòng đại kỳ, định từ khe hở nắp quan nhìn xem bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Sức mạnh lớn như vậy thực sự không nên xuất hiện ở bên trong.

Chẳng lẽ Phong Sư Cổ này thực sự dựa vào những phương pháp cổ xưa kia mà thành thi tiên?

Trần Mộc lúc này tay cũng ẩn ẩn gia thêm lực đạo, nắp quan lúc này bị nạy mở ra một chút.

Đúng lúc này, Yêu Muội Nhi ở một bên kinh hãi kêu lên: "Mau nhìn ngọn nến kìa!" Trần Mộc quay đầu nhìn ngọn nến ở góc đông nam, không biết từ lúc nào, ngọn lửa đã biến thành một quầng quỷ hỏa xanh lè lạnh lẽo.

Bóng nến chập chờn hư thực bất định, chiếu rọi bích họa tiên cảnh trên tường mộ trông như chốn minh phủ.

Phong đoàn trưởng ở bên cạnh lúc này bị biến cố đột ngột hù cho hồn xiêu phách lạc. "Không ổn rồi, Phong Sư Cổ thực sự thành thi tiên rồi!" Phong đoàn trưởng kinh hãi kêu lên: "Tuyệt đối không được để thi tiên thoát khỏi Quan Tài Sơn, mau phóng hỏa!" Trong khoảnh khắc đó, Trần Mộc thấy mặt Phong đoàn trưởng dưới ánh nến nổi đầy gân xanh, mạch máu căng phồng, bên trong lại không có chút huyết sắc nào.

Ngoại trừ việc chưa mọc ra lông thi do cương thi biến đổi, đó rõ ràng là một khuôn mặt dữ tợn như hành thi, y hệt tình cảnh trong nhà dân ở Địa Tiên thôn.

Trong chớp mắt, khí thi nồng nặc hiện lên trên mặt Phong đoàn trưởng rồi lại đột ngột biến mất, lập tức khôi phục dung nhan xám xịt của ông ta.

Trong mộ thất gió âm thổi vù vù, bóng nến như quỷ hỏa hư thực bất định.

Tất cả các triệu chứng đều dự báo trong quan tài vàng không phải có quỷ thì cũng là sắp có thi biến xảy ra.

Mấy người cũng không còn hơi sức đâu mà để ý đến Phong đoàn trưởng nữa.

Trần Mộc một tay giữ chặt nạy nắp quách, một tay bảo Trần Tiểu Đao mau hắt hỏa dầu vào trong phần thi.

Thừa lúc cục diện còn có thể khống chế, mau chóng thiêu rụi hình hài của Phong Sư Cổ.

Mấy người ngửi thấy mùi thi xú xộc vào mũi, xác chết thối rữa nặng nề này chắc là không có nội đan đâu, nếu còn khai quan kiểm thi thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Trần Tiểu Đao lập tức lôi ra bình sắt chứa hỏa dầu, định bóp nhiên liệu vào trong quan quách.

Vì bình sắt niêm phong có hình dẹt dài, phía trước có một vòi dầu nhỏ, cần phải bóp mới khiến nhiên liệu chảy ra từ vòi, lúc cấp bách không tránh khỏi cảm thấy tốc độ chậm chạp.

Trần Tiểu Đao trong lòng cũng có chút nôn nóng, hận không thể hắt thẳng cả bình nhiên liệu này vào.

Ai ngờ trong lúc vội vã xảy ra sai sót, động tác hơi quá đà, chiếc bình sắt tuột khỏi tay hắn, theo khe hở nắp quan quách rơi thẳng vào trong quan tài vàng.

Lúc này nắp quan cũng đột nhiên truyền đến một sức mạnh lớn, khép chặt lại.

Ba người lập tức lùi lại mấy bước.

Lúc này trong quách vàng im phăng phắc.

Trong mộ thất ngoài tiếng thở hồng hộc của mọi người, chỉ còn ngọn nến xanh lè tự mình chập chờn bất định.

Dưới lòng đất lúc này truyền đến một tràng tiếng kim loại va chạm chấn động, rung đến mức tay chân người ta đều hơi tê rần.

Phong đoàn trưởng hai mắt trừng trừng nhìn quách vàng nói: "Không cần khai quan nữa đâu, nhìn xem, trong tường vách đá Linh Tinh đã hiện huyết khí, thi tiên sắp ra tới nơi rồi." Địa Tiên Phong Sư

Cổ trong "Quan Sơn Quật Tàng Lục" từng viết rõ rằng lúc huyết vụ nhập địa chính là lúc quần tiên xuất sơn.

Sinh khí của Bàn Cổ mạch Quan Tài Sơn vốn đã biến mất ngàn năm, Quan Sơn Thái Bảo xây dựng âm dương nhị trạch ở Địa Tiên thôn chính là để khôi phục sinh khí thi mạch.

Phong Sư Cổ năm đó đào được một thi tiên đã khô hóa từ lâu trong núi, sau khi chết hắn mang theo thi tiên táng trong mộ, đồng thời tính toán rằng khi địa khí Quan Tài Sơn khôi phục, hắn có thể tự mình hóa thành chân tiên, dẫn theo hàng vạn môn đồ từ cổ mộ phá quan mà ra.

Cái gọi là huyết vụ chính là chỉ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chôn quanh Quan Tài Sơn, loại thực vật biến dị từ đồng thực này trong giáp đồng gai đồng mang theo huyết tinh khí cực nặng, ngăn cách tuyệt đối cổ mộ Địa Tiên thôn với thế giới bên ngoài.

Giờ đây Kinh Lăng Giáp đã mất khống chế, từ lòng đất siết chặt vào Quan Tài Sơn, mắt thấy có thể nghiền nát toàn bộ Bàn Cổ mạch bất cứ lúc nào.

Những sợi huyết khí li ti đã thấm vào Địa Tiên mộ trong Linh Tinh điện.

Ngọn nến thắp trong mộ thất chịu ảnh hưởng của nó mới trở nên như quỷ hỏa.

Nhưng Phong Sư Cổ đã là một kỳ nhân xuất thế, thông hiểu đạo lý thôi toán âm dương ngũ hành, tại sao lúc sinh tiền lại khẳng định khi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nhập sơn thì vô số tử thi trong mộ nhất định sẽ xuất sơn?

Chẳng lẽ người này không tính đến việc Kinh Lăng Giáp vừa động thì cả Quan Tài Sơn đều sẽ tan xương nát thịt sao?

Trứng dưới tổ lật sao còn nguyên vẹn?

Quan Tài Sơn tiêu đời rồi, cổ mộ và cổ thi bên trong cũng phải tiêu tùng theo.

Hơn nữa Bàn Cổ mạch lún sâu dưới lòng đất, bên trên đè nặng núi cao vạn trượng, sao có thể có thuyết quần tiên xuất sơn?

Đám xác chết trong Địa Tiên thôn mà thực sự rời được lòng đất thoát ra khỏi núi thì trừ phi trên đời này có thần tiên thật.

Phong đoàn trưởng lúc này tâm tro ý lạnh, nhuệ khí khai quách hủy thi lúc trước đều biến sạch.

Phong đoàn trưởng không giống người nhát gan, nhưng những gì Phong Sư Cổ thôi toán hiện tại xem ra e rằng đều là thật.

Phong đoàn trưởng lúc này chậm rãi ngẩng đầu, có chút chán nản nói với mọi người: "Phong gia ta đã xuất hiện gia môn bại hoại." "Biết bao nhiêu người đã hy sinh cả gia sản tính mạng chỉ muốn trừ bỏ họa căn Địa Tiên Phong Sư Cổ này." "Nhưng nhất cử nhất động của chúng ta không có điều gì là không bị Phong Sư Cổ đoán trúng." "Lúc này huyết khí của Kinh Lăng Giáp đã thấm vào mộ thất." "Phong Sư Cổ trong quan tài vàng này chắc chắn đã thành chân tiên." "Lúc này chúng ta bất luận làm gì cũng đã muộn rồi." Yêu Muội Nhi bị lời nói của Phong đoàn trưởng dọa cho không nhẹ, trong lòng cũng thấy phát khiếp. "Nghe ba nuôi tôi kể, thi tiên trong rừng sâu núi thẳm là có thật, chỉ cần nó ra khỏi núi, dân chúng quanh vùng đều phải chết sạch." Trần Mộc cười khinh miệt một tiếng. "Không có chuyện gì là mệnh trung chú định cả." "Cương thi chết mấy trăm năm sao có thể thành tiên được." Trần Tiểu Đao ở bên cạnh cũng gật đầu. "Dù hắn có thành chân tiên thì hôm nay chính là ngày tru tiên." Huyết vụ trong mộ dần nhiều lên, mọi người nếu muốn khai quan hủy thi rồi thoát khỏi Quan Tài Sơn thì phải tranh thủ lúc này mà động thủ.

Lúc này bắt buộc phải lật nắp quan ra, lấy bình dầu rơi bên trong

ra mới có thể hỏa thiêu thi thể.

Mọi người tiến đến trước quan tài, Trần Tiểu Đao vừa định ra tay, Trần Mộc đã ngăn hắn lại.

Nắp quan này trông như có cấm chế gì đó, không phải dùng man lực là có thể mở được.

Chương 701

Tuy hiện tại thực lực của Trần Mộc vẫn chưa khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao, nhưng nắp quan này dùng một phần sức lực chắc là có thể mở ra được.

Trần Mộc bước lên, dùng tay nắm lấy mép nắp quan, toàn thân Kim Quang sáng rực.

Nghe mạnh một tiếng "khà rắc", nắp quách từ giữa tách ra.

Cùng lúc đó, chỉ thấy trước mắt ánh xanh lóe lên, một cái xác từ trong quan tài ngồi bật dậy.

Cái xác này thân hình cao lớn, cao khoảng hai ba mét, toàn thân khoác long văn ngọc hạp, cũng chính là thứ tục xưng là Kim Lũ Ngọc Y.

Một bộ ngọc giáp bọc kín mít từ trên xuống dưới, cấu tạo kim ti ngọc hạp tinh diệu vô cùng, các khớp ngón tay dùng những mảnh ngọc nhỏ liên kết, co duỗi tự như.

Cái xác cổ trong ngọc hạp dường như lúc hạ táng hai tay đã giữ lấy nắp quách, hơn nữa trong quách không có quan lót, vừa lật nắp mệnh, thân xác hủ nhi bất cương chịu lực kéo, liền theo đó mà ngồi dậy từ trong quan tài vàng.

Mọi người định thần nhìn kỹ, trên thân xác đó găm đầy loạn tiễn, đều là do nỗ liên châu bắn lúc nãy khi mở quan tài.

Mà vị trí trúng tiễn trên chi thể có huyết thủy chảy ra.

Chỗ trúng tiễn ở phần đầu mảnh ngọc vỡ rụng, lại lộ ra hoàng kim bên trong, dường như trên cổ của thi thể đã khảm một cái đầu lâu bằng vàng ròng.

Bên trong quan quách bằng vàng ròng ấy hóa ra không phải là Phong Sư Cổ, mà là thi thể của vị Đại tế ti Vu Tà có thân không đầu, cũng chính là Ô Dương Vương trong truyền thuyết vốn được miêu tả là một con lợn đen khai sông.

Nghe đồn Ô Dương Vương sau khi chết từng hóa thành thi tiên, nhưng trong bức họa 'Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ', hắn đã bị Phong Sư Cổ phân thây.

Giờ đây hắn lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, quả thực khiến mấy người trăm phương nghìn kế cũng không giải thích được.

Cỗ cổ thi Ô Dương Vương dị dạng kỳ quái kia, từ trong bộ ngọc giáp bao quanh toàn thân thấm ra mùi tử khí hôi thối nồng nặc.

Móng tay của cổ thi vừa dài vừa cong, đã xuyên qua kẽ hở của đôi găng tay bằng ngọc lồi hẳn ra bên ngoài.

Chết mà như sống, đây chính là điềm báo của thi biến. "Đây rốt cuộc là Phong Sư Cổ hay là Ô Dương Vương?" Trần Tiểu Đao hỏi Phong đoàn trưởng.

Nhưng lúc này Phong đoàn trưởng đang há hốc mồm, một lời cũng không thốt ra được.

Trần Mộc dùng dư quang liếc nhìn ngọn nến ở góc Đông Nam mộ thất.

Ngọn lửa như quỷ hỏa xanh biếc, quang mang thảm đạm yếu ớt, tim nến sắp đứt, có thể tắt ngóm bất cứ lúc nào.

Cỗ cổ thi không đầu này tuyệt đối không tầm thường, trông có vẻ sắp sửa bùng phát vồ lấy người.

Trần Mộc nói với Yêu Muội Nhi: "Mau quăng dây thừng trói chặt thi thể lại!" Yêu Muội Nhi nghe lệnh, vội vàng giơ tay tung ra Khốn Tiên Thừng.

Mấy vòng dây thừng chụp xuống như thiên la địa võng, trói chặt Ô Dương Vương ngay chính diện.

Cô kéo mạnh dây về phía sau, loáng một cái đã quấn cổ thi thành một khối 'bánh chưng' cứng ngắc.

Trần Tiểu Đao bước tới đón lấy sợi dây từ tay Yêu Muội Nhi, vận lực cánh tay, một phát kéo bay thi thể nặng nề dị thường của Ô Dương Vương ra khỏi quan quách, quật mạnh xuống nền mộ thất.

Cú va chạm mạnh khiến từ trong kẽ hở của ngọc giáp bốc ra một tầng sương đen.

Phần vàng ròng lộ ra ở đầu ngọc hạp, dưới làn sương đen và ánh đèn pin chao đảo, trông cứ như một đôi mắt to lớn đang trừng trừng nhìn, tình cảnh cực kỳ kinh hãi.

Lúc này tuyệt đối không thể nương tay.

Trần Mộc vẫy tay ra hiệu cho Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao lập tức hiểu ý, lấy vò dầu hỏa từ trong kim quách ra, chạy tới tưới đẫm nhiên liệu lên cổ thi Ô Dương Vương.

Phong đoàn trưởng ở bên cạnh run lẩy bẩy quẹt diêm, run rẩy châm lửa.

Ngọn lửa 'hù' một tiếng bùng lên dữ dội, liệt hỏa lập tức bao trùm lấy Ô Dương Vương đang khoác ngọc giáp.

Loại dầu hỏa cô đặc này uy lực không nhỏ, cháy lên thì một chốc một lát sẽ không tắt ngay được.

Đến lúc này, tảng đá trong lòng mọi người mới tạm thời rơi xuống.

Quản ngươi là cương thi hay hành thi gì, gặp hỏa tất phần, đều sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Quay đầu nhìn lại kim quách trên mộ sàng, bên trong trừ một số mảnh ngọc vỡ và nỗ tiễn rải rác thì không còn thứ gì khác, phía dưới chính là mặt mộ sàng.

Quy mô mộ thất của Địa Tiên có hạn, Phong Sư Cổ không thể táng ở nơi nào khác, nhưng tại sao thi thể của hắn lại biến thành Ô Dương Vương?

Chuyện này thực sự khiến người ta khó hiểu.

Trong mộ thất Địa Tiên ở Linh Tinh điện không còn thi thể thứ hai, nên chỉ có một khả năng: cỗ thi thể mang đầu lâu vàng ròng này chính là Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Có lẽ Phong Sư Cổ muốn bắt chước thuật hóa tiên của Ô Dương Vương, kết quả lại tự biến mình thành bộ dạng này.

Tâm nguyện luyện thành thi tiên lúc sinh tiền, trong chớp mắt sắp bị ngọn lửa hừng hực thiêu thành tro bụi, gã cũng chỉ có thể mưu cầu sự vĩnh sinh trong biển lửa mà thôi.

Mọi người bị sức nóng của lửa ép phải lùi vào góc mộ thất.

Thấy lửa đã nuốt chửng thi thể, Trần Mộc bắt đầu tính toán cách thoát khỏi Quan Tài Sơn.

Muốn thoát ra khỏi vòng vây trùng điệp của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp và quan tài trùng, cơ hội vô cùng mong manh nhưng không phải là không có sinh cơ.

Phong đoàn trưởng dường như không dám tin hình hài của Phong Sư Cổ lại bị hủy diệt dễ dàng như vậy.

Cũng may Trần Mộc quyết đoán, nếu không đợi đến khi nó thực sự thiến biến, Khốn Tiên Thừng chưa chắc đã trói được, lúc đó lại phải trải qua một trận ác chiến.

Chẳng qua cũng chỉ là một cái xác thối sắp cương hóa, chứ có phải kim cương la hán mình đồng da sắt đâu, thiêu xong giỏi lắm thì còn lại vài mẩu xương vụn.

Mặt đất rung chuyển mỗi lúc một dữ dội, giống như bùa đòi mạng hối thúc mọi người nhanh chóng rời đi. "Nơi thị phi này không nên ở lâu." "Thừa lúc Kinh Lăng Giáp chưa phá hủy hoàn toàn Quan Tài Sơn, chúng ta mau chóng rời khỏi quỷ vực Linh Tinh điện này thì hơn." Lời Trần Mộc vừa dứt, Phong đoàn trưởng vỗ vai anh: "Anh mau nhìn ngọn nến trong mộ thất kìa!" Mọi người nghe vậy đều đổ dồn ánh mắt về phía góc Đông Nam mộ thất.

Chỉ thấy ngọn nến bỗng nhiên vụt tắt, duy nhất một làn khói xanh nhạt bốc lên giữa không trung, sau đó phiêu diêu tản mất không dấu vết.

Người xưa dùng bát quái để chỉ tám phương vị, phương Đông Nam là phương vị xuất hiện nguy cơ.

Mệnh đăng vụt tắt, ám chỉ đại họa thực sự đã ở ngay trước mắt.

Trong lòng mấy người đều cảm thấy lạnh lẽo.

Có lẽ nến tắt là do trong mộ huyết khí quá nặng, cộng thêm lửa cháy khiến hàm lượng oxy giảm xuống, lúc này mọi người đều thấy hô hấp không được thông thuận, nên nến tắt cũng chẳng có gì to tát.

Nhưng rất nhanh, họ phát hiện sự việc không hề đơn giản như vậy.

Chương 702

Nhìn về phía đống lửa, hình như hỏa diễm làm gân cốt thi thể co rút, cỗ thi thể đang bị thiêu cháy đột nhiên ngồi bật dậy, nhưng đại hỏa hừng hực lại dường như không hề gây tổn hại gì cho nó.

Chỉ có các sợi chỉ vàng liên kết trong ngọc hạp gặp nhiệt bị nóng chảy, lớp ngọc giáp kép bắt đầu bong tróc từng mảng.

Khi phần đầu thi thể tách khỏi ngọc hạp rụng xuống, một chiếc đầu lâu bằng vàng ròng với diện mục hung tợn hiện ra trong ánh lửa.

Kim Lũ Ngọc Y là cổ vật thời Tần Hán, tùy theo thân phận quý tộc mà có sự phân biệt kim lũ, ngân lũ, đồng lũ.

Sau đời Hán, trong lăng tẩm hầu như không còn sử dụng nữa, không biết Quan Sơn Thái Bảo quật từ ngôi mộ Hán nào ra thứ này, lại có thể chịu được cả thủy hỏa.

Các mảnh ngọc tuy chưa hỏng nhưng lửa đã làm đứt chỉ vàng, chỉnh thể ngọc hạp chạm hình rồng giống như quái mãng lột da, rụng dần từ đầu đến chân, bấy giờ thi thủ ẩn dưới lớp ngọc hạp mới dần lộ ra.

Mọi người bị tình cảnh bất khả tư nghị trong ngọn lửa làm cho khiếp vía, nỗi kinh hãi không lời nào tả xiết, nhất thời đứng sững tại chỗ.

Chỉ thấy trong ngọn lửa lớn do nhiên liệu cô đặc phát ra, lớp ngọc giáp trên mình cổ thi rụng rơi từng mảng, thứ lộ ra đầu tiên là một chiếc đầu lâu bằng vàng nguyên chất.

Mặt vàng kỳ quái như răng già, bị ánh lửa soi chiếu, trong hốc mắt lõm sâu dường như có huyết quang đỏ sẫm lóe lên.

Theo sự bong tróc của ngọc y, phần thân dưới đầu lâu cũng bắt đầu lộ ra trong lửa.

Mấy người vốn còn thắc mắc tại sao thi thân của Phong Sư Cổ lại cao lớn khôi ngô như vậy, khác xa với hậu duệ là Phong đoàn trưởng, chẳng lẽ đúng là đời sau không bằng đời trước.

Nhưng nhìn đến lúc này, trong lòng họ chợt bừng tỉnh, cỗ cổ thi này tuyệt đối không phải Địa Tiên, mà là Ô Dương Vương được chôn cất từ mấy nghìn năm trước ở đầu mạch Bàn Cổ.

Hóa ra cỗ cổ thi này trong ngọc hạp không hề mặc liệm bào, mà là trần truồng, khắp thân mình thịt da sưng phồng, đã có trạng thái thối rữa nhưng nhờ ánh lửa vẫn có thể thấy những vệt máu dài trên thi thể, dường như sau khi bị phân thây đã được khâu lại.

Nếu Địa Tiên Phong Sư Cổ không có trong mộ thất Linh Tinh điện, lão ta có thể trốn ở đâu?

Trần Mộc liếc mắt đã nhận ra manh mối, trong kim quách không nên không có quan tài, lớp ngọc hạp và thi thể Ô Dương Vương này chính là hai lớp quan tài ngoài của Địa Tiên.

Quả nhiên, thi thể Ô Dương Vương dần tan chảy, chiếc đầu lâu vàng cũng rơi vào đống lửa, hóa ra nó chỉ là một lớp túi da, bên trong đã bị khoét rỗng, nhưng không hiểu sao trong thịt da vẫn còn huyết thủy.

Ngọc hạp và túi da thi thể lần lượt rụng xuống, từ trong lớp da thịt của Ô Dương Vương lộ ra khuôn mặt của một nam tử tóc đen râu đen.

Thi thể nam nằm ẩn trong túi da Ô Dương Vương dù đã chết từ mấy trăm năm nhưng râu tóc như sống, khí anh phong sắc sảo trên gương mặt vẫn chưa tan biến.

Trên đầu búi ngọc quan, mặc hắc bào, tay cầm phất trần, ẩn nhiên có tư thái thần tiên xuất thế.

Nhưng trên mặt thi thân phủ một tầng tử khí âm trầm dị thường, chứng tỏ lão tuyệt không phải tiên gia mà là một cỗ cương thi chết mà không hóa.

Phong đoàn trưởng ở bên cạnh kinh hô: "Đây chính là Địa Tiên...

Phong Sư Cổ?" Lão tuy đầy lòng phẫn nộ nhưng trong lời nói sự sợ hãi còn nặng nề hơn.

Chuyện gì xảy ra tiếp theo gần như không dám tưởng tượng, rõ ràng đây là vị thủ lĩnh cuối cùng của Quan Sơn Thái Bảo, sau khi chết uy thế trong lòng tộc nhân họ Phong vẫn không hề giảm bớt, chỉ sợ Phong Sư Cổ vừa xuất hiện, Địa Tiên thôn ở Quan Tài Sơn sẽ gặp đại họa.

Tề Thiết Chủy ở bên cạnh nói với Phong đoàn trưởng: "Túi da Ô Dương Vương đã bị thiêu sạch, Phong Sư Cổ kia chẳng mấy chốc cũng thành tro thôi, còn gì phải lo lắng nữa?" Ai ngờ sự việc xảy ra tiếp theo khiến lão há hốc mồm không nói nên lời.

Ngay khi thi thủ của Địa Tiên vừa lộ ra, tử khí trong mộ thất đột ngột tăng mạnh, hỏa thế lập tức yếu đi.

Mùi thối rữa nồng nặc xộc vào mũi khiến người ta nghẹt thở, mấy người vội vàng lấy vải ướt bịt miệng mũi.

Ngọn lửa cháy đã hạ xuống mức cực hạn, thi thân chết mà không hóa của Địa Tiên trong lửa vẫn bình an vô sự.

Nếu bảo hắc bào Phong Sư Cổ mặc tương tự như Phong Vân Nang của Mô Kim hiệu úy năm xưa, có thể cách được thủy hỏa thì cũng đành, nhưng lạ là râu tóc của lão trong lửa cũng không bị tổn hại.

Theo quan điểm cổ nhân, thứ gì dị thường là 'yêu'.

Theo cách nói này, thế gian có yêu thì có tiên, ranh giới chỉ mỏng manh như tờ giấy, tiến một bước là tiên, lùi một bước là yêu.

Trước đó ở Bách Nhãn Quật từng gặp hai con chồn già biết thuật đọc tâm, chúng chắc là yêu vật lâu năm thành tinh, nhưng cái sự dị thường của chúng chẳng qua là sống lâu nên thông nhân tâm mà thôi, chứ không phải thần bất tử đao thương bất nhập, tuy xảo quyệt tột cùng nhưng cuối cùng vẫn bị tiêu diệt.

Hiện tại có quá nhiều việc vượt xa lẽ thường, nhưng thế gian này có tiên gia hay không, mấy người đều không tin.

Có lẽ thuật luyện đan ngày xưa là có thật, nhưng mấy nghìn năm qua ai thực sự thấy cảnh vũ hóa phi thăng?

Từ thời Tần Tấn đến nay, người đời bắt đầu dùng Ngũ Thạch Tán, Hàn Thực Tán các loại đan dược, không biết bao nhiêu người thông minh đã vì nó mà mất mạng.

Thấy Phong Sư Cổ ở trong lửa không mảy may tổn thương, Trần Mộc cũng có chút kinh ngạc, nhưng cho dù thế gian này có tiên gia thật thì cũng không thể để Phong Sư Cổ đạt được, lão vì muốn thành tiên mà hại chết hàng vạn người của cả gia tộc.

Nếu hỏa dầu không thiêu được thi thân của lão, vậy thì cho lão một trận loạn đao phân thây.

Trần Tiểu Đao không đợi Trần Mộc lên tiếng, cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao lấy được trước đó, xông lên định chém tà vật này.

Trần Tiểu Đao vòng qua kim quách, bước vào đống lửa.

Hỏa thế bị thi khí áp chế nên yếu hơn hẳn trước đó, thi thể Địa Tiên ngồi trong lửa bất động.

Trần Tiểu Đao vận sức hai tay, Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay chém thẳng xuống đầu Phong Sư Cổ.

Phát này cho dù lão là chân tiên thì đầu cũng phải rơi xuống đất, nhưng nhát chém lại hụt vào không trung.

Hóa ra lúc Trần Tiểu Đao vung đao, cổ mộ rung chuyển dữ dội, nền mộ thất đột ngột nứt toác sụp xuống, Địa Tiên Phong Sư Cổ cùng với đống lửa trên mặt đất đồng loạt rơi xuống dưới.

Trần Tiểu Đao nhảy lùi lại một cái mới không bị rơi xuống cùng.

Lúc này mặt đất sụt lún rất nghiêm trọng, đáy mộ thất như nứt ra một cái mồm quái vật đen ngòm.

Kim quách vàng ròng trong mộ thất bị vướng vào hố sụt cũng lảo đảo trượt vào địa động.

Mấy người đều biết đây là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp dưới lòng đất sắp nghiền nát sơn thể rồi, Phong Sư Cổ này nếu rơi xuống chắc chắn sẽ bị Kinh Lăng Giáp phân thây vạn đoạn.

Lúc này họ cũng chẳng màng đến việc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp có thể xuyên thủng mộ thất bất cứ lúc nào, thừa lúc ánh lửa dưới địa động chưa tắt, vội vàng cúi xuống nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên dưới mộ thất là tầng ngọc tủy và nham thạch dày đặc, nhưng địa tầng đã nứt ra một khe lớn sâu không thấy đáy, giữa khe nứt toàn là những bụi thực vật đồng xanh như gai góc.

Những chiếc gai đồng dày đặc như vô số xúc tu hải quỳ, mỗi một cọng đồng đều phủ đầy những gai ngược sắc nhọn.

Dầu hỏa đang cháy theo gạch mộ rơi xuống Kinh Lăng Đồng Giáp, vẫn tiếp tục cháy không ngừng.

Nhờ ánh lửa, có thể thấy Địa Tiên Phong Sư Cổ rơi ở nơi cách mặt đất không xa, thi thể đã bị hàng chục sợi đồng đâm xuyên qua, trong đó có một cái gai đồng to như ngón tay người xuyên từ sau gáy lão ra tận trán.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp được hóa ra từ những đồ đồng cổ xưa của ba thời kỳ lớn, thuộc về vật bồi táng trấn giữ lăng mộ.

Do đã tuyệt tích hàng nghìn năm nên hiểu biết của mọi người về nó rất hạn chế, chỉ biết dường như người ta giết nô lệ trong đồ đồng, trộn với rễ cây Cửu Tử Hoàn Hồn Thảo cùng với thịt xương phân thây, đất bùn, chôn gần khu vực lăng mộ nhiều năm thì có thể sinh ra một loại thực vật hút máu tồn tại dưới lòng đất.

Rễ của nó cực kỳ sắc nhọn, tập tính ưa âm hướng dương, có thể quấn quanh khu lăng mộ không ngừng sinh sôi, gặp vật sống là giết sạch uống máu.

Đồ đồng cổ thời Hạ Thương Chu rất hiếm gặp, vì thế những lăng mộ lớn có Kinh Lăng Giáp bồi táng không nhiều.

Chương 703

Đây cũng là lần đầu tiên mấy người tận mắt chứng kiến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp dưới lòng đất, cảnh tượng chấn động trước mắt thực sự khiến họ ấn tượng sâu sắc.

Những chiếc giáp huyết bằng đồng do bị hạn chế bởi rễ cây, nhất thời chưa thể đâm vào cổ mộ, nhưng những chiếc gai đồng dày đặc trong ánh lửa khiến người ta nhìn mà tê dại cả da đầu.

Cảnh tượng bên dưới khiến mọi người vô cùng chấn kinh.

Địa Tiên Phong Sư Cổ bị mấy cái gai đồng đâm trúng, toàn thân máu chảy như suối, trong chớp mắt thi thể đã bị hút sạch tủy huyết, chỉ còn lại một cái xác rỗng.

Mấy người dù kinh nghiệm phong phú nhưng tận mắt thấy cảnh Địa Tiên bị gai đồng hút cạn máu cũng không khỏi cảm thấy rùng rợn.

Yêu Muội Nhi không dám nhìn thêm, lùi lại hai bước ngồi bệt xuống đất.

Thấy trong thân thể Phong Sư Cổ lại có máu tươi không khác gì người sống, mới biết những cảnh tượng miêu tả trong 'Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ' là không sai, nhưng không thể hiểu nổi lão làm thế nào được như vậy.

Chẳng qua kẻ này tự phụ thần cơ diệu toán, vọng tưởng sau khi chết thành tiên xuất sơn, nhưng cho dù lão có là thần tiên thật thì e rằng cũng không liệu được sẽ rơi vào kết cục thế này.

Bây giờ mọi người phải mau chóng tìm cách thoát khỏi Quan Tài Sơn, nếu không tất cả đều sẽ giống Phong Sư Cổ bị Kinh Lăng Giáp đâm thành tổ ong.

Trần Tiểu Đao thấy lần này ra tay không lấy được thi đan trên người Phong Sư Cổ, vẻ mặt có chút chán nản, như vậy thì thi độc trên người Đa Linh e là khó lòng hóa giải được.

Trần Mộc vỗ vai Trần Tiểu Đao: "Không sao, chúng ta về rồi tính tiếp." Thấy vết nứt dưới đá linh tinh xuất hiện ngày càng nhiều, giống như băng vỡ lan rộng ra xung quanh, không thể chần chừ thêm được nữa.

Trước khi đi, mọi người nhìn xuống dưới lần cuối, lại phát hiện trong vực thẳm đầy đồng xanh xảy ra một chuyện còn khủng khiếp hơn.

Thi thể của Phong Sư Cổ vốn bị gai đồng xuyên qua và hút cạn máu tủy, phần đầu bỗng nhiên từ từ ngẩng lên.

Những cái gai ngược trên đồng giáp kéo rách một mảng da thịt lẫn xương cốt trên đầu lâu của tử thi, trước trán lộ ra một cái hốc đen ngòm.

Chỉ thấy đôi mắt của Địa Tiên đột nhiên mở trừng trừng, nhưng hai con mắt lại giống như hai hố đen, đầu bỗng ngửa ra sau, miệng há càng lúc càng rộng, đã vượt xa biên độ bình thường của con người, hai hàm răng gần như tách khai một góc một trăm tám mươi độ.

Lúc này ngọn lửa rơi trên Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sắp cháy hết, trong khe nứt dưới mộ thất dần chìm vào bóng tối.

Trong tia lửa cuối cùng còn sót lại, có một khối đen mờ ảo, dường như khắp mình đầy lông nhung, đang vùng vẫy bò ra từ miệng của Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Ngay sau đó lửa tắt, không còn nhìn thấy gì bên dưới nữa.

Mọi người gần như kinh hãi đến ngây dại, nhưng địa tầng nứt vỡ ngày càng nhiều, nếu còn ở lại mộ thất thì trong chớp mắt sẽ theo

đống đổ nát sụp xuống dưới.

Lúc này không kịp nghĩ nhiều, Trần Mộc túm lấy Phong đoàn trưởng đã hồn siêu phách lạc kéo mạnh ra sau, Trần Tiểu Đao cũng đỡ Yêu Muội Nhi dậy.

Mọi người ra hiệu cho nhau, do Trần Mộc dẫn đầu, nhanh chóng rút về phía địa tầng chưa bị nứt vỡ.

Lúc này đường cũ đã sụp đổ, tường mộ nứt khắp nơi, mộ đạo dẫn vào cũng sụp mất một mảng lớn.

Trong tình thế cấp bách, Trần Mộc tung một cước đá văng thạch môn của động bồi táng.

Đó là một cánh cửa linh hoạt, không quá dày đặc chắc chắn, mấy người liền tiến vào nhĩ thất của mộ Địa Tiên.

Những tiếng rung chuyển như động đất liên tục truyền vào tai.

Trần Mộc thấy mọi người đã vào đông đủ liền quan sát xung quanh.

Căn phòng đá linh tinh thấp bé hẹp này quả nhiên là nhĩ thất để đồ minh khí.

Trên mặt đất chất đống một số sách vở và trân bảo, châu quang bảo khí rực rỡ khắp nơi.

Trong lúc vội vã cũng không phân biệt được những minh khí đó là kỳ trân dị bảo gì, trong đó còn lẫn cả cốt xác của linh thú như hươu mai hoa, tiên hạc.

Thạch thất bị phong kín đã lâu, không khí đầy tạp chất, nhờ luồng sáng mờ mịt, Trần Mộc phát hiện nhĩ thất cũng bắt đầu nứt vỡ, tường mộ phía cuối sụp xuống lộ ra một cầu thang đá hẹp.

Hai đầu đều không thấy điểm dừng, có một phía đâm xéo lên trên.

Linh Tinh điện nằm trong ổ bụng của thi mạch Bàn Cổ, vô số mộ thất hình thành tự nhiên phân bố cao thấp đan xen, giữa chúng đa phần chỉ cách nhau một bức tường hoặc một phiến đá.

Lúc này căn bản không thể phán đoán cầu thang dẫn đi đâu, chỉ thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bên dưới đã xé toạc địa tầng, biết rõ Kinh Lăng Giáp như kén tằm quấn chặt Quan Tài Sơn, tứ bề thọ địch, cũng buộc phải nhanh chóng rút lui lên trên.

Trần Mộc bảo mọi người đừng dừng lại, tiếp tục đi lên lối cầu thang phía trước.

Lúc này thể lực của ai nấy đều thâm hụt nghiêm trọng, chưa nói đến bọn Yêu Muội Nhi, đoạn sau hoàn toàn nhờ Trần Mộc và Trần Tiểu Đao vừa kéo vừa dìu.

Trong bóng tối không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng tới cuối cầu thang đá, dũng đạo đến đây chia làm hai ngã rẽ.

Phía trước vẫn còn không gian, nhưng phía trên cầu thang là một nắp sắt, giống như nối với một mật thất nào đó.

Sự rung chuyển mạnh mẽ xung quanh sơn thể dần bình lặng, mấy người mới dừng lại nghỉ ngơi một lát.

Trần Mộc xác nhận phương vị, đối chiếu với bố cục trong 'Quan Sơn Tương Trạch Đồ', phát hiện mật đạo này quanh co khúc khuỷu, hóa ra xuyên từ Linh Tinh điện ra, lại mượn địa thế cao của đá linh tinh, xuyên qua ngọc quật trong thi hình sơn, cuối cùng nối với ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc bên dưới Quan Sơn Tàng Cốt Lâu của Địa Tiên thôn.

Gạch đá trong suốt mật đạo đều khắc kinh văn phù chú và rải bí dược trừ sâu, không thấy bóng dáng quan tài trùng.

Có vẻ như đây là lối đi riêng dành cho một mình Phong Sư Cổ để

vào mộ thất bất cứ lúc nào.

Trong đồ hình miêu tả chi tiết âm dương nhị trạch của Địa Tiên thôn nhưng lại không vẽ Linh Tinh điện và mật đạo này.

Nhưng khi mở nắp sắt ra, mộ thất bên trên đầy tử khí, Phục Hổ Thanh Đồng Quách vẫn nằm im lìm bên cạnh, mấy người mới biết mình đang ở đâu.

Hóa ra bên dưới bảo tàng mộ cổ còn giấu một mật đạo như vậy.

Lúc này cả hai tầng âm dương của Địa Tiên thôn đều đầy rẫy quan tài trùng bị Kinh Lăng Giáp đuổi ra, Quan Sơn Tàng Cốt Lâu chắc chắn không thể quay lại, Linh Tinh điện bên dưới lại bị đồng giáp phá hủy, mấy người nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Chỉ còn cách tiếp tục men theo mật đạo tối om đi vào sâu hơn.

Mật đạo này đã thông tới mộ thất Địa Tiên thì tầm quan trọng của nó là không cần bàn cãi, ngã rẽ còn lại nhất định nối với một khu vực vô cùng bí mật khác.

Đã vô tình xông vào đây thì trực tiếp xuống dưới tìm hiểu cho rõ ràng.

Trần Mộc nhìn lại phía sau để đề phòng Phong Sư Cổ đuổi tới.

Lúc này không còn thời gian suy đoán bí mật ẩn trong mật đạo Địa Tiên thôn nữa, mấy người tiếp tục mượn ánh đuốc yếu ớt đi tiếp trong đường hầm âm u đen kịt.

Cổ Sai đang đi bỗng chân vấp phải thứ gì đó, ngã lộn nhào một cú đau điếng, mãi không bò dậy nổi.

Ánh đuốc yếu ớt trong môi trường tối tăm thế này không phát huy được nhiều tác dụng, cũng không nhìn rõ trên đất có gì.

Lo sợ xảy ra bất trắc, Trần Mộc bảo những người khác đứng yên

tại chỗ.

Trần Tiểu Đao sau đó quay lại đỡ Cổ Sai dậy, hai người quờ quạng trên mặt đất xem trong mật đạo này rốt cuộc là cái gì, không biết là gạch đá hay thi thể.

Cuối cùng Trần Tiểu Đao chạm phải một vật tròn vo, cỡ bằng đầu người, vừa lạnh vừa cứng.

Chương 704

Đưa đuốc lại gần nhìn kỹ, hóa ra là một quả tạ sắt lớn và nặng, trên quả cầu sắt nối với một sợi xích sắt cực dày.

Đây rõ ràng là một loại hình cụ để xiềng xích tù nhân.

Hình cụ này nặng nề như vậy, không biết đầu kia xích người hay thú.

Trần Tiểu Đao thử kéo sợi xích nặng nề đó để xem đầu kia là thứ gì, nhưng sợi xích vừa nặng vừa dài, cách mấy mét lại có một quả tạ sắt, kéo một phát không hề nhúc nhích phân hào.

Phía sau không biết còn bao nhiêu quả tạ sắt như thế nữa.

Nhìn sâu vào trong, ánh đuốc soi sáng một mảng lớn của mật đạo không thấy điểm cuối.

Không khí dưới lòng đất vô cùng âm lãnh, điều này cũng khiến đầu óc mọi người tỉnh táo hơn nhiều.

Cổ Sai ngã không nhẹ, mông ngồi bệt xuống chân tường, Yêu Muội Nhi và Phong đoàn trưởng cũng mệt đứt hơi, thở hổn hển ngồi bệt tại chỗ.

Nơi này tuy nguy hiểm nhưng thể lực của họ thực sự đã cạn kiệt, đành để mọi người nghỉ ngơi một chút.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã xé nát Linh Tinh điện dưới đáy Quan Tài Sơn, xung quanh chắc chắn cũng vậy, không biết ngọn núi chôn sâu dưới đất này còn tồn tại được bao lâu.

Đồng giáp có thể nghiền nát sơn thể bất cứ lúc nào, lúc đó cả ngọn núi này chắc chắn sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Tai nạn mang tính hủy diệt này có lẽ giây tiếp theo sẽ xảy ra, cũng có lẽ còn kéo dài được một hai tiếng nữa, nhưng thời gian để lại cho mọi người chắc chắn không còn nhiều.

Phong đoàn trưởng dường như đã sớm coi nhẹ sống chết, lúc này lão chẳng quan tâm làm sao để thoát khỏi đây, mà đột nhiên mở miệng hỏi: "Các anh có nhìn rõ thứ gì chui ra từ thi thể Địa Tiên không?" Lúc xảy ra địa liệt trong mộ thất, Phong Sư Cổ bị Kinh Lăng Giáp hút sạch máu tủy não nề, nhưng trước khi ánh lửa dưới địa động tắt lịm, mọi người tận mắt thấy một bóng đen chui ra từ miệng lão, dường như khắp người đầy lông thi độc, nhưng hình dáng cụ thể thì không nhìn rõ.

Có một điều chắc chắn là thứ đó không sợ thủy hỏa, trong tình cảnh bị gai đồng của Kinh Lăng Giáp xuyên thân hút máu mà vẫn có thể hành động.

Trong nhận thức của người đời, trừ chân tiên ra không ai có thể bình an vô sự trong đao sơn hỏa hải, giải thích duy nhất là Phong Sư Cổ thực sự đã hóa thành tiên nhân.

Yêu Muội Nhi và Phong đoàn trưởng tin chắc điều đó, nhưng Trần Mộc biết, tất cả chỉ là trò bịp bợm mà thôi, căn bản không thể là hóa chân tiên được.

Thế gian rộng lớn, việc gì cũng có thể xảy ra, không có gì là tuyệt đối.

Thi thể Phong Sư Cổ gặp lửa không cháy, bị bao nhiêu gai đồng đâm trúng vẫn cử động được, những quy luật vật lý tương sinh tương khắc như kim mộc thủy hỏa thổ dường như hoàn toàn mất tác dụng đối với lão, chỉ có thể nói lão là thi tiên vượt ngoài ngũ hành.

Nhưng thi tiên này và chân tiên hoàn toàn khác nhau, thứ tiên nhân hóa ra từ máu thịt của vô số người sống chắc chắn chẳng phải thứ tốt

lành gì.

Cái gọi là thi tiên có lẽ chỉ là miêu tả của người xưa về một số hiện tượng siêu nhiên.

Đời Minh tuy cách nay chỉ mấy trăm năm nhưng lúc đó thế gian vẫn thịnh hành thuật luyện đan để cầu trường sinh bất tử, có lẽ Quan Sơn Thái Bảo đã phát hiện ra thứ gì đó đặc biệt ở Quan Tài Sơn có thể khiến người chết không thối rữa, không cương hóa nên gọi là thi tiên.

Giống như người xưa thấy 'thiên cẩu thực nguyệt' thì người hiện đại gọi là nguyệt thực, bất kể cổ kim, con người thời đó đều tự cho rằng mình đã nắm giữ được huyền bí của hiện tượng thiên văn này, đó chính là sự hạn chế của thời đại.

Những thứ này giờ đây thực sự xuất hiện trong Quan Tài Sơn, nếu thi tiên thoát khỏi thế giới dưới lòng đất này thì sẽ gây ra hậu quả lớn thế nào cũng khó nói, chưa kể đến việc gây họa cho một phương là điều chắc chắn nếu lão còn ý thức.

Trần Mộc biết rõ, trước khi ra ngoài nhất định phải diệt trừ Phong Sư Cổ.

Những chuyện xảy ra trong Quan Tài Sơn đã vượt xa dự tính ban đầu của họ.

Vốn chỉ định đến lấy một viên thi đan, cuối cùng lại dây dưa với thứ người không ra người quỷ không ra quỷ như Phong Sư Cổ.

Địa hình trong mạch Bàn Cổ còn phức tạp hơn mê cung, đến giờ Trần Mộc vẫn chưa nghĩ ra cách nào để thoát khỏi Địa Tiên thôn, giờ chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Trong mật đạo này phần lớn giấu kín những bí mật không thể tiết lộ của Phong Sư Cổ.

Đợi mọi người nghỉ ngơi xong sẽ tiếp tục đi sâu vào để xem có

tìm được lối thoát nào không.

Trong cảnh ngộ này không còn cách nào khác, không có lựa chọn nào dư thừa, mật đạo này là lộ tuyến hành động cuối cùng, nếu lối này cũng không ra được thì e là chỉ còn cách dùng bạo lực phá núi mà ra thôi.

Muốn thoát ra sinh thiên, có lẽ chỉ có cách khai quật bí mật thực sự chôn giấu ở Quan Tài Sơn.

Trần Mộc bảo mọi người đứng dậy, tiếp tục men theo mật đạo của Địa Tiên vào nơi sâu nhất.

Địa hình đoạn mật đạo này không quy tắc, có chỗ khai quát, có chỗ chật hẹp.

Mọi người thuận theo sợi xích sắt trải trên mặt đất, mò mẫm tiến lên mười mấy bước thì phát hiện phía trước lại có một thi thể nằm chắn ngang.

Cỗ tử thi này vô cùng kỳ quái, nhìn qua lúc sinh tiền chắc là một lão già gầy gò chỉ còn da bọc xương.

Tóc tai rũ rượi xõa trên mặt, y phục rách nát không chịu nổi, gần như khỏa thân một nửa, lồng ngực gầy trơ xương sườn lồi hẳn ra.

Vì Quan Tài Sơn là linh mạch tàng phong nạp thủy nên người chết ở Địa Tiên thôn đều có diện mạo như sống, thịt da hoàn hảo, tuyệt đối không bị khô héo.

Nhưng cỗ thi thể trong mật đạo này không chỉ bị xiềng bằng xích sắt nặng nề mà còn khô đét như ngạ quỷ, tay chân đều bị cùm khóa chặt.

Không ngoài dự đoán, đây hẳn là một tù nhân bị giam cầm trong mật đạo.

Mọi người đều không khỏi bùi ngùi, một người có thể vì thiếu dinh dưỡng và thức ăn trong thời gian dài mà gầy đến mức này sao.

Nhưng tại sao Phong Sư Cổ lại dùng hình cụ nặng nề như vậy để khóa một lão già gầy gò khô héo thế này?

Không biết tù nhân bị giam ở Địa Tiên thôn này là ai.

Trần Tiểu Đao thấy lạ mà không lạ: "Đây chắc chắn là người phản đối Phong Sư Cổ, kết quả bị lão địa chủ đó ra tay độc ác, xích ở nơi địa để tối tăm không thấy ánh mặt trời này cho đến khi chết đói." Tề Thiết Chủy nói không giống, nhìn y phục trên thi thể tù nhân kia, kiểu dáng rất kỳ lạ, không giống như dân thường đời Minh vẫn mặc.

Nhìn kỹ trang phục của những tù đồ này, chúng không giống với kiểu cách quỷ dị của Quan Sơn Thái Bảo trong Địa Tiên Thôn.

Bị giam cầm bí mật trong mật đạo như vậy, tuyệt đối không phải người tầm thường.

Tuy nhiên, về thân phận của cái xác tù đồ này, căn bản không cách nào phán đoán.

Mọi người đầy bụng nghi hoặc, tiến lên phía trước vài bước.

Phía trước hiện ra một động thất rộng rãi.

Trong thạch thất có rất nhiều xích sắt xiềng xích.

Trên các sợi xích còn khóa hơn trăm tử thi bừa bãi, già trẻ trai gái đều có.

Tất cả đều gầy trơ xương, không ít thi thể còn đứt tay thiếu chân, tử trạng thê thảm khôn cùng.

Trong thất còn bày liệt mấy tôn thanh đồng cự thú uy nghiêm.

Đại bộ phận hài cốt đều bị khóa chặt quanh một tôn đồng quy cao lớn cổ xưa.

Lúc này mấy người đều mờ mịt, không hiểu tại sao trong Địa Tiên Thôn ở Quan Tài Sơn lại có nơi như thế này.

Nơi đây vừa không giống mộ thất dùng người sống tuẫn táng, vừa không giống địa lao giam giữ tù phạm thông thường.

Chương 705

Nhưng mật thất này đã là tận cùng của mật đạo Địa Tiên, chỉ có một lối vào duy nhất, phía trước không còn đường nào khác.

Những người còn lại cũng cảm thấy mờ mịt thất thố.

Hiện tại chỉ có thể suy đoán được một điểm: những tù đồ bị giam trong mật thất cổ mộ này không phải nô lệ hay tội phạm thông thường.

Trên cơ thể tất cả người chết đều có một hình xăm giống hệt Ô Dương.

Trong đám hài cốt có một vị lão giả râu tóc bạc phơ, nhìn râu tóc và phục sức thì thân phận có vẻ khác biệt.

Trần Mộc tiến lên lật xem, quả nhiên phát hiện một số chữ viết bên trong vạt áo thi thể.

Xem ra những người này đều liên quan đến truyền thuyết về Ô Dương Vương.

Điều này chứng minh những tù đồ này không phải người của Địa Tiên Thôn, có lẽ họ đều là di dân từ thời đại Vu Sở, không biết vì sao bị Phong Sư Cổ bắt giữ và giam cầm ở đây.

Tề Thiết Chủy tiến lên, quan sát những chữ viết trên vạt áo rách nát kia, định thần phân biệt.

Hóa ra những thi hài trong mật thất này vốn là một chi di tộc cổ xưa trong Quan Tài Hiệp, đời đời kiếp kiếp canh giữ bí mật của Quan Tài Sơn.

Khi Phong Sư Cổ xây dựng cổ mộ Địa Tiên Thôn đã gặp hậu duệ của những vu giả này tại Quan Tài Sơn và giết chết rất nhiều người

trong số họ.

Sau đó lão biết đám người này nắm giữ thuật chiêm tinh diễn quái từ thời đại Vu Tà, bèn bí mật giam cầm, ngày đêm dùng cực hình tra tấn, ép họ diễn quái thôi tượng cho Địa Tiên.

Do Quan Tài Sơn nằm sâu dưới lòng đất là nơi tế tự thời kỳ Vu Tà, chôn cất vô số tiểu quan tài chứa thi khí của người chết.

Năm dài tháng rộng, âm khí tích tụ đã sinh ra Thi Đan trong hủ thi tàn cốt.

Phàm là người sau khi chết được táng cùng Thi Đan, dù khi nhập quan có mục nát cương hóa thì sau trăm năm chôn dưới đất cũng sẽ dần trở nên giống như người sống.

Thế là các vu giả đã quật cổ thi từ dưới đất lên để hiển lộ năng lực linh dị.

Nhưng sau đó phát hiện, những thi thể chết mà không hóa kia một khi xuất thổ sẽ dẫn phát ôn dịch quy mô lớn, khiến người súc chết không kể xiết.

Lúc đó Vu Phong cũng từ đó suy lạc.

Cho nên sau khi Ô Dương Vương chết, Quan Tài Sơn bị coi là cấm địa.

Bình thường người dân địa phương ngay cả một chữ cũng không dám nhắc tới.

Phong Sư Cổ khi đào trộm cổ mộ Ô Dương Vương đã phát hiện Ô Dương Vương mất đầu từ lâu nhưng vẫn tươi tắn như sống, bèn nảy sinh tà niệm.

Lão biết trong núi có một điều Bàn Cổ thần mạch, định mượn đó để độ luyện thành tiên.

Lão cho rằng những chuyện xảy ra trước đây là do người xưa không hiểu rõ căn nguyên, không thể sử dụng tốt nên mới bị hại ngược lại.

Thế là lão tận lực tu tạo cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Tuy nhiên Phong Sư Cổ là kẻ đa nghi, vì cầu vạn vô nhất thất nên cưỡng ép hậu duệ vu giả thôi diễn tượng số cho mình.

Tổ tiên họ Phong phát tích từ việc đào quật huyền quan ở Quan Tài Hiệp, đào ra nhiều long cốt có ghi chép tinh tương dị thuật, từ đó cũng có được bản lĩnh thôi toán chiêm nghiệm.

Nhưng đó đều là sở học hậu thiên, nhiều chỗ huyền bí không được truyền thụ, suy cho cùng không tinh diệu quảng bác bằng di dân của Ô Dương Vương nắm giữ.

Chiêm tinh quan tượng cổ đại không nhất định là nhìn trực tiếp lên tinh tú, cách chính xác hơn là nhờ vào đồng khí và quy giáp chiêm bốc.

Bởi vì người xưa cho rằng văn lộ trên mai rùa là phản ứng trực tiếp của thiên tinh chinh triệu.

Khoa học hiện đại tuy phát triển nhưng việc thăm dò lĩnh vực tinh thần nhân loại lại không trực quan bằng sự thấu hiểu của người xưa, khó mà hiểu được nhiều ngôn ngữ và khải thị cổ xưa.

Thực chất đó chính là sự huyền diệu của chiêm tinh diễn quái.

Phong Sư Cổ đã đào quật được mấy món cổ đồng khí Tây Chu ở Thiểm Tây, đều là đồng thú thôi quái chiêm tinh, âm thầm giấu trong bí thất cổ mộ Địa Tiên Thôn và giam những tù đồ này bên trong.

Lúc đầu những vu giả kia không chịu xúc phạm cấm kỵ tổ tông để lại, nhưng sau đó không chịu nổi nghiêm hình khảo đả, cộng thêm Phong Sư Cổ không ngừng giết người uy hiếp, đành phải thôi toán cho lão.

Thiên khải thu được là: Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ dần thôn phệ Quan Tài Sơn, và khi có kẻ trộm mộ vào cổ mộ đảo đấu, quan quách của Địa Tiên sẽ gặp đao sơn hỏa hải gia kiếp.

Từ xưa đến nay, truyền thuyết phàm là người thành tiên đều phải trải qua một số kiếp số.

Sau đó Phong Sư Cổ hóa thành Thi Tiên sẽ cùng toàn bộ người tuẫn táng, theo chân những kẻ trộm mộ kia thoát khỏi Quan Tài Sơn khi Địa Tiên Thôn bị hủy diệt.

Sau đó thế gian sẽ là thi sơn huyết hải, trong thiên triệu tinh pháp gọi đây là tượng Phá Sơn Xuất Sát.

Những di dân Ô Dương Vương này khi còn sống đều biết rõ lúc Phong Sư Cổ nhập táng, họ sẽ bị giết để diệt khẩu.

Trước khi hành hình, có nhiều người đã giấu huyết thư trong vạt áo, để lại những lời nguyền rủa cực kỳ độc địa, nói rằng sau khi chết biến thành lệ quỷ cũng phải đến phục thù.

Mấy người liên tục lật xem lời nguyền và di thư của vài bộ hài cốt, càng xem càng kinh tâm nhục khiêu.

Những người này chết từ mấy trăm năm trước khi Địa Tiên hạ táng, họ lợi dụng cổ đồng khí Tây Chu để chiêm bặc tượng số, kết quả thu được e rằng đến chết cũng không biết có ứng nghiệm hay không.

Nhưng trong lòng mấy người đều rất rõ ràng, những thiên cơ thâm sâu vi diệu này khẳng định là thật, hơn nữa đang thực sự xảy ra trên người họ.

Nếu Thi Tiên xuất sơn là mệnh trung chú định, vậy mấy người chính là một mắt xích quan trọng thúc đẩy việc này.

Hơn nữa dù họ có làm gì, chuyện phải xảy ra tất yếu sẽ xảy ra,

trước vận mệnh đã định sẵn không có chỗ cho sự kháng cự.

Trần Mộc tuy không muốn tin nhưng kết hợp với những gì đã trải qua từ khi vào núi, lại nhìn thấy những chữ viết đầy vết máu từ mấy trăm năm trước, mọi chuyện không gì không trùng khớp.

Những người khác như bị dội gáo nước lạnh, lạnh từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân, có dự cảm bất tường là kiếp nạn khó tránh.

Phong đoàn trưởng từ sớm đã có dự cảm này, lúc này thấy mọi chuyện đã ván đóng thuyền, thậm chí còn có ý định đâm đầu vào tường tự tử.

Nhưng lão đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, mạnh dạn tiến lên nắm lấy cánh tay Trần Mộc: "Không được!

Tuyệt đối không được xảy ra!

Ngàn vạn lần không được để Thi Tiên xuất sơn.

Ta có một cách, chỉ cần các ngươi hiện tại...

đều chết đi, chuyện mệnh trung chú định có thể từ đó mà thay đổi!" Trần Mộc nhíu mày, hất tay Phong đoàn trưởng ra.

Trần Tiểu Đao bên cạnh tiến lên định cho lão một cái tát trời giáng, nhưng Phong đoàn trưởng như không cảm giác, hoặc giả là đang lẩm bẩm một mình: "Từ khi ở tàng cốt lâu Địa Tiên Thôn xem Quan Sơn Quật Tạng Lục do Phong Sư Cổ để lại, tôi đã bắt đầu lo lắng việc chúng ta vào núi trộm mộ là rơi vào bẫy của lão.

Mọi hành động xả thân vong tử suốt dọc đường cuối cùng lại là hậu quả đáng sợ thúc đẩy Thi Tiên xuất sơn.

Bây giờ xem ra quả nhiên là vậy.

Chương 706

Sự đã đến nước này, muốn thay đổi tai nạn sắp tới, mọi người cũng chỉ còn cách từ bỏ sinh mạng của chính mình thôi." Tổ tiên của Phong đoàn trưởng là Phong Sư Kỳ từng phản mục thành thù với Địa Tiên, hậu duệ của lão trong mấy trăm năm qua luôn tâm tâm niệm niệm tìm thấy Quan Tài Sơn để hủy diệt hài cốt của Địa Tiên.

Loại tích oán thế thù này từ lâu đã ngấm vào xương tủy Phong đoàn trưởng.

Phụ huynh chí thân của lão vì thế mà phơi xác nơi hoang sơn dã lĩnh nhiều năm.

Cộng thêm hiện tại biết được chi hậu duệ Phong Sư Kỳ này chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay Địa Tiên, loại khuất nhục và phẫn hận này càng khó nhịn nổi.

Cho nên Phong đoàn trưởng cảm thấy, dù có để mọi người đều chết trong Quan Tài Sơn cũng không được để bất kỳ người chết nào trong này rời đi, nếu không thi ôn lan tràn, hậu quả khôn lường.

Nghe lão nói được một nửa, Trần Mộc đã không nghe nổi nữa.

Mấy người dù có nghĩ quẩn đến đâu cũng không thể chỉ vì chuyện này mà tự tìm cái chết.

Hơn nữa, đây đều là chuyện của Phong gia lão, liên quan gì đến mấy người?

Vả lại kết quả thôi diễn của các vu giả cho Phong Sư Cổ rất tối nghĩa mờ mịt, căn bản không thể coi là thật.

Mấy người không tin mệnh, không có chuyện gì là định sẵn cả.

Vạn vật trên đời đều nằm ở một chữ Duyên, duyên chính là vận

mệnh.

Nhưng vận mệnh mà Trần Mộc tin tưởng chính là do nhu cầu cá nhân của chính mình quyết định.

Những gì bản thân có thể chấp nhận thì đó mới là vận mệnh chân chính, nếu bản thân không thể chấp nhận thì vận mệnh đó chỉ là lời nói nhảm.

Phong đoàn trưởng lúc này cuống cuồng như kiến bò trên chảo nóng, đi tới đi lui: "Chúng ta thảng nhược bất tử, Địa Tiên Thôn nhất đán khai thủy hủy diệt, chính là lúc Thi Tiên xuất sơn độ thế, hiện tại chúng ta vẫn còn cơ hội thay đổi tất cả.

Sở dĩ tôi nói thẳng là vì không muốn lén lút ra tay sau lưng các người, nếu không tôi đã có thể bí mật kết liễu các người rồi." Nghe đến đây, Trần Mộc nở nụ cười khinh miệt: "Chỉ bằng ngươi?" Nói rồi định trực tiếp kết liễu Phong đoàn trưởng để tránh lão làm ra hành động đe dọa sinh mạng mọi người. "Lão già này, đúng là ở trong động này đến ngốc rồi." Trần Tiểu Đao cũng khinh bỉ nói. "Nếu quả thực là chuyện mệnh trung chú định phải xảy ra, mà chúng ta lại ở trong sự kiện đó, thì dù chúng ta áp dụng biện pháp phòng tránh nào cũng tuyệt đối không thay đổi được sự thực đã định sẵn.

Nếu không thì không gọi là mệnh trung chú định nữa." Phong đoàn trưởng nghe xong ngẩn người, sau đó ngồi thụp xuống đất, ôm đầu chìm vào suy nghĩ thống khổ.

Thực sự đúng như lời Trần Tiểu Đao nói, những chuyện đã xảy ra trên thế giới chưa bao giờ có khả năng thứ hai.

Nếu nói không có ngẫu nhiên, tất cả đều là tất nhiên, thì tuyệt đối không phải chỉ bằng sức lực của vài cá nhân có thể xoay chuyển.

Nhưng Trần Mộc cũng rất lo lắng về kết quả tượng số thôi diễn

của những tù đồ kia.

Theo kinh nghiệm và trực giác bấy lâu nay, chuyện Thi Tiên xuất sơn mười phần thì có tám chín phần sẽ xuất hiện.

Nhưng dù trong bất kỳ tình huống nào, việc bắt mọi người cùng chết là hành vi nhảm nhí.

Thi Tiên này nếu thực sự xuất sơn thì diệt lão là được.

Thấy Phong đoàn trưởng nhất thời im lặng, Trần Mộc ra hiệu cho Trần Tiểu Đao trông chừng lão, tự mình đưa Tề Thiết Chủy tiếp tục tìm kiếm manh mối trong thạch thất.

Nếu những kết quả chiêm bốc kia là thật, thì chỉ cần mấy người không xuất sơn, tạm thời ở lại mật thất Địa Tiên này sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Việc cấp bách là phải tìm cách tìm ra chứng cứ, xác nhận xem tai nạn khổng lồ trong khải thị có thực sự xuất hiện hay không.

Lục lọi kỹ trong thạch thất đầy hài cốt tù đồ, ngày càng nhiều chân tướng dần hiện ra trước mắt mọi người.

Gian mật thất rộng rãi âm u này là nơi hậu duệ Vu Tà thôi diễn thiên khải.

Phía sau thạch lao mật thất còn giấu một mật đạo, cửa đóng chặt không thể đi qua.

Mấy người đành phải đi xem thiên khải trong bí thất trước.

Hiện tại không cách nào suy đoán Địa Tiên Phong Sư Cổ phán đoán thật giả của những khải thị này như thế nào, nhưng mưu sâu kế hiểm của Địa Tiên căn bản người thường khó lòng theo kịp.

Đã có thể khiến lão tin tưởng không nghi ngờ, năm đó nhất định là có căn cứ của lão.

Mấy trăm năm sau phát hiện những bí mật này lại có thể đưa ra phán đoán đối với một số chuyện đã xảy ra.

Độ chính xác của các loại khải thị thôi toán năm đó là không cần bàn cãi.

Lau đi bụi bặm trên vách đá, phát hiện có một số bích họa màu sắc, trên đó có các ký hiệu phù hiệu như tinh tương quái số, cũng có nhân vật sơn xuyên.

Dường như lúc đó họ lợi dụng quy giáp và thanh đồng thú bàn để thôi diễn tượng số, sau đó theo tượng số vẽ thành đồ án. "Những phù hiệu đồ án này dường như đại diện cho từng sự kiện, lại tương tự với dự ngôn tiên tri ở núi Trát Cách Lạp Mã." Tề Thiết Chủy nói.

Trần Mộc nói với lão rằng chuyện này rất khác.

Tuy ta không biết tiên tri Trát Cách Lạp Mã dự ngôn thế nào, nhưng trải nghiệm lúc đó có thể chứng minh thực sự là thần số.

Nếu trên đời thực sự tồn tại vận mệnh, thì dự ngôn của vị tiên tri đó chính là chứng cứ.

Bất luận ngươi lật ngược hay quay lại quá khứ, mọi chuyện đáng lẽ phải xảy ra đều sẽ xảy ra như mô tả trong dự ngôn.

Hành vi vẽ tranh của tiên tri có lẽ gần giống như cầu cơ, là một loại thông linh thuật cổ xưa huyền bí.

Nhưng những gì xuất hiện trong tù thất này lại là thuật thôi diễn thâm ảo nhất trong huyền học An Lạc.

Bởi vì từ xưa quan tượng chiêm tinh đều là quan sát chinh triệu, tông chỉ không ngoài việc Thiên Nhân hợp nhất.

Bầu trời và đại địa xuất hiện các chinh triệu khác nhau chính là dự báo cho các hiện tượng ở nhân gian.

Các loại pháp thôi diễn như thiên tượng, thiên triệu đều thuộc về quỹ đạo của quỷ thần.

Cái gọi là Quỷ chỉ quỹ đạo vận hành của sự vật, ví dụ như sự di chuyển của các vì sao.

Còn Thần chỉ thời gian, ví dụ như hai mươi tư tiết khí hoặc mười hai canh giờ trong một ngày.

Lấy một ví dụ đơn giản, từ rất lâu trước đây con người đã biết câu Rạng đông không ra cửa, hoàng hôn đi ngàn dặm.

Lại có câu Mây vảy rồng, mưa dầm dề; mây ngói lợp, tốt trồng ruộng.

Đây là thông qua quan sát sự biến hóa của mây trời để phán đoán nắng mưa, là cách dự báo thời tiết cổ xưa nhất.

Bây giờ tất nhiên gọi đó là khí tượng học, nhưng người xưa cho rằng đây là thông qua các chinh triệu khác nhau của bầu trời để đưa ra dự báo đơn giản và chính xác.

Khí tượng học hiện đại hễ chút là nghiên cứu tầng mây, tốc độ gió, khí áp... các loại số liệu, trái lại không chính xác bằng việc người xưa quan sát tinh nguyệt vân hà để phán đoán thời tiết.

Chương 707

Mà quan trắc tinh tượng thiên triệu còn huyền bí phức tạp hơn nhiều so với dự báo thời tiết.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cũng chỉ là sách phong thủy, đối với thuật chiêm quái quan tinh chân chính cũng mới chỉ vừa nhập môn.

Chỉ biết đạo này từ xưa đến nay là Dùng số sinh tượng.

Những hình đồ trong thạch lao chắc hẳn đều dùng cổ pháp này để thôi toán.

Ví dụ như thiên tinh hiển thị Đạo tinh phạm quan, cộng thêm thiên can địa chi thôi diễn, liền đưa ra thiên khải rằng vào năm nào tháng nào giờ nào chắc chắn có kẻ trộm mộ vào Linh Tinh điện trong Quan Tài Sơn, đào trộm quan quách của Địa Tiên.

Quá trình thôi toán cực kỳ phức tạp, lại tốn rất nhiều thời gian.

Hơn trăm bộ hài cốt trong thạch lao gầy trơ xương như vậy, có lẽ là do tinh lực thần trí tiêu hao quá độ, không nhất định là do đói khát gây ra.

Nghe nói chỉ cần nắm vững loại vu bốc cổ xưa này, cộng thêm có đủ thanh đồng khí và quy giáp long cốt, đồng thời vận dụng đúng cách tại địa điểm và thời gian đặc định là có thể thu được khải thị từ thiên triệu, còn chính xác hơn cả dự ngôn của tiên tri.

Cho nên nói đôi khi con người không tin mệnh cũng không được, có lẽ trong u minh thực sự có bàn tay đại sứ âm thầm chủ trương, khống chế sự hưng suy biến hóa của vạn vật thế gian.

Trong thiên khải ghi lại ở thạch lao có miêu tả về phá quan, hỏa

thiêu, loạn nhận gia kiếp.

Địa Tiên Phong Sư Cổ sau khi trải qua gia kiếp, thi thể thoát thai hoán cốt hóa thành chân tiên.

Chưa bàn tới trên đời có thần tiên thật hay không, chí ít thì việc bật nắp quan quách, dùng Khổn Tiên Thừng quấn xác, lại tưới hỏa dầu thiêu, cho đến khi cuối cùng Phong Sư Cổ bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp loạn kiếm xuyên thân... mọi tình cảnh đều do mấy người tận mắt chứng kiến.

Khải thị cuối cùng nằm trên đỉnh thạch lao.

Từ tượng số và bích họa mà xem, đó là Thi Tiên ngồi đoan tọa trên Đạo Tinh, lăng vân bay lên không trung.

Bên dưới là thi thể những người tuẫn táng trong Địa Tiên Thôn, xương trắng chất cao như núi.

Vô số người chết từ trong thi sơn thoát ra ngoài, chia nhau chạy đi khắp bốn phương tám hướng.

Dưới thi sơn chính là một biển máu.

Tình cảnh đó tràn ngập khủng bố và tuyệt vọng, như thể đã đến ngày tận thế.

Phong đoàn trưởng đứng một bên nhìn bích họa trên đỉnh đầu mà sợ đến há hốc mồm, nửa ngày không khép lại được, luôn miệng lẩm bẩm: "Xong rồi, xong rồi, lần này thực sự xong đời rồi".

Phong Sư Cổ tu tập là Sát Sinh Đạo, độ càng nhiều người chết thì đạo hạnh càng lớn.

Nếu mấy người chính là Đạo tinh xuất hiện trong thiên triệu, Thi Tiên cuối cùng chắc chắn sẽ nhập vào thân thể một người trong đó để thoát khỏi Quan Tài Sơn.

Yêu Muội Nhi nghe Phong đoàn trưởng nói vậy, biết mình lần này chắc chắn phải chết trong này, sau này sẽ không bao giờ được gặp gia chủ nữa, không kìm được sống mũi cay cay, nước mắt bắt đầu chực trào, chỉ là cố nhịn nên mới không rơi xuống.

Trần Tiểu Đao thấy vậy bèn an ủi: "Muội nhi em đừng sợ, dù có chết, anh cũng sẽ chắn trước mặt em rồi mới chết".

Trần Mộc chuyển niệm, nói với mọi người: "Địa Tiên Thôn này hoàn toàn bị đè dưới đại sơn, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sớm muộn gì cũng xé nát núi này, tất cả mọi thứ đều phải bị chôn vùi dưới lòng đất.

Chỉ bằng điểm này, tràng diện cuối cùng trong thiên khải sẽ không xuất hiện.

Những người này chịu đủ cực hình tra tấn của Phong Sư Cổ, không chừng đến cuối cùng họ đã bịa đặt lung tung để mong qua cửa".

Trần Mộc nói vậy chủ yếu để trấn an mọi người, tuy nhiên dù không nghĩ ra làm sao đám tiên trong cổ mộ có thể thoát khỏi Quan Tài Sơn, nhưng ta biết chuyện này chắc chắn sẽ xảy ra, chỉ là sớm hay muộn.

Trong cảnh ngộ hiện tại, lòng đầy khủng hoảng căn bản không có ý nghĩa gì.

Phong đoàn trưởng tuy dẫn mọi người vào mộ, nhưng đến hiện tại tâm thần lão đã loạn, căn bản không đưa ra được chủ trương gì.

Kế sách hiện giờ chỉ có thể tìm cách tránh khỏi hạo kiếp hủy diệt Quan Tài Sơn.

Xem tình hình thì chạy không thoát, chỉ có thể cố thủ chờ biến, xem sự thái phát triển thế nào rồi mới tính tiếp.

Tức thì Trần Mộc lấy ra Quan Sơn Tương Trạch Đồ, xem nơi nào

kiên cố nhất, muốn tìm một nơi ổn thỏa, tốt nhất là có thể tiến có thể lui, tránh được Cửu Tử Kinh Lăng Giáp từ bốn phương tám hướng.

Nếu thiên khải này là thật, thì hiện tại mấy người dù chạy đến đâu thì nơi đó cũng an toàn.

Trước khi Thi Tiên xuất sơn, dù trời sập đất nứt, mấy người cũng sẽ không mảy may thương tổn.

Nhưng chuyện này lại không thể nhìn nhận như vậy.

Tai nạn trong thiên khải có xảy ra hay không, và tai nạn đó tình hình thế nào, nếu chưa thực sự đến lúc đó thì không ai nói chắc được.

Hơn nữa Đạo Tinh chỉ có một, không biết mấy người đều ứng với tinh tú này, hay sẽ có người chết trong Quan Tài Sơn, có người sẽ đưa Thi Tiên ra ngoài.

Những nhân tố không xác định thực sự quá nhiều.

Mọi người đều hiểu đạo lý này, bèn thay nhau hiến kế.

Cuối cùng tham khảo ý kiến của Yêu Muội Nhi và Tề Thiết Chủy, nhất trí cho rằng lão trạch Phong gia ở Địa Tiên Thôn là kiên cố nhất.

Bởi vì dưới chính đường của đại trạch họ Phong, ngoài mộ thất ra chắc hẳn còn có mấy đường hầm thông với cựu trạch Phong gia ở trấn Thanh Khê, là khu vực chiến bị để cất giữ vàng bạc, tránh binh hỏa.

Vị trí đó cũng được đánh dấu trong bản đồ.

Nơi đó tuyệt đối phong bế kiên cố, Quan Tài Trùng gần đó cũng không bò vào được.

Việc sau đó là tìm lối ra, quay về Địa Tiên Thôn.

Cửa lớn phía sau thạch lao bị khóa trọng trấn, nhưng Yêu Muội Nhi có ngón nghề phá khóa, đối phó với mấy đạo xích sắt không thành

vấn đề.

Đẩy cửa sau thạch lao ra, thấy lại là một đoạn thông đạo thạch giai nghiêng.

Tóm lại càng đi lên thì càng gần Địa Tiên Thôn.

Mọi người cũng không tâm trí đâu mà nghĩ nhiều, nối đuôi nhau chui vào mật đạo, rảo bước đi lên.

Ở tận cùng có một cái nắp bị khóa, một lần nữa phá khóa, mấy người cảm thấy mắt sáng rực.

Định thần nhìn kỹ, hóa ra đi một vòng lại quay về trước khe nứt sâu trong lòng Bàn Cổ mạch.

Nơi này cách thôn khẩu phía sau Địa Tiên Thôn không xa, xung quanh vẫn có các rãnh đá chứa dương toại chảy tuần hoàn không dứt.

Trong Quan Tài Sơn không ngừng xảy ra địa chấn, địa chiến, nhưng phòng ốc trong Địa Tiên Thôn vẫn kiên cố, không xuất hiện sụp đổ quy mô lớn.

Quan Tài Trùng bò vào núi vẫn lưu chuyển xung quanh, chỉ là sợ hãi dương toại nên không dám tiếp cận Ngọc Quật thông đến Linh Tinh điện.

Mọi người đang đi về phía đại trạch họ Phong, xung quanh lại xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Chương 708

Những con Quan Tài Trùng bò từ vách núi vào Địa Tiên Thôn như đột nhiên bị thứ gì đó khủng bố xua đuổi, như từng đợt triều đen lao thẳng về phía mấy người.

Chúng dường như đã mất trí, không hề sợ hãi sự đe dọa của dương toại trong rãnh đá.

Những con bò phía trước rơi vào rãnh đá chết ngay lập tức, nhưng xác trùng trong chớp mắt đã lấp đầy rãnh câu, những con còn lại lũ lượt kéo tới cuồng nhiệt.

Nếu không phải Quan Tài Trùng đều phát điên, thì chính là chúng dự cảm được trong Địa Tiên Thôn sắp xuất hiện thứ còn khủng bố hơn, trong lúc đường cùng mới liều mình muốn chạy vào Ngọc Quật Bàn Cổ mạch để lẩn trốn.

Trong tình huống này đuốc đã không còn tác dụng, nếu mấy người không chạy nhanh sẽ bị lũ Quan Tài Trùng này nhấn chìm.

Trần Mộc định hô hào mọi người quay lại mật đạo lẩn trốn, nhưng không ngờ Phong đoàn trưởng đã khóa chặt cửa sắt mật đạo sau lưng, hơn nữa còn nhét đầy bùn đất vào lỗ khóa.

Muốn quay lại cũng không được nữa.

Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, đầu óc vang lên một tiếng oanh, không thể kìm nén cơn giận trong lòng nữa, một cái tát trời giáng khiến Phong đoàn trưởng văng ra ngoài.

Nhưng mặt Phong đoàn trưởng không hề có biểu cảm, lão lạnh lùng nói: "Tôi chỉ muốn xem chuyện mệnh trung chú định rốt cuộc có thể thay đổi được hay không.

Nếu tai nạn cuối cùng trong thiên khải đã định sẵn phải xảy ra, thì dù có bao nhiêu Quan Tài Trùng bò qua cũng không cắn chết được chúng ta.

Ngược lại, nếu chúng ta đều bị trùng gặm nhấm hết, thì người chết trong Địa Tiên Thôn vĩnh viễn không thể thấy ánh mặt trời".

Lòng Phong đoàn trưởng đầy oán hận, đối với những gì lão muốn làm thì không có gì là không thể hy sinh.

Tính mạng của những người khác trong mắt lão như cỏ rác, đều có thể vứt bỏ không chút do dự.

Những gì lão làm đã không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Mấy người tuy có lòng đề phòng Phong đoàn trưởng, cũng luôn âm thầm theo dõi hành động của lão, nhưng ngay khoảnh khắc vừa rồi, sự chú ý của mọi người đều bị hiện tượng phản thường trong Địa Tiên Thôn thu hút.

Ai ngờ được bách mật nhất sơ, chỉ trong chớp mắt đã bị lão lợi dụng sơ hở, chặt đứt đường lui của mọi người.

Trần Mộc không muốn lấy sinh tử của mọi người ra để kiểm chứng cái gọi là thiên mệnh này.

Trần Tiểu Đao trong lúc thịnh nộ đã tát bay Phong đoàn trưởng, nhưng lúc này Quan Tài Trùng đã từ trong thôn tuôn ra như trời giáng, tạm thời không rảnh để ý tới lão nữa, chỉ có thể nhanh chóng tìm cách giải quyết.

Nhìn quanh một hồi, thấy sau lưng có mấy tòa thạch phường bài lâu bắc ngang qua khe nứt sâu.

Nếu lúc này lại chạy từ vách đá cổ về phía Linh Tinh điện chắc chắn sẽ bị Quan Tài Trùng chặn giữa đường.

Hiện tại cách duy nhất là trèo lên thạch phường.

Trần Mộc vẫy tay, ra hiệu mọi người mau chóng trèo lên, mình và Trần Tiểu Đao thì ở phía sau ngăn chặn lũ Quan Tài Trùng đáng sợ kia.

Phong đoàn trưởng lúc này vùng vẫy đứng dậy định ngăn cản mọi người lần nữa.

Trần Tiểu Đao đã nén một bụng lửa giận, vốn dĩ lần này không lấy được Thi Đan đã rất phiền phức, Phong đoàn trưởng này đúng là không có mắt.

Trần Tiểu Đao túm lấy mái tóc dài của Phong đoàn trưởng, hai tay thay nhau vả tới tấp vào mặt lão.

Tuy có thu lại lực đạo nhưng Phong đoàn trưởng sống trong động mười mấy năm sao có thể chịu thấu, mắt trợn ngược rồi ngã xuống đất. "Để lão già này tự mình đi thay đổi vận mệnh đi, chúng ta mau rút thôi gia chủ".

Trần Tiểu Đao thấy mọi người đã trèo lên, bèn gọi Trần Mộc mau chóng đi theo.

Nhưng trong miệng Phong đoàn trưởng chắc chắn vẫn còn chuyện chưa nói rõ.

Trần Mộc cân nhắc lợi hại, cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục mang lão theo, nhưng phải khiến lão không thể hành động.

Trần Tiểu Đao nghe vậy, lấy dây thừng trói chặt Phong đoàn trưởng thành một cái bánh chưng, vác lên vai rồi leo lên thạch phường.

Lúc này dương toại trong các rãnh đá xung quanh đều bị xác Quan Tài Trùng vùi lấp, ánh sáng phụ cận lập tức tối sầm lại.

Trong bóng tối, mấy người nhận ra đã có không ít Quan Tài Trùng bò đến dưới chân.

Chúng tuy đang sợ hãi chạy trốn, không tâm trí đâu mà gặm nhấm người sống, nhưng Quan Tài Trùng đầy hủ độc, bò đến đâu là thối rữa đến đó, mấy người chỉ có thể tránh xa mới mong thoát nạn.

Mọi người lần lượt bám vào cột trụ bàn long của thạch phường để leo lên cao.

Chân trước vừa lên, bên dưới lập tức vang lên tiếng xào xạc kinh người.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy từng đàn Quan Tài Trùng như triều đen bò qua dưới cột đá, trong đó còn lẫn lộn địa thử, thổ quy, lăng đố, hắc dứu, độc xà, cùng nhiều loại trùng thú kỳ quái không tên.

Dù sao đều là những thứ xuất hiện trong nghĩa địa, mộ huyệt và môi trường âm hối.

Quan Tài Sơn không hẳn là một nơi u minh như vẻ bề ngoài, tuy bị đồng giáp bao bọc nhưng do môi trường đặc thù, trong các vách đá bao quanh như ván quan tài, hơi thối từ huyền quan sinh ra đã nuôi dưỡng nhiều sinh vật, hình thành một hệ sinh thái tương đối khép kín.

Hoặc có thể nói những thứ này đều là thức ăn của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Lúc này, các sinh linh sống gần Địa Tiên Thôn như gặp đại nạn, liều mạng chạy trốn vào các động ngọc tủy dưới lòng đất.

Bất kể là côn trùng hay động vật, trực giác nhạy bén và dự cảm về tai nạn của chúng vượt xa con người.

Việc Địa Tiên Thôn ở Quan Tài Sơn phát sinh tình hình này chỉ có thể giải thích rằng một trận đại hạo kiếp đáng sợ sắp sửa giáng xuống.

Nhưng giữa vách đá bên dưới dường như có bố trí loại dược vật lợi hại hơn, tất cả Quan Tài Trùng bò lên vách đều lần lượt đông cứng rồi chết, xác rơi xuống Ngọc Quật như mưa.

Mấy người hiện tại bị lũ xà trùng như thủy triều bên dưới vây khốn trên thạch phường, tận mắt chứng kiến cảnh tượng như tận thế sắp đến này, không khỏi từ tận đáy lòng sinh ra một luồng khí lạnh.

Nhưng không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Trần Mộc đang trầm tư tìm cách tiếp theo, thì thấy Phong đoàn trưởng bị Trần Tiểu Đao kẹp dưới nách bỗng tỉnh lại từ lúc nào, hơn nữa bàn tay bị trói lại nới lỏng ra.

Phong đoàn trưởng thấy Trần Tiểu Đao đang kẹp mình leo lên thạch phường, liền đưa tay định rút con dao găm mang theo người.

Trần Mộc đứng bên cạnh nhìn thấy rõ mồn một.

Trần Tiểu Đao lúc này cũng cảm nhận được, thấy Phong đoàn trưởng lại định hành hung, nộ hát: "Ngươi muốn chết hả!" Lão giơ tay, buông Phong đoàn trưởng ra, ném lão xuống cột đá.

Nhìn thấy Phong đoàn trưởng sắp rơi từ giữa không trung xuống vực sâu, Yêu Muội Nhi vốn từ đầu đến giờ không nói lời nào bỗng quăng ra một cái câu tỏa.

Đây là công cụ bí chế của Thần Cơ Môn, sau khi bám được vật thể sẽ bám chặt không buông.

Đầu móc chuẩn xác móc vào cổ áo Phong đoàn trưởng, sợi dây xích tinh cương căng ra, treo ngược hắn lơ lửng giữa không trung.

Thân hình Phong đoàn trưởng bị câu tỏa giữ lại, không ngừng xoay tròn phía dưới thạch phường.

Yêu Muội Nhi dốc hết toàn lực muốn kéo hắn lên, nhưng dưới sự

dao động kịch liệt, các khớp nối của xà trụ thạch phường phát ra tiếng kêu kẹt kẹt, hiểm tượng hoàn sinh.

Chương 709

Tòa bài lâu này có lịch sử ít nhất vài trăm năm, sao chịu nổi sự dày vò như vậy.

Nghe âm thanh và sự rung động thì biết nó có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Thạch phường không hề kiên cố, hơn nữa vị trí hai trụ một xà này vô cùng chật hẹp, mấy người đứng trên đó rất khó cử động.

Trần Tiểu Đao hét lên với Yêu Muội Nhi: "Đừng quản lão nữa!

Ngay cả lúc này cứu được lão, sớm muộn gì chúng ta cũng bị lão hại chết!" Yêu Muội Nhi bị sức nặng của Phong đoàn trưởng kéo xuống, dần cảm thấy khó lòng chống đỡ, lúc này đã không còn hơi sức để mở miệng nói chuyện.

Nhưng Trần Mộc nhìn ánh mắt của cô, biết rõ tính cách của cô là dù chết cũng không buông tay.

Thấy đôi tay cô đã da tróc thịt bong vì bị xích sắt siết chặt, máu tươi từng giọt theo sợi xích chảy xuống, nhỏ lên mặt Phong đoàn trưởng.

Trần Mộc biết cô sau khi nghe về cảnh ngộ bi thảm của Phong đoàn trưởng và Phong gia đã động lòng trắc ẩn.

Phong đoàn trưởng nằm ngửa giữa không trung, quệt máu trên mặt, khàn giọng kêu lên: "Muội nhi, cháu buông tay đi...

Xem ra chuyện mệnh trời đã định... tuyệt đối không thể thay đổi.

Trước khi Quan Tài Sơn này bị hủy diệt, chúng ta định sẵn đều sẽ bình an vô sự." Nói đoạn, hắn rút đoản đao ra định cắt đứt quần áo trên người để thoát khỏi câu tỏa.

Trần Tiểu Đao chỉ mong lão thất phu này rơi xuống tan xương nát thịt.

Trần Mộc lắc đầu, Phong đoàn trưởng này không thể giữ lại được nữa.

Anh lấy ra một viên đá nhỏ từ vách tường, búng vào câu tỏa trong tay Yêu Muội Nhi, sợi xích lập tức đứt đoạn.

Thân hình Phong đoàn trưởng vù một cái rơi tọt vào kẽ nứt sơn thể đen ngòm.

Trần Mộc không có cảm giác gì đặc biệt, vì anh cảm thấy dù có rơi xuống, Phong đoàn trưởng cũng chưa chắc đã chết.

Huống hồ từ những dấu hiệu trên người lão, dường như từ lúc tiến vào địa cung Ô Dương Vương này, lão đã như một cái xác không hồn.

Nếu lời tiên tri Thiên Khải mà đám tù đồ trong địa tiên mộ suy diễn là thật, Phong đoàn trưởng không thể cứ thế mà ngã chết được.

Có lẽ việc lão rơi khỏi thạch phường cũng là chuyện định sẵn phải xảy ra.

Lúc này Yêu Muội Nhi và Cổ Sai đều mang thần sắc ngẩn ngơ, có lẽ ai cũng đang tự hỏi liệu thảm họa cuối cùng trong Thiên Khải có thực sự diễn ra hay không.

Khi đó, đám Quan Tài Trùng thoát ra từ Địa Tiên Thôn phần lớn đã chết trong khe sâu lối vào Linh Tinh Điện.

Ngoại trừ tiếng ma sát kim loại của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp truyền đến từ làn sương mù dày đặc trên đầu, bốn phía đều im lặng như tờ.

Không khí càng tĩnh lặng, càng báo hiệu nguy hiểm lớn hơn sắp

tới.

Đây là sự trầm mặc trước khi cơn bão ập đến.

Trong chớp mắt, một loạt thanh âm bất thường liên miên không dứt từ xa tới gần truyền lại.

Địa hình Quan Tài Sơn dài hẹp, mấy người đang ở trong hẻm núi thuộc bụng mạch Bàn Cổ.

Địa Tiên Thôn dựa theo thế núi mà xây ở vùng hung phúc của mạch núi này.

Nguồn gốc âm thanh đến từ phía trên Quan Tài Sơn, tức là hướng cổ của Thi Hình Sơn.

Theo sau tiếng động là những đợt rung chấn liên tiếp, thạch phường dưới chân sắp tan rã, mấy người vội vàng leo xuống.

Mọi người nhìn nhau biến sắc, không biết đây là động đất do địa mạch đứt đoạn, hay là do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nghiền nát sơn thể.

Cứ đà này, e rằng tất cả sẽ bị chôn sống cùng Quan Tài Sơn dưới lòng đất.

Đúng lúc này, họ nghe thấy phía sau có người lớn tiếng gọi.

Quay đầu nhìn lại, cách một hố sâu có một bóng người.

Vì quá xa nên nhìn không rõ, nhưng nghe giọng thì chính là Phong đoàn trưởng.

Hóa ra lúc lão rơi xuống thạch phường đã bị cọc gỗ trên sạn đạo vách đá móc lại, không rơi trực tiếp vào ngọc quật, nhưng lão chỉ có thể bò lên từ phía đối diện.

Điều này không ngoài dự liệu, Trần Mộc cũng không buồn để ý đến lão, hiện tại rời xa người này được chừng nào hay chừng ấy.

Nhưng nghe tiếng hét của lão, dường như đang gào lên điều gì đó: "Tuyệt đối đừng động đậy, cứ ở yên đó đợi tôi!

Tôi rốt cuộc đã biết chân tướng Thiên Khải rồi!

Hiện tại không phải động đất... không phải động đất!" Trong tiếng hét, lão bất chấp sơn thể rung chuyển không ngừng, lại muốn leo lên thạch phường để băng qua hẻm núi.

Mọi người bây giờ chẳng còn ai tin lời lão nữa, ai biết được lão có lại muốn lấy tính mạng mọi người ra để kiểm chứng Thiên Khải thật giả hay không.

Trần Tiểu Đao nói với Yêu Muội Nhi: "Đừng quản lão nữa, lão căn bản không phải là người sống như chúng ta.

Ở trong Quan Tài Sơn này một mình bao nhiêu năm, có khi đã chết từ lâu rồi cũng nên.

Ngọn núi này sắp sập rồi, chúng ta đi thôi!" Trần Mộc và Tề Thiết Chủy đều tán thành ý kiến của Trần Tiểu Đao, cả nhóm quay đầu bỏ chạy.

Động đất sẽ gây ra lở núi quy mô lớn.

Quan Tài Sơn hình dáng như một chiếc quan tài đá không nắp, nham thạch rơi xuống từ trên cao sẽ chôn vùi hoàn toàn mạch Bàn Cổ.

Trong cả Quan Tài Sơn, chỉ có phía dưới vách đá bốn phía là tương đối an toàn.

Trong cơn chấn động mãnh liệt và đất đá sụp đổ, họ không thể đi đứng bình thường, chỉ đành bám vào các bia đá và cột đá cạnh bên mà di chuyển, vừa bò vừa nhảy về phía tuyệt bích.

Vừa chạy qua con kênh Dương Toại quanh kẽ nứt, họ phát hiện Phong đoàn trưởng cũng từ phía bên kia hẻm núi đuổi tới.

Không đợi ai kịp lên tiếng, Phong đoàn trưởng đã tranh nói trước: "Không phải động đất..." Lời còn chưa dứt, mặt đất dường như bị thứ gì đó hất mạnh lên, mặt đất ầm ầm nghiêng hẳn đi.

Mọi người đứng không vững, đều không tự chủ được mà ngã nhào, biên độ nghiêng của mặt đất ngày càng lớn.

Đã ngã xuống thì không tài nào đứng lên nổi, chỉ có thể phủ phục trên mặt đất.

Lúc này thật sự là thiên dao địa động, trong Quan Tài Sơn toàn là những tiếng nổ đục ngầu ầm ầm.

Mấy người bò rạp dưới đất, liều mạng bò về phía chân vách đá.

Chương 710

Khó khăn lắm mới lết được tới dưới sơn bích, mọi người tìm một hang đá vốn dùng để đặt huyền quan mà chui vào.

Vách núi cực dày, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bên ngoài vẫn chưa xuyên thấu vào được, tạm thời có thể né tránh gạch đá vỡ lở từ đỉnh núi.

Trần Tiểu Đao thấy Phong đoàn trưởng cũng bám theo sau, liền chửi: "Lão còn muốn lừa người?

Tình cảnh này không phải động đất thì là cái gì?" Chắc chắn là do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phá hoại địa tầng gây ra rung chấn.

Phong đoàn trưởng dường như rất muốn nói điều gì đó, nhưng lão thở hổn hển, nhất thời không thốt nên lời.

Trần Mộc lo lão lại làm ra hành động gì khó lường, liền bảo Trần Tiểu Đao tìm đồ trói lão lại.

Nhưng vì lúc này độ nghiêng của mặt đất ngày càng lớn, trong vách đá vang lên tiếng gầm rú chói tai, những đợt địa chấn dồn dập khiến màng nhĩ như muốn rách tung.

Tiếng người nói hoàn toàn bị nuốt chửng.

Toái thạch liên tục lăn qua trước hang đá, trong đó có cả nhiều mảnh ngói.

Tim mọi người đều thắt lại.

Sơn thể nghiêng đi tất nhiên sẽ khiến nhà cửa ở Địa Tiên Thôn sụp đổ.

Nếu lúc nãy họ chưa rời khỏi thạch phường trên ngọc quật Linh

Tinh Điện, thì giờ đã bị đống gạch đá sụp xuống theo địa thế chôn vùi rồi.

Vừa rồi đột nhiên nảy ra ý định trốn vào nham huyệt huyền quan trên vách đá, phần nhiều là vì không muốn nghe lời Phong đoàn trưởng mà ở lại chỗ cũ.

Nếu trên đời thực sự tồn tại vận mệnh do trời định, dường như họ đã cảm nhận được trọng lực của kẻ thống trị vận mệnh trong bóng tối.

Trong đại hạo kiếp đang diễn ra tại Địa Tiên Thôn, dù họ có ý thức hay vô thức làm bất cứ hành động nào, cũng tuyệt đối không thể ngăn chặn thảm họa cuối cùng.

Trong vô hình, có một loại sức mạnh thần bí mà phàm nhân không thể thấu thị đang khống chế tất cả.

Còn mấy người kẹt trong Quan Tài Sơn này, chẳng qua chỉ là một hạt cát nhỏ trong cơn bão sa mạc, hay một giọt nước giữa đại dương bao la.

Dù có liều mạng giãy dụa thế nào, cũng mãi mãi là thân bất do kỷ.

Nhìn tình hình này, Quan Tài Sơn sắp sửa bị chôn sâu dưới lòng đất.

Phía trên Quan Tài Sơn là dãy núi trùng điệp của Quan Tài Hiệp, giống như có hàng loạt tòa nhà chọc trời đè nặng lên đầu.

Nếu động đất kịch liệt sẽ gây ra lở núi quy mô lớn hơn, ngọn núi cao ngàn trượng dù có nứt ra từ giữa thì đất đá rơi xuống cũng đủ vùi lấp Quan Tài Sơn.

Nếu thật sự như vậy, lời tiên tri về việc vô số người chết ở Địa Tiên Thôn bò ra khỏi núi căn bản không thể xảy ra.

Phong đoàn trưởng lúc này đột nhiên đứng dậy, nắm chặt vai Trần Mộc, muốn anh nghe lão nói.

Nhưng tiếng ầm vang trong núi quá lớn, trong cơn rung động, Trần Mộc chỉ thấy miệng Phong đoàn trưởng mấp máy mà không nghe được lão nói gì.

Phong đoàn trưởng thấy nói không được, liền liều mạng ra dấu tay.

Lúc này mọi người như đang ngồi trong một toa xe xóc nảy kịch liệt, trong bóng tối chỉ có vài đốm lửa le lói, nhưng Trần Mộc vẫn nhanh chóng lĩnh hội được ý định của Phong đoàn trưởng.

Vừa hiểu ra, anh không khỏi giật mình kinh hãi, dường như cả linh hồn trong thể xác cũng đang run rẩy theo địa chấn.

Đây không phải động đất thông thường, mà là Quan Tài Sơn đang di động!

Nó sẽ không bị chôn dưới lòng đất, ngọn núi khổng lồ chứa đầy tử thi và cổ mộ của các triều đại này sắp sửa tiến vào Trường Giang rồi!

Hiện tượng địa chấn trong Quan Tài Sơn quả thật không bình thường, không giống động tác nghiền nát nham tầng của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Mà lúc này, tình trạng sơn thể bị đồng giáp siết ép dường như không còn mãnh liệt như trước.

Tuy thấp thoáng có cảm giác này nhưng anh vẫn chưa nghĩ thông là chuyện gì.

Giờ nghe Phong đoàn trưởng ra dấu, anh mới chợt đại ngộ.

Thảm họa thực sự mà Địa Tiên Thôn sắp đối mặt còn khủng

khiếp hơn nhiều so với động đất hay lở núi.

Không biết Phong đoàn trưởng làm sao nghĩ ra được chuyện này, trong lúc hỗn loạn, anh chỉ có thể đoán là lão muốn nói địa chấn trong núi là do một trận lũ lụt gây ra.

Trong các cổ tích ở Quan Tài Hiệp thuộc khu vực Thanh Khê có rất nhiều di chỉ hầm mỏ khai thác muối và quặng của người Vu từ ngàn xưa, bên trong sơn thể như một tổ ong khổng lồ.

Trong mấy trăm năm qua, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chôn sâu dưới đất không ngừng tăng sinh, tầng nham thạch và bùn đất quanh Quan Tài Sơn bị rễ của nó đục khoét, nhiều khu vực sớm đã bị đào rỗng.

Cộng thêm việc Quan Tài Hiệp từ xưa đã hay có lũ lụt, lượng thủy triều trong hẻm núi vô cùng dồi dào.

Trong đợt địa chấn lớn nhất hôm nay, cũng chính là lúc đại lượng Quan Tài Trùng trong Địa Tiên Thôn điên cuồng chạy trốn, tầng nham thạch bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp làm cho tan tác cuối cùng đã sụp đổ.

Mấy mạch nước ngầm ẩn sâu dưới đất, cùng lượng nước mưa tích tụ trong lòng núi bấy lâu nay giống như những con cự long hung dữ đột ngột xuất hiện, với thế kinh thiên phá thạch, từ phía trên Quan Tài Sơn va đập vào toàn bộ sơn thể.

Bao quanh bên ngoài Quan Tài Sơn là các hang động quặng chồng chéo lên nhau, cũng có những hang đá tự nhiên.

Tầng nham thạch giữa các hang động cực kỳ yếu ớt, căn bản không ngăn nổi sức mạnh của dòng ám lưu khổng lồ đang đẩy Quan Tài Sơn di chuyển.

Trong sức mạnh tự nhiên như tồi khô lạp hủ này, Quan Tài Sơn giống như một chiếc phù quan (quan tài nổi) trôi trong lũ, bị cấp lưu thúc đẩy, xuôi dòng đâm xuyên qua những tầng nham thạch mỏng

manh cản đường, có khả năng bị nước lớn cuốn vào hẻm núi.

Chỉ cần Quan Tài Sơn này đủ kết cấu chắc chắn, cuối cùng thậm chí sẽ đi vào Trường Giang.

Sự xâm thực không ngừng của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đối với địa mạch đã khiến mạch nước ngầm đổi hướng, làm Quan Tài Sơn bị dòng lũ va đập mà di chuyển.

Thân núi đâm thủng từng lớp vách đá mỏng, giống như Ô Dương phạt hà xuyên qua số lượng hang động lớn, cho đến khi Quan Tài Sơn tiến vào hẻm núi mới hoàn toàn tan rã.

Đây giống như một hành trình được tử thần chỉ dẫn, điểm cuối chắc chắn là nơi thảm họa cuối cùng nổ ra.

Nhưng Quan Tài Sơn rốt cuộc sẽ chở Địa Tiên Thôn đi bao xa trong lòng sông, khoảng cách này không ai có thể suy đoán được.

Chỉ biết mỗi khi sơn thể di chuyển một mét, nguy hiểm của họ lại tăng thêm một phần.

Phong đoàn trưởng tuy không thể đưa ra mô tả hay giải thích trực quan, nhưng sau khi được lão nhắc nhở, Trần Mộc lập tức nghĩ thông suốt.

Ban đầu họ đã đưa ra nhiều giả thuyết về việc thi tiên trong Địa Tiên Thôn ra khỏi núi, nhưng khả năng nào cũng không cao, gần như khó thành lập.

Chỉ duy nhất không ngờ tới việc tòa Quan Tài Sơn này có thể di động.

Theo truyền thuyết từ thời Ô Dương Vương để lại, thi tiên trong mạch Bàn Cổ có thể bám vào cơ thể người chết và người sống, khi chôn dưới đất có thể giữ cho người chết không thối rữa, không mục nát.

Nhưng một khi rời khỏi mạch Bàn Cổ - nơi vốn là vùng đất phong thủy bảo địa như tiên cảnh này, người chết bị thi tiên bám vào sẽ khiến dịch bệnh lan tràn, làm chết vô số người súc.

Văn hóa Vu tà hưng thịnh một thời năm xưa cũng chính vì bị liên lụy mà suy vong.

Chương 711

Nhưng sau khi Quan Tài Sơn bị ám lưu cuốn ra khỏi lòng núi, không biết liệu có thực sự như những gì Thiên Khải miêu tả, toàn bộ người chết trong Địa Tiên Thôn sẽ chạy ra khắp tám phương, khiến thiên địa biến thành một địa ngục núi thây biển máu hay không?

Sự phát triển của mọi sự vật tất nhiên là kết quả tác động chung của nội nhân và ngoại nhân.

Thuật số của Quan Sơn Thái Bảo thông thần, sự bố trí trong Địa Tiên Thôn quả thực quỷ bí vô cùng.

Từ lúc phá giải mật mã Quan Sơn đến Thiên Khải hiện tại, dường như không còn chuyện gì là không thể xảy ra nữa.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc không khỏi nảy sinh nộ hỏa, thầm quyết định tuyệt đối không thể để thi tiên trong Quan Tài Sơn thoát ra ngoài.

Tên Địa Tiên Phong Sư Cổ kia khổ tâm tích lự muốn sau khi chết thành tiên, ở xã hội cổ đại mà nói cũng coi như có tình hữu khả nguyên.

Nhưng Phong Sư Cổ hiển nhiên thấy người bồi táng cho lão vẫn chưa đủ nhiều, dùng sát sinh đạo lý để độ người bằng sát kiếp, chết bao nhiêu người lão cũng không chê.

Tính mạng người sống, giết một hai người thì thật sự là xúc mục kinh tâm, nhưng khi con số tử vong tăng lên một triệu, hai triệu, thì đó chỉ là một con số thống kê làm người ta tê liệt mà thôi.

Chết mấy trăm năm còn muốn thi thể mình ra khỏi núi để độ người bằng sát kiếp, loại ý nghĩ này chỉ có kẻ điên như Địa Tiên Phong Sư Cổ mới có.

Nhưng quả đúng với câu nói thiên tài đa phần là kẻ điên, cũng phải thừa nhận rằng cổ mộ Quan Tài Sơn chỉ có loại kỳ nhân dị sĩ như Phong Sư Cổ mới có thể khống chế.

Mọi người hiện đang chen chúc trong một kẽ đá dưới vách núi, nơi này vốn dùng để an trí huyền quan nên hẹp hơn mộ thất thông thường nhiều.

Trong những đợt rung chấn liên tiếp của sơn thể, họ căn bản không thể cử động gì được.

Sau một hồi, núi và dòng kích lưu tràn ra từ sau núi dường như đã đâm xuyên qua mấy tầng nham thạch chắn phía trước.

Sự rung động như động đất dần bình ổn, chỉ có tiếng nước chảy ầm ầm vẫn vang vọng bên tai.

Từ hầm mộ kẽ đá thò người ra ngoài quan sát, chỉ thấy Địa Tiên Thôn một mảnh tối đen, dường như sơn thể di động của Quan Tài Sơn vẫn chưa xuyên đất mà ra.

Trong vách đá phát ra một loạt tiếng động cực kỳ chói tai, như thể dùng vô số kim loại sắc nhọn ma sát nhanh vào nham thạch, át cả tiếng nước chảy cuồn cuộn.

Thanh âm chói tai đó trong nháy mắt khiến tai mọi người ù đi.

Họ vội vàng bịt tai lại, nhưng âm thanh đó như có chất có hình, vẫn không ngừng từ bốn phương tám hướng khoan vào não.

Mọi người vội vã nhào ra khỏi kẽ đá, mặt mũi ai nấy đều xám như tro, dường như cả linh hồn cũng bị trận tiếng động kim loại này đánh nát.

Nhưng Quan Tài Sơn giống như hòm kín, bên trong toàn tiếng vang dội, nên rời khỏi kẽ đá tình hình cũng không khá hơn.

May mắn là tiếng động dày đặc này đến nhanh mà đi cũng cực nhanh.

Chẳng mấy chốc, tiếng vang đó từ rít chói chuyển sang tiếng lạch cạch lạch cạch, và sơn thể lại rung chuyển lần nữa.

Mọi người đều biết những âm thanh đó là do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phát ra, nghe vô cùng đáng sợ nhưng không biết là điềm báo gì.

Lúc này tiếng ù tai đã dừng hẳn, nói chuyện đối diện nhau đã có thể nghe được.

Tề Thiết Chủy chỉ lên không trung đen kịt hỏi: "Tiếng động vừa rồi... có phải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đều chết hết rồi không?" Trần Mộc gật đầu, có khả năng đó.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là thực vật khát máu sống dưới lòng đất, nghe nói rễ của nó đều sinh ra trong ba món đồ đồng cổ đại, không thể tách rời địa mạch, nếu không nó sẽ lập tức khô héo mà chết.

Quan Tài Sơn bị ám lưu tác động rời khỏi vị trí cũ, thực vật bằng đồng quấn chặt trên vách núi dù mạnh mẽ đến đâu cũng không thể ngăn cản sự di động của cả tòa Quan Tài Sơn dưới lòng đất.

Nghe tiếng động đó không khó để tưởng tượng, tám phần mười là đã bị nhổ rễ khỏi bùn đất mà chết rồi.

Phong đoàn trưởng lúc này xen vào: "Ân oán của chúng ta cứ gác lại một bên đã.

Hiện tại tòa Quan Tài Sơn này coi như bị nhổ tận gốc, tiếp theo chắc chắn sẽ bị nước lớn cuốn vào hẻm núi.

Muốn ngăn chặn thi tiên rời khỏi cổ mộ, chúng ta chắc là vẫn còn một chút thời gian.

Một khi ngọn núi này trôi vào đại hẻm núi thì mọi thứ đều kết

thúc..." Trần Tiểu Đao không muốn nghe Phong đoàn trưởng lôi thôi, định ra tay kết liễu lão.

Trần Mộc ngăn anh lại.

Không có lòng dung người khó thành đại sự, tình huống hiện tại dù có băm vằn lão ra thì thảm họa định sẵn này cũng không thể tránh khỏi.

Việc cấp bách là phải tìm cách thay đổi vận mệnh đã định sẵn trong Thiên Khải.

Sơn thể xóc nảy khiến người ta khó đứng vững, Trần Mộc bảo mọi người dựa vào tường đá.

Dù định thoát thân hay ngăn chặn Địa Tiên Thôn di động vào hẻm núi, trước tiên phải hiểu rõ bản thân đang ở trong tình thế nào.

Biết người biết ta mới có thắng toán, hành động mù quáng chỉ phản tác dụng.

Lúc này sự tình kỳ lạ đến mức ngay cả nằm mơ cũng không thấy được.

Sau khi thoát khỏi các món đồ đồng cổ phát nguyên của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, Quan Tài Sơn chịu sự va đập của dòng nước xiết, ầm ầm xuyên hành trong các hang động dưới đất.

Sơn thể không ngừng xóc nảy trồi sụt, vách đá bốn phía cũng thực sự kiên cố, tạm thời chưa thấy dấu hiệu nứt vỡ hay sụp đổ.

Còn những lớp đồng giáp khô héo kia giống như những lớp vỏ kén đồng cứng cáp bao quanh, cũng đang di chuyển nhanh theo sơn thể.

Phía trên Quan Tài Sơn tuy không có nắp đá nhưng đã được lưới đồng do Kinh Lăng Giáp tạo thành che chắn, đá vụn sụp đổ dưới đất không rơi được vào trong núi.

Phần lớn kiến trúc trong Địa Tiên Thôn vẫn còn nguyên vẹn.

Trong những đợt xóc nảy và va chạm liên tục, muốn đi lại bình thường vài bước còn khó hơn lên trời.

Việc Địa Tiên Thôn theo Quan Tài Sơn tiến vào đại hẻm núi chưa phải là điều đáng sợ nhất.

Đáng sợ là bản thân ở trong chuyện này, rõ ràng biết kết cục cuối cùng sẽ là thảm họa nhưng lại hoàn toàn vô năng vi lực.

Đang lúc mọi người chưa biết làm sao, Quan Tài Sơn đang xóc nảy bỗng rung mạnh một cái.

Tuy không biết tình hình bên ngoài nhưng cảm giác như bị kẹt lại ở một khu vực chật hẹp trong hang động dưới đất.

Mọi người chóng mặt hoa mắt, xương cốt toàn thân gần như rã rời, tim đập thình thịch liên hồi.

Quan Tài Sơn trong cơn thiên dao địa động khó khăn lắm mới dừng lại được, ai nấy đều như được đại xá, nằm vật ra đất không cử động nổi.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, trên đầu vang lên tiếng rắc rắc hỗn loạn.

Hóa ra Quan Tài Sơn dừng lại giữa chừng, lớp Cửu Tử Kinh Lăng Giáp quấn phía trên bị tầng nham thạch dưới đất chặn lại, trong khi dòng tiềm lưu phía sau sơn thể vẫn không ngừng thúc đẩy.

Trong cơn gió âm xoáy động, từng mảng đồng giáp Kinh Lăng khô héo lập tức bị đá núi cắt đứt, những mảnh giáp vụn như một trận mưa tên từ giữa không trung rơi xuống.

Chương 712

Lúc này trong núi tối đen, trong mấy đoạn đồng giáp rơi xuống đầu tiên, có một đoạn thô như đầu giáo, sượt qua mặt Trần Tiểu Đao cắm phập xuống đất.

Một đoạn gai đồng đứt lìa khác rơi xuống cắm vào ba lô sau lưng Yêu Muội Nhi, những người còn lại cũng suýt nữa bị đóng đinh xuống đất.

Trần Mộc nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, đoạn đồng giáp Kinh Lăng trước mắt tuy đã khô héo nhưng những gai ngược sắc nhọn cứng cáp vẫn còn đó, từ trên cao rơi xuống hoàn toàn có thể xuyên thấu cơ thể gây tử vong.

Chưa đợi mọi người hoàn hồn, gần như trong tích tắc, thực vật bằng đồng phía trên vỡ nát, tiếng gãy vụn đột nhiên trở nên dày đặc, càng nhiều gai đồng bị gãy rơi xuống, rít lên trong gió.

Đến ranh giới sinh tử, con người thường bộc phát tiềm năng sức mạnh.

Đám người Yêu Muội Nhi vốn đã kiệt sức nhưng do bản năng sinh tồn, đột nhiên nảy sinh một luồng khí lực, từ dưới đất vùng dậy định liều mạng chạy về phía hang đá lúc nãy.

Phong đoàn trưởng hét lên: "Né cái gì?

Đã là mệnh định phải đưa thi tiên xuất sơn, hiện tại muốn chết cũng khó, dù trời sập xuống cũng không đè trúng chúng ta đâu..." Lời lão chưa dứt bỗng khựng lại.

Nhóm Trần Mộc vốn đã nép dưới vách đá, nghe tiếng Phong đoàn trưởng không ổn liền vội quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một cái gai đồng từ trên bay xuống xuyên qua người Phong đoàn trưởng, đóng đinh lão xuống đất.

Lão đờ đẫn nhìn cái gai đồng xuyên qua mình, dường như không thể tin vào mắt mình.

Trần Mộc tuy cũng mong lão chết quách đi, nhưng trong miệng lão còn nhiều thông tin chưa nói, nên anh trực tiếp xông ra định kéo lão lại.

Chỉ mới bước ra hai ba bước, phía trên Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vụn nát đã liên tục lăn xuống.

Trần Mộc lấy Kim Cương Tán ra che lên, hộ vệ cho Phong đoàn trưởng, gạt đi đám đồng giáp lớn rơi xuống.

Trần Mộc rút đoạn giáp vụn cắm trên vai Phong đoàn trưởng ra, trên đó đầy gai ngược, vừa rút ra là kéo theo cả một mảng huyết nhục và xương vụn, máu tươi bắn tung tóe.

Nhưng Phong đoàn trưởng vẫn cắn răng chịu đau, bị thương thế này mà không rên một tiếng.

Không có thời gian xem kỹ vết thương, nhân lúc tàn giáp Kinh Lăng ngừng rơi trong chốc lát, Trần Mộc kéo Phong đoàn trưởng đi một bước dài, lôi lão vào lại trong kẽ đá. "Gia chủ, cứu lão làm gì?" Trần Tiểu Đao có chút không hiểu hỏi.

Trần Mộc nói với mọi người cứu Phong đoàn trưởng là vì anh đột nhiên nghĩ đến một điểm mù.

Chuyện định sẵn sẽ xảy ra có lẽ không giống như họ tưởng tượng.

Mọi người đều bị những tù đồ bị giam trong thạch lao địa tiên mộ làm cho lầm lạc rồi.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp quấn quanh sơn thể tuy rễ đã đứt, nhưng những mảnh giáp còn bám chặt trên vách núi không ngừng cọ xát với tầng nham thạch, khiến Quan Tài Sơn bị kẹt lại nơi chật hẹp trong hang động.

Lúc này cơn chấn động đã hơi lắng xuống, mọi người nghe lời Trần Mộc xong nhất thời chưa hiểu ý anh là gì. "Chẳng lẽ Thiên Khải trong thạch lao địa tiên mộ đều không phải thật?" Tề Thiết Chủy cũng nghi hoặc hỏi.

Trần Mộc nói ít nhất những chuyện đã xảy ra đều ứng nghiệm, nhưng chuyện tiếp theo thì chưa chắc như họ nghĩ.

Bích họa trong địa lao là vẽ theo quái số tinh tượng, vạn vật thế gian do số sinh tượng.

Trong Thiên Khải cuối cùng, là thi tiên cưỡi trên Đạo Tinh mà rời núi.

Điềm báo Đạo Tinh chắc chắn ứng trên người họ rồi.

Nhìn tình hình thì thân bất do kỷ, dù làm gì thì cuối cùng cũng khiến thi tiên trong cổ mộ thoát ra ngoài.

Bích họa ghi lại Thiên Khải tuy ẩn ý trừu tượng, nhưng Đạo Tinh chỉ có một, vĩnh viễn không thể phán đoán lúc rời núi là sống hay chết.

Trước khi Địa Tiên Thôn tiến vào hẻm núi, mọi suy đoán đều không có căn cứ.

Sự việc sẽ không giống như Phong đoàn trưởng nhận định, mà là họ có thể mất mạng bất cứ lúc nào trước khi rời khỏi Quan Tài Sơn.

Cho dù có chết hết cũng không thể xoay chuyển càn khôn, thi tiên trong Địa Tiên Thôn cuối cùng nhất định sẽ thoát ra ngoài, nhưng tình hình thực tế thế nào thì đến phút cuối mới biết được.

Mọi người nghe xong đều mù tịt.

Trần Mộc quay đầu nhìn Phong đoàn trưởng, thấy Yêu Muội Nhi đang xử lý vết thương cho lão, lấy băng gạc quấn chặt vết thương xuyên thấu trên vai.

Còn Phong đoàn trưởng thần sắc đờ đẫn, dưới trọng thương như vậy mà dường như căn bản không cảm thấy đau đớn.

Lúc này Trần Mộc đột nhiên nghĩ tới, cử chỉ của Phong đoàn trưởng không khác gì hành thi, hơn nữa việc trên người lão có thi khí bao phủ, lại có thi trùng xuất hiện dị trạng thì lão lại thoái thác không giải thích được.

Trần Mộc đột nhiên có một ý tưởng táo bạo: Liệu có khả năng Phong đoàn trưởng chính là thi tiên?

Dù sao cũng chưa ai thấy mặt thật của Phong đoàn trưởng, chỉ qua vài lời đồn mà khẳng định lão là Phong đoàn trưởng.

Nhưng có khi nào lão chính là Phong Sư Cổ, ở trong mộ này từng bước dẫn dắt mọi người, đến cuối cùng sẽ theo họ cùng ra khỏi núi?

Một loạt nghi vấn xoay chuyển trong não Trần Mộc như đèn kéo quân, nhanh chóng xoáy thành một vòng xoáy khổng lồ, càng nghĩ càng thấy lún sâu không dứt ra được.

Mọi khả năng đều có vẻ phi logic, nhưng sự tồn tại của Phong đoàn trưởng - một kẻ đầy dấu hiệu thi biến - đã vượt xa phạm trù thường thức và lý giải.

Phong đoàn trưởng thấy Trần Mộc cứ nhìn mình chằm chằm liền lên tiếng: "Trước đây tôi khóa cửa ngầm địa đạo không phải tâm địa muốn hại chết mọi người.

Bây giờ tôi cũng nghĩ thông rồi.

Mấy người chúng ta sống hay chết đều không cách nào thay đổi thảm họa mà Địa Tiên Thôn đã định sẵn sẽ gây ra.

Hy vọng mọi người đừng để tâm, nên biết rằng... những gì tôi làm là đối sự bất đối nhân (nhắm vào việc chứ không nhắm vào người).

Tôi với các anh chưa từng có oan cừu, tôi chỉ muốn tận hết khả năng để ngăn chặn thi tiên thoát khỏi Quan Tài Sơn." Nhìn Phong đoàn trưởng hành sự cực đoan, nhưng có lẽ những gì lão có thể nói đều đã nói rồi, có dây dưa với lão nữa cũng vô nghĩa.

Lúc này chỉ cần âm thầm đề phòng lão, rồi tìm cơ hội dẫn xà xuất động mới là thượng sách. "Lão không cần nói với tôi mấy lời mâu thuẫn đó.

Tôi không hiểu thế nào là đối sự bất đối nhân, việc đều do người làm, đối sự chính là đối nhân.

Có điều chuyện giữa chúng ta nhất thời không thể phân xử rõ ràng, hiện tại đại họa lâm đầu, nghĩ cách thoát thân mới là việc cấp bách." Sau khi nghe xong một tràng lời của Trần Mộc, Phong đoàn trưởng thở dài một tiếng rồi nói: "Trần gia chủ, ngài quả là người có lòng bao dung, cái ơn này đời này tôi e rằng không cách nào báo đáp nổi.

Nếu Phong Học Văn tôi còn có kiếp sau, dù làm trâu làm ngựa cũng phải báo đáp các người.

Thế nhưng Quan Tài Sơn đã bị dòng nước xiết đẩy vào hẻm núi, mấy người chúng ta muốn ngăn cản thế trời sụp đất lở này chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Tôi cũng đã nhìn thấu rồi, cánh tay không vặn nổi đùi, người không cưỡng nổi mệnh, chúng ta cứ nhắm mắt chờ chết ở đây đi cho xong." Trần Mộc thấy Phong đoàn trưởng đã nói đến mức này, tự nhiên cũng không nỡ làm khó hắn nữa.

Chương 713

Nhưng bảo bản thân ngồi đây chờ chết thì quả thật là chuyện nực cười nhất thiên hạ.

Kể từ khi Quan Tài Sơn tạm thời bị lớp đá dưới lòng đất chặn lại, điều đó chứng tỏ tổ sư gia phù hộ.

Thiên cơ vi diệu, thiên triệu ẩn hối, thảm họa cuối cùng có xảy ra hay không thì ai cũng không nói chắc được.

Nếu như những kẻ thủ lăng cho Ô Dương Vương kia tính toán sai thì mấy người ở đây chỉ là uổng phí lương cơ.

Sự tại nhân vi.

Những tù đồ trong thạch lao của địa tiên mộ tuy phải chịu cực hình tra tấn, nhưng thiên tượng mà họ tính toán ra cho Phong Sư Cổ có lẽ cũng ẩn chứa họa cơ trong đó.

Tuy khả năng không lớn, nhưng bất nhập hổ huyệt, yên đắc hổ tử, không đến giây phút cuối cùng thì không ai biết trước được điều gì.

Hiện tại mọi người chỉ có thể tận dụng thời cơ núi đá đang dừng lại dưới lòng đất này để vượt qua vách đá đào thoát khỏi Quan Tài Sơn.

Lúc này, những mảnh đồng thực rơi xuống từ không trung vừa vặn ngừng lại, chính là thời cơ tuyệt hảo để hành động.

Mọi người đương cơ lập đoạn, lần lượt chui ra khỏi nham huyệt tàng quan, thuận theo đường chim bay được đục trên vách đá mà xoắn ốc đi lên.

Quan Tài Sơn hình dáng giống như một cỗ thạch quan không nắp, trên bốn bức vách có rất nhiều vết nứt và nham huyệt, chứa đựng vô

số huyền quan.

Đa phần là những quan tài nhỏ đựng khí quan của cổ thi.

Giữa vách đá, đường mòn và sạn đạo dọc ngang đan xen, cộng thêm trong khe đá mọc đầy rêu mốc mục nát, sâu bên trong mùi hôi thối nồng nặc.

Nhìn từ xa, chúng giống như những hoa văn long phượng trên cổ quan.

Người đi trong đó thực sự như những con trùng bám vào khe hở của ván quan, nhỏ bé không đáng kể.

Những lối thông nhau trong vách tuyệt bích có một phần là cổ sạn đạo được đóng cọc gỗ lát phiến đá, phần lớn còn lại là những đường mòn lún sâu vào khe núi.

Những đoạn sạn đạo kết cấu cọc gỗ phiến đá đó đa phần đã sụp đổ trong trận động đất trước đó, chỉ còn sót lại vài cọc gỗ mục nát nhô ra trơ trọi giữa không trung.

Mọi người đành phải men theo những đường mòn đứt đoạn, lách qua từng nham huyệt để uốn lượn đi lên.

Cứ như vậy, họ chậm chạp nhích dần lên trên.

Không biết đã qua bao lâu, họ đã có thể nhìn thấy trên đỉnh đầu bị bao phủ bởi lớp Cửu Tử Kinh Lăng Giáp dày đặc.

Tuy có không ít tàn giáp bị đập vỡ, gãy đoạn trong lúc va chạm, nhưng đó chỉ là những phần rễ phụ li ti, phần thân chính bao quanh Quan Tài Sơn vẫn còn nguyên vẹn, gai đồng dày đặc không một khe hở.

Trước đó mọi người cứ ngỡ Kinh Lăng đồng giáp đã rơi rụng quá bán, nhân lúc Quan Tài Sơn chưa bị cuốn vào hẻm núi có thể thoát

thân ra ngoài, không ngờ nó lại quấn chặt đến mức gió thổi không lọt như thế này.

Xem ra kế hoạch vượt núi mà đi buộc phải gác lại.

Mọi người không còn cách nào khác.

Ở trên vách đá cao chót vót quá lâu sẽ có nguy hiểm trượt chân rơi xuống, họ đành phải đi đường cũ xuống dưới.

Ngờ đâu trong Bàn Cổ mạch của Quan Tài Sơn bỗng phun ra vô số dòng nước ngầm đen kịt.

Té ra đáy núi là nơi bị đồng giáp xé rách nhiều vết nứt nhất, nước ngầm từ bốn phía tràn tới hòa lẫn với huyết tuyền trong sơn mạch hóa thành dòng nước đục ngầu cuồn cuộn.

Mực nước trong Quan Tài Sơn không ngừng dâng cao, đã nhấn chìm gần một nửa Địa Tiên thôn, nhất thời mùi tử khí hôi thối tràn ngập trong núi.

Từng ngôi cổ mộ chôn dưới Địa Tiên thôn cũng như vô số thi thể trong Linh Tinh điện đều bị đại thủy cuốn ra, trôi nổi theo làn nước đen đang tiếp tục dâng cao.

Mọi người không nhìn rõ tình hình phía xa, nhưng trong tầm mắt, mặt nước gần như phủ kín bởi cổ thi và quan quách minh khí, tất cả đều đang xoay tròn trong những vòng xoáy nước.

Trong lòng mọi người dâng lên một trận hàn ý, cảnh tượng trước mắt chính là huyết hải thi sơn.

Hiện tại cảnh huống lâm vào tiến thoái lưỡng nan.

Lối ra bên ngoài núi đều bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chặn đứng, mà mực nước trong núi dâng lên rất nhanh, một khi rơi xuống làn nước đầy tử khí kia chắc chắn không còn sinh cơ.

Rơi vào thiên la địa võng của Quan Tài Sơn này thật đúng là chắp cánh cũng khó thoát.

Đang lúc mọi người chưa biết tính sao thì bỗng nhiên một tiếng nổ vang rền trời đất truyền đến, tựa như tiếng xé đồng bẻ sắt.

Trên đỉnh đầu mọi người tiếng răng rắc vang lên không dứt.

Té ra lớp Kinh Lăng đồng giáp tầng tầng lớp lớp quấn quanh Quan Tài Sơn cuối cùng cũng không chống đỡ nổi sức công phá của dòng nước, lại gặp phải những lớp đá hẹp xung quanh cản trở, bị xé toạc ra khỏi thân núi một cách thô bạo.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hình dáng như gai kim loại bám rễ chằng chịt, gai ngược đan cài vào nhau.

Một phần đồng giáp thoát ly khỏi Quan Tài Sơn, đồng thời cũng kéo theo những phần đồng giáp còn lại khỏi vách núi.

Thể tích và trọng lượng của Quan Tài Sơn lập tức giảm xuống, bị dòng sông ngầm hung hãn đẩy đi, ngay lập tức đâm vỡ lớp đá yếu ớt phía trước, tiếp tục di chuyển về phía trước trong sự rung chuyển điên cuồng.

Lúc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bị bóc tách, thân núi chấn động cực kỳ mãnh liệt.

Mọi người đang ở trong khe hở vách đá suýt chút nữa bị hất văng xuống nước.

Những đợt rung chấn như dời non lấp biển liên tiếp ập đến, không cho người ta lấy một hơi để thở.

Các động quật dưới lòng đất dốc xuống, Quan Tài Sơn cứ thế nương theo địa thế mà không ngừng di chuyển.

Mọi người mượn một hầm mộ huyền quan chật hẹp này để ẩn

thân, lục phủ ngũ tạng đều theo sự xóc nảy của thân núi mà lúc lên lúc xuống.

Yêu Muội Nhi ở bên cạnh đã bị lắc đến chóng mặt hoa mắt, nếu không có Cổ Sai kéo lại thì sớm đã rơi xuống nước phía dưới.

Lúc này bên tai mọi người tiếng nổ rầm rầm, trong khoảnh khắc họ không biết mình đang ở vị trí nào.

Cuối cùng, không ai biết đã theo Quan Tài Sơn di chuyển bao xa dưới lòng đất, cho đến khi nó đột ngột dừng lại.

Tai nghe tiếng nước gầm vang như sấm, lại thấy trước mắt một dải bạch quang chói mắt, cứ ngỡ mình đang gặp ảo giác.

Nhưng làn gió lạnh tạt vào mặt khiến người ta tỉnh táo hơn đôi chút.

Định thần nhìn lại mới phát hiện tòa thạch sơn rỗng ruột này đã tiến vào Quan Tài Hạp sơn cao thủy trường.

Lúc này đang là mùa lũ, thế núi Quan Tài Hạp hiểm trở dựng đứng, dòng nước trong hẻm núi sâu thẳm cuồn cuộn gào thét như rồng như hổ.

Dòng hồng thủy đổi hướng dưới lòng đất phun ra một thác nước từ vách đá phía trên lòng sông gần đáy thung lũng.

Quan Tài Sơn thuận dòng lao xuống, đầu phía trước đâm vào vách đá đối diện, phần đuôi vẫn kẹt ở cửa động thác nước, cứ thế treo lơ lửng giữa không trung một cách dở dang.

Sau một hồi chấn động, mọi người đều không còn phân biệt nổi mình đang ở vị trí nào.

Chương 714

Quan Tài Sơn chứa đựng di tích Địa Tiên thôn và Bàn Cổ mạch thể tích tuy không nhỏ, nhưng khi vào đến đoạn đại hẻm núi này lại trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Chỉ vì vách núi dốc đứng hẹp nên mới khiến Quan Tài Sơn không bị rơi trực tiếp xuống đại giang.

Nhưng thân núi bị dòng nước tấn công dữ dội, lại bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xâm thực suốt mấy trăm năm, lúc này bốn mặt vách núi đã lỗ chỗ trăm ngàn lỗ hổng, đầy rết nứt, giống như một cỗ huyền quan đã mục nát ngàn năm lộ ra giữa cuồng phong bão táp, bất cứ lúc nào cũng có thể bị dòng nước xiết đánh cho tan xương nát thịt.

Lúc này bên ngoài núi đang là ban ngày.

Mọi người ở giữa vách đá hồn siêu phách lạc, sờ sờ chân tay đầu cổ thấy vẫn còn nguyên vẹn, ai nấy đều thầm cảm thấy may mắn.

Tuy nhiên đầu óc vẫn còn choáng váng hỗn loạn, chỉ còn sót lại ý niệm duy nhất là nhanh chóng thoát thân khỏi nơi này.

Mọi người vội vàng leo lên đỉnh vách đá nghiêng ngả, nhìn quanh một lượt chỉ thấy đỉnh đầu trời cao một dải, giữa hai vách đá dựng đứng là mây mù lượn lờ.

Quan Tài Sơn như một cỗ huyền quan nằm vắt vẻo giữa không trung, bên dưới sông ngòi cuộn trào, thế nước bành trướng kinh người.

Mọi người phủ phục trên đỉnh vách núi, quay người nhìn vào bên trong Quan Tài Sơn, những dòng suy nghĩ bị xáo trộn mới bắt đầu tập trung trở lại.

Lúc này, Địa Tiên thôn được xây dựng trên thi hình sơn của Bàn Cổ mạch sớm đã nhà đổ cửa nát, Bàn Cổ mạch cũng đã vỡ vụn sụp đổ.

Huyết thủy tích tụ ở phần đầu thân núi vẫn chưa bị dòng nước lớn cuốn trôi hết.

Do thân núi bị nghiêng, phần đầu Quan Tài Sơn chống vào vách đá đối diện hẻm núi, nhưng phần đuôi vẫn treo ở cửa động thác nước nơi mạch nước ngầm phun ra.

Dòng nước đen ngòm đục ngầu cuốn vô số thi thể trong hầm mộ dưới lòng đất lên mặt nước rồi đẩy về phía vách đá.

Những xác chết tuẫn táng kia vừa chạm phải gió núi bên ngoài cổ mộ, trên người lập tức mọc lên một lớp đốm đen.

Trần Mộc thầm gọi một tiếng không ổn.

Người chết trong Địa Tiên thôn sắp biến hóa thành hắc hung rồi!

Những thứ này không phải cương thi.

Cương thi một là không thể nghe tiếng gà gáy, hai là không thể thi biến giữa ban ngày, càng không thể không có quan quách.

Đây đều là những thi tiên được luyện hóa theo thuật sâu bọ của Phong sư.

Trong truyền thuyết dân gian, cổ cương hóa hung thành quỷ, có thể vồ người hút tủy.

Bất kể là phi cương hay hành cương, hễ đến lúc gà gáy trời sáng đều ngã xuống như gỗ khô.

Hơn nữa cương thi tất yếu phải ở trong quan quách mới thi biến.

Những người chết trong Linh Tinh điện của địa tiên mộ, trừ Phong Sư Cổ ra, đều không có quan quách tẩm liệm.

Việc nhiều thi thể đột nhiên mọc đốm đen như vậy rõ ràng là cực kỳ phản thường.

Điều đó có nghĩa là tất cả đều là thi tiên đã luyện thành hình hài.

Trước đó mọi người đều tưởng trong cổ mộ chỉ có một cỗ thi tiên của Phong Sư Cổ, không ngờ lại có nhiều đến thế.

Tận mắt chứng kiến đại kiếp trong thiên triệu đã xuất hiện, nếu không nhanh chóng xử lý số lượng thi tiên khổng lồ này, để chúng ra đời thì thiên hạ e rằng sẽ đại loạn.

Trần Mộc nhìn quanh, lập tức hạ quyết tâm.

Ngọn núi này có thể sụp đổ tan tành bất cứ lúc nào.

Phần đuôi Quan Tài Sơn đang kẹt trong dòng thác xiết, muốn rời đi chỉ có cách bám theo vách đá ở phần đầu quan tài mới là con đường sống duy nhất.

Ta đi tiên phong men theo vách đá hướng về phía đầu quan tài, những người khác cũng nối gót theo sau.

Dưới sự xung kích của thác nước, Quan Tài Sơn rung chuyển toàn bộ.

Mọi kiến trúc thổ thạch ở phần giữa và sau của thân núi đang dần bị dòng nước cuốn vào hẻm núi.

Những thứ rơi xuống dòng nước xiết, bất kể lớn nhỏ, trong nháy mắt đều mất hút không còn dấu vết.

Nửa sau của Quan Tài Sơn chỉ còn lại một lớp vỏ rỗng, mỗi phân mỗi giây tiếp theo đều có thể sụp đổ hoàn toàn.

Đi trong đó giống như đứng trên dải thiên hà đang đổ nghiêng, hiểm nguy vô cùng.

Mọi người vừa đi đến phần đầu quan tài bám vào vách đá, sự tan

rã của thân núi cũng không ngừng gia tăng.

Thanh thế đó thật đúng là kinh thiên động địa, nhật nguyệt biến sắc.

Phong đoàn trưởng còn định leo xuống kiểm tra những thi thể mọc đầy đốm đen kia, Trần Tiểu Đao liền nắm chặt lấy hắn.

Quan Tài Sơn trong khoảnh khắc sẽ sụp đổ hoàn toàn rơi xuống đại giang, những thứ trong Địa Tiên thôn dù sống hay chết đều sẽ bị nước sông cuốn đi, xem ra không cần tốn thêm công sức.

Thần cơ diệu toán của Phong Sư Cổ trong phút chốc sắp thành hư không.

May mắn là chúng ta không hoàn toàn tin vào dự triệu trong thiên khải, hiện tại chính là lúc tốt nhất để tẩu thoát, còn không chạy lấy người thì đợi đến lúc nào.

Nhưng lúc này Phong đoàn trưởng vẫn có chút không yên tâm, hào không màng đến an nguy bản thân, chấp ý muốn tự mình đi xem cho rõ ngọn ngành.

Trần Mộc vốn không muốn quản hắn, nhưng rất nhiều chuyện còn phải hỏi hắn, bèn để Cổ Sai và Tề Thiết Chủy đưa Yêu Muội Nhi leo lên đường mòn đục trên vách đá trước, sau đó bảo Trần Tiểu Đao cưỡng ép kéo hắn đi theo.

Mọi người leo lên vách đá được mười mấy mét, càng lúc càng cao.

Nghĩ bụng Quan Tài Sơn cũng sắp rơi xuống đại giang rồi, nhưng đều cảm thấy có chuyện kỳ quái, dường như không thể kết thúc đơn giản như vậy, lại thấy mây mù trong hẻm núi có điều dị thường.

Trần Mộc quay đầu nhìn lại một cái, nếu không nhìn thì thôi, vừa nhìn xuống đã bị cảnh tượng bên dưới làm cho kinh hãi một phen.

Chỉ thấy trên vách đá bên dưới, chi chít những tử thi từ cổ mộ Địa Tiên thôn trôi ra gặp nước mà nổi lên đang bò lổm ngổm, nhiều không đếm xuể.

Những người chết bồi táng cho địa tiên Phong Sư Cổ kia, từng người một khắp thân mọc đầy lông thi nấm mốc.

Lúc này dưới đáy hẻm núi hắc vụ mịt mù, những phế tích còn sót lại của Quan Tài Sơn ẩn hiện trong sương mù, giống như một khu vực quỷ dị ma quái hiện lên từ dòng hồng thủy.

Tình hình đó chẳng khác nào cổng thành Phong Đô mở ra, thả mười vạn ác quỷ tới.

Trần Mộc thầm nghĩ không ổn, tử thi trong Địa Tiên thôn thế mà đều đào thoát ra hết rồi.

Thiên triệu mà người thủ lăng cổ mộ Ô Dương Vương tính toán ra cuối cùng quả nhiên từng cái đều ứng nghiệm.

Hiện tại nói gì cũng đã muộn, những chuyện định sẵn sẽ xảy ra thì rốt cuộc không ai có thể thay đổi được.

Thi thể bò ra từ Quan Tài Sơn gần như che kín vách đá màu xanh đen, phóng mắt nhìn xuống là một mảnh đen kịt.

Chương 715

Cái xác đầu bị nứt làm đôi của địa tiên Phong Sư Cổ cũng lù lù lẫn trong đó, dưới sự vây quanh của bầy xác chết ngày càng tiến gần đến chỗ mọi người.

Trong lúc hỗn loạn, không ai nhìn rõ những tử thi đó di chuyển thế nào, chỉ trong chớp mắt đã đến dưới chân.

Sự việc diễn biến quá nhanh, không kịp suy tính thêm.

Trần Mộc bảo Trần Tiểu Đao đoạn hậu, những người phía trên tăng tốc leo lên, nhanh chóng thoát khỏi bầy thi tiên bên dưới.

Nhưng ba người Tề Thiết Chủy ở phía trên, lúc này hai chân như đeo chì, tuy tâm can nóng như lửa đốt nhưng di chuyển trên đường mòn dốc đứng vẫn vô cùng gian nan chậm chạp.

Lúc này sắc mặt Phong đoàn trưởng đã xám như tro tàn, vai hắn bị thương, một cánh tay hoàn toàn không thể cử động, nằm phục trong hẻm đá hẹp không còn muốn chạy nữa.

Nhìn thấy thi thể của địa tiên Phong Sư Cổ như tắc kè hoa bám tường lao thẳng lên, quấn theo một luồng hắc vụ hôi thối dị thường, xông thẳng về phía Phong đoàn trưởng.

Từ dưới lao lên đâm sầm vào người Phong đoàn trưởng.

Chỉ thấy xác chết của Phong Sư Cổ bên dưới lao thẳng vào Phong đoàn trưởng, Trần Mộc ở bên dưới thậm chí còn không kịp ra tay cứu giúp.

Trong lòng nghĩ lần này Phong đoàn trưởng tiêu đời rồi, đang định tiếp tục tiến lên thì trước mắt lại xuất hiện một cảnh tượng không thể tin nổi.

Cỗ thi tiên kia thế mà lại làm ngơ với Phong đoàn trưởng, lướt qua người hắn chạy vọt đi, lao thẳng về phía Trần Tiểu Đao đang ở bên cạnh.

Trần Tiểu Đao thầm kêu không ổn, lập tức quay đầu nhảy sang một cỗ huyền quan cọc gỗ ở phía chéo.

Cỗ huyền quan đó giống như một chiếc đinh gỗ nhô ra khỏi vách đá, hắn một cú nhảy khiến ván quan tài vỡ một lỗ hổng, cọc gỗ chống bên dưới lập tức bị gãy một thanh, những thanh còn lại không chịu nổi trọng lượng cũng phát ra tiếng kêu răng rắc sắp gãy.

Trần Tiểu Đao nằm rạp trên huyền quan, nhất thời không dám cử động, chỉ sợ cử động thêm một chút sẽ cùng quan tài rơi xuống dòng đại giang đang cuộn trào sóng dữ.

Cú nhảy này của hắn chẳng khác nào tự đặt mình lên một hòn đảo cô độc, chỉ có thể nằm đó tĩnh quan kỳ biến.

Ngờ đâu cỗ thi tiên kia trên vách tuyệt bích bám theo như hình với bóng, lại gắt gao đuổi tới.

Trần Mộc ở bên cạnh nhìn rõ mồn một, trong lòng có chút không thông, tại sao thi tiên này lại bỏ gần tìm xa, không những né tránh ta mà còn né tránh cả Phong đoàn trưởng.

Chẳng lẽ Phong Sư Cổ chết rồi vẫn còn nhận ra hậu duệ của Quan Sơn Phong gia sao?

Trần Mộc bao nhiêu năm làm nghề đổ đấu này, tự nhiên không rời khỏi chuyện cổ thi, minh khí, quan quách.

Những năm qua tai nghe mắt thấy, kiến thức cũng không phải là ít.

Phàm là thi thể vùng dậy vồ người, tất yếu là bị dương khí của người sống thu hút.

Trong dân gian và đạo môn đều gọi đó là "Long Thị".

Mắt rồng chỉ có thể nhìn thấy những thứ có sinh mệnh và hồn phách, mà mắt của cương thi cũng không có tác dụng, chỉ có thể dựa vào cảm ứng điện khí truyền từ sinh vật hoặc linh môi, cho nên dân gian mới có thuyết Long Thị.

Thi tiên Phong Sư Cổ né tránh Phong đoàn trưởng, điều này nói lên điều gì?

Chẳng lẽ Tôn cửu gia (Phong đoàn trưởng) vừa không phải hành thi, vừa không phải người sống, thật sự đến linh hồn cũng không có.

Tâm tư của Phong đoàn trưởng cực kỳ sâu sắc, dường như kế thừa hoàn toàn truyền thống hành sự quỷ bí dị thường của Quan Sơn Thái Bảo.

Hắn nhìn thấy hài cốt cha anh trong Quan Tài Hạp mà có thể dửng dưng như không, lại dùng gần như cả đời để mưu tính tiến vào Địa Tiên thôn đạo mộ hủy thi, mọi hành động đều không phải người bình thường có thể dễ dàng làm được.

Nhưng những điều đó vẫn có thể coi là hợp tình hợp lý.

Còn những hiện tượng thực sự phản thường trên người Phong đoàn trưởng đều xuất hiện sau khi mọi người tiến vào cổ mộ Ô Dương Vương.

Cũng chính tại địa cung cổ mộ từng chôn cất Ô Dương Vương, bí mật ẩn giấu trên người Phong đoàn trưởng dần lộ diện.

Hắn vốn chỉ là một sơn tặc, theo lý mà nói căn bản chưa từng tiếp xúc với những thứ huyền học này, hắn rõ ràng có thể tự mình tiến vào đây, nhưng cuối cùng vẫn tuần tuần thiện dụ để bọn ta vào trong.

Lại nói trên người hắn xuất hiện thi trùng, điều này trên người người sống căn bản không thể xảy ra.

Nhưng những nơi khác của hắn lại không khác gì người thường, dường như kẻ này không thuộc loại nào cả, không phải quỷ, không phải người, càng không phải hành thi.

Nếu loại trừ những khả năng đó, hắn sẽ là thứ gì?

Hắn có hình có chất, có huyết có nhục, bước đi có bóng, áo quần có nếp gấp.

Chẳng lẽ kẻ này mới chính là thi tiên thực sự trong Quan Tài Sơn.

Trước đó Trần Mộc cũng từng đoán như vậy, nhưng đều không dám chắc chắn, còn định đưa hắn ra khỏi núi rồi mới kiểm tra kỹ.

Nhưng hiện tại lại một lần nữa thấy dị trạng trên người Phong đoàn trưởng, sự tồn tại vượt xa thường thức này thường khiến người ta cảm thấy kỳ quái nhất.

Trong tiềm thức, Trần Mộc vốn không định tin vào chuyện quỷ dị như vậy, nhưng sự việc đến nước này cũng không cho phép ta không tin.

Còn có một khả năng nữa, đó là Phong Sư Cổ nhận ra đây là hậu duệ của mình, nhưng Phong Sư Cổ hiện tại nhìn thế nào cũng không giống như còn ý thức bình thường.

Trong chớp mắt, không cho phép Trần Mộc nghĩ nhiều thêm.

Ta bảo ba người Tề Thiết Chủy phía trên tiếp tục leo lên, còn mình trên vách đá xông thẳng về phía Phong Sư Cổ, tiện tay ném ra hai quả Chưởng Tâm Lôi.

Nhưng đối với mức độ tấn công này, Phong Sư Cổ không hề có phản ứng gì, Chưởng Tâm Lôi đánh vào người hắn cứ như không có cảm giác.

Nhưng may mắn là lúc này sự chú ý của hắn đã bị ta dời sang.

Trần Mộc không dừng lại, trong nháy mắt đã đến trước mặt Phong Sư Cổ.

Phong Sư Cổ phát ra một tiếng nộ hống quỷ dị, xoay đầu trên vách đá, toàn thân quấn lấy luồng hắc vụ hôi thối lao vào Trần Mộc.

Luồng hắc vụ quỷ dị này giống như có năng lực gì đó, ngay khi chạm vào Trần Mộc liền bao vây lấy ta.

Hai bên cứ thế rơi xuống vách đá vạn trượng. "Gia chủ!" Trần Tiểu Đao thấy Trần Mộc bị Phong Sư Cổ đâm xuống, toàn thân kim quang lóe sáng, định nhảy xuống cứu.

Nhưng còn chưa kịp nhảy, hắc vụ bên dưới đã nổ tung, một đạo kim quang rực rỡ đánh tan luồng hắc vụ quỷ dị đó.

Trần Mộc toàn thân kim quang lấp lánh, đã bóp cổ Phong Sư Cổ xách giữa không trung.

Ta dùng lực tay bóp gãy cổ địa tiên, hắc vụ trên người hắn lập tức tan biến.

Trần Mộc tiện tay ném hắn xuống, một cú nhảy đại bước trở về vị trí cũ.

Ta đi đến bên cạnh Phong đoàn trưởng: "Hiện tại thi tiên trong Quan Tài Sơn đều chạy ra hết rồi, giờ ngươi cũng nên nói cho ta biết rốt cuộc ngươi muốn làm gì đi." Phong đoàn trưởng tâm thần hoảng hốt, mặt trầm như nước, hắn cũng không nhìn Trần Mộc mà chỉ nhìn chằm chằm vào những thi tiên đang bạo khởi bên dưới, lạnh lùng nói: "Ta muốn làm gì?

Ta muốn..." Lời còn chưa dứt, đường mòn dưới chân mọi người bỗng nhiên sụp đổ.

Chương 716

Phong đoàn trưởng cũng biết chuyện chẳng lành, thân thể mất kiểm soát trên con đường hẹp chưa đầy một thước.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Trần Mộc thậm chí không kịp phản ứng.

Đợi đến khi ta định thần lại, Phong đoàn trưởng đã theo đất đá trượt xuống vách đá, rơi thẳng vào đám hắc vân sương mù phun ra từ Quan Tài Sơn, mất hút không dấu vết.

Trần Mộc đứng vững nhìn xuống, không thấy Phong đoàn trưởng ngã ở đâu, chỉ thấy xác của Phong Sư Cổ vừa bị mình bóp gãy cổ ném xuống đang từ từ đùn ra một cụm vật chất đen kịt, dường như là những sợi lông thi đen vừa ngắn vừa nhỏ.

Cổ thi giấu trong quan quách phong kín tuyệt đối qua nhiều năm, khi đột ngột tiếp xúc với không khí lưu động bên ngoài, da thịt sẽ biến đổi dữ dội, trong nháy mắt co rúm lại, đồng thời mọc ra một lớp nấm mốc thi nhung.

Nhưng tử thi trong Địa Tiên thôn trừ Phong Sư Cổ ra, phần lớn đã lộ ra dưới lòng đất mấy trăm năm, lại không có quan quách tẩm liệm, thế mà lại nảy sinh thi biến thế này, thật sự rất bất thường.

Hắc vụ trong hẻm núi ngày càng dày, dải ánh sáng trời mờ nhạt dần.

Trần Mộc ở rất gần thi thân Phong Sư Cổ nên nhìn thấy cực kỳ rõ ràng.

Thứ vật chất màu đen giấu trong thi thân Phong Sư Cổ, trước đó trong ngọc quật ở Linh Tinh điện đã từng thấy bóng ma giống hình

người ẩn trong lớp ngọc tủy.

Trong bức "Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ" cũng có miêu tả ngầm về thứ vật chất màu đen như u linh này.

Chúng dường như có thể bám vào vách đá di chuyển cực nhanh, tỏa ra mùi thi xú quỷ dị, hình thái bên ngoài không cố định, hơn nữa không sợ thủy hỏa đao thương.

Tử thi bị thứ này phụ thể có thể không mục không cương, thậm chí máu tươi trong cơ thể cũng không bị ứ đọng.

Thời kỳ Vu Tà coi đó là "Trấn Thi Ô Đan", còn Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ lại xem đó là điềm báo thi hài tiên hóa.

Ngoài những hình vẽ thấy ở địa tiên, cũng như trong hài cốt tại Linh Tinh điện và mộ phần, chắc hẳn ta đã thấy thứ này ở đâu đó nữa.

Hình như là ở trong Quan Tài Sơn, thậm chí gần mộ Ô Dương Vương và huyền quan hẻm núi đều từng gặp qua, chẳng qua vì định kiến ban đầu nên luôn cho rằng đó là thi tiên được luyện hóa, mà bỏ qua vô số chi tiết hiện ra trước mắt.

Thứ vật chất màu đen này có lẽ là một loại rêu mốc sinh tồn trong môi trường âm u ẩm ướt, hay có thể nói chính là "Thi Tiển" được đề cập trong phong thủy.

Văn hóa Vu Tà và thuật Quan Sơn Chỉ Mê của Phong gia đều xuất phát từ cổ pháp phong thủy, trong đó Thiên Tinh phong thủy chiếm tỷ trọng rất lớn, nhưng những thứ này và Âm Dương Phong Thủy của Mạc Kim hiệu úy truyền lại thực chất đều là các chi nhánh của Chu Thiên cổ quái, hoàn toàn đồng tông đồng nguyên.

Tông chỉ đều là trong tạo hóa thiên nhân hợp nhất, chẳng qua cổ phong thủy thâm sâu bí hiểm hơn, có nhiều lý luận không thực tế, đại đa số sau thời Hán đã không còn sử dụng.

Quan Sơn Phong gia lại học được dị thuật đạo mộ ở Quan Tài Hạp, nội dung nghiên cứu vẫn là ba đại cổ pháp, có nhiều điểm khác biệt với Hình Thế tông phong thủy mà ta tiếp xúc bấy lâu, cho nên trí não nhất thời không quay ngoắt lại được.

Bây giờ chợt tỉnh ngộ, lập tức hiểu ra bảy tám phần.

Trong Quan Tài Hạp ẩn chứa hàng vạn cỗ huyền quan đủ loại, mà Bàn Cổ mạch của Quan Tài Sơn lại là nơi cực âm tàng phong tụ khí, chôn giấu vô số quan tài nhỏ.

Những khí quan thi thể đó trong núi lâu năm sinh biến, mọc ra một lớp rêu hắc lục sắc, có thể ký sinh trong cơ thể người sống hoặc người chết.

Loại nhục đài này chính là "Hoạt Đan" mà các vu giả thời Ô Dương Vương dùng để giữ cho tử thi không thối rữa, trẻ mãi không già.

Sau này người Vu Tà phát hiện thứ này tuy có thể giữ cổ thi vạn năm không tan nhưng không thể rời khỏi Quan Tài Sơn, một khi rời khỏi nơi tàng phong nạp thủy sẽ bám vào hình hài túc chủ mà sinh sôi lan rộng, nhân súc sinh linh trên thế gian sẽ chịu họa lớn.

Cho nên trên bia cáo tế mới nhắc đến chuyện đào đứt địa mạch, phong sơn ép giấu, Quan Tài Sơn trở thành cổ chi cấm địa.

Dị thuật Phong Sư Cổ học được đa phần từ Quan Tài Sơn, cộng thêm việc hắn chấp mê tham ngộ thiên cơ để chứng đại đạo, nên sinh lòng vọng tưởng với Hoạt Đan trong núi, mưu đồ mượn thứ này luyện thành tiên, xây dựng Địa Tiên thôn để tu phục địa mạch không khí.

Thực ra cũng không thể nói phán đoán của Phong Sư Cổ là sai, đến nay nhân quả tuần hoàn, tất cả đều diễn ra theo đúng tính toán và bố

trí của hắn khi còn sống.

Đám Bàn Cổ thi tiên đó nếu từ đây chảy đi khắp nơi thì không biết bao nhiêu người sống sẽ bị chúng "độ hóa" đây.

Trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", quyển Vật Tự từng có ghi chép về Thi Đài, Thi Tiển, nói rằng dưới ác mạch không gì không giết, Thi Đài lâu năm sinh thịt, kết thành hình người, đuổi theo hút dương khí người sống mà chuyển động, rời khỏi phần mộ sẽ gây ra đại dịch thế gian.

Đó đều là những thứ hung hối sinh ra trong lăng mộ địa lý.

Ở một mức độ nào đó, chúng hơi giống Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trấn mộ hộ lăng, chẳng qua một cương một nhu, và Thi Tiển gần như không có điểm yếu để khai thác.

Trong huyền quan vách đá, địa cung cổ mộ của Quan Tài Hạp đâu đâu cũng có rêu mốc mục nát, nhưng chỉ có thứ chôn trong Bàn Cổ mạch mới là Thi Tiển.

Lúc đầu mọi người bị che mắt, lầm tưởng phong thủy Quan Tài Hạp là bảo địa mai cốt của bậc tiên dật, không ngờ thi tiên trong truyền thuyết hóa ra lại là Bàn Cổ Thi Tiển.

Tuy đã nhận ra chân tướng giữa vách hẻm núi nhưng hoàn toàn vô ích.

Bàn Cổ Thi Tiển ký sinh trong tử thi cơ bản nhất quán với truyền thuyết về thi tiên của mộ địa tiên.

Lúc này nhìn lại, toàn bộ người chết trong Địa Tiên thôn đều có thứ này trong người.

Theo việc Quan Tài Sơn rời khỏi lòng đất lộ ra giữa hẻm núi, những sợi Thi Tiển đen bám trong tử thi bắt đầu ngo ngoe bò ra khỏi túc chủ, bám trên vách đá bò đi khắp nơi.

Để chúng thoát khỏi hẻm núi chắc chắn sẽ gây họa không nhỏ.

Hiện tại dù có liều mạng cũng không làm được gì.

Trần Tiểu Đao bên cạnh hất ván quan tài đánh rơi vài cụm Bàn Cổ Thi Tiển gần đó, Trần Mộc liền kéo hắn ra khỏi nắp quan tài. "Gia chủ, thi thể trong Địa Tiên thôn dường như đều bị sinh vật nào đó ký sinh, xem ra chúng ta không ngăn được chúng, giờ tính sao đây?" Trần Tiểu Đao tâm cơ linh mẫn, phản ứng cực nhanh, sau khi nhìn rõ diện mạo thi tiên, quả nhiên cũng có ý nghĩ giống như Trần Mộc.

Hắn tuy không hiểu nhiều về phong thủy nhưng lập tức đoán ra trong xác chết có vật ký sinh.

Nhưng Trần Mộc lúc này cũng chưa nghĩ ra cách đối phó với Bàn Cổ Thi Tiển trong Quan Tài Sơn.

Quan Tài Sơn nằm chắn giữa hẻm núi đang dần tan rã, nhưng âm hối chi khí trong thân núi mãi không tan, hắc vụ vô cùng vô tận cứ cuộn trào không dứt.

Từng đợt mây âm sương mù quẩn quanh khiến ánh sáng trong hẻm núi càng lúc càng tối.

Nếu tiếp tục theo đường sạn đạo đi lên, không biết bao giờ mới leo qua được vách đá dựng đứng vạn trượng này.

Hơn nữa tinh thần và thể xác của mọi người đều đã đến giới hạn, e rằng chưa leo được một nửa đã bị Bàn Cổ Thi Tiển đang sinh sôi nhanh chóng đuổi kịp.

Yêu Muội Nhi thấy lúc này mọi người đều do dự không quyết, liền vội vàng bảo mọi người đừng bao giờ nảy ra ý định nhảy xuống nước thoát thân.

Cô không sợ trèo đèo lội suối, duy chỉ không biết bơi, có nỗi sợ hãi thâm căn cố đế với dòng nước lớn.

Trần Mộc thấy không cần lo cho cô ấy, đường thủy căn bản không nằm trong tính toán.

Dòng nước trong hẻm núi này chảy xiết như vậy, dù bơi giỏi đến mấy nhảy xuống cũng không sống nổi.

Mấy người đứng trên điểu đạo nơi vách đá dốc đứng, trầm tư suy tính đối sách tiếp theo.

Đám thi tiển bên dưới tuy vẫn đang đuổi theo, nhưng chưa kịp đến gần đã bị Trần Tiểu Đao đánh rơi xuống, tạm thời không đáng ngại.

Tuy nhiên, sau khi Phong đoàn trưởng nhảy xuống, mãi vẫn không thấy động tĩnh gì, thậm chí đến cái xác cũng chẳng thấy đâu.

Trên người Phong đoàn trưởng có những dấu hiệu khó lòng lý giải.

Chương 717

Thân ở trên vách đá mà lại có thể né tránh được Bàn Cổ thi tiển.

Khi đó Trần Mộc đã nghi ngờ thi tiển đã khai mở Long mục.

Trong Long thị không thể bắt được sự tồn tại phi nhân phi quỷ của hắn.

Tuy rằng từ lâu đã nghe qua truyền thuyết này, nhưng cái gọi là 'nhân bất kiến phong, quỷ bất kiến địa, ngư bất kiến thủy, long bất kiến nhất thiết vật'.

Đây cũng chính là sự huyền bí của Quy Khư cổ kính và hai mảnh thanh đồng quái phù.

Bàn Cổ thi tiển kia là do xác thối trong phong thủy huyệt nhãn hóa thành, một khi đã khai mở Long thị, đương nhiên cũng thuộc loại thi biến hóa vật.

Những thứ như nhục tiển thi đài vốn cực kỳ hủ bại, âm trầm.

Ngọn lửa thông thường căn bản không thể thiêu hủy được chúng.

Có lẽ Thanh Đồng Long Phù mới là cơ hội duy nhất của bọn họ.

Ý niệm vừa động, Trần Mộc liền lấy Thanh Đồng Long Phù ra.

Mảnh đồng phù này có ý nghĩa phi phàm đối với bọn họ.

Trong ba món Quy Khư thanh đồng khí mà họ có được, hai món kia đã bị hỏa tất xâm thực mất đi đồng tính, chỉ còn mảnh Long phù này là đứng đầu tứ phù.

Hơn nữa, nó được chôn sâu trong Bách Nhãn quật nhiều năm, hải khí trong chất đồng thấm đượm không tan.

Cân nhắc lợi hại, chỉ có hạ quyết tâm vứt bỏ vật này mới có khả

năng triệt để hủy diệt Địa Tiên thôn.

Nhìn cái xác không đầu bên dưới vách đá ngay trong gang tấc, Trần Mộc lập tức giơ tay ném Long phù xuống.

Hải khí trong chất đồng của Thanh Đồng Long Phù bốc lên nghi ngút, trải qua mấy ngàn năm vẫn không tán.

Chỉ thấy Bàn Cổ thi tiển trong hài cốt kẻ chết khi đang phun nuốt hắc vụ, đã sớm quấn lấy Long phù vào trong thể nội.

Gần như cùng lúc đó, trong hẻm núi hắc vụ đã che kín bầu trời.

Trời tối đến mức đối diện cũng không nhìn rõ hình bóng nhau.

Một trận muộn lôi lăn tăm trong mây mù, đây là điềm báo lôi hỏa sắp giáng xuống.

Trần Mộc vội vàng ấn mấy người còn lại nằm xuống đất.

Chưa kịp để Trần Mộc cúi mình ẩn nấp, đã thấy một đạo tia chớp như rồng kinh sợ lướt qua trước mắt, lập tức soi sáng hai bên vách đá một màu trắng bệch chói mắt.

Lôi minh điện thiểm phát ra ngay bên cạnh, trong tiếng sấm nổ đì đùng chấn nhĩ dục lung, khiến vạn quan trong thiên khuất của Quan Tài hạp cùng lúc rung chuyển.

Những người canh giữ cổ mộ Ô Dương Vương bị Quan Sơn Thái Bảo giam cầm, từng vì Địa Tiên Phong Sư Cổ thôi toán thiên cơ, cuối cùng ứng nghiệm như thần.

Tòa Quan Tài sơn kia bị hồng thủy từ dưới đất đẩy vào hẻm núi, nằm vắt vẻo trên dòng sông gào thét.

Trong núi vô số thi tiển thừa cơ đào thoát, hoàn toàn trùng khớp với tượng 'phá sơn xuất sát' mô tả trong điềm báo.

Những món phù kính thanh đồng kia đều là bí khí phong thủy cổ

xưa.

Ngoài việc chiêm nghiệm phong thủy, quái tượng, hải khí ẩn tàng trong chất đồng cũng vô cùng phi phàm.

Khi đó trong huyền quan nơi vách đá thấy được thi thể ẩn sĩ bất hủ bất hóa, râu tóc thần thái vẫn còn, trông như tiên phong đạo cốt, hoàn toàn không giống cổ thi ngàn năm, hẳn cũng thuộc loại cương thi lưu truyền từ cổ đại.

Lúc ấy Tề Thiết Chủy định dùng đồng phù đồng kính bên cạnh huyền quan để thôi trắc phương vị địa tiên mộ, kết quả dẫn tới một trận lôi bạo gần đó.

Có trải nghiệm này, Trần Mộc lờ mờ cảm thấy trong Thanh Đồng Long Phù còn ẩn chứa nhiều bí mật chưa ai biết.

Đây có khả năng là một tấm Lôi phù.

Khi cương nhân thi biến, trong thi thân thường có cực âm lệ khí.

Ra ngoài gặp dương khí sẽ khiến âm dương tương kích, lại bị luồng hỗn độn chi khí mờ mịt trong Quy Khư thanh đồng dẫn dắt, sẽ hình thành hiện tượng phóng điện giữa mây ở tầng thấp, sinh ra lôi điện phích lịch trong thời gian cực ngắn.

Tuy trước đó có nghĩ tới, nhưng vẫn chưa chắc chắn.

Lúc này đã đến nước này, nên mới tạm thời nghĩ ra biện pháp này, cũng chẳng quản được có thành công hay không.

Trần Mộc ném Thanh Đồng Long Phù về phía Phong Sư Cổ, nó vừa vặn rơi vào cái hốc trên tử thi đứt đầu của hắn.

Tức thì, phong vân biến sắc.

Thi vụ trong Quan Tài sơn quá nặng, trong phong thủy gọi đây là 'phá sơn thấu huyệt, quần long kinh trập', là điềm cực hung.

Ngay lập tức, điện thiểm lôi minh nổ ra giữa vực sâu vách đứng.

Những tia chớp phích lịch này không phát ra từ tầng mây trên trời, mà sinh ra từ hắc vụ sát mặt nước dưới đáy hẻm núi.

Thường nói sét đánh không kịp bịt tai, lôi điện trong hẻm núi nói đến là đến.

Trong tiếng sấm trầm đục ban nãy, xung quanh tối đen như mực, nhưng theo một đạo tia chớp hình nhánh cây dài ngoằng xé toạc hẻm núi, giống như kinh long chợt hiện, ánh chớp chói mắt lập tức soi sáng vách đá như phủ sương.

Điểu đạo nơi mấy người ẩn nấp cực kỳ nhỏ hẹp dốc đứng, đại bộ phận chưa đầy một thước.

Khi tia chớp lướt qua bên người, ai nấy đều cảm thấy lông tơ dựng đứng cả lên.

Nhờ ánh sáng chớp nhoáng đó, có thể thấy xung quanh vách đá bám đầy Bàn Cổ thi tiển.

Hài cốt của vô số người chết trong Địa Tiên thôn đa phần đã rách da lòi thịt, bên trong lộ ra những mảng thi tiển đen kịt nhung nhúc, hình thù kỳ quái, máu me đầm đìa bám chặt vào vách đá, chen chúc bò lên cao.

Đạo tia chớp như kiêu long kia thoáng hiện rồi biến mất, Quan Tài hạp lại rơi vào trong hắc vụ mịt mùng.

Hẻm núi từ tối chuyển sáng rồi lại chìm vào bóng tối, chỉ trong nháy mắt.

Mấy người bị ánh điện làm hoa mắt, chưa kịp chớp mắt đã nghe một tiếng nổ lớn.

Tiếng sấm chưa dứt, dưới đáy cốc tối đen đột nhiên mọc lên vô số

hỏa cầu.

Tất cả Bàn Cổ thi tiển đều bị lôi hỏa đánh trúng, dường như cả lớp thi vụ nồng đậm xung quanh cũng bị bắt lửa, đốt cháy cả không khí.

Giữa hai vách đá gần Quan Tài sơn, lôi hỏa lan tràn, tựa như bị một luồng cuồng phong vừa nóng rực vừa âm sâm thấu xương cuốn lấy.

Mấy người có nằm mơ cũng không ngờ lại gây ra động tĩnh lớn thế này.

Nhìn những khối thi tiển lớn nhỏ xung quanh đều bị từng đoàn hỏa cầu bao bọc, không ngừng giãy giụa lăn lộn trên vách đá.

Chương 718

Trần Mộc vội bảo mọi người nằm rạp xuống ẩn nấp.

Lúc này tai họ nghe thấy trong hẻm núi dường như toàn là tiếng kêu la thảm thiết, chói tai.

Trong lý luận thường quy của Thanh Ô phong thủy, tổng kết rằng lửa trên thế gian ngoài quỷ hỏa bí ẩn ra, còn có ba loại khác: nhân hỏa, long hỏa và thiên hỏa.

Long hỏa có thể tiềm động thiêu đốt trong nước.

Nhân hỏa là ngọn lửa thông thường đốt củi nấu cơm.

Còn thiên hỏa chính là lôi hỏa, gọi là 'hận thế chi hỏa'.

Nếu đức hạnh của người đời suy đồi, hoặc có vật sống lâu thành quái, sẽ dễ dẫn đến lôi hỏa tương kích.

Dân gian đều nói đó là Lôi Công mở mắt, chuyên trừng phạt yêu tà gian ác.

Thực chất đó là do 'khí' trong bốn môn hình, thế, lý, khí của phong thủy có dị biến, dẫn đến thiên địa mất cân bằng, khiến mây mù sinh ra lôi điện.

Sau một trận lôi điện tẩy lễ, trong hẻm núi tràn ngập mùi ozone cháy khét cùng mùi hôi thối nồng nặc của xác chết hóa xương.

Mùi vị đó khiến người ta gần như nghẹt thở, mắt tối sầm lại.

Lôi hỏa do Long phù sinh ra hoàn toàn khác với lôi hỏa bình thường.

Vừa rồi khi lôi hỏa đi ngang qua, họ chỉ cảm thấy một luồng điện nhẹ, nhưng đám thi tiển bên dưới hễ chạm phải lôi hỏa là bị bắt lửa

ngay.

Nhờ thế mấy người mới thoát nạn, nếu không với sức xung kích cực mạnh của lôi hỏa vừa rồi, không chết cũng phải lột một tầng da.

Mọi người lúc này đều gượng dậy, từ trên cao nhìn xuống.

Chỉ thấy thi vụ bốc cháy trong lôi hỏa đã biến mất, ánh sáng trên trời lại rọi xuống vực sâu.

Vô số tro tàn đen kịt bay lả tả khắp trời, trong đó vẫn còn đốm lửa chưa tắt.

Xem ra đại kiếp đã qua.

Một luồng gió núi lạnh lẽo thổi tới, tuy mùi khét lẹt chưa tan hết nhưng cảm giác phiền muộn, ghê tởm trong lồng ngực mọi người lập tức được hóa giải.

Đứng trên vách đá nhìn quanh, cảnh tượng trước mắt khiến người ta kinh tâm động phách.

Sau khi thoát chết trong gang tấc, lòng không khỏi bồi hồi.

Tòa Quan Tài sơn Địa Tiên thôn bị lôi hỏa đánh trúng, mưu đồ 'phá sơn xuất sát' của Địa Tiên Phong Sư Cổ tan thành mây khói, phút chốc tro bay yên diệt.

Một dải ánh sáng trên đỉnh hẻm núi lại hiện ra.

Trừ những vết cháy khét trên vách đá, không còn để lại nửa mảnh hài cốt, chỉ có vô số tro vụn đen kịt hình thành sau khi lôi hỏa thiêu xác, theo gió núi bay lơ lửng, hẻm núi như đang trải qua một trận tuyết đen bao phủ trời đất.

Trong tòa Quan Tài sơn nằm vắt vẻo giữa hai vách đá, thạch bích xung quanh đã bắt đầu nứt vỡ dần.

Bàn Cổ mạch và Địa Tiên thôn trong núi đều bị thủy hỏa thôn tính

sạch sành sanh.

Trong bùn nước chỉ còn lại gạch vụn ngói tan, ngọc thạch và linh tinh nham bên trong vỡ vụn, chẳng còn một chút sinh khí.

Những mảnh đá ngói vụn không ngừng rơi xuống sông.

Điều không ngờ nhất là Địa Tiên thôn quả nhiên đã ứng với điềm 'phá sơn xuất sát'.

Chuyện định sẵn trong thiên tượng cuối cùng vẫn xảy ra.

Đây là kết quả chuẩn xác mà những người thủ lăng mộ cổ Ô Dương Vương dùng cổ quái thôi diễn cho Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Nhưng trong quái tượng thiên khải này lại ẩn chứa lời nguyền độc địa của người thủ lăng.

Ngay cả hạng kỳ nhân dị thuật thông thiên như Địa Tiên Phong Sư Cổ cũng không nhận ra thiên cơ chôn sâu trong đó.

Những người thủ lăng chịu đủ cực hình tra tấn của Quan Sơn Thái Bảo chỉ lấy 'phá sơn xuất sát' làm điềm báo cuối cùng của thiên tượng, nhưng lại ẩn giấu kết quả xuất hiện ngay sau đó, khiến ngôi mộ cổ Địa Tiên mà Phong Sư Cổ dốc hết tâm cơ xây dựng bị hủy trong lôi hỏa.

Trải qua tất cả chuyện này, mọi người đều tin rằng trong u minh quả thực có thiên ý an bài.

Thực ra các bậc tiên hiền cao thánh thời cổ đại đã nói rõ đạo lý này: 'U thâm vi diệu, thiên chi cơ dã; tạo hóa biến di, thiên chi lý dã; luận thiên lý dĩ ứng nhân, khả dã; tiết thiên cơ dĩ hoặc nhân, thiên tất phạt chi'.

Có thể dùng nguyên lý biến hóa của thiên địa để chỉ dẫn cho con người, như thế mới có thể sinh sôi bất tuyệt, khoan hậu bao dung;

nhưng thiên cơ vi diệu sâu thẳm, phàm phu tục tử không nên dòm ngó bí mật trong đó, nếu không định sẵn sẽ chiêu tai dẫn họa, hại người hại mình.

Có lẽ thuật luyện đan tu tiên là có thật, cũng là kỳ thuật truyền từ cổ đại, nhưng tất yếu phải giữ tâm ninh tĩnh, vô dục vô cầu.

Tập luyện trong kim thủy đan hỏa lâu ngày có thể giúp gân cốt cường kiện, trường thọ.

Nhưng Địa Tiên Phong Sư Cổ vốn là bậc kỳ tài tuyệt thế, lại chấp mê vào pháp môn cầu tiên cứu thế độ nhân, lại ôm vọng tưởng phi phận, ép buộc con dân bộ lạc tà di thôi toán thiên cơ quái tượng, ý đồ luyện thành thi tiên.

Kết quả bị chính nó mê hoặc, dẫn hỏa thiêu thân, mới nhận lấy cái kết không còn mảnh xác thế này.

Trong Quan Tài hạp vân vũ vô thường, ánh sáng vừa hiện, trên cao mây mù lại tụ hội.

Phút chốc đại vũ như trút nước, đổ xuống như lật chậu, gột rửa sạch tro tàn trong không trung.

Mấy người bị nước mưa dội ướt sũng mới hoàn toàn tỉnh táo lại từ trạng thái hoảng hốt.

Tinh thần đang căng thẳng tột độ bỗng thả lỏng, lập tức cảm thấy gân cốt mỏi mệt, toàn thân không chỗ nào là không đau nhức, đành phải tiếp tục dừng lại nghỉ ngơi trong hang đá đặt huyền quan nơi vách đứng.

Mọi người lúc này đã kiệt sức, nhưng vì thoát chết trở về thấy lại ánh mặt trời nên tâm trạng rất tốt.

Đặc sản Bàn Cổ thi tiển của Địa Tiên thôn cũng đã bị hủy sạch.

Ngoại trừ chuyến này không lấy được thi đan, coi như cũng đã viên mãn.

Trong Bàn Cổ thi mạch tuy có cổ đan, nhưng không phải loại nội đan mà họ muốn tìm để cứu mạng Đa Linh, hai thứ hoàn toàn khác biệt.

Yêu Muội Nhi vốn không rõ mấy người đến đây vì mục đích gì, cô cảm thấy đi một vòng trong mộ Phong Sư Cổ mà vẫn còn sống đi ra đã là niềm vui ngoài ý muốn, bèn lên tiếng hỏi rõ nguyên ủy.

Cổ Sai đứng bên cạnh đem chuyện mọi người đi mò ngọc trai ở Nam Hải kể rành rọt cho Yêu Muội Nhi, rồi nói thêm lý do chuyến đi này.

Mấy người vừa băng bó vết thương vừa trò chuyện về chuyện ở Nam Hải, thuận tiện nhắc đến Phong đoàn trưởng.

Chẳng ai đoán được bí mật của vị truyền nhân cuối cùng của Quan Sơn Phong gia này.

Trên người hắn có dấu vết thi trùng cắn xé, vai bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đâm xuyên mà vẫn như không có việc gì, Bàn Cổ thi tiển căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Không biết thứ hư ảo như bóng ma này rốt cuộc là gì.

Chương 719

Việc duy nhất hắn muốn làm cả đời này e rằng chỉ là vào Địa Tiên thôn tìm Phong Sư Cổ.

Tính cách kiên nhẫn đến lãnh khốc của hắn gần như đã vặn vẹo, người thường căn bản không làm được, điều này chắc có liên quan đến kinh nghiệm của hắn.

Phong đoàn trưởng này có lẽ cũng di truyền sự lão mưu thâm toán của Phong Sư Cổ, có thể sống trong địa hạ tối tăm không thấy ánh mặt trời suốt mấy chục năm, đổi lại người thường chắc đã phát điên từ lâu.

Một người bình thường ngày đêm đối mặt với bóng tối vô tận, thậm chí không có lấy một người để nói chuyện, đối tượng duy nhất có thể giao tiếp chính là con Ba Sơn Viên Dứu kia.

Chưa nói đến ăn uống từ đâu mà có, việc hắn có thể nhẫn nhịn không ra ngoài mới là điều khó nhất, cứ thế chờ đợi trong mộ.

Nếu đám người Trần Mộc không đến, không biết hắn sẽ ứng phó ra sao.

Nghị lực này khiến họ có phần bội phục.

Đang lúc trò chuyện, bỗng thấy một bóng đen to lớn lướt qua vách đá bên cạnh.

Mọi người giật mình, trong thoáng chốc chỉ thấy thứ đó to lớn khác thường, thân khoác hắc bào, leo trèo vách đứng như đi trên đất bằng, bóng dáng xuyên vân phá vụ vọt lên vách đá cực kỳ nhanh nhẹn, nhanh đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

Thấy có thứ lướt qua vách đá với thân hình linh hoạt nhanh nhẹn

không kém gì vượn, họ hoa cả mắt, nghĩ bụng hay là con Ba Sơn Viên Dứu do Quan Sơn Phong gia nuôi dưỡng?

Nhưng con Ba Sơn Viên Dứu ở phòng không động Thanh Khê dường như không to đến mức này, chẳng lẽ trong Quan Tài sơn vẫn còn thi tiển sót lại?

Đúng lúc này, bóng dáng đang leo vách đứng bỗng dừng lại ở phía sườn của họ.

Trần Mộc vội dụi mắt, nhìn kỹ lại thì càng thêm kinh ngạc.

Họ hiện đang ở trên một điểu đạo chật hẹp dốc đứng, cách đó khoảng vài chục mét có mấy cây cọc gỗ đóng trên vách đá, chuyên dùng để đặt huyền quan.

Ba Sơn Viên Dứu đang cõng Phong đoàn trưởng, đứng bất động trong màn mưa lớn ở đó.

Một vượn một người cứ thế vô biểu tình quay đầu nhìn chằm chằm vào họ.

Xem ra con Ba Sơn Viên Dứu kia không hề theo mọi người vào trong Quan Tài sơn, nhưng nó cực kỳ linh tính, quanh quẩn trong hẻm núi, cảm nhận được động tĩnh sơn băng địa liệt dưới lòng đất nên đã vượt núi băng rừng tìm tới.

Trong tòa Quan Tài sơn sắp sụp đổ, nó đã tìm thấy Phong đoàn trưởng, cõng hắn từ vách đá đi lên, gặp mặt bọn Trần Mộc tại đây.

Nhìn từ xa, chỉ thấy Phong đoàn trưởng buông thõng một cánh tay, khắp người đầy bùn đen, gương mặt bị nước mưa gột rửa hiện lên vẻ trắng bệch lạ thường.

Hắn không mở miệng nói gì, chỉ là muốn xem mấy người có mệnh hệ gì không, sau đó không biết sẽ lánh đi phương nào, từ nay không bao giờ gặp lại nữa.

Mấy người cứ thế đứng trên vách đá nhìn xa xăm về phía Phong đoàn trưởng và Ba Sơn Viên Dứu.

Hai bên nhìn nhau, trong vài phút không ai lên tiếng.

Vách đá trong Quan Tài hạp cực kỳ dốc đứng, Trần Mộc muốn tiếp cận hắn thêm một bước cũng không thể.

Tuy nói là hận Phong đoàn trưởng thấu xương, nhưng đi suốt chặng đường này cũng có thể hiểu được dụng tâm của hắn.

Kể từ khi bí mật của lão tổ tông bị hắn biết được, mọi hành động của hắn đều là để ngăn cản lão tổ tông tang tận thiên lương kia không ra ngoài làm xằng làm bậy mà thôi, cũng chẳng có tâm địa gì xấu.

Hành động của hắn có thể nói là tình có thể tha thứ, lý khó dung thứ.

Tuy Trần Tiểu Đao ngoài miệng nói lời hung ác, nhưng cũng chẳng thực sự muốn truy cứu gì thêm.

Hiện giờ tận mắt thấy Phong đoàn trưởng được Ba Sơn Viên Dứu cứu ra khỏi Quan Tài sơn, tảng đá trong lòng họ coi như cũng hạ xuống.

Thấy hắn như muốn lánh đi thật xa, không biết bao giờ mới gặp lại.

Trần Tiểu Đao chợt nhớ ra trước khi đi phải để lại một câu xã giao, bèn hét lớn trong màn mưa: 'Phong đoàn trưởng, nợ giữa chúng ta vẫn chưa xong đâu, nhưng mong lão thiên gia bảo hộ ông bình an vô sự, ít nhất là cho đến khi ông gặp lại tôi lần nữa!'.

Phong đoàn trưởng nghe vậy vẫn bất động thanh sắc, nhìn chằm chằm Trần Tiểu Đao một hồi lâu, trên gương mặt không chút máu thoáng qua một nụ cười lạnh khó nhận ra, khẽ vỗ vai Ba Sơn Viên Dứu.

Con vượn hiểu ý, không thèm liếc nhìn họ thêm cái nào, vươn cánh tay dài nhảy vọt lên vách đứng.

Nó cõng một người mà vẫn đi lại không chút trở ngại trên vách núi dựng đứng cao vạn trượng, chỉ mấy cái nhảy nhót đã leo lên cao, biến mất trong màn mưa lớn.

Mấy người Trần Tiểu Đao nhoài người ra khỏi điểu đạo, ngẩng nhìn lên vách đá phía trên, chỉ thấy mưa mù mịt mùng, làm gì còn bóng dáng người vượn đâu nữa.

Trong lòng cảm thấy trống trải, đành thu mình lại, tiếp tục ở trong hang đá trú mưa.

Lúc này trong Quan Tài hạp gió mưa giao hòa, Trần Mộc không dám mạo hiểm để mọi người leo qua vách đá trơn trượt dốc đứng, đành kiên nhẫn đợi mưa tạnh.

Còn tòa Quan Tài sơn treo trong hẻm núi đã hoàn toàn tan rã, vỡ thành vô số tảng đá khổng lồ, bị thác nước cuốn trôi xuống sông lớn.

Hiện đang mùa lũ, nước trong núi cực lớn, những di tích của Địa Tiên mộ Linh Tinh điện rơi xuống nước lập tức bị nhấn chìm.

Mọi người ăn chút lương khô và hoa quả khô xong thì ngồi bó gối, mỗi người theo đuổi tâm sự riêng, lặng lẽ không nói lời nào.

Sau chặng đường dài bạt thiệp, sự mệt mỏi tích tụ kéo đến, họ lần lượt chìm vào giấc ngủ mê mệt.

Trần Mộc thì ngồi thiền bên cạnh.

Vu Sơn xưa nay vốn nổi tiếng với cảnh mây sớm mưa chiều thâm u, khi mọi người tỉnh dậy, mưa trong núi vẫn chưa tạnh.

Mãi đến trưa hôm sau mây mới tan mưa mới tạnh, họ mới có thể băng núi vượt rừng rời khỏi Quan Tài hạp.

Suốt dọc đường không hề thấy bóng dáng Phong đoàn trưởng, không biết hắn vẫn trốn trong hẻm núi hay đã chạy đến nơi nào khác.

Nhưng một người một hầu thế này nếu muốn xuất hiện công khai ở thị trấn, e rằng sẽ bị người ta coi là dị loại mà bắt giữ.

Trên người mấy người đa số đều mang thương tích, sau khi ra ngoài liền tìm đến tiệm thuốc ở Vu Sơn để trị thương, đồng thời cũng thuận tiện nghe ngóng tung tích Phong đoàn trưởng.

Đối với hắn, Trần Mộc lo lắng nhất là hắn còn mưu đồ gì khác, trên người hắn tồn tại quá nhiều hiện tượng kỳ quái khó hiểu, càng ngẫm càng thấy lão gia hỏa này không phải người thường.

Nếu họ vô tình giúp kẻ ác làm điều bậy thì tội lỗi lớn lắm, dù thế nào cũng phải tìm cách tìm thấy hắn.

Phong đoàn trưởng so với đám tổ tiên Quan Sơn Thái Bảo triều Minh của hắn, thủ đoạn hành sự quỷ bí tuyệt đối có hơn chứ không kém.

Nếu không có gì bất ngờ, e là thời gian tới khó lòng nhận được tin tức về hắn, ở dưới đất mấy chục năm còn trụ được, huống chi là lẩn tránh đám đông để sinh sống.

Thấy tìm kiếm không có kết quả, nghĩ nhiều cũng vô dụng, đành tạm thời gác lại sau đầu.

Trần Mộc bảo mọi người tĩnh tâm điều dưỡng thân thể, âm khí trong mộ cổ Ô Dương Vương và Quan Tài sơn quá nặng, trong người ai nấy đều tích tụ không ít thi độc, lúc đầu là ho liên tục, hô hấp không thông, sau đó thường xuyên nôn ra máu đen.

Ở lại Vu Sơn mấy chục ngày vẫn chưa khỏi hẳn.

Tối hôm đó vừa mới sập tối, Trần Tiểu Đao ra ngoài đi dạo một vòng rồi về phòng ngủ, không ngờ lại vô tình mơ một giấc ác mộng.

Trong mộng cảnh tượng chập chờn, thấp thoáng trở lại Địa Tiên thôn ở Quan Tài sơn, đi vào chính đường căn nhà cổ họ Phong, thấy trong phòng khói hương nghi ngút, trên tường treo một bức chân dung người chết, phía trước bày một bàn thờ, trên bàn là thất điệp bát oản chứa đủ loại hoa quả điểm tâm, cùng với thủ cấp heo bò dê tam sinh máu me đầm đìa.

Chương 720

Những dải giấy trắng đung đưa qua lại, chẳng khác nào một linh đường lập đạo tràng thủy lục.

Trần Tiểu Đao đi tới trước bàn thờ, muốn xem trong ảnh chân dung vẽ ai, nhờ ánh nến leo lét trong phòng, lờ mờ nhận ra là bóng dáng một thiếu nữ lai.

Nhưng khi nhìn rõ người trong họa tượng, Trần Tiểu Đao giật nảy mình: 'Đây chẳng phải Đa Linh sao?

Tại sao cô ấy lại chết... lại là ai đem linh vị của cô ấy thờ phụng trong Địa Tiên thôn?'.

Đang lúc Trần Tiểu Đao kinh ngạc khôn xiết, chợt nghe trên bàn thờ có tiếng động lạch cạch, âm thanh đó giống như lợn ăn nước cám, cậu vội cúi đầu nhìn, thấy cái đầu lợn bày trong đĩa trên bàn thờ không hiểu sao lại sống lại, đang tham lam trừng mắt nuốt chửng các loại lễ vật điểm tâm, máu và nước dãi văng tung tóe, trông cực kỳ hung tợn đáng sợ.

Trần Tiểu Đao thấy vậy nổi giận, lại có cảm giác chán ghét khó tả, lập tức vớ lấy cái cán treo dải giấy bên cạnh bàn thờ, cầm trong tay định đâm cái đầu lợn đó.

Ngờ đâu cán dải giấy quá mềm, hoàn toàn không dùng được lực.

Trần Tiểu Đao muốn thi triển Kim Quang Chú để đánh nát cái đầu lợn, nhưng kỳ lạ là căn bản không thể thôi động được Kim Quang Chú, không khỏi cuống đến toát mồ hôi hột.

Đang lúc nóng nảy thì cảm thấy bị ai đó vỗ vai mấy cái, giật mình tỉnh giấc.

Trần Tiểu Đao tỉnh lại thấy Cổ Sai đang ở bên cạnh gọi mình, mới biết đó là một giấc mơ.

Nhưng giấc mơ này quá đỗi quỷ dị, hơn nữa mộng cảnh lại vô cùng chân thực, tỉnh dậy toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, ngầm cảm thấy giấc mơ này không lành, trong lòng vẫn còn từng trận hoảng sợ.

Cổ Sai tò mò hỏi Trần Tiểu Đao rốt cuộc mơ thấy gì mà sợ đến mức đó, nói rằng gặp ác mộng thì nên nói ra, nói ra rồi sẽ không linh ứng nữa.

Lúc này Trần Mộc và Tề Thiết Chủy ở phòng bên cạnh cũng nghe thấy động tĩnh đi tới.

Sau khi hỏi rõ nguyên ủy, Tề Thiết Chủy ngạc nhiên nói: 'Tiểu Đao, gan cậu đâu có nhỏ đâu.

Có người bảo nếu cho cậu một cái gậy đủ dài, cậu còn dám chọc thủng cả trời cơ mà, sao ngủ mơ lại sợ đến mức này?'. 'Mọi người đừng có nói bậy bạ.

Thường nói ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, chẳng chủ định được cát hung họa phúc gì đâu.

Có lẽ gần đây tôi quá lo lắng chuyện của Đa Linh nên mới gặp giấc mơ không đầu không đuôi như thế...', Trần Tiểu Đao vừa nói vừa kể lại những gì thấy trong mộng cho mọi người nghe.

Mọi người nghe xong đều trầm mặc, e là mạng của Đa Linh khó giữ được.

Trần Mộc tuy cảm thấy có lỗi với sự thác phó lúc lâm chung của thuyền trưởng Nguyễn Hắc, nhưng mọi người cũng đã tận lực, chung quy không tìm thấy nội đan của cổ thi ngàn năm, Đa Linh cuối cùng sống hay chết toàn dựa vào tạo hóa của chính cô ấy.

Nhắc đến Đa Linh, cô lại trúng phải tà thuật hàng đầu của chính cha ruột mình, đúng là tạo hóa trêu ngươi, thiên ý khó lường.

Phong đoàn trưởng hẳn là biết tin tức về nội đan cổ thi ngàn năm, nhưng đã bao nhiêu ngày trôi qua vẫn không có chút tin tức nào về hắn, cũng không biết hắn trốn ở nơi nào.

Trần Mộc suy đoán Phong đoàn trưởng sẽ không rời khỏi khu vực Thanh Khê, dù sao đây cũng là quê quán tổ tiên, thi thể cha anh hắn đều để lại đây.

Vì vậy Trần Mộc dự định đợi thương thế mọi người hồi phục một chút sẽ lập tức vào lại Quan Tài hạp tìm hắn.

Mọi người đang bàn bạc cách tìm Phong đoàn trưởng thì bỗng ngoài cửa sổ có tiếng động, một cái bọc được ném vào từ bên ngoài, thứ bên trong dường như không nặng, rơi xuống đất phát ra tiếng 'bạch' nhẹ.

Trần Tiểu Đao lập tức bật dậy kiểm tra ngoài cửa sổ.

Trấn Thanh Khê này nằm ở ven cổ thành, nhân khẩu không đông đúc.

Lúc này đang độ giữa hè, không khí ẩm thấp oi nồng nên cửa sổ vẫn mở cho thoáng mát.

Bên ngoài chỉ có vài ngọn đèn đường thưa thớt, chẳng thấy bóng người nào.

Trần Tiểu Đao đành đóng cửa sổ lại để phòng bất trắc.

Trần Tiểu Đao quay lại nhặt cái bọc, mở ra xem thì thấy bên trong gói mấy bó cỏ dại hình thù kỳ quái cùng một xấp thư, mảnh Thanh Đồng Long Phù vô nhãn cũng nằm trong đó.

Đây chắc là Phong đoàn trưởng sai Ba Sơn Viên Dứu lẻn vào

huyện thành gửi thư cho họ.

Trần Tiểu Đao vội vàng mở thư, vừa xem vừa đọc cho ba người còn lại nghe.

Thư do đích thân Phong đoàn trưởng viết, ký tên thật là Phong Học Văn.

Nội dung thư khá dài, đại ý nói hắn cảm thấy hổ thẹn với mọi người, không còn mặt mũi nào gặp lại, nhưng việc đổ đấu ở Địa Tiên thôn Quan Tài sơn lần này hoàn toàn nhờ vào sự trợ giúp của các Mạc Kim giáo úy.

Tuy có thể sau này không còn ngày gặp lại, nhưng có nhiều việc hắn không thể không bàn giao rõ ràng.

Phong đoàn trưởng nói trong thư rằng cả đời hắn chưa bao giờ được tự tại, trong lòng luôn bị đè nặng bởi một tòa đại sơn.

Xuất thân gia môn cùng những chuyện nội tình ngoại tình khiến hắn thậm chí không có lấy một người bạn để tâm sự, người duy nhất có thể tin tưởng chỉ là con Ba Sơn Viên Dứu trốn trong Quan Tài hạp.

Nhưng người bạn già này tuy tuyệt đối trung thành, lại có linh tính nhưng chung quy không thể nói tiếng người, nó mãi mãi là một người bạn trầm lặng.

Lâu dần đã tạo nên tính cách âm trầm lãnh khốc của Phong đoàn trưởng.

Trong thế giới quan của hắn, ngoại trừ chuyện của Quan Sơn Phong gia, thiên hạ không còn chuyện gì khác đáng gọi là đại sự.

Do bên ngoài cổ mộ Địa Tiên thôn có mai phục Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nên chỉ trong vài ngày nhất định của năm Địa Thử (mười hai năm mới có một lần), khi Kinh Lăng Giáp ngủ đông, người bên ngoài mới có cơ hội vào Quan Tài sơn.

Vì thế hậu nhân của Phong Tư Kỳ đã nhiều lần lỡ mất lương cơ, nếu mùa hè năm nay vẫn không có ai đến đây tìm được lối vào, e rằng đời này vô vọng.

Sau nhiều năm tâm huyết trù hoạch an bài, cuối cùng cũng gặp được thiên thời địa lợi nhân hòa.

Mưu hoạch tuy chu mật nhưng cũng không thể biết trước mọi việc, kể từ khi mấy người Trần Mộc vào Quan Tài hạp đã xảy ra nhiều chuyện ngoài dự tính.

Vốn dĩ Phong đoàn trưởng nắm giữ bí mật thật sự trong 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú', chỉ sợ các Mạc Kim giáo úy bỏ rơi hắn làm riêng, nên luôn giữ kín.

Trước đó hắn đã bày ra mấy cái cục, khiến mọi người ở những địa điểm khác nhau tiếp xúc với các thông tin thật giả lẫn lộn, cộng thêm chút khổ nhục kế để làm nhiễu loạn thính giác, đến thời điểm mấu chốt mới đích thân vạch trần.

Thực ra trong mật ngữ thực sự của đoạn Quan Sơn Chỉ Mê đó đã bao hàm thông tin cách mở Cửu Cung Ly Hổ Tỏa, trở ngại duy nhất là việc ghép các mảnh vỡ bản đồ phong thủy trên bình gốm.

Nhưng việc Yêu Muội Nhi gia nhập đội thám hiểm nửa chừng là điều hắn không lường trước được, khiến nhiều kế hoạch đã định sẵn phải thay đổi lâm thời, dẫn đến cục diện dần mất kiểm soát.

Điều hắn không ngờ nhất chính là hàng loạt chuyện xảy ra dưới Hách Hồn Kiều kết bằng tổ yến Kim Ti Vũ.

Hắn vốn định mượn Kim Giáp Mao Tiên mai phục trong hẻm núi để phân tán sự chú ý của mọi người, sau đó mới chỉ ra sinh lộ thoát ra ngoài bằng xà gỗ dưới thác nước hóa thạch.

Sở dĩ bố trí như vậy là vì xuống hẻm núi này không lâu sẽ vào đến

địa cung Ô Dương Vương, trước đó hắn cần tự làm một cuộc phẫu thuật cho cơ thể mình.

Cái gọi là thủ thuật đó, thực chất là một loại yêu thuật truyền lại từ thời cổ đại.

Phong gia vùng Quán Sơn nhờ đạo mộ phần của các ẩn sĩ thời huyền quan mà phát tích, từ đó phát hiện ra nhiều vu pháp tà thuật đã thất truyền ngàn năm.

Chương 721

Trong đó có một môn gọi là cốt châm thứ não (dùng kim xương đâm vào não).

Nghe nói thuật này có thể khiến Tam Muội Chân Hỏa của cơ thể người bị dập tắt.

Bởi lẽ trên người người sống đều có ba ngọn đèn, là tượng trưng cho dương khí.

Độ sáng tối của ba ngọn đèn này dự báo khí vận và phẩm đức của bản chủ là suy hay vượng.

Mắt trần phàm thai không thấy được, chỉ có quỷ hồn và cương thi mới nhìn ra.

Từ sau gáy nhắm chuẩn huyệt vị đâm kim xương vào, có thể dập tắt ba ngọn đèn mệnh này.

Khi đào mộ có thể tránh được những chuyện như gặp quỷ hay xác chết vùng dậy.

Tuy nhiên, một khi dùng thuật này, tuyệt đối không được tiết lộ cho người thứ hai, chỉ có thể tự mình biết trong lòng.

Một khi nói ra, lập tức hồn phi phách tán, sau khi chết ngay cả quỷ cũng không làm được.

Loại tà thuật này nguồn gốc từ vùng đất cổ Ba Thục, thực tế là tiền thân của châm cứu bấm huyệt.

Trong các bức bích họa, nham họa còn sót lại của văn minh Vu tộc đã từng mô tả chi tiết tình hình tương tự.

Kẻ làm phép thi triển yêu thuật, người bị kim xương đâm trúng sẽ

như bị quỷ nhập thân, lên núi đao xuống biển lửa mà hoàn toàn không biết đau đớn.

Bởi vì huyệt vị mà kim xương đâm vào chính là trung khu thần kinh điều khiển cảm giác đau trong não.

Người xưa không hiểu huyền bí bên trong, bèn cho đó là thuật vu tà.

Thế nhưng Phong đoàn trưởng tại thác nước hóa thạch trước Long Môn đã mất kiểm soát tình hình.

Khi rơi xuống xà gỗ bị va đập đầu, cây kim xương vừa đâm vào não chẳng biết đã chạy đi đâu, có lẽ đã lún sâu hoàn toàn vào sau gáy, cũng có thể đã rơi mất trong lúc hỗn loạn.

Sau khi tiến vào địa cung Ô Dương Vương, ông ta phát hiện thần kinh mình dần tê liệt, trên người bị thi trùng cắn xé mà không hề có cảm giác.

Nhưng mọi chuyện đã không thể cứu vãn, e rằng quãng đời còn lại ông ta phải làm một cái xác không hồn vô tri vô giác.

Hơn nữa hễ căng thẳng kích động quá mức, ông ta sẽ cảm thấy huyết mạch toàn thân căng phồng, dự kiến có thể bạo mạch máu mà chết bất cứ lúc nào.

Phong đoàn trưởng tâm kiên như sắt, chuyện đã rồi đành cam chịu, không oán trách nhiều.

Ông ta vốn tính tình lạnh lùng, coi nhẹ mạng sống của người khác và cả chính mình.

Ban đầu ông ta chỉ định một mình vào địa tiên thôn, cậy có thuật diệt ba ngọn đèn mệnh và gương đồng Quy Khư trừ tà, hễ tìm thấy mộ địa tiên là đủ sức ứng phó.

Ngờ đâu âm sai dương thác, dấu hiệu thi biến trên người khiến chúng nhân nghi ngờ nên bị lộ thân phận sớm.

Để kịp vào địa tiên thôn trước khi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phong tỏa Quán Tài Sơn, biết rõ vào Quán Tài Sơn là có đi không về, ông ta đành dùng quỷ kế để mọi người cùng đi.

Sự việc phát triển đến bước này sớm đã vượt ngoài dự liệu của Phong đoàn trưởng.

Càng không ngờ hành vi của mình đều bị địa tiên Phong Sư Cổ khi còn sống thôi toán ra hết, khiến ông ta vạn niệm câu hôi.

Cứ ngỡ thi tiên trong mộ tất nhiên sẽ thoát ra ngoài núi gây ra dịch bệnh quy mô lớn, dù có bao nhiêu người chết thì nghiệp chướng cuối cùng cũng do ông ta khởi phát, xuống cửu tuyền cũng thẹn với liệt tổ liệt tông, tinh thần gần như sụp đổ.

Ai ngờ lúc sơn cùng thủy tận lại có chuyển biến, đây có lẽ là ý trời.

Cái gọi là bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau, không chỉ đám người Trần Mộc mà ngay cả địa tiên Phong Sư Cổ cũng sập bẫy của những kẻ thủ lăng mộ cổ Ô Dương Vương.

Có thể nói Quán Sơn Thái Bảo và Mô Kim Giáo Úy đều không có tâm kế sâu độc như những di dân vu tà canh giữ bí mật Quán Tài Sơn.

Nghĩ lại mà rợn tóc gáy.

Thiên triệu mà môn tử Hình Đồ thôi diễn ra trước khi chết đã khiến Quán Tài Sơn sau khi rời khỏi lòng đất cuối cùng bị lôi hỏa thiêu rụi.

Người chết trong địa tiên thôn bị thiêu không còn chút tro bụi, dường như tất cả đã sớm được định sẵn trong u minh.

Mọi si tâm vọng tưởng ở nhân thế cũng chỉ như mây khói thoảng qua.

Phong đoàn trưởng khi đó ngã xuống từ vách đá vào đống xác chết của Quán Tài Sơn, trong bóng tối may mắn không va vào đá đến mức tan xương nát thịt.

Sau đó trong hẻm núi sấm sét vang trời, địa tiên thôn chìm trong biển lửa.

Phong đoàn trưởng đang lúc phi nhân phi quỷ đã tránh được sét đánh, lại được vượn Ba Sơn nghe tiếng tìm đến cứu thoát, vượt vách đá chạy xa trong cơn mưa xối xả.

Sau đó trong thư ông ta đề cập rằng, gương đồng Quy Khư là trọng bảo cổ xưa, thiết nghĩ không thể vì khí đồng tiêu tán mà đánh mất.

Tại một sân viện ở thành Kinh Tây có một cái giếng cạn đã bỏ hoang, bên trong giấu một số thứ, có thể dựa theo bản đồ vẽ trong thư tìm đến vị trí khai quật.

Sau đó đem vật này phối hợp với hình vẽ kỳ quái sau lưng gương đồng cổ, biết đâu có thể tìm được thuật Chu Thiên Lão Quái đã thất truyền bấy lâu.

Tuy tổ tiên ông ta là Quán Sơn Thái Bảo đời Minh, thủ nghệ mười phần chưa học được một phần, nhưng từ nhỏ cũng đã biết các loại chữ đại triện, phù chú cổ.

Sau này làm thổ phỉ, ông ta cũng đào không ít cổ mộ trong núi, dù đều là mộ nhỏ nhưng đã tiếp xúc với lượng lớn minh văn trên xương cốt và đồ đồng, cộng thêm huyết mạch kế thừa nên đối với những cổ pháp này chỉ cần điểm qua là thấu.

Năm đó khi đi du ngoạn kinh thành, ông ta đã chôn tất cả những

quái đồ, quái tượng thu thập được xuống đáy giếng cạn.

Phong đoàn trưởng vẽ một sơ đồ đơn giản trong thư, đánh dấu vị trí và các lối vào.

Ông ta hy vọng đám người Trần Mộc có cơ hội thì hãy đào lên, tương lai nếu có cơ hội có lẽ sẽ nắm giữ được toàn bộ Chu Thiên Lão Quái.

Đây coi như là một sự bù đắp và báo đáp của ông ta.

Tiếp đó trong thư viết: Đồng thời gửi kèm mấy thứ, một là long phù bằng đồng rơi mất ở Quán Tài Hạp.

Cổ mộ địa tiên thôn bị lôi hỏa thiêu hủy, có lẽ do hải khí trong long phù quá thịnh, hoặc do phong thủy mạch Quán Tài Sơn biến động quá lớn, nhưng dù sao bộ hai phù một gương đồng Quy Khư này vẫn vẹn toàn không tổn hại.

Ngoài ra Quán Tài Sơn vốn là cấm địa vu tà tế quỷ thời cổ, âm hủ chi khí đặc biệt nặng nề.

Mộ cổ Ô Dương Vương ở Thi Đầu Mạch cũng thuộc loại này, da thịt để lộ sẽ nhiễm phải khí tức âm hối hủ bại, nên trên người mọi người sẽ lần lượt xuất hiện vết bầm đen, sau đó là nôn ra máu, ho ra đờm đen.

Tuy không chết người nhưng để lâu sẽ để lại bệnh căn khó nhổ tận gốc trong cơ thể.

Vì thế gửi kèm mấy cây Cửu Tử Hoàn Hồn Thảo, tên khoa học là Quyển Bách.

Vật này chuyên sinh trưởng ở vùng núi sâu vực thẳm, khi thiếu nước và dưỡng chất sẽ khô héo giả chết, mọi quá trình trao đổi chất của tế bào đình chỉ, nhưng sau đó không lâu lại có thể hồi hồn trọng sinh nên mới có tên Cửu Tử Hoàn Hồn Thảo.

Trong dân gian còn gọi là trường sinh bất tử thảo hay thiên niên thảo.

Dùng ngoài da có thể làm thuốc trị thương, uống trong giúp hóa ứ tán độc, tiêu giải khí âm trầm hủ bại ăn sâu vào cốt tủy.

Chương 722

Mọi người đến lúc đó có thể mua thêm vài vị trung dược như thịt cá sấu khô hóa đàm tại hiệu thuốc trong thành, đem toàn bộ cây trường sinh bất tử thảo đốt thành tro, trộn lẫn rồi uống liên tục trong ba ngày là có thể trị tận gốc.

Trước kia trên vách đá Quán Tài Hạp mọc nhiều loại thiên niên trường sinh thảo này, đều là loại chín đốt chín lá, khác với quyển bách thông thường, nhưng giờ không dễ thấy nữa.

Mấy cây thảo dược này tuy ít nhưng đủ cho mọi người dùng.

Phong đoàn trưởng viết đoạn cuối trong thư: Hiện tại nợ nần giữa chúng ta đã xóa sạch.

Ta không còn vướng bận gì chuyện bên ngoài nữa.

Hơn nữa cốt châm thứ não khiến thần hồn sắp tán, sau khi chết sợ là đến quỷ cũng chẳng làm được.

Hiện tại thời gian còn lại không nhiều, sau khi an táng thi thể phụ huynh, ta dự định ở lại Quán Tài Hạp chờ chết, không muốn gặp người ngoài nữa.

Khi các ngươi xem thư này, có lẽ thi cốt của ta đã lạnh, được vượn Ba Sơn chôn cất ở một nơi bí mật nào đó rồi.

Trong Quán Tài Hạp toàn núi cao vực thẳm, vách đá dọc ngang, dù có giấu mười vạn đại quân cũng không tìm thấy dấu vết, nên các ngươi đừng phí công vào núi tìm ta làm gì.

Cũng xin các ngươi tuyệt đối đừng tiết lộ chuyện của ta cho bất kỳ ai.

Mọi người đọc xong bức thư do vượn Ba Sơn gửi đến, trong lòng

đa phần là bán tín bán nghi.

Từ sau khi trải qua sự kiện mộ cổ địa tiên thôn, cách nhìn của chúng nhân đối với Phong đoàn trưởng đã hoàn toàn thay đổi.

Trước kia cảm thấy người này chỉ là một tên đầu sỏ thổ phỉ tư tâm nặng nề, tính khí cổ hủ quật cường, cực đoan và bất cận nhân tình.

Nhưng xem lại sự việc, Phong đoàn trưởng này không chỉ có thân thế đặc thù mà còn rất giỏi ẩn mình, là một nhân vật cực kỳ thông minh.

Đúng là đại tượng vô hình, đại trí nhược ngu, hành sự hoàn toàn không để lại dấu vết, thần tiên cũng không đoán thấu.

Mọi người đều tự phụ kiến thức rộng rãi, trải nghiệm phi phàm, vậy mà suýt chút nữa đều mắc bẫy của ông ta.

Trước khi Trần Mộc phát hiện ra, chẳng ai có thể nhìn thấu lớp ngụy trang đó.

Yêu Muội Nhi là người miền núi bản địa, biết đặc tính của thảo dược, cô ấy nói Cửu Tử Hoàn Hồn Thảo mọc ở Quán Tài Hạp gần như tuyệt tích, mấy cây này cực kỳ hiếm có, quả thực có thể hóa giải hủ độc.

Trần Mộc vẫn có chút không yên tâm, lại vào huyện thành tìm một lão trung y hỏi rõ đạo lý quân thần trong dược phương không có sai lệch mới cho mọi người uống theo.

Không quá mấy ngày, cơ thể mọi người đều chuyển biến tốt.

Tuy nhiên Trần Tiểu Đao vẫn muốn tìm cách tìm Phong đoàn trưởng, vì chỉ ông ta mới biết về nội đan của cổ thi.

Nhưng Quán Tài Hạp địa thế phức tạp, hiểm trở u thâm, trong

hẻm núi quanh năm mây mù bao phủ, chứa đựng không biết bao nhiêu huyền quan vách đá.

Bên cạnh Phong đoàn trưởng còn có vượn Ba Sơn trợ giúp, mọi người ở ngoài sáng ông ta ở trong tối, muốn tìm là chuyện không dễ.

Trước khi rời khỏi đây, mọi người vào núi thêm một lần nữa xem có tìm thấy hành tung của Phong đoàn trưởng không, quả nhiên vô kết quả.

Thấy không thể tìm được Phong đoàn trưởng đang ẩn mình chờ chết, chúng nhân đành chuẩn bị lên đường quay về.

Trước khi đi, mọi người dạo một vòng trong huyện thành.

Chuyến vào núi này tuy không tìm được đan đỉnh cổ thi nhưng cũng không phải tay trắng.

Đầu tiên là mấy bức họa mang ra từ địa tiên thôn, đều là chân tích do Quán Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ tự tay vẽ.

Người này tuy không nổi danh thế gian về bút mực nhưng mấy bức họa như Quán Sơn Tương Trạch Đồ đều thuộc hàng hiếm thấy về bút pháp và đề tài, hễ xuất thế chắc chắn giá trị liên thành.

Ngoài ra còn có một cái hộp mạ vàng mà Trần Tiểu Đao nhặt được trong âm trạch địa tiên thôn.

Lúc đó trong mộ thấy một xác nữ được kim ngưu (trâu vàng) cõng, trong lòng ôm cái hộp minh khí này.

Ngôi mộ đó là do Quán Sơn Thái Bảo di dời từ ngoài vào địa tiên thôn, cơ quan kim ngưu đà thi được thiết kế cực kỳ xảo diệu, hễ có kẻ trộm mộ xâm nhập chủ thất sẽ kích động tiêu khí ẩn trong kim ngưu, khiến nó tông mạnh vào tường mộ lật tấm ván, đưa hài cốt mộ chủ độn vào hậu thất.

Mọi người chỉ có thể đoán ngôi mộ kim ngưu này có từ đời Minh nhưng không rõ mộ chủ là ai, lai lịch thế nào mà lại có ngôi mộ tinh xảo đến vậy.

Lúc đó Trần Tiểu Đao tiện tay lấy một thứ, sau đó gặp nhiều biến cố nên đã quên khuấy đi mất.

Khi thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi mới nhớ ra, bèn vội vàng mở xem bên trong có gì.

Cái hộp mạ vàng tinh mỹ tuyệt luân, mộ chủ lại là nữ nên mọi người đoán bên trong đa phần là trang sức vàng bạc bồi táng, hoặc là trân châu bảo ngọc kiểu như vòng ngọc.

Nhìn cơ quan xảo diệu trong mộ, thân phận mộ chủ chắc chắn không tầm thường, minh khí tùy thân tự nhiên rất quý trọng.

Dùng tay lắc thấy nặng trịch nhưng không có tiếng động.

Khi chuẩn bị mở mới phát hiện có điểm lạ, trên hộp có khóa, không dám cạy mạnh kẻo hỏng đồ bên trong nên nhờ Yêu Muội Nhi giúp sức.

Đợi Yêu Muội Nhi mở được khóa bạc, mọi người nhìn vào bên trong mới thấy rõ.

Trong hộp mạ vàng không hề có nửa mảnh châu ngọc vàng bạc, mà là mấy cuốn sách cũ dày cộm, trang giấy đa phần đã ngả vàng đậm.

Lật ra xem thì không giống kinh quyển điển tịch, trong sách toàn là hình minh họa kỳ quái, văn tự chú giải sâu xa khó hiểu, giống như thiên thư.

Nhưng người ta thường nói thiên thư không chữ, vì thiên thư thực sự toàn là quái tượng quái đồ, nhìn như những ký hiệu thần bí hình nòng nọc hay sâu bọ, chưa từng có chữ, loại có chữ đều là sách giải

quái đời sau.

Nhưng mấy quyển sách dày này tuyệt đối không phải loại như Chu Dịch, nhìn kỹ thấy rất giống đồ phổ cấu tạo cơ quan, tiêu khí thời cổ.

Mọi người đều là lần đầu thấy loại cổ tịch này nên không dám khẳng định chắc chắn.

May mà Yêu Muội Nhi học được toàn bộ bản lĩnh của Thần Cơ môn nên mọi người để cô ấy xem xem sách này ghi chép nội dung gì.

Yêu Muội Nhi lật xem vài trang, sắc mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Bộ cổ tịch này dường như chính là Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Thần Cơ môn từ xưa đến nay có nhiều thợ giỏi khéo tay, chuyên chế tạo các loại ám khí cơ quan.

Võ Hầu Tàng Binh Đồ tuy là hậu nhân mượn danh Gia Cát Võ Hầu mà viết ra, xuất hiện sớm nhất vào thời Đường Tống, nhưng các loại cơ quan tiêu khí ghi chép bên trong cực kỳ ảo diệu tinh kỳ, so với mộc ngưu lưu mã truyền thuyết thời Tam Quốc thì chỉ có hơn chứ không kém.

Võ Hầu Tàng Binh Đồ là trấn sơn chi bảo của ngành nghề cổ xưa Thần Cơ môn, có thể nói tương đương với Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Mô Kim Giáo Úy.

Các thợ thần cơ đời đời đều coi bộ đồ phổ này là tuyệt kỹ trấn áp dưới đáy hòm, tiếc là đã thất truyền bấy lâu.

Cha nuôi của Yêu Muội Nhi là Tiêu Khí Trương tuy thủ nghệ tinh xảo đến mức lừa được cả quỷ thần nhưng cũng chẳng học được ba bốn phần lĩnh hội trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Những tuyệt kỹ thủ nghệ đó vốn là căn bản để các môn phái an

thân lập mệnh, đa số sư phụ truyền đồ đệ đều như mèo dạy hổ, giữ lại một chiêu cứu mạng leo cây không truyền, cộng thêm những quy tắc truyền nam không truyền nữ, truyền trưởng không truyền ấu, dẫn đến tuyệt học các môn ngày càng mai một, thường xuyên lâm vào cảnh thanh hoàng bất tiếp, thậm chí đoạn tuyệt hương hỏa.

Từ xưa đến nay các kỹ thuật hải ngoại mới mẻ thay đổi từng ngày, những ngành truyền thống này khó tránh khỏi bị đào thải.

Chương 723

Thủ nghệ ám khí của Thần Cơ môn là một ví dụ, nên Võ Hầu Tàng Binh Đồ đối với Yêu Muội Nhi mà nói là quá thâm sâu, cô ấy không hiểu được bao nhiêu.

Võ Hầu Tàng Binh Đồ tuyệt đối không phải vật tầm thường, có điều người ngoại đạo hoàn toàn không xem hiểu.

Cái gọi là vật tìm đúng chủ, thứ này rơi vào tay người thường là bạo thiên vật tử.

Chuyến này vào Quán Tài Hạp tìm địa tiên thôn, Yêu Muội Nhi đã giúp không ít nên họ đem Võ Hầu Tàng Binh Đồ tặng lại cho Trương lão chưởng quỹ coi như trả ân tình, biết đâu lão chưởng quỹ còn biết lai lịch của đồ phổ, mọi người cũng có thể nhân tiện mở mang kiến thức.

Nhưng hiện tại mạng sống của Đa Linh đang như mành treo chuông, mọi người lại về tay không từ ngôi mộ cổ, giờ vẫn phải tiếp tục tìm cách cứu cô ấy.

Dù không vì lời ủy thác của Nguyễn Hắc trước khi chết thì chỉ riêng vì Trần Tiểu Đao, Trần Mộc cũng nhất định phải tìm ra cách giải thi độc này.

Hiện tại, nhóm Trần Mộc vẫn phải quay về thành Trường Sa trước để tiếp tục tìm cách trị thi độc cho Đa Linh.

Thuộc hạ Trần gia tai mắt đông đảo khắp cả nước, biết nhiều thông tin về cổ mộ các nơi, giờ chỉ có thể quay về tìm đội tình báo xem nơi nào còn có cổ mộ có khả năng chứa phương pháp giải quyết.

Tuy chưa chắc tìm ra nhưng còn hơn là cả nhóm cứ đâm đầu đi

tìm vô định.

Mọi người chuẩn bị về thành Trường Sa, trước tiên đến tiệm tạp hóa ở trấn nhỏ vô danh để từ biệt Trương lão chưởng quỹ Thần Cơ môn.

Lão chưởng quỹ vội đóng cửa tiệm, tiếp mọi người trong tiệm hỏi han đủ điều: "Nhìn các cậu ủ rũ thế này, chắc hẳn chuyến vào núi này không thuận lợi rồi.

Phàm là chuyện đời còn dài, dù có khó khăn gì cũng không cần quá bận lòng." Vừa nói lão vừa lấy từ tủ ra hai bình rượu muốn uống vài chén với mọi người.

Đám người Trần Mộc từ chối không được đành phải uống.

Không ngờ lão chưởng quỹ tuổi cao nhưng tửu lượng không giảm, mấy bình rượu lâu năm vào bụng là bắt đầu mở lòng.

Trần Tiểu Đao đứng bên kể lại chuyện vào Quán Tài Hạp tìm nội đan không thành, rồi lấy cuốn Võ Hầu Tàng Binh Đồ tìm được từ địa tiên thôn ra. "Lão chưởng quỹ, bộ Võ Hầu Tàng Binh Đồ này tổng cộng tám quyển.

Ngoài những bậc thầy về cơ quan tiêu khí như thợ hạp tử, có lẽ chẳng ai xem hiểu được, rơi vào tay ngài chắc còn có chút tác dụng." Lão chưởng quỹ nghe vậy thì thực sự kinh hãi, vội đeo kính lão vào, như nâng niu bảo vật lật xem không ngừng, vừa xem vừa lẩm bẩm: "Tổ sư gia hiển linh, đúng là tổ sư gia hiển linh rồi!" Bộ đồ phổ này là bảo điển của thợ hạp tử thời xưa, hậu thế có xuất hiện dây cót hay ốc vít bát bảo cũng không theo kịp sự xảo diệu của cơ quan trong đây.

Đại bộ phận nội dung đã thất truyền nhiều năm, thấy thủ nghệ Thần Cơ môn sắp tàn lụi, lão họ Phong này nằm mơ cũng không ngờ lại tìm thấy toàn bộ Võ Hầu Tàng Binh Đồ trong cổ mộ.

Lão cảm tạ rối rít rồi cất kỹ đồ phổ.

Trần Mộc hơi thắc mắc bèn hỏi lão chưởng quỹ vì sao Võ Hầu Tàng Binh Đồ lại xuất hiện trong mộ cổ địa tiên thôn, lẽ nào người nữ mộ chủ trong mộ kim ngưu kia cũng từng là nhân vật của Thần Cơ môn đời Minh.

Lão chưởng quỹ cũng là bậc lão giang hồ, lão kể lại một số chuyện cũ khiến Trần Mộc nghĩ ra vài manh mối.

Anh suy đoán nữ thi đời Minh kia có thể là hậu nhân của kỳ nhân số thuật Lưu Bỉnh Trung.

Lưu gia giỏi về Kỳ Môn Độn Giáp, tinh thông bố trí các loại cơ quan tiêu hoàng, tuy không phải thợ trong Thần Cơ môn nhưng Lưu gia giao tình thâm hậu với môn chủ các đời, trong nhà có bộ đồ phổ cơ quan này cũng chẳng có gì lạ.

Số thuật Lưu gia và Quán Sơn Phong gia cùng làm quan trong triều, vốn đã tương xung không hòa hợp.

Địa tiên Phong Sư Cổ nhắm vào đồ phổ tiêu khí của Lưu gia nên đã âm thầm đào mộ kim ngưu đà thi.

Nhưng Phong Sư Cổ dù thần thông quảng đại cũng chỉ giỏi về dị thuật tà môn oai đạo, dù có được Võ Hầu Tàng Binh Đồ cũng khó mà thấu hết ảo diệu bên trong, nên cơ quan trong mộ Ô Dương Vương chỉ là hư thiết, đến cuối cùng cũng không hoàn thành.

Quyển đồ phổ này cũng theo các loại hài cốt minh khí mà Quán Sơn Thái Bảo đào được, bị đặt nguyên dạng trong âm trạch địa tiên thôn.

Tất nhiên đây chỉ là suy đoán của Trần Mộc dựa trên tình hình trong địa tiên thôn, Quán Tài Sơn sụp đổ rồi nên sự tình thực tế không thể khảo chứng nữa.

Sau đó mọi người cạn chén, không biết từ lúc nào Trần Tiểu Đao, Tề Thiết Chủy và lão chưởng quỹ đều đã uống quá chén.

Sau khi uống say, lão chưởng quỹ lại nói với Trần Mộc về chuyện của Yêu Muội Nhi.

Trần Mộc bảo lão đừng lo, mình ở thành Trường Sa cũng có chút gia nghiệp, đến lúc đó cùng về Trường Sa, Yêu Muội Nhi muốn làm gì thì làm, thủ nghệ của cô ấy ở chỗ anh có rất nhiều đất dụng võ, bảo lão chưởng quỹ cứ yên tâm, tất cả cứ giao cho anh.

Lão chưởng quỹ gật đầu nói: "Tôi nhìn người chưa bao giờ lầm, ý định của cậu chắc chắn không sai.

Tôi bệnh cũ quấn thân, sức khỏe ngày một kém, chẳng biết ngày nào sẽ buông tay về tây.

Yêu Muội Nhi có chỗ nương tựa tốt, tôi chết cũng nhắm mắt." Sau đó lão chưởng quỹ kể lại từ lúc đầu thấy Trần Tiểu Đao biết Kim Cương Tán đã đoán ra cậu ta là Mô Kim Giáo Úy đeo bùa đổ đấu rồi.

Giờ gặp Trần Mộc, thấy anh trẻ tuổi mà khí độ bất phàm, lão nhìn ra ngay là người nắm quyền cao chức trọng.

Lão là người từ xã hội cũ bước qua, đương nhiên biết bí thuật Mô Kim trong nghề đổ đấu, rất tin phục chuyện phong thủy âm dương, muốn nhờ Trần Mộc sau khi lão chết hãy chọn giúp một miếng đất làm âm trạch.

Trần Mộc tùy miệng nhận lời ngay.

Trần Mộc tiếp lời lão chưởng quỹ: "Phong thủy học là chỉ cái lý thiên nhân tương ứng, cái đạo biến dời tạo hóa, chứ không đơn giản là tìm miếng đất chôn xương, không nên quá mê tín.

Từ xưa đến nay bao nhiêu hoàng đế chết đi đều chôn trên long mạch mà vẫn chẳng ngăn được dòng chảy lịch sử đổi triều hoán đại."

Lý chưởng quỹ gật đầu: "Đèn không khêu không sáng, lời không nói không thông, giấy dán cửa sổ không chọc cả đời không thủng, hôm nay nghe cậu nói đúng là có đạo lý này..." Lão chợt nhớ ra một việc, gọi Yêu Muội Nhi vào phòng dặn dò mấy câu, hình như bảo cô ấy đi lấy vật gì đó.

Yêu Muội Nhi lục lọi trong phòng một hồi lâu, cuối cùng tìm thấy một cái hộp gỗ ô mộc, miệng hộp không khóa, quấn hai vòng dây thừng buộc chặt, nút thắt đều phong bằng sáp nóng và ấn dấu tay.

Bên trong nặng trịch dường như đựng rất nhiều thứ.

Mọi người đều tò mò, ngỡ lão chưởng quỹ lại định khoe món trấn sơn chi bảo gì, bèn hỏi lão trong hộp đựng loại ám khí kỳ môn nào.

Lão chưởng quỹ nói: "Thứ đựng bên trong là gì tôi cũng không biết, thậm chí chưa từng xem qua, nhưng các cậu có lẽ biết đôi chút." Trần Tiểu Đao thấy lạ: "Đồ của ngài mà ngài không biết, chúng cháu cũng không biết nhìn xuyên thấu, sao đoán ra được?" Nói đến đây cậu chợt nảy ra ý nghĩ, vội hỏi: "Lẽ nào là đồ của Mô Kim Giáo Úy?" Lão chưởng quỹ đáp: "Không sai, trước đó tôi thấy các cậu nhận ra Kim Cương Tán là biết chắc chắn cùng nghề với vị khách năm xưa đến tiệm tôi đặt làm món này.

Vì Kim Cương Tán không phải khí giới tầm thường, chỉ có người Mô Kim đổ đấu mới dùng.

Năm đó vị khách buôn kia đến tiệm muốn tạo một cán Kim Cương Tán, lại ký gửi chiếc hộp này tại quầy, hẹn khi lấy ô sẽ mang đi cùng.

Nhưng người này đi một mạch mấy chục năm không thấy tăm hơi, giờ tôi đất vàng lấp đến cổ rồi mà vẫn chưa thấy ông ta quay lại lần hai." Nhắc lại chuyện xưa, lão chưởng quỹ không khỏi cảm thán, không ngăn được thời gian thoi đưa, vật đổi sao dời.

Giờ Thần Cơ môn đã dời từ Bắc Hà về Xuyên Du, trải qua bao năm tháng, bao nhiêu đồ đạc bên người đã mất, nhưng chiếc hộp gỗ ô mộc này vẫn luôn được bảo quản tốt.

Vì đã hứa với người ta nên phải trông giữ cẩn thận.

Lão chưởng quỹ tự thấy tuổi cao, e rằng không thể giữ món đồ này thêm nữa nên giao lại cho mọi người, dù sao cùng là Mô Kim Giáo Úy, vẫn tốt hơn là sau khi lão chết nó rơi vào tay người ngoài không liên quan.

Còn bên trong đựng gì thì không biết được.

Nhưng lúc đó mọi người không quá để tâm, thấy hộp gỗ kiểu dáng cổ xưa, đoán bên trong chắc đựng vài thứ quý giá.

Sáng hôm sau mọi người cáo biệt lão chưởng quỹ, khởi hành quay về.

Để không quá phô trương, họ đi bộ một đoạn, đến khi tới nơi hoang vắng không người mới ngự kiếm trở về thành Trường Sa.

Khi nhóm Trần Mộc về tới đại trạch Trần gia, gia nhân thấy họ về bèn vội vàng đi thông báo.

Trần Tiểu Đao và Cổ Sai cũng lập tức đến chỗ Đa Linh xem tình hình.

Chương 724

Đa Linh nhờ có bảo y hộ thân, cộng thêm sự trị liệu của Hoa Linh, hiện tại thi độc dường như đã thuyên giảm đôi chút, nhưng vẫn chưa có ý thức.

Hoa Linh nói nếu muốn trị dứt điểm thì ít nhất cần mười năm, trong thời gian đó không chỉ tốn công tốn sức mà còn có nguy cơ thi độc phản phệ, cô cũng không còn cách nào khác với loại thi độc này.

Trần Mộc cũng gặp lại Già Nam vừa ra khỏi huyền quan Côn Luân, diện mạo gần giống Già La nhưng có vẻ cô độc và kiêu ngạo hơn, có lẽ do địa vị cao quý.

Thấy Trần Mộc về, Già Nam hơi ngượng ngùng, nhưng Già La bên cạnh tính tình bộc trực đã lôi Già Nam đến trước mặt Trần Mộc. "Tỷ phu, tỷ tỷ hiện tại cũng khôi phục hòm hòm rồi, hai người làm quen một chút đi?" Khuôn mặt lạnh lùng của Già Nam lập tức thoáng chút ửng hồng.

Không ngờ vị Tinh Tuyệt nữ vương truyền thuyết này lại thẹn thùng như một tiểu nữ tử.

Trần Mộc khẽ gõ đầu Già La, bảo cô đừng quậy, Già La lè lưỡi tinh nghịch. "Cái đó, phu quân... ta..." Già Nam ấp úng, hiện tại vẫn chưa biết nói gì cho phải. "Không sao, chúng ta giờ cũng coi như lần đầu gặp mặt, lâu dần sẽ quen thôi." Già La đứng bên cười thầm, rõ ràng là đang nén cười.

Lúc này Trần Tiểu Đao và Cổ Sai mặt mày rầu rĩ, Yêu Muội Nhi mới đến đại trạch Trần gia cũng đi theo hai người tới đây.

Thấy Đa Linh nằm trên giường, trong lòng cô cũng vô cùng thắc mắc.

Trần Tiểu Đao thở dài, dẫn Yêu Muội Nhi ra ngoài. "Này cậu kia, lại đây sắp xếp cho muội muội này một phòng." Trần Tiểu Đao phẩy tay, gọi một thành viên thân vệ đội Trần gia đến bảo tìm phòng trống cho Yêu Muội Nhi. "Rõ, thưa đội trưởng." Tên đàn em dẫn Yêu Muội Nhi đi nhận phòng. "Đao ca, anh cũng đừng quá lo lắng, gia chủ nhất định sẽ tìm ra cách thôi." Trước khi đi, Yêu Muội Nhi an ủi Trần Tiểu Đao. "Ừ, em cứ nghỉ ngơi trước đi, xem gia chủ sắp xếp thế nào." Trần Tiểu Đao rõ ràng tâm trạng không tốt, đáp qua loa một tiếng rồi thơ thẩn trong viện.

Trong nơi ở của Trần Mộc lúc này rất náo nhiệt, mấy vị phu nhân đều ngồi lại, hỏi han dồn dập về những chuyện Trần Mộc gặp phải trong chuyến đi vừa rồi.

Trần Mộc bị làm phiền đến mức đau đầu, đành đem những chuyện tao ngộ lần này kể lại một lượt.

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc, không ngờ thế gian lại có kỳ nhân như Phong Sư Cổ, sau khi chết ngàn năm vẫn có thể mượn xác hoàn hồn.

Nhưng điều đáng tiếc duy nhất là không tìm thấy nội đan cổ thi, thi độc của Đa Linh còn phải tìm cách khác.

Lúc này mọi người lại hỏi về Yêu Muội Nhi mà anh dẫn về, tưởng Trần Mộc chuyến này ra ngoài lại mang về cho họ thêm một người chị em nữa.

Trần Mộc bất đắc dĩ lắc đầu, đem chuyện của Yêu Muội Nhi kể cho mọi người nghe.

Sau khi biết là Trần Tiểu Đao gặp Yêu Muội Nhi trước, các cô gái đều thở phào nhẹ nhõm. "Tỷ phu, hình như Yêu Muội Nhi này có ý với Tiểu Đao đó, em thấy ánh mắt cô ấy nhìn Tiểu Đao không bình thường đâu." "Đúng đúng đúng, em cũng có cảm giác đó." Hoa Linh

đứng bên cũng phụ họa theo.

Trần Mộc cạn lời, xem ra vận đào hoa của Tiểu Đao này cũng vượng thật...

Các thiếu nữ ở lại trong phòng Trần Mộc đến tận đêm khuya mới rời đi.

Trước khi đi, Già La đã giữ Già Nam - người cuối cùng định bước ra khỏi phòng - lại. "Chị, chị đừng đi vội, chị với tỷ phu cứ hảo hảo làm quen nhau thêm chút nữa đi." Già La nói xong liền thè lưỡi tinh nghịch, rồi chẳng đợi Già Nam kịp phản ứng, cô đã đóng sầm cửa phòng lại.

Già Nam đỏ mặt tía tai, đến đầu cũng chẳng dám ngoảnh lại.

Trần Mộc từ phía sau ôm lấy nàng: "Hay là chúng ta hảo hảo làm quen một chút nhé?

Già Nam?" Đêm khuya, Trần Tiểu Đao vẫn không tài nào chợp mắt được.

Hắn cứ đi dạo quanh quẩn trong đại viện Trần gia.

Chuyện của Đa Linh khiến hắn có chút phiền lòng, nếu không sớm giải quyết, e rằng sẽ lại nảy sinh biến cố.

Đúng lúc đó, hắn đột nhiên cảm nhận được điều bất thường.

Một loạt tiếng bước chân dày đặc từ tứ diện bát phương tập kích tới.

Nghe thanh âm này, hẳn phải có đến cả vạn người, hơn nữa đã bao vây chặt lấy đại trạch Trần gia.

Lúc này, tại khu vực đại môn vang lên một trận náo động, tiếp đó là một tiếng súng nổ.

Trần Tiểu Đao thấy tình hình không ổn, lập tức nhún người nhảy

vọt từ vị trí cũ ra ngoài cổng.

Chỉ thấy bên ngoài đen kịt một đám người vây kín.

Đám người này nhìn qua là biết ngay hạng quân phiệt nổi bật nhất trong thời loạn thế này.

Hai tên thân binh Trần gia canh cổng đã triển khai Kim Quang Chú, trong đó một người bị trúng đạn vào cánh tay, máu chảy không ngừng.

Trần Tiểu Đao từ trên trời rơi xuống khiến gã đại ca quân phiệt râu xồm đứng đầu đám đông giật mình kinh hãi.

Trong nhận thức của gã, người bình thường không thể có thân thủ như vậy.

Xem ra những lời đồn thổi của bách tính trong thành Thường Sa không phải là giả.

Gia chủ Trần gia chẳng lẽ thật sự là tiên nhân hạ phàm?

Gã không tin.

Gã vẫn tin vào súng dài pháo ngắn trong tay mình hơn. "Ồ?

Vị tiểu huynh đệ này chắc hẳn là gia chủ Trần gia - Trần Mộc?" Gã râu xồm hai tay cầm khẩu Vương Bát Hạp Tử, ngáp một cái rồi kiêu ngạo hỏi. "Ồ?

Không biết quân gia đêm hôm khuya khoắt đến phủ Trần gia ta có quý cán gì?

Gia chủ đã nghỉ ngơi từ lâu, ngươi làm thế này có chút bất lịch sự rồi đấy?" Trần Tiểu Đao vốn đang bực bội, bị đám cẩu quân phiệt này quấy nhiễu, trong lòng càng thêm khó chịu.

Hơn nữa thuộc hạ của hắn lại bị thương, một luồng tà hỏa bốc lên hừng hực. "Ồ, ta thấy thành Thường Sa này không tệ, sau này định đóng quân ở đây.

Chương 725

Người địa phương đều nói ở Thường Sa này Trần gia là người quyết định, nên ta đặc biệt tới để kiến thức một chút." Trần Tiểu Đao vốn đã nhẫn nhịn đến cực hạn.

Tên thủ lĩnh còn chưa kịp phản ứng thì một đạo kim quang lóe lên, Trần Tiểu Đao đã xách cổ gã từ trên lưng ngựa ném thẳng tới trước đại môn.

Đám binh sĩ xung quanh đồng loạt cử súng nhắm thẳng vào Trần Tiểu Đao.

Tên đầu sỏ quân phiệt bị cú này dọa cho vỡ mật.

Trần Tiểu Đao trước mặt trẻ tuổi đến quá mức, nhưng thân thủ lại lợi hại như vậy, gã còn không kịp nhìn thấy đối phương ra tay thế nào đã bị tóm gọn qua đây. "Ta tên Trần Tiểu Đao, toàn bộ đại viện Trần gia này do ta phụ trách bảo vệ.

Ngươi đã làm thương người của ta, trước tiên hãy đưa ra một lời giải thích đi." Trần Tiểu Đao túm gáy tên quân phiệt.

Chẳng đợi gã kịp lên tiếng, Trần Tiểu Đao đã giật lấy khẩu Vương Bát Hạp Tử từ tay gã, nã hai phát vào cánh tay gã.

Tên đầu sỏ quân phiệt đau đớn nhe răng trợn mắt. "Tiểu huynh đệ, có gì từ từ nói.

Ta là Đàm Nham Tùng, được tướng quân phái đến đóng quân tại Thường Sa.

Vừa rồi có chỗ mạo phạm, xin tiểu huynh đệ tha mạng." Tính mạng bị Trần Tiểu Đao nắm trong tay, nhu khí kiêu ngạo trước đó của Đàm Nham Tùng đã biến mất sạch sành sanh, lão vội vàng xua tay cầu

xin, lại bắt đám thủ hạ bên ngoài buông hết vũ khí xuống để tránh ngộ thương chính mình.

Lão vốn là kẻ hiếu sắc thành tính, tới Trần phủ này ban đầu là để tìm mấy người phu nhân quốc sắc thiên hương của Trần Mộc mà người dân Thường Sa đồn đại, nào ngờ lại đá phải tấm sắt.

Xem ra tình báo về Trần gia mà thuộc hạ thu thập được đều là thật.

Gia chủ Trần gia đúng là tiên nhân hạ phàm, chuyện một mình đồ sát thượng cổ ác long trước mặt dân chúng Thường Sa cũng là thật. "Ồ, gia chủ chúng ta nghỉ ngơi được một lát rồi, ngươi cút đi, sau này cách xa Trần gia chúng ta ra một chút." Trần Tiểu Đao mặt không cảm xúc, quăng mạnh Đàm Nham Tùng trở về.

Đám binh sĩ thấy trưởng quan bị trả lại, lập tức nã súng vào Trần Tiểu Đao và hai hộ vệ.

Trần Tiểu Đao nhíu mày, trước mặt lập tức xuất hiện một tấm bình chướng kim sắc, đạn bắn vào đều biến mất giữa không trung. "Tiểu Đao, bên ngoài kẻ nào đang quấy nhiễu?

Dẫn lại đây kiến ta!" Một giọng nói trung khí mười phần vang lên tận cửa.

Mấy ngàn binh sĩ trước mặt bị một luồng khí lưu mạnh mẽ hất văng.

Trần Mộc bị kéo ra khỏi ôn nhu hương, ngữ khí vô cùng khó chịu.

Lúc này Trần Mộc và Già Nam vừa đại chiến ba trăm hiệp, vốn đã nghỉ ngơi nhưng động tĩnh bên ngoài ngày càng lớn.

Trần Tiểu Đao nghe Trần Mộc lên tiếng, biết gia chủ thật sự nổi giận, bèn tiến lên xách Đàm Nham Tùng lôi vào trong viện Trần phủ.

Đàm Nham Tùng vốn đã bị dọa sợ từ đầu, nhưng đám thủ hạ đầu óc ngu si kia lại nổ súng khi lão chưa ra lệnh.

Thân hình hơn hai trăm cân của lão bị Trần Tiểu Đao lôi đi như lôi một con lợn chết, lúc này đã hồn xiêu phách lạc.

Thanh âm trung khí mười phần lúc nãy chắc chắn là gia chủ Trần gia, đến thuộc hạ như Trần Tiểu Đao còn mạnh thế này thì lão sao chịu thấu.

Nghĩ đoạn, lão vội vàng cầu xin: "Tiểu huynh đệ tha mạng, vừa rồi không phải ta hạ lệnh nổ súng.

Ngươi cũng thấy đấy, ta vừa quay lại, chưa kịp nói gì tụi nó đã bắn.

Ta có mắt không tròng, ăn gan hùm mật gấu mới dám tới quấy nhiễu, sau này ta không dám nữa..." Nhưng Trần Tiểu Đao mặc kệ lời van xin khổ sở của lão, vẫn xách lão đến trước mặt Trần Mộc. "Gia chủ, người đã dẫn tới.

Nhưng bên ngoài đông người quá, người này có vẻ là kẻ cầm đầu nên tôi dẫn hắn vào." Trần Mộc mở cửa, vẻ mặt khó chịu đứng đó.

Lúc nãy đang bồi dưỡng tình cảm với Già Nam, chiêu 'Bình Sa Lạc Nhạn' còn chưa kịp dùng đã bị đám cẩu quân phiệt này làm gián đoạn, đúng là đáng chết.

Trần Mộc bước tới trước mặt tên quân phiệt, chẳng nói chẳng rằng, vung tay tát cho hai cái nảy lửa, rồi túm tóc lão hỏi: "Ngươi là cái thứ gì mà dám tới trước cửa Trần phủ ta gây hấn?" Đàm Nham Tùng bị hai cái tát của Trần Mộc đánh cho hoa mắt chóng mặt: "Trần gia chủ, hôm nay ta có mắt không tròng, sau này tuyệt đối không dám nữa." Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh thuật lại lai lịch của gã cho Trần Mộc.

Trần Mộc nhíu mày.

Hiện tại bên ngoài đang loạn lạc, cho dù có giết sạch đám người này thì sau này vẫn sẽ có kẻ khác tới quấy nhiễu.

Trần Mộc vốn không muốn tham gia vào những chuyện rắc rối này, theo hắn thấy, đánh tới đánh lui thực chất cũng chỉ là tranh giành nội bộ.

Tình hình An Lạc hắn cũng đã nghiên cứu qua, đám cẩu quân phiệt này bình thường chỉ giỏi ức hiếp đồng bào bách tính, đúng là một đống hỗn độn, hắn cũng không có tâm tư lội vào vũng nước đục này. "Ngươi đến Thường Sa đóng quân, chuyện này vốn không liên quan đến ta.

Nhưng nhìn cái đức hạnh của ngươi hôm nay, sau này hẳn cũng chẳng thiếu chuyện ức hiếp dân lành.

Nếu sau này ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta có thể sắp xếp cho ngươi một chỗ dừng chân.

Còn nếu muốn đối đầu với ta, ta sẵn sàng tiếp chiêu." Trần Mộc thản nhiên nói.

Lúc này Đàm Nham Tùng đã sợ đến hồn siêu phách tán, luồng uy áp mạnh mẽ này tuyệt đối không phải thứ lão có thể chống lại.

Mấy vạn thân binh ngoài kia trước mặt Trần Mộc căn bản chẳng đáng xem! "Trần gia chủ yên tâm, sau này cái mạng này của tôi là của ngài, ngài bảo làm gì tôi làm nấy!" Đàm Nham Tùng vội vàng dập đầu ba cái thật kêu, biểu thị sau này sẽ không tìm phiền phức với Trần gia nữa và hoàn toàn phục tùng sự sắp xếp của Trần Mộc.

Lúc này trước cửa phòng Trần Mộc đã vây quanh nhiều người.

Động tĩnh vừa rồi tuy mọi người đều nghe thấy nhưng không để tâm lắm, bởi bốn phía Trần gia đều được Trần Mộc bố trí pháp trận

mạnh mẽ, nếu Trần Mộc không mở ra thì ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được. "Ừm, vậy thì tốt, ngươi có thể cút đi.

Đúng rồi, Chá Cô Tiếu cũng đi theo đi, hảo hảo chỉnh đốn lại cái đám ô hợp này.

Khu đất trống phía bắc thành cứ cho đám người này làm doanh trại trước đi." Trần Mộc nói với Chá Cô Tiếu trước khi rời đi. "Vâng, gia chủ!" Chá Cô Tiếu đỡ Đàm Nham Tùng đang sợ hãi đứng dậy.

Mọi người thấy không có việc gì lớn liền giải tán.

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu đưa Đàm Nham Tùng ra ngoài.

Suốt quãng đường, Đàm Nham Tùng vô cùng cung kính với hai người: "Các đại ca, các anh bảo sao em làm vậy." Trần Tiểu Đao vả một phát vào sau gáy lão: "Cái đồ cẩu quân phiệt này, đừng có mà cợt nhả với ta." Đàm Nham Tùng bây giờ đã bị dọa khiếp vía, chỉ biết cười ngây dại.

Sau khi mấy người đi ra, đám binh sĩ bên ngoài vẫn cầm súng chỉ vào họ.

Chương 726

Đàm Nham Tùng lập tức phất tay ra hiệu cho thủ hạ hạ súng xuống.

Mọi người đều có chút khó hiểu.

Còn có một tên ngồi trên ngựa, trông như phó quan, thấy Đàm Nham Tùng dẫn theo người lạ đi ra liền lớn tiếng hỏi: "Đàm tướng, kẻ này là ai?

Tôi không tin mấy vạn người chúng ta lại không đối phó được cái Trần gia nhỏ bé này..." Còn chưa nói xong, khẩu súng trong tay Chá Cô Tiếu đã lập tức bắn nát đầu tên đó, mọi thứ hỗn độn rơi vung vãi dưới đất.

Mọi người còn chưa nhìn rõ anh ta rút súng và bắn lúc nào.

Tên phó quan này đúng là không phân biệt được lớn nhỏ, đến lúc này còn ra vẻ, hắn không chết thì ai chết.

Đàm Nham Tùng cũng giật thót cả mình, Chá Cô Tiếu bên cạnh xem ra cũng là bậc cao nhân ẩn mình.

Lão vội vàng bảo thủ hạ im lặng, tất cả tập trung lại.

Đàm Nham Tùng trước tiên quay đầu cười nịnh bợ với Chá Cô Tiếu, sau đó đứng trước đội ngũ huấn thị.

Đại loại cũng chỉ là mấy lời khách sáo, rồi giới thiệu Chá Cô Tiếu là giáo quan do Trần gia chủ phái đến, sau này tất cả phải nghe theo anh ta. "Tất cả, đằng sau quay, tập trung tại phía bắc thành!" Tên phó quan dẫn đầu hét lớn một tiếng, tất cả lập tức tản đi....

Mấy ngày trôi qua, Trần gia bình lặng trở lại.

Cổ Sai được sắp xếp vào đội tình báo của Trần gia, chủ yếu đến vùng duyên hải đông nam để thu thập tin tức, đi cùng hắn còn có mấy lão nhân của Trần gia.

Còn Yêu Muội Nhi thì được để lại trong phủ, đợi khi nào xuống mộ sẽ dùng đến để phá giải cơ quan.

Tề Thiết Chủy cũng trở về cửa tiệm mà Trần Mộc cho lão để thu thập tình báo từ người tứ phương.

Trần Tiểu Đao thì luôn nghiên cứu cổ tịch, xem cổ mộ nào có cổ thi nội đan hoặc những vật tương tự.

Đa Linh hiện vẫn hôn mê bất tỉnh nhưng cơ thể không có gì đáng ngại.

Chá Cô Tiếu thì đi cùng Hồ Nham Tùng để chỉnh đốn quân đội.

Ngày hôm đó, Chá Cô Tiếu trở về và mang theo một tin tức cho Trần Tiểu Đao.

Hồ Nham Tùng những năm này đánh giặc khắp nơi nên nghe được rất nhiều thông tin.

Hóa ra ở phía đông bắc An Lạc từng xuất hiện cổ thi nội đan, lúc đó bị một toán thổ phỉ cướp đi.

Đám thổ phỉ chuyên cướp bóc dân tài ở vùng Đông Bắc còn được gọi là Hồ Phỉ hoặc Hồ Tử.

Nghe nói Hồ Phỉ khác với hưởng mã tặc khấu ở nội địa, chúng tự thành hệ thống, bái tổ sư gia là Mao Văn Long - Tổng binh bì đảo đời cuối nhà Minh.

Sau khi Phó đô ngự sử Viên Sùng Hoán thiết kế giết Mao Văn Long, đại bộ phận quan binh dưới trướng Mao Văn Long lưu lạc khắp duyên hải Đông Bắc hoặc thâm sơn cùng cốc.

Ban đầu những người này vẫn tự xưng là quan binh đại Minh, không làm chuyện cướp giật.

Nhưng trải qua trăm năm, với sự phức tạp của nhân sự, dần dần diễn biến thành đám Hồ Phỉ hại một phương, không ác không làm.

Hiện tại đại quân phiệt lớn nhất Đông Bắc là Trương soái vốn cũng xuất thân từ Hồ Phỉ.

Những toán Hồ Phỉ này sau đó được gọi là Lữu Tử.

Tùy theo danh hiệu của mỗi thủ lĩnh mà tên gọi các Lữu Tử cũng khác nhau, ví dụ như Nhất Thiết Tiên, Thảo Thượng Phi, Tang Đại Đao, Phượng Song Hiệp, vân vân.

Đầu sỏ Hồ Phỉ ở Đông Bắc là một gã trọc đầu có biệt danh Già Liễu Thiên.

Người này khi còn trẻ là võ tăng trong miếu, học được ngạnh công phu Đồng Luyện Thiết Bố Sam, nhưng sau khi hoàn tục tóc cũng chẳng bao giờ mọc lại.

Già Liễu Thiên là kẻ tâm địa độc ác, tay nhuốm đầy máu của bách tính vô tội.

Nội bộ đám thổ phỉ này phân thành Tứ Lương Bát Trụ.

Tứ Lương Bát Trụ là một cách gọi tổ chức nội bộ của Hồ Phỉ.

Ngoài đại đương gia được gọi là Đại Quỹ, Tứ Lương bao gồm: Đỉnh Thiên Lương, Chuyển Giác Lương, Nghênh Môn Lương, Ngoan Tâm Lương.

Bát Trụ là tên gọi chung của Kê Kỳ, Quải Tuyến, Đổng Cục, Truyện Hào, Tổng Thôi, Thủy Tương, Mã Hào, Trướng Phòng.

Trong Tứ Lương Bát Trụ này, nhân vật quan trọng nhất là Chuyển Giác Lương, tục xưng là Thông Toán tiên sinh.

Hắn là quân sư của cả Lữu Tử, chuyên lợi dụng các phương thuật mê tín để bói toán, quyết định hướng tiến lùi của toán thổ phỉ.

Mà phương thuật này, nói trắng ra cũng là một nhánh của Chu Dịch, nên cũng có thể coi là thuật Tầm Long Phân Kim.

Trước đây nghe nói Già Liễu Thiên có một lần đánh nhau với quân phiệt suýt chết, tên Thông Toán tiên sinh dưới trướng đã bói cho gã một quẻ, nói rằng trong một cổ mộ có một viên tiên đan, phục dụng vào có thể cải tử hoàn sinh.

Nhưng chuyện này có thật hay không thì chẳng ai dám chắc.

Trần Tiểu Đao nghe đến đây, lòng vốn đang nguội lạnh bỗng nhen nhóm hy vọng, lập tức đi thỉnh thị Trần Mộc muốn tới Đông Bắc thám tra tin tức về cổ thi nội đan.

Tuy nhiên chuyện này chỉ là nghe đồn, chưa có tin xác thực, nên Trần Mộc để Trần Tiểu Đao tự mình đi điều tra tình hình, sẵn tiện rèn luyện luôn.

Nói xong, hắn tiện tay ném cho Trần Tiểu Đao một con chim Kim Ti Tước.

Con chim này toàn thân trắng muốt như tuyết, Trần Tiểu Đao chạm vào lông nó, thấy sắc bén như cương thiết.

Hóa ra đây là giống vật thượng cổ mà Già Nam mang ra từ Côn Luân Quan, có thể ngày đi vạn dặm, thời đó chủ yếu dùng để đưa tin.

Đến lúc có tình báo gì thì cho con Kim Ti Tước này bay về báo tin là được.

Trần Tiểu Đao gật đầu. "Lần này đi Đông Bắc, có cần ai đi cùng không?" Trần Mộc có chút không yên tâm. "Gia chủ, tôi đi một mình cũng không sao.

Lần này tôi định đi bộ tới đó, sẵn tiện trên đường thăm dò thêm tin tức." Trần Tiểu Đao nói.

Trần Mộc gật đầu, tuy bên ngoài binh hoang mã loạn nhưng với thực lực của Trần Tiểu Đao thì hẳn sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Đúng lúc đó Yêu Muội Nhi tới tìm Trần Mộc có chút việc, thấy Trần Tiểu Đao ở đây liền hỏi anh đi đâu.

Biết Trần Tiểu Đao định một mình đến Đông Bắc tìm cổ thi nội đan, cô liền cuống quýt: "Anh Đao, anh nhất định phải cho em đi cùng, mấy tháng nay ở đây em sắp phát điên rồi." Sau đó Yêu Muội Nhi nhìn sang Trần Mộc. "Tùy cô, trước khi đi nhớ nói với Hoắc tỷ một tiếng là được." Trần Mộc nói xong liền thong thả ra sân chơi chim.

Chương 727

"Anh Đao, anh cho em đi đi mà, ngộ nhỡ có cái cơ quan nào anh không mở được thì chẳng phải có em mở giúp sao?" Yêu Muội Nhi thấy Trần Tiểu Đao không nói gì liền nũng nịu.

Trần Tiểu Đao bất lực đành đồng ý.

Mang theo Yêu Muội Nhi cũng tốt vì cô có thể phá giải cơ quan, còn Trần Tiểu Đao về khoản này thì mù tịt.

Hai người thu dọn xong liền lên đường.

Vừa đi vừa thăm dò tình báo, nhưng suốt quãng đường chẳng nghe được gì hữu dụng.

Mãi đến khi tới tỉnh Liêu Ninh ở Đông Bắc mới nghe được chút tin tức về cổ thi nội đan.

Quả nhiên vẫn là tin tức về Già Liễu Thiên năm đó bị quân phiệt họ Trương truy sát, vốn đã treo cổ chết trên cây, nhưng khi người của gã tới hạ xác xuống thì gã lại tử nhi phục sinh một cách kỳ tích.

Ở phía đối diện cái xác của gã còn treo một con chồn vàng nhỏ, dáng vẻ y hệt gã lúc trước, cũng bị buộc một sợi dây nhỏ treo cổ, thè lưỡi trợn mắt, bị đông cứng ngắc.

Những người dân ở đây vô cùng nhiệt tình, kể lại những lời đồn đại này rất sinh động, vừa kể vừa diễn lại bộ dạng quỷ treo cổ thè lưỡi khiến Yêu Muội Nhi nghe mà tròn mắt kinh ngạc.

Chuyện này hầu như ai ở đây cũng biết, nhưng nghe qua thật quá quái dị.

Trần Tiểu Đao thì khinh thường, không nói đến chuyện tử nhi phục sinh, chỉ riêng chuyện con chồn vàng treo cổ y hệt gã đã toát lên

vẻ quỷ dị.

Già Liễu Thiên chỉ là một tên hồ phỉ, gã có đức có tài gì, cũng chẳng phải hoàng đế cổ đại, chẳng lẽ con chồn đó muốn làm thái giám tuẫn táng theo gã?

Hay là muốn dùng mạng mình đổi mạng cho gã?

Yêu Muội Nhi lại không nghĩ vậy, cô rất tin vào những lời đồn dân gian này vì ở huyện Vu Sơn quê cô cũng có nhiều truyền thuyết tương tự.

Truyền thuyết vùng này kể rằng Hoàng Đại Tiên chỉ bảo hộ một đời người.

Ai cứu được Hoàng Đại Tiên, ví dụ như giúp nó tránh kiếp nạn, người đó sẽ được Hoàng Đại Tiên che chở, muốn gì nó cũng trộm về cho, cả đời không lo ăn mặc.

Nhưng chỉ cần người đó hết dương thọ, hậu duệ của họ sẽ bị Hoàng Đại Tiên hành hạ, những thứ trước đây trộm về cho nhà này đều phải nôn ra hết, chưa xong, cuối cùng nó còn phái một con chồn nhỏ đến đổi mạng với hậu nhân nhà đó.

Yêu Muội Nhi nghĩ Già Liễu Thiên chắc chắn từng cứu Hoàng Đại Tiên nên mới thoát chết.

Hơn nữa ở các thôn lân cận cũng từng xảy ra chuyện quái dị như vậy.

Thôn bên cạnh có người tên Từ Nhị Hắc, đời trước nhà hắn từng được Hoàng Đại Tiên bảo hộ.

Có năm thấy cha của Từ Nhị Hắc sắp qua đời, đêm đến có rất nhiều chồn vàng lảng vảng quanh cửa nhà hắn, như đang bàn bạc mấy ngày tới sẽ hành hạ nhà họ Từ thế nào.

Lũ chồn thật quá quắt, Từ Nhị Hắc nổi khùng, đặt bẫy tuyệt hộ ngay cửa.

Một đêm bẫy được tổng cộng hơn hai mươi con cả lớn lẫn nhỏ.

Dưới núi có đường ray sắt do người Nhật xây, lúc đó đang là giữa mùa đông giá rét, nước đóng thành băng.

Từ Nhị Hắc xẻ lưng từng con chồn, ép chặt những cái xác máu me sống nhăn lên đường ray.

Máu nóng từ lưng chồn chạm vào thép lạnh lập tức đông cứng lại, dù chúng có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

Từ Nhị Hắc cứ thế đóng băng một chuỗi chồn trên đường ray.

Trời sáng, xe lửa chạy qua nghiền nát hơn hai mươi con chồn thành thịt vụn.

Kết quả là tai họa ập đến.

Đêm xuống, quanh thôn, khắp núi rừng đều là tiếng quỷ khóc thần gào của đám chồn, khiến chó săn trong thôn đều bị dọa sợ.

Khi trời mờ sáng, có người thấy một đàn chồn đen kịt chạy vào rừng, sau đó lại phát hiện Từ Nhị Hắc đã treo cổ tự sát, cách chết y hệt con chồn vàng nọ.

Những người dân xung quanh mỗi người một câu kể rất rôm rả.

Nghe họ nói, trên ngọn núi Đoàn Sơn Tử gần đó có một cái lũng gọi là Hoàng Bì Tử Phần, đó là nơi lũ chồn tụ tập.

Trần Tiểu Đao nghe xong lập tức nhớ lại chuyện Chá Cô Tiếu kể về cổ thi nội đan.

Nghe nói trên đó có mộ, hắn liền hỏi thăm vị trí, đưa Yêu Muội Nhi theo chỉ dẫn của dân làng đi lên núi.

Những người dân nghe hai người định lên Đoàn Sơn Tử liền vội vàng ngăn cản.

Gấu trên đó không thể tùy tiện chọc vào.

Thợ săn địa phương chỉ có súng kíp, thiếu vũ khí trang bị tiên tiến.

Họ săn bắn theo ba cách cổ: một là đặt cạm bẫy, bẫy dây, bẫy kẹp chuyên bắt những loài thú ranh ma chạy nhanh như cáo, chồn mà chó săn không làm gì được.

Hai là dùng chó săn đuổi bắt, chó săn giỏi nhất là bắt chồn sương và thỏ rừng.

Ba là dùng súng kíp.

Loại súng bắn thuốc súng và đạn chì là vũ khí cơ bản nhất, nạp từ miệng súng, cho thuốc súng đen trước, rồi nén vải mồi, cuối cùng là nạp đạn chì, dùng thanh sắt nén chặt, vải mồi sẽ giữ đạn không bị rơi ra, rồi mới châm lửa kích phát.

Tốc độ nạp chậm, tầm bắn quá gần là khuyết điểm chí mạng, dùng bắn hoẵng, xạ hương hay lợn rừng thì được, nhưng ba cách này đều không đối phó được loài da dày thịt béo như gấu ngựa.

Súng kíp của thợ săn chẳng có tác dụng gì với gấu, bắn vào còn chẳng rách nổi da nó.

Hơn nữa gấu tuy nhìn to lớn nhưng hành động cực kỳ nhanh nhẹn, dù thợ săn có trèo lên cây nó cũng có thể leo lên lôi xuống.

Nghe vậy, Trần Tiểu Đao bảo dân làng cứ yên tâm.

Lúc này trời bên ngoài rất lạnh, tuy không mưa tuyết nhưng ánh trăng trên nền đất trắng xóa trông rất rợn người.

Quầng trăng dự báo sắp có tuyết lớn.

Gió hú qua khe núi nghe như tiếng sơn quỷ khóc thút thít từ xa

vọng lại.

Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi từ trong thôn đi tới lâm trường, mượn ánh trăng đi đến bên bờ sông.

Mặt sông đã đóng băng, trên băng là một lớp tuyết dày.

Đứng trên bờ cách lòng sông mười mấy mét có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách dưới lớp băng.

Vì đang là mùa đông hoang vu, giữa mùa thu đột nhiên có luồng không khí lạnh tràn về nên nước đóng băng chưa chắc chắn, đi trực tiếp lên băng chắc chắn sẽ bị lọt hố.

Cách an toàn nhất là bước lên những khúc gỗ tròn bị đóng băng giữa sông.

Ánh trăng phản chiếu trên lớp tuyết mỏng, bạc trắng mặt đất.

Chương 728

Trên mặt sông nổi lên những khúc gỗ dài nằm ngang, đó là gỗ chưa kịp vận chuyển xuống hạ lưu bị đóng băng tạm thời.

Bước lên gỗ thì dù băng có nứt, sức nổi của gỗ cũng không để người bị chìm.

Nhìn mặt sông không rộng lắm, nhưng khi bước qua mới thấy nó tuyệt đối không hẹp.

Hai người cách nhau một đoạn, dẫm lên từng khúc gỗ mà đi.

Vì trời lạnh mặc quần áo dày nặng nên bước chân cũng trở nên nặng nề.

Tiếng băng vụn lạo xạo dưới chân tuy đầy kinh hiểm nhưng chẳng hiểu sao trong lòng Yêu Muội Nhi không hề sợ hãi, ngược lại còn thấy kích động.

Bản tính ưa mạo hiểm trong xương tủy không kìm nén được, cô thấy hành động này thật sự rất kích thích, hơn nữa trước đây ở huyện Vu Sơn chưa từng thấy băng nên thấy vô cùng mới lạ.

Qua sông là đến khu vực cấm địa Đoàn Sơn Tử trong mắt thợ săn.

Rừng trên núi này quá dày, nếu cứ thế tiến vào sợ là không tìm được đường về.

May mà Hoàng Bì Tử Phần nằm dưới chân núi Đoàn Sơn Tử, cách bờ sông không xa.

Ở đó có một gò đất lớn nổi lên, trên đó cỏ không mọc nổi, gò đất có vô số hang hốc.

Những con chồn lớn nhỏ đều trốn trong đó.

Có lẽ vì gò đất này giống nấm mộ, lại thường có chồn xuất hiện nên mới gọi là Hoàng Bì Tử Phần.

Hai người không đi thẳng lên đó mà tìm một rừng thông đỏ khuất gió gần đó.

Đây là phía dưới ngọn gió, chồn và các loài dã thú trên núi sẽ không đánh hơi được hành tung của họ.

Xem ra đây là một điểm mai phục tự nhiên tốt nhất. "Anh Đao, chúng ta cứ trực tiếp lên đó là được rồi, trốn ở đây làm gì?" Yêu Muội Nhi có chút thắc mắc. "Nghe nói lũ chồn này rất tà môn, có con còn nói được tiếng người, chúng ta cứ bắt một con xem tình hình thế nào đã." Trần Tiểu Đao vừa nói vừa lấy từ trong bọc ra một cái túi.

Mùi hương trong túi này đủ để khiến đám sàm quy phải ngồi ngồi không yên.

Các thợ săn già đều có 'Bì Hỗn Đồn' gia truyền, kỹ thuật làm thứ này đã thất truyền.

Bì Hỗn Đồn thực chất là một cái túi da đặc chế, truyền thuyết nói rằng lúc thuộc da có cho thêm bí dược khiến loài cáo khứu giác nhạy nhất cũng không ngửi ra mùi lạ.

Túi da này có một cái miệng hình lục lăng chỉ vào không ra được.

Miệng ngoài hình tròn có thể co giãn, cáo và chồn đều có thể chui vào, khi chui vào thì miệng túi có độ đàn hồi càng chui càng rộng, nhưng miệng nang bên trong lại là hình lục giác chuyên kẹt vào khớp xương của chồn.

Loại động vật này thân thể có thể thu nhỏ nhưng duy chỉ không chui qua nổi lỗ lục giác, vào dễ ra khó, hễ muốn chui ra miệng túi sẽ thắt lại kẹp cho đến chết mới thôi.

Bì Hỗn Đồn cao minh ở chỗ nó có thể bảo toàn nguyên vẹn bộ

lông con mồi.

Ví dụ da cáo có giá hay không là ở cái đuôi, nếu dùng bẫy dây hay bẫy kẹp phạm vào đuôi thì tấm da sẽ mất giá.

Trước khi đi, Trần Tiểu Đao đã mua một cái Bì Hỗn Đồn từ tay một lão nông, cái túi này không biết đã truyền qua bao nhiêu năm, số chồn và cáo chết trong đó không đếm xuể.

Vì thứ này quá độc ác, bẫy phát nào trúng phát đó, mà thợ săn lại kiêng bắt con mồi đang mang thai hoặc nuôi con nhỏ vì coi đó là điềm gở nên dân làng ít khi sử dụng.

Trần Tiểu Đao thì sớm đã muốn thử xem cái Bì Hỗn Đồn được đồn đại thần kỳ này dùng có tốt không.

Trần Tiểu Đao lại lấy ra một nắm lông gà, đập vỡ một quả trứng ném vào túi, rồi dùng lá khô ngụy trang, rắc thêm chút tuyết vụn, cuối cùng dùng cành cây xóa sạch dấu chân và mùi người.

Cái bẫy coi như hoàn thành, việc còn lại là đứng từ xa quan sát xem con chồn đen đủi nào mắc bẫy.

Ngụy trang xong Bì Hỗn Đồn, hai người quay về sau bụi thông đỏ khổ sở chờ đợi.

Nhưng khu rừng tuyết tĩnh lặng mãi không có động tĩnh gì.

Trăng đã lên giữa đỉnh đầu, hai người sắp hết kiên nhẫn thì lúc này trên gò tuyết cuối cùng cũng có động tĩnh.

Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi lập tức phấn chấn hẳn lên.

Trần Tiểu Đao định thần nhìn kỹ, trong lòng lập tức kinh hãi: "Trời đất ơi, đây chẳng lẽ là Hoàng Đại Tiên Cô đã thành tinh ở Hoàng Bì Tử Phần sao?" Trăng sáng soi bóng tuyết tàn, gió bấc thổi mạnh.

Hai người mai phục sau cây tùng đỏ.

Tuy có tường tuyết chắn gió nhưng đây vẫn là nơi đầu gió, thời gian trôi qua lâu, Yêu Muội Nhi bị lạnh đến mức run cầm cập.

Trước đây cô chưa bao giờ cảm nhận cái lạnh của phương Bắc như thế này, gió tạt vào mặt như dao cắt, lạnh đến mức cô cứ thế nép sát vào phía Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao vẫn đang tập trung tinh thần theo dõi động tĩnh của cái túi.

Đúng lúc này, cuối cùng cũng có động tĩnh.

Trần Tiểu Đao vội ấn Yêu Muội Nhi xuống, thấp giọng nói: "Suỵt...

Nguyên bì tử tới rồi." Bình thường người trong núi nhắc đến chồn thường gọi là Hoàng bì tử.

Nhưng trong núi có một quy củ, sau khi nhìn thấy Hoàng bì tử thì không được tùy tiện nhắc đến chữ "Hoàng" nữa.

Bởi vì vùng Đại Hưng An Lĩnh từ cổ chí kim vốn nổi tiếng có nhiều mỏ vàng (Kim khoáng).

Người trong núi thường nói "Ba ngàn dặm đại sơn, vàng ròng dát biên" chính là ý này.

Nơi này có núi ắt có khe, có khe ắt có vàng.

Nhưng đó đều là cách nói cũ.

Theo quan niệm truyền thống, Hoàng bì tử và vàng (Hoàng kim) xung khắc nhau, đều thuộc về họ "Hoàng".

Cho nên khi bẫy Hoàng bì tử hay tìm mạch vàng, tuyệt đối không được nhắc đến chữ "Hoàng", phải dùng chữ "Nguyên" để thay thế, nếu không nhất định sẽ tay trắng trở về.

Đây là điều mà những người dân địa phương đã nói với hắn trước khi vào núi.

Thấy phía mộ Hoàng bì tử có động tĩnh, hai người lập tức phấn chấn hẳn lên.

Suốt dọc đường đi, hai người không gặp biến cố gì lớn, phần lớn thời gian đều là lên đường hoặc dò la tin tức.

Lúc này, theo bản năng, họ xem việc bẫy Hoàng bì tử như một nhiệm vụ chính thức, cả hai đều toàn tâm toàn ý dồn vào đó, vô cùng nghiêm túc.

Trần Tiểu Đao nín thở ngưng thần, thông qua lớp ngụy trang quan sát động tĩnh trên gò tuyết.

Chương 729

Chỉ thấy một cái cổ dài, đội một cái đầu nhỏ thò ra từ sau gò tuyết.

Hai con mắt lớn lóe lên linh quang, cảnh giác quay đầu nhìn quanh quất.

Phải một lúc lâu sau, nó mới hoàn toàn lộ thân hình ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, Yêu Muội Nhi bên cạnh thấp giọng kinh hô: "Là con cái, bộ lông này đẹp thật đấy." Trong lòng Trần Tiểu Đao cũng thầm cảm thán.

Ở trong thôn hắn từng thấy không ít Hoàng bì tử bị bắt, có con chết, có con còn sống.

Nhưng lũ còn sống con nào con nấy đều gian xảo, ánh mắt lấm lét, còn lũ đã chết thì càng khỏi bàn, chẳng thể nào liên tưởng được với hai chữ "đẹp đẽ".

Nhưng con đang xuất hiện trước mặt hai người lúc này lại vô cùng xinh đẹp.

Lông bóng mượt, mắt sáng như sao, khí độ và thần thái đều phi phàm.

Đứng trên gò tuyết, nó uyển như một vị quý phu nhân dáng dấp thướt tha.

Không hiểu sao khi Trần Tiểu Đao nhìn thấy nó, cảm giác đầu tiên là thấy giống một con người hơn là một con thú.

Hắn thầm nghĩ đây chắc hẳn là vị "Hoàng đại tiên cô" mà người trong núi thường nhắc đến, vô cùng linh nghiệm.

Bắt mấy con Hoàng bì tử nhỏ thì chẳng có ý nghĩa gì, lúc này đúng

lúc gặp vận may, nếu bắt thì phải bắt con Hoàng bì tử cái xuất chúng này.

Vị Hoàng tiên cô này có lẽ từ hốc cây nào gần đó chui ra tìm thức ăn.

Do hai người mai phục ở nơi khá xa, nó tuy vô cùng cảnh giác nhưng rõ ràng không phát hiện ra sự hiện diện của họ, bắt đầu đi quanh cái bẫy Bì Hồn Đồn đã đặt sẵn.

Nó đi thong dong không chút vội vàng, dường như không đói lắm, đối với mùi lông gà trộn lòng trắng trứng truyền ra từ trong túi da cũng không quá để tâm, chỉ là tò mò với hình dáng kỳ quái của cái túi da.

Nhưng nó lại có vài phần sợ hãi, không dám khinh suất lại gần xem cho rõ. "Sao nó vẫn chưa vào tròng nhỉ?" Yêu Muội Nhi lúc này có chút mất kiên nhẫn khi thấy con Hoàng bì tử cứ đứng đó nhìn đông ngó tây mà không chịu vào bẫy.

Trần Tiểu Đao ra dấu suỵt với cô.

Vị Hoàng tiên cô này không thể nào không đói, nó chắc chắn đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Có lẽ tổ tiên loài chồn của nó từng truyền lại thông tin rằng trên đời có một loại túi da Bì Hồn Đồn "có vào không có ra", hễ chui vào là chắc chắn sẽ bị thợ săn lột da sống.

Nhưng nó không dám chắc cái túi làm bằng da trước mắt này có phải là chiếc Bì Hồn Đồn truyền thuyết đã hại chết vô số đồng loại hay không.

Nhìn cái túi này chẳng có gì đặc biệt, khác hẳn với các loại bẫy kẹp thông thường, nhìn đi nhìn lại đều không giống thứ nguy hiểm.

Hơn nữa, từ trong túi da cứ tỏa ra từng đợt mùi hương thần bí, không ngừng trêu chọc tâm can nó, kích thích dịch vị cuộn trào...

Trần Tiểu Đao vừa quan sát vừa suy đoán hoạt động tâm lý của Hoàng tiên cô.

Hai người hiện giờ nhất định phải giữ bình tĩnh, nếu không chỉ cần một sơ suất nhỏ sẽ làm con Hoàng tiên cô này kinh động mà chạy mất.

Khổ nỗi, sợ gì thì cái đó đến, Yêu Muội Nhi và Trần Tiểu Đao đã ngồi xổm ở đây nửa đêm, chân sớm đã tê rần.

Lúc này Yêu Muội Nhi hơi nhấc chân lên một chút, liền va phải cành cây khô xung quanh.

Nghe thấy tiếng động này, lòng Trần Tiểu Đao lập tức lạnh toát, miếng thịt béo đến miệng rồi mà còn để bay mất.

Tuy tiếng động không lớn, nhưng chút chấn động này cũng đủ làm Hoàng tiên cô trên gò tuyết giật mình.

Lúc này con Hoàng bì tử đó vừa vặn đi vòng đến phía dưới miệng túi da, cũng chính là kẹp giữa nơi hai người mai phục và bẫy Bì Hồn Đồn.

Nó vốn dĩ đã định chui vào túi da rồi, ngay lúc đang phân vân thì tiếng cành cây gãy của Yêu Muội Nhi làm nó sợ đến mức lông toàn thân dựng đứng cả lên, nhảy vọt lên cao hơn nửa mét, khom mình định như mũi tên rời cung lao vào rừng sâu.

Hoàng bì tử trong núi là tinh ranh nhất, chỉ cần nó chui được vào rừng, nó có thể tận dụng mọi môi trường tự nhiên, chui hang trèo cây không gì không thể, hơn nữa lại luồn lách chạy cực nhanh, tiến lui như chớp giật, ngay cả chó săn cũng không đuổi kịp.

Nhưng khi nó chưa kịp vọt đi, một tiếng nổ lớn vang lên.

Trần Tiểu Đao thuận tay ném ra một phát Chưởng Tâm Lôi.

Nhưng vì khoảng cách quá xa, cộng thêm Hoàng bì tử hành động cực kỳ linh hoạt, đòn này không trúng đích.

Giữa đêm đen tĩnh mịch, tiếng động này vô cùng lớn, sóng xung kích chấn động làm máu gà trên cành tùng rơi lả tả.

Hơn nữa, đòn này còn tạo ra hiệu quả ngoài ý muốn.

Con Hoàng tiên cô đã trở thành chim sợ cành cong, theo phản năng khi nghe tiếng nổ là muốn liều mạng tháo chạy.

Nhưng còn chưa kịp sải bước, lại nghe thấy một tiếng nổ nữa.

Phi cầm tẩu thú trong núi vốn có nỗi sợ bản năng đối với loại tiếng nổ kèm ánh sáng mạnh này, biết rõ loại âm thanh đó có thể lấy mạng mình.

Cho nên sau khi phát đó đánh ra, nó hoảng loạn không chọn đường chạy, cộng thêm thói quen chạy trốn là chui vào hốc, kết quả trong lúc tâm thần bấn loạn, nó lại chui tọt trực tiếp vào miệng túi Bì Hồn Đồn ngay trước mặt.

Hoàng tiên cô vừa chui vào túi da, lập tức nhận ra có gì đó không ổn.

Nhưng đã chui vào cái bẫy tuyệt diệt này rồi thì hối hận cũng đã muộn.

Con Hoàng tiên cô chui vào Bì Hồn Đồn lúc này hối hận vạn phần.

Lúc này thân mình nó mới vào được một nửa, vội vàng muốn rụt thân lui ra.

Nhưng miệng túi Bì Hồn Đồn đó được thiết kế quá độc địa, miệng túi hình lục lăng có thể nới lỏng hoặc thắt chặt.

Từ ngoài túi kéo thì miệng rộng ra, nhưng từ trong túi hướng ra ngoài, đai túi sẽ kéo theo các miếng khóa ở mép túi làm miệng túi thắt

lại ngay lập tức.

Cạnh sắc của khóa lục lăng vừa mỏng vừa chặt, tức thì kẹp chặt vào khe xương của Hoàng tiên cô.

Nó đau đến mức lộn nhào một cái, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Trần Tiểu Đao tiến lại nhặt Bì Hồn Đồn lên, bỗng nghe thấy từ sâu trong núi truyền lại một tràng gào thét trầm đục.

Trong đêm tối, nó mang theo một sức uy hiếp to lớn nhưng vô hình, khiến cả hai người nhất thời kinh hãi.

Gần mộ Hoàng bì tử có hang gấu!

Trần Tiểu Đao chỉ muốn bắt một con Hoàng bì tử về nghiên cứu một phen, không muốn chọc vào con gấu ngựa (Hùng hạt tử) đó.

Thế là hắn nắm tay Yêu Muội Nhi chạy về phía bờ sông.

Chương 730

Mùa đông ở phương Bắc đến quá sớm, gấu người (Nhân hùng) còn chưa tích đủ mỡ đã chui vào hốc cây hang đá trốn đông rồi, vẫn chưa hoàn toàn đi vào trạng thái ngủ đông nửa mê nửa tỉnh.

Nếu bị đánh thức mà truy đuổi theo thì vô cùng phiền phức.

Hai người dẫm lên những khúc gỗ tròn đông cứng trên mặt sông, theo đường cũ trở về lâm trường.

Ban ngày Trần Tiểu Đao đã mượn được một gian nhà gỗ của người dân địa phương.

Vào đến nhà gỗ, Yêu Muội Nhi thở không ra hơi, còn trên người Trần Tiểu Đao cũng dính đầy nước do tuyết tan.

Hai người nhìn bộ dạng nhếch nhác của đối phương sau khi vào nhà thì đều thấy buồn cười.

Cười một hồi, Trần Tiểu Đao thắp đèn dầu trong phòng và nhóm lò sưởi bên cạnh, căn phòng lập tức ấm áp hẳn lên.

Cái thời tiết quỷ quái của phương Bắc này, đến cả Trần Tiểu Đao cũng có chút chịu không thấu.

Hắn lấy Bì Hồn Đồn ra, mở túi da từ bên ngoài, xách con Hoàng tiên cô ra.

Thấy nó nằm im bất động, đuôi rũ xuống, cứ tưởng là đã chết rồi.

Yêu Muội Nhi cũng cầm lên quan sát kỹ lưỡng.

Trần Tiểu Đao nghe những người dân địa phương nói nên biết tập tính của loài này, vội vàng lên tiếng nhắc nhở Yêu Muội Nhi: "Ngươi tuyệt đối đừng buông tay, thứ này giỏi giả chết nhất, hễ buông tay là

nó chộp lấy sơ hở chạy mất tích ngay, cẩn thận nó còn một chiêu nữa..." Yêu Muội Nhi vốn định vứt con Hoàng bì tử xuống đất, nghe Trần Tiểu Đao nhắc nhở liền lập tức nắm chặt lại, giữ cứng lấy chân sau và đuôi nó.

Lúc này một chuyện kỳ lạ xảy ra.

Con Hoàng tiên cô đó quả nhiên đang giả chết, hơn nữa nó dường như nghe hiểu lời Trần Tiểu Đao, biết là giả chết không lừa được, không đợi hắn vạch trần chiêu thoát thân thứ hai, nó lập tức từ mông phóng ra một luồng uế khí thối hoắc.

Ánh đèn dầu trong phòng tuy tối nhưng vẫn có thể thấy từ phía sau con Hoàng bì tử trong tay Yêu Muội Nhi bốc ra một luồng khí nồng nặc.

Luồng khói mù mịt đó còn chưa tan ra, hai người đã cảm thấy một mùi hôi thối cực kỳ nồng nặc ập vào mũi.

Hô hấp lập tức trở nên khó khăn, đầu óc choáng váng, hoa mắt ù tai, chỉ muốn nôn mửa dữ dội.

Trần Tiểu Đao vội chạy đến bên cửa, đẩy cửa phòng ra.

Gió lạnh bên ngoài thổi vào, cảm giác khó chịu mới giảm bớt đôi chút, nhưng vẫn thấy vô cùng buồn nôn.

Yêu Muội Nhi cũng trúng chiêu, chỉ thấy cô lao thẳng ra ngoài từ cửa sổ, mặt mày xanh mét vì luồng "thối độn" của Hoàng tiên cô.

Do cô xách con Hoàng bì tử ngay trên tay nên không kịp né tránh, bị hun cho một trận tơi bời.

Đôi mắt cô bị luồng khí thối làm cay xè, nước mắt chảy ròng ròng, chẳng nhìn thấy cửa ra ở đâu, kết quả tông thẳng vào cửa sổ nhà gỗ mà lao ra ngoài.

Tuy nhiên ngay cả như vậy, tay vẫn nắm chặt lấy Hoàng tiên cô không buông, một tay khác thì vốc tuyết xoa lên mặt mình.

Trần Tiểu Đao vội vàng đón lấy con Hoàng tiên cô từ tay cô.

Con Hoàng tiên cô bị Trần Tiểu Đao bóp cho ngất xỉu một lần nữa.

Để phòng vạn nhất, Trần Tiểu Đao lấy ra một sợi dây thép, xỏ một cái nút thắt qua chân sau của nó, buộc chặt vào góc tường.

Trong phòng có thịt khô mà người dân đã hun sẵn, Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi đánh một bữa no nê.

Lúc này con Hoàng tiên cô vừa ngất xỉu cũng đã tỉnh lại.

Yêu Muội Nhi bẻ một miếng thịt khô nhỏ ném cho nó, nhưng nó không ăn, trông như một mỹ phu nhân đang sầu muộn, nép ở góc tường nhìn cái chân bị buộc bằng dây thép của mình, thần tình u sầu không thốt nên lời.

Trong đôi mắt to mọng nước, từng giọt nước mắt cứ thế lăn dài. "Đao ca, hay là chúng ta thả nó đi?

Tôi nhìn thế này thấy không đành lòng quá." Yêu Muội Nhi thấy mủi lòng. "Nó đang lợi dụng lòng đồng cảm của ngươi đấy, thứ này linh tính lắm." Trần Tiểu Đao không bị nó mê hoặc. "Ngươi nghe hiểu ta nói chứ?

Trên cái sườn núi kia có phải có một đại mộ không?" Hoàng tiên cô ở góc tường hiển nhiên không thể mở miệng nói chuyện, nhưng nghe Trần Tiểu Đao nói xong, nó lại như một con người mà dập đầu lia lịa với hắn.

Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi đều kinh ngạc.

Xem ra con Hoàng bì tử này không chỉ nghe hiểu tiếng người mà

còn học được động tác của người.

Đang lúc hai người còn đang sửng sốt, bên ngoài nhà gỗ lâm trường đột nhiên vang lên một tràng tiếng đập cửa gấp gáp.

Một tiếng khóc thét chói tai như tiếng cưa gỗ theo gió truyền vào.

Trần Tiểu Đao tiến lên đẩy cửa gỗ ra, bên ngoài màn đêm bao phủ, gió bấc kẹp tuyết thổi mạnh.

Lâm trường rộng lớn trống trải không một bóng người.

Đang lúc thẩm vấn Hoàng tiên cô đột nhiên nghe thấy có người mở cửa, cả hai đều giật mình, nhưng sau khi mở cửa kiểm tra, bên ngoài nhà gỗ chỉ là một mảnh không tịch, gió bấc gào thét như oán hồn bị đày xuống u minh đang gào khóc thảm thiết.

Bị cuồng phong thổi qua, tiếng khóc đứt quãng phiêu đãng giữa không trung, vất vưởng không tan.

Nhưng Trần Tiểu Đao có thể cảm nhận được, tuyệt đối không phải tiếng gió làm loạn.

Trên bầu trời đang truyền đi một tín hiệu bất tường.

Đó là tiếng khóc truyền lại từ phía mộ Hoàng bì tử ở hướng đầu gió.

Trong bóng tối sâu thẳm quả thực có thứ gì đó như Hoàng bì tử đang khóc.

Xem ra vị Hoàng tiên cô này quả nhiên không đơn giản, hoặc giả đêm nay sẽ không yên bình, lũ Hoàng bì tử nhất định sẽ đến quấy nhiễu.

Như vậy cũng tốt, khỏi mắc công ngày mai mình phải đi kiểm tra lần nữa.

Yêu Muội Nhi cũng theo sau Trần Tiểu Đao ra ngoài kiểm tra, cô

vừa cúi đầu xuống liền phát hiện trên mặt tuyết có thứ gì đó.

Trần Tiểu Đao ngoảnh lại nhìn, thấy trên mặt đất trước cửa không biết từ lúc nào đã có thêm một cái bát sứ vỡ, trong bát đựng mấy hạt đậu nành, hạt đậu đó sáng bóng lạ thường.

Hai người vô cùng kỳ quái bèn bưng bát vỡ vào trong nhà.

Mấy hạt đậu nành trong bát được ánh đèn dầu soi chiếu, càng thêm kim quang xán lạn, hút mắt người nhìn.

Hai người lúc này mới phát hiện đó không phải đậu nành mà là năm hạt đậu bằng vàng (Kim đậu tử).

Hai người nhìn nhau, hồi lâu không thốt nên lời.

Chương 731

Chẳng lẽ lũ Hoàng bì tử muốn dùng kim đậu tử để chuộc vị Hoàng tiên cô này về?

Hai người nhìn một lúc, Yêu Muội Nhi định đưa tay kiểm tra xem kim đậu tử là thật hay giả, định nhặt lên dùng răng cắn thử.

Trần Tiểu Đao vội ngăn tay cô lại: "Sắc vàng của mấy hạt này không đúng, cẩn thận bị Hoàng bì tử tẩm độc." Trần Tiểu Đao quan sát kỹ rồi phát hiện trong bát có tổng cộng sáu hạt kim đậu tử, kích cỡ không chênh lệch mấy nhưng hình dạng khác nhau, không theo quy tắc nào.

Có lẽ là được cậy ra từ nơi nào đó.

Còn cái bát sứ vỡ đựng kim đậu tử trông giống như cổ vật có niên đại rồi, chỗ sứt mẻ ở mép bát có hoa văn màu xanh hình nửa cái đầu quỷ.

Đưa bát lên mũi ngửi nhẹ, có một mùi thi xú khiến người ta muốn nôn mửa.

Cả vàng lẫn bát sứ này tám phần đều là đồ bồi táng trong cổ mộ.

Sau khi hai người mở cửa tuy không thấy bóng dáng Hoàng bì tử đâu, nhưng tình hình này đã rõ ràng hơn bao giờ hết.

Những gã nhỏ con đó rõ ràng muốn dùng kim đậu tử để đổi lại vị Hoàng tiên cô bị bắt.

Chuyện này tưởng tượng thôi cũng thấy nổi da gà, chẳng lẽ Hoàng bì tử trong núi này thực sự đã thành tinh rồi sao?

Ngay cả chuyện dùng vàng chuộc mạng cũng biết làm.

Yêu Muội Nhi bắt đầu thấy sợ, nói với Trần Tiểu Đao hay là lấy vàng rồi thả Hoàng tiên cô đi, nếu không bị lũ Hoàng bì tử trên núi bám theo thì sau này không được yên ổn đâu.

Trần Tiểu Đao gật đầu, vốn dĩ bắt con Hoàng bì tử này cũng là để thăm dò, giờ đã rõ, lũ súc sinh này quả thực có linh trí phi phàm. "Ngươi yên tâm, chúng ta không giết ngươi, ngày mai trời sáng ta sẽ đưa ngươi ra ngoài, ngươi chỉ cần dẫn ta đi tìm cổ mộ đó, ta sẽ thả ngươi đi." Trần Tiểu Đao nói với Hoàng tiên cô.

Con Hoàng tiên cô đó quả nhiên nghe hiểu, cứ thế dập đầu bái lạy Trần Tiểu Đao không ngừng.

Vẻ mặt đáng thương trước đó cũng biến mất, miếng thịt khô Yêu Muội Nhi ném cho lúc trước cũng bị nó ăn loáng cái đã hết sạch.

Hai người chuẩn bị nghỉ ngơi một chút đợi ngày mai trời sáng sẽ theo con Hoàng bì tử này lên núi tìm mộ.

Bên ngoài đột nhiên lại vang lên tiếng đập cửa gấp gáp, da đầu cả hai đều có chút tê dại.

Nhưng Trần Tiểu Đao vốn không tin tà, rút món đồ nghề trong ngực ra chuẩn bị ra tay diệt gọn lũ Hoàng bì tử bên ngoài.

Nhưng mở cửa ra xem thì người đến không phải ai khác mà chính là mấy người dân đã cho họ mượn phòng.

Đêm hôm khuya khoắt chạy đến lâm trường chắc chắn là có chuyện.

Hai người hỏi lý do họ lặn lội trong đêm như vậy, người dân không chậm trễ, lập tức kể rõ ngọn ngành.

Thì ra lão đầu Xao Sơn trông coi lâm trường có đứa cháu gái từ nhỏ mắc chứng động kinh (Trừu dương giác phong), gần đây bệnh tình bắt đầu trở nặng.

Lão đầu Xao Sơn để trị bệnh cho cháu nên muốn vào núi săn nhân hùng lấy mật gấu tươi (Hùng đảm) làm thuốc, nghe nói có thần hiệu đối với chứng trừu phong.

Lão già này bình thường không chỉ tính tình quật cường mà còn rất hay tự làm theo ý mình, âm thầm chuẩn bị chẳng nói cho ai, tự mình đưa cháu gái đi bắt nhân hùng.

Kết quả tuổi tác quá lớn, không còn được như xưa, gấu chưa thấy đâu đã tự mình ngã lọt hố tuyết.

Đến khi cháu gái lão quay về tìm người giúp, đưa mọi người tìm thấy lão thì lão đầu Xao Sơn đã không qua khỏi.

May mà đoạn đường từ thôn đến lâm trường còn tính là yên ổn, đường xá cũng quen thuộc, nên họ mới trong đêm đến thông báo tình hình cho hai người, thuận tiện dặn họ tuyệt đối không được vào núi.

Lão đầu Xao Sơn chết thảm, đội thợ săn vẫn còn đang ở thâm sơn cản Đông Hoang.

Lão hán Xao Sơn là bậc lão làng trong thôn, từ trẻ đã đi săn trong rừng sâu, vậy mà cũng gặp nạn, chắc chắn là do Hoàng bì tử đứng sau giở trò.

Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn con Hoàng tiên cô, nó nằm bẹp ở đó im lìm.

Người dân đến cũng không chú ý thấy.

Vì nhìn thời tiết biến chuyển, có lẽ sắp có trận tuyết lớn, họ không nán lại lâu, báo tin xong liền lập tức quay về thôn ngay.

Mật gấu nhân hùng ở phương Bắc được gọi là Đông đảm, cùng với Vân đảm được liệt vào hàng song bích.

Hơn nữa chỉ có Đông đảm của nhân hùng mới chữa được chứng

động kinh, còn mật của gấu đen (Hắc hạt tử) là hạng thấp, không có tác dụng.

Lão hán Xao Sơn vì tìm Đông đảm mà mất mạng, nếu không có Đông đảm, chứng bệnh của cháu gái lão e là vô phương cứu chữa.

Việc duy nhất Trần Tiểu Đao có thể làm cho họ lúc này là đi vây bắt nhân hùng lấy mật.

Dẫu sao người dân đã tốt bụng cho hai người mượn phòng, tiện tay lấy cái mật gấu cũng không phải việc quá khó.

Thực tế nhân hùng có tên khoa học là Bì (gấu).

Khác với gấu, nhân hùng có bộ lông màu vàng trắng, không chỉ cổ dài mà chi sau cũng cao hơn gấu đen thông thường, sức mạnh vô song.

Cây cổ thụ to bằng vòng tay người ôm nó nói nhổ là nhổ được ngay.

Gặp người, nó sẽ đứng thẳng lên truy đuổi vồ lấy.

Hơn nữa tư thế ngũ quan rất giống người, tính tình hung mãnh, sức lực dồi dào, có thể săn bắt cả trâu ngựa để ăn nên mới gọi là nhân hùng.

Thợ săn trong núi không dám tùy tiện chọc vào nhân hùng, chứ đừng nói đến chuyện nảy ý định đi săn nó.

Nhưng nhân hùng không phải là không thể bắt được, chỉ là rủi ro cực lớn, chỉ cần một khâu sai sót là mất mạng như chơi.

Vì loại mãnh thú này béo tốt cường tráng, da dày thịt chắc, ngay cả khi trúng đạn xuyên ngực lủng bụng, máu chảy ruột lòi, nó vẫn có thể bới bùn đất nhựa tùng đắp vào vết thương, sau đó dốc sức giết người.

Cho nên dù súng pháp tinh chuẩn, hỏa khí lợi hại cũng tuyệt đối khó lòng dùng sức mà bắt được.

Có câu: "Gặp kẻ mạnh dùng trí, gặp kẻ yếu bắt sống." Từ xưa đến nay có rất nhiều truyền thuyết thợ săn giết nhân hùng, đa phần đều thắng bằng trí.

Trong đó câu chuyện lưu truyền rộng nhất kể rằng nhân hùng thích dùng hốc của những cây cổ thụ ngàn năm làm hang.

Trong hốc cây không khí ấm nóng, băng tuyết tan chảy, nhân hùng ăn no xong thường ngồi trong đó.

Thợ săn tìm thấy hang gấu liền ném những khúc gỗ vào hốc cây.

Nhân hùng vốn ngu ngốc, thấy có khúc gỗ rơi xuống liền đưa tay bắt lấy, lót dưới mông ngồi.

Khúc gỗ ném vào càng nhiều, nhân hùng càng nhặt càng lót, ngồi càng lúc càng cao.

Đợi đến khi vị trí nhân hùng ngồi ngang bằng với miệng hốc cây, thợ săn chớp thời cơ dùng rìu khai sơn chém mạnh vào đầu nó, hoặc từ kẽ hở cổ thụ dùng giáo đâm chết.

Nghe nói phương Bắc trước đây có một thợ săn kinh nghiệm đầy mình, ông gặp nhân hùng qua sông liền phục kích rình rập.

Chương 732

Qua sông là một con nhân hùng mẹ khổng lồ dắt theo hai con gấu con.

Nhân hùng mẹ trước tiên đội một con lên đầu để bơi qua sông, sau khi lên bờ sợ gấu con chạy loạn liền dùng tảng đá lớn đè nó lại, sau đó quay lại đón con còn lại.

Người thợ săn nhân cơ hội đó bắt mất con gấu con đang bị đá đè.

Nhân hùng mẹ nổi giận lôi đình, ở bờ sông bên kia túm lấy hai chân con gấu con còn lại xé làm đôi.

Bản tính hung ác và ngu ngốc của nó có thể thấy rõ từ chuyện này.

Những truyền thuyết về thợ săn này Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi từ khi đến đây đã nghe không ít.

Nhưng truyền thuyết chung quy vẫn chỉ là truyền thuyết, nếu thực sự làm theo vị tất đã hiệu quả.

Hơn nữa nhân hùng mỗi nơi lại có tập quán cố định, chúng tuyệt đối không xuống núi đến nơi đông người mà chỉ hoạt động ở nơi rừng sâu núi thẳm.

Đêm lúc bẫy Hoàng bì tử từng nghe thấy tiếng gầm của nhân hùng trong núi, như vậy cũng bớt được khối phiền toái, đã có thể phán đoán sơ bộ vị trí hang gấu để lấy mật.

Yêu Muội Nhi chưa từng trải qua hành động kích thích thế này, vội giục Trần Tiểu Đao lấy chiếc Thất Tinh Liên Nỗ gửi ở chỗ hắn ra để cô cũng được trải nghiệm cảm giác đi săn một lần.

Hai người ngay cả quần áo cũng không cởi, cứ thế tắt đèn nghỉ ngơi.

Chờ đến khi trời vừa hửng sáng, cả hai liền xuất phát.

Đến lúc này vẫn không thấy lũ Hoàng bì tử đến quấy rầy nữa.

Hai người tìm một cái lồng gỗ thợ đốn củi hay dùng để nhốt sóc, dùng dây thép buộc chặt Hoàng tiên cô lại rồi bỏ vào lồng xách đi.

Cả đêm tuyết không rơi nhưng trên mặt đất và cành cây tuyết tàn vẫn chưa tan, được nắng sớm chiếu vào, trên núi dưới núi một màu bạc trắng xóa.

Hai người qua sông vẫn đi lên phía mộ Hoàng bì tử để tìm hang gấu trên núi.

Dọc đường trèo đèo lội suối, càng đi rừng càng rậm, dần che khuất cả ánh mặt trời.

Từ sau giờ ngọ, trời bắt đầu chuyển màu xám xịt, xem chừng sắp có tuyết rơi.

Yêu Muội Nhi dù sao cũng lớn lên ở vùng đại ngàn, bên đó tuy không có nhân hùng nhưng cũng có nhiều mãnh thú, nghe mô tả về nhân hùng có vẻ rất khổng lồ, suốt dọc đường tay cô không hề rời khỏi cò nỏ liên nỗ.

Trần Tiểu Đao lúc này theo sự chỉ dẫn của Hoàng tiên cô đi đến dưới gốc một cây cổ thụ chọc trời.

Cây cổ thụ này e là đã không dưới ngàn năm tuổi, tán cây xòe rộng như lọng che, to đến mức có thể giấu cả một con trâu.

Nhưng cây đã chết khô, thân cây lộ ra một cái hốc lớn, bên trong bốc ra từng luồng hắc khí.

Hoàng tiên cô trong lồng gỗ lúc này cũng trở nên bất an, nôn nóng lạ thường, giống như bị kinh sợ cực độ.

Cả hai đều nghĩ cái hốc này có thể chứa vừa một con trâu đực lớn,

tám chín phần mười chính là hang gấu.

Đêm qua lúc bẫy Hoàng bì tử nghe thấy tiếng gào của nhân hùng dường như cũng truyền ra từ đây, đỡ tốn công hai người phải tốn thời gian tìm kiếm.

Nhưng khi dừng bước quan sát kỹ, chỉ thấy giữa hốc đá kẽ cây chất đầy tùng nhung (nấm tùng nhung) béo ngậy to bản, khắp nơi mọc đầy những kỳ hoa dị quả không tên, trông vô cùng cổ quái.

Hơn nữa không có mùi hôi nồng nặc của hang gấu.

Cây cổ thụ ngàn năm chết khô này trông rất kỳ lạ, lạ ở chỗ nó không hề hài hòa với môi trường xung quanh.

Tuy chưa đến chính đông nhưng trận tuyết sớm đã biến cả khu rừng thành một thế giới trắng xóa, duy chỉ có khu vực quanh gốc cây đại thụ này là không có tuyết tích tụ.

Hơn nữa trong hốc cây lại chất đầy tùng nhung quý giá cùng các loại quả mọng.

Lúc mới thấy hốc lớn trên thân cây, cả hai đều tưởng là hang gấu, nhưng lại gần không ngửi thấy mùi hôi thối nên bắt đầu nảy sinh nghi ngờ. "Sao quanh hốc cây khô này lại không có tuyết nhỉ?" Yêu Muội Nhi thắc mắc hỏi.

Trần Tiểu Đao xua tay ra hiệu cho cô nhỏ tiếng lại: "Nhỏ tiếng thôi, đây chính là hang gấu, nhân hùng tuy ngu ngốc nhưng lại khéo léo xây tổ, không giống hang của lũ gấu đen thông thường vừa hôi vừa ẩm, tanh tưởi nồng nặc." Bởi vì trong hang gấu nóng nên xung quanh cây cổ thụ mới không có tuyết.

Một vòng quanh hốc cây khô không tuyết lại còn chất nhiều tùng nhung như vậy, chắc chắn đây là tổ gấu.

Xác định được vị trí hang gấu, Trần Tiểu Đao ra hiệu chỉ tay về

phía một bụi cỏ gần đó, hai người lặng lẽ lẻn vào, bắt đầu chuẩn bị săn gấu.

Săn nhân hùng trong núi là việc nguy hiểm nhất, đòi hỏi dũng khí và đảm lược đương đầu trực diện.

Thợ săn bình thường không dám động vào nhân hùng không phải vì gan bé, mà chẳng qua là dựa vào núi ăn núi, săn bắn hoàn toàn vì sinh tồn, bẫy cáo bắn thỏ cũng đủ sống, can cớ gì phải làm chuyện liều mạng đó, thực sự không đáng để mạo hiểm.

Giờ đây hai người muốn săn gấu, phương pháp đã bàn bạc xong từ trước, chính là dùng cách cũ của tổ tiên thợ săn trong núi truyền lại.

Thợ săn gọi các kỹ thuật bẫy bắt bằng những cái tên riêng, bẫy cáo và Hoàng bì tử bằng Bì Hồn Đồn gọi là Hỗn Đồn Sáo, còn săn gấu thì dùng bánh bao đậu nếp (Niêm đậu bao).

Dùng Niêm đậu bao săn gấu gọi là Niêm Hồ Sáo.

Gấu ngựa hoàn toàn không thể cưỡng lại được món mỹ vị này, khi ăn sẽ bị dính cả mắt, vuốt và miệng, lúc đó nó sẽ chẳng nhìn thấy gì nữa, tiêu diệt sẽ rất đơn giản.

Tuy tuyết tàn chưa hết nhưng khí hậu trong núi vẫn chưa quá lạnh.

Đúng lúc này, cây tùng đỏ phía sau lưng đột nhiên rung chuyển mạnh hai cái.

Cả hai vội vàng quay đầu nhìn lại.

Rừng già thâm u, xung quanh ngoài cỏ chỉ có cây, không có thứ gì khác, nhưng cái cây đó quả thực đang rung rinh như thể có động đất.

Đang suy nghĩ thì thấy cây tùng lớn đó lại rung lên bần bật, lá kim và tuyết đọng trên cành rơi xuống lả tả, cứ như thể trên cây có một vật thể khổng lồ nào đó đang rục rịch.

Cả hai ngẩng đầu nhìn lên, Yêu Muội Nhi kinh hãi thốt lên một tiếng.

Thì ra một con nhân hùng lông dài to lớn đang bám trên cây tùng đỏ.

Nó cúi đầu, đôi mắt đỏ ngầu như máu cũng đang nhìn chằm chằm vào hai người.

Đôi mắt đỏ rực cộng với cánh tay dài và bộ vuốt sắc bén đã khẳng định danh tính của nó.

Đây chính là Sát Nhân Hùng đáng sợ nhất trong loài nhân hùng.

Người trong núi truyền tụng rằng nhân hùng sau khi ăn não người, đôi mắt sẽ biến thành màu đỏ, sau đó không muốn ăn thứ gì khác nữa mà cả ngày chỉ thèm thịt người.

Thực tế, nhân hùng mắt đỏ là do thời tiết thất thường làm chúng trở nên cuồng bạo và hung tàn gấp bội so với bình thường.

Nhân hùng trên ngọn cây dùng hai tay ôm chặt thân cây, cây tùng đỏ mấy người ôm bị trọng lượng của nó đè cho rung chuyển từng đợt.

Có lẽ nhân hùng định trực tiếp tụt xuống, nhưng nhân hùng trong núi trèo cây thì biết chứ xuống thì không, nó chỉ biết leo lên mà không biết leo xuống, chỉ có thể buông tay để rơi thẳng xuống.

Chương 733

Bình thường nó vẫn hay leo lên ngọn cây rồi gieo mình xuống như một trò tiêu khiển, cũng là để rèn luyện sức mạnh và làm dày lớp da thịt của mình.

Cả hai đều ngây người trước cảnh tượng này.

Lúc nãy họ chỉ chú ý đến động tĩnh trong hốc cây khô, đâu ngờ tuyết đã rơi nhưng thời tiết loạn lạc, nhân hùng vẫn chưa vào hang ngủ đông.

Một đôi mắt đỏ ngầu như máu đang nhìn chằm chằm vào hai người.

Con nhân hùng đột nhiên phát hiện dưới gốc cây có người.

Nó nôn nóng muốn liếm láp hút lấy óc người, càng lúc càng trở nên vội vã.

Dường như nó cũng quên bẵng cách xuống cây bình thường, cứ ôm lấy cành tùng mà không ngừng lay chuyển.

Hồng tùng tuy thô, nhưng cũng chẳng chịu nổi sự giày vò của nhân hùng.

Sau vài cú lắc mạnh, một tiếng 'rắc rắc' vang lên, cành tùng gãy lìa.

Lúc này Trần Tiểu Đao đã kịp phản ứng.

Anh kéo lấy Yêu Muội Nhi còn đang trong cơn kinh hãi, vội vàng né sang một bên.

Chỉ thấy nhân hùng cuốn trong đám cành tùng rơi phịch xuống đất.

Lớp tuyết tích tụ trên mặt đất bị chấn động văng lên thành một màn sương tuyết trắng xóa.

Nhân hùng tuy da dày thịt béo, nhưng cú ngã từ trên cao, lại bị cành tùng đâm chọc, cũng đau đớn không ít.

Tiếng gào thét vang lên, chấn động cả rừng tùng.

Quần áo của hai người đều rất dày cộm, hành động vô cùng nặng nề, Yêu Muội Nhi lại càng mặc nhiều hơn.

Trần Tiểu Đao chộp lấy cổ áo Yêu Muội Nhi, quăng cô về phía đám cành khô ở đằng xa.

Con nhân hùng kia vốn tính hung mãnh, ngã từ trên cao xuống mà không hề hấn gì.

Lúc này nó hãn nhiên bật dậy, đứng thẳng bằng hai chân vồ về phía Trần Tiểu Đao gần đó nhất.

Trần Tiểu Đao đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Tuy hành động có chút bất tiện, nhưng anh vẫn lộn một vòng cực kỳ gọn gàng để né tránh.

Thế nhưng nhân hùng tuy vẻ ngoài nặng nề, hành động lại vô cùng nhanh nhạy.

Khi Trần Tiểu Đao vừa bò dậy, nhân hùng đã lao đến trước mặt, một vuốt tát thẳng vào người anh.

Chiếc áo bông của Trần Tiểu Đao tức khắc bị xé toạc một mảng lớn.

Nhân hùng không dừng lại, thân hình mãnh liệt xông tới, đè chặt Trần Tiểu Đao xuống đất.

Vồ được người, nhân hùng lập tức nheo mắt cười đắc chí.

Động tác tiếp theo theo bản năng của nó là dùng chiếc lưỡi đầy gai nhọn liếm vào đầu người, hút lấy não và máu.

Có thợ săn nói rằng nhân hùng làm vậy không phải vì thèm máu não, mà bởi thấy người đẹp đẽ, da dẻ mịn màng nên thích thú liếm láp.

Bất luận động cơ là gì, người sống mà bị nó liếm một cái thì chắc chắn mất mạng.

Yêu Muội Nhi thấy Trần Tiểu Đao lâm nguy, cầm liên nỗ trong tay bắn liên tiếp về phía gấu.

Thế nhưng liên nỗ lúc này cũng không phát huy tác dụng, da của nhân hùng quá cứng, mũi tên thậm chí không đâm xuyên qua nổi lớp thịt.

Trần Tiểu Đao từ bên cạnh chộp được một khúc gỗ khô.

Thấy nhân hùng híp mắt há miệng, chiếc lưỡi dài liếm tới, anh suýt nữa bị mùi tanh tao hôi thối trong miệng nó làm cho ngất xỉu.

Nhưng lúc này chẳng màng thối sạch, anh đem khúc gỗ khô chắn ngang giữa lưỡi nó.

Chiếc lưỡi nóng hổi của nhân hùng liếm ngay lên khúc gỗ, một mảng vỏ cây lớn lập tức bị lưỡi nó cuốn đi.

Trần Tiểu Đao thuận thế đẩy mạnh, nhét cả khúc gỗ vào lòng nhân hùng, thừa cơ thoát thân.

Mí mắt nhân hùng cực dài, khi nó nheo mắt, lớp mí dài sẽ sụp xuống, muốn mở ra lần nữa phải mất chút công phu.

Lúc này nhân hùng ôm lấy khúc gỗ, cứ ngỡ là ôm được Trần Tiểu Đao nên ra sức liếm.

Nhưng liếm nửa ngày thấy cảm giác không đúng, nó giơ vuốt vén mí mắt lên, thấy mình đang ôm một khúc gỗ mục.

Nó lập tức nổi trận lôi đình, tiếng gầm vang dội kèm theo một

luồng tinh phong chấn động tứ phía, đến cả lũng núi xa xôi cũng có tiếng hồi đáp.

Yêu Muội Nhi vốn định xông lên giúp, Trần Tiểu Đao vừa né ra, vô tình lại để cô đối mặt với nhân hùng.

Bị tiếng gầm làm cho chấn động, cô cảm thấy đôi chân nhũn ra.

Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được con người nhỏ bé và yếu ớt thế nào trước sức mạnh nguyên thủy thô bạo.

Thấy nhân hùng đứng thẳng, nhe răng múa vuốt lao tới, cô không còn gan chống chọi, quay đầu bỏ chạy.

Loại súng này dù có bắn gần vào đầu cũng khó lòng hạ gục ngay một con đại hùng, ngược lại càng làm nó điên cuồng hơn.

Một con gấu điên trúng đạn có thể xé xác cả một con bò cổ, lúc đó cục diện sẽ càng khó cứu vãn.

Nhân hùng ba lần bốn lượt không vồ được người, bị trêu chọc đến phát cuồng, bắt đầu chạy quanh đại thụ đuổi theo hai người.

Sau vài vòng chạy, tâm thần Trần Tiểu Đao dần bình định lại.

Anh kéo Yêu Muội Nhi, ba chân bốn cẳng leo lên cây.

Sau khi đưa cô đến chỗ an toàn, Trần Tiểu Đao liền nhảy xuống.

Thấy nhân hùng trong rừng mật chạy loạn xạ đuổi theo, tuy tạm thời có thể dựa vào thân cây to để né tránh, nhưng sức người có hạn, lâu dần nhất định sẽ bị nó vồ được.

Lúc này Trần Tiểu Đao vừa chạy phía dưới vừa hét bảo Yêu Muội Nhi mau chóng thả 'niêm hồ sáo' (bẫy dính).

Yêu Muội Nhi lấy ra mấy túi bánh đậu nếp làm từ bột ngô hoàng mễ bị rơi vãi, nhắm chuẩn nhân hùng mà ném tới.

Nhân hùng thấy có vật đập vào mặt, chẳng thèm để tâm, vung tay vỗ loạn, làm túi bánh đậu nát bét.

Bên ngoài túi bánh vì trời lạnh nên đông cứng trơn láng, nhưng bên trong vẫn vừa mềm vừa dính.

Chương 734

Nhân hùng ngửi thấy mùi thơm ngọt, nhặt bánh lên nhét vào miệng.

Giống nhân hùng này vốn ngu ngốc, ăn được bánh đậu liền quên luôn việc đuổi người, chỉ cúi đầu nhặt nhạnh.

Yêu Muội Nhi cởi mũ ra, cứ thế ném về phía nhân hùng.

Hai tay nhân hùng dính đầy bột nếp, nó ăn đến hăng hái, mà hễ phấn khởi là lại nheo mắt, mí mắt dài sụp xuống che kín nhãn thần.

Theo thói quen, nó giơ tay lên vén mí mắt, nhưng trên tay lại đầy chất dính của bánh đậu, thế là càng vén càng dính chặt, mí mắt không tài nào mở ra được, lập tức mất đi thị lực.

Lòng bàn chân nó tròn, có thể đứng thẳng một lúc, khi ngồi xuống thì chưởng trước không cần chạm đất.

Lúc này nó chẳng màng đang ở đâu, ngồi phịch xuống đất ra sức cào cấu mí mắt mình.

Trần Tiểu Đao vạn lần không ngờ 'niêm hồ sáo' lại hiệu quả đến vậy.

Thấy nhân hùng chỉ lo gỡ mí mắt, cơ hội ngàn năm có một, anh rút ra Thanh Long Yển Nguyệt Đao đã lấy từ trong Địa Tiên mộ trước đó.

Hai tay nắm chặt cán đao, anh nhắm thẳng đầu gấu bổ xuống mãnh liệt.

Chỉ nghe một tiếng thảm thiết vang tận trời xanh, đầu nhân hùng vỡ toác, thân hình đồ sộ như ngọn núi đổ rầm xuống.

Chẳng phân biệt nổi đâu là óc, đâu là vụn xương, máu hồng phun

ra tung tóe trên tuyết trắng như những đóa hoa rực rỡ.

Hai người chứng kiến cảnh máu thịt văng tứ tung, cứ ngỡ nhân hùng đã chết chắc.

Không ngờ con thú này quá đỗi bưu hãn, dù đầu đã nát đến mức không còn nhìn rõ ngũ quan, nó vẫn bật dậy, cuồng hống lao lên mấy bước, tông đổ một cây cổ thụ rồi mới ngã ngửa ra đất.

Máu phun ra như suối, tứ chi co giật vài cái rồi lịm dần.

Cả cánh rừng lập tức chìm vào tĩnh lặng sau cuộc sinh tử chiến ồn ào.

Thấy nhân hùng cuối cùng đã chết hẳn, não bộ Yêu Muội Nhi trống rỗng, tim đập thình thình, cô nằm vật ra đất, nhìn những bông tuyết bắt đầu lả tả rơi từ trên trời xuống.

Lúc này cô mới nhận ra tuyết đã rơi từ bao giờ.

Trần Tiểu Đao không dừng lại, anh phải tranh thủ lúc nhân hùng mới chết để lấy mật gấu tươi.

Sau khi xác nhận gấu đã chết thấu, anh bắt đầu chặt tay gấu, khoét mật.

Thứ giá trị nhất trên người nhân hùng chính là bộ gan và đôi tay, bộ da gấu chỉ là thứ yếu.

Trần Tiểu Đao nghe nói trong các loại sơn trân, tay gấu đứng hàng đầu, cực kỳ quý hiếm, nên định chặt hai tay mang về.

Nhưng thực tế chỉ có một tay gấu là dùng được, vì khi mùa đông đến, nhân hùng trú trong hang không ăn không uống, đi vào trạng thái ngủ đông.

Trong thời gian này, nó thường xuyên liếm một bên tay, nên cái tay đó có giá trị dinh dưỡng cao nhất, còn tay kia thường dùng để che

mông nên không ăn được.

Ngoài ra da gấu cũng rất đặc biệt, mang thuần dương tính, lông dày cứng, thanh niên trai tráng không nên mặc áo da gấu, chỉ thích hợp cho người già yếu.

Lấy được mật mùa đông để trị bệnh cho cháu gái lão hán Chọc Sơn, chặt tay gấu mang về làm dược liệu.

Giữa tiết tháng Chạp giá rét này, lương thực của dân làng không mấy dư dả, con gấu này có thể mang về làm thịt khô dự trữ.

Thế nhưng nếu hai người kéo cả con gấu về thì quá phiền phức, mà nếu quay về gọi người ra lấy, e rằng đã bị lũ sói trong rừng sâu ăn sạch.

Yêu Muội Nhi nảy ra sáng kiến, chi bằng xẻ thịt gấu thành từng tảng lớn, nhét vào hang gấu giấu đi, rồi dùng đá lấp miệng hang lại.

Đang lúc tuyết lớn, không lo thịt bị thối rữa.

Khi nào về sẽ bảo người trong làng lên lấy là được.

Trần Tiểu Đao thấy đây là kế hay.

Anh thắp một bó đuốc tùng du, đi vào hang cây xem có lối ra nào khác không, tránh việc lấp cửa trước mà hở cửa sau.

Nhưng vừa chui vào hang cây quan sát, anh liền phát hiện cái hố dưới gốc cây này vừa lớn vừa sâu.

Hơn nữa hang động bên dưới thông tứ tung, xem ra dưới nhiều gốc cây đại thụ trong rừng đều là khoảng không.

Trần Tiểu Đao không khinh suất tiến vào, lập tức quay lại cửa hang.

Vừa rồi chỉ lo lấy mật chặt tay gấu nên không chú ý dọn dẹp chiến trường.

Lúc này nhìn kỹ lại, trên mặt đất có mấy cây cổ thụ bị nhân hùng nhổ hoặc húc đổ trong lúc kịch chiến.

Có cây gãy ngang, có cây bị nhổ tận gốc.

Trong lớp bùn đất bị xới lên, thấp thoáng lộ ra vài ba pho tượng người đá, thú đá bị chôn nửa chừng, diện mục hung tợn quái dị.

Con hoàng bì tử (chồn) bị Trần Tiểu Đao bắt được, khi thấy những tượng đá này liền bắt đầu xao động bất an, cào cấu loạn xạ trong lồng, không còn vẻ điềm tĩnh trước đó.

Cạnh gốc cây bị húc đổ, dưới lớp bùn hiện ra một pho tượng bán thân tạo hình hiếm thấy: đầu hổ mặt thú, thân người, trên đầu đội mũ trụ, hai tay cầm chiếc rìu đá trang trí bằng đầu người, khí độ bất phàm nhưng mặt mũi vô cùng dữ tợn.

Trần Tiểu Đao thấy vậy, sực nhớ đến chuyện 'Quỷ Nha Môn' mà dân làng từng kể.

Truyền thuyết về Quỷ Nha Môn đã lưu truyền nhiều năm trong khu rừng rậm phía tây dãy Đại Lĩnh.

Tương truyền đó là một lối vào bí mật của Diêm La điện nơi dương gian.

Thợ săn lạc đường nếu lỡ bước vào Quỷ Nha Môn sẽ vô tri vô giác đi vào cõi u minh, trở thành cô hồn dã quỷ, vĩnh viễn không thể trở về nhân thế.

Tuy nhiên hơn trăm năm qua, hiếm ai còn thấy nó nữa.

Đặc trưng lớn nhất của Quỷ Nha Môn là trước cửa có sơn quỷ đầu hổ thân người canh giữ.

Chuyện truyền thuyết này bắt đầu từ triều đại nào thì không ai khảo chứng được, nhưng việc vào Quỷ Nha Môn tới Diêm La điện

nghe thôi đã thấy rợn người.

Cộng thêm việc thợ săn vốn có tâm lý kính sợ đại sơn, xem ra đó mới là nguyên nhân khiến con hoàng bì tử kia hoảng loạn.

Có vẻ nơi này chính là cổ mộ trong núi.

Trần Tiểu Đao không bị mấy thứ kỳ quái này dọa sợ.

Anh cần phải làm rõ tình hình trước mắt rồi mới tính tiếp.

Hang gấu vốn là một hốc tự nhiên bán lộ thiên dưới gốc cây khô, chỉ vì nhân hùng lúc nãy đuổi người đã nhổ bật gốc một cây hồng tùng cản đường.

Cây tùng đó mọc ngay sát hang gấu, rễ cây lôi kéo làm sụp lớp đất đá bên dưới, mới lộ ra pho tượng đá bị vùi lấp.

Chương 735

Còn chuyện sơn quỷ đầu hổ canh cửa Quỷ Nha Môn, anh cho là chuyện viển vông.

Theo anh, pho tượng võ sĩ đầu hổ thân người này rất có khả năng là tượng trấn mộ trước một ngôi mộ cổ.

Đã phát hiện ra những tượng đá kỳ lạ này, nhất định phải tranh thủ vào thăm dò một phen.

Nhìn hướng đặt của tượng đá, nếu trong núi có kiến trúc kiểu từ miếu hay phần mộ, đại khái nên nằm ở phía hang hoàng bì tử.

Những chiếc bát sứ cổ và hạt đậu vàng mà lũ hoàng bì tử đào ra được, biết đâu đều lấy từ cái gọi là Quỷ Nha Môn này.

Nghĩ đoạn, Trần Tiểu Đao thả con hoàng bì tử ra.

Con 'Hoàng tiên cô' này sau khi được thả không vội bỏ chạy ngay, mà hướng về phía Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi liên tục vái lạy, ý chừng là cảm tạ hai người. "Mau đi đi, giao dịch của chúng ta coi như viên mãn.

Về nói với con cháu nhà ngươi đừng tìm chúng ta gây phiền phức là được." Trần Tiểu Đao xua tay ý bảo nó đi đi.

Nhưng Hoàng tiên cô không rời đi, nghe xong liền đứng bằng hai chân sau, hai chi trước cứ chỉ trỏ vào trong hang cây.

Trần Tiểu Đao lập tức hiểu ý, nó muốn nói trong hang cây này vô cùng nguy hiểm, bảo hai người đừng vào.

Hai người không bận tâm lắm, con Hoàng tiên cô này cũng biết tri ân đồ báo, còn biết cảnh báo nguy hiểm.

Trần Tiểu Đao bỏ qua lời cảnh báo, tạm gác lại bộ da và thịt gấu, chỉ mang theo tay gấu và mật gấu bên mình.

Thấy Trần Tiểu Đao không nghe lời khuyên, Hoàng tiên cô như hạ quyết tâm, dẫn Trần Tiểu Đao đi về một hướng.

Thấy anh và Yêu Muội Nhi không đi theo, nó đánh bạo quay lại kéo ống quần Trần Tiểu Đao lôi đi.

Trần Tiểu Đao nhận ra nó muốn chỉ đường, liền đi theo.

Đến bên một pho tượng đá đổ nát, Hoàng tiên cô chui tọt vào một cái hố dưới đất cạnh tượng đá.

Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi đi tới xem, hóa ra dưới chân pho tượng sơn quỷ đầu hổ có một đường hầm.

Năm tháng trôi qua, thủy thổ biến thiên, nó đã bị bùn đất và nhựa tùng che phủ.

Khi cây tùng cổ thụ đổ xuống, đường hầm lộ ra một kẽ hở nhỏ, bên trong tối om không thấy gì.

Hoàng tiên cô đã chui vào kẽ hở đó.

Nhưng kẽ hở quá hẹp, Trần Tiểu Đao ghé đầu nhìn thử, thấy bên trong đường hầm rộng hơn một chút.

Anh dùng chân đạp mạnh vào vách đất bên cạnh hố.

Sau vài cú đạp, đất vách hầm sụp xuống, lộ ra một cái lỗ lớn trong hố sâu do rễ cây để lại.

Một luồng âm phong từ bên trong thổi ra, quất vào mặt lạnh buốt.

Xem ra không khí bên trong lưu thông tốt, phía xa chắc chắn có lối ra khác.

Cái hầm này không giống đường hầm chính thức, mà giống như

một lối đi tác nghiệp được đào giữa lớp bùn đá, không kiên cố lắm, có thể sập bất cứ lúc nào, cũng chẳng biết dẫn tới đâu.

Họ gom ít cành tùng đốt vài bó đuốc soi đường, chui vào hầm tối để thám hiểm.

Động rất hẹp, có lẽ phải bò mới tiến lên được.

Hai người đành khom lưng bò từng chút một.

Dưới ánh đuốc, họ phát hiện vách động còn dấu vết đào bới của lợi khí.

Không biết địa đạo ẩm ướt lạnh lẽo này dẫn tới đâu, nhưng kết hợp tình hình hiện tại, nơi này có khả năng là một đường hầm do bọn trộm mộ đào để lấy bảo vật.

Nhưng rất nhanh, Trần Tiểu Đao đã phủ định khả năng này.

Cái hầm đất này vừa hẹp vừa ngắn, bắt đầu từ chân tượng đá hổ đầu, đi chừng hơn mười mét đã tới cuối đường.

Ở đó không phải mộ thất chứa xác cổ hay bí bảo, mà là một cánh cửa đá xanh cổ kính vùi trong bùn đất.

Trên cửa dường như có kiến trúc phi diêm đấu củng (mái chìa), nhưng vì địa đạo chỉ đào lộ ra một phần cửa đá nên chưa thể phân biệt kỹ.

Cánh cửa đá chia làm hai cánh, khép hờ, ở giữa để lộ một khe cửa khá lớn.

Hai bên có hai cột đá đối xứng, trên khắc long văn cổ phác và hình nhật nguyệt, đã bị bào mòn loang lổ.

Điều này ít nhất chứng minh kiến trúc đá này từng tồn tại trên mặt đất, qua bao năm sương gió xâm thực mới biến thành thế này.

Đây có lẽ là một ngôi cổ tự bị vùi lấp do biến đổi địa chất, đến cả

cây tùng phía trên cũng đã mọc to thế kia thì không biết đã bao nhiêu năm rồi.

Có lẽ đây chính là Quỷ Nha Môn trong lời đồn.

Ánh đuốc chập chờn theo nhịp di chuyển nhanh của họ.

Trong lúc ánh sáng mờ ảo giao thoa, hai người thấy sau cánh cửa không có bùn đất, mà là một thạch điện (điện đá) khá rộng rãi.

Trong điện có cột đá, bàn đá, hai bên là những pho tượng thần bằng đất nung đổ ngổn ngang.

Trong các góc kẹt đầy mạng nhện và bụi bặm dày đặc.

Nhìn quanh đâu đâu cũng là cảnh hoang tàn lộn xộn.

Ánh đuốc có hạn, nhất thời không thấy Hoàng tiên cô đã chui đi đâu.

Hai người cùng vào đây gây ra động tĩnh không nhỏ.

Lúc Yêu Muội Nhi vào đã làm bụi rơi xuống, khiến cả hai ho một hồi không dứt.

Khi bụi lắng xuống, nhìn lại nhau thấy ai nấy đều mặt mũi lấm lem cực kỳ nhếch nhác.

Vì địa đạo thấp hẹp, ngồi xổm khiến chân tay Yêu Muội Nhi mỏi nhừ, vào được thạch điện liền tranh thủ co duỗi chân tay cho máu huyết lưu thông.

Cô phát hiện trên mũ mình dính một mảng bụi lớn, thấy gần cửa có một khối gỗ tròn như gốc cây, liền cởi mũ đập vào khối gỗ đó vài cái cho sạch bụi, rồi thuận thế ngồi phịch lên.

Từ lúc bước vào thạch điện kỳ quái này, Trần Tiểu Đao bắt đầu quan sát bốn phía.

Anh tự hỏi thạch điện này dùng để làm gì, đặc biệt là tại sao ở cửa lại có một khối gỗ như thế này.

Trần Tiểu Đao bảo Yêu Muội Nhi đứng dậy, anh cúi xuống dùng đuốc soi.

Chương 736

Nhìn kỹ mới thấy khối gỗ này quả nhiên có uẩn khúc.

Trên mặt gỗ có những văn hoa cổ xưa cùng nhiều phù hiệu kỳ quái không hiểu nổi.

Đặc biệt nhất là ở chính giữa khối gỗ khắc một hình người mặc trang phục nữ giới cổ đại, nhưng người đó không có đầu người mà lại mang khuôn mặt của một con hoàng thử lang (chồn).

Khuôn mặt chồn đó mang nụ cười gian tà, vô cùng đáng ghét, khiến người ta nảy sinh cảm giác chán ghét khó tả.

Biểu cảm quỷ dị đó dường như có một từ trường vô hình thắt chặt tim người xem, khiến ai nhìn vào cũng thấy lỗ chân lông dựng đứng, một luồng khí lạnh thấu xương.

Phen này e là đã vào tận hang ổ của hoàng bì tử rồi.

Khối gỗ hình tròn này đại khái là một cái bàn thờ.

Nói là gỗ, nhưng chất thực tế lại vô cùng cứng chắc, trường tồn không mục nát, có lẽ là loại thạch mộc (gỗ hóa thạch) hiếm thấy.

Trên đó khắc tượng thần hoàng bì tử mặc áo người, thần tình cực kỳ quỷ dị, xen lẫn vẻ bí ẩn và đáng sợ.

Hai người có vẻ đã vào một ngôi miếu thờ 'Hoàng đại tiên'.

Điều này có thể thấy qua hoa văn trên bàn thờ đá mộc và những pho tượng đất đổ nát trong thạch điện.

Những pho tượng đổ nát trong điện có hình thức tương tự như Thành Hoàng hay Thần Táo trong miếu thông thường, hai bên là những phán quan, câu dẫn mặt thú thân người.

Sau bàn thờ là tượng đất của một con hoàng bì tử tinh.

Trong điện còn lưu lại nhiều văn bia và hình vẽ kỳ lạ, đa phần là cảnh hoàng bì tử thành tinh ăn thịt người đáng sợ, còn nội dung văn bia thì toàn những điều quỷ dị khó hiểu.

Cửa đá lún sâu vào đất đá, cảnh tượng hỗn loạn trong điện, tất cả chứng tỏ nơi đây từng xảy ra thiên tai như lở núi, khiến ngôi miếu đá này bị vùi lấp một nửa.

Nhưng lối đi trước cửa đá rõ ràng là do người sau này đào mở.

Không biết những người đó vì sao phải tốn công đào bới ngôi cổ tự này, hay là họ muốn tìm thứ gì quan trọng?

Trong ngôi miếu quỷ giữa núi hoang thì có thể có thứ gì?

Trần Tiểu Đao nhất thời chưa nghĩ ra, nhưng chính những ẩn số ngày một tăng lên lại thôi thúc quyết tâm khám phá của hai người.

Yêu Muội Nhi thấy bên cạnh khối gỗ có một cái bát đá bám đầy bụi, trong bát đầy những chất đông kết màu nâu đen.

Điều này làm cô nhớ tới truyền thuyết sơn quỷ uống máu người, liền nghi ngờ Hoàng tiên cô cố ý dẫn họ vào miếu sơn quỷ này.

Càng nghĩ cô càng thấy sờ sợ, nhưng nhìn tình hình thì không giống vậy.

Nếu Hoàng tiên cô thực sự cố ý dẫn họ vào đây thì đúng là quá ác độc, chẳng khác nào lấy oán báo ân.

Trần Tiểu Đao không tin con hoàng bì tử nhỏ đó lại lấy oán báo ân như thế.

Hoàng bì tử tuy tinh ranh nhưng suy cho cùng vẫn là thú vật.

Cuối cùng, Trần Tiểu Đao đưa ra kết luận: nơi này chắc chắn là cung miếu do người miền núi ngày xưa xây dựng để thờ Hoàng đại

tiên.

Người miền núi quá mê tín Hoàng đại tiên, nhưng hoàng bì tử vẫn là hoàng bì tử, nó có khoác da người cũng chẳng thể thành tinh được. "Nhưng nhìn cái bát đá dưới bàn thờ kìa, nó thấm đẫm máu người, đó là sự thật rành rành đấy thôi." Yêu Muội Nhi nói.

Sơn quỷ uống máu người?

Chuyện này thật tà tính, chẳng lẽ thực sự có thảm kịch nhân gian như thế sao?

Trần Tiểu Đao cúi đầu nhìn cái bát đá mà Yêu Muội Nhi cho là dùng để đựng máu người.

Dưới bàn thờ gỗ tròn quả nhiên có một cái bát đá rất lớn, dân Đông Bắc gọi loại bát cỡ đại này là 'hải oản'.

Cái bát đá này cũng đã có niên đại lâu đời, mòn vẹt nghiêm trọng, vành bát sứt mẻ không còn nguyên vẹn.

Trần Tiểu Đao muốn xem chất cặn màu đen thẫm trong bát có phải là máu người không, bèn nhấc bát lên lật ngược lại, gõ mạnh xuống đất.

Từ trong bát đá văng ra rất nhiều bột đen thẫm.

Anh nhìn lại tượng hoàng bì tử tinh trên bàn thờ, bỗng nhiên đại ngộ.

Anh phẩy tay xuống, làm động tác chém đầu: "Khối gỗ tròn này không phải bàn thờ, mà là đài đoạn đầu (đài chém đầu), chắc chắn là dùng để chém đầu gà lấy máu.

Mọi người nhìn xem, quanh rìa khối gỗ dày đặc vết đao rìu băm chặt." "Chém đầu gà ở trên này, chắc chắn là để hứng máu gà vào bát đá cúng cho Hoàng đại tiên." "Vì sao tôi nói là máu gà?

Bởi vì thạch điện này thờ hoàng bì tử, mà hoàng bì tử không ăn thịt người.

Chuyện hoàng bì tử thích ăn gà cũng tuyệt đối là tin đồn nhảm." "Nó không ăn thịt gà, nó bắt gà không phải để ăn thịt mà chỉ thích uống máu gà mà thôi." Những lời này của Trần Tiểu Đao làm Yêu Muội Nhi gật đầu lia lịa, phân tích rất thấu tình đạt lý.

Thuở xưa đúng là có phong tục này, khiến cô tin rằng thạch điện này chỉ là ngôi miếu thờ Hoàng đại tiên từ rất lâu về trước, chứ không phải 'Quỷ Nha Môn' sơn quỷ uống máu người gì cả.

Tâm thần bình định lại, đầu óc Yêu Muội Nhi cũng linh hoạt hơn.

Cô nhớ lại trước khi họ tới đây, dân làng có nhắc đến miếu Hoàng đại tiên, hình như vùng Đoàn Sơn Tử này xưa kia đúng là có một ngôi miếu như vậy.

Rất nhiều năm về trước, dưới chân Đoàn Sơn Tử có mạch vàng.

Ban ngày người ta lên núi đào hang tìm vàng, tối đến lại đóng trại bên bờ sông Tra Cán Cáp.

Vì người quá đông nên ban đêm lửa trại thắp sáng cả thung lũng.

Những người đào vàng đều tin thờ Hoàng đại tiên, cho rằng vàng trong núi đều là của đại tiên gia, để họ đào được là do Hoàng đại tiên từ bi cứu tế những kẻ nghèo khổ.

Họ đều mang lòng cảm kích, thường xuyên tới miếu Hoàng đại tiên dưới chân Đoàn Sơn Tử để tế bái.

Ngôi miếu đó vốn đã có từ trước, hoang phế nhiều năm, nhưng vì vị trí đặc thù nên nằm ngay đối diện với khu trại rộng lớn dưới núi, nơi hiện nay là lâm trường Đoàn Sơn Tử.

Người đào vàng nấu cơm, đốt lửa sưởi ấm cũng giống như thắp

hương dâng lễ cho Hoàng đại tiên vậy.

Do người đào vàng quá đông nên Hoàng đại tiên trong miếu ngày hưởng nghìn mâm cỗ, đêm thắp vạn nén nhang.

Có vị thần tiên nào được hưởng đãi ngộ tốt như thế đâu.

Kết quả là chuyện này đến tai Sơn Thần lão gia, ngài vừa đố kỵ vừa đỏ mắt nên đã làm lở núi, đè chết không biết bao nhiêu người.

Từ đó về sau, miếu Hoàng đại tiên cũng mất dấu, mạch vàng trong núi cũng biến mất tăm hơi.

Còn một cách nói khác là có người đào được một chiếc hộp đồng trong hầm mỏ.

Chương 737

Hộp đó là của Hoàng đại tiên, phàm nhân tuyệt đối không được mở.

Sau khi mở ra thì núi lở, trong hộp có gì thì không ai biết, vì những người nhìn thấy đều đã chết cả.

Nhưng đó đều là những chuyện từ đời thuở nào rồi, không biết là truyền thuyết từ mấy trăm năm trước.

Nếu nơi này không phải Quỷ Nha Môn thì chắc chắn là ngôi miếu Hoàng đại tiên do những người đào vàng năm xưa xây dựng.

Trần Tiểu Đao gật đầu, nghe chuyện này có vẻ đáng tin hơn.

Không ngờ chốn rừng sâu núi thẳm ít dấu chân người này xưa kia từng có mạch vàng và phồn vinh một thời.

Nếu không tận mắt thấy ngôi miếu hoàng bì tử chôn dưới đất này, thật không dám tin.

Tuy nhiên anh tất nhiên không tin chuyện lở núi có liên quan đến cơn giận của Sơn Thần lão gia, càng không tin chuyện đào được hộp đồng làm núi sập.

Động đất thì là động đất, sao cứ phải gán ghép thêm những yếu tố ly kỳ rùng rợn làm gì. "Nếu nơi này chỉ là miếu hoàng bì tử thì cũng chẳng có gì lạ." Con Hoàng tiên cô lúc này đã biến mất, xem ra đã chuồn êm từ lâu.

Nhưng nhìn dáng vẻ trước đó của nó, có vẻ nó rất kỵ rợn nơi này, không biết bên trong còn thứ gì khiến nó sợ hãi đến vậy.

Hai người thong thả tiến sâu vào trong thạch điện thám thính.

Chiều sâu của thạch điện miếu Hoàng đại tiên có hạn, vách sau tựa sát vào vách núi, khít khao không kẽ hở.

Cả ngôi điện chỉ có lối cửa đá lúc họ vào là cửa duy nhất, không có cửa sau.

Trên trần điện bằng xà đá gạch đá có vài chỗ hư hại, gió lạnh thổi vào hun hút.

Phía trên có lẽ là hang cây trên sườn núi hoặc hố đất gì đó, nhưng kẽ hở chưa đầy một bàn tay, Hoàng tiên cô không thể chui ra từ đó.

Trong điện có một pho tượng đất nghiêng đổ, đó là thần vị của Hoàng đại tiên.

Pho tượng đó mặc trường bào, cao bằng người thường, hình tượng khá giống người, chỉ có điều đầu chuột mắt hí, khóe miệng có vài sợi râu dài, trông rất giống mặt chồn.

Phía sau tượng Hoàng đại tiên có một hầm ngầm (địa ấm tử), bên dưới xây bậc thang bằng đá dẫn xuống nơi sâu hơn.

Xem ra Hoàng tiên cô chắc chắn đã chui xuống từ đây.

Cái hầm ngầm này thật kỳ lạ, miệng hầm vốn dĩ phải lát gạch xanh, nay những viên gạch đó đều bị cạy lên vứt sang một bên.

Đây rõ ràng là lối vào của một mật đạo cực kỳ ẩn mật.

Xem ra hầm ngầm bị cạy ra này có lẽ là do nhóm người đào địa đạo vào ngôi cổ miếu này làm.

Họ rõ ràng là có mục đích rõ rệt, không biết rốt cuộc là muốn tìm gì.

Chẳng lẽ chính là chiếc hộp đồng chứa bảo vật của Hoàng đại tiên trong truyền thuyết địa phương?

Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi lần lượt cầm đuốc, từng bước đi

xuống bậc thang.

Những bậc đá này vừa dốc vừa hẹp, không khí trong hầm lạnh thấu xương.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện mới nhận ra hầm ngầm này sâu hơn tưởng tượng nhiều, không biết sẽ dẫn tới đâu.

Càng xuống sâu chất lượng không khí càng kém, nhưng vẫn đủ để hít thở.

Điều khiến người ta khó chịu nhất là ngọn lửa từ đuốc tùng chuyển từ màu lam sang màu lục, ánh sáng chập chờn, hắt lên mặt người một lớp thanh quang rợn người.

Đuốc tùng không chỉ hun mắt, mà ngọn lửa cũng không lớn, ngay cả khi không có gió, đôi khi nó cũng tự nhiên vụt tắt.

Trần Tiểu Đao đi phía trước, một tay giơ đuốc thông, tay kia khum lại che chở ngọn lửa, đề phòng hơi thở và luồng khí khi di chuyển làm nó tắt ngấm.

Nhưng loại đuốc đất này trình độ chế tác quá kém, dù đã cẩn thận hết mức, ngọn lửa vẫn đột ngột vụt tắt.

Đuốc thông vừa tắt, trước mắt lập tức chìm vào bóng tối mịt mù.

Trần Tiểu Đao dừng lại định thắp lại lửa rồi mới đi tiếp, nhưng Yêu Muội Nhi đi phía sau vì sợ hãi nên bám quá sát, cầu thang lại vô cùng chật hẹp, nàng không kịp dừng đà.

Bị nàng đẩy mạnh một cái, Trần Tiểu Đao cũng mất thăng bằng, cả hai cứ thế lăn lông lốc xuống cầu thang.

May mắn là khi lăn xuống, Trần Tiểu Đao phản ứng cực nhanh, lập tức ôm chặt Yêu Muội Nhi vào lòng.

Cộng thêm việc cả hai đều mặc đồ mùa đông rất dày nên không bị

thương tích gì đáng kể.

Hiện giờ đuốc trong tay họ đã tắt sạch, trước mắt tối đen như mực không thấy rõ năm ngón tay.

Trần Tiểu Đao định móc đuốc ra châm lửa lại để xem họ đã rơi xuống nơi nào.

Bên cạnh, Yêu Muội Nhi vừa mới ngồi dậy thì cảm thấy mũ của mình va phải vật gì đó.

Trước mặt nàng có thứ gì đó đang đung đưa qua lại, ở trên cao hơn có tiếng dây thừng ma sát với gỗ, không ngừng phát ra những tiếng "chi nữu, chi nữu" khô khốc.

Yêu Muội Nhi tự hỏi thứ gì đang treo trước mặt mình, bèn đưa tay sờ thử.

Theo cảm giác từ tay, đó giống như loại giày bông đế dày, sờ vào bên trong thấy cứng ngắc, hóa ra là chân người.

Sờ ngược lên trên là bắp chân mặc quần bông, ống quần còn buộc túm lại.

Nàng giật bắn mình, đế giày vừa vặn ngang tầm mặt nàng, không biết là kẻ nào mà hai chân lơ lửng đung đưa như thế, xem ra đây chính là một xác treo cổ rồi.

Trong bóng tối đen kịt lại chạm phải một tử thi treo cổ, người dân vùng núi Đông Bắc gọi quỷ treo cổ là "Lão Treo Cổ", mọi truyền thuyết về họ đều cực kỳ khủng khiếp.

Yêu Muội Nhi tuy gan dạ nhưng khi lâm vào cảnh này, không sợ mới là lạ.

Nàng không nhịn được mà thét lên một tiếng thất thanh.

Tiếng hét này làm Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh giật mình: "Có

chuyện gì vậy?".

Yêu Muội Nhi vừa bị dọa đến ngây người, tay vẫn còn ôm chặt hai chân của người chết mà quên buông ra.

Nghe thấy Trần Tiểu Đao hỏi, nàng không biết giải thích thế nào, lắp bắp đáp: "Tôi... tôi...

đôi chân này... dọa chết tôi rồi!".

Chương 738

Phản ứng lại, nàng vội vàng đẩy đôi chân người chết đang rũ trước ngực ra, lùi lại phía sau.

Không ngờ sau lưng cũng treo một cái xác, vừa va phải, cái xác lập tức chao đảo, phía trên đầu vang lên tiếng dây thừng thô ráp ma sát với xà gỗ.

Trong bóng tối chẳng biết xung quanh còn bao nhiêu quỷ treo cổ nữa, Yêu Muội Nhi chỉ đành nằm rạp xuống đất, nhưng vẫn cảm nhận được từng đôi chân đi giày bông như con lắc đồng hồ, lơ lửng đung đưa ngay trên người mình.

Yêu Muội Nhi lúc này đã vã mồ hôi hột.

Vừa rồi lăn từ bậc đá xuống, đuốc trong tay cũng chẳng biết rơi đâu mất, tối thui thế này cũng không cách nào tìm được.

Trước khi xuống đây, Trần Tiểu Đao đã dặn nàng tuyệt đối không được nhắc đến chữ "Hỏa" (lửa), thậm chí những chữ có bộ Hỏa cũng không được nói, ví dụ như thắp đèn, đốt nến đều không được nói thẳng, nếu cần thiết phải dùng từ "thượng lượng" (làm sáng) để thay thế.

Đây không phải mê tín mà là kiêng kỵ trong nghề.

Trần Tiểu Đao vội lấy ra một cây đuốc thông rồi châm lửa.

Sâu trong địa hầm này tuy không khí có lưu thông nhưng vẫn nồng nặc mùi khí uế tạp làm cay mắt.

Đuốc thông thắp lên được đã là may mắn, ánh sáng yếu ớt xanh lè, lạnh lẽo.

Cộng thêm không khí quá nhiều tạp chất ngăn trở ánh sáng truyền

đi, làm ngọn đuốc chẳng sáng hơn quỷ hỏa là bao, ngay cả khu vực một mét vuông xung quanh cũng nhìn không rõ.

Dưới ánh đuốc chập chờn, Yêu Muội Nhi muốn xem phía trên có phải quỷ treo cổ không, nhưng chẳng rõ vì ánh sáng quá tối hay vì vừa ngã nên hoa mắt, trước mắt nàng như bị phủ một lớp vải màn.

Dù cố sức mở to mắt cũng không nhìn rõ thứ gì, chỉ lờ mờ thấy được ánh sáng của cây đuốc, nhưng ánh sáng ấy trong mắt nàng lại biến thành một quầng sáng xanh lè, mông lung, cứ trôi lơ lửng lúc xa lúc gần.

Yêu Muội Nhi dụi mắt thật mạnh vẫn không nhìn rõ, nhưng lại nghe thấy sau ánh sáng có tiếng người thầm thì, dường như đang nói gì đó với nàng.

Nàng không khỏi thắc mắc, giọng nói này nghe không giống của Trần Tiểu Đao.

Nếu không phải anh ta thì là ai đang lầm bầm sau lưng?

Lúc này nàng nghe không rõ nhìn cũng chẳng thông, nhưng bản năng con người là càng nghe không rõ lại càng muốn nghe xem họ nói gì.

Thế là nàng rướn cổ định ghé sát lại gần hơn.

Khi cơ thể di động, trong lòng Yêu Muội Nhi bỗng dâng lên một luồng khí lạnh.

Đã lâu thế này rồi mà không nghe thấy tiếng của Trần Tiểu Đao, nàng cảm thấy có gì đó không ổn.

Dù chưa nghĩ ra vấn đề ở đâu, nhưng ánh đèn mông lung trước mắt kia dường như nàng đã gặp ở đâu đó rồi. "Tiến gần cây đuốc đó sẽ nguy hiểm!" - não bộ không ngừng cảnh báo, nhưng ý niệm đó hoàn toàn không át được ham muốn tiếp cận ngọn đèn trong lòng,

nàng vẫn không tự chủ được mà bò về phía trước.

Khoảng cách với ánh sáng xanh từ đuốc thông ngày càng gần.

Vừa rồi rõ ràng nàng đã chạm vào đôi chân đi giày bông của quỷ treo cổ, nhưng sau khi thắp đuốc, cả xác chết lẫn Trần Tiểu Đao đều như biến mất tăm, chỉ còn lại đốm sáng lập lờ kia.

Đột nhiên nàng nhớ đến chuyện quỷ treo cổ tìm người thế mạng, chính là dẫn dụ người ta chui đầu vào thòng lọng.

Thấy ánh sáng xanh đã cận kề, Yêu Muội Nhi muốn rụt người lại nhưng cơ thể như rơi vào ác mộng, không sao sai khiến được, lúc này chỉ có đầu và cổ là cử động được.

Tất cả đều do đám quỷ hỏa chết tiệt này!

Ngay khi sắp va phải quỷ hỏa, ngọn lửa đó đột nhiên bị một luồng gió thổi tắt.

Toàn bộ địa hầm bỗng chốc sáng bừng lên, mùi hôi thối nồng nặc cũng biến mất.

Yêu Muội Nhi cúi đầu nhìn, nàng đang đứng trên vành của một hố đất, hai tay đang cầm một cái thòng lọng bằng dây thừng thô ráp định tròng vào cổ mình.

Trần Tiểu Đao đang ở dưới chân nàng, giật mạnh một cái kéo nàng xuống.

Yêu Muội Nhi ho sặc sụa, bừng tỉnh khỏi trạng thái mê muội.

Trần Tiểu Đao vừa rồi cũng bị ánh sáng xanh mê hoặc, nhưng anh lập tức nhận ra điểm bất thường, sau khi vận Ngũ Lôi Chính Pháp, lập tức đánh tan lũ yêu ma quỷ quái xung quanh.

Còn Yêu Muội Nhi thì bị mê hoặc hoàn toàn, nếu chậm một chút nữa là đã thực sự làm thế thân cho quỷ treo cổ rồi.

Căn địa hầm này có kích thước tương đương một gian nhà dân bình thường, bên trong rất khô ráo, có bếp lò, bệ đất và giường sưởi (hỏa kháng), giống hệt nhà dân vùng núi.

Phía trên có mấy thanh xà ngang, trên gỗ treo vô số thòng lọng bằng dây thừng thô.

Trong dây thừng có thêm tơ tằm và sợi đồng, nên dù để lâu cũng không bị mục đứt.

Trong số thòng lọng không đếm xuể đó, có bốn xác nam giới đang treo lơ lửng.

Xác chết đã bị gió lạnh trong địa hầm thổi khô thành xác khô, bốn "lão treo cổ" đều thè lưỡi trợn mắt, lớp da tím tái của xác khô làm biểu cảm sau khi chết càng thêm hãi hùng.

Do bị treo quá lâu, cổ của người chết đã bị kéo dài ra một đoạn lớn.

Dù gan lớn nhưng thấy bốn vị lão treo cổ kinh tâm động phách dưới ánh đuốc, Yêu Muội Nhi cũng cảm thấy rùng mình, bất giác nép sát vào Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao cũng có chút bất lực, vừa vào đã gặp chuyện xui xẻo thế này, đúng là đen đủi.

Thấy trên đầu giường sưởi có một ngọn đèn dầu bằng đồng, bên trong còn dư ít dầu thông, anh bèn dùng đuốc châm lửa.

Đèn thắp lên, căn phòng lập tức sáng rực.

Cầm đèn soi thử, phát hiện bốn xác nam treo cổ đều có trang phục giống nhau: Một bộ đen từ đầu đến chân, giày đen, quần đen, ngay cả mũ cũng màu đen.

Chỉ riêng thắt lót và tất buộc ở thắt lưng là màu đỏ tươi, thực tế là

loại đỏ sậm như máu lợn.

Không nhìn ra bộ đồ này có lai lịch gì nhưng chắc chắn niên đại không quá lâu, có vẻ là kiểu phục thù của vài thập kỷ trước.

Ước chừng ngôi miếu Hoàng Đại Tiên vùi dưới đất này là do đám người này đào ra, không ngờ vào được mà không ra được.

Hai người họ vừa vào địa hầm đã như bị mộng du tự chui đầu vào thòng lọng, nếu không phải Trần Tiểu Đao có bản lĩnh ứng phó thì giờ địa hầm này đã có thêm hai cái xác treo cổ rồi.

Dân gian tương truyền người treo cổ chết phải lừa được một người sống treo cổ theo thì mới được đầu thai, xem ra hai người đã bị hồn ma của đám người này nhập xác, dùng quỷ thuật mê hoặc tâm trí.

Trần Tiểu Đao càng nghĩ càng giận, suýt chút nữa anh cũng trúng chiêu.

Nếu phản ứng chậm một chút, Yêu Muội Nhi có lẽ đã mất mạng rồi.

Nghĩ đoạn, Trần Tiểu Đao tung một cước đá văng mấy cái xác chết kia vào góc tường.

Yêu Muội Nhi lúc này cũng đã lấy lại tinh thần, hò hét đòi lấy dầu đèn tưới lên mấy cái xác treo cổ đó để đốt "thiên đăng".

Đốt đi cũng tốt, tránh để chúng sau này hại người.

Chương 739

Vừa định đứng dậy, nàng phát hiện trên tường bên cạnh có một khe hở.

Khe tường đó không phải do nhà cũ nứt ra mà là chủ ý để lại.

Phía sau địa hầm còn có không gian, chỉ là bị tường đất ngăn cách, vừa rồi trong bóng tối không phát hiện ra.

Ngay trong khe hở trên tường đất có hai đốm sáng xanh lè như đèn nhỏ đang rình rập hai người.

Ánh sáng trong địa hầm quá tối, hai đốm sáng xanh đó chỉ lóe lên rồi biến mất.

Trần Tiểu Đao quyết đoán ngay lập tức, không thèm suy nghĩ liền nhảy xuống hố đất, lách qua đám xác treo trước mặt, xông vào khoảng không bên vách tường.

Chỉ thấy một con Hoàng bì tử (cáo vàng) hình thù kỳ dị, xấu xí đang dùng hai chi trước bám trên tường, ghé mắt qua khe hở nhìn vào trong phòng.

Sau bức tường cũng là một gian phòng lớn xây dưới đất, nhưng phòng này không có người treo cổ mà lại treo một hàng Hoàng bì tử đã chết cứng.

Truyền thuyết về việc Hoàng bì tử đổi mạng với người đã có từ lâu.

Nghe nói Hoàng bì tử là hạng tiên gia, thiện nghệ việc hãm hại người, làm người ta gặp vận rủi hoặc mê hoặc tâm trí.

Nhưng đạo hạnh của chúng có hạn, dù là con già tu luyện mấy trăm năm thành tinh cũng vậy.

Tinh linh trong núi tu luyện thành tinh vốn không dễ, cái gọi là thành tinh đó chẳng qua là lâu ngày thông linh, ví dụ như nghe hiểu tiếng người hoặc bắt chước hình dáng cử chỉ của con người.

Nhưng con người sinh ra đã là linh trưởng của vạn vật, nên dù Hoàng bì tử già có thành tinh thì vẫn kém xa nhân loại.

Nó dù lợi hại đến đâu cũng không thể dễ dàng lấy mạng người.

Nếu muốn đoạt mạng ai, nó bắt buộc phải tìm một con Hoàng bì tử nhỏ trong tộc cùng treo cổ với người đó.

Loại chuyện này nhiều người từng nghe kể nhưng không ai giải thích rõ được căn nguyên, có lẽ Hoàng bì tử mê hoặc tâm trí là thông qua một loại mùi đặc thù do cơ thể tiết ra, có tác dụng thôi miên.

Những chuyện này trước khi vào núi hai người đã thăm dò rất nhiều, hiểu rõ về các truyền thuyết trong rừng sâu Đông Bắc.

Lúc này thấy con Hoàng bì tử này nấp sau tường lấm lét, liền biết tám phần là do nó giở trò quỷ.

Con "Hoàng Tiên Cô" phóng ra trước đó sau khi dẫn họ vào đây đã biến mất, không biết con Hoàng bì tử này và con đó có quan hệ gì.

Trần Tiểu Đao hiện giờ nghi ngờ là con Hoàng Tiên Cô đó chỉ thị con này hại họ.

Chỉ một bước sải, Trần Tiểu Đao đã lao tới tóm gọn con Hoàng bì tử xấu xí kia, xách chân sau quật mạnh vào tường, khiến nó mất mạng ngay tại chỗ.

Trần Tiểu Đao nhìn đống Hoàng bì tử treo phía sau, vừa vặn có sáu con.

Trong đó có hai xác vẫn còn hơi ấm, rõ ràng là vừa mới chết không lâu.

Đây chắc chắn là hai con định đổi mạng với hai người bọn họ.

Bốn xác còn lại đều đã khô đét, cứng ngắc.

Yêu Muội Nhi lúc này chợt nhớ ra điều gì, nàng quay đầu nhìn đôi mắt nhỏ còn linh động của con Hoàng bì tử vừa chết bên tường, rồi nhìn lại vị trí mình đứng lúc nãy.

Nghĩ lại khi đó bị Hoàng bì tử mê hoặc tâm trí, cứ thế rướn cổ chui vào thòng lọng, trước mắt là quầng quỷ hỏa xanh lè, giờ mới hiểu đó căn bản chẳng phải quỷ hỏa gì, mà chính là mắt của Hoàng bì tử.

Gian phòng phía sau này mọi thứ đều đối xứng với phòng trước, bên trong cũng có giường sưởi đất.

Đầu giường có một bức tranh cổ, giấy đã ngả vàng sậm, màu sắc mờ nhạt không rõ, nhưng vẫn nhận ra được trong tranh vẽ một người phụ nữ mặc cổ trang nhưng lại mang gương mặt của Hoàng bì tử, giống hệt tượng đất trên bàn thờ trong miếu.

Xem ra đây chính là chân dung của Hoàng Đại Tiên.

Nhưng dưới chân Tiên Cô trong tranh còn vẽ một chiếc rương hình dáng kỳ lạ.

Phần đó của bức tranh đặc biệt mờ ảo, nhìn thế nào cũng không rõ.

Truyền thuyết địa phương nói Hoàng Đại Tiên có một chiếc hộp chứa bảo bối, lẽ nào chính là chiếc rương trong tranh này?

Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi không chút do dự, lập tức lục lọi khắp phòng.

Ám thất địa hầm dưới miếu Hoàng Đại Tiên cố ý mô phỏng phòng ở của con người, nhưng hình chế vô cùng quỷ dị, khắp nơi toát ra tà

khí.

Ví dụ như cả gian phòng chia làm đôi nhưng lại bài trí đối xứng hoàn toàn, một bên treo người chết, một bên treo xác Hoàng bì tử trên xà gỗ.

Những chuyện này thật khiến người ta không sao hiểu nổi, khác hẳn lẽ thường.

Cả hai đều rất muốn xem trong rương rốt cuộc chứa thứ gì, đành phải cứng đầu lờ đi những thứ kia.

Nhưng địa hầm chia làm hai phòng trong ngoài chỉ có bấy nhiêu chỗ, họ đã lật tung mọi ngóc ngách vẫn chẳng thấy chiếc rương hay cái hộp nào cả.

Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi không khỏi có chút nản lòng.

Nghe thấy trên xà nhà thỉnh thoảng phát ra tiếng sột soạt, anh giơ đèn dầu soi lên.

Trần nhà địa hầm có mấy thanh xà gỗ dọc ngang giao nhau, phía cao hơn trên vòm trần là những cái hố lớn nối tiếp nhau.

Trần Tiểu Đao lúc này chợt đại ngộ.

Địa hầm này thông xuống từ miếu Hoàng Đại Tiên, phán đoán theo hướng và khoảng cách thì đã nằm ngay dưới gò đất lớn là phần mộ Hoàng bì tử rồi.

Đám đang đục khoét náo loạn phía trên đều là lũ Hoàng bì tử nhỏ.

Gió lạnh trong địa hầm cũng từ những cái hố phía trên lùa vào. "Xem ra trong chiếc rương đó chắc chắn có đồ tốt." "Mấy kẻ treo cổ bên ngoài kia chắc tám phần cũng là người vào đây đào bảo vật." Yêu Muội Nhi nói với Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao gật đầu: "Mấy người đó đều trúng kế của Hoàng bì

tử, thành quỷ uổng mạng cả rồi." Có lẽ mấy kẻ bên ngoài đến chết cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

May mà Trần Tiểu Đao lập tức phá được thủ đoạn thấp kém này.

Nếu không nhân cơ hội này tìm cho ra chiếc rương để xem thì thật lãng phí cơ hội tốt.

Biết đâu bên trong giấu chính là Cổ Thi Nội Đan.

Nhưng cũng có khả năng xấu nhất là nhóm người đó còn đồng đảng khác, để mấy kẻ treo cổ kia chịu trận trước rồi chúng đắc lợi, đào mất chiếc rương đi rồi.

Nếu thế hai người lại mừng hụt một phen.

Nhưng theo lời các bậc cao niên ở đây, kim mạch trong núi đều thuộc về lão gia nhà Hoàng Đại Tiên, thứ trong rương khả năng cao nhất là vàng.

Hơn nữa bốn bức tường trong phòng này trống không, chỉ có bên trong giường sưởi là có thể giấu rương hộp.

Chương 740

Ngoài ra, Trần Tiểu Đao còn nhớ trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" có ghi chép tương tự.

Sách nhắc đến thuyết Âm Dương Trạch, Âm Trạch là mộ địa cho người chết, còn Dương Trạch là nơi ở của người sống.

Pháp phối hợp linh khí xem nhà trong phong thủy còn gọi là thuật Bát Trạch Minh Kính.

Trong gian địa hầm đối xứng hoàn toàn hai bên này rất có thể đã bị ai đó đặt trận phù Âm Dương Kính, tương tự thuật Yếm Thắng mà thợ mộc thời xưa hay dùng.

Hoàng bì tử vốn là loài thông linh, có thể mượn thuật Yếm Thắng ở đây để nhiếp hồn người khác.

Tuy nhiên Trần Tiểu Đao chưa thấu triệt hoàn toàn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, chỉ thấy trong tình huống này nên tiện tay hủy đi địa hầm này, tránh cho sau này có thêm người gặp nạn.

Trong lòng anh không mấy tin Hoàng Đại Tiên có rương báu gì, nhưng cũng có thể có kẻ muốn tránh rủi ro, mượn tâm lý không ai dám đụng đến Hoàng Đại Tiên để giấu đồ quý giá trong địa hầm dưới miếu.

Chuyện này chẳng có gì lạ.

Mà chiếc rương đó rất có khả năng liên quan đến kim mạch thời cổ ở Đoàn Sơn Tử.

Nếu tìm được nó, dù không thấy thi đan thì chuyến này cũng không uổng công.

Trần Tiểu Đao bảo Yêu Muội Nhi rằng trong giường sưởi có thể

có huyền cơ.

Yêu Muội Nhi lập tức hăng hái hẳn lên, hai người đến trước giường sưởi xem xét kỹ lưỡng.

Trần Tiểu Đao vung đại đao, dùng chuôi đao đập mạnh vào tường gạch của giường sưởi.

Tường đất dưới địa hầm được đắp bằng đất nện, giường sưởi hai bên đều nối liền với bức tường này.

Dù chắc chắn nhưng cũng không chịu nổi những cú đập mãnh liệt của Trần Tiểu Đao, chỉ vài đao là tường đất đổ sụp.

Dưới giường sưởi vốn rỗng, cũng sụp xuống lộ ra đường ống khói đen ngòm.

Bên trong tỏa ra một luồng khói đen hỗn hợp mùi hôi thối nồng nặc và bụi bặm, khiến hai người phải lùi lại mấy bước.

Đợi bụi tan bớt, họ mới cùng bắt tay vào dọn dẹp đống gạch vỡ.

Yêu Muội Nhi tính nóng nảy đi trước, nàng cầm đèn dầu soi vào: "Ối, bên trong đúng là có thứ gì đó thật!".

Thế là nàng thò một tay vào quờ quạng, lôi ra một đống đen thui.

Đợi đến khi nhìn rõ thứ mình vừa kéo ra dưới ánh sáng yếu ớt, nàng sợ hãi thét lên một tiếng, vứt ngay vật đó đi.

Trần Tiểu Đao còn chưa kịp nhìn rõ dưới giường sưởi có gì đã bị tiếng hét của Yêu Muội Nhi làm giật mình.

Dưới ánh đèn mờ ảo, hóa ra là một cái xác nam không đầu bị nàng kéo từ đường khói dưới giường sưởi ra.

Xác không đầu đó đã mục nát từ lâu, ngay cả bộ áo dài bằng lụa thời cổ trên người cũng rách nát.

Nguyên bản nó bị xây kín trong đường khói, giờ bị nàng kéo ra nửa thân người, nửa còn lại vẫn kẹt bên trong.

Yêu Muội Nhi nhìn rõ đó là xác khô không đầu, liền chửi thề một câu xui xẻo.

Trần Tiểu Đao vẫn không bỏ cuộc, cầm đại đao đập phá liên hồi.

Giường sưởi bên trái địa hầm bị anh đập tan tành, bên dưới kinh nhiên cũng chôn một xác khô không đầu khác.

Nhưng nhìn trang phục thì đây là xác nữ.

Trần Tiểu Đao thắc mắc sao giường sưởi này lại trở thành huyệt mộ hợp táng cho đôi vợ chồng này, rồi thuận tay hất đống gạch bên trong ra.

Ngay trên phần ngực của hai xác khô nam nữ có hai thủ cấp bảo tồn hoàn hảo, một nam một nữ, tóc tai rũ rượi.

Không biết đã chôn dưới giường sưởi bao nhiêu năm tháng, lớp da đầu dù qua xử lý phòng hủ nhưng đã héo quắt, màu sắc như vỏ cây khô.

Nhìn kỹ hai thủ cấp, phát hiện bên trong đều đã bị đào rỗng, không hề có xương sọ hay thịt máu, chỉ dùng dây đồng căng lên để giữ hình dạng, giống hệt những lớp da dùng trong múa rối người.

Bên trong hai cái đầu rỗng đó, mỗi cái có một con Hoàng bì tử đã chết.

Cả hai nhìn thấy vừa kinh hãi vừa buồn nôn.

Nghe đồn xưa kia khi thờ phụng nghênh thỉnh Hoàng Đại Tiên trong núi, nó có thể hiện thân thành hình người tiên phong đạo cốt, lẽ nào cái hình người đó chính là do Hoàng bì tử chui vào lớp vỏ rỗng của xác người để làm trò che mắt?

Hai người thấy tình cảnh kỳ quái trong đầu người đó đều kinh ngạc vô cùng.

Theo lời các bộc lão trong thôn, động đến thi cốt của Hoàng Đại Tiên là sẽ bị tổn thọ.

Nhưng những lời tà thuyết này căn bản không thể tin, đều là do đám miếu chúc bày ra để lừa tiền hương hỏa, giả thần giả quỷ lừa gạt kẻ ngu muội.

Trong núi có quá nhiều chuyện mê tín dị đoan kiểu này.

Trên đường đi họ đã gặp chuyện tương tự: trong núi thờ miếu Bạch Xà, miếu chúc tự xưng Bạch Xà Nương Nương hiện thân ban thuốc, thực chất là tìm một cô gái xiếc rắn dùng thuật điều khiển rắn để lừa tiền dân lành.

Còn một chuyện nữa, nghe nói ở núi Nhạn Đãng có Thử Tiên Từ (đền thờ Chuột Tiên).

Căn nguyên là có dân núi bắt được một con chuột lớn kỳ lạ, lúc đó không đánh chết mà bắt về cho mọi người xem náo nhiệt.

Nhưng đám thần côn ở đó lại giả thần giả quỷ, mượn con chuột đó nói đây là Thử Tiên hạ giới cứu nhân độ thế, từ đó lừa được bao nhiêu tiền hương hỏa.

Sau này con chuột được thờ phụng đó chết đi, thần côn bảo Thử Tiên đã ban phúc cho mọi người, lúc đi nên cho nó khoác tấm da người để chết đi được thăng thiên một cách thể diện.

Thế là chúng ra bãi tha ma tìm một xác vô chủ, lột da người để khâm liệm cho Thử Tiên.

Càng là nơi thâm sơn cùng cốc văn minh chưa khai hóa, càng có nhiều phong tục quái dị như vậy.

Ước chừng lũ Hoàng bì tử trong đầu người này cũng tương tự, đều là đạo cụ của đám thần côn lừa tiền.

Yêu Muội Nhi nghe xong nửa tin nửa ngờ, nàng vốn là người miền núi, nhưng sau khi cùng Trần Mộc đi vào mộ Địa Tiên đã không còn tin sâu vào những chuyện tà môn này, dù vậy trong lòng vẫn còn chút kiêng dè, nhất là đối với hai cái đầu người rỗng dùng để chứa xác Hoàng bì tử kia, nàng cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Trần Tiểu Đao bảo nàng đứng một bên soi đèn, còn mình tiếp tục dỡ nốt phần giường sưởi bên kia.

Nhưng sự việc không thuận lợi như anh nghĩ.

Phá sập giường sưởi nhìn vào, bên trong chỉ có vài mảnh gốm vỡ, bát đĩa sứt mẻ, làm gì có chiếc rương chứa vàng nào.

Trên mặt đất chỉ rải rác vài hạt vàng nhỏ như hạt gạo.

Góc giường sưởi gần tường còn bị đào một cái hố lớn, bên ngoài hố đã bị sụp xuống, lấp kín mít.

Thấy vậy, Trần Tiểu Đao lập tức hiểu ra tất cả.

Chương 741

Bốn kẻ mặc đồ đen treo cổ kia quả nhiên còn đồng bọn.

Chúng nhất định phát hiện những kẻ xuống địa hầm theo bậc đá đều một đi không trở lại nên biết bên dưới có trận phù, bèn dùng chiêu đánh vòng phía sau, đào địa đạo từ trong núi vào địa hầm, cuỗm mất chiếc rương của Sơn Thần gia rồi.

Yêu Muội Nhi vẫn nhặt nhạnh từng hạt vàng trên đất, an ủi bản thân rằng cũng không hẳn là đi tay không, chỗ vàng hạt này mang ra ngoài ít nhất cũng đánh được một chiếc vòng tay.

Trần Tiểu Đao thấy những hạt vàng này rất giống số vàng thu được ở lâm trường đêm đó, hình dáng không quy tắc, giống như những mảnh vàng trắng dùng để khảm trang trí trên vật thể.

Lẽ nào chiếc rương của Hoàng Đại Tiên được khảm đầy trang sức vàng, trong quá trình bị trộm đi, thân rương ma sát va chạm đã rơi rớt lại những mảnh vụn này.

Ở đây chẳng còn gì để thám tra thêm nữa, Trần Mộc gọi Yêu Muội Nhi rời khỏi địa hầm.

Lúc đi, thấy khắp hầm đều là xác chết, đặc biệt là ba vị "lão treo cổ" vẫn cô độc treo lơ lửng, để đề phòng sau này có người vào đây bị Hoàng bì tử hại mạng, anh quyết định làm một mẻ cho gọn: đốt trụi nơi này.

Trong địa hầm có sẵn nhiều vò dầu đèn, cấu trúc gỗ lại nhiều, việc phóng hỏa vô cùng dễ dàng.

Anh múc dầu ra hắt tung tóe khắp nơi, cuối cùng đá đổ vò dầu, ném cây đèn dầu xuống đất, lửa lập tức bùng lên.

Ngọn lửa thiêu đốt xà gỗ trong hầm nổ lách tách.

Hai người chạy lên bậc đá thoát khỏi miếu Hoàng Đại Tiên, bên ngoài tuyết đã ngừng rơi.

Họ tìm một hốc cây giấu mật gấu và thịt gấu lại, dùng đá phong kín, rồi quay trở về lâm trường.

Đến nơi, Trần Tiểu Đao bảo Yêu Muội Nhi kể chuyện con gấu cho dân làng và đưa ra mật gấu, cả làng dĩ nhiên là cảm ơn rối rít.

Khi nhắc đến chuyện quan quách dưới hốc cây và trang phục của mấy tử thi kia, một người phụ nữ trong làng bước ra, bảo rằng mình từng nghe kể về những người này.

Hóa ra trong đám lục lâm hảo hán vùng này có một băng đảng, người trong đó toàn mặc đồ đen, đội mũ đen, thắt lưng đỏ, tất đỏ giày đen.

Cách ăn mặc đó gọi là "tà hồ" (quái dị), nhóm này chuyên đào mồ cuốc mả trong rừng sâu, dạo gần đây hoạt động rất dữ dội.

Băng đảng này có tên là Nê Nhi Hội.

Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh cũng nảy sinh hứng thú, anh chưa từng nghe qua thông tin về phường trộm mộ nào tên là Nê Nhi Hội.

Anh liền hỏi Tứ Thẩm về chuyện này, nhưng Tứ Thẩm cũng không biết quá nhiều, bà chỉ kể những gì mình nghe được.

Hai năm gần đây vùng này không được yên ổn, thổ phỉ trong núi nhiều như lông trâu.

Ngoài những băng lớn ra thì còn nhiều nhóm phỉ lẻ tẻ tầm hai ba chục tên đi cướp bóc, còn có loại "bắt cóc nhanh", chuyên bắt cóc các cô gái sắp xuất giá.

Vì bắt rồi không thể để qua đêm, nếu qua đêm thì nhà trai chắc

chắn sẽ hủy hôn, nên người thân phải gom tiền chuộc ngay trong ngày, gọi là "khoái phiếu".

Đại đương gia của Nê Nhi Hội trước đây chính là hạng phỉ lẻ chuyên bắt cóc kiểu đó.

Không chỉ vậy, hắn còn từng học yêu thuật trong các giáo phái bí mật, tương truyền có bản lĩnh độn địa, dù phạm tội quan phủ cũng không sao bắt được.

Có lẽ thực tế hắn từng là lính công binh chuyên đào hầm, giỏi việc khai quật địa đạo, nhưng sự thực thế nào người ngoài chẳng ai rõ, chỉ là đoán mò.

Sau này hắn phát hiện đào mộ cổ có thể phát tài nhanh chóng nên chuyển sang nghề đào bới người chết.

Hắn đào càng nhiều mộ thì danh tiếng càng nổi, thu nhận không ít đồ đệ, dần hình thành một băng nhóm thổ phỉ riêng và bắt đầu xưng danh hiệu.

Vì làm nghề đào đất bới bùn, hắn và đồ đệ đa số vốn là dân nghèo đào bùn dưới lòng sông, nên khi chọn danh hiệu muốn nhấn mạnh vào chữ "Hội" (hội họp/tay nghề), vì thế xưng là Nê Nhi Hội.

Nê Nhi Hội khởi nguồn từ cuối thời Thanh, danh nghĩa là môn hộ sư đồ nhưng thực chất cấu trúc tổ chức chẳng khác gì băng nhóm thổ phỉ với đầy đủ các vị trí thủ lĩnh.

Đám người này vốn quen thói làm xằng làm bậy, tâm địa độc ác.

Đừng nói là người chết, ngay cả không ít dân lành trong núi cũng bị chúng hãm hại.

Nhưng hiện tại ngay cả quan phủ tử tế cũng chẳng có, huống chi là nơi thâm sơn cùng cốc này.

Trong mấy mươi năm qua, chúng thực sự đã đào bới không ít cổ mộ.

Về sau càng thêm công khai lộ liễu, bởi trong mộ cổ thường hay có thi biến, hoặc chủ mộ được quán thủy ngân vào cơ thể để phòng thối rữa.

Để lấy được châu ngọc trong miệng cổ thi, chúng dùng dây thừng kéo thi hài chủ mộ ra khỏi quan tài, treo ngược lên cây cổ thụ để chảy hết thủy ngân, sau đó mới ra tay cạy miệng bới bụng.

Có đôi khi cổ mộ nằm gần thôn xóm có người ở, chúng vẫn ngang nhiên đốt đuốc, làm loạn giữa ban ngày mà chẳng hề kiêng dè.

Làm nghề này không ai là không phát tài nhanh chóng, thế nên đám người này kẻ nào cũng có hàng nóng trong tay, căn bản chẳng ai dám quản.

Chúng đào bới mộ phần, khoét rỗng đồ đáng giá bên trong, để lại một khung cảnh tan hoang với quan tài vỡ và tử thi không vẹn toàn.

Dân chúng nhìn thấy đều không khỏi thở dài, những cổ thi kia đúng là đen đủi tám đời, chết rồi còn bị giày vò như vậy.

Cảnh tượng thực sự tàn nhẫn không nỡ nhìn.

Hội Nê Nhi này thường xuyên xuất hiện trong những khu rừng rậm của dãy Đại Tiểu Hưng An.

Trong các ngọn núi này, phàm là nơi nào tìm được tàn bia hay gò đất có mộ cổ, chúng đều tìm đủ mọi cách đào lên để chiếm đoạt bí khí bên trong.

Do quanh năm làm chuyện thất đức nên chúng rất mê tín.

Chúng mặc đồ đen toàn thân để giảm bớt dương khí khi hành sự.

Mộ cổ là nơi tích tụ âm khí lâu đời, từ xưa đã rất kỵ việc để

dương khí người sống lưu lại bên trong.

Ngoài ra, chúng còn đeo mũ, mạng che mặt và thắt lưng màu đỏ đại hồng, toàn bộ đều được nhuộm bằng máu lợn để trừ tà.

Chuyện về chúng, người trong thôn đa phần đều không rõ lắm.

Sở dĩ Tứ thẩm tử biết tường tận là vì anh trai bà mấy năm trước từng bị phỉ tặc Hội Nê Nhi bắt đi làm khổ sai.

Khi đào mộ quật huyệt, ông ta từng phải nếm bùn đào đất, cuối cùng vất vả lắm mới trốn thoát khỏi sào huyệt phỉ tặc.

Ông ta đã kể lại một số trải nghiệm bên trong.

Thủ lĩnh Hội Nê Nhi từng dẫn theo cả băng phỉ tặc đào rất nhiều hố ở vùng Đoàn Sơn Tử.

Cuối cùng, từ phía sau gò Hoàng Bì Tử, chúng đào được một tòa Ấm Tử miếu của Hoàng Đại Tiên.

Chúng muốn tìm một món bảo bối trong mật đạo của miếu, kết quả là chọc giận Đại Tiên gia, khiến mấy mạng người phải nằm lại.

Tuy nhiên, Hội Nê Nhi không phải hạng vừa, kế này không thành lại bày kế khác, rốt cuộc vẫn để chúng đắc thủ.

Từ mật đạo dưới miếu, chúng đào lên một chiếc rương khảm ngọc dát vàng.

Chương 742

Trần Tiểu Đao nghe đến đây, quả nhiên chiếc rương bên trong đã bị đám người này lấy đi.

Sau khi đắc thủ, đám phỉ tặc Hội Nê Nhi liền lôi những dân sơn dã bị bắt đến giúp đào hố ra khe núi để sát nhân diệt khẩu.

Anh trai Tứ thẩm tử bị trúng một phát đạn xuyên thấu người, may mắn nhặt lại được mạng từ đống xác chết bò ra.

Sau khi về thôn, vết thương mãi không lành, cộng thêm kinh sợ quá độ, không trụ được mấy tháng đã qua đời.

Còn về tung tích của chiếc rương lớn quật được từ miếu Hoàng Đại Tiên cũng như bảo bối bên trong là gì thì không còn ai biết nữa.

Hơn nữa từ đó về sau, Hội Nê Nhi cũng biệt vô âm tín trong thâm sơn cùng cốc.

Không ai còn thấy đám người đó nữa, chắc chắn là đã gặp báo ứng, chết không chỗ chôn rồi.

Trần Tiểu Đao thầm nghĩ, trong miếu Hoàng Đại Tiên kia rốt cuộc tàng trữ bảo bối gì mà khiến đám người đó bất chấp tất cả như vậy?

Chiếc rương đó đã bị chúng mang đi đâu?

Và kết cục của đám phỉ tặc kia cuối cùng ra sao?

Trần Tiểu Đao muốn hỏi thêm nhưng Tứ thẩm tử cũng chỉ biết bấy nhiêu.

Hơn nữa, ngay cả tính xác thực của những thông tin này cũng không thể bảo đảm.

Năm đó anh trai bà trúng đạn bò về thôn chỉ còn hơi tàn, lời nói ra

lúc tỉnh lúc mê, ai biết được có đáng tin hay không.

Tuy nhiên, trên núi Đoàn Tử vẫn còn một bãi mộ hoang, nơi đó cũng có rất nhiều gò mộ.

Thấy không dò hỏi thêm được gì, sau khi hỏi người trong thôn vị trí, Trần Mộc liền gọi Yêu Muội Nhi cùng đi xem xét.

Đến nơi, phát hiện những gò mộ này đều là mộ phổ thông.

Thứ nhất là táng sơ sài, thứ hai là chôn sâu không đắp gò, hạ táng dưới huyệt địa hai mươi thước, bên ngoài không có nấm mộ.

Gạch xanh bên ngoài đều bị mùi tử thi trong mộ cổ xâm thực, hôi thối không thể lại gần.

Hai người kiểm tra một hồi, phát hiện không có tình huống gì đặc biệt, liền quay về căn nhà nhỏ bên cạnh bãi gỗ nghỉ ngơi.

Nhận thấy nơi này không còn gì để tra xét, Trần Tiểu Đao chuẩn bị tiếp tục đi về phía Bắc.

Ngay khi hai người định nghỉ ngơi rồi lên đường, ngoài phòng đột nhiên truyền đến âm thanh kỳ lạ.

Trần Tiểu Đao lắng nghe, âm thanh đó như có người đang lảng vảng bên cạnh nhà mình.

Nghe tiếng động, tốc độ di chuyển cực kỳ nhanh.

Xem ra có nguy hiểm rồi.

Trần Tiểu Đao ra dấu suỵt với Yêu Muội Nhi, đẩy cửa phòng xông ra ngoài.

Nhưng khi nhìn rõ người tới, Trần Tiểu Đao nhận ra ngay lập tức.

Đây là người của đội tình báo Trần gia.

Xem ra có tin tức mới rồi.

“Trần đội trưởng, tôi phụng mệnh Gia chủ đến truyền tin cho anh.” Thành viên tình báo nói với Trần Tiểu Đao.

“Ồ?

Bên phía Gia chủ lại có tình báo mới sao?” Trần Tiểu Đao vội vàng hỏi.

Hóa ra đội tình báo đã thu được tin mới ở vùng thảo nguyên, có khả năng liên quan đến thông tin về nội đan cổ thi, nên lập tức sai người mang tin đến.

Nghe vậy, Trần Tiểu Đao bảo người của đội tình báo quay về trước, mình và Yêu Muội Nhi sẽ xuất phát đi đại thảo nguyên ngay.

Hai người không chào tạm biệt dân làng, Trần Tiểu Đao mang theo Yêu Muội Nhi trực tiếp ngự kiếm bay về phía vùng thảo nguyên.

Nơi họ đến là một địa danh gọi là Khắc Luân Tả Kỳ.

Nếu ví An Lạc Bỉ Tác như hình dáng một con gà trống, thì dải đại thảo nguyên này nằm ngay phần cổ của con gà.

Đó là một phần của đại thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ, thuộc quyền quản lý của Hô Minh.

Khắc Luân Tả Kỳ bị ngăn cách bởi mấy dòng sông cổ cạn nước, giao thông bất tiện, đất rộng người thưa.

Sau khi đến đây, hai người đáp xuống đi bộ tiến vào để tiện nghe ngóng thông tin từ người dân xung quanh.

Họ đi nhờ một chiếc xe Lele (Lặc Lặc xa) vào thảo nguyên.

Xe Lele là công cụ vận chuyển đặc thù của vùng này, bánh xe làm bằng gỗ tạp như gỗ bạch dương, đường kính hơn một mét.

Người du mục đánh xe vừa hò hét “lặc lặc lặc lặc...” vừa xua đuổi gia súc.

Hai người nhìn thấy đại thảo nguyên đều vô cùng mới lạ.

Đây là lần đầu tiên họ đến thảo nguyên Mông Cổ này.

Khi đích thân trải nghiệm mới thấy nơi này khác xa so với tưởng tượng.

Cái gọi là thảo nguyên thực chất là những bụi cỏ thưa thớt mọc trên đống cát, phân bố không đều.

Cỏ mọc thành từng cụm, cỏ thu đang mùa phát triển, gần như cụm nào cũng cao ngang đầu gối.

Tuy nhìn gần thấy cỏ vừa thưa vừa dài, nhưng phóng tầm mắt ra xa, thảo nguyên vô tận lại biến thành một đại dương vàng xanh, liên miên bất tuyệt.

Tai họ nghe tiếng hát thê lương của người du mục Mông Cổ, thân mình ngồi trên càng xe dập dềnh theo nhịp xóc.

Thảo nguyên mùa thu khí lạnh thấu xương, mây trôi cỏ dại, gió lạnh tạt thẳng vào mặt.

Trên không trung, đàn nhạn kêu ai oán bay xa.

Theo lời người du mục địa phương, mấy ngày trước trên thảo nguyên đã bắt đầu có tuyết rơi.

Tuy tuyết không dày nhưng dự tính mùa đông năm nay sẽ đến sớm.

Cũng giống như trong núi, họ phải chuẩn bị trước để đối phó với nạn đói mùa đông.

Cả hai đều chưa từng đến đây, cảm thấy việc trong núi và trên thảo nguyên tuyết rơi sớm như vậy thật là khó tin.

Chương 743

“Người xưa nói đất Hồ tháng mười tuyết đã bay, đất Hồ là chỉ địa bàn của người Hồ ngoài quan ải, ta thấy chúng ta coi như đã vào đất Hồ rồi...” Trần Tiểu Đao nói với Yêu Muội Nhi.

Hai người trên xe tán gẫu vài câu về cảnh trí xa xôi này, nói một hồi chủ đề chuyển sang Đa Linh vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê.

Yêu Muội Nhi lúc này tâm tư tò mò trỗi dậy, liền hỏi Trần Tiểu Đao về chuyện giữa hai người.

Trần Tiểu Đao không nói gì.

Anh và Đa Linh không tính là quá thân thiết, nhưng anh luôn cảm thấy Đa Linh biến thành như bây giờ có liên quan mật thiết đến mình.

Tin tức Trần Mộc gửi tới xem ra đã tám chín phần mười là đúng.

Lúc này anh thực sự không có tâm trí tán gẫu với Yêu Muội Nhi.

Ngay khi hai người còn đang dò hỏi thông tin từ người địa phương, bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Một luồng uy áp khổng lồ tức thì cuộn trào kéo đến.

Đám trâu ngựa kéo xe bên dưới hai người lập tức trở nên nôn nóng bất an.

Người địa phương đánh xe cũng phát hiện có điều không ổn.

Trần Tiểu Đao bảo Yêu Muội Nhi và người địa phương trốn trong xe đừng cử động, rồi nhảy vọt lên không trung.

Dãy núi xa xa lúc này đột nhiên sấm chớp đùng đoàng.

Dưới đám mây đen tụ lại, một cái đầu rồng màu tím sẫm dài mấy chục thước thò ra khỏi mây.

Trần Tiểu Đao nhận ra ngay lập tức, đó chính là Thượng Cổ Xà Thần, thực thể mà Trần Mộc từng đối chiến ở thành Thường Sa.

Anh thực sự không hiểu nổi tại sao Thượng Cổ Xà Thần lại xuất hiện ở nơi này.

Lúc này anh vô cùng căng thẳng, lập tức rút thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao ra.

Toàn thân Trần Tiểu Đao tức thì kim quang đại thịnh, ngay cả thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao cũng phát ra tiếng rồng ngâm nhàn nhạt, như thể cảm nhận được uy áp khổng lồ từ Thượng Cổ Xà Thần.

Trong lòng Trần Tiểu Đao đầy rẫy nghi vấn, Thượng Cổ Xà Thần này tại sao lại xuất hiện trên đại thảo nguyên Ngoại Mông này, chẳng lẽ trong núi có bí mật lớn lao gì sao?

Không kịp nghĩ nhiều, Thượng Cổ Xà Thần như nhắm thẳng vào Trần Tiểu Đao mà tới, luồng uy áp còn mạnh mẽ hơn lúc nãy trong nháy mắt quét về phía họ.

Trần Tiểu Đao không dám lơ là, kim quang trên thân càng rực rỡ, anh nộ quát một tiếng, chỉ thấy một đạo kim quang chém thẳng về phía đầu Thượng Cổ Xà Thần.

Nhưng đòn tấn công này của anh đối với Thượng Cổ Xà Thần hoàn toàn vô dụng, thậm chí ngay cả lớp tử quang hộ thể của nó cũng không chém thủng được.

Trần Tiểu Đao phát hiện tình hình không ổn, sau khi bị chấn bật ra, anh lập tức quay đầu chạy trốn.

Anh đáp xuống xe bò, kéo lấy Yêu Muội Nhi rồi biến mất về phía xa.

Lúc này anh đã không còn quản được lão hương đánh xe nữa,

Thượng Cổ Xà Thần rõ ràng là nhắm vào anh mà đến.

Hai người thúc đẩy tốc độ đến mức tối đa, nhưng tốc độ của Thượng Cổ Xà Thần còn nhanh hơn, trong nháy mắt đã xuất hiện trước hướng tiến của hai người.

Trần Tiểu Đao không kịp nghĩ nhiều, lấy từ trong ngực ra viên dược hoàn mà Trần Mộc đưa cho, lập tức nuốt vào hai viên.

Tốc độ tức thì nhanh hơn lúc nãy gấp mười lần, nhưng tốc độ này vẫn không bằng Thượng Cổ Xà Thần.

Muốn chạy bây giờ là không thể nào.

Dược hiệu chỉ có thể duy trì được hai canh giờ, nếu trong hai canh giờ này không chạy thoát được, e rằng hai người sẽ phải chết ở đây.

Trần Tiểu Đao để Yêu Muội Nhi lên lưng mình, bảo cô bám chặt lấy anh.

Lúc này anh chỉ có thể thúc đẩy toàn bộ sức mạnh, lao về phía Thượng Cổ Xà Thần.

Sau khi uống thuốc, Trần Tiểu Đao cuối cùng đã có thể chém rách màng chắn hộ thể của Thượng Cổ Xà Thần.

Anh biết thực lực của mình và nó chênh lệch quá lớn, chỉ có thể nhắm vào đôi mắt trông có vẻ yếu nhất của nó mà chém tới.

Nhưng Thượng Cổ Xà Thần chỉ xoay người, cái thân xác dài nghìn trượng của nó mạnh mẽ quất đuôi một cái, hất văng cả Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi đi.

Kim quang hộ thể của Trần Tiểu Đao dưới cú đánh này suýt chút nữa thì vỡ vụn hoàn toàn.

Đây chính là mưu kế của anh, mượn sức mạnh từ cú đánh của Thượng Cổ Xà Thần, Trần Tiểu Đao lập tức thôi động toàn bộ sức

mạnh bản thân, kim quang quanh thân lúc này lấp lánh như mặt trời, lao về phía thành Thường Sa với tốc độ tối đa.

Ngay khi Thượng Cổ Xà Thần mới xuất hiện, anh đã lấy ra con chim Bách Linh mà Trần Mộc đưa cho, lúc này anh chỉ có thể ký thác hy vọng vào con chim đó, mong Trần Mộc sớm thấy tin tức mà đến cứu viện.

Lúc này Thượng Cổ Xà Thần cuối cùng cũng không đuổi kịp tốc độ của anh nữa, hai người một rắn cứ thế kẻ trước người sau bay vút trên không trung.

Thượng Cổ Xà Thần lần này trông có vẻ mạnh hơn nhiều so với lúc xuất hiện ở thành Thường Sa, xem ra thời gian để nó hoàn toàn thức tỉnh không còn bao lâu nữa.

Trần Tiểu Đao không dám trễ nải, trong chớp mắt đã đến ranh giới giữa Bắc Hồ và Thường Sa.

Nhìn thấy sắp đến thành Thường Sa, Thượng Cổ Xà Thần tỏ ra vô cùng bất mãn khi thấy con mồi đào thoát.

Nó không ngờ một tên tiểu lâu la này lại sắp thoát khỏi lòng bàn tay mình, liền ngửa mặt lên trời gầm lớn, một đạo kết giới thực chất trực tiếp khóa chặt Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi lại.

Ngay khi tưởng chừng sắp thoát khỏi ma trảo của nó, một bức tường màu tím sẫm đột ngột hiện ra trước mặt Trần Tiểu Đao.

Anh sững người lại một chút rồi dừng chân, lần này e là thực sự không chạy thoát được rồi.

Anh quay lại nhìn Thượng Cổ Xà Thần, ánh mắt âm lãnh của nó khiến cả hai đều rợn tóc gáy.

Cái miệng lớn ngoác ra, một đạo tia sáng màu tím bắn thẳng về phía họ.

Luồng năng lượng thực chất màu tím bắn tới, năng lượng của đòn này khiến không khí xung quanh bị vặn vẹo.

Trần Tiểu Đao không dám đón đỡ, lách mình sang một bên.

Kết giới phía sau thậm chí bị đòn đánh đó đánh tan tành.

Trần Tiểu Đao vừa định xông ra từ lỗ hổng đó, nhưng khi đến gần, cái miệng khổng lồ của Thượng Cổ Xà Thần đã chặn ngay lỗ hổng, trực tiếp nuốt chửng hai người.

Yêu Muội Nhi lúc này đã sợ đến mức nhắm nghiền mắt lại.

Ngay lúc đó, bầu trời kịch biến.

Một đạo thủ chưởng vàng ròng vô cùng rực rỡ từ trên cao giáng xuống đầu Thượng Cổ Xà Thần.

Nó không kịp đề phòng, bị cú đánh này nện trực tiếp xuống lòng đất sâu hàng trăm trượng.

Chương 744

“Cái thứ tà vật già nua nhà ngươi, sao không dám đến tìm ta mà lại đi tìm đệ tử của ta?” Giọng nói nén giận của Trần Mộc từ trên không trung truyền xuống.

“Gia chủ, ta...” Trần Tiểu Đao vừa định nói chuyện với Trần Mộc, hắn đã xua tay.

“Không sao là tốt rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi, Trần gia đại viện còn phải cậy ngươi trông coi đấy.” Trần Mộc ngắt lời Trần Tiểu Đao.

Thực lực của Thượng Cổ Xà Thần lần này trông mạnh mẽ hơn trước không ít, toàn bộ cơ thể đã biến thành thực thể.

Hoa Linh lúc này cũng xuất hiện bên cạnh Trần Tiểu Đao, kéo anh bay về phía Trần gia.

Trần Tiểu Đao hiện giờ đã là nỗ mạnh hết đà, sức mạnh của Thượng Cổ Xà Thần đối với anh vẫn quá đỗi cường hãn.

Thượng Cổ Xà Thần thấy Trần Tiểu Đao và Hoa Linh cùng rút lui, lập tức nổi trận lôi đình, thân thể dường như to thêm vài phần, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều, lao thẳng về phía lỗ hổng kết giới.

Trần Mộc đưa tay chộp vào hư không, một đạo thủ chưởng điện quang thực chất tát thẳng vào mặt Thượng Cổ Xà Thần.

Tuy nhìn tốc độ không nhanh nhưng cú tát này lại đánh trúng thực thể nó, khiến nó bị văng ra xa hàng trăm mét.

Trần Mộc không đợi nó phản ứng, áp sát tới.

Lúc này bầu trời đã sấm sét đùng đoàng, các loại tia sét đều tụ về phía Trần Mộc.

Mỗi khi lôi điện đánh vào người Trần Mộc, sức mạnh của bàn tay khổng lồ huyễn hóa ra lại tăng thêm một phần cường hãn, trong chớp mắt đã đánh ra hàng trăm cú vào Thượng Cổ Xà Thần.

Tuy nó vẫn chưa hiện nguyên hình nhưng lần này rõ ràng sắp thực chất hóa rồi.

Trần Mộc nhíu mày, bàn tay lôi điện trong hư không liên tục tấn công vào thân thể nó, khiến hình thể của Thượng Cổ Xà Thần bắt đầu mờ dần đi từng chút một.

"Trần Mộc..." Trong miệng Thượng Cổ Xà Thần phát ra một tràng gầm nhẹ đầy phẫn nộ, những ngọn núi xung quanh lập tức bị tiếng gầm này chấn nát vô số ngọn.

Trần Mộc đứng giữa không trung sừng sững không động đậy.

Thượng Cổ Xà Thần này nhìn thì khổng lồ vô cùng, thực tế chỉ là bên ngoài mạnh mẽ bên trong rỗng tuếch mà thôi.

Ngay cả khi nó hiện thực thể, Trần Mộc hiện tại tuy không nắm chắc sẽ giết được nó, nhưng muốn chạy trốn cũng không khó.

Bàn tay lôi điện của Trần Mộc hóa thành chưởng, trực tiếp kéo hư ảnh Thượng Cổ Xà Thần đến trước mặt mình.

"Cái đồ già nua ngoan cố nhà ngươi, sao nào, lần này lại muốn giở trò gì?" Trần Mộc rõ ràng đã có chút giận dữ.

Tới ám sát hắn thì thôi đi, hiện tại ngay cả thuộc hạ của hắn cũng dám ám sát, đây là điều Trần Mộc không thể chấp nhận được.

"Tìm ta gây phiền phức thì thôi, lần này còn dám tìm thuộc hạ của ta." "Ta thấy, cả đời này ngươi đừng mong được phục sinh chính thức." Trần Mộc vừa nói, bàn tay lôi điện còn lại không ngừng tát vào đầu hư ảnh Thượng Cổ Xà Thần.

Nó bị tát đến mức vô cùng não nộ nhưng căn bản không thể vùng vẫy thoát ra.

Vốn tưởng lần này giết trước một người bên cạnh Trần Mộc để hấp thu một phần sức mạnh của hắn, đợi đến khi thực lực đủ để hoàn toàn thức tỉnh sẽ hiểu rõ công pháp của hắn.

Không ngờ Trần Tiểu Đao căn bản không đối đầu với nó, vừa thấy thực lực không địch nổi liền lập tức bỏ chạy.

Nó càng nghĩ càng tức, đại kế phục sinh của mình xem ra lại phải chờ thêm một thời gian nữa rồi.

"Trần Mộc, sớm muộn gì cũng có ngày ta sẽ nuốt sống ngươi..." Thượng Cổ Xà Thần buông một lời đe dọa.

"Thôi đi, đừng có bốc phét nữa." "Ngươi nhìn thực lực của mình đi, ta trực tiếp treo ngươi lên mà đánh." "Chỉ cần ta còn ở đây, ngươi chắc chắn không phục sinh nổi đâu." "Hay là chúng ta thương lượng chút, trực tiếp đến Trần gia trông cửa cho ta thấy thế nào?" Thượng Cổ Xà Thần lúc này cảm thấy phổi mình sắp nổ tung vì tức giận.

Trần Mộc vậy mà còn muốn để nó đi làm chó trông cửa cho Trần gia.

"Ngươi..." Thượng Cổ Xà Thần vừa định phản bác, Trần Mộc đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

"Ý tưởng này thực sự không tệ, ngươi cũng không cần đồng ý nữa, ta trực tiếp phê chuẩn luôn." Hóa ra Trần Mộc dạo gần đây luôn lật xem những cổ tịch mang ra từ trong mộ, tình cờ tìm thấy một bản tàn quyển thượng cổ về phong ấn tách rời.

Tuy chỉ có nửa quyển nhưng đối với Thượng Cổ Xà Thần hiện tại thì vô cùng thích hợp.

Tàn quyển này tên là Thần Quỷ Phong Ấn Thuật, nói trắng ra là

dùng sinh mệnh của người thi thuật để phong ấn một số ác linh cổ xưa.

Nhưng điều này dễ giải quyết, Trần Mộc chỉ cần hóa ra một nguyên thần là có thể hoàn mỹ phong ấn luồng sức mạnh này của Thượng Cổ Xà Thần.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc lập tức huyễn hóa ra một nguyên thần.

Sợ sức mạnh của nguyên thần không đủ để phong ấn, Trần Mộc liền dồn chín phần rưỡi công lực của mình vào trong đó.

Đối diện là ác linh lớn nhất thế gian này, tuy chỉ là một luồng tàn hồn nhưng thực lực cũng không thể coi thường.

Sau khi hóa ra nguyên thần, nó bắt đầu thi triển Thần Quỷ Phong Ấn Thuật.

Thượng Cổ Xà Thần lần này thực sự sợ hãi rồi, nếu lần này bị Trần Mộc phong ấn, chẳng lẽ thực sự phải đi làm chó trông cửa cho Trần gia sao?

Nó lập tức bắt đầu vùng vẫy vô tận, nhưng Trần Mộc đã sớm liệu trước, bàn tay lôi điện đã ghim chặt nó xuống đất, lúc này dù bản thể có tới cũng khó lòng thoát ra.

Rất nhanh, phía sau nguyên thần của Trần Mộc xuất hiện một hư ảnh còn cổ xưa hơn cả Thượng Cổ Xà Thần.

Hư ảnh này trông như hình người, nhưng lực áp chế còn cường hãn hơn cả lực lượng quỷ dị của Xà thần.

Khi nguyên thần của Trần Mộc tụng xong khẩu quyết, vô số đạo xiềng xích liền quấn chặt lấy thân thể Thượng Cổ Xà Thần.

Những sợi xích đen kịt trong nháy mắt quấn đầy quanh thân nó.

Thượng Cổ Xà Thần lúc này cũng có chút hoảng loạn, nhưng giờ

đây toàn thân nó bị xích khóa chặt, không thể nhúc nhích.

Xiềng xích trực tiếp kéo nó về phía nguyên thần mà Trần Mộc đã phân ra.

"Trần Mộc...

Trần Mộc...

Trần Mộc..." Lúc này trong mắt Thượng Cổ Xà Thần toàn là oán hận, từ cái miệng khổng lồ truyền ra từng tràng gầm nhẹ phẫn nộ.

Nó biết hiện tại là lúc Trần Mộc suy yếu nhất, sự thực đúng là như vậy, nhưng nó giờ đã không còn cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mình bị những sợi xích đen khổng lồ kéo vào trong nguyên thần do Trần Mộc huyễn hóa ra.

Chưa đầy một nén nhang, hư ảnh mà Thượng Cổ Xà Thần huyễn hóa ra lần này đã bị nguyên thần của Trần Mộc thu hết vào trong cơ thể.

Kết giới xung quanh cũng biến mất toàn bộ, chỉ để lại một vùng tan hoang dưới chân Trần Mộc.

Trần Mộc lúc này đã có chút suy yếu, thuật này tiêu hao đối với hắn thực sự quá lớn.

Lúc này Già La và Già Nam cũng đã kịp đến nơi, mỗi người một bên dìu Trần Mộc trở về Trần phủ.

Lúc này Trần Tiểu Đao đã mất hết công lực, ba viên thuốc tiêu tốn sinh mạng kia đã khiến cơ thể anh đầy rẫy thương tích.

Chương 745

Hoa Linh đang nỗ lực cứu trị cho anh, Yêu Muội Nhi đứng bên cạnh cũng đầy vẻ lo lắng.

Trần Mộc lóe lên kim quang trong mắt, phát hiện cơ thể Trần Tiểu Đao không có gì đáng ngại, trải qua một thời gian điều dưỡng sẽ hồi phục như xưa, hơn nữa sau lần này, thực lực sau khi hồi phục cũng sẽ tăng vọt.

Trần Tiểu Đao thấy Trần Mộc đến liền nói: "Gia chủ, ta không sao, ta còn có thể tiếp tục đến Ngoại Mông tìm kiếm..." "Ngươi đi cái gì mà đi, ở nhà lo điều dưỡng cho tốt, lần này ta sẽ đi lấy nội đan cổ thi đó về cho ngươi." Trần Mộc nói với Trần Tiểu Đao.

"Xin lỗi Gia chủ, lại làm phiền ngài rồi." Trần Tiểu Đao vô cùng áy náy.

Trần Mộc vỗ vai anh, bảo anh lo dưỡng thương.

Sau khi ra khỏi phòng, Trần Mộc bắt đầu quy hoạch lộ trình tiếp theo.

Chuyến đi này Trần Mộc vốn định đi một mình, nhưng nguyên thần đã tiêu hao quá nhiều sức mạnh của hắn.

Tuy có thể luyện hóa phần khí tức của Thượng Cổ Xà Thần kia nhưng cần có thời gian.

Nguyên thần lúc này đã được đặt trong đại trận bảo vệ dưới lòng đất của Trần gia, xem tình hình thì phải mất ba đến năm tháng mới có thể hoàn toàn luyện hóa.

Lúc này Già Nam cũng đi ra cùng Trần Mộc, thấy hắn đang suy nghĩ liền tự nhiên tiến lên ôm lấy cánh tay hắn.

“Tướng công, hay là lần này đưa thiếp đi cùng cho khuây khỏa?

Từ khi tỉnh dậy đến nay thiếp vẫn chưa được đi xa lần nào.” Trần Mộc nhìn Già Nam, quả thực là vậy.

Thực lực của Già Nam hiện tại đã hồi phục được bảy tám phần, nhưng năng lực của Xà Thần Chi Nhãn đã hoàn toàn biến mất, có lẽ vì Trần Mộc đã chặt đứt liên hệ giữa cô và Thượng Cổ Xà Thần.

Vì vậy trong mấy tháng qua, Trần Mộc đã tặng cô một số sách về thể thuật.

Hắn cũng không ngờ Tinh Tuyệt nữ vương lại có hứng thú với thể thuật, nên cũng mặc kệ cô.

“Được rồi, vậy chúng ta xuất phát ngay thôi.” Hai người vừa định đi, Già La không biết từ đâu nhảy ra.

“Chị, anh rể, hai người lại định đi đâu đấy, cho em đi cùng với.” Già La tiến đến ôm lấy cánh tay còn lại của Trần Mộc.

Trần Mộc cười khổ một tiếng: “Vậy thì đi thôi.” Chuyến này nói là đi tìm nội đan cổ thi, nhưng thực chất cũng coi như đưa hai chị em họ đi dạo một vòng.

Trần Mộc dặn dò thuộc hạ xong liền dẫn hai nữ tử rời đi.

Do nội lực bản thân đã cạn kiệt nên hắn đành để hai người đưa mình bay về hướng đó.

Hai chị em cũng vô cùng vui vẻ, vốn luôn được Trần Mộc bảo vệ, nay họ cũng có thể quay lại bảo vệ hắn.

Suốt dọc đường cười nói hớn hở, chẳng mấy chốc đã đến vùng thảo nguyên.

Trần Mộc tuy chưa từng đến đây nhưng không ngờ Trần gia vẫn có đội tình báo địa phương ở khu vực này, ngay cả hắn cũng không

biết.

Đội trưởng đội hộ vệ thấy Trần Mộc đến liền vội vàng nghênh tiếp, lập tức tìm cho ba người một người dẫn đường bản địa.

Sau khi giới thiệu với người dẫn đường về Trần Mộc, người dẫn đường tên là Lão Dương Bì, một hán tử Mông Cổ chính gốc, liền dẫn ba người đi về phía lều Mông Cổ giữa thảo nguyên.

Tối nay họ sẽ mổ bò giết cừu để chiêu đãi ba người Trần Mộc từ xa đến.

Lúc hoàng hôn, dân du mục xung quanh đều kéo đến.

Người dân thảo nguyên thực sự quá hiếu khách, trước đây chỉ nghe nói chứ chưa thấy qua, lần này coi như đã được mở mang tầm mắt.

Ba người vừa đến đã được mổ bò thịt cừu tiếp đãi.

Trời còn chưa tối, mấy hộ dân du mục và thanh niên tri thức phụ cận đã lần lượt tới.

Tính cả ba người Trần Mộc và Lão Dương Bì cũng tổng cộng hơn hai mươi người.

Rất nhanh, Trần Mộc đã làm quen với đám người du mục này, còn Già La thì đã cùng dân du mục oẳn tù tì uống rượu bên đống lửa.

Tửu lượng của các hán tử thảo nguyên rất lớn, nhưng so với Quỷ hậu như Già La thì còn kém xa, chẳng mấy chốc cô đã chuốc say một đám lớn hán tử Mông Cổ.

Hoàng hôn trên thảo nguyên ráng chiều đỏ rực, nhìn xa vạn dặm, chính là lúc cảnh sắc đẹp nhất.

Nhìn thấy dưới ánh hoàng hôn đỏ như máu, những dãy núi phía Tây nhấp nhô.

“Ngày mai chuẩn bị mấy con ngựa, chúng ta muốn vào sâu trong thảo nguyên chơi một chuyến.” Trần Mộc nói với Lão Dương Bì.

Lão Dương Bì vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức đại biến.

Ông ta nói với Trần Mộc nơi đó không thể đi được.

Tận cùng của thảo nguyên là cao nguyên hoàng thổ Mông Cổ, cũng là khu vực giáp với đại mạc Mông Cổ.

Sâu trong thảo nguyên có một nơi gọi là Bách Nhãn Quật, trong đó ẩn chứa một con Yêu Long toàn thân đen kịt.

Người du mục hay gia súc lại gần đó đều bị Long Vương gia nuốt chửng, tất cả đều một đi không trở lại.

Nếu không phải năm nay có nạn đói mùa đông, dân du mục lo lắng gia súc không đủ béo thì tuyệt đối sẽ không chăn thả trên bãi cỏ gần Bách Nhãn Quật như vậy.

Ngài cũng đừng hỏi nữa, chẳng ai dám bước thêm nửa bước vào sâu trong thảo nguyên đâu.

Nếu làm kinh động đến Yêu Long, e rằng Trường Sinh Thiên cũng không bảo hộ được chúng ta.

Ba người Trần Mộc thấy Lão Dương Bì nói như thật thì không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chuyến đi này của họ chính là vì bảo bối bên trong đó, nhưng con Yêu Long trong miệng ông ta nói, biết đâu chính là Thượng Cổ Xà Thần xuất hiện phụ cận mấy ngày trước.

Hiện tại tàn hài Xà thần ở khu vực này đã bị Trần Mộc hấp thu, nghĩ lại chắc cũng không có gì đáng ngại.

Lão Dương Bì thấy ba người Trần Mộc có vẻ không tin, lại kể thêm một chuyện mà chính mình đã từng trải qua.

Hóa ra từ mấy chục năm trước, khi còn chăn cừu trên thảo nguyên Ba Ngạn, lão đã nghe kể về truyền thuyết yêu long Mạc Bắc.

Chuyện kể vô cùng tà môn, đến mức vùng lân cận Bách Nhãn Quật đã trở thành khu cấm địa mà dân du mục địa phương ngầm định với nhau.

Gia súc lạc vào đó, không ai dám đi tìm.

Bất kể là người hay ngựa, hễ đi là không thấy trở về.

Có một lần, một toán người từ vùng núi Đông Bắc kéo đến, khiêng theo một chiếc hòm lớn cổ quái, trông chẳng khác gì một cỗ quan tài.

Không ai biết bên trong chứa thứ gì.

Đám người này tìm được anh trai của Lão Dương Bì, dùng súng ép buộc ông ấy phải dẫn đường đến Bách Nhãn Quật.

Chương 746

Lão Dương Bì âm thầm đi theo phía sau định tìm cách cứu anh mình, nhưng khi đến gần Bách Nhãn Quật thì không dám tiến vào nữa.

Lão chỉ có thể trơ mắt nhìn em trai mình dẫn toán người đó đi vào trong, từ đó về sau không bao giờ thấy ra nữa.

Lão Dương Bì thề thốt rằng lần đó lão đã tận mắt thấy một con yêu long màu đen, sợ đến mức suýt chút nữa vãi cả ra quần, thật sự không dám lại gần thêm chút nào.

Từ đó về sau, đêm nào lão cũng gặp ác mộng, vừa hận bản thân nhát gan nọa nhược, trơ mắt nhìn anh em ruột thịt đi vào con đường hoàng tuyền mà không có dũng khí cứu về.

Thấy lão nói năng chắc nịch, thần sắc không giống giả vờ, Trần Mộc cũng nảy sinh lòng đồng cảm với cảnh ngộ của người anh trai kia.

Thế nhưng, nếu nói trên đời này có rồng, Trần Mộc tự nhiên là không tin.

Hắn lắc đầu nói với Lão Dương Bì: "Cái con rồng gì đó mà lão thấy... e là nhìn nhầm rồi chăng?

Tôi đoán có lẽ là một con đại mãng xà màu đen?

Có những loài trăn lớn to như thùng nước, quả thực rất dễ bị nhìn lầm thành rồng." Ánh mắt Lão Dương Bì nhìn Trần Mộc đột nhiên trở nên ngưng trọng, lão đưa tay chỉ lên bầu trời: "Mãng xà nào có thể lên trời?

Tôi tận mắt thấy vị thần ấy... vị thần ấy là con rồng ngự trên trời, ở trên trời đó!" Nói xong những lời này, Lão Dương Bì cũng không

tiếp tục giải thích gì thêm, lẳng lặng cúi đầu đi sang một bên làm thịt cừu.

Ở vùng chăn nuôi, việc giết mổ gia súc có rất nhiều điều kiêng kỵ.

Chẳng hạn như sau khi giết, tuyệt đối không được nói những lời như 'thật đáng tiếc' hay 'thà rằng không giết'.

Bởi lẽ một khi nói ra, linh hồn súc vật sẽ ở lại ám quẻ.

Hơn nữa, những con trâu ngựa dùng để cưỡi, những con gia súc từng giúp đỡ chủ nhân, hay con cái nuôi con bằng sữa đều không được giết.

Đêm mạc cuối cùng cũng buông xuống.

Trời như vòm lều, bao trùm bốn phía.

Trước lều trại của dân mục trên thảo nguyên, đống lửa trại được thắp lên.

Dân du mục lần lượt bưng lên những đĩa lớn thức ăn mang đậm phong tình mông cổ, bày ra một bàn tiệc cừu nguyên con, phối hợp với các món như dồi huyết, bao tử cừu.

Chị em Già Nam chưa bao giờ được ăn những thứ này, ngửi thấy mùi hương ngọt ngào đặc trưng của các chế phẩm từ sữa lan tỏa trong không gian, họ không ngừng nuốt nước miếng.

Tộc người Mông Cổ lấy hướng Tây làm lớn, lấy người già làm trọng.

Trần Mộc ngồi ở vị trí tôn quý nhất phía Tây.

Một lão mục dân nâng chén sừng bò, hát vài câu chúc rượu.

Già La hiếu kỳ hỏi Lão Dương Bì xem đó là ý gì.

Lão Dương Bì dịch lại: "Rượu là tinh hoa của ngũ cốc, rượu

người Mông Cổ hiến dâng cho khách đại diện cho sự hoan nghênh và kính trọng..." Thế nhưng lúc này hai chị em đã chẳng còn hứng thú gì với nội dung bài hát, mắt cứ nhìn chằm chằm vào cái đùi cừu nướng chảy mỡ ròng ròng, trong lòng chỉ mong lão già kia hát nhanh cho xong để còn nhập tiệc.

Lão già thảo nguyên theo tập tục địa phương, dùng ngón tay áp út nhúng rượu, búng lên trời, xuống đất và vào lửa, sau đó nhấp một chút rượu lên môi.

Nghi thức kết thúc, lão phất tay ra hiệu cho mọi người bắt đầu ăn.

Tuy người Mông Cổ uống rượu như uống nước lã, toàn dùng bát lớn khiến ai tửu lượng kém nhìn vào cũng phải khiếp vía, nhưng Già La đối phó với những người đến kính rượu Trần Mộc bằng cách cầm cả vò mà nốc.

Một tay cô ôm vò rượu, tay kia cầm đùi cừu, ăn đến mức mỡ dính đầy miệng.

Trong khi đó, Già Nam chỉ ngồi tựa bên cạnh Trần Mộc, ăn uống vô cùng văn nhã.

Mấy nghìn năm trôi qua, lúc này nàng cảm thấy những thứ này ngon vô cùng.

Những kẻ đến kính rượu đều bị Già La chặn lại, hai người cũng mừng vì không bị ai quấy rầy.

Dân mục hễ uống say là thích hát ca.

Đang ăn dở thì không biết tiếng mã đầu cầm của ai vang lên u u oán oán.

Tiếng đàn lúc thê lương như kể lể, lúc lại hùng hồn thương mang, âm sắc trầm hùng, lay động cả bầu trời.

Trần Mộc hỏi một đứa trẻ bên cạnh, thì ra đó là tiếng đàn của Lão Dương Bì.

Tuy lão là người nơi khác đến, nhưng không chỉ hát Tần Khang, Tín Thiên Du rất hay, mà sống ở thảo nguyên mấy chục năm, kỹ thuật kéo mã đầu cầm cũng vô cùng điêu luyện.

Lúc này, mấy người phụ nữ Mông Cổ sau khi ăn no uống say đã bắt đầu nhảy múa quanh đống lửa.

Trần Mộc và Già Nam xem một lúc, Già Nam bèn đứng dậy, tinh nghịch thè lưỡi với Trần Mộc: "Tướng công, để em múa cho anh xem một điệu." Không ngờ chỉ mới xem qua vài lần, Già Nam đã học được điệu múa Mông Cổ trên thảo nguyên này, nhảy còn giống người Mông Cổ hơn cả người bản địa.

Điệu múa Mông Cổ có hình thể ưu mỹ, nhịp điệu không nhanh, đa phần dùng ngôn ngữ cơ thể để tán dương sự rộng lớn xinh đẹp của thảo nguyên, cũng như thể hiện tư thế đại bàng tung cánh, tuấn mã phi nước đại.

Trần Mộc nhìn Già Nam đến ngẩn ngơ, thậm chí quên mất mình đang ở nơi nao.

Trên thảo nguyên trời cao trăng sáng, trước đống lửa cháy bừng bừng, mọi người ca múa vui vẻ, chén thù chén tạc.

Lúc này Già La cũng đã uống gục đám hán tử Mông Cổ đến kính rượu, rồi đi đến bên cạnh Trần Mộc cùng uống.

Già Nam múa xong một khúc cũng ngồi xuống bên cạnh hắn.

Ba người cứ thế chén anh chén chú.

Trong bầu không khí này, dù người không biết uống rượu cũng sẽ uống vài bát.

Rượu không say người, người tự say.

Bữa tiệc rượu này quả thực là chủ khách đều vui vẻ, đến cuối cùng Trần Mộc cũng không nán lại quá lâu mà đi nghỉ sớm.

Dĩ nhiên, tiền đề là phải chuốc say hết đám người kia mới được!

Men rượu bốc lên đầu, điểm này cũng khiến Trần Mộc cảm thấy bất ngờ.

Phải biết rằng với tu vi và cảnh giới của hắn, muốn bị một trận rượu thế này chuốc say là chuyện có thể sao?

Căn bản là không thể!

Chỉ có điều, hiện giờ Trần Mộc vì trấn sát vị Thượng cổ Xà thần kia nên tiêu hao vô cùng to lớn, trong thời gian ngắn rất khó khôi phục lại.

Nói đơn giản là đã tổn thương nguyên khí!

Chương 747

Nhưng cũng may có chị em Già Nam và Già La ở bên cạnh, với bản lĩnh của hai nàng, những rắc rối nhỏ thông thường căn bản không thể đe dọa được Trần Mộc.

Trần Mộc ngái ngủ nhìn quanh, thấy Già La đang nằm dang tay chân ngủ khì bên phải mình, một đôi chân ngọc còn gác lên người Già Nam bên cạnh, tiếng ngáy vang lên đều đều.

Già Nam thì như một chú mèo nhỏ, cuộn tròn tựa vào vai bên kia của hắn.

Trần Mộc lúc này động cũng không được, không động cũng chẳng xong, lại thêm cơn đau đầu do cảm mạo, vô cùng khó xử.

Lúc này cũng chẳng rõ là mấy giờ, đầu đau như búa bổ, hắn định ngủ thêm một giấc nữa.

Nhưng chưa kịp nhắm mắt, hắn đã phát hiện âm thanh bên ngoài có gì đó không ổn.

Tiếng ầm ầm như sấm rền từ dưới đất vọng lên, tiếng sấm ấy như thủy triều từ phía Đông tràn về phía lều Mông Cổ nơi họ đang ngủ.

Hai chị em đang ngủ say cũng lập tức bừng tỉnh.

Trần Mộc cũng bật dậy, ba người nhanh chóng mặc chỉnh tề rồi lao ra khỏi lều.

Giữa lúc mấy người còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, một dân mục chạy đến, sốt sắng hét lên: "Chạy mau, đàn bò kinh loạn rồi!" Không cần giải thích thêm, thần sắc hoảng loạn của người dân mục đã nói lên tất cả.

Đàn bò bị kinh động đang lao về phía họ.

Bò trên thảo nguyên vốn ôn hòa, nhưng một khi đã kinh loạn tạo thành làn sóng xung kích thì khí thế còn mãnh liệt hơn cả ngựa hoang đứt cương.

Mấy trăm con bò điên cuồng lao tới thì không gì cản nổi, ngay cả xe ô tô cũng có thể bị giẫm nát như sắt vụn.

Lúc này cả ba không còn tâm trí đâu mà hỏi tại sao đàn bò lại kinh loạn, vội vàng chạy theo hướng dân mục đang sơ tán.

Bên ngoài trời đã sáng rõ, chỉ thấy phía Đông bụi mù mịt, tiếng móng guốc hỗn loạn hòa cùng tiếng rống thảm thiết của đàn bò, tràn thiên lấp địa ập về phía này.

Có mấy con chó chăn cừu trung thành lao ra sủa dữ dội vào đàn bò điên cuồng để giúp chủ ngăn lại, nhưng lúc này đàn bò đã đỏ mắt, đà chạy không hề giảm bớt, trong chốc lát đã giẫm nát mấy con chó thành vũng thịt bùn trên bãi cỏ.

Thấy đàn bò hung hãn xông tới, muốn vòng sang bên cạnh né tránh đã không còn kịp nữa, nếu cứ đứng yên một chỗ thì chắc chắn sẽ bị móng bò giẫm bẹp.

Trong lúc thất thần ngắn ngủi đó, ngay cả tiếng nói xung quanh cũng bị át đi hết.

Trong cảnh hỗn loạn, hai nữ tử kéo tay Trần Mộc chạy ra sau lều Mông Cổ.

Những con bò bị kinh động này như mất trí, chỉ biết lao đi vô định.

Không cần quay đầu lại, chỉ nghe âm thanh cũng biết đàn bò đã đến rất gần.

Cái lều Mông Cổ họ vừa ở đã bị giẫm bẹp dí, trong vòng mười

bước chân nữa chắc chắn sẽ bị bò điên đuổi kịp.

Lúc này Trần Mộc phát hiện phía trước vài bước có một con mương khô.

Con mương này bị phong hóa đã lâu, khô cạn không biết từ mấy trăm năm trước, dần bị cát bụi và cỏ dại xâm lấn, nay chỉ còn sâu hơn một mét, rộng hơn nửa mét, trông như một vết nứt trên thảm cỏ xanh.

Nó cũng là một trong số những dải ngăn lửa tự nhiên trên thảo nguyên.

Ba người tạm thời nhảy xuống mương để tránh đàn bò đang kinh loạn.

Vừa vào hố đất, trên đầu đã tối sầm lại, bùn cát và cỏ vụn rơi lả tả, tiếng móng guốc đinh tai nhức óc khiến lòng người run rẩy.

Không biết qua bao lâu, đàn bò đang gào rú thảm thiết mới hoàn toàn vượt qua mương.

Lúc này Lão Dương Bì và một số dân mục cũng trốn ở đây, nhìn ba người Trần Mộc với vẻ mặt ngơ ngác không biết làm sao.

Sau đó con trai và con dâu của lão cũng chạy đến, họ không kịp đuổi theo đàn bò mà vội vàng kéo mấy người dưới mương lên.

Mọi người kể lại chuyện vừa rồi, hóa ra tối qua hầu như ai cũng uống say, không biết lúc rời đi ai đã dắt ngựa làm đổ hàng rào chuồng bò.

Đàn bò lớn nhất của kỳ Ba Luân Tả đều tập trung ở đây, may mà có những con chó chăn cừu tận tụy vây quanh nên chúng không đi lạc, cứ thế gặm cỏ quanh chuồng, đến sáng vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm Lão Dương Bì tỉnh dậy thấy bò đã ra khỏi chuồng, chuyện này cũng thường xuyên xảy ra nên lão không quá kinh ngạc,

bèn gọi con trai và con dâu ra phụ đuổi bò.

Họ vừa vòng ra sau đàn bò thì đột nhiên xảy ra chuyện không ngờ tới.

Không biết từ đâu xuất hiện một con ruồi trâu lớn, đốt mạnh vào một con bò.

Đuôi bò bình thường vẫy qua vẫy lại chủ yếu để xua đuổi ruồi muỗi, nhưng con ruồi trâu này chắc hẳn đã né được cái đuôi đó, cắn một phát thật đau vào chỗ nhạy cảm của con bò.

Con bò đó đau quá nhảy dựng lên, làm cả đàn bò sợ hãi kinh loạn, đâm sầm ra ngoài như ruồi mất đầu, lao thẳng về phía lều Mông Cổ.

Đàn bò một khi đã kinh loạn thì không ai cản nổi, khí thế quá mạnh khiến ngay cả ngựa cũng sợ đến mức bủn rủn chân tay, không dám đuổi theo phía sau, chỉ đành để mặc chúng điên cuồng chạy trên thảo nguyên, đến khi kiệt sức mới dừng lại.

Khi đó dân mục mới có thể đuổi theo bắt bò về. "Vậy sao lão còn không mau đi đuổi theo đám bò đó?" Già Nam nghi hoặc hỏi.

Gương mặt già nua đầy nếp nhăn của Lão Dương Bì không còn chút huyết sắc, lộ vẻ thất thần lạc phách.

Sau khi băng qua mương, đàn bò tản ra thành mấy nhóm chạy mất, trong đó có một nhóm lao thẳng về phía Bách Nhãn Quật sâu trong thảo nguyên.

Chạy đi nơi khác còn dễ nói, chứ nhắc đến nơi đó là Lão Dương Bì lại cảm thấy run rẩy trong lòng.

Trần Mộc hiểu được nỗi khổ của lão, bèn bảo ba người bọn họ sẽ đi hướng đó để lùa bò về, thuận tiện xem thử con "cự long" trong miệng lão rốt cuộc là thứ gì, có phải là Thượng cổ Xà thần hay không.

Lúc này con trai Lão Dương Bì dắt ba con ngựa đến, ba người lên ngựa rồi đi về hướng đó.

Lúc này Lão Dương Bì cũng lưỡng lự bước tới, thấy cả ba người ngoài còn dám tiếp cận Bách Nhãn Quật vì sự an nguy của khu chăn nuôi, lão cảm thấy xấu hổ nếu không đi.

Cuối cùng lão hạ quyết tâm, bảo con trai và con dâu đi tìm những nhóm bò khác, ở lại sửa sang chuồng trại, còn lão sẽ cùng ba người đi về hướng Bách Nhãn Quật để truy tìm đàn bò.

Sau khi bàn bạc, họ chia nhau xuất phát.

Già Nam chưa bao giờ cưỡi ngựa nên còn rất lạ lẫm, việc cưỡi ngựa quả thực cần một quá trình làm quen.

Nhưng may mắn là khả năng thích ứng của nàng rất mạnh, sau khi Trần Mộc chỉ dẫn một hồi, nàng đã nắm bắt được yếu lĩnh cơ bản.

Cái chính của cưỡi ngựa là không được gồng mình đấu sức với ngựa.

Khi ngựa đi nhanh hoặc chạy nhanh, bắp chân, đầu gối và mặt trong đùi phải dùng lực kẹp lấy ngựa, người hơi đổ về phía trước, giữ khoảng cách tiếp xúc nhẹ nhàng với yên ngựa, đồng thời nhấp nhô theo nhịp chạy, tuyệt đối không được để cơ thể bị cứng.

Bốn người thúc ngựa phi nước đại trên thảo nguyên, như đang lướt gió trên biển cỏ.

Đàn bò đã kinh loạn thì chạy không biết dừng, hơn nữa vừa rồi bị trì hoãn một lúc nên nhất thời chưa đuổi kịp ngay.

May mà dọc đường dấu vết rất rõ ràng, không lo bị mất dấu.

Chương 748

Trần Mộc nhân cơ hội hỏi Lão Dương Bì địa danh Bách Nhãn Quật nghe thật kỳ lạ, tại sao lại có tên đó?

Lão Dương Bì bảo lão cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói vùng thảo nguyên lân cận có rất nhiều hang hốc, miệng hang to đến lạ kỳ, đều là những hố sụt khô cạn, cái này nối tiếp cái kia, có lẽ vì thế mới gọi là Bách Nhãn Quật (Hang Trăm Mắt).

Vì ở đó có quá nhiều người và gia súc mất tích nên đã nhiều năm không ai dám lại gần, cũng chẳng rõ thực hư thế nào.

Lão Dương Bì luôn cảm thấy sợ hãi về con hắc long xuất hiện ở Bách Nhãn Quật.

Trần Mộc đoán có lẽ do vụ mất tích của người anh trai năm xưa đã để lại bóng đen trong lòng lão, tạo thành một nút thắt không thể tháo gỡ.

Không biết khuyên nhủ thế nào, hắn đành an ủi rằng trên đời không có sinh vật gọi là rồng, đó chỉ là vật tổ do người xưa sáng tạo ra.

Núi non uốn lượn là rồng, địa thế miên diên kết tụ là rồng, rồng cũng là tượng trưng cho núi.

Đi được một quãng, Lão Dương Bì bỗng gìm cương ngựa, bảo ba người rằng hết bãi cỏ này là đến Bách Nhãn Quật.

Lão dám thề với Trường Sinh Thiên rằng chính tại nơi đó lão đã thấy yêu long, cảnh tượng kinh hoàng đó đến chết lão cũng không quên được.

Hồng nhật treo cao, mấy người ngồi trên ngựa, đưa tay che mắt

nhìn về phía Tây.

Đại thảo nguyên tĩnh lặng, cỏ vàng mênh mông bát ngát như biển khơi, phía cuối biển cỏ có một dải đồi nhô lên, trông như mấy hòn đảo cô độc trên biển.

Đó chính là Bách Nhãn Quật khiến Lão Dương Bì biến sắc khi nhắc tới.

Xem ra đàn bò đã lao về phía đó.

Lão Dương Bì mang theo một con dao Mông Cổ, đó là thanh Khang Hy Bảo Đao danh bất hư truyền, năm xưa được ban cho một vị vương gia Mông Cổ.

Lão tin rằng thanh đao này có thể trừ tà đuổi ma nên mang theo bên mình.

Có lẽ lần này lão đã chuẩn bị tâm lý không thể trở về, trông vô cùng bi tráng.

Khi sắp tiếp cận Bách Nhãn Quật, Lão Dương Bì xoát một tiếng rút đao ra khỏi vỏ, miệng gào thét một đoạn Tần Khang để tự trấn an bản thân, vừa gào vừa thúc ngựa tiến lên.

Chỉ nghe cái giọng khàn như vịt đực của lão gống lên: "Triệu Tử Long ơi..." Câu Tần Khang này vừa thốt ra đã cao vút đầy kích động, pha lẫn nỗi bi phẫn không tên.

Ba người Trần Mộc nghe cái giọng của Lão Dương Bì mà da đầu tê dại.

Tuy chưa từng nghe phong vị Tần Khang thực sự ra sao, nhưng họ đều cảm thấy cái giọng khàn này quả thực rất đúng điệu.

Lúc này quả thực cần hát về một Triệu Tử Long thân đầy gan dạ để cổ vũ tinh thần cho mọi người.

Vừa định cổ vũ lão thì lão đột ngột im bặt, mắt chằm chằm nhìn vào những dấu vết do đàn bò giẫm đạp dưới đất.

Hóa ra đàn bò chạy đến đây thì góc độ hơi lệch đi, không còn hướng thẳng vào Bách Nhãn Quật nữa.

Lão Dương Bì lập tức đại hỷ, cảm tạ Trường Sinh Thiên vì đám "tổ tông" này không đi vào Bách Nhãn Quật.

Thế nhưng niềm vui chẳng tày gang, lần theo dấu vết đuổi theo thêm vài dặm, dấu chân của hơn trăm con bò trên thảo nguyên bỗng nhiên biến mất không tăm hơi.

Những vết móng hỗn loạn dừng lại đột ngột tại một điểm.

Chẳng lẽ cả đàn bò lớn như vậy đã bốc hơi khỏi thảo nguyên?

Mọi người trố mắt nhìn nhau, chẳng lẽ bị lốc xoáy cuốn đi rồi?

Nhưng xung quanh hoàn toàn không có dấu hiệu nổi gió, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra tại nơi đàn bò biến mất?

Thảo nguyên cỏ vàng mênh mông như một đại dương màu vàng xanh nhấp nhô, cỏ đều cao xấp xỉ nhau nhưng dưới lớp cỏ là những đồi cát nhấp nhô không bằng phẳng, địa hình cao thấp đan xen.

Đa số các khu vực trên thảo nguyên có độ chênh lệch địa hình không lớn, nhìn từ xa hoặc từ trên cao rất khó phân biệt.

Trên thảo nguyên cũng có những núi đá hoặc núi cát, vì trời cao đất rộng nên nhìn từ xa chỉ thấy trời đất giao nhau, nhấp nhô liên miên, chỉ khi đến gần mới cảm nhận rõ độ dốc lớn như thế nào.

Dấu vết đàn bò chạy trốn biến mất ngay tại một đoạn dốc lên.

Tìm kiếm kỹ lưỡng, thấy mảng cỏ này bị móng guốc giẫm đạp lộn xộn, xung quanh còn có vết gặm cỏ, chứng tỏ đàn bò chạy đến đây đã bình tĩnh lại và dừng lại gặm cỏ.

Nhưng lạ là một đàn bò lớn như vậy lại biến mất không tăm hơi.

Ngay cả khi gặp đàn sói tấn công, chúng cũng phải để lại dấu chân hay dấu vết gì đó.

Dù sao mấy người cũng đuổi theo sát nút, trong thời gian ngắn ngủi như vậy thì sức mạnh nào có thể khiến đàn bò biến mất?

Già La ngồi trên ngựa hỏi Lão Dương Bì: "Thảo nguyên các người có lốc xoáy không?

Cuồng phong cuốn bò đi mất rồi sao?" Lão Dương Bì không nói gì, lão xuống ngựa, sờ nắn những vết móng trên đất một hồi lâu, cuối cùng rầu rĩ ngồi bệt xuống, nước mắt lưng tròng.

Xem ra hơn hai trăm con bò chắc chắn đã bị yêu long trên thảo nguyên nuốt chửng rồi.

Lão Dương Bì khóc lóc thảm thiết, đấm ngực dậm chân: "Trường Sinh Thiên tại sao lại trừng phạt người dân mục khổ mệnh thế này?" Mấy chục năm trước anh trai lão mất tích gần đây, giờ đàn bò cũng không thấy bóng dáng.

Đàn bò này là tài sản tập thể của dân mục, nếu không phải tối qua lão uống say không gia cố chuồng trại thì đã không xảy ra chuyện này.

Trách nhiệm này quá lớn, lại không thể giải thích rõ ràng.

Nói đàn bò bị rồng nuốt chửng đến một sợi lông cũng không còn thì ai mà tin được.

Trần Mộc xoay người xuống ngựa, an ủi Lão Dương Bì một hồi: "Chuyện đã đến nước này, sốt ruột cũng vô dụng.

Chúng ta mau tìm kiếm xung quanh xem sao, đừng ngồi đây chờ chết nữa." Hơn nữa, Trần Mộc căn bản không tin vào truyền thuyết yêu long nuốt chửng người và gia súc.

Nói lùi một vạn bước, dù sâu trong thảo nguyên có ẩn chứa một mãnh thú hình dáng giống rồng đi nữa, nó cũng không thể một miếng nuốt hết bao nhiêu bò như vậy, lấy đâu ra cái bụng to thế?

Lại nói lùi thêm bước nữa, có nuốt vào thì cũng phải nhả xương ra chứ.

Tìm được xương bò cũng là một cách để báo cáo.

Có những chuyện dù Lão Dương Bì vô cùng sợ hãi cũng không thể né tránh, lúc mấu chốt chỉ có thể nghiến răng chịu đựng.

Thay vì ngồi đây hối hận, chi bằng mau chóng đi tìm bò.

Dưới lời khuyên giải của Trần Mộc, Lão Dương Bì cuối cùng cũng nhìn rõ thực tế.

Trên đời này người có thể cứu lão chỉ có chính lão, than trời trách người chẳng có ý nghĩa gì.

Giờ không còn cách nào khác, mất bò thì chỉ có thể tự đi tìm, có khóc lóc đến mấy cũng không thể mang bò về được.

Thực tế Trần Mộc còn một suy nghĩ trong lòng chưa nói ra.

Chương 749

Trước đây Trần Tiểu Đao đã kể với hắn về toán thổ phỉ trong núi.

Tối qua Lão Dương Bì nhắc đến chuyện anh trai lão bị ép dẫn đường đến Bách Nhãn Quật cũng đề cập đến một toán thổ phỉ từ vùng núi tới mang theo một cái hòm rất lớn.

Trần Mộc cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ quái, mốc thời gian rất khớp với lời Trần Tiểu Đao kể.

Nói không chừng là đám thổ phỉ của Nê Nhi Hội đã mang thứ đào được trong núi ra thảo nguyên.

Trần Mộc chưa đoán được động cơ của chúng, nhưng trong cái hòm của Hoàng Đại Tiên đó tám phần là vàng bạc trị giá liên thành.

Còn những người mất tích rất có thể đã bị đám thổ phỉ canh giữ kho báu giết người diệt khẩu.

Phía sau sườn đồi đầy cỏ dài này là một thung lũng núi, đi xuống nữa chính là vùng đất quỷ quái Bách Nhãn Quật.

Lão Dương Bì chưa bỏ cuộc, lại lên ngựa, lượn lờ xung quanh tiếp tục tìm kiếm dấu vết.

Lúc này trời đã quá trưa, mấy người vừa lên ngựa không lâu thì bỗng nhiên lũ ngựa tỏ ra vô cùng bất an, không ngừng hí vang.

Trong không khí dường như tồn tại một thứ gì đó dị thường khiến chúng tiêu táo hoảng sợ.

May mà lũ ngựa không lồng lên chạy loạn mà chỉ xoay vòng tại chỗ.

Trần Mộc thấy cả bốn con ngựa đều như vậy, bèn gọi Lão Dương

Bì: "Lão gia tử, lũ ngựa này bị làm sao thế?" Lão Dương Bì gìm chặt dây cương, cố giữ con ngựa đang hoảng loạn lại, bảo Trần Mộc rằng ngựa trên thảo nguyên đều có linh tính, trực giác nhạy bén hơn người nhiều, chúng chắc chắn cảm nhận được thứ gì đó đáng sợ ở gần đây mà con người không cảm thấy được.

Ngựa cưỡi của Lão Dương Bì là một con ngựa quân đội giải ngũ, cao hơn ngựa Mông Cổ thông thường một cái đầu.

Con ngựa này tuy răng đã dài nhưng tâm lý ổn định hơn nhiều, nhờ nó dẫn đầu mà ba con ngựa kia chưa đến mức loạn trận tuyến.

Tâm trạng lũ ngựa hơi ổn định lại, mấy người tranh thủ quan sát xung quanh xem có tình trạng gì không, biết đâu lại liên quan đến sự biến mất của đàn bò.

Nhất thời dây thần kinh của mọi người đều căng như dây đàn đã vặn hết cỡ.

Để đề phòng sói thảo nguyên, Lão Dương Bì còn mang theo một khẩu súng săn kiểu cũ.

Bốn người chụm lại, tỏa tầm mắt theo hình rẻ quạt ra thảo nguyên.

Lũ ngựa vẫn đang hí lên khe khẽ, run rẩy toàn thân.

Trần Mộc ngưng thần nhìn về phía trước.

Thảo nguyên tầm nhìn rộng mở, trời xanh mây trắng đều thu vào tầm mắt, nhưng ngoại trừ gió thu thổi qua bãi cỏ thì đồng hoang trống rỗng, không thấy động tĩnh gì bất thường.

Nhưng càng yên tĩnh, lòng Lão Dương Bì càng không yên.

Cả một đàn bò lớn đột nhiên biến mất triệt để như vậy, trong u minh dường như có một sức mạnh thần bí nào đó mà sức người

không thể chống lại.

Thấy lũ ngựa bất an thế này, có lẽ sức mạnh bí ẩn và đáng sợ kia đang tiến gần họ, mà họ thậm chí còn không biết nó ở hướng nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, lúc này chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Những dòng suy nghĩ đang cuộn trào trong não bỗng bị một tiếng chim nhạn kêu thảm thiết trên bầu trời cắt ngang.

Nghe tiếng nhạn, mọi người đều vô thức ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một hàng nhạn bay theo hình chữ "Nhân" đang lướt qua phía trên họ.

Mùa thu chim di cư bay theo đàn là cảnh tượng bình thường trên thảo nguyên, lúc đầu họ không để ý lắm.

Thế nhưng, phía trước lộ trình của đàn nhạn lại treo một đám mây đen.

Đám mây đó dày đặc đến kinh người, trông giống như mây nấm nhưng quy mô nhỏ hơn nhiều, màu sắc cũng khác biệt.

Loại mây này khá thường thấy trên thảo nguyên, nếu không nhìn kỹ cũng khó gây chú ý.

Đám mây từ trên cao rủ thẳng xuống, đây là loại mây được gọi là "Thiên Quải Vân".

Những người chăn mục có kinh nghiệm nhìn thấy mây này là biết sắp có mưa tuyết.

Khi họ ngước nhìn, đàn nhạn vừa vặn bay vào tầng mây.

Vì đội hình chữ "Nhân" rất dài, mấy con nhạn ở cuối đàn vẫn chưa tiếp cận đám mây.

Theo sau mấy tiếng kêu thảm thiết trong mây, những con nhạn

cuối cùng dường như kinh sợ, tản ra chạy ngược về phía sau.

Chứng kiến cảnh tượng này, lòng mọi người lập tức thắt lại: "Trời đất ơi, trong đám mây có thứ gì đó!" Lão Dương Bì ôm đầu kinh hãi thét lên: "Trường Sinh Thiên ơi, yêu long ẩn nấp trong mây!" Trên cao dường như có gió mạnh thổi qua, đám mây dày đặc nhanh chóng tan ra thành hình vảy cá.

Trời xanh nắng hồng hiện ra rõ mồn một.

Trong mây trống không, chẳng có gì tồn tại cả.

Những con nhạn chạy thoát vẫn đang kêu oán thán từ xa.

Mấy con nhạn vừa bay vào mây lúc nãy dường như đã bốc hơi, đến một sợi lông nhạn cũng không để lại.

Mọi người há hốc mồm, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ai mà tin được cảnh tượng hãi hùng vừa rồi.

Lúc này ánh nắng tạt xuống từ trên trời dường như tối sầm lại trong tích tắc, nhưng nhìn bằng mắt thường thì trên trời vẫn là mây trắng trời xanh, không có thứ gì không nên có.

Thế nhưng lũ ngựa lập tức trở nên kinh hoàng mất kiểm soát.

Vì muốn gìm ngựa lại nên mọi người đều kéo ngược dây cương, lũ ngựa biết chủ nhân chưa ra lệnh chạy nên chỉ xoay vòng tại chỗ, nhưng dù có kéo thế nào chúng cũng không chịu dừng lại.

Ngay lúc mọi người đang chưa biết tiến hay lùi, Trần Mộc đột nhiên cảm nhận được một luồng uy áp, thậm chí màng nhĩ bắt đầu căng tức.

Trong lòng thầm kêu không ổn, thứ trên trời kia đã nhắm vào họ rồi.

Trần Mộc vội vàng quát mọi người rút lui mau.

Lũ ngựa cuối cùng cũng được giải thoát, chở mọi người lao đi thục mạng về phía sau sườn cỏ.

Cưỡi ngựa sợ nhất là xuống dốc đứng, rất dễ làm ngựa vấp chân, nhưng lúc này chẳng ai quản nổi nữa.

Không cần người thúc giục, lũ ngựa đều điên cuồng chạy bán sống bán chết, bên tai chỉ còn tiếng gió rít ù ù.

Lũ ngựa chỉ nhắm vào những chỗ địa thế thấp mà chạy, lao vun vút qua những đồi cỏ nhấp nhô.

Mọi người đều biết cảm nhận nguy hiểm của ngựa nhạy bén hơn người nhiều, không cần hỏi lý do, chỉ việc rạp người trên yên, mặc cho ngựa dẫn đi thoát thân.

Trần Mộc vẫn không quên quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy từng đợt gió thu tạo thành những lớp sóng trên biển cỏ, trời cao mây nhạt, phía sau hoàn toàn trống không chẳng có vật gì.

Chương 750

Chạy một mạch khoảng hai ba dặm, bốn con ngựa mới chậm lại, tâm trạng của chúng cũng dần khôi phục từ trạng thái kinh hoàng bất an.

Mấy người chạy một hồi, phát hiện không còn nguy hiểm mới dừng lại.

Họ quay đầu nhìn lại, ai cũng không nói rõ được rốt cuộc vừa rồi đã gặp phải thứ gì.

Nhưng đàn bò mất tích, có lẽ cũng giống như những con nhạn rừng bay vào trong mây kia, đều bị một loại thứ gì đó vô hình vô ảnh nuốt chửng một cách thần bí.

Mấy người hỏi Lão Dương Bì, lần trước lão nói mấy chục năm trước ở sâu trong thảo nguyên từng thấy rồng, liệu có giống với cuộc gặp gỡ vừa rồi không?

Lão Dương Bì mang bộ mặt mờ mịt thất thần, nói tình hình lần đó hoàn toàn khác biệt.

Lần đó là vào lúc hoàng hôn, lão thấy trên không trung có một con ác rồng hung tợn, toàn thân đen kịt, hệt như một bóng ma đáng sợ, chứ không phải giữa thanh thiên bạch nhật như thế này.

Bao nhiêu sinh linh cứ thế biến mất, chuyện này đúng là gặp quỷ rồi.

Lão Dương Bì vẫn còn đang sầu não, không biết thứ vừa đụng phải là cái gì.

Trần Mộc đột nhiên phát hiện trong hẻm núi cách đó không xa cỏ hoang mọc um tùm, một vẻ hồ nghi có quỷ quái xuất hiện.

Trong lòng thầm nghĩ vừa rồi chỉ lo chạy trốn, không biết đã chạy đến nơi nào rồi, liền vội vàng bảo Lão Dương Bì đang ngây người nhìn xem địa hình.

Lão Dương Bì định thần lại, quay đầu ngựa nhìn quanh tứ phía, thần sắc lập tức trở nên khẩn trương.

Lão nhìn về phía hẻm núi kia mà nói: "Kiếp trước chắc chắn đã tạo nghiệt rồi, sao chúng ta lại cứ đâm đầu vào Bách Nhãn Quật thế này?" Trên bầu trời thảo nguyên, dường như tồn tại một u linh vô hình vô ảnh.

Tuy mắt thường không thể nhận ra, nhưng những con nhạn rừng và bò mục bị bầu trời nuốt chửng, cùng với những con tọa kỵ đang hoảng loạn bất an, đều chứng minh trong u minh thật sự có một sự vật đáng sợ không ai hay biết.

Trong tình huống không rõ chân tướng, mấy người buộc phải chọn cách lẩn tránh.

Lúc mới bắt đầu, không ai chú ý rằng con ngựa quân đội giải ngũ mà Lão Dương Bì cưỡi lại đưa họ chạy vào Bách Nhãn Quật – cơn ác mộng của dân mục súc thảo nguyên.

Khu vực đồi núi được gọi là Bách Nhãn Quật này nằm ở ranh giới giữa thảo nguyên và hoang mạc.

Phía Đông là biển cỏ mênh mông, hướng về phía Tây lại là sa mạc Mông Cổ ngút ngàn, ở giữa bị một dải đồi núi nhấp nhô ngăn cách, hình thành nên đới thực vật thảo nguyên hoang mạc hóa điển hình.

Trong hẻm núi trước mắt cỏ dại mọc đầy, cỏ thụ đan xen.

Nếu nhìn từ trên cao xuống, nơi này có lẽ giống như một cái bẫy khổng lồ màu xanh đen.

Khi đó thời tiết tuy nắng ráo, nhưng địa thế thấp trũng, gió không

thổi vào được, chỉ thấy giữa đám cỏ loạn cao ngang thắt lưng lững lờ những luồng sương mù, bên trong còn tỏa ra từng trận mùi hôi thối mục rữa.

Lão Dương Bì chỉ vào sâu trong hẻm núi nói với Trần Mộc vị trí chính xác của Bách Nhãn Quật thực tế nằm trong bụi cây rậm rạp của hẻm núi.

Năm đó anh em lão chính là bị thổ phỉ uy hiếp đi vào con đường không lối thoát này.

Trần Mộc hỏi Lão Dương Bì mấy chục năm trước con yêu long lão tận mắt nhìn thấy nằm ở đâu?

Có phải ở trên không trung hẻm núi này không?

Lão Dương Bì nói khi đó không thấy nhiều sương mù thế này, trong hẻm núi là một cánh rừng rậm, nhưng giờ không hiểu sao lại có sương mù lớn như vậy.

Nhìn vào chỗ cây cối rậm rạp, sương nồng đến mức gần như không tan ra được, nơi lần trước thấy rồng giờ đều bị sương che khuất.

Mấy người ở trên ngựa nhìn vào trong rừng vài lần, càng về sâu sương mù càng đậm đặc.

Trong tình huống này, nếu bên trong thực sự ẩn giấu thứ gì, không sờ tới tận nơi thì căn bản không nhìn thấy được.

Lão Dương Bì thúc giục Trần Mộc thừa lúc bây giờ còn đi được thì mau chóng rời khỏi.

Ở cái nơi quỷ quái này dừng lại quá lâu, nếu thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, e là muốn đi cũng không kịp.

Hiện tại đàn bò là không tìm về được nữa rồi, về nhà bị đánh hay

bị phạt lão cũng nhận, tổng còn tốt hơn là bỏ mạng ở đây.

Trần Mộc gật đầu.

Dẫn theo Lão Dương Bì cũng là một gánh nặng, chỉ đành để lúc khác ba người bọn ta quay lại thám hiểm.

Ngay lập tức quay đầu ngựa muốn rời đi.

Lão Dương Bì lại càng không muốn nán lại thêm nửa khắc, định chọn đường tắt thúc ngựa băng qua một đồi cỏ.

Không ngờ dưới sườn dốc này có rất nhiều hang chuột ẩn nấp, bình thường miệng hang đều bị cỏ hoang che phủ, căn bản không nhìn ra được.

Việc dân mục súc sợ nhất chính là để chân ngựa lọt xuống hang chuột, như vậy rất dễ dẫn đến gãy xương chân ngựa.

Nhưng con ngựa tía của Già La lại vừa vặn đạp trúng một hang chuột như thế.

Miệng hang đầy rễ cỏ cát bụi, cộng thêm sườn dốc đứng, trọng lượng ngựa không hề nhẹ, sau khi giẫm sập hang chuột thì chân ngựa lún xuống.

Con ngựa tía chở Già La lập tức ngả nghiêng sang một bên.

Chỉ nghe con ngựa hí lên một tiếng bi thảm, xương ống chân trước lập tức gãy đoạn.

May mà Già La phản ứng nhanh nhạy, khẽ nhảy một cái đã đáp xuống thảm cỏ dài bên cạnh.

Trần Mộc liếc mắt nhìn thấy trong hang chuột bị đạp sập có một con chuột cống xám trắng bị kinh động lao ra.

Hai con mắt nhỏ trên cái đầu tam giác của nó lóe lên tia sáng sợ hãi, có lẽ nó đang nhắm mắt dưỡng thần trong hang thì bị móng ngựa

bất ngờ làm kinh hãi không nhỏ.

Trong lúc hoảng loạn, nó bỏ chạy cũng hoàn toàn không màng phương hướng, vèo một cái lao vụt qua bên cạnh Già La.

Ngay lúc đó, cỏ dại phía sau Già La rẽ ra, từ bên trong thò ra một con du diên vằn đen dài thấy đầu không thấy đuôi.

Con du diên đó hình dạng giống rết lớn, toàn thân vàng sẫm ánh xanh, do sống đã lâu năm nên khắp mình đầy đốm đen.

Những móc câu bên miệng cực kỳ sắc bén, ngoạm lấy con chuột rừng đang nhảy vọt giữa không trung.

Trong lỗ nhỏ trên móc câu có tuyến độc, một khi bắt được vật sống sẽ tức khắc bơm độc dịch vào.

Con chuột kia ngay cả vùng vẫy cũng không kịp đã mất mạng.

Con du diên này có lẽ bình thường phục sẵn trong cỏ để săn mồi, Già La rơi xuống ngay trước mặt nó nên nó định xông ra tấn công, nhưng con chuột già đen đủi kia lại đâm đầu vào họng súng trước.

Du diên một ngụm nuốt chửng con chuột béo, con chuột tuy lớn nhưng sao lấp đầy được bụng nó, nó liền vung chân râu quay đầu định cắn Già La.

Nhưng Già La đâu có dễ bị cắn như vậy, thấy con du diên há mồm định cắn tới, nàng vội chống tay xuống đất, lăn người ra ngoài né tránh.

Lúc này bọn Trần Mộc cũng đã đến gần tiếp ứng.

Chương 751

Con du diên hoàn toàn bò ra khỏi bụi cỏ, thân thể nó dài hơn một mét, vô số chân chuyển động loạn xạ, cậy có độc tính mạnh nên hung hăng bò đi rất nhanh, đối mặt với người và ngựa mà không hề sợ hãi, áp sát mặt cỏ phát ra tiếng sột soạt, một lần nữa lao về phía Già La.

Trần Mộc lúc này tiến lên, rút ra thanh cổ ngọc bảo kiếm, một nhát chém vào những cái chân bên sườn du diên.

Loại du diên này thuộc giống du diên hoa lớn, một khi sống lâu, lớp vỏ ngoài sẽ dần trở nên cứng cáp, nhưng chỉ có các cặp chân là mảnh khảnh không tương xứng với thân thể, thường xuyên bị gãy và có thể tái sinh.

Nhát kiếm này chém xuống, quét sạch ba cái chân dài của con du diên lớn.

Con du diên đau đớn lộn mấy vòng trong đám cỏ cao.

Không cắn được ai, nó rõ ràng đã thẹn quá hóa giận, liền uốn mình, di chuyển nhanh như gió trong bụi cỏ, mượn sức bật lao vút lên không trung, lao thẳng về phía Trần Mộc.

Trần Mộc thấy vừa rồi một kiếm không chém đứt được nó, đối phương lại cuốn thổ trùng lai, liền nghiêng người né tránh.

Con du diên mang theo một trận gió tanh lướt qua lưng ta, vồ hụt.

Tập tính của du diên rất kỳ lạ, ngày không thấy mặt, hoàng hôn mới xuất hiện, nghe thấy tiếng động là hành động.

Loại du diên đốm đen trên thảo nguyên có độc tính mạnh nhất, cắn chết trâu ngựa cũng không có gì lạ.

Chỉ thấy con du diên vồ hụt kia rơi xuống đất cũng không quay

thân lại, bò thẳng lên con ngựa tía đang bị gãy chân.

Con ngựa tía đang không cử động được, thấy con du diên thô kệch bò lên người, biết nếu bị nó cắn trúng chắc chắn khó thoát nạn, định lật mình dùng trọng lượng cơ thể ép chết con độc trùng.

Nhưng chưa kịp hành động đã bị móc câu của du diên đâm vào thần kinh, trong khoảnh khắc hai mắt trợn trắng, cứng đờ chết trong bụi cỏ.

Du diên tuy có thể làm độc chết trâu ngựa nhưng sau khi chúng chết nó không ăn được, nên bình thường nó chỉ ăn thú nhỏ, thỉnh thoảng có những con du diên lớn cũng ăn thịt người.

Dân mục súc coi ngựa như mạng sống, Lão Dương Bì thấy ngựa tía chết đương nhiên vô cùng bi thống.

Ngoài xót ngựa, lão còn lo lắng lần này mất cả bò lẫn ngựa không ít, về không biết ăn nói thế nào với khu mục súc.

Nhưng lão lập tức phát hiện con du diên vằn đen vàng xanh kia sau khi cắn chết ngựa lại lao về phía mình.

Trong lúc khẩn cấp cũng không còn tâm trí đâu mà đau buồn cho ngựa nữa.

Trần Mộc lúc này cũng kéo Già La vừa rơi xuống đất lên ngựa của mình.

Lão Dương Bì cưỡi con ngựa quân đội già, hai chân thúc vào bàn đạp, con ngựa già chở lão phóng xuống từ sườn đồi cỏ.

Con du diên dài hơn một mét kia cũng bám sát phía sau truy đuổi.

Thấy con du diên lai thế hung hăng, trong chớp mắt có thể làm độc chết một con ngựa Mông Cổ, ta cũng không thúc ngựa giẫm nó nữa mà ra hiệu một cái, cùng Già Nam một lần nữa quay đầu ngựa.

Mọi người thúc ngựa chạy vào trong rừng, muốn mượn tốc độ ngựa để cắt đuôi con du diên đang bám đuổi không buông.

Nhưng sau khi vào rừng, càng đi sâu vào hẻm núi cây cối càng rậm rạp.

Chạy ngựa trên thảo nguyên rộng lớn không gì cản trở đúng là một việc khoái lạc, nhưng ở nơi có cây cối mà cưỡi ngựa thật sự khiến người ta hoa mắt.

Ngựa phi nước đại trong rừng, nhìn những cây cổ thụ hình thù kỳ quái vụt qua bên cạnh, cảm giác như có thể đâm vào cây bất cứ lúc nào.

Chạy không được bao xa, quần áo trên người mấy người đã bị cành cây cào rách mấy đường.

Thấy trong rừng cây cối mọc ngang dọc, chọc trời che khuất mặt trời, nếu cứ chạy tiếp mọi người chắc chắn sẽ lạc nhau.

Ta kéo dây cương, nhưng chỉ có ngựa được huấn luyện chuyên nghiệp mới bảo dừng là dừng.

Con ngựa dưới thân ta không nghe lời lắm, chẳng những không dừng mà còn lao xiên ra ngoài, ép Già Nam đang cưỡi ngựa bên cạnh lệch khỏi lộ trình.

Con ngựa của Già Nam bị ép như vậy liền chở nàng lao về phía một cây già.

Cây già có một cành thô mọc rất thấp, vừa vặn chắn ngang đường tiến của nàng, mắt thấy sắp đâm vào, không thể né tránh cũng không thể làm ngựa dừng lại, nàng dứt khoát nhảy từ trên lưng ngựa xuống.

Nhi Trần Mộc và Già La cũng bị một cành cây chặn đường, bất đắc dĩ cũng chỉ có thể nhảy xuống ngựa.

Con ngựa dưới thân đang chạy hăng, cùng con ngựa kia một trước một sau lao vào trong rừng sâu sương mù dày đặc, trong phút chốc đã mất hút tăm hơi, chỉ còn lại một chuỗi tiếng móng ngựa rời rạc.

Chưa kịp để mấy người thở phào, đã nghe thấy trong đám cỏ hoang dưới chân có tiếng sột soạt.

Con du diên lớn bị chém mất ba cái chân ló đầu ra từ trong cỏ, giương nanh múa vuốt ngẩng cao đầu lao về phía hai người Trần Mộc.

Lão Dương Bì ở bên cạnh vừa vặn trông thấy, du diên di chuyển giữa cổ thụ cỏ dài nhanh như điện.

Không đợi ngựa của Lão Dương Bì tới gần, nó đã từ trong bụi cỏ vòng ra phía sau lão, đứng thẳng người há miệng cắn vào mông con ngựa già.

Thật đáng tiếc cho con ngựa quân đội hiểu lòng người này, cuối cùng lại chết thảm dưới miệng du diên.

Lão Dương Bì quanh năm chăn bò thả dê trên thảo nguyên, cũng thường gặp phải ác lang hay báo hoa mai tập kích từ phía sau ngựa, lão biết phải ứng phó thế nào.

Đang lo không tìm được cơ hội thu dọn nó, cái gã này lại tự dẫn xác đến.

Lão lập tức huýt sáo một tiếng dài, con ngựa già chở lão, ngay lúc con du diên lớn vồ tới mông ngựa, đột ngột nhoài người về phía trước, chân trước chống đất, hai chân sau đá mạnh về phía con du diên đang vồ tới từ sau ngựa.

Cú đá này lực mạnh không dưới ngàn cân, hất văng con du diên đốm đen lộn mấy vòng trên không trung, rơi xuống đất lăn đi một mạch.

Con du diên kia nếm mùi thất bại, không dám làm càn nữa, lủi vào sâu trong đám cỏ dài chạy trốn mất biệt.

Hai con ngựa đã chạy sâu vào rừng, đàn bò chưa tìm thấy, cộng thêm con ngựa tía vừa bị du diên cắn chết, hiện tại bốn con ngựa chỉ còn lại một con ngựa già, tổn thất càng lúc càng lớn.

Lão Dương Bì liên tục huýt sáo gọi ngựa, đợi nửa ngày cũng không thấy động tĩnh, không biết hai con ngựa kia chạy đi đâu mất rồi.

Lão Dương Bì từ tận xương tủy đã cảm thấy sợ hãi khu vực Bách Nhãn Quật này.

Nhưng con người đôi khi không có chỗ để lựa chọn, trách nhiệm về tổn thất bò ngựa càng nặng nề hơn.

Lão Dương Bì dù sao tuổi tác đã cao, trận kịch chiến vừa rồi đã khiến tim lão đập nhanh, lồng ngực thở hồng hộc như cái bễ lò rèn bị hỏng.

Cộng thêm tâm lý gánh nặng quá lớn, mắt lão bắt đầu tối sầm lại.

Trần Mộc thấy cơ thể Lão Dương Bì không trụ nổi gần như sắp ngất, bèn đỡ lão xuống ngựa ngồi dưới gốc cây.

Lão Dương Bì vẫn vừa ho vừa thở, một hơi không kịp hồi lại, ho đến mức nghẹt thở lịm đi.

Trần Mộc vội vàng tiến hành cấp cứu, vừa ấn ngực vừa vỗ lưng mới khiến lão sặc ra một ngụm đờm.

Tổng kết lại là đã có hơi thở, nhưng người vẫn hôn trầm, gọi thế nào cũng không tỉnh.

Nhìn bộ dạng này, đa phần là do đói.

Chương 752

Từ sáng sớm thức dậy đã tất tả ra cửa đuổi theo đàn bò, mãi đến tận bây giờ mặt trời đã lặn mất một nửa, gần như chưa có hạt cơm giọt nước nào vào bụng, đừng nói là người có tuổi như lão.

Trời ở dã ngoại tối rất nhanh, sau bốn giờ chiều mặt trời đã xuống núi, lúc này trời bắt đầu tối sầm.

Sương đêm trong rừng dần nồng, ánh sáng ngày càng ít, đã gần như ban đêm.

Trên đầu mấy người thỉnh thoảng có những vật thể bay qua, không biết là chim hay dơi, phát ra những tiếng kêu thê lương khiến người ta cảm thấy từng sợi tóc sau gáy đều dựng đứng cả lên.

Mấy người hiện tại đã hoàn toàn không phân biệt được đông tây nam bắc nữa, loanh quanh trong rừng một hồi sớm đã mất phương hướng.

Lúc này Già Nam ở bên cạnh đột nhiên kéo tay áo Trần Mộc: "Mọi người nghe xem, trong rừng hình như có tiếng nước chảy?" Trần Mộc tâm nghĩ trong hẻm núi rậm rạp này đào đâu ra sông ngòi, e là Già Nam nghe nhầm.

Nhưng Trần Mộc tĩnh tâm nghe kỹ, cách đó không xa quả thật có tiếng suối chảy róc rách.

Có tiếng nước là có nước sống, hơn nữa nếu là một con suối, bên trong có lẽ có cá.

Ngoài ra đi dọc theo nguồn nước, trong khu rừng sương mù dày đặc này cũng không dễ bị lạc đường.

Mấy người nghe thấy tiếng nước xong không hề chậm trễ.

Trong túi da trên ngựa già có một ngọn đèn dầu hỏa, đèn này gọi là đèn dầu dê, thực tế chính là dầu hỏa, khu mục súc không có dầu tùng, ban đêm phổ biến dùng đèn dầu hỏa để chiếu sáng.

Trần Mộc cầm đèn đi trước mở đường, Lão Dương Bì được đặt nằm trên lưng ngựa, Già La đi bên cạnh đỡ, Già Nam dắt ngựa phía trước.

Một nhóm người cứ thế lần mò tiến về phía có tiếng nước chảy.

Rẽ bụi cây mở lối đi không xa, quả nhiên thấy một đầm nước.

Do trời tối lại có sương mù che phủ, tầm nhìn không quá mười mét, không nhìn rõ độ lớn của đầm nước này.

Tuy nhiên nghe tiếng nước chảy ở đằng xa rất lớn, ước chừng đầm này không nhỏ.

Đứng trên tảng đá xanh bên đầm giơ đèn lên soi, chỉ thấy sóng nước lăn tăn, dưới nước có rất nhiều con cá đen béo mập bị ánh đèn thu hút, lũ lượt bơi tới.

Người ở khu mục súc Ba Luân Tả coi cá là thiên thần, từ trước đến nay không ăn cá bắt cá.

Những con cá trong các hồ lớn nhỏ trên thảo nguyên này sống tự do tự tại, chưa từng sợ người.

Không giống như cá ở nội địa, vừa thấy bóng người là lặn sâu xuống đáy hồ.

Nhưng mấy người hiện tại không quản được nhiều như vậy, ở đây ngoài cá và ngựa thì không có gì khác để ăn.

Trên thảo nguyên hoang lương này, cá là thần tiên, ngựa là bạn bè.

Đây là một vấn đề cơ bản không cần phải suy nghĩ, họ sẽ không chút do dự chọn ăn loại trước.

Trần Mộc xắn tay áo chuẩn bị bắt cá.

Trần Mộc hiện tại, ngay cả sức mạnh để mở Phong Hậu Kỳ Môn cũng không còn, thuật ấn thần quỷ phản phệ quá lớn, cho dù sử dụng nguyên thần cũng gây phản phệ mạnh cho cơ thể hắn.

Hiện tại chỉ có thể dưỡng tinh nhuệ, ổn định Lão Dương Bì trước.

Sau khi buộc ngựa già lại, hai chị em nhặt ít đá vụn vây thành cái bếp, trong rừng đầy cành lá khô, tùy tay đã nhặt được một bó lớn.

Họ nhanh nhẹn đốt một đống lửa, dùng cành cây giá nồi lên đun nước.

Đầu tiên đun sôi một ít nước để tráng sạch nồi, sau đó đun ít nước nóng cho lão nhân uống.

May mà lũ cá dưới nước này căn bản không sợ người, việc này cũng bớt đi không ít phiền phức.

Trần Mộc tìm trực tiếp được hai cành cây, vót nhọn làm lao đâm cá.

Có lao đâm cá rồi đương nhiên cũng không thể đâm loạn xạ trong nước, mà phải treo đèn dầu hỏa sát mặt nước để thu hút lũ cá đen béo mập đến.

Tiếp theo còn phải kiên nhẫn, dựa vào dòng nước, bong bóng, bọt nước để nắm rõ quy luật bơi của cá.

Do thiếu ánh sáng nên không thể hoàn toàn nắm bắt được hướng đi của cá dưới nước.

Tuy chuẩn bị không mấy đầy đủ nhưng Trần Mộc vẫn đâm được bảy tám con cá đen lớn trong đầm.

Những con cá đen còn lại cuối cùng cũng hiểu ra có nguy hiểm, không thèm ngoảnh đầu bơi thẳng vào vùng nước sâu.

Những con cá bắt được này thân hình béo mập, có thêm bao nhiêu người cũng đủ ăn.

Nhưng khi người ta đói thì mắt lại to, nhìn thế nào cũng thấy ít, thế là Trần Mộc giao cá cho hai cô gái làm sạch rồi cho vào nồi, lại quay lại bên đầm cũ soạn lại bổn cũ, đâm thêm mấy con cá đen vừa bơi từ xa tới.

Lúc này mới thấy đủ cho bốn người ăn.

Thực tế số cá bắt được đừng nói bốn người, có thêm bốn người nữa cũng dư sức.

Hai cô gái bên cạnh đầu tiên là nướng mấy con cá, sau đó dùng dao mổ bụng bỏ nội tạng, cạo vảy, cắt khúc cho vào nồi nước nóng.

Nhìn bộ dạng là muốn nấu một nồi canh cá.

Hơi nước nóng bốc lên, chỉ ngửi thấy mùi hương thơm phức từ trong nồi lan tỏa, tuy không có bất kỳ gia vị nào nhưng hương thơm trong rừng rậm này lập tức lan rộng ra.

Canh cá vô cùng tươi ngon, chỉ ngửi thôi đã là một sự hưởng thụ.

Lúc này bỗng nghe phía sau có tiếng ho, Lão Dương Bì từ từ tỉnh lại, mũi khịt khịt ngửi nồi canh cá kia: "Ái chà, thơm quá... nấu cái gì mà sao thơm thế này?" Trần Mộc thấy lão tỉnh lại, quả nhiên là do đói quá mức mới hôn mê, ngửi thấy mùi canh cá thơm phức là tự tỉnh.

Trần Mộc thầm nghĩ tuyệt đối không thể nói với Lão Dương Bì đây là canh cá.

Tư tưởng mê tín của lão già này còn rất nặng nề, nếu bảo là canh cá chắc chắn lão sẽ không uống, chi bằng cứ để lão uống no rồi hãy nói.

Trần Mộc nháy mắt một cái, Già La lập tức múc một muôi đầy

canh đưa cho Lão Dương Bì.

Lão Dương Bì chắc cũng đói lả rồi, lại thêm nồi canh này quá thơm, thấy muôi đưa đến miệng liền không kịp hỏi gì thêm, đón lấy uống ực hai ngụm hết sạch.

Lão liếm môi, vẫn chưa thỏa mãn, run rẩy đi tới trước nồi, hết muôi này đến muôi khác uống lấy uống để.

Lão cũng chẳng sợ nóng, một hơi uống hết nửa nồi, ngay cả thịt cá bên trong cũng vớt ra ăn ngấu nghiến.

Trần Mộc thấy lão cứ bát này đến bát khác ăn không ngừng, một mình lão đã giải quyết nửa nồi, cứ như trúng tà mà ăn không dứt.

Trần Mộc vội vàng giữ Lão Dương Bì lại: "Ông có biết thứ đang nấu này là gì không?

Đây là thịt cá đen trong đầm nước giữa rừng đấy." Lão Dương Bì đã ăn quá nhiều, căng đến mức trợn cả mắt trắng.

Chương 753

Nghe thấy là thịt cá cũng giật nảy mình: "Cái gì?

Thịt cá đen?

Tội quá, thứ thần thánh này cũng ăn được sao?

Ăn vào là bị báo ứng... bị báo ứng..." Thế nhưng vừa nói, lão lại như không quản được cái tay của mình, lại tiếp tục dùng muôi múc thịt cá ăn.

Trần Mộc thấy hai mắt Lão Dương Bì trợn trừng đỏ ngầu, khác hẳn với ngày thường.

Một người tuyệt đối không thể uống nhiều canh cá như thế mà vẫn như ngạ quỷ đầu thai được.

Trong lòng Trần Mộc thắt lại một cái, một dự cảm bất tường trỗi dậy, nồi canh cá này không uống được!

Lão Dương Bì sau khi uống thứ canh cá tươi ngon ấy, cả người dường như biến thành một con ngạ quỷ bò ra từ địa ngục, chỉ sợ người khác tranh ăn với mình, lão đẩy ba người sang một bên, tự mình giữ lấy nửa nồi canh cá còn lại, một tay dùng muôi múc canh, tay kia thọc thẳng vào nồi nước đang sôi sùng sục vớt thịt cá.

Hai tay thoăn thoắt tống thức ăn vào miệng, hệt như miệng lão đã biến thành một cái hố không đáy, bất luận uống bao nhiêu canh ăn bao nhiêu thịt cũng không lấp đầy được.

Nhưng canh cá thịt cá dù sao cũng là vật hữu hình hữu chất, Lão Dương Bì ăn quá nhiều, bụng trướng lên căng tròn, lỗ mũi đều trào ra nước canh cá trắng xóa.

Trần Mộc cùng Già Nam, Già La nhìn nhau kinh ngạc, đều đứng

sững sờ.

Đã thấy người ăn khỏe nhưng chưa từng thấy ai ăn kinh khủng như thế này. "Lão già này bị làm sao vậy?

Cứ ăn tiếp thế này là chết người đấy." Già Nam cũng lờ mờ nhận thấy có điều bất ổn, nhưng nàng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trần Mộc bấy giờ mới sực tỉnh, vừa rồi thật sự bị tướng ăn như ngạ quỷ của Lão Dương Bì làm cho ngây người.

Nồi canh cá này chắc chắn có vấn đề.

Chẳng lẽ cá được coi là thiên thần trên thảo nguyên thực sự không thể ăn?

Ăn vào sẽ bị như trúng tà, cứ thế ăn cho đến chết mới thôi?

Thấy Lão Dương Bì sắp tự mình làm mình nổ bụng mà chết, Trần Mộc không kịp nghĩ nhiều.

May mà vừa rồi mấy người đều chưa ăn cá trong nồi.

Ta bước tới túm lấy cổ áo sau của Lão Dương Bì.

Bụng lão trướng lên như cái trống, dường như có thể rách toác ra bất cứ lúc nào.

Trần Mộc lo dùng sức quá mạnh sẽ làm tổn thương nội tạng của lão, chỉ nhẹ nhàng giữ cổ áo kéo lão lùi lại, rồi đoạt lấy cái muôi trong tay lão.

Lão Dương Bì đã mất đi thần trí, miệng mũi đều trào canh cá ra ngoài, bị Trần Mộc kéo một cái liền ngã ngửa ra đất, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

May mà đây là canh cá, đợi lão tiêu hóa một chút, nôn ra từ miệng thì chắc cũng không có gì đại ngại.

Nhưng Trần Mộc vừa ngước mắt lên đã thấy Già La định dùng muôi múc canh cá.

Nàng còn lẩm bẩm với Già Nam: "Canh cá này thật sự tươi ngon đến thế sao?

Khiến lão già này không dừng miệng được, để em nếm thử..." Trần Mộc sợ nàng uống canh này xong lại xảy ra chuyện phiền phức, nếu giống như Lão Dương Bì thì hỏng bét. "Canh này không được uống, uống vào là không dừng lại được đâu." Trần Mộc một cước đá lật nồi nước nóng, số canh cá còn lại đổ sạch xuống đất. "Đúng vậy, em thấy lão già này càng uống càng đói, rõ ràng bụng đã đầy rồi nhưng lão dường như hoàn toàn không cảm nhận được, càng uống lại càng muốn uống." "Xem ra việc dân mục súc trên thảo nguyên không bao giờ ăn cá thực sự là có nguyên nhân." Già Nam nói.

Trần Mộc giờ thấy hối hận vì để Lão Dương Bì uống ngụm canh cá đầu tiên.

Lúc này mấy người căn bản không thể lý giải được bí mật trong đó, chỉ cảm thấy khu rừng sương mù mịt mùng này, cũng giống như truyền thuyết về con yêu long ở Bách Nhãn Quật, nơi nơi đều toát ra vẻ quỷ dị đáng sợ, khiến người ta khó lòng thấu hiểu.

Lão Dương Bì trướng bụng hôn mê, nhìn bộ dạng chắc một hồi lâu nữa mới tỉnh lại được, vả lại lão trướng thành thế này cũng không có cách nào di chuyển lão.

Một khi làm rách ruột, ở nơi hoang vu không thuốc không thầy này chỉ còn nước trơ mắt nhìn lão quy tiên.

Nhìn đống canh cá đổ dưới đất và con ngựa già đang gặm cỏ, Trần Mộc đang suy tính xem tiếp theo nên làm gì.

Sương đêm trong rừng dần nhạt bớt, thấp thoáng đã thấy được

ánh tinh nguyệt mờ ảo trên trời.

May mà ngoài trừ đám cá trong đầm không ăn được, cũng chưa thấy có gì nguy hiểm.

Bốn phía tĩnh mịch, ba người quây quần bên đống lửa, muốn tán gẫu vài câu để phân tán sự chú ý.

Ba người đang nói chuyện rôm rả, chợt nghe thấy tiếng sột soạt như chuột bò từ phía sau.

Vội vàng quay đầu nhìn lại, hóa ra số canh cá đổ ra bên cạnh cùng với thịt cá đầu cá đã dẫn dụ mấy con chuột chũi (yển thử) béo mập đến.

Những gã này cũng thật là thèm ăn, không cưỡng lại được sự cám dỗ của vị tươi cá đen, bất chấp gần đó có người và lửa, lại dám cả gan đến trộm ăn, ôm lấy những mẩu thịt cá dưới đất mà gặm nhấm nhiệt tình.

Thấy đám chuột chũi này béo tốt, lông mượt mà, dân gian gọi chúng là "đại nhãn tặc" (kẻ trộm mắt to).

Thông thường chúng sống trong các hang đất vàng dưới thảo nguyên, thi thoảng cũng thấy ở những nơi khô ráo trong rừng.

Thân hình béo hơn chuột rừng nhiều, đúng là món mỹ vị nơi dã ngoại.

Trần Mộc ra hiệu cho hai người không được lên tiếng, tùy tay nhặt một cành cây to bằng nắm tay, nhắm chuẩn con lớn nhất mà quật một gậy.

Con "đại nhãn tặc" kia tham món cá tươi, nó cũng giống như Lão Dương Bì khi nãy, ăn đến mức thần trí không còn minh mẫn, căn bản không thèm né tránh, bị đập một nhát trúng phóc.

Trần Mộc tung một trận loạn đập chuẩn xác, trong phút chốc đã có bảy tám con chuột béo nằm gọn dưới gậy.

Ba người đại hỷ, vội vàng bắt tay vào nướng thịt chuột ăn.

Mỗi con "đại nhãn tặc" có thân hình tương đương với một con thỏ nhỏ, nướng lên mỡ chảy xèo xèo.

Già Nam lúc đầu còn hơi lo lắng: "Ngộ nhỡ con 'đại nhãn tặc' này cũng giống như cá đen thì sao?" Trần Mộc suy nghĩ một chút, ăn thứ này chắc không sao, có rất nhiều dân mục súc vào mùa thu thường bắt những con "đại nhãn tặc" béo nhất làm lương thực.

Trần Mộc nói với nàng là vấn đề không lớn, rồi ta ăn trước vài miếng, phát hiện cơ thể không có phản ứng gì mới để hai nàng yên tâm ăn lớn.

Dân mục súc thảo nguyên coi việc ăn thịt chuột nướng là chuyện thường ngày, nhưng ở vùng núi, có nhiều người lại không bao giờ ăn thịt chuột.

Những người tìm mạch vàng khai thác mỏ vàng ở vùng núi rất kỵ ăn thịt chuột.

Một số nghệ nhân đổ đấu cũng không ăn chuột, mà gọi chuột là "vợ" (tức phụ nhi).

Chương 754

Bởi vì cái nghề quanh năm đào đất đục hang của họ không khác gì lũ chuột, thuộc hàng cùng nghề.

Hơn nữa chuột cũng là một trong năm đại gia tộc "Hồ, Hoàng, Bạch, Liễu, Hôi" (Hôi gia).

Quanh năm giao thiệp với hang đất thì tuyệt đối không được đắc tội chuột, nếu không biết đâu một lần sơ ý sẽ bị chôn sống trong đường hầm.

Nhưng Trần Mộc hoàn toàn không quan tâm đến những điều đó.

Hiện tại vì quân phiệt hỗn chiến, khắp nơi đói kém, chuột đặc biệt nhiều.

Tuy không có lương thực nhưng chuột không thấy ít đi chút nào.

Nạn dân vì muốn sống sót đã bắt chuột mà ăn, cũng không biết đã ăn bao nhiêu vạn con chuột, cuối cùng cũng vượt qua được nạn đói.

Nhưng người ta đã hình thành thói quen ăn thịt chuột, lúc có lương thực vẫn cứ tìm chuột mà ăn.

Hơn nữa nhà nhà đều ăn, người người đều ăn, kết quả có một năm đột nhiên xảy ra dịch hạch, số người chết đếm không xuể.

Sau đó, có những ngôi làng chết sạch chỉ còn lại hai người ăn chay trường sống sót.

Trần Mộc kể cho hai nàng nghe những tin tức bên ngoài đó, hai nàng đều nghe một cách say sưa.

Đang nói chuyện, Trần Mộc đột nhiên cầm gậy gỗ, nhắm vào một con "đại nhãn tặc" đang thò đầu ra từ hang chuột gần đó rình rập mấy

người mà vụt tới.

Con "đại nhãn tặc" kia bị mùi canh cá và thịt chuột nướng làm cho đứng ngồi không yên, thò đầu ra trong hang muốn tìm cơ hội bò ra trộm ít thịt cá ăn, chợt thấy có người vung gậy đập tới liền vội thụt người vào hang né tránh.

Trần Mộc vừa ăn no muốn mượn cơ vận động tiêu thực nên nhát này dồn hết sức lực, một gậy gỗ đập mạnh xuống đất.

Không ngờ không đập trúng chuột, lại làm lớp đất bề mặt sụp xuống một mảng lớn.

Lớp vỏ đất ở đây rất giòn, bên dưới lại có hốc rỗng, dùng gậy gỗ đập một cái liền sụp hẫng xuống dưới.

Khu rừng nơi mấy người họ đang đứng sở dĩ gọi là Bách Nhãn Quật, có lẽ là do dưới lòng đất có rất nhiều động huyệt hoặc hang hốc.

Nhưng qua nhiều năm, sự biến hóa của môi trường tự nhiên và thủy thổ đã khiến lá rụng, cỏ hoang che lấp đi những hang hốc này, hình thành nên một lớp vỏ đất.

Thế nên nhìn vào lúc này, rất khó để trực tiếp tìm thấy địa khuất nào.

Lớp vỏ đất này lại bị loài đại nhãn tặc thường xuyên đào bới dưới lòng đất làm cho thủng lỗ chỗ.

Bởi vậy khi Trần Mộc dùng gậy gỗ đập một cái liền sụp xuống cũng không có gì kỳ quái.

Mấy người đều không ngờ đất đai ở đây lại mong manh đến thế.

Lớp vỏ đất trong bụi cỏ ầm ầm sụp xuống một mảng lớn, thực sự là ngoài dự liệu, và điều khiến người ta kinh ngạc hơn chính là trong

cái hang lớn lộ ra kia đầy rẫy chuột.

Già Nam đưa tay chỉ: "Sao bên trong lại có nhiều chuột lớn như vậy?".

Trần Mộc và Già La thuận theo tay cô nhìn lại, cũng toàn thân chấn động.

Bên trong chi chít chuột khiến da đầu người ta tê dại.

Trong cái hang đó đều là rễ cây và bùn nát, giữa đó cư nhiên có một tòa "thử sơn" đồ sộ.

Vô số con đại nhãn tặc chen chúc đè lên nhau thành một đống, lũ chuột lúc nhúc chồng chất cao bằng một người.

Mà không chỉ có đại nhãn tặc, xung quanh còn có chuột xám, chó đồng cỏ chạy loạn xạ, cùng với nhiều loại chuột rừng béo mập không thể nhận ra chủng loại.

Một đám đen nghịt, hang chuột khổng lồ này lớn ngoài sức tưởng tượng.

Bị chấn động từ vụ sập cửa hang, lũ chuột như thủy triều vỡ đê tràn ra ngoài.

Do số lượng quá nhiều, chúng thậm chí đè tắt ngay lập tức đống lửa vừa đốt lên.

Ba người vội vàng vung đao múa gậy xua đuổi lũ cự thử lao đến quanh thân.

Đám chuột lớn này bị xua đuổi càng thêm hỗn loạn, kêu chi chi loạn xạ rồi chạy tứ tán khắp rừng.

Một trong những thiên địch của chuột rừng chính là du diên.

Mà ban đêm chính là thời khắc du diên đi kiếm ăn.

Bị thu hút bởi đàn chuột, chỉ thấy từ khe đá, bụi cỏ, lùm cây chui ra từng con du diên lớn màu vàng xanh, lao vào đàn chuột đang bỏ chạy mà cắn xé đại tứ.

Khu rừng vốn tĩnh lặng như chết bỗng chốc trở nên hỗn loạn vô cùng.

Trong cơn hỗn loạn lại gặp phải nhiều thiên địch như vậy, lũ chuột nhất thời không biết trốn đi đâu, đâm đầu chạy loạn xạ trong rừng.

Du diên xuất hiện khắp tứ phía.

Trên thảo nguyên, mục dân thường thấy du diên chỉ dài khoảng hai mươi centimet, loại dài gần một mét đã cực kỳ hiếm gặp.

Nhưng mấy người họ phát hiện xung quanh cư nhiên có những con du diên hoa ban dài hơn hai mét.

Loại du diên có đốm trên thân này độc tính mãnh liệt hơn cả rắn độc.

Nếu mấy người họ trong tình huống này mà chạy loạn ra ngoài theo đàn chuột, chắc chắn sẽ bị đôi càng độc của du diên cắn trúng.

Nghĩ đến cảnh con ngựa trước đó bị du diên cắn rồi chết thảm ngay lập tức, độc tính này thực sự quá mãnh liệt.

Nếu giờ họ có mấy con tọa kỵ thì còn có thể thừa cơ hỗn loạn mà xông ra, nhưng bên cạnh chỉ còn một con ngựa già, mà nó cũng đã bị kinh sợ.

Dây cương của nó buộc vào cây, nó đang hí vang giãy giụa không thoát được, chỉ đành không ngừng tung vó đá văng lũ chuột và du diên đang tới gần.

Trần Mộc lúc này túm lấy Lão Dương Bì đang hôn mê bất tỉnh,

chạy về phía hang chuột lớn vừa bị sụp.

Lúc này phần lớn lũ chuột đã chạy ra khỏi hang khổng lồ, so với cảnh cắn xé nuốt chửng hỗn loạn trong rừng thì hang động vừa bẩn vừa hôi này là nơi rút lui duy nhất.

Hai nữ lập tức hiểu ý Trần Mộc, bốn người tiến vào hang chuột.

Trần Mộc vung con đao của Lão Dương Bì tước đứt dây cương của con ngựa quân sự già.

Con ngựa được tự do liền cất tiếng hí dài, nhưng không lập tức xông ra khỏi vòng vây mà chạy quanh hang chuột, không nỡ bỏ chủ cầu sinh.

Trần Mộc dùng đao chỉ ra ngoài rừng hét: "Tự mình chạy đi!".

Con ngựa già kia dường như thực sự linh tính, thấy chiều cao của mình không thể chui vào hang chuột, lại thấy chủ nhân đã vào trong lánh nạn, bấy giờ mới phịt mũi một cái, xoay người lao ra ngoài rừng.

Thấy ngựa đã chạy, mấy người lập tức chui vào hang chuột.

Chương 755

Vừa vào trong, một mùi hôi thối nồng nặc xộc vào mũi, mọi người vội lấy tay áo bịt mũi.

Hang chuột rất sâu, hai bên ẩm ướt chật hẹp, cư nhiên giống như một đường hầm địa hạ do người đào.

Giơ đèn chiếu lên, phía sâu tối om không thấy điểm cuối.

Trong động vẫn còn một số con chuột lớn nhỏ chưa chạy hết, thi thoảng vụt qua dưới chân họ.

Nghe tiếng du diên bò qua và tiếng kêu thảm thiết của chuột rừng đã đến cửa động, lần này coi như thực sự đã tiến vào Bách Nhãn Quật.

Không dám chậm trễ, Trần Mộc dùng đao chỉ về phía sâu trong động, mấy người cứ thế tiến vào bên trong.

Xông vào hang chuột, giơ đèn khí lên chiếu, chỉ thấy bốn phía quanh thân toàn là gạch cổ.

Gạch cực lớn, hình thù giống như phiến đá.

Trên đỉnh đầu cũng được gạch cổ thu lại thành trần hình vòm.

Tuy nhiên những đường hầm gạch cổ này được dựng rất đơn sơ, nhiều chỗ vì lâu năm không tu sửa mà sụp đổ, cộng thêm chuột rừng đào bới và rễ cây phát triển xâm lấn, đoạn đường hầm trước mắt này đã thủng lỗ chỗ, diện mục toàn phi.

Trong lúc hoảng loạn và đêm tối, họ cũng không thể phân biệt rõ đây rốt cuộc là nơi nào.

Trên rễ cây già đâm sâu vào vòm đá và trong bùn đất có vô số sâu

mềm và trứng trùng trắng hếu.

Có thể thấy lúc nãy lũ chuột xếp thành đống chính là để ăn trứng trùng.

Du diên tuy mãnh độc hung ác nhưng không giỏi đào đất, những con thể hình lớn không chui được vào hang chuột, nhưng lúc này cửa hang sụp một lỗ lớn, thế là du diên lớn nhỏ lũ lượt kéo đến nuốt chửng lũ chuột đang tháo chạy.

Hiện tại khó khăn nhất chính là Lão Dương Bì đang bị trướng bụng, thần trí mê muội, lúc này như một xác chết được Trần Mộc vác trên vai.

Vật dụng chiếu sáng chỉ có cây đèn dầu hỏa cũ kỹ mù mờ trong tay Trần Mộc, căn bản không chiếu xa được quá năm bước.

Mấy người vừa dò dẫm tiến lên, vừa phải dùng chân gạt lũ chuột tụ tập dưới đất.

Thay vì nói là chạy trốn vào sâu trong đường hầm, chi bằng nói là đang lách vào trong.

Đi được vài bước, chợt nghe phía sau đàn chuột lại một trận đại loạn, chắc hẳn đã có du diên chui vào đường hầm.

Nhìn quanh tứ phía, thấy mấy tảng gạch cổ phía trước bị rễ cây ép đến lỏng lẻo, chỉ cần thêm một chút ngoại lực, đoạn đường hầm này chắc chắn sẽ sụp đổ.

Sự đã đến nước này chỉ có thể liều một phen, nếu bị chôn sống cũng đành chấp nhận.

Trần Mộc đưa Lão Dương Bì cho hai nữ, bảo họ kéo ông ta đi trước, đừng quản động tĩnh phía sau.

Sau đó ta tra đao vào bao, dùng chuôi đao nhắm vào phiến đá trên

đỉnh đầu mà vừa đâm vừa nhảy.

Vừa nhảy xuống hai khối thạch chuyên, bùn đất đá vụn phía trên liền lả tả rơi xuống.

Trần Mộc không dừng lại, lập tức rút thân ra ngoài.

Mạnh nghe một tiếng ầm vang, đỉnh đường hầm sụp xuống ngay sau đó, đè chết không ít chuột lớn nhỏ, lũ du diên kia tạm thời không qua được.

Lần này đường lui của mấy người coi như đã đứt.

Trần Mộc vì để cắt đứt sự truy đuổi của du diên phía sau, bất đắc dĩ mới làm sụp đường hầm.

Không dừng lại, ta lập tức đuổi kịp mấy người đã đi trước một đoạn.

Địa đạo tối đen như mực không thấy điểm dừng, cũng không biết liệu có lối thoát khác hay không.

Tuy ở đây vẫn còn nhiều đại nhãn tặc xuất hiện, nhưng lỗ mà chúng chui ra được thì người không chui qua nổi.

Nếu bị chôn sống trong cái ổ chuột bùn lầy hôi thối này thì thật là gay go.

Đạo mộ tặc tầm thường sợ nhất là bị chôn sống dưới đất, đó là cách chết thảm nhất.

Con đường hầm xây bằng gạch cổ này rất giống mộ đạo.

Mấy người chỉ có thể dò dẫm bước đi chậm rãi.

May mà đi được một đoạn, ba người dần thích nghi với môi trường tối tăm áp bức trong đường hầm này.

Bất giác họ đã đi đến cuối đường hầm.

Nơi này không còn những phiến đá lớn cổ phác tàn phá nữa, mà là một động huyệt thiên nhiên hình vòm.

Động huyệt cũng không lớn lắm, khoảng hơn trăm mét vuông.

Quanh động huyệt này là một dãy các đường hầm giống hệt nhau về quy mô và hình chế.

Đứng ở giữa, căn bản không phân biệt được đông tây nam bắc.

Nhưng lúc này xung quanh xuất hiện rất nhiều ngã rẽ, nhất thời không biết nên đi lối nào.

Trần Mộc đặt Lão Dương Bì xuống, miệng ông ta vẫn lảm nhảm mê sảng, hình như vẫn còn luyến tiếc đàn bò và ngựa của mình.

Suốt dọc đường bị xóc nảy, có lẽ trướng khí cũng đã tiêu bớt.

Lúc này vị trí mấy người đang đứng giống như trung tâm của một mê cung dưới lòng đất, tất cả các đường hầm đều thông đến đây.

Các đường hầm quanh động huyệt được phân bố theo hình nan quạt, tổng cộng có mười đường.

Mấy người càng nhìn càng thấy bố cục động huyệt này kỳ lạ.

Trong động dựng một bức bình phong bằng thạch anh thiên nhiên như bức tường đá.

Quanh bức bình phong, trong lớp bùn đất dưới mặt đất có chôn nhiều cự thạch.

Hình dạng các tảng đá không đồng nhất, lớn nhỏ cũng khác nhau, chôn lấp lộn xộn, không nhìn ra được huyền cơ gì bên trong.

Tiến lại gần bức tường đá nhẫn thín kia quan sát, phát hiện trên tấm bình phong thạch anh thiên nhiên khắc rất nhiều đồ án.

Đây giống như một tấm bia đá bị chôn một nửa dưới đất.

Trên mặt đá lớn và nhẵn kia không có văn tự, nhưng cả hai mặt đều khắc đồ án tinh tế, trên đó có vài chỗ bị bong tróc mài mòn.

Màu sắc vốn có cũng đã nhạt đi gần như không còn, nhưng không ảnh hưởng đến việc nhìn rõ hình vẽ trên đó.

Chỉ là nội dung biểu hiện bên trong thực sự quá mức huyền bí, khiến người ta khó lòng tin nổi.

Chương 756

Một mặt khắc một dãy đồi núi nhấp nhô, giữa bồn địa là rừng rậm mậu mật.

Nhìn đặc trưng địa hình đó, chính là khu vực Bách Nhãn Quật nơi mấy người đang đứng.

Quanh dãy đồi vẽ một bóng đen hình rồng, giống như một con lão long đen đang nhe nanh múa vuốt, nuốt chửng trâu bò nhân súc xung quanh.

Nghĩ đến những con bò và nhạn rừng mất tích một cách vô cớ, ta biết nội dung thạch khắc này không giả.

Chỉ là có lẽ cổ nhân điêu khắc bức họa này chỉ biết gần đây có người và gia súc mất tích bí ẩn chứ không giải mã được bí mật bên trong, nên đã hư cấu hóa một bóng đen hình rồng lượn lờ trên không trung.

Ám thị thần bí mà cổ nhân để lại này, hậu nhân thực sự quá khó để đoán ra chân tướng bên trong.

Tảng đá lớn vẽ hình rồng này không biết là di tích từ triều đại nào.

Xem ra truyền thuyết của mục dân trên thảo nguyên về việc Bách Nhãn Quật có yêu long nuốt chửng nhân súc tuyệt đối không phải vô căn cứ.

Nhìn sang mặt tường đá bên kia, phía này cư nhiên vẽ Hoàng Tiên Cô!

Con đường địa hạ bị vô số chuột rừng chiếm đóng này nối liền với một động huyệt giống như đại sảnh dưới lòng đất.

Mặt sàn đại sảnh chôn nhiều cự thạch, xung quanh lại có nhiều lối

thông đạo cấu tạo tương đồng.

Trần Mộc vạn lần không ngờ trên tường đá của động huyệt này lại khắc thần tượng của Hoàng Tiên Cô giống như ở miếu Hoàng Bì Tử.

Bức họa điêu khắc sau tường đá này đã được chú ý ngay từ khi phát hiện ra tấm bình phong thạch anh thiên nhiên.

Tuy nhiên những nét khắc chìm này đã niên đại cửu viễn, vách đá bong tróc mờ ảo, nếu không dùng tay áo lau đi lớp bụi bặm thì thực sự khó nhận ra.

Dưới ánh đèn vàng vọt, ta lập tức chú ý đến khuôn mặt quỷ quyệt tà ác của con chồn kia.

Bức họa Hoàng Bì Tử đầu người thân này khiến người ta vừa nhìn đã nảy sinh lòng chán ghét.

Trần Mộc toàn thần quán chú nhìn vào tường đá.

Đồ án điêu khắc trên bình phong cực kỳ đồ sộ và phức tạp, hình ảnh tà ác của Hoàng Tiên Cô chỉ chiếm một góc.

Người đàn bà mặt chồn trong tranh có hình thái cử chỉ rất kỳ lạ, giống như đang lẩm bẩm trong miệng thi triển tà thuật gì đó.

Trước mặt mụ đặt một cái rương lớn văn hoa cổ xưa, nắp rương nửa mở nửa đóng.

Ở ngay chính giữa tường đá có một người đàn bà nằm thẳng đơ, nữ tử đó đeo mặt nạ, thân mặc lân y lộng lẫy.

Nhìn tư thế nằm phẳng lặng cực kỳ cứng đờ của cô ta, dường như là một cỗ thi thể được trang điểm kỹ lưỡng.

Phía dưới nữ thi và Hoàng Tiên Cô có một loài chim lông dài không rõ tên, trông giống gà cũng giống trĩ, đang cõng một hình người

mờ ảo bay lên không trung.

Loài chim kỳ quái này có hình thái cực giống "Dẫn hồn kê" trong truyền thuyết dân gian vùng Đại Hưng An Lĩnh.

Truyền thuyết nói rằng con người sau khi chết hóa thành quỷ.

Quỷ nghĩa là trở về (quy), tinh khí trở về với trời, thịt trở về với đất, máu trở về với nước, mạch trở về với đầm, tiếng trở về với sấm, động tác trở về với gió, mắt trở về với nhật nguyệt, xương trở về với cây, gân trở về với núi, răng trở về với đá, mỡ trở về với sương, tóc tai trở về với cỏ, khí hít thở hóa thành vong linh mà trở về chốn u minh.

Người sống toàn nhờ vào một hơi thở không dứt, một khi ngừng thở thân vong, hơi dương khí này sẽ lập tức rơi xuống cõi đại địa mênh mông.

Trong phong tục quan niệm này, khi trong nhà có người qua đời, phải lập tức giết một con gà trống, lấy máu gà bôi lên thân xác thi thể.

Tương truyền hồn gà trống có thể chở vong linh người chết khiến hồn phách bay lên, tránh bị rơi vào luân hồi mà chịu tiếp kiếp nạn.

Nội dung trên tấm bình phong thạch anh thiên nhiên này ly kỳ hoang đường, thực sự khó lòng thấu triệt được huyền bí bên trong.

Chỉ dựa vào những gì mắt thấy mà suy đoán, dường như những gì ghi lại ở đây là Hoàng Tiên Cô thi triển tà thuật, lợi dụng một loại pháp môn tương tự như gà dẫn hồn hoặc chim giấy trát, ở trong những động huyệt vùng núi.

Ta còn thấy những hình vẽ chim thần cổ xưa tương tự, được người dân địa phương gọi là chim thần đưa tiễn.

Loài chim thần chỉ có thể dẫn dắt vong linh này đã cứu vong hồn của nữ thi đeo mặt nạ kia từ âm phủ địa phủ trở về, ý đồ khiến cô ta

phục sinh.

Mà cái rương hình bóng không rời của Hoàng Tiên Cô có lẽ chính là nguồn gốc tà pháp của mụ.

Xem ra Bách Nhãn Quật vốn bao quanh bởi vô số truyền thuyết ly kỳ này tuyệt đối không phải là nơi cất giấu kho báu của đám phỉ Nê Nhi Hội.

Chúng tốn bao công sức đào cái rương dưới mộ Hoàng Bì Tử vận chuyển đến tận sâu trong thảo nguyên, chẳng lẽ là để chiêu hồn cho một con quỷ chết từ ngàn năm trước?

Nghĩ đến đây, Trần Mộc cũng ngày càng hiếu kỳ.

Nhìn tấm bình phong thạch anh này niên đại thậm chí rất xa xưa, tưởng như nữ thi đeo mặt nạ kia nhất định là cổ nhân không nghi ngờ gì.

Cô ta rốt cuộc là ai?

Hiện giờ đang ở đâu?

Đám phỉ Nê Nhi Hội sau khi đến đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Truyền thuyết về việc người và gia súc mất tích quanh Bách Nhãn Quật liệu có liên quan đến việc này?

Các ý nghĩ hiện lên trong đầu liên tục, nhưng càng suy tính càng không thấy đầu mối.

Nhìn những tảng đá chôn dưới đất kia, Trần Mộc lại nhận ra một vài manh mối.

Những năm trước người ta đều dùng phương pháp này để trị tà khu quỷ.

Cổ thư có đề cập: "Chôn đá bốn góc, trong nhà không quỷ".

Những tảng đá này dùng để trấn quỷ.

Ở dân gian Đông Bắc, truyền thuyết về cương thi, quỷ treo cổ làm hại người cực nhiều.

Những gia đình sống trong núi hoang để cầu bình an mới dần hình thành tập tục này.

Trong địa động chôn nhiều đá, hiển nhiên là dùng để trấn áp quỷ khôi.

Thấy vậy, trong lòng Trần Mộc cũng đã hiểu rõ.

Sau đó ta đi xem tình hình của Lão Dương Bì hiện tại thế nào.

Lúc này bụng của ông ta vẫn chưa hết trướng, nhưng thần trí đã khôi phục được đôi chút.

Điều khiến ông ta đau đáu nhất chính là đàn ngựa của mình.

Ba con ngựa còn lại đều đã chạy vào sâu trong rừng rậm bên trên Bách Nhãn Quật.

Chương 757

Mất tọa kỵ, lại đi bộ, ngay cả việc quay về trang trại cũng không dễ dàng.

Thấy Lão Dương Bì hơi khởi sắc, Trần Mộc bắt đầu suy tính nên đi hướng nào.

Quanh địa huyệt này có mười con đường hầm, cấu tạo gần như y hệt nhau.

Mấy người từ một đoạn đường hầm sụp đổ tiến vào, đường cũ đã sập, những nơi khác có lối thoát hay không vẫn chưa biết được.

Nơi này đã có những sự vật mang tính tượng trưng cho việc phản hồn, trấn hồn, dường như đâu đâu cũng liên quan đến vong hồn, quỷ khôi.

Vậy thì mười con đường hầm xung quanh rất có khả năng đại diện cho Thập Đạo của Minh phủ.

Trần Mộc trước đó từng xem một bức Minh phủ Thủy Lục đồ, trên đó vẽ âm gian vừa hay có mười đạo.

Còn tại sao không phải chín đạo hay mười một đạo, đó là do thời Đường phân chia thiên hạ thành mười đạo, âm và dương tương đối nên âm gian cũng có mười đạo.

Ở bên trong không phân rõ đông tây nam bắc, chỉ đành tùy tiện chọn một đường mà đi.

Trần Mộc khiêng Lão Dương Bì lên, chọn một con đường rồi đi vào.

Hơi ẩm dưới đất rất nặng, đàn chuột kéo lũ lượt càng khiến người ta chán ghét.

Dọc các khe hở của gạch đá đều có nhiều hang chuột, ước chừng có thể thông lên mặt đất, nhưng chỉ có thể hình của chuột mới qua lại được.

Mấy người chưa đi được bao xa, sự sụp đổ bên trong đường hầm đã chặn đứng lối đi, đành phải quay đầu lại, đi con đường khác.

Trong một con đường hầm khác, đi đến cuối cùng, rốt cuộc phát hiện ra một cái giếng đứng.

Không gian trên đỉnh hẹp nhỏ, chỉ vừa một người chui qua.

Trần Mộc thuận tay mò lên trước, phát hiện miệng giếng thông lên trên bị một phiến nham thạch màu xám chặn lại.

Trần Mộc dồn lực toàn thân, cưỡng ép đẩy phiến đá sang một bên.

Ánh sao mù mịt từ bên ngoài lập tức hắt xuống.

Trần Mộc kéo Lão Dương Bì leo lên trước, hai nữ cũng bám sát theo sau.

Chỉ thấy bên ngoài bóng nguyệt mông lung, quanh thân bóng cây lưa thưa, vẫn là khu rừng ở Bách Nhãn Quật kia.

Nơi này không có du diên và chuột rừng xuất hiện, khắp nơi đều là một mảnh tĩnh mịch.

Sau khi lên trên, Trần Mộc lại đi xem phiến đá kia.

Phiến đá này rõ ràng là có người cố ý đậy lên, hơn nữa trên đó còn có một số con số.

Phiến đá này được chế tác có ý đồ, nhưng không bịt chết miệng giếng.

Nếu dùng móc sắt mở từ trên xuống thì có thể dễ dàng mở ra.

Hai bên gạch đều có mã số, là loại vật liệu kiến trúc theo quy chế

nào đó.

Từ thời Tần, để tiện cho việc giám sát quản lý, đã có quy định phải khắc tên thợ lên gạch ngói, nhưng nhìn khối gạch xi măng này thế nào cũng không giống cổ vật.

Chẳng lẽ có quân phiệt nào đã tiến hành khai quật hang động đầy đá trấn quỷ ở giữa đường hầm kia?

Mấy người đều cảm thấy khó hiểu, không đoán nổi thứ này dùng để làm gì.

Hiện tại mang theo Lão Dương Bì là một gánh nặng, muốn mò mẫm ra ngoài trong đêm đen căn bản là không thể, chỉ có thể tìm một nơi tương đối an toàn đợi đến sáng rồi tính tiếp.

Trần Mộc ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh trăng sao tuy ảm đạm nhưng may mắn là những ngôi sao chính vẫn có thể nhận ra lờ mờ.

Trước tiên tìm sao Bắc Đẩu để xác định phương hướng, sau đó tìm Tam Tinh.

Chỉ thấy Tam Tinh nằm ngang, lấp lánh ánh sáng yếu ớt treo nghiêng ở phương đông.

Vùng Đông Bắc đêm đêm đều thông qua vị trí của Tam Tinh trên trời để đo tính thời gian.

Dựa vào đó, ước tính hiện tại mới khoảng mười giờ đêm.

Rừng sâu núi thẳm trời tối sớm, tính từ lúc trời tối đến giờ đã sáu bảy tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa đến nửa đêm.

Hiện tại ít nhất còn phải bảy tiếng nữa trời mới sáng.

Khoảng thời gian dài như vậy, trong khu rừng này chắc chắn không có nơi nào an toàn.

Trần Mộc thấy bên cạnh có cây đại thụ, bèn leo lên xem địa hình

phụ cận, sau đó mới tính tiếp.

Lúc này sương mù trong rừng đã tan bớt.

Trần Mộc giẫm lên cành cây cao nhất, cúi đầu nhìn xuống, đã không còn nhìn rõ mặt ba người phía dưới nữa.

Ta vẫy tay với họ rồi ngẩng đầu quan sát địa hình xung quanh.

Nhưng lúc này mây đen che nguyệt, trên trời chỉ có vài điểm tinh hàn, nhìn nửa ngày cũng chỉ thấy bóng cây lờ mờ, không thấy nơi nào có thể trú chân.

Trong môi trường tối tăm mờ mịt, con người luôn vô thức cố gắng trợn to mắt để nhìn rõ hơn, nhìn đến mỏi cả mắt mà vẫn chẳng thấy gì.

Trần Mộc dụi dụi mắt, lại nhìn sang hướng khác.

Đúng lúc này, mây trôi trên trời chuyển động, ánh trăng lạnh lẽo như nước từ chỗ mây thưa rọi xuống.

Nhờ khoảnh khắc trăng sáng mờ ảo đó, Trần Mộc phát hiện ngay sau lưng mình, cách đó chỉ vài cái cây, có một bóng đen mờ ảo sừng sững, giống như một khu kiến trúc lớn.

Do tất cả các căn phòng đều chết chóc im lìm không có đèn lửa, nên trông chỉ là một mảng đen kịt giống như đường nét của các công trình kiến trúc.

Khi định nhìn kỹ lại thì mây trôi lại che lấp ánh trăng lần nữa.

Những nơi xa hơn chút lại là một màn đen kịt, ngay cả đường nét bóng đen cũng không thấy rõ.

Do trước đó đã phát hiện ra phiến đá lớn nhân tạo, nên việc phát hiện ra một số căn phòng ở gần đây cũng không thấy quá kỳ lạ.

Tuy nhiên không ngờ những kiến trúc này lại ở gần họ như vậy.

Trần Mộc nhìn thấy xong liền xuống cây, kể lại những gì thấy được cho hai nữ.

Phía kia có công trình như nhà cửa, nhưng bên trong tối om không chút động tĩnh.

Nếu thực sự là kiến trúc kiểu nhà ở, dù không có người ở thì ít nhất nó cũng có bốn bức tường và một mái nhà.

Chương 758

Trần Mộc cõng Lão Dương Bì lên, đi về phía đó.

Nhưng vừa đi, ta liền phát hiện có gì đó không đúng.

Phía sau dường như có người đang đi theo, nhưng quay đầu lại nhìn thì không thấy động tĩnh gì.

Nghĩ rằng mình nghe nhầm, ta cũng không để tâm chuyện đó.

Mọi người xuyên qua lớp cỏ hoang cao ngang gối trong rừng, đối diện là một tòa lâu phòng cao ba tầng.

Tòa lâu này nhìn bề ngoài có vẻ bình thường, nhưng lại toát ra một mùi quỷ dị.

Kiểu dáng không ra Trung không ra Tây, trên cửa sổ đều có kính, bảo tồn rất hoàn hảo, tuyệt đối là một tòa kiến trúc cận đại.

Trần Mộc tiến lên nhìn qua cửa sổ vào bên trong một hồi lâu, bên trong không có chút ánh sáng, không thấy gì cả.

Tất cả các khe cửa sổ đều dán giấy niêm phong, trên đó có một số văn tự và phù hiệu kỳ lạ.

Trần Mộc nhìn qua, đây chính là văn tự của nước Nhật.

Phù hiệu này rõ ràng cũng vậy.

Đám người Nhật này cư nhiên lại có một tòa kiến trúc như thế này ở đây, thật là quỷ dị.

Tòa lâu này không giống nhà Tây, cũng không giống nhà kiểu Trung hiện đại.

Trong ấn tượng của Trần Mộc, chỉ có người Nhật mới xây loại lâu phòng mang phong cách cổ quái này.

Người Nga chắc sẽ không xây lâu ở đây.

Người Nhật bắt chước châu Âu, rất sùng ngoại, cảm thấy cái gì của châu Âu cũng tốt, ngay cả lâu phòng bình thường cũng ít nhiều hấp thụ đặc điểm kiến trúc phương Tây.

Không biết trong tòa lâu này ẩn chứa bí mật gì không ai biết.

Tuy nhiên những việc này hoàn toàn dựa vào suy đoán thì không chắc chắn.

Mấy người đi đến cửa lâu.

Tòa lâu trước mắt không khác gì một tòa nhà dân cư bình thường, chỉ có ba tầng.

Nhìn từ bên ngoài mỗi tầng có khoảng hai mươi cửa sổ, tất cả đều đóng chặt, bên trong tĩnh lặng đến rợn người.

Tập tính của lũ du diên xuất hiện gần đây là ngày nghỉ đêm đi, nghe thấy tiếng động là hành động.

Chỉ cần trời sáng rồi mới đi ra ngoài rừng thì không cần lo lắng gì nữa.

Thấy tòa lâu này chắc chắn và hoàn chỉnh, mấy người đều thấy đây là nơi trú ẩn tốt.

Cửa lâu cũng không khóa, chỉ khép hờ như vậy, là loại cửa hai cánh.

Trên mỗi cánh cửa có một ô kính nhỏ hình vuông, nhưng trước cửa không có bất kỳ biển hiệu nào.

Trần Mộc giơ chân đạp mở cửa lâu.

Do nhiều năm không đóng mở, bản lề trên cửa đều đã rỉ sét, phát ra những tiếng kêu kẽo kẹt khó nghe.

Trong lâu quanh năm không có người qua lại, khắp nơi đầy bụi bặm, các góc giăng đầy mạng nhện, không khí không hề trong lành, tỏa ra một mùi nấm mốc nhàn nhạt.

Tuy cũng là nơi tích tụ âm khí lâu ngày, nhưng so với mùi hôi thối ẩm ướt trong địa động thì đã tốt hơn nhiều rồi.

Sau khi vào lối hành lang, mấy người vừa đi vừa xem kết cấu bên trong tòa lâu.

Chỉ thấy bên trong cửa lâu lắp một tấm gương lớn, chặn mất một nửa lối đi vốn dĩ khá rộng rãi.

Trước gương có một cánh cửa sắt kéo, cửa không hạ xuống, cần gạt điều khiển đặt ở bên ngoài, bên trong thì không có.

Giống như nhà tù, chỉ có thể mở từ bên ngoài.

Nhìn cấu tạo cửa kéo đó chắc là truyền động bằng khí nén, không cần điện cũng có thể thao tác.

Có loại trang trí này, chứng tỏ tòa lâu này chắc chắn từng là một cơ sở bảo mật được canh phòng cẩn mật.

Tường bên trong lâu đều quét vôi trắng, sàn nhà cũng là sàn xi măng.

Tuy nhiên điều kỳ quái duy nhất là tất cả các cửa ở đây đều bị gạch bịt kín.

Ngoài hành lang ra không có bất kỳ lối vào phòng nào.

Ba người cảm thấy vô cùng kỳ lạ, xây lâu không phải để cho người ở sao?

Nhìn từ bên ngoài tòa lâu này chẳng có gì nổi bật, sao bên trong các cửa lại bị đá bịt kín hết?

Đi đến lối cầu thang, phát hiện cầu thang không bị gạch bịt lại.

Xem ra không gian trong lâu chỉ giữ lại hành lang và cầu thang.

Hóa ra các cửa sổ bên ngoài toàn là đồ trang trí.

Mấy người không khỏi dừng bước ở lối cầu thang.

Kiến trúc này thật là không thể hiểu nổi.

Ở trong này e rằng còn nguy hiểm hơn ở bên ngoài.

Mấy người bèn trực tiếp lùi ra ngoài.

Đến trước cánh cửa đôi, nhìn thấy hai ô cửa sổ nhỏ trên cửa mới chợt nhận ra, tòa lâu này chỉ có ô cửa sổ trên cửa đại môn này là thật.

Nhìn từ ngoài vào trong lâu tối đen như mực, ở bên trong nhìn qua cửa sổ ra ngoài cũng đen kịt không rõ ràng.

Trần Mộc định giơ tay đẩy cửa thì nghe thấy bên ngoài cửa lâu phát ra một tràng tiếng gõ cửa.

Tiếng động không lớn lắm, nhưng giữa đêm đen tĩnh mịch này lại đặc biệt đột ngột.

Trần Mộc vốn định đẩy cửa liền rụt tay lại.

Bách Nhãn Quật hiếm dấu chân người, bốn người họ đều ở đây, ai có thể gõ cửa bên ngoài?

Nhưng Trần Mộc nghĩ lại, việc này căn bản không đúng.

Chương 759

Cánh cửa này căn bản không khóa, chỉ cần đẩy nhẹ là mở, ai muốn vào thì không cần phải gõ cửa.

Trần Mộc lúc này bị tiếng gõ cửa làm cho bực mình không thôi, giơ chân định đạp tung cửa để xem rốt cuộc là thứ gì bên ngoài đang giả thần giả quỷ.

Chưa đợi Trần Mộc giơ chân đạp cửa, liền thấy ngoài hai ô cửa sổ trên cửa đó, đột nhiên lộ ra hai bàn tay trắng bệch.

Năm ngón tay chậm rãi cào vào kính, phát ra tiếng ma sát chói tai, nghe mà nổi hết da gà da vịt.

Bản lề rỉ sét kêu kẽo kẹt, cửa lâu bị đẩy mở từ bên ngoài.

Theo cánh cửa lâu mở toang, dường như có một chậu nước lạnh buốt dội thẳng lên người mấy người họ.

Nhưng qua khe hở cửa lâu đã mở, chỉ thấy bên ngoài lâu là một mảnh đen kịt. "Già La, bên ngoài là thứ gì?".

Trần Mộc hỏi Già La.

Với tư cách là Quỷ Hậu, nếu là tiểu quỷ tác quái, cô chắc chắn có thể nhìn rõ.

Nhưng Già La lắc đầu, biểu thị đây không phải là linh hồn quỷ mị gì cả, chính cô cũng không nhìn thấy gì.

Trần Mộc bảo mọi người vội vàng lùi lại.

Thứ này thực sự quá đỗi quỷ dị.

Mấy người tháo lui đến vị trí lối cầu thang ở cuối hành lang.

Cửa của tòa lâu này rất đặc thù, không giống các tòa lâu bình

thường đặt ở mặt ngang mà lại mở ở đầu hẹp của khối lâu hình chữ nhật.

Các phòng hai bên hành lang đều bị gạch bịt kín, một đường hành lang đối diện cửa lâu rất dài, cuối đường cũng bị gạch phong tỏa.

Đi đến đây lựa chọn duy nhất là đi lên cầu thang.

Lối cầu thang ở khúc quanh hành lang có cả lối lên và lối xuống, xem ra tòa lâu này còn có tầng hầm.

Cầu thang cũng giống như hành lang, đều để trống chứ không dùng tường gạch bịt lại.

Chuyện vừa xảy ra trước cửa lâu khiến mọi người cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Đúng lúc này, Lão Dương Bì đột nhiên tỉnh lại sau cơn hôn mê, thấy mình đang được Trần Mộc vác trên vai, lại nhìn theo ánh đèn dầu mù mờ, không biết mình hiện đang ở nơi nào.

Trong bụng trướng đau khó nhịn, tâm trí vẫn còn chút mơ hồ, vội vàng hỏi: "Cái hang tối om này là nơi nào?

Chẳng lẽ đã vào điện Diêm La rồi sao?".

Trần Mộc giải thích đơn giản vài câu cho Lão Dương Bì, chợt nghe ở lối cửa lâu phát ra một tiếng động cực lớn vang lên.

Một tiếng vang lớn quỷ dị đột ngột truyền đến, chấn động khiến vách tường trong tòa lầu kêu ong ong.

Nghe âm thanh thì có vẻ cửa sập ở lối vào đã hạ xuống.

Cửa sổ của tòa lầu này đều là đồ giả trang trí.

Nếu không có lối ra khác, đạo cửa sắt đó chính là thông đạo duy nhất để rời khỏi đây.

Sau tiếng cửa sắt đóng sập, trong lầu lại mất đi động tĩnh, qua một lúc lâu mọi người mới hoàn hồn.

Lối ra có cửa sập, một khi đã đóng lại thì muốn ra ngoài thật khó.

Lão Dương Bì trước kia ở vùng Tây Bắc sống trong hầm đất, sau đó đến thảo nguyên mưu sinh thì ở lều bạt, chưa từng ở trong tòa lầu bê tông cốt thép bao giờ.

Theo lời lão nói, cảm giác trong tòa lầu này giống như một cái hộp trắng.

Lão tuy chưa rõ tình hình nhưng nghe Trần Mộc nói vậy cũng đoán được bảy tám phần, không ngừng thở ngắn than dài. "Rốt cuộc là ai đã đóng cửa sập này lại?" Già Nam và Già La khó hiểu hỏi.

Hai người căn bản không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, ngoại trừ dấu bàn tay trắng trên cửa sổ kia.

Nhưng có thể xác nhận chắc chắn rằng, đó không phải là hồn ma quỷ quái gì.

Đã phong tỏa bọn họ ở bên trong thì nhất định phải có mục đích.

Các căn phòng trong tòa lầu này đều bị gạch và xi măng phong kín, nhưng đó chỉ là tình hình ở tầng một.

Tầng hai, tầng ba và tầng hầm thế nào, mấy người vẫn chưa biết.

Nếu có thông đạo ngầm hoặc phía trên có căn phòng chưa bị lấp kín, thì có thể tìm cách rời đi.

Một khi gặp phải tình huống gì, đừng tự loạn trận chân là được.

Trần Mộc lúc này vung vung thanh Khang Hy Bảo Đao của Lão Dương Bì.

Đây là một lợi khí đã khai lưỡi.

Đối với Trần Mộc người không thể sử dụng Kim Quang Chú lúc này, nó chẳng khác nào thần binh lợi khí.

Theo lời Lão Dương Bì, thanh đao này là vật ngự dụng khi Khang Hy chinh phạt Cát Nhĩ Đan, sau được ban thưởng cho vương công Mông cổ cấp bậc cao.

Đao này chuôi dài lưỡi dài, thân đao thẳng và nhọn, không chỉ có rãnh máu dài mà còn có sợi kim ti hình rồng lượn khảm lên trên, sắc bén hoa quý, phi đồng phàm vật.

Tuy rằng phẩm tướng không còn quá tốt vì thời gian đã lâu, nhưng dù sao cũng là vật hoàng gia, lại là lợi khí khai lưỡi, thậm chí còn có thể tịch tà.

Sau khi bàn bạc xong đối sách, mấy người lập tức triển khai hành động.

Đầu tiên họ hy vọng tìm được một căn phòng chưa bị phong bế để thoát ra từ cửa sổ.

Nếu không phải vào tầng hầm thì cố gắng không vào.

Tuy trong lầu hoàn toàn tối đen, trên lầu dưới lầu không có gì khác biệt, nhưng tầng hầm dù sao cũng ở dưới lòng đất, có lẽ do ám thị tâm lý, họ chọn lên lầu xem xét trước.

Tòa lầu này tuyệt đối không đơn giản là bị phế bỏ.

Nhiều căn phòng bị phong kín bằng gạch và xi măng như vậy, lại còn có giấy niêm phong dán từ bên ngoài kẽ cửa sổ, cùng với tấm gương lớn hai mặt trước cửa, nhất định là không muốn cho thứ gì đó đi vào hoặc rời đi.

Ở bên trong mà mấy người không cảm thấy quá ngột ngạt, chứng tỏ nơi này vẫn có lỗ thông hơi, thật sự khiến người ta không hiểu nổi.

Lão Dương Bì lúc này khuyên: "Nhất định là chúng ta đã ăn thần cá dưới nước, thần cá đó sao có thể ăn được?

Chương 760

Bây giờ gặp báo ứng rồi, bị nhốt trong cái hộp trắng này không thoát ra được, xem như nhận mệnh vậy." Trần Mộc không trả lời lão.

Từng đám mây mù bao trùm lấy Bách Nhãn Quật, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thật khó đoán định.

Tuy nhiên có một điểm có thể khẳng định, tòa lầu này chắc chắn do người Nhật xây dựng.

Thay vì quy kết cho yêu nghiệt tác quái, thà nói là bọn chúng lòng lang dạ thú, không biết ở nơi hoang sơn dã lĩnh này xây lầu để mật mưu chuyện xấu gì.

Trong lúc trò chuyện, họ đã đi khắp các lối cầu thang tầng hai và tầng ba.

Phòng ở hai tầng này vẫn bị lấp kín toàn bộ.

Một số ký hiệu tiếng Nhật nguyên bản trong lầu đã bị cạo sạch, chỉ còn lại vài dấu vết khó nhận ra.

Hành lang cũng giống tầng một, bị tường gạch ngăn đoạn, không thể tiến vào khu vực nửa bên kia của tòa lầu.

Phải chăng do ở nửa tòa lầu kia tồn tại thứ gì đó?

Cũng có khả năng giống như các căn phòng, nửa tòa lầu còn lại toàn bộ đã bị xây gạch thành một khối đặc.

Cảnh ngộ hiện tại của họ chẳng khác nào người mù cưỡi ngựa mù lúc nửa đêm bên vực thẳm.

Trong môi trường huyền bí đầy rẫy nguy cơ này, họ hoàn toàn không biết rốt cuộc phải đối mặt với điều gì.

Xem ra tiếp tục tìm kiếm cũng vô dụng.

Đứng cạnh bức tường gạch ở hành lang tầng hai, Trần Mộc quyết định quay lại tầng hầm tìm thử.

Vừa định rời đi, Già Nam ở bên cạnh đã phát hiện ra một chút manh mối.

Vẻ ngoài tường gạch của tất cả các phòng đều tương đương nhau, dường như được xây cùng thời kỳ, đều chắc chắn kiên cố.

Nhưng ở bức tường gạch trên hành lang tầng hai, một phần rộng khoảng bảy tám viên gạch lại có vẻ hơi đặc biệt.

Màu sắc gạch tuy tương đồng, nhưng mảng gạch này lại có vẻ không hài hòa với cả bức tường, dường như độ cũ mới hơi khác biệt.

Hơn nữa giữa các viên gạch cũng lồi lõm không đều, không bằng phẳng như các bức tường khác, giữa các khe hở cũng không có xi măng kết dính.

Nếu không phải Già Nam tinh mắt tâm tế thì đúng là khó lòng nhận ra.

Không biết những viên gạch này từng bị ai đó dỡ ra rồi lấp lại, hay là đạo thông đạo bí mật cố ý để lại trên bức tường đặc.

Ngoại trừ Lão Dương Bì vẫn đang thẫn thờ vì chuyện ăn thịt thần cá, bọn Trần Mộc đều bắt đầu nghiên cứu mảng tường đó.

Già La thấy trên tường có mấy viên gạch có thể cử động, lập tức muốn ra tay dỡ tường.

Trần Mộc ngăn hắn lại, đứng trước tường quan sát kỹ lưỡng, dùng vỏ đao gõ nhẹ mấy cái.

Nhưng gạch quá dày, từ âm thanh khó lòng phán đoán phía bên kia là rỗng hay đặc.

Tuy nhiên mấy chục viên gạch này đúng là có thể tháo rời.

Bên trong vách tường có gì hoàn toàn là cát hung khó liệu.

Hiện tại đã rơi vào cục diện bế tắc, nếu không dỡ mảng tường duy nhất có thể cử động này để xem cho rõ thì cũng không xong.

Quan trọng nhất là sau khi quan sát một hồi, Trần Mộc bắt đầu rút từng viên gạch ra.

Lão Dương Bì phía sau cũng chạy tới giúp đỡ.

Kết quả là những viên gạch tháo xuống được xếp sang một bên.

Gạch có thể cử động chỉ có mấy chục viên.

Rút vài viên gạch ra, thấy bên trong còn một lớp gạch có thể cử động khác.

Sau hai lớp tường gạch, không còn gạch nữa, dường như đen kịt có thứ gì đó khác.

Dùng đèn dầu hỏa chiếu lên cũng nhìn không rõ.

Dùng vỏ đao đâm một cái, phát ra âm thanh kim loại trầm đục.

Trần Mộc không kiên nhẫn rút từng viên nữa, thò tay vào bạt đổ cả hai lớp gạch còn lại.

Thế là trên tường gạch hành lang xuất hiện một cái hố chưa đầy một mét vuông.

Mọi người tụ tập trước tường, thấy sau hai lớp gạch không phải thông đạo, không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng ai nấy đều muốn xem thứ chôn trong tường rốt cuộc là gì.

Thế là Trần Mộc dùng Khang Hy Bảo Đao khều đèn dầu hỏa tới chiếu.

Lúc này mới nhìn rõ thì ra trong tường chôn một khối sắt lớn, lạnh

lẽo đen kịt.

Bốn người trong lòng không khỏi kinh hãi.

Chẳng lẽ sau hai lớp gạch còn có một lớp tường sắt?

Thò tay lên sờ, đầu ngón tay lập tức chạm vào cảm giác dày nặng lạnh lẽo.

Một dự cảm bất tường ập đến.

Trần Mộc vội vàng định thần, nhìn kỹ lại lần nữa, phát hiện trên lớp tường sắt này còn có mấy hàng văn tự nổi lên.

Phải khêu đèn sát vào, ghé mắt nhìn gần mới thấy rõ.

Bốn người luân phiên nhìn một lượt, đó không phải quốc văn, không phải con số, và tuyệt đối không phải loại chữ Nhật.

Mọi người mù tịt, vách tường đúc bằng sắt này giống như một lớp vỏ sắt, lại chôn trong tòa lầu, không biết rốt cuộc lớn cỡ nào, dày bao nhiêu.

Chữ trên khối sắt là gì, có lẽ đọc được sẽ giải khai được bí mật trong đó.

Nhưng ngay lúc này, đèn dầu hỏa trong tay Già Nam lóe lên hai cái rồi lụi tắt vì hết dầu.

Đèn dầu vừa tắt, bên trong tòa lầu phong kín lập tức trở nên tối đen như mực.

Trong hành lang tối tăm chỉ còn lại tiếng thở của mấy người.

Nghĩ đến chuyện sau khi vào tòa lầu cổ quái này, cánh cửa sắt đột nhiên hạ xuống, bàn tay người màu trắng trên cửa sổ, cùng khối sắt lớn chôn sâu trong tường gạch trước mặt, không thứ gì không toát ra vẻ quỷ dị.

Chương 761

Trần Mộc chỉ đành lấy từ trong ngực ra một bao diêm.

Trong môi trường tối đen tuyệt đối, dù chỉ một chút ánh sáng cũng sẽ khiến con người cảm thấy hy vọng.

Mấy người vẫn còn tính là trấn định.

Diêm chỉ còn hơn hai mươi que, một khi dùng hết sẽ không còn nguồn sáng nào nữa, nên không đến lúc cần thiết thì không được sử dụng.

Lão Dương Bì nhớ lại lúc nãy thấy trên vách sắt có vết chữ, lão là một kẻ mù chữ, bèn hỏi bọn Trần Mộc: "Trên mấy viên gạch sắt đó in cái gì thế?" Que diêm cháy đến tận gốc, xung quanh lại một lần nữa chìm vào bóng tối vô biên.

Trần Mộc vứt que diêm đã thành tro đi, vắt óc nhớ lại những ký tự vừa nhìn thấy trong đầu.

Sau đó Trần Mộc lại thắp một ngọn nến, tiến lại gần cái hố trên tường gạch, rút một que diêm quẹt sáng, dùng tay che ngọn lửa để tránh hơi thở của mọi người thổi tắt.

Ánh sáng vừa hiện, vách sắt đen kịt lập tức đập vào mắt.

Lần này tuy ánh sáng yếu ớt nhưng mọi người nhìn cực kỳ kỹ lưỡng.

Cuối cùng lại có thêm một phát hiện, lúc nãy chỉ lo nhìn các ký tự kỳ quái trên tấm sắt mà không lưu ý rằng bức tường sắt giấu sau lớp gạch này không phải là một khối sắt khổng lồ nguyên khối, mà là một cái nắp sắt có thể kéo ra, giống như một cánh cửa sắt hoạt động thấp bé.

Vừa rồi do dỡ tường gạch, một số viên gạch chưa được tháo hết, kẽ hở ở rìa nắp sắt chưa lộ ra hoàn toàn, tay cầm đúc liền với nắp cũng bị mấy viên gạch che khuất.

Sau khi có phát hiện mới, que diêm cũng tắt ngóm.

Trần Mộc lần mò tháo nốt những viên gạch còn lại.

Đây hóa ra là một cánh cửa sắt lớn có thể đóng mở, nhưng nếu bảo là cửa thì hơi quá nhỏ, người muốn vào phải bò mới vào được, giống như lỗ chó.

Trần Mộc thò tay sờ sờ, trên đó có cái then sắt nhưng không có khóa, cũng không có chốt chặn.

Trần Mộc rút đao ra, bảo Già Nam ở bên cạnh dùng diêm chiếu sáng để xem sau cái nắp sắt này có danh đường gì.

Mọi thứ sẵn sàng, Trần Mộc một tay kéo mạnh tay cầm ở rìa cánh cửa sắt nặng nề.

Trong bóng tối lập tức truyền đến tiếng động nặng nề cọc cạch.

Mấy người ngay lập tức ngửi thấy một mùi hôi nồng nặc bốc ra từ phía sau nắp sắt.

Mùi này khiến người ta buồn nôn, vô cùng khó ngửi, giống như hỗn hợp của khói than và dầu mỡ thối rữa khó chịu.

Để đề phòng có độc, Trần Mộc bảo mọi người khẩn trương bịt mũi lại.

Phía sau nắp sắt mở ra là một lớp gạch đá đen kịt dày hơn một mét, sâu vào trong nữa là một cái hố trục hình trụ hướng lên trên, không chạm trời cũng không chạm đất.

Vách bên trong hố đều là những vật thể than hóa màu đen dày đặc, dường như do khói lửa hun lâu năm mà thành.

Trần Mộc rướn người vào xem, bên dưới đen ngòm không thấy đáy, phía trên thì có một mảng tinh quang mờ ảo.

Có vẻ trên đỉnh lầu có một cửa sổ tròn, hố trục hẹp.

Nếu dùng tay chân chống vào vách hố, có lẽ có thể từng chút một leo lên vị trí cửa sổ.

Nhìn qua thì giống như ống khói của một cái ống khói lớn.

Trần Mộc dùng tay quẹt một cái trong ống khói phía sau nắp sắt, toàn là tro bếp.

Vê thử một cái, thấy dính nhớp như dầu hỏa.

Dưới ống khói này chắc chắn là lò lửa hoặc bồn lò.

Đã lâu không sử dụng như vậy, tại sao vẫn còn dầu mỡ thế này?

Ngoài ra còn có mùi vị khiến người ta buồn nôn kia...

Trần Mộc lập tức nghĩ ra, đây là lò thiêu xác dùng để hỏa táng.

Cho dù không phải thiêu người chết thì ít nhất cũng đã thiêu hủy một lượng lớn động vật.

Đây là dầu mỡ bị nhiệt độ cao và khói đặc đưa vào ống khói, sau khi nguội đi thì ngưng tụ lại.

Cho nên dù trải qua thời gian dài, lớp dầu dày này vẫn không biến mất.

Cái nắp sắt sau tường gạch tầng hai cũng không giống như bồn lò, mà là thông đạo dùng để vệ sinh ống khói, phòng chống tắc nghẽn.

Chỉ có những lò thiêu xác kiểu cũ của bãi hỏa táng mới cần thiết bị này, vì dầu mỡ trong ống khói phải dọn dẹp bằng thủ công mới sạch được.

Phát xít dùng phòng hơi độc để thảm sát xong sẽ dùng lò thiêu xác

để xử lý thi thể, người Nhật xem ra cũng du nhập loại trang bị này để hủy thi diệt tích.

Chủ yếu là mấy người không hiểu rõ, nếu đây thật sự là một cái ống khói lớn, tại sao cần ngụy trang và phong bế nghiêm ngặt như vậy?

E rằng trong đó tuyệt đối không chỉ đơn giản là che mắt thế gian.

Sau khi Trần Mộc quay lại, nói với mấy người về lò thiêu xác từng thiêu vô số thi thể này, ai nấy đều cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Nếu muốn thoát ra khỏi đây thì phải có người leo lên từ ống khói của lò thiêu.

Nhưng trong quá trình này không được dùng diêm chiếu sáng, nếu chẳng may châm lửa đốt cháy những thứ còn sót lại trong ống khói, trong nháy mắt sẽ bị lửa lớn nuốt chửng.

Một cách khác là lần mò xuống tầng hầm, nhưng nơi đó chắc hẳn là một lò thiêu khổng lồ, chưa chắc đã có lối ra.

Trên ống khói phủ một lớp dầu mỡ dày như vậy, leo lên chắc chắn sẽ bị trượt.

Trần Mộc vào trong ống khói thử một chút, ống khói này tuy lớn nhưng cũng chỉ hơi lớn hơn ống khói thông thường một chút mà thôi.

Nhìn ánh sao mờ ảo trên đỉnh đầu, Trần Mộc dùng đao cạo vách trong ống khói.

Vỏ đao cạo vách trong ống khói, nhanh chóng dọn sạch một vòng tro than và dầu mỡ, lại dùng chân đạp lên thử ma sát.

Bên trong ống khói này rất hẹp, nếu dùng lưng và eo chống đỡ để nhích dần lên thì vấn đề không lớn.

Nhưng vừa cạo một lớp dầu thì trong ống khói lập tức tràn ngập

một lớp sương mù, khiến Trần Mộc cay mắt không mở ra nổi.

Tuy dùng quần áo bịt mũi nhưng vẫn có cảm giác chóng mặt.

Hơn nữa vách trong ống khói vô cùng trơn.

Ngay lúc này, Trần Mộc ngẩng đầu nhìn lên trên, liền thấy ở miệng ống khói không biết từ lúc nào xuất hiện một luồng sáng đỏ sẫm.

Một ngọn đèn như đuốc, sáng tối biến ảo, hình dáng như quỷ hỏa, phiêu hốt huyền phù ở phía trên.

Chương 762

Trong đêm đen kịt, nếu không có chút ánh đèn nào mà đột nhiên xuất hiện một điểm sáng cô độc, tuyệt đối là quỷ hỏa chứ không phải đèn đuốc.

Cái nhìn này nằm ngoài dự liệu, luồng quỷ hỏa đó đột nhiên lao nhanh xuống phía Trần Mộc.

Trần Mộc thấy tình hình không ổn, lập tức nhanh chóng thối lui xuống dưới.

Đến miệng ống khói, Trần Mộc lách người nhảy ra ngoài, lập tức đóng nắp lại.

Trong bóng tối nghe thấy trong ống khói có thứ gì đó như cái chùy sắt đập mạnh vào nắp sắt, phát ra tiếng vang ong ong.

Nghe chừng ở đỉnh ống khói có thứ gì đó, sau đó bị tiếng leo lên của Trần Mộc làm kinh động, lại chui vào bên trong ống khói.

Vật thể không xác định đó sau khi đâm vào miệng thông ống khói mấy cái, phát hiện không đâm thủng được cánh cửa sắt dày dặn này, bèn im hơi lặng tiếng.

Hành lang tối đen như mực, không có chiếu sáng đúng là khó lòng đi lại.

May mà ở trong tòa lầu, lần theo vách tường và lan can cầu thang đi xuống tầng hầm vẫn có thể đi được.

Bốn người từng chút một nhích tới cuối cầu thang, không còn lối xuống nữa.

Trần Mộc quẹt một que diêm kiểm tra địa hình.

Tầng hầm của tòa lầu này quả nhiên là gian phòng thiêu xác.

Trước mặt mấy người là vài chiếc xe đẩy xác, vài cái tủ dùng để đựng đồ.

Trên vách tường trắng hếu cạnh tủ có hai bộ áo choàng trắng kỳ quái.

Xem ra có lẽ là quần áo của công nhân hỏa táng.

Cạnh tường là bồn lò khổng lồ, hai cánh cửa gang lạnh lẽo đóng chặt.

Không gian tầng dưới cùng cực lớn.

Vừa đến bên lò thiêu, một que diêm đã cháy thành tro tàn.

Mấy người thậm chí chưa kịp xem trong phòng thiêu có di thể nạn nhân nào chưa bị tiêu hủy không.

Gian hỏa táng vừa tĩnh lặng vừa lạnh lẽo, không khí dường như cũng đóng băng rồi.

Rất có thể Bách Nhãn Quật này đã xảy ra chuyện gì đó rất kinh khủng.

Bức bích họa triệu hoán vong hồn nghìn năm, chiếc hòm đồng cổ vận chuyển từ Hưng An Lĩnh tới, cùng lò thiêu bí mật do người Nhật xây dựng, đằng sau những sự kiện bất khả tư nghị này không biết tồn tại mối liên hệ gì.

Ngoài ra người ở đây đâu hết rồi?

Chẳng lẽ cũng giống như đàn bò và nhạn rừng đều mất tích?

Thứ vô hình vô ảnh có thể nuốt chửng sinh linh đó rốt cuộc là gì?

Có cùng một giuộc với bóng đen hình rồng trong bích họa địa huyệt không?

Những viên đá chôn trong địa huyệt có tác dụng gì?

Nữ xác trong bích họa bị người Nhật đào đi rồi sao?

Lại là thứ gì ở bên ngoài đóng cửa sắt tòa lầu, muốn ép mấy người vào trong này?

Những căn phòng bị bịt kín bằng gạch, cánh cửa sập chỉ có thể mở từ bên ngoài.

Nghi vấn thật sự quá nhiều, nhưng những chuyện này chỉ dựa vào tưởng tượng thì hoàn toàn không đoán ra được.

Nghe kể không bằng tận mắt thấy, nhìn cảnh không bằng sát hình.

Có lẽ trong gian phòng thiêu xác dưới tầng hầm này sẽ có manh mối gì đó.

Trần Mộc vừa xem xét tình hình xung quanh, vừa lần mò đến trước chiếc xe đẩy xác.

Trên đó có mấy tấm vải trắng, có lẽ dùng để bọc thi thể trước khi hỏa táng.

Trong bóng tối này, vừa hay dùng thứ này làm nhiên liệu cho đuốc.

Trần Mộc lau sạch những thứ còn sót lại trên người.

Mấy người đều thay bộ áo choàng trắng có mặt nạ, sau đó dẫn ba người còn lại xé vải liệm thành từng dải.

Lại dùng đao đập tủ khử trùng thành vài thanh gỗ.

Sau một hồi bận rộn, cuối cùng cũng chế tạo được mười mấy cây đuốc đơn giản, và thắp sáng một cây, coi như tạm thời giải quyết được tình hình khó khăn về chiếu sáng.

Sau khi đuốc được thắp lên, mấy người đều cảm thấy trước mắt sáng bừng.

Chỉ thấy trên tường có đèn ứng cứu cùng các loại đường ống đầy đủ, không giống trên lầu ngoài gạch ra thì là bê tông cốt thép.

Có điều những thiết bị này từ lâu đã không thể sử dụng.

Tầng hầm tuy âm sâm lạnh lẽo nhưng không khí thông thoáng, thậm chí còn tốt hơn kiến trúc trên mặt đất, chắc là có cấu tạo thông gió lọc khí đặc thù.

Mấy người vừa thắp đuốc chuẩn bị xem xét kỹ địa hình thì bên trong lò hỏa táng sau lưng họ bỗng nhiên chấn động mạnh, dường như có vật khổng lồ nào đó muốn phá lò xông ra.

Đây có thể chính là vật thể không xác định mà Trần Mộc thấy trong ống khói ban đầu, nhưng không biết rốt cuộc nó là thứ gì.

May mà trong bồn lò đều có chốt, mặc cho sức mạnh của nó lớn đến đâu cũng không phá nổi.

Tuy chỉ nghe thấy âm thanh nhưng cũng cảm thấy thứ này thanh thế hãi nhân, thật sự không thể coi thường.

Trần Mộc cầm đuốc nhìn quanh, gian thiêu xác không có lối thoát nào khác, chỉ có một con đường thẳng tắp, bèn dẫn đầu đi vào thông đạo đó.

Mặt sàn thông đạo là dốc xi măng, có lẽ được thiết kế để tiện cho việc đẩy xe chở xác.

Cuối đường lại là một cánh cửa sắt dày đóng kín hoàn toàn, bên trong không có cơ quan để mở.

Tòa kiến trúc một tầng hầm ba tầng trên mặt đất này chẳng khác nào một cái hũ nút tạo thành từ bê tông cốt thép và tấm sắt.

Lối thoát duy nhất không bị ngăn trở là miệng ống khói thì lại không ra được.

Cửa sắt này hiển nhiên là vô cùng dày nặng, Trần Mộc dùng lực thử một cái, kết quả là không hề nhúc nhích.

Mọi người bất đắc dĩ đành phải lui về gian thiêu xác tiếp tục tìm lối ra.

Chương 763

Nhưng vách tường xung quanh kiên cố dị thường, muốn cưỡng ép phá mở chẳng khác nào si nhân thuyết mộng.

Lúc này âm thanh trong lò thiêu xác đã biến mất.

Trần Mộc đi đến trước lò, áp tai vào cửa lò nghe ngóng.

Bên trong giống như có vật thể khổng lồ nào đó đang ma sát với vách lò.

Cảnh ngộ hiện tại tuy có chút lo ngại nhưng không có nguy hiểm trực tiếp.

Trong bồn lò đúng là có thứ gì đó, giống như một loại dã thú nào đó.

Trong không gian nhỏ hẹp này, nếu phải đối chiến với loại vật khổng lồ này thì vô cùng khó khăn. "Chúng ta hay là dùng lò thiêu xác này đốt lửa, trực tiếp thiêu chết thứ bên trong đi." Già Nam ở bên cạnh nói.

Câu nói này lập tức thức tỉnh Trần Mộc.

Chỉ cần tìm cách tiếp tục đốt lửa ở đây, không chỉ có thể thiêu chết thứ trong lò, mà còn có thể lợi dụng ngọn lửa xóa sạch vết dầu mỡ trong ống khói, như vậy có thể leo ra ngoài từ ống khói này rồi.

Chỉ cần một người ra ngoài là có thể mở cửa sắt bị phong tỏa từ bên ngoài tòa lầu.

Mấy người vừa định triển khai hành động thì cây đuốc trong tay đã cháy hết.

Để tiết kiệm nguồn sáng, tuy chuẩn bị mười mấy cây đuốc nhưng

họ chờ một cây sắp cháy sạch mới châm cây tiếp theo.

Sau khi nghĩ ra cách, họ liền quên khuấy mất việc này.

Trần Mộc lấy bao diêm từ trong ngực ra định châm lửa, nhưng ngay lúc đó chợt nghe trong bóng tối có tiếng sột soạt, giống như có người đi lại.

Nơi phát ra âm thanh dường như là ở cửa lò thiêu xác.

Trong tòa lầu này bình thường mà nói ngoài bốn người họ ra, căn bản không thể có người khác.

Trong bóng tối, tiếng động khẽ khàng đó khiến mấy người cảm thấy nổi da gà, không biết thứ xuất hiện thêm rốt cuộc là cái gì, muốn làm gì trước lò thiêu xác.

Trần Mộc lập tức nảy sinh một dự cảm vô cùng bất tường.

Chẳng lẽ thứ này muốn mở cửa lò thiêu xác ra?

Nếu vậy thì vô cùng khó đối phó.

Mấy người hiện tại không nhìn thấy gì cả.

Trần Mộc vội vàng bắt đầu quẹt bao diêm trong tay, nhưng que diêm này giống như đang đối đầu với hắn vậy, vào thời khắc mấu chốt này, quẹt mấy cái đều không cháy.

Khi định quẹt cái thứ ba thì nghe thấy tiếng then cửa lò tạch một tiếng, bị mở ra một cách dứt khoát gọn gàng.

Tầng hầm tối đen như mực, Trần Mộc tâm tri đỗ minh, cửa lò thiêu xác mở ra, thứ bị nhốt bên trong sẽ được thả ra, ở trong này vô cùng khó đối phó.

Ngay lập tức Trần Mộc lập tức lao về phía cửa lò trong bóng tối, muốn đóng nó lại trước khi cửa mở ra.

Nhưng trước lò thiêu xác có vài chiếc xe đẩy xác nằm chắn ngang.

Loại xe này còn gọi là xe thái bình.

Lúc nãy mấy người còn bàn tán tại sao lại đặt tên là xe thái bình, đại khái là vì sau khi người chết sẽ được giải thoát, mọi chuyện tục thế đều bị bỏ lại sau lưng, bình tĩnh thoát khỏi biển khổ.

Nhưng vạn lần không ngờ trong gian thái bình lại không thái bình, đặc biệt là lúc tối đen như mực không thấy vật gì.

Chỉ mới xông ra hai bước, Trần Mộc đã đâm sầm vào xe đẩy xác, dưới chân lại bị tấm vải liệm rơi vãi trên đất làm vấp một cái, loạng choạng.

Chỉ nghe cửa lò đã bị gạt then kêu quang đang một tiếng, kèm theo tiếng nhúc nhích chói tai, một luồng quỷ hỏa từ trong lò bay ra.

Cùng lúc đó, ánh lửa phía sau lóe lên, Già La dùng que diêm trong tay châm cây đuốc làm từ vải liệm.

Nhờ ánh lửa nhìn về phía trước, cửa lò thiêu xác hách nhiên mở toang.

Từ trong lò thò ra một cái đầu vuông miệng rộng, ánh mắt như gương, đầu hình tam giác.

Vật đó đã hỏng một mắt, con mắt duy nhất còn lại giống như nến hồng.

Toàn thân đều bị tro than trong lò thiêu xác nhuộm đen kịt.

Do ánh sáng từ đuốc có hạn nên cũng không nhìn rõ nó rốt cuộc là quái vật gì.

Con quái vật độc nhãn đó bị nhốt trong ống khói đã lâu, thấy người là vồ tới.

Thân thể đen thùi lùi dường như mọc đầy vảy giáp, vừa cử động

đã mang theo một trận tanh nồng.

Trần Mộc thấy thế không ổn, không kịp đứng dậy, bèn lăn tại chỗ xuống dưới một cái giường sắt.

Trên đầu tức thì có luồng gió dữ dội rít lên.

Giường sắt giống như bị gió cuốn mây tan, như mưa đánh lá rụng bị hất văng đi.

Trần Mộc thấy không còn giường sắt làm bình chướng, chỉ đành loạng choạng đứng dậy né tránh.

Lúc này những người khác đều đứng ngây ra, mãi đến khi giường sắt bị hất bay, bọn họ mới hoàn hồn, lập tức thắp thêm hai cây đuốc, cùng nhau lao về phía vật khổng lồ đó trong bóng tối.

Chỉ thấy Già Nam ở một bên vô cùng dũng mãnh, một tay nhấc bổng một cái giường sắt đập thẳng vào con quái vật.

Nhưng vảy giáp của quái vật quá dày, cú đập này khiến giường sắt vỡ vụn mà nó vẫn không hề hấn gì.

Trần Mộc ở một bên nhảy lên một cái giường sắt để xác, từ trên cao ném thanh đao trong tay về phía bóng đen.

Nhưng thứ đó đi lại như gió, trong tiếng vảy giáp rít lên, nó lách người né được.

Thanh đao của Trần Mộc ném vào khoảng không.

Già La thấy đao sắp rơi xuống đất, vội vàng lao tới, trước khi đao chạm đất đã nắm chặt trong tay, một lần nữa nhắm hướng con quái vật mà ném đi.

Hướng đó chính là một góc chết, cú này lẽ ra phải bách phát bách trúng.

Nhưng vẫn bị thứ này linh hoạt né được.

Trong tích tắc, con quái vật xông ra từ lò thiêu đã đảo quanh tầng hầm nửa vòng, giống như một cơn lốc đen lao đến trước mặt Lão Dương Bì.

Lão Dương Bì sớm đã bị biến cố đột ngột này dọa cho hồn xiêu phách lạc, thấy quái vật lao về phía mình thì sợ đến mức không nhúc nhích nổi.

Chương 764

Ngay lúc đó, Trần Mộc tiến lên, cây đuốc đập trực tiếp vào đầu con quái vật.

Những tia lửa bắn tung tóe đúng lúc rơi trên thân thể đen kịt của nó.

Trong bóng tối hù một tiếng, ngọn lửa bùng lên, giống như thắp sáng một con hỏa long.

Trong tiếng kêu bi thảm, ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Chỉ thấy con hỏa long dài cả trượng thu lại thành một quả cầu lửa lớn, mạnh mẽ bật ngược ra sau.

Sức mạnh của nó lớn đến khó tin, lại là lúc hấp hối giãy giụa dốc toàn lực, đâm vào vách tường khiến tường rung chuyển ba lần.

Điều không ngờ nhất là cú đâm này lại trúng vào ống nước của tầng hầm.

Mấy đoạn ống nước thô như cánh tay đều bị đâm nứt, nước đen trong đường ống phun ra xối xả, trong khoảnh khắc chảy tràn khắp nơi.

Quả cầu lửa lăn lộn hai cái trên mặt đất đã dập tắt ngọn lửa.

Đường ống cấp nước trong gian thiêu xác dùng để vệ sinh, trên vòi nước còn nối với ống cao su dùng để xịt rửa thi thể.

Vách trong ống nước đều mọc đầy gỉ sét, bị ngoại lực va đập mạnh làm nứt vỡ, nước bẩn tồn đọng bên trong đều chảy ra ngoài.

Không ngờ con quái vật này đâm quàng đâm xiên lại làm tắt được ngọn lửa trên người.

Bọn Trần Mộc nhân cơ hội này khẩn trương chạy đến bên cạnh Lão Dương Bì, kéo lão sang một bên.

Bốn người nhìn về phía ống nước bị nứt, trong lòng đều kinh hãi.

Thì ra ống nước vừa nứt ra, nước bẩn chảy ra đục ngầu không chịu nổi, nhưng dập lửa thì lại có tác dụng tức thì.

Sau đó nước chảy ra đã sạch hơn một chút.

Con quái vật có ánh mắt như quỷ hỏa bị nước xối sạch, lập tức hiện nguyên hình.

Toàn thân vằn vện như gấm vóc cổ xưa, lân giáp biến ảo khôn lường.

Hai bên hậu môn vẫn còn dấu tích của chân sau bị thoái hóa.

Thân thể phía trước thô, phía sau nhỏ, phần đuôi lại mảnh như cây kim thép.

Hóa ra là một con Cẩm Lân Nhiêm, loại này vốn thích cư ngụ trên ngọn cây hoặc đỉnh tháp, chuyên bắt chim chóc, nhạn rừng và dơi.

Nó chỉ phun độc vào hai giờ Tý và Ngọ, bình thường tuy không có độc nhưng gân lực vô song, có thể quấn chết người súc rồi nuốt chửng.

Con này sớm đã hỏng một mắt, trong độc nhãn tơ hồng chằng chịt, hung quang lóe lên như những vì sao lạnh.

Thứ này hiện nay rất khó gặp, nghe nói chỉ xuất hiện ở những nơi không có dấu chân người.

Bách Nhãn Quật này vốn nhân tích hãn chí, có loại quái vật này cũng là chuyện bình thường.

Loài Nhiệm thường cư ngụ ở những nơi rừng rậm rạp.

Tại những vùng có loài này hoạt động, thổ dân nói rằng vật này dài như cánh tay người, khi di chuyển có thể sinh ra gió, thường dựng thân đuổi theo người sống, được xem là một loại dâm long.

Lại có thuyết nói Nhiệm là loài lớn nhất trong họ rắn, bản tính cực kỳ dâm dật.

Phụ nữ một khi bị nó quấn lấy, dùng đuôi xâm nhập vào hạ bộ thì chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì.

Thịt có thể làm thuốc, công hiệu như thần.

Xương đuôi của Nhiệm được dân gian gọi là Như Ý Câu, khi thành hình có hình dạng cực kỳ giống đồng tiền, nhưng chỉ có Nhiệm đực mới có, loại thành hình được là cực kỳ hiếm thấy, vạn vàng khó cầu.

Các loại Nhiệm đen trắng đều không có độc, duy chỉ có Cẩm Lân Nhiệm là có thể phun độc vào giờ Tử và giờ Ngọ.

Nếu phụ nữ trúng độc có thể dùng phương pháp trị rắn độc để cứu chữa, nhưng dù có cứu chữa kịp thời và đúng cách thì cũng sẽ để lại di chứng.

Những điều này Trần Mộc chỉ mới thấy qua trong cổ thư, không ngờ lần này lại tận mắt chứng kiến thứ trong truyền thuyết này.

Nhưng chỉ cần nhìn cái đuôi đầy gai cứng cùng lớp vảy lân giáp sặc sỡ kia, ta liền biết đây phần lớn là một con Cẩm Lân Nhiệm, vật này vốn dĩ sinh trưởng ở phương Nam, vùng thảo nguyên đại mạc phương Bắc chưa từng có tiền lệ.

Lão Dương Bì đối với vật này ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, thấy lớp vảy câu toàn kia chẳng phải vật phàm, còn tưởng là Độc Nhãn Long Vương gia hạ phàm.

Trong lòng lão bàng hoàng không thôi, hai đầu gối nhũn ra quỳ rạp

xuống đất, định dập đầu cầu xin, lầm bầm nói: 'Tôn thần chớ có trách tội, tôi chỉ là dân lành chăn cừu, việc vi pháp không làm, đồ phạm pháp không ăn, một đời không tranh danh đoạt lợi, an phận thủ kỷ có miếng cơm ăn là đã tạ thiên tạ địa rồi, tôn thần hãy tha cho lão hán đi.' Cẩm Lân Nhiệm vừa bị ngọn lửa thiêu đốt làm cho kinh động, cuộn tròn trên đất khẽ run rẩy, có chút luống cuống.

Nó chỉ hướng đầu về phía hai cô gái, dường như đang tích tụ sức mạnh chờ thời cơ phát động.

Trần Mộc biết thế trận không ổn, tên gia hỏa này chỉ cần định thần lại một chút là sẽ lao tới ngay.

Ta đưa tay túm lấy cổ áo sau của lão Dương Bì, kéo lão dậy: 'Nó không nghe hiểu được bộ văn vở của người trần gian các ông đâu.' Bốn người và Cẩm Lân Nhiệm đối mặt nhau dưới ánh lửa chập chờn cùng tiếng nước chảy róc rách.

Tuy cảm giác khoảnh khắc này cực kỳ dài đằng đẵng, thời gian như ngưng đọng, nhưng thực tế hai bên không giằng co bao lâu.

Cẩm Lân Nhiệm dâm tâm đại động, không thể kiềm chế được nữa, trong mắt lóe lên hồng quang, dựng đứng thân mình, điên cuồng lao về phía hai cô gái.

Trần Mộc một tay cầm đuốc, một tay kéo lão Dương Bì, vốn định bảo mọi người quay đầu rút từ tầng hầm lên lầu, nhưng thấy đã không kịp, đành phải dốc toàn lực chống đỡ.

Mấy người cầm đuốc chắn trước mặt, chỉ thấy một luồng gió đen vụt qua, Cẩm Lân Nhiệm đã vòng qua tường lửa, chuyển đến phía sau bọn họ.

Phía sau là một chiếc tủ trống có cửa kính, trong làn gió tanh tưởi, đầu Nhiệm đã thò xuống từ trên tủ.

Trần Mộc tung một cú xoay người đá tuyệt đẹp, cú đá này trực tiếp hất văng thứ đó lên trên tủ.

Chiếc tủ trống bị hất đổ xuống đất, khung gỗ trắng tinh đổ rầm một tiếng, đè lên thân Cẩm Lân Nhiệm.

Mấy người vừa quay đầu lại, Cẩm Lân Nhiệm đã nghiền nát chiếc tủ, thân mình dựng đứng lao ra từ đống mảnh vụn gỗ và kính.

Động tác của nó quá mức mãnh liệt, cuốn theo không ít mảnh kính vỡ bắn tung tóe ra xung quanh.

Ngọn đuốc trong tay bốn người bị kình phong quét qua suýt chút nữa tắt ngóm.

Trong giây phút sáng tối lập lòe ấy, chỉ cảm thấy có mấy đạo hàn quang lướt qua trước mặt.

Trần Mộc chắn trước mặt mọi người, trên mặt bị mảnh kính vỡ rạch vài đường.

Cảm thấy mặt có gì đó lạ nhưng không đau, đưa tay quẹt một cái, toàn là máu.

Vết thương tuy nông nhưng máu chảy không ít. 'Đã lâu rồi ta không cảm nhận được mùi vị của việc đổ máu.' Trần Mộc lúc này như đang tận hưởng, liếm liếm vết máu nơi khóe miệng.

Chương 765

Trần Mộc hiện tại tuy coi như công lực mất hết, nhưng mức độ cường hãn của cơ thể không phải người thường có thể so bì được.

Sau khi thấy máu, mắt Trần Mộc cũng đã đỏ lên.

Ta vung đuốc nhắm chuẩn đầu Cẩm Lân Nhiệm ném ra, nhân lúc nó né tránh, liền tiện tay chộp lấy một chiếc xe đẩy xác, trực tiếp xoay ngang xe giữa không trung rồi ép xuống phía nó.

Cẩm Lân Nhiệm bị đòn này đánh cho choáng váng, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn bị trọng thương.

Trần Mộc vừa định dùng lực ép nó xuống dưới, nhưng động tác của Cẩm Lân Nhiệm nhanh như gió đen khó mà nắm bắt.

Chỉ thấy một bóng đen lóe lên, xe đẩy xác đập vào khoảng không.

Cẩm Lân Nhiệm bị thể hương trên người hai cô gái thu hút, không thèm dây dưa với Trần Mộc nữa, né qua xe đẩy xác rồi lao thẳng về phía hai người họ.

Cẩm Lân Nhiệm toàn thân sinh gió, liều mạng lao tới.

Hai người họ lúc này trong không gian chật hẹp này rất khó né tránh.

Đúng lúc này, khẩu súng săn trong tay lão Dương Bì đột nhiên vang lên.

Té ra lão Dương Bì thấy con Cẩm Lân Nhiệm giống như Long Vương gia kia, kinh sợ đến mức run như cầy sấy.

Dù tôn thần này có tới nuốt chửng lão thì lão cũng chẳng có gan phản kháng.

Nhưng khi thấy hai cô gái sắp bị đuổi kịp, trong lúc hoảng loạn, lão trực tiếp nổ súng bắn ra.

Chẳng kịp suy nghĩ gì, cứ giơ súng lên là bắn.

Khẩu súng săn nạp đạn này là đồ cổ rồi, thỉnh thoảng lại tịt ngòi, nhưng lần này thực sự đã phát huy tác dụng.

Tuy lão Dương Bì sợ bắn trúng người khác nên khi khai hỏa đã nâng nòng súng lên cao, hơn nữa khẩu súng này cũng sớm chẳng còn sức sát thương bao nhiêu, chỉ có tiếng vang và khói lửa là kinh người.

Con Cẩm Lân Nhiệm bị súng săn làm khiếp vía, lập tức quay đầu chạy trốn.

Nhưng trong cơn hoảng loạn nó đã không còn phân biệt được phương hướng, đâm sầm vào bên trong chiếc lò thiêu xác đang mở cửa.

Trần Mộc lao tới gần, trực tiếp chặn cửa lò, thuận thế cài then sắt lại.

Mấy người trải qua trận giày vò này đều có cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

Trần Mộc tiến lên vỗ vai lão Dương Bì: 'Được lắm lão gia tử, cú súng vừa rồi rất quyết đoán.' Lão Dương Bì bị ta vỗ một cái liền ngồi bệt xuống đất, mặt đầy vẻ ngơ ngác, dường như không tin nổi vừa rồi chính mình đã nổ súng cứu mạng hai người.

Cẩm Lân Nhiệm bị nhốt vào lò thiêu xác lần nữa đâm sầm liên tiếp mấy cái, nhưng cửa lò dày tới nửa mét, dù khí lực nó có lớn đến đâu cũng không thể xông ra được.

Trần Mộc không dám lơ là, nắm chặt thanh then sắt không buông tay.

Bởi vì lúc ánh sáng vừa tắt ngóm khi nãy, đã có kẻ mở cửa lò ra.

Đó là người thứ năm ngoài bốn người họ.

Chính tên gia hỏa ẩn nấp trong bóng tối này đã thả Cẩm Lân Nhiệm ra.

Mấy người họ hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở của người này.

Nói là người, nhưng còn chưa biết là sinh vật gì.

Xem ra trong tòa nhà này chắc chắn còn ẩn giấu thứ gì đó, nó tâm địa bất lương không muốn để họ dễ dàng rời khỏi đây.

Nếu không tìm ra kẻ này, phía sau không biết nó còn bày ra mưu kế hiểm độc gì.

Trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ, trong lò hỏa táng này không biết còn giấu thứ gì.

Nếu không tìm ra, chắc chắn sẽ còn rắc rối lớn hơn.

Vì thế Trần Mộc tựa lưng vào cửa lò thiêu xác, dùng ánh mắt quét qua tất cả các ngõ ngách trong gian phòng hỏa táng dưới hầm này.

Nhưng ánh lửa trên tay họ rất yếu ớt, phía xa của tầng hầm và các góc vẫn là một màu đen kịt.

Càng không nhìn rõ trong bóng tối có thứ gì, họ lại càng cảm thấy bức bối trong cái 'quan tài xi măng' này.

Đặc biệt là những hiện tượng quỷ dị không lời giải trong tòa nhà, chỉ cần nghĩ kỹ một chút là thấy không thoải mái.

Già La đứng bên cạnh hiến kế: 'Tả phu, các anh ở dưới trông chừng, tôi lên tầng hai ném lửa vào lò thiêu xác, thiêu chết thứ này đi.' Lão Dương Bì và Già Nam đều gật đầu đồng ý, không thiêu chết nó thì họ cũng không cách nào thoát ra từ ống khói này được.

Trần Mộc lại lắc đầu.

Nếu đốt lửa trong lò, thứ này nhất định sẽ bị thiêu đến tro cũng không còn.

Trên người Cẩm Lân Nhiệm có hai món bảo vật, một là Như Ý Câu ở xương đuôi, hai là Phân Thủy Châu ở xương đầu.

Nghe nói đều là dược liệu quý giá có thể cải tử hoàn sinh.

Hai thứ này nói không chừng có tác dụng với thi độc trên người Đa Linh.

Nếu mang hai thứ này về, biết đâu có thể chữa khỏi cho cô ấy.

Trong sách Trần Mộc từng đọc còn nói, Cẩm Lân Nhiệm thích xuất hiện ở ngọn cây, đỉnh tháp hay những nơi địa thế cực cao, gần đó tất có dây Quan Âm.

Chỉ có dùng dây Quan Âm mới có thể bắt được nó.

Không biết gần tòa nhà này có loài thực vật đó không.

Nếu không tìm thấy thì cứ tìm cách rời khỏi đây trước, đợi thực lực khôi phục kha khá rồi quay lại bắt nó sau.

Nhưng Trần Mộc nghĩ đi nghĩ lại, việc này xem ra không khả thi cho lắm.

Chưa nói đến việc thứ này có tự mình thoát ra được không, nhưng trong bóng tối vẫn còn người thứ năm.

Vạn nhất sau khi họ đi, kẻ đó lại thả con rắn này ra thì phiền phức to lớn.

Vật này đi lại như gió, tốc độ cực nhanh.

Trong tòa nhà này ngoại trừ ống khói ra thì không còn lối thoát nào khác.

Tòa nhà này vô cùng quỷ dị, nếu không phải quỷ hồn tác quái thì chính là có thứ đặc biệt gì đó đang làm loạn.

Hơn nữa thứ đó cực kỳ muốn dồn họ vào chỗ chết.

Nếu họ cứ thế rời đi, thứ đó chắc chắn sẽ thả con rắn kia ra.

Chương 766

Nhìn chất lượng không khí trong tầng hầm, cửa sắt ở lối ra gian hỏa táng chưa chắc đã luôn đóng, nói không chừng cũng là sau khi họ vào nhà mới bị phong tỏa.

Hiện tại còn vài ngọn đuốc chiếu sáng thì còn dễ nói, một khi những thứ có thể đốt đã cháy hết, thứ không rõ danh tính kia lại mở lò thiêu xác ra, thì đúng là múa đại đao trên đầu mộ, muốn hù chết người ta đây mà.

Lúc này dù Trần Mộc không nói, mọi người cũng đã hiểu rõ lợi hại trong đó.

Thế là họ từ bỏ ý định giết Nhiệm lấy Như Ý Câu.

Trong hoàn cảnh hiện tại, họ vẫn nên nghĩ cách thoát khỏi nơi quỷ quái này mới là đúng đắn.

Già La lúc này đang chuẩn bị lên tầng hai châm lửa, Già Nam đứng bên cạnh đột nhiên biến sắc, đưa tay lôi Trần Mộc từ trước cửa lò thiêu xác ra.

Trần Mộc định hỏi cô có chuyện gì, nhưng chỉ trong chớp mắt, tình hình đột ngột đã rõ ràng.

Hóa ra từ khe hở của cửa lò thiêu xác đang bốc ra từng luồng khói đặc màu vàng đậm.

Cẩm Lân Nhiệm có thể phun độc vào hai giờ Tử Ngọ, lúc này có lẽ vừa khéo là lúc nửa đêm.

Độc chướng này vừa mạnh vừa đặc, tụ lại không tan trong môi trường không có không khí lưu thông dưới tầng hầm.

Buồng lò và cửa lâu cách nhau không xa, trong khoảnh khắc đều

đã bị khói độc che khuất.

Sương mù màu vàng đặc đến mức như không thể tan ra.

Lúc này mấy người mới nhớ đến mấy chiếc áo choàng trắng lúc đi vào, trên đó dường như có một lớp khẩu trang lọc đơn giản, có thể ngăn chặn khói than và mùi tử thi.

Loại trang phục này rất hiếm thấy, thời đại này vẫn chưa xuất hiện, nhưng nơi này lại có, chứng tỏ công việc ở đây thực sự rất cao cấp.

Bộ quần áo này rất quý giá, là tài sản quan trọng, nếu người ở đây không đến mức vạn bất đắc dĩ sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Trần Mộc vội vàng bảo mọi người thay quần áo đó vào, nhưng quần áo chỉ có ba bộ, mà một bộ khác đã bị độc khí che lấp.

Sự đã đến nước này, cách duy nhất là mau chóng lên tầng hai phóng hỏa.

Tầng hầm không thông gió, tuy khí độc từ lò thiêu xác tán ra phần lớn tụ tập gần cửa lò, tốc độ lan về phía sâu trong phòng hỏa táng dần chậm lại, nhưng độc vụ vẫn đang từng chút áp sát họ.

Trong tầng hầm ngột ngạt này, lên trời không lối, xuống đất không môn.

Oxy trong phòng ngày càng ít đi, ngọn lửa từ đuốc cũng trở nên ảm đạm hơn.

Bốn người không còn cách nào khác, chỉ có thể liên tục lùi vào góc tường.

Chính vào lúc vạn phần nguy hiểm này, Trần Mộc liếc mắt thấy trong đường ống ở góc tường chảy ra nước bẩn.

Điều này khiến họ như nhìn thấy một tia sáng trong bóng tối.

Lão Dương Bì cầm đuốc soi vào nơi Trần Mộc chỉ.

Té ra trong lúc vô tình, họ đã lùi đến nơi đặt ống dẫn nước trong góc tường.

Ống nước bị Cẩm Lân Nhiệm đâm nứt chảy ra nhiều nước bẩn, lúc này đã chảy gần hết, trên mặt đất vẫn còn đọng lại không ít nước đen.

Chỗ nước đọng có mười mấy cái xoáy nhỏ, nước trong phòng đều thấm xuống từ đây.

Do lỗ thoát nước nhiều năm không được thông, nước thấm rất chậm, nếu không phải ống nước bị vỡ thì rất khó nhận ra sự tồn tại của nó.

Mọi người thấy bên dưới có một rãnh thoát nước, Trần Mộc lập tức chạy qua xem, không phải lỗ thoát sàn mà là một cái nắp sắt.

Trần Mộc kéo hai cái không nhúc nhích, xem ra bên dưới cũng bị cơ quan khóa lại.

Nhưng trong lúc khẩn cấp này, Trần Mộc cũng không quản được nhiều, đứng tấn hạ thấp trọng tâm, dùng hết toàn bộ sức bình sinh có thể phát ra, cuối cùng cũng giật phăng then sắt ra.

Nắp cống thoát nước ở hai bên lập tức rơi xuống.

Dưới nắp là một rãnh thoát nước rất sâu, đều được nối với nhau bằng những ống xi măng lớn.

Mọi người đâu còn quản bên trong vừa ẩm vừa hôi thối, lập tức lần lượt chui vào.

Rãnh thoát nước cao gần hơn hai mét một chút, Trần Mộc là người cuối cùng nhảy xuống, bị nước thối bắn đầy người.

Ta định đóng nắp cống vừa mở lại, nhưng trong lúc hỗn loạn ban

nãy, then sắt rút ra đã không biết bị ném đi đâu rồi.

Trần Mộc không cam lòng, vẫn không ngừng tìm kiếm, nhưng dưới sự thúc giục của lão Dương Bì và mọi người, đành phải bỏ cuộc.

Trần Mộc lúc này cũng không kịp đi tìm cái chốt kia nữa, trực tiếp đóng cánh cửa sắt đó lại.

Trong đường hầm dưới đất nước bẩn không nhiều, nhưng đáy ống xi măng là một lớp bùn lầy đen kịt thối hoắc, cực kỳ lầy lội, bên trong còn có nhiều côn trùng ưa ẩm bị họ làm cho kinh sợ, bò qua bò lại nhanh chóng.

Môi trường tuy ác liệt nhưng dù sao vẫn có dòng nước lưu động, không tồn tại khí biogas chết người, chỉ là rất dễ bị bùn lầy làm trượt ngã.

Hai đầu con đường nước đều không thấy điểm dừng, càng không phân biệt được phương hướng.

Đáng lẽ vùng gần Mạc Bắc này nguồn nước hiếm hoi, tại sao ống xi măng hoang phế nhiều năm vẫn còn thoát nước, điểm này thực sự khiến người ta không sao đoán thấu.

Đành không tốn công nghĩ ngợi nữa, mấy người hiện tại chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy.

Nhìn thấy có nhiều lối ra nước, Trần Mộc chọn đại một đường rồi đi qua.

Dù sao thì cũng đã ra khỏi tòa nhà quỷ dị kia.

Mọi người dù có bị lạc trong đường hầm này cũng sẽ không quay lại nơi đó nữa.

Tuy trong đường hầm không có biện pháp cách ly tuyệt đối với

phòng hỏa táng, nhưng độc của Nhiệm dù sao cũng có giới hạn, chỉ cần không gian đủ sâu thì không cần lo lắng sẽ bị trúng độc.

Trong đường ống xi măng hẹp dài, bốn người thuận đường tiến về phía trước.

Tuy phía trước chưa biết sẽ gặp phải tình huống gì, nhưng ít ra cũng đã tránh xa lò thiêu xác quỷ dị kia.

Đuốc trong tay mọi người không còn nhiều, Trần Mộc bảo những người khác tắt bớt, tự mình cầm một cây đi trước dẫn đường.

Không biết số đuốc trong tay họ có đủ dùng cho đến khi thoát ra khỏi đây không.

Trần Mộc phát hiện lão Dương Bì lúc này tinh thần tỉnh táo hơn trước nhiều, có lẽ không phải vì lão ăn nhiều cá, mà là lão đã cứu mạng hai người trong lò hỏa táng.

Việc này tuy chỉ là hành động giơ tay nhấc chân, đổi lại là Trần Mộc nổ phát súng đó thì mắt cũng chẳng chớp lấy một cái, nhưng đối với lão Dương Bì, điều đó tương đương với việc lão đã chiến thắng chính mình, cũng coi như gỡ bỏ được nút thắt trong lòng.

Năm đó chính vì sự hèn nhát nhất thời của lão đã khiến huynh đệ phải chết oan, có lẽ bao nhiêu năm qua lão đều sống dưới bóng ma của chuyện đó.

Trần Mộc lúc này lại nghĩ đến những cảnh tượng bất thường trong lò thiêu xác.

Chương 767

Cả nhóm bước thấp bước cao tiến lên.

Trần Mộc vô tình liếc nhìn vách tường, ta cầm thanh Khang Hi trường đao của lão Dương Bì đi đầu tiên, kế đến là lão Dương Bì, hai chị em đi sau cùng.

Bốn người đi thành một hàng dọc rất sát nhau.

Do đường ống xi măng làm rãnh ngầm rất hẹp nên ánh lửa trông sáng hơn nhiều so với dưới tầng hầm.

Bóng của mọi người cũng in rõ nét lên vách xi măng hình vòm.

Theo bước chân của họ, những chiếc bóng trên tường cũng lắc lư theo.

Nhưng Trần Mộc đột nhiên phát hiện có điểm bất thường.

Trên vách xi măng không chỉ có bốn chiếc bóng.

Không biết từ lúc nào, phía sau đã xuất hiện thêm một bóng đen nữa.

Chiếc bóng đó im lặng đi theo sau lưng họ, vừa khéo nằm ở rìa phạm vi ánh lửa soi tới.

Theo bước chân của Trần Mộc, ngọn đuốc bị luồng khí trong đường hầm thổi cho lúc sáng lúc tối, bóng đen phía sau họ cũng chập chờn khi ẩn khi hiện.

Trần Mộc cảm thấy không ổn, xem ra bóng đen này chính là thứ quỷ dị đã mở lò thiêu xác lúc trước.

Trần Mộc tạm thời không đánh động, chỉ hơi chậm bước chân, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh phía sau.

Nhưng phía sau họ ngoại trừ một luồng hơi lạnh thì căn bản chẳng có nửa điểm tiếng động.

Cứ như thể phía sau họ chỉ là có thêm một cái bóng xuất hiện, ngoài ra căn bản không tồn tại bất cứ thứ gì.

Trần Mộc lúc này không khinh cử vọng động, trong lòng đang suy tính ý đồ của bóng quỷ kia.

Đây rõ ràng không phải bóng quỷ thông thường, vì ngay cả Già La cũng không cảm nhận được, chứng tỏ không phải quỷ hồn.

Nhưng ngoài quỷ hồn ra thì có thể là thứ gì đây?

Nó rõ ràng không thể trực tiếp dồn họ vào chỗ chết, không biết là vì nguyên nhân gì.

Rất có thể thanh Khang Hi bảo đao trong tay Trần Mộc thực sự có thể trấn áp được thứ này.

Binh khí từng giết người bản thân nó đã mang ba phần hung khí, giết càng nhiều người, sát khí trên lưỡi đao càng nặng.

Tuy hoàng đế Khang Hi ngự giá thân chinh chưa chắc đã trực tiếp xung trận chém giết, nhưng vật trong cung đình hoàng gia vốn chẳng phải tầm thường.

Bóng quỷ kia có lẽ chính là có chút kỵ rình thanh đao này nên mới gián tiếp hạ thủ với họ.

Những ý nghĩ này lướt qua trong đầu Trần Mộc nhưng chân vẫn không dừng lại.

Ngọn đuốc trong tay ta sắp cháy hết, nếu không nhân lúc còn ánh sáng mà quay đầu nhìn cho ra lẽ, cứ kéo dài thì sẽ rất bất lợi cho họ.

Nếu không triệt để thoát khỏi thứ kỳ quái phía sau, lát nữa nó lại bất thình lình tập kích thì sẽ vô cùng phiền phức.

Trần Mộc bất ngờ xoay người thật mạnh, cứ ngỡ mình có thể nhìn thấy gì đó rồi lập tức bảo Già La tiêu diệt thứ này.

Nhưng không ngờ lại vồ hụt, phía sau họ chẳng có gì cả.

Trước mặt chỉ là đường ống thoát nước đen kịt dài dằng dặc, đừng nói bóng quỷ, ngay cả một con bọ hay gián cũng chẳng có lấy một con.

Chiếc bóng trên vách tường dường như biến mất ngay khoảnh khắc Trần Mộc quay người, chỉ còn lại không khí hôi thối trong bóng tối.

Trần Mộc nhìn sâu vào đường ống thoát nước, có thể cảm nhận được ngay trong bóng tối vô hình kia nhất định có một đôi mắt oán độc.

Trần Mộc có thể cảm nhận được sát khí trong ánh mắt đó, một luồng hơi lạnh xông thẳng về phía ta.

Nhưng chỉ với ánh sáng của một ngọn đuốc, Trần Mộc cũng không có cách nào khác.

Đang lúc do dự, lão Dương Bì bị cú quay người đột ngột của Trần Mộc làm cho giật mình, còn tưởng phía sau có chuyện gì, vội vàng quay đầu lại nhìn ngó.

Lão thấy Trần Mộc nhìn chằm chằm vào bóng tối trong rãnh thoát nước mà ngẩn người, còn tưởng thứ đó lại đuổi tới nơi, vội hỏi Trần Mộc có chuyện gì.

Trần Mộc nghĩ thầm, nếu mình nói phát hiện phía sau có bóng đen luôn đi theo thì chẳng phải rút dây động rừng sao, chi bằng tạm thời không nói ra, đợi lát nữa tìm cơ hội hành sự vậy.

Thế là Trần Mộc nói với mọi người rằng đi mãi trong cái rãnh nước thối này mà không thấy lối ra nên hơi lo lắng, dừng lại xem địa

hình một chút.

Già Nam lúc này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, bèn an ủi: 'Đường ống thoát nước này vừa dài vừa sâu, chắc hẳn trên mặt đất ngoài tòa nhà ba tầng chứa lò thiêu xác ra thì còn có nhiều công trình kiến trúc khác.' 'Nếu vậy thì luôn có những đường nước khác nối với đây, nước bẩn cuối cùng đều sẽ hội tụ về một chỗ, chúng ta cứ đi tiếp, sớm muộn gì cũng thấy lối ra.' Trần Mộc gật đầu.

Mấy người xuất phát tìm trâu từ sáng sớm, hiện tại đã đến giờ Tử rồi.

Trần Mộc lúc này lấy một cây đuốc mới châm lên, mọi người gượng dậy tinh thần tiếp tục đi tới.

Trần Mộc lúc này đi xuống phía sau, để lão Dương Bì đi trước cầm đuốc, còn ta thì lưu tâm động tĩnh phía sau mọi lúc mọi nơi.

Nhưng suốt quãng đường sau đó lại không xuất hiện dị trạng nào nữa.

Tốc độ tiêu hao đuốc vượt ra ngoài dự tính của Trần Mộc, nếu giờ vẫn không bò ra khỏi rãnh nước thối này, một khi mất ánh sáng, họ muốn thoát ra sẽ càng khó khăn hơn.

Vì thế mọi người tăng tốc bước chân.

Không ngờ đi chưa được bao xa đã thấy trước mặt đoạn ống xi măng bị lấp, có một hàng rào sắt chặn lại.

Phía dưới hàng rào bị một ổ khóa lớn khóa chặt, một đoạn xích sắt chìm trong nước.

Những thanh sắt to như quả trứng gà.

Trên đỉnh đầu chỗ này có một cái nắp sắt hình chữ nhật đầy lỗ thoát nước, nhưng quá hẹp căn bản không chui ra được, cộng thêm

việc bị khóa từ bên trên nên không thể đẩy ra từ phía dưới.

Thấy tình hình đó, Trần Mộc quan sát một chút, phát hiện đoạn xích sắt bị ổ khóa giữ lấy ngâm trong nước bùn đã rỉ sét đến đổi màu, dùng thanh đao kia chém đứt chắc là không vấn đề gì lớn.

Trên hàng rào sắt vốn không có chỗ lắp khóa, chỉ có một cái then sắt có thể cử động ở phía ngoài.

Có lẽ lúc đó người ta tạm thời lắp xích khóa nên nó mới rơi xuống đáy.

Đoạn xích chìm trong bùn nước đã rỉ mục hoàn toàn, vả lại xích sắt cũng nhỏ hơn thanh rào nhiều.

Đao Khang Hi được chế tác theo hình dáng đao trường của Mông Cổ, là loại binh khí nặng đô dùng trên lưng ngựa.

Tuy không thể nói là chém sắt như chém bùn, nhưng chém đứt sợi xích đã rỉ sét thì không khó.

Trần Mộc một tay giữ xích, tay kia hạ thấp trọng tâm rút đao chém xuống.

Chương 768

Sợi xích rỉ to bằng ngón tay đứt lìa ngay khi chạm lưỡi đao.

Nhìn lại lưỡi đao, không hề bị mẻ dù chỉ một chút.

Trần Mộc thầm khen một tiếng đao sắc, rồi đẩy hàng rào sắt ra.

Phía trước cách vài bước chân lại có một lối rẽ chữ thập, một bên quá hẹp, hai bên còn lại lần lượt có một cửa sắt thoát nước, nhưng chỉ có phía bên cạnh họ là có thể mở được.

Xem ra nơi này đã thuộc về một khu vực khác rồi.

Sau khi mở cánh cửa sắt lớn nhất, Trần Mộc không vội vàng đi vào.

Nhớ lại lúc nãy bị khóa trái trong phòng hỏa táng không lối thoát, cũng may nơi đó là lò thiêu xác, nếu không dù có lỗ thoát nước cũng chẳng chui lọt người.

Ăn một hố khôn một tầng, Trần Mộc lần này ngay tại cửa đã phá hỏng bộ phận đóng mở của cửa sắt, vạn nhất phía trước không ra được thì cũng không đến mức tuyệt đường lui.

Trần Mộc xác nhận lại mấy lần tuyệt đối sẽ không bị khóa trái mới bước chân vào.

Nhưng tiếp theo vẫn là mạng lưới đường ống đan xen không thấy điểm dừng của rãnh nước thối.

Đường ống thoát nước này dài không thấy đầu, thực tế rất có thể là một loại ảo giác.

Do môi trường hôi thối chật hẹp, cơ thể mọi người lại mệt mỏi rã rời, đi đứng lại đặc biệt chậm chạp nên mới nảy sinh cảm giác đó.

Sau khi đi được một đoạn, hai bên ống dẫn cuối cùng cũng bắt đầu xuất hiện một số ống thoát nước nhánh nhỏ hẹp hơn, nhưng đường kính của các ống này chỉ to bằng đầu người, chỉ có chuột và gián mới chui lọt.

Còn có vài chỗ là lỗ thoát nước hình chữ nhật hẹp cũng không chui người qua được.

Bên ngoài ống dẫn cũng toàn một màu đen kịt, không nhìn ra là nơi nào, nghĩ lại thì không phải khu vực nào cũng thiết kế nắp thoát nước lớn như ở phòng hỏa táng.

Trần Mộc đi ở cuối đội ngũ, không quá để tâm đến sự thay đổi địa hình trong đường hầm, những việc này cứ giao cho mấy người đi trước là đủ, Trần Mộc tập trung sự chú ý vào phía sau để đề phòng bất trắc.

Đúng lúc này, những người đi trước đột nhiên dừng lại.

Nhìn về phía trước, ta thấy lão Dương Bì đã dừng bước không đi nữa.

Trần Mộc hỏi họ có chuyện gì, nhưng không đợi họ trả lời, nhờ ánh lửa của ngọn đuốc trong đội ngũ, ta liền phát hiện quả nhiên có nguyên do.

Trên vách ống xi măng ngay sát phía trước có một vòng tròn đen kịt, đường kính to xấp xỉ miệng vại nước, hình dạng viền quanh không mấy quy tắc.

Trên vách tường xi măng xám trắng dưới ánh lửa, vòng tròn đen này hiện lên đặc biệt nổi bật.

Trong ánh lửa chập chờn, chỉ thấy vòng tròn đen kịt trên vách xi măng dường như hơi động đậy.

Lão Dương Bì thoáng nhìn thấy, tưởng là một con rắn nước đen

cuộn trên tường nên lập tức dừng lại.

Trần Mộc thầm nghĩ rắn nước làm sao có màu đen được, vả lại rắn nước sao có thể cuộn tròn dính trên tường như vậy, dù rắn có dài đến đâu nó cũng không mảnh như thế, nơi này càng không thể có lươn.

Nhưng không phải lão Dương Bì nhìn lầm, vòng tròn đen trên tường không phải dấu vết bôi bẩn của bùn đất, nó thực sự đang động đậy, tuy biên độ cực nhỏ, nếu không nhìn kỹ có thể bị bỏ qua mà tưởng đó chỉ là ký hiệu hình tròn vẽ bằng bùn đen.

Vòng tròn đen này đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Sau khi nhìn rõ đó tuyệt đối không phải là rắn nước cuộn tròn, bốn người tiến lại gần thêm hai bước, căng mắt nhìn kỹ vào vách tường.

Ai nấy đều không khỏi toàn thân chấn động, cảm thấy da đầu như nổ tung.

Trên vách xi măng có một khe hở hình tròn, bên trong bò ra bò vào toàn là gián.

Những con nhỏ chỉ bằng hạt vừng, đều là gián con mới trưởng thành.

Khe nứt hình vòng tròn này được chúng dùng làm tổ, vừa khéo bao quanh một vòng, trong ánh lửa lờ mờ nếu đứng hơi xa một chút chắc chắn sẽ tưởng trên tường có một vòng tròn đen đang động đậy.

Hai cô gái nhìn thấy cảnh đó đều cảm thấy buồn nôn, muốn lập tức rời đi để tiếp tục tìm lối ra.

Trần Mộc giữ họ lại.

Đường nước dưới hầm này chẳng khác nào mê cung, họ ngay cả phương hướng cũng không phân biệt được, hơn nữa đuốc trong tay

cũng sắp dùng hết, đi tiếp thì đâu mới là điểm dừng?

Khe nứt hình vòng tròn trên tường này rất đột ngột, nói không chừng là một mật đạo, vách ống xi măng này sao có thể xuất hiện lỗ hổng quy tắc như vậy được?

Trần Mộc sớm đã không chịu nổi việc ở trong cái rãnh nước hôi thối này rồi, cũng không quan sát kỹ nữa, giơ chân tung một cú đá vào phần giữa khe nứt hình vòng tròn trên vách xi măng.

Cú đá làm vô số gián nhỏ trong khe nứt chạy tán loạn.

Khối tường xi măng này không lớn lắm, khe nứt hình vòng tròn là do có người đục từ bên trong ra, khiến cho trong mối nối không mấy khít khao đó bò đầy gián.

Khối xi măng bị Trần Mộc đá văng ra, gián lớn gián nhỏ chạy loạn xạ trên tường, lão Dương Bì vội vàng quơ đuốc xua đuổi chúng ra xa.

Sau lớp xi măng là một đường hầm thấp bé do sức người đào đục, bên trong cao thấp nhấp nhô không quy tắc, mọi người chỉ có thể quỳ gối khom lưng mới có thể vất vả bò vào trong.

Trần Mộc hiếu kỳ nổi lên, muốn chui qua xem xem bên trong là nơi nào.

Thế là hắn cầm hỏa bả chui vào thăm dò.

Đoạn toại đạo này chỉ dài chừng bảy tám mét, phía cuối có một lối ra hướng lên trên được che đậy bằng gạch địa phương.

Hắn đẩy mạnh một cái là có thể mở ra.

Thăm đầu nhìn quanh, lối ra nằm dưới gầm giường của một căn phòng.

Trong phòng bày biện đủ thứ đồ đạc hỗn tạp.

Lúc này, Già Nam và Già La đều ở phía sau gọi Trần Mộc.

Hắn sợ hai người lo lắng nên không nhìn kỹ, đành phải lùi lại bò ra khỏi toại đạo, đem tình hình mình thấy nói với mọi người.

Mấy người đi trong cống nước thối này đã lâu, ai nấy đều cảm thấy cực kỳ buồn nôn, sắp bị mùi hôi hám huân chết đến nơi.

Nếu đã có một thông đạo dẫn vào phòng ở, chi bằng cứ vào đó hít thở không khí một chút.

Hơn nữa trong phòng dường như có rất nhiều vật dụng có thể dùng được, biết đâu lại tìm thấy thứ gì đó hữu ích.

Ngay lập tức mọi người nhất trí đồng ý.

Trần Mộc bò vào trước tiên.

Lúc đầu, hắn tưởng đây là một phòng giam, còn cái lỗ hổng dưới hạ thủy đạo là do người bị giam giữ đào để vượt ngục.

Nhưng khi thò đầu ra từ gầm giường, hắn liền phủ định phán đoán của mình.

Chương 769

Phòng giam tuyệt đối không thể như thế này được.

Trần Mộc lật viên gạch địa phương và giường nằm phía trên, lần lượt kéo ba người còn lại lên.

Mọi người cầm hỏa bả nhìn quanh quất, ai nấy đều hết sức kinh ngạc.

Tuy đây là tầng hầm nhưng hiển nhiên được trang bị lỗ thông gió hoàn thiện, không khí lưu thông, hoàn toàn không có cảm giác tức ngực.

Trong phòng bài trí theo phong cách Âu thức điển hình, thậm chí còn có một lò sưởi để trang trí.

Tuy thân ở trong đấu thất nhưng lại khiến người ta có ảo giác như đang ở dị quốc.

Đồ dùng sinh hoạt ở đây không thiếu thứ gì.

Cạnh tường có giá sách xếp đầy sách vở, nhưng điện đường đã sớm đứt, đèn điện đều không thể sử dụng.

Già La thấy trong phòng có một chân nến trang trí, trên đó còn cắm mấy cây nến nguyên vẹn, liền tiến đến lấy hỏa bả châm lửa, sau đó cầm chân nến hiếu kỳ đi xem xét khắp nơi, không tự chủ được mà bước vào gian ngoài.

Trần Mộc cầm mấy chai rượu tây trên giá lên lắc lắc rồi quan sát.

Lão Dương Bì càng là hạng chưa từng thấy qua sự đời, hỏi Trần Mộc trong bình thủy tinh kia chứa cái gì.

Trần Mộc vừa định trả lời thì nghe thấy Già La ở gian ngoài gọi

mình: "Tả phu, mau lại xem này!" Trần Mộc biết nàng đã có phát hiện mới.

Hắn bước qua, nhận lấy chân nến soi vào trong phòng.

Lão Dương Bì lúc này cũng thò đầu nhìn sang, nhưng khi lão thấy thứ trong phòng, trực tiếp bị dọa cho giật bắn mình. "Cái... cái này sao lại có con khỉ tử thi thế kia?" "Không... không đúng, đây là... là... là là là..." Lão lúc này cũng kinh hoàng mất vía, nói đến cuối cùng thì không thốt ra lời nữa.

Ở quê nhà Tây Thiểm của lão, trong mấy ngôi mộ hoang thiếu gì loại vật này.

Trên chiếc ghế gỗ ở gian ngoài có một xác nam cao lớn đang ngồi ngửa ra.

Thi thể mặc áo ngủ, trên thân không còn chút hơi nước nào, đã thành cương thi.

Trên lớp da khô sắc tím mọc ra một tầng lông trắng như lông chim, nửa thân dưới lại mọc lông thú.

Móng tay cuộn tròn sắc nhọn mọc dài không ngừng đã bắt đầu uốn cong, ngũ quan dữ tợn, miệng há ra, chết không nhắm mắt.

Do sau khi người chết thi mao sinh trưởng, tướng mạo đã không còn nhìn rõ được nữa.

Trần Mộc lúc này nói thay cho Lão Dương Bì: "Đây là một cỗ cương thi, ai cũng đừng động vào nó.

Chỉ cần người sống không chạm vào, nó sẽ không thể trá thi." Trần Mộc chú ý đến cái xác cổ quái trước mắt.

Trong ánh nến, hắn thấy trên bàn thư trước mặt cương thi có mấy tờ giấy ố vàng viết đầy chữ.

Biết đâu những tờ giấy đó là do cái xác chết này viết lúc lâm chung, có lẽ sẽ giúp ích cho việc trốn thoát khỏi nơi này.

Thế là hắn giao chân nến cho Già La, bảo nàng cầm để chiếu sáng.

Trần Mộc cẩn thận từng li từng tí tiến sát thi thể, đưa tay lấy mấy tờ giấy kia rồi lập tức lùi lại.

Hắn bảo Già La canh chừng tử thi và nến, hễ có gì bất thường thì lập tức rút về hạ thủy đạo.

Sau đó hắn giơ những trang giấy ố vàng lên xem.

Trên đó viết chi chít một loại văn tự của người Nga.

May mà trước kia Trần Mộc có nghiên cứu qua loại chữ này, càng xem hắn càng thấy kinh tâm động phách.

Hóa ra đây là một nhà khoa học người Nga bị lũ Nhật giam lỏng, bị ép buộc tham gia vào một hành động trong cơ sở bí mật này.

Những lá thư này chính là di thư trước khi chết của ông ta.

Trong di thư nhắc đến nhiều sự thực khó mà tưởng tượng nổi.

Lũ Nhật từ trong Bách Nhãn Quật này đã đào ra được một số thứ không tầm thường.

Nhưng Trần Mộc đã lâu không nghiên cứu loại văn tự này, nhìn thoáng qua cũng chỉ hiểu được đại khái, thế là hắn ngồi xuống nhìn kỹ lại.

Nhưng trước khi xem, Trần Mộc bảo mấy người xử lý cái tử thi này đi đã.

Nếu muốn nghỉ ngơi ở đây mà cứ giữ một con cương thi có thể khởi thi bất cứ lúc nào thì thật khó mà an tâm.

Chi bằng cứ xử lý thi thể trước cho xong. "Ở quê chúng tôi, gặp

cương thi nhất định phải dùng lửa thiêu, trước khi thiêu còn phải phủ lưới đánh cá lên để tránh sát khí nhập địa làm loạn." Trần Mộc gật đầu.

Ở vùng núi Đông Bắc cũng có thuyết pháp tương tự, nhưng đó là nói về quỷ treo cổ.

Phàm là nơi có người thắt cổ, đào đất ba thước tất sẽ phát hiện một đoạn vật đen như than muội, đó chính là ngụm oán khí người chết để lại trước khi lâm chung, nếu không đào ra sớm muộn gì cũng hại người.

Không ai muốn mình sau khi chết biến thành bộ dạng này, tiêu hủy cương thi sắp thi biến thì đối với người hay đối với mình đều có lợi.

Còn về việc dùng phương pháp diệt thi nào, là thiêu hay băm vác, cái xác này tại sao lại trở nên quỷ dị dữ tợn như vậy, nửa thân trên mọc lông chim, nửa thân dưới mọc lông thú?

Một nơi xuất hiện cương thi không ngoài mấy nguyên nhân: Thứ nhất là phong thủy biến dị, thi khí sau khi chết không tan đi, lâu ngày uất kết thành khô tịch.

Thứ hai là trước khi chết để chống mục nát đã tự uống thuốc độc mãn tính, hoặc sau khi chết bị đổ đầy chu sa thủy ngân.

Cương thi có thủy ngân trong người trên thân ắt có mảng đen lớn.

Nếu dùng bí phương dân gian uống hỗn hợp thạch tín chì thủy ngân trước khi chết, thi thể sẽ có dấu hiệu phát mốc.

Còn một loại là do tác dụng điện khí, tầng biểu bì thi thể chết mà không thối, gặp sinh vật điện hoặc sét đánh mà vùng dậy vồ người sống.

Ba loại này là nguyên nhân thường gặp nhất.

Còn có một số hiện tượng hiếm thấy như thi thể bị tinh quái phụ thuộc, hoặc cái chết ly kỳ, hoặc ở những nơi có môi trường phong thủy độc đặc cũng khiến xác chết lâu ngày không mục, da thịt tươi tắn như sống.

Chương 770

Nhưng loại phong thủy cát nhưỡng kiểu động thiên phúc địa như vậy thực sự quá hiếm thấy.

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có một đoạn truyền thuyết về vùng đất Quy Miên.

Sách chép rằng năm xưa có người ở ven biển thấy trong biển đột nhiên nổi lên một tòa hắc sơn, nhìn kỹ lại thì ra là hàng chục con rùa già cõng một con rùa khổng lồ đã chết từ trong biển đi ra.

Những con rùa già này cõng rùa chết đến một hang động dưới vách núi giấu kỹ, sau đó mới lần lượt rời đi bơi về đại hải.

Người tình cờ thấy cảnh đó vốn giỏi thuật địa trạch huyệt vị, biết hang động này là nơi tứ linh tụ hội, không khí xung thiên.

Lúc ấy nhà hắn vừa hay có tiên nhân quá cố, thế là sau khi dò xét đặc tính của rùa chết trong động, hắn đem tiên nhân của mình không cần quan quách, để trần táng vào trong đó.

Từ đó về sau người này phát đạt rực rỡ, thăng quan tiến chức, thành tựu bá nghiệp một phương.

Hang Quy Miên đó về sau thành mộ huyệt chuyên dụng của tông thất nhà hắn.

Mấy trăm năm sau không khí đã cạn, đất lở, lộ ra vô số thi thể, dân địa phương tranh nhau đến xem.

Mọi thi thân đều mọc lông chim vảy rồng, sau khi bị gió biển thổi một ngày một đêm, toàn bộ thi thể đồng thời hóa thành tro bụi.

Cương thi trong tầng hầm này mọc lông chim chính là tương đồng với ghi chép trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Xem ra nơi này có môi trường vô cùng đặc thù, có loại vi sinh vật nuôi dưỡng thi thể giữ cho không mục nát, nhưng thời gian dài sẽ khiến thi thể biến dị.

Ở loại nơi này, bẻ cành cây cắm xuống đất, lá cây trên cành có thể mấy tháng không héo.

Thời cổ đại, khu vực như vậy được các thầy phong thủy coi là cát nhưỡng, vô số người dùng cả đời đi khắp thiên sơn vạn thủy chỉ để cầu một mảnh bảo địa phong thủy như thế mà không được.

Bây giờ muốn trừ bỏ con cương thi này thì chỉ có thể gói nó lại, sau đó tưới rượu tây trên giá lên mà thiêu.

Trần Mộc liền cùng Lão Dương Bì tìm ít vải bịt mũi miệng, trên tay cũng quấn vải, lại giật tấm ga trải giường trên giường ở gian trong, đem con cương thi lông lá trên ghế gỗ gói lại, tha vào hạ thủy đạo.

Lão Dương Bì mang đến mấy chai rượu tây.

Trần Mộc ngửi qua, đúng là rượu mạnh, giống như loại Vodka mà người Nga hay uống.

Hắn đập vỡ miệng bình, dội hết rượu lên thi thể, sau đó dùng hỏa bả châm lửa.

Ngọn lửa bùng lên cao hơn đầu người, cháy nghe xèo xèo.

Trong hỏa quang, cái xác bị gói kín bị thiêu đến mức gân cốt co quắp, giống như đột nhiên biến thành sống lại, khiến người ta kinh hãi.

Lão Dương Bì cứng da đầu, nhíu chặt lông mày đứng đó canh chừng.

Thiêu hồi lâu cũng chỉ thiêu thi thể thành một đoạn than đen, xem

ra muốn thiêu hủy hoàn toàn là điều gần như không thể, trừ phi đem nó đến lò hỏa táng dùng lửa lớn mới được.

Nhưng thiêu đến mức này cũng tạm ổn rồi.

Lúc này Trần Mộc lại xem tiếp bức di thư của người Nga kia.

Xem một lúc hắn mới hiểu thêm được một phần.

Hóa ra trước kia quân Nhật có một tiểu đội thần bí mất tích ở khu vực đại thảo nguyên gần Mạc Bắc.

Theo cuộc tìm kiếm lúc đó, họ phát hiện ra một số hiện tượng siêu nhiên thần bí gần Bách Nhãn Quật.

Bách Nhãn Quật là một vùng đồi núi nằm giữa đại mạc và thảo nguyên, vị trí địa lý và môi trường cực kỳ đặc thù.

Bên trong không chỉ cây cối rậm rạp mà ở cửa núi thường xuyên có người và gia súc mất tích, còn có nhiều người truyền thuyết đã tận mắt chứng kiến sự tồn tại của rồng ở đó.

Lũ Nhật và Phát-xít Đức luôn ở cùng một chiến tuyến, mà quân Đức vốn luôn sùng bái chủ nghĩa thần bí này.

Thông qua lũ Nhật biết được hiện tượng thần bí ở khu vực này, quân Đức đã cung cấp một số hỗ trợ kỹ thuật vì kỹ thuật của họ rất phát triển, lũ Nhật cũng rất lấy làm đắc ý.

Lúc này lũ Nhật cũng đang nghiên cứu một số virus sinh hóa.

Người Nga viết di thư này vốn là hậu duệ của Sa hoàng, sau này lưu vong sang bên Đức.

Ông ta không chỉ có kiến thức độc đáo trong lĩnh vực y học mà còn là chuyên gia sinh hóa, quanh năm bị người Đức giam lỏng, sau bị quân Đức điều đến đây, bị ép buộc hỗ trợ một hạng mục nghiên cứu bí mật tại Bách Nhãn Quật.

Trong quá trình điều tra Bách Nhãn Quật, lũ Nhật đã đào được một hang động khổng lồ từ dưới đất.

Dưới đáy động lớp lớp chồng chất vô số cổ thi được bảo tồn hoàn hảo.

Thi thể thực sự quá nhiều, dường như đào mãi không hết.

Ở nơi cao nhất có một xác nữ đeo mặt nạ, trang phục vân quỷ vô cùng nổi bật.

Sau khi chuyên gia khảo sát và đối chiếu với cổ tịch, họ đưa ra một kết luận kinh người: Đây là vị Đại Đường Ti vu nữ của Hán đại trong truyền thuyết.

Trong thời kỳ vu bặc thịnh hành đó, đây là một nhân vật được bán thần hóa.

Nơi mai cốt của bà ta không khí trùng thiên, cùng với hang Cát Tiên núi Đại Đường Ti ở Hưng An Lĩnh đều được người Đường Ti coi là thánh địa, thường xuyên tổ chức nghi thức mai thạch tế sơn trong động.

Trong truyền thuyết của người Đường Ti, chồn vàng là tử thần của âm gian, hang động táng xác này cũng chính là lối vào địa ngục.

Cái gọi là không khí này chỉ có ở cửa núi Bách Nhãn Quật, nó vô ảnh vô hình, lúc có lúc không, khiến người ta khó lòng nắm bắt, có thể nuốt chửng mọi người súc dã thú.

Chỉ khi mây đen kéo đến, sấm chớp đùng đoàng mới có thể thấy bóng rồng đen cuộn tròn trong mây gần cửa núi.

Người Nhật cho rằng đây chính là Phần Phong (Gió Lửa) được ghi chép trong Cẩu Kinh do hòa thượng Giám Chân truyền sang Nhật Bản khi đông độ.

Loại trận phong giống như ác quỷ này thổi ra từ địa ngục A Tỳ, sinh linh bị nó thổi trúng sẽ lập tức hóa thành tro bụi.

Nếu có thể nắm giữ và sử dụng loại Phần Phong này, đó sẽ là một loại vũ khí có sức hủy diệt cực mạnh.

Nhưng nhân loại trước các hiện tượng tự nhiên thực sự quá nhỏ bé và vô lực, căn bản không thể nắm bắt được huyền bí trong đó.

Tuy nhiên đối với hiện tượng nữ thi Đường Ti dù lộ ra không khí cũng không bị thối rữa, họ có thể tiến hành nghiên cứu trong lĩnh vực sinh hóa.

Thế là một cơ sở nghiên cứu bí mật nửa trên mặt đất nửa dưới lòng đất đã được xây dựng trong núi.

Trong viện nghiên cứu nuôi dưỡng lượng lớn chuột và rết cùng những loại cực độc.

Lúc đó quân Nhật đang tác chiến tại vùng nhiệt đới chiến trường Thái Bình Dương, nhiều người bị trúng độc trùng trong rừng già, cho nên viện nghiên cứu đã lợi dụng môi trường tự nhiên độc đáo ở đây, đặc biệt thiết lập một khu thí nghiệm nuôi dưỡng vật nhiệt độc, vận dụng các thành phần đặc thù trong đất ở động táng xác để tiến hành thí nghiệm giải độc.

Sau khi viện nghiên cứu hoàn thành, cùng với việc đào sâu thêm, ngày càng nhiều thi thể hình thù kỳ quái bị đào ra từ động táng xác.

Bách Nhãn Quật đột nhiên xảy ra chuyện ma quái.

Chương 771

Hễ đến tối là thấy quỷ hỏa lập lòe khắp nơi, ban ngày thì bắt đầu nổi sương mù.

Trên sườn núi vân khí biến ảo khôn lường, trong đó ẩn hiện hình trạng như lầu đài cung khuyết, lại gần thì xanh mướt um tùm như khói bếp nhà tranh, vạn tượng quần tụ, nhưng vừa nhìn kỹ thì thảy đều biến mất không dấu vết.

Những tên Nhật trong viện nghiên cứu đều hoảng loạn, vì hiện tượng được gọi là "Quỷ Thị" (Chợ Quỷ) này bên Nhật Bản cũng có.

Chúng cho rằng chính mình đã thả những oán hồn trong động táng xác ra, thế là chúng tìm một âm dương sư từ đảo Nhật sang, theo chỉ thị của lão, xây dựng một lò hỏa táng ẩn mật dưới tầng hầm của một tòa nhà nghiên cứu.

Tất cả các phòng và cửa sổ đều bị phong tỏa, chỉ có vài lối ra vào được yêu cầu đặc biệt về phương hướng.

Sau đó đem lượng lớn thi thể đào được từ động táng xác tống hết vào lò hỏa táng để tiêu hủy.

Chúng cho rằng làm vậy có thể trấn áp được vong linh trong động táng xác, và quả thực cũng có chút tác dụng.

Nhà khoa học Nga viết di chúc này suốt ngày sống dưới tầng hầm, chỉ khi cần ông ta đến hiện trường công tác mới được rời đi.

Lũ Nhật biết ông ta dù có trốn về quê cũng sẽ bị xử bắn, nên canh giữ không quá nghiêm mật, nhưng tự do cá nhân vẫn bị hạn chế cực lớn.

Sau này ông ta quen biết một y quan người Nhật có tư tưởng phản

chiến.

Dưới sự hỗ trợ của vị y quan đó, ông ta biết được một số tình hình bên ngoài và lập kế hoạch trốn khỏi ma huyệt này.

Y quan cung cấp bản đồ và mọi vật dụng cần thiết khi chạy trốn cho ông ta.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, ông ta bí mật đào một đường hầm định thoát ra từ hạ thủy đạo, kết quả đào sai góc độ, không thể vòng qua hàng rào sắt.

Đúng lúc ông ta chuẩn bị đào lần nữa thì có mấy tên thổ phỉ vùng Đông Bắc vận chuyển đến một chiếc hòm đồng vừa mới đào lên.

Đêm đó toàn bộ viện nghiên cứu vang lên tiếng cảnh báo chói tai.

Nhà khoa học Nga viết di thư này nảy sinh một dự cảm cực kỳ đáng sợ.

Sau tiếng cảnh báo, bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa.

Ông ta bị nhốt một mình dưới tầng hầm không thể ra ngoài, không biết bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khi định đào toại đạo mới để chạy trốn thì phát hiện sinh mệnh của mình đã sắp đi đến tận cùng, thế là ông ta viết lại trải nghiệm của mình, hy vọng có người xem được lá thư này.

Cái hòm kia cực độ nguy hiểm.

Di chúc viết đến đây thì đột ngột dừng lại, ngay cả ký tên và ngày tháng cũng không kịp để lại.

Hiển nhiên lão Nga kia viết đến đây thì chết, mấy người thậm chí không biết tên của ông ta.

Chỉ có thể suy đoán thời gian có khả năng là ngay trước khi quân phiệt họ Trương đánh quân Nhật.

Cho nên sau khi sự cố đột ngột xảy ra, tòa nghiên cứu bí mật này đã không kịp bị lũ Nhật tiêu hủy.

Còn trong hòm đồng kia chứa cái gì, sự nguy hiểm của nó từ đâu tới, lão Nga này trước khi chết rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, mấy người hiện tại đều không cách nào biết được.

Tuy nhiên những đồ dùng thoát thân mà ông ta để lại chính là thứ mấy người đang cần, đặc biệt là bản đồ viện nghiên cứu được nhắc đến trong di thư.

Ngoài ra di thư của ông ta cũng giải khai nhiều mê đoàn trong lòng mọi người.

Có điều một là lão Nga này biết có hạn, hai là Trần Mộc phiên dịch không toàn diện, trong viện nghiên cứu vẫn còn nhiều bí mật mà mấy người không thể thấu hiểu hết.

Lúc này ai nấy đều đã thấm mệt.

Vốn dĩ chỉ định nghỉ ngơi một lát rồi đi tìm bản đồ và công cụ của người Nga kia để nhanh chóng rời khỏi viện nghiên cứu này, nhưng Lão Dương Bì thực sự quá mệt mỏi.

Trần Mộc bây giờ cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, xem ra tác dụng phụ của việc hóa thân vẫn còn, hắn thấy cơ thể như bị rút cạn.

Lão Dương Bì gục xuống bàn một cái đã không tự chủ được mà ngủ thiếp đi, tiếng ngáy vang lên.

Trần Mộc định gọi lão dậy nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thôi, cứ nghỉ một lát đã. "Phu quân, huynh nghỉ ngơi đi, ở đây hai chị em muội canh chừng cho." Già Nam thấy Trần Mộc mệt mỏi nên khéo léo nói.

Trần Mộc gật đầu, liền gục xuống bàn ngủ luôn.

Giấc ngủ này ngủ đến mức trời đất tối tăm.

Trong ấn tượng của Trần Mộc, dường như đã lâu lắm rồi hắn không ngủ say như vậy.

May mà có hai chị em canh chừng, nếu không lúc này mà có tình huống gì thì phiền phức to.

Không biết qua bao lâu, Trần Mộc giật mình tỉnh dậy.

Chỉ thấy cây nến dài trên bàn đã sớm tắt ngóm, trong phòng tối đen vô tận.

Trần Mộc vừa cử động đã cảm thấy khuỷu tay đụng trúng thứ gì đó trên bàn ăn, theo bản năng đưa tay sờ thử.

Dường như là cái xác cương thi lão Nga đã bị thiêu thành than đang nằm trên bàn.

Trong bóng tối, hắn sờ thấy trên bàn trước mặt có những vật vừa cứng vừa khô.

Trần Mộc dùng tay khẽ vê một cái liền vê ra một tầng vụn nhỏ như tro than.

Từ cảm giác ở đầu ngón tay phán đoán, trong những mảnh vụn đó là xương cốt người chết cứng ngắc.

Sờ trúng xương cốt người chết cũng chẳng sao, nhưng lúc nãy Trần Mộc đã sớm tha cái xác cương thi lão Nga kia xuống hạ thủy đạo thiêu thành than rồi, da thịt lông tóc đều thành than đen, chỉ còn lại ít xương cốt thiêu không được.

Là ai đã đem đống hài cốt thiêu dở đó đặt lên bàn?

Trong lòng Trần Mộc kinh hãi vạn phần, nhất thời không kịp nghĩ kỹ, Già Nam và Già La đâu rồi?

Lúc này trước mắt hắn tối đen như mực.

Trên bàn lẽ ra phải còn bao diêm và chân nến lục đầu tìm được lúc

nãy.

Trần Mộc muốn tìm những thứ đó để thắp sáng xem cho rõ.

Hắn đưa tay ra thăm dò, nhưng thứ chạm phải không phải là bao diêm, mà là một vật vừa cứng vừa tròn, bề mặt còn có nhiều hố hốc.

Sờ kỹ lại hóa ra là một cái đầu lâu người, ngón tay cái vừa vặn ấn vào hốc mắt của nó.

Trần Mộc thầm rủa một tiếng xui xẻo, tay run lên vội hất nó xuống bàn.

Ngay lúc cái đầu lâu rơi xuống mặt bàn phát ra một tiếng động khẽ, từ trong bóng tối đột nhiên hiện ra hai đốm quỷ hỏa xanh lè.

Chương 772

Trần Mộc toàn thân chấn động, cảm thấy cơ thể như gặp ác mộng mà cứng đờ tại chỗ.

Tâm thần hoàn toàn bị quỷ hỏa kia nhiếp phục, cả người như bị rút cạn linh hồn, chỉ còn lại một cái xác không hồn, không thể hô hấp cũng không thể tư duy.

Trần Mộc biết, mình đã bị thứ kia nhập vào thân.

Hắn thầm niệm pháp môn Kim Quang Chú.

Tuy lúc này Kim Quang Chú cũng chỉ có thể thúc động một cách đơn giản, nhưng để đối phó với cơn ác mộng nho nhỏ này chắc là đủ rồi.

Tiếng ong ong rung động không khí, hai luồng mục quang như quỷ hỏa lập tức lặng lẽ rút lui.

Trần Mộc thoát khỏi cơn ác mộng.

Trước mắt sáng lên, chỉ thấy mình đang ngồi yên ổn trên ghế.

Cây nến trước bàn cháy chỉ còn một đoạn ngắn, vẫn chưa tắt hẳn, xung quanh chân nến rải rác một ít hài cốt thiêu dở.

Nhìn rõ tình hình trước mắt, Trần Mộc vã một thân mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy hai chị em bên cạnh lúc này cũng trợn tròn mắt, hiển nhiên vừa rồi cũng gặp tình cảnh y hệt Trần Mộc.

Mà lúc này Lão Dương Bì vẫn còn đang ngủ say, nhìn biểu tình của lão hiển nhiên là vẫn chưa tỉnh lại từ ác mộng.

Trần Mộc vỗ mạnh vào lưng lão, Lão Dương Bì mới giật mình tỉnh dậy.

Mấy người vừa rồi dường như vừa mơ một giấc mơ giống hệt nhau, nhưng giấc mơ đó lại chân thực đến thế.

Hài cốt cương thi lão Nga hiện rõ mồn một trên bàn, mọi chuyện hiển nhiên không đơn giản chỉ là mộng cảnh.

Nếu đây là vong linh tác quái, chứng tỏ vong linh này đạo hạnh còn thâm sâu hơn cả Già La, thậm chí ngay cả Già La cũng không cảm nhận được.

Hỏi qua hai nữ, hai nàng cho biết lúc nãy chỉ ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, không biết sao lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Mấy người cư nhiên cùng mơ một giấc ác mộng, hài cốt cương thi lão Nga lại mập mờ xuất hiện trên bàn, về cơ bản có thể xác định được rồi, đây chính là vong linh trong lò hỏa táng lúc nãy, đến giờ vẫn luôn đi theo sau lưng mọi người.

Không biết những chuyện này có liên quan gì đến cái hòm đồng được nhắc đến trong di thư của lão Nga kia không.

Người trong viện nghiên cứu dường như đều chết hoặc mất tích cùng một ngày vào hai mươi mấy năm trước, không biết ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Càng không rõ chân tướng, tâm lý càng cảm thấy không yên ổn.

Mọi người đều cho rằng không nên trì hoãn thêm nữa, mau chóng tìm ra bản đồ rồi nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Từ mức độ cháy của nến mà xem, giấc ngủ này của mấy người kéo dài chừng bốn năm tiếng đồng hồ.

Tuy nằm ngoài kế hoạch nhưng sau khi ngủ dậy, đầu óc tỉnh táo hơn trước nhiều.

Trần Mộc nhặt những mảnh hài cốt chưa cháy hết của lão Nga

dùng vải bọc lại, tùy tiện tìm một cái tủ trong phòng vứt vào.

Nhưng nghĩ lại, lão nghiên cứu viên người Nga này cũng thật đáng thương, bị lũ Nhật nhốt lại, sớm không chạy muộn không chạy, đúng lúc xảy ra chuyện mới nghĩ đến việc bỏ trốn, chắc hẳn sau khi chết vẫn không cam tâm.

Lúc này ba người kia cũng đã kiểm tra triệt để căn phòng, cuối cùng phát hiện trong lò sưởi có một cái túi.

Cái túi đó hiển nhiên là túi cầm tay của lão Nga, làm bằng vải bạt, kiểu dáng giống túi đựng bột mì, không có khóa kéo hay cúc bấm, miệng túi có dây rút, thắt lại là xong.

Người Nga vốn luôn ưa dùng loại túi này, ở vùng Đông Bắc, Mãn Mông cũng có thể thấy nhiều loại túi như vậy.

Nó mang phong cách điển hình của lão Nga: đơn giản, thô ráp, vụng về và bền bỉ.

Lão Dương Bì cầm nến soi sáng, hai chị em mở túi ra rồi kiểm tra từng món đồ bên trong, phát hiện cái túi của lão Nga này chẳng khác nào một túi bách bảo, bên trong thứ gì cũng có.

Trong số những vật phẩm chuẩn bị sẵn, ngoài bình nước và hộp cơm, thậm chí còn có một ít tiền bạc, xem ra là chuẩn bị để mưu sinh sau khi trốn thoát.

Bên trong còn có diêm, nến phòng phong, mấy lọ thuốc với hàng chục viên.

Loại dược phẩm này là thứ tất yếu khi chạy trốn nơi hoang dã, có thể giải độc, súc ruột, trợ nhiệt và làm dấu hiệu dạ quang.

Mấy người tuy biết công dụng nhưng không nhận biết được chủng loại hóa chất, đành cứ cầm hết đi.

Những vật phẩm này đều chính là thứ mọi người đang cần lúc này.

Già Nam đem chúng phân loại để sang một bên, thứ không cần thì vứt lên bàn.

Sau đó lại tìm thấy hai chiếc đèn dầu hỏa.

Loại đèn dầu này không giống loại thường thấy, tạo hình dẹt và vuông vức, toàn thân màu đen, to bằng hai bao thuốc lá.

Miệng đèn phía trước to bằng nắm tay hình tròn, đặt trên hộp sắt đen, phía sau không có chỗ cầm nhưng trên đỉnh có một vòng treo cố định, khi sử dụng có thể dùng dây buộc tùy ý trước ngực để tiến hành các thao tác chiếu sáng cự ly ngắn.

Trong túi còn có ít dầu đèn, Trần Mộc xem qua thấy vẫn có thể châm lửa, liền thắp đèn dầu lên, thổi tắt nến.

Ngoài ra còn có một ít thực phẩm.

Lão Nga này hiển nhiên đã lấy được từ chỗ tên sĩ quan Nhật nhiều cá khô thoát nước, kẹo khối, đồ hộp các loại.

Trần Mộc lo thực phẩm đã biến chất nên mở một hộp cá ăn thử, phát hiện trong môi trường hằng ôn ở tầng hầm, đến giờ vẫn có thể dùng được.

Điều này cũng có thể liên quan đến môi trường đặc thù đã giữ cho xác cương thi lão Nga không thối rữa đến tận nay.

Trong túi thậm chí còn có một khẩu súng ngắn quấn trong vải dầu.

Khẩu súng này do lũ Nhật mô phỏng súng Luger, tức là súng lục trang bị cho sĩ quan Đức mà sản xuất.

Thân súng sử dụng cơ quan bế tỏa bán tự động, băng đạn tám viên.

Ở Đông Bắc, người ta thường gọi loại súng này là "Vương bát hạp tử" (vỏ rùa).

Trần Mộc cầm lên kéo thử mấy cái, khẩu súng được quấn vải dầu rất kỹ, không hề bị rỉ sét, băng đạn cũng đầy ắp.

Tuy nhiên thiết kế của loại súng nát này có khuyết điểm bẩm sinh, hay bị kẹt đạn, nổ nòng, tịt ngòi.

Mang theo nó tối đa chỉ để phòng thân.

Đối với Trần Mộc hiện tại, có thêm một khẩu súng trên người để phòng thân cũng là tốt.

Già Nam ở bên cạnh đột nhiên mừng rỡ: "Tờ giấy này có lẽ chính là bản đồ viện nghiên cứu rồi." Nói đoạn nàng nhặt từ trong đống tạp vật ra một tờ đồ chỉ.

Mấy người vội vàng áp sát lại, mượn ánh đèn dầu nhìn kỹ.

Chương 773

Xem xong có chút thất vọng.

Bản đồ có hai tờ lớn và nhỏ.

Tờ nhỏ gọi là bản đồ cơ sở nghiên cứu chỉ là vẽ tay, trên đó đánh nhiều ký hiệu trông rất lộn xộn.

Tờ còn lại là bản đồ địa hình tỷ lệ lớn khu vực xung quanh Bách Nhãn Quật, phía bắc thông với đại mạc, phía nam tiếp giáp thảo nguyên.

Những nơi đó Lão Dương Bì vốn đã quen thuộc, nên tờ bản đồ này không có ý nghĩa lớn đối với họ.

Xem đi xem lại tờ sơ đồ cấu trúc viện nghiên cứu mới phát hiện nơi này vô cùng to lớn.

Bản đồ tuy sơ sài nhưng khá trực quan dễ hiểu, cũng tương đối hoàn thiện, chủ yếu là các đường thủy lộ chằng chịt dưới lòng đất.

Từ các ký hiệu vẽ trên bản đồ, lộ trình bỏ trốn của lão Nga là xuất phát từ tầng hầm này, men theo hướng hạ thủy đạo, đi qua đường ống nước ngầm của phòng hỏa táng, sau đó vòng qua khu vực giam giữ đã bị phong tỏa hoàn toàn, đi một vòng hướng về phía bắc.

Cửa núi phía tây thỉnh thoảng xuất hiện Phần Phong giết người vô hình, ông ta hiển nhiên muốn rời đi từ cửa núi phía bắc.

Trần Mộc nhìn qua mấy lượt, rất nhanh đã tìm ra lộ trình rút lui.

Chuyện không nên chậm trễ, mọi người nhanh chóng xuất phát.

Ngay lập tức mấy người thu dọn mọi thứ có thể dùng được, quay trở lại hạ thủy đạo hôi thối.

Lúc này bên ngoài trời chắc cũng đã sáng, lộ trình rời khỏi đây cũng đã nắm được đại khái.

Theo chỉ dẫn trên lộ trình rút lui, mọi người coi như phải đi lại một đoạn đường cũ.

Đi chưa được bao xa, Trần Mộc đã phát hiện có điều không ổn.

Già Nam hiện tại đột nhiên không ngừng ho khan.

Theo lý mà nói, nàng từng là Tinh Tuyệt Nữ Vương, căn bản không thể xuất hiện tình huống này.

Tuy rằng thực lực hiện tại không thể so với trước kia, nhưng cũng không đến mức tệ hại như vậy.

Trần Mộc bảo nàng dừng lại để quan sát kỹ.

Sắc mặt nàng tiều tụy, khóe mắt chân mày đều bao phủ một lớp thanh khí (khí xanh) rõ rệt.

Hắn sờ thử trán nàng, hơi nóng lên.

Tuy nhiệt độ sốt không cao, nhưng sắc mặt này giống như bệnh không hề nhẹ.

Vừa rồi còn khỏe mạnh, chỉ trong chốc lát đã bệnh thành thế này.

Trần Mộc vốn đã lo lắng trong đường hầm thoát nước này có virus gì đó, thấy tình trạng này không khỏi ưu phiền.

Nhưng nhìn qua lại không giống như bị nhiễm virus trong viện nghiên cứu.

Nếu là virus, không nói người khác, ngay cả Lão Dương Bì cũng sẽ bị nhiễm.

Lão Dương Bì am hiểu thảo dược, ở trong bộ lạc thảo nguyên cũng được coi là một nửa thầy thuốc chân đất.

Lão xem qua dáng vẻ của Già Nam, sau đó bắt mạch, kinh hãi nói: "E rằng đây là trúng độc rồi..." Già Nam vì không muốn kéo chân Trần Mộc, vốn định kiên trì đến khi rời khỏi đây mới nói, nhưng lúc này nàng biết đã không thể giấu giếm được nữa. "Lúc ở lò thiêu xác, bị độc khí của con Cẩm Lân Nhiêm kia ép tới, tôi liền bắt đầu cảm thấy ngực có chút buồn bực khó chịu.

Nhưng lúc đó thấy mọi người đều không sao, nên cũng không quá để ý.

Khi ở trong phòng của gã người Nga, cũng chưa thấy cảm giác gì.

Nhưng hiện tại cảm giác đó càng lúc càng nặng, hơn nữa toàn thân phát lạnh, sợ là đã trúng nhiêm độc rồi..." Già Nam suy yếu nói.

Con Cẩm Lân Nhiêm đó vốn là loài thổ độc vào giờ Tử Ngọ, sương độc phun ra cực nồng.

Lúc đó mấy người bị nhốt trong phòng thiêu xác, tuy rằng trước khi hít phải sương độc chí mạng đã kịp thoát ra, nhưng nhiêm độc cực mạnh, lúc đó trong tầng hầm mỗi người đều không tránh khỏi cảm thấy chóng mặt buồn nôn, e rằng ít nhiều đều đã hít phải một chút.

Cẩm Lân Nhiêm dị thường tính âm, độc của nó cũng thuộc loại âm độc.

Nam tử dương khí vượng thịnh thì không cảm thấy gì, nhưng trong cùng điều kiện, nữ tử đối với nhiêm độc nhạy cảm hơn nhiều.

Chỉ cần hấp thụ một chút nhiêm độc nhỏ nhoi cũng đủ khiến nàng không thể chịu nổi.

Qua một đoạn thời gian ủ bệnh, cuối cùng đã bắt đầu phát tác.

Trần Mộc trước tiên để Già Nam tựa vào tường nghỉ ngơi, sau đó lập tức kiểm tra thân thể Già La, phát hiện Già La không có gì đáng ngại, xem ra vẫn là do nguyên nhân thực lực bản thân.

Nghe nói nữ tử trúng độc của Cẩm Lân Nhiêm, miệng mắt sẽ phát xanh, kèm theo triệu chứng sốt nhẹ kéo dài.

Hai mắt sản sinh ảo giác có thể nhìn thấy những màu sắc sặc sỡ.

Nếu không có thuốc điều trị giải độc, trong vòng khoảng một ngày sẽ xuất hiện chóng mặt, khó thở, toàn thân tê liệt, nghiêm trọng hơn dẫn đến hôn mê bất tỉnh, cuối cùng tử vong do hệ thống hô hấp tê liệt và cơ bắp bại liệt.

Đến giai đoạn muộn thì dù Hoa Đà tái thế cũng vô phương cứu chữa.

Lúc này, Trần Mộc vô cùng hối hận vì lần này không đưa Hoa Linh đi cùng.

Loại độc tố nhỏ này, Hoa Linh chắc chắn có thể dễ dàng giải được.

Theo lý mà nói, nơi độc vật xuất hiện, trong vòng trăm mét tất có giải dược.

Nhưng thứ này là do bọn người Nhật mang từ nơi khác đến đây, trên thảo nguyên rất khó tìm được thảo dược giải loại độc này.

Cho dù mấy người hiện tại toàn tốc tiến về phía trước, trở lại khu chăn nuôi cũng cần ít nhất gần hai ngày.

Đại não Trần Mộc vận chuyển phi tốc.

Già Nam hít phải nhiêm độc có hạn, hiện tại tình hình còn tạm ổn định, có thể đi lại, thần trí cũng còn tỉnh táo, nhưng triệu chứng trúng độc giai đoạn đầu dù sao cũng đã xuất hiện.

Nếu đi ra từ cửa núi phía bắc Bách Nhãn Quật sẽ đến rìa hoang mạc không người, cách khu chăn nuôi càng xa hơn, cho dù không đi đường vòng như vậy, trong tình huống không có ngựa cũng căn bản

không kịp đưa nàng về khu chăn nuôi.

Hơn nữa, vạn nhất độc trong người nàng phát tác trong thời gian ngắn hơn thì phải làm sao?

Lại nữa, ai có thể bảo đảm trên đường đi bình an vô sự?

Trần Mộc nhíu chặt lông mày, cầm bản đồ lên xem, lập tức hạ quyết tâm. "Con Cẩm Lân Nhiêm này là do viện nghiên cứu của người Nhật đặc ý nuôi dưỡng, bọn chúng chắc chắn đã nghiên cứu qua loại độc tố này.

Chương 774

Trong viện nghiên cứu này nói không chừng sẽ có huyết thanh giải độc, khả năng này là rất lớn.

Không mạo hiểm ba phần thì khó cầu được an thân, ta thấy con đường cứu vãn duy nhất là đánh cược một ván này, đến tòa nhà nghiên cứu chính tìm thuốc giải độc." Để không gây áp lực tâm lý quá lớn cho Già Nam, Trần Mộc không biểu hiện quá vội vã.

Sau khi xác nhận lộ trình, vẫn duy trì tốc độ tiến lên bình thường.

Nhìn trên bản đồ, khoảng cách đến tòa nhà nghiên cứu chính không còn bao xa, tốc độ dù chậm cũng vẫn kịp.

Nếu trong tòa nhà nghiên cứu không có loại huyết thanh giải độc này thì chuyện sẽ có chút phiền phức.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau liền tiến vào một đoạn đường hầm thoát nước rất rộng rãi.

Nơi này có nhiều đường ống xi măng nối liền nhau.

Lão Dương Bì đi phía trước mở đường đột nhiên giẫm phải thứ gì đó, miệng lẩm bẩm chửi rủa rồi giơ chân hất một cái trong làn nước đen.

Từ trong nước bẩn lộ ra mấy khúc xương người đã thối rữa, dưới một đoạn xương đùi còn treo một chiếc giày.

Đang định nhìn kỹ xem là chuyện gì, thì trong bóng tối, đoạn ống xi măng nơi mấy người đang đứng đột nhiên xoay chuyển.

Từ bản đồ viện nghiên cứu do gã người Nga vẽ, hệ thống thoát

nước ngầm đồ sộ này thực tế là một con sông ngầm nhân tạo được cải tạo lại.

Chính vì ở hốc núi Bách Nhãn Quật đã đào ra lượng lớn nước ngầm, điều kiện địa chất hạn chế không thể xây dựng kênh dẫn nước tích trữ, chỉ có thể lợi dụng mạng lưới đường ống thoát nước chằng chịt để dẫn nước ra ngoài núi, nếu không nước ngầm sẽ nhấn chìm khu vực trên đỉnh đầu họ.

Cơ sở nghiên cứu bí mật này cũng không thể xây dựng ở vị trí hiện tại.

Nhưng hiện tại trong thông đạo thoát nước ngầm đã gần như cạn kiệt, bên trong chỉ còn lại ít nước bẩn và bùn lầy, xem chừng nguồn nước trong núi đã sớm khô cạn rồi.

Đường thủy dưới lòng đất chia làm hai phần, một phần hoàn toàn khép kín, nửa còn lại thuộc dạng bán lộ thiên, trong lúc khẩn cấp có thể dùng làm lối thoát hiểm.

Nếu muốn tiếp cận tòa nhà nghiên cứu chính, lộ trình gần nhất là đi qua khu vực ống dẫn bán lộ thiên này.

Nơi này môi trường phức tạp, mạng lưới đường ống giao nhau như mê cung, nếu không có tấm bản đồ này sẽ rất khó tìm được lối ra thuận lợi.

Mấy người cầm đuốc tìm đường mà đi, đến một khu vực nút giao các ống cống rộng rãi.

Bốn bức tường ở đây đều đen kịt, nước bẩn và bùn thối cực nhiều.

Trong nước các loại sinh vật phù du sinh sôi, chính là nằm ở vị trí trung tâm của đường thủy ngầm.

Thấy sắp đến đích, lại phát hiện trong làn nước đen dưới đáy ống

có nhiều thi cốt.

Nhìn những trang phục chưa bị mục nát, rất có khả năng là cảnh vệ của viện nghiên cứu bí mật của người Nhật.

Già La dùng chân gạt mấy khúc xương người đã mục rữa.

Mấy người thấy vậy đều không khỏi thầm nghĩ: "Trong đường ống này sao lại có thi hài của người Nhật?" Đang định nhìn kỹ thì phát hiện đường ống nơi mình đứng bỗng dưng rung chuyển mạnh mẽ.

Trong nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, nhưng đây chỉ là ảo giác của đôi mắt, dưới chân lại không có cảm giác dao động.

Cầm đuốc ngẩng đầu nhìn lên, bốn người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Trên vách ống cách phía trước một mét, đen nghịt những con gián bám đầy.

Những con gián này có cả màu đen và màu nâu, lưng mọc cánh, to lớn đến kinh người, chiều dài cơ thể tầm ba bốn centimet.

Chúng nằm san sát nhau, dày đặc không một kẽ hở, hàng thiên hàng vạn con phủ kín cả mặt tường.

Những con gián lớn này e rằng đã chịu kích thích từ một thành phần nào đó trong nước bẩn, không chỉ thể hình to gấp đôi bình thường, chúng còn có thể dựa vào việc ăn xác đồng loại cũng như chuột và côn trùng ẩm ướt chui vào đoạn hầm này để duy trì sự sống.

Những con gián này vốn tiềm phục bất động, chậm rãi cắn xé lẫn nhau.

Lúc này có một bộ phận nhỏ bị ánh đuốc và tiếng bước chân làm kinh động, chúng lập tức nhanh chóng bò loạn, trong nháy mắt tạo thành phản ứng dây chuyền.

Toàn bộ gián trong đường ống giống như nước sôi bùng lên, đâm sầm chạy trốn khắp nơi.

Vách ống biến thành một dòng triều đen chuyển động, không ít con từ trên vách rơi xuống.

Trên đầu và vai của mấy người lập tức rơi xuống một lớp.

Trần Mộc định bảo mọi người lùi lại trước, nhưng hiện tại ai nấy đều đã có chút hoảng loạn.

Trần Mộc cõng Già Nam đang suy yếu nên hành động cũng chậm chạp.

May mà Già La ở bên cạnh cũng tới cùng Trần Mộc đỡ Già Nam lùi lại.

Đám gián lớn nhỏ rơi xuống từ phía trên suýt chút nữa đã đè tắt cả ngọn đuốc, rơi trên người chạy loạn xạ.

Chỉ cần mở miệng nói là không chừng có mấy con chui tọt vào miệng.

Hơn nữa những con gián nhỏ gặp khe hở là chui, chui vào tai mũi thì thật không chịu nổi, chúng có thể thuận theo lỗ tai bò thẳng vào não người.

Mấy người đành phải liều mạng gạt bỏ đám gián trên đầu và vai xuống.

Tốc độ của gián rất nhanh, mấy người hiện tại đã không còn đường lui, đành phải vung đuốc trong tay xua đuổi toàn bộ đám gián này.

Rất nhanh sau đó, đám gián đã tản sạch.

Mọi người trấn tĩnh lại tinh thần, bấy giờ mới hoàn hồn sau trận triều đen vừa rồi. "Nhân lúc gián đã tản đi, chúng ta mau chóng xông

qua..." Trần Mộc lời còn chưa dứt, chỉ nghe Lão Dương Bì kêu lên một tiếng.

Thân hình lão đột ngột chìm xuống, bị một thứ gì đó trong nước bẩn kéo ngã xuống đất.

Trần Mộc và Già La phát giác điều bất ổn, lập tức đưa tay định kéo lão lại.

Nhưng lực lượng kéo Lão Dương Bì kia cực lớn, Trần Mộc tuy đã nắm được cánh tay Lão Dương Bì nhưng bị cự lực đó lôi kéo, dưới chân lảo đảo, suýt chút nữa ngã nhào vào trong bùn lầy.

Mà Già La ở bên cạnh thì không được may mắn như vậy.

Nàng nắm lấy vạt áo Lão Dương Bì, muốn ngăn cản thế bị kéo về phía sau của lão, nhưng thứ phía sau kia lực khí quá lớn, cộng thêm dưới chân ẩm ướt đứng không vững, nhất thời liền trượt ngã xuống đất.

Nhưng nàng không buông tay, xoay chuyển thân hình rồi cùng Lão Dương Bì bị kéo vào trong bóng tối sâu thẳm của đường hầm thoát nước.

Trần Mộc thấy tình hình không ổn, một bước vọt lên.

Đuốc của Lão Dương Bì và Già La khi ngã xuống đã tắt ngúm.

Chương 775

Trần Mộc một tay cõng Già Nam, một tay cầm đao, Già Nam trên lưng giúp hắn soi đuốc, cả hai nhanh chóng đuổi theo.

Theo ánh đuốc yếu ớt, Trần Mộc đã nhìn thấy ở phía trước vài bước, trên mặt đất có một vết nứt lớn trên ống dẫn, đường kính gần một mét.

Bên trong sâu không thấy đáy, từ trong đó thò ra mấy cái càng đen thô đại giống như chân tiết túc, mọc đầy lông cứng màu đen, đang kéo Già La và Lão Dương Bì vào vết nứt lớn của đường ống.

Lão Dương Bì mất trọng tâm ngã trên đất, cũng không biết có bị thương hay không, lão dốc sức giãy giụa muốn thoát khỏi nhưng căn bản không dùng được sức.

Khẩu súng săn bị lão đè dưới thân, muốn nổ súng cũng không làm được.

Già La nắm chặt áo Lão Dương Bì, nghiến răng phấn lực kéo lại, nhưng căn bản vô ích, ngay cả nàng cũng đang bị kéo nhanh vào trong.

Trần Mộc giẫm lên đám gián chết đầy đất, ba bước hai bước đã đuổi sát tới gần.

Lúc này mới nhìn rõ thứ đang kéo Lão Dương Bì là một con Tiền Xuyến Tử (con rết nhà) khổng lồ.

Tiền Xuyến Tử này so với bọ rết và cuốn chiếu thì thể hình rộng hơn nhiều, hơn nữa chân ít hơn nhưng càng thì rộng hơn và dài hơn, thân thể có thể dài tới năm mét.

Vết nứt vừa sâu vừa rộng trong ống thoát nước đã bị con Tiền Xuyến Tử này biến thành tổ.

Do sợ hãi ngọn lửa nên nó mới muốn kéo Lão Dương Bì xuống tầng dưới của đường ống thoát nước.

Trần Mộc đuổi tới nơi, phát hiện bên cạnh vết nứt như vực thẳm kia đều là xương người, sâu bên trong còn có mấy con gián to đến kinh người bò qua bò lại.

Vì nôn nóng cứu người nên cũng không kịp nhìn kỹ, hắn vung trường đao chém xuống, muốn đem con Tiền Xuyến Tử đang thụt một nửa trong hang này chém làm đôi để cứu Lão Dương Bì và Già La.

Không ngờ con Tiền Xuyến Tử kia động tác cũng cực nhanh, đao của Trần Mộc còn đang trên không trung, nó đã sớm kéo Lão Dương Bì tới cửa hang.

Nhát đao này nếu chém trúng, không những không chém được nó mà ngược lại còn chém trúng Lão Dương Bì.

Thấy đại sự bất diệu, hắn vội bảo Già Nam ném đuốc vào trong hang, nhưng khí ẩm trong hang quá nặng, đuốc vừa chao đảo đã bị hơi ẩm dập tắt.

Một tay Trần Mộc nắm chặt Lão Dương Bì, định dùng lực đạp vào cửa hang, nhưng vết nứt đó rộng hơn một mét, không ngờ Tiền Xuyến Tử lực lớn, cái càng mọc lông đen kéo mạnh một phát, khiến cả Trần Mộc, Lão Dương Bì và Già La đều có nửa thân người lọt vào trong hang.

Lão Dương Bì dùng tay chống vào một bộ xương người, bộ xương mục nát đó kẹt chết vào vết nứt hẹp bên vách ống, lão liều mạng chống đỡ, mới hơi giảm bớt đà bị kéo vào trong hang của ba người.

Trần Mộc thấy trước mắt đều là những chân côn trùng đang ngoe nguẩy, muốn dùng trường đao chém, ngặt nỗi địa hình chật hẹp khó

thi triển, đành phải đâm loạn đao vào trong hang.

Mỗi nhát đâm vào đều phun ra một luồng nước vàng bắn tung tóe.

Sợ dịch của côn trùng này có độc, Trần Mộc bảo mọi người quay người lại, đừng để da thịt lộ ra bên dưới, nhưng tay hắn lại không hề dừng lại.

Dưới loạn đao, con Tiền Xuyến Tử này đã bị chém không dưới trăm nhát, nhưng vì góc độ nên vết thương đều không sâu, hoàn toàn không thể chí mạng.

Hơn nữa sức sống của thứ này vô cùng mãnh liệt.

Loại sinh vật như Tiền Xuyến Tử có sức sống vô cùng bền bỉ, dù bị chém đứt mấy đoạn thì nhất thời cũng không chết ngay được.

Già La bị kéo sau cùng, lúc này đã đứng dậy, nắm lấy Trần Mộc và Lão Dương Bì dốc hết sức kéo ngược lại.

Vai và cánh tay của Lão Dương Bì đều bị chân côn trùng móc chặt, lại bị hạn chế trong khe nứt chật hẹp, tay chân đều không thể cử động mạnh.

Tuy rằng trong nhất thời vẫn còn có thể giằng co không bị kéo vào trong hang, nhưng tuyệt đối không phải kế lâu dài.

Dựa vào sức của một người muốn thoát thân căn bản là không thể.

Trong lúc nguy cấp, Trần Mộc đột nhiên nhớ tới bình rượu mạnh mang ra từ ký túc xá của gã người Nga, vội vàng bảo Già Nam ở sau lưng lấy ra.

Già Nam lúc này cũng tức khắc hiểu ý Trần Mộc, lấy một bình rượu mạnh từ trong túi ra, nhét bừa một nắm viên thuốc vào bên trong, lại dùng miếng vải cotton mang theo bịt miệng bình rồi châm lửa.

Già Nam nhắm chuẩn thời cơ, ném bình rượu mạnh đang cháy vào trong hang.

Loại rượu người Nga uống vào miệng như dao cắt, nồng độ cồn cực cao, cộng thêm có thuốc bên trong có lẽ đóng vai trò như chất trợ cháy, tức thì ngọn lửa bùng lên.

Dưới vết nứt của ống thoát nước trở thành biển lửa, thiêu đốt đám gián và Tiền Xuyến Tử bên trong loạn thành một đoàn.

Không biết có bao nhiêu con quằn quại giãy giụa chết dưới lưỡi lửa.

Lão Dương Bì lúc này mới thoát khỏi sự trói buộc của con Tiền Xuyến Tử.

Lão Dương Bì tuy bị trầy xước chút da thịt, trên người bầm tím vài chỗ, nhưng đều không có gì đại ngại.

Lúc này đầu óc lão trống rỗng, cũng không còn ý niệm sợ hãi nữa.

Trần Mộc nhìn hang động đang cháy dưới vết nứt, ánh lửa dần lịm đi.

Những con gián không bị thiêu chết lại bắt đầu bò ra bò vào trong khe nứt đó, nhìn mà thấy rợn người.

Không ai muốn nán lại đây thêm nữa, thế là bốn người tiếp tục tiến vào sâu hơn.

Đoạn đường thủy ngầm này đầy rẫy nguy hiểm.

Lo lắng trong đường hầm còn có mối nguy khác, xem trên bản đồ thấy gần đây có một lối ra có thể thông lên mặt đất, đã rất gần tòa nhà nghiên cứu rồi, thế là họ gia tăng bước chân đi về phía đó.

Thà đi vòng xa một chút còn hơn là đi tắt qua cái ống thoát nước càng lúc càng nhiều sâu bọ và gián này.

Tại góc ngoặt của đường ống thoát nước có những bậc thang sắt khảm vào tường xi măng.

Già La tiên phong leo lên trước, đẩy nắp xi măng ra, bên ngoài trời đã mờ mờ sáng.

Trần Mộc tiếp đó cũng đẩy Già Nam ra ngoài, Già La ở bên ngoài cẩn thận đỡ lấy nàng.

Lão Dương Bì thẫn thờ chuẩn bị là người thứ ba leo lên.

Trần Mộc thấy sắc mặt lão ảm đạm, nhưng dường như không phải vì vừa rồi bị một phen kinh hãi.

Người này bình thường trầm mặc ít nói, luôn mang bộ dạng phong trần mệt mỏi đầy tâm sự.

Lúc rảnh rỗi không phải hút thuốc lào thì cũng hát mấy khúc nhạc buồn của quê hương.

Sau khi vào Bách Nhãn Quật này lại càng thường xuyên thở dài vắn dài.

Có đôi khi khó khăn lắm mới vực lại tinh thần thì chẳng được bao lâu lại thất thần ngẩn ngơ.

Trần Mộc nghĩ lão rất có khả năng là đã biết được chân tướng về cuộc đời của huynh đệ Dương Nhị Đản của lão năm đó, hóa ra là bị người Nhật hại ở nơi này.

Mà thuở ban đầu lão do bị tư tưởng mê tín trói buộc nên không dám ra ngoài cứu người, cho nên đến tận bây giờ vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Lúc này Trần Mộc cũng có thể thấu hiểu tâm tình của lão, đặc biệt là cái lò thiêu xác kia có lẽ đã từng thiêu xác người anh em ruột của lão.

Chương 776

Trần Mộc để biểu thị sự đồng cảm, khi Lão Dương Bì leo lên thang sắt đã vỗ vỗ vai lão, an ủi: "Ta hiểu tâm trạng của ông, nhưng chuyện đã qua lâu rồi, vẫn nên nghĩ thoáng ra một chút, mọi chuyện hãy nhìn về phía trước." Nói đoạn, Trần Mộc cũng leo lên theo.

Bên ngoài trời đã hơi hửng sáng, nhưng lúc này mấy người quan sát xung quanh, càng nhìn càng thấy nơi này sao trông quen mắt thế.

Chui ra từ địa đạo lại là ở bên ngoài các công trình kiến trúc, điểm này thực sự nằm ngoài dự kiến.

Theo bản đồ thoát hiểm, lối ra này lẽ ra phải có một vườn thực vật quy mô bàng đại, muốn đến tòa nhà nghiên cứu chính tất phải đi vòng qua đây.

Cho nên lúc đầu Trần Mộc vì không muốn đi đường vòng nên mới quyết định đi đường thẳng qua hầm thoát nước.

Chẳng lẽ thông tin của gã người Nga là giả?

Lúc này trời đã sáng rõ, sương mù lúc rạng đông bao phủ khắp nơi.

Trong làn sương mỏng, thấp thoáng thấy cách một khu rừng rậm có một ngọn núi thấp.

Mặt núi đối diện với họ đã bị đào đi mất một nửa.

Trên mặt cắt của ngọn núi đổ nát đó chi chít những hang động lớn nhỏ, giống như một quả táo đầy lỗ sâu bị cắt đôi từ giữa.

Nhìn qua những hang động này đều là tự nhiên hình thành, không kịp đếm kỹ, ước chừng có không dưới trăm cửa hang.

Giữa sườn núi bị đào ra có những thạch thú khổng lồ cực cao lộ ra khỏi đất.

Trần Mộc lúc này cuối cùng đã hiểu vì sao nơi này được gọi là Bách Nhãn Quật (Hang Trăm Mắt).

Hóa ra là có một ngọn núi đá mọc ra hàng trăm cái hang tự nhiên.

Xem ra những phỏng đoán trước đây hoàn toàn sai lầm.

Điều khiến mấy người cảm thấy kinh ngạc không chỉ có thế.

Bố cục hang động núi đá cùng những con thạch thú hung tợn kia khiến Trần Mộc nhớ tới Quỷ Nha Môn mà Trần Tiểu Đao đã nói với hắn cách đây không lâu.

Truyền thuyết nói nơi đó là đại môn dẫn đến minh phủ, người lỡ bước vào tuyệt không có hy vọng sống sót trở ra.

Nhưng chỉ biết truyền thuyết về Quỷ Nha Môn, cũng biết là ở một nơi nào đó trong núi, chứ chưa từng có ai có thể nói rõ tình hình thực tế bên trong.

Trong di thư của gã người Nga cũng từng nhắc tới, nói người Nhật đã đào ra đại môn dẫn đến địa ngục.

Sự thật và truyền thuyết khớp với nhau, hóa ra là nằm ở chỗ này.

Bách Nhãn Quật này chính là Quỷ Môn Quan dẫn đến âm gian.

Lúc này Trần Mộc kiểm tra độc tố trong cơ thể Già Nam, nhiêm độc thuộc loại nhiễm trùng thần kinh sâu chứ không phải nhiễm trùng máu, cho nên phát tác không nhanh.

Nhưng sau khi kiểm tra một phen, độc tính này dường như đang từ từ giảm bớt, xem ra sức mạnh trong cơ thể nàng bắt đầu dần dần gặm nhấm loại độc tố này, cho nên cũng không vội rời đi nữa.

Nhìn núi mà sinh lòng khiếp sợ, cái hang giấu xác trong xác chết

của nàng tiên nữ đời Đường kia hóa ra còn có truyền thuyết là lối vào âm gian.

Người Nhật nhất định là đã đào ra quá nhiều ác quỷ từ trong cái hang giấu xác đó, mới làm ra một cái lò thiêu xác đầy bùa chú để không ngừng thiêu xác như vậy.

Tuy nhiên trên đời này chắc chắn sẽ không có địa phủ nào cả.

Trần Mộc bảo mọi người nghỉ ngơi tại chỗ giây lát, đối chiếu lại bản đồ, phát hiện không phải bản đồ của gã người Nga có sai sót, mà là sự tương phản quá lớn của môi trường đã gây ra ảo giác cho họ.

Dù sao bản đồ phẳng chủ yếu dựa trên đường thủy ngầm, kiến trúc trên mặt đất chỉ có ký hiệu tượng trưng.

Lối ra chui ra từ hệ thống thoát nước này quả thực là khu thực vật khép kín từng tồn tại, nhưng mái che đã sụp đổ hoàn toàn, bốn phía còn sót lại vài bức tường đổ nát và lưới sắt, ẩn hiện trong lùm cây khô.

Băng qua khu rừng khô này, dưới sườn núi đầy hang động kia có một dãy kiến trúc màu xám xanh thấp bé, nơi đó chắc hẳn là tòa nhà nghiên cứu chính rồi.

Bên trong có phòng phối điện, phòng y tế, kho lưu trữ, phòng thông tin, v.v.

Nhưng nhìn quy mô trên mặt đất nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng.

Tình hình trong tòa nhà đó không rõ ràng, muốn tìm giải độc tề trong đó nói thì dễ làm thì khó.

Càng gần mục tiêu, giữa những gò cỏ sương mù càng đậm, tầm nhìn dần dần thấp xuống.

Nhìn chuẩn phương hướng, Trần Mộc vẫy tay ra hiệu cho mọi người, cõng Già Nam lên, vội vã chui vào giữa đám cỏ hoang cây khô.

Lá khô và cỏ dại rất dày đặc, bị quần áo quẹt vào kêu sàn sạt, khiến chim chóc trong rừng kinh hãi bay đi, phát ra mấy tiếng kêu thê lương.

Trần Mộc rút trường đao đi trước mở đường, chém đứt những cành khô cỏ loạn quá mức rậm rạp, từ đó mở ra một con đường.

Sương mù trong bụi cỏ ngày càng lớn, cộng thêm cỏ hoang trong lùm cây đặc biệt dày đặc, khi đi vào sâu, phạm vi có thể nhìn thấy chỉ trong vài bước.

Trần Mộc buộc phải đi chậm lại để tránh bị lạc mất những người khác trong rừng.

Đúng lúc Trần Mộc lo lắng vì sương mù sẽ mất phương hướng chính xác, thì trước mắt hắn xuất hiện một sợi dây leo cổ thụ đổ rạp chắn đường.

Mấy người đành dừng bước không tiến lên.

Đây chính là Quan Âm Đằng mọc đầy gai nhọn, là nơi trú ngụ của Cẩm Lân Nhiêm.

Khi mấy người rời khỏi phòng hỏa táng, con nhiêm đó bị nhốt trong lò thiêu xác, giờ không biết thế nào rồi.

Chỉ thấy cây Quan Âm Đằng này mọc vô cùng to lớn, chỗ thô nhất phải mấy người ôm mới xuể.

Đất ở Bách Nhãn Quật hiếm thấy dị thường, có thể nuôi dưỡng thi vật, nếu không loại đại đằng phương nam này cũng không thể mọc được ở đây.

Đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân người Nhật thiết

lập cơ sở nghiên cứu tại đây.

Cây Quan Âm Đằng đổ rạp bị đứt gãy tan tác, nhưng sợi đằng này thực sự quá lớn, lại mọc đầy gai ngược, muốn leo qua không hề dễ dàng.

Nhìn vài cái, thấy đằng mà than thở, đành chuẩn bị đi vòng qua những nơi cỏ cây hai bên rậm rạp hơn.

Lúc này Già La nghĩ ra một cách, mấy người vừa nãy có lấy vài bộ quần áo của người Nga, dùng để trải lên sợi đằng che đi những cái gai cứng đó thì có thể trực tiếp leo qua được.

Trần Mộc vốn dĩ không muốn đi vòng qua hai bên, vì những khu vực đó cổ thụ rậm rạp như rừng, gai góc đan xen, gần như không có chỗ đặt chân, dùng trường đao mở đường cực kỳ gian nan, tốn nhiều khí lực.

Nghe ý kiến của Già La thấy cũng không tệ, lập tức áp dụng.

Làm theo cách đó, quả nhiên rất dễ dàng leo lên thân đằng nằm ngang.

Do quần áo có hạn, mọi người đều phải tập trung đi qua.

Trần Mộc cõng Già Nam leo lên trước, sau đó kéo Già La và Lão Dương Bì lên theo.

Chương 777

Đang chuẩn bị từ phía đối diện xuống đằng, chân Lão Dương Bì đột nhiên giẫm hụt, ngã nhào một cái tại chỗ, khiến đầu gối lộ ra ngoài lớp quần áo đệm chân, lập tức bị gai của Quan Âm Đằng đâm vào máu thịt be bét.

Trên đầu gối toàn là khớp xương, bị gai đằng đâm trúng cảm giác đó có thể tưởng tượng được, khiến lão đau đến mức kêu "a nha" một tiếng, hít một ngụm khí lạnh.

Ngay khi Lão Dương Bì sảy chân trượt ngã, Trần Mộc định đưa tay kéo lão lại.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, hắn gần như không thể tin vào mắt mình nữa.

Lão Dương Bì đeo một cái bọc vải, bên trong quấn một số đồ lặt vặt lấy từ phòng của nghiên cứu viên người Nga.

Khi Trần Mộc kéo lão, chỉ thấy trong cái bọc trên lưng lão đột nhiên thò ra hai cánh tay lông lá trắng muốt.

Ánh mắt Trần Mộc vừa quét qua, hai cánh tay đó đã "vụt" một cái thụt vào trong bọc.

Lúc đó sương mù mông lung, ánh sáng mờ nhạt, tuyệt đối không phải vì ánh sáng chiếu vào khiến mắt hắn hoa lên.

Đôi tay trắng đầy lông đó giống hệt đôi tay mà họ nhìn thấy lần đầu ở cửa tòa nhà thiêu xác.

Lần đó chỉ thấy bóng trắng thoáng qua trên kính, không nhìn kỹ được, nhưng xác thực là đã thấy một đôi tay người như vậy.

Tuy đang có sương mù, nhưng dù sao bây giờ cũng là ban ngày,

hơn nữa một cái bọc vải thì có bao nhiêu không gian, sao có thể thò ra hai cánh tay.

Hiện tại lời giải thích duy nhất là thứ đó đã luôn theo sát họ đến tận đây.

Trên đoạn đường này đã xảy ra nhiều chuyện kinh dị không rõ nguyên do, ví dụ như trong phòng thiêu xác bị người ta khóa trái từ bên ngoài, cửa lò thiêu xác trong bóng tối lại bị mở ra thả con Cẩm Lân Nhiêm suýt nữa lấy mạng mọi người, còn khiến Già Nam trúng nhiêm độc.

Khi đi ở mương thoát nước, Trần Mộc thấy phía sau đi theo một bóng đen mờ ảo.

Trong căn phòng người Nga ở, mảnh xác cương thi bị thiêu cháy lại xuất hiện trên bàn một cách kỳ bí, mọi người cũng suýt chút nữa bị câu mất hồn trong mộng.

Tất cả những chuyện này đều chứng tỏ có một vong linh định trí họ vào chỗ chết, luôn theo sát phía sau họ.

Nhưng Trần Mộc thủy chung vẫn không thể tìm ra nó, từ đầu đến cuối luôn là ta ngoài sáng địch trong tối, vô cùng bị động.

Vạn vạn không ngờ tới, thứ muốn hại chết họ không phải đi theo sau họ mà còn gần hơn thế, nó trốn ngay trên người Lão Dương Bì!

Nếu không phải Lão Dương Bì vô ý trượt chân một cái, e rằng vẫn chưa phát hiện ra bí mật này.

Trần Mộc nhìn thấy bóng trắng thấp thoáng trong bọc của Lão Dương Bì, lập tức nắm lấy cánh tay lão, hét lên: "Mau vứt balo đi!" Lão Dương Bì có lẽ vì đầu gối đau đớn khó nhịn, nhất thời không nghe rõ ý của Trần Mộc, chỉ đau đến mức nhe răng trợn mắt, ngay cả lời cũng không nói ra được.

Trần Mộc nghĩ chuyện này một câu hai câu cũng nói không rõ ràng, hơn nữa Lão Dương Bì cũng bị gai đâm bị thương đầu gối, không biết thương thế thế nào, đành phải kéo người lên trước rồi mới tính tiếp.

Nhưng sức chịu tải ở trên đây rất kém, hắn dùng lực đạp một cái, quần áo đệm dưới chân tuột ra, cũng từ trên đằng trượt xuống.

May mà vừa rồi đã đặt Già Nam xuống khỏi lưng, nếu không cú này cả ba người đều sẽ ngã xuống.

Trần Mộc trên không trung nhanh chóng điều chỉnh phương hướng, nắm lấy Lão Dương Bì rồi nhảy về phía đám cỏ dại bên cạnh.

May là cây Quan Âm Đằng này không tính là quá cao, cành cây và cỏ dại bên dưới lại rất dày, Lão Dương Bì mới không bị ngã đến mức nào.

Tuy vậy lão cũng bị ngã không nhẹ, hơn nữa lúc rơi xuống lực hạ trụy không nhỏ, vừa vặn dưới gốc đằng có một cây khô đổ rạp, gốc cây đó rất lớn, đều vừa khô vừa mục, rễ cây đan xen tạo thành một cái hốc cây, bên trong rỗng.

Lão Dương Bì lăn vào bụi cỏ lại đâm xuyên qua lớp gỗ mục trên hốc cây, thân thể hai người cũng theo đó chìm xuống, ngã mạnh xuống đáy hốc cây.

Dưới đáy hốc cây toàn là những mẩu gỗ mục, nếu không phải rơi xuống theo kiểu gián tiếp thì eo có lẽ cũng bị ngã gãy rồi.

Hai chị em ở phía trên thấy Trần Mộc và Lão Dương Bì đều rơi vào hốc cây, cũng cùng nhau nhảy xuống.

Khi hai chị em nhảy vào bên trong, trên đỉnh đầu mọi người vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Những dây Quan Âm khô giòn bị mấy người liên tiếp dẫm đạp, không chịu nổi sức nặng cũng tức khắc nứt toác ra.

Cú này khiến đỉnh đầu cả nhóm bị bịt kín mít, trong khoảnh khắc thụ động không còn chút ánh sáng nào.

Trần Mộc lập tức thắp đuốc lên, thấy hai người họ đều không sao mới yên tâm.

Nhưng bên trong lại chẳng thấy tung tích của lão Dương Bì đâu nữa.

Bốn phía thụ động không có bất kỳ kẽ hở nào, đáy động rộng chừng bảy tám mét vuông, diện tích vô cùng hữu hạn.

Trần Mộc bắt đầu lần mò xung quanh, bỗng nhiên tay chạm phải thứ gì đó dính nhớp, hình như là máu tươi.

Hắn vội bảo hai chị em cùng khẩn trương tìm kiếm.

Hai người hiện tại không còn đuốc, chỉ đành móc ra một cây nến để chiếu sáng.

Vừa quẹt một que diêm chuẩn bị thắp lên, ngay lúc này, một chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Hình như có ai đó ở bên trong thổi một luồng hàn khí, lập tức thổi tắt que diêm.

Mọi người nãy giờ đã cảm nhận được, thụ động này bị bịt kín kẽ, không khí bên trong không lưu thông, căn bản không thể có gió thổi tắt diêm.

Già La lại thắp thêm một que khác, nhưng hỏa quang còn chưa kịp sáng lên thì một trận âm phong lại hiện ra thổi tắt nó.

Ngay lúc đó, trước mắt Trần Mộc bỗng lóe lên một đôi mắt xanh lục u u, tựa như hai ngọn quỷ hỏa.

Nhìn vào đôi mắt ấy, một cảm giác âm lãnh ập thẳng vào mặt.

Trần Mộc vội vàng lùi lại mấy bước, đôi mắt như quỷ hỏa kia

như hình với bóng bám sát theo.

Ánh mắt xanh biếc tràn ngập tử khí bất tường, mang theo một loại sức mạnh quỷ dị nhiếp hồn đoạt phách.

Cảm giác này có chút quen thuộc nhưng hắn lại nhất thời không nhớ ra.

Nhìn chằm chằm vào ánh mắt yêu dị ấy, Trần Mộc chợt nghĩ đến các loài thú như mèo, cầy, hoàng lang... vào ban đêm thị lực cực tốt, tinh quang trong mắt không thua gì bóng đèn nhỏ.

Đồng tử loài mèo có thể co giãn theo ánh sáng, mà lão hoàng bì tử đã thành tinh thì ánh sáng càng tối, tinh quang trong mắt càng thịnh.

Đôi lục quang kia đột nhiên chao đảo loé lên.

Trong thụ động tối tăm bỗng xuất hiện thêm một đôi mắt quỷ hỏa khác.

Hai đôi mắt nháy vài cái, rồi nghe thấy từ phía đối diện phát ra một trận cười thầm cổ quái.

Tiếng cười chói tai khó nghe, tràn đầy ý gian tà, khiến người ta nổi hết da gà da vịt.

Gợi nhớ đến cái hang núi vùi lấp đá tế ở lối vào Bách Nhãn Quật, bên trong có bức họa hoàng bì tử tinh câu hồn nữ thi.

Chương 778

Trong thời đại mà mê tín bói toán còn hành hành, lòng người tràn đầy sự sùng bái vật tổ thần tượng viễn cổ.

Ở vùng Đại Hưng An Lĩnh và thảo nguyên lân cận, người ta quan niệm hoàng thử lang là hóa thân của tử thần âm phủ.

Tuy nhiên từ thời nhà Tống, phong tục này dần suy thoái.

Đôi khi cảm thấy nhận thức của cổ nhân về thế giới tuy nguyên thủy nhưng không thể phủ nhận rằng, về phương diện lĩnh vực sinh mệnh và tự nhiên, người cổ đại có phần thuần túy và trực quan hơn người hiện đại.

Chuyện hoàng bì tử chiêu hồn cho người chết chưa hẳn là vô căn cứ, chẳng qua là góc độ biểu đạt chân tướng của cổ nhân khác biệt, khiến giá trị quan và thế giới quan hiện nay khó mà đoán định được chân ý.

Nhìn bốn ngọn quỷ hỏa nhảy múa quanh mình, Trần Mộc rút đao chém mấy nhát nhưng quả thực không có tác dụng.

Lúc này, đoạn dây Quan Âm rơi ở cửa động bỗng dưng trĩu xuống một đoạn.

Thân dây và cửa thụ động lộ ra hai khe hở.

Bên ngoài tuy có mây mù nhưng dù sao cũng là ban ngày, một chút ánh sáng yếu ớt lọt vào phía sau thụ động.

Hoàn cảnh xung quanh từ chỗ tối đen như mực đã trở nên hơi thấy được luân hồi mông lung.

Thụ động có chút ánh sáng, bốn ngọn quỷ hỏa và tiếng cười gian tà kia lập tức biến mất cùng lúc.

Nhìn kỹ lại, lão Dương Bì đang ngã trên mặt đất cách Trần Mộc hai bước.

Lão dường như bị đập đầu, nằm sấp bất động không biết sống chết thế nào.

Hai chị em lúc này đang ngồi hai bên Trần Mộc.

Ngay sau lưng lão Dương Bì, túi hành lý lão đeo đã rơi tán loạn, đồ đạc vương vãi khắp nơi.

Có hai con hoàng thử lang hình dáng kỳ lạ đang ngồi chồm hỗm trên người lão Dương Bì, lấm lét nhìn mấy người với vẻ mặt cổ quái.

Hai con hoàng bì tử này toàn thân không có lấy một sợi lông vàng, trắng muốt như ngân hồ.

Tuy nhiên mặt của hoàng bì tử không đẹp như hồ ly, vừa xấu xí vừa tà ác, nhìn vào khiến người ta chán ghét.

Hơn nữa đặc trưng hình thể loài mèo cầy rất rõ ràng, dù thay đổi màu lông thì vẫn là hoàng bì tử.

Nghe nói lão hoàng bì tử cứ mỗi ba chu kỳ năm sẽ mọc thêm một nhúm lông trắng.

Cặp hoàng bì tử lông bạc này không biết là đã sống bao nhiêu năm thành tinh, hay thuộc loại đặc thù sinh ra đã trắng như tuyết.

Chỉ thấy hai con hoàng bì tử này dường như bị ánh sáng đột ngột lọt xuống từ đỉnh đầu làm cho kinh hãi không ít.

Chúng choãi bốn chi, nửa ngồi nửa quỳ, đuôi kéo dài phía sau.

Nhìn động tác của chúng, cuối cùng Trần Mộc cũng hiểu ra.

Hai bàn tay người trên cửa kính ở phòng hỏa táng hóa ra là do cặp hoàng bì tử này giả thần giả quỷ.

Tứ chi và đầu của chúng áp sát vào cửa kính trông giống hệt lòng bàn tay và năm ngón tay người, còn cái đuôi xù lông chính là cánh tay.

Xem ra hai con hoàng bì tử nhỏ này muốn dồn bọn họ vào tuyệt lộ.

Thảo nào Già La không nhìn ra có quỷ hồn gì, thì ra chính là hai thứ này.

Từ xưa đến nay, hoàng bì tử và hồ ly là những loài được dân gian công nhận là giảo hoạt và thông nhân tính nhất.

Những chuyện về việc chúng tu luyện thành tinh nhiều không đếm xuể.

Đây không phải ngẫu nhiên, thực tế cái gọi là thành tinh của chúng cũng không phải là có thể biến thành hình người.

Còn những truyền thuyết như hồ ly tinh biến thành vợ trẻ, hoàng bì tử biến thành ông lão... phần lớn là thêm thắt phóng đại.

Cái gọi là thành tinh của chúng chẳng qua là thông nhân tính, biết con người nghĩ gì, hiểu và mô phỏng được hành vi ăn mặc ở đi lại của con người.

Cho nên các phương sĩ thường nói: "Người là linh hồn của vạn vật, lũ súc sinh này phải trải qua bao nhiêu kiếp nạn, cuối cùng đắc đạo cũng chỉ là đạt đến tiêu chuẩn của người phàm thường, đáng tiếc kẻ sinh ra làm người lại chẳng thể sử dụng tốt thân xác này." Cách nói này cũng minh chứng từ một phía sự thật hoàng bì tử hay hồ ly có thể thông thấu nhân tâm.

Hoàng bì tử có thể đoán được tâm tư con người, nhưng Trần Mộc lại không đoán ra được hành động và mục đích của chúng.

Cảm giác khả quan nhất là cặp hoàng bì tử này có liên hệ cực sâu với Bách Nhãn Quật.

Sau khi ép bọn họ vào phòng hỏa táng, chúng không biết đã lẻn vào trong lầu từ đường nào.

Hai con hoàng bì tử đáng chết này thực sự đã gây ra không ít rắc rối cho nhóm, lại còn đi theo suốt quãng đường cho đến tận mật thất của lão Mao tử.

Có lẽ do kiêng kị thực lực của bọn họ, chúng chỉ dám ra tay khi mọi người mệt mỏi, thần trí không tỉnh táo.

Bình thường chúng chỉ dùng những thủ đoạn quỷ quyệt như mượn đao giết người.

Những ý niệm này xoay chuyển trong đầu, Trần Mộc đã hiểu ra bảy tám phần.

Mọi người từ dây Quan Âm rơi xuống thụ động, mà cửa động lại tình cờ bị đoạn dây chắn mất.

Trong hốc cây hẹp như gian phòng nhỏ không còn chỗ lẩn trốn, lúc này mới phát hiện ra hành tung của chúng.

Nếu không, trong tình cảnh không rõ chân tướng, chẳng biết sẽ bị chúng bám theo đến bao giờ.

Điều duy nhất Trần Mộc không nghĩ thông là dưới sự cảnh giác cao độ của hắn, hai tên này làm sao có thể thần không biết quỷ không hay đi theo?

Chẳng lẽ khả năng cảm tri của chính mình đã yếu đi?

Trần Mộc nghĩ mãi không ra, lúc này hai con hoàng bì tử thò cái đầu lém lỉnh ra, bốn con mắt nhìn mọi người đầy vẻ bất thiện.

Bị chúng nhìn như vậy, nhớ lại những khổ cực và kinh hãi suốt dọc đường, mọi người không khỏi nổi giận.

Hắn vung thanh Khang Hi bảo đao định lao về phía hai con hoàng

bì tử.

Trần Mộc tự tin trong không gian chật hẹp này, tiêu diệt hai thứ nhỏ bé kia chỉ là chuyện trong tầm tay.

Nhưng điều không ngờ là liên tiếp mấy nhát đao đều chém vào không khí.

Hai con hoàng bì tử kia già đến mức sắp rụng sạch lông, chúng không phải né tránh quá nhanh mà là dường như có thể liêu địch tiên cơ.

Trước khi Trần Mộc ra tay, chúng đã dự đoán được vị trí và thời cơ.

Trần Mộc cau mày, cứ thế này thì e là khó mà bắt được chúng.

Chương 779

Hai con hoàng bì tử hoạt động như hai bóng quỷ trắng không dấu vết, chém thế nào cũng không trúng.

Ngay lúc Trần Mộc đang chấn kinh ngẩn người, một con hoàng bì tử nhân cơ hội tiến đến trước mặt hắn thả một cái rắm.

Chỉ thấy một luồng khói xanh ập đến, trong thụ động lập tức hôi thối vô cùng.

Trần Mộc lập tức né tránh, nhưng lão Dương Bì đang bị thương ở chân, hành động bất tiện, bị cái rắm này phun trúng huân đến mức mặt mày xanh mét, lăn lộn dưới đất ho sặc sụa.

Hai chân lão đạp loạn xạ, hai con hoàng bì tử nấp trong góc mắt lóe lên vẻ âm hiểm cười cợt.

Nhìn thấy ánh mắt đầy tà khí của hoàng bì tử, Trần Mộc lập tức hiểu ra.

Đôi mắt này dường như có thể nhìn thấu nhân tâm, áp chế linh hồn, khiến mọi cử động của bản thân đều bị đối phương đoán trước.

Hoàng bì tử thành tinh không chỉ có thể nhiếp hồn mà còn có thể thông hồn, nói trắng ra chính là độc tâm thuật và thôi miên.

Nhưng hoàng bì tử thành tinh có thể đọc được lòng người đến mức độ nào thì không ai nói rõ được.

Có lẽ chúng chỉ thông qua ánh mắt để tạo ra cảm ứng tâm linh, dự đoán trước hành động của con người.

Nói một cách tà tính hơn, thậm chí chúng thực sự có thể nhìn thấu tâm can, đừng nói là thất tình lục dục, ngay cả ngũ tạng lục phủ hay đại não đang nghĩ gì cũng bị chúng nhìn thấu.

Chính vì đôi hoàng bì tử này có thể thông suốt tâm thần nên dù đi theo sau, chúng vẫn có thể ẩn mình không dấu vết.

Hơn nữa chúng còn tìm mọi cách tạo ra gánh nặng tinh thần và áp lực tâm lý cho nhóm.

Bởi vì trạng thái tinh thần của con người càng kém thì càng dễ bị chúng lợi dụng sơ hở.

Xác chết của lão Mao tử bị thiêu chỉ còn lại đống tàn hài, chúng vẫn âm thầm đặt hài cốt lên bàn, như vậy dù không giết được người trong mộng cũng khiến họ lầm tưởng là có quỷ ám, từ đó trở nên căng thẳng hơn.

Thần kinh của con người đều có giới hạn, không bao lâu sau, chẳng cần chúng ra tay thì mọi người cũng gần như suy sụp tinh thần.

Tâm địa thật độc ác.

Nghĩ đến lũ súc sinh này tâm cơ thâm hiểm còn hơn cả người, Trần Mộc không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Lúc này lão Dương Bì bị trúng rắm rất khó chịu, Già La muốn lại gần đỡ lão.

Trần Mộc suy nghĩ một chút, cái rắm hoàng bì tử tuy sặc sụa nhưng chưa đến mức trí mạng, hiện tại đang ở thế giằng co.

Hoàng bì tử tạm thời không chỗ ẩn mình, muốn trực tiếp hại chết bọn họ là không thể.

Hành động và ý nghĩ của mọi người đều bị chúng biết trước, tự nhiên cũng không làm gì được chúng.

Cả hai bên đều đang chờ đợi thời cơ để dồn đối phương vào chỗ chết.

Trong tình huống này tuyệt đối không được manh động.

Trần Mộc đang định ngăn Già La lại gần, nhưng hoàng bì tử liêu sự thần cơ, phát hiện cử động của hắn thì đã muộn mất nửa bước.

Tay Già La vừa nắm lấy cánh tay lão Dương Bì, liền thấy đôi mắt của cặp hoàng bì tử lông bạc lóe lên tinh quang.

Lão Dương Bì đang nằm lăn lộn bỗng nhiên bật dậy, ánh mắt lão đờ đẫn vô thần, nhưng hai tay như kìm sắt đâm thẳng vào cổ Già La.

Thấy mắt lão Dương Bì không chút thần thái, biết lão tám phần đã bị hoàng bì tử nhiếp hồn.

Một khi con người mất đi thần trí, như hôn mê, ngủ say hoặc tinh thần thất thường, linh đài sẽ minh diệt, giống như trúng phải ma chướng thôi miên.

Không biết đau đớn, cũng không nhận ra đồng đội, sức mạnh của kẻ mất trí lại cực kỳ lớn.

Nếu để lão bóp được cổ Già La, e rằng cổ họng cô sẽ bị bẻ gãy ngay lập tức.

Trong lúc nguy cấp, Trần Mộc tung một cước đá vào bụng lão Dương Bì.

Cú đá này lực không lớn nhưng đủ để đẩy lão lui ra mà không làm bị thương.

Cơ bắp thần kinh lão Dương Bì cứng đờ dị thường, sức lực kinh người.

Trần Mộc nhìn về phía góc hang nơi hai con hoàng bì tử đang trú ngụ, thấy chúng ngồi trên một đoạn rễ cây hơi xa, trừng mắt nhìn chằm chằm mọi cử động.

Trần Mộc chợt nảy ra một ý kiến, nếu có thể khống chế hành động của hai con hoàng bì tử này thì chẳng phải có thể trực tiếp giết

chết chúng sao?

Nhưng không biết cơ thể hiện tại của mình có thể thi triển Loạn Kim Thác trong Phong Hậu Kỳ Môn hay không.

Ý niệm vừa lóe lên, liền nghe thấy tiếng trường đao tuốt khỏi vỏ vang bên tai.

Hóa ra lão Dương Bì ngã xuống ngay chỗ thanh Khang Hi bảo đao vừa rơi.

Lão lẳng lặng rút đao, đâm thẳng về phía Già La.

Một vệt hàn quang lạnh lẽo đâm tới, Già La né người đẹp mắt tránh được đòn này.

Nhưng lão Dương Bì bỗng xoay mũi đao, đâm nhanh về phía vai Trần Mộc.

Trần Mộc vội né tránh, nhưng trường đao vẫn sượt qua vai hắn cắm vào rễ cây phía sau.

Đao phong kéo lê, quần áo và da thịt trên vai Trần Mộc đều bị rạch rách, máu chảy như suối.

Không màng tới vết thương, để ngăn lão Dương Bì tiếp tục dùng đao hại người, Trần Mộc vội vàng khóa chặt hai tay cầm đao của lão.

Nhưng lão Dương Bì không rút đao mà lại nhấn tay xuống, thanh trường đao cắm sâu vào rễ cây một thốn bắt đầu chuyển từ đâm sang cắt xuống dưới.

Lão Dương Bì sau khi bị khống chế sức lực cực lớn, Trần Mộc nhất thời không chặn đứng được.

Thanh đao vẫn từng chút một cắt xuống, tay Trần Mộc giữ lưỡi đao cũng bị cứa rách, máu tươi nhỏ lộp bộp xuống đất, theo chuôi đao chảy lên tay lão Dương Bì.

Hai chị em phía sau vội chạy lại ngăn cản, nhưng cánh tay lão Dương Bì vẫn bất động như núi.

Trong tiếng cười nanh ác của hai con hoàng bì tử, ba người tranh đoạt đao trong thụ động trông vô cùng chật vật.

Trần Mộc ngồi bệt xuống đất dùng lưng tựa vào thành hố.

Lão Dương Bì dường như đã hoàn toàn biến thành một cái xác không hồn, trông quỷ dị khôn lường.

Nhưng hai con hoàng bì tử thành tinh thấy hành động của Già La bên cạnh, tinh quang trong mắt đại thịnh, lão Dương Bì như nhận được cảm ứng, sức lực càng lớn hơn, đao cứ thế chém xuống từng chút một.

Cứ giằng co thế này không phải cách, Trần Mộc liền mượn lực né sang một bên.

Hắn lao tới trước mặt lão Dương Bì, tước lấy trường đao trong tay lão.

Chương 780

Nhưng lão Dương Bì giờ đã mất hết tâm trí, ánh mắt đờ đẫn, giống như một con chó dại há miệng cắn loạn, hai tay như kìm sắt, hễ tóm được là không buông.

Tất nhiên tất cả đều do hai con hoàng bì tử trong góc giở trò.

Lão Dương Bì chỉ vì bị ngã choáng váng nên mới trở thành công cụ mượn đao giết người của chúng.

Trần Mộc không muốn dây dưa thêm, điều động một chút sức mạnh của Phong Hậu Kỳ Môn, thi triển Loạn Kim Thác.

Mọi người đều bị định thân tại chỗ, bao gồm cả hai con lão hoàng bì tử kia.

Chúng dù có giỏi tính toán đến đâu cũng không ngờ Trần Mộc lại biết loại định thân thuật này.

Trần Mộc từng bước tiến về phía hai con hoàng bì tử.

Vẻ mặt của chúng từ âm hiểm chuyển sang cầu khẩn, dường như khắc sau sẽ dập đầu lạy lục Trần Mộc.

Lão Dương Bì bên cạnh sau khi bị khống chế vẫn điên cuồng vùng vẫy, nhưng thuật này không phải người phàm có thể thoát được, dù có bị mê muội tâm trí cũng không xong.

Loại hoàng bì tử này chỉ có thể khống chế người đang trong trạng thái hôn mê, dường như tương tự với thuật khống thi dân gian, đó là một loại dị thuật thôi miên thi thể.

Người ở trạng thái ngủ say ngược lại sẽ không bị khống chế mà trực tiếp bị nhiếp đi hồn phách.

Có lẽ do khi hôn mê, tam muội chân hỏa trên thân người lụi tắt, còn trong giấc mộng thì ba ngọn chân hỏa trên đầu và vai suy yếu.

Trần Mộc cầm trường đao, định dứt khoát kết liễu hai con lão hoàng bì tử.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, hai con hoàng bì tử trước mặt bỗng biến mất không sủi tăm.

Dây Quan Âm trên đỉnh đầu lại hạ xuống, lần này bịt kín kẽ hở khiến thụ động tối đen không thấy rõ năm ngón tay.

Cửa động bị lấp, không còn chút ánh sáng nào.

Nhưng may là lão Dương Bì cũng ngừng phát điên.

Trần Mộc lập tức thắp đuốc lên để tìm hai con hoàng bì tử.

Phía trên, dây Quan Âm đã đè nát bét hai con hoàng bì tử ngay cửa động, rõ ràng là sắp chết đến nơi.

Hóa ra nãy chúng định nhân lúc kẽ hở chạy thoát, không ngờ kéo phải dây Quan Âm làm những cái gai cứng trên dây đâm trúng, toàn thân không chỗ nào lành lặn.

Tuy chưa chết ngay nhưng khắp người đầy thương tích, máu nhuộm đỏ cả lớp lông trắng.

Hoàng bì tử suy cho cùng vẫn là lũ súc sinh, lúc đắc thế thì ngông cuồng cực độ, một khi bị nhìn thấu quỷ kế thì lại hiện nguyên hình hoàng thử lang, lập tức bỏ chạy giữ mạng.

Trần Mộc bị hai con hoàng bì tử này chọc giận điên người, sẵn cơn thịnh nộ không có chỗ phát tiết, thấy chúng kẹt ở cửa động, hắn lập tức lôi một con xuống.

Con hoàng bì tử bị gai đâm đến nửa sống nửa chết, lúc này bị tóm lấy chẳng thể phản kháng.

Trần Mộc một tay xách đầu, một tay nắm lấy thân nó, hai tay bắt chéo vặn mạnh mấy vòng.

Tiếng xương gãy rắc rắc giòn tan vang lên, cái đầu lão hoàng bì tử bị Trần Mộc vặn đứt lìa khỏi cổ.

Trần Mộc vẫn cảm thấy chưa hả giận, ném xác nó lên trên đạp thêm hai nhát, rồi tóm lấy con còn lại.

Lần này hắn nắm hai chân sau xé toạc ra, ấn vào lưỡi đao Khang Hi rạch mạnh một đường, phân thây nó làm hai nửa.

Máu tươi bắn đầy thụ động.

Thấy cuối cùng cũng diệt được hai con hoàng bì tử như bóng ma này, Trần Mộc như trút được gánh nặng.

Hắn vội kiểm tra thương thế của lão Dương Bì.

Lão dường như đã bị thương nội tạng trong lúc hỗn chiến, khóe miệng và mũi đều chảy máu.

Lúc này cần tìm gấp cỏ Hóa Hương khô để nhóm lửa xử lý ngoại thương, tro cỏ có thể cầm máu.

Trần Mộc dùng đao chặt đứt dây Quan Âm chắn cửa động, xung quanh cỏ dại rất nhiều, trong đó không thiếu cỏ Hóa Hương phổ biến.

Trần Mộc biết loại cỏ này cầm máu rất tốt, một số thú dữ bị thương chảy máu không ngừng sẽ tìm đến bụi cỏ Hóa Hương lăn qua lăn lại, chẳng bao lâu vết thương sẽ lành, hiệu quả cực kỳ rõ rệt.

Già La xé những phần sạch của bộ quần áo lão Mao tử thành băng vải, quấn quanh vết thương cho Trần Mộc.

May mà vết thương trên vai không sâu, chỉ cần cầm máu là không có vấn đề lớn.

Lão Dương Bì cũng chỉ bị thương ngoài da, băng bó xong là ổn.

Không lâu sau, lão Dương Bì tỉnh lại.

Lão tuy già nhưng sức bền tốt, bị thương không nhẹ nhưng vẫn cử động được.

Lão nhổ mấy ngụm máu trong miệng, thấy xung quanh đầy vết máu, gương mặt hiện lên vẻ ngơ ngác, hoàn toàn không nhớ chuyện gì xảy ra sau khi ngã xuống hốc cây.

Bốn người dìu nhau leo ra khỏi thụ động.

Khu vực này gọi là Bách Nhãn Quật, chắc hẳn những hang động hay hốc cây tương tự không hề ít.

Nhưng cái hốc cây không mấy nổi bật này vừa rồi đã diễn ra một trận chiến ác liệt.

Nếu không có trận đấu này, chẳng biết hai con hoàng bì tử kia còn bày ra mưu kế gì để hại mạng mọi người.

Hơn nữa chúng luôn ẩn mình trong bóng tối, thủ đoạn thực sự khiến người ta phòng không xuể.

Tuy vừa rồi có chút tốn sức, nhưng dù sao cũng giải quyết được một rắc rối lớn.

Lúc này cũng không rảnh để nghĩ ngợi nhiều về lợi hại, cả nhóm từng bước một tiến về phía trước trong màn sương mù biến ảo khôn lường của khu rừng.

Đường đi ngày càng cao, cách vị trí dây Quan Âm tuy chưa đến mười mét nhưng sương mù đã nhạt đi, có thể thấp thoáng thấy bốn bề núi non.

Cửa núi phía Nam mây mù dày nhất, tựa như tuyết trắng đọng trên sườn núi vạn năm không tan.

Trong rừng phía Bắc đầy rẫy những hốc cây, cái thì bị lá khô phủ

lấp, cái thì lộ ra miệng động đen ngòm, người rơi vào đó coi như xong đời.

Hai bên đa phần là rừng tùng cổ thụ, đều là vật liệu đống lương.

Vỏ cây dày tới nửa mét, màu sắc như quỳnh chi, cành lá uốn lượn như mây vờn sóng cuộn.

Nghe nói chỉ có vỏ tùng vạn năm mới sinh ra vân hà điêu khắc đỏ rực như phấn sáp.

Nhìn tư thế khu rừng tùng này, so với những khu rừng già nhất ở Đại Hưng An Lĩnh thì nó có lẽ còn cổ xưa hơn nhiều.

Chương 781

E rằng chúng đã sinh trưởng từ thời hồng hoang vi khai, trải qua vạn năm mới có được khí tượng này.

Mảnh đất cổ xưa này không biết ẩn chứa bao nhiêu bí mật.

Phía Tây Bắc, một gò đất bị sụp một mảng lớn, lộ ra một miệng động đen ngòm.

Trước núi có dấu vết bị nước xối sạch, cửa động còn đọng nước, lạnh lẽo trong vắt đến rợn người.

Phía Nam hồ Hô Luân có nhiều động nước ngầm đan xen, có lẽ nơi này từng có một mạch nước ngầm như vậy.

Hệ thống thoát nước ngầm khổng lồ chính là dùng để dẫn nước đổi hướng, giúp lũ tiểu Nhật tử có thể thuận lợi khai quật gò núi phía Bắc.

Nhưng vì nguyên nhân nào đó, đường nước bị nghẽn gây ra lũ quét, quét qua khu rừng tùng này.

Những loài rễ nông như dây Quan Âm đều không thoát khỏi tai ương, Cẩm Lân Mãng có lẽ cũng nhân lúc nước dâng mà trốn thoát.

Phần lớn các thiết bị quan trọng trong viện nghiên cứu đều bị nước ngập.

Phía dưới sườn núi chằng chịt các hang động như mắt sâu là một tòa lầu hai tầng rộng rãi.

Trong bóng cây cỏ che phủ, tòa lầu gạch đá lạnh lẽo không một chút dấu hiệu của sự sống, âm u như một nghĩa địa.

Trần Mộc đi đầu đẩy cửa vào, cầm đèn pin soi một vòng bên

trong, trên tường bám đầy bụi tro, dưới đất có mấy xác chết nằm la liệt.

Tử trạng của những cái xác cực kỳ khủng khiếp, trên thân người chết mọc đầy lông chim thú, đều giống như lão Mao tử ở dưới tầng hầm, nhưng chết không hề thanh thản.

Rõ ràng lúc sinh tiền họ đã trải qua một trận giãy giụa đau đớn, trên tường còn có dấu móng tay cào cấu.

Ước tính cái chết của những người này rất có thể liên quan đến rương đồng vận chuyển từ trong núi ra.

Có lẽ vào khoảnh khắc mở rương đồng, một điều gì đó vô cùng đáng sợ đã xảy ra khiến tất cả người sống đều thiệt mạng.

Tuy nhiên xung quanh Bách Nhãn Quật vẫn có một lượng lớn rết và chuột đồng, xem ra chúng trốn ra từ viện nghiên cứu rồi sinh sôi nảy nở.

Tại sao những loài vật đó không chết hết?

Chẳng lẽ thứ trong rương đồng kia chỉ gây hại cho con người?

Dù thế nào đi nữa, mọi người có thể đến được đây chứng tỏ tai nạn do rương đồng mang lại đã qua rồi, không cần quá lo lắng.

Thực ra có lo lắng cũng vô ích, cái gì đến sẽ đến, thậm chí đã đến mà chưa nhận ra.

Trần Mộc không nghĩ nhiều nữa, vẫy tay ra hiệu cho ba người bên ngoài rằng tòa lầu tạm thời an toàn, có thể vào được rồi.

Lúc này mọi người đều đã phục hồi thể lực, đi lại không còn vấn đề.

Ba người vào lầu thấy nhiều xác chết như vậy cũng không khỏi kinh hãi.

Trần Mộc bảo họ đây không phải cương thi, không có gì đáng lo.

Sự thi biến của các xác chết đều liên quan đến môi trường đặc thù của Bách Nhãn Quật, nơi này là vùng đất "quy miên" trong phong thủy học.

Xác chết dọc hành lang ngày càng nhiều, đây là lần đầu họ thấy một nơi chứa xác tập trung như thế.

Hơn nữa những người này chết quá kỳ quặc, rốt cuộc thứ gì có thể giết chết nhiều người vô thanh vô hình như vậy?

Trần Mộc không khỏi nghi ngờ có khả năng đã xảy ra sự cố rò rỉ khí độc, khiến nơi đây thành tử thành.

Từ di thư của lão Mao tử, họ biết việc lợi dụng một loại vật chất trong Bách Nhãn Quật để chữa trị độc rắn là một trong những đề tài quan trọng của viện nghiên cứu này.

Nhưng Trần Mộc không biết trong lầu có thực sự có thuốc giải độc hay không, nếu có thì cất ở đâu, đành phải chia nhau tìm kiếm.

Mọi người tìm kỹ từng tầng trong tòa lầu, nhưng nơi này chỉ có các mẫu vật bộ phận cơ thể người bệnh và những thi hài chết thảm khốc.

Các phòng chỉ được đánh số làm ký hiệu.

Cuối cùng, cả nhóm đi xuống tầng hầm.

Mùi thuốc chống thối nồng nặc ở đây không tan.

Phần ngầm của kiến trúc đều là nền xi măng lạnh lẽo trang nghiêm, không khí lạnh thấu xương.

Ở cuối hành lang chính là một cánh cửa sắt lớn màu đen.

Sau cửa dường như là một kho lưu trữ, các loại vật dụng xếp trên giá, dưới đất bày nhiều thùng gỗ có đánh số.

Dưới ánh đèn pin loang loáng, Trần Mộc bỗng thoáng thấy sâu trong giá hàng có một tia lục quang âm u quỷ dị.

Ngỡ rằng quanh đây vẫn còn hoàng bì tử, hắn lập tức cảnh giác.

Do vai có vết thương nên hắn chỉ dùng tay trái cầm đao tiến nhanh lại kiểm tra.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện, hóa ra trong kho này có một chiếc rương đồng.

Thân rương hòa cùng âm khí trong hầm, được đèn pin soi vào hiện lên màu xanh biếc rực rỡ, trong suốt như ngọc, thân rương thuần khiết tựa như phủ thúy.

Nếu không nhìn kỹ, mọi người còn tưởng cái rương này làm bằng thúy ngọc.

Chiếc rương này tuy không có chút sắc đồng nào nhưng nó không phải ngọc mà là đồng nguyên chất.

Đồ đồng chìm dưới nước ngàn năm sẽ biến thành màu xanh thuần khiết, trong suốt như ngọc.

Nếu chưa tới ngàn năm hoặc vật khí quá dày nặng thì sẽ xanh mà không trong.

Các vết thực ban trên thân đồng vẫn như cũ, đó là vì đồng tính chưa tan hết, trọng lượng chỉ giảm đi một phần ba.

Nếu đồ đồng bị chôn trong đất xốp, đồng tính bị thủy thổ bào mòn hết thì sẽ không thấy sắc đồng nữa, chỉ còn màu xanh biếc thấu xương, hoặc trong sắc xanh biếc có một tia màu đỏ như đan sa.

Gõ vào có tiếng chuông đồng, đây cũng là món cổ vật cực kỳ hiếm thấy.

Những đồ đồng cổ chưa từng vùi trong đất cát lưu truyền đến nay

thường có màu tím và đáy sinh vết chu sa.

Thậm chí những mảng vết này đã lồi lên như thần sa thượng hạng, thả vào nồi lớn đun sôi, đun càng lâu vết tích càng rõ, nếu là hàng giả thì thử như vậy vết tích sẽ biến mất, nên rất dễ phân biệt.

Chiếc rương đồng kia trong suốt tinh khiết, soi thấu tận xương, đuốc lửa vừa chiếu vào, ánh sáng bạc lưu chuyển khiến nó trông như sắp sửa trở nên trong suốt.

Đây cực kỳ có thể là một món cổ vật thượng cổ mai táng dưới lòng đất, hoặc được trục vớt từ dưới nước lên.

Chẳng lẽ đây chính là chiếc rương đồng dưới miếu Hoàng Đại Tiên?

Chương 782

Truyền thuyết về vật này vốn đã rất nhiều, nhưng dường như chẳng ai có thể nói cho rõ ràng.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc không khỏi xuất thần một lúc.

Già La đứng bên cạnh cảm thấy hiếu kỳ, giơ tay định hé mở nắp rương để xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Trần Mộc tuy cũng muốn xem cho rõ ngọn ngành, nhưng đây không phải trò đùa, ai mà biết được bên trong che giấu họa đoan gì.

Thế là ta liền ấn tay Già La lại: "Chúng ta vẫn nên ưu tiên tìm thuốc giải trước, rương này để lát nữa xem cũng không muộn." Trong viện nghiên cứu này có quá nhiều người chết một cách không minh bạch, hiện tại tốt nhất là đừng chạm vào.

Tuy nhiên, khi Trần Mộc theo bản năng ấn tay lên rương đồng, lại cảm thấy chiếc rương này thậm chí rất nhẹ.

Vừa ấn xuống đã khiến nó lay động một chút, chứng tỏ bên trong rỗng tuếch.

Thứ được thả ra từ trong này, có lẽ đến nay vẫn còn lưu lại trong tòa nhà.

Trần Mộc ấn lên chiếc rương đồng tinh khiết kia mà lay động, chất đồng trong đó sớm đã bị hơi nước và đất cát ăn mòn hết sạch, phần cốt đồng lưu lại chỉ còn một phần mấy so với trước kia, cho nên cầm lên mới thấy nhẹ như vậy.

Cảm giác bên trong trống rỗng, căn bản không có thứ gì.

Điều này cũng không nằm ngoài dự liệu, bọn Nhật tìm được cổ vật này từ trong bùn đất, tự nhiên sẽ không phong kín cất đi mà chắc

chắn vừa tới tay đã mở ra ngay.

Trong viện nghiên cứu có một lượng lớn người chết oan uổng.

Từ di thư của gã người Nga có thể đoán được, sự cố trọng đại xảy ra ở đây chính là ngay sau khi bọn Nhật vận chuyển rương đồng từ trong núi về không lâu.

Tuy không thể xác định cái chết của những người này có liên quan đến nó hay không, nhưng đa phần là không thoát khỏi can hệ.

Tuy rằng trong lâu hết thảy tịch tĩnh, lũ Hoàng bì tử muốn hại tính mạng mấy người cũng đã bị thu thập xong, nhưng mấy người dù sao vẫn còn phải lưu lại đây một khoảng thời gian, vạn lần không thể đại ý.

Có lẽ trong chiếc rương rỗng này sẽ còn sót lại manh mối gì đó, tra xét rõ ràng rồi thì sau này vô luận gặp phải chuyện gì cũng có sự chuẩn bị tâm lý trước.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc không ngăn cản Già La nữa, để cô ấy hé mở nắp rương, cầm đuốc soi vào bên trong vài cái.

Bên trong quả thực đã trống không, dưới đáy rương chỉ còn sót lại chút vụn gỗ đen.

Mấy người nhìn nhau không nói gì, suy đoán không ra bên trong rốt cuộc có danh đường gì.

Tiện tay đá chiếc rương đồng sang một bên, ta vẫn muốn tiếp tục tìm xem trong kho hàng này có dược phẩm hay không.

Thế là ta bảo Già Nam ngồi trên hòm gỗ ở cửa tạm thời nghỉ ngơi, Lão Dương Bì cũng ở đó cùng trông chừng.

Trần Mộc và Già La bắt đầu lục soát, tháo ra từng cái hòm gỗ một, nhưng thứ bên trong lại khiến cả hai đại kinh thất sắc.

Thứ kỳ quái nhất là trong một chiếc hòm có chứa một hộp gỗ đen, trong hộp có một bình thủy tinh, thân bình bóng loáng như mới nhưng nhìn qua lại là một món cổ vật.

Trong bình chứa một cái đầu lâu lớn màu xanh.

Miệng bình chỉ rộng chừng bảy tám phân, mà đường kính của đầu lâu kia lại gần ba mươi phân.

Không biết là nhét vào bằng cách nào, cũng không thể biết được cái bình này dùng để làm gì.

Còn có một chiếc hũ đất nung màu đen, thân hũ khắc đầy các loại phù chú cổ xưa, nhìn qua thì bình thường không có gì lạ, nhưng lại được bảo tồn phong kín cực kỳ thỏa đáng và nghiêm cẩn, dường như vô cùng quý trọng.

Chiếc hũ này khiến Trần Mộc nhớ tới một chuyện từng nghe trước đây.

Có một thương nhân thu mua đồ cổ ở kinh thành, một lần nọ về nông thôn vô tình thu được một chiếc hũ đen từ một nhà nông.

Trên đó khắc nhiều chữ triện cổ, nhìn như phù lục chú ngôn.

Khi đó không tốn quá nhiều tiền, chỉ là mua kèm khi thu những món cổ vật khác.

Nhưng chiếc hũ cổ này tạo hình chất phác, màu sắc cực đen, tuy nhìn không ra niên đại xuất xứ nhưng vị thương nhân kia cực kỳ yêu thích, không nỡ đem bán mà tự mình cất giữ, đặt ở nhà đổ đầy nước thanh khiết để dưỡng hoa.

Có bận đại hàn, trời lạnh đến mức nước đóng thành băng.

Hôm đó thương nhân bận rộn chuyện làm ăn nên quên đổ nước trong hũ đi, sau đó nhớ ra cứ ngỡ chiếc hũ đen kia sẽ bị đông nứt.

Không ngờ ngày hôm sau ra xem, phàm là nơi nào có nước trong sân đều đóng băng cả, duy chỉ có chiếc hũ đen kịt kia là không sao.

Thương nhân thấy lạ, bèn đổ nước mới vào thí nghiệm lại, kết quả vẫn là cả ngày không đóng băng chút nào, thậm chí trong trời đông giá rét mà thò ngón tay vào hũ vẫn cảm giác nước bên trong không hề lạnh.

Chiếc hũ cổ này nếu rót canh nóng trà nóng vào, trong vòng một ngày vẫn cứ như vừa mới đun sôi trên lò.

Từ đó thương nhân mới biết đây là bảo vật, trân quý vô cùng.

Sau này có lần uống say, vô ý làm rơi chiếc hũ cổ từ trên bàn xuống đất, vỡ tan thành mấy mảnh.

Lúc này mới phát hiện mảnh gốm không khác gì đồ gốm tầm thường, nhưng lại có một lớp kẹp ở giữa.

Tức là thành hũ có hai lớp, ở giữa lớp kẹp khắc bức họa "Quỷ công thôi hỏa".

Gã quỷ công kia mặt xanh nanh vàng, tay cầm quạt dẫn củi nhóm lửa, khắc họa cực kỳ tinh mỹ tỉ mỉ.

Công nghệ đó tuyệt đối không phải nhân lực có thể điêu khắc ra được, chỉ có thể dùng bốn chữ "quỷ phủ thần công" để hình dung.

Nhưng khi đó không ai nói rõ được chiếc hũ cổ này là sản vật từ niên đại nào.

Nghe nói sau này có một cách nói, cho rằng loại khí vật bên ngoài tạc chú văn, bên trong khắc âm quỷ này đều là bí chế của vùng Tương Tây Thần Châu, công nghệ sớm đã thất truyền.

Hiện tại có thể thấy được hầu như không có cái nào hoàn chỉnh, có mảnh vỡ các loại cũng đều là đồ đào lên từ cổ mộ.

Lúc ấy ta hoàn toàn coi đây là chuyện kể cho vui, nghĩ rằng nó cũng giống như chuyện về chiếc hồ lô bảo bối vậy.

Thế nhưng gặp được chiếc hũ này ở đây, cánh cửa lại trùng khớp hoàn toàn với những giai thoại dân gian nghe được.

Đối chiếu cổ kim đều nhất nhất phù hợp, xem ra công nghệ và trí tuệ của cổ nhân quả thực có nhiều thứ đã thất truyền, chỉ còn nước khiến người hiện đại bội phục mà thôi.

Nhìn những vật phẩm này dường như đều là đồ đào mộ mà có, đa phần là do bọn Nhật làm, cũng có thể là sưu quát từ dân gian, dù sao đều là cổ vật.

Hơn nữa những thứ tàn phá cũ kỹ này đều có một đặc điểm: chúng nhất định là muốn vét sạch cả lớp đất để tìm ra một vật trọng yếu.

Rất có thể chính là "Chiêu hồn đồng tương" (Rương đồng chiêu hồn) trong bích họa Bách Nhãn Quật.

Những khí vật này đa số được trang bị trong rương đồng hộp gỗ, thậm chí còn có mấy khẩu quan tài đồng, đại khái cũng bị lầm tưởng là chiếc rương đồng có liên quan đến nơi này nên mới bị đào lên.

Trong kho hàng này không có thu hoạch gì, hai người đành phải đến chỗ khác tìm kiếm dược phẩm.

Bốn người trên thân đều mang thương tích, cộng thêm mệt mỏi rã rời nên đi không nhanh nổi.

Chương 783

Tuy tâm cấp như lửa đốt nhưng cũng chỉ có thể men theo hành lang chậm rãi lết từng bước một.

Trong tòa nhà này đều có kéo dây cáp điện nhưng điện khí đã hỏng, không biết những kiến trúc này dựa vào cái gì để phát điện.

Hơn nữa việc tìm thuốc giải độc và thương dược khẩn yếu hơn, không rảnh tay mà đi tìm thiết bị điện lực.

May mà có hai chiếc đèn pin lúc sáng lúc tắt, cũng không đến nỗi hoàn toàn mù mịt.

Kiến trúc này được xây ngay dưới hang núi, nhìn từ bên ngoài có thể thấy trên mặt cắt của sườn núi có mai táng mấy pho thạch thú khổng lồ, chính là hoàn toàn giống với truyền thuyết về Quỷ Nha Môn.

Người ta đều nói nơi đó là lối vào Quỷ Môn Quan.

Liên tưởng đến chiếc hũ đen cổ kia, ta cảm thấy một số truyền thuyết không phải tự nhiên mà có.

Đã gọi là Quỷ Nha Môn, chẳng lẽ trong hang núi kia thực sự có quỷ sao?

Trong hành lang này tuy không có ánh sáng nhưng nghĩ lại bây giờ đã là lúc sáng sớm, hẳn là sẽ không có nguy hiểm gì.

Hai người vẫn lần lượt kiểm tra từng phòng một.

Thiết bị địa hạ của viện nghiên cứu này chia làm hai tầng, tầng dưới cùng quy mô lớn hơn hẳn tầng thứ nhất.

Hành lang đều dùng sơn đỏ đánh số hiệu, khu vực tầng này có lẽ

thuộc về thiết bị bảo mật, nếu không có những con số này, đi bên trong rất dễ lạc đường.

Bất quá đã thâm nhập vào khu vực hạt nhân của viện nghiên cứu, chỉ đành triển khai tìm kiếm kiểu quét sạch vậy.

Trần Mộc còn có một nghi vấn, chính là bọn Nhật xây dựng thiết bị nghiên cứu bí mật quy mô lớn như vậy ở đây, e rằng tuyệt đối không chỉ đơn giản là nghiên cứu độc khí và vi khuẩn.

Trong này có lẽ còn có những bí mật và hạng mục nghiên cứu kinh người hơn.

Những chuyện này vô cùng phức tạp, mà những gì mấy người thấy hiện tại chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có manh mối gì.

Mấy người cứ như vậy đi thẳng về phía trước, bất giác đã đi tới cuối một con đường rộng rãi.

Ở đây có một cánh cửa lớn hình tròn hoàn mỹ, bên trên có ký hiệu màu đỏ rất bắt mắt.

Cửa sắt nửa khép nửa mở, không hề khóa lại.

Cánh cửa này hoàn toàn khác biệt với những cửa phòng đã thấy lân cận.

Những phòng ngầm này có lớn có nhỏ, công dụng khác nhau, dọc đường tra xét qua dường như cũng không có quy luật gì.

Dùng đèn pin quét vào bên trong cửa, tối đen như mực, có vẻ rất sâu.

Không gian lớn hơn tưởng tượng rất nhiều.

Thế là ta quyết định vào xem thử, nhưng tình hình bên trong không rõ, không biết có nguy hiểm gì hay không, bèn để mấy người tiếp ứng

ở cửa, còn Trần Mộc tự mình đơn thương độc mã vào thăm đường. "Anh rể, vai anh bị thương rồi, hay là để em vào cho." "Hay là hai chúng ta cùng vào, để chị và Lão Dương Bì đợi ở đây là được rồi." Già La nói.

Mấy người từ bên ngoài vào, trong kiến trúc này tuy có nhiều thi thể nhưng không thấy nguy hiểm gì.

Vạn nhất trong cánh cửa số "0" kia có thứ gì, bằng trạng thái của Trần Mộc hiện tại thật sự ứng phó không nổi.

Nếu để một mình Già La vào, cô ấy hấp tấp lại càng nguy hiểm hơn.

Chỉ có hai người phối hợp chiếu ứng mới tương đối ổn thỏa, Trần Mộc nghĩ đoạn liền đồng ý.

Trần Mộc giao thanh Khang Hy Bảo Đao cho Lão Dương Bì, bảo lão ở đây trông chừng Già Nam, bên trong dù xảy ra chuyện gì cũng đừng vào.

Hai người vào sau cũng sẽ không đi quá xa, chỉ cần thăm dò rõ tình hình sẽ lập tức quay lại.

Sau đó hai người kéo cửa sắt ra, người trước người sau bước vào.

Vừa đặt chân xuống, hai người đã cảm thấy dưới chân phát mềm.

Dùng đèn pin công binh soi thử, thấy dưới đất quả nhiên không phải nền xi măng, mà là phủ đầy bùn đỏ.

Dùng vỏ bao đao đâm vào bùn mấy cái, lớp đất dày đến mức đâm không tới đáy, bùn đất khắp nơi gồ ghề lồi lõm, thế mà lại có chút giống như vườn rau.

Không khí bên trong này vừa ẩm vừa lạnh, hơn nữa trong không khí dường như có rất nhiều tạp chất.

Tuy hô hấp không cảm thấy gì nhưng đã gây nhiễu tầm chiếu của đèn pin công binh, khoảng cách chiếu sáng bị rút ngắn gần một nửa, ánh sáng sắp bị bóng tối nuốt chửng.

Hai người không dám tùy tiện đi sâu vào nữa.

Men theo cánh cửa sắt có đánh dấu số "0" mà sờ soạng tới bên tường.

Ngoài ý muốn là tường ở đây đều là gạch đất, hơn nữa nối liền với trần nhà thành hình vòm, tạo thành một phòng ngầm rộng rãi ở giữa cao, hai bên thấp.

Gạch đất thu vào bên trong, từng tầng thu lại, giao nhau xếp chồng lên, nhìn hình dạng giống hầm đất hoặc hố địa đạo hơn.

Trần Mộc cứ ngỡ đây là tài nghệ của bọn Nhật, nhưng thế nào cũng cảm thấy không đúng.

Trên gạch đất có nhiều vật nổi lên sần sùi, nối liền với nhau thành một mảnh, giống như trên tường dùng bùn đất trát lên thứ gì đó.

Nhìn đến đây, ta đoán chỗ này cũng không thể tìm được dược phẩm gì rồi.

Đây không giống nơi lành vẻ, quỷ mới biết bọn chúng đang làm cái móc quỷ quái gì.

Vẫn nên rút lui rồi tìm cách đến chỗ khác tìm thì hơn.

Hai người đang định thoái lui, bỗng nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu có trận tiếng động, một luồng gió lạnh ập tới.

Cả hai vội vàng cúi đầu né tránh.

Trong ánh đèn pin ngắn ngủi, chỉ thấy có một nhân ảnh trắng hếu từ trên trần nhà lộn ngược đầu xuống treo lơ lửng.

Cũng không thấy chân người đó móc vào chỗ nào, chỉ có hai bàn

tay và cái đầu treo ngược trước mắt hai người, lắc lư như muốn vươn tay bắt người.

Cả hai lập tức cảnh giác, Trần Mộc cầm vỏ bao đao đâm vào đầu đối phương, ép nó vào tường.

Chiếc đèn pin trước ngực vừa vặn soi vào mặt kẻ đó.

Đó căn bản không phải mặt người sống, trắng một cách kỳ lạ, hơn nữa khô khốc bắt đầu sụp xuống, móng tay hai bàn tay dài đến mức xoăn lại, cong cong vẹo vẹo hơi run động.

Hai người từng thấy quỷ treo cổ, nhưng chưa từng thấy người chết nào lộn ngược đầu treo giữa hư không như vậy.

Cái xác kia chỉ có thể thấy nửa thân trên, trên người toàn là bùn đất, giống như vừa mới bò ra từ trong mộ, mũi và miệng đều sắp thối rữa hết rồi, hàm dưới rụng mất một miếng lớn, trên mặt trắng hếu toàn là dòi bọ.

Chương 784

Duy chỉ có đôi mắt là quắc thước có thần, nhưng không giống cái thần của người sống, mắt của tử thi này không biết xoay chuyển.

Tuy dưới ánh đèn pin có lóe lên tinh quang, nhưng ánh mắt đờ đẫn cứng nhắc, nhìn chằm chằm vào hai người.

Cả hai đều kinh hãi.

Cương thi treo ngược từ trần nhà xuống tỏa ra mùi tanh hôi thối như xác cá chất đống, vươn hai cái móng vuốt như gốc cây già định vồ người sống.

Cái xác khoan ra từ bùn đất trên trần phòng kia đầu mặt thối rữa còn chưa tới một nửa, dòi bọ trắng hếu bò ra bò vào trong cái miệng không có hàm dưới.

Ánh mắt nó tuy đờ đẫn nhưng bị luồng sáng đèn pin chiếu vào, đột nhiên tinh quang bùng lên, sức mạnh trở nên càng lớn hơn.

Tuy ở giữa có vỏ bao đao ngăn cách, bộ móng tay dài và cong của nó vẫn bấu được lên vai Già La.

Hai người lúc này cũng không biết đối mặt với thứ gì, cái đầu chỉ còn lại một nửa kia nhìn thế nào cũng không giống người sống.

Hơn nữa nhìn bùn đất và dòi bọ trên người thi thể, trái lại cực giống xác chết vùng dậy (trá thi) bò ra từ phần mộ.

Thế nhưng ánh mắt của nó lại còn sắc bén hơn cả người sống, nhìn qua giống hệt quái nhãn của cú mèo đêm.

Trần Mộc toàn lực chống đỡ vỏ bao đao, Già La lúc này toàn thân bốc ra sương mù đen, muốn dùng quỷ thuật trực tiếp đánh tan cái xác trá thi này, nhưng quỷ thuật của Già La dường như vô dụng đối với

cương thi.

Thứ bên trong này quả thực vô cùng quỷ dị, không phải quỷ hồn mà đơn thuần là trá thi, dường như không có dao động linh hồn, nhưng cũng không biết cái gì đang thúc đẩy chúng hành động.

Chuyện trá thi quá phổ biến rồi, tùy tiện tìm một người cũng có thể kể cho ngươi vài phiên bản khác nhau, nguyên nhân gì cũng có, cách ứng phó cũng khác biệt, căn bản không rõ thực hư.

Trong các loại truyền thuyết về cương thi, cương thi tổng cộng có thể chia làm mấy loại.

Có loại trên người mọc lông gọi là Hung thi, lông thi thể rất dài, có cái giống như bờm thú, dân gian gọi thứ này là "Sát".

Thực ra "Sát" cũng có nghĩa là hung ác, đây là biến đổi thi thể do môi trường tầng đất đặc thù tạo thành, người không chạm vào nó thì nó sẽ không vùng dậy vồ người.

Còn có một loại rất giống loại thứ nhất, trên người cương thi mọc ra một lớp lông tơ giống như bánh bao để lâu ngày, vừa ngắn vừa dày đặc.

Loại này thực tế không phải cương thi, mà là phần mộ mai táng người chết cố ý thông với hang cáo già, là một loại thủ đoạn phòng trộm.

Trong mộ chôn phù, một khi có người đào mộ quật mả muốn lấy vật quý giá trong mộ, Hồ tiên sẽ bị phù dẫn dụ nhập vào thân người chết.

Cho dù lúc đạo mộ có chạy thoát, Hồ tiên cũng có thể nhập vào xác chết đuổi theo ám quẻ không buông, cho đến khi hành hạ mộ tặc chết mới thôi.

Đây là một chiêu cực kỳ âm độc ngoan ngoãn, đối phó tình huống

này tất yếu phải mang theo rượu hùng hoàng, chặt đầu gà trắng để dọa cáo già trên người cương thi chạy mất.

Lại có một loại thường thấy nhất, thân xác có màu tím sẫm, toàn thân cứng ngắc như sắt đá.

Ở địa phương, trước khi nhập liệm, nếu thi thể xuất hiện biến hóa này, ngoài việc phải thắp đèn trường minh sai người trông coi, dưới chân còn phải buộc dây đỏ, gọi là "Bán cước thằng".

Nếu đèn trường minh tắt, hoặc có mèo hoang chạm vào tử thi thì lập tức sẽ vùng dậy, lực đại vô cùng, vồ được người thì mười ngón tay có thể cắm ngập vào thịt.

Muốn đối phó tình trạng thi khởi này, chỉ có dùng cần tre chống cương thi lại, sau đó phủ lưới cá hỏa thiêu.

Mô Kim giáo úy đối phó cương thi thì tất dùng móng lừa đen (hắc lư đề tử).

Tuy nhiên hai người hiện tại đừng nói là móng lừa đen, ngay cả lưới cá và cần tre cũng không có.

Tuy không phải tay không tấc sắt nhưng chỉ có một vỏ bao đao không, tuy tạm thời có thể chặn hủ thi vào tường nhưng thời gian lâu dần rốt cuộc sẽ không kiên trì nổi.

Tình huống hai người gặp phải dường như thuộc về loại cương thi chết không nhắm mắt.

Trước khi chết trong lòng tất có một luồng oán niệm chưa tan, nhìn cái xác thối kia trợn mắt nhìn trừng trừng.

Trần Mộc nhớ tới một cổ pháp, truyền thuyết cương thi mở mắt là mượn hơi thở của người sống mà dậy.

Nó dùng mắt trừng tới, người sống nếu cũng dùng mắt trừng lại

đối thị, tứ mục tương đối, tắc dương khí khắc chế âm khí, luồng thi khí âm hàn của nó sẽ bị áp chế không phát tác được.

Nếu lúc này mắt người sống hơi chớp vài cái, hoặc ánh mắt loạn xạ, dương khí sẽ phân tán giảm yếu, cương thi sẽ thừa thế xông lên.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc liền trực tiếp dùng mắt nhìn chằm chằm vào mắt cái xác thối kia.

Con cương thi bị nhìn chằm chằm xong cũng không có phản ứng gì, cái xác thối đầy dòi bọ bùn lầy kia kình lực không giảm chút nào, bộ móng tay trắng hếu hướng về phía hai người quào tới.

Lúc này cả hai đều đối diện góc tường, thấy móng tay tới liền vội cúi đầu né tránh.

Móng tay kia giống như móc sắt, "xoẹt" một tiếng lướt qua đỉnh đầu hai người, cào lên tường gạch tạo thành mấy đường hằn sâu hoắm.

Cái xác thối kia cũng thật lợi hại, nó bị vỏ bao đao bọc bạc chặn đầu, một đầu vỏ đao bị đâm ngập vào một đoạn, nhưng da xác chết của nó giống như lớp da thuộc vừa cứng vừa dai, mặc cho dùng lực thế nào cũng không đâm thủng được đầu nó.

Vết thương trên người Trần Mộc vốn đã cầm máu nay vì dùng lực quá độ mà bị nứt ra.

Cứ tiêu hao thế này cũng không phải cách, mà lại khó lòng dứt ra chạy thoát.

Trần Mộc linh cơ nhất động, nảy ra một kế.

Hai người tận dụng địa hình chật hẹp của góc tường, xoay ngang một đầu vỏ bao đao đang cầm trong tay, kẹt chặt vào giữa góc nhọn do hai mặt tường gạch tạo thành.

Như vậy cái xác thối treo từ trần nhà xuống đã bị ghim chặt vào góc tường.

Cho dù nó có thể vùng vẫy thoát ra cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Hai người cũng nhân cơ hội thoát khỏi cảnh khốn cùng giằng co không dứt, không dám nán lại nữa, xoay người bỏ chạy.

Dưới chân vừa mới nhấc bước, đột nhiên từ trong lớp bùn dày đặc dưới nền phòng gạch thò ra mấy bàn tay người trắng ởn, nắm chặt lấy cổ chân hai người.

Trong bóng tối, cả hai không hề phòng bị, lập tức bị những bàn tay quỷ dị kia túm cho loạng choạng.

Nhìn lại những cánh tay thò ra từ trong bùn, tất cả đều khô khốc trắng bệch đầy dòi bọ bò lổm ngổm, mang theo móng tay dài quào cấu loạn xạ, hóa ra trong căn phòng gạch khổng lồ này toàn bộ đều chôn tử thi.

Trần Mộc bị túm loạng choạng, trực tiếp bế bổng Già La lên, từng chút một bò về phía cửa sắt.

Nhưng dưới bùn này không biết rốt cuộc chôn bao nhiêu hủ thi người chết, thời gian này đại khái là gặp phải dương khí nên toàn bộ đều vùng dậy, từ trong bùn đất từng đống từng đống bò ra.

Trong trận hỗn loạn này, phảng phật còn nghe thấy sâu trong phòng gạch có tiếng động lớn hơn, dường như dưới tầng đất chôn một thứ gì đó to lớn khó có thể tưởng tượng đã phá đất mà ra.

Nghe tiếng động kia tuyệt đối không phải hủ thi thối rữa có thể phát ra, tiếng vang càng lúc càng lớn, thanh âm như xé vải, giống hệt tiếng xé rách vải rách chói tai.

Lúc này hai người đạp lên đầu những hủ thi chui lên từ dưới đất,

gần như đã đi tới bên ngoài cửa sắt.

Thấy sắp đến cửa rồi, nhưng lúc này lại bị những cánh tay người chết trong bùn kéo giật lại ba bước, khoảng cách đến lối thoát sinh ngày càng xa.

Hầm gạch này giống như lối vào nối liền với địa phủ, một khi tiến vào là không ra được, từ từ bị lũ ngạ quỷ kéo vào trong mười tám tầng địa ngục A Tỳ.

Chương 785

Chính tại lúc này, trước mắt hai người lóe lên ánh sáng.

Hóa ra là hai người bên ngoài nghe thấy động tĩnh trong phòng gạch không ổn, lăm lăm đao cầm đuốc xông vào xem xét.

Lão Dương Bì vốn sợ nhất chuyện quỷ thần quái dị, nhưng lúc này thấy Trần Mộc và Già La bị cầm chân, cũng không khoanh tay đứng nhìn nữa, trợn mắt quát tháo vung đao chém ra.

Đao phong của Khang Hy Bảo Đao lướt qua, tức thì chặt đứt mấy cánh tay đang quấn lấy chân.

Trần Mộc thấy chân nhẹ bẫng, lập tức dùng tay chống đứng bật dậy, sau đó kéo Già La lên.

Lão Dương Bì bị tiếng vang lớn sâu trong hầm gạch làm cho ngây người, đứng đó còn muốn xem bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Trần Mộc bảo lão đừng có đứng đó ngẩn ra nữa, ra ngoài trước đã.

Chỉ nghe phía sau có tiếng như nhổ gốc cây cổ thụ rầm rầm không dứt, căn phòng gạch kia lại cực kỳ vọng âm, chấn động đến mức đường hầm địa hạ đều run rẩy.

Nhưng đèn pin chỉ có thể chiếu sáng trước mặt vài bước, cho nên chỉ nghe tiếng chứ không thấy hình.

Lúc này cũng không kịp suy đoán quan sát xem cự vật gì phá đất mà ra nữa.

Hiện tại mọi người đều mang thương tích, không thể nhanh chóng rời đi, chỉ đành đóng cửa sắt của phòng gạch số 0 lại, cầu mong cánh cửa sắt dày bất thường này có thể ngăn cản được nó.

Cửa sắt mang ký hiệu số 0 có một ổ khóa hình vô lăng xoay.

Trần Mộc dùng lưng tựa cửa, eo chân dồn lực, đem cánh cửa sắt hơn hai mươi năm không đóng mở kia khép lại.

Tiếng kẽo kẹt truyền đến, Trần Mộc nắm lấy vô lăng khóa cửa, chuẩn bị lúc cửa sắt khép lại sẽ đu người dùng trọng lượng cơ thể khiến nó xoay động để khóa chặt lối vào này.

Thấy cửa sắt sắp khép lại rồi, nhưng trong phòng gạch đã có mấy cánh tay hủ thi trắng nhợt thò ra, cánh tay đều bị kẹt ở khe cửa.

Những ngón tay người chết kia cào cấu lên cửa sắt, tiếng móng tay ma sát với lớp sắt vang lên trong đường hầm trống trải nghe cực kỳ chấn động, khiến người ta da đầu tê rần, hận không thể giơ tay bịt tai mình lại, không muốn để thanh âm thấm vào xương tủy này lọt vào trong đầu.

Trần Mộc lấy thanh trường đao trong tay Lão Dương Bì, tùy tay chém tới, chặt đứt mấy cánh tay và một cái đầu hủ thi thò ra từ khe cửa.

Chỗ bị chém đứt tức thì chảy ra nhiều chất lỏng đen ngòm sền sệt, mùi vị kỳ tanh hôi thối, khiến người ta muốn nôn mửa.

Chém vài đao, nhưng hủ thi từ trong phòng thò ra ngày càng nhiều, cánh cửa sắt vốn sắp khép lại nay bị ép mở rộng ra vài tấc.

Sau cửa sắt dường như có một luồng sức mạnh huyền bí vô cùng vô tận, đã vượt ra khỏi phạm vi con người có thể đối kháng.

Ba người kia thấy Trần Mộc đang chật vật cũng cố gắng bò qua giúp một tay.

Bốn người nghiến răng nghiến lợi dồn hết toàn lực, nhưng cánh cửa sắt kia không những không đẩy về được mà khe cửa trái lại càng lúc càng bị banh rộng.

Cuối cùng dưới những đợt xung kích của luồng sức mạnh khổng lồ như sóng dữ dâng trào, bốn người bị hất ngã nhào ra đất.

Cánh cửa sắt số 0 cuối cùng đã bị từ bên trong húc văng hoàn toàn.

Cửa sắt số 0 bị luồng sức mạnh khổng lồ truyền tới từ phòng gạch đánh bật ra, sau cửa giống như có một ngọn núi đang rục rịch chuyển động.

Những hủ thi mà Trần Mộc và Già La gặp trong mật thất kia tuy lực lớn nhưng hành động chậm chạp cứng nhắc, chỉ bằng đám cương thi đầy dòi bọ đó tuyệt đối không thể tạo ra động tĩnh thế này.

Trong căn hầm gạch thần bí kia chắc chắn chôn giấu thứ gì đó khác thường.

Nhưng mấy người hiện tại căn bản không thể tiếp tục lưu lại trước cửa sắt chờ xem thứ gì sẽ bò ra.

Toan tính dựa vào cửa sắt để thủ thế đã đổ bể, liền vội vàng lui về phía ngoài đường hầm.

Ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc sau lưng, mấy người quay đầu nhìn lại một cái.

Trong thoáng chốc ấy, chỉ thấy từ trong cửa sắt tuôn ra vô số thân thể người chết trắng hếu.

Những thi thể này giống như bị một loại thực vật nào đó bao bọc, tất cả đều nối liền thành một thể, đang từng cụm từng cụm ngọ nguậy bò ra từ phòng gạch.

Trong những tử thể trắng ởn đó xen lẫn vô số rễ cây thực vật, đầu rễ chằng chịt bám đầy bùn đất và nhục thư (dòi thịt).

Lúc gặp một xác thối trong phòng gạch, ban đầu cứ ngỡ là người chết vùng dậy, nhưng dùng cách nhìn chừng trừng cũng không khắc

chế được nó, lúc đó đã bắt đầu nghi ngờ không phải cương thi, nhưng rốt cuộc là thứ gì thì khó lòng phán đoán.

Quay đầu nhìn lại mới phát hiện tất cả tử thi đều như sinh trưởng trên một bộ rễ thực vật trắng ởn nào đó.

Thứ trắng vàng kia kinh nhiên lại giống như một cây nhân sâm khổng lồ hiếm thấy.

Nửa phần trên trông giống một mụ già, mặt đầy nếp nhăn, thân hình mập mạp, nửa phần dưới thì giống như nhân sâm, toàn là rễ cây tua tủa, có dài có ngắn như xúc tu.

Mỗi sợi rễ đều có lông cứng và gai ngược, mấy chục cái xác thối rữa khô khốc đều mọc liền một thể với rễ của nó.

Không biết bọn Nhật nuôi loại quái vật này trong hầm gạch để làm gì, nhưng cho dù là lão sơn sâm ngàn năm thành hình cũng tuyệt đối không lớn đến mức này, nếu đây thực sự là lão sâm ngàn năm vạn năm thì chắc chắn phải là Yêu sâm.

Già La đứng bên cạnh cũng nhìn thấy rõ mười mươi, kinh hãi kêu lên: "Anh rể, anh nhìn xem trên người bốn người kia sao lại mọc ra củ cải rồi?" Trần Mộc lúc này cõng Già Nam vừa chạy về phía trước vừa nói với cô ấy: "Đó không phải củ cải gì đâu, đó là một cây nhân sâm lớn mọc ra một đống tử thi đấy." "Rượu mạnh của gã người Nga lúc trước còn không, mau ném một bình đốt nó đi." Già La lục lọi ba lô của mình, vừa rồi rút lui vội vàng, trong lúc hoảng loạn đã bỏ lại túi đồ lấy từ phòng gã người Nga ở gần cửa sắt.

Muốn quay lại lấy là chuyện không thể, chỉ đành gia tăng bước chân chạy trốn.

Nhưng bốn người đã mệt mỏi đến cực điểm, dưới chân như đeo chì, lòng tuy nóng vội nhưng chân lại chết sống không nhấc nổi bước.

Tuy nhiên, quái vật thực vật quái dị mang theo đám hủ thi phía sau ngày càng áp sát, chỉ nghe tiếng vỏ cây khô ma sát với tường xi măng ngay sát sau đầu, mùi tinh xú sắp khiến người ta ngộp thở đến ngất đi.

Trong đường hầm địa hạ phần lớn đều là cửa sắt đóng kín, có cái bị khóa không thể mở được.

Mấy người hoảng hốt chạy bừa, thấy góc quẹo đường hầm có một cánh cửa sắt có lưới sắt chưa đóng, vội vàng dìu nhau đạp cửa xông vào.

Lúc quay tay đóng cửa lại thì đã muộn mất nửa bước, một cái xúc tu của loại thực vật giống nhân sâm kia đã thò vào trong cửa.

Trần Mộc đặt Già Nam xuống định chặn cửa, không ngờ đi đầu lại bị mấy cái xác thối trên rễ cây đó quấn chặt lấy.

Lúc này Già La và Lão Dương Bì đều đang dốc sức chặn cửa sắt, căn bản không rảnh tay cứu Trần Mộc ra.

Lúc này một cánh tay và hai chân của Trần Mộc đều bị hủ thi ôm chặt, chỉ còn một cánh tay có thể hoạt động, vung đao chém đứt rễ xúc tu của Yêu sâm kia.

Nước dịch hôi thối đen như mực bắn đầy người ta.

Rễ của Yêu sâm vừa đứt, dường như biết đau đớn mà rụt mạnh lại phía sau.

Già La và Lão Dương Bì thuận thế đẩy cửa sắt đóng sập lại, ổ khóa khí của cánh cửa này do để quá lâu không dùng đã mất tác dụng.

Trần Mộc thuận tay đẩy một chiếc ghế chặn cửa, bên ngoài tiếng móng tay cào cấu vẫn không dứt, từng trận húc mạnh vào cửa sắt.

Phòng ngầm này hoàn toàn được xây dựng theo tiêu chuẩn công sự quân sự kiên cố, lấy bốc phá cũng chưa chắc nổ tung được, lui vào

được đây cuối cùng cũng coi như có được sự an toàn tạm thời.

Mấy người lúc này mới ngồi xuống thở hổn hển.

Chương 786

Nhìn đoạn rễ Yêu sâm bị trường đao chém đứt, dài gần hai mét, to bằng bát ăn cơm, chỗ vết chém chảy ra nhiều dịch sền sệt hôi thối, tanh tưởi dị thường.

Nửa đoạn rễ tuy đã đứt nhưng vẫn lăn lộn vặn vẹo như đuôi thằn lằn bị cắt.

Tuy nhiên ba cái xác thối sinh trưởng cùng nó đều hoàn toàn mất đi dấu hiệu sự sống, từ mắt chảy ra dịch đen kịt, chỉ là rung giật theo đoạn rễ Yêu sâm đang vặn vẹo, nhìn qua sẽ không còn gây ra đe dọa gì nữa.

Lão Dương Bì lúc này đã kiệt sức, tựa vào cửa sắt rệu rã ngồi bệt xuống.

Trần Mộc quan sát phòng ngầm nơi mấy người đang ở, trong phòng bừa bãi lộn xộn, đều là một số bàn ghế tủ kệ vứt lung tung, các đường ống điều tiết không khí đều đã bị tắc nghẽn.

Không khí dưới hầm lạnh lẽo thấu xương.

Trần Mộc lúc này xem xét tình trạng của Già Nam, chỉ thấy sắc mặt Già Nam xanh tái như sắp rỉ ra nước, tuy độc tính không tăng cường nhưng theo thời gian trôi qua, sắc mặt cũng ngày càng khó coi.

Già La lúc này định xông ra ngoài, Trần Mộc vội vàng ngăn hắn lại, bắt đầu phân tích tình cảnh trước mắt.

Nếu trong nghiên cứu sở thực sự có dược phẩm trị liệu nhiễm độc, rất có thể chúng nằm ở một kho chứa hoặc phòng thí nghiệm tương đối khép kín.

Tuy nhiên, quy mô của cơ sở địa hạ này lớn đến mức ngoài dự

liệu.

Thân ở trong đó, đừng nói là tìm địa điểm cụ thể, ngay cả việc không để lạc mất phương hướng cũng đã rất khó khăn.

Nhưng việc cần làm đầu tiên hiện nay là tìm cách rời khỏi đây.

Trần Mộc nghiêng tai lắng nghe, động tĩnh bên ngoài hành lang phòng địa hạ đã nhỏ hơn lúc nãy nhiều, nhưng thứ nhân sâm tinh có ngoại hình giống hệt một mụ già kia hình như vẫn đang canh giữ bên ngoài.

Gã đó toàn thân đầy bùn loãng và giòi bọ, rễ cây trên người quấn lấy vô số xác chết thối rữa, thể tích của nó gần như lấp đầy lối đi bên ngoài.

Đừng nói đến việc tìm cách giải quyết nó, ngay cả việc nó rốt cuộc là thứ gì bọn ta cũng không rõ.

Trần Mộc lúc này đi đi lại lại trong phòng, vắt óc suy nghĩ cách thoát thân.

Đi được mấy vòng, ánh mắt ta chợt dừng lại ở đoạn rễ cây sâm già bị chính tay mình chém đứt khi đóng cửa sắt.

Trên đoạn rễ đó có mấy cái xác da dẻ trắng bệch.

Ta dùng chân gạt một cái xác ra để xem nó rốt cuộc là thực vật hay là xác chết.

Trên cái xác trắng bệch thối rữa kia bò lổ nhổm một lớp giòi béo ngậy, bên dưới lớp giòi có vật gì đó màu đen.

Thấy có phát hiện, ta vội đưa đèn pin lại gần soi.

Dưới ánh sáng, hóa ra thi thể đang mặc một bộ hắc y, ngang lưng thắt một dải dây đỏ.

Từ hai chân trở xuống đã bị hút vào trong những rễ cây thô đại,

hòa làm một thể với chúng.

Không thể phân biệt rõ phục sức thân dưới là gì, nhìn sang mấy cái xác khác thì đều không có xiêm y, lúc chết đại khái là trần truồng.

Trần Mộc trong lòng khẽ động.

Trong di thư của lão Mao Tử có viết rõ rằng nghiên cứu sở này giam giữ nhiều tù binh các nước để làm đối tượng thí nghiệm sống.

Nhìn cái xác thối mặc hắc y này, bộ hắc y hồng thao kia trông rất quen mắt, giống như tổ chức đạo mộ hồ phỉ ở vùng núi Hưng An Lĩnh.

Đây tuyệt đối là người của Nê Nhi Hội.

Chuyện này không khó để tưởng tượng, rất có thể người của Nê Nhi Hội đã trộm được bí mật gì đó từ miếu Hoàng Đại Tiên, sau đó bị quân Nhật giết người diệt khẩu, quẳng vào căn phòng gạch này để nuôi chu yêu tham kia.

Tuy nhiên có một chi tiết đáng chú ý: các xác thối khác cũng có trạng thái chết tương tự nhưng đều không mảnh vải che thân, rõ ràng toán hồ phỉ Nê Nhi Hội này chết rất vội vàng, không giống như hành vi có dự mưu của bọn tiểu Nhật.

Có lẽ toán hồ phỉ này cũng giống như những người khác trong nghiên cứu sở, đều bị ảnh hưởng bởi thảm họa đột ngột đó, trong lúc hoảng loạn đã chạy vào căn phòng gạch này, kết quả là... biến thành thế này đây.

Vừa rồi nếu không nhờ thanh Khang Hy bảo đao của Lão Dương Bì sắc bén, mấy người bọn ta e rằng cũng bị kéo vào trong đó rồi.

Trần Mộc lục lọi trong quần áo người chết xem có món gì dùng được không, kết quả tìm thấy một đôi móng lừa đen (hắc lư đề tử), vài đoạn dây thừng, cùng một ít chu sa trừ tà.

Điều này càng xác thực thân phận của kẻ chết, trăm phần trăm là hồ phỉ Nê Nhi Hội.

Kiểm tra kỹ thân xác khô héo, xương cốt chi thể cứng như gỗ mục, tóc và móng tay vẫn đang dài ra, chẳng khác gì cương thi.

Thật khó tưởng tượng làm sao nó lại biến thành bộ dạng này.

Để tìm kế thoát thân, Trần Mộc suy đi tính lại, chợt nhớ tới căn mật thất trong lò gạch kia rất cổ quái.

Hình chế của những viên gạch mộ đó tuy khác với lò gạch dưới đất này, nhưng trên gạch đều mang theo một luồng âm hàn thấu xương.

Ngay cả dưới ánh mặt trời ban trưa, cầm một viên gạch mộ lên cũng tuyệt đối không cảm thấy chút ấm áp nào, viên gạch đó vĩnh viễn như thể vừa được lấy ra từ hầm băng.

Cảm giác lạnh gáy khi vào lò gạch là không thể sai được.

Có lẽ căn mật thất mang số hiệu 0 kia thực tế chính là một mộ thất của cổ mộ địa hạ, và tại sao dưới lớp đất của mộ thất đó lại chôn giấu một cây nhân sâm khổng lồ đã thành hình?

Lúc này, Lão Dương Bì vốn im lặng nãy giờ nghe ta và Bàn Tử thảo luận, đột nhiên xen vào: "Thứ đó không phải nhân sâm đâu.

Ở quê tôi có những vùng đất dưỡng thây thần bí, nếu tôi không lẩm cẩm nhớ nhầm, thì đó là bảo bối đào được từ Tây Vực Hồi Hồi Quốc đấy." Trần Mộc không ngờ Lão Dương Bì lại nhận ra thứ này.

Tây Vực Hồi Hồi Quốc là gì?

Ta vội bảo lão nói rõ xem cây nhân sâm mọc đầy xác chết kia rốt cuộc là thứ gì.

Khả năng diễn đạt của Lão Dương Bì có hạn, lại nói năng lộn

xộn, khiến mấy người nghe mà đầu óc mơ hồ, nhưng cuối cùng cũng đại khái hiểu được ý lão.

Ở quê của Lão Dương Bì có một vùng cát khô hạn thiếu nước, nhưng lớp bùn đất ở giữa vùng cát lại thập phần ẩm ướt âm u, từ xưa truyền thuyết nơi đó là đất dưỡng thây.

Xác chết chôn vào sẽ không thối rữa, thực tế là vùng đất đó có một loại thực vật cổ quái sinh trưởng.

Truyền thuyết kể rằng loại thực vật này từ thời cổ đại được truyền vào từ thành Viên Sa của Tây Vực Hồi Hồi Quốc cách xa hàng ngàn dặm.

Vật này cực độc, toàn thân có hình người, hơi giống một cây nhân sâm khổng lồ, nhưng kích thước phải lớn hơn hàng chục, hàng trăm lần.

Bản thân nó không có quan hệ gì với nhân sâm, nội địa không có tên gọi chính xác, chỉ gọi chung là Thi Tham hoặc Quỷ Tham, người Hồi Hồi cổ gọi nó là Áp Bất Lô.

Thứ này chuyên sinh sôi trong bùn đất u ám thối khắm.

Những mộ huyệt bị hơi ẩm xâm thực, hoặc lòng sông cổ tích tụ bùn lầy đều rất thích hợp cho nó sinh trưởng.

Rễ của nó có thể đâm sâu xuống đất vài trượng.

Chương 787

Nói nó là thực vật nhưng nó lại có thể vươn rễ quấn chết người súc để làm thức ăn, chẳng khác gì một cây hoa ăn thịt người khổng lồ.

Nếu đào đất quật cây thực vật này lên, bất kể người hay gia súc, hễ chạm vào độc khí của nó là cầm chắc cái chết.

Cách thu hoạch thường là sau khi xác định được vị trí Áp Bất Lô sinh trưởng, người ta đào bốn con mương xung quanh nó, độ sâu của mương vừa đủ để đặt các vại nước lớn ở nông thôn.

Từ đáy mương dùng gạch mộ xây thành hình lò gạch, bao phủ hoàn toàn bên trên.

Trước khi đóng kín, người ta nhốt vài con chó dữ vào trong, sau đó bịt kín bằng gạch mộ tạo thành một mật thất.

Cũng có cách khác là dùng dây da buộc chân chó và rễ độc lại với nhau, người nấp ở xa phía đầu gió đốt pháo, chó sợ chạy thoát sẽ nhổ cả rễ lên.

Cách này tuy đỡ tốn sức nhưng không bảo hiểm, thường khiến người khai quật bị trúng độc chết, nên không được lưu truyền rộng rãi bằng cách thứ nhất.

Sau khi Áp Bất Lô của Hồi Hồi Quốc ra khỏi đất, không bao lâu sau sẽ mất đi tính chất của bùn đất khiến độc tính tiêu tan hết.

Lúc này người ta mới quay lại đem xác chó chết vì trúng độc cùng cây Áp Bất Lô cực độc kia chôn ngược lại vào hố.

Một năm sau quật lên, xác chó đã mọc liền với rễ Áp Bất Lô thành một thể.

Hài cốt tuy thối rữa khô khắm nhưng ở nơi không có ánh nắng

vẫn có thể cử động như còn sống.

Cắt ra phơi khô là có thể dùng làm dược liệu vô cùng quý giá để bán.

Chỉ cần dùng một chút rượu thuốc là có thể khiến người ta tê liệt toàn thân như trạng thái chết lâm sàng, dù có lấy đao rìu chặt đứt chân tay cũng không cảm thấy gì.

Vài ngày sau cho uống giải dược là có thể hoạt động như cũ, khôi phục bình thường.

Truyền thuyết kể rằng thời cổ Hoa Đà có thể phẫu thuật trị bệnh đều là nhờ loại ma dược này.

Đến tận viện ngự y cung đình nhà Tống vẫn còn ghi chép về việc sử dụng nó.

Lão Dương Bì ở quê cũ vùng Tây Bắc từng thấy người ta đào hoang quật mộ tìm thấy loại độc vật hình người này.

Lần đó một nhát xẻng quật lên được cả một chuỗi xác chết dài, đều là những dân làng vô tình đi ngang qua phụ cận vào ban đêm bị hại.

Sau khi nó quấn lấy người, độc tố đều chuyển vào trong xác chết.

Người chết tuy đã chết từ lâu nhưng xác chết lại như được nuôi trong đất dưỡng thây, tóc và móng tay vẫn tiếp tục dài ra.

Bị âm khí tiềm dưỡng lâu ngày, gặp dương khí là động.

Bất kể bắt được người hay gia súc sống nào, sau khi độc chết đều sẽ trở thành một phần dưỡng phân của cây quái tham này.

Chiểu theo cách này mà xét, tình huống trong phòng gạch kia chính là một nơi bọn tiểu Nhật đặc biệt xây dựng để bồi dưỡng dược liệu gây tê thần kinh.

Tương truyền thịt cương thi chôn trong đất dưỡng thây gọi là "Muộn Hương", có thể nhập dược.

Những xác thối gần như đã mọc thành thực vật này cũng là một loại dược phẩm kỳ lạ, nhưng phương pháp bồi dưỡng thật sự khiến người ta ghê rợn.

Trần Mộc định hỏi Lão Dương Bì xem có cách nào triệt để tiêu diệt con quái vật này không, nếu không nó cứ chặn ở cửa mãi cũng không xong.

Nhưng lời định nói ra, bỗng nhiên ta nhớ tới một chuyện chết người, toàn thân lạnh ngắt một nửa.

Vừa rồi ta giằng co với đám xác thối kia nửa ngày, trên người bắn đầy dịch nước hôi thối khó ngửi, e rằng cũng đã trúng độc rồi.

Trần Mộc vội nhìn hai bàn tay để trần của mình.

Trên tay hỗn hợp quá nhiều thứ, bẩn đến mức không nhìn ra gì cả, nhưng trên mu bàn tay hình như nổi lên một lớp nốt mụn nhỏ li ti, có cảm giác hơi tê ngứa, tạm thời chưa có triệu chứng nào khác.

Tuy không biết có phải dấu hiệu trúng độc không nhưng đa phần không phải điềm tốt.

Nhiễm độc trong già nam sở còn chưa có cách chữa, không ngờ chính mình cũng dính chưởng.

Nhưng cũng không sao cả, chút độc mọn này, đợi cơ thể ta từ từ khôi phục sẽ không còn gì đáng ngại.

Trần Mộc tiếp tục hỏi Lão Dương Bì xem có cách gì không.

Lão Dương Bì lắc đầu thở dài: "Nào có cách gì.

Độc vật Hồi Hồi Quốc đó rời đất là chết, đợi một lát âm khí tán hết đại khái nó sẽ không động đậy nữa.

Hiện giờ chỉ có thể học theo Thổ Địa Gia ở lỳ trong này mà chờ thôi.

Nhưng ai biết rễ của thứ đó dài bao nhiêu, nếu vẫn còn một phần tiếp nối với địa khí thì bọn ta vừa ra khỏi cửa là bị nó tóm ngay." Đang lúc mấy người không còn cách nào khác, bỗng nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng động lạ.

Trần Mộc vội nhìn lên.

Tại chỗ tiếp giáp giữa tường và trần nhà có mấy cửa sổ hẹp thông với hành lang, những rễ cây yêu tham từ ngoài cửa phòng luồn qua cửa sổ chui vào, đang cố gắng lẻn vào tập kích.

Trần Mộc vung đao chém những cái rễ đã thò vào phòng địa hạ, chỉ nghe thấy tiếng rào rạo vang lên.

Chỗ đao hạ xuống dịch thối bắn tung tóe, rễ cây thi tham như xúc tu nhanh chóng rụt lại.

Mấy người lúc này mới phát hiện căn phòng địa hạ này tường cửa tuy kiên cố nhưng không hề kín kẽ.

Lỗ thông hơi và cửa sổ cực nhiều, rất dễ để đối phương thừa cơ xông vào.

Căn phòng địa hạ này có vẻ là phòng lưu trữ tư liệu, có nhiều tủ sắt và thùng gỗ đựng hồ sơ văn kiện.

Trần Mộc đẩy tủ sắt chặn hết các lỗ hổng bên ngoài.

Ở góc trong cùng của căn phòng có một chiếc tủ sắt cực dày, vốn là vật phòng ngự tốt nhất, Trần Mộc dùng lực đẩy nhưng nó không hề nhúc nhích, giống như mọc rễ xuống đất vậy.

Trần Mộc quan sát kỹ chiếc tủ sắt, nghi ngờ ở đây có một đạo ám môn cần cơ quan để mở.

Men theo mép tủ sắt, khi đưa ánh đèn pin vào góc khuất, ta bỗng thấy trong khe hở giữa tủ sắt và tường kẹp một bàn tay người.

Bàn tay đó khô héo úa vàng, mọc đầy lông thú, giống như đa số xác chết trong nghiên cứu sở này, đều chết vì một nguyên nhân đột ngột không rõ nào đó.

Sau khi chết, do môi trường đặc biệt phụ cận Bách Nhãn Quật nên mới tạo thành hiện tượng thi biến dị thường này.

Sau khe hở bị xác chết chặn lại hình như vẫn còn một khoảng không gian không nhỏ, dùng đèn pin soi nửa ngày cũng nhìn không rõ.

Hiện tại cửa phòng địa hạ này đã bị cây thi tham mọc liền với xác cương thi chặn mất rồi, nếu sau tủ sắt có lối đi, nói không chừng có thể rời khỏi đây theo mật đạo này.

Hơn nữa ám đạo này xây dựng quỷ dị, không chừng bên trong chính là nơi trữ những thứ bọn ta cần.

Trần Mộc không vội ra tay, cảm thấy ám môn tủ sắt này có chút không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào thì nhất thời không nghĩ ra.

Chương 788

Ta hít một hơi sâu để bình tĩnh lại, não bộ xoay chuyển cực nhanh, cảm thấy cái xác kẹp trong khe tủ sắt và tường kia có thể là trong tình huống khẩn cấp định chạy vào mật thất lánh nạn.

Nhưng vì hắn chết đột ngột ngay khi vừa mở tủ sắt ngụy trang để vào ám đạo, nên mới bị cái tủ sắt tự động đóng lại kẹp chặt thi thể.

Ngoài ra, nghiên cứu sở này canh phòng sâm nghiêm, dường như hoàn toàn không cần thiết phải chế tạo thêm một đạo ám môn bí mật trong một cơ sở địa hạ vốn đã rất ẩn mật này, trừ khi không gian sau cánh cửa kia là cơ mật trong cơ mật, có lẽ ngay cả phần lớn nhân viên trong nghiên cứu sở cũng không biết, chỉ có vài thủ lĩnh nắm rõ.

Cái xác bị kẹp chết này chắc hẳn là tên đầu sỏ ở cái hang ma này.

Nhưng tại sao cánh tay của xác chết lại lộ ra ngoài?

Tư thế chết như vậy có bình thường không?

Chẳng lẽ hắn không phải chạy vào trong mà là đang định từ trong chạy ra?

Trần Mộc đang đoán mò thì Già La đã sờ thấy một viên gạch lát nền nhô lên dưới gầm bàn.

Vị trí vô cùng ẩn mật, cũng chẳng hề bắt mắt, nếu không phải sờ từng viên gạch một thì căn bản không thể phát hiện ra.

Hắn nhấn mấy cái nhưng không suy suyển, bèn dùng chân đạp mạnh xuống.

Cú đạp này lực đạo không nhỏ, viên gạch nền bị hắn đạp lún xuống một hai phân.

Một tiếng ầm vang, tủ sắt thu sang một bên, lộ ra một lối đi hẹp.

Có lẽ do hắn dùng lực quá mạnh, hoặc giả là đạp quá đà, chiếc tủ sắt di động thụt hẳn vào trong tường và không tự động phục nguyên như dự kiến nữa.

Trong lối đi này có một mật môn, cánh cửa đang mở toang, bên trong là một phòng địa hạ lớn hơn.

Già La cứ ngỡ mật thất này dùng để chứa dược phẩm và thực phẩm nên sốt sắng định bước vào.

Trần Mộc chặn ở cửa hầm, nói với hắn: "Ngươi nhìn cái xác cương thi bị kẹp trong lối đi này xem, đầu và cánh tay của hắn đều hướng ra ngoài, tư thế này rất có thể cho thấy vào khoảnh khắc trước khi chết, hắn đang từ mật thất chạy ra ngoài chứ không phải trốn vào trong lánh nạn, bên trong đó..." Lời của Trần Mộc mới nói được nửa chừng thì nghe một tiếng nổ lớn.

Cánh cửa gỗ chắn cửa đột nhiên bị tông gãy thành mấy đoạn.

Lão Dương Bì ngồi sau cửa giật bắn mình, kéo Già Nam vội lùi lại.

Trần Mộc giơ đèn pin nhìn qua, thấy cửa sắt mở toang, một khuôn mặt quái dị giống như mụ già thò từ ngoài cửa vào.

Loại thực vật dị hình này trông như nhân sâm nhưng hình thái dữ tợn hơn vạn lần.

Lần này nhìn thấy rõ mồn một, trên mặt chu yêu tham đầy nếp nhăn, hai túi mắt lớn đặc biệt rõ rệt.

So với nói nó là thực vật thuần túy, chẳng thà nói nó giống một loại bán sinh vật sống trong bùn đất, dựa vào việc hút dịch xác chết để tồn tại.

Đừng nói tới việc đối diện với khuôn mặt quái đản xấu xí kia, chỉ riêng việc ngửi thấy mùi đất mộ ẩm ướt thối khắm trên người nó cũng đã khiến người ta thấy da đầu tê dại, đầu óc choáng váng.

Sự đã đến nước này, mấy người chỉ còn cách từng bước lùi lại.

Già La cõng Già Nam, Trần Mộc dùng trường đao chém những xúc tu liên tục vươn tới, bốn người bị bức đến đường cùng, dần dần rút vào mật thất sau tủ sắt.

Tiến vào mật thất, Trần Mộc cũng không kịp nhìn môi trường xung quanh, sau khi thu xếp cho mọi người xong liền lập tức đến chỗ ám môn, định đóng nó lại để chống lại đà tiến của yêu tham.

Nhưng trong lúc hoảng loạn, ta không tìm thấy cơ quan bên trong ở đâu.

Tình thế cấp bách, Trần Mộc đẩy cái xác cương thi trong lối đi ra ngoài.

Một xúc tu của yêu tham lập tức quấn lấy nó, kéo vào trong đám rễ dày đặc.

Lợi dụng cơ hội đó, ta đóng chặt cửa mật thất lại, rồi tìm tất cả những thứ có thể tìm được chặn sau cửa.

Lúc này mới thấy rõ, trong căn mật thất khổng lồ ẩn mật này đầy những chiếc tủ lớn bày bình mẫu vật.

Trong lúc hỗn loạn vừa rồi, nhiều bình thủy tinh bị xô đổ, các bộ phận cơ thể người và xác động vật kỳ hình quái trạng chảy tràn lan trên mặt đất.

Phòng địa hạ lập tức tỏa ra mùi thuốc sát trùng nồng nặc.

Sau một hồi bận rộn, mấy người cũng tạm thời an toàn.

Lùi lại vài bước, mọi người muốn tìm chỗ ngồi xuống thở dốc.

Phía sau mấy người vừa vặn có một bục đá, trong bóng tối Trần Mộc không nhìn kỹ đã ngồi lên.

Ngồi xuống rồi mới thấy phía sau lạnh đến lạ kỳ.

Đưa tay ra sau sờ thử, ta phát hiện ngón tay chạm phải một vật kim loại lạnh lẽo lồi lõm.

Tiện tay sờ một cái, đó là một chiếc mặt nạ kim loại hình mặt người.

Trần Mộc lập tức nhớ tới xác nữ phù thủy nhà Đường đeo mặt nạ trên bích họa, vội vàng quay người dùng đèn pin soi.

Trên bục đá giống như bàn giải phẫu kia quả nhiên đang nằm một xác nữ mặc cổ trang đeo mặt nạ vàng.

Mặt nạ kim loại dưới ánh đèn pin vàng mờ ảo phản chiếu những tia sáng u tịch.

Già La và Lão Dương Bì cũng phát hiện điều bất thường, đều lại gần quan sát.

Luồng uy hiếp vô hình từ cái chết khiến mấy người cảm thấy lạnh sống lưng.

Ánh đèn pin vừa động, mặt nạ của xác nữ kia bị luồng sáng dịch chuyển làm cho trông như thể sống lại.

Khuôn mặt trên mặt nạ vốn bình thản trang nghiêm không chút biểu cảm, hình như đang co giật cử động đối diện với mấy người.

Xác nữ đeo mặt nạ lạnh lẽo nằm trên bục xi măng.

Do mật thất địa hạ tối đen như mực, lúc mới chạy vào không ai chú ý tới sự hiện diện của nó.

Kể từ khi vào Bách Nhãn Quật, chứng kiến vô số chuyện ly kỳ, đến đây thì thần kinh cũng đã có chút tê liệt, nên khi phát hiện xác nữ

này, mấy người cũng không cảm thấy quá kinh hãi.

Bởi vì vùng này xác chết kỳ hình quái trạng quá nhiều, thấy nhiều cũng thành quen.

Nhưng đợi đến khi ba người lại gần, dùng đèn pin soi lên xác nữ, luồng sáng phản xạ trên mặt nạ của xác nữ tỏa ra ánh sáng u dị mờ ảo.

Chiếc mặt nạ lạnh lẽo im lìm dường như xuất hiện một biểu cảm quỷ dị không thể mô tả.

Mấy người lập tức cảm nhận được một sức mạnh đáng sợ đến từ thế giới u minh.

Cảm giác sợ hãi cái chết đó xuyên thấu tâm can, trong nháy mắt không khí trong phòng địa hạ dường như đóng băng lại.

Ta có thể cảm nhận được tim phổi mình như đặt trên băng giá, toàn thân run rẩy muốn chết, không thể ức chế nổi.

Chương 789

Trên đất có mấy bình mẫu vật vỡ vụn, các bộ phận cơ thể người và dịch sát trùng chảy đầy đất, trơn đến mức không đứng vững chân, cả ba người đều suýt ngã, vội vàng vịn vào chiếc tủ bên cạnh để giữ trọng tâm.

Trong lòng mấy người không khỏi nảy sinh một ý niệm: "Nữ phù thủy nhà Đường này còn sống, ít nhất vong linh đến nay vẫn còn lởn vởn bên xác chết!" Lúc này Lão Dương Bì đã sợ đến hồn siêu phách lạc, hai chân run rẩy, lập cập muốn quỳ xuống lạy xác nữ cổ đại kia.

Rất có thể căn mật thất này chính là trung tâm của vòng xoáy chết chóc ở nghiên cứu sở này.

Cái xác cương thi bị kẹp trong lối đi chắc chắn là vì ở đây xảy ra chuyện gì đó nên mới tháo chạy ra ngoài, nếu không tại sao không trốn vào căn mật thất nghiêm mật ẩn mật này?

Xác của nữ phù thủy này rốt cuộc có sức mạnh gì mà giết được nhiều người như vậy?

Nhưng hiện tại Trần Mộc không quản được nhiều thế nữa.

Nếu cái xác này có thể gây nguy hiểm cho bọn ta, vậy thì trực tiếp tiêu diệt nó luôn cho xong.

Trần Mộc cầm đao vung lên định chém xuống.

Thế nhưng khi Trần Mộc vừa giơ đao, cánh cửa sắt mật thất phía sau đột ngột bị tông mạnh ra.

Vừa rồi ta không khóa cửa sắt mà chỉ dùng vật nặng chặn lại, đang định tìm thêm đồ khác để chặn cửa thì bất thình lình thấy xác nữ cổ đại trong phòng nên hoàn toàn quên mất bên ngoài cửa còn có mối

đe dọa trực tiếp hơn.

Con yêu tham trông như lão thụ tinh kia quấn theo những xác thối dở sống dở chết dưới gốc đã tông gãy cửa sắt.

Trần Mộc bị chiếc tủ va phải, ngã nhào lên xác nữ, mặt vừa vặn dán lên chiếc mặt nạ lạnh lẽo kia.

Trần Mộc thầm kêu một tiếng ghê tởm, rồi lộn người khỏi bục đá.

Thấy từ cửa sắt thò vào một xúc tu to bằng bắp tay quấn ngang qua, Già La vội kéo Già Nam trốn sau một giá sắt đầy bình mẫu vật.

Trong mật thất này không còn đường lui, lối thoát duy nhất đã bị chặn, mấy người đành dựa vào những vật dụng bày biện hỗn tạp trong phòng, tận dụng không gian chiều sâu tương đối lớn để cầm cự.

Theo sự truy đuổi và né tránh liên tục, ta dần nhận ra thứ gọi là yêu tham này rất gần với khái niệm "Địa khuyết hàm thi" trong phong thủy.

Vật sống lâu tự khắc có linh tính, thực vật cũng có thể hóa thành sinh vật, sâm già hay hà thủ ô thường là nơi linh khí thiên địa hội tụ.

Nếu bên cạnh nhân sâm chôn xác người mới chết, xác chết có thể không thối rữa, lâu ngày người chết và nhân sâm sẽ mọc liền thành một thể.

Ăn vào có thể đại bổ, khi đã phát triển đến mức này thì sâm không còn gọi là sâm, xác cũng không còn là xác mà hợp lại làm một, gọi là Địa Khuyết.

Nhưng con yêu tham sản sinh từ Hồi Hồi Quốc này lại khác với Địa Khuyết, nó tuy hình dáng như nhân sâm khổng lồ nhưng giống một loại bán sinh vật cần địa khí và xác chết để tồn tại hơn.

Lão Dương Bì cũng chỉ nghe mấy chuyện dã sử truyền thuyết ở

quê, chưa chắc thứ này đã là vật từ Hồi Hồi Quốc, đến tận nay Tây Vực Hồi Hồi Quốc rốt cuộc ở đâu cũng không ai nói rõ được.

Hồi Hồi Quốc chỉ là một tên gọi chung, con yêu tham này giống như sản phẩm từ trong những ngôi mộ cổ ở Thiểm Tây hơn.

Nó chặn kín mật thất, những rễ cây dưới thân không ngừng ngoe nguẩy vươn ra, định săn đuổi người sống.

Tốc độ tuy không nhanh nhưng trong gian phòng chật hẹp rất khó né tránh.

Trong mấy người chỉ có Trần Mộc có trường đao để miễn cưỡng chống đỡ.

Trần Mộc đứng sau bục xi măng, vung đao che mặt chém loạn xạ, chặt đứt vài đoạn rễ cây hoạt động như xúc tu bạch tuộc.

Nhưng rễ yêu tham quá nhiều, chém đứt vài đoạn cũng khó lòng xoay chuyển tình thế.

Lúc này mấy người cũng bị buộc phải phân tán ra, lại chỉ có một chiếc đèn pin, hầu như không khác gì mù mờ, khó lòng hỗ trợ lẫn nhau.

Chẳng bao lâu sau thấy ánh lửa bùng lên, hóa ra Lão Dương Bì đốt áo bông định dùng lửa đuổi thi tham.

Nhưng con quái vật đó toàn thân đầy giòi bọ bùn loãng, ngọn lửa này căn bản không đốt được nó chút nào.

Tuy nhiên ánh lửa lúc sáng lúc tối cũng khiến mấy người thấy mắt sáng lên, có thể đại trí nhìn rõ mình đang ở trong tình trạng nào.

Trong bóng tối nghe thấy một tiếng gió rít kèm theo mùi hôi thối quấn ngang lưng tới.

Trần Mộc vớ lấy một chiếc ghế bên cạnh chắn ngang trước

người.

Cảm thấy một sức mạnh cực đại va vào khiến lồng ngực khó thở, giá sắt phía sau cũng bị va cho rung chuyển ba cái.

Trong tình huống này, dù muốn đánh với con quái vật này cũng là chuyện không thể.

Xúc tu của nó quá nhiều, hiện tại cũng chẳng có cách nào trực tiếp tiêu diệt nó được.

Ta chỉ có thể dùng lực đẩy chiếc ghế về phía tường, định ép xúc tu đó vào tường.

Không ngờ trong bóng tối không nhìn rõ hình thế xung quanh, tính toán sai khoảng cách với tường, thế là đẩy vào không trung.

Dùng lực quá mạnh không thu chân kịp, ta ngã nhào xuống đất.

Chân ghế đâm vào xương sườn khiến Trần Mộc đau đến mức hoa mắt chóng mặt.

Xúc tu thi tham bị đẩy ra quấn lấy chiếc ghế gỗ nhanh chóng rụt về.

Không đè được ghế mà còn bị hất ngã xuống đất, rễ cây đó rung lên một cái, hất văng ghế gỗ rồi lại lao tới, quấn lấy Già Nam đang hôn mê kéo ra sau.

Thấy Già Nam sắp bị kéo vào trong đám rễ của thi tham, chính vào lúc vạn phần nguy cấp đó, Trần Mộc tuy kiệt sức nhưng vẫn từ mặt đất nhảy dựng lên, chém thẳng một đao xuống, chặt đứt cái rễ đang quấn Già Nam.

Già Nam lúc này vừa vặn ngã xuống bên cạnh Già La, Già La một tay vung đuốc, một tay kéo Già Nam ra sau lưng che chở.

Chưa đợi Trần Mộc kịp xem thương thế của Già Nam, đã thấy

khuôn mặt quái dị giống mụ già trên thân chính của thi tham hốt nhiên thò vào mật thất, há miệng phun ra một luồng hắc khí.

Trần Mộc đứng đối diện, trong lúc bất ngờ căn bản không kịp né tránh, bị luồng hắc vụ nồng nặc đó phun chính diện.

Theo Lão Dương Bì nói, thi tham là vật cực độc của Hồi Hồi Quốc, nhưng sau khi mọc liền với xác người súc thì không còn loại kỳ độc đó nữa, đem cắt ra phơi khô rồi điều chế theo phương phối nhất định có thể làm ma dược.

Nhưng lão nói chưa chắc đã chuẩn, không thể xác định thi tham có độc vụ khiến người ta chết lập tức hay không.

Trần Mộc từng dính không ít dịch thối từ thi tham, da dẻ hơi cảm thấy khó chịu, nhưng chỉ lo chạy giữ mạng nên chưa kịp lo lắng việc trúng độc.

Trần Mộc bị hắc vụ sặc một cái, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, dường như đến thở cũng không thông, vội vàng nôn ọe lùi lại mấy bước, trường đao trong tay cũng rơi xuống đất.

Trong hắc vụ, mấy sợi xúc tu uốn lượn thò ra định quấn lấy Trần Mộc.

Già La thấy ta nguy khốn, muốn tới cứu viện cũng lực bất tòng tâm, bèn không nghĩ nhiều, tiện tay vớ lấy bình thủy tinh trên giá sắt, nhắm thẳng vào khuôn mặt già nua nhăn nheo của yêu tham mà ném tới.

Trong bình mẫu vật chứa một khối lớn, chẳng biết là bộ phận nội tạng nào, một tiếng "bộp" vang lên đập trúng mặt yêu tham.

Bình thủy tinh vỡ tan thành vô số mảnh vụn, nội tạng và thuốc sát trùng bên trong bắn đầy lên người nó.

Con thi tham đó dường như rất mẫn cảm với dịch phòng hủ

(formalin), những chỗ dính thuốc đều bốc lên một làn khói đen.

Chương 790

Trần Mộc lập tức nhận ra nhược điểm của thứ này.

Bảo sao con thi tham này chỉ chen chúc ở cửa sắt thò xúc tu vào hại người chứ không hoàn toàn xông vào nuốt chửng mọi người.

Ban đầu ta cứ ngỡ là vì nó có một phần rễ bám trong bùn đất, đến cửa mật thất này đã là giới hạn, hóa ra nó là vì sợ đám dịch phòng hủ chảy đầy đất này.

Vừa rồi nếu không nhờ xô đổ đám bình lọ đó, nó đã sớm xông vào rồi.

Nghĩ tới đây, Trần Mộc tay chân không ngừng nghỉ, ném từng bình thủy tinh một qua.

Lão Dương Bì và Già La thấy Trần Mộc đắc thủ cũng học theo, vớ lấy những bình đựng nội tạng bên cạnh liên tục đập vào con thi tham.

Trong mật thất có hàng nghìn hũ mẫu vật, trong khoảnh khắc thế trận đảo ngược.

Dưới cơn mưa thuốc sát trùng, con thi tham mặt mũi biến dạng, toàn thân thối rữa chảy nước, co giật đình rút lui khỏi mật đạo.

Nhưng thể hình nó to lớn, lúc chui vào đã rất vất vả, phải len lỏi từng chút một, giờ co thành một đống thì làm sao rút ra được.

Chẳng mấy chốc nó đã nhũn ra thành một đống, không còn động đậy nữa.

Lúc này Trần Mộc mới đến bên Già Nam xem tình hình.

Hiện giờ tình trạng của hắn vô cùng tồi tệ, tuy hơi thở chưa dứt

nhưng sắc mặt xanh xám rất nặng, mặc cho có gọi thế nào cũng không tỉnh.

Mấy người đến lúc này cũng đã vô cùng kiệt quệ, chỉ cảm thấy mệt lả.

Khắp nơi đều là dịch thuốc và nội tạng ướt nhẹp, gần như không có chỗ đặt chân.

Cửa sắt đã bị xác thi tham chặn kín mít, chẳng ai còn sức mà đi dọn dẹp lối đi nữa.

Trần Mộc dùng ánh đèn pin quét một vòng, thấy xác nữ đeo mặt nạ vẫn nằm im lìm trên bục xi măng.

Nó vẫn giữ tư thế u linh quỷ dị đó không chút cử động, dường như không có gì khác lạ.

Có lẽ vừa rồi chỉ là do mọi người quá đa nghi, hiện giờ chỉ có bục đá đó là còn hơi sạch sẽ một chút.

Nhưng không ai muốn tiếp cận xác nữ đó vào lúc này, chỉ đành dùng chút sức tàn, dìu nhau lui vào góc khô ráo nhất sâu trong phòng địa hạ, kéo Già Nam nằm xuống đất, rồi mấy người ngồi bệt xuống.

Đợi một lát, Trần Mộc định vươn tay sờ mạch cho Già Nam, nhưng vừa nhấc tay lên, thứ chạm phải lại là một khuôn mặt kim loại lạnh lẽo lồi lõm.

Cái xác nữ phù thủy nhà Đường vừa rồi còn nằm trên bục đá đằng xa, lúc này lại lặng lẽ nằm ngay sát cạnh mấy người.

Cảm giác kim loại lạnh ngắt truyền đến hơi thở từ một thế giới khác, thế giới đó đương nhiên không thuộc về người sống.

Ngón tay chạm vào mặt nạ kim loại, theo bản năng ta lập tức rụt tay về.

Nhưng Trần Mộc đang ngồi bệt ở góc tường, rõ ràng có thể cảm nhận được Già Nam đang nằm ngay bên cạnh mình.

Trần Mộc vội vàng chuyển hướng đèn pin, bật lên soi sát cạnh mình.

Già Nam quả thực vẫn đang nằm yên lành trên mặt đất.

Thấy vậy mấy người mới thở phào một cái.

Thế nhưng vừa rồi không ai chú ý tới, ngay bức tường cạnh mặt hắn có đặt một chiếc ròm đồng nhỏ xíu.

Trên nắp chiếc hộp đồng kia có đúc hình đầu của một con chồn vàng, vết rỉ sét loang lổ, chiếc hộp đồng trông cực kỳ thấp bé.

Nắp hộp nằm gần như ngang hàng với đầu của Già Nam.

Trần Mộc vừa rồi chỉ là tiện tay chạm phải, liền sờ trúng cái đầu Hoàng Bì Tử trên nắp.

Tạo hình của nó kỳ quái vô cùng, tuy có thể nhận ra là Hoàng Bì Tử, nhưng lại mang đậm vẻ người hóa, những chỗ lồi lõm trồi sụt cực kỳ giống mặt người.

Ban đầu hắn còn lầm tưởng đó là mặt nạ của xác nữ Vu sư thời Đường kia.

Già La ở bên cạnh nghe thấy tiếng động cũng bò dậy kiểm tra.

Trần Mộc dời Già Nam sang một bên, cúi người nhìn kỹ khẩu đồng tương bí ẩn đó.

Trên mặt hộp đầy những hoa đồng cổ cũ ban bác.

Xung quanh đều là phù chú và văn tự cổ.

Thân hộp khảm nhiều đá lục tùng và chỉ vàng, trông thập phần hoa quý, liếc qua đã biết không phải cổ vật tầm thường.

Chiếc hộp đồng này không giống loại thường thấy, nắp hộp không có bản lề liên kết, mà giống như một chiếc quan tài, cần phải nhấc hoàn toàn nắp lên mới thấy được vật bên trong.

Khẩu đồng tương này quả thực giống như một chiếc quan tài cổ bằng đồng nhỏ nhắn tinh xảo.

Trong miếu Hoàng Đại Tiên ở Đại Hưng An Lĩnh, nó đã bị đám thổ phỉ Nê Nhi Hội quật lên, chín phần mười chính là chiếc hộp đồng cổ lão như quan tài này.

Nhìn kỹ lại, trên nắp là một con Hoàng Bì Tử diện mục khả ố, khuôn mặt to ngang ngửa người thường.

Giữa khe hở nắp và thân hộp vẫn còn dấu vết hỏa tất tàn lưu, chắc hẳn từng bị người ta mở ra.

Chiếc hộp này nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng ban đầu, không biết bên trong rốt cuộc chứa thứ quỷ dị gì.

Già La muốn mở ra xem cho rõ, nhưng Trần Mộc lập tức ngăn lại.

Tên người Nhật chết trong mật đạo kia hẳn đã muốn mang thứ này chạy trốn.

Theo suy luận, số người chết không rõ nguyên nhân trong nghiên cứu sở này nhiều như vậy, e rằng không thoát khỏi quan hệ với chiếc hộp đồng và xác nữ thi kia.

Chết nhiều người như thế, khả năng duy nhất là bọn họ đã mở chiếc hộp này ra.

Một khi nó lại được mở lần nữa, e rằng vật không minh bạch bên trong sẽ thoát ra ngoài.

Hiện tại chỉ có thể tìm kiếm các phòng khác trong mật thất địa hạ này.

Trần Mộc lại xem xét tình hình của Già Nam.

Kể từ khi cô ấy có dấu hiệu trúng độc Nhiêm, dựa theo độc tính của Cẩm Lân Nhiêm trong truyền thuyết, dự kiến cô ấy tối đa chỉ còn hai mươi bốn giờ.

Tuy hiện tại chưa qua nửa ngày, nhưng do chịu nhiều kinh hãi và ngoại thương, độc đã nhập cốt, xem ra không cách nào kiên trì nổi một đêm nữa.

Nói đúng hơn là chỉ còn khoảng hai tiếng, một khi độc tính công tâm, sắc mặt từ xanh chuyển sang đen, dù có tiên dược giải độc cũng khó mà hồi thiên.

May mắn là sức mạnh trong cơ thể hắn đang từ từ giúp cô ấy giải độc, nhưng tốc độ đó cơ bản có thể bỏ qua không tính, chỉ khiến độc tính khuếch tán chậm lại đôi chút mà thôi.

Chương 791

Sự bất nghi trì, bây giờ Trần Mộc và Già La chỉ có thể tìm kiếm quanh đây.

Lão Dương Bì hiện tại đã không thể trông cậy vào được nữa, trong lúc tháo chạy vừa rồi, lão đã hoàn toàn kiệt sức, toàn thân như muốn rã rời, hiện tại thậm chí đứng cũng không vững, chỉ có thể để lão ở lại trông chừng Già Nam.

Hắn lôi từ trong túi ra hai mẩu nến thừa, châm lên làm ánh sáng.

Hiện tại cửa mật thất đã bị cái xác Thi Tham của cây chu tử kia chặn đứng.

Những xác người thối rữa quấn quanh rễ của nó rơi vãi đầy đất, cộng thêm đủ loại nội tạng sinh vật và mùi thuốc bảo quản chảy thành sông khiến môi trường trong mật thất địa hạ cực kỳ ác liệt.

Chỉ có góc tường nơi mấy người đang ở là có không khí lưu thông, hô hấp còn dễ dàng một chút.

Đi sâu vào trong sẽ thấy cay mắt chảy lệ, mỗi hơi thở đều như hít phải vôi sống.

Trần Mộc dẫn theo Già La, dùng vạt áo bẩn thỉu che mũi miệng, chính yếu động thân tìm kiếm.

Lão Dương Bì đang tựa vào tường trông chừng Già Nam bỗng kéo lấy áo Trần Mộc.

Lão thở không ra hơi, không nói được lời nào, chỉ cố sức chỉ về phía xác nữ Vu sư thời Đường đang nằm trên đài đá.

Nhìn thần sắc trên mặt lão, một là hoàng khủng bất an, hai là nhắc nhở tuyệt đối phải đề phòng nữ thi trá thi vồ người.

Trần Mộc gật đầu với lão.

Hiện tại tìm được giải dược cứu Già Nam mới là chính sự, cái xác nữ thi kia tạm thời đừng nên dây vào thì hơn.

Hắn dùng chân nhẹ nhàng đá khẩu đồng tương ra xa, hai người xốc lại tinh thần, lê thân thể mỏi như tìm kiếm khắp mật thất.

Trang thiết bị ở đây cực kỳ nhiều, ngoài các mẫu vật nội tạng người và động vật, còn có vô số bình thuốc, nước thuốc.

Thực tế, phải tìm thứ gì mới giải được độc thì không ai biết, chỉ nghĩ rằng muốn giải độc thì phải có các loại dược phẩm tương ứng.

Vả lại nghiên cứu sở này đã nuôi Cẩm Lân Nhiêm để nghiên cứu, hẳn là phải có loại thuốc liên quan.

Nhưng nhìn những tủ thuốc chằng chịt bình lọ, Trần Mộc và Già La đều có chút ngây người.

Cả hai hoàn toàn không hiểu gì về các loại thuốc viên hay dung dịch này.

Thứ giải được độc Nhiêm là thuốc tiêm, nước thuốc hay thuốc viên?

Ký hiệu ra sao?

Họ hoàn toàn không có khái niệm, chuyện này không thể đoán mò được.

Thuốc có ba phần độc, uống nhầm thuốc có khi chưa đợi độc phát đã mất mạng rồi.

Dù Trần Mộc có muốn thử thuốc cho Già Nam thì cũng không thử hết hàng ngàn loại dược tề ở đây được.

Nhìn các tủ thuốc hoa cả mắt, thậm chí còn không biết thứ trong đó có phải thuốc hay không.

Con Cẩm Lân Nhiêm kia hành tung sinh phong, không phải vật thường.

Trong loài trăn rừng, đa phần là không độc, tuy hung tàn nhưng chỉ dùng sức mạnh quấn siết, duy chỉ có Cẩm Lân Nhiêm là loại dị biệt, tính tình quỷ quyệt nhất, xương đầu có Phân Thủy Châu, xương đuôi có Như Ý Câu, cực kỳ lợi hại.

Hoàng Đế Nội Kinh gọi nó là chí bảo.

Độc sương mà Cẩm Lân Nhiêm phun ra có hại cực lớn đối với phụ nữ, độc tính tương cận với rắn độc.

Người ta nói nơi có độc trùng rắn rết xuất hiện, trong vòng năm bước tất có cỏ giải độc.

Nhưng nơi Cẩm Lân Nhiêm xuất hiện chỉ có khắc tinh của nó là Quan Âm Đằng, mà Quan Âm Đằng chỉ có tác dụng xua đuổi hoặc bắt giữ chứ không giải được độc.

Nếu không tìm được giải dược mà phải tìm cách khác, trừ khi gần đây có rắn độc xuất hiện, tìm được loại cỏ giải xà độc gần đó thì mới mong sống sót.

Ngặt nỗi quanh Bách Nhãn Quật loại độc trùng nào cũng có, duy chỉ không thấy rắn độc.

Hai người tâm phiền ý loạn, bước đi vô định vào sâu trong mật thất.

Nếu không lật tung cái kho chứa này lên thì vẫn không cam lòng.

Trong bóng tối lờ mờ, họ cứ thế đi tới, không chú ý tình hình phía trước, không ngờ lại đâm sầm vào một lớp thủy tinh dày.

Trần Mộc ngẩng đầu nhìn, thấy trước mặt là một cái tủ đặt sát tường, bên trong dựng một bình thủy tinh vừa lớn vừa dài.

Cách hai lớp thủy tinh, chỉ thấy ẩn hiện bên trong là một bộ cốt giá trắng hếu, nhìn hình dáng không phải xương người.

Hai người quan sát kỹ một hồi.

Đã là mẫu xương cốt, tại sao lại phải niêm phong kỹ như vậy?

Trần Mộc tiến lên mở cửa tủ.

Hóa ra trong chiếc tủ lớn này có hàng chục cái hũ được niêm phong bằng sáp, đựng bên trong là tiêu bản của những dị thú kỳ quái, thậm chí còn có cả một xác khô của đứa trẻ cổ đại.

Có lẽ đây là những thứ quan trọng nên mới được phong kín bằng hai lớp cách tuyệt.

Cái bình chứa bộ xương trắng kia đặc biệt nổi bật, cao gần bằng một người trưởng thành.

Trong bình chứa đầy dung dịch màu vàng nhạt, một bộ xương tựa như mãng xà cuộn thành từng vòng bên trong, trên xương trắng không hề có một chút thịt thừa nào.

Đầu cốt rất giống mãng xà, không rõ dùng để làm gì.

Loại mãng xà nào mà lại được cất giữ quý giá như vậy?

Rắn có thể ngâm rượu, chẳng lẽ xương mãng cũng ngâm rượu được sao?

Hai người cầm nến nhìn từ trên xuống dưới, vừa thấy xương đuôi liền lập tức hiểu ra: Đó là xương của Cẩm Lân Nhiêm!

Bộ xương này lớn hơn nhiều so với con gặp ở lò thiêu xác, xem ra Bách Nhãn Quật ít nhất từng có từ hai con trở lên.

Con rơi vào lò thiêu kia cũng thật đen đủi.

Rắn độc, mãng độc sợ nhất là khói dầu, nó chết trong lò đó là

chuyện sớm muộn.

Nguyên bản ta còn định đi thu thập xương cốt của con độc nhiêm kia, giá trị của nó cực cao, dược tính cũng cực mạnh.

Già La hỏi Trần Mộc liệu loại rượu ngâm này có thể giải độc không.

Trần Mộc lắc đầu: "Trên đời này vạn vật tương sinh tương khắc, chưa từng nghe nói tự mình khắc chính mình, xương Nhiêm không giải được độc Nhiêm, đây là thường thức..." Nói xong, Trần Mộc thất vọng đưa tay chạm vào bình thủy tinh chứa xương Nhiêm.

Chương 792

Không ngờ ánh nến chiếu vào tay, trên muôi bàn tay của hắn lại đầy những nốt phát ban nhỏ, có lẽ là do trúng độc của Thi Tham rồi.

Trần Mộc nhìn lại, bàn tay giơ lên soi bóng trên bình thủy tinh lại hiện ra hai bóng bàn tay.

Lúc đầu cứ ngỡ là do thủy tinh phản quang, nhưng trong đó lại có điểm cổ quái.

Trần Mộc hạ tay xuống, bóng bàn tay sau vách thủy tinh vẫn bất động nằm đó.

Trong tủ chứa này có một cái xác đang đưa tay về phía họ, hay là... phía sau có người đang mô phỏng động tác của họ?

Trần Mộc quay đầu nhìn lại, không thấy gì bất thường.

Hắn lại giơ tay quơ quơ trước bình, bóng tay trên bình vẫn bất động, trong bình chứa xương Nhiêm dường như còn có một người chết.

Trần Mộc nghiêng mình, vòng qua bình chứa xương Nhiêm để xem tại sao trong bình lại có tử thi.

Lúc này Già La vỗ vai hắn: "Anh rể, bàn tay đó hình như nằm trong tủ." Trần Mộc quay sang nhìn Già La.

Cô đang bê nến, giơ tay chỉ vào ngăn tủ chứa mẫu vật to lớn lạ thường kia.

Theo hướng cô chỉ, tuy ánh nến chập chờn, bên trong ngăn tủ rất mờ mịt, nhưng ở góc độ này, quả thực có thể thấy một bàn tay năm ngón xòe ra, áp sát vào một bình chứa thủy tinh dày.

Ngăn tủ này quá lớn, giống như một container nhỏ khép kín, bên trong đựng đủ loại mẫu vật động vật hoàn chỉnh.

Nhìn sơ qua lớp ngoài cùng, bao gồm cả bộ xương Cẩm Lân Nhiêm kia, dường như đều là những thứ cực độc.

Không biết chúng được phân loại thế nào, nhưng cơ thể người vốn không có độc, tại sao lại để mẫu tử thi cùng chỗ với độc trùng độc thú thế này?

Chẳng lẽ là để nuôi thi độc?

Điều này dường như không hợp lý.

Cẩm Lân Nhiêm là một biến chủng của trăn rừng.

Theo sách Bách Hùng, Cẩm Lân Nhiêm vốn đã rất hiếm, loại thư nhiêm (con cái) toàn thân vảy gấm có thể sinh ra hắc phong lại càng hãn kiến.

Truyền thuyết nói thư nhiêm không có độc, hơn nữa não tủy và xương cốt của nó có thể giải được độc của hùng nhiêm (con đực).

Nếu tìm được một con thư nhiêm chắc chắn sẽ cứu được Già Nam.

Nhưng Bách Nhãn Quật không sản sinh trăn rừng, muốn tìm loại sinh vật vốn đã gần như tuyệt chủng ở nơi nguyên sản của nó thì cơ hội chưa đến một phần tỷ.

Tuy nhiên Trần Mộc vẫn ôm hy vọng, nếu bọn người Nhật kiếm được con cái trong loài Cẩm Lân Nhiêm rồi làm thành mẫu vật cất giữ ở đây thì sao?

Khả năng này về lý thuyết không phải là không có.

Thế là Trần Mộc dẫn Già La bắt đầu tìm kiếm.

Hai người cúi đầu chui vào ngăn tủ chứa mẫu vật khổng lồ.

Vì tất cả các bình đều chứa những vật độc kỳ hình quái trạng, họ không dám lơ là, chỉ sợ làm vỡ chiếc bình nào đó nên vô cùng cẩn trọng.

Bên trong có mùi giống như chướng khí, cay đến chảy nước mắt.

Cả hai không dám hít thở, nín khí tiến sát lại gần bình thủy tinh kia.

Trong bình cũng toàn là dịch thể màu vàng sẫm, do tạp chất trong nước thuốc hơi nhiều nên chỉ có thể thấy một bàn tay áp vào thành bình.

Bàn tay đó nhỏ hơn tay người lớn rất nhiều, kích cỡ xấp xỉ tay trẻ con bảy tám tuổi, trên lòng bàn tay dường như có một lớp màng nhựa trong suốt.

Dân gian có chuyện về thai nhi độc và nhau thai độc, tức là dùng tử hà xa có độc để chế thành độc dược hại người.

Trong tủ này toàn vật độc, nếu có thai độc cũng không lạ.

Nhưng nhìn bàn tay này thì vật trong bình không phải người lớn cũng không phải thai nhi, mà là một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi.

Chẳng lẽ là thai độc bị nước thuốc ngâm đến trương phình lên?

Lúc này không kịp suy nghĩ nhiều, thấy chỉ là một cái xác ngâm thuốc, hắn không muốn lãng phí thời gian nữa.

Vừa định quay đầu tìm nơi khác, đúng lúc Trần Mộc chuẩn bị xoay người đi sâu hơn vào ngăn tủ, hắn thoáng thấy điều gì đó.

Nhờ ánh nến, hắn nhìn thấy bàn tay sau vách bình tuy hoàn toàn giống tay người nhưng không có chỉ tay, mà giữa mỗi ngón tay đều có một điểm tròn nhỏ màu đỏ.

Đầu óc Trần Mộc chợt lóe lên một tia sáng, vội vàng quay đầu gọi

Già La, bảo cô dọn hết các bình lọ bên ngoài ra, giải dược tìm thấy rồi!

Già La ngẩn người, tựa hồ không tin được lại tìm thấy cách giải quyết nhanh đến thế.

Cô không hỏi thêm, ôm lấy bình lớn đựng xương Nhiêm cố sức dời sang một bên, dọn ra một lối đi trước cửa tủ.

Sau đó Trần Mộc từ từ kéo chiếc bình lớn kia ra. "Anh rể, trong này đựng cái gì vậy?

Người chết sao?" Già Nam (đúng ra là Già La) nghi hoặc hỏi. "Đây không phải người chết, đây là một con Thủ Cung, một con Thủ Cung lớn, có nó chắc chắn sẽ giải được độc cho Già Nam." Trần Mộc khẳng định. "Thủ Cung lớn có thể giải độc sao?

Em thậm chí còn không biết Thủ Cung là gì..." Trần Mộc không đáp, bận rộn lấy thanh Khang Hy Bảo Đao ra cạo lớp sáp phong miệng bình.

Mở nắp bình thủy tinh, nhịn mùi hăng hắc, hắn dùng trường đao thọc vào trong, quả nhiên khều ra được một con Thủ Cung lớn ướt sũng, tính cả đuôi chắc phải dài hơn một mét.

Thực tế Thủ Cung chính là con bích hổ (thạch sùng/tắc kè).

Sở dĩ gọi là Thủ Cung vì nó có nghĩa là canh giữ nội cung.

Hoàng đế ít nhất cũng có tam cung lục viện, hậu cung giai lệ ba ngàn, những người phụ nữ này chỉ dành riêng cho một mình hoàng đế, kẻ khác không được chạm vào.

Để ngăn chặn chuyện vượt rào trong cung, thái giám sẽ chọn những con bích hổ nhỏ màu xanh thẫm, nuôi trong hũ gốm xanh ở nơi râm mát, hàng ngày có người chuyên trách cho ăn chu sa.

Nuôi đến năm thứ ba, bích hổ có thể nặng tới bảy tám cân, thể hình đã rất lớn.

Giống như chọn lợn thịt, hễ con nào đủ cân nặng sẽ được bắt ra, dùng vỏ cây dâu bọc lại, nướng khô trên ngói âm rồi nghiền vụn làm thuốc, điểm lên tay cung nữ mới nhập cung.

Từ đó trên tay sẽ có một nốt đỏ như máu, gọi là Thủ Cung Sa.

Chương 793

Nếu những nữ tử này phá thân, Thủ Cung Sa sẽ biến mất, bằng không sẽ theo suốt đời.

Hoàng đế dùng cách này để kiểm chế cung phi.

Nếu phát hiện phi tần nào chưa được thị tẩm mà mất Thủ Cung Sa thì đó là tội khi quân, dám cắm sừng hoàng đế là tội tru di cửu tộc.

Vì bích hổ lớn có tác dụng đặc biệt này nên mới được gọi là Thủ Cung, cái tên này tương truyền là do hoàng đế đặt, là lời vàng ý ngọc, nên thời cổ đều gọi bích hổ là Thủ Cung.

Những nốt đỏ giữa các ngón của Thủ Cung được gọi là Tề Hồng Hương, khắc chế ngũ độc, giải được bách độc.

Nếu treo một bình Tề Hồng Hương trong nhà, cả dinh cơ sẽ không bị muỗi mòng rắn rết xâm nhiễu.

Tuy nhiên để có được lượng đó cần rất nhiều Thủ Cung lớn thành hình, không phải nhà thường nào cũng dùng nổi.

Không biết cái gọi là giải bách độc này có bao gồm cả độc Cẩm Lân Nhiêm hay không.

Trần Mộc kéo xác con Thủ Cung lớn xuống đất, dùng nước sạch trong bình rửa sạch dịch thuốc.

Già La giữ chặt chân trước của nó để cố định, Trần Mộc dùng mũi trường đao cẩn thận khều ra tám nốt thịt nhỏ màu đỏ.

Nâng trong lòng bàn tay nhìn kỹ, chúng đỏ tươi như muốn nhỏ lệ, cứu sống được Già Nam hay không đều trông cậy vào chúng.

Lúc này sắc mặt Già Nam đã chuyển từ xanh sang đen, hàm răng

nghiến chặt.

Trần Mộc cạy miệng cô ra, nhét hết tám hạt Tề Hồng Hương vào, bóp mũi đổ nước cho trôi xuống.

Ba người túc trực bên ánh nến, mắt không rời nhìn cô ấy.

Không biết bao lâu trôi qua, cho đến khi mẩu nến cuối cùng cháy hết, tử khí giữa lông mày Già Nam tuy chưa tan nhưng hô hấp đã bình ổn hơn trước nhiều, cuối cùng cũng có một chút dấu hiệu khởi sắc.

Cả ba đều thở phào nhẹ nhõm.

Sợi dây thần kinh căng thẳng vừa nới lỏng, tinh thần và thể lực liền không trụ vững nữa, trong thoáng chốc cảm thấy trời xoay đất chuyển, ý muốn ngã xuống đất ngủ thiếp đi không sao xua tan được.

Nhưng lúc này vẫn chưa đến lúc nghỉ ngơi, phải mau chóng rời khỏi đây.

Thà rằng ra hành lang hầm mà ngủ chứ không thể mất ý thức bên cạnh xác nữ Vu sư thời Đường kia được.

Trần Mộc mấy ngày nay cơ thể xảy ra vấn đề lớn, vốn là thân thể bách độc bất xâm, vậy mà giờ liên tục gặp rắc rối.

Giải thích duy nhất là cái phong ấn thần quỷ kia vẫn luôn rút cạn năng lượng trong người hắn, khiến hắn đến cả loại độc nhỏ này cũng không chống chọi nổi.

Nhưng những chuyện này phải đợi quay về mới tính tiếp được.

Trần Mộc gượng dậy cùng Già La tìm dụng cụ dọn dẹp xác Thi Tham trước cửa mật thất.

Lúc này Lão Dương Bì dường như cũng hồi phục được chút sức lực, lão biết nơi này không nên ở lâu nên lảo đảo bước lại giúp một tay.

Mấy người bận rộn một hồi.

Tuy không hiểu rõ về loài Thi Tham này nhưng dựa trên thường thức sinh vật, nó có vẻ giống như loài huệ biển, là loại sinh vật cắm rễ dưới đất không thể di động.

Phạm vi hoạt động của nó chỉ giới hạn trong tầm với của những sợi rễ dài nhất, không thể rời khỏi vùng đất thích hợp để sinh trưởng.

Nhìn khoảng cách từ hố chuyên tế đến tận mật thất nội tầng này, chiều dài của nó thật khiến người ta khó tin.

Cắt rời cái xác Thi Tham đã bị nước thuốc bảo quản giết chết thành từng đoạn, họ phát hiện không chỉ rễ của nó dính liền với nhiều xác chết bán hủ, mà bên trong lớp biểu bì còn quấn nhiều xác người hơn.

Những xác bị rễ quấn đa phần trắng bệch, hơi thối, còn những xác nằm trong thân nó thì gần như đã nát bấy không còn hình thù.

Trần Mộc đang dùng đao cắt các rễ xung quanh, bỗng nghe Lão Dương Bì gào lên một tiếng thê lương, hai gối quỳ sụp xuống, ôm lấy một cái xác trên xúc tu Thi Tham mà khóc rống: "Nhị Đản ơi, em trai tôi ơi, chú chết thảm quá..." Trần Mộc và Già La thấy lạ, bước tới nhìn cái xác gắn liền với xúc tu Thi Tham đó.

Mặt nó trắng bệch, mấy con dòi bò lổm ngổm trên trán.

Nhìn bộ dạng Lão Dương Bì, dường như cái xác này chính là em trai lão – Dương Nhị Đản.

Tuy không quen biết nhưng dù sao cũng đã cùng Lão Dương Bì trải qua sinh tử, thấy cảnh này họ cũng không khỏi chạnh lòng.

Trần Mộc định lên tiếng an ủi, đột nhiên phát hiện trang phục trên xác Dương Nhị Đản lại là một bộ đồ đen, thắt lưng thắt dải lụa đỏ tươi.

Hóa ra kẻ này lại chính là thành viên của Nê Nhi Hội, lũ thổ phỉ cấu kết với người Nhật.

Trần Mộc định vươn tay túm áo Lão Dương Bì hỏi cho ra lẽ, nhưng trong lúc sững sờ, Lão Dương Bì đã lẳng lặng quay người đi vài bước, ôm lấy cái hộp đồng nhỏ như quan tài kia, miệng lầm bầm khấn vái rồi định mở nắp: "Nhị Đản ơi, để anh gọi hồn cho chú về..." Sự việc xảy ra quá đột ngột, Trần Mộc nhất thời không theo kịp biến hóa, hơi khựng lại một chút rồi lập tức phản ứng ngay.

Cái hộp đồng Lão Dương Bì đang ôm tuyệt đối không thể mở ra, nếu không chẳng biết chuyện kinh khủng gì sẽ xảy ra.

Lúc này không còn quan tâm lão bị quẫn trí hay đã có dự mưu từ trước, Trần Mộc quăng đồ vật trong tay, lao tới.

Ngay khoảnh khắc Lão Dương Bì sắp mở nắp hộp, Trần Mộc đã đến trước mặt, đẩy mạnh lão ngã nhào xuống đất.

Lão Dương Bì bị cú va chạm mạnh khiến mắt trợn ngược.

Nếu em trai lão là thổ phỉ Nê Nhi Hội thì thân phận của lão chắc chắn có vấn đề.

Trần Mộc túm cổ áo Lão Dương Bì, kéo lão vào sâu trong mật thất, tránh xa chiếc hộp đồng kia.

Lão Dương Bì bị cú ngã vừa rồi dọa cho ngất xỉu.

Trần Mộc tiến lên vả cho lão mấy cái thật mạnh.

Một lúc sau, Lão Dương Bì mới kêu lên một tiếng, thở hổn hển nói với Trần Mộc: "Ái chà... cậu định lấy cái mạng già này của tôi sao..." Thấy thần trí lão đã ổn định hơn, có thể hỏi chuyện được rồi, nhưng mật thất này không phải nơi ở lâu.

Trong mật thất này vô cùng nguy hiểm, Trần Mộc cõng Già Nam,

áp giải Lão Dương Bì.

Mấy người giẫm qua xác Thi Tham nát bấy đi ra ngoài, tìm một chỗ tương đối sạch sẽ an toàn rồi thắp nến lên. "Vừa rồi lão định làm gì?" "Nói cho rõ ràng, chuyện về em trai Dương Nhị Đản của lão là thế nào?

Tại sao hắn lại ăn mặc giống hệt đám thổ phỉ đào mộ kia?

Chẳng phải lão nói hắn bị bọn thổ phỉ ép dẫn đường đến Bách Nhãn Quật sao?" Trần Mộc dồn dập chất vấn.

Lão Dương Bì cúi đầu không đáp.

Không rõ lão im lặng vì hổ thẹn hay vì nguyên nhân nào khác, nhưng nếu không nói rõ thì không xong, chuyện này không minh bạch thì mọi chuyện khác đều phải gác lại.

Để moi được lời, phải dùng đến sách lược.

Chương 794

Trần Mộc buông lão ra.

Nhưng Lão Dương Bì hiện tại đầy tâm sự, nghe thấy vậy mà như không, chỉ cúi đầu thở ngắn than dài.

Trần Mộc quăng cho lão một điếu thuốc, tự mình cũng châm một điếu. "Chúng tôi vốn dĩ đến đây để tìm vài thứ, kết quả tình cờ gặp chuyện bầy bò của lão bị mất, lẽ ra chuyện này không liên quan đến chúng tôi." "Mấy ngày qua chúng tôi đã dốc bao nhiêu sức lão cũng thấy rồi, cô ấy vẫn đang hôn mê bất tỉnh, suýt nữa mất mạng, còn lão thì sao?" "Nói rõ chuyện này đi, ta bảo đảm những chuyện trước kia sẽ không truy cứu." Lão Dương Bì rõ ràng bị lay động, lão rít mạnh hai hơi thuốc, trong tiếng ho sặc sụa, lão bắt đầu kể lại chuyện xưa đoạn đoạn tục tục.

Lão Dương Bì và em trai Dương Nhị Đản từ nhỏ sống bằng nghề chăn dê, bữa no bữa đói, đời sống khổ cực không lời nào tả xiết.

Năm họ ngoài hai mươi tuổi, có lần Dương Nhị Đản đói quá không chịu nổi, trộm thịt dê của nhà địa chủ, bị địa chủ đánh cho thừa sống thiếu chết.

Anh em họ không chịu nổi trận đòn đau, trong lúc phản kháng đã đẩy ngã lão địa chủ.

Không ngờ lão địa chủ đó cũng tận số, đầu va thái dương vào cối đá, chết ngay tại chỗ.

Giết người đền mạng, nợ nần trả tiền, từ xưa đã là thiên kinh địa nghĩa.

Nếu không muốn chết thì làm sao?

Chỉ có thể ẩn tính mai danh chạy trốn nơi đất khách quê người.

Hai anh em không dám ở lại quê quán, trong đêm bỏ trốn.

Cậy mình còn trẻ và thông thuộc địa hình đồi núi xung quanh, họ tránh được sự truy bắt của quan phủ, lẩn trốn mãi đến tận phía nam sông Hoàng Hà.

Tổ tiên Lão Dương Bì vốn là nghệ nhân hát Quan Thoại (Hống Tần Khang), gia truyền chuyên hát vở Triệu Tử Long vượt Trường Bản cứu chúa.

Hai người không có kế sinh nhai, đành đi theo các gánh múa rối bóng người Thiểm Tây để hát đệm kiếm cơm qua ngày, chớp mắt đã qua mười mấy năm.

Thời đó thế đạo loạn lạc vô cùng.

Có ngày Lão Dương Bì và Dương Nhị Đản theo gánh hát về nông thôn biểu diễn, chẳng may gặp phải thổ phỉ.

Nữ ban chủ chỉ hơi không thuận theo liền bị thổ phỉ lột sạch quần áo giết hại dã man.

Những người còn lại phần lớn chạy tán loạn.

Lão Dương Bì dẫn Dương Nhị Đản trốn vào một hang núi gần đó.

Không ngờ trong hang có một ngôi mộ cổ, sâu trong địa cung có đình đài lầu các như ngự uyển của hoàng đế vậy.

Tất nhiên Lão Dương Bì chưa từng thấy nhà hoàng đế thế nào, đoán chừng cũng giống như cảnh tượng trong hang này, cứ như lạc vào thiên cung.

Hai anh em đi lạc trong địa cung, vô tình cứu mạng một đạo sĩ.

Đạo sĩ kia tuổi đời còn rất trẻ, kém Dương Nhị Đản vài tuổi nhưng ngôn hành cử chỉ tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Điều họ không ngờ nhất là vị đạo sĩ này giết người còn tàn bạo hơn cả thổ phỉ.

Nghe chuyện ban chủ của họ bị hại, người đó bảo họ đợi trong hang một lát, lát sau quay về đã xách theo một xâu đầu người.

Hai anh em nhìn kỹ, chính là mấy tên thổ phỉ chặn đường hại mạng kia.

Tuy là ác hữu ác báo nhưng Lão Dương Bì vốn là người bản phận, nhìn những cái đầu máu me bê bết không khỏi kinh hãi rụng rời.

Nhưng nhìn vị đạo sĩ trẻ tuổi kia dường như chẳng coi việc giết người là chuyện gì to tát.

Vả lại đạo sĩ này rất trượng nghĩa, chịu ơn một giọt nước nguyện báo đáp cả dòng suối, giúp anh em họ báo thù xong còn muốn đưa cho họ một khoản tiền.

Lão Dương Bì lo sợ đạo sĩ này cũng là tướng cướp giết người như ngóe nên không dám nhận tài vật.

Vị đạo sĩ trẻ thấy họ không nhận, liền dẫn họ đến một gia đình giàu có họ Trần, nhờ người họ Trần đó sau này chiếu cố họ, rồi vội vã rời đi, đến cái tên cũng không để lại.

Người họ Trần này tuổi tác cũng không lớn, nhưng đối với vị đạo sĩ trẻ kia thập phần cung kính.

Bản thân hắn là kẻ thủ nhãn thông thiên, dưới trướng có rất nhiều huynh đệ, trong nhà tích trữ vô số cổ vật, thường xuyên làm những việc quỷ bí.

Hơn nữa kẻ này bẩm sinh có khiếu ăn nói, hùng biện cực giỏi, thao thao bất tuyệt.

Lúc đầu người họ Trần này sắp xếp cho Lão Dương Bì và Dương

Nhị Đản ở trong đại trạch của mình, không coi họ là người hầu kẻ hạ, chỉ nhờ giúp vài việc vặt nhẹ nhàng.

Ngày ba bữa cơm nước trà rượu thịnh soạn, cuối tháng còn đưa tiền cho họ thích mua gì thì mua.

Lão Dương Bì vốn khổ mệnh, chưa từng được đãi ngộ như vậy nên thấy áy náy, muốn giúp việc nặng nhọc nhưng đều có hạ nhân làm hết, họ không có phần.

Sau này thời gian trôi qua, anh em họ mới biết người họ Trần này vốn là một đại đạo chuyên nghề đào mồ cuốc mả.

Thế nhưng hắn chẳng những không thấy hổ thẹn mà còn lý lẽ hùng hồn, rằng muốn thành đại nghĩa phải bỏ qua tiểu tiết, gọi là phân chia chiến lợi phẩm để mưu sự nghiệp lớn, đừng nói quật vài ngôi mộ hoang, đến mộ của hoàng đế cũng không phải chưa từng đào.

Sau đó Lão Dương Bì và Dương Nhị Đản cũng nhập hội.

Chớp mắt vài năm, họ học được từ người họ Trần này không ít ngón nghề đổ đấu.

Đám người này có thể nhận biết sắc cỏ sắc đất, biết thuật xem thiên can tìm huyệt và xuyên núi lấy mộ.

Họ còn thường xuyên đóng giả thầy phong thủy đi khắp nơi dò la tin tức, mạng lưới tai mắt cực rộng.

Hễ có hành động là hàng chục, hàng trăm người cùng xuất động.

Không chỉ đổ đấu, đi ngang qua những nhà giàu bất nhân, họ cũng tiện tay "mượn tạm", chẳng khác nào hảo hán Lương Sơn.

Nhưng có một lần, vị thủ lĩnh họ Trần dẫn một toán huynh đệ xuống phía nam làm một vụ lớn.

Do lộ trình xa xôi, số người đi không nhiều, họ rất có thể đã gặp

bất trắc ở phương nam, không một ai trở về, tất cả đều bặt vô âm tín.

Đạo khôi mất tích, cây đổ bầy khỉ tan, kẻ thì đi tìm thủ lĩnh, kẻ thì tự tìm tiền đồ riêng.

Lão Dương Bì cũng định xuống phía nam, nhưng Dương Nhị Đản lại bàn bạc xong với một tên trộm mộ khác đến từ Đông Bắc, hai kẻ muốn cùng nhau đến Đông Tam Tỉnh.

Lão Dương Bì khổ cực khuyên can Dương Nhị Đản đừng đi, vì bên đó quân Nhật đã trú đóng ở biên cảnh, vô cùng nguy hiểm.

Nhưng Dương Nhị Đản không nghe, sống chết đòi đi cho bằng được.

Dưới sự truy hỏi dồn dập của lão Dương Bì, ông ta mới biết được từ miệng hắn rằng, vốn có một đám thổ phỉ trộm mộ gọi là Nê Nhi Hội đang hoạt động tại khu vực Đại Hưng An Lĩnh.

Đám này thuộc loại tán đạo không vào luồng lạch, chỉ được cái gan lớn, chuyên chơi trò tà môn, cái gì cũng dám đào.

Nhưng chúng hoàn toàn không biết cách tìm những ngôi cổ mộ không có dấu vết.

Chương 795

Dương Nhị Đản tâm cơ nhiều hơn lão Dương Bì, bản sự học được cũng khá hơn.

Qua lời giới thiệu của người khác, hắn nảy sinh tà niệm, muốn gia nhập Nê Nhi Hội.

Khi đó, Nê Nhi Hội đang cần hạng người như Dương Nhị Đản, phụ nữ hay tiền bạc đều đáp ứng đủ đầy.

Quan trọng nhất là chúng để hắn ngồi ghế đầu, hết mực nịnh bợ.

Dương Nhị Đản ngày thường toàn phải nhìn sắc mặt người khác, bao năm qua sống thấp cổ bé họng.

Có lẽ vì sống ở tầng lớp đáy xã hội quá lâu, bản thân hắn thậm chí không có phách lực để xông pha thiên hạ.

Bị đám Nê Nhi Hội dùng lời đường mật rót vào tai, hắn liền mê muội không tìm thấy phương hướng, thấy có chuyện tốt như vậy liền đến Đông Bắc làm đại quỹ của Nê Nhi Hội.

Dương Nhị Đản bị lợi nhuận làm mờ mắt, vào thâm sơn Đông Bắc làm đại quỹ của đám thổ phỉ trộm mộ Nê Nhi Hội.

Lão Dương Bì chỉ có một người anh em này, coi trọng hắn hơn cả tính mạng mình.

Thấy Dương Nhị Đản đã quyết ý ra đi, không còn cách nào khác, lão đành phải đi theo hắn đến Đông Tam Tỉnh làm đổng cục của Nê Nhi Hội, chức vị này đại khái tương đương với cố vấn kỹ thuật của băng nhóm.

Đừng nhìn lão Dương Bì và Dương Nhị Đản là anh em ruột mà lầm, tính cách của họ hoàn toàn khác biệt.

Dương Nhị Đản khá dã tâm, còn lão Dương Bì lại nhát gan sợ phiền phức, chỉ muốn an phận thủ kỷ sống qua ngày.

Không chỉ vậy, lão Dương Bì còn kính sợ quỷ thần, tư tưởng mê tín ăn sâu vào tận xương tủy.

Nhưng đúng như câu nói: "Sợ quỷ không trộm mộ, trộm mộ không sợ quỷ", với tính cách này lão thực sự không thích hợp làm cái nghề đổ đấu và hung cửu này.

Cái gọi là "hung cửu", thực chất là một loại công việc che mắt thiên hạ của lũ tặc mộ.

Tặc mộ sau khi lấy được các loại tùy táng phẩm giá trị trong cổ mộ hoang vắng, cần phải tiến hành giao dịch, tìm kiếm người mua.

Xã hội cũ phương tiện thông tin lạc hậu, nhịp sống chậm chạp.

Để tiện liên lạc với chủ mua và mở rộng kinh doanh, chúng phải sử dụng các loại biển hiệu (hoảng tử) trong hắc đạo.

Phàm là tặc mộ làm ăn, không ai mở cửa hàng đồ cổ chính quy, mà chuyên kinh doanh các loại đồ dùng tang lễ.

Ví dụ như vàng mã, hương nến cho người chết, bao gồm người giấy, ngựa giấy, bò giấy, nhà giấy, kiệu giấy... nói chung là tất cả những thứ dân gian dùng trong tang lễ.

Cửa hàng đồ tang lễ thông thường khác ở chỗ biển hiệu, gọi là "hung tứ".

Nhưng cửa hàng của tặc mộ mở lại khác với tiệm giấy dán thông thường.

Ngày xưa cửa hàng buôn bán đều có biển hiệu treo trước cửa, nhìn qua là biết tiệm đó kinh doanh mặt hàng gì.

Tặc mộ mở tiệm giấy dán, nhất định phải treo một xâu tiền giấy

trắng trên biển hiệu.

Tiền giấy tổng cộng bảy mươi hai mai, ứng với số Địa Sát.

Trên tiền giấy nhất luật đều có ấn văn hung hiểm.

Người làm ăn chân chính, dù cùng bán vàng mã hương nến, cũng tuyệt đối không treo xâu tiền giấy bất cát lợi như vậy.

Phàm tiệm nào treo xâu bảy mươi hai mai tiền giấy, người trong nghề gọi là "hung cửu".

Thậm chí nếu không phải do tặc mộ mở, thì ít nhất đó cũng là nơi chuyên dùng để tiêu thụ tang vật cho tặc mộ.

Thợ thủ công đổ đấu mỗi lần làm việc đều là quét sạch huyệt mộ, tục ngữ nói "tặc lai như thế" (trộm đến như cạo).

Phàm là đồ trong mộ, không thứ gì là không bị vét sạch, ngay cả đồ trong hậu môn người chết cũng không buông tha.

Những minh khí quý giá rất dễ ra tay, còn những thứ nhỏ nhặt rách nát, hoặc minh khí nhất thời chưa tìm được người mua thích hợp, tất cả đều đưa vào hung cửu.

Cách vài ba hôm lại có thương nhân buôn đồ cổ tìm đến thu mua.

Khi thương lượng, họ dùng một loại hắc thoại, mật ngữ để giao lưu.

Đồ vàng mã hương nến kinh doanh trên bề mặt cửa hàng hoàn toàn là giả.

Nhưng đối với đại đa số người không hiểu ngóc ngách, căn bản không thể nhìn ra.

Tên đạo khôi họ Trần kia đã mở vài tiệm "hung cửu" tại hai tỉnh Sơn Tây, Thiểm Tây.

Lão Dương Bì từng làm chưởng quỹ cho hắn, kết quả suýt chút nữa bị dọa cho thành bệnh.

Minh khí trong cổ mộ tích tụ âm uế lâu ngày, mùi thi thối khó trừ, hơn nữa trên một số minh khí thường xảy ra những chuyện quái dị không lời giải đáp.

Lão Dương Bì vốn không phải là hạng người làm nghề này, sau đó đi theo đồng bọn đào mồ cuốc mả, càng gặp phải nhiều trải nghiệm đáng sợ, những thứ đó không phải tâm lý của lão có thể chịu đựng được.

Sau khi tên đạo khôi họ Trần kia mất tích không rõ tung tích, lão Dương Bì định dùng số tiền tích góp được trong hai năm qua về nông thôn sống những ngày an phận thủ kỷ.

Lão đã treo hắc hổ phù, triệt để kim bồn tẩy thủ, rời xa cái ngành cả ngày phải giao thiệp với người chết và minh khí này.

Nhưng sự đời không như ý nguyện, để chăm sóc em trai Dương Nhị Đản, lão buộc phải theo đến Đông Bắc làm đổng cục cho đám thổ phỉ.

Nê Nhi Hội lôi kéo anh em lão Dương Bì, để Dương Nhị Đản làm đại quỹ, cũng chẳng phải vì thành tâm, mà là coi hai người như công cụ.

Kẻ thực sự nắm quyền ở Nê Nhi Hội là tay quân sư gọi là Thông Toán tiên sinh.

Người này trước đây từng làm thầy giáo, từng đào bùn dưới sông, cũng từng làm thầy bói chạy vạy giang hồ.

Lăn lộn nhiều năm nên kiến thức rộng rãi, con người âm hiểm xảo trá, lòng dạ đen tối tay chân độc ác.

Chỉ cần là vì tiền tài, không có chuyện gì hắn không dám làm.

Đám thổ phỉ dưới tay hắn không chỉ trộm mộ, những chuyện táng tận lương tâm khác cũng làm không ít, có thể coi là tội ác tày trời.

Thông Toán tiên sinh và Dương Nhị Đản dẫn đám thổ phỉ Nê Nhi Hội khai quật cổ mộ trong rừng sâu núi thẳm, đào bới những nơi nghi có cổ mộ nát như tương.

Sau đó đem minh khí trong mộ bán đi, đổi lấy tiền bạc, thuốc phiện rồi ăn chơi trác táng.

Chỉ cần người mua trả giá đủ cao, dù là bán cho thương nhân Nhật, gánh danh hán gian, chúng cũng chẳng mảy may quan tâm.

Trong băng nhóm nếu ai có ý kiến phản đối liền bị Thông Toán tiên sinh dùng độc thủ ám hại.

Lão Dương Bì nhìn ra được, cứ theo Nê Nhi Hội lăn lộn tiếp chắc chắn không có kết cục tốt.

Chương 796

Lão từng đâm đầu vào tường để khuyên Dương Nhị Đản quay đầu, nhưng Dương Nhị Đản quỷ mê tâm khiếu, căn bản không để tâm, hạ quyết tâm đi con đường hắc đạo đến cùng.

Làm thổ phỉ ăn ngon mặc đẹp, giết người, hút thuốc phiện, chơi bạc, ông trời là nhất thì thổ phỉ là nhì.

Chẳng phải sung sướng hơn làm tên lương dân nhu nhược sao?

Đời người sống một lần phải sống như vậy mới đáng.

Mùa đông năm ấy, có một người Nhật đến tìm Thông Toán tiên sinh của Nê Nhi Hội, hai người đóng cửa bí mật thương nghị một kế hoạch trọng đại.

Hóa ra Thông Toán tiên sinh qua việc buôn bán cổ vật đã bắt nhịp được với Hắc Long Hội của Nhật Bản, có được sự tin tưởng của chúng.

Lúc đó quân Quan Đông của Nhật đang tìm kiếm một thứ bị thất lạc trong dân gian Âu Lạc.

Theo tình báo, nó có khả năng bị chôn trong ngôi mộ nào đó, hoặc dưới đáy tháp bia tự viện.

Lão Dương Bì vô tình nghe được cơ mật này.

Hóa ra ở vùng Đại Hưng An Lĩnh thời cổ đại, một bộ phận người dân có tục lệ bí mật sùng bái hoàng bì tử (chồn).

Họ cho rằng Hoàng đại tiên có thể cai quản hồn phách người chết, là một kẻ "câu hồn dẫn".

Câu hồn dẫn là tục danh của một loại quỷ tiên đoạt mạng, chuyên

đưa đón vong hồn người chết.

Phàm là hồn phách bị bắt đi đều được đưa vào Quỷ Nha Môn, cũng chính là âm phủ địa phủ.

Người dân hầu hết đều nghe qua truyền thuyết về Quỷ Nha Môn, đó là nơi một đi không trở lại.

Nhưng họ chỉ biết Quỷ Nha Môn giấu trong núi sâu, vị trí cụ thể không ai rõ, vì người vào đó không ai có thể sống sót trở ra.

Không chỉ người chết, thỉnh thoảng còn có người sống bị bắt đi.

Một người đang yên đang lành đột nhiên mất trí, hóa ngây dại hoặc điên khùng, mọi người đều cho rằng địa phủ đã phái hoàng bì tử đến câu hồn.

Người bị Hoàng đại tiên câu mất hồn dù lúc đó chưa chết cũng sẽ biến thành người chết sống.

Tuy vẫn còn dấu hiệu sự sống nhưng hồn đã mất, cái xác còn lại tuy còn hơi thở nhưng chỉ là hạng hành thi tẩu nhục chờ chết.

Từ cổ chí kim, các dân tộc thiểu số rất nhiều, các loại phong tục tương hỗ dung hợp.

Đến sau này không còn ai tìm ra được tập tục dùng hoàng bì tử làm câu hồn dẫn bắt đầu từ lúc nào và từ đâu lưu truyền lại.

Có khả năng phong tục này liên quan đến việc một số hoàng bì tử có đạo hạnh có thể thông nhân tâm, sử dụng mê hồn pháp.

Có những con hoàng bì tử rất đặc biệt, ví dụ như sau khi chúng ăn một loại chuột đen đặc thù, chất bài tiết trong cơ thể sẽ thay đổi, luồng khí thối phóng ra nếu người sống hít phải sẽ mất đi tâm trí, thần trí không tỉnh táo, bảo khóc là khóc, bảo cười là cười, giống như trúng tà.

Dân ngu muội mê tín không thể hiểu được duyên cớ, trong quá trình truyền miệng càng kể càng thêm thần kỳ.

Những truyền thuyết về hoàng bì tử và Quỷ Nha Môn đến thời Tống thì giảm dần, người biết cũng thưa thớt, nhưng trong dân gian vẫn bảo lưu không ít nội dung liên quan.

Truyền thuyết kể rằng Hoàng đại tiên có một chiếc hòm đồng, bên trong chứa đựng bí mật về câu hồn dẫn của hoàng bì tử.

Có nhiều bức bích họa và tượng đất trong miếu Hoàng đại tiên khớp với truyền thuyết dân gian này.

Nhưng niên đại quá xa xưa, hòm đồng của Hoàng đại tiên lạc mất về đâu không cách nào tra cứu.

Cho đến khi người Nhật phát hiện ra một hang giấu xác của người Đường Ti ở cuối dãy Đại Hưng An Lĩnh, tức là giữa thảo nguyên và sa mạc, gọi là Bách Nhãn Quật.

Bên trong có vô số xác chết, còn có nhiều hiện tượng kỳ quái không thể giải thích.

Bách Nhãn Quật có hai cửa núi, giữa đồi núi có âm hà và Quỷ Môn Quan.

Mọi thứ đều khớp với truyền thuyết về Quỷ Nha Môn.

Lối vào minh phủ này là một bí mật bị người xưa chôn vùi ngàn năm.

Cửa núi trước thông với thảo nguyên, thỉnh thoảng có những cơn gió bụi đáng sợ xuất hiện nuốt chửng người và gia súc.

Kinh sách gọi đó là gió ác quỷ thổi ra từ địa ngục A Tỳ.

Cửa núi sau thông hướng sa mạc Mông Cổ, đều là những nơi người hiếm khi đặt chân tới.

Trong hang giấu xác ở Bách Nhãn Quật, bùn đất đá có chứa nhiều vật chất đặc biệt, giúp thi thể lâu ngày không thối rữa.

Qua điều tra hang này mới biết đây vốn là mộ huyệt của các vu giả Đường Ti đại tài.

Bách Nhãn Quật được coi là nơi quy túc của người chết, cùng với hang Gát Tiên – nơi khởi nguồn của người Đường Ti – trở thành hai đại thánh địa.

Nơi này quanh năm được hưởng cung phụng và tế tự, người sống chôn ngọc, người chết chôn đá để tế lễ.

Sau này theo thời gian, truyền thuyết và địa điểm hang giấu xác dần thất truyền, bị các loại dã văn như Quỷ Nha Môn thay thế.

Lượng lớn thạch khắc và bích họa trong hang ghi lại rằng các vu giả nắm giữ một chiếc hòm đồng có thể khống chế vong linh người chết.

Vu giả có thể lợi dụng nó để chiêu hồi vong linh từ âm gian tiến hành các hoạt động bói toán vu thuật.

Nhưng bí mật thực sự bên trong là gì thì không thấy ghi chép.

Người Nhật rất hứng thú với truyền thuyết này, cho rằng cơn gió bụi và lối vào âm gian dưới đáy hang có quan hệ với nhau, là luồng gió tử vong từ hoàng tuyền.

Và chiếc hòm đồng kia rất có thể là chìa khóa nắm giữ bí mật đó.

Để tiến hành nghiên cứu bí mật, chúng nhất định phải tìm được chiếc hòm này.

Thế là chúng mua chuộc thủ lĩnh thổ phỉ Nê Nhi Hội, nhờ chúng tìm kiếm hòm chiêu hồn của Hoàng đại tiên trong dân gian.

Thông Toán tiên sinh và Dương Nhị Đản, hai kẻ hán gian này thấy

tiền là sáng mắt, bắt đầu tay vào tìm kiếm và dần có manh mối.

Lão Dương Bì biết chuyện khổ cực khuyên can Dương Nhị Đản, đào mồ cuốc mả thì thôi đi, giờ lại nghe lời quân Nhật định đi đào âm phủ địa phủ, đó chẳng phải là tìm cái chết sao?

Khuyên tới khuyên lui, hai anh em cuối cùng trở mặt thành thù.

Dương Nhị Đản cảm thấy lão Dương Bì luôn cản trở, giữ lão lại sớm muộn gì cũng là họa họa.

Hắn liền giả vờ nghe lời anh trai, thề rửa tay gác kiếm, lừa lão Dương Bì đến một đoạn nhai, từ phía sau đạp lão xuống dưới.

Lão Dương Bì cũng là người mạng lớn, rơi xuống vách đá mắc vào cây tùng nên không chết, gãy mấy chiếc xương sườn, suýt chút nữa bị cành tùng đâm lòi ruột gan.

Nhờ được thợ săn cứu mạng nên mới giữ được tính tính, dưỡng thương ròng rã nửa năm mới khỏi.

Chương 797

Lão vẫn còn lo lắng cho Dương Nhị Đản, không những không hận hắn mà còn tự trách mình không khuyên được hắn quay đầu.

Khi lão vào núi tìm Dương Nhị Đản lần nữa mới biết Nê Nhi Hội cuối cùng đã đào được hòm chiêu hồn tại một nơi gọi là Hoàng Bì Tử Phần.

Để lấy được nó đã mất mấy mạng người, ngay cả Thông Toán tiên sinh cũng bị Hoàng đại tiên ép đến mức thắt cổ tự tử.

Dương Nhị Đản may mắn không chết, lấy được chiếc hòm ra, dẫn theo vài thuộc hạ và tên thương nhân Nhật liên lạc với chúng, thẳng tiến vào Bách Nhãn Quật sâu trong thảo nguyên.

Lão Dương Bì bám theo sau, muốn đưa Dương Nhị Đản trở về.

Nhưng khi đến trước Bách Nhãn Quật, lão bị làn khói đen thiêu người chết trong lò thiêu xác dọa sợ.

Cộng thêm lúc đó khí tượng biến ảo, lão cứ ngỡ đó là yêu long làm loạn như lời dân mục súc nói.

Lão cực kỳ tin vào những chuyện này, do dự hồi lâu cuối cùng không dám tiếp cận Bách Nhãn Quật.

Thực ra nếu lão có đi tiếp thì đa phần cũng bị người Nhật bắt được, không làm thí nghiệm sống thì cũng bị giết diệt khẩu.

Lão quanh quẩn bên ngoài Bách Nhãn Quật mười mấy ngày, không thấy bóng dáng một ai trở ra.

Lão hiểu rằng đã có chuyện xảy ra, Bách Nhãn Quật là nơi nào?

Đó là Quỷ Nha Môn thông tới âm gian, bước chân vào con đường

không lối thoát đó thì đừng mong trở lại.

Lão Dương Bì thiên sinh nhu nhược, không đủ dũng khí vào Bách Nhãn Quật thu xác cho em trai.

Lão cũng không dám tưởng tượng cảm giác khi đối diện với thi thể anh em ruột thịt của mình sẽ thế nào.

Những năm qua lão lưu lạc trên thảo nguyên, giúp việc cho dân mục súc để mưu sinh.

Do sống cảnh bần cùng, lão trở nên trầm mặc ít nói, chôn giấu mọi chuyện trong lòng, chỉ thỉnh thoảng mượn tiếng đàn Mã Đầu Cầm và điệu Tần Khang để trút bỏ nỗi khổ tâm.

Trần Mộc và Già La nghe đến đây thì đã hiểu được đại khái.

Những chuyện sau đó là cả mấy người cùng trải qua.

Do hoàn cảnh bắt buộc, lão không dám nói thật chuyện trước kia, nên cứ ấp úng không chịu nói rõ.

Cho đến khi tận mắt thấy thi thể của Dương Nhị Đản ngay trước mặt, lão Dương Bì không còn kiềm chế được tình cảm, chuyện cũ tích tụ hơn hai mươi năm đột ngột bộc phát.

Lão như phát điên muốn mở hòm đồng chiêu hồn, mang hồn của Dương Nhị Đản từ hòm đồng trở về, để hỏi cho rõ tại sao không nghe lời khuyên can của anh trai, cuối cùng rơi vào kết cục này, liệu có nửa phần hối hận hay không.

Lão Dương Bì đứt quãng kể lại mọi chuyện cho tôi và Bàn Tử.

Già La tỏ ra vô cùng đồng cảm với lão.

Nhưng Trần Mộc không dễ bị người ta lừa như Già La, vẫn luôn chú ý lắng nghe lời kể của lão Dương Bì.

Thấy lão nói xong, tâm trí tôi đột nhiên khẽ động, trực tiếp dùng

thắt lưng trói ngược hai tay lão Dương Bì lại. "Dương Nhị Đản, sự đã đến nước này, ngươi vẫn không chịu nói thật sao?" Trần Mộc lạnh lùng nói.

Lời này thốt ra, cả lão Dương Bì và Già La đều kinh hãi.

Già La lúc này đầu đầy dấu hỏi, khó hiểu hỏi: "Lão đầu này là Dương Nhị Đản, vậy người chết kia là ai?

Lão Dương Bì đâu?" Trần Mộc lúc này giả bộ nghĩa phẫn điền ưng: "Cô nghĩ xem, nếu năm đó lão Dương Bì bị Dương Nhị Đản mưu hại, rơi xuống vách núi, mắc vào cành tùng, suýt bị lòi ruột gan, nhưng khi lão ăn quá nhiều cá đen bên hồ, chúng ta cởi áo lão ra để thuận khí, tại sao trên người lão không có vết sẹo cũ nào?

Còn nữa, cô không phát hiện trong thắt lưng lão cũng thắt một sợi dây đỏ trừ tà sao?

Hắn chắc chắn đã hạ quyết tâm làm thổ phỉ cả đời rồi, hai con hoàng bì tử già kia tám phần là do hắn nuôi, nếu không sao lại trốn trên người hắn." Trần Mộc lúc này nói lý ngang ngược, tùy tiện tìm mấy lý do.

Thực tế Trần Mộc biết lão Dương Bì chắc chắn không phải là Dương Nhị Đản.

Vì lão Dương Bì vừa thấy thi thể Dương Nhị Đản liền muốn mở hòm đồng Hoàng đại tiên để chiêu hồn cho hắn.

Tình cảm lão dành cho tên Dương Nhị Đản táng tận lương tâm kia rất sâu nặng, gần như đã đến mức cố chấp không tỉnh ngộ.

Loại tư tưởng tình cảm này không dễ dàng chuyển biến.

Nếu sơ suất, hoặc không chịu nổi mà ngủ thiếp đi, ai biết được lão Dương Bì sẽ lại làm ra hành động quá khích gì.

Cho nên vì sự an toàn của mọi người, tốt nhất là tạm thời trói lão lại.

Chờ cả bọn quay về an toàn rồi xin lỗi lão sau cũng không muộn.

Cách làm này tuy có chỗ không ổn nhưng cũng là kế sách tạm thời.

Dù có chút bất công với lão Dương Bì, nhưng thực chất cũng là một loại bảo vệ lão, tránh để lão làm chuyện ngu ngốc liên lụy đến mọi người.

Nói xong, không đợi lão Dương Bì giải thích thêm, Trần Mộc lập tức trói ngược hai tay lão lại.

Trần Mộc mò đến trước cửa sắt số 0, tìm lại những vật phẩm đã mất.

Mọi người quay lại căn kho ban đầu, khóa cửa lại, người mệt ngựa mỏi, nằm lăn ra ngủ.

Đến lúc này chân Trần Mộc đã không còn nhấc lên nổi, càng khó nhẫn nhịn hơn là buồn ngủ đến mức không mở mắt ra được.

Tôi tìm mấy cái thùng gỗ phẳng xếp lại với nhau cho Già Nam nằm xuống.

Tuy sắc xanh trên mặt cô ấy vẫn chưa tan hết nhưng hơi thở nặng nề đã ổn định lại, ngủ rất say.

Trần Mộc bấy giờ mới hơi yên tâm một chút, sau đó đút cho lão Dương Bì ăn chút gì đó.

Lão Dương Bì bị trói tay chân cũng không giãy giụa, có vẻ phó mặc cho số phận.

Trần Mộc bảo lão cứ ngủ một lát, hiện tại tình trạng của Già Nam đã ổn định, chờ dưỡng sức xong sẽ lập tức trở về.

Sau đó một cơn buồn ngủ ập đến, Trần Mộc mơ mơ màng màng

ngủ thiếp đi.

Dưới sự quá tải cả về thân thể lẫn tinh thần, giấc ngủ này rất sâu.

Trong cơn mê man, Trần Mộc nằm mơ.

Mơ thấy lúc vừa mở thần quan Côn Luân, Già Nam lặng lẽ nằm bên trong.

Nhưng cảnh tượng đột ngột chuyển đổi, Già Nam bên trong đứng bật dậy, quay lưng về phía Trần Mộc.

Trần Mộc muốn tiến lên nắm lấy cô ấy, Già Nam trong mơ đột ngột quay đầu lại, nhưng khuôn mặt đó lạnh lẽo đến cực điểm, không phải Già Nam.

Chương 798

Tuy quần áo vẫn là bộ đó không sai, nhưng trên mặt đeo một chiếc mặt nạ kim loại không có bất kỳ biểu cảm nào.

Vị trí mắt của mặt nạ là hai cái hốc sâu hoắm u ám.

Vừa chạm mặt Trần Mộc, từ đó bắn ra hai luồng hàn quang.

Bị ánh mắt lạnh lẽo như sao đó bao trùm, Trần Mộc lập tức cảm thấy tâm phế như chạm phải băng giá, toàn thân lạnh toát.

Trần Mộc giật mình một cái, vã mồ hôi lạnh, tim cũng tự giác đập nhanh hơn, lập tức tỉnh dậy từ trong mơ.

Nhìn trong kho một mảnh đen kịt, cũng không biết đã ngủ bao lâu.

Trần Mộc định thần lại, hóa ra là một cơn ác mộng.

Sau giấc ngủ này, tinh lực đã khôi phục không ít, tay chân đã có sức lực, chỉ có vết thương trên vai vẫn vừa đau vừa ngứa.

Nghe nói vết thương phát ngứa là dấu hiệu sắp lành, nhưng Trần Mộc cảm thấy mu bàn tay cũng hơi tê ngứa, sờ vào thấy đầy mụn mủ.

Vội vàng bật đèn pin chiếu sáng, phát hiện mu bàn tay bắt đầu thối rữa nhẹ, mùi tỏa ra như sữa bò thối, còn có mùi tanh hôi của cá ươn.

Vừa rồi mải cứu Già Nam mà quên mất việc mình bị dịch thối của thi tham bắn trúng.

Lúc mới phát hiện đã từng nghi ngờ bị trúng độc, giờ nhìn lại quả nhiên không sai, nhưng Tề Hồng Hương đều đã cho Già Nam uống hết rồi.

Hơn nữa những hạt thịt màu đỏ trên vuốt thạch sùng chỉ có thể trị được độc trùng rắn rết thuộc ngũ độc, còn đám thi tham kia không

phải thực vật cũng không phải động vật, đều là độc tố từ xác chết thối rữa.

Độc vật thiên hình vạn trạng, tuy biết là độc nhưng không biết độc tính ra sao, ngay cả tìm thuốc giải cũng không biết tìm thứ gì.

Da đầu Trần Mộc tê dại, không biết khi nào mình mới có thể khôi phục lại.

Thử vận động Kim Quang Chú nhưng cơ thể không chút phản ứng, không những không cảm thấy khá hơn mà dường như còn suy yếu hơn lúc mới tới.

Trần Mộc lắc lắc đầu, thời gian không còn sớm nữa, khởi hành ra ngoài sớm thì mới có thể về điều trị.

Lúc này bệnh tình của Già Nam dường như cũng đã tốt lên, lồng ngực phập phồng, đang nói mơ ú ớ.

Nhìn dung nhan tiều tụy của cô ấy, lòng thầm nghĩ thật là may mắn.

May mà tìm thấy những nén Tề Hồng Hương ở đây, nếu vạn nhất uống vào làm tăng độc tính hoặc vô hiệu với cô ấy, chẳng phải đã hại mạng cô ấy sao?

Trần Mộc vốn chẳng mảy may để ý đến thi độc trên người mình, nhưng đột nhiên ta phát hiện ra điều bất thường.

Quá trình từ lúc ngủ say đến ác mộng rồi tỉnh táo cuối cùng cũng kết thúc, lúc này mới phát hiện lão Dương Bì bị trói tay chân đã biến mất.

Trên đất chỉ còn lại đoạn thắt lưng bị cắt đứt, thanh Khang Hi bảo đao vẫn nằm cạnh đó.

Hóa ra lão Dương Bì lợi dụng lúc tôi ngủ quá say, đã quay lưng

vòng tay trộm lấy thanh trường đao cạnh người Trần Mộc, dùng lưỡi đao mài đứt thắt lưng rồi lén trốn đi.

Trần Mộc vội vàng gọi Già La dậy, giải thích tình hình.

Hiện tại phải lập tức bắt lão Dương Bì trở lại.

Lúc này Già Nam bị tiếng nói chuyện của hai người làm tỉnh giấc.

Tuy thần trí đã tỉnh táo, sắc xanh trên mặt đã biến mất, nhưng mặt cô ấy vàng như giấy nến, hoang mang hỏi hai người đã xảy ra chuyện gì.

Trần Mộc đơn giản kể lại tình hình sau khi cô ấy ngất đi.

Già Nam cũng một mặt ngơ ngác.

Lão Dương Bì bình thường ít nói nhưng chủ kiến rất mạnh, chuyện lão đã nhận định thì chín con trâu cũng không kéo lại được.

Chắc chắn là tư tưởng mê tín nghiêm trọng, muốn đi chiêu hồn dẫn phách cho em trai Dương Nhị Đản.

Lão Dương Bì chắc chắn đã tỉnh từ trước, sau đó lén quay lại mật thất địa hạ kia tìm chiếc hòm đồng thần bí.

Chỉ là mấy người ngủ quá say, không biết lão đã đi bao lâu rồi, giờ đuổi theo e là đã muộn. "Vậy chúng ta quay lại mật thất đó tìm lão hay sao?

Tôi... tôi vừa rồi ngủ thiếp đi, còn mơ thấy nữ thi trong mật thất đó, khuôn mặt quỷ lạnh lẽo đó thật là tà môn..." Già La nói.

Già Nam nghe lời Già La nói, khẽ thốt lên: "A?

Sao anh cũng mơ thấy nữ thi đó?

Tôi vừa rồi cũng mơ thấy..." Trần Mộc nghe Già La nói thì biết cô ấy đã mơ thấy nữ vu Đường Ti kia, không ngờ Già Nam cũng gặp

giấc mơ tương tự.

Hai người có thể là trùng hợp, nhưng cả ba người đều mơ thấy thì chuyện này vô cùng bất thường.

Tuy nhiên đó dường như không phải cảm giác của người sống, không trực quan, khó dùng ngôn ngữ miêu tả, chỉ là một loại cảm giác mãnh liệt khiến toàn thân nổi da gà.

Giống như trong ba người, đã có một người bị nữ vu kia nhập xác vậy.

Trần Mộc suy nghĩ một chút rồi đưa ra quyết định.

Dù nữ vu kia còn sống cũng phải cắn răng quay lại, nhất định phải tìm thấy lão Dương Bì.

Sống thấy người, chết thấy xác, dù trước kia lão từng làm tặc mộ đổ đấu, nhưng lão cũng không giống như em trai mình làm xằng làm bậy bên ngoài.

Dù thế nào cũng phải tìm lão Dương Bì về.

Trần Mộc vốn muốn để hai chị em ở lại, một mình ta đi tìm lão Dương Bì, nhưng Già Nam bất chấp thân thể suy yếu, nghiến răng đòi đi cùng.

Bất đắc dĩ, ba người đành đi con đường cũ một lần nữa.

Ba người tìm theo đường cũ, nhanh chóng vòng lại trước cửa mật thất.

Đến trước cửa, Trần Mộc liền cảm thấy không ổn.

Khí tức của nữ thi trong mật thất đột nhiên biến mất.

Trong bóng tối, cảm giác uy hiếp từ cõi u minh không còn nữa, điều này nói lên rằng nữ thi đeo mặt nạ đã không còn ở bên trong.

Trần Mộc gọi to tên lão Dương Bì vào trong phòng vài tiếng nhưng không có nửa điểm hồi âm.

Ba người bước vào mật thất, dùng đèn pin soi tứ phía, bên trong đã là một đống hỗn độn.

Chương 799

Những con thi tham khô héo và đống tử thi nằm rải rác khắp nơi.

Nhìn sâu vào bên trong, cả ba không kìm được tiếng trầm trồ.

Chuyện ngoài dự tính, thi thể vu nữ đeo mặt nạ vẫn bình thản nằm trên bàn đá.

Nhưng lần này nhìn lại, có thể cảm nhận rõ ràng cô ta cũng giống như những người chết khác trong viện nghiên cứu này, chỉ là một cái xác không hồn, cảm giác uy hiếp như âm hồn quẩn quanh trong phòng đã tan thành mây khói.

Trong lúc ba người ngủ quá say vừa rồi, nơi này chắc chắn đã xảy ra biến hóa gì đó.

Nhìn sang những nơi khác, bên trong cũng không thấy bóng dáng lão Dương Bì.

Cái xác Dương Nhị Đản mặc áo đen thắt dây đỏ, thối rữa trắng bệch kia vẫn nằm trên mặt đất. "Lão Dương Bì chắc là sợ chúng ta tìm thấy nên đã chạy ra ngoài rồi." Già Nam nói. "Không thể nào, nếu lão muốn đi thì đã không quay lại mật thất này." "Lúc chúng ta rời khỏi đây, tôi nhớ rõ là đã đá chiếc hòm Hoàng đại tiên vào góc, nhưng các người nhìn xem, chiếc hòm đồng đó sao lại biến mất rồi?

Nhất định là lão Dương Bì đã quay lại lấy nó đi." Có lẽ chuyện về hòm chiêu hồn đó lão vẫn còn giấu giếm chúng tôi điều gì.

Nghĩ đến đây, cả bọn đột nhiên nhận ra, cảm giác quỷ khí sâm sâm trong mật thất đột ngột biến mất rất có thể là vì hòm đồng hoàng bì tử không còn ở đây.

Có lẽ ngay từ đầu chúng ta đã chủ quan đưa ra phán đoán sai lầm.

Vì thấy nữ thi trong mật thất này, lại cảm thấy như có vong linh đang lảng vảng, nhưng thực tế luồng âm hàn chi khí khiến người ta cảm thấy khó chịu từ tận đáy lòng đó đều bắt nguồn từ chiếc hòm đồng khắc đầu chồn.

Chiếc hòm đó đã bị lão Dương Bì lấy đi, nên mật thất này không còn không khí u minh vô hình kia nữa.

Đến hiện tại vẫn chưa thể biết trong chiếc hòm đó rốt cuộc chứa thứ gì, nhưng có vẻ là hung nhiều cát ít.

Không hiểu động cơ của lão Dương Bì là gì.

Chẳng lẽ thi thể trong mật thất này căn bản không phải Dương Nhị Đản, nếu không sao lão Dương Bì lại bỏ mặc hắn.

Tạm thời không luận đến ý đồ của lão Dương Bì, hiện tại lão là một nhân tố không xác định vô cùng nguy hiểm.

Trần Mộc nói với hai chị em: "Hiện giờ không rõ hướng đi của lão Dương Bì, địa hình Bách Nhãn Quật phức tạp, nguy cơ tứ phía, chỉ dựa vào ba người chúng ta muốn tìm lão chẳng khác nào mò kim đáy bể, tiên rút ra ngoài rồi bàn bạc cách sau." Trước khi đi, Trần Mộc trực tiếp tìm ít gỗ, châm lửa đốt.

Cát bụi trở về với cát bụi, để lại xác thân trăm năm không nát chưa chắc đã là tâm nguyện của người chết.

Thiêu hóa hình hài, tránh để họ phải tiếp tục phơi thây như vậy.

Thấy hỏa thế dần tăng, ba người bắt đầu rút khỏi mật thất.

Khi đi ngang qua nữ thi, Già La không kiềm được tính hiếu kỳ, nghĩ rằng chắc cũng không còn nguy hiểm gì nữa, muốn xem xem tại sao người chết lại phải đeo mặt nạ.

Thế là cô ấy dùng thanh Khang Hi bảo đao hất chiếc mặt nạ trên

mặt nữ thi xuống.

Ai ngờ thi thể này lại không có mặt, dưới lớp mặt nạ là một hố sâu hoắm bị khoét đi, trông dị thường khủng khiếp.

Tâm trí Trần Mộc hốt nhiên chấn động, cái xác nữ không mặt này có lẽ ẩn chứa điều gì đó mờ ám, nhưng không kịp quan sát thêm nữa, những lưỡi lửa hung tợn đã nuốt chửng thi thể vu nữ.

Thực ra nói là thi thể nhưng cũng chỉ là một lớp da người, trong nháy mắt đã bị thiêu thành tro bụi, chỉ còn chiếc mặt nạ kim loại phát ra ánh sáng vàng hồng kỳ dị trong lửa.

Không ngờ lửa lan quá nhanh, cháy cực kỳ dữ dội.

Trong đường hầm địa hạ, nồng yên cuồn cuộn.

Ba người mạo hiểm khói lửa tìm đường rời đi, mãi cho đến khi quay về trước lầu môn trên mặt đất mới dừng bước, thương lượng xem bước tiếp theo nên đi đâu về đâu.

Vừa trải qua một trận chạy vọt kịch liệt, vết thương đã khép miệng trên vai Trần Mộc lại bắt đầu âm ỉ đau nhức.

Lúc này hắn chợt nhớ ra điều gì.

Trước đó Trần Tiểu Đao đã từng nói với hắn, bên dưới miếu Hoàng Bì Tử ở Đông Bắc có chôn hai bộ xác hoàng thử lang khoác da người làm áo, xác chết bị đào rỗng bên trong trông giống hệt một cỗ quan tài da người.

Vừa rồi thi thể vu nữ kia cũng là xác rỗng, sau mặt nạ rất có khả năng là nơi để Hoàng Bì Tử ẩn náu.

Nó trốn trong da người giả thần giả quỷ, cổ hoặc lòng người, cái gọi là vu nữ có lẽ chính là chuyện như vậy.

Xem ra Hoàng Bì Tử phần ở Đoàn Sơn Tử tại Đại Hưng An Lĩnh

gần như là một bản sao hoàn toàn của Bách Nhãn Quật này, chẳng qua quy mô hình thế nhỏ hơn nhiều.

Trong truyền thuyết dân gian ở Đông Bắc, trên những ngọn núi có thạch thú đứng sừng sững thường có các động quật chằng chịt, nơi thâm sâu nhất chính là môn hộ thông tới minh phủ.

Người sau khi chết, một lũ âm hồn không tan đều phải tìm đến chốn đó.

Đó là thế giới của người chết, thành trì lâu các bên trong không khác gì nhân gian, chỉ có điều nó thuộc về kẻ đã khuất, không dành cho người sống.

Thế nhưng mấy người bọn họ đều xì mũi coi thường.

Căn bản không hề có cái gọi là đại môn thông tới âm gian.

Cái gọi là Quỷ Nha Môn chẳng qua chỉ là một đại mộ huyệt chôn chung, người chết bên trong quá nhiều nên mới bị đồn thổi ác ý, nói thành nơi vong linh tụ tập dưới âm thế.

Bốn bề sương mù không tan, trời sắc phát ám, mắt thấy trời lại sắp tối rồi.

Mấy người hiện giờ chỉ có thể tiến vào động quật ở hậu sơn một chuyến.

Bởi vì Lão Dương Bì đã vào hậu sơn rồi, nếu nói Quỷ Nha Môn thật sự là lối vào âm gian thì e rằng lão hiện giờ đã đặt chân lên con đường minh đồ này.

Trên lớp bùn đất trước lầu môn có một vệt ngân tích kéo dài về phía hậu sơn, đó là dấu vết do có người kéo lê vật nặng để lại.

Bách Nhãn Quật có hoàn cảnh tự nhiên hiếm thấy trong phong thủy, vốn dĩ trên thảo nguyên hoang mạc chênh lệch nhiệt độ ngày

đêm cực lớn, nhưng nơi này lại không rõ rệt, nhiệt độ và độ ẩm đều khá cao.

Ngoài ra, thành phần đặc thù trong thổ nhưỡng có tác dụng bảo tồn thi thể một cách tự nhiên.

Đại bộ phận thi thân của những người tử nạn đều mọc ra lớp lông như lông chim, gọi là thi mao, trên thế giới chưa chắc đã tìm được nơi thứ hai như thế này.

Chính do thổ nhưỡng độc đáo, kẽ hở giữa các hạt đất lớn nên thổ chất khá tơi xốp, khiến vệt kéo lê trên mặt đất hiện lên mười phần rõ rệt.

Lần đầu tiên mấy người đến chủ lâu của viện nghiên cứu vẫn chưa thấy vệt tích này, khẳng định là Lão Dương Bì đã kéo rương đồng Hoàng Bì Tử vào trong núi.

Tuy rằng cỗ rương đồng kia không lớn, nhưng muốn ôm nó đi trong thời gian dài vẫn rất tốn sức.

Lão vừa lôi vừa kéo, đưa nó vào trong tàng thi động, thiên mới biết lão định làm gì tiếp theo.

Già Nam vẫn khá lạc quan, nàng cho rằng biết đâu Lão Dương Bì muốn tìm nơi hủy đi cỗ chiêu hồn tương nguy hiểm kia, tránh để lại trên thế gian gây họa.

Khi chưa thấy Lão Dương Bì, mấy người khó mà định luận được.

Chương 800

Sau đó cả ba lần theo vệt tích truy tung lên núi.

Thân thể và tinh thần của Già Nam đã tốt hơn nhiều, đó là tin tốt duy nhất lúc này.

Mấy người gượng dậy tinh thần tiến vào gò núi phía sau lâu nghiên cứu.

Sườn núi này không biết do sụt lún hay do nổ mìn mà hiện ra một mặt cắt của thân núi.

Trong lòng núi, những hang hốc lớn nhỏ đều lộ ra không sót gì.

Có một cửa động với thạch nhân thạch thú khổng lồ trấn giữ là to lớn nhất trong các động quật.

Nó giống như một cái miệng đen ngòm đại khai, muốn tiến vào thâm xứ thì cái hang tựa miệng khổng lồ này là lối đi duy nhất.

Bên trong lân quang quỷ hỏa lập lòe, cảnh vật lờ mờ có thể thấy được, cũng không phải một mảnh tối đen.

Trong động không có ngã rẽ, cực cao cực rộng, vách đá âm lương, sâu nhất trong động có luồng gió ác phong thổi rít khiến người ta phát nổi da gà.

Cách khoảng hai trăm bước chân là một vực sâu hình bậc thang lớn bằng bốn năm cái sân bóng đá.

Tứ phía là các đài đất hình vuông tầng tầng hướng xuống, trình hiện hình kim tự tháp ngược.

Dựa vào các loại công cụ và thiết bị chiếu sáng còn sót lại bên trong, có thể đoán định đây là một hiện trường khai quật quy mô bàng

đại.

Bất quá khu vực này thực sự quá rộng, mấy người đang phát sầu không biết làm sao truy tìm tung tích Lão Dương Bì thì bỗng nhiên Già Nam đứng bên cạnh lảo đảo, nôn ra một ngụm hắc huyết, ngã gục xuống đất.

Trần Mộc và Già La vội vàng đỡ nàng ngồi tựa vào tường.

Vốn tưởng rằng nhiễm độc trong người nàng đã bị Thủ Cung Hương áp chế, ai ngờ lại nôn ra máu đen.

Không biết có phải dùng thuốc quá liều hay căn bản thuốc không có tác dụng giải độc, mà chỉ trì hoãn thời gian phát tác?

Nhưng Già Nam vẫn gắng gượng muốn đứng dậy tiếp tục đi tìm Lão Dương Bì: "Không sao... ta chỉ thấy ngực hơi phát nghẹn, nôn ngụm máu này ra lại thấy dễ chịu hơn, nghỉ một lát là không sao nữa.

Tương công, huynh cho ta uống giải dược gì vậy?

Sao ta cảm thấy trong miệng có mùi vị..." Nói đoạn, nàng lảo đảo đứng dậy muốn đi tiếp.

Thấy nàng miễn cưỡng chống đỡ, hiện tại khó mà phán đoán tình trạng thân thể nàng, nhưng nôn ra máu đen tuyệt đối không phải điềm lành.

Tuy nhiên Già Nam rất cố chấp, vì không muốn liên lụy hai người nên nàng nhất quyết tự mình bước đi.

Trần Mộc và Già La chỉ đành tiếp tục dìu nàng tiến về phía trước.

Khi bị nàng hỏi về loại giải dược đã uống, tất nhiên hắn không dám nói thật đó là những cục thịt trên xác khô đại thủ cung, chỉ bảo: "Thuốc đắng dã tật, là thuốc đều có ba phần độc.

Vả lại viện nghiên cứu này hoang phế nhiều năm, dược vật trong

kho tuy chưa biến chất nhưng khó tránh có mùi lạ, đợi chúng ta quay về ta sẽ kể cho nàng nghe lai lịch của thuốc giải này, bảo đảm nàng sẽ thấy thú vị." Trần Mộc thấy mặt nàng trắng như tờ giấy, bước đi vô cùng khó nhọc, nhưng khuyên nàng ở lại ngoài sơn động chờ đợi cũng vô ích.

Thế là Trần Mộc cõng nàng lên, ba người tiếp tục tiến sâu vào động quật để tìm Lão Dương Bì mất tích.

Trong lòng núi đâu đâu cũng có những luồng sáng lập lòe không định.

Tựa quỷ hỏa, tựa khoáng thạch, nhờ những ánh sáng như muôn vàn tinh tú này, mấy người có thể nhìn ra đại khái luân khuếch của trường khai quật khổng lồ.

Mặt đất bị đào từng tầng theo hình bậc thang, đứng bên ngoài khó lòng nhìn rõ nơi sâu nhất có gì.

Chỉ thấy trên mỗi tầng đất vàng lộ ra những chi thể của tử thi.

Có cái lộ ra nửa cái đầu, có cái lộ ra một cánh tay, đều chưa được quật ra khỏi đất, gần như toàn bộ đã vũ hóa.

Thi thể nào cũng có thi mao lưa thưa động đậy, giống như có thể bò ra khỏi đất bất cứ lúc nào.

Chỉ nhìn một góc đã có thể tưởng tượng khu vực khai quật này chính là một vạn nhân khanh, chôn vùi không biết bao nhiêu cổ thi.

Có lẽ cái gọi là Quy Miên Chi Địa trong phong thủy chính là nơi này.

Thành phần thổ nhưỡng đặc thù khiến thi thể nảy sinh một trạng thái tương tự như vũ hóa.

Vũ hóa nhưng chưa thể tiên giải thăng thiên, nhiều người sau khi

chết đều được thành tâm táng vào tàng thi động này, e rằng cũng xuất phát từ sự thấu hiểu và sợ hãi quy luật sinh tử của người cổ đại.

Họ không thể chấp nhận sự thực rằng con người chỉ có thể sống một lần, hy vọng sau khi chết sinh mệnh được kéo dài dưới hình thức khác, cho nên mới có những truyền thuyết về minh phủ âm gian.

Ví phỏng người chết thực sự có vong linh, thấy thi thể mình biến thành bộ dạng cổ quái thế này, bị người ta đào lên bới xuống không chút tôn trọng, không biết sẽ có cảm giác gì.

Thi thể đủ cả nam nữ lão thiếu, trang phục quỷ dị, đều thuộc loại chưa từng thấy trước đây.

Ngày hôm nay đã chứng kiến quá nhiều thi thể kỳ hình quái trạng, vốn dĩ thần kinh của mấy người đã có phần tê liệt, nhưng đứng trước trường khai quật vạn nhân tàng thi này, nhìn những tầng tầng lớp lớp cương thi không kể xiết, vẫn cảm thấy buồn nôn.

Chẳng trách nói trong Quỷ Nha Môn là thập bát tầng địa ngục, người thường đến đây chắc cũng bị dọa cho hồn xiêu phách lạc.

Trong sơn động đầy tử thi này, ngoài ba người bọn họ ra căn bản không thấy bóng dáng một người sống nào.

Không biết Lão Dương Bì kéo cái rương đồng kia chạy tới đây làm gì.

Nghĩ bụng lão đi vào hố đất vàng chất đầy người chết này chắc không có ý nghĩa gì, rất có khả năng là đã đi dọc theo sơn động vào sâu hơn nữa.

Họ bèn men theo lối đi bên rìa trường khai quật, tiếp tục đi vào trong.

Trên đường đi, một mặt lo lắng đưa mắt tìm kiếm, một mặt gọi tên Lão Dương Bì, nhưng không có phản ứng.

Lúc này Trần Mộc quan sát mặt đất, bên dưới có một con đường đi xuống, trên đó có vệt kéo vật nặng còn rất mới.

Lão Dương Bì có thể đã từ đây xuống dưới sâu của trường khai quật.

Mỗi góc của trường khai quật đều có những sườn đá bằng phẳng, ngoằn ngoèo kéo dài vào thâm xứ.

Sườn đá đều được lát bằng đá tảng, có lẽ trước kia cũng bị chôn trong đất, cứ mỗi tầng thi thể lại phủ lên một đoạn.

Sau đó chúng đều bị bọn giặc lùn đào lên, đất đá vụn rải rác trong các tầng đất đã lấp đầy lối đi này.

Trên lớp đất vụn lưu lại dấu vết kéo vật nặng, trong sơn động ác phong gào thét, không khí lạnh lẽo nhưng lưu thông mười phần thông suốt.

Nếu vệt tích trên sườn đá để lại từ lâu thì tuyệt đối không thể rõ nét như bây giờ, chứng tỏ Lão Dương Bì xuống dưới chưa được bao lâu.

Cả ba đều nóng lòng tìm thấy lão rồi rời khỏi Bách Nhãn Quật này.

Thấy cuối cùng đã có manh mối, tất cả đều sốc lại tinh thần, lần theo đường đá đi xuống.

Chương 801

Lúc này cảm giác khác hẳn khi đứng ngoài hố nhìn vào tàng thi động, càng đi càng thấp, gần như là áp sát vào mặt cắt thi hài của lớp đất vàng mà tiến lên.

Đường đá lại vô cùng chật hẹp, thân thể thỉnh thoảng quẹt phải cánh tay hay chân của người chết chìa ra từ trong đất, cảm giác xúc giác băng lạnh không chút sinh khí khiến thần kinh người ta càng thêm căng thẳng.

Già Nam cầm đèn pin đi trước dẫn đường.

Đi xuống phía dưới, đoạn đường giữa chừng càng đi càng u ám.

Nơi sâu nhất giống như một cái miệng quái vật khổng lồ, trông thấy một vùng mờ mịt xám xịt, nhưng không hẳn là tối đen như mực, hiện ra thập phần bất thường.

Nơi này chôn nhiều thi thủ như vậy, bên dưới e rằng vẫn còn vô số thi thủ nữa.

Đây chính là một ngôi mộ lớn chôn cả vạn người.

Bọn giặc lùn ở đây hiển nhiên là không ngừng đào sâu xuống dưới, bên dưới những tầng thi thể này chắc chắn có thứ gì đó quan trọng hơn.

Thi thể trong đây không thối rữa hiển nhiên là có nguyên do.

Người chết sau khi nhập liễm, gỗ làm quan quách rất dày dặn và được chọn lọc kỹ, chất liệu kiên mật không lọt khí.

Lại đặt thêm vôi sống và than củi vào trong quan tài để phòng ẩm, tạo thành một không gian khép kín khô ráo, nhiệt độ ổn định.

Khiến vi khuẩn không thể hoạt động, thi thể trong quan tài sẽ không dễ mục nát, có lẽ sẽ biến thành xác khô, thậm chí có những xác ướp ẩm vẫn còn tồn tại cả nước.

Ngoài ra còn một số trường hợp đặc biệt, ví như chết vì bệnh tả, hoặc lúc sinh thời chịu bệnh tật giày vò khiến phần lớn nước trong cơ thể đã mất đi trước khi chết, sau khi chết sẽ nhanh chóng biến thành xác khô, không dễ mục nát.

Hình dáng xác khô tóp lại, trọng lượng nhẹ hơn người mới chết một nửa trở lên, da nhăn nheo co rúm, thường có màu đen hoặc nâu nhạt, lông tóc và móng tay vẫn có khả năng tiếp tục mọc.

Hiếm thấy nhất phải kể đến thi chá (xác ướp sáp), ví như những thi thể béo phì hoặc nhiều mỡ, bị ném xuống sông hoặc chôn ở vùng đất muối mặn thì dễ hình thành thi chá trên bề mặt.

Khiến tử thi không mục không nát.

Bởi vì trong dòng nước, những chất phân hủy do thi thể sinh ra đều bị nước cuốn trôi, vi khuẩn thối rữa cũng bị nước mang đi.

Mỡ bên trong thi thể sẽ biến thành thứ như xà phòng, vừa trơn vừa nhờn, gọi là thi chá.

Nếu muối mặn xâm nhập thi thể cũng sẽ sản sinh loại cao thi trơn nhờn này, thi thể được thi chá bao bọc nên không dễ xảy ra mục nát.

Đi được một lúc, mấy người đã đi hết con đường đá xoắn ốc vòng vèo.

Nơi này có một cửa động, bị lấp bằng những đống đá vụn màu trắng hình tròn, bên trên dán rất nhiều bùa chú của quân Nhật.

Bọn giặc lùn nghi ngờ Bách Nhãn Quật có ma, nhiều nơi đều có loại bùa áp quỷ tương tự.

Bao gồm cả cấu tạo kỳ lạ của lò thiêu kia đều là vì mục đích tịch tà, bất quá cái gọi là có ma có lẽ chỉ là lũ Hoàng Bì Tử quấy phá.

Bức tường đá vụn trước mắt đã bị người ta dỡ ra, một cửa động rất lớn lộ ra trước mặt họ.

Bên trong tỏa ra luồng sáng xám mờ mịt.

Cứ ngỡ đại phần oanh này đã là tầng đáy rồi, ai ngờ bên dưới còn có không gian sâu hơn.

Mấy người không tiến vào trực tiếp mà đứng ở cửa động gọi Lão Dương Bì mấy tiếng.

Thấy không được đáp lại, chỉ đành quyết định đi sâu hơn nữa, không tin cái động này không có đáy.

Trần Mộc lúc này đặt Già Nam xuống, để Già La cõng nàng trước.

Hắn lăm lăm Khang Hi bảo đao, vừa gọi tên Lão Dương Bì vừa bước thấp bước cao đi vào trong.

Đi được hơn hai mươi bước, Trần Mộc liền thấy cảnh tượng phía trước.

Trong lòng thầm kêu không ổn, một vùng lâu đài điện các cổ xưa rộng lớn thế này, rốt cuộc là đã đến nơi nào rồi?

Hơn nữa trong những kiến trúc cổ xưa kia dường như còn có thứ gì đó đang chuyển động.

Lối ra của địa động không dài này là một cây cầu đá tự nhiên (lạc thủy kiều).

Dưới cầu có âm hà cuồn cuộn chảy.

Qua khỏi cây cầu đá tự nhiên này, địa thế phía trước bỗng nhiên khai lãng.

Không biết là nguồn sáng gì, tỏa ra ánh sáng xám mờ mịt.

Trong ánh sáng mông lung là những quần thể kiến trúc cổ xưa, nhất thời khó mà phân biệt quy mô bố cục.

Cũng không nhìn ra những phòng ốc điện đường kia là cổ vật triều đại nào, chỉ biết tạo hình điêu lương họa trụ đều cổ xưa dị thường, khó lòng tưởng tượng nổi trong Bách Nhãn Quật này lại chôn giấu một vùng điện các cổ đại như vậy.

Trong những dãy nhà đường vũ cổ điển âm sâm này dường như có nhiều hắc ảnh đi tới đi lui.

Tiếng người xôn xao nghe thấy từ xa đến gần.

Tuy kiến trúc cổ xưa nhưng không hề thấy vẻ đổ nát cũ kỹ, hình như đến nay vẫn có người cư trú sinh hoạt.

Cả ba đứng trước cảnh tượng này mà mục trừng khẩu ngốc.

Nơi này vô cùng không chân thực, cực giống âm gian nơi vong linh tụ hội.

Trần Mộc nghi ngờ mấy người lại trúng phải huyễn thuật gì đó.

Thấy dưới cầu đá có nước, hắn vội vàng cúi xuống vốc mấy vốc nước lạnh tạt lên mặt mình.

Nước địa hạ lạnh thấu xương, xác thực không phải đang nằm mộng, cảnh tượng trước mắt đều là chân chân thực thực.

Hai chị em cũng học theo dáng vẻ Trần Mộc lấy nước lạnh rửa mặt.

Đã đi tới đây rồi, chỉ có thể tiến lên tìm bằng được Lão Dương Bì.

Trần Mộc cũng muốn xem trong này có danh đường gì.

Ba người bị nước lạnh kích thích đều thấy tinh thần tỉnh táo hơn

nhiều, từng bước một đi vào vùng bóng tối màu xám kia.

Tứ bích sơn động quỷ hỏa phiêu đãng, thứ quỷ hỏa đó thực chất chính là lân hỏa.

Một khi có dương khí người sống tiếp cận, từng đoàn hỏa cầu xanh lè liền theo dấu chân người mà lúc sáng lúc tắt.

Ba người cứ thế bước thấp bước cao đi vào thâm xứ.

Càng gần tới thành trì mây khói lượn lờ kia, họ càng cảm thấy dưới chân phát mềm, giống như giẫm lên bông, lúc nông lúc sâu, muốn đứng vững cũng thấy vất vả.

Chương 802

Lúc này một đoàn nhân ảnh xám xịt lao thẳng về phía ba người.

Cả ba kinh hãi, vội vàng lảo đảo né sang một bên.

Từ cửa động một trận âm phong thổi tới, nhân ảnh kia lập tức né vào bóng tối địa hạ rồi biến mất.

Cùng với luồng quái phong, vùng kiến trúc lớn vốn có ánh đèn và nhân ảnh chập chờn kia trong nháy mắt bỗng chốc vạn tượng câu vô, chỉ còn lại vô số quỷ hỏa lập lòe giữa các khe đá.

Cả ba đều đại vi kinh dị.

Lúc này họ mới phát hiện ra mặt đất không bằng phẳng, hễ di chuyển là giẫm phải rất nhiều hòn đá hình vòm tròn, rất dễ mất trọng tâm.

Mặt đất sơn động đều bị một lớp khói nhẹ che phủ, mỗi bước chân đều lún sâu vào đó, không nhìn ra dưới chân rốt cuộc là thứ gì.

Trần Mộc đưa tay sờ mặt đất, muốn xem rốt cuộc là thứ gì.

Nó giống như đáy nồi úp ngược trên đất, sờ vào thấy khá trơn nhẵn.

Hắn dùng lực một tay, một khối lồi lớn trên đất liền bị lật lên.

Trong đám bụi bặm hăng hắc và mùi hôi thối, nhìn kỹ lại thì ra thứ bị lật lên là một cái mai rùa khổng lồ.

Trong mai vẫn còn di hài của rùa già, tất cả đều đã vũ hóa.

Xem ra dưới nền sơn động này không biết chất đống bao nhiêu bộ xương rùa như vậy.

Đây cũng là một nơi Quy Miên Địa, là chốn rùa già dưới biển tự

biết mệnh không còn dài nên bò lên lục địa mai cốt.

Hoàn toàn giống hệt nơi đã thấy ở Nam Hải.

Những tử thi chôn ở tầng động bên trên nhất định là muốn mượn linh khí của bảo địa Quy Miên để vũ hóa phi thăng.

Ngoan nhập hải hóa nhi vi thận.

Vạn năm lão ngoan từ lục địa bò xuống đại hải sẽ mất đi hình thể, hóa thành huyễn khí của hải thích thận lâu, khiến người ta thấy một tòa tiên sơn không hề tồn tại giữa biển.

Thực tế đó là kỳ quan hải thị sinh ra do khí của ngoan gặp khí của biển.

Những gì cự ngoan thấy lúc sinh thời đã tạo ra loại hải khí khó lường này trong biển.

Nhưng trong thanh ô thuật lại nói thực ra trong biển không có ngoan.

Ý nghĩa muốn giải thích đại khái là chỉ thái âm chi khí trong biển tương thông với các linh vật như ngoan, ngao, ngư, long.

Lão rùa sống nghìn vạn năm trong biển, trong hình hài quy giáp đều mang theo lượng lớn hải khí.

Cho nên nơi quần quy mai cốt thường có hải khí huyễn bố.

Vùng kiến trúc xám mờ mà ba người thấy cực có khả năng là nơi tụ cư của quần quy dưới biển.

Có lẽ những người chết chôn ở đây, cũng như truyền thuyết dân gian về Quỷ Nha Môn, tám phần là đã coi huyễn tượng do hải khí phù động trong xương rùa sinh ra là âm gian.

Mấy người không dừng lại, gác chuyện này sang một bên, tiếp tục tìm kiếm Lão Dương Bì trong sơn động đầy rẫy quỷ ảnh này.

Đi tiếp nữa thì sơn động đã đến tận cùng.

Mặt đất và đỉnh đầu nhũ đá lâm lập, khói nhẹ lượn lờ.

Nơi này có một thạch sàng lớn, dưới thạch sàng có nhiều quan tài đá nhỏ, mỗi cái đều có hình người, dài không đến nửa mét, nằm nghiêng nằm ngả vô cùng hỗn loạn.

Bên trên khắc những nhân vật nam nữ khác nhau, biểu tình tuy sinh động nhưng diện mục lại khiến người ta thấy đáng ghét.

Trần Mộc nhìn thấy mà tâm phiền, đá lật một cỗ quan tài đá nhỏ.

Cỗ thạch quan đó từ sớm đã bị người ta cạy ra rồi đậy lại không khít.

Thạch quan nghiêng đổ, thứ bên trong lăn ra đất, nhìn lại hóa ra là một con Hoàng Bì Tử chết, Trần Mộc không khỏi chửi thề một câu xúi quẩy.

Trên thạch đài này khắc nhiều cảnh tượng nữ tử đeo mặt nạ chiêm bặc hành vu, có rất nhiều người thành tâm đỉnh lễ mô bái.

Nơi này có lẽ là nơi đặt thi thể vu nữ đeo mặt nạ kia.

Bất quá nói nàng ta là thi thể cũng không quá thích đáng, cái xác rỗng của người đàn bà đó hẳn là đạo cụ để bọn thần côn dùng Hoàng Bì Tử hòng mê hoặc lòng người.

Cảm giác tâm hoảng bất an khi lần đầu thấy xác vu nữ trong mật thất dường như lúc này lại xuất hiện.

Mấy người có vẻ đã không còn cách Lão Dương Bì và cỗ rương đồng kia bao xa nữa.

Già La đang dạo quanh gần đó bỗng khẽ thốt lên một tiếng.

Hai người vội vàng chạy lại xem, Lão Dương Bì đang ôm cỗ rương đồng hôn mê sau thạch đài.

Thạch đài hình chữ nhật dẹt giống như một cái nắp đã bị lão đẩy ra một khe hở, bên dưới lộ ra một địa huyệt.

Bên trong là gạch lớn, trên gạch có ký hiệu hình rồng màu đen, thân rồng hồn nhiên giản lược, nếu không có vuốt thì rất dễ bị lầm là con chạch.

Thấy có điểm dị thường, Trần Mộc đặc biệt nhìn kỹ vài nhãn.

Ký hiệu hình rồng trên gạch hình thái gần như hoàn toàn giống nhau, điều khó hiểu nhất là những con rồng này đều không có mắt.

Thường ngôn rằng họa long điểm tình, rồng không mắt há chẳng phải thành rồng mù sao.

Trong địa huyệt này cũng có từng tầng xương rùa, dường như là một cái Kim Tỉnh trong phong thủy âm huyệt, dùng để ngưng tụ sinh khí trong địa mạch, không biết họa long là ý gì.

Những con rồng trên tường này đều không có mắt, không biết có phải do quân Nhật làm không, nhưng nhìn vết tích lại không giống, không có dấu hiệu bị người ta cạo đi.

Thấy cỗ rương đồng quái dị kia cuối cùng vẫn chưa bị mở ra, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trần Mộc lại gần đỡ Lão Dương Bì dậy, một hồi xoa ngực đấm lưng, lại liên tục gọi khẽ mới làm lão tỉnh lại.

Hóa ra khi lão đẩy phiến đá này ra đã bị luồng âm hối chi khí tích tụ bên dưới va đập nên mới hôn mê tại chỗ.

May mắn đây là Kim Tỉnh trong cổ mộ, khí thể bên trong tuy tích tụ nhiều năm nhưng lại là sinh khí của phong thủy bảo địa, bằng không nếu bị thi khí xông phải thì tam hồn ít nhất cũng mất đi hai phách.

Lão Dương Bì định thần lại, vẫn chưa hiểu làm sao ba người tìm thấy lão.

Trần Mộc lúc này tuy có nhiều lời muốn hỏi nhưng thấy âm phong trong động lúc có lúc không, lúc lặng gió thì những phòng xá trạch vũ mờ mờ ảo ảo kia lại hiện hình, ảnh ảnh xước xước khiến quỷ khí tăng mạnh, xem ra nơi này không nghi lưu lại lâu.

Đây không phải nơi để nói chuyện, nên Trần Mộc muốn đưa mấy người rời đi ngay lập tức.

Chương 803

Nhưng ánh mắt Lão Dương Bì tán loạn, chằm chằm nhìn cỗ rương đồng dưới đất: "Mau bỏ cái hộp đồng đó vào Kim Tỉnh đi..." Lão cứ lặp đi lặp lại, đảo qua đảo lại chỉ nói với mấy người đúng một câu này.

Lúc này mọi người đều đợi Trần Mộc định đoạt xem có nên làm theo lời Lão Dương Bì hay không.

Trần Mộc nghĩ thầm cái rương tai họa này chắc chắn không thể mang về rồi, do đang gấp rời đi nên cũng không suy nghĩ kỹ, gật đầu đồng ý.

Trần Mộc định tiến lại ôm cỗ rương đồng ném xuống địa huyệt, nhưng không ngờ rương đồng niên đại quá lâu, cổ lão giòn bở, tính chất đồng đã bị thủy khí ăn mòn hết, lại bị Lão Dương Bì lôi kéo suốt một quãng đường, khi Trần Mộc vừa nhấc khỏi mặt đất, nắp và thân rương đã rời ra.

Thứ bên trong kêu rầm một tiếng rơi xuống đất.

Rương đồng tan tành, thứ bên trong rơi ra, trong mắt mấy người thì cái này chẳng khác gì một quả bom rơi xuống đất.

Bao gồm cả Lão Dương Bì, bốn người đều ngây ra.

Chỉ thấy trong thân rương tàn phá rơi ra xác khô một con Hoàng Bì Tử già toàn thân lông trắng.

Nó lớn hơn Hoàng Bì Tử bình thường không chỉ một chút, thể hình to lớn gần như một con sơn dương cỡ nhỏ.

Lớp lông trắng trên người dài hơn một thốn.

Bốn chân nó co quắp, ôm một thứ giống như một quả noãn bằng

huyết thịt.

Cục thịt đó mọc ngay trên tim nó, cũng không biết là thứ gì, màu thịt đỏ tươi như máu khiến người ta vừa nhìn đã thấy sợ hãi.

Trong huyết noãn dường như hội tụ oán hận của vô số vong hồn.

Chưa đợi mấy người kịp hoàn hồn, huyết noãn trong lòng con Hoàng Bì Tử già kia bị gió thổi qua bỗng nhiên từ từ nhu động.

Trong lớp thi mao trên người nó tụ tập vô số những con bọ màu trắng nhỏ như mảnh giấy vụn (bạch sắt).

Loại sinh vật mọc trên cương thi này chuyên hấp thụ dương khí người sống, cũng là loại gặp gió là động, trong chớp mắt đã tán ra đầy động.

Cả mấy người lập tức bị bao vây bởi đám bọ trắng như tuyết rơi.

Trần Mộc bây giờ mới hiểu ra, những người trong viện nghiên cứu đại khái đều bị thứ này cắn chết, dường như không ai có thể may mắn thoát nạn.

Tình thế chuyển biến xấu trong nháy mắt, chỉ trong vài phút mấy người sẽ bị đám bọ trắng thành đàn này cắn chết.

Thứ này không hút máu mà chuyên hút sinh khí người sống, hơn nữa ngay cả vải bạt cũng có thể xuyên thủng, hành động lại vô cùng nhanh chóng, thật là phòng không xuể.

Trần Mộc vội dùng quần áo bao lấy đầu, hét lên với mọi người: "Chạy mau, chạy về phía Lạc Thủy Kiều đi!" Nếu có thể nhảy xuống nước, nhờ dòng nước gột rửa họa may còn một tia hy vọng sống sót, đứng trên đất bằng sẽ sớm trở thành một thi thể thừa thãi trong tàng thi động này.

Những trải nghiệm gần đây khiến Trần Mộc vô cùng kinh tởm lũ

Hoàng Bì Tử, hắn dường như cũng quên mất con Hoàng Bì Tử già trong rương đồng đã chết từ bao nhiêu năm rồi, hận hận mắng: "Chết cũng phải kéo con Hoàng Bì Tử già này đệm lưng cho ta!" Bất chấp những vết cắn đau nhói xuyên tâm của lũ bọ trắng, hắn giơ chân giẫm nát cục máu trên ngực con hoàng thử lang già.

Máu mủ hôi thối bắn tứ tung.

Đám bọ trắng ký sinh trên thi thể Hoàng Bì Tử mất đi vật chủ lập tức tán loạn, nhưng những con đang bám trên người mấy người vẫn bám chặt hút sinh khí.

Vốn định đưa mọi người chạy về phía Lạc Thủy Kiều nhưng hiển nhiên là không kịp rồi, ước chừng chạy chưa được một nửa là đã bị cắn chết tươi.

Toàn thân mấy người đau đớn như bị vô số kim thép rút tủy, mỗi cơn đau qua đi là sinh lực lại giảm đi một phần, cả người rệu rã sắp ngã quỵ xuống đất.

Do đau đớn khó nhịn, mấy người chỉ đành lăn lộn trên đất để hòng gạt bớt đám bọ trắng trên người.

Lúc này Lão Dương Bì rống lên một tiếng: "Vào Kim Tỉnh mới sống được!" Mấy người cũng chẳng kịp nghĩ lão đang diễn trò gì, dù sao có bệnh thì vái tứ phương, hiện giờ có cọng rơm cứu mạng nào cũng phải vớ lấy thử xem, vả lại lão dường như rất am hiểu chuyện nơi này, làm theo lời lão họa may còn có đường sống.

Địa huyệt đầy những gạch rồng mù kia ngay bên cạnh, bốn người lập tức nhảy xuống.

Trong tỉnh quỷ hỏa càng nhiều, vách tỉnh toàn là gạch rồng, còn dưới đáy không hề có nước, trong lân quang thấy dưới đáy Kim Tỉnh có nhiều vật thể lồi lõm bán trong suốt.

Chạm vào thấy trơn nhẵn ấm áp, giống như một loại đá nào đó, có cái đã bị đập vỡ, có cái vẫn còn bảo tồn nguyên vẹn, bên dưới như có nước trong đang chảy.

Kim Tỉnh dưới mộ không sâu nhưng ngã xuống cũng đau không nhẹ.

Trần Mộc lăn ra đáy tỉnh, quay đầu thấy Già Nam ngã bên cạnh.

Thân thể nàng vốn đã suy yếu, dưới sự cắn xé của đàn bọ trắng, sau khi rơi vào tỉnh lập tức không thể cử động được nữa.

Trần Mộc muốn kéo nàng chạy vào trong nhưng trước mắt trận trận tối sầm, muốn vươn tay mà ngay cả cánh tay cũng không nhấc lên nổi.

Còn Già La một bên lại không có chuyện gì, một tay một người túm lấy cổ áo Trần Mộc và Già Nam, dùng lực kéo lùi lại hai bước, ngay sau đó cũng gục xuống đất.

Từ lúc cái quan tài đồng của con Hoàng Bì Tử già kia vỡ ra cho đến khi mấy người bị cắn đến mức sắp không cử động được nữa, trước sau chỉ chưa đầy một hai phút, thậm chí còn chưa kịp cảm thấy tuyệt vọng thì não bộ đã dần trở nên tê liệt.

Con người sống là nhờ một ngụm khí, cái gọi là tinh, khí, thần, sinh khí trong cơ thể người sống một khi tán đi thì cũng coi như gần đất xa trời.

Trên người Trần Mộc vốn đã trúng thi độc, còn độc tính của Già Nam dường như vẫn chưa trừ hết, nếu không phải Lão Dương Bì chạy tới nơi sâu nhất của Quy Miên Địa này thì cũng không có những chuyện này rồi.

Mà lúc này Lão Dương Bì miệng thở hồng hộc, tay quờ quạng lấy được Khang Hi bảo đao rơi vào tỉnh cùng với mấy người, nhắm thẳng

vào phiến đá bán trong suốt trên đỉnh đầu mà đâm mạnh.

Trần Mộc không biết lão đang làm gì, bỗng nhiên cảm thấy một trận thanh lương.

Hóa ra Lão Dương Bì dùng trường đao đâm thủng một mảng đá bán trong suốt mờ ảo trên đỉnh đầu, bên trong một lượng lớn nước trong tràn ra, nước kia giống như ngọc dịch từ tiên bình của Quan Âm Bồ Tát, chạm vào người là cơn đau lập tức ngừng lại.

Cảm giác thanh lương truyền đến từ cánh tay, thoải mái không sao tả xiết, đại não cũng từ trạng thái bán tê liệt mà tỉnh táo hơn nhiều.

Trần Mộc lập tức tỉnh ngộ, đây không phải nước bình thường.

Lão Dương Bì bảo họ nhảy vào Kim Tỉnh là vì trong tỉnh có Thủy Đảm.

Kim Tỉnh là nơi ngưng tụ sinh khí trong phong thủy, nước là tượng trưng của sự sống, nên Kim Tỉnh có sinh thủy là cực kỳ quý giá.

Trên đời có loại khoáng thạch gọi là Thủy Đảm Mã Não.

Thủy Đảm Mã Não là một loại khoáng chất thạch anh ẩn tinh, chất địa giòn mà cứng, vô cùng chống mài mòn, có ánh sáp, dạng bán trong suốt, là sản vật của hoạt động núi lửa cổ đại.

Nó là một tập hợp thể ẩn tinh với thành phần hóa học là silic dioxit.

Chất keo silic dioxit khi đông kết đã bao bọc một luồng hơi nước sinh ra từ nhiệt độ cao, sau khi lãnh ngưng hóa thành dịch thái thủy, luồng nước trong này vĩnh viễn lưu lại trong mã não, hoàn toàn là nguồn nước tinh khiết từ hơn một trăm triệu năm trước.

Cũng may trong Kim Tỉnh nơi rùa nằm có một lớp khoáng sản

tương tự như mã não thủy đảm.

Tuy nhiên đó không phải là mã não thủy đảm thật, chỉ là gần giống mà thôi.

Lớp tinh thể mỏng hơn nhưng cứng hơn, đặc biệt là lớp khoáng sản mỏng manh dưới Kim Tỉnh này ẩn chứa nước ngưng kết từ sinh khí hiếm thấy, chính là "Sinh Thủy" theo đúng nghĩa đen.

Thứ này có thể giải bách độc, trừ bách bệnh, có kỳ hiệu cải tử hoàn sinh.

Đám tiểu Nhật tử đã đào đi không ít khoáng thể chứa Sinh Thủy từ đây, nhưng có lẽ vì thứ này không thể tái sinh, số lượng tồn thế quá ít ỏi, bọn chúng lại muốn giữ lại một ít nguyên dạng để nghiên cứu nên mới sót lại bấy nhiêu.

Chương 804

Chính phần Sinh Thủy tàn dư cuối cùng trong giếng này đã cứu mạng mấy người bọn họ.

Lão Dương Bì dùng trường đao đâm loạn xạ, ngọc dịch giấu trong khoáng mạch chảy hết ra ngoài, ngập cả huyệt giếng sâu hơn nửa mét.

Mấy người ngâm mình trong nước, tựa lưng vào vách giếng.

Cổ nhân thường nói, danh sơn đại xuyên có khí hòa hợp hướng vào nhau sẽ sinh ra ngọc tủy, ăn vào có thể bất tử.

Thứ Sinh Thủy như rồng phun trời ban này tuy không thể khiến người ta trường sinh bất tử, nhưng quả thực có thể giải nghìn trăm loại kỳ độc, có lực cải tử hoàn sinh.

Các loại độc tố trên người mấy người bọn họ đều bị trừ sạch trong vô thức.

Chỉ thấy đám bọ chấy béo tròn (Phì Sắt) đều nổi trên mặt nước, con nào con nấy căng phồng, trắng hếu một dải, số lượng lên đến hàng vạn con.

Trần Mộc nhặt vài con lên xem, đám bọ trắng này toàn thân trong suốt như tuyết, thân tròn mà dẹt, trên người đầy lông cứng trong suốt, bụng phình to, sáu chân đạp loạn xạ, dùng móng tay bấm một cái là xịt ra một búng nước đen.

Lão Dương Bì đột nhiên mở miệng kể rằng trước kia khi còn làm trộm mộ, lão từng nghe nói có loại bọ béo sinh ra trên xác cương thi thế này.

Không ngờ trên đời lại có vật này thật, nếu không nhờ Sinh Thủy trong Kim Tỉnh cứu mạng thì hiện giờ mọi người đã bỏ mạng từ lâu

rồi.

Loại bọ béo này thực chất không phải vật sống, con Hoàng Bì Tử giả kia lúc còn sống đã luyện ra nội đan to như trứng máu (huyết noãn).

Sau khi chết, thịt trong bụng không hóa, sinh ra vô số bọ béo, chính là tinh linh của nó kết thành, giống như hạt châu mẹ con trong nam châm.

Bình thường chúng bám vào lông xác chết như gàu, gặp sinh khí là sống dậy, thủy hỏa bất xâm, chuyên hút tinh phách người sống rồi bổ trợ cho hạt châu mẹ.

Đám bọ béo trên một xác cương thi có thể khiến trong vòng mười mấy dặm không còn nửa người sống.

May mà Trần Mộc đã giẫm nát viên trứng máu kia, nếu không dù có Sinh Thủy bảo mạng thì bọ béo trong xác Hoàng Bì Tử vẫn sẽ liên tục xuất hiện cho đến khi hút cạn hồn phách người sống quanh đây.

E là người trong viện nghiên cứu của đám tiểu Nhật tử đã không phòng bị kỹ nên mới mất mạng hết.

Đám bọ này đã hút no Sinh Thủy, nhưng châu mẹ đã hủy, không bao lâu nữa chúng cũng sẽ khô héo tiêu tán, không còn đe dọa được ai.

Trần Mộc lúc này hỏi Lão Dương Bì rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Đến nước này rồi thì không cần phải giấu giếm nữa.

Lão Dương Bì cố sức đứng dậy khỏi mặt nước, thừa nhận rằng tuy đã kể phần lớn cho mọi người nhưng quả thực vẫn còn ẩn tình, hiện tại chưa phải lúc nói chuyện đó.

Kim Tỉnh này có lẽ cũng không an toàn, cần phải khẩn trương rời

đi, chờ ra ngoài rồi nói sau.

Được làn nước trong vắt này gột rửa, tuy toàn thân run rẩy vì lạnh nhưng vết thương không còn đau nữa, trên người cũng có thêm vài phần khí lực.

Nghe Lão Dương Bì nói nơi này còn nguy hiểm, mọi người liền bò ra khỏi Kim Tỉnh, định quay lại tòa nhà của viện nghiên cứu tìm vài bộ quần áo khô ráo để thay.

Vừa mới đi tới hang động đầy xương rùa trên mặt đất, mấy người đã nghe thấy phía trước có tiếng gió dữ dội.

Từng mảng tro đen bay qua trước mắt, đưa tay chộp lấy, toàn là mỡ dầu trong cơ thể người chết.

Tiếng gió ác độc truyền đến từ ngoài hang tàng thi, cuốn theo tiếng quỷ khóc sói gào giữa trời đất như rồng ngâm nơi khe núi, chấn động vách hang run rẩy từng hồi.

Những đám bụi đen dày đặc trôi lơ lửng trong không khí.

Mấy người tùy ý gạt đám khói đen tạt vào mặt, cảm thấy đầu ngón tay trơn nhớt, đều là mỡ dầu nóng hôi hổi, chẳng phân biệt được là mỡ người hay mỡ bò.

Lão Dương Bì kêu lên thất thanh: "Hỏng rồi!

Yêu Long sắp về tổ rồi!".

Nếu bị trận gió đen này cuốn trúng sẽ giống như bị thiêu trong lò hỏa táng, người đang sống sờ sờ trong phút chốc sẽ tan thành mây khói.

Việc này không phải trò đùa, chân mọi người không dừng lại, Trần Mộc thúc giục mọi người khẩn trương rút lui.

Địa thế trong hang xương rùa này bằng phẳng, nếu bị trận gió

thiêu (Phần Phong) đó chặn trong hang thì đừng hòng giữ mạng.

Con đường sống duy nhất là chạy trốn vào dòng sông ngầm dưới cầu Lạc Thủy trước khi luồng gió yêu quái vô hình vô ảnh kia xuất hiện.

Lúc này chẳng ai còn tâm trí đâu mà nghĩ đến tiền căn hậu quả, bao nhiêu thứ vướng víu trên người đều vứt sạch, nhẹ người mà chạy.

Tiếng quỷ khóc đêm ngoài cửa hang ngày càng lớn.

Mấy người nhanh chóng chạy tới cạnh cầu, thuận theo những tảng đá trơn nhẵn bên cầu Lạc Thủy mà trượt xuống dòng nước ngầm lạnh thấu xương.

Nước không sâu, chỉ vừa đến ngực, cảm giác đám cá mù dưới đáy lướt qua người giống như có vô số bàn tay quái dị lạnh lẽo đang chạm loạn xạ, khiến người ta kinh hãi.

Trên đầu là ngọn lửa địa ngục nghiệp hỏa vô tận gào thét thiêu đốt.

Chỉ cần thò đầu ra khỏi mặt nước là tai sẽ nghe thấy tiếng gió nóng thê lương gào thét đi qua.

Bốn người chờ đợi dưới nước hồi lâu, tiếng gió ở hang động trên cầu Lạc Thủy bỗng tắt lịm, vạn vật im ắng.

Bốn người ướt sũng ló đầu ra khỏi dòng sông ngầm, mãi đến khi xác nhận đã thực sự an toàn mới lập cập bò lại lên cầu.

Nước quá lạnh, mọi người run cầm cập, răng đánh vào nhau lập bập, muốn nói chuyện cũng không mở nổi miệng, đành phải mò mẫm ra khỏi cửa hang.

Trong hang tàng thi khổng lồ bên ngoài, hầu như tất cả xác chết đều bị Phần Phong thổi tan thành tro đen.

Điều này hoàn toàn trùng khớp với truyền thuyết về nơi rùa nằm, xác chết chôn trong hang xương rùa cuối cùng đều hóa thành tro bụi, ngay cả một mẩu xương vụn cũng không sót lại.

Mấy người quay về đường cũ.

Lúc này đám cháy dưới tầng hầm viện nghiên cứu đã tắt, lửa không lan lên các tầng trên.

Trong một căn phòng trên lầu, Trần Mộc đốt một đống lửa để sưởi ấm.

Ai nấy đều bị lạnh đến mức mặt trắng bệch, môi thâm tím.

Nghĩ lại trải nghiệm ở Bách Nhãn Quật lần này đúng là không nỡ nhìn lại.

Đặc biệt là Lão Dương Bì, khi thấy thi thể của em trai mình là Dương Nhị Đản đã cùng với bao nhiêu người chết khác trong hầm ngầm tan thành tro bụi.

Lão Dương Bì vốn ở quê nhà Tây Sơn luôn coi trọng thổ táng, khi nhắm mắt xuôi tay phải có một nắm đất vàng vùi thân mới coi là xứng với tổ tông.

Tư tưởng nhập thổ vi an đã bám rễ sâu sắc.

Lúc này túi lá thuốc treo trên tẩu cũng đã ướt sũng, rời xa điếu thuốc Lão Dương Bì càng thêm tâm thần bất định.

Lúc thì lắc đầu, lúc lại thở dài, thật không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Chương 805

Trần Mộc lúc này yêu cầu Lão Dương Bì nói cho rõ mọi chuyện.

Đến lúc này, Lão Dương Bì cũng không giấu giếm nữa.

Lão Dương Bì sở dĩ hiểu rõ tình hình ở Bách Nhãn Quật là vì em trai lão, Dương Nhị Đản, sau khi tìm thấy chiếc quan tài đồng đó và mang đến viện nghiên cứu Bách Nhãn Quật thì mất tích.

Lão Dương Bì nhất thời hèn nhát đảm khiếp không dám vào tra rõ chân tướng, nhưng những năm qua lão cũng không hề rảnh rỗi.

Năm đó lão đi theo vị thủ lĩnh trộm mộ họ Trần kia học được vài ngón nghề đạo mộ, biết rằng việc tìm long mạch có nhiều đường lối đặc biệt.

Ví dụ như phải cải trang, đi dò la tin tức ở những nơi có truyền thuyết về mộ cổ đại chủng.

Từ miệng dân địa phương tìm manh mối tình báo, xem vùng núi này có truyền thuyết gì không, có dấu vết cổ xưa nào không.

Thông qua những manh mối đó, một là có thể tìm được vị trí mộ cổ, hai là có thể hiểu được từ bên ngoài xem xung quanh mộ cổ có nguy hiểm gì.

Giới hắc đạo gọi đó là "thải bàn tử" (dò la thực hư).

Thải bàn tử vốn là một trò diễn tạp kỹ dân gian, ý chỉ sự cẩn thận, thăm dò hung cát hư thực.

Dân trộm mộ thì gọi những manh mối quan trọng nghe ngóng được theo cách này là "thiệt lậu" (tin rò rỉ).

Lão Dương Bì đã thu lượm được vô số "thiệt lậu" ở các khu vực

miền núi và chăn nuôi xung quanh.

Lão chắp vá những truyền thuyết dân gian rời rạc đó lại, rồi dựa trên kinh nghiệm cũ để sàng lọc loại trừ, dần dần biết được một số nội tình trong Bách Nhãn Quật.

Thực chất Bách Nhãn Quật chẳng phải hang tàng thi của người Đường Ti (Tungusic) nào cả, bên trong cũng cực ít xác người Đường Ti.

Nhưng Bách Nhãn Quật quả thực giống như động Gát Tiên, là hai thánh địa đại diện cho âm và dương, sinh và tử.

Bởi vì tổ tiên sống trên vùng đất này phát hiện ra nhiều rùa khổng lồ vùi xương ở đây, thường có tiên cảnh cung khuyết lâu đài xuất hiện trong hang.

Cổ nhân không biết đó là quỷ thị do khí biển trong mai rùa sinh ra, nên cho rằng đó là nơi về của con người sau khi chết xuống âm giới.

Tuy nhiên dân du mục từ trước đến nay sùng bái thiên táng, không chú trọng nhập thổ vi an.

Nhưng vẫn có nhiều dân tộc với bối cảnh văn hóa và tín ngưỡng tôn giáo khác nhau đến đây tế núi.

Cho đến khi gần vùng Đại Hưng An Lĩnh xuất hiện một loại tôn giáo gọi là Nguyên Giáo. "Nguyên" (Yuan) vốn có nghĩa là màu vàng của con chồn (hoàng), vị đại tiên họ thờ chính là Hoàng Đại Tiên.

Vì chữ "Hoàng" trùng với tên vàng kim nên không gọi là Hoàng mà gọi là Nguyên, một thời cực kỳ hưng thịnh, tín đồ vô số.

Đại vu của Nguyên Giáo nghe nói là do Hoàng Đại Tiên hóa thành hình nữ nhân, suốt ngày đeo mặt nạ ngồi trong đường, thiện nam tín nữ chiêm bái, cầu gì được nấy.

Thực chất vị gọi là Hoàng Đại Tiên Cô đó chỉ là một xác nữ vô danh được chế thành lớp vỏ da người.

Đám thần côn nhét một con Hoàng Bì Tử già vào bên trong, lợi dụng huyễn thuật để mê hoặc dân chúng.

Tuy nhiên Lão Dương Bì không biết chi tiết này, lão vẫn ngỡ xác nữ đó chính là di hài của Hoàng Đại Tiên thật.

Trần Mộc trước đó đã thấy loại da người rỗng ruột này trong mộ Hoàng Bì Tử và mật thất nên biết rõ uẩn khúc bên trong.

Lão Dương Bì nghe kể về chuyện con rối da người đó cũng cảm thấy bừng tỉnh đại ngộ.

Sau đó lão lại đứt quãng kể tiếp về Nguyên Giáo.

Nguyên Giáo hấp thụ nhiều vu thuật địa phương vùng Đông Bắc, chẳng hạn như nhảy đồng.

Nhảy đồng thực chất là nhảy Shaman, nhưng hành sự rất bí mật.

Sau đó phạm vi hoạt động dần mở rộng ra thảo nguyên.

Bách Nhãn Quật chính là yếu địa nối liền thảo nguyên và sa mạc.

Lúc bấy giờ ở gần cửa núi thường xuyên xảy ra chuyện người và gia súc mất tích.

Sau khi Hoàng Đại Tiên chết, đám thần côn Nguyên Giáo tuyên truyền ra ngoài rằng dưới đất có Yêu Long, từ minh phủ bò lên tác oai tác quái.

Chỉ cần chôn di cốt Hoàng Đại Tiên vào Bách Nhãn Quật là có thể trấn giữ được hồn phách con rồng này.

Thế là chúng xây một mộ huyệt có Kim Tỉnh rồi táng Hoàng Đại Tiên vào.

Thực chất chúng làm vậy là để chiếm lấy mảnh bảo địa chôn xương rùa, có Sinh Thủy ngưng kết này.

Đồng thời tuyên truyền tín đồ xả bỏ tiền của, sau khi chết táng vào đây sẽ được vũ hóa phi thăng, kết quả là rất nhiều người khuynh gia bại sản.

Một thời gian dài, trong suốt hai trăm năm, Bách Nhãn Quật không biết đã chôn bao nhiêu người chết.

Hoàng Đại Tiên mà Nguyên Giáo tôn thờ thực chất là xác nữ rỗng tuếch kia.

Ngoài ra còn có một chiếc hòm đồng chiêu hồn, bên trong chứa một con chồn già đã thi biến.

Hòm chiêu hồn được giấu trong Kim Tỉnh, xung quanh còn nuôi một số Hoàng Bì Tử chuyên môn trông giữ chiếc hòm này.

Nghe nói hồn phách của tất cả người chết trong ngôi mộ lớn này đều sẽ bị thu vào chiếc hòm đó.

Nếu người nhà muốn trò chuyện với người đã khuất nhiều năm, chỉ cần nộp vàng bạc cho Nguyên Giáo, Hoàng Đại Tiên có thể thông qua hòm đồng chiêu hồi vong hồn.

Vật cực tất phản, Nguyên Giáo sau thời kỳ đỉnh cao cuối cùng đã bị giai cấp thống trị trấn áp, dần dần suy lạc.

Đám giáo chúng tàn dư mang theo hòm chiêu hồn trốn vào rừng sâu núi thẳm Đại Hưng An Lĩnh, xây miếu Hoàng Đại Tiên tiếp tục hành tung quỷ bí.

Lúc bấy giờ trong núi đang có mạch vàng, người đào vàng cực đông.

Do từ xa xưa đã có thuyết nói vàng trong núi đều do Hoàng Bì Tử

cất giữ, nên người đào vàng đều phải thắp hương cúng bái Hoàng Đại Tiên, miếu Hoàng Bì Tử nhờ thế mà hưng thịnh trở lại.

Nhưng cảnh hay không dài, có vài kẻ gan to tò mò lén xem vật bên trong hòm đồng của Hoàng Đại Tiên, kết quả là xung quanh chết rất nhiều người.

Mạch vàng trong núi không biết là bị đào hết hay tự chạy mất mà từ đó biến mất không dấu vết.

Sau này lại có một trận lở đất vùi lấp miếu Hoàng Đại Tiên, những thứ bên trong không còn ai thấy nữa.

Chính vì chuyện đó mà gò đất sâu không thấy đáy kia mới gọi là mộ Hoàng Bì Tử.

Nhưng người biết nguồn gốc cái tên này quá ít, Lão Dương Bì cũng vô tình mới có được tin tức này.

Sau đó đám tiểu Nhật tử thành lập bộ đội bí mật nghiên cứu vũ khí giết người, gọi là bộ đội phòng dịch cấp nước.

Chương 806

Chúng rất hứng thú với truyền thuyết này, cho rằng chiếc hòm đó là một loại vũ khí cổ xưa thần bí.

Khai quật ở Bách Nhãn Quật không được, chúng liền mua chuộc gian tế tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cũng lọt vào tay chúng.

Có điều chiếc hòm đồng này vừa mang đến Bách Nhãn Quật thì ngay sau đó là một thảm họa lớn xảy ra, không ai còn sống sót.

Còn về việc người trong viện nghiên cứu chết như thế nào thì có nhiều khả năng, chưa chắc toàn bộ đã bị đám bọ trong hòm đồng hút cạn sinh khí mà chết.

Thậm chí có thể do đám Hoàng Bì Tử lông trắng tinh khôn làm ra.

Chúng vốn dĩ biết trong hòm chứa tổ tông của mình nên đã đi theo suốt dọc đường, giết sạch người ở Bách Nhãn Quật chỉ trong một đêm.

Với những thủ đoạn quỷ dị đáng sợ của chúng, làm ra chuyện như vậy tuyệt đối không phải không thể.

Từ điểm này mà nói, Hoàng Bì Tử cũng coi như có đóng góp.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán sau đó, trừ phi người chết sống lại kể cho mọi người biết chuyện xảy ra hôm đó, nếu không sẽ vĩnh viễn không có đáp án thực sự.

Tóm lại người sống trong viện nghiên cứu chết không còn một mống, chắc chắn có liên quan đến việc đám phỉ Nê Nhi Hội mang chiếc hòm này vào.

Lão Dương Bì tuy biết hòm chiêu hồn rơi vào Bách Nhãn Quật, và em trai mình là Dương Nhị Đản tám phần cũng đã chết trong đó,

nhưng bao năm qua lão vẫn không gom đủ dũng khí vào xem.

Vì nơi đó dù sao cũng là "Cửa Quỷ" trong truyền thuyết, người sống vào không có ra, nên lão cứ ở lại thảo nguyên làm thuê kiếm sống.

Cho đến sau này thành dân mục súc, càng không có cơ hội tới Bách Nhãn Quật nữa.

Nhưng trời có gió mây bất trắc, năm nay các khu mục súc đều gặp thiên tai, chỉ có thảo nguyên này là yên ổn.

Người phụ trách yêu cầu đưa một nhóm dân mục súc bị thiên tai mang theo gia súc tới vùng giáp ranh Mông Cổ có đồng cỏ nhàn rỗi để vượt qua mùa đông khô hạn.

Lão Dương Bì nghe xong sợ khiếp vía, bao năm qua vì những truyền thuyết rợn người mà không ai thực sự dám vào vùng rừng núi gò đồi Bách Nhãn Quật.

Một khi dân mục súc chuyển qua đó, sớm muộn người ta cũng phát hiện hòm chiêu hồn giấu trong núi.

Những chuyện khác thì thôi, chỉ sợ vong hồn Dương Nhị Đản vẫn bị nhốt bên trong.

Ngoài ra lão cũng không thể giương mắt nhìn người ta mất mạng, nhưng chuyện này làm sao dám nói thẳng ra.

Không ngờ chính lão giờ đây lại vào Bách Nhãn Quật ngày càng sâu, cho đến khi thấy thi thể Dương Nhị Đản bị xác tham bao bọc.

Lão từng nhất thời mất kiểm soát, định mở hòm chiêu hồn để gọi hồn cho em trai, may mà Trần Mộc kịp thời ngăn lại.

Nhân lúc mấy người kia mệt mỏi rã rời đều ngủ thiếp đi, Lão Dương Bì tuổi cao nên ngủ ít, lơ mơ một lát rồi tỉnh.

Những năm lăn lộn trộm mộ lão không hề uổng phí, luận về thuật thoát thân thì rất cừ.

Lão dùng đao mài đứt dây da trói chân tay, lẻn về mật thất.

Đối diện với xác Dương Nhị Đản, lão khóc một trận thảm thiết, bể khổ vô biên, sao không sớm quay đầu.

Lão Dương Bì thở dài sườn sượt, chết quả thực nhẹ như lông hồng.

Người chết để danh, nhạn bay để tiếng, nếu chết còn không bằng cả lông hồng thì đúng là một nỗi bi ai cực lớn.

Lần thứ hai trở lại mật thất nhìn thấy xác Dương Nhị Đản, Lão Dương Bì cuối cùng cũng tỉnh ngộ đôi chút.

Đường đời là do chính mình đi, lão đã khuyên bảo không dưới trăm nghìn lần.

Tình nghĩa anh em một nhà coi như lão đã tận tình tận nghĩa.

Lão Dương Bì lo sợ mấy ngày tới chuyện ở Bách Nhãn Quật sẽ bại lộ, sợ chiếc hòm này bị người không rõ chân tướng mở ra làm hại tính mạng người vô tội, nên quyết định chôn nó xuống Kim Tỉnh dưới hang xương rùa.

Kết quả vô tình làm vỡ hòm đồng, trong lúc vội vã phải mang theo đám trẻ nhảy xuống Kim Tỉnh cầu sinh, mới từ cõi chết trở về.

Chiếc hòm chiêu hồn của Hoàng Đại Tiên coi như đã hoàn toàn bị hủy.

Mọi người nghe đến đây, cảm thấy chuyện hòm đồng chứa xác chồn già có thể chiêu hồn giờ đây e rằng khó mà phán đoán thực hư.

Những năm trước đám thầy cúng bà đồng vẫn thường dùng thủ đoạn tương tự để lừa ăn lừa uống.

Chuyện gọi oan hồn để thẩm án vốn đã có từ xưa, ai biết được là thật hay giả.

Tuy nhiên mọi người thà tin rằng đó là huyễn thuật lừa người, nếu không người chết rồi vẫn không được giải thoát.

Lão Dương Bì không nói chi tiết chuyện chiêu hồn và Hoàng Đại Tiên thực chất là lo bị lãnh đạo khu mục súc biết được.

Nếu lộ ra, không chỉ lão gặp rắc rối mà gia đình con trai cũng bị liên lụy.

Lão đã theo thủ lĩnh trộm mộ vài năm, kiến văn rộng rãi, biết nhiều chuyện nhưng bình thường luôn thâm tàng bất lộ.

Lão tuy không hiểu lý luận phong thủy địa lý nhưng tiếp xúc với khai quật mộ cổ nhiều, nghe ngóng cũng biết được ít nhiều chiêu trò.

Nước trong Kim Tỉnh, trong mắt những tay trong nghề chính là nơi linh khí tụ hội.

Rồng phun trời ban, có lực cải tử hoàn sinh.

Luồng linh khí vô hình vô ảnh ở cửa núi Bách Nhãn Quật chính từ đây mà ra.

Trong mắt lão, luồng linh khí nuốt chửng sinh linh đó chính là một con rồng thật sự.

Nói đoạn, Lão Dương Bì xòe bàn tay đang nắm chặt ra, lộ ra một tấm bùa hình rồng không mắt bằng thanh đồng.

Lão đặt trước mặt cho mọi người xem và kể nốt tin tức cuối cùng.

Trần Mộc đón lấy tấm bùa rồng trong tay Lão Dương Bì quan sát kỹ.

Già Nam và Già La cũng tò mò ghé lại xem nửa ngày.

Bùa rồng làm bằng thanh đồng, công nghệ không tính là tinh xảo nhưng hình dáng rất lạ.

Khác xa với hình rồng mà mọi người thường thấy, nó dài khoảng hai mươi centimet, có năm vuốt, tư thế cuộn đầu vẫy đuôi rất tự nhiên.

Đầu rồng không có mắt, cũng là một con rồng mù.

Nhìn chất đồng màu xanh biếc có thể soi rõ xương thịt người, cầm trong tay nhẹ hẫng như một tấm bìa giấy, đoán chừng là cổ vật từ mấy nghìn năm trước. "Vật này niên đại đã rất lâu rồi, ông lấy nó từ đâu ra?" - Trần Mộc hỏi.

Lão Dương Bì dùng ánh mắt đục ngầu nhìn tấm bùa rồng thanh đồng, bảo rằng đây chính là minh khí lão nhặt được trong hòm đồng của Hoàng Đại Tiên, là đồ tùy táng của nó.

Chương 807

Lúc đó mọi người từ cõi chết trở về trong Kim Tỉnh nên không ai chú ý, chẳng ai ngờ Lão Dương Bì đã thuận tay dắt bò, lấy được một món minh khí trong hòm đồng.

Lão Dương Bì năm xưa cũng nghe một lão Shaman kể lại mới biết trên đời có một tấm bùa rồng không mắt như thế này.

Đạo Shaman trên thảo nguyên trước giải phóng đã gần như tuyệt tích, địa vị bị các Lạt ma thay thế, chỉ còn tồn tại ở những thung lũng sâu trong Đại Hưng An Lĩnh.

Trong đó có một lão Shaman là hậu duệ của tín đồ Nguyên Giáo, lão biết ít nhiều bí mật.

Tuy nhiên lão không biết thứ này giấu trong hòm đồng Hoàng Đại Tiên, chỉ từng nhắc đến trong lời nói.

Lão Dương Bì thoát ra từ Kim Tỉnh, vô tình thấy bùa rồng rơi ra từ hòm đồng xuống đất nên tiện tay nhặt về.

Vậy con rồng đồng không mắt quái dị này rốt cuộc là gì?

Truyền thuyết kể rằng Nguyên Giáo tìm thấy nó từ vô số xương rùa chôn dưới Bách Nhãn Quật, lai lịch cụ thể không ai rõ.

Rất có thể do những con rùa khổng lồ mang từ dưới biển lên đất liền.

Trong phong thủy, cũng không thể giải thích được trên đời này là có nơi rùa nằm trước rồi mới có rùa đến nằm, hay là có rùa nằm rồi mới hình thành nơi rùa nằm.

Những thế đất phong thủy tốt như "quy táng", "ngọa ngưu" thực sự tồn tại, nhưng không ai nói chắc được liệu bảo huyệt đó có phải

nhờ linh khí từ biển do xương rùa mang lại mà hình thành hay không.

Chính vì vô số rùa khổng lồ vùi xác tại Bách Nhãn Quật, trong hài cốt rùa già sống nghìn năm vạn năm ngưng tụ khí biển tàn lưu lúc sinh thời, nên dưới hang mới có kỳ quan quỷ thị bóng quỷ.

Nghe nói dưới đáy biển có Long Hỏa tiềm ẩn, loại âm hỏa này hoàn toàn khác với lửa trên mặt đất.

Gặp nước không tắt, độ sáng và nhiệt độ cực cao, có thể nung chảy đồng sắt.

Vùng biển những con rùa già này sinh sống có khí âm tinh vạn năm hun đúc, đáy biển thường có Long Hỏa khí biển cuộn trào, nên trong mai rùa ẩn chứa luồng gió nóng như quỷ hỏa vô hình.

Rất có thể luồng gió đó từ đây mà ra.

Trong Cẩu Kinh gọi đó là Phần Phong (gió thiêu), là luồng gió âm thổi ra từ địa ngục.

Luồng Phần Phong này hễ chạm vào bất cứ thứ gì có máu thịt dầu mỡ sẽ lập tức hóa nó thành hư vô vĩnh hằng.

Những chuyện này trong di thư của gã người Nga kia từng có nhắc tới, đáng tiếc nói không sâu, vả lại trong tiếng Nga không có thuật ngữ phong thủy, một số danh từ đều là âm dịch.

Cũng may Lão Dương Bì biết một ít sơ sài nên cũng lờ mờ đoán ra đại khái tình hình.

Tuy nhiên mỗi người chúng ta lại có cách hiểu khác nhau, Lão Dương Bì thì bảo thủ, cho rằng trận Phần Phong đó là do Yêu Long hóa thành, hoàn toàn giống với thuyết của Nguyên Giáo, đều khẳng định đó là oán hồn của một con rồng nghiệt ngã chui ra từ Bách Nhãn Quật để nuốt chửng người và gia súc.

Quan điểm có từ cổ xưa này có lẽ liên quan mật thiết đến tấm bùa rồng tìm thấy trong hài cốt rùa khổng lồ.

Tuy không ai biết lai lịch của nó nhưng rất dễ khiến người ta tin vào cái nhìn chủ quan.

Vì vậy khi xây mộ Hoàng Đại Tiên, người ta mới khắc ký hiệu rồng mù này lên gạch đá trong Kim Tỉnh.

Xét về ba đại long mạch Nam, Bắc, Trung, thì Long Hỏa dưới đáy biển là đặc hữu của Nam Long.

Mà luồng Long Hỏa thực chất do uế khí ngưng tụ mà thành.

Cuối cùng mấy người thực sự không nghĩ ra kết quả gì nữa.

Tóm lại Kim Tỉnh dưới nơi rùa nằm ở Bách Nhãn Quật đã bị hủy, phong thủy nơi này coi như đã bị phá hoàn toàn.

Luồng Phần Phong gây hại cho dân mục súc đã mất đi căn nguyên, đại khái sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện ở gần cửa núi nữa.

Trần Mộc ném tấm bùa rồng trả lại cho Lão Dương Bì.

Con rồng đồng không mắt không biết có gì quái dị, vả lại thứ này đã nằm trong hòm đồng cùng con chồn già thi biến kia không biết bao nhiêu năm, tích tụ âm hế lâu ngày, bị mùi xác chết ám vào, để bên người sống e là điềm chẳng lành.

Lão Dương Bì kiên quyết không vứt bỏ, áp vào sát người mà giấu trong ngực.

Lão cả đời này dường như có túc mệnh không thể giải tỏa với hòm chiêu hồn của Hoàng Đại Tiên, em ruột Dương Nhị Đản cũng chết vì nó, lão muốn giữ lại một vật kỷ niệm coi như có lời giải đáp cho chính mình, đồng thời nhờ cậy mọi người đừng rêu rao chuyện này ra ngoài.

Trần Mộc đồng ý với thỉnh cầu của Lão Dương Bì.

Sau đó mọi người bắt đầu bàn bạc cách rời khỏi Bách Nhãn Quật.

Hiện tại trời đã tối, khu vực cửa núi Bách Nhãn Quật có cực nhiều chuột, ban đêm có lượng lớn rết và độc trùng xuất hiện, chỉ có thể đợi đến sáng mới đi.

Nhưng lúc này, Trần Mộc đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Ta bò lên Kim Tỉnh, đi tới bên cạnh xác con Hoàng Bì Tử bị mình giẫm nát, lục tìm trong cái xác đó.

Quả nhiên, trong cơ thể con chồn này đã hình thành một viên thi đan màu hồng phấn.

May mà viên thi đan không bị cú giẫm ban nãy làm nát.

Trần Mộc lấy thi đan cất vào người.

Như vậy thì Đa Linh có cứu rồi.

Sáng sớm hôm sau, mấy người rời khỏi Bách Nhãn Quật.

Sau khi trở về khu mục súc, họ ở lại bình yên vô sự được mấy ngày.

Lão Dương Bì sau khi về thì bệnh tình đột ngột chuyển nặng, suốt ngày nằm một chỗ ho khống dứt.

Con trai và con dâu bảo lão đi khám bác sĩ nhưng lão nhất quyết không chịu, cứ trốn trong góc tối của bao mông cổ mà ho.

Nghe con trai lão nói từ lúc về lão không cho phép trong bao có ánh đèn, vừa sợ ánh sáng vừa sợ lửa.

Cũng không biết là bị làm sao, hỏi Trần Mộc xem có biết đây là bệnh gì không.

Ba người đều không rành y thuật, nhưng nhìn triệu chứng thì đúng

là bệnh không nhẹ.

Nào ngờ Lão Dương Bì như hồi quang phản chiếu đột nhiên ngồi dậy, gọi Trần Mộc cùng vợ chồng con trai lại gần.

Trong góc bao mông cổ tối om, lão nói với mọi người một hồi.

Lão nói lão biết rõ bệnh này là thế nào, đây là do đắc tội Hoàng Đại Tiên rồi, hễ nhắm mắt là thấy Hoàng Đại Tiên đến đòi mạng, chắc chắn không sống qua đêm nay.

Mọi người đều tưởng lão bệnh đến mức lú lẫn, ngay cả vợ chồng con trai lão cũng mịt mờ không hiểu.

Nhưng nghe Lão Dương Bì nói tiếp: "Cái thân già này của ta lẽ ra đã chết từ mấy chục năm trước rồi, sống đến giờ là lãi rồi.

Chỉ sợ sau khi ta chết, Hoàng Đại Tiên không tha cho các ngươi, không chỉ đám thanh niên các ngươi gặp họa mà ngay cả con cháu hậu duệ cũng bị tuyệt môn tuyệt hộ".

Chương 808

"Cũng may ta từng học được một chiêu đối phó Hoàng Bì Tử từ một lão Shaman.

Chỉ cần sau khi ta chết, các ngươi làm theo lời ta dặn thì sau này sẽ vạn sự đại cát, nếu không sớm muộn các ngươi cũng bị đám Hoàng Bì Tử hại chết". "Lão hán ta khổ sở cả đời, chẳng có người thân, chỉ có một đứa con trai, để lại chút huyết thống thật không dễ dàng gì, cầu xin mấy người các ngươi đừng để nhà họ Dương ta tuyệt tự".

Lão Dương Bì lấy cái chết bằng cách cắn lưỡi để ép buộc, tình hình lúc đó khiến mấy người Trần Mộc hoàn toàn không có chuẩn bị.

Lão Dương Bì là kẻ lão luyện giang hồ, có nhiều chuyện lão biết nhưng không bao giờ chịu nói.

Trải qua kiếp nạn ở Bách Nhãn Quật, có những chuyện trên đời thực sự không thể dùng lẽ thường mà giải thích được.

Trần Mộc thầm nghi ngờ, chẳng lẽ đám Hoàng Bì Tử đó vẫn chưa chết hết sao?

Nghĩ đến đám chồn già có thể thông thấu lòng người đó, trong lòng Trần Mộc cũng có chút phiền muộn, nếu thực sự bị chúng nhắm vào thì đúng là phòng không xuể, chuyện này rất gai góc.

Con trai Lão Dương Bì vừa thật thà vừa hiếu thảo, anh ta kế thừa đặc điểm lớn nhất của lão chính là hèn nhát sợ việc.

Mẹ mất sớm, một tay Lão Dương Bì nuôi nấng anh ta khôn lớn, tư tưởng mê tín cũng rất nặng nề.

Lúc này nghe cha nói vậy, anh ta sợ đến mức suýt vãi ra quần, vội hỏi Lão Dương Bì rốt cuộc phải làm thế nào mới tốt.

Lão Dương Bì thở dài, nói ra một cách quỷ dị vô cùng: "Đêm nay sau khi ta chết, nhất định sẽ có Hoàng Bì Tử tìm đến cửa để hào tang (khóc tang), các ngươi nhất thiết phải làm thế này, thế này...".

Lão Dương Bì nói lão từng học được từ một lão phù thủy Shaman một cách đối phó với Hoàng Bì Tử.

Đám Hoàng Bì Tử này tuyệt đối không được trêu vào, bất kể là cứu hay hại chúng.

Một khi đụng phải con có đạo hạnh thì toàn bộ Hoàng Bì Tử trong núi sẽ ám lấy ngươi, chạy đến chân trời góc biển cũng không trốn thoát.

Nếu một người lúc sống đắc tội Hoàng Đại Tiên thì chỉ có một cách để tiêu trừ tội lỗi, bảo toàn gia đình và hậu nhân không bị vạ lây.

Nhưng cách này thì đừng nói là tà môn đến mức nào.

Sau khi đương sự trút hơi thở cuối cùng, phải lập tức đào một cái hố đất trong nhà sâu tám thước (khoảng 2.6m), sau đó lột sạch quần áo, trần như nhộng, cắm đầu xuống dưới mà chôn vào đó.

Sau khi chôn xong phải giữ bí mật không phát tang, để yên như vậy bảy ngày bảy đêm, đợi qua lễ đầu thất (bảy ngày đầu) mới được đào lên.

Lúc đó muốn theo phong tục nào để khâm liệm mai táng thì cứ theo quy tắc đó mà làm lễ nhập thổ hạ táng chính thức.

Tương truyền, sau khi người chết, lập tức bị lột trần, chôn đầu xuống đất, chân chổng lên trời.

Cách này có thể giam cầm hồn phách người chết, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Vào buổi tối, nếu Hoàng Bì Tử đến và thấy người chết bằng lòng

làm như vậy, nó sẽ không còn truy cứu con cháu đời sau của họ nữa.

Món nợ này coi như được xóa bỏ.

Từ xưa đến nay, bất hiếu có ba, không có con nối dõi là lớn nhất.

Lão Dương Bì vì muốn kéo dài hương hỏa, bất luận làm gì cũng sẽ không tiếc.

Hắn phải bảo vệ con cháu đời sau của mình.

Bằng không, một khi Hoàng Đại Tiên tìm đến cửa, con cháu Dương gia chắc chắn không có đường sống.

Không những đồ đạc trong nhà sẽ bị Hoàng Bì Tử khuấy đảo sạch trơn, mà nếu gặp phải vận suy điểm vượng (tam suy lục vượng), tất cả đều phải cùng lũ Hoàng Bì Tử nhỏ kia đổi mạng.

Lão Dương Bì nói xong liền ôm đầu khóc nức nở cùng con trai, tràn đầy bi thương ly biệt sinh tử.

Ngay cả Trần Mộc cũng chưa từng nghe nói đến chuyện tà môn ngoại đạo như thế này.

Thế nhưng Lão Dương Bì lại nói với vẻ trịnh trọng, như thể sự tình đã đến mức vô cùng nghiêm trọng không thể cứu vãn.

Gia đình Lão Dương Bì tin tưởng tuyệt đối vào điều này, nhỡ đâu hôm nay Lão Dương Bì thực sự có mệnh hệ gì.

Dù sao thì mấy người họ cũng là người ngoài, chi bằng tạm thời đồng ý với hắn, để hắn yên tâm dưỡng bệnh, sau đó nhanh chóng đi vào thị trấn mời bác sĩ đến chẩn trị bệnh tình.

Đây là kế hoãn binh, tuy lừa người không tốt, nhưng động cơ thì không có bất kỳ vấn đề gì.

Thế là, chúng tôi đồng thanh bày tỏ, đồng ý với tâm nguyện cuối cùng của Lão Dương Bì.

Bảo hắn cứ yên tâm, mọi chuyện đều sẽ làm theo lời hắn dặn dò.

Không ngờ Lão Dương Bì lại ép buộc mọi người phải thề thốt.

Trong lúc bất đắc dĩ, mấy người đành vừa lớn tiếng thề thốt với hắn, vừa liên tục tự nhủ trong lòng: "Không tính, không tính, không tính..." Trần Mộc muốn trực tiếp đi ra ngoài thị trấn tìm bác sĩ.

Nhưng Lão Dương Bì cứ nhìn chằm chằm vào mấy người không rời.

Hắn dặn đi dặn lại mọi chi tiết sau khi mình chết, cho đến khi xác nhận mọi người đều thực sự hiểu rõ và ghi nhớ, hắn chợt trợn ngược hai mắt, duỗi thẳng chân rồi trút hơi thở cuối cùng.

Lão Dương Bì chết rất đột ngột, mọi người nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

Đến khi hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, thì đã không thể cứu vãn được nữa.

Ai nấy đều vô lực xoay chuyển tình thế, những người xung quanh bi thương dâng trào, chỉ biết lớn tiếng than khóc.

Sau khi khóc một lúc lâu, con trai của Lão Dương Bì mới cầu xin Trần Mộc và những người khác giúp đỡ lo hậu sự.

Mọi việc đều được xử lý theo di ngôn của Lão Dương Bì khi còn sống.

Ban đầu, tôi định trì hoãn một chút để tìm bác sĩ chữa bệnh cho Lão Dương Bì, nào ngờ hắn lại ra đi không một dấu hiệu báo trước.

Mấy người cũng một lần nữa cảm nhận được sự vô thường của sinh mệnh.

Sự việc đã đến nước này, cũng chỉ đành tuân theo di ngôn của hắn mà hành sự.

Dù sao thì người chết là lớn.

Đây cũng là một cách tôn trọng nguyện vọng cuối cùng của người đã khuất.

Họ đào một ngôi mộ dưới Mông Cổ bao, sau đó lột quần áo của thi thể để chôn cất.

Chuyện này không nên có người ngoài chứng kiến, Trần Mộc ba người liền đợi ở bên ngoài Mông Cổ bao.

Sau khi con trai của Lão Dương Bì chôn cha hắn, liền đóng chặt Mông Cổ bao, không đi ra ngoài công khai.

Khu mục súc vốn ít người, rất ít người ngoài lui tới.

Chương 809

Cho nên, chuyện này trừ ba người cộng thêm con trai và con dâu của Lão Dương Bì, tổng cộng năm người, thì không ai khác biết đến.

Chỉ có thể ẩn nhẫn thủ linh trước, đợi bảy ngày sau, mới chính thức thu liễm thi thể Lão Dương Bì.

Lúc này, Trần Mộc mấy người ngồi trên một gò đất không xa Mông Cổ bao, nhìn thảo nguyên vô biên vô tận, trong lòng trống rỗng.

Nghĩ đến Lão Dương Bì lúc còn sống nói đêm nay chắc chắn sẽ có Hoàng Bì Tử đến khóc tang.

Bất luận xảy ra chuyện kỳ quái gì cũng không được để ý.

Mặc dù chuyện này rất không đáng tin cậy, nhưng trong lòng mấy người vẫn không khỏi có chút thấp thỏm bất an.

Không ai có thể chắc chắn liệu ban đêm có xảy ra chuyện gì không.

Trần Mộc lúc này ngồi khoanh chân, vểnh tai lắng nghe tiếng gió thổi cỏ lay bên ngoài.

Chôn cất theo lời dặn dò cuối cùng của Lão Dương Bì, đây cũng là ý muốn của gia đình Lão Dương Bì.

Mấy người càng không có tư cách gì để can thiệp quá nhiều.

Một phương thủy thổ nuôi dưỡng một phương nhân, một phương nhân cũng tự có một phương nhân cách sống.

Nơi an lạc rộng lớn như vậy, chắc chắn có rất nhiều phong tục dân gian cổ hủ mà mấy người không thể nào hiểu được.

Mặc dù trên lý thuyết nên phê phán loại tà môn ngoại đạo này,

nhưng có một số việc vẫn có thể linh hoạt xử lý.

Dù sao cũng chỉ có bảy ngày, sau bảy ngày rồi làm truy điệu theo cách chính quy gì đó cũng không muộn.

Chỉ cần năm người biết chuyện này giữ bí mật, người ngoài làm sao có thể biết được.

Chỉ cần không truyền ra ngoài, chắc hẳn vấn đề không lớn.

Trần Mộc lúc này lại cảm thán cuộc đời của Lão Dương Bì.

Cảm thấy trong xương cốt hắn thiếu một loại tinh thần "vương hầu tướng tướng, thà có chủng hồ" (Ý nói: không cam chịu thân phận thấp hèn mà muốn vươn lên), cả đời sống co rúm nhút nhát.

Còn phải sắp xếp hậu sự của mình như vậy, không biết đây là đáng bi hay đáng thương, dù sao cũng khiến người ta nghĩ đến liền cảm thấy trong lòng không dễ chịu.

Cứ thế đợi đến nửa đêm, đột nhiên bên ngoài lều gió lạnh gào thét, tiếng gió vù vù ngày càng gấp gáp.

Trên bầu trời thỉnh thoảng có tiếng sấm rền vang ầm ầm.

Thần kinh của Trần Mộc lập tức căng thẳng.

Động tĩnh này không lành, e rằng thật sự sẽ có chuyện.

Chỉ nghe tiếng sấm dần tăng lên, từng tiếng sét đánh liên tục.

Nhưng nước mưa trên thảo nguyên vốn không nhiều, hiện tại lại đúng vào lúc đông hoang sắp đến.

Tiếng sấm lớn như vậy thực sự là bất thường.

Ban đầu muốn tĩnh lặng quan sát sự biến đổi, nhưng tiếng sấm dường như cứ giáng xuống xung quanh mấy người, khiến họ thực sự không thể ngồi yên, đành phải đi ra ngoài kiểm tra.

Nhìn lên trời thấy mây đen dày đặc, từng tia sét không ngừng xuất hiện trên không trung của Mông Cổ bao nơi Lão Dương Bì được chôn cất.

Con trai của Lão Dương Bì thấy vậy, sợ đến mức "cô đông" một tiếng liền ngã ngồi xuống đất.

Trần Mộc đỡ hắn dậy hỏi rốt cuộc là chuyện gì, tiếng sấm này đánh cũng quá tà dị.

Con trai của Lão Dương Bì lắp bắp vụng về, ấp úng mãi mới nói rõ được câu chuyện.

Thì ra hắn cảm thấy việc lột trần Lão Dương Bì rồi chôn úp trong huyệt đất là quá không thỏa đáng.

Đây không phải là đạo của người chết, quá bất hiếu rồi, sao có thể đối xử với cha ruột mình như vậy?

Chuyện này nếu sau này lỡ có truyền ra ngoài, hắn sẽ vĩnh viễn không ngẩng đầu làm người được.

Thế là hắn nghĩ ra một cách dung hòa, dùng một lớp vải trắng bọc thi thể lại, rồi mới chôn úp đầu xuống đất, chân chổng lên trời trong huyệt.

Đây chắc chắn là không nghe lời dặn dò của lão gia tử, nên mới rước họa vào thân.

Trần Mộc cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Bọc thêm một lớp vải trắng trên thi thể có gì ghê gớm đâu, đâu thể gây ra một trận lôi bạo lớn đến thế.

Hơn nữa, nhìn sấm vang chớp giật, lẽ nào là muốn đánh cái gì đó.

Mấy người đều hỏi Trần Mộc phải làm sao.

Tiếng sét cứ đánh như thế này, chắc chắn sẽ có chuyện.

Nhưng việc này đã vượt quá kinh nghiệm từng biết từng nghe, Trần Mộc cũng không biết phải làm sao.

Chá La ở bên cạnh lại đưa ra ý kiến: "Có phải Lão Dương Bì trách con trai hắn không chịu nghe lời, đây là đang cảnh cáo chúng ta?

Nếu không thì mau chóng đào đất lên lại, gỡ lớp vải trắng bọc thi thể đó ra đi." "Dù sao cũng thử xem, nhỡ đâu có tác dụng thì sao." Con trai của Lão Dương Bì là người thiếu chủ kiến nhất, tai mềm.

Nghe lời của Chá La, hắn tự mình tát vào mặt mình liên tục.

Chắc chắn là không làm theo di ngôn dặn dò, sai một ly đi một dặm.

Cũng không biết bây giờ bù đắp có còn kịp không.

Nhưng không còn cách nào khác, trước mắt chỉ có thể nhanh chóng vào Mông Cổ bao đào thi thể ra.

Mấy người bất chấp nguy hiểm bị sét đánh, vội vàng cầm xẻng đi đào cái hố chôn vừa chôn cất xong chiều nay.

Đào được nửa chừng thì tiếng sấm yếu đi, nhưng vẫn còn những tiếng ầm ầm trầm đục thỉnh thoảng vang lên từ tầng mây.

Khi đào hoàn toàn lớp đất chôn cất ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, không biết trong mộ này chôn Lão Dương Bì hay là Hoàng Bì Tử.

Tiếng sấm trầm đục trên bầu trời thảo nguyên vang lên từng đợt.

Con trai của Lão Dương Bì và Trần Mộc cùng nhau ra tay, một lần nữa quật thi thể Lão Dương Bì lên.

Huyệt đất chôn sâu tám thước, muốn đào lại cũng tốn khá nhiều sức lực.

Nhưng dưới tiếng sấm vang như thúc mệnh, hai người không dám

chần chừ nửa phần.

Chương 810

Không tốn nhiều công sức, trong hố đất đã lộ ra một lớp vải trắng.

Chúng tôi vốn biết trước thi thể bị chôn đầu úp xuống, chân chổng lên trời, nhưng không ngờ khi đào ra xem, lớp vải trắng bọc thi thể… đều bị kéo căng thành từng sợi trắng.

Giống như một tấm mạng lưới được dệt từ nhiều sợi chỉ trắng quấn chặt, dường như Lão Dương Bì sau khi được chôn xuống đột nhiên sống lại.

Hắn giãy giụa muốn xé toang lớp vải trắng quấn quanh người, nên mới biến thành bộ dạng mà chúng tôi thấy bây giờ.

Một khi đất vàng lấp ngang ngực, dù là người sống cũng đã sớm bị ngạt thở chết rồi, làm sao có thể giãy giụa muốn thoát ra khỏi lòng đất?

Mọi người thấy vậy đều kinh hồn bạt vía, con trai của Lão Dương Bì càng thêm khuỵu hai gối.

Quỳ dưới đất khóc lóc thảm thiết, lớn tiếng mắng mình bất hiếu, sao lại chôn sống cha ruột mình.

Dưới ánh sáng lờ mờ của đèn dầu, Trần Mộc nhìn thấy một ít lông trắng nhung nhúm lộ ra từ trong đám vải trắng ở dưới hố đất.

Bên trong dường như có một con Hoàng Bì Tử được bọc.

Nhưng làm sao có thể như vậy?

Biết có điều bất thường, hắn lập tức không để ý đến con trai của Lão Dương Bì đang gào khóc thảm thiết bên cạnh.

Hắn tự mình cúi xuống, muốn xem thi thể được bọc kín mít trong

những lớp vải trắng kia liệu có biến hóa gì không.

Trần Mộc từ từ tiếp cận đôi chân thi thể đang lộ ra từ lòng đất.

Cầm đèn dầu đến gần, thi thể trong lớp vải trắng lộ ra từ lòng đất vốn bất động.

Nhưng khi đến gần, vừa định giơ đèn lên nhìn kỹ, đột nhiên đám vải trắng đó run rẩy dữ dội.

Dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng dưới sự kinh hoàng và bất ngờ này, hắn vẫn suýt chút nữa làm rơi đèn dầu vào thi thể.

Do phản ứng bản năng, như gặp phải rắn rết, như bị điện giật, hắn lập tức lùi lại một bước nhảy vọt ra khỏi hố đất.

Con trai của Lão Dương Bì thấy tình huống này, sợ đến vỡ mật, trong lúc kinh hãi, hắn cũng quên cả tiếp tục gào khóc.

Miệng há hốc nửa ngày không khép lại được.

Mấy người khác cũng đứng chết trân tại chỗ, không biết phải xử lý thế nào.

Chỉ thấy trong hố đất, một đoạn lớn vật thể bị mạng lưới sợi trắng quấn quanh lộ ra.

Vật đó đang uốn éo mềm nhũn, nhúc nhích lên phía trên.

Dường như bị chôn dưới đất khó chịu, nó đang cố gắng giãy giụa muốn phá đất mà thoát ra.

Do bị những tấm vải trắng kia bọc quá chặt.

Mặc dù đều bị vật bên trong giãy giụa kéo rách, nhưng vẫn không thể nhìn rõ bên trong bọc thứ gì, nhưng nhìn hình dạng thì tuyệt đối không giống đôi chân của thi thể.

Thi thể của Lão Dương Bì đã được chôn vào đất hơn mười giờ.

Lớp vải trắng bọc thi thể bị xé rách thì thôi đi.

Cái thi thể đó bây giờ lại động đậy trước mặt mọi người.

Con trai của Lão Dương Bì mặt đầy hoảng sợ, cho rằng Lão Dương Bì chắc chắn đã biến thành cương thi.

Trên thảo nguyên, những chuyện tà môn về cương thi từ trước đến nay không thiếu.

Mặc dù đa số người chưa từng thấy, nhưng ai nấy đều có thể kể ra một loạt những lời đồn liên quan.

Ví dụ như một nam một nữ hai cương thi làm sao giao hợp, cương thi làm sao đột nhiên ngồi dậy vồ người, làm sao móc tim gan uống tủy máu, lại làm sao đao thương bất nhập.

Thi thể đột nhiên rung động tự nhiên khiến lòng hắn hoảng loạn.

Trần Mộc rất nhanh liền trấn tĩnh lại.

Xem ra cái chết của Lão Dương Bì vô cùng kỳ quái.

Nhất định phải xé lớp vải trắng bọc thi thể ra để điều tra cho rõ ràng.

Trần Mộc lúc này định tiến lên đào thi thể.

Hắn muốn đào toàn bộ thi thể ra khỏi đất để xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng con trai của Lão Dương Bì nằm rạp dưới đất ôm lấy chân Trần Mộc, liều mạng ngăn cản.

Vạn nhất Lão Dương Bì 'trá thi' (sống dậy) mà đào ra thì sẽ có người chết mất, hay là cứ lấp đất lại mà chôn đi.

Thấy con trai Lão Dương Bì là một gã đàn ông ba mươi mấy tuổi, bình thường rượu cũng uống, thịt cũng ăn.

Ngay cả người vợ Mông Cổ của hắn cũng chưa từng nói hắn không giống đàn ông.

Sao giờ lại trở nên hèn nhát, do dự như đàn bà vậy.

Thi thể đã đào ra một nửa rồi, làm sao có thể nói chôn là chôn lại.

Nhưng hắn dù sao cũng là người thân trực hệ của Lão Dương Bì, Trần Mộc cũng không tiện dùng cường.

Dù trong lòng sốt ruột, nhưng vẫn kiên nhẫn an ủi hắn.

Trần Mộc nói cho hắn biết đây chắc chắn không phải 'trá thi', đừng nhìn bây giờ có sấm sét, nhưng 'trá thi' tuyệt đối không phải hiện tượng này.

Thi thể động đậy là vì thi thể phân hủy quá nhanh.

Thi khí bị vải trắng phong kín bên trong không thoát ra được, cho nên vừa phá đất, thi thể chôn bên trong mới co giật run rẩy như bị điện giật.

Nếu không lấy thi thể ra, thi khí bên trong sớm muộn cũng sẽ thoát vào đất.

Gây nguy hại cho người sống ở gần.

Nếu không tin, sớm muộn cũng có ngày hối hận.

Trần Mộc thuận miệng bịa chuyện, vậy mà thực sự dọa được con trai Lão Dương Bì.

Hắn đại tự không biết mấy chữ.

Nhưng bây giờ xem ra, không có văn hóa cũng có cái hay của không có văn hóa.

Chương 811

Hắn cho rằng chỉ cần là thứ viết trên sách vở, thì đều là kim khoa ngọc luật, toàn bộ là chân lý.

Lúc này vừa nghe chuyện này hóa ra là chữ đen trên giấy trắng trong sách, liền tin bảy phần.

Đành phải buông hai tay ra, không còn ngăn cản Trần Mộc đào thi thể nữa.

Xẻng trong tay chưa kịp hạ xuống, tiếng sấm bên ngoài lại lớn hơn.

Sét đánh nhanh như chớp, liên tiếp mấy tiếng nổ lớn.

Chấn động đến mức người trong Mông Cổ bao đau nhói tai, trong Mông Cổ bao đèn đóm lờ mờ bùng lên từng tia sáng trắng bệch thảm đạm.

Từng tiếng sét nổ này đều giáng xuống rất gần, mạnh hơn trước rất nhiều.

Dường như là nhắm thẳng vào Mông Cổ bao này mà đánh xuống, khả năng bị sét đánh trúng nếu ở lại trong lều quá lớn, nhanh chóng rút lui ra ngoài, đợi sét ngừng rồi tính cách khác.

Sấm sét giao nhau, mây đen không mưa.

Mọi người đều biết tiếng sét này đến không lành, đêm nay chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng đối mặt với sự thay đổi thời tiết này cũng đành bó tay.

Chỉ có thể rút lui đến nơi an toàn trước đã rồi nói.

Con trai Lão Dương Bì đứng dậy, định lao ra khỏi Mông Cổ bao.

Vừa đến cửa lều, chỉ thấy điện quang lóe lên, một quả cầu lửa màu xanh lam đột nhiên chui vào trong lều.

Sét đánh nhanh như sao băng.

Hoàn toàn không kịp phản ứng, quả cầu lửa đã lướt qua đỉnh đầu.

Một tiếng sét đánh trúng vào hố đất chôn thi thể Lão Dương Bì, sau đó một mùi khét lẹt nồng nặc nhanh chóng lan tỏa khắp lều.

Mấy người gần như theo bản năng co rụt cổ, cúi đầu, nằm rạp trong lều để ẩn nấp.

Một lát sau liền ngửi thấy mùi khét nồng nặc xộc vào mũi.

Tiếng sấm bên ngoài lều cũng dần dần ngừng lại.

Quay người lại nhìn, chỉ thấy nơi thiên lôi giáng xuống, thi thể bị vải trắng quấn quanh đã sớm bị đánh thành một đoạn than đen, thi thể cháy sém, không còn nhận ra được nữa.

Con dâu của Lão Dương Bì ở trong một lều khác, nghe thấy động tĩnh bất thường, lo lắng có chuyện xảy ra, lúc này cũng chạy vào xem.

Thấy thi thể đen kịt bốc khói trong hố đất, đều kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Con trai Lão Dương Bì đứng trong góc mắt nhìn thẳng đờ, dường như đã bị dọa đến ngây dại.

Thiên lôi đánh thi thể, chuyện này rốt cuộc là lành hay dữ.

Là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi, dù sao cũng phải có người thu liễm thi thể Lão Dương Bì ra xem rốt cuộc là chuyện gì, sao tiếng sét này cứ không chịu bỏ qua một người chết.

Thế là nén chịu mùi khét nồng nặc xộc vào mũi, một lần nữa đào đất, định đưa tay ra chuyển thi thể.

Nhưng dùng tay gạt một cái, một lớp thịt người cháy sém đen sì bên ngoài liền rơi xuống.

Bên trong lộ ra máu tươi đỏ thẫm.

Muốn kéo ra ngoài hố cũng là điều không thể nữa, trừ phi dùng tấm vải nhựa trùm lên.

Lão Dương Bì sau khi chết lại gặp phải kết cục như vậy, con trai và con dâu của hắn không khỏi đau như cắt từng khúc ruột.

Nhưng tiếng sét này không thể vô duyên vô cớ đánh trúng thi thể gây ra lửa sét, chắc chắn là có điều gì kỳ quái.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc chỉ có thể cắn răng kỹ lưỡng quan sát cái thi thể kia.

Hắn phát hiện thi thể này dường như đã bị trương phình dưới đất.

Sau khi bị lửa sét thiêu đốt, nó lớn hơn hẳn hai ba vòng so với thân hình Lão Dương Bì.

Lớp vải trắng bọc thi thể là thứ dễ cháy nhất, lúc này đã sớm cháy rụi, bộ hài cốt cháy sém đen như than, nhìn thế nào cũng không ra hình người.

Khi vừa đào ra, đã cảm thấy thứ lộ ra từ trong lớp vải trắng, giống như một con Hoàng Thử Lang (chồn) chết với cái đầu rất to.

Nhưng lúc đó cứ nghĩ là hoa mắt.

Lúc này nhìn lại thi thể bị lửa sét thiêu cháy, ngoài Lão Dương Bì ra, quả nhiên, có thêm một con Hoàng Bì Tử có thể hình rất lớn.

Tuy nhiên, cả người và Hoàng Bì Tử đều đã cháy sém, mặt mũi biến dạng hoàn toàn.

Chỉ có thể suy đoán từ hình hài còn sót lại rằng có khả năng là một con Hoàng Thử Lang chết rất lớn.

Nhìn hình thái tàn tồn của nó, dường như trước khi chết nó đang giãy giụa muốn bò ra khỏi lớp vải trắng.

Hai con Hoàng Bì Tử già ở Bách Nhãn Quật đã bị mấy người họ tiêu diệt rồi, không biết con Hoàng Bì Tử này lại từ đâu xuất hiện.

Hay là nói Lão Dương Bì sau khi chết đã biến thành Hoàng Bì Tử?

Mọi người nhìn nhau, không ai có thể trả lời những nghi vấn này, chỉ là không hẹn mà cùng cảm thấy một trận ớn lạnh.

Mặc dù khi con trai Lão Dương Bì thu dọn di thể, mấy người họ đều không có mặt, nhưng hắn cũng tuyệt đối sẽ không bọc một con Hoàng Thử Lang cùng với Lão Dương Bì.

Trần Mộc lúc này không thể suy đoán ra nguyên nhân bên trong, nhưng hắn biết chuyện này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

Con trai và con dâu của Lão Dương Bì cũng hiểu không thể truyền ra ngoài.

Chỉ có thể nói Lão Dương Bì mắc bệnh bạo tật mà chết.

Khi đặt thi thể thì lại bị lửa sét thiêu cháy, tuyệt đối không thể nhắc đến chuyện Hoàng Bì Tử.

Bằng không chắc chắn sẽ bị xem là kỳ văn dật sự mà thu hút người đến vây xem.

Khi đó sẽ không dễ để phán đoán sẽ phát triển theo hướng nào nữa.

Chuyện cá nhân thì tốt nhất nên tự mình giữ kín.

Con trai Lão Dương Bì lập tức ngậm lệ phân tách hài cốt, lại thêm một đống lửa nữa.

Thiêu sạch sẽ thi thể Hoàng Bì Tử còn sót lại, còn di thể Lão Dương Bì thì một lần nữa được bọc trong vải trắng, chờ người trong

trấn đến kiểm nghiệm.

Chương 812

Trong lúc dọn dẹp hài cốt, con trai Lão Dương Bì tìm thấy một vật trong thi thể cháy sém, hắn không biết rốt cuộc là vật gì.

Liền mang đến hỏi Trần Mộc.

Trần Mộc cầm lấy xem, lập tức nhận ra.

Đó lại chính là tấm phù đồng thanh mà Lão Dương Bì đã mang về từ Bách Nhãn Quật.

Hình rồng không mắt, thực sự hiếm thấy hiếm nghe.

Tương truyền là do nguyên giáo của phái bái Hoàng Đại Tiên tìm thấy trong Quy Cốt Động của Bách Nhãn Quật.

Rất có thể là cổ vật từ dưới biển, không ai nói được rốt cuộc dùng để làm gì.

Nó vẫn luôn được cất giấu trong quan tài đồng chứa thi thể Hoàng Đại Tiên, Lão Dương Bì nói muốn giữ lại làm kỷ niệm.

Thế là hắn lén lút mang về khu mục súc.

Tấm long phù này rốt cuộc là vật gì?

Tại sao Lão Dương Bì nhất định phải mang nó về?

Phù đồng thanh hình dạng kỳ dị, vẫn luôn được đặt trong cái 'tương đồng' (hộp đồng) chiêu hồn dẫn phách của Hoàng Đại Tiên kia.

Cái tương đồng đó thực chất chính là quan tài đồng chứa một con Hoàng Bì Tử cương thi già.

Đây thực sự là một nguồn họa lớn.

Sau khi Lão Dương Bì chết và được chôn dưới đất, bên cạnh thi thể lại xuất hiện Hoàng Bì Tử.

Dẫn đến thiên lôi đánh sét.

Nếu không phải con trai của Lão Dương Bì 'vẽ rắn thêm chân' mà bọc mấy lớp vải trắng quanh thi thể, còn không biết sẽ xảy ra loạn gì nữa.

Đến đây rồi mà vẫn bị Hoàng Bì Tử quấn lấy, lẽ nào là vì Lão Dương Bì lúc còn sống đã lấy đi 'minh khí' (vật bồi táng) của Hoàng Đại Tiên?

Thấy chuyện này không có chút đầu mối nào, Trần Mộc liền không nói thêm với con trai Lão Dương Bì.

Người này nhát gan sợ việc, để hắn biết quá nhiều ngược lại sẽ tăng thêm gánh nặng tâm lý cho hắn.

Hắn chỉ hỏi xin long phù, rồi quay người rời đi.

Đêm khuya trên thảo nguyên hàn khí lạnh buốt, cái chết của Lão Dương Bì và chuyện lửa sét thiêu thi thể vào buổi tối.

May mắn là xảy ra trên thảo nguyên rộng lớn vô ngần này.

Nếu ở trong một thôn làng bình thường, sớm đã bị mọi người vây xem rồi.

Có lẽ con Hoàng Bì Tử đã hại chết Lão Dương Bì, chính là con bị thiên lôi đánh chết này, dù có muốn báo thù rửa hận cho hắn, cũng không nhất định tìm được mục tiêu nữa.

Lão Dương Bì kể từ khi đến đây liền im hơi lặng tiếng.

Không cần ẩn danh giấu họ cũng không ai biết quá khứ của hắn.

Có thể là thân phận của hắn quá đỗi bình thường, nên cái chết của hắn cũng nhẹ như lông hồng.

Trừ con trai và con dâu của hắn ra, không có ai khác xem cái chết của hắn là chuyện lớn, càng không có tang lễ chính thức gì cả, mọi việc đều qua loa đại khái.

Đợi những chuyện vụn vặt này kết thúc, từ sau cái chết của Lão Dương Bì, vẫn không thấy Hoàng Bì Tử nào đến gây rối nữa.

Trần Mộc mấy người lúc này cũng đã ở đây mấy ngày rồi.

Lần này cũng đã tìm được viên nội đan cổ thi cứu sống Đa Linh.

Coi như là thu hoạch đầy đủ mà trở về.

Thân thể Trần Mộc vẫn chưa hồi phục.

Cái phong ấn thuật kia dường như đã gây ra ảnh hưởng không thể đảo ngược đối với cơ thể hắn.

Tất cả năng lực trong cơ thể hắn, dường như đều đang không ngừng bị rút cạn.

Ngày hôm đó, sau khi Trần Mộc mấy người giúp con trai Lão Dương Bì thu dọn một phen, liền cáo biệt bọn họ, lên đường trở về.

Nhưng trong lúc thu dọn di vật, nhìn thấy bóng dáng Lão Dương Bì trên tấm ảnh cũ, không khỏi nhớ lại những chuyện xưa hắn đã kể, trong đó có một số chi tiết rất đáng suy ngẫm.

Lão Dương Bì khi còn trẻ từng làm nghề 'đổ đấu' (trộm mộ), hắn đi theo một vị 'đạo khôi' (người đứng đầu một phái trộm mộ) họ Trần.

Sau này người này xuống phía Nam Vân Nam để làm một vụ mua bán lớn, không ngờ lại gặp bất trắc ở Vân Nam.

Mãi cho đến nay vẫn bặt vô âm tín.

Bây giờ suy nghĩ kỹ lại, nhiều đặc điểm đều trùng khớp.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc lắc lắc đầu.

Vẫn là đợi trở về rồi hãy suy nghĩ kỹ càng.

Sau hơn một tháng đường dài vất vả, Trần Mộc mấy người mới đến được Trường Sa Thành.

Vừa đến cổng thành, các phu nhân của Trần gia đã sớm đợi sẵn ở đó.

Xung quanh còn vây kín đám đông xem náo nhiệt.

Trần Mộc phất tay, ý bảo mọi người về nhà rồi nói chuyện.

Lúc này, Hoa Linh ở bên cạnh cũng phát hiện ra sự bất thường trên người Trần Mộc.

Chỉ cần liếc mắt một cái, nàng đã có thể nhìn ra khí tức trên người Trần Mộc không đủ.

Hoa Linh vội vàng bảo Trần Tiểu Đao nhanh chóng giải tán đám đông vây quanh.

Trực tiếp đưa Trần Mộc lên xe ngựa trước cổng thành.

Trần Mộc phất tay, ý bảo không sao.

Sau đó liền ném viên cổ thi nội đan cho Hoa Linh ở bên cạnh.

“Nàng trước tiên hãy đi cứu Đa Linh dậy, ta không sao đâu.” Trần Tiểu Đao ở bên cạnh lúc này vành mắt chợt đỏ hoe.

Chương 813

Sự hiểm nguy trên suốt chặng đường này, hắn không thể tưởng tượng nổi.

Hắn lập tức muốn quỳ xuống tạ ơn Trần Mộc.

“Tiểu Đao, ngươi làm gì vậy?

Mau đứng dậy!” Trần Mộc vội vàng quát dừng Trần Tiểu Đao lại.

Sau khi mấy người trở về Trần phủ, Hoa Linh lập tức bắt đầu thi triển Song Tuyền Thủ cho Trần Mộc.

Nhưng thân thể của Trần Mộc cứ như một cái hố không đáy, chữa trị thế nào cũng không khỏi.

Hoa Linh lúc này lo lắng đến mức nước mắt cũng chảy ra.

Nếu ngay cả Song Tuyền Thủ của mình cũng không chữa khỏi được, thì Trần Mộc xem ra đã hết cách cứu rồi.

Trần Mộc cưng chiều xoa xoa đầu Hoa Linh.

“Không sao đâu, ta không phải vẫn ổn đó sao, nàng thế này, cứ như ta sắp chết đến nơi vậy.” “Rốt cuộc là sao?” Hoa Linh cũng không tiếp tục chữa trị nữa, liền nhào vào lòng Trần Mộc khóc nức nở.

“Chắc là vấn đề của phong ấn thuật, nó vẫn đang tiêu hao năng lượng trong cơ thể ta.” “Vấn đề không lớn đâu, nàng cứ đi cứu Đa Linh trước đi.” Trần Mộc phất tay.

Lúc này các phu nhân khác cũng đều đi đến.

Vây quanh Trần Mộc.

Người không biết, còn tưởng Trần Mộc sắp không qua khỏi.

Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Tề Thiết Chủy đều ở trước cửa.

Nhìn bộ dạng này, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là cảm thấy sắc mặt Trần Mộc vô cùng tệ.

Một lát sau, Trần Mộc liền bắt đầu gọi mấy người vào nhà.

"Gia chủ!" Trần Mộc phất phất tay.

"Cơ thể ta hiện tại, chắc là do cái phong ấn thuật đó." "Thứ đó vẫn luôn hấp thụ năng lượng trên người ta." Trần Mộc lúc này vẫy tay, chỉ thấy bên cạnh liền xuất hiện một bản thể khác của hắn.

Mấy người vừa nhìn đã nhận ra, đây chính là hóa thân đã phong ấn thượng cổ xà thần lúc trước.

Hóa thân đó không khác gì người thường.

Chỉ là trong mắt thiếu đi một ít thần thái.

Tất cả năng lượng hiện tại của Trần Mộc, đều bị hóa thân này liên tục hấp thụ.

Trần Mộc tiện tay ném cho Chá Cô Tiếu một tấm bản đồ.

"Đây là bản đồ của một cổ mộ, bên trong có thứ ta cần." "Lần này Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Trần Tiểu Đao cùng nhau xuất phát, đến trong cổ mộ đó lấy thứ kia ra cho ta." "Thứ này ta không thể nói cho các ngươi biết là gì, hãy mang theo hóa thân của ta." "Mặc dù nó không thể nói chuyện, nhưng vào thời điểm quan trọng cũng có thể giúp các ngươi một tay." Trần Mộc nói xong, liền phất tay, nhắm mắt lại.

Sau khi mấy người ra khỏi cửa, hóa thân kia cũng liền đi theo ra cùng.

Lão Dương Nhân lúc này có chút không hiểu.

Hắn vẫy tay với hóa thân của Trần Mộc.

Đầu của hóa thân kia liền trực tiếp quay sang.

Ánh mắt sắc bén kia trực tiếp khiến hắn giật mình.

Để không gây chú ý, Trần Tiểu Đao tìm một chiếc áo hoodie màu đen, trùm kín mít lên người hóa thân của Trần Mộc.

Mấy người thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị xuất phát.

Chỉ thấy Yêu Muội Nhi lúc này cũng không biết từ đâu chui ra.

Liền trực tiếp dán vào bên cạnh Trần Tiểu Đao.

"Tiểu Đao ca, sao không gọi em, em đã chuẩn bị xong rồi." Trần Tiểu Đao bất đắc dĩ thở dài.

Kể từ khi Đa Linh bắt đầu khá hơn, Yêu Muội Nhi gần đây vẫn luôn bám dính lấy hắn.

Khiến hắn cũng rất bất lực.

"Ôi, đây không phải nhị thái thái của Đao ca sao, sao, lần này cũng muốn đi cùng à?" Lão Dương Nhân ở bên cạnh, thấy náo nhiệt không chê chuyện lớn, trêu chọc nói.

Khoảng thời gian này, Yêu Muội Nhi cũng đã quen thuộc với mọi người trong Trần gia.

Nàng lập tức đá một cước về phía Lão Dương Nhân.

"Nếu đã thu dọn xong, chúng ta xuất phát thôi." Chá Cô Tiếu ngăn cản hai người cãi vã.

Ba ngày sau, năm người họ đến một nơi cách Đông Sơn Qua Tử Miếu về phía tây hơn một trăm cây số.

Nơi này, nói thế nào đây… Chỉ có thể nói đây chỉ là một nơi, không có gì cả.

Mấy người không tìm thấy nơi này, đành phải tìm một người dẫn đường địa phương.

Khi xuống xe bò, mấy người nhìn trước nhìn sau, nhìn trái nhìn phải vẫn không thấy gì.

Sau đó liền thấy phía trước có một con chó chạy đến, Lão Dương Nhân vỗ vào người dẫn đường đã mời.

"Lão gia tử, chặng đường tiếp theo chúng ta cưỡi con chó này sao, e rằng con chó này dữ dằn quá!" "Không đâu," lão gia tử cười lớn, "con chó này dùng để báo tin, chặng đường cuối cùng này, không có xe nào cả, phải đi thuyền, con chó đó sẽ dẫn thuyền đến." "Con chó này, còn biết bơi sao?" "Bơi giỏi lắm, bơi giỏi lắm," lão già nhìn con chó, "Lư Đản Đản, đi bơi một vòng xem nào." Con chó đó quả nhiên có linh tính, thật sự nhảy xuống sông bơi một vòng.

Lên bờ rũ rũ lông, rồi nằm xuống đất lè lưỡi.

"Bây giờ còn quá sớm, người lái thuyền đó chắc chắn chưa làm việc, chúng ta nghỉ ngơi một lát, hút thuốc." Lão Dương Nhân nhìn đồng hồ của mình.

"Hai giờ chiều mà còn chưa làm việc, người lái thuyền của ông này có giờ giấc thế nào vậy?" "Chỗ chúng tôi chỉ có một người lái thuyền này thôi, ông ấy lợi hại nhất, ông ấy thức dậy lúc nào thì làm việc lúc đó, có khi cả ngày không làm việc, có thể làm người ta tức chết." Lão già cười cười, "Không có cách nào khác, Hà Thần chỉ nể mặt ông ấy thôi.

Người khác, chỉ cần vào cái hang núi đó là chắc chắn không ra được, chỉ có ông ấy là không sao.

Nếu các ngươi biết cưỡi lừa, chúng ta có thể vượt núi, cũng mất một ngày nữa là đến.

Nhưng các ngươi mang theo nhiều đồ thế này, lừa của cả làng chúng tôi cũng không đủ cho các ngươi dùng đâu." "Ồ." Mấy người vừa nghe nói đến hang núi, lập tức phấn chấn hẳn lên.

Chá Cô Tiếu lấy ra bản đồ.

Chương 814

Vừa lấy ra, mấy người lập tức xúm lại xem.

Chỉ có Trần Mộc vẫn im lặng ngồi một bên.

Chỉ thấy Trần Mộc chỉ nhìn thẳng lên trời.

“Có hang núi, đúng là một động sông, ngay phía sau ngọn núi này.” Lão Dương Nhân nói, “Sao lão gia tử, cái hang núi này còn có thể ăn thịt người sao?” Lão già a a cười: “Đó đều là những lời đồn từ mấy đời trước truyền lại rồi, ta cũng không nhớ rõ nữa.

Khi con sông chưa thông đường, trong làng đều nói bên trong có xà tinh, những người đi vào đều không ai quay ra được.” “Sau này có một ngày, ông cố của người lái thuyền đó đã chống một chiếc thuyền nhỏ ra từ trong cái động đó, nói là người bán hàng rong từ bên ngoài đến.

Các ngươi nói xem, người bán hàng rong nào lại vác thuyền đi khắp nơi?

Mọi người đều nói ông ấy là xà tinh biến thành, ông cố đó liền cười lớn, nói thuyền là ông ấy mua ở làng bên cạnh, không tin thì có thể đến làng bên hỏi.

Họ chạy sang hỏi, quả nhiên là như vậy, mọi người mới tin, còn tưởng rằng yêu quái trong động đã không còn nữa.” “Kết quả là mấy thanh niên gan lớn đi thám hiểm động, lại không thấy ai quay ra.

Từ đó về sau, chỉ có người nhà ông ấy mới có thể ra vào thẳng thừng.

Ngươi nói có kỳ quái không?

Sau này nhà họ cứ thế làm nghề này, cho đến tận bây giờ.” “Con

chó kia không sao chứ?" Trần Tiểu Đao lấy làm kỳ lạ hỏi: "Không phải dùng nó để báo tin sao?" "Con chó này cũng là do nhà lão nuôi, nhà người khác đừng nói là chó, ngay cả trâu vào đó cũng chẳng thể ra được." "Chuyện quái dị như vậy, quan phủ không phái người tới xem qua sao?" "Có nói ra cũng phải có người tin mới được." Lão đầu tử gõ gõ tẩu thuốc xuống đất.

Một bên, Chá Cô Tiếu cau mày, vỗ tay một cái: "Lư Đản Đản, lại đây." Con chó kia thật sự nghe lời, lon ton chạy tới.

Chá Cô Tiếu bế nó lên ngửi một cái, sắc mặt lập tức biến đổi: "Không lẽ nào, chẳng lẽ trong động kia có thứ đó?" Lão Dương Nhân ở bên cạnh cũng bế nó lên ngửi.

Một mùi chó hôi nồng nặc xộc vào mũi khiến lão ho sặc sụa.

Chủ nhân con chó này cũng thật lười biếng, không biết đã bao lâu rồi không tắm cho nó.

"Con chó chết tiệt này, sao mà hôi thế không biết!" Lão Dương Nhân ghê tởm nhăn mặt.

"Con chó này từ nhỏ đã ăn thịt người chết mà lớn lên." Chá Cô Tiếu nói: "Đó là một thi động (động xác), hèn gì phải đợi đúng thời gian mới có thể đi qua, tên thuyền công kia, e là từ nhỏ cũng..." "Không thể nào!" Yêu Muội Nhi đứng bên cạnh sợ tới mức lông tơ dựng đứng cả lên.

Câu nói này vừa thốt ra, ngay cả sắc mặt Trần Tiểu Đao cũng thay đổi.

Trần Mộc lúc này vẫn không có phản ứng gì, phảng phất như một người gỗ.

"Thi động đó rốt cuộc là thứ gì?

Đi vào có xảy ra chuyện gì không?" Yêu Muội Nhi hỏi.

Sau đó Chá Cô Tiếu lên tiếng: "Muốn qua loại động này, thời cổ đại đều là một hàng người chết và người sống cùng nhau đi qua, nếu là thứ còn sống, đi vào là không ra được!

Tuy nhiên, nghe nói vùng Tây Sơn có một nơi người ta từ nhỏ đã nuôi trẻ con bằng thịt người chết, tích tụ thi khí vào trong cơ thể, đến khi lớn lên thì chẳng khác gì người chết, ngay cả quỷ cũng không nhìn thấy họ.

Lão gia tử, tên thuyền công của ông có phải từ Sơn Tây tới không?" Sắc mặt lão đầu tử hơi biến đổi, lắc lắc đầu: "Không rõ nữa, đó là chuyện từ thời cụ cố của nó rồi, đều không phải người cùng một triều đại." Nói đoạn, lão nhìn lên trời, gọi con chó một tiếng: "Lư Đản Đản, đi dẫn thuyền gia nhà mày tới đây!" Con chó "ư một tiếng", nhảy xuống nước rồi bơi về phía sau núi.

Thừa lúc lão đầu dẫn đường không chú ý, Chá Cô Tiếu nháy mắt với mấy người.

Lão Dương Nhân từ trong túi lấy ra một thanh loan đao giắt sau lưng.

Trần Tiểu Đao cũng nghiêm trận đợi sẵn, nhỏ giọng nói với Yêu Muội Nhi bằng tiếng Trường Sa: "Lão đầu này có vấn đề, cẩn thận." Lúc này con chó cũng bơi lạch bạch trở về, lão đầu tử đập tẩu thuốc vào ống quần: "Đi thôi!

Thuyền tới rồi." Quả nhiên, hai chiếc thuyền bằng gỗ bình bản chiếc trước chiếc sau từ sau núi tiến ra.

Trên chiếc thuyền phía trước có một người trung niên đang đứng, một tay chống sào vừa gọi với về phía mấy người.

Chiếc thuyền này thật sự không nhỏ, xem chừng chở mấy người cùng trang bị vẫn còn dư dả.

Lão đầu tử vỗ vỗ cổ trâu: “Các vị, hành lý không cần mang xuống đâu, ta đưa cả trâu và xe lên chiếc thuyền thứ hai, chúng ta ngồi ở chiếc thuyền thứ nhất cho đỡ tốn sức.” Trần Tiểu Đao cười nhạt: “Có vài thứ không thể chạm nước, vẫn nên mang theo bên mình thì hơn, lỡ đâu con trâu kia nhảy xuống nước thì chúng ta xôi hỏng bỏng không sao?” Lão đầu tử cười gật đầu: “Ngươi nói cũng có lý, nhưng con trâu này của ta không phải trâu nước, tuyệt đối không nhảy xuống nước đâu.

Nếu nó có nhảy xuống, lão hán này sẽ vớt lên cho các ngươi, một món cũng không thiếu đâu mà sợ.” Nói rồi lão dắt trâu đi lên bến đò trước, mấy người đều tự đeo hành lý tùy thân đi theo phía sau.

Người trung niên kia chống sào rất điêu luyện, vài cái đã cập bờ.

Khi lão đầu tử lùa trâu lên chiếc thuyền thứ hai, mấy người quan sát người trung niên chống sào kia, da dẻ đen nhẻm, trông cực kỳ phổ thông.

Nhưng không biết là do tâm lý hay sao mà cứ cảm thấy người này trông rất quỷ dị.

Lại nhớ tới chuyện Chá Cô Tiếu nói về việc ăn thịt người chết, đột nhiên thấy người kia càng nhìn càng đáng sợ.

“Lát nữa các vị vào trong động, tuyệt đối phải nói khẽ, đừng làm kinh động đến Hà Thần.” Người kia nói: “Đặc biệt là không được nói xấu Hà Thần.” Trần Tiểu Đao hỏi mất bao lâu mới qua được cái động đó.

Tên chống sào nói nếu nhanh thì 5 phút là qua, nước bên trong chảy rất xiết, nhanh lắm.

“Sao lại còn có lúc chậm?” Yêu Muội Nhi hỏi.

“Đúng thế, có khi nước này chảy ngược, cô nhìn xem lúc nãy tôi là

thuận dòng đi ra, vậy bây giờ chúng ta chắc chắn là ngược dòng đi vào rồi, thời gian sẽ lâu hơn, ước chừng khoảng 15 phút, có mấy khúc quanh khá hiểm trở." "Bên trong có sáng không?" Người nọ hắc hắc cười một tiếng: "Tối om như mực, sao mà sáng nổi, có thể nói là đen kịt một mảnh." Tuy nhiên hắn chỉ chỉ vào tai: "Tôi chống thuyền mười mấy năm rồi, mấy sào này chỉ cần dùng tai là được." "Vậy chúng ta bật đèn pin có được không?" Lão Dương Nhân giơ giơ cái đèn hầm mỏ trong tay.

"Không sao chứ?" "Không ngại gì." Người nọ đáp: "Nhưng tuyệt đối đừng soi xuống nước, dọa chết các người đấy!" "Sao thế?" Trần Tiểu Đao cười hỏi: "Có thủy quỷ à?" "Thủy quỷ thì tính là cái gì, thứ trong nước này tôi cũng không dám nói là cái gì, nếu các người gan lớn thì lát nữa tự mình xem một cái, nhớ kỹ, xem một cái là được rồi.

Nếu các người vận khí tốt thì thấy một đoàn nước đen, vận khí không tốt thì thứ nhìn thấy có thể khiến các người sợ đến phát điên." Đang nói chuyện thì mấy người đã nhìn thấy cái động kia.

Động này ẩn sau vách núi, khi ở trên bờ luôn không nhìn thấy, cứ tưởng tượng nó là một cái động lớn.

Nhưng thực tế nhìn thấy, không khỏi kêu lên một tiếng hỏng bét, không ngờ động này lại nhỏ như vậy.

Nhỏ đến mức chỉ rộng hơn chiếc thuyền khoảng 10 phân, đáng sợ nhất là chiều cao của nó.

Người ngồi cũng không vào được, phải khom người xuống mới miễn cưỡng vào được.

Không gian nhỏ hẹp như vậy, nếu người bên trong muốn ám toán bọn họ thì căn bản không có chỗ mà xoay xở chân tay.

Lão Dương Nhân quái khiếu một tiếng: "Mẹ kiếp, cái động này

cũng quá hẻo lánh rồi chứ?" "Đây vẫn còn tính là rộng đấy, bên trong có một đoạn còn thấp hơn nữa." Lão đầu tử ở phía sau nói.

Chá Cô Tiếu liếc nhìn Lão Dương Nhân một cái, lão Dương Nhân cười giả lả: "À, động nhỏ thế này, nếu bên trong có người cướp bóc chúng ta, chẳng phải muốn chạy cũng không chạy thoát sao?" Câu này vừa dứt, Trần Tiểu Đao liền thấy người trung niên chống thuyền làm một thủ thế rất mờ ám.

Lão đầu tử sắc mặt biến đổi.

Quả nhiên có vấn đề, lúc này mấy người chợt nghe thấy một tiếng hú, thuyền đã tiến vào động.

Phan Tử mở đèn hầm mỏ ra, đoạn mới vào động này vẫn còn ánh sáng, nhưng rất nhanh tất cả ánh sáng chỉ còn lại từ chiếc đèn này.

"Ta nói này, cái động này không đơn giản đâu." Lão Dương Nhân nói: "Đây là đạo động (lỗ hổng trộm mộ) mà!" "Thủy đạo động, cổ xưa vô cùng, ngươi nhìn những dấu vết này đi, động này có niên đại rồi, xem ra bên trong chắc hẳn có càn khôn khác." Chá Cô Tiếu nói.

"Ồ, vị này xem ra rất hiểu biết về những chuyện này, nói không sai." Người trung niên kia khom lưng quỳ một gối ở đầu thuyền, một tay chống sào, từng chút một lướt đi.

Nhưng kỳ lạ là sào của hắn căn bản không chạm nước, người hắn lại càng không thở dốc một tiếng nào.

Chương 815

Hắn tiếp tục nói: "Nghe nói cả ngọn núi này chính là một ngôi mộ cổ, phụ cận có không ít thủy đạo động lớn nhỏ như thế này, chỉ có cái này là lớn nhất, sâu nhất.

Các vị cũng thấy rồi đấy, e là lúc trước nước còn chưa cao thế này, khi đó chắc hẳn là một cái động khô." "Ồ, xem ra ngươi cũng là người trong nghề nhỉ." Chá Cô Tiếu khách khí đưa qua một điếu thuốc.

Hắn lắc đầu, nói: "Nghề ngỗng gì đâu, tôi cũng là nghe những người trước đây tới đây nói lại thôi.

Nghe nhiều thì cũng biết nói vài câu, biết được chút nông cạn thế thôi.

Vị huynh đài đừng nói tôi là người trong nghề." Lúc này tay của Trần Tiểu Đao và Lão Dương Nhân đều đã đặt lên đốc đao.

Vừa nói cười với mấy người kia, không khí nhìn qua có vẻ rất hòa hợp, nhưng thực chất mỗi người đều vô cùng căng thẳng.

Phía Trần Mộc có năm người, bọn họ chỉ có hai người.

Nếu thực sự động thủ, chắc chắn sẽ không thua.

Nhưng bọn họ đã dám ra tay thì chắc chắn phải có chuẩn bị chu toàn.

Đang suy tính, đột nhiên Trần Mộc xua tay: "Suỵt, nghe xem!

Có người đang nói chuyện!" Mấy người lập tức nín thở, quả nhiên nghe thấy tiếng sột soạt truyền tới từ sâu trong động.

Cố gắng phân biệt xem họ đang nói gì, nhưng cứ cảm thấy như

nghe hiểu lại như không hiểu.

Nghe một lúc, mấy người quay đầu lại định hỏi tên thuyền công trung niên xem trong động này có thường xuyên có âm thanh đó không.

Thế nhưng phát hiện hắn đã biến mất không thấy tăm hơi!

Quay đầu lại lần nữa, lão đầu tử kia cũng biến mất rồi.

Lúc này con thuyền đột nhiên rung chuyển một cái, Lão Dương Nhân vội cầm đèn hầm mỏ soi xuống nước.

Nhờ ánh đèn, liền thấy dưới nước có một cái bóng khổng lồ lướt qua.

"Dưới này là thứ gì thế, to quá sức tưởng tượng." Lão vốn dĩ ngồi ở mạn thuyền, giờ đã lùi mông vào giữa thuyền, như sợ thứ gì đó dưới nước đột nhiên lao lên lôi lão đi.

Thay vì nói là sợ hãi, chi bằng nói là chấn động.

Trong một không gian chật hẹp thế này, dưới nước lại có một thứ to lớn lướt qua.

Nhất thời não bộ của mọi người đều đình trệ, chuyện này cũng không có gì lạ.

Lão Dương Nhân nhìn quanh nói: "Chá gia, động này quỷ quái quá, lòng tôi thấy lạnh lẽo, có chuyện gì thì ra ngoài rồi hãy nói, thấy sao?" Lúc này Chá Cô Tiếu lại nhìn về phía Trần Mộc.

Trần Mộc lúc này căn bản không nghe mấy người nói chuyện.

Hơn nữa biểu cảm vốn đờ đẫn như tượng đá đã biến mất, đôi mắt chăm chú nhìn xuống nước như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chỉ thấy Trần Mộc giơ tay phải lên, nhanh như chớp đâm vào trong nước.

Động tác đó nhanh đến nỗi gần như chỉ thấy một tia sáng trắng lóe lên, tay hắn đã thu về.

Trên hai ngón tay kẹp một con bọ đen thui, hắn ném con bọ đó lên ván thuyền, nói: "Vừa nãy chính là thứ này." Mấy người cúi đầu nhìn, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Cái bóng khổng lồ vừa nãy chỉ là một đám lớn bọ nước bơi qua mà thôi.

Trần Tiểu Đao lúc này nhặt con bọ nước lên xem hồi lâu, sau đó đặt dưới mũi ngửi ngửi, hãi hùng nói: "Đây không phải long sắt (bọ nước), đây là Thi Biệt (bọ ăn xác)." "Thứ này chuyên ăn thịt thối, nơi nào có vật chết thì chúng đặc biệt nhiều, ăn tốt thì lớn nhanh, xem ra thượng nguồn chắc chắn có một bãi tích xác (tích thi địa).

Hơn nữa còn là một bãi cực kỳ lớn." Trần Tiểu Đao nhìn cái động đen ngòm nói.

"Vậy thứ này có cắn người không?" Yêu Muội Nhi hỏi.

"Nếu là kích thước bình thường thì chắc chắn không cắn người, nhưng cô nhìn con này xem, nó to thế này thì có cắn hay không ta thực sự không dám chắc." Trần Tiểu Đao thắc mắc nhìn: "Thứ này thường chỉ ở nơi có nhiều người chết, không hay bơi đi bơi lại, sao bây giờ cả một đàn lớn cùng di cư thế này?" Trần Mộc đột nhiên quay đầu nhìn vào sâu trong hang động: "Ta thấy, e là chúng vừa nãy đang chạy trốn." "Hả?

Chạy trốn?" Trần Tiểu Đao rùng mình: "Vậy trong động này..." Trần Mộc gật gật đầu: "Ta cứ cảm thấy bên trong dường như có thứ gì đó đang tiến về phía chúng ta, hơn nữa, kích thước không nhỏ." Trần Tiểu Đao nghĩ thầm, ở lại đây cũng không phải cách, một loại dự cảm không lành cứ chập chờn trong lòng.

Không biết là do tâm lý dưới hang động đè nén hay sao, bèn nói: "Mặc kệ là thứ gì, bây giờ quan trọng nhất là phải nhanh chóng ra ngoài, hiện tại chúng ta đang đi ngược dòng, đi ngược về chắc chắn sẽ nhanh hơn lúc tới, ta nghĩ chúng ta vào động này chưa tới mười phút, đi ra chắc chắn không thành vấn đề." Hóa thân của Trần Mộc nhàn nhạt nói: "Bây giờ muốn ra ngoài e là đã không kịp rồi, hai kẻ kia đã dám thả chúng ta vào đây thì chắc chắn nắm chắc phần thắng không để chúng ta ra được." Lão Dương Nhân lúc này nói: "Ta thấy thế này, tiến lên là vạn lần không thể, chúng ta cứ lùi lại, đường vào không phức tạp, biết đâu có thể ra được, nếu thực sự gặp phải kỳ môn độn giáp gì đó thì chúng ta tính sau!" "Cũng chỉ còn cách này thôi." Chá Cô Tiếu gật đầu, nói với Lão Dương Nhân: "Phía trước, phía sau đều thắp một cái đèn hầm mỏ, ngươi lắp mấy khẩu súng săn vào, ta và Tiểu Đao dùng sào chống, Gia chủ và Yêu Muội Nhi canh chừng phía sau." Trần Tiểu Đao lúc này lại lấy ra một chiếc đèn hầm mỏ soi ra sau lưng.

Con trâu trên chiếc thuyền thứ hai bị ánh sáng soi vào, kêu lên một tiếng.

Lão Dương Nhân chửi thề một tiếng: "Phải đuổi con trâu này xuống nước, nếu không sào không có chỗ mà chống." Bởi vì lúc nãy đèn hầm mỏ soi về phía trước nên mấy người căn bản không chú ý, quên mất phía sau còn kéo theo một chiếc thuyền.

Bây giờ nhìn thấy không khỏi kinh hãi.

Xem ra hai lão tặc kia tính toán thật chu đáo, chiều cao của cái động này, con trâu đó căn bản không thể đứng dậy được.

Đừng nói là đuổi trâu xuống nước, cả một xe trang bị cộng với con trâu này đã khiến thuyền chìm khá sâu rồi.

Người mà lên nữa thì không chỉ không chống sào được mà còn có

khả năng bị chìm.

Cứ như thế này, chiếc thuyền kéo phía sau giống như một cái nút chai chặn đứng bọn họ lại.

Đúng lúc này, mấy người mơ hồ lại nghe thấy từ sâu trong động phát ra tiếng kêu quái dị, hơn nữa rõ ràng đã gần hơn lần trước rất nhiều.

Thanh âm đó giống như tiếng thì thầm của vô số tiểu quỷ, khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Tất cả mọi người đều im lặng, không khí nhất thời quỷ dị đến cực điểm.

Sự chú ý của mọi người bị tiếng động đó thu hút hoàn toàn, mấy lần định thu hồi tâm trí nhưng lại lập tức bị cuốn vào.

Trong lòng thầm kêu không ổn, tiếng động này có điều kỳ lạ.

Tuy biết vậy nhưng không tài nào hoàn hồn được, nhất thời trong đầu toàn là loại âm thanh đó.

Chính lúc này, Trần Mộc phát giác tình hình không ổn.

Tuy là hóa thân nhưng vẫn bảo lưu được một ít tư duy cơ bản.

Hắn lập tức đá văng mấy người xuống nước.

Ngay lập tức, những âm thanh trong đầu mọi người đều biến mất.

Gần như cùng lúc, những người khác cũng đều ngã xuống.

Trần Mộc cuối cùng cũng nhảy xuống theo.

Ở dưới nước, âm thanh kia mờ nhạt đi rất nhiều, mọi người không còn bị ảnh hưởng nữa.

Nhưng dùng mắt thường nhìn đồ vật dưới nước rất mờ mịt, mấy người nheo mắt lại cũng chỉ thấy được đại khái.

Chương 816

Trần Mộc chỉ xuống dưới nước cho mọi người, sau đó dùng đèn soi, nước không sâu lắm.

Có thể nhìn thấy dưới đáy nước là một lớp cát trắng, hắn quét một vòng, không thấy thực vật cũng không có cá tôm gì cả.

Yêu Muội Nhi thực sự không nhịn được thở nữa, ngoi lên mặt nước hít một hơi.

Vừa mới gạt nước trên mắt đi, đột nhiên phát hiện một khuôn mặt máu me bê bết treo ngược từ trên xuống.

Hai con mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Yêu Muội Nhi cứ thế nhìn nó, nó cũng cứ thế nhìn Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi lập tức nhận ra người này chính là tên trung niên chống thuyền cho bọn họ.

Ngẩng đầu lên, phát hiện hắn chỉ còn lại nửa thân trên.

Trên đỉnh động, một con bọ đen lớn đang gặm nhấm ruột của hắn, thỉnh thoảng còn giật một cái.

Yêu Muội Nhi nhất thời sợ đến ngây người, đây chẳng phải là một con Thi Biệt to lớn đến đáng sợ sao?

Nó phải ăn bao nhiêu thịt người chết mới lớn được như thế này.

Đúng lúc này, đầu của Lão Dương Nhân cũng nhô lên ở phía bên kia.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, con bọ kia đã kêu lên một tiếng "chi", hất cái xác đi, trực tiếp vồ lấy đầu lão.

Nó giương đôi càng lớn đâm phập vào da đầu của lão.

Lão Dương Nhân phản ứng vô cùng nhanh nhạy, trong tình huống nguy cấp này, chỉ thấy tay trái lão lật một cái, một con dao quân y lập tức xuất hiện trong tay.

Lão trực tiếp cắm dao vào gốc càng của con bọ, nạy phăng một chiếc càng của nó ra.

Nếu là người bình thường bị con bọ lớn này tớp một cái, e là đã đi chầu Diêm Vương rồi.

Con bọ kia không biết phát ra tiếng thảm thiết từ đâu, chiếc càng còn lại không trụ vững được lực, bị Lão Dương Nhân thuận thế đấm văng ra.

Chuỗi hành động này diễn ra nhanh như điện xẹt.

Lão Dương Nhân cũng không nhìn thấy Yêu Muội Nhi, mà trực tiếp đè con bọ đó lên mặt cô.

Yêu Muội Nhi sợ đến mức la oai oái, muốn hất nó ra, không ngờ mấy cái chân của nó đều có móc ngược, bám chặt lấy quần áo cô, có mấy cái còn móc trực tiếp vào thịt, đau đến chảy cả nước mắt.

Lúc này, Trần Tiểu Đao cũng trồi lên mặt nước.

Thấy Yêu Muội Nhi sắp không chịu nổi nữa, vội vàng lao tới, lập tức đâm hai ngón tay vào lưng con bọ, dùng sức một cái, rút mạnh ra.

Một thứ trắng hếu như sợi bún xuyên tâm bị rút ra ngoài.

Đáng thương cho con bọ kia vừa nãy còn chiếm thế thượng phong, chưa đầy một giây đã tử ẹo.

Hắn ném xác con bọ lên thuyền, Yêu Muội Nhi mới thở phào một hơi dài.

Trên đầu Lão Dương Nhân bị thủng hai lỗ máu, may mà vết thương không lớn.

“Ngươi nói xem âm thanh vừa nãy có phải do con bọ này phát ra không?” Chá Cô Tiếu hỏi.

Lúc nãy nghe con bọ này kêu mấy tiếng, hình như không giống.

Trần Mộc lật con bọ lại.

Mấy người thấy trên đuôi nó có một chiếc chuông gió bằng đồng lục giác to bằng nắm tay bị bịt kín.

Không biết bị nhét vào từ bao giờ, lớp gỉ đồng đã xanh rì cả lại.

Trên sáu mặt của chiếc chuông đều khắc đầy mật mã chú văn.

Lão Dương Nhân vừa băng bó vết thương vừa dùng chân đá một cái, chiếc chuông lục giác đó đột nhiên tự mình chuyển động, phát ra âm thanh y hệt như lúc nãy, nhưng âm thanh lúc nãy nghe rất thanh thoát như vọng ra từ cõi u minh, còn cái này nghe rất chân thực.

Xem ra chiếc chuông này chính là nguồn gốc của âm thanh đó, nhưng nhất định phải kết hợp với tiếng vang trong hang động trống rỗng mới có tác dụng mê hoặc lòng người.

Trong chiếc chuông lục giác này chắc chắn có cơ quan vô cùng tinh xảo, hơn nữa còn có thể trải qua ngàn năm mà không hỏng, ước chừng là thứ làm từ vàng bạc gì đó.

Nhưng lão không biết tại sao nó có thể tự mình vang lên.

Mấy người đang thắc mắc thì chiếc chuông càng lúc càng kêu rộn ràng hơn, như thể bên trong có một oan hồn không bị nhốt được muốn thoát ra khỏi món thần khí phong ấn mình.

Tiếc là thứ này quá nhỏ, ngược lại thấy có chút buồn cười.

Lão Dương Nhân tự mình băng bó vết thương, thuần thục như thể ngày nào cũng bị thương vậy.

Chiếc chuông kêu lách cách liên hồi khiến mấy người nghe mà

phát phiền.

Trần Tiểu Đao định dẫm lên nó, không ngờ lớp vỏ đồng xanh thực chất đã lão hóa mục nát lắm rồi, chiếc chuông "pắc" một tiếng bị dẫm nứt ra, từ bên trong bắn ra một dòng nước xanh cực kỳ hôi thối.

Chá Cô Tiếu dùng dao quân y gạt các mảnh đồng vỡ ra.

Bên trong là hết lớp này đến lớp khác những chiếc chuông nhỏ có kích thước và hình dạng khác nhau như tổ ong.

Những chiếc chuông nhỏ này đều gắn trên một quả cầu rỗng tinh xảo.

Trên quả cầu đục đầy lỗ, giờ quả cầu đã bị dẫm nát, bên trong có một con rết lớn màu xanh, phần đầu đã bị dẫm bẹp.

Dòng nước xanh kia chính là dịch thể từ cơ thể con rết to bằng ngón tay này bị ép ra.

Dùng mũi dao lật quả cầu rỗng lại, phát hiện trên cầu có một ống dẫn cắm thẳng vào bộ phận nối với con Thi Biệt khổng lồ.

Chá Cô Tiếu nói: "E rằng khi con rết này đói bụng, nó sẽ thông qua ống dẫn này chui vào bụng Thi Biệt để ăn.

Hệ thống cộng sinh như vậy, rốt cuộc là kẻ nào nghĩ ra được?" Nửa thân xác của tên thuyền công nổi trên mặt nước dập dềnh, Trần Tiểu Đao thở dài một tiếng: "Cái này gọi là tự làm tự chịu, bọn chúng chắc chắn muốn bỏ rơi chúng ta trong thi động này, đợi chúng ta chết rồi mới tới lấy đồ.

Không biết hôm nay gặp phải biến cố gì mà lại tự mình chết dưới tay con Thi Biệt lớn này, thật đáng đời!" "Cái này gọi là không gì khéo bằng trùng hợp, xem ra vận khí chúng ta vẫn còn tốt chán." Yêu Muội Nhi nói.

Lão Dương Nhân lắc đầu: “Lực của đôi càng con bọ kia e là không thể trong thời gian ngắn xé một người thành hai nửa được, nếu nó có sức đó thì não ta đã bị nó móc ra từ lâu rồi.” “Ta nói thứ này chắc chắn không chỉ có một con, con này chắc chắn là sau khi phân thây đã tha cái xác qua đây định ăn mảnh một mình.” Nhưng vấn đề không lớn, mấy người còn phải dựa vào xác thứ này để ra khỏi động.

Đặt con Thi Biệt lớn này ở đầu thuyền để nó mở đường cho mọi người.

Thứ này cả đời ăn xác chết, âm khí cực nặng, là khắc tinh của mấy thứ như cương thi.

Ở trong thi động, ước chừng bọn chúng chính là bá chủ nơi này.

Chương 817

Có nó trên thuyền, mấy người đi ra chắc không thành vấn đề.

Mọi người đã ở trong động này khá lâu rồi, nơi mà ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được này thật quá đè nén.

Lão lấy từ trong hành lý phía sau ra chiếc xẻng gấp, dùng làm sào chống vào vách đá để chèo thuyền đi tiếp.

Mấy người vừa chèo vừa nghiên cứu vách động xung quanh.

Yêu Muội Nhi đột nhiên trong lòng nảy sinh nghi vấn, bèn hỏi Trần Tiểu Đao: "Anh xem đây toàn là đá nguyên khối, các tiền nhân đổ đấu (trộm mộ) ngày xưa làm thế nào mà đào ra được nhỉ?

Cho dù là hiện tại, không có vài trăm người e là cũng chẳng đào được cái động sâu thế này." Trần Tiểu Đao nói: "Cô nhìn cái động này tròn trịa thế này, niên đại chắc chắn rất lâu đời rồi, ước chừng năm đó đào cái động này chắc chắn là quan đạo, tức là quân đội chuyên đi đổ đấu.

Xem ra, chúng ta muốn tìm thấy ngôi mộ đánh dấu trên bản đồ e là không dễ dàng như tưởng tượng đâu." "Ngôi mộ này còn không?

Người ta cả một đội quân tới đào lâu như vậy, nói không chừng đồ đạc đã bị dọn sạch bách rồi." Lão Dương Nhân nói.

"Nếu ngôi mộ này từ mấy ngàn năm trước đã bị đào rồi thì ta cũng chẳng còn gì để nói.

Nhưng các người phải biết, hang động này hiện hữu chính xác trên tấm bản đồ kia, điều đó chứng tỏ cái đạo động này đã có từ khi chủ nhân ngôi mộ hạ táng." "Niên đại của đạo động này chắc chắn phải trước ngôi mộ cổ chúng ta đang tìm.

Hơn nữa vùng này chắc chắn không chỉ có một ngôi mộ, ai biết được đạo động này được đào khi trộm ngôi mộ nào." "Nói cách khác," lời này của Chá Cô Tiếu mang theo một ý vị khiến người ta không rét mà run: "Tất cả những gì chúng ta gặp hiện tại, bao gồm cả con Thi Biệt khổng lồ, niên đại của chiếc chuông gió bằng đồng lục giác, chủ nhân của chúng có thể còn sớm hơn cả thời Chiến quốc?" Trần Tiểu Đao hỏi.

Chá Cô Tiếu lắc đầu: "Điều ta quan tâm hơn là tại sao chủ nhân ngôi mộ của chúng ta lại đặt mộ địa của mình xung quanh một ngôi mộ đã bị đào, cái này chẳng phải là phạm vào đại kỵ trong phong thủy sao?" Trần Mộc đột nhiên xua tay, ra hiệu mọi người không được nói chuyện, chỉ về phía trước.

Mọi người thấy ở sâu trong hang động nơi ánh đèn hầm mỏ không soi tới có một luồng lân quang màu xanh lá cây.

Chá Cô Tiếu thở dài một tiếng: "Tích thi địa (bãi tập kết xác) tới rồi!" Mọi người dừng thuyền lại.

Đây chắc hẳn là đoạn hung hiểm nhất trong đoạn thủy động này, nếu không chuẩn bị kỹ thì thực sự không nên mạo hiểm xông vào.

Chá Cô Tiếu xem đồng hồ, nói: "Thi động này chính là loại động đi vào mà không ra được, chúng ta đào cát (đổ đấu) bấy lâu nay đây là lần đầu tiên xông vào nơi thế này.

Ta thấy, có khả năng cái động này thật sự có quỷ quái!" Lão Dương Nhân thấp giọng xen vào một câu: "Mẹ kiếp, cái đó còn phải nói." Chá Cô Tiếu lườm lão một cái, tiếp tục nói: "Nhưng đó cũng chỉ là lời nói một phía của lão đầu tử kia.

Cái động này rốt cuộc có phải chỉ có tên thuyền công kia dẫn đường mới qua được hay không, những người khác đều không qua được, chúng ta đã không cách nào biết được.

Nếu cái động này," lão nhấn mạnh giọng điệu: "Thật sự là một thi động, vậy thì phía trước chắc chắn sẽ có nguy hiểm, còn gặp phải thứ gì thì chúng ta căn bản không thể biết trước, có lẽ sẽ bị quỷ đả tường (ma đưa lối), thuyền cứ đi mãi không biết tới đâu, cũng có lẽ sẽ có vài trăm con thủy quỷ tới lật ván thuyền của chúng ta." Yêu Muội Nhi hít một ngụm khí lạnh: "Không đến mức đó chứ?" "Tóm lại tình huống nào cũng có khả năng xảy ra, lần này chúng ta đi đào cát, ngay cả mộ địa còn chưa tới mà đã gặp nhiều hung hiểm thế này, thực sự là vận khí không tốt.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đào cát thì không sợ quỷ, sợ quỷ thì đừng đi đào cát, đã làm nghề này rồi thì không gặp chuyện quái dị cũng chẳng còn gì thú vị." Trần Tiểu Đao nói xong trực tiếp rút ra một thanh đoản đao.

"Chúng ta tới rồi, nếu thật sự có thủy quỷ thì cũng là bọn chúng đen đủi." Chá Cô Tiếu giơ hai khẩu súng lên.

Lão Dương Nhân và Trần Tiểu Đao một tay cầm đao, một tay dùng xẻng gấp chống thuyền.

Mấy người cứ thế từ từ chèo về phía bãi tích xác đang phát ra ánh xanh kia.

Dưới ánh sáng khuếch tán yếu ớt của đèn hầm mỏ, cái động này dường như càng lúc càng rộng ra.

Ánh xanh kia càng lúc càng gần, đầu tiên nghe thấy Lão Dương Nhân thốt ra một câu tiếng Tây, sau đó lại nghe Trần Tiểu Đao chửi thề một tiếng, rồi mọi người nhìn thấy một cảnh tượng khiến tôi cả đời này cũng ấn tượng sâu sắc.

Đến đoạn có ánh xanh này, động bỗng chốc rộng mở, biến thành một hang đá tự nhiên khổng lồ.

Đường thủy cũng biến thành một con sông trong hang đá.

Trên những bãi cạn hai bên dòng nước toàn là những xác thối xanh lè, là người hay động vật căn bản không thể phân biệt được.

Có thể thấy những hàng sọ người gần phía bên trong nhất được xếp rất ngay ngắn, chắc là do được chồng chất tại đây.

Còn phía bên ngoài thì lộn xộn hơn, đặc biệt là bên bờ sông, tư thế nào cũng có.

Còn có rất nhiều thi thể chưa phân hủy hoàn toàn, trên những cái xác này không ngoại lệ đều có một lớp màng mỏng màu xám, giống như màng bọc thực phẩm bao chặt lấy cơ thể họ.

Thỉnh thoảng có vài con Thi Biệt khổng lồ từ trong xác chết chui ra, những con này đều nhỏ hơn con trên thuyền của chúng ta nhiều, nhưng so với loại bình thường thì đã lớn hơn gấp bốn năm lần.

Một số con Thi Biệt nhỏ muốn tới chia phần, vừa mới bò lên xác chết đã bị con Thi Biệt lớn ngoạm một cái nhai ngấu nghiến.

"Những thi thể này đa phần là từ thượng nguồn trôi xuống rồi mắc cạn ở đây, mọi người cẩn thận, xem xung quanh có thứ gì kỳ quái không!" "Mọi người nhìn kìa!" Yêu Muội Nhi tinh mắt, chỉ vào một bên vách núi.

Mọi người quay đầu lại, không ngờ thấy một chiếc quan tài thủy tinh xanh lè khảm vào giữa vách động gần như dựng đứng.

Bên trong dường như có một nữ thi mặc y phục màu trắng, nhưng khoảng cách quá xa, mọi người căn bản không nhìn rõ.

"Bên kia cũng có!" Lão Dương Nhân chỉ vào phía đối diện.

Mọi người nhìn lại, quả nhiên ở vị trí tương tự trên vách núi bên kia cũng có một chiếc quan tài thủy tinh tương tự, nhưng chiếc này lại

trống rỗng!

Chá Cô Tiếu hít một ngụm khí lạnh: "Cỗ thi thể này đi đâu rồi?" "Chẳng lẽ là một con tống tử (xác ướp sống)?" Lão Dương Nhân hỏi.

"Nơi này không nên có tống tử mới đúng chứ?" Đúng lúc này, dòng sông chuyển hướng, mấy người vòng qua một đống xương cốt, Yêu Muội Nhi "oa" một tiếng, sợ tới mức ngã lăn ra thuyền.

Định thần nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ mặc vũ y trắng muốt đang đứng quay lưng về phía mọi người.

Mái tóc đen dài rủ xuống tận eo, nhìn trang sức trên y phục có thể khẳng định là từ thời Tây Chu.

Yêu Muội Nhi không khỏi nuốt nước bọt, nói: "Thi thể ở đây này." Lúc này Trần Tiểu Đao đã lấy móng chân lừa đen (hắc lư đề tử) từ trong túi ra.

Bấy giờ Trần Mộc ấn lên vai Trần Tiểu Đao một cái, nói: "Móng chân lừa đen là để đối phó cương thi, kẻ này e là không phải cương thi, để ta." Nói xong liền lấy từ trong túi ra một món đồ dài ngoẳng.

Hắn cởi lớp vải bọc bên ngoài, bên trong quả nhiên là một thanh cổ đao đen kịt, nhìn qua dường như còn được làm từ ô kim.

Hắn vạch một đường lên mu bàn tay mình, sau đó đứng ra đầu thuyền, để máu của mình nhỏ xuống nước." Chỉ thấy hóa thân của Trần Mộc nhỏ xuống một giọt máu đầu tiên.

Một tiếng 'ào' vang lên, tất cả thi biệt như gặp phải quỷ, toàn bộ bò ra khỏi xác chết, điên cuồng chạy xa khỏi con thuyền của mấy người.

Đột nhiên, xung quanh thuyền, dù là dưới nước hay trong các tử thi, lũ thi biệt đều biến mất không còn tăm hơi.

Chẳng mấy chốc, trên tay Trần Mộc đã đầy máu.

Hắn dùng bàn tay đẫm máu chỉ về phía nữ tử áo trắng, không ngờ người phụ nữ kia lại quỳ xuống.

Mấy người đứng bên cạnh đều nhìn đến ngây người.

Tuy đó không phải là bản thân Trần Mộc, nhưng bản lĩnh của hóa thân này thực sự khiến bọn họ chấn kinh. "Mau đi thôi, đừng quay đầu lại nhìn nữa." Tuy mọi người đều rất muốn xem diện mạo thật sự của người đàn bà kia ra sao, nhưng vừa nghĩ đến việc có thể đó chỉ là một khuôn mặt khô héo của xác chết vùng dậy (thi biến), bọn họ quyết định không mạo hiểm nữa.

Ba người nhanh chóng chèo thuyền.

Cuối cùng cũng nhìn thấy phía trước có một cửa động đang dần thu nhỏ lại, kích thước xấp xỉ cửa động lúc bọn họ tiến vào.

Chương 818

Xem ra, hang động này nằm ở tâm của ngọn núi, đường thủy này chỉ hình thành sau khi hai bên được đào thông.

Cấu trúc này giống như một mao mạch với hai đầu ra vào rất hẹp.

Dù mực nước hai bên có ngập cửa động, bên trong vẫn có thể giữ được khô ráo.

Mấy người dần chèo thuyền vào đạo động, lại phải cúi thấp đầu xuống.

Trước khi vào sâu trong đạo động, Yêu Muội Nhi thực sự hiếu kỳ không chịu nổi.

Chẳng phải nói không được ngoảnh lại sao, vậy thì nhìn hình phản chiếu dưới nước cũng được, để xem ả có bám theo sau không.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái cô suýt nữa thì ngất xỉu.

Trong bóng hình phản chiếu dưới nước, có một thứ gì đó không rõ là gì đang bò trên lưng cô.

Cô định hét lên, không khống chế được mà muốn ngoảnh đầu lại thì cảm thấy sau gáy bị một cú đánh mạnh, mắt tối sầm lại rồi không còn biết gì nữa.

Yêu Muội Nhi ngất đi không biết bao lâu, trong cơn mê liên tục mơ thấy những giấc mộng hỗn loạn.

Trong mơ màng, cô thấy một nữ tử áo trắng quay lưng về phía mình.

Cô muốn nhìn mặt ả nên chạy lên phía trước, nhưng vẫn chỉ thấy cái lưng.

Cô liên tục chạy vòng quanh, nhưng dù chạy thế nào cũng chỉ thấy được tấm lưng phía sau.

Đang thắc mắc chuyện gì xảy ra, cô đột nhiên phát hiện, ả ta hóa ra cả hai mặt đều là lưng.

Yêu Muội Nhi hét lớn một tiếng rồi tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, cô đã nhìn thấy ánh hoàng hôn đỏ rực như máu trên bầu trời. "Tỉnh rồi à?" Trần Tiểu Đao đưa khuôn mặt lớn sát lại cười với Yêu Muội Nhi.

Cô nheo mắt để thích nghi với ánh sáng, Trần Tiểu Đao chỉ tay lên trời: "Thấy chưa, mẹ kiếp, chúng ta cuối cùng cũng ra ngoài rồi!" Yêu Muội Nhi xoa xoa sau gáy: "Anh!

Có phải anh đánh ngất tôi không!" "Ai bảo cô đừng có ngoảnh đầu lại, cô mà ngoảnh lại thì tất cả chúng ta đều gặp phiền phức đấy." Trần Tiểu Đao hơi ngượng ngùng gãi đầu.

Cú đánh vừa rồi tuy lực không lớn nhưng chắc chắn là vẫn đau.

Yêu Muội Nhi sực nhớ lại chuyện cũ, sợ hãi vội vàng sờ sau lưng xem thứ kia còn ở đó không.

Lão Dương Nhân đứng bên cạnh cười ha hả: "Yên tâm đi, nó đi rồi." "Đó là thứ gì vậy?" Yêu Muội Nhi vẫn còn sợ hãi.

Lúc này, Chá Cô Tiếu lên tiếng: "Thứ đó gọi là Khôi, thực chất là hồn phách của nữ tử áo trắng trong động kia.

ả chỉ mượn dương khí của cô để ra khỏi thi động mà thôi." Cũng may đạo hạnh của hóa thân Trần Mộc vô cùng thâm hậu.

Xem ra năng lượng trên người Trần Mộc đã bị hóa thân này từng chút một hấp thụ hết, nhưng cái hóa thân này ngoài ngủ ra thì chỉ biết ngẩn người.

Cả nhóm cứ thế từng chút một chèo thuyền về phía trước.

Lão Dương Nhân chỉ vào những đốm lửa le lói phía xa: "Xem ra thôn kia không nát như chúng ta tưởng, hình như còn có cả ánh đèn điện." Vừa nghĩ đến có thôn làng, Lão Dương Nhân lập tức nghĩ đến nước nóng tắm rửa, thú rừng xào lăn, và cả những cô gái thôn quê có bím tóc dài, không khỏi càng thêm phấn khích.

Trần Tiểu Đao nương theo ánh tịch dương, nhìn thấy trên đỉnh núi hai bên có một đội bóng người.

Họ cưỡi lừa, xem chừng cũng là vào thôn.

Vì ngọn núi này không cao, có thể lờ mờ nhận ra mấy người đó đều không giống người địa phương.

Lên đến bến đò, một đứa nhỏ trong thôn thấy bọn họ liền hét lớn: "Có quỷ kìa!" Mấy người còn đang ngơ ngác, nhưng đứa trẻ chạy rất nhanh nên họ cũng chẳng còn cách nào.

Con trâu kia vẫn ngoan ngoãn đợi trên con thuyền phía sau, không hề có chút tính khí nào, đúng là một con trâu tốt.

Lão Dương Nhân trước kia từng chăn trâu ở quê nên đảm nhận vai trò lùa trâu.

Trần Mộc dường như mất máu quá nhiều, vẫn luôn không tỉnh lại, mọi người đỡ hắn lên xe trâu.

Khi chạm vào Trần Mộc, cảm giác cơ thể hắn vô cùng mềm nhũn, cứ như không có xương vậy.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho hắn, Chá Cô Tiếu chặn một người qua đường hỏi xem ở đâu có khách sạn để ngủ lại.

Người kia nhìn bọn họ như nhìn người điên: "Các người tưởng đây là đâu?

Thôn chúng tôi tổng cộng chỉ có hơn ba mươi hộ dân, lấy đâu ra khách sạn.

Muốn tìm chỗ ở thì đến phòng khách của ủy ban thôn đi." Cả nhóm đành phải tìm đến cái ủy ban thôn trông như nhà ma kia.

Không ngờ môi trường bên trong cũng không tệ, chăn nệm và sàn nhà đều rất sạch sẽ.

Ở trong cái thôn này, đây chắc chắn thuộc hàng cao cấp rồi.

Mỗi người tự tắm rửa một cái để tẩy sạch mùi hôi thối của xác chết trên người, sau đó xuống đại sảnh ăn cơm.

Đại sảnh này hóa ra còn là một quán ăn nhỏ, xem ra nơi này bình thường cũng có khá nhiều người qua lại.

Lúc này Trần Mộc cũng đã tỉnh, mọi người gọi cho hắn một đĩa gan lợn để bổ máu.

Cả nhóm chỉ uống chút rượu đơn giản vì ngày mai còn phải khai công, không thể uống quá nhiều.

Lão Dương Nhân vừa ăn vừa trêu chọc cô phục vụ: "Này cô em, chỗ này của cô cũng được đấy chứ, nhìn kìa, đường xá toàn trải đá cứng.

Mấy thứ này của các cô đều là dùng lừa thồ từng gánh từng gánh từ bên kia núi sang à?" "Làm sao mà thồ nổi, thồ thế thì đến bao giờ mới xong.

Chỗ chúng tôi sớm đã thông đường rồi, xe ô tô lớn cũng qua được.

Nhưng hai năm trước núi bị sạt lở lấp mất đường, trong núi còn lộ ra một cái đỉnh lớn." "Lúc đó có rất nhiều người đến xem, bảo đó là đồ từ thời Chiến Quốc, là quốc bảo, thế là họ chở cái đỉnh đó đi luôn, chẳng buồn quan tâm đến con đường này nữa, các anh xem có tức

không?

Sau đó thôn bảo tự sửa, nhưng lấy tiền đâu mà sửa, cứ sửa rồi lại nghỉ, cả năm trời rồi vẫn chưa xong." "Thế còn đường thủy?

Chỗ các cô chẳng phải có bến đò sao?" "Đó là chuyện từ đời thuở nào rồi.

Dân ở đây bao nhiêu năm chẳng ai chèo thuyền nữa.

Bây giờ mà còn có người bảo các anh đi đường thủy, chắc chắn là hạng mưu tài hại mệnh, người ngoại địa các anh phải cẩn thận đấy." "Đoạn đầm nước đó tà môn lắm, mấy năm nay chết đuối mấy người rồi mà chẳng vớt được cái xác nào.

Người già trong nhà tôi lén bảo, đó là bị ông Sơn Thần nuốt mất rồi." Trần Tiểu Đao liếc nhìn Chá Cô Tiếu một cái, tâm nghĩ anh tìm đâu ra cái gã dẫn đường thế này, xem ra đúng là gặp phải quân trộm cướp rồi.

Chá Cô Tiếu cũng hơi ngượng, mặt hơi đỏ lên, vội vàng uống một ngụm rượu: "Đúng rồi, ở đây người ngoại địa có đông không?" "Các anh đừng nhìn nơi này nhỏ bé, tôi nói cho các anh biết, chỉ cần là người nơi khác đến đều ở chỗ chúng tôi cả.

Chương 819

Thời gian này, từ sau khi cái đỉnh kia được đào lên, người ngoài đến đây ngày càng nhiều, còn có người chuẩn bị xây nhà lớn ở bên kia núi nữa cơ." Lão Dương Nhân 'vù' một cái đứng bật dậy, hét lớn: "Hả?

Không đến mức đó chứ!" Nơi hoang sơn dã lĩnh này mà xây nhà lớn, không phải Hoa Kiều thì chắc chắn là dân đổ đấu (trộm mộ).

Cô gái kia giật mình một cái.

Trần Tiểu Đao vội vàng kéo Lão Dương Nhân ngồi xuống: "Ông bao nhiêu tuổi rồi mà còn cứ hớt hơ hớt hải thế." Sau đó nói với cô phục vụ: "Không có gì đâu, ông ấy chỉ thấy khó tin thôi." Lão Dương Nhân nhận ra mình thất thố, ngượng ngùng cười: "À, thế ở đây có danh lam thắng cảnh hay chỗ nào chơi bời được không?" Cô phục vụ mỉm cười, đột nhiên hạ thấp giọng: "Mấy vị đây xem ra không giống người đến để chơi.

Sao nào, chắc là đến để đảo đấu (trộm mộ) phải không?" Thấy bọn họ im lặng, cô ngồi xuống cạnh họ: "Nói thật nhé, người ngoại địa đến đây có ai mà không phải đến để đổ đấu, nếu các anh thực sự đi tham quan du lịch, mang theo cả xe trang bị thế kia chẳng phải là vướng víu sao?" Chá Cô Tiếu nhìn mấy người kia một cái, rót cho cô gái một ly rượu: "Nói vậy, cô cũng là người trong nghề?" "Khéo lo, tôi thì nghề ngỗng gì, tôi nghe ông nội kể thôi.

Những năm qua có không ít dân đổ đấu đến đây, lấy đi không ít đồ tốt.

Nhưng ông nội tôi nói, thứ thực sự lợi hại vẫn nằm sâu bên trong cơ, đó là một ngôi mộ thần tiên.

Bên trong đó đừng nói là vàng bạc châu báu, mấy thứ đó so với bảo vật của thần tiên thì chỉ là đồ bỏ đi." "Ồ," Chá Cô Tiếu tỏ ra rất hứng thú, "Nói vậy, ông nội cô đã từng vào đó rồi?" Cô gái mỉm cười: "Anh nói gì vậy, ông nội tôi cũng nghe ông của ông ấy kể lại thôi, truyền thuyết này không biết có từ bao giờ nữa." "Vị thần tiên đó nghe nói là do Ngọc Hoàng Đại Đế phái xuống, biến thành một vị đại tướng quân giúp hoàng đế thời đó đánh giặc.

Khi công thành viên mãn thì phi thăng, nhục thân và những bảo khí ông ấy dùng khi đánh trận đều được táng cùng nhau.

Ngôi mộ đó còn tốt hơn cả mộ hoàng đế, nếu không sao gọi là thần tiên chứ." "Kể như vậy chắc chắn có rất nhiều người đi tìm ngôi mộ này rồi?" Chá Cô Tiếu hơi căng thẳng hỏi: "Có ai tìm thấy chưa?" "Chao ôi, anh không biết đâu, nơi đó hiện giờ căn bản không vào được nữa.

Năm kia núi lở, chỗ đó cũng sập luôn.

Anh đoán xem trong núi lòi ra thứ gì?" "Cái gì, lại là một cái đỉnh à?" Lão Dương Nhân nói. "Đỉnh gì mà đỉnh, nếu thật là cái đỉnh thì đã bị người ta chở đi lâu rồi.

Tôi nói cho anh nghe, nhưng anh đừng có kể cho ai đấy," cô gái uống một ngụm rượu rồi nói: "Chỗ đó đào ra hơn một trăm cái đầu người!" Trần Tiểu Đao nhíu mày: "Chỉ có đầu người thôi sao?

Không có thân thể?" Cô gái đáp: "Đúng vậy, anh thấy đáng sợ không?

Từ sau khi nơi đó sập, không còn đường nào để đi nữa, lừa cũng không vào được.

Các anh muốn đến đó chỉ có thể cuốc bộ từng bước một mà leo qua.

Tôi thấy dù có đến được đó cũng chỉ đứng nhìn thôi.

Trước đó có mấy toán người đã đến, mấy lão già đó vừa nhìn thấy núi lở như vậy đều lắc đầu ngao ngán." Chá Cô Tiếu liếc nhìn Trần Mộc, thấy hắn vẫn lười biếng không có phản ứng gì, liền hỏi cô phục vụ: "Trước khi núi lở, chắc chắn phải có người từng vào rồi chứ?" "Có thì có, nhưng tôi thấy họ vào được vài ngày rồi cuối cùng cũng đi ra như vậy, chẳng mang được gì ra cả.

Lúc đến thì ai cũng hớn hở, lúc ra thì quần áo rách rưới như kẻ ăn xin, hôi thối vô cùng.

Ông nội tôi bảo chắc họ còn chẳng tìm thấy lối vào mộ (đấu) ở đâu.

Sao, mấy vị đây cũng muốn đi thử à?" "Cô xem kìa, đã đến thì cũng phải đi xem cho biết, nếu không chẳng phải bõ công đi một chuyến sao." Chá Cô Tiếu cười ha hả, không nói thêm gì nữa.

Khi cô phục vụ vào bếp giục món, Lão Dương Nhân liền nói: "Xem ra ngôi mộ lớn chúng ta định đến chính là chỗ đó rồi, nhưng nghe cô gái này nói, cả xe trang bị của chúng ta e rằng rất khó vận chuyển vào trong núi." Chá Cô Tiếu gật đầu.

Có trang bị thì có cách đào của có trang bị, không có trang bị thì có cách đào của không có trang bị.

Ngôi mộ Chiến Quốc này thông thường là hố đất trực tiếp, đào thẳng xuống, không có mộ thất, không biết cái này có giống vậy không.

Còn phải đến hiện trường xem ngôi mộ lớn thế nào, chôn sâu bao nhiêu.

E rằng so với những ngôi mộ từng đào trước đây thực sự không giống nhau.

Nhìn thấy trong núi lòi ra đầu người, đó chính là 'Quỷ Đầu Khanh' mà tổ tông thường nói, nơi đó chắc chắn là hố tùy táng người sống ngày xưa.

Chá Cô Tiếu lấy bản đồ ra, chỉ vào một vòng tròn trên đó: "Các người xem, chính là chỗ này.

Chỗ này còn cách mộ chính xa lắm.

Những người đến trước đây nếu dựa theo thuật tầm long điểm huyệt chắc chắn đến đây là phải dừng lại, vì đây là đầu rồng." "Thông thường, mộ chắc chắn nằm ở dưới này.

Nhưng các người xem, đi sâu vào trong một chút, chỗ này là một cái miệng hồ lô, nếu không đi vào trong thì căn bản không biết bên trong còn có một cõi trời riêng, đây mới thực sự là nơi đầu rồng tọa lạc." "Người thiết kế ngôi mộ này chắc chắn rất am hiểu tầm long điểm huyệt, cố ý đặt một cái bẫy ở đây để họ chui vào." "Nếu tôi không đoán lầm, dưới cái đầu rồng giả này tất nhiên là một ngôi mộ giả (hư trũng) với trùng trùng cơ quan!" Thấy mấy người nghe đến xuất thần, Chá Cô Tiếu tiếp tục: "Nếu không có bản đồ này, dù là tổ tông chúng ta đến đây e rằng cũng phải mắc bẫy.

Ngày mai, chúng ta chỉ mang theo những thứ cần thiết nhất, nhẹ nhàng lên đường đi khảo sát trước.

Nếu thực sự không ổn, chúng ta sẽ quay lại chuyển đồ sau." Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Uống thêm chút rượu rồi ai nấy về phòng.

Về đến phòng, mọi người bắt đầu kiểm tra trang bị.

Lão Dương Nhân lấy ra một chiếc xẻng thăm dò (tham sạn).

Cái xẻng này được lắp ghép từ từng đoạn ống thép bằng ren vặn, cần dài bao nhiêu thì lắp bấy nhiêu đoạn, kín đáo hơn nhiều so với

loại xẻng Lạc Dương cán gỗ.

Mộ Chiến Quốc thường nằm dưới sâu mười mấy mét nên không thể thiếu thứ này.

Khi thu dọn, mỗi người mang mười đoạn ống thép cùng một đầu xẻng.

Lão Dương Nhân có một khẩu súng ngắn, bình thường bọc kỹ trong bao da, nay cũng đã lấy ra.

Khẩu súng này ngắn hơn nhiều so với loại súng hai nòng mua ở chợ đen, có thể giắt trong người mà không ai hay biết.

Ông nhét súng cùng mấy băng đạn vào ba lô.

Sau một ngày lăn lộn, mọi người đều đi ngủ sớm.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cả nhóm vội vàng ăn chút đồ rồi lên đường.

Cô phục vụ kia rất nhiệt tình, còn gọi một đứa trẻ trong thôn dẫn đường cho họ.

Cả nhóm đi bộ đường núi hơn hai tiếng đồng hồ.

Thằng bé cởi truồng chỉ về phía trước: "Chỗ đó đó!" Chá Cô Tiếu nhìn qua, quả nhiên, phía trước thung lũng rất rõ ràng là dấu vết bị bùn đất sạt lở tràn qua.

Hiện tại họ đang đứng giữa hai dãy núi.

Khe vực này rất dài, vào mùa mưa chắc chắn là một con sông, nhưng bị bùn đất lấp mất, cộng thêm mấy tháng nay hạn hán nên chỉ còn lại một dòng suối nhỏ ở giữa.

Núi hai bên rất dốc, căn bản không đi được, còn lòng sông phía trước đã bị đá sạt lở từ trên núi chặn đứng.

Trần Tiểu Đao vỗ vỗ đầu thằng bé, nói: "Về chơi đi nhé, giúp chú cảm ơn chị cháu!" Thằng bé đưa tay ra.

Trần Tiểu Đao lập tức hiểu ý, tiện tay quăng ra một đồng đại dương.

Mọi người cười ha hả.

Thằng bé chộp lấy rồi nhảy nhót chạy mất.

Chương 820

"Bọn nhóc trong núi bây giờ cũng ranh ma thật." Lão Dương Nhân vừa cười vừa nói.

Mọi người không nói hai lời, bắt đầu leo qua.

Những tảng đá này cũng chưa đến mức lỏng lẻo, loáng một cái họ đã leo qua được.

Không đáng sợ như cô phục vụ kia nói, cũng chẳng thấy cái đầu người nào.

Sau đoạn sạt lở ban đầu là một thung lũng, sau đó dần dần xuất hiện cây cối.

Phía xa là một khu rừng rậm rạp, không biết hệ sinh thái như vậy hình thành thế nào.

Lúc này, họ nhìn thấy dưới thung lũng phía sau đoạn sạt lở có một lão già đang múc nước.

Trần Tiểu Đao nhìn kỹ, mẹ kiếp, chính là lão già đã dẫn họ vào động.

Lão già đột nhiên nhìn thấy họ, sợ hãi ngã ngay xuống suối, sau đó bò dậy định chạy.

Lão Dương Nhân mắng một tiếng, bảo lão chạy đi đâu, rồi rút khẩu súng ngắn bắn một phát ngay bãi cát trước mũi chân lão.

Lão già sợ đến mức nhảy dựng lên, lại định chạy ngược lại.

Lão Dương Nhân bắn liên tiếp ba phát, mỗi phát đều trúng ngay dấu chân lão.

Lão già cũng khôn ngoan, thấy họ đang vờn mình, biết không chạy

thoát được liền 'pùm' một cái quỳ sụp xuống đất.

Cả nhóm thong thả đi xuống dốc.

Lão già dập đầu lia lịa với họ: "Đại gia tha mạng, lão hán tôi cũng thực sự hết cách rồi mới dám nảy ý đồ xấu với mấy vị đại gia, không ngờ mấy vị đều là nhân vật như thần tiên, lần này đúng là có mắt không thấy Thái Sơn!" Lão già vừa nói vừa nước mắt nước mũi giàn dụa.

Chá Cô Tiếu hỏi: "Sao nào, tôi thấy ông trung khí còn đủ lắm mà, cái gì mà hết cách?" "Thú thật với các ông, thân già này thực sự có bệnh, nhìn thì cứng cáp thế thôi chứ thực ra ngày nào cũng phải uống mấy thang thuốc đấy.

Các ông xem, tôi chẳng phải đi múc nước về sắc thuốc đây sao." Lão già vừa nói vừa chỉ vào thùng nước bên cạnh. "Ta hỏi ngươi, lão quỷ này, sao ngươi ở trong động lại đột nhiên biến mất hả?" "Tôi nói ra, các vị đại gia sẽ không giết tôi chứ?" Lão già nhìn họ. "Ngươi cứ yên tâm, chắc chắn sẽ không đụng đến một sợi lông của ngươi đâu." Lão Dương Nhân nói. "Vâng, vâng, tôi khai," lão già nói, "Thực ra cũng chẳng có gì to tát, các ông đừng nhìn cái động đó chỉ là một đường thẳng, thực ra trên nóc động có không ít hang hốc, những hang đó được đục rất kín đáo, nếu không tâm tìm kiếm thì căn bản không phát hiện ra.

Tôi liền thừa lúc mấy vị không chú ý, đứng lên chui tọt vào cái hang đó." "Đợi thuyền của các ông đi rồi tôi mới chui ra.

Con lừa kia nghe tiếng sáo của tôi sẽ kéo một cái chậu gỗ qua, tôi cứ thế mà ra ngoài.

Sau khi xong việc, tên chèo thuyền Lỗ Lão Nhị sẽ chia phần cho tôi, thực ra tôi lấy cũng chẳng được bao nhiêu." Lão đột nhiên nghĩ ra gì đó: "Đúng rồi, Lỗ Lão Nhị đâu?

Chắc hẳn cũng đã tiêu đời trong tay các vị rồi phải không?" Lão Dương Nhân làm động tác cắt cổ: "Đã tiễn hắn đi báo danh với Diêm Vương rồi." Lão già đầu tiên là ngẩn người, sau đó vỗ đùi cái đét: "Chết hay lắm!

Thực ra tôi cũng chẳng muốn làm chuyện đó đâu, tên Lỗ Lão Nhị kia bảo nếu tôi không làm thì hắn thịt luôn cả tôi.

Các vị đại gia xem, tôi cũng là bất đắc dĩ, xin các ông tha cho tôi." "Ngươi bớt diễn kịch đi," Chá Cô Tiếu nói, "Ngươi sống ở đâu, sao lại múc nước ở đây?" "Tôi sống ở trong kia," lão già chỉ vào một cái hang bên cạnh, "Các ông xem, tôi là lão già không ruộng đất, con trai mất sớm, nhà không có mà ở, giờ chỉ đợi chết thôi, thật đáng thương." "Vậy thì ngươi chắc hẳn rất thông thạo vùng này.

Được thôi, muốn chúng ta tha cho cũng được, ngươi phải dẫn chúng ta đến một nơi." Lão Dương Nhân chỉ vào khu rừng rậm, lão già tức thì sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu. "Các đại gia của tôi ơi, hóa ra các ông đến để đổ đấu à?

Ngôi mộ đó không đào được đâu!

Trong đó có yêu quái đấy!" Cả nhóm nghe vậy là biết có chuyện, lão già này chắc chắn biết gì đó.

Chá Cô Tiếu liền hỏi: "Sao, ngươi đã thấy rồi à?" Lão già liền kể cho họ nghe chuyện đã xảy ra ở đây.

Mấy năm trước, lão cũng dẫn một đội người đến đó, nói là đi khảo cổ nhưng nhìn là biết dân đổ đấu.

Nhưng đám người này khác hẳn những kẻ khác.

Những tên trộm vặt trước đây cứ thấy mộ là đào, còn toán người này khí độ phi thường, nhìn là biết không phải hạng tầm thường.

Những ngôi mộ bên ngoài này họ chẳng thèm liếc mắt, cứ đòi đi

thẳng vào sâu trong thung lũng.

Lúc đó trong thôn chỉ có mình lão già này từng đến nơi đó.

Đám người kia rất hào phóng, đưa ngay cho lão mấy trăm đồng đại dương.

Lão nhìn thấy tiền là hoa mắt, dẫn họ vào rừng đi mãi.

Đến được chỗ lão từng tới, họ vẫn đòi đi tiếp.

Lão già nhất quyết không chịu, bảo có bao nhiêu đại dương cũng không đổi được mạng mình.

Họ hứa đưa thêm tiền, lão bảo đưa thêm cả trăm đồng nữa lão cũng không làm.

Tên cầm đầu lật mặt, dùng súng gí vào đầu lão, hết cách lão đành phải dẫn họ vào sâu hơn.

Lão gãi gãi đầu, kể tiếp: "Sau đó họ bảo đến nơi rồi, đám người đó mừng rỡ lắm, rồi bắt đầu hí hoáy chuẩn bị thứ gì đó, nói là ngay dưới này.

Đêm đó tôi uống say quá, chúng tôi tìm chỗ dựng lều, tôi vừa nằm xuống là chẳng còn biết gì nữa." "Nhưng đến khi tỉnh lại, các ông đoán xem, đám người đó biến mất sạch sành sanh!

Đồ đạc vẫn còn đó, lửa vẫn chưa tắt.

Tôi sợ quá, cứ thế gọi khản cả cổ mà chẳng thấy ai thưa.

Tôi thầm nghĩ chắc chắn có chuyện rồi, dù sao họ cũng không có ở đây, mình chuồn thôi, thế là tôi vắt chân lên cổ mà chạy." Lão già như đang hồi tưởng lại cảnh tượng kinh khủng nào đó, nheo mắt nói: "Mới chạy được vài bước, tôi nghe thấy có người gọi mình.

Tôi ngoảnh lại, thấy một người phụ nữ trong đoàn đang vẫy tay với mình.

Tôi định mắng cho một trận, sao sáng sớm ra đã đi đâu hết không còn một ai, đột nhiên tôi nhìn thấy sau lưng cô ta có một cái cây lớn, cành lá múa may như nanh vuốt." "Nhìn lên cái cây, ôi thôi rồi, tôi thấy trên cây treo lủng lẳng đầy xác chết, nhãn cầu lồi cả ra ngoài.

Tôi sợ đến mức tè cả ra quần, chạy một mạch một ngày một đêm mới về được đến thôn." "Các ông xem, đó chắc chắn là thụ yêu rồi.

Nếu không phải lão hán tôi từ nhỏ ăn thịt lợn thực tâm (tim lợn) mà lớn lên thì chắc chắn cũng bị yêu quái kia câu mất hồn rồi." Chá Cô Tiếu thở dài một tiếng: "Ngươi quả nhiên cũng là kẻ ăn thịt thực tâm!" Sau đó phẩy tay.

Lão Dương Nhân hiểu ý, trói lão già này lại.

Có lão dẫn đường sẽ đỡ được bao nhiêu việc.

Lão già trăm phần không muốn nhưng cũng chẳng còn cách nào.

Theo lời lão, đến được chỗ đó phải mất một ngày đường.

Chương 821

Lão Dương Nhân đi trước mở đường, cả nhóm tăng tốc, vừa đi vừa xem bản đồ, hy vọng dựa vào bản đồ và trí nhớ của lão già có thể đến nơi trước khi trời tối.

Đi được nửa ngày, lúc đầu còn nói chuyện, sau đó họ cảm thấy hoa cả mắt vì một màu xanh rì.

Màu xanh khiến mắt mỏi mệt, người cứ liên tục ngáp ngắn ngáp dài, chỉ muốn ngủ.

Đột nhiên lão già dừng lại không đi nữa.

Lão Dương Nhân mắng: "Ngươi lại giở trò gì đấy?" Lão già nhìn vào lùm cây bên cạnh, giọng run rẩy: "Đó... là... thứ gì thế?" Mọi người quay lại nhìn, chỉ thấy trong bụi cỏ có thứ gì đó lấp lánh, hóa ra là một khẩu súng ngắn.

Khẩu súng chắc hẳn vừa mới bị vứt lại không lâu.

Trần Tiểu Đao nhặt lên xem, trên đó còn dính vết máu.

Hắn cảm thấy sự việc không ổn.

Xem ra ở đây không chỉ có nhóm của họ mà còn có một nhóm khác nữa.

Nhìn tình hình này, chắc chắn đã có người bị thương.

Khẩu súng này chắc chắn không phải từ trên trời rơi xuống. "Dù sao đi nữa, chúng ta không thể đi tìm họ, vẫn phải khẩn trương lên đường thôi." Chá Cô Tiếu nói.

Trần Tiểu Đao quan sát xung quanh cũng không thấy manh mối gì thêm.

Cả nhóm đành tiếp tục mở đường mà đi.

Nhưng giữa nơi hoang vu hẻo lánh này mà nhìn thấy một thứ hiện đại như vậy, lòng ai cũng thấy có chút khó tin.

Trần Tiểu Đao hỏi lão già: "Ngoài mấy người chúng ta, gần đây còn có ai vào rừng nữa không?" Lão già cười hì hì: "Hai tuần trước có một toán người, chừng mười mấy mạng, đến giờ vẫn chưa thấy ra.

Chỗ này hung hiểm lắm, các đại gia ạ, giờ chúng ta quay đầu vẫn còn kịp đấy." "Chẳng phải chỉ là một con yêu quái sao," Lão Dương Nhân nói, "Nói cho ngươi biết, Gia chủ của chúng ta đến cương thi nghìn năm còn phải dập đầu lạy, có ngài ở đây, yêu ma quỷ quái gì cũng chỉ là chuyện nhỏ, đúng không?" Ông hỏi Trần Mộc, nhưng Trần Mộc không hề phản ứng, cứ như coi ông là không khí.

Cứ thế cả nhóm lầm lũi đi đến tận hoàng hôn, cuối cùng cũng đến được đích.

Vừa tới nơi, họ đã thấy mười mấy chiếc lều quân dụng gần như còn nguyên vẹn.

Loại lều này chất lượng rất tốt, dù bên trên phủ đầy lá mục nhưng bên trong vẫn rất khô ráo và sạch sẽ.

Trong lều còn không ít đồ dùng sinh hoạt.

Mọi người lục lọi qua, thấy có rất nhiều trang bị lẻ tẻ nhưng không có thi thể người.

Lão già có lẽ không nói dối.

Thậm chí họ còn tìm thấy một chiếc máy phát điện và mấy thùng xăng.

Máy phát điện được bọc trong vải dầu nhưng đa số linh kiện đã mục nát không còn hình thù gì.

Lão Dương Nhân thử khởi động nhưng không có phản ứng gì.

Tuy nhiên xăng vẫn còn dùng được.

Trần Tiểu Đao tiến lên kiểm tra, phát hiện tất cả đồ đạc đều bị xé mất nhãn mác.

Ngay cả biểu tượng trên lều và ba lô cũng không còn.

Hắn thầm nghĩ thật kỳ lạ, xem ra những người này không muốn người khác biết họ từ đâu tới.

Cả nhóm nhóm lửa ngay trong doanh trại, ăn một bữa tối đơn giản.

Lão già vừa ăn vừa cảnh giác nhìn quanh quất, sợ đột nhiên có yêu quái xông ra treo cổ lão lên.

Lúc này Trần Mộc đang xem bản đồ, hắn chỉ vào một chỗ có vẽ hình mặt cáo: "Chúng ta chắc chắn đang ở đây." Mọi người nghe vậy đều xúm lại.

Hắn nói tiếp: "Đây là nơi tế tự, bên dưới chắc hẳn là đài tế tự, đồ tùy táng có thể nằm ngay dưới này." Chá Cô Tiếu ngồi xổm xuống đất, bốc một nắm đất đưa lên mũi ngửi rồi lắc đầu, đi thêm vài bước nữa lại bốc một nắm khác: "Chôn sâu quá, phải hạ vài xẻng mới biết được." Lão Dương Nhân lắp các đoạn ống thép lại, gắn đầu xẻng vào.

Chá Cô Tiếu dùng chân giẫm ra vài dấu chân trên đất, ra hiệu đó là vị trí hạ xẻng.

Lão Dương Nhân cố định đầu xẻng trước, sau đó dùng búa cán ngắn bắt đầu đóng xuống.

Chá Cô Tiếu đặt một tay lên ống thép để cảm nhận tình hình bên dưới.

Khi đóng đến đoạn thứ mười ba, Chá Cô Tiếu đột nhiên nói: "Có

rồi!" Mọi người rút xẻng lên từng đoạn một, cuối cùng lôi lên được một nắm đất.

Lão Dương Nhân tháo đầu xẻng ra, đi đến bên đống lửa cho mọi người xem.

Vừa nhìn thấy, mặt ai nấy đều trắng bệch, ngay cả Trần Mộc cũng sững sờ một chút.

Hóa ra nắm đất đó như thể vừa được ngâm trong máu, đang nhỏ ra thứ chất lỏng đỏ tươi như máu thật.

Chá Cô Tiếu đưa lên mũi ngửi rồi nhíu mày.

Ông và Trần Tiểu Đao đều đã đọc qua ghi chép về 'Huyết Thi' (xác chết máu), nhưng tình huống cụ thể thế nào thì hai người cũng không rõ lắm.

Tuy nhiên, đất mang theo máu thì ngôi mộ bên dưới chắc chắn là hạng phi đồng tiểu khả (không hề tầm thường).

Chá Cô Tiếu suy nghĩ một chút rồi châm một điếu thuốc: "Dù thế nào đi nữa, cứ đào lên trước đã rồi tính." Lúc này Lão Dương Nhân và Trần Tiểu Đao không dừng tay, lại hạ thêm vài xẻng nữa rồi đưa các đầu xẻng cho Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu ngửi từng cái một, dùng dao đánh dấu để nối các hố xẻng trên mặt đất lại.

Mọi người bận rộn định vị, loáng một cái trên đất đã vẽ ra được luân khuếch đại khái của ngôi cổ mộ.

Thông thường, trên mặt đất hình thù thế nào thì ngôi mộ bên dưới sẽ có hình dạng tương tự, rất ít khi dân trộm mộ (thổ phu tử) đoán sai.

Nhưng nhìn vào luân khuếch này, ai cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Đa số mộ Chiến Quốc không có địa cung, nhưng dưới này rõ ràng là có, lại còn là vòm gạch, thật quá đỗi lạ lùng.

Chá Cô Tiếu dùng tay đo đạc, cuối cùng xác định được vị trí cơ bản của quan tài, nói: "Bên dưới là vòm gạch, xẻng không đóng xuống được, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm đoán vị trí đại khái thôi.

Địa cung này quá cổ quái, tôi không biết chỗ nào gạch mỏng, chỉ có thể dựa theo kinh nghiệm đào mộ nhà Tống, đục từ tường sau vào xem sao.

Nếu không được thì phải làm lại, nên tay chân phải nhanh một chút mới kịp." Đối với việc đào hầm, mấy người đều đã khinh xa thục lộ.

Chương 822

Tốc độ phi thường nhanh, ba chiếc xẻng lốc xoáy lên xuống liên hồi, thoắt cái đã đào xuống được bảy tám mét.

Vì ở nơi hoang vu dã ngoại nên cũng không cần thiết phải giấu đất, mấy người trực tiếp hất bùn ra bên ngoài.

Chẳng mấy chốc, Lão Dương Nhân ở phía dưới gọi vọng lên: "Xong xuôi!" Hắn ở bên dưới đã đào hầm rộng ra, đồng thời dọn sạch một mảng tường gạch lớn.

Mấy người bật đèn khai khoáng rồi đi xuống dưới.

Trần Mộc thấy Lão Dương Nhân định dùng tay gõ vào tường gạch, liền vội vàng giữ hắn lại: "Bất cứ thứ gì cũng đừng chạm vào." Ánh mắt của Trần Mộc cực kỳ sắc lẹm, khiến Lão Dương Nhân giật nảy mình.

Chỉ thấy Trần Mộc đưa ra hai ngón tay, đặt lên mặt bức tường, lần theo kẽ gạch mà sờ nắn.

Sờ một hồi lâu, Trần Mộc mới dừng lại, nói: "Bên trong này có lớp đệm phòng trộm, khi dỡ gạch, tất cả gạch đều phải kéo ra ngoài, không được đẩy vào trong, càng không được đập phá!" Trần Tiểu Đao sờ thử lên tường, bức tường này đến cả kẽ hở cũng không có, căn bản không thể nào rút gạch ra được.

Trần Mộc không nói gì, sau khi tìm thấy một viên gạch, hắn đột nhiên phát lực, vậy mà lại kéo được viên gạch ra khỏi vách tường.

Loại gạch đất này phi thường kiên cố, chỉ dựa vào hai ngón tay mà bạt được gạch ra khỏi tường, cần một sức mạnh cực lớn.

Trần Mộc cẩn thận đặt viên gạch xuống đất, chỉ vào mặt sau của

nó.

Mấy người tiến lại xem thì thấy phía sau có một lớp tường vôi màu đỏ sẫm, Trần Mộc nói: "Trong tường này toàn là phàn toan (axit) dùng khi luyện đan, nếu phá vỡ, số axit hữu cơ cực mạnh này sẽ lập tức dội lên người chúng ta, thiêu cháy đến cả da cũng không còn." Mấy người nhìn thấy vậy liền bắt đầu cẩn thận hành sự.

Trần Mộc bảo Lão Dương Nhân đào thêm một cái hố sâu năm mét ở phía dưới.

Sau đó, hắn lấy từ trong túi ra một đầu kim tiêm và một ống nhựa.

Hắn nối ống vào đầu kim, rồi đặt đầu kia vào cái hố sâu đó.

Trần Tiểu Đao đốt mồi lửa, hơ hồng đầu kim tiêm.

Trần Mộc cẩn thận cắm kim vào lớp tường vôi.

Ngay lập tức, chất axit màu đỏ chảy từ đầu ống bên kia xuống hố.

Chẳng mấy chốc, bức tường đỏ sẫm đã chuyển sang màu trắng, xem chừng thứ bên trong đã chảy sạch.

Trần Mộc gật đầu nói: "Được rồi!" Mấy người lập tức bắt đầu dỡ gạch.

Rất nhanh sau đó, một cái hố đủ cho một người đi qua đã hiện ra trên tường.

Chá Cô Tiếu ném một mồi lửa vào trong động, mượn ánh lửa để quan sát môi trường bên trong.

Mấy người xuyên qua từ phía Bắc của ngôi mộ, thấy mặt đất là những phiến đá nguyên khối, bên trên khắc đầy cổ tự.

Những phiến đá này được sắp xếp theo kiểu Bát Quái, càng ra ngoài càng lớn, càng vào giữa càng nhỏ.

Xung quanh mộ huyệt là tám ngọn đèn trường minh, dĩ nhiên đã tắt.

Giữa mộ huyệt đặt một chiếc đỉnh vuông bốn chân, trên vòm mộ phía trên đỉnh khắc hình nhật nguyệt tinh thần.

Còn ở phía Nam mộ thất, đối diện với mấy người, đặt một cỗ thạch quan (quan tài đá).

Phía sau thạch quan là một lối đi, dường như hướng xuống dưới, không biết thông đến nơi nào.

Chá Cô Tiếu vào trước, hắn thò đầu vào ngửi rồi vẫy tay ra hiệu cho mấy người.

Từng người một chui vào bên trong.

Chá Cô Tiếu nhìn những chữ trên mặt đất, nói với Trần Mộc: "Gia...

Gia chủ, ngài xem những chữ này, có thể nhìn ra kẻ chôn cất ở đây là ai không?" Đối với thân phận hóa thân của Trần Mộc, mấy người đều cảm thấy phi thường không quen, cứ như thể đã biến thành một người khác vậy.

Chỉ thấy Trần Mộc lắc đầu, không nói gì thêm.

Mấy người đốt thêm vài mồi lửa, ném vào các ngọn đèn trường minh, khiến cả mộ thất sáng bừng lên.

Yêu Muội Nhi thấy nơi này phi thường quỷ dị, hơn nữa thỉnh thoảng lại có một luồng âm phong thổi qua, trong lòng không khỏi phát hãi, cả người cứ muốn dính chặt lấy Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao phi thường bất lực.

Lúc này, Lão Dương Nhân bỗng nhiên bò lên trên chiếc đỉnh kia, muốn xem bên trong có thứ gì.

Đột nhiên, hắn reo lên một tiếng: "Chá gia, ở đây có bảo bối!" Mấy người nghe thấy thế liền bò lên xem.

Sau khi lên tới nơi, họ thấy trong đỉnh có một xác khô không đầu, quần áo đã mục nát hết, trên thi thể vẫn còn đeo vài món trang sức bằng ngọc.

Lão Dương Nhân cũng chẳng khách khí, trực tiếp tháo xuống đeo vào tay mình. "Đây chắc là thân thể của những kẻ còn sót lại sau khi hiến tế xong, họ chặt đầu để tế trời, rồi đặt thân thể vào đây tế người.

Những kẻ này chắc là chiến phu, nô lệ thì không thể có trang sức trên tay được." Lão Dương Nhân lập tức nhảy vào trong đỉnh, muốn xem bên dưới còn gì nữa không.

Trần Mộc muốn ngăn cản cũng không kịp, hắn quay đầu nhìn cỗ thạch quan kia, may mà chưa thấy phản ứng gì.

Trần Tiểu Đao mắng lớn: "Tiểu tử nhà ngươi, cái đỉnh này là nơi người ta đặt tế phẩm, ngươi muốn bị biến thành tế phẩm à?" Lão Dương Nhân hì hì cười: "Ta có phải Yêu Muội Nhi đâu, ngươi đừng hòng dọa ta." Hắn mò ra từ bên trong một chiếc bình ngọc lớn: "Ngươi xem, đồ tốt thật sự không thiếu, hay là chúng ta lật ngược cái đỉnh này lại xem còn gì nữa không?" "Đừng làm loạn, mau ra ngoài đi!" Chá Cô Tiếu nói.

Hắn thấy sắc mặt Trần Mộc đã trắng bệch, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cỗ thạch quan kia, biết là có chuyện chẳng lành rồi.

Đúng lúc này, mấy người nghe thấy tiếng kêu 'lạc lạc'.

Họ quay đầu nghe ngóng, không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Tiếng động đó không phải phát ra từ trong quan tài, mà lại phát ra từ chính trên người Trần Mộc.

Chá Cô Tiếu thấy có dị biến, một tay lôi phắt Lão Dương Nhân từ

trong đỉnh ra.

Đột nhiên, Trần Mộc im lặng không phát ra tiếng nữa.

Trong mộ thất tĩnh lặng đến mức không một tiếng động.

Không biết qua bao lâu, mấy người đều lặng lẽ chờ đợi.

Vừa định hỏi Trần Mộc có chuyện gì, nắp quan tài đột nhiên lật lên một cái, bắt đầu rung lắc dữ dội.

Sau đó, từ trong thạch quan phát ra âm thanh âm u khiến người ta không rét mà run, giống như tiếng ếch kêu.

Yêu Muội Nhi thấy vậy, trực tiếp nấp sau lưng Trần Tiểu Đao.

Mấy người cũng bắt đầu chuẩn bị tư thế chiến đấu, xem ra trong quan tài này là một tên 'tống tử' tuyệt thế.

Chương 823

Trần Mộc nghe thấy tiếng động, sắc mặt lập tức trở nên phi thường khó coi.

Chỉ thấy hắn chắp hai tay sau lưng, trong miệng phát ra một chuỗi âm thanh quái dị, giống như đang niệm chú ngữ gì đó. "Gia chủ không phải là đang trò chuyện với thứ trong mộ đấy chứ?" Cỗ thạch quan cuối cùng cũng ổn định lại, không còn rung lắc nữa.

Trần Mộc chắp tay cúi chào thạch quan, sau đó nói với mấy người: "Chúng ta rời khỏi đây trước khi trời sáng là được." Lão Dương Nhân lau mồ hôi: "Gia chủ, vừa rồi ngài nói chuyện với mộ chủ sao?" Trần Mộc ra hiệu giữ im lặng: "Đừng hỏi nữa, cũng đừng chạm vào bất cứ thứ gì ở đây.

Chủ nhân trong quan tài này cực kỳ lợi hại, nếu hắn ra ngoài sẽ phi thường phiền phức." Lão Dương Nhân vẫn chưa biết nặng nhẹ, còn định hỏi tiếp, nhưng Trần Mộc không thèm để ý đến hắn, chỉ tay vào lối đi phía sau quan tài: "Nhẹ nhàng đi qua, tuyệt đối đừng đụng vào quan tài kia!" Mấy người đều trấn tĩnh lại, thu dọn đồ đạc, Chá Cô Tiếu dẫn đầu, Trần Mộc đi cuối cùng.

Họ bật đèn khai khoáng, đi thẳng xuống địa đạo phía sau quan tài.

Yêu Muội Nhi khi đi qua quan tài thì lưng dính chặt vào vách tường, cố gắng giữ khoảng cách tối đa, bộ dạng phi thường nực cười.

Mộ đạo này nghiêng xuống dưới, hai bên khắc minh văn và một số phù điêu đá.

Mấy người nhìn qua nhưng cũng không hiểu ý nghĩa là gì.

Tuy họ đã từng nghiên cứu đồ trong cổ mộ, nhưng cũng chỉ có thể đọc hiểu được vài từ.

Cho dù có nhìn thấu hết đám chữ này, vì căn bản không có dấu ngắt câu nên muốn hiểu được ý tứ bên trong cũng vô cùng khó khăn.

Cổ nhân nói chuyện rất giản lược và đầy kỹ xảo.

Ví dụ như một từ 'Nhiên'.

Nhớ có vị quốc quân nước Tề hỏi quân sư một vấn đề, vị quân sư đó gật đầu cười nói: "Nhiên" (Đúng vậy/Như thế).

Vị quốc quân kia về nhà cân nhắc nửa ngày xem từ 'Nhiên' đó rốt cuộc là đồng ý hay phản đối, kết quả là lo nghĩ đến mức sinh bệnh.

Lúc lâm chung, ông ta đem đáp án mình suy nghĩ được nói với quân sư, hỏi quân sư lúc đó có phải ý đó không, vị quân sư kia cười nói: "Nhiên".

Vị hoàng đế kia lập tức tắt thở.

Cho nên nói, nghiên cứu cổ ngữ rất phiền phức.

Ánh đèn khai khoáng không xuyên thấu được xa, phía trước tối om, phía sau cũng tối om.

Cảm giác này giống như khi mấy người ở trong động nước, trong lòng đều thấy phi thường không thoải mái.

Đi được chừng nửa giờ, địa đạo bắt đầu hướng lên trên, chắc hẳn đã đi được nửa chặng đường.

Đúng lúc này, mấy người nhìn thấy một cái lỗ đào (đạo động).

Chá Cô Tiếu không khỏi kinh hãi, sợ nơi này đã bị kẻ khác nẫng tay trên, vội vàng lại gần kiểm tra.

Cái lỗ này chắc chắn mới đào không lâu, đến cả đất cũng còn khá

mới.

Trần Tiểu Đao hỏi: "Lão đầu kia nói hai tuần trước có một nhóm người vào thung lũng này, liệu có phải do nhóm đó đào không?" "Ta không nhìn ra được, nhưng cái lỗ này đào rất vội vàng, xem bộ dạng không giống như đào để đi vào, mà giống như đào để thoát ra ngoài hơn! e là chúng ta thật sự bị kẻ khác nhanh chân hơn rồi." "Đừng nản chí, nếu họ trộm được đồ tốt thì chắc chắn đã đi ra bằng đường cũ, đằng này lại đào lỗ thoát thân thì chắc chắn đã xảy ra biến cố.

Ta thấy thứ đó thế nào cũng vẫn còn ở đây thôi." Lão Dương Nhân an ủi.

Chá Cô Tiếu gật đầu, mấy người tiếp tục đi xuống.

Vì đã có kẻ đi trước 'dò mìn' nên họ cũng không cần phải quá mức cẩn trọng như trước.

Mấy người tăng tốc độ, đi thêm mười lăm phút nữa thì đến một đoạn hành lang dày hơn.

Đoạn này rộng gấp đôi đoạn trước, trang trí cũng cầu kỳ hơn nhiều, xem chừng đã tới khu mộ chính.

Cuối hành lang là một cánh cửa ngọc khổng lồ, vô cùng trong suốt, hiện tại đã mở toang, hẳn là có người đã mở từ bên trong.

Bên cạnh cửa ngọc có hai bức tượng là hai con ngạ quỷ, một con tay cầm trảo quỷ, một con tay giơ ấn tỳ, toàn thân đen kịt.

Chá Cô Tiếu kiểm tra cửa ngọc, phát hiện cơ quan bên trên đã bị phá hủy.

Mấy người đi vào từ khe cửa, không gian bên trong rất lớn nhưng tối thâm thẩm.

Pin của đèn khai khoáng đã không còn nhiều, không chiếu được rõ,

nhưng cũng đại khái nhìn ra được hình thù, đây chắc hẳn là chủ mộ rồi.

Yêu Muội Nhi dùng đèn quét một vòng liền kêu lên: "Sao lại có nhiều quan tài như vậy!" Trong điều kiện thiếu nguồn sáng mạnh, muốn nhìn rõ trong mộ có gì quả thực rất khó khăn.

Mắt lướt qua một lượt, quả nhiên giữa mộ thất bày rất nhiều thạch quan.

Hơn nữa nhìn qua có thể thấy chúng dường như được sắp xếp theo một thứ tự nhất định, chứ không phải bài trí ngay ngắn thông thường.

Phía trên mộ thất là một mái vòm lớn vẽ đầy bích họa, xung quanh đều là những phiến đá nguyên khối khắc kín chữ.

Trần Tiểu Đao đặt đèn xuống đất ở một bên, Yêu Muội Nhi cũng đặt đèn của cô theo hướng giao cắt để chiếu sáng bao quát.

Họ thấy bên cạnh mộ thất còn có hai căn nhĩ thất (phòng phụ).

Trần Tiểu Đao đi đến bên cạnh cỗ thạch quan đầu tiên, đốt mồi lửa lên.

Cỗ thạch quan này hoàn toàn khác đẳng cấp với cỗ họ thấy khi xuống hầm.

Cỗ này điêu khắc đầy minh văn, Trần Tiểu Đao nhìn qua vậy mà lại hiểu được một phần.

Chữ viết trên đó ghi chép lại cuộc đời của chủ nhân thạch quan.

Hóa ra, mộ chủ này là một chư hầu của nước Lỗ, người này bẩm sinh đã có một chiếc Quỷ Tỷ, có thể mượn âm binh từ địa phủ, nên đánh đâu thắng đó, được Lỗ Quốc Công phong làm Lỗ Thương Vương.

Một ngày nọ, hắn đột nhiên cầu kiến Lỗ Quốc Công, nói mình nhiều năm mượn binh địa phủ, nay địa quân có tiểu quỷ tạo phản, hắn phải về địa phủ để trả nợ ân tình cho địa quân.

Dĩ nhiên nguyên văn không viết như vậy, đại ý là hy vọng Lỗ Quốc Công chuẩn cho hắn về địa phủ phục mệnh.

Lỗ Quốc Công lúc đó chuẩn tấu ngay, Lỗ Thương Vương dập đầu một cái rồi tọa hóa.

Lỗ Quốc Công ngỡ rằng hắn sẽ quay lại, nên đã xây dựng địa cung này để bảo tồn thi thể, hy vọng khi hắn trở lại có thể tiếp tục hiệu lực cho mình, vân vân, rất rườm rà.

Bên trong còn miêu tả chi tiết các chiến dịch hắn từng tham gia, hầu như chiến dịch nào hắn cũng dùng Quỷ Tỷ, lập tức từ dưới đất có một lượng lớn âm binh xông lên đoạt hồn phách người ta.

Lão Dương Nhân đứng bên cạnh nghe Trần Tiểu Đao giải thích, cảm thán: "Lợi hại như vậy, cũng may hắn chết sớm, nếu không kẻ thống nhất lục quốc đã là nước Lỗ rồi." "Cái đó cũng chưa chắc, người cổ đại biết nổ lắm, ngươi là Lỗ Thương Vương biết mượn âm binh, thì nước Tề cũng có ai đó mượn được thiên binh thôi, ta nhớ còn có cả tướng quân biết bay nữa, Sơn Hải Kinh ngươi chắc cũng từng đọc qua rồi chứ." Trần Tiểu Đao cười nói. "Bất luận thế nào, cuối cùng cũng biết chúng ta đang trộm mộ của ai, có điều ở đây nhiều quan tài thế này, cái nào mới là của hắn?" Lão Dương Nhân hỏi.

Trần Tiểu Đao lại xem minh văn trên mấy cỗ quan tài khác, hầu hết đều tương tự, nội dung giống nhau.

Chương 824

Đếm qua một lượt, tổng cộng có bảy cỗ, vừa vặn là Bắc Đẩu Thất Tinh.

Trên bảy cỗ quan tài không có bất kỳ ghi chép nào để chỉ dẫn.

Trong lúc Trần Tiểu Đao đang nghiên cứu những minh văn không hiểu được, Yêu Muội Nhi ở bên cạnh kêu oai oái: "Mọi người xem, cỗ thạch quan này đã bị người ta mở ra rồi." Mấy người bước lại xem, quả nhiên nắp quan tài không hoàn toàn khít với thân, hơn nữa trên quan tài có nhiều vết xà beng mới cậy qua.

Chá Cô Tiếu lấy xà beng ra, từng chút một cậy nắp quan tài.

Trần Tiểu Đao lập tức cầm đèn soi vào bên trong.

Lúc này Lão Dương Nhân thốt lên một tiếng quái dị, đầy vẻ hoang mang: "Sao bên trong lại là một lão ngoại (người nước ngoài)?" Mấy người nhìn kỹ, bên trong quả nhiên là một người ngoại quốc.

Không chỉ là người ngoại quốc, mà xác còn rất mới, chết tuyệt đối không quá bảy ngày.

Lão Dương Nhân định thò tay vào móc đồ xem thử, Trần Mộc lập tức giữ chặt vai hắn. "Đừng động, chính chủ ở bên dưới hắn!" Mấy người nhìn kỹ lại, quả nhiên dưới xác người ngoại quốc kia còn có một cái xác khác.

Tuy nhìn không rõ hình dáng nhưng chắc chắn là một cổ thi.

Chá Cô Tiếu lấy ra móng lừa đen: "Chắc là một con Hắc Mao, ra tay trước chiếm lợi thế." Lúc này, Yêu Muội Nhi đột nhiên ngăn mấy người lại, kéo Trần Tiểu Đao sang một bên.

Trần Tiểu Đao rất khó hiểu, hỏi Yêu Muội Nhi có chuyện gì.

Cô chỉ vào những chiếc bóng của mấy người bị ánh đèn chiếu lên tường đối diện, khẽ nói: "Anh xem, đây là bóng của anh, đúng không?" Trần Tiểu Đao bực mình đáp: "Sao, giờ đến bóng cũng sợ à?" Sắc mặt cô không tốt lắm, nghe Trần Tiểu Đao nói vậy, môi cô run lên.

Cô xua tay ra hiệu cho Trần Tiểu Đao im lặng, rồi lại chỉ vào những cái bóng đó: "Đây là của em, đây là của Chá Cô Tiếu, đây là của Mộc gia, đây là của Lão Dương Nhân, anh thấy hết rồi chứ?

Tính cả của anh là năm cái đúng không?" Trần Tiểu Đao gật đầu, dường như cũng phát hiện ra điều gì đó.

Yêu Muội Nhi nuốt nước bọt, chỉ vào một cái bóng lẻ loi không đứng cùng họ, gần như sắp khóc mà hỏi: "Vậy cái bóng kia là của ai?" Trần Tiểu Đao nhìn kỹ cái bóng đó, vừa lúc cái bóng đó cúi đầu, khi ngẩng lên thì đầu nó trở nên vô cùng to lớn, gần như rộng hơn cả vai.

Trần Tiểu Đao tức khắc cảm thấy da đầu tê dại.

Thứ đó cứ thế lao về phía Yêu Muội Nhi và hắn.

Trần Tiểu Đao ôm lấy Yêu Muội Nhi, cả hai lập tức lùi về phía những người khác.

Chủ nhân của cái bóng kia là một quái vật có cái đầu khổng lồ!

Tay cầm một thứ binh khí kỳ quái, trong bóng tối mập mờ, cái đầu dị dạng kia hiện ra vô cùng âm u khủng bố giữa mộ thất.

Chá Cô Tiếu cầm đèn khai khoáng soi về phía quái vật.

Mấy người lúc này mới nhìn rõ bộ mặt thật của nó, thì ra là một người đội cái bình gốm lớn lên đầu.

Sự kinh hãi của họ lập tức biến thành phẫn nộ cực độ, cũng chẳng rõ kẻ này là bạn hay thù.

Yêu Muội Nhi lập tức lấy liên nỗ trên người ra, nhắm thẳng thứ đó mà bắn.

Thứ kia thấy đã chọc giận mấy người liền né tránh phi thường nhanh, chạy thẳng về phía lối hành lang lúc họ đi vào.

Yêu Muội Nhi không khách khí, bắn một mũi nỗ làm vỡ cái bình gốm trên đầu hắn, chỉ còn lại cái vòng cổ.

Kẻ đó vừa chạy vừa chửi bới: "Mẹ kiếp, các ngươi tìm cái chết, đợi ông đây quay lại xem trị các ngươi thế nào." Nói rồi chân hắn như bôi mỡ, loáng cái đã biến mất.

Trần Mộc thấy vậy, thốt lên một câu: "Không xong rồi." "Không thể để hắn đến chỗ hầm chúng ta đào, nếu hắn đụng vào cái quan tài kia thì tiêu đời!" Nói xong, Trần Mộc mấy bước đã đuổi theo vào trong bóng tối.

Lão Dương Nhân định đuổi theo giúp sức, Trần Tiểu Đao giữ hắn lại. "Ngươi qua đó cũng chẳng giúp được gì, xem xem hai căn nhĩ thất này, xem hắn từ đâu ra." Lão Dương Nhân đi vào nhĩ thất bên phải, thấy một lỗ đào từ vách đá đi thẳng xuống.

Trong góc còn có một ngọn nến đang cháy, tỏa ra ánh xanh lục u u.

Hóa ra gã kia là một kẻ Mô Kim, thấy trên đất còn có một cái túi, xem chừng cũng là của hắn bỏ lại.

Mở ra xem, bên trong là một số công cụ, vài viên pin, và một bản thảo sơ đồ cổ mộ này.

Tuy nét vẽ rất cẩu thả nhưng có thể nhìn ra ngay mấy ô vuông kia đại diện cho bảy cỗ quan tài này.

Bên cạnh bản thảo có viết rất nhiều chữ với các nét bút khác nhau, xem ra là của vài người cùng thảo luận rồi ghi vào.

Bên cạnh sơ đồ có viết một dấu hỏi lớn, rồi ghi vài chữ: "Thất Tinh Nghi Quan".

Hắn dường như đã thấy cái này ở đâu đó, lập tức nhớ ra hình như từng được nhắc đến trong một cuốn sổ tay.

Thất Tinh Nghi Quan này, ngoại trừ một cái là thật, những cái khác bên trong không có cơ quan thì cũng được thiết kế những thủ đoạn cực kỳ quỷ dị.

Tóm lại, nếu ngươi khai quật nhầm một cái, cơ quan hoặc pháp thuật trong nghi quan đó sẽ kích hoạt, chắc chắn là hung hiểm vạn phần.

Nhìn người ngoại quốc kia, chắc là không hiểu chuyện, tưởng rằng mỗi quan tài đều có bảo bối, kết quả là mắc bẫy, không biết bị thứ gì kéo vào trong quan tài.

Còn đồng bọn của hắn chắc hẳn thấy bạn mình gặp nạn, trong cơn hoảng loạn đã chạy ra khỏi mộ thất, rồi ở đoạn hành lang kia đào một cái lỗ khác để hớt hải thoát thân.

Phân tích đến đây, Lão Dương Nhân cảm thấy vô cùng có lý, cầm bản đồ định quay lại tìm mấy người kia.

Đẳng hắn vừa bước ra ngoài thì phát hiện bên ngoài chỉ còn lại duy nhất một chiếc đèn khai khoáng.

Lão Dương Nhân thử gọi vài tiếng, nhưng bên ngoài vô cùng yên tĩnh, không ai đáp lại.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng nắp quan tài đá kêu 'khách đát' một tiếng, không biết là phát ra từ cỗ nào trong bảy cỗ kia.

Lão Dương Nhân lập tức lùi sát vào tường.

Đột nhiên, một thứ gì đó lóe lên, quay đầu nhìn lại, hóa ra ngọn

nến trong nhĩ thất bên cạnh đã tắt.

Lúc này hắn bắt đầu hoảng sợ thực sự.

Mấy người bên ngoài chỉ trong chớp mắt đã đi đâu mất rồi, sao lại không một tiếng động như vậy.

Quay đầu nhìn mấy cỗ thạch quan, cổ thi trong cỗ thạch quan đã bị mở ra kia vậy mà đã ngồi bật dậy.

Xác người ngoại quốc cũng bị nó kéo dậy theo, giống như hai cái xác cùng ngồi dậy vậy, may mà nó chưa quay đầu nhìn hắn.

Để tránh rắc rối thêm, Lão Dương Nhân cẩn thận nép sát tường di chuyển, rồi vọt một cái nấp vào trong nhĩ thất.

Hắn đặt đèn vào góc, cố gắng không để ánh sáng hắt ra ngoài, rồi bắt đầu lục cái túi của gã kia để lại xem còn thứ gì khác không.

Lục lọi hồi lâu, hắn tìm thấy vài miếng bánh quy nén và một số tờ giấy khác.

Chương 825

Trên đó cũng viết kín chữ và hình vẽ, xem ra những món đồ quan trọng gã kia đều mang theo bên mình.

Vì bên ngoài lúc này không còn chút ánh sáng nào, tối đen như mực, hắn cũng không biết cái xác kia đang làm gì, nếu nó cứ liên tục ngồi dậy rồi nằm xuống như tập cơ bụng thì hắn cũng không sợ, chỉ sợ nó không biết nặng nhẹ mà đi tới đây.

Đúng lúc này, hắn cảm nhận được một luồng gió thổi từ phía lỗ đào tới.

Lão Dương Nhân lập tức nảy ra ý nghĩ, cái lỗ này chắc chắn thông ra ngoài, hoặc chí ít là thông đến nơi khác.

Bất kể nơi nào cũng tốt hơn ở lại đây.

Hắn khắc một ký hiệu bên cạnh lỗ đào để nếu những người khác quay lại thấy thì biết mà vào, sau đó cầm đèn, thu dọn cái túi của gã kia đeo lên người rồi chui vào.

Hắn vừa bò vừa hồi tưởng lại những kiến thức thông thường trong đầu, nào là "Cổ viên cận phương", "Tần Lĩnh Hán pha"...

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên đập đầu một cái, chẳng biết mình đang nghĩ đi đâu nữa.

Lão Dương Nhân lắc đầu, phát hiện kiến thức về mảng này trong đầu mình thực sự rất ít.

Hồi ở thành Trường Sa, ngày nào cũng chỉ biết ăn chơi đàng điếm, mấy kiến thức này chẳng thèm ngó ngàng tới.

Hắn nhìn cái lỗ đào này, nửa tròn nửa vuông, cũng không biết được đào từ lúc nào, trong lòng thầm tính toán.

Nếu gã đội bình gốm lúc nãy tự đào địa đạo này đi vào, thì khi gã cậy gạch mộ hoặc là sẽ kích động cơ quan, hoặc nếu là cao thủ thì ít nhất cũng phải phát ra tiếng động.

Nhưng khi gã vào, mọi người hầu như không chú ý tới, vậy chắc chắn cái lỗ này đã có từ lâu.

Nghĩa là cái lỗ này do một nhóm khác đào, hoặc gã đã đào sẵn từ lâu.

Hắn suy đoán, hoặc là gã này đi xuống từ lỗ đào của người khác, hoặc là lỗ đào của gã tình cờ đâm vào cái lỗ này.

Bò được một lúc, quả nhiên xuất hiện một ngã rẽ.

Nhìn kỹ thấy thủ pháp của hai cái lỗ hoàn toàn khác nhau, chắc chắn do hai nhóm đào.

Hắn nghĩ bụng dù cái nào thì cũng thông ra ngoài thôi, chọn đại một cái là được.

Để người khác có thể tìm thấy, hắn cũng vẽ một ký hiệu lên cái lỗ đã chọn rồi bò vào.

Lúc này hắn đã mơ màng về một luồng không khí trong lành, một vầng trăng sáng.

Tốt nhất là khi chui đầu ra sẽ thấy một đống lửa đang cháy, người tiếp ứng của họ trên đó sẽ kéo hắn lên, cho vào lều nghỉ ngơi, sau đó ăn chút lương khô và đánh một giấc thật ngon.

Rồi những người khác cũng tìm thấy đồ trong này, cùng nhau trở về thành Trường Sa.

Còn trộm mộ cái nỗi gì nữa.

Hắn còn nghĩ, tốt nhất người tiếp ứng trên kia là phụ nữ, rồi còn có thể bóp vai cho hắn nữa.

Nghĩ vậy, hắn tràn đầy kình lực, gia tăng tốc độ.

Chẳng bao lâu sau, hắn thấy ánh lửa xuất hiện trước mặt.

Thế là tứ chi phối hợp, mạnh dạn thò đầu ra ngoài, thực sự muốn hít một hơi thật sâu.

Nhưng khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, hắn trực tiếp ngây người.

Trước mặt lại là một mộ đạo, cực kỳ giống với mộ đạo hắn đã đi qua khi tới đây.

Xem ra ngôi mộ này vô cùng phức tạp.

Lão Dương Nhân không nhịn được chửi thề một tiếng, vừa chửi vừa dùng đèn soi xung quanh.

Nhưng khi nhìn kỹ, hắn lập tức đờ người ra.

Đây chính là đoạn mộ đạo ban đầu hắn đã đi qua.

Hóa ra cái lỗ này và cái lỗ bên kia thông nhau.

Lúc đầu còn tưởng có người đào lỗ này để thoát ra ngoài, giờ đây đầu óc hắn như một đống bầy hầy, thực sự không nghĩ ra kẻ đào cái lỗ này rốt cuộc có mục đích gì.

Lúc này hắn lại nhớ tới trong túi của gã đã dọa hắn có rất nhiều giấy vẽ sơ đồ.

Có lẽ trên đó có manh mối, lúc này đúng là có bệnh thì vái tứ phương.

Phía trước có Thất Tinh Nghi Quan, phía sau là quái vật khó nhằn, bên nào cũng không đi được, nơi này hiện tại là an toàn nhất rồi.

Lão Dương Nhân ngồi xuống đất, trải mấy tờ giấy ra lật tìm loạn xạ.

Trong đó có một tờ hắn nhận ra là bản thiết kế trước khi họ đào hầm, bên dưới viết nhiều giả thuyết, đặc biệt là suy đoán về thiết kế của huyết thi mộ.

Lão Dương Nhân chẳng hiểu gì cả, chữ viết rất hỗn loạn, chỉ thấy vài chữ như "lưu ly đỉnh" gì đó.

Xem ra họ đã tốn rất nhiều tâm tư để phá cơ quan của huyết thi mộ, không biết cuối cùng có thực hiện không.

Rồi còn một tờ nữa vẽ một thứ nanh vuốt giống như cây khô, lại giống như một cái trảo quỷ.

Hắn lại lật mấy tờ giấy khác, cuối cùng cũng thấy một tờ có chút ý nghĩa.

Trên đó là sơ đồ nhìn từ trên cao của mộ huyệt.

Thấy có mộ đạo dưới đáy hồ, rồi đến nơi đặt Thất Tinh Nghi Quan, vẽ rất rõ ràng.

Nhưng mộ thất mà mấy người họ xuống lại không có trên đó, xem chừng họ vẫn chưa đến được chỗ đó.

Hắn còn thấy cả cái lỗ đào hắn vừa bò qua, ngã rẽ cũng được đánh dấu rõ ràng.

Hắn còn thấy nếu mình chọn cái lỗ kia thì sẽ dẫn đến một nơi rồi bị đứt đoạn, bên cạnh viết chữ "Sụp".

Ý tứ đã rõ như ban ngày, nguyện vọng thông qua lỗ đào để trở về mặt đất đã tan thành mây khói.

Nhìn tiếp, điều kỳ lạ nhất trên bản đồ là ở phía bên trái nơi hắn đang đứng, không có bất kỳ con đường nào liên thông, vậy mà vẫn vẽ một mộ thất.

Và thứ liên kết giữa mộ đạo này với mộ thất kia là một đường nét

đứt.

Mộ thất này giống như nằm ở một không gian khác vậy.

Lão Dương Nhân không khỏi sờ soạng vách tường phía sau, chẳng lẽ sau tường này có bí đạo?

Lúc này hắn quan sát kỹ vách tường, nhớ lại tình huống lúc xuống mộ cùng Trần Mộc và mọi người.

Chương 826

Thông thường, để cơ quan có thể trường tồn nghìn năm, tất yếu phải dùng đá và thủy ngân để kích phát, và bộ phận kích hoạt phải là một tấm phẳng.

Trên vách tường này toàn là những khối minh văn điêu khắc, nếu thực sự có cửa ngầm, chắc chắn phải có một khối có thể cử động, nhưng khối đó phải nằm ở vị trí cực kỳ khó bị chú ý.

Theo hướng đó, hắn cúi người nhìn vị trí tiếp giáp giữa vách đá và mặt đất.

Quả nhiên, có một phiến đá vuông hàm tiếp phiến rất khả nghi.

Ấn một cái không thấy phản ứng nhưng có sự lỏng lẻo.

Ấn thêm cái nữa vẫn không phản ứng.

Hắn bắt đầu phát cáu, đứng dậy bồi thêm một đạp, lập tức nghe thấy tiếng 'cô lỗ'.

Lão Dương Nhân còn tưởng đây là loại cơ quan xoay tròn sẽ đưa hắn sang bên cạnh, hoặc là mở ra một cánh cửa.

Cho nên khi phiến đá dưới chân đột nhiên trống rỗng, hắn hoàn toàn không phòng bị gì cả, cả người rơi tọt xuống dưới.

Cái loại thiết kế này mà gọi là cửa ngầm gì chứ, rõ ràng là một cái bẫy.

Hắn thầm kêu không ổn, phen này hỏng bét rồi.

Bên dưới không biết có thứ gì, biết đâu lại là mấy thanh đao thép chờ sẵn.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, Lão Dương Nhân

lộn nhào một cái trên không trung, quan sát tình hình mặt đất.

Thấy không có cơ quan nào khác mới vững vàng đáp đất.

Chưa kịp mừng rỡ, chiếc đèn mỏ trên tay Lão Dương liền rơi 'bịch' xuống đất.

Cú rơi này trực tiếp khiến chiếc đèn vỡ thành mấy mảnh, ánh sáng vụt tắt.

Bất ngờ, cả không gian chìm vào một màn đêm đen kịt.

Nếu không có ánh sáng, trong cổ mộ vốn không có bất kỳ nguồn sáng nào này, chỉ có nước chết mà thôi.

Lão Dương nhân lần mò trong bóng tối, muốn lắp lại đèn mỏ.

Nhưng khi tùy tiện sờ soạng, hắn lại chạm phải một bàn tay lạnh lẽo.

Lão Dương nhân hét lớn một tiếng, theo phản xạ rụt tay về.

Chạm phải thứ gì đó không thể giải thích được trong bóng tối là điều đáng sợ nhất.

Hơn nữa, ngay khoảnh khắc chạm vào bàn tay kia, hắn đã cảm nhận được chủ nhân của bàn tay đó chắc chắn đã chết.

Bởi vì sự lạnh lẽo và làn da phù thũng, không một chút sinh khí nào.

Lão Dương nhân lúc này bật một que diêm, mượn ánh lửa, mới nhìn rõ tình hình trước mắt.

Dưới đất nằm một thi thể, trên bụng hắn có một vết thương rất lớn, xung quanh vết thương bám đầy thi miết.

Những con thi miết này mỗi con đều to bằng bàn tay, màu xanh u ám, thỉnh thoảng còn có vài con thi miết nhỏ hơn bò ra từ miệng và

hốc mắt của hắn.

Người này trông có vẻ đã chết khoảng một tuần, chắc lại là vật hy sinh của đội đổ đấu trước đó.

Chẳng lẽ hắn cũng vì phát hiện ra cơ quan kia mà chết ở đây?

Nghĩ đến đây, Lão Dương nhân vội vã mượn ánh lửa sắp tàn của que diêm để lắp lại chiếc đèn mỏ.

Gõ hai cái, đèn lại sáng lên.

Có đèn, hắn soi xung quanh.

Nơi này chẳng có gì cả, rất sơ sài, là một địa hố vuông vức.

Bốn phía là những bức tường đá xếp chồng lên nhau một cách không quy tắc.

Trên tường có rất nhiều lỗ thông khí, đen ngòm không biết dẫn đến đâu, thỉnh thoảng có những luồng gió lạnh thổi ra từ những lỗ đó.

Lão Dương nhân lập tức kiểm tra thi thể.

Đó là một người đàn ông trung niên, khoảng bốn mươi tuổi, bụng bị xé toạc, trông có vẻ là vết thương chí mạng.

Hắn mặc bộ mê thải phục, túi quần phồng lên.

Từ trong túi lôi ra một chiếc ví, bên trong có ít tiền và một tờ giấy gửi đồ ở ga xe.

Hắn tiếp tục sờ soạng, trên khóa thắt lưng của hắn, phát hiện một ấn thép, trên đó khắc một hàng số: ****.

Ngoài ra không có bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận của hắn.

Lão Dương nhân thu thập những thứ trên người hắn, định bụng sẽ nghiên cứu kỹ hơn sau khi ra ngoài.

Phong cách kiến trúc ở đây rất giống cổ mộ thời Tây Chu, lại có chút giống một đường hầm thoát hiểm tạm thời.

Không thể có người nào lại xây mộ trên mộ của người khác, có lẽ đây là lối thoát mà những người thợ xây mộ đã để lại cho mình.

Thời xưa, đặc biệt là thời Chiến Quốc, nếu tham gia vào công trình xây dựng mộ huyệt quý tộc thì coi như đã chết.

Hoặc là bị đầu độc, hoặc là bị chôn sống cùng thi thể.

Nhưng trí tu tuệ của nhân dân lao động không thể bị xem thường, đa số thợ thủ công đều sẽ tạo cho mình một lối đi bí mật, để mình có thể thoát khỏi hiểm cảnh.

Dùng đèn quét qua, quả nhiên nhìn thấy một cánh cửa rất hẹp trên bức tường một bên.

Nhưng cánh cửa này vẫn hơi cao so với mặt đất, phía dưới có một cái thang gỗ đã mục nát.

Lão Dương nhân vừa định nhảy từ mặt đất lên chỗ lối ra.

Đúng lúc này, một khuôn mặt đột nhiên thò ra từ trong thông đạo đó.

Lão Dương nhân vừa nhìn, người đến chính là Trá Cô Tiếu, không khỏi mừng rỡ.

"Là ta!" Trá Cô Tiếu hiển nhiên cũng bị dọa nhảy dựng, cũng nhìn thấy Lão Dương nhân.

Nhưng vẻ mặt hắn lại như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, suýt chút nữa thì rơi khỏi thông đạo.

Lão Dương nhân đang lấy làm lạ, nhưng Trá Cô Tiếu đột nhiên rút súng ra.

Chương 827

Nòng súng chĩa thẳng vào hắn.

Lão Dương nhân thấy không ổn, chẳng lẽ bị coi là người đưa tang?

“Chá Cô huynh, là ta!

Huynh cầm súng chĩa vào ta làm gì.” Trá Cô Tiếu như không nghe thấy, khẩu súng trong tay liền vang lên một tiếng nổ lớn.

Tiếng súng trong địa động này vang vọng đến kỳ lạ, viên đạn suýt chút nữa xẹt qua tai hắn.

Không biết bắn trúng thứ gì phía sau, một bãi chất lỏng tanh tưởi văng lên gáy Lão Dương nhân.

Lão Dương nhân lập tức quay người lại, liền nhìn thấy mấy con thi miết xanh lè to lớn đang bám trên tường.

Mấy cái càng lớn chĩa ra đầy sát khí.

Có mấy con đã bò lên trần nhà, cách đầu hắn chỉ mười mấy centimet.

Lão Dương nhân vừa định lùi vài bước, kéo giãn khoảng cách với đám thi miết này.

Đột nhiên, hai con trùng trên tường như lò xo bay tới, gần như lập tức đã ở trước mặt hắn.

Ngay cùng lúc đó, lại hai tiếng nổ lớn vang lên, hai viên đạn bay qua đầu.

Từ trên không trung bắn nát hai con trùng này.

Cả mặt Lão Dương nhân dính đầy dịch thể văng ra từ lũ trùng.

Lúc này, Trá Cô Tiếu kêu lên: “Ta sắp hết đạn rồi, cái quái gì mà mày vẫn đứng ngây ra đó, nhanh lên đây!” Lão Dương nhân lúc này cũng không ngây người nữa, lập tức lao tới.

Trá Cô Tiếu đưa tay xuống, Lão Dương nhân liền tóm lấy tay hắn.

Chưa kịp đứng vững, súng của Trá Cô Tiếu lại thò ra từ dưới háng hắn, chĩa xuống lũ thi miết phía dưới bắn một phát.

Vỏ đạn bay thẳng ra đập vào háng hắn.

Lão Dương nhân kêu thảm một tiếng, suýt chút nữa ngất đi, mắng lớn: “Ông nội mày, muốn thiến tao à!” “Mày muốn mạng hay muốn trứng!” Trá Cô Tiếu mắng.

Lúc này đèn mỏ cũng rơi xuống dưới.

Xung quanh nguồn sáng đó bám đầy thi miết lớn nhỏ, một mảng xanh u u, không biết từ đâu bò ra.

Lúc này Trá Cô Tiếu cũng đã dùng hết đạn trên người.

Hai người còn chưa kịp thở dốc, một con thi miết đã nhảy lên đường đá, phát ra tiếng ‘chi chi’ về phía hai người.

Lão Dương nhân lập tức rút ra con dao găm, một nhát liền chém con thi miết thành hai nửa.

Nhưng ở phía trên này rốt cuộc không phải là kế lâu dài.

Càng nhiều trùng bò lên.

Hai người vừa đá vừa chém, vẫn có mấy con bò lên người, móng vuốt có móc sắc bén lập tức xé đi một mảng da thịt.

Đúng lúc này, đột nhiên lại có tiếng ‘cô lỗ’ vang lên, lại một người từ cửa ngầm phía trên rơi xuống.

Vừa vặn đè lên đám trùng đó, cú va chạm đột ngột này khiến lũ

trùng hoảng sợ lùi lại.

Người đó vừa mắng vừa lồm cồm đứng dậy: "Cái mông của ta, chết tiệt, đây là cái cửa quái gì, sao lại còn mở xuống dưới chứ." Hắn cầm đèn soi xung quanh, hét lớn, "Khốn kiếp!

Cái quái gì!

Sao lại nhiều trùng thế này!!" Hai người vừa nhìn, người này không phải ai khác, chính là tên Mạc Kim Tặc vừa rồi gặp ở chủ mộ.

Đám thi miết đã lại vây quanh, vô cùng nhanh chóng.

Người này cũng coi như lợi hại, dùng đèn làm búa, mỗi lần đập xuống là một con chết.

Nhưng căn bản không ăn thua, lập tức lưng hắn đã bò đầy trùng, hắn kêu la như heo bị chọc tiết.

Hắn đưa tay ra sau định kéo lũ trùng xuống.

Lúc này, Trá Cô Tiếu đột nhiên rút hết những que diêm trong ngực ra, châm lửa tất cả.

Sau đó liền nhảy vọt xuống.

Trá Cô Tiếu lăn một vòng trên đất, liền lăn đến bên cạnh tên béo kia.

Lũ thi miết sợ lửa, từng con một đều nhảy tránh ra.

Nhưng que diêm căn bản không phải công cụ đốt lửa lâu dài, hơn nữa sau một loạt động tác vừa rồi, lửa đã rất nhỏ rồi.

Trá Cô Tiếu hỏi: "Ngươi còn thứ gì không?" Lão Dương nhân sờ vào ngực, còn mấy cái còn lại.

Lão Dương nhân lúc này cũng nhảy vọt xuống.

Nhưng những thứ này căn bản đều không có tác dụng, theo ánh

lửa càng lúc càng mờ, vòng vây của chúng cũng càng lúc càng thu hẹp lại.

"Xin lỗi, là ta đã liên lụy các ngươi, thật không ngờ ta lại chết như thế này." Tên béo kia ho khan một tiếng.

Hắn mặc một bộ y phục màu đen, cho nên trong bóng tối không nhìn rõ hình dáng hắn.

Nhìn kỹ lại, quả nhiên là một người trắng trẻo mập mạp.

Thật không ngờ người mập như vậy cũng có thể làm Mạc Kim Tặc.

Lão Dương nhân mắng lớn, "Thằng mập chết tiệt, rốt cuộc mày từ đâu chui ra vậy, tao thật sự muốn đánh chết mày!" Trá Cô Tiếu lúc này lâm nguy mà không loạn.

Kim Quang Chú khởi động, toàn thân phát ra kim quang.

Lập tức dọa lùi đám thi miết kia.

Nhưng chỉ trong chốc lát, đám thi miết đó như đã quen với điều đó.

Lại lập tức đều vây quanh.

Ba người cứ như vậy ở phía dưới triển khai chiến đấu với thi miết.

Số lượng thi miết vô cùng nhiều, Trá Cô Tiếu và Lão Dương nhân thì đỡ hơn, có Kim Quang Chú hộ thể.

Chương 828

Thi miết không dễ dàng phá vỡ phòng ngự của hai người.

Nhưng tên béo kia thì phiền phức rồi, lúc này trên người hắn đã bò đầy thi miết.

Lúc này hắn đã đau đớn mà bắt đầu lăn lộn trên đất.

"Mau bò dậy, mau!" Lão Dương nhân vừa đánh đuổi thi miết bên cạnh, vừa hét lớn với hắn.

Nhưng tên béo kia đã không thể bò dậy được nữa.

Miệng hắn đã bắt đầu có thi miết chui vào, mấy lần muốn đứng dậy, đều bị ngã bổ nhào xuống đất.

Hai người thật sự không ngờ lũ thi miết bên trong này lại có tính công kích mạnh đến vậy.

Tên béo co người lại, nhìn hai người phía trên hét lớn, bất lực lắc đầu.

Cuối cùng mặt hắn đều bị thi miết che kín, hắn chìa tay ra, làm một tư thế bắn súng.

Trên tay đó đã toàn là vết thương, hai người biết hắn muốn hai người dùng súng bắn chết hắn.

Trá Cô Tiếu lúc này đã không thể nhìn tiếp được nữa, còn muốn xông qua kéo hắn đi.

Nhưng lũ thi miết xung quanh thật sự khiến người ta không thể hành động được một bước nào.

Đúng lúc này, đột nhiên trên đỉnh lại có tiếng cơ quan vang lên, lại một người từ phía trên nhảy xuống.

Người này là nhảy xuống, không phải là rơi xuống.

Cho nên khi tiếp đất rất vững vàng.

Nhưng trọng lượng khi tiếp đất rất nặng.

Hắn cúi người giảm chấn động, một tay chống đất, thở ra một hơi.

Đám thi miết lúc đầu sững sờ, đột nhiên liền như phát điên mà đâm loạn khắp nơi, liều mạng muốn tránh xa người này.

Những con trùng lớn này vốn dĩ như thủy triều dâng lên, lúc này cũng như thủy triều rút xuống, biến mất vào sâu trong mấy khe rãnh trên tường.

Hai người lúc này vừa nhìn, không khỏi mừng rỡ.

Người đến không phải ai khác, chính là Trần Mộc.

Khí chất của Trần Mộc này vô cùng tà dị, toàn thân luôn thấp thoáng tỏa ra một luồng tà khí.

Điều này cũng có thể giải thích tại sao những tà vật này nhìn thấy hắn đều tránh xa, tình thế đột nhiên xoay chuyển.

Lão Dương nhân lúc này định tiến lên xem vết thương của tên béo kia.

Nhưng Trần Mộc lúc này phất tay: "Đi mau, nó đuổi tới rồi." Hai người lúc này vẫn còn chẳng hiểu mô tê gì.

Nhưng tên béo kia đã tự mình nhảy dựng lên.

Toàn thân máu thịt lẫn lộn.

Lão Dương nhân và Trá Cô Tiếu tiến lên kéo hắn, liền chạy về phía sâu nhất của thông đạo.

Mấy người đều không biết đã chạy bao lâu.

Đã không phân biệt được rốt cuộc đã rẽ mấy khúc cua.

Trần Mộc lúc này bảo mấy người dừng lại.

"Được rồi, thiết kế đường đá ở đây có chút quái dị, nó chắc không đuổi kịp trong thời gian ngắn đâu." Lão Dương nhân vội vàng hỏi Trần Mộc đó là thứ gì.

Trần Mộc thở dài một hơi, cũng không trả lời.

Trực tiếp đặt tên béo xuống đất.

Mấy người đều phản ứng lại.

Hiện tại điều quan trọng nhất là xem vết thương của tên béo thế nào.

Vết thương của tên béo vô cùng nghiêm trọng.

Gần như toàn thân đều là vết cắn.

Nếu dùng băng gạc quấn hắn lại, cho dù có đủ băng gạc, hắn cũng sẽ biến thành một xác ướp.

May mắn là, phần lớn vết thương không sâu.

Nhưng ở cổ và bụng hắn có mấy chỗ gần như có thể gây tử vong, trông có vẻ lũ trùng này vô cùng thiện chiến trong việc tấn công những chỗ mềm yếu của con người.

Lão Dương nhân nhớ lại thi thể mà mình đã chạm phải trước đó, cũng là bụng bị cắn nặng nhất.

Trần Mộc lúc này dùng tay ấn ấn vào ổ bụng tên béo.

Lấy ra một con dao găm ngắn, nói: "Giúp ta giữ chặt hắn." Trá Cô Tiếu và Lão Dương nhân không hỏi nhiều, tiến lên liền giữ chặt tên béo kia.

Tên béo giật mình, có một dự cảm chẳng lành, vội vàng hỏi,

“Ngươi muốn làm gì?” Trần Mộc nhìn chằm chằm vào bụng tên béo, giống như một tên đồ tể đang nhìn con mồi của mình.

Hắn dùng ngón tay của mình di chuyển gần vết thương, vừa nói: “Trong bụng ngươi đã chui vào một con.” “À?

Không phải chứ.” Tên béo vô cùng ngạc nhiên.

Chưa kịp phản ứng lại.

Trần Mộc một nhát dao xẻ miệng vết thương trên bụng hắn.

Sau đó dùng ngón tay của mình với tốc độ như điện xẹt cắm vào vết thương của hắn, một lần thò, một lần móc, gắp ra một con thi miết màu xanh.

Mấy động tác này tốc độ đã vô cùng nhanh, nhưng tên béo vẫn đau đến mức cả người cong gập lại.

Nếu không phải Lão Dương nhân và Trá Cô Tiếu sức lực lớn, gần như không thể giữ chặt hắn.

“Con này đã chết ngạt trong bụng hắn.” Trần Mộc ném xác trùng đi, “Vết thương đã quá sâu, nếu không khử trùng, có thể sẽ bị nhiễm trùng, vô cùng phiền phức.” Mấy người lấy ra một cuộn băng gạc, sau đó liền băng bó vết thương của hắn.

Lúc này tên béo đã đau đến mức suýt ngất đi.

Lúc này Lão Dương nhân đột nhiên nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng, hỏi tên béo: “Đúng rồi, mày rốt cuộc là ai vậy?” Chưa đợi tên béo nói chuyện, Trần Mộc làm một cử chỉ ra hiệu đừng lên tiếng.

Chương 829

Mấy người lập tức nghe thấy một tiếng lóc cóc khiến người ta rợn tóc gáy, truyền đến từ một bên hành lang.

Lúc này Lão Dương nhân cũng rút ra một con dao găm, giật giật môi về phía Trần Mộc.

Ý tứ đó là muốn liều mạng với nó.

Trần Mộc phất tay, không đồng ý, sau đó bảo hai người học theo hắn, bịt mũi lại.

Hắn tự mình một tay bịt mũi tên béo, một tay tắt đèn mỏ.

Lập tức, mấy người chìm vào bóng tối tuyệt đối.

Xung quanh ngoại trừ tiếng lóc cóc đáng sợ đó, chính là tiếng tim đập của mấy người.

Mấy người chú ý lực lúc này đều dồn vào âm thanh đó.

Mấy người đều nghe thấy tiếng động đó càng lúc càng gần.

Trong không khí cũng xuất hiện một mùi tanh tưởi vô cùng đặc biệt.

Âm thanh quỷ dị đó càng lúc càng rõ ràng, mấy người cảm giác dường như là tiếng mèo kêu.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh kỳ lạ đó đột nhiên biến mất.

Mấy người trong lòng 'thịch' một tiếng, chẳng lẽ thứ này đã phát hiện ra bọn họ.

Mấy người vẫn đứng yên tại chỗ không động, cứ như vậy qua khoảng năm sáu phút.

Đột nhiên, một trận tiếng lóc cóc cực kỳ âm u nhưng rõ ràng xuất hiện bên cạnh mấy người.

Gần như ngay bên tai mỗi người.

Âm thanh đó lướt qua bên cạnh mấy người một lúc.

Cuối cùng bắt đầu di chuyển về các hướng khác.

Nhưng đúng lúc này, tên béo một bên lại không nhịn nổi đau đớn trên người, phát ra một tiếng 'ai u'.

Âm thanh đó đột nhiên biến mất.

Đồng thời, Trá Cô Tiếu cũng mở đèn mỏ.

Mấy người lập tức nhìn thấy một khuôn mặt quái dị khổng lồ xuất hiện bên cạnh mấy người.

Hai con mắt không có đồng tử cứ thế nhìn chằm chằm vào mấy người.

Trần Mộc tung một cú đá, liền đá bay thứ quỷ dị này ra xa.

"Rút!" Lão Dương nhân cũng tên béo, mấy người liền theo sau Trần Mộc bắt đầu chạy.

Mấy người rẽ mấy khúc cua, cơ bản không nhìn rõ đường phía trước.

Nhưng đột nhiên, đường dưới chân mấy người đột nhiên biến mất, mấy người trực tiếp rơi xuống.

Nhưng may mắn là nơi này không sâu lắm, mấy người ổn định tiếp đất.

Sau khi xuống dưới, Trá Cô Tiếu liền mở đèn mỏ quan sát tình hình xung quanh.

Phát hiện nơi này lại là một thạch thất, cũng rất sơ sài.

Vô cùng giống với nơi mấy người vừa đại chiến với thi miết.

Vì kích thước khác nhau, nên tuyệt đối không phải cùng một chỗ.

Vì có Trần Mộc ở đây, nên mấy người không cần lo lắng nơi này sẽ có thi miết hay những thứ tương tự.

Nhưng mấy người nhìn quanh một lượt, Trần Mộc vậy mà biến mất.

Thì ra trong lúc hỗn loạn vừa rồi, mấy người căn bản không nhìn thấy Trần Mộc đã đi về hướng nào.

Trá Cô Tiếu kiểm tra xung quanh một chút, sau đó đặt tên béo vào một góc.

"Ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi có phải cũng đến tìm Quỷ Tỳ không?" Tên béo lắng nghe kỹ, dường như không có thứ gì đuổi theo, nhẹ giọng nói với hắn, "Sao?

Các ngươi chẳng biết gì cả, vậy mà dám xuống ngôi mộ này?

Các ngươi có biết Lỗ Thương Vương này, hắn ta làm gì không?" Lão Dương nhân vừa nghe, dường như có thể hỏi được điều gì đó từ miệng hắn: "Hắn không phải chỉ là một tiểu chư hầu vương thôi sao, chỉ nghe nói có thể mượn âm binh đánh trận." "Xì," Tên béo khinh miệt nhìn Lão Dương nhân một cái, "Ta nói cho các ngươi biết, cái gọi là Lỗ Thương Vương và cái gọi là mượn âm binh đánh trận đó, thực ra đều là một lời nói dối động trời, huyền cơ ẩn chứa trong cổ mộ này, nếu ta không nói cho các ngươi, các ngươi có đoán nát óc cũng không ra." Trá Cô Tiếu vừa nhìn tên béo này, đã biết hắn không phải là người thật thà.

Muốn hỏi thăm tin tức từ loại người này, nói lời hay cầu xin hắn là vô ích.

Chi bằng nói vài lời để kích thích hắn.

“Ngươi nói cứ như thật ấy, nếu ngươi biết, còn có thể như một con ruồi không đầu mà đâm loạn ở đây à?” Tên béo quả nhiên mắc lừa.

“Các ngươi còn không tin?

Trước khi ta đến đây đã thực sự chuẩn bị công tác gần nửa năm trời.” “Các ngươi có biết Lỗ Thương Vương này làm gì không?

Có biết mượn âm binh là chuyện gì không?

Có biết Quỷ Tỳ có tác dụng gì không?” Thấy mấy người đều không nói gì.

Hắn đắc ý cười một tiếng.

“Ta nói cho các ngươi biết, cái tên Lỗ Thương Vương này, nói nghe hay ho là một tướng quân, thực ra nói trắng ra thì cũng giống chúng ta, chính là một kẻ đổ đấu.” Trá Cô Tiếu và Lão Dương nhân nghe xong.

Đều nhớ lại Trần Mộc dường như cũng đã nói lời tương tự.

Nhưng hai người đều không hiểu lắm.

Tên béo thấy hai người đều không nói gì, lại đắc ý dương dương tiếp tục kể cho hai người nghe.

“Gia hỏa này thật sự vô cùng lợi hại, đổ đấu mà còn được phong vương.” Thì ra trong Bạch Thư có ghi chép, quân đội của Lỗ Thương Vương đó, đa số đều nghỉ ngơi vào ban ngày, hành quân vào ban đêm, hơn nữa thường xuyên cả đội quân đột nhiên biến mất.

Sau đó lại đột nhiên xuất hiện ở một nơi khác, hơn nữa những nơi họ từng đi qua, thường xuyên là mộ phần đổ nát, khi được hỏi, thì đáp rằng âm binh đã xuất quân.

Họ nhất định là khắp nơi đào mộ đổ đấu, nếu bị người ta phát

hiện phần mộ bị động chạm, liền nói là Lỗ Thương Vương đã mượn hồn phách của các chủ mộ này.

Thế là thuyết mượn âm binh liền lan truyền, người thời đó vô cùng mê tín những điều này, sau này liền được truyền tụng đến thần kỳ.

Chương 830

"Nhưng chỉ bằng những thông tin này, căn bản không thể đi đến kết luận đó." Lão Dương nhân không tin lắm.

Tên béo bĩu môi.

Nói đương nhiên không chỉ có chút chứng cứ này, chứng cứ trực tiếp nhất chính là, Thất Tinh Nghi Quan này, lịch sử ghi chép, đầu tiên chính là do Mạc Kim Tặc sử dụng.

Bởi vì họ tự cảm thấy đổ đấu vô số, sợ hãi sau khi chết sẽ gặp phải số phận tương tự.

Thế là dựa vào kinh nghiệm của họ, đã thiết kế cái hư quan chi cục này.

Họ cho rằng, vô luận cơ quan có tinh xảo đến đâu, cũng không thể ngăn cản Mạc Kim Tặc.

Cách duy nhất, chính là khiến họ do dự không quyết, không thể ra tay!

Bảy chiếc quan tài này, ngoại trừ một chiếc chủ quan thật sự, sáu chiếc còn lại, bất kể cái nào bị mở nhầm, đều là cửu tử nhất sinh.

Bên trong không phải ám nỗ thì cũng là thiết lập tà thuật.

Đến đời Tống trở về sau, cái cục này mới dần dần được một số năng nhân xảo sĩ phát huy rộng rãi, loại thiết kế xuất phát từ nghề nghiệp không quang minh chính đại này, những gia đình bình thường đều cảm thấy không may mắn.

Hơn nữa một mộ huyệt lại đặt bảy chiếc quan tài, chi phí cũng quá cao.

Nhìn tên béo này trông có vẻ thô kệch, không ngờ lại có kiến thức uyên bác như vậy, không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ.

Trá Cô Tiếu thấy hắn chắc vẫn chưa nói xong.

Thế là liền hỏi: "Vậy theo ngươi nói, căn bản không có cách nào phân biệt được rốt cuộc đâu là chủ quan?" Tên béo thấy hai người cứ hỏi mình, vô cùng đắc ý.

"Các ngươi nghe kỹ đây, muốn phân biệt Thất Tinh Nghi Quan này, không phải là không có cách!

Nhưng mà, giới chúng ta có quy tắc, người bình thường đổ đấu gặp Thất Tinh Quan, đều sẽ khấu mấy cái đầu tự giác rút lui, tổ tông sẽ không quở trách." "Những năm tháng binh hoang mã loạn trước đây, một số người không có nơi nương tựa, thật sự không còn cách nào, cuối cùng đã phá vỡ quy tắc, lúc đó có một cao nhân, liền nghĩ ra một cách, phá giải cái cục này." "Đó chính là dùng hai cây sào nâng một góc quan tài lên, sau đó đục thủng một lỗ nhỏ dưới đáy quan tài, dùng một cái móc sắt thò vào, xem móc ra được thứ gì, như vậy, là có thể phán đoán trong quan tài này rốt cuộc là gì." Mấy người đều không khỏi cảm thán.

Sự đấu trí đấu dũng giữa kẻ đổ đấu và người thiết kế, thật sự có thể viết thành một cuốn sách dày cộp.

Lúc này thân thể tên béo xem ra đã có chút khởi sắc, đột nhiên rất thần bí ghé sát lại, nói với hai người: "Nhưng bảy chiếc thạch quan ở đây, e rằng đều là giả, e rằng ngôi mộ Lỗ Vương này, đều là giả." Hắn dùng đèn mỏ soi vào cái cửa đường đá mà ba người vừa rơi xuống, xem có thứ gì tiếp tục bò lên không.

Thấy không có gì bất thường sau đó, lại tiếp tục nói: "Ban đầu ta sao cũng không nghĩ thông được điểm này, nhưng khi ta rơi vào mê cung đường đá này, ta đột nhiên phát hiện, nơi này vậy mà lại là một

ngôi mộ Tây Chu.” Hai người đều kinh ngạc lớn.

“Nơi này chẳng lẽ không phải là đường hầm thoát hiểm mà những người thợ kia đào sao?” Nhưng nghĩ lại cũng đúng.

Nơi này căn bản không thể là đường hầm thoát hiểm.

Căn bản không ai có thể đào đường hầm thoát hiểm giống như một mê cung.

Nhưng lại nghĩ lại.

Sao có thể có người lại xây mộ huyệt của mình trên mộ huyệt của người khác.

Đây không phải là muốn đoạn tử tuyệt tôn sao.

Lão Dương nhân vô cùng không hiểu.

Nhưng Trá Cô Tiếu đột nhiên nhớ ra.

Kiểu táng pháp này, trong phong thủy có một cách nói như vậy.

Đó gọi là Tàng Long Huyệt.

Táng mình trong mộ huyệt của người khác, chỉ cần mệnh lý phù hợp, bố trí thích đáng, cũng là vô cùng có khả năng.

Nếu nói Lỗ Thương Vương là một kẻ đổ đấu tinh thông phong thủy thì.

Loại chuyện này nhất định sẽ làm ra.

Nhưng đúng lúc này.

Lão Dương nhân đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Đúng rồi, lúc đó các ngươi sao lại bỏ ta mà chạy vậy?

Trần Tiểu Đao và bọn họ đâu?” Trá Cô Tiếu lúc này mới kể lại chuyện vừa rồi cho hắn.

Lúc đó Trần Mộc đi truy đuổi tên béo này.

Trá Cô Tiếu lo lắng phía sau tên béo còn có một số đồng đội, cho nên liền đi theo.

Chạy mấy phút sau, đột nhiên nhìn thấy có thứ gì đó trong đường mộ phía trước.

Dùng đèn soi một cái, thứ đó liền 'sưu' một tiếng biến mất.

Trong khe nứt giữa những tảng đá, dường như kẹp một bàn tay người dài bằng năm ngón tay.

Tên béo một bên giật mình, miệng động đậy, dường như muốn nói gì đó.

Nhưng cuối cùng vẫn không phát ra âm thanh.

Trá Cô Tiếu tiến lên kiểm tra bàn tay quỷ dị đó, bàn tay đó vậy mà đột nhiên lao ra, lập tức nắm chặt cổ Trá Cô Tiếu.

Sức lực vô cùng lớn.

May mắn là Trá Cô Tiếu có đeo một con dao găm ở thắt lưng.

Cổ tay của bàn tay này gầy đến đáng sợ, gần như chỉ to hơn ngón tay một chút.

Sau một nhát dao xuống, mặc dù không chém đứt, nhưng bàn tay đó lập tức buông ra, rụt trở lại vào trong kẽ tường.

Sau đó Trá Cô Tiếu liền tìm thấy một cơ quan, ấn vào sau đó cả người liền rơi xuống.

"Vậy thì nói như vậy, huynh cũng không biết Trần Tiểu Đao đã đi đâu rồi." Lão Dương nhân nói.

Nhưng chắc là không sao.

Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi ở cùng nhau, chắc là sẽ không

gặp phải nguy hiểm gì.

Vì tên béo đã bị thương rồi, mấy người liền định tạm thời nghỉ ngơi ở đây một chút.

Ba người im lặng một đoạn thời gian.

Trong thời gian này lại nói chuyện phiếm một chút.

Chương 831

Trá Cô Tiếu nói mấy người cứ ngồi không như vậy cũng không phải là cách.

Vẫn là phải vào đường đá đó tìm Trần Mộc và mấy người kia.

Thế là mấy người quyết định nghỉ ngơi một chút, sau đó liền xuất phát.

Mấy người lúc này liền mơ mơ màng màng đánh một giấc.

Lão Dương nhân trong lúc nửa mê nửa tỉnh, đột nhiên nhìn thấy hai người đều đang nháy mắt với mình.

Hai người còn không ngừng vỗ vai mình.

Lão Dương nhân lúc này cũng hiểu ý của hai người bọn họ.

Rất tùy tiện quay đầu lại, phát hiện trên vai đang vắt một bàn tay nhỏ màu xanh lục.

Bàn tay nhỏ đó, năm ngón tay đều dài như nhau, cánh tay cực kỳ gầy, giống hệt như Trá Cô Tiếu đã miêu tả.

Hai người bảo hắn đừng động.

Nhưng Lão Dương nhân cảm giác bị thứ này trêu chọc.

Từ thắt lưng rút ra dao găm liền định xẻ bàn tay quỷ dị này xuống.

Dao vừa thò tới.

Bàn tay đó như một con rắn, lập tức quấn lấy con dao, trực tiếp kéo ngược lại.

Lão Dương nhân nào chịu buông tay, liền trực tiếp rút dao, đối chọi với bàn tay đó.

Cánh tay đó trông vô cùng gầy, nhưng sức lực lại vô cùng lớn.

Lão Dương nhân không quen với bàn tay này, mạnh mẽ dùng lực, trực tiếp cạo xuống một mảng da từ bàn tay đó.

Bàn tay đó ăn đau xong, liền đột nhiên buông ra.

Cuồng loạn quẫy đuôi liền trốn vào bóng tối.

Động tác đó trông giống hệt một con rắn.

Cú này khiến Lão Dương nhân bị giật một cái, suýt chút nữa ngồi phịch xuống đất.

Ba người lúc này truy đuổi đến nhìn, thì ra bên trong có một khe rãnh vô cùng sâu.

Mặc dù bên trong còn rất rộng rãi, nhưng lối vào quá nhỏ.

Với thân hình của tên béo căn bản không thể bò vào.

Lão Dương nhân tiện tay đẩy một viên gạch đá.

Không ngờ, bức tường đá này trông vô cùng vững chắc, vậy mà dễ dàng bị hắn đẩy ra, hắn vội nói: "Mau nhìn, thì ra ở đây có một cái động lớn!" Trá Cô Tiếu cũng theo sát.

Dùng đèn mỏ soi vào bên trong hai cái.

Bên trong này quả nhiên là biệt hữu động thiên.

Phía đông đen kịt, không biết dẫn đến đâu.

Ba người đều không ngờ ở chỗ tối tăm của bức tường này, vậy mà còn ẩn giấu một thông đạo tinh tế và nhỏ như vậy.

Điều này cũng có thể giải thích tại sao lũ thi miết kia có thể thần xuất quỷ một.

Trá Cô Tiếu sờ sờ bề mặt cái động, kinh ngạc nói: "Nhìn như vậy, thông đạo này nhất định là do con người đào ra, chẳng lẽ là thông đạo

để lũ thi miết hoạt động?" Cái động nhỏ này xuất hiện ở đây, không biết có ý nghĩa gì.

Nhưng mấy người đã không thể thoát ra khỏi mê cung đường đá đó, cũng chỉ có thể đi vào thông đạo nhỏ này thử xem sao.

Lão Dương nhân lấy ra một sợi dây thừng, luồn vào cánh tay tên béo, bảo hắn đi theo sau mình.

Trá Cô Tiếu không nói hai lời, khom lưng là người đầu tiên tiến vào động.

Sau đó Lão Dương nhân là người thứ hai tiến vào, tên béo phía sau kéo sợi dây thừng đó, cũng chui vào.

Trá Cô Tiếu bò phía trước vô cùng chậm chạp.

Có những chỗ vô cùng chật hẹp.

Tên béo phía sau có những chỗ gần như không thể vượt qua.

Nhất định phải hít một hơi trước mới có thể thông qua.

Hoạt động trong cái động nhỏ này vô cùng phiền phức.

Mấy người đều thở hổn hển.

Ba người giống như ba con trùng.

Cố gắng di chuyển bên trong.

Cũng không biết đã bò bao lâu.

Đột nhiên Trá Cô Tiếu khẽ kêu một tiếng: "Có ánh sáng!" Sau đó liền tăng tốc độ.

Vết thương của tên béo lập tức bị kéo căng, đau đến mức kêu lên 'duy trì' một chút.

Với thân hình của tên béo như vậy, nếu có thể bò ra khỏi cái động này đã là một kỳ tích rồi.

Thấy ánh sáng phía trước càng lúc càng mạnh.

Mấy người đều tưởng cái động nhỏ này thông ra mặt đất.

Trá Cô Tiếu là người đầu tiên bò ra khỏi cái động này.

Hắn hét lớn một tiếng.

"Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì?" Ba người cẩn trọng bò ra khỏi cửa động.

Bên ngoài chỉ có một khoảng nhỏ nhô ra để đứng chân, xa hơn nữa chính là vực thẳm.

Nhìn xuống dưới ít nhất cũng cao vài chục mét, lại thêm gió thổi rất mạnh, ba người chỉ có thể áp sát vào vách đá để quan sát nơi này.

Chương 832

Trước mắt bọn họ là một sơn động thiên nhiên khổng lồ, ước chừng rộng bằng một sân bóng đá.

Trên đỉnh động có một vết nứt lớn, ánh trăng từ đó chiếu xuống, vừa vặn phác họa ra luân khuếch của toàn bộ hang động.

Vị trí của bọn họ hiện tại nằm ở vách động phía Tây, bên trên hay bên dưới đều không có điểm tựa để leo trèo.

Đưa mắt quét qua một lượt, họ phát hiện trên vách động xung quanh cũng dày đặc những lỗ hổng, có đến hàng nghìn hàng vạn cái, mật độ kinh người như thể vách đá này bị súng máy siêu cấp bắn quét qua hàng chục lần vậy.

Nhưng điều khiến người ta chấn động nhất là ở chính giữa hang động có một cái cây đại thụ cao gần mười tầng lầu, thân cây to đến mức mười người ôm không xuể.

Trên cây đại thụ kia quấn quanh vô số dây đằng mạn to như cột điện.

Những dây leo này đan xen dọc ngang, hầu như che phủ mọi thứ có thể bao phủ.

Nhánh của chúng rũ xuống từ trên cây như liễu rủ, cái treo lơ lửng giữa không trung, cái đã chạm tới mặt đất.

Thậm chí có những dây leo còn đâm thẳng vào các lỗ hổng trên vách động.

Phàm là nơi mắt có thể nhìn thấy đều có dấu vết của dây leo lan tới, ngay cả rìa cửa động này cũng có một hai căn bò qua.

Nhìn kỹ hơn, có thể thấy trên những cành cây phía trong treo rất

nhiều vật lạ.

Ban đầu bọn họ tưởng là quả, nhưng nhìn kỹ hình dáng thì dường như không phải.

Những thứ đó giấu mình sau lớp đẳng mạn rậm rạp, thỉnh thoảng lại rung rinh theo gió, vô cùng quỷ dị.

Dưới đáy hang động thiên nhiên này có một hành lang bằng đá, bắt đầu từ một kiến trúc nhỏ giống như tế đàn, dẫn thẳng tới dưới tán cây.

Thấp thoáng có thể thấy điểm cuối của hành lang là một đài đá với mười mấy bậc thang, trên đó đặt một chiếc giường ngọc, dường như còn có người đang nằm.

Khoảng cách quá xa, ngoài một cái bóng lờ mờ thì không nhìn rõ được gì khác, bọn họ đều không dám đưa ra kết luận.

Tên Béo vô cùng phấn khích: "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng để lão tử tìm thấy rồi, đây chắc chắn là mộ thất chính của ngôi mộ Tây Chu kia.

Kẻ nằm trên đài ngọc đó nhất định là thi thể của Lỗ Thương Vương.

Lão già Lỗ Thương này cũng thật thất đức, chiếm tổ chim cúc, đào mộ người khác rồi tự mình dọn vào ở.

Hôm nay Bàn gia ta sẽ thay trời hành đạo, dạy bảo kẻ không có đạo đức nghề nghiệp như ngươi, cho ngươi biết đi đổ đấu sẽ có kết cục thế này!" Hắn nói đến hưng phấn, quên bẵng mình cũng đang làm nghề gì, mắng luôn cả chính mình vào đó.

Lúc này Chá Cô Tiếu đột nhiên lên tiếng: "Các người tốt nhất đừng khinh cử vọng động, Lỗ Thương Vương này vô cùng tà môn, ta nghĩ nơi này chắc chắn còn có huyền cơ khác.

Xem ra chúng ta nên tìm cách từ vết nứt phía trên để quay lại mặt đất trước." Mọi người ngẩng đầu nhìn lên không khỏi tặc lưỡi.

Leo lên đỉnh đã khó, lại còn phải bò ngược một đoạn dài mới tới được vết nứt kia.

Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu làm việc này đã khó, huống chi còn một tên Béo đang bị thương, căn bản là không thể nào làm được.

Thế nhưng lúc này cơ thể Béo dường như đã khôi phục nguyên trạng.

Chỉ thấy hắn đã thò nửa thân người ra ngoài vách đá, hoàn toàn không để lời của Chá Cô Tiếu vào tai.

Thấy hắn thủ pháp mẫn tiệp, hai người cũng không ngăn cản.

Hắn leo xuống hơn hai mét, tới một cửa động khác, định tiếp tục bò xuống thì trong động đột nhiên thò ra một bàn tay, tóm chặt lấy chân hắn.

Béo sợ tới mức rùng mình, định tung chân đá văng bàn tay đó ra thì nghe thấy tiếng người đàn ông truyền ra từ bên trong: "Đừng động, đi thêm bước nữa là ngươi chết chắc." Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân nghe ra, đó không phải ai khác chính là Trần Tiểu Đao. "Tiểu Đao, là ngươi sao?" Chá Cô Tiếu hỏi.

Trần Tiểu Đao cũng kinh ngạc một chút, thò đầu ra nhìn: "Hai người đều ở đây à, làm tôi lo chết đi được, cứ tưởng mọi người đi đâu rồi chứ." Yêu Muội Nhi phía sau cũng thò đầu ra nhìn thấy bọn họ.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân phía trên cũng muốn thò đầu xuống xem, nhưng cái động kia lại nằm ở góc chết, chỉ nhìn thấy hai cái chân của Béo, đành thôi.

Lúc này nghe thấy tên Béo gào lên: "Huynh đệ, làm ơn đừng nắm

chân tôi được không?" Trần Tiểu Đao mắng: "Cái tên Béo chết tiệt này ở đâu chui ra vậy?

Mẹ nó chứ, bớt mồm mép đi, mau xuống đây, chân không được đạp lung tung, tuyệt đối đừng chạm vào đám đằng mạn kia." Béo hỏi: "Sợi này hả, có phải sợi này không?" Vừa nói vừa dùng mũi chân chỉ chỉ.

Trần Tiểu Đao hét lớn: "Đừng!" Lời còn chưa dứt, sợi đằng mạn vốn dĩ bình thường đột nhiên dựng ngược lên như rắn, đoạn cuối nở ra như bông hoa, nhìn thoáng qua giống hệt một bàn tay quỷ.

Thứ đó dựng ở đó, dường như đang cảm nhận vị trí của Béo.

Béo chỉ cần cử động là nó cũng di chuyển theo, lắc qua lắc lại như đang trêu rắn vậy.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra "bàn tay quỷ" năm ngón mà họ thấy lúc trước chính là thứ này.

Tên Béo kia cũng không đơn giản, lại dám dùng chân vẽ vòng giữa không trung để trêu đùa sợi đằng mạn.

Mọi người đều vô cùng bất lực.

Thảo nào hắn chỉ có thể đi đổ đấu một mình, nếu cứ đi theo bọn họ thì chắc chắn sẽ gây ra không ít rắc rối.

Trần Tiểu Đao lập tức nổi nóng: "Ngươi có thôi đi không?

Có biết đây là thứ gì không hả, mau xuống đây cho ta!" Trần Tiểu Đao còn chưa nói hết câu thì Béo đã gặp họa.

Sợi đằng mạn kia quấn chặt lấy chân hắn, sau đó xoay một vòng, suýt chút nữa đã lôi hắn văng ra khỏi vách đá.

Sức mạnh của sợi đằng này vô cùng lớn, mà trên vách đá lại không có chỗ mượn lực.

Hai người phía trên định tìm đá để ném xuống cứu hắn, đang lúc tìm kiếm thì Lão Dương Nhân đột nhiên thấy chân thắt lại.

Cúi đầu nhìn, một sợi Quỷ Thủ Đằng không biết từ đâu thò ra đã quấn chặt lấy chân lão.

Lão Dương Nhân định tìm chỗ bám nhưng không kịp nữa, một lực kéo khổng lồ lôi phăng lão ra ngoài.

Chưa kịp phản ứng, cả người đã lơ lửng giữa không trung.

Trong khoảnh khắc đó, lão như rơi vào trạng thái mất trọng lực, tay chân không bám víu được gì, rồi bị quật mạnh vào vách đá.

Lão Dương Nhân trực tiếp bị sợi đằng mạn kia quật lên, nhất thời bị choáng váng đầu óc.

Nếu không nhờ thể chất tốt, e rằng cú va chạm này đã khiến lão thổ huyết tại chỗ.

Sợi đằng mạn lại siết chặt, ra sức kéo lão xuống dưới.

Hai tay lão cào cấu đến bật máu cũng không bám được gì, tiếp đó là trạng thái rơi tự do, phía dưới là vực sâu mười lăm mét.

Đúng lúc này, lại có thêm ba bốn sợi đằng mạn bị lão thu hút, từ vách đá quấn tới.

Chương 833

Trong đó có một sợi đặc biệt to, quấn ngay vào eo lão.

Lão Dương Nhân bị cuộn tròn mấy vòng như cái quẩy giữa không trung, rồi bị sợi Quỷ Thủ Đằng thô kệch kia lôi đi.

Sau gáy lão đập mạnh vào vách đá, đầu óc ong lên một tiếng rồi ngất đi.

Lão cảm thấy mình bị đám đằng mạn đó lôi đi, dọc đường không va vào cành cây thì cũng đập vào đá, toàn thân không sót chỗ nào.

Lão bị va đập đến mức hoa mắt chóng mặt, gần như mất đi tri giác.

Những người phía trên đều muốn cứu nhưng ở trên vách đá cheo leo này thực sự không có cách nào, chỉ có thể hy vọng Lão Dương Nhân tự cứu lấy mình.

Lúc này, trên người Lão Dương Nhân tỏa ra kim quang, nhưng Kim Quang Chú trong lúc điện quang hỏa thạch này cũng không có tác dụng lớn, chỉ có thể giảm bớt phần nào tổn thương khi rơi xuống.

Đến khi Lão Dương Nhân tỉnh táo lại thì đã dừng lại rồi, không biết giữa không trung lão bị quật bao nhiêu vòng.

Định mở mắt ra nhưng phát hiện trước mắt như có một lớp màn che.

Lão hít thở sâu vài cái, dần dần lấy lại tinh thần, tầm nhìn cũng rõ ràng hơn.

Lúc này Lão Dương Nhân đang bị treo ngược trên một cành của cây đại thụ, ngay phía dưới đầu lão là đài đá đặt thi thể thần bí kia.

Nhìn kỹ lại, lão không khỏi kinh hãi, hóa ra trên đài đá không chỉ có một thi thể.

Bên cạnh cái xác nam kia còn nằm một tử thi nữ trẻ tuổi, khoác lớp lụa trắng, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt an tường, trông còn có vài phần xinh đẹp.

Hơn nữa trên người không hề có dấu hiệu thối rữa, nếu không nhìn kỹ cứ ngỡ nàng đang ngủ.

Còn cái xác nam nằm bên cạnh thì đeo một chiếc mặt nạ đồng hình mặt cáo, toàn thân mặc giáp trụ bó sát, hai tay đặt trước ngực, trong tay cầm một chiếc hộp tử kim.

Lão Dương Nhân quét mắt nhìn cái xác mặc giáp này mấy lần, luôn thấy có chỗ nào đó không ổn.

Nhìn kỹ qua lỗ mắt của mặt nạ đồng, cái xác bên trong hóa ra đang mở mắt!

Hai con mắt màu xanh biếc đang lạnh lùng chằm chằm nhìn lão.

Ánh mắt đó thực sự khiến người ta dựng tóc gáy, Lão Dương Nhân cũng nhìn trừng trừng lại, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Lão hiện giờ bị treo như thịt trên móc, chỉ có thể tìm cách thoát thân.

Nhưng sau một lúc, cái xác mặc giáp vẫn không có động tĩnh gì, ngay cả con ngươi cũng không hề cử động.

Lão Dương Nhân không khỏi hoài nghi có phải mình ảo giác hay không, nhưng ánh mắt quỷ dị kia cứ nhìn chằm chằm như thế, dù là thần tiên cũng thấy không thoải mái.

Lão Dương Nhân không nhìn nó nữa, thầm nghĩ phải tìm cách

xuống dưới nhanh, cứ treo ngược thế này thì máu dồn lên não nổ tung mất.

Lão ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên người chi chít vết trầy xước, ngay cả quần áo cũng bị rách nhiều chỗ, chân bị một sợi đằng mạn quấn chặt.

Quay đầu nhìn lại, lão không khỏi hít một hơi khí lạnh, phàm là nơi mắt nhìn thấy được đều treo đầy các loại thi thể, nhìn không thấy điểm dừng.

Đó không phải là vài chục hay vài trăm cái xác, ước tính phải lên đến hàng vạn.

Những thi thể này đung đưa theo gió, trông như những chiếc chuông gió làm từ xương cốt, cảm giác vô cùng khó chịu.

Nhìn kỹ thì thấy có cả xác người lẫn xác động vật, đa phần đã khô quắt, một số ít đang phân hủy trầm trọng, không khí thỉnh thoảng lại đưa tới mùi hôi thối nồng nặc.

Những con thi biến lớn nhỏ như ruồi nhặng bu kín trên các thi thể để rỉa rót.

Lão Dương Nhân thầm may mắn vì trước đó đã xin Trần Mộc một ít máu bôi lên người, xem ra thực sự có tác dụng.

Máu của Trần Mộc đúng là linh nghiệm, có lẽ vì đã hấp thu một luồng tàn hồn của Thượng Cổ Xà Thần nên máu của ngài ấy cũng trở nên bách độc bất xâm.

Lúc này Lão Dương Nhân sực nhớ tên Béo cũng bị Quỷ Thủ Đằng bắt đi, không khỏi lo lắng cho hắn, chẳng biết hắn có bị treo ở đây giống mình không.

Lão nhìn quanh một vòng nhưng không thấy bóng dáng hắn đâu.

Đang định lấy dao cắt đứt sợi đằng mạn ở chân thì đột nhiên sợi đằng nới lỏng, cả người lão tụt xuống, suýt nữa thì rơi hẳn.

Nói cũng khéo, con dao bị sự cố bất ngờ này làm rơi xuống dưới.

Lão Dương Nhân vội dùng hai tay hộ đầu, không ngờ sợi dây chỉ lới ra một chút rồi lại khựng lại.

Mở mắt nhìn, mặt Lão Dương Nhân gần như dính sát vào mặt nữ thi, chỉ cần xuống chút nữa là môi chạm môi.

Lão sợ tới mức vội mím chặt môi, cố thu cổ lại.

Đúng lúc này, mắt Lão Dương Nhân liếc thấy bên hông cái xác mặc giáp có một con dao găm nhỏ.

Lão mừng rỡ, thầm nhủ: "Tiên nữ tỷ tỷ, hiện tại tình thế bắt buộc, tôi mượn bạn của cô con dao nhỏ, chắc ông ấy không để ý đâu nhỉ?" Nghĩ đoạn, lão vặn mình, dốc sức vươn tay về phía con dao đó.

Đu đưa hai ba cái, lão đột ngột phát lực, tóm được chuôi dao.

Một lực rút mạnh, không ngờ con dao đó rất chặt, không những không rút ra được mà còn lôi luôn cả thắt lưng của cái xác mặc giáp xuống.

Phen này thì thật khó xử, lại đi giật đứt thắt lưng quần của người chết.

Lão Dương Nhân vội dùng hai chân kẹp chặt bao dao, dùng sức mới rút được dao ra.

Lưỡi dao lóe lên hàn quang, vừa nhìn đã biết là dao tốt.

Lão thầm cảm ơn trời đất, sau đó dùng hết sức bình sinh xoay người lên, một đao chém đứt sợi đằng mạn.

Lúc đó chỉ mải nghĩ đến việc cắt dây chứ không nghĩ xem bên dưới là cái gì.

Đợi đến lúc dây đứt và lão rơi xuống thì hối hận đã muộn, chỉ trong tích tắc, cả người lão đã nằm đè lên nữ thi.

Quán tính quá lớn, muốn giữ khoảng cách với nàng ta là điều không thể.

Mặt Lão Dương Nhân áp chặt vào mặt nàng, chỉ thấy một cảm giác băng giá lạnh thấu xương.

Lão ngẩn người, thầm nghĩ liệu có cái lưỡi nào thò ra từ miệng nàng, đâm thẳng vào họng lão rồi hút hết nội tạng ra không.

Nghĩ đến đây lại tự an ủi, may mà là quỷ nữ trông cũng không tệ, chứ nếu là quỷ nam thì tởm chết đi được.

Nhưng đợi mãi một lúc cũng không thấy cái lưỡi nào thò ra.

Lão thầm nghĩ vận khí vẫn còn tốt, gặp được chủ nhà hiểu chuyện.

Lão từ từ ngẩng đầu định chuồn lẹ.

Chương 834

Đầu mới ngẩng lên một nửa, đột nhiên có một trận hương phong, hai cánh tay của nữ thi bất ngờ vòng qua đặt lên vai lão.

Lão Dương Nhân sững sờ, cả người sợ đến cứng đờ.

Lúc này cái xác bên cạnh cũng phát ra một tiếng "lạch cạch".

Thấy điềm không lành, lão thầm kêu khổ: "Lão huynh, giờ là vợ anh không cho tôi đi, chứ không phải tôi khinh bạc cô ấy, anh đừng có hiểu lầm nha!" Quay đầu nhìn kỹ, hóa ra lúc nãy lấy dao đã làm đứt thắt lưng của xác nam, dẫn đến một miếng giáp chỗ mối nối bị rơi xuống.

Lão Dương Nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại điều duy nhất đáng mừng là kẻ đang ôm lão là nữ thi chứ không phải con quái vật bên cạnh, nếu không nằm đè lên xác nam thì ghê tởm chết mất.

Một người hai xác cứ thế giằng co mười mấy giây.

Thấy nữ thi dưới thân không có động thái gì thêm, Lão Dương Nhân định len lén rút đầu ra khỏi cánh tay nàng.

Nhưng mới nhúc nhích một chút, tay nữ thi cũng di chuyển theo cổ lão.

Lão tiến nàng tiến, lão lùi nàng cũng lùi theo.

Lão Dương Nhân lúc này hạ quyết tâm, mạnh dạn ngẩng cổ lên định thoát khỏi nữ thi để giãn khoảng cách.

Kết quả là lúc thoát ra, không ngờ tay nữ thi kéo chặt quá, cú ngẩng đầu trực tiếp kéo nữ thi ngồi dậy theo.

Do bị chấn động, miệng nữ thi đột nhiên há ra, lộ ra một vật ngậm bên trong.

Nhìn kỹ thì thấy trong miệng nữ thi là một chiếc chìa khóa bằng đồng khảm một viên châu.

Viên châu đó màu xanh lục đậm, chắc chắn không phải vật phàm.

Lão Dương Nhân nhìn không ra đó là loại gì, chỉ biết cổ nhân thường bỏ châu vào miệng người chết để phòng hủ.

Nếu lấy chiếc chìa khóa này ra, nói không chừng mỹ thi thiên niên trước mắt sẽ lập tức biến thành xác khô.

Nghĩ đến việc bị một cái xác khô ôm chặt, Lão Dương Nhân lại thấy buồn nôn.

Tuy nhiên, tình cảnh hiện tại quá khó xử, không thể cứ cõng cái xác này mà chạy, lát nữa mấy người kia nhìn thấy lại tưởng lão là kẻ biến thái, bị xác chết nữ hớp hồn thì khổ.

Càng sợ cái gì thì cái đó đến.

Đang lúc do dự không quyết thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu la từ xa vọng lại.

Nhìn về hướng âm thanh, thấy một người vừa gào thét vừa va gãy liên tiếp bảy tám cành cây, rồi bị một sợi đằng mạn kéo lên treo lơ lửng ngay trên đầu lão, không phải ai khác chính là tên Béo chết tiệt kia.

Xem bộ dạng hắn cuối cùng cũng không trụ được, đi vào vết xe đổ của Lão Dương Nhân, mà dường như bị thương khá nặng.

Nhưng lạ là vết thương bị mổ bụng lúc nãy giờ đã không thấy chảy máu nữa.

May mà rơi từ trên xuống không bị đập đầu, hắn bị treo ở đó vẫn

còn chửi bới: "Mẹ kiếp, không ngờ cái cành cây to như chân gà này sức mạnh lại lớn thế!" Sau đó hắn nhìn thấy Lão Dương Nhân, lập tức ngẩn ra: "Huynh đệ, đang làm việc với cô nương hả?" Lão Dương Nhân vừa buồn cười vừa buồn khóc, cũng không dám nói lớn tiếng, sợ làm nữ thi tỉnh giấc: "Cái này là xác chết!

Anh mau giúp tôi nghĩ cách với!" Béo "ồ" một tiếng, vặn vẹo mông giữa không trung: "Thế thì cũng phải thả tôi xuống đã chứ!" Lão Dương Nhân tung con dao găm lên, Béo bắt lấy rồi lập tức xoay người cắt dây đằng.

Ban đầu lão chưa nhận ra, sau đó sực nhớ thì đã muộn, định bảo Béo đợi chút thì hắn đã quái khiếu một tiếng rồi rơi xuống, đè đúng lên xác mặc giáp, thậm chí còn làm rơi cả mặt nạ của nó.

Lão Dương Nhân định thò đầu qua xem, Béo liền quay ngoắt lại hét lớn: "Tuyệt đối đừng nhìn, đây là một con hồ ly mắt xanh!" Tiếc là hắn kêu quá muộn, Lão Dương Nhân đã kịp nhìn thấy khuôn mặt dưới lớp mặt nạ.

Đó là một khuôn mặt trắng bệch, nếu nhìn kỹ vẫn có thể phân biệt được ngũ quan.

Trên đầu không có tóc, không có lông mày hay râu, mặt gầy tóp lại đến mức cơ hình.

Đôi mắt chỉ là hai khe dài, hai con ngươi xanh biếc phát ra hàn quang.

Các ngũ quan khác gần như không thể phân biệt nổi, có thể nói khuôn mặt này cực giống một con hồ ly đang nhe răng cười, đặc biệt là đôi mắt xanh càng thêm quỷ dị.

Nếu không có chuẩn bị tâm lý mà nhìn thấy chắc chắn sẽ bị dọa chết.

Béo cũng sợ tái mặt, lăn ra khỏi ngọc đài, kinh hãi nói: "Thật không ngờ!

Lỗ Thương Vương lại có cái bộ dạng này." "Đây thực sự là Lỗ Thương Vương sao?" Lão Dương Nhân hỏi, "Sao nhìn giống... giống một con cáo thế?" Ánh mắt Béo liếc qua liếc lại trên xác mặc giáp, nói: "Một người bạn từng kể với tôi, cái này gọi là Thanh Nhãn Hồ Thi.

Ngày xưa có người đào được một ngôi cổ mộ không rõ triều đại, mở quan tài ra thấy trên xác có một con hồ ly mắt xanh nằm đó.

Hồ ly là vật có yêu tính, nằm trên xác chết là điềm cực xấu.

Đáng lẽ phải để nguyên mọi thứ lại nhưng tên Mặc Kim kia đạo hạnh chưa đủ, không cam lòng nên lén giữ lại một con rùa ngọc.

Mấy năm sau hắn rửa tay gác kiếm về quê lấy vợ.

Khi vợ hắn mang thai mười tháng, bà đỡ vừa đỡ đẻ đã hét to một tiếng rồi ngất xỉm.

Hắn lao vào thì thấy đứa trẻ vợ sinh ra có đôi mắt màu xanh.

Ban đầu hắn không biết là do con hồ ly kia quấy phá, chỉ nghĩ con mình mắc bệnh lạ nên chạy chữa khắp nơi.

Ngờ đâu bệnh không khỏi mà tóc tai đứa bé rụng hết, mặt mũi ngày càng giống cáo.

Lúc này hắn mới nhận ra sai lầm, lặn lội trở lại ngôi mộ kia trả lại con rùa ngọc.

Từ đó bệnh đứa bé mới ngừng lại, nhưng khuôn mặt quái dị thì không bao giờ trở lại bình thường được nữa." Hắn tặc lưỡi nói tiếp: "Nhưng Thanh Nhãn Hồ Thi này rất tà môn, nghe nói chỉ cần nhìn một cái là bị lây, mặt mũi sẽ dần biến thành giống nó.

Lúc nãy anh nhìn chưa?" Lão Dương Nhân tuy không hoàn toàn tin nhưng nghe chuyện biến thành quái vật cũng rùng mình, mắng: "Đừng nói bậy, biến hay không là chuyện sau này, anh mau giúp tôi thoát ra đã!" Béo nghĩ cũng đúng, tình cảnh này mà còn lôi thôi thì đúng là không ra gì.

Hắn vội qua giúp Lão Dương Nhân gỡ tay nữ thi ra, vận hết sức mấy lần nhưng đôi tay đó như đúc bằng sắt, không hề suy suyển.

Hắn hì hục kéo, mệt đến đứt hơi, thấy Lão Dương Nhân sốt ruột liền an ủi: "Đừng lo, Bàn gia tôi thiếu gì thủ đoạn, quá lắm thì chặt tay nàng ta đi." "Không được, ngộ nhỡ trong xác có thi độc thì sao, vạn lần không nên.

Với lại tôi với người ta không thù không oán, vừa vào đã chặt tay người ta thì thất đức quá." Béo gãi đầu, cũng hết cách, hắn nói: "Thường thì xác chết không tan là vì còn tâm nguyện chưa dứt, anh giúp nàng hoàn thành tâm nguyện thì nàng sẽ buông thôi.

Anh thử nghĩ xem lúc nãy khi nàng kéo anh có chuyện gì đặc biệt không?" Lão Dương Nhân hồi tưởng lại, lúc nãy khi nàng ngồi dậy, miệng đột nhiên há ra, bên trong có vật gì đó giống chiếc chìa khóa, lẽ nào chính là nó.

Nghĩ đoạn, Lão Dương Nhân cẩn thận đỡ đầu nữ thi, khẽ nói một câu: "Đắc tội rồi." Sau đó bóp nhẹ hai bên tai, miệng nàng hơi hé mở, lập tức thấy dưới lưỡi có chiếc chìa khóa khảm châu xanh.

Béo kinh ngạc kêu lên: "Kháo, hàng xịn đây rồi.

Chắc chắn nàng muốn anh lấy nó ra, miệng nhỏ thế này mà ngậm cái chìa khóa thì khó chịu chết đi được." "Anh nói thì dễ, nhỡ nàng cắn cho một cái thì sao?" Béo mất kiên nhẫn: "Anh nhìn xem, giờ cả người anh đầy sơ hở, nàng muốn cắn chỗ nào chẳng được, việc gì phải đợi cắn tay anh?" Lão Dương Nhân thấy cũng đúng, hạ quyết tâm, thầm

nhủ cùng lắm mất hai ngón tay.

Lão hít sâu một hơi, xòe hai ngón tay run rẩy đưa vào miệng nàng.

Chương 835

Ngay khi sắp chạm vào môi, đột nhiên có tiếng nói vang lên bên tai: "Dừng tay." Lão Dương Nhân khựng lại, giọng nói này quá quen thuộc, chẳng phải là giọng của Trần Mộc sao?

Sao ngài ấy lại đột ngột xuất hiện ở đây?

Lão vội quay đầu nhìn quanh nhưng chỉ thấy mỗi tên Béo, trong lòng vô cùng nạp muộn.

Đột nhiên Trần Mộc lại nói: "Trên tay ngươi có huyết khí, đưa vào miệng thi thể sẽ khiến nó khởi thi ngay lập tức, đừng có làm bừa." Lão Dương Nhân tìm kiếm nguồn âm thanh, cuối cùng phát hiện tiếng nói phát ra từ dưới gầm đài ngọc.

Nhưng đài ngọc màu sắc đậm đặc, không thấy rõ bên dưới, lão vội hỏi: "Gia chủ, ngài ở dưới đài ngọc sao?" "Ngươi đừng hỏi nhiều, sau này ta sẽ giải thích.

Ngươi làm theo cách của ta: hạ thấp đầu nữ thi xuống, dùng ngón cái ấn chặt vào hầu lung, sau đó vỗ mạnh vào sau gáy một cái.

Nhớ kỹ, phải ấn chặt hầu lung, nếu không nàng sẽ nuốt mất chìa khóa!" Lão Dương Nhân đáp một tiếng, làm theo lời dặn, ấn hầu lung rồi vỗ nhẹ, chiếc chìa khóa lập tức rơi ra trên đài ngọc.

Ngay khi chìa khóa rơi xuống, lão cảm thấy vai nhẹ bẫng, đôi tay nữ thi buông thõng, cơ thể nằm vật lại trên đài ngọc.

Lão Dương Nhân thở phào, thầm nghĩ cuối cùng cũng được giải thoát.

Lại nghe Trần Mộc hỏi tiếp: "Tên Béo đó đang ở bên cạnh ngươi phải không?" Lão Dương Nhân liếc nhìn Béo, thấy hắn đã nhặt chìa

khóa lên nghiên cứu kỹ lưỡng, liền gật đầu: "Vâng." Trần Mộc dùng tiếng Thường Sa hỏi một câu: "Ngươi xem hắn có bóng không?" Lão Dương Nhân nghe xong ngẩn người, chưa hiểu ý của Trần Mộc.

Lão phản xạ tự nhiên nhìn xuống chân Béo, thấy bóng hắn bị bóng của giường ngọc che khuất, nếu không thò hẳn đầu ra thì không thấy rõ có bóng hay không.

Lão nghi hoặc: "Tôi không nhìn rõ." Trần Mộc lại bảo: "Ngươi nghe cho kỹ, ta bảo ngươi chuyện này đừng có sợ.

Trên đường ta đến đây đã nhìn thấy thi thể của tên Béo đó.

Ngươi phải hết sức cẩn thận, tên Béo trước mặt ngươi e rằng không phải người." Lão Dương Nhân nhìn Béo, thấy mặt mày hồng hào, thần thái động tác chẳng giống quỷ chút nào, liền thắc mắc: "Gia chủ, có khi nào ngài nhìn nhầm không?" Trần Mộc nói: "Không thể nhầm, chắc chắn là hắn.

Ta đoán hắn là kẻ thuộc nhóm đổ đấu trước đó.

Lúc nãy hắn xúi ngươi đưa tay vào miệng nữ thi phải không?

Đó là đang hại ngươi đấy!" Lão Dương Nhân rùng mình nổi da gà: "Tên Béo trước mặt tôi... là quỷ sao?" Lúc này Béo ngẩng đầu nhìn lão, đột nhiên lão thấy ánh mắt hắn quỷ dị lạ thường, dường như mang theo vẻ oán độc.

Lão lập tức tin đến phân nửa, vội vàng sờ soạn, quờ được cái thắt lưng của xác mặc giáp có kèm theo bao dao.

Lão nghĩ cổ nhân thường khắc văn tự trấn quỷ trên phục sức nên vội cầm lên xem.

Tuy chữ trên thắt lưng đã mờ nhưng Lão Dương Nhân vẫn nhận ra đó là văn tự nước Lỗ.

Lẽ nào người này thực sự là Lỗ Thương Vương, còn nữ thi bên cạnh là phu nhân của lão?

Trong đầu lão lóe lên ý nghĩ đó, mắt vẫn quét qua thắt lưng.

Dù không hiểu hết các chữ nhưng bốn chữ khảm vàng "Âm Tây Bảo Đế" thì rất dễ nhận ra.

Đúng là chú văn trấn quỷ, lão mừng thầm.

Lúc này Lão Dương Nhân sực nhớ ra một chuyện, hỏi Trần Mộc: "Lạ thật, giường ngọc này đâu có trong suốt, sao ngài nhìn thấy chúng tôi được?" Trần Mộc đáp: "Ta cũng không rõ, từ dưới nhìn lên thấy rất rõ ràng, cứ như là một lớp kính trong suốt vậy.

Lúc ta đi tới thấy ngươi định lấy chìa khóa nên mới gọi lại, cũng may ngươi nghe thấy, nếu không thì hỏng bét rồi." Lão Dương Nhân càng thêm thắc mắc, thầm nghĩ có vấn đề.

Giường ngọc này không rộng, hai cái xác nằm sát nhau, ánh trăng lại không đủ sáng, để nhìn thấu qua hai cái xác mà thấy rõ mọi việc bên trên là chuyện dường như không tưởng.

Ngô Tà lại nhìn Bàn Tử một cái, thấy hắn vẫn đang nghiên cứu chiếc thược thi kia, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Với tính cách của Bàn Tử, cho dù hắn không hiểu tiếng Trường Sa đang nói, chắc chắn cũng sẽ chen vào nói, tuyệt đối không thể cứ đứng đó ngây ngốc nhìn một chiếc thược thi lâu như vậy.

Ngô Tà bước xuống ngọc sàng, vỗ vai Bàn Tử.

Vừa định thử thăm dò hắn một câu, không ngờ, cú vỗ bình thường ấy lại khiến Bàn Tử phản ứng mạnh đến vậy.

Hắn đột nhiên trợn mắt tròn xoe, lớn tiếng quát: “Mày thằng ranh con này hóa ra vẫn luôn lừa lão tử!” Nói xong liền giơ con dao găm

trong tay đâm tới.

Ngô Tà kinh hãi, lùi liền mấy bước, quát lớn: "Mày làm gì vậy!" Hai mắt Bàn Tử đỏ ngầu, căn bản không nghe hắn nói, lao tới lại đâm một dao nữa.

Động tác của Bàn Tử rất nhanh nhẹn, Ngô Tà thấy nếu không chạy chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương.

Vội quay đầu chạy xuống bậc đá, Bàn Tử gào lên: "Mày chạy cái gì!" Liều mạng đuổi theo, vẻ nghiến răng nghiến lợi của hắn cứ như hai người có thù giết cha vậy.

Ngô Tà cắm đầu chạy dọc theo đường đá, Bàn Tử trông có vẻ lù đù nhưng lại chạy rất nhanh.

Hành lang đá lại ngắn, chạy thêm một chút là đến đài tế bằng đá ở cuối.

Phía sau nữa là đầy những dây leo, nếu giẫm vào đó e rằng lại bị mắc kẹt.

Hắn thầm nghĩ lẽ nào hắn thực sự là một ác quỷ, muốn kéo hắn làm vật thế mạng, nhưng nào có ác quỷ lại cầm dao đâm người.

Nghĩ đến đây, phía trước gần như đã hết đường.

Ngô Tà dừng phắt lại, rồi rút dây thắt lưng ra quất tới như roi.

Bàn Tử né tránh, Ngô Tà xông lên phía trước liền túm lấy tay hắn.

Hắn đau đớn kêu lên, con dao rơi xuống đất, Ngô Tà nắm đúng thời cơ tung một cước đá văng con dao ra ngoài hành lang đá.

Cứ thế, Ngô Tà liền để lộ sơ hở.

Bàn Tử lập tức đè Ngô Tà xuống đất: "Lão tử bóp chết mày!" Nói xong, liền mạnh mẽ bóp lấy cổ Ngô Tà.

Ngô Tà muốn giãy thoát, nhưng sức lực của Bàn Tử vô cùng lớn, hắn nhất thời lại không thoát ra được.

Trước khi làm rõ mọi chuyện, mạo hiểm ra tay e rằng sẽ làm bị thương Bàn Tử.

Thế là Ngô Tà trong lúc nguy cấp, liền dùng dây thắt lưng siết chặt cổ hắn.

Hai người giằng co nhau, mấu chốt của việc bóp cổ là phải bóp chết đối phương trước khi mình ngạt thở.

Ngô Tà thấy Bàn Tử căn bản không lưu tình, bóp hắn đến mức lưỡi gần như thè ra ngoài.

Vội dùng sức ở tay, không ngờ, chiếc dây thắt lưng trông có vẻ bảo quản còn khá tốt, kết quả chất lượng lại tệ đến vậy.

Vừa dùng sức, "bặc" một tiếng, liền đứt.

Chiếc dây thắt lưng đó làm bằng da bò, bên trên có một số mảnh giáp đồng nhỏ như vảy cá.

Những mảnh giáp đồng đó rơi lả tả xuống mặt, mảnh giáp khắc chữ Âm Tây Bảo Đế liền rơi vào miệng đang há hốc của Ngô Tà.

Chương 836

Ngô Tà đột nhiên cảm thấy một luồng chất lỏng đắng chát chảy thẳng vào cổ họng.

Nhớ đến mảnh giáp đó ở trên xác chết, hắn ghê tởm đến mức đột nhiên rùng mình.

Hắn bỗng cảm thấy trước mắt một trận mông lung, cứ như rơi vào một đám sương mù đen kịt.

Lúc này Ngô Tà chỉ cảm thấy vị đắng trong miệng càng lúc càng nồng, mọi thứ trước mắt càng lúc càng rõ ràng.

Rồi bỗng giật mình tỉnh dậy, đột nhiên phát hiện mình đang bị Bàn Tử đè trên ngọc sàng.

Hắn mắt xanh lè, siết chặt cổ hắn.

Mà chiếc thược thi trong miệng nữ thi cũng không rơi ra, hai tay vẫn siết chặt lấy vai hắn, khung cảnh vô cùng hỗn loạn!

Ngô Tà lúc này mới chợt tỉnh ngộ.

Tất cả mọi thứ vừa rồi đều là ảo giác!

Ngô Tà quay đầu nhìn con hồ thi mắt xanh bên cạnh.

Mặt nạ của nó vẫn còn dưới đất, hai con ngươi trong khe mắt nhỏ đã chuyển sang phía hai người, trừng trừng nhìn hai người.

Chẳng trách vừa rồi Bàn Tử và mình đã nói tuyệt đối đừng nhìn.

Đôi mắt của con hồ thi mắt xanh này lại tà môn đến vậy.

Sức lực của Bàn Tử vô cùng lớn, lúc này Ngô Tà cho dù đã tỉnh táo cũng sẽ bị hắn bóp chết.

Vội đưa tay sờ miệng, phát hiện mảnh giáp trong miệng đã hoàn toàn tan chảy.

Khóe mắt Ngô Tà đột nhiên nhìn thấy chiếc hộp tím vàng trên tay hồ thi, cũng không nghĩ nhiều, liều mạng vươn tay ra, cầm lấy rồi đập thẳng vào đầu Bàn Tử.

Bàn Tử rất bạo gan, chửi rủa một tiếng, hai tay lại siết chặt hơn.

Ngô Tà thầm nghĩ mày cái đồ chết tiệt này đâu phải muốn bóp chết hắn, mày rõ ràng là muốn bóp đứt cổ hắn.

Quyết tâm sắt đá, Ngô Tà liền có sát tâm.

Sát tâm vừa khởi, sức lực ở tay liền hoàn toàn khác biệt.

Chỉ nghe "bang" một tiếng, Bàn Tử trợn trắng mắt, cả người bị hắn đập đến mức gần như choáng váng, liền đổ ập xuống người Ngô Tà.

Cổ Ngô Tà được buông lỏng, hắn mạnh mẽ ho ra một ngụm máu.

Lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy đôi mắt của con hồ thi mắt xanh hình như đột nhiên mở lớn, một sức mạnh kỳ lạ nào đó khiến Ngô Tà không khỏi nhìn nó, đột nhiên đầu óc lại bắt đầu hỗn loạn.

Trong lúc nguy cấp, cũng không thể lo cho Bàn Tử được nữa.

Hắn liền đẩy Bàn Tử lên thi thể, Bàn Tử rất khôi ngô, vừa vặn đè chặt thi thể.

Cú đè này khiến cảm giác kỳ lạ đó lập tức biến mất.

Ngô Tà lúc này mới đứng dậy, xoa xoa cổ, mấy vết ngón tay in hằn sâu, gần như đã bóp biến dạng, toàn thân đau nhức vô cùng.

Đôi mắt của con hồ thi mắt xanh này thật lợi hại.

Nếu không phải trùng hợp nuốt phải mảnh giáp trên dây thắt lưng

của hắn, hai người chắc chắn sẽ phải chết một người.

Hắn nhìn chiếc hộp tím vàng vừa dùng làm hung khí, đột nhiên phát hiện, bên trên có một lỗ khóa nhỏ xíu, không khỏi "a" một tiếng.

Rồi nhìn vào miệng nữ thi, thầm nghĩ, lẽ nào chiếc thược thi kia chính là dùng để mở chiếc hộp này?

Chiếc hộp tím vàng đó, cầm rất nặng tay, trông hơi giống chiếc đỉnh Hươu Bạc bị thu nhỏ trong Hòm Báu Trùng Lập, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều.

Chắc chắn bên trong không phải là xá lợi tử.

Ngô Tà lắc lắc, không có tiếng động, thầm nghĩ: lẽ nào bên trong đựng chính là con quỷ tỳ mà Bàn Tử nói?

Thược thi ở trong miệng nữ thi, Ngô Tà định thần lại, hít sâu một hơi, hai ngón tay thăm dò vào dưới lưỡi nàng, kẹp lấy chiếc thược thi, rồi cẩn thận kẹp ra ngoài.

Chiếc thược thi còn chưa ra khỏi miệng nàng, đã thấy một sợi tơ cực kỳ mảnh buộc vào cán thược thi, xuyên thẳng vào cổ họng thi thể nữ kia.

Đột nhiên Ngô Tà ý thức được có gì đó không ổn, đầu bên kia của sợi dây này hình như còn buộc thứ gì đó.

Nếu mạo hiểm cứ thế lấy ra ngoài, không biết sẽ xảy ra tình huống bất ngờ gì.

Ngay lúc này, Ngô Tà chợt suy nghĩ, đột nhiên nhớ đến một số lời Trần Mộc đã nói với hắn trước đây.

Vào thời nhà Thương, thợ thủ công của An Lạc đã có thể khéo léo lắp một số nỏ cơ vào trong thi thể người, dùng dây vàng để kích hoạt.

Chỉ cần trộm mộ tặc vừa thò tay lấy ngọc tắc hoặc bảo châu trong

miệng hoặc cửa hậu của thi thể ra, cơ quan lập tức khởi động, nỏ tiễn phá thể mà ra.

Bởi vì khi đó người và thi thể thường ở rất gần, căn bản không thể né tránh.

Không biết đã có bao nhiêu trộm mộ tặc đã chết dưới loại cơ quan này.

Ngô Tà ấn ấn vào bụng thi thể nữ, quả nhiên sờ thấy mấy khối cứng rắn, thầm nghĩ: may mà ra tay chậm, nếu là Bàn Tử thì e rằng đã trúng chiêu rồi!

Nghĩ đến tất cả những sắp đặt này, cứ như thể được thiết kế chuyên dành cho trộm mộ tặc, Ngô Tà không khỏi cảm thấy một trận rợn người.

Sợi tơ phía sau chiếc thược thi là tơ vàng, chỉ có thể kéo chứ không thể bẻ, dùng móng tay bóp nhẹ một cái liền đứt.

Lấy chiếc thược thi ra, khớp với lỗ khóa trên hộp tím vàng, quả nhiên có thể khớp.

Nhưng Ngô Tà không biết chiếc hộp này có trò gì, nói không chừng còn có cơ quan.

Hắn suy nghĩ một lát, tạm thời vẫn là không mở thì hơn.

Vẫn nên đợi lát nữa mang ra ngoài, nhờ Trần Mộc hoặc Trát Cô Tiếu mở thì an toàn hơn.

Hai người họ đối với những thứ này, chắc chắn là tinh thông hơn mình.

Nhưng ngay lúc này, Ngô Tà tùy ý quét mắt nhìn xung quanh một vòng.

Rồi phát hiện, thi thể nữ đang móc lấy hắn, đột nhiên trở nên dữ

tợn.

Chỉ thấy mặt nàng như quả quýt bị biến chất, lập tức xẹp xuống, cổ họng phát ra âm thanh không thể hình dung nổi.

Chỉ vài giây, ngay trước mặt hắn, từ một mỹ nhân sống động nhanh chóng biến thành một xác khô.

Chương 837

Ngô Tà chỉ vừa run rẩy, cánh tay khô héo của nàng liền đứt lìa, thân thể khô quắt đổ vật xuống ngọc đài, vẫn còn không ngừng co rút.

Xem ra viên ngọc trên chiếc thược thi quả thực có tác dụng chống thối rữa, Ngô Tà không nghĩ vẩn vơ nữa, bỏ tất cả những thứ này vào túi.

Thầm nghĩ nơi đây không nên ở lâu, rồi liền đi cõng Bàn Tử.

Bàn Tử bị cú đập kia làm bị thương khá nặng, kéo mấy lần cũng không nhúc nhích.

Ngô Tà thầm nghĩ không đến nỗi nào chứ, lẽ nào bị đánh chết rồi.

Lúc này cũng không thể quản nhiều như vậy, Ngô Tà trước tiên nắm lấy một tay hắn, quát lớn: "Dậy!" Rồi ưỡn lưng một cái, cõng hắn lên vai.

Bàn Tử rất nặng, Ngô Tà thầm lắc đầu, vừa đi vừa mắng tổ tông Bàn Tử.

May mắn thay hành lang đá vốn không dài, Ngô Tà rất nhanh đã đi đến đoạn giữa, vừa ra khỏi khu vực dây leo chằng chịt, hắn liền nhìn thấy vách đá.

Trát Cô Tiếu và Trần Tiểu Đao đều không ở phía trên, xem ra chắc là đã quay về tìm lối ra rồi.

Đi đến đài tế ở cuối hành lang đá, đặt Bàn Tử xuống đài tế, định nghỉ ngơi một lát.

Đột nhiên nhìn thấy Trát Cô Tiếu đã chui ra từ cái hang gần mặt đất nhất.

Hắn rất quen thuộc với những thứ kỳ môn độn giáp này, có hắn ở đây, cái mê cung kia căn bản không là gì.

Ngô Tà sợ hắn không nhìn thấy mình, vừa vẫy tay vừa lớn tiếng gọi: "Ta ở đây!!" Trát Cô Tiếu nhìn thấy Ngô Tà, vốn định cười, nhưng đột nhiên sắc mặt liền biến đổi, chỉ tay ra phía sau.

Ngô Tà quay đầu lại nhìn, Bàn Tử không biết từ lúc nào đã ngồi dậy, mà con hồ thi mắt xanh kia, lại đang bám chặt trên lưng hắn, lạnh lùng nhìn hắn.

Ánh mắt Ngô Tà lập tức bị đóng băng, không cách nào di chuyển được.

Tuy nhiên không biết có phải do đã ăn mảnh giáp trên dây thắt lưng hay không, tuy đầu không thể quay lại, nhưng lại không xuất hiện ảo giác.

Trước mắt loáng thoáng, nhưng tư duy lại rất tỉnh táo.

Lúc này, Ngô Tà đột nhiên nghe thấy tiếng Trát Cô Tiếu mấy người xông tới, trong lòng kêu to không hay, bọn họ chưa từng trải qua yêu thuật của con hồ thi này, không biết lợi hại, mạo hiểm xông tới chắc chắn sẽ có chuyện.

Hắn muốn lớn tiếng nhắc nhở bọn họ, nhưng cổ họng hắn như bị thứ gì đó chặn lại, há to miệng nhưng không nói được lời nào, hắn sốt ruột đến mức huyết quản gần như muốn nổ tung.

Đột nhiên Ngô Tà linh quang chợt lóe, phát hiện tay vẫn có thể cử động một chút, lập tức cả hai tay đều làm động tác súng, nòng súng chỉ vào đầu con hồ thi, không ngừng gật gật.

Vừa ra hiệu được mấy cái, phía sau liền vang lên một tiếng súng.

Đầu con hồ thi mắt xanh bị bắn nát ngay trước mắt Ngô Tà.

Lúc đó Ngô Tà đang há miệng, nước thi gần như bắn tung tóe đầy mặt đầy miệng hắn.

Trải qua sự ghê tởm này, Ngô Tà lập tức nôn ọe, thứ này còn ghê tởm hơn cả ăn phân.

Cú này khiến hắn gần như nôn hết mọi thứ trong bụng ra, mới quay đầu lại.

Trát Cô Tiếu hai tay cầm khẩu súng hộp gương của Đức, nòng súng vẫn còn bốc lên một làn khói xanh.

Ngô Tà ho khụ khụ mấy tiếng, tiện tay dùng ống tay áo lau đi nước thi trên mặt.

Trát Cô Tiếu mấy người từ bên kia đến đài tế này còn một đoạn đường.

Dọc đường đều là dây leo, vô cùng nguy hiểm.

Tuy nhiên may mắn thay Trát Cô Tiếu rất có cách.

Hắn dùng đá trước tiên dụ những dây leo đó ra, rồi sau đó mới tự mình đi qua.

Chẳng bao lâu sau bọn họ liền leo lên đài tế này.

Mấy người lập tức đi đến xem hắn có sao không.

Vừa ngửi thấy mùi trên người Ngô Tà, hắn liền nhíu mày, gần như muốn nôn ra.

Sau khi mấy người hội hợp, mới nói ra tình hình vừa gặp phải.

Hóa ra vừa rồi ở chủ mộ thất.

Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi hai người cùng nhau phát hiện một cơ quan.

Mà phía Trát Cô Tiếu cũng phát hiện một cái.

Hai người đều chia nhau ấn công tắc cơ quan.

Nhưng mấy người đều không ngờ, các cơ quan bên trong này hóa ra đều mở xuống dưới.

Cứ thế mấy người liền trực tiếp rơi xuống mộ đạo phía dưới.

Ba người trong mộ đạo, cũng phát hiện ra mấy bộ thi thể, tiện thể còn lấy được một số súng và một số thuốc nổ.

Đều là lấy từ trên thi thể xuống, không chỉ vậy, nơi đó toàn là vết đạn, xem ra đã xảy ra một trận ác chiến.

Xem ra, nhóm trộm mộ tặc đầu tiên đi vào, trang bị vô cùng tinh lương.

Không biết là lai lịch gì.

Những người này vào đây đều không ra ngoài được, lẽ nào đã chết hết ở đây rồi.

Nếu chưa chết, bọn họ bây giờ lại đang ở đâu?

Mấy người vừa nghĩ vừa dựa vào đài tế, không ngờ cái đài đá tưởng chừng vô cùng chắc chắn này lại không chịu nổi.

Ngô Tà còn chưa áp hết toàn bộ trọng lượng, đài tế này đột nhiên lún xuống, thấp đi nửa khúc.

Mấy người giật mình hoảng hốt, còn tưởng đã chạm vào bẫy gì đó, vội vàng cúi thấp người.

Chỉ nghe một chuỗi âm thanh cơ quan khởi động, bắt đầu từ dưới chân, phát ra liên tục, cuối cùng một tiếng động lớn truyền đến từ đài đá xa xa.

Thò đầu ra nhìn, chỉ thấy trên thân cây cổ thụ phía sau đài đá, lại đã nứt ra một cái lỗ lớn.

Trong khe nứt, xuất hiện một chiếc quan quách bằng đồng khổng lồ được cố định bằng dây xích sắt.

Những dây xích sắt đó đã hòa vào thân cây, hơn nữa còn quấn mấy vòng trên chiếc quan tài bằng đồng.

Trát Cô Tiếu nhìn đến ngây người, "a nga" một tiếng, nói: "Hóa ra quan quách thật sự ở đây." Ngô Tà vui mừng reo lên: "Chà chà, quan tài to thế này chắc chắn đáng tiền nhỉ?

Chương 838

Lần này cuối cùng cũng không phí công đến!" Trát Cô Tiếu vỗ đầu hắn một cái, nói: "Đáng tiền đáng tiền, mày đừng có mà mẹ nó lúc nào cũng nghĩ đến tiền, thứ này cho dù đáng tiền mày cũng không vác đi được, nói với mày bao nhiêu lần rồi, thứ này gọi là quan quách, không phải quan tài!

Đừng có mà mẹ nó lúc nào cũng thấy tiền là sáng mắt lên!" Ngô Tà xoa xoa đầu, không nói gì nữa.

Trần Tiểu Đao ở một bên nhìn mấy lần sau đó, cảm thấy có gì đó không ổn.

"Các quan tài khác đều là đóng đinh rồi thì không chuẩn bị mở ra nữa, nhìn thế này, cơ quan của đài đá này hình như vốn là để người khác tìm thấy chiếc quan quách này, lẽ nào mộ chủ ban đầu đã định một ngày nào đó sẽ để người khác mở quan tài của mình?" "Hơn nữa các anh nhìn xem, mấy sợi xích sắt này, buộc chặt đến vậy, không giống là để cố định, ngược lại giống như là không cho thứ bên trong ra ngoài mới buộc lên." Mấy người nhìn kỹ, quả nhiên giống như Trần Tiểu Đao nói.

Đây rõ ràng là để ngăn chặn thứ bên trong chạy ra ngoài, mới làm kiểu thiết kế này.

Mấy người sau khi đi vào đây, những chuyện không thể tin nổi đếm không xuể.

Lẽ nào đây lại là quái vật gì đó.

Chỉ cần mở ra, liền sẽ có thứ kỳ quái gì đó chạy ra từ bên trong.

Trát Cô Tiếu suy nghĩ một lát, nói: "Thứ có thể cứu Gia chủ nói

không chừng đều ở bên trong này, nếu không mở ra thì chẳng phải là phí công rồi sao." "Cho dù có thứ gì, chúng ta cũng không phải là không thể chiến đấu với nó một trận, hóa thân của Gia chủ hiện tại vẫn còn ở bên trong này, nếu có động tĩnh lớn, ngài ấy nhất định sẽ đến đây." Trần Tiểu Đao gật đầu.

"Huống hồ chúng ta bây giờ quay về đường cũ cũng không mấy khả thi, mỗi một cái hang trên vách đá này, gần như đều thông đến mê cung đường đá kia, muốn từ đó đi ra, không biết phải mất bao nhiêu thời gian, cách tốt nhất, vẫn là leo lên phía trên.

Mấy người ngẩng đầu nhìn, liền nhìn thấy khe nứt trên đỉnh hang.

Ánh trăng từ trên đó chiếu xuống, trông vô cùng thê lương.

Trần Tiểu Đao chỉ vào cái cây cổ thụ: "Các anh nhìn xem, ngọn cây cổ thụ này rất gần với đỉnh hang, hơn nữa còn có rất nhiều dây leo từ trên cây kéo dài ra bên ngoài đỉnh hang, đây quả thực là một chiếc thang tự nhiên, hơn nữa cả cái cây đó có nhiều cành như vậy, rất dễ leo, vừa hay có lợi cho chúng ta đi ra." "Đại ca, anh nói thế thuần túy là nói bừa, đó là cây ăn thịt người mà, leo cái cây đó chẳng phải là đi tìm chết sao?" Bàn Tử ở một bên nghi hoặc nói.

Trần Tiểu Đao cười cười: "Cây này gọi là Cửu Đầu Xà Bách, tôi sớm đã nghĩ đến rồi, anh không thấy những dây leo kia sao cũng không dám chạm vào những tảng đá ở đây sao?" "Tảng đá này gọi là Thiên Tâm Nham, chuyên khắc Cửu Đầu Xà Bách, chúng ta lấy một ít tro đá bôi lên người, đảm bảo thuận buồm xuôi gió." Mấy người lúc này không nói hai lời, lập tức bắt đầu hành động.

Mấy người thu dọn đồ đạc xong xuôi.

Trát Cô Tiếu tay cầm song súng đi ở phía trước.

Những người khác liền theo sau hắn, Trần Tiểu Đao ở phía sau

chốt hạ.

Mấy người từ từ đi lên đài đá cao, vừa rồi vội vàng chạy xuống, không xem kỹ.

Hóa ra đài đá này đều là những khối Thiên Tâm Nham lớn lớn chồng lên nhau, thể tích lớn như vậy, không biết làm sao mà vận chuyển vào được.

Trên bậc đài còn khắc một số hươu đầu hạc, loại phù điêu này rất hiếm thấy.

Mấy người đều không khỏi có chút nghi hoặc, Lỗ Thương Vương này rốt cuộc là chư hầu cấp bậc nào, sao quy cách mai táng lại kỳ lạ đến vậy.

Mấy người đi đến trước cái hang cây.

Lúc này mới nhìn rõ, hóa ra cái hang đó không phải tự mình nứt ra.

Mà là bị mười mấy sợi xích sắt bên trong kéo ra.

Chiếc quan quách bằng đồng khổng lồ kia liền ở ngay trước mặt mấy người.

Chiếc quan quách bằng đồng này ít nhất dài ba mét, bên trên dày đặc khắc đầy minh văn.

Chữ viết thời Chiến Quốc vô cùng phức tạp, mà chữ của Tề, Lỗ là chữ viết phổ biến được các học giả sử dụng khi đó.

Nước Sở sau khi thôn tính nước Lỗ, cũng đã hấp thụ rất nhiều văn hóa của nước Lỗ, chữ viết cũng khá giống với nước Lỗ.

Hiện nay trên thị trường những bản rập thời Chiến Quốc được bày bán, có phần lớn đều là đồ vật của thời kỳ đó, cho nên Trần Tiểu Đao đối với những minh văn này vẫn có thể nhìn đại khái.

Lúc này, mấy người đều không nói gì, như thể sợ đánh thức mộ

chủ nhân vậy.

Trát Cô Tiếu lấy ra chiếc đòn bẩy, gõ gõ.

Trong quan tài lập tức truyền ra tiếng động trầm đục.

Nghe tiếng động, bên trong chắc chắn đã chứa đầy đồ vật.

Trát Cô Tiếu biết Trần Tiểu Đao thường xuyên nghiên cứu những chữ cổ này, liền hỏi: "Tiểu Đao, có đọc hiểu được bên trên viết gì không?" Trần Tiểu Đao lắc đầu.

"Quá cụ thể thì tôi cũng không hiểu, chỉ có thể đọc hiểu đại khái." "Nhưng có thể khẳng định chủ nhân của chiếc quan tài này, chính là Lỗ Thương Vương mà chúng ta đang tìm, chữ viết trên này, chắc hẳn chính là cuộc đời của hắn, hắn dường như chưa đến năm mươi tuổi đã chết, không con không cái, mà tình cảnh khi hắn chết, cũng giống như tôi từng tìm hiểu, là đột nhiên tọa hóa trước mặt Lỗ Công.

Những thứ khác chắc hẳn đều là một số sự việc trong cuộc đời hắn." Trần Tiểu Đao bám trên đó xem hồi lâu, lúc này mới nói.

"Vậy mấy chữ này có ý nghĩa gì?" Ngô Tà hỏi hắn.

Trần Tiểu Đao nhìn một cái, ở giữa quan tài, viết một chữ "Khải", rồi bên dưới là một chuỗi dài "tử sửu dần mão".

Mấy chữ này đặc biệt lớn hơn một chút, trông khá nổi bật.

Hắn biết mấy chữ này là một ngày, nhưng thời Xuân Thu Chiến Quốc, Chu thất suy yếu, các chư hầu tự ý hành sự, lịch pháp loạn đến mức không thể tả, cho nên cũng không biết đây là ngày nào.

"Cái này chắc hẳn là ngày hạ quan tài.

Nhưng tôi cũng không biết đây là ngày nào." Trong lúc Trần Tiểu Đao nghiên cứu minh văn, Trát Cô Tiếu ở một bên nghiên cứu cách mở chiếc quan quách này.

Hắn lắc lắc mấy sợi xích sắt kia, mỗi sợi đều to bằng ngón tay cái.

Khi đó An Lạc vừa mới bước vào thời đại đồ sắt, thứ này chắc hẳn thuộc về hàng xa xỉ phẩm.

Trải qua nhiều năm như vậy, phần lớn đã lão hóa đến mức không còn ra hình thù gì, về cơ bản chỉ có thể dùng làm vật trang trí.

Trát Cô Tiếu bảo mấy người tránh ra, kéo nòng súng, bắn mấy phát liên tiếp.

Những sợi xích sắt liền đứt hết, chỉ còn lại mấy sợi dùng để cố định vị trí ở đó.

Nhưng ngay lúc này, chiếc quan quách kia đột nhiên tự mình rung động một cái, từ bên trong phát ra một tiếng động trầm đục.

Trát Cô Tiếu ban đầu còn tưởng mình nghe nhầm, vừa định hỏi người khác, đột nhiên lại một trận rung động nữa, lần này mấy người đều nghe rõ mồn một.

Không khỏi toàn thân lạnh toát, thầm nghĩ hỏng rồi.

Bên trong này quả nhiên có vấn đề.

Mấy người đều lùi lại mấy bước.

Mặc dù sớm đã nghĩ đến chiếc quan tài này chắc chắn sẽ có vấn đề.

Nhưng đợi đến khi nó phát ra âm thanh, mấy người vẫn đều giật mình kinh hãi.

Âm thanh này nói rõ bên trong này chắc chắn có một thứ gì đó có thể cử động.

Chương 839

Thứ bên trong quan tài mà còn có thể cử động, đây chắc chắn không phải là thứ tốt lành.

Yêu Muội Nhi bị âm thanh này làm cho sắc mặt tái nhợt, run rẩy nói: "Bên trong này hình như có thứ gì đó sống, chúng ta đừng mở ra nữa." Nói xong liền rụt lại phía sau Trần Tiểu Đao.

Trát Cô Tiếu cẩn thận nhìn kỹ khe hở của quan quách, lắc đầu nói: "Không thể nào, chiếc quan quách này được niêm phong rất kín, không khí căn bản không thể lưu thông, bất kể bên trong có sinh vật sống gì, cho dù thọ mệnh có ba ngàn năm, cũng đã sớm bị nghẹt thở mà chết rồi.

Huống hồ đây chỉ là một chiếc quan quách, bên trong còn có mấy tầng quan tài nữa, chúng ta cứ bóc bỏ một hai tầng rồi nghe rõ hơn đã." Hắn ước chừng trọng lượng của thứ này, trong ký ức, chiếc quách đồng nặng nhất chắc hẳn là chiếc quan quách khổng lồ của mộ Tăng Hầu Ất ở Lôi Cổ Đôn, khoảng chín tấn.

Chiếc này thể hình cũng xấp xỉ, nhưng chiếc của mộ Tăng Hầu Ất là đồng khảm gỗ.

Chiếc này hoàn toàn bằng đồng, e rằng trọng lượng còn xa hơn chín tấn, cụ thể bao nhiêu, không ước tính ra được.

Trát Cô Tiếu dùng dao trước tiên cạo bỏ vữa lửa ở khe hở, rồi dùng đòn bẩy kẹt vào, quát lớn một tiếng, dồn sức ấn xuống, chỉ nghe "két" một tiếng, tấm đồng trên quách liền bật lên.

Trần Tiểu Đao và Ngô Tà lên giúp sức, đẩy tấm đồng ra ngoài.

Tấm đồng này ít nhất nặng mấy ngàn cân, đẩy hồi lâu mới lấy ra

được nửa bên.

Cuối cùng mấy người đồng thời dùng vai đẩy một cái, lật tấm ván sang một bên, cuối cùng lộ ra chiếc quan tài bên trong.

Đó là một chiếc quan tài ngọc bích tinh xảo được khảm ngọc, bên trên khảm đầy ngọc thạch.

Những viên ngọc thạch này được sắp xếp rất ngay ngắn, chia thành hai kiểu hình lăng trụ và hình tròn, khái quát cho thuyết trời tròn đất vuông.

Bên trong chiếc quan tài lồng khảm ngọc, là một chiếc quan tài gỗ sơn mài vẽ màu.

Vì bên ngoài bị ngọc thạch che khuất, cũng không nhìn ra bên trên vẽ gì.

Ngô Tà nhìn thấy chiếc quan tài đó, mắt gần như muốn rớt ra ngoài: "Mẹ kiếp, nhiều ngọc thế này, lần này đi ngang ngược cũng được rồi!" Vừa nói vừa nghiến răng nghiến lợi định ra tay, Trát Cô Tiếu vội quát: "Không được!

Đây là ngọc Mã Nạp Tư Tân Cương, mày mà bóc ngọc ra bán, thì nó không đáng tiền nữa, mày phải lấy cả bộ quan tài lồng khảm ngọc này ra mới đáng tiền!" Trần Tiểu Đao gõ gõ chiếc quan tài gỗ sơn mài vẽ màu, nói: "Thông thường vương chư hầu thời Chiến Quốc đều là hai tầng quách, ba tầng quan tài, nếu coi cái cây kia là tầng quách thứ nhất, bây giờ chúng ta đã bỏ đi hai quách hai quan tài rồi, tầng dưới cùng kia, chắc hẳn là quý giá nhất." Nói xong, Trần Tiểu Đao cẩn thận dùng dao nhỏ bóc tất cả những sợi tơ vàng từ trên quan tài sơn mài xuống, để không làm hỏng chiếc quan tài lồng khảm ngọc, hắn bóc rất cẩn thận.

Mất nửa giờ, cuối cùng cũng lấy ra được cả bộ quan tài lồng.

Vừa tháo bỏ quan tài lồng khảm ngọc, liền nhìn thấy những hình vẽ màu trên quan tài gỗ.

Những thứ này dễ hiểu hơn minh văn, hắn thắp đèn mỏ quạng lên nhìn kỹ.

Bên trên vẽ mấy bức tranh tự sự.

Bức tranh trên nắp quan tài có lẽ là cảnh tượng khi quan tài vừa được nhập liệm.

Một cây cổ thụ khổng lồ, ở giữa nứt ra một cái lỗ, quan quách bằng đồng bị rất nhiều hài cốt khiêng, vẫn chưa đậy nắp, rồi bên cạnh có rất nhiều người, đang cung kính quỳ ở đó.

Ngô Tà lúc này không nói hai lời, liền muốn tiếp tục mở chiếc quan tài gỗ sơn mài vẽ màu bên trong, Trần Tiểu Đao lập tức kéo hắn lại, mắng: "Mày cái đồ chết tiệt này thấy quỷ thì ngất, thấy tiền thì không cần mạng, bên dưới chỉ còn một tầng nữa thôi, đừng có mà lóng ngóng, cẩn thận chút đi." Nói xong liền ngồi xổm xuống, tai áp vào nắp quan tài, làm động tác ra hiệu cho mấy người xung quanh không được nói chuyện.

Mấy người đều nín thở, sợ làm phiền hắn.

Trần Tiểu Đao lắng nghe rất lâu, rồi quay người lại.

Sắc mặt vô cùng nghiêm trọng: "Bên trong này có tiếng thở." Mấy người đều ngẩn ra.

Nếu nghe thấy tiếng quỷ gào bên trong, thì còn có thể chấp nhận, nhưng bây giờ thứ bên trong đang thở, điều này cũng quá kỳ lạ rồi.

Trát Cô Tiếu hoạt động cơ thể một chút, rồi định dùng đòn bẩy chọc vào bên trong, ngay lúc này, phía sau có một âm thanh gọi: "Dừng tay!" Mấy người quay đầu lại nhìn, hóa ra Bàn Tử trước đó không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy.

Hắn vừa xoa xoa đầu, vừa vẫy tay với mấy người: "Không được không được, mở kiểu này sẽ có chuyện đó." "Vậy mày nói mở kiểu gì?" Trát Cô Tiếu nhíu mày, hỏi.

Bàn Tử vẫy tay bảo mấy người tránh ra, tự mình đưa tay vào khe hở giữa quan tài sơn mài và quan quách bằng đồng.

Hắn nhắm mắt dò dẫm hồi lâu, đột nhiên hắn dùng sức ở tay, "bặc" một tiếng, quan tài từ giữa liền nứt ra gọn gàng.

Ngay khoảnh khắc đó, mấy người đều dường như nghe thấy một tiếng kêu vô cùng thảm thiết, truyền ra từ quan tài.

Yêu Muội Nhi bị âm thanh đột ngột này làm cho giật mình, cả người liền ngã nhào vào người Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao thì không sợ hãi, nhưng bị Yêu Muội Nhi bất ngờ như vậy làm cho không nhẹ.

Không chú ý một cái, liền trực tiếp bị đẩy ngã xuống đất.

Bàn Tử lập tức nhảy lùi lại, hai tay dang rộng, nói: "Lùi lại!" Trát Cô Tiếu và Ngô Tà không tự chủ được đều giương súng lên, chĩa vào quan tài, nhanh chóng lùi lại mấy bước.

Chiếc quan tài sơn mài như một đóa sen từ trong quan quách vươn lên.

Rồi nắp quan tài nứt ra hai bên liền lật xuống.

Kiểu thiết kế khéo léo tuyệt vời này thật khiến người ta phải trầm trồ, mấy người không khỏi nhìn đến ngây người.

Đồng thời, mấy người liền nhìn thấy một người toàn thân mặc giáp đen, từ trong quan tài ngồi dậy.

Trát Cô Tiếu nhướng vai, gần như sắp nổ súng, Bàn Tử liền túm lấy tay hắn, nói: "Đừng động, trên người hắn mặc là bảo bối, đừng

làm hỏng!" Mấy người lúc này cuối cùng cũng nhìn thấy, diện mạo của Lỗ Thương Vương bí ẩn là gì.

Đó là một bộ thấp thi hiếm thấy, toàn thân da thịt đã trắng đến mức có cảm giác trong suốt, hai mắt nhắm nghiền, xem ra lúc chết có vẻ vô cùng đau khổ, ngũ quan gần như đều vặn vẹo.

Mấy người đều vô cùng kỳ lạ, hắn đã có cách có thể khiến thi thể thiếu nữ kia ngàn năm bất hủ, vì sao ngược lại lại không thể bảo tồn tốt thi thể của chính mình.

Trần Tiểu Đao tiến lại gần quan sát, rồi lên tiếng: "Cứ tưởng lại gặp phải một con 'bánh chưng' nữa chứ, nhìn xem, đằng sau có một thanh gỗ chống lấy nó.

Bảo sao cái xác này lại ngồi dậy được." Mấy người cùng tiến lại gần.

Quả nhiên, đó là một cơ quan vô cùng tinh xảo.

Chỉ cần nắp quan tài vừa mở, thi thể bên trong sẽ bị một thanh gỗ chống cho ngồi dậy.

Nếu là kẻ trộm mộ tầm thường, e rằng đã bị dọa cho khiếp vía.

Cả hội lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ lão Lỗ Thương Vương này thật lắm mưu mô.

Có điều lão cũng nên nghĩ tới, kẻ sợ ma thì không đổ đấu, mà kẻ đã đi đổ đấu thì chắc chắn không sợ ma.

Những kẻ dám đi mở quan tài người khác vào đêm hôm khuya khoắt thế này đều là những kẻ liều mạng, trò hù dọa này xem chừng đã quá coi thường bọn họ rồi.

Mấy người vây quanh, nhìn vào bộ khấp giáp khoác trên người thi thể, thực chất đó chính là lớp quan tài cuối cùng, tên khoa học gọi là

Kim Lũ Ngọc Giáp.

Nhưng không rõ vì sao những phiến ngọc bên trên đều đã biến thành màu đen.

Tiến lại nhìn kỹ, cả đám không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy lồng ngực cái xác kia vẫn không ngừng phập phồng, giống như vẫn còn hơi thở.

Chương 840

Tiếng thở ấy lúc này nghe rất rõ ràng, thậm chí còn thấy được hơi ẩm phun ra từ mũi nó.

Yêu Muội Nhi kinh ngạc há hốc mồm: "Cái... cái này... thứ này hình như còn sống!" Mấy người nhìn kỹ lại, quả nhiên, lồng ngực thi thể đang phập phồng lên xuống có quy luật, y hệt như đang hít thở.

Lúc này ai nấy đều vô cùng chấn kinh.

Đổ đấu bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên họ gặp phải hiện tượng thi thể vẫn còn sống thế này.

Trước đây cùng lắm chỉ gặp phải 'khởi thi', nhưng đó đều là những cái xác không có ý thức, chưa bao giờ thấy trường hợp nào lại biết hít thở bình thường như người sống cả.

Xem ra thứ này vẫn chưa chết hẳn.

Thế nhưng quan sát hồi lâu, thi thể vẫn không có biến hóa gì thêm, lồng ngực tuy vẫn phập phồng nhưng không hề có động tĩnh nào khác.

Lúc này, Chá Cô Tiếu quan sát một phen, đôi mắt đột nhiên sáng rực lên.

Bàn Tử ở bên cạnh cũng chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt lập tức trở nên lấp lánh, miệng há hốc không khép lại được, chỉ tay vào bộ giáp đen kia nói: "Đây...

đây không phải là Ngọc Dũng sao?

Trời đất ơi, hóa ra thứ này thực sự tồn tại!" Yêu Muội Nhi đứng bên cạnh vẫn chưa hiểu chuyện gì, vội vàng hỏi đó là thứ gì.

Chá Cô Tiếu lúc này cũng đã nhận ra lai lịch của món đồ.

Bàn Tử lắp bắp nói: "Tạo... tạo hóa rồi!

Tôi đổ đấu bấy lâu nay, cuối cùng... cuối cùng cũng tìm được một món thần khí, đó là Ngọc Dũng đấy!

Chỉ cần mặc thứ này vào, người ta sẽ được phản lão hoàn đồng.

Các người thấy chưa, là thật đấy!

Cỗ thi thể này chính là minh chứng!" Bàn Tử kích động tóm lấy vai Lão Dương Nhân.

Vào thời đại của Lỗ Thương Vương, bốn mươi năm mươi tuổi đã được coi là thọ rồi.

Cỗ thi thể này tuy cơ bắp có hơi teo lại, nhưng diện mạo quả thực còn rất trẻ trung.

Mấy người không khỏi âm thầm kinh hãi, trên đời này thực sự có chuyện phản lão hoàn đồng sao.

Bàn Tử nhìn đến đờ người, lẩm bẩm: "Thật không ngờ, ngay cả Tần Thủy Hoàng còn không tìm được thứ này, hóa ra lại nằm trên người lão ta.

Anh em ơi, có ai biết cách lột thứ này ra không?" Chá Cô Tiếu lắc đầu: "Nghe nói thứ này từ bên ngoài không thể lột ra được, đây cũng là một rắc rối, chẳng lẽ chúng ta phải cõng nguyên cái xác này ra ngoài sao?" Hai người kiểm tra một lượt, kéo tay kéo chân thi thể nhưng nó chẳng có phản ứng gì, dường như cũng không nguy hiểm.

Sự căng thẳng của mọi người dần dịu xuống.

Lão Dương Nhân hỏi: "Nếu lột cái Ngọc Dũng này ra, người bên trong sẽ thế nào?" Bàn Tử cũng chưa nghĩ tới điểm này, đáp: "Cái đó Bàn gia tôi cũng không rõ, cùng lắm thì hồn phi phách tán thôi." Trần Tiểu Đao và Yêu Muội Nhi thấy họ bận rộn, liền đi kiểm tra xem

trong quan tài còn món minh khí bồi táng nào không.

Dưới đáy quan tài là một lớp dày đặc những thứ giống như vảy, bên trong xếp từng tầng từng tầng những món minh khí không gọi được tên.

Yêu Muội Nhi bốc một nắm vảy lên hỏi Trần Tiểu Đao đây là cái gì.

Trần Tiểu Đao cầm lên ngửi một cái rồi nói: "Đây là lớp da người bong tróc ra từ lão ta đấy." Yêu Muội Nhi thấy buồn nôn, lập tức vứt đi: "Lão già này bị bệnh ngoài da sao mà bong nhiều thế này?" "Không phải như vậy đâu, đó là lớp da cũ lão ta thoát xác ra, mỗi lần thoát xác lại trẻ lại một chút.

Nhìn lượng da này, chắc cũng phải thoát năm sáu lớp rồi." Yêu Muội Nhi thấy mấy thứ này quá ghê tởm, y hệt da rắn nên cũng mất hứng, lùi ra một bên.

Đúng lúc này, Bàn Tử reo lên: "Có cửa rồi!" Mấy người vội vây lại xem, thấy ở nách bộ Ngọc Dũng có một mẩu sợi vàng dư ra trên một miếng ngọc.

Trần Tiểu Đao ngạc nhiên: "Tôi nói này, cái lão Béo chết tiệt nhà ngươi, mắt mũi kiểu gì mà thính thế, một mẩu sợi thừa thế này cũng nhìn ra được." Bàn Tử lườm anh ta một cái, lầu bầu: "Các đồng chí này, sát tâm nặng quá, đổ đấu cái kiểu gì mà cứ muốn bưng cả ổ nhà người ta đi thế.

Đổ đấu là một nghề thủ công tỉ mỉ, thấy chưa, hôm nay nếu không có Bàn gia tôi ở đây, các người có mà phải nung chảy cái xác này mới lột được Ngọc Dũng ra." Trần Tiểu Đao mắng: "Xéo đi, còn chưa biết có phải hay không đâu, biết đâu chỗ này vốn dĩ đã dư ra một mẩu dây thì sao." Bàn Tử ha ha cười nói: "Ngươi đừng có không tin tà." Nói đoạn định đưa tay ra giật mẩu dây đó, tay mới đưa ra được một nửa

thì nghe thấy một tiếng "vút".

Mấy người chỉ cảm thấy có thứ gì đó lướt qua trước mắt, nhanh như điện chớp.

May mà Trần Tiểu Đao phản ứng nhanh, tung một cước đá văng Bàn Tử ra.

Bàn Tử vừa tránh được, một thanh hắc đao đã "đinh" một tiếng cắm phập vào thân cây, ngập sâu quá nửa.

Nếu không có cú đá của Trần Tiểu Đao, đầu của Bàn Tử đã bị cắm xuyên rồi.

Mấy người quay lại nhìn, thấy Trần Mộc đang đứng dưới bậc đài giai, toàn thân nhuốm đầy máu đen.

Tay trái của ta vẫn giữ tư thế sau khi phóng đao, tay phải xách một vật kỳ quái.

Đợi khi nhìn rõ, tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

Vật ta đang cầm trên tay phải, chính là thủ cấp của con Huyết Thi kia.

Trần Mộc nhìn mấy người bọn họ, từng bước chậm rãi bước lên đài giai.

Từ những vết tích trên người, có thể thấy ta vừa trải qua một trận ác chiến.

Ta liếc nhìn quan tài, sau đó phẩy tay ra hiệu, nhẹ giọng nói: "Tránh ra." Bàn Tử nổi gân xanh trên trán, vốn không thèm nể mặt, nhảy dựng lên chửi bới: "Mẹ nó, vừa rồi ngươi định làm cái gì hả!" Trần Mộc quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn gã, thốt ra hai chữ: "Giết ngươi." Bàn Tử đại nộ, xắn tay áo định lao tới.

Lão Dương Nhân vội vàng ôm chặt lấy gã.

Trần Tiểu Đao thấy không khí không ổn, Bàn Tử này cũng chẳng phải hạng vừa, e rằng đôi bên sắp kiếm bạt nỗ trương.

Bản thể của Trần Mộc lúc này dường như cũng không thèm nói lý lẽ, vừa lên đã muốn lấy mạng Bàn Tử.

Trần Tiểu Đao liền vội vàng trấn an Bàn Tử, nói đỡ: "Đừng nóng, Gia chủ nhà tôi làm việc chắc chắn có lý do, chúng ta nghe cho rõ đã.

Trên đường đi huynh ấy cũng đã cứu mạng anh mấy lần rồi còn gì, bình tĩnh chút đi." Bàn Tử nghĩ lại cũng thấy đúng, không tiện ra tay nữa, thoát khỏi vòng tay của Lão Dương Nhân rồi hậm hực ngồi bệt xuống đất: "Cậy các người đông người, Bàn gia tôi một quyền khó địch bốn tay, được thôi, các người nói sao thì là vậy." Trần Mộc đặt đầu Huyết Thi lên giường ngọc, khẽ ho một tiếng rồi nói: "Con Huyết Thi này chính là chủ nhân trước kia của bộ Ngọc Dũng.

Khi Lỗ Thương Vương đổ đấu đã phát hiện ra nó, lột Ngọc Dũng ra nên nó mới biến thành hình dạng bây giờ.

Chui vào Ngọc Dũng này, cứ mỗi năm trăm năm lại thoát xác một lần, chỉ khi đang thoát xác mới có thể cởi Ngọc Dũng ra, nếu không sẽ biến thành Huyết Thi.

Hiện tại, cái xác sống trước mặt các ngươi đã ở trong đó hơn ba ngàn năm rồi.

Vừa rồi ngươi chỉ cần giật mẩu dây đó, kẻ bên trong sẽ lập tức khởi thi, chúng ta mà đấu với nó ở đây thì cực kỳ phiền phức." Nói xong, ta lại ho thêm mấy tiếng, khóe miệng rỉ ra một vệt máu tươi.

Chương 841

Xem ra thực lực của con Huyết Thi kia cũng vô cùng cường hãn, nếu không với bản lĩnh của ta, chắc chắn sẽ không bị thương.

Nếu cái xác của Lỗ Thương Vương mà khởi thi, thực lực nhất định còn mạnh hơn Huyết Thi nhiều.

Thế nhưng Trần Mộc lúc này không nói thêm lời nào, trực tiếp bước tới trước xác chết của Lỗ Thương Vương.

Ta chán ghét liếc nhìn nó một cái, trong mắt đột nhiên lóe lên hàn quang.

Mấy người còn chưa kịp nhìn rõ động tác của ta, tay ta đã bóp nghẹt cổ thi thể, xách nó ra khỏi quan tài.

Từ trong cuống họng cái xác phát ra một tiếng kêu chói tai, cơ thể không ngừng run rẩy.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, không ai kịp phản ứng.

Trần Mộc lạnh lùng nói với cái xác: "Ngươi sống đủ lâu rồi, có thể chết được rồi đấy." Gân xanh trên tay ta nổi lên, một tiếng xương gãy giòn giã vang lên, tứ chi cái xác co quắp một hồi rồi duỗi thẳng, làn da nhanh chóng biến thành màu đen.

Mấy người đứng đó tròn mắt há hốc mồm, nhất thời không biết nói gì.

Chỉ thấy Trần Mộc vứt cái xác xuống đất như vứt một đống rác rưởi không đáng một xu.

Cả hội bị hành động này làm cho ngơ ngác.

Tư duy của Trần Mộc này dường như không tương thông với

Trần Mộc ở thành Trường Sa, ngoài gương mặt giống hệt ra thì căn bản cứ như là một người khác vậy.

Bàn Tử không phục nói: "Đạo lý gì đây, chúng tôi vất vả lắm mới xuống được cái mộ này, khó khăn lắm mới mở được quan tài, ngươi chẳng nói chẳng rằng đã bóp chết cái xác, ít nhất cũng phải cho chúng tôi một lời giải thích chứ!" Trần Mộc quay đầu lại, nhìn cái đầu Huyết Thi đặt trên giường ngọc.

Ta chỉ vào một cái hộp tử ngọc nằm ở phía sau chiếc quan tài sơn mài có họa tiết: "Tất cả những gì ngươi muốn biết đều nằm trong chiếc hộp kia." Tử ngọc chính là thạch anh tím, thường dùng làm bùa hộ mệnh hoặc vật trừ tà, rất hiếm khi dùng làm hộp.

Chiếc hộp này xem chừng được khoét ra từ một khối tử ngọc nguyên khối, vô cùng hiếm gặp.

Tử ngọc rất khó chạm khắc, nên trên hộp không có bất kỳ hoa văn nào, chỉ có nắp hộp được nạm một đường viền vàng.

Nhìn vị trí đặt của nó, có lẽ được dùng làm gối kê đầu cho thi thể.

Một chiếc gối ngọc thông thường đã quý giá lắm rồi, đằng này là tử ngọc thì đúng là giá trị liên thành, e rằng hoàng đế thời đó cũng không có đãi ngộ như vậy.

Mấy người cẩn thận bưng chiếc hộp ra đặt xuống đất.

Hộp không có khóa, mở ra thấy bên trong là một quyển bạch thư được dệt bằng tơ vàng.

Trong sợi vải của nó có khảm những sợi vàng li ti, được bảo tồn rất tốt.

Mở ra xem, dòng đầu tiên ghi: 'Minh Công Thương Vương Địa Thư'.

Bên cạnh là những hàng chữ nhỏ li ti dày đặc.

Bàn Tử so với quyển bạch thư này thì có hứng thú với bộ Ngọc Dũng hơn, nhìn chữ không hiểu nên lầm bầm vài câu rồi chạy đi nghiên cứu Ngọc Dũng.

Trần Tiểu Đao và Chá Cô Tiếu ngồi xuống đất, tỉ mỉ xem xét những hàng chữ trên bạch thư, nhưng chỉ có thể hiểu được vài đoạn.

Chắp vá những đoạn đó lại, có thể hình dung được một câu chuyện đại khái.

Những gì ghi trong 'Minh Công Thương Vương Địa Thư' này quả thực là không tưởng.

Nếu không phải đã trải qua nhiều chuyện quỷ dị như vậy, thực sự không ai dám tin trên đời lại có chuyện như thế.

Bên cạnh dòng chữ 'Minh Công Thương Vương Địa Thư' là một hàng chữ nhỏ do chính lão ta viết.

Chỉ vỏn vẹn mấy hàng, nhưng phía sau là toàn bộ những sự kiện trọng đại từ khi lão sinh ra đến lúc chết.

Nếu dịch hết ra chắc phải mất cả mười ngày nửa tháng, may mà hai chuyện quan trọng nhất họ đều xem hiểu.

Chuyện thứ nhất là quá trình Lỗ Thương Vương có được Quỷ Tỷ.

Bạch thư viết khá giản lược, Trần Tiểu Đao đại khái tóm tắt rồi đọc lên.

Năm hai mươi lăm tuổi, lão thừa kế tước vị của cha, chuyên đi đào mộ cổ cho quân đội nước Lỗ để lấy vàng trang trải quân lương.

Có một lần, lão tiến vào một ngôi mộ không rõ niên đại, trong quan tài lại nằm một con rắn khổng lồ, nằm im bất động.

Lỗ Thương Vương gan to bằng trời, nghĩ bụng rắn khổng lồ nằm

trong quan tài chắc chắn là yêu nghiệt, liền vung đao chém con rắn làm đôi, cưỡng lệnh mổ bụng nó ra.

Kết quả, từ trong bụng rắn mổ ra được một chiếc hộp tử kim.

Chẳng lẽ chiếc hộp đang nằm trong túi của họ chính là thứ lấy ra từ bụng rắn?

Khi đó Lỗ Thương Vương cũng không để tâm đến chiếc hộp, chỉ coi như nó bị rắn nuốt vào.

Sau đó, đêm về nằm ngủ, lão mơ thấy một ông lão râu trắng hỏi lão: "Tại sao lại giết ta?" Lỗ Thương Vương vốn tính bạo ngược, giết người không gớm tay, giết xong là quên luôn, cũng chẳng cần biết ông lão đó là ai, đáp: "Thích giết thì giết thôi!" Ông lão đột nhiên biến thành một con rắn khổng lồ định cắn lão, ai ngờ Lỗ Thương Vương hung hãn đến cùng cực, trong mơ lại một lần nữa chém con rắn bị thương, rồi giẫm lên đầu nó định hạ đao.

Con rắn bất ngờ mở miệng cầu xin, nói rằng nhục thân của nó đã bị lão giết, nếu đến hồn phách cũng bị diệt thì sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh.

Nếu lão tha cho nó một con đường sống, nó sẽ truyền cho lão hai món bảo vật, có thể giúp lão dưới một người trên vạn người.

Khi đó, quan quân đi đào mộ tuy trực thuộc hoàng đế quản lý nhưng địa vị rất thấp, mà chí hướng của Lỗ Thương Vương lại cực cao, điều kiện này vô cùng hấp dẫn với lão.

Lão liền đồng ý.

Con rắn bèn chỉ cho lão cách mở chiếc hộp tử kim lấy từ trong bụng nó, còn truyền thụ cách sử dụng bảo vật bên trong.

Lỗ Thương Vương nghe xong, thấu hiểu được sự kỳ diệu, cảm thấy chuyện này chỉ nên trời biết đất biết chứ không thể truyền ra

thiên hạ, nên một đao đã chém đứt đầu con rắn.

Mấy người nghe đến đây đều âm thầm tặc lưỡi, lão Lỗ Thương Vương này quả thực quá tham lam.

Lỗ Thương Vương tỉnh dậy, dùng cách thức trong mơ thử nghiệm, quả nhiên mở được chiếc hộp.

Nhưng trong này tuyệt nhiên không viết bảo vật bên trong là gì, chỉ nói lão dùng rất thuận tay.

Lão cảm thấy chuyện này không thể để ai biết, bèn giết sạch đám tùy tùng cùng gia quyến của họ, ngay cả đứa trẻ mới đầy tháng cũng không tha.

Đọc đến đây, mọi người lại rùng mình hít một hơi khí lạnh.

Lão Lỗ Thương Vương này chắc chắn có vấn đề về tâm lý, nếu không sao có thể hung tàn đến mức đó.

Bàn Tử nói: "Một mình lão sao có thể giết nhiều người như vậy, chắc chắn là đã dùng bảo vật kia rồi.

Sốt ruột quá, xem xem bên dưới có viết đó là thứ gì không?" Trần Tiểu Đao mắng: "Ngươi sao lắm lời thế, lo mà thu dọn cái Ngọc Dũng của ngươi đi!" Gã bĩu môi: "Được rồi được rồi, tôi không xen mồm nữa là được chứ gì, ngươi đọc nhanh lên, tôi nôn nóng đến mức ruột gan lộn tùng phèo rồi đây!" Mấy chục năm sau đó, nhờ vào hai món bảo vật kia, lão đánh đâu thắng đó, dù là trên chiến trường hay chốn triều chính đều vô đối, phong quang một thời.

Nhưng đến khi về già, do tiếp xúc với tử khí nhiều năm, cơ thể lão xuất hiện nhiều căn bệnh nan y, rất bất tiện.

Chương 842

Kết quả là hoàng đế chê lão già yếu, tước đi binh quyền, chỉ yêu cầu lão đi đổ đấu chứ không cho quản lý quân vụ nữa, thực chất là giáng chức lão xuống.

Khi sức khỏe ngày một suy giảm, lão bắt đầu nảy sinh nỗi sợ hãi cái chết.

Một ngày nọ, lão mơ thấy con rắn khổng lồ của mấy chục năm về trước.

Nó bảo lão rằng ngày tử hạn đã đến, bọn họ đều đang đợi lão dưới địa phủ.

Lão nhìn kỹ, thấy toàn là những kẻ mình đã từng giết oan!

Tỉnh dậy, nhớ lại giấc mơ, lão vô cùng sợ hãi, bèn đi cầu cứu quân sư của mình.

Quân sư của lão là một vị Thiết Diện Tiên Sinh, tinh thông mệnh lý phong thủy.

Người này trầm tư một lúc rồi bảo Lỗ Thương Vương rằng thời thượng cổ có một loại Ngọc Dũng, mặc vào người có thể phản lão hoàn đồng, trường sinh bất lão, chỉ tiếc là đã tuyệt tích từ lâu.

Muốn tìm thì chỉ có thể vào mộ cổ mà tìm.

Lỗ Thương Vương lúc bấy giờ đã đường cùng lối cụt, lời của Thiết Diện Tiên Sinh dù thật hay giả cũng đều mang lại cho lão một tia hy vọng.

Hơn nữa đổ đấu lại chính là sở trường của lão.

Thế là lão thâu đêm nghiên cứu cổ tịch.

Thời đó các tư liệu văn hiến còn khá phong phú, nhiều thứ chưa bị thất truyền, cuối cùng lão cũng phát hiện ra một ngôi mộ lớn có khả năng có Ngọc Dũng trong một bộ thẻ tre.

Tiếp đó, lão huy động hơn ba ngàn người, mất nửa năm đục núi, tại khu vực lão dự đoán đã tìm thấy một lăng mộ hoàng gia Tây Chu quy mô khổng lồ.

Thời đó quốc lực các nước đều không mạnh nên quy mô lăng mộ này có thể coi là tuyệt tác.

Nó được xây dựng dựa vào núi, tận dụng các hang động tự nhiên, bên trong mộ đạo sử dụng nguyên lý Chu Dịch Bát Quái vô cùng phức tạp.

Nếu không phải Lỗ Thương Vương tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp thì căn bản không thể vào được.

Kỳ lạ nhất là, trong hang đá đóng vai trò là mộ chính còn có một cái cây khổng lồ mà lão gọi là Cửu Đầu Xà Nam.

Một xác nam thanh niên chỉ còn da bọc xương, mặc một bộ Kim Lũ Ngọc Y màu đen, đang ngồi xếp bằng trên giường ngọc dưới gốc cây khổng lồ đó.

Thiết Diện Tiên Sinh xem xong khẳng định ngay đây chính là Ngọc Dũng.

Xác nam thanh niên này như tử mà không phải tử, cứ cách một thời gian lớp da cũ trên người lại bong ra, lớp da mới lại mọc lên.

Ông ta dự đoán thanh niên này khi chết chắc chắn là một lão già khô héo.

Vị Thiết Diện Tiên Sinh này quả thực vô cùng lợi hại, lại còn biết cách khắc chế Huyết Thi.

Ông ta dùng phương pháp đặc biệt đưa xác nam trong Ngọc Dũng ra, phong ấn vào thạch quan trong mộ phụ.

Lỗ Thương Vương làm theo toàn bộ kế hoạch do Thiết Diện Tiên Sinh vạch ra, uống thuốc giả chết ngay trước mặt hoàng đế.

Hoàng đế tưởng lão có thể tự tại đi về giữa hai giới âm dương nên vô cùng sợ hãi.

Để trấn an, hoàng đế đã dành cho lão đãi ngộ mai táng cao hơn hẳn các chư hầu vương bình thường.

Thân tín của lão lấy lý do xây dựng phần mộ, bí mật xây một ngôi mộ cổ giả bên trên lăng mộ hoàng gia Tây Chu này.

Vì lão quá am tường các kỹ thuật trộm mộ, nên đã bố trí nghi trận khắp nơi, để lại bảy cái quan tài giả, còn bản thân thì giấu mình trong cây cổ thụ nghìn năm của mộ Tây Chu.

Trước khi tự mình vào quan tài, lão đã giết sạch tất cả những người tham gia công trình rồi đẩy xuống sông.

Sau đó lão lại hạ độc chết tất cả tùy tùng, chỉ để lại một nam một nữ là thân tín trung thành nhất để liệm xác cho mình.

Hai người đó cũng đã uống thuốc độc chết sau khi hoàn thành mọi việc.

Có lẽ đa số cổ thi trong động chính là tích tụ từ lúc đó.

Lúc này, Yêu Muội Nhi thắc mắc hỏi Trần Tiểu Đao: "Vậy vị Thiết Diện Tiên Sinh kia cuối cùng có kết cục thế nào?

Ở đây hình như không nhắc tới, chẳng lẽ ông ta cũng chết theo sao?" Trần Tiểu Đao lắc đầu nói: "Người thông minh như vậy chắc chắn đã liệu trước việc Lỗ Thương Vương sẽ giết người diệt khẩu, lẽ nào lại ngu trung mà chịu chôn cùng." Trần Mộc thản nhiên nói:

"Hắn đương nhiên không chết, bởi vì đến cuối cùng, kẻ nằm trong Ngọc Dũng từ lâu đã không phải Lỗ Thương Vương, mà là chính hắn." Câu nói này vừa thốt ra, trong đầu Trần Tiểu Đao chợt lóe lên một tia sáng, dường như đã hiểu ra vấn đề, kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ vào phút cuối, hai người bọn họ đã hoán đổi cho nhau?" Trần Mộc gật đầu, nhìn cỗ thi thể kia: "Kẻ này khổ tâm tính toán, chẳng qua là muốn mượn thế lực của Lỗ Thương Vương để thực hiện mục đích trường sinh bất lão của chính mình mà thôi." Mấy người nghe xong đều rúng động.

Đoạn, Trần Mộc lấy từ trên người ra một bản Chiến Quốc Bạch Thư, thứ này thực chất chính là tự truyện của Thiết Diện Tiên Sinh.

Sau khi chỉ dạy cho Lỗ Thương Vương mọi kế hoạch, hắn đã phóng hỏa thiêu chết cả nhà mình, ném một cái xác ăn mày vào đống lửa để giả mạo bản thân, còn mình thì cải trang thành ăn mày trốn thoát.

Lỗ Thương Vương tuy biết có điều khuất tất nhưng cũng chẳng làm gì được.

Cuối cùng, hắn đợi Lỗ Thương Vương nhập táng xong liền dễ dàng lẻn vào mộ huyệt, lôi lão ta lúc đó đã không còn khả năng kháng cự ra khỏi Ngọc Dũng rồi tự mình nằm vào trong.

Lỗ Thương Vương khổ công gây dựng, kết quả lại là làm áo cưới cho kẻ khác, e rằng chính lão cũng chẳng thể ngờ tới.

Chá Cô Tiếu thắc mắc: "Xác của Lỗ Thương Vương bị lôi ra, chẳng phải lại có thêm một con Huyết Thi sao?

Vậy ở đây chẳng phải là có hai con à?" Trần Mộc lắc đầu, trong thư không viết, có lẽ vì thời gian Lỗ Thương Vương nằm trong Ngọc Dũng quá ngắn nên chưa kịp biến thành Huyết Thi.

Cả hội tranh thủ nghỉ ngơi tại chỗ một lát.

Yêu Muội Nhi nhắm mắt định chợp mắt một chút thì đột nhiên có vài giọt nước rơi trúng mặt.

Cứ tưởng là trời mưa, ngước đầu lên nhìn thì thấy gương mặt quái dị của con Huyết Thi kia đã thò ra khỏi giường ngọc.

Đôi mắt không có đồng tử gần như dán sát vào lông mày cô.

Yêu Muội Nhi sợ hãi nhảy dựng lên.

Thấy cái đầu Huyết Thi vẫn còn lăn lộn trên giường ngọc, lúc này lăn xuống đất, hình như có thứ gì đó bên trong.

Trần Tiểu Đao định tiến lại xem, Trần Mộc giữ anh lại: "Đừng cử động, quan sát đã." Đúng lúc này, một con Thi Biệt màu đỏ rất nhỏ cắn rách lớp da đầu Huyết Thi chui ra ngoài.

Lão Dương Nhân thấy vậy liền mắng: "Mẹ kiếp!

Một con bé tí tẹo thế này mà cũng dám lộ diện trước mặt ông đây à." Đoạn giơ chiếc gậy trong tay định đập chết nó.

Chá Cô Tiếu vội ôm lấy anh ta nói: "Đồ ngu, con này là Biệt Vương đấy, ngươi giết nó là gây họa lớn rồi." Lão Dương Nhân ngẩn người, không tin nổi: "Bé tí thế này mà cũng là Biệt Vương á?

Thế mấy con to đùng kia chắc uất ức mà chết mất." Trần Mộc cũng rất kinh ngạc, vỗ vai Yêu Muội Nhi nói: "Chúng ta mau rời khỏi đây, Biệt Vương ở đây, ta không khắc chế nổi đám Thi Biệt này đâu, rất phiền phức!" Lúc này con Thi Biệt đỏ nhỏ xíu kia đột nhiên phát ra hai tiếng kêu 'chi chi', vỗ vỗ cánh như thể đã phát hiện ra mấy người.

Bất ngờ nó tung cánh bay thẳng về phía họ.

Trần Mộc quát lớn: "Có độc đấy!

Chương 843

Chạm phải là chết, mau tránh ra!" Con Thi Biệt kia lao thẳng về phía Yêu Muội Nhi.

Trong tình thế cấp bách, Trần Tiểu Đao không màng đến việc có nên giết nó hay không, vội vàng cầm chiếc hộp tử ngọc đập nát con trùng. "Mau rắc vôi sống lên người, chạy mau!" Chá Cô Tiếu hét lớn, lấy vôi từ trên người ra.

Những người khác cũng vội vàng rắc vôi lên người.

Bàn tử nhìn quanh chẳng thấy chuyện gì xảy ra, thắc mắc: "Sao phải chạy?" Lời vừa dứt, hang động vốn đang yên tĩnh bỗng trở nên huyên náo, vô số tiếng 'chi chi' vang lên từ tứ phía.

Rồi từ trong những hang hốc lớn nhỏ trên vách đá, một con, hai con, mười con, trăm con... vô số những con Thi Biệt màu xanh như thủy triều tràn ra, quy mô đó không từ ngữ nào tả xiết.

Chúng tràn tới lớp sau đè lên lớp trước, dày đặc cả mặt đất.

Yêu Muội Nhi đứng ngây người tại chỗ.

Trần Tiểu Đao lao tới vác cô lên vai rồi tháo chạy.

Cả hội đều leo lên cây.

Trên cây có nhiều dây leo và u cục chằng chịt, rất dễ leo.

Chỉ loáng cái họ đã leo lên cao mười mấy mét.

Lúc này đám Thi Biệt đã tụ kín dưới gốc cây, nhìn xuống chỉ thấy một màu xanh đen rùng rợn, nếu rớt xuống chắc chắn chẳng còn mẩu xương.

Đám Thi Biệt như có ý thức tập kết lại một chút, rồi đột nhiên bắt

đầu nhảy lên.

Chúng leo cây nhanh hơn người nhiều, chẳng mấy chốc đã đuổi sát gót.

Trong tình cảnh này chẳng ai nghĩ ra được cách gì hay.

Đúng lúc đó, Chá Cô Tiếu lấy ra một gói thuốc nổ, ném thẳng vào giữa đàn Thi Biệt, rồi rút súng nhắm trúng gói thuốc nổ nổ súng.

Một tiếng nổ lớn vang dội, sóng xung kích đánh văng không ít Thi Biệt.

Mọi người không kịp nhìn nhau, ra sức tay chân leo lên trên.

Nhờ trên người có bôi bột đá lấy từ đài đá lúc nãy, đám Quỷ Thủ Đằng đều dạt ra nhường lối.

Dưới chân lại truyền tới tiếng kêu náo loạn, đám Thi Biệt lại như thủy triều tụ lại, bò lên cực nhanh.

Họ chỉ biết liều mạng leo tiếp.

Bàn Tử ở phía sau cùng, mắt thấy sắp leo tới khe nứt trên đỉnh thì sau lưng đau nhói, ngoảnh lại thấy một con Thi Biệt đã nhảy lên cắn chặt vào lưng.

Gã quay người bắn một phát nát thây nó.

Nhưng cùng lúc đó, một con to hơn đã cắn phập vào đùi gã.

Bàn Tử nghiến răng, dùng báng súng đập nó văng xuống, nhưng nó lập tức bám lấy cành cây định nhảy lên lần nữa.

Gã lại nổ súng bắn nát nó.

Con thứ ba, thứ tư lại tiếp tục lao tới.

Thấy lối ra chỉ còn vài bước chân, Bàn Tử tự nhủ cứ để chúng cắn, dù sao ngắn thời gian cũng chưa chết ngay được.

Gã định leo tiếp thì bàn tay đang bám cành cây bỗng đau điếng.

Ngoảnh lại, một khuôn mặt đầy máu đột nhiên thò ra từ sau thân cây, hai con mắt gần như lồi ra trừng trừng nhìn gã.

Khuôn mặt đó máu thịt be bét, không rõ là do da bị tan chảy lộ ra cơ bắp hay máu từ trong người rỉ ra bao phủ lấy mặt.

Không biết con Huyết Thi này là Thiết Diện Tiên Sinh hay Lỗ Thương Vương, nhưng ánh mắt nó đầy vẻ oán hận.

Như bị kích động, nó điên cuồng lao tới, đôi mắt đỏ ngầu hung quang, hoàn toàn mất sạch lý trí.

Nó bất ngờ bóp chặt cổ Bàn Tử định kết liễu gã.

Bàn Tử rút súng ngắn ở thắt lưng bắn một phát, con Huyết Thi lập tức bị bắn rơi vào đàn Thi Biệt bên dưới.

Gốc cây Cửu Đầu Xà Nam treo đầy rẫy thi thể quanh thân cây.

Bàn Tử chốc chốc lại va phải một đống xương cốt, may mà đám Thi Biệt cũng gặp rắc rối tương tự.

Quá nhiều thứ khiến chúng phân tâm, không ít con nhảy lên những cái xác khô đang đung đưa mà cắn xé.

Bàn Tử thấy vậy liền nảy ra ý hay, vừa leo vừa đạp những cái xác đó cho chúng chuyển động.

Trên đường đi cứ thấy cái xác nào là gã lại bồi thêm một cước, khiến khu vực gã vừa đi qua toàn là những cái xác đang quay vòng vòng.

Trí thông minh của đám trùng không thể so với người, chúng rối rít cả lên, không biết nên đuổi theo gã hay cắn những cái xác kia.

Chúng đứng khựng lại xoay vòng tại chỗ, Bàn Tử thừa cơ tăng tốc, nhanh chóng nới rộng khoảng cách, cuối cùng cũng được thở phào

một cái.

Đúng lúc này, gã chợt thấy trong một hốc cây bên trái có người đang vẫy tay gọi mình.

Gã tiến lại nhìn thì chẳng thấy ai, chỉ thấy một hốc cây vừa đủ một người chui vào, bên trong tối om om không rõ có gì.

Gã dùng đèn pin soi một cái thì giật bắn mình, thấy trong hốc cây có một đống dây leo cuộn lại, bên trong quấn một cái xác đã thối rữa nghiêm trọng.

Đôi mắt màu xanh đục ngầu không thấy đồng tử, cái miệng há hốc như muốn nói điều gì.

Theo thói quen, hắn nhìn về phía miệng cái xác, nhưng phần cằm đã nát bươm, có thứ gì đó cũng rơi mất rồi.

Tiếp tục tìm kiếm, hắn phát hiện trong tay cái xác dường như đang nắm chặt thứ gì đó.

Gạt ra xem, hóa ra là một mặt dây chuyền.

Đám thi biệt phía dưới lại bắt đầu kêu chi chít trèo lên, cũng chẳng còn tâm trí để lục soát thêm gì trên người cái xác nữa.

Sau đó, Bàn Tử tiếp tục trèo lên.

Hắn trèo rất nhanh, vốn dĩ đã không còn xa vết nứt ở đỉnh, thoắt cái đã trèo lên được.

Vừa ra khỏi vết nứt, Bàn Tử nhìn xuống, chỉ thấy đám thi biệt kia dường như không hề có ý định dừng lại, gần như tất cả đều đã tràn đến mép vết nứt.

Chương 844

Đã ở dưới lòng đất lâu như vậy, gần như chẳng thể phân biệt nổi đâu là phương hướng nữa.

Bỗng nhiên, một người chạy vọt ra từ bụi cỏ phía trước, vác theo thứ gì đó chạy tới.

Bàn Tử nhận ra đó là Trần Tiểu Đao, không khỏi mừng rỡ.

Trần Tiểu Đao nhìn thấy hắn xong thì lớn tiếng kêu: "Mau mau vác hết dầu hỏa phía sau đến đây!" Chạy qua xem xét, hóa ra vết nứt này và vị trí con đường vào mộ chỉ cách một vách núi thấp, chưa đến mười mét.

Bàn Tử nhìn thấy mấy thùng dầu hỏa, trong lòng lửa giận bốc lên: "Lần này thì các ngươi có mà xem!" Thế là mấy người cứ thế từ trên cao đổ dầu hỏa xuống.

Lúc này, đám thi biệt gần như đã bò đến mặt đất.

Một que diêm được ném xuống, chỉ thấy lửa bùng lên, lập tức một mùi khét lẹt nồng nặc xộc vào mũi.

Đám côn trùng như thủy triều trong nháy mắt rút xuống, dầu hỏa tạo thành một bức tường lửa tại vết nứt đó.

Nhìn đám côn trùng bị thiêu cháy kêu gào thảm thiết bên trong, thật sự hả hê vô cùng.

Mấy người lại đổ thêm dầu vào lửa, ném cả thùng thứ hai, thứ ba xuống, lập tức ngọn lửa phun ra từ vết nứt gần như cao gấp đôi người.

Sóng nhiệt ập tới suýt nữa đã thiêu cháy cả lông mày của mấy người.

Mấy người lùi lại vài bước.

Sau đó, Bàn Tử nhìn mặt dây chuyền trong tay.

Phía trên là một tấm thẻ bài, tên của cái xác đó hẳn là James.

Hắn lau sạch rồi nhét vào túi áo, thầm nghĩ nếu có cơ hội sẽ trả lại cho người nhà của ngươi, bây giờ ngươi hãy yên nghỉ đi.

Nhưng lúc này Trần Mộc lại biến mất.

Sau vụ nổ, hắn đã thất lạc với mọi người.

Mấy người tìm quanh quẩn một vòng, không có thu hoạch gì, không thấy dấu vết của ai rời đi.

Trở về doanh địa thu dọn đồ đạc, đốt lửa trại, hâm nóng thức ăn trong gói để ăn.

Mấy người đã đói đến mức cồn cào, bất kể thứ gì cũng có thể ăn hết.

Trà Cô Tiếu vừa ăn vừa chỉ vào vách núi thấp phía sau: "Các ngươi xem, doanh địa này nằm ngay cạnh vết nứt, xem ra cái cây yêu mà lão già kia nhìn thấy chính là cây xà bách này.

Chắc chắn là lúc bọn họ ăn mừng buổi tối động tĩnh quá lớn, đã thu hút cây xà bách này từ vết nứt ra ngoài.

May mà chúng ta không ở lại qua đêm, mà trực tiếp xuống hang động rồi, nếu không e rằng cũng sẽ bị nó nuốt chửng." Bàn Tử nói: "Không biết lửa sẽ cháy đến khi nào, nếu lửa tắt, đám côn trùng kia lại chui ra thì phiền phức lắm.

Bây giờ trời sắp sáng rồi, chúng ta mau ra khỏi khu rừng này trước đã!" Mấy người vội vàng ăn mấy miếng rồi lên đường tiến vào rừng cây.

Trên đường rất yên tĩnh.

Mấy người đã liên tục mấy đêm không nghỉ ngơi, tinh thần lại căng thẳng cao độ.

Bây giờ thể lực đã đạt đến cực hạn rồi, đi đến cuối cùng, gần như là dựa vào sức mạnh tinh thần để chống đỡ.

Mấy người đi bộ gần nửa ngày cộng thêm một buổi sáng, cuối cùng cũng ra khỏi khu rừng đó.

Sau đó, vượt qua con dốc đá nhỏ do lở đất tạo thành, cuối cùng cũng nhìn thấy thôn làng thân quen kia.

Mấy người trở về thì đã mệt mỏi đến cực điểm.

Mấy người về đến nhà trọ là lăn ra ngủ.

Đang mơ mơ màng màng, Yêu Muội Nhi bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài náo loạn cả lên, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Muốn hỏi Trần Tiểu Đao bên cạnh, lại phát hiện hắn vẫn còn đang ngủ say.

Chạy ra ngoài trạm y tế, nhìn thấy những người trong thôn kéo xe bò, kéo lừa, đều vội vã chạy về phía núi.

Một đứa trẻ vừa chạy vừa kêu: "Không xong rồi, không xong rồi, trên núi cháy rừng rồi!" Yêu Muội Nhi giật mình kinh hãi, lẽ nào đám lửa của mấy người vừa rồi đã thiêu cháy cả khu rừng?

Nhớ lại lúc nãy thiêu cái hang động kia, quả thật không hề có biện pháp phòng hộ gì ở xung quanh.

Nếu ngọn lửa đó lan rộng, thiêu cháy cả khu rừng, thì thật sự quá tệ hại.

Cháy rừng một khi bùng lên, không phải là vấn đề chết một hai người nữa.

Yêu Muội Nhi lập tức gọi tất cả mọi người dậy.

Mấy người tỉnh dậy nhìn thấy ngọn núi bốc cháy, cũng đều kinh hãi.

Nếu vì đám lửa lớn của mình mà dẫn đến một trận hỏa hoạn rừng núi kinh hoàng, còn không biết sẽ có bao nhiêu người vô tội thiệt mạng.

Hang đá bị lửa thiêu sập, nếu đám thi biệt kia từ trong động xông ra thì phiền phức lắm.

Chúng ta mau phi ngựa chạy đến bên đống đất do lở đất tạo thành.

Những người dân thôn đối với loại cháy rừng này xử lý vô cùng thuận tay, một phần trong số họ mở đường trong rừng cây, những người khác thì bắt đầu dùng chậu xách nước, vận chuyển vào bên trong.

Lão Dương Nhân (Trà Cô Tiếu) vừa nhìn thấy những chậu nước này, qua lại bãi cháy ít nhất cũng mất hai tiếng, căn bản là nước xa không giải được khát gần, vội vàng kêu: "Các lão hương đừng xách nước nữa, số nước này căn bản không dập được lửa, đừng hy sinh vô ích, vẫn nên đợi viện trợ đến đi!" Những người kia nhìn Lão Dương Nhân như nhìn kẻ thần kinh, một người lớn tuổi hơn nói: "Tiểu hỏa tử, số nước này là để uống, ở bãi cháy mà không có nước uống rất nhanh sẽ khô khát mà chết.

Chúng ta phải chặt một dải rừng để làm khu vực chống cháy, lửa cháy đến đó không còn gì để cháy nữa thì sẽ tự động tắt.

Các ngươi không hiểu thì đừng có ở đây mà xen vào." Nói rồi nhìn nhìn cái bật lửa trong tay hắn, lắc đầu.

Lão Dương Nhân bị họ nhìn đến đỏ mặt, thầm nghĩ lần này mất mặt lớn rồi.

Sau này dù thế nào cũng không dám phát biểu ý kiến lung tung

nữa, vội vàng cúi đầu, theo đội quân lớn vội vã tiến vào rừng cây.

Những cây trên đường đều đã bị chặt hạ, đi lại nhanh hơn rất nhiều.

Khoảng một tiếng sau, mấy người đã cảm thấy nhiệt độ tăng lên rõ rệt.

Phía trước, khói đen mù mịt.

Những người dân thôn đều lấy vải rách nhúng ướt vào nước rồi đắp lên mặt.

Quần áo của Bàn Tử (Trà Cô Tiếu) vốn dĩ đã chẳng còn bao nhiêu vải.

Nhìn hắn dường như đã hạ quyết tâm, lấy mảnh vải trắng có thêu chỉ vàng kia nhúng vào nước.

Chương 845

Buộc lên mặt mình, cầm cái xẻng bắt chước những người dân thôn đào hào chống cháy.

Cháy rừng lan rất nhanh, tính nguy hại cực lớn, những vụ cháy rừng lớn phải điều động máy bay mới có thể kiểm soát.

Cái gọi là kiểm soát chỉ là để nó tự động tắt, muốn dập tắt như cháy thành phố là điều không thể.

Một cái cây trong khu rừng này phải mất hai mươi mấy năm mới trưởng thành, nhưng cháy rừng chỉ mười phút là có thể thiêu rụi hoàn toàn, sức phá hoại cực lớn.

Hơn nữa, phạm vi cháy rừng rất rộng, nếu chỉ dập lửa tại một điểm, nó rất nhanh sẽ vòng qua từ phía rìa mà ngươi không nhìn thấy đến phía sau ngươi.

Đến khi ngươi tỉnh ngộ ra, ngươi đã ở giữa khu vực cháy, chỉ còn nước chờ chết mà thôi.

Hiện tại khu vực cháy vẫn chưa quá lớn, và hào chống cháy được đào rất nhanh.

Mấy người vẫn luôn ở đó giúp đỡ cho đến khi trời gần tối.

Đến khi những người cứu viện phía sau đến, mới thay thế cho những người dân thôn này.

Mấy người trở về thôn, cơ bản tất cả đều mặt mũi đen nhẻm, bụng cũng đói cồn cào.

Trưởng thôn dẫn theo mấy người mang đồ ăn đến.

Còn biểu dương mấy người, nói nhờ có mấy người giúp đỡ.

Mấy người thầm nghĩ, ngươi ngàn vạn lần đừng khen, khen nữa thì trong lòng thật sự không chịu nổi rồi.

Nếu biết đám cháy này chính là do mấy người phóng ra, chắc chắn sẽ bóp chết mấy người không tha.

Mấy người trở về nghỉ ngơi một lúc, đợi đến ngày thứ hai, Trần Mộc cũng đã trở về rồi.

Không ai biết hắn trở về lúc nào, chỉ là khi trở về toàn thân đều đen sì.

Trà Cô Tiếu hỏi hắn tình hình thế nào, chỉ thấy Trần Mộc trực tiếp lấy ra cái Quỷ Tỳ kia, sau đó không quay đầu lại mà tự mình rời đi.

Lần này mấy người đến đây chính là vì thứ này, chỉ có thứ này mới có thể chữa khỏi bệnh của Trần Mộc.

Mấy người sửa soạn lại một chút, liền lên đường trở về Thường Sa Thành.

Trở về Thường Sa Thành, mấy người mang đồ vật đưa cho Trần Mộc.

Thế nhưng, điều kỳ lạ là hóa thân của Trần Mộc lại không quay về cùng.

Khi ở trong mộ, mấy người đã cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Rốt cuộc hắn một mình luôn đi tìm kiếm thứ gì đó.

Xuất quỷ nhập thần. "Gia chủ, ngài bây giờ còn có thể cảm nhận được tin tức của hóa thân kia không?" Trà Cô Tiếu hỏi. "Không cảm nhận được nữa rồi, trước đây còn có thể thôi động một ít sức mạnh để cảm nhận sự tồn tại của nó." "Nhưng chỉ một thời gian sau khi các ngươi xuất phát, thì đột nhiên mất liên lạc với nó, như thể đã bị thoát ly vậy." Trần Mộc nhíu mày nói.

Hóa thân này vốn là thứ phong ấn một sợi tàn hồn của thượng cổ Xà Thần.

Thế nhưng hiện tại, sự việc dường như đang phát triển theo hướng không thể kiểm soát.

Chưa kể thứ này vẫn luôn hấp thụ sức mạnh của bản thân, hơn nữa theo thời gian trôi qua, dường như đã sản sinh ra ý thức của riêng mình.

Nếu cứ để nó phát triển như vậy, e rằng sẽ xảy ra một số chuyện không thể kiểm soát.

Trong tình huống hiện tại, theo phán đoán của Trần Mộc, tư tưởng của thượng cổ Xà Thần có thể đã xâm thực hóa thân này.

Hơn nữa hóa thân này cũng đang dần dần sản sinh ra linh trí của riêng mình.

Chỉ riêng việc lần này không quay về cùng mọi người, đã chứng tỏ hóa thân này đã sản sinh ra suy nghĩ của riêng mình.

Và cái suy nghĩ này, Trần Mộc hiện tại cũng không tiện phán đoán là tốt hay xấu.

Khi Trần Mộc đang trầm tư, Trần Tiểu Đao đột nhiên từ bên ngoài đi vào.

Chỉ thấy hắn lấy ra cái hộp màu tử kim kia. "Suýt chút nữa quên mất cái này, đây là thứ mang ra từ cái hang động đó." Trần Mộc nhận lấy từ tay Trần Tiểu Đao.

Đây là một hộp mê cung, không gian chính bên trong dùng để chứa khóa, không chứa được nhiều đồ vật.

Trần Mộc vặn nắp hộp, bốn góc dưới đáy hộp đồng loạt mở ra, để lộ một bàn xoay, trên đó có tám lỗ, mỗi lỗ có một con số, rất giống

bàn xoay điện thoại.

Loại hộp này là hộp mật mã cổ xưa nhất, phải biết mật mã mới có thể mở.

Trần Tiểu Đao đột nhiên nhớ lại trước khi Bàn Tử (Trà Cô Tiếu) rời đi, đã nói với hắn về mật mã trên mặt dây chuyền mà hắn đã gặp trong động.

Thế là liền nói cho Trần Mộc.

Trần Mộc nhập vào xong, "Cạch" một tiếng, cái hộp phát ra một âm thanh tương tự như dây cót, nắp hộp tự động lật lên.

Nắp hộp từ từ tự động mở ra, bên trong chỉ có một không gian nhỏ bằng ngón tay cái, đặt một con cá đồng nhỏ.

Lấy ra xem, hình dáng con cá rất bình thường, nhưng chế tác rất tinh xảo, đặc biệt là phần lông mày trên mắt cá, là hình một con rắn, sống động như thật.

Trần Mộc nhìn thấy con cá đồng này xong, sắc mặt biến đổi. "Xà Mi Đồng Ngư." Trà Cô Tiếu cũng nhìn thấy vật này, cũng lập tức nhận ra.

Một con cá đồng rất tinh xảo, đại khái chỉ nhỏ bằng ngón tay cái.

Lông mày của cá đồng cũng là hai con rắn biển, chế tác rất thượng thừa, mỗi vảy cá đều vô cùng tỉ mỉ.

Hắn là cùng nguồn gốc với cái trong hộp này.

Điểm chưa hoàn hảo là, con cá này trong những rãnh vảy, có rất nhiều chất bẩn màu trắng vôi, dính rất chắc.

Trần Tiểu Đao vừa nhìn đã hiểu, nói: "Đây là hải hóa?" Trần Mộc gật đầu.

Hải hóa chính là đồ cổ vớt từ biển lên, thông thường đều là những

món đồ sứ thanh hoa.

Đào đồ cổ dưới biển tiện hơn trên đất liền.

Bởi vì rất nhiều thứ đều lộ ra trên bề mặt đáy biển, nhưng dưới biển có quá nhiều vi sinh vật, đồ vật mang từ biển lên, phần lớn đều có chất bẩn màu trắng vôi, rất khó làm sạch, cho nên giá trị bị chiết khấu.

Chương 846

Mấy ngày trước mấy người lấy những viên ngọc thạch từ dưới biển lên, cũng là loại hải hóa này.

Trần Tiểu Đao vẫn còn mơ hồ, trong ký ức Trần Mộc sẽ không hứng thú với loại hàng rẻ tiền này.

Hóa ra là Trà Cô Tiếu.

Câu chuyện của Trà Cô Tiếu, Trần Tiểu Đao trước đây đã từng nghe qua một chút.

Hắn trước đây có một người phụ nữ, cũng là một nữ hào kiệt, nghe nói họ còn quen nhau trong mộ.

Người phụ nữ đó tên là Văn Văn, nghe nói là một cô gái khá văn tĩnh, không ngờ lại là một thành viên của phái Mạc Kim Bắc Tông.

Trà Cô Tiếu và cô ấy yêu nhau năm năm, được mệnh danh là "Thần Điêu hiệp lữ" trong giới đạo mộ.

Sau này đột nhiên nghe nói cô gái kia mất tích.

Chỉ biết là khi vào mộ đã xảy ra sự cố, con gái làm công việc này vốn dĩ không phù hợp, người nhà đều rất tiếc nuối.

Hiện tại vừa nghe Trà Cô Tiếu dường như muốn kể ra, Trần Tiểu Đao trong lòng tuy rất muốn biết, nhưng cũng không thể tỏ ra quá tò mò, hỏi: "Lúc đó xảy ra chuyện, lẽ nào là một vụ đạo mộ biển?" Trà Cô Tiếu thở dài một tiếng, nói: "Lúc đó ta và cô ấy đều còn trẻ, cô ấy có mấy người bạn đều là thành viên đội khảo cổ thời Dân Quốc, họ mơ hồ biết ta là một thợ thủ công, ta cũng không nghĩ sẽ giấu họ, mọi người đều rất thân thiết.

Sau này họ đi Tây Sa để khảo cổ tàu đắm, ta cũng đi theo, chỉ là

không ngờ..." Hắn dừng lại một chút, dường như không muốn nhớ lại chuyện đó, "Không ngờ, thứ chìm dưới đáy nước, lại lớn đến thế." Tính ra đó hẳn là chuyện của mười mấy năm trước.

Lúc đó hắn không có kinh nghiệm gì về đạo mộ biển, cũng coi như bị tình yêu làm cho mờ mắt.

Thậm chí còn khoác lác rằng mình tài giỏi thế nào, thế là liền theo đội khảo cổ kia ra biển.

Họ thuê một con thuyền của ngư dân địa phương, mất hai ngày.

Đến gần Văn Tiêu của Tây Tiêu.

Nơi đó là một trong những đoạn hiểm trở nhất trên con đường tơ lụa trên biển thời cổ đại, có rất nhiều tàu đắm.

Trà Cô Tiếu xuống xem, gần như ngây người, chỉ thấy dưới đáy biển khắp nơi đều là đồ sứ thanh hoa vỡ nát, quy mô đó thật sự đáng kinh ngạc.

Những người đồng hành nói cho hắn biết, những thứ này là đổ xuống từ những con tàu đắm, bị nước biển cuốn đi khắp nơi, trước đây ngư dân mỗi lần thả lưới xuống, là có thể kéo lên bốn năm món đồ sứ.

Tuy nhiên họ cho rằng những thứ đã vào nước là của Long Vương, thông thường đều sẽ ném trả lại.

Đáng tiếc là, những thứ này gần như đều bị hỏng, rất ít khi tìm được món nào còn nguyên vẹn, cho dù có tìm được, phần lớn trên đó cũng đều ký sinh sinh vật biển, rất khó làm sạch.

Mấy người đều là chuyên gia, cho nên đều rất hưng phấn.

Trà Cô Tiếu nhìn ra đó là một vùng hoang lương, đau lòng đến mức tận cùng.

Thầm nghĩ mẹ kiếp lúc tàu chìm sao mình không sinh ra.

Hắn cũng không nghĩ lúc đó đồ sứ thanh hoa còn căn bản không phải đồ cổ.

Họ ở dưới nước hai ba ngày, vớt lên từng giỏ từng giỏ đồ sứ.

Đối với đồ sứ hắn nắm rõ như lòng bàn tay, tùy tiện cầm một món lên là có thể giảng nửa ngày.

Thoắt cái hắn liền trở thành thủ lĩnh tinh thần của tiểu đội.

Trà Cô Tiếu cảm thấy lâng lâng, còn thật sự tự cho mình là thủ lĩnh của họ.

Vào ngày thứ tư, xảy ra một chuyện.

Có một người bạn đồng hành, ngồi thuyền phao đi ra ngoài, đến hoàng hôn vẫn chưa về.

Những người khác lo lắng, liền bảo thuyền lớn nhổ neo đi tìm, sau này tìm thấy chiếc thuyền phao mắc cạn trên một ngọn núi đá rạn san hô cách Vãn Tiêu hai cây số, nhưng người trên thuyền đã biến mất.

Trà Cô Tiếu nghĩ bụng không hay rồi, có lẽ người đó xuống nước mò đồ, xảy ra chuyện.

Vội vàng đêm hôm đó đeo thiết bị lặn xuống, mò gần nửa đêm, cuối cùng cũng tìm thấy thi thể người đó.

Chân bị kẹt trong rạn san hô, đã trương phình lên.

Họ kéo thi thể lên, Trà Cô Tiếu nhìn thấy bàn tay trái của người đó nắm chặt thứ gì đó, gạt ra xem, chính là con Xà Mi Đồng Ngư kia.

Tuy một người đã chết, mọi người rất bi thương.

Nhưng Trà Cô Tiếu đã ý thức được dưới nước này có thể có thứ gì đó, nếu không người này sẽ không đêm hôm đến đây vớt đồ.

Có lẽ ban ngày khi dùng thuyền kéo người tìm kiếm, người này đã nhìn thấy thứ gì đó, nhưng không nói ra.

Thế là buổi tối muốn quay lại xem khi không có ai, kết quả xảy ra chuyện.

Đương nhiên Trà Cô Tiếu không nói ra suy nghĩ của mình, bởi vì bây giờ người đã chết rồi, nói những điều này cũng vô nghĩa.

Tuy nhiên, con Xà Mi Đồng Ngư trong tay hắn nắm chặt, chắc chắn là một gợi ý.

Ngày hôm sau, Trà Cô Tiếu nói chuyện này với những người kia.

Đương nhiên hắn không nói thẳng.

Nhưng từ vật trong tay hắn mà xem, người này hiển nhiên đã phát hiện ra điều gì đó dưới đáy biển.

Hắn đã dùng chính sinh mạng của mình đổi lấy con Xà Mi Đồng Ngư này, cho nên mấy người không thể phụ lòng hắn vân vân.

Sau một hồi điều chỉnh, tâm trạng mọi người có chút hồi phục, thế là trở lại khu vực biển xảy ra chuyện.

Lặn xuống tiến hành tìm kiếm theo kiểu càn quét, lúc đó liền có manh mối.

Họ tìm thấy hơn bốn mươi mảnh phụ kiện lớn trên các mỏ neo cổ đại dưới nước gần đó, kích thước và quy cách đều giống nhau.

Những chữ khắc trên đó, đã cơ bản không thể nhìn rõ được nữa.

Trà Cô Tiếu phỏng đoán, hơn bốn mươi phiến đá neo này, hoặc là từ bốn mươi con thuyền có quy cách giống nhau bị thất lạc.

Hoặc là đến từ cùng một con thuyền.

Nghĩ lại liền rất rõ ràng.

Căn bản không thể có bốn mươi con thuyền đồng thời chìm ở cùng một chỗ.

Dưới đáy này, chắc chắn có một con thuyền vô cùng khổng lồ.

Thậm chí lớn đến mức, cần dùng bốn mươi chiếc neo mới có thể cố định được.

Chương 847

Hắn nổi lên mặt nước, nói với những người phía trên: "Dưới này, dường như là một ngôi mộ chìm dưới đáy biển." Mộ chìm dưới đáy biển vô cùng hiếm gặp, trong truyền thuyết loại táng pháp này dường như chỉ có con trai của Thẩm Vạn Tam.

Cho nên suy nghĩ của những người khác hắn là rất lương thiện.

Nhưng Trà Cô Tiếu lại có chút khó xử, bởi vì hắn vừa nghĩ đến việc những thứ đó vớt lên sẽ bị sung công thì rất không thoải mái.

Thế nhưng người phụ nữ kia vô cùng có cách, chỉ một nụ cười và một cái ôm đã biến hắn thành người của công gia, hơn nữa còn là làm việc nghĩa vụ.

Nói đến đây, Trà Cô Tiếu có chút đỏ mặt.

Đường đường một Bàn Sơn đạo nhân lại bị một cô gái nhỏ chơi đùa trong lòng bàn tay.

Quy căn kết để vẫn là còn trẻ.

Nếu là bây giờ, phụ nữ chỉ làm ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của hắn, cũng sẽ không còn dễ dàng bị người khác lợi dụng nữa.

Đêm hôm đó Trà Cô Tiếu suy nghĩ trằn trọc cả đêm, hắn từ trước đến nay chưa từng đạo mộ biển, lại còn khoác lác trước mặt người khác, ngày mai không thể không thể hiện được.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, dưới biển cũng không thể đào xẻng, thứ nhất là không dùng sức được, không đào sâu xuống được, thứ hai, cho dù có đào được, bùn biển và bùn đất trên đất liền hoàn toàn khác nhau, chút kinh nghiệm của hắn hoàn toàn không có tác dụng.

Hiện tại cũng không có phương pháp đặc biệt nào, chủ yếu vẫn là

nhìn địa hình.

Mộ chìm dưới đáy biển, chính là xây lăng mộ trên một con thuyền, sau đó tìm một thung lũng hoặc một rãnh biển dưới biển.

Đâm thủng thuyền, nhấn chìm ngôi mộ xuống, sau đó lấp đất lên trên.

Thực ra cũng giống như trên đất liền, chỉ là chuyển ra biển mà thôi.

Phỏng đoán nơi họ đang ở, ban đầu chắc chắn là một thung lũng biển nhỏ, sau này bị san phẳng.

Khi chìm thuyền, xung quanh chắc chắn cần rất nhiều neo để cố định.

Như vậy mà nói, trung tâm của các điểm neo, hoặc một nơi hơi lệch một chút, chắc chắn chính là điểm táng.

Trà Cô Tiếu càng nghĩ càng có lý.

Lập tức tự tin tràn đầy, ngày hôm sau khí sắc cũng thuận lợi, hắn đưa những người kia xuống nước, dùng dây thừng nối tất cả các phiến đá neo lại, sau đó đánh dấu một điểm ở giữa.

Hắn đã đào mấy chỗ trong khu vực đó, quả nhiên, ở trung tâm hơi lệch về phía đông, họ phát hiện dưới đó có gỗ.

Tiếp theo, họ dùng phương pháp định vị truyền thống, vậy mà lại định vị ra một địa cung khổng lồ hình chữ Thổ.

Được cấu thành từ hai tai thất, hai phối thất, một hành lang và một hậu điện.

Diện tích xây dựng ước chừng hơn một nghìn mét vuông.

Trong đó hậu điện lớn nhất, dài hơn ba mươi mét, rộng hơn mười mét, xem ra là nơi đặt quan tài.

Mấy người nhìn thấy cảnh tượng dưới đáy xong thì lập tức đều ngây người.

Vị nhân vật nào trong mộ này, xem ra thật sự không hề đơn giản.

Quy mô như thế này còn có thể sánh với hoàng lăng.

Đêm hôm đó, tất cả mọi người đều phấn khích đến mức không ngủ được.

Họ quây quần bên nhau, vừa ăn lẩu đầu cá hải sản vừa thảo luận làm thế nào để đi vào.

Trà Cô Tiếu phân tích cấu trúc của mộ chìm dưới biển cho họ.

Mộ táng sợ nước nhất, hiện tại không biết bên trong minh điện dưới đó có bị ngập nước hay không.

Nếu đã bị ngập nước, chỉ cần đục một lỗ đi vào là được.

Họ đều có đồ lặn, hẳn là không có vấn đề gì.

Nếu dưới đó vẫn là một mật thất kín, thì sẽ khó giải quyết hơn.

Bởi vì một khi bị nổ xuyên, nước tràn vào có thể gây ra hậu quả thảm khốc.

Từ những mảnh gỗ vớt lên khi thăm dò, xem ra bên dưới vẫn còn không khí.

Cả ngôi mộ rất lớn, rất dễ hình thành cấu trúc mao mạch.

Có thể bên trong có vài căn phòng vẫn còn chứa một lượng lớn không khí.

Lý thuyết này của Trà Cô Tiếu là kinh nghiệm đạo mộ nhiều năm của hắn, nói cho đám mọt sách kia nghe đến ngây người.

Cuối cùng, hắn tập trung tất cả các vấn đề khó khăn vào việc làm thế nào để đào con đường vào mộ.

Dưới đáy biển này toàn là cát, không định hình được, rất dễ bị sập.

Đó không phải là chuyện đùa, bị mắc kẹt dưới nước cơ bản là đường chết.

Cuối cùng họ bàn đi tính lại, quyết định dùng phương pháp thủ công.

Trên thuyền đánh cá có bom phá cá, trước tiên dùng bom tạo ra một cái hố đất ở một bên.

Đánh sập lớp cát dễ sụp đổ phía trên, sau đó đào một cái hố nghiêng xuống trong lớp bùn biển khá chắc chắn bên dưới.

Công trình này rất lớn, nhưng những người này đều tràn đầy ý chí chiến đấu.

Trà Cô Tiếu ước tính một chút, đại khái cần một tuần, nhưng thi thể kia vẫn còn trên thuyền, nếu không đưa về nữa sẽ bốc mùi.

Họ nghĩ ra một phương pháp dung hòa, để thuyền lớn đưa thi thể về trước, họ thì làm việc trên thuyền nhỏ.

Bởi vì mấy ngày đó thời tiết rất tốt, cho nên mọi người hoàn toàn không lo lắng.

Họ buộc ba chiếc thuyền phao lại với nhau, sau đó chuyển tất cả thiết bị cần dùng lên một khối đá rạn san hô.

Ngày thứ hai thuyền lớn liền nhổ neo đi, Trà Cô Tiếu cảm thấy có chút bất an.

Thuyền lớn vừa đi, trên biển liền không còn chút bảo đảm nào nữa.

Thế nhưng lúc đó họ bị ngôi mộ lớn kia làm cho mờ mắt, chỉ nghĩ một chút rồi lại lao vào công việc.

Con đường vào mộ đào rất thuận lợi, nhanh hơn nhiều so với hắn ước tính.

Thế nhưng bốn ngày sau, khi họ đào đến bức tường mộ, con thuyền lớn vẫn chưa quay về.

Chương 848

Những người này bắt đầu lo lắng.

Trà Cô Tiếu biết hiện tại chỉ có tiếp tục công việc mới có thể duy trì một trật tự tốt.

Nếu không có thể sẽ xuất hiện hoảng loạn, liền luôn an ủi họ, và thỉnh thoảng nói một số lời động viên để chuyển hướng sự chú ý của họ.

Họ dọn dẹp một mảng tường mộ trong động, Trà Cô Tiếu gõ gõ, những viên gạch này là rỗng ruột, đại khái là để giảm trọng lượng của cả huyệt mộ.

Nếu không cho dù thuyền có lớn đến mấy, đáy thuyền cũng không chống đỡ nổi.

Hắn nhìn thấy cứ cách năm mét, lại có một lỗ nhỏ đường kính bằng bút thép được đục trên tường.

Xem ra khi thiết kế ngôi mộ này, chính là dùng nước để phong mộ, bên trong hẳn đã chứa đầy nước.

Họ bình tâm lại, bắt đầu tháo gạch.

Thực ra trước khi vào mộ Trà Cô Tiếu đã nghĩ, ở dưới nước này, mọi cơ quan ám khí đều vô dụng.

Bởi vì sức cản của nước biển quá lớn, nếu có nỏ ngầm, cho dù không hỏng, mũi tên bắn ra cũng là chuyển động chậm.

Cạm bẫy cũng không thể có, đừng nói là căn bản không rơi xuống được, cho dù rơi xuống cũng có thể bơi lên.

Các loại cơ quan đá rơi khác, cần dùng thủy ngân kích hoạt, dưới

nước sẽ hoàn toàn không linh hoạt.

Thủy ngân chảy rất chậm dưới nước và rất dễ khuếch tán.

Thực ra nước này chính là một cơ quan chí mạng, thời cổ đại không có thiết bị dưỡng khí.

Hoàn toàn không thể đạo mộ biển, cho nên khả năng trong ngôi mộ này có cơ quan là vô cùng nhỏ.

Họ tháo bức tường mộ, bên trong là một khoảng không đen kịt.

Trà Cô Tiếu biết hiện tại những người này đều không đáng tin cậy, liền bảo họ đừng động.

Chính mình bật đèn thăm dò chui vào, phát hiện chỉ đi về phía trước một mét, lại là một bức tường nữa.

Bức tường này dùng gạch lớn hơn nhiều so với lớp bên ngoài, và các khe gạch được bịt kín bằng đất sét trắng.

Trà Cô Tiếu kẹp giữa hai bức tường, chiếu sáng phía trước, phía sau, bên trái, bên phải.

Phát hiện trên bức tường bên trong phía trên đầu hắn, có một lối vào mộ hình vuông dài rộng nửa mét.

Trà Cô Tiếu vừa nhìn đã hiểu đại khái, xem ra muốn vào ngôi mộ này, dựa vào việc đào là không được rồi.

Trở lại mặt nước xong, họ leo lên một khối đá rạn san hô để họp.

Trà Cô Tiếu nói: "Ngôi mộ này có hai lớp tường mộ, giữa lớp tường ngoài và lớp tường trong chứa đầy nước biển, sau đó ở tường trong tạo một lối đi xoắn ốc để dẫn nước vào, với thiết kế như vậy, bên trong chắc chắn có một không gian không có nước, lợi dụng nguyên lý khí áp để giữ lại một phần không khí trong mộ thất.

Hiện tại không biết lối vào mộ đó dài bao nhiêu, ngày mai chúng ta

ba người xuống, mỗi người mang bốn bình dưỡng khí, xem xem có thể chống đỡ đến đó được không." Họ ở đó thảo luận đi lại, Trà Cô Tiếu chắc chắn phải xuống, hai suất còn lại cần phải tuyển chọn kỹ lưỡng.

Bởi vì nếu bên trong không có nước, thì tình huống sẽ phức tạp hơn, có thể sẽ có nguy hiểm.

Lúc này, người phụ nữ kia đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Họ giật mình, hóa ra không biết từ lúc nào, khối đá rạn san hô mà họ đang ngồi lại dâng cao lên.

Trà Cô Tiếu nhìn xuống, ban đầu chỉ cách mặt biển chưa đến nửa mét, bây giờ vậy mà đã cao hơn năm mét.

Hắn ý thức được có điều chẳng lành, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trên đường chân trời xa xa, một đường đen kịt đang tiến đến.

Trong số họ có một sinh viên tên Lý Tứ, cha mẹ là ngư dân, hắn vừa nhìn thấy cảnh tượng này, sợ đến môi tái mét, nói: "Bão lớn sắp đến rồi!" Lý Tứ này có khả năng bơi lội rất tốt, công việc dưới nước của họ đều do hắn phụ trách, hắn nói: "Trong vòng một giờ nữa ở đây chắc chắn sẽ có một trận bão lớn, nước biển rút xuống nhiều như vậy, chính là một bằng chứng, lát nữa những con sóng bị áp thấp hút qua sẽ đồng loạt ập đến, đó sẽ là một cơn sóng thần nhỏ, chúng ta ở đây chỉ có ba chiếc thuyền phao nhỏ, e rằng không mấy lạc quan." Hắn nói đã vô cùng uyển chuyển, nhưng Trà Cô Tiếu nhìn biểu cảm của hắn.

Rõ ràng là hắn cho rằng họ đã chết chắc rồi.

Những người này chưa từng trải qua chuyện lớn, từng người từng người đều sợ đến tái mặt, mấy cô gái đều bật khóc.

Trà Cô Tiếu nắm tay người phụ nữ kia, phát hiện lòng bàn tay cô

ấy toàn mồ hôi.

Biết cô ấy cũng rất sợ hãi.

Lúc đó Trà Cô Tiếu cũng chưa từng xử lý loại chuyện này, nhưng hắn rốt cuộc là một đạo mộ tặc chuyên nghiệp, tố chất tâm lý cực kỳ tốt.

Lúc đó hắn tự nhắc nhở mình, đừng hoảng loạn, nếu hoảng loạn thì thật sự sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Chá Cô Tiếu tiến lên thanh điểm lại số người.

Lúc họ đến có tổng cộng mười người.

Một người đã chết, một người khác vì cần báo cáo sự cố với cấp trên và phát hiện dưới biển mà đã quay về cùng thuyền lớn.

Hiện tại, tính cả anh, chỉ còn tám người.

Chá Cô Tiếu hỏi Lý Tứ Địa: "Cơn bão này sẽ kéo dài bao lâu?" Lý Tứ Địa đáp: "Loại bão mùa hè này rất ngắn, khoảng vài chục phút nữa sẽ qua.

Nhưng lúc đó nước biển ít nhất sẽ dâng lên năm sáu mét, khi đó tất cả những bãi đá này sẽ chìm hẳn.

Hắn lắc đầu, "Mấy chục phút này không phải chuyện đùa.

Bị sóng đánh, hoặc là đập vào đá mà chết, hoặc là bị cuốn xuống biển sâu, không phải tôi hù dọa anh, lần này thật sự phiền phức lớn rồi." Não Chá Cô Tiếu xoay chuyển rất nhanh, trong đầu anh mấy phương án đã được đưa ra rồi lập tức bác bỏ.

Ngồi thuyền nhỏ quay về chỉ là phí công chết không, dù nhanh đến mấy cũng không thể chạy thoát khỏi cơn bão.

Nếu nấp xuống nước, khu vực đáy biển gần vũng đá này sâu nhất cũng chỉ hơn bảy mét, căn bản không tác dụng.

Chá Cô Tiếu nhìn thấy đáy biển gần như có thể nhìn rõ bằng mắt thường, tựa như một tia chớp trong đêm đen.

Đột nhiên, một kế hoạch vô cùng mạo hiểm hiện ra trong đầu anh.

Lúc đó căn bản không cho phép anh tranh luận tính khả thi nữa, anh nói với những người kia: "Chúng ta đừng nghĩ nhiều nữa, mọi người tập trung bình dưỡng khí lại, xem còn đủ bao nhiêu không khí, chúng ta xuống cổ mộ tránh bão!" Chá Cô Tiếu xuống cổ mộ là chuyện quen thuộc, nên không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng những người khác đều là học giả, đề nghị này quá táo bạo.

Lời này vừa thốt ra, mọi người lập tức ồn ào.

Chá Cô Tiếu thấy ý kiến không thống nhất, vội vàng phân tích lợi hại cho họ.

Anh chỉ vào đường chân trời, nói: "Mọi người xem cơn bão này, hiện tại chúng ta còn chưa cảm giác được, nhưng chắc mọi người đều đã xem qua ghi chép về sóng thần rồi phải không?

Thứ này không phải chuyện đùa, nếu ở đây đợi bão đến, mười phần chết không, khẳng định là ngay cả thi thể cũng không tìm thấy." "Mà dưới biển này, có một nơi trú ẩn có sẵn, chúng ta đã biết, cổ mộ này chắc chắn có không khí, không khí trong vũng biển này thực ra là sống, vì nó thông với mạch nước sống, nên chất lượng không khí bên trong hẳn là vẫn chấp nhận được." "Chúng ta không đông người, ở trong đó đợi một tiếng rồi ra, là cơ hội sống sót duy nhất!" Mọi người nghe anh nói có lý có lẽ, không khỏi trong lòng cũng xuất hiện một tia hy vọng.

Chương 849

Họ tập trung tất cả thiết bị lặn, xếp gọn ba chiếc thuyền nhỏ lại.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Chá Cô Tiếu trước tiên quy định một số ký hiệu tay khi hoạt động dưới nước với họ, rồi dẫn họ lặn xuống.

Chính anh bật chiếc đèn thăm dò chống nước, là người đầu tiên bò vào mộ đạo.

Thiết bị lặn có một chiếc mũ bảo hiểm lớn trên đầu, trông vô cùng nặng nề.

Nhưng thứ này rất chắc chắn, nếu phía trước có loài sinh vật biển lớn nào, có chiếc mũ bảo hiểm này, nó cũng không thể nuốt chửng anh ngay lập tức.

Chá Cô Tiếu cố gắng thả lỏng bản thân, vừa bơi vừa quan sát, mộ đạo này lại càng ngày càng hẹp.

Theo xu hướng này, cuối cùng liệu có thể đủ cho họ đi qua cũng là một vấn đề.

May mắn thay, anh có đủ bộ công cụ trên người, thực sự không ổn, vẫn có thể phá ra một con đường.

Trên vách mộ đạo có rất nhiều phù điêu hình người, hiện tại bên trên đều phủ một lớp vật chất dày, không thể nhận rõ là của triều đại nào.

Những người này chưa từng thấy đại cảnh tượng, đều quên mất tình cảnh hiện tại, vây lại nghiên cứu những khuôn mặt này.

Chá Cô Tiếu đau đầu không thôi, đành phải thường xuyên dừng lại thúc giục họ.

Họ bơi về phía trước mười lăm phút, rẽ vài khúc cua, đã không còn biết rõ phương hướng.

Chá Cô Tiếu cảm thấy những người này quá lộn xộn, nên chấn chỉnh lại, bèn ra hiệu dừng lại cho những người phía sau.

Anh bảo cô gái kia đi đếm số người, xem có ai bị lạc không.

Trong mộ đạo chật hẹp này bơi lội cũng rất hao tốn thể lực, những người kia đều mệt đến không chịu nổi, vừa thấy động tác này như được đại xá, đều ngả nghiêng ngồi xuống.

Chá Cô Tiếu bất lực nhìn họ, thầm nghĩ làm lão đại này thật không dễ dàng gì.

Anh dùng đèn thăm dò rọi, muốn đến phía trước xem trước.

Lúc này, cô gái kia vỗ vỗ chân anh.

Chá Cô Tiếu quay đầu lại, thấy biểu cảm của cô ấy vô cùng hoảng sợ, trong lòng anh siết chặt, thầm nghĩ lẽ nào thật sự có người bị lạc rồi?

Cô gái kia luống cuống không biết diễn đạt ý mình thế nào, cô ấy đưa một ngón tay ra, không ngừng lắc lư trước mặt Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu không biết cô ấy có ý gì, hỏi cô ấy: "Có phải thiếu một người không?" Cô ấy nhìn khẩu hình miệng của Chá Cô Tiếu, lắc đầu, một bàn tay xòe ra hoàn toàn, bàn tay kia đưa bốn ngón tay ra, đặt hai tay lại gần nhau.

Chá Cô Tiếu vô cùng kinh ngạc, anh cẩn thận nhìn khẩu hình miệng của cô gái, đột nhiên phát hiện cô ấy thực ra muốn nói: "Thêm một người!" Chá Cô Tiếu giật mình, nếu phía sau thiếu một hoặc hai người, anh đều có thể hiểu, thậm chí tất cả mọi người đều biến mất, anh cũng có thể hiểu.

Nhưng lại có thêm một người, thật không thể tin nổi.

Anh tưởng mình đếm sai, quay đầu lại tự mình đếm một lần.

Anh là người đầu tiên, cô gái thứ hai, rồi tuần tự đi xuống, ba, bốn, năm, sáu, bảy, người thứ tám là Lý Tứ Địa, người thứ... anh đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, vì anh đã nhìn thấy người thứ chín xuất hiện thêm kia.

Người đó nấp ở phía sau đội ngũ dài dằng dặc, mờ mờ ảo ảo, ngay cả hình dáng người cũng không nhìn rõ, chắc chắn có vấn đề.

Chá Cô Tiếu không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Anh cũng không sợ cái gì gọi là quỷ đưa đường.

Chỉ là chuyện này dưới nước anh hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Căn bản không biết thứ đi theo phía sau rốt cuộc là cái gì.

Nếu là thây đưa, thì thây đưa này chắc không biết bơi, nói đi nói lại, thây đưa trong vũng biển này không biết nên gọi là gì.

Lẽ nào gọi là thây đưa biển?

Hay quỷ nước?

Anh lắc đầu, thầm nghĩ cái thằng Lý Tứ Địa này của mẹ nó sao mà chậm chạp thế.

Có một thứ như vậy đi theo phía sau mà cũng không phát hiện ra.

Hiện tại tình huống này, ai cũng không thể trông cậy vào, chỉ có thể xông qua xem thử.

Anh lén lút rút ra một con dao găm, giấu trong tay, rồi bơi ngược lại.

Người thứ chín đó đứng yên bất động ở đó, Lý Tứ Địa thấy Tam Thúc bơi thẳng về phía mình, cũng ý thức được phía sau mình có gì đó

không ổn.

Vội vàng quay đầu lại, hắn vừa động, người kia cũng đột nhiên động theo, dường như đang bắt chước hắn vậy.

Lý Tứ Địa sợ hết hồn, lùi lại mấy bước, người kia cũng đột nhiên lùi lại mấy bước.

Trông nó hình như hoàn toàn bắt chước động tác của Lý Tứ Địa.

Chá Cô Tiếu phát hiện động tác của người này không những kỳ quái, mà còn có chút buồn cười.

Dùng đèn thăm dò trên đầu rọi một cái, vật đó bị ánh sáng chói mắt, hoảng loạn lùi lại phía sau.

Chá Cô Tiếu trong khoảnh khắc nhìn thấy một khuôn mặt khổng lồ đầy vảy, dữ tợn chợt lóe lên.

Sợ đến mức con dao găm trên tay suýt tuột.

Lý Tứ Địa sợ đến tái mét mặt, định bơi về phía trước, không dám ở lại đây nghỉ ngơi nữa.

Chá Cô Tiếu vội vàng kéo hắn lại, hắn hét lớn với Chá Cô Tiếu, nhìn khẩu hình miệng dường như là: "Con của ta, con của ta".

Hắn vốn đã có giọng địa phương rất nặng, bình thường nói chuyện đã rất khó khăn, khẩu hình miệng lại càng không thể hiểu được.

Chá Cô Tiếu thấy hắn gần như kiệt sức, thậm chí còn muốn tháo mũ bảo hiểm của mình ra, vội vàng ấn hắn vào tường.

Vừa ấn không sao, bốn khe nứt trên bức tường đó đồng thời nới lỏng ra, rồi bất ngờ thụt vào.

Đột nhiên nước xung quanh cuồn cuộn đổ mạnh vào bức tường đó.

Chá Cô Tiếu thầm nghĩ không ổn, đã không kịp nữa rồi.

Họ giống như những con gián trong bồn cầu, bị cuốn vào cái lỗ trên tường đó.

Không biết mình đã xoay bao nhiêu vòng, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều bị văng sang một bên.

Chương 850

Đột nhiên đầu va vào một vật gì đó cứng rắn, may mà mũ bảo hiểm chắc chắn, anh đạp mấy cái, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, lại phát hiện mình đã ra khỏi nước.

Những người khác đều ra khỏi nước gần như cùng lúc với anh, vài cô gái đã nôn trong mũ bảo hiểm, cái sự ghê tởm thì khỏi phải nói.

Vài người có thể chất tốt hơn vội vàng đỡ lấy họ, không để họ chìm xuống.

Chá Cô Tiếu cũng ôm chặt lấy cô gái bên cạnh mình.

Anh dùng đèn thăm dò rọi một cái, phát hiện dường như đã đến Minh Điện, lấy que diêm ra bật lửa, lửa có thể cháy lên, có dưỡng khí.

Thế là anh ra hiệu OK ý rằng không khí không vấn đề gì, mấy người họ vứt bỏ chiếc mũ bảo hiểm nặng nề, vừa hít hơi đầu tiên, mấy người đồng thời kêu lên: "Thơm quá!" Trong mộ thất có một mùi hương vô cùng dễ chịu, rất nhẹ nhàng nhưng rất sảng khoái.

Cũng không biết là thứ gì phát ra mùi hương đó.

Chá Cô Tiếu đã gặp vô số mộ thất bốc mùi hôi thối, đây là lần đầu tiên có mùi hương, không khỏi thấy lạ.

Anh dùng đèn thăm dò quét qua, phát hiện mộ thất này không phải là chủ mộ, có thể là một nhĩ thất.

Bởi vì bên trong không có quan tài, chỉ có từng hàng từng hàng đồ tùy táng bằng gốm sứ.

Những thứ này hẳn là đồ vật chủ mộ từng dùng khi còn sống, và họ hiện tại, đang ở trong một cái giếng phun nước hình tròn ở giữa nhĩ thất.

Chá Cô Tiếu nhìn trang trí ở đây, càng nhìn càng nghi hoặc.

Trên vách tường đều là bích họa, vì có hơi nước, nên bị ăn mòn rất nghiêm trọng.

Anh chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy, trên bích họa vẽ dường như toàn là bóng người.

Những hình ảnh giống bóng người này có đủ mọi tư thế, cao, thấp, mập, đi bộ, nhảy múa, mỗi cái đều vô cùng sống động.

Dường như là ảnh thật được in lên.

Nhưng tất cả các bóng đều rất kỳ lạ, bụng của chúng đều rất lớn, giống như phụ nữ mang thai vậy.

Muội tử có tài nghệ rất cao trong việc nghiên cứu bích họa, nhưng cô ấy cũng không thể hiểu ra được.

Trái lại, Lý Tứ Địa kia, nhìn thấy những bích họa này, sợ đến tái mặt, hét lớn: "Hải quỷ!

Ở đây có hải quỷ!

Đây là một mộ hải quỷ!" Chá Cô Tiếu nhớ lại quái vật vừa thấy, thầm nghĩ lẽ nào thứ đó chính là hải quỷ?

Chính anh không dám khẳng định, hiện tại mà vội vàng nói ra, có thể sẽ gây ra hoảng loạn, anh quyết định tạm thời giữ bí mật.

Lý Tứ Địa vẫn luôn ở đó hét lớn.

Vì giọng hắn rất nặng, mọi người đều nghe thành "hải quy" (rùa biển).

Cả đám người phá lên cười, khiến Lý Tứ Địa khóc không được, cười cũng không xong.

Chá Cô Tiếu nhìn đồng hồ, bảo họ đều ra khỏi nước.

Vài người gan dạ đã đi về phía cánh cửa bên cạnh nhĩ thất.

Cánh cửa đó không cao, hẳn là dẫn đến hành lang.

Chá Cô Tiếu liền kéo họ lại, nói: "Hiện tại chúng ta một không có thiết bị, hai không có chuẩn bị cứu hộ, các ngươi hãy ngoan ngoãn ở đây cho ta, không được đi đâu cả.

Trong mộ đạo này không biết có cơ quan nào không, một tiếng này chúng ta đến đây tránh nạn, mọi người phải mang lòng cảm kích, có hiểu không?" Bọn thanh niên này tuy không cam tâm nhưng cũng không có cách nào, đành phải thu mình trong nhĩ thất nghiên cứu những món đồ gốm sứ kia.

Chá Cô Tiếu vừa nhìn, liền biết những món này là đồ của thời Minh sơ, anh ngạc nhiên lẽ nào đây thật sự là mộ huyệt của tông tộc Thẩm Vạn Tam?

Tuy nhiên anh đã xem quá nhiều đồ cổ, không có hứng thú gì.

Lúc này anh lại lo lắng không khí trong không gian này có đủ dùng không.

Anh lại kiểm tra số người một lần nữa, lần này thì đúng rồi, anh thở phào nhẹ nhõm, mấy ngày nay anh thật sự đã quá mệt mỏi, cũng không được nghỉ ngơi đàng hoàng, hiện tại vừa vặn chợp mắt.

Anh tựa vào tường ngồi xuống, muội tử tựa vào vai anh, chạm nhẹ vào anh một cái, coi như là khen thưởng màn thể hiện xuất sắc lần này của anh.

Chá Cô Tiếu lập tức hồn vía lên mây, vốn còn bị đám tiểu tử này làm cho tức tối, hiện tại thấy muội tử cười ngọt ngào một cái, cảm thấy đáng giá, thật sự đáng giá chết đi được.

Bảo anh làm lại từ đầu anh cũng bằng lòng.

Họ nghỉ ngơi một lúc.

Những người từng lặn biển đều biết, nếu không có kinh nghiệm thao tác dưới nước lâu dài, một lần lặn biển là vô cùng hao tổn thể lực.

Chá Cô Tiếu tuy thể lực không tệ, nhưng so với những người kia cơ thể vẫn chưa thích nghi.

Hiện tại cơ thể thả lỏng, lại bắt đầu ngáp, thêm vào đó mùi hương kia dường như có tác dụng làm người ta định thần, lập tức anh cảm thấy vô cùng, vô cùng buồn ngủ.

Anh mơ màng nói với muội tử: "Tôi ngủ một lát, nếu đến giờ thì gọi tôi dậy nhé." Cái sự buồn ngủ đó dường như không bình thường, nhưng Chá Cô Tiếu đã không kịp suy nghĩ nữa, chỉ mơ hồ nhìn thấy muội tử dịu dàng gật đầu.

Trong mũi anh thoang thoảng mùi hương, không biết là mùi cơ thể từ tóc của muội tử hay là mùi đặc trưng của cổ mộ, tóm lại anh gần như ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Suy nghĩ quay về hiện tại, Trần Mộc và Trần Tiểu Đao đã hoàn toàn bị câu chuyện của anh ta hấp dẫn.

Chỉ cảm thấy mình đang ở trong cổ mộ, trong lòng là ôn hương noãn ngọc của muội tử.

Chá Cô Tiếu ho khan một tiếng, Trần Tiểu Đao giật mình, đột nhiên phát hiện mình đang ôm một cái gối.

Trong lòng hắn vô cùng xấu hổ, thầm nghĩ sao mình lại có thể ảo tưởng về người phụ nữ của Chá Cô Tiếu chứ.

Vội vàng mặt đỏ bừng hỏi: "Sao anh không nói nữa, cuối cùng thì sao rồi?" Chá Cô Tiếu cười khổ một tiếng: "Không có gì để nói nữa, câu chuyện đến đây đã kết thúc rồi, tôi đến bây giờ vẫn không hiểu,

trong khoảng thời gian tôi ngủ đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong cổ mộ." Anh run rẩy môi nói, "Tôi không biết đã ngủ bao lâu, đợi đến khi tôi tỉnh lại, tôi phát hiện trong nhĩ thất đó, chỉ còn lại một mình tôi, những người khác đều không biết đã đi đâu.

Tôi tưởng họ nhân lúc tôi không có mặt đã chạy vào chủ mộ thất, trong lòng rất tức giận, vì muội tử trước giờ vẫn luôn nghe lời tôi, lần này lại cùng họ làm càn, tôi liền muốn đuổi theo." Anh rút một điếu thuốc ra ngậm vào miệng, sắc mặt có chút khó coi: "Lúc này, tôi nhìn thấy cánh cửa trên bức tường kia, lại không thấy đâu nữa!

Tôi quay đầu nhìn một cái, lập tức phát hiện, đây không phải là nhĩ thất tôi đã ở khi ngủ, mà là một nơi xa lạ khác, phía sau tôi, lại đặt một chiếc Kim Ti Nam Mộc Quan." Trần Tiểu Đao ở một bên cười nói: "Với khí phách của anh, chắc chắn là không do dự mà lật ngay tấm ván quan tài đó." Chá Cô Tiếu lại lắc đầu. "Lúc đó tôi còn trẻ, số đấu đã đạo qua còn chưa nhiều, đặc biệt là cái hải đấu này." "Trong chiếc quan tài đó của tôi không ngừng có nước trào ra, từng đợt từng đợt, mẹ nó cứ như có thứ gì đang tắm rửa bên trong, tôi nhớ đến mộ hải quỷ mà Lý Tứ Địa nói, anh biết thây đưa tôi không sợ, nhưng hải quỷ thì vẫn là lần đầu, tôi lại lo lắng cho muội tử, kêu lớn mấy tiếng, không ai đáp lại, lúc này tấm ván quan tài đó đột nhiên lật một cái." Chá Cô Tiếu nói đến đây biểu cảm rất kỳ quái, anh tiếp tục nói: "Lúc đó tôi không nghĩ ngợi gì cả, thấy chiếc mũ bảo hiểm vẫn còn trên tay, trực tiếp đội vào rồi nhảy xuống cái giếng phun nước đó.

Sau đó tôi liền thoát ra được." Mấy người nhìn con cá kia. "Nếu Lỗ Thương Vương cũng đã đạo qua hải đấu, trên tay hắn cũng có một con Xà Mi Đồng Ngư như vậy, liệu có thể nói Lỗ Vương Cung và cái mộ chìm dưới biển kia có liên quan không?" Nhưng mấy người suy nghĩ kỹ lại, cũng thấy không đúng.

Hai ngôi mộ cách nhau thời gian quá dài, một cái là thời Chiến

Quốc, một cái là thời Minh sơ, đánh chết cũng không liên quan.

Cái huyền bí giữa chúng, mấy người đều không nghĩ ra đầu mối.

Chương 851

Chá Cô Tiếu lúc này như nhớ ra điều gì.

Bèn nói với Trần Mộc một chút, liền muốn lại đi Nam Hải xem cái cổ mộ kia.

Trần Mộc phất tay áo một cái.

Liền đồng ý yêu cầu của anh ta.

Trần Tiểu Đao chuẩn bị cùng đi.

Nhưng Chá Cô Tiếu lần này xem ra vô cùng gấp gáp, không để hắn cùng đi.

Cũng không biết là nhớ ra chuyện gì khẩn cấp.

Trần Mộc bảo mấy người lui xuống trước, liền bắt đầu điều tức.

Rất nhanh, một tháng trôi qua.

Nhưng Chá Cô Tiếu đi Nam Hải vẫn không có bất kỳ tin tức nào.

Lại hai tháng nữa trôi qua.

Lần này, cuối cùng cũng có tin tức của Chá Cô Tiếu.

Chỉ thấy một người làm vội vã từ xa đến.

Đến nơi, liền chỉ đích danh muốn gặp Gia chủ Trần gia.

Chuyện vô cùng khẩn cấp, là chuyện của Chá Cô Tiếu.

Trần Mộc nghe hạ nhân báo cáo xong, lập tức cho người làm báo tin đó lên. "Trần gia chủ, không ổn rồi, Chá Cô Tiếu và thiếu gia nhà chúng tôi sau khi xuống biển, hoàn toàn không có tin tức gì nữa..." Người làm kia gặp Trần Mộc xong, liền thở hổn hển nói với hắn.

Đối phương là một công ty khai thác tài nguyên biển quốc tế quy

mô rất lớn.

Cái gọi là khai thác tài nguyên biển, thực ra là dựa trên việc phân tích các loại thông tin hàng hải hiện có và ghi chép lịch sử, để suy đoán vị trí của một số con tàu đắm, và trục vớt vật tư tàu đắm.

Hành vi này rất giống với những kẻ đạo mộ biển chuyên nghiệp, nhưng hành vi của họ lại hợp pháp, vì tài nguyên của những con tàu bị thất lạc được tìm thấy ở công hải, có một tỷ lệ đáng kể có thể được người tìm thấy kế thừa hợp pháp.

Đương nhiên, tài nguyên đó có phải đến từ công hải hay không, căn bản không thể kiểm chứng.

Loại doanh nghiệp này chia làm hai loại, một loại là trục vớt tàu đắm hiện đại, tháo dỡ và bán đấu giá thân tàu chưa hoàn toàn mục nát, hoặc bán các tài nguyên thu được; hai là trục vớt tàu đắm cổ đại, bán các đồ cổ trên đó cho các nhà sưu tầm hoặc bảo tàng.

Doanh nghiệp này thuộc loại thứ hai, tức là lấy tàu đắm cổ đại làm mục tiêu chính, họ có rất nhiều cố vấn khảo cổ, mỗi một dự án đều cần một lượng lớn chuyên gia khảo cổ và biển mất hai hoặc ba năm để hoàn thành.

Và thu nhập của họ cũng rất hậu hĩnh, nên có rất nhiều thiết bị và tàu thuyền tiên tiến.

Còn Chá Cô Tiếu để nhanh chóng tìm thấy mộ huyệt dưới biển đó, dưới hình thức bảo lãnh, đã mượn thiết bị và nhân viên từ công ty này.

Đồng thời nhân danh công ty này, phái một đội khảo sát tạm thời gồm năm người.

Đây vốn là một vụ làm ăn rất có lời.

Không ngờ thuyền vừa ra khơi được năm ngày, bộ phận hậu cần

của họ đã mất liên lạc với tàu của đội khảo sát.

Họ đã chờ đợi bốn mươi tám tiếng, cuối cùng chỉ có thể phái người đến khu vực biển bị mất tích tìm kiếm, kết quả không thu hoạch được gì.

Và tin tức cuối cùng được xác nhận ba tiếng trước khi mất tích là Chá Cô Tiếu và hai nhà khảo sát khác, đã tiến vào cổ mộ dưới biển.

Lý do họ đến tìm Trần Mộc là Chá Cô Tiếu trước khi xuất phát, đã nói với họ, nếu xảy ra sự cố, có thể đến Trường Sa tìm Trần Mộc.

Người làm kia vội vàng nói: "Hiện tại chúng tôi vẫn chưa thể xác nhận tình hình bên trong cổ mộ, không biết ba người này sống chết thế nào, nên chúng tôi chuẩn bị tổ chức một đội ngũ nữa, đi vào xem thử, vì ở đây chúng tôi phần lớn đều là những người nói lý thuyết trên giấy, chúng tôi hy vọng có một người dẫn đường kinh nghiệm phong phú.

Tối thiểu, phải giúp họ tìm được vị trí chính xác của mộ huyệt." Trần Mộc lúc này cũng không thể từ chối.

Mặc dù cơ thể mình cũng chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng Chá Cô Tiếu khẳng định là đã gặp phải phiền phức gì đó.

Nếu không với thân thủ của anh ta, chắc chắn sẽ không đột nhiên mất liên lạc.

Trần Mộc lập tức gọi Trần Tiểu Đao đến.

Lần xuất hành này, còn mang theo Hoa Linh.

Mấy người lập tức lên đường đến Nam Hải.

Đến bờ biển xong, lập tức có người đến liên hệ ba người.

Người phụ trách đối diện nói với Trần Mộc về tình hình lần này.

Chỉ có thể đến được nơi đó trong vòng bảy tiếng.

Hoàn thành hành động cứu hộ này trong vòng mười tiếng.

Nếu không nơi đây sẽ bước vào mùa bão kéo dài nửa tháng.

Lần này cấp cao của công ty họ vô cùng coi trọng chuyện này, vì một trong số những người mất tích cùng Chá Cô Tiếu, là con trai của một cấp cao và dự án lần này lại được triển khai ở Nam Hải, không thể phô trương, nên phải tìm người trong giới dân gian.

Trần Mộc nghe họ tự ý làm chủ trương, lập tức có chút không thoải mái.

Nhưng vì liên quan đến tính mạng của Chá Cô Tiếu, hắn cũng không có lựa chọn nào khác.

Mấy người đành phải đi theo hắn như vậy.

Đến bến tàu, hắn chỉ vào một chiếc thuyền cá bằng sắt cũ kỹ bảy tấn nói: "Chính là đây, thuyền đồng hành của chúng ta lần này." Trần Tiểu Đao nhìn chiếc thuyền nát, có chút ngạc nhiên hỏi: "Anh đùa tôi à?

Chính là cái thuyền nát này?" Hắn bất lực giải thích: "Không có cách nào, việc chúng ta tìm kiếm quy mô lớn ở khu vực đó đã gây chú ý cho người khác rồi, đành phải ngụy trang một chút, anh yên tâm, thiết bị trên thuyền đã là tiên tiến nhất rồi, việc vận hành tuyệt đối không thành vấn đề." Nói xong có người trên thuyền đã nhận hành lý của mấy người.

Thuyền trưởng nói mấy câu với ngư dân trên thuyền bằng tiếng địa phương, rồi bắt tay với Trần Mộc nói: "Một số việc trên thuyền do cô Ninh phụ trách, cô ấy ở ngay phía sau anh, chúc anh may mắn!" Người này làm việc hiệu suất quá cao, hai người còn chưa theo kịp tiết tấu, hắn đã nhanh chóng rời đi.

Trần Mộc quay đầu lại, vừa thấy một người phụ nữ trẻ tóc ngắn

mặc đồ lặn bó sát đang đánh giá mình, cô ấy thấy Trần Tiểu Đao đứng đó trông rất ngây thơ, không khỏi bật cười, vẫy vẫy tay nói: "Đi theo tôi." Ba người đi theo cô ấy vào khoang thuyền.

Bên trong khoang thuyền chất đầy đồ đạc.

Gần như không có chỗ đặt chân.

Xem ra mấy người chuẩn bị vô cùng gấp gáp.

Tất cả vật tư còn chưa kịp chuyển vào khoang chứa, đã bị vứt bừa bãi ở lối vào.

Chương 852

Mấy người vừa đi vừa quan sát, phát hiện chủ yếu là thiết bị lặn, dụng cụ lớn, lương thực, dây thừng, trong đó bình dưỡng khí lại chiếm phần lớn.

Mấy người đi xuyên qua những hàng hóa này.

Đến khoang phía sau thông với phòng máy, ở đây bừa bộn mấy tấm ván giường, bên trên trải những tấm thảm đã ố đen vì dầu mỡ.

Trong đó một cái giường có một người đàn ông trung niên hơi phát tướng và hói đầu đang ngồi, mặt mày bóng loáng, thấy mấy người đi vào, rất thần kinh đứng dậy bắt tay với tôi, nói: "Rất hân hạnh, rất hân hạnh, tôi họ Trương." Trần Mộc đối với ấn tượng đầu tiên về người này không tốt, nhưng vì lịch sự, vẫn bắt tay với hắn.

Đôi tay hắn lại vô cùng mạnh mẽ, xem ra trước đây cũng từng làm lao động chân tay.

Cô Ninh giới thiệu với Trần Mộc: "Ông Trương là cố vấn đặc biệt mà công ty chúng tôi mời đến, là chuyên gia nghiên cứu địa cung thời Minh, lần này chủ yếu phụ trách phân tích địa cung dưới biển này." Trần Mộc đối với giới khảo cổ chính thống không có quá nhiều hứng thú, cũng chưa từng nghe nói đến tên hắn, nhưng thấy hắn lộ vẻ đắc ý, đành phải nói: "Đã lâu ngưỡng mộ." Cái ông hói đầu đó rất khoa trương xua xua tay, nói: "Chuyên gia không dám nhận, mọi người nghiên cứu qua lại mà thôi, chẳng qua tôi may mắn hơn một chút, tình cờ đăng vài bài báo, thành tựu nhỏ thôi, không đáng nhắc đến." Trần Mộc thấy người này không hề biết khiêm tốn.

Không biết phải tiếp lời hắn thế nào, đành phải nói: "Quá khiêm tốn rồi." Hắn rất thích bộ này, lại mạnh mẽ nắm chặt tay Trần Mộc,

hỏi tôi: "Không biết Trần tiên sinh lần này được mời đến với thân phận gì?

Xin thứ lỗi tôi nói thẳng, dường như khoa học mà Trần tiên sinh nghiên cứu khá ít người biết đến, hoặc là tôi cô lậu quả văn rồi, tôi vẫn chưa từng thấy danh tiếng lớn của Trần tiên sinh trên các tạp chí khảo cổ." Mấy lời này rõ ràng là muốn hạ thấp Trần Mộc.

Cũng không biết là hữu tâm hay vô tình.

Trần Mộc lập tức định phát tác.

Trần Tiểu Đao bên cạnh thấy tình huống không ổn.

Mấy người vừa lên thuyền chưa lâu, làm quan hệ với người cùng hành trình quá tệ cũng không hay.

Thế là lập tức tiến lên kéo tay người kia. "Trương đại ca, chúng tôi là chuyên về đào đất." Sắc mặt Trần Mộc đã không còn tốt, nhưng hắn lại không nhận ra.

Hắn ồ một tiếng. "Ồ thì ra mấy người là kiến trúc sư à?

Chả trách, không phải người trong giới chúng tôi." Vừa nói, liền bắt đầu đánh giá Hoa Linh một hồi.

Trần Tiểu Đao thấy người này nhìn Hoa Linh có chút ngẩn ngơ, liền búng tay một cái trước mặt hắn.

Hắn lập tức bị kéo về. "Đừng nhìn nữa, đây là chị dâu tôi, nhìn cái gì mà nhìn." Trần Tiểu Đao thấy không moi ra được tin tức gì từ người này nữa.

Liền hỏi thăm cô Ninh về thông tin khu vực biển xảy ra sự cố.

Cô gái đó vô cùng năng nổ, cô ấy liệt kê mấy việc ra, liền biết đại khái.

Hóa ra Chá Cô Tiếu lúc đó cũng không thể xác định vị trí cụ thể

của mộ huyệt dưới biển đó, anh ta chỉ tìm ra bốn khu vực có khả năng, từng cái một đi tìm.

Sau đó khẳng định là đã tìm thấy, nhưng báo cáo cuối cùng của tàu mất tích khá ngắn gọn.

Không hề nhắc đến khu vực biển cuối cùng họ xác nhận là khu vực nào, nên hiện tại mấy người cũng phải từng khu vực một tìm kiếm.

Họ kế hoạch là bắt đầu tìm từ Tiên Nữ Tiều gần nhất, sau đó đến đảo Vĩnh Hưng bổ sung một số vật tư, rồi đến ba khu vực biển khác gần Thất Liên Tự, dừng lại giữa đường không quá nửa tiếng.

Về phương pháp tìm kiếm, nước biển Tây Sa vô cùng trong xanh, trong điều kiện ánh sáng tốt có thể nhìn xuống sâu hơn ba mươi mét.

Hơn nữa, dòng chảy dưới biển hoạt động thường xuyên, không có cát biển có tính lưu động mạnh, nên cái đạo động mấy ngày trước, hẳn sẽ không bị che lấp.

Thuyền trưởng của con thuyền này bản thân cũng vô cùng quen thuộc với mấy khu vực biển đó, những người ngoại đạo này nhìn đáy biển từ mặt nước đều thấy giống nhau.

Nhưng trong mắt họ mỗi khu vực nước biển đều có đặc điểm riêng, chỉ cần đáy biển xảy ra một số thay đổi địa hình, ông ta liền có thể nhìn ra.

Từ cuộc nói chuyện của cô gái đó phát hiện, cô ấy đối với ba người dưới biển đó vẫn còn rất tin tưởng vào việc họ sống sót, không biết niềm tin mù quáng này từ đâu mà có.

Đương nhiên, cũng hy vọng mượn lời cô ấy, Chá Cô Tiếu trong hải đấu mọi sự bình an.

Cái Trương ngốc đầu kia thấy Trần Tiểu Đao và cô gái kia nói

chuyện hợp ý, bỏ hắn một mình sang một bên, chắc có chút không vui, tự mình đi ngủ.

Nhìn người này tuổi đã đến trung niên, tính tình vẫn như trẻ con, không khỏi thấy buồn cười, đúng là trăm năm không chết đều có chuyện lạ, không biết ở chung có hòa hợp không.

Đang nghĩ, thuyền chợt rung lên, thuyền trưởng phía sau đã nhổ neo khởi hành.

Thuyền bắt đầu lắc lư dữ dội, vì là thuyền cũ, không chỉ lắc ngang dọc, mà còn có một kiểu lắc lư không đều về phía trước và sau, giống như đang ở trong một chiếc nôi vậy.

Mấy người bị lắc như vậy, cơn buồn ngủ ập đến, liền bắt đầu ngáp.

Cô gái kia rất hiểu chuyện, liền bảo mấy người tự mình nghỉ ngơi cho tốt.

Trần Tiểu Đao cũng không khách khí, quả thật là đã mệt rồi, nằm xuống liền ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi hắn tỉnh lại, thuyền đã đi đến giữa biển.

Nhìn ra ngoài qua cửa sổ, phát hiện chỉ trong chốc lát, trời đã thay đổi.

Cả đại dương dường như đột nhiên biến thành màu xanh mực, mặt trời biến mất trong những đám mây đen lớn.

Ánh sáng xuyên qua những khe hở của những khối mây đó chiếu xuống, tạo thành một bức tranh khắc gỗ mạ vàng khổng lồ trên trời, đồng thời cũng rải một mảng vảy vàng trên mặt biển, trên dưới tương phản lẫn nhau, vô cùng hùng vĩ.

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài, mây đen rất nhanh liền nối liền

thành một thể, che khuất tất cả ánh mặt trời.

Đại dương đột nhiên biến thành màu đen đáng sợ, sóng biển cuồn cuộn, thuyền chao đảo theo sóng.

Khi mấy người ở trong lòng sóng, nước biển ở trên mạn thuyền, giống như sắp bị sóng lớn nuốt chửng, vô cùng đáng sợ.

Lúc này, các thủy thủ trên thuyền đều đang hối hả chạy đi chạy lại trong lo lắng, gia cố những sợi dây thừng buộc cố định vật tư.

Tuy vô cùng gấp gáp, nhưng trên mặt thuyền trưởng không hề có vẻ sợ hãi.

Trong tình huống hiện tại, việc đứng vững trên boong tàu không phải là chỉ cần phản ứng nhanh là được.

Phải vô cùng quen thuộc với sóng biển và con thuyền, biết được sau lần nghiêng này thì lần nghiêng tiếp theo sẽ là lúc nào, để chuẩn bị trước.

Mấy người kia hiển nhiên có trình độ cao như vậy, nhưng lại không tiến lên giúp đỡ.

Những việc này, cứ để các thủy thủ làm là được.

Lúc này, mấy thuyền viên dường như nhìn thấy gì đó, bắt đầu la hét.

Trần Mộc nghe không hiểu tiếng Mân Nam, liền nhìn theo hướng tay họ chỉ, lờ mờ thấy phía bên trái con thuyền, đằng sau những con sóng nhấp nhô, dường như có vật gì đó.

Vì khoảng cách khá xa nên nhìn không rõ lắm, chỉ cảm thấy có thể là một con thuyền.

Chương 853

Đúng lúc này, A Ninh từ phía sau Trần Mộc đi tới, Trần Mộc liền hỏi cô những người này đang kêu gì.

Tóc cô ướt sũng, bị gió thổi bay tán loạn, cô lắng nghe kỹ một chút rồi nói: "Họ hình như thấy một con thuyền." Thuyền trưởng đi đến bên cạnh Trần Mộc, dùng tiếng phổ thông nửa vời nói: "Bên kia hình như có một con thuyền gặp nạn, theo quy định, chúng ta phải qua xem thử." Người phụ nữ kia gật đầu, thuyền trưởng nhanh chóng đưa ra một loạt lệnh bằng tiếng địa phương cho các thủy thủ của mình, ngay lập tức con thuyền bẻ lái hết cỡ đổi hướng, lao về phía bên trái.

Biển trong gió bão tựa như đồi núi, mỗi con sóng đều là một ngọn núi.

Con thuyền của họ nghênh ngang xông qua những con sóng, rồi rẽ sóng mà đi.

Mỗi lần con thuyền rẽ sóng, người trên thuyền lại như được tắm biển, toàn thân ướt đẫm không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, những người trên thuyền liên tục vượt qua mười mấy con sóng, liền nhìn rõ đại khái đường nét của vật thể không rõ kia.

Đúng lúc này, liền nghe thấy thuyền trưởng hét lên một tiếng kinh hoàng.

Ngay sau đó, mấy thuyền viên cũng hoảng hốt.

Trần Mộc hỏi A Ninh lại có chuyện gì, cô vừa nghe liền biến sắc, túm chặt lấy tay anh nói: "Tuyệt đối đừng quay đầu lại, đó là một con thuyền ma!" Thấy mọi người đều hoảng hốt quay đầu đi, không nhìn con thuyền rách nát kia, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong tình thế không rõ ràng này, Trần Mộc cũng không dám tự ý hành động, vội vàng học theo họ quay lưng lại.

Cô gái run rẩy nói với anh: "Bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng đừng quay đầu lại.

Dù có thứ gì chạm vào anh, anh cũng phải vờ như không biết." Trần Mộc biết, đây lại là gặp phải thuyền ma trên biển.

Con thuyền này trước đó khi ra khơi cũng đã gặp qua.

Nhưng đó là vùng biển ở phía nam xa hơn.

Tuy nhiên, lúc đó không có thứ gì đến kéo giật cơ thể mình.

Trần Mộc không cho là đúng, nhưng để hòa mình vào mọi người, anh cũng không tự ý quay người lại.

Thuyền lắc lư rất mạnh trong gió bão, boong tàu vẫn kẽo kẹt.

Âm thanh này nghe như thể con thuyền sắp tan rã.

Lúc này đã có thể nghe thấy âm thanh từ cái gọi là thuyền ma kia truyền đến.

Lọc cọc lọc cọc, như có người đang đi lại trên boong.

Trần Mộc không nhịn được hỏi cô gái kia: "Sao hình như có người đang đi trên boong vậy, xem ra cô vừa nãy không nghe lầm." Cô gái rất sợ hãi, mím môi.

Nhìn theo hướng môi cô ấy, thì ra trên kính của khoang thuyền, rõ ràng phản chiếu tình hình phía sau.

Một con thuyền đánh cá có quy mô tương đương với thuyền của họ, đang lắc lư phía sau, càng lúc càng gần.

Càng nhìn càng rõ, rất nhanh liền thấy, trên con thuyền đó có một lớp rêu biển màu trắng như bông.

Nhìn độ dày, chắc chắn đã ngâm trong biển ít nhất mấy chục năm.

Thật không thể hiểu nổi một con thuyền như vậy làm sao còn có thể nổi trên mặt biển, hơn nữa trên đó còn sáng một ngọn đèn.

Thuyền ma đều là những con thuyền vô cùng tồi tàn, nhưng về cơ bản vẫn có thể di chuyển, nhưng con thuyền này chắc chắn đã hoàn toàn bị phế bỏ, trông nó cứ như thể từ đáy biển trồi lên vậy.

Con thuyền mà Trần Mộc lần trước gặp ở Nam Hải cũng không tồi tàn đến mức này.

Con thuyền càng lúc càng gần, Trần Mộc cảm thấy có điều không ổn. "Chúng ta cứ thế này cũng không phải là cách, con thuyền đó hiển nhiên là muốn đâm vào, hay là cô bảo thuyền trưởng chạy hết tốc lực rút lui trước đi." Cô gái cũng có chút sợ hãi, tóc lúc này dính chặt vào mặt, nhưng hiển nhiên cô rất căng thẳng, đến mức không nghĩ đến việc gạt tóc ra. "Khi muốn chạy, lão ngư sẽ tự mình chạy thôi, hai thuyền chúng ta trọng tải tương đương, nó đâm vào cũng không sợ." "Chỉ sợ lát nữa ông ta nhảy thuyền bỏ chạy, anh cũng chẳng làm gì được ông ta." Trần Mộc tốt bụng nhắc nhở. "Anh đừng có ở đây châm ngòi ly gián, chiếc thuyền đánh cá này chính là mạng sống của họ, ông ta có chết cũng không rời thuyền đâu." Cô gái có chút bực mình, "Nếu anh còn nói nhảm nữa tôi sẽ đẩy anh xuống đó!" Trần Mộc nghe cô hung dữ như vậy, bĩu môi, cũng không nói gì nữa.

Con thuyền càng lúc càng gần, có thể thấy rõ, trên thuyền không có bất cứ thứ gì.

Con thuyền áp sát rất nhanh, gần như sắp chạm vào thuyền của họ.

Mấy người trên thuyền nhắm mắt, cắn răng, chuẩn bị chịu đựng cú va chạm đó.

Đó là một khoảnh khắc, đột nhiên, âm thanh phía sau liền biến mất.

Chờ khoảng mười mấy giây, ước chừng dù nó muốn va chạm mười lần thì cũng đã xong rồi.

Nhưng vẫn không có động tĩnh gì truyền đến, không khỏi lấy làm lạ.

Đúng lúc này, lại nghe thấy âm thanh lọc cọc lọc cọc trên boong tàu truyền ra từ phía sau.

Con thuyền ma đó đã đậu song song, tựa sát vào thuyền của họ, phía sau không có gì cả.

Trần Mộc nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy cô gái bên cạnh cũng đang nhìn vào tấm kính của khoang thuyền, đã sợ đến ngây người.

Cảm thấy dường như có gì đó không ổn, nhìn kỹ một chút, chỉ thấy trên vai cô ấy, có hai bàn tay khô quắt.

Hai bàn tay khô quắt đó, hiển nhiên là tay người, đã co rút thành hình hài khô cằn, dính chặt vào người cô gái.

Cảnh tượng này vô cùng rợn người.

Không biết cô gái kia bây giờ cảm thấy thế nào, có lẽ phía sau lưng cô ấy đang không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Hai bàn tay đó cũng không có hành động gì thêm, chỉ buông thõng vô lực ở đó, như thể là trang sức trên quần áo cô ấy vậy.

Định xem bàn tay đó thò ra từ đâu, nhìn theo cánh tay lên trên.

Nhưng tóc cô ấy quá rối, xõa tung ra, không nhìn rõ.

Cô gái hiển nhiên đã vô cùng sợ hãi, toàn thân run rẩy dữ dội.

Nếu là người bình thường, e rằng đã sớm ngất xỉu rồi.

Thấy thân thể cô ấy mềm nhũn, đoán chừng cũng đã đến giới hạn.

Trần Mộc thấy bàn tay này không có động tác gì thêm, chỉ buông thõng vô lực ở đó.

Dáng vẻ đó trông giống hệt như trang sức trên quần áo cô ấy.

Nên liền muốn xem bàn tay này còn có động tác tiếp theo không.

Thuyền trưởng quay lưng về phía Trần Mộc quỳ xuống, vừa dập đầu vừa không biết niệm gì.

Chương 854

Trần Mộc nghe không hiểu tiếng địa phương của họ, nhưng cũng có thể đoán ra, ông ta có lẽ đang tiến hành một nghi thức nào đó.

Chắc là đang cầu xin tổ mẫu phù hộ.

Ông ta niệm mấy tiếng, liền lấy ra hai mảnh gỗ hình bán nguyệt kỳ lạ, ném xuống boong tàu, như đang gieo quẻ.

Ông ta ném một lần, nhìn kết quả, lại dập đầu mấy cái, nhặt lên ném lại.

Trần Mộc thấy ông ta toàn thân bắt đầu run rẩy, đại khái là kết quả hỏi ra không mấy lý tưởng.

Trần Mộc nhớ lại trước đây Nguyễn Hắc dường như cũng đã làm động tác này.

Xem ra những người sống ven biển đều có những tập tục kỳ lạ này.

Đúng lúc này, đột nhiên cô gái kia kinh hô một tiếng, cả người đột nhiên lùi về phía sau một cái.

Không biết là không nắm vững hay bị bàn tay ma kia kéo một cái, lại trực tiếp té nhào vào thuyền ma.

Lần này thì nguy rồi, con thuyền ma đó liền trôi nổi đi.

Trần Mộc vừa thấy không ổn, cũng không màng quay đầu hay không, quay người liền định nhảy qua cứu cô ấy.

Thuyền trưởng từ phía sau xông tới ôm chặt lấy anh, nói: "Không còn cách nào nữa!

Rơi vào thuyền ma thì không cứu lại được nữa, đừng đi chịu

chết!" Những người khác không biết trúng tà gì mà vẫn không dám quay đầu lại.

Trần Mộc thầm mắng một tiếng liền muốn tránh thoát ra.

Đúng lúc này, Trương Ngốc không biết từ đâu chạy ra, kéo neo trên thuyền, dùng sức quăng một cái, quăng neo sang thuyền ma, móc chặt vào mạn thuyền.

Con thuyền ma di chuyển nhanh như bay, ngay lập tức kéo sợi dây neo căng thành đường thẳng, con thuyền của họ rung lên một cái, cứng nhắc bị kéo qua.

Thuyền trưởng sợ đến hồn vía lên mây, rút một con dao ra liền đi chém sợi dây neo.

Bị Trương Ngốc một quyền đánh ngã xuống đất, những thuyền viên khác nổi giận, từng người một xông lên.

Trương Ngốc lại rút ra một khẩu súng lục, một tay chẹn lấy thuyền trưởng, hét lớn: "Đừng động, nếu không tôi giết ông ta!" Mấy thuyền viên kia chưa từng thấy cảnh tượng này, tiếng hét này khiến không ai dám tiến lên nữa, Trương Ngốc lại nói với Trần Mộc: "Tôi đã khống chế bọn họ rồi, anh mau đi cứu người!" Trần Mộc đối với Trương Ngốc tử này liền có chút thiện cảm.

Không nói thêm nữa, trực tiếp giẫm lên dây neo đi đến con thuyền ma kia.

Lúc này, nghe thấy cô gái đang thét chói tai trên thuyền ma, cô ấy liều mạng muốn bò lên sợi dây neo đó.

Nhưng dường như bị thứ gì đó kéo lại, không thể tiến lên, chỉ đành dùng hai tay nắm chặt mạn thuyền, hét lớn về phía anh: "Trần tiên sinh, cứu tôi!" Sợi dây neo khoảng mười hai mét, độ chắc chắn tuyệt đối đủ.

Trần Mộc rất nhanh liền tiếp cận thuyền ma, nhưng khi đến gần thuyền ma thì một con sóng lớn đánh tới, cả người Trần Mộc chìm xuống nước.

Cú này, gần như bị nhấn sâu hơn một mét.

Nín thở mở mắt ra nhìn, đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Chỉ thấy dưới đáy thuyền ma, có một chuỗi xích dài đầy rêu biển, rất dài, kỳ lạ là, cuối chuỗi xích đó, có một vật thể kỳ lạ, ở dưới đáy biển rất sâu, nhìn không rõ.

Đang định nhìn kỹ một chút, đột nhiên sợi dây neo nhấc lên, liền nổi lên mặt nước.

Lần này ở trên đỉnh sóng, nhìn xuống, thấy cô gái ngửa mặt lên, đang dùng một tư thế kỳ lạ bò vào khoang thuyền ma.

Kéo cô ấy tiến lên, không phải tay của cô ấy, mà là hai bàn tay ma khô quắt đó.

Thấy cô ấy bất động, dường như đã mất đi tri giác.

Trần Mộc dùng sức ở hai chân, nhảy qua, rồi lộn một vòng, ngã nhào vào thuyền ma, đổ vật lên boong.

Tấm boong tàu sau nhiều năm bị nước biển ăn mòn, đã không chịu nổi trọng lượng.

Trọng lượng của Trần Mộc đè lên, ngay lập tức phát ra một tiếng lọc cọc, dường như sắp đứt lìa ra.

Nhưng anh không quản được nhiều như vậy, vội vàng đi xem cô gái thế nào rồi.

Nửa người cô ấy đã bị kéo vào khoang thuyền tối om.

Một là trên người cô ấy không có bất kỳ thiết bị chiếu sáng nào,

hai là không có vũ khí sắc bén trong tay.

Trần Mộc lật người qua, nắm lấy chân cô ấy, kéo mấy cái, phát hiện cô gái không nhúc nhích.

Hơn nữa cô ấy mặc đồ lặn bó sát, không những không có chỗ để kéo, dính nước biển còn trơn trượt chết người, hoàn toàn không thể dùng lực.

Cứ tiếp tục giằng co thế này, cô gái này chắc chắn sẽ tiêu đời.

Thế là Trần Mộc dùng sức ở tay, trực tiếp kéo cô gái lên.

Nhưng cú này lực quá mạnh, hai người trực tiếp rơi xuống từ tấm ván yếu ớt này.

Boong tàu "rắc" một tiếng rồi sập hẳn, chỉ vài giây sau, hai người cùng với vô số mảnh gỗ ẩm ướt mục nát cùng rơi vào khoang thuyền.

May mà đáy thuyền vẫn chắc chắn, nếu không thì đã trực tiếp rơi xuống biển rồi.

Cú ngã này đủ đau, Trần Mộc lảo đảo ngồi dậy, không khỏi cười khổ trong lòng.

Vừa nãy là liều mạng không muốn vào khoang thuyền, bây giờ ngược lại lại vào nhanh đến thế.

Đúng lúc này, liền nghe thấy cô gái đang kêu ở phía dưới: "Tránh ra mau, anh đè chết tôi rồi!" Trần Mộc phát hiện mình bây giờ đang ngồi trên bụng cô ấy.

Cô gái khó khăn chống eo ngồi dậy, hai bàn tay trên vai đã không còn, Trần Mộc liền vội vàng hỏi: "Hai bàn tay ma đó đi đâu rồi?" Cô ấy sờ vai, kinh ngạc nói: "Tôi cũng không biết, vừa rơi xuống thuyền này tôi đã mơ mơ màng màng, cũng không biết mất lúc nào.

Anh không thấy sao?" Trần Mộc lắc đầu. "Lúc nãy rơi xuống tình

huống quá hỗn loạn, tôi cũng không chú ý, nhưng hai bàn tay đó có thể kéo một người sống lớn đi, chắc chắn không phải ảo giác, là vật thật, không thể biến mất vô cớ, chắc chắn là bị đánh rơi khi nãy, cô xem dưới người cô có không." Lời này vừa thốt ra, mặt cô gái trắng bệch vì sợ hãi, vội vàng nhấc mông lên xem.

Đáng tiếc dưới thân ngoài mảnh gỗ ra không có gì.

Trần Mộc nói: "Có lẽ lúc rơi xuống đã bị kéo đứt, nó vẫn nắm chặt bậc thang của khoang, cô đột nhiên rơi xuống như vậy, nó không kịp buông tay, có thể vẫn còn ở trên đó." Cô ấy gật đầu, cảm thấy có lý, nói: "Cũng không biết nó kéo tôi qua đây có ý đồ gì, tôi thấy chúng ta vẫn nên cẩn thận hơn." Hai người tự kiểm tra xung quanh một chút, vì có một lỗ hổng lớn trên boong tàu, nên ánh sáng vẫn xuyên qua khá rõ.

Tường trong khoang tàu cũng có một lớp rêu biển dày màu trắng, gần như che phủ hầu hết mọi thứ.

Hai người bóc ra một ít, có thể nhìn thấy một số vật phẩm dùng cho hàng hải thông thường.

Nhưng về cơ bản đều đã mục nát chỉ còn hình dạng.

Quy mô và cấu trúc của khoang thuyền này, nên là một con thuyền đánh cá cỡ trung bình từ mấy chục năm trước.

Chương 855

Thân thuyền bằng sắt, khoang chứa hàng hóa không gian rất lớn, ở giữa được ngăn cách bằng ván gỗ, nên chia thành phòng nghỉ của thuyền viên, phòng thuyền trưởng, khoang chứa hàng hóa.

Vị trí hiện tại của hai người nên là ở khoang chứa hàng hóa, nhưng nhìn những thứ đã bóc ra, con thuyền này chắc chắn không phải bị chìm khi đang chở hàng.

Xương sống thuyền này hẳn là chưa bị ăn mòn hoàn toàn, nên vẫn có khả năng tiếp tục di chuyển nhất định, nếu không thì trong những con sóng lớn như vậy, đã sớm bị sóng đánh tan rã rồi.

A Ninh lắc đầu liên tục, nói: "Thực ra tôi cũng khá hiểu về thuyền, nhưng tình trạng con thuyền này quá bất hợp lý – rêu biển dày như vậy, theo lý mà nói, ít nhất cũng phải ở dưới đáy biển mấy chục năm rồi." "Có khả năng là bão lớn đã vớt nó từ đáy biển lên không?" Trần Mộc hỏi.

A Ninh trả lời: "Khả năng này rất ít, tàu đắm mấy chục năm, lẽ ra phải chôn sâu trong cát biển, ngay cả khi dùng cần cẩu để kéo, cũng rất khó trục vớt, hơn nữa thân thuyền rất giòn, chỉ cần không cẩn thận là có thể bị kéo tan rã." Trần Mộc cũng đã nghĩ đến điều A Ninh nói, nhưng còn một điểm không nghĩ thông.

Con thuyền này đã chìm xuống, bây giờ làm sao còn có thể nổi trên mặt nước?

Ngay cả khi có người trục vớt nó lên, thân thuyền chắc chắn vẫn còn những lỗ hổng do gặp nạn lúc đó để lại, chẳng lẽ những lỗ này còn có thể tự mình vá lại được sao?

Nhìn ở đây cũng không ra manh mối gì, hai bàn tay kia cũng biến

mất, Trần Mộc hơi an tâm.

Phủi những mảnh gỗ trên người, đứng dậy, ra hiệu cho cô gái đi vào khoang.

Hai khoang này đều được ngăn cách bằng ván gỗ, bây giờ về cơ bản đã mục nát tan hoang.

Trần Mộc định trực tiếp đá đổ tấm ván, cô gái ngăn lại nói: "Tấm ván này dính liền với boong tàu, nếu anh dùng sức nữa, e rằng cả boong tàu sẽ rơi xuống." "Nếu cả cái này đều rơi xuống thì càng tốt, ít nhất bên trong còn có chút ánh sáng." Tấm ván ngăn gỗ này còn được lắp một cánh cửa hẳn hoi, không biết là đẩy hay kéo.

Hai người thử kéo một cái, tay nắm cửa cùng với nửa tấm ván cửa liền bị nhổ ra. "Thế này chẳng phải cũng giống như tháo cả tấm ván sao?" A Ninh không nói gì, nhìn vào cái lỗ cửa đen kịt.

Gan của cô gái này đáng lẽ phải lớn, nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, đoán chừng A Ninh cũng không dám mạo hiểm đi vào. "Bên trong không đủ ánh sáng, nếu muốn vào thì vẫn nên trực tiếp mở một lỗ trời trên boong tàu để lấy ánh sáng thì hơn, tránh vào trong lại bị thứ gì đó đeo bám." Trần Mộc tiến lên trực tiếp gạt mấy cái, cả tấm ván liền gần như bị gạt xuống hoàn toàn.

Khoang này có một cái khung giường lớn, làm bằng sắt nên vẫn còn.

Tấm ván giường đã mục nát hết, trông thấy cái khung sắt, chắc hẳn là nơi những thủy thủ đó ở.

Ở góc khoang này, đặt một cái rương sắt, vẫn được khóa rất tốt, Trần Mộc tiến lên kéo một cái, khá lỏng lẻo.

Trên những con thuyền như thế này rất khó tìm thấy ghi chép văn tự.

Thuyền trưởng còn phải ngày ngày viết nhật ký hành trình.

Lúc đó người biết chữ không nhiều, nên cũng không trông mong tìm được thứ gì hữu ích.

Sau khi mở cái rương sắt đó ra, Trần Mộc không khỏi giật mình.

Bên trong lại có một cái túi chống nước cũ kỹ.

Trần Mộc mở túi ra, bên trong rơi ra một cuốn sổ tay đã gần như tan rã.

Trên bìa viết mấy chữ: "Tây Sa Uyển Tiêu khảo cổ ký lục".

Trần Mộc nghi hoặc lật trang đầu, trên đó lập tức lộ ra mấy chữ rất tinh xảo: "Tháng 7 năm 1884, Trát Cô Tiếu tặng Văn Cẩm".

Sau khi nhìn thấy mấy chữ này, Trần Mộc càng thêm nghi hoặc.

Đoạn văn này chắc chắn là cô gái đã cùng Trát Cô Tiếu xuống biển lúc đó.

Trần Mộc lật xem một chút.

Nội dung chủ yếu phía trước là quá trình tìm thấy và xác định vị trí cụ thể của biển đấu.

Chỉ là chi tiết hơn những gì Trát Cô Tiếu nói, ngay cả loại dây thừng và quá trình suy luận cũng được viết ra.

Thật sự hoàn toàn khác với Trát Cô Tiếu, lão thô lỗ này.

Thật không thể hiểu nổi hai người họ làm sao lại có thể ở bên nhau.

Nhưng những nội dung này tôi không cần phải xem lại một lần nữa.

Trần Mộc trực tiếp lật đến cuối, vừa nhìn liền ngây người.

Chỉ cần xem mấy ghi chép tiêu đề cuối cùng, đã đủ khiến anh ta

kinh ngạc.

Thì ra, trước khi Trát Cô Tiếu dẫn họ vào, chính mình đã vào một lần.

Với bản tính của anh ta, chắc chắn đã thuận lợi mang ra rất nhiều đồ.

Anh ta chỉ ghi chép ở đây là đã tiến hành dọn dẹp buồng bên trái và bên phải cùng với đường hầm.

Ai biết anh ta có mở phòng sau không.

Biết đâu những thứ trong quan tài anh ta cũng đã sờ qua một lượt rồi.

Không biết lần đầu tiên Trát Cô Tiếu vào đã làm gì.

Trần Mộc xem lướt qua một lượt, bên trong hẳn còn rất nhiều ghi chép hữu ích nhưng không quan trọng.

Bây giờ không cần xem kỹ đến vậy, Trần Mộc cất nó vào túi chống nước.

Quay lại nhìn phản ứng của cô gái.

Ai ngờ A Ninh dường như hoàn toàn không chú ý, chỉ đang cố gắng cạo lớp rêu biển trên tấm ván ngăn phòng thuyền trưởng.

A Ninh động tác rất nhanh, đơn giản là không giống đang cạo mà là đang đập.

Nửa tấm ván đã được A Ninh dọn sạch, tôi đã nhìn thấy bên trong lớp rêu biển bao bọc lại là sắt thép.

A Ninh cạo xuống theo đó, cho đến chỗ nối giữa thân thuyền và tấm ván ngăn.

Tấm ván ngăn này được gắn chặt vào thân thuyền xung quanh,

dường như rất chắc chắn.

Hơn nữa cánh cửa trên đó cũng bằng thép, có một khóa xoay niêm phong giống như vô lăng.

Cô gái vừa cạo vừa lẩm bẩm, như đang nói: "Đừng sợ, đừng sợ, tôi sẽ thả cô ra ngay." Nghe thấy lời này có chút không đúng, Trần Mộc mới phát hiện A Ninh có chút bất thường.

Chỉ thấy A Ninh nhanh nhẹn dọn sạch rêu biển quanh cánh cửa thép.

Giữa cửa và khung, còn có một lớp giống như cao su.

Khoang bên trong này dường như được niêm phong.

Chương 856

Sau khi cô gái dọn sạch những thứ này, liền cố gắng xoay cái khóa xoay niêm phong đó.

Nhưng A Ninh sức lực còn lâu mới đủ, cái khóa này bản thân đã rất nặng, cộng thêm bên trong toàn là rêu biển, không phải những thủy thủ có sức lực cực lớn, căn bản không thể mở ra.

A Ninh dùng sức xoay mấy cái, không có chút phản ứng nào.

Trần Mộc cảm thấy đột ngột mở ra như vậy có chút không ổn. "Những thứ bên trong có thể chưa bị ngâm nước, chúng ta vẫn không mở nó ra thì hơn, vạn nhất bên trong có con quái vật nào đó, hai chúng ta trong không gian chật hẹp như vậy, sẽ rất phiền phức." A Ninh căn bản không thèm để ý Trần Mộc, vẫn cố gắng xoay.

Trần Mộc bất đắc dĩ lắc đầu, cô gái này thật sự không thể nói lý, đã hoàn toàn mất hết thiện cảm với A Ninh.

Trong vài phút tiếp theo, Trần Mộc hai tay chống nạnh, nhìn A Ninh ở đó phí công vô ích.

Lúc này, A Ninh quay người lại nhìn Trần Mộc, anh ta tưởng rằng A Ninh đã thông suốt.

Ai ngờ A Ninh đột nhiên phát ra một tiếng kêu quái dị, người ngửa ra sau, trong tóc lóe lên như điện, hai bàn tay khô quắt thò ra, nắm lấy khóa xoay niêm phong liền bắt đầu dùng sức.

Bàn tay quái dị có sức lực cực lớn, tôi lập tức nghe thấy tiếng rêu biển bên trong vỡ vụn.

Cảnh tượng này đơn giản là phi thường đến cực điểm, thảo nào bàn tay quái dị biến mất.

Thì ra đã trốn vào trong tóc A Ninh, vậy lúc nãy nói chuyện rốt cuộc là quỷ hay người.

Lúc này khóa xoay niêm phong đã lỏng ra, cô gái liền xoay mấy vòng.

Đang chuẩn bị kéo cánh cửa thép ra, bên trong đột nhiên phát ra một tiếng động lớn, một lượng lớn nước xông ra từ cửa.

Cánh cửa liền bị nước đẩy bật ra, đánh thẳng vào lưng cô gái, lại đánh A Ninh bay lên.

Ngay lập tức đẩy hai người ngã xuống đất.

Trần Mộc biết có chuyện không hay, vừa định đẩy A Ninh ra để chạy trốn, thì nước biển liền ập đến, trực tiếp đẩy hai người bay xa năm sáu trượng.

Trần Mộc cố gắng ngẩng đầu, vừa nhìn thấy một khuôn mặt khổng lồ đầy vảy, thò ra từ phía sau cánh cửa đó, trực tiếp nhìn chằm chằm hai người.

Khuôn mặt hung tợn khổng lồ này, gần như to hơn đầu anh ta bốn năm vòng, thân thể vẫn ẩn sau cánh cửa sắt kia, không biết rốt cuộc là thứ lớn đến mức nào.

Ánh sáng chiếu qua lỗ hổng trên boong tàu không đủ sáng, không thể nhìn rõ ngũ quan của nó, cũng không biết là quỷ hay là động vật gì.

Chỉ cảm thấy khuôn mặt này âm khí nặng nề, quái dị không tả xiết.

Trần Mộc chuẩn bị rút lui.

Nhưng đột nhiên nghĩ đến cô gái còn nằm trên đất.

Trong tình huống này, thấy chết không cứu cũng không phải là cách.

Trần Mộc tiến lên kéo A Ninh dậy.

Cái lỗ phía trước rất nhỏ, con quái vật có khuôn mặt kỳ dị phía sau không thể vào được.

Trần Mộc sờ soạng trên người cô gái một lượt, phát hiện hai bàn tay khô quắt lại biến mất.

Nhưng bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy.

Nếu nước dâng lên, đầu A Ninh chìm trong nước sẽ bị chết đuối.

Trần Mộc luồn tay vào nách A Ninh, từ từ kéo cô ấy về phía sau.

Ở đầu kia của khoang thuyền chắc chắn có cầu thang dẫn lên boong.

Chỉ cần kéo cô gái này lên boong tàu, sẽ có nhiều lựa chọn hơn.

Trần Mộc kéo cô gái từng chút một lùi lại, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt quái dị đó.

Con quái vật cứ lù lù nhìn hai người, bất động.

Lúc này chỉ nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Nếu nó có làm gì đó, ví dụ như quay đầu, há miệng, có lẽ còn cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Nhưng hai con mắt nó cứ nhìn chằm chằm hai người, Trần Mộc bị nhìn đến tê cả da đầu.

Trần Mộc thầm nghĩ cái này cũng quá bất thường rồi, nhưng đã không động thì cứ tiếp tục không động.

Chớ có đợi đến khi hai người sắp đến cầu thang thì nó lại xông lên.

Trần Mộc rất nhanh đã đến cầu thang, nhìn cầu thang một cái, liền ngây người.

Cầu thang đã mục nát chỉ còn lại cái khung.

Sau khi hai người lên, e rằng nó sẽ trực tiếp tan rã.

Thấy cầu thang vẫn còn mấy thanh sắt ngang ở đó, Trần Mộc kéo một tay cô gái.

Thử bò một cái, kết quả vừa giẫm lên liền gãy, đã mục nát như bùn.

Lần này rất khó giải quyết, Trần Mộc quay đầu nhìn lại, may mà con quái vật này rất kiên nhẫn, vẫn đứng ngây ra ở đó.

Bây giờ hai người ở chỗ tối, có một nguồn sáng ngăn cách giữa họ và nó.

Nên chỉ mơ hồ nhìn thấy một đường nét.

Trần Mộc trước tiên đỡ cô gái vào tường, sau đó định tự mình bò lên trước rồi tính.

Nhưng cầu thang đã mục nát không thể dùng được nữa, không giẫm mấy cái liền gãy hết.

Đúng lúc này, Trần Mộc đột nhiên cảm thụ được phía sau có điều không ổn.

Anh ta biết, lúc này con quái vật đã trực tiếp đến gần.

Trần Mộc toàn thân phát ra ánh sáng vàng, không quay đầu lại, trực tiếp đá một cước về phía đối diện.

Con quái vật liền bị đá bay ra.

Con quái vật đến gần, Trần Mộc mới nhìn rõ đây là thứ gì.

Trần Mộc lập tức nhớ lại chuyện về "hải hầu tử" đã đọc trong sách trước đây.

Chương 857

Trong thôn có một ngư dân một lần đánh được một thứ kỳ lạ, trông giống người, nhưng toàn thân đầy vảy.

Kéo về thôn xem, không ai biết là thứ gì.

Sau đó họ gọi một ông lão lớn tuổi trong thôn đến, ông lão này vừa nhìn, sợ đến mức suýt ngất, hét lớn: "Mau thả nó ra, đây là một con hải hầu tử, lát nữa những con hải hầu tử khác tìm đến thì sẽ có chuyện lớn!" Nhưng ngư dân đó vừa nghe thứ này quý giá như vậy, liền nảy sinh ý đồ xấu, muốn nuôi nó để bán cho thành phố.

Bề ngoài nói với dân làng là đã thả nó, thực ra đã giấu nó về nhà mình.

Kết quả ngày hôm sau, cả gia đình ngư dân đó đều mất tích, dân làng cảm thấy không ổn, tìm kiếm ròng rã hai ngày, cuối cùng phát hiện thi thể vợ của ngư dân đó dưới một vách đá ven biển.

Bụng bị mổ toang, nội tạng đều bị ăn hết.

Ông lão nhìn thấy liền nói là những con hải hầu tử khác đã lên trả thù, liền gọi một thầy phong thủy đến, dựng một đài cúng ở ven biển, đặt rất nhiều đầu heo đầu dê, làm pháp sự mấy ngày mới thôi.

Trong cuốn sách đó còn có một bức vẽ hải hầu tử, vẽ cực kỳ sống động.

Bây giờ nhìn thấy liền nhớ lại ngay.

Chỉ là không ngờ con hải hầu tử này lại có kích thước lớn đến vậy.

Con quái vật sau khi bị đá bay, rất nhanh liền đứng dậy.

Con quái vật không có bất kỳ hành động nào, chỉ rất hứng thú nhìn chằm chằm cô gái đang dựa vào vách khoang, trong miệng lại chảy nước dãi ra.

May mà cô gái này chưa tỉnh, nếu không thì thật sự e rằng sẽ sợ đến mức hỏng mất.

Trần Mộc vừa định tiến lên tiêu diệt con hải hầu tử này.

Đột nhiên nghe thấy boong tàu phát ra mấy tiếng kẽo kẹt, dường như lại có một người lên con thuyền này.

Đang nghi hoặc, liền nhìn thấy Trương Ngốc nhảy xuống từ khe hở trên boong tàu.

Tên ngốc này vừa đặt chân xuống liền giơ súng lên, trước tiên cảnh giác nhìn cánh cửa sắt đó, sau đó quay người lại, lập tức sợ hãi hét lớn: "Mẹ ơi!" Con quái vật nghe thấy tiếng kêu, vừa quay đầu liền nhìn thấy anh ta.

Đột nhiên phát ra một tiếng kêu lớn cực kỳ thê lương, cúi người liền xông tới.

Khả năng ứng biến của Trương Ngốc quả thật rất tốt, lập tức phản ứng lại, lao xuống đất né tránh cú tấn công đầu tiên, kéo khóa súng "cách" một tiếng, liền bắn một phát.

Con quái vật phát ra một tiếng rên rỉ, trên vai đã bị mở một vết thương.

Đau đến mức liền nhảy lên vách thuyền.

Trương Ngốc tử lại bắn mấy phát bừa bãi, đạn gần như toàn bộ bay sát đầu Trần Mộc.

Hải hầu tử rất nhanh nhẹn, vừa thấy khẩu súng này dường như rất lợi hại, không dám xông lên nữa.

Vờ vờ xông lên một cái, sau đó đột nhiên mấy cú nhấp nháy như điện liên tiếp, vượt qua Trương Ngốc tử, trực tiếp nhảy trở lại cánh cửa sắt đó.

Trương Ngốc Tử dùng súng bắn theo, nòng súng bắn xuyên vách, tạo thành một hàng lỗ đạn, nước biển lập tức ào ạt tràn vào.

Nước càng dâng lên nhanh hơn, hắn sát tâm rất nặng.

Hắn bắn hai phát súng làm nát hai bản lề của cánh cửa sắt, rồi xông lên đá văng cửa.

Chạy theo sau hắn nhìn vào, chỉ thấy dưới đáy thuyền có một cái hang đang không ngừng tràn nước vào.

Quái vật kia đang dùng sức muốn chui vào trong.

Vừa nhìn cái lỗ này là biết đây chắc chắn là vết nứt khi tai nạn xảy ra năm xưa, chính cái lỗ này đã khiến con thuyền chìm xuống.

Tuy nhiên, hiện giờ nó đã bị vô số hà biển lấp đầy, chỉ còn lại một cái lỗ to bằng miệng bát.

Quái vật kia sức lực cực lớn, Trương Ngốc Tử vừa mới nâng súng lên, nó đã dùng đầu phá vỡ một cái lỗ đủ để nó chui qua, rồi lao xuống biển.

Trương Ngốc Tử vẫn không cam lòng, lại bắn mấy phát súng xuống nước.

Lúc này, toàn bộ con thuyền đã phát ra tiếng rên rỉ như sắp đứt gãy.

Trần Tiểu Đao lúc này nhìn lại, nước đã ngập đến đầu gối.

Không thể ở lại nơi này lâu hơn nữa, phải rời đi ngay lập tức.

Trương Ngốc Tử chạy ngược lại lay lay người phụ nữ kia, gọi mấy tiếng: "Ninh, Ninh!" Thấy cô ta không phản ứng.

Hắn cõng người phụ nữ đó lên, Trần Tiểu Đao từ bên dưới trực tiếp kéo hai người lên, nhanh nhẹn leo lên.

Đợi Trương Ngốc Tử lên xong, Trần Tiểu Đao trực tiếp bật nhảy tại chỗ, đã lên đến trên.

Cú nhảy này khiến Trương Ngốc Tử ngây người.

Trần Tiểu Đao vừa mới leo lên boong tàu, con quỷ thuyền này đã phát ra một tiếng vặn vẹo thê lương.

Giống như một bộ phận khổng lồ nào đó đã biến dạng.

Trần Tiểu Đao lập tức tiến lên kiểm tra.

Chỉ thấy phần mũi và đuôi thuyền đều không còn nằm trên cùng một mặt phẳng nữa.

Trong lòng thầm nghĩ không ổn, vội nhìn thoáng qua khoang thuyền, quả nhiên xương sống thuyền đã gãy.

Xương sống thuyền một khi đứt gãy, thân thuyền nhất định sẽ vỡ toang.

Với một con thuyền như thế này, một vết nứt thôi đã cực kỳ chí mạng rồi.

Chỉ thấy nước gần như ào ạt tràn vào.

Ước chừng chưa đầy năm phút nữa con thuyền sẽ hoàn toàn chìm xuống.

Trương Ngốc Tử mặt mày căng thẳng tái mét, nói: “Thuyền của chúng ta đến rồi, chúng ta mau rời khỏi đây đã.” Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con thuyền mà mấy người họ đã đi trước đó đã đến rất gần.

Chỉ là bây giờ vẫn chưa cập vào.

Thuyền trưởng trên thuyền vẫy tay gọi lớn: "Các cậu sao rồi?" Trương Ngốc Tử cõng A Ninh lên, vẫy tay về phía thuyền cá.

Trên thuyền cá vang lên tiếng reo hò, sau đó động cơ khởi động, tiến về phía mấy người.

Mấy ngư dân trên đó phấn khích kêu lớn.

Thật không hiểu vì sao vừa nãy họ còn sợ đến mức như bùn nhão.

Chương 858

Những ngư dân chất phác này quả nhiên không giống ai.

Con quỷ thuyền kia vì tràn nước vào nên tốc độ đã chậm lại.

Sau khi thuyền cập vào, có mấy ngư dân nhảy sang.

Xem vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, họ luống cuống tay chân ôm A Ninh trở lại thuyền, rồi vội vàng thu neo.

Thuyền trưởng lớn tiếng kêu: "Khởi hành, khởi hành, chúng ta mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này!" Thuyền trưởng bảo Trương Ngốc Tử đặt người phụ nữ xuống đất, Trần Tiểu Đao đỡ lấy cô ta, rồi vén tóc cô ta lên.

Khi nhìn thấy thứ bên trong tóc, Trần Tiểu Đao vẫn hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy bên trong mái tóc của cô ta, cuộn tròn hai bàn tay khô héo.

Bây giờ xem ra, hai bàn tay này cũng không dài lắm, da dẻ đã hơi hóa đá, phần cuối mọc dưới một khối u thịt.

Điều kinh tởm nhất là, trên khối u thịt đó lại ẩn hiện mọc một khuôn mặt người nhỏ xíu, khuôn mặt đó không biết bằng nguyên lý nào mà bám chặt vào sau gáy A Ninh.

Thuyền trưởng nhìn thấy những thứ này, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, trước tiên là dập đầu mấy cái trước cái vật kia.

Sau đó từ trong túi mình lấy ra một nắm gì đó, rắc lên khuôn mặt nhỏ.

Khuôn mặt nhỏ đột nhiên kêu lên một tiếng the thé, rồi vặn vẹo.

Hắn lập tức rút ra một con dao, cẩn thận nhưng nhanh chóng cắm

vào giữa khối u thịt và da đầu, rồi cạy khối u thịt lên, sau đó dùng sức giật mạnh, kéo nó xuống.

Vật đó rơi xuống đất, vặn vẹo qua lại, dọa những người đứng cạnh lùi lại mấy bước.

Chỉ trong chốc lát, nó đã tan chảy thành một khối chất sệt như hồ dán.

Rồi chảy xuống khe hở trên boong tàu.

Trần Tiểu Đao chưa từng thấy thứ này, hỏi: "Đây là gì?" Hắn đặt con dao xuống biển rửa một lát, khẽ nói: "Đây là Nhân Diện Liêm, là oán hồn trên con quỷ thuyền kia, rắc lông trâu lên là được." Nhìn vẻ mặt của thuyền trưởng, liền biết hắn đã hối hận vì ban đầu nhận công việc này, miệng liên tục lẩm bẩm điều gì đó.

Kiểm tra xong tóc A Ninh không còn gì khác, hắn liền ra hiệu cho thủ hạ đi vào khoang sau.

Chẳng mấy chốc, thuyền đã khởi hành.

Lúc này mặt biển đã yên tĩnh trở lại, mặc dù mây đen trên trời vẫn còn đó, nhưng đã chia thành từng mảng nhỏ.

Ánh nắng chiếu xuyên qua kẽ hở giữa những đám mây, bầu trời hiện lên vẻ huyễn ảo, xem ra cơn bão này cuối cùng cũng đã qua đi.

Trương Ngốc Tử an trí người phụ nữ xong, thuyền trưởng liền trèo lên nóc thuyền.

Hắn muốn quan sát mặt biển xung quanh.

Hải Hầu Tử kia có tính trả thù cực kỳ mạnh mẽ, không biết liệu có bám theo mấy người tìm cơ hội báo thù hay không.

Nhưng nước Tây Sa rất trong, khi ánh sáng tốt có thể nhìn thấy đến hơn bốn mươi mét, nếu có thứ gì bám theo, nhất định có thể nhìn

thấy ngay.

Vì vậy không quá lo lắng chuyện này sẽ xảy ra.

Những người này bắt đầu bận rộn, không để ý đến Trần Tiểu Đao nữa.

Vừa rồi một trận thao tác tiêu hao thể lực cực kỳ lớn, bây giờ người vừa tĩnh lại liền cảm thấy buồn ngủ rũ rượi.

Trần Tiểu Đao tìm một chỗ khá mềm dựa vào ngủ một lát, khi tỉnh dậy thì phát hiện mặt trời đã lặn về tây.

Thuyền của mấy người đang chạy sát bờ biển một hòn đảo.

Trần Tiểu Đao ngẩng đầu nhìn ra ngoài, liền thấy bãi cát trắng vô cùng đẹp.

Chỉ là nhìn những hạt cát đó khá thô, có lẽ giẫm lên sẽ không thoải mái.

Còn phía trước mấy người là một bến tàu, trông có vẻ như sắp cập bờ.

Trần Tiểu Đao vẫn luôn nghĩ sẽ đi thẳng đến điểm thăm dò tiếp theo.

Không ngờ còn có cơ hội cập bờ.

Tiện miệng hỏi một câu: "Chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?" Một người bên cạnh đáp: "Chúng ta đi đảo Vĩnh Hưng, đón mấy người." Tôi quay đầu lại, thấy A Ninh đang ngồi bên cạnh, sắc mặt đã hồi phục, dường như cũng vừa mới tỉnh dậy.

Trần Tiểu Đao từ trước đến nay đều không có sức kháng cự với phụ nữ, thấy cô ta vẻ yếu ớt bệnh tật lại cảm thấy thật có chút vị, cười cười hỏi cô ta: "Đi đón ai?" Cô ta chỉ tay về phía bến tàu xa xa, lờ mờ một nhóm người đeo ba lô du lịch, nói: "Chính là họ, mấy thợ

lặn, còn có một cố vấn giống anh, tôi nghĩ anh chắc chắn quen biết." Trần Tiểu Đao nhìn sang mấy lần, chỉ cảm thấy có một dáng người mập mạp quen mắt, nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra rốt cuộc là ai.

Lúc này, một thuyền phu đã đứng ở mũi thuyền, kêu lên: "Ô hô!

Chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta ở đây!" Bàn Tử kia quay đầu lại, mắng lớn: "Ô hô cái đầu nhà ngươi!

Để Bàn gia ta đứng đây hứng gió tây bắc nửa tiếng đồng hồ, các ngươi có còn khái niệm thời gian không hả?" Trong lòng Trần Tiểu Đao có chút kinh ngạc.

Nhưng đã đoán được khả năng này.

Trong số những người thoát ra từ Lỗ Vương Cung, chỉ còn Bàn Tử là chưa gặp.

Thuyền đến bến, không hề giảm tốc, Bàn Tử kia mấy ngày không gặp lại mập thêm một vòng, nhưng thân thủ vẫn rất tốt, cùng với nhóm người kia đồng thời nhảy vọt lên thuyền, chạy mấy bước mới đứng vững.

Nhìn thấy Trần Tiểu Đao liền vui vẻ cười lớn: "Huynh đệ, cậu cũng ở đây à, xem ra A Ninh tiểu thư của chúng ta mặt mũi vẫn lớn lắm nhỉ." Người phụ nữ kia miễn cưỡng cười với hắn, xem ra họ vẫn rất quen thuộc.

Trần Tiểu Đao từ trước đến nay đánh giá Bàn Tử này luôn là nửa khen nửa chê.

Việc hắn đến, cũng không biết là nên vui mừng hay bi ai.

Nhưng nghĩ đến những hành động của hắn trong Lỗ Vương Cung, mấy lần suýt hỏng việc, không khỏi cảm thấy đau đầu.

Hắn ném hành lý lên boong, rồi ngồi xuống đối diện hai người,

vừa gãi lưng vừa nói: “Cả đường chạy đuổi ta, mẹ kiếp các ngươi cũng thúc giục gấp quá rồi, đúng rồi, tìm thấy chỗ đó chưa?” A Ninh lắc đầu: “Còn lại điểm cuối cùng, không ngoài dự đoán thì đó chính là nơi đó.” Bàn Tử nói: “Ta đã nói với các ngươi rồi nhé, Bàn gia ta cái gì mà Tầm Long Điểm Huyệt, thăm dò huyệt đạo định vị đều không biết, các ngươi tìm thấy địa điểm rồi thì báo cho ta xuống, nếu không tìm được cũng đừng trách ta, tiền ta vẫn thu đủ nhé, quy củ giang hồ, các ngươi là bọn man di phương nam thì phải nhập gia tùy tục.” A Ninh đau đầu thở dài một tiếng, nói: “Tôi biết anh không biết, đã sắp xếp xong rồi, việc định vị cụ thể sẽ do Trần tiên sinh bên trong phụ trách.” Trần Tiểu Đao vừa nghe liền hơi ngớ người.

“Các cô không biết Hải Đấu ở đâu sao?” “Chỉ có thể ước lượng được một phương vị đại khái, nếu tìm được đạo động thì tốt nhất, nếu không tìm được, việc định vị thực tế và phán đoán hình dạng Địa Cung vẫn phải nhờ vào anh, chúng tôi trong tay chỉ có một ít tài liệu cũ kỹ, không thể thay thế kinh nghiệm của những thổ phu tử được, Sái Cô Tiếu khi xuống nước một chút tài liệu cũng không để lại cho chúng tôi.” Trần Tiểu Đao lập tức đi đến boong tàu bên kia và nói chuyện với Trần Mộc một lát.

Trần Mộc hiện đang cùng Hoa Linh câu cá.

Trần Mộc vẫy tay, bảo Trần Tiểu Đao tự mình đi tìm, bản thân lần này đến đây chỉ là vì ở nhà mấy tháng có chút buồn chán, ra ngoài câu cá mà thôi.

“À phải rồi, lần này cậu tự mình đến sao?” Bàn Tử hiển nhiên không nhìn thấy Trần Mộc và Hoa Linh ở bên kia, hỏi Trần Tiểu Đao.

“Cậu không nhìn thấy Gia chủ và Phu nhân Gia chủ của tôi sao?” Trần Tiểu Đao chỉ tay về phía Trần Mộc và Hoa Linh đang ung dung câu cá ở một bên.

Bàn Tử nhìn mấy lần, sau khi nhìn thấy Hoa Linh thì mắt cứ như muốn lồi ra.

Cái dáng vẻ đó, e rằng nước dãi sắp chảy ra rồi.

Chương 859

Trần Tiểu Đao không quen nhìn cái vẻ lợn đực của hắn, búng tay một cái trước mặt hắn.

"Đó là Đại tẩu, anh đừng nhìn nữa." Bàn Tử ý thức được mình thất thố, lập tức ngượng ngùng gãi gãi đầu.

"Lần trước về xong, tôi có hỏi thăm bạn bè một chút về Trần gia các cậu." "Không hỏi thì thôi, vừa hỏi thăm thật sự dọa tôi nhảy dựng lên." "Gia chủ các cậu đúng là siêu phàm a, lần này sao cảm giác cậu ấy khác lần trước vậy?" Trần Tiểu Đao nói với hắn chuyện hóa thân lần trước.

Bàn Tử nửa hiểu nửa không gật đầu.

Nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, hiển nhiên là không hiểu.

Bàn Tử kia nhìn Trần Tiểu Đao, nói: "Vậy thì tốt, mọi thứ đã đầy đủ – nhưng hiếm khi đến Tây Sa, tối nay chúng ta phải ăn một bữa thật ngon, dưỡng đủ sức lực, cái đổ đấu này là lao động thể lực mà." Nói rồi liền chạy đi tìm lão thuyền trưởng kia, kéo hắn lại, hỏi trên thuyền có hải sản gì không.

A Ninh dường như không có khẩu vị, dựa vào một bên không nói gì.

Trần Tiểu Đao thì đói rồi, vừa nghe có hải sản, nước miếng liền chảy ra, cũng chạy tới xem.

Cá thu, cá kiếm và cá mú Tây Sa rất nhiều, có người nói, biển Tây Sa một nửa là nước, một nửa là cá, nên thuyền cá ra khơi hiếm khi không có thu hoạch.

Vào mùa này, câu cá ở Tây Sa cũng là một điều rất thú vị.

Bàn Tử vừa dọa vừa quát, lão thuyền trưởng kia rất không tình nguyện, nhưng vẫn lôi ra một con cá thu lớn từ thùng cá, giao cho một đồng bọn, nói: "Lấy cái đầu cá ra làm canh." Bàn Tử không biết chuyện vừa xảy ra, thấy lão thuyền trưởng mặt mày ủ dột, vô cùng khó chịu, mắng: "Mẹ kiếp lão tử đâu có không trả tiền, đâu có cướp của ngươi." Nhưng khó chịu thì khó chịu, lúc nồi canh cá bưng lên, cái mùi thơm đó, thôi rồi lượm ơi.

Hai người lập tức mọi dục vọng đều biến thành dục vọng ăn uống.

Bàn Tử thèm đến mắt trợn tròn, nồi canh còn chưa đặt vững, hắn đã dùng đũa gắp một miếng da cá ăn, ngon đến mức nước mắt hắn chảy ra.

Nồi canh này uy lực thật sự quá lớn, không biết là vì đói hay sao, tất cả những người mới đều xúm lại.

Ngay cả Trương Ngốc đang ngủ dưới khoang cũng chạy lên, ngửi một cái liền nói: "Tây Sa đúng là tốt, tùy tiện hái một con cá mà ở chỗ chúng ta cả đời cũng không ăn được." Bàn Tử một tay kéo hắn ra xa, mắng lớn: "Nịnh bợ thì nịnh bợ, mẹ kiếp ngươi đừng có phun nước bọt vào, kinh tởm không chứ!" Trương Ngốc vừa thấy Bàn Tử chưa từng gặp, vội đi bắt tay với hắn, nói: "Này, gương mặt lạ à, xưng hô thế nào đây?" Bàn Tử tính tình thẳng thắn, nhìn hắn một cái, hỏi A Ninh: "Thằng ngốc này là ai vậy?" Trương Ngốc vừa nghe mặt liền đen lại, dùng sức nói: "Xin hãy gọi tôi là Trương tiên sinh, hoặc Trương giáo sư được không?" Bàn Tử cũng không thèm để ý hắn, A Ninh thấy không khí không đúng, xen vào nói: "Quên giới thiệu với các anh, vị này là Giáo sư Trương, cũng là một trong những cố vấn của chúng ta lần này." Bàn Tử vừa nghe đúng là giáo sư, cũng không dám quá phóng túng nữa, vội vàng bắt tay Trương Ngốc Tử, nói: "Ồ, thật sự xin lỗi, tôi thật sự không nhìn ra ngài là người có học, tôi chỉ

là một kẻ thô tục, họ Vương, một người thô lỗ thôi, ngài đừng để bụng." Trương Ngốc kia nghe vậy mới miễn cưỡng cười một cái, nói: "Cái gọi là người có học và người thô lỗ, đều là người thôi mà, người có học chẳng phải cũng từ người thô lỗ mà ra sao, phân công khác nhau, phân công khác nhau." Bàn Tử cũng không hiểu hắn đang nói gì, chỉ đành cười trừ, Trương Ngốc kia không biết điều, lại hỏi: "Vậy Vương tiên sinh làm công việc gì vậy?" Bàn Tử sững sờ, trực giác thấy khó chịu, nhưng cũng không thể tỏ ra quá thô lỗ trước mặt người có học, nói: "Cái này, nói một cách dễ hiểu, tôi thực ra là một công tác giả dưới lòng đất." Trương Ngốc Tử vừa nghe, không khỏi sắc mặt biến đổi, lập tức kính trọng.

"À thì ra là huynh đệ đồng nghiệp, thật thất kính, thất kính, không biết huynh đệ là ở bên Hồ Thượng hay An Diên?" Trần Tiểu Đao ở một bên nghe xong, vội nhịn không để mình bật cười.

Trương Ngốc Tử này cũng quá đặc biệt là lảm nhảm rồi.

Bàn Tử thấy Trần Tiểu Đao sắp không nhịn được cười, liền trừng mắt nhìn Trần Tiểu Đao một cái thật dữ.

Nói với Trương Ngốc: "Đừng vội nói chuyện, nào, nếm thử hai miếng trước đã." Nói rồi liền ra hiệu cho những người khác động đũa.

Trần Tiểu Đao không thèm để ý đến họ, gắp một đũa ăn ngay.

Cái khẩu vị đó thật sự ngon không tả xiết.

Miếng đầu tiên còn chưa nuốt xong, đũa thứ hai đã gắp xuống rồi.

Vương Bàn Tử ăn mấy miếng, kêu to sảng khoái, rồi lại đòi rượu để uống.

A Ninh nói: "Đi đánh cá thế này, làm sao có thể mang rượu theo được." Bàn Tử không tin, chạy vào khoang thuyền một trận lục lọi, cười lớn ôm một vò rượu ra.

Lão thuyền trưởng kia vừa thấy, đại kinh thất sắc, nói đây là rượu để cúng Long Vương gia, vừa nói vừa chạy lại giật.

Bàn Tử đại nộ: "Ngươi sao mà lắm lời thế, cái rượu nát nhà ngươi, Long Vương gia mà uống thì chắc chắn phải thu thuyền của ngươi luôn." Nói rồi từ trong túi mình móc ra một chai Nhị Oa Đầu, một tay nhét cho lão thuyền trưởng.

"Cầm lấy, cho Long Vương gia đổi khẩu vị!

Cái này gọi là giao lưu văn hóa rượu miền Nam miền Bắc, thấy chưa, Nhị Oa Đầu, đồ tốt đấy, mẹ kiếp ngươi đừng có không biết điều." Lão thuyền trưởng kia đứng ngây ra đó, cũng không biết phải làm sao.

Bàn Tử kia liền coi như hắn đã đồng ý, một tay xé mở niêm phong, rồi rót cho mấy người.

Chai rượu đó quả thực không tệ, là rượu gia truyền nổi tiếng của thị trấn Lê Miêu, mấy người ăn uống no say, một trận càn quét như gió cuốn mây tan, mãi đến khi mặt trăng lên đỉnh đầu mới chịu dừng.

Bàn Tử kia uống cạn ngụm rượu cuối cùng, ợ một tiếng, vỗ đùi ngồi thẳng dậy, nói: "Chư vị, ta đã ăn no rồi, cũng nên bàn chuyện chính sự thôi." Bàn Tử này tuy không quá đáng tin cậy, nhưng biểu hiện trong cổ mộ vẫn đáng khen ngợi.

Ít nhất về mặt kinh nghiệm thì vô cùng phong phú.

Trần Tiểu Đao cũng ngồi dậy, nghe xem hắn sẽ nói gì.

Bàn Tử kia ăn rất nhiều, bụng đã căng tròn, vỗ vỗ bụng nói: "Cái hải đấu này, ta từ trước đến nay chưa từng xuống, trước tiên nhất định phải bố trí một chút, tránh để khi vào trong thì luống cuống tay chân, bên trong chắc chắn không thể sánh với hạn đấu, ta cũng muốn xem trước trang bị các ngươi đã chuẩn bị cho ta thế nào." A Ninh nói:

“Vương tiên sinh, vậy anh có mấy phần nắm chắc lần này, chúng ta không bằng lên kế hoạch trước một chút, trong lòng cũng có căn cứ.” Bàn Tử kia lắc đầu: “Khó nói lắm, theo kinh nghiệm của ta, cái hải đấu này, một là định vị khó khăn, hai là đạo động khó đào, ba là tình hình bên trong không rõ.” “Trong đó hai điều đầu, chúng ta tạm thời không nghĩ tới, chủ yếu là điều thứ ba này, trong hải đấu này, không biết có tống tử hay không, nếu có thì phiền phức lớn rồi.” “Nếu không có, thì cái hải đấu này cũng chẳng qua là một hạn đấu dưới nước mà thôi, dễ dàng có thể hạ gục.” Quái vật gặp phải trong mộ đạo, có thể chính là Hải Hầu Tử mà hôm nay đã gặp trên quỷ thuyền, Trần Tiểu Đao nói với Bàn Tử: “Việc có tống tử hay không tôi không biết, nhưng có thể có thứ phiền phức hơn.” Nói rồi liền kể cho mấy người nghe về thứ đã thấy trên quỷ thuyền.

Những người khác đã sớm nghe Trương Ngốc thêm dầu thêm mỡ mà kể rồi, nhưng trọng điểm Trương Ngốc nói chắc là cách hắn đã cứu Trần Tiểu Đao và A Ninh ra sao.

Đợi Trần Tiểu Đao nói xong, Bàn Tử kia liền cau mày thật chặt, hỏi: “Mẹ kiếp thật sự còn có thứ như vậy sao?” Trần Tiểu Đao gật đầu: “Rất nhiều nơi đều có truyền thuyết về thứ này, chắc không sai đâu.” A Ninh gật đầu, nói: “Khi tôi còn nhỏ cũng từng nghe qua, tôi còn tưởng người lớn dọa dẫm tôi đừng đến bờ sông chơi.” Lúc này, lão thuyền trưởng xen vào, hắn nói: “Không đúng, không đúng, cái này các cậu không hiểu rồi, thuyền đánh cá ở đây đều từng thấy thứ này, tôi nói cho các cậu biết nhé, thứ này không phải Hải Hầu Tử gì đâu, đây là Dạ Xoa Quỷ!” “Đó đều là thân thích của Long Vương gia, các cậu bây giờ đã đắc tội với nó, nó chắc chắn sẽ quay lại báo thù, tôi thấy chúng ta vẫn nên mau về bờ, mua một con heo về, mời đạo sĩ làm pháp sự, may ra nó đại nhân đại lượng, còn có thể tha cho chúng ta.” Trương Ngốc vừa nghe, liền cười: “Tôi nói, lão thuyền trưởng, tôi đã

bắn nát vai thân thích của Long Vương gia bằng một phát súng, vậy chẳng phải tôi là Tôn Ngộ Không sao?" Lão thuyền trưởng tức đến mặt xanh mét, nói: "Cái bộ dạng của cậu đó đâu giống Tôn Ngộ Không, cậu chính là Trư Bát Giới!" Mấy người nghe xong đều bật cười.

Trương Ngốc véo véo mỡ trên mặt, đại khái cảm thấy mình thật sự có chút giống, không khỏi cảm thấy uất ức.

Bàn Tử kia cười một lát, nói: "Vì đáy biển có thứ này, chúng ta nhất định phải có vũ khí mới được, vạn nhất cái hải đấu đó chính là sào huyệt của chúng, chẳng phải chúng ta chạy đến chịu chết sao?

Tôi nói A Ninh tiểu thư, cô có chuẩn bị giáo xiên cá gì đó không?" A Ninh nói: "Chúng tôi đã xem xét tình huống này, đã chuẩn bị một số súng lặn, nhưng những khẩu súng này thể tích rất lớn, hơn nữa mỗi lần chỉ bắn được một phát, nếu có tình huống khẩn cấp, e rằng cũng không có tác dụng lớn." Loại súng này được kích hoạt bằng khí nén, tầm bắn hiệu quả có lẽ chưa đến bốn mét.

May mà vẫn có thể dùng làm trường mâu.

Nhưng chiều dài của khẩu súng này quả thực quá dài, trong mộ đạo chật hẹp có lẽ không thể thi triển được.

Bàn Tử không thèm để ý những điều đó, kêu lớn: "Mặc kệ có tác dụng hay không, súng ống thứ này không sợ nhiều, cái nào mang được thì mang hết lên, ngày mai xuống, ta sẽ đi đầu trận, Trần Tiểu Đao theo sát phía sau ta, cô và thằng ngốc kia thì ở cuối cùng." "Nếu ta vừa nhìn thấy thứ gì không đúng, thì vẫy tay, các ngươi liền lập tức dừng lại, nếu ta vung vung nắm đấm, thì các ngươi đừng quản gì hết, cứ thế mà chạy." Mấy người đều cảm thấy cách sắp xếp này khá hợp lý, liền gật đầu.

Mấy người lại tiếp tục thảo luận một số thứ khác trên đó.

Trần Tiểu Đao lại liệt kê một số danh sách cho A Ninh.

Bảo họ nhanh chóng chuẩn bị đèn thăm dò, chủy thủ, bật lửa, túi niêm phong, dây nylon, móc leo núi.

Ngoài những thứ này còn có đồ ăn, vật phẩm cấp cứu, mặt nạ phòng độc, hộp bách bảo, họ chuẩn bị khá đầy đủ, thậm chí còn chuẩn bị cả Hắc Lư Đề Tử.

Sau khi phân phó xong, trời cũng sắp sáng.

Bàn Tử nói chúng ta không thể bàn thêm nữa, bàn nữa thì không thể xuống nước được, phải nghỉ ngơi.

Thế là mấy người tự tìm một chỗ nằm xuống.

Chai rượu gia truyền đó hậu kình rất mạnh, bị gió biển thổi vào, đầu nặng trĩu không chịu nổi, lập tức ngủ thiếp đi, mãi đến chiều mới tỉnh dậy.

Mấy người khác đều tỉnh sớm hơn, đã đang chuẩn bị rồi.

Trần Tiểu Đao dùng nước biển rửa mặt, lúc này, mấy người lặn xuống đã nổi lên khỏi mặt nước.

Một người tháo thiết bị thở ra nói: "Tìm thấy rồi, chắc chắn chính là nơi này, đạo động cũng đã tìm thấy." A Ninh vừa nghe, vội hỏi: "Đã vào xem chưa?" Người kia lắc đầu, nói: "Có, nhưng cái đạo động đó rất dài, tôi lặn vào một đoạn, không thấy đáy, không dám lặn tiếp nữa, liền đi ra." A Ninh gật đầu, lại hỏi người thợ lặn kia mấy câu hỏi, quay đầu nói với mấy người: "Được rồi, chúng ta chuẩn bị một chút, họ dọn dẹp xong cửa động sẽ gọi chúng ta, trong cửa động có dấu hiệu sạt lở, họ sẽ dùng giá đỡ cố định lại." Mấy người lúc này mới tự mình mặc đồ lặn vào.

Đồ của mấy người đều rất vừa vặn.

Trừ Vương Bàn Tử, cái bụng cứ thế nào cũng không thể nhét vào.

Chương 860

Cuối cùng để lộ ra cái rốn, tuy không được nhã nhặn lắm, nhưng dù sao cũng mặc vào được rồi.

Mấy người kiểm tra xong trang bị, mang theo những thứ cần mang, rồi lần lượt xuống nước.

Cái đạo động đó không xa thuyền.

Từ xa mấy người đã thấy dưới đáy biển bị nổ tung thành một cái hố lớn, cái động nằm ở đáy hố.

Quả nhiên là thủ đoạn của Sái Cô Tiếu.

Trước tiên tìm kiếm xung quanh đạo động một chút, không có bất kỳ dấu hiệu sạt lở nào.

Xem ra kỹ thuật của Sái Cô Tiếu vẫn rất ổn thỏa.

Trần Tiểu Đao nhìn quanh, còn nhìn thấy mấy cái thuyền neo đá, rất giống với miêu tả của Sái Cô Tiếu, nhưng cũng không thể khẳng định đó chính là những thứ hắn nói.

Dấu vết Địa Cung mà Sái Cô Tiếu đã quy hoạch vẫn còn đó, Trần Tiểu Đao và Trương Ngốc đều ghi nhớ cẩn thận.

Nhìn vị trí cái đạo động này, lẽ ra là đào xuống từ nhĩ thất, gạch ở chỗ đó có lẽ khá mỏng.

Mấy người đại khái mất 5 phút, dường như không còn cần thiết phải tìm kiếm nữa.

Bàn Tử kia vẫy tay với mấy người, ý hỏi bây giờ có nên vào không.

A Ninh nhìn đồng hồ lặn, gật đầu.

Mấy người tập trung trước cửa động kiểm tra lại trang bị và ám hiệu đã hẹn trước.

Xác định mọi thứ không có vấn đề gì, Bàn Tử mới trấn tĩnh lại, là người đầu tiên lặn vào, phía sau mấy người bật đèn thăm dò đi theo, một lúc đã lặn sâu năm sáu mét.

Cái đạo động này rất không quy tắc, lúc rộng lúc hẹp.

Vừa bơi vừa nhìn vách động, càng nhìn càng thấy kỳ lạ, sao nhìn lại không giống do người đào.

Nếu là động do Sái Cô Tiếu đào, hắn chắc chắn sẽ dùng từng cái xẻng mà đào rất gọn gàng.

Nhưng bây giờ dấu vết trên đó thì lộn xộn, hố to hố nhỏ, lại giống như động vật đào ra.

Mấy người khó khăn bơi hơn hai mươi mét trong cái động nhỏ này.

Ánh sáng từ cửa động đã không còn chiếu tới được nữa.

Lúc này hướng đạo động đột nhiên thay đổi, lại đào thẳng đứng xuống dưới.

Trần Tiểu Đao không khỏi có chút kỳ lạ, rõ ràng chưa đào tới mộ, sao lại đột nhiên thay đổi hướng.

Trong nước không thể nói chuyện, mấy người trong lòng đều có nghi hoặc, nhưng không có cách nào giải tỏa.

Mấy người nghỉ ngơi một chút trước cửa động thẳng đứng này.

Bàn Tử làm một cử chỉ cẩn thận với mấy người, rồi tự mình lặn xuống trước.

Trần Tiểu Đao ở phía sau nhìn ánh đèn của Bàn Tử từ từ đi xuống.

Cho đến khi biến thành một điểm sáng nhỏ.

Xem ra cái động này rất sâu.

Lúc này Bàn Tử ở dưới vẫy vẫy đèn thăm dò trong tay, cho thấy bên dưới an toàn.

Mấy người lập tức lần lượt lặn xuống.

Nhìn đồng hồ lặn trong tay, đã sâu mấy chục mét rồi.

Bên dưới đã bị đào mở ra một không gian rất lớn, mấy người lập tức nhìn thấy tường mộ cổ, trên đó có một cái lỗ lớn bị phá vỡ.

Mấy người vừa nhìn càng thêm nghi hoặc, cái lỗ này lại bị phá vỡ một cách bất quy tắc như vậy, không giống như cách mà những kẻ đổ đấu thông thường cẩn thận tháo từng viên gạch ra, có mấy viên gạch thậm chí còn bị đập nát.

Bàn Tử nhìn Trần Tiểu Đao, Trần Tiểu Đao cũng nhìn hắn, hai người cùng nhả ra mấy bong bóng, hắn chỉ chỉ mấy viên gạch vỡ, rồi làm điệu bộ con khỉ.

Hắn muốn nói: Cái lỗ này có thể là do Hải Hầu Tử đào ra, không phải đạo động.

Trần Tiểu Đao cũng gật đầu, biểu thị đồng ý.

Hắn chỉ chỉ khẩu súng hơi dưới nước trên lưng mình.

Hắn lấy nó xuống, cầm trong tay rồi bơi vào trong động.

Dưới nước này, sức cản của tay chân vô cùng lớn.

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu Đao vô cùng hối hận lần này không mang Cổ Sái cùng đi.

Trong nước này, Cổ Sái thậm chí còn không cần bình dưỡng khí và bộ đồ lặn.

Mộ đạo lớn hơn nhiều so với mấy người nghĩ.

Điều chỉnh độ sáng của đèn thăm dò cao hơn, lại bật đèn pin chống nước trong tay, theo sau lưng Bàn Tử.

Mấy ngọn đèn của mấy người cực kỳ sáng, lập tức chiếu ra rất xa, khiến toàn bộ mộ đạo sáng bừng lên.

Nhìn thấy trên tường mộ, quả nhiên có những bức phù điêu mặt người mà Sái Cô Tiếu đã nói.

Không chỉ vậy, trên trán của những bức phù điêu mặt người này còn khắc những con vật kỳ lạ, điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Mấy người vừa bơi vừa nhìn, càng nhìn càng thấy kỳ lạ, những con vật này, phần lớn đều là Mộ Trấn Thú, nhưng chúng đều không được khắc mắt, trông có chút quỷ dị.

Lúc này, Trần Tiểu Đao đột nhiên nhìn thấy trên trán của một khuôn mặt người, khắc hình như là ba con Xà Mi Đồng Ngư.

Không khỏi trong lòng thắt lại, vội kéo Bàn Tử bảo hắn dừng lại, rồi đi nghiên cứu khối phù điêu kia.

Bàn Tử đang vội vã đi vào trong, rất sốt ruột, cũng không biết tôi đã phát hiện ra điều gì.

Hắn quay lại nhìn mấy lần, không nhìn ra được manh mối gì.

Liền sốt ruột vẫy tay, Trần Tiểu Đao vẫy tay bảo hắn đợi, bơi qua nhìn kỹ.

Chỉ thấy bên trên có ba con Xà Mi Đồng Ngư nối đuôi nhau, tạo thành một hình vòng tròn, mỗi con có tạo hình không giống nhau.

Trong đó hai con thì nằm trong túi tôi, còn một con có ba mắt, từ trước đến nay chưa từng thấy.

Chương 861

Không biết cái này là ám chỉ điều gì.

Khuôn mặt bên dưới con cá kia không giống những cái khác, là một khuôn mặt có đặc trưng nữ tính rõ ràng.

Nhưng vì phía trên bám đầy những thứ khác, khuôn mặt này trông có vẻ bị phá hủy.

Khiến người ta không mấy thoải mái.

Trần Tiểu Đao vẫn còn muốn nghiên cứu kỹ thêm, thì lúc này A Ninh phía sau cũng bắt đầu thúc giục.

Trần Tiểu Đao không còn cách nào, đành phải tiếp tục bơi về phía trước.

May mắn thay, những bức phù điêu kia cứ cách một đoạn lại xuất hiện, vẫn có thể nhìn thêm vài lần.

Nhìn đi nhìn lại, Trần Tiểu Đao không phát hiện ra thêm điều gì, chỉ lờ mờ cảm thấy có một chỗ nào đó hơi bất ổn.

Cứ thế nhìn, đợi đến khi Trần Tiểu Đao đếm đến lần thứ năm bức phù điêu mặt người kia xuất hiện, hắn mới phát hiện ra vấn đề.

Hắn nhớ rằng, đôi mắt trên khuôn mặt ở phiến đá đầu tiên là nhắm nghiền.

Phiến đá thứ hai, dường như có chút xu hướng mở ra.

Đến phiến đá thứ ba, thứ tư, đôi mắt đó mở ngày càng lớn.

Giờ đây, ở phiến thứ năm này, đôi mắt đã mở gần như hoàn toàn.

Trần Tiểu Đao cảm thấy có chút bất ổn, liền kéo Bàn Tử lại, ra hiệu hắn đừng đi tiếp.

Sau đó, hắn lấy bảng viết dưới nước ra, viết lên đó: "Mặt người trên tường mộ, mắt đang dần mở ra, tôi e rằng có vấn đề!" Viết xong, hắn chỉ vào bức tường.

Bàn Tử sờ sờ vào khuôn mặt đó, lắc đầu, viết: "Tôi không để ý, chỉ là mấy bức phù điêu đá thôi, bên trong chắc chắn là một khối đá liền, anh nghĩ nhiều quá rồi." Trần Tiểu Đao rất kiên quyết lắc đầu.

Hắn ra hiệu cho Bàn Tử giơ súng lên, Vương Bàn Tử thấy vẻ mặt Trần Tiểu Đao nghiêm túc, đành làm theo.

Không lâu sau, họ lại thấy bức phù điêu tương tự xuất hiện phía trước.

Bàn Tử bị nói cũng có chút sợ hãi, dừng lại, dùng đèn pin rọi một chút.

Đôi mắt trên khuôn mặt đá đó đã mở hoàn toàn, toàn bộ khuôn mặt hướng về phía trước, ánh mắt ngay thẳng, trông có chút ngây dại.

Bàn Tử rọi đi rọi lại, cũng không thấy có biến hóa gì, liền mạnh dạn bơi qua, sờ thử một cái, rồi ra hiệu không sao cả.

Trần Tiểu Đao bơi đến xem, quả nhiên trước mắt vẫn là một khối đá nguyên vẹn.

Trông không có gì đặc biệt.

Hắn dùng ngón tay chọc chọc vào hai con mắt của nó, cũng không có phản ứng gì, không khỏi tự giễu lắc đầu.

Xem ra đây chỉ là một trò đùa mà người thiết kế mộ huyệt tạo ra, dùng để hù dọa những kẻ trộm mộ có thể xâm nhập, không có ý nghĩa đặc biệt nào.

Trần Tiểu Đao nghĩ đến việc mình vừa tự dọa mình một phen, thật là mất mặt.

Bàn Tử vỗ vỗ hắn, ý bảo hắn đừng nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng lên đường.

Mấy người lại tiếp tục bơi về phía trước.

Trần Tiểu Đao lúc này đột nhiên nhớ ra.

Hắn đã va vào một cơ quan sau đó mới bị cuốn vào xoáy nước kia.

Nhưng tất cả các bức tường mộ phía dưới đây đều giống nhau, muốn tìm được khối tường mà hắn đã va vào lúc đó căn bản là không thể.

Mấy người cứ thế vô mục đích bơi về phía trước cũng không phải là cách hay.

Giờ đây cũng không biết đường hầm mộ này rốt cuộc thông đến đâu, biết đâu lại là một đường hầm tuần hoàn.

Nếu cứ bơi mãi về phía trước, lạc đường thì khó mà giải quyết được.

Trần Tiểu Đao bắt đầu tính toán trong lòng, nếu Chá Cô Tiếu ngày đó có thể nhìn thấy người cuối cùng chỉ trong một ánh mắt, thì đó hẳn là một hành lang rất dài.

Nhưng vừa rồi mấy người đã rẽ qua mấy khúc cua, mà hành lang như vậy chỉ có hai cái.

Nếu là như vậy, muốn tìm được địa điểm đó cũng không quá khó khăn, chỉ là cần mất chút thời gian.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên dừng lại phía trước.

Trần Tiểu Đao đang tính toán những chuyện này, không chú ý nên đã đâm vào mông hắn.

Bơi lên nhìn, hóa ra đường hầm mộ đã đến tận cùng, phía trước bị một phiến đá chặn lại.

Trần Tiểu Đao bơi đến phía trước, phát hiện phiến đá đó trơn nhẵn, không có chữ viết hay phù điêu nào.

Mò mẫm rất lâu vẫn không tìm thấy cơ quan nào, không khỏi gãi đầu.

A Ninh viết lên bảng hỏi Trần Tiểu Đao: "Sao lại là đường cụt?" Trần Tiểu Đao viết trả lời: "Có cơ quan đá xảo diệu ở gần đây, chúng ta tìm xem có bức tường mộ nào lỏng lẻo không." Hai người đều gật đầu, Bàn Tử bắt đầu gõ đông gõ tây, kiểm tra kỹ lưỡng những bức phù điêu mặt người này.

Trần Tiểu Đao hồi tưởng lại tất cả các manh mối được nhắc đến trong ghi chép, thậm chí dùng dao găm cạy từng khe hở ở mép.

Nhưng không có bất kỳ tiến triển nào, phiến đá vẫn chắn ở đó, không nhúc nhích.

Trần Tiểu Đao lúc này không khỏi có chút uất ức, quay đầu muốn xem Bàn Tử có phát hiện gì không.

Hắn thấy Bàn Tử đang ngẩn người ở đó, Trần Tiểu Đao vỗ vỗ hắn, viết hỏi: "Có phát hiện gì không?" Hắn nhìn Trần Tiểu Đao với vẻ mặt kỳ lạ, viết hỏi: "Hải hầu tử có tóc dài không?" Trần Tiểu Đao không hiểu hắn đột nhiên hỏi câu này có ý gì.

Không khỏi có chút muốn cười.

Hải hầu tử có tóc dài hay không thì tôi thật sự không để ý, trí nhớ dường như cả cái đầu đều trọc lốc, toàn là vảy.

Trần Tiểu Đao viết lên bảng thành thật nói cho hắn biết, hỏi hắn hỏi cái này làm gì, hắn chỉ vào khe tường.

Nhìn theo ngón tay hắn, ngay lập tức thấy, từ khe hở giữa phiến đá và đường hầm mộ, bỗng nhiên có một sợi tóc đen trôi ra.

Mấy người lập tức ngây người ra, lẽ nào ở phía bên kia phiến đá có người dựa vào?

Bàn Tử gan lớn, muốn đưa tay ra kéo thử, không ngờ sợi tóc đó đột nhiên co lại, thậm chí co rút trở lại vào khe hở.

Bàn Tử nhìn hai người một cái, viết: "Phía sau phiến đá có ma." Trong cổ mộ dưới nước phát hiện một sợi tóc, hơn nữa còn có thể cử động, người bình thường đều sẽ ngay lập tức nghĩ đến có ma.

May mắn thay, ở giữa có một phiến đá ngăn cách, cho dù có, nó cũng không thể xông qua.

Chương 862

Không túm được sợi tóc đó, Bàn Tử dường như không cam tâm, cầm đèn rọi vào khe hở, muốn xem phía sau rốt cuộc có gì.

Trần Tiểu Đao bảo A Ninh cứ ở xa phiến đá đó, xem Bàn Tử sẽ có phản ứng gì.

Hắn ghé sát vào nhìn mấy lần, hình như thật sự đã nhìn thấy gì đó.

Nghi hoặc nhìn kỹ một chút, rồi lại ghé sát vào xem lần nữa.

Lần này hắn phản ứng rất mạnh, đột nhiên lùi mạnh một bước.

Giống như chạy trốn vậy, liều mạng bơi ra xa mấy mét, quay người ra sức vẫy tay ra hiệu cho mấy người.

Trần Tiểu Đao ban đầu tưởng hắn muốn đánh, ngay sau đó lại nghĩ.

Đây là động tác ra hiệu cho mấy người rút lui.

Nhưng vừa rồi hình như không có chuyện gì xảy ra cả.

Trần Tiểu Đao theo phản xạ quay đầu lại.

Chỉ thấy phiến đá chắn đường kia đột nhiên nâng lên, một khối vật chất đen như mực từ khe hở dần dần mở rộng phía dưới tràn ra.

Trần Tiểu Đao lùi gấp mấy bước, tưởng là nước độc.

Nhìn kỹ lại, những thứ màu đen đó, hóa ra đều là tóc người!

Ngay sau đó Trần Tiểu Đao liền trực tiếp quay đầu rút lui.

Trong cái hang động này, nếu bị những búi tóc này quấn lấy, cũng là một phiền phức vô cùng lớn!

Thấy A Ninh và những người khác vẫn chưa kịp phản ứng, Trần

Tiểu Đao và Bàn Tử vội vàng bơi lại kéo họ.

Hai người lúc này mới bừng tỉnh, hoảng loạn chạy thoát thân.

Ở dưới nước, càng căng thẳng càng tiêu hao thể lực, bơi càng chậm.

Trong lúc hoảng loạn không thể nắm bắt được nhịp điệu, đành học Bàn Tử đạp tường mà đi.

Tuy không đẹp mắt, nhưng tốc độ cực nhanh, đặc biệt là cảm giác chân đạp đất vững chắc vô cùng tốt.

Mấy người liên tục lùi lại khoảng vài chục bước.

Đầu tiên đến một chỗ ngoặt.

Trần Tiểu Đao kéo mấy người lại, bảo họ nấp sau khúc cua, ý bảo họ xem tình hình rồi tính tiếp.

Mấy người sau khi thoát hiểm nhanh chóng, thở hổn hển từng hơi nặng nề.

Rồi liền nhìn về phía sau.

Trong đường hầm mộ phía sau toàn là tóc, đen kịt từng búi từng búi lớn, mấy người nhìn mà thấy cổ họng nghẹn lại.

Phải mất bao nhiêu năm không cắt mới mọc dài như vậy.

Bàn Tử chửi một tiếng, giơ súng khí lên, nhắm thẳng vào trung tâm búi tóc đen kia mà bắn.

Hắn đại khái nghĩ rằng viên đạn có thể xuyên qua một mạch.

Cho nên khi hắn thấy viên đạn bay nhanh sáu bảy mét rồi đột nhiên biến thành chuyển động chậm, sau đó bị cuốn vào trong búi tóc, mặt hắn tái mét.

Tuy nhiên viên đạn đó vẫn có chút tác dụng, búi tóc đó dường như

còn có ý thức, co lại một chút về phía sau, thậm chí còn lăn lộn.

Nói lăn lộn thì đúng hơn là có thứ gì đó bên trong búi tóc muốn thoát ra, mấy người không khỏi cảnh giác.

Bàn Tử lại lắp thêm một viên đạn, chuẩn bị đến gần hơn rồi cho nó một phát nữa.

Lúc này, búi tóc đột nhiên co lại, rồi lại đột nhiên bung ra, ngay lập tức, nhìn thấy từ sâu bên trong búi tóc phun ra một người chết.

Người đó mặc bộ đồ lặn cùng kiểu với mấy người, có khả năng là một trong ba người kia.

Chỉ nhìn một cái, đã thấy mũi và miệng hắn đều đầy tóc, ngay cả trong hai con mắt cũng có tóc mọc ra.

Nhìn là biết chết vì ngạt thở, giờ đã sưng phù như bọt biển, trông vô cùng khó coi.

Trần Tiểu Đao vừa nhìn thấy nhiều tóc như vậy liền cảm thấy da đầu tê dại.

Đống tóc này trông vô cùng tà dị, tốt nhất là nên rút lui trước đã.

Trần Tiểu Đao vừa định bảo Bàn Tử đi cùng, vừa định kéo hắn lại.

Nhưng ngẩng đầu nhìn, Bàn Tử lại biến mất.

Trần Tiểu Đao bị giật mình, lẽ nào đã bị tóc cuốn đi rồi?

Nhưng quay đầu nhìn, chỉ thấy hắn đã bơi ra rất xa, ở đó vẫy tay ra hiệu cho mấy người.

Trần Tiểu Đao thầm chửi rủa, cảm tình là anh tự chạy đến chỗ an toàn trước rồi mới cảnh báo mấy người khác.

Vội vàng gọi Trương Ngốc và A Ninh bơi theo.

Thấy Bàn Tử vẫn còn ở đó phàn nàn chúng ta phản ứng chậm, liền lập tức tặng cho hắn một cú đá vào mông.

Bàn Tử bị đá đau, vẫn không phục, muốn xông lên phản đòn.

A Ninh vội vàng can ngăn hai người, chỉ chỉ về phía sau, thấy chạy thoát thân là quan trọng, chuyện này ra ngoài rồi tính sổ với hắn.

Lúc này, đồng hồ đo dưỡng khí trên tay mấy người rung lên.

Cúi đầu nhìn, suốt dọc đường đi, đã gần nửa tiếng trôi qua.

Cộng thêm việc mấy người thở gấp như vậy, lượng dưỡng khí tiêu hao gấp mấy lần bình thường, hơi quá mức rồi.

Trần Tiểu Đao tính toán thời gian còn lại, tình hình có thể nói là vô cùng tồi tệ.

Nếu vẫn không có tiến triển, thì nhất định phải quay về đường cũ, nếu không dưỡng khí sẽ không đủ dùng.

Nhưng cứ thế mà đi ra, ngay cả cái tai thất mà Chá Cô Tiếu nói cũng chưa tìm thấy, lại có chút không cam lòng.

Lúc này, Trương Ngốc vẫn bơi ở phía sau cùng đột nhiên giống như một con cua, kéo dây đeo trên người mấy người, luống cuống bò lên phía trước.

Chương 863

Hắn túm lấy Bàn Tử, bảo hắn dừng lại, nhìn thấy hắn trợn tròn mắt.

Người này rất am hiểu cấu tạo cổ mộ, lẽ nào hắn đã tìm thấy manh mối gì trước?

Quả nhiên, hắn bảo mấy người đi theo hắn, Bàn Tử sốt ruột đến mức nhảy cẫng lên.

Nhưng vừa rồi hắn thể hiện quá tệ, mấy người đều không thèm để ý đến hắn, hắn cũng không còn cách nào, đành tức tối bơi theo sau lưng mấy người.

Trương Ngốc chậm chạp bơi lùi lại vài mét, chỉ vào một bức tường mộ đã hơi lõm vào để mấy người nhìn.

Hóa ra vừa nãy khi Bàn Tử đạp tường mà đi, một cú đạp đã làm bức tường mộ này lõm vào trong tường.

Trần Tiểu Đao vừa nhìn xong trong lòng đại hỉ.

Nhìn trước nhìn sau, nơi này quả nhiên là cuối một hành lang dài.

Cơ quan mà Chá Cô Tiếu đã nói trước đây tám chín phần là ở đây rồi.

Nhưng sau khi cơ quan này mở ra, nước sẽ cuồn cuộn đổ vào.

Chá Cô Tiếu năm đó lặn xuống nước là mang theo loại mũ sắt dày nặng nề đó, nên không sao.

Mấy người hiện tại trên đầu chỉ có một chiếc kính lặn, một khi bị cuốn vào dòng chảy xiết, khó bảo toàn không bị đập đầu chảy máu.

Trần Tiểu Đao nhìn về phía sau mấy lần, phát hiện tóc phía sau

vẫn chưa đuổi kịp.

Liền nghĩ đến việc nhắc nhở mấy người trước.

Lúc này, Trương Ngốc tử không biết tốt xấu, đột nhiên liền ấn mạnh xuống.

Trần Tiểu Đao còn chưa kịp phản ứng, một lượng lớn nước đã phun ra.

Tình hình hiện tại vô cùng tồi tệ.

Thật sự không ngờ, khả năng gây họa của Trương Ngốc tử so với Bàn Tử lại có phần hơn chứ không kém.

Trần Tiểu Đao mắng cũng không mắng nổi, chỉ cảm thấy một luồng lực đẩy cực lớn trực tiếp xông tới từ phía sau, đẩy mạnh mấy người vào cái động trên tường.

Dòng nước đang xoay tròn, ngay lập tức cảm nhận được cái mà Chá Cô Tiếu nói, cái gì mà nội tạng đều bị văng sang một bên.

Mấy người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, một trận xoáy đó, mấy cái đã choáng váng đến mức không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Trong khoảnh khắc nguy cấp này, Trần Tiểu Đao không thể lo cho hai kẻ gây họa đó nữa.

Tiện tay liền kéo lấy A Ninh ở một bên, sau khi kích hoạt Kim Quang Chú liền một tay kéo cô vào lòng.

Nhưng sự xoay tròn này quá mạnh mẽ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đợi đến khi mấy người lảo đảo tỉnh lại, cảm thấy toàn thân rã rời, đặc biệt là cổ, đau không chịu nổi, may mắn là không bị gãy.

May mắn là ống thở vẫn còn ngậm trong miệng.

Nhìn kỹ lại, trên dưới trái phải đều đen kịt.

Bàn Tử và những người khác ở phía dưới, xem ra cũng choáng váng không chịu nổi.

Đặc biệt là Bàn Tử, đến giờ vẫn còn quay vòng vòng, như đang nhảy múa vậy.

Trần Tiểu Đao nhìn bức tường giếng này, là ngọc Hãn Bạch thượng hạng, nơi đây dùng loại vật liệu tốt như vậy, hẳn là đã đến bên trong địa cung của ngôi mộ này rồi.

Xem ra có thể đã đến trong xoáy nước của cái tai thất mà Chá Cô Tiếu đã nói.

Hắn đạp chân một cái nổi lên trên, đột nhiên đầu hơi ấm lên, đầu liền nhô ra khỏi mặt nước.

Bốn phía là một khoảng tối đen như mực, ánh sáng của đèn thám hiểm quá tập trung, chỉ có thể rọi sáng một điểm.

Tắt đèn thám hiểm, bật đèn pin cầm tay, hắn xem xét kỹ lưỡng căn phòng mộ này một lượt.

Căn phòng mộ là hình chữ nhật được xây dựng theo kiểu lăng kính, ngoại trừ trên bảo đỉnh có vẽ bản đồ ngũ thập tinh đồ, những nơi khác không có quá nhiều điêu khắc trang trí cầu kỳ, trông đơn sơ không phô trương.

Bên trong không có quan sàng và quan quách, cho nên nơi đây hẳn là một trong những tai thất.

Trần Tiểu Đao tìm một lúc, dường như không có lối ra nào khác, chỉ có một cánh cửa đá bên trái nối với đường hầm.

Tường của phòng mộ cũng được phong kín bằng đất sét trắng rất rẻ tiền.

Trên đó vốn có một số bích họa lốm đốm, nhưng tiếc là đã bị hơi nước ăn mòn đến mức không thể nhận ra.

Từ đó mà nhìn, đã không thể biết được trên đó có phải là họa tiết của Cấm Bà hay không.

Trên sàn phòng mộ đặt vài bộ đồ gốm sứ tùy táng, chỉ có khoảng trăm cái, trong đó còn có vài cái vò gốm sứ lớn men xanh vẽ rồng mây vô cùng giá trị.

Đồng thời trên sàn nhà phát hiện một số dấu chân, đều là dấu chân ướt giẫm trên lớp đất bám trên sàn, trông vô cùng mới, ước chừng là dấu chân của Chá Cô Tiếu.

Trần Tiểu Đao lấy bật lửa ra đốt, xem xét chất lượng không khí ở đây.

Sau đó liền bảo mấy người lần lượt lên bờ.

A Ninh leo lên xong, đầu tiên liền lo lắng đến những dấu chân này, hỏi: "Đây là do kẻ trộm mộ để lại sao?" Trần Tiểu Đao nhíu mày, cũng không dám khẳng định.

Bởi vì hắn vừa nhìn thấy trong số những dấu chân này, có một dấu chân trần vô cùng chói mắt.

Mà kỳ lạ hơn nữa là, dấu chân này vô cùng nhỏ.

Trông chắc chắn là một đứa trẻ, hơn nữa tuổi chắc chắn không quá ba tuổi.

Trong suốt hai mươi mấy năm qua, Trần Tiểu Đao chưa bao giờ nghe nói đến việc đạo mộ mà lại mang theo trẻ con.

Liền gọi Bàn Tử lại.

Kinh nghiệm của hắn có vẻ phong phú hơn, có lẽ biết chuyện này là sao.

Bàn Tử nhìn cũng có chút ngẩn người, nói: "Anh đừng quan tâm nó là lớn hay nhỏ, dấu chân này bản thân đã bất thường rồi, anh hãy nhìn kỹ lại xem." Trần Tiểu Đao lần nữa tiến lên xem xét kỹ lưỡng, phát hiện trên dấu chân có một lớp màu vàng nhạt giống như trà.

Lấy dao cạo xuống ngửi thử, không khỏi tắc lưỡi: "Đây là thi chá…" Thi chá thường là thi thể ngâm trong nước hoặc chôn trong đất bùn ẩm ướt, đầy đủ nước.

Cái gọi là chá chính là chất béo và khoáng chất trong cơ thể nó kết tinh mà thành.

Theo dõi dấu chân này, phát hiện nó kéo dài đến góc phòng, phía sau một cái vò gốm sứ lớn men xanh vẽ rồng mây.

Chương 864

Trong lòng Trần Tiểu Đao thót một cái.

Người xưa nói Diêm Vương dễ tiễn, tiểu quỷ khó chơi.

Lẽ nào bên trong đây có một con tống tử chưa trưởng thành.

A Ninh nói với Trần Tiểu Đao: "Anh xem dấu chân này chỉ có đi mà không có về, liệu có phải…" Lời còn chưa nói hết, Trần Tiểu Đao đã khoát tay.

Bảo cô đừng nói nữa.

A Ninh quay đầu nhìn, chỉ thấy cái vò gốm sứ lớn kia, đột nhiên tự mình lung lay một cái.

"Thứ đó, vẫn đang trốn ở phía sau kìa." Trần Tiểu Đao khẽ nói.

Trang bị của Trương Ngốc tử mới cởi ra được một nửa, cái túi lớn đeo ngang hông vẫn chưa cởi.

Giờ đây hắn dứt khoát không cởi nữa, xách bình dưỡng khí lại gần, hỏi: "Thứ gì?" Bàn Tử thấy hắn thì phiền, mắng: "Tống tử!" Hắn ngẩn ra: "Tống tử?

Tống tử Ngũ Phương Trai Gia Hưng sao?" Bàn Tử lắc đầu, không thèm để ý đến hắn nữa, Trần Tiểu Đao hỏi Bàn Tử: "Anh có thể xác định được không, tôi chưa từng thấy tống tử nào nhỏ như vậy?" Bàn Tử nói: "Tôi cũng không xác định được, nhưng bất kể có phải tống tử hay không, chúng ta vẫn phải đến xem, nếu không sẽ là tai họa, đổ đấu mà trong lòng không thoải mái cũng không hay." Nói rồi liền giơ súng khí trong tay lên, vẫy Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao cũng đi theo phía sau hắn.

Trương Ngốc tử ở một bên đột nhiên chạy lại.

Trương Ngốc lần đầu tiên vào đấu, vô cùng hưng phấn, lập tức học theo Bàn Tử mà đi tới.

Hai người tạo thành thế bao vây, đi về phía cái vò gốm sứ men xanh lớn kia.

Trần Tiểu Đao cũng đi theo phía sau Trương Ngốc tử, cẩn thận từng chút một.

Mấy người đi rất chậm, sợ có thứ gì đó đột nhiên nhảy ra.

Bàn Tử dùng đèn pin rọi trước, cái vò gốm sứ lớn quá lớn, không nhìn thấy gì, lại dùng súng khí chọc chọc, động tác của hắn rất giống với việc bắt chuột chũi.

Hắn chọc năm sáu cái, nghe thấy phía sau dường như không có gì, mới mạnh dạn đi tới.

Vừa nhìn thấy đã chặc một tiếng, mắng: "Mẹ kiếp, chỉ có một cái thùng gỗ rỗng không, hại tôi hoảng sợ vô ích." Mấy người cũng đi tới sau đó, phát hiện chỉ có một cái quan tài trẻ con nhỏ xíu chạm khắc đôi phượng.

Nắp quan tài đã được mở ra đặt ở một bên, đáy quan tài màu trắng vẫn được bảo quản rất tốt, nhưng thi thể đã biến mất.

Thảo nào Bàn Tử lại tưởng đây chỉ là một cái thùng, Trần Tiểu Đao nói: "Đây không phải là thùng, đây là một loại quan tài." Bàn Tử nhất thời vẫn không tin, nhưng hắn ngay lập tức lĩnh ngộ, hỏi: "Anh nói, đây chính là quan tài của con tống tử nhỏ kia?" Trần Tiểu Đao gật đầu.

Hắn lại xem xét kỹ lưỡng, phát hiện trên thân quan tài bị đục mấy lỗ, có một vệt màu đen từ lỗ đó kéo dài xuống sàn nhà.

Xem ra đã từng có chất lỏng gì đó chảy ra từ lỗ này.

Bàn Tử dùng đèn pin xem xét kỹ lưỡng cả trong lẫn ngoài, tiếc nuối thở dài: "Nhìn quy cách của cái quan tài này, là biết trên người đứa trẻ này chắc chắn có không ít đồ tốt, tiếc là không biết thi thể đi đâu mất rồi, nếu không đè mấy cái, biết đâu còn có thể đè ra mấy viên ngọc châu." Trần Tiểu Đao gật đầu.

Những đứa trẻ chết yểu hoặc được tùy táng, đồ vật trong quan tài luôn rất nhiều, hơn nữa đa số đều mang trên người.

Đặc biệt là trong bụng của đồng tử tùy táng, thường có châu chống phân hủy, đều là những thứ giá trị liên thành.

Mấy người tìm kiếm khắp nơi một chút, muốn xem thi thể đã đi đâu.

Nhưng trước sau đều lục tung lên một lượt, ngay cả một mảnh vụn cũng không có, xem ra có thể đã bị những kẻ trộm mộ kia mang đi cùng rồi.

Bàn Tử không cam tâm, vẫn muốn đi lật cái quan tài đó.

Trần Tiểu Đao thấy không ổn, kéo hắn lại nói: "Cái quan tài này không giống những quan tài khác, tuyệt đối không phải đơn thuần dùng để đặt người chết, tốt nhất là đừng động vào." Bàn Tử cười nói: "Thi thể đều không còn, sợ nó làm gì, anh còn sợ cái quan tài này nhảy lên cắn tôi sao?" A Ninh nói: "Mục đích chúng ta đến đây không phải là để đạo minh khí đi, vẫn là nhanh chóng đến chủ mộ thất đi, đừng lãng phí thời gian, tốc chiến tốc thắng." Bàn Tử tự biết mình đuối lý, cũng không còn cách nào.

Mấy người quay lại sắp xếp đồ lặn trước, Bàn Tử đeo ba lô lên, đột nhiên nhìn Trần Tiểu Đao, miệng động đậy, muốn nói lại thôi.

Dường như có lời muốn nói, lại có chút ngại.

Trần Tiểu Đao thở dài, mắng: "Mẹ kiếp anh có lời thì nói đi được không, chuyện gì?" Bàn Tử nói: "Mấy người nói xem, con tống tử nhỏ kia, liệu có phải đã bò vào trong cái vò gốm sứ lớn ở bên cạnh không?" Trần Tiểu Đao nhìn cái vò gốm sứ lớn phía trên, trong lòng khẽ động, đúng là có khả năng này.

"Vừa nãy tôi nghe thấy tiếng động phát ra từ hướng cái vò, hình như là từ bên trong vò phát ra.

Tôi nghĩ tống tử đâu phải là chuột, sao có thể tự mình chui vào trong vò, tôi cứ tưởng mình nghe nhầm, giờ chỉ tiện nhắc đến thôi, tôi không có ý gì khác đâu nhé." Trần Tiểu Đao biết hắn vẫn còn tơ tưởng bảo bối trên thi thể, liền muốn châm chọc hắn vài câu.

Lúc này, cái vò gốm sứ lớn kia, đột nhiên 'lộc cộc' một tiếng đổ xuống đất.

Mấy người ngớ người ra, trong lòng thầm nghĩ không lẽ bị hắn nói trúng rồi sao.

Bốn người đều không nói gì, căng thẳng nhìn chằm chằm vào cái vò đó.

Cái vò đó đầu tiên tự quay mấy vòng tại chỗ, sau đó lại 'cô lỗ cô lỗ' lăn về phía mấy người.

Mấy người vừa nãy sự chú ý đều tập trung vào cái quan tài kia, không nhìn kỹ cái vò gốm sứ này, vội vàng lùi lại mấy bước.

Cái vò đó lảo đảo lăn mấy cái, rồi liền đổi hướng lăn về phía cửa đá của đường hầm, cuối cùng 'đang' một tiếng đập vào khung cửa, dừng lại.

Mấy người nhìn nhau, đều cảm thấy khó hiểu.

Lẽ nào thật sự bị Bàn Tử nói trúng rồi, bên trong đây có một con tống tử nhỏ.

Mấy người không dám mạo hiểm tiến lên.

Bàn Tử hạ giọng, nói: "Mấy vị, cái vò này quả nhiên có chút tà môn.

Hay là chúng ta ra tay trước, cho nó mấy viên đạn?" Trần Tiểu Đao xua tay, khẽ nói: "Đừng vội, làm rõ tình hình rồi tính." Trần Tiểu Đao nói vậy, một là đã nhìn ra, cái vò gốm sứ men xanh lớn đời Nguyên Minh này, tuyệt đối là một vật phẩm quý giá.

Kích thước như vậy, trên thế giới đã không còn nhiều, e rằng vỡ một cái là mất đi một cái.

Hai là, không biết bên trong rốt cuộc có gì kỳ quái, nếu thật sự là tống tử mà Bàn Tử nói, thì không tránh khỏi lại phải giao chiến.

Mấy người vừa rồi ở dưới nước tiêu hao quá nhiều sức lực, tuyệt đối không thể chạy nổi nữa.

Nhưng mấy người hiện tại đang ở trong cổ mộ dưới nước sâu mười mấy mét, không khí này không biết có thể duy trì được bao lâu.

Nếu cứ giằng co thì không có lợi gì cho chúng ta.

Tiến thoái lưỡng nan rất khó quyết định.

Lúc này Bàn Tử thấy hắn do dự không quyết, nói: "Chúng ta cũng không thể khẳng định bên trong là một con tống tử, nơi này thông ra biển, biết đâu là cua ghẹ, tôm hùm gì đó bò vào, không đáng để tự mình dọa mình ở đây, vẫn là qua xem rồi tính." A Ninh lắc đầu.

"Mục đích chính của chúng ta vẫn là vào chủ mộ thất, đừng lãng phí thời gian trên đường, tôi thấy chúng ta vẫn nên tránh được thì tránh, xem những chỗ khác còn có lối ra nào không." Trần Tiểu Đao cũng có ý này, lập tức lại kiểm tra kỹ lưỡng cái tai thất này từ trái sang phải một lần nữa.

Đáng tiếc, nơi này một cái nhìn là rõ, không có cánh cửa thứ hai nào, cũng không có cái động nào đủ cho mấy người chui.

Chương 865

Bàn Tử có chút không chịu nổi, nói: "Đến nước này, hoặc là dời cái vò này đi, hoặc là quay về, không còn đường nào khác để đi, nhưng tôi nói với mấy người trước, đã đến đây rồi, bị một cái vò dọa cho quay về, tôi Vương Bàn Tử nhất định không làm!" Vẻ mặt của A Ninh cũng vô cùng kiên quyết, còn Trương Ngốc tử thì không nói một lời, không biết trong bụng hắn đang tính toán gì.

Ba người cùng nhìn Trần Tiểu Đao, như đang xin ý kiến của hắn.

Trong lòng Trần Tiểu Đao lúc này cũng không có một quyết định rõ ràng nào.

Hắn thầm nghĩ nếu cứ mạo hiểm xông qua, đương nhiên không ổn lắm, nhưng Bàn Tử nói cũng có lý, rất nhiều thứ trong cổ mộ này, chính là tự mình hù dọa mình.

Nhìn ánh mắt của A Ninh, không khỏi mềm lòng, nói: "Thôi được, đi đến đâu tính đến đó, nếu bình an vô sự thì thôi, nếu nó làm trò ba trò bốn gì, chúng ta bốn cây súng nỏ trên tay, cũng không sợ nó!" Bàn Tử vỗ vai Trần Tiểu Đao, tỏ ý cổ vũ.

Trần Tiểu Đao rút ra con dao găm cổ đã mòn, Bàn Tử đi đầu.

Bốn người cẩn thận từng chút một men theo mép cửa đi vào.

Ngay khi hai người gần như có thể nhìn thấy bên trong vò là gì, đột nhiên vang lên một tiếng.

Cái vò đó thậm chí còn 'cốt lục' xoay một vòng, máu Bàn Tử lập tức dồn lên đại não, suýt chút nữa là nổ súng.

Trần Tiểu Đao vội vàng kéo Bàn Tử lùi lại hai bước.

Ra hiệu cho mấy người đừng động đậy.

Chỉ thấy cái vò gốm sứ đó đột nhiên lại lăn, lần này nó đi theo một đường cong trực tiếp, ‘cô lỗ cô lỗ’ lăn vào đường hầm đen kịt.

Tiếng lăn đó cứ thế đi rất xa, rồi lại ‘đang’ một tiếng, đập vào thứ gì đó rồi biến mất.

Mấy người lập tức đi theo vào, bên trong là một khoảng tối đen như mực.

Dùng đèn pin rọi một cái, chỉ thấy đây là một đường hầm thẳng được lát gạch ngọc Hãn Bạch, vô cùng giản dị.

Bên trong không có gì cả, chỉ có hai rãnh đèn ở hai bên dưới sàn nhà.

Bên trong mỗi rãnh cách khoảng một mét có một giá đèn.

Ở đầu kia của đường hầm, có một cánh cửa ngọc lớn, và hai bên trái phải cũng có hai cánh cửa nhỏ hơn.

Tổng cộng là ba cánh cửa, đều đang mở rộng, xem ra đã có người đi vào, còn cái vò kia, đã dừng lại ở giữa cánh cửa nhỏ bên trái, không động đậy nữa.

Lần này mấy người thật sự cảm thấy có chút kỳ dị, cử động của cái vò này, giống như đang dẫn đường cho mấy người vậy, chỉ thiếu điều không nói một câu ‘đi theo tôi’.

Đây chắc chắn là một hành vi có ý thức, lẽ nào, thứ bên trong cái vò này, không phải là tống tử, mà là một con ma?

Mấy người nhìn Trần Tiểu Đao, cũng không nói ra là căng thẳng hay sợ hãi.

Trần Tiểu Đao đành nói ra suy nghĩ của mình.

Bàn Tử nghe thấy có chút lý, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, nói: “Anh nói vậy quả thật có ý này, vừa nãy tôi cũng cảm thấy, cái

thứ này lăn lộn như vậy, chẳng khác gì một quả bóng linh thiêng." Trần Tiểu Đao trong lòng cười khổ.

Bàn Tử thấy hắn có chút không chắc chắn phương hướng, lại nói: "Đã đến nước này rồi, chúng ta cũng đừng ở đây mà do dự mãi, cứ đi theo nó, xem mục đích của nó là gì, dù sao thò đầu ra cũng là một dao, rụt đầu lại cũng là một dao." Mọi người gật đầu, Bàn Tử vỗ vai Trần Tiểu Đao nói: "Những phiến đá trơn nhẵn của đường cụt này thường có cạm bẫy, lão đệ anh xem, chỗ này có vấn đề gì không?" Trần Tiểu Đao gật đầu, liền dùng đèn pin rọi xuống mặt đất, đáy đường hầm này đều là những phiến đá nhỏ, rất có thể đã lắp cơ quan nỏ mạnh.

Vì Chá Cô Tiếu đã từng đến nơi này, nếu có cơ quan, cũng có thể đã bị phá hủy hoặc kích hoạt rồi.

Nhưng vạn nhất không có, thì sẽ khá phiền phức.

Trần Tiểu Đao nhắc nhở họ một chút, sau đó chỉnh sửa lại ba lô rồi là người đầu tiên đi về phía trước.

Để tránh cơ quan, tốt nhất là bám sát vào tường.

Nhưng hai bên đường hầm này là hai rãnh đèn, bên trong tối om không biết có gì, mấy người chỉ có thể đi dọc theo mép rãnh.

Trần Tiểu Đao dặn họ phải đặc biệt chú ý đến cảm giác dưới chân.

Nhưng thực ra ngay cả chính hắn cũng chẳng có manh mối gì, bước chân đặt xuống nặng nhẹ, nhanh chậm đều có quy tắc.

Tất cả những thứ này đều phải dựa vào kinh nghiệm mà tích lũy.

Trần Tiểu Đao thận trọng đi hơn chục bước phía trước.

Mấy người phía sau thấy Trần Tiểu Đao cẩn thận như vậy cũng bắt đầu hoảng hốt.

Bàn Tử để xoa dịu không khí căng thẳng, bèn đùa cợt nói: "Xem ra công việc rà mìn này đúng là không dễ làm, nếu anh mệt quá thì chúng ta nghỉ một lát nhé?" Trần Tiểu Đao lúc này không có tâm trạng đôi co với hắn. "Đừng ồn ào, nếu tôi phân tâm thì tất cả mọi người đều phải chết." Lời còn chưa dứt, đột nhiên dưới chân chấn động.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một phiến đá dưới chân A Ninh đã lún xuống, nàng đang kinh hoảng nhìn Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao thầm nghĩ xong rồi, lập tức bắt đầu tháo trang bị.

Nghe thấy một tiếng rít, một mũi nỏ đã bay sượt qua tai hắn.

Mấy người còn chưa kịp phản ứng, mũi tên thứ hai cũng đã tới, bắn thẳng vào ngực hắn.

Giữa lúc điện quang hỏa thạch đó, Trần Tiểu Đao muốn vươn tay bắt lấy mũi tên.

Ánh mắt A Ninh biến đổi, chớp nhoáng xoay người vung tay, lăng không một phát đã nắm chặt mũi tên.

Động tác đó gần như chỉ trong một phần nhỏ của giây, Trần Tiểu Đao cũng có chút ngẩn người ra nhìn.

Thấy thân thủ của nàng sau đó, hắn giật mình kinh hãi, nhưng tình huống không cho phép suy nghĩ kỹ càng.

Chỉ cảm thấy dưới chân một loạt chấn động, vội vàng la lớn: "Mau cúi xuống, còn có ám nỏ!" Lời vừa dứt, lại có hơn chục đạo bạch quang bắn tới.

Trần Tiểu Đao cúi đầu tránh được một mũi.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy trong cái vại đằng xa, bò ra một thứ toàn thân lông trắng, nhanh chóng chui vào cánh cửa đá bên trái.

Vừa định gọi, đột nhiên ngực hắn đau nhói, cúi đầu nhìn.

Ngực hắn không biết từ lúc nào đã trúng hai mũi tên, xem ra còn găm sâu hai ba tấc.

Thấy đầu tên gần như toàn bộ đã găm vào trong cơ thể, lập tức cảm thấy ngực đau kịch liệt.

Tên bắn tới như mưa, không biết rốt cuộc là dùng thứ gì bắn ra, tốc độ quá nhanh, căn bản không cách nào tránh được.

Trần Tiểu Đao lấy ra Kim Cương Tán, lao đến trước mặt Bàn Tử.

Giúp hắn đỡ lấy mấy mũi tên tiếp theo.

Trương Ngốc lúc này cũng đã trúng nhiều mũi tên.

Chương 866

Chỉ thấy trên lưng hắn chi chít đã găm hơn chục mũi, trông như một cái lư hương cắm đầy hương, xem ra cũng chắc chắn tiêu đời rồi, nhưng không biết vì sao, hắn dường như không hề thấy đau chút nào.

Lúc này, A Ninh đột nhiên túm lấy quần áo của Trương Ngốc, mạnh mẽ kéo hắn đi về phía trước.

Trương Ngốc thất kinh biến sắc.

Quay đầu nhìn lại sau, lại chính là A Ninh.

Ánh mắt nàng lạnh lẽo đáng sợ, hắn trong lòng thấy không ổn, vội vàng dùng sức giằng ra, nàng thấy Trương Ngốc muốn chạy, không chút lưu tình một gối thúc vào eo hắn.

Cú đó còn đau hơn hai mũi tên ở ngực, toàn thân mềm nhũn, nhất thời đau đến không dùng được sức lực, người liền mềm nhũn ra.

Nàng kéo hắn không nói hai lời liền đi về phía cánh cửa ngọc lớn ở giữa.

Trương Ngốc bị biến thành lá chắn tên, lập tức vai, bụng, ngực lại mỗi chỗ trúng thêm một mũi tên, đau đến mức hắn gần như ngất đi.

Vừa nãy còn ra vẻ sợ hãi yếu đuối, ai ngờ chớp mắt đã có thể lấy hắn làm lá chắn thịt người, để đỡ mưa tên.

Trương Ngốc dùng hết toàn thân khí lực vặn người, nữ nhân kia sức lực không lớn, lập tức đã giằng thoát khỏi nàng, thân thể nghiêng đi ngã vào cái rãnh đèn đó.

Nữ nhân kia thấy mất đi yểm hộ, lập tức một cái lộn mình, tránh được hơn chục mũi tên, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Trương Ngốc thầm nghĩ mẹ kiếp cô ta còn có mặt mà trừng mình!

La lớn một tiếng nhào tới kéo nàng.

Nàng cười lạnh một tiếng, một cái lăn người nép vào sát tường, sau đó nhảy cao lên, đạp vào tường một cái, nhanh như điện chớp lật mình bay sang khu vực an toàn, toàn bộ động tác hoàn thành trong chớp mắt, vô cùng gọn gàng dứt khoát.

Trần Tiểu Đao ở phía dưới thấy nàng không trúng một mũi tên nào, tức giận đập mạnh xuống đất.

A Ninh quay đầu nhìn nhìn mấy người, đột nhiên khinh miệt hôn gió với mấy người, sau đó liền bật đèn pin đi vào cánh cửa ngọc ở giữa.

Mấy người tức đến mức suýt thổ huyết, cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải lộn vào cái rãnh đèn đó, chỉ nghe thấy tiếng tên "vù vù" bay qua trên đầu.

Tên bay đập vào vách hành lang phát ra tiếng kim loại va chạm, trận mưa tên này bắn ròng rã hơn 5 phút mới dừng lại.

Bàn Tử đã bị bắn thành một quả cầu tên, đang lảo đảo dường như muốn ngã xuống.

Trần Tiểu Đao đỡ hắn dậy, không ngờ hắn lại xua tay, ý bảo mình không sao, hỏi tôi: "Tôi thấy mấy mũi tên này có gì đó không ổn, sao đâm sâu như vậy mà không thấy đau lắm vậy, anh rút mấy cây xuống cho tôi xem thử." Trần Tiểu Đao vừa định rút.

Lúc này Trương Ngốc từ một bên đứng dậy, đột nhiên nói một câu. "Yên tâm, không sao đâu." Trần Tiểu Đao vừa nghe thấy giọng nói này sao lại quen thuộc đến vậy.

Chỉ thấy hắn đột nhiên ưỡn người lên, liền nghe tiếng "lộc cộc" một cái, chiều cao của hắn lại cao lên mấy phân.

Tiếp đó, hắn lại vươn tay về phía trước, cũng dùng sức một cái, lại là tiếng "tách" một cái, bàn tay đó cũng đột nhiên dài ra mấy tấc.

Hai người nhìn đến mức hàm dưới suýt rớt ra ngoài, thầm nghĩ đây chẳng phải là súc cốt công sao.

Đây là một trong những công phu cơ bản của dân đổ đấu thời xưa, khi thông qua những khe hở vô cùng chật hẹp, ví dụ như lỗ thông hơi của minh điện, hoặc những khoảng trống dưới lòng đất, đều phải dùng đến công phu này.

Hiện tại nếu không tận mắt nhìn thấy, thật sự sẽ không tin có công phu thần kỳ như vậy tồn tại.

Gần đây còn nghe nói trong các thôn đạo mộ có một số người vẫn còn dùng công phu này.

Họ đào động đạo rất nhỏ, súc cốt chui vào, người ta đi ngang qua nhìn thấy, đều cho là hang chuột vàng.

Sau này biết đó là động đạo, cũng không cách nào xuống tìm người, vì đợi đào thông rồi, người bên trong đã đào một lối khác chạy thoát rồi.

Đáng tiếc công phu này vô cùng khó luyện, cho dù luyện từ nhỏ, nếu không phải toàn thân xương cốt phối hợp, cũng rất khó thành công.

Hắn thở ra một hơi dài, nắm lấy sau tai mình kéo một cái, lại lột xuống một tấm mặt nạ da người, lộ ra khuôn mặt thật của hắn.

Hai người nhìn đến mức gần như đờ đẫn, bên trong tấm mặt nạ da người kia, lại chính là Trần Mộc.

Chẳng qua là hóa thân Trần Mộc đã biến mất một cách khó hiểu trước đây.

Không ngờ chỉ mấy ngày không gặp, tên tiểu tử này cũng quá tài tình rồi, đơn giản là có thể làm ảnh đế, hai người thật sự không hề phát hiện ra chút nào.

Trần Mộc vung vẩy cánh tay, dường như rất lâu không vận động, Bàn Tử cũng nhìn đến mức không nói nên lời, hồi lâu mới túm lấy hắn, nói: "Tiểu ca, anh đây là ý gì vậy?

Anh đây chẳng phải cố ý trêu chọc chúng tôi sao?" Trần Mộc không nói gì, vỗ vỗ vai hắn bảo hắn ngồi xuống.

Nắm lấy phần đầu mũi tên của một mũi tên trên lưng hắn, dùng sức vặn một cái, liền dễ dàng rút ra.

Trần Tiểu Đao ghé lại gần nhìn, trên người Bàn Tử chỉ có một vết hằn đỏ nhạt, không hề bị thương.

Trần Tiểu Đao cũng học theo Trần Mộc, rút xuống một mũi tên trên người mình.

Vừa nhìn liền hiểu ra, hóa ra đầu mũi tên này được làm rất khéo léo, chỉ cần va vào thứ gì, phần đầu sắc nhọn sẽ thụt vào bên trong.

Sau đó từ phần đầu mũi tên lật ra mấy cái móc sắt giống như móng vuốt, cắn chặt vào thịt của ngươi.

Trần Mộc nhìn nhìn những mũi tên chất đầy đất, khẽ nói: "Cú đạp vừa rồi, nữ nhân kia là cố ý đạp, xem ra nàng không những rất tự tin vào thân thủ của mình, mà còn muốn tiêu diệt tất cả chúng ta." Nhớ lại nụ hôn gió vừa rồi của nàng, rõ ràng là đang chế giễu mấy người, tức đến mức nghiến răng chảy máu.

Quả nhiên những nữ nhân xinh đẹp đều không đáng tin, thiệt thòi này sau này tuyệt đối sẽ không ăn nữa.

Lưng của Bàn Tử gần như toàn là vết rách da, hắn nhe răng nói: "May mà mẹ kiếp mũi tên ở đây đều là đầu hoa sen, nếu không thì thật

sự đã để nàng ta đắc ý rồi, nghĩ đến Bàn gia ta cả đời anh danh, nếu chết mà bị bắn thành một con nhím, còn không bị người ta cười chết." Trần Tiểu Đao nhìn những mũi tên kỳ lạ này, hỏi họ: "Vì sao mũi tên ở đây đều dùng loại đầu này?

Có dụng ý gì không?" "Tôi cũng không biết, nhưng vừa thấy anh trúng tên liền phát hiện đây là Liên Hoa Tiễn, tôi không nghĩ ra lý do nào khác, có lẽ chủ nhân của mộ thất này muốn bỏ qua cho chúng ta một lần, để chúng ta biết khó mà lui." Mấy người đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Điều này hơi không hợp lý, nhưng bây giờ cũng không phải lúc để thảo luận việc này, người nữ kia đã vào chủ mộ thất rồi, không thể để nàng ta dễ dàng lấy đồ bỏ chạy.

Trần Tiểu Đao vừa nghĩ liền muốn xông vào, Trần Mộc túm chặt lấy hắn, lắc đầu nói: "Con vật trong vại kia muốn chúng ta vào mộ thất bên trái trước, chắc chắn có nguyên nhân, chúng ta vẫn nên làm theo trình tự.

Bây giờ đang ở địa bàn của người ta, đừng chạy lung tung." Trần Tiểu Đao sốt ruột, nếu nữ nhân kia lát nữa đi ra, trực tiếp chạy mất, cũng không biết đi đâu mà đuổi theo.

Bàn Tử nói: "Không sợ, chúng ta về trước cất giấu hết đồ lặn, mẹ kiếp, xem nàng ta có thể nín thở một hơi ra bên ngoài không!" Vào thời khắc mấu chốt vẫn là thằng Bàn Tử này có nhiều mưu kế độc.

Trần Tiểu Đao quả thật không nghĩ tới điều này.

Ba người nhanh chóng chạy về cái nhĩ thất kia, dùng đèn pin chiếu vào chỗ vừa nãy để đồ, vừa nhìn liền đờ đẫn.

Chỗ đó chẳng có gì cả.

Bình dưỡng khí của mấy người lại biến mất!

Ba người đều ngây người ra, đi đi lại lại như vậy cũng chỉ khoảng năm phút, bất kể là ai cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà chuyển tất cả trang bị của chúng ta đi.

Chương 867

Hơn nữa từ nhĩ thất đến hành lang, chỉ có một con đường, những thứ này có thể chuyển đi đâu được.

Ba người nhìn nhau, sắc mặt đều không tốt, đây đúng là sóng trước chưa yên, sóng sau đã tới.

Bàn Tử lúc này cũng bắt đầu sợ hãi, nói: "Chẳng lẽ ở đây không chỉ có một con xác sống sao?" Trần Mộc xua tay, bây giờ không phải lúc thảo luận về xác sống.

Những xác sống này dẫu sao cũng có thể liều mạng chiến đấu, nhưng không có thiết bị lặn thì rất khó vượt qua con đường mộ dưới đáy biển dài hàng trăm mét kia.

Vấn đề này vô cùng nghiêm trọng, không cẩn thận mấy người chúng ta đều sẽ bị mắc kẹt trong huyệt mộ dưới đáy nước này. "Vừa nãy người cuối cùng tháo trang bị là anh, lúc anh đến đây để đồ có di chuyển vị trí không?" Trần Tiểu Đao hỏi.

Bàn Tử nói: "Đương nhiên là không!

Tám cái bình thép này nặng như vậy, tôi rảnh rỗi quá mà đi di chuyển làm gì." Nghĩ lại cũng phải, vừa nãy lúc đó mấy người đều ở đó.

Nếu ai di chuyển những thứ này, chắc chắn có thể biết được.

Hơn nữa những thứ này thật sự rất nặng, muốn một hơi chuyển hết đi gần như là không thực tế.

Ba người đứng ngẩn ra một lúc.

Bàn Tử thấy nghĩ khô cũng không phải cách, liền đề nghị đi xung quanh tìm kiếm.

Nói dù có ma đến chuyển đồ, cũng nhất định sẽ để lại manh mối gì đó.

Hai người thầm nghĩ cũng đúng, liền chạy đi chuyển từng cái vại sứ ra.

Xem có phải bị giấu ở phía sau không, điều này thực ra hơi tự lừa dối mình.

Một nơi bé tí như vậy, nếu có thứ gì, một mắt là có thể nhìn thấy, nhưng lúc đó chỉ có thể có bệnh thì vái tứ phương.

Mấy người tìm rất kỹ lưỡng, mất năm sáu phút.

Càng tìm càng thấy không ổn, lại không biết vấn đề nằm ở đâu.

Chỉ cảm thấy mọi thứ ở đây đều có một sự kỳ lạ không thể diễn tả.

Cuối cùng vẫn là Bàn Tử phát hiện ra, hắn đột nhiên lớn tiếng chửi rủa: "Mẹ kiếp!

Chỗ này căn bản không phải nơi chúng ta vừa nãy ở mà!" Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đèn pin của hắn chiếu vào góc phòng.

Trong ký ức thì chỗ đó vốn dĩ chẳng có gì, bây giờ lại có một cây cột đá.

Một bên chìm vào vách tường, một bên lộ ra ngoài, phía trên điêu khắc rất nhiều chim quý thú lạ, đây là một kiểu cấu trúc mộ thất hoàn toàn khác biệt so với vừa nãy.

Lập tức nhìn lại ba góc còn lại, quả nhiên, bốn góc đều có sự thay đổi giống nhau.

Điều này không những không hợp lẽ thường, mà đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Trần Tiểu Đao nhìn về phía Trần Mộc, hắn gật đầu nói: "Hắn nói đúng, đây dường như là một căn phòng khác, cái quan tài trẻ con ở góc kia cũng biến mất rồi, cách bài trí các vật bồi táng cũng rất khác, hơn nữa, anh nhìn lên đỉnh --" Trần Tiểu Đao ngẩng đầu nhìn lên, trực tiếp giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy tinh đồ âm dương trên phù điêu bảo đỉnh lại biến thành hai con rắn khổng lồ quấn quýt lẫn nhau, uốn lượn quanh toàn bộ xà nhà tròn, khắc sống động như thật, như thể sắp nhào xuống. "Đây là chuyện gì vậy, chẳng lẽ chúng ta đi nhầm cửa sao?" Bàn Tử nói: "Sao có thể, chỗ này rõ ràng là con đường độc đạo từ xưa tới nay, chỗ này lại lớn, chúng ta từ đây đi đến cái mộ đạo chết tiệt kia, trong mộ đạo bị bắn thành nhím rồi lại chạy về đây, không sai mà!

Mẹ kiếp kiểu này mà còn sai thì Vương gia tôi viết ngược tên lại à?" Trần Tiểu Đao lúc này đã ý thức được, rất có thể mấy người cũng gặp phải chuyện Trà Cô Tiếu đã gặp hai mươi năm trước.

Nhưng tình cảnh hiện tại lại có chút khác so với lời ông ta tự thuật, không biết bên trong này đã xảy ra biến cố gì.

Khi đó Trà Cô Tiếu không tháo thiết bị lặn trên người, mới may mắn thoát khỏi cái xoáy nước này.

Còn mấy người khi đi vào, rõ ràng biết có thể xảy ra chuyện như vậy, lại không hề phòng bị chút nào.

Nghĩ đến đây, không khỏi có chút tự trách.

Bàn Tử đã bị làm cho hơi mơ hồ, hỏi: "Các anh không phải rất quen thuộc với cơ quan trong cổ mộ sao?

Chuyện như vậy anh đã thấy bao giờ chưa?" "Tình huống bây giờ kỳ lạ như vậy, dù tôi tinh thông về đạo này, cũng không có cách nào, anh xem trong mấy phút đồng hồ này, cơ quan nào có thể biến đổi toàn

bộ bài trí trong một căn phòng, ngay cả kết cấu căn phòng cũng thay đổi?

Điều này không thể làm được, chắc chắn có nguyên nhân khác." Trần Mộc thản nhiên gật đầu, bày tỏ đồng ý, Bàn Tử gãi gãi đầu nói: "Vậy không phải cơ quan thì là gì?

Chẳng lẽ là pháp thuật?" Trần Tiểu Đao nghe hắn nhắc đến điều đó, đột nhiên liền nghĩ ra. "Sao mà nói nhỉ, cũng có khả năng này, tôi từng đọc được một câu chuyện trong sách, nói rằng một kẻ đổ đấu đã vào một cổ mộ, phát hiện bên trong xa hoa lộng lẫy, giống như một cung điện, bên trong lại còn có một người đang uống rượu, người kia thấy hắn đi tới, không những mời hắn uống rượu, còn tặng một chiếc thắt lưng cho hắn." "Hắn cùng người kia uống mấy chén, liền say gục trong cổ mộ, tỉnh dậy nhìn lại, mình đang nằm bên cạnh một cái quan tài đổ nát, chiếc thắt lưng kia là một con rắn.

Chẳng phải có chút giống tình cảnh của chúng ta bây giờ sao?" Bàn Tử nói: "Giống cái quái gì, vậy thì mẹ kiếp ít nhất người ta còn có rượu uống, chúng ta chỉ có nước, sao mà so với người ta." Trần Mộc bên cạnh nghe thấy điều này, đột nhiên liền cười một tiếng.

Hai người vội vàng hỏi hắn chuyện gì, chỉ thấy Trần Mộc mỉm cười. "Đây đích thực là một cơ quan, hơn nữa còn vô cùng đơn giản, chỉ có thể lừa trẻ con." Bàn Tử thấy hắn dường như đã biết điều gì đó, nói: "Đại ca, anh biết rồi thì nói mau đi, đừng có làm ra vẻ bí ẩn nữa, tôi mẹ kiếp sốt ruột chết mất!" Trần Mộc nói: "Tôi lấy một ví dụ, anh vừa nghe là hiểu ngay, nếu có hai tầng lầu, mỗi tầng có một căn phòng, anh từ căn phòng ở tầng hai bước ra, lúc này, tôi ở tầng một phía dưới lại xây thêm một tầng, đợi anh quay lại, căn phòng ở tầng hai đã lên tầng ba rồi, còn căn phòng ở tầng một biến thành tầng hai." Ví dụ này thực ra đưa ra không hay lắm, Bàn Tử nghe mà khó hiểu, đưa hai ngón tay ra, ở đó suy nghĩ: "Một hai, hai một, một hai

một, mẹ kiếp cái gì một hai ba, càng nói tôi càng hồ đồ!" Trần Tiểu Đao thì lập tức đã nghĩ ra.

Hóa thân này của Trần Mộc tuy không có ký ức của Trần Mộc.

Nhưng trí thông minh lại ngang ngửa với Trần Mộc.

Trần Tiểu Đao cảm thán đồng thời trong lòng không khỏi chấn động, đây đúng là vừa nằm ngoài dự liệu, lại vừa hợp tình hợp lý.

Hơn nữa cấu trúc như vậy cũng không phức tạp, xác thực chỉ có thể coi là trò lừa trẻ con.

Thấy Bàn Tử thật sự không thể nghe hiểu, lại giải thích thêm một lần với hắn, hắn lúc này mới hiểu ra, đột nhiên hứng thú dạt dào, nói: "Thì ra là vậy, mẹ kiếp đúng là đơn giản, tôi còn tưởng có huyền cơ lớn hơn bên trong, hóa ra cũng chỉ có vậy." Nhưng vẻ mặt của Trần Mộc không hề thả lỏng.

Hắn kiểm tra kỹ khung cửa xong, lại đi qua nhìn nước trong xoáy nước, nhìn cử động của hắn, dường như còn có điều gì đó chưa nghĩ thông, Trần Tiểu Đao hỏi hắn: "Sao vậy, còn có vấn đề gì à?" Hắn gật đầu, nói: "Chuyện anh kể, và kinh nghiệm của chúng ta, có một mâu thuẫn rất lớn, không biết anh có phát hiện ra không." Trần Tiểu Đao nghi hoặc nhìn hắn.

Thực ra hắn cũng cảm thấy lời giải thích vừa nãy của mình có chỗ không thỏa đáng, nhưng tôi lại không nghĩ ra là chỗ nào.

Trần Mộc nói: "Trà Cô Tiếu là nằm trong căn phòng này, không hề đi ra hành lang, dù căn phòng có thăng giáng thế nào, ông ấy nhìn thấy vẫn phải là căn phòng này, sao có thể biến đổi được chứ?" Trần Tiểu Đao trong lòng sáng rõ, quả thực là như vậy, hắn lại nói: "Hơn nữa, nhĩ thất trong cổ mộ, từ trước đến nay đều đối xứng trái phải, không thể chỉ có một gian.

Theo lý mà nói, đối diện chúng ta, phải còn có một căn phòng nữa mới đúng." Mấy người đi vào hành lang, cầm đèn pin chiếu một cái, đối diện chỉ có một bức tường gạch ngọc trắng toát, không hề có cửa gì.

Trần Mộc áp tai vào tường, hai ngón tay ấn vào khe gạch, từng chút một sờ qua, sờ hơn mười phút.

Sau đó liền đi tới lắc đầu, xem ra là một bức tường gạch thật sự.

Bàn Tử đợi đến mức sốt ruột, ngáp một cái nói: "Thôi kệ mẹ nhĩ thất gì đó đi, mẹ kiếp đường ra còn chưa tìm được nữa là, dù có biết là chuyện gì đi nữa, chẳng phải vẫn như cũ sao?" Không biết Trà Cô Tiếu rốt cuộc là dùng phương pháp gì mà thoát ra được.

Lúc ông ấy ra ngoài trên người cũng không có thiết bị lặn.

Khoảng cách mấy nghìn mét này, căn bản không thể nín thở mà chạy thoát khỏi cổ mộ được.

Chương 868

Mấy người đều không lên tiếng, dường như đang suy nghĩ toàn bộ sự việc.

Trong lòng nhẩm tính một chút, thực ra muốn thoát ra khỏi cổ mộ, không ngoài mấy con đường.

Một là quay lại đường cũ, điều này đương nhiên là không thể, trừ phi dung tích phổi của mấy người có thể sánh bằng con lợn.

Thứ hai là tìm được thông đạo bí mật mà những người thợ xây ban đầu để lại, điều này trong đổ đấu trên cạn thì là cách làm ít công nhiều việc.

Nhưng trong đổ đấu dưới biển, e rằng cũng không thực tế, vì việc chôn mộ dưới đáy biển bằng cách dìm thuyền là toàn bộ được xây dựng xong trên thuyền rồi mới dìm xuống đáy biển.

Dù có dùng thông đạo, cũng nhất định là thông ra biển, nước này liền trở thành môi giới tiện lợi nhất để ngăn cách âm dương.

Thứ ba, chính là chiêu số ngu ngốc nhất, trực tiếp đào ra ngoài.

Trần Tiểu Đao ngẩng đầu nhìn bảo đỉnh, chỉ thấy gạch đá chất chồng, không khỏi thở dài một hơi.

Xem ra dù có thể đào được, cũng là một công trình khổng lồ.

Trần Tiểu Đao thử tự mình thiết kế cái mộ dưới đáy biển này, xem nếu dựa theo nguyên lý kiến trúc đơn giản nhất, phía trên bảo đỉnh sẽ là thứ gì.

Hiện tại có thể khẳng định là, chỉ riêng gạch đá chắc chắn không thể tạo thành cấu trúc kín khí.

Trong các khe gạch nhất định có đất sét trắng dùng để bịt kín, phía trên có lẽ còn có các lớp chống thấm nước làm từ nhiều lớp vữa trên ván gỗ, sau đó lớp trên cùng lại trát thêm đất sét trắng.

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu Đao đột nhiên linh quang chợt lóe, đã có một kế hoạch rất táo bạo.

Hưng phấn nói với họ: "Thực ra chúng ta cũng không cần sợ, tôi ước tính chúng ta cách mặt biển cũng chỉ mười mấy mét, mộ thất này để chứa đựng cơ quan thang máy này, nhất định phải xây rất cao, đỉnh mộ cách đáy biển cũng sẽ không quá xa." "Thật sự không được, có thể đào thẳng lên, nước phía trên đổ đấu dưới biển này không sâu lắm, nếu làm vào lúc thủy triều rút, tôi ước tính chỉ cần cát phía trên không sập xuống, vẫn có cơ hội thoát ra." Bàn Tử phẩy tay, lười nhác nói: "Lúc chúng ta vào cũng chẳng mang theo công cụ gì, phía trên đều là những viên gạch đá nguyên khối, dùng cái gì mà đào, dùng tay sao?" Trần Tiểu Đao nói: "Cái này anh không hiểu rồi, mộ thuyền chìm dưới đáy biển, phần lớn gạch đá đều rỗng ruột, có thể đè nhưng không thể đập, chúng ta chỉ cần tìm được mấy thứ kim loại, dùng sức gõ mấy cái, chắc chắn có thể tạo ra một cái lỗ." Bàn Tử vừa nghe, toàn thân chấn động, nói: "Ôi —— cái cách này nghe có vẻ có thể được, chúng ta cũng đừng mẹ kiếp đổ đấu gì nữa, trực tiếp lật mấy cái công cụ ra, cái mộ này lớn như vậy, trong chủ mộ thất chắc chắn có đồng khí bồi táng." Trần Tiểu Đao lúc này đầu óc chuyển động rất nhanh, lập tức trong lòng đã có một bản nháp về phương pháp đổ đấu này.

Cẩn thận suy tính kỹ lưỡng, tất cả các phương diện đều phù hợp điều kiện, chỉ cần cái lỗ này có thể hoàn thành trong mấy chục phút lúc thủy triều rút, khả năng thoát ra là rất lớn!

Lúc này Trần Mộc nói: "Còn rất lâu mới đến lúc thủy triều rút, không khí ở đây không biết có thể cầm cự đến lúc đó không, tất cả còn phải xem ý trời." Bàn Tử nhảy lên, nói: "Mẹ kiếp chứ, vậy thì

mặc kệ nó thủy triều rút hay không rút, cứ tìm đồ nghề phá tung ra rồi tính, buồn bực thế này ngột ngạt quá, tôi thà tìm một con xác sống mà sảng khoái bị cắn chết còn hơn!" Trần Tiểu Đao vốn dĩ muốn nói cho hắn biết, nếu đào xuyên thủng mà không đợi thủy triều rút, nước trên đầu ít nhất cũng sâu 2 mét.

Nước này đổ ập vào một cái, đừng nói là bò ra, không gian lớn như mộ thất này toàn bộ bị lấp đầy đại khái cũng chỉ mất mấy phút.

Nhưng thấy hắn hứng thú cao như vậy, không muốn đả kích hắn.

Mấy người chỉnh lý đồ đạc một chút, liền đi về phía hành lang.

Vừa ra khỏi cánh cửa đá của hành lang, ba người đồng thời ngẩn ra, Bàn Tử chửi rủa: "Chỗ này mẹ kiếp cũng quá tà môn rồi." Trước mặt mấy người, chỗ vốn dĩ vẫn là bức tường gạch kia, lại xuất hiện một cánh cửa.

Dùng đèn pin chiếu vào, liền chiếu thấy bên trong cánh cửa đó, có một chiếc quan tài gỗ lim vàng khổng lồ.

Với suy đoán về cấu trúc hai tầng trên dưới của mộ thất này, việc ở đây xuất hiện một cánh cửa đã không còn cảm thấy kỳ lạ nữa.

Chắc chắn là lúc mấy người đang nói chuyện, căn phòng bên này cũng đã xảy ra sự di chuyển lên xuống.

Mặc dù vẫn chưa biết dụng ý của chủ nhân ngôi mộ khi thiết kế như vậy, nhưng cũng sẽ không hoảng sợ nữa.

Mà chiếc quan tài bên trong này, lại khiến ba người đều giật mình kinh hãi.

Gỗ lim vàng này là loại gỗ quan tài cao cấp nhất, mấy nghìn năm nay, kích thước quan tài đều quyết định bởi kích thước của gỗ.

Chiếc quan tài này có kích thước khổng lồ, xem ra thân gỗ lim

vàng nguyên khối dùng để làm quan tài này, e rằng cũng tương đương với 32 cây gỗ lim vàng dùng để làm cột trụ trong Trường Lăng Minh triều.

Thứ này có thể còn đáng giá hơn cả một khối bạc tương đương.

Nhưng một chiếc quan tài quý giá như vậy, sao lại đặt trong nhĩ thất kỳ quái đến thế.

Nếu một chiếc quan tài quý giá như vậy mà cũng chỉ có thể đặt trong nhĩ thất, thì trong chủ mộ thất ít nhất phải là một chiếc quan tài vàng ròng mới được.

Cảm giác càng ngày càng khó hiểu, chủ nhân của mộ thất này, hoàn toàn không theo quy tắc nào cả.

Không những làm rối loạn toàn bộ vị trí phong thủy ở đây, mà còn đặt khắp nơi những cạm bẫy cực kỳ tinh xảo, nhưng lại không lấy mạng người.

Không biết rốt cuộc muốn làm gì.

Dân đổ đấu nhìn thấy quan tài không tránh khỏi sẽ ngứa tay, đặc biệt là một chiếc có khí thế hùng vĩ như vậy, bên trong chắc chắn sẽ có không ít đồ tốt.

Bàn Tử nhìn đến mức mắt trợn tròn, cười nói: "Sao vậy, nhìn thấy quan tài là không cần mạng nữa sao, hay là vào trước vớt mấy món ra?" Trần Tiểu Đao đang châm chọc hắn, ai ngờ hắn lại như không nghe thấy vậy.

Nghiêm trang nói: "Bàn gia ta giác ngộ cao, nhiệm vụ chính của chúng ta bây giờ là tìm công cụ để phá xuyên cái đỉnh mộ chết tiệt này, anh đừng có lơ là, đợi chúng ta tìm được đồ nghề rồi, quay lại vớt mấy thứ cũng không muộn!" Trần Tiểu Đao thấy hắn làm ra vẻ, cũng cảm thấy vô cùng buồn cười: "Đợi anh quay lại, quỷ mới biết

cái cửa này còn ở đây không.

Không chừng lại lật xuống rồi." Bàn Tử vẫn còn nghĩ đến minh khí, nghe vậy thấy có lý, không khỏi khó xử, lúc này, Trần Mộc đột nhiên xua tay, khẽ nói: "Đừng nói chuyện." Thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, vội vàng bịt miệng, không biết xảy ra chuyện gì, hắn rút khẩu khí súng ra, khẽ nói: "Đây không phải quan tài bình thường, đây là dưỡng thi quan." Trần Tiểu Đao và Bàn Tử hai người đều không hiểu rõ, nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Nhưng hắn căn bản không muốn giải thích nhiều, thoáng cái liền đi vào nhĩ thất đặt quan tài.

Bàn Tử vốn dĩ còn muốn duy trì hình tượng giác ngộ cao của mình, vừa thấy Trần Mộc không khách khí lao thẳng đến quan tài, lập tức khôi phục bản tính giác ngộ thấp của mình, vội vàng đi theo vào.

Gian đấu thất này giống hệt gian mà mấy người vừa ra, trên bảo đỉnh là hai con mãng xà khổng lồ phù điêu, ở giữa có một cái xoáy nước.

Chỉ là không có những đồ sứ bồi táng kia, chỉ có một chiếc quan tài khổng lồ đặt cách tường ba thước.

Trần Mộc từ trên người lấy ra một con dao quân dụng, trực tiếp cắm vào khe quan tài, từ từ tìm kiếm.

Dường như là đang tìm cơ quan gì đó bên trong.

Bàn Tử tưởng hắn muốn mở quan tài rồi, la lớn: "Chậm thôi chậm thôi, xem anh đại ca này bình thường hiền lành vậy mà, sao nhìn thấy quan tài là như không cần mạng vậy." Vừa nói liền lấy ra một cây nến trà chạy đến góc phòng định thắp.

Trần Tiểu Đao vừa nhìn, tức giận chửi lớn: "Chúng ta chỉ còn chút không khí này thôi, anh còn thắp nến trà, anh không muốn sống nữa

sao." Bàn Tử không vui nói: "Một cây nến trà có thể đốt hết bao nhiêu không khí của anh, cùng lắm Bàn gia tôi thở ít mấy hơi." Vừa nói liền bật chiếc bật lửa chống gió trong tay, ánh lửa vừa lóe lên, đột nhiên liền chiếu sáng một thứ ở góc phòng.

Bàn Tử bình thường gan đủ lớn, cũng bị dọa đến mức té phịch xuống đất, Trần Tiểu Đao thấy hắn ngã, vội vàng bật đèn pin chiếu một cái, không khỏi cũng ngẩn người ra.

Trong góc phòng kia lại nằm một con mèo chết khô, kích thước rất lớn, nhưng đã thành trạng thái xác khô.

Hai hốc mắt trừng trừng nhìn Bàn Tử, phần lớn da trên người đã rụng hết, hàm dưới há ra, lộ ra một hàng răng nanh cũ kỹ, trông vô cùng khó chịu.

Bàn Tử nhìn thấy trước mắt chỉ là một xác mèo, không khỏi chửi một tiếng, một cước đá văng nó ra, sau đó thắp nến trà.

Rồi đi về phía quan tài, Trần Tiểu Đao cảm thấy có chút không ổn, trong mộ thất lại có xác mèo, chẳng lẽ không sợ khởi thi sao?

Nhưng nơi này có quá nhiều điều không hợp lý, mơ hồ cảm thấy dường như chủ nhân mộ thất này cố ý làm ngược lại quy tắc.

Mọi thứ đều ngược lại với quy tắc, mộ thất không thể có gì, hắn liền đặt thứ đó.

Cứ như vậy, đến chủ mộ không biết còn sẽ gặp phải chuyện gì nữa.

Lúc này Trần Mộc đã tìm được khóa bát bảo tinh xảo của chiếc quan tài kia.

Lấy ra bách bảo hạp, dùng hai cái móc bên trong móc vào khe quan tài, một tiếng "khách sát", cơ quan được hóa giải, đồng thời toàn bộ nắp quan tài bật lên, một luồng nước đen liền tức thì phun ra.

Chương 869

Bàn Tử cũng không quản ghê tởm, lập tức đẩy nắp quan tài ra, nhìn vào bên trong, sợ hãi la lớn: "Chết tiệt, nhiều xác sống như vậy!" Nắp quan tài vừa mở ra, mấy người liền cảm thấy một luồng mùi tanh hôi xộc thẳng vào mặt.

Ghé lại gần nhìn, chỉ thấy trong quan tài toàn là nước đen, phía trên hơi nước lượn lờ, ẩm ướt bốc lên.

Bên dưới, ẩn hiện những chi thể đan xen chằng chịt, cũng không biết có bao nhiêu thi thể nằm trong đó.

Tất cả đều đã bị thủy giải và dính chặt vào nhau, tạo thành một khối thi thể khổng lồ, chỉ riêng bàn tay đã có thể đếm được 12 chiếc, cảnh tượng này thật sự vô cùng ghê tởm.

Trần Mộc nhìn thấy cảnh tượng này, khẽ nhíu mày, nhưng rồi biểu tình lại giãn ra, khẩu súng trong tay cũng hạ xuống.

Nhìn thấy sự thay đổi của hắn, có lẽ thứ này không có gì nguy hiểm, không biết ban nãy hắn đang lo lắng điều gì.

Trong quan tài có mấy hàng đinh tròn màu vàng sẫm, cứ cách vài centimet lại có một hàng đinh từ trên xuống dưới.

Trong nước cũng không nhìn rõ là vàng ròng hay vàng mạ.

Dưới khối thi thể kia có một thứ đồ vật kỳ lạ.

Bàn Tử dùng đèn pin rọi từ dưới lên từng chút một, nhìn tựa hồ là một tấm bia đá khắc chữ.

Giữa các thi thể và trên tay chúng đều có ngọc khí và đồ vật làm từ ngà voi, những thứ này giá trị bạc triệu lại dễ mang theo.

Bàn Tử nhìn mà lòng ngứa ngáy, nhưng khối thi thể kia quá ghê tởm, mặc cho hắn có vội vàng đến mấy cũng không dám thò tay vào cái quan tài nổi đầy một lớp dầu người này mà vớt đồ.

Hắn vắt óc suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra cách nào, đành phải bỏ cuộc, chuyển sang nghiên cứu những thi thể bên trong.

Vừa xem vừa lắc đầu: "Cái mẹ kiếp này cũng thảm quá đi, còn bảo chủ nhân ngôi mộ này là người tu đạo, mà lại bày ra những thứ âm tà như vậy, sao có thể đắc đạo được, đáng đời bị chúng ta đến trộm mộ." Trần Tiểu Đao đứng một bên nhìn cảnh tượng này vô cùng ghê tởm, có chút không hiểu. "Cái quan tài hợp táng này sao lại kinh tởm vậy?" Bàn Tử cười tủm tỉm: "Cậu không hiểu rồi, cậu thấy ai hợp táng mà chôn như bánh quai chèo bao giờ chưa?

Cái thứ này rõ ràng là được hoạt táng xuống, những người này bị dồn đống vào nhau, bị hạ dược rồi đổ nước vào cho chết ngạt bên trong, cái này gọi là dưỡng khí tàng thi." Nghe hắn nhắc đến bánh quai chèo, Trần Tiểu Đao liền cảm thấy một trận buồn nôn.

Khối thi thể này và cái bánh quai chèo lớn chất chồng lên nhau, cảm giác như mật xanh mật vàng sắp trào ra.

Tuy nhiên, nghe lời hắn nói, Trần Tiểu Đao dường như cũng biết được bối cảnh của thứ này, hắn định thần lại rồi hỏi chi tiết.

Bàn Tử thấy Trần Tiểu Đao không hiểu, có ý muốn khoe khoang, nói: "Cậu ngay cả cái này cũng không biết sao?

Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm, chuyện là năm xưa tôi còn ở chốn núi non trùng điệp của Trường Bạch Sơn –" Trần Tiểu Đao nghe hắn lại bắt đầu nói nhảm, nói: "Cậu bớt mẹ kiếp mà nói nhảm đi, cũng không xem là lúc nào rồi, cái quan tài dưỡng thi này thì liên quan gì đến Trường Bạch Sơn, không biết thì đừng có nói bậy!" Loại người như Bàn Tử chỉ sợ người khác khích tướng, hắn cứng cổ nói:

"Ai bảo tôi không biết, tôi chỉ là muốn nói từ cái gốc lớn, cậu không muốn nghe thì thôi, thứ này gọi là dưỡng thi quan, là một học vấn trong phong thủy." "Thường dùng ở những sơn lăng nào đó, nếu có cái quan tài này, chứng tỏ trong ngôi cổ mộ đó có hai vị trí đặt quan tài có phong thủy cực tốt.

Nếu không đặt đủ quan tài vào các vị trí đó, thì vị trí bỏ trống kia do tụ khí linh thiêng của biển cả, sẽ chiêu dụ những thứ mang yêu tính đến." "Cho nên, ở đây đặt một dưỡng thi quan, bên trong chôn một người có quan hệ huyết duyên với chủ nhân ngôi mộ, coi như là hợp táng.

Cái quan tài này bắt buộc phải giống hệt cái trong chủ mộ thất, cái này trong phong thủy gọi là dưỡng khí, hiểu chưa?" Nghe Bàn Tử nói xong một tràng, Trần Tiểu Đao không khỏi tặc lưỡi. "Trong này nhiều người như vậy, đều là..." Bàn Tử đập đùi một cái: "Cho nên mới nói mà, cái tên mẹ kiếp này có thể đã nhét cả nhà hắn vào trong đó, thảm quá!" Lúc này Trần Tiểu Đao có chút không hiểu. "Sao có thể có chuyện như vậy, phong thủy tốt đã chọn, vốn dĩ là để lo cho đời sau, bây giờ chôn cả nhà vào thì phong thủy tốt còn có ích gì chứ!" Bàn Tử thấy hắn còn tin là thật, nói: "Cậu nói gì cũng tin vậy sao, những kẻ có tiền đó làm gì có ngốc như vậy, khẳng định là tìm vài người bà con xa nghèo khó để tuẫn táng.

Thứ này trong mộ Minh triều là nhiều nhất, tôi đã thấy không ít, nhưng chưa từng thấy cái nào lớn như vậy." Nhìn khối thi thể này, nghĩ đến cảnh tượng khi hạ táng, trong lòng không khỏi cảm động.

Vẫn là câu nói đó, lòng người là thứ khó lường nhất, vì một chút chuyện căn bản không có cơ sở thực tế mà mạng sống của những người này lại bị đoạt đi như cỏ rác.

Thế nhưng vì nắp quan tài đã mở, Bàn Tử nghĩ chắc chắn sẽ

không dễ dàng bỏ cuộc, hắn gãi gãi đầu nói: "Nhìn những người này đáng thương như vậy, tôi thấy hay là chúng ta sang bên cạnh lấy mấy cái chum ra múc hết nước này đi, trong quan tài tích nước là điểm cực kỳ bất lợi." Trần Tiểu Đao biết hắn muốn làm gì. "Nhìn cái vẻ trộm cắp của cậu là biết cậu còn đang tơ tưởng đến những món minh khí kia rồi, cậu không thể yên ổn một chút sao, lát nữa trong minh điện có khối đồ cho cậu lấy mà." Bàn Tử đỏ mặt, mắng: "Mẹ kiếp, Bàn gia tôi là loại người như vậy sao?" Trần Tiểu Đao cũng lười dây dưa với hắn, nói: "Bây giờ cũng không phải lúc quản chuyện vớ vẩn này, lỡ lát nữa chúng ta không ra được, chết ngạt ở đây, e rằng đến một cái quan tài cũng không có, đến lúc đó thì chẳng ai đến mà thương hại chúng ta đâu." Bàn Tử không nói hai lời, lập tức tìm kiếm một lượt trong nhĩ thất này.

Đáng tiếc, cái nhĩ thất rộng lớn này ngoài một bộ hài cốt mèo ra, không có bất kỳ thứ gì khác có thể lợi dụng.

Trần Mộc vẫn đứng một bên ngẩn người nhìn đống đá kia, hắn nhìn rất lâu, đột nhiên dường như đã nhìn ra điều gì đó, hít vào một hơi khí lạnh.

Trần Mộc bình thường vô cùng trấn tĩnh, một khi hắn căng thẳng thì chắc chắn có chuyện lớn xảy ra.

Bởi vậy hành động này của hắn khiến hai người giật mình, vội vàng rút vũ khí ra đối phó.

Hắn vẫn nhíu chặt mày đứng đó, chăm chú nhìn chằm chằm vào quan tài, im lặng đúng năm phút, mới quay đầu nói với hai người: "Trong này, thực ra chỉ có một người..." Trần Tiểu Đao vừa mới hiểu ra chuyện dưỡng khí tàng thi mà Bàn Tử nói là thế nào, Trần Mộc lại buông ra một câu như vậy, mà còn nói không đầu không cuối.

Trần Tiểu Đao nhất thời không hiểu, bèn hỏi hắn là chuyện gì.

"Ngươi hãy nhìn kỹ những cái đầu của chúng, có gì khác biệt không?" Trần Mộc chỉ vào quan tài.

Nhìn theo ngón tay hắn, chỉ thấy 6 cái đầu lớn nhỏ khác nhau, trông như một chùm nho treo trên cơ thể.

Ngoài sự ghê tởm ra thì không có bất kỳ điểm đặc biệt nào.

Trần Tiểu Đao lắc đầu biểu thị không nhìn ra, hắn lại bảo nhìn kỹ hơn chút nữa.

Lần này nheo mắt lại nhìn, cuối cùng cũng phát hiện ra một vấn đề.

Hóa ra đống thi hài này, trừ cái đầu ở trên cùng ra, mấy cái khác dường như đều không có ngũ quan.

Không chỉ vậy, ngay cả khung xương đầu cơ bản cũng không có, trông giống như những cục thịt thừa khổng lồ mọc trên đó.

Nhìn đến đây Trần Tiểu Đao đã hiểu ý hắn, lập tức theo suy nghĩ của hắn mà tìm kiếm.

Lại phát hiện khớp xương của mỗi bàn tay dường như đều thật sự nối vào cùng một cơ thể.

Chỉ có điều cơ thể này đã bị vặn vẹo vô cùng nghiêm trọng, tựa như đã bị mất nước vậy.

Cộng thêm dòng nước đen ngầu đục ngầu cản trở tầm nhìn, nên nhìn qua cứ như rất nhiều thi thể bị xoắn vào nhau.

Càng nhìn lòng càng thấy lạnh, nhưng đối với kết luận vẫn còn chút nghi ngờ, nếu trong quan tài này nằm một quái thai dị hình hiếm thấy có 12 tay chân.

Vậy thì lai lịch và thân phận của nó rốt cuộc là gì?

Vào cái niên đại đó, một quái vật như vậy, vì sao lại được nuôi

dưỡng đến lớn như thế?

Bàn Tử cũng đã nhìn ra manh mối, hắn thè lưỡi nói với hai người: "Mụ nội nó, cái thứ này là người sao?

Đơn giản là một con trùng!" Lời hắn hình dung rất xác đáng, chỉ là có chút thiếu đức.

Trần Tiểu Đao nói: "Chúng ta cách nước nhìn không rõ, hạ kết luận còn quá sớm.

Theo lý mà nói, một dị hình nghiêm trọng đến thế, đơn giản là một yêu nghiệt, khi vừa sinh ra chắc chắn sẽ bị cha mẹ giết chết, tuyệt đối không có cơ hội nuôi dưỡng đến lớn như vậy." Trần Mộc thản nhiên nói: "Phàm sự vô tuyệt đối." Trần Tiểu Đao lắc đầu, vẫn không thể tin hoàn toàn.

Bàn Tử nói: "Muốn biết thực ra cũng rất đơn giản, hay là theo lời tôi nói, sang bên cạnh lấy mấy cái chậu ra múc hết nước này đi, để nhìn cho rõ hơn, hơn nữa cậu nhìn xem dưới khối thi thể này còn có một tấm bia đá, chúng ta cùng nhau lấy ra xem sao, nói không chừng còn có phát hiện bất ngờ nào đó." Trần Tiểu Đao cũng gật đầu.

Từ khi tiến vào hải đấu này, ngay cả một chữ cũng chưa từng nhìn thấy, sự hiểu biết về chủ nhân ngôi mộ vẫn còn là một khoảng trống.

Nếu chữ trên tấm bia đá này có thể đọc hiểu, ít nhất cũng có thể suy đoán được phần nào.

Chương 870

Biết đâu còn có ích cho hành động của hai người.

Hai người nhất trí, không nói hai lời liền quay người trở lại phía đối diện hành lang, chọn ba cái chén sứ có quai.

Những thứ này bên ngoài đều là trân phẩm giá trị bạc triệu, lúc này trong tay hai người coi như đã khôi phục lại tác dụng ban đầu của chúng, là gì thì là đó.

Theo thói quen nghề nghiệp, khi cầm những chiếc chén này lên, Trần Tiểu Đao bất giác nhìn những họa tiết thanh hoa trên đó.

Vừa nhìn hắn liền ngây người, không ngờ những hoa văn trên đó lại đều là những đồ án kể chuyện.

Có lẽ khi vào đây hắn chỉ mải nghĩ chuyện Trà Cô Tiếu, cũng không kỹ lưỡng nghiên cứu những món bồi táng phẩm này.

Hiện tại nhìn thấy, Trần Tiểu Đao chợt nhớ đến một chuyện rất không đáng chú ý: Trà Cô Tiếu sau khi vào đấu này cũng như hắn, chỉ là xem qua loa mấy thứ này rồi đi nghỉ.

Nhưng những người khác thì không vậy, đó là lần đầu tiên họ vào đấu, vô cùng phấn khích, chắc chắn đã nghiên cứu kỹ lưỡng những món đồ sứ này.

Chẳng lẽ trên đó còn có thứ gì đó then chốt sao?

Nghĩ đến đây, hắn vội cầm mấy chiếc chén lên xem xét kỹ lưỡng, phát hiện những bức họa này đều đang kể về một nhóm người đang xây dựng một công trình thổ mộc.

Trong số những người này có người đẽo đá, người vận chuyển gỗ nguyên, người dựng xà nhà, trình tự bày trí đồ sứ chính là trình tự tiến

triển của công trình.

Trần Tiểu Đao càng xem càng kinh ngạc, mồ hôi trên đầu đã túa ra.

Bàn Tử thấy Trần Tiểu Đao cứ đứng đó trầm ngâm nghiên cứu từng món đồ sứ, kỳ lạ hỏi: "Chọn một cái chum có khó đến vậy sao?

Đừng chọn nữa, cứ tìm đại một cái tiện tay là được." Trần Tiểu Đao lúc này căn bản không để ý đến lời hắn nói, hắn ngồi xổm xuống vừa lật vừa xem, mãi cho đến cái bình bát giác cuối cùng.

Đồ án trên đó là cảnh một vị Cự Môn đang đánh yêu quái, rồi sau đó thì không còn nữa, xem ra hẳn còn có nhiều thứ khác được ghi lại trên những món đồ sứ khác.

Trần Tiểu Đao xem mà thực sự kinh tâm động phách, ngay cả hơi thở cũng không thông.

Mặc dù chỉ dựa vào những bức họa đơn giản này vẫn chưa thể nhìn ra rốt cuộc bọn họ đang xây dựng thứ gì, nhưng nhìn miêu tả bên trong, mức độ hùng vĩ của công trình này, hầu như đã ngang ngửa với Cố Cung rồi.

Thế nhưng cấu trúc bên trên lại hoàn toàn không phải phong cách thăng long, thật sự không thể nghĩ ra vào thời đó ở Việt Nam còn có kiến trúc đồ sộ như vậy.

Trần Tiểu Đao hồi thần lại, liền muốn kể phát hiện kinh người này cho Bàn Tử.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau một mảng tối đen, Bàn Tử đã sớm không thấy tăm hơi.

Trần Tiểu Đao sững người, Bàn Tử sao lại đi mà không tiếng động gì, cũng không nói một lời.

Hắn ở lại đây thực sự có chút rợn người.

Tiện tay lấy một cái chậu, đứng dậy vội vã chạy về phía nhĩ thất đối diện, vừa vào hành lang, Trần Tiểu Đao liền ngây người.

Chỉ thấy cánh cửa của nhĩ thất đối diện đã biến mất, lại biến thành bức tường gạch bạch ngọc kia!

Trần Tiểu Đao biết là do cơ quan.

Nhưng không ngờ cơ quan này lại nhanh đến vậy.

Ngay cả một chút âm thanh cũng không phát ra.

Hắn không khỏi có chút hoảng sợ.

Nhưng những hoạt động của mộ thất này rất thường xuyên, chỉ cần có thể kiên nhẫn chờ đợi, có lẽ vài phút sau, cánh cửa kia nhất định sẽ lại xuất hiện.

Lúc này trong cổ mộ yên tĩnh đến đáng sợ.

Ngay cả tiếng tim đập cũng như sấm rền, xung quanh lại tối tăm đến lạ.

Ở nơi như thế này, một phút cũng tựa như một giờ, thực sự không cách nào kiên nhẫn chờ đợi được.

Trần Tiểu Đao dùng đèn pin rọi vào ba cái lỗ cửa đen ngòm phía trước, cũng không nhìn thấy bên trong có thứ gì.

Trần Tiểu Đao cảm thấy chỉ cần vừa tĩnh tâm lại, luôn cảm giác như có thứ gì đó đang nhìn hắn từ trong cánh cửa kia.

Nhưng sau khi tiến lên kiểm tra một lượt, bên trong lại trống không.

Phát hiện không có gì bất thường, hắn liền nghĩ sẽ quay lại nhĩ thất xem xét những món đồ sứ kia một lần nữa, để tránh vừa rồi có thứ gì đó bị bỏ sót.

Ngay lúc đó, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu rợn người từ trong nhĩ thất truyền ra.

Dùng đèn pin rọi vào một cái, phát hiện một con hải hầu tử khổng lồ đang từ trong miệng suối bò ra ngoài.

Lúc này nửa thân nó đã trèo lên bờ.

Cái khuôn mặt to lớn dữ tợn mọc đầy vảy kia, trong nhĩ thất tối tăm này càng thêm đáng sợ.

Trần Tiểu Đao không muốn dây dưa với nó, liền lui vào trong hành lang.

Hắn cũng không màng có cơ quan hay không, trực tiếp xông thẳng qua.

Nhưng khi gần đến cuối hành lang, đột nhiên một cơ quan phía dưới bị kích hoạt.

Chỉ thấy phía trên đột nhiên bổ xuống hai chiếc rìu khổng lồ.

Trần Tiểu Đao nhảy vọt lên, giữa không trung lộn một vòng đẹp mắt, liền tránh thoát được cơ quan này.

Quay đầu nhìn lại một cái, chỉ thấy hai cặp mắt lóe lên ánh lục cấp tốc xông ra khỏi nhĩ thất, trực tiếp lao về phía hắn.

Trần Tiểu Đao từ dưới đất một bên ôm lấy cái chum, liền muốn ném về phía con hải hầu tử kia.

Con hải hầu tử kia phản ứng vô cùng nhanh, thấy hắn có vũ khí, cũng không liều mạng xông tới, lập tức chuyển hướng nhảy lên đỉnh hành lang.

Tranh thủ cơ hội này, Trần Tiểu Đao liền chuyển vào bên trong cánh cửa ngọc bên trái, một hơi đẩy cánh cửa ngọc đó đóng lại.

Bên dưới cánh cửa ngọc là một chốt đá tự động, cửa vừa đóng lại

thì chốt đá liền tự động bật lên.

Hải hầu tử bên ngoài gào thét mấy tiếng, hung hăng va vào cửa mấy cái, xem ra vô cùng không cam lòng.

Loại cửa này chất liệu vô cùng kiên cố, thân thể huyết nhục tuyệt đối không thể phá vỡ.

Định thần lại, con hải hầu tử thấy va đập hồi lâu không có phản ứng, vậy mà còn muốn chui qua khe cửa.

Trần Tiểu Đao nhìn cái đầu lớn của nó cứ thế thò vào, lòng bỗng nổi lửa.

Hắn nhấc chân lên trực tiếp nhằm vào khe cửa mà đá mạnh một trận.

Chương 871

Bên trong vô cùng tối, cũng không biết đá trúng vào chỗ nào của nó, chỉ nghe con hải hầu tử kia kêu thảm một tiếng, lập tức nhảy lùi ra xa.

Không biết cánh cửa bên cạnh có thông với mộ thất này hay không, Trần Tiểu Đao bật cả đèn pin và đèn mỏ, gần như ngay lập tức rọi sáng toàn bộ mộ thất này.

Chỉ thấy đây là một mộ thất hình tròn khổng lồ, ở giữa vậy mà lại có một hồ nước lớn.

Chân Trần Tiểu Đao đang đứng ngay mép hồ nước, lùi thêm một bước nữa chắc chắn sẽ rơi xuống.

Giữa hồ nước, nổi lềnh bềnh một vật thể khổng lồ giống như một cái chậu rửa chân, yên tĩnh nằm giữa hồ.

Nhìn những hình vẽ và phù điêu trên đó, hắn biết, đây chắc chắn là một bộ quan quách.

Trần Tiểu Đao không khỏi muốn bật cười, chủ nhân ngôi mộ này thật biết cách nghĩ, biến quan tài của mình thành hình dáng một cái bồn tắm, xem ra khi còn sống hắn chắc chắn rất thích ngâm mình.

Hắn lại rọi đèn xuống nước, chỉ thấy nước ở đây sâu không thấy đáy, không biết sâu đến mức nào, nói không chừng thông thẳng xuống tận đáy ngôi mộ này.

Trần Tiểu Đao đang suy tư rốt cuộc đây là một thiết kế với ý đồ gì, đột nhiên cảm thấy cổ mình ngứa ngáy.

Trần Tiểu Đao dùng tay sờ một cái, mới biết là chỗ vừa rồi bị trúng tên.

Bốn cái móc sắt cắm vào thịt, tuy không bị thương, nhưng vẫn cào đi mấy mảng da, giờ mồ hôi chảy xuống, vậy mà lại kích thích khiến nó ngứa ngáy.

Không chỉ vậy, mấy chỗ khác trên người bị trúng tên cũng bắt đầu ẩn ẩn phát ngứa.

Tuy nhiên, cơn ngứa này vẫn còn có thể chịu đựng được.

Hắn không kịp quan tâm đến những thay đổi cảm giác nhỏ nhặt trên cơ thể này, dùng sức xoa mấy cái rồi tiếp tục nghiên cứu mộ thất kỳ lạ này.

Trần Tiểu Đao đối với cấu trúc địa cung mộ táng thông thường thời Minh triều không hiểu rõ lắm.

Hắn chỉ biết một chút kiến thức về mộ táng quý tộc, không biết sự khác biệt giữa hai loại này lớn hay không, đành phải miễn cưỡng đối chiếu những gì nhìn thấy trước mắt với những gì mình biết.

Theo nhận thức của hắn, hiện tại hắn đang ở tả phối điện, đối diện là hữu phối điện, tả hữu phối điện lẽ ra phải đối xứng nhau.

Bên trong theo lý nên có một quan sàng được xây bằng bạch ngọc, mặt phẳng quan sàng được lát gạch vàng.

Chính giữa sẽ có một lỗ huyệt hình chữ nhật dài, bên trong đổ đầy hoàng thổ, gọi là Kim Tỉnh.

Bây giờ những thứ này đều không có, chỉ có một hồ nước lớn.

Đây chỉ là một trong những điểm kỳ lạ, một điểm khác nữa là cánh cửa ở giữa hai phối điện, lẽ ra phải thông đến hậu điện, nơi đó mới là chỗ đặt quan quách.

Cớ sao bây giờ trong phối thất lại có quan tài, mà lại còn có hình dạng chậu rửa mặt, cần biết loại bồn quan này là đồ vật thời Chiến

Quốc, Minh triều tuyệt đối sẽ không có.

Nhắc đến Chiến Quốc, hắn lại nhớ đến xà mi đồng ngư được lấy ra từ Lỗ Vương Cung, cả hai nơi này đều phát hiện ra thứ đồ vật này.

Mà ở đây lại có một loại quan tài chỉ có vào thời Chiến Quốc, lẽ nào là trùng hợp sao?

Nhất thời Trần Tiểu Đao suy nghĩ rối như tơ vò.

Lúc này hắn đã đi quanh hồ nước một vòng, lại trở về cửa.

Cái chum sứ lớn bị dùng làm hung khí vẫn đổ ở đó.

Trần Tiểu Đao trong lòng khẽ động, liền tiện tay nhặt lên xem những bức họa trên đồ sứ.

Cái này hắn là đồ vật trong một nhĩ thất khác, nhưng đồ án đơn độc không thể biểu đạt được thông tin gì.

Chỉ thấy một người mặc trang phục Minh triều, đứng trên một ngọn núi, nhìn xuống một công trường, bên cạnh còn có mấy người mặc quan phục, xem ra đây là một cảnh thị sát công trường.

Thông qua những đồ án trên các món đồ sứ này, đại khái có thể đoán được chủ nhân ngôi mộ này chắc chắn không phải hoàng thân quý tộc nào cả, rất có thể là một thợ thủ công hoặc kiến trúc sư.

Chỉ có loại người này mới có năng lực và kiến thức để sử dụng thiết kế kỳ quái như vậy trong cổ mộ.

Những người khác dù có ý tưởng này cũng không có khả năng xây dựng.

Mà những nghệ nhân tài ba thời Minh sơ cũng không nhiều, nhìn quy mô của ngôi mộ này, chắc chắn là một người có địa vị hiển hách, có thể xếp vào hàng đầu.

Người này không chỉ phải có tư cách xây dựng một công trình

hùng vĩ như Minh Hoàng Cung, mà còn phải am hiểu phong thủy và kỳ dâm xảo thuật, người như vậy thực ra cũng không khó để đoán.

Chỉ nghĩ vài giây, một cái tên liền hiện lên trong đầu Trần Tiểu Đao, Uông Tàng Hải.

Người này có thể nói là một kỳ nhân, tài nghệ của hắn trong phong thủy có thể nói là đạt đến đỉnh cao.

Chính vì vậy, hắn được lệnh trực tiếp tham gia thiết kế toàn bộ Minh Hoàng Cung, còn kiêm thiết kế mấy thành phố lớn an lạc.

Vào thời đó, một câu nói của hắn, thậm chí còn khiến mấy thành phố ở Việt Nam hoàn toàn biến mất.

Trong cổ tịch còn tìm hiểu được hắn có một cuốn tác phẩm về phong thủy, nội dung bên trong vô cùng thâm sâu, có thể nói là nhìn thấu thiên cơ.

Đáng tiếc hậu nhân của hắn chỉ sao chép được mấy bản, những bản khác đều đã thất truyền.

Hơn nữa, tương truyền ngôi mộ dưới nước của Thẩm Vạn Tam dưới đáy ao tiền ở Chu Trang, cũng do người này thiết kế.

Một người như vậy, để xây dựng một ngôi mộ huyệt như thế này cho chính mình, đơn giản là quá dư sức.

Cảm thấy suy đoán của mình rất có lý, bây giờ chỉ cần tìm được một chút tư liệu văn tự, là có thể biết điều mình nghĩ rốt cuộc là đúng hay sai.

Đáng tiếc chủ nhân ngôi mộ này dường như là một người mù chữ, không để lại một chút minh văn nào.

Lúc này, đột nhiên mấy tiếng "cô đông" truyền đến từ hồ nước.

Suy nghĩ của Trần Tiểu Đao bị cắt đứt, vội dùng đèn pin rọi vào.

Chỉ thấy trong một góc của hồ nước, vậy mà bắt đầu có bọt khí sủi lên, lúc lớn lúc nhỏ, từng đợt từng đợt, không hề có quy luật.

Dường như trong làn nước sâu không thấy đáy này, có thứ gì đó đang hoạt động.

Trần Tiểu Đao không dám lơ là, chăm chú nhìn chằm chằm vào những bọt khí đó.

Đột nhiên một cái, một thứ trắng toát lao vọt lên bờ, lăn một vòng đến bên tường, thở hổn hển.

Trần Tiểu Đao nhìn một cái, vậy mà là Bàn Tử, áo trên đã cởi ra, lộ ra cái bụng phệ đang phập phồng.

Hắn vừa thở vừa nhìn Trần Tiểu Đao, vẫy vẫy tay nói: "Mẹ – kiếp, tôi – suýt chút nữa – đã – chết ngạt rồi." Vừa định hỏi hắn là chuyện gì, đột nhiên bên chân lại có một người khác trồi lên khỏi mặt nước.

Hóa ra Trần Mộc cũng đã trèo lên, cũng để trần thân trên.

Hắn rõ ràng không vất vả như Bàn Tử, chỉ ngửa đầu hít một hơi thật sâu.

Chương 872

Thấy Trần Tiểu Đao, hắn hỏi: "Đây là bên trái hay bên phải?" Trần Tiểu Đao nói bên trái, hắn thở phào một hơi, lập tức ngồi xuống, ôm lấy cổ tay mình.

Trần Tiểu Đao nhìn thấy trên cổ tay Trần Mộc có một vết cào màu đen, đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Bàn Tử thở dốc hồi lâu mới hoàn hồn, ôm bụng thở hổn hển, Trần Tiểu Đao hỏi bọn họ làm sao qua được đây.

Hắn nhổ mấy bãi nước bọt, nói: "Đừng nhắc nữa, may mà cậu không nhìn thấy, dọa chết tôi rồi.

Mẹ kiếp, may mà dưới tấm bia đá ở đáy quan tài có một cái lỗ thông đến đây, nếu không chúng ta đã chết ở chỗ đó rồi." Trần Tiểu Đao thắc mắc, hỏi: "Thứ gì đáng sợ đến vậy?" Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, tôi thậm chí không thể hình dung ra được, chỉ một câu thôi, trong bụng cái xác liên hoàn sáu thân kia, mẹ nó còn có một con vật nữa." Bàn Tử nói xong lại ho khan mấy tiếng, liên tục nhổ mấy bãi nước bọt, Trần Tiểu Đao nghe mà sốt ruột, vội bảo hắn nói tiếp, Bàn Tử gãi gãi lưng, nói: "Thắt cổ cũng phải thở một hơi chứ, chuyện này xảy ra nhanh quá, tôi nhất thời cũng không nói ra được, cậu phải đợi tôi sắp xếp lại lời lẽ đã." Nhìn bộ dạng hắn, đúng là sắc mặt trắng bệch, giọng nói cũng âm dương quái khí, xem ra trong khí quản vẫn còn nước.

Trần Tiểu Đao vội dùng sức vỗ mấy cái vào lưng hắn, hắn bị vỗ đến co cả người lại, ho sặc sụa ra rất nhiều thứ nhớp nháp, nói: "Được rồi được rồi, vỗ nữa thì mẹ kiếp tôi bị cậu vỗ chết mất!" Trần Tiểu Đao giục: "Được rồi thì nói mau đi, rốt cuộc các cậu đã gặp phải chuyện gì?" Hắn xì mũi một cái, liền kể lại đơn giản một lượt chuyện

họ đã gặp phải.

Chuyện xảy ra rất nhanh, nên lời kể của hắn cũng khá lộn xộn, nhưng tôi vẫn đại khái biết được ngọn nguồn.

Thì ra lúc đó hắn thấy Trần Tiểu Đao ngớ người nhìn đồ sứ ở đó, lại giục mấy tiếng.

Nhưng Trần Tiểu Đao lúc đó vô cùng tập trung, căn bản không nghe thấy, hắn thấy không có phản ứng cũng không giục nữa.

Có lẽ trong lòng hắn còn tơ tưởng đến những món ngọc bội đáng giá kia, liền tự mình chạy về trước làm việc.

Lúc đó hắn nghĩ, sau khi chọn xong tự nhiên Trần Tiểu Đao cũng sẽ đi qua, hai nhĩ thất cách nhau không quá năm sáu bước đường, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện bất ngờ gì.

Thế nhưng, những thứ hắn nhìn thấy sau đó đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của hắn.

Đến nỗi hắn hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Trần Tiểu Đao, cũng căn bản không chú ý đến việc cánh cửa đá đã biến mất từ lúc nào.

Hắn quay lại bên quan tài, hai người cùng nhau múc nước, rất nhanh khối thi thể liền nổi lên mặt nước.

Bàn Tử nhìn kỹ một cái, không khỏi kinh hãi.

Hóa ra mấy cục thịt thừa mà hắn vốn tưởng là đầu, đã mập đến mức rủ xuống, nằm trên cơ thể vặn vẹo.

Bàn Tử lúc đó liền ngớ người, hắn thật sự không ngờ đây vậy mà lại là một thi thể nữ.

Thế nhưng, theo lý mà nói, nếu có 12 cánh tay, thì phải có 12 cái.

Nhưng phía trước mới chỉ có 5 cái, lẽ nào phía sau lưng còn nữa

sao?

Hai người vừa nghĩ vừa vắt óc suy nghĩ làm sao để nâng thi thể này ra khỏi quan tài.

Bàn Tử thử dùng súng làm móc để kéo thi thể ra, nhưng thi thể quá mềm, cơ thể gần như đã bị thủy giải hoàn toàn.

Bên trên trơn tuồn tuột, nhớp nháp, căn bản không có chỗ để bám, đeo găng tay dùng tay thì càng không được, cứ như bóp xà phòng vậy, bóp một cái là lại tuôn ra một lớp dầu, ghê tởm vô cùng.

Cuối cùng Trần Mộc nghĩ ra một cách, bọn họ cởi bỏ y phục, một người bọc đầu, một người bọc chân.

Dùng súng xuyên qua làm đòn gánh, hai người cùng nâng thi thể ra ngoài đặt xuống đất.

Dưới ánh sáng mạnh của đèn dò, thi thể nhanh chóng khô lại và hóa đen, lúc này bọn họ mới nhìn rõ ràng.

Mấy cái khác đã bị cắt đi, để lại mấy vết sẹo lớn bằng miệng chén ở hai bên cơ thể.

Cơ thể của nó cũng không phải vặn vẹo, mà là do mỡ thịt trên người quá dày, chất đống lên như một ngọn núi.

Lúc đó bọn họ cũng không nghĩ vì sao bụng của nữ thi này lại lớn như vậy, chỉ cho rằng là quá béo, căn bản không nhìn ra thực ra cô ta chết trong lúc sinh nở, trong bụng còn có điều bí ẩn khác.

Sau khi thi thể được nâng ra, liền lộ ra tấm bia đá bên dưới.

Trần Mộc nói, đây là áp quan thạch, là để đề phòng một khi cấu trúc khí bế của ngôi mộ dưới đáy biển này bị phá hủy, quan tài sẽ không bị nổi lên.

Tấm áp quan thạch đó vô cùng thô ráp, chỉ khắc một hàng chữ lớn

bằng đấu.

Bàn Tử nhìn mấy lần không hiểu, mới chợt nhớ đến Trần Tiểu Đao.

Mãi đến lúc này, hai người mới phát hiện, cánh cửa trên tường đã biến mất.

Bàn Tử vừa nhìn liền hoảng sợ, không phải lo lắng cho Trần Tiểu Đao, mà là lo lắng chính mình không ra được.

Trần Mộc bảo hắn đừng sợ, nói cánh cửa này đến lúc đó tự nhiên sẽ xuất hiện, vội vàng cũng không ích gì.

Lúc này điều quan trọng nhất là giải quyết chuyện đang làm, Bàn Tử thấy hắn bình tĩnh như vậy, cũng thả lỏng tâm trạng.

Hai người muốn lấy tấm bia đá ra khỏi quan tài, nhưng lại phát hiện quan tài đá vô cùng nặng, hơn nữa xung quanh còn đổ nhựa thông, dính chặt vào đáy quan tài.

Bàn Tử nhìn một cái, cái này không hợp lý chút nào, hắn dùng sức gõ gõ tấm bia đá này, đột nhiên phát hiện bên dưới vậy mà là rỗng ruột.

Bọn họ đốt que củi cháy để nung chảy toàn bộ nhựa thông, sau đó dời tấm đá ra, bên dưới lộ ra một cái hố lớn.

Bàn Tử tuy là người thô lỗ, nhưng kinh nghiệm của hắn vô cùng phong phú.

Vừa nhìn liền kinh ngạc đến há hốc mồm, cái lỗ này không phải do người thiết kế cổ mộ cố ý tạo ra ở đây, đây là một đạo động.

Đây thật sự là một phát hiện mang tính bùng nổ, những phương diện khác tạm không nói, chỉ riêng cái đạo động này về mặt định vị có thể nói là thiên hạ vô song.

Vậy mà lại trực tiếp đào đến dưới quan tài, nếu không có khối áp quan thạch này chặn lại, có lẽ thi thể bên trong đã sớm bị hắn đưa vào động rồi.

Điều kỳ lạ nhất là, ngôi mộ này nằm dưới đáy biển, cái đạo động này được đào bằng phương thức gì và bằng cách nào?

Hơn nữa, nếu mộ thất này có cấu trúc bậc điện trên dưới, thì bên dưới quan tài lẽ ra phải là một mộ thất khác.

Không gian làm sao có thể chứa đựng một cái động sâu như vậy.

Ngay lập tức Bàn Tử khẳng định, suy nghĩ về cơ quan mộ thất của mấy người có lẽ là sai lầm.

Cú này khiến toàn bộ sự việc lại rơi vào màn sương mù, hai người đồng thời im lặng.

Bàn Tử trong lòng rất rõ, vì cái động này, cục diện dưỡng khí tàng thi ở đây đã bị phá hủy.

Thi thể kia tuy đã bị thủy giải, không thể biến thành thi biến nữa, nhưng thế phong thủy của nơi này đã không còn, chắc chắn đã gây ảnh hưởng đến phong thủy của toàn bộ mộ huyệt.

Tuy nhiên hiện tại không biết tổng thể thay đổi ra sao, nhưng khó tránh khỏi việc từ một linh huyệt đột nhiên biến thành một bại huyệt.

Bàn Tử trong phong thủy tuy tạo nghệ không cao, nhưng dù sao cũng là người Bắc phái, hắn biết sự chuyển biến này cực kỳ bất lợi.

Có điều hắn rốt cuộc không phải chuyên gia lĩnh vực này, càng nghĩ sâu càng thấy đầu óc không đủ dùng.

Hắn cho rằng những chữ trên mấy tấm bia đá này có thể là mấu chốt, liền sao chép xuống.

Lúc này, hắn nghe thấy Trần Mộc đang đứng cạnh nữ thi đột

nhiên hét lớn.

Chương 873

Hỏng bét!

Hắn vừa quay đầu lại, vậy mà thấy tay trái của Trần Mộc bị một bàn tay nhỏ đầy lông trắng thò ra từ trong cơ thể nữ thi túm chặt.

Bàn Tử không ngờ trong bụng nữ thi còn có một thai chết, giật mình hoảng sợ.

Nhưng hắn phản ứng rất nhanh, sau khi hoàn hồn lập tức cầm súng, tiến lên bắn một tràng vào bụng nữ thi.

Phát đạn này hình như bắn trúng chỗ hiểm, Trần Mộc lập tức thoát ra được.

Bàn Tử còn định bắn tiếp, Trần Mộc hét lớn: "Bắn không chết đâu!

Mau đi!" Nói xong liền kéo hắn chui vào cái đường hầm trong quan tài.

Bàn Tử nhìn thấy dịch quan tài còn sót lại chảy xuống bên dưới, ghê tởm vô cùng, nhất thời chưa dám bước chân.

Nhưng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên bụng nữ thi nhô ra hình dạng một khuôn mặt, như thể đang cố sức chui ra.

Làn da trên bụng nữ thi đã bị kéo căng đến trong suốt, ngay cả ngũ quan của thứ bên trong cũng nhìn rõ mồn một.

Bàn Tử không khỏi rợn tóc gáy sau lưng, thầm nghĩ quân tử không chịu thiệt trước mắt, nghiến răng ken két chui vào theo.

Đường hầm được đào từ gạch đá, làm rất khéo léo.

Tất cả gạch đá chỉ được đục bỏ một nửa, như vậy có thể tự nhiên

tạo thành một vòm gạch ở đỉnh đường hầm.

Đồ vật phía trên sẽ không đè xuống, loại thủ công này thật sự rất kỳ công, ước chừng mất vài ngày mới hoàn thành.

Trần Mộc đã bò vào được mấy bước, Bàn Tử phía sau liều mạng đuổi theo.

Hắn cũng không biết đường hầm này rốt cuộc thông đến đâu, bò được mấy bước, đột nhiên liền phát hiện đường hầm nghiêng dốc xuống dưới, phía dưới bắt đầu có nước.

Có điều đoạn có nước hình như không dài, hắn nhìn thấy có ánh đèn hắt vào.

Đoán có thể là Trần Tiểu Đao, liền lặn xuống nước.

Vừa bơi được mấy bước phía trước quả nhiên liền mở rộng, biến thành một cái hồ lớn.

Lúc đó cả hai người đã gần như hết dưỡng khí, liều mạng nổi lên.

Vừa ra khỏi mặt nước lập tức thấy Trần Tiểu Đao đang cầm dao chĩa vào họ.

Trần Tiểu Đao nghe đến đây không nhịn được nói: "Thì ra hai người cũng thấy một bàn tay à." Bàn Tử nói: "Bàn gia tôi thì căn bản không sợ thứ đó, nhưng đại ca đây lợi hại như vậy, thấy thứ đó còn chạy, anh nói tôi ra vẻ làm gì." "Có điều nói đi thì phải nói lại, tôi thật sự không hiểu tại sao chúng ta phải chạy chứ, đại ca, thứ đó là cái quái gì vậy, thật sự lợi hại đến thế sao?

Tôi thấy nó có bấy nhiêu đó thôi, cho nó mấy tràng đạn, chắc cũng xử lý được mà." Trần Mộc xoa xoa cổ tay mình, nói: "Đó chỉ là một con hạn bạt lông trắng, chặt đầu nó là có thể giết chết, nhưng nó vừa chết thì một lượng lớn thi độc sẽ bưng bốc hơi ra, chúng ta chỉ có bấy nhiêu không khí, không đáng." Thuyết hạn bạt nói rằng đó là con quỷ

trong truyền thuyết có thể gây ra hạn hán, lại có thuyết nói là cương thi ở nơi dưỡng thi lâu ngày thì có thể biến thành bạt.

Thi kinh cũng từng nói, hạn bạt hoành hành, như đầm như mồ.

Tóm lại, về thứ này có vô vàn cách nói, không ngờ nó lại có bộ dạng như vậy.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, đã vào cổ mộ, sớm đã chuẩn bị tinh thần gặp phải những thứ kỳ dị cổ quái.

Có điều cái đường hầm kia phi thường, vậy mà thông đến cái hồ nước này, điều này không mấy khả thi.

Ước chừng cái miệng đường hầm dưới hồ nước này tất nhiên chỉ là một lối ra.

Có thể là khi người này đào đường hầm, không thể xác định được vị trí mộ chủ, liền đào đường hầm theo vài hướng khả thi, đây chỉ là một trong số đó.

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu Đao hỏi họ có phát hiện ra ngã rẽ nào không.

Bàn Tử lắc đầu nói không có, đường hầm này không dài, rõ ràng là thẳng tắp.

Nhưng điều này cũng bình thường, vì đường hầm gạch, muốn dùng gạch che giấu một cái cửa hầm, quá tiện lợi.

Nghĩ rằng đường hầm này đã không phá hủy kết cấu khí mật, lối vào của nó tất nhiên cũng ở trong cổ mộ này, tìm thấy cũng chẳng có tác dụng gì.

Ước chừng tên đạo mộ tặc kia chắc chắn từ mạch nước ngầm tiến vào nhĩ thất sau, nhĩ thất vẫn ở trạng thái vô môn, hắn không có cách nào, đành phải đào thêm một đường khác.

Có điều người này cũng thật xui xẻo, đào về phía nhĩ thất thì đào trúng đá đè quan tài, đào về phía phối thất thì đào trúng một hồ nước, không biết mộ chính có bị hắn đào thông không.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên nói: "Hai người nói hạn bạt có biết bơi không?" Trần Tiểu Đao ngẩn người một lát, không biết hắn đột nhiên buột miệng nói ra câu này có ý gì.

Bàn Tử chỉ vào trong nước, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy giữa hồ nước, đột nhiên nổi lên vô số bong bóng khí.

Những bong bóng khí đó đều đặn nổi lên, tần suất rất nhanh, đồng thời còn có xu thế mở rộng ra ngoài, hình như có một quái vật lớn nào đó dưới đáy hồ đang thở khí.

Ba người đều cảnh giác, giương súng, lưng dán chặt vào vách tường.

Không biết điều gì đang chờ đợi họ.

Những bong bóng khí đó nổi lên khoảng năm phút, đột nhiên dưới đáy hồ truyền đến một tiếng động lớn khó hiểu.

Đồng thời, mực nước hồ vậy mà bắt đầu hạ xuống, trên mặt nước dần dần xuất hiện mười mấy cái xoáy nước.

Chỉ thấy nước bắn tung tóe, như thể mười mấy máy bơm nước đang cùng lúc hút nước.

Cái bồn quan tài liền xoay tròn dữ dội theo dòng nước, như một con quay vậy.

Trong một khoảnh khắc, mực nước đã hạ xuống hai ba mét.

Mấy người nhìn mà khó hiểu, Bàn Tử vội vàng dùng đèn pin chiếu vào hồ nước, vậy mà thấy trên vách trong của hồ nước xuất hiện một đạo bậc đá.

Bậc đá này xoắn ốc men theo vách đá đi xuống, hình như thẳng thông đến đáy hồ.

Nước rút rất nhanh, còn chưa kịp quan sát kỹ đã biến mất trong một khoảng đen kịt dưới đáy hồ, chỉ còn tiếng gầm của xoáy nước không ngừng truyền đến.

Dùng đèn pin quét qua một chút, phát hiện cái hồ nước này có hình bát, phía trên rộng phía dưới hẹp, sâu đến mười mấy mét.

Sức xuyên thấu của đèn pin không đủ, cộng thêm sương mù lượn lờ bên dưới, đáy hồ ẩn mình trong màn đêm mịt mờ, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Lúc này Bàn Tử nhớ ra mấy người còn có loại đèn pha lặn có sức xuyên thấu cực mạnh, không biết có tác dụng với sương mù không.

Liền vội vàng lấy ra đưa cho Trần Tiểu Đao và Trần Mộc mỗi người một cái.

Mấy người bật đèn lên, sau đó điều chỉnh ánh sáng đến mức lớn nhất, từ ba hướng khác nhau đồng thời chiếu xuống bên dưới.

Lần này tuy không chiếu xuyên thấu hoàn toàn, nhưng hình dạng phía dưới coi như miễn cưỡng hiện ra.

Đáy hồ là một mặt phẳng hình tròn đường kính 10 mét, phía trên điêu khắc phù điêu.

Chương 874

Cụ thể là hoa văn gì thì không nhìn rõ, nhưng có thể khẳng định phía trên có mấy cái động lớn, trông như những cửa thoát nước.

Trung tâm đáy hồ là một khối khí nước, bên trong có bóng đen lờ mờ, không biết có thứ gì, Bàn Tử mắt rất tinh, suy tư hồi lâu, nói: "Anh có thấy không, giữa đáy hồ hình như có một tấm bia đá?" Nhìn xuống theo hướng hắn chỉ, chỉ có thể thấy một cái đường nét, Bàn Tử nói: "Bậc đá này cứ thế đi xuống, không biết thông đến đâu, nói không chừng bên dưới còn có những đường hầm khác, chúng ta xuống xem!" Nói rồi liền nhảy một cái lên bậc đá.

Cổ mộ này quỷ dị dị thường, Trần Tiểu Đao không tán thành việc mạo hiểm đi xuống, kêu lên: "Anh đừng vội, xuống như vậy nguy hiểm quá, ít nhất cũng phải đợi đến khi sương mù phía dưới tan hết." Bàn Tử đã đi xuống được mấy bước, nói: "Không sao đâu, tôi xuống xem chút, nếu không tiện đi tự nhiên sẽ quay lại." Trần Tiểu Đao biết tính khí của hắn, cũng không cản hắn, nhìn hắn đi xuống khoảng hai vòng, hình như đụng phải cái gì đó, liền ngồi xổm xuống xem, chỉ xem được mấy giây liền ngẩng đầu hét lớn với mấy người: "Mẹ kiếp, ở đây vậy mà có chữ Anh!" Trần Tiểu Đao nghe thấy câu này liền ngẩn người, làm sao có thể, trong cổ mộ đời Minh lại có chữ Anh, đây là hát vở nào với vở nào vậy, lớn tiếng nói: "Anh nói vớ vẩn cái gì, trong cổ mộ làm sao có thể có chữ Anh, anh đừng có nhìn nhầm hoa văn chứ?" Bàn Tử tức giận mắng: "Bàn gia tôi tuy chữ Anh không tốt, nhưng mẹ kiếp ABCD tôi vẫn biết, anh cũng coi thường tôi quá rồi!

Nếu anh không tin thì tự mình xuống xem!" "Vậy trên đó khắc cái gì anh đọc cho tôi nghe xem." Bàn Tử tức giận đến cực độ, mắng: "Mẹ kiếp tôi mà đọc hiểu, còn cần anh xuống làm gì!" Trần Tiểu Đao

vốn không định xuống, nhưng thế này thì không xuống cũng không được.

Anh học theo Bàn Tử nhảy một cái, sau đó liền nhảy lên bậc đá kia.

Bậc đá đó chỉ dài nửa mét, hình như được làm từ một khối đá thanh cương nguyên vẹn và được đặt treo.

Một đầu cắm vào vách hồ, dùng sức dẫm mấy lần, rất chắc chắn, không có nguy cơ sụp đổ.

Lúc này Trần Mộc cũng nhảy xuống, hai người trước sau, đi về phía Bàn Tử.

Bàn Tử đứng trên bậc đá đó, như một bức tường vậy, hắn chỉ vào vách hồ nói: "Mau nhìn đây, mẹ kiếp đây mà không phải chữ Anh, tôi sẽ viết ngược chữ Vương!" Trần Tiểu Đao nhìn một cái, phía trên thật sự bị người ta dùng đục gõ ra mấy chữ cái, nhìn dấu vết không mới không cũ.

Liền nghĩ có khả năng là bọn người của Trát Cô Tiếu đã khắc ra, không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Chẳng lẽ khi Trát Cô Tiếu còn sống, bọn người đó đã đến nơi này.

Vậy sự mất tích của họ có liên quan đến cái hồ kỳ lạ này không.

Bàn Tử thấy Trần Tiểu Đao ngây người ra, dùng sức vỗ vào hắn một cái.

"Rốt cuộc có phải không, mau nói đi!" Trần Tiểu Đao vội vàng gật đầu nói: "Phải phải, tôi xin lỗi anh, đây thật sự là tiếng Anh mẹ kiếp." Bàn Tử đắc ý, vỗ đùi một cái.

"Tôi nói sao lại kỳ lạ như vậy chứ, cái đấu đổ nát này tìm lâu như vậy, ngay cả một chút đồ tốt cũng không có, hóa ra là mấy anh Tây đã

nhanh chân đến trước rồi, nhớ năm xưa Bát Quốc Liên Quân đến đây, đâu có để lại cho chúng ta thứ gì, lần này không cần nói, chắc cũng chẳng còn gì." Trần Tiểu Đao trầm tư một lát, nói: "Cũng không thể nói là người Tây, người An Lạc cũng có thể viết chữ Anh, nói về điêu khắc, khắc chữ Anh mất ít thời gian hơn khắc chữ Trung rất nhiều, mấy chữ cái này đều là viết tắt, tôi nghĩ có thể là một ký hiệu." "Anh xem hắn khắc rất vội vàng, e rằng lúc đó hắn đi xuống thì xảy ra chuyện khẩn cấp gì đó, hoặc có người đang thúc giục hắn, hắn vì muốn để lại ký hiệu cho những người đến sau, mới khắc mấy chữ cái ở đây." Bàn Tử nói: "Nghe anh nói vậy cũng đúng, anh nói bọn họ xuống đây làm gì?

Chẳng lẽ có bảo bối gì?" Trần Tiểu Đao biết hắn lại nghĩ sang chuyện khác, không để ý đến hắn, Bàn Tử đuổi theo nói: "Dù sao chúng ta còn nhiều thời gian, chi bằng xuống xem, nói không chừng có thể tìm được chút đồ đồng làm công cụ, chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao?" Trần Tiểu Đao nhìn xuống phía dưới, bảo bối thì anh không ham.

Nhưng nếu ở phía dưới có thể biết được tung tích của Trát Cô Tiếu và đồng bọn, thì đáng để xuống xem một chút.

Đang do dự còn có nên tiếp tục đi không, đột nhiên nghe thấy Trần Mộc bên cạnh nói: "Chỗ này tôi hình như đã từng đến!" Trần Tiểu Đao và Bàn Tử lúc này đột nhiên đầy nghi vấn.

Chỗ này, anh ta làm sao có thể đã từng đến chứ.

Bàn Tử không biết, Trần Tiểu Đao thì biết.

Cái hóa thân của Trần Mộc này mới xuất hiện chưa đầy một năm.

Nếu là khi anh ta biến mất mấy ngày trước thì đã đến đây, điều đó cũng không khoa học.

Trần Mộc nói xong câu này, cũng không để ý đến Trần Tiểu Đao truy vấn, nhanh chóng chạy xuống.

Thấy hình như có một tia sáng của sự thật, hai người tự nhiên không chịu bỏ qua, vội vàng đuổi theo.

Sương mù dưới đáy hồ không ngừng bốc lên, vừa đi được mười bậc thang, liền tiến vào trong sương mù dày đặc, tầm nhìn giảm mạnh.

Trần Tiểu Đao ban đầu còn nhìn thấy bóng lưng Bàn Tử ở phía sau, mấy bước sau, phía trước chỉ còn lại một điểm sáng đèn pin.

Cộng thêm việc Bàn Tử cực kỳ vội vàng, chạy ba bước thành một.

Kết quả trong nháy mắt đã bỏ xa Trần Tiểu Đao, kết quả mới đi xuống chưa đầy một vòng, tôi đã không còn nhìn thấy cả điểm sáng đèn pin của Bàn Tử nữa.

Lúc này Trần Tiểu Đao đang ở giữa một làn mây mù lượn lờ, tiến lên, lùi lại, sang phải đều chỉ có thể nhìn xa chưa đầy nửa mét, cảm giác vừa nhìn thấy vừa không rõ ràng này, còn khó chịu hơn ở trong bóng tối tuyệt đối.

Khoảng cách thẳng đứng giữa mặt hồ và đáy hồ không dài, đi được khoảng một điếu thuốc, Bàn Tử liền kêu lên từ phía dưới: "Tôi đã đến đáy rồi!" Nghe thấy tiếng bước chân hắn dẫm lên nước, liền vội vàng chạy mấy bước xuống.

Đột nhiên chân lạnh buốt, dẫm vào nước.

Hóa ra nước dưới đáy hồ không rút hết, vẫn còn khoảng nước sâu đến bắp chân.

Chẳng trách khi nhìn xuống từ phía trên, không tài nào nhìn rõ.

Trần Tiểu Đao quan sát nơi này một chút, phát hiện nơi đây đã gần

như là trung tâm của sương mù, tầm nhìn càng thấp.

Mò mẫm men theo vách hồ đi được mấy bước, liền nghe thấy Bàn Tử ở bên trái kêu lên: "Anh chú ý dưới nước, ở đây toàn là động nước, ngàn vạn lần đừng dẫm vào." Trần Tiểu Đao dùng chân thăm dò, quả nhiên, phía trước, phía sau đều có những hố to bằng miệng bát, xem ra đi bộ ở đây phải cực kỳ cẩn thận.

Lúc này Bàn Tử cầm đèn pin lúng liếng chui ra từ trong sương mù, bảo Trần Tiểu Đao đi theo hắn.

Trần Tiểu Đao gật đầu, theo hắn lội nước đi vào.

Đi được mấy bước, đột nhiên thấy phía trước xuất hiện mấy cái bóng đen lờ mờ, không biết là thứ gì.

Bàn Tử hiển nhiên đã xem qua rồi, không sợ chút nào, đi theo hắn qua xem, hóa ra là bốn con khỉ đá cao hơn nửa người, ngồi trên bệ đá, mặt hướng về bốn phương, không biết đang cầu nguyện điều gì.

Cái này gọi là Định Hải Thạch Hầu, thường chìm dưới đáy ao hồ, dùng để trừ tà, xuất hiện ở đây cũng coi như bình thường.

Mấy người yên tâm hơn, lại đi vào trong mấy bước.

Chỉ thấy giữa bốn con khỉ đá kia còn dựng một tấm bia đá thanh cương lớn cao hơn hai mét, Trần Mộc đang cầm đèn pin chiếu vào bia đá tỉ mỉ quan sát.

Hai người đi đến hỏi anh: "Thế nào, anh nhìn thấy những thứ này có nhớ ra điều gì không?" Anh chỉ vào bệ đá phía trước bia, hai người nhìn, phía trên khắc mấy hàng chữ nhỏ.

Bàn Tử không đọc hiểu, hỏi Trần Tiểu Đao trên đó viết ý gì.

"Mấy câu này chính là nói cho chúng ta biết, chủ nhân ngôi mộ đã xây dựng một thiên cung, cánh cửa dẫn đến thiên cung nằm bên trong

tấm bia đá này.

Nếu ngươi có duyên, cánh cửa sẽ mở ra, ngươi bước qua cánh cửa này, liền có thể lên trời." Bàn Tử nhìn tấm bia đá này, nói: "Có cái cửa chó gì chứ." "Câu này có chút giống thiền thoại, loại lời này mỗi người đều có cách lý giải khác nhau, ý nghĩa ban đầu của nó, không phải nói trong bia đá này thật sự có một cánh cửa, có thể là chỉ nội dung trên bia ẩn chứa điều gì đó." Bàn Tử nói với Trần Tiểu Đao: "Mẹ kiếp, trên bia này có nội dung gì sao, tôi đâu có nhìn thấy một chữ nào!" Mấy người ngẩng đầu nhìn một cái, thấy mặt trước bia đá trơn bóng, được mài giũa cực kỳ sáng bóng, gần như giống một khối ngọc vậy, nhưng phía trên vậy mà không có một chữ nào.

Trần Tiểu Đao cũng cảm thấy khó hiểu, nói: "Ở đây viết có duyên mới mở ra, anh và thiên cung không có duyên, đương nhiên không có." Bàn Tử khịt mũi một tiếng, thở dài liền phủ người xuống mò mẫm trong nước, vừa mò vừa lẩm bẩm: "Tôi và thiên cung không có duyên phận không sao, tôi và minh khí có duyên phận là được rồi." Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn Trần Mộc, sắc mặt anh ta rất tệ, hỏi anh mấy câu anh cũng không đáp lại, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm tấm bia đá này, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Trần Tiểu Đao cảm thấy kỳ lạ, chỉ là một tấm bia trơn nhẵn mà thôi, không biết anh ta đang tập trung nhìn cái gì.

Lúc này Bàn Tử vỗ vỗ tay, Trần Tiểu Đao quay đầu lại, thấy hắn vớt lên từ trong nước một chiếc kính lặn, nói: "Xem ra ở đây đã có không ít người đến." "Lúc Trát Cô Tiếu đi ra, trên người không có thiết bị lặn, những thứ này có thể là của anh ta.

Anh xem xem có bình dưỡng khí không." Lời vừa nói xong, Bàn Tử đã mò lên từ dưới nước một bình dưỡng khí bị bẹp.

Hắn thử dùng một chút, hình như không được, nên lại ném xuống

nước, nói: "Phía dưới này toàn là đồ nát, khó cho tôi còn chạy xuống cao như vậy, thật là một trận vui mừng hão, tôi thấy chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi lên, khó tránh khỏi lúc nào đó nước lại dâng lên, đến lúc đó chạy cũng không kịp." Nhìn nhìn mực nước, cảm thấy Bàn Tử nói có lý, liền quay lại tìm Trần Mộc.

Nhưng đợi hai người qua đó, anh ta vậy mà không còn ở đó nữa.

Hai người gọi mấy tiếng, không ai đáp lại, trong lòng đột nhiên thót một cái.

Thằng nhóc này giống như ma quỷ vậy, thường xuyên đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất, lần này ngàn vạn lần đừng biến mất nữa.

Trần Tiểu Đao nghĩ đến đây, vội vàng hô Bàn Tử đi tìm khắp nơi, tuy sương mù rất dày, nhưng chỗ này không lớn.

Chương 875

Hai người đi tìm hai vòng, cuối cùng phát hiện anh ta đang ngồi trong góc vách hồ, ngây ngốc nhìn về phía trước.

Vừa nhìn ánh mắt anh ta liền thấy không ổn, trong mắt đã không còn sự điềm tĩnh mà anh ta thường có.

Thay vào đó là một ánh mắt gần như xám xịt đến tuyệt vọng, cả người trông như một người chết vậy.

Trần Tiểu Đao vội vàng hỏi chuyện gì, Trần Mộc dùng giọng nói gần như không nghe thấy nói: "Chuyện trước đây, tôi đã nhớ ra rồi." Trần Mộc, có lẽ nên gọi là hóa thân của Trần Mộc.

Giọng điệu của anh ta bình thản, không mang chút cảm xúc nào, từ lời kể của anh ta, Trần Tiểu Đao dần dần nhìn thấy một góc của cái bí ẩn khổng lồ này.

Tuy nhiên không thể từ lời kể của anh ta mà hiểu được, những gì anh ta nghĩ, anh ta nghe thấy trong toàn bộ sự kiện, cũng không thể hiểu được thân thế thực sự của anh ta, tạm thời hãy tưởng tượng anh ta là một thanh niên trầm mặc, lanh lợi.

Dưới đáy biển sâu thẳm, không thể nghe thấy tiếng cuồng phong gào thét trên mặt biển, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự ngột ngạt trước khi bão đến.

Trần Mộc yên lặng ngồi trong góc nhĩ thất, nhìn những người bạn của mình tranh giành nhau đi nghiên cứu những đồ sứ hoa lam trên mặt đất.

Những đồ sứ này đối với anh ta mà nói, không hề có sức hấp dẫn, còn mấy người học trưởng trông có vẻ lớn tuổi hơn anh ta, lại đã

hoàn toàn bị những thứ này thu hút.

Họ chuyền tay nhau xem, có người muốn sao chép hoa văn trên đó, có người đang thảo luận ý nghĩa của họa tiết, lúc này, đột nhiên có một người kêu lên: "Mọi người mau lại xem!

Dưới những đồ sứ này có ký hiệu!" Người nói câu này tên là Hoắc Linh, là người nhỏ tuổi nhất trong ba nữ sinh của đội khảo cổ.

Cha mẹ cô làm quan trong phủ, bình thường được nuông chiều từ nhỏ, đặc biệt thích làm quá lên để thu hút sự chú ý của người khác.

Trần Mộc nghe thấy giọng cô liền thấy đau đầu, nhưng loại nữ sinh như cô trong đội nhóm nhỏ này vẫn khá được hoan nghênh.

Tiếng kêu nũng nịu này, lập tức cuốn hút mấy người kia qua.

Những nam sinh này đều tranh giành, hy vọng có thể thể hiện học vấn của mình trước mặt Hoắc Linh, lần lượt kêu lên: "Có ký hiệu gì?

Đưa tôi xem xem." Hoắc Linh lật một đồ sứ trong tay, cho họ xem, một người nhìn một cái, nói: "Cái này à, tôi biết, cái này gọi là hiệu lò nung, đại diện cho nơi sản xuất đồ sứ này." Một người khác lập tức phản bác, nói: "Không đúng, hiệu lò nung của lò Minh không phải kiểu này, cái này có thể là minh văn phù hiệu gia tộc đại diện cho thân phận của chủ nhân ngôi mộ!" Người đầu tiên liền có chút mất mặt, nói: "Minh văn phù hiệu gia tộc thường là bốn chữ, ở đây chỉ có một chữ, lại rất xa lạ, anh nói càng không thể nào." Hai người nói qua nói lại liền đấu võ mồm, hơn nữa còn có xu hướng biến thành đấu võ.

Đã quen cảnh tượng này, Hoắc Linh thở dài một hơi, đột nhiên thấy Trần Mộc lạnh lùng dựa vào góc tường.

Căn bản không thèm để ý đến cô, trong lòng hừ một tiếng, liền đi thẳng đến.

Đưa chiếc bình gốm sứ hoa lam cổ dài đến trước mặt anh, rất tinh

nghịch nói: “Anh xem giúp tôi, đây là cái gì?” Trần Mộc căn bản không muốn để ý đến cô ta, lạnh nhạt liếc một cái, không nhìn rõ cái gì, liền quay đầu nói: “Không biết.” Sắc mặt Hoắc Linh biến đổi, cô rất ít khi bị nam nhân từ chối, không khỏi thấy khó chịu trong lòng, nói: “Không cho anh qua loa với tôi, xem kỹ rồi hãy trả lời!” Nói rồi lập tức nhét cái bình vào tay Trần Mộc.

Trần Mộc thở dài, hết cách, đành phải cầm lấy, Hoắc Linh đắc ý chỉ cho anh xem, hóa ra dưới đáy chiếc bình gốm sứ hoa lam cổ dài bị đổ kia, có một ký hiệu đặc biệt.

Ký hiệu này Trần Mộc chưa từng thấy qua, không khỏi sửng sốt trong lòng.

Đáy của đồ sứ thông thường đều là hiệu lò nung xuất xứ từ đó, nhưng ký hiệu này, có cảm giác lồi lõm, lại không phải tên của bất kỳ hiệu lò nung nào, mà giống một số hiệu hơn.

Anh tiện tay nhặt một chiếc khác, lật qua xem, quả nhiên cũng có, nhưng lại khác với cái anh vừa xem.

Lần này anh đột nhiên lờ mờ cảm thấy, những đồ sứ này hình như không đơn thuần chỉ là đồ tùy táng đơn giản như vậy.

Hoắc Linh thấy thần sắc anh thay đổi, cho rằng khối gỗ này cuối cùng cũng thông suốt rồi, hỏi: “Thế nào, rốt cuộc đây là cái gì?” Trần Mộc căn bản coi cô như trong suốt, anh cầm những đồ sứ này lên, liên tiếp xem mười mấy chiếc, phát hiện dưới đáy mỗi chiếc đều có phù hiệu khác nhau.

Hơn nữa những phù hiệu này có quy luật biến hóa, hình như là một loại số hiệu có thứ tự sắp xếp cố định.

Tại sao lại phải đánh số cho những đồ sứ này chứ, chẳng lẽ thứ tự sắp xếp của chúng nghiêm ngặt đến vậy sao?

Hay là, nếu không sắp xếp theo những số hiệu này, thì sẽ không đạt được mục đích nào đó?

Vô số suy nghĩ chợt lóe lên trong lòng Trần Mộc, không khỏi tỉ mỉ quan sát những đồ sứ này.

Anh vừa nhìn, lại càng kinh ngạc, vì nội dung hoa văn của đồ sứ miêu tả, không phải cảnh cày ruộng mùa xuân, không phải đình viện, mà lại là một bức tranh mô tả công tượng đang điêu khắc tượng đá khổng lồ.

Loại cảnh tượng này trong thời cổ đại không được xem trọng, tại sao lại miêu tả trên đồ sứ chứ?

Anh xem một mạch xuống, dần dần phát hiện ra một vài manh mối, những bức tranh sứ này, khi xem riêng lẻ thì không có gì đặc biệt.

Nhưng chỉ cần dựa theo thứ tự sắp xếp, bạn sẽ phát hiện, những bức tranh này đều liên tục, hình như đang miêu tả tình hình tiến triển của một công trình vĩ đại.

Lúc này tất cả mọi người đều bị hành động kỳ lạ của anh thu hút, mấy nam sinh không biết anh đang làm trò gì, đều khó hiểu nhìn chằm chằm anh.

Trần Mộc không để ý đến những người này, anh không xem một mạch xuống, mà trực tiếp đi đến cạnh chiếc hồ song nhĩ nhỏ nhắn cuối cùng.

Cầm lên tỉ mỉ xem, trong lòng đã chợt động, chỉ thấy trên chiếc hồ song nhĩ cuối cùng này, đã phác họa ra cảnh tượng toàn bộ công trình hoàn thành.

Đó là một tòa cung điện không thể dùng ngôn ngữ nào để diễn tả, lơ lửng trên trời, phía dưới cung điện mây mù lượn lờ.

Những người xây dựng cung điện, đứng trên mặt đất, ngước nhìn bầu trời, còn trên một ngọn núi bên cạnh có một đạo sĩ, đang tự tại mỉm cười.

Chiếc hồ song nhĩ nhỏ bé này không thể diễn tả được bất kỳ sự hùng vĩ nào của công trình này.

Nhưng Trần Mộc vẫn cảm thấy một trận kích động không thể kiềm chế, vì anh biết anh đã tìm thấy thứ gì.

Anh gần như có thể khẳng định, nội dung miêu tả phía trên, chính là Vân Thiên Cung do quỷ thủ thần công Uông Tàng Hải thiết kế xây dựng vào đầu thời Minh!

Tòa cung điện trong truyền thuyết có thể bay trên trời này, từ rất lâu đã xuất hiện trong những truyền thuyết dân gian.

Tuy nhiên giải thích lúc đó là, Uông Tàng Hải đã lợi dụng một con diều khổng lồ phối hợp với số lượng lớn dây kim tuyến, để tạo ra ảo ảnh cung điện trên không mỹ lệ để làm vui lòng Chu Nguyên Chương.

Nhưng nếu truyền thuyết là chính xác, vậy cảnh tượng miêu tả ở đây, lại là cái gì?

Nếu truyền thuyết không chính xác, vậy thì, những bức tranh sứ này có phải đang nói lên rằng, Uông Tàng Hải thật sự đã xây dựng một tòa cung điện bay trên trời.

Truyền thuyết và sự thật, sự thật và truyền thuyết, cái nào thật cái nào giả, Trần Mộc bắt đầu hoang mang.

Trần Mộc suy tư một lúc, không có manh mối nào, liền kể những chuyện này cho những người bạn còn chưa hiểu rõ.

Những người này đương nhiên không tin, vội vàng làm theo cách của anh, xem từng chiếc đồ sứ một, không khỏi từng người từng người xem đến ngây người ra.

Đây không chỉ là một phát hiện độc nhất vô nhị trong lịch sử, mà còn là một phát hiện phi thường khó tin.

Hoắc Linh vừa nhìn thấy phát hiện của mình vậy mà dẫn đến một phát hiện trọng đại như vậy, không khỏi mừng rỡ như điên, liền hôn nhẹ một cái lên mặt Trần Mộc.

Lần này mấy nam sinh khác lập tức ghen tị.

Nhưng Trần Mộc lại không hề nhận ra điểm này, anh có thể căn bản không biết ai đã hôn anh, cũng không muốn biết.

Anh trực tiếp đi đến cạnh Văn Cẩm, đề nghị lập tức tiến vào hậu điện tìm kiếm, anh cho rằng, nhiều manh mối hơn, chắc chắn có thể tìm thấy trong quan quách.

Văn Cẩm dù sao cũng là một người có trách nhiệm, cô vừa nghĩ, cho rằng làm như vậy quá nguy hiểm, vội vàng nói: "Không được, tuyệt đối không được, không có đội trưởng dẫn dắt, chúng ta không thể tự mình tiến vào cổ mộ!" Trần Mộc thấy cô không đồng ý, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, tự mình thu dọn trang bị, liền đi về phía hành lang.

Văn Cẩm dù sao cũng là một nữ trung hào kiệt, thấy Trần Mộc lại không coi mình ra gì như vậy, không khỏi cũng khó chịu trong lòng, liền muốn ra tay dạy dỗ anh ta một chút.

Chương 876

Dù sao cô ở viện nghiên cứu cũng thường xuyên ra vài chiêu công phu, dạy dỗ những thằng nhóc mới lớn không phục cô.

Nghĩ vậy, cô đột nhiên tiến lên phát lực, muốn tóm chặt khớp cổ tay mảnh khảnh của Trần Mộc, cái này gọi là khóa mạch môn.

Mạch môn một khi bị khóa, liền có thể bốn lạng bạt ngàn cân.

Cô là phụ nữ sức lực tự nhiên không lớn, nhưng chỉ cần ra tay trước, cũng đủ để Trần Mộc cái đại nam nhân này đau đớn cầu xin.

Mấy nam sinh khác đều đã trúng chiêu này của Văn Cẩm, không khỏi ngấm ngầm cười khúc khích, muốn xem trò cười của Trần Mộc.

Chiêu này của cô bách thử bách linh, người không có nền tảng võ công căn bản không thể phòng bị.

Tuy nhiên cú này của cô lại không khóa trúng, không khỏi kinh ngạc lớn.

Lúc này, Trần Mộc đã quay đầu lại, lạnh nhạt nói: "Cô yên tâm, tôi tự mình có thể lo cho bản thân!" Văn Cẩm cười lạnh một tiếng, nói: "Anh lấy gì để tự lo cho bản thân?

Ở sở anh nổi tiếng là vô tổ chức vô kỷ luật, nhưng đây là cổ mộ, xin anh nếu không nghĩ cho mình, thì cũng phải nghĩ cho sự an toàn của mọi người." Trần Mộc gật đầu, vậy mà nói: "Tôi sẽ suy nghĩ, tôi sẽ quay lại rất nhanh." Mặt Văn Cẩm đỏ bừng vì tức giận, thầm nghĩ sao lại gặp phải cái thằng cứng đầu như vậy, nhìn giọng điệu không nóng không lạnh của anh ta, mình lại không có cách nào nổi giận, tiến lên một tay kéo chặt anh ta, nói: "Không được, nói gì anh cũng không được đi, chúng ta đã thiếu mất một người rồi, anh bảo tôi quay về làm

sao giải thích với sở đây?" Trần Mộc có chút mất kiên nhẫn, quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo, nói: "Buông tay." Văn Cẩm nhìn anh ta rất kiên quyết, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy một người phụ nữ đáng yêu như cô ta, dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, đều sẽ thỏa hiệp.

Thế nhưng, Trần Mộc đột nhiên mở to mắt, ánh mắt tức khắc biến thành như ác quỷ, Văn Cẩm bị dọa sợ đến mức tay mềm nhũn, bị anh ta hất ra.

Khi cô ta nhìn lại, ánh mắt Trần Mộc đã biến trở về vẻ nhàn nhạt không thể nhìn ra điều gì, gật đầu với cô ta, nói: "Cám ơn!" Những người khác nhìn thấy cảnh này, cho rằng Văn Cẩm đã đồng ý yêu cầu của anh ta, đều không phục.

Con người chính là như vậy, chỉ cần có một người phá v vỡ quy tắc, những người khác đều sẽ ùn ùn kéo tới.

Mấy người kia thấy Trần Mộc đi vào hành lang.

Một mặt sợ anh ta chiếm hết công lao, một mặt cũng dấy lên sự tò mò đã bị kìm nén, nhao nhao đòi đi theo.

Văn Cẩm rốt cuộc là một người phụ nữ, cô ta biết rằng khi mình vừa buông tay, cô ta đã mất quyền kiểm soát những người này.

Đến nước này, trừ phi có súng trong tay, nếu không đã không còn cách nào để ngăn cản những thanh niên này nữa.

Trà Cô Tiếu lại có tính khí không tốt, nếu lúc này đánh thức anh ta, với tính cách của anh ta, nhất định sẽ vì mặt mũi mà xảy ra xung đột kịch liệt với Trần Mộc, sự tình có thể sẽ không thể vãn hồi.

Cuối cùng cân nhắc lợi hại, cô ta quyết định tự mình dẫn bọn họ vào hậu điện xem thử, và nhanh chóng quay về.

Với kinh nghiệm đạo mộ nhiều năm của cô ta, nếu đây chỉ là một ngôi mộ bình thường thì nhất định không có vấn đề gì.

Quá trình sau đó, về cơ bản là giống với những gì mấy người hiện tại đang trải qua.

Còn về việc bọn họ làm thế nào vượt qua hành lang cơ quan trùng trùng điệp điệp, phát hiện bậc thang trong ao, rồi xuống đến đáy ao, tuy cũng vô cùng quanh co kỳ lạ, nhưng không phải là trọng điểm cần tự thuật.

Khi Trần Mộc kể lại cũng chỉ nói qua một câu, điều quan trọng nhất.

Vẫn là sau khi bọn họ xuống đến đáy ao đầy hơi nước lượn lờ, nhìn thấy khối bia đá vô tự kia.

Cảnh tượng dưới đáy ao này quả thực quỷ dị khó lường, những làn sương mù dưới ánh đèn pin không ngừng biến hóa thành đủ loại khuôn mặt.

Khiến người ta không tự chủ mà nảy sinh tâm lý sợ hãi.

Khi đi xuống bậc đá cuối cùng, cả đoàn người đột nhiên trở nên đoàn kết, không dám thở mạnh.

Trong màn sương mù, bọn họ nắm tay nhau, run rẩy lo sợ, sợ có thứ gì đó đột nhiên xông ra.

Hoắc Linh thấy Trần Mộc không chút sợ hãi, còn mấy người học trưởng tự xưng oai phong lẫm liệt ngày thường thì giờ đây lại lén lút trốn sau lưng anh ta.

Cô ta không khỏi nảy sinh chút hảo cảm với anh ta, nói với mấy nam sinh kia: "Mấy anh xem mấy anh kìa, đều lớn hơn anh ấy mấy tuổi, ngay cả một phần nhỏ của anh ấy cũng không bằng, đáng xấu hổ có phải không!" Những người ở tuổi đó, chính là lúc nghé con không sợ hổ, bị Hoắc Linh nói vậy.

Từng người một máu nóng xông lên, cũng không màng mạng sống

nữa.

Đều tranh nhau xông lên trước Trần Mộc, không gian dưới ao không lớn, bọn họ chạy mấy bước, thấy không có chuyện gì xảy ra, gan lại lớn hơn.

Mấy người đi thẳng vào giữa màn sương mù, vừa đi được mấy bước, người dẫn đầu đột nhiên kêu to: "Bên trong có một con quái vật!" vừa kêu vừa chạy trở lại.

Tiếng kêu này hầu như dọa tất cả mọi người sợ té đái, mấy người phía sau cũng không quản mình có nhìn thấy hay không, da đầu tê dại, cũng lùi lại theo.

Trần Mộc không để ý đến bọn họ, dẫn mấy người khác cứ thế tự mình đi vào, liền nhìn thấy con quái vật kia, chính là con hầu đá định hải kia.

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy mấy con hầu đá định hải khác và khối bia đá vô tự thần bí kia.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều bị chấn động sâu sắc.

Mặc dù những thứ trước mắt này không hùng vĩ, nhưng trong mắt những người này, ý nghĩa phi phàm.

Tất cả mọi thứ trong cổ mộ này đều đã phá vỡ quan niệm mộ táng ngàn năm bất biến như sách giáo khoa.

Có giá trị khảo cổ không thể đong đếm được.

Ngay cả Văn Cẩm cũng kinh ngạc đến mức không nói nên lời, lẩm bẩm: "Trời ơi, những thứ này quá khó tin, nơi đây có lẽ sẽ trở thành một cột mốc nữa của giới khảo cổ." Sau kinh ngạc, chính là mừng rỡ như điên.

Một phát hiện trọng đại có nghĩa là một cơ hội to lớn, một khi

công bố phát hiện này ra ngoài, tên tuổi của bọn họ sẽ lập tức nhà nhà người người đều biết.

Nghĩ đến đây, mấy người hơi ngốc đã bắt đầu cười ngây ngô.

Lại còn một người vô cùng phấn khích, thậm chí không kiềm chế được mà bắt đầu nhảy múa.

Lúc này, Trần Mộc, kẻ khơi mào cho trận họa này, lại cau mày thật sâu, anh ta nhìn kỹ hơn bất kỳ ai, đã sớm nhìn thấy cổ văn khắc triện trên nền bia đá. "Bia này ban cho người hữu duyên, tức hiện thiên cung môn, nhập chi, khả đắc tiên cảnh dã." Câu nói này gây chấn động cho anh ta, còn lớn hơn nhiều so với những phát hiện khác.

Anh ta không hề bị sự điên cuồng của những người bên cạnh lây nhiễm, mà chìm sâu vào trầm tư mặc tưởng.

Theo suy nghĩ của anh ta.

Những dòng chữ như vậy trước mắt, không thể vô duyên vô cớ mà viết ở nơi này.

Cái gọi là vật hữu sở dụng, chủ mộ đặt những thứ này ở đây, nhất định có lý do bất đắc dĩ phải làm như vậy.

Vậy cánh cửa thông đến thiên cung trong bia đá này, không biết rốt cuộc ở chỗ nào.

Rốt cuộc phải như thế nào mới tính là hữu duyên.

Anh ta đứng trước bia đá, từng tấc một tìm kiếm, nhưng bia đá vẫn là bia đá, không có bất kỳ dấu vết cơ quan hay ám văn nào.

Những người khác ồn ào một lúc, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Văn Cẩm cảm thấy thời gian đã gần đủ, tiếp tục trì hoãn ở đây không thỏa đáng, liền gọi bọn họ quay về.

Mấy người kia vui vẻ cũng đủ rồi, kiến thức cũng đã mở rộng,

cũng thu hồi tâm trí lại, vừa nói vừa cười liền đi về phía bậc thang.

Chương 877

Văn Cẩm đếm từng người một, đếm đến cuối cùng, phát hiện Trần Mộc vẫn chưa đi tới.

Trần Mộc lúc đầu không phục tùng đội trưởng, kiên quyết đòi đến hậu điện, bây giờ lại không chịu về đội, nghĩ đến đây, Văn Cẩm vô cùng tức giận.

Nhưng trách nhiệm ở đó, tổng không thể bỏ mặc anh ta, cô ta giọng rất tệ phân phó những người khác một tiếng, một đội người lại nhanh chóng quay trở lại màn sương mù.

Bọn họ đi mấy bước, thấy Trần Mộc vẫn đứng trước bia đá nghiên cứu gì đó, Văn Cẩm không khỏi trong lòng bốc hỏa, kêu lên: "Anh còn không đi!

Rốt cuộc muốn cứng đầu đến..." Lời còn chưa nói hết, Hoắc Linh liền nắm lấy tay cô ta, cố sức kêu cô ta đừng nói chuyện.

Văn Cẩm ngạc nhiên, nhìn những người khác, phát hiện bọn họ đều có vẻ mặt hoảng sợ, vô cùng khó hiểu.

Hoắc Linh thấy cô ta vẫn chưa phản ứng kịp, vội chỉ vào giữa màn sương mù.

Văn Cẩm thuận theo tay cô ta nhìn qua.

Chỉ thấy trong màn sương mù sâu thẳm, cách Trần Mộc không đến hai mét, xuất hiện một bóng người khổng lồ.

Bóng người khổng lồ đó hầu như cao ngang với bia đá.

Trong hoàn cảnh tối đen vô tận này mơ hồ nhìn thấy có đầu có cổ, không khác gì con người.

Chỉ là tư thế đứng của nó, khom lưng, quái dị không thể tả.

Mấy người nhìn bóng người quỷ dị trước mặt đều không rét mà run.

Văn Cẩm mồ hôi lạnh túa ra, đoàn người bọn họ đứng ở chỗ giao nhau giữa bậc đá và đáy ao, chỉ cách người khổng lồ đó năm bước chân.

Nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, vô cùng khó xử.

Dưới đáy ao sương mù cuồn cuộn, tất cả ánh sáng chỉ dựa vào mấy chiếc đèn pin công suất không lớn.

Trong chốc lát cũng không thể nhìn rõ thứ này rốt cuộc là người hay là quỷ.

Mà vừa nãy nơi đây có rất nhiều người, đã tìm kiếm khắp nơi, đáy ao cách 10 mét này, ngoài bốn con hầu đá định hải ở giữa và một khối bia đá vô tự ra, không có thứ gì khác.

Người khổng lồ này, rốt cuộc là xuất hiện từ lúc nào không ai biết.

Mà cái tên Trần Mộc đáng chết này hình như một chút cũng không phát giác, vẫn nhập thần nhìn bia đá, không biết rốt cuộc đang nghiên cứu cái gì.

Văn Cẩm quả thực hận anh ta đến nghiến răng, nhưng vô ích, mình là người phụ trách, không thể bỏ mặc anh ta.

Hiện tại trong chốc lát cô ta cũng không có đối sách, đành phải dặn dò những người phía sau đừng lộn xộn.

Khoảng năm sáu phút trôi qua, người khổng lồ này vẫn ẩn mình sau màn sương mù, hình như không có ý định hành động gì.

Lúc này Hoắc Linh đã không nhịn được, khẽ kêu lên: "Anh còn đứng ngây ra đây làm gì, mau đến chỗ chúng em đi." Văn Cẩm sợ hãi

vội ngăn cô ta lại, Trần Mộc ở quá gần thứ đó.

Một khi tình huống phát sinh thay đổi, khoảng cách hai bước chân rất khó thoát thân.

Cách tốt nhất, chính là tạm thời duy trì hiện trạng.

Văn Cẩm nhanh chóng phân tích tình hình, trong cổ mộ tuy không thiếu những chuyện hung hiểm.

Nhưng chỉ cần biết mình đang đụng phải thứ gì, tự nhiên sẽ có cách đối phó.

Chỉ sợ mình thân ở hiểm cảnh, mà còn chưa nắm được manh mối, thường thì sẽ chết không rõ nguyên nhân.

Văn Cẩm phân tích một chút, cảm thấy nơi này không thể có cương thi.

Bởi vì vị trí được chọn của cổ mộ này vô cùng tốt.

Quần đảo Tây Sa mấy trăm năm ít bị con người quấy nhiễu.

Mấy rạn san hô hình vòng lấp lánh trên mặt biển, nhưng dưới biển lại nối liền thành một dải, tạo thành một dãy núi ngầm dưới biển liên miên bất tận.

Dãy núi ẩn mình dưới đáy biển, tụ phong dưỡng khí, đông có long đầu, tây có long vĩ, là một long mạch dưới biển vô cùng hiếm thấy.

Mà long tiên thuộc thủy rồi sau mới phi thiên, cho nên thủy long trong phong thủy học, còn hơi cao hơn sơn long.

Một nơi như vậy, nếu có quan tài thì chắc chắn là có quan có tài.

Đặc biệt là nếu cổ mộ này thật sự chôn cất Uông Tàng Hải.

Người này nhìn tên chắc chắn là ngũ hành khuyết thủy, như vậy ở trong hải mộ lại càng tương đắc ích chương, quả thực có thể nói đã

chiếm hết cái gọi là thiên địa nhân hòa trong phong thủy.

Cho nên trừ phi sách phong thủy đều nói bừa, nếu không nơi này tuyệt đối sẽ không có cương thi.

Văn Cẩm nghĩ đến đây, trong lòng đã thông suốt, đã không phải là cương thi, vậy nhất định là người hoặc động vật.

Chỉ cần là thứ sống, ở đây nhiều người như vậy, đừng nói anh cao hai mét, cho dù anh cao ba mét cũng có thể hạ gục anh.

Lúc này, một trong số các nam sinh nói: "Văn Cẩm, em thấy không ổn rồi, em nhớ ở vị trí đó, lẽ ra phải là con hầu đá kia, lẽ nào có thứ gì đó đã đứng lên trên hầu đá rồi sao." Văn Cẩm trong lòng chợt động, cô ta đột nhiên nghĩ đến, lẽ nào Trà Cô Tiếu đã tỉnh lại, phát hiện bọn họ không có ở đây, liền vào đây tìm bọn họ.

Người này hành sự khá bất chính kinh, có lẽ là trách bọn họ không phục tùng mệnh lệnh của anh ta, liền trốn vào sau màn sương mù, rồi trèo lên hầu đá để dọa bọn họ.

Nếu thật sự là như vậy, thì quả thực quá đáng ghét, Văn Cẩm nghĩ đến đây, đã cảm thấy đây là lời giải thích khả thi nhất, nghĩ rồi cô ta liền kêu vào bóng đen kia: "Trà Cô Tiếu!

Ngươi đừng đùa nữa!

Mau xuống đây!" Nếu đối phương thật sự là Trà Cô Tiếu, tiếng hét này nhất định sẽ khiến anh ta biết mình đã bị lộ tẩy, vậy tiếp tục cứng đầu cũng không cần thiết.

Trà Cô Tiếu là người khoát đạt, chuyện nhỏ như vậy, anh ta cười to hai tiếng rồi thôi, tuyệt đối sẽ không để bụng.

Ai ngờ lời cô ta còn chưa dứt, cái bóng đen kia đột nhiên thò một bàn tay ra, vẫy vẫy về phía bọn họ, hình như là bảo bọn họ đừng nói chuyện!

Văn Cẩm nhìn thấy thân hình kia, độ dài của cánh tay và chiều cao của nó không cân đối, quả nhiên là có người đứng trên hầu đá.

Cô ta không nghĩ ngợi gì, đoạn định chính là Trà Cô Tiếu, tức giận dậm chân một cái, nhanh chóng chạy lên, một bước nhảy lên hầu đá, liền đi kéo tai anh ta.

Đây là chiêu cuối cùng cô ta dùng để đối phó Trà Cô Tiếu, bởi vì bọn họ đã hẹn ước vĩnh viễn không cãi nhau.

Chỉ cần Văn Cẩm tức giận đến cực điểm, là có thể kéo tai Tam Thúc, để anh ta biết, mình đã vô cùng tức giận.

Thông thường gặp phải tình huống này, Trà Cô Tiếu dù có gan báo cũng không dám phóng tứ nữa.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cô ta vừa nhảy lên hầu đá, còn chưa kịp động thủ.

Người trên hầu đá liền ôm chặt lấy cô ta, một tay che miệng cô ta, khẽ nói: "Là tôi!

Chương 878

Đừng nói chuyện!

Tự mình nhìn xuống dưới!" Văn Cẩm vốn đã giận không thể kìm nén, nhưng vừa nghe thấy giọng nói này, không khỏi ngẩn ra, đây thực sự là giọng của Trần Mộc!

Anh ta làm sao có thể đứng trên hầu đá?

Cô ta chuyển niệm một cái, đột nhiên toát mồ hôi lạnh, không đúng!!

Nếu nói như vậy, vậy người đứng trước bia đá là ai?

Cô ta lập tức hồi tưởng lại cảnh vừa nãy, lúc đó cô ta chỉ nhìn thấy trước bia đá có một người.

Trên tay lại có đèn pin, mà trong rất nhiều người này chỉ thiếu duy nhất một mình anh ta.

Cho nên cô ta mới lập tức đưa ra phán đoán, đây là một lỗi lầm tiên nhập vi chủ.

Nghĩ đến đây, cô ta lập tức thò đầu ra nhìn, vừa nhìn cô ta liền ngẩn người.

Chỉ thấy người đứng trước bia đá, mặc bộ đồ lặn giống hệt bọn họ.

Nhìn thể hình, không phải ai khác, lại chính là Trà Cô Tiếu!

Hơn nữa Trà Cô Tiếu còn có chút không ổn, Văn Cẩm lúc đầu còn không hiểu anh ta đang làm gì, nhìn kỹ mới phát hiện anh ta lại đang chải đầu đối diện với khối bia đá nhẵn bóng như gương.

Điều khiến người ta sởn tóc gáy là, những động tác vặn vẹo của

anh ta, rõ ràng chỉ có phụ nữ mới làm ra.

Trà Cô Tiếu chải đầu một lúc, lại xoay xoay mặt, tỉ mỉ nhìn mình trong gương đá.

Cứ như một thiếu nữ chưa xuất giá sau khi trang điểm xong xuôi, lần cuối cùng xem hiệu quả.

Khuôn mặt anh ta trong gương đá, nửa cười nửa không, trông quỷ khí âm u, quái dị không thể tả.

Cảnh tượng như vậy, nếu là bình thường, chắc chắn là rất buồn cười.

Nhưng hiện tại, Văn Cẩm chỉ cảm thấy tay chân lạnh toát, ngay cả một tiếng thở mạnh cũng không dám.

Những người phía dưới thấy hai người trên hầu đá ôm nhau, bất động, cho rằng thật sự là Trà Cô Tiếu giả ma dọa người, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Linh lo lắng cho Trần Mộc, đột nhiên liền chạy đến sau lưng người trước bia đá, vỗ vai anh ta, nói: "Anh rốt cuộc đang ngây người ra đây làm gì vậy?" Lần này quả thực nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Trần Mộc thầm kêu một tiếng không hay, muốn ngăn cản đã không kịp.

Chỉ thấy người trước bia đá đột nhiên đứng phắt dậy, dọa Hoắc Linh một tiếng hét chói tai.

Nhưng cô ta lập tức phát hiện người đứng trước mặt là Trà Cô Tiếu, từ sợ hãi chuyển sang tức giận, mắng to: "Là anh!

Anh không đi ngủ thì đứng đây phát rồ cái gì!" Trà Cô Tiếu nhìn thấy Hoắc Linh, đột nhiên dùng tay che mặt, kêu quái dị một tiếng, dùng sức đẩy cô ta một cái, đẩy cô ta ngã xuống đất, rồi quay đầu bỏ chạy.

Trần Mộc nhìn thấy không ổn, lập tức nhảy xuống hầu đá đuổi theo.

Tốc độ của anh ta vô cùng nhanh, nhưng khi đi qua Hoắc Linh, anh ta hơi dừng lại một chút, xem cô ta có bị thương hay không.

Chính vì khoảnh khắc này, lại làm hỏng đại sự, Hoắc Linh vừa nhìn thấy Trương Khởi Linh (tức Trần Mộc) thấy mình ngã xuống đất, liền xông tới.

Cô ta tưởng là quan tâm mình, không khỏi trong lòng ấm áp, vậy mà lại đi ôm anh ta.

Trần Mộc trong lòng không khỏi thở dài, mấy giây trì hoãn này, đủ để anh ta mất hết tiên cơ.

Anh ta lăn một cái liền từ dưới cánh tay cô ta lách qua.

Nhìn lại Trà Cô Tiếu, anh ta đã chạy vào màn sương mù, nhìn bóng dáng, hầu như đã chạy đến bên vách ao rồi.

Trần Mộc kêu to một tiếng: "Canh giữ bậc đá!

Đừng để anh ta lên trên!" Vừa nói liền đuổi thẳng qua, lúc này, anh ta mơ hồ nhìn thấy, Trà Cô Tiếu phía trước đột nhiên nghiêng người một cái, trong nháy mắt, dường như là chui vào trong tường.

Tuy nhiên màn sương mù thực sự quá dày, rốt cuộc là quá trình như thế nào, anh ta một chút cũng không nhìn thấy.

Đuổi đến bên vách ao, không còn ai để đuổi, đành phải phanh gấp dừng lại.

Anh ta không tin Trà Cô Tiếu đã chui vào tường.

Mặc dù anh ta không phải loại cứng đầu chỉ tin duy vật luận, nhưng cảnh tượng như vậy, quá mức phi lý, nhất định có điều ẩn khuất bên trong.

Anh ta ngây người một lát, lập tức dùng tay sờ vào bức tường đá này.

Tuy nhiên bức tường đá này lại vô cùng chân thực, Trần Mộc không tin thế giới này thật sự có thuật xuyên tường.

Anh ta đưa hai ngón tay, đặt lên bức tường đá.

Trong nháy mắt, ngón tay cực kỳ nhạy cảm của anh ta, lập tức cảm nhận được, mặt tường đá này, vậy mà lại đang xoay chuyển cực kỳ chậm rãi!

Anh ta lập tức đầu óc "ong" một tiếng.

Vừa rồi vậy mà một chút cũng không phát hiện, cái ao này, bản thân nó lại chính là một cơ quan khổng lồ.

Anh ta đột nhiên cảm thấy, vô cùng cảm khái.

Đây quả thực có thể nói là một kỳ tích trên công trình cổ đại, cái gọi là kinh nghiệm của mình, trước mặt chủ mộ này, giống như một đứa trẻ con ngây thơ.

Nhưng mục đích của cơ quan này là gì, anh ta thực sự không nghĩ thông.

Mấy phút bọn họ đi xuống này, dường như toàn bộ đáy ao không có gì thay đổi.

Cái tên Uông Tàng Hải đáng chết này, không lẽ chỉ muốn làm một cái nhà hàng xoay chuyển trong mộ của mình sao.

Đối với nguyên lý của cơ quan, Trần Mộc không xa lạ gì, theo lời anh ta nói, sự hiểu biết của anh ta về bẫy và cơ quan trong cổ mộ, vượt xa bất kỳ ai trên thế giới.

Anh ta đối với nguyên lý hoạt động, nguồn gốc, khuyết điểm, thậm chí tên của người phát minh ra cơ quan, đều vô cùng hiểu rõ.

Theo kinh nghiệm của anh ta, cơ quan này, nhất định là dùng nguyên lý đơn giản nhất để vận hành.

Bởi vì anh ta biết nói chung cái gọi là cơ quan tinh xảo, cung nỏ ngầm, bất kể là dược liệu tốt đến đâu, trải qua ít thì mấy trăm năm, nhiều thì mấy nghìn năm.

Dây dẫn dùng để kích hoạt đều đã mục nát không thể sử dụng.

Thứ có thể ngăn cản đạo mộ tặc, thường là tầng cát chống trộm đơn giản nhất bên ngoài tường mộ.

Đạo mộ tặc đào đến tầng cát, một lượng lớn cát lún sẽ chôn sống đạo mộ giả.

Nhưng đây cũng là thủ đoạn rất bị động, hiện tại đạo mộ giả ngược lại sẽ căn cứ vào việc xẻng Lạc Dương mang cát, mà xác định vị trí thực tế của cổ mộ, và trực tiếp từ đỉnh mộ xuyên qua mười hai tầng gạch xanh.

Chương 879

Muốn một cơ quan có thể vận hành mấy trăm năm, mấy nghìn năm, nhất định phải sử dụng dược liệu mấy trăm năm, mấy nghìn năm cũng không mục nát.

Ví dụ như đá và nước chảy không khô cạn.

Những thứ này, ở đây đều có, hơn nữa nước ở đây còn sẽ căn cứ vào sự thay đổi của thủy triều, cung cấp một loại động lực, khiến việc lợi dụng càng thêm thuận tiện.

Nếu chủ mộ là Uông Tàng Hải, vậy người này, từ mức độ say mê và khả năng vận dụng kỳ dâm xảo thuật của ông ta, đã đạt đến hóa cảnh.

E rằng trên thế giới không còn ai có thể vượt qua ông ta.

Trần Mộc vừa nghĩ vừa sờ vào những bức tường đá khác, trong lòng anh ta, đã có một ý tưởng mơ hồ.

Bức tường này chắc chắn có một lối vào, vừa rồi do anh ta chần chừ một chút mà lối vào này đã di chuyển vị trí.

Anh ta cứ thế dò dẫm đi qua, vừa đi được mấy bước, quả nhiên đã phát hiện ra một ám môn.

Không thể nào dễ dàng như vậy đã bị anh ta tìm thấy, anh ta lắc đầu, không dám vào, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Lần này anh ta càng đi càng nghi hoặc, cuối cùng đếm thử, nơi nhỏ bé này, vậy mà lại bị anh ta sờ thấy tám ám môn.

Lúc này anh ta trong lòng tính toán, dường như đã biết, đây chính là Kỳ Môn Độn Giáp.

Kỳ Môn Độn Giáp khởi nguyên từ hơn bốn nghìn sáu trăm năm trước, hầu như dài bằng lịch sử có ghi chép văn tự của An Lạc.

Người đầu tiên trên thế giới sử dụng Kỳ Môn Độn Giáp chính là lão tổ tông Hoàng Đế.

Sau đó truyền xuống, anh có thể thấy hầu như mỗi một quân sự gia hoặc quân sự trên thế giới đều biết một chút.

Nhưng trên thực tế đến sau thời Hán, Kỳ Môn Độn Giáp đã không còn là bản đầy đủ.

Bởi vì sau khi Hoàng Thạch lão nhân truyền cho Trương Lương, tên chim này đã quy nạp đơn giản hóa nó, đến nỗi người đời sau cơ bản đều không hiểu rốt cuộc ông ta đang nói gì.

Trần Tiểu Đao đối với sự hiểu biết về Kỳ Môn Độn Giáp chủ yếu đến từ Tề Thiết Chủy.

Mặc dù cũng không biết nhiều, nhưng khi Trần Mộc nhắc đến cái này, vẫn không đến mức như béo ú bên cạnh đang nghe thiên thư.

Kỳ Môn Độn Giáp ban đầu có bốn nghìn ba trăm hai mươi cục, đến tay Hoàng Đế, ông ta chỉ hiểu được một nghìn không trăm tám mươi cục.

Đến thời Trương Lương là bảy mươi hai cục.

Hiện tại đến tay Tề Thiết Chủy chỉnh lý ra chỉ còn bốn mươi hai cục, đã vô cùng hiếm có.

Thế giới lưu truyền chỉ có mười tám cục, các cục khác đều là Trần Mộc tìm được từ một Hán mộ trước đó.

Kỳ Môn Độn Giáp tuy huyền diệu, nhưng nó thực ra là binh pháp và lý luận mệnh số.

Dùng nó để bày trận thuộc về phát huy dư nhiệt.

Trận Kỳ Môn Độn Giáp còn gọi là Bát Trận, chia làm tám môn: Khai Môn, Hưu Môn, Sinh Môn, Tử Môn, Kinh Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Cảnh Môn, Sinh Môn là sống, Tử Môn là chết, vào các môn khác, thì lại thấy Bát Môn, tuần hoàn luân chuyển.

Tám ám môn mà Trần Mộc tìm thấy, tự nhiên liền nghĩ đến thuyết Kỳ Môn Độn Giáp.

Những ám môn này thực ra vô cùng hẹp, chỉ có thể vừa một người nghiêng mình đi qua.

Ở đây sương mù giăng lối, bên ngoài lại có một chuyên môn có thể xoay chuyển, chỉ cần đẩy một cái, là có thể mở ra.

Sau khi vào bên trong, cửa trượt tự động đóng lại, không sờ vào căn bản không thể nhìn ra ở đây còn có điều ẩn khuất như vậy.

Trần Mộc có chút cảnh giác với sự bất cẩn của mình.

Anh ta không phải là một người lỗ mãng, nhưng vừa rồi quá vội vàng cầu lợi.

Kỳ dâm xảo kỹ dưới thiên hạ đều lấy nhỏ bé và tinh xảo làm vinh, cái này lại đi ngược lại, tức lớn và toàn diện, ngược lại khiến anh ta phòng không kịp.

Anh ta quay lại chỗ bia đá, nói phát hiện của mình với mọi người, mọi người xôn xao.

Môn học này vô cùng thâm sâu, bọn họ đều là những học sinh, làm sao có thể hiểu được những điều này.

Văn Cẩm trầm tư một lát, đột nhiên nói: "Vừa rồi hành vi của Trà Cô Tiếu quỷ dị như vậy, hình như bị một nữ quỷ nhập hồn, lẽ nào con quỷ này chính là chủ nhân của ngôi mộ này, cái ám môn vừa nãy anh ta chui vào, lẽ nào chính là Sinh Môn?" Trần Mộc thấy trong mắt cô ta thần thái rạng rỡ, dường như đã nghĩ ra điều gì, hỏi cô ta: "Cô có

phải là nghĩ ra điều gì không?" Văn Cẩm bảo bọn họ đi theo mình, cô ta quay người đi đến trước khối bia đá kia, cũng bắt chước bộ dạng của Trà Cô Tiếu vừa nãy, nửa quỳ xuống, bắt đầu chải đầu.

Dáng người của cô ta vô cùng đẹp, một tư thế như vậy, vô cùng quyến rũ, lập tức mấy người đàn ông đều nhìn ngây người.

Cô ta chải mấy cái, lại rất gồng mình xoay xoay đầu, vừa xoay, cô ta đột nhiên liền run lên, lập tức kêu lên: "Tìm thấy rồi!" Mọi người vừa nghe lập tức vây lại, đối diện với bia đá nhìn đông nhìn tây, làm nửa ngày lại không nhìn thấy gì, Văn Cẩm nói: "Không đúng, các anh nhất định phải như em vậy, quỳ ở đây, mới có thể nhìn thấy!" Trần Mộc dường như có chút tỉnh ngộ, vội quỳ xuống, Văn Cẩm đè một cái lên vai anh ta, nói: "Anh cao quá, thấp xuống một chút nữa, ánh mắt không thể nhìn thẳng, phải nhìn nghiêng, nhìn chằm chằm vào thái dương của mình." Trần Mộc cảm thấy buồn cười, cũng bắt chước bộ dạng của cô ta, chải chải đầu, rồi vô cùng nữ tính liếc một cái.

Đột nhiên anh ta liền nhìn thấy mình trong ảnh ngược của bia đá, ở vị trí thái dương có ba con cá nối đuôi nhau rất mờ nhạt.

Anh ta lại động đầu một chút, phát hiện chỉ cần góc độ hơi lệch đi, liền lập tức biến mất không nhìn thấy nữa.

Anh ta "ồ" một tiếng, cuối cùng đã biết cái gọi là hữu duyên có ý nghĩa gì, trong lòng không khỏi thầm mắng.

Xem ra, chỉ có người phụ nữ yêu cái đẹp, tình cờ quỳ trước khối bia đá này chỉnh lý tóc, mới có khả năng nhìn thấy ký hiệu này.

Hơn nữa cao quá hay thấp quá đều không được, may mà Văn Cẩm quan sát tỉ mỉ, nếu không mình là một người đàn ông to lớn, dù nghĩ thế nào cũng không tìm thấy bí mật này.

Anh ta tỉ mỉ nhìn chằm chằm vào con cá này, phát hiện ký hiệu này

cũng đang từ từ di chuyển, xem ra, bên trong khối bia đá này, hẳn là có một cơ quan có tốc độ xoay chuyển giống với vách ao.

Vị trí mà ký hiệu này chỉ vào, vĩnh viễn là cái gọi là thiên môn.

Anh ta nghĩ đến đây, vội bảo Văn Cẩm nhìn chằm chằm, mình bật một chiếc đèn pin, chạy đến bên ao, định vị từng ám môn một.

Đến ám môn thứ ba, Văn Cẩm thấy ký hiệu và điểm sáng đèn pin trùng khớp, kêu to một tiếng: "Chính là cái này!" Tất cả mọi người reo hò một tiếng, ngay cả Trần Mộc cũng không kìm được nắm chặt nắm đấm.

Anh ta dùng sức đẩy ám môn ra, là người đầu tiên nghiêng mình đi vào, bên trong là một hành lang vô cùng hẹp, thẳng tắp dẫn vào bên trong.

Lần này Trần Mộc vô cùng cẩn thận, anh ta sờ sờ vách tường xung quanh trước, xác định không còn cơ quan nào khác, mới gọi bọn họ vào.

Hành lang này cũng được xây bằng những phiến đá thanh cương, chỉ rộng vừa một người, hai người hơi béo một chút thì không thể đi qua được.

Trần Mộc cầm đèn pin đi ở phía trước, liếc mắt nhìn qua, phát hiện bóng tối phía trước, hòa lẫn với màu sắc của đá thanh cương, biến thành một cảm giác xanh u u.

Dường như là màu sắc của U Minh.

Anh ta thu liễm toàn bộ tinh thần, đi rất cẩn thận.

Chỉ cần có một tiếng động kỳ lạ là phải dừng lại đợi nửa ngày.

Tuy nhiên lúc này anh ta đã hoàn toàn trở thành lãnh tụ tinh thần của nhóm người này, mọi người đều nghe lời anh ta, không ai dám nói

nửa câu vô nghĩa.

Bọn họ đi được khoảng nửa điếu thuốc, trước sau đều đã tối đen như mực.

Chương 880

Trần Mộc cảm thấy dường như toàn bộ vũ trụ chỉ còn lại mấy người bọn họ, trong lòng anh ta cũng bắt đầu không thoải mái.

Lúc này, hành lang bắt đầu nghiêng lên phía trên.

Anh ta thuận theo thế này nhìn lên, phát hiện ở một nơi rất xa phía trước vậy mà lại xuất hiện ánh sáng.

Mờ ảo mờ ảo, giống như ánh sáng hoàng hôn, không sáng lắm, nhưng rất ấm áp.

Trần Mộc biết nơi đó đã đến cuối đường rồi, kêu một tiếng, mấy bước liền chạy vọt tới.

Chỉ thấy điểm sáng kia càng ngày càng gần, đột nhiên dưới chân bằng phẳng, toàn bộ thế giới dường như đột nhiên bị ánh sáng vàng bao phủ.

Anh ta vội nheo mắt nhìn, không khỏi kinh hô một tiếng, suýt chút nữa quỳ xuống.

Trước mặt bọn họ, xuất hiện một căn phòng hình vuông khổng lồ.

Điều này tuyệt đối không phải là rộng lớn đơn thuần, đó là một loại bá khí cực đoan.

Toàn bộ không khí kiến trúc chỉ có thể dùng từ hùng vĩ để hình dung, quả thực khiến người ta có một cảm giác không thể không quỳ xuống.

Mỗi bên của căn phòng, đều có mười cây cột gỗ kim tơ nam mộc nguyên khối, ba người ôm không xuể, giống như những cây cột chống trời ở chân trời góc biển.

Toàn bộ căn phòng được xây bằng gạch hoàng tương, dài rộng mười trượng, phía trên xà nhà điêu khắc, mái hiên vẽ, chỉ riêng rồng vàng năm móng đã có mười con, cực kỳ vàng son lộng lẫy.

Mà trên bảo đỉnh cao gần mười mét, khảm một bức tinh đồ năm mươi ngôi sao, mỗi một ngôi sao, đều là một viên dạ minh châu rực rỡ, ước tính đều to bằng trứng ngỗng, đang phát ra ánh sáng vàng mờ ảo.

Trong bốn góc của căn phòng, mỗi góc có một tấm gương lớn, ánh sáng phản chiếu lẫn nhau, tuy không sáng lắm, nhưng đủ để chiếu sáng toàn bộ không gian.

Điều khiến bọn họ kinh ngạc nhất, lại là ở giữa căn phòng, đặt một cái đĩa đá khổng lồ.

Trần Mộc vừa nhìn đã biết, phía trên đĩa đá, là một mô hình cung điện quy mô hoành tráng.

Mặc dù chỉ là một mô hình, nhưng lầu rồng điện ngọc, giả sơn suối chảy, mọi thứ đều đầy đủ, vô cùng hùng vĩ.

Trần Mộc hưng phấn đi vòng quanh mô hình mấy vòng, lập tức hiểu ra, đây chính là mô hình của Vân Thiên Cung.

Hắn vốn không tin trong cổ mộ này lại có một cung điện kỳ quái như vậy, nên cũng không cảm thấy thất vọng.

Nhưng những khúc mắc trong lòng càng dày đặc hơn, xem ra, Uông Tàng Hải thực sự đã tạo ra một Thiên Cung, vậy thì Thiên Cung này rốt cuộc ở đâu?

Lẽ nào thực sự trên trời?

Phát hiện này quá kinh người, tất cả mọi người đều hưng phấn hò reo.

Mấy nam sinh còn đùa giỡn, khiêng Hoắc Linh lên bàn đá.

Hoắc Linh ngây ngô cười, vừa đứng vững thì đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, nhảy xuống, kêu lớn: "Trên đó có một người chết!" Trần Mộc giật mình, vội vàng phi thân nhảy lên xem.

Chỉ thấy chính giữa toàn bộ mô hình là một vườn ngọc đá hình tròn, bên trong khu vườn.

Trên một tảng đá, có một bộ *cán thi* đã hoàn toàn khô quắt đang ngồi *đả tọa*, y phục trên người đã rách nát hoàn toàn, phần thân thể lộ ra có màu đen.

Đây là một bộ *tọa hóa kim thân* cực kỳ khó tìm, được *phong cán* tự nhiên rất tốt.

Chỉ cần lăn qua lớp bột vàng (*kim phấn*) là có thể đưa vào tự viện để thờ phụng rồi.

Bộ thi thể này một tay chỉ lên trời, một tay chỉ xuống đất, tóc và móng tay cũng như những *kim thân* khác, sau khi chết đều không ngừng sinh trưởng.

Đặc biệt là móng tay, gần như dài bằng ngón tay rồi, trông hơi bất thường.

Hắn phi vọt một cái nhảy đến trước bộ *thây khô* này, không chút ngần ngại, liền kiểm tra miệng của nó trước, phát hiện trong miệng không có gì.

Sau đó, hắn giữ chặt nách nó, dọc theo đó mà ấn xuống.

Văn Cẩm cũng nhảy lên, nhìn thấy rõ mồn một.

Cô vội vàng nhảy vọt ra sau lưng Trần Mộc, nhẹ giọng chất vấn: "Rốt cuộc anh là ai, sao lại biết bộ thủ đoạn *đổ đấu* này!" Trần Mộc liếc nhìn cô ta một cái, không hề đáp lời.

Văn Cẩm tức giận, một tay tóm lấy tay hắn, nói: "Rõ ràng anh là dân *đổ đấu*, nếu không sao có thể bình tĩnh đến thế trong cổ mộ?

Anh theo chúng tôi rốt cuộc là có mục đích gì?" Trần Mộc ra hiệu im lặng, chỉ vào bộ *thây khô* này, nói: "Những điều này không quan trọng, cô nhìn xem!" Nói rồi, hắn cởi y phục của *cán thi*, chỉ thấy trên bụng bộ thi thể này có một vết sẹo rất dài.

Từ xương sườn cuối cùng bên trái cho đến đan điền, hắn tự mình ấn thử bụng *cán thi* trước, sau đó nắm lấy tay Văn Cẩm cũng ấn lên, Văn Cẩm khẽ rụt lại một cái.

Quả nhiên, trong bụng thi thể rõ ràng giấu thứ gì đó.

Trần Mộc đấu tranh tư tưởng rất lâu, lại liếc nhìn Văn Cẩm.

Văn Cẩm thuộc Bắc phái, tự nhiên giảng đạo nghĩa, cô lắc đầu nói: "Của không trong sạch, ắt gặp trời phạt." Trần Mộc thở dài một tiếng, cũng quyết định từ bỏ, hắn lùi lại một bước, cúi đầu lạy bộ thi thể đó một cái.

Đợi đến khi hắn ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện thi thể hình như có gì đó không đúng.

Hắn nhìn trái nhìn phải, đột nhiên hít vào một hơi khí lạnh, hóa ra bộ *thây khô* này, lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Đây đúng là xưa nay chưa từng có, ngay cả Tống Tử, hắn cũng chỉ thấy qua loại có thể chạy nhảy, chưa từng thấy loại biết cười.

Trần Mộc cảm thấy lòng mình thắt lại, vội vàng lùi lại một bước, toàn thân cảnh giác, chuẩn bị ứng phó động tác tiếp theo của nó.

Điều không ngờ tới là, bàn tay ban đầu chỉ lên trời của bộ *thây khô* kia, đột nhiên động đậy, biến thành ngang bằng chỉ về phía đông.

Đồng thời, cả căn phòng đột nhiên tối sầm, những *dạ minh châu*

trên bảo đỉnh không biết vì lý do gì, lập tức tắt ngúm.

Lúc họ đi vào, để tiết kiệm điện, đã tắt hết đèn pin rồi.

Lúc này những người khác đều sợ hãi kêu la, Trần Mộc phát hiện căn phòng tuy tối đi, nhưng không biến thành một mảnh đen kịt, vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Hắn phát hiện bốn viên *dạ minh châu* gần nhất với bốn bức tường không hề tắt, giống như những ngọn đèn đường lờ mờ trên con hẻm đen kịt, chỉ chiếu sáng một khu vực nhỏ.

Lúc này, bên cạnh truyền đến giọng run rẩy của Lý Tứ: "Trên tường có… có… mặt!" Trần Mộc giật mình, vội vàng quay đầu nhìn.

Chỉ thấy bức tường gạch hoàng tương được chiếu sáng bởi viên *dạ minh châu* phía đông, đều xuất hiện sự biến hóa của ánh sáng và bóng tối, vô cớ hiện ra một khuôn mặt người trắng bệch khổng lồ.

Trần Mộc biết chắc chắn lại là một trò đánh lừa, hơi chán ghét nhảy xuống đài đá.

Hắn đi đến trước bức tường gạch phía đông, phát hiện trên tường thực ra là một bức *ảnh họa*, loại họa này là khi ánh sáng chiếu đến từ một góc độ cố định.

Do bóng của những vết khắc trên tường tạo thành, nếu góc độ ánh sáng không đúng, bức họa sẽ không xuất hiện.

Nhưng vì những đường nét này quá quỷ dị, trong tình huống cực kỳ căng thẳng, rất dễ bị người ta tưởng tượng thành khuôn mặt người đáng sợ.

Chương 881

Hắn nhìn kỹ, không khỏi trong lòng khẽ động.

Bức *ảnh họa* trước mắt dường như là một bức họa tự sự, hơn nữa xét nội dung, hẳn là đang thể hiện tình hình lúc Vân Thiên Cung vừa hoàn công.

Hắn thấy cái gọi là Thiên Cung, thực ra được xây dựng trên một dãy núi cực kỳ dốc.

Đỉnh núi mây mù bao phủ, che kín cả cung điện, mới tạo cho người ta một cảm giác trôi nổi trên mây.

Nhìn khung cảnh ngọn núi đó, dường như tuyết trắng bao phủ, độ cao hẳn là cực kỳ lớn, không biết là ở ngọn núi nào.

Hắn quay đầu, phát hiện bốn bức tường đều có *ảnh họa* xuất hiện, vội vàng quay sang bức tường gạch phía nam tiếp tục xem.

Chỉ thấy bức họa này, trên vách núi phía dưới Thiên Cung, bị đục khoét rất nhiều *sạn đạo* nối liền với các hang đá.

Một hàng công nhân, đang dùng một cỗ xe cẩu kéo một cỗ quan tài khổng lồ, dọc theo vách núi từng hang đá một mà kéo lên.

Còn đội ngũ tang lễ, thì xếp thành hàng, men theo *sạn đạo* khó khăn leo lên.

Trần Mộc "a" một tiếng, Thiên Cung này, lẽ nào lại là một lăng mộ, vậy trong quan tài chứa ai?

Hắn tiếp tục đi, bức *ảnh họa* phía tây càng thêm kỳ lạ.

Chỉ thấy *sạn đạo* trên vách núi, lại bốc cháy dữ dội.

Điều này hẳn là binh lính giữ lăng mộ sau khi nghi lễ nhập liệm

kết thúc, để đảm bảo an toàn cho lăng mộ, mà đã đốt cháy con đường duy nhất dẫn vào Thiên Cung.

Làm như vậy, cơ bản có thể chấm dứt tất cả các hành vi *đổ đấu* quy mô nhỏ.

Bất kể Nam phái hay Bắc phái, không ai có khả năng đến một nơi có độ cao như vậy.

Leo lên vách núi cao hàng trăm mét, để *đổ đấu*, là không thể và cũng không cần thiết.

Trong ký ức của hắn không hề gặp qua kiểu mộ táng như vậy, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Vội vàng chạy đến trước bức *ảnh họa* cuối cùng.

Vừa nhìn đã ngây người, vì bức họa này lại đơn giản đến lạ: Thiên Cung trên đỉnh núi đột nhiên biến mất, chỉ thấy một vùng tuyết trắng bao la.

Không chỉ vậy, ngay cả vách núi cũng bị một màu trắng che phủ.

Tuy không được sinh động cho lắm, nhưng Trương Khởi Linh đã biết đây hẳn là một trận tuyết lở.

Hắn đoán, có thể là lửa lớn làm nhiệt độ tăng lên, tuyết đọng trên đỉnh Thiên Cung lỏng ra, gây ra một trận tuyết lở quy mô lớn.

Không chỉ vùi lấp cả Thiên Cung dưới tuyết trắng, mà còn bao phủ cả ngọn núi, biến cung điện này thành một ngôi mộ thực sự.

Hắn nhìn đến đây, không khỏi thở phào một hơi.

Thật không ngờ số phận cuối cùng của Vân Thiên Cung này lại như vậy.

Xem ra Uông Tàng Hải cũng canh cánh trong lòng về điều này.

Tác phẩm xuất sắc của mình sau khi hoàn thành không bao lâu đã trực tiếp bị tuyết lở phá hủy, đủ khiến hắn uất ức đến chết.

Cũng khó trách hắn phải ghi lại chuyện này thông qua cách thức bí ẩn như vậy.

Đây hẳn là lăng mộ của một nhân vật có địa vị hiển hách, hắn chắc chắn không thể công khai tác phẩm này ra thế gian.

Nhưng với tính cách thích khoe khoang của hắn, hắn chắc chắn sẽ bằng cách nào đó cho hậu nhân biết.

Trong các tác phẩm của mình, còn có một tòa Vân Thiên Cung hùng vĩ như vậy.

Hiện tại điều duy nhất không biết, chính là ngôi mộ này chôn cất người nào.

Trần Mộc hít một hơi thật sâu, lúc này, hắn đột nhiên thấy Văn Cẩm và hai người khác đang cố gắng dịch chuyển tấm gương lớn ở góc đông nam.

Hắn cảm thấy rất kỳ lạ, vội vàng hỏi cô ta đang làm gì, Văn Cẩm sốt ruột nói: "Tôi vừa thấy Trà Cô Tiếu nấp sau tấm gương này, rồi thoắt cái biến mất." Trần Mộc lúc này mới nhớ ra chuyện Trà Cô Tiếu, vội vàng đến giúp một tay.

Tấm gương đồng văn "Phúc" dát vàng cao 2 mét này cực kỳ nặng.

Họ dùng hết sức lực toàn thân, mới dịch chuyển được nửa mét.

Mọi người ghé đầu nhìn vào, chỉ thấy trên vách tường phía sau tấm gương, lại có một cái lỗ vuông cao hơn nửa người.

Trần Mộc chiếu đèn pin vào bên trong, chỉ thấy một mảnh đen kịt, không biết thông đến đâu.

Trà Cô Tiếu khi quy hoạch địa cung mấy ngày trước, không hề

phát hiện ở đây còn có một căn phòng lớn như vậy.

Nhưng Trần Mộc sớm đã biết, địa cung không hề đơn giản như cô ta quy hoạch.

Vì *trầm thuyền táng* khác với *lục táng*, có một quá trình trầm thuyền, trong quá trình này thuyền phải giữ thăng bằng tuyệt đối, nên yêu cầu về tính đối xứng của lăng mộ cực kỳ cao.

Địa cung mà Trà Cô Tiếu quy hoạch tuy không sai về nguyên tắc, nhưng rõ ràng là đầu nặng chân nhẹ.

Nếu cứ với kết cấu như vậy mà chìm xuống, ước chừng cả ngôi mộ sẽ đổ nhào xuống biển.

Lúc đó hắn cũng lười tranh giành, nên không nói với Trà Cô Tiếu.

Bây giờ nghĩ lại, ở đây có một con đường hầm dùng để cân bằng, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Hắn giải thích một chút với mọi người, bật đèn pin và là người đầu tiên đi vào.

Vì đèn pin đã được bật liên tục khi đi vào đường hầm, về cơ bản đều hơi thiếu điện.

Văn Cẩm liền bảo họ mỗi người một cái đèn pin ở trước và sau, những người khác tắt hết.

Đường hầm đá này khá rộng, gần như có thể bốn người đi song song.

Hoắc Linh thấy Trần Mộc và Văn Cẩm đi sát nhau như vậy, không khỏi có chút khó chịu, liền cố chen vào giữa.

Lúc này, Trần Mộc đã cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Hắn lờ mờ thấy trong bóng tối phía trước, có thứ gì đó đang nhúc nhích.

Đồng thời, mùi hương ngày càng nồng nặc trong không khí cũng khiến hắn chú ý.

Cảm giác này, giống như họ đang tiến gần đến nguồn gốc của mùi hương.

Đi thêm vài bước nữa, những mùi này đã thơm đến mức khiến hắn không thể tập trung tinh thần.

Chương 882

Hắn quay đầu định hỏi Văn Cẩm, đột nhiên phát hiện, mấy người phía sau đã ngã xuống đất.

Văn Cẩm sờ trán mình, mơ hồ liếc nhìn hắn một cái, rồi lập tức ngã vào lòng hắn.

Trần Mộc kêu thầm không ổn, lập tức bịt mũi nín thở, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Hắn chỉ cảm thấy một cơn buồn ngủ không thể chống cự ập đến, bắt đầu dựa vào vách tường.

Sau đó dần dần mất đi ý thức, trong mơ hồ, hắn thấy Trà Cô Tiếu ngồi xổm xuống, không chút biểu cảm nhìn hắn.

Trần Mộc nói đến đây, hít một hơi thật sâu, rồi im lặng.

Một lúc sau hắn mới nói: "Khi tôi tỉnh lại thì đã nằm trên giường bệnh bên ngoài, không nhớ được bất cứ chuyện gì." "Mãi đến mấy tháng sau, tôi mới dần dần bắt đầu nhớ lại một số mảnh ký ức vụn vặt, rồi vài năm sau đó, tôi bắt đầu nhận ra cơ thể mình có chút vấn đề." "Những gì anh nói này, căn bản là không thể nào xảy ra được." Trần Tiểu Đao nghi hoặc nói.

Vì *hóa thân* này của Trần Mộc chỉ mới được tạo ra mấy tháng trước.

Làm sao có thể cùng Trà Cô Tiếu của nhiều năm trước xuống cái gọi là hải mộ được.

Sau khi nghe Trần Tiểu Đao nói, Trần Mộc cũng trăm mối không thể giải.

"Tôi nhớ ra rồi, lúc đó họ gọi tôi là Trương Khởi Lân!" Trần Mộc

hồi ức một chút, nói.

Như vậy thì có thể giải thích rõ ràng. *Hóa thân* này của Trần Mộc, lại có những ký ức khác.

Nhưng ký ức này làm sao lại chạy vào đầu hắn, ai cũng không thể nói rõ.

Thôi thì đợi lên trên rồi hỏi Trần Mộc sau vậy.

Chuyện phát sinh biến hóa như vậy, Trần Tiểu Đao thực sự không ngờ, nhưng xoay ý nghĩ một cái, hiện tại nghĩ những điều này cũng không có ích gì.

Bất kể ai thật ai giả, đều phải đợi mấy người thoát ra ngoài rồi mới có ý nghĩa.

Bằng không chết ở đây, biết được chân tướng thì có thể làm gì?

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu Đao vội vàng định thần lại, thả lỏng bản thân một chút.

Lúc này, hắn phát hiện Bàn Tử đã đi đến trước tấm bia đá, khom người vụng về, cong ngón tay út, ở đó lơ đãng chải đầu.

Trần Tiểu Đao nhíu mày, quát: "Thằng Bàn Tử chết tiệt, mày lại giở trò gì thế, mày không thể yên tĩnh một chút à?" Bàn Tử quay đầu, giả giọng nữ nói: "Tao đang chải đầu, chải đầu thì có lấy mạng mày đâu, mày lắm lời gì thế?" Trần Tiểu Đao đúng là hết cách, hỏi hắn: "Chải đầu?

Mày lẽ nào cũng muốn đi vào cái Thiên Môn kia xem sao?" Bàn Tử nói: "Đương nhiên, cảnh tượng hùng vĩ như vậy, Bàn gia ta làm sao có thể bỏ lỡ, huống hồ, mày xem chúng ta xuống một lần cũng không dễ dàng, con nhỏ kia lại chạy mất rồi, xem ra tiền công của chúng ta cũng không còn hy vọng, dù sao đi nữa, cũng phải đào vài viên *dạ minh châu* ra, cái gọi là có tiền thì không *đổ đấu*, đã *đổ đấu* thì

không thể về tay không mà.” Trần Tiểu Đao mắng: “Cảm tình mày vừa nãy nghe lâu như vậy, chỉ nghe thấy mỗi cái *dạ minh châu* à?” Bàn Tử nghe vậy không giận mà cười, dường như đã sớm chuẩn bị sẵn cách đối phó, nói: “Đương nhiên không phải, Bàn gia ta muốn vào Thiên Môn này, còn có một nguyên nhân cực kỳ quan trọng khác, các ngươi có biết là gì không?” “Ai biết trong hồ lô của mày bán thuốc gì, mày thích nói thì nói, đừng quên chúng ta hiện tại vẫn đang gặp nạn, nếu là những chuyện không đâu, thì thôi đi.” Bàn Tử tiếp lời: “Mày đừng vội, chuyện tao muốn nói này, có liên quan rất lớn đến tình cảnh hiện tại của chúng ta, mày vừa nãy không nghe đại ca nói sao, cái đường hầm vào Thiên Môn này là một đoạn dốc lên, mà căn phòng lớn chứa mô hình Thiên Cung lại rất cao.” “Cao chồng chất cao, ít nhất cũng có mười mấy mét, mày nghĩ xem cổ mộ này tổng cộng sâu bao nhiêu chứ, tao ước chừng bảo đỉnh của căn phòng kia, hẳn là điểm cao nhất của toàn bộ cổ mộ, chúng ta muốn ra ngoài, thì nên động não từ chỗ đó!” Trần Tiểu Đao nghe xong lòng sáng rõ, vội vàng tính toán một chút.

Lúc mới xuống đến mộ đạo dưới đáy nước, đã xem qua áp lực nước.

Lúc đó đã là dưới nước mười ba mét, cái hồ này mà mấy người hiện tại đang ở, lại sâu thêm mười mấy mét nữa so với cơ sở đó.

Tức là chúng ta hẳn đang ở khoảng từ hai mươi đến ba mươi mét dưới mặt nước.

Tính như vậy, phần đỉnh của căn phòng chứa mô hình Vân Thiên Cung, cách đáy biển nhiều nhất cũng chỉ chưa đến mười mét, quả thực đúng như Bàn Tử đã nói.

Vừa nãy Trần Tiểu Đao chỉ lo nghe kể chuyện, thật sự không chú ý đến những chi tiết này.

Không khỏi nhìn Bàn Tử bằng con mắt khác, tên này trông có vẻ lỗ mãng, kỳ thực trong lòng thông minh lắm.

Xem ra sau này có chuyện gì cũng không thể giấu hắn, nghĩ đến đây, Trần Tiểu Đao liền nói với hai người: "Lần này Bàn Tử đúng là nói trúng điểm mấu chốt rồi, nhưng hiện giờ biết được những điều này cũng không ích gì, chúng ta tay không tấc sắt, đừng nói là leo lên bảo đỉnh cao mấy chục mét, cho dù leo lên được rồi, trong tay không có dụng cụ, mấy tầng gạch đỉnh bên trên, làm sao mà phá ra được." "Tôi thấy chúng ta vẫn phải đi tìm vài món *minh khí* kim loại kha khá đã, nhanh chóng thực hiện kế hoạch *phản đả đạo động*, kéo dài thêm nữa, e rằng sẽ bỏ lỡ thời gian thủy triều rút." Nói thì nói vậy, kỳ thực trong lòng mấy người đều không chắc chắn.

Vì suốt dọc đường đi, những món đồ tùy táng thấy được trừ đồ sứ thì là đồ đá, ngay cả một món kim loại cũng không có, hơi không phù hợp với lẽ thường.

Lờ mờ cảm thấy có lẽ đây cũng là sự sắp xếp đặc biệt của chủ mộ, hiện tại chỉ có thể đi tìm ở hậu điện, nếu ở đó cũng không có, thì đúng là trời muốn diệt ta rồi.

Bàn Tử nghe lời Trần Tiểu Đao nói, cười ha ha, nói: "Cái này tôi cũng đã nghĩ kỹ rồi, bốn mặt căn phòng lớn kia không phải có những tấm gương đồng văn "Phúc" dát vàng sao?

Mày cũng là lão làng rồi, chắc chắn biết loại gương này trông như thế nào phải không?

Chúng ta tháo dỡ những tấm gương đó xuống, đồ vật đó nặng lắm, tuyệt đối có thể dùng làm búa được." Vừa nãy nghe cái tên này đã thấy quen thuộc, nghe hắn nói mới nhớ ra đúng là từng chạm qua loại đồ vật này.

Nhưng cụ thể trông như thế nào, cũng không nhớ rõ.

Thấy Bàn Tử nói chắc như đinh đóng cột, không giống nói bừa, không khỏi cũng yên tâm, nói với hắn: "Vậy được, chuyện này chúng ta cứ quyết định như vậy, việc không nên chậm trễ, chúng ta lập tức hành động, nhưng đến cái nơi đó rồi, mày tuyệt đối không được đụng vào bất cứ thứ gì khác, ngàn vạn lần đừng, nơi này khắp nơi là cơ quan, những năm tháng sau này của chúng ta còn dài lắm, không đáng để vì vài món đồ của người chết mà giao phó tính mạng mình ở đây!" Bàn Tử nghe xong gật đầu, biểu thị ngoài gạch ra, những thứ khác tuyệt đối không đụng vào.

Sợ hắn còn tơ tưởng đến những viên *dạ minh châu* kia, Trần Tiểu Đao lại nhấn mạnh mấy lần, chỉ nói đến khi hắn phát phiền.

Trần Tiểu Đao lại hỏi rõ cấu trúc cụ thể của nơi đó, nói rõ từng tình huống có thể gặp phải và các biện pháp cần thiết phải thực hiện cho hai người.

Sau đó ba người làm theo kế hoạch, trước tiên tìm đến Thiên Môn, sau đó Bàn Tử đi đầu, Trần Mộc theo sau, Trần Tiểu Đao kẹp ở giữa, thẳng tiến vào con đường hầm hẹp và dài đó.

Trong lời kể của Trần Mộc đã nghe qua cảnh tượng trong Thiên Đạo, nhưng mấy người tự mình đi vào, lại có một tư vị khác.

Lúc đầu không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy như đang đi trên con hẻm lát đá ở Tây Đường, Gia Hưng vào buổi tối, chỉ là hơi chật một chút mà thôi.

Nhưng sau khi đi được một đoạn thời gian, trước và sau đều đã không còn thấy điểm cuối, mới bắt đầu hoảng sợ.

Tối thì không sợ, chỉ là xung quanh quá yên tĩnh, ba người đều đi giày vải, tiếng bước chân lạch bạch rất rõ ràng, trong đường hầm hẹp và dài nghe có vẻ rất quái dị.

Dường như có quái vật nào đó đang đi theo phía sau, Bàn Tử thần kinh lớn, không cảm thấy gì về điều này, chỉ là đường hầm này quá chật, hắn đi rất khó chịu, cũng trực tiếp oán trách: "Cái đường hầm đá chết tiệt này không biết là ai xây, rõ ràng là kỳ thị bọn Bàn Tử chúng ta, mày nói cái Thiên Đạo thông lên Thiên Môn sao lại hẹp hòi đến mức này, nếu đường lên trời đều như vậy, thì Phật Di Lặc cũng không cần ra khỏi nhà nữa." "Không thể nói như vậy được, hắn thiết kế như vậy chắc chắn có lý do của hắn, đây là *thuyền táng*, thuyền có lớn đến mấy cũng có giới hạn, ước chừng hắn để nhấn mạnh Thiên Cung của mình, những nơi khác đành phải tiết kiệm không gian.

Hơn nữa từ trước đến nay dân *đổ đấu* đều thấp bé gầy gò, ai mà nghĩ Bàn Tử cũng có thể làm cái nghề này." Trần Tiểu Đao nói.

Bàn Tử nghe xong rất đắc ý, nói: "Đúng vậy, nói đến phái Mạc Kim, từ xưa đến nay, không nói gì khác, luận về vóc dáng thì Bàn gia ta sao cũng là đệ nhất, nhưng béo thì béo, một chút cũng không ảnh hưởng đến thân thủ của ta đúng không, cái này gọi là ——ái da!" Bàn Tử đang nói thì đột nhiên đứng khựng lại, không đi được nữa.

Hóa ra hai vai hắn đã đụng vào hai vách đá hai bên, kẹt cứng trong đường hầm.

Trần Tiểu Đao cười lớn: "Kêu mày khoác lác, tự vả mặt mình rồi chứ." Bàn Tử nhích về phía trước một chút, nhưng thế nào cũng không qua được, thắc mắc nói: "Mày đừng cười vội, không đúng, tao vừa nãy vẫn đi rất thuận, sao lại kẹt cứng rồi." Trần Tiểu Đao nhìn xung quanh, nói: "Xem ra đường hầm đá này không phải dài rộng như nhau, có thể đoạn vừa vào hơi rộng một chút, bây giờ dần dần hẹp lại rồi, mày lùi lại mấy bước, xem có rút ra được không." Bàn Tử vặn vẹo cái mông lớn, dùng sức lùi lại mấy bước, nhưng vẫn như cũ, nói: "Không đúng không đúng, không phải nguyên nhân này, đường hầm này rõ ràng hẹp hơn lúc nãy, tao thấy bức tường này có vấn đề, tao

thấy chuyện này e rằng không ổn." Vừa nãy một mạch đi thẳng về phía trước, cũng không chú ý đến những vách tường này.

Lúc này nghe Bàn Tử nói vậy, hai người cũng cảm thấy dường như đã hẹp lại một chút.

Thế là tay trái và tay phải chống vào hai vách tường, một cảm giác kỳ lạ chợt truyền đến, ba người đều giật mình: "Không hay rồi, hai vách tường này dường như đang khép lại!" Trần Mộc cũng sờ sờ tường, gật đầu, nói: "Xem ra có biến cố, không còn thời gian nữa, chúng ta rút ra ngoài rồi tính tiếp!" Mấy người lúc này đều vô cùng căng thẳng.

Trong mộ, loại cơ quan này là đáng ghét nhất và cũng chí mạng nhất.

Hai vách tường ép lại.

Trừ phi là gân thép xương sắt, bằng không chắc chắn không thể chống lại những bức tường đá này.

Ba người lập tức quyết định, quay đầu chạy bán sống bán chết.

Bàn Tử thấy tình hình không ổn, vội vàng nghiêng người dùng sức.

Chương 883

Hắn sốt ruột kêu lớn: "Đợi tao, đợi tao, đừng có lo mỗi bản thân mình." Khi Trần Tiểu Đao chạy đến chỗ lối ra, hai vách tường kia rõ ràng đã khép lại rất nhiều, ngay cả hắn cũng phải nghiêng người mới có thể lách qua.

Bàn Tử càng không thể, gần như chỉ có thể đi ngang như cua.

Trần Mộc đưa tay ra mở cái cửa mật, loay hoay hai cái, đột nhiên chửi một tiếng, quay đầu lại nói với hai người: "Có người ở bên ngoài đã đóng sập cửa lại rồi!" Bàn Tử nghe xong, mặt tái xanh, mắng lớn: "Cái Thiên Môn chó chết này, lần này xong đời rồi, các ngươi mau nghĩ cách đi, nếu không mấy anh em hôm nay về chầu Diêm Vương rồi!" Nhìn vách tường đá này từng chút từng chút ép lại, thật mẹ kiếp còn khó chịu hơn chết.

Nhưng trong một lúc thì có thể có cách gì chứ, tình huống này trừ phi có kỳ ngộ, bằng không đại la thần tiên cũng hết cách, nói: "Có thể có cách gì chứ, chạy về phía trước đi, chạy nhanh nói không chừng còn có một tia sinh cơ!" Trần Mộc một tay kéo Trần Tiểu Đao, lắc đầu nói: "Qua đó ít nhất phải mười phút, không kịp nữa rồi, chúng ta nhìn lên trên xem sao!" Nói rồi hai chân hắn đạp vào hai vách tường, cứ thế leo lên phía trên.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trên cũng một mảnh đen kịt, cũng không thấy bất kỳ dấu hiệu nào rộng hơn.

Không biết leo lên có ích gì.

Nhưng sự việc đến nước này, dù sao cũng tốt hơn là ở đây chờ chết.

Hắn liền hô Bàn Tử cùng nhau leo.

Đường hầm này hẹp lại, leo lên gần như tiện lợi như đi bộ, ba người một mạch đi lên, trong vòng mấy phút đã leo thẳng mười mấy mét.

Bàn Tử không khỏi tặc lưỡi, nói: "Vẫn là đại ca này nhanh trí, bây giờ thì tốt rồi, chúng ta có thể nhảy lầu tự sát trước khi bị ép thành bánh thịt!

Khỏi phải chịu cái khổ nhục đó." Không nghe ra Bàn Tử có thật lòng hay không, nhưng mấy người nghĩ đến việc bị ép thành bánh thịt thì một trận buồn nôn, đây không phải là cái chết sảng khoái.

Nói không chừng còn có thể nghe thấy tiếng xương sọ của mình bị ép vỡ.

Lúc này Trần Mộc ở phía trên kêu: "Trước tiên đừng suy nghĩ lung tung, chúng ta vẫn còn thời gian, các ngươi còn nhớ hay không, cái đường hầm dưới quan tài kia?" Bàn Tử nói: "Đương nhiên nhớ, nhưng có liên quan gì đến chúng ta?" Lời vừa ra khỏi miệng hắn đã "ồ" một tiếng: "Tôi hiểu rồi, anh là nói, chúng ta phải học tập tinh thần của hắn, không đến phút cuối cùng vĩnh không từ bỏ có phải không?" Trần Mộc nói: "Không phải, trên thế gian này không có tên *đổ đấu* nào không đi địa cung mà lại chui rúc vào vách tường địa cung, nếu là vậy, thì chỉ có một lý do, hắn đã gặp phải hoàn cảnh khó khăn nào đó buộc phải đào một cái động trên tường địa cung để thoát thân." Trần Tiểu Đao nghe xong liền hiểu ra, không khỏi trong lòng khẽ động, nói: "Anh là nói người đào cái lỗ này, cũng giống như chúng ta, cũng bị buộc phải đào cái đường hầm này trong tình huống như vậy sao?" Hai người không thể không bội phục tư duy nhanh nhạy của Trần Mộc, cũng biết vì sao hắn lại leo lên trên.

Sàn nhà và hai vách tường đều là đá thanh cương, trừ phi có thuốc nổ, bằng không thế nào cũng không thể đào ra một cái lỗ được.

Nơi duy nhất có thể ra tay, chắc chắn chỉ có trần nhà mà không thể nhìn thấy.

Trong lúc nói chuyện ba người đã leo đến đỉnh, lên trên nữa là một lớp gạch xanh.

Trần Tiểu Đao gõ một cái, không khỏi đại hỉ, mấy người đoán không sai, trần nhà quả nhiên là rỗng.

Loại gạch này chỉ có thể chịu nén chứ không thể nổ, có dụng cụ thích hợp, mở một lỗ hẳn là rất tiện lợi.

Nhưng nhìn xung quanh, chỉ thấy một mảnh đen kịt, không nhìn thấy đường hầm.

Bàn Tử nói: "Chết tiệt, Tiểu ca, anh nói đường hầm đá này dài như vậy, nếu hắn đào lối vào ở phía bên kia đường hầm thì sao?" Trần Mộc nói: "Bất kỳ ai gặp phải tình huống này, chắc chắn trước tiên sẽ chạy về phía lối ra, phát hiện cửa lối ra bị chặn lại, mới dùng đến biện pháp bất đắc dĩ như *phản đả đạo động*, vì vậy cửa đường hầm này chắc chắn ở gần đây, nếu hắn đào ở phía bên kia, chúng ta cũng chỉ đành chịu." Lời này nói rất có sức thuyết phục, Trần Tiểu Đao và Bàn Tử gật đầu, lấy lại tinh thần bắt đầu tìm kiếm sang hai bên.

Lúc này tình hình của Trần Tiểu Đao và Trần Mộc còn khá ổn, nghiêng người trước sau vẫn còn một nắm tay có thể đặt vào.

Bàn Tử đã gần như đến giới hạn rồi, phải hóp bụng lại mới có thể di chuyển trong khe hẹp này.

Có thể thấy áp lực mà điều này gây ra cho hắn khá lớn.

Trần Tiểu Đao an ủi hắn, nói rằng tỷ lệ nén của mỡ vẫn còn rất lớn, chỉ cần vách tường không chạm vào xương của mày, thì không sao cả.

Hắn nghe xong mặt tái xanh, xua tay kêu Trần Tiểu Đao đừng nói nhảm.

Mấy người bắt đầu từ ngoài cùng, liên tục bò vào trong mười mấy mét, nhưng không phát hiện ra gì.

Thực ra bò ngang còn tốn thể lực hơn bò lên.

Chân Bàn Tử đã bắt đầu mềm nhũn, mấy lần suýt trượt xuống.

Nếu hai vách tường khép lại thêm một chút nữa, đầu gối sẽ không thể co lại được.

Lúc đó di chuyển càng khó khăn hơn, phía trước lại một mảnh đen kịt, không biết cái đường hầm kia rốt cuộc được đào ở chỗ nào.

Nếu thật sự như Trần Mộc nói, lỡ như nó ở phía bên kia đường hầm, thì thật sự không biết phải đối mặt với tình huống nguy cấp hiện tại này như thế nào.

Lúc này, Trần Mộc ở phía trước đột nhiên dùng đèn pin chiếu vào hai người một cái, ra hiệu đi qua.

Trần Tiểu Đao và Bàn Tử tưởng cuối cùng đã tìm thấy rồi, mừng rỡ quá đỗi, vội vàng liều mạng chen đến bên cạnh hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi sững sờ, chỉ thấy trên gạch xanh trên trần nhà, có một hàng chữ viết bằng máu: "Trà Cô Tiếu hại ta, đường cùng, hàm oan mà chết, trời đất chứng giám —— Giải Liên Hoàn." Trần Tiểu Đao nhìn mà lòng kinh hãi, thầm nghĩ đây đâu phải tiểu thuyết võ hiệp, hỏi: "Cái… cái này là ý gì?

Người này lại là ai?

Vì sao lại nói Trà Cô Tiếu hại hắn?" Trần Mộc nói: "Cái Giải Liên Hoàn này cũng là người của đội khảo cổ, chính là người nắm giữ *xà mi đồng ngư*, chết trong rạn san hô kia." Trần Tiểu Đao "a" một

tiếng, đầu óc lại rối loạn.

Trần Mộc đẩy hắn một cái, nói: "Hắn đã để lại chữ ở đây, lại không bị mắc kẹt chết ở đây, chứng tỏ đường hầm chắc chắn ở gần đây, hiện tại không có thời gian nghĩ lời hắn nói là có ý gì, chúng ta mau đi tiếp." Bàn Tử đẩy Trần Tiểu Đao từ phía sau, cũng không còn cách nào suy nghĩ thêm, chỉ đành nghiến chặt răng di chuyển thêm mấy bước về phía trước.

Trên đỉnh tường gạch xuất hiện một cái lỗ đen ngòm.

Bàn Tử vui mừng kêu lớn, thực ra hắn đã đến giới hạn rồi.

Trước sau lưng đều bị đá thanh cương mài đến đỏ ửng như vừa mới tắm xông hơi kiểu Thổ Nhĩ Kỳ vậy.

Trần Tiểu Đao cũng chẳng khá hơn hắn là bao.

Thế nhưng hiện tại cũng chẳng vội vàng gì, Trần Mộc vươn người lên trước, chui vào, dùng chân thử đá hai bên vách đường hầm, xác định đủ chắc chắn, rồi mới kéo Trần Tiểu Đao vào theo.

Bàn Tử thì hơi phiền phức, một người không thể kéo nổi hắn, chỉ thấy hắn nổi giận gầm lên, dùng sức rướn người lên, đến mức da lưng bị mài mất một mảng lớn mới thoát ra được.

Sau khi ba người đứng vững, nhìn xuống dưới, không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Giữa hai bức tường đã kẹp lại chỉ còn một khe hẹp, ta không dám nghĩ nếu chưa thoát ra thì bây giờ sẽ ra sao.

Lần này thật sự là trời không tuyệt đường sống, chậm thêm mấy phút nữa, dù có phát hiện ra đường hầm thì ba người cũng không thể bò vào được.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đường hầm này thẳng đứng lên trên

khoảng hơn một người, rồi đột ngột đổi góc độ, nghiêng dần về phía đông.

Phỏng chừng nên là nó thông với đường hầm phía trên, thể lực của mấy người hiện tại đã cạn kiệt nghiêm trọng, không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Ba người bò đến đoạn dốc nghiêng, kiệt sức không chịu nổi, vừa dựa vào vách hầm đã thở dốc liên hồi.

Lúc này, phía dưới vọng lên tiếng tường đá hoàn toàn khép lại, mấy người thở phào một hơi, xoa bóp chân, đấm vào bắp chân đang căng cứng, cố gắng thả lỏng.

Vừa nãy thực sự quá căng thẳng, giờ đây vừa thả lỏng là cảm thấy hơi mơ màng, ngáp ngắn ngáp dài.

Bàn Tử dựa vào đó, mặt mày xám ngoét như tro tàn, khắp người da thịt trầy xước, vừa thở dốc vừa nói: "Lần này coi như nhớ đời rồi, sau khi về dù thế nào ta cũng phải giảm mấy cân, nếu không chữ Vương của ta sẽ bị viết ngược mất." Cái đường hầm gạch này vừa nghe họ nói qua, được đào rất tốt, xem ra Giải Liên Hoàn này cũng không phải hạng tầm thường.

Chiếu đèn lên trên, nhìn thấy toàn bộ đường hầm là hình chữ chi hướng lên, trong kiến trúc học, cách đào như vậy, dù xảy ra sạt lở quy mô nhỏ cũng sẽ không gây nguy hiểm lớn.

Nếu vì tiết kiệm sức lực mà đào thẳng một mạch lên, cả khối gạch phía trên đổ ập xuống thì kết cục chẳng khác nào bị một cái máy đóng cọc giáng xuống.

Bàn Tử nghỉ một lát, liền hỏi Trần Mộc: "Này tiểu ca, rốt cuộc chuyện này là sao vậy, sao hai mươi năm trước đi con đường này còn tốt đẹp, lần này suýt chút nữa bị kẹp chết, cậu có phải dẫn sai đường

rồi không!" Trần Mộc đang nhắm mắt dưỡng thần, suy nghĩ một lát rồi nói: "Khả năng này không lớn, trừ phi ký hiệu chỉ sinh môn trong bia đá kia đã bị người ta thay đổi, ngươi xem tình huống vừa rồi hiểm ác như vậy, phỏng chừng chúng ta đã tiến vào tử môn rồi." Bàn Tử liền khó hiểu hỏi: "Có khi nào là người phụ nữ kia phát hiện chúng ta chưa chết, lại đến ám toán chúng ta?" Trần Tiểu Đao lắc đầu, nếu nói cô ta độc ác thì hắn thừa nhận, nhưng không cho rằng cô ta có năng lực thay đổi cơ quan cổ mộ hàng trăm năm trước, điều này thật sự phi lý.

Chương 884

Thế nhưng ở đây lại không có người thứ năm.

Trần Tiểu Đao suy nghĩ một chút, không khỏi hơi nghi ngờ, lẽ nào là Chá Cô Tiếu?

Nhưng nghĩ lại thì điều đó cũng không thể.

Nếu Chá Cô Tiếu phát hiện ra mấy người, nhất định sẽ đến hội họp với họ ngay lập tức.

Trần Mộc nhận ra nỗi lo lắng của Trần Tiểu Đao, vỗ vỗ vai hắn, nói: "Thực ra ta đối với chuyện này cũng có một giả thiết, nếu ngươi bận tâm như vậy, không ngại nghe ta phân tích một chút." Trần Tiểu Đao là người tham gia vào chuyện này, hơn nữa có thể nói đã tự mình trải qua phần quan trọng nhất.

Hắn có thể đưa ra ý kiến, đương nhiên sẽ không từ chối, vì vậy gật đầu, mời Trần Mộc nói tiếp.

Trần Mộc nói: "Trước tiên giả thiết, hai mươi năm trước, Chá Cô Tiếu và Giải Liên Hoàn quen biết nhau, thậm chí quan hệ rất tốt, nhưng họ không thể hiện ra.

Vào lần đầu tiên chúng ta thám hiểm, Giải Liên Hoàn có thể đã phát hiện ra sự tồn tại của mộ dưới đáy biển, nhưng hắn không nói với bất kỳ ai, chỉ nói cho Chá Cô Tiếu biết." Hai người họ đều xuất thân đạo mộ, vào lúc này đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Vì vậy, lợi dụng lúc người khác không chú ý, họ đã dành thời gian lén lút lẻn vào cổ mộ này.

Cả hai đều là cao thủ, điều này chắc hẳn không hề khó.

Tuy nhiên, sau khi họ tiến vào cổ mộ, đã xảy ra biến cố ngoài ý

muốn, dẫn đến việc Chá Cô Tiếu nổi sát tâm, muốn thiết kế giết chết Giải Liên Hoàn.

Quá trình cụ thể mấy người không thể biết, nhưng có thể xác định Giải Liên Hoàn trong lúc đường cùng, đã để lại huyết thư trên đỉnh tường gạch của lối đi này, nhưng đột nhiên phát hiện mặt tường gạch này là rỗng ruột.

Hắn chắc chắn còn mang theo một số công cụ, liền cực nhanh đào một đường hầm, bảo toàn tính mạng.

Hai người đều gật đầu, phân tích đến đây có thể nói là hoàn hảo không tì vết.

Trần Mộc tiếp tục nói: Giải Liên Hoàn thoát thân chi hậu, hắn muốn mượn đường hầm này để thoát ra.

Nhờ kinh nghiệm của bản thân, sau mấy lần thất bại, cuối cùng hắn đã thoát khỏi cổ mộ này.

Sau đó hắn đương nhiên muốn tìm Chá Cô Tiếu tính sổ ngay lập tức, không ngờ sau khi gặp Chá Cô Tiếu, lại bị cô ta giết chết.

Thi thể của hắn bị ngụy trang thành bị rạn san hô đè chết một cách ngoài ý muốn.

Nghe hắn phân tích như vậy, Trần Tiểu Đao trong lòng có chút không thoải mái, nhưng lại không tìm ra lý do để phản bác.

Hơn nữa hắn cũng nói đây chỉ là giả thiết, đành tiếp tục nghe.

Sau đó, Chá Cô Tiếu vì một mục đích nào đó, hoặc thật sự là để tránh bão, đã dẫn tất cả mấy người vào mộ huyệt dưới đáy biển, rồi tự mình giả vờ ngủ.

Lúc này, cô ta phát hiện bí mật của đồ sứ, dẫn tất cả mọi người xuống dưới cái ao nước kia.

Điều này có lẽ cô ta không ngờ tới, cô ta không có cách nào, đành giả vờ bị nữ quỷ nhập thân.

Cô ta dẫn mấy người vào căn phòng đặt mô hình, rồi trong thông đạo phía sau tấm gương đó, đã làm cho tất cả chúng ta hôn mê.

Sau khi chúng ta hôn mê, cô ta hẳn đã làm một số chuyện với chúng ta.

Sau đó ta là người tỉnh lại trước, còn những người khác thế nào, ta không thể phán đoán.

Nhưng ta khẳng định những người khác cũng nên giống như ta, mất đi ký ức.

Trong hai mươi năm qua, dù có gặp lại đối phương, cũng chỉ cảm thấy quen mặt mà thôi.

Trần Tiểu Đao nghe đến đây, phản hỏi hắn: "Vì sao lúc đó cô ta không dứt khoát giết chết các ngươi luôn, như vậy chẳng phải là xong xuôi tất cả?" Trần Mộc nói: "Ta cũng không nghĩ thông, nhưng, có lẽ lúc đó cô ta cho rằng không cần thiết phải giết chúng ta, bởi vì dù sao chúng ta cũng chẳng biết gì." Giả thiết như vậy của hắn, gần như là tưởng tượng Chá Cô Tiếu thành một đại ma đầu tâm cơ sâu sắc, sớm có mưu đồ.

Trần Tiểu Đao thật sự không thể chấp nhận, trong ấn tượng của hắn, Chá Cô Tiếu sẽ không và tuyệt đối không phải là người như vậy.

Bàn Tử nghe đến đây, dường như có điều giác ngộ, nói với Trần Tiểu Đao: "Tiểu Đao, ta lại chợt nhớ ra một chuyện, có thể giải thích chuyện này, nhưng mà ta nói ra các ngươi đừng có mà cười ta nhé." Trần Tiểu Đao vừa nghe, lúc này đúng là lúc cần tập trung suy nghĩ rộng rãi, đầu óc Bàn Tử thẳng thắn, nói không chừng có thể nghĩ ra chuyện gì đó bất ngờ, vội vàng bảo hắn nói nhanh.

Hắn cố ra vẻ thần bí, nói nhỏ: “Ta thấy, chuyện này thực ra rất đơn giản, Chá Cô Tiếu sau khi đến chỗ này, có lẽ đã gặp phải thứ gì đó… không sạch sẽ, rồi trúng chiêu thôi.” “Tiểu ca vừa nãy chẳng phải nói Chá Cô Tiếu học phụ nữ chải tóc sao?

Ngươi nghĩ mà xem, đó chẳng phải là gợi ý cho các ngươi tìm cách phá thiên môn sao?

Chuyện này ai biết rõ nhất?

Chính là lão quỷ trong ngôi mộ này chứ ai.” “Ta thấy, cô ta chắc chắn đã bị oan hồn của chủ nhân ngôi mộ này khống chế, nếu tìm thấy cô ta, ngươi cứ trực tiếp hất một chậu huyết chó lên, buộc con quỷ đó ra là xong chuyện.” Trần Tiểu Đao thấy hắn nói càng lúc càng hoang đường, nói: “Giải thích của ngươi mẹ nó cứ như Liêu Trai chí dị vậy, ta và cô ta sống chung một đại viện bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ cảm thấy cô ta giống phụ nữ, cái này của ngươi không tính.” Bàn Tử nói: “Ta đâu có nói con quỷ này nhất định là phụ nữ đâu, cái bệnh thần kinh này còn chia ra lúc phát tác và không phát tác mà, nói không chừng cô ta trước mặt người thì rất bình thường, sau lưng lại thoa son đánh phấn thêu thùa thì sao.” Bàn Tử vừa nói liền giơ ngón tay út lên, Trần Tiểu Đao thấy buồn cười, nói: “Ngươi tưởng là Đông Phương Bất Bại à, còn thêu thùa, cái này của ngươi không hợp lý.” Trần Mộc nghe Bàn Tử nói, liền nói: “Không, cái hắn nói, ta thấy quả thật có khả năng, trong cổ mộ, quả thật từng xảy ra chuyện như vậy.” Bàn Tử thấy có người còn đồng ý ý kiến của mình, lập tức vênh váo, nói: “Ngươi xem, ta Bàn Tử tuyệt đối sẽ không nói bừa, ta phỏng chừng, chuyện này rất có liên quan đến việc ngôi mộ này nằm dưới đáy biển.

Phong thủy phong thủy, cái gọi là phong thanh thủy khởi, gặp nước mà dừng.” “Ngươi biết vì sao thủy quỷ phải tìm thế thân không, bởi vì hồn phách của nó không thoát ra được, ngôi cổ mộ này xây

dưới nước, phong thủy tuy tốt, nhưng đối với chủ nhân mộ lại vô cùng bất lợi." Nghe hắn nói có lý có lẽ, Trần Tiểu Đao cũng không khỏi bán tín bán nghi, nói: "Hay là, chúng ta cứ ghi nhớ đi, nếu thật sự tìm thấy cô ta, ta sẽ kiếm một cái ấn Phật đã khai quang ấn lên trán, xem có hiệu quả không." Mấy người lại tự đưa ra một số ý tưởng, lúc này chúng ta đều đã lấy lại sức.

Bàn Tử nhìn đồng hồ, nói: "Chúng ta cũng đừng ở đây mở đại hội đại biểu nữa, nếu thật sự như ta nói, chúng ta mà chết đói ở đây, hồn phách cũng chắc chắn không thoát ra được, đến lúc đó ngay cả đầu thai cũng không được, vậy thì thiệt thòi lớn rồi." Bàn Tử nói đến đây, gãi gãi lưng, lại hỏi: "Tiểu Đao, ngươi có cảm thấy, sau khi vào cổ mộ này, không biết từ lúc nào, trên người ngứa dữ dội không?" Trần Tiểu Đao đang định gãi, nghe hắn hỏi, không khỏi cũng rụt cổ lại.

Vừa nãy quá căng thẳng, cũng không chú ý, thực ra khi ở trong lối đi, hắn đã cảm giác vết thương bị liên hoa tiễn cắt rách có dấu hiệu hơi viêm.

Nhưng ngứa một lúc, lại dường như đỡ hơn.

Trần Tiểu Đao vén áo lên, nhìn vết thương, phát hiện vết sưng đỏ trên vết thương đã tiêu tan, cũng không còn cảm giác dị thường gì.

Hắn nói: "Có cảm giác, nhưng bây giờ đã không còn ngứa nữa, ở đây độ ẩm cao như vậy, có lẽ là dị ứng thôi." Bàn Tử ngứa dữ dội, nói: "Vậy cái dị ứng này có cách nào tạm thời chữa được không, ta vừa nãy ra một thân mồ hôi lạnh, bây giờ ngứa không ngừng." Nói đoạn, hắn còn không ngừng cọ lưng vào tường, nhìn thấy phía sau lưng đã bị hắn cọ ra những vệt máu, Trần Tiểu Đao thấy có gì đó không ổn.

Hắn đi tới xem xét, Bàn Tử vừa vặn vẹo cơ thể vừa quay lại, tay vẫn không ngừng gãi.

Hắn gạt tay Bàn Tử ra, dùng đèn pin chiếu vào, nhìn thấy trên vết thương bị liên hoa tiễn cào rách ở lưng hắn vậy mà mọc ra rất nhiều lông trắng, vô cùng ghê tởm.

Hắn tiện miệng nói: "Bàn Tử, ngươi bao lâu rồi chưa tắm?" Bàn Tử "a" một tiếng: "Tắm à?

Hỏi cái này làm gì, đây thuộc về riêng tư cá nhân, ta không tiện trả lời." "Ngươi mẹ nó có ngày không tắm rồi phải không, ta nói cho ngươi biết, ngươi cũng đừng sợ, trên lưng ngươi hình như mọc nấm mốc rồi, nấm mốc trắng, kỳ quan thiên hạ đó, phỏng chừng ngươi kiên trì thêm mấy tháng nữa còn có thể trồng ra linh chi đấy." Bàn Tử nghe mà mơ hồ, nói: "Gì cơ, nấm mốc trắng?

Nấm mốc còn có màu trắng à?

Ngươi nói chuyện đừng vòng vo như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?" Trần Tiểu Đao thấy Trần Mộc nhíu mày, dường như tình hình không ổn, cũng không dám đùa nữa.

Trần Mộc chen qua dùng tay ấn một cái, vừa ấn liền ra một bọc máu đen, khẽ nói với Trần Tiểu Đao: "Phiền phức rồi, vừa rồi trong liên hoa tiễn có hề khiêu." Trần Tiểu Đao thấy kỳ lạ, nhưng hắn vừa nãy cũng trúng tiễn rồi, theo lý thì phải giống hắn mới đúng.

Hắn vội vàng để lộ vết thương của mình ra, bày tỏ nghi vấn.

Trần Mộc nhìn vết thương của hắn, "chậc" một tiếng, cũng không rõ là chuyện gì.

Lúc này Bàn Tử sợ hãi hỏi: "Cái gì lông!

Mẹ nó đừng có nói trống không như vậy, lông mọc ở đâu?" Nói đoạn hắn lại dùng tay sờ, Trần Tiểu Đao vội vàng nắm lấy hắn, nói: "Đừng động, ngươi hình như mắc bệnh ngoài da rồi, để chúng ta xem kỹ lại cho ngươi, ngươi tuyệt đối đừng gãi, gãi nữa là sẽ để lại sẹo

đấy.” Hắn ngứa dữ dội, làm sao mà nhịn nổi, Trần Tiểu Đao nói với Trần Mộc: “Thế này không ổn, phải nghĩ cách thôi, ta từng nghe người ta nói, có một số người không chịu nổi cơn ngứa của bệnh ngoài da, thậm chí còn tự sát!” Bàn Tử kêu lên: “Mẹ nó ta bây giờ đã muốn tự sát rồi!

Ngứa chết ta mất, hay là ngươi học Quan Công cạo xương chữa thương, khoét hai miếng thịt đó của ta đi là được.” Cách dân gian thì có một cách, chỉ là hơi ghê tởm, Trần Tiểu Đao nói: “Khoét thịt thì không cần, ngươi thật sự nghĩ thịt ngươi nhiều à, ta cũng không phải Hoa Đà, nhưng ta trên người còn chút nước sát trùng, bôi cho ngươi trước, có thể hơi đau, ngươi phải nhịn đấy.” Trần Mộc sững sờ một chút, Bàn Tử cũng “a” một tiếng, nói: “Thế nên mới nói mấy người thành thị thật là yếu ớt, mẹ nó đi đạo mộ còn mang theo nước mát da, lần sau ngươi cứ mang theo bộ bài poker xuống đây, lúc chúng ta bị kẹt còn có thể đánh vài ván.” Trần Tiểu Đao đương nhiên sẽ không mang theo thứ này.

Hắn “phì phì” hai ngụm nước bọt rồi bôi lên lưng Bàn Tử, đeo găng tay vào rồi xoa đều ra cho hắn.

Không ngờ Bàn Tử lại không chịu được đau như vậy, nước bọt vừa xoa ra, hắn đã kêu thảm một tiếng, người vọt thẳng về phía trước, chửi lớn: “Ngươi mẹ nó bôi cái thứ gì vậy!

Chương 885

Mẹ ơi, ngươi thà khoét thịt ta đi còn hơn, lần này ta Bàn Tử thật sự phải chết rồi.” Trần Tiểu Đao vừa nhìn phản ứng của hắn, liền biết là có tác dụng rồi.

“Nhìn cái bộ dạng đó của ngươi kìa, đau còn hơn ngứa dễ chịu hơn nhiều, bây giờ ngươi còn ngứa không?” Bàn Tử ở đó múa tay múa chân một lúc, coi như đã bình tĩnh lại, kỳ lạ nói: “Ai, được đó, cái thứ gì của ngươi mà linh nghiệm vậy, thật sự thoải mái hơn nhiều rồi, cái nước mát da đó nhãn hiệu gì vậy.” Nếu hắn biết Trần Tiểu Đao chỉ là nhổ hai ngụm nước bọt, chắc chắn sẽ nổi điên lên.

“Đừng có như đàn bà vậy, chúng ta đi nhanh đi.” Trần Mộc đứng một bên nhìn thấy buồn cười, cũng lắc đầu.

Trần Tiểu Đao cũng là lần đầu tiên thấy hắn không phải cười khổ, không khỏi cũng cảm thấy hắn dường như có chút nhân tình vị hơn, xem ra giữa con người vẫn cần giao lưu nhiều hơn.

Tuy nhiên sau khi cười một tiếng, hắn lại trở về vẻ mặt poker, ra hiệu hai người đi theo.

Ba người theo đường hầm uốn lượn đi lên, bò chừng nửa nén nhang, Trần Mộc đi trước nói: “Ngã ba.” Hai người chen lên sau, quả nhiên, bên trái và bên phải đều có hai lối đi.

Trần Tiểu Đao chiếu đèn vào lối bên trái, nhìn thấy chỉ một đoạn ngắn bên trong, đã có gạch xếp chồng lên, là đường cụt.

Xem ra bên ngoài bức tường gạch chính là con đường Trần Mộc và họ đi từ phòng tai phải đến phòng phối bên trái.

Không biết vì sao lại bị hắn phong lại.

Lẽ nào sợ thứ gì đó từ chỗ quan tài đó qua?

Nhưng hắn đã phong lại rồi, vậy lối thoát cuối cùng chắc chắn là ở bên phải.

Ba người không nói hai lời, tiếp tục bò.

Mấy người bò lâu như vậy, đều đã mồ hôi đầm đìa.

Lối đi bằng đất bình thường bò lên không tốn sức như vậy.

Chỉ là khi bò như thế, đầu gối không có gì đỡ.

Bây giờ phía dưới toàn là gạch vụn, bò trên đó như chịu hình phạt, chỉ thấy hai đầu gối đau rát.

Trần Mộc đi trước đột nhiên dừng lại.

Hắn ra hiệu cho hai người không được lên tiếng.

Bàn Tử không nhìn thấy phía trước, khẽ hỏi Trần Tiểu Đao: "Lại sao nữa vậy?" Trần Tiểu Đao bảo hắn đừng nói chuyện, lúc này Trần Mộc đã tắt đèn pin.

Trần Tiểu Đao và Bàn Tử cũng lập tức tắt đèn, ngay lập tức mấy người rơi vào bóng tối tuyệt đối.

Vẫn không biết ý đồ của hắn là gì, nhưng trong cổ mộ, nghe lời hắn thì không sai.

Ba người yên tĩnh một lát, hơi thở bình ổn lại, mồ hôi trên người cũng khô.

Lúc này, nghe thấy trên đỉnh gạch phía trên, có thứ gì đó đi qua.

Dường như là người, mấy người trong lòng giật mình, xem ra phía trên chúng ta hắn đã là hậu điện hoặc lối đi rồi.

Người này là ai, có phải A Ninh không?

Hay là Chá Cô Tiếu?

Đang lúc suy đoán, Trần Tiểu Đao đột nhiên cảm thấy sau gáy mình ngứa ngáy, trong lòng giật mình, thầm nghĩ lẽ nào mình cũng mọc lông rồi.

Hắn quay đầu sờ một cái, vừa vặn sờ phải một cục ẩm ướt, dính vào sau gáy hắn.

Hắn còn tưởng Bàn Tử chen sát lại, thầm mắng một tiếng, dùng sức đẩy mạnh, đẩy thứ đó lùi lại.

Khi tay rụt về, đột nhiên phát hiện móng tay dính dính nhớp nháp, còn có một mùi hương thoang thoảng.

Trần Tiểu Đao hơi ghê tởm, quệt những thứ đó lên bức tường gạch bên cạnh.

Hắn thầm nghĩ trên đầu cái tên Bàn Tử này chắc chắn đã xịt không ít dầu dưỡng tóc.

Chờ lát nữa tìm thấy nguồn nước nhất định phải tắm rửa sạch sẽ.

Trên đầu tên Bàn Tử chết tiệt này không biết là dầu dưỡng tóc từ mấy tháng trước nữa.

Đang suy nghĩ, gáy lại ngứa ran, tên Bàn Tử chết tiệt này không biết lại giở trò gì kỳ quái nữa.

Trần Tiểu Đao không khỏi nổi giận vô cớ, một tay túm chặt cục đó, ấn nó vào vách tường.

Lúc này, đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn, sao cái mặt của Bàn Tử này lại nhỏ như vậy.

Trần Tiểu Đao cẩn thận nhích người lên, sờ một chút, trong lòng "lộc đăng" một tiếng, những thứ ẩm ướt kia sao lại giống như là tóc.

Hắn lại sờ thêm hai cái, phát hiện những sợi tóc này toàn bộ đều quấn vào nhau, tay thò vào liền bị kẹt lại.

Bàn Tử chắc chắn không có nhiều tóc như vậy, những sợi tóc này là của ai!

Hắn nhớ lại cục tóc ăn thịt người trong đường hầm thủy mộ, thứ đó dường như chỉ cách hắn mấy phân, vừa mở mắt ra chắc chắn sẽ đối mặt với nó.

Đang nghĩ, liền cảm giác được một bàn tay thon dài, ẩm ướt đột nhiên chạm vào mặt hắn.

Lạnh buốt lạnh buốt, móng tay vô cùng sắc bén.

Trần Tiểu Đao không khỏi có chút da đầu tê dại.

Cảm giác khắp người như bò đầy những con trùng nhỏ.

Móng tay của bàn tay đó cào nhẹ vào cổ hắn, rồi rụt lại.

Một lát sau, liền cảm giác được đầu của thứ đó thò tới, cục tóc ướt sũng đó, đột nhiên áp vào mặt hắn.

Trần Tiểu Đao ghê tởm chỉ nghiến chặt răng, đã chuẩn bị bùng nổ rồi.

Đột nhiên lúc này, trong cục tóc đó đột nhiên có một giọng nữ, rất khẽ.

Cô ta nói bên tai Trần Tiểu Đao: "Ngươi là ai?" Giọng nói đó thực sự rất nhẹ, nhưng Trần Tiểu Đao lại nghe rất rõ ràng, không khỏi kinh hãi.

Đồng thời, cơ thể người phụ nữ này liền áp sát lại, chen cứng vào lòng hắn, bàn tay thon dài đặt lên vai hắn, rồi ôm lấy cổ Trần Tiểu Đao.

Chỉ cảm thấy người phụ nữ này vô cùng nhỏ nhắn, miệng cô ta áp sát tai Trần Tiểu Đao, hơi thở phả ra đều lạnh buốt.

Trần Tiểu Đao hoàn toàn ngây người, không khỏi cũng muốn xem

thứ yêu nghiệt này là gì.

Chỉ nghe cô ta lại nói: "Xin hãy ôm ta." Trần Tiểu Đao nghe thấy câu nói đó, liền như bị trúng bùa mê, tuy tay vẫn không ngừng chống cự, nhưng lại căn bản không nghe theo mệnh lệnh của đại não, hắn liền ôm chặt lấy eo cô ta.

Lần này càng không xong, hắn lập tức cảm giác được, người phụ nữ này vậy mà không mặc gì cả.

Chương 886

Làn da lạnh buốt nhưng lại láng mịn lạ thường, không khỏi trong lòng rối loạn, mặt liền đỏ lên.

Lúc này, miệng người phụ nữ đã di chuyển đến cằm Trần Tiểu Đao, chạm nhẹ chạm nhẹ, dường như đang ám chỉ hắn hãy hôn cô ta.

Hắn hoàn toàn mất kiểm soát, vừa định cúi đầu hôn xuống.

Đột nhiên đèn pin của Trần Mộc bật sáng, Trần Tiểu Đao lập tức nhìn thấy thứ mình đang ôm trong lòng, không khỏi da đầu nổ tung, toàn thân lông tơ dựng ngược.

Trước mắt hắn, cách một gang tay, hiện ra một khuôn mặt người khổng lồ trắng bệch đáng sợ.

Làn da phía trên không biết đã ngâm trong biển bao nhiêu năm rồi, toàn bộ đều sưng lên thành màu trong suốt.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy nhất là hai con mắt yêu dị của nó vậy mà không có tròng trắng.

Đồng tử màu đen gần như chiếm hết toàn bộ hốc mắt, thoạt nhìn cực kỳ giống một thi thể mục nát với đôi mắt bị oan khuất.

Dù Trần Tiểu Đao đã trải qua rất nhiều cảnh tượng kinh khủng, nhưng cú bất ngờ này vẫn khiến hắn sợ đến nỗi lông tơ toàn thân dựng đứng.

Trần Tiểu Đao liền toàn thân phát ra kim quang, dốc hết toàn lực đánh về phía thi thể mục nát đó.

Nhìn thấy kim quang huyễn hóa ra sắp sửa đánh nát thi thể đó.

Thế nhưng lúc này Trần Mộc từ phía sau vọt tới kéo chặt lấy hắn.

“Có... có thủy quỷ!” Trần Tiểu Đao gào lên the thé.

Trần Mộc một tay bịt miệng Trần Tiểu Đao.

Khẽ hỏi: “Đừng kêu!

Thủy quỷ ở đâu?” Trần Tiểu Đao quay người lại liền chỉ về phía sau: “Ngay phía sau, ngay....” Nói được nửa câu hắn liền ngây người, trong lòng “a” một tiếng.

Chỉ thấy phía sau hắn vậy mà chẳng có gì cả, không có mặt người, không có tóc, ngay cả một chút nước cũng không có.

Ngón tay hắn suýt chút nữa chọc vào mặt Bàn Tử, khiến hắn ta khó hiểu, nói: “Mẹ kiếp nhà ngươi, ngươi mới là thủy quỷ, ngươi muốn giết ta à?” Lúc này Trần Tiểu Đao quả thật đã ngớ người.

Hắn vội vàng thò đầu ra tìm kiếm xung quanh.

Nhưng sau khi nhìn một vòng, nữ thủy quỷ đó thật sự đã biến mất.

Thế nhưng điều này lại không khoa học.

Cảm giác vừa rồi vô cùng chân thực, không giống như ảo giác.

Trần Tiểu Đao nhìn tay mình.

Cũng không tìm thấy thứ dính nhớp vừa rồi.

Xem ra vừa rồi quả thật là ảo giác của hắn.

Bàn Tử vội vàng hỏi Trần Tiểu Đao chuyện gì xảy ra.

Sau khi Trần Tiểu Đao giải thích một hồi, Trần Mộc và Bàn Tử đều cảm thấy vô cùng khó tin.

“Tiểu Đao, ngươi sẽ không phải là mơ đấy chứ, nếu thật sự có thủy quỷ, thì nó cũng phải bò qua người ta trước chứ?” Hắn vỗ vỗ vai Trần Tiểu Đao, lại nói: “Nhưng mà ngươi hai mươi mấy rồi, mơ thấy

phụ nữ khỏa thân là chuyện bình thường, ta Bàn gia lúc trẻ cũng mơ thấy không ít đâu, không sao cả." "Ngươi mẹ nó đừng có mà nói nhảm ta, vừa rồi đó không phải là mơ, ngươi nhìn xem trên cổ ta còn ướt sũng đây này." Trần Tiểu Đao sờ quanh người một lượt, phát hiện trên cổ mình quả thật ướt một mảng lớn.

Trần Mộc và Bàn Tử dùng tay sờ một chút, đều nhíu mày.

Bàn Tử còn ngẩng đầu nhìn đỉnh tường gạch của đường hầm, tưởng rằng nước ở trên đó rò rỉ xuống.

Trần Tiểu Đao nói điều này là không thể, các khe gạch đều được trét vữa trắng, chống thấm rất tốt.

Bàn Tử kỳ lạ nói: "Thế thì lạ thật, ở đây chỉ có một đường, theo lý mà nói nếu có thứ gì đó bò lên người ngươi, ta không thể nào không biết được." Trần Tiểu Đao nói: "Sẽ không phải là ngươi ngủ quên rồi đấy chứ?

Bị người ta bò qua người mà cũng không biết." Bàn Tử bực bội nói: "Mẹ kiếp nhà ngươi, ta Bàn Tử dù có ngủ say, người khác đạp qua người ta mà vẫn không biết à?

Huống hồ ở nơi này, ngươi có ngủ được không?

Nếu ngươi không tin, xem xem lưng ta có dấu chân nào không!" Nói đoạn hắn liền xoay người, để hai người nhìn lưng hắn.

Lúc đó Trần Tiểu Đao đã hoàn hồn lại rồi.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao làm sao cũng không ngờ tới, thứ đó vậy mà đang bám chặt trên lưng Bàn Tử.

Bàn Tử vừa xoay người, thứ đó liền quay đầu lại, cái miệng suýt chút nữa đã chạm vào chóp mũi của Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao vội vàng muốn lùi lại tránh né.

Mới bò được hai bước, đột nhiên chân hắn siết chặt lại, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện trên bắp chân không biết từ lúc nào đã quấn đầy tóc.

Hắn dùng sức muốn giật chân ra, nhưng căn bản không thoát được.

Đồng thời, một lượng lớn tóc bắt đầu quấn quanh người hắn, thẳng tắp chui vào miệng.

Trong lúc hoảng loạn, Trần Mộc một tay giật mạnh cổ áo hắn, kéo về phía mình.

Mới kéo được mấy bước, tay của hắn cũng bị tóc quấn chặt, không thể kéo thêm được nữa.

Quay đầu lại nhìn, Bàn Tử đã bị bọc thành một cái kén, đang vặn vẹo trong đó.

Nhưng thứ đó lại biến mất, toàn bộ mộ đạo đều là tóc, cứ như đi vào động nhện đen vậy.

Trần Mộc dùng sức rút tay mình ra khỏi đám tóc.

"Có lửa không?

Thứ này sợ lửa." Trần Mộc hỏi.

Trần Tiểu Đao lập tức lấy ra một cái bật lửa dầu hỏa từ người.

Không khỏi mừng rỡ.

Thứ này là lúc ở trên thuyền ăn lẩu đầu cá, xin từ lão đại thuyền để châm lò dầu hỏa.

Không ngờ bây giờ lại phát huy tác dụng lớn.

Hắn vội vàng bật lửa lên đốt đám tóc trên người, những sợi tóc đó tuy rất ướt, nhưng lửa vừa cháy liền có thể đốt đứt một mớ lớn.

Chương 887

Trần Tiểu Đao mấy lần liền thoát ra được.

Hắn vội vàng xông đến chỗ Bàn Tử, vừa định kéo hắn ta.

Đột nhiên từ trong đống tóc bên cạnh thò ra một khuôn mặt khổng lồ, gần như lập tức bám chặt vào lưng hắn.

Trần Tiểu Đao bị thứ này làm cho tức không chịu nổi, theo phản xạ có điều kiện liền cúi đầu, rồi một quyền đánh tới.

Cú đấm này lực đạo vô cùng đủ, chỉ nghe "bốp" một tiếng, mũi của cái mặt quái dị đó đã bị đánh lõm vào.

Rồi liền phun ra một cục nước đen.

May mắn là trong tay hắn là bật lửa dầu hỏa, cú này không bị dập tắt.

Trần Tiểu Đao tiến lên muốn cho nó thêm một quyền nữa, nhưng lại phát hiện thứ đó "xì xì" một tiếng, vậy mà rụt lại phía sau.

Trần Tiểu Đao vừa nhìn, rồi trong lòng bừng sáng.

Thứ này vậy mà còn biết đau.

Nếu đã như vậy, thì mọi chuyện sẽ rất dễ giải quyết.

Trần Tiểu Đao nhấc chân lên liền đá tới.

Cú đá này làm cho mặt nó méo xệch.

Thứ đó vội vàng lùi vào trong đám tóc.

Trần Tiểu Đao sợ bị quấn lại lần nữa, liền lùi lại mấy bước, rồi cầm bật lửa và đối chọi với nó.

Cái mặt đó ẩn trong tóc, lộ ra một biểu cảm vô cùng oán độc,

nhưng nó kiêng kị lửa, không dám mạo hiểm tiến lên.

Lúc này Trần Mộc không biết từ đâu lấy ra mấy cái mồi lửa ẩm ướt, cọ mấy cái vào bật lửa của Trần Tiểu Đao liền bốc cháy.

Lửa lớn hơn nhiều, quái vật đó rít lên một tiếng, vậy mà bắt đầu lùi lại.

Thấy nó mấy lần liền rụt rất xa, nhường đường cho Bàn Tử thoát ra.

Trần Tiểu Đao vội vàng nhân cơ hội này đốt cháy đám tóc quấn quanh đầu Bàn Tử.

Trần Mộc liên tục ép quái vật đó lùi vào bóng tối cho đến khi biến mất, mới hạ tay xuống.

Lúc này những cái mồi lửa đã sắp cháy đến tay hắn rồi.

Cúi đầu nhìn Bàn Tử, chỉ thấy mũi và miệng hắn toàn là tóc vụn, mặt hắn đã tím tái lại.

Vội vàng dùng sức đấm vào ngực hắn, trực tiếp đấm đến nỗi hắn đột nhiên thở ra một hơi, từ lỗ mũi phun ra một cục lớn màu đen.

Trần Tiểu Đao thở phào một hơi.

May mà Bàn Tử phổi lớn, một hơi đã tự thông được khí quản.

Bằng không nếu phải hô hấp nhân tạo cho Bàn Tử, thì nghĩ thôi đã thấy ghê tởm chết đi được.

Bàn Tử thở dốc một hồi, ho thốc ra hết những thứ còn lại trong khí quản, mới thều thào hỏi hai người: "Mẹ ơi, cái thứ đó rốt cuộc là cái quái gì vậy?" Trần Tiểu Đao dập tắt chiếc bật lửa vẫn luôn nắm chặt trong tay, chỉ thấy chiếc bật lửa đã nóng ran, lớp da trên tay có lẽ đã bong ra.

Trần Mộc cũng chẳng khá hơn hắn là bao, hắn vung vẩy tay, nói

với Bàn Tử: "Đây hẳn là Cấm Bà." Bàn Tử hiển nhiên cũng từng nghe nói về Cấm Bà.

"Thật sự có Cấm Bà sao?" Trần Mộc gật đầu, nói: "Ta cũng không biết thứ này sinh ra như thế nào, nhưng ở vùng này có rất nhiều truyền thuyết.

Chắc sẽ không sai." Bàn Tử thấy vô cùng kỳ lạ, liền hỏi hắn chi tiết tình hình.

Trần Mộc chỉ lắc đầu, nói: "Cấm Bà được sinh ra từ dưới nước, ta biết nó chắc chắn sợ lửa, còn lại ta thực sự không rõ, giống như tống tử vậy, từ xưa đến nay chúng ta chỉ biết tống tử sợ móng lừa đen, nhưng nó vì sao sợ thì không ai rõ.

Ta chỉ là không ngờ thứ này còn có tư duy, chúng ta nhất định phải cẩn thận, nó chắc chắn vẫn còn ẩn nấp sau lưng chúng ta." Bàn Tử lòng vẫn còn sợ hãi, xích lại gần hai người, hỏi: "Lạ thật, phong thủy ngôi mộ này tốt như vậy, sao bên trong lại có nhiều thứ kỳ quái đến thế?" Ngôi mộ này phong thủy có tốt hay không, mấy người hiện tại thật sự không dám khẳng định.

Nhưng đối với Cấm Bà, Trần Tiểu Đao cũng từng tra cứu một số tư liệu.

Cấm Bà này ở các dân tộc thiểu số vùng núi thực ra đại diện cho Vu sư và Linh môi, nhưng trong những truyền thuyết cổ ven biển thì lại là quỷ ác nhất thiên hạ, không biết vì sao lại có sự khác biệt như vậy.

Tuy nhiên, kết cục của Cấm Bà thường thảm hơn người, nếu bị người bắt được, thường là trực tiếp cắt đứt tay chân, sau đó chôn sống.

Một khi nói về nguồn gốc của Cấm Bà, thường đều liên quan đến

phụ nữ mang thai.

Cái tai ương để thi quan phát triển đó e rằng không thể tách rời khỏi thứ này.

Hơn nữa, những bức bích họa bụng lớn bên trong này, Cấm Bà xuất hiện ở đây hẳn không phải ngẫu nhiên, nói không chừng còn là do mộ chủ cố ý sắp đặt.

Trần Mộc lo lắng lát nữa thứ kia sẽ đuổi theo, liền vẫy tay ra hiệu mấy người tiếp tục tiến lên.

Nghe ngóng phía trên vòm hang, đã không còn tiếng động, không biết vừa rồi kẻ nào đã đi qua.

Mấy người ở phía dưới gây ra động tĩnh lớn như vậy, nói không chừng đã bị nó nghe thấy rồi, nơi đây không nên ở lâu, vẫn nên mau chóng mở đường.

Nhìn Bàn Tử, hắn ra hiệu không vấn đề gì, thấy hắn cũng không muốn nán lại nơi này, liền bảo hắn bật đèn pin, treo vào thắt lưng mình.

Như vậy phía sau cũng có thể tùy thời chú ý.

Mấy người chỉnh trang đơn giản một chút rồi tiếp tục tiến lên.

Ba người lại bò về phía trước một đoạn, hang động đột nhiên lại bắt đầu ngoằn ngoèo đi lên.

Nhìn sang bên cạnh, hóa ra hắn ta đã đào đường đến đây, tiến thêm một bước nữa chính là tường mộ.

Ước chừng bên ngoài là nước biển, hắn ta chỉ có thể đổi hướng, đi lên để tìm lối ra.

Có lẽ tư duy của Giải Liên Hoàn cũng giống mấy người, muốn thoát ra từ đỉnh cao nhất của ngôi mộ.

Mấy người từ khi bước vào hang động này, cho đến đây, đại khái cũng chỉ mất nửa tiếng đồng hồ.

Xem ra ngôi mộ dưới đáy biển này không lớn lắm, đi suốt một mạch, đã có một cảm giác đại khái.

Thực ra chiều dài và chiều rộng của căn mộ thất này không dài, vấn đề chính là ở độ cao của nó.

Hiện tại độ cao ước tính đã gần ba mươi mét, nếu theo tiêu chuẩn hiện tại, ba mét một tầng nhà, thì ngôi mộ này ăn sâu xuống đáy biển có lẽ cao bằng mười mấy tầng lầu.

Tuy hùng vĩ, nhưng cũng không thể coi là kỳ tích.

Hiện tại không có cách nào quay lại, đành phải tiếp tục bò lên.

Chương 888

Lại bò thêm chừng một nén nhang, đột nhiên Trần Mộc ở phía trước dừng lại.

Trần Tiểu Đao đẩy hắn một cái, hắn quay đầu lại, khẽ nói: "Hết đường rồi." Trần Tiểu Đao ngớ người ra, cảm thấy không thể nào.

Tiếp đó liền chen lên nhìn một cái.

Phía trên quả nhiên đã đến tận cùng, bị mấy khối đá thanh cương cực lớn chặn lại.

Dùng tay đẩy một cái, những phiến đá này rất nặng, nhưng cũng không phải là không thể đẩy ra.

Hai người thử dùng sức nâng lên, nhấc được một khe hở nhỏ.

Ngay lập tức liền phát hiện trong căn mộ thất phía trên lại có ánh sáng lọt xuống.

Đang lúc nghi hoặc, tay chợt buông lỏng, phiến đá trên đỉnh đầu đột nhiên biến mất.

Mấy người đều hơi sững sờ.

Ngay lập tức nhận ra phiến đá trên đỉnh đầu chắc chắn là bị người nào đó nâng lên.

Khoảnh khắc ấy còn tưởng là Trát Cô Tiếu hoặc A Ninh.

Bởi vì trong cổ mộ ngoài bọn họ ra không còn người khác.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một con Hải Hầu Tử cao lớn đầy vảy, lưng gù xuống, từ trên cao nhìn xuống mấy người.

Trên vai nó máu thịt lẫn lộn, còn cắm một mũi lao.

Mấy người thở dài trong lòng, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Trần Tiểu Đao hiển nhiên không thể ngờ còn có chuyện kịch tính như vậy xảy ra, lập tức đứng sững tại chỗ.

Lúc này Trần Mộc đột nhiên kéo lấy áo hắn, ra hiệu Trần Tiểu Đao mau chóng xuống dưới.

Con Hải Hầu Tử này thân thể đồ sộ, Trần Tiểu Đao cũng lập tức hiểu ý Trần Mộc.

Liên tục bò xuống.

Hang động phía dưới là một dốc nghiêng, vốn dĩ Trần Tiểu Đao đã chen chúc với Trần Mộc, hành động vô cùng bất tiện.

Giờ đây luống cuống tay chân càng chậm hơn nửa nhịp, mới xuống được mấy bước.

Hải Hầu Tử gầm gừ một tiếng, bỗng nhiên thò đầu xuống.

Cái mặt khỉ nanh ác đó trực tiếp lao tới phía mấy người.

Mấy người đều nhân cơ hội trượt xuống.

Như vậy có thể nhanh chóng quay lại trong hang động, con Hải Hầu Tử này thể tích lớn như vậy, có đánh chết cũng không chui lọt.

Vừa trượt xuống được nửa mét, đột nhiên phát hiện Bàn Tử đang chặn ở phía dưới, đang ra sức trèo lên, la lớn: "Lên đi lên đi, con Cấm Bà chết tiệt kia lại bò lên rồi!" Mấy người vừa nghe lập tức giật mình, vội vàng nhìn ra phía sau hắn, chỉ thấy một búi tóc lớn đã bò lên đến khúc cua cuối cùng của chữ chi.

Thật đúng là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, sợ cái gì thì cái đó đến.

Trần Tiểu Đao vội ném bật lửa cho Bàn Tử, bảo hắn chặn lại trước, mình ngẩng đầu lên xem tình hình phía trên, vừa mới động cổ,

đột nhiên vai liền đau nhói một trận dữ dội.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra vai con Hải Hầu Tử kia tuy rộng, nhưng cái cổ lại vô cùng linh hoạt.

Trần Tiểu Đao sơ suất một cái, đã bị nó cắn chặt lấy vai phải.

Lần này thì phiền toái rồi, cú cắn này vừa vặn, hàm răng già sâu hoắm đâm vào da thịt hắn.

Trần Tiểu Đao hoàn toàn không phòng bị liền bị Hải Hầu Tử xuyên thủng vai.

Trần Tiểu Đao vừa định giãy giụa một chút, liền đã bị Hải Hầu Tử kéo ra khỏi hang động.

Hải Hầu Tử ngậm hắn lơ lửng giữa không trung, dường như không có ý định ăn thịt hắn ngay lập tức.

Trần Tiểu Đao nhìn thấy trên vai Hải Hầu Tử còn có mũi lao mà Bàn Tử đã bắn vào trước đó, nhắm chuẩn rồi tung một cú đá.

Cú đá này trúng đúng chỗ, mũi lao đã hoàn toàn bị đá vào sâu hơn.

Vừa định thoát ra, con Hải Hầu Tử gầm lên một tiếng lớn, lập tức quăng hắn ra.

Trần Tiểu Đao lăn mấy vòng trên đất, lúc này mới giảm bớt được cú va đập khi tiếp đất.

Nhưng con Hải Hầu Tử phía trước đã nổi giận đùng đùng.

Gầm thét mấy tiếng xong liền lại vồ tới phía hắn.

Lần này thì trực tiếp nhắm vào cổ Trần Tiểu Đao, xem ra muốn cắn đứt cổ họng hắn.

Hải Hầu Tử lao tới cực nhanh, trong không gian chật hẹp này quả thực không thể tránh né được.

Trần Tiểu Đao vừa định đỡ thẳng đòn tấn công này của Hải Hầu Tử.

Bàn Tử đột nhiên từ phía sau vồ tới, lập tức ôm chặt lấy chân Hải Hầu Tử.

Một người một khỉ đồng thời ngã xuống đất, lăn lộn thành một cục.

Bàn Tử thân hình vô cùng nhanh nhẹn, còn muốn học Võ Tòng đả hổ leo lên lưng Hải Hầu Tử.

Nhưng con Hải Hầu Tử kia sức lực vô cùng lớn, Bàn Tử căn bản không thể đè nổi nó, bị Hải Hầu Tử một cước liền đá bay ra.

Hải Hầu Tử đá văng Bàn Tử xong, không dừng lại, liền trực tiếp lại xông về phía Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao lúc này mới phát hiện trong hỗn loạn vừa rồi cánh tay phải của mình đã bị gãy xương.

Hiện tại sống chết cũng không thể dùng sức.

Đành phải dốc toàn lực thi triển Kim Quang Chú muốn ngăn cản cú đánh này.

Hải Hầu Tử trong nháy mắt đã đến trước mặt hắn.

Trần Tiểu Đao tưởng rằng nó nhất định sẽ một ngụm cắn đứt cổ hắn, chuẩn bị dùng tay trái thuận thế ôm lấy đầu nó.

Nhưng con Hải Hầu Tử này vô cùng lanh lợi, không hề lao tới cổ hắn.

Nó dường như còn chưa hết giận, một cước đạp mạnh vào bụng Trần Tiểu Đao.

Chương 889

Nếu không có Kim Quang Chú hộ thể, cú đá này sẽ trực tiếp làm gãy xương sống lưng hắn.

Nhưng lực va đập vẫn vô cùng lớn.

Trần Tiểu Đao thổ ra một ngụm máu, đau đến mức gần như mất đi ý thức.

Nó vẫn chưa bỏ qua, lại nhấc chân muốn đạp vào ngực Trần Tiểu Đao, nhưng chân vừa mới nhấc lên, đột nhiên một tiếng "bang" cực lớn.

Cũng không biết là chuyện gì, chỉ thấy nó "oao" một tiếng liền bị đánh bay ra, lăn mấy vòng.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bàn Tử như một vị thần giáng thế đi tới, trong tay giơ một chiếc gương đồng lớn.

Hiện tại vẫn đang không ngừng chấn động.

Xem ra hung khí gây ra tiếng động lớn vừa rồi chính là cái này.

Bàn Tử này ra tay thật hiểm, cú đó nếu là người thì chắc chắn đã bị đập chết rồi.

Bàn Tử lúc này đang nổi giận, không đợi con Hải Hầu Tử kia bò dậy, xông lên lại vung tay đánh một cái nữa.

Tương tự một tiếng "bang" cực lớn, mặt con Hải Hầu Tử đã bị đánh biến dạng.

Lại lăn ra xa mấy mét.

Đáng tiếc con Hải Hầu Tử này thể trạng vô cùng cường tráng, mấy cú này không gây ra trọng thương cho nó.

Nhưng nó cũng biết sự lợi hại của Bàn Tử, không dám xông tới nữa.

Nó nhảy mấy cái leo lên một cây cột, ở trên đó gầm gừ với Bàn Tử.

Đây chính là căn phòng mà Trần Mộc nói có đặt mô hình Thiên Cung.

Bằng chứng trực tiếp nhất, chính là trên bốn bức tường của căn phòng, có bốn bức bích họa khổng lồ.

Hiện tại không có cách nào xem xét kỹ nội dung những bức họa này có phù hợp với những gì hắn mô tả hay không.

Nhưng có thể khẳng định, cảnh tượng ở đây sau khi bọn họ rời đi nhiều năm vẫn không thay đổi chút nào.

Điều khác lạ là, căn phòng này không lớn như hắn nói.

Nơi đây có thể khiến ta cảm nhận được sự hùng vĩ mà hắn nói, chỉ có cây cột gỗ trắc vàng bên cạnh, quả thực ba người ôm mới xuể, hàng thật giá thật.

Những thứ khác, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là xa hoa mà thôi.

Bàn Tử một đòn đắc thắng, bắt đầu kiêu ngạo, chửi một tiếng: "ĐM, ông đây đã đập chết không biết bao nhiêu con tống tử rồi, mày một con khỉ rách mà dám lếu láo trước mặt Bàn gia gia mày, quả thực không coi Bàn gia gia mày ra gì." Vừa nói vừa muốn quăng chiếc gương lên, nhưng chiếc gương đồng này trọng lượng cũng thực sự rất nặng.

Bàn Tử vừa rồi hai cú kia dốc hết sức lực, lần này lại không nhấc nổi, tại chỗ loạng choạng mấy vòng.

Con Hải Hầu Tử này vô cùng xảo trá, thấy hắn phát lực không

thành, đột nhiên liền từ trên cột nhảy xuống, mạnh mẽ vồ Bàn Tử ngã xuống đất.

Bàn Tử phản ứng không kịp bị đè ở phía dưới, nhất thời cũng không đẩy ra được.

Kết quả thật sự bị con Hải Hầu Tử kia một trảo, bàn tay này liền trực tiếp tát rách một mảng da của Bàn Tử.

Bàn Tử khi nào từng chịu thiệt như vậy, lập tức mắt đỏ ngầu, gầm lên một tiếng điên cuồng.

Một ngụm cắn vào mặt nó, con Hải Hầu Tử đau đớn gầm lên một tiếng, nhảy dựng lên bỏ chạy xa mấy bước.

Trần Tiểu Đao nhìn thấy một mảng vảy lớn trên mặt Hải Hầu Tử bị xé rách, máu tươi đầm đìa, trông càng thêm nanh ác.

Nhưng nó cũng bị Bàn Tử làm cho hoảng sợ, trở nên thận trọng, bắt đầu đứng xa quan sát hai người.

Dường như muốn tìm ra sơ hở của Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này cũng đang cố gồng mình, thấy hắn thở không kịp, thể lực tiêu hao rất nhiều.

Hai bên giằng co mấy phút, con Hải Hầu Tử này dù sao cũng là động vật, không thể giống con người, bắt đầu mất tập trung.

Nó ngáp một cái, quay đầu lại, bắt đầu nhìn ngang nhìn dọc.

Ngay lập tức, nó liền nhìn thấy Trần Mộc đang nghiến răng đóng lại phiến đá ở cửa hang động.

Phiến đá kia vô cùng nặng, một người rất khó dùng sức nhấc lên, hắn chỉ có thể kéo từng chút một.

Con Hải Hầu Tử này nhìn thấy Trần Mộc một mình đơn độc, sát tâm lại nổi lên, gầm lên một tiếng lớn liền xông tới.

Trần Tiểu Đao và Bàn Tử đều không ngờ, con súc sinh này lại còn biết bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh.

Vội vàng la lớn: "Cẩn thận!!" Trần Mộc hiển nhiên đã cảm nhận được kình phong đột ngột phía sau, không còn cách nào, đành phải bỏ phiến đá xuống, lăn một cái né tránh đòn tấn công đầu tiên.

Con Hải Hầu Tử một trảo hụt, ngay lập tức lại là một cú vồ.

Trần Tiểu Đao và Bàn Tử đều biết Trần Mộc nhất định có khả năng đối phó với thứ này, cũng không quá lo lắng.

Chỉ thấy hắn chạy về phía trước mấy bước, dẫn Hải Hầu Tử đến bên cạnh một cây cột gỗ trắc.

Đột nhiên nhảy lên, chân đầu tiên đạp vào cột, sau đó đạp mạnh, xoay người giữa không trung như đang nhảy múa, hai đầu gối liền mạnh mẽ ép xuống vai con Hải Hầu Tử kia.

Chỉ khiến con Hải Hầu Tử bị ép người lùn xuống, suýt chút nữa quỳ rạp.

Trần Tiểu Đao và Bàn Tử đều không biết đây là công phu gì, chỉ thấy mắt sáng lên, nhưng con Hải Hầu Tử kia vô cùng cường tráng, cú này hầu như không ảnh hưởng đến nó.

Nhưng Trần Mộc vẫn chưa bỏ qua, không những không lập tức nhảy xuống, ngược lại hai chân kẹp chặt, dùng đầu gối kẹp lấy đầu nó.

Sau đó eo dùng sức vặn mạnh, liền nghe thấy một tiếng "khắc lạp" giòn tan, đầu con Hải Hầu Tử không tự nhiên bị vặn xoay 180 độ, toàn bộ xương cổ đều bị bẻ gãy.

Loạt động tác này hầu như hoàn thành toàn bộ trong một giây, quả thực là miểu sát.

Trần Tiểu Đao và Bàn Tử xem đến mức cằm rớt xuống, đều cảm thấy cổ mình đau nhói, giống như bị rút gân vậy.

Nhớ đến đầu con huyết thi kia, thầm nghĩ chắc chắn cũng là bị hắn vặn xuống như vậy.

Hai người không khỏi hít một hơi khí lạnh, chiêu này quá tàn nhẫn, đều cảm thấy không đáng cho con Hải Hầu Tử kia.

Trần Mộc từ trên nhảy xuống, liền vội vàng chạy trở lại đỡ phiến đá còn lại.

Một búi tóc đã thò ra từ cửa hang động, vội vàng gọi Bàn Tử đến giúp.

Bàn Tử vẫn là cách cũ, trước tiên dùng bật lửa buộc búi tóc đó lùi xuống, sau đó cùng Trần Mộc đẩy phiến đá thanh cương về chỗ cũ.

Chương 890

Con Cấm Bà rất không cam tâm, ở phía dưới đập mấy cái, muốn đẩy tung phiến đá ra.

Bàn Tử sợ nó đập nứt phiến đá, dứt khoát ngồi phịch xuống, ghì chặt cửa động.

Tiếng va đập kéo dài mười phút, nhưng vô ích, Bàn Tử cộng thêm phiến đá, không phải người bình thường có thể nhấc nổi.

Bàn Tử bị chấn đến kiệt sức, thứ phía dưới mới yên tĩnh lại.

Hắn chửi thề một tiếng, mệt mỏi nằm vật ra sàn không nhúc nhích.

Thấy nguy hiểm đã qua, mấy người thở phào một hơi.

Trần Tiểu Đao nhịn đau đưa tay phải bị gãy xương về vị trí, lúc này tay phải đã hồi phục tri giác, có thể thực hiện một số hoạt động nhẹ.

Trần Mộc đi đến góc phía đông nam, hai người vội vàng đi theo.

Chiếc gương ở đó đã được di chuyển đi, trên tường quả nhiên có một cái cửa động đen ngòm.

Cửa động chỉ cao bằng nửa người, bên trong trông vô cùng sâu thẳm, không biết thông đến đâu.

Cửa động này hẳn là một điểm khá mấu chốt trong toàn bộ sự kiện, ký ức của Trần Mộc đến đây thì bị gián đoạn, những chuyện sau này chính là một bí ẩn.

Trong động có gì, hắn làm thế nào để thoát ra, những người khác liệu có giống hắn mất trí nhớ hay không.

Hiện tại đều là những suy đoán không có chút căn cứ nào.

Cẩn thận đánh giá cái động này, chỉ từ vẻ bề ngoài mà nói, đây chỉ có thể nói là một cửa hang nhân tạo có vị trí không hợp lý lắm.

Ngoại trừ chiến hào địa đạo, chưa từng thấy ai lại mở cửa ở vị trí này.

Những nơi có thể nhìn thấy bên trong cửa động, đều dùng gạch màu vàng tương tự bên ngoài.

Về mặt kết cấu thì vô cùng bình thường.

Những cái động như vậy ở các xưởng đốt than đã thấy không biết bao nhiêu, đều dùng làm cửa trời cho lò gạch.

Nhưng mở ở đây, trong bố cục của mộ huyệt thì lại vô cùng đột ngột, không biết dùng để làm gì.

Trong ký ức của mấy người, hầu hết tất cả các mộ thất đều có kết cấu đối xứng, rất hiếm khi ở một nơi nào đó lại vô cớ mở một lối đi hoặc thêm một căn phòng.

Trừ khi chủ nhân của ngôi mộ này bản thân có sở thích như vậy.

Nếu không phải vì nguyên nhân này, vậy thì chỉ có hai khả năng: Khả năng thứ nhất là bên trong có thể đặt một món đồ tùy táng bí mật nào đó.

Điều này cũng không kỳ lạ, trong mộ của mình thiết kế mật thất thì đâu đâu cũng có, nhưng những mật thất này thường được ngụy trang rất tốt.

Cái động này, không có cửa lùa, cũng không có ngụy trang, đơn giản chỉ là đặt một tấm gương bên ngoài.

Dường như cũng quá trẻ con.

Khả năng thứ hai là có liên quan đến phong thủy, gương là một

vật dụng rất quan trọng trong phong thủy, đặt ở đây hẳn có một ý nghĩa nào đó.

Nói chung, muốn mở một cánh cửa trong một căn phòng, là biểu hiện của sự thông suốt trong phong thủy.

Tức là muốn dẫn thứ gì đó vào, hoặc thả thứ gì đó ra.

Đây là tiểu phong thủy, và khác rất nhiều so với đại phong thủy thời xưa.

Giống như Đại thừa và Tiểu thừa trong Phật pháp vậy.

Tiểu phong thủy chú trọng đến sự cải biến, tức là thông qua một số thủ đoạn.

Biến những điều không tốt trong phạm vi nhỏ thành tốt, đối với phần kiến thức này, vì khá thú vị, Trần Tiểu Đao biết nhiều hơn một chút so với đại phong thủy.

Dọc theo đường chéo của tấm gương này, đi kiểm tra những nơi khác, hy vọng có thể tìm thấy một vài gợi ý cho mấy người.

Bố trí của toàn bộ căn phòng này, giống hệt như Trần Mộc đã nói.

Nhưng vì nó vẫn giữ nguyên dáng vẻ của hai mươi năm trước, nên chỉ có bốn hướng là có dạ minh châu chiếu sáng.

Mô hình Thiên Cung ở giữa ẩn mình trong bóng tối, chỉ có thể bật đèn pin để nhìn một vài chi tiết.

Sau khi lướt nhìn mấy vòng, ánh mắt mấy người bị những bức bích họa trên tường thu hút.

Nội dung của bốn bức bích họa này, trước đó đã được mô tả rồi.

Nhưng lúc đó cũng là nghe Trần Mộc miêu tả, rất mơ hồ.

Hiện tại tự mình xem, liền phát hiện những bức họa này thực ra

vô cùng chân thực.

Chỉ cần bạn đủ tỉ mỉ, vẫn có thể nhìn ra rất nhiều thứ cụ thể.

Đầu tiên đập vào mắt là, dãy núi phủ tuyết trắng xóa trong tranh, rất có khả năng là sườn bắc của Trường Bạch Sơn ở Cát Lâm.

Đây không phải là do trí nhớ của Trần Tiểu Đao kinh người, chỉ là mấy ngọn núi chính của Trường Bạch Sơn có đặc điểm rất riêng.

Phàm là tất cả những người đã từng đến đó, hẳn đều có thể phân biệt được.

Thứ hai là chú ý đến bức họa thứ hai, đội ngũ tống táng, đều mặc y phục thời Nguyên.

Điều này cũng có nghĩa là, người trong quan tài này, hẳn là một quyền quý hiển hách thời nhà Nguyên.

Vậy thời gian xây dựng Thiên Cung này, rất có khả năng là vào cuối thời Nguyên, khi triều đại đang giao thời.

Trong một thời loạn lạc như vậy mà còn có khả năng xây dựng một lăng mộ đồ sộ như vậy, chủ nhân của ngôi mộ này chắc chắn không đơn giản.

Thứ ba là điều kinh ngạc nhất, tất cả đội ngũ tống táng, đều là phụ nữ.

Điều này thực sự vô cùng bất hợp lý, không biết nghi thức mai táng của tộc Mông Cổ như thế nào, nhưng toàn bộ do phụ nữ tống táng, thật đúng là chưa từng nghe nói.

Còn rất nhiều chi tiết nhỏ tương tự như vậy.

Không biết là do thợ điêu khắc cố ý để lại manh mối, hay đó là phong cách hành xử của chính họ.

Nhìn đến đây, trong lòng đã vô cùng rõ ràng, dựa vào những manh

mối này, chỉ cần tìm một người sơn dân quen thuộc địa hình ở địa phương, tuyệt đối có thể tìm được vị trí của cung điện này.

Chỉ có điều, nó bị chôn vùi dưới lớp tuyết hàng trăm năm, đất đóng băng vô cùng mềm xốp, một khi khai quật không cẩn thận, một trận tuyết lở nhỏ cũng đủ để bạn vĩnh viễn nằm sâu dưới lớp tuyết.

Nhưng những gợi ý này hẳn không liên quan đến cái động ở góc tường.

Chương 891

Trần Tiểu Đao lại đi kiểm tra mấy chiếc gương và bức tường phía sau ở các góc khác, phát hiện không có gì đặc biệt.

Xem ra tất cả các vấn đề, chỉ có tiến vào cái động kia, mới có cơ hội tìm được đáp án.

Quay lại cửa động, nhìn thấy Trần Mộc vẫn đang nhìn, trong mắt xuất hiện sự do dự hiếm có.

Dường như đang cân nhắc vấn đề gì.

Hắn nhìn thấy Trần Tiểu Đao đi tới, đột nhiên nói với hắn: "Ta có lẽ còn phải đi vào một lần nữa." "Không được." Trần Tiểu Đao nghe Trần Mộc nói xong thì giật mình, "Đây chẳng phải anh đi tìm chết sao?

Nếu anh lại mất trí nhớ, tất cả đều vô nghĩa rồi." Hắn thản nhiên nói: "Ta và các ngươi không giống nhau, đối với các ngươi mà nói, chuyện ở đây chỉ là một đoạn kinh lịch kỳ lạ mà thôi, còn đối với ta, là một nút thắt lớn trong lòng, nếu không giải khai, cho dù ta nhớ tất cả mọi thứ, cả đời này cũng sẽ không sống yên ổn." Trần Tiểu Đao và Bàn Tử nghe xong trong lòng sốt ruột, liên tục nói không được.

Thực ra không phải là không thể hiểu hắn, nhưng hoàn cảnh hiện tại mấy người đang ở không cho phép gây thêm biến cố, mau chóng thoát ra mới là chuyện chúng ta nên cân nhắc.

Bằng không cho dù biết tất cả bí mật trên thế giới thì sao chứ, không khí cạn kiệt, tất cả mọi người đều sẽ chết vì ngạt thở, những bí mật đó cũng sẽ ngay lập tức mất đi giá trị.

Trần Tiểu Đao nói những lo lắng của mình cho hắn nghe, hắn

cũng tỏ ra hơi mâu thuẫn, hỏi: "Vậy ngươi có bao nhiêu phần chắc chắn, chúng ta có thể thoát ra được?" Nghe hắn hỏi như vậy, mới nhớ ra mình còn chưa xem kỹ phần đỉnh mộ, vội vàng ngẩng đầu nhìn kỹ.

Đỉnh của mộ cổ đều được mô tả vô cùng kiên cố, cái gọi là thất hoành bát tung, theo suy nghĩ của hắn, cái đỉnh mộ này để chống lại áp lực, hẳn là dùng kết cấu hình vòm.

Trung tâm cao, hai bên thấp, nhưng hiện tại nhìn lại, nó dường như đã kế thừa phương pháp địa cung trên mặt đất, làm thành một mái bằng.

Vậy thì ở bất kỳ vị trí nào mở động, cũng không có vấn đề gì lớn.

Đỉnh mộ cách mấy người hơn mười mét, ở đây không có thứ gì có thể kê chân được.

Chỉ có thể trước tiên từ cái cột bên cạnh mà ra tay, dùng chân đá mạnh vào đó để tạo ra mấy cái hố.

Sau đó leo lên, phá bỏ lớp vôi trắng bề mặt, rồi bắt đầu xử lý gạch xanh.

Cũng không cần quá cẩn thận, chỉ cần tính toán thời gian hợp lý, phá hủy kết cấu chịu lực phía trên.

Phía trên tự nhiên sẽ sụp xuống một cái lỗ, đợi đến khi nước biển tràn đầy ngôi mộ này, là có thể dễ dàng thoát ra ngoài.

Kế hoạch này, điều mấu chốt nhất chính là nắm vững thời gian.

Nếu không phải lúc thủy triều rút, kết cấu chịu lực vừa bị phá hủy, nói không chừng toàn bộ đỉnh mộ sẽ bị nước biển cuồn cuộn tràn vào cuốn trôi, đè chết mấy người ở bên trong.

Nói những điều này với Trần Mộc một lần.

Và nhấn mạnh với hắn, thực ra cơ hội thoát ra rất lớn, chỉ có điều

vừa thoát ra, ngôi mộ này sẽ hoàn toàn tan tành.

Nhưng ngôi mộ này sẽ không biến mất, những thứ đáng có bên trong vẫn sẽ còn.

Hắn hoàn toàn có thể mấy ngày sau chuẩn bị đầy đủ trang bị rồi quay lại, không cần vội vã lúc này.

Hắn gật đầu, cuối cùng cũng bị thuyết phục.

Bàn Tử thực sự không chịu nổi, nói: "Nếu đã nói vậy, còn chờ gì nữa, chúng ta chi bằng bây giờ liền ra tay, trước tiên xử lý cái cột này.

Tránh lát nữa luống cuống tay chân." Nhìn đồng hồ một cái, còn sáu tiếng nữa mới thủy triều rút, thời gian vẫn còn rất sung túc.

Trần Tiểu Đao lắc đầu nói: "Chúng ta vừa rồi thể lực tiêu hao rất nhiều, lại không ăn uống gì cả, trạng thái của người rất kém, lúc này nên nghỉ ngơi thật tốt, lát nữa chúng ta thoát ra ngoài, không biết sẽ gặp phải tình huống gì, nói không chừng con thuyền phía trên đã chạy mất rồi, nếu không có thể lực, thoát ra ngoài lại bị chết đuối, vậy thì quá thiệt thòi." Bàn Tử vốn dĩ rất tích cực, nghe hắn nói có lý, bực bội gãi gãi đầu, nói: "ĐM còn phải đợi?

Thôi được, tôi ngủ một lát đã, khi nào bắt đầu thì gọi tôi." Trần Tiểu Đao cũng tìm một chỗ dựa vào, nhưng đại não vẫn không ngừng lại.

Tính toán xem nếu nước biển bắt đầu tràn vào, đại khái sẽ chảy như thế nào.

Hiện tại lối đi đến bia đá dưới hồ đã bị phong bế, tuy không phải kín mít, nhưng việc nước vào chắc chắn sẽ chậm hơn việc nước ra.

Lượng lớn nước chắc chắn sẽ tràn vào cái lỗ kỳ lạ trên tường kia trước, chỉ là không biết cái lỗ thấp này thông đến đâu.

Nếu nó thông với các căn phòng khác, thì sẽ vô cùng phiền phức, nơi đây sẽ hình thành một xoáy nước, cuốn toàn bộ mấy người vào trong.

Nghĩ đến đây, không khỏi tự chủ nhìn sâu vào trong động, tính toán xem có cách nào có thể bịt kín cái động này lại.

Ngay sau đó liền nghĩ đến, có thể chất đống những mô hình kia lại.

Ước chừng độ cao và chiều rộng của cửa động, suy nghĩ xem làm thế nào để bịt cho thích hợp.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc hắn tập trung chú ý, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác vô cùng kỳ dị.

Trong bóng tối của cửa động, có một luồng sức mạnh, đang mãnh liệt thu hút ánh mắt của hắn.

Luồng sức mạnh này không những mãnh liệt, mà còn có tính cưỡng bức nhất định, Trần Tiểu Đao muốn quay đầu đi, nhưng lại phát hiện cổ mình sao cũng không thể động đậy được, ngay cả nhãn cầu cũng không thể chuyển động.

Đồng thời, lập tức cảm thấy một trận nóng nảy ập tới.

Loại nóng nảy này, rất khó miêu tả.

Cứ như một người đói đến cực điểm, cầm được một gói thức ăn, nhưng sao cũng không thể xé được bao bì vậy.

Loại nóng nảy này, rất nhanh lại trong lòng hắn, sinh ra một thôi thúc mãnh liệt, muốn tiến vào cái cửa này để xem.

Tất cả những điều này hầu như đều xảy ra trong tích tắc, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Đợi đến khi mấy người cảm thấy không ổn thì, đã muộn rồi.

Trần Tiểu Đao lập tức đẩy Trần Mộc phía trước ra, xông vào

trong động.

Vì ở rất gần cửa động, nên mấy bước liền xông vào trong bóng tối, hắn muốn kéo cũng không kịp.

Lúc đó, hoàn toàn không nghĩ mình rốt cuộc đang làm gì, một lòng chỉ muốn chạy đến chỗ sâu nhất của cái động này để xem.

Ngay cả đèn pin cũng không bật, cứ thế trong bóng tối chạy điên cuồng về phía trước, căn bản không quan tâm dưới chân mình.

Cũng không chú ý phía sau có ai đuổi kịp hay không.

Nhưng vừa chạy được mấy bước, đột nhiên phía sau một trận kình phong.

Ngay sau đó đầu gối chân trái đau nhói dữ dội, toàn bộ chân không thể dùng sức, ngã vật xuống đất.

Cú ngã này rất mạnh, trán hắn đập vào sàn, đầu ong ong kêu, mũi cũng chảy máu.

Nhưng sau khi ngã ra một bước như vậy, sự nóng nảy trong lòng, đột nhiên biến mất, tất cả đều khôi phục bình thường.

Trong lòng rùng mình một cái, chỉ cảm thấy có một cảm giác kỳ lạ không thể nói thành lời.

Cái hang động này quá lợi hại, chỉ nhìn thấy một khối màu đen, là có thể khiến người ta mất đi tâm trí.

Chương 892

Vừa rồi nhập thần nhìn một cái, liền đã trúng chiêu rồi.

Quay đầu nhìn lại, thấy Trần Mộc và Bàn Tử đã đuổi vào, một chiếc đèn pin nằm ở một bên, xem ra chính là thứ này, đã đánh trúng đầu gối hắn.

Sau khi hai người họ đi tới, không nói hai lời, liền kéo hắn ra ngoài.

Nhưng một đầu gối bị thương, đứng cũng không đứng dậy được, bọn họ kéo mấy lần mà không nhấc lên nổi.

Thêm vào đó ánh sáng ở đây lại tối, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Bàn Tử dùng một tay thì bất tiện, bèn kẹp đèn pin vào nách, dùng hai tay kéo tôi.

Động tác của hắn rất thô bạo, tôi bị hắn kéo đến mức gần như ngất lịm.

Ngay lúc này, ánh đèn pin của hắn lướt qua một chỗ, mắt tôi lóe lên, dường như thấy trong bóng tối có một người.

Ánh sáng quá nhanh, tôi không nhìn rõ, nhưng tôi rất chắc chắn đó là một người, tôi lập tức nghĩ đến Tam Thúc, vội vàng kêu lớn: "Khoan đã, phía trước có người!" Bàn Tử nghe thấy, quay đầu chiếu đèn, bắt gặp một bóng lưng, nhưng người đó đã đứng dậy, đang nhanh chóng chạy sâu vào động.

Lần này ba người đều nhìn rất rõ, mấy người sững sờ, nhưng không ai nhìn rõ đó là ai.

Trần Mộc phản ứng nhanh nhất, lập tức hô lớn: "Mau đuổi theo!" Nói xong liền bay như điên đuổi tới, Bàn Tử chửi thề một tiếng, đành

phải theo sau.

Trần Tiểu Đao miễn cưỡng đứng dậy, khập khiễng đuổi theo.

Ngay lúc này, Trần Mộc đã quật ngã người kia, tiếp đó Bàn Tử cũng lao tới, hai người trước sau, trực tiếp đè người đó xuống đất.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào, "A" một tiếng, kêu lên: "Là A Ninh!" Trần Tiểu Đao theo tới nhìn, giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy cô ta tóc tai bù xù, mặt mày đen nhẻm, bộ đồ lặn trên người đều bị rách toạc.

Thân thể cô ta tỏa ra một mùi khó ngửi.

Mũi và khóe miệng đều có vết máu.

Thật không biết cô ta đã gặp phải chuyện gì mà lại ra nông nỗi này.

Nhưng ngay sau đó liền phát hiện, thực ra ba người bọn họ cũng chẳng khá hơn là bao, đặc biệt là Bàn Tử, toàn thân đầy vết thương, thảm không nỡ nhìn.

Bàn Tử nhìn thấy người phụ nữ này liền nổi giận, chỉ vào mũi cô ta mắng, nhưng mới mắng được mấy câu, Trần Mộc đột nhiên ngăn hắn lại, nói: "Khoan đã, cô ta có chút không đúng!" Lời Trần Mộc vừa dứt, hai người mới phát hiện biểu cảm của A Ninh, vô cùng đờ đẫn, thậm chí có thể nói là ngây dại, hoàn toàn khác biệt với vẻ lanh lợi, thần thái rạng rỡ trước kia.

Bây giờ bị Trần Mộc đè xuống đất, cô ta cũng không giãy giụa, cũng không nói chuyện, thậm chí không thèm nhìn mấy người, dường như chuyện này không liên quan gì đến mình.

Bàn Tử nhìn thấy liền thấy kỳ lạ, nói: "Đúng là có chút quái lạ thật, tôi mắng khó nghe thế mà cô ta không phản ứng gì, nếu là bình

thường, tôi châm chọc mấy câu, cô ta đã sớm đạp cho một cước rồi." Trần Tiểu Đao biết hắn thủ đoạn đen tối, hỏi hắn: "Vừa rồi ông có ra tay nặng không, ông xem cô ta còn chẳng nói được lời nào, tôi thấy tám chín phần là ông ra tay quá mạnh, đánh cô ta ngớ người ra rồi." Bàn Tử giận dữ, nói: "Ông bớt nói bậy đi, tôi có thể đối xử với một quý cô như vậy sao?

Vừa rồi tôi chỉ giữ chân cô ta, còn rất nhẹ nhàng, thậm chí không để lại dấu vết gì, ông không tin thì hỏi Tiểu Ca." Trần Mộc bảo hai người đừng cãi nhau nữa, nói: "Các ngươi yên tâm, cô ta trên người không có gì đáng ngại, chỉ là thần trí không được tỉnh táo.

Có thể đã bị kích thích gì đó." Nói rồi hắn lại dùng tay vẫy vẫy trước mặt cô ta, còn búng tay một cái, nhưng A Ninh không có chút phản ứng nào.

Bàn Tử gãi gãi đầu, không nghĩ ra, nói: "Có khi nào con nhỏ này nhìn thấy thứ gì đó, bị dọa cho ngốc luôn rồi không?" "Người phụ nữ này ngoan độc vô cùng, thân thủ lại tốt, cô ta đối phó tôi thế nào ông cũng thấy rồi, loại người này sao có thể bị dọa cho ngốc nghếch được, ông tuyệt đối đừng để cô ta lừa, nói không chừng cô ta giả vờ như vậy đấy." Trần Tiểu Đao nói.

Hắn vẫn còn ghi hận chuyện bị người phụ nữ này lừa trước đó.

Bàn Tử nghe vậy, cũng bắt đầu nghi ngờ, nói: "Ông nói không sai, lòng dạ đàn bà độc hơn rắn rết, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn, hay là, chúng ta mỗi người cho cô ta mấy bạt tai, xem cô ta có phản ứng gì không?

Người phụ nữ này rất cứng rắn, chúng ta mấy bạt tai xuống, mặc cho cô ta là trinh tiết liệt nữ, đầu đồng mình sắt, cũng..." Trần Tiểu Đao thấy hắn nói quá xa, bèn bảo hắn dừng lại.

"Ông xem cô ta bây giờ thế này, ông có nỡ ra tay không?" Bàn Tử

giơ bàn tay to lớn của mình lên, tượng trưng vung hai cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn của A Ninh, phát hiện quả thật không nỡ ra tay, đành thở dài nói: "Đáng tiếc Bàn gia tôi từ trước đến nay chưa từng đánh phụ nữ, vậy ông nói xem phải làm sao đây?" Mấy người tiếp xúc với cô ta không nhiều, muốn thông qua động tác của cô ta để phán đoán có phải giả vờ hay không, căn bản là không thể, liền nói: "Chuyện này nhất thời không thể phán đoán được, tôi thấy chúng ta cứ trói cô ta lại, đưa ra ngoài rồi tính.

Đến lúc đó sẽ xử lý cô ta." Bàn Tử xua xua tay, nói: "Thôi đi, tôi thấy ông cũng chẳng có cách nào hay, chúng ta vẫn nên trông cậy vào vị Tiểu Ca này, trông cậy vào ông, hoa cúc cũng tàn rồi." Trần Tiểu Đao bị hắn nói cho không còn lời nào, đành phải nhìn Trần Mộc, hắn đang dùng đèn pin chiếu vào mắt A Ninh.

Thấy hai người quay đầu lại, Trần Mộc nói: "Đừng tranh cãi nữa, đồng tử cô ta đờ đẫn, phản ứng rất chậm, nghiêm trọng hơn nhiều so với bị dọa cho ngốc.

Không thể nào là giả vờ được." Thấy hắn dường như rất chắc chắn, không có lý do gì để nghi ngờ hắn, liền hỏi hắn: "Vậy có thể biết được là do cái gì gây ra không?" Trần Mộc lắc đầu, nói: "Về phương diện này ta chỉ biết chút ít bề ngoài, cũng là lúc tự kiểm tra mới nghe được, muốn phán đoán sâu hơn, ta cũng đành bó tay.

Cần phải tìm lang trung chuyên nghiệp." Trần Tiểu Đao thở dài một hơi, nhớ lại vẻ lanh lợi, thần thái rạng rỡ trước kia của người phụ nữ này, không khỏi cảm thán, nói: "Thôi được, tôi thấy nhất thời cũng không thể làm rõ vấn đề nằm ở đâu, chúng ta cũng đừng ở đây suy nghĩ lung tung nữa, cứ đưa cô ta ra ngoài rồi tính." Đề nghị này bọn họ đều không có ý kiến, nhất trí thông qua, Bàn Tử nói với Trần Mộc: "Vậy cứ thế đi, đừng lề mề nữa, chỗ này tà khí thế này, chúng ta đi xung quanh xem xét, nếu không có gì thì mau chóng ra ngoài thôi."

Bàn Tử lập tức quay người, dùng đèn pin chiếu vào sâu trong động, theo ánh đèn pin của hắn nhìn qua, chỉ thấy cái động này không dài lắm.

Cách mấy chục bước đã có thể nhìn thấy thứ ở tận cùng, nhưng ánh đèn pin không đủ xuyên thấu, chỉ chiếu ra một cái đường nét.

Bàn Tử chiếu kỹ một chút, đột nhiên nhíu mày, dường như thấy gì đó.

Theo ánh mắt của hắn nhìn qua, lại không thấy gì cả, chỉ nghe hắn khẽ hỏi mấy người: "Hai vị, các ông xem cái ở tận cùng kia, có phải là một cái cây không?" "Trong cổ mộ sao có thể có cây, ở đây lại không có ánh sáng mặt trời, cũng không có ai tưới nước cho nó, nếu thực sự có cây, thì cũng mục nát từ lâu rồi." Bàn Tử nhìn rất lâu, có lẽ cũng không dám khẳng định, thế là nhất quyết chỉ cho Trần Tiểu Đao xem.

Không có cách nào, đành chiều ý hắn, nhưng thực sự không nhìn rõ, mắt tôi trừng đến muốn rớt ra ngoài, cũng chỉ lờ mờ thấy một thứ gì đó giống như cành cây.

Đường nét khá quen thuộc, nhưng không thể nhớ ra là gì, tôi nói với hắn: "Tôi không nhìn rõ, nhưng chắc chắn đó không phải cây." Bàn Tử lại chiếu một cái, cố chấp nói: "Tôi thấy giống một cái cây, ông xem còn lấp lánh ánh vàng, ông không tin thì chúng ta qua đó xem." Trần Tiểu Đao thấy hắn có ý đồ khác, giận dữ nói: "Ông đừng tưởng tôi không biết ông đang tính toán gì, cho dù bên trong là một cái cây vàng, ông có vác đi được không?" Bàn Tử thấy bị vạch trần, cũng không để tâm, nói: "Có vác đi được hay không, phải đến xem mới biết, nói không chừng bên cạnh còn có mấy món nhỏ, ông nói chúng ta nếu không vào thì thôi, bây giờ đã vào rồi, thấy có đồ tốt, thế nào cũng phải 'tham quan' một chút!

Huống hồ chúng ta đã vào đến đây, không nông không sâu, có

chuyện gì thì đã có chuyện từ sớm rồi, không có gì phải sợ cả, đúng không?" Mấy người rất rõ ràng cái logic "tham quan" của Bàn Tử, "tham quan" rồi sau đó là lấy đi, tên này quả thực là một ác ma chuyển thế, ai đụng phải hắn thì người đó gặp xui.

Trần Tiểu Đao vừa định châm chọc hắn một câu, thì thấy Trần Mộc ra hiệu im lặng, khẽ nói: "Tất cả theo ta, đừng lạc đội." Nói xong hắn không quay đầu lại, đi thẳng vào bóng tối.

Bàn Tử nhìn thấy mừng rỡ, cõng A Ninh liền theo sau.

Trần Tiểu Đao chỉ thấy kỳ lạ, nhưng Trần Mộc đi rất nhanh, không kịp suy nghĩ kỹ, đành phải khập khiễng theo sau rồi tính.

Trần Mộc bước nhanh đi phía trước, cái đường hầm gạch này từ trong ra ngoài đều có độ rộng như nhau, từ vị trí của mấy người đến tận cùng của động cơ bản không còn bao xa.

Mấy người rất nhanh đã đến trước cái "cây" gọi là cây đó, đây đã là tận cùng nhất của cả đường hầm gạch, Trần Mộc giơ đèn pin lên chiếu, mấy người lập tức nhìn thấy bộ mặt thật của nó.

Đó là một cành san hô khổng lồ màu trắng, cao hơn một người, chia thành mười hai nhánh, hình dạng tán ra, quả thật rất giống một cái cây.

Cả cành san hô được chạm khắc rất tốt, nhưng chất liệu vô cùng bình thường, không phải là thứ đồ quý giá gì.

San hô được trồng trong một cái chậu sứ khổng lồ, dùng đá cuội đè lên, trên các nhánh của nó, còn treo rất nhiều chuông nhỏ màu vàng.

Ánh vàng mà Bàn Tử nhìn thấy, hẳn là do những cái chuông này phản xạ ra.

Nhưng những cái chuông này tuyệt đối không phải làm bằng vàng, vì trong các khe hở của chúng, đã xuất hiện rỉ đồng.

Vật liệu bên trong, e rằng là đồng thau.

Bề ngoài được mạ vàng, mới có thể duy trì độ sáng bóng hiện tại.

Bàn Tử không thấy cây vàng, rất thất vọng, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, chiếu đèn khắp các chỗ khác, hỏi: "Tiểu Đao, ông nói cành san hô này, có đáng tiền không?" Trần Tiểu Đao đối với mấy thứ đồ đảo còn có chút nghiên cứu, nhớ lại cái đức hạnh của hắn vừa rồi, liền muốn châm chọc hắn, nói: "Không phải tôi muốn đả kích ông, chất lượng này, giá thị trường mười đồng một cân, đã là khá lắm rồi." Bàn Tử nghe xong bán tín bán nghi, lại đi hỏi Trần Mộc, Trần Mộc gật đầu, hắn lập tức uất ức, mắng: "Mẹ kiếp, tôi còn tưởng lần này phát tài rồi, kết quả lại là công cốc." Trần Tiểu Đao cười haha.

"Bàn Tử, ông cũng đừng nản chí, tôi nói cho ông biết, san hô tuy không đáng tiền, nhưng ông nhìn những cái chuông trên đó, những cái này mới là đồ tốt." Bàn Tử không tin, nói: "Tôi thấy mặt ông cười gian xảo, ông đừng nói bừa nhé, mấy cái chuông vỡ này tôi cũng đào được không ít, cũng chỉ đáng ngàn tệ, ông nói đáng tiền là ở chỗ nào?" "Với cái đầu óc làm ăn của ông, đương nhiên không nhìn ra được, nói thật với ông, giá trị cụ thể tôi không đoán được, nhưng chắc chắn đắt hơn vàng cùng thể tích.

Ông xem những hoa văn trên mấy cái chuông này, niên đại còn sớm hơn cả thời Minh, vào thời điểm đó cũng coi như là một món đồ cổ, ông hiểu ý tôi không?" Bàn Tử bị Trần Tiểu Đao chém gió cho đực mặt ra, cũng không biết có phải sự thật hay không.

Trần Tiểu Đao trong lòng thấy khoái trá, cũng không nói toạc ra.

Chương 893

Thực ra hắn cũng không nhìn ra được lai lịch của những cái chuông này, chuông là một thứ đồ vật khá lạnh nhạt trong giới đồ cổ.

Bình thường đào được nhiều nhất vẫn là đồ sứ và đồ gốm, đồ kim loại sẽ bị rỉ sét, cần phương pháp bảo quản đặc biệt.

Trong nhà dân, cho dù có tiền đến mấy, cũng không chịu nổi sự dày vò như vậy.

Huống hồ chuông lại là một loại khí cụ kim loại tương đối phức tạp, có rất nhiều linh kiện nhỏ, nếu được bảo quản hoàn chỉnh, thì vô cùng quý giá.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, vẫn không tin lời hắn, liền muốn gỡ một cái xuống xem.

Trần Mộc một tay tóm lấy hắn, nói: "Đừng động." Bàn Tử một chân đã đạp lên cái chậu đầy đá cuội, cứng rắn bị hắn kéo xuống, thấy kỳ lạ, hỏi hắn có chuyện gì.

Trần Mộc không thèm để ý đến hắn, mà hỏi ngược lại: "Ngươi còn nhớ rõ loại chuông này, đã từng nhìn thấy ở đâu không?" Hắn vừa nói vậy, Trần Tiểu Đao lập tức nhớ đến chuyện trước đó.

Lúc đó mấy người đang chuẩn bị đi Đổ đấu Lỗ Vương Cung, khi đi qua động xác, đã từng gặp một con rùa xác lớn.

Trên đuôi con trùng đó, có treo một cái chuông như thế này.

Bên trong có một con rết lớn màu xanh, khi bò qua làm rung chuông, sẽ phát ra âm thanh như tiếng người thì thầm, tiếng động như quỷ mị, dường như có sức mạnh thần bí.

Lúc đó mấy người gần như đều bị âm thanh này mê hoặc, may

mắn Trần Mộc một cước đạp mấy người xuống nước, mới tỉnh táo lại được.

Sau này sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, niên đại của nó còn trước cả thời Chiến Quốc, cụ thể là triều đại nào hắn cũng không biết.

Nhưng lúc đó tình hình nguy cấp, mấy người cũng không để tâm.

Kinh nghiệm sau đó ở Lỗ Vương Cung quả thực như một cơn ác mộng, làm sao mà nhớ được những thứ này.

Nhưng bây giờ muốn nhận diện, Trần Tiểu Đao cũng không dám khẳng định.

Bởi vì lúc đó trong động xác cũng như bây giờ, cũng chỉ có mấy ngọn đèn mỏ chiếu sáng.

Cái chuông đó lấy xuống không bao lâu liền bị đạp nát.

Muốn so sánh đối chiếu đã là không thể, chỉ có thể nhìn sơ qua.

Nếu đây thực sự là loại chuông đã thấy trong động xác, thì Bàn Tử vừa rồi nếu đụng vào, quả thực là không xong.

Lúc đó một cái đã làm mấy người hoàn toàn mê muội không thể tự chủ, ở đây ít nhất có bốn mươi cái, chỉ cần một rung động nhỏ, thật không biết sẽ xảy ra tình huống gì.

Trần Mộc thấy hắn đã nhớ ra, nói: "Trong động xác đó chắc chắn còn có điều quái lạ, cái nền đất có xác kia vốn dĩ là một mộ thất khổng lồ, chỉ là không biết vì sao lại dính dáng đến Uông Tàng Hải." Bàn Tử nghe hai người nói về chuyện này, biết lai lịch của cái chuông, thắc mắc: "Hai người có nhìn nhầm không, đồ vật trước thời Chiến Quốc, sao lại xuất hiện ở đây, cái này thật sự quá trùng hợp.

Chẳng lẽ, Uông Tàng Hải này, cũng là một tay Đạo mộ?" Lời hắn vừa dứt, Trần Mộc và Trần Tiểu Đao đều sững sờ.

“Nói như vậy, cũng có khả năng này.” Trần Mộc suy nghĩ một chút, nói: “Sớm năm hắn làm gì, không ai biết, hơn nữa lại tinh thông phong thủy, nếu hắn Đạo mộ, hắn là dư sức.

Nhưng, ta nhớ gia thế hắn khá hiển hách, gia tộc hắn mấy đời đều là đại gia phong thủy, cơm áo không lo, hắn sẽ không làm cái nghề hạ tiện này.” Trần Mộc nói đến “hạ tiện” mà mặt không đổi sắc, dường như không ý thức được đã mắng luôn cả mấy người bọn họ.

“Tôi cảm thấy không thể nào, người Đổ đấu, chắc chắn sẽ để lại một dấu hiệu gì đó trong mộ của mình, để hậu thế khi vào sẽ biết mà kiêng kỵ, ông có thấy thứ như vậy ở đây không?” Trần Tiểu Đao nói.

Trần Mộc lắc đầu, “Ta vừa rồi cũng có để ý, quả thực không có chút dấu hiệu nào.” Trần Tiểu Đao cũng nhìn khắp xung quanh một lượt, quả thực không thấy thứ như vậy.

“Vậy điều này giải thích thế nào về việc ở đây lại có thứ này, có khi nào bản thân hắn thích đồ cổ, đem những món đồ cất giữ yêu thích của mình ra làm vật bồi táng không?” “Chúng ta qua đây, cũng không thấy những đồ cổ khác, ông nói cũng không đúng, tôi thấy, có lẽ là một tình huống khác.” Bàn Tử dường như nghĩ ra điều gì, lộ vẻ đắc ý: “Thực ra ngoài những kẻ Đổ đấu ra, còn có một loại người khác cũng thường xuyên gặp phải cổ mộ, các ông biết là ai không?” Mấy người nghe xong lập tức tỉnh ngộ.

Hắn có thể là khi xây dựng cổ mộ ở đây, đã đào được những thứ này ở công trường.

Bàn Tử gật đầu: “Người này có thể nói là tổng thầu lớn nhất lúc bấy giờ, rất có khả năng sẽ gặp phải tình huống này, chỉ cần về tra lại tư liệu, là có thể biết lúc đó, hắn có từng đến Miếu Qua Tử ở Đông Sơn hay không.” Cách nói của Bàn Tử hợp tình hợp lý, không khỏi lại có chút bội phục hắn.

Nhưng thứ này tuyệt đối không thể đụng vào, tôi đoán có lẽ A Ninh chính là đã đụng vào cái cây san hô này, nhiều cái chuông cùng lúc rung lên, mới khiến tinh thần cô ta bất thường.

Chỉ là không biết những cái chuông này đã tạo ra cảnh tượng gì trong não cô ta, lại có hiệu quả lợi hại đến vậy.

Vốn dĩ con người rất dễ bị ám thị, bây giờ lại ở trong một cổ mộ như thế này, không khí thần bí, thần kinh chỉ cần yếu một chút, bản thân liền sẽ phát điên.

Thậm chí sự mất trí nhớ của mấy người, cũng có thể là do những thứ này gây ra.

Bởi vì dây treo những cái chuông này đều được buộc bằng dây đồng rất chính xác vào cây san hô, san hô vốn dĩ bên trong có lỗ rỗng, truyền âm cực tốt.

Thứ này đặt ở đây, giống như một nhạc cụ, phát ra âm thanh có thể có hàng vạn loại, khó đảm bảo bên trong có một loại nào đó có thể khiến người ta quên đi tất cả.

Nhưng những suy nghĩ này có chút viển vông, cũng không tiện nói ra, ba người đứng ngây người một lát, Bàn Tử liền nói: "Xem ra đáy động này cũng chỉ có bấy nhiêu trò hay, trò hề này vẫn nằm trên những cái chuông này, hay là đi thôi?" Trần Tiểu Đao thấy cái động này cũng không có yêu ma quỷ quái gì, trong lòng cũng thả lỏng không ít, bây giờ đi hay không cũng không sao, nhưng nhìn đồng hồ, thời gian thủy triều rút cũng sắp đến rồi, ở đây mãi cũng không có ý nghĩa gì, bốn người liền lùi lại.

Trần Tiểu Đao lúc này vừa đi vừa nghĩ, trong lòng vẫn còn hai nghi vấn.

Thứ nhất là khi Trần Mộc trong ký ức hai mươi năm trước tiến

vào cái động tường này, là bị Trát Cô Tiếu dẫn vào, vậy những người cùng hắn ngất xỉu, bây giờ đang ở đâu.

Có phải Trát Cô Tiếu đã vận chuyển họ ra ngoài không.

Thứ hai là khi Trần Mộc năm đó đi vào, ngửi thấy một mùi hương vô cùng đặc biệt, bây giờ thì không còn nữa.

Chẳng lẽ điều này có nghĩa là, hai mươi năm trước, cái động này có thể còn có những thứ khác.

Những câu trả lời này, nhất định phải tìm thấy Trát Cô Tiếu mới có thể biết được.

Mà Trát Cô Tiếu lại không thấy đâu, muốn tìm thấy hắn, không biết đến bao giờ.

Nói không chừng hắn từ đó không xuất hiện nữa, những nghi vấn này sẽ trở thành ngàn năm bí ẩn.

Nếu quả thật như Bàn Tử nói, Trát Cô Tiếu bị oan hồn trong mộ này quấn lấy, thì hắn sẽ đi đâu?

Hắn nhìn thấy bức ảnh thì nói rõ ràng rồi, rốt cuộc là đã rõ ràng điều gì?

Vừa nghĩ Trần Tiểu Đao liền cảm thấy toàn bộ sự việc vẫn thiếu một chút gì đó, chỉ cần thêm một chút manh mối nữa, tôi sẽ có thể liên kết tất cả mọi chuyện lại.

Mà trực giác mách bảo hắn, thứ này hắn là có liên quan đến Lỗ Vương Cung.

Vừa nghĩ, bốn người đã đi ra khỏi cái động thấp đó, Bàn Tử đặt A Ninh xuống đất, liền nói: "Bây giờ thời gian chắc cũng gần đủ rồi, chúng ta thế nào cũng phải ra tay thôi." Nghĩ đến chuyện thoát hiểm bây giờ vẫn là ưu tiên hàng đầu, liền thu hồi tâm thần, bắt đầu sắp

xếp công việc.

Hiện tại mấy người đối với việc mở cái đỉnh này cũng không có chút chắc chắn nào, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Ba người vẫn làm theo kế hoạch, Bàn Tử đã sớm kìm nén một bụng sức lực, vớ lấy dụng cụ liền bắt đầu đục trên một cây cột.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp chất liệu của gỗ kim ti nam mộc, mấy nhát xuống, đã thở không ra hơi, nhưng cây cột chỉ bị hắn đục đi một chút.

Hắn thấy không ổn, nói: "Cái cột này cứng quá, nếu cứ làm thế này, một tuần cái thê tử này cũng không dựng xong." "Ông đừng vội, chỉ cần ông đục bỏ lớp ngoài cùng, bên trong sẽ dễ đối phó hơn." Trần Tiểu Đao nói với hắn.

Bàn Tử bán tín bán nghi, cầm dụng cụ dùng hết mười hai phần sức lực, mới miễn cưỡng có chút khởi sắc.

Mấy nhát sau, Bàn Tử đã bóc được lớp gỗ cứng như sắt bên ngoài, tạo ra một khoảng trống vừa đủ cho một bàn chân.

Chương 894

Bây giờ biết cái động đó là đường cụt, nước biển tràn vào, chỉ có thể thấm qua các khe gạch mà chảy xuống, không cần lo lắng sẽ tạo ra xoáy nước, liền vớ lấy dụng cụ đi giúp Bàn Tử.

Nhưng hai người thực sự không chen vào được, xem ra công việc này vẫn phải do Bàn Tử làm.

Hắn không chỉ sức lực lớn, mà sức chịu đựng còn tốt, suốt chặng đường hành hạ này, chỉ thấy hắn sinh long hoạt hổ, không có chút mệt mỏi nào.

Hơn nữa những vết thương trước đó cũng đều đã phục hồi hoàn toàn.

Xem ra Bàn Tử này trên người cũng có một số thiên phú đặc biệt.

Mấy người làm việc cật lực, ba tiếng sau, cuối cùng cũng đã đục xong chỗ đặt chân trên một cây cột.

Chỗ bên dưới còn dễ làm, nhưng càng lên cao, phải đạp lên chỗ đã đục sẵn mà trèo lên, lơ lửng giữa không trung, sức lực đều không dùng được.

Cuối cùng chỉ có thể đục ra một vết lõm nông đủ để đặt một nửa bàn chân, nhưng dù sao đi nữa, vẫn hoàn thành được.

Mấy người cởi quần áo ra, vì đều là đồ lặn, rất co giãn, nên cắt thành từng sợi buộc lại thành một sợi dây thừng.

Làm một cái dây thòng lọng như người leo cây, quấn quanh cây cột này.

Ba người ba hướng, căng thẳng sợi dây thừng, rồi trèo lên.

Chặng đường này cũng không biết đã trèo lên như thế nào, mỗi khi lên được một chút đều như chết đi sống lại, Bàn Tử mệt đến mức kêu gào!

"Hai ông theo lên làm gì, tôi lên đục là được rồi, dù sao nước xuống, mấy ông có thể nổi lên, bây giờ cái dây da này sắp thít tôi thành thịt kho Đông Pha rồi, Tiểu Đao ông mau xuống đi, không thì tôi chịu không nổi nữa." Bàn Tử nói ở phía trên.

"Ông tưởng tôi muốn lên sao, tôi là vì không nhìn thấy tình hình thực tế, không muốn ông đi chết, phía trên này không biết có tầng kẹp không, nếu có, ông một nhát xuống, cát lún tràn xuống sẽ trực tiếp chôn vùi cả căn phòng này." Tầng cát lún trong tường mộ là biện pháp chống Đạo mộ phổ biến nhất, loại biện pháp phòng ngừa này khá hiệu quả.

Một ngôi mộ lớn có tầng cát lún, nếu muốn vào thuận lợi, thì phải mở một cái giếng xả cát khi đào đường hầm, để cát lún chảy ra trước.

Đôi khi xả trống một mặt tường phải mất mấy ngày mấy đêm, chứng tỏ lượng cát lún kinh người.

Mấy người bây giờ không có điều kiện này, nếu thực sự gặp phải loại mộ huyệt này, thì đành phải nghĩ cách khác.

Nếu phía trên không phải cát lún, mà là axit mạnh hoặc dầu hỏa, thì càng tệ hại hơn.

Bàn Tử Đổ đấu nhiều rồi, tự nhiên biết lời hắn nói không sai, liền vẫy tay ra hiệu cứ thế mà trèo.

Mấy người cứ thế từng chút từng chút một trèo lên, sau nửa tiếng mới đến được chỗ cao nhất.

Bàn Tử sau khi đứng vững, gần như kiệt sức, ôm chặt lấy cây cột không động đậy, nói: "Mẹ kiếp, nếu còn hành hạ tôi thế này nữa, tôi

chắc về chầu Diêm Vương mất." Trần Tiểu Đao cẩn thận thăm dò gõ vào bảo đỉnh, Trần Mộc ra hiệu đừng dừng, chính hắn đặt ngón tay lên đỉnh, cảm nhận một chút, nói: "Thực tâm đấy." Bàn Tử nghe vậy, hắn cũng thực sự không dám nghỉ ngơi, không nói hai lời, liền bắt đầu đục lớp đất cao trắng trên đỉnh.

Hắn không dám dùng quá nhiều sức, vì dù sao sợi dây thừng này không chắc chắn, vạn nhất đứt, tất cả đều sẽ bị thương nặng.

Trần Mộc và Trần Tiểu Đao đều đặt tay lên vai Bàn Tử.

Vạn nhất sợi dây thừng đứt, vẫn có thể kéo hắn lại một chút, không đến mức trực tiếp ngã từ độ cao mười mét xuống.

Nhưng hắn toàn thân mồ hôi nhễ nhại, e rằng nếu thực sự rơi xuống, cũng không nắm giữ được.

Đất cao trắng rất giòn, hắn đục mấy nhát, liền bóc ra một mảng lớn, lộ ra những viên gạch xanh bên trong.

Bàn Tử nhìn một cái, đột nhiên kêu không ổn.

Trần Tiểu Đao cố sức vươn tay qua, sờ một cái, liền ngớ người.

Giữa những viên gạch này, lại được đổ đầy vữa sắt.

Ba người nhìn nhau, sắc mặt đều rất khó coi.

Gạch được đổ chết bằng vữa sắt, thì giống như bê tông cốt thép bây giờ.

Cho dù trên mặt đất bằng phẳng được cấp một cái búa tạ lớn, cũng vô ích, đừng nói là tình huống bây giờ.

Ở phía trên này, ít nhất còn có bảy tầng kết cấu như vậy, hơn nữa còn đan xen vào nhau.

Muốn đục mở chỗ này, không có thiết bị hiện đại, đã hoàn toàn không thể.

Trần Tiểu Đao trong lòng vô cùng bực bội, chỉ trách bản thân trước đây sao không nghĩ đến tầng này.

Tính chịu áp lực của đỉnh phẳng kém xa đỉnh vòm, những viên gạch phía trên chắc chắn phải dùng thứ gì đó để gia cố.

Trong các lăng mộ Minh triều đối với bộ phận này không có cách nào khác, đều trăm lần như một mà dùng nước sắt đổ chết.

Bản thân dựa vào kiến thức kiến trúc ba chân bốn cẳng, nói suông, bây giờ cuối cùng cũng nếm trái đắng.

Bàn Tử nhìn Trần Tiểu Đao hỏi: "Đồng chí kiến trúc sư, bây giờ làm sao đây?

Ông cho một ý kiến đi." "Thì làm sao được, ngựa chết làm ngựa sống, cứ vớ lấy dụng cụ mà làm trước đã." Trần Tiểu Đao vẫn muốn thử vận may, nói: "Hai trăm năm rồi, tôi không tin nó vẫn còn cứng như vậy." Bàn Tử thấy Trần Tiểu Đao cũng không hoảng sợ mấy, tưởng rằng vấn đề không quá nghiêm trọng, liền đi gõ những viên gạch đó.

Gạch rỗng thì rất dễ đập vỡ, nhưng sau khi gạch vỡ, những thanh sắt do vữa sắt đông kết ở bên cạnh vẫn còn đó.

Bàn Tử dùng mười phần sức lực đập lên, cũng chỉ tạo ra mấy vết lõm trên đó, hắn vừa nhìn liền biết không ổn, nói: "Không được, những thanh vữa sắt này dày đến một bàn tay, ông lái hai chiếc xe tải đến cũng không chắc đâm xuyên qua được." Trần Tiểu Đao cũng lên gõ mấy nhát, nhưng kết quả vẫn như nhau.

Biết đây quả thật không phải thứ có thể giải quyết bằng sức mạnh cơ bắp.

"Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp công nghệ kiến trúc thời xưa rồi, những thanh sắt này độ tinh khiết rất cao, căn bản không thể đập

vỡ." Bàn Tử nói: "Hay là mài xem, người xưa không nói sao, chỉ cần công phu sâu, dù sắt mài cũng thành kim." "Dẹp đi, những thanh vừa sắt dày như lưng ông, ông mài đến bao giờ mới xong," Trần Tiểu Đao nói: "Còn hai mươi phút nữa là thủy triều rút rồi, đợi ông mài xong, chúng ta đã sớm 'viên mãn' rồi." Bàn Tử nổi giận.

"Vậy ông nói xem làm sao?

Ông không nghe người phụ nữ kia nói sao, khu vực này không lâu nữa sẽ có gió bão, ít nhất phải kéo dài một tuần, chúng ta bây giờ không ra được, thì chỉ có thể ở dưới này suốt bảy ngày." Hắn nhấn mạnh.

"Bảy ngày, mẹ kiếp chúng ta không buồn chết thì cũng chết đói rồi." Trần Tiểu Đao biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề, nói với họ: "Kinh nghiệm của các ông về phương diện này phong phú hơn tôi nhiều, đối với loại tường mộ này, nếu là bình thường gặp phải, các ông sẽ dùng cách gì?" Bàn Tử không thèm suy nghĩ, trực tiếp nói: "Thuốc nổ!" Bàn Tử thấy Trần Tiểu Đao sững sờ một chút, giải thích: "Ông đừng ngạc nhiên, mức độ cứng chắc của loại tường này vượt xa sức tưởng tượng của ông, lão tử trước đây Đổ đấu loại này, đường hầm thông thường đều mở ở phía dưới, nếu nhất quyết phải phá vỡ loại tường này mà đi vào, chỉ có dùng thuốc nổ." Nhưng trong cổ mộ mấy trăm năm này, biết đi đâu mà kiếm thuốc nổ.

Nghĩ lại không khỏi hối hận, nhớ rõ trước khi xuống nước, A Ninh còn hỏi có cần mang một ít xuống không.

Vì bị khẩu pháo ở Lỗ Vương Cung dọa cho ngớ người, nên đối với thứ này vô cùng kháng cự, trực tiếp ném trả lại kho rồi.

Nếu Trát Cô Tiếu lúc đó có mặt, chắc chắn sẽ mang theo.

Bây giờ nghĩ lại, suy nghĩ lúc đó quá ấu trĩ, nếu còn có lần sau, tuyệt đối không thể đùa giỡn như vậy.

Bây giờ xem ra việc thoát ra từ phía trên là không có hy vọng, đành phải bỏ cuộc: “Vậy xem ra cách này không ổn rồi, chúng ta đành phải tính kế lâu dài.” “Mẹ kiếp còn tính lâu dài?

Chúng ta chỉ còn chưa đầy hai mươi phút thôi?” Bàn Tử nói: “Tôi thấy, nếu thực sự không được, chúng ta cứ mò lại đường cũ, nói không chừng cái mộ thất chứa thiết bị lặn của chúng ta đã trở lại rồi.” Trần Tiểu Đao bất đắc dĩ gật đầu.

Tuy rất không muốn quay lại cái động đó, nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác.

Như vậy, lại phải đối mặt với quái vật trong động, thật sự là một chuyện đau đầu.

Chương 895

Lúc này, Trần Mộc đột nhiên nói: "Khoan đã!

Các ngươi cứ đứng yên ở đây đừng động đậy!

Ta nghĩ ra một chỗ có thể có thuốc nổ!" Chưa đợi hai người phản ứng lại, hắn liền đột nhiên buông dây thừng, trượt xuống cột.

Bàn Tử nhìn hắn, vẻ mặt đầy khó hiểu, Trần Tiểu Đao lắc đầu với hắn, tỏ ý mình cũng không hiểu.

Trần Mộc vốn tính cách nghiêm cẩn, tuyệt đối không nói đùa.

Thế nhưng hai người thực sự không thể nghĩ ra nơi này có chỗ nào cất thuốc nổ.

Cả ba người hiện tại đều đã cởi trần, chỉ còn mỗi chiếc quần lót, cũng chẳng thể giấu ở đâu được.

Chỉ thấy hắn phi thân nhảy lên phiến đá thiên cung giữa phòng.

Theo ánh đèn pin của hắn, tôi thấy hắn khom người trước pho khô thi đang tọa thi ở trung tâm phiến đá, không ngừng sờ soạng gì đó.

Pho thi thể này hẳn chính là cái "tọa hóa kim thân" mà hắn nói, chỉ là không biết hắn tìm kiếm thứ gì.

Trần Tiểu Đao suy nghĩ một hồi, đột nhiên liền hiểu ra, hóa ra là như vậy!

Lúc này, Trần Mộc đã cẩn thận nâng toàn bộ pho khô thi lên.

Thi thể đã khô héo gần như chỉ còn trọng lượng của xương cốt, không tốn quá nhiều sức lực.

Bàn Tử hỏi: "Hắn rốt cuộc đang làm gì?" "Tôi cũng chỉ là suy đoán, trong pho khô thi đó, có thể có một cơ quan, được kích hoạt bởi

Bát Bảo Chuyển Tử, bên trong có thể chứa thuốc nổ.

Nếu không kính trọng thi thể, muốn lấy bảo vật bên trong, có thể sẽ trực tiếp dẫn nổ." Trần Tiểu Đao nói.

Bàn Tử nghe xong tặc lưỡi: "Hắn làm sao mà biết được chuyện này?" "Hai mươi năm trước, khi hắn từng chạm vào pho thi thể này, lúc đó có lẽ đã biết rồi, ngươi xem hắn vừa rồi chỉ nói 'có thể', tức là hắn cũng không xác định." "Chỉ là không biết, thuốc nổ đã mấy trăm năm này, còn có tác dụng hay không." Trần Tiểu Đao nói xong, Trần Mộc đã mang khô thi xuống dưới cột, bảo hai người: "Một người xuống đây giúp." Bàn Tử xuống dưới thật sự quá phiền phức, Trần Tiểu Đao liền bảo hắn đứng yên, tự mình bò xuống.

Trần Mộc tiến lên đặt pho khô thi lên lưng Trần Tiểu Đao, dùng dây thừng buộc lại, nói: "Tuyệt đối đừng để va chạm, nếu cơ quan bên trong còn hoạt động, sẽ lập tức phát nổ." Nhìn gần pho tọa hóa kim thân này, chỉ cảm thấy lời Trần Mộc vừa rồi miêu tả không bằng một phần vạn thực tế.

Thi thể toàn thân đen sẫm, đen đến mức phát sáng, cứ như không phải nhục thân mà là được điêu khắc từ chất liệu nhẵn bóng nào đó.

Cơ bắp đều đã lõm sâu, đặc biệt là khóe miệng, như cười mà không phải cười, nhìn vào khiến người ta nổi da gà.

Tóm lại một câu, thi thể này, căn bản không giống những cao tăng trong chùa viện mà người ta từng thấy, ngược lại còn khiến người ta có cảm giác vô cùng bất tường.

"Ngươi xác định thi thể này không có vấn đề gì chứ?

Ta cứ cảm thấy, nó hình như có quỷ kế gì đó, ngươi nhìn vẻ mặt của nó xem, sao mà lại —— lại ——" "Yêu dị." Muộn Du Bình tiếp lời Trần Tiểu Đao nói: "Tôi cũng không rõ, pho thi thể này quả thực

khiến người ta bất an, nhưng nó đã khô héo, không thể thi biến." "Vậy thì tốt, ngươi xác định thuốc nổ bên trong còn dùng được không?" "Chỉ cần Bát Bảo Chuyển Tử còn dùng được, thuốc nổ chắc chắn sẽ dùng được, bây giờ chỉ sợ cơ quan này đã lão hóa." Vác pho khô thi trên lưng, Trần Tiểu Đao toàn thân khó chịu.

Đặc biệt là nhìn thấy móng tay của nó dài như vậy, ngang trước mặt hắn, âm u ghê rợn.

Tôi nghĩ đến tượng cương thi ở Tương Tây, cũng là kiểu vác thi thể trên lưng như vậy.

Nhưng người ta thì bọc kín ba lớp trong ba lớp ngoài.

Hắn bây giờ thì hay rồi, khô thi trần truồng, tôi cũng trần truồng, da thịt kề sát da thịt, cái cảm giác khô ráp ấy thật sự đừng nói là rợn người cỡ nào.

Nhưng bây giờ cũng chẳng còn cách nào, may mà ánh sáng tốt, vẫn nhìn rõ ràng, không đến nỗi suy nghĩ lung tung.

Trần Tiểu Đao nghiến chặt răng bắt đầu từng bước một bò lên, Trần Mộc bò phía sau hắn, đề phòng trượt chân ngã xuống.

Bò được năm sáu bước, Trần Tiểu Đao đột nhiên cảm thấy pho khô thi có chút không đúng.

Bởi vì lưng hắn dán sát vào da thi thể, nên cảm nhận rất rõ ràng.

Pho thi thể đó hình như đột nhiên lớn hơn một chút.

Trần Tiểu Đao dừng lại cảm nhận kỹ một chút, lại không cảm thấy được điều gì dị thường đặc biệt.

Hắn quay đầu nhìn Trần Mộc.

Hắn đang ở ngay phía dưới, nếu thi thể có dị hóa gì, hắn hẳn có thể thấy ngay.

Nhưng hắn dường như không phát hiện ra điều gì, xem ra là mình đa nghi rồi.

Cũng khó trách, vác một cụ thi thể yêu dị như vậy, rất khó mà không đa nghi.

Đang nghĩ, nghe Bàn Tử ở trên giục, hắn đành phải tiếp tục đi lên.

Muốn sớm kết thúc tình huống này, hắn ba bước thành hai bước, cuối cùng cũng khó khăn lắm mới bò lên đến đỉnh.

Bàn Tử có thể nói là đã xem vô số thi thể, nhưng sau khi nhìn thấy pho thi thể này cũng lộ ra vẻ mặt không được thoải mái cho lắm.

Dù sao, khi ngươi dùng dây thừng buộc thi thể rồi treo lên, còn có khoảng cách hai ba nắm tay.

Bây giờ thì như nhảy múa cận mặt, cảm giác chắc chắn khó chịu.

"Ngươi cố định cái này lên bảo đỉnh, sau đó lập tức xuống dưới, chúng ta sẽ kích nổ từ phía dưới, nếu cơ quan bên trong còn hoạt động, chắc là không vấn đề gì." Trần Tiểu Đao nói với hắn.

Bàn Tử nhìn bảo đỉnh, nói: "Ngươi lừa ta đó hả?

Mẹ nó ta cố định kiểu gì?

Ngươi muốn lão tử học Đổng Tồn Thụy sao?" Trần Tiểu Đao ngẩng đầu nhìn một chút, trên bảo đỉnh không có chỗ nào để móc, nếu muốn phát huy toàn bộ lực nổ, nhất định phải đặt toàn bộ thi thể sát vào bảo đỉnh, đây quả thực là một vấn đề.

"Thật sự không được, thì buộc nó đầu hướng xuống vào cây cột này, nhanh lên một chút, thời gian sắp đến rồi." Bàn Tử cẩn thận đỡ lấy thi thể, lắc lắc, hỏi: "Ai, thật là lạ, thi thể này sao lại còn có một cái đuôi?" "Đuôi ở đâu ra, ta vừa rồi sao không thấy?" Trần Tiểu Đao tưởng hắn đang đùa, nói: "Ngươi đừng có chọc ta." "Đây không phải

sao?" Bàn Tử nghiêm mặt chỉ cho hắn xem: "Ánh mắt ngươi cũng thật là 'thần' rồi, một thứ đột ngột như vậy mà cũng không nhìn thấy?" Theo ngón tay Bàn Tử nhìn qua, thấy trên xương cụt của tọa hóa kim thân, quả nhiên có một đoạn nhô ra.

Dài ba tấc, to bằng hai ngón tay, đen kịt, nhìn qua có vẻ khô héo tương tự như thi thể.

Trông hơi giống cái đuôi bò đã cứng lại, cong lên phía trên.

Trần Tiểu Đao cảm thấy vô cùng kỳ lạ, vừa rồi khi dịch chuyển, căn bản không hề có cái đuôi này.

Nhưng bây giờ nó lại từ đâu xuất hiện, hắn cũng không nói chắc được.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng khí lạnh, chợt có một cảm giác vô cùng bất tường.

"Ngươi đừng kết luận sớm quá, người làm sao mà mọc đuôi được, đừng là của người ……, ngươi xem kỹ lại đi." "Đi chết đi!" Bàn Tử cười lớn: "Cái ấy có mọc ở mông được không?

Hơn nữa, ai chết rồi mà còn vậy —— vậy ——" Trần Tiểu Đao biết hắn muốn nói vậy, liền ngắt lời: "Được rồi được rồi, ngươi mặc kệ nó là cái gì, dù sao lát nữa nổ xong đến cả tro cũng không còn.

Ngươi mà còn nghiên cứu nữa, mấy năm nữa người khác sẽ nghiên cứu chúng ta đấy." Bàn Tử bị một câu nói nhắc nhở, lập tức phản ứng lại, cũng chẳng bận tâm đến thứ kỳ lạ đó nữa, vội vàng bắt tay vào việc.

Trần Tiểu Đao giúp hắn xoay thi thể, tháo sợi dây vốn dùng để hỗ trợ bò cột xuống, khó khăn lắm mới cố định khô thi lên cột.

Chương 896

Hiện tại vẫn chưa có cách nào ước tính vụ nổ sẽ kịch liệt đến mức nào.

Nhưng nhớ lúc nghe Tam Hiệp Ngũ Nghĩa, Cửu Tử Liên Hoàn Pháo bên trong đã có thể làm nứt vỡ Kim Cương Nham mười tầng.

Thứ này theo lẽ thường cũng sẽ không kém bao nhiêu.

Sau khi buộc xong, Trần Tiểu Đao dùng sức kéo một cái, lúng túng hoảng loạn, làm cho nó cũng không được chắc chắn cho lắm.

Nhưng để đối phó một lúc thì chắc là đủ.

Ngay lập tức hắn cũng không muốn nán lại trên đó nữa, kiểm tra một lượt, thấy mọi thứ ổn thỏa, liền chuẩn bị xuống.

Vừa nghĩ đến thời gian kích nổ sắp đến, trong lòng tôi không khỏi căng thẳng, bây giờ thành hay bại đều trông vào chiêu này.

Những chuyện khác, ra ngoài rồi hãy nói, cũng không cần gì mọi chuyện đều thuận lợi, ít nhất mấy người an toàn thoát ra là được rồi.

Đang suy nghĩ lung tung, Bàn Tử kéo hắn lại, nói: "Đợi một chút, tôi vẫn còn thiếu một chỗ chưa làm xong." Trần Tiểu Đao vừa rồi đã kiểm tra toàn bộ một lần rồi, nghe vậy ngẩn ra, "Thiếu gì, không phải đã đủ cả rồi sao?" Bàn Tử bảo hắn đừng xuống vội, sau đó quay đầu lại, nói với pho khô thi: "Vị tiền bối đuôi dài này, mặc kệ ngài là người hay là khỉ, ngài đều đã quy tây rồi, cái túi da hôi thối này đối với ngài cũng chẳng còn tác dụng gì.

Mặc dù chúng ta lấy ngài ra làm bao thuốc nổ có hơi quá đáng một chút, nhưng quả thực là do thế cục bức bách, ngài đại nhân có đại lượng, ngàn vạn lần đừng so đo với chúng tôi, lát nữa ngài cứ coi như

được chưng một món ăn ngon, vô tranh với đời, trăm điều không kiêng kỵ." Nói xong, hắn tượng trưng cúi lạy pho kim thân.

Trần Tiểu Đao nổi giận, kéo quần lót của hắn lôi xuống, mắng: "Mẹ nó, đến lúc nào rồi mà ngươi còn tâm trí chơi cái trò này!" Hắn cứ thế trượt xuống bên cạnh, nói: "Ngươi không hiểu đâu, thứ này nhìn đã thấy tà rồi, khó mà bảo đảm không đem lại xui xẻo cho chúng ta, hơn nữa người ta đang ngồi yên lành ở đây, chúng ta lại lấy làm bao thuốc nổ, bản thân chúng ta là sai, nói vài lời qua loa vẫn là cần thiết." Trần Tiểu Đao vừa bò vừa mắng: "Bớt nói đi, lúc ngươi khuân mười hai cái thi thể thì làm gì?

Cũng chẳng thấy ngươi cúi đầu lạy người ta?

Bây giờ nó chỉ mọc thêm cái đuôi, có gì mà làm ầm ĩ lên." Mâu thuẫn giữa hai phái Nam Bắc chính là từ đó mà ra, có thể nói là sự khác biệt về ý thức hệ.

Bàn Tử nghe không sướng tai, hừ một tiếng, quay đầu đi không để ý đến hắn nữa.

Ba người xuống đến mặt đất.

Trần Mộc cõng A Ninh lên, sau đó ra hiệu hai người đến góc mộ thất.

Ba người chuyển mấy tấm gương đồng khác đến trước mặt mình, dùng như lá chắn, vạn nhất lát nữa bom có uy lực quá lớn, không đến nỗi bị đá vụn làm bị thương.

Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ thời gian đến, dựa vào kỹ thuật tinh chuẩn của Trần Mộc, sẽ ném một cái chân gương, kích nổ cơ quan trong bụng kim thân.

Hắn ở Lỗ Vương Cung phi đao suýt nữa đã ghim chết Bàn Tử, lần này chắc không thành vấn đề.

Hơn nữa lúc này cân nhắc phương pháp khác cũng vô dụng, Trần Tiểu Đao chỉ có thể tập trung tinh lực nhìn đồng hồ.

Quy luật thủy triều là: mỗi ngày có hai lần nước lớn, cách nhau 12 tiếng.

Thời gian nước lớn thường duy trì hơn một tiếng mới bắt đầu rút, thời gian nước cạn nhất là vào khoảng giữa hai lần nước lớn.

Lúc này mực nước biển thấp nhất, có khi thậm chí sẽ lộ ra đáy biển.

Nhưng đáy biển ở đây hẳn sẽ không nông đến thế, nếu không những con thuyền mắc cạn ở đây sẽ nhiều hơn bây giờ rất nhiều.

Ước tính nước hạ xuống dưới hai mét là lý tưởng nhất.

Không biết nước rút có thể duy trì bao lâu.

Trong ký ức của hắn, hẳn là một khoảng thời gian rất ngắn.

Mấy người cần đợi nước làm rộng vết nứt phía trên, sẽ tốn một khoảng thời gian.

Vì vậy ngay từ đầu một phút cũng không thể chậm trễ.

Đây vẫn là ước tính tương đối lạc quan, những tình huống khác có thể vẫn sẽ phát sinh, đến lúc đó chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Càng nghĩ càng không có cơ sở, rốt cuộc là nói lung tung ra, nếu lát nữa tình hình không phát triển như mong đợi, mà cả cái đỉnh sập xuống, thì thật sự có lỗi với mấy người họ.

Bàn Tử nhìn vẻ mặt hắn, đại khái biết Trần Tiểu Đao có chút chột dạ, bất an hỏi: “Hai vị, nói thật cho tôi biết, hai vị có phải cũng chẳng có chút nắm chắc nào không?” “Tình huống bây giờ, đều khó nói, dù sao tên đã lắp vào dây, ngươi lát nữa cứ xem là biết.” Trần Tiểu Đao không biết trả lời hắn thế nào, đành qua loa nói.

Bàn Tử thở dài: “Thật là, ngươi càng nói ta càng thấy hoang mang, ngươi nói lát nữa nếu thứ này không nổ thì sao?

Các ngươi còn có đối sách nào khác không?

Nói ra trước đi, cũng để ta yên tâm một chút.” “Cách thì có, chính là điều ngươi vừa nói, quay về đường cũ, xem mộ thất chúng ta đi vào có xuất hiện lại không.

Nếu không, còn một cách không phải là cách, đó là ở lại đây, đợi nhóm người thứ ba vào cứu chúng ta.” Bàn Tử nói: “Cái đó thì làm sao mà đợi được, nếu bọn họ không vào, chúng ta làm sao?

Đợi cả đời à?

Chẳng phải sẽ biến thành mộ sống dưới đáy biển Tây Sa, Mạc Kim Hiệu Úy tuyệt tích giang hồ sao.” “Ý của tôi là, nơi này tuy hiểm ác dị thường, chúng ta nhất thời không đi được, cũng sẽ không chết ngay, chỉ cần có thời gian, chúng ta sẽ tính kế lâu dài, nhất định sẽ nghĩ ra cách.” “Ngươi xem không gian ở đây lớn, không khí còn đủ dùng mấy ngày, tôi nghĩ một tuần không thành vấn đề, chúng ta ngủ nhiều, ít vận động, cố gắng tiết kiệm mà dùng.” Trần Tiểu Đao vỗ vỗ vai Bàn Tử, an ủi.

Bàn Tử không ăn cái bộ này, nói: “Không khí đủ, ngươi cũng phải có cái mà ăn chứ, đây lại không phải rừng sâu núi thẳm, chẳng có gì, ngay cả gió Tây Bắc cũng không có mà uống, tôi thà chết ngạt còn hơn chết đói.” “Cách là do người nghĩ ra, ngươi xem cái thân hình này, đói vài tuần cũng không chết đói được.

Ngươi mà thật sự đói không chịu nổi, còn có một con khỉ biển kia kìa, ăn khỉ biển xong, nếu vẫn không no, thì bắt luôn con Cấm Bà ở phía dưới lên mà lột.” Bàn Tử nghe vậy cũng vui vẻ, tên này chỉ cần có người cãi lại là hắn lại hăng lên, vỗ vai Trần Tiểu Đao nói: “Được, câu nói này của ngươi khá giống phong cách của lão Bàn Tử ta, Đổ

Đấu thì phải có tinh thần không sợ trời không sợ đất, xem ra lần này quả thực đã tiến bộ không ít." Trần Tiểu Đao lúc này không dây dưa nữa, tiếp tục chú ý đến đồng hồ của mình.

Còn năm phút nữa, lúc này nếu muốn kích nổ, hắn cũng không khác biệt là bao.

Ngay lập tức hắn nói với Trần Mộc, bảo hắn chuẩn bị kỹ, đừng để lát nữa thất thủ.

Kim thân vốn đã buộc không chắc chắn, lát nữa mà rơi khỏi cột, rồi nổ tung ở phía dưới, thì không phải là chuyện hay ho gì.

Trần Mộc cân nhắc thứ trong tay, gật đầu đồng ý.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên la lên: "Chết tiệt!

Pho khô thi đâu rồi?" Ba người nghe vậy thì hỏng bét, vội ngẩng đầu lên, phát hiện thi thể trên cột lại biến mất rồi.

Phản ứng đầu tiên của Trần Tiểu Đao là vừa rồi không buộc chắc, nên nó rơi xuống rồi.

Nhìn xuống dưới, trên đất cũng không có, không khỏi chửi lớn, lần này thật sự có chuyện tà môn rồi.

Ngay lúc mấu chốt này lại xảy ra chuyện như vậy mấy người thật sự không ngờ tới, vừa rồi còn chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

Tất cả đều là tự an ủi mình, không ngờ nhanh như vậy đã ứng nghiệm.

"Ngươi xem ngươi xem, tôi nói mà, mẹ nó thứ có đuôi chắc chắn tà môn." Bàn Tử la lên: "Mau tìm xem pho cổ thi đó bây giờ ở đâu." Ba người vội vàng cùng nhau lao ra.

Vừa ra ngoài đã nhìn thấy ngay, pho cổ thi mà mấy người cần tìm bây giờ đang ở trên đỉnh phía sau cây cột.

Nó dùng móng tay bám chặt vào phù điêu phía trên, lớp da cứng màu đen trên người đã nứt toác hoàn toàn, đang từng mảng từng mảng rơi xuống, bên trong máu thịt be bét, không biết là thứ gì.

Thấy sợi dây vẫn còn buộc quanh eo nó, bởi vì đó là dây làm từ mấy bộ đồ lặn và dược liệu.

Buộc một người vẫn rất chắc chắn.

Chương 897

Cho nên nó cũng nhất thời không thoát ra được, nhưng nhìn tình hình này, cũng không duy trì được bao lâu.

Bàn Tử nhìn thấy liền la lên: "Nhanh lên, tranh thủ lúc nó chưa chạy thoát, kích nổ trước đã!!" Trần Mộc nào cần hắn nhắc nhở, Bàn Tử vừa dứt lời, đã nghe một tiếng phá phong, đồng thời một tia sáng xanh đã bay qua, cắm thẳng vào bụng pho khô thi.

Trần Tiểu Đao la lớn không ổn.

Trần Mộc ra tay quá nhanh.

Mấy người vẫn còn đang lao ra ngoài, như vậy một cái, vạn nhất nổ tung, chắc chắn sẽ gặp tai ương.

Nhưng khi nghĩ đến thì đã không kịp, chỉ thấy trước mắt đột nhiên một tia bạch quang lóe lên, Trần Tiểu Đao đã một tay đẩy Bàn Tử ngã lăn xuống đất.

Sau đó là một tiếng nổ lớn, cả mộ thất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Một luồng khí sóng cuộn trào trực tiếp hất bay hai người lên.

Hai người bay lượn sáu bảy vòng trên không trung, bị nổ văng ra xa ba trượng, đầu đập vào tường.

Cú này thật sự là ăn đủ rồi, may mà vào thời khắc mấu chốt đã đẩy ngã Bàn Tử, nếu không cổ chắc chắn đã gãy.

Trần Tiểu Đao vừa đập vào tường đã mất ý thức ngay lập tức, không nhìn thấy gì, chỉ nghe tai ù ù, còn tưởng mình đã chết rồi.

Nhưng một lát sau, trước mắt đột nhiên có ánh sáng, mở mắt ra

liền thấy trời đất quay cuồng.

Khắp nơi là bụi vàng, đầu váng đến mức chỉ muốn nôn mửa.

Bàn Tử khó khăn lắm mới bò dậy từ mặt đất.

Đã nghe thấy rất nhiều âm thanh hỗn loạn, nhưng không cách nào phân biệt được chúng, chỉ cảm thấy rất ồn ào, đầu đau như búa bổ.

Trong lúc hỗn loạn, Trần Mộc ho khan chạy ra từ trong khói bụi, hỏi: "Có chuyện gì không!" Bàn Tử nói chuyện còn cắn vào lưỡi mình, vẫy tay với hắn, ra hiệu vẫn ổn.

Hai người bịt miệng đi tìm Trần Tiểu Đao, Bàn Tử chạy hai bước, lập tức nhìn thấy Trần Tiểu Đao đang ngồi ở đó, vai bị một mảnh gạch vỡ xén mất một mảng da.

Sau khi nhìn thấy Trần Mộc, hắn lớn tiếng mắng: "Ngươi ra tay cũng quá nhanh rồi, ít nhất cũng phải đợi chúng tôi lùi mấy bước chứ, thêm hai phân nữa sang bên cạnh, một cánh tay đã phải bỏ đi rồi." Trần Mộc xòe tay ra, cho hai người xem chân gương trong tay hắn: "Ngươi nhầm rồi, vừa rồi không phải ta!" "Cái gì!

Không phải ngươi!" Trần Tiểu Đao và Bàn Tử hai người đồng thời giật mình.

Vừa rồi cái lực đạo đó, cái sự chuẩn xác đó, tuyệt đối là của một người cực kỳ lợi hại, không phải hắn thì là ai.

Bàn Tử vừa rồi ở ngay bên cạnh Trần Tiểu Đao, hơn nữa nhìn dáng vẻ hắn, độ chuẩn xác tuyệt đối không tốt như vậy.

Nếu nói người khác, chỉ có một.

Trần Tiểu Đao trong lòng linh quang lóe lên, vội quay đầu đi tìm A Ninh.

Bàn Tử và Trần Tiểu Đao nghĩ giống nhau, hai người chạy đến

góc nhìn một cái, nơi đó còn đâu bóng dáng nàng, Bàn Tử chửi một tiếng: “Là con bà nội đó!

Mẹ nó nó quả nhiên là giả vờ!” Trần Mộc lộ ra vẻ mặt không thể tin được, xem ra hắn rất tự tin vào phán đoán vừa rồi của mình, không ngờ lại xảy ra sai sót.

Hắn phải đánh giá lại người phụ nữ này, nói: “Người phụ nữ này quả là một cao nhân, ta thấy giống lão du tử giang hồ rồi, ta chưa từng thấy ai giả ngu mà giả giống đến vậy.” Bàn Tử nói: “Tôi thấy đó không chỉ là lão du tử, mà đơn giản là mẹ nó ảnh hậu rồi, lần sau bắt được ả, ả có giả vờ gì tôi cũng không tin.” Nói xong, hắn cầm vũ khí định đi tìm, Trần Mộc vội kéo hắn lại, nói: “Không còn thời gian nữa, bỏ qua đi.” Trần Tiểu Đao cũng khuyên hắn: “Đừng gây chuyện nữa, chúng ta bây giờ điều quan trọng nhất là đi xem có làm nổ tung bảo đỉnh ra chưa!

Ngươi nếu không nuốt trôi cục tức này, cũng đợi ra ngoài rồi hãy nói.” Lời còn chưa dứt, đột nhiên từ trên đỉnh truyền đến một âm thanh vô cùng dài và thê lương, dường như lại là thứ gì đó đang từ từ đứt gãy.

Âm thanh này không lớn, nhưng lại khiến mấy người lập tức thót tim.

Trong lòng thầm nghĩ không phải chứ, chỉ một tiếng nổ như vậy mà đã muốn sập rồi, ngươi cũng quá không nể mặt rồi đó.

Bàn Tử vốn còn rất không cam lòng, nghe thấy âm thanh này mặt cũng trắng bệch, hỏi: “Mẹ nó cái âm thanh gì vậy?

Tiểu Đao, nhìn tình hình này, hình như nghiêm trọng hơn nhiều so với việc ngươi nói là nổ ra một cái lỗ thì phải?” Trần Tiểu Đao ngẩng đầu nhìn cái lỗ bị nổ ra, không khỏi tặc lưỡi.

Quả bom trong bụng khô thi có uy lực khá lớn, vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Những thanh sắt ghép phía trên đã bị nổ đứt toàn bộ, đủ để tạo ra một cái lỗ có đường kính chưa đến nửa mét.

Lớp chống thấm phía trên đỉnh gạch bị nứt toác, nước biển ào ạt tràn vào, tạo thành một thác nước nhỏ.

Âm thanh kỳ lạ vừa rồi nghe thấy, chính là tiếng nước thác không ngừng lớn dần.

Ước tính chẳng bao lâu nữa, miệng hang sẽ hoàn toàn bị nước cuốn sập.

Còn cây cột gỗ Kim Ti Nam Mộc bên cạnh đã bị nổ gãy, một vết nứt lớn kéo dài từ trên xuống tận đáy, hơn nữa còn có dấu hiệu nghiêng đổ.

Cây cột giá trị không nhỏ này, xem như đã hoàn toàn phế bỏ.

Xem ra chính vì cây cột bị gãy mà một xà ngang phía trên bị ảnh hưởng, có thể thật sự sẽ sập xuống.

Nghe âm thanh này, xà ngang chắc chắn đã xuất hiện vết nứt, dù cho bây giờ không sập.

Qua một thời gian nữa chắc chắn khó thoát kiếp nạn.

Trần Tiểu Đao an ủi Bàn Tử, nói: "Không sao, ngươi yên tâm, ngôi mộ này kiên cố hơn mộ bình thường nhiều, chỉ cần bây giờ không có động đất, chắc chắn sẽ không sập xuống đâu." Lời còn chưa nói xong, mặt đất dưới chân đột nhiên bắt đầu rung chuyển.

Sớm đã dự liệu được kết cấu kín khí của cổ mộ dưới đáy biển này bị phá hủy, nước biển phía dưới chắc chắn cũng đang không ngừng dâng lên.

Chỉ là không ngờ động tĩnh lại lớn đến vậy, không khỏi căng thẳng đến mức hơi choáng váng.

Chấn động càng ngày càng kịch liệt, vô cùng khủng bố, hơn nữa sự khủng bố này rất chân thực, càng thêm rõ rệt.

Nếu cứ tiếp tục phát triển với tốc độ này, e rằng bảo đỉnh còn chưa sập xuống, mà sàn nhà mấy người đang đứng đã sập rồi.

Bàn Tử sợ đến mức không chịu nổi, la lên: "Ôi trời ơi, sao bây giờ lại Địa Động Sơn Diêu thế này, chẳng lẽ thật sự là động đất sao, tôi nói Tiểu Đao, vừa rồi ngươi rốt cuộc đã nổ trúng bộ phận nào?" "Không sao, hiện tượng bình thường thôi, chúng ta chuẩn bị sẵn sàng, nói không chừng lát nữa tất cả các khe hở ở đây đều sẽ có nước phun ra, cẩn thận bị nước phun vào, áp lực này không nhỏ đâu, giống như nắm đấm vậy, đập vào có thể khiến ngươi lộn nhào." Lời vừa dứt, đột nhiên một tiếng động lạ vang lên, phiến đá Thanh Cương Nham che cửa hang bị một luồng nước xiết hất bay lên, nước biển như suối phun trực tiếp vọt lên cao bảy tám mét.

Vẫn chưa kịp phản ứng, ngay sau đó, lại thấy một thứ từ trong cửa hang phun ra, trực tiếp đập vào bảo đỉnh, sau đó rơi xuống phiến đá ở giữa.

Tốc độ quá nhanh, mấy người cũng không nhìn rõ là thứ gì, nhưng trong cái hang đó cũng chẳng còn thứ gì khác, ước chừng là con Cấm Bà kia.

Thứ này bị nước cuốn ra, lại là một phiền phức không nhỏ.

Nói không chừng còn là một phiền phức rất lớn, ở dưới nước cũng không cách nào đốt lửa, nếu bị nó quấn lấy, thì càng không dám tưởng tượng.

Bây giờ mấy người không có thời gian cân nhắc về nó, toàn bộ

mặt đất bên cạnh cửa hang nhô lên, giống như núi lửa phun trào, hùng dũng cuồn cuộn.

Hơn nữa mực nước dâng lên cực kỳ nhanh.

Gần như chỉ trong khoảnh khắc, mấy người đã nổi lên độ cao năm sáu mét so với mặt đất.

Trần Tiểu Đao đi khắp nơi tìm A Ninh, lúc này khói bụi do vụ nổ tạo ra đã tan gần hết, nhưng vẫn không thấy nàng.

Chương 898

Ước chừng có thể ở sau một cây cột nào đó, Bàn Tử bơi không được tốt lắm, bơi rất khó khăn.

Không có sức mà bận tâm đến nàng nữa.

Nhưng ở đây chỉ có một lối ra, lát nữa mấy người dù thế nào cũng sẽ chạm mặt nhau.

Bàn Tử liên tục nháy mắt với Trần Tiểu Đao, đại khái là muốn lát nữa tìm cách gây rắc rối cho nàng.

Trần Tiểu Đao đối với phụ nữ vẫn không xuống tay được, nên không để ý đến hắn.

Mấy người lại trôi nổi trong nước vài phút nữa, đầu đã chạm đến bảo đỉnh, đột nhiên Bàn Tử liền bơi về phía cạnh, Trần Tiểu Đao không biết hắn muốn làm gì, la lớn: "Chưa đầy một phút nữa chỗ này sẽ ngập hoàn toàn, ngươi làm gì vậy, không muốn sống nữa sao?" Hắn cứ thế bơi thẳng đến bên cạnh một viên Dạ Minh Châu, dùng thứ trong tay gõ xuống một viên, nhét vào quần lót của mình, sau đó bơi trở lại, nói: "Tiện tay lấy chút đồ về bồi thường tổn thất tinh thần của tôi, coi như lấy may mắn." Trần Tiểu Đao toát mồ hôi hột ngay trong nước.

Nhưng lúc này không có lời nào để mắng hắn, cũng không có thời gian mắng nữa, thoắt cái nước đã ngập đến dưới mắt mấy người.

Mấy người hếch mũi lên, tham lam hít thở mấy hơi khí cuối cùng.

Vài giây sau, tai mát lạnh, cả người đã chìm vào trong nước.

Hắn làm một ám hiệu cho Bàn Tử, hắn bơi kém nhất, bảo hắn lên trước.

Hắn lắc đầu, ý nói mình quá béo, vạn nhất bị kẹt trong hang, mọi người cùng chết.

Trần Tiểu Đao gật đầu, bơi vào cái lỗ đó trước.

Cái lỗ đó phía dưới rộng, phía trên hẹp, vừa thò đầu ra, phía trên là lớp cát biển dày chừng mười bảy mười tám gang tay.

Những lớp cát lỏng lẻo ở phía trên không ngừng sập xuống, một màn sương trắng, mắt không thể mở, đành phải đạp mạnh vài cái, lập tức nổi lên.

Mấy người lên được rất đúng lúc, lúc đó nước biển rất nông, nhưng cũng đã đến giới hạn nín thở.

Gần như hoảng loạn bơi lên, vừa ra khỏi nước đã gần như ngất lịm.

Lập tức hít mạnh một hơi, điên cuồng thở dốc.

Vài giây sau, Bàn Tử và Trần Mộc cũng gần như đồng thời thò đầu ra khỏi nước, Bàn Tử vừa ra khỏi nước đã sặc mũi, vừa ho khan vừa cười lớn: "Đ.m!

Thật không ngờ lại thành công thật, lão Vương Bàn Tử cuối cùng cũng ra được rồi!

Ha ha!" Trần Tiểu Đao định thần lại, nhìn quanh, lúc này đã là hoàng hôn, mây lửa trên đường chân trời phản chiếu xuống mặt biển, đẹp đến lạ thường.

Mặt trời đỏ thẫm, phát ra ánh sáng vàng mờ, bao trùm mọi thứ trong một vầng sáng dịu nhẹ, tạo thành một khung cảnh vô cùng tráng lệ và an lành.

Dọc đường đi, cũng đã nhìn thấy vài cảnh hoàng hôn, nhưng chưa bao giờ cảm thấy đẹp như thế này, không khỏi cảm khái vạn phần.

Nhưng ngay lập tức chân cảm thấy có dấu hiệu chuột rút, vội quay đầu đi tìm thuyền của mấy người, phát hiện nó đang neo đậu gần đó trên một mỏm đá ngầm.

Trong lòng lại yên tâm, có thuyền ở đó, lập tức có thể thoát khỏi biển khổ này, ngủ một giấc thật ngon rồi.

Bàn Tử sau khi hoàn hồn, nhớ ra điều gì đó, đột nhiên lại lặn xuống nước.

Trần Tiểu Đao theo hắn lặn xuống, chỉ thấy A Ninh đang bị kẹt trong cái lỗ đó, ra sức giãy giụa, nhưng không thể thoát ra được.

Thật là lạ, người phụ nữ này mảnh mai hơn Bàn Tử không biết bao nhiêu lần, Bàn Tử còn ra ngoài thuận lợi như vậy, người phụ nữ này không có lý nào lại bị kẹt.

A Ninh đã đến giới hạn của việc nín thở, đột nhiên thấy nàng cổ họng thắt lại, từ miệng phun ra một chuỗi bọt khí lớn, bắt đầu trợn mắt trắng dã.

Trần Tiểu Đao và Bàn Tử lặn xuống, mỗi người nắm một tay nàng, liền kéo ra ngoài.

Cú này tôi mới phát hiện, bên trong còn có một luồng khí lực đang kéo nàng xuống.

Nhưng Trần Tiểu Đao và Bàn Tử hai người, khí lực chiếm ưu thế, chỉ một hiệp.

Liền kéo A Ninh ra khỏi cái lỗ đó.

Hai người thấy một đám tóc lớn quấn quanh người nàng, lập tức biết vừa rồi là chuyện gì xảy ra rồi.

Cái lỗ đó bây giờ đã đầy tóc đen, xem ra lát nữa Cấm Bà rất có thể sẽ bò ra, lựa chọn tốt nhất của mấy người bây giờ là không nên ở

trong nước nữa.

Ba người nổi lên mặt nước, Bàn Tử thăm dò hô hấp của nàng, phát hiện nàng toàn thân mềm nhũn, như thể kiệt sức, nhưng hô hấp thì vẫn còn.

Ba người bơi về phía thuyền, kéo A Ninh lên, thấy nàng không ngừng nôn nước, mắt trợn trắng dã, hình như tình hình không được tốt lắm.

Trần Tiểu Đao không hiểu nhiều về việc chết đuối, vội la lớn: "Lão đại thuyền!

Có người bị sặc nước rồi!

Mau ra cứu người!" Hắn kêu hai tiếng, vậy mà không có chút phản ứng nào, Trần Tiểu Đao lấy làm lạ, trước tiên để Bàn Tử trông chừng, tự mình đi vào khoang thuyền tìm một vòng.

Không khỏi lấy làm khó hiểu, trong thuyền lại không có một ai.

Trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác dị thường, không thể nào, đây là biển xa, làm sao cả thuyền người lại biến mất được.

Nếu đi bơi, ít nhất cũng phải để lại vài người trông thuyền chứ.

Trần Tiểu Đao lại la lớn vài tiếng, vẫn không có phản ứng, ngược lại là Bàn Tử đáp lời hắn, hắn chạy vào, hỏi làm gì.

Trần Tiểu Đao chỉ cho hắn xem, nói: "Có tình huống, trên thuyền không có người!" Bàn Tử ngẩn người, đảo mắt nhìn quanh một vòng, gãi đầu nói: "Thật sự không có ai, nhưng cá trong khoang cá vẫn còn sống, chứng tỏ nửa giờ trước bọn họ vẫn còn đang đánh bắt cá.

Chỉ có từng ấy thời gian, người đã đi đâu rồi?" Trần Tiểu Đao tiến lên kiểm tra thiết bị cạnh bánh lái một chút, trông có vẻ rất bình thường, nói: "Con thuyền này rất bình thường, không giống như đã

xảy ra sự cố gì...

Ngươi nói xem, có khả năng nào là bị quan phủ bắt được, cả thuyền người đều bị giải về rồi không?" Bàn Tử lắc đầu nói không đúng: "Người đã đi, thuyền lẽ ra cũng phải bị kéo đi, vứt ở đây thì tính là chuyện gì?

Tuyệt đối không phải do quan phủ.

Khu vực này hỗn loạn, có rất nhiều thuyền lộn xộn, chúng ta đi khoang hàng xem thử, nếu đồ đạc đều không còn, vậy chính là gặp hải tặc rồi." Trần Tiểu Đao cũng gật đầu.

Hơn nữa, Hoa Linh và Trần Mộc trên thuyền đều cùng biến mất.

Nếu có tình huống đột xuất gì, Trần Mộc một mình cũng có thể giải quyết vấn đề ở đây.

Nhưng cũng không thể nói trước.

Vạn nhất Trần Mộc và Hoa Linh đã có việc rời đi trước, mà những người trên thuyền lại gặp phải hải tặc thì cũng không chừng.

Vì lúc đến đây, thuyền trưởng cũng đã kể không ít chuyện về hải tặc.

Nhưng gặp hải tặc ở đây cũng có vẻ không thực tế lắm. "Nơi này nói là gần biển thì không gần, mà nói là xa biển cũng không xa, hải tặc có thể hoành hành đến mức này sao?" Bàn Tử cười cậu ta ngây thơ: "Có gì lạ đâu, hổ cũng có lúc ngủ gật.

Chương 899

Ta nói cho ngươi biết, vùng biển này, người Nam Việt có, người Nhật Bản có, người Mã Lai cũng có.

Bề ngoài nhìn không ra, nhưng thực ra sóng ngầm cuộn trào, lén lút ngươi biết có bao nhiêu thuyền buôn ma túy, buôn lậu, vượt biên, hải tặc không?

Hơn nữa bọn chúng ai nấy trong tay đều có súng, ở đây xuất hiện một con thuyền không người, không có gì đáng ngạc nhiên." Mấy người đi vào khoang hàng, vừa vào đã ngửi thấy mùi trà.

Bàn Tử đi trước, Trần Tiểu Đao theo sau, cả trong lẫn ngoài nhìn một lượt, vật tư vẫn còn nguyên, sắp xếp y hệt như trước khi hạ thủy.

Thậm chí trên ván giường mà mấy người nằm trước đó, còn đặt một chén trà.

Trần Tiểu Đao sờ thử, nói: "Thật là quá quái lạ, vẫn còn ấm!" Bàn Tử cười bất đắc dĩ nói: "Chuyện lạ thường có, hôm nay lại đặc biệt nhiều.

Chẳng lẽ cả thuyền người đều bị quỷ bắt đi rồi sao?" "Ngươi xem chén trà này mới uống được mấy ngụm, nhưng nắp chén lại được đậy kín, chứng tỏ bọn họ rời đi rất vội vàng, nhưng không hoảng loạn.

Trong tình huống nào ngươi sẽ rời đi rất vội vàng mà không hoảng loạn?" Bàn Tử nhún vai nói không biết, Trần Tiểu Đao nghĩ một lát, cũng không tưởng tượng ra được chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Nghĩ vậy, hai người lại quay về buồng lái.

Bàn Tử cầm máy bộ đàm kêu mấy tiếng cứu mạng, nhưng không ai đáp lại.

Lúc này, Trần Tiểu Đao thấy cái máy thu thanh đặt bên cạnh, bèn bật lên.

Vừa lúc nghe thấy bản tin cảnh báo bão của đài phát thanh ngành thủy sản.

Khi mấy người lên thuyền đã cảm nhận được gió bắt đầu mạnh lên.

Nhưng vì bây giờ là hoàng hôn, trên mặt biển không nhìn được quá xa.

Trong đài phát thanh líu lo một tràng tiếng nước ngoài, mấy người cũng không nghe rõ.

Nhưng đại khái ý là đề nghị các tàu thuyền trên biển vào cảng tránh trú, đã nhấn mạnh mấy lần.

Vốn dĩ lúc này, mấy người chẳng cần quản gì, cứ nằm yên là thuyền trưởng tự nhiên sẽ nghĩ cách.

Bây giờ cả thuyền người đều biến mất, ông trời này đúng là biết đùa giỡn với mấy người.

Bàn Tử nhìn đồng hồ, nói: "Xem ra chúng ta cứ ở lì đây cũng không phải cách, với cái con thuyền nát nhỏ này, lát nữa chúng ta đều phải bay lên trời mất.

Ta trước hết sẽ lái thuyền ra, ở biển sâu gặp bão còn có thể lắc lư một chút, ở đây toàn là rạn ngầm, sóng lớn lên một cái là chắc chắn sẽ va phải rạn ngầm.

Ngươi đi kéo neo lên đi." Nói đoạn, hắn châm điếu thuốc, bật mấy thiết bị cạch cạch, động tác cũng ra vẻ lắm. "Ngươi có biết lái thuyền

không hả?

Chuyện này không phải chuyện đùa, bốn chúng ta khó khăn lắm mới ra được, lát nữa ngươi lại đâm vào đá ngầm, cả bọn cùng cho cá ăn hết." Bàn Tử cười hắc hắc với hắn, nói hắn đây gọi là thiên phú, đừng nói là thuyền, đến máy bay, đưa cho hắn mày mò một lát cũng có thể lái lên trời.

Trần Tiểu Đao nghe xong không biết hắn có nói thật hay không, vẫn rất không yên lòng.

Bàn Tử lão luyện khởi động động cơ, nói rằng trước đây hắn từng làm tổ trưởng sản xuất của đội đánh cá nào đó, những thứ cơ bản này hắn vẫn biết.

Cộng thêm lúc đến đã xem qua cách điều khiển, những thứ công nghệ cao này hắn đều nhìn qua đại khái rồi, tin rằng nếu không gặp sóng gió lớn gì, lái về tuyệt đối không có vấn đề.

Trần Tiểu Đao bĩu môi khinh thường, cái gọi là "tổ trưởng sản xuất" của hắn, chẳng qua cũng chỉ là một người chèo bè tre mò cá trong suối núi mà thôi.

Nhưng thấy hắn nói thề thốt chắc chắn, không giống như đang nói dối, Trần Tiểu Đao vậy mà lại tin, còn chạy vội vàng đi kéo neo.

Sau khi thuyền khởi động, Bàn Tử dặn mấy người đừng làm phiền hắn, nói bây giờ vẫn còn ở khu vực đá ngầm, hắn phải tập trung tinh lực.

Thấy hắn trán đầy mồ hôi, biểu cảm nghiêm túc, biết hắn đang nói thật, mấy người liền đi về boong tàu.

Trần Mộc đang xoa tay cho A Ninh, thúc đẩy tuần hoàn máu của cô.

Cô ấy trông có vẻ tốt hơn một chút so với lúc mới lên, nhưng sắc

mặt vẫn khó coi, hô hấp lúc dài lúc ngắn, rất không ổn định.

Trần Tiểu Đao hỏi Trần Mộc thế nào, hắn gật đầu, ước chừng vấn đề không lớn.

Trần Tiểu Đao tìm thấy một ít lương khô trên thuyền, chia cho mấy người ăn một chút.

Trải qua bao nhiêu chuyện, tuy bây giờ vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng cuối cùng cũng trở về nơi mình quen thuộc.

Thả lỏng ra, mọi người liền bắt đầu buồn ngủ.

Trần Tiểu Đao thay bộ quần áo thường ngày, quấn chăn len rồi dựa vào bên ngoài buồng lái ngủ gật.

Vốn dĩ chỉ định ngủ một lát, rồi đi xem Bàn Tử có cần thay ca không.

Nhưng mấy ngày này thật sự quá mệt mỏi, khi tỉnh dậy đã là ngày thứ hai, cũng không biết là sáng hay chiều.

Nhìn ra biển bên cạnh, sóng rất lớn, lác đác nhìn thấy mấy con chim biển, đều bay rất thấp.

Trời âm u, mây từng mảng chồng chất lên nhau, dường như sắp mưa.

Trên biển không có gì che chắn, mây đen bao phủ toàn bộ tầm nhìn, con người trong cảnh tượng này sẽ cảm thấy mình đặc biệt nhỏ bé, cảm giác áp bức vô cùng mãnh liệt.

Trần Tiểu Đao liếc mắt nhìn buồng lái, Bàn Tử co ro một bên ngủ, ngáy như sấm, Trần Mộc đang cầm lái.

Trần Tiểu Đao vừa mới tỉnh ngủ, tuy cảm thấy cảnh tượng này không đúng lắm, nhưng cũng không để ý nhiều, lại quay người ngủ nướng thêm một chút, mãi đến trưa mới bị Bàn Tử vỗ cho tỉnh. "Đồng

chí Tiểu Đao thân mến, đừng ngủ nữa, cầm đũa ăn cơm đi." Trần Tiểu Đao mở mắt ra, nhìn Bàn Tử đang nấu một nồi lẩu đầu cá, dùng đũa khuấy đều, canh đã trắng sữa, lửa vừa phải.

Hắn thấy con cá này khá quen mắt, hình như là con cá mú của thuyền trưởng.

Trong lòng thầm cười, con cá này Bàn Tử đã thèm chảy nước dãi từ lâu, nhưng thuyền trưởng sống chết không cho ăn, nói là để bán cho khách sạn, không ngờ vẫn không thoát khỏi bàn tay đen của Bàn Tử.

Bàn Tử bận rộn rải hành, bỏ ớt, lọc thịt cá, trông có vẻ cũng là một tay lão luyện, Trần Tiểu Đao cười nói: "Bàn Tử, giỏi đấy chứ, có tài đấy, chiêu này học ở đâu vậy?" Bàn Tử nói: "Ông đây những năm này xông pha giang hồ, không mẹ không vợ, cái gì cũng phải tự mình làm, hồi đó ở khu rừng núi cũ săn bắn bắt cá đào tổ ong, chuyện gì mà chưa từng làm qua, chỉ một nồi canh cá này thì có đáng gì, chuyện nhỏ thôi." Trần Tiểu Đao giơ ngón cái lên với hắn. "Anh Bàn, Bàn gia, ta rất ít khi thật lòng khâm phục người, ngươi thật sự là quá lợi hại rồi, ta phải học tập ngươi." Hắn không ăn cái trò này, mắng nói: "Mẹ nó bớt nịnh hót đi, muốn ăn thì nhanh ăn, không ăn thì cút sang một bên, đừng có nhổ nước bọt vào!" Trần Tiểu Đao đương nhiên sẽ không bỏ qua mỹ vị này, lập tức gắp đũa giành thịt, chưa đầy hai mươi phút, một con cá mú 3 cân đã vào bụng mấy người, ăn no đến mức bụng réo cồn cào.

Ăn no xong Bàn Tử liền đi thay ca Trần Mộc, trên thuyền này có thiết bị định vị riêng, mấy người không biết dùng, nếu không thì con thuyền này tự nó sẽ chạy.

Bàn Tử ăn no uống đủ, một tay vịn bánh lái, một tay liền lấy viên dạ minh châu ra nhìn chằm chằm, miệng còn ngân nga khúc hát: "Cô gái tốt trong lầu trúc, sáng chói như dạ minh châu a." Vừa ngân nga

vừa hát, hắn thấy Trần Tiểu Đao ngồi ngẩn ra đó, bèn đưa viên châu cho hắn, nói: "Ngươi rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, giúp ta ước tính giá cả, xem đại khái có thể kiếm được bao nhiêu tiền?" Trần Tiểu Đao nhận lấy cân nhắc một chút, nói: "Giả, đây không phải dạ minh châu." Bàn Tử suýt chút nữa ngất đi, trừng mắt nhìn hắn.

Trần Tiểu Đao vội an ủi hắn: "Đừng kích động, đồ giả cũng có giá trị, đây là ngư nhãn thạch.

Ngươi có biết thế nào là ngư mục hỗn châu không?

Chính là chỉ cái này, thứ này cũng cực kỳ hiếm thấy, chỉ xem có người mua hay không thôi." "Ta lúc nãy nhìn thấy đã biết rồi, ngươi nghĩ xem, một cái đỉnh quý mà gắn nhiều dạ minh châu như vậy, ngươi nghĩ Uông Tàng Hải là ai chứ, có thể sao?

Cả hoàng thất, mấy trăm năm tích lũy lại, cũng chỉ có thể có mười mấy viên như vậy." Bàn Tử nghe xong trong lòng thoải mái hơn một chút, mắng: "Mẹ nó chứ ngươi sau này nói chuyện đừng có chỉ nói một nửa được không, người đoản mệnh có thể bị ngươi dọa cho mất mạng đấy.

Chương 900

Vậy ngươi ước tính xem, thứ này có thể đáng giá bao nhiêu tiền?" Trần Tiểu Đao cũng không thể ước tính được giá cả cụ thể, vì lần trước đến Nam Hải, thứ này hắn cũng không mang về một viên nào.

Chỉ có thể suy đoán một chút những khách buôn đồ này đại khái có thể trả bao nhiêu.

Trần Tiểu Đao báo mấy cái giá, Bàn Tử đều không hài lòng lắm.

Hắn nói thứ này là liều mạng giành về, nếu không có giá tốt, thà để ở nhà làm đèn bàn.

Trần Tiểu Đao thở dài, nói: "Vậy được, lần trước ta ở Trường Sa có quen một khách lớn, ta sẽ hỏi giúp ngươi, ta ước chừng đổi lấy một tòa nhà lớn chắc không thành vấn đề, những thứ khác ngươi đừng nghĩ nữa." Bàn Tử nói: "Vậy ngươi phải hao tâm tổn sức rồi, tòa nhà lớn này của ta đều trông cậy vào ngươi đấy.

Mà nói đi thì nói lại, mẹ nó sớm biết thì đợi thêm mấy phút nữa đục thêm một viên xuống, vậy là có thể đổi lấy một chiếc máy bay nhỏ để lái rồi, chúng ta cũng học theo mấy nhà giàu nước ngoài, đúng không?" Trần Tiểu Đao thấy hắn nằm mơ giữa ban ngày bay lên trời, không thèm để ý hắn, hắn bỏ viên châu vào túi mình, hỏi: "Lần này không tìm thấy Trá Cô Tiếu, ngươi có tính toán gì?

Ta thấy chuyện này vẫn chưa xong, ngươi còn phải chịu khổ đấy." Trần Tiểu Đao cũng không biết phải làm sao cho phải.

Vốn dĩ định sau khi trở về sẽ hỏi kỹ Trần Mộc.

Nhưng Bàn Tử hỏi đến lại không thể nói thật.

Chỉ có thể cười bất đắc dĩ. "Ta còn có thể làm gì nữa, tiếp tục về

Trần gia của ta làm đội trưởng đó, còn có thể làm gì nữa, nếu có manh mối thì lại ra đây thôi." Bàn Tử cười lớn, cũng không nói gì.

Mấy giờ sau, mấy người đến đảo Vĩnh Hưng, trên đảo đang chuẩn bị phòng chống thiên tai, có rất nhiều thuyền đánh cá tránh trú.

Mấy người thu dọn hành lý, lợi dụng lúc hỗn loạn mà trốn lên bờ, con thuyền cũng không cần nữa.

Bàn Tử cõng A Ninh đến bệnh xá trên đảo trước, sau đó mấy người tìm một khách sạn rồi ở lại.

Ngư dân thường ở trên thuyền của mình để có gì còn tiện trông coi, bão đến lại không có mấy du khách, nên khách sạn cơ bản đều trống.

Mấy người ở trên đảo mãi cho đến khi chuyến tàu được khôi phục, đại khái ở khoảng bảy ngày.

Trong khoảng thời gian đó, không chỉ một lần thảo luận về mộ huyệt dưới biển này, đạt được không ít đồng thuận.

Trước hết, mấy người đều thừa nhận đây là mộ huyệt của Uông Tàng Hải, nhưng kim thân ngồi thiền trên bàn đá có phải là hắn hay không, thì không thể khẳng định.

Bởi vì cái thây khô đó rõ ràng đã bị người khác động tay động chân, Uông Tàng Hải tuy cổ quái, nhưng cũng không đến mức táng tận lương tâm và điên rồ như vậy.

Thứ hai, Vân Thiên Cung nằm trên Trường Bạch Sơn, còn về việc bên trong chôn ai thì không thể biết được.

Chỉ có thể suy đoán, bên trong hẳn là một người Mông Cổ, hơn nữa rất có thể là một người phụ nữ có thân phận địa vị vô cùng đặc thù.

Thứ ba, Xà Mi Đồng Ngư xuất hiện ở Lỗ Vương Cung và trong mộ dưới biển, Lục Giác Đồng Linh cũng xuất hiện ở hai nơi này.

Điều này cũng chứng tỏ, Lục Giác Đồng Linh và Xà Mi Đồng Ngư, có thể có một mối liên hệ nào đó.

Lỗ Thương Vương là kẻ trộm mộ, Uông Tàng Hải là người làm công trình, điểm chung duy nhất của hai người bọn họ chính là thường xuyên phải đào đất.

Liệu bọn họ có phải đều đào được thứ gì đó ở cùng một nơi hay không, cũng là một ẩn số.

Thứ tư, là do Trần Mộc đề xuất, hắn vẽ một bản phác thảo cho mấy người, phác họa lộ tuyến hành động của mấy người trong cổ mộ, đại khái phác họa cấu trúc một cổ mộ.

Sau đó hắn chỉ vào mấy chỗ, những khu vực này nằm kẹt giữa đỉnh thất, tức là nơi mấy người đã phá, và mộ thất bên dưới.

Ở đây hắn còn mấy căn phòng, Trần Mộc ước tính, cấu trúc mộ thất này, có chút giống với hoàng lăng thời Chiến Quốc.

Vậy thì trong số những căn phòng treo lơ lửng này, một trong số đó hắn là hố trân cầm dị thú, những thứ kỳ lạ cổ quái đó, nói không chừng là từ đây mà ra.

Trần Tiểu Đao nghe xong vã mồ hôi, nếu đúng như vậy, Uông Tàng Hải này cũng thật sự là quá siêu phàm rồi. "Ngươi là nói Uông Tàng Hải nuôi Hạn Bạt và Cấm Bà làm thú cưng sao?

Chuyện này cũng mẹ nó quá kinh người rồi chứ?" Trần Mộc gật đầu, nói: "Hắn không phải là người đầu tiên, mấy hoàng lăng thời Thương Chu, và Thủy Hoàng Lăng đều có.

Đặc biệt Uông Tàng Hải lại thích điều này, hắn làm như vậy, không có gì để chê trách." Mấy ngày sau mấy người chán chết, gió lớn

đến nỗi căn bản không ra khỏi cửa được.

Trần Tiểu Đao buồn chán không chịu nổi, đành phải đánh bài với Bàn Tử.

Trần Mộc không thích cái này, cả ngày cứ dựa vào giường nhìn trần nhà, nhìn một cái là cả một ngày, cũng không có cách nào với hắn.

Những sợi lông trắng trên lưng Bàn Tử, sau này không thèm để ý đến, vậy mà không hiểu sao lại tự khỏi.

Xem ra khả năng hồi phục của hắn quả thực vô cùng biến thái.

Mấy ngày này Trần Tiểu Đao cũng dò hỏi Trần Mộc về thân thế trong ký ức của hắn.

Nhưng hắn đều làm như không nghe thấy, bản lĩnh giả ngốc của người này, e rằng còn hơn A Ninh một bậc.

Ngay lúc này, Trần Tiểu Đao buồn chán không chịu nổi liền lật báo chí.

Thế nhưng một mẩu tin tức trên đó ngay lập tức thu hút ánh mắt của hắn.

Phát hiện này nằm ngoài dự liệu của hắn, đó chính là tấm ảnh chụp chung mà bọn họ chụp ở bến tàu trước khi khởi hành, bên dưới còn liệt kê tên của tất cả mọi người.

Trần Tiểu Đao đọc một mạch xuống, phát hiện cuối cùng còn viết một câu.

Câu nói này chỉ vỏn vẹn mấy chữ, nhưng lại thu hút toàn bộ tâm tư của hắn. "Cá ở chỗ tôi." Cá gì?

Chẳng lẽ là Xà Mi Đồng Ngư?

Từ những đồ án trên bia đá cổ mộ mà xem, loại cá đồng kỳ lạ này hẳn là ba con nối đầu đuôi với nhau.

Hiện tại trong tay hắn có hai con, quả thực hắn còn một con nữa để ghép thành một bộ với những con trong tay.

Ý nghĩa của câu nói khó hiểu này, liệu có phải là muốn ám chỉ, con cá cuối cùng đó đang nằm trong tay người này.

Người đăng tin này, hắn đã có tấm ảnh chụp, lại còn biết chuyện về cá, liệu có phải là một trong số những người mất tích năm xưa.

Nhìn thời gian tờ báo này được đăng, hắn là hai năm trước.

Ngoài câu nói này ra, không có bất kỳ chữ ký tên hay thông tin liên hệ nào.

Trần Tiểu Đao ngay lập tức cảm thấy một sự bất hợp lý.

Đã là thông báo tìm người, vậy mà trên đó ngay cả thông tin liên hệ của chính mình cũng không có.

Cho dù có tìm được người, bản thân hắn cũng không nhận được tin tức.

Chương 901

Trần Tiểu Đao lật đi lật lại xem kỹ một chút, vẫn không tìm thấy bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Trong lòng không khỏi có chút thất vọng, nhưng đây đã là một phát hiện rất lớn rồi.

Điều này ít nhất có thể chứng minh, hai năm trước, vẫn còn có người đang quan tâm đến chuyện này.

Nhưng người này rốt cuộc là ai, hắn cũng không biết.

Lúc này hắn lại nghĩ đến chuyện Trá Cô Tiếu nói trước đây, cũng là nói mơ hồ.

Bên trong đầy rẫy sơ hở.

Không biết hắn che giấu chuyện này là vì điều gì.

Mấy ngày sau, cơn bão biển phiền toái này cuối cùng cũng đã qua đi.

Ngày thứ hai sau bão, liền có tàu Quỳnh Sa từ cảng Thanh Lan ở Văn Xương đến.

Mấy người thấy ở đây không còn gì để ở lại, liền thu dọn hành lý chuẩn bị quay về.

Lúc sắp đi, mấy người đến tìm A Ninh, nhưng cô ấy đã biến mất, hỏi vị bác sĩ kia, ông ta nói mấy ngày trước có một nhóm người nước ngoài bất ngờ vượt bão mà đến, đã đưa cô ấy đi rồi.

Ông ta tưởng là chúng ta đi cùng nhau, hơn nữa gió thổi rất mạnh, nên vẫn không thông báo.

Chắc chắn là người tiếp ứng của A Ninh trên đảo đã đưa cô ấy đi

rồi.

Mấy ngày này bão phong tỏa hòn đảo nhỏ, mấy người dù có lòng muốn ngăn cản cũng không có cách.

Bàn Tử mắng lớn, nói cho cô ta hời rồi.

Trần Tiểu Đao thì không khỏi thở phào một hơi, vốn dĩ đã không biết nên xử lý cô ta thế nào, không thể giết cô ta, cũng không thể tra tấn bức cung.

Đi thì đi thôi, dù sao cô ta cũng không làm gì mấy người.

Chỉ là, công ty của bọn họ tiến vào hải đấu, thật sự không giống như đi cứu người đơn giản vậy.

Rốt cuộc bọn họ có mục đích gì, giữa Trá Cô Tiếu và bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn ta hiện tại rốt cuộc đang ở đâu.

Những bí mật ẩn giấu này, không biết đến khi nào mới có thể nổi lên trên mặt biển xanh biếc yên tĩnh của Tây Sa.

Mấy ngày sau, mấy người cũng đã lên đường rời khỏi đây.

Trần Tiểu Đao hỏi Trần Mộc có muốn cùng hắn về Trường Sa không.

Trần Mộc lắc đầu.

Nói mình còn có một số chuyện quan trọng cần đi xác minh.

Trần Tiểu Đao thấy vậy, cũng không miễn cưỡng.

Còn Bàn Tử cũng vội vàng đi bán hai viên dạ minh châu kia.

Sau khi từ biệt, Trần Tiểu Đao liền rời khỏi đây.

Sau khi về đến Trần gia, Trần Mộc và Hoa Linh vậy mà vẫn chưa trở về.

Hoắc Linh hỏi Trần Tiểu Đao chuyện của Trần Mộc.

Trần Tiểu Đao cũng không biết đầu đuôi ra sao, chỉ nói sau khi mình xuống biển rồi quay lại thì không thấy Trần Mộc và Hoa Linh đâu nữa.

Lúc đó hắn còn tưởng Trần Mộc đã cùng Hoa Linh về trước rồi, nhưng nhìn tình hình này, rõ ràng là chưa trở về.

Không biết có phải đã nhận được tin tức của Trá Cô Tiếu hay không.

Hoắc Linh cũng trầm tư một lát, xem ra Trần Mộc lần này ra ngoài vô cùng vội vàng, trong nhà không có chút tin tức nào.

Nói đến đây, Hoắc Linh lại nhớ ra chuyện gì đó. "À Tiểu Đao này, có một người lạ đến tìm ngươi, nói là huynh đệ của ngươi." "Ta không biết hắn lai lịch thế nào, nhưng thấy hắn lanh lợi gian xảo, không giống người tốt, nên đã tiễn hắn đi rồi.

Lúc sắp đi hắn nói sẽ ở lại Trường Sa mấy ngày, ngươi có muốn đi gặp không?" Trần Tiểu Đao ngây người một chút, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Hắn bạn bè đủ mọi mặt cũng không ít, nhưng người có thể đến đây tìm hắn, thì cũng đếm không ra mấy người.

Nghĩ nửa ngày, Trần Tiểu Đao mới hỏi: "Người đó bao nhiêu tuổi?" "Cái này ta không chắc, đại khái cũng gần bằng ngươi, nhưng già dặn hơn ngươi một chút, đầu húi cua, mắt tam giác, sống mũi cao, đeo kính, đeo khuyên tai, trông không ra nam không ra nữ, không ra loại nào cả." "Không ra loại nào?" Trần Tiểu Đao lặp lại mấy lời này, thầm nghĩ rốt cuộc là ai vậy, nghĩ đoạn bỗng nhiên trong lòng giật mình, hỏi Hoắc Linh: "Người đó nói chuyện có phải không được lưu loát lắm không?" "Đúng, đúng, đúng..., cái gã đó nói một câu mà phải lắp bắp mười mấy lần mới nói xong." Hoắc Linh ấn tượng sâu sắc nhất về người này chính là nói lắp, vội vàng nói.

Trần Tiểu Đao trong lòng vui mừng, đã biết đối phương là ai rồi, vội vàng xin địa chỉ.

Liền chạy thẳng đến đó.

Nhưng đến nơi, nhân viên khách sạn nói người đó đã đi mấy ngày rồi.

Chỉ là trước khi đi có để lại một số điện thoại.

Trần Tiểu Đao vội vàng dùng điện thoại của khách sạn gọi đi.

Bây giờ điện thoại vừa mới bắt đầu thịnh hành, rất nhiều nơi đều không có đường dây.

Sau quá trình chuyển tiếp đường dây dài dằng dặc, điện thoại cuối cùng cũng gọi được.

Bên trong truyền đến một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ. "Ai... ai... ai đó?" Trần Tiểu Đao ngay lập tức bị giọng nói lắp bắp đó chọc cười. "Ngươi chết tiệt, ngươi ngay cả giọng của ta cũng không nghe ra sao?" Hắn ngẩn người một chút, phát ra mấy tiếng hưng phấn, kêu lớn: "Ba... ba... ba năm không nghe ngươi nói chuyện rồi, đương nhiên không —— không nghe ra rồi, ngươi xem cái giọng của ngươi, đúng là đã phát triển rồi." Trần Tiểu Đao không khỏi trong lòng chua xót, chỉ muốn rơi lệ, mắng: "Ngươi còn mặt mũi nói ta sao, mấy năm nay ngay cả một chút tin tức cũng không gửi cho ta, ta còn tưởng ngươi chết rồi chứ!" Người đầu dây bên kia chính là Lão Dương, tên thật của hắn là gì Trần Tiểu Đao đã quên rồi.

Trần Tiểu Đao và hắn lớn lên cùng nhau từ tấm bé, chuyện gì cũng làm cùng nhau.

Có một đoạn thời gian thân thiết đến mức gần như là một người, nhà hắn khá nghèo.

Lúc đầu Trần Tiểu Đao mở một tiệm nhỏ, hắn liền đến tiệm làm

công.

Chương 902

Đừng thấy người này miệng không lưu loát, nhưng đặc biệt giỏi lừa gạt người.

Hai người tâm đầu ý hợp, kinh doanh lộn xộn, nhưng cuộc sống trôi qua cũng tiêu dao tự tại.

Không ngờ mấy năm trước, thằng nhóc này không chịu học hành tử tế, theo một ông anh họ Giang Tây đến Tần Lĩnh bên kia đi trộm mộ chơi, kết quả bị bắt.

Đúng lúc đó Trần Tiểu Đao vừa mới đến bên Trần Mộc, cũng liền nhất thời không thể quan tâm đến hắn.

Sau này quay về tìm Lão Dương mấy lần, những người xung quanh cũng đều không biết hắn đi đâu.

Còn ông anh họ đi cùng hắn thì trực tiếp bị bắn chết tại chỗ.

Hắn dựa vào cái miệng lừa gạt qua lại, tự biến mình thành một thanh niên tốt bị thế lực xấu lừa gạt.

Kết quả là bị nhốt trong tù ba năm.

Sau này Trần Tiểu Đao cùng Trần Mộc chuyển đến Trường Sa.

Hai người cứ thế mà mất liên lạc, không ngờ hắn bây giờ lại ra tù rồi.

Nói đến đây, việc hắn đi trộm mộ cũng có liên quan rất lớn đến Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao trước đây từng khoe khoang trước mặt hắn về việc ông nội mình lợi hại đến mức nào, còn cầm bảo bối của ông nội ra khoe khoang trước mặt hắn.

Ước chừng lúc đó hắn đã động ý đồ trộm mộ rồi.

Thằng nhóc này gan to tày trời, hồi nhỏ Trần Tiểu Đao bày mưu gây họa thì hắn đi làm, chỉ là không ngờ, chuyện mất đầu này, hắn vậy mà cũng dám thực hiện.

Trần Tiểu Đao và hắn có rất nhiều chuyện muốn nói, vừa mở hộp thoại ra là không thể đóng lại được.

Mãi cho đến khi ông chủ khách sạn thúc giục, lúc này mới cảm thấy có gì đó không ổn.

Vội vàng nói với Lão Dương: "Ngươi chết tiệt buổi tối có rảnh không, huynh đệ ta chiêu đãi ngươi, chúng ta đi chén một bữa, uống cho đã đời." Lão Dương cũng đang nói hăng say, đáp lại: "Vậy... vậy thì tốt quá, ông đây mấy... mấy năm rồi chưa ăn qua thịt... thịt tảng lớn, lần này phải...

ăn... cho đã!" Chuyện cứ thế được quyết định.

Trần Tiểu Đao lập tức đến quán ăn đã hẹn đợi thằng nhóc đó, gọi tất cả các món thịt tảng lớn trong thực đơn một phần.

Chưa đến chiều tối, thằng nhóc đó đã đến.

Trần Tiểu Đao vừa nhìn, ngồi tù ba năm trời, vậy mà còn béo ra.

Hai người bạn cũ gặp mặt, không nói hai lời, trước hết đã làm hết nửa bình rượu gạo, hồi ức cuộc sống trước kia.

Nhìn tình hình hiện tại, không khỏi ngán ngẩm, cứ thế uống đến rượu no cơm say.

Trên bàn đĩa bát chồng chất, lúc này mới phát hiện đã nói đến mức không còn gì để nói nữa rồi.

Hai người lâu như vậy không gặp, lúc này đều đã uống say rồi.

Trần Tiểu Đao mơ mơ màng màng liền hỏi về chuyện phạm tội

năm xưa của hắn, vừa ợ hơi vừa hỏi hắn: "Ngươi nói thật cho ta biết, năm xưa rốt cuộc ngươi đã trộm được thứ gì?

Ông anh họ của ngươi vậy mà còn bị bắn chết tại chỗ?" Lời vừa nói ra Trần Tiểu Đao liền hối hận, thầm nghĩ nhắc chuyện này làm gì, lát nữa lại khơi gợi chuyện buồn của hắn, còn không tiện dàn xếp.

Không ngờ hắn vừa nghe ta hỏi, vậy mà lại lộ vẻ đắc ý trên mặt, xỉa răng, nói: "Thứ ta trộm được, hắc hắc, rất tà môn, không phải... là ta không nói cho ngươi biết, cho dù ta có nói cho ngươi biết, ngươi cũng không biết." Trần Tiểu Đao thấy hắn xem thường mình, giận dữ: "Ngươi thôi đi, lão tử ta đâu còn là thằng nhóc con mấy năm trước nữa, Đường Tống Nguyên Minh Thanh, chỉ cần ngươi nói ra hình dạng, ta liền có thể biết là thứ gì." Lão Dương thấy hắn ra vẻ nghiêm túc, cười nói: "Cái... cái bộ dạng gấu của ngươi, ngươi còn Đường Tống Nguyên Minh Thanh cái gì chứ!" Nói đoạn hắn liền dùng đũa chấm rượu, vẽ một hình dạng kỳ lạ trên bàn. "Ngươi... ngươi thấy qua thứ này chưa?" Trần Tiểu Đao mắt say lờ đờ, nhìn mấy cái cũng không nhìn rõ, chỉ cảm thấy giống một cái cây, lại giống một cây cột, mắng: "Cái đồ ngốc nhà ngươi, ngồi tù ba năm, vẽ vời một chút cũng không tiến bộ, cái thứ ngươi vẽ này gọi là gì?

Toàn là một cái chùy!" Lão Dương nói: "Ngươi... ngươi... ngươi cứ tạm mà nhìn đi!

Cái... cái ánh mắt của ngươi, cũng chỉ xứng nhìn loại tranh này thôi!" Trần Tiểu Đao nhìn kỹ một chút, thực sự là vẽ không hiểu gì cả, nói với hắn: "Quỷ mới biết ngươi vẽ cái gì, ngươi xem mấy cái nhánh rẽ này, ý ngươi là hoa văn à, vẽ như cành cây ấy, vẽ quá tệ, ta không nhìn ra!" Lão Dương đắc ý cười một tiếng, hạ thấp giọng, rất thần bí nói với hắn: "Ngươi còn đừng...

đừng nói, đây chính là cành cây, cành cây đồng dày bằng cổ tay!"

Trần Tiểu Đao nghe xong, tên này hóa ra còn trộm được một món đồ đồng, đây đúng là không muốn sống nữa rồi.

Ngồi tù ba năm vậy mà vẫn coi là lời rồi, hắn nói với Lão Dương: "Thứ này phải nặng bao nhiêu chứ, ngươi đồ vật nhỏ không trộm, lại đi trộm một vật khổng lồ, đây không phải tự tìm phiền phức sao?" Lão Dương vỗ vỗ vai Trần Tiểu Đao, gắp một miếng thịt bò xào hành, bỏ vào miệng nói: "Ngươi không hiểu tình hình lúc đó, nơi đó khác với những gì ngươi nghĩ, nói ra thì chuyện dài lắm." Trần Tiểu Đao đối với đồ đồng có chút nghiên cứu, hắn suy nghĩ về thứ mà hắn vừa vẽ.

Nhớ đến mấy cây đồng thần được khai quật cách đây không lâu, đúng là có chút giống.

Tam Tinh Đôi là di tích của cổ Thục, nói nghiêm khắc ra đã không còn nằm trong phạm trù mua bán đồ cổ nữa rồi.

Niên đại quá xa, quá quý giá, giá nào cũng không tính là cao.

Nếu nơi Lão Dương đến có thứ này, vậy cũng không biết nên nói hắn là may mắn hay xui xẻo.

Trần Tiểu Đao lập tức nảy sinh hứng thú với thứ này, liền hỏi hắn lúc đó trải qua như thế nào.

Hắn uống say rồi, cũng không nghĩ đến việc che giấu, liền kể ra tất cả.

Lúc đó, bọn họ vào Tần Lĩnh đã đi mười mấy ngày, ngoài rừng nguyên sinh bạt ngàn ra, chẳng tìm thấy gì cả, gần như lâm vào cảnh hết đạn cạn lương.

Lão Dương và ông anh họ của hắn thực ra đều không có kiến thức cơ bản về trộm mộ, chỉ là mang theo một bầu nhiệt huyết tràn đầy.

Lúc này ông anh họ của hắn đã nản lòng thoái chí, muốn bỏ cuộc

rồi.

Lão Dương vẫn luôn kiên trì, nên mới không lập tức quay về.

Một ngày nọ, bọn họ lặn lội đến một thung lũng ẩn mình giữa núi non trùng điệp, mấy ngày nay bọn họ không biết đã thấy bao nhiêu thung lũng như vậy rồi.

Nhưng lần này, Lão Dương lại phát hiện nơi đây có chút khác biệt.

Chương 903

Môi trường địa lý ở đây vô cùng đặc biệt, độ cao so với mực nước biển rất thấp.

Nhiệt độ trong thung lũng này rất cao, ở trung tâm thung lũng, có một vùng đất rộng lớn là biển rừng cây đa cổ thụ.

Rừng cây đó, cũng không biết bên trong có bao nhiêu cây đa to đến mười người không ôm xuể, che trời khuất nắng, rễ cây đa bò khắp mặt đất, gần như không có kẽ hở để đi.

Ông anh họ của Lão Dương vừa nhìn thấy cảnh này, liền cảm thấy không đúng lắm, rừng cây đa có thể mọc thành quy mô như vậy, không giống như hình thành tự nhiên.

Trong phong thủy địa lý có câu nói cổ: "Hàm địa bất trường cao, nhật thượng cửu bát kiều, ngốc sơn bất mạo lâm, tất hữu sa nê đào." Tức là, nơi cỏ và cây mọc bất thường, dưới đất hoặc xung quanh có thể có vấn đề, cũng có thể có cổ mộ.

Rễ cây đa như rắn, quấn quýt vào nhau, khu rừng cây dày đặc hơn nhiều so với rừng cây bình thường, đi vào e rằng sẽ phải chịu chút khổ.

Nhưng nghĩ lại lần này đến chịu nhiều khổ như vậy mà chẳng được gì, ông anh họ của hắn trong lòng cũng không thoải mái, dứt khoát, liền dẫn Lão Dương đi vào.

Bọn họ cứ thế đi sâu vào trong, đi mãi cho đến khi mặt trời lặn về tây, mới từ từ tiếp cận vùng đất trung tâm của biển rừng.

Ở đây tiếng chim cú đêm kêu không ngớt, ánh sáng cực kỳ mờ mịt.

Bọn họ bật đèn pin, làm chậm tốc độ tiến lên, để tránh lạc đường.

Ngay lúc này, ông anh họ của hắn vấp phải thứ gì đó, suýt chút nữa thì ngã.

Lão Dương vội đỡ hắn, quay người lại nhìn, hóa ra là trong bọc rễ cây đa dưới chân, bọc một thứ gì đó, nhô lên khỏi mặt đất một mảng.

Bọn họ dùng rìu ngắn chặt đi mấy cái râu rễ của bọc rễ cây đa đó, làm lộ ra thứ bên trong.

Hai người dùng đèn pin soi, hóa ra là một người đá mọc đầy rêu xanh.

Nhìn phục sức dường như là phong cách của hai triều đại trước đây, chạm khắc những đồ án totem vô cùng tinh xảo.

Sự xuất hiện của người đá này, khiến Lão Dương và đồng bọn ngay lập tức nhận ra, khu rừng này quả thực tồn tại thứ gì đó.

Lời nói cổ quả nhiên không sai...

Bọn họ tìm kiếm khắp nơi xung quanh người đá, rất nhanh, bọn họ liền phát hiện dưới lớp lá rụng và bùn trên mặt đất của rừng cây đa ở đây, chôn rất nhiều phiến đá lớn.

Phiến đá này dường như là di tích của một cổ đạo, người đá đó nằm ở một bên của di tích cổ đạo này, dường như là tượng hộ vệ của con đường đá này.

Bố cục như vậy, liệu có phải là thần đạo của hoàng lăng?

Lão Dương nghĩ: Khi còn ở cái thôn nhỏ cách đây mấy chục dặm bên ngoài, có ông lão nói trong núi này chôn mấy vị hậu của Tây Tấn, chẳng lẽ vất vả nhiều ngày như vậy, bọn họ thật sự đã gặp phải rồi?

Nếu chuyện này là thật, vậy thì khổ sở mấy ngày nay của hai người họ thật sự đáng giá.

Hắn và ông anh họ của hắn bàn bạc một chút, quyết định trước

hết đi dọc theo cổ đạo tìm xem, nếu gần đó có cổ mộ, chắc chắn còn có dấu vết gì đó.

Bọn họ lặn lội dọc theo cổ đạo, lại đi thêm mấy giờ, tiến vào khu vực trung tâm của biển rừng.

Ở hai bên con đường đá, bọn họ lại phát hiện không ít di tích người đá.

Những di tích này có cái nằm ngang trên đường đá, có cái bị cuốn vào bên trong thân cây, đều mọc đầy rêu xanh, dấu vết của thần đạo, ngày càng rõ ràng.

Lão Dương và đồng bọn thầm vui sướng, tăng nhanh bước chân, nhưng kỳ lạ là, càng đi dọc theo cổ đạo tiến về phía trước, rễ khí sinh xung quanh lại càng trở nên dày đặc hơn.

Cuối cùng, Lão Dương và đồng bọn không thể không chặt đứt những sợi rễ đó, mới có thể miễn cưỡng đi qua, dường như những cây cối ở đây, không muốn có người lạ đi trên con đường này.

Hai người cứ thế đi về phía trước mãi cho đến nửa đêm.

Trong lúc kiệt sức, ánh trăng mới xuất hiện trong khe hở giữa những thân cây phía trước.

Lão Dương cảm giác có lẽ đã đến cuối con đường đá rồi, bọn họ vượt qua đống đá lộn xộn lớn, chặt đứt sợi rễ khí sinh cuối cùng, chui ra khỏi rừng cây đa.

Bỗng nhiên, dưới ánh trăng, một cái hố đá khổng lồ lõm xuống, có hình dạng kim tự tháp ngược, xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Cái hố đá này lớn bằng cả một sân bóng đá, hình dạng giống như một cái đấu khổng lồ, úp giữa rừng cây.

Các sườn dốc bốn bên hố được xây thành bậc thang, dài khoảng

trăm bậc, dẫn xuống đáy hố.

Lão Dương lúc đó nhìn đến gần như ngây người ra, hắn từ trước đến nay chưa từng nghĩ rằng cuối con đường đá, vậy mà lại là một di tích kiến trúc cổ hùng vĩ đến vậy.

Hắn lập tức chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, hai chân mềm nhũn muốn quỳ xuống, dập đầu mấy cái vào cái hố này.

Nhưng rất rõ ràng nơi đây không phải là cổ mộ.

Hai người bọn họ đều không chắc chắn đây là nơi nào, lại là di tích của triều đại nào để lại.

Ông anh họ của Lão Dương hơi có chút đạo hạnh, nhìn thấy tình hình này, cũng vô cùng chấn kinh, nói với Lão Dương: "Nơi này khẳng định có liên quan đến một loại nghi thức tế tự, nhìn qua giống như một tế đàn, chúng ta mau xuống xem, hố tế tự có đồ minh khí gì không." Lúc này trên trời đã mọc trăng mờ, ánh sáng vô cùng mờ mịt.

Bọn họ bật đèn pin để tránh bị những sợi rễ như rắn vấp ngã, lo lắng bất an đi dọc theo bậc đá xuống dưới, đến đáy hố.

Cả cái hố này bốn phía đều bị rễ khí sinh của những cây đa xung quanh che giấu, nếu không đi theo cổ đạo, thì cho dù có đi qua bên cạnh cũng không tìm thấy nơi này.

Còn những phiến đá bên trong hố cũng gần như đã nứt vỡ thành những mảnh xếp hình, lượng lớn rễ cây chen ra từ trong đá.

Lại đâm vào các kẽ hở bên cạnh, cả di tích đã bị phá hủy biến dạng hoàn toàn.

Đáy hố cũng bị phủ một lớp cỏ dại dày đặc, chỉ có số ít chỗ, mới lộ ra dấu vết phiến đá màu xanh bên dưới.

Cỏ dại bên trong cao đến nửa người, bọn họ dùng dao rựa vừa

chặt vừa tiến lên.

Chẳng bao lâu liền đến trung tâm tế đàn.

Ở trung tâm tế đàn có một giếng đất được bao quanh bởi một vòng đá, giếng đất sâu hơn mười mét, đèn pin soi xuống, bên dưới cũng toàn là cỏ.

Bọn họ dùng dây thừng xuống đáy giếng, trước tiên tìm kiếm khắp nơi, thấy không có gì, liền trực tiếp đóng Lạc Dương sạn xuống.

Xẻng đầu tiên đóng xuống mười lăm mét, vẫn chưa thấy đáy, Lão Dương rút ra, đập nát khối bùn.

Lúc này mới phát hiện trong bùn đất mang ra có lẫn tro than, dường như đã thiêu đốt lượng lớn đồ vật.

Và trong tro than, bọn họ còn phát hiện mấy mảnh đồ gốm và mảnh ngọc.

Đất than trong bùn thối là di tích khi thiêu đốt vật phẩm tế tự.

Còn những đồ gốm và mảnh ngọc còn sót lại này, đều là vật phẩm tế tự lúc đó.

Xem ra cái giếng đất này là nơi thiêu đốt vật phẩm tế tự khi tế tự người chết năm xưa, hơn nữa còn đã được sử dụng không chỉ một lần.

Lão Dương lúc này đã không kìm được sự hưng phấn của mình.

Chương 904

Trong lịch sử, khi tế tự, người ta thường thiêu đốt lượng lớn đồ đồng và đồ ngọc tinh xảo.

Nếu có thể đào ra một hai món, bọn họ thật sự đã phát tài rồi.

Bọn họ bắt đầu dùng xẻng khai quật, thay phiên nhau làm việc, không biết mệt mỏi, chẳng mấy chốc, đã đào xuống đáy hố khoảng bảy mét.

Vô số mảnh ngọc khí và đào khí đã được khai quật từ bên dưới, nhiều đến nỗi không thể đếm xuể.

Từ ngọc phiến, ngọc bính đến bình gốm, ấm gốm, gần như có đủ mọi thứ.

Rất nhanh, một bên đã chất thành đống những thứ này.

Đáng tiếc là, phần lớn ngọc khí và đào khí đều đã hư hại, giá trị trên thị trường không cao, điều này khiến Lão Dương cùng những người khác vô cùng thất vọng.

Điều thất vọng nhất là họ không tìm thấy thanh đồng khí mà mình mong muốn.

Họ không cam tâm, tiếp tục đào, rất nhanh đã đào sâu đến mười mét.

Vẫn không đào được thứ gì tốt.

Mà việc đào thẳng hố đất xuống hơn mười mét đã là giới hạn rồi.

Nếu muốn đào sâu hơn nữa, sẽ phải tính đến vấn đề sụt lở của đạo động, họ đành phải dừng lại.Lão Biểu vẫn tương đối cẩn thận, nói rằng đã đào lâu như vậy mà không có gì, e rằng khi tế lễ ở tế đàn

này không dùng tế khí bằng đồng xanh.

Nên dừng lại đừng đào nữa, thu gom chút đồ vụn vặt về cũng có thể hoàn vốn, coi như hai người xui xẻo.

Nhưng Lão Dương không cam tâm, bất kể Lão Biểu nói thế nào, hắn vẫn muốn tiếp tục khai quật.

Hắn bảo Lão Biểu lên trên, một mình lại đào thêm khoảng hai giờ.

Đào đến hơn mười bốn mét, đột nhiên "đang" một tiếng, xẻng của hắn va phải một vật bằng kim loại.

Lão Dương và Lão Biểu nhìn nhau, cúi người xuống xem, ở phần trung tâm hố đất xuất hiện một vật nhô lên màu xanh sẫm.

Quả nhiên bên trong có thanh đồng khí, Lão Dương trong lòng thịch một tiếng, tay run rẩy cả lên.

Lão Biểu hắn reo lên một tiếng, vứt xẻng nhảy xuống hố, hai người bắt đầu dùng tay đào vật nhô lên đó.

Rất nhanh, một vật kỳ lạ xuất hiện trước mắt họ, đó là một cây côn bằng thanh đồng.

Nhưng cụ thể là gì thì không thể cảm nhận ra được.

Khi họ gạt bỏ lớp đất bám bên ngoài, một cành cây bằng thanh đồng được đúc tinh xảo hiện ra trước mắt.

Hai người mừng rỡ quá đỗi, chưa từng thấy thứ này bao giờ, chắc chắn là rất đáng tiền, vội vàng cởi áo muốn đào vật này ra.

Hai người lập tức dùng tay đào xuống mấy thước, vẫn không thấy đáy, cũng không thể kéo ra.

Thấy kiểu này dùng tay đào mãi cũng không đến cùng, bèn dùng xẻng đào.

Đào xuống mãi, đào thêm sáu bảy mét nữa, cành cây thanh đồng kia vẫn không thấy đáy.

Lão Dương bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, kinh nghiệm làm đồ cổ cho hắn biết, rất ít khi có thanh đồng khí cao quá ba mét.

Nhưng vật trước mắt này, theo ước tính thận trọng, ít nhất cũng phải cao hai mươi mét.

Điều này quá bất thường rồi, không biết dưới lớp bùn này, rốt cuộc còn chôn bao nhiêu cây thanh đồng.

Đạo động hiện tại đã sâu gần hai mươi mét, đào nữa chắc chắn sẽ sập.

Nhưng hai người tay trắng trở về thật sự không cam tâm, cả hai mờ mịt, ngây ra đó, không biết phải làm sao.Cuối cùng, vẫn là Lão Biểu có cách, ở phần đáy của cành thanh đồng, cách khoảng một mét, hướng xiên về phía cành thanh đồng mà đóng vào một chiếc xẻng Lạc Dương.

Sau đó, cứ thế nối thêm ống thép ren rồi đóng xiên xuống, đóng mãi đến khoảng mười mét, tiếng ống thép va chạm bỗng trở nên trầm đục, không thể đóng xuống nữa.

Lão Dương nói đến đây, vẻ mặt có chút không tự nhiên, châm một điếu thuốc hít một hơi thật mạnh, nói: “Nghĩa là, ít nhất phần cành thanh đồng nằm dưới bùn còn dài khoảng mười mét, vậy tổng chiều dài ít nhất là ba mươi mét, một thứ lớn như vậy, dù có đào ra cũng không thể mang về được.”Trần Tiểu Đao lúc này nghe xong thì tặc lưỡi, cảm thấy hắn nói có chút khoa trương.

Phải biết rằng ngay cả Tư Mẫu Mậu Đỉnh được khai quật, là thanh đồng khí lớn nhất hiện có, cũng chỉ cao hơn một mét.

Khi đó, để đúc một vật lớn như vậy, đã cần đến gần hai ba trăm

người cùng hợp tác.

Muốn đúc một cây thanh đồng cao hơn ba mươi mét, chẳng phải cần đến vạn người mới được sao.

Nhưng Trần Tiểu Đao thấy hắn nói nhiều như vậy, cũng không tiện phản bác, hỏi: "Vậy sau đó thế nào?

Có tiếp tục đào nữa không?"Lão Dương nói: "Không, tôi thì muốn đào, nhưng Lão Biểu tôi đột nhiên nói, thứ này có thể là thần vật, nói không chừng thật sự từ đất mà mọc lên, không thể đào nữa, sau này tôi nghĩ lại, đào nữa cũng quá nguy hiểm, nên đành bỏ cuộc." "Anh nói có kỳ lạ không?

Tôi đoán cành cây này vẫn chỉ là một phần của một thanh đồng khí khổng lồ, thứ bên dưới, có thể còn lớn hơn, nếu đào hết ra, e rằng sẽ làm chấn động cả thế giới."Trần Tiểu Đao kỳ lạ nói: "Vậy là anh không mang được cây thanh đồng đó ra à, sao anh lại bị bắt?""Chuyện này tôi kể ra thì thấy lạ, chúng tôi khi đó không cam tâm, lại đào thêm mấy hố ở những chỗ khác, cuối cùng cũng đào được chút bát đĩa, gáo múc nước nguyên vẹn." "Sau khi ra khỏi Tần Lĩnh, muốn tìm một chỗ để tiêu thụ tang vật, nhưng Lão Biểu tôi, kể từ khi thấy thứ đó thì trở nên thần kinh hoảng loạn, vừa vào thành, gặp ai cũng kể chuyện về cành cây đồng đó." "Nơi Tần Lĩnh đó từ xưa đến nay đã căm ghét trộm mộ, phong thanh luôn rất gắt gao, khi chúng tôi đến một tiệm đồ cổ để bán hàng, có mấy người nghe Lão Biểu tôi nói linh tinh, nhận ra thân phận của chúng tôi, liền tố cáo chúng tôi." "May mắn thay, tên bộ khoái bắt tôi lại là đồng hương với chúng tôi, thấy tôi còn trẻ, bèn bảo tôi cắn răng nói 'bị người ta lừa' mới miễn cưỡng bị phán ba năm." "Lão Biểu kia vốn dĩ cũng chỉ bị bốn năm năm, không ngờ hắn phát điên, kể hết chuyện trộm mộ trước đây ra, lập tức bị tống giam luôn.""Vậy anh thật sự xui xẻo đến tận cùng rồi, bận rộn lâu như vậy mà chẳng được gì, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng tiêu thụ

tang vật ngay tại chỗ, anh làm cái nghề ngoại bát hành này, đụng chạm đến người địa phương, đây gọi là quả báo hiện tiền.”Lão Dương cười bí hiểm, nói: “Tôi...tôi cũng không phải là chẳng được gì...được gì, anh xem thứ...thứ này?” Nói rồi chỉ vào chiếc khuyên tai của mình.Trần Tiểu Đao ghé qua nhìn một cái, mắt liền không rời đi được nữa, một tay túm lấy tai hắn, kéo hắn đến trước mặt mà xem xét kỹ lưỡng.

Vừa nhìn, không khỏi hít một hơi khí lạnh, chiếc khuyên tai kia vuông vức, chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay út.

Người khác nhìn thấy có lẽ còn tưởng là đồ rẻ tiền hai chiếc một đồng ở vỉa hè.

Nhưng Trần Tiểu Đao nhìn kỹ liền phát hiện, đây thực chất là một chiếc chuông lục giác.

Bất kể hình dáng, màu sắc, ngoại trừ việc nhỏ hơn một chút, thì rất giống với loại đã thấy trong động thi ở Quả Tử Miếu và mộ dưới biển.

Chỉ là hoa văn trên đó, dường như có chút khác biệt nhỏ.

Trần Tiểu Đao lập tức tỉnh rượu quá nửa, hỏi hắn: “Thứ này anh lấy từ đâu ra?”Lão Dương bị Trần Tiểu Đao túm tai mà nhăn mặt, giận dữ nói: “Anh...anh...anh mẹ nó uống nhiều rồi, anh biết tôi ghét nhất...ghét nhất ai túm tai tôi, anh mà...mà túm nữa là tôi trở mặt với anh đấy!” Trần Tiểu Đao thấy mình uống chút rượu quả thật dùng không ít sức, vội vàng buông tai hắn ra.

Lão Dương xoa xoa cái tai đỏ bừng vì bị Trần Tiểu Đao túm, nhăn nhó nói: “Má ơi, anh thật đúng là ra tay nặng, thấy đồ tốt cũng không cần thế này chứ, ui da cái tai của tôi.”Trần Tiểu Đao đã không còn tâm trí mà đôi co với hắn nữa, vội vàng hỏi: “Thứ này là sao, lấy từ đâu ra vậy?” Lão Dương cười hắc hắc, đắc ý nói: “Chưa thấy bao giờ phải

không, nói ra chắc anh ghen tị chết, thứ này là tôi lấy được từ một xác chết chôn cùng ở hố tế tự đó, thế nào?

Anh xem, xanh pha đen, đồ đồng cổ thượng hạng, cũng không giống với mấy thứ đồ bỏ mà anh bán trước đây.”“Cái gì mà 'tống tử'?

Anh không phải nói chỉ đào được chút bát đĩa, gáo múc nước thôi sao?

Sao lại có thêm một 'tống tử'?” Trần Tiểu Đao mờ mịt.Lão Dương tưởng Trần Tiểu Đao đang ghen tị với hắn, càng thêm đắc ý nói: “Cái xác chết đó bị dây mây quấn thành hình cái vò, là tôi đào được ở một vị trí khác trong hố đất, đại khái là người có thân phận tương đối cao, thứ này thì đeo...đeo trên tai xác chết đó, tôi thấy không tồi nên tiện tay lấy xuống, sao, anh căng thẳng vậy?

Thứ...thứ này còn có lai lịch sao?

Có đáng tiền không?”Trong đầu Trần Tiểu Đao rối như tơ vò, đủ loại suy nghĩ nảy ra, hắn chau mày, thầm nghĩ rốt cuộc đó là nơi nào.

Loại chuông linh thiêng này xuất hiện ở đây, chẳng lẽ cái hố đá mà hắn nói, còn có liên quan đến những chuyện Trần Tiểu Đao đã từng trải qua trước đây.Lão Dương lúc này nhận thấy Trần Tiểu Đao có chút không ổn, kỳ lạ nói: “Làm gì vậy, mặt mày nhăn nhó cả rồi, thấy tôi vớ được đồ tốt cũng không cần như vậy chứ, nếu anh thật sự thích, tôi tặng cái này cho anh.”“Không phải, mẹ kiếp, không giấu gì anh, chiếc khuyên tai này của anh không phải đồ tầm thường, tuy tôi không biết lai lịch của nó, nhưng tôi đã từng thấy nó ở những nơi khác, chuyện là thế này...” Trần Tiểu Đao nhanh chóng kể lại cho hắn nghe chuyện ở Lỗ Vương Cung và mộ dưới biển, đặc biệt nhấn mạnh về chiếc chuông linh thiêng đó.Chỉ nghe đến mức mặt hắn lúc trắng lúc xanh, vẻ mặt mờ mịt.

Một lúc lâu sau, hắn mới cảm thán: “Trời ạ, ban đầu tôi còn tưởng

ba năm tù của mình đã đủ để tôi khoe khoang cả đời rồi, nhưng so với anh, thì chẳng là gì cả.

Anh mà làm mấy chuyện đó mà bị bắt thì phải bị tống giam đấy chứ.” Thấy vẻ mặt hắn lại là vô cùng ngưỡng mộ, Trần Tiểu Đao nói: “Có gì mà phải so sánh, nếu sớm biết trộm mộ lại là chuyện như vậy, đánh chết tôi cũng không đến mấy nơi đó.”Trần Tiểu Đao chỉ vào tai hắn nói: “Mà cái chuông của anh mới kỳ lạ, loại chuông này cực kỳ quỷ dị.

Chỉ cần phát ra tiếng động, là có thể mê hoặc lòng người, sao anh đeo trên tai mà lại không sao cả?”“Đâu có tà môn như anh nói, tôi lấy xuống cho anh xem thử!” Nói rồi Lão Dương liền tháo chiếc khuyên tai xuống.Trần Tiểu Đao cầm chiếc khuyên tai chiếu vào đèn, lại ngửi mùi, liền biết chuyện gì đang xảy ra.

Chương 905

Bên trong chiếc chuông này được đổ đầy nhựa thông, nên không thể phát ra tiếng.

Hắn lại lật hai mặt xem xét kỹ lưỡng, càng nhìn càng thấy giống với chiếc đã thấy trong cổ mộ.Lão Dương thấy Trần Tiểu Đao lật đi lật lại xem xét, tưởng Trần Tiểu Đao thích thứ này, liền đeo lại chiếc khuyên tai, nói: “Nếu anh thật sự thích, ở nơi đó còn rất nhiều, đều là những xác chết chôn cùng của nữ giới chưa bị khai quật, tôi đã đánh dấu chỗ rồi, chúng ta có thể đi xem lại, nói không chừng còn có bảo bối khác.” Nói rồi hắn nhìn quanh, hạ thấp giọng, bí hiểm nói: “Nói thật, hoàn cảnh của anh em tôi thực sự không tốt lắm, mấy ngày nay đang định đi làm một vụ nữa đây.”Trần Tiểu Đao tưởng hắn đang đùa, đáp: “Thôi đi, tôi không muốn đi cùng anh vào tù đâu.

Anh cũng tốt nhất đừng có ý đó.

Thời buổi này, sống an ổn một chút thì hơn!”Lão Dương ghé sát Trần Tiểu Đao một chút, nghiêm túc khẽ nói: “Lời...lời không phải nói vậy, anh nghĩ xem, anh có Trần gia chống...chống lưng cho anh, làm gì cũng được, tôi đã lãng phí ba năm thời gian rồi, chẳng có gì trong tay, tôi không động...động óc làm chuyện trái khoáy không được sao!” Thấy vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc, không giống như đang đùa, Trần Tiểu Đao mắng: “Anh nằm mơ đi, mẹ kiếp, ba năm tù giam phí hoài rồi, tôi nói cho anh biết, ra ngoài mà tái phạm rồi vào lại thì là 'nhị tiến cung', sẽ bị phạt nặng đấy, nếu anh không cẩn thận, nói không chừng sẽ bị xử lý luôn.” “Nếu thật sự xui xẻo như vậy, thì cũng chẳng có cách nào khác.” Lão Dương nói: “Tôi cũng không có lựa chọn nào khác, cháy đến lông mày rồi, mới nghĩ đến việc đi bước này, tôi đã nghĩ kỹ rồi, trước tiên ở đây một thời gian, sau đó vẫn phải đến Tần

Lĩnh, thế nào cũng phải vớ được mười mấy vạn về trước, lần này tôi đến tìm anh, cũng chủ yếu vì chuyện này, hy vọng anh em mình cùng đi, lúc bán hàng thì chỉ điểm cho tôi.”Trần Tiểu Đao thấy hắn lộ vẻ buồn rầu, không vui nói: “Cái gì mà 'không có lựa chọn', anh chẳng phải thiếu tiền sao, thiếu bao nhiêu thì nói đi, anh em tôi có thể giúp, không lấy lãi được không.” Lão Dương đẩy Trần Tiểu Đao một cái, tỏ ý khinh thường nói: “Thôi đi anh, anh có bao nhiêu gia sản tôi còn không biết sao, kêu anh móc ra mười vạn, tám vạn thì anh còn có thể móc ra được, nhiều hơn nữa thì anh có không?

Thật là, bày đặt ra vẻ hào phóng làm gì?”Trần Tiểu Đao mắng: “Mười vạn tám vạn mà anh còn không thèm để mắt, mẹ kiếp, anh muốn làm cái quái gì vậy?

Nhắm vào tiểu thư danh giá nào rồi à?

Thằng nhóc này ăn no rửng mỡ, vừa ra tù đã nghĩ đến chuyện ăn chơi trác táng thế này, làm ơn trưởng thành một chút đi.” Lão Dương không thích nghe lời đó, chửi một tiếng, xua tay nói: “Tôi muốn làm gì thì không liên quan đến anh, anh không có tiền thì thôi, đừng đến giáo huấn tôi...Thôi vậy, anh em mình trùng phùng, giúp hay không cũng không sao, đừng nói chuyện xui xẻo này nữa.” Nói rồi liền rót rượu cho Trần Tiểu Đao.Trần Tiểu Đao thấy Lão Dương có chút coi thường mình, hơi men bốc lên, giận dữ nói: “Tôi nói Lão Dương này, anh đừng có coi thường người khác, mấy năm nay tôi cũng tích lũy được một ít tiền nhàn rỗi, anh nói thật cho tôi biết, rốt cuộc anh muốn bao nhiêu?

Lão tử đây lập tức mang đến cho anh!” Lão Dương nhìn Trần Tiểu Đao, rượu cũng đã ngấm, trở nên nghiêm túc, đứng dậy, giơ năm ngón tay trước mặt Trần Tiểu Đao mà lắc lắc: “Số tiền này, nếu anh có, tôi sẽ làm trâu ngựa cho anh.” “Năm mươi vạn đại dương?” Trần Tiểu Đao hỏi, số tiền này cũng không nhiều lắm, năm mươi vạn mà

nói là khoản tiền lớn, thì cũng chẳng đáng là bao.

"Không thành vấn đề, lập tức đi lấy, nhà tôi có ngay!"Không ngờ Lão Dương lại lắc đầu.

"Thêm một số không!" "Năm trăm vạn?" Trần Tiểu Đao há hốc mồm, lập tức lạnh cả người.

"Trời ạ, tôi thật sự phục anh rồi, mẹ kiếp, anh lấy nhiều tiền như vậy muốn làm gì chứ?" Lão Dương thở dài một tiếng, nói: "Anh đừng hỏi nhiều như vậy, tóm lại tôi thiếu ngần này tiền, anh nói xem anh có lấy ra được không."Số tiền này quả thực không nhỏ, nếu là để Trần Mộc lấy ra, thì tùy tiện cũng có thể lấy được.

Nhưng một khoản tiền lớn như vậy, Trần Tiểu Đao thật sự không có.

Nếu trở về Trần gia tìm Hoắc Linh để vay, còn không biết vị Đại thiếu phu nhân này có cho mình không.

Hơn nữa, dù có cho, cũng nhất định sẽ hỏi rõ ngọn ngành.

Trần Mộc hiện tại lại không ở Trần gia, khoản tiền này Trần Tiểu Đao cũng không tiện mở lời xin.

Những bảo bối trong tay mình cũng cần thời gian để bán.Lão Dương thấy vẻ mặt Trần Tiểu Đao chùng xuống, biết là bị dọa rồi, rót đầy một ly rượu cho hắn nói: "Tôi nói anh không lấy ra được phải không?

Nếu chỉ năm mươi vạn thì anh em tôi còn cần đến tìm anh sao?" "Cũng đừng vội kết luận, tôi sẽ giúp anh đi vay thử, Trần gia chúng tôi gia đại nghiệp đại, nhất định có thể lo liệu được, nhưng anh phải nói cho tôi biết anh cần nhiều tiền như vậy để làm gì?" Lão Dương quay đầu sang một bên, "chậc" một tiếng nói: "Lo liệu tiền gì chứ, anh hỏi ai đi lo liệu, ai có được nhiều tiền như vậy, hơn nữa chuyện này

tôi còn không thể nói cho anh biết, tóm lại có được năm trăm vạn này, có thể giải quyết một vấn đề lớn liên quan đến tính mạng của tôi.”Trần Tiểu Đao nghĩ một lát, cũng phải.

Trần gia tuy gia sản lớn, Trần Mộc bình thường đối với người dưới tay cũng rất hào phóng.

Nhưng trong thời gian ngắn mà lo liệu được năm trăm vạn đại dương này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Quan trọng nhất là, Lão Dương không chịu nói rõ rốt cuộc hắn muốn năm trăm vạn đại dương này để làm gì.Lão Dương vỗ vỗ Trần Tiểu Đao, dùng giọng điệu rất tự nhiên nói: “Tiểu Đao, cho nên anh em mình đừng nói chuyện vay tiền nữa, hãy nói đến cách khác, cách tốt nhất, chính là anh chịu khó một lần, đi cùng anh em tôi một chuyến, dù sao anh cũng không phải lần đầu, anh đừng có ngại nữa, đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát.” “Nói cho cùng thì chuyện này thực ra không gọi là trộm mộ, anh em mình cứ đến cái hố tuẫn táng đó, anh giúp tôi chọn lựa, cái nào đáng tiền, cái nào không đáng tiền, chuyện này gọi là 'kiểm dương lạc'.” “Anh cứ coi như đi du lịch vậy, bên đó núi non sông nước đẹp, con gái trong núi thân hình và gì đó, anh còn chưa có người yêu phải không, đến đó xem thử, nói không chừng còn cưới được một cô gái Thái gia tộc về.”Trần Tiểu Đao không có tâm trí nghe hắn nói hươu nói vượn, lắc đầu: “Anh nói dễ lắm, cái nơi rách nát của anh, có thể có đồ đáng giá bốn trăm vạn không?

Nếu anh muốn một lần vớ được nhiều như vậy, anh phải tìm một cái mộ có quy mô lớn, loại mộ này đã sớm bị người ta đào sạch rồi, anh chắc chắn sẽ mất công vô ích.” Lão Dương kiên nhẫn nói: “Ấy da, anh tưởng tôi ngu sao, chuyện này cũng không nghĩ ra à, tôi nói cho anh biết, lần này tôi quay lại, không phải là nhắm vào cái hố tế tự đó.” “Lần trước tôi và Lão Biểu tôi đến nơi đó, Lão Biểu tôi đã nói với tôi rằng, gần hố tế tự chắc chắn có lăng mộ hoàng tộc quy mô lớn, lần

này, tôi chính là nhắm vào cái đó, anh không phải giỏi phong thủy sao, đến xem thử, tôi nghĩ chắc chắn có thể tìm thấy!”“Anh tìm người khác đi, cổ mộ tôi càng không muốn đến.” Trần Tiểu Đao không muốn để ý đến hắn, quay đầu đi nói.

Hiện tại Trần Mộc không thấy đâu, Trát Cô Tiếu cũng không thấy.

Trần gia trên dưới có rất nhiều chuyện hỗn loạn.Lão Dương đẩy một cái: “Tiểu Đao, anh không đủ tình anh em à, anh nghĩ xem chuyện này tốt biết mấy, thứ nhất anh có thể giúp tôi, thứ hai, một mặt khác chuyện của Trần gia anh cũng phải tiếp tục điều tra chứ, chuyện của tôi lại có liên quan đến Trần gia anh, cho dù không vì tôi, vì chính bản thân anh, tại sao không đi xem thử chứ?” Lão Dương vừa nhắc đến chuyện khuyên tai, trong lòng Trần Tiểu Đao lại cảm thấy không thoải mái.

Lời hắn nói quả không sai, chuyện Trát Cô Tiếu mờ mịt khó hiểu, manh mối ít đến đáng thương.

Mà loại chuông linh thiêng này, đã từng xuất hiện ở động thi Quả Tử Miếu và mộ dưới biển, mối liên hệ rất quan trọng.

Nếu không nắm bắt cơ hội này, e rằng việc điều tra sẽ càng thêm khó khăn.Trần Tiểu Đao do dự vài phút, nghĩ lại, cảm thấy dù mình không đi, với tính cách của hắn, e rằng sau này cuộc sống cũng sẽ không mấy dễ chịu.

Lần này Lão Dương đến cầu xin hắn như vậy, cũng coi như hiếm có, nếu từ chối nữa, sau này sẽ khó gặp mặt.

Chi bằng cứ đồng ý trước, qua đó xem xét tình hình, nếu thật sự không ổn, tạm thời thay đổi cũng được.

Tự tìm cho mình một đường lui, trong lòng Trần Tiểu Đao lập tức vững dạ.

Nghĩ rồi Trần Tiểu Đao liền quyết định, nói với Lão Dương: "Vậy được, đã anh nói đến mức này rồi, anh em tôi sẽ đi cùng anh một chuyến, nhưng anh phải đưa chiếc khuyên tai này cho tôi trước, tôi đi xem thử, thứ này rốt cuộc là đồ của triều đại nào, có đáng tiền hay không, nếu không đáng tiền, chứng tỏ nơi đó không đáng để đi, anh còn phải tính toán khác."Lão Dương nghe Trần Tiểu Đao bằng lòng giúp hắn, lập tức mừng rỡ quá đỗi, vội vàng gật đầu lia lịa.

"Được, anh nói gì cũng được, tặng cho anh cũng được mà!" Trần Tiểu Đao nói: "Nhưng tôi nói trước điều xấu, sau khi xuống đó bất cứ chuyện gì cũng phải nghe tôi, đến cả đánh rắm cũng phải báo cho tôi một tiếng, nghe rõ chưa?" Thằng nhóc này đã sớm chẳng nghe thấy gì nữa rồi, lòng đã bay đến Tần Lĩnh rồi.

Vừa rót rượu cho Trần Tiểu Đao, vừa vỗ mông ngựa nói: "Phải rồi phải rồi, chỉ cần có thể vớ được năm trăm vạn, anh chính là cha mẹ tái sinh của tôi.

Đừng nói là không đánh rắm, anh bảo tôi ăn rắm cũng không thành vấn đề!" Hai người nhân lúc hơi men, liền chốt hạ chuyện này.

Sau đó lại nói chuyện phụ nữ một hồi, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, uống đến nửa đêm, đều nằm dưới gầm bàn.Một tháng sau đó, hai người đều có việc riêng phải xử lý.

Trang bị cần mua lại, Trần Tiểu Đao dựa vào kinh nghiệm hai lần trước viết một danh sách cho hắn, bảo hắn đi lo liệu đầy đủ.

Trong khoảng thời gian một tháng này, Trát Cô Tiếu và Trần Mộc đều không có bất kỳ tin tức nào.

Trần gia trên dưới cũng đang khắp nơi tìm kiếm hai người.

Nhưng hơn một tháng trôi qua, vẫn bặt vô âm tín.Trần Tiểu Đao mang chiếc chuông linh thiêng này đến chỗ Tề Thiết Chủy, nhờ ông ta

xem thử.

Khi Trần Tiểu Đao đưa chiếc chuông đó ra, rõ ràng nhận thấy ánh mắt ông ta đờ đẫn, tay tiếp nhận chiếc chuông cũng run rẩy.

Tề Thiết Chủy cầm chiếc chuông đó xong, xem xét nó suốt ba giờ đồng hồ, lật sáu bảy cuốn sách dày như gạch, mới ngẩng đầu lên.

Trần Tiểu Đao đứng bên cạnh đợi đến mức sắp ngủ gật, ông ta nhìn Trần Tiểu Đao, thở dài nói: "Thật xấu hổ, tôi nghiên cứu dân tộc thiểu số lâu như vậy, mà chưa từng thấy thứ này bao giờ, thứ này lấy từ đâu ra vậy?"Trần Tiểu Đao đơn giản kể lại lai lịch của chiếc chuông linh thiêng này.

Tề Thiết Chủy gật đầu, theo phân tích của ông ta, công nghệ của chiếc chuông này có thể truy ngược về thời Hạ triều đến Tây Chu.

Hoa văn trên đó, được gọi là "song thân nhân diện văn xà", rất có khả năng đến từ một cổ quốc tên là Xà Quốc từng sinh sống giữa Thiểm Tây và Hồ Bắc thời cổ đại.

Quốc gia này cách đây hai nghìn năm, đột nhiên biến mất.

Lịch sử của quốc gia này lúc ẩn lúc hiện, rải rác xuất hiện trong không ít cổ thư.

Đầu Tây Chu dường như đã từng có một thời gian phồn thịnh đột ngột, sau đó giữa Tây Chu, liền đột nhiên biến mất không còn dấu vết.

Dường như trong khoảng thời gian mười đến hai mươi năm, đã nhanh chóng biến mất trong rừng rậm nguyên thủy.

Trong rất nhiều thần thoại truyền thuyết đều có sự tồn tại của họ, trong Sơn Hải Kinh cũng có lượng lớn ghi chép về các phúc lành trời ban.

Xuyên Ngoại Xà Quốc được nhắc đến trong đó, hẳn chính là quốc

gia này.

Xà (She) là âm đọc tương tự Xà (rắn), dân tộc này coi một loại rắn có mặt người và hai thân thể làm thần linh.

Cho nên trên nhiều đồ trang sức, đều có hoa văn rắn hai thân.

Hiện tại những người nghiên cứu lịch sử quốc gia này, phần lớn cho rằng, Xà Quốc này là hậu duệ phân liệt từ cổ quốc Hoa Tư thần bí.

Tiền thân của họ phải truy ngược về thời mẫu hệ xã hội, quốc gia này lấy rắn hai thân mặt người làm totem.

Chủ yếu là vì cổ quốc Hoa Tư có truyền thuyết Phục Hy mặt người thân rắn.

Bởi vì những tư liệu này đều đến từ cổ tịch và văn thư khai quật, cho nên quốc gia này có thật sự tồn tại hay không.

Chương 906

Giới học thuật vẫn luôn có tranh cãi.

Chiếc chuông linh thiêng này, nếu đưa ra thị trường đồ cổ có lẽ không ai nhận ra.

Nhưng đối với một số người chuyên nghiên cứu lĩnh vực này, nó là báu vật vô giá.Trần Tiểu Đao vừa nghe thấy thứ này lạnh nhạt như vậy, trong lòng liền thịch một tiếng.

Nếu là như vậy, cho dù chúng ta có thể tìm thấy cổ mộ và mang đồ vật ra.

E rằng giá cả cũng không bán được cao, vậy lần này e rằng vẫn là đi công cốc.Tề Thiết Chủy nhìn vẻ mặt Trần Tiểu Đao, liền hỏi hắn có vấn đề gì.

Tề Thiết Chủy là lão thương nhân rồi, Trần Tiểu Đao liền kể tình cảnh của mình cho ông ta nghe.

Tề Thiết Chủy nghĩ một lát, trước tiên nói Trần Tiểu Đao một tràng không phải, sau đó lại vỗ vai hắn.

Biểu thị nếu Trần Tiểu Đao muốn bán thứ này, ông ta có thể giúp tìm được người mua rất tốt.

Năm trăm vạn cỏn con tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhưng chuyện này tuyệt đối đừng nói ra.

Nghe lời Tề Thiết Chủy nói, trong lòng Trần Tiểu Đao cũng đã hiểu đại khái.

Nhưng có ông ta làm mối, Trần Tiểu Đao cũng rất yên tâm, vội vàng gật đầu cảm ơn.Sau khi từ chỗ Tề Thiết Chủy ra, lúc đi còn lấy

không ít tư liệu về Xà Quốc.

Trên đường lật xem một chút, nhìn thấy rất nhiều ảnh bích họa.

Trong đó có một số bức tranh rất kỳ lạ, vẽ cảnh số lượng lớn người quỳ bái trước một cái cây mà cầu nguyện.

Bên cạnh có mấy chú thích, dường như nói rằng, hoạt động tế tự quan trọng nhất của Xà Quốc, là tế tự một loại xà thần thụ.

Truyền thuyết nói rằng loại cây này chỉ cần dâng hiến máu tươi, là có thể đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào, là một loại cây ước nguyện.

Hình dáng của cái cây này, rất giống với cái mà Lão Dương đã vẽ.

Chẳng lẽ cây thanh đồng mà hắn đào được, chính là totem của loại xà thần thụ này.

Trong nhiều bích họa đều có hoa văn rắn mặt người, hiển nhiên là đặc trưng quan trọng nhất của Xà Quốc.

Loại chuông linh thiêng được phát hiện trong động thi Quả Tử Miếu và mộ dưới biển.

Khi đó trên đó có hoa văn rắn hai thân mặt người hay không thì Trần Tiểu Đao đã không còn nhớ rõ, nhưng nhìn hình dáng bên ngoài, những chiếc chuông ở ba nơi này chắc chắn có cùng một nguồn gốc.

Vậy quốc gia Xà Quốc thần bí này có thể là mấu chốt.Lần này hai người trực tiếp từ đội quân đóng ở Trường Sa thành trước kia mà lấy được một chiếc ô tô lớn.

Trần Tiểu Đao lái xe, Lão Dương ngồi ở ghế phụ, liền trực tiếp chạy thẳng về phía đó.

Hai người quanh quẩn trong những khe núi, buồn tẻ vô cùng.

Trần Tiểu Đao liền cùng Lão Dương nói chuyện phiếm, nói rằng nơi kia có thể có một Hán mộ, nơi này có thể có một Đường lăng, nói

đến mức Lão Dương hận không thể xuống xe giữa chừng mà đào ngay.

Đang nói chuyện, Lão Dương hỏi hắn ngoài việc đến cái hố mà ba năm trước hắn đã tới xem, còn có muốn đi những nơi khác không.

Dù sao vào núi không dễ, nếu có thể mang thêm đồ ra thì đừng lãng phí.

Nếu có thể tìm thấy những lăng mộ khác có thể tồn tại gần đó, thì còn gì bằng.Trần Tiểu Đao cũng đã sớm có ý định này.

Khu vực lân cận đó có thể là phạm vi của Xà Quốc cổ đại, ngoài cái hố tuẫn táng và cổ mộ gần đó, chắc chắn còn có những di tích khác.

Nếu có thể tìm thấy một hai cái, mang chút đồ ra, sẽ rất hữu ích cho chuyện Trần Tiểu Đao muốn điều tra.

Hắn trong lòng tính toán như vậy, nhưng miệng không nói ra, trêu Lão Dương: "Đừng tham lam, mẹ kiếp, anh còn không biết đường về có nhớ hay không nữa, nếu không tìm thấy cái hố tuẫn táng đó, tôi xem anh làm thế nào."Lão Dương cười gian với Trần Tiểu Đao, nói hắn đã sớm để lại dấu hiệu.

Trần Tiểu Đao cười lớn: "Ba năm rồi, ở cái loại rừng núi sâu thẳm đó, dấu hiệu gì có thể bảo tồn được ba năm?" Lão Dương cười ha hả, nói: "Anh cứ xem đi, dấu hiệu của tôi đừng nói ba năm, ba mươi năm vẫn còn dùng được." Trần Tiểu Đao không biết hắn giở trò gì, bèn lười để ý đến hắn.

Vài ngày sau, hai người liền đến An Trường.Hai người tìm một khách sạn nhỏ qua đêm.

Ăn cơm rang dưa cải và canh phù dung của địa phương, tiện thể đi dạo chợ đêm, đi dạo đến hơn mười hai giờ.

Lão Dương nhớ mùi cơm rang lại đòi đi ăn quán đêm, chúng tôi liền tùy tiện tìm một quán ven đường ngồi xuống.

Gọi hai chai bia, vừa uống vừa ăn, lúc này cũng không kiêng kỵ gì, thầm nghĩ hai người nói giọng Trường Sa ở đây người ta cũng không hiểu, liền nói chuyện trộm mộ ngày mai.Đang nói chuyện, liền nghe thấy một ông lão bên cạnh nói: "Hai vị, muốn đi A Đáp để buôn bán thổ hóa à?" Trần Tiểu Đao và Lão Dương đang nói chuyện hăng say, câu nói này của ông ta không đầu không cuối, giọng lại nặng, hai người căn bản không hiểu.

Lão Dương "à" một tiếng, hỏi: "A Đáp là nơi nào?" Ông lão kia thấy hai người không hiểu, liền đổi sang tiếng phổ thông giọng nặng hỏi: "Ý của tôi là hai vị muốn đi đâu làm ăn?

Có phải đến để đào đồ cổ không?" Lão Dương phản ứng cực nhanh, học theo giọng điệu của ông lão kia nói: "Tôi...chúng tôi đến để du lịch, không có hứng thú với đặc sản địa phương.

Ông...ông là người bán đồ cổ à?" Ông lão kia ha ha cười một tiếng, vẫy tay với hai người rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Hai người khó hiểu, liền nghe ông lão nói nhỏ với mấy người cùng bàn: "Không sao không sao, hai thằng nhóc mới vào nghề, chẳng biết gì cả, không cần để ý."Lão Dương vừa nghe, sắc mặt hơi biến đổi, liền khẽ gọi Trần Tiểu Đao đi.

Trần Tiểu Đao thấy kỳ lạ, nhưng thấy vẻ mặt hắn căng thẳng, liền ném xuống mấy đồng bạc, cùng hắn rời khỏi quán vỉa hè đó.

Đi thẳng đến một chỗ rẽ, Trần Tiểu Đao liền hỏi Lão Dương: "Làm gì mà phải đi?

Rượu còn mới uống được một nửa mà?" Lão Dương lén lút nhìn về phía sau một cái, nói: "Ông...ông lão kia, vừa rồi ông ta nói với mấy

người cùng bàn rằng hai chúng ta là 'thanh...thanh đầu mới vào nghề', tôi ở trong tù nghe mấy người giang hồ nói qua, 'thượng cương cương' (lên cương cương) chính là tiếng lóng của trộm mộ ở đây." "Cái 'thanh đầu' này chính là chỉ chúng ta không phải người trong giới, loại người này người đầy mùi đất, e rằng cũng là đến để đào mộ địa tiên, vừa rồi nghe chúng ta nói chuyện trộm mộ, mới đến dò la.""Thế thì cũng không đến mức phải đi chứ, binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn, bọn họ có thể làm gì chúng ta được?" Trần Tiểu Đao có chút bất bình.

Lão Dương vỗ vỗ Trần Tiểu Đao, nói hắn không hiểu.

Chuyện trên hắc đạo không thể nói rõ ràng, những lời hai người vừa nói e rằng đã bị nghe hết rồi.

Cũng không biết mấy người kia có thể nghe hiểu bao nhiêu, bây giờ mộ tốt có thể gặp nhưng không thể cầu, nếu bị bọn họ để mắt tới, đêm dài lắm mộng.

Trần Tiểu Đao biết hắn ở trong tù có lẽ đã nghe mấy bạn tù thêm mắm dặm muối nói không ít chuyện, cũng không đi tranh cãi với hắn.

Gật đầu rồi quay về khách sạn.Ngày thứ hai, hai người chưa đến bảy giờ đã dậy, mỗi người mang vác mười lăm cân trang bị và lương khô, tiến về long mạch lớn nhất của An Lạc.

Hai người sau ba giờ di chuyển thì đến Thường Dương Sơn của Bảo Kê, sau đó lại chuyển hướng về đầu nguồn sông Gia Lăng.

Con đường đèo này năm giây rẽ một lần nhỏ, mười giây rẽ một lần lớn.

Hai người đi với tốc độ rất nhanh, lúc này.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ từ xa truyền đến.Chỉ thấy trên ngọn núi đối diện bốc lên đầy trời khói bụi, Lão Dương giật mình

nhảy dựng lên, hỏi: “Sao...sao vậy?

Động...động đất à!” Một người đàn ông trung niên trông như dân địa phương đi phía trước quay đầu lại, cười nói: “Hai vị khách phương xa đến, chuyện này cũng không biết sao?

Đó là có người đang nổ mìn phá mộ, mùa này, một ngày thế nào cũng có hai ba tiếng nổ.” “Giữa ban ngày ban mặt, bọn trộm mộ này gan to đến vậy sao?” Hắn nhe răng cười lộ ra hàm răng vàng ố, “Ngọn núi đối diện và ngọn núi này không giống nhau đâu, đừng thấy ở giữa chỉ cách một con sông Gia Lăng, bên chúng tôi còn có đường đèo, bên kia thì đến chỗ đi bộ cũng không có.

Anh cho dù bây giờ báo quan phủ, quan phủ đến đó ít nhất cũng phải mất một ngày một đêm, trừ phi anh có thể mọc cánh bay qua, nếu không thì chỉ có thể đứng trừng mắt mà nhìn.” Trần Tiểu Đao gật đầu, tặc lưỡi nói: “Còn có chuyện như vậy sao?” Người kia nhìn nơi xảy ra vụ nổ, cười nói, “Đây cũng coi như đặc sắc của vùng chúng tôi, đặc biệt là vào mùa này, hai hôm trước còn bắt được một nhóm đấy chứ, bây giờ cổ mộ cũng ngày càng ít rồi, chẳng còn mấy năm để mà phá phách nữa, trong núi sâu có thể còn một ít, nhưng đường quá khó đi, cũng đành phải mặc kệ.

Chương 907

Nhưng xem cái động tĩnh vừa rồi, e rằng thuốc nổ đã dùng quá nhiều rồi.”Trần Tiểu Đao “ồ” một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nơi đây hẳn là một trong vô số nhánh mạch của Tần Lĩnh, chỉ thấy một vùng rừng rậm mịt mùng, cảnh tượng xảy ra dưới những tán cây dày đặc hoàn toàn không thể nhìn thấy.

Tần Lĩnh phân bố theo hình cánh cung, hai cánh đông và tây mỗi bên chia ra vài nhánh núi.

Núi non và bồn địa xen kẽ nhau, có rất nhiều con sông chảy sâu vào núi.

Tần Xuyên tám trăm dặm từ xưa đến nay đã là nơi nổi tiếng tập trung nhiều di tích văn vật cổ, đặc biệt sườn phía bắc có rất nhiều quần thể lăng mộ đế vương, còn những mộ táng của quan lại quý tộc, phú hào cự phú thì càng không kể xiết.

Cho nên nơi đây vĩnh viễn là nơi trộm mộ tặc kéo đến như ong vỡ tổ, chỉ là không ngờ còn chưa vào sâu Tần Lĩnh, đã có trộm mộ tặc ngang nhiên nổ mìn phá mộ ở đây.

Xem ra bây giờ muốn tìm được một hai cái mộ đáng để đào tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng nữa rồi.Người địa phương kia khá nhiệt tình, chủ đề vừa mở ra là không muốn dừng, đưa một điếu thuốc qua hỏi: “Hai cậu là đến du lịch phải không?

Muốn đến nơi nào vậy?” Trần Tiểu Đao nói: “Muốn đến Thái Bạch Sơn xem thử.” Hắn gật đầu, nói: “Hai cậu không đi theo chúng tôi thì không đi xa được đâu, trong núi này quanh co phức tạp, không cẩn thận là sẽ lạc đường, hay là để tôi dẫn đường cho một đoạn nhé?

Tôi sống ở một ngôi làng trong khu vực bảo tồn, vượt qua hai ngọn núi là đến, hai cậu xem đi du lịch, tìm một hướng dẫn viên cũng là điều cần thiết mà."Trần Tiểu Đao vừa nghe, hóa ra tên này lại là một "hắc đạo du".

Trong vùng núi lớn này dân phong hung hãn, đừng để hắn dẫn hai người đến khe núi mà "thịt".

Giống như lần trước đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung ở Đông Sơn, bị ông lão kia trực tiếp ném vào trong động núi.

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu Đao vội vàng lắc đầu nói: "Không cần không cần, chúng tôi tự có sắp xếp." Người kia nói: "Anh đừng vội lắc đầu, nơi này không giống những nơi khác, ở đây núi nhiều rừng rậm, các anh mà tự ý liều lĩnh tiến vào núi sâu, rất dễ gặp nguy hiểm, các anh phải suy nghĩ kỹ lưỡng, ở vùng này làm hướng dẫn viên, tôi cũng coi như có chút tiếng tăm, tuyệt đối sẽ không lừa gạt các anh đâu."Trần Tiểu Đao thấy hắn nói cũng khá thành khẩn, cũng không tiện lập tức từ chối.

Liền nói cho hắn biết lần này đến chủ yếu là muốn đến thôn dân tộc thiểu số trong núi, dự định trước tiên ở dưới núi vài ngày.

Cho nên cũng không vội cần hướng dẫn viên, đợi mấy ngày nữa thực sự muốn vào núi, rồi sẽ đến tìm hắn.

Người kia lập tức nói: "Vậy chi bằng đi sớm không bằng đi đúng lúc, tuyến đường này tôi dẫn nhiều nhất, các anh muốn đến thôn Dao tộc gần nhất, cũng phải vượt qua ngọn núi này." Nói rồi hắn chỉ vào một dãy núi liên miên bất tận ở đằng xa, "Nơi này gọi là Xà Đầu Sơn, chỗ cao nhất có độ cao hơn một nghìn mét so với mực nước biển, cả ngọn núi trông như đầu mãng xà, nên gọi là Xà Đầu Sơn, tất cả khách lữ hành trong mười dặm tám hương, muốn đến xem những thôn trại dân tộc thiểu số chính gốc, đều phải từng bước từng bước vượt qua,

trong núi này đã có nhiều người chết lắm rồi." "Năm ngoái còn có mấy sinh viên học viện nghệ thuật vào trong đó vẽ ký họa, đến bây giờ còn chưa ra, anh nói không có người dẫn đường có được không?" Nhìn theo hướng tay hắn chỉ, chỉ thấy Xà Đầu Sơn sừng sững chắn ngang tầm mắt, núi xanh biếc, đỉnh núi cao vút tận mây xanh.

Vì yếu tố khí hậu, cả dãy núi đều ẩn hiện trong sương mù, không thấy rõ diện mạo thật sự.

Chỉ có mặt đối diện với sông Gia Lăng là miễn cưỡng có thể nhìn thấy, đáng tiếc giáp sông đều là vách đá dựng đứng, thế núi vô cùng hiểm trở.

Vách đá dựng đứng như vậy, đến cả khỉ cũng chưa chắc đã leo lên được.

Xe ngựa lại đi thêm mấy giờ đồng hồ, cuối cùng cũng đến chân Thái Bạch Sơn.

Trần Tiểu Đao và Lão Dương lảo đảo loạng choạng bước xuống xe, gã dẫn đường lại khăng khăng giới thiệu khách sạn cho hai người.

Trần Tiểu Đao thấy đã đến địa bàn của gã, không thể mãi từ chối, đành đi theo.

Gã đưa hai người đến một nông gia trang nhỏ, nhìn qua thấy giá cả không quá đắt, xem ra người này cũng thật sự nhiệt tình.

Sắp xếp chỗ ở xong, gã chắp tay cáo từ, trước khi đi còn để lại địa chỉ, nói rằng khi nào vào núi thì cứ bảo chủ nhà tìm gã, gã sẽ đưa hai người vào.

Bà chủ nông gia trang khá nhiệt tình, làm bữa tối cho hai người.

Hai người ngại không muốn ăn cùng gia đình bà ở phòng khách, bèn cùng Lão Dương về phòng mình, tựa vào bệ cửa sổ, vừa ăn vừa xem bản đồ nơi đây.

Gã dẫn đường đen nói không sai, từ đây đi vào, muốn tiến sâu vào rừng nguyên sinh Tần Lĩnh, cần phải vượt qua một ngọn núi lớn cao hơn một nghìn mét.

Điều này hai người hoàn toàn không ngờ tới.

Nếu hai người tự mình vào núi, e rằng sẽ phải đi rất nhiều đường vòng.

Nhưng nếu nhờ gã dẫn đường đưa vào, gã chắc chắn sẽ phải đưa họ ra.

Chờ một hai ngày thì được, nhưng hai người này một khi đã vào núi có thể sẽ mất cả tuần, khó tránh khỏi việc gã sẽ sinh nghi.

Lần trước Lão Dương đến, ông ta nói là nhờ người quen cùng nghề dẫn đường.

Hiện tại ông lão biểu của ông ta đã vào tù ăn cơm, người dẫn đường kia đương nhiên cũng không tìm được.

Ông ta cũng chưa từng nghĩ sẽ quay lại, nên không có ký ức gì về đường núi.

Lần này dựa vào ông ta cũng không ổn.

Hỏi bà chủ, bà cũng nói không có cách nào khác, người dân trong làng thường chỉ ra ngoài khi có chợ phiên, đều phải vượt núi mà đi.

Chưa từng nghe họ nói ở đâu còn có đường tắt.

Xem ra muốn vượt qua ngọn núi này, thật sự có chút khó khăn.Đang lúc trầm ngâm không biết làm thế nào, Lão Dương vỗ vai Trần Tiểu Đao, khẽ nói: “Tiểu Đao, mau… mau nhìn, người ở dưới kia là ai?”Trần Tiểu Đao liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trong sân nông gia dưới cửa sổ, có năm người đi tới.

Nhìn kỹ, trong đó có một người lại chính là ông lão mà họ gặp ở

quán ăn vỉa hè ở Tây An.

Nhóm người này lại cũng đến đây.

Xem ra Lão Dương nói đúng rồi, mấy người này cũng đến để thăm dò địa điểm.

Lão Dương kéo rèm cửa sổ lại, chỉ để lại một khe hở, khẽ nói với Trần Tiểu Đao: "Mấy tên này cũng mang vác lỉnh kỉnh, trông giống như đạo tặc chúng ta vậy.

Chắc không phải lúc ở Tây An đã nghe lén chúng ta nói chuyện, muốn bám theo sau để cướp công chứ?"Trần Tiểu Đao lắc đầu, nhìn bà chủ đi ra, cười tươi đón họ vào, nói: "Không giống, ngươi xem cái vẻ thân mật này, đoán chừng những người này thường xuyên đến đây nghỉ trọ, là khách quen.

Ở đây khách sạn cũng không nhiều, chắc là trùng hợp chúng ta ở cùng một chỗ với họ thôi."Nếu Lão Dương nói không sai, bọn họ cũng là đến đổ đấu, vậy đây hẳn là điểm dừng chân cố định của bọn họ.

Mỗi lần đến làm việc, e rằng đều trú tại đây.

Lão Dương lo lắng nói: "Vậy không ổn rồi, bọn họ ở Tây An đã nghe lén chúng ta nói chuyện, nếu để bọn họ ở đây nhìn thấy chúng ta, khó bảo toàn không nảy sinh ý đồ xấu.

Hay là đêm nay chúng ta rút lui luôn?"Trần Tiểu Đao nghĩ nghĩ, cảm thấy đây không những không phải phiền phức, mà còn là một cơ hội tốt, bèn lắc đầu nói: "Không, những người này là ruồi bọ thấy trứng không kẽ hở liền bay tới, đến đây khẳng định có mục tiêu.

Hai chúng ta chả có kinh nghiệm gì, thay vì liều mạng xông bừa, không bằng bám theo bọn họ.

Một là có thể xem có cá mè nhảy ra không, hai là cũng có thể bám theo bọn họ mà vượt núi."Lão Dương nói: "Những người này đều là

kẻ liều mạng, giết người không coi ra gì, bám theo bọn họ, nếu để bọn họ phát hiện, nói không chừng sẽ bị làm thịt.

Như vậy có quá mạo hiểm không?"Trần Tiểu Đao cười hắc hắc, chế nhạo nói: "Ngươi tiểu tử lúc nào lại trở nên lề mề như đàn bà vậy?

Đây là rừng sâu núi thẳm, đâu dễ dàng bị phát hiện như thế.""Huống hồ chỉ có mấy người này, ta chỉ trong chốc lát là có thể diệt sạch bọn chúng.

Nếu ngươi thật sự lo lắng, chúng ta cứ bám theo xem sao, xem bọn chúng cảnh giác thế nào.

Nếu không bám theo được nữa, ta trực tiếp diệt bọn chúng là được, cũng chẳng có tổn thất gì, đúng không?"Lão Dương nghe Trần Tiểu Đao nói vậy, nhất thời không có lời nào phản bác, đành gật đầu.Hai người lập tức chuẩn bị đồ đạc, tránh cho ngày mai hoảng loạn.

Mấy ngày tới có thể sẽ rất vất vả, Trần Tiểu Đao bảo Lão Dương đừng làm gì khác, cứ đi ngủ nghỉ ngơi.

Chuyến đi này thực sự quá mệt mỏi, hai người vừa ngủ đã ngủ đến tận trưa.Trần Tiểu Đao mở mắt nhìn thấy mặt trời đã lên cao, giật mình tỉnh giấc.

Vội vàng nhảy dậy gọi Lão Dương tỉnh, xuống hỏi bà chủ.

Chương 908

Mấy người kia đã đi rồi, hướng về phía Xà Đầu Sơn, cũng không đi được bao lâu.Hai người vội vàng mua mấy cái bánh nướng làm lương khô, một đường cấp tốc đuổi theo, chỉ nhằm vào trong núi mà truy.Chạy được khoảng mười lăm phút, cuối cùng cũng đuổi kịp bọn họ ở lối vào khu thắng cảnh dưới chân núi.

Nhóm người kia không dừng lại, trực tiếp đi vào khu thắng cảnh.

Hai người cẩn thận bám theo, giữ khoảng cách khá xa.

Khu thắng cảnh này cũng không có mấy người.Trần Tiểu Đao và Lão Dương sợ bị mấy người phía trước phát hiện, chỉ đành chui vào bụi rậm ven đường.

Nhưng ở trong đó cũng không phải chuyện tốt, Lão Dương rất nhanh đã bị cỏ dại sắc nhọn và cây bụi cào xước khắp người, vừa đau vừa ngứa.Bám theo một lúc, Lão Dương đã cảm thấy hơi không chịu nổi.

Hướng về phía chân Xà Đầu Sơn, kỳ thực đã tiến vào phạm vi của Xà Đầu Sơn.

Mấy điểm du lịch ở đây đều được lát đường núi bằng đá, đi lại không hề khó khăn.Đường núi uốn lượn theo thế núi, hai bên có suối núi và rất nhiều bia đá khắc chữ của người nổi tiếng, phong cảnh rất đẹp.

Nhưng nhóm người này một đường xông thẳng, giữa đường cũng không dừng lại ngắm cảnh, dường như đối với cảnh sắc Tần Lĩnh không hề có chút hứng thú nào.Trần Tiểu Đao thì không có cảm giác gì, đi lại vô cùng thuận lợi.

Thế nhưng Lão Dương vì ở trong tù suốt, bình thường cũng không có hoạt động gì, chức năng tim phổi đã kém xa.

Đi được một lúc, đã rõ ràng sức lực không còn, bắt đầu thở hổn hển.Trong núi càng đi càng yên tĩnh, Trần Tiểu Đao bảo Lão Dương đừng thở to như vậy.

Hai người cũng không nói chuyện, lặng lẽ bám theo sau nhóm người phía trước.Trần Tiểu Đao và Lão Dương cứ thế bám theo cho đến khi trời tối, mặt trăng lên đến nửa đêm.

Mấy người phía trước mới dừng lại.

Trần Tiểu Đao và Lão Dương từ xa tìm một bụi cây ẩn nấp, giám sát mấy người phía trước.Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn Lão Dương, thấy sắc mặt ông ta đã tái nhợt, mồ hôi đầm đìa.

Biết ông ta đã không chống đỡ nổi nữa, vội vàng lấy bình nước đưa cho ông ta, bảo ông ta uống nước nghỉ ngơi một chút.Lão Dương vừa thở hổn hển, vừa nói với hắn: "Tiểu… Tiểu Đao, tôi nghĩ cứ thế… cứ thế bỏ qua đi.

Bọn họ đổ đấu của bọn họ, chúng ta đổ đấu của chúng ta, bám theo nữa tôi sẽ mệt… mệt đứt hơi mất."Ta nói chết tiệt, ngươi mới ở tù có ba năm, sao lại vô dụng đến mức này?

Giờ mà không bám theo… chẳng lẽ những tội vừa nãy đều chịu oan sao?

Nghiến răng chịu đựng cho ta."Lão Dương nói: "Vậy ngươi đoán còn phải bám theo bao lâu nữa… bọn họ dừng lại có phải đã đến nơi rồi không?"Trần Tiểu Đao nhìn bọn họ, nói: "Không phải, nơi này vẫn còn quá nông, còn cách việc vượt núi một đoạn đường rất dài.

Chắc là đi mệt nên nghỉ ngơi thôi.

Ngươi xem bọn họ đã đốt lửa, đêm nay sẽ ở lại đây, chúng ta cũng

đừng lãng phí thời gian, cứ ăn no bụng ngủ cái đã.”Hai người cũng nấp xuống, tìm một bụi cỏ.

Đáng tiếc hai người ở đây cũng không thể đốt lửa, nếu đốt lửa thì khẳng định sẽ bị mấy người kia phát hiện.

Quần áo giày dép trên người hai người ướt đẫm mồ hôi cũng không thể hong khô.

Vốn dĩ còn có thể nướng lương khô rồi ăn, bây giờ chỉ đành ăn đồ khô lạnh ngắt.Lão Dương thở dài, chỉ trách Trần Tiểu Đao bày ra cái ý tưởng tồi tệ này.

Trần Tiểu Đao cũng vô cùng hối hận, biết trước đã không bám theo mấy người này rồi.

Nhưng ngoài miệng vẫn mắng Lão Dương: “Nếu chút khổ sở này cũng không chịu nổi, chúng ta cứ quay về đi, bằng không vào sâu hơn trong núi, đoán chừng cũng phải chạy trối chết thôi.”Lão Dương buồn bực nửa ngày, đột nhiên nói: “Không đúng, chúng ta cứ bị động bám… bám theo thế này cũng không phải là cách.

Cũng không biết bọn họ có phải muốn vượt núi không, nhỡ đâu bọn họ cứ men theo sườn núi đi thẳng vào rừng thì chúng ta chẳng phải toi đời sao?”Trần Tiểu Đao nghe vậy, lòng thịch một tiếng.

Hắn nghĩ đúng rồi, mình cứ tự nhiên cho rằng người vào núi là để vượt núi.

Nhỡ đâu những người này không vượt núi, mà chỉ loanh quanh gần đó, chẳng phải hai người sẽ bị bắt gặp sao?Lão Dương thấy hắn không có chủ ý, chỉ thở dài, nghĩ một lát, nói trông cậy vào Trần Tiểu Đao thì xong đời, vẫn phải dựa vào ông ta.

Lão Dương muốn đi qua nghe lén mấy người kia nói chuyện, bọn họ bây giờ vào núi, tổng không thể không nói một lời nào về chuyện

mình muốn làm.Trần Tiểu Đao đành đồng ý, nhưng hắn không yên tâm để ông ta đi một mình, thế là hắn cũng rón rén theo sau.Hai người một đường đi rón rén, nhưng trong núi yên tĩnh đến đáng sợ.

Đi không bao xa là có thể nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện.

Trần Tiểu Đao kéo Lão Dương lại, ra hiệu nấp ở đây là được rồi, không cần đi tới nữa.Lão Dương gật đầu, hai người bèn nấp tại chỗ, nín thở, nghe thấy bọn họ đang cười lớn ở đó.Bất ngờ đối với hai người là, bên trong lại có hai người nói chuyện với thổ âm Quảng Đông đậm đặc.

Điều này thật là lạ, chưa từng nghe nói người ở đâu lại thích cái này.Bọn họ đang nói nói cười cười, chỉ nghe thấy một giọng nói trẻ tuổi nói: "Thái thúc, ông đoán xem chúng ta còn phải đi bao lâu nữa mới tới?

Chân tôi hôm nay sắp gãy rồi."Một giọng nói khàn đặc đáp lại: "Bảo ngươi bình thường tu thân dưỡng tính, mẹ kiếp, ngươi chỉ biết ăn uống cờ bạc, đắm chìm trong đám đàn bà, giờ thì ngươi phải chịu.

Tao nói cho mày biết, muốn vượt qua Xà Đầu Sơn này, nếu có đường thì còn phải đi hai ngày, không có đường thì tao không nói chắc được.

Mày nếu không chịu nổi, bây giờ cứ xuống núi đi, đừng có mà kéo chân tao nữa."Người trẻ tuổi kia hiển nhiên có chút kiêng dè Thái thúc, nói: "Gần đây tôi có hơi yếu chút, ông yên tâm, mối làm ăn này thành công rồi, chúng ta sẽ không bao giờ phải đến những khe núi này nữa.

Chúng ta sẽ theo Vương lão bản và Lý lão bản sang Hồng Kông để mở mang tầm mắt, cũng sống cuộc sống của người thượng lưu, đúng không?"Lại có một người giọng Quảng Đông nói: "Haizzz, haizzz, không vấn đề gì.

Chúng ta đã nói rõ rồi mà, các anh làm xong đồ, có bao nhiêu chúng ta lấy bấy nhiêu.

Lần này là mối làm ăn cả đời, làm tốt rồi mọi người đều có thể về hưu rồi.”“Đến lúc đó, thế giới phồn hoa rực rỡ của cảng thơm, có đầy chỗ để tiêu tiền, chút vất vả này vẫn đáng mà.”Thái thúc liền nói: “Lý lão bản, ông đừng nói trước quá nhiều như vậy.

Cái đấu có ở đó hay không, chỉ là lời nói của một mình ông thôi, đừng cho chúng tôi tin tức giả rồi đi công cốc.”Lý lão bản đáp: “Ôi chao, tôi nói ông già Thái này, ông đúng là nhiều tâm nhãn quá.

Mọi người hợp tác lâu như vậy, lần nào tôi thất bại chứ?

Nói thật với các anh, chỉ cần đi qua nơi chúng ta sắp tới lần này, lăng mộ của Tần Thủy Hoàng các anh cũng sẽ không muốn đi đào nữa đâu.”Thái thúc hiển nhiên không thích nghe những lời khách sáo này, cười lạnh nói: “Lời này tôi không tin lắm, ông cũng đừng khoe khoang sớm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chúng ta quả thực hợp tác nhiều năm rồi, nhưng tôi vẫn chưa bao giờ biết rốt cuộc ông lấy những tin tức này từ đâu.

Đây cũng là lần cuối rồi, nếu ông không có gì kiêng kỵ, cứ nói cho anh em chúng tôi nghe, để anh em tôi cũng mở mang kiến thức.”“Đúng vậy, nói đi!” Người trẻ tuổi kia lập tức phụ họa, “Sau này tôi còn khoe với mấy cô vợ của tôi nữa!”Lý lão bản cười cười, đáp: “Ôi chao, hai anh đúng là… Nếu các anh thật sự muốn biết tôi nói cho các anh cũng được, nhưng nói ra e rằng các anh còn không tin.”Nhóm người im lặng một lúc lâu, mới nghe Lý lão bản nói: “Vốn dĩ, chuyện này tôi sẽ không nói cho người khác đâu, nhưng mọi người đã đi theo tôi lâu như vậy rồi, tôi coi các anh như người nhà.

Các anh đã muốn biết, tôi sẽ nói một chút vậy.”Người trẻ tuổi kia

lập tức phấn khích nói: “Vậy thì tốt quá rồi, không giấu gì ông, chúng tôi vẫn luôn đoán mò, có phải ông có tuyệt chiêu gì, chỉ cần tìm một cái là có thể tìm ra vị trí cổ mộ không?”Lý lão bản lại dừng lại một chút, nghe có vẻ cũng không muốn nói lắm, nói: “Đâu có thần kỳ đến thế, kỳ thực cũng không phải bí mật gì, chuyện này có liên quan đến tổ tiên của tôi.

Gia phả của tôi có ghi lại một chuyện như thế này, tôi nói ra các anh nghe thử.”Lý lão bản nói xong, bèn kể một chuyện rất thú vị.Đó là chuyện thời Bắc Ngụy, binh đao loạn lạc, một ngày không biết đánh bao nhiêu trận chiến, người trưởng thành đều chết hết.

Tổ tiên của ông ta, chưa đầy sáu tuổi, đã phải ra ngoài chăn bò, duy trì gia kế.Năm đó, gần thôn của họ xảy ra bạo loạn, quan binh đến trấn áp, người trong thôn đều chạy nạn, gia đình ông ta không kịp đi, bị kẹt trong nhà.

Bên ngoài giết chóc trời đất mù mịt, mãi đến ngày thứ ba mới yên tĩnh trở lại.Tổ tiên của ông ta run rẩy sợ hãi, lén lút bò ra xem, phát hiện khắp nơi thi thể, còn rất nhiều người chưa tắt thở, ông ta sợ đến ngây người, vội chạy đi tìm con bò của mình.Kết quả vào chuồng bò nhìn, con bò đã không thấy đâu, trong đống rơm, lại nằm một thương binh.

Người lính đó là một người câm, không biết nói chuyện, bị thương đã rất nặng.Tổ tông của tôi lúc đó tuổi còn quá nhỏ, cũng không phân biệt được đây rốt cuộc là quan binh hay quân tạo phản, chỉ thấy hắn đáng thương, bèn lấy chút nước cho hắn uống, còn dùng vải cầm máu cho hắn.Nhưng người câm kia bị thương thực sự quá nặng, không chống đỡ được bao lâu liền không xong rồi.

Lúc lâm chung, hắn lấy ra một cuộn vải gai viết đầy chữ, giao cho tổ tông của ông ta.

Còn làm động tác ra hiệu, bảo tổ tông của ông ta giữ gìn cẩn thận.Đáng tiếc, gia đình tổ tông của ông ta toàn là người mù chữ, căn bản không biết bên trên viết gì.

Sau này năm đó trời rét đậm, rất nhiều người chết cóng, người trong nhà bèn lấy mảnh vải này, làm vải để may áo bông.Sau khi trưởng thành, tổ tông của ông ta bị trưng binh, trong các cuộc chinh chiến Nam Bắc triều, lập được nhiều chiến công, sau này được đề bạt lên Giáo úy.

Nhưng lúc đó vì thời vận suy yếu, triều đại thay đổi quá nhanh, đến cuối đời tổ tiên của ông ta, gia thế lại dần dần suy tàn.Kết quả khi chết, đồ vật chôn theo, chỉ còn lại chiếc áo bông kia.

Sau đó gia tộc của bọn họ trải qua mấy lần hưng suy thay đổi, đến cuối thời Thanh, đã là một địa chủ ở một phương.Một lần lúc dọn dẹp mộ tổ tiên, mấy người làm công không cẩn thận, làm nghiêng quan tài, thi cốt bên trong nghiêng đổ ra đầy đất.

Trong lúc dọn dẹp hài cốt, ông nội của ông ta phát hiện, tất cả đồ vật bên trong đều đã mục nát hết, nhưng mảnh vải trong chiếc áo bông chôn cùng kia, lại vẫn được bảo quản hoàn hảo.Ông nội của ông ta cảm thấy rất kỳ lạ, bèn giao mảnh vải này cho một người trong nhà làm ăn đồ cổ.

Vừa nhìn thấy, liền phát hiện, mảnh vải này không tầm thường, chữ trên đó, gọi là ách văn, là chữ mà truyền thuyết kể rằng chỉ người câm mới có thể đọc hiểu.Lý lão bản nói đến đây, hỏi bọn họ: “Các anh có biết mảnh vải này dùng để làm gì không?”Mọi người im lặng một lát, một giọng nói mà nãy giờ chưa nghe thấy nói: “Cái này tại hạ cũng có nghe nói qua đôi chút.

Lúc đó, Bắc Ngụy có một đội quân, toàn là người câm.

Chương 909

Thứ này, là đồ vật để bọn họ truyền tin mật.

Chữ trên đó đều là ách văn, người thường căn bản không đọc hiểu được, tại hạ vẫn là nghe ông nội mình nói."Lý lão bản gật đầu, nói: "Sư gia quả nhiên là Sư gia, vậy ông có biết, đội quân này lại làm gì không?"Vị Sư gia kia cười nói: "Cái đó thì tôi không mấy rõ ràng, nhưng nghe nói, đội quân Bắc Ngụy này, là kế thừa Mạc Kim Giáo Úy của Tào Tháo, trên danh nghĩa là thị vệ của hoàng đế, nhưng âm thầm, cũng làm ăn đổ đấu…""Bởi vì là người câm, lại dùng ách văn chỉ có bọn họ biết, cho nên những cổ mộ mà bọn họ đổ đấu, đều chỉ có bọn họ và hoàng đế biết, hành tung của bọn họ, cũng luôn vô cùng thần bí."Nói đến đây, vị Sư gia kia dừng lại một chút, dường như nghĩ ra điều gì, hỏi: "Lý lão bản, chẳng lẽ mảnh vải gai mà ông nói, lại là Hà Mộc Tập?"Lý lão bản lập tức cười ha ha, đắc ý gật đầu, nói: "Lợi hại, lợi hại, có Sư gia ông ở đây, lão tử muốn giữ bí mật cũng không được.

Không sai, chính là thứ này."Sư gia hít một hơi lạnh, đáp: "Vậy thì thật là không tầm thường!

Cùng là người nhưng vận mệnh khác nhau, có thứ này, Lý gia nên phát tài rồi."Người trẻ tuổi kia không hiểu, hỏi Sư gia: "Hà Mộc Tập là thứ gì?

Lại có quan hệ gì với cổ mộ?"Sư gia nói: "Truyền thuyết nói rằng sau khi đội quân người câm tìm được cổ mộ, thường không vội vàng khai quật, mà là ghi chép lại, dùng ngựa san phẳng, đổ nhựa sắt lên.

Đợi đến khi cần thiết lại căn cứ vào ghi chép tìm lại.

Thứ ghi chép vị trí cổ mộ này gọi là 《 Hà Mộc Tập 》, lấy ý là ở

đâu có mộ."Người trẻ tuổi kia kinh ngạc nói: "Tôi dựa vào, vậy nói vậy, mấy cái đấu mà chúng ta đi đổ mấy lần trước, đều là tin tức lấy từ trên cái này sao?

Oa, Lý lão bản, vậy ông quá không thật thà rồi, có bảo bối như vậy, cũng nên chia cho chúng tôi nhiều hơn chứ."Lý lão bản cười nói: "Cũng không hoàn toàn là vậy, đồ của tổ tiên đâu phải dùng không hết.

Mảnh vải trắng trong quan tài tổ tông của tôi, ghi lại vị trí của hai mươi bốn cổ mộ, bây giờ cái chúng ta sắp tới này, đã là cái cuối cùng.

Nhưng cái này, hẳn là cái tốt nhất trong tất cả các cổ mộ."Người trẻ tuổi kia hỏi: "Vậy trên đó có nói, bên trong có những thứ gì không?"Lý lão bản nhíu mày nói: "Cái đó thì không ghi chép chi tiết, nhưng trên mảnh vải trắng nói, bảo bối trong cái đấu này, phàm nhân không thể tiêu thụ, là cực phẩm trong các cực phẩm, tốt hơn cả Tần Thủy Hoàng ba phần, tuyệt đối sẽ không sai đâu, các anh cứ tin tôi đi."Trần Tiểu Đao và Lão Dương nghe đến đây, liền đã biết nhóm người này đến đây, quả thực là có một mục tiêu.

Nhưng điều Trần Tiểu Đao không ngờ tới là, mấy người này lại nhắm vào món hời lớn đến vậy.

"Ngươi… ngươi nói gã họ Lý này nói có phải thật… thật không?

Trên đời còn có cái đấu nào tốt hơn cả Tần Thủy Hoàng Lăng sao?" Lão Dương nghi hoặc hỏi.Trần Tiểu Đao lắc đầu khẽ đáp: "Cái này ta không nói chắc được, nhưng ngươi xem người này nói thề son sắt, không có một vạn cũng có năm nghìn.

Bọn họ ngày mai khẳng định phải vượt núi, chúng ta cứ bám theo là được."Lão Dương nói, "Vậy chúng ta… chúng ta cứ bám theo đến cùng là được rồi, mục tiêu lần này của bọn họ chắc không nhỏ, dù có nhặt những thứ bọn họ ăn thừa, cũng có thể tạm no bụng.

Còn cái hố tuẫn táng kia, chúng ta đừng đi nữa nhé?"Lời nói của ông ta vì căng thẳng mà cà lăm đặc biệt lớn, có mấy từ nói ra đặc biệt vang.

Trần Tiểu Đao nghe thấy liền hỏng bét, vội vàng bịt miệng ông ta lại, bảo ông ta đừng kích động, đồng thời dựng tai nghe phản ứng bên kia.Nhưng hiển nhiên là đã muộn rồi, bên kia đột nhiên im lặng, hiển nhiên đã phát hiện gần đó có điều dị thường.

Trần Tiểu Đao và Lão Dương vội vàng nín thở, cố gắng không phát ra một chút âm thanh nào.

Nhóm người đối diện cũng đều không nói chuyện, dường như đang cố gắng lắng nghe động tĩnh xung quanh.Hai bên đều không lên tiếng, cứ thế giằng co mấy phút đồng hồ, ông lão Thái không chịu nổi nữa, khẽ nói với người trẻ tuổi kia: "Nhị Ma Tử, hình như phía sau có động tĩnh, đi xem là cái gì."Nghe xong câu này, Lão Dương liền nghe thấy hai tiếng lên đạn súng rõ ràng, lập tức toát mồ hôi lạnh.

Xem ra quả nhiên là thổ phỉ, lần này e rằng sẽ bị chính mình hại chết rồi.Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn lại hoàn cảnh xung quanh, nếu bây giờ lập tức bỏ chạy, có tám phần chắc chắn có thể thoát được.

Nhưng sau này bám theo bọn họ sẽ rất phiền phức.

Nếu bây giờ không chạy, ta thực sự không chắc có thể trốn thoát dưới mí mắt bọn họ.Đang lúc do dự không quyết, đột nhiên từ xa truyền đến một trận tạp âm hỗn loạn, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một hàng bốn năm chiếc đèn pin đang tiến về phía này, là đội tuần sơn đến.Lúc này liền nghe thấy Thái thúc khẽ kêu một tiếng: "Mẹ kiếp, chúng ta rút thôi." Nói xong mấy người vội vàng dập tắt lửa, vác đồ đạc lên lưng liền chạy sâu vào rừng.Lão Dương vừa nãy còn sợ chết khiếp, bây giờ thấy người ta chạy mất lại sốt ruột, vội hỏi

Trần Tiểu Đao: “Làm… làm sao bây giờ?

Đuổi… đuổi hay không?”Trần Tiểu Đao cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra nhìn, phát hiện nhóm người kia đều không bật đèn pin, trong rừng một mảnh tối đen như mực, sớm đã không nhìn thấy bóng người.

Nói: “Không được, ngươi xem đèn đen lửa tắt thế này, cách đuổi theo của chúng ta có khi lại đuổi lên trước mặt bọn họ.

Chúng ta cứ nghỉ đã, ngày mai đi theo dấu chân bọn họ, tin rằng bọn họ cũng sẽ không đi quá xa, vẫn phải dừng lại nghỉ ngơi.”Lão Dương trong lòng sốt ruột, cũng không có cách nào, lúc này mấy người của đội tuần sơn đã rất gần hai người rồi.

Hai người mà không đi nữa, đoán chừng sẽ bị bắt tại trận.Trần Tiểu Đao bảo Lão Dương đang lải nhải im miệng, kéo ông ta vội vàng chui vào sâu trong rừng theo một hướng khác.

Hai người cũng không dám đi quá xa, sợ ngày mai quay lại không tìm được chỗ.

Hai người nấp sau một bụi cây, nhìn thấy đèn pin từ xa dần dần khuất bóng, mới thở phào nhẹ nhõm.“Suốt dọc đường, người dân địa phương đều nói bây giờ là mùa đổ đấu hoành hành nhất, e rằng đêm nay người tuần tra sẽ không ít.

Ta nghĩ chúng ta cũng đừng mong ngủ ngon, tìm một chỗ nấp một đêm, ngày mai phải nhanh chóng đi sâu hơn vào trong, bằng không hai người ngoại địa ở đây, nếu bị bắt thì không có cách nào giải thích.” Trần Tiểu Đao nghĩ nghĩ, nói với Lão Dương.Lão Dương gật đầu xưng phải, Trần Tiểu Đao lay ông ta một cái, ông ta lại đã nửa mê nửa tỉnh rồi.

Trần Tiểu Đao thầm than một tiếng, quấn chặt quần áo, nghĩ xem

ra nửa đêm đầu phải do mình canh gác rồi.

Nhưng vừa tựa vào cây, mơ mơ màng màng, không biết từ lúc nào cũng ngủ thiếp đi.Ngày thứ hai, hai người vừa sáng sớm đã tỉnh dậy, vì ngủ dưới gốc cây, trên đầu toàn phân chim, hôi đến mức muốn nôn.

Lão Dương cũng không quản những thứ này, lấy tay gạt gạt mấy cái, liền đòi nhanh chóng đi tìm nhóm người kia.

Trần Tiểu Đao thực sự không thể chịu đựng được việc đỉnh đầu đầy phân chim mà chạy khắp rừng, đành hy sinh nửa bình nước để rửa qua.Hai người vội vàng chạy về chỗ hôm qua, trong lòng cầu mong trên đất có thể còn sót lại chút manh mối, nhưng tìm vòng vòng mấy lượt, chúng ta ngay cả tàn tích đống lửa hôm qua cũng không tìm thấy.Lão Dương đối với Trần Tiểu Đao rất có ý kiến, cứ lải nhải bên tai hắn: "Thế nên… nên, hôm qua bảo ngươi bám… bám theo mà, ngươi xem… xem, bây giờ thì hay rồi, con… con vịt nấu chín cũng bay mất rồi.""Mẹ kiếp, đâu ra lắm ý kiến vậy, ngươi xem ở đây chỉ có một đường núi, bọn họ có thể đi đến đâu?

Chúng ta cứ đi thẳng về phía trước, ta không tin không tìm thấy."Hai người men theo đường núi nhanh chóng đuổi theo, đi suốt cả buổi sáng, đường đã đi hết rồi, vẫn không phát hiện tung tích của bọn họ.Đi xa hơn nữa là một khu rừng vô cùng rậm rạp, cây cối che kín trời, bụi cây um tùm, hoàn toàn không có lối đi.

Trần Tiểu Đao nhìn thấy trong lòng có chút chùn bước, điều này cho thấy con đường phía sau ngay cả đội tuần sơn cũng sẽ không đi, đó mới thật sự là tiến vào bên trong Xà Đầu Sơn, giữa rừng sâu núi thẳm.Từ đây trở lên, mới thực sự là đường núi, không biết có bao nhiêu vách đá đang chờ đợi hai người đi leo.Dọc đường đi, không hề nhìn thấy bất kỳ dấu vết lửa trại nào khác, trong lòng Trần Tiểu Đao đã chùng xuống.

Mấy người này có thể sau khi bị đội tuần sơn dọa sợ đêm qua, liền không nghỉ ngơi, trực tiếp đi đường đêm.

Nếu thật sự như vậy, cơ hội đuổi kịp bọn họ gần như là con số không.Trần Tiểu Đao đứng ở cuối đường núi do dự một lát, lập tức đưa ra quyết định.

Tinh lực của con người là có giới hạn, nếu những người này đi đường đêm suốt, vậy bọn họ hôm nay dù thế nào cũng phải nghỉ ngơi.

Hơn nữa đi đường đêm chậm hơn ban ngày rất nhiều, bọn họ khẳng định vẫn còn ở một nơi không xa phía trước.

Hai người bây giờ bám theo vẫn còn hy vọng, chỉ là đi đường phải cẩn thận một chút, không thể để bọn họ phát hiện.Trần Tiểu Đao bảo Lão Dương lấy dao găm quân dụng ra từ ba lô treo ở thắt lưng, hai người mỗi người bẻ một cành cây lớn làm gậy chống.

Trong Tần Lĩnh này có nhiều dã thú, nói lớn thì có hổ và gấu, nói nhỏ thì có sói và heo rừng.

Nếu không phải không may mắn đụng phải một hai con, Lão Dương đủ cho bọn chúng ăn mấy bữa rồi.Lão Dương hỏi nếu Trần Tiểu Đao đoán sai, không đuổi kịp bọn họ thì làm thế nào.

Trần Tiểu Đao suy nghĩ một lát, nói với ông ta rằng dựa theo tài liệu đã tra cứu trước khi đến.

Trong núi này có không ít lán trại tạm thời do người hái thuốc dựng, bên trong có dụng cụ nấu ăn, củi khô và thịt khô.

Nếu có thể tìm thấy một cái, vậy tối nay có thể nghỉ ngơi thật tốt, sau đó mới tính toán tiếp.Lão Dương nói: “Ngươi có thể chắc chắn không?

Chúng ta bây giờ muốn quay đầu vẫn còn cơ hội, đi sâu hơn nữa… nữa?

Ngươi… ngươi nhìn xung quanh đây ngay cả… ngay cả bóng ma cũng không có, đợi đến lúc lạc trong rừng thì muộn rồi.”“Đường vào đất Thục khó, khó hơn lên trời, từ xưa Trường An vào đất Thục, nghìn năm nay trong dãy núi liên miên hàng trăm dặm này không biết đã chết bao nhiêu người, còn không biết buổi tối có ma quỷ không nữa.”Trần Tiểu Đao chế nhạo ông ta nói: “Cái hùng tâm tráng chí lúc mới đến đâu rồi, ta nói ngươi mẹ kiếp đúng là một kẻ chỉ biết nói suông.

Chưa vào sâu trong núi mà đã nói đường vào đất Thục khó rồi, ngươi nếu không dám vào, vậy thì chúng ta quay về.”Lão Dương cười nói: “Tôi là đưa ra khó khăn trước, xem quyết tâm của ngươi có bị lay động không.

Bây giờ xem ra Đao ca của chúng ta quả nhiên đã bỏ cái vẻ thư sinh, hướng về phía những kẻ lưu manh như chúng ta rồi, ngươi yên tâm, anh em tôi tuyệt đối không phải là kẻ chỉ biết nói suông, đừng nói đường vào đất Thục khó, đường chó khó cũng không sợ.”Hai người vừa dùng cành cây gõ vào bụi rậm phía trước, vừa tiến vào rừng cây, lấy một đỉnh núi xa xa làm phương hướng, cúi đầu đi thẳng về phía trước.Đường núi không có lối đi vô cùng khó đi, dưới đất gần như toàn là dây leo, trên đỉnh lại là tán cây rậm rạp, ánh nắng cực kỳ khó chiếu xuống.

Đi không biết bao lâu, chỉ cảm thấy trời đất tối sầm, nơi nào cũng dường như đã từng nhìn thấy.Ngay lúc Trần Tiểu Đao bắt đầu nghi ngờ chúng ta có phải đang đi vòng vòng tại chỗ không, thế núi đột ngột dốc lên, phía trước xuất hiện một vách đá dựng đứng.

Một hàng sạn đạo không biết được xây dựng từ bao giờ được đắp trên đó.

Sạn đạo đã lâu năm không được tu sửa, đã hiện lên một màu xanh

sẫm ẩm ướt.

Trên đó mọc đầy dây thường xuân và cỏ chăn heo, dường như rất lâu rồi không có người đi qua.Hai người đang định trèo lên, bỗng nhiên nghe thấy có người kêu lên từ rừng cây bên cạnh: “Này!

Các người làm gì đó?”Trần Tiểu Đao và Lão Dương giật mình kinh hãi, quay đầu nhìn lại, một đội người đang đi từ xa tới, đều là người địa phương.

Nhóm người này có cả nam lẫn nữ, dường như cũng giống như hai người họ, muốn đi đến thôn làng phía bên kia núi.Trần Tiểu Đao thấy tình hình không ổn, vội vàng ra hiệu cho Lão Dương giấu con dao găm ở thắt lưng đi, sau đó tiến lên phía trước, giả vờ rất thành khẩn hỏi bọn họ: “Anh chị em, tôi là du khách từ nơi khác đến, muốn đến thôn làng phía bên kia núi, xin hỏi, đi về phía trước còn bao nhiêu đường núi nữa thì đến thôn làng?”Một người phụ nữ mặc áo khoác đỏ lớn đánh giá hai người, nói: “Anh nói thôn chúng tôi à?

Chương 910

Anh từ xa chạy đến cái thôn heo hút của chúng tôi làm gì?"Trần Tiểu Đao thấy phụ nữ ở đây cảnh giác rất cao, bèn bịa chuyện nói: "Tôi đến tìm một người, thôn của các chị tôi hai năm trước đã đến rồi, lúc đó có một ông lão đã tiếp đãi tôi, lần này tôi quay lại thăm ông ấy, nhưng hai năm không đến rồi, đường đã không biết đi nữa."Người phụ nữ trung niên trừng mắt nhìn hắn, mắng: "Phì, cái bộ dạng lén lút như ăn trộm của anh, ai biết anh có ý đồ gì?

Những người như các anh tôi thấy nhiều rồi, không phải đi đào mộ thì cũng là đi săn trộm.

Muốn lừa lão nương này, các anh còn chưa đủ kinh nghiệm đâu."Trần Tiểu Đao bị bà ta mắng đến á khẩu, không biết trả lời thế nào cho phải, Lão Dương một tay đẩy hắn sang một bên, ba một cái ném một đồng bạc lớn đến trước mặt người phụ nữ trung niên, nói: "Nói… nói cái gì mà lắm lời thế, mắt nào của bà thấy chúng tôi đi đào mộ?

Lịch sự mà trả lời câu hỏi.

Đây… đây tiền này là của bà.

Mẹ kiếp, dám lải nhải nửa câu nữa, lão tử cho bà một cái bạt tai."Trong đội ngũ này còn có mấy tráng hán, nghe Lão Dương nói vậy, thầm nghĩ hỏng rồi, dân núi dữ tợn, còn dám nói cái này, lập tức lùi lại một bước, chuẩn bị nếu tình huống không ổn thì đánh ngất mấy người này.Ai ngờ một người đàn ông phía sau người phụ nữ trung niên nhìn thấy tiền, lập tức cười tủm tỉm tiếp lấy, nói: "Đừng giận, đừng giận, vợ tôi đùa với các anh thôi.

Các anh muốn đến thôn chúng tôi, phải đi về phía bên trái, vòng

qua ngọn núi này, có một thác nước.

Cứ men theo dòng nước thác này đi thẳng về phía trước, đó là đường tắt nhanh nhất để vượt núi.

Chỉ cần đi theo suối núi, nhất định sẽ đến thôn chúng tôi."Lão Dương bĩu môi, hỏi: "Ông lừa người phải không, muốn vòng qua, lên cái sạn đạo này không phải nhanh hơn sao?"Người đàn ông kia nói: "Cái sạn đạo này, không biết xây dựng từ năm nào rồi, chưa từng được gia cố, bây giờ đã không ai dám đi nữa."Trần Tiểu Đao nghe xong tặc lưỡi, thầm nghĩ may mắn gặp được bọn họ, vừa nãy đi lơ mơ, suýt chút nữa đã đi lên, nhỡ bị kẹt ở trên đó thì phiền phức rồi.Người đàn ông kia nhìn sắc trời, nói: "Ôi chao, tôi thấy tối nay các anh cũng không thể đi kịp rồi, phải ngủ đêm trong núi thôi.

Cái suối núi có mấy nhánh, các anh nếu không quen đường, khẳng định sẽ đi nhầm đường, hay là thế này đi, chúng tôi đi qua đó cắt cỏ heo, các anh nếu muốn thì đợi chúng tôi, chúng tôi ngày mai sẽ về thôn, đi cùng chúng tôi thì sẽ không sao cả."Nói rồi liền đến giúp hai người lấy đồ đạc trong tay.

Trần Tiểu Đao thấy ông ta cũng khá nhiệt tình, xem ra không giống người xấu, trong lòng nhanh chóng tính toán một chút.

Hai người bây giờ muốn đến nơi là một thung lũng ở phía bên kia Xà Đầu Sơn, việc vượt qua ngọn núi này đã tốn gần ba ngày của hai người.

Sức chịu đựng của con người là có hạn, không thể mang quá mười ngày lương khô, sau khi vượt núi này khẳng định vẫn phải vào thôn của bọn họ mua thêm đồ.Năm người đi trước bây giờ cũng không thấy bóng dáng, nói không chừng đã đi nhầm đường với hai người rồi, bây giờ khó khăn lắm mới gặp được người, thì không cần mạo hiểm bị lạc đường nữa.Trần Tiểu Đao và Lão Dương trao đổi

ánh mắt một chút, vội vàng gật đầu nói: “Vậy đại huynh đệ, cảm ơn ông rồi, nào nào nào!” Nói rồi lấy thuốc lá ra, chia cho mấy người đàn ông mỗi người một điếu.Người phụ nữ trung niên còn muốn lải nhải, người đàn ông kia trừng mắt nhìn bà ta một cái, bà ta lườm hai người một cái cũng không dám nói gì nữa.

Phong tục trong núi, thường thì đàn ông là gia chủ, phụ nữ đều không có địa vị nói chuyện.

Chỉ cần giữ mối quan hệ tốt với mấy người đàn ông, mấy cô thôn nữ này chắc không làm gì được hai người.

Nhìn biểu cảm của người phụ nữ trung niên, trong lòng thầm cười.Gia nhập đội ngũ của bọn họ, người đàn ông lớn tuổi nhất, dường như không phải làm quá nhiều việc.

Lão Dương liền tập trung hỏa lực bắt chuyện thân mật với ông ta.

Người đàn ông kia nói cho hai người biết, ông ta là thôn trưởng trong thôn, thôn này quá lạc hậu, tuy đã có điện, nhưng giao thông bất tiện nên không phát triển lên được.

Bây giờ thanh niên đều chạy ra ngoài, việc đồng áng không có người làm nữa.

Những cán bộ như họ đều phải đi hàng chục dặm đường núi ra ngoài cắt cỏ heo.

Nhưng ông ta có bệnh ở lưng, không làm được bao lâu là phải nghỉ ngơi.Hai người đi cùng bọn họ một đoạn, đến một chỗ, liền bắt đầu làm việc.

Trần Tiểu Đao và Lão Dương hai người liền kiểm tra địa hình ở một bên, nhưng thế núi ở đây hơi thấp, cảnh tượng phía bên kia núi không thể nhìn thấy toàn bộ.

Chỉ cảm thấy núi nối liền núi, một mảng xanh tươi um tùm.

Cái hố tuẫn táng mà Lão Dương nói, cũng không biết ở chỗ nào trong dãy núi rộng lớn.Nhóm người này cắt cỏ heo xong đã là buổi tối, hai người giúp vác một bó cỏ lớn gần bằng thể tích bản thân, vác theo ánh hoàng hôn đi ngược về khoảng một giờ đồng hồ.Trời đã dần dần tối sầm lại, đi được một lúc, Trần Tiểu Đao đột nhiên phát hiện biểu cảm của Lão Dương thay đổi, mắt ông ta chỉ nhìn xung quanh, không ngừng liếc qua liếc lại.

Trần Tiểu Đao hỏi ông ta làm sao.

Ông ta khẽ nói: “Chỗ này tôi lần trước đã đến rồi, nếu tôi nhớ không lầm, đi xa hơn nữa khẳng định có một điểm dừng chân.” Quả nhiên đi không lâu, phía trước xuất hiện một lều tranh bằng gỗ của người hái thuốc, lão Dương biểu cảm hưng phấn, vội vàng nháy mắt với Trần Tiểu Đao, ý là ta nói không sai chứ.

Người đàn ông kia đẩy cửa, quay đầu lại nói với hai người: "Hôm nay chúng ta cứ nghỉ đêm ở đây, ở đây còn có bếp lò, các ông muốn thì có thể tự nấu ăn." Hai người cứ thế đi theo họ vào, phát hiện đây là một lều tranh hai tầng, nối với nhau bằng một cái thang.

Phía trên là một gác xép, bên trong không có đồ đạc, nhưng trải mấy tấm ván gỗ lớn.

Giữa phòng có một cái hố đất, bên trong toàn là tro than.

Chắc là dùng để đốt lửa sưởi ấm.

Hai người đặt đồ xuống, ra ngoài nhặt vội ít củi khô, nhanh chóng đốt lửa sưởi ấm.

Rồi từ túi lấy ra lương khô, trực tiếp nướng ăn.

Đợi hai người ăn xong, bên ngoài đã một màn đêm đen kịt, xung quanh vọng đến tiếng kêu của dã thú.

Lão Dương châm một điếu thuốc, hỏi trưởng thôn đó là gì, ông ta

cũng không nói rõ được, người đi săn ở đây đã chết hết từ lâu rồi, phải tìm người già trong thôn mới biết.

Lại nói: "Buổi tối chúng ta đàn ông mỗi người chỉ được ngủ nửa đêm, phải có người canh lửa đừng để nó tắt, nếu không e rằng dã thú bên ngoài sẽ xông vào." "Tôi canh ca cuối cùng đi, tôi ngủ một giấc trước, nửa đêm ông gọi tôi dậy đổi ca." Trần Tiểu Đao nói.

Vừa dứt lời lão Dương đã lớn tiếng phản đối.

Trần Tiểu Đao không quản ông ta nói gì, một lát sau đã chìm vào mộng đẹp.

Giấc ngủ này không được an ổn lắm, đến nửa đêm, đột nhiên có người lay Trần Tiểu Đao.

Mở mắt ra nhìn, những người khác đều đã ngủ, lão Dương vừa nhìn quanh, vừa nhẹ nhàng lay anh ta, khẽ gọi: "Dậy, mau dậy!" Trần Tiểu Đao đang ngủ mơ màng, bị lay tỉnh đột ngột như vậy định mắng ông ta.

Lão Dương lập tức bịt miệng Trần Tiểu Đao, khẽ nói: "Đừng nói, theo tôi." Trần Tiểu Đao khó hiểu, thấy biểu cảm của ông ta không tốt, lại không biết chuyện gì xảy ra, khoác áo ngoài ngồi dậy, hỏi: "Làm gì?

Xảy ra chuyện gì?" Lão Dương khẽ nói: "Theo tôi, tôi dẫn ông đi xem thứ này." Trần Tiểu Đao nhìn ông ta một lúc lâu, trong lòng thấy lạ, nhưng thấy biểu cảm của ông ta không giống đang đùa, bèn khoác áo ngoài, rồi theo ông ta lén lút đi ra ngoài.

Bên ngoài lều tranh là rừng rậm, lão Dương lấy ra la bàn, xác định lại phương hướng, từ trong đồ đạc của hai người rút ra cái xẻng gấp, vẫy vẫy ra hiệu đi theo ông ta.

Hai người cầm đèn pin, đi ngược chiều gió.

Đi bộ mất mười phút, lão Dương phía trước mới dừng lại, dùng xẻng chọc chọc xuống đất dưới chân, nói: "Chính là ở đây." Ông ta thấy Trần Tiểu Đao biểu cảm không tốt, vội vàng giải thích: "Tôi và lão biểu của tôi lần trước từ núi ra cũng nghỉ đêm ở đây, đêm đó tôi phát hiện ông ta nửa đêm lén lút đi ra ngoài, không biết làm gì, nên tôi bèn theo ông ta, kết quả phát hiện ông ta chôn thứ gì đó ở đây?" "Nhưng lúc đó tình hình của chúng tôi rất tệ, tôi không có sức lực đi quản chuyện nhàn rỗi này, chỉ muốn nhanh chóng ra khỏi núi, nên cũng không để ý chuyện này, bây giờ nghĩ lại, cảnh tượng lúc đó có hơi bất thường." "Ông chắc chắn là ở đây chứ?" Trần Tiểu Đao hỏi.

Ông ta gật đầu. "Lão biểu của tôi từ cái động đó ra thì thần kinh không ổn định, không biết trúng tà gì, tôi khẳng định ông ta có chuyện giấu chúng ta, lần này vừa hay quay lại đây, tôi định đào lên xem thử, rốt cuộc ông ta đã chôn thứ gì?

Ông giúp tôi canh chừng." Trần Tiểu Đao gật đầu, lão Dương bắt đầu đào xẻng.

Đất ở đây dường như không cứng, nhưng những thôn dân kia vẫn đang ngủ ở nơi không xa, không biết có làm họ tỉnh giấc không.

Nên lão Dương cứ ba nhát xẻng lại dừng lại lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Ông ta đào mất nửa tiếng, Trần Tiểu Đao bắt đầu nghi ngờ ông ta có nhầm chỗ không.

Đột nhiên, xẻng của ông ta dường như chạm vào thứ gì đó bằng kim loại, phát ra một âm thanh trong trẻo.

Ông ta ngừng đào, cúi người xuống, từ hố lấy ra một vật thể hình côn.

Vật thể hình côn toàn là bùn, Trần Tiểu Đao trực giác cảm thấy

dường như là một khúc xương.

Lão Dương lau sơ qua một chút, sắc mặt đã thay đổi, nói với Trần Tiểu Đao: "Chết tiệt, lại là thứ này." Trần Tiểu Đao lại gần nhìn, đó là một vật đúc bằng đồng xanh mọc rêu đồng màu xanh lục, phần đáy có vết cắt rất rõ ràng, là bị người ta cưa ra từ một vật đồng khác.

Dưới ánh đèn pin, có thể thấy bên trên có những hoa văn trừu tượng giống như rắn một đầu hai thân.

Chương 911

Chắc hẳn là thứ của Xà tộc mà Tề Thiết Chủy đã nói. "Đây chính là cành đồng xanh mà tôi đã nói với ông, không ngờ lão biểu của tôi lại lén lút cưa thứ này xuống." Trần Tiểu Đao nhíu mày, những người như họ, có thể nói là tầng lớp vô học nhất trong giới trộm mộ, cũng là tầng lớp đông đảo nhất.

Vì mấy ngàn đồng bạc, phá hủy một món trân phẩm tuyệt thế, là chuyện bình thường không gì hơn.

Lão Dương tiếp tục đào bới, xem còn có thể đào ra thứ gì nữa không.

Nhưng đào nửa ngày không có bất kỳ thứ gì xuất hiện nữa, ông ta bắt đầu lấp đất lại.

Hai người dùng vải bọc kỹ cành đồng xanh này, rón rén đi về.

Những người khác làm việc cả ngày, đều vẫn đang ngủ say, hai người thì lại không ngủ được nữa.

Lão Dương ngồi xuống đối diện Trần Tiểu Đao, bắt đầu thêm củi vào đống lửa.

Trần Tiểu Đao thấy lão Dương sắc mặt nặng nề, vẻ lo lắng lại hiện rõ, không nhịn được hỏi: "Mấy ngày nay thấy ông lúc vui lúc lo, ông có nỗi khổ tâm gì không?

Bị trĩ rồi à?" Lão Dương châm điếu thuốc, nói: "Ai, nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi, tôi thấy có chút không đúng, có vài chuyện nghĩ không thông." Trần Tiểu Đao không nói gì, chỉ nghe lão Dương tiếp tục nói.

Lão Dương nói: "Chủ yếu là chuyện của lão biểu của tôi, lúc tôi

và ông ta vào núi, ông ta vẫn rất bình thường, nhưng từ khi ông ta nhìn thấy cành đồng xanh này, tôi đã cảm thấy ông ta bắt đầu thay đổi, ban đầu lão biểu của tôi chỉ đột nhiên trở nên hơi thần kinh, dần dần, tôi liền phát hiện, cả người ông ta hình như càng ngày càng bất thường..." Trần Tiểu Đao hỏi: "Ý ông là, lão biểu của ông hóa điên, có liên quan đến thứ này?" Lão Dương gật đầu. "Ông xem, ông ta lén lút cưa thứ này mang ra ngoài, rồi lại chôn nó xuống, là vì cái gì chứ?" Nhìn lão Dương mân mê cành đồng xanh, Trần Tiểu Đao đột nhiên cảm thấy đã nhìn thấy thứ này ở đâu đó.

Vội vàng lấy ra tài liệu Tề Thiết Chủy đưa cho anh ta, lật đến một tấm hình để so sánh, quả nhiên không sai.

Đó là thứ mà một nhà truyền giáo người Anh tên Thomas đã sao chép lại từ bức bích họa trên vách đá trong một hang động ở Tương Tây vào năm 1845.

Đó là một cây totem giống như cây, Thomas đã chú thích dưới bức vẽ rằng, đây là thần thụ của thổ dân địa phương.

Sau này tập ghi chép này lưu lạc đến tay Tề Thiết Chủy, dựa trên mô tả trong đó, ông ta cho rằng loại thần thụ này là một trong những totem văn hóa của Xà tộc, đại diện cho thần tính của đại địa và sự sinh sôi nảy nở.

Trần Tiểu Đao so sánh cành đồng xanh, phát hiện đoạn này chỉ là phần ngọn của cành cây.

Nếu theo tỷ lệ này mà nói, thì cả cây đồng xanh hẳn phải cao bảy tám chục mét, nếu được khai quật toàn bộ, đủ để chấn động thế giới.

Trần Tiểu Đao vỗ vai lão Dương, bảo ông ta đừng nghĩ nhiều.

Nếu thực sự là vấn đề của cành cây này, thì anh ta cũng đã sớm giống lão biểu của ông ta rồi.

Ngày thứ hai, đợi đến khi mấy thôn dân khác đều thức dậy, mấy người liền bắt đầu lên đường.

Sau hơn năm giờ đồng hồ vượt đèo lội suối, cuối cùng vào buổi chiều ngày thứ hai, đoàn người đã vượt qua núi Đầu Lưỡi, đến một ngôi làng nhỏ đầu tiên dưới chân núi.

Hai người cảm ơn vị thư ký đã đưa họ đến đây trăm lần, rồi chia tay ở cổng làng.

Lão Dương đã đến đây, dẫn tôi vào tìm nhà thôn dân mà ông ta đã tá túc lần trước.

Ngôi làng miền núi này được xây dựng dựa vào sườn núi dốc đứng, xen kẽ những căn nhà dân kiểu Minh Thanh có lịch sử hàng trăm năm được xây bằng đá.

Con đường trong thôn là một con dốc lát đá xanh hoàn toàn, nền nhà của những hộ dân ở trên cùng cao hơn trăm mét so với những hộ dân ở dưới cùng.

Suối núi chảy qua mương thoát nước bên đường, khắp nơi là rêu xanh.

Trần Tiểu Đao vừa đi vừa ngắm cảnh, không ít tường rào của các hộ dân, đều có lẫn gạch mộ của các thời đại khác nhau, phong khí đào mộ lấy gạch thời xưa có thể thấy rõ một phần.

Hai người mua lương khô tại nhà dân mà lão Dương đã ở lần trước, tắm rửa bằng nước suối ở nhà họ, rồi giặt quần áo phơi ra.

Mặc quần đùi ngồi bên bờ suối, bàn bạc bước tiếp theo phải làm gì.

Việc đuổi kịp năm người kia đã không thể và cũng không cần thiết nữa, dù sao hai người cũng đã vượt núi thuận lợi, bây giờ chỉ cần dựa vào cái gọi là ký hiệu của lão Dương, tìm đến nơi mà ông ta đã đến ba

năm trước.

Trần Tiểu Đao hỏi ông ta rốt cuộc đã làm ký hiệu gì, ông ta lại tự tin như vậy bây giờ vẫn có thể tìm thấy.

Lão Dương nói với anh ta, cái hố tuẫn táng mà ông ta đã đến lần trước, phải đi qua một đoạn địa hình rất đặc biệt, gọi là Giáp Tử Câu.

Người ở đây đều biết nơi đó, và qua đoạn địa hình đó, thì không còn xa cái nơi ông ta nói nữa.

Nhưng Giáp Tử Câu cách thôn trang này hơn bốn mươi cây số, gần như nằm ở vùng đất sâu thẳm trong rừng nguyên sinh.

Bởi vì đã có kinh nghiệm đau khổ khi không có hướng đạo đi vào núi, hai người hỏi ý kiến trưởng thôn, muốn tìm một hướng đạo, dẫn đường cho hành trình khó khăn hơn phía trước.

Trưởng thôn sai con mình dẫn hai người đi tìm một lão thợ săn.

Theo đứa trẻ đít trần đó đi dạo vài vòng trong làng, đến trước một căn nhà ngói hai tầng.

Đứa trẻ chỉ vào một ông lão râu bạc đang phơi nắng ở đó, nói: "Chính là ông ấy, lão Lưu Đầu." Lão Lưu Đầu là người ngoại tỉnh, lúc trẻ trốn nghĩa vụ quân sự đến đây, đã định cư ở lại, là một lão thợ săn có kinh nghiệm ở đây rồi.

Ông ta hơn tám mươi tuổi, cơ thể vẫn rất tốt, hầu như tất cả các đội khảo sát, đội khảo cổ, hay trộm mộ tiến vào rừng sâu, ban đầu đều phải nhờ ông ta dẫn đường vài lần.

Ông ta cũng vui vẻ kiếm sống bằng nghề này, một là kiếm tiền nhanh, hai là địa vị cao.

Hai người nói rõ ý định, ông ta cũng không lạ, chỉ lắc đầu với chúng tôi, nói: "Không được, thời gian này không thể đi Giáp Tử Câu."

Trần Tiểu Đao nghe vậy khó hiểu, hỏi ông ta: "Sao lại không thể vào núi, bây giờ thu cao khí sảng, chính là thời điểm tốt để săn bắn, lúc này không vào, thì lúc nào mới vào được?" Ông lão sai con trai mình rót trà cho hai người, nói: "Mùa này, trong núi đặc biệt tà dị, quỷ quái rất dữ.

Tôi tám mươi mấy rồi, sẽ không lừa các ông, nơi Giáp Tử Câu đó, thực ra là một con đường của âm binh, nếu các ông gặp phải họ mượn đường, thì phải thuận tiện đi theo, bị câu mất hồn phách, tà môn lắm đó." Trần Tiểu Đao chưa từng đến nơi đó, không biết đó là địa hình môi trường như thế nào, trong lòng thấy buồn cười.

Nhưng người lớn tuổi có thế giới quan của riêng họ, hai người cũng không tiện miễn cưỡng, cầu xin một hồi không có kết quả, đành phải hỏi ông ta về tình hình tuyến đường vào núi.

Ông lão nói với hai người từ thôn này đi vào trong dãy núi Tần Xuyên hùng vĩ, đi về phía tây bảy ngày, sẽ có một ngọn núi tên là Thiên Môn Sơn.

Hai bên đều là vách đá dựng đứng, không thể leo trèo, nhưng trong núi có một khe nứt đặc biệt, chỉ có thể hai người đi song song qua.

Chính là cái mà người ta thường nói là Nhất Tuyến Thiên, cũng chính là Giáp Tử Câu mà lão Dương nói.

Tương truyền vào cuối thời Nam Bắc Triều, người dân địa phương nhìn thấy, có một đội quân Bắc Ngụy đi qua con đường này vào Tần Xuyên, đội quân này rất kỳ lạ, khi hành quân không một ai nói chuyện, đi thẳng vào trong núi.

Khi đội quân đi qua khe núi này, đột nhiên đất rung núi chuyển, khe nứt khổng lồ đột nhiên đóng lại, kẹp đội quân vào sâu bên trong núi, từ đó mất tích, không bao giờ xuất hiện nữa.

Đến thời Thanh Triều, ở đây từng có mấy thầy phong thủy thay một người giàu có tìm huyệt mộ.

Vào núi mười mấy ngày, khi ra ngoài thì gần như không còn hình người, đều nói trong Thiên Môn Sơn có một Hoàng Tuyền Bộc Bố, nối liền với địa phủ, họ suýt nữa thì vào đó không ra được.

Ban đầu, người trong núi cũng không tin, nhưng sau này rất nhiều người đều nói ở trong khe, nghe thấy tiếng chiến mã phi nước đại vọng ra từ trong núi, những chuyện này mới càng được truyền bá dữ dội hơn.

Có người còn xâu chuỗi lại nói, rằng âm binh của địa phủ chính là ra vào âm dương lưỡng giới qua Hoàng Tuyền Bộc Bố, đội quân Bắc Ngụy vào cuối thời Nam Bắc Triều, chính là quỷ binh từ dương gian trở về địa phủ.

Ông lão nói, đoạn đường đến Thiên Môn Sơn có thể đi, nhưng sau Thiên Môn Sơn, đó là giới hạn mà người thế gian có thể đạt tới.

Trong rừng sâu phía sau có gì, không ai biết được nữa.

Chương 912

Từ xưa đến nay, phàm là người nào đi vào trong đó, bất luận là quân Thát Tử thời Thanh Triều, hay là trộm mộ bình thường, không một ai quay trở ra.

Ông ta tuổi đã cao, không thể dẫn hai người đi, những người khác trong thôn lại đều chưa từng đi qua.

Nếu hai người thật sự muốn đi, ông ta có thể chỉ cho hai người một hướng, chỉ cần theo lời ông ta mà đi, bảy tám ngày công phu chắc chắn sẽ đến.

Nhưng sau khi đi vào xảy ra chuyện gì, ông ta không chịu trách nhiệm.

Tìm kiếm lăng mộ, phàm là những nơi có truyền thuyết dân gian rất chi tiết, đều phải đặc biệt chú ý.

Hai người cảm ơn ông lão xong định rời đi, ông cụ có lẽ ít khi có khách, nên rất nhiệt tình, nhất định muốn hai người ở lại ăn cơm.

Hai người hỏi rõ tình hình bên trong, kiên quyết muốn đi, ông lão cũng không có cách nào, đành sai cháu trai mình gói cho hai người mấy món rau dưa hun khói muối.

Trần Tiểu Đao chê phiền, không muốn.

Nhưng lão Dương vừa nhìn thấy bên trong có thịt nướng, nhớ lại mấy ngày nay mình toàn ăn lương khô, bụng thực sự không chịu nổi, liền nhận lấy.

Hai người nghỉ ngơi một ngày ở đây, rồi lại lên đường.

Lần này mục tiêu rõ ràng, theo hướng la bàn, cắn chặt răng, vượt núi lội sông, thẳng tiến vào vùng đất sâu thẳm nhất, bí ẩn nhất của

rừng nguyên sinh.

Suốt chặng đường này, hai người có thể nói là đã chịu đủ mọi sự giày vò.

Bảy ngày sau, khi lão Dương kêu lên nhìn thấy đỉnh Thiên Môn Sơn hiện ra trên tán cây, hai người mới dừng lại chỉnh đốn, phát hiện mình đã không khác gì người rừng.

Lão Dương quan sát xung quanh, nói với Trần Tiểu Đao chính là ở đây!

Qua Giáp Tử Câu này, bên kia chính là một hẻm núi nhỏ, cái hố tuẫn táng mà họ phát hiện, chính là ở bên trong đó.

Trần Tiểu Đao leo lên một cây linh sam già khổng lồ, cầm lấy chiếc ống nhòm chỉ còn dùng được một bên để nhìn.

Hình dáng Thiên Môn Sơn sừng sững, thế núi kỳ vĩ, trên đó có những ngọn núi quỷ quái, cây tùng yêu dị, cảnh sắc vô cùng đặc biệt.

Nhưng núi cũng không nhất thiết phải trông giống như một cánh cổng, không biết tên Thiên Môn Sơn từ đâu mà có.

Còn cái Nhất Tuyến Thiên ở giữa, từ đây nhìn, chỉ là một đường đen mảnh.

Leo lên sườn núi nhỏ tiếp tục hướng về Thiên Môn Sơn, đi dọc theo sườn núi.

Vừa đi vừa quan sát địa hình phía trước, gần giữa trưa, đến chân núi Thiên Môn Sơn, một vùng đồi đá lởm chởm ở đoạn đầu của Giáp Tử Câu hiện ra trước mắt hai người.

Tần Lĩnh thực sự là một nơi rất kỳ diệu, đặc biệt là những đoạn chưa được khai thác du lịch, có rất nhiều cảnh sắc kỳ diệu.

Dưới vách núi Thiên Môn Sơn ngẩng đầu nhìn thẳng lên, sẽ thấy

địa thế cực kỳ hùng vĩ.

Miêu tả đơn giản hơn, chính là một ngọn núi đá khổng lồ bị một thanh kiếm sắc bén bổ một nhát, ở giữa hình thành một khe nứt nhỏ.

Đáy của khe nứt này, chính là Giáp Tử Câu.

Vì địa thế núi đá cực cao, nên cảnh quan Nhất Tuyến Thiên ở đây khác với những ngọn núi thấp.

Ngẩng mắt nhìn lên, chỉ có thể thấy một đường sáng cực mảnh, ở đỉnh trời xa xăm, thực sự giống như cả bầu trời cô đọng thành một đường thẳng.

Nếu không tận mắt trải nghiệm, không thể lĩnh hội được dù chỉ một phần vạn trong đó.

Bên trong Giáp Tử Câu, dưới đáy là đá tảng chồng chất, hai bên thỉnh thoảng có suối trong đổ xuống, trên đá khắp nơi là rêu xanh, rất khó đi.

Nhưng ở đây lại không hề hẹp như khi nhìn từ xa, hơn nữa ánh sáng rất tốt.

Bởi vì địa thế núi ở đoạn đầu không cao, nên ánh sáng trên đầu không phải là một đường mảnh mà là một đường sáng rộng hơn.

Lão Dương nhớ lại, đi qua Giáp Tử Câu này ít nhất phải mất một buổi chiều, hơn nữa bên trong gió lùa cực mạnh, mặt đất ẩm ướt, đốt lửa rất bất tiện.

Thế là hai người liền dừng lại không xa ở lối vào, đốt đống lửa, bắt đầu ăn trưa.

Cho rau dưa muối hun khói mà ông cụ đã gói vào lon thức ăn còn thừa, rồi dùng lửa hâm nóng, ăn như ăn lẩu.

Dân miền núi nấu ăn đều nặng khẩu vị, nên hương vị cũng không

mấy ngon.

Nhưng so với lương khô mà hai người mang theo, đã ngon hơn không biết bao nhiêu lần.

Nên mấy ngày trước đều tiết kiệm ăn uống, bây giờ đã gần đến đích, có thể ăn thoải mái.

Hai người gần như nuốt chửng như hổ đói, rất nhanh đã ăn sạch thịt muối.

Trần Tiểu Đao vẫn còn hơi đói, nhớ ra còn một ít gà rừng muối xào măng, định ăn sạch luôn, không ngờ quay đầu nhìn lại, phát hiện cái túi lớn đựng đồ ăn, đã không thấy đâu.

Tìm quanh một lượt, nhưng không thấy, thấy rất khó hiểu, bèn hỏi lão Dương, thì nghe lão Dương ở đó chửi rủa: "Mẹ kiếp, ai ném xương vào cổ áo tôi vậy!" Trần Tiểu Đao thấy không đúng, lúc nãy ăn gần như nuốt hết xương rồi, làm gì còn lãng phí mà vứt ra ngoài như vậy.

Đang lúc kỳ lạ, lại có một khúc xương khác từ trên vách đá rơi xuống.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hơn mười con khỉ vàng lớn, không biết từ lúc nào đã leo lên vách núi phía trên đầu hai người.

Trong đó có một con, đang cầm cái túi đựng gà rừng xào măng, ăn thịt gà bên trong.

Nhìn dáng vẻ nó ăn, chắc là chưa bao giờ ăn thứ ngon như vậy, gần như nuốt cả cái túi vào.

Rất nhanh, nó đã ăn sạch tất cả mọi thứ, rồi leo xuống, mắt dán chặt vào ba lô của hai người.

Trần Tiểu Đao thầm nghĩ không ổn, những con khỉ này có lẽ

tưởng trong ba lô toàn là đồ ăn, muốn đến cướp, thế này thì phiền phức rồi.

Đang nghĩ, con khỉ kia đã phát ra một tiếng kêu the thé, ngay lập tức tất cả những con khỉ bắt đầu tiến lại gần hai người.

Con khỉ đầu đàn to lớn nhìn Trần Tiểu Đao, không ngừng nhe miệng, lộ ra hàm răng trắng hếu.

Đồng thời phát ra một loại âm thanh mang tính đe dọa, giống như đang cảnh cáo.

Trần Tiểu Đao bảo lão Dương canh chừng hành lý, còn mình thì cầm một cành củi đang cháy ở đầu xông lên.

Đám khỉ kia rất nhanh đã bị Trần Tiểu Đao đánh cho tan tác bỏ chạy.

Nhưng đồng thời, có mấy con khỉ đặc biệt lanh lợi, đang lén lút tiếp cận hành lý của hai người.

Đến khi Trần Tiểu Đao phát hiện ra thì đã muộn, mấy cái túi chống nước mà lão Dương chưa kịp cho vào ba lô đã bị một con khỉ nhỏ giật lấy.

Trần Tiểu Đao thấy vậy thầm kêu không hay, vội vàng xông lên giật lại.

Nhưng khi anh ta vừa rời đi, phía sau cũng lao ra một con khỉ, muốn đến cướp hành lý của anh ta.

Chương 913

May mắn là hành lý của Trần Tiểu Đao nặng trịch vì có xẻng gấp, con khỉ này kéo mấy lần xong, thấy không thể thuận lợi kéo hành lý đi.

Bèn chuyển sang thò tay vào trong ba lô, muốn lấy những đồ nhỏ bên trong ra.

Trần Tiểu Đao trong lòng kinh hãi.

Hành động của những con khỉ này vô cùng thành thạo, kiểu vây công con người như thế này, chắc chắn không phải lần đầu tiên.

Trần Tiểu Đao vừa phân thân, con khỉ kia đã từ trong túi lấy ra một hộp.

Trần Tiểu Đao thấy không ổn, đó là một hộp bánh quy nén.

Cũng không thèm quan tâm đến con đang đuổi theo kia nữa, trực tiếp xông trở lại, một cước đã đá bay con khỉ kia.

Nhặt hộp lên, vội vàng nhét vào túi.

Lúc này, đột nhiên trước mắt lóe lên một tia sáng vàng, con khỉ đầu đàn đã nhảy lên.

Một cú vồ vồ về phía mặt Trần Tiểu Đao.

Móng vuốt của chúng rất sắc bén, nếu bị vồ trúng, chắc chắn sẽ bị rách mặt.

Trong tình thế khẩn cấp, Trần Tiểu Đao không kịp né người, đành phải vung cành củi đang cháy lên đỡ.

Con khỉ đầu đàn vô cùng linh hoạt, lại bất ngờ hất văng cành củi cháy đó đi.

Khỉ đầu đàn vừa chạm đất lập tức phản công, Trần Tiểu Đao không kịp nhặt cành củi.

Đành phải tung một cú đá, ai ngờ cú đá này vừa tung ra, con khỉ đầu đàn lại bất ngờ vòng qua, một cái ôm chặt lấy chân Trần Tiểu Đao, thuận thế cắn một miếng thật mạnh.

Trần Tiểu Đao đối với con khỉ đầu đàn này cũng đã sơ ý, bây giờ lại bị cắn một miếng, càng thêm tức giận.

Trần Tiểu Đao tốc độ rất nhanh, một cái đã tóm được đuôi con khỉ đầu đàn này.

Đuôi khỉ vô cùng quan trọng, trong chiến đấu mà bị tóm đuôi, tương đương với bị tuyên án tử hình.

Nó lập tức hoảng loạn, phát ra một tiếng gầm thét chói tai, bất chấp tất cả mà lao về phía mặt Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao bị con khỉ chết tiệt này làm phiền không chịu nổi, một cái nghiêng người né tránh đòn tấn công cuối cùng của nó, vung đuôi nó lên rồi dùng sức ném mạnh xuống đất.

Con khỉ đầu đàn này ít nhất cũng phải nặng trăm cân, lực đạo cú ném này, dù không chết thì cũng gần chết rồi.

Nhưng con khỉ đó lại cường tráng đến lạ thường, cú ném này tuy Trần Tiểu Đao tự cảm thấy đã dùng hết sức, nó lại không hề hấn gì.

Ngược lại, nó gào thét thảm thiết còn muốn lao đến nữa.

Trần Tiểu Đao nhất thời có chút bối rối, vội vàng lại dùng sức quăng một cái, quăng nó thật mạnh vào một cái cây.

Lần này dùng lực quá mạnh, đuôi khỉ rất trơn, con khỉ bị quăng đi mười mấy mét, lăn mấy vòng, rồi lập tức nhảy lên, leo lên một cái cây.

Lão Dương vẫn còn tiếc mấy cái túi bị cướp đi, vẫn đang đuổi theo mấy con khỉ đói vừa cướp đồ.

Những con khỉ đó thấy khỉ đầu đàn vừa ăn thiệt, nào dám đối đầu trực diện với anh ta, lập tức chạy tán loạn.

Nhưng chúng không chạy xa, mà vẫn tiếp tục làm động tác đe dọa.

Anh ta đuổi theo một con, mấy con khác thì theo sau anh ta, ném đá vào anh ta.

Khiến anh ta vô cùng bực bội, cứ như vậy lúc đông lúc tây, một con khỉ cũng không đánh trúng, bản thân anh ta thì đã thở hổn hển.

Trần Tiểu Đao lờ mờ nhìn thấy cảm thấy không ổn, mấy con khỉ hoang dã này to lớn, hành động linh hoạt.

Điều phiền phức nhất là chúng không hề sợ người, đối phó một con khỉ đầu đàn đã rất phiền phức, nếu những con khỉ này đồng thời tấn công Trần Tiểu Đao.

E rằng hôm nay có khả năng sẽ chịu thiệt lớn ở đây.

Hơn nữa trí nhớ của khỉ rất mạnh, hai người lần này vô duyên vô cớ chọc giận đám khỉ này, nếu không thể giải quyết triệt để, e rằng sau này sẽ không được yên ổn.

Lão Dương đuổi theo nửa ngày, sức tàn lực kiệt, thở hổn hển chạy về nói: "Không... không được, mấy con khỉ này chạy nhanh quá, chúng ta đừng chấp nhặt với chúng nữa, vẫn nên đi thôi, những thứ bị mất đó, cứ coi như quà gặp mặt tặng sơn thần gia đi." Trần Tiểu Đao gật đầu, cũng thực sự không có cách nào.

Giết hết tất cả những con khỉ này hiển nhiên cũng không thực tế.

Vạn nhất thời gian hao phí, nói không chừng còn có những tổn thất khác.

Hơn nữa, tuy mất một số đồ, nhưng đều không quá quan trọng, như gậy phát sáng, chúng ta dùng đuốc thay thế là được rồi.

Thế là Trần Tiểu Đao gật đầu nói với lão Dương: "Nói đúng, bên trong này rất sâu, một khi trời tối, đường của chúng ta càng khó đi, nhưng mà, thằng nhóc nhà ông phải trông đồ cẩn thận hơn một chút, đừng để lại trúng kế của lũ khỉ." Lão Dương nhớ lại chuyện vừa rồi, tức giận không chịu nổi, phẩy tay với anh ta nói: "Được rồi, ông đừng nhắc nữa, mối thù này coi như đã kết rồi." Hai người buộc chặt ba lô, la hét lớn tiếng xua đuổi đám khỉ, tiếp tục đi vào con đường hẹp.

Những con khỉ đó thấy hai người đi rồi, tưởng là vì sợ hãi nên bỏ chạy, liền nhảy lên vách núi hai bên rượt theo, vừa rượt vừa phát ra âm thanh chế nhạo hai người, lão Dương nghe thấy tức giận, quay đầu chửi lớn: "Mấy cái lũ khỉ các ngươi đừng đắc ý, lão tử mà còn có cơ hội quay lại, sẽ bắt hết các ngươi về ăn thịt!" Đám khỉ đó thấy anh ta la lớn, càng rượt mạnh hơn, đặc biệt là con khỉ đầu đàn, bày ra tư thế của kẻ chiến thắng, theo sát rất gần, muốn thừa lúc hai người không chú ý lại lao lên.

Lão Dương nhìn thấy liền tức giận, nhặt cục đá dưới đất ném vào sống mũi con khỉ đầu đàn kia.

Cú ném này đánh khá mạnh, trực tiếp đánh con khỉ đầu đàn suýt nữa rơi từ vách đá xuống.

Không ngờ là, những con khỉ đó nổi giận, nhao nhao nhặt đồ dưới đất ném qua.

Rất nhanh đầu hai người liên tục trúng mấy nhát đá và cục đất, may mắn không ai khác nhìn thấy, nếu không chỉ có thể đâm đầu tự tử để giữ thể diện.

Hai người điên cuồng chạy, chạy mất khoảng nửa điếu thuốc mới dừng lại.

Lúc này hai người đã hoàn toàn đi vào con Giáp Tử Câu này.

Ánh sáng trên đầu hai người đã biến thành Nhất Tuyến Thiên.

Bởi vì khoảng cách giữa hai vách núi càng hẹp hơn, đỉnh vách đá hai bên có cảm giác như muốn sập xuống, khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy, hận không thể lập tức rời khỏi đây.

Xem ra lời lão Lưu Đầu nói không sai, không chừng khe núi này thực sự là con đường dẫn đến Hoàng Tuyền.

Đi tiếp về phía trước, cảm giác này càng rõ rệt, với xu thế này, nếu không phải đã hỏi thăm trước, chắc chắn sẽ tưởng rằng bên trong cùng, hai ngọn núi đã hợp lại làm một.

Trần Tiểu Đao hồi tưởng lại lời lão hướng đạo đã nói, nghĩ về truyền thuyết mà ông ta kể.

Truyền thuyết về âm binh anh ta đã nghe không ít, cũng có không ít người rảnh rỗi đã đưa ra suy đoán, nổi tiếng hơn cả là Kinh Mã Tào ở Nam Vân, truyền thuyết là do Mạnh Hoạch, vua Nam Man sai người đào, nơi này bây giờ vẫn còn.

Cứ đến mùa mưa bão, sẽ có tiếng binh khí giao tranh thét gào vọng ra.

Lão Dương còn nói một số chuyện khác, nói rằng cái khe này từ khi hình thành đến nay gần như không ai đi qua, nhưng lại không mọc một cọng cỏ dại nào, giống như ngày ngày bị vó ngựa giẫm đạp vậy.

Chương 914

Mấy năm trước còn có người muốn xây một điểm du lịch ở đây, nhưng cứ khi đội thi công đến, ở đây lại bắt đầu mưa lớn, lần nào cũng vậy.

Khiến mấy đội thi công không có cách nào, cộng thêm cách thôn trang quá xa, đành phải bỏ cuộc.

Hai người tiếp tục đi sâu vào, dần dần đi đến mức hơi tê dại, khe núi này cũng không biết dài bao nhiêu, càng vào trong ánh sáng càng tối, nhiệt độ cũng giảm xuống, cảm giác âm u lạnh lẽo, có một cảm giác bị theo dõi rất khó hiểu.

Hơn nữa không biết từ lúc nào, đám khỉ phía sau cũng không còn đi theo hai người nữa, đột nhiên cả khe núi trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Xung quanh chỉ còn lại tiếng gió thổi rít gào và một số âm thanh kỳ lạ không thể gọi tên.

Cảm giác này, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hai người cứ thế nói chuyện vu vơ, chuyển sự chú ý của mình, để không bị ảnh hưởng bởi bầu không khí quỷ dị trong khe núi này.

Mặc dù vậy, trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng bất an, hơn nữa càng đi sâu vào, sự bất an này càng trở nên rõ ràng.

Thậm chí có mấy lần còn cảm thấy cái Nhất Tuyến Thiên trên đầu, có thể biến mất bất cứ lúc nào, hai người sẽ bị mắc kẹt vĩnh viễn trong lòng núi tối đen như mực.

Hai người suy nghĩ lung tung, cũng không biết đã đi bao lâu, đột nhiên, lão Dương đi phía trước dừng lại.

Trần Tiểu Đao nhất thời không phản ứng kịp, đâm sầm vào lưng ông ta.

Cú va chạm này rất mạnh, Trần Tiểu Đao có chút bực mình, hỏi hắn: "Chuyện gì vậy?

Nói dừng là dừng, cũng chẳng nói một tiếng." Lão Dương quay đầu lại, sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy hồi lâu, ấp úng nói: "Tiểu Đao, đằng...

đằng trước... có người..." Trần Tiểu Đao ngẩn người, thầm nghĩ người nào chứ, nơi này cách thôn trang gần nhất ít nhất cũng bốn mươi cây số, sao có thể có người ở đây, vội vàng thò đầu qua nhìn.

Chỉ một cái nhìn, liền khiến da đầu tê dại, đầu óc ong lên một tiếng.

Thì ra trong bóng tối khe núi phía trước, thật sự đứng một thứ có hình dạng người, khuôn mặt ẩn trong bóng tối, vô cảm nhìn hai người.

Một đường đi trong trạng thái vô cảm, đột nhiên phát hiện thứ này xuất hiện phía trước, rất ít người có thể phản ứng kịp.

Trần Tiểu Đao và Lão Dương không tự chủ lùi lại, muốn giữ khoảng cách với nó.

Nhưng nhất thời Lão Dương lại không thể nhúc nhích chân mình, chỉ cảm thấy tim đập điên cuồng, toàn thân cứng đờ vô cùng.

Trần Tiểu Đao vội vàng kéo Lão Dương lùi lại, vừa đi vừa hét về phía người kia: "Kẻ nào?" Người kia không hề có chút phản ứng, bất động, cứ như một tảng đá.

Lão Dương hạ giọng hỏi Trần Tiểu Đao: "Anh xem nó sao không để ý chúng ta?

Chẳng lẽ bị lão Lưu kia nói trúng rồi, gặp phải âm binh?" Một trận gió lạnh thổi qua, Trần Tiểu Đao hơi tỉnh táo hơn một chút, nói: "Đừng hoảng, là người thì không cần sợ nó, chúng ta nhìn rõ rồi hãy nói!" Nói rồi lấy ra đèn pin, chiếu về phía nó.

Người kia mặc một bộ quần áo cổ đại kỳ lạ, cánh tay trần lộ ra màu xám trắng, vô cảm đứng giữa khe đá.

Trong bóng tối lờ mờ của khe núi, trông cực kỳ quỷ dị.

Đèn pin chiếu vào người nó, nó cũng không hề phản ứng.

Lúc này, Trần Tiểu Đao lại phát hiện ra điểm không đúng.

Thì ra, trên người người này, thế mà mọc đầy rêu xanh.

Bất kể là thứ gì, trừ rùa ra, cũng không thể để trên người mình mọc rêu xanh được.

Trần Tiểu Đao nhìn kỹ, phát hiện người này không phải bằng thịt, mà hình như được điêu khắc từ đá, chỉ là kỹ thuật điêu khắc quá tả thực, trong điều kiện thiếu ánh sáng, mới bị nhầm thành người thật.

Tuy nhiên, hai người lại không cười nổi, bức tượng đá này quả là công phu quỷ thần, điêu khắc quá sống động.

Ngay cả nhìn gần, cũng cảm thấy cảnh tượng đáng sợ, đầu toát mồ hôi lạnh.

Hai người còn e sợ đi tới, phát hiện nửa thân dưới của tượng đá bị vùi trong đống đá vụn, có lẽ là rơi xuống cùng với sự sụp đổ của đá phía trên.

Phần đầu của tượng đá đã mất, chỉ còn lại cái cổ.

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy phía trên vách đá có một chỗ nham thạch lồng lẻo, chỉ là toàn bộ sườn núi nghiêng, tạo thành một góc chết, không thể nhìn rõ tình hình thực tế.

Tượng đá hai cánh tay trần, không phải phong cách văn hóa Hán, trên trang phục khắc trên người nó, phát hiện hoa văn rắn hai đầu.

Phong cách quần áo Trần Tiểu Đao chưa từng thấy qua, màu sắc đã hơi phai, phần đầu tượng đá bị thiếu, có lẽ bị vỡ nát khi rơi xuống.

Thấy vậy, Trần Tiểu Đao đã khẳng định, thứ này, hẳn là một tượng người đá chôn theo.

Nhìn lên phía trên, tượng đá sụp đổ từ trên xuống, xem ra phía trên có gì đó.

Lão Dương tính nóng nảy, không đợi Trần Tiểu Đao nhìn rõ hết, đã loạng choạng bò lên.

Trần Tiểu Đao đành phải theo hắn bám vào vách đá, di chuyển từng chút một theo sườn dốc, rất nhanh đã bò tới chỗ sạt lở.

Phía trên hình như là một hố nông được khoét vào vách núi, không ít tượng người đá tương tự được đặt trong động.

Kỳ lạ là, đầu của những tượng đá này đều biến mất, trên cổ đặt đầu lâu người, chỗ nối được gắn bằng bùn.

Đây gọi là dũng đầu người, là thời cổ đại khi đánh trận, mang cả xác về báo công quá nặng, nên chặt đầu người, những đầu người này được đặt lên thân đá, dùng làm người sống tuẫn táng.

Thời Tây Chu nguyên bản còn có bích họa, nhưng đã bị nước mưa xói mòn thành những mảng màu không thể nhận ra.

Dưới đáy động có một bức tượng bán thân người được điêu khắc dựa vào sườn núi, từ ngực đến đầu đã bị nổ tung, chỉ còn lại một cánh tay và nửa vai còn có thể phân biệt được.

Ở giữa cửa sập, bị nổ tung thành một lỗ động đen ngòm to bằng quả bóng rổ.

Cầm đèn pin chiếu vào bên trong, phát hiện không gian bên trong cực lớn.

Trực giác lâu năm của Trần Tiểu Đao mách bảo hắn, phía sau này rất có thể là một cổ mộ.

Hơn nữa rất có thể là mộ huyệt chính mà cái hố tuẫn táng khổng lồ Lão Dương nói phục vụ, chỉ là không biết cao nhân nào đó đã từng vào một lần rồi.

Nói chung, người có thể nghĩ đến việc xây mộ ở nơi như thế này, thân phận chủ mộ chắc chắn hiển hách, nhưng người có thể trộm được đấu ở nơi như thế này, lại càng là cao thủ trong số cao thủ.

Đạo mộ tặc bình thường, dù hắn có đi đi lại lại trong hẻm núi Giáp Tý này hàng trăm lần, cũng tuyệt đối không nghĩ ra trên đầu còn có động trời khác.

Hai người bàn bạc một chút, quyết định cứ vào xem đã, dù sao mục đích đến cũng ở gần rồi, nếu bên trong không có gì, ra ngoài cũng không muộn.

Nếu bây giờ có động mà không khám phá, thì sẽ khó chịu chết đi được.

Lão Dương khá gầy, dẫn đầu chui vào động, cái động này vị trí bên trong hơi cao, chân hắn không chạm tới đáy, đành phải áp vào vách.

Chương 915

Trần Tiểu Đao đưa đèn pin cho hắn, hắn nhận lấy chiếu một cái, nói: "Trong này có nước đọng." Trần Tiểu Đao thò đầu vào, thấy bên trong là một thạch thất mái vòm rất lớn, được khoét ra.

Trên đỉnh có một số dấu vết bích họa, mực nước rất cao, gần như chạm đến mép mái vòm.

Qua mặt nước có thể thấy, trên bốn bức tường đá ngâm trong nước đều khoét những hố nông, bên trong toàn là những dũng đá không đầu mọc đầy rêu xanh.

Số nước đọng này, không biết là khi mưa xuống, nước mưa từ cửa động này chảy vào tích tụ lại, hay còn có nguyên nhân khác.

Lão Dương nói lần trước hắn đến, tượng người đá còn chưa sập xuống, tính ra, cái lỗ bị nổ tung này, hắn là được tạo ra trong ba năm gần đây.

Nước bên trong đây không thể là nước mưa được.

Trần Tiểu Đao vừa định bảo hắn cẩn thận một chút.

Nhưng Lão Dương cậy mình bơi giỏi, vừa buông tay đã nhảy xuống.

Nước lập tức ngập đến ngực hắn, hắn giật mình một cái, suýt trượt ngã. "Anh đạp thử đáy nước xem sao, dưới là bùn hay đá?" Trần Tiểu Đao nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, nước này cũng quá sâu rồi.

Lão Dương nói: "Không đạp tới đáy.

Mẹ kiếp, nước này lạnh chết tiệt." Trần Tiểu Đao lấy ra hết vải chống thấm trong hai ba lô, bọc ba lô lại, một cái ném cho hắn, cái còn lại mình đeo lên, sau đó cẩn thận trượt xuống nước.

Ngay lập tức, một luồng khí lạnh đã từ lòng bàn chân xông lên, Trần Tiểu Đao lạnh đến run cầm cập.

Dưới chân hai người trống rỗng, quả nhiên rất sâu.

Vì trước đó không ngờ sẽ phải làm việc dưới nước, nên không chuẩn bị thiết bị đối phó gì.

Hai người bật đèn pin bơi vào bên trong.

Vừa bơi được vài nhịp, đã thấy một cánh cửa đá mở ra trên bức tường đá sâu nhất bên trong.

Cửa đá vì mực nước mà trông rất thấp, trong cánh cửa thấp là một con đường đá rộng khoảng hai chiếc ô tô lớn, một khoảng đen kịt.

Nơi đèn pin hai người quét qua, đều là vách đá màu xám xanh, có dấu vết của việc chạm khắc thô sơ, có vài đoạn phía trên cũng có bích họa.

Nhưng bích họa ở đây đã bị ăn mòn đến mức không thể nhìn ra được nữa.

Cứ thế bơi vào trong mười mấy mét, con đường đá đột nhiên rẽ ngoặt, tạo thành một góc vuông 90 độ.

Trần Tiểu Đao dùng đèn pin chiếu vào, phát hiện bên trong sâu đến đáng sợ, không khỏi dừng bước, không dám mạo hiểm đi vào.

Thực tế, tình hình hiện tại, đi sâu vào trong nữa thì không còn khôn ngoan nữa.

Nước sâu đến mức này, lại không nhìn thấy cảnh vật dưới nước, thật sự khiến người ta hoảng sợ.

Nếu lát nữa dưới nước có thứ gì đó nhảy ra, cho dù là một khúc gỗ, cũng có thể khiến hai người giật mình.

Lão Dương nhìn quanh những bức tường đá: "Anh có thấy không,

ngôi mộ này tuy lớn, nhưng xây dựng rất thô sơ, anh xem những mảnh đá vụn này, cục nào cũng xấu xí, căn bản chưa từng sửa sang, nói không chừng chủ mộ cũng không có mấy tiền, khai sơn xong thì hết tiền trang trí rồi." "Đây có thể chỉ là nơi rìa ngoài cùng của toàn bộ khu lăng mộ, anh xem ở đây bày nhiều dũng đá chưa hoàn thành như vậy, có lẽ là nơi các thợ lăng mộ khai thác đá và điêu khắc, đi sâu vào trong xem nữa, hẳn sẽ rõ ràng hơn." Trần Tiểu Đao nhìn quanh, nói.

Hai người chỉ đành tiếp tục bơi về phía trước, lại vài phút nữa trôi qua.

Khi đi qua khúc cua phía trước, nghe thấy trong bóng tối phía trước truyền đến vài tiếng nước trầm đục.

Hai người ngay lập tức dừng lại, dường như có thứ gì đó đang lặn dưới nước phía trước.

Hai người ngay lập tức cố gắng hướng đèn pin cầm trong tay về phía phát ra tiếng nước.

Trên mặt nước lúc này đột nhiên xuất hiện một vệt nước hình tam giác, chợt chìm vào trong nước.

Lão Dương còn chưa kịp phản ứng đó là cái gì, Trần Tiểu Đao đã một tay kéo Lão Dương, quay đầu hét lớn: "Chạy!" Nhưng tuy nói là vậy, hai người khom người trong nước đọng sâu ngang ngực, làm sao mà chạy nhanh được.

Lão Dương khua khoắng vài cái, quay đầu nhìn lại, vệt nước hình tam giác kia đã như tia chớp lao về phía hai người, mặt nước nơi nó đi qua cuồn cuộn nổi lên một trận đục ngầu.

Trần Tiểu Đao ngậm chặt đèn pin trong miệng, rút ra con dao găm cài ngang thắt lưng, đeo ba lô ra phía trước làm lá chắn.

Đồng thời gọi Lão Dương giúp đỡ, lại phát hiện tên tiểu tử này đã

ba chân bốn cẳng bơi ra xa mười mấy mét rồi.

Lúc này không còn cho phép nghĩ nhiều nữa, con quái vật như tia chớp lao tới, chớp mắt đã tới trước mắt.

Trần Tiểu Đao lập tức hạ thấp người, chuẩn bị chịu đựng đòn tấn công của con quái vật.

Vệt nước hình tam giác kia tới cực nhanh, khi cách tôi khoảng ba thước, mặt nước đột nhiên xuất hiện một vết gợn sóng méo mó, còn vệt nước thì biến mất.

Nói thì chậm, chứ thực ra rất nhanh, còn chưa kịp thắc mắc, đột nhiên trước mắt một chùm bọt nước nổ tung.

Đồng thời một luồng sức mạnh khổng lồ va vào ngực hắn, cú này thật sự quá nhanh.

Trần Tiểu Đao căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, mũi hít phải một ngụm nước hôi thối, chua đến mức không mở nổi mắt.

Bị luồng sức mạnh này đẩy xuống nước, đẩy tôi bơi về phía trước, lập tức bị đẩy đi mười mấy mét.

Khi xuống nước căn bản không có thời gian lấy hơi, hơi thở rất ngắn, đã gần đến giới hạn.

Nếu cứ bị nó đẩy xuống như vậy, chắc chắn sẽ ngạt thở.

Trần Tiểu Đao chỉ có thể trong hoảng loạn với lấy dao găm đâm loạn xạ, chỉ thấy tay chấn động một cái, cũng không biết đâm trúng chỗ nào.

Thằng cha kia bị đau, bỗng nhiên vặn mình dưới nước.

Khiến tôi bị văng lộn vòng, đầu Trần Tiểu Đao lập tức bị đập vào tường, ngay lập tức cảm thấy đầu ong lên một tiếng, choáng váng.

Tuy nhiên, may mắn là mấy nhát dao này cũng có tác dụng, Trần

Tiểu Đao chỉ cảm thấy ngực nhẹ nhõm, luồng sức mạnh kia liền biến mất.

Sau khi thò đầu lên, Trần Tiểu Đao sờ sờ ba lô, phát hiện ba lô đã bị xé rách toàn bộ, đồ bên trong đã rơi gần hết.

May mắn vừa rồi lấy ba lô che trước ngực, nếu không cú này khó tránh khỏi bị nát da nát thịt.

Lực cắn của sinh vật không rõ dưới nước này cũng quá lợi hại rồi.

Lúc này ánh sáng xung quanh rất kém, chỉ thấy đèn pin của Lão Dương ở phía sau cứ chớp tắt.

Nhưng những ánh sáng yếu ớt này căn bản không thể chiếu rõ được gì, ngược lại còn khiến mặt nước phản quang, ảnh hưởng tầm nhìn của hắn.

Sau khi ngoi lên khỏi mặt nước, hắn thở hổn hển vài hơi, đầu óc lập tức tỉnh táo hơn nhiều.

Lúc này mới phát hiện vừa rồi trong hoảng loạn, dao găm cũng không biết đã bay đi đâu mất rồi.

Chương 916

Không biết là vừa rồi khi va vào tường bị rơi xuống nước hay là căn bản còn kẹt trên người thứ đó chưa rút ra được.

Trần Tiểu Đao áp sát vào vách đá, nơi này chật hẹp, cứ thế áp sát một bên.

Nó muốn một ngụm cắn chặt lấy cơ thể hắn cũng không dễ dàng như vậy.

Vừa rồi khi vật lộn, lờ mờ cảm thấy là một con cá lớn, nhưng trong cái hầm mỏ kín mít này sao có thể có cá, hơn nữa lại còn lớn đến vậy, điều này quá không hợp lý rồi.

Cho dù có, nó ăn gì, ăn đá à?

Lão Dương từ phía sau đuổi tới, thấy Trần Tiểu Đao liền hét lớn: "Anh không sao chứ, không thiếu cánh tay thiếu chân chứ?" Trần Tiểu Đao vội vàng ngăn hắn lại, bảo hắn áp sát vào tường, nói: "Đừng qua đây, thứ đó vẫn còn ở gần đây!" Hắn không nghe thấy Trần Tiểu Đao nói gì, còn hỏi: "Không sao chứ, vừa rồi tôi muốn gây ra chút tiếng động để thu hút sự chú ý của nó, không ngờ nó không ăn chiêu này..." Nói được một nửa, đột nhiên toàn thân hắn nghiêng đi, lập tức bị kéo xuống nước, nước bắn tung tóe, đồng thời dưới nước vung ra một cái đuôi cá lớn, nước xanh văng đầy mặt Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao trong lòng thầm kêu không hay, Lão Dương không biết bị cắn trúng chỗ nào.

Nếu bị cắn vào người, thì thật sự không ổn, không chết cũng tàn phế.

Trần Tiểu Đao mò mẫm loạn xạ hồi lâu trên người, chỉ từ trong

túi lấy ra được một con dao quân đội Thụy Sĩ.

Con dao tuy không tồi, nhưng quá ngắn, đâm mấy trăm nhát cũng chưa chắc đã giết được thứ dưới nước.

Nhưng giờ phút này cũng không có gì để kén chọn, Trần Tiểu Đao lập tức phi thân lao xuống nước, bơi về phía Lão Dương.

Lão Dương lúc này đang hỗn chiến với thứ đó dưới nước, trong nước Trần Tiểu Đao không nhìn thấy gì, chỉ có thể giơ tay mò loạn.

Vừa mò được hai cái, Trần Tiểu Đao đã cảm thấy dưới nước có thứ gì đó văng về phía mình, còn chưa kịp phản ứng, vừa kịp lúc đuôi cá văng tới, mặt bị vả mạnh một cái.

Trần Tiểu Đao bị vả cho choáng váng đầu óc, người xoay tròn mấy vòng dưới nước.

Cú vả này khiến Trần Tiểu Đao có chút nổi nóng, hắn nghiến răng lại lần nữa lao tới.

Trần Tiểu Đao mò mẫm hồi lâu, một tay ôm lấy một thứ, chỉ thấy trơn tuồn tuột, sờ vào toàn là vảy.

Trần Tiểu Đao tức giận, cũng chẳng quản là bộ phận nào của con cá, vung dao đa năng đâm tới.

Tuy con dao đa năng này ngắn, nhưng lưỡi dao cắt ngang cực kỳ sắc bén, con quái vật trúng dao xong, thân thể vặn vẹo điên cuồng.

Trong nước, người con cá này cực kỳ trơn trượt, Trần Tiểu Đao cũng không giữ chặt được nó.

Bị hất văng lên khỏi mặt nước, nhưng có kinh nghiệm từ lần trước, hắn nắm chặt không buông, lưỡi dao gài mắc vào cơ thể nó, nó dùng sức lao về phía trước, lập tức rạch một vết lớn trên người nó.

Khi Trần Tiểu Đao thò đầu lên lần nữa, trên mặt nước xanh đã

toàn là máu tươi đỏ rực, hai màu sắc hòa lẫn vào nhau, cực kỳ ghê tởm.

Đưa tay lên khỏi mặt nước, phát hiện lưỡi dao đã cuộn lại, lưỡi dao cuộn lên cắt vào ngón tay trắng bệch vì ngâm nước của Trần Tiểu Đao, chỉ là vừa rồi quá nhập tâm, không hề nhận ra.

Bây giờ cũng không thể quản nhiều như vậy, Trần Tiểu Đao ổn định tinh thần, vừa bước tới một bước, đột nhiên một cái đầu cá khổng lồ vọt lên khỏi mặt nước.

Chỉ thấy một hàm răng già dày đặc lao về phía đầu hắn.

Trần Tiểu Đao ngửa người về sau dưới nước, con cá liền bổ nhào lên người hắn.

Lập tức đè hắn xuống nước.

Lúc này, một người nắm lấy tay Trần Tiểu Đao, mạnh mẽ kéo hắn lên khỏi mặt nước.

Ngẩng đầu nhìn lại, chính là Lão Dương toàn thân đầy máu, đang thở hổn hển ở đó. "Sao rồi?" Trần Tiểu Đao vội hỏi: "Anh vừa rồi bị cắn trúng chỗ nào vậy?" Hắn từ dưới nước lấy ra nửa cái ba lô, cười khổ một tiếng, Trần Tiểu Đao thở phào nhẹ nhõm, xem ra nơi này quá chật hẹp, con cá này chỉ có thể tấn công vào vị trí ngực, đây thật là cái may lớn trong cái rủi.

Dưới nước một mảng đục ngầu, con cá lớn kia rõ ràng bị đau, không ngừng quẫy đạp dưới nước, thỉnh thoảng còn đâm vào vách đá một bên.

Hai người cảnh giác, nhưng không lâu sau, nó lại nổi lên mặt nước bụng ngửa lên trời ở không xa, hai cái vây vẫn không ngừng run rẩy, nhưng xem ra đã không còn được nữa rồi.

Hai người đợi một lúc, thấy nó thật sự đã cứng đờ, mới chậm rãi

bơi về phía nó.

Con cá này ít nhất dài hai mét rưỡi, đầu rất lớn, mọc một cái miệng to như cái chậu rửa mặt.

Bên trong toàn là những chiếc răng nhỏ li ti có móc ngược, điều kỳ lạ nhất là, trên trán con cá này còn có những hoa văn rất kỳ lạ.

Một con dao găm ngập cán cắm ở đó, không biết là Lão Dương cắm hay Trần Tiểu Đao cắm.

Trần Tiểu Đao tiến lên quan sát hồi lâu, mới nhận ra đây là một con Triết La Khuê, trong số cá nước ngọt nó là loài hung dữ nhất.

Nếu nói về chủng loại này, thì con cá này vẫn còn là nhỏ.

Chỉ là loài cá chỉ sống ở vùng nước lạnh giá này, sao lại chui vào được nơi này, chui vào bằng cách nào.

Hắn đang nghi hoặc, thì nghe Lão Dương kêu lên: "Nhìn kìa, đằng kia có bậc thang." Vừa rồi một trận hỗn chiến, đã không biết mình bị con cá kia đưa đến chỗ nào, xem ra đã đi sâu vào bên trong con đường đá này.

Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn lại, phía dưới mặt nước một bên, có vài bậc thang thô sơ kéo dài lên khỏi mặt nước.

Phía trên có một khoảng đất cao.

Đèn pin quét qua, có thể thấy một số bích họa.

Hai người ngâm mình trong nước lâu như vậy, đã sớm vừa lạnh vừa mệt.

Trên người còn có các loại vết thương do hỗn chiến vừa rồi để lại, bây giờ đều có chút ngứa ngáy, nếu không xử lý tốt, có khi đã bị nhiễm trùng dưới nước rồi.

Hiện tại hai người cần gấp nghỉ ngơi chỉnh đốn, Trần Tiểu Đao

quyết định trước tiên đến chỗ không có nước để xử lý vết thương một chút.

Lão Dương lạnh cóng dữ dội, cũng không nói nhiều, nắm lấy vây cá của con cá này, liền kéo vào bên trong.

Trần Tiểu Đao nhìn thấy kỳ lạ, hỏi hắn còn muốn con cá này làm gì?

Hắn nói: "Những thiết bị trong ba lô của chúng ta bị nó nuốt mất rồi, chuyện đó không thể bỏ qua, chúng ta còn trông cậy vào những thứ này để phát tài nữa chứ, kiểu gì cũng phải lấy ra." Trần Tiểu Đao nghe xong lắc đầu lia lịa, không có cách nào với hắn, đành phải giúp đẩy con cá về phía trước.

Những bậc thang gần như thẳng đứng này, Trần Tiểu Đao bò lên trước, phía trên là một thạch thất được chống đỡ bằng gỗ.

Một bên còn có một con đường đá dẫn đến những nơi khác, bên trong một khoảng đen kịt.

Tuy nhiên nơi này lại khá rộng rãi, hắn là dùng để tạm thời chất đống đá nguyên liệu và đá phế thải đã khai thác.

Những cột gỗ chống đỡ đã mục nát hết, bích họa xung quanh rất đơn giản, thiên về phong cách trừu tượng.

Hai người lúc này đều toàn thân khó chịu, không có tâm trạng mà nhìn kỹ.

Hai người cởi sạch quần áo, dùng những khúc gỗ mục trong góc chất thành một đống lửa, bắt đầu sấy khô quần áo.

Lão Dương lo lắng cho thiết bị của mình, trần truồng đi mổ bụng con cá, vừa rạch vừa nói với tôi: "Con cá này lớn vậy, cứ thế mà vứt đi thì phí quá, lát nữa chúng ta cắt một ít thịt ra, ăn thử xem sao?" Trần Tiểu Đao từ nửa cái ba lô của Lão Dương lật tìm ra một ít thuốc men,

trước tiên sát trùng ngón tay mình, sau đó băng bó cẩn thận, nói: "Anh tự ăn đi, nước này quá bẩn, cũng không biết con cá này từ đâu tới, ăn cái gì mà lớn lên, nghĩ thôi đã thấy không an toàn rồi." Lão Dương lúc này đã mổ bụng con cá lớn ra, một dao xé toạc túi dạ dày.

Chương 917

Lập tức một luồng mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt, đơn giản là có thể xông chết hai người.

Hai người không tự chủ được quay sang nhìn, chỉ thấy một đống thứ nhão nhoét từ dạ dày nó trôi ra.

Trong đó một thứ tròn tròn lăn vài cái, đến trước mặt Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao nhìn thấy xong, giật mình.

Đó thế mà lại là một cái đầu người.

Từ khi vào núi, hai người ngoài mấy món thịt rừng mà người dẫn đường lớn tuổi cho, thì toàn ăn lương khô khô khan.

Mấy món thịt rừng đó cũng chưa kịp ăn mấy miếng, đã bị lũ khỉ quấy rầy.

Hiện tại cơn thèm ăn vẫn chưa qua, khi Lão Dương nói đến thịt cá, Trần Tiểu Đao miệng thì nói không ăn, nhưng thực ra trong lòng đã có chút động lòng.

Đầu óc còn ảo tưởng ra cảnh ăn lẩu đầu cá trên biển.

Nhưng nhát dao chết tiệt này, đã phá tan giấc mộng đẹp của hắn.

Nhìn cái đầu người dính đầy máu me và axit dạ dày, cảnh tượng đó chồng chéo lên cảnh lẩu đầu cá, một luồng buồn nôn trực trào lên cổ họng, gần như muốn phun ra.

Lão Dương bình thường gan dạ khá lớn, nói đến người chết, không một ngày cũng gặp tám trăm.

Nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, hắn cũng sắc mặt tái nhợt, hồi

lâu không hoàn hồn.

Trần Tiểu Đao tiến lên dùng dao găm lật cái đầu người lại, phát hiện da mặt hắn hơi bị thối rữa, nhưng toàn bộ cái đầu vẫn khá nguyên vẹn, chắc là vừa bị ăn không lâu.

Khi con cá này nuốt chửng đầu người, có lẽ đã nhai vài cái, khiến hình dạng xương hàm dưới hơi bị biến dạng.

Diện mạo đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được nữa, không thể phán đoán rốt cuộc là ai.

Người này vào dạ dày con cá này không lâu, tức là hắn mới chết không lâu.

Để tiếp tục kiểm tra manh mối khác, Trần Tiểu Đao một tay dùng dao găm tách từng thứ một trôi ra từ dạ dày cá, muốn xem các bộ phận khác của người này ở đâu.

Rất nhanh tìm thấy tay và một số cục thịt, đều đã bị thối rữa ở mức độ nhất định, không có chỗ nào có thể nhìn ra thân phận của người này.

Tiếp tục lật tìm vài cái, tìm thấy ba lô của chúng ta bị nó nuốt mất.

Đồ bên trong đã lẫn lộn với cặn bã trong dạ dày, trừ những thứ thật sự không thể bỏ qua, còn lại toàn bộ đều bị gạt sang một bên.

Những lương khô kia tuy đều được bọc cẩn thận bằng túi ni lông, nhưng hai người thật sự không thể thuyết phục mình ăn chúng.

Đột nhiên, nhìn thấy trong một đống vật thể sền sệt, có một khối màu đen, còn chưa kịp gạt hết ra, Lão Dương đã kêu lên: "Chết tiệt, là một khẩu phách tử liêu." Trần Tiểu Đao không biết phách tử liêu là gì, đoán chắc lại là lời nói tục tĩu gì đó Lão Dương học được trong tù.

Gạt ra xem, là một khẩu súng lục tự chế, loại súng này thật sự rất

thô.

Chính là ống nòng súng săn hai nòng cỡ nhỏ bị cưa ngắn, sau đó báng súng được sửa thành hình dạng súng lục.

Khẩu súng này có hai nòng, có thể bắn hai lần, nhưng không thể tự động đẩy vỏ đạn, phải như khi nạp đạn, lấy vỏ đạn rỗng ra.

Vì vậy dùng để bắn những con thú nhỏ không có khả năng tấn công thì còn được, chứ nếu gặp phải thú rừng lớn, nếu một phát không bắn chết, đợi anh nạp xong đạn để bắn phát thứ hai, cổ đã bị cắn đứt rồi.

Ngoài ra, khẩu súng này cự ly gần uy lực đáng kinh ngạc, nhưng nếu vượt quá hai mươi mét thì ngay cả chó cũng không bắn chết được, thực tế khả năng sử dụng căn bản không thể so với súng lục chính thức.

Gạt khẩu súng ra, trên mặt đất gạt sạch những thứ dính trên nó, mới lấy ra.

Mở nòng súng ra xem, bên trong có hai viên đạn súng săn.

Dưới nòng súng lục còn có một hộp sắt đựng đạn, bên trong đại khái có tám viên đạn.

Bốn xanh bốn đỏ, loại gì thì không biết.

Người này có thể là đến núi săn trộm, ngẫu nhiên phát hiện cái động này, muốn vào xem, kết quả thành mồi cho cá rồi.

Khẩu súng này có lẽ là khi con cá xé thịt người thì nuốt luôn xuống, con người xui xẻo là vậy đó, ai mà ngờ nơi này lại có một con cá ăn thịt lớn đến thế.

Lão Dương sau khi moi ra được những thiết bị của hai người, lại đảo bới thêm vài cái trong dạ dày cá, nhưng lại không có thêm phát

hiện nào.

Nhìn nhìn trên người con cá, chỉ thấy ngoài mấy vết thương do chúng ta gây ra, còn có một số lỗ đạn nhỏ li ti.

Con cá này trước khi tấn công hai người, đã bị thương, chỉ là nó trúng là đạn ghém sắt, lực sát thương quá nhỏ, cũng không chí mạng.

Lão Dương nhìn con cá cảm thấy kỳ lạ, hỏi: "Anh nói nơi này sao lại có loại cá ăn thịt người này, có phải có người nuôi ở đây không?" Trần Tiểu Đao lắc đầu. "Không phải, tôi thấy dưới mặt nước của con đường đá này, còn có những đường nước khác, nối với sông ngầm gần đó, mà sông ngầm ở đây thường lại nối với sông Gia Lăng, con cá này khẳng định là bơi từ sông vào." Lão Dương nói: "Không đúng chứ, mấy ngàn năm trước không có thiết bị lặn, họ làm sao mà đào những đường nước dưới nước này?" Trần Tiểu Đao thấy Lão Dương khá hứng thú, giải thích: "Đó không phải là đào, tôi đoán là do sự cố mà hình thành." Trần Tiểu Đao đã từng đọc một cuốn sách, trong đó có nhắc đến việc trong núi đá thường có những vùng đất rỗng ruột hình thành trong quá trình vận động tạo núi thời thái cổ, gọi là mạch đá.

Nếu mạch đá và suối núi thông với nhau, thì có khả năng hình thành hệ thống nước bên trong núi.

Những người khai thác mỏ một khi đào đến đây, thì có khả năng xảy ra sự cố lớn.

Nhỏ thì phá hủy vài đường hầm mỏ, lớn thì nhấn chìm toàn bộ khu vực làm việc.

Đây là hầm khai thác đá, thường không thiết kế đường thoát nước, mà nơi này bị ngập lụt đến mức này.

Có lẽ chính là vì đã xảy ra sự cố như vậy.

Tuy nhiên, từ đó hai người cũng có thể suy đoán, quy mô của hầm khai thác đá có thể lớn hơn nhiều so với những gì hai người đã thấy.

Nhưng vì bị ngập dưới nước, nên không nhìn ra được.

Đã dùng nhiều vật liệu đá như vậy, cổ mộ mà hai người muốn đến tất nhiên quy mô cũng sẽ không nhỏ.

Trần Tiểu Đao đẩy thi thể cá và đầu người trở lại xuống nước, mùi vị ngửi thật sự quá khó chịu.

Hai người nghỉ ngơi một lát, thấy quần áo đã gần khô, mặc lại chỉnh tề, cho tất cả những thứ cần thiết vào túi, liền vội vàng lên đường.

Lão Dương bật đèn pin, đi trước mở đường, hai người một trước một sau, đi thẳng vào con đường đá phía sau.

Bên trong cũng một khoảng đen kịt, dũng đá và dũng động vật đổ ngổn ngang trên đường đá, trên vách động hai bên lồi lõm, vết nứt ngang dọc, thỉnh thoảng còn có thể thấy bán thành phẩm của phù điêu và chạm khắc đá.

Những thứ này kích thước đều rất lớn, Trần Tiểu Đao không khỏi nghĩ, vật liệu đá được khai thác ở đây, là vận chuyển đến cổ mộ bằng cách nào.

Theo tài liệu Tề Thiết Chủy đưa cho hắn, lãnh thổ Xà Quốc không lớn, phần lớn đều là vùng núi, săn bắn là phương thức sinh hoạt chính.

Lực lượng sản xuất khá lạc hậu, hẳn không có khả năng vận chuyển vật liệu đá đường dài như vậy.

Để thuận tiện vận chuyển, cổ mộ hẳn phải ở một nơi tương đối gần mới đúng.

Chương 918

Cái động vừa rồi hai người đi vào, là do đạo mộ tặc nổ tung mà ra, vậy tức là, lối ra của hầm khai thác đá này hẳn phải ở phía bên kia, chẳng lẽ đi hết con đường này, như vậy là có thể đến lối vào địa cung?

Nhưng cũng không ít người vì muốn giấu vị trí mộ địa của mình, cố ý chuẩn bị vật liệu từ rất xa, thì đó là điều không thể kiểm soát được.

Hai người cứ thế đi vào bên trong khoảng nửa tiếng, trước sau đều đã một khoảng đen kịt.

Pin đèn pin của Lão Dương cạn hết, bắt đầu chớp nháy.

Lúc này cũng cảm thấy mệt rồi, liền dừng lại thay pin, tiện thể hút điếu thuốc cho tỉnh táo.

Hai người ngồi xuống đất, đặt đèn pin xuống đất, chiếu vào những tượng đá sống động kia.

Lão Dương liền hỏi: "Những tượng đá này, từng cái điêu khắc sống động đến vậy, thật sự đáng sợ đến phát hoảng, anh nói đây là đồ của triều đại nào, sao tôi không có chút manh mối nào?" Trần Tiểu Đao cũng như hắn, cũng mù tịt.

Lịch sử điêu khắc bùn đá An Lạc uyên thâm lâu đời, đã trải qua quá trình dung hợp dài lâu với văn hóa Ấn Độ cổ và Tạng.

Thế nhưng, kỹ pháp điêu khắc lấy tả thực làm phương thức biểu hiện chủ yếu, trong ký ức của ta chỉ xuất hiện duy nhất một lần, đó chính là Binh Mã Dũng của Tần Thủy Hoàng.

Nhưng những tượng đá nơi đây lại hoàn toàn khác biệt với Binh

Mã Dũng, quả thực là một dị loại.

Tuy nhiên, trên thân các thạch dũng đều có đặc trưng rõ rệt của hoa văn rắn hai thân, khẳng định thuộc về phạm trù văn hóa Cổ Xà tộc.

Bất kể hang động này có thuộc về cổ mộ mà hai người cần đến hay không, hiện giờ họ đã tiến vào lãnh địa của Cổ Xà quốc là điều tuyệt đối không sai.Lão Dương nói nhiều, vừa hút thuốc vừa hỏi hết chuyện này đến chuyện nọ, Trần Tiểu Đao bị hỏi đến phát chán, bèn bảo lão đừng hỏi chuyện gì cũng hỏi.

Đâu phải đến để khảo cổ, lấy đồ xong thì đi, mấy chuyện nghiên cứu này cứ để cho mấy lão giáo sư kia làm.May mắn thay, pin đèn pin chưa đi được mấy bước, phía trước xuất hiện phản xạ ánh sáng, hình như đã đến đích.

Hai người chạy lên phía trước, quả nhiên, phía trước là một bức tường đá, cuối đường hầm là một thạch thất không lớn.

Bên trong đổ ngổn ngang không ít thạch nhân dũng không đầu vỡ nát, bốn phía có đèn đá, giữa thạch thất đặt một chiếc thạch quan.Thạch quan rất lớn, trên nắp quan tài điêu khắc một con rắn hai thân, hai thân rắn uốn lượn quanh hai bên quan tài, điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Nhưng phần đuôi rắn rõ ràng chưa hoàn thành, chỉ mới điêu khắc sơ bộ.

Đèn pin chiếu lên, chất liệu đá quan tài hiện lên màu trắng bán trong suốt như ngọc mỡ, nắp quan tài chưa khép lại hoàn toàn, lộ ra một khe hở bằng cánh tay.

Cả cỗ quan tài đặt trên quan sàng, bốn phía không còn bất kỳ vật gì khác.Xem ra đây chỉ là một quan tài tùy táng, có lẽ là thừa ra khi nhập

liễm, hoặc được điêu khắc để dự phòng rồi bị bỏ phế tại đây.

Trần Tiểu Đao hiện giờ vô cùng khó hiểu, tại sao đường hầm này lại dài như vậy, mà chỉ thông đến nơi này.

Nơi đây rõ ràng là một nơi chứa phế phẩm, không có lối ra, vậy thì đường hầm này cả hai đầu đều bị phong bế.

Chẳng lẽ con đường vận chuyển vật liệu đá nằm dưới mực nước của thủy đạo vừa đi qua.

Hay nói cách khác, thạch thất này có bí đạo?

Nếu lối vào nằm dưới nước, vậy thì hỏng bét rồi.Sau khi phát hiện thạch thất này không có gì kỳ lạ, Trần Tiểu Đao và Lão Dương nhìn quanh một lượt, cuối cùng đi vòng quanh chiếc thạch quan.Lão Dương lần đầu tiên thấy quan tài, rất hiếu kỳ, đi vòng quanh hai lượt rồi hỏi: "Bên trong có cương thi không?"Trần Tiểu Đao không nghĩ ngợi, đáp: "Không có, chưa từng nghe nói nhập liễm trước rồi mới điêu khắc quan tài, đây hẳn là quan tài trống."Lão Dương ghé mắt vào khe hở nắp quan tài, dùng đèn pin chiếu vào, nói: "Nhưng bên trong hình như có chứa gì đó?

Anh không tin thì lại đây xem."Trần Tiểu Đao đi đến bên lão, nhìn từ xa, quả nhiên, từ khe hở quan tài nhìn xuống, có một cái bóng đen nằm bên trong.

Nhưng nằm bên trong rốt cuộc là thứ gì, quả thực không nhìn ra được.Lão Dương thổi bay lớp bụi trên nắp quan tài, gõ gõ, định luồn đèn pin vào khe hở quan tài để chiếu sáng.

Thế nhưng, chiếc đèn pin lần này hai người mang theo quá lớn, thử nửa ngày cũng không nhét vào được, lão hỏi: "Có cần mở ra xem không?"Trần Tiểu Đao tiến lên đánh giá nửa ngày.

Nói thật, hắn chưa từng tự mình mở quan tài một mình.

Bình thường bên cạnh đều có những cao thủ như Trần Mộc và Chá Cô Tiếu, giờ đột ngột một mình ra ngoài, quả thực có chút không quen.

“Chuyện này không đúng, ta cảm giác không ổn, đừng mạo hiểm mở ra.”Lời còn chưa nói xong, Lão Dương đột nhiên rụt về phía sau, lùi lại mấy bước, một mông ngồi phịch xuống đất, đèn pin cũng tuột khỏi tay lăn đi.Trần Tiểu Đao bị phản ứng đột ngột này của Lão Dương làm giật mình.

Vừa định hỏi lão làm sao, đột nhiên cảm giác tay mình lạnh toát.

Cúi đầu nhìn, một bàn tay khô héo trắng bệch không biết từ khi nào đã thò ra từ khe hở nắp quan tài, đang tóm chặt lấy cổ tay hắn.Trần Tiểu Đao bị bàn tay này làm giật nảy mình, hơi dùng sức muốn rút tay ra.

Thế nhưng, sức lực của bàn tay khô héo này vô cùng lớn, lần này không những không thoát ra được, mà còn trực tiếp kéo hắn vào trong quan tài.Trần Tiểu Đao vừa định dùng sức giãy thoát, phía sau hắn đột nhiên truyền đến một trận âm thanh hỗn loạn, trong chớp mắt mấy tiếng xích sắt vang lên.

Trần Tiểu Đao lập tức bị xích sắt đột ngột quấn chặt lấy.

Trần Tiểu Đao vừa định chuẩn bị giãy thoát, thì nghe thấy một tiếng “băng”, không biết từ đâu có một luồng kình phong thổi tới.

Gáy hắn bị người ta đánh mạnh một cái, Trần Tiểu Đao mắt tối sầm, suýt chút nữa thì bị đánh ngất đi.Lúc này ít nhất có bốn người tiến lên giữ chặt tay Trần Tiểu Đao, nhấc hắn lên, ép đến bên cạnh quan tài.

Quay đầu nhìn lại, Lão Dương cũng đã bị khống chế, đã bị trói ngũ hoa đại bảng, ấn xuống đất.

Người phía sau lấy từ trên người ra một chiếc còng tay còng chặt tay Trần Tiểu Đao, đẩy Trần Tiểu Đao ngã xuống đất, sau đó dùng súng dí vào đầu hắn.Lúc này mới nhìn rõ bộ dạng bọn họ, mấy người này, hóa ra chính là đám người hai người đã gặp ở quán ven đường.

Những người này sao lại cũng ở đây.

Trần Tiểu Đao trong lòng kinh ngạc đến cực điểm.

Chẳng lẽ, bọn họ thực sự như Lão Dương đã nói, đám người này vẫn luôn chú ý đến hai người, nên mới theo dõi đến đây.

Trần Tiểu Đao không vội vàng, hắn án binh bất động, muốn xem đám người này rốt cuộc muốn làm gì.Mấy người đó trói chặt hai người xong, ném sang một bên, cũng không đánh cũng không giết, mà là đi đẩy chiếc thạch quan vừa xem.

Lão Dương nhìn thấy cánh tay khô héo kia vẫn còn treo bên ngoài quan tài, không khỏi mặt mũi tái mét, sợ hãi kêu lớn: "Các ngươi làm gì vậy, bên trong là cương thi!

Thả ra chúng ta đều gặp xui xẻo!"Mấy người kia nghe thấy, sững sờ, lập tức phá lên cười lớn, một thanh niên nói: "Cương thi gì?

Ngươi xem kỹ bên trong là gì!"Vừa nói vừa dùng sức đẩy nắp quan tài, trong tiếng kêu lớn của Lão Dương, nắp quan tài "ầm" một tiếng bị đẩy sang một bên.

Ngay sau đó, một lão già trông giống nông dân gầy gò từ trong quan tài ngồi dậy.

Trần Tiểu Đao vừa nhìn, hóa ra đây chính là Thái Thúc kia.

Ngay lập tức trong lòng hắn hiểu ra, hai người đã bị người ta lừa gạt.Thái Thúc đứng dậy, thu bàn tay trắng bệch như tử nhân, đầy nếp nhăn khô héo của mình vào trong áo, rồi trèo ra khỏi quan tài, đi đến trước mặt hai người.

Nhìn bàn tay ông ta, móng tay màu vàng, vừa dài vừa nhọn.

Đột nhiên ta nhớ đến một người trong đội hộ vệ Trần gia, chân người này từng bị cương thi cào một cái, chảy mủ hơn mười ngày mới lành.

Thế nhưng chân từ đó co quắp, gầy gò khô héo, trông y hệt bàn tay của Thái Thúc kia.

Chẳng lẽ bàn tay của Thái Thúc thành ra như vậy, cũng là do bị cương thi cào?Thái Thúc đánh giá hai người vài lượt, cũng không nói gì, chỉ châm một điếu thuốc, dùng phương ngữ địa phương nói mấy câu với mấy người bên cạnh.

Mấy người kia nhìn hai người, đều gật đầu.

Tưởng rằng bọn họ sẽ bất lợi cho hai người, Trần Tiểu Đao toàn thân đề phòng, lập tức chuẩn bị giãy thoát khống chế mấy người này.

Không ngờ bọn họ lại không để ý đến hai người, mà đi vòng quanh quan tài.Thái Thúc đổi dùng tiếng phổ thông, nói với một người: "Vương lão bản, căn cứ vào phương vị Bát Quái mà Lý lão bản đã nói khi xưa, nơi này chính là lối vào thủy đạo ngầm của lăng mộ năm đó, nhưng ở đây chẳng có gì cả, đây là sao?"Một người đàn ông trung niên hơi mập, khó nhọc ngồi xổm xuống, lấy ra một cuốn sổ xem rồi nói: "Sẽ không sai đâu, chính là nơi này mà, chắc chắn khi phong mộ đã giấu lối vào đi rồi, ám môn hẳn là ở trong căn phòng này."Thái Thúc nhìn quanh bốn phía, lại hỏi một người khác trong số đó: "Lương sư gia, ông có nghiên cứu về cái này, ông thấy sao?"Người kia nấp trong bóng tối, Trần Tiểu Đao không nhìn rõ mặt ông ta, chỉ nghe thấy một giọng nói khá trẻ tuổi nói: "Bản đồ của Lý lão bản tôi đã xem qua, chắc sẽ không sai đâu, vừa nãy tôi cũng tiện xem qua rồi, nếu muốn nói có ám môn, thì những nơi khác sẽ không có đâu, khẳng định là ở dưới quan sàng của chiếc quan tài này."Bọn họ

cúi đầu xuống, nhìn phần nhô lên dưới thạch quan, lão già dùng báng súng gõ gõ, nói: "Vậy làm sao để mở ra?"Lương sư gia suy nghĩ một lát, lắc đầu: "Không biết, đẩy ra xem sao."Thái Thúc đứng dậy, đi đến bên cạnh người thanh niên kia.

Hai người vai kề vai đẩy quan tài, "cạch" một tiếng, quan tài dịch chuyển một chút.

Chương 919

Dưới quan sàng, lộ ra một khe hở màu đen.Những người khác cũng lên giúp, mấy người dùng sức đẩy mấy cái, chiếc quan tài trống trượt xuống một nửa, một lối vào rộng một mét hiện ra trước mặt mấy người.

Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn kỹ, bên trong đen kịt một mảng, chẳng nhìn rõ gì cả.

Bên trong dường như có một đạo thạch giai vô cùng dốc đứng thông thẳng xuống dưới.Một mùi lạ lùng từ dưới lan tỏa lên, hơi quen thuộc, nhưng Trần Tiểu Đao nhất thời không nhớ ra là gì.Người thanh niên dùng đèn pin chiếu chiếu, định thò đầu xuống, bị Thái Thúc ngăn lại.

Ông ta dùng cằm chỉ Trần Tiểu Đao, nói một câu bằng ngôn ngữ địa phương của bọn họ.Người thanh niên gật đầu, đi đến kéo Trần Tiểu Đao đến bên miệng động, cởi trói hai tay hai chân hắn, sau đó một tay đẩy Trần Tiểu Đao vào trong động, dùng súng chỉ vào đầu hắn, bảo hắn đi xuống.Trần Tiểu Đao vừa nhìn, liền biết bọn họ vừa nãy không giết mình, hóa ra là có tính toán này.

Bí đạo này bọn họ chưa từng đi qua, sợ có cơ quan, muốn lấy Trần Tiểu Đao làm bia đỡ đạn.

Trên cầu thang phía dưới tám chín phần mười sẽ có cơ quan.Trần Tiểu Đao vừa định bạo khởi trực tiếp chế phục tất cả mấy người này, thì lúc này Lão Dương lại liếc mắt ra hiệu cho hắn, khẽ nói: “Không sao, cứ xuống đi.”Trần Tiểu Đao trong lòng vô cùng khó hiểu, vẻ mặt và giọng điệu của Lão Dương rõ ràng là đã có kế sách trong lòng, thế là hắn buộc đèn pin vào tay, hai tay chống một bên, cẩn thận từng li

từng tí dùng chân thăm dò xuống.Dùng đèn pin chiếu xuống, phát hiện đây là một hành lang gần như thẳng đứng, sâu đến mức không nhìn thấy đáy.

Trên vách đá màu xanh lục bốn phía không biết vì sao lại vô cùng ẩm ướt.

Tay ấn lên có chút trơn trượt.

Thế nhưng phía dưới lại không có nước, không biết hơi ẩm này từ đâu đến.Thái Thúc vỗ vỗ đầu Trần Tiểu Đao, đưa cho hắn một chiếc còi, nói: "Đến đáy rồi thì thổi một cái, nửa tiếng mà không nghe thấy tiếng, lão tử sẽ làm thịt thằng bạn của ngươi."Trần Tiểu Đao biết ông ta sợ mình chạy trốn, trong lòng cười lạnh một tiếng, nhận lấy chiếc còi, liền rụt đầu chui vào địa đạo.Loại cầu thang đá gần như thẳng đứng này trèo lên vô cùng khó khăn, khi bọn họ khai thác không hề tỉ mỉ, có chỗ cạn có chỗ sâu, phần lớn chỉ có thể đặt được nửa bàn chân.

Trần Tiểu Đao đi xuống mười mấy bước, đã vô cùng tốn sức, đi lại rất không thoải mái.

Ngẩng đầu nhìn lên, cửa đá phía trên đã biến thành một điểm sáng hình vuông nhỏ xíu, bóng tối bốn phía như mực đặc tràn tới.

Mờ mịt có thể nhìn thấy mấy cái bóng phía trên đang lóe sáng, rõ ràng bọn họ không ngừng nhìn về phía mình.Lúc đầu Trần Tiểu Đao còn lo lắng những cầu thang đá này sẽ có cơ quan, nên đi đặc biệt cẩn thận, nhưng càng đi xuống, đường hầm càng được xây dựng thô ráp, đá đều là nguyên khối.

Với cách làm này, chắc chắn sẽ không có cơ quan.Đi một lúc, địa thế đường hầm thay đổi, dần dần bắt đầu xuất hiện góc độ, cầu thang cũng dễ đi hơn.

Đoạn đá này rõ ràng biến thành màu nâu đỏ, chiếu lên còn có rất

nhiều phản xạ li ti.

Loại đá này có lẽ là đá hoa cương, bên trong có một số mica, vô cùng cứng rắn.Bọn họ đổi hướng đường hầm, có lẽ là muốn tránh dải đá hoa cương này.

Vậy nơi đây hẳn là đã vào bên trong lòng núi rồi.Không biết từ khi nào, phía dưới đường hầm truyền đến tiếng nước.

Sau mấy khúc quanh, tiếng nước lớn lên, nghe như vạn mã bôn đằng, dòng nước vô cùng xiết.

Trần Tiểu Đao nhìn đồng hồ, mình đã đi gần hai mươi phút.

Cảm giác nếu tiếp tục đi vào, tiếng còi có thể sẽ không truyền đến phía trên nữa, thế là lấy còi ra thổi mấy tiếng trước.

Âm thanh uốn lượn bay lên, rất nhanh, phía trên cũng truyền đến một tiếng còi đáp lại.Trần Tiểu Đao tiếp tục đi xuống, phía trước đường hầm rộng ra, lối ra nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt, phía trước một luồng gió mạnh thổi tới, suýt chút nữa thì thổi ngã hắn.

Chạy xuống mấy bước, đột nhiên bên tai một tiếng oanh minh, người đã đi ra khỏi đường hầm, đến một bãi sông.

Đồng thời, một dòng sông ngầm chảy xiết xuất hiện trước mắt ta.Con sông ngầm này rộng khoảng bằng một sân kho thóc, trần động cao khoảng hơn mười mét, hai bên trái phải vô hạn kéo dài, không biết thông đến đâu.

Trên đỉnh sơn động không có nhũ đá, nhưng những tảng đá bốn phía sau nhiều năm xói mòn, trở nên rất nhẵn nhụi, nhìn quy mô của hang động này, chắc chắn không phải do nhân tạo.

Dòng nước vô cùng xiết, tiếng nước lớn lúc nãy nghe thấy ở phía trên, là do cấu trúc hang động nơi đây giống như một cái loa phóng thanh, khuếch đại tiếng nước chảy.

Trần Tiểu Đao đi vào giữa một chút, phát hiện nhiệt độ nước khá cao, có chút khó đặt chân xuống.

Hơn nữa, càng đi về phía trước nước càng sâu, mấy bước đã ngập đến đầu gối, thế là vội vàng lùi lại.Nơi đây hẳn là một mạch đá, giống như mạch máu trong cơ thể người, là mạch máu của ngọn núi.

Nhìn sang hai bên, phát hiện hai bên thủy đạo ngầm dường như có xu thế co hẹp lại, độ rộng dần dần thu nhỏ.

Trên vách đá hai bên của thủy đạo phía bên trái, còn kéo rất nhiều xích sắt.Đang lúc kỳ lạ, người thanh niên kia đã la oai oái từ đường hầm đi ra, một chân đạp vào nước, kêu lớn: "Tôi chết mất, nóng quá!"Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn lại, thấy một thanh niên khác theo sau đi ra, người này đeo kính, trông có vẻ thư sinh, hẳn chính là Lương sư gia kia.

Khi ông ta đi đến gần, Trần Tiểu Đao mới phát hiện thực ra người này cũng đã có tuổi, không trẻ như nhìn từ xa.Người thứ ba đi ra là Lão Dương, phía sau là một người đàn ông trung niên hơi phát tướng.

Sau đó là Thái Thúc, cứ nghĩ phía sau hẳn còn một người nữa, nhưng lại phát hiện không có ai theo sau.

Trong lòng khó hiểu, khi vào núi, bọn họ không phải là năm người sao.Cả bọn đều bật đèn pin lên, mấy luồng sáng chiếu qua lại trong mạch đá, Lương sư gia kêu khẽ một tiếng: "Quỷ phủ thần công thật, thần đạo thông đến lăng mộ hóa ra lại là một con sông ngầm, nếu không tận mắt thấy, tôi thật sự không tin."Người thanh niên đi vào nước mấy bước, cau mày rồi rút lui, nói với mấy người kia: "Mẹ kiếp, còn khá sâu, Thái Thúc, chỗ này khó đi, không dễ mà xông qua đâu."Thái Thúc nhìn Vương lão bản một cái, hỏi: "Vương lão bản, bây giờ phải đi thế nào, bản đồ bảo bối của ông có ghi không?"Vương lão bản lật cuốn sổ của mình, nói: "Bản đồ nói, lần

trước bọn họ đến thám lăng, từng đặt hai sợi xích sắt dưới nước, cứ mò theo sợi xích đó, là có thể đến lối vào địa cung!"Đèn pin đều chiếu xuống nước, quả nhiên, một sợi xích sắt đen kịt to bằng cổ tay vắt ngang dưới đáy nước, Thái Thúc kéo nó ra khỏi nước, cân nhắc một chút, kêu lên: "Mẹ nó, quả thực có thật."Người thanh niên đi qua kéo mấy cái, kéo không động, có chút bất an nhìn về phía trước, nói: "Thái Thúc, đi đường thủy thế này, e rằng không ổn thỏa cho lắm, vừa rồi Lý lão bản chết thảm như vậy, nếu lại đụng phải loại cá đó, chúng ta đều phải bỏ mạng hết."Lương sư gia sờ sờ nước, nói: "Không sao đâu, nước ở đây nóng thế này, phía dưới khẳng định có miệng suối nước nóng, tuyệt đối sẽ không có cá, có thì cũng chín cả rồi, Nhị Ma Tử ngươi nghĩ nhiều quá."Nhị Ma Tử lết lết miệng, hình như không tin lắm, hỏi: "Thật sao?"Lương sư gia vỗ vai hắn, vừa định nói gì, đột nhiên phía sau Nhị Ma Tử, nước bắn tung tóe lên một làn sóng lớn.

Gần như trong chớp mắt, mấy người đã bị nước xô ngã xuống nước, toàn thân ướt sũng.

Quay đèn pin lại nhìn, chỉ thấy một cột nước bắn ra khỏi mặt nước, đập vào trần động, nước nóng cuồn cuộn biến thành mưa rơi xuống.Lương sư gia sợ đến mặt mày tái mét, ngồi trong nước run lẩy bẩy, không biết có tiểu ra quần hay không.

Thái Thúc dù sao cũng là người từng trải, khi đứng dậy một tay đã rút súng ra, hét lớn vào Lương sư gia: "Mẹ kiếp đây là cái thứ quái quỷ gì!"Dòng sông ngầm chảy xiết, nhiệt độ nước cực cao, ban đầu cứ tưởng bên trong khẳng định không có sinh vật, không ngờ lời còn chưa dứt, nước đột nhiên bắn ra một cột nước màu vàng, vọt thẳng lên trần động, cuốn tất cả mọi người ngã nhào trên bãi cạn.Trong hỗn loạn Trần Tiểu Đao cũng không nhìn rõ tình huống của Nhị Ma Tử bị cột nước cuốn trúng như thế nào.

Chỉ nghe Thái Thúc lớn tiếng hỏi Lương sư gia dưới nước là thứ

gì, người sau sợ đến tè ra quần, ngay cả lời cũng không nói ra được, căn bản không thể trả lời ông ta.Quay đầu nhìn đi, cũng chỉ thấy một mảng lớn bọt nước, dưới đáy nước rốt cuộc có thứ gì, ngay cả hình dáng cũng không phân biệt được.

Cột nước kia bắn lên trần động một lúc cũng không thấy yếu đi, ngược lại còn có xu thế càng ngày càng hung mãnh, khiến Trần Tiểu Đao nhớ đến cá voi ở biển.

Nhưng trong sơn cốc này làm sao có thể có cá voi, nếu thực sự có thể gặp phải chuyện hoang đường như vậy thì cũng là thấy kỳ cảnh rồi.

Nhưng ngoài cá voi, thứ gì còn có thể làm ra động tĩnh lớn đến thế.

Trần Tiểu Đao chợt nghĩ, chẳng lẽ chính là loại Triết La Khuê truyền thuyết dài hơn hai mươi mét, đầu như xe cải tiến kia.Lúc này Nhị Ma Tử đột nhiên vẫy vùng mấy cái từ dưới nước chui ra.

Không biết vì sao toàn thân đỏ bừng, mới đi được mấy bước đã ngã xuống nước, bất động.

Thái Thúc không biết đã xảy ra chuyện gì, mạnh mẽ đá Lão Dương một cước, bảo lão đi kéo Nhị Ma Tử về.

Trần Tiểu Đao ngăn Lão Dương lại, ra hiệu mình sẽ đi qua.Nước từ cột phun bắn lên trần động đang rơi xuống như mưa, vừa bị dính nước liền phát hiện không đúng, nước này nóng đến mức hoang đường, dính vào người là một vết bỏng nước ngay.

Trong lúc hoảng loạn chỉ có thể kéo áo lên che chắn, tay còn lại đi kéo Nhị Ma Tử.

Thế nhưng khi tay vừa chạm vào cơ thể Nhị Ma Tử, Trần Tiểu Đao liền bị bỏng rụt lại, trong lòng kinh hãi, thằng cha này đã chín rồi, hết cứu.Lúc này, đột nhiên lại một tiếng nổ lớn, từ chỗ cột nước lại

phun ra một luồng khí vàng.

Trần Tiểu Đao thấy không đúng, đây tuyệt đối không phải cá, bất kỳ sinh vật nào hoạt động trong nước nhiệt độ cao như vậy, sớm đã chín thành canh rồi.Lão Dương hét lớn với Trần Tiểu Đao: "Ngươi mẹ kiếp còn ngẩn người ra đó làm gì, mau lặn xuống nước đi, đây là suối phun nhiệt gián đoạn, nóng chết người đó!"Cột nước càng ngày càng lớn, nước nóng cuồn cuộn bắt đầu đổ xuống như mưa rào xối xả, Trần Tiểu Đao vội cúi người lặn vào sông ngầm.

Những người còn lại bị mưa nước sôi ngày càng lớn làm bỏng rát như giết heo, thấy vậy cũng nhao nhao lao xuống nước theo.Nước suối phun và nước sông ngầm hòa lẫn vào nhau, nhiệt độ nước sông cũng tăng lên rất nhiều, vừa lao xuống, quả thực như bơi vào nồi lẩu, toàn thân đều bốc cháy.

Bơi ra mấy mét thò đầu lên, quay đầu nhìn lại, nước xung quanh miệng suối đã sôi sùng sục, hơi nóng nhanh chóng lan rộng.

Gần như toàn bộ mặt sông đều bắt đầu bốc hơi nước, nếu không nhanh chóng tìm chỗ lên bờ, sẽ có kết cục y hệt Nhị Ma Tử kia.Lúc này quay trở lại đường hầm lúc vào đã không thể nữa rồi, nước bên đó là nhiệt độ cao nhất, gần như đã sôi sùng sục.

Hiện giờ chỉ có thể cắn răng thuận theo thủy đạo ngầm mà đi.

Nhìn hướng dòng nước chảy, trong lòng hối hận, vừa rồi khi xuống nước lẽ ra nên chọn hướng ngược dòng.

Như vậy dòng nước sẽ đẩy nước nóng sang hướng ngược lại, bây giờ mấy người và nước nóng cùng xuôi dòng, tranh tốc độ với nước trong nước, quả thực là chuyện đùa.Tuy nhiên sự việc đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác, tổng không thể đợi chết ở đây.

Trần Tiểu Đao ra hiệu với Lão Dương, một ngựa tiên phong bơi ở

phía trước nhất, mấy người phía sau đều theo hắn bơi qua.Nhờ tốc độ của dòng nước, Trần Tiểu Đao trong một chớp mắt đã lao vào mấy trăm mét, cảm giác nhiệt độ nước đã không còn tăng nữa, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu ngửa bơi đồng thời dùng đèn pin chiếu, nhìn thấy Lão Dương đang ra sức vẫy tay về phía mình, hét lớn vào hắn: "Dừng lại!

Dừng!

Phía trước…"Lão Dương còn chưa nói xong, đột nhiên bị thứ gì đó va phải, miệng bị ấn vào nước, mấy người phía sau không nghe thấy.

Chương 920

Lúc này Trần Tiểu Đao đã nghe thấy tiếng nước gầm rú từ phía sau truyền đến, quay đầu chiếu, chỉ thấy phía trước không xa nước bắn tung tóe, hóa ra là một vách đá lớn.

Dòng nước vàng đổ xuống từ vách đá, phía dưới vách đá là tiếng gầm rú như sấm, đây chắc chắn là một thác nước khổng lồ.Trần Tiểu Đao nhìn xuống một cái, phía dưới vô cùng sâu.

Nếu người bình thường cứ thế lao xuống, chắc chắn là chết không toàn thây.Lúc này Lão Dương lại thò đầu lên, hét lớn: "Tấp vào!

Tấp vào!"Trần Tiểu Đao lúc này mới phản ứng lại, vội vàng bơi về phía mép thủy đạo, dùng sức bám chặt lấy vách động, bị dòng nước cuốn đi ba bốn mét mới dừng lại được.Vừa định thở phào một hơi, đột nhiên Lương sư gia kia vừa kêu cứu vừa từ phía sau va vào.

Một cái liền xô Trần Tiểu Đao ra, hai người lăn lộn thành một cục trong nước.Đợi đến khi Trần Tiểu Đao lại thò đầu lên thì đã bị cuốn đến mép thác nước rồi.

Lúc này không còn thời gian và cách nào để ứng biến nữa.

Trần Tiểu Đao mò mẫm dưới nước một lúc, đột nhiên tóm được một sợi xích sắt.

Cắn răng lao qua ôm chặt lấy sợi xích sắt, cuối cùng đã dừng được thân thể ở mép thác nước.Nhìn xuống, hai chân đã lủng lẳng dưới vách đá, phía dưới tiếng nước cuồn cuộn, đen kịt một mảng, không biết cao bao nhiêu.

Trần Tiểu Đao vừa định leo lên, ai ngờ phía dưới lại có người đẩy chân hắn ra.

Hóa ra Lương sư gia đang treo trên một sợi xích sắt khác, chân Trần Tiểu Đao đang giẫm lên đầu ông ta.

Đá ông ta hai cước, vậy mà không đá ông ta rớt xuống, chỉ đá ông ta sang một bên.Vừa sờ sang bên cạnh, phát hiện dưới nước bốn phía vắt ngang rất nhiều sợi xích sắt, đan xen vào nhau, giống như một hàng rào chắn những thứ bị cuốn từ thượng nguồn xuống.

Chỉ có điều hiện giờ một số sợi xích sắt đã đứt, treo xuống từ thác nước, xuất hiện không ít khe hở.Lão Dương lúc này cũng trôi đến bên cạnh hắn, Trần Tiểu Đao mắt nhanh tay lẹ, lập tức nắm lấy tay lão, kéo lão đến bên cạnh mình.

Đồng thời Thái Thúc và lão bản mập kia cũng đều bám vào xích sắt ở phía bên kia mà dừng lại.Thi thể của Nhị Ma Tử trôi qua bên cạnh mấy người, xoay một vòng trên xích sắt, kẹt giữa hai sợi xích sắt.

Lão Dương vươn tay ra, lấy toàn bộ bật lửa và súng trong thắt lưng hắn qua.Lão Dương lấy được súng, không cần biết ba bảy hai mươi mốt, cố gắng thò đầu ra khỏi mặt nước liền muốn bắn Thái Thúc.

Trần Tiểu Đao vội vàng kéo lão lại: "Ngươi mẹ kiếp đang nghĩ gì vậy, trong nòng súng có nước, ngươi muốn nổ tung à!"Lão Dương hét lớn: "Bây giờ không xử lý bọn chúng, sẽ không còn cơ hội nữa."Trần Tiểu Đao một tay kéo lão lại, lớn tiếng kêu: "Ngươi bây giờ còn có tâm tư nghĩ cái này, mau nhìn phía trước!"Lão Dương quay đầu nhìn lại, phía trước một mảng hơi nước bốc lên nghi ngút, nước sôi đã đến rồi.

Sau mấy trăm mét làm mát, nước này không hề giảm nhiệt độ.

Cách mấy chục mét đã có thể cảm nhận được sóng nhiệt tràn đến.

Lão Dương nhìn dòng nước kia, khóc nói: "Mẹ kiếp, không ngờ tôi ăn thịt dê xiên lâu như vậy, hôm nay chính mình cũng phải bị xiên một lần rồi."Trần Tiểu Đao suy nghĩ nửa ngày, hiện giờ cách duy nhất, chính là thuận theo thác nước này mà lao xuống.

Nhưng phía dưới là hoàn cảnh gì mình căn bản không biết, nhìn độ cao này, chắc phải mấy trăm mét.

Cho dù là mình rơi xuống, e rằng cũng phải mất nửa cái mạng.

Dù sao lực va đập trên mặt nước là vô cùng lớn.

Còn Lão Dương bên cạnh, sau khi xuống từ độ cao này, vỡ nát thành thịt nát cũng đã coi là xương cốt lão chắc chắn rồi.

Không chừng còn thi cốt vô tồn.Ngay tại thời khắc nguy cấp này, Lương sư gia đang treo phía dưới hai người đột nhiên kêu lớn: "Tôi có cách!""Cách gì?

Mau nói!""Anh kéo tôi lên trước!" Lương sư gia hét lớn.

"Kéo lên tôi mới nói cho anh biết, nếu không chúng ta cùng chết!"Trần Tiểu Đao bị ông ta chi chi ngô ngô làm phiền không chịu nổi, một tay túm lấy cổ áo kéo ông ta lên.

"Mau nói!"Lương sư gia ôm chặt xích sắt, nhìn dòng nước sôi hùng dũng tràn đến, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt: "Nước nóng nổi trên mặt nước lạnh, chúng ta lặn xuống nước, đợi nước nóng phía trên trôi qua, nếu có thể nín thở chịu đựng qua đoạn thời gian đó thì vẫn còn một tia hy vọng sống sót!"Hiện giờ tình huống khẩn cấp, cũng không có thời gian nghĩ xem điều này rốt cuộc có khả thi hay không nữa.

Vội vàng ném gã thư sinh bại hoại này xuống dưới, sau đó kêu Lão Dương một cái rồi ùm một tiếng lặn xuống nước, kéo theo sợi xích sắt thẳng tắp đi xuống.Con sông ngầm này vô cùng sâu, hai

người cứ thế lặn xuống khoảng hai mét, cảm giác nhiệt độ bốn phía đã giảm đi rất nhiều, lập tức nín thở ngưng thần, chuẩn bị đợi luồng nhiệt phía trên đi qua.Lúc này, tay Lão Dương bên cạnh đột nhiên chạm phải một cục gì đó, hình như có thứ gì đang treo trên xích sắt.

Dùng đèn pin chiếu vào, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt cực kỳ dữ tợn xuất hiện phía sau xích sắt, sợ đến mức lão một hơi không giữ được suýt chút nữa hít nước vào phổi.Trên xích sắt dưới nước quấn một thi thể thối rữa, thịt trên người đã bị rữa nát, hai hốc mắt trợn trừng nhìn lão, trông đặc biệt dữ tợn.

Trần Tiểu Đao cũng ghé sát lại nhìn kỹ, phát hiện người này mặc một bộ áo khoác leo núi mùa đông, phía sau còn đeo một chiếc ba lô.Trông có vẻ là một nhà leo núi, không biết làm sao lại bị cuốn đến đây.

Dùng miệng ngậm đèn pin, lục soát trên người hắn một chút, phát hiện mấy cây bút dùng để viết, lại mở chiếc ba lô rơi bên cạnh xích sắt ra, bên trong có bảng vẽ và rất nhiều màu vẽ.

Tên này hẳn là một học sinh vẽ đã được lão đạo sĩ da đen trên xe thuyết phục, mấy năm trước bị mất tích trong núi.Thi thể hẳn là bị cuốn từ thượng nguồn xuống, kẹt lại ở đây, vậy thì thượng nguồn của con sông ngầm này hẳn là trên mặt đất, người này quả thực vận số không may, chết ở đây.

Lật qua lật lại đồ bên trong, tuy không có gì đặc biệt hữu dụng, dù sao ba lô của hai người cũng đã mất từ lâu rồi.

Những thứ lộn xộn này có còn hơn không, liền đeo chiếc ba lô này lên người mình.

Đến lúc đó, nước xung quanh càng lúc càng nóng, nước sôi đã ập tới, hai người lập tức cảm thấy toàn thân đau nhói.

Thế là họ cắn chặt răng, tiếp tục lặn xuống.

Nước sôi sùng sục bao vây lấy hai người, chỉ trong vài giây, Trần Tiểu Đao và Lão Dương lập tức nhận ra phương pháp của Lương sư gia không ổn.

Lượng nước sôi quá lớn, lặn xuống chỉ khác biệt ở chỗ là chín hoàn toàn hay chín bảy phần mà thôi.

Lão Dương bên cạnh lặn cùng bắt đầu la hét loạn xạ vì nóng, dùng sức đá Trần Tiểu Đao một cước.

Hắn chỉ tay về phía thác nước, ý bảo lặn không có tác dụng, nếu đã phải chết, chi bằng nhảy xuống cho sảng khoái!

Trong khoảnh khắc nguy cấp này, hiển nhiên đã không kịp suy nghĩ nhiều.

Đột nhiên một dòng nước sôi nóng hơn ập tới, hai người cắn răng, buông tay, cứ thế thuận theo dòng nước cuốn xuống vách đá.

Thác nước này cũng không biết sâu bao nhiêu, Trần Tiểu Đao trong lúc rơi lộn xộn cũng đã ngất lịm.

Không biết qua bao lâu, mơ mơ màng màng mở mắt, hắn phát hiện mình đang nằm trên đất, xung quanh một mảnh tối đen.

Sờ sờ cổ tay, chiếc đèn pin buộc trên đó đã không biết đi đâu mất.

Dưới thân là một tấm ván lạnh lẽo, bên cạnh hình như còn có tiếng nước chảy, không biết đây là nơi nào.

Trần Tiểu Đao hít một hơi thật sâu, ký ức bắt đầu từng chút một hiện lên trong đầu: thác nước, dòng suối nóng sùng sục, những thi thể trên xích sắt.

Bỗng một luồng sáng trắng lóe lên, cảnh tượng vừa rồi hiện rõ trong não hắn.

Vừa nãy hình như thuận theo dòng nước trực tiếp rơi xuống vách đá, sau đó liền rơi vào một hồ nước bên dưới.

Nước hồ lạnh buốt, khác một trời một vực so với dòng suối nóng.

Khoảnh khắc rơi xuống nước, hắn cảm thấy tai đột nhiên thông thoáng, sau đó thì không còn nhớ gì nữa.

Chắc là do lúc rơi xuống nước đã va phải thứ gì đó, khiến hắn ngất đi.

Từ độ cao vài trăm mét rơi xuống nước, nếu tư thế không đúng, thì không khác gì rơi xuống một tấm bê tông cả.

Trần Tiểu Đao lập tức sờ sờ quần áo trên người, vẫn còn rất ướt, xem ra cũng không xuống đây được bao lâu.

Tình huống này hẳn là sau khi xuống thì bị dòng nước cuốn đến chỗ này.

Hắn sờ soạng xung quanh, phát hiện không phải vậy, xung quanh hắn trong phạm vi một thước đều là những tấm ván gỗ thô ráp.

Chương 921

Dùng tay gõ gõ, phía sau là rỗng ruột.

Không gian nhỏ hẹp như vậy, chỉ có thể nằm xoay người, ngay cả ngẩng đầu hay vươn vai cũng không được.

Hắn chống lên phía trên, muốn xem độ dày của những tấm ván gỗ này, nhưng lại phát hiện tấm ván phía trên có thể di chuyển.

Dùng tay chống một cái, "cốp" một tiếng, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một tia sáng.

Trần Tiểu Đao chống đầu gối, nhẹ nhàng dịch tấm ván phía trên ra, ngồi dậy.

Vừa nhìn ra ngoài, không khỏi ngẩn người.

Nơi đây là một thạch thất bằng Hán Bạch Ngọc, bốn góc đều thắp đuốc, chiếu sáng rực rỡ xung quanh.

Hắn nhìn lên bảo đỉnh trên đầu, đó là hai con mãng xà đang tương hỗ triều quanh.

Mà chính hắn lại đang ngồi trong một cỗ quan tài, nắp quan tài bị hắn lật sang một bên.

Trần Tiểu Đao lúc này đầu óc đầy dấu hỏi, làm sao hắn lại hồ đồ đến mức ở trong quan tài được chứ.

Bước ra khỏi quan tài, quan sát xung quanh, trong lòng càng lúc càng kỳ quái.

Chất liệu Hán Bạch Ngọc, bảo đỉnh điêu khắc mãng xà, vô cùng quen thuộc.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn lập tức nhớ ra, nơi đây và mộ thất của Hải

Để Mộ hầu như giống hệt nhau.

Hắn đi lại một vòng quanh đó, phát hiện chuyện cổ quái còn chưa dừng lại ở đó.

Quần áo trên người hắn không biết từ lúc nào đã bị người khác thay, đổi thành một bộ đồ cao su giống như đồ lặn.

Rút bó đuốc ở góc tường, hắn bước ra khỏi cửa mộ thất này.

Bên ngoài là một lối đi, Trần Tiểu Đao vừa nhìn một cái, lập tức giật mình.

Lối đi thẳng tắp bằng Hán Bạch Ngọc, dẫn thẳng đến ba cánh cửa ngọc ở cuối đường, thật sự y hệt Hải Để Mộ!

Chuyện này là sao?

Sao lại quay về rồi?

Trần Tiểu Đao tóc gáy dựng đứng, tư duy bắt đầu hỗn loạn.

Nơi đây rốt cuộc là một mộ thất rất giống Hải Để Mộ, hay là hắn căn bản chưa từng ra khỏi Hải Để Mộ?

Nghĩ nửa ngày cũng không hiểu rốt cuộc đây là chuyện gì.

Trần Tiểu Đao dùng sức xoa xoa mặt, giơ cao bó đuốc, cẩn thận quan sát hoàn cảnh nơi đây, muốn tìm ra kẽ hở nào đó.

Nếu là một mộ thất tương tự, chắc chắn sẽ có thứ gì đó khác biệt.

Trên lối đi dựng một giàn gỗ, giống như giàn giáo xây tường vậy.

Phía trên lát ván gỗ, tạo thành một cây cầu đơn sơ để đi qua lối đi, có thể tránh kích hoạt cơ quan, không biết là ai đã dựng lên.

Trần Tiểu Đao lập tức trèo lên, đi đến phía đối diện của lối đi.

Ánh lửa từ cánh cửa ngọc của hậu điện sáng rực, hai phối điện hai bên một mảnh tối đen.

Lúc này Trần Tiểu Đao đột nhiên nhớ đến Lão Dương, hắn đã nhảy xuống cùng mình trên thác nước.

Ngay cả Trần Tiểu Đao rơi xuống hồ, hôn mê lâu như vậy, đến được nơi kỳ lạ này.

Lão Dương và mấy người kia sợ rằng đã trực tiếp rơi tan xác rồi.

Hắn dùng sức lắc lắc đầu, Lão Dương chắc hẳn không xui xẻo đến mức đó.

Trần Tiểu Đao vừa nghĩ vừa đi về phía cánh cửa có ánh lửa truyền ra.

Ánh lửa khá sáng, xuyên qua khe cửa ngọc phía dưới.

Đến trước cửa, ta nghe thấy bên trong có tiếng động truyền ra, khi ta áp tai vào cửa, nghe thấy một tiếng ho khan.

Tiếp đó, liền là một giọng nói: "Làm sao bây giờ?

Mở hay không mở quan tài?" Một giọng khác, nghe có vẻ rất khó xử: "Trá Cô Tiếu nói tạm thời không nên động vào đồ vật ở đây, chúng ta vẫn nên nghe theo lời hắn đi." Vừa nghe thấy giọng nói của hai người này, Trần Tiểu Đao liền sững sờ.

Người nói chuyện đầu tiên lại chính là giọng nói của Trần Mộc hóa thân.

Người nói thứ hai thì không nghe ra.

Hơn nữa bọn họ còn nhắc đến Trá Cô Tiếu, lẽ nào Trá Cô Tiếu cũng ở nơi này?

Và điều khiến hắn kinh ngạc còn ở phía sau, lúc này hắn lại nghe thấy giọng nói của người thứ ba.

Người đó nói: "Trá Cô Tiếu hiện tại còn đang ngủ mà, chúng ta chỉ mở ra xem một chút, thì có liên quan gì chứ, ta đứng về phía Tiểu

Trần.” Trần Tiểu Đao không hề hiểu cuộc đối thoại của bọn họ.

Nhưng người thứ ba kia, không nghi ngờ gì là một phụ nữ.

Nghe có vẻ, hình như là Trần Mộc muốn mở một cỗ quan tài, còn người kia thì do dự không quyết vì lời cảnh cáo của Trá Cô Tiếu.

Lúc này lại có một người phụ nữ đứng ra ủng hộ Trần Mộc.

Trần Tiểu Đao nhất thời cảm thấy mù mịt, lẽ nào Trần Mộc đã tìm được Trá Cô Tiếu rồi.

Trần Tiểu Đao vừa nghĩ, vừa ghé vào khe cửa, muốn xem ai đang nói chuyện bên trong.

Đáng tiếc từ khe cửa nhìn nửa ngày, phạm vi có thể nhìn thấy bên trong rất hạn chế.

Chỉ thấy bóng lưng một người phụ nữ, cũng mặc đồ lặn kiểu rất cũ.

Dáng người nhỏ nhắn, thắt một bím tóc dài.

Lúc này, đột nhiên truyền đến giọng nói của người thứ tư.

“Tề Vũ làm sao bây giờ?

Tên nhóc này cũng thật biết bày trò, không biết chạy đi đâu rồi, lẽ nào chúng ta cứ bỏ mặc hắn ở đây sao?”.

Nghe hắn nói vậy, Trần Tiểu Đao không khỏi ngây người.

Chương 922

Cái tên này, hình như cũng nghe Trá Cô Tiếu nói qua.

Đều là những người trong nhóm người phía trước đó.

Lúc này, người phụ nữ ở khe cửa di chuyển một bước, nhường ra một khoảng trống.

Trần Tiểu Đao thấy một người đàn ông đang đứng bên cạnh một cỗ quan tài màu đen, tay cầm xà beng, đang do dự điều gì, sau đó một người phụ nữ khác đi vào tầm mắt hắn.

Trần Tiểu Đao vừa nhìn thấy mặt cô ta, kinh ngạc đến mức suýt chút nữa làm rơi bó đuốc trong tay xuống đất.

Người phụ nữ này chính là Văn Cẩm.

Trước đây đã từng nhìn thấy trong ảnh của Trá Cô Tiếu.

Thế nhưng mấy chục năm đã trôi qua, sao có thể ngay cả dáng vẻ cũng không thay đổi chút nào.

Hắn đối với người phụ nữ này ấn tượng vô cùng sâu sắc, bởi vì đây là người phụ nữ duy nhất mà Trá Cô Tiếu luôn nhớ nhung.

Cho nên hắn tuyệt đối sẽ không nhầm lẫn.

Lúc này trong lòng Trần Tiểu Đao nghi hoặc đến cực điểm, hầu như muốn đẩy cửa xông vào.

Ngay lúc này, lại có một giọng nam xa lạ khác nói: "Tọa Hải Để Mộ này lớn như vậy, chúng ta muốn tìm được hắn thì nói dễ hơn làm, ta thấy thôi bỏ đi, chúng ta cứ dọc đường khắc dấu hiệu, hắn thấy rồi tự nhiên sẽ theo tới.

Tiểu Trương, chi bằng ngươi ra tay đi." Người đàn ông phía trước

gật đầu, giơ xà beng lên, chuẩn bị ra tay.

Hắn nhìn người đàn ông này chính là đoạn ký ức mà Trần Mộc hóa thân sở hữu.

Lúc này, đột nhiên từ phối thất bên trái, truyền đến một trận tiếng nước ầm ầm, làm mấy người giật mình.

Những người trong hậu điện đều quay đầu lại, người đàn ông kia hỏi: "Tiếng gì vậy, hình như là từ phòng bên cạnh truyền đến!" "Đi!

Đi xem thử!" Trần Mộc bỏ xà beng xuống, chạy về phía cửa.

Trần Tiểu Đao vội vàng quay người, trốn vào phối thất bên phải, đặt bó đuốc xuống dập tắt, hầu như cùng lúc đó liền thấy một đoàn người chạy ra khỏi hậu điện, xông vào cánh cửa ngọc một bên.

Tiếp đó liền có một người phụ nữ kinh hãi kêu lên: "Mau nhìn, ở đây có một hồ nước!" Trần Tiểu Đao trốn sau cửa, trong lòng vô cùng kinh ngạc, cảnh tượng vừa rồi, chẳng phải là những chuyện Trần Mộc đã miêu tả cho hắn, xảy ra sau khi Trá Cô Tiếu ngủ sao.

Thế nhưng sao mình lại dường như đang đích thân trải qua vậy, lẽ nào đây là ảo giác?

Hay là đã phát điên rồi?

Xung quanh lại trở về bóng tối, Trần Tiểu Đao hít thở sâu vài hơi, muốn đi châm lửa lại bó đuốc.

Lúc này, lại có một người khác cầm đuốc lửa xuất hiện trong tầm mắt.

Người đó từ trên cầu tạm trên lối đi bước xuống, lén lút trốn sau cánh cửa ngọc của phối thất bên trái.

Nhìn vào bên trong, Trần Tiểu Đao đi tới xem, liền phát hiện đó là Trá Cô Tiếu thời trẻ.

Hắn ta hình như vô cùng phiền não, lông mày nhíu chặt.

Một lúc sau, giọng nói của Trần Mộc và những người kia dần dần xa đi, chắc hẳn đang đi vào cầu thang xoắn ốc trong hồ.

Trá Cô Tiếu thổi tắt đuốc lửa, lách mình vào bên trong cánh cửa ngọc.

Trần Tiểu Đao nhìn mà tim đập chân run, lúc này bất kể mình đang ở trong ảo giác hay mơ, vội vàng đi theo.

Vừa áp sát cửa phối thất bên trái, định lén nhìn vào bên trong, bỗng nhiên trước mắt lóe lên, Trá Cô Tiếu đột nhiên lại từ trong cửa bước ra, một tay tóm chặt cổ hắn, khẽ nói: "Thì ra là ngươi theo dõi ta!" Nói xong đột nhiên tay siết chặt, ghì chặt yết hầu Trần Tiểu Đao.

Trong tình thế cấp bách, Trần Tiểu Đao muốn hét lớn.

Hắn nghĩ là do xung quanh quá tối, nên Trá Cô Tiếu nhất thời không nhận ra hắn.

Thế nhưng làm thế nào cũng không kêu thành tiếng được, chỉ có thể liều mạng gạt tay hắn, muốn tách những ngón tay ra.

Gạt mãi gạt mãi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói: "Tiểu Đao, tỉnh dậy đi, ngươi có phải gặp ác mộng không?" Trần Tiểu Đao giật mình, đột nhiên trước mắt tối sầm, phát hiện mọi thứ xung quanh đột nhiên biến mất, trước mắt mông lung, Lão Dương đang lay hắn.

Thì ra là một giấc mơ, Trần Tiểu Đao cười khổ một tiếng, sờ sờ cổ ngồi dậy.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện mình đang nằm trên một bãi đá, bên cạnh là một hồ nước.

Tiếng thác nước ầm ầm vẫn rất lớn, nhưng lại không nhìn thấy vị trí của thác nước.

Trên bãi đá thắp lửa trại.

Lão Dương đang đỡ hắn hỏi có sao không.

Trần Tiểu Đao xua tay nói không sao, sau đó dùng sức véo véo sống mũi mình, trong lòng vô cùng kỳ lạ.

Sao mình lại có một giấc mơ kỳ quái như vậy, lẽ nào thật sự là ngày nghĩ gì đêm mơ nấy.

Lão Dương đưa ấm nước cho Trần Tiểu Đao, hắn uống một ngụm nước, nhìn xung quanh, khàn giọng hỏi hắn: "Đây là nơi nào?

Vừa rồi từ nơi cao như vậy rơi xuống, sao ngươi không hề hấn gì." Lão Dương nói: "Đây là rìa hồ nước dưới thác, thác nước ở ngay đó." "Vừa rồi khi xuống may mà ngươi bám lấy ta, nhờ có ngươi ở dưới nên ta mới không bị ngã chết.

Ngươi vừa nãy rơi xuống nước thì bị ngất đi.

Lão tử ghì chặt ngươi nên ngươi mới không bị dòng chảy rối loạn dưới thác cuốn đi, chúng ta coi như huề nhau rồi, ta bây giờ ngay cả sức bú sữa cũng không còn." Lão Dương nói với vẻ sợ hãi còn sót lại.

Thì ra Trần Tiểu Đao vừa rồi rơi xuống mặt nước trước, nên mới ngất đi.

Lão Dương nếu không thì đã trực tiếp rơi nát thành thịt bùn rồi.

Trần Tiểu Đao chửi một tiếng, cố gắng đứng dậy, phát hiện mình cũng không có gì đáng ngại lớn.

Khó khăn đi vài bước, hắn nhìn quanh.

Ánh lửa trại chiếu sáng ra, bãi đá hai người đang ở không lớn, hình bán nguyệt.

Hồ nước đen ngòm một bên có diện tích khổng lồ, vô số thạch nhũ to như đùi người rủ xuống mặt nước, tạo thành các loại hình dạng cột

đá.

Và xung quanh hồ nước có vài hang động, cái lớn như hang voi, cái nhỏ như đường chuột, cái nào cũng sâu không thấy đáy.

Có cái ở trên mực nước, có cái ở dưới, nước sông ngầm từ bên trong đổ vào và chảy ra, là một hồ ngầm trong hang động karst điển hình.

Hoàn cảnh địa lý như thế này, thông thường được hình thành trong thời kỳ băng hà thứ tư.

Cần trải qua hàng vạn năm dần dần mở rộng thông suốt mới đạt được quy mô hiện tại.

Chương 923

Lịch sử của những hang động này đã xa xưa hơn lịch sử của loài người rồi.

Không ngờ trong Thiên Môn Sơn, lại có một nơi như vậy.

Trên bãi cạn, ngoài hai người ra, còn có rất nhiều cành cây khô và tạp vật khác.

Lão Dương đã vớt lên phơi khô, đống lửa trại đó chính là dùng những thứ này đốt lên.

Hồ nước lạnh buốt, nếu không có đống lửa trại này, e rằng hai người đã bị đóng băng rồi.

Trần Tiểu Đao nhớ đến Thái thúc và những người khác, hỏi Lão Dương: "Tình hình mấy người khác thế nào rồi?" Lão Dương nói: "Mấy tên rùa đen đó e rằng không may mắn như chúng ta, lúc xuống nước đã không thấy bọn họ, không biết có nhảy xuống không, ta nghĩ nếu bọn họ cũng như chúng ta, thì không bị cuốn đến chỗ khác, thì cũng đã chết chìm rồi." Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp.

"Nhưng tình hình của chúng ta cũng không ổn lắm, trang bị mất hết rồi, cũng không biết tiếp theo nên đi thế nào, ngươi nhìn nơi đây có rất nhiều ngã rẽ, loại hang động này lại nổi tiếng phức tạp, giống như mê cung, đi lại vô cùng khó khăn." Trần Tiểu Đao đếm một chút, những hang động có thể đi lại trên mặt nước có thể nhìn thấy đại khái có bảy tám cái.

Còn trong bóng tối thì càng nhiều hơn, hắn liền nói với Lão Dương: "Vừa rồi nghe tên mập Đông Quảng kia nói, muốn đi qua khu vực hang động này, nhất định phải tìm thấy sợi xích sắt mà người tiên dân thời cổ dùng để dẫn đường, sợi xích sắt này bị chôn vùi dưới

nước, một đầu ở cuối mật đạo, đầu còn lại chắc hẳn là ở trong hồ nước này, nếu có thể sờ thấy, thì có thể theo nó mà tiến vào phúc địa của cổ mộ." Lão Dương nhíu mày suy nghĩ một lát, nói: "Nói đến xích sắt, ta nhớ ra một chuyện.

Ngươi có biết, khoảnh khắc ta rơi từ trên xuống, ta vẫn còn tỉnh táo, lập tức bị cắm sâu vào nước ít nhất sáu bảy mét, dưới đáy nước mẹ kiếp toàn là những tượng đá người đất nung mà chúng ta vừa thấy trong con đường đá!" "Lúc đó trong thoáng chốc, ta hình như thật sự thấy có một sợi xích sắt nằm ngang dưới nước, nhưng ta nói cho ngươi biết, sợi xích sắt này không phải dẫn đến những hang động này, mà là cắm thẳng vào dòng chảy hỗn loạn dưới thác nước." Trần Tiểu Đao nghe xong ngẩn người, điều này căn bản không thể nào.

Nếu là như vậy, thì lối vào cổ mộ, chẳng lẽ lại ở phía sau thác nước, ẩn mình trong dòng chảy xiết.

Nghe tiếng thác nước ầm ầm không xa, nhớ lại cảnh tượng hai người rơi xuống lúc nãy, bỗng nhiên trong lòng lóe lên một tia linh quang, hắn nói với Lão Dương: "Vậy thì càng không sai rồi, hơn nữa nếu ta đoán không lầm, tòa cổ mộ này có lẽ không phải được xây dựng ở 'dương thế' của chúng ta, mà là ẩn mình trong âm phủ địa phủ…" Lão Dương nghe Trần Tiểu Đao nói vậy, trực tiếp đóng băng não.

Bị ngữ khí âm u của Trần Tiểu Đao làm giật mình, hắn khẽ hỏi: "Ngươi nói bậy bạ gì vậy, sao có thể có chuyện như thế." Trần Tiểu Đao lắc đầu hỏi: "Ngươi còn nhớ không, chuyện Lão Lưu đầu trong thôn nói với chúng ta về truyền thuyết Hoàng Tuyền Bộc Bố và âm binh vạn mã bôn đằng trong núi mà vị đạo sĩ Thanh triều kia đã kể?" Lão Dương gật đầu nói: "Đương nhiên nhớ, nói là trong Thiên Môn Sơn có một Hoàng Tuyền Bộc Bố, con thác này chính là thông đạo giữa hai giới âm dương, lúc đó ngươi chẳng phải nói đây là mê tín

sao?" "Không, bây giờ xem ra đây không phải mê tín, là chúng ta đã lĩnh hội sai ý của người xưa.

Ngươi hồi tưởng lại xem, con thác chúng ta vừa rơi xuống, vì có suối nước nóng dưới nước, dòng nước thác hiện ra một màu vàng kỳ dị, nếu ta đoán không lầm, đó chính là cái gọi là Hoàng Tuyền Bộc Bố." Lão Dương suy nghĩ một lát, nói: "Hình như có chút giống, nhưng không thể nào, chỉ có những người từng vào trong núi, nhìn thấy nơi đây, mới có thể biết chuyện về thác nước, nhưng hoàn cảnh ở đây phức tạp, không phải người bình thường có thể vào được." Nói đến đây, chính hắn cũng đã nhận ra điều gì đó, kêu lên: "Ta sát, vậy vị tiên sinh phong thủy thời Thanh triều trong truyền thuyết đó, chẳng lẽ là đồng nghiệp của chúng ta?" Trần Tiểu Đao gật đầu đồng ý, khen ngợi: "Tổng cộng cũng còn có chút năng lực suy luận." Lão Dương phấn khởi lên, nói: "Vậy thì nói xuôi rồi, ngươi nghĩ phần lớn truyền thuyết âm binh, cũng lưu truyền vào thời Thanh triều, có khi nào chính là từ mấy vị tiên sinh phong thủy này cố ý truyền bá ra ngoài không?" "Điều đó rất có thể, nhưng chúng ta hiện tại không cần bận tâm đến tầng này, ngươi hãy hồi tưởng lại, trong truyền thuyết còn có một cách nói khác, đó là 'Hoàng Tuyền Bộc Bố là thông đạo của hai giới âm dương'." "Ngươi nghĩ xích sắt thông đến sau thác nước, vậy phía sau thác nước chắc chắn có thông đạo dẫn đến cổ mộ, nói như vậy, cổ mộ kia chẳng phải là ở âm phủ địa phủ sao?" Lão Dương mặt mày khó coi, nói: "Không phải chứ, ngươi đừng dọa ta, nếu bên trong đó thật sự là âm phủ địa phủ, vậy chúng ta vào đó chẳng phải chết chắc rồi?" Trần Tiểu Đao chửi hắn một tiếng, nói: "Ta dựa, ngươi còn tin thật sao, ngươi nghĩ mấy vị tiên sinh phong thủy kia đã là đồng nghiệp của chúng ta, lời họ nói không thể đáng tin đến vậy được." "Ta cảm thấy có hai khả năng, thứ nhất, đây có thể là một ám ngữ lúc bấy giờ, ý là, con thác này chính là thông đạo giữa cổ mộ và thế giới hiện thực; thứ hai, hoặc là họ đã nhìn thấy cảnh tượng gì đó trong hang động

phía sau thác nước, khiến họ lầm tưởng rằng, họ đã đến âm phủ địa phủ." Trần Tiểu Đao ngừng một lát, lại nói: "Nếu là khả năng thứ hai, vậy chúng ta có thể phải chuẩn bị tâm lý, bên trong này e rằng có cảnh tượng gì đó kinh khủng…" Lão Dương trầm mặc, mãi lâu sau mới nói: "Hay là chúng ta quay về đi…" Trần Tiểu Đao lắc đầu, khó khăn lắm mới đến được đây, không vào xem thì quá đáng tiếc.

Hơn nữa, thác nước này hùng vĩ như vậy, rất khó để leo lên, các hang động xung quanh lại là nơi cửu tử nhất sinh.

Bây giờ chỉ có đến được cổ mộ, sau đó mới tìm cách thoát ra, mới là lựa chọn sáng suốt.

Lão Dương thấy không thuyết phục được Trần Tiểu Đao, đành phải nghe theo hắn.

Hai người vừa nghỉ ngơi, vừa bắt đầu kiểm tra trang bị, xem còn lại bao nhiêu thứ.

Về vũ khí, trên người hai người vẫn còn xà beng và khẩu súng lục Tokarev mà Lão Dương lấy từ Nhị Mã Tử, hỏa lực hẳn là không thành vấn đề.

Các mặt khác, Trần Tiểu Đao mở ba lô lấy từ thi thể dưới nước ra.

Trong ba lô tìm thấy một ít đồ hộp thực phẩm không biết có hết hạn hay không, rượu trắng, bình nước, găng tay.

Còn có một lượng lớn bút vẽ và màu sơn dầu.

Lão Dương thấy những thứ này đều vô dụng, muốn vứt chúng đi.

Trần Tiểu Đao xua xua tay, ý bảo giữ lại hết.

Rượu trắng có thể chống lạnh, màu vẽ có thể dùng để đánh dấu đường đi, găng tay cũng có ích.

Hai người bây giờ không có gì cả, vẫn nên giữ lại hết đề phòng vạn nhất.

Sau khi chỉnh đốn lại, hai người phát hiện điều khó khăn nhất là không có dụng cụ chiếu sáng.

Đèn pin của Lão Dương đã hoàn toàn hết điện, của Trần Tiểu Đao cũng không biết rơi đi đâu mất rồi.

Nếu phải cầm đuốc đi bơi, vậy thì thật tệ rồi.

Lão Dương kéo khẩu súng lên phía trước, nhìn xung quanh bóng tối, nói: "Chỉ có một cách thôi, chúng ta chất củi này lại, đốt lửa lớn lên, sau đó lợi dụng ánh lửa mà bơi qua, như vậy cho dù không bơi đến được, cũng có thể bơi ngược lại theo ánh lửa, ngươi thấy thế nào." Trần Tiểu Đao suy nghĩ một lát, biết đây là cách khả thi duy nhất, nói: "Được thôi, vậy chúng ta cứ đánh cược một phen." Hai người cởi quần áo, nhét tất cả vào ba lô, sau đó dùng găng tay và gậy gỗ làm mấy cái đuốc ngắn.

Đầu tiên đặt vào lớp chống nước của ba lô, sau đó đốt lửa lớn.

Sau khi làm ấm cơ thể, họ nhảy xuống nước, bắt đầu bơi về phía thác nước theo tiếng nước.

Dưới nước lạnh vô cùng.

Trần Tiểu Đao thì còn có thể chịu đựng được, nhưng Lão Dương bơi vài cái sau đó liền cảm thấy toàn bộ nhiệt lượng trên người mình đều bị hút đi hết.

May mà khoảng thời gian này liên tục ăn uống linh đình, cơ thể có chút phát phì, không đến mức lập tức bị đóng băng.

Hai người bơi trong nước khoảng năm phút, tiếng nước dần dần càng lúc càng lớn.

Hai người dừng lại, vừa nổi trên mặt nước, vừa lắng nghe động tĩnh xung quanh, muốn phán đoán rõ phương hướng xung quanh rồi mới tiếp tục bơi.

Lúc này ở gần hai người, đột nhiên có thứ gì đó trên mặt nước đột nhiên lướt qua một cái.

Hai người vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng đã cách đống lửa quá xa, nhất thời không nhìn rõ đó là thứ gì.

Lão Dương lập tức rút khẩu súng lục ra, vẩy nước trong nòng súng trên mặt nước, giơ cao hết cỡ, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Tiểu Đao, ở đây chắc không có loại cá quỷ đó chứ?" Trần Tiểu Đao cũng không dám lơ là.

Nơi đây nếu thật sự có loại cá ăn thịt người đó, hai người chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Vừa định nói không có, cách đó không xa lập tức lại truyền đến một tiếng nước, vô cùng rõ ràng.

Trần Tiểu Đao lập tức cảm thấy một trận bất an.

"Ta cũng không biết, bất kể có hay không, chúng ta vẫn mau chóng bơi tiếp đi, loại cá này sợ ồn ào, chúng ta càng đến gần thác nước càng an toàn." Việc không nên chậm trễ, hai người lập tức vung hai tay, tiếp tục bơi về phía thác nước.

Lúc này ánh lửa phía sau càng lúc càng yếu ớt, cho đến khi biến thành một chấm nhỏ.

Nhưng hai người đành phải cứng đầu trong bóng tối vừa hô ứng vừa tiến lên.

Không lâu sau, dòng nước dần dần chảy xiết, đến gần khu vực nước lạnh của thác nước.

Hai người chỉ có thể tăng cường lực độ, nhưng tốc độ lại càng lúc càng chậm, việc bơi lội bắt đầu trở nên khó khăn.

Lão Dương cắn chặt răng muốn lặn xuống phía trước, mấy lần đều không thành công.

Thể lực từng chút một tiêu hao, nhìn thấy sắp bị dòng nước cuốn trở lại, Lão Dương nóng như lửa đốt.

Lúc này Trần Tiểu Đao hét lớn, bơi như vậy tuyệt đối không thể vượt qua được, phía trước là khu vực dòng chảy hỗn loạn do nước thác rơi xuống tạo thành, bên trong toàn là những xoáy nước lớn nhỏ.

Muốn vượt qua, nhất định phải bám sát đáy hồ, từng chút một lặn qua dưới dòng chảy hỗn loạn.

Nói xong Trần Tiểu Đao lập tức lặn xuống nước, thoắt cái liền biến mất.

Lão Dương cũng theo hắn lặn xuống, chống chọi với dòng chảy xiết tiến lên liều mạng mấy mét, xuống đến đáy hồ.

Xuống dưới đó, hai người nhìn thấy dưới đáy nước phía trước, lại có một tia sáng trắng mờ ảo.

Chương 924

Trần Tiểu Đao lập tức nhìn ra, đó là chiếc đèn pin chống nước mang theo trước đó.

Hai người vội vàng dồn một hơi sức bơi về phía nó.

Dưới đáy hồ không có bất kỳ sinh vật nào, nơi ánh sáng trắng chiếu tới, một lượng lớn tượng đá người đất nung xếp ngay ngắn dưới đó.

Trên đầu những tượng này đã thối rữa thành đầu lâu xương trắng, có cái đã rụng, có cái còn dính chặt trên cổ tượng đá.

Giữa hồ nước, hình như còn có một đài đá, phía trên mặt nước hình như còn có một thi thể được bọc vải trắng nổi lềnh bềnh.

Hiện tại việc cấp bách nhất, chính là tiến lên lấy chiếc đèn pin.

Hắn đơn giản nhìn lướt qua những thứ xung quanh, rồi không quan tâm nữa, trực tiếp bơi về phía chiếc đèn pin.

Ngay khi sắp tới nơi, bỗng nhiên phía sau một dòng nước ập tới.

Trần Tiểu Đao biết không ổn, lập tức cảnh giác, nhưng không ngờ lại có thứ gì đó dùng sức va vào hắn.

Trước mắt một bóng trắng lóe qua, va vào tay hắn, Trần Tiểu Đao đang bám vào tượng đá nhất thời không giữ được sức, buông tay ra, người lập tức nổi lên trên.

Trong lòng kêu to không ổn, trong khoảnh khắc đã bị cuốn vào trung tâm dòng chảy hỗn loạn phía trên.

Lực đẩy phía trước đột nhiên thay đổi hướng, đẩy hắn về phía bên cạnh.

Bị dòng nước cuốn xoay mấy vòng, hắn liền không thể kiểm soát được tư thế của mình nữa.

Trong sự hỗn loạn không biết bị cuốn bao nhiêu vòng, chỉ cảm thấy mấy lần nhìn thấy trước mắt có một bóng trắng lóe qua, nhưng đều không nhìn rõ đó là thứ gì.

Trong nước không biết qua bao lâu, đúng lúc sắp thiếu dưỡng khí.

Trần Tiểu Đao đột nhiên lưng va vào một thứ gì đó.

Quay đầu túm lấy, lại chính là sợi xích sắt mà Lão Dương vừa nói.

Bây giờ cũng không rảnh để đi lấy chiếc đèn pin kia nữa, Trần Tiểu Đao kéo sợi xích sắt, dùng sức bám về phía cuối sợi xích.

Mấy cái liền đến ngay phía dưới thác nước, nhưng khí đã đến cực hạn.

Chỉ cảm thấy một lực ngàn cân từ trên đầu đổ xuống, chỉ đẩy hắn xuống đáy hồ, bám chưa đầy hai mét đã không thể nhúc nhích được nữa.

Lão Dương từ phía sau chạy lên, một tay nắm lấy tay Trần Tiểu Đao, kéo lên.

Hai người vừa kéo xích sắt, vừa đạp loạn xạ vào những tượng đá người, cuối cùng cũng vượt qua được khu vực dưới thác nước.

Hai người lập tức nổi lên mặt nước, thở hổn hển, trước mắt trực tiếp choáng váng.

Xung quanh tối đen, chỉ nghe tiếng thở hổn hển của Lão Dương, hắn ho khan vài cái, hỏi: “Không sao chứ?

Chúng ta hình như đã qua rồi.” Trần Tiểu Đao cũng ho khan vài tiếng coi như đáp lại, nói: “Mau đốt lửa lên xem thử, hồ nước này không ổn lắm, trong nước e rằng có thứ không sạch sẽ.” Lão Dương

khụ khụ bật lửa, muốn nhìn hoàn cảnh xung quanh, nhưng xung quanh nước bắn tung tóe quá lớn, lửa vừa châm lên liền tắt.

Hai người chỉ có thể mò mẫm bơi vào bên trong, bỗng nhiên, lại nghe thấy tiếng nước từ bên ngoài thác nước.

Lần này cách rất gần, nghe có vẻ như có thứ gì đó bơi qua ở cách đó hai ba mét.

"Cẩn thận một chút!" Trần Tiểu Đao nhớ đến bóng trắng va vào hắn dưới nước, lập tức căng thẳng, nói với Lão Dương: "Gần đây hình như có thứ gì đó…" Lời còn chưa nói xong, hắn đột nhiên cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo nhớp nháp, chợt đặt lên vai hắn.

Trần Tiểu Đao vô cùng nghi hoặc, trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc đây là thứ gì, lẽ nào là những tượng đá người dưới nước sống lại rồi.

Trong nước hắn lộn một vòng, một cước liền đá vào người thứ phía sau, đá văng nó ra.

Sau đó Trần Tiểu Đao mạnh mẽ nhô lên mặt nước, hét lớn vào Lão Dương: "Dưới nước có quỷ!

Lấy vũ khí ra, mau!" Lão Dương đã bật hộp quẹt, vội quay lại chiếu cho Trần Tiểu Đao.

Không chiếu thì không sao, vừa chiếu xong, cả hai người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Chỉ thấy dưới mặt nước phía sau, một cái đầu người trắng bệch nổi lên, đang nhìn chằm chằm hai người, lộ ra một biểu cảm hung tợn.

Hai người đạp lùi mấy cái, Lão Dương hoảng loạn muốn rút súng nhưng không tài nào rút ra được.

Cái đầu người kia lật tròng trắng mắt, môi mấp máy, hình như nói

một câu gì đó.

Rồi đột nhiên lao về phía Trần Tiểu Đao.

Hắn muốn bỏ chạy, nhưng phát hiện không còn đường nào để trốn thoát, cái đầu người kia lập tức đè lên người hắn.

Vật thể không rõ kia liền ôm chặt lấy Trần Tiểu Đao.

Trong sự hỗn loạn tột độ, Trần Tiểu Đao nghe thấy cái đầu đó nói rõ ràng bên tai mình một câu: "Cứu... mạng..." Trần Tiểu Đao nghe xong thì sững sờ, thầm nghĩ thủy quỷ sao có thể kêu cứu mạng.

Dưới ánh sáng yếu ớt của hộp quẹt, hắn giữ cho cái đầu người kia thẳng lại, vạch tóc ra nhìn.

Đây đâu phải là thủy quỷ gì, rõ ràng là Lương sư gia trong nhóm người kia.

Người này đã kiệt sức, hai mắt trắng bệch, gần như muốn ngất đi.

Chẳng trách sắc mặt lại trắng bệch đến vậy.

Trần Tiểu Đao suy nghĩ một chút, vội vàng đẩy hắn ra phía sau, kéo hắn lên khỏi mặt nước, rồi kêu Lão Dương đến giúp.

Lão Dương đến gần nhìn, lập tức cũng nhận ra hắn, thắc mắc hỏi: "Mẹ kiếp, thằng này sao lại ở đây?

Nó vào bằng cách nào?" Trần Tiểu Đao nói với Lão Dương: "Gia hỏa này có lẽ lạc đàn, không dám hành động một mình, nên cứ theo dõi chúng ta bên cạnh.

Thấy chúng ta xuống nước, hắn tưởng chúng ta tìm được đường ra nên cũng xuống nước đi theo, nhưng hắn không ngờ chúng ta xuống nước là để đi đến nơi nguy hiểm như vậy." Tiếng nước mà họ nghe thấy suốt đường đi ban nãy, có lẽ chính là tiếng hắn đi theo hai người mà phát ra.

Lương sư gia vẫn còn đeo ba lô, đã ngấm đầy nước, kéo hắn cứ chìm thẳng xuống nước.

Lão Dương vội vàng cởi ba lô khỏi người hắn, hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta làm gì với hắn?

Tên này là người của bọn chúng, mang theo có phiền phức không?" Trần Tiểu Đao cũng cảm thấy đau đầu, nhưng phiền phức thì cũng phải mang theo, dù sao cũng không thể dìm chết người ở đây, hắn nói: "Bây giờ cũng hết cách rồi, trước tìm một chỗ lên bờ, sau này hẵng xử lý hắn." Hai người điều chỉnh tư thế, bơi vào trong vài mét, dưới nước liền xuất hiện một bậc thang đá rộng lớn.

Bậc thang từ dưới đáy nước mười bậc lên đến mười mấy bậc cao hơn mặt nước.

Hai người kéo Lương sư gia chậm rãi tiến đến, rồi bước lên bậc thang rời khỏi mặt nước.

Trần Tiểu Đao mệt mỏi rã rời, lập tức mềm nhũn đổ gục trên bậc thang, thở hổn hển.

Chương 925

Lão Dương bên cạnh vô cùng phấn khích, lấy ra cây đuốc đã chuẩn bị sẵn, đổ rượu trắng lên, châm lửa chiếu sáng, lập tức bốn phía sáng rực.

Quay đầu nhìn xung quanh, hóa ra cái gọi là lối vào địa phủ này, cũng chỉ là một hang động ẩn sau thác nước.

Hang động không lớn không nhỏ, dường như cũng là hình thành tự nhiên, nhưng có một số chỗ có dấu vết con người đã tu sửa.

Phía trên bậc thang là một đài đá vân xanh, bốn phía đài đá có bốn cây cột đá, trên đó khắc đầy hoa văn chim thú.

Giữa đài đá đặt một vật khí bằng đồng kỳ lạ và cao lớn, trông giống như một chiếc bình hồ lô lớn.

Cao hơn hai mét, gỉ sét loang lổ, trên đó toàn là hình vẽ song thân xà và các hoạt động tế tự.

Đây là một tế đàn, Xà tộc trọng tế tự không trọng táng chế, sự xuất hiện của vật này, xem ra quả thực đã vô cùng gần với cổ mộ rồi.

Bước lên đài đá, đặt hành lý và Lương sư gia xuống đất, rồi đi đến mặt khác của đài đá để quan sát.

Ở đó có một bậc thang đá rộng mười người, uốn lượn liên tục dẫn xuống sâu bên trong hang động.

Có đến hơn trăm bậc, ánh sáng đuốc không chiếu tới đáy, không thể biết bên dưới là gì.

"Nếu đây là lối vào địa phủ, thì đây chính là Quỷ Môn Quan rồi, bên dưới e rằng chính là Thập Bát Tầng Địa Ngục, ngươi có sợ không?" Lão Dương chỉ vào Lương sư gia bên cạnh, nói: "Sợ cái quái

gì, ta hận không thể nhanh chóng xuống dưới, nhưng còn gia hỏa này thì sao?" Lối vào cổ mộ đã gần đến thế, hai người đều không kìm được muốn lập tức xuống xem.

Nhưng vướng bận Lương sư gia cái cục nợ này, lại không thể bỏ mặc hắn, đành phải làm cho hắn tỉnh lại đã rồi nói tiếp.

Hai người cởi quần áo ướt của hắn, rồi đổ cho hắn hai ngụm rượu trắng, sắc mặt hắn nhanh chóng dịu đi.

Lão Dương vạch mắt hắn ra nhìn, hỏi: "Này, nói được không?" Lương sư gia đã dần dần hồi phục ý thức, biết mình đã rơi vào tay hai người, bất đắc dĩ gật đầu, ho khan một tiếng.

Lão Dương nói: "Ngươi đừng sợ, chúng ta không giống đám người kia của ngươi, chúng ta sẽ không làm gì ngươi.

Nhưng chúng ta cũng phải đảm bảo an toàn cho mình, ngươi thành thật một chút, chúng ta sẽ đưa ngươi đi tiếp, nếu không ta sẽ trực tiếp bắn chết ngươi, ngươi hiểu không?" Lương sư gia lại gật đầu, há miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không thốt nên lời.

Lão Dương lại đổ thêm mấy ngụm rượu vào miệng hắn, khiến hắn ho khan dữ dội, rồi lại rút dây lưng ra, trói chặt tay hắn lại, nói với Trần Tiểu Đao: "Ta vẫn không yên tâm, những người này ai cũng là bọn liều mạng, cứ trói hắn lại trước đã." Lương sư gia thực sự không còn sức lực chống cự, mặc cho Lão Dương trói mình lại.

Thấy hắn chắc không có vấn đề gì nữa, họ đỡ hắn dậy, để hắn đi đầu, ba người đi đến mặt khác của đài đá, bước xuống bậc thang.

Thông thường, Xà quốc không giỏi về cơ quan và xảo thuật.

Nhưng vì thận trọng, ba người vẫn mất rất nhiều thời gian để đi hết hơn trăm bậc thang này, cuối cùng, phía trước xuất hiện một mặt đất bằng phẳng, chúng ta đã đến đáy bậc thang.

Đáy bậc thang là một dầm đá màu đen nhô ra, qua đó, là một vách đá.

Địa hình kiểu này, có thể là do mạch đá nơi có đường nước ngầm là một cấu trúc bậc thang đi xuống.

Một số nơi đã xảy ra vận động địa chất, tạo thành một loạt các đứt gãy mà hình thành.

Bên dưới vách đá là một vùng tối đen như mực, không thấy rõ cao bao nhiêu, có gì.

Đến đây thì hai người lo lắng rồi, nếu có đèn pin thì còn đỡ, bây giờ chỉ có một ngọn đuốc nhỏ, làm sao chiếu sáng được những gì bên dưới.

Lão Dương hỏi làm sao bây giờ, có nên ném ngọn đuốc xuống không.

Trần Tiểu Đao lập tức ngăn hắn lại, đuốc xuống rồi thì mấy người cũng không xuống được.

Lúc này, Lương sư gia yếu ớt nói: "Hai vị, trong... trong túi của tại hạ có súng tín hiệu..." Lão Dương vội vàng sờ vào túi hắn, quả nhiên sờ ra một khẩu súng tín hiệu, nhìn Lương sư gia, kinh ngạc nói: "Ấy, ngươi cũng được phết đấy, hợp tác ghê." Trần Tiểu Đao kiểm tra một chút, súng tín hiệu không có vấn đề gì, kéo chốt an toàn, rồi chĩa vào phía trên vách đá "phanh" một tiếng bắn ra một viên đạn tín hiệu.

Ánh sáng chói lọi lóe lên, chiếu sáng một vùng rộng lớn, trong khoảnh khắc, toàn bộ hang động rõ ràng hiện ra trước mặt mấy người.

Mấy người theo ánh sáng nhìn xuống, cả ba người đều đơ người ra.

Lúc đầu, còn chưa ý thức được mình nhìn thấy cái gì, đợi đến khi

hiểu ra, mọi người lập tức choáng váng, há to miệng, gần như không dám tin vào mắt mình.

Lương sư gia vốn đã yếu ớt, nhìn thấy tình hình bên dưới, đã sớm mềm nhũn ngã xuống đất, suýt nữa thì rơi xuống.

Lão Dương cũng mặt mày tái mét, vô thức lùi lại một bước.

Dưới vách đá mười mấy trượng là một hang động lớn tự nhiên.

Bên trong chất đầy những thứ khô như củi, nhìn kỹ thì có thể biết đó toàn là xương cốt, chồng chất lên nhau, có chỗ còn chất thành mấy tầng, ước chừng có đến vạn bộ.

"Đây...

đây là nơi nào!" Trần Tiểu Đao kinh ngạc thốt lên.

"Trời ạ, đây không phải vạn nhân khanh sao?" Chẳng trách mấy vị phong thủy tiên sinh kia lại nói mình nhìn thấy âm gian, cảnh tượng này quá chấn động lòng người.

Bất cứ ai nhìn thấy, cũng đều khẳng định cho rằng đó là tình hình trong địa ngục!

Nhưng, không biết vì sao, Trần Tiểu Đao cảm thấy cảnh tượng trước mắt này hình như rất quen thuộc, dường như đã từng nhìn thấy.

Trần Tiểu Đao hồi tưởng lại, đột nhiên, trong đầu hiện ra một hình ảnh tương tự.

Đúng rồi!

Cái thi động gần miếu Qua Tử, chẳng phải rất giống ở đây sao.

Trần Tiểu Đao lập tức tư duy cực độ hỗn loạn, chỉ cảm thấy trong cổ họng như có vật gì vướng mắc, không nói nên lời.

Nơi này quả nhiên có liên hệ với thi động ở miếu Qua Tử.

Cái quan tài thủy tinh trên núi, cùng với nữ thi áo trắng tóc dài chấm đất trong đống thi thể kia, không biết ở đây có không.

Trần Tiểu Đao lập tức nhìn quanh khắp nơi, lúc này, viên đạn tín hiệu trên không trung đã bay đến cuối quỹ đạo, vào khoảnh khắc ánh sáng tắt lịm, hắn nhìn thấy ở giữa những thi thể này, có một chỗ kỳ lạ.

Lão Dương nạp lại một viên đạn tín hiệu, bắn vào nơi viên đạn tín hiệu đầu tiên vừa tắt, chiếu sáng lại nơi đó.

Lúc này mới thấy đó là một khoảng đất trống không chất bất kỳ thi thể nào, nằm ở trung tâm toàn bộ hang động.

Ước chừng hai ba chục mét vuông, ánh sáng của đạn tín hiệu không đủ để ta nhìn rõ khu vực này có gì đặc biệt không.

Chỉ có một điều có thể khẳng định, khoảng đất trống này lõm xuống phía dưới, chắc chắn là một cái hố.

Lão Dương lúc này đã bình tĩnh trở lại, chỉ vào cái hố đó nói: cái hố tuẫn táng mà hắn nhìn thấy ba năm trước cũng gần giống như vậy, ở giữa cũng có một khoảng trống như thế này, cái răng đồng không thể đào đến tận đáy đó, chính là nằm ở giữa cái hố này.

Ánh sáng của đạn chiếu sáng suy yếu, hang động lại trở lại một vùng tối đen như mực.

Lão Dương còn muốn nạp thêm một viên, thì bị Trần Tiểu Đao ngăn lại.

Chương 926

Hiện tại những gì cần xem chúng ta đã xem gần hết rồi, không cần thiết phải lãng phí tài nguyên vô ích.

Lão Dương hỏi: “Bây giờ làm sao đây?

Ồn ào nửa ngày cái âm gian này chỉ có thế thôi, không chừng đây cũng chỉ là một nơi tế tự, chúng ta còn muốn xuống nữa không?” “Lão bản Hà Mộc Tập nói trong đấu này có đồ tốt, chắc sẽ không sai.

Chúng ta đi theo xích sắt đến đây, đường đi cũng không có vấn đề gì, ta thấy thứ hắn nói chắc chắn ở bên dưới.” “Nơi đáng ngờ nhất là khoảng trống giữa đống thi thể kia, ta nghĩ chúng ta vẫn phải xuống xem sao...

Nhưng những nơi chất đầy thi thể này từ trước đến nay đều là nơi tà môn nhất, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với những chuyện phiền phức nhất.” Trần Tiểu Đao vốn định nói về những chuyện mình gặp ở miếu Qua Tử, nhưng nghĩ lại điều này sẽ dọa chết hai người kia mất.

Vì vậy liền đổi giọng nói sang chuyện khác.

Lão Dương đã hoàn toàn không muốn xuống nữa, nhưng người đề nghị đến đây là hắn, hắn cũng không tiện bỏ cuộc giữa chừng, đành miễn cưỡng gật đầu.

Trần Tiểu Đao trong đầu hồi tưởng lại tình hình vừa nhìn thấy, nếu muốn đến khoảng đất trống kia, không thể tránh khỏi việc phải xuống dưới vách đá, đi xuyên qua đống thi thể.

Từ dầm đá mà mấy người đang đứng đến khoảng đất bằng đó ước chừng cũng chỉ khoảng hai trăm mét, chắc vấn đề không lớn.

Vấn đề là làm sao để leo xuống cái vách đá cao hai mươi mấy mét này.

Mấy người không có dây thừng, khả năng leo xuống tay không lớn đến đâu, vẫn phải tính toán kỹ lưỡng.

Ngoài ra, không biết bên dưới có trùng tử không, thi thể được bảo quản tốt bên dưới chắc không nhiều.

Đa số đều đã khô héo hoặc thành xương khô rồi.

Nhưng vừa nãy dưới ánh sáng của đạn chiếu sáng, nhìn thấy rất nhiều thi thể có biểu cảm vô cùng hung tợn.

Điều này cũng vượt quá giới hạn mà biểu cảm con người có thể thể hiện, không biết là vì sao.

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy một tiếng đổ sập.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lương sư gia đang rón rén muốn lùi về phía bậc đá.

Lão Dương lập tức giơ súng chặn hắn lại, hét lên: "Lùi thêm một bước nữa, ta sẽ bắn gãy chân ngươi, rồi ném ngươi từ đây xuống." Lương sư gia vừa nghe thấy giọng hắn, sợ đến mức vắt chân lên cổ mà chạy.

Lão Dương bắn một phát súng lên trời, tiếng súng như sấm sét lập tức vang vọng khắp hang động.

Lương sư gia bị tiếng súng dọa cho dừng lại, rụt cổ quay người nói: "Đừng bắn!

Đừng bắn!

Tôi không chạy nữa không được sao?" Lão Dương chửi: "Quỷ mới tin ngươi, quay lại đây cho ta đàng hoàng, chạy thêm lần nữa, ta sẽ xử ngươi!" Lương sư gia ủ rũ đi về, ngồi xổm xuống cạnh mấy

người, mặt mày ủ rũ nói với hai người: “Hai vị tiểu ca, hai vị xem tại hạ chỉ là một trí thức, đi theo lão Thái kiếm cơm, lừa bịp mấy vị khách, xét ra cũng chỉ là tòng phạm, hai vị cứ tha cho tại hạ đi.” “Hai vị bây giờ muốn làm đại mua bán, tại hạ tay không trói gà, đi theo hai vị cũng chỉ là vướng víu, vạn nhất chân tay không lanh lẹ, liên lụy hai vị thì không hay đâu.” Lão Dương thấy hắn trong tay vậy mà vẫn còn cầm cái ba lô của mình, không khỏi nổi giận, dùng súng chỉ vào hắn, nói: “Ngươi tưởng chúng ta muốn mang ngươi theo sao?

Ngươi muốn chúng ta tha cho ngươi cũng được, để lại cái túi đó, ngươi muốn đi đâu vui vẻ thì đi đó.” Lương sư gia khó xử nhìn cái túi: “Nhưng cái túi này là của tại hạ...

Có câu quân tử...” Lão Dương giơ súng trong tay lên, nói: “Ta không phải quân tử, ta là súc sinh, đừng có mà giảng đạo lý với ta.” Trần Tiểu Đao cảm thấy Lương sư gia này khá gian xảo, nếu thả hắn về, nhỡ đâu đụng phải Thái thúc bọn họ, chẳng khác nào tự mình tăng thêm một kẻ địch.

Giữ hắn lại có lẽ còn có tác dụng kiềm chế.

Hắn liền ngăn Lão Dương nói tiếp, quay sang nói với Lương sư gia: “Tình cảnh của chúng ta bây giờ còn chưa rõ ràng, ngươi một mình bỏ đi, dù có cho ngươi toàn bộ trang bị, không có kinh nghiệm cũng không ra ngoài được, chi bằng thế này, ngươi đi theo chúng ta xuống xem sao.” “Nếu có đồ tốt, lão Thái đều cho ngươi bao nhiêu, chúng ta cũng cho ngươi bấy nhiêu.

Ba người cùng hành động, tỉ lệ sống sót sẽ cao hơn.

Ngươi xem nơi này âm khí trùng thiên, nếu gặp phải cô hồn dã quỷ, ai cũng không cứu được ngươi đâu.” Lão Dương lập tức nói tiếp: “Ngươi nếu không muốn đi cũng được, nhưng phải để lại những thứ cần để lại, cả quần áo cũng phải cởi ra cho ta...” Lương sư gia

nghe Trần Tiểu Đao nói cũng cho hắn một phần minh khí, sắc mặt liền dao động, lại thêm Lão Dương hăm dọa, lập tức nói: "Đừng đừng, có gì từ từ bàn bạc.

Kể ra hai vị đã coi trọng tại hạ như vậy, tại hạ cũng không tiện từ chối.

Thật ra, với học thức của tại hạ, nếu có thể kết hợp với kinh nghiệm của hai vị, đó thực sự là châu liên bích hợp." Hai người nghe vậy thì cảm thấy tên tiểu tử này đúng là cỏ đầu tường, gió chiều nào xoay chiều ấy, thay đổi nhanh đến vậy, trong lòng thấy buồn cười.

Lòng người hiểm ác, trên đời này quả thực có đủ loại người.

Trần Tiểu Đao lấy lại đồ trong túi của Lương sư gia, đổ ra xem có thứ gì có thể tận dụng được không.

Ví dụ như dây thừng và dụng cụ chiếu sáng, nhưng trong túi hắn chủ yếu là lương thực và quần áo.

Lương sư gia nói trang bị quan trọng của bọn họ đều do Thái thúc và Nhị Ma Tử, hai kẻ cốt cán, mang theo.

Khẩu súng tín hiệu này của hắn cũng là dùng để cầu cứu khi lạc nhau.

Không có dây thừng, xuống vách đá chắc chắn phải học thằn lằn bò tường.

Nơi đây dốc như vậy, cũng không biết có thích hợp để leo trèo không.

Trần Tiểu Đao bật một trong số ít những cây pháo sáng lạnh còn lại, rồi ném xuống vách đá.

Nó chiếu sáng suốt đường xuống, thấy có rất nhiều chỗ có thể đặt chân.

Nếu có dụng cụ chiếu sáng lâu dài, leo xuống sẽ không quá khó.

Bây giờ bên ngoài đã là khoảng mười một giờ đêm, mấy người suốt đường đi không hề dừng lại.

Trần Tiểu Đao quyết định tối nay sẽ không xuống nữa, hãy nghỉ ngơi thật tốt, xử lý vết thương một chút, đợi đến ngày mai hẵng xuống.

Bằng không, trong trạng thái mệt mỏi mà xuống hố, nếu bên trong có tình huống gì, chắc chắn sẽ xảy ra sai sót.

Thái thúc và tên béo người Đông Quảng kia bây giờ sống chết ra sao, mấy người cũng không biết.

Bọn họ trong tay còn có hai khẩu súng, nếu đụng độ nhau chắc chắn lại là một trận ác chiến, vẫn phải đề phòng một chút.

Vốn định hỏi Lương sư gia về lai lịch của mấy người bọn họ, nhưng nghĩ lại, bây giờ hỏi không thích hợp.

Mối quan hệ của mấy người hiện tại căng thẳng như vậy, hắn chắc chắn không chịu nói.

Phải đợi đến khi người ta thả lỏng mới hỏi hắn, mới có thể nghe được lời thật.

Trần Tiểu Đao nói suy nghĩ của mình với Lão Dương, Lão Dương cũng gật đầu đồng ý.

Nhưng về việc nghỉ ngơi ở nơi này, Lão Dương lại không muốn ở lại lắm.

Hắn nói nơi này quá quỷ dị, bên dưới toàn là thi thể.

Mấy người vẫn nên lên trên, đến chỗ tế tự đài mà nghỉ ngơi.

Trần Tiểu Đao gật đầu, nghĩ cũng phải, thế là liền leo lại lên bậc thang, quay về chỗ tế đàn.

Lão Dương lại châm lửa, đổ hết đồ trong một cái hộp thiếc, đặt lên lửa đun một chút nước, ngâm mềm một ít lương khô rồi chia nhau ăn.

Mấy người ăn no xong, lại ăn thêm một ít sô cô la để tăng đường huyết.

Chương 927

Lão Dương ăn xong thì buồn ngủ không chịu được, Trần Tiểu Đao bảo họ ngủ trước một lát, mình sẽ trông lửa.

Lão Dương nói ở đây cũng không có dã thú gì, không cần phải quá chú tâm.

Trần Tiểu Đao khẽ nói với hắn, chủ yếu vẫn là phải trông chừng Lương sư gia.

Những người trông có vẻ hèn nhát như vậy, thường lại càng thâm tàng bất lộ.

Đợi khi cả hai người họ ngủ say, không chừng hắn sẽ lộ ra bản mặt thật.

Lão Dương nói: "Nếu ngươi không yên tâm, ta đánh ngất hắn là được." Trần Tiểu Đao vội vã xua tay, thầm nghĩ nếu đánh ngất mà lỡ bị ngu đi thì phiền phức lắm.

Lão Dương tự mình đi ngủ, Trần Tiểu Đao thì một mình ở bên cạnh thu dọn vết thương và những vết trầy xước ban nãy.

Nếu không xử lý tốt, ở đây mà bị viêm nhiễm, thì rắc rối lắm.

Sau khi xử lý xong, Trần Tiểu Đao lại đứng canh ở đây nửa ngày, thực sự quá buồn ngủ không chịu được.

Thế là liền gọi Lão Dương dậy, rồi mình mới ngủ xuống.

Giấc ngủ này vô cùng không thoải mái, toàn thân đau nhức, vết thương cũng vừa đau vừa ngứa, đợi đến khi tỉnh dậy, phát hiện mình mới ngủ được một lát.

Lão Dương đun cho hắn một ít nước nóng để rửa mặt, lúc này

mới cảm thấy tình hình khá hơn một chút.

Lúc ăn cơm, Trần Tiểu Đao thấy biểu cảm của Lương sư gia không còn đề phòng như hôm qua nữa.

Thế là liền bóng gió hỏi vài câu về lai lịch của mấy người lão Thái.

Lương sư gia đã biết tên của hai người, hắn nhìn Trần Tiểu Đao, hiểu ý của hắn, mắt đảo một vòng, nói: "Đao ca, vì bây giờ chúng ta là một nhóm, ta cũng không giấu giếm ngươi.

Lúc chúng ta đến có năm người, trong đó chỉ có Thái thúc và Nhị Ma Tử là chuyên làm cái này, tại hạ đi theo lão bản Lý và lão bản Vương." "Một là muốn chứng kiến vật phẩm quý giá được khai quật như thế nào, hai là hai vị lão bản bảo ta chọn ra những thứ giá trị nhất trong mộ trước.

Cho nên nói thật, tại hạ thật sự là một vai rất oan uổng." Lão Dương nghe hắn nói vậy, liền hỏi: "Kỳ lạ, vừa nãy thấy các ngươi có bốn người, còn người thứ năm đâu?" Lương sư gia nói: "Người ngươi nói chính là lão bản Lý.

Vừa nãy lúc chúng ta từ hầm mỏ đi xuống, hắn đi đến một cái hố nước để rửa mặt, kết quả khi chúng ta tìm thấy hắn, đầu của hắn đã bị thứ gì đó trong nước cắn mất rồi..." Lúc này mấy người đang ăn, liền vội vàng bảo hắn tạm thời đừng nói nữa.

Những chuyện bên dưới đã hoàn toàn biết hết rồi.

Thấy hắn dường như có ý định nói hết mọi chuyện, liền nhân cơ hội hỏi hắn về bối cảnh của hai vị lão bản kia.

Lương sư gia đứng dậy, nói: "Nhắc đến bối cảnh của hai vị lão bản đó, không nói thì không biết, nói ra có lẽ sẽ khiến hai vị giật mình, bọn họ không phải là những thương nhân đồ cổ bình thường đâu, hai

vị hãy nghe tại hạ kể tỉ mỉ đây...” Lương sư gia lập tức đặt đồ ăn trong tay xuống, kể tóm tắt lại bối cảnh của hai người một lần.

Hai vị lão bản đến từ Đông Quảng, người họ Vương tên là Vương Kỳ, người họ Lý tên là Lý Tỳ Bà, cả hai đều là người Phật Sơn, có danh tiếng rất lớn trong giới đồ cổ ở địa phương.

Trong đó, bối cảnh của Lý Tỳ Bà thì Trần Tiểu Đao và Lão Dương đã biết rồi, hắn phát tài hoàn toàn nhờ vào Hà Mộc Tập ghi chép lượng lớn vị trí cổ mộ.

Sở dĩ biết những điều này là do hai người từng nghe lén hắn nói chuyện.

Tuy nhiên, tất cả những gì hắn nói đều là lời từ một phía của hắn, trong đó có mấy phần khoa trương thì không thể biết được.

Nay nghe Lương sư gia kể lại, lời lẽ xác thực, đáng tin hơn nhiều.

Còn gia thế của Vương Kỳ thì không hiển hách bằng Lý Tỳ Bà, nhưng lại càng chân thực hơn.

Tổ tiên của hắn làm cái nghề gọi là Triều Phụng.

Triều Phụng chính là chỉ những người thợ làm việc trong tiệm cầm đồ, ngồi trên quầy cao.

Trong thời gian ngắn phán đoán giá trị và thật giả của một món đồ, đó chính là công việc của bọn họ.

Trong đó, người phụ trách giám định vật phẩm cao cấp và các công việc hành chính hàng ngày, gọi là Đại Triều Phụng.

Một Đại Triều Phụng của một tiệm cầm đồ lớn, có thể nói là người nhìn thấy nhiều bảo vật nhất trên thế giới.

Bất cứ thứ gì kỳ lạ cổ quái hắn cũng đều đã thấy qua.

Tổ tiên của Vương Kỳ, chính là một Đại Triều Phụng nổi tiếng,

tên là Vương Hiến Sơ.

Vào những năm cuối đời, hắn đã viết một cuốn sổ tay, gọi là Cổ Dục Trai Kỳ Kiếp Dư Lục.

Cuốn sách này được coi là kỳ thư, trên đó ghi chép lại những vật phẩm mà hắn cho là kỳ dị mà hắn gặp phải trong đời, và ghi chép chi tiết lời giải thích của chủ nhân, phán đoán của hắn v.v.

Bản thân Vương Kỳ học vấn không cao, nhưng trí nhớ của hắn vô cùng tốt.

Những thứ trong cuốn Cổ Dục Trai Kỳ Kiếp Dư Lục này, hắn đã đọc nhiều lần, không biết từ lúc nào đã ghi nhớ toàn bộ.

Tình cờ có một lần, tại một buổi giao lưu ở phố phường, hắn nhìn thấy một con sư tử bạch ngọc.

Rất giống với một loại Tàng Đầu Hạp được ghi chép trong Cổ Dục Trai Kỳ Kiếp Dư Lục.

Hắn trước mặt mọi người, dựa theo ghi chép trong Cổ Dục Trai Kỳ Kiếp Dư Lục, đặt con sư tử bạch ngọc này vào trà nước.

Không lâu sau, con sư tử kia vậy mà tự mình há miệng, từ bên trong phun ra một lá vàng.

Từ đó Vương Kỳ liền danh tiếng lừng lẫy, một khi đã nổi thì không thể kiểm soát được.

Còn về việc hai người này kết hợp với nhau từ khi nào, Lương sư gia cũng không nói rõ được, hắn làm sư gia cũng không tiện hỏi nhiều.

Nghe đến đây, Trần Tiểu Đao liền hỏi Lương sư gia, tại sao lần này hai người bọn họ lại đích thân đến đây.

Những người này sống trong nhung lụa quen rồi, sao có thể chịu đựng được sự hành hạ như vậy?

Lão Dương nói: "Có gì mà không hiểu, cái này gọi là tiền nhàn rỗi làm người ta điên, là do tiền nhiều quá mà sinh chuyện.

Mấy người có tiền này, tiền nhiều quá rồi thì không biết mình là ai nữa, ai cũng muốn đi tìm giá trị cuộc sống của mình.

Có người gia tài vạn quán còn muốn đi ăn xin, cái này không lạ." Lương sư gia "a a" cười, nói: "Ban đầu ta cũng nghĩ vậy, nhưng sau đó ta phát hiện không phải.

Lần này hai người họ rất kiên quyết.

Theo ta đoán, bên trong này có thể có ẩn tình, đáp án nằm ngay trong cổ mộ này." "Đúng rồi, sư gia, ngươi đã xem qua Hà Mộc Tập, vậy ngươi có biết sau khi vào thác nước, những con đường tiếp theo phải đi như thế nào không?" Trần Tiểu Đao hỏi.

Lương sư gia nhìn hắn một cái, nói: "Cái 《Hà Mộc Tập》 đó là bảo bối của Lý Tỳ Bà, ta chỉ tranh thủ lúc Lý Tỳ Bà chết mà lén xem qua mấy trang ghi chú của hắn.

Những nội dung khác thì ta cũng xem không ít, nhưng phần liên quan đến việc tiến vào cổ mộ thì ta lại chưa xem." "Thứ đó sau này rơi vào tay lão bản họ Vương, ta cũng không có cơ hội xem.

Nhưng nhìn tình hình hôm qua, cửa vào cổ mộ tám chín phần mười là nằm trong đống thi thể bên dưới." Vì Lương sư gia nói không biết, hai người cũng đành phải tin hắn.

Mấy người tùy tiện ăn vài miếng lương khô, đeo ba lô lên, cởi dây lưng cho Lương sư gia, rồi cởi quần áo của mình buộc vào ngang eo, buộc chặt dây giày.

Chương 928

Ba người chuẩn bị xong xuôi, đi đến dầm đá, liền bắt đầu thử leo xuống bước đầu tiên.

Trong ba người, Trần Tiểu Đao là người có thể lực tốt nhất, nên cây đuốc do hắn cầm.

Ba người từng bước từng bước, chậm rãi hạ thấp thân thể xuống dưới vách đá, bò xuống đáy hang động tối đen như mực.

Suốt quãng đường này leo trèo rất gian khổ, có mấy lần Lương sư gia suýt nữa thì tuột khỏi vách đá.

Nhưng nhìn chung, nơi đây tuy dốc, nhưng cũng không quá khó để leo trèo.

Cứ mạnh dạn cẩn thận, ngay cả một cô bé cũng có thể leo xuống được, chỉ là tốn nhiều thời gian hơn một chút mà thôi.

Khi xuống đến lưng chừng, chân Lương sư gia đã run không chịu được, xem ra người này không quen leo núi lắm.

Đại khái mất khoảng thời gian hút hết một bao thuốc lá, chân Trần Tiểu Đao mới chạm đất trước tiên.

Từ dưới đất nhìn lên những thi thể kia, có một nỗi sợ hãi không thể diễn tả được vô cùng mãnh liệt, những thi thể này chắc hẳn đều là nô lệ hoặc tù binh bị tuẫn táng.

Thi thể nằm nhiều năm tháng trong hang động âm u ẩm ướt không có ánh nắng mặt trời, xương cốt hiện ra một màu đen mốc meo.

Trong không khí càng tràn ngập mùi mốc nồng nặc.

Rất nhiều thi thể đều từng bị phân thây, biểu cảm của thi thể hung

tợn.

Thậm chí rất nhiều thi thể dường như còn mọc răng nanh.

Trần Tiểu Đao đỡ Lương sư gia từ vách đá xuống, hắn lảo đảo giẫm phải một hộp sọ, làm vỡ toang cái sọ đã mục nát từ lâu.

May mắn là được kéo lại nên không bị lún xuống.

Hắn khó khăn lắm mới đứng vững được, lau mồ hôi trên trán, nói: "Thật khiến hai vị chê cười rồi, tại hạ từ nhỏ đã yếu đuối bệnh tật, gió thổi là ngã.

Với cái thân thể này của tại hạ, e rằng cái việc đổ đấu này sẽ không có lần sau nữa." Trần Tiểu Đao không đáp lời hắn, giơ cao đuốc chiếu sáng xung quanh, xem con đường này nên đi như thế nào.

Thi thể chất đống như núi, giữa các thi thể, có một con đường nhỏ thẳng tắp dẫn về phía trước.

Ánh sáng đuốc có hạn, ba người chỉ có thể nhìn thấy mười mấy mét, xa hơn thì không thấy được nữa.

Nhưng khi nhìn từ trên vách đá xuống, đã xác định được con đường này chính là thẳng đến khoảng đất bằng đó, ước chừng chỉ cần đi thẳng về phía trước là đến nơi.

Lương sư gia thể lực kiệt quệ quá nặng, thực sự không đi nổi nữa.

Trần Tiểu Đao bảo hắn ở đây nghỉ lấy sức trước, tiện thể cũng xem xét tình hình thi thể ở đây là như thế nào.

Mấy người đi vòng quanh mấy lượt, xem xét hồi lâu, phát hiện Lương sư gia rõ ràng có biểu cảm thay đổi, hỏi hắn: "Ngươi nhìn ra được gì rồi?" "Ở đây hình như có một số thi thể không phải là của người, cấu trúc xương sọ này không đúng." Lão Dương bên cạnh nổi

da gà, thầm nghĩ chẳng lẽ là xương cốt của cương thi sau khi thi biến?

Vội hỏi hắn nếu đây không phải là người, vậy sẽ là gì?

Lương sư gia nói với hắn: “Bây giờ cũng không nhìn ra được, hai vị muốn biết, tại hạ phải xem thêm vài cái nữa, tốt nhất là tìm được cái nào chưa hoàn toàn thối rữa.

Không biết bên trong đống thi thể này có không, hai vị có muốn xem không?” Lão Dương hít một ngụm khí lạnh, nói: "Ngươi nói thì nghe nhẹ nhàng thật đấy, thi thể bên trong bị âm khí nặng nề bao phủ thế này, khẳng định có dấu hiệu thi biến.

Nếu mở ra một con Tống tử, chúng ta lại không mang nước tiểu lừa đen, ngươi lại không thể đụng không thể nhảy, không chừng cả ba người chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây." Trần Tiểu Đao cũng có cùng suy nghĩ với Lão Dương, liền nói với Lương Sư gia: "Vậy không cần đâu, chúng ta đến đây đâu phải để nghiên cứu." Lương Sư gia đoán chừng trước kia cũng từng nghe qua không ít chuyện về Tống tử, gật đầu nói với hai người: "Ta cũng chỉ nói thế thôi, bảo ta làm thì ta còn chẳng chịu ấy chứ."Ngọn đuốc đã dùng được rất lâu, cháy rất nhanh, ngọn lửa không duy trì được bao lâu nữa.

Ở nơi như thế này mà đuốc tắt thì đó là chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

Muốn làm lại vật chiếu sáng cực kỳ khó khăn, trong tình huống xấu nhất, đành phải mò mẫm đi qua thi thể.

Vì vậy, mọi người không nghỉ ngơi lâu, hối thúc họ lên đường sau vài câu.

Đi dọc theo con đường nhỏ, hai bên là từng hàng từng hàng thi thể.

Ở giữa các thi thể, điều khiến mấy người mừng thầm là thấy rất

nhiều tượng đá trộn lẫn trong đó.

Nền động là đất bùn, điều này khiến tôi rất kinh ngạc, đi trên đó không hề vững chãi.

Nhớ lại những thứ màu đen này có lẽ đều do người chết thối rữa mà thành, liền cảm thấy dưới lòng bàn chân lạnh toát.Đi một lúc, ngọn lửa đuốc đã yếu dần, phạm vi chiếu sáng thu hẹp lại.

Mấy người đẩy nhanh tốc độ, bắt đầu chạy nhỏ về phía trước, không bao lâu sau liền cảm thấy kỳ lạ.

Nhìn từ trên vách núi xuống, chỗ này cách đó cũng chỉ hơn hai trăm mét.

Người có sức chân kém nhất chắc chắn cũng tới trong vòng năm phút, vậy mà sao đi gần một khắc đồng hồ vẫn không thấy bóng dáng cái hố đó đâu.

Chẳng lẽ là vì đèn đen lửa mù, đã rẽ nhầm chỗ nào đó rồi.

Lại chạy thêm một quãng thời gian bằng một điếu thuốc, vẫn như cũ, trước sau đều chỉ thấy những đống xương cốt.

Xa hơn nữa thì là một mảnh đen mịt mờ.

Lần này tính sai rồi, không ngờ xuống tới đây, tầm nhìn cũng bị bóng tối hạn chế.

Nhìn đâu cũng như nhau, hiện tại mấy người sớm đã không biết mình chạy tới góc nào rồi.Lúc này Lương Sư gia thực sự không chịu nổi nữa, một tay kéo Trần Tiểu Đao thở hổn hển, nói: "Đao ca, đừng... chạy nữa, vô...

ích thôi, chúng ta có thể đã trúng chiêu rồi." Chạy mãi nửa ngày đầu óng não trướng, thế mà sao cũng không thấy được đích đến, trong lòng sớm đã hoảng loạn rồi.

Nghe Lương Sư gia đột nhiên nói vậy, Lão Dương liền dừng lại hỏi hắn: "Sư gia, trúng chiêu gì, là sao vậy?" Lương Sư gia vừa xoa ngực vừa chỉ xuống đất, nói với chúng tôi: "Hai... vị tiểu ca, hai người xem đống xương này, có phải rất quen mắt không ạ?" Trần Tiểu Đao nghe vậy giơ đuốc cao lên, quả nhiên thấy trên đất có một cái đầu lâu, trên đó có một lỗ hổng, hình như là cái đầu lâu bị hư hại khi hắn bò xuống vách núi.

Trong lòng thầm thấy không ổn, quay đầu chiếu lại, quả nhiên cách đó không xa chính là khối vách núi kia.

Lão Dương nhìn quanh bốn phía, oán trách nói: "Tiểu Đao, ngươi dẫn đường kiểu gì thế, đây không phải là chỗ chúng ta vừa xuống sao?" "Ta cũng không biết, chỗ này đâu đâu cũng nhìn như nhau, mẹ nó đi mãi cũng không chú ý, không biết có phải đã rẽ nhầm chỗ, bị quay về rồi không." Lương Sư gia đã lấy lại hơi, vẫy tay với hai người nói: "Không đúng, hai người đều không chú ý, tại hạ nhớ rõ ràng, con đường nhỏ này vẫn luôn thẳng tắp, không hề có chỗ rẽ hay lối rẽ, chuyện này không hề đơn giản, nếu ta không lầm, chúng ta có thể đã bị thứ gì đó lừa gạt rồi." Lão Dương biết có điều không ổn, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, nói: "Thôi rồi, chẳng lẽ oan hồn của những thi thể ở đây, vì muốn bảo vệ thánh địa của họ mà không cho chúng ta đến gần khu đất trống đó?" Trần Tiểu Đao cười khổ.

Xung quanh nhiều thi thể như vậy, thiên thi tụ khí, bảo không có thứ bẩn thỉu nào thì ai mà tin.

Lương Sư gia lại lắc đầu: "Ta nghĩ không hẳn thế, ta trên người có mang theo đồ khai quang, muốn mê hoặc hai người thì có thể, nhưng ta thì tuyệt đối không sao." Trần Tiểu Đao biết người này quả thật có chút học thức, liền hỏi hắn: "Lương Sư gia, kiến thức của ngài về mặt này chắc chắn nhiều hơn chúng tôi, ngài đoán đây là chuyện gì vậy?

Đuốc của chúng ta cũng không cầm cự được bao lâu nữa, lát nữa lửa tắt, thì đúng là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay rồi, phải nhanh chóng nghĩ cách thôi." "Theo tại hạ thấy, sở dĩ chúng ta đi vòng tròn là vì cách sắp xếp thi thể ở đây có vấn đề, mấy đống xương cốt này xếp chồng lên nhau ngang dọc, trong đó có thể đã vận dụng một số kỳ môn dịch thuật, khiến cả sơn động biến thành một mê cung." "Ngươi biết Bát Trận Đồ của Gia Cát Lượng, dùng mấy đống đá thôi mà có thể vây khốn mười mấy vạn đại quân.

Mấy đống xương cốt ở đây vây khốn ba người chúng ta, đó chẳng phải là chuyện nhỏ như con thỏ sao?" Chuyện Gia Cát Lượng điều binh dùng đá lộn xộn, bố trí trận đá ở bãi cát Ngư Phúc gần núi cạnh sông để chặn Lục Tốn, mấy người đều biết.

Nhưng mô tả trong sách dù sao cũng là khoa trương, mấy người căn bản không tin chỉ vài đống đá mà có thể có tác dụng lớn đến vậy.

Nếu đúng là vậy, bây giờ đánh trận còn cần chế tạo nhiều xe tăng máy bay đại bác làm gì.

Lão Dương cũng không tin, nói với hắn: "Sư gia, ngài đừng có lấy cái trò lừa gạt mấy ông chủ Quảng Đông ra mà lừa chúng tôi, ngài tự mình cũng đang bị mắc kẹt ở đây mà, chuyện Bát Trận Đồ này, tôi nghe kể chuyện trong sách rồi, căn bản không phải là chuyện ngài nói đâu." "Huống hồ, chúng ta nhìn từ trên vách núi xuống, những bộ xương ở đây sắp xếp lộn xộn không theo quy luật, cũng không phát hiện bố trí đặc biệt nào cả.

Chương 929

Sao mà sau khi xuống dưới lại có thể vây khốn chúng ta xoay vòng vòng, chẳng lẽ những thi thể ở đây còn có thể tự mình chạy loạn sao?" Nói xong câu này, Lão Dương chợt nhận ra điều gì đó, vội vàng bịt miệng, hướng bốn phía vái vái, khẽ nói: "Đại cát đại lợi, con nít không hiểu chuyện, xin các vị đừng trách móc ạ." Lương Sư gia nói: "Cái này không giống, ngươi nhìn ở trên là nhìn một cách đại khái, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ngươi có thể nhớ hết được mạch lạc và hướng đi giữa các thi thể sao?" "Sau khi xuống dưới đây thì một mảng tối đen, chỉ cần mỗi một thi thể được đặt hơi lệch một chút thôi, là có thể dẫn chúng ta đi vào con đường sai lệch đã được thiết kế sẵn, không biết không hay mà chúng ta đã đi lại đường cũ rồi.

Hai vị tiểu ca cũng là người từng trải, đạo lý lớn ta cũng không nói nữa, tâm trí của cổ nhân chúng ta không thể xem thường được đâu." Trần Tiểu Đao cảm thấy Lương Sư gia nói có chút lý lẽ, nhưng cũng không thể tin hoàn toàn.

Dù sao thì ở đây chắc chắn có điều gì đó kỳ lạ, muốn đi đến khu đất trống kia e rằng không phải chuyện đơn giản, lại hỏi hắn có chủ ý gì.Lương Sư gia thở dài: "Không phải tại hạ khoe khoang, cái trận pháp nhỏ bé này đối với tại hạ không thành vấn đề, nếu không có gì bất ngờ chắc chắn có thể giải quyết được, nhưng phàm mọi việc đều cần một thời gian nhất định, e rằng đuốc của chúng ta không cầm cự được đến lúc đó.

Huống hồ, tại hạ cho rằng hiện tại chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn cần phải quyết định trước." Trần Tiểu Đao hiểu ý hắn, nhất thời thấy đau đầu.

Vấn đề chính lúc này không phải là phá cái trận này, mà là làm sao đối mặt với tình cảnh hiện tại của mấy người.

Không đi thì không phải cách, đi tiếp cũng không phải cách.

Lần này may mắn quay về được chỗ cũ, đi thêm lần nữa thì chưa chắc đã được.

Đến lúc đó đuốc mà tắt, tiền không có thôn, sau không có quán, không chết kẹt mới là lạ.

Thực ra cách phá trận đơn giản nhất là dẫm lên những thi thể bên cạnh mà đi qua, nhưng cái đề nghị này không ai đưa ra.

Giằng co được vài phút, ngọn lửa trên đuốc bùng lên mấy tiếng, rồi dần yếu đi.

Lão Dương nhìn nhìn ngọn đuốc, đột nhiên kêu lên: "Mẹ nó, tôi có một ý này, hay là chúng ta dùng lửa thiêu hết đống xương cốt ở đây đi, cho nó cái vụ hỏa thiêu liên doanh mười tám dặm, thiêu sạch thì sẽ xong chuyện!" Trần Tiểu Đao lập tức toát mồ hôi trên đầu.

Lão Dương này, thật là ngốc đến đáng yêu, ý kiến ngớ ngẩn như vậy mà cũng nghĩ ra được. "Xương cốt ở đây đều đã gần hóa đá rồi, tuyệt đối không cháy được, hơn nữa cho dù có cháy lên, ngươi làm vậy chẳng phải là tự thiêu mình sao, cho dù không chết cháy cũng bị khói hun chết rồi." "Thôi được rồi, tôi thấy thế này đi, tôi đi trước, hai người cứ nhìn theo hướng đuốc của tôi, một khi tôi di chuyển lệch hướng, hai người cứ gọi dừng tôi lại, chúng ta sẽ biết vấn đề nằm ở đâu." Lão Dương nói: "Không được, vạn nhất đi được nửa đường mà đuốc tắt, một mình ngươi tình huống sẽ còn tồi tệ hơn, đến lúc đó ai đi cứu ngươi chứ, lúc này chúng ta tuyệt đối không thể tách ra." Trần Tiểu Đao vừa định phản bác, ngọn đuốc trên tay đột nhiên nhấp nháy hai cái, cuối cùng không cầm cự được nữa, "phù" một tiếng rồi tắt ngúm.

Đuốc vừa tắt, không gian vốn đã không mấy sáng sủa bỗng nhiên tối đen như mực.

Mấy người lập tức toát mồ hôi lạnh.

Lương Sư gia vốn nhát gan hơn, lúc đó liền kêu quái dị một tiếng, rồi vắt chân lên cổ mà chạy.

Hắn mới chạy được vài bước thì nghe thấy một tiếng "bịch", đại khái là va vào thứ gì đó, đau đến mức kêu "oao oao" không ngừng.

Trần Tiểu Đao lấy bật lửa ra, chiếu vào ngọn đuốc, phát hiện phần đầu cháy không hề bị cháy hết.

Không biết tại sao ngọn lửa lại đột nhiên tắt, chẳng lẽ là gió thổi?

Nhưng ở đây cũng đâu có gió.

Lão Dương hả hê nói: "Tiểu Đao, tay nghề của ngươi quả thực không được rồi, ngọn đuốc này cũng quá không chịu cháy, nói tắt là tắt, đúng là cha châu Phi nhảy dây – nhảy một cái đen thui." "Ngươi mẹ nó lải nhải cái gì, có thời gian mà xỏ xiên ta, chi bằng đi xem Sư gia thế nào rồi, đừng để hắn ngã vào đống người chết đó." Vừa nói, Trần Tiểu Đao vừa châm lại ngọn đuốc, giơ cao lên nhìn, chỉ thấy Lương Sư gia đang nằm vật trên một bộ hài cốt, khung xương tan tành khắp nơi.

Tiến lại đỡ hắn dậy, chỉ thấy hắn sắc mặt trắng bệch, bị dọa không nhẹ, Lão Dương vỗ hắn một cái, nói: "Sư gia, ngài đúng là hề hước, với cái gan của ngài thế này, còn muốn đi đổ đấu à?" Lương Sư gia thấy đuốc lại cháy lên, thở phào nhẹ nhõm, nói: "Hai... hai vị đừng hiểu lầm, tại hạ không phải sợ tối, mà là vừa nãy, mẹ nó hình như có thứ gì đó đang thổi khí vào sau gáy tại hạ, lạnh toát cả người, tại hạ tưởng Tống tử xuất hiện rồi, nhất thời sợ đến mất hồn." Lão Dương cười lớn: "Khí lạnh gì chứ, tôi thấy là mồ hôi lạnh của ngài nhỏ

xuống cổ thôi, con Tống tử ở sau lưng ngài, không cắn ngài một miếng mà còn thổi khí vào cổ ngài, mẹ nó ngài tưởng Tống tử đều là tiểu thư à?" Lương Sư gia thấy hai người không tin, liền sốt ruột, ho khan nói: "Hai... hai vị tiểu ca, ngàn vạn lần phải tin tại hạ, vừa nãy khẳng định có thứ gì đó thổi khí vào gáy tại hạ, cái cảm giác đó thật sự mẹ nó đáng sợ, ta thấy ở đây không chỉ có chúng ta đâu, còn có thứ khác nữa!" Nhìn biểu cảm của hắn, nhớ lại vừa nãy ngọn đuốc đột nhiên tắt ngúm, Trần Tiểu Đao cảm thấy lời Lương Sư gia nói cũng không phải hoàn toàn không đáng tin.

Đuốc không giống nến, phần đầu cháy không hết thì rất khó tắt.

Vừa rồi thế này, khẳng định là đã xảy ra vấn đề gì đó.

Hơn nữa ở nơi như thế này, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Nghĩ vậy, Trần Tiểu Đao liền ra hiệu cho Lão Dương, ý là vẫn nên đi xem cho chắc ăn.

Lão Dương gật đầu, Lão Dương rút súng ra, một người đi trước một người đi sau, đi về phía chỗ Lương Sư gia vừa đứng.

Chỗ Lương Sư gia vừa đứng, phía sau chưa đầy một thước là một bức tượng đá.

Đầu của tượng đá đã khô héo rồi, tuyệt đối không phải thứ này thổi khí, vậy nơi duy nhất có thể ẩn nấp, chính là phía sau tượng đá.

Hai người cẩn thận từng li từng tí đi tới, trước hết dùng đuốc thăm dò một chút, sau đó lại nghiêng đầu liếc một cái, sợ có thứ gì đó đột nhiên xông ra.

Sau đó Lão Dương mạnh mẽ nhảy qua, quát lớn: "Giơ tay lên!" Chẳng có gì xảy ra, phía sau trống rỗng.

Xem ra Lương Sư gia quả thật là sợ đến hồ đồ rồi, nhưng điều này cũng không thể trách hắn.

Trong hoàn cảnh vừa rồi, nếu trước đây chưa từng đến nơi như thế này, sợ hãi là điều khó tránh khỏi.

Gan dạ là thứ quả thật phải dựa vào rèn luyện mà có được.

Lão Dương liếc hắn một cái, lắc đầu, hai người quay người lại, vừa định cất súng đi.

Đột nhiên "phù" một tiếng, ngọn đuốc trên tay lại tắt.

Trần Tiểu Đao nhất thời sững sờ, chuyện gì thế này, ngọn lửa tắt cũng quá đột ngột rồi, ngay lúc này, Lão Dương trong bóng tối chợt hét lớn: "Cẩn thận!

Ở đây thật sự có thứ gì đó!

Mau châm đuốc lên!" Trần Tiểu Đao vừa định lấy bật lửa, còn chưa kịp chạm vào, liền cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Một luồng kình phong lao tới nhanh như chớp.

Đèn đen lửa mù, không nhìn rõ thứ gì đang đến, vội vàng cúi thấp người, luồng kình phong đó lướt qua sát da đầu.

Cùng lúc đó, dưới chân lạnh buốt, ngã vật xuống đất.

Cú này va phải mấy tượng đá bên cạnh.

Loảng xoảng, không biết thứ gì rơi đầy mặt.

Vội vàng thu dọn, dùng tốc độ nhanh nhất châm lửa lên.

Vừa chiếu sáng, chỉ thấy Lão Dương và Lương Sư gia đều sắc mặt trắng bệch ngã vật xuống đất.

Lương Sư gia đã sợ đến hồ đồ, miệng không ngừng niệm A Di Đà Phật.

Lão Dương vẫn còn kinh hoàng, nói: "Mau chiếu đi, mẹ nó vừa rồi rốt cuộc là thứ gì vậy?

Sao tốc độ nhanh thế!" Trần Tiểu Đao đứng dậy, cầm đuốc xoay một vòng.

Phát hiện ngoài việc mấy người lại va phải làm đổ mấy tượng đá nữa, xung quanh không có bất kỳ thay đổi nào, ngay cả một dấu chân cũng không thấy.Mấy người lập tức trong lòng kinh hãi, luồng kình phong vừa rồi nhanh như chớp, có thể thấy đối phương đã đến rất gần.

Nhưng ở đây đá và thi thể dày đặc, chỉ trong khoảng thời gian châm bật lửa đó, một vùng tối đen như mực, cho dù có chạy nhanh đến mấy, cũng không thể không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Trần Tiểu Đao lại nghĩ, chẳng lẽ thật sự đụng phải quỷ rồi sao.

Đuốc đã tắt hai lần, chẳng lẽ con quỷ này còn muốn bắt chước quỷ thổi đèn, coi ngọn đuốc này là nến sao.

Chương 930

Trần Tiểu Đao lập tức đặt đuốc xuống dưới vai, tránh để nó lại đột nhiên tắt ngúm.

Sau đó liền đỡ Lương Sư gia dậy.

Lương Sư gia hiện tại đã rơi vào trạng thái hoảng loạn, kéo thế nào cũng không đứng thẳng được.

Cứ như một vũng bùn lầy vậy.

Trần Tiểu Đao kéo mấy lần, thực sự không kéo nổi.

Lão Dương đứng một bên nhìn thấy, liền tiến lên "bốp bốp" hai cái tát mạnh vào mặt hắn.

Trần Tiểu Đao sợ Lão Dương ra tay quá nặng, đánh chết hắn thì hỏng chuyện rồi.

Vội vàng cản Lão Dương lại.

Lúc này Lương Sư gia ăn hai cái tát mạnh, ngược lại từ từ phản ứng lại.

Sau khi mở mắt ra nhìn quanh bốn phía, liền tiếp tục khóc lóc ầm ĩ: "Ai da mẹ ơi, ngài nói tôi đúng là rước họa vào thân, ở nhà bình an vô sự tốt biết bao, làm gì mà học người ta đi đổ đấu, giờ thì xong đời rồi, chết nơi đất khách quê người..." Lão Dương thấy hắn nói mãi không hết, liền bịt miệng hắn lại, mắng: "Có hết chưa, một đống tuổi rồi mà làm trò không đáng xấu hổ sao, còn ồn ào nữa chúng ta vứt ngươi ở đây, tự ngươi bò về đi." Lương Sư gia đang trong trạng thái mất kiểm soát cảm xúc, bị Lão Dương dọa một trận, hắn lập tức lau mặt, không dám phát ra âm thanh nữa.

Lão Dương quay đầu hỏi: "Đao ca, vừa rồi thứ đó là gì, ngươi có

nhìn rõ không?

Có phải Tống tử không?" Trần Tiểu Đao vẫy tay với hắn, nói: "Không phải, ngươi xem chúng ta đã chạm mặt rồi, ngay cả lông của đối phương cũng không nhìn thấy, Tống tử không nhanh như vậy." Lão Dương nói: "Ngươi xem ở đây nhiều thi thể chết như vậy, bảo không có Tống tử thì ai mà tin chứ, tôi nghe nói Tống tử cũng có phân cấp bậc, chẳng lẽ lần này chúng ta xui xẻo, đụng phải cao thủ khinh công trong đám Tống tử sao!" Trần Tiểu Đao không muốn cãi cọ với hắn, đi đến bên mấy bộ thi thể mà Lương Sư gia vừa va phải làm tan nát.

Lục lọi đồ bên trong, nói với hắn: "Hoàn cảnh ở đây ẩm ướt như vậy, phần lớn thi thể đã chỉ còn lại xương cốt, trên đó còn mọc nấm mốc đen kịt, thứ này tuyệt đối không thể biến thành cương thi.

Ta dám lấy cái đầu của ta ra đảm bảo." Lương Sư gia lúc này cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại, sụt sịt nói: "Hai vị tiểu ca, đây có phải Tống tử hay không không liên quan đến chúng ta, tôi thấy nhân lúc bây giờ còn có đuốc, chúng ta vẫn nên nhanh chóng bò về trên vách núi đi, chuyện sau này rồi tính." Trần Tiểu Đao biết hắn không chịu nổi kích thích, đã nảy sinh ý thoái lui, liền vỗ vỗ hắn.

Giải thích rằng hiện tại địch ở trong tối họ ở ngoài sáng, nếu bây giờ đi bò vách núi, không chừng lúc nào lại có một đợt tấn công khác.

Mấy người nếu không còn đường tránh, thì chỉ có thể xuống âm phủ địa phủ mà khóc kể cho Diêm Vương nghe thôi.

Cho nên trước khi cục diện chưa rõ ràng, vẫn không nên hành động khinh suất.

Lão Dương nói: "Tiểu Đao nói đúng, chúng ta không phải vẫn còn súng sao, cho dù thật sự là Tống tử, một hai con chúng ta cũng không sợ nó." Lương Sư gia vừa sụt sịt mũi vừa khóc lóc, ở đó lắc đầu liên

tục: "Tiểu ca, ngài đừng an ủi tôi, với hai khẩu súng của chúng ta, đụng phải Tống tử là chết chắc rồi, e rằng muốn giữ được toàn thây cũng khó." Cứ đợi ở đây cũng không phải cách, vẫn phải đi tiếp, thực sự không được thì dẫm lên thi thể mà đi.

Dù sao hiện tại cũng đã va phải làm đổ không ít rồi, không có gì phải sợ.

Lão Dương nghe vậy, cũng cảm thấy đây là cách tốt nhất trong số những cách không còn lựa chọn nào khác.

Ngay lập tức Lão Dương đỡ Lương Sư gia dậy, cầm súng lên đạn.

Vẫn là Trần Tiểu Đao dẫn đầu, Lão Dương đi sau cùng, ba người nghiến răng ken két, một lần nữa đi sâu vào trận thi thể theo con đường nhỏ.

Dấu vết để lại khi đi qua lần trước vẫn còn, nhớ có mấy chỗ Lão Dương còn đặc biệt dùng sức dẫm ra mấy dấu chân trên nền đất bùn.

Ba người theo những dấu vết này đi tiếp, quả nhiên không phát hiện bất kỳ lối rẽ nào.

Đi được một lúc, Trần Tiểu Đao ở phía trước đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Sao thi thể ở đây lại thối rữa không đều như vậy, có thi thể thối rữa đến cả xương cốt cũng không còn, nhưng có thi thể lại vẫn còn da thịt.

Vừa định gọi hai người dừng lại để xem xét kỹ hơn, đột nhiên "quang" một tiếng, một bộ xương cốt trên đất đột nhiên tan tành.

Cái đầu lâu lập tức lăn sang một bên, ba người giật mình, vừa quay đầu lại, liền nghe "phù" một tiếng, ngọn đuốc trên tay tắt lần thứ ba.

Có kinh nghiệm lần trước, Lão Dương đỡ Lương Sư gia lập tức cúi thấp người.

Lúc này liền nghe bên cạnh một trận hỗn loạn, Trần Tiểu Đao hét lớn: "Tóm được ngươi rồi!" Lời Trần Tiểu Đao còn chưa dứt, Lão Dương đã không biết bị ai đó đá một cước, trúng ngay vào mặt, suýt chút nữa thì bị đá cho ngất xỉu.

Ngay sau đó liền nghe thấy một tràng tiếng xương cốt va đập loảng xoảng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc hoảng loạn, Lão Dương vội vàng châm đuốc lên, nhìn kỹ lại, chỉ thấy Trần Tiểu Đao đang vật lộn với thứ gì đó, đã lăn vào đống thi thể.

Cả một hàng xương cốt bị va chạm tan tác, đầu lâu nằm rải rác khắp nơi.

Lão Dương vội vàng tiến lên giúp đỡ, nhưng lại phát hiện căn bản không thể ra tay.

Thứ đó thân hình không lớn, nhưng sức lực lại mạnh mẽ vô cùng.

Trần Tiểu Đao vậy mà nhất thời không thể chế ngự được thứ đó.

Hai cơ thể lăn lộn vào nhau, xông ngang va thẳng, Lão Dương căn bản không thể đến gần, hơn nữa chỉ cần hơi sơ ý một chút là sẽ vô duyên vô cớ bị đá một cước.

Mấy lần thử đều không thể tham gia vào trận chiến, chỉ có thể đứng ngoài nhìn mà không có cách nào.

Trần Tiểu Đao lúc này cũng đã nổi giận, thứ này không ngờ nhìn không lớn, mà sức lực lại không nhỏ.

Ngay lập tức cũng không nói đùa với thứ này nữa, kẹp lấy cổ thứ này một cái liền quật thứ này từ trên trời xuống.

Lương Sư gia bên cạnh nói: "Thứ này là gì?

Thân hình không lớn mà sức lực lại kinh người, chúng ta vẫn nên xem xét kỹ hơn đi." Mấy người vén những mảnh xương vụn bên cạnh ra, cẩn thận nhìn kỹ sinh vật không rõ này.

Một cục lông xù màu xám, đại khái lớn bằng một con chồn.

Bị Trần Tiểu Đao ấn vào giữa đống xương vụn, vẫn không ngừng giãy giụa.

Lão Dương nhặt một khúc xương đùi người, lật cục lông xù đó lại.

Mấy người nhìn một cái, ồn ào bấy lâu nay, hóa ra là một con chuột lớn.

Cả ba người đều cười, thảo nào vừa rồi tìm mãi cũng không thấy kẻ tấn công, thì ra là thế này.

Con chuột này sau khi tấn công mấy người xong, khẳng định là tùy tiện chui vào hốc mắt của cái đầu lâu nào đó, liền biến mất tăm.

Mấy người còn tưởng gặp quỷ.

Đúng là tự mình dọa mình.Nhưng mấy người nghĩ lại, lại cảm thấy rất không thỏa đáng, con chuột này, mẹ nó cũng quá lớn rồi.

Cũng không biết là giống gì, nói không chừng còn là ăn thi thể mà lớn lên.

Cũng không biết trong động này còn bao nhiêu con chuột như vậy.

Nếu đụng phải một đàn, thì chỉ có nước bỏ chạy.

Trần Tiểu Đao nghĩ đến đây, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lão Dương bên cạnh lúc này cũng đã hiểu ra.

Chương 931

"Không hay rồi, con chuột chúa này bị chúng ta đập chết rồi, không biết con cháu của nó có tìm chúng ta gây phiền phức không, tôi thấy hay là chúng ta nhanh chóng rút lui, đừng ở lại hiện trường vụ án." Trần Tiểu Đao gật đầu biểu thị đồng ý, Lão Dương quay đầu lại, vừa đi được vài bước, đột nhiên lại nói: "Ai, gay go... chúng ta đi hướng nào đây?" Trần Tiểu Đao ngẩng đầu nhìn, thì ra vừa rồi một trận hỗn chiến, lộn xộn.

Trước sau lại như cũ, bây giờ đã không phân biệt được đâu là hướng họ đến, đâu là hướng mấy người muốn đi.

Mặc dù trong lòng Trần Tiểu Đao có một chút cảm giác, lờ mờ có thể phân biệt được vị trí chính xác.

Nhưng cảm giác này thực sự quá mơ hồ, gần như không thể xác định được có phải mình nghĩ đúng hay không.

Do dự một chút, cảm giác này liền biến mất không dấu vết.Lão Dương trước sau nhìn không dưới mười mấy lần, thấy thực sự không có cách nào, nói: "Thôi được rồi, chúng ta cứ mạnh dạn xông thẳng qua đi." Trần Tiểu Đao nhìn nhìn, vẫn cảm thấy có chút không thỏa đáng, liền muốn hỏi ý kiến Lương Sư gia.

Quay đầu lại nhìn thì phát hiện hắn căn bản không hề nghe hai người nói chuyện, mà đang chuyên tâm thu thập những hài cốt trên đất.

Trong lòng cảm thấy kỳ lạ, kéo Lão Dương lại, hai người ghé đầu qua xem hắn đang làm gì.

Trận đại chiến vì con chuột này, liên lụy đến mười mấy bộ thi thể.

Những thi thể này sớm đã thối rữa như cát đất, vì vậy vừa bị va chạm, liền tan nát hình thần, phần lớn đều vỡ thành những mảnh xương vụn.

Mặt đất một mảnh hỗn độn.

Lương Sư gia không biết tại sao, lại nhặt từng khúc xương còn sót lại không bị vỡ nát trên đất lên, đặt sang một bên.

Những khúc xương này đa số cũng không nguyên vẹn, đại khái là bị những con chuột lớn này dùng làm công cụ mài răng.

Trên đó lồi lõm, có khúc xương thậm chí đã không thể phân biệt được là phần nào trên cơ thể người.

Lão Dương thấy Lương Sư gia đã suy nghĩ nhập thần, trong lòng hiếu kỳ, hỏi hắn: "Sư gia, ngài lại đang tính toán cái gì vậy?" Lương Sư gia ngẩn người một chút, quay đầu lại, nói với hai người: "Không thể ngờ, bị con chuột này quấy phá, ngược lại lại vô tình, tại hạ đã phát hiện ra một đại bí mật." Thấy hắn hai mắt sáng rỡ, hưng phấn khôn tả, trong lòng càng thêm kỳ lạ, những khúc xương này có thể có bí mật gì chứ?

Lương Sư gia bảo hai người ngồi xổm xuống, nhặt một khúc xương đưa cho hai người, hỏi: "Hai vị, nhìn xem, có nhìn ra điều gì không?" Trần Tiểu Đao và Lão Dương nhìn nhau, không biết hắn đang bày trò gì.

Lão Dương nở một nụ cười rất kỳ lạ, nói: "Ngài đây không phải đang trêu chọc chúng tôi sao, chúng tôi là đào bới đồ của người chết, chứ không phải đào bới người chết, ngài cứ nói thẳng đi, nói xong chúng ta còn phải nhanh chóng lên đường." Lương Sư gia ngượng nghịu cười cười, nói: "Tại hạ quá hưng phấn rồi, nói chuyện cũng không lưu loát, đừng để ý, hai người hãy để ta nghĩ xem nên nói thế nào, ừm... hai người nhìn chỗ xương này, nhìn kỹ xem." Trần Tiểu

Đao nhận lấy khúc xương, tự mình nhìn, chỉ thấy chỗ hắn chỉ, có một vết cắt rất nhẵn nhụi.

Vết cắt và xương cùng một màu, niên đại hẳn cũng khá lâu rồi.

Nhưng Lương Sư gia cho hắn xem cái này có ý gì, hắn lại không nghĩ ra.

Lương Sư gia thấy tôi một vẻ mặt nghi hoặc, nói: "Không nhìn ra cũng không sao, ta sẽ nói cho hai người biết, khúc xương này là xương đòn của người, chính là vị trí này." Hắn chỉ chỉ vào cổ mình, nói tiếp: "Vết cắt này, gọi là vết thương xương cũ, được tạo thành trước khi chết, ngươi xem vết cắt sắc bén, không hề có tình trạng xương liền lại, chứng tỏ thời gian của vết thương này và thời gian người này tử vong là rất gần nhau." Lão Dương nghe vậy, còn tưởng là chuyện gì ghê gớm, ngay lập tức rất sốt ruột, nói: "Chuyện này thì có gì mà bí mật, xương cốt bị thương thật đáng thương, nhưng chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi thôi, đuốc sắp cháy hết rồi." Lương Sư gia vội vàng xua tay nói: "Cho ta thêm ba phút nữa, sẽ nói xong ngay!" Thấy hắn vô cùng hưng phấn, không nói rõ ràng chắc chắn sẽ không chịu thôi, Lão Dương lải nhải lại càng tốn thời gian.

Trần Tiểu Đao vội vàng ra hiệu cho Lão Dương đừng xen vào, quay đầu nói với Lương Sư gia: "Đừng để ý đến hắn, ngài nói nhanh đi." Hắn nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Vừa nãy nói đến đâu rồi nhỉ, à, thời gian của vết thương này và thời gian người này tử vong là rất gần nhau, tại hạ đại khái có thể phán đoán, vết thương này hẳn là nguyên nhân tử vong của người này, sở dĩ ở vị trí này, đại khái là bị người ta dùng dao từ phía trên xương đòn cắt đứt động mạch cảnh, ra tay quá nhanh, cho nên mới chạm vào xương." "Theo ngài nói như vậy, chủ nhân của bộ xương này là bị người ta cắt cổ giết chết!" Trần Tiểu Đao nghe vậy vô cùng ngạc nhiên, hỏi.

Lương Sư gia cười một cách quỷ dị, lắc đầu: "Không chỉ một bộ này, tất cả thi thể ở đây, đều là như vậy, ngươi xem, chỉ riêng chỗ này đã có bảy cái xương đòn, trên đó đều có những vết cắt như thế này." "Mà thông thường việc tế tự người sống thời cổ đại, đều là để người hi sinh quỳ trước vật tế tự, sau đó tế sư cắt cổ họng hắn từ phía sau, nhưng những người ở đây, lại là bị người ta cắt cổ trước mặt." "Cho nên, tại hạ nghĩ, những người này phần lớn không phải bị hiến tế sống, mà là chết trận trong chiến đấu." Lương Sư gia nói xong lời này, ánh mắt sáng rực nhìn Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao thầm nghĩ người này bị sao thế, chết trận thì chết trận thôi, cần gì phải hưng phấn đến mức này chứ, vội vàng hỏi hắn: "Lương Sư gia, đại bí mật ngài nói, chính là cái này sao?" Lương Sư gia cố làm ra vẻ thần bí, nói: "Không phải không phải, đây chỉ là lời tựa của đại bí mật thôi, điều ta sắp nói tiếp theo đây, mới là chính đề." Nói rồi, hắn lại lấy ra một mảnh thứ gì đó từ trong những mảnh vụn thi thể, nói với Trần Tiểu Đao: "Đại bí mật, ẩn chứa trong thứ này." Nhận lấy xem xét, đó là một mảnh đồ vật không thể hình dung được, dường như là đấu lạp, lại giống một phần của áo giáp, nhưng thứ này đã không phải là xương cốt, vậy tất nhiên là minh khí.

Trần Tiểu Đao cầm lên đối diện ngọn đuốc cẩn thận nhìn, kinh ngạc nói: "Là giáp phiến bằng đồng xanh?" Lương Sư gia gật đầu: "Không sai." Lúc này, không biết có phải bị vị sư gia thần kinh hề hề kia lây nhiễm, hay là trực giác của bản thân.

Trần Tiểu Đao mơ hồ cảm thấy những gì Lương Sư Gia nói có thể thực sự ẩn chứa một điều gì đó kinh thiên động địa, nhất thời toát mồ hôi lạnh.

Lương Sư phụ tiếp lời: "Đây là kiểu giáp xuất hiện sau thời Hán, ngươi xem miếng này, không có lớp lót, là giáp mùa hè.

Người này chết vào mùa hè, hơn nữa, điều kỳ lạ nhất là thứ này." Ông ta cẩn thận gỡ ra một mảnh từ vụn giáp, "Ngươi xem, thứ này tuy không bắt mắt nhưng lại là điểm mấu chốt đấy, Đao ca.

Ngươi là người hiểu biết, nhìn qua là biết đây là thứ gì." Nhìn theo ý ông ta, Trần Tiểu Đao liền hiểu ra, miếng đó không gì khác, chính là một mảnh tơ lụa nhỏ.

Có lẽ khi thi thể thối rữa, thi dịch đã dính vào mảnh giáp.

Đây đều là đồ của người Hán, sao lại xuất hiện trong hố tuẫn táng của người Xà đã diệt vong từ hàng nghìn năm trước?

Lương Sư Gia nhìn khắp đây đó rồi nói: "Nếu ta đoán không lầm, nơi này thực chất không phải một hố tuẫn táng, mà là một chiến trường.

Thi thể ở đây thuộc hai phe: một phe là người bảo hộ cổ mộ, một phe là một đội quân Hán." Trần Tiểu Đao chợt nhớ đến truyền thuyết Giáp Tý Câu, về đội quân Bắc Ngụy im lặng biến mất trong núi.

Trong lòng hắn đã hiểu ra phần lớn. "Không nói chuyện" thực ra chỉ đội quân gồm những người câm, có lẽ chính là Bất Ngôn Kỵ mà Lương Sư Gia vừa nhắc đến, thuộc thời Bắc Ngụy.

Những binh sĩ này tuyệt đối không tiết lộ bí mật, nên Hoàng đế đã giao cho họ thực hiện những nhiệm vụ bất chính, ví dụ như trộm mộ.

Một ngàn năm trước, hậu duệ Xà Quốc đã biến mất do thông hôn với người Hán và di cư ra nước ngoài.

Nhưng trong hang núi này, một nhóm tiên dân Xà Quốc vì bảo hộ lăng mộ của một vị tù trưởng nào đó đã sinh sôi nảy nở.

Không rõ vì lý do gì, đội quân Bắc Ngụy kia lại biết trong núi có một lăng mộ như vậy.

Quân Hán đã xông vào đây, phá tan các hang động như mê cung, tiến sâu vào hố tuẫn táng.

Tiên dân Xà Quốc thề chết chống cự, nhưng tiếc là dù thế nào cũng không phải đối thủ của Bất Ngôn Kỵ với trang bị tiên tiến, tất cả đều bị đồ sát đến cùng.

Có thể khẳng định, đại đa số thi thể ở đây đều là di cốt của người Xà.

Mấy người bọn họ cứ đi vòng quanh ở đây, có lẽ thực sự là do những oan hồn tụ tập vẫn còn đang bảo hộ lăng mộ tổ tiên của họ, không cho mấy người tùy tiện đến gần.

Tình hình này quả thực khó giải quyết, nếu cứ thế quay về thì coi như công cốc.

Cả bọn đều không cam tâm.

Ngọn đuốc trong tay giờ cũng dần tắt.

Trong lúc suy nghĩ, nó lại chớp vài cái, lửa nhỏ như tàn nến.

Lão Dương lúc này cũng không còn thúc giục hai người nữa.

Bởi vì hắn biết, dùng phương pháp thông thường, đã không thể đến được lối vào cổ mộ rồi.

Bất kể có quỷ hay không, thời gian của ngọn đuốc cũng không còn đủ.

Lương Sư Gia nói: "Vì đây là chiến trường, thi thể không thể bị làm phép gì được, nơi này không phải là thi trận gì cả.

Ta đoán, chúng ta thực sự đã bị quỷ làm mê mắt, đây chính là 'quỷ đả tường' rồi.

Các vị có biết cách nào để khắc chế nó không?" Lão Dương bất lực thở dài: "Anh họ Sơn Tây của tôi nói, gặp chuyện này, dùng chỉ

đỏ buộc chân trái là có thể đi ra.

Nhưng trên người chúng ta đâu có chỉ đỏ, hay là chúng ta dùng máu mình mà nhuộm?" "Tuyệt đối đừng!

Nơi này mà xuất hiện huyết khí thì không tốt chút nào, chúng ta hãy nghĩ cách khác." Lương Sư Gia nói: "Đúng rồi, ta nghe sư phụ ta nói, quỷ đả tường phải xảy ra trong môi trường bóng tối.

Chương 932

Chúng ta không phải còn có pháo hiệu sao?

Bắn một quả lên, rồi cứ thế mà chạy qua.

Ta đoán cách này sẽ tốt hơn dùng đuốc, ít nhất sẽ không bị mê hoặc." Trần Tiểu Đao nghe thấy có lý.

Chỉ cần mấy người biết rõ nơi cần đến, dù thế nào cũng không bị mê hoặc được.

Hắn liền ra hiệu cho Lão Dương.

Lão Dương thở dài, rút súng pháo hiệu ra nói: "Thật lãng phí." Nói rồi, hắn giơ tay bắn thẳng lên trên.

Quả pháo hiệu như sao băng bay lên không trung, chờ nó bắt đầu cháy.

Ai ngờ, ngôi sao băng đó đang bay thì "bốp" một tiếng, bật ngược lại rồi rơi thẳng xuống.

Trần Tiểu Đao vỗ trán, Lão Dương này đúng là ngớ ngẩn đến chết.

Đây là hang động, vậy mà hắn lại bắn pháo hiệu thẳng lên trên.

Kiểu này chưa kịp cháy đã đâm vào đỉnh động rồi.

Quả pháo hiệu rơi xuống rất nhanh, mãi đến gần chạm đất mới "phốc" một tiếng bùng nổ.

Nhiệt độ cháy của pháo hiệu cực kỳ cao, nhìn khoảng cách nó rơi xuống đất là biết sẽ gay go rồi.

Quả nhiên, vừa chạm đất, lửa đã bùng lên.

Trần Tiểu Đao đá Lão Dương một cước, mắng hắn không có não.

May mà toàn là xương cốt, nếu không cú này lại phải chạy về dập lửa.

Lời còn chưa dứt, Lương Sư Gia đã vỗ tay Trần Tiểu Đao, kêu lên: "Hai vị tiểu thái gia, lần này gay go rồi!" Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi vừa bùng lên ngọn lửa nhỏ đột nhiên vọt lên một bức tường lửa.

Điều không thể tin nổi là bức tường lửa này đang lan rộng với tốc độ kinh người dọc theo những lối nhỏ giữa các đống xác chết.

Nhất thời, chỉ thấy một con hỏa long trườn trên mặt đất, uốn lượn trong hang động tối đen như mực.

Nơi nó đi qua, xương cốt hai bên lối nhỏ đều phát ra âm thanh vỡ vụn.

Lương Sư Gia thấy cảnh tượng này, mặt mày tái mét, vội vàng cúi xuống bốc một nắm đất lên ngửi rồi lớn tiếng kêu: "Hỏa du!

Trong bùn có hỏa du!" Trần Tiểu Đao nghe xong cũng đại kinh thất sắc, cúi xuống véo một nắm đất.

Quả nhiên trong đó đã đổ hỏa du.

Không ngờ trong thi trận này còn ẩn giấu chiêu hiểm ác như vậy, e rằng đây là tuyến phòng thủ cuối cùng mà tiên dân nơi đây đã bố trí để bảo vệ đồ vật trong cổ mộ.

Đáng tiếc là lúc đó chưa kịp sử dụng, kết quả lại bị quả pháo hiệu này kích hoạt.

Con hỏa long ở xa không hề chậm lại, không biết từ lúc nào đã tách thành hai đường.

Ngọn lửa bốc cao hơn một người, trong chốc lát chiếu sáng rực cả

hang động.

Nhìn sơ qua, cuối cùng có thể thấy rõ bố cục nơi đây.

Chỉ thấy trong toàn bộ thi trận, mạch lộ thông suốt, không có chỗ nào lớn, nhưng những lối nhỏ lại liên kết thành một thể.

Con hỏa long này sớm muộn gì cũng sẽ cháy tới chỗ mấy người, nhất định phải tìm một chỗ trú ẩn.

Trần Tiểu Đao lo lắng nhìn quanh, thấy khoảng đất trũng thấp kia thực ra chỉ cách bên trái mấy người mười mấy mét.

Nhưng ở giữa đã ngăn cách bởi một bức tường lửa, đất bên trong lại không bốc cháy.

Dường như đó là một nơi lánh nạn tốt.

Lúc này, đầu hỏa long đã xông về phía mấy người, không còn thời gian suy nghĩ nữa.

Trần Tiểu Đao hét lớn vào mặt họ: "Đừng đứng ngây ra đó nữa!

Cái hố kia ở đằng đó!

Cứ xông qua đã!" Lão Dương và Lương Sư Gia lúc này mới phản ứng, trực tiếp đạp lên thi thể lao về phía khoảng đất trống kia.

Trần Tiểu Đao cũng xông về phía đó, vài giây sau đã đến trước bức tường lửa, một luồng khí nóng bỏng ập vào mặt.

Mấy người định một mạch xông qua, nhưng vừa đến gần bức tường lửa đã ngửi thấy mùi tóc cháy khét.

Nhưng giờ không thể quản nhiều thế được nữa.

May mà tốc độ đủ nhanh, chỉ cảm thấy người nóng ran là đã lăn lộn trên mặt đất.

Trần Tiểu Đao lăn một vòng dập tắt lửa trên người, tiếp đó Lão

Dương và Lương Sư Gia cũng lao tới, lần lượt lăn lộn dập lửa.

Lúc này mới biết vì sao mặt đất nơi đây lại trũng xuống, hóa ra lớp đất bề mặt đã bị người ta xới bỏ.

Vừa lăn xuống cũng không kịp nhìn kỹ, Lão Dương đã thảm thiết kêu la rồi lăn đến bên cạnh hắn.

Trần Tiểu Đao vội cởi áo ngoài, giúp hắn dập lửa trên người Lão Dương.

Đỡ hắn dậy nhìn, người thì không sao, chỉ là lông mày bị cháy trụi.

Quay đầu lại, lại thấy Lương Sư Gia không ngừng lăn lộn, nhưng lửa trên người ông ta vẫn không tắt.

Có lẽ vì ông ta đã ngã trên đất, quần áo dính phải hỏa du, nên không dập tắt được.

Trần Tiểu Đao liền vội vàng xông đến xô ông ta ngã, dùng bùn đất trên mặt đất dập lửa.

Lương Sư Gia "ao ao" kêu to, toàn thân bốc khói trắng.

Trần Tiểu Đao và Lão Dương vội cởi quần áo của ông ta.

Chỉ thấy trên lưng có vài chỗ đã cháy đen, may mà mồ hôi lạnh ra không ít, đóng vai trò bảo vệ một chút.

Nói chung không quá nghiêm trọng.

Trần Tiểu Đao mở bình nước, đổ nửa bình còn lại lên lưng ông ta để hạ nhiệt, sau đó ngẩng đầu nhìn tình hình xung quanh.

Khoảng đất trống mà mấy người đang đứng đã bị bức tường lửa ngăn cách.

Chương 933

Bên ngoài hỗn loạn thành một mớ bòng bong, sóng nhiệt ập tới.

Tất cả lông trên người đều phát ra âm thanh xoắn lại.

Không ít xương cốt có lẽ vì khí thể bên trong bốc hơi mà không ngừng nứt vỡ.

Những mảnh xương vụn bay cao nửa không trung.

Trần Tiểu Đao nhìn thấy đại thế đã mất, thi động chắc chắn sẽ bị thiêu hủy hoàn toàn.

Nơi đây lại là vùng trũng, lát nữa không khí có thể sẽ bị đốt cháy hết, không chết vì ngạt thì cũng chết vì bỏng.

Ngay khi Trần Tiểu Đao đang nghĩ cách làm sao để thoát khỏi đây, Lão Dương đột nhiên túm lấy hắn: "Đại sự bất ổn rồi, cháy... cháy rồi, Diêm Vương gia điểm danh đến rồi!" Trần Tiểu Đao không hiểu hắn có ý gì.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hơn chục con chuột lớn bị lửa thiêu đến phát điên.

Chúng thậm chí còn nhảy qua bức tường lửa, lao thẳng về phía mấy người mà cặm vào.

Trần Tiểu Đao vốn đã buồn bực, nhìn thấy mấy con chuột chết tiệt này càng thêm phiền muộn.

Trần Tiểu Đao tiện tay hóa ra một trận lôi điện, mấy con chuột xông lên lập tức bị thiêu cháy.

Lão Dương không đợi chúng lao tới lần nữa, một phát súng bắn bay một con.

Hắn giơ ngọn đuốc đã tắt làm vũ khí, đánh bay mấy con khác đang xông tới.

Nhưng đồng thời, hơn chục con chuột khác lại lao ra như điện chớp.

Lần này Lão Dương đứng quá gần, bị cào mấy phát vào lưng, lập tức lăn ngã trên mặt đất.

Trần Tiểu Đao lại tung ra một chưởng Lôi chưởng, bức chúng lui lại.

Ngẩng đầu nhìn, bên ngoài bức tường lửa đã toàn là chuột lớn nhỏ, đôi mắt bị thiêu đỏ rực đều chằm chằm nhìn mấy người.

Cả bọn thầm kêu không ổn.

Mấy con chuột nhảy vào đây bị Trần Tiểu Đao chấn nhiếp, tạm thời không dám đến gần.

Nhưng những con ở ngoài bức tường lửa, thấy chỗ mấy người đứng dường như không bị lửa thiêu cháy, chắc chắn sẽ liều mạng xông vào từng con một.

Số lượng chuột tụ tập bên ngoài ngày càng nhiều.

Chờ thêm một lúc nữa, khi chúng phát hiện ra mình chiếm ưu thế về số lượng, nhất định sẽ ùa lên.

Trần Tiểu Đao thấy việc đối đầu trực diện thế này thực sự rất không đáng.

Hắn túm lấy Lão Dương, bảo hắn đừng bận tâm đến lũ chuột lớn này nữa.

Bây giờ quan trọng nhất là nghĩ cách thoát ra.

Đúng lúc này, Lương Sư Gia ở một bên hét lớn: "Chỗ này có một đường hầm!" Hai người quay đầu lại, thấy ở trung tâm hố đất có một

cái động nhỏ không bắt mắt, không biết là ai đào.

Lão Dương vội rút băng đạn, nhìn những viên đạn, lắp súng vào, rồi cõng Lương Sư Gia đi về phía trung tâm cái hố.

Trần Tiểu Đao ở phía sau yểm trợ cho họ, cũng từ từ đi theo.

Vừa đi được vài bước, mấy con chuột gần nhất đột nhiên rít lên một tiếng chói tai, lao tới như điện xẹt.

Trần Tiểu Đao tung ra mấy Chưởng Tâm Lôi, lập tức biến mấy con phía trước thành tro bụi, còn hai con khác thì đã lao đến trước mặt hắn.

Không còn cách nào khác, hắn rút khẩu Phách Tử Liêu ra, một tiếng nổ lớn vang lên, biến hai con chuột thành thịt nát giữa không trung.

Vì là dùng tay trái bắn Phách Tử Liêu, cộng thêm lực giật của khẩu súng này kinh người, sau mấy phát súng, Trần Tiểu Đao chỉ cảm thấy hổ khẩu tê dại.

Nhưng may mắn là vừa rồi tiếng động kinh thiên động địa, ngay cả Lão Dương cũng sợ đến mức rùng mình.

Lũ chuột kia lập tức lùi lại, không dám liều lĩnh tấn công nữa.

Trần Tiểu Đao thấy đây là một cơ hội, vội thúc giục Lão Dương nhanh lên.

Lần tới bắn súng, không biết còn có hiệu quả tốt như vậy nữa không.

Trong lúc suy tư, Trần Tiểu Đao đã lùi đến trung tâm hố đất.

Hắn nhìn xuống, trên mặt đất quả nhiên có một cái động khẩu đen ngòm, lờ mờ thấy được lớp gạch bên dưới bề mặt đất.

Lão Dương cố sức nhét Lương Sư Gia vào cái động đó, ông ta cứ

thế trượt dọc theo xương sống xuống tận đáy.

Hắn vừa buông tay, Lương Sư Gia liền rơi xuống.

Tiếp đó, hắn cũng khom lưng, hai tay chống đất nhảy xuống.

Trần Tiểu Đao ở phía sau điện hậu, nghe thấy Lão Dương lớn tiếng gọi từ bên trong, mới một tay chống đất nhảy vào động.

Vừa xuống chưa đến nửa người, hai chân đã chạm đất.

Hắn bật bật lửa lên nhìn, Lão Dương đang sốt ruột đợi hắn xuống, Lương Sư Gia thì ngã lăn một bên, không biết sống chết thế nào.

Hắn giao bật lửa cho Lão Dương, bảo hắn tìm thứ gì đó để chiếu sáng, còn mình thì nhặt một số binh khí trên mặt đất, lộn xộn chắn kín lối vào, ngăn chuột chui vào.

Lão Dương châm lửa những ngọn đuốc trên tường bốn phía mộ thất, chiếu sáng khắp nơi, phát hiện đây là một thạch thất mang đậm phong cách Xà Quốc.

Bốn phía thạch thất đều dùng đá phiến làm tường, phía trên toàn là bích họa sặc sỡ.

Trần là đá phiến khảm gạch xanh, chỉ vì ẩm ướt mà hầu như những nơi mắt nhìn tới được đều có dấu vết nấm mốc.

Thạch thất rất nhỏ, ngoài một số binh khí và công cụ, không có bất kỳ vật bồi táng nào khác.

Ở trung tâm thạch thất cũng không có quan quách, nhưng trên sàn thì có dấu vết quan tài từng được đặt.

Ngoài ra cũng không thấy thông đạo dẫn đến những nơi khác.

Trần Tiểu Đao chỉ nhìn lướt qua đã không khỏi thắc mắc.

Chẳng lẽ cổ mộ mà những người chết bên ngoài muốn bảo vệ, lại

chỉ là một nơi nhỏ xíu, không có gì như thế này sao?

Hơi nóng từ trên đỉnh xộc xuống, mấy người cảm thấy thiếu oxy.

Chương 934

Bích họa vì nhiệt độ mà màu sắc càng trở nên rực rỡ, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Ba người đều biết, ở lại đây tuy có thể tạm thời bảo toàn mạng sống, nhưng cũng không phải kế lâu dài.

Trần Tiểu Đao uống mấy ngụm nước, sau đó đi xem Lương Sư Gia thế nào rồi.

Hắn sờ trán ông ta, phát hiện toàn thân nóng ran, hơi thở yếu ớt, là triệu chứng của thân nhiệt quá cao.

Vội vàng đổ nửa bình nước còn lại cho ông ta uống.

Lão Dương bấm mấy cái vào nhân trung của ông ta, cuối cùng cũng làm ông ta tỉnh lại.

Lũ chuột bên ngoài đã phát điên, vây quanh miệng đường hầm kêu rít điên cuồng, liều mạng muốn chui vào.

Nhưng vô ích, miệng động toàn là binh khí bằng đồng sắc bén, chúng có chui thế nào cũng không vào được.

Lão Dương đi vòng quanh mấy lượt, phát hiện không có lối ra, liền hỏi Trần Tiểu Đao liệu ở đây có bí đạo hay không.

Nếu thực sự không có, lần này bọn họ sẽ bị hóa thành xác khô mất.

Trần Tiểu Đao nghe vậy nhìn quanh, hầu như không có chỗ nào có thể bố trí cơ quan.

Nơi đây quá nhỏ, nhìn một cái là thấy rõ, vừa định nói không thể.

Đột nhiên "khách lạt" một tiếng, một khối ở miệng đường hầm đổ

sập xuống.

Một con chuột lại cắn vỡ một viên gạch, chui thẳng vào khe hở, nhưng đáng tiếc là cái đầu quá lớn bị kẹt giữa hai viên gạch.

Lũ chuột này không cắn được đồng xanh, vậy mà lại bắt đầu cắn những viên gạch xanh lỏng lẻo xung quanh.

Trần Tiểu Đao thầm kêu không ổn, những viên gạch xanh này tuy cũng rất chắc chắn, nhưng dù sao cũng không bằng kim loại.

Chuột liều mạng cắn phá, nói không chừng cũng có thể cắn thủng.

Hắn nhặt một cây trường mâu trên mặt đất, đẩy con chuột đó trở lại, sau đó lớn tiếng gọi Lão Dương giúp đỡ.

Lão Dương vội cởi áo ngoài của mình ra, dùng binh khí xiên vào khe hở ở miệng đường hầm.

Nhưng chiếc áo của hắn không có tác dụng, chưa chống được bao lâu đã bị con chuột kia cắn rách một lỗ lớn.

Tiếp đó, hơn chục con chuột men theo cán trường mâu trèo xuống.

Mấy con chuột kia nhảy xuống đất, không tấn công mấy người mà lại lao về phía một góc tường.

Trần Tiểu Đao nhìn thấy, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, lớn tiếng kêu: "Lão Dương, bọn chúng đang tìm đường thoát thân!

Mau theo chúng!" Mấy người vội vàng xông tới, phát hiện góc tường bên đó quả nhiên có một cái hang chuột không bắt mắt.

Cúi người xuống nhìn, phía sau bức tường dường như là trống rỗng.

Lão Dương không nói hai lời, nhặt một cái búa đồng trên mặt đất, vung lên đập vào bức tường đó.

Chỉ một nhát, tấm đá đã nứt ra, trên tường xuất hiện một cái lỗ lớn bằng đầu người.

Mấy người thò vào nhìn, phía sau quả nhiên còn có một thạch thất nữa. "Mẹ kiếp, hóa ra bí đạo ở đây phải đập mới ra!" Lão Dương kêu lên, rồi lại đập mấy búa nữa cho cái lỗ lớn hơn.

Hai người khiêng Lương Sư Gia trèo vào.

Bên trong thạch thất cạnh bên không có bất kỳ đồ trang trí nào, chỉ có ở trung tâm thạch thất có một cái giếng thẳng đứng hình vuông thông xuống nơi sâu hơn bên dưới.

Bên dưới không có nước, lũ chuột kia không ngừng lại chút nào, trực tiếp nhảy vào trong giếng.

Phía sau truyền đến tiếng đỉnh gạch của mộ thất nứt toác.

Quay đầu nhìn lại, xi măng dùng để trám gạch đã mềm nhũn.

Mộ thất ở đây rất nhanh sẽ sụp đổ.

Hai người dứt khoát, nghiến răng theo lũ chuột già nhảy vào giếng.

Cái giếng đó có độ dốc nhẹ, Trần Tiểu Đao trượt một mạch xuống phía trước, ngã mạnh một cái, sau đó lại lăn một vòng, ngã xuống một khoảng đất bằng phẳng.

Nghĩ đến Lão Dương và Lương Sư Gia đang ở ngay phía sau, hắn vội vàng né sang một bên.

Quả nhiên, Lão Dương ngã phịch xuống chỗ hắn vừa đứng, tiếp đó là Lương Sư Gia đè lên người hắn, khiến hắn kêu quái dị.

Phía trên truyền đến một tiếng ầm vang, sau đó là chấn động dữ dội.

Mộ thất cuối cùng đã bị lửa thiêu sập.

Những tảng đá nóng rực từ chỗ mấy người rơi xuống đổ ập tới, trực tiếp đập vào đầu và mặt mấy người.

Lão Dương ôm đầu ngồi dậy, hỏi: "Đây là đâu?" Trần Tiểu Đao giơ ngọn đuốc mà Lão Dương lấy từ mộ thất ra, quay đầu nhìn lại, vẫn là đường giếng hình vuông, chỉ là nằm ngang ra, nói: "Là giếng thoát nước của cổ mộ, một phần của hệ thống thoát nước." Lão Dương nhìn những đường giếng phức tạp xung quanh, hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?" Trần Tiểu Đao nhìn hắn, thầm nghĩ ta làm sao mà biết.

Đúng lúc này, mấy con chuột từ phía trên trượt xuống, nhảy từ vai Lão Dương xuống đất, rồi lập tức chạy vào thông đạo phía trước.

Trần Tiểu Đao trong lòng khẽ động, vội nói: "Theo chúng!" Nói xong liền nhanh chóng đuổi theo về phía trước.

Mấy con chuột kia bò cực nhanh, rất nhanh đã dẫn mấy người qua mấy khúc cua.

Hầu như không theo kịp chúng.

Ba người vừa lăn vừa bò theo phía sau, kiên trì được hơn mười phút.

Đột nhiên, phía trước thổi tới một làn gió nhẹ, mấy con chuột kia lóe lên một cái rồi biến mất.

Trần Tiểu Đao ở phía trước còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức chân hụt một cái, gần như lăn ra khỏi giếng thoát nước.

Không biết bên ngoài là cảnh tượng gì, vội vàng lật người đứng dậy.

Lúc này Lão Dương và Lương Sư Gia cũng theo sau ngã ra.

Bốn phía tối đen như mực, Trần Tiểu Đao vội giơ ngọn đuốc lên

chiếu sáng.

Bốn phía bỗng nhiên rộng mở, nơi đây không phải mộ thất, mà là đáy của một cái giếng thẳng đứng hình tròn khổng lồ, đường kính khoảng hơn sáu mươi mét, đáy trũng sâu thành một cái hố.

Xung quanh cái giếng đá đều có giá đuốc, Trần Tiểu Đao tiến lên châm mấy cái, chiếu sáng xung quanh hơn nữa.

Chương 935

Bức tường giếng thẳng đứng bên cạnh rõ ràng có dấu vết khai thác, hiển nhiên cái giếng tròn này là do nhân công tạo thành.

Chỉ là bọn họ đào sâu đến thế này để làm gì.

Chẳng lẽ nơi đây cũng là một phần của hang đá khai thác phía trên?

Trần Tiểu Đao lờ mờ còn thấy ở trung tâm cái hố dựng đứng một vật khổng lồ nào đó, nhưng tiếc là ánh sáng không đủ để nhìn rõ.

Nhiệt độ ở đây rất cao, một luồng kình phong nóng hầm hập từ trên xuống dưới thổi tới, khiến người ta choáng váng đầu óc, đứng cũng không vững.

Trần Tiểu Đao giơ ngọn đuốc lên, bảo Lão Dương cõng Lương Sư Gia đi vào trong hố.

Dưới ánh đuốc, tình hình trong hố hiện rõ mồn một.

Trong hố nằm ngổn ngang toàn là những pho Thạch Dũng đầu người mà họ đã thấy bên ngoài, ước chừng có cả trăm pho.

Đầu người đều đã khô héo.

Dựng ở giữa hố là một cột đồng xanh khổng lồ đường kính khoảng mười mét.

Thoạt nhìn còn tưởng là một bức tường đồng cong cong, thẳng tắp đi lên, cao không thể với tới.

Phần đáy của cột đồng xanh cắm thẳng vào đá dưới đáy hố, cứ như thể nó mọc ra từ đó, khiến những tảng đá xung quanh nứt toác ra thành nhiều vết nứt.

Trên cột đồng xanh còn có rất nhiều thanh đồng nhỏ nhưng không đều nhau, rất giống với cái thanh mà Lão Dương mang theo.

Trần Tiểu Đao ước lượng sơ qua, chi chít không dưới nghìn thanh.

Lên cao hơn nữa thì không biết còn bao nhiêu.

Hình dạng của toàn bộ cột đồng xanh giống hệt một cái cây đại thụ mọc ra từ trong đá, cành lá sum suê, vươn thẳng lên mặt đất.

Lương Sư Gia nhìn mà lạnh cả sống lưng, từ trên lưng Lão Dương xuống, nói: "Người xây dựng nơi đây chắc chắn muốn đào cây cột đồng xanh này lên.

Các ngươi nhìn dấu vết khai thác ở đây, vậy mà đã đào đến tận đáy núi rồi mà vẫn chưa tìm thấy điểm cuối.

Vậy thì cây cột đồng xanh này không biết cắm sâu xuống lòng đất bao nhiêu." Trần Tiểu Đao đứng một bên nhìn cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Một khí cụ kim loại khổng lồ như thế này đã vượt xa trình độ luyện kim thời bấy giờ.

Những tiên dân tộc Xà kia, không thể có kỹ thuật như vậy.

Nhưng nếu không phải do họ đúc ra, vậy thì cây cột đồng xanh này, rốt cuộc là ai đã dựng lên ở đây?

Chẳng lẽ nó mọc ra từ dưới lòng đất?

Đúng lúc này, Lương Sư Gia đột nhiên vỗ Trần Tiểu Đao một cái.

Quay đầu nhìn lại, Trần Tiểu Đao phát hiện Lão Dương, người vẫn im lặng nãy giờ, đang chằm chằm nhìn cây cột đồng xanh kia, rồi cứ thế đi thẳng tới.

Thấy biểu cảm của Lão Dương không đúng, trong lòng Trần Tiểu Đao chợt lóe lên một cảm giác khác lạ, vội vàng lớn tiếng gọi tên hắn.

Lão Dương bị Trần Tiểu Đao làm giật mình, lập tức phản ứng lại, lảo đảo đứng yên tại chỗ.

Hai người vội vàng tiến lên, hỏi Lão Dương vừa rồi đang nghĩ gì.

Lão Dương nhìn cái cây này, rồi lại nhìn hai người, nghi hoặc nói: "Tôi cũng không biết, thật kỳ lạ, vừa rồi tôi vừa nhìn thấy cái cây này, liền như theo thói quen, đột nhiên muốn... leo lên." Trần Tiểu Đao nghi ngờ nhìn Lão Dương, rồi lại ngẩng đầu nhìn cây cột đồng xanh.

Trong lòng hắn vô cùng khó hiểu.

Hắn thầm nghĩ ngươi đâu phải khỉ, sao có thể nhìn thấy cây là muốn leo lên được. "Có phải ông bị khí thế của thứ này ảnh hưởng rồi không?

Người bình thường nhìn thấy vật cao đều có xung động muốn trèo lên." Lão Dương lắc đầu: "Tôi cũng không biết." Lương Sư Gia nhìn cây cột đồng xanh, nói: "Thứ này lớn như vậy, có chút tà dị.

Chúng ta khi xem thì cẩn thận một chút, cố gắng đừng chạm vào nó." Lão Dương gật đầu biểu thị đồng ý.

Trần Tiểu Đao giơ ngọn đuốc, đi về phía gốc của cây đồng xanh khổng lồ.

Cột đồng xanh là một di vật khá hiếm thấy, trong ấn tượng của Trần Tiểu Đao, dường như cũng không thấy nhiều ghi chép trong cổ tịch.

Giới đổ đấu đối với loại hình này vẫn chưa có kết luận cuối cùng, có rất nhiều cách nói.

Đến gần nhìn, có thể thấy bề mặt của cột đồng xanh không hề trơn nhẵn.

Trên đó khắc đầy những đồ đằng rắn hai thân, tượng trưng cho

thần tính của đồ đồng.

Lương Sư Gia nhìn một lúc lâu, nói với Trần Tiểu Đao: "Thứ to lớn như vậy, đoán chừng là một khí cụ tế lễ, đồ vật từ khoảng thời Thương Chu.

Cụ thể dùng làm gì trong lúc tế tự thì quá cổ xưa rồi, đã vượt quá kiến thức của ta." Điều này rất gần với những gì Tề Thiết Chủy đã nói với hắn trước khi đến đây.

Tuy nhiên, thời Thương Chu, nhà Thương khoảng hơn sáu trăm năm, nhà Chu năm trăm hai mươi hai năm, cộng lại đã hơn một ngàn một trăm năm rồi.

Dao động một chút, thêm vào khoảng bốn trăm năm trước và sau.

Gần như chiếm nửa lịch sử có ghi chép.

Phán đoán như vậy chẳng khác nào chưa nói gì.

Trần Tiểu Đao hỏi ông ta có thể chính xác hơn không, có thể nhìn ra rốt cuộc là đoạn nào của Thương Chu không?

Lương Sư Gia đành chịu: "Thứ này mắt thường không nhìn ra được, tại hạ chỉ có thể đoán cho ngươi.

Ngươi xem màu sắc hơi xám đen, có thể là một trong các loại đồng thiếc, đồng chì thiếc, và đồng chì.

Khả năng là Tây Chu lớn nhất, khoảng năm thành." "Còn năm thành kia thì ta không nói ra được.

Ngươi cũng biết quy củ của nghề này mà, ta biết được chừng này đã là không tệ rồi, nói sâu hơn nữa thì tại hạ chỉ có thể nói bừa." Trong giới đồ cổ, có một ranh giới rõ ràng về triều đại.

Phần lớn đồ cổ đều là từ sau thời Tống.

Đồ vật trước thời Đường thì hiếm, thời Thương Chu thì càng gần

như không có.

Người trong nghề hiểu biết về loại đồ vật này không nhiều, Lương Sư Gia quả thực đã là không tệ rồi, hơn hẳn Trần Tiểu Đao nhiều.

Nghe ông ta nói nhiều như vậy, Trần Tiểu Đao vẫn không có khái niệm gì, hỏi: "Vậy thì cứ cho là Tây Chu đi, ngài có thể phán đoán xem, trình độ công nghệ đúc đồng của Tây Chu, về lý thuyết có thể đúc ra thứ này không?" Lương Sư Gia nói: "Vấn đề này ta càng không thể trả lời.

Chương 936

Ta chỉ biết rằng lúc đó đồ đồng cần phải làm khuôn đất nung trước.

Về lý thuyết, chỉ cần làm ra được khuôn đất nung thì có thể đúc ra thành phẩm.

Nhưng thứ này quá lớn, e rằng dùng công nghệ truyền thống không thể làm ra được." Lão Dương hỏi ông ta: "Sư gia, ông nói thứ này liệu có phải là di tích của nền văn minh tiền sử nào đó không?

Tôi từng đọc báo thấy, có mỏ than mấy trăm triệu năm trước còn đào được đinh sắt kìa.

Thứ này lớn như vậy, người thời đó chắc không làm ra được đâu nhỉ?" Lương Sư Gia lắc đầu: "Hai vị tiểu thái gia, điều này ta thực sự không cho là vậy.

Từ khoảng năm 1000 TCN đến năm 1 SCN, lịch sử gọi là 'Thời đại kỳ tích', rất nhiều thứ không thể xảy ra đều được xây dựng trong thời kỳ đó." "Ví như Vạn Lý Trường Thành, Kim Tự Tháp, Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, Tháp Babylon, nếu ngươi nói cây cột đồng xanh này không thể đúc ra, thì cũng khó nói lắm.

Dù sao thì tổ tiên chúng ta lúc đó đã biết đúc đồ đồng rồi.

Hoàng đế ra lệnh một tiếng, người dưới cứ thế vùi đầu khổ cực làm việc, dùng vài chục năm, cũng không phải không có khả năng." Lương Sư Gia nói có lý, nhưng lúc đó ngành kim loại còn kém phát triển, liệu có nhiều đồng xanh như vậy để sử dụng không?

Tần Thủy Hoàng thu binh khí trong thiên hạ mới đúc được Mười Hai Kim Nhân, còn cây cột này, e rằng có thể đúc được hàng trăm cái

như thế.

Vậy thì lượng đồng xanh lớn như vậy từ đâu mà có?

Trần Tiểu Đao nghĩ đi nghĩ lại, cũng không nghĩ ra được đầu mối nào, trái lại lại nhớ đến một chuyện khác.

Khi mấy người lén nghe Lý Tỳ Bà nói chuyện, đã nghe ông ta nói rằng đồ vật trong cổ mộ này còn tốt hơn cả Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Nhưng đi suốt chặng đường đến giờ, cũng không thấy thứ gì tốt đẹp cả, nơi đây cũng đã là tận cùng rồi.

Nếu nói có chỗ tốt thì chính là cây cột đồng này, nhưng mấy người đâu phải đi thu gom phế liệu.

Mặc dù cây cột đồng xanh này cũng đủ cho mấy nghìn người thu gom phế liệu cả đời.

Trong 《Hà Mộc Tập》 của ông ta nhất định đã ghi chép điều gì đó, thứ có thể hấp dẫn ông ta đến đây.

Người như ông ta đã thấy bảo bối nhiều rồi, thứ gì có thể khiến ông ta nói ra những lời như vậy, thì chắc chắn đó không phải là vật tầm thường.

Nhưng rốt cuộc thứ đó là gì, và nó nằm ở đâu trong nơi này?

Theo lý mà nói, đây hẳn là trung tâm của toàn bộ cổ mộ, hoặc là một kỳ tích nào đó.

Nếu có đồ tốt, cũng nên ở gần đây.

Nhưng ngoại trừ cây cột này, nơi đây chắc chắn không có bất cứ thứ gì có thể lọt vào mắt xanh của một người như Lý Tỳ Bà.

Trần Tiểu Đao đang suy nghĩ, đột nhiên linh quang chợt lóe, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, thầm nghĩ: Có lẽ thứ hấp dẫn ông ta đến đây, là ẩn

giấu trên cây cột đồng xanh này?

Một cây cột đồng xanh khổng lồ như vậy, đối với tiên dân Xà Quốc thời cổ đại mà nói, không nghi ngờ gì là một công trình cực kỳ vĩ đại, có thể nói là thần tích.

Khó mà nói rằng vua của họ sẽ không đặt lăng mộ của mình ở nơi mà họ cho là gần thần nhất.

Vậy nếu đây thực sự là một cổ mộ, quan quách của mộ chủ nhân cũng nên nằm trên cây cột đồng xanh, và tất cả minh khí cũng nên ở trên đó.

Trần Tiểu Đao nói ý nghĩ của mình cho hai người kia, họ đều thấy có lý.

Trần Tiểu Đao hỏi: "Vậy thì, có nên leo lên xem thử không?" Lão Dương lập tức đồng ý, nói: "Đã đến nước này rồi, leo mấy bước có gì ghê gớm đâu.

Trên này nhiều cành cây như leo cầu thang vậy, chẳng tốn bao nhiêu sức lực." Trần Tiểu Đao cũng không ngại leo thêm một đoạn, chỉ là Lương Sư Gia vừa bị lửa đốt, lại kiệt sức, nếu để ông ấy leo cây nữa thì e rằng cái mạng nhỏ này sẽ bỏ lại đây.

Nếu ông ấy ngã vật ra ở giữa đường, hai người họ còn phải lo cho ông ấy, thực sự không có sức lực rảnh rỗi đó.

Trần Tiểu Đao quay đầu lại, định nói với ông ấy rằng hay cứ ở dưới chờ bọn họ, hai người họ lên là được.

Nào ngờ lại thấy Lương Sư Gia cố sức xoa xoa mặt, sau đó vỗ vai Trần Tiểu Đao: "Không sao, cửa ải cuối cùng rồi, thế nào cũng phải đi xem thử!" Trần Tiểu Đao thấy ánh mắt ông ấy kiên quyết, biết là không khuyên được, không cần thử những điều vô ích.

Thế là buộc chặt ba lô, giơ bó đuốc lên, nói với Lão Dương: "Vậy

chúng ta tiếp tục thôi." Lão Dương đeo găng tay trong ba lô, lập tức là người đầu tiên đặt chân lên cành của cây đồng, bắt đầu leo.

Lương Sư Gia cũng học theo ông ta, theo sát phía sau, theo đúng thứ tự đặt chân của ông ta mà đi lên.

Trần Tiểu Đao thì ở phía cuối, cũng tiện quan sát tình hình phía trên.

Những cành cây phía trên không quá dày cũng không quá thưa, leo lên khá dễ dàng.

Lão Dương vừa leo vừa nhắc nhở bọn họ chú ý động tác tiếp theo, đừng bất cẩn mà hụt chân.

Né sát vào thân cây đồng, Trần Tiểu Đao ở phía sau nhìn càng rõ hơn.

Những cành cây vươn ra này đều được đúc cùng lúc với thân cây, chỗ nối hoàn hảo không tì vết, không có một dấu rèn nào.

Tuy nhiên, điều khiến cậu ta bất ngờ là khe hở giữa hai thân rắn phía trên rất sâu, dường như khắc sâu vào tận bên trong thân cây, không thể nhìn thấy có gì bên trong rãnh khắc.

Bởi vì mấy người họ cần luôn chú ý động tác leo lên, để tránh làm hỏng cây đồng này.

Cho nên mấy người họ leo lên vô cùng tốn sức.

Rất nhanh, cả bọn đã mồ hôi chảy ròng ròng, thở hổn hển như trâu.

Trần Tiểu Đao nhìn xuống, phát hiện đã không còn thấy cái hố dưới đất nữa.

Chỉ có thể lờ mờ thấy ánh sáng yếu ớt từ đám lửa bên cạnh cửa.

Độ cao chưa phải là rất cao, nhưng nhìn xuống cứ như một vực

sâu không đáy vậy.

Mấy người leo chưa được bao lâu, Lương Sư Gia đã kiệt sức.

Trần Tiểu Đao vội vàng ra hiệu cho Lão Dương đang ở phía trước nhanh chóng dừng lại, ra dấu hiệu bảo ông ta đừng vội, đợi Lương Sư Gia nghỉ một lát rồi hãy leo tiếp.

Lương Sư Gia như được đại xá, lập tức ngồi sụp xuống.

Ông ấy mệt đến thê thảm, mồ hôi nhạt thếch, chân run lẩy bẩy, hầu như đứng không vững.

Trần Tiểu Đao ngồi trên cành cây, hai chân đung đưa giữa không trung cũng rất không vững vàng, căn bản không thể nghỉ ngơi tốt được.

Lão Dương thấy Lương Sư Gia quá căng thẳng, bèn ném lương khô cho ông ấy, bảo nhai tạm trong miệng, nói: "Ông thế này thì không ổn rồi, trên này còn khoảng trăm mét nữa đấy, với thể lực này, có khi chúng ta phải ngủ đêm trên cây mất.

Hay là Tiểu Đao, cậu kể cho chúng tôi nghe một chuyện cười bẩn để thư giãn một chút đi?" Trần Tiểu Đao lập tức cạn lời.

Lúc này Lão Dương vẫn còn tâm tư đùa cợt. "Ông tỉnh táo lại đi, nhìn cái chân ông run lẩy bẩy kìa, muốn kể chuyện cười bẩn thì tự ông kể đi, lão tử đây không có sức lực đó." Lão Dương cắn một miếng bánh ngô, nói: "Tôi kể thì tôi kể, nhưng cậu phải trả lời tôi một câu hỏi đã.

Tiểu Đao, cậu nói chúng ta phát hiện ra thứ này, có thể dùng tên của chúng ta để đặt tên cho nó được không?" Trần Tiểu Đao hoàn toàn không biết gì về chuyện này, bèn quay đầu nhìn Lương Sư Gia.

Chương 937

Lương Sư Gia thở hổn hển xua tay: "Dương gia đây, ông có bao giờ nghe thấy thứ gì được gọi là Vương Nhị Ma Tử Phương Đỉnh, hay Triệu Thổ Căn Tam Cước Cô chưa?

Từ trước đến nay, người phát hiện bảo bối đều là nông dân, nếu ông muốn lấy tên họ để đặt tên, thì sẽ rất thú vị đấy.

Chúng ta cũng không có ý miệt thị, nhưng tên của chúng ta không giống người nước ngoài, mà cứ thế dùng thẳng thì ông không thấy ngượng sao?" Lão Dương nghĩ nghĩ, thấy có lý, lại hỏi: "Vậy ít nhất cũng phải cho tôi cái quyền đặt tên chứ, phải không?

Chẳng phải ai phát hiện ra một hòn đảo nào đó thì người đầu tiên phát hiện ra có thể đặt tên sao?" Lương Sư Gia nói: "Cái đó hình như có quy định như vậy, nhưng tôi thực sự chưa từng tìm hiểu qua." Trần Tiểu Đao hỏi Lão Dương: "Hỏi mấy cái này làm gì, tiền bạc còn chưa kiếm xong mà ông đã muốn danh lợi song toàn rồi à?

Ông cũng không nghĩ xem một người bình thường có thể tìm đến chỗ này sao, ông làm cái gì mà chẳng rõ ràng rành mạch." Lão Dương nói: "Tôi thấy thứ này khá thú vị, cậu nói cái cột đồng lớn thế này, nên đặt tên là gì nhỉ?

Mấy người cũng nghĩ thử đi, sau này chúng ta chém gió cũng dễ thống nhất lời nói." Trần Tiểu Đao lắc đầu, có chút bất lực. "Cứ coi như ông là người đầu tiên phát hiện ra đi, để ông đặt tên, tôi không có tâm trạng như ông." Lão Dương nhìn lên trên, nói: "Tôi vừa nhìn thấy thứ này, trong đầu liền nhanh chóng nghĩ ra một từ, cậu xem cái cột này, gọi là 'Tôi Yêu Một Cái Cây' thì sao?" "Tôi thấy ông đọc tiểu thuyết ngôn tình đến ngớ ngẩn rồi, đặt cái tên này, tin không ra ngoài

sẽ có sét đánh ông đấy?" Trần Tiểu Đao tức giận nói.

Lão Dương bật cười, Lương Sư Gia cũng lắc đầu vui vẻ, trong tiếng cười đó, mọi người cuối cùng cũng thư giãn được một chút.

Sau khi ăn xong, thể lực của cả bọn đã khôi phục kha khá, Lão Dương liền thúc giục tiếp tục lên đường.

Trần Tiểu Đao vừa nhấc chân định đi, đột nhiên phát hiện hình như có gì đó không ổn ở phía dưới, nhìn kỹ lại, đám lửa cạnh cửa lại tắt mất rồi.

Lão Dương nhíu mày: "Không lẽ bị gió ở đây thổi tắt rồi?" Trần Tiểu Đao lắc đầu, nói không thể.

Ngọn lửa của đám lửa này lớn như vậy, chuyên nghiệp hơn cái do cậu ta tự làm không biết bao nhiêu lần.

Không thể bị gió thổi tắt được, chắc chắn là có chuyện gì đó xảy ra ở dưới.

Đang nghĩ, đột nhiên cả cây đồng rung động nhẹ một cái, hình như bị cái gì đó va vào.

Lương Sư Gia hít một hơi khí lạnh, vội hỏi có chuyện gì?

Trần Tiểu Đao ra dấu hiệu im lặng với hai người, sau đó úp tay thành hình loa vào thân cây đồng.

Vừa nghe xong, sắc mặt cậu ta đại biến, khẽ nói với hai người: "Hình như có thứ gì đó đang lên!" Lão Dương trong lòng thắt lại, nghĩ đến chú Thái, sau khi lao xuống từ thác nước thì vẫn không có tin tức gì của bọn họ, lẽ nào bây giờ đã theo đến rồi?

Vừa nghĩ lại thấy không đúng, bên ngoài trận hỏa long nhất thời nửa khắc không tắt được, mộ thất cũng sập rồi, bọn họ không thể nào qua đây được; thứ hai, muốn leo lên thì phải có dụng cụ chiếu sáng,

bó đuốc bên dưới đã tắt, lại không có điểm sáng đèn pin, bọn họ không có lý do gì để mò mẫm lên trong bóng tối.

Vậy rốt cuộc thứ đang lên là gì?

Nghĩ đến đây, Lão Dương liền đổ mồ hôi lạnh, mấy người họ hiện đang lơ lửng giữa không trung chỉ mười mấy mét, không gian hoạt động có hạn.

Không tiện làm động tác quá lớn, nếu thực sự gặp phải chuyện kỳ lạ gì, không biết phải ứng phó thế nào.

Trần Tiểu Đao khẽ nói với Lão Dương.

Trước tiên đừng hành động hấp tấp.

Hiện tại địch trong tối ta ngoài sáng, tuyệt đối không thể liều lĩnh, nếu thật sự là chú Thái bọn họ mò mẫm lên trong bóng tối, xuống dưới mà chạm mặt thì chắc chắn sẽ là một trận ác chiến.

Đạn lạc không mắt, khoảng cách gần như vậy, nói không chừng sẽ cả hai bên đều bị thương.

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu Đao trong lòng nảy ra một kế hoạch, lập tức cởi thắt lưng của mình buộc bó đuốc vào một cành cây.

Sau đó ra hiệu cho Lão Dương và Lương Sư Gia, trốn vào bóng tối mà bó đuốc không chiếu tới được.

Như vậy, nếu người bên dưới nhìn lên, chỉ có thể thấy ánh sáng của bó đuốc hai người họ.

Cứ như thế, cả bọn cũng coi như ẩn nấp vào trong bóng tối, ngược lại có thể phản khách thành chủ.

Đến lúc đó, nếu bên dưới thực sự là mấy người kia, thì có thể đánh cho bọn họ một trận trở tay không kịp.

Ba người nín thở, dùng tay làm thành ống nghe, úp vào thân cây

đồng.

Có thể cảm nhận được một loại tiếng rung động rất nhẹ đang từ xa đến gần, tần suất vừa loạn vừa nhanh, hình như có rất nhiều người không ngừng dùng móng tay cào vào hoa văn trên cây đồng.

Trần Tiểu Đao nghe càng lúc càng thấy không ổn, chú Thái bọn họ chỉ có hai người, e rằng không thể phát ra âm thanh dày đặc như vậy, lẽ nào là chuột đã theo vào rồi?

Lúc này cậu ta thầm nghĩ, vừa rồi đã không xử lý tốt cái lỗ trộm đó, nếu xử lý tốt thì chắc đã không sao rồi.

Kẻ đến hành động vô cùng nhanh chóng, không chút do dự, thoắt cái đã đến dưới chân mấy người.

Chỉ là còn chưa vào phạm vi chiếu sáng của bó đuốc, mấy người chỉ có thể lờ mờ thấy mấy cái bóng mờ ảo, hình như là người, lại hình như không phải.

Lão Dương căng thẳng đến lòng bàn tay đổ mồ hôi, tinh thần tập trung cao độ, mấy giây này, thời gian dường như ngừng lại.

Lúc này Lão Dương đã có chút kiệt sức, dần dần lùi xuống phía sau cùng.

Đột nhiên, sắc mặt Lão Dương ở phía dưới cùng trở nên cực kỳ kinh hoàng, la lớn: "Mẹ kiếp!

Lên, lên, lên!

Mau lên đi!" Không đợi ông ta nói hết, Lương Sư Gia hình như cũng nhìn thấy gì đó, phát ra một tiếng thét thảm thiết, hai người như thấy ma mà chạy trốn thật nhanh lên phía trên.

Trần Tiểu Đao cũng không biết bọn họ đã nhìn thấy thứ đáng sợ gì, theo bản năng nhìn xuống, phát hiện trong bóng tối có thứ gì đó

đang nhúc nhích, nhưng không nhìn rõ.

Lão Dương thấy cậu ta vẫn đứng yên, la lớn một tiếng: "Cậu đứng đực ra đó làm gì, mau chạy đi!" Trần Tiểu Đao thấy sắc mặt ông ta cực kỳ tái nhợt, trong lòng rùng mình, cũng không kịp tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra, rút bó đuốc ra, cắn chặt răng rồi theo lên.

Trần Tiểu Đao bị biểu cảm của hai người Lão Dương lây lan, cũng bắt đầu căng thẳng.

Lúc này cậu ta vẫn chưa biết thứ gì đang leo lên từ phía dưới.

Càng leo lên, càng cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Đến cuối cùng hoàn toàn rơi vào một trạng thái điên cuồng.

Chỉ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân cứng đờ.

Mấy người cứ thế leo lên mười mấy phút, Lương Sư Gia ở phía trước mới đột nhiên dừng lại.

Trần Tiểu Đao leo đến bên cạnh ông ấy nhìn thử, phát hiện ông ấy không phải là không muốn leo nữa, mà là thực sự không thể leo nổi nữa.

Lương Sư Gia trên mặt không chút huyết sắc, cái dáng vẻ đó trông như sắp chết đến nơi.

Cả người ông ấy đã đến giới hạn.

Ông ấy mồ hôi như mưa, thấy Trần Tiểu Đao vẫn còn muốn leo lên, liền ôm chầm lấy chân Trần Tiểu Đao: "Đợi...

đợi một chút!

Đừng...

Chương 938

đừng bỏ tôi lại, tôi... tôi chỉ nghỉ một lát, rồi sẽ leo cùng mấy người!" Vừa rồi bơi lội, leo vách đá đều là những vận động cường độ cao trong môi trường cực kỳ căng thẳng, cơ bắp đã sớm không chịu nổi gánh nặng.

Bây giờ lại là một chặng leo lên cao cực kỳ hao phí thể lực, khi chưa nhận thức được thì còn đỡ, vừa dừng lại là cơ bắp lập tức mất kiểm soát, dù có cắn chặt răng cũng không có cách nào.

Trần Tiểu Đao ngẩng đầu nhìn lên, đen kịt một màu không biết còn cao bao nhiêu, không khỏi trong lòng phát lạnh.

Cậu ta thầm nghĩ, leo như thế này thì biết đến bao giờ mới tới, dù có leo đến đỉnh rồi thì cũng làm sao, chẳng phải vẫn là một trận đại chiến sao, đến lúc đó mấy người thể lực càng tệ, nói không chừng ngay cả súng cũng không giơ lên nổi.

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu Đao hạ quyết tâm, thuận tay đưa bó đuốc cho Lương Sư Gia, đồng thời vung súng bắn đạn chùm xuống phía dưới, nói với ông ấy: "Leo cái quái gì!

Mẹ kiếp lão tử cũng leo không nổi nữa, kệ đi, mặc xác nó là cái thứ gì, liều mạng với nó!" Lương Sư Gia nghe tôi nói vậy, mặt mày đều méo mó cả, suýt nữa thì ngất xỉu mà ngã khỏi cây đồng.

Trần Tiểu Đao vội vàng đỡ lấy ông ấy, nhìn quanh, phát hiện Lão Dương không biết đã đi đâu mất, vội hỏi ông ấy: "Lão Dương đâu rồi?

Vừa rồi ông ấy ở trên hay dưới chúng ta?" Lương Sư Gia ngay cả sức nói chuyện cũng hầu như không còn, xua xua tay, chỉ xuống phía dưới.

Nhớ lại lúc nãy leo, cả bọn một đường chạy điên cuồng, Lão Dương thấy Trần Tiểu Đao cầm bó đuốc, để bọc hậu cho cậu ta, quả thực đã tụt lại phía sau.

Trần Tiểu Đao nghe vậy, vội vàng bảo Lương Sư Gia đưa bó đuốc xuống xem.

Ánh sáng vừa chiếu xuống, lập tức dọa cậu ta một trận giật mình.

Chỉ thấy trong bóng tối bên dưới, có một người như con khỉ bám trên cây đồng, không chút biểu cảm nhìn hai người.

Cái mặt người này lớn gấp rưỡi người thường, ngũ quan như được điêu khắc từ đá, không một chút hơi người.

Khi Lương Sư Gia đưa bó đuốc xuống, nó đột nhiên co mình lại phía sau một chút, dường như kiêng kỵ lại gần ngọn lửa.

Tuy nhiên, đồng thời trên mặt nó lại lộ ra một biểu cảm cười như không cười, cực kỳ quỷ dị.

Nhìn thấy khuôn mặt này, trong lòng cậu ta rùng mình, thầm nghĩ Lão Dương ở dưới bọn họ, bây giờ không thấy tăm hơi đâu, lẽ nào đã gặp nạn rồi?

Nhưng ngay sau đó cậu ta nghĩ, nếu đã gặp nạn, ông ấy có súng lục trong tay, thế nào cũng phải bắn vài phát, không nghe thấy tiếng súng, có lẽ là đang trốn ở phía dưới.

Lương Sư Gia nhìn thấy khuôn mặt này, hồn vía bay mất, kêu quái dị một tiếng rồi nhanh chóng chạy trốn lên phía trên.

Đến khi Trần Tiểu Đao muốn ngăn cản thì đã không kịp nữa, quay đầu nhìn lại phía dưới, đột nhiên phát hiện khuôn mặt lớn quái dị kia đã áp sát lên, hầu như đã ở ngay dưới chân Trần Tiểu Đao.

Vừa nãy nhìn từ xa còn đỡ, bây giờ bất thình lình lại gần đến thế.

Trần Tiểu Đao theo phản xạ có điều kiện liền đá một cước lên.

Chỉ nghe một tiếng *rầm* lớn, cước này đá trúng ngay giữa mặt cái mặt lớn.

Cú đá thế mạnh lực nặng, trực tiếp đánh nát bấy cả khuôn mặt lớn, lực kéo khiến thân thể của cái mặt lớn bị kéo rời khỏi cây đồng, rơi xuống trong bóng tối.

Trần Tiểu Đao lập tức thở phào nhẹ nhõm, đang định lên kéo Lương Sư Gia, đột nhiên từ chỗ cái mặt lớn rơi xuống, lại thò ra hai khuôn mặt lớn tái nhợt.

Còn chưa đợi Trần Tiểu Đao phản ứng kịp, một cái móng vuốt đã đặt lên vai cậu ta.

Vừa quay đầu lại, liền thấy một khuôn mặt lớn sát mũi cậu ta mà thò tới.

Hóa ra có một thứ gì đó không biết từ lúc nào đã vòng ra sau lưng cậu ta.

Lương Sư Gia đã mang bó đuốc đi xa, ánh sáng dần dần mờ đi.

Trần Tiểu Đao không nhìn rõ ngũ quan của thứ này, cũng không có cách nào phán đoán rốt cuộc đây là cái gì.

Hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn, trong lúc khẩn cấp Trần Tiểu Đao chỉ có thể đâm đầu vào nó.

Cú này Trần Tiểu Đao dùng mười phần sức lực, không ngờ cái mặt này cứng như đá, đâm vào khiến đầu cậu ta ong ong một tiếng, suýt chút nữa thì rơi khỏi cây.

Lúc này đột nhiên nghe thấy Lão Dương không biết từ đâu kêu lên một tiếng: "Tránh ra!!" Đồng thời một tiếng súng *đoàng* vang lên, một luồng lửa rít qua, bắn vào cây đồng bên cạnh đầu Trần Tiểu Đao,

bắn ra vô số tia lửa.

Vừa rồi trong lúc khẩn cấp, may mà Trần Tiểu Đao ngoẹo đầu một cái, nếu không phát đạn này đã bắn vào mặt cậu ta rồi.

Lão Dương tiếp tục nổ súng ở phía dưới, nhất thời đạn bay loạn xạ, khắp nơi đều là tia lửa.

Đáng tiếc không có phát đạn nào trúng mục tiêu, hầu như tất cả đều bắn vào cây đồng, có mấy viên đạn còn bật ngược lại mấy lần, bay qua bay lại trước mắt cậu ta như những viên bi.

Trần Tiểu Đao bây giờ cũng không kịp né tránh lũ quái vật kia nữa, trên cây né trái tránh phải như một con khỉ.

Vừa né vừa thầm mắng trong lòng, tài bắn súng của Lão Dương cái tên này tệ quá, cứ thế này thì mẹ kiếp hôm nay không chừng sẽ chết dưới tay ông ta mất.

Tuy nhiên mấy phát súng này lại giúp cậu ta giành được thời gian, lũ người quái dị kia bị đạn bắn có chút kiêng dè, lũ lượt lùi lại.

Trần Tiểu Đao thừa cơ từ phía trên luồn lách sang trái phải, trực tiếp đến phía trên con quái vật gần nhất.

Một cước đá nó bay ra ngoài, rơi xuống cây đồng.

Mối đe dọa trước mắt được giải trừ, lập tức cúi đầu nhìn Lão Dương, nhưng lại phát hiện thêm nhiều quái vật nữa thò đầu ra từ trong bóng tối.

Hiện tại chỉ riêng bọn họ nhìn thấy đã có hơn chục khuôn mặt lớn, những thứ này dường như nhắm vào Trần Tiểu Đao vậy, hầu như đồng thời hành động, như ma quỷ ập đến bao vây cậu ta.

Trần Tiểu Đao nghĩ mãi nửa ngày, thực sự không nghĩ ra rốt cuộc những thứ này là gì, từ hình dạng cơ thể của chúng mà xem, hẳn là

người.

Nhưng làm sao người lại có thể dùng tư thế leo trèo giống loài khỉ như vậy được.

Hơn nữa đầu của những quái vật này lớn đến vậy, đã vượt quá phạm vi của người bình thường rồi.

Nhưng, nếu không phải là người, vậy thì sẽ là cái gì đây?

Thoắt cái hai con quái vật đã nhảy đến bên cạnh cậu ta, một con tóm lấy chân cậu ta kéo xuống.

Con còn lại trực tiếp bám vào cổ Trần Tiểu Đao.

Trần Tiểu Đao một tay nắm đấm, trực tiếp giáng một cú đấm mạnh mẽ vào mặt con quái vật này.

Vốn định đánh con quái vật này rơi khỏi cây, nhưng nó chỉ ngửa ra sau một chút, lập tức lại áp sát tới.

Cái mặt lớn kia phát ra tiếng *rắc*, vậy mà lại xuất hiện một vết nứt.

Trần Tiểu Đao ngây người một chút, cái mặt này sao còn có thể nứt ra được chứ.

Nhưng chưa kịp nhìn kỹ, con quái vật đang kéo mắt cá chân ở phía dưới đột nhiên dùng sức, kéo cậu ta lảo đảo một cái.

Thứ này sức lực rất lớn, cậu ta đành phải thuận theo sức lực của nó mà nhảy xuống, ngay sau đó một tay tóm chặt lấy cành cây đồng gần đó.

Chương 939

Tay còn lại dí sát vào cổ họng con quái vật mà bắn một phát, tiếng *đoàng* vang lên bắn nát đầu nó.

Phát súng này bắn ra thực sự quá miễn cưỡng, lực giật cực lớn suýt chút nữa hất cậu ta khỏi cành cây.

Thi thể không đầu này bị lực xung kích của súng làm văng ra khỏi cây đồng.

Nhưng tay nó vẫn nắm chặt chân cậu ta, cả cái xác treo dưới chân cậu ta, kéo cậu ta thẳng xuống.

Lúc này con quái vật vừa bị cậu ta đánh nứt mặt đột nhiên treo ngược xuống, một móng vuốt kẹp chặt lấy cổ Trần Tiểu Đao, liền nhấc cậu ta lên.

Trong lúc khẩn cấp, cậu ta vung nắm đấm loạn xạ vào đầu nó.

Con quái vật cũng bị đánh choáng váng, đầu không ngừng lắc loạn xạ muốn né tránh.

Trần Tiểu Đao một đòn nặng vừa vặn đánh trúng vào vết nứt trên mặt con quái vật, nó kêu quái dị một tiếng, đột nhiên buông móng vuốt, nhảy lên cành cây phía trên đỉnh đầu, điên cuồng cào cấu mặt mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy khuôn mặt của con quái vật kia vậy mà hoàn toàn vỡ nát.

Biến thành từng mảnh vụn màu trắng nhỏ, bắt đầu bong tróc ra như lớp da sữa.

Rất nhanh, tất cả mảnh vụn màu trắng đều rơi xuống.

Trần Tiểu Đao bắt được một mảnh, vậy mà lại là đá, lẽ nào những thứ này đều là tượng đá?

Lại ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy sau khi lớp mặt đá bong ra, bên trong vậy mà còn có một khuôn mặt mọc đầy lông vàng.

Nhìn kỹ khuôn mặt đó, đột nhiên chợt tỉnh ngộ, cậu ta la lớn xuống phía dưới: "Lão Dương!

Tôi biết mấy cái đồ chó chết này là cái gì rồi, mẹ kiếp chúng nó đều là khỉ, những con khỉ lớn!" Lão Dương ở trong bóng tối phía dưới, không nhìn rõ tình hình là gì, chỉ nghe ông ta đáp lại: "Khỉ cha nhà ông!

Đâu có con khỉ nào mọc mặt người, thế thì thành tinh rồi!" Trần Tiểu Đao gào lên: "Đó không phải mặt người!

Đó là mặt nạ!

Những con khỉ này đang đeo mặt nạ đá hình mặt người!" Lão Dương đã leo lên từ trong bóng tối phía dưới, quần áo trên người hầu như đều bị xé thành từng mảnh, ông ta la lớn về phía tôi: "Mặc kệ là cái gì!

Khỉ thì sao chứ?" Trần Tiểu Đao nhìn xuống dưới ông ta, chỉ thấy bên dưới bóng đen dài dằng dặc, không biết có bao nhiêu con khỉ đeo mặt nạ như thế này đang đuổi theo lên.

Lại leo lên vài mét, vừa nhìn thấy lũ khỉ đã theo kịp, Trần Tiểu Đao cũng hai tay nắm chặt báng súng, liên tục nổ hai phát súng xuống.

Đạn bi sắt bắn ra tứ phía, uy lực giảm đi rất nhiều, nhưng hiệu quả sát thương diện rộng vẫn phát huy tác dụng.

Mấy con khỉ gần nhất bị bắn đến thịt nát xương tan, xa hơn cũng có không ít con trúng đạn.

Lũ khỉ dường như bị uy lực của súng bắn đạn chùm chấn nhiếp, tất cả đều chậm lại bước chân tiếp cận, quay người đi theo Lão Dương đuổi Lương Sư Gia.

Con khỉ bị cậu ta đánh vỡ mặt nạ kia, nhìn thấy hai người, vậy mà lại bắt đầu sợ hãi.

Nó nhe răng về phía hai người, rồi như bay lùi sang một bên.

Lão Dương kỳ lạ nhìn Trần Tiểu Đao, hỏi: "Mẹ kiếp, đúng là khỉ thật, chuyện này là sao?" Trần Tiểu Đao trong lòng cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Cái mặt nạ của lũ khỉ này không biết là ai đã đeo lên cho chúng.

Đeo cái mặt nạ này lại vì mục đích gì.

Trên mặt nạ không có lỗ mắt, cũng không có lỗ miệng, lũ khỉ này bình thường rốt cuộc sinh tồn bằng cách nào.

Lương Sư Gia đã tụt xuống cách hai người mười mấy mét, hiện đang bám ở đó thở hổn hển.

Hai người rất nhanh đã đuổi kịp ông ấy, phát hiện ông ấy đã thần sắc hoảng hốt, may mà chỗ đó cành cây dày đặc, cả người ông ấy mắc kẹt ở đó, không đến nỗi rơi xuống.

Bó đuốc rơi ở vị trí nửa thân dưới của ông ấy, kẹt giữa ba cành cây.

Lão Dương đi qua nhặt bó đuốc lên, tay kia giơ lên đánh con khỉ không còn mặt nạ kia rơi xuống.

Đạn súng lục trong tay ông ta coi như đã hết sạch, ông ta thuận tay định ném khẩu súng lục xuống.

Nhưng tay giơ lên đến nửa chừng, lại có chút không nỡ, bèn nhét nó trở lại thắt lưng.

Sau đó giơ bó đuốc lên vung vẩy xuống phía dưới, muốn dùng ngọn lửa để đẩy lùi lũ khỉ này.

Lũ khỉ quả nhiên có chút sợ hãi, những nơi bó đuốc lướt qua, chúng đều co mình lùi lại.

Nhưng bó đuốc vừa dời đi, chúng lại nhanh chóng áp sát tới, không cho hai người một chút cơ hội thở dốc nào.

Lão Dương vung vẩy ở đó nửa ngày, không những không đuổi được chúng đi, mà vòng vây ngược lại càng ngày càng nhỏ lại.

Trần Tiểu Đao kéo kéo Lương Sư Gia, ông ấy như một đống bùn nhão không thể nhúc nhích, Lão Dương la lớn: "Kệ ông ta đi, không chống đỡ nổi nữa, rút thôi!" Trần Tiểu Đao thật sự muốn đá Lương Sư Gia xuống cho rồi, nhưng ông ta cũng không phải là người cùng hung cực ác gì, lúc này thật sự không ra tay được.

Cậu ta nâng ông ấy lên, dùng sức kéo lên một chút, nhưng mông ông ấy ngược lại lại lọt xuống giữa hai cành cây, tình huống trở nên tệ hại hơn.

Lão Dương dùng bó đuốc dọa một con khỉ tránh ra, la mắng Trần Tiểu Đao: "Đồ chết tiệt!

Cậu rốt cuộc đang làm cái gì, tên này không phải người của phe chúng ta, nếu mọi việc thuận lợi, nói không chừng ông ta đã giết cậu rồi, mẹ kiếp cậu đừng ở đó mà ưu đãi tù binh!" Trần Tiểu Đao nạp đạn, lại thêm hai phát súng, hai tiếng *đoàng* lớn đánh bay năm con khỉ, đẩy lùi đàn khỉ lùi lại gần sáu mét.

Sau đó giật súng thay nốt hai viên đạn cuối cùng, vừa định bắn xong là thôi.

Đột nhiên Lương Sư Gia tóm chặt lấy tay cậu ta, yếu ớt nói: "Mấy thứ này sợ lửa, pháo hiệu..." Lão Dương phản ứng rất nhanh, quay tay

đã rút súng hiệu ra, ngắm ngắm rồi hỏi: "Bắn thế nào, bắn thẳng xuống không có tác dụng đâu!" Trần Tiểu Đao giật lấy súng hiệu, nhắm vào vách đá đối diện bắn một phát.

Pháo hiệu như chớp giật bắn vào tảng đá cách đó mấy chục mét, rồi bật ngược lại bắn vào cây đồng, cứ thế bật đi bật lại như chớp hai ba lần, đột nhiên nổ sáng trong đàn khỉ.

Nhiệt độ cực cao lập tức thiêu cháy khiến lũ khỉ chạy loạn xạ.

Chưa đợi phát đầu tiên tắt, lại bắn liên tiếp hai phát nữa, lập tức cả không gian sáng bừng lên ánh sáng trắng chói mắt.

Lão Dương bị chiếu đến mắt hoa lên, suýt chút nữa thì rơi xuống, Trần Tiểu Đao gạt đầu ông ta sang một bên, la lớn: "Đừng nhìn!

Khoảng cách quá gần, lợi hại hơn đèn hàn điện gấp trăm lần, sẽ làm hỏng mắt đấy!" Ba người đồng thời nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được loại ánh sáng đó gần như xuyên qua mí mắt.

Lũ khỉ bị ánh sáng mạnh chiếu đến phát điên, chỉ nghe bên dưới một trận hỗn loạn, đồng thời truyền đến một mùi da thịt cháy khét.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ánh sáng mạnh mẽ mới dịu đi.

Trần Tiểu Đao hé mắt nhìn xuống dưới, lũ khỉ đã biến mất.

Mắt của mấy người họ bị bỏng rát, nhìn mọi thứ rất mờ ảo, Lão Dương thì nước mắt chảy ròng, cố sức dùng tay dụi mắt.

Lương Sư Gia lần này hoàn toàn ngất xỉu, nếu không phải đang nắm cổ áo ông ấy, thì ông ấy đã rơi xuống rồi.

Chương 940

Thấy lũ khỉ biến mất, cậu ta thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết chúng sợ nhiệt độ cao, hay sợ loại ánh sáng mạnh này.

Nếu lúc đó chúng nhìn thẳng vào những ánh sáng mạnh này, thì tám chín phần là đã hoàn toàn mù lòa rồi.

Không có mười ngày nửa tháng sẽ không hồi phục được, nghĩ vậy cậu ta thở phào, vỗ tỉnh Lương Sư Gia.

Một tay giữ chặt cánh tay ông ấy, nâng thẳng người ông ấy lên, muốn kéo ông ấy lên.

Nhưng ông ta bây giờ đã biến thành một đống bùn nhão, chỉ có thể đỡ ông ấy thẳng dậy, còn muốn ông ấy rời khỏi vị trí ban đầu thì lại không có cách nào.

Đợi sau khi Lương Sư Gia ngồi vững, Trần Tiểu Đao lại đi đến bên cạnh nhìn Lão Dương.

Lão Dương nheo mắt ở một bên, vừa chửi bới vừa nhổ nước bọt.

Nhưng cuối cùng cũng nhìn thấy được mọi thứ. "Mẹ kiếp cậu, trước khi làm chuyện gì thì không biết báo một tiếng à, nếu làm tôi mù thì tôi liều mạng với cậu!" "Mẹ kiếp ông còn mặt mũi nói mấy cái đó à, tôi cứu mạng ông đấy biết không?

Hơn nữa ông đây không mù mà?" Lão Dương nhìn xuống dưới: "Hừ, đừng nói chứ, chiêu này đúng là có hiệu quả thật, lũ khỉ chạy rồi hay là bị thiêu chết hết cả rồi?" Trần Tiểu Đao lắc đầu.

Nói với ông ta rằng bị thiêu chết e rằng không mấy khả năng, đại khái cũng chỉ là tạm thời rút lui thôi.

Nói không chừng một lát nữa chúng sẽ lại lên.

Nhưng mấy người họ hiện tại đã phát hiện ra phương pháp đối phó lũ khỉ, thì cũng không cần sợ nữa, trên người mấy người vẫn còn một ít pháo hiệu, đủ để ứng phó thêm vài lần nữa.

Cái mặt nạ trên mặt con khỉ này, làm rất tinh xảo, đeo lên sau thì gần như y hệt người thật.

Mấy người trong lòng không khỏi nghi ngờ, lẽ nào có liên quan đến pho tượng điêu khắc mà mấy người họ đã nhìn thấy trên vách núi.

Nhưng tại sao lũ khỉ này lại tấn công mấy người họ, mấy người họ cũng mờ mịt không hiểu.

Tuy nhiên Trần Tiểu Đao nghĩ nghĩ, liền chợt hiểu ra.

Trước đó cậu ta từng đọc một cuốn sách cổ, trên đó nói có một số nền văn minh cổ đại đã huấn luyện vượn lớn để canh giữ mỏ.

Những con vượn lớn này sau khi nền văn minh cổ đại bị hủy diệt, vẫn như cũ truyền lại huấn luyện giết chóc mà chúng đã nhận được khi canh giữ mỏ, thông qua giáo dục cho thế hệ sau.

Cứ như vậy cho đến mấy ngàn năm sau, hậu duệ của những con vượn lớn vẫn canh giữ di tích của mỏ.

Những người thám hiểm trong tương lai đều bị giết sạch.

Nhưng đây là khỉ, rõ ràng không thông minh như vượn lớn, hẳn là không làm được chuyện khó đến vậy.

Trần Tiểu Đao vốn định hỏi Lương Sư Gia, nhưng thấy sắc mặt Lương Sư Gia, biết hỏi cũng vô ích.

Ông ấy hoàn toàn ở bờ vực sụp đổ, nếu không nghỉ ngơi nữa, e rằng sẽ phế bỏ luôn.

Mấy người họ ở chỗ này mười mấy phút, không thấy lũ khỉ thò đầu ra từ phía dưới nữa, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lão Dương lấy ra một ít đồ ăn, lại muốn mấy người ăn.

Nhưng cả hai đều từ chối.

Hiện tại không phải vấn đề bụng đói, mà là vấn đề thiếu nghỉ ngơi.

Trần Tiểu Đao tựa vào mấy cành cây, gối đầu lên ba lô, không biết từ lúc nào đã bắt đầu ngủ gật.

Lão Dương và Lương Sư Gia mơ mơ màng màng, đúng lúc cậu ta sắp ngủ thiếp đi, đột nhiên một loạt tiếng va đập từ phía trên truyền đến.

Đồng thời cả cây đồng rung động dữ dội, dường như có một con quái vật khổng lồ đang bò xuống.

Trần Tiểu Đao lập tức tỉnh táo lại.

Vừa mới giải quyết xong lũ khỉ kia, lại kinh động đến thứ to lớn nào nữa đây.

Lẽ nào thứ ở phía trên là thủ lĩnh của lũ khỉ này.

Mấy người họ vừa định đứng dậy né tránh, một cái bóng đen từ phía trên rơi xuống như chớp giật.

Va mạnh vào giữa ba cành cây, một chất lỏng tanh tưởi bắn tung tóe lên mặt mấy người.

Cú va đập này vô cùng mạnh, cả cây đồng vì thế mà rung động.

Suýt chút nữa hất mấy người họ rơi xuống, tất cả đều bị dọa cho chết khiếp, mất một lúc lâu mới phản ứng lại.

Trần Tiểu Đao là người đầu tiên lấy lại bình tĩnh, giơ cao bó đuốc gọi hai người kia lại xem thử thứ gì vừa rơi xuống.

Ba người tiến lại gần nhìn, phát hiện đó lại là một người, bị mắc

kẹt giữa những nhánh cây đồng.

Thân thể người đó vặn vẹo dị thường, đôi mắt trợn trừng lớn, mặt đầy máu, xương sườn đâm xuyên qua da thịt, vừa nhìn đã biết là chết vì rơi từ độ cao lớn xuống.

Trần Tiểu Đao đưa bó đuốc lại gần soi vào mặt người đó, bỗng nhiên kêu lên: "Là Thái Thúc kia!

Lão già này hóa ra lại ở phía trước chúng ta, thảo nào mãi không thấy bọn họ!" Lương Sư Gia run rẩy lại gần, nhìn lên phía trên, rồi lại ấn vào ngực Thái Thúc, một ngụm máu liền trào ra từ miệng và mũi thi thể.

Y thở dài một hơi, nói: "Rơi từ độ cao này xuống chết, nội tạng đều nát rồi, sao lại có thể rơi xuống, bất cẩn đến vậy?" Nhìn vào chân người đó, xương đã lòi ra, toàn thân gần như đều vặn vẹo dị thường, chắc là do lúc rơi xuống không ngừng va đập vào những nhánh cây đồng kia mà thành.

Lương Sư Gia lại ấn vào tứ chi người đó, hít một ngụm khí lạnh nói: "Hai vị, phía trên xem ra không phải cao bình thường.

Hai vị xem Thái Thúc kìa, toàn bộ xương dài đều đã gãy hết, không phải rơi từ độ cao trăm mét thì không thể thành ra nông nỗi này." Vừa rồi một mạch điên cuồng leo trèo, đại khái cũng chỉ lên được năm sáu mươi mét.

Mấy người đã mệt rã rời thế này, nếu phía trên thật sự còn cao như vậy, việc leo lên sẽ vô cùng phiền phức.

Dù có leo lên được phía trên, e rằng cũng chẳng còn chút sức lực nào, không khéo sẽ giống Thái Thúc mà rơi tan xác.

Nghĩ đến đây, Lương Sư Gia lộ ra vẻ mặt đau khổ.

Lão Dương lại chẳng hề cảm thấy tiền đồ mờ mịt, thấy y ra bộ

dạng đó, vội vỗ vỗ vai y, nói rằng cho dù có mấy trăm mét, chỉ cần chạy ngang qua một cái, mấy giây là xong.

Bây giờ chẳng qua là dựng thẳng lên thôi, có gì mà phải lo lắng chứ.

Trần Tiểu Đao có chút bất đắc dĩ, theo lời Lão Dương nói thì đỉnh Everest cũng chỉ có tám ngàn tám trăm bốn mươi tám mét, đạp xe đạp nửa tiếng cũng lên được rồi.

"Chúng ta bây giờ không phải chống lại lực ma sát, mà là đối phó với trọng lực của Trái Đất đó, biết không?" Trần Tiểu Đao bất đắc dĩ nói.

Lão Dương vẫy vẫy tay, tỏ ý không muốn cãi, vừa nói vừa đi tháo ba lô của Thái Thúc, lật các thứ bên trong ra xem có gì dùng được không.

Vừa xem qua, mừng rỡ khôn xiết, trong đội ngũ của Lương Sư Gia, Thái Thúc và người thanh niên tên Nhị Ma Tử là những người gánh vác thiết bị chủ yếu, nên phần lớn đồ đạc đều ở đây.

Chương 941

Súng lục, đạn dược, mấy cây kíp nổ, súng tín hiệu, dây thừng, và điều vui mừng nhất là tìm thấy một chiếc đèn pin.

Nhớ đến tình cảnh vừa rồi trong động Thiên Quan, sợ bó đuốc tắt mà chết đi sống lại, chiếc đèn pin này quả đúng là cơn mưa kịp thời.

Lão Dương thay hộp đạn, sắp xếp lại các thứ khác rồi đeo lên lưng mình, nói với hai người: "Đám hồ tôn kia chắc chắn vẫn còn ở phía dưới, nơi này không thể nán lại lâu.

Chúng ta nghỉ một lát, rồi phải đi lên ngay.

Thái Sơn mọi người đều đã leo qua rồi chứ?

Một ngàn ba trăm mét, chẳng phải một ngày lên xuống một lần sao?

Không sao cả, cứ coi như đi du lịch ngắm cảnh thôi." Sắc mặt Lương Sư Gia hơi khá hơn, y cười khổ một tiếng, dùng ngón tay làm một cử chỉ đi bộ, nói: "Dương ca à… Thái Sơn là đi bộ lên, dùng chân là được rồi.

Chúng ta bây giờ lại là leo thẳng đứng, sao có thể nói gom vào một chỗ được?

Hơn nữa, đó là phong cảnh Ngũ Nhạc, có biển mây, đá lạ, chỗ này có gì mà xem chứ." Lão Dương đá đá vào thân cây đồng bên cạnh, nói: "Lão tử mày đang ví von thôi, cây đồng này tuy không sánh bằng phong cảnh Thái Sơn, nhưng chí ít cũng hùng vĩ đó chứ?

Hai vị cứ chịu khó một chút, thắng lợi đang ở ngay trước mắt rồi, đừng nản chí.

Nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chúng ta cắn răng một cái, một mạch

leo thẳng lên đỉnh, chắc chắn sẽ là phong cảnh tuyệt đẹp!" Lương Sư Gia gõ gõ vào bắp chân đã có chút mệt mỏi của mình: "Đại ca à, thật sự không phải tôi không muốn cắn răng nữa, mà là đã hết cách rồi, cắn răng thêm nữa thì răng sẽ lòi ra khỏi hàm mất thôi." Lương Sư Gia bất đắc dĩ nói.

Y bây giờ chỉ còn lại nửa cái mạng thôi.

Trần Tiểu Đao nói thà cứ nghỉ ngơi một lát thật tốt, hiệu quả sẽ tốt hơn là vội vàng chạy đua mấy phút này.

Lương Sư Gia cảm kích nhìn Trần Tiểu Đao một cái.

Lão Dương đang hừng hực khí thế bên cạnh thở dài một hơi.

Trần Tiểu Đao bảo Lão Dương cùng mình giúp một tay, đưa thi thể Thái Thúc xuống trước.

Để ở đây, mấy người nhìn đều thấy không thoải mái.

Hai người nhìn thấy ngũ quan Thái Thúc vặn vẹo, bộ dạng chết không nhắm mắt.

Đôi mắt lồi ra khỏi hốc kia thật sự có chút đáng sợ.

Cũng chẳng muốn lề mề nói đạo đức hay không đạo đức gì, hai người Lão Dương và Trần Tiểu Đao cẩn thận từng li từng tí muốn nhấc thi thể Thái Thúc từ trên nhánh cây lên.

Rơi từ độ cao này xuống, một đường xuống dưới chắc chắn sẽ va vào không ít nhánh cây đồng nhô ra.

Không trực tiếp rơi xuống đáy nát thành bùn lầy đã coi như vận may không tệ rồi.

Khi nhấc thi thể Thái Thúc lên, phát hiện Lương Sư Gia nói không sai, thi thể toàn thân đều mềm nhũn đến lạ, dường như tất cả xương đều đã nát.

Vừa động một cái, một lượng lớn máu từ cơ thể gãy nát của y trào ra, chảy dọc theo nhánh cây, len vào những đường vân trên thân cây đồng, sau đó men theo những rãnh giữa các đường vân chảy xuống phía dưới.

Mấy người đồng thời nhìn thấy hiện tượng này, đều sững sờ.

Lương Sư Gia lập tức bảo hai người dừng lại, bật đèn pin chiếu vào trong rãnh, rồi lại nhìn những nhánh cây đồng kia, nói: "Hai vị, tại hạ đại khái đã biết cây đồng này dùng để làm gì rồi!" Nghe nói vậy, hai người liền đồng thanh hỏi y đã nghĩ ra điều gì.

Y gãi gãi đầu, nói: "Tại hạ chỉ là đại khái suy đoán.

Cây đồng này có lẽ không phải là mấu chốt, thứ có tác dụng có lẽ là những rãnh trên thân cây.

Khi đó, lúc tế tự, thứ này có thể được dùng để thu thập một số chất lỏng, chẳng hạn như nước mưa, máu hoặc sương các loại." Lão Dương hỏi y: "Có phải giống như trước đây hoàng đế thu thập sương để pha trà không?

Cái đó gọi là gì, vô căn thủy?" Lương Sư Gia dùng cây bút máy của mình cạo ra một ít cặn đen trong những rãnh đó.

Trải qua mấy ngàn năm tháng, cũng không thể phân biệt được đây có phải là máu của hạc tiên khô hay là trầm tích trong nước mưa.

Y lại nhìn những nhánh cây này, nói: "Anh xem, phía dưới những nhánh cây này cũng có những thứ giống như rãnh xả máu của dao chích, chảy thẳng vào đường rắn đôi trên thân cây.

Những nhánh cây này trong tế đàn chắc chắn cũng có công dụng.

Rất có thể, thật sự có liên quan đến huyết tế." Lão Dương không nghe rõ, liền bảo Lương Sư Gia nói kỹ hơn một chút.

Tại sao nói những rãnh này có liên quan đến huyết tế năm xưa, và loại huyết tế này lại được tiến hành như thế nào.

Lương Sư Gia liền chậm rãi giải thích cho hai người nghe.

Tế tự thời Tây Chu tuy không tàn bạo như thời nhà Thương, nhưng sinh tế là điều khó tránh khỏi.

Cái gọi là các phương thức tế tự khác nhau, chẳng qua chỉ là phương pháp giết sinh tế khác nhau mà thôi.

Chẳng hạn như tế tự thổ địa thì chôn sống người; tế tự hỏa thần thì thiêu chết người; tế tự hà thần thì ném xuống sông.

Ở đây có một cây đồng khổng lồ như thông thiên thế này, thứ được tế tự có lẽ là thần thụ như Phù Tang, Nhược Mộc.

Cũng có thể là thần cây Cú Mang, thông thường loại thần này đều dùng huyết tế.

Vừa rồi máu của Thái Thúc chảy dọc theo nhánh cây đồng, len vào đường rắn đôi trên thân cây đồng, một đường đi xuống.

Một tuyến đường như vậy, nếu không phải đã được thiết kế sẵn từ trước, căn bản không thể vận hành trơn tru đến thế.

Cộng thêm những dấu vết giống như rãnh xả máu của dao chích trên những nhánh cây đồng, sự việc liền rất rõ ràng.

Nơi này nhất định là tế khí dùng để tiến hành huyết tế.

Cái gọi là huyết tế, đa số thời gian là lấy máu nhập địa.

Khi chịu tế tự, nhất định là đóng sinh tế vào những nhánh cây đồng này, dẫn máu từ thi thể ra, đổ vào đường rắn đôi trên thân cây.

Nếu máu không đông lại giữa đường, nhất định sẽ chảy thẳng đến phần rễ của cây đồng này, được chôn sâu dưới đáy nham thạch, tượng trưng cho ý nghĩa dùng máu để cống hiến cho thần.

Nói một cách hình tượng hơn, những đường vân của cả cây giống như rãnh dẫn máu trong phòng giải phẫu bệnh viện.

Máu trên mấy tấm bàn mổ tử thi, bất kể bao nhiêu, cuối cùng đều do những rãnh này đổ vào rãnh dẫn máu, rồi chảy vào đường ống thoát nước.

Chỉ có điều rãnh dẫn máu ở đây, lại bị làm thành những đường vân trông như để trang trí.

Điều này cũng vừa hay có thể giải thích, vì sao những rãnh giữa những con rắn đôi này, lại sâu đến mức bất thường như vậy.

Tế tự tàn nhẫn và quy mô lớn như vậy, hiển nhiên dù là quốc gia có thực lực mạnh đến đâu, cũng không thể tiến hành lâu dài.

Cho nên trong cổ tịch cũng chỉ có ghi chép lẻ tẻ, còn về quá trình nghi thức cụ thể, cần bao nhiêu người hi sinh, tất cả đều không cách nào biết được.

Trần Tiểu Đao nghe Lương Sư Gia nói, một mặt cảm thán trí tuệ của người xưa, mặt khác cũng cảm thấy một tia lạnh lẽo trong lòng.

Chương 942

Một công trình vĩ đại như vậy, lại chỉ dùng để làm một công cụ giết người.

Hành vi này quả thực là cực kỳ ngu xuẩn.

Nghĩ đến vô số nô lệ bị cắm ngược trên những nhánh cây này, máu chảy dọc theo những rãnh đồng biến cả cây thành một cột máu.

Mấy người liền cảm giác như có hàn khí thấu xương từ những rãnh đó thấm ra.

“Chúng ta vẫn nên đi nhanh một chút, nếu không đợi lát nữa máu của Thái Thúc chảy xuống, không chừng vị thần cây kia lại tưởng có người đến hiến tế rồi, lão nhân gia ra dạo chơi, nói không chừng có thể coi chúng ta là tế phẩm.” Lão Dương nói với vẻ sợ hãi còn sót lại.

“Anh cũng đừng tin y quá, khi đó đâu ra lắm người cho anh giết chơi.

Tôi thấy chỗ này xiên vào xả máu nói không chừng đều là đầu heo đầu dê gì đó, chúng ta leo lên cao thêm chút nữa, nói không chừng còn có thể thấy mấy con heo thịt khô ngàn năm đang treo.” “Huống hồ dù là người thì sao, một người chết đi, máu rất nhanh sẽ đông lại.

Anh yên tâm đi, chỗ này cao như vậy, máu chưa chảy đến đáy đã khô rồi.” “Hơn nữa, máu của anh, người ta cũng chẳng thèm đâu.

Ngày xưa người ta tự nhiên biết bao, ăn là thực vật không thuốc trừ sâu, uống là nước không ô nhiễm, đó cả là máu của nông phu — có chút ngọt.

Anh bây giờ thì hay rồi, máu của anh chảy ra, lão nhân gia người ta uống vào chắc chắn sẽ bị ngộ độc thực phẩm, cho nên nói đây chỉ

là thứ lừa người thôi." Trần Tiểu Đao khinh thường nói với Lão Dương.

Lão Dương nghe xong gân xanh trên trán đều nổi lên, không nói gì thêm liền mở miệng chửi bới: "ĐM, cái quỷ gì với cái quỷ gì, máu của tao sao lại có độc?

Mày cái đồ chết tiệt mồm có ngậm lại được không..." Lương Sư Gia thấy Lão Dương thật sự nổi giận, vội vàng giảng hòa nói: "Hai vị, chuyện này phải liệu tình hình mà làm.

Tình huống bây giờ, đừng nói mấy lời thô tục nữa.

Hai vị không cảm thấy, những nhánh cây này, sao lại càng ngày càng dày đặc?

Cứ thế này nữa, đi lên trên sẽ không dễ leo đâu?" Lão Dương nói: "Chỗ này vốn dĩ có thưa có dày mà.

Dày mới dễ leo chứ, chẳng lẽ anh còn muốn càng thưa càng tốt, tốt nhất mỗi cành cách nhau hai mét trở lên, chúng ta ở độ cao mấy chục mét này xếp chồng người lên nhau à?" Trần Tiểu Đao nói với Lão Dương: "Anh đừng vội kết luận, tôi thấy có chút không đúng.

Anh bật đèn pin lên." Khi ba người đi lên, vẫn dùng bó đuốc để chiếu sáng, vì chiếc đèn pin trong ba lô Thái Thúc nguồn điện không đủ, mấy người không muốn lãng phí.

Nhưng bây giờ muốn nhìn rõ những thứ ở xa, dùng bó đuốc thì không làm được.

Lão Dương bật đèn pin, tập trung chùm sáng, chiếu lên phía trên.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu mấy người, những nhánh cây đồng có xu thế dần dần dày đặc và tăng lên.

Lên trên bảy tám mét, đã dày đặc như gai nhọn, muốn tiếp tục đi

lên, chỉ có thể treo ngược ra ngoài, rồi dẫm lên đầu nhọn của những nhánh cây này mà leo lên.

Mà làm như vậy so với việc chúng ta bám sát thân cây đồng mà leo trèo, nguy hiểm hơn rất nhiều.

Sự tình đã đến nước này, cho dù phía trước là long đàm hổ huyệt, mấy người cũng phải xông vào.

Trần Tiểu Đao bảo Lão Dương và Lương Sư Gia hai người đứng yên tại chỗ, mình thì leo ra phía ngoài nhánh cây trước, rồi từ phía trên ném sợi dây thừng tìm được chỗ Thái Thúc xuống.

Lão Dương và Lương Sư Gia một tay nắm sợi dây, đi theo leo lên.

Nhìn lên phía trên nữa, tình hình ở đây đã không còn như vẻ nhìn thấy ở phía dưới.

Nhánh cây đồng gần như dày đặc đến mức không còn chỗ nào để đặt tay vào.

Leo được một đoạn, Trần Tiểu Đao thầm nghĩ thảo nào Thái Thúc lại rơi xuống, nhìn xu thế này, leo lên nữa e rằng ngay cả chỗ đặt chân cũng rất khó tìm.

Chỉ cần một chút lơ là, hoặc bị loại gió lùa từ phía trên thổi qua một cái, không chừng sẽ xuống dưới làm bạn với Thái Thúc.

Trần Tiểu Đao lúc này lại leo rất nhanh, hai người phía dưới đã không còn sức lực để gọi y lại, chỉ có thể tập trung tinh thần.

Một mặt không để mình bị rớt lại, một mặt lại phải luôn nhắc nhở mình cẩn thận mất bước.

Đồng thời, bó đuốc cũng không thể sử dụng lúc này, vì căn bản không có tay thừa để cầm nó.

Lão Dương chỉ có thể dập tắt nó, cắm vào thắt lưng mình.

Đoạn này vì quá hiểm trở, gần như không ai nói chuyện.

Rất nhanh, dưới ánh sáng đèn pin, mọi người phát hiện vách đá xung quanh cây đồng cũng bắt đầu có biến hóa.

Xuất hiện nhũ đá tự nhiên và một số rèm đá đã bị ăn mòn, hiển nhiên nơi này đã ra khỏi phạm vi khai thác của con người, đoạn phía trên này đã là hang động hình thành tự nhiên.

Khi đi qua đoạn này, vách đá bắt đầu thu hẹp lại.

Trần Tiểu Đao phát hiện trên vách đá hai bên, bắt đầu xuất hiện một số hang đá lớn nhỏ khác nhau.

Đều không sâu, có thể nhìn thấy đáy, có mấy hang đá dường như còn có thứ gì đó, bị đèn pin chiếu vào sẽ phát sinh phản ứng nhất định.

Những hiện tượng này, khiến mấy người dần cảm thấy bất an.

Nhưng vách đá cách đó mấy chục mét, bây giờ chắc hẳn không có biến số gì có thể từ phía đối diện trực tiếp ảnh hưởng đến mấy người.

Trần Tiểu Đao bị những hang động bên cạnh thu hút sự chú ý, nên lần này liền không phát hiện Lương Sư Gia và Lão Dương đang leo phía trước đã dừng lại từ lúc nào.

Cho đến khi đi về phía trước đụng phải mông Lương Sư Gia mới phản ứng kịp.

Chỉ thấy ở phía trên, xuất hiện rất nhiều loại khỉ đeo mặt nạ đó.

Giống hệt như những con vừa rồi gặp ở phía dưới.

Nhìn kỹ lại, lại phát hiện những con khỉ này đã chết.

Thi thể bị gió nóng thổi từ phía trên xuống thổi thành xác khô, vặn vẹo một cách quái dị.

Tay chân bị kẹt trong những nhánh cây dày đặc nên mới không rơi xuống phía dưới.

Loại xác khô như vậy đủ mấy chục bộ, loại mặt nạ quỷ dị kia không hề rơi ra theo sự khô héo của thi thể.

Chúng vẫn lặng lẽ nhìn chằm chằm mấy người, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sống lại.

Mấy người đều không tự giác chậm lại bước chân, cẩn thận quan sát những thi thể khỉ kỳ lạ này.

Thân thể những con khỉ dường như mắc một loại bệnh về da, lông tóc phần lớn đều rụng hết, hiện ra màu xám trắng.

Trông có mấy phần giống da người, nhưng nhìn kỹ lại, lại phát hiện có những đốm bệnh rất rõ ràng.

Nhìn từ hình thể, những con khỉ này đại khái cao bằng một đứa trẻ mười lăm mười sáu tuổi.

Cũng có thể cao hơn một chút, trong tình huống này, mấy người cũng không biết cảm giác về chiều cao có chuẩn xác hay không.

Chương 943

Mặt nạ trên mặt những con khỉ, trông có vẻ là chất liệu đá, được đánh bóng rất hoàn hảo.

Trần Tiểu Đao thậm chí nghi ngờ có khả năng là làm bằng gốm sứ.

Nhìn từ chỗ kết hợp giữa mặt nạ và đầu khỉ, mặt nạ này dường như bị gắn vào trong thịt, hoặc dùng thủ đoạn đẫm máu nào đó, trực tiếp mọc liền với mặt.

Phần lớn xác khô đều rất hoàn chỉnh, chỉ có số ít chỉ còn lại một chi thể.

Đại khái là do niên đại quá xa xưa, thi thể khô héo quá mức nghiêm trọng mà dẫn đến tự nhiên vỡ nát.

Lương Sư Gia bảo hai người đừng vội leo nữa, chỉ vào một bộ xác khô nói: "Chờ một chút, tôi cảm thấy tư thế của những con khỉ này có chút cổ quái, tôi hình như đã từng thấy ở đâu rồi, để tôi xem kỹ lại một chút." Lão Dương nói với y: "Chỉ có anh là phiền phức, cái gì cũng phải xem.

Cẩn thận đó, lát nữa lũ khỉ ở phía dưới lại thấy tư thế của anh cổ quái bây giờ." Lương Sư Gia không để ý Lão Dương, cẩn thận từng li từng tí leo đến gần bộ xác khô gần nhất.

Nắm lấy mặt nạ của nó, làn da khô héo ở vùng mặt lập tức nứt ra, Lương Sư Gia dễ dàng xé mặt nạ xuống.

Y ghé sát vào mặt bộ xác khô đó nhìn, quay đầu nói với hai người: "Hai... vị, đây... hình như không phải khỉ, đây là một... mặt người." Mắt của xác khô đã hoàn toàn khô lại, chỉ còn lại hai hốc mắt đen kịt.

Miệng mở rộng đến khó tin, lộ ra hàm răng sứt mẻ.

Toàn bộ khuôn mặt vì mất nước mà biến dạng, hiện ra biểu cảm vô cùng hung tợn, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mà từ hàm răng của nó có thể nhìn ra, bộ xác khô này không phải khỉ, mà là một con người không thể nghi ngờ.

Lão Dương ngây người một lát, nói: "Chuyện này là sao, Tiểu Đao, anh vừa rồi chẳng phải nói là một con khỉ sao?

Cái... cái này... rõ ràng là người mà." Trần Tiểu Đao cũng lắp bắp nói: "Tôi... tôi cũng không biết, vừa rồi tôi gỡ mặt nạ đó ra, tôi nhìn thấy đó đích xác là một con khỉ, lại còn là một con khỉ lớn lông vàng, cái... cái này... thật sự làm tôi hồ đồ rồi." Trần Tiểu Đao nói rồi liền muốn ghé đầu qua, xem thử có phải vì ánh sáng mà nhìn lầm rồi không.

Lương Sư Gia bỗng nhiên vẫy vẫy tay, bảo Trần Tiểu Đao đừng vội đụng vào thi thể, mình thì cẩn thận đứng thẳng người lên.

Xoay mặt nạ trong tay y lại, mấy người nhìn thấy ở vị trí miệng phía sau mặt nạ, lại có một khối nhô xoắn ốc lớn bằng nắm tay, giống như vỏ ốc sên, phía trên có một cái lỗ nhỏ.

Lương Sư Gia đặt mặt nạ lên mặt mình ướm thử một chút, quay đầu nói với hai người: "Mặt nạ này hình như phải há miệng mới đeo được." Lão Dương ngạc nhiên hỏi: "Há miệng à?

Chẳng phải trong miệng như bị nhét một cái máy thở sao, khó chịu biết bao." Trần Tiểu Đao cũng nhìn thấy bộ dạng xác khô, miệng mở rất lớn, liền nói với Lương Sư Gia: "Chẳng lẽ khối vỏ ốc sên này có gì đó bí ẩn?

Anh đập vỡ ra xem thử.

Những mặt nạ này đều mọc vào trong thịt của những con khỉ này,

miệng mắt đều bị che lại, chúng chắc chắn có phương thức khác để ăn uống và nhìn các thứ." Lương Sư Gia dùng cây bút máy của mình cắm vào cái lỗ đó, dùng sức cạy một cái.

Vỏ ốc sên lập tức vỡ nát, lộ ra bên trong một đoạn thứ gì đó giống như chân cua.

Lương Sư Gia kéo thứ này ra, phát hiện đó là một con trùng chưa từng thấy bao giờ, đã biến thành trạng thái hóa thạch.

Nếu hơi dùng sức một chút, sẽ gãy thành mấy đoạn.

"Xem ra mặt nạ này không phải tự nguyện đeo lên." Lương Sư Gia nhíu mày nói, "Nhưng thứ này đích xác là nhân tạo, các anh xem đường vân bên trong mặt nạ, và đường rắn đôi trên cây đại thể tương đồng, chắc chắn có quan hệ với người đúc cây đồng này." Lão Dương tiếp lấy mặt nạ, hứng thú nhìn nửa ngày, nói: "Con này chắc hẳn là loại trùng cổ từ thời Tây Chu, nói không chừng bây giờ đã tuyệt chủng rồi, thảo nào chúng ta không nhận ra.

Này, các anh xem, con trùng này hình như chỉ có một nửa." Nói xong y nhìn hai người, hỏi: "Nửa còn lại của con trùng này đi đâu rồi?" Con trùng này cuộn tròn trong khoang rỗng nhô ra ở phần miệng mặt nạ, theo lời này mà nói, nơi nửa còn lại của con trùng này ở chỉ có một.

Nghĩ đến điểm này, Trần Tiểu Đao theo bản năng nhìn vào trong miệng xác khô.

Quả nhiên nhìn thấy trong cái miệng lớn đen kịt, lại có nửa con trùng khác bám vào vị trí lưỡi.

Thân trùng khô héo cắm thẳng vào khí quản của thi thể, không biết đã đi vào bộ phận nào.

Vì cơ thịt co rút của xác khô và thân trùng như hóa thạch rất giống

nhau, cho nên không nhìn kỹ, sẽ tưởng con trùng này là cái lưỡi khô héo.

Lương Sư Gia nhìn thấy tình hình này, sắc mặt liền biến đổi, kêu lên: "Nhanh vứt đi, nhanh vứt đi!

Trời đất ơi, nhanh vứt đi!

Mặt nạ này có thể là còn sống!" Nói xong y liền một chưởng vỗ qua, đánh rơi mặt nạ trong tay Lão Dương.

Mặt nạ nhanh chóng rơi vào bóng tối, va vào nhánh cây phía trên, một tiếng "bốp", vỡ tan tành.

Lão Dương bị y dọa cho giật mình, suýt chút nữa nắm không vững mà rơi xuống, vội hỏi y bị làm sao, cái gì gọi là mặt nạ còn sống?

Lương Sư Gia ho khan một tiếng, dường như rất hối hận, vừa gãi đầu vừa nhíu mày, nói: "Tại hạ thật sự hổ thẹn, sao lại ngu ngốc đến vậy chứ, từ trước sao lại không nghĩ ra, cái... cây đồng này, phương pháp tế tự này, rõ ràng không phải thứ của người Hán chúng ta.

Ôi, tôi thật là đồ ngốc, ngốc đến mức không thể ngốc hơn!" "Mày cái đồ chết tiệt nói linh tinh gì đó?" Lão Dương nổi giận, "Cái đồ ngốc gì, có liên quan gì đến mặt nạ?

Có lời gì thì nói thẳng ra được không?" Lương Sư Gia vẫy vẫy tay, nói: "Không phải, anh kiên nhẫn nghe tại hạ nói, chuyện này tôi còn phải nói từ đầu.

Nhưng mà, nói thế nào cho phải đây?

Vậy thì còn phải bắt đầu từ chuyện huyết tế mà chúng ta vừa nói lúc nãy..." Thì ra, phương thức tế tự huyết tế này, thời Tây Chu, chủ yếu được dùng trong các hoạt động tế tự của các dân tộc thiểu số.

Đương nhiên các dân tộc thiểu số thời đó hoàn toàn khác với

chúng ta bây giờ, các dân tộc này phần lớn đã biến mất hoặc hòa nhập vào tộc Hán.

Huyết tế quy mô lớn, trong chính sử tộc Hán không hề có ghi chép, nhưng trong một số di tích của các dân tộc thiểu số có phát hiện lẻ tẻ.

Đáng tiếc do ngôn ngữ chữ viết thất truyền, không có tư liệu chi tiết hơn.

Mà thánh địa tế tự của các dân tộc thiểu số, đều vô cùng thần thánh.

Không chỉ có người canh giữ, hơn nữa còn do tế sư thi triển một loại dị thuật nào đó, để bảo vệ thần của mình không bị quấy rầy.

Trong truyền thuyết của các dân tộc thiểu số, quá trình thi pháp vô cùng thần bí.

Loại dị thuật này lưu truyền đến hiện tại, đã bị thần hóa thành cổ thuật vô sở bất năng trong ghi chép.

Chương 944

Lương Sư Gia lại nói, cổ thuật từ thời Ngụy Tấn Nam Bắc Triều bắt đầu phân chia một lần, đến thời Tống lại phân chia một lần nữa.

Cổ thuật trước thời Tần vô cùng lợi hại, quả thực gần như tương đương với pháp thuật siêu năng lực hiện tại.

Nhưng tất cả cổ đều do trùng mà ra, cổ thuật vào thời đó được gọi là Mãnh Trùng Thuật.

Những con khỉ đeo mặt nạ và xác khô này, quỷ dị khó hiểu, có thể chính là sản phẩm của loại cổ thuật viễn cổ này.

Y từng nghe nói qua một loại cổ thuật, tên là Ly Cổ, có thể khiến người ta trở nên vô cùng hung hăng.

Mà hiện tại ẩn trong khoang rỗng ở vị trí miệng phía sau mặt nạ, loại trùng cắm sâu vào cổ họng kia, có thể chính là nguyên hình của Ly Cổ cổ xưa.

Loại trùng này có lẽ có thể ảnh hưởng đến hệ thần kinh của động vật hoặc con người, tấn công những người lạ từ bên ngoài đến.

Cho nên khi mặt nạ của chúng bị đập nát, con khỉ đó liền khôi phục bản tính, bắt đầu theo bản năng tránh xa mấy người.

Ly Cổ có thể sinh sản trong cơ thể vật chủ, đợi đến khi vật chủ chết đi, chúng sẽ bám vào một nơi nào đó, chẳng hạn như trong khoang rỗng của loại mặt nạ này, chờ đợi vật chủ tiếp theo đến gần, rồi thông qua một phương thức nào đó để ký sinh sang.

Bộ xác khô này, nói không chừng chính là những thợ săn săn bắn ở đây lúc đó, không may mắn gặp phải Ly Cổ trong trạng thái ngủ đông, kết quả trúng chiêu, bị loại tà thuật cổ xưa này hại chết.

Đương nhiên, thứ này hoàn toàn không có ghi chép chính thức nào để tìm, cũng không biết có phải là thật hay không.

Nhưng trong mặt nạ có ẩn chứa trùng, lại cắm sâu vào cổ họng người, là sự thật không thể chối cãi.

Đây tuyệt đối không phải một chuyện bình thường, phải cẩn thận phòng bị.

Nghe Lương Sư Gia nói như vậy, mấy người nổi hết da gà.

Trần Tiểu Đao từng lật xem các loại cổ thư cũng từng nhắc đến chuyện tương tự, nhưng khi đó chỉ là xem qua loa, trong lòng thầm nghĩ đây chẳng phải hoàn toàn là chuyện hoang đường viển vông sao.

Không ngờ lại là thật, không ngờ kỹ thuật của tổ tông thật là quái lạ phi thường.

Mấy người bây giờ quay đầu nhìn lại, bộ xác khô quỷ dị vẫn bất động treo ở đó.

Mặt nạ trắng bệch nửa cười nửa không, dường như đang chờ đợi mấy người đến gần.

Sắc mặt Lão Dương có chút khó coi, y lẩm bẩm, hỏi Lương Sư Gia: "Anh nói cũng quá khủng khiếp rồi, vậy nếu bị Ly Cổ bám vào, lập tức xé xuống chắc không sao chứ?

Sẽ không có hậu hoạn gì chứ?" Lương Sư Gia nói: "Tôi cũng chưa từng trúng, Ly Cổ rất khó hóa giải, tôi nghĩ nếu đã bị bám vào, tuyệt đối không có cách nào đơn giản xé xuống là xong.

Chuyện này, chúng ta vẫn nên phòng ngừa là chính, những xác khô này, chúng ta cố gắng đừng đến gần nữa." "Thái Thúc cũng là từ đây rơi xuống, ông ta là lão giang hồ như vậy, ước chừng chắc không phải trượt chân, phải cẩn thận một chút." Lão Dương nhíu nhíu mày, định nói gì đó, lại không mở lời.

Y quay đầu hỏi Trần Tiểu Đao, theo bộ dạng bây giờ, còn phải leo bao lâu nữa, nếu phía trên toàn là những nhánh cây dày đặc như vậy, ước chừng có mệt chết cũng không đến được đỉnh.

Trần Tiểu Đao nói với y, phía trên còn sẽ thưa thớt trở lại, khi đó y leo, chỉ có một chiếc đèn pin nhỏ, chiếu sáng rất kém, không chú ý đến những xác khô này, cũng không có khỉ tấn công y.

Cho nên bây giờ y cũng không biết mình đã leo đến chỗ nào rồi, nhưng dù sao từ xưa Hoa Sơn chỉ có một con đường, leo lên trên thì tổng không thể leo đến nơi khác được.

Nơi này không nên nán lại lâu, Trần Tiểu Đao gọi họ vượt qua đoạn này trước rồi tính.

Cùng Lương Sư Gia còn có một Lão Bản Bàn, người này rất có khả năng đang ở phía trên mấy người.

Nếu để y đến đỉnh trước, thì phiền phức rồi.

Nếu y mai phục, ba người đến lúc đó trên cây đồng dốc đứng này sẽ vô cùng phiền phức.

Lão Dương nói: "Nói có lý, anh đợi một chút, tôi bắn một phát đạn sáng, xem phía trên có mai phục gì không." Nói rồi lấy ra súng tín hiệu, chĩa thẳng lên phía trên, bắn một phát.

Đạn tín hiệu bay đến đỉnh, lại không đụng phải gì.

Trần Tiểu Đao trong lòng "thịch" một tiếng, loại đạn này ít nhất có thể bắn đến độ cao hơn hai trăm mét.

Xem ra ít nhất còn hơn hai trăm mét nữa phải leo.

Đạn tín hiệu cháy sáng, nhìn lên phía trên, quả nhiên đi lên phía trên không xa, nhánh cây lại thưa thớt trở lại.

Mấy người thật sự không hiểu vì sao lại phải thiết kế như vậy.

Hơn nữa từ phía dưới nhìn lên, phạm vi hai trăm mét cũng không phải không thể nhìn thấy tận mắt.

Vẫn có thể nhìn thấy một số thứ, mặc dù không thể nói ra đó là gì.

Đạn tín hiệu rơi xuống, Lão Dương chăm chú nhìn một lúc, nói: "Xem ra lão bản Bàn người Quảng Đông kia không mai phục ở phía trên, nói không chừng chỉ có Thái Thúc một mình sống sót vào đây, dù sao trận quan tài bên ngoài không dễ chơi như vậy...

Này, những thứ đó là cái gì?" Khi đạn tín hiệu rơi đến cách mấy người còn sáu bảy chục mét, mấy người nhìn thấy trên thân cây đồng đoạn đó, có không ít thứ nhô lên.

Nhìn kỹ lại, mấy người liền cảm thấy gáy tê dại, mồ hôi lạnh trực tiếp tuôn ra đến lòng bàn chân.

Cả một đoạn dài đến mười mét, trên thân cây đồng, phủ đầy từng cái từng cái mặt.

Nói là mặt không đúng lắm, nên nói là loại mặt nạ quỷ dị đó.

Đạn tín hiệu rơi xuống, lướt qua khu vực này, những cái mặt này động đậy, lần lượt tránh khỏi quả cầu ánh sáng nóng bỏng.

Trông có vẻ, giống như từng con từng con giáp trùng mọc mặt người.

Những thứ này chắc hẳn chính là Ly Cổ chính thân mà Lương Sư Gia đã nói, người xưa nuôi chúng trong mặt nạ đặc biệt, lại sinh sôi nảy nở.

Vừa rồi mấy người còn nửa tin nửa ngờ, không ngờ nhanh như vậy đã gặp phải, lại còn là một bầy lớn như vậy.

Những mặt nạ hình người bám víu trên cây đồng có đủ loại hình thù kỳ quái.

Dưới ánh sáng di động chiếu rọi, chúng hiện lên những biểu cảm khác nhau: hoặc thống khổ, hoặc u buồn, hoặc hung tợn, hoặc cười âm hiểm.

Mấy người chưa từng thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy, xem mà tóc gáy dựng đứng.

Lương Sư Gia lúc đầu nói năng hùng hồn, nhưng vừa thấy đồ thật thì cũng chịu thua, run rẩy nói với hai người: "Hai... hai vị đại ca, những thứ này đều là vật sống, những cổ trùng kia bám vào bên dưới mặt nạ, làm sao bây giờ, chúng ta làm sao qua đó?" "Đừng hoảng," Lão Dương nói, "Ngươi xem phản ứng của chúng đối với pháo hiệu, những thứ này chắc chắn sợ ánh sáng, sợ nhiệt, chúng ta thắp đuốc lên, từ từ đi lên, chúng sẽ không dám đụng chúng ta." Trần Tiểu Đao lắc đầu: "Đừng nói tuyệt đối như vậy, nhiệt độ và độ sáng của pháo hiệu cực cao, đương nhiên chúng sợ, còn đuốc thì khác.

Ngươi đừng quên những con khỉ lúc nãy, chạm vào pháo hiệu là bỏ chạy, nhưng ngươi dùng đuốc dọa chúng, chúng chỉ lùi lại một bước mà thôi.

Ta phỏng chừng ngươi cầm đuốc đi lên, không những không qua được, còn sẽ bị bao vây, đến lúc đó muốn thoát thân thì khó rồi." "Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?" Lão Dương hỏi, "Ngươi có ý kiến gì rồi sao?" "Ý kiến có sẵn thì ta không có, chỉ là một suy nghĩ ban đầu, không biết có thành công không." Lão Dương sốt ruột nói: "Biết ngươi có nhiều chủ ý quỷ quái, vậy mau nói đi." Trần Tiểu Đao chỉ vào vách đá cách đó mấy chục mét, nói: "Trực tiếp đi lên như vậy quá nguy hiểm, nếu quả thật như Lương Sư Gia nói, những mặt nạ sống này chắc chắn có cách nào đó có thể bò lên mặt chúng ta.

Cố xông vào chắc chắn sẽ rất phiền phức, chúng ta không bằng đi vòng qua, bây giờ nên nghĩ cách để chúng ta đu sang vách đá đối diện,

trên đó có nhiều hốc đá như vậy, cũng không khó trèo, chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi một chút." Lão Dương nhìn hướng Trần Tiểu Đao chỉ, kêu lên: "Xa... xa như vậy?

Đu qua?" Trần Tiểu Đao gật đầu, ra hiệu: "Đầu ta chỉ có ý nghĩ này thôi, chúng ta không phải vẫn còn dây sao?

Chương 945

Ngươi lấy ra xem có đủ dài không, nếu chiêu này không được, ta thấy chỉ còn cách đi xuống, lần sau mang theo súng phun lửa qua đây." Lão Dương tháo sợi dây quấn quanh eo xuống, đây là một trong những trang bị lấy từ trên người Thái Thúc.

Trần Tiểu Đao giật vài cái, sợi dây này cực kỳ chắc chắn.

Xem ra đám người này đến đây quả thật đã bỏ ra không ít vốn liếng.

Dù ba người cùng rớt xuống từ đây, sợi dây này chịu đựng trọng lượng của ba người cũng dư sức.

Cường độ của sợi dây thì đủ rồi, chỉ là không biết độ dài hiện tại có đủ không.

Trần Tiểu Đao mở sợi dây ra thả xuống, ước lượng một chút.

Trong lòng thầm nhủ một tiếng chết tiệt.

Tổng chiều dài của sợi dây chỉ có mười mấy mét, nếu muốn đến được vách đá đối diện, còn thiếu một đoạn rất dài.

Nhìn mãi một lúc, hắn liền nghĩ ra cách.

Đây là sợi dây bện đôi. "Không sao.

Chúng ta tách hai sợi này ra, nối thành một sợi, là đủ rồi." "Được không vậy?

Sợi dây này mỏng manh thế, sẽ không đứt chứ?" Lương Sư Gia hỏi. "Ngươi xem, nó mỏng hơn cả sợi mì, ngài đừng làm bừa nha." "Không sao đâu, sợi dây này chịu trọng lượng chắc chắn là đủ, hai ngươi chỉ cần qua được, ta không vấn đề gì." Đối với Trần Tiểu Đao

mà nói, khoảng cách này hắn nhảy qua là được.

Trần Tiểu Đao cậy lớp lưới bện đơn bên ngoài sợi dây ra, rút ra một sợi dây nylon cực kỳ mảnh.

Bản thân hắn cũng nuốt nước bọt.

Sợi dây này nhìn thật sự quá mảnh.

Theo lẽ thường mà nói, sợi dây mảnh như vậy chắc chắn không thể chịu được trọng lượng của mấy người.

Nhưng loại sợi nylon cường lực đường kính tám milimet này, đã có thể dùng làm dây phụ để leo núi.

Chỉ cần không xảy ra cú rơi cường độ lớn, thì sẽ không dễ dàng đứt.

Đương nhiên, sử dụng loại dây này có tính nguy hiểm nhất định, cho nên thông thường đều dùng hai sợi cùng lúc.

Ba người mà chỉ có một sợi, vẫn là phải phó mặc cho số phận.

Trần Tiểu Đao đưa sợi dây đã nối cho Lão Dương, hắn lấy trong ba lô ra một chiếc bình nước, dùng một loại nút thắt thủy thủ buộc chặt, dùng làm vật nặng, ra sức quăng sang phía đối diện.

Sau mấy lần thất bại, cuối cùng cũng quấn được vào một nhũ đá đối diện, kéo một cái, sợi dây căng chặt, cố định cực kỳ chắc chắn. "Được rồi," Lão Dương nói, "Mẹ kiếp cuối cùng cũng xong, Tiểu Đao, không nói đến sợi dây này, những tảng đá đối diện kia có đáng tin không?" "Ta không biết." Trần Tiểu Đao nói, nếu tảng đá không đáng tin thì sẽ thế nào, có lẽ sẽ bị đu ngược lại phía cây đồng.

May mắn thì đâm vào thân cây, không may mắn thì trực tiếp bị cành cây trên cây đâm thành xiên que.

Đầu sợi dây bên này cũng được buộc vào một cành đồng, Lão

Dương thắt một nút khá đặc biệt, để lát nữa khi mấy người qua được bên kia, có thể tháo nút thắt này ra từ phía đối diện.

Nút thắt này cực kỳ phức tạp, khiến hai người nhìn hoa cả mắt, ta hỏi hắn học được bản lĩnh này ở đâu, hắn nói là từ Lao Lý.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, ta cuối cùng giật giật sợi dây, xác nhận hai bên đều đã chắc chắn, liền hô hoán hai người họ bắt đầu.

Kết quả hai người đều không nhúc nhích, Trần Tiểu Đao nhìn họ một cái, phát hiện họ đang nhìn hắn bằng ánh mắt kiểu thà chết cũng không phải là người đầu tiên trèo.

Hiển nhiên, người đầu tiên đi trên sợi dây mảnh như vậy, cần rất nhiều dũng khí.

Trần Tiểu Đao đành phải tự mình thử độ chắc chắn của sợi dây.

Trước khi đi, Trần Tiểu Đao lần lượt giao khẩu súng săn và ba lô trên người cho Lão Dương và Lương Sư Gia, cố gắng giảm thiểu trọng lượng của mình.

Những thứ này có thể buộc vào một đầu sợi dây, lát nữa khi Lão Dương tháo dây từ xa, sẽ đu chúng xuống dưới, rồi kéo lên là được.

Lão Dương cũng không yên tâm lắm với những hang động đối diện, liền nhét khẩu súng lục của mình cho Trần Tiểu Đao, nếu gặp phải tình huống đột xuất gì, cũng dễ dàng ứng phó.

Trần Tiểu Đao gật đầu, cất khẩu súng lục đi.

Hắn trực tiếp leo sang sợi dây.

Khoảnh khắc chân rời khỏi sợi dây, hắn đã chuẩn bị nghe tiếng sợi dây đứt giòn tan.

Kết quả sợi dây này lại chịu đựng được, chỉ phát ra một tiếng kẽo kẹt cực kỳ khó chịu, đó là âm thanh các nút thắt ở hai đầu đột nhiên

siết chặt lại.

Hít sâu một hơi, di chuyển tay chân, bắt đầu leo sang phía đối diện.

Loại dây này có độ đàn hồi nhất định, mỗi bước đi, đều sẽ xảy ra rung lắc cực kỳ dữ dội.

Trần Tiểu Đao leo vô cùng hiểm nguy, thêm vào sợi dây quá mảnh, rất khó cầm nắm, chốc lát đã cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Rất nhanh, Trần Tiểu Đao đã leo sang được phía đối diện.

Hắn ôm chặt lấy một nhũ đá phía trước.

Trần Tiểu Đao mang theo đuốc qua, thắp lên rồi cắm vào một bên.

Trần Tiểu Đao hô hoán một tiếng, liền bảo hai người họ leo sang bên này.

Lương Sư Gia đang lóng ngóng leo lên sợi dây, Lão Dương giữ lấy hắn, bảo hắn đừng vội leo.

Kêu Trần Tiểu Đao xem trước tình hình bên này thế nào, nếu không thích hợp để leo, hoặc có nguy hiểm khác, có thể tiết kiệm chút sức lực.

Nhìn quanh mấy hốc đá, đều chỉ cao nửa người, là do con người đào đắp.

Nhưng sau hàng ngàn năm mưa nước thẩm thấu, bên trên cũng xuất hiện không ít nhũ đá mới hình thành.

Bên trong rất ẩm ướt, những hốc đá này được đào ở đây, có thể liên quan đến công trình đúc nên cái cây khổng lồ này năm xưa.

Nhìn lên trên, khoảng cách giữa các hốc đá này chỉ có ba bốn thước.

Tuy rằng leo lên sẽ không quá liền mạch, nhưng cũng không đến

nỗi quá khó khăn.

Bên trong hốc đá không có vật gì, không có nguy hiểm gì.

Vừa rồi trên cây nhìn thấy trong động có thứ gì đó, có lẽ là ảo giác do sự biến hóa của ánh sáng và bóng tối tạo thành, ở nơi u ám như vậy, thần kinh khó tránh khỏi có chút quá mẫn cảm.

Chương 946

Trần Tiểu Đao vừa an ủi chính mình, vừa lần nữa xác nhận, sau đó giơ tay ra hiệu cho Lão Dương.

Lão Dương vỗ vỗ Lương Sư Gia, bảo hắn đi trước, người sau xoa xoa mặt mình, leo lên sợi dây, từ từ di chuyển về phía Trần Tiểu Đao.

Nhìn Lương Sư Gia leo dây quả thực là một thử thách thần kinh.

Mười phút sau, cuối cùng cũng kéo được Lương Sư Gia như một đống bùn nhão về phía mình.

Cuối cùng là Lão Dương.

Hắn hít sâu một hơi, buộc đèn pin vào tay, lại kiểm tra kỹ nút thắt bên kia một lần nữa, mới cẩn thận leo lên sợi dây.

Hắn leo rất nhanh, chốc lát đã đến giữa sợi dây.

Lúc này, nhũ đá mà Trần Tiểu Đao buộc dây bên này đột nhiên phát ra một tiếng động lạ.

Ba người đồng thời bất động, Lão Dương kinh hãi nhìn hắn một cái.

Quay đầu lại nhìn, trong lòng lo lắng.

Trên nhũ đá xuất hiện một vết nứt.

Trần Tiểu Đao quay đầu hét lớn: "Mau leo!

Chỗ này không trụ được nữa!" Trần Tiểu Đao kêu mấy tiếng, Lão Dương lại bất động, nhìn chằm chằm vào hắn.

Sau đó lại bắt đầu lùi lại, vừa lùi vừa ra hiệu, dường như muốn cả hai người họ cũng quay lại.

Lão Dương liều mạng chỉ lên đỉnh đầu hai người, vừa khẽ kêu: "Mau chạy..." Lương Sư Gia và Trần Tiểu Đao kỳ lạ ngẩng đầu nhìn, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Trên vách đá vừa rồi còn không có vật gì, vậy mà đã bò đầy loại mặt nạ hình người kia.

Các mặt nạ va chạm vào nhau, vừa phát ra âm thanh, vừa như thủy triều từ từ vây quanh hai người.

Thoạt nhìn xuống, giống như vô số người dán vào vách tường nhìn chằm chằm hai người.

Lúc này Trần Tiểu Đao thật sự muốn tự cho mình hai cái tát.

Vì trên cây đồng kia có cổ trùng, sao lại không nghĩ đến trên vách đá cũng sẽ có.

Ở nơi chật hẹp này, bây giờ tình hình vô cùng nguy cấp. "Đừng ngây người ra đó!

Quay lại!

Cắt dây đi!" Trần Tiểu Đao lập tức quyết đoán, nói với Lương Sư Gia.

Lương Sư Gia nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Trần Tiểu Đao cũng phản ứng lại.

Hắn trực tiếp nhảy lên sợi dây, lực xung kích kéo mạnh sợi dây xuống, nhũ đá phát ra một loạt tiếng nứt rợn người.

Sợi dây lập tức bị kéo dài thêm mười mấy centimet, căng đến cực hạn.

Trần Tiểu Đao lập tức nghe thấy một âm thanh cực kỳ bất lành, sau đó là một tiếng "rắc" giòn tan.

Sợi dây chắc chắn nhất này, cuối cùng cũng không giữ được, đứt

thành hai đoạn.

Sợi dây này quả nhiên không chịu được trọng lượng của hai người.

Trần Tiểu Đao đưa tay ra nắm lấy sợi dây, vậy mà không nắm được.

Tình thế khẩn cấp, Trần Tiểu Đao giữa không trung nhảy sang phía đối diện.

Chỗ nút thắt ở phía cây đồng bị đứt, Lão Dương và Lương Sư Gia hai người như đu quay, vạch một đường vòng cung lớn, đâm sầm vào vách núi một bên, bị va đập đến choáng váng, suýt thổ huyết.

Lão Dương ở dưới cùng bị va đập nặng nhất, nhất thời không giữ được sợi dây, trượt xuống.

Hắn vội vàng bám vào khe đá bên cạnh, mới dừng được thân mình.

Lương Sư Gia cũng chẳng khá hơn là bao, đầu lướt qua một cạnh đá, bị cứa ra một vết thương, máu tươi chảy ròng.

Lương Sư Gia treo lủng lẳng ở đó không giữ được sức lực, sợi dây trượt trong lòng bàn tay, lập tức tuột thẳng xuống đáy, may mắn phía dưới còn có một Lão Dương, nên không bị rơi xuống.

Nhũ đá phía trên tiếp tục phát ra tiếng nứt, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt rời.

Trần Tiểu Đao nắm lấy một trụ nhũ đá bên cạnh, nhảy qua, sau đó kéo Lương Sư Gia cũng qua.

Lương Sư Gia sợ hãi đến co quắp, ngẩng đầu liền nói cảm ơn, vừa nói được một câu, đột nhiên một chiếc mặt nạ liền từ trên nhảy xuống, lập tức bám chặt lấy mặt hắn.

Khoảnh khắc đó, Trần Tiểu Đao dường như nhìn thấy bên dưới mặt nạ, mấy chiếc móng vuốt giống chân cua vươn ra.

Lương Sư Gia phát ra một tiếng kêu thảm thiết, muốn dùng tay che mặt, nhưng đã muộn rồi.

Mặt nạ đã che kín.

Hắn liều mạng muốn giật mặt nạ ra, nhưng chiếc mặt nạ đó dường như dán chặt vào mặt hắn, mấy lần giật ra lại bị hút ngược trở lại.

Trần Tiểu Đao muốn đi giúp hắn, nhưng hắn như phát điên mà đâm loạn, còn chưa đến gần, đã bị hắn đâm ngã ra xa.

Trần Tiểu Đao một tay lần nữa nắm chặt sợi dây, trượt đến bên cạnh Lão Dương mới miễn cưỡng đứng vững.

Nhìn xuống vực sâu vạn trượng bên dưới chân, trong lòng thầm mắng, vừa định leo lên giúp Lương Sư Gia.

Vừa ngẩng đầu, một cái bóng đen lớn như bàn tay từ trên trời giáng xuống, lập tức bám chặt lấy mặt hắn.

Trần Tiểu Đao trước mắt tối sầm, không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy mấy thứ lông lá trực tiếp chui vào miệng.

Trong lúc hoảng loạn, Trần Tiểu Đao chỉ có thể một tay nắm chặt khe đá, một tay đưa lên gạt mặt nạ.

May mắn là chiếc mặt nạ này tuy nhìn có vẻ đáng sợ, nhưng sức mạnh rất nhỏ, lập tức bị hắn gạt xuống.

Trần Tiểu Đao tiện tay ném chiếc mặt nạ này đi.

Kết quả thật trùng hợp lại rơi trúng chân Lão Dương, Lão Dương hét lớn, vội vàng đập chiếc mặt nạ đó xuống.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại đã thấy bốn năm con cổ

trùng nhảy đến bên đầu Lão Dương, dọa hắn sợ hãi, giơ tay lên là bốn phát súng.

Nhưng điều này hoàn toàn không có tác dụng, lập tức lại mười mấy con nữa ùn ùn kéo đến.

Chương 947

Trần Tiểu Đao và Lão Dương lùi xuống, lúc này liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết "ô ô", ngẩng đầu nhìn lại, Lương Sư Gia đã gặp nạn rồi.

Chỉ thấy trên người hắn bò đầy cổ trùng, kêu la giãy giụa, muốn đánh văng cổ trùng xuống, nhưng hắn đánh văng một con, lại có nhiều con khác nhảy lên.

Hai người chỉ có thể vừa lùi, vừa nổ súng, cho đến khi bắn hết đạn.

Nhưng tình hình không hề cải thiện chút nào, cổ trùng như thủy triều từ hai bên trực tiếp vây đến, quay đầu nhìn lại, vách đá xung quanh đã bò đầy loại vật này, va chạm vào nhau.

Nhất thời mấy người đầy tai đều là những âm thanh quỷ dị khó hiểu, quả thực khiến người ta đau đầu như búa bổ, chỉ cần một chút mất tập trung, liền có mấy con nhảy lên, trực tiếp bổ nhào vào mặt người, một chút sơ suất là có khả năng trúng chiêu.

Mặc dù mấy người vẫn luôn lùi xuống phía dưới, nhưng tốc độ của những chiếc mặt nạ này thật sự quá nhanh.

Tốc độ của họ căn bản không thể so sánh với những chiếc mặt nạ này.

Lão Dương lúc này đã nổ súng, khẩu súng săn phát ra tiếng nổ lớn, quét bay một đám cổ trùng trên đỉnh đầu.

Mấy chiếc mặt nạ gần nhất lập tức bị bắn nát, những mảnh vỡ như tuyết rơi xuống từ đỉnh đầu.

Nhưng chưa đến một giây sau, đoạn vách đá trống rỗng do khẩu

súng săn bắn ra lập tức lại bị cổ trùng phía sau che lấp.

Lão Dương thấy không có tác dụng, vội vàng dùng quần áo che đầu mình, hét lớn với Trần Tiểu Đao: "Tiểu Đao!

Ta yểm hộ ngươi, ngươi mau bịt miệng lại, rồi đi lấy đuốc!" Trần Tiểu Đao ngẩng đầu nhìn, đuốc vẫn cắm ở một chỗ nhô ra mà hắn thuận tay cắm vào, xung quanh đó không có cổ trùng nào.

Hiển nhiên những thứ này quả thực sợ lửa, nhưng khoảng cách giữa nó và ngọn đuốc, dày đặc toàn là cổ trùng, căn bản không thể leo lên được.

Trần Tiểu Đao hét lớn với Lão Dương: "Ngươi đi thì hơn, ta sẽ yểm hộ ngươi!" Nhưng Lão Dương bây giờ đã tự lo không xuể.

Tuy những cổ trùng xung quanh không có lực tấn công quá lớn, nhưng số lượng thật sự quá nhiều.

Hơn nữa mỗi con đều có chiếc mặt nạ như tấm khiên bảo vệ, rất khó để giết chết hoàn toàn.

Hơn nữa, những thứ này còn chỉ là những con sống sót sau hàng ngàn năm sinh sôi nảy nở, năm xưa để bảo vệ cái cây đồng này, người cổ đại rốt cuộc đã tạo ra bao nhiêu thứ như vậy, thì không thể tưởng tượng được.

Lão Dương lúc này lại lần nữa hất văng những cổ trùng trên người, muốn leo đến bên cạnh Trần Tiểu Đao, nhưng khi ngẩng đầu nhìn hắn, hắn đột nhiên ngẩn người, kêu lên: "Tiểu Đao, ngươi bị làm sao vậy?" Thấy hắn ngẩn người ở đó, mấy chiếc mặt nạ rơi trên vai hắn trực tiếp chui vào quần áo trên mặt hắn, Trần Tiểu Đao hét lớn: "Cái gì mà làm sao!

Cẩn thận!" Lão Dương mới phản ứng lại, vội vàng gạt những cổ trùng trên vai xuống, sau đó nói với hắn: "Tiểu Đao, ta nói ngươi...

không phát hiện sao?

Chuyện này không đúng!" "Cái gì không đúng!" Trần Tiểu Đao kéo hắn lại, sốt ruột hét lớn. "Đến lúc nào rồi, có gì mau nói!" "Ngươi xem ngươi kìa, trên người không có một con mặt nạ nào cả!

Tại sao chúng không bò lên người ngươi!

Không thể nào!" Trần Tiểu Đao cúi đầu nhìn một cái, bản thân hắn cũng vô cùng ngạc nhiên.

Trên người họ đều bò đầy cổ trùng, làm thế nào cũng không hất ra được, nhưng trên người hắn quả thực không có một con nào.

Trần Tiểu Đao lập tức hồi tưởng lại, từ nãy đến giờ, ngoại trừ con bay vào mặt, trên người hắn quả thực cũng chưa từng có con nào bò lên.

Vừa rồi một đường hỗn loạn, vẫn luôn không phát hiện ra, còn cảm thấy mình may mắn không tồi, bây giờ xem ra, có chút không đúng.

Vội vàng nhìn xung quanh, phát hiện những cổ trùng kia tuy rằng cũng bò về phía ta, nhưng vừa đến gần đột nhiên liền thay đổi phương hướng.

Bò sang những chỗ khác, dường như sợ hãi ta giống như sợ đuốc vậy. "Chuyện gì thế này?" Hắn trong lòng kỳ lạ, vội vàng thử thăm dò giơ tay lên, đi nắm lấy một chiếc mặt nạ gần nhất.

Tay còn chưa chạm vào, cả đám cổ trùng ở khu vực đó đã lùi về phía sau rào rào.

Trần Tiểu Đao nhìn Lão Dương, Lão Dương cũng nhìn hắn, hai người bây giờ đều khó hiểu. "Đại ca, có phải tay ngươi dính thứ gì không, mau xem đi." Trần Tiểu Đao lập tức cúi đầu nhìn hai tay mình, ngoại trừ vết máu do vết thương lúc nãy, cũng không có thứ gì khác.

Nhìn thấy dáng vẻ lùi bước của những cổ trùng này, hắn nhớ lại cảnh tượng Trần Mộc trấn áp thi biệt lúc trước, trong lòng hiện lên một dấu chấm hỏi.

Nghĩ mãi một lúc, Trần Tiểu Đao lập tức hiểu ra.

Máu mà Trần Mộc đã hóa thân cho hắn trước đây, bây giờ xem ra đã phát huy tác dụng lớn.

Lão Dương bên cạnh bây giờ đã gần như bị những thứ đó che kín hết rồi.

Trần Tiểu Đao thử thăm dò đưa tay ra, chuyện khiến hai người kinh ngạc đến ngây người đã xảy ra.

Những cổ trùng bám trên người hắn, như gián gặp thuốc diệt côn trùng mà bỏ chạy tứ tán, tình hình giống hệt như thi biệt gặp máu của Trần Mộc.

Lão Dương còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, hét lớn muốn leo lên lấy đuốc.

Trần Tiểu Đao vỗ vỗ hắn, nói với hắn: "Chờ đã, ngươi xem, dường như có chút không đúng." Nói xong, Trần Tiểu Đao giơ tay lên, đi mấy bước về phía Lương Sư Gia đã bị cổ trùng che kín.

Chỉ mấy bước thôi, những cổ trùng ở những chỗ đó liền như thủy triều rút đi.

Vừa rồi những âm thanh va chạm của mặt nạ chỉnh tề kia, đột nhiên hỗn loạn thành một đoàn, bị một loại tiếng kêu "chi chi" kinh hoàng lấn át.

Lão Dương trợn mắt há mồm nhìn hắn, như đang nhìn một quái vật vậy.

Trần Tiểu Đao không thèm để ý đến hắn, leo lên phía trên, đặt tay

lên mặt Lương Sư Gia, chiếc mặt nạ kia đột nhiên nhô lên.

Trần Tiểu Đao lập tức nắm lấy nó, dùng sức giật một cái, giật chiếc mặt nạ xuống, còn tiện thể giật ra một thứ giống như cái lưỡi đầy dịch nhầy.

Lương Sư Gia vốn dĩ đã ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh, cái lưỡi đó vừa rút ra khỏi cổ họng hắn, lập tức liền nôn mửa ra, phun đầy người mình.

Cổ trùng trong tay giãy giụa kịch liệt, Trần Tiểu Đao hầu như không nắm giữ được, thứ giống như cái lưỡi kia lại quá ghê tởm.

Hắn dùng sức đập vào tảng đá, đập ra một tay đầy dịch xanh.

Cổ trùng bên cạnh lùi ra xa, nhưng lại không đi xa, tạo thành một vòng vây khổng lồ xung quanh mấy người, không ngừng thu hẹp lại.

Lão Dương vội vàng rút đuốc về, quét một vòng, bức chúng lùi ra xa một chút.

Lúc này Lương Sư Gia ho khan hai tiếng, dường như đã hồi phục ý thức.

Lão Dương lại đi lấy bình nước, thu lại sợi dây còn sót lại.

Đáng tiếc những trang bị và thức ăn khác của hai người vẫn còn ở trên cây, không biết có cách nào lấy lại được không.

Trần Tiểu Đao đổ nước vào tay, giúp Lương Sư Gia làm ẩm môi, hắn cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Chương 948

Nhìn thấy Trần Tiểu Đao, vậy mà hai hàng nước mắt chảy dài, ta nhìn ngớ người, vội vàng ném hắn sang một bên.

Lão Dương thần kinh căng thẳng quá lâu, có chút thần kinh, nói với hắn có đuốc ở đây, chúng chắc chắn không dám đến gần, bảo hắn thả lỏng, nếu không sẽ phát điên.

Hắn thấy cổ trùng quả nhiên không còn đến gần nữa, mới thở phào nhẹ nhõm, cắm đuốc vào một chỗ giữa mấy người, lập tức hỏi: "Tiểu Đao, rốt cuộc là chuyện gì, ngươi trở nên lợi hại thế từ bao giờ?

Cũng không dùng sớm hơn, khiến chúng ta chật vật như vậy." Trần Tiểu Đao nhìn bàn tay mình, lắc đầu, nói: "Mẹ kiếp, chính ta cũng không biết, cứ tưởng đang nằm mơ." Lão Dương nhìn vết máu trên tay hắn, dính một chút ngửi ngửi, cũng không tin Trần Tiểu Đao lợi hại như vậy, hỏi ta: "Lúc nãy ngươi đi qua, trên đường có dính phải thứ gì đặc biệt không?

Ngươi nghĩ kỹ xem... biết đâu ngươi chạm phải khắc tinh của mấy cái mặt nạ chết tiệt này mà chính ngươi không biết." Trần Tiểu Đao nghĩ nghĩ, những thứ mình đã chạm vào, bọn họ đều đã chạm vào rồi, nếu nói chưa chạm vào, chỉ có máu của mình.

Nhưng điều này không thể nào, nếu máu của mình mạnh mẽ như vậy, ở Lỗ Vương Cung ta đã phát huy uy lực rồi, đâu đến nỗi lãng phí như thế.

Khả năng duy nhất chính là lúc đó đã dính phải máu của hắn (Trần Mộc), bây giờ vẫn còn tác dụng.

Lương Sư Gia nghe chúng ta kể chuyện vừa rồi, liền hỏi chúng ta

rốt cuộc là chuyện gì, hắn bị mặt nạ che mắt, không nhìn thấy gì, Lão Dương lại cố tình trêu chọc Trần Tiểu Đao, nói với hắn: "Ngươi không biết đâu, vừa rồi Đao ca của chúng ta, uy phong một phen đó, là thế này..." Lương Sư Gia nghe hắn nói, "chậc" một tiếng, nói: "Đao ca, ngươi có từng ăn một thứ gì màu đen, lớn như thế này không..." Trần Tiểu Đao đang kinh ngạc, hắn hỏi như vậy, trong đầu không có khái niệm gì, lắc đầu nói: "Lớn như vậy?

Dường như chưa từng ăn, ý ngươi là sao?

Lương Sư Gia, ngươi nghĩ ra điều gì rồi?" Lương Sư Gia dính một chút máu của hắn, ngửi ngửi, nói với ta: "Nghe tình huống ngươi vừa nói, ta lại nhớ ra một chuyện, ta trước đây từng nghe một lão tiên sinh nói qua, có một loại vật, người ăn vào sau đó, máu có thể xua tà, tà trùng không dám đến gần, là một loại trung dược cực kỳ hiếm gặp, ngươi nghĩ xem, có từng ăn thứ gì tương tự không?" Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, khi ăn uống phần lớn đều rất vội vàng, cũng không mắc bệnh gì.

Ăn thứ gì, hắn xưa nay cũng không để tâm lắm, bây giờ đột nhiên hỏi đến thật sự một chút cũng không nhớ ra.

Lão Dương trào phúng ta: "Lão tử chỉ nghe nói máu chó đen, máu gà trống có thể xua tà, không ngờ, Đao ca nhà chúng ta cũng có bản lĩnh này, chuyện này ngươi đừng có nói ra ngoài, nếu không người người đều tìm ngươi vay máu, mấy ngày là vắt ngươi thành xác khô rồi." Nói xong cười lớn. "Mẹ kiếp nhà ngươi có thể tích chút khẩu đức không?

Gì mà chó gà!

Ta nói cho ngươi biết, máu người từ xưa đã là thứ xua tà mạnh nhất, đặc biệt là máu tử tù, trên pháp trường còn có người nhờ pháp y lấy vải trắng treo trên xà nhà kia kìa, không hiểu thì đừng có nói bừa."

Trần Tiểu Đao mắng.

Lão Dương thấy hắn tức giận, đắc ý cười lớn, cười hai tiếng đột nhiên kêu lên "ai da".

Sờ sờ lưng, nhếch nhếch miệng, có lẽ là chỗ đó bị thương từ trước, bây giờ bị cười mà động đến. "Ngươi nếu không mô tả cho ta cụ thể hơn một chút, chỉ mỗi màu đen, có vảy, thì có quá nhiều thứ thỏa mãn điều kiện, thứ này có đặc trưng rõ ràng nào không?" Trần Tiểu Đao không lý hội Lão Dương, hỏi Lương Sư Gia.

Lương Sư Gia nghĩ nghĩ, ngại ngùng nói: "Ta cũng không tự mình thấy qua, chỉ nghe người khác miêu tả, thời gian cũng khá lâu rồi, cố ý nghĩ lại, thật sự không nhớ ra." Lương Sư Gia cười, nói: "Tiểu ca, ngươi cũng đừng quá để tâm, đây cũng không phải chuyện xấu gì, vừa rồi nếu không phải ngươi, chúng ta đã xong đời rồi.

Ta thấy, đây là số mệnh, trong cõi u minh tự có định sẵn, ngươi nghĩ xem, sau này khi ngài trộm mộ, có được cái vốn này, đấu nào mà chẳng dễ như trở bàn tay." Trần Tiểu Đao không để ý, cho rằng là thứ gì đó Trần Mộc đã cho hắn ăn trước đây. "Hiện tại cũng không phải lúc dây dưa cái này, cũng không biết có phải máu của ta đang phát huy tác dụng không, nhân cơ hội này, chúng ta tốt nhất nên mau chóng đi lên, qua được đoạn này rồi tính." Lương Sư Gia bản muốn nghỉ ngơi thêm, nhưng nhìn thấy cổ trùng đang ẩn phục xung quanh rục rịch, vẫn đồng ý với suy nghĩ của Trần Tiểu Đao.

Ba người lần nữa động thân leo mấy bước, Lão Dương đột nhiên nắm chặt tay Trần Tiểu Đao, bảo hắn dừng lại, khẽ giọng nói: "Đợi...

đợi một chút!" Quay đầu lại nhìn, phát hiện mặt hắn tái nhợt, đầy mồ hôi lạnh, biểu cảm cực kỳ không ổn.

Trần Tiểu Đao trong lòng lập tức lo lắng, hỏi hắn chuyện gì vậy?

Lão Dương một tay nắm lấy vách đá, một tay sờ sờ lưng, nghiến răng nói: "Ta cũng không biết là chuyện gì, vừa nãy cười một cái, lưng đã đau muốn chết, có lẽ là lúc sợi dây đứt bị va chạm làm thương gân cốt rồi, ngươi xem giúp ta, sao lại đau đến mức này, sức lực cũng không dùng được." Cú va chạm sau khi sợi dây đứt thật sự không nhẹ, Trần Tiểu Đao lúc đó cũng cảm thấy toàn thân đau đớn, nhưng lúc đó tình huống nguy cấp, không có thời gian suy xét những chuyện này.

Bây giờ không khí vừa dịu lại, những vết thương này liền bắt đầu phát tác.

Lão Dương ở cuối sợi dây, bị va đập nặng hơn nhiều, chẳng lẽ là xương ở chỗ nào đó bị gãy rồi.

Trần Tiểu Đao tiến lên bảo hắn đừng động, vén áo hắn ra.

Chỉ thấy chỗ xương sườn thứ ba phía sau lưng một mảng bầm tím, vậy mà có một chút lõm xuống.

Thuận tay ấn một cái, hắn đột nhiên kêu lên như heo bị chọc tiết.

Lưng cong lên, hầu như đẩy hắn (Trần Tiểu Đao) ngã xuống.

Vết thương này nhìn có vẻ không đơn giản, đụng vào một cái đã đau đến mức này, nhìn kiểu này có lẽ là gãy xương rồi.

Lão Dương mặt cũng nhăn nhó, khó khăn quay đầu lại, hỏi Trần Tiểu Đao thế nào.

Trần Tiểu Đao nhíu mày, cũng không biết nên nói với hắn thế nào, đành nói: "Chỉ nhìn thế này thì không thấy được, nhưng ngươi đau đến mức này, chúng ta không thể bò tiếp được, không chừng xương đã gãy rồi, nếu còn vận động mạnh, không phải chuyện đùa đâu, phải tìm một chỗ bằng phẳng để kiểm tra kỹ lưỡng." Lão Dương một lòng muốn mau chóng đi lên, lúc này đã giãy giụa đứng dậy, nghiến răng

nói: "Kiểm tra kỹ lưỡng thì miễn đi, đuốc và đèn pin của chúng ta không thể duy trì quá lâu, không thể dừng lại ở chỗ này, lên trên rồi tính sau." Lương Sư Gia nhìn nhìn lưng hắn, lắc đầu nói: "Không, Đao ca nói đúng, lưng ngươi đã biến dạng rồi, nhất định phải xem, nếu thật sự gãy xương, phải xử lý ngay, nếu không xương rất dễ đâm vào lồng ngực, lúc đó thì xong đời rồi, mặt này ta còn hiểu biết chút, chúng ta bây giờ cũng không xa đỉnh lắm, không có gì phải trì hoãn." Lão Dương còn muốn cãi lại vài câu, có lẽ thật sự quá đau rồi, lời đến miệng biến thành tiếng rên rỉ.

Trần Tiểu Đao nhìn nhìn những hốc đá thấp nhỏ bên cạnh, bên trong dường như khá bằng phẳng, ra hiệu cho Lương Sư Gia, hai người không nói một lời, đỡ hắn dậy.

Đỡ hắn vào một hốc đá tương đối tốt nhất bên cạnh.

Lấy lại đuốc, cắm ở cửa động, phòng ngừa cổ trùng chui vào.

Cái động này đại khái sâu bảy tám mét, cao chưa đến một mét.

Vì quanh năm không thấy ánh mặt trời, không khí lại cực kỳ ẩm ướt, trên vách đá có một lớp đốm bị nấm mốc ăn mòn.

Dường như có một số dấu vết hoạt động của con người, nhưng không rõ ràng.

Tiến vào chỗ sâu năm sáu mét, liền có thể nhìn thấy đáy hang, là một khối mặt đá thô ráp.

Ngoài ra không có gì khác.

Trần Tiểu Đao kiểm tra một chút, thấy không có nguy hiểm gì, mới thả lỏng cảnh giác.

Lương sư gia dùng nẹp gỗ làm một cái cố định khí, dùng dây thừng buộc vào lưng Lão Dương, sắc mặt Lão Dương dịu đi một chút.

Trần Tiểu Đao thầm nghĩ, Lương sư gia đúng là khác biệt, cái gì cũng biết.

Xem ra lần sau đi đạo mộ, cũng phải dẫn theo một người như vậy mới được.

Sau khi Lương sư gia làm xong, Trần Tiểu Đao lập tức tiến lên khẽ hỏi tình hình thế nào, ông ta hạ giọng nói: "Xương cốt chắc không gãy, nhưng khẳng định là nứt rồi, ta tạm thời cố định lại cho hắn, chắc sẽ không đau nhiều nữa.

Nhưng Đao ca, ngươi tốt nhất nên khuyên vị bằng hữu này của ngươi, với tình trạng như vậy, tuyệt đối không thể trèo lên nữa." Trần Tiểu Đao liếc nhìn Lương sư gia, biết ông ta có ý trong lời nói, đại khái là khuyên hai người đi xuống.

Suốt đường đi, ông ta đã ám chỉ không chỉ một hai lần, mà nói thật, cuộc phiêu lưu này đối với ông ta thực sự rất miễn cưỡng.

Trần Tiểu Đao nhìn ra ông ta đã sớm có ý định thoái lui, nhưng tiếc là ngại sự kiên trì của Lão Dương nên không dám đề xuất.

Giờ tìm được cớ, tự nhiên ông ta sẽ mượn cớ để phát huy.

Nhưng cứ như vậy, về vết thương của Lão Dương, hắn lại không biết có nên tin lời ông ta hay không.

Lương sư gia thấy hắn nghi ngờ, lập tức lại nói: "Đao ca, tuy ta không cùng đường với các ngươi, nhưng mọi người đều là dân giang hồ, có một số chuyện ta sẽ không qua loa cho xong.

Ngươi tự mình cân nhắc đi, nói thật lòng, ngươi nhìn chúng ta bây giờ xem, nếu cứ cố chấp leo lên, e rằng lần này thật sự sẽ chết ở đây." Trần Tiểu Đao liếc nhìn Lão Dương, hắn đang chịu đựng đau đớn, không chú ý đến lời hai người nói, liền vỗ vai Lương sư gia, khẽ nói với ông ta: "Chuyện này còn phải xem tình hình đã, ông cũng đi

nghỉ đi, bây giờ nói chuyện này không phải lúc, cho dù muốn xuống, cũng phải nghỉ ngơi đủ đã." Lương sư gia lẩm bẩm một tiếng, dựa vào một bên, xoa bóp đùi mình, không nói gì nữa.

Chương 949

Trần Tiểu Đao kiểm tra lại những thứ còn lại, rồi cũng ngồi xuống, xoa xoa thái dương, bắt đầu suy nghĩ về lời Lương sư gia nói.

Vốn dĩ hắn không có mấy hứng thú với những chuyện Lý Tỳ Bà đã nói, nếu ban đầu bảo hắn bỏ cuộc, Trần Tiểu Đao cũng sẽ không có ý kiến gì.

Nhưng giờ đây đã vất vả trèo đến đây, đến lúc này mới bỏ cuộc thì trong lòng cũng có chút luyến tiếc, có cảm giác chùn bước trước trận.

Tuy nhiên, hắn biết trong lòng rằng lời Lương sư gia nói là có lý.

Hiện tại một người gãy xương, một người tình trạng cơ thể rất bất ổn.

Nếu vẫn cứ mù quáng trèo lên, thực sự là một hành vi không sáng suốt.

Nhưng nếu vậy, ải của Lão Dương sẽ rất khó qua, dù sao hai người họ vốn là cùng một phe.

Bây giờ lại liên thủ với người ngoài để đối phó hắn, tình bạn này có lẽ sẽ không còn.

Hơn nữa, Lương sư gia này trông có vẻ hèn nhát, nhưng dù sao cũng là lão giang hồ, đây nói không chừng chính là một chiêu chia rẽ của ông ta.

Nếu đi theo suy nghĩ của ông ta, có thể sẽ rơi vào bẫy của ông ta, đây thực sự là một quyết định tiến thoái lưỡng nan.

Nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ ra được đầu mối nào, hắn dứt khoát không nghĩ nữa, cứ đi từng bước một.

Khi quay đầu nhìn họ, Lương sư gia đã ngủ thiếp đi, ông ta mệt mỏi đến nỗi giờ đã ngáy o o.

Lão Dương cũng đã ngủ thiếp đi, nhưng ngủ không sâu, đại khái là vì vết thương ở lưng.

Cái hang nhỏ này tuy ẩm ướt lạnh lẽo, nhưng so với việc bị treo bên ngoài thì thoải mái hơn rất nhiều.

Trần Tiểu Đao thấy họ ngủ say như vậy, cơn buồn ngủ vô tận cũng ập đến tức thì.

Dù trong lòng cố ép mình không được ngủ, nhưng cuối cùng vẫn bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này vô cùng ngọt ngào, khi tỉnh dậy, toàn thân mềm nhũn, một cảm giác tê dại dễ chịu lan khắp cơ thể.

Lúc này, ngọn đuốc bên cạnh mấy người đã rất yếu ớt.

Tuy đã ngủ khá lâu, nhưng thò đầu ra nhìn, đám cổ trùng bên ngoài đã biến mất, chỉ còn lác đác vài con vẫn bám ở đó.

Trần Tiểu Đao cũng thở phào nhẹ nhõm, bật đèn pin chiếu lên trên.

Từ đây nhìn lên, mấy người họ cách đỉnh của cây đồng đại khái chỉ còn khoảng ba đến bốn tiếng đường.

Thứ ở trên đó, dường như là trong tầm tay, bây giờ mà đi xuống, thực sự có chút đáng tiếc.

Lão Dương vẫn chưa tỉnh, nhưng thần thái an tường, dường như đã khá hơn nhiều.

Hắn quay đầu nhìn Lương sư gia, định gọi ông ta dậy để thương lượng bước tiếp theo phải làm sao.

Nhưng lại phát hiện chỗ ông ta vừa nằm đã trống không, ông ta không ở đó. "Hả?" Trần Tiểu Đao vô thức sửng sốt, dùng đèn pin

chiếu vào sâu bên trong hang động, cũng không thấy bóng dáng ông ta, thầm nghĩ người đi đâu rồi.

Đúng lúc này, chợt nhìn thấy miếng nẹp gỗ ban đầu dùng để cố định vết thương cho Lão Dương đã biến mất.

Lập tức hắn toát mồ hôi lạnh, một dự cảm chẳng lành ập đến.

Hắn sờ vào thắt lưng mình, quả nhiên, khẩu súng cũng không còn! "Đồ khốn!" Trần Tiểu Đao chửi thề một tiếng, thật không ngờ, một người trông hèn nhát như vậy lại dám nhân lúc hai người đang ngủ mà trộm súng rồi bỏ chạy.

Nhưng tại sao ông ta không lấy luôn đèn pin?

Không có công cụ chiếu sáng thì ông ta hành động thế nào?

Lúc này lửa giận bốc lên đầu, hắn cũng không suy nghĩ kỹ, vớ lấy ngọn đuốc liền muốn đuổi theo.

Tên này bước chân chậm, nếu đi chưa lâu, chắc chắn đuổi kịp.

Vừa mới bước ra khỏi hang động, Trần Tiểu Đao còn chưa kịp phân biệt ông ta đi lên hay đi xuống, trước mắt bỗng nhiên lóe lên.

Một bóng đen từ trên cao đu xuống, một cước đá vào ngực hắn.

Cú đá này lực đạo cực mạnh, xem ra người này cũng là một luyện gia tử rất lợi hại.

Trần Tiểu Đao chỉ cảm thấy một luồng khí xông lên, ngã lăn ra sau vào trong hang.

Sau khi ngã xuống đất, Trần Tiểu Đao vừa định đứng dậy, nhưng cằm lại bị đánh một cú nữa, cú đánh này rất hiểm, khiến Trần Tiểu Đao trực tiếp phun ra máu tươi.

Trong lúc mơ hồ, hắn thấy một gã béo đang ngậm thuốc lá lén lút tiến vào hang, trong tay cầm một khẩu súng ngắn, Lương sư gia mặt

tái mét đi theo phía sau.

Trần Tiểu Đao chỉ nhìn một cái, liền nhận ra gã béo đó chính là một trong hai ông chủ người Quảng Đông, người họ Vương.

Hắn chĩa súng vào Trần Tiểu Đao, ra hiệu cho hắn tránh ra một bên, rồi quay đầu nói với Lương sư gia: "Lão Lương, thằng nhóc đó đã ăn Kỳ Lân Kiệt rồi sao?" Lương sư gia dùng cằm chỉ vào hắn, vẻ mặt khinh miệt.

Trần Tiểu Đao thầm mắng trong lòng: Ngươi cái đồ ăn cây táo rào cây sung, ta đường đường đi qua cũng coi như đã chiếu cố ngươi, không ngờ ngươi lại đối xử với ta như vậy, sớm biết thế, lúc đầu ta đã diệt trừ ngươi rồi, để tránh hậu họa.

Vương lão bản lấy ra từ ba lô một chiếc đèn bão nhiên liệu rắn, thắp sáng rồi đặt trên mặt đất.

Thứ này là trang bị dùng khi leo núi tuyết ở độ cao lớn, vừa có thể chiếu sáng, vừa có thể giữ ấm.

Lập tức, toàn bộ hang động sáng bừng lên.

Tiếp đó, hắn lại lấy ra vài miếng bánh quy nén ném cho Trần Tiểu Đao, khi làm những việc này, nòng khẩu súng ngắn trong tay vẫn luôn chĩa vào mặt hắn.

Trần Tiểu Đao nhận lấy bánh quy hắn ném qua, cảm thấy khó hiểu, thầm nghĩ đây là vở kịch gì.

Hắn liền ném bánh quy trả lại cho Vương lão bản, nói: "Anh em chúng tôi đã rơi vào tay các ông rồi, muốn giết thì cứ giết, sao lại nhiều lời vô ích như vậy?" Lương sư gia cười toe toét, quay sang Vương lão bản, nói: "Ta đã nói rồi mà, tân binh chính là tân binh, còn chưa hiểu rõ tình hình." Vương lão bản lắc đầu, lại ném bánh quy cho Trần Tiểu Đao, nói: "Thằng nhóc, ra ngoài giang hồ thì đầu óc phải

linh hoạt chứ, cho ngươi đồ ăn là không có ý định động đến các ngươi, ngươi cái bộ dạng này, nếu gặp phải người tính khí xấu, chẳng phải là tìm chết sao." Người này so với lão thái bà kia, khí chất hoàn toàn khác biệt.

Lão thái bà nhìn một cái đã thấy là loại đồ tể sát nhân không chớp mắt.

Còn Vương lão bản này lại ôn hòa, nhìn qua khiến người ta bớt căng thẳng không ít.

Chỉ có điều cú đá vừa rồi của hắn rất mạnh.

Không phải người thường có thể đá ra được, rốt cuộc là thân phận gì, Trần Tiểu Đao đến bây giờ vẫn không thể đoán ra.

Vương lão bản liếc nhìn, dường như đọc được sự nghi hoặc trong lông mày của Trần Tiểu Đao, hít một hơi thuốc lá thật mạnh, tiếp tục nói: "Ta và lão thái bà bọn họ không giống nhau, ta là một thương nhân.

Trên thương trường, không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn." Lương sư gia nói: "Vương lão bản, ông không bằng nói thẳng với bọn họ đi, hai thằng nhóc này đầu óc đều không quay kịp, thằng nhóc này còn dễ nói chuyện, đợi thằng nhóc đang ngủ kia tỉnh dậy, e rằng còn phải gây rắc rối một trận nữa." Vương lão bản cười một tiếng, lại nói với Trần Tiểu Đao: "Được thôi, trước mặt người thật không nói dối, ta sẽ nói thẳng thắn hơn một chút.

Chương 950

Ta đây là người làm ăn, không thích động dao động súng.

Tình huống hiện tại, các ngươi tự mình cũng thấy rồi, cho dù không rơi vào tay ta, các ngươi cũng rất khó ra ngoài, lão thái bà đã chết rồi, đối phó với các ngươi cũng không còn ý nghĩa gì.

Ngươi cân nhắc xem, có muốn hợp tác với ta không.

Ta đảm bảo các ngươi không thiệt, còn có tiền kiếm." Trần Tiểu Đao vừa nghe, đây chẳng phải là lời hắn đã nói với Lương sư gia lúc ban đầu sao.

Cách vài tiếng đồng hồ lại quay trở lại, đúng là phong thủy luân chuyển.

Thấy Trần Tiểu Đao không có bất kỳ biểu hiện gì, hắn lại đưa một điếu thuốc qua, nói: "Ngươi cho dù không đồng ý cũng không sao, ta sẽ cấp cho các ngươi một ít trang bị, để các ngươi tự mình đi xuống, nhưng một mình ngươi mang theo một người bệnh như vậy, con đường này đi thế nào, ngươi đã tự mình nghĩ qua chưa?" Lời người này nói quả là thật, Trần Tiểu Đao suýt chút nữa đã đồng ý.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại, người này có vũ khí, có trang bị, căn bản không cần thiết phải hợp tác với hai người họ.

Đây rõ ràng là trải sẵn thảm để hai người họ đến dâng tiền.

Chắc chắn có âm mưu trong đó.

Những kẻ lăn lộn giang hồ lâu năm này tâm cơ quá sâu.

Lương sư gia trên đường đi luôn tỏ vẻ nịnh nọt, vừa tìm được cơ hội liền lập tức phản khách thành chủ.

Hai người họ một chút phòng bị cũng không có.

Tìm hai người hợp tác, nhất định có mục đích nhắm vào điều gì đó.

Suy nghĩ lóe lên trong chớp mắt, trong lòng hắn đã có kế hoạch.

Điều kiện của bọn họ, nhất định phải đồng ý trước.

Giống như ban đầu Lương sư gia đi theo hai người, sau này sẽ tìm cách đào thoát.

Hơn nữa, đúng như hắn ta nói, muốn đưa Lão Dương bình an xuống núi, ít nhất vẫn cần một người giúp đỡ.

Một mình hắn thực sự quá miễn cưỡng.

Hai người này rõ ràng đều không phát hiện ra thực lực của Trần Tiểu Đao.

Đợi sau này tìm được cơ hội phản khách thành chủ, ít nhất cũng phải kiếm được một khẩu súng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trần Tiểu Đao giả vờ dịu đi, ra vẻ do dự, hỏi hắn: "Được, cho dù ông nói có lý, tôi có thể hợp tác với các ông, nhưng ông phải nói cho tôi biết trước, rốt cuộc các ông cần tôi làm gì?" Vương lão bản thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt ra hiệu cho Lương sư gia, ông ta vỗ vỗ vai hắn, nói: "Kẻ thức thời là người tài giỏi, Tiểu Đao, đã vậy thì chúng ta vẫn là người một nhà, tại hạ cũng sẽ không giấu giếm gì ngươi, đương nhiên sẽ nói cho các ngươi biết mọi chuyện ta biết, nhưng chuyện này nói ra thì dài dòng, chúng ta vừa ăn vừa kể nhé?" Trần Tiểu Đao thấy ông ta dựa sát lại gần, thực sự muốn bóp chết ông ta.

Nhưng khóe mắt vừa quét qua, thấy nòng súng trong tay Vương lão bản vẫn chĩa về phía hắn, trong lòng đè nén nội hỏa, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: "Mời ông nói." Lương sư gia nhìn cây đồng bên

ngoài, nói: "Nhắc đến thứ này thì không thể không kể, căn cứ theo ghi chép trong 《Hà Mộc Tập》, ban đầu phát hiện ra cây đồng này, là vào năm thứ mười ba đời Bắc Ngụy Hiếu Văn Đế..." Sau khi Lý Tỳ Bà chết, trong thời gian rất ngắn, Lương sư gia đã nghiên cứu kỹ lưỡng một lượt chương về ngôi mộ này trong 《Hà Mộc Tập》.

Hà Mộc Tập là một loại ghi chép tùy bút, viết rất ngẫu nhiên, đôi khi dùng ách văn, đôi khi dùng Hán văn.

Còn một phần nhỏ được viết bằng một loại văn tự mà không ai nhận ra.

Đoạn về nơi đây, phần lớn được viết bằng ách văn.

Hiện nay, những người có thể đọc hiểu ách văn không quá hai mươi người, Lương sư gia chính là một trong số đó.

Những sự việc mà ách văn ghi lại, tổng cộng có ba chuyện: Chuyện thứ nhất là vào năm thứ mười ba đời Bắc Ngụy Hiếu Văn Đế, đại khái là một giám mỏ quản lý mỏ quặng ở vùng Thái Bạch Sơn báo cáo.

Có người tìm quặng phát hiện một cây cột đồng xanh cổ xưa, phần gốc của nó dường như ăn sâu vào lòng núi, không thấy dấu hiệu chạm đáy, không biết đã ăn sâu đến mức nào.

Chuyện này ở địa phương gây xôn xao dư luận, có người nói cây cột này có linh tính.

Ngươi càng đào nó càng dài ra, vĩnh viễn không đào tới tận cùng.

Lại có người nói đây là cán rìu mà Bàn Cổ dùng khi khai thiên lập địa, đào nữa thì có thể đào ra được cái rìu.

Thậm chí có thầy phong thủy còn nói, đó là cái đinh do Ngọc Hoàng Đại Đế đóng xuống, dùng để trấn giữ long mạch Tần Lĩnh, nếu không con địa long này sẽ bay lên trời.

Cây cột đồng này, ăn sâu vào lòng đất tám trăm dặm, không thể đào tiếp, một khi đào nữa thì toàn bộ vùng An Lạc sẽ gặp xui xẻo.

Không lâu sau, một đội quân Ách Ba nhận được mật lệnh, lên đường đến Thái Bạch Sơn để xác nhận thực hư của truyền thuyết, nhưng đội quân Ách Ba này lại kỳ lạ biến mất.

Phỏng chừng có thể đã bị những kẻ giữ lăng mộ giết sạch.

Bốn tháng sau, một doanh quân Ách Ba khác lại nhận được mật lệnh.

Lần này, họ tìm thấy cây đồng xanh, dẫn theo ba nghìn tử tù, để họ tiếp quản Thái Bạch Sơn, phong tỏa núi và lập trại, tiếp tục khai quật.

Chuyện thứ hai là vào mùa xuân năm thứ mười tám đời Bắc Ngụy Hiếu Văn Đế, nói rằng cuộc khai quật này kéo dài bốn năm ba tháng.

Khi đào được thứ bên trong ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Những thứ bên trong này thực sự khiến những người khai quật không ngờ tới.

Ba nghìn tử tù đào lên trên xuyên qua hang động mà chúng ta đang ở hiện tại, và đào xuống dưới tận đáy núi, nhưng không đào được tận gốc cây đồng, mà lại đào ra một chiếc hộp đá khắc hình rồng.

Bên trong rỗng ruột, giấu một vật, nhưng không có khe hở, làm cách nào cũng không mở ra được.

Bọn họ không dám hành động tùy tiện, liền đưa chiếc hộp này vào cung.

Chuyện thứ ba rất ngắn gọn, là vào cuối năm thứ mười tám đời Bắc Ngụy Hiếu Văn Đế.

Hà Mộc Tập ghi lại, Hoàng đế ban thưởng, gia phong tước vị nhị

đẳng, mỗi người thưởng một trăm lạng vàng, khao thưởng toàn doanh, mọi người say bí tỉ.

Chủ nhân của Hà Mộc Tập và vài binh lính quen thuộc uống đến thần trí không còn tỉnh táo, đánh cược đi leo cây đồng xanh cổ xưa kia.

Bài viết đến đoạn này, phía dưới toàn bộ đều là những văn tự không rõ tên, không biết có ý đồ đặc biệt gì hay không.

Lương sư gia không thể đọc hiểu, nên cũng không nói.

Lương sư gia nói với Trần Tiểu Đao rằng, ông chủ Lý Tỳ Bà kia có thể đọc hiểu những thứ này.

Nhưng khi hỏi ông ta viết gì bên dưới, ông ta kiên quyết không nói, bí ẩn vô cùng.

Điểm này, không biết là vì lý do gì.

Cuối Hà Mộc Tập, có một đoạn chữ Hán ghi lại quá trình leo núi, từ vị trí hiện tại của mấy người lên trên nữa, sẽ có những con đường ván cheo leo trên vách đá.

Đó là những con đường mà họ đã chuẩn bị ban đầu để cuối cùng Hoàng đế đến xem.

Đáng tiếc là khi sửa đến gần đỉnh thì không thể sửa tiếp được.

Hơn nữa, khi sửa đường ván, thường có người vô cớ rơi xuống vách đá, sau này thì đành bỏ dở.

Chương 951

Mấy người trèo ra khỏi hang động nhỏ, Vương lão bản đưa cho Trần Tiểu Đao một chiếc ống nhòm, còn mình thì dùng đèn pin siêu sáng chiếu cho hắn.

Sau khi điều chỉnh tiêu cự, quả nhiên thấy phía trên không xa, dường như có vài đoạn đường ván bằng gỗ kẹt trên vách đá.

Mấy đoạn đó quanh co đi lên.

Đèn pin của Trần Tiểu Đao và những người khác lúc đó ánh sáng rất yếu, không chiếu tới xa như vậy, nên lúc đó không phát hiện ra.

Ý của Vương lão bản là, nếu có thể đến được con đường ván đó, men theo nó mà leo lên thì có thể tiết kiệm không ít sức lực.

Chỉ có điều, trên con đường ván chắc chắn sẽ có nguy hiểm.

Lương sư gia là văn nhân, để ông ta nghiên cứu đồ vật thì được, đánh nhau thì không.

Vì vậy con đường này vẫn phải do Trần Tiểu Đao và hắn hai người đi.

Trần Tiểu Đao cầm ống nhòm nhìn nửa ngày, cũng không nhìn rõ những con đường ván này rốt cuộc là trông như thế nào.

Nơi đây ánh sáng quá mờ ảo, cộng thêm rìa của đường ván dường như bị một thứ gì đó giống rễ cây quấn lấy.

Khác biệt rất lớn so với loại đường ván kết cấu thép mà hắn từng leo qua.

Hà Mộc Tập được viết vào thời Nam Bắc Triều, truyền đến ngày nay đã cách nghìn năm.

Những con đường ván này có còn nguyên vẹn hay không thì chưa rõ, càng không cần nói đến việc có chắc chắn hay không.

Vương lão bản nói, năm đó xây dựng thứ này là để Hoàng đế du ngoạn.

Không phải là đường ván tạm thời để khai quật, nên về vật liệu và công phu thi công nhất định rất kỹ lưỡng.

Hiện tại rất nhiều kiến trúc cổ thời Hán đều rất kiên cố, nên hắn ta cho rằng vấn đề không lớn.

Thực sự không được, hai người họ vẫn còn rất nhiều dây thừng.

Có những con đường ván này, leo lên tự nhiên cũng tiện lợi hơn nhiều.

Hắn ta nói một cách rất dứt khoát, không hề có giọng điệu bàn bạc với người khác.

Trần Tiểu Đao thầm mắng một tiếng, đành không phát biểu ý kiến nữa.

Hắn và Lương sư gia lại bàn bạc qua loa, quyết định cho Trần Tiểu Đao nghỉ ngơi thêm mười lăm phút.

Sau đó Vương lão bản dẫn Trần Tiểu Đao lên trên, Lương sư gia và Lão Dương ở lại đây.

Vừa rồi ngủ một giấc, tinh lực đã hồi phục rất nhiều, lại ăn thêm chút đồ.

Vương lão bản cũng ngồi xuống, dùng tiếng Quảng Đông nói chuyện phiếm với Lương sư gia.

Trần Tiểu Đao không hiểu lắm, nhưng đại khái cũng biết chuyện họ đang nói có liên quan đến Kỳ Lân Kiệt mà Vương lão bản đã nhắc đến.

Hiện tại mối quan hệ với bọn họ bề ngoài đã dịu đi, nhân cơ hội này hỏi cho rõ.

Hắn liền hỏi Lương sư gia, Kỳ Lân Kiệt rốt cuộc là gì?

Liệu có nguy hại gì không?

Lương sư gia nói: "Về phương diện này ngươi hoàn toàn không cần lo lắng, ta vừa nãy không kể hết cho các ngươi, là để tự giữ lại một đường lui, phòng khi các ngươi bỏ chạy, để lại cho mình vốn liếng đổi mạng.

Giờ chúng ta đã chính thức kết minh rồi, ta cũng sẽ nói ra, tránh để ngươi trong lòng không thoải mái." Kỳ Lân Kiệt chính là khối máu đông kết từ máu Kỳ Lân, là một vị thuốc Bắc vô cùng quý giá.

Tuy nhiên, nó không phải là máu Kỳ Lân thật sự, mà là dịch tiết của một loại thực vật.

Loại thực vật này gọi là Kỳ Lân Huyết Đằng, còn có tên là Huyết Xà Đằng, thường chỉ có ở những vùng tương đối phía nam.

Kỳ Lân Kiệt để càng lâu năm, công hiệu càng tốt.

Ban đầu nó chỉ có một số công dụng thông thường, thường dùng để làm thuốc.

Nhưng trong Đông y, còn có một cách dùng hiếm gặp khác, đó là dùng để hun xác.

Thời xưa có một số dân tộc thiểu số và một số thôn làng trên núi có tập tục, sẽ đặt một khối Kỳ Lân Kiệt lên rốn của thi thể khi nhập liệm, có thể loại bỏ âm khí của thi thể.

Thi thể tuy sẽ thối rữa, nhưng sẽ không chiêu dụ côn trùng.

Kỳ Lân Kiệt theo thời gian dần dài, sẽ dần dần từ màu đỏ sẫm chuyển sang đen, niên đại càng lâu thì càng đen thẫm.

Đến một lúc nhất định, tính chất sẽ thay đổi, trở nên tan chảy ngay khi vào miệng.

Người ăn xong, tà trùng không dám đến gần, mùa hè ngay cả muỗi cũng không dám lại.

Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết, Lương sư gia cũng chỉ nghe người khác nói qua.

Hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy tình huống này, ông ta mới bắt đầu tin có chuyện như vậy.

Còn về việc có tác dụng phụ gì hay không, không có ghi chép liên quan.

Nhưng thuốc Bắc thường có độc tính rất thấp, ông ta bảo Trần Tiểu Đao không cần lo lắng: "Thay vì nghĩ những thứ này, ta cảm thấy phiền phức nhất vẫn là những con cổ trùng kia, 《Hà Mộc Tập》 ghi lại khi khai thác, cũng không đào được bất kỳ loại mặt nạ nào như thế này." "Rốt cuộc có phải là nghi trận do người xưa bố trí, hay là thủ đoạn của những kẻ đã giết sạch hàng ngàn sinh mạng bên ngoài, ta vẫn chưa thể khẳng định.

Khi các ngươi đi lên, vẫn phải hết sức cẩn thận, không được chủ quan." Mấy người nghỉ ngơi một lát, Lão Dương vẫn chưa tỉnh lại.

Vương lão bản trao trang bị cho Trần Tiểu Đao, hắn đội đèn đội đầu chiến thuật, đeo dây thừng lên lưng, tiếp tục tiến về phía rìa con đường ván bên trên.

Theo lẽ thường thì đến con đường ván đó không xa, nhưng trong thực tế luôn có chút bất lực.

Khoảng cách ước tính luôn gần hơn rất nhiều so với khoảng cách thực tế.

Vốn dĩ dự kiến một tiếng là đến đỉnh, kết quả nửa tiếng sau mới

miễn cưỡng trèo đến phía dưới con đường ván.

Đến phía dưới, Trần Tiểu Đao mới phát hiện lời Vương lão bản nói là đúng.

Con đường ván được bảo tồn rất tốt, không phải vì là đường ván Hoàng đế đi nên được xây kiên cố, mà là con đường ván này vẫn đang được tu sửa.

Vì vậy bên ngoài còn có một lớp giàn giáo làm bằng tre dầu.

Thứ này rất chống ẩm, trải qua mấy trăm năm mục nát, vẫn vô cùng chắc chắn.

Bước lên vẫn có thể nghe thấy tiếng kẽo kẹt dẻo dai.

Nơi đây hẳn rất gần mặt đất, từ vách đá dựng đứng bên cạnh rủ xuống rất nhiều rễ cây, như thể thực vật leo bám vào lan can bên cạnh.

Chương 952

【Trụ Đồ Đằng Xà Thần Thượng Cổ, Đinh Khốn Long cắm thẳng xuống đất, huyền bí cuối cùng của xà hóa long!!】 Một số rễ cây phía trên này rất to lớn, trông như xúc tu bạch tuộc chắn ngang con đường ván.

Càng lên cao những thứ này càng nhiều, rất khó đi lại.

Có vài đoạn hoàn toàn bị hệ thống rễ cây bao phủ bên trong, hầu như không tìm được chỗ đặt chân, đành phải dùng dao rựa mở đường, hoặc đơn giản là bò qua.

Do sự tấn công của hệ thống rễ cây, đá ở đây bị nứt nẻ, thỉnh thoảng còn có đá rơi xuống.

Hai người vừa ôm đầu, vừa phải cẩn thận dưới chân, đi lại còn cảm thấy mệt hơn cả khi leo.

Hai người chỉ lo đi lên, cũng không biết rốt cuộc đã lên được bao nhiêu vòng.

Con đường ván phía trước xuất hiện một khe hở rất lớn, khoảng cách gần mấy chục mét.

Vì vách đá bên cạnh bị vỡ, sụp xuống.

Trần Tiểu Đao ước lượng khoảng cách, nói với Vương lão bản: "Không có cách nào, không nhảy qua được, phải dùng dây thừng thôi." Lúc này đã gần một tiếng kể từ khi hai người xuất phát.

Nhưng từ trên nhìn xuống, dường như vẫn chưa đi được bao xa.

Xem ra muốn đến đỉnh cây trong vòng một tiếng đã là không thể.

Hai người trước đó leo quá vội, thể lực tiêu hao rất nghiêm trọng,

đành phải tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Trong hang động thẳng đứng này vô cùng âm lãnh, lại rất ẩm ướt.

Đi hết đoạn này, quần áo trên người hai người đều ướt đẫm mồ hôi, dính vào người rất khó chịu.

Ở đây nhất thời nửa buổi cũng không khô ráo được, rất dễ sinh bệnh, bây giờ nhất định phải tìm cách giữ ấm mới được.

Tìm một cái hang rễ cây nơi rễ cây và đường ván quấn vào nhau, Vương lão bản lấy đèn bão nhiên liệu rắn ra, dùng dao găm treo lên một cành rễ cây.

Trần Tiểu Đao lập tức cởi quần áo ra phơi khô đồ lót trước, sau đó ăn đại một ít đồ ăn.

Vương lão bản biểu cảm vô cùng nghiêm túc, vừa nói chuyện vừa dùng đèn pin chiến thuật siêu sáng chiếu vào cây đồng đối diện, chiếu một lúc, hắn ta nói: "Ngươi lại đây nhìn xem, từ đây đã có thể nhìn thấy đỉnh rồi, trên đó là thứ gì?" Trần Tiểu Đao cầm ống nhòm quan sát, phía trên khoảng mười mấy mét, đã là đỉnh của cây đồng.

Từ trên đỉnh hang rủ xuống rất nhiều rễ cây, che kín toàn bộ khu vực đó, miễn cưỡng có thể nhìn thấy.

Nơi đó bị bao bọc trong một khối rễ cây khổng lồ, vô số rễ con men theo cây đồng mà rủ xuống.

Bên trong có thứ gì, ở vị trí của hai người thực sự không nhìn rõ.

Con đường ván vòng quanh vách động đi lên, còn cao hơn đỉnh của cây đồng rất nhiều.

Điều này khác với ghi chép trong Hà Mộc Tập, có thể là sau nhiều năm tháng khai quật.

Cây đồng nặng nề có xu hướng chìm sâu hơn vào tầng đá, sau mấy

trăm năm, độ cao đã hạ thấp xuống dưới đường ván.

Những rễ cây rủ xuống từ đỉnh hang này, có thể chính là những cây đa lớn mà khi đến, họ đã nhìn thấy từ đỉnh Kim Ngư Sơn, phải mười mấy người mới ôm xuể.

Giờ đây nhìn lại, hệ thống rễ cây của chúng còn hùng vĩ hơn cả cành lá.

Những thứ trông như móng vuốt ma quái màu trắng xanh này, xoắn xuýt vào nhau như bánh quai chèo.

Giống như một bàn tay khổng lồ, tóm chặt lấy cây cột đồng này, muốn kéo nó ra khỏi địa ngục.

Lại giống như một trụ đồ đằng khổng lồ quấn đầy những con trăn hóa thạch, khiến người ta nổi hết da gà.

Trần Tiểu Đao đang nhìn đến say sưa, lại nghe Vương lão bản nói với hắn: "Ngươi xem rễ cây mọc rậm rạp như vậy, chứng tỏ phía trên lớp vỏ đá ở đây chắc hẳn là tầng đất mặt, đây là một hang động tự nhiên, người xưa đến tế tự không thể nào là xuyên núi mà vào, bên trên nhất định có một hệ thống hang động có thể thông ra bên ngoài, không chừng, chúng ta không cần quay lại đường cũ." Trần Tiểu Đao nghe hắn nói có ẩn ý, trong lòng mừng thầm, nếu không phải quay lại đường cũ, đó thật là một chuyện may mắn.

Nhưng cái hang động tự nhiên này, tất nhiên cũng không phải là nơi bình yên gì, đến lúc đó có đi ra được hay không, còn phải tính toán kỹ lưỡng.

Vương lão bản đẩy Trần Tiểu Đao, nói: "Đỉnh cây đồng là tình huống như vậy, nhưng ngươi xem trong mấy đống rễ cây kia, hình như có một pho tượng đồng, chỗ này xa quá, nhìn cũng không rõ, chúng ta đổi chỗ khác đi xem kỹ hơn." Theo hướng tay hắn chỉ, Trần

Tiểu Đao nhìn thấy phía dưới đỉnh trụ, trong đống rễ cây quấn quanh dường như có hai cánh tay điêu khắc bằng đồng xanh.

Rất giống với di tích pho tượng có vẻ yêu dị mà hắn đã thấy ở Giáp Tử Câu.

Chỉ là lúc đó mặt của pho tượng bị bọn trộm mộ làm nát, khi ấy hắn có một cảm giác thứ sáu rất kỳ lạ, luôn cảm thấy khuôn mặt đó có điều gì đó không ổn.

Giờ đây vừa hay có thể nhìn rõ, xem rốt cuộc thằng cha này trông như thế nào.

Theo lý mà nói, muốn nhìn thấy mặt pho tượng không khó, nhưng hai người lại từ dưới nhìn lên, bất kể đi đến đâu, vì góc độ mà vẫn không nhìn rõ.

Trong lòng Trần Tiểu Đao bực bội, cảm giác bất lành về pho tượng cũng ngày càng đậm nét.

Vương lão bản đại khái cũng có cảm giác tương tự với hắn, càng muốn nhìn rõ lại càng không nhìn rõ, khiến sắc mặt hắn ta tái xanh.

Hai người ở phía dưới đổi vài chỗ nhưng đều không hài lòng, cuối cùng vẫn quyết định trước tiên leo qua đoạn đường ván bị sụp đổ rồi tính sau.

Vách đá ở đây toàn là rễ cây, leo lên cũng không có gì khó khăn lớn.

Cộng thêm phía dưới còn có mấy tầng đường ván, nếu lỡ chân cũng sẽ không chết, không có gì đáng lo.

Hai người lại quay lại bên cạnh đoạn đường ván bị sụp đổ.

Vương lão bản kiểm tra độ chắc chắn của những rễ cây rủ xuống, dùng móc đa năng móc vào, nhanh nhẹn leo lên vách đá dựng đứng.

Trần Tiểu Đao dùng đèn pin chiếu sáng cho hắn, thân thủ của Vương lão bản này và thân hình của hắn ta vô cùng không tương xứng, loáng một cái, đã leo được sang bờ đối diện, nhảy lên đường ván.

Vương lão bản quay đầu ném móc đa năng lại cho Trần Tiểu Đao, sau đó tự mình chạy về phía trước, đại khái là sốt ruột muốn xem trên đó rốt cuộc có gì.

Trần Tiểu Đao bật đèn đội đầu, học theo dáng vẻ của hắn ta leo lên vách đá dựng đứng.

Một tay móc vào móc đa năng, tay kia sờ vào rễ cây mà tiến lên.

Những thứ này không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, sờ vào lại cứng như đá, cứng rắn dị thường, không hề có sinh mệnh.

Các vân trên đó cũng rất giống vảy động vật, nếu mắt kém một chút, chắc chắn sẽ tưởng là hóa thạch của loài cổ sinh vật nào đó.

Trần Tiểu Đao vừa leo lên đã nghe Vương lão bản gọi: "Mau lại đây chỗ tôi, chỗ này có thể nhìn rõ hơn một chút, trong đám rễ cây kia dường như không chỉ có... một pho tượng.

Không biết rốt cuộc là điêu khắc cái gì." Nghe thấy lời hắn ta nói, Trần Tiểu Đao lập tức nắm chặt một sợi rễ cây đu sang bờ đối diện, sau đó lần theo đèn pin của hắn ta mà đuổi tới.

Vương lão bản lúc này đã đi vòng qua ba tầng đường ván, đang giơ ống nhòm lên, kiểm tra tình hình ở chỗ cây đồng.

Nhìn về phía hắn ta đang nhìn, vì góc độ thay đổi, quả thật có thể nhìn thấy một số thứ bị quấn trong rễ cây, nhưng cụ thể là gì, vẫn rất mơ hồ.

Trần Tiểu Đao tiến lên nhận lấy chiếc ống nhòm từ tay Vương Lão Bản, lúc này mới nhìn rõ.

Chương 953

Bên trong khối rễ cây khổng lồ như mãng xà kia, lộ ra rất nhiều cánh tay đồng xanh bị rỉ sét.

Từ số lượng có thể thấy, bên trong ít nhất phải có bốn pho tượng, dựng ở bốn phương.

Dựa vào phần lộ ra, cũng không thể phán đoán chính xác có phải là cùng một tạo hình hay không, những phần khác bị rễ cây bao bọc sâu, ước chừng kích thước rất lớn.

Đại khái có kích thước tương đương với tảng đá mà hai người đã thấy trên vách núi. "Đại hảo xử" mà Lão Dương nói, không thể là những rễ cây kinh khủng này, vậy chắc chắn là thứ được bọc trong rễ cây.

Nhưng những pho tượng này dù thật sự có giá trị to lớn đến mấy, mấy người bọn họ cũng không mang đi được.

Đối diện hẳn còn có điều gì đó bí ẩn mà bọn họ chưa biết, nán lại đây tuyệt đối không phát hiện ra được, nhất định phải qua đó mới được.

Hai người chỉ có thể tiếp tục tiến lên theo đường cầu thang, vì càng đến gần cuối đoạn trên của hang động, khoảng cách giữa vách núi và cây đồng cũng dần rút ngắn.

Hai người cũng nhìn càng lúc càng rõ.

Đỉnh cây đồng nguyên bản có một đài tế tự hình tròn, hướng về bốn phương có bốn pho tượng đồng xanh.

Ban đầu chúng tôi cứ tưởng đổi vài hướng là có thể nhìn thấy diện mạo thật của pho tượng, nhưng càng lên cao càng thất vọng.

Thân thể và khuôn mặt của chúng đều bị rễ cây bao bọc chặt chẽ, muốn nhìn rõ e rằng không thể nếu không chặt bỏ những rễ cây này.

Hai người đến một vị trí trên đường cầu thang cơ bản là ngang với đài tế tự, Vương Lão Bản dừng lại, nhìn một lát rồi nói với Trần Tiểu Đao: "Bốn pho tượng này đặt ở bốn góc, chứng tỏ trung tâm chắc chắn còn đặt thứ gì đó.

Lẽ ra nếu đồ đạc của chúng ta còn đủ, có thể đi lên một đoạn nữa, dùng đèn pin chiếu rõ, nhưng tiếc là những thứ đó đều rơi xuống thác nước rồi, hết cách rồi, hậu sinh tử, chúng ta phải qua đó rồi tính." Nói rồi, hắn đã gập một đầu của móc đa năng lại, tạo thành hình cái móc, buộc vào dây thừng, làm thành một chiếc phi trảo.

Hắn vung vài vòng như cao bồi miền Tây rồi ném ra.

Chiếc móc đa năng bay theo hình vòng cung, móc vào một cái rễ cây ở mép đài tế tự đối diện, quấn vài vòng, vừa vặn móc lại vào sợi dây.

Vương Lão Bản kéo chặt dây thừng, kéo mạnh khiến rễ cây rung lên.

Rất nhiều côn trùng màu xám kỳ lạ từ kẽ rễ cây bị kinh động chui ra, tán loạn bỏ chạy, tốc độ rất nhanh.

Vương Lão Bản nhíu mày, nói: "Hậu sinh tử, lần này đến lượt ngươi đi trước rồi!" Trần Tiểu Đao biết hắn kiêng kỵ những con trùng này, thầm mắng một tiếng trong lòng, ước chừng khoảng cách, nơi này gần hơn rất nhiều so với lúc hai người vừa leo, chắc không có vấn đề gì lớn.

Thế là gật đầu, bám vào dây thừng mà leo.

Mới leo được vài bước, Trần Tiểu Đao cũng không khỏi thán phục Vương Lão Bản.

Sợi dây này ném rất chuẩn, hai đầu tạo thành một góc khoảng sáu mươi độ nghiêng xuống.

Chỉ cần hai chân kẹp chặt dây, tự nhiên sẽ trượt sang phía đối diện, không cần tốn chút sức lực nào để bay lơ lửng qua.

Thoáng cái đã đến được rễ cây trên đài tế tự, lập tức bám chặt rễ cây phía trên để đứng vững.

Vương Lão Bản ở phía đối diện ra hiệu, bảo Trần Tiểu Đao thăm dò tình hình trước.

Trần Tiểu Đao quay đầu nhìn lại, những con trùng màu xám kia không phải bọ ve, mà là một loại côn trùng giống ấu trùng ve sầu.

Số lượng khá nhiều, nhưng chắc sẽ không có nguy hiểm gì.

Trần Tiểu Đao xua đuổi chúng đi, ra hiệu cho Vương Lão Bản ở phía đối diện.

Hắn dùng đèn pin chiếu quanh Trần Tiểu Đao, xác định thật sự không còn trùng nữa mới leo lên dây.

Những rễ cây ở đây hầu như đều to bằng hai ba bắp đùi của hắn, cuộn xoắn vào nhau, những chỗ tiếp xúc đã hóa thành một thể.

Những chỗ không chạm vào nhau thì rỗng thành từng cái lỗ hổng, thời gian dài, những chỗ hóa thành một thể ngày càng nhiều.

Những lỗ hổng bên trong thì thông khắp nơi, điều này rất thường thấy trong rừng cây đa, những nơi có rừng đa lớn, thậm chí cả rừng đều dính chặt vào nhau.

Bên trong một cái hốc cây nối liền một cái hốc cây khác, vào đó rồi thì không ra được, còn tà hơn cả rừng quỷ.

Hai người bám rễ cây xoay một vòng, phát hiện nơi này niên đại quả thực quá lâu, bao bọc vô cùng triệt để.

Không nhìn thấy bên dưới là gì.

Những rễ cây này lại không thể chặt đứt, không biết phải làm sao.

Ngây người một lát, Vương Lão Bản nói có thể phải từ những lỗ hổng giữa các rễ cây này nhìn xuống mới thấy được.

Bây giờ chỉ có thể hai người chia nhau tìm, chiếu từng cái lỗ một, chắc sẽ thấy.

Nếu nơi này được che phủ dày đặc như vậy, thì việc xuất hiện ở bên dưới chắc là không thể.

Nhưng Vương Lão Bản hiển nhiên không có ý định thảo luận với Trần Tiểu Đao, chỉ giơ tay ra hiệu cho Trần Tiểu Đao đi tìm.

Trần Tiểu Đao mơ hồ cảm thấy người này vô cùng bạo lệ, có chút giống Vương Béo mà hắn từng biết.

Hắn thầm nghĩ, hai người họ không lẽ là họ hàng?

Nhưng Vương Béo kia dễ thương hơn nhiều, lại rất sảng khoái, còn người này thì quá âm hiểm.

Những rễ cây này bám vào đây, trông giống như một gò mả.

Dùng đèn pin chiếu vào những lỗ hổng, cũng không chiếu tới đáy.

Hai người loay hoay nửa ngày, mệt đến toát mồ hôi hột, nhưng vẫn không nhìn thấy gì.

Hai người giờ hết cách, Vương Lão Bản nhìn Trần Tiểu Đao, đột nhiên chửi một tiếng: "Đồ khốn nạn, lẽ nào Lão Dương lại lừa gạt ta?" Trần Tiểu Đao trong lòng cũng lẩm bẩm, nơi này đã chẳng có gì, tại sao Lão Dương lại nhấn mạnh như vậy.

Hắn hẳn không nói đùa vô vị như vậy, vấn đề vẫn là ở chúng ta, rốt cuộc là sai ở đâu, bỏ sót chỗ nào rồi.

Hai người hiện tại vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc đã bỏ sót chỗ nào.

Cả hai đều không nói gì, yên lặng suy nghĩ.

Nghĩ đến những lời nói dối mà Lão Dương đã nói với hắn suốt dọc đường, những lời nói dối này bất kể xuất phát từ tâm thái nào.

Chẳng qua là muốn dẫn Trần Tiểu Đao đến nơi này.

Nhưng đến đây rồi, lại chẳng nhìn thấy gì.

Còn cái "lợi ích" mà hắn nói không thể tiết lộ, và ngay cả khi tôi biết cũng sẽ không làm, rốt cuộc là gì.

Hiện tại vẫn chưa thể nhìn ra chút nào.

Chương 954

Đang nghĩ đến xuất thần, Vương Lão Bản đột nhiên đẩy hắn một cái.

Trần Tiểu Đao quay đầu vừa định nói, hắn đã ra hiệu im lặng.

Trần Tiểu Đao thầm nghĩ làm gì, hắn vẫy vẫy tay, cẩn thận kéo Trần Tiểu Đao ngồi xổm xuống, chăm chú lắng nghe bên trong rễ cây.

Trần Tiểu Đao lập tức ngưng thần tĩnh khí, nghiêng tai lắng nghe, nơi đây không có tiếng gió, trong hang động yên tĩnh vô cùng này, áp sát vào rễ cây.

Nghe rõ tiếng lách tách lách tách rất khẽ từ bên trong rễ cây truyền ra, như có người bị lạnh đến nghiến răng.

Âm thanh không lớn, không chú ý chắc chắn sẽ không nghe thấy, rất có quy luật.

Hoàn toàn khác với tiếng của huyết thi, cũng không phải tiếng những con trùng bò trong thân cây phát ra.

Vương Lão Bản nhẹ giọng nói: "Khoảng cách giữa mỗi tiếng động này đều dài như nhau, giống như hòa thượng gõ mõ gỗ vậy, có khả năng là tiếng động cơ quan gì đó, bên trong này đúng là có thứ gì đó, chỉ là không biết là vật sống hay vật chết." Hai người bắt đầu toát mồ hôi, rễ cây già mấy ngàn năm này vậy mà có tiếng người nghiến răng, lẽ nào gặp phải yêu cây không chừng.

Trần Tiểu Đao vừa định nói, Vương Lão Bản đã mím môi lắc đầu, giơ súng trường ngắn lên, lên đạn, ra hiệu hắn đi theo, rón rén bước theo tiếng động.

Đến khi hai người đi đến bên cạnh một cái hốc rễ cây đa, phát

hiện tiếng động chính là từ đây truyền ra, Vương Lão Bản bật đèn pin chiếu vào trong hốc, tiếng động liền dừng bặt.

Hắn liếc nhìn Trần Tiểu Đao, nhẹ giọng nói: "Không sai, chắc là ở đây rồi, thứ mà Hà Mộc Tập nói chính là ở bên trong này, có lẽ phải từ đây mà vào." Trần Tiểu Đao nhíu mày, nói: "Hệ thống hang rễ cây bên trong này vô cùng phức tạp, phức tạp hơn nhiều so với hệ thống hang động thông thường, hơn nữa không biết trụ đồng này có rỗng ruột hay không, mạo hiểm tiến vào có thể gặp nguy hiểm." Hắn gật đầu, nói: "Ta biết, cho nên hai chúng ta không thể cùng lúc tiến vào, phải có một người xuống thăm dò đường trước." Trần Tiểu Đao nghe đến đây, trong lòng đã hiểu rõ.

Vương Lão Bản này, rõ ràng là muốn hắn đi xuống thăm dò đường trước.

Trần Tiểu Đao không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, chỉ theo lẽ thường mà lộ ra một chút vẻ mặt khó xử.

Vương Lão Bản thấy hắn do dự một lát, giơ súng trường ngắn lên, nhẹ giọng nói: "Ta quá béo rồi, ngươi xuống trước đi, ta sẽ theo sau, yểm trợ cho ngươi, ngươi cứ yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu." Nói rồi, hắn đẩy Trần Tiểu Đao một cái, đẩy hắn về phía cái hốc đó.

Cúi đầu nhìn xuống phía dưới, một mảng tối đen, quay đầu nhìn lại, Vương Lão Bản đang nghiêm mặt nhìn hắn.

Trên mặt lộ ra một vẻ âm lãnh.

Trần Tiểu Đao giả vờ cắn răng, làm ra vẻ mặt không cam lòng.

Hắn đeo đèn đội đầu, một lần nữa đóng vai trò tiên phong, vừa định tiến vào, Vương Lão Bản lại gọi hắn lại, đưa cho hắn một chiếc bộ đàm nhỏ, nói: "Nếu bên trong rất sâu, thì dùng cái này.

Đi đi, hậu sinh tử tiền đồ rộng mở." "Vương Lão Bản, chúng ta nói chuyện thẳng thắn đi, tôi đây là đi liều mạng vì ông, ông thế nào cũng phải cho tôi chút vũ khí chứ, vạn nhất tôi bỏ mạng trong đó thì ông cũng hết hi vọng rồi, phải không?

Ông không cho tôi súng, thì ít nhất cũng phải cho tôi một món vũ khí lạnh chứ?" Vương Lão Bản cảnh giác liếc hắn một cái, đại khái cảm thấy Trần Tiểu Đao nói cũng có lý.

Hắn miễn cưỡng từ trong ủng lấy ra một con dao găm nhỏ, ném cho hắn, đồng thời nòng súng lập tức chỉ vào Trần Tiểu Đao, cười nói: "Ngươi xem, ta đây hồ đồ, thế là quên mất thôi." Trần Tiểu Đao nhận lấy dao găm, phát hiện đó là loại dao săn cán dài, chuyên dùng để lột da.

Trong lòng thầm nghĩ có còn hơn không, cúi đầu chui vào trong hốc, ngửi thấy một mùi ẩm mốc.

Trần Tiểu Đao đeo mặt nạ phòng độc, tiếp tục bò vào trong.

Bên trong vô cùng ẩm ướt, vỏ rễ cây hoàn toàn khác bên ngoài, rất mềm xốp.

Còn có rất nhiều nấm không rõ tên mọc bên trong.

Rất nhiều ấu trùng ve sầu bị hắn kinh hãi, bắt đầu bỏ chạy tán loạn.

Bò vào được một đoạn, hắn chợt sững sờ, phía trước ít nhất xuất hiện mấy ngã rẽ, căn bản không biết nên đi lối nào.

Nhìn kỹ lại, trên một ngã rẽ có một ký hiệu, chắc là do người đi trước vẽ.

Hiện tại cũng không quản được nhiều như vậy nữa, hắn bò về phía ngã rẽ có ký hiệu, lại tiến thêm vài mét, đột nhiên phía trước trống rỗng, nửa thân trên đã thò ra ngoài.

Nửa thân trên của Trần Tiểu Đao treo lơ lửng ở cửa hốc, hắn bật đèn đội đầu chiếu khắp nơi.

Đây là một cái hốc nhỏ thấp, bên trong rễ cây chằng chịt, toàn là rễ cây.

Nói chính xác hơn, nơi này chẳng qua là chỗ rễ con thưa thớt hơn trong toàn bộ khối rễ.

Trần Tiểu Đao đang cảm thấy kỳ lạ vì sao lại xuất hiện tình huống này, chợt nhìn thấy bên trong rễ cây, có một phiến đá lộ ra một góc.

Nhìn kỹ lại, bên trong vậy mà là một chiếc thạch quan quách khổng lồ.

Bên dưới quan quách có một giường quan, hiện tại cũng bị bọc kín mít.

Từ khoảng cách vừa bò để phán đoán, nơi này hẳn là trung tâm đài tế tự không sai, đây chính là thứ mà mấy người bọn họ muốn tìm.

Đến bên cạnh thạch quan quách lộ ra một góc, lúc này mới nhìn rõ, thứ này còn không phải lớn bình thường.

Hầu như giống một chiếc container thu nhỏ.

Viền nắp quan quách và trên cây đồng đều khắc chìm một vòng rắn song thân.

Những phần khác hầu như đã hòa vào rễ cây, bên trên có phù điêu gì thì không thể biết được.

Vương Lão Bản ở bên ngoài gọi to hai tiếng, Trần Tiểu Đao đang xem đến xuất thần, cũng không đáp lời hắn.

Vương Lão Bản tưởng hắn đã xuống bên trong cây đồng rồi, hỏi qua bộ đàm: "Hậu sinh tử, bên trong có gì?" "Có một cái quan tài!" Trần Tiểu Đao nói, một bên cố gắng tìm một chỗ ít nhất là để ngồi

dậy, bò thế này khó chịu quá. "Quan tài?

Có thể nhìn ra là của ai không?" "Tôi sao biết được, nhưng chiếc quan quách này được vận chuyển đến đây cũng không dễ dàng, đã làm lớn chuyện như vậy, bên trong nằm có lẽ chính là người kiến tạo cây đồng xanh này." Đặt quan tài của mình ở đây, đại khái là muốn lúc thăng thiên, được gần Thiên cung hơn một chút.

Không biết đây rốt cuộc là nhân vật thế nào, vậy mà lại có thủ bút lớn đến vậy.

Lúc này, Trần Tiểu Đao đột nhiên nhìn thấy nắp quan quách và thân quan quách không hề khít vào nhau, có một đoạn rễ cây đã theo khe hở mà mọc vào bên trong quan quách.

Đẩy nắp quan quách lên một chút.

Hắn cảm thấy rất kỳ lạ, "Ừm" một tiếng.

Vương Lão Bản nghe thấy rất căng thẳng, vội hỏi: "Chuyện gì vậy?" "Cái quan tài này …… nắp không đậy kín." Trần Tiểu Đao nói, bò về phía khe hở đó, lẽ nào lúc nhập liệm quan quách đã không đậy kín?

Để rễ cây mọc vào sao?

Nhưng nghĩ lại, điều này căn bản không thể.

Có thể là những rễ cây con mọc vào bên dưới nắp quan quách, sau đó không ngừng mọc dày lên, đẩy nắp quan quách lên.

Những rễ cây này thông khắp nơi, nói không chừng đã lấp đầy chiếc quan quách này rồi.

Lớp vỏ ngoài cứng như vậy, mấy thứ trong tay này dù có thể chặt được, cũng không biết đến bao giờ mới đào ra được.

Trần Tiểu Đao bò đến mép khe hở, dùng đèn thăm dò chiếu vào

bên trong.

Chương 955

Bên trong dường như hoàn toàn trống rỗng, một mảng mịt mờ, ánh sáng như bị thứ gì đó hút hết, không chiếu ra được gì.

Từ trước đến nay trong giới đạo mộ, việc lấy quan tài ra khỏi quách là phiền phức nhất.

Quan quách chính quy, vách quan tài đều áp sát vách quách, cùng lắm chỉ để lại cho ngươi một khe hở một phân là đã tốt lắm rồi.

Chiếc quan quách này lại khác thường, bên trong có một không gian khá lớn, vô cùng quái dị, không biết lại có ẩn ý gì.

Tập tục mai táng thời Tây Chu đã khá thành thục.

Ngay cả vương công quý tộc cũng sẽ không sử dụng phương pháp mai táng kỳ lạ đến thế.

Xem ra Lương Sư Gia nói không sai, nơi này hẳn là một vương mộ của một dân tộc thiểu số nào đó thời bấy giờ.

Hơn nữa, quốc lực của dân tộc này dường như cũng không yếu, ít nhất hẳn là không kém cạnh triều đại Tây Chu bấy giờ. "Chiếc quan quách này rỗng, bên trong không biết có gì, đèn thăm dò của tôi không mạnh bằng đèn pin của ông, tối quá, ông có thể vào rồi, chỗ này rất an toàn." Nói rồi, Trần Tiểu Đao đã bò về phía cái hốc mà mình vừa thò ra.

Chuẩn bị đợi đến khi Vương Lão Bản chui ra từ cái hốc này, sẽ trực tiếp đánh ngất hắn.

Bộ đàm phát ra vài tiếng nhiễu sóng tĩnh điện, bên trong truyền đến vài tiếng, Trần Tiểu Đao nghe không rõ. "Ông nói gì?" Trần Tiểu Đao hỏi.

Kèm theo vài tiếng nhiễu sóng tĩnh điện, từ bộ đàm truyền đến một số âm thanh kỳ lạ, vô cùng tạp nham, một chút cũng không nghe rõ. "Gì cơ?" Trần Tiểu Đao không kiên nhẫn lại kêu một tiếng.

Trong không gian chật hẹp tối tăm này, bên cạnh một chiếc quan quách, đột nhiên từ bộ đàm truyền đến tiếng kêu gào giống như quỷ mị.

Âm thanh này vừa giống có người đang khóc, lại vừa giống có người đang run rẩy lẩm bẩm thứ gì đó.

Trần Tiểu Đao chỉ có thể vội vàng vặn nhỏ âm lượng, vỗ vỗ xem là chuyện gì.

Đây là chiếc bộ đàm tiên tiến nhất do Mỹ sản xuất hiện nay, vỏ ngoài bằng nhựa, rất thích hợp sử dụng trong điều kiện khắc nghiệt, theo lý mà nói sẽ không dễ dàng hỏng hóc như vậy.

Trần Tiểu Đao bật tắt vài lần, cái tiếng lạ ban đầu thì biến mất, nhưng loa lại phát ra những tiếng tĩnh điện xì xì ngắt quãng.

Dường như có người đang kêu gọi, nhưng không thể nghe rõ câu chữ.

Hét vài tiếng cũng không thấy khá hơn, điều chỉnh tần số cũng không có tác dụng.

Trần Tiểu Đao biết loại động tĩnh này không phải là hỏng hóc vật lý, mà là nhiễu sóng điện từ.

Nguyên nhân sinh ra rất nhiều, lớn đến phát xạ bão từ mặt trời, nhỏ đến thiết bị điện vận hành, đều sẽ tạo ra hiệu quả tương tự.

Hiện tại đang ở sâu dưới lòng đất, cơ hội bị bão từ mặt trời ảnh hưởng không lớn; trong hang động ở rừng núi sâu thẳm thế này, cũng sẽ không có thiết bị điện nào, rốt cuộc loại nhiễu sóng này từ đâu ra.

Trần Tiểu Đao di chuyển bộ đàm khắp nơi, tìm kiếm nguồn gây nhiễu.

Rất nhanh hắn liền phát hiện, chỉ cần đưa nó đến gần chiếc quan quách khổng lồ, tiếng tạp nham sẽ càng nghiêm trọng.

Nếu lùi ra xa một chút, tiếng tạp nham sẽ giảm bớt, vô cùng kỳ lạ.

Chẳng lẽ nguồn nhiễu sóng lại ở bên trong quan quách?

Trần Tiểu Đao cẩn thận từng li từng tí đưa bộ đàm vào khe hở giữa nắp quách và thân quách, trong khoảnh khắc, loại âm thanh tạp nham kia đột nhiên bùng nổ đến mức độ kỳ lạ.

Cứ như có người đột nhiên gào thét thảm thiết vậy.

Trần Tiểu Đao bị kinh hãi đến nỗi tay run lên, suýt chút nữa làm rơi bộ đàm vào trong quan quách.

Chết tiệt, hắn thầm nghĩ, xem ra không sai, bên trong quan quách có thứ gì đó đang phát ra sóng điện từ bất quy tắc.

Điều này quá không thể tin được, là hiện tượng tự nhiên, hay có điều gì cổ quái?

Thực vật có thể phát ra tín hiệu sóng điện từ yếu ớt, hơn nữa trong các điều kiện bên ngoài khác nhau, tín hiệu sóng điện từ mà thực vật phát ra cũng không giống nhau.

Ví dụ như khi ngươi cho nó nghe nhạc thư giãn, hoặc khi dùng dao cắt nó, nó sẽ phát ra hai loại tín hiệu hoàn toàn trái ngược, đây được gọi là ngôn ngữ của thực vật.

Nhưng những tín hiệu này đều cực kỳ yếu ớt, ngay cả dùng thiết bị chuyên dụng cũng chưa chắc đã dò được, chứ đừng nói là để bộ đàm thông thường thu nhận được.

Còn có một số tình huống đặc biệt, cũng có thể trong điều kiện tự

nhiên tạo ra sóng điện từ mạnh mẽ ảnh hưởng đến thông tin liên lạc.

Ví dụ như trước khi động đất, hoặc khi núi lửa phun trào.

Nhưng loại nhiễu sóng này mang tính phá hoại, tuyệt đối sẽ không ôn hòa như hiện tại.

Nhìn chiếc quan quách khổng lồ này, hắn nghĩ đến một khả năng không mấy khả thi, đó là ở gần những khu vực thảm sát quy mô lớn hoặc bãi tha ma chôn cất tập thể lớn, thường sẽ có nhiễu sóng điện từ kỳ lạ, kéo dài không dứt.

Có thuyết cho rằng đó là năng lượng phát ra từ thi thể mục nát, có thuyết lại cho rằng đó là thông tin phát ra từ số lượng lớn quỷ hồn.

Sóng điện từ mạnh mẽ này, liệu có phải do thi thể trong quan quách phát ra không?

Ánh sáng ở đây cực kỳ mờ mịt, gốc rễ trắng bệch của cây đa cổ thụ dưới ánh đèn thăm dò, trông như từng khúc xương rắn dị dạng.

Cộng thêm tiếng tạp nham khiến người ta sởn gai ốc này, cứ như có thứ gì đó bên trong quan quách, đang gào thét thúc giục hắn đi vào.

Nghĩ đến đây, hắn liền nổi da gà khắp người, vô cùng bực bội, vội vàng lấy bộ đàm ra tắt đi.

Xung quanh yên tĩnh trở lại, hắn chợt cảm thấy choáng váng, đại khái là không khí ẩm ướt và mùi vị kỳ quái ở đây khiến hắn bắt đầu thiếu oxy.

Nhìn khung cảnh xung quanh, trong lòng hắn cảm thấy lạnh toát, đây là điều mà hắn chưa từng cảm thấy suốt dọc đường đi.

Vương Lão Bản vẫn luôn la hét bên ngoài, chắc hẳn là không nghe thấy Trần Tiểu Đao trả lời, đang sốt ruột không ngừng.

Tiếng la của hắn sau khi qua lớp lớp rễ cây lọc bớt, đến đây đã trở

nên vô cùng yếu ớt, giống như người nằm trong chục lớp chăn nghe người bên ngoài nói chuyện, rất khó nghe rõ.

Vừa rồi còn suy tính dụ Vương Lão Bản qua đây, rồi khống chế hắn.

Hiện tại lại đã đổi ý, nghĩ xem liệu có nên tạm thời rút lui ra ngoài trước không.

Nơi này tà khí đáng sợ, ở lâu thật sự khiến toàn thân khó chịu.

Điều này chủ yếu vẫn là do một mình hắn, nếu có hai hoặc ba người ở bên cạnh, hắn sẽ bình tĩnh hơn nhiều.

Suy nghĩ kỹ lưỡng, cái tật cũ do dự không quyết lại tái phát, chính là không thể quyết định.

Vương Lão Bản bên ngoài gọi một lúc rồi cũng không gọi nữa, hắn nghe thấy hắn ở bên ngoài chửi mấy câu lớn tiếng, rồi yên tĩnh lại, đại khái cũng không biết làm sao.

Chương 956

Với cái tính khí của hắn, chắc không dám chui vào kiểm tra đâu.

Loại người như bọn hắn đi lại giang hồ, tuy ở xã hội muôn phần cường hoành, nhưng ở nơi quỷ dị thế này, lại còn nghe nói có quan tài, vẫn có sự sợ hãi bản năng.

Quan tài đại diện cho cái chết mà tiền bạc và quyền lực không thể kiểm soát, là quyền uy phi nhân lực không thể lay chuyển, điểm này người đạo mộ ngược lại rất khó thể hội.

Đang nghĩ xuất thần, đột nhiên, hắn lại nghe thấy tiếng lách tách… lách tách… lách tách… như tiếng nghiến răng đó.

Không biết từ chỗ nào vang lên, rõ ràng hơn rất nhiều so với lúc nãy ở bên ngoài.

Hiện tại nghe rất chân thực, loại âm thanh này, giống như tiếng bước chân của người nào đó đi guốc gỗ trên sàn đá.

Nhưng âm thanh này không có nhịp điệu lên xuống, không giống đang đi lại, mà giống như đang không ngừng nhảy.

Âm thanh vô cùng có quy luật, từng tiếng từng tiếng, trong hoàn cảnh tĩnh mịch này, đặc biệt khiến người ta cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Vừa rồi đã bị dọa giật mình một cái, hiện tại nghe lại, quả thực như bùa đòi mạng vậy.

Trái tim cũng run rẩy theo nhịp điệu này.

Nhất thời Trần Tiểu Đao liền cảm thấy có chút kỳ lạ, trong lòng mình vậy mà lại có một tia sợ hãi.

Hắn trấn tĩnh lại một chút, tháo mặt nạ phòng độc xuống, ngửi thử mùi vị thật sự xung quanh.

Thông thường mà nói, mặt nạ phòng độc có thể loại bỏ một số mùi lạ có hại cho cơ thể người.

Cho nên khi đeo mặt nạ phòng độc, mùi ngửi được là mùi đã qua xử lý.

Đôi khi, mùi vị đặc trưng của một số chất độc hại sẽ bị lọc bỏ, nhưng trong trường hợp đặc biệt, chất độc vẫn có thể xuyên qua mặt nạ, ngược lại còn gây ngộ độc.

Mùi vị xung quanh vô cùng kích thích niêm mạc mũi.

Vừa hít một hơi đã hắt hơi, toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vàng đeo mặt nạ trở lại.

Nghe một lát, âm thanh không phải từ nơi khác đến.

Theo phương vị mà nói, dường như là từ bên trong thạch quan quách truyền ra.

Trần Tiểu Đao một tay rút dao săn cán dài ra, bò sát về phía khe hở đó, muốn nghe cho rõ.

Nhưng nhịp tim của hắn ngược lại càng lúc càng đập mạnh, đợi đến khi bò đến mép khe hở của quan quách, tim đập đến nỗi gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Hắn biết mình đã bị môi trường nơi đây ảnh hưởng rồi.

Trí tưởng tượng phong phú là điều tối kỵ của cái nghề này, một bên tự nhắc nhở mình, một bên ngưng thần tĩnh khí, trong đầu tưởng tượng ánh sáng xung quanh sáng lên, không còn tối tăm như vậy nữa.

Hít thở sâu vài hơi, cuối cùng cũng trấn áp được trái tim đang hỗn loạn.

Thở dài một hơi, nghiêng tai, muốn phân biệt rõ rốt cuộc đây là âm thanh gì.

Nhưng ngay lúc này, âm thanh đó đột nhiên dừng bặt, lập tức là một sự tĩnh lặng như ma quỷ.

Trần Tiểu Đao bị sự thay đổi đột ngột này dọa cho toàn thân cứng đờ.

Đột nhiên cảm thấy, như có thứ gì đó đột nhiên chạm vào vai hắn.

Trần Tiểu Đao da đầu lập tức tê dại, quay tay lại liền chém một đao.

Một cái, đèn thăm dò liền va vào một rễ cây, lập tức tắt ngúm, xung quanh trở nên tối đen như mực.

Ngay sau đó, tay hắn bị thứ gì đó quấn chặt, liều mạng vặn ngược ra sau.

Trần Tiểu Đao lập tức dồn sức toàn thân muốn lật người lại.

Một lần giãy giụa, một rễ cây bên dưới thân thể hắn vẫn chưa hoàn toàn hóa gỗ gãy "rắc" một tiếng.

Cả người hắn chìm xuống, cùng với thứ phía sau mình rơi vào một cái hố nông.

Cùng lúc rơi xuống, đột nhiên nghe thấy có người chửi một tiếng: "Cái đồ xui xẻo nhà ngươi!" Sau đó đèn pin liền sáng lên, Vương Lão Bản một tay ghì chặt hắn, một tay dùng đèn pin chiếu vào mắt hắn.

Hắn vừa định dùng tay che lại, đột nhiên liền bị hắn đấm một quyền tới.

Cú đấm này lực đạo vô cùng lớn, Trần Tiểu Đao lập tức bị đánh cho choáng váng.

Hắn đấm xong Trần Tiểu Đao, lại hung hăng mắng hắn vài tiếng,

nói: "Thằng khốn nạn nhà ngươi, cho ngươi mặt mà ngươi không biết giữ mặt, dám giở trò với ta, ngươi chết đi!" Trần Tiểu Đao lúc này lập tức ý thức được là chuyện gì.

Cái tên béo ú từ Quảng Đông này vậy mà có gan lén lút mò vào.

Người này đại khái là thấy hắn không phản ứng, tưởng Trần Tiểu Đao đang giở trò với hắn, lại kiêng kỵ hắn ở bên trong, sợ vào đó sẽ trúng kế, vậy mà không bật đèn pin, lén lút bò vào.

Vừa hay đụng phải Trần Tiểu Đao đang lắng nghe tiếng "quỷ nhảy", kết quả suýt chút nữa bị một nhát dao quay đầu xử lý, hiện tại đại khái là tưởng Trần Tiểu Đao muốn giết hắn.

Trần Tiểu Đao lúc này trong lòng cũng nổi giận vô cớ.

Tên béo này quyền cước công phu không yếu, thậm chí có thể nói là rất mạnh.

Tám chín phần cũng là đã tu luyện công pháp gì đó.

Trần Tiểu Đao thoáng cái đã thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, lập tức dùng đầu húc thẳng vào mặt hắn.

Hai người trực tiếp lăn lộn vào nhau trong không gian chật hẹp này, ngươi một quyền ta một cước, đánh nhau không thể tách rời.

Trần Tiểu Đao nắm đúng thời cơ, trực tiếp một cước đá Vương Lão Bản bay lên, va vào một rễ cây, khiến hắn choáng váng.

Thừa cơ hội dữ dội một cước thúc vào hạ bộ của hắn, đẩy hắn ngã lộn ra ngoài.

Sau đó lao tới giật lấy đèn pin của hắn, nhắm vào đầu hắn mà phang một cái, đánh cho hắn bất tỉnh nhân sự.

Thấy hắn tạm thời không thể cử động, liền dùng đèn pin chiếu xung quanh.

Phát hiện cái tên chết tiệt này không mang theo trang bị và súng vào, hẳn là cảm thấy bên trong quá chật hẹp, sợ cướp cò tự làm mình bị thương.

Lại sờ lên người hắn, muốn lấy con dao găm của hắn.

Đột nhiên hắn thúc Trần Tiểu Đao lên trên một cái, cũng giống như hắn, đập đầu vào trần, đập đến hoa mắt chóng mặt.

Vội vàng lăn sang một bên, tránh để hắn lại thúc thêm một cái nữa.

Vương Lão Bản bò dậy, trên người toàn là rễ con và thực vật nấm mốc bị nghiền nát, mặt đã tức giận đến biến dạng, thở hổn hển, mắt đều đỏ bừng.

Chương 957

Trần Tiểu Đao biết hắn đã động sát cơ rồi, loại người như hắn từ tay trắng làm nên, từng bước từng bước leo lên, sát tâm chắc chắn rất nặng, động một cái là muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

Xem ra lần này, hai người thật sự phải liều mạng sống chết với nhau rồi.

Vương Lão Bản điều hòa hơi thở, rút dao găm từ thắt lưng ra, cầm ngược lại, khí thế hung hãn áp sát hắn.

Dao săn cán ngắn trong tay Trần Tiểu Đao ngắn hơn con dao găm của hắn đúng một nửa, dù có đâm trúng hắn cũng không trúng chỗ hiểm.

Lúc này đành phải dùng đèn pin làm vũ khí, đuổi theo chiếu vào mắt hắn.

Nhưng tên béo này vô cùng hung hãn, căn bản không thèm nhìn hắn, một bên quay đầu tránh ánh sáng chói, một bên liền lao tới như chớp giật.

Một nhát dao chém thẳng vào cổ Trần Tiểu Đao, Trần Tiểu Đao cúi đầu tránh được, tay trái tóm lấy tay hắn, tay phải đột nhiên tắt đèn pin.

Mắt hắn đã quen với ánh sáng mạnh, đột nhiên tắt ngúm, hắn theo bản năng liền dừng lại một chút.

Trần Tiểu Đao ghi nhớ vị trí đầu hắn, vung đèn pin lên, xoay tròn cánh tay rồi giáng một đòn.

Trong bóng tối nghe thấy một tiếng rên khẽ, đèn pin vậy mà lại bị đánh cho sáng lên.

Chiếu vào vị trí của hắn, thấy hắn đã bị đánh ra một búng máu, đang nằm gục ở đó, dường như sắp mất ý thức.

Không biết hắn giả vờ hay thật sự bị đánh ngất, hắn dùng lực một cước đá hắn về phía khe hở đó.

Nếu hắn không ngất, chắc chắn phải phản kháng, nếu không hắn sẽ rơi vào trong quan quách.

Liên tiếp đá mấy cước, hai chân hắn trượt vào trước, nhưng tiếc là đến ngực thì bị kẹt lại.

Hắn tiến lên lại bổ thêm một cước, dùng sức đẩy hắn vào bên trong.

Vương Lão Bản mắc kẹt rất lâu như cá chết, thoáng cái liền trượt vào khe hở.

Ngay khoảnh khắc đó, Trần Tiểu Đao cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ quả nhiên là ngất đi rồi.

Ngay lúc này, đột nhiên một bàn tay béo từ khe hở thò ra, thoáng cái tóm lấy cái chân đang đá hắn, kéo mạnh xuống.

Cú này quả thật là không kịp đề phòng, Trần Tiểu Đao đã toàn thân thả lỏng, chỉ cảm thấy mắt hoa lên, cả người đã bị hắn kéo vào trong quan quách.

Trong lúc hoảng loạn tìm kiếm đồ vật xung quanh, thoáng cái lại chẳng tóm được gì, hai người trực tiếp rơi vào bóng tối vô tận.

Vương lão bản kéo Trần Tiểu Đao trượt xuống, ban đầu đoán quách quan này chỉ cao hơn một người, nhưng khi vào trong mới phát hiện không đúng, bên trong có một chỗ lõm sâu, xem ra đúng là lõm vào bên trong thân cây đồng.

Trần Tiểu Đao trượt liên tiếp khoảng ba bốn mét, sau đó ngồi

phịch xuống một thứ gì đó, đồng thời Vương lão bản cũng buông tay, dường như muốn lao tới lần nữa.

Hắn lập tức dùng đèn pin chiếu xạ xung quanh, muốn xem Vương lão bản có ở cạnh bên không.

Vừa quét qua, chỉ thấy mịt mù hơi nước, xám xịt một mảng, cách nửa mét đã chẳng nhìn thấy gì.

Đứng dậy, hắn dùng đèn pin vung mạnh mấy cái xung quanh, không đánh trúng bất cứ thứ gì.

Hơi nước ở đây nồng đặc như vậy, Vương lão bản sau khi rơi xuống, chắc chắn cũng chẳng nhìn rõ gì, có lẽ đã trốn vào trong màn hơi nước.

Trần Tiểu Đao cảm thấy vô cùng kỳ lạ, sao lại có hơi nước lớn đến vậy trong quách quan này.

Nếu nói là hương xông, ngàn năm không tan cũng không mấy khả năng.

Dùng tay gạt gạt, hơi nước đặc đến mức cứ như là nước vậy.

Vừa gạt, lại xuất hiện những xoáy khí lưu có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Vật ở giữa quách quan không nhìn rõ chút nào, hắn cũng không dám mạo hiểm cứ thế đi vào, chỉ có thể xem thử bên vừa trượt xuống có leo lên được không.

Nhìn lên trên, cũng không thấy gì, chỉ phát hiện rễ cây từ khe hở mọc vào.

Dường như không hề sinh trưởng tùy tiện mà lấp đầy bên trong.

Chúng bám sát vào vách trong và đáy quách quan như rễ cây thường xuân, trên rễ cây mọc đầy nấm mốc giống như nhung mao,

vừa chạm vào là rụng, hơi giống sợi nấm mốc.

Vách trong quách quan ở những chỗ không bị rễ cây che phủ, có một số phù điêu.

Trần Tiểu Đao vừa nhìn đã nhận ra, một số hoa văn bên trong có phong cách giống hệt bốn pho tượng đứng bên ngoài.

Tuy nhiên, những hoa văn này cũng phần lớn bị che khuất.

Lưỡi dao của thanh đao cán dài quá mỏng, dùng để cắt những rễ cây bên trên vẫn hơi khó khăn.

Sau khi cắt bỏ một số rễ non mọc ra, những rễ cái đã hóa gỗ và dính chặt vào vách quách thì lại không có cách nào.

Một nhát dao chém xuống cứ như chém vào đá, chỉ có thể tạo ra một vệt trắng.

Mặc dù vậy, vẫn có thể phân biệt rõ một số nội dung.

Đó hẳn là cảnh tượng khi xây dựng cây đồng cổ xưa, những người trên đó mặc áo vạt chéo.

Điều bất ngờ là cây đồng phía trên được chia thành các đoạn, xem ra vật đúc khổng lồ này không phải được đúc thành một lần.

Có lẽ đã trải qua mấy đời người, từng đoạn từng đoạn đúc nối, cuối cùng mới trở thành tác phẩm nghệ thuật hùng vĩ đến vậy.

Phù điêu rất nhiều, Trần Tiểu Đao không thể tùy tiện đi lại ở đây.

Sau khi xem xong mảng phía sau này, hắn quay đầu nhìn màn hơi nước, chỉ cảm thấy một cỗ sợ hãi vô danh truyền đến, bèn giẫm lên rễ cây bên cạnh, muốn leo ngược theo đường cũ.

Nhưng điều kỳ lạ là những rễ cây tưởng chừng rất dễ leo, hắn lên hai lần đều nhanh chóng trượt xuống.

Cành cây này cứ như giẫm trên băng vậy.

Vừa chạm vào, phát hiện những nấm mốc này sau khi bị ép dẹt, trở nên cực kỳ trơn tuột, như dầu bôi trơn, muốn leo lên, một người dường như rất khó khăn.

Trần Tiểu Đao định thần lại, trong lòng nghĩ phải làm sao đây.

Xem ra phải cạo sạch nấm mốc bên trên trước mới có thể lên, hoặc dùng dao như rìu leo núi, cũng không biết có được không.

Đang lúc suy tư, tiếng "tích… tích…" kỳ lạ vô cùng rõ ràng lại đột nhiên xuất hiện.

Lần này, nó ở phía sau lưng hắn, dường như vô cùng gần.

Tiếng động quỷ dị này đã dẫn hai người vào đây, đột nhiên xuất hiện phía sau lưng, tuy âm thanh không lớn, nhưng trong quách quan tĩnh mịch vô cùng lại tựa như tiếng sét đánh, rõ ràng đến không ngờ.

Nghe xong hồn vía run rẩy, cơ bắp trên trán căng chặt, lại một trận mồ hôi lạnh toát ra.

Chương 958

Quách quan này dài khoảng sáu bảy mét, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Dựa vào âm thanh phán đoán, nguồn âm cách mình không quá một mét.

Hầu như là sát lưng, ở khoảng cách có thể vỗ vai hắn.

Tiếng "tích… tích…" có quy luật từng tiếng một, cứ như cảm giác nghe tiếng gõ cửa từ sát tấm ván.

Một luồng khí lạnh từ gáy chảy xuống tận gót chân.

Nhất thời Trần Tiểu Đao chỉ cảm thấy toàn thân cơ bắp cứng đờ không thể động đậy.

Hắn cân nhắc có nên quay đầu lại nhìn không, hay là giả vờ không nghe thấy âm thanh này, không để ý đến nó.

Nhưng ngay lập tức hắn phản ứng lại, bản thân cũng dở khóc dở cười, cắn cắn đầu lưỡi nhắc nhở mình: phải bình tĩnh lại, lúc này thực ra căn bản không có lựa chọn, chỉ có đối mặt, sợ hãi và tìm cớ căn bản là biểu hiện của việc chờ chết.

Giằng co một lát, âm thanh quỷ dị kia không nhanh không chậm, không hề đến gần thêm, cũng không hề đi xa.

Trần Tiểu Đao hít một hơi thật sâu, nghiến răng siết chặt dao ngắn, từ từ quay đầu lại, để xem phía sau rốt cuộc là thứ gì.

Theo động tác quay người, tiếng động kỳ lạ kia đột nhiên dừng lại.

Hắn định thần nhìn kỹ, trong màn hơi nước xám xịt phía sau, lại

không có gì cả.

Phương hướng vừa phát ra tiếng động kỳ lạ, vẫn là một mảng mịt mù.

Chỉ là bị động tác quay người của hắn làm xáo động, xuất hiện một số luồng khí lưu quỷ dị, rất nhanh liền bình phục, trở lại bình lặng như lúc nãy.

Dùng đèn pin chiếu khắp xung quanh, không có bất kỳ dị thường nào, âm thanh kia dường như chưa từng xuất hiện.

Tiếng động vừa rồi cách hắn gần đến vậy, nghe vô cùng rõ ràng, tuyệt đối không phải ảo giác.

Động tác quay người cũng chỉ khoảng một giây, nếu là do vật thể nào đó di chuyển phát ra, nó cũng không thể biến mất nhanh đến vậy.

Lẽ nào âm thanh đến từ nơi khác, là mình phán đoán sai rồi.

Hắn theo bản năng bước tới một bước, muốn tìm kiếm nguồn âm thanh.

Đột nhiên, một bóng người từ trong màn hơi nước bên cạnh hắn lao tới.

Trần Tiểu Đao lúc này toàn thần quán chú, vừa hay thấy tình huống xảy ra, vội vàng cúi người né.

Bóng người kia không bắt được hắn, nhưng vẫn va phải Trần Tiểu Đao ngã xuống đất.

Lăn tại chỗ, quay đầu lại nhìn, người va vào hắn thân hình mập mạp, chính là Vương lão bản đã kéo hắn vào đây.

Trần Tiểu Đao mắng một tiếng, rút dao săn cán ngắn ra, muốn phân cao thấp với hắn.

Không ngờ hắn loáng một cái lại trốn vào màn hơi nước, mất

dạng.

Trần Tiểu Đao khinh thường nhổ một bãi nước bọt, trong lúc giao đấu vừa rồi, con dao găm của hắn chắc đã rơi ở bên ngoài.

Hiện giờ Vương lão bản rất kiêng kỵ con dao ngắn trong tay hắn, không dám đối đầu trực diện với hắn, mà ẩn mình trong hơi nước, chờ hắn đến gần, rồi thực hiện đột kích.

Hoàn toàn khác với vẻ ngạo mạn lúc nãy, lúc này hành động tiểu nhân của Vương lão bản lộ rõ không sót chút nào.

Nói đi cũng phải nói lại, tình huống ở đây quỷ dị đến vậy, gan của tên này đúng là không phải bình thường.

Tên này gan thật không phải thường, vừa không có đèn pin cũng không có vũ khí, còn dám đánh lén người khác, người bình thường đã sớm co rúm trong góc mà run rẩy rồi.

May mà hơi nước ở đây đặc như nước, hễ có thứ gì chuyển động, liền xuất hiện quỹ tích vô cùng rõ ràng.

Hắn muốn đánh lén cũng không dễ dàng thành công, nếu không vừa rồi ta đã bị hắn đè xuống rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Tiểu Đao lại thấy kỳ lạ, nói như vậy, chủ nhân của âm thanh kỳ lạ kia, nếu di chuyển trong quách quan này, nhất định sẽ tạo ra quỹ tích di động.

Nhưng khi nhìn lúc nãy, hơi nước bình lặng, không giống có thứ gì từng di chuyển, lẽ nào nó không có hình thể, là một linh hồn quỷ.

Vừa đề phòng Vương lão bản lại đánh lén, vừa đứng dậy.

Không gian bên trong quách quan này không lớn, vừa rồi lăn một vòng, không biết đã lăn đến vị trí nào.

Hiện giờ phải nhanh chóng lùi về phía cạnh, nghĩ cách leo lên.

Nơi đây tổng thể không lớn, hiện giờ nhìn xung quanh, đã tiến gần đến trung tâm quách quan.

Xuyên qua màn hơi nước, ta nhìn thấy trung tâm có một số thứ, nhìn bóng, dường như có rất nhiều sợi dây thừng từ đỉnh quách quan treo xuống, nối thẳng đến đáy quách quan.

Ta ban đầu tưởng là rễ khí sinh của cây bám trên đỉnh rủ xuống.

Bước thêm một bước, dùng đèn pin chiếu vào, mới phát hiện không phải.

Những thứ đó, đều là những dây xích đồng to bằng cổ tay, trên đó quấn đầy nấm mốc và rễ cây đa, từ trên đỉnh uốn lượn xuống tận đáy.

Nhưng dây xích dường như chỉ được cố định giữa đỉnh quách quan và đáy quách quan, phía dưới không cột thứ gì.

Quách quan đá này nói là khổng lồ, thực ra với kích thước như vậy, ở Tây Kinh và một số lăng mộ quý tộc cấp đại hiên đỉnh thời nhà Hán cũng có phát hiện.

Thứ này nói là quách quan, thực ra nên gọi là quách thất thì hợp lý hơn.

Nếu theo kiểu mộ chôn, quan tài bên trong chính thức phải đặt ở trung tâm quách thất này.

Những người có tài lực hùng hậu, bên trong quách thất đá còn phải đặt sát hàng chục tầng quách gỗ, liên tục cho đến sát cạnh quách trong cùng.

Đi vài bước, theo kích thước của quách quan, ít nhất cũng phải thấy được hình dạng đại khái của quan tài bên trong rồi.

Nhưng hiện giờ lại chỉ thấy vài dây xích, dưới đất không thấy đặt thứ gì.

Lẽ nào bên trong quách này lại trống không sao.

Vậy âm thanh vừa rồi từ đâu ra.

Nhiễu sóng vô tuyến quỷ dị kia lại từ đâu đến?

Trần Tiểu Đao ngây người nửa ngày, lại bước tới một bước, muốn đi đến giữa các dây xích đồng, xem thử dưới đáy quách quan có cửa sập nào không.

Vừa đạp ra một bước, đột nhiên dưới chân hẫng một cái, cả người rơi xuống.

Hắn vội vàng kéo chặt dây xích đồng phía trước, trượt xuống mấy mét mới ổn định thân mình, sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

Chương 959

Không biết là tình huống gì, vừa rồi cứ như dẫm hụt vậy.

Trần Tiểu Đao lòng còn sợ hãi, đèn pin chiếu xuống phía dưới.

Bên dưới tối đen như mực một mảng, căn bản không nhìn thấy mặt đất, hơi nước phía dưới vô cùng đặc.

Chân đạp xuống, đạp vào trong hơi nước, lại không đạp phải bất cứ thứ gì, dường như có một chỗ lõm rất sâu.

Bên trong này quả nhiên có ẩn khúc.

Bên trong quách thất này có đài tế tự được khảm vào đỉnh cây đồng hai mét, ở giữa không có gì cả, có lẽ là kiểu quách nhiều tầng nội khảm như thời Chiến Quốc.

Giữa quách thất này có lẽ còn một chỗ lõm, gọi là giếng quan.

Phía dưới mới là vị trí quan tài thật sự, không biết giếng quan này sâu đến mức nào.

Thật là hiểm, nếu vừa rồi một chân đạp hụt mà rơi xuống, tình huống sẽ tệ hại rồi.

Mấy dây xích đồng ở đây, có lẽ là một phần của thiết bị nâng hạ dùng để đặt quan tài xuống giếng quan.

Quan tài bên trong chứa thi thể hẳn là ở ngay dưới ta.

Đang suy nghĩ, đột nhiên hơi nước bên cạnh lại một trận xáo động, Vương lão bản lại xông tới.

Lần này hắn cầm vũ khí gì đó, hung hãn lao về phía Trần Tiểu Đao.

Hơi nước ở đây đặc đến vậy, có lẽ hắn dựa vào điểm sáng đèn pin

của ta để phán đoán vị trí.

Trần Tiểu Đao vừa thấy tình huống này, lập tức né tránh, theo bản năng kêu lớn một tiếng: "Đừng!

Dừng lại!" Nhưng đã muộn rồi, Vương lão bản "ái da" một tiếng, một chân đạp hụt, lập tức rơi xuống.

Cảm thấy dây xích sắt phía dưới rung mạnh một cái, có lẽ đã bị hắn tóm được.

Đồng thời trong tay phát ra tiếng "khụt khịt", cơ thể lại bắt đầu trượt xuống.

Quay đầu lại nhìn, hóa ra là nấm mốc dạng nấm bên trên bị tay hắn bóp nát, ép ra rất nhiều dịch dầu trơn tuột.

Khiến dây xích đồng cứ như được bôi một lớp dầu.

Trong lòng kêu lớn không ổn, vội vàng cắm con dao săn cán ngắn vào lỗ dây xích.

Kết quả là nó chết tiệt vẫn không cắm vào được, loáng một cái, dao kẹt vào rễ cây bên trong.

Dùng sức gạt mạnh, mới dừng được thân thể.

Lúc này hắn đã trượt xuống không dưới mười mét, tiến vào bên trong giếng quan, bên trong thân cây đồng.

Vương lão bản đầu bê bết máu, treo trên dây xích đồng phía dưới, cách Trần Tiểu Đao khoảng một mét.

Hắn ta cũng không kéo chặt được dây xích, dùng thắt lưng xuyên qua một lỗ xích, mới miễn cưỡng dừng lại.

Dùng đèn pin chiếu vào hắn, hắn mắng một tiếng rồi quay đầu tránh ánh sáng chói mắt.

Thấy hắn tạm thời không tạo thành uy hiếp, ta liền đi xem tình huống của giếng quan.

Bên trong thân cây đồng cũng giống như bên ngoài, khắc những đường rắn đôi lượn lờ sâu hoắm như khe núi, rễ cây từ trên uốn lượn xuống, men theo hoa văn đi xuống.

Hơi nước bên trong mỏng hơn rất nhiều so với bên trên.

Hắn vẫn thiết tha muốn biết giếng quan ở trung tâm quách thất này lớn đến mức nào, nếu quá lớn, leo ra ngoài e rằng lại là một vấn đề lớn.

Giếng quan là một hình chữ nhật, dài bốn mét rộng hai mét, vừa đủ để đặt một quan tài một cách thoải mái.

Dùng tay có thể chạm vào vách giếng quan.

Không biết có phải vì hơi nước hay không, rễ cây ở đây không ký sinh lượng lớn nấm mốc.

Có thể nhìn thấy màu sắc thật của rễ cây.

Không khí trong giếng quan lơ lửng một mùi lạ, có lẽ là hơi nước bên ngoài quá nhiều.

Vật liệu lọc bên trong mặt nạ phòng độc bắt đầu ẩm ướt, hiệu quả bắt đầu giảm sút.

Trần Tiểu Đao có thể cảm thấy mùi lạ ngày càng nồng, xộc thẳng vào mũi hắn.

Từ đó mà thấy, Vương lão bản nhất định cũng không dễ chịu.

Nhìn xuống dưới, Trần Tiểu Đao giật mình, có thể thấy dây xích sắt liên tục rủ xuống trong bóng tối phía dưới.

Nơi đèn pin không chiếu tới được, vô cùng dài, nhìn từ đây xuống, cả giếng quan sâu không thấy đáy.

Nhìn lên cứ như thông thẳng xuống dưới, không có đáy vậy.

Lẽ nào cả cây đồng đều rỗng, độ cao mấy người leo lên đã không dưới ba trăm mét.

Cây đồng này ăn sâu dưới lòng đất bao nhiêu vẫn chưa biết, nếu là rỗng ruột, vậy đáy của nó rốt cuộc là nơi nào.

Khối trụ tròn rỗng ruột khổng lồ này, cắm ở đây rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Vương lão bản và Trần Mộc đều bị cảnh tượng quỷ dị này chấn động, hai người nhìn nhau một cái, không ai nói gì.

Chỉ là nhìn chằm chằm vào khoảng tối sâu không thấy đáy phía dưới.

Đột nhiên, một trận tiếng gõ "tích… tích… tích…" âm u khủng bố lại vang vọng khắp xung quanh, tựa như tiếng gọi từ địa ngục.

Lúc này, âm thanh nghe càng kỳ dị hơn, trong đó xen lẫn từng trận hồi âm, dường như từ tầng sâu nhất của vực sâu truyền đến.

Theo nhịp điệu tiếng gõ kia, Trần Mộc cảm nhận rõ ràng dây xích đồng dưới chân đang rung chuyển nhẹ, cứ như bị một loại sức mạnh không rõ kéo động, hòa điệu với nhịp tim của một con cự thú.

Hiện tượng không thể giải thích này khiến Trần Mộc trong lòng dâng lên một cỗ hàn ý, bởi vì xung quanh không hề có tiếng gió, càng không thể là hai người bọn họ có thể gây ra chấn động cường liệt với tần số cao đến vậy.

Vậy thì, dưới vực sâu vô tận kia, rốt cuộc là tồn tại thần bí nào đang thao túng mấy dây xích đồng nặng trịch này?

Còn Vương lão bản lại tỏ ra bình tĩnh một cách lạ thường, hắn trầm tư một lát, dường như đang phân tích phán đoán.

Theo lý mà nói, đối với hắn, người chưa từng trải qua những sự kiện quỷ dị như thế này, đáng lẽ phải sợ hãi hơn Trần Mộc mới phải.

Thế nhưng, từ biểu cảm của hắn không hề thấy một chút hoảng sợ nào, ngược lại trấn định tự nhiên, rất có phong thái điềm tĩnh của người trí giả.

Chương 960

Sự tĩnh lặng kéo dài một lúc, tiếng gõ đáng sợ khiến người dựng tóc gáy cuối cùng cũng trở về trầm tịch, dây xích đồng cũng ngừng rung chuyển, Trần Mộc không kìm được thở phào nhẹ nhõm, cả người hầu như muốn mềm nhũn trên dây xích.

Vương lão bản vẫn giữ vẻ bình tĩnh vốn có, hắn suy tư một lúc trong làn khói thuốc lượn lờ, sau đó châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi.

Ngay sau đó, hắn từ trong túi lấy ra một cây gậy dạ quang nhỏ, lắc mạnh hai cái, khiến ánh sáng dạ quang bên trong đạt đến mức sáng nhất.

Trần Mộc nhìn về phía hắn, trong lòng đầy nghi hoặc, không biết hắn làm vậy có ý đồ gì.

Chỉ thấy hắn đợi đến khi ánh sáng gậy dạ quang chói mắt nhất, liền nhẹ nhàng ném nó theo dây xích xuống dưới.

Cột sáng xanh tựa như sao băng xé toạc màn đêm, xoay tròn rồi biến mất trong vực sâu tăm tối.

Vòng sáng dần co lại, vật thể kia như sao băng xé toạc màn đêm lao nhanh xuống khỏi tầm nhìn của Trần Mộc, Trần Mộc vốn tưởng nó sẽ chìm mãi vào vực sâu tăm tối.

Thế nhưng, ở rìa tầm nhìn có thể chạm tới, cây gậy dạ quang như một ngôi sao băng va chạm vào một thực thể không rõ tên, sau tiếng "bing" giòn tan liền bật ngược trở lại vách đồng bên cạnh, rồi lại rơi xuống, lập tức biến mất không chút dấu vết.

Ở vị trí khoảng năm sáu mươi mét dưới dây xích đồng này, quả

thực có treo một vật thần bí.

Đáng tiếc là ánh sáng yếu ớt của gậy dạ quang không thể xuyên thấu bóng tối sâu thẳm này.

Vừa rồi trong khoảnh khắc đó, Trần Mộc chỉ có thể nắm bắt được một đường nét đại khái, giống như làm bằng chất liệu thủy tinh, ánh lên một vệt vàng nhạt, cũng có thể là loại quan tài hổ phách phổ biến hơn — loại làm từ vật liệu đá màu vàng bán trong suốt.

Vương lão bản ngẩng đầu khiêu khích nhìn Trần Mộc, đột nhiên buông lỏng thắt lưng đang siết chặt, châm bật lửa, không chút do dự trượt xuống.

Thoáng chốc, hắn liền chìm vào sâu trong bóng tối, chỉ còn lại một đốm lửa dần co nhỏ lại chập chờn trong tầm mắt.

Trần Mộc suy tư một lát, trong lòng dâng lên một cỗ bất an vô danh, Vương lão bản dường như đã có kế hoạch sẵn, hắn ta am hiểu các loại kỳ trân dị bảo như kể vanh vách, khó tránh khỏi việc hắn đã khám phá ra chân tướng vật phẩm bên dưới, và có ý đồ đoạt lấy.

Nhớ lại những điều lão Dương từng kể cho Trần Mộc, Trần Mộc không khỏi bất cam trong lòng, không muốn cứ thế khoanh tay nhường mọi thứ cho Vương lão bản.

Thế là, Trần Mộc nhanh chóng rút dao săn cán ngắn đeo ở hông, bám sát theo sau trượt xuống dây xích.

Tốc độ hạ xuống ban đầu cực nhanh, rễ cây uốn lượn phía trên đến phía dưới đã biến mất, theo độ cao hạ thấp, tốc độ của bọn họ cũng dần chậm lại.

Khoảng hơn mười giây sau, bọn họ liền hạ xuống đến độ cao ước tính.

Lúc này, Trần Mộc thấy đốm lửa phía dưới đã dừng lại, Trần

Mộc cũng vội vàng kẹp chặt dây xích bằng hai chân, ổn định thân hình.

Cúi đầu nhìn xuống, Vương lão bản đã đến cuối dây xích, vài mét dưới chân hắn chính là nơi cây gậy dạ quang vừa va chạm.

Hắn cúi người xuống, dùng bật lửa trong tay cố gắng chiếu sáng nơi đó, nhưng vì ánh sáng quá yếu ớt, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một khối vật thể màu vàng dạng thủy tinh lơ lửng giữa không trung.

Trần Mộc lập tức bật đèn pin, dưới ánh sáng mạnh chiếu rọi, toàn bộ diện mạo của thứ đó hiện ra rõ ràng một cách bất ngờ.

Vượt ngoài dự liệu của Trần Mộc, thứ treo dưới dây xích đồng không phải là quan tài hổ phách, thậm chí không phải bất kỳ quan quách nào, mà là một khối đá lớn hình ô liu, giống hổ phách, dường như hình thành tự nhiên, trong suốt vô cùng.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, nó phản chiếu ra ánh lưu ly lấp lánh như vàng ròng.

Chỉ cần khẽ xoay góc đèn pin một chút, cả không gian sẽ hiện ra sự biến hóa ánh sáng rực rỡ chói mắt, tráng lệ phi phàm.

Bốn sợi dây xích đồng từ đỉnh rủ xuống, thẳng tắp cắm vào bên trong khối hổ phách, men theo dây xích nhìn vào trong, vẫn có thể lờ mờ nhận ra bên trong khối hổ phách có một bóng người màu đen.

Bóng ảnh mờ ảo không rõ, miễn cưỡng có thể nhìn ra phần đầu và vai, vai nhô cao, như hai cái bướu lạc đà, cả người cuộn tròn bên trong, tựa như dáng vẻ thai nhi trong bụng mẹ.

Đối mặt với cảnh tượng kỳ dị như vậy, Trần Mộc trợn mắt há hốc mồm, nhất thời không nói nên lời.

Còn Vương lão bản lại biểu hiện sự bình tĩnh khác thường, hắn chỉ quan sát một lát, liền bắt đầu trượt về phía khối hổ phách.

Trần Mộc thấy vậy đại kinh thất sắc, vội vàng quát bảo: "Đừng động!" Vương lão bản quay đầu nhìn Trần Mộc, trong ánh mắt đầy vẻ không hiểu.

Trần Mộc giải thích với hắn: "Ta chưa từng thấy khối hổ phách nào lớn đến vậy, có lẽ nó chỉ là đá hổ phách thông thường, ngươi nếu giẫm lên, có thể sẽ khiến nó vỡ nát." Vương lão bản nghe xong khinh miệt cười một tiếng, nói: "Ngươi biết cái quỷ gì, đây đâu phải hổ phách gì, đây là thi kiển." Vừa nói, hắn đã đạp lên thi kiển, thi kiển kia nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng thực chất lại cứng rắn ổn định khác thường, lắc lư mấy cái cũng không hề vỡ nát.

Trần Mộc cũng không cam chịu thua kém, hai chân buông lỏng dây xích, trượt xuống khối thi kiển hổ phách, đồng thời cầm lấy dao săn cán ngắn, định cắm lại vào hông, để tránh việc một tay cầm đèn pin, một tay cầm dao, đi lại bất tiện trên khối thi kiển hổ phách trơn nhẵn này.

Tuy nhiên, Vương lão bản hiểu lầm ý đồ của Trần Mộc, thấy Trần Mộc xuống, hắn cảnh giác cúi người, đặt thắt lưng ngang trước ngực, dáng vẻ chuẩn bị ra tay.

Biến cố này khiến Trần Mộc không kịp phòng bị, con dao săn cán ngắn vốn định cắm vào hông cũng lập tức bị Trần Mộc giơ lên.

Trong khoảnh khắc, không khí căng thẳng đến cực độ, nhưng cả hai bên đều không hành động khinh suất.

Bởi vì trong hoàn cảnh như vậy, bất kỳ một sơ suất nào, đều có thể phải trả giá bằng sinh mệnh.

Phía dưới chính là vực sâu vạn trượng, dù có sức lực lớn đến mấy, dù có tính khí hung hãn đến mấy, ở đây cũng không thể chống lại kết cục chết chóc sau khi rơi xuống.

Chỉ cần một hai giây, tất cả sẽ hóa thành hư vô.

Vương lão bản rốt cuộc là lão làng từng trải giang hồ, thấu hiểu đạo lý tiến thoái.

Sau khoảnh khắc đối đầu căng thẳng, hắn là người đầu tiên phá vỡ cục diện giằng co, phất phất tay, với một giọng điệu trầm buồn nhưng không mất đi uy nghiêm nói với Trần Mộc: "Thanh niên, sự việc đến nước này, chi bằng chúng ta mỗi bên lùi một bước, không cần liều chết sống với nhau, cùng quy về cát bụi.

Dù là ai bỏ mạng, đối với cả hai đều không có bất kỳ lợi ích nào.

Nơi này không phải một người có thể dễ dàng leo lên được." Trần Mộc thấy hắn ta tỏ ý hòa hảo trước, tự nhiên là cầu còn không được, lời hắn nói quả thực có vài phần đạo lý, ở nơi hiểm ác này, muốn leo lên, ít nhất cần sự hợp tác của hai người.

Chỉ cần còn ở phía dưới, hắn ta hắn không dám hành động khinh suất ra tay với Trần Mộc, nếu không hắn có thể gặp phải vận mệnh bi thảm hơn cả Trần Mộc.

Tuy nhiên, người này cực kỳ xảo quyệt đa nghi, không thể quá tin tưởng.

Trần Mộc cẩn thận đặt lưỡi dao sắc bén trong tay xuống, làm một động tác hòa giải, sau đó đơn giản giải thích với hắn về sự việc nhiễu sóng vô tuyến vừa rồi, như vậy, cả hai bên đều có một cái cớ để xuống thang, dù sao vừa rồi Trần Mộc cũng từng động sát tâm với hắn, hắn không thể dễ dàng buông bỏ cảnh giác như vậy.

Vương lão bản bán tín bán nghi lấy bộ đàm của mình ra bật lên, bên trong lập tức nổ ra một chuỗi tiếng ồn tĩnh điện cường độ cao cực kỳ chói tai, âm thanh đó như thể một người bị xé rách cổ họng, phát ra tiếng thét chói tai thê lương cực độ.

Vương lão bản nghe đến kinh hãi trong lòng, vội vàng tắt bộ đàm, chửi rủa: "Mẹ kiếp, dọa lão tử một phen hết hồn!" Trần Mộc cũng bị dọa không nhẹ, ý thức được, nơi đây đã rất gần nguồn nhiễu sóng, mới dẫn đến âm thanh méo mó đến mức khủng khiếp như vậy.

Thật không ngờ trên thế giới lại còn có âm thanh đáng sợ đến mức này, nghe thêm vài giây nữa, e rằng Trần Mộc sẽ vì sợ hãi mà thất thần rơi xuống.

Vương lão bản đeo lại thắt lưng ở hông, hơi có vẻ lúng túng nói: "Lần này xem như lão tử sơ suất rồi.

Ngươi cũng biết, bọn ta lăn lộn giang hồ, làm sao mà không đa nghi?

Ngươi nhìn xem," hắn chỉ vào khuôn mặt bị Trần Mộc đánh sưng, "Tiểu tử, ngươi ra tay cũng khá mạnh đấy, lần này bọn ta coi như hòa rồi, ân oán riêng ra ngoài rồi tính, thế nào?" Trần Mộc trong lòng thầm cười lạnh, bản tính hắn ta vừa rồi lộ rõ không sót chút nào, Trần Mộc đã đoán chắc sau khi ra ngoài hắn ta nhất định sẽ có ý định bịt miệng chúng ta, cái gọi là hòa giải hiện tại chẳng qua là kế sách quyền biến để tạm thời ổn định cục diện.

Nhưng tình huống hiện tại quả thực cần lợi dụng lẫn nhau, thế là Trần Mộc gật đầu đồng ý, và ném đèn pin cho hắn, để tỏ ra đối xử công bằng.

Mặc dù bề ngoài tạm thời đạt thành hòa giải, nhưng Trần Mộc vẫn không dám đến quá gần hắn ta, đề phòng hắn ta đột nhiên gây khó mà đẩy Trần Mộc xuống vực sâu.

Và hắn ta cũng rõ ràng có cùng lo lắng, hai người cứ thế ngầm hiểu không nói, vừa cảnh giác đối phương, vừa cẩn thận cúi người xuống, tỉ mỉ kiểm tra thi kiển dưới chân.

Trần Mộc nhân cơ hội hỏi hắn, thi kiển này rốt cuộc là thứ gì?

Chương 961

Vương lão bản trầm ngâm nói, loại thi kiển này, ở Tứ Xuyên Nam Bộ, Nội Mông Cổ và các nơi khác mấy năm trước cũng từng được khai quật, nhưng thể tích đều chỉ bằng cái chậu rửa mặt, có cái giống ngọc, có cái tựa hổ phách, bên trong bao bọc thi thể động vật nhỏ hoặc hài nhi đã khô héo, thi kiển người trưởng thành thì khá hiếm thấy.

Những thứ này đa số được khai quật dưới dạng vật tùy táng, nhưng không ai biết phương pháp chế tác của chúng.

Cổ tịch ghi chép, thi kiển này có thể là dược dẫn được các phương sĩ thời Tiên Tần dùng để luyện đan, là việc ngâm phụ nữ mang thai chưa đủ tháng vào dược dịch đặc chế đến chết, sau đó cho vào chum, chôn cất hai mươi bảy năm sau đào lên, thai nhi sẽ hóa thành thi kiển, lớp vật chất bên ngoài này là sản vật sau khi nhau thai của người mẹ hóa đá, màu hổ phách mà chúng ta nhìn thấy, là do nước ối bên trong ngưng kết mà thành.

Cũng có người cho rằng đây là một loại kỹ thuật bảo quản thi thể đặc biệt, dùng nhựa cây trộn với thuốc bắc để bao bọc thi thể, giúp nó giữ được độ ẩm không bị mất đi.

Thuở nhỏ, ông cố của hắn khi làm chủ tiệm cầm đồ ở Hồng Kông, từng gặp một số phú thương di dân vì chiến loạn mang loại bảo vật này ra cầm cố, trong đó giá trị của thi kiển phụ thuộc vào vật thể được bọc bên trong, thi kiển trẻ con là quý trọng nhất, thứ đến là động vật.

Ông cố của hắn từng tận mắt thấy một khối thi kiển bọc một cô bé mặc váy áo cầu vồng đỏ, nhìn qua chỉ mười sáu mười bảy tuổi,

nhắm mắt như chỉ đang ngủ vậy, tươi rói như sống.

Vừa nhìn hắn liền không kìm được rơi lệ, cảm thấy đây là cảnh tượng oan nghiệt biết bao, quá thê thảm.

Lúc đó đúng vào thời binh đao loạn lạc, hắn liền nhân lúc ông chủ không chú ý, thiêu hủy khối thi kiển này.

Kết quả tối hôm đó, hắn liền mơ thấy cô bé mặc váy áo cầu vồng đỏ kia đến khấu đầu tạ ơn hắn, vì vậy mới nói thi kiển này thực nãi yêu vật.

Những người có tiền kia không rõ chân tướng, nghe mấy thầy phong thủy nói bừa, liền lầm tưởng loại thứ này là bảo vật phong thủy tụ tài khí, mang nó bày trong nhà, cho đến cuối cùng lâm vào cảnh chạy nạn.

Nghe hắn nói vậy, Trần Mộc trong lòng dâng lên một trận kinh ngạc, cái gọi là "lợi ích cực lớn" trong miệng lão Dương, lẽ nào chính là bảo bối giá trị liên thành trước mắt này?

Tuy nhiên, bí mật này bị bọn họ tốn công tốn sức che giấu như vậy, hiển nhiên trong đó còn có ẩn tình mà Trần Mộc không biết.

Trần Mộc không kìm được nhíu mày, cố gắng tìm thêm manh mối từ khối thi kiển hổ phách đó.

Bóng ảnh trong hổ phách, hắn là thi thể được bọc bên trong, Trần Mộc tỉ mỉ xem xét, nhưng lại phát hiện càng nhìn càng thấy không đúng.

Trước tiên, hình dạng của thi thể này quá kỳ dị, dù nhìn thế nào, cũng không giống dáng vẻ con người; thứ hai, chiều cao của nó cũng quá kinh người, chiều cao trung bình của người cổ đại khoảng một mét rưỡi đến sáu mét, còn chiều dài tuyệt đối của bóng ảnh trong khối thi kiển hổ phách này đã vượt quá hai mét, hơn nữa nó còn đang cuộn

tròn, nếu duỗi thẳng ra, ước chừng có thể đạt tới độ cao ba mét.

Trần Mộc nhìn chằm chằm nửa ngày, nhưng vẫn trăm mối không có lời giải, cuối cùng không kìm được suy đoán: "Lẽ nào là một con khỉ?

Có thể là một loài vượn cổ thời Tây Chu, nghe nói kích thước rất lớn." Vùng Tần Xuyên tám trăm dặm thời đó, rừng rậm thâm thúy, rộng lớn hơn nhiều so với ngày nay, dân gian thường có lời đồn rằng trong rừng có một loại khỉ lớn cao hơn bốn mét, được gọi là Hùng Sơn Quỷ, lấy người làm thức ăn, sau đó bị người đuổi cùng giết tận, ngay cả đến thời Minh, cũng từng có một số ít xuất hiện, đều bị nhầm là quỷ mị mà bị sát hại.

Trần Mộc trong lòng thầm nghĩ, liệu thứ trong hổ phách này có phải là loại quái vật trong truyền thuyết đó không?

Vương lão bản lại lắc đầu, trong ánh mắt hắn ta toát ra sự kiên định và tự tin, "Loại cây đồng này, vào thời đó được gọi là Thông Thiên Thụ, mang ý nghĩa biểu tượng tôn giáo cực kỳ mạnh mẽ, đại diện cho một thế giới phi vật chất ngoài nhân gian.

Ngươi có biết không, vào thời đó, lượng đồng lớn như vậy, đủ để mua cả Tây Chu rồi.

Nếu trên đó chỉ đặt một con khỉ, vậy thì ý nghĩa nằm ở đâu?

Thật sự khiến người ta khó mà lý giải." Thấy hắn nói chắc như đinh đóng cột, hiển nhiên là trong lòng đã có tính toán, Trần Mộc liền hỏi hắn liệu có phải trước đó đã có được tư liệu hoặc manh mối liên quan nào không.

Hắn hít sâu một hơi, tiết lộ với Trần Mộc rằng: "Thật đúng là như vậy, kỳ thực giữa chúng tôi và Lý Tỳ Bà có một số lần giao tiếp.

Trước khi chúng tôi xuất phát, Lý Tỳ Bà từng riêng tư nói với tôi,

hắn nói tổ tiên hắn năm xưa sau khi trèo lên cây Thanh Đồng Thụ này đã nhìn thấy thi thể của Ba Na Cát Ngạch Mỗ." Nghe đến đây, Trần Mộc không khỏi ngây người.

Ba Na Cát Ngạch Mỗ, trong thần thoại truyền thuyết của tộc Mãn, là một vị nữ thần có thân hình khổng lồ, cai quản đại địa.

Tổ tiên hắn nói như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Vương lão bản tiếp tục giải thích: "Khi đó chúng tôi cũng không hiểu ý nghĩa câu nói này, nhưng khi chúng tôi phát hiện ra quách thất khổng lồ trên đỉnh Thanh Đồng Thụ lại trống rỗng, chúng tôi đột nhiên bừng tỉnh.

Nhìn thấy thi thể của Ba Na Cát Ngạch Mỗ, rốt cuộc có ý nghĩa gì?" Hắn dừng lại một chút, dường như đang chờ đợi phản ứng của Trần Mộc, sau đó tiếp tục nói: "Điều này có nghĩa là, chúng tôi có thể đã tìm thấy một sự tồn tại siêu việt mọi tưởng tượng, một phù hiệu thần bí kết nối hiện thực và thế giới thần thoại." Trần Mộc ngây người tại chỗ, nhất thời không thể lý giải hàm ý sâu xa trong lời nói của hắn.

Hắn nhìn thấy vẻ mặt bối rối của Trần Mộc, dường như đã nhìn thấu tâm tư của Trần Mộc, kiên nhẫn giải thích: "Sức sống mãnh liệt của hệ thống rễ cây dung thụ vốn đã nổi tiếng, đặc biệt là ở một số khu phố cổ của Quảng Châu, chúng thậm chí có thể chui vào đường ống điều hòa trung tâm để sinh trưởng.

Nhưng trong quan quách này, cỗ sinh mệnh lực vượng thịnh này lại chỉ vô lực vươn dài bám vào vách quách, ngươi chẳng lẽ còn không hiểu điều này có ý nghĩa gì sao?" Nghe hắn nói vậy, Trần Mộc lập tức như thể hồ quán đỉnh, trợn mắt há mồm nhìn hắn, kinh ngạc hỏi lại: "Ý của ngươi là, trong quách thất phía trên này, từng đặt một cỗ thi thể?

Cho nên những rễ cây dung thụ mọc vào trong quan quách mới không thể tùy ý lan tràn?" Vương lão bản khẽ gật đầu, còn Trần Mộc không khỏi khịt mũi, khó tin mà phản bác: "Vớ vẩn!

Cỗ thi thể kia phải lớn đến mức nào chứ, đừng có ở đây cố làm ra vẻ huyền bí." Vương lão bản lại không cho là đúng, ánh mắt lóe lên sự kiên định và trí tuệ: "Người trẻ tuổi, ngươi đừng không tin.

Ngươi nghĩ xem, chỉ riêng cái cột đá này, người bình thường như chúng tôi làm sao có thể xây dựng được?" Mặc dù vậy, Trần Mộc vẫn khó chấp nhận sự thật này.

Vương lão bản dường như nhìn thấu sự giằng xé trong lòng Trần Mộc, lại một lần nữa giải thích cho Trần Mộc: "Chờ lát nữa chúng tôi lên trên, ngươi tự mình xem phù điêu trang trí bên trong vách quách, so sánh tỷ lệ giữa người được miêu tả trên đó với Thanh Đồng Thụ, ngươi sẽ không thể không tin.

Ngôi cổ mộ mà chúng tôi phải đối mặt này, không phải là di tích cùng loại, mà là thuộc về một chủng tộc khác —— một chủng tộc người khổng lồ từng cùng tổ tiên của chúng ta sống trên hành tinh này, cuối cùng không biết vì sao lại diệt vong." Tỷ lệ phù điêu mà hắn nhắc đến khiến Trần Mộc chìm vào suy tư, chỉ nghe lọt nửa đầu câu chuyện, nửa sau hoàn toàn không lọt tai.

Lúc này, trong đầu Trần Mộc chợt lóe lên linh quang, hồi tưởng lại cảnh tượng khi nãy quan sát phù điêu, quả nhiên phát hiện những hình tượng nhân vật xây dựng Thanh Đồng Thụ so với Thanh Đồng Thụ thực tế không hề nhỏ bé, cây Thanh Đồng được đúc bên cạnh họ, chiều cao không quá ba lần, khi đó Trần Mộc còn tưởng là thủ pháp khoa trương nghệ thuật, bây giờ nghĩ lại, phong cách điêu khắc này cực kỳ tả thực, đến một bàn tay cũng được khắc họa sinh động như thật, vậy thì tỷ lệ trên phù điêu, chẳng lẽ chính là tỷ lệ chân thực của

cảnh kiến trúc khi đó?

Nếu thật sự là như vậy, những người này phải cao đến mức nào chứ!

Trần Mộc nhẩm tính một chút, trời ạ, ít nhất phải ba bốn mét!

Vậy thì thi thể trong hổ phách kia, chẳng phải là …… Vương lão bản thấy sắc mặt Trần Mộc âm tình bất định, vỗ vỗ vai Trần Mộc an ủi: "Làm nghề của chúng ta, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải chuyện thế này.

Tôi nói cho ngươi biết, nhà tôi còn cất mấy cuốn thẻ tre không rõ niên đại, ngươi có biết trên đó ghi chép cái gì không?

Khoảng thời gian lịch sử từ Hạ triều đến Thương triều chúng ta đều rõ, tại sao lại phân chia dài như vậy?

Bởi vì đoạn thời kỳ đó hầu như không có sử liệu ghi chép!

Mấy phần thẻ tre trong tay tôi, là do một cổ học gia ở Tây Kinh biên soạn, ông ta nói kỳ thực giữa Hạ và Thương rất có thể còn tồn tại một triều đại, chỉ là không biết vì sao, không có bất kỳ ghi chép nào còn lưu lại.

Ngươi xem, ngay cả chuyện quan trọng như vậy còn có thể hoàn toàn biến mất trong lịch sử, một dân tộc đặc biệt biến mất thì có gì lạ đâu?" Nói xong, hắn vỗ vỗ Trần Mộc, ý bảo Trần Mộc đừng suy nghĩ nhiều nữa, tiếp tục chú ý đến bí mật ẩn giấu trong thi kiển hổ phách trước mắt.

Trong khi Trần Mộc vẫn còn chìm đắm trong kinh ngạc và nghi hoặc, hắn đã ngồi xổm xuống, cẩn thận tiếp cận bề mặt hổ phách, cố gắng nhìn rõ dung mạo thi thể bên trong.

Chỗ này được cố định bởi những sợi xích đồng chắc chắn, Trần Mộc và hắn không thể đứng cùng một bên, tránh bị mất thăng bằng, vì

vậy Trần Mộc giữ nguyên vị trí ổn định bám vào xích đồng, mong đợi hắn có thể phát hiện ra điều gì đó.

Chỉ thấy Vương lão bản trước tiên cúi gần nhìn một cái, dường như nhìn không được rõ lắm, liền đổi góc độ.

Đột nhiên, hắn như bị thứ gì đó làm cho kinh hãi, bật mạnh dậy, liên tiếp lùi lại mấy bước, thất thanh kêu lớn: "Có lầm không vậy!" Trong khoảnh khắc đó, Trần Mộc cảm giác toàn bộ thi kiển đột nhiên chấn động kịch liệt, như có thứ gì đó muốn thoát ra từ bên trong, biến cố đột ngột này khiến tim Trần Mộc đập nhanh tức thì, theo bản năng vồ lấy vai Vương lão bản, ngăn hắn vì kinh hãi mà lùi về phía sau, đụng vào Trần Mộc.

Trần Mộc cấp thiết truy vấn: "Ngươi rốt cuộc đã nhìn thấy gì?" Vương lão bản bị Trần Mộc túm như vậy, trước tiên là ngây người một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, trên mặt đầy vẻ bối rối và hoang mang, dường như muốn miêu tả những gì đã thấy, nhưng lại không tìm được từ ngữ thích hợp để diễn tả cái cảnh tượng khó tin đó.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Tôi không biết phải nói thế nào, ngươi tự mình đi xem đi." Trần Mộc nhanh chóng dùng đèn pin rọi về phía hắn vừa chú mục, nhưng vì khoảng cách và ánh sáng, chỉ nhìn thấy một hình ảnh mờ ảo không rõ ràng.

Để nhìn cho rõ, Trần Mộc bảo Vương lão bản đứng yên không động, còn mình thì cẩn thận bước qua, ngồi xổm xuống, cố gắng theo góc độ của hắn vừa rồi, chậm rãi mà tỉ mỉ quan sát.

Hổ phách như một viên nang thời gian tự nhiên, độ trong suốt cực cao.

Khi Trần Mộc xuyên qua hổ phách nhìn vào bên trong, chợt kinh hãi phát hiện bên trong lại đông cứng một khuôn mặt to bằng chậu rửa

mặt.

Chỉ vừa nhìn một cái, Trần Mộc đã đứng sững ở đó như bị sét đánh, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân như dòng điện xộc thẳng lên não, theo bản năng, Trần Mộc nhảy dựng lên, liên tiếp lùi lại, suýt chút nữa thì ngã vào vực sâu bên cạnh.

Lúc này, sắc mặt Vương lão bản trắng bệch như tờ giấy, căng thẳng nhìn chằm chằm Trần Mộc, chờ đợi câu trả lời của Trần Mộc.

Chương 962

Trần Mộc bị cảnh tượng khủng khiếp đó làm cho mất hồn, hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của hắn, đành phải nhắm mắt hít sâu một hơi, cố gắng tự trấn tĩnh lại, sắp xếp lại suy nghĩ.

Khi Trần Mộc lần thứ hai đáp lời Vương lão bản, giọng nói đã có chút run rẩy: "Ta cũng không thể xác định mình đã thấy gì, nhưng điều này quá khó tin." Khuôn mặt bị nhốt trong thi kiển thiên niên kia, mặc dù do cách ly với không khí bên ngoài, độ ẩm dần dần mất đi khiến khuôn mặt hơi co rút bám chặt vào xương sọ, trông có chút dữ tợn đáng sợ, nhưng nhìn chung, khuôn mặt này được bảo quản tương đối tốt.

Cũng chính vì sự nguyên vẹn này, Trần Mộc lập tức nhận ra một sự thật khiến người ta rợn tóc gáy —— khuôn mặt này lại cực kỳ giống với khuôn mặt của Lão Dương!

Đôi mắt đó, cái mũi đó, không có chỗ nào không khiến người ta cảm thấy kinh ngạc về sự tương đồng, càng quỷ dị hơn là, thậm chí cả nốt ruồi trên mặt hắn và vết sẹo do đánh nhau hồi nhỏ cũng rõ ràng có thể nhìn thấy.

Cỗ thi thể trước mắt này, dường như chính là Lão Dương được phóng đại gấp mấy lần rồi co quắp lại trong cái thi kiển giống như khối hổ phách này, cảm giác đó khiến người ta tê dại da đầu, mồ hôi lạnh toát ra, nhưng lại không thể nói chính xác mình đang sợ cái gì.

Trần Mộc dụi dụi mắt, cố gắng xua tan ảo giác trước mắt, lại dùng sức vỗ vào má mình, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại.

Sau đó, Trần Mộc lại cứng đầu cúi gần nhìn một cái, kết quả vẫn là lập tức nhắm mắt lùi về, nghiến răng rủa thầm một câu.

Đúng vậy, không sai, đó chính là khuôn mặt của Lão Dương, tuyệt đối không thể nhìn nhầm.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy, khiến sự nghi hoặc và sợ hãi trong lòng Trần Mộc càng thêm mãnh liệt.

Trần Mộc thầm than, nơi này quỷ dị đến cực điểm, tình tiết ly kỳ như vậy, e rằng chỉ có kịch bản dở tệ dưới ngòi bút của thần linh mới xuất hiện, đặt vào thế giới hiện thực, dù có vắt óc giải thích thế nào, cũng khó mà khiến người ta tin phục.

Vương lão bản thấy sắc mặt Trần Mộc trắng bệch như tờ giấy, liền đưa một điếu thuốc qua, cố gắng xoa dịu không khí, hắn trầm ngâm một lát rồi mở lời: "Chuyện này …… quả thực giống như gặp phải quỷ đả tường, bạn bè của ngươi, có phải là hậu duệ của loại người khổng lồ này không?

Có lẽ số lượng chủng tộc của họ rất ít, nên về ngoại hình có sự tương đồng." Trần Mộc nhận lấy điếu thuốc, nhưng không châm lửa, chỉ lắc đầu phủ nhận: "Không thể nào, vấn đề mấu chốt không nằm ở đây.

Ta và hắn cùng nhau lớn lên, lại đều là người lăn lộn trong giới đồ cổ, đối với chi tiết cực kỳ mẫn cảm, cỗ thi thể kia quá giống hắn, vị trí, hình dạng vết sẹo, những đặc trưng này không thể do di truyền quyết định, cỗ thi thể kia đơn giản chính là phiên bản của hắn, trong đó khẳng định ẩn giấu điều gì đó khuất tất, hơn nữa rõ ràng có dấu vết bị thao túng bởi con người.

Vương lão bản, ta cảm giác chúng ta đang bị gài bẫy, cái gọi là thi kiển này tuyệt đối là giả tạo, ta muốn đập nó ra xem!" Vương lão bản vừa nghe, vội vàng ngăn chặn hành vi bốc đồng của Trần Mộc, bàn tay rộng lớn xua xua trước mặt Trần Mộc, vẻ mặt nghiêm túc khuyên nhủ: "Người trẻ tuổi, ngươi phải bình tĩnh một chút, vừa rồi tôi cũng

thoáng qua ý niệm này, nhưng ngươi xem mọi thứ xung quanh đây, nếu thật sự là gài bẫy chúng ta, thì cái cảnh tượng này cũng quá lớn rồi.

Tôi Phì Lão tuy rằng có chút gia sản, nhưng tự thấy chưa đến mức có thể khiến người ta hao tốn công sức lớn đến vậy để trêu đùa, chuyện này e rằng không đơn giản." Trần Mộc nhìn quanh bốn phía, nhờ hắn nhắc nhở mới ý thức được mình vừa rồi quá vội vàng, bỏ qua điểm này.

Thế là khẽ gật đầu, suy nghĩ bay về cảnh tượng gặp phải ảo ảnh hồ thi mắt xanh ở Lỗ Vương Cung, loại ảo giác gần như khó phân biệt thật giả đó khiến Trần Mộc lòng còn e sợ.

Trần Mộc không kìm được hỏi hắn: "Vương lão bản, ngài cũng là cao thủ trong nghề này, trước đây có từng gặp chuyện tương tự không, hoặc là, liệu có loại thi kiển đặc biệt nào đó, bản thân nó đã mang một tính chất tà dị nào đó, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác cực kỳ chân thực không?" Vương lão bản nghe xong lắc đầu, dụi tắt đầu thuốc trong tay, trầm tư một lát rồi đáp: "Thi kiển tuy là vật âm tà, nhưng rốt cuộc nó cũng là vật chết, chứ không phải vật hiếm có trên đời.

Tôi làm nghề này nhiều năm, cũng đã mua bán không ít thi kiển, nhưng chưa từng gặp tình huống khó tin đến vậy.

Còn như ngươi nói ảo giác, những đặc điểm trên khuôn mặt của người bạn đó của ngươi, tôi tuy chỉ gặp vài lần, nhưng nếu nói tôi có thể nhìn ra được lại tinh tế đến vậy, thì quá gượng ép rồi." Lời hắn nói không phải không có lý, những dấu vết đặc biệt trên mặt Lão Dương, chỉ có Trần Mộc là quen thuộc nhất.

Ảo giác sở dĩ có thể mê hoặc lòng người, chính là vì lợi dụng những mảnh ký ức trong não bộ, mà ký ức của Vương lão bản về Lão

Dương so với Trần Mộc tự nhiên cách xa vạn dặm, vì vậy theo lẽ thường suy đoán, cho dù chúng tôi thật sự đồng thời rơi vào một loại ảo giác nào đó, cảnh tượng nhìn thấy cũng phải hoàn toàn khác biệt.

Không đúng, điều này không thể nào, ngay cả Vương lão bản, một người sống sờ sờ như vậy, chẳng lẽ cũng là hình ảnh hư ảo do ảo giác tạo thành sao?

Trong lòng Trần Mộc một trận hoảng loạn, không khỏi thầm lẩm bẩm.

Hồi tưởng lại tình hình khi mới gặp Vương lão bản, vẻ trầm ổn mà hơi xảo quyệt của hắn, cùng với thân hình và giọng điệu có chút tương tự với Bàn Tử, Trần Mộc không khỏi nghi ngờ, có phải não bộ của mình dưới áp lực cực độ, đã ghép nối hình ảnh của Trương Ngốc Tử và Bàn Tử trong ký ức lại với nhau, ức tạo ra nhân vật Vương lão bản này không?

Tuy nhiên, khi Trần Mộc tỉ mỉ xem xét động tác hắn đưa thuốc lá, cũng như chính điếu thuốc lá đó —— một nhãn hiệu và kiểu dáng mà Trần Mộc chưa từng thấy, điều này khiến Trần Mộc nhận ra, ảo giác không thể từ hư không tạo ra những sự vật chưa từng có trong não bộ.

Nói như vậy, Vương lão bản không phải ảo ảnh, mà là nhân vật có thật, nghĩ đến đây, Trần Mộc không khỏi thở phào một hơi.

Vương lão bản không hề nhận ra quá trình Trần Mộc vừa nghi ngờ thân phận của hắn và tự mình đính chính, lúc này đang chuyên tâm dùng thước dây đo kích thước hổ phách, và nói với Trần Mộc: "Tiểu hỏa tử, đã là chuyện đã xảy ra, tất nhiên sẽ có một lời giải thích hợp lý, chúng ta không bằng từ đầu sắp xếp lại những thông tin mỗi người biết, xem có tin tức nào mà đôi bên chưa biết không." Vương lão bản với tư cách là một lão thủ giang hồ, hành sự quả quyết mà

thực tế, đối mặt với cảnh khó khăn trước mắt vẫn giữ thái độ trấn định tự nhiên, làm theo bước đi của mình để tìm kiếm đáp án.

Nghe lời đề nghị của hắn, Trần Mộc cảm thấy khá hợp lý, liền gật đầu đồng ý, kể lại tường tận toàn bộ quá trình mình gặp Lão Dương, và làm thế nào mà đến được nơi này.

Vương lão bản nghe xong, khẽ gật đầu, suy nghĩ kỹ lưỡng rồi nói: "Nghe ngươi nói như vậy, bạn bè của ngươi cũng không phải là nhân vật đơn giản." Trần Mộc cười khổ đáp lại, lòng người khó dò, ta cũng không thể đoán được ý đồ thật sự của Lão Dương.

Tiếp đó truy vấn Vương lão bản rằng bọn họ khi đó vì sao lại đến nơi này.

Chỉ thấy hắn ngồi xuống, châm điếu thuốc Trần Mộc đưa cho hắn, cũng tự châm cho mình một điếu, chậm rãi kể: "Mục đích chúng tôi đến đây cũng tương tự như các ngươi, đều là nhận lời ủy thác của người khác.

Nhưng chúng tôi trên đường không gặp quá nhiều trắc trở, cho đến khi gặp các ngươi mới bắt đầu xuất hiện đủ mọi tình huống.

Tôi cảm thấy, trên người bạn của ngươi khẳng định ẩn giấu một số bí mật." Thấy Vương lão bản khéo léo moi được lời Trần Mộc, nhưng lại tránh né không nói về kinh nghiệm của mình, trong lòng Trần Mộc có chút bất mãn, nhưng lúc này cũng chỉ có thể thuận theo tư duy của hắn mà tiếp tục thảo luận.

"Ngươi cụ thể muốn nói gì?" Hắn trầm ngâm một lát, sau đó lần lượt liệt kê một loạt các hiện tượng khó hiểu: "Thứ nhất, trong hầm mỏ sao lại xuất hiện cá lớn đến vậy?

Môi trường sinh thái, nhiệt độ nước và chuỗi thức ăn ở đây hoàn toàn không thích hợp cho loại cá này sinh tồn, chúng làm sao lớn được

đến mức đó?

Thứ hai, những suối phun gián đoạn dưới sông ngầm là sao?

Chúng ta hiện đang ở bên trong ngọn núi, dù có suối nước nóng thì nhiệt độ cũng không nên cao đến vậy, huống hồ đây không phải khu vực núi lửa hoạt động.

Thứ ba, bạn bè của các ngươi năm đó làm sao có thể một mình thoát khỏi môi trường hiểm ác này?

Phải biết rằng, cái cây khổng lồ cao chót vót, chỉ bằng sức một người mà trèo lên được thì cực kỳ khó khăn, hơn nữa lần đầu tiên hắn lên sao lại không gặp những con trùng chuông kia, mà các ngươi lại gặp phải?

Cuối cùng, cũng là điểm khó tin nhất, thi kiển được bọc trong hổ phách mà tộc người thiểu số thiên niên trước dùng để luyện đan, lại có khuôn mặt y hệt một kẻ trộm mộ của ngàn năm sau, điều này quả thật quá kỳ lạ!

Ngoài ra, còn có một vấn đề tương tự khiến người ta hoang mang." Vương lão bản ngẩng đầu nhìn về phía bóng tối sâu thẳm trên đỉnh đầu, "Căn cứ miêu tả của ngươi, các ngươi hình như là vì tài bảo mà đến, nhưng vì bạn của ngươi đã từng thoát ra được an toàn, lẽ ra hắn phải biết nơi đây không có tài sản thực chất.

Cái thi kiển hổ phách khổng lồ kia, dù hai người hợp sức cũng không thể mang đi, vậy hắn dụng tâm cơ dẫn ngươi đến đây, rốt cuộc có ý đồ gì?" Trần Mộc trong lòng đã không ngừng suy tính và nghi ngờ, nghe Vương lão bản nói như vậy, tựa như kích hoạt một loại cơ quan nào đó, một đoạn đối thoại sâu trong ký ức tức thì hiện lên trong đầu.

Trần Mộc quay sang Vương lão bản, nhìn chằm chằm vào đôi mắt

sâu hoắm trong hốc mắt của hắn, hỏi: "Khoan bàn cái này, các ngươi một nhóm người đường xa vạn dặm đến đây, rốt cuộc vì mục đích gì?

Xem ra, Lý Tỳ Bà hình như không nói cho các ngươi biết trên cây Thanh Đồng Thụ này ẩn giấu cái gì đúng không?" Sắc mặt Vương lão bản hơi biến đổi, do dự một lát rồi đáp: "Đúng vậy, Lý tiên sinh quả thực không nói rõ với chúng tôi.

Ông ta là người lúc nào cũng thích làm ra vẻ thần bí, chỉ nói với chúng tôi rằng, chỉ cần đến được nơi này, mọi thứ chúng tôi muốn đều có thể sở hữu.

Ông ta thích dùng cách nói mơ hồ như vậy để khơi gợi sự tò mò của chúng tôi." Trần Mộc vừa nghe lời này, trong lòng đột nhiên một trận chấn động, dường như một tia sét xé toạc bóng tối, chiếu sáng một góc nào đó trong lòng Trần Mộc.

"Đợi một chút, ngươi vừa rồi nhắc đến Lý Tỳ Bà nói gì?" Trần Mộc cấp thiết truy vấn.

Vương lão bản hiển nhiên bị phản ứng của Trần Mộc làm cho giật mình, có chút không hiểu vì sao mà nhìn Trần Mộc, nhưng vẫn thành thật thuật lại một lần: "Hắn nói, chỉ cần đến được đây, muốn gì thì được nấy." Như thể được khai sáng, Trần Mộc hoát nhiên khai lãng, phấn khích đến mức gần như muốn nhảy dựng lên, dùng sức vỗ một cái vào đùi, hô lớn: "Ta biết rồi!" Vương lão bản hiển nhiên bị tiếng hô của Trần Mộc làm cho giật mình không ít, nghi hoặc lại cảnh giác nhìn Trần Mộc.

Trần Mộc cố nén sự kích động trong lòng, để tư duy nhanh chóng vận chuyển, sắp xếp từng điểm mấu chốt của sự việc: Lý Tỳ Bà nói "đến đây", trọng điểm nằm ở chữ "đến", bọn họ tất cả đều đã hiểu sai ý của hắn.

Ý nghĩa chân chính không phải là chỉ có thể thu được gì từ nơi

này, mà là trước tiên phải đạt đến một địa điểm cụ thể, một khi đã đến đó, sẽ có một loại sức mạnh thần kỳ ban cho các ngươi khả năng tâm tưởng sự thành!

Nghĩ đến đây, ta không kìm được hít sâu một hơi, để bản thân bình tĩnh lại, rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ má, tiếp tục suy luận.

Lý Tỳ Bà nói đến nơi đó, chỉ có cái cổ thụ Thanh Đồng khổng lồ này, vậy thì, cũng có nghĩa là, trên cái cổ thụ Thanh Đồng này ẩn chứa một loại sức mạnh, có thể biến ước vọng của con người thành hiện thực?

Ta hồi tưởng lại Lão Dương kiên quyết ngăn cản ta chạm vào thanh đồng côn trên Thanh Đồng Thụ, nhớ lại hắn đã đưa cho ta đôi găng tay cao su trước khi leo, và cả lời cảnh báo của hắn về việc hễ chạm vào Thanh Đồng Thụ là sẽ biến thành âm nhân.

Giờ khắc này, những mảnh ghép đó trong đầu ta như một bộ ghép hình dần dần hoàn chỉnh, một bức tranh kỳ dị từ từ mở ra trước mắt ta.

Hóa ra mọi chuyện lại đơn giản đến vậy, một câu nói của Lý Tỳ Bà đã bao hàm bí ẩn bên trong.

Nếu diễn giải từ góc độ tâm lý học, câu nói đó thực chất có nghĩa là —— chỉ cần ngươi đạt đến nơi này, tiềm thức của ngươi có thể ảnh hưởng đến môi trường xung quanh, biến những tưởng tượng sâu trong nội tâm thành vật chất.

Chương 963

Nói cách khác, tất cả những cảnh tượng hai người hiện đang thấy, đều là do chính hai người tự tạo ra, cây Thanh Đồng ban đầu không phải như vậy, hang núi cũng không phải như vậy, thậm chí các vật thể ở đây cũng không phải hình dạng ban đầu của chúng.

Đây là lời giải thích hợp lý duy nhất mà ta có thể nghĩ ra hiện tại, một khi chấp nhận điều này, tất cả mọi chuyện liền có sự liên kết, mọi nghi vấn đều được giải đáp.

Suốt chặng đường, ta luôn đề phòng Lão Dương, cho rằng hắn là kẻ đứng sau thao túng toàn cục, do đó, trong tiềm thức của ta, hắn tự nhiên trở thành kẻ chủ mưu của sự việc.

Bởi vậy, khi ta nhìn thấy khuôn mặt của cái xác khô trong hổ phách, vô thức đã chiếu hình ảnh của Lão Dương lên đó.

Khuôn mặt này là biểu hiện cụ thể hóa của nỗi sợ hãi trong lòng ta, ta sợ Lão Dương phản bội, nỗi sợ này thông qua tiềm thức đã chuyển hóa thành vật thể.

Hóa ra, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ ý niệm và dục vọng trong lòng người, trước cái cổ thụ Thanh Đồng thần bí này, chúng đã hóa thành những cảnh tượng có thật.

Nhưng mà, ta rốt cuộc đã chạm vào cái cổ thụ Thanh Đồng quỷ dị này từ khi nào?

Ta nhớ mình vẫn luôn đeo đôi găng tay bảo hộ đó.

Trong khoảnh khắc này, ta vô thức giơ hai tay lên, cẩn thận kiểm tra mặt trong của găng tay, không khỏi hít một hơi lạnh.

Trên găng tay rõ ràng xuất hiện một lỗ nhỏ bị cành Thanh Đồng

Thụ mài thủng, chỗ rách loang lổ đồng xanh.

Mà ta lại hoàn toàn không nhớ rõ nó bị hỏng khi nào.

Tiên tổ của Lý Tỳ Bà hiển nhiên đã phát hiện ra bí mật này, một khi tiếp xúc với Thanh Đồng Thụ, liền có thể sở hữu sức mạnh "vật chất hóa" tựa như thần tiên.

Hắn tất nhiên cũng thèm muốn sức mạnh này, mới lên kế hoạch cho hành động này, dẫn theo một đám người đến nơi thần bí này.

Lão Dương cũng từng đặt chân đến đây, hắn chắc chắn cũng biết sự tồn tại của lực lượng này.

Nhìn như vậy, hiện tại trên người hắn hẳn vẫn còn lưu lại loại năng lực đặc biệt đó.

Lần trước hắn có thể an toàn thoát hiểm, không nghi ngờ gì là nhờ vào lực lượng này.

Đồng thời, điều này cũng giải thích tại sao trong hầm mỏ lại xuất hiện loại cá ăn thịt khổng lồ kia.

Khi Lão Dương nhìn thấy có nước trong hầm mỏ, trong tiềm thức của hắn e rằng cho rằng trong nước sẽ có quái vật tấn công người, xuất phát từ sự sợ hãi, sức mạnh của hắn đã vật thể hóa nỗi sợ này, kết quả suýt nữa mất mạng dưới hàm cá.

Khi ta cố gắng quay lại theo đường cũ, lũ cá quái vật trong nước lại xuất hiện, khiến ta lập tức quay đầu, điều này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Nếu suy đoán của ta không sai, vậy thì nơi này là một thế giới nơi tiềm thức và hiện thực giao thoa, mà Thanh Đồng Thụ thật sự rốt cuộc nên có diện mạo thế nào?

Cảnh tượng ở đây lại nên ra sao?

Ta đã kể chi tiết những suy nghĩ này cho Vương lão bản, hắn nghe xong dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, trầm giọng nói: "Theo lời ngươi nói, ngay vừa rồi khi chúng ta từ trên cao rơi xuống, tôi vừa đặt chân xuống đất, sợ ngươi nhân cơ hội tấn công lén, liền trực tiếp lao vào trung tâm sương mù.

Lúc đó, tôi cũng nhìn thấy mấy sợi dây xích đồng này.

Nhưng khi tôi xuyên qua giữa các dây xích, lại không rơi xuống, bên dưới là mặt đất kiên cố.

Thế nhưng, khi tôi lần thứ hai ám toán ngươi, lại đạp hụt chân, bên dưới lại đột nhiên xuất hiện một cái lỗ, cứ như thể cái lỗ đó đột nhiên mọc ra vậy." Ta gật gật đầu, lúc đó quả thực đã nghĩ bên dưới có thể có một cái giếng quan tài, có lẽ chính vì ý niệm đó, vô hình trung đã tạo ra sự tồn tại của cái giếng quan tài đó.

Chúng ta mấy người leo lên đều đã chạm vào Thanh Đồng Thụ, nhiều sự vật tưởng chừng kỳ lạ, ví dụ như những con khỉ đeo mặt nạ ly cổ, những cái lỗ trên vách đá, rất có thể đều là sản phẩm mà chúng ta tự vật thể hóa ra thông qua tiềm thức.

Hiện tại, đã khó mà phân biệt cái nào là thật, cái nào là vật hư ảo do họ tạo ra.

Loại sức mạnh này thoạt nhìn cực kỳ hấp dẫn, nhưng nghĩ kỹ lại lại khiến người ta không rét mà run.

Tư tưởng của con người như ngựa hoang thoát cương không thể kiểm soát, nếu sở hữu loại sức mạnh này, khi ngươi xem một bộ phim kinh dị xong, có lẽ sẽ phát hiện ra cái xác trong phim kinh dị đang treo trên quạt trần phía sau ngươi chảy máu.

Khi ngươi đi qua nghĩa địa, nói không chừng …… không được, không thể tiếp tục nghĩ những điều này nữa.

Ta dùng sức véo mạnh vào tay mình, để tránh bị những tưởng tượng vô tận nuốt chửng.

Có lẽ những người đã trải qua huấn luyện tâm lý học có thể ở một mức độ nhất định kiểm soát loại sức mạnh này.

Đợi đã, không đúng …… Lão Dương học chuyên ngành gì ở đại học vậy?

Cái chuông lục giác mà hắn từng trưng bày trên bàn ăn, lẽ nào …… Ta đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, mãnh liệt quay đầu nhìn về phía Vương lão bản, ánh mắt sắc bén vô cùng.

Vừa rồi, suy nghĩ của ta như con ngựa hoang phi nước đại đột nhiên lao đến một đoạn ký ức.

Ta hồi tưởng lại buổi tối Lão Dương đến tìm ta, trong tay hắn đang đùa nghịch một chiếc chuông lục giác cổ xưa, chiếc chuông đó phát ra thứ ánh sáng u tối lạnh lẽo, tựa hồ chứa đựng vô tận bí mật.

Lão Dương từng khẳng định với ta rằng, chiếc chuông này là lấy được từ một cổ thi trong sâu thẳm ngôi mộ mà bọn họ sắp thám hiểm.

Tuy nhiên, suốt chặng đường, bọn họ không có cơ hội để kiểm chứng tính chân thực của lời nói này, nếu Lão Dương chỉ là bịa chuyện để dụ ta xuống mộ, vậy thì chiếc chuông thật sự trên tai hắn phải giải thích thế nào?

Chẳng lẽ, hắn lại có thể khống chế một loại sức mạnh thần bí nào đó, biến vật phẩm thành vật chất từ hư không sao?

Giả thuyết như vậy khiến tim ta thắt lại, nếu Lão Dương thật sự sở hữu loại năng lực siêu phàm này, vậy thì rất nhiều chuyện vốn dĩ chỉ khiến ta băn khoăn, giờ đây đều trở nên mờ mịt khó lường và đầy bất an.

Chẳng hạn, ngay từ đầu chuyến đi này, Lương sư gia từng đề

cập, Vương lão bản là một hán tử thô kệch xuất thân giang hồ, trình độ văn hóa không cao, thứ duy nhất có thể dựa vào chính là bộ "Kiếp Dư Lục" gia truyền.

Một người như vậy, trông có vẻ hoàn toàn không liên quan gì đến lý luận học thuật, nhưng khi ta thử giải thích khái niệm tiềm thức, lại thể hiện ra sức hiểu biết và sự nhạy bén kinh người, thậm chí còn có thể đưa ra những ví dụ thích đáng.

Cảnh này lúc đó tuy khiến ta hơi ngạc nhiên, nhưng ta không đào sâu, chỉ cho đó là sự trùng hợp.

Thế nhưng bây giờ hồi tưởng lại, ta không khỏi xem xét lại Vương lão bản này.

Có lẽ hắn là loại người trong những ngày tháng lăn lộn kiếm sống, nhưng không quên tự mình nâng cao bản thân, bí mật tự học tâm lý học, cố gắng trở thành một người có văn hóa.

Nhưng nhìn vẻ mặt đầy thịt, tính tình bạo liệt của hắn, khả năng này lại quá đỗi mong manh.

Những nghi vấn này như mây đen che phủ trong lòng ta, một dự cảm quỷ dị chưa từng có lặng lẽ bao trùm lấy ta.

Ánh mắt ta gắt gao khóa chặt Vương lão bản, cảm giác khác thường đang trỗi dậy trong lòng khiến ta càng thêm nghi ngờ.

Người trước mắt này, thật sự là Vương lão bản sao?

Lúc này ta toàn tâm toàn ý phân tích từng cử động của Vương lão bản, quan sát tinh tế đến từng thay đổi biểu cảm, từng chi tiết, thậm chí là đủ loại đặc điểm khó nhận ra trên người hắn.

Ta đang lặng lẽ tìm kiếm bất kỳ manh mối nào có thể tiết lộ thân phận thật của hắn, sự nghi ngờ và cảnh giác trong lòng cuồn cuộn như dòng chảy ngầm, nhưng lại bất động thanh sắc, chỉ sợ kinh động

đến sự cân bằng vi diệu này.

Từ trước đến nay, ta đối với Vương lão bản không có ấn tượng sâu sắc.

Trong số những người tập trung dưới Thanh Đồng Thụ, sự tồn tại của Vương lão bản tương đối mờ nhạt, một mặt là vì hắn ít nói, mặt khác là vì cử chỉ hành vi của hắn không gây chú ý.

Ta trước khi leo lên Thanh Đồng Thụ, chỉ có vài lần gặp mặt với Vương lão bản, không hề để lại dấu ấn sâu sắc trong ký ức của ta.

Bởi vậy, vào lúc này, đối mặt với người trước mắt này, ta thật sự không có quá nhiều căn cứ để phán đoán thân phận thật của hắn.

Chương 964

Tuy nhiên, sau khi quan sát kỹ lưỡng, Trần Mộc dường như đã nắm bắt được một điều bất thường vi diệu, nhưng hắn lại không dám khẳng định trực giác của mình có chính xác hay không.

Để xác minh nghi hoặc trong lòng, Trần Mộc quyết định hành động.

Hắn giả vờ như đã phát hiện ra điều gì đó, nhẹ nhàng vẫy tay, ghé sát Vương lão bản khẽ gọi: "Vương lão bản!" Vương lão bản nghe tiếng liền nhanh chóng quay đầu lại, mang theo một tia khó hiểu hỏi: "Sao vậy?" "Tuyệt đối đừng động đậy!" Trần Mộc ra hiệu ngăn lại, ý bảo y giữ nguyên vị trí, rồi bản thân cẩn trọng từng bước một di chuyển qua.

Vương lão bản thấy vậy, liền căng thẳng nhìn Trần Mộc, ngỡ rằng trên vai mình dính phải dị vật gì, mắt không ngừng liếc sang một bên.

Khi Trần Mộc đi đến bên cạnh, nhẹ nhàng ấn vào vùng ngực y, trong lòng không khỏi "ai nha" một tiếng, nhưng lại không hề có bất kỳ động tác nào, chỉ lui về vị trí cũ.

Bị Trần Mộc một loạt hành động này làm cho mù mịt không hiểu, Vương lão bản cũng hạ thấp giọng hỏi: "Đây là chuyện gì?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này, Trần Mộc trong lòng đã có mấy phần chắc chắn, hắn nhìn Vương lão bản, chậm rãi nói: "Ta thấy quần áo của ngươi có chút kỳ lạ, ngươi mua bộ quần áo này ở đâu vậy?" Nghe câu hỏi này, biểu cảm của Vương lão bản như thể nhìn thấy một quái thai, không kìm được bật cười nói: "Có nhầm lẫn gì không vậy chứ, tự nhiên lại hỏi ta cái này." Trần Mộc ánh mắt kiên

định, đáp lại: “Tuyệt đối không nhầm, Vương lão bản.

Mấy tháng trước, ta lần đầu tham gia hành động đổ đấu, lúc đó Tam thúc bảo ta đi mua sắm trang bị, nhớ lúc ấy ta cũng từng muốn mua loại áo khoác leo núi nhãn hiệu như ngươi đang mặc.

Nhưng sau này ta đã không chọn nó, ngươi biết vì sao không?

Vì kiểu áo này tuy nhìn có vẻ hai túi ở ngực rất lớn, nhưng thực tế chúng chỉ là túi giả mang tính trang trí.

Ý nghĩ của ta lúc đó là, quần áo dùng để thám hiểm đương nhiên túi càng nhiều càng tốt, tính thực dụng cao hơn, nên cuối cùng ta đã chọn một kiểu khác.” Hai túi áo của Vương lão bản dường như ẩn chứa vô vàn bí mật, Trần Mộc nhạy bén nắm bắt được sự biến đổi vi diệu trong biểu cảm của y.

Sự biến đổi này tuy chỉ thoáng qua trong chớp mắt, nhưng vẫn không thoát khỏi sự quan sát tỉ mỉ đến từng chi tiết của Trần Mộc.

Hắn chú ý thấy ánh mắt y trong khoảnh khắc đó chợt lóe lên, tựa như bị chạm vào một bí mật thầm kín.

Trần Mộc vỗ vỗ tay, cố ý điều chỉnh không khí trở nên thoải mái hơn, rồi dùng một giọng điệu gần như trò chuyện phiếm khẽ nói: “Nói thật, ta vẫn luôn cảm thấy có chút khó hiểu, cái gậy phát sáng mà ngươi trước đó như làm ảo thuật lấy ra, còn cả gói thuốc lá kia, là từ đâu mà có?

À, Vương lão bản, hay là… ta nên gọi ngươi là Lão Dương?” Giọng nói của hắn bình tĩnh mà đầy uy lực, mỗi từ tựa như một nhịp trống gõ mạnh vào tim Vương lão bản.

Vương lão bản bị lời nói của Trần Mộc chấn nhiếp, y trợn tròn mắt, ngây người nhìn Trần Mộc, lớp mỡ trên mặt y khẽ rung động theo sự lúng túng và kinh ngạc.

Sau một hồi lâu, y mới đột nhiên bật ra một tiếng cười khúc khích, ngay sau đó, cơ thể phì nộn của y bắt đầu co rút một cách khó tin, tựa như một quả bóng bay khổng lồ bỗng xì hơi, trong chớp mắt đã xẹp hẳn xuống.

Trần Mộc suốt quá trình ngưng thị khuôn mặt Vương lão bản, chỉ thấy khuôn mặt đó sau một trận bị vặn vẹo biến dạng, dần dần lộ ra chân dung của Lão Dương.

Cảnh tượng này đã chứng thực phán đoán trước đó của Trần Mộc, cũng khiến hắn trong lòng dấy lên một cỗ cảm xúc phức tạp khó tả.

Lão Dương duỗi người một chút, trên mặt y hiện lên một nụ cười khổ sở, thở dài, lời nói mang theo vô cùng bất đắc dĩ lẫn tự giễu: "Trần Mộc à, Trần Mộc, ngươi quả thật từ nhỏ đến lớn đều chỉ có phần lừa ta, khó lắm ta mới muốn lừa lại ngươi một lần, vậy mà vẫn bị ngươi một cái đã nhìn thấu." Trần Mộc ánh mắt lạnh lẽo, không hề che giấu sự nghi ngờ và cảnh giác trong lòng, trực tiếp hỏi: "Bớt nói những lời vô dụng đó đi!

Ngươi lần này lại đang giở trò gì?" Đối mặt với truy vấn của Trần Mộc, Lão Dương cười khổ một chút, xua tay.

Dường như nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp để giải thích mọi chuyện.

Hai người rơi vào trầm mặc, trong không gian tĩnh mịch này, thời gian dường như chậm lại.

Cuối cùng, Lão Dương phá vỡ sự trầm mặc, chậm rãi nói: "Trần Mộc, vẫn là câu trả lời đó, ta làm vậy không phải vì lừa gạt ngươi.

Chỉ là chuyện này, nhất định phải tiến hành theo cách này, mới có thể đạt được hiệu quả dự kiến.

Đợi ta giải thích rõ ràng tất cả mọi chuyện, ngươi sẽ hiểu, mỗi

một bước hành động, đều là bất đắc dĩ, và không thể thiếu được." Trần Mộc cười lạnh một tiếng, hiển nhiên đối với lời giải thích của y không mua chuộc, "Bằng cái gì mà ngươi bắt ta tin ngươi?" Lúc này Trần Mộc nhìn thấy Lão Dương tự nhiên thao túng ngoại hình của bản thân, đã ý thức được sự nắm giữ loại năng lực siêu phàm này vượt xa tưởng tượng trước đó của hắn.

Nếu đã vậy, thì mục đích y đến nơi này tuyệt đối không thể chỉ đơn giản là vì tiền!

Bởi vì, đối với người có loại sức mạnh này, tiền bạc đối với y hầu như dễ như trở bàn tay.

Vậy thì, rốt cuộc ý đồ thật sự của y là gì?

Nhưng mà, có loại năng lực gần như có thể nói là vô địch này, y còn mục đích gì không thể đạt được?

Vì sao nhất định phải đến nơi quỷ dị này?

Lẽ nào, đằng sau loại sức mạnh cường đại này, ẩn chứa những hạn chế hoặc thiếu sót không người biết đến?

Trần Mộc lúc này tâm trạng sóng gió cuồn cuộn, hắn trợn tròn mắt, sự nghi ngờ và phẫn nộ đan xen vào nhau.

Từ khoảnh khắc gã này tìm đến hắn, hắn đã rơi vào một cái bẫy được tính toán kỹ lưỡng, mà bản thân lại hoàn toàn vô tri vô giác, còn tin tưởng y không nghi ngờ.

Nghĩ đến đây, ngọn lửa vô danh bùng cháy dữ dội trong lòng.

Nếu có thể khống chế loại sức mạnh này, hắn thật muốn cho gã này thường xuyên phải nếm trải cảm giác biến thành một con heo.

Lão Dương quan sát lời nói và sắc mặt, thấy Trần Mộc tuy bề ngoài vẫn giữ bình tĩnh, nhưng lửa giận rõ ràng đã gần mất kiểm soát.

Y nhất thời cũng lúng túng không biết làm sao, chỉ có thể ngây người nhìn Trần Mộc, tìm kiếm cơ hội phá vỡ cục diện.

Sau một hồi trầm mặc, Lão Dương đột nhiên như đã hạ quyết tâm, từ trong túi móc ra một tấm ảnh hơi ố vàng, đưa đến trước mặt Trần Mộc, giọng nói hơi trầm trọng nói: "Ngươi cứ xem cái này trước, ta sẽ giải thích cho ngươi sau." Trần Mộc nhận lấy tấm ảnh, dùng đèn pin chiếu sáng.

Người phụ nữ trong ảnh chính là mẹ của Lão Dương, mái tóc đen nhánh nay đã điểm bạc, hiển nhiên là do quá độ lao lực mà thành.

Xem ra trong những năm Lão Dương ngồi tù, áp lực và đả kích y phải chịu đựng là điều người thường khó tưởng tượng.

Trong ký ức, mẹ của Lão Dương khi còn trẻ xinh đẹp động lòng người, rất yêu thương những đứa trẻ xung quanh, mọi người đều thân thiết gọi là "dì xinh đẹp".

Mặc dù Trần Mộc và cha hắn mỗi năm đều đến thăm bà mấy lần, nhưng điều này không thể bù đắp nỗi đau mất đi người con trai.

Trần Mộc nghi hoặc nhìn Lão Dương, không hiểu dụng ý của việc y lấy tấm ảnh này ra, không kìm được nhíu mày hỏi: "Ngươi rốt cuộc là có ý gì?" Lão Dương nhìn tấm ảnh, đáy mắt lóe lên một tia bi thương.

Y khẽ thở dài, trên mặt lướt qua một nụ cười ảm đạm, "Trước đây ta không phải đã nói với ngươi, mẹ xảy ra chuyện nên ta cần tiền sao?

Kỳ thực… đó là ta lừa ngươi, mẹ ta lúc ta ngồi tù, đã qua đời rồi." Trần Mộc bị tin tức đột ngột này chấn kinh đến mức không nói nên lời, hắn trợn tròn mắt, khó tin đến tột độ, dường như ngay lập tức đông cứng lại tại chỗ.

Hắn chết lặng nhìn chằm chằm người quen thuộc mà xa lạ trước mắt, trong cổ họng y bật ra một tiếng "a" kinh ngạc và đau khổ, âm thanh đó tràn ngập sự khó hiểu và bi thương.

Lông mày hắn nhíu chặt lại, như một rãnh sâu không thấy đáy, chứa đựng đầy nghi vấn.

Hắn dùng ánh mắt gần như truy vấn nhìn Lão Dương, ánh mắt đó tựa như đèn pha rực lửa, cố gắng xuyên thấu linh hồn đối phương, tìm kiếm chân tướng sự việc.

Hắn giọng điệu trầm trọng, mỗi từ như một hòn đá rơi xuống đất, phát ra tiếng vang trầm đục: "Mẹ ngươi… qua đời rồi?" Cái bóng đối diện hắn, im lặng gật đầu, dường như đang chịu đựng nỗi đau vô tận.

Lão Dương giơ tay lên, đôi tay y tái nhợt vô lực, như đang kể lại một đoạn quá khứ không dám nhìn lại.

Y chậm rãi mở miệng, giọng nói run rẩy và chua xót: "Ngày thứ hai sau khi ta ra tù, lòng nóng như lửa đốt chạy về căn nhà quen thuộc ấy, muốn tạo bất ngờ cho mẹ.

Nhưng mà, khi ta mở cánh cửa phòng đã lâu không mở, một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Mẹ ta, người phụ nữ ngày đêm canh giữ trong tim ta, lúc này lại cứng đờ nằm sấp trên máy may, bất động." Lão Dương nhắm mắt lại, tiếng rên rỉ đau khổ vang vọng trong không khí, dường như có thể nghe thấy tiếng ai oán của linh hồn.

"Mặt bà ấy, vì thối rữa mà dính chặt vào chiếc máy may lạnh lẽo, khi ta cố gắng đỡ bà ấy dậy, khuôn mặt vốn ấm áp từ ái đó, vậy mà bị vô tình xé toạc xuống… Trời ơi!

Chương 965

Đó là một cảnh tượng thảm khốc đến rợn người, đau thấu tâm can." Trần Mộc hoàn toàn chìm đắm trong sự kinh ngạc và bi thống, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Hắn biết Lão Dương là một người cực kỳ hiếu thuận, tuyệt đối sẽ không lấy chuyện của mẹ mình ra làm trò đùa.

Hắn nhìn biểu cảm bi thống tột độ của Lão Dương, trong lòng dấy lên một nỗi đồng tình sâu sắc và bất lực.

Lão Dương xoa xoa trán, dường như đang cố gắng bình phục cảm xúc bản thân, rồi y tiếp tục kể: "Ta cố nén nỗi bi thống tột cùng, tự tay làm lễ thu liễm cuối cùng cho mẹ.

Sau đó, ta một mình trong căn nhà trống trải, xung quanh bao trùm khí tức tử vong, mỗi phút mỗi giây đều khó chịu như dao cắt.

Ta không dám nhắm mắt, một khi nằm xuống, sẽ nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của mẹ cứ quanh quẩn trong đầu không dứt, cứ như vậy, ta trong sự sợ hãi tột độ và đói khát đã trải qua chín ngày dài đằng đẵng.

Đến ngày thứ chín, ta đã đói đến mức bụng lép kẹp, gần kề bờ vực sụp đổ, thậm chí có cả ý niệm tuyệt vọng muốn theo mẹ mà đi.

Nhưng đúng lúc này, một cách kỳ diệu, từ trong bếp lại thoang thoảng mùi thức ăn, hệt như lúc mẹ còn sống vậy.

Ta ngửi mùi mà đi tới, kinh ngạc phát hiện bóng dáng mẹ lại xuất hiện trong bếp, nghe tiếng ta đi tới, còn nói một câu: 'Đợi một lát, sắp xong rồi'…" Trần Mộc nghe lời kể của Lão Dương, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng.

Hắn có thể cảm nhận được tình cảm sâu sắc mà phức tạp trong lời nói của Lão Dương, tựa như một mớ tơ vò không thể gỡ, vừa bao hàm nỗi đau mất đi người thân, lại vừa đan xen với niềm vui và nỗi sợ hãi khi mẹ y tái hiện.

Giọng nói của Lão Dương trong đêm tĩnh mịch càng trở nên trầm thấp: "Ban đầu, ta thật sự nghĩ là mình quá nhớ mẹ, đến mức tinh thần xuất hiện ảo giác.

Tuy nhiên, khi bóng dáng quen thuộc không chỉ xuất hiện trong tầm mắt ta, mà cô bán rau, hàng xóm trong khu đều xác nhận đã nhìn thấy mẹ ta, ta mới bắt đầu ý thức được đây không phải là ảo ảnh đơn thuần.

Mẹ ta thật sự đã trở về, mọi cử chỉ, mỗi cái nhíu mày hay mỉm cười, thậm chí mùi vị món ăn gia đình y nấu, đều không khác biệt chút nào." Nếu là người khác gặp phải tình huống như vậy, có lẽ sẽ kinh hãi cho rằng nhìn thấy quỷ hồn, nhưng Trần Mộc lại khác, hắn lấy một thái độ lạnh tĩnh và lý trí để đối mặt với tất cả.

Hắn bắt đầu cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh, cố gắng tìm ra chân tướng đằng sau sự việc.

Dần dần, hắn nhận thấy môi trường xung quanh dường như bao phủ một tầng dị trạng vi diệu, mặc dù loại dị trạng này khó nắm bắt, nhưng hắn tin rằng chìa khóa nằm ở đó.

Vào một đêm không ngủ, Lão Dương xem tivi đến sáng, kết quả phát hiện toàn bộ khu phố vậy mà lại mất điện.

Tuy nhiên điều quỷ dị là, duy chỉ có nhà y vẫn sáng đèn, tất cả thiết bị điện không cần nguồn điện cũng có thể hoạt động bình thường.

Khoảnh khắc này, Lão Dương trong lòng đột nhiên sáng tỏ, y

dường như đã chạm vào hạt nhân của mê đoàn.

Trần Mộc chen vào hỏi: "Vậy ra, ngươi từ lúc đó mới bắt đầu hiểu rõ tất cả sao?" Lão Dương khẳng định gật đầu, trên mặt y lướt qua một nụ cười khổ sở: "Ta không thông minh mẫn tiệp như ngươi, ta đã mất cả một tuần lễ, mới xâu chuỗi lại mọi chuyện.

Mặc dù hiểu rõ cái gọi là 'mẹ trở về' có thể là ảo ảnh do siêu năng lực bản thân tạo ra, nhưng ta thà tin rằng việc mẹ ta qua đời trước đây chỉ là một ác mộng.

Tuy nhiên, niềm vui chẳng kéo dài, khi ta dần dần nắm giữ và thử khống chế loại sức mạnh này, vấn đề cũng theo đó mà ập đến.

Khi ngươi dùng tư duy để thao túng loại sức mạnh này, một khi không thể loại bỏ tạp niệm, các loại cảm xúc và ký ức sẽ hỗn tạp vào nhau, gây ra hậu quả không thể lường trước.

Một buổi sáng nọ, ta tỉnh dậy, nhìn thấy mẹ ta đang quay lưng về phía y mà bận rộn trước máy may.

Khi ta nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc đó, tim y đập nhanh ngay lập tức, hắn nín thở, cẩn thận từng chút một đi qua.

Ngươi có thể tưởng tượng được không?

Khi ta cuối cùng nhìn rõ khuôn mặt mẹ ta, cảnh tượng ta nhìn thấy đủ để khiến ta hồn xiêu phách lạc – khuôn mặt mẹ ta…" Thân thể Lão Dương trong ánh sáng yếu ớt hiện ra có chút cứng đờ, y làm ra những động tác phức tạp, như đang cố gắng hồi tưởng và diễn tả điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không thể nói ra thành lời trải nghiệm khủng bố và quỷ dị ấy.

Sắc mặt y tái nhợt như tờ giấy, giữa đôi lông mày ngưng kết nỗi thống khổ và giằng xé vô tận, mấy lần muốn mở miệng nói nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ có thể thở dài mấy tiếng đầy bất lực.

Trần Mộc ngồi một bên, nghe câu chuyện khiến người ta rợn tóc gáy này, một cỗ hàn ý lặng lẽ dâng lên từ lòng bàn chân, thẳng lên đỉnh đầu.

Hắn có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc đó, chắc chắn là một đoạn ký ức đầy tuyệt vọng và sợ hãi, khiến người ta không rét mà run.

Đúng trong bầu không khí căng thẳng và áp bức này, Lão Dương như làm ảo thuật, bỗng không trung rút ra một điếu thuốc lá, không cần bật lửa, điếu thuốc ấy vậy mà tự động cháy lên.

Lão Dương hít một hơi thật sâu, vị đắng chát của thuốc lá hòa lẫn với cảm xúc nặng nề, lan tỏa trong không khí.

Y dùng giọng khàn khàn mà kiên định nói với Trần Mộc: "Từ lúc đó, ta ý thức được sự khủng khiếp của loại sức mạnh này, nhưng ta thật sự không cam tâm, ta thật sự hy vọng có thể khiến mẹ ta trở về, dù chỉ là ở bên bà ấy thêm ba năm, ta cũng mãn nguyện rồi.

Thế nên ta đã tìm đến ngươi, Trần Mộc, vì ngươi vừa quen biết mẹ ta, lại có tiềm thức thuần khiết vô cấu." Trần Mộc bị sự thật đột ngột này chấn kinh đến tột độ, hắn nhìn Lão Dương trước mắt, lòng ngũ vị tạp trần.

Trần Mộc hiểu rõ đạo lý sinh tử hữu mệnh, người chết không thể phục sinh.

Nhưng chấp niệm của Lão Dương lại khiến hắn cảm thấy một nỗi đau lòng không tên.

"Lão Dương, ta biết ngươi nhớ thương mẫu thân, nhưng chuyện này nghe qua tựa như nghịch thiên cải mệnh, đi ngược lại quy luật tự nhiên vậy." Trần Mộc cố gắng khuyên giải, lời nói mang theo vô vàn bất lực và tiếc nuối.

Lão Dương không vì sự phản đối của Trần Mộc mà dao động, y khẽ cười khổ, trong mắt y lóe lên ánh sáng phức tạp: "Trần Mộc, ta không phải ta tham lam, ta chỉ muốn cùng mẹ ta sống thêm ba năm bình yên, ngươi nhẫn tâm nhìn bà ấy cô đơn lẻ loi rời khỏi thế giới này sao?

Mỗi lần ngươi đến nhà ta, ngươi cũng không nỡ bà ấy ra đi đúng không?" Trần Mộc nghe đến đây, không kìm được rơi vào trầm tư.

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh người mẹ từ ái lương thiện đó, nếu bà ấy thật sự phục sinh trở lại, liệu hắn có còn dũng khí bước vào cánh cửa ngôi nhà quen thuộc mà xa lạ đó không?

Cây đồng quỷ dị này, rốt cuộc ẩn chứa bí mật và sức mạnh tà ác nào, có thể vật chất hóa ra một "người", mà cái gọi là "người" này, rốt cuộc còn có thể coi là người thật sự không?

Sau một hồi đấu tranh kịch liệt, Trần Mộc cuối cùng vẫn lắc đầu, trên mặt viết đầy sự áy náy và kiên quyết: "Lão Dương, thật sự rất xin lỗi, chuyện này ta không làm được.

Mẹ ngươi đã qua đời, bà ấy đã trở về với vòng tay của đất mẹ, ngươi nên để bà ấy an nghỉ, đừng cố chấp níu kéo tình thân đã mất đi nữa." Tuy nhiên, biểu cảm của Lão Dương không vì thế mà trở nên tự ti, ngược lại y lộ ra nụ cười đầy ý vị sâu xa: "Trần Mộc, bây giờ đã muộn rồi.

Ngươi vẫn không hiểu, chuyện này không quyết định bởi việc ngươi có muốn giúp ta hay không.

Đây cũng là lý do trước đó ta không thể nói cho ngươi biết mục đích của ta.

Bây giờ xem ra, mục tiêu của ta dường như đã đạt được rồi…" Trần Mộc khuôn mặt đầy khó hiểu, trong mắt lóe lên sự không hiểu

đối với tình hình trước mắt.

Hắn nhìn chằm chằm Lão Dương, cố gắng tìm kiếm câu trả lời từ biểu cảm và cử chỉ của y, nhưng mê đoàn lại không vì thế mà tiêu tan chút nào.

Lão Dương thấy vậy, trên mặt y lướt qua một nụ cười vi diệu, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Y giơ tay lên, ý bảo Trần Mộc tự mình thử một chút loại sức mạnh thần kỳ này.

Trần Mộc tuy đầy nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo lời y nói, hắn ngưng thị lòng bàn tay mình, cố gắng hiện thực hóa hình ảnh hòn đá trong ý thức ra ngoài.

Hắn nhắm mắt lại, dùng tâm cảm nhận sự tồn tại của loại sức mạnh đó, nhưng dù cố gắng thế nào, lòng bàn tay vẫn trống rỗng, chỉ có mồ hôi lấm tấm trên tay chứng minh nỗ lực vừa rồi của hắn.

Trần Mộc trong lòng không khỏi cảm thán, loại năng lực thao túng tiềm thức này quả thực thâm bất khả trắc, tuyệt đối không phải người bình thường có thể dễ dàng giá ngự.

Lão Dương nhìn dáng vẻ vô công rỗi nghề của Trần Mộc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý, giải thích: "Ngươi xem, loại sức mạnh này không phải ngươi cố ý theo đuổi là có thể đạt được đâu.

Nếu thật như ngươi nghĩ, chúng ta khi đói chỉ cần nghĩ đến món thịt nướng, nó sẽ tự động bay đến trước mặt, thì thế giới chẳng phải sẽ loạn tùng phèo sao?

Kỳ thực, nó chỉ kích hoạt trong trạng thái tâm lý đặc biệt, vô cùng khó nắm bắt, đừng nói là khống chế.

Ngay cả khi đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, cũng là cực kỳ khó khăn.

Chương 966

Ngươi bây giờ muốn biến ra một cái tivi ở đây, một sự vật phức tạp như vậy, với tình hình hiện tại, là tuyệt đối không thể thực hiện được." Trần Mộc nghe xong, như có điều suy nghĩ ngưng thị y, cố gắng tiêu hóa và lý giải ý nghĩa của những lời này, "Ý ngươi là, loại năng lực này thực ra là bị động, cần một loại dẫn dắt tâm lý mới có thể kích hoạt sao?" Lão Dương khẳng định gật đầu, "Đúng vậy, giống như những tình huống ta vừa kể cho ngươi đó…" Lời y còn chưa dứt, bất chợt, cây đồng mà họ đang bám vào cùng toàn bộ khối hổ phách kịch liệt rung chuyển.

Hai người liền trượt chân, suýt nữa rơi xuống vực sâu, hoảng hốt nắm chặt dây xích đồng bên cạnh để ổn định thân hình.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy dưới vực sâu dường như có một vật khổng lồ nào đó đang uốn lượn, mỗi lần uốn lượn đều mang đến một trận rung chuyển, khiến toàn bộ không gian rung lắc không ngừng, gần như khiến người ta không thể đứng vững.

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, Trần Mộc kinh ngạc nhìn Lão Dương, giọng điệu mang theo vài phần châm biếm và nghi vấn: "Ngươi tưởng ta thật sự sẽ tin tất cả những gì ngươi nói sao?" Lão Dương không bị chất vấn của Trần Mộc ảnh hưởng, chỉ thản nhiên lắc đầu, y biết lúc này điều quan trọng nhất là ứng phó với nguy cơ tiềm ẩn sắp xuất hiện.

Và cùng với động tĩnh dưới vực sâu ngày càng lớn, vận mệnh của họ dường như đang gắn chặt với cỗ sức mạnh thần bí kia, trở nên càng thêm khó lường.

Trần Mộc nắm chặt dây xích đồng lạnh lẽo và phủ đầy rêu phong,

sự nghi hoặc trong lòng dâng trào như sóng biển.

Dây xích ăn sâu vào thân cây đồng cổ kính, hắn có thể cảm nhận được sự lắng đọng của thời gian và sức mạnh vô danh.

Ánh mắt hắn lướt đi trong bóng tối, vừa suy nghĩ về nguồn gốc tiếng "tích… tích… tích" quỷ dị kia, vừa quay đầu lại, nhìn Lão Dương bên cạnh.

Tiếng động trước đó, rốt cuộc là từ đâu mà đến?!

Còn tiếng động hiện tại… lại là từ đâu?

Khó mà tưởng tượng nổi!

Lão Dương cũng lộ vẻ khó hiểu, y ngưng thị phần gốc cây sâu thẳm đen tối bên dưới, sau một chút trầm ngâm liền gật đầu xác nhận: "Đúng vậy, ta dùng loại âm thanh đó để dẫn ngươi vào bên trong gốc cây, nhân cơ hội đánh ngất Vương lão bản đang ở bên ngoài.

Còn việc sóng vô tuyến bị nhiễu, hoàn toàn là để không cho ngươi nghe thấy tiếng ta và Vương lão bản giao thủ." Trần Mộc nghe vậy nhíu chặt lông mày, trên trán rịn ra những hạt mồ hôi li ti, hắn kinh ngạc hỏi: "Nhưng mà, sự rung chuyển đột ngột này lại là sao?" Lão Dương sắc mặt y lập tức tái nhợt như tờ giấy, y nhìn Trần Mộc, từng chữ từng câu hỏi: "Trần Mộc, ngươi lần đầu nhìn thấy cây đồng này, có cảm giác gì?" Trần Mộc vừa nghe lời này, dường như bị một cỗ hàn khí xuyên thấu sống lưng, không kìm được rùng mình, giọng nói run rẩy nói: "Ta cảm thấy… nó dường như là con đường dẫn đến địa ngục… Lẽ nào, thứ ngươi nói bên dưới kia…." Lời nói chưa dứt, Lão Dương bỗng đá mạnh Trần Mộc một cước, lớn tiếng quát: "Ngươi cái đồ ngốc này, đừng có suy nghĩ lung tung!" Ngay trong khoảnh khắc đó, một con mắt khổng lồ đột nhiên xuất hiện trong bóng tối u thâm, đồng tử màu tím tựa như mắt mèo co rút thành một đường kẻ quỷ dị, toát ra thứ ánh sáng nhiếp hồn.

Con mắt khổng lồ này đang với tốc độ kinh người tiến gần, môi trường xung quanh hỗn loạn không tả xiết, toàn bộ cây đồng càng rung chuyển đến mức khiến người ta chóng mặt hoa mắt.

Trần Mộc mặc dù lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng không thể nhìn rõ nó nhờ phương thức nào mà có thể nhanh chóng leo lên, chỉ có trực giác mách bảo hắn, với tốc độ như vậy, không quá mười phút nữa, họ sẽ phải đối mặt với một trận sinh tử đối quyết.

Sắc mặt Lão Dương đã sợ đến xanh như lá rau, một mặt chết lặng nhìn chằm chằm đôi mắt khủng bố kia, một mặt oán trách liên hồi với Trần Mộc: "Trong đầu ngươi rốt cuộc chứa cái gì vậy?" Trần Mộc mặt đầy vô tội, lớn tiếng kêu oan: "Lão đại, ta thề với trời, đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy thứ này, nếu có nửa lời giả dối, trời đánh năm sét!" Giọng điệu của hắn kiên quyết mà thành khẩn, khiến người ta không thể hoài nghi tính chân thực của nó.

Thấy Trần Mộc nói dứt khoát như vậy, Lão Dương đứng sững lại, y trợn tròn mắt, khó tin nói: "Không thể nào, nếu không phải ngươi, thì còn có thể là ai chứ?" Tuy nhiên, trong bầu không khí vô cùng căng thẳng và áp bức này, câu trả lời dường như đã không còn quan trọng nữa.

Bởi vì uy hiếp khủng bố mà con mắt khổng lồ kia mang đến, đang từng bước tiến đến, khiến hai người không còn tâm trí suy nghĩ thêm nữa.

Lúc này, hiểm cảnh mà Trần Mộc và Lão Dương đang đối mặt đã không cho phép họ có dù chỉ một chút do dự.

Đối mặt với đôi mắt tựa như vực sâu kia, Trần Mộc không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, vội vàng thúc giục Lão Dương: "Đừng ở đây mà nói những lời vô dụng này nữa.

Mau nghĩ cách đi, bị nó trừng như vậy, đơn giản còn khó chịu hơn

cả bị tấn công vật lý." Lão Dương ngược lại lại tỏ ra khá bình tĩnh, y vỗ vỗ vai Trần Mộc, an ủi: "Chỉ là một con mắt mà thôi, lẽ nào nó còn có thể dùng mí mắt kẹp chúng ta thành thịt băm sao?

Đợi nó thật sự dám thò đầu ra, xem ta không một cước đá cho nó không còn nhìn thấy được gì nữa!" Tuy nhiên, hiện thực luôn tàn khốc hơn tưởng tượng.

Lời vừa dứt, một xúc tu khổng lồ tựa như bạch tuộc, bỗng giáng xuống như một đòn sấm sét, ngay lập tức quấn đến, va chạm mạnh mẽ vào khối hổ phách mà họ đang bám víu.

Chỉ trong khoảnh khắc, khối hổ phách liền vỡ tan như thủy tinh mỏng manh, thực thể bên trong cũng theo đó mà tan nát, cùng với những mảnh hổ phách vỡ vụn như tiên nữ rải hoa mà bay xuống.

Trần Mộc và Lão Dương trong tình thế sinh tử, chỉ có thể nắm chặt dây xích đồng, mới miễn cưỡng thoát khỏi hiểm nguy, nhưng vẫn bị lực trùng kích kịch liệt làm cho chóng mặt hoa mắt.

Trần Mộc một mặt cố gắng leo lên, một mặt hướng về Lão Dương mà hét lớn: "Lần này thì chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, ngươi không phải có thể biến hình sao?

Nhanh biến ra một khẩu đại bác, nổ cho con quái vật này tan nát!" Lão Dương lại ở giữa không trung chửi thề ầm ĩ: "Ngươi tiểu tử này cũng ảo tưởng hão huyền quá rồi!

Đâu có dễ dàng như vậy!

Chạy thoát thân mới là quan trọng!" Hai người không nói hai lời, dốc toàn lực men theo dây xích đồng leo lên trên.

Không ngờ, mới leo được mấy bước, trên tay đột nhiên cảm thấy một trận trơn nhớt, dường như có một cỗ sức mạnh vô hình đang tước đoạt sức lực của họ.

Trần Mộc trong lòng dấy lên một trận hoảng sợ, nhớ lại loại thực vật trơn tuột trên rễ cây trước đó, thầm kêu không ổn: Lẽ nào hôm nay thật sự phải chôn thân tại đây?

Ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, chỉ thấy Lão Dương giơ tay vẫy một cái, cảm giác trơn nhớt quỷ dị kia vậy mà kỳ diệu biến mất không dấu vết.

Y leo lên nhanh như linh vượn, trong nháy mắt đã vọt lên chỗ cao, một tay kéo Trần Mộc qua.

Trần Mộc do hồn vía chưa định, suýt nữa tuột tay rơi xuống, không kìm được oán trách: "Nếu có bản lĩnh này, ngươi trực tiếp biến thành một con chim mà bay lên chẳng phải tốt hơn sao?" Lão Dương thở hổn hển, giận mà không cười đáp lại: "Làm ơn ngươi lúc này bớt đưa ra ý kiến một chút được không!" Hai người cắn chặt răng, cuối cùng vật lộn bò vào quan thất.

Sương mù đã tan biến hoàn toàn, Trần Mộc vốn muốn nhân cơ hội này nghiên cứu kỹ mấy bức phù điêu còn lại.

Nhưng Lão Dương lại không cho là đúng, vội vàng kéo hắn hướng về vách tường quan mà leo lên, vừa leo vừa nói: "Đến lúc nào rồi, ngươi đừng nhìn nữa, trước tiên bảo toàn tính mạng mới là quan trọng!" Bất chợt, xúc tu quỷ dị kia tựa như một tia điện, với thế tấn lôi bất cập yểm nhĩ từ trong giếng quan sâu thẳm cuồng bạo cuốn ra, sức mạnh to lớn đến mức, gần như vượt quá sức tưởng tượng của nhân loại!!

Dưới sự trùng kích của cỗ sức mạnh man rợ bá đạo đó, tấm nắp đá khổng lồ và nặng nề trên quan thất ngay lập tức bị đẩy bay, thẳng lên trời.

Một cảnh tượng long trời lở đất này, ngay cả những rễ cây cứng rắn như thanh sắt cắm sâu vào đó đều bị va nát bét, văng tứ tung.

Toàn bộ cây đồng cổ thụ dưới sự rung động mãnh liệt này kịch liệt đung đưa, tựa như một con cự thú bị kích nộ, khắp nơi đều là rễ cây đứt gãy, vỏ cây mục nát bong tróc cùng bụi đất bay mù mịt.

Vô số cành rễ cây ngắn bị va chạm mà vỡ nát, tựa như những viên đạn ra khỏi nòng súng bắn tung tóe, đập mạnh vào lối đi hẹp, những tấm ván gỗ lớn ngay lập tức sụp đổ vỡ nát, cảnh tượng hoang tàn khắp nơi.

Lúc này, Trần Mộc và Lão Dương đang nắm chặt một rễ cây trơn tuột để tự vệ, nhưng với cú chấn động này, hai người hoàn toàn mất kiểm soát, bị vô tình hất văng ra khỏi quan thất, rơi mạnh xuống đài tế tự.

Xúc tu sau khi phá vỡ sự ràng buộc của cây đồng, lại không muốn rút lui trở lại, ngược lại điên cuồng vung vẩy khắp bốn phía, liên tiếp hai lần mãnh kích, đánh cho mấy pho tượng đồng xung quanh vặn vẹo biến dạng!!

Cỗ sức mạnh hung tàn mãnh liệt đến vậy, căn bản không cho con người bất kỳ một chỗ sống sót nào, đây rõ ràng là cục diện tất tử!!

Trần Mộc và Lão Dương tránh không kịp, chỉ đành chật vật cúi đầu né tránh.

Lão Dương thấy tình thế nguy cấp, chỉ vào sạn đạo phía dưới mà hét lớn với Trần Mộc: "Mau xuống, ở trên đó tuyệt đối mất mạng!" Trần Mộc trong lòng căng thẳng.

Tuy Vương lão bản là một tên khốn nạn triệt để, nhưng hắn cũng không phải kẻ tội không đáng chết, không thể cứ thế mà bỏ mặc hắn.

Hắn vội vàng quay đầu tìm kiếm khắp nơi, nhưng tầm mắt bao quát không thấy bóng dáng Vương lão bản đâu.

Không khỏi sinh nghi: Chẳng lẽ vừa rồi trong trận gốc cây nổ tung

như cuồng phong bão táp kia, Vương lão bản đã bị cuốn vào vực sâu rồi sao?

Giờ khắc này, những gốc cây xung quanh đã gần như bị nhổ bật rễ toàn bộ, chỉ còn lại một số phần đâm sâu xuống dưới tế tự đài đang hấp hối.

Lão Dương thấy Trần Mộc vẫn còn đứng đó ngó ngang ngó dọc, trong lúc sốt ruột liền đá hắn một cước, ra hiệu hắn nhìn lên trời.

Trần Mộc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phiến đá khổng lồ vừa bị xúc tu đánh bay lên cao đang xoay tròn và rơi xuống nhanh chóng, sợ đến mức hồn vía lên mây, lập tức liều mạng bỏ chạy.

Lão Dương không chút do dự, một động tác lăn đẹp mắt đã đeo được chiếc ba lô đang treo trên một cành cây tàn, cả hai người như những con báo nhanh nhẹn, nhảy vọt lên sợi dây leo núi dùng làm cầu dây.

Ngay khi họ vừa nắm chặt dây thừng, phiến đá phía sau đã mang theo thế sấm sét vạn quân mà bổ mạnh xuống tế tự đài, lập tức vỡ nát thành từng mảnh vụn, phát ra tiếng nổ ầm ĩ chấn động màng tai.

Ngay cả sợi dây thừng họ đang nắm cũng bị ảnh hưởng, chấn động dữ dội, giống như dây đàn piano căng đến cực hạn, có thể đứt bất cứ lúc nào.

Trong lúc hồn vía chưa định, Trần Mộc quay đầu lại, phát hiện đoạn gốc cây mà họ dùng móc leo núi móc vào, giờ phút này đầu trên đã cùng với gốc cây đa khổng lồ bao bọc quan quách bị xé toạc bay lên chín tầng mây, chỉ còn lại một đoạn nhỏ đáng thương vẫn đang khổ sở chống đỡ trọng lượng của họ.

Chương 967

Còn chiếc móc leo núi kia càng nguy hiểm hơn, xem chừng sắp hoàn toàn tuột ra khỏi gốc cây đã bong tróc, mỗi giây trôi qua đều như đang thử thách giới hạn mà sợi dây sinh mệnh này có thể chịu đựng!!

Sự bất an trong lòng Trần Mộc lan tràn như lửa cháy đồng, hắn ý thức được rằng họ có thể đang đi tới số phận bi thảm tương tự như của Lão Thái.

Hắn sốt ruột quay đầu hét với Lão Dương: "Mau lên!

Không nhanh hơn, e rằng chúng ta cũng sẽ giẫm vào vết xe đổ của Lão Thái mất!" Tuy nhiên, tiếng kêu gọi đầy sợ hãi và sốt ruột này không nhận được phản hồi như mong đợi, mà thay vào đó là một cái tát mạnh của Lão Dương, đánh Trần Mộc ù tai, tức khắc rơi vào một mảnh hỗn độn. "Ta thao mẹ ngươi thằng khốn!

Lão tử không trêu chọc gì ngươi, ngươi mẹ nó đánh nghiện rồi à?!" Trần Mộc phẫn nộ gào thét, khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn.

Lão Dương lúc này lại đầy vẻ sốt ruột, những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống trán, quát lớn: "Không phải ta cố ý đánh ngươi, ngươi phải quản lý cái đầu của mình, giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung!" Trong ánh mắt của hắn lộ ra sự căng thẳng và sợ hãi tột độ.

Trần Mộc còn chưa kịp hoàn hồn khỏi cơn phẫn nộ vì bị đánh, đang định chất vấn Lão Dương rốt cuộc hắn đã suy nghĩ lung tung điều gì, bỗng nhiên, một tiếng nổ lớn chấn động màng tai như sấm sét giữa trời quang, nhấn chìm mọi lời nói.

Hai người kinh hoàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả quách thất kia vậy mà phồng lên như quả bóng bay, nứt ra vài khe hở khổng lồ, một

con độc nhãn cự xà đen kịt thò đầu ra từ trong đó, xúc tu quỷ dị trước đó chính là cái đuôi của nó.

Con rắn này có vảy nhỏ và dày đặc, càng giống một con côn trùng kỳ dị được phóng đại vô số lần.

Độc nhãn cự xà vừa xuất hiện, liền dùng con mắt khổng lồ của nó khóa chặt hai người Trần Mộc.

Lão Dương thấy vậy, sắc mặt tái mét, không chút do dự rút từ thắt lưng Trần Mộc ra một thanh dao săn cán dài, một nhát chém đứt sợi dây leo núi nối liền họ.

Cả hai người như người đu dây Tazan, lướt qua một đường cong dao động dữ dội trong không trung, nặng nề va vào sạn đạo dốc đứng bên cạnh.

Có kinh nghiệm từ lần trước, Trần Mộc nhanh chóng lăn tròn tại chỗ, lợi dụng thân thể giảm thiểu đáng kể lực va chạm.

Sau khi tiếp đất, Lão Dương động tác nhanh nhẹn rút khẩu súng trường ngắn vắt bên ba lô ra, không chút chần chừ nhắm vào mắt độc nhãn cự xà, "phanh" một tiếng bắn ra.

Viên đạn chính xác không sai lầm đánh trúng mục tiêu, cự xà đau đớn cuộn tròn lại, cái đuôi quét ngang qua, lập tức phá hủy toàn bộ một hàng sạn đạo trên đỉnh đầu.

Lão Dương linh hoạt né tránh những mảnh gỗ văng ra, đứng dậy lần nữa giơ súng, kéo Trần Mộc liều mạng chạy xuống phía dưới.

Trần Mộc trong lòng rõ ràng, loại súng ngắn này có hộp đạn dung lượng hạn chế, chỉ có thể nạp 5 viên đạn.

Nhưng Lão Dương giờ phút này lại như có hỏa lực vô hạn, họng súng trong tay không ngừng phun ra ngọn lửa đỏ rực, căn bản không cần dừng lại nạp đạn.

Điều đáng tiếc là khẩu kính của khẩu súng ngắn này rốt cuộc có hạn, phát súng vừa rồi tuy khiến cự xà chịu thiệt thòi, nhưng nó cũng trở nên xảo quyệt hơn, cuộn chặt thân mình lại để bảo vệ đôi mắt không bị tấn công.

Từng viên đạn bắn trúng đuôi nó, nhưng giống như đập vào áo giáp sắt, không thể xuyên qua lớp vảy cứng như thép kia.

Mặc dù vậy, Lão Dương vẫn không bỏ cuộc, kéo Trần Mộc chạy điên cuồng bên bờ sinh tử, thề sẽ tìm được một đường sống trong trận chiến một mất một còn với sinh vật bí ẩn này.

Trần Mộc thấy khẩu súng trong tay vô dụng với con hắc xà quỷ dị kia, trong lòng thắt lại, lập tức gọi Lão Dương mau chạy.

Cả hai người chạy điên cuồng dọc theo sạn đạo quanh co khúc khuỷu, phía sau là tiếng gầm rít chấn động màng tai của con cự xà đen, tựa hồ như tiếng gọi của tử thần từng bước áp sát.

Cuối cùng, họ đến một đoạn đứt của sạn đạo, Trần Mộc đang định dựa vào thân thủ hơn người để leo vách đá, nhưng bị Lão Dương kéo lại. "Giờ là lúc nào rồi, còn muốn leo trèo nữa à?" Lão Dương mặt đầy căng thẳng, nhưng lại nói một cách dị thường bình tĩnh.

Lời còn chưa dứt, hắn đã kéo Trần Mộc nhảy vọt xuống đoạn đứt đó.

Trong khoảnh khắc, họ như hai khối vẫn thạch lao thẳng xuống từ sạn đạo bị đứt, chỉ nghe thấy những tấm ván gỗ phía dưới không chịu nổi trọng lực, phát ra một tiếng "rắc" thê lương, lập tức nứt thành mấy chục mảnh vụn.

Trần Mộc và Lão Dương xuyên qua tấm ván gỗ đã vỡ, lại đâm xuyên thêm một tầng nữa, cuối cùng ngã xuống một bình đài chật hẹp ở đáy sạn đạo.

Cú ngã này thật sự kinh tâm động phách, khi Trần Mộc vật lộn đứng dậy, trong miệng, trong mũi toàn là máu tươi, tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ.

Lão Dương phản ứng cực nhanh, lập tức kéo hắn đứng dậy, sốt ruột hỏi: "Xem ra ước tính vừa rồi của ta quá lạc quan, ngươi không sao chứ?" Trần Mộc lúc này chỉ cảm thấy cả thế giới đang quay cuồng, đau đớn và choáng váng đan xen vào nhau, thậm chí hắn còn không rõ mình đã trả lời gì.

Ngay giữa lúc hỗn độn này, con hắc sắc cự xà kia như một tia chớp đen lao nhanh xuống theo cây đồng, mục tiêu trực chỉ hai người họ!!

Lão Dương thấy vậy, quả quyết định: "Xem tình thế này, cứng đối cứng không đánh lại, chạy trốn cũng vô vọng, chúng ta xuống dưới tìm một hang đá mà ẩn náu thôi." Trần Mộc cúi đầu nhìn, phía dưới đã không còn sạn đạo, chỉ có những hang đá nhỏ dày đặc như chỗ họ đã từng nghỉ ngơi.

Nghĩ đến con cự xà thân hình đồ sộ, chỉ cần tùy tiện tìm một cái hang động để ẩn thân, hẳn là có thể tạm thời tránh khỏi sự truy kích của nó, sau đó tìm kế khác.

Nói thì chậm nhưng lúc đó thì nhanh, Lão Dương kéo Trần Mộc không chút do dự trèo xuống, tùy tiện chọn một hang đá có đường kính chưa đầy một mét mà chui vào.

Tuy nhiên, ngay khi họ còn chưa xuống đến đáy, đôi mắt như dạ minh châu kia bỗng nhiên xuất hiện ở cửa hang!!

Hắc xà trừng mắt nhìn họ, ngay sau đó hung hãn lao tới, cố gắng chen vào trong hang.

Lão Dương hoảng hốt giơ súng bắn, cố gắng đẩy lùi cự xà, nhưng

đạn bắn vào đầu rắn, chỉ làm bật vài vảy, hầu như không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến nó!

Cái đầu rắn đen kịt to lớn như xe tải, liên tục mấy lần va chạm cũng không thể hoàn toàn tiến vào cửa hang, cuối cùng, nó tức giận, dùng sức vẫy cái đầu to lớn đập mạnh vào cửa hang.

Lập tức, đá vụn bay loạn xạ, Trần Mộc và Lão Dương chỉ có thể nhanh chóng lùi lại, để tránh bị đá rơi đè trúng, sinh tử treo trên sợi tóc.

Hắc xà thấy hai người Trần Mộc từng bước lùi vào sâu trong hang động, hung tính đại phát, lại lần nữa mãnh liệt va chạm vào cửa hang!

Lực đạo mạnh đến mức cả hang đá chấn động không ngừng, như thể động đất vậy, từ những tảng đá ở cửa hang, vết nứt như dây leo nhanh chóng lan rộng đến phía trên đỉnh đầu Trần Mộc và họ.

Tầng đá huyền vũ ở đây vốn đã yếu ớt do dòng chảy ngầm và khai thác quá mức, giờ phút này dưới sự va chạm dữ dội, sự cân bằng tinh vi của cấu trúc bên trong lập tức sụp đổ, một vết nứt ghê rợn lặng lẽ hiện ra trên đỉnh đầu Trần Mộc và họ.

Lão Dương phản ứng cực kỳ nhạy bén, liếc mắt đã thấy nguy cơ cận kề, một tay kéo Trần Mộc vẫn chưa hoàn hồn khỏi kinh hoàng, cả hai nhanh chóng lùi sâu vào đáy hang.

Tuy nhiên tai nạn đến quá đột ngột, chỉ nghe thấy từng tràng tiếng nổ ầm ĩ chấn động màng tai, trong cát đá bay vèo vèo, tầm nhìn bị bụi đất che khuất!

Trần Mộc theo bản năng cầu sinh, cuộn tròn thân thể để bảo vệ đầu, cắn răng chịu đựng nỗi đau kịch liệt khi hơn chục khối đá đập vào người.

Trong lúc hỗn loạn, lại là Lão Dương quả quyết ra tay, kéo Trần

Mộc về phía mình, gần như cùng lúc, một khối đá khổng lồ lớn như bàn viết sụp đổ xuống, hoàn toàn phong tỏa cửa hang.

Con hắc xà này hiển nhiên không chịu bỏ qua, dù không thể vào bên trong hang nữa, nhưng vẫn điên cuồng liên tục đâm vào mười mấy lần!

Điều này dẫn đến đá trong hang không ngừng sụp đổ, các vách đá xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện từng vết nứt đáng sợ.

Lão Dương căng thẳng nhìn chằm chằm tình huống nguy cấp này, giọng nói hơi sốt ruột nói với Trần Mộc: "Cứ thế này không ổn rồi, con súc sinh này không giết chết chúng ta, e rằng sẽ không dừng lại đâu.

Nó mà đâm thêm mấy cái nữa, chỉ sợ cả ngọn núi này sẽ sập mất." Trần Mộc quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy họ đã lùi đến nơi sâu nhất của hang động, phía sau đã không còn đường lui nữa, nếu đá mà sập vào thêm một chút, e rằng thần tiên cũng khó lòng cứu vãn!

Cảnh tuyệt vọng lúc này khiến người ta lo lắng, cho dù có thuốc nổ trong tay, nhưng sử dụng trong không gian chật hẹp như vậy, chỉ càng đẩy nhanh sự diệt vong của bản thân!

Trần Mộc nhìn những vết nứt lan rộng như mạng nhện, lòng nóng như lửa đốt, lo lắng muôn phần.

Hắn hiểu rõ, trong khoảnh khắc sinh tử này, chỉ có dựa vào trí tuệ và dũng khí mới có thể tìm thấy một tia sinh cơ.

Một chút hoảng loạn dù chỉ một giây, cũng có thể khiến họ chết ngay tại đây!

Chương 968

Ngay vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, vách đá vốn tưởng chừng kiên cố đột nhiên nứt ra một khe hở khổng lồ, ngay sau đó, từng khối đá trong cơn chấn động dữ dội không chịu nổi trọng lực, ầm ầm đổ sập!!

Trần Mộc và Lão Dương nhanh mắt lẹ tay, tức khắc áp sát vào vách hang, mới miễn cưỡng tránh được trận mưa đá này, giữ lại tính mạng.

Tuy nhiên, ngay phía sau vách đá sụp đổ kia, bỗng nhiên lộ ra một hang đá sâu thẳm.

Trần Mộc thấy cảnh này, trong lòng như thắp lên một ngọn đèn sáng, thầm mừng rỡ: "Xem ra quả nhiên trời không tuyệt đường sống của người, đây e rằng là do đá giữa hai hang động vì một nguyên nhân nào đó mà vỡ ra, từ đó hình thành một con đường thoát hiểm!!" Hắn vội vàng quay đầu gọi Lão Dương, nóng lòng muốn bò vào trong hang.

Tuy nhiên, Lão Dương lại như một ngọn núi chắn trước mặt Trần Mộc, kiên quyết ngăn cản: "Không thể vào trong!" Giờ phút này, hang đá vẫn đang tiếp tục sụp đổ, đá loạn xạ như mưa điểm không phân biệt trắng đen mà đập vào họ, trong không khí tràn ngập khí tức căng thẳng và áp bức, nán lại thêm một giây cũng có thể bị đá loạn xạ nuốt chửng!!

Trần Mộc đâu còn bận tâm đến thứ khác, một tay nắm lấy cánh tay Lão Dương, lớn tiếng hét: "Cái gì mà không thể vào?

Không vào lẽ nào muốn đợi chết ở đây sao?" Lão Dương cau chặt mày, mặt đầy nghiêm túc nói: "Tình hình bên trong không rõ, chúng ta ít nhất cũng nên quan sát trước đã." Trần Mộc nhìn những tảng đá

không ngừng rơi xuống, lòng nóng như lửa đốt, hắn thở hổn hển nói với Lão Dương: "Tình huống hiện tại, cho dù phía trước là long đàm hổ huyệt, chúng ta cũng chỉ có thể cứng rắn xông vào!" Lời còn chưa dứt, hắn liền kéo Lão Dương chui vào trong hang.

Nhưng Lão Dương lại dùng hết toàn lực ổn định thân hình mình, không cho Trần Mộc kéo mình vào trong hang, giọng hắn kiên định mà mạnh mẽ: "Cầu ngươi đó, nghe ta một lần đi, cái hang này thật sự không thể vào!" Vừa nói, lại một khối đá lớn bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, Trần Mộc kinh hãi vội vàng buông tay, cả hai người đồng thời bị chấn động lùi ra phía sau.

Khối đá kia phát ra một tiếng "ầm ầm" chấn động màng tai, vừa vặn chắn ngang giữa họ, lấp kín hoàn toàn cửa hang vừa sập.

Trần Mộc sợ đến hồn xiêu phách lạc, vội vàng lớn tiếng hỏi Lão Dương có ổn không.

Mãi rất lâu sau, mới nghe thấy Lão Dương ở phía sau đống đá vụn yếu ớt đáp lại: "Không sao, chỉ là bị đá đập vào đầu thôi, chỗ này tạm thời đã không còn sụp lún nữa rồi, bên ngươi thế nào rồi?

Ngươi có sao không?!" Trần Mộc trấn định lại tinh thần, tạm thời gác lại cảnh tượng kinh tâm động phách vừa rồi vào lòng, một tay nhẹ nhàng đẩy thử những tảng đá bên cạnh, chỉ thấy những tảng đá đó như bàn thạch không hề nhúc nhích, tựa hồ đang kể về sự trầm tích và kiên nhẫn của thời gian.

Mãi cho đến lúc này, Trần Mộc mới chợt nhận ra, đường lui của mình đã bị hoàn toàn cắt đứt...

Tất cả con đường quay về đều bị chặn, và trước mắt Trần Mộc lúc này chỉ còn một hướng duy nhất, chỉ có cái hang sâu hơn kia, miễn cưỡng có thể cho hắn một chỗ dung thân, có lẽ còn có thể dựa vào đó mà giành lại được một mạng sống!!

Trần Mộc nhìn quanh, ban đầu cho rằng đây chỉ là một hang động khác liên thông trên vách đá, chắc chắn có một lối ra ẩn giấu ở một bên nào đó, tuy nhiên hiện thực lại khiến hắn hết sức bất ngờ...

Nơi đây lại là một không gian khép kín và cực kỳ chật hẹp!

Giống như một khe nứt núi được đại tự nhiên dùng quỷ phủ thần công khắc tạo nên!!

Nhìn cảnh tượng quen thuộc này, một cảm giác khó tả ập đến trong lòng, dường như hắn đã từng thấy một cảnh tượng tương tự ở đâu đó.

Trần Mộc giẫm lên những tảng đá vụn dưới chân, cẩn thận leo lên vài bước.

Đột nhiên, một tia linh quang lóe lên trong đầu Trần Mộc, hắn chợt bừng tỉnh, hóa ra nơi họ đang ở cũng là một hang động đã trải qua sụp đổ!!

Chỉ có điều, vụ sụp đổ ở đây đã từ rất lâu, đã trải qua sự xâm thực của gió mưa và sự mài giũa của tự nhiên, mặt đất phủ đầy những khối đá vụn đã trải qua bao thăng trầm.

Trước đây Trần Mộc còn nghi ngờ vì sao con cự xà kia lại có sức mạnh khủng khiếp đến thế, mấy lần va chạm đã có thể khiến đá cứng vỡ nát.

Giờ nghĩ lại, chính là vì nơi này từng trải qua một lần sụp đổ quy mô lớn, tai nạn đó không nghi ngờ gì đã gây ra sự phá hủy nghiêm trọng đối với tầng đá xung quanh!!

Bởi vậy, dưới vẻ ngoài tưởng chừng kiên cố của đá, thực chất bên trong đã sớm đầy rẫy vết nứt, dưới sự va chạm mãnh liệt của cự xà, cuối cùng không chịu nổi trọng lực, nổ tung ra, hình thành một con đường dẫn đến nơi chưa biết!

Ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, chỉ thấy nơi đây là một khe nứt được hình thành từ hai khối đá lớn do sụp đổ mà chồng chéo lên nhau, mức độ khớp nối giữa chúng khiến Trần Mộc vô cùng kinh ngạc.

Dù bên ngoài vẫn truyền đến từng đợt tiếng va chạm, nhưng trong khe nứt này, chỉ có chút ít bụi trần bay xuống, tỏ ra tương đối ổn định.

Lúc này, con cự xà kia dường như cũng đã kiệt sức, tiếng va chạm càng lúc càng nhẹ, cho đến cuối cùng thì im bặt.

Tim Trần Mộc vẫn chưa bình phục, nghĩ đến Lão Dương vừa rồi trong lúc nguy cấp đã kiên quyết kéo hắn, nếu không phải mình kịp thời buông tay, e rằng giờ đã mất mạng dưới tảng đá khổng lồ!!

Trong lòng không khỏi bùng lên một trận lửa giận!

Trần Mộc ở phía sau tảng đá phẫn nộ quát: "Ngươi mẹ nó vừa rồi uống nhầm thuốc gì vậy?

Suýt chút nữa hại chết lão tử!" Còn Lão Dương lúc này đang bị kẹt bên ngoài, đối mặt với đống đá chắn ngang mà bó tay không làm gì được, không thể vào trong.

Nghe lời trách móc của Trần Mộc, hắn cũng có chút bất bình đáp lại: "Ngươi còn nói ta uống nhầm thuốc, sao ngươi không nói chính ngươi cứng đầu chứ?

Ngươi xem bây giờ thì hay rồi, chúng ta đều bị kẹt ở đây, tiếp theo rốt cuộc phải làm sao đây?" Lần đầu nhìn qua, Trần Mộc vốn cho rằng những dấu vết loang lổ trên vách hang là bích họa nguyên thủy do những người tiên dân đúc cây đồng từ thời xa xưa để lại, những đường nét thô kệch, màu sắc ảm đạm, tựa hồ đang gánh chịu sự trầm tích của ngàn năm tháng.

Tuy nhiên, khi hắn định thần nhìn kỹ, lại kinh ngạc phát hiện

những đồ án đó không phải là đồ đằng cổ xưa và bí ẩn, mà là nét bút của người hiện đại!!

Một chiếc máy bay và mấy chữ cái tiếng Anh, trông thật đột ngột và lạc lõng.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Trần Mộc trong lòng dâng lên vô tận sự hoang mang và tò mò.

Rốt cuộc là loại người nào, lại có thể để lại dấu ấn thời đại rõ ràng như vậy ở một nơi hẻo lánh và đầy hơi thở lịch sử như thế này?

Mang theo nghi vấn, Trần Mộc quyết định tìm hiểu cho ra lẽ.

Hình vẽ graffiti bị vùi nửa chừng trong đống đá vụn dưới chân Trần Mộc, tựa hồ đang kể một câu chuyện đã chìm vào quên lãng.

Hắn cúi người, bắt đầu động tay dời những tảng đá kia, muốn vén màn bí mật đằng sau bức vẽ này.

Khi một khối đá lớn như đấu bồng bị dời đi, một vật đen sì bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, đó là một khối vải vụn rách nát tả tơi, đã không còn nhận ra hình dạng ban đầu, giống như bị xé ra từ một bộ quần áo.

Trần Mộc run rẩy xé khối vải vụn này ra, chỉ thấy bên dưới vậy mà là một bàn tay khô quắt, co rút, da thịt thối rữa đến mức lộ ra xương trắng, bàn tay đó nắm chặt thành hình móng vuốt, dường như đã kiệt sức mà chết trong lúc giãy giụa tuyệt vọng, cố gắng bò ra khỏi đống đá vụn này!!

Cảnh tượng này khiến Trần Mộc sợ đến mức suýt nữa hét thất thanh, trong lòng hắn kinh hãi muôn phần, không hiểu vì sao trong hang động cổ xưa này lại có di hài của một người chết bị chôn vùi tại đây.

Chẳng lẽ là khi hang động sụp đổ, người này không may bị chôn

sống ở đây?

Vậy thì, người này lại là nhân vật thần thánh phương nào?

Mang theo tâm trạng căng thẳng và tò mò, Trần Mộc tiếp tục cẩn thận dời những tảng đá vụn.

Rất nhanh, một bộ thi thể đã hoàn toàn thối rữa dần dần lộ diện, hiển nhiên đã chôn vùi ở đây nhiều năm.

Quần áo trên thi thể đã rách nát tả tơi, màu sắc ban đầu đã không thể phân biệt được, chỉ còn lại từng mảng vải vụn rách nát lờ mờ có thể thấy.

Tuy nhiên, khi hắn chú ý đến một chiếc hộ thân phù đeo trên cổ thi thể.

Trần Mộc không khỏi cảm khái, có lẽ thi thể này cũng giống như họ, đều là vì tìm kiếm bảo tàng mà đến, là một đạo đấu giả.

Liên tưởng đến một thi thể khác có mức độ thối rữa tương tự mà hắn đã thấy dưới đáy thác nước trước đây, Trần Mộc đoán rằng hai người này có lẽ là cùng một nhóm.

Thế sự vô thường, người vì tiền tài mà chết, chim vì thức ăn mà vong, hai người này cuối cùng đã không thể thoát khỏi lời nguyền của lòng tham, trở thành vật hy sinh vô tình của vận mệnh.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trần Mộc không khỏi sinh ra nỗi lo lắng sâu sắc về tương lai của chính mình, có lẽ kết cục của họ, cũng sẽ trở thành hình chiếu số mệnh của hắn.

Trần Mộc nắm chặt xẻng sắt, ra sức thăm dò trong bùn đất, khuôn mặt hắn được đèn pin chiếu sáng lúc sáng lúc tối, những giọt mồ hôi li ti trên trán lấp lánh dưới ánh đèn.

Cuối cùng, hắn đã thành công khai quật hoàn chỉnh bộ thi thể kia.

Chương 969

Dung mạo của nó đã sớm bị thời gian xâm thực đến mức không thể nhận ra, chỉ còn lại một bộ dạng như xương khô, tựa hồ đang kể về một câu chuyện ít người biết đến.

Bên cạnh thi thể, một chiếc ba lô rách nát tả tơi, gần như đã hóa thành bụi đất, thu hút sự chú ý của Trần Mộc.

Hắn cẩn thận mở ba lô ra, bên trong trống rỗng, chỉ có vài vết đen sì của tàn dư, dường như là dấu vết còn lại sau khi một loại vật chất nào đó bị phân hủy.

Lật đến mặt sau ba lô, từ một ngăn bí mật, một cuốn sổ ghi chép cũng rách nát không kém lặng lẽ rơi ra.

Cuốn sổ này dù trang giấy đã ố vàng, mép giấy rách nát, nhưng chất giấy vẫn dai, chữ viết bằng bút bi xanh trên đó vẫn còn rõ ràng.

Trần Mộc nhẹ nhàng lật mở, phía trước là những trang nhật ký lộn xộn, ghi lại một số vị trí địa lý và số điện thoại, cùng với một chuỗi các chữ số và ký hiệu dường như đại diện cho một loại mật mã nào đó.

Hắn tiếp tục lật xem, cho đến mấy trang cuối cùng.

Ánh mắt Trần Mộc đột nhiên dừng lại, đó là một đoạn nội dung nhật ký bắt đầu từ ba năm trước.

Nét chữ của chủ nhân nhật ký hơi non nớt, hiển nhiên không giỏi viết lách, mỗi ngày nhật ký chỉ có vỏn vẹn trăm chữ, nhưng lại như một bản sử thi sinh tồn cô đọng.

Trần Mộc nhanh chóng lật mấy trang, sự tuyệt vọng và sợ hãi lộ ra qua từng câu chữ khiến hắn sống lưng chợt lạnh.

Theo ghi chép trong nhật ký, người này đã đến hang đá bí ẩn này từ ba năm trước, nhưng hắn không miêu tả chi tiết quá trình đi vào, mà trực tiếp viết về cuộc sống khi bị kẹt trong hang đá này.

Tuy nhiên, trong những nội dung sau đó.

Hắn có lác đác nhắc đến một số kinh nghiệm của mình trước khi vào đây.

Họ vốn là một đội gồm mười tám người, trong một trang nhật ký có ghi: "Mười tám người nay chỉ còn lại một mình ta." Ngoài ra, hắn còn viết, họ không phải đi theo tuyến đường của Trần Mộc và đồng bọn để vào đây, mà là từ sâu trong một khu rừng cây đa rậm rạp trên đỉnh núi, qua một cái hốc cây khổng lồ bị rễ ký sinh quấn chặt mà bước vào thế giới chưa biết này.

Khi đó, Trần Mộc và những người bạn đồng hành cũng từng đi ngang qua khu rừng cây đa đó, chỉ là người địa phương đồn rằng nơi đó có quỷ hồn xuất hiện, một khi đã vào thì không thể ra được nữa.

Do vội vã lên đường, đoàn Trần Mộc chưa từng đặt chân vào nơi quỷ dị đó.

Giờ phút này đọc được trang nhật ký này, Trần Mộc không khỏi giật mình trong lòng, nếu sớm biết như vậy, họ có lẽ đã có thể tiết kiệm được rất nhiều quanh co và gian nan.

Nhưng khi Trần Mộc đọc sâu hơn, lại không khỏi thầm mừng rỡ vì mình đã không chọn con đường đó, bởi vì mức độ hiểm nguy của con đường họ đã đi được ghi lại trong nhật ký khiến người ta phải rùng mình.

Đội ngũ mười tám người bước vào trong đó, khi từ thế giới dưới lòng đất trở lại mặt đất, chỉ còn lại sáu người may mắn sống sót, mười hai người còn lại đều không may tử nạn trên đường!!

Ước tính cái hốc cây bí ẩn đó hẳn nằm ở khu vực trung tâm rừng rậm, nơi sinh trưởng mấy cây đa cổ thụ cần mười mấy người mới có thể ôm hết, độc mộc thành rừng, cành lá rậm rạp đến mức gần như không thể phân biệt được, hình thành một hệ sinh thái khổng lồ.

Đoàn người này có lẽ là từ bên trong một trong những cây đa cổ thụ đó mà trực tiếp hạ xuống đỉnh.

Tuyến đường di chuyển của họ dường như phù hợp với phong tục truyền thống của nghi thức tế tự, cũng có nghĩa là, con đường họ đã đi mới chính là lối vào chính thức.

Điều khiến Trần Mộc không ngờ tới là, trong nhật ký còn ghi lại một tình tiết kinh hoàng!

Họ không phát hiện bất kỳ điều bất thường nào trên tế tự đài, bèn dọc theo sạn đạo quanh co đi xuống tiếp tục thám hiểm.

Tuy nhiên, cuối sạn đạo lại là một vùng nước sâu xanh biếc, như một vực sâu không thấy đáy.

Họ nhảy xuống hồ nước, phát hiện độ sâu của nó vượt xa sức tưởng tượng, ngay cả khi mang theo thiết bị lặn cũng không thể dễ dàng chạm tới đáy.

Do thiết bị lặn họ mang theo có hạn, sau khi thử thám hiểm đành bất đắc dĩ bỏ cuộc.

Đúng lúc họ mệt mỏi nổi lên mặt nước, lại phát hiện một chuyện cực kỳ khủng khiếp — mực nước đang hạ xuống với tốc độ cực nhanh!!

Chỉ trong chốc lát, sạn đạo nơi đặt thiết bị vốn đã cách họ sáu bảy mét, dây thừng và các công cụ cứu sinh khác đều nằm trong ba lô mà không mang theo bên người, nhất thời mọi người đều rơi vào hoảng loạn.

Mực nước nhanh chóng rút đi, một số thành viên trong đội dốc toàn lực leo lên cây đồng, một số khác thì hoảng hốt chọn đường trốn vào hang động trên vách đá.

Còn chủ nhân của cuốn nhật ký này, chính vào lúc đó đã chọn đi vào hang đá nơi Trần Mộc đang ở để lánh nạn.

Tuy nhiên vận mệnh trớ trêu thay, ngay sau khi hắn vừa trốn vào hang động không lâu, một con mãng xà khổng lồ hình dáng như hắc long đột nhiên lao ra từ dưới nước, theo cây đồng mà bổ nhào lên trên.

Chỉ nghe thấy bên ngoài hang truyền đến tiếng kêu thảm thiết và tiếng súng của đồng đội, hắn sợ đến toàn thân run rẩy, không dám bước nửa bước ra khỏi cửa hang.

Trong khoảnh khắc sinh tử này, nỗi sợ hãi, sự bất lực và nỗi kính sợ sâu sắc đối với những điều chưa biết, đều được khắc ghi vĩnh viễn vào từng câu chữ trong cuốn nhật ký này.

Tai nạn bất ngờ này như sấm sét giữa trời quang, những đồng đội của hắn không ai không phải là kẻ liều mạng tứ xứ.

Trong số đó, một người khi chiến đấu một mất một còn với một con cự mãng hung mãnh, thân mang trọng thương, vào giây phút cuối cùng của sinh mệnh đã khó khăn kích hoạt khối thuốc nổ đủ sức khai sơn liệt thạch.

Họ vì muốn đạo quật cổ mộ, đã chuẩn bị một lượng lớn thuốc nổ, khi vụ nổ xảy ra, dường như trời đất cũng vì thế mà nổi giận, ngay cả hang động kiên cố nơi hắn ẩn thân cũng ầm ầm sụp đổ trong sóng xung kích.

Chủ nhân nhật ký bị vụ nổ dữ dội này làm choáng váng ngay lập tức, khi hắn khôi phục ý thức lần nữa, phát hiện mình đã bị đá vụn siết chặt, không thể động đậy.

Hắn đoán rằng với vụ nổ mãnh liệt như vậy, những người bên ngoài chắc chắn không ai có thể may mắn thoát nạn.

Thân là một đạo mộ giả không rõ lai lịch, bản thân vốn không có mục tiêu và bối cảnh rõ ràng gì, càng đừng nói đến việc trông mong có người đến cứu viện.

Nghĩ đến đây, lòng hắn một mảnh xám xịt, tuyệt vọng dâng trào như thủy triều.

Những ngày tiếp theo, nội dung nhật ký trở nên đơn điệu và u ám.

Hắn bị kẹt trong khe nứt chật hẹp suốt bảy ngày, thức ăn mang theo trên người nhanh chóng cạn kiệt, đói khát như ác quỷ vây hãm hắn.

Pin cũng cạn kiệt điểm điện lực cuối cùng trong bóng tối dài đằng đẵng này, hắn chỉ có thể chờ đợi cái chết đến trong bóng đêm vô tận và sự tuyệt vọng.

Hắn nghĩ đến người mẹ già ở nơi xa xôi, không người chăm sóc, không khỏi lòng đau như cắt, thống khổ không muốn sống.

Mấy ngày sau, do đói khát tột độ, thần trí hắn bắt đầu mơ hồ.

Một ngày nọ, hắn tỉnh dậy từ cơn hôn mê, hoàn toàn mất đi khái niệm về thời gian, chỉ cảm thấy khát đã đạt đến cực điểm.

Trong lúc mơ màng, hắn vớ lấy bình nước đã khô cạn, dốc toàn lực uống mấy ngụm lớn.

Ngay lúc đó, kỳ tích đã xảy ra!!

Bên trong bình nước vậy mà tuôn ra dòng nước trong lành ngọt ngào không ngừng, hắn gần như không dám tin vào cảm giác của mình, tham lam liên tục uống mười mấy phút, nhưng nước kia dường như uống mãi không hết.

Hắn cứ nghĩ mình đang nằm mơ, hoặc có thể là ảo giác do sắp chết mà sinh ra, thầm nghĩ đã vậy thì cứ kết thúc mọi thứ trong giấc mơ này vậy.

Hắn lại nghĩ, nếu thật sự là mơ, vậy thức ăn trong túi có lẽ cũng sẽ nhiều lên?!

Thế là, hắn sờ soạng mở ba lô, kết quả phát hiện túi thức ăn vốn trống rỗng vậy mà đã đầy ắp thức ăn!

Trong niềm kinh ngạc và mừng rỡ, hắn điên cuồng ăn ngấu nghiến, đến mức suýt chút nữa bị nghẹn không thở nổi.

Cùng với thời gian trôi đi, hắn dần ý thức được tất cả những điều này không phải là mơ, mà là một loại hiện thực siêu việt lẽ thường.

Chương 970

Ban đầu, hắn kinh ngạc vô cùng, thậm chí còn lầm tưởng là Thượng đế hiển linh, đặc biệt đến cứu vớt hắn khỏi cảnh khốn cùng.

Tuy nhiên, khi hiện tượng này xuất hiện thường xuyên và không theo quy luật, hắn bắt đầu nghi ngờ, cho đến cuối cùng, hắn chợt bừng tỉnh, tất cả những điều này có một mối liên hệ vi diệu và khó nắm bắt với tư tưởng của hắn.

Ví như, khi người này tha thiết khát vọng có được một món ăn nào đó, món ăn đó lại chẳng như mong muốn mà xuất hiện!

Nhưng khi người này thờ ơ cho tay vào túi, lại thường chạm phải món ăn vặt mình yêu thích, dẫu cho trước đó trong túi rõ ràng không có gì cả.

Hiện tượng này khiến y vô cùng bối rối, đồng thời cũng khơi dậy sự hiếu kỳ và khát khao khám phá của y.

Thế là, y bắt đầu tiến hành phân tích và thử nghiệm một cách có ý thức, cố gắng vén màn bí ẩn của hiện tượng thần bí này.

Nhật ký ghi lại chi tiết một loạt quá trình thí nghiệm tư duy của y, những thí nghiệm này phức tạp và rườm rà, mặc dù cuối cùng y không hề đưa ra kết luận rõ ràng về việc mình sở hữu "năng lực vật chất hóa".

Nhưng y cho rằng mình dường như đã trở thành một "vị thần hoảng hốt" có thể ảnh hưởng đến thế giới hiện thực.

Trong những ngày tháng cô độc và bất lực ấy, y đã vẽ bậy lên đá, những đường nét và họa tiết lộn xộn ấy chính là cách y tìm kiếm chỗ dựa tinh thần khi vô cùng buồn chán.

Đoạn cuối nhật ký, y viết rằng y quyết định lợi dụng loại năng lực chưa rõ ràng này để thử thoát khỏi nơi đây.

Nếu thành công, y có thể trở lại cuộc sống bình thường, nếu thất bại, thì chỉ có thể kết thúc sinh mệnh ở nơi không có ánh sáng này.

Trần Mộc không rõ người này rốt cuộc đã làm thí nghiệm gì, nhưng từ cảnh tượng trước mắt mà xét, hiển nhiên lần thử nghiệm đó đã kết thúc bằng thất bại.

Nhìn thấy bộ hài cốt lạnh lẽo này, liên tưởng đến hoàn cảnh hiện tại của mình, Trần Mộc trong lòng dâng lên một trận hàn ý.

Ta bốn bề nhìn quanh, bên cạnh đến một sợi thực vật cũng không có.

E rằng không thể chống đỡ đến ngày thứ bảy!

Cho dù có thực vật, bị nhốt vô tận trong không gian kín mít này, sống không bằng chết.

Trần Mộc đặt quyển nhật ký trong tay xuống, tiếp tục lục lọi trên thi thể kia.

Trần Mộc tìm thấy một chiếc điện thoại đã cạn pin, thất vọng vứt sang một bên, sau đó lại từ một chiếc ví tiền lôi ra một ít tiền giấy nhăn nhúm, trong lòng cười khổ: Mọi thứ đều có thể mục nát, duy chỉ tiền tệ là kiên cố bất hoại, thật đúng là châm biếm đến cực điểm.

Chứng minh thư trong ví tiền dưới ánh đèn pin yếu ớt hiện lên đặc biệt cũ kỹ, Trần Mộc cẩn thận rút nó ra khỏi chiếc ví rách nát, trong lòng tràn đầy tò mò về kẻ xui xẻo vô danh này.

Phần ảnh đã bị thời gian bào mòn mà mờ nhạt không rõ, chỉ có thể lờ mờ nhận ra một đường nét, nhưng tên lại vẫn rõ ràng có thể đọc được —— Giải Tử Dương.

Họ này quả thật hiếm thấy, Trần Mộc không khỏi liên tưởng đến Giải Liên Hoàn, người đã chết trong "hải mộ" bí ẩn kia cũng mang họ này, một mối liên hệ khó tả lướt qua tâm trí Trần Mộc.

Trần Mộc ánh mắt nhanh chóng lướt qua ngày sinh của y, phát hiện tuổi đời của y không hề lớn, thật đáng tiếc không thôi.

Ngay lúc này, ánh đèn pin phía sau chợt sáng lên, thân ảnh quen thuộc của Lão Dương đã bò về, ẩn mình sau tảng đá hỏi Trần Mộc: "Lão Trần, ngươi đang xem gì đấy?" Trần Mộc bị câu hỏi đột ngột này dọa nhảy dựng, tay nắm chặt giấy tờ tùy thân của Giải Tử Dương, tùy tiện ứng phó một tiếng, cố chuyển chủ đề.

Nhưng dòng suy nghĩ không vì thế mà bị cắt đứt, Trần Mộc tiếp tục trầm tư.

Căn cứ vào bản nhật ký ngắn gọn này, người này đã đến đây ba năm trước, mà thời gian Lão Dương và bọn họ lần đầu tiên tiến vào đây cũng chính là ba năm trước.

Chẳng lẽ y chính là người cùng đồng bọn với Lão Dương sao?!

Trần Mộc vừa nghĩ, vừa cảm thấy không đúng, tuy rằng một số nội dung được đề cập trong nhật ký trùng khớp với lời Lão Dương nói.

Nhưng phần lớn vẫn không thống nhất, xem ra có lẽ là hai nhóm người đã lần lượt đến đây.

Nhưng, vì sao cái tên "Giải Tử Dương" lại quen thuộc đến vậy chứ?!

Họ Giải vốn dĩ không nhiều, người trùng tên chắc hẳn cũng ít ỏi, ta đã nghe cái tên này ở đâu nhỉ?!

Trần Mộc vắt óc suy nghĩ, cố gắng hồi tưởng những điểm nhỏ trong sâu thẳm ký ức, nhưng vô ích, những chuyện kỳ quái gần đây

xảy ra quá nhiều, dòng suy nghĩ như một mớ bòng bong, càng nghĩ càng hỗn loạn mờ mịt.

Tiếp đó, Trần Mộc lại lục lọi những di vật khác của Giải Tử Dương, nhưng không còn thu hoạch được gì nữa.

Cuối cùng, Trần Mộc quyết định cất quyển nhật ký của y cẩn thận, dự định sẽ tìm một lúc yên tĩnh để nghiên cứu kỹ lưỡng.

Lão Dương thấy Trần Mộc cứ đứng đó im lặng không nói, cho rằng Trần Mộc xảy ra chuyện gì, thế là lại sốt ruột gọi Trần Mộc.

Trần Mộc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nửa khuôn mặt của y đang cố sức lách vào khe đá, đôi mắt nhìn chằm chằm vào thứ trong tay Trần Mộc, nhưng vì góc độ, y không thể nhìn rõ tình hình bên này của Trần Mộc, trong khi Trần Mộc lại có thể thấy rõ dáng vẻ kỳ quái y tha thiết muốn chui vào.

Khoảnh khắc đó, Trần Mộc càng thêm xác định, trong đây nhất định ẩn chứa nhiều bí mật hơn đang chờ bọn họ vén màn.

Trần Mộc thầm mắng một tiếng, trong lòng không khỏi phẫn nộ, tên tiểu tử này vừa nãy sống chết không chịu vào động, giờ lại hối hận ư?

Đối mặt với sự truy hỏi của y, Trần Mộc cố nén sự khó chịu trong lòng, giả bộ trấn định đáp: "Đừng ồn ào, ta đã phát hiện một thứ thú vị, đang nghiên cứu đây." Lão Dương nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, vẻ mặt gấp gáp truy hỏi: "Tìm thấy gì rồi?" Trần Mộc kể lại chi tiết quá trình phát hiện thi thể kia, đồng thời không nhịn được thở dài một tiếng, nói với y: "Gã này e rằng chính là kết cục của chúng ta nếu không tìm được lối ra, nếu chúng ta không kịp thời tìm được lối ra, có lẽ còn thảm hơn cả gã.

Nhưng mà, ta cảm thấy tên người này nghe có vẻ hơi quen, ngươi

có nhớ hồi nhỏ chúng ta có đứa bạn nào tên này không?" Vừa nói, Trần Mộc lùi về phía tảng đá, định đưa chứng minh thư trong tay qua khe đá cho y xem.

Tuy nhiên, khi Trần Mộc ngẩng đầu nhìn Lão Dương, lại phát hiện sắc mặt y trắng bệch như giấy, nhìn chằm chằm vào Trần Mộc, mặt không chút biểu cảm.

Cảnh tượng này khiến Trần Mộc trong lòng đột nhiên dâng lên một sự bất an kỳ lạ, Trần Mộc không khỏi lẩm bẩm trong lòng: Đây là sao vậy?

Tự nhiên lại trở nên đáng sợ như thế, chẳng lẽ hồi nhỏ chúng ta thật sự có một người bạn tên Giải Tử Dương sao?

Trần Mộc nhắm mắt lại, cố gắng hồi tưởng, nhưng trong ký ức không hề tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Ngày nay nhân tình bạc bẽo, đừng nói bạn học đại học có người còn như người xa lạ, huống chi là bạn chơi hồi bé.

Nhìn Lão Dương vẫn im lặng không nói, Trần Mộc lại cúi đầu nhìn kỹ số chứng minh thư trong tay, cố gắng tìm ra manh mối, vừa nhìn vừa nói: "Ta thật sự không nhớ ra có người này… Nhưng mà, tuổi người này thì xấp xỉ chúng ta ——" Ngay lúc đó, một ý niệm như tia chớp chợt xẹt qua não Trần Mộc, cả người Trần Mộc như bị đóng đinh tại chỗ, ngây người ra.

"Giải Tử Dương, Giải Tử Dương, Giải Tử Dương…!!!".

Trần Mộc lặp đi lặp lại cái tên này, đột nhiên một sự thật kinh hoàng nổi lên —— đây không phải một cái tên xa lạ!

Đây chính là tên thật của Lão Dương!

Phát hiện này như sét đánh ngang tai, khiến da đầu Trần Mộc chợt tê dại, suýt nữa thì run lên cầm cập.

Trần Mộc vội vàng lần nữa xác nhận ngày sinh trên chứng minh thư, vừa nhìn thấy, một cảm giác choáng váng ập đến, đúng là ngày sinh của Lão Dương!

Nhưng sao có thể?

Tấm chứng minh thư này, lẽ nào lại thuộc về chính Lão Dương sao?

Sự thật khó tin khiến Trần Mộc rơi vào sự hoang mang và chấn động sâu sắc.

Bộ thi thể đã mục ruỗng thành hài cốt kia, lại khiến Trần Mộc lòng đau nhói, y khó tin mà nghĩ, đây thực sự sẽ là Lão Dương sao?

Phải biết rằng, nếu Lão Dương đã chết ở đây ba năm trước, vậy thì, người đang lặng lẽ nhìn chằm chằm vào y ngoài tảng đá kia, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Chương 971

Cổ của Trần Mộc cứng đờ như bị đóng băng, Trần Mộc gần như máy móc mà chầm chậm quay đầu lại, ánh mắt lần nữa hướng về nửa khuôn mặt lộ ra từ khe đá.

Dưới ánh đèn pin chớp nháy không ngừng, khuôn mặt của kẻ giả mạo Lão Dương hiện lên âm u và quỷ dị, thậm chí có vài phần tương tự với con cự xà đen vừa nãy nhìn thấy bên ngoài, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Trần Mộc không thể kiểm soát nỗi sợ hãi của mình, bản năng lùi sâu vào bên trong động, không còn dám đến gần tảng đá ẩn chứa bí mật kinh hoàng kia nữa.

Tuy nhiên, kẻ giả mạo Lão Dương lại như một bức tượng đá bất động, vẫn nhìn chằm chằm vào Trần Mộc, giữ im lặng, không có chút phản ứng nào.

Theo tính cách nóng nảy của Lão Dương, nếu thấy Trần Mộc hoảng sợ thất thố như vậy, chắc chắn đã sớm mắng chửi ầm ĩ, khiến Trần Mộc không có chỗ nào để dung thân.

Giờ đây sự im lặng bất thường này, lẽ nào thật sự là vì thân phận bại lộ, đến mức không biết phải ứng phó thế nào?

Lúc này, trong lòng Trần Mộc nghi ngờ trùng điệp, càng thêm hoài nghi rằng người có vẻ ngoài và tính cách giống hệt Lão Dương ở bên ngoài, không phải Lão Dương thật sự.

Từng cảnh tượng từ Hàng Châu đến đây như thước phim quay nhanh lướt qua trong não Trần Mộc, những lời nói dối từng nghe, những lời nói úp mở, đặc biệt là những lời y đã nói với Trần Mộc ở đỉnh đồng cây, mỗi câu đều rõ ràng như in, những nghi ngờ tích tụ từ

những chi tiết nhỏ nhặt, lúc này cũng như màn sương dần dần tan đi, hé lộ sự thật ẩn giấu.

Trần Mộc luôn tin rằng, với tính cách thẳng thắn của Lão Dương và mối quan hệ thân thiết giữa bọn họ, căn bản không cần phải nói dối Trần Mộc.

Hơn nữa, mỗi khi y nói những lời dối trá đó, đều chân thật đến cực điểm, nếu không phải Trần Mộc trời sinh đa nghi và cẩn thận, e rằng đã sớm bị lừa gạt qua loa rồi.

Tuy nhiên, mặc dù lời nói và hành động của người này gần như giống hệt Lão Dương, Trần Mộc vẫn không thể tìm ra bất kỳ sơ hở nào.

Mặc dù sự nghi hoặc trong lòng như cỏ dại mọc hoang, Trần Mộc cũng chỉ quy kết là do tính cách của Lão Dương thay đổi, chứ không hề đào sâu rằng y có thể không phải Lão Dương thật!

Tuy nhiên, giờ đây.

Mọi thứ đều chỉ về một khả năng khiến người ta run rẩy —— người có vẻ ngoài quen thuộc kia, có lẽ thật sự không phải Lão Dương… Lúc này, trong hang động u tối, một bầu không khí ngột ngạt khó tả lan tỏa, thân ảnh của kẻ giả mạo Lão Dương dưới ánh lửa chập chờn, cuối cùng cũng từ từ cất lời.

Khuôn mặt y ẩn mình sau bóng tối, chỉ lộ ra đôi mắt sâu thẳm và quỷ dị, y trầm thấp nói về phía Trần Mộc: “Lão Trần, ngươi vừa nãy không nghe lời khuyên của ta, cố chấp muốn vào, đây chỉ có thể trách ngươi quá mức cố chấp.

Ngươi lẽ nào chưa từng nghe nói sao?

Có một số việc, biết càng nhiều, chưa chắc đã là chuyện tốt.” Trần Mộc trong lòng chợt thắt lại, như bị một bàn tay vô hình siết chặt, y

cố gắng hết sức kiềm chế sự run rẩy trong giọng nói, giả bộ trấn định đáp: "Ngươi không phải Lão Dương, ngươi rốt cuộc là ai?" Trong lời nói của Trần Mộc mang theo sự cảnh giác và nghi hoặc không thể che giấu.

Kẻ giả mạo Lão Dương phát ra một tràng cười rợn người, tiếng cười đó vang vọng trong hang động trống trải, nghe đặc biệt chói tai.

"Ta chính là Lão Dương, Giải Tử Dương, cái tên Giải Tử Dương lớn lên cùng ngươi, từng ngồi tù ba năm đấy." Trong giọng nói của y đầy vẻ trêu tức, "Nếu ngươi không tin, cứ việc đi tra hồ sơ của ta đi." Trần Mộc cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên ánh sáng kiên quyết: "Nói bậy bạ!

Thi thể Lão Dương ngay bên ta, y đã chết ba năm, căn bản không hề ra ngoài ngồi tù.

Ngươi rốt cuộc là thứ gì?" Nửa khuôn mặt của kẻ giả mạo Lão Dương quỷ dị lẳng lặng hiện ra từ khe đá, cười lạnh lẽo, trong lời nói toát ra vẻ âm hàn vô tận: "Không sai, y đã chết ba năm rồi, nhưng ta vẫn sống, điều này có gì khác biệt sao?" Trần Mộc nhìn chằm chằm vào đôi mắt như vực sâu của y, một luồng khí lạnh từ gót chân xông thẳng lên não, y nhíu chặt mày, trong đầu nhanh chóng lướt qua một loạt ký ức và suy đoán.

Đột nhiên, y trợn tròn mắt, lắp bắp nói: "Trần… Trần Mộc, ngươi không phải người!

Ngươi là thứ y… thứ y vật chất hóa ra từ loại sức mạnh siêu nhiên đó phải không?" Kẻ giả mạo Lão Dương lạnh lùng hừ một tiếng, dường như không hề ngạc nhiên trước suy đoán của Trần Mộc: "Sao ngươi không nói y là dùng loại sức mạnh đó để biến thành vật chất?

Ai mà nói rõ được chứ?

Ta và y trông y hệt nhau, ai biết cái nào trước cái nào sau?" Cảm xúc của Trần Mộc gần như mất kiểm soát, y nhặt một tảng đá, mạnh mẽ ném về phía kẻ giả mạo Lão Dương.

Khuôn mặt đối phương lùi về phía sau một cái, tránh được tảng đá bay tới, nhưng lại lần nữa xuất hiện trong bóng tối, bình tĩnh tiếp tục nói: "Lão Trần, thực ra ta và y vốn là một thể, ngươi không cần quá mức để tâm." Trần Mộc phẫn nộ và hoảng sợ hét lên: "Đương nhiên có khác biệt!

Ai biết thứ được vật chất hóa từ loại sức mạnh đó, rốt cuộc là loại tồn tại gì!" Kẻ giả mạo Lão Dương đột nhiên như bị thứ vô hình nào đó bóp nghẹt cổ họng, sắc mặt vốn sinh động bỗng chốc trở nên âm trầm khó coi, y nhìn chằm chằm vào Trần Mộc, trong đôi mắt cuộn trào những cảm xúc phức tạp.

Sau một trận im lặng ngột ngạt, y đột nhiên phát ra một tiếng gào thét khản đặc và dữ tợn: "Nói bậy bạ!

Lão tử chính là Lão Dương, ngươi và y quả nhiên là cùng một giuộc, đã vậy thì đừng trách lão tử không khách khí với ngươi!" Trần Mộc trong lòng giật mình, dự cảm được nguy cơ chưa từng có.

Ngay khi ý niệm này vừa xẹt qua, một nòng súng lạnh băng từ khe đá cứng rắn chui vào, Trần Mộc gần như theo bản năng lăn mình vào góc chết duy nhất trong không gian chật hẹp!

May mắn thoát chết!

Tránh được viên đạn tấn công!

Chỉ nghe thấy một tiếng "rầm" thật lớn, viên đạn mà kẻ giả mạo Lão Dương bắn ra va vào vách đá kiên cố, làm bắn tung tóe những mảnh đá lớn.

Tuy nhiên, không gian chật hẹp này căn bản không thể cung cấp sự

bảo vệ toàn diện cho Trần Mộc, viên đạn thứ hai gần như sượt qua cổ y lao vút đi, luồng gió mạnh cuốn theo khiến Trần Mộc không khỏi rùng mình.

Trần Mộc nhanh chóng quyết đoán, tắt đèn pin trong tay, trong bóng tối, kẻ giả mạo Lão Dương mất đi mục tiêu, chỉ có thể hoảng loạn bắn lung tung, nhưng đều bị Trần Mộc linh hoạt né tránh.

Trần Mộc nắm bắt thời cơ, lật người lao về phía rìa tảng đá, nhặt một tảng đá lớn, hung hăng đập vào khẩu súng vẫn kiên cường thò vào khe đá.

Sau vài nhát đập, nòng súng đã bị đập cong thành chín mươi độ, kẹt lại trong khe đá, mặc cho kẻ giả mạo Lão Dương có dùng sức thế nào cũng không thể rút ra được.

Kẻ giả mạo Lão Dương tức giận mắng chửi ầm ĩ, Trần Mộc lúc này lại lạnh lùng cười khẩy: "Giống nhau cái gì?

Ta tuyệt không tin Lão Dương thật sự sẽ chĩa súng vào mình, ngươi, đồ hàng nhái thấp kém mà thôi!" Kể từ khi kẻ giả mạo Lão Dương đề cập đến khả năng kỳ dị vật chất hóa người sống, trong lòng Trần Mộc luôn vương vấn một nghi hoặc không thể xua tan.

Y tin chắc rằng dưới cây đồng cổ kính này, nhất định ẩn chứa một mục đích bất khả tri.

Sinh vật được tạo ra bởi loại năng lực gần như khủng khiếp này, liệu có thực sự không khác gì những người bình thường như bọn họ không?

Liệu đó có phải là một loại yêu quái, hay một tồn tại nào đó còn quỷ dị hơn không?

Lúc này, khi chứng kiến kẻ tự xưng là "Lão Dương" trước mắt rõ ràng biết mình không phải tồn tại chân thật, và còn thể hiện sự công

kích mạnh mẽ, sự bất an trong lòng Trần Mộc càng trở nên dữ dội.

Y càng thêm tin rằng, mọi chuyện đang tiến triển theo một hướng không rõ và hiểm ác.

Kẻ giả mạo Lão Dương và Trần Mộc đối đầu trong không gian chật hẹp, tiếng mắng chửi qua lại giữa hai người vang vọng không ngừng, như cuộc chiến của những con thú bị nhốt.

Đột nhiên, kẻ giả mạo Lão Dương như bị một ý niệm nào đó đánh trúng, dừng lại đột ngột, y tắt đèn pin trong tay, toàn bộ không gian tức thì rơi vào một mảng bóng tối vô tận.

Bóng tối như một thực thể, đè nén khiến người ta khó thở, trong khoảng trời đất chật hẹp không có lấy một tia sáng này, bóng tối càng trở nên sâu thẳm và ngột ngạt.

Trần Mộc cảnh giác nhận ra kẻ giả mạo Lão Dương có lẽ lại muốn giở trò gì, y nhanh chóng lùi vào góc, cố gắng hết sức ẩn mình trong bóng tối, chuẩn bị đối phó với những cuộc tấn công có thể xảy ra.

Ngay lúc này, chỉ nghe thấy kẻ giả mạo Lão Dương trong bóng tối âm trầm cất lời: "Lão Trần, ta nhớ ngươi hồi nhỏ sợ bóng tối nhất, bây giờ còn sợ không?

Nhưng ngươi nhất định phải giữ tỉnh táo đấy nhé, nhớ kỹ lời ta vừa nói với ngươi, ở nơi này mà suy nghĩ lung tung, cẩn thận đèn pin vừa bật lên, trước mặt ngươi sẽ xuất hiện một khuôn mặt người chết đấy." Trần Mộc không ngừng thầm mắng, gã này hiển nhiên là muốn lợi dụng nỗi sợ bóng tối của mình, dụ dỗ mình tự tạo ra một loại ảo ảnh kinh khủng.

Mặc dù Trần Mộc trong lòng tự nhủ mình tuyệt đối không thể để gã thành công, nhưng trong sâu thẳm nội tâm lại không thể kìm nén mà

dâng lên một luồng khí lạnh.

Đặc biệt là khi kẻ giả mạo Lão Dương nhắc đến việc đèn pin vừa bật lên, trước mặt có thể xuất hiện khuôn mặt người chết, thần kinh Trần Mộc chợt căng thẳng, dường như đã nhìn thấy khuôn mặt rợn người đó.

Lúc này, Trần Mộc cảm giác được trước mặt mình, chỉ cách vài milimet dường như có thứ gì đó đang lặng lẽ tiến đến.

Hơi thở y phả ra chạm vào sự tồn tại vô hình đó, dội ngược lại, mang theo một mùi tanh hôi nồng nặc, xộc thẳng vào mũi.

Trần Mộc nghĩ thầm, không nên linh nghiệm đến vậy chứ?!

Chương 972

Từ những biểu hiện trước đó của kẻ giả mạo Lão Dương mà xét, loại năng lực vật chất hóa này cực kỳ khó kiểm soát, nếu không bọn họ cũng sẽ không chật vật dưới sự tấn công của cự nhãn hắc xà.

Theo suy luận thông thường, kẻ giả mạo Lão Dương không thể dễ dàng triệu hồi ra một quái vật như vậy.

Nhưng mà, sự không rõ và nỗi sợ hãi trong bóng tối thường khiến người ta rùng mình hơn cả nguy hiểm thực tế, Trần Mộc chỉ có thể cố gắng hết sức ổn định tâm thần, không để trí tưởng tượng của mình biến thành ác mộng ngoài đời thực.

Ảo giác, Trần Mộc trong sâu thẳm nội tâm tự nhủ, tuyệt đối không thể sa vào cái bẫy sợ hãi của bóng tối này.

Trong không gian đen kịt kín mít dường như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng này, nỗi sợ hãi như một bàn tay khổng lồ vô hình, siết chặt cổ họng Trần Mộc.

Y hít sâu một hơi, cố gắng bình phục trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngay lúc này, một cảm giác lạnh lẽo chợt lướt qua gò má, khiến Trần Mộc rùng mình, mồ hôi lạnh tức thì thấm đẫm y phục, dường như ngay cả ý niệm muốn tiểu tiện cũng bị sự kinh hãi đột ngột này gợi lên!

Y cẩn thận xoa xoa ngực mình, trái tim đập như trống bỏi không ngừng, toàn thân vô lực, mềm nhũn như một cục bông.

Y biết, lần này tuyệt đối không sai!

Trong bóng tối, quả nhiên tiềm ẩn một loại tồn tại không rõ.

Tuy nhiên, Trần Mộc lại không dám dễ dàng bật đèn pin, sợ rằng sẽ lộ vị trí của mình, dẫn đến nguy hiểm lớn hơn.

Y thử từ từ lùi về phía sau, hy vọng có thể tựa sát vào vách đá kiên cố để tìm kiếm một chút cảm giác an toàn.

Nhưng khi lưng y vừa chạm vào "bức tường" phía sau, một cảm giác kỳ lạ khiến y sởn tóc gáy!

Đó không phải là cảm giác cứng rắn lạnh lẽo của đá, mà là từng mảnh vảy ướt át và lạnh lẽo!

Trần Mộc thậm chí còn cảm giác được thớ thịt mềm nhũn dưới lớp vảy ẩn hiện, dường như một con quái vật đang ngủ say có thể tỉnh giấc bất cứ lúc nào.

"Trời ơi!" Trần Mộc thầm kêu một tiếng, cảm xúc hoảng loạn như thủy triều dâng trào.

Y không ngừng tự nhủ, phía sau sao có thể có vảy chứ?

Tất cả những điều này đều không thể!

Trần Mộc vội vàng nhắm mắt lại, cố gắng thông qua cách này để xua tan nỗi sợ hãi trong lòng.

Đồng thời, y nắm chặt đèn pin trong tay, chuẩn bị bật sáng để chiếu rọi môi trường xung quanh.

Ngay lúc này.

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói kinh khủng mà kẻ giả mạo Lão Dương cố tình tạo ra: "Lão Trần!

Sao ngươi không bật đèn pin?

Ta giúp ngươi chiếu sáng!" Lời nói chưa dứt, một chùm sáng chợt bật lên, chiếu thẳng vào trước mặt Trần Mộc!

Y trợn tròn mắt, chỉ thấy cách đầu mũi mình chỉ một gang tấc, một cái đầu mãng xà khổng lồ ngẩng lên!

Cơ thể nó như một cái thùng nước khổng lồ cuộn tròn trong hang động, toàn bộ vách đá phía trên đầu Trần Mộc và phía sau đều biến thành bức tường được tạo thành từ vảy rắn, những chiếc vảy đen như đá quý, dưới ánh đèn pin chiếu rọi phát ra ánh sáng quỷ dị.

Bị ánh sáng đột ngột này làm kinh động, những chiếc vảy xung quanh bắt đầu hơi co rúm, cơ thể mãng xà khổng lồ cũng theo đó từ từ uốn lượn!

Tiếng rít rợn người, cả hang động đều tràn ngập một luồng khí tức ngột ngạt và kinh khủng.

Dường như đó là cái đầu rắn khổng lồ, mặt kề mặt, giống như một bức tượng sống đáng sợ!

Những chiếc vảy dày đặc mềm nhũn như một khu rừng quỷ dị, trong ánh sáng yếu ớt lấp lánh ánh hàn quang lạnh lẽo!

Trần Mộc không thể dùng lời nào để miêu tả chính xác sự chấn động trước mắt, trái tim y dường như ngừng đập trong một khoảnh khắc, y thậm chí còn cảm giác được toàn thân mình cứng đờ như một tảng đá bị thời gian phong hóa, ngay cả hô hấp cũng trở nên trì trệ.

Đây là lần đầu tiên Trần Mộc thực sự cảm nhận được sự tồn tại của sức mạnh khổng lồ!

Tia nghi ngờ cuối cùng cũng hoàn toàn bị quét sạch trong khoảnh khắc này.

Tuy nhiên, con mãng xà đen khổng lồ này lại sống động đến kinh ngạc, cho dù là từng chiếc vảy lấp lánh sinh động, hay mùi vị ẩm ướt và đặc trưng lan tỏa trong không khí!

Thậm chí là tiếng "cọ xát" trầm thấp và bất an khi nó uốn lượn,

tất cả mọi thứ đều không có chút sơ hở nào.

Trần Mộc cố gắng tưởng tượng, con quái vật khổng lồ trước mắt này đã đột nhiên xuất hiện như thế nào?!

Nếu vừa nãy trong hang động còn sáng đèn, vậy con mãng xà này liệu có như ảo thuật mà tức thì hiện ra từ hư không?!

Giọng Lão Dương ở bên ngoài sốt ruột vang vọng, nhưng lúc này Trần Mộc đã không còn để tâm đến tiếng gọi của y nữa.

Y chỉ cảm thấy ánh mắt lạnh lùng vô tình của loài bò sát kia đang khóa chặt lấy mình!

Khe đá vốn đã chật hẹp và bức bách, giờ lại bị con cự mãng như hắc long này chiếm chỗ đến mức gần như không còn chỗ dung thân, lúc này chỉ cần mãng xà hơi há to cái miệng huyết bồn, hơi uốn lượn cơ thể một chút, Trần Mộc sẽ lập tức rơi vào bờ vực sinh tử, tất cả đều sẽ đi đến kết thúc.

Dòng suy nghĩ của Trần Mộc tính toán nhanh như điện chớp, y biết khứu giác và thị giác của mãng xà vô cùng nhạy bén, không thể bỏ qua sự tồn tại của mình!

Hy vọng duy nhất là, có lẽ nó sẽ không thèm săn mồi vì Trần Mộc có thân hình quá nhỏ.

Mãng xà thường sẽ không ra tay với con mồi có thể tích quá nhỏ, do đó Trần Mộc chỉ có thể cố gắng giữ yên tĩnh, không gây hoảng sợ cho nó, mới có khả năng may mắn thoát nạn.

Nhưng mà… lỡ như chiến lược này thất bại, vậy Trần Mộc sẽ thực sự bó tay chịu trói, chỉ có thể phó mặc cho số phận!

Trần Mộc vô thức nuốt một ngụm nước bọt, y cố gắng kiềm chế toàn thân không ngừng run rẩy!

Cái lưỡi rắn tanh hôi của cự mãng khẽ lướt qua tai y, để lại mùi dịch bọt gây buồn nôn.

May mắn thay, nó chỉ hơi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Trần Mộc một cách sâu sắc, ngay sau đó liền quay đầu nhìn về phía nguồn sáng đèn pin lóe lên trong tay Lão Dương phía sau tảng đá, dường như hứng thú hơn với mục tiêu dưới ánh đèn pin.

Lão Dương nép sát sau một tảng đá chỉ lớn hơn đầu cự mãng không đáng là bao, tảng đá này miễn cưỡng chặn miệng hang.

Y thấy con mãng xà không tấn công Trần Mộc, mà ngược lại từ từ quay đầu tiến về phía mình.

Lão Dương tức thì trong lòng dâng lên một điềm báo chẳng lành, y biết, một tảng đá như vậy đối với cự mãng mà nói, chỉ như đồ bỏ, căn bản không thể ngăn cản sự xung kích của nó!

Trần Mộc trong bóng tối bắt được tiếng Lão Dương mắng chửi, cũng vội vàng rụt về sau tảng đá.

Ngay lập tức, đèn pin "cách" một tiếng tắt đi, xung quanh tức thì chìm vào một màn tối đen như mực!

Duy chỉ có đôi mắt mãng xà lóe lên ánh vàng quỷ dị, trong bóng tối phát ra ánh sáng huỳnh quang, như hai vì sao lạnh lẽo, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Cự mãng dường như nhận ra động tĩnh phía sau tảng đá, khẽ húc vào hai cái.

Thấy không có kết quả, nó chợt thu lại cái cổ mạnh mẽ của mình, bày ra tư thế tấn công đã tích tụ sức lực.

Chương 973

Trần Mộc trong đầu hiện lên hình ảnh mãng xà săn mồi trên tivi, y lập tức ý thức được chuyện kinh khủng gì sắp xảy ra!

Ngay trong khoảnh khắc đó, cái cổ mãng xà co tròn lại như một viên đạn xuất nòng bắn vút ra, chỉ nghe thấy một tiếng va chạm trầm đục, cả sơn động đều chấn động!

Tảng đá lớn chặn miệng hang như một cánh diều bị cuồng phong cuốn đi, tức thì bị húc bay ra ngoài.

Mặc dù Trần Mộc trong lòng hiểu rõ người bên ngoài không phải Lão Dương thật sự, nhưng tiếng kêu thảm thiết đó vẫn như mũi kim đâm vào tim y, khiến y theo phản xạ mà tâm thần run rẩy.

Cự mãng phát hiện ra cái lỗ trống phía sau tảng đá, tuy nhiên đầu của nó quá lớn, dù thế nào cũng không thể lách qua được.

Cơ thể nó cuộn tròn uốn lượn, không ngừng cung lên rồi lại hạ xuống, mỗi lần đều khiến Trần Mộc kinh hồn bạt vía, thậm chí y phải tránh trái tránh phải để tránh bị cuốn vào trong, nếu không một khi bị những chiếc vảy sắc nhọn hai bên kẹp chặt, chắc chắn sẽ là kết cục xương cốt nát tan!

Sau vài lần thử không có kết quả, mãng xà càng thêm bồn chồn lo lắng, nó bắt đầu dùng cái đầu khổng lồ của mình đập mạnh vào vách đá bên miệng hang!

Con mãng xà vốn dĩ cuộn tròn đã khiến người ta khiếp sợ, lúc này khi nó vung vẩy lại càng như rồng bay tứ hải, khí thế bàng bạc!

Chỉ sau vài lượt, miệng hang đã bị nó đập nứt một khe lớn.

Cự mãng nhân cơ hội dùng sức uốn mình một cái, cái đầu khổng

lồ cứng rắn chui ra ngoài, vảy rắn cọ xát vào vách đá cứng rắn, phát ra âm thanh chói tai, thậm chí ép cả khối đá nứt toác!

Cự mãng như một vị thần tự nhiên sở hữu sức mạnh cường đại, không ngừng đẩy từng khối đá ngáng đường ra bên ngoài.

Trần Mộc bám sát theo sau, trái tim đập dữ dội trong lồng ngực, cảnh tượng trước mắt khiến y kinh hãi không thôi.

Lão Dương đang yếu ớt nằm sâu trong đống đá vụn, phần lớn cơ thể đều bị những tảng đá nặng nề đè chặt, hơi thở yếu ớt dường như có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

Khi y nhìn thấy Trần Mộc, đôi mắt mệt mỏi đó lóe lên một cái, cố gắng mở miệng nói chuyện, nhưng khóe miệng vừa hé, máu đỏ tươi đã chảy dọc theo vết nứt.

Trần Mộc nhanh chóng đến bên Lão Dương, căng thẳng và cẩn thận kiểm tra vết thương của y, cố gắng dịch chuyển những tảng đá đè trên người y.

Tuy nhiên, khi y nhìn thấy nửa thân dưới của Lão Dương gần như bị nghiền nát hoàn toàn, cảnh tượng thảm khốc không thể nào nhìn thẳng.

Trần Mộc bất lực thở dài một tiếng, trong lòng ngũ vị tạp trần, y cố gắng giữ bình tĩnh, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi… ngươi còn điều gì muốn dặn dò không?" Trong ánh mắt Lão Dương lộ ra vẻ kiên quyết và không nỡ, y nghiến chặt răng, nhịn đau đớn kịch liệt mà khó khăn rút ra chiếc ba lô lấy từ chỗ lão bản Vương từ khe đá, dùng sức ném về phía Trần Mộc.

Trần Mộc đón lấy ba lô, trong lòng trăm cảm xúc lẫn lộn, không rõ là tư vị gì.

Lúc này Lão Dương ho khan vài tiếng, lại phun ra một ngụm máu

tươi, sau đó không còn lời nào nữa, chỉ từ từ nhắm mắt lại… dường như là, muốn ngủ vùi vĩnh viễn tại nơi đây!

Trần Mộc muốn truy vấn rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng lời của hắn còn chưa thốt ra, đột nhiên một trận cự hưởng chấn động muốn nứt tai từ bên ngoài truyền đến, cả sơn động kịch liệt chấn động, Trần Mộc gần như đứng không vững, trực tiếp đập vào vách đá cứng rắn!

Kế đó là một loạt tiếng đá vỡ dài và khủng bố, khiến người ta không rét mà run.

Trần Mộc sợ đến hồn bay phách lạc, thầm nghĩ chẳng lẽ con cự mãng bên ngoài lại lần nữa phát điên công kích sơn động?!

Hắn thậm chí hoàn toàn không kịp nghĩ nhiều, lập tức khom lưng bò nhanh ra ngoài động.

Đúng lúc này, Lão Dương đột nhiên phát ra một tiếng kêu khản đặc: "Lão Trần!!!" Trần Mộc ngớ người, không hiểu Lão Dương trong thời khắc sinh tử liên quan này còn muốn nói gì.

Hắn quay đầu nhìn về phía Lão Dương, chỉ thấy Lão Dương hết sức há miệng, dường như muốn truyền đạt một loại tin tức gì đó?!

Tuy nhiên, ngay trong khoảnh khắc đó, khu vực hắn đang đứng bỗng nhiên sụp đổ xuống, đá phía trên như thác đổ ào ào xuống, trong chớp mắt, thân ảnh Lão Dương đã như chìm vào vũng lầy mà biến mất trong đống đá vụn cuồn cuộn!

Chứng kiến cảnh này, trái tim Trần Mộc chợt thắt lại, một nỗi đau xé lòng lan tràn khắp toàn thân.

Tuy nhiên, lúc này không cho phép hắn có chút do dự hay bi thương nào, hắn nhanh nhẹn lăn mấy vòng tránh đá rơi, với tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi cửa động.

Ngay đúng lúc này, một khối bóng đen mãnh liệt va vào thân núi, lực xung kích khiến cả vách núi chấn động kịch liệt, đá văng tứ tung!

Một vết nứt từ vị trí Trần Mộc đứng kéo dài xuống, hệt như một vết thương nham hiểm của đại địa.

Trần Mộc trợn mắt líu lưỡi nhìn cảnh tượng trước mắt, con cự mãng đen đó và con cự mãng vảy nhỏ chui ra từ Thanh Đồng Thụ đang kịch liệt quấn lấy nhau, hai bên vặn vẹo lăn lộn, phảng phất như hai cơn lốc đen cuồng vũ trên những cành cây đồng cổ kính!

Ánh sáng giữa các vảy cự mãng dưới ánh nến yếu ớt lúc sáng lúc tối, tựa như những vì sao lấp lánh trong đêm tối, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Ban đầu, Trần Mộc cứ ngỡ con cự mãng vảy nhỏ có thân hình nhỏ hơn sẽ ở thế yếu, không ngờ nó lại linh hoạt hung mãnh, tuy thân hình nhỏ hơn cự mãng không ít, nhưng trong cuộc giao đấu lại không hề thua kém?!

Nhịp tim Trần Mộc tăng tốc theo tiết tấu của hai con cự xà đang giao đấu, hắn trợn tròn mắt, gần như không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Đúng lúc này, một cái đuôi rắn to khỏe mạnh mẽ quét ngang qua, cuốn theo một cơn bão phá đá rung trời!

Trong tích tắc đã đánh nát bệ đá dưới chân Trần Mộc thành bột mịn.

Trong tình thế cấp bách, Trần Mộc vội vàng tìm kiếm chỗ bám víu, nhưng lại phát hiện thạch nhũ xung quanh đã bị rung đến lung lay không chịu nổi, không có chỗ nào để bám.

Hồn vía chưa định, Trần Mộc dưới tác dụng của trọng lực rơi thẳng xuống vực sâu, trong vòng vài phút đã mấy lần đối mặt sinh tử!

Điều này khiến hắn hoàn toàn rơi vào trạng thái thất thần trong chốc lát.

Chỉ nghe bên tai vang lên tiếng nước ầm ầm, kế đó một cảm giác lạnh thấu xương bao bọc toàn thân, cả người hắn như diều đứt dây mà rơi vào trong nước.

Ai nha!

Nước ở đâu ra vậy?

Trần Mộc trong lòng kinh hô, thân thể như mũi tên cắm vào trong nước, cho đến khi sâu sáu bảy mét mới ngừng rơi xuống.

Tư thế rơi xuống nước vô cùng lôi thôi, thậm chí còn nghe thấy cổ phát ra một tiếng "rắc" lạnh người!

Chỉ thiếu một chút nữa, ước chừng là sẽ bị gãy cổ, như vậy quá tàn nhẫn rồi, toàn thân Trần Mộc không có sức phản kháng, chỉ có thể mặc cho mình không ngừng chìm xuống đáy nước tối đen.

Ngay lúc tuyệt vọng, một bóng người từ dưới nước bơi nhanh đến, chính xác nắm lấy thân thể Trần Mộc, dùng sức nâng lên.

Trần Mộc quay đầu nhìn lại, hóa ra là Lương sư gia vẫn luôn trốn tránh ở đáy hang động, hẳn là cũng vì mực nước trong động tăng lên nhanh chóng, không thể không nhô đầu lên thở, đúng lúc nhìn thấy Trần Mộc rơi xuống nước, liền không chút do dự đến cứu giúp!

Trong khoảnh khắc vọt lên khỏi mặt nước, Trần Mộc kinh ngạc phát hiện vực sâu mà bọn họ trước đó cố sức leo ra, lúc này đã biến thành một đầm nước.

Trong đầm nước sâu thẳm ấy, từng dòng nước ngầm cuồn cuộn ở nơi tối tăm, nhưng nguồn gốc lại không thể tìm thấy.

Điều càng kinh hãi hơn là mực nước vẫn đang dâng cao nhanh

chóng, phảng phất như một bàn tay vô hình đang không ngừng lấp đầy đầm nước thần bí này.

Trần Mộc nhìn quanh bốn phía, sự nghi hoặc trong lòng điên cuồng tăng lên!

Hắn nghĩ, ba năm trước khi Lão Dương cùng những người khác đến đây, nơi này quả thật là một đầm nước, nhưng tình huống hiện tại này, chẳng phải có nghĩa là bọn họ không thể quay về lối cũ sao?

Thủy tính của Trần Mộc vượt xa Lương sư gia, sau khi cứu Lương sư gia lên bờ, bản thân hắn cũng đã kiệt sức, suýt nữa chìm xuống đáy nước.

Hắn cố hết sức kéo Lương sư gia đến bên Thanh Đồng Thụ, lúc này Trần Mộc cũng không còn tâm trí để tính toán ân oán trong quá khứ, chỉ khẩn thiết hỏi: "Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Lương sư gia ho khan mấy tiếng, đợi thở dốc ổn định một chút, mới giải thích: "Bên ngoài chắc chắn đã có một trận mưa lớn, gây ra lũ quét!

Mùa này, lũ quét ở đây rất thường xuyên.

Chương 974

Nước lũ tràn vào con sông ngầm mà chúng ta đã đi qua, và con sông ngầm đó rõ ràng thông với mấy hang động trên vách đá ở khu vực này, nước lũ từ độ cao lớn đổ xuống, dẫn đến mực nước dâng cao nhanh chóng, từ đó đổ ngược vào vực sâu này!

Tuy nhiên, một khi lũ quét qua đi, mực nước sẽ nhanh chóng hạ xuống." Nghe lời này, Trần Mộc trong lòng thầm nguyền rủa.

Tình cảnh này khiến bọn họ rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, ngẩng đầu nhìn lên, không biết lối ra ở đâu.

Lúc này, chỉ thấy một khối bóng đen khổng lồ vẫn đang kịch liệt giao chiến trên vách đá phía trên!

Trần Mộc trong lòng chợt thắt lại, nếu những vật thể khổng lồ này rơi xuống nước, cái đầm nước nhỏ bé này e rằng lập tức sẽ biến thành nơi rồng rắn lẫn lộn, nguy cơ tứ phía!

Đến lúc đó… hoàn cảnh của bọn họ sẽ càng thêm khó khăn.

Lời còn chưa dứt, bên tai đã truyền đến một trận gào thét, con cự mãng đen kia như một tia chớp đen mà rơi xuống, trực tiếp đập vào trong nước, nước bắn tung tóe như mưa, cái đầm nước không lớn trong khoảnh khắc đã sôi trào lên, như một nồi nước vừa đun sôi.

Kế đó, cự xà vảy nhỏ cũng từ từ trượt xuống dọc theo Thanh Đồng Thụ, đôi mắt to lớn và lấp lánh ánh tím của nó khiến Lương sư gia sợ đến hồn bay phách lạc, cả người không tự chủ được chìm xuống nước.

Trần Mộc mắt nhanh tay lẹ, một tay kéo hắn lên, chỉ thấy Lương sư gia sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy: "Trời ơi!

Cái… cái thứ này từ đâu chui ra vậy?

Cái… cái này rõ ràng chính là Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết a!" Trần Mộc vừa nghe thấy cái tên này, trong lòng như bị một sợi dây vô hình lay động, một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ tức thì dâng lên!

Hắn vô thức kéo Lương sư gia bên cạnh, hai người nhanh chóng và im lặng trốn sau Thanh Đồng Thụ, Trần Mộc cau mày nhìn về phía Lương sư gia, trầm giọng hỏi: "Nói rõ hơn về Chúc Cửu Âm, Lương sư gia!" Lương sư gia liếc nhìn cây đồng sừng sững kia.

Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng xen lẫn kính sợ và căng thẳng, hắn cắn lưỡi, gần như kề sát tai Trần Mộc thì thầm: "Chúc Cửu Âm, rồng trong truyền thuyết, thời cổ đại còn được gọi là Chúc Long, thực chất là một loài sinh vật khổng lồ sống trong thời đại viễn cổ!

Tương truyền, vào thời đại Đế Thuấn, người ta từng săn bắt loài sinh vật này để luyện dầu chế tác đèn dầu bất diệt để chiếu sáng, nhưng đã tuyệt chủng từ mấy ngàn năm trước rồi.

Vậy mà giờ đây trong Thanh Đồng Thụ này, lại còn tồn tại một con như vậy sao?!" Trần Mộc nghe vậy, trong lòng dâng lên sóng lớn gió lớn, hắn trước giờ không hề hay biết về loại bí văn này, vì vậy có thể khẳng định đây không phải là ảo giác của hắn, mà là sự thật rành rành!

Dưới gốc cây đồng cổ xưa này, thật sự ẩn giấu một con cự thú đến từ thời kỳ viễn cổ!

Lương sư gia tiếp tục kể lể: "Chúc Cửu Âm to lớn như vậy, tuổi thọ của nó e rằng đã vượt qua sức tưởng tượng của phàm nhân.

Hiện tại chúng ta chỉ có thể nhìn thấy một con mắt của nó, phải biết rằng, mắt của Chúc Cửu Âm nằm ngang hai bên đầu.

Con mắt mà ngươi nhìn thấy bây giờ là bản nhãn của nó, còn đối diện với bản nhãn, còn có một con mắt được gọi là âm nhãn.

Tương truyền, Chúc Cửu Âm trên nghìn năm tuổi, âm nhãn của nó có thể thông thẳng đến vực sâu địa ngục, chỉ cần bị nó nhìn thấy một lần, sẽ bị ác quỷ nhập vào, lâu dần, sẽ biến thành quái vật đầu người thân rắn khủng khiếp." Trần Mộc nghe xong, không khỏi rùng mình một cái, trong đầu hiện lên biểu cảm âm lãnh như rắn độc của Lão Dương, một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Hắn thận trọng quay đầu liếc nhìn con Chúc Cửu Âm khổng lồ đó, may mắn là lúc này sự chú ý của Chúc Cửu Âm hoàn toàn không đặt trên người bọn họ, nó đang chăm chú nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó dưới mặt nước.

Trần Mộc nhạy bén cảm nhận được dòng nước dưới đáy trở nên cực kỳ hỗn loạn, hắn biết đó là con cự mãng đen đang ngủ dưới đáy nước.

Rõ ràng, Chúc Cửu Âm đang cảnh giác với khả năng tấn công bất ngờ của cự mãng.

Đồng thời, mực nước trong hang động vẫn không ngừng dâng cao, khoảng cách giữa Trần Mộc, Lương sư gia và Chúc Cửu Âm ngày càng gần, sắc mặt Lương sư gia càng thêm trắng bệch, nỗi sợ hãi và lo lắng đan xen trên khuôn mặt hắn, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi lạnh.

Trần Mộc thì ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, phát hiện đỉnh hang động quả thật có một lối ra, chỉ cần mực nước tiếp tục dâng lên đủ cao, bọn họ có thể mượn đường này thoát hiểm.

Tuy nhiên, trong lòng Trần Mộc lại tràn đầy sự không biết và bất an, hắn cũng không biết mực nước này rốt cuộc có thể dâng đến đâu,

liệu có thể mang lại cho bọn họ một tia hy vọng sống hay không?!

Dù sao vị trí bọn họ đang ở cực kỳ gần đỉnh núi, khi cả đoàn người khó khăn vượt qua Thiên Quan Trận, Trần Mộc đã chú ý thấy những quan quách chìm trong nước không hề có chút dấu vết nào bị nước ngâm.

Hắn căn cứ vào đó phán đoán, mực nước ở đây dù có dâng lên, cũng tuyệt đối không thể cao hơn phía bên kia của ngọn núi.

Nhưng rốt cuộc có thể cao đến đâu, Trần Mộc trong lòng không có đáy, chỉ có thể ký thác hy vọng vào việc mặt nước có thể dâng lên một chút nào hay một chút đó.

Trần Mộc ghé tai nói nhỏ quan sát và phán đoán này cho Lương sư gia bên cạnh, tuy nhiên lúc này, Lương sư gia đã bị hoàn cảnh khó khăn trước mắt làm cho tâm thần bất an, hoàn toàn không thể nghe lọt phân tích của hắn.

Ngay lúc này, một chiếc mặt nạ màu trắng từ trong nước đục quỷ dị nổi lên, đó rõ ràng là vỏ rỗng của cổ trùng đã bong ra, cảnh này khiến trong lòng Trần Mộc chợt dâng lên một cảm giác lạnh lẽo.

Hắn nhặt một chiếc mặt nạ lên xem xét kỹ lưỡng, chỉ thấy bên trong lỗ miệng của mặt nạ đã trống rỗng, cổ trùng lẽ ra phải ở bên trong đã không biết tung tích.

"Mẹ kiếp!" Trần Mộc không nhịn được chửi thề một tiếng, trong tích tắc bỗng nhiên tỉnh ngộ, hiểu rõ vì sao con cự mãng đen ẩn mình dưới nước mãi vẫn không thể nổi lên khỏi mặt nước.

Hắn nhanh chóng bật đèn pin, hít sâu một hơi lặn xuống nước thám tra, chỉ thấy trên thân con cự mãng chi chít bám đầy vô số côn trùng giống như chân cua võ sĩ, có con còn mang theo mặt nạ, có con chỉ còn lại thân thể, như đỉa bám chặt trên thân cự mãng, tạo thành

một mảng màu trắng rợn người!

Cự mãng lúc này bụng chổng lên trời, đau đớn lăn lộn trong nước, nhưng mãi mãi không thể thoát khỏi những ký sinh trùng xảo quyệt và ngoan cường này.

Ngay cả khi thỉnh thoảng có côn trùng do cự mãng va vào đá mà mặt nạ rơi ra, thân thể chúng vẫn cố chấp bám chặt trên thân rắn, cảnh tượng này hiện ra vô cùng quái dị và khủng khiếp.

Điều càng đáng lo hơn là, một số cổ trùng không chiếm được vị trí thuận lợi đang bơi lượn quanh cự mãng, động tác cực kỳ nhanh nhẹn.

Ngay trong khoảnh khắc đèn pin của Trần Mộc chiếu sáng vào bọn chúng, tất cả cổ trùng dường như bị kinh hãi, trong tích tắc đồng loạt bật ra khỏi thân cự mãng, quay sang Trần Mộc nhanh chóng vây lấy.

Cảnh này xảy ra quá đột ngột, đến mức Trần Mộc căn bản không kịp phản ứng, trước mắt chỉ thấy ánh sáng trắng lóe lên, tất cả côn trùng phảng phất như đàn cá dày đặc trong biển mà xông thẳng tới hắn, khí thế hung hãn.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, bản năng thúc đẩy Trần Mộc thực hiện một động tác mà ngay cả bản thân hắn cũng thấy không thể tin được – hắn mạnh mẽ ngửa ra sau, dùng sức cắn nát lòng bàn tay mình, máu tươi lập tức tuôn trào ra.

Dưới sự kích thích của nỗi đau, Trần Mộc cố nhịn đau đớn kịch liệt, dùng sức vung cánh tay bị thương quấy động trong nước, khiến máu đều đều lan ra.

Trong hang động dưới nước sâu thẳm tối tăm, cổ trùng đối với máu của Trần Mộc có một loại kiêng kỵ khó hiểu.

Chúng như đàn cá bị kinh sợ, trước mặt Trần Mộc tức thì tụ lại rồi nhanh chóng tản ra, tạo thành một "tường trùng" mềm mại chuyển

động, do vô số côn trùng trắng đan xen mà thành.

Trần Mộc ngưng thần nhìn, thậm chí còn có thể từ trong những hình thái vặn vẹo xoắn xuýt của những con trùng này, lờ mờ nhìn ra những khuôn mặt giống mặt người, khủng khiếp mà lại thần bí.

Lương sư gia sớm đã sợ đến hồn bay phách lạc, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ngay cả một câu cũng không dám nói nhiều, vội vàng tay chân cùng dùng mà leo lên cây đồng cổ.

Trần Mộc cũng hiểu rõ, tiếp tục dừng lại trong nước tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt, vì vậy quả quyết đứng dậy từ trong nước.

Hắn quay đầu liếc một cái, chỉ thấy Chúc Cửu Âm đã nhận ra sự tồn tại của bọn họ, cái đầu rắn khổng lồ kia đang hướng về phía bọn họ.

Con mắt tím vốn ẩn chứa vô vàn bí mật cổ xưa đã khép lại, thay vào đó là một con mắt đỏ như máu, phảng phất như đã âm thầm mở ra từ lúc nào, bên trong tràn đầy oán độc và thù hận, chằm chằm nhìn Trần Mộc hai người!

Trong con mắt đỏ rực này chi chít những tơ máu đang nhảy nhót, toát ra một khí tức cực kỳ quỷ dị.

Trần Mộc một khi đối mặt với nó, liền cảm thấy một loại cảm giác buồn nôn và chóng mặt mạnh mẽ như linh hồn bị rút ra, vội vàng quay mặt đi, nhưng… đã quá muộn!

Tuy nhiên… lúc này Lương sư gia, lại như bị một loại sức mạnh tà ác nào đó khống chế, hai mắt nhìn chằm chằm vào con mắt đỏ như máu của Chúc Cửu Âm, cả người cứng đờ ở đó, bất động!

Trần Mộc thấy vậy, cực kỳ lo lắng, lớn tiếng kêu gọi hắn, nhưng Lương sư gia không hề phản ứng.

Trần Mộc nhớ Lương sư gia từng nhắc đến, âm nhãn của "Chúc Cửu Âm" kết nối với vực sâu địa ngục, hắn biết đây tuyệt đối không phải điềm lành gì, không nên chậm trễ, hắn lập tức dùng tay hứng một vốc nước ngầm lạnh buốt, mạnh mẽ hất về phía Lương sư gia, ý đồ phá vỡ cục diện bế tắc ngột ngạt này.

Nhưng đúng lúc này, có lẽ là Chúc Cửu Âm đột nhiên thò người về phía trước một chút, hoặc là vì lý do nào khác.

Vốc nước kia không hất trúng Lương sư gia, mà lại trực tiếp đập vào cái đầu khổng lồ của Chúc Cửu Âm.

Chương 975

Chúc Cửu Âm hiển nhiên bị vốc nước bất ngờ này dọa giật mình, nó bản năng nhắm mắt lại, đầu rắn tức thì rụt lại phía sau, chuẩn bị phát động tấn công!

Trần Mộc phản ứng nhanh nhẹn, thoáng người nép vào phía sau Thanh Đồng Cổ Thụ.

Đầu rắn của Chúc Cửu Âm mạnh mẽ va chạm vào thân cây đồng, những cành cây cứng rắn cong vặn biến dạng, phát ra từng trận tiếng động trầm đục.

Lúc này, Trần Mộc trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ đến chiếc ba lô hắn lấy từ Lão Dương, trong đó có lẽ ẩn chứa vũ khí có thể đối phó với nguy cơ hiện tại.

Hắn không chút do dự lật ba lô ra phía trước, khẩn thiết tìm kiếm vật cứu mạng có thể có.

Bên trong chiếc ba lô lớn này, chắc chắn không có súng đạn, nhưng Trần Mộc nhớ rõ ràng, mấy cây thuốc nổ mà bọn họ từng dùng để nổ tung vách mộ thất!

Lúc này Trần Mộc tay không tấc sắt, hắn thèm khát có một loại vũ khí uy lực mạnh mẽ nào đó, để uy hiếp con sinh vật khủng bố ẩn mình trong bóng tối này.

Thân thể khổng lồ như đúc bằng đồng của Chúc Cửu Âm như rồng cuộn mà uốn lượn từ một bên đến, Trần Mộc một mặt thận trọng di chuyển thân thể tránh khỏi tầm mắt nó, một mặt tay chân cùng dùng khó khăn leo lên, nắm chặt ba lô, khẩn thiết mò mẫm bên trong.

Ba lô nhồi đầy các loại tạp vật, Trần Mộc nhanh chóng ném hết những vật không quan trọng vào nước, cuối cùng mò được thứ mà hắn nghĩ có thể là thuốc nổ.

Tuy nhiên khi hắn nhìn kỹ lại, không khỏi ngây người, trong lòng thầm mắng mình vừa rồi quá sơ suất, một bó đồ lỉnh kỉnh màu đen kia, lại là một cây nến sáp dài màu đen.

Lúc này, đôi mắt như vực sâu của Chúc Cửu Âm đã nhận ra sự tồn tại của Trần Mộc, đầu rắn tức thì thò ra, rồi lại mạnh mẽ lùi lại giữa không trung, bày ra tư thế tấn công.

Phải biết rằng, tốc độ tấn công trung bình của loài rắn chỉ là một phần tư giây, con Chúc Cửu Âm có thân hình khổng lồ này dù có chậm hơn một chút, thế nhanh mạnh của nó tuyệt đối không phải Trần Mộc có thể dễ dàng né tránh.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Trần Mộc không chút do dự kéo ba lô nhảy xuống nước!

Tuy nhiên, tốc độ rơi của hắn vẫn quá chậm, chỉ thấy một bóng đen như tia chớp phóng ra, đầu rắn của Chúc Cửu Âm trên không trung chính xác cắn trúng Trần Mộc, kế đó thân rắn cuộn lại, cố gắng quấn cả người hắn vào trong cơ thể mình.

Trần Mộc hoảng loạn mò mẫm trong ba lô, ngay trong khoảnh khắc sinh tử liên quan, ngón tay hắn chạm phải khẩu súng tín hiệu mà đoàn thám hiểm bọn họ được trang bị!

Trong tình thế cấp bách, hắn bản năng bóp cò, sau tiếng nổ lớn, ba lô bị nổ tung một cái lỗ lớn.

Trong hỗn loạn, Trần Mộc cũng không rõ có phải đạn tín hiệu nổ tung trong miệng rắn hay không, chỉ cảm thấy kẽ ngón cái nóng rát, sau đó là cảm giác choáng váng như trời đất quay cuồng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trần Mộc "ào" một tiếng rơi vào trong nước, giãy giụa nổi lên mặt nước, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy viên đạn tín hiệu trong miệng Chúc Cửu Âm đang cháy bùng lên, phát ra ánh sáng trắng chói lòa!

Trong không khí lan tỏa một mùi nến sáp đặc biệt, điều càng kinh ngạc hơn là, không biết vì sao, toàn thân Chúc Cửu Âm lại bắt đầu bốc ra từng làn khói xanh, phảng phất như bị một loại nhiệt độ cao không thể chịu đựng được thiêu đốt.

Loài rắn này tên là Chúc Cửu Âm, trong cơ thể nó ẩn chứa dầu mỡ đặc biệt và phong phú, như một kho nhiên liệu tự nhiên, người xưa vì thế mà săn bắt nó để chế tác nến sáp, hiệu quả cháy của nó kéo dài và sáng rực.

Tuy nhiên, lúc này Chúc Cửu Âm đang phải chịu đựng nỗi đau vượt quá sức tưởng tượng, một chất bí ẩn nào đó trong cơ thể dường như đã bị đốt cháy, khiến nó điên cuồng vặn vẹo trong ngọn lửa không thể chịu đựng được.

Cái đuôi khổng lồ của nó mạnh mẽ đập vào những tảng đá cứng rắn, mỗi lần va chạm đều như một đòn sấm sét, sức mạnh lớn đến kinh ngạc!

Những vết nứt vốn đã tồn tại nhanh chóng mở rộng dưới sự giãy giụa điên cuồng của nó, một vết nứt lớn chia thành nhiều vết nứt nhỏ, cả vách núi nứt toác lan rộng trong chấn động kịch liệt, phảng phất như cả hang động sắp sửa sụp đổ tan rã trong cơn địa động sơn dao.

Trần Mộc chứng kiến cảnh này, trong lòng vô cùng chấn động trước sức sống ngoan cường của Chúc Cửu Âm, nhưng hắn lúc này cũng không còn tâm trí để lo chuyện khác, tiếp tục lục lọi trong ba lô tìm những vật phẩm có thể hữu ích.

Khi xác định không còn bất kỳ sự trợ giúp nào nữa, Trần Mộc quả

quyết ném ba lô xuống mặt nước.

Ngay trong khoảnh khắc đó, dòng nước xiết dưới đáy đột nhiên như mãnh thú xuất chuồng mà cuồn cuộn trào ra, nước đầm tức thì lao nhanh về phía vết nứt mà Chúc Cửu Âm đã tạo ra.

Hóa ra bên trong lòng núi này hang động chằng chịt, sau cú va chạm của Chúc Cửu Âm, vết nứt đã xuyên qua vách núi phía sau.

Dòng nước như ngựa hoang mất cương, không biết chảy về đâu, chỉ để lại một vùng hỗn độn và không biết.

Trần Mộc cuối cùng nhìn thật sâu một cái vào gốc Thanh Đồng Cổ Thụ cổ kính kia, sau đó lo lắng tìm kiếm khắp nơi bóng dáng Lương sư gia, nhưng lúc này Lương sư gia đã sớm biến mất trong tình cảnh hỗn loạn này.

Nhìn những tảng đá phía trên đỉnh đầu dưới dòng nước chảy xiết xô vào mà từng mảnh sụp đổ, Chúc Cửu Âm càng thêm điên loạn, vung vẩy thân thể khổng lồ, phảng phất như muốn cùng thế giới này đồng quy vu tận!

Trần Mộc thấy vậy, không chút do dự ngửa người ra sau, theo dòng nước xiết bị cuốn vào khe nứt sâu không thấy đáy kia.

Khe nứt sâu thẳm và tối tăm, trong lối đi hình thành do sụp đổ đá lởm chởm, dòng nước va chạm tạo thành vô số xoáy nước.

Trần Mộc xoay tròn trong nước, lúc thì bị dòng nước xiết đẩy về phía những tảng đá nhọn, lúc thì lại bị cuốn vào xoáy nước quay không ngừng.

Mặc dù thân ở trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, hắn lại nhờ cảm giác cơ thể nhạy bén mà phán đoán ra mình đang theo dòng nước mà trôi suốt đường đi xuống, trôi về phía sâu thẳm không biết.

Trong thế giới dưới lòng đất tối tăm và sâu thẳm, Trần Mộc phảng

phất như đã trải qua một thế kỷ dài, nhưng thực tế chỉ xoay tròn trong dòng nước xiết mười mấy phút!

Đột nhiên, Trần Mộc cảm thấy một trận mất trọng lực mạnh mẽ, như một viên đá bị ném lên không trung mà rơi nhanh xuống, sau đó liền cắm đầu vào trong những con sóng cuồn cuộn, hoàn toàn hôn mê!

Trần Mộc nhanh chóng giãy giụa nổi lên mặt nước, lúc này mới phát hiện, mình dưới sự xung kích của dòng nước mạnh mẽ này, đã bị đưa trở lại con sông ngầm bí ẩn mà bọn họ đã đến!

Lúc này dòng nước của sông ngầm so với trước đây bọn họ nhìn thấy còn cuồng mãnh dữ dội hơn, điều này rõ ràng đã ứng nghiệm lời Lương sư gia – thế giới bên ngoài vừa mới trải qua một cuộc tẩy lễ của bão tố!

Mặc dù dòng nước cực kỳ nhanh chóng, nhưng may mắn là không có bẫy xoáy nước giữa các khe đá, hơn nữa còn có thể cảm nhận được một chút ấm áp yếu ớt nhưng đủ để mang lại sự an ủi.

Điều này cho phép Trần Mộc có thể tạm thời ổn định thân thể, điều chỉnh hô hấp, đồng thời bắt đầu bình tĩnh phân tích tình hình chưa biết phía trước.

Con sông ngầm này tựa như một đường hầm sâu thẳm từ trên xuống dưới, cuối cùng thông đến đâu, không ai biết.

Nếu cứ trực tiếp lao vào vực sâu lòng đất sâu mấy chục mét, Trần Mộc cũng chỉ có thể là không nói nên lời.

Tuy nhiên, theo hướng lúc đến mà phán đoán, chỉ cần con sông này giữa đường không thay đổi hướng quá lớn, hắn ước tính cuối cùng sẽ bị dòng nước đưa đến con sông mà bọn họ từng vượt qua.

Đương nhiên, suốt chặng đường này có thuận lợi hay không, ai cũng không thể dự đoán trước.

Trần Mộc căng thẳng đến mức hầu như có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, hắn chăm chú nhìn chằm chằm phía trước, sợ xuất hiện bất kỳ sai sót hoặc biến cố nào.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, khóe mắt hắn bắt được một điều dị thường, chỉ thấy trên vách sông ngầm, dường như có khắc cái gì đó?!

Lòng sông ngầm ở đây, trải qua hàng ngàn vạn năm điêu khắc và xâm thực tự nhiên, bề mặt đá lộ ra dấu vết của năm tháng cổ xưa, cổ xưa như lịch sử của ngọn núi này.

Nếu thật sự có hình khắc trên đó, tuyệt đối không thể là kiệt tác của người hiện đại.

Trần Mộc nhân lúc dòng nước hơi chậm lại, quả quyết nắm lấy một cột đá rủ xuống từ đỉnh, ổn định thân hình.

Hắn giơ đèn pin lên, chiếu ánh sáng qua.

Trong tích tắc, Trần Mộc kinh ngạc đến mức không nói nên lời!

Hóa ra, hai bên vách sông phủ đầy phù điêu, tựa như một cuộn tranh liên miên bất tận, tuy một số phần đã do năm tháng hư hại mà sụp đổ, nhưng phần lớn vẫn được bảo tồn hoàn hảo, đường nét rõ ràng trôi chảy, hình dáng áo bay lả lướt sống động.

Mỗi một khối phù điêu đều có một vẻ đặc sắc riêng, hình tượng sống động như thật, tràn đầy vẻ đẹp động.

Chúng giống hệt với những phù điêu mà bọn họ đã thấy trong quan quách trên đỉnh Thanh Đồng Thụ, khiến người ta chấn động không thôi.

Trần Mộc ngưng mắt nhìn phù điêu trước mặt, những bức khắc đá đã trải qua năm tháng mài giũa, sống động như thật tái hiện lại nghi thức tế tự cây đồng trang trọng của các bộ tộc thiểu số cổ đại.

Chương 976

Trong đó, một cảnh tượng đặc biệt chấn động, trên một cây đồng sừng sững uy nghi, treo đầy thi thể nô lệ, mỗi một vết máu đều khắc sâu vào vân gỗ của cây đồng, phảng phất như có thể nghe thấy máu róc rách chảy vào trong cây, chảy uốn lượn theo các rãnh cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt.

Trong một cảnh tượng khác, tiên dân đang dùng sức ném thi thể nô lệ vào bên trong sâu không lường được của cây đồng, cảnh tượng bi tráng mà thần bí.

Lúc này, một phần phù điêu bị nước hồ nhấn chìm, phần dưới cùng đã mờ nhạt không rõ, rõ ràng khi khắc những bức tượng này, nơi đây chưa bị nước bao phủ.

Trần Mộc từ những bức tranh còn sót lại này phỏng đoán, quy mô tế tự cây đồng năm đó vô cùng hoành tráng, số người tham gia đông đảo, toàn bộ quá trình nghi thức tràn đầy không khí trang nghiêm túc mục.

Tuy nhiên, trong quá trình tiếp tục đi sâu tìm hiểu, Trần Mộc phát hiện không phải tất cả phù điêu đều miêu tả cảnh tế tự, có một số nội dung khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

Có một bức phù điêu đặc biệt gây chú ý cho hắn, trên đó khắc họa cảnh tiên dân thời cổ đại dùng bình gốm hoặc túi da đổ một loại chất lỏng không rõ vào Thanh Đồng Thụ.

Kế đó là bức tranh tiếp theo, thì xuất hiện một con "Chúc Cửu Âm" giống hệt con đã thấy trước đây từ từ dâng lên từ Thanh Đồng Thụ, rất nhiều tiên dân mình mặc trang phục chiến sĩ xung quanh dùng cung tên và trường mâu vây kín nó, rõ ràng là đang tiến hành một trận

săn bắt kịch liệt!

Theo như Trần Mộc hiểu trước đó, cây đồng này không nghi ngờ gì là một biểu tượng thần quyền đặc biệt của xã hội cổ đại, còn "Chúc Cửu Âm" bên trong nó, trong sách cổ ghi chép là hình tượng một loài rồng, thậm chí trong một số ghi chép, "Chúc Cửu Âm" được ban cho địa vị cao cả gần như Bàn Cổ thần sáng thế, lý ra phải được mọi người kính ngưỡng và thờ cúng mới đúng!

Vậy thì vì sao người ở đây lại tấn công và cố gắng bắt nó?!

Câu hỏi này như một màn sương mù bao phủ trong lòng Trần Mộc.

Thế là, Trần Mộc mang theo đầy bụng nghi vấn, tiếp tục đi xuống tìm tòi những ký ức của những tảng đá im lặng đó, mong đợi có thể tìm được câu trả lời để giải mã bí ẩn trong những phù điêu tiếp theo.

Trong những phù điêu tiếp theo, còn ghi lại một loạt quy trình nghi thức phức tạp và thần bí.

Mỗi một chi tiết dường như đều đang kể về câu chuyện của thời đại xa xưa đó, chờ đợi hắn đi giải mã và lĩnh hội.

Trần Mộc đắm mình trong một hang động bí ẩn và cổ xưa, vách đá xung quanh phủ đầy phù điêu do tiên dân để lại, mỗi một tiên dân đều mang theo mặt nạ với hình thái khác nhau, mặt không biểu cảm, phảng phất như bị một loại sức mạnh vô hình nào đó phong ấn trong thời gian.

Tuy nhiên, trong những bức tranh hơi cứng đờ này, luôn có một nhân vật được khắc họa đặc biệt nổi bật và vĩ đại.

Người này mặc trang phục đặc biệt, thần thái uy nghiêm, hình tượng giống hệt với bức tượng mất đầu mà Trần Mộc đã thấy trên vách núi Giáp Tý Câu.

Trần Mộc trong lòng hoài nghi, cẩn thận bám vào cột thạch nhũ trên đỉnh đầu, áp sát vách đá, dùng tay lau đi lớp bụi thời gian trên bề mặt, muốn nhân cơ hội này vén mở bí mật phần đầu của bức tượng.

Hình tượng thủ lĩnh trong phù điêu, so với những hình khác thì hiển nhiên to lớn hơn.

Cả người cứ như người khổng lồ sừng sững giữa đó!

Nếu theo phỏng đoán trước đó của Trần Mộc rằng những phù điêu này được khắc họa theo tỷ lệ thật, thì thủ lĩnh này e rằng thật sự có chiều cao kinh người như vậy.

Nhưng điều càng gây chú ý hơn là, phần cổ của tất cả thủ lĩnh trên phù điêu, đều quỷ dị mà đột ngột mọc ra một cái đầu rắn sống động như thật, điều này rõ ràng không đơn giản chỉ là mặt nạ hoặc vật trang sức, mà là thực sự gắn liền với cơ thể.

Mặc dù Trần Mộc có kiến thức khảo cổ học nhất định, nhưng đối với ý nghĩa sâu xa đằng sau hiện tượng kỳ lạ này, chỉ dựa vào thông tin hiện có và kiến thức tích lũy, hắn vẫn chưa thể đưa ra phán đoán chính xác.

Hắn chỉ có thể từ thông tin bề mặt mà phù điêu truyền tải suy đoán, phán đoán của Lương sư gia trước đó về việc cây đồng này thuần túy dùng để tế tự có thể có phần sai lệch.

Tất cả những gì đang diễn ra trước mắt dường như ám chỉ một sự thật còn bí ẩn và khủng khiếp hơn… cây đồng này có lẽ không chỉ là một tế đàn, mà còn có khả năng là một nơi quan trọng để tiến hành một loại nghi thức săn bắt cổ xưa và thần bí!

Những nô lệ bị miêu tả như vật hi sinh kia, có lẽ chính là mồi nhử để dụ "Chúc Cửu Âm" trong truyền thuyết tỉnh dậy từ sâu thẳm lòng đất!!

Lòng Trần Mộc tràn đầy sự hiếu kỳ và quyết tâm khám phá những điều chưa biết, đồng thời cũng kèm theo sự kính sợ và cảnh giác đối với những bí mật cổ xưa.

Cây đồng xanh tựa như một trụ cột thần bí xuyên thấu trời đất, rễ của nó ăn sâu vào lòng đất, không ai biết trong bóng tối vô tri đó rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu bí mật!!

"Chúc Cửu Âm" trước mắt Trần Mộc là một sinh vật trong thần thoại cổ xưa, chúng tồn tại trong bóng tối vô tận và sự nóng bức sâu thẳm lòng đất.

Sức sống và phương thức sinh tồn trong môi trường cực đoan này, hiển nhiên đã vượt ra ngoài phạm trù nhận thức hiện có của Trần Mộc.

Điều này cũng khiến trong lòng hắn dâng lên một sự hiếu kỳ mãnh liệt, những tiên dân này vì sao lại phải tốn nhiều công sức như vậy, bố trí trận pháp săn bắt quy mô hoành tráng để bắt "Chúc Cửu Âm"?

Động cơ và mục đích đằng sau đó lại không được miêu tả trên phù điêu, chỉ còn lại những cảnh tượng tế tự náo nhiệt, còn chi tiết về việc xử lý "Chúc Cửu Âm" bị bắt như thế nào thì lại như một ẩn đố bị lịch sử chôn vùi.

Trần Mộc chăm chú nhìn mực nước thay đổi, thấy nó có xu thế tiếp tục dâng cao.

Trong bất lực, hắn đành từ bỏ những giãy giụa vô ích, mặc cho dòng nước cuốn mình trôi về phía sâu hơn.

Đèn pin trong tay sau thời gian dài sử dụng, ánh sáng đã trở nên cực kỳ yếu ớt, cuối cùng mờ đi đến mức hầu như mất tác dụng chiếu sáng.

Trần Mộc dứt khoát tắt nó đi, để mình hoàn toàn chìm đắm trong

bóng tối vô biên này, mặc dòng nước cuốn trôi.

Chuyến hành trình này gian nan và dài đằng đẵng, Trần Mộc nhiều lần gặp phải sự va đập của những thác nước chảy xiết, tuy không đến mức nguy hiểm tính mạng, nhưng cơ thể khó tránh khỏi bị va chạm, mũi xanh mặt sưng.

Thời gian dường như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc này, vài giờ trôi qua, mọi thứ xung quanh vẫn là một mảng hỗn độn, Trần Mộc hoàn toàn không thể phán đoán mình hiện đang ở đâu, và sẽ đi về đâu.

Cảm xúc tuyệt vọng dần dần lan tràn trong lòng Trần Mộc, hắn bắt đầu nghi ngờ liệu mình có vô tình đi qua một khúc cua hay ngã rẽ nào đó không.

Nếu trực giác của hắn sai lệch, thì hiện tại hắn có thể đang bị cuốn vào một dòng sông vô tận dẫn đến vực sâu dưới lòng đất.

Dòng sông này rốt cuộc dẫn đến đâu, liệu có đưa hắn đến tầng đất sâu nơi "Chúc Cửu Âm" ẩn náu hay không?!

Những câu hỏi này như tảng đá nặng đè trong lòng hắn, khiến người ta nghẹt thở và đầy sợ hãi.

Nơi đó rốt cuộc là một địa điểm thần bí như thế nào, lại khiến người ta nảy sinh suy nghĩ, liệu có cổ mộ đế vương nào ẩn sâu trong vực thẳm của dòng sông ngầm này không?!

Đây quả thực là một ý tưởng thiết kế khá sáng tạo.

Thế nhưng, khi suy nghĩ còn đang quanh quẩn trong đầu Trần Mộc, phía trước đột nhiên xuất hiện một vệt sáng, như sao Mai trong đêm tối, lập tức chiếu sáng tầm nhìn của hắn!!

Sự thay đổi này khiến toàn thân Trần Mộc chấn động, ngay sau đó, hắn bắt được tiếng nước ầm ầm không ngừng từ xa vọng lại gần, trong lòng lập tức dâng lên một trận cuồng hỉ, hắn biết, đó nhất định

là lối ra!!

Cuộc sống trong bóng tối mười mấy giờ không thấy ánh mặt trời sắp kết thúc, Trần Mộc không chút do dự ném đèn pin trong tay đi, dùng sức bơi về phía trước.

Trần Mộc bơi trong nước như cá gặp nước, tốc độ nhanh đến kinh ngạc, chỉ trong vài phút, cảnh vật trước mắt biến đổi tức thì, ánh sáng trắng chợt lóe, tia sáng mạnh mẽ khiến thị giác của hắn tạm thời bị chói.

Ngay trong khoảnh khắc sinh tử này, một cảm giác sợ hãi quen thuộc nhanh chóng lan tràn từ dưới chân hắn.

Lại là rơi tự do!

Lại là một thác nước!

Từ lực xung kích của dòng nước và tiếng ầm ầm vọng lên từ phía dưới mà phán đoán, thác nước này tuyệt đối không phải quy mô tầm thường, mà bên dưới rốt cuộc ẩn chứa thứ gì, Trần Mộc không thể nào biết được.

Nhỡ đâu nước nông... hậu quả khó mà lường trước được, Trần Mộc không khỏi thắt chặt lòng.

Tiếng gió rít bên tai và tiếng dòng nước gào thét xen lẫn vào nhau, thị lực của Trần Mộc còn chưa hoàn toàn hồi phục, đã như một viên sao băng lao thẳng vào màn nước cuồn cuộn.

Khoảnh khắc ấy, hắn vô thức vươn tay xuống thăm dò, chạm phải một tảng đá cứng, trong lòng lập tức chùng xuống...

Chương 977

nước quá nông rồi!

Ý nghĩ này vừa thoáng qua, đầu hắn đã va mạnh vào một vật cứng.

Trong cơn đau kịch liệt, Trần Mộc tối sầm mắt lại, chìm vào bóng tối và sự tĩnh lặng vô biên.

Sau ba ngày hôn mê dài đằng đẵng, Trần Mộc cuối cùng cũng tỉnh lại trên giường bệnh viện.

Khi hắn vừa mở mắt, thế giới dường như đang quay cuồng, từng trận buồn nôn và chóng mặt kịch liệt khiến hắn gần như không thể chịu đựng nổi.

Giờ khắc này, ký ức của hắn là một mảng hỗn độn.

Chỉ có cảm giác bất lực sâu sắc và sự choáng váng như cách biệt thế gian, lấp đầy toàn bộ tâm hồn.

Hai ngày sau, Trần Mộc mới dần dần tỉnh táo lại từ sự hỗn độn và đau khổ, thế giới trong mắt hắn từng chút một khôi phục màu sắc và hình dạng.

Thế nhưng, hắn kinh hoàng phát hiện mình đã mất đi khả năng ngôn ngữ.

Cho dù trong lòng có suy tư, suy nghĩ thế nào, những lời cố gắng nói ra cuối cùng đều biến thành những tiếng kêu quái dị khó hiểu!!

Biến cố đột ngột này khiến Trần Mộc vô cùng hoảng sợ, từng cho rằng não của mình đã bị tổn thương trong cú va đập kịch liệt đó, ảnh hưởng đến trung tâm thần kinh ngôn ngữ.

Mặc dù nội tâm vô cùng lo lắng, nhưng giọng nói ôn hòa và kiên

định của bác sĩ đã mang lại cho hắn chút an ủi.

Bác sĩ giải thích rằng, đây chỉ là di chứng tạm thời sau khi não bộ chịu chấn động mạnh, chỉ cần trải qua một thời gian điều trị phục hồi, chức năng ngôn ngữ rất có khả năng khôi phục bình thường, bảo Trần Mộc không cần quá lo lắng.

Trong những ngày không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, Trần Mộc như một người câm đột nhiên mất tiếng, chỉ có thể dùng cử chỉ và ánh mắt để giao tiếp với người khác.

Mãi đến ngày thứ tư, hắn mới miễn cưỡng mở miệng hỏi mình đang ở đâu.

Bác sĩ nói với hắn, đây là một bệnh viện nằm ngoài khu rừng, còn Trần Mộc thì do mấy người gác rừng địa phương phát hiện, rồi đưa một mạch đến đây.

Theo lời bác sĩ, lúc đó Trần Mộc toàn thân trên dưới đứt gãy tới mười hai cái xương!

Suy đoán có lẽ là do rơi từ vách núi cao xuống.

Còn giờ phút này, ngực và cánh tay trái của Trần Mộc bị thạch cao nặng nề bó chặt, mặc dù đau đớn khó nhịn, nhưng hắn hoàn toàn không hay biết mức độ nghiêm trọng của vết thương.

Mãi đến khi bác sĩ nói vậy, Trần Mộc mới giật mình nhận ra mình có thể sống sót quả là vạn hạnh!!

Khi màn đêm buông xuống, người gác rừng đã đưa Trần Mộc vào bệnh viện nghe nói hắn có thể mở miệng nói chuyện rồi, đặc biệt mang một giỏ trái cây tươi đến thăm hắn.

Trần Mộc lần nữa hỏi hắn câu hỏi tương tự, hy vọng biết được mình đã được phát hiện và cứu như thế nào: "Lúc đó... rốt cuộc tôi ở đâu?!" Đối với câu hỏi của Trần Mộc, người gác rừng địa phương kia

cười bất đắc dĩ, biểu thị rằng hắn không rõ chi tiết cụ thể.

Chỉ biết Trần Mộc được họ tìm thấy bên một con suối.

Khi họ phát hiện Trần Mộc, hắn đang nằm trên một chiếc bè tre, vết thương trên người đã được xử lý sơ bộ!!

Bác sĩ bên cạnh bổ sung thêm, nếu không có những biện pháp cấp cứu kịp thời và hiệu quả này, e rằng Trần Mộc đã sớm mệnh tang hoàng tuyền!

Những lời này khiến Trần Mộc trong lòng dâng lên vô tận sự cảm kích và may mắn, cũng càng thêm kiên định quyết tâm chiến thắng đau đớn, sớm ngày hồi phục.

Khoảnh khắc Trần Mộc hồi phục ý thức thanh tỉnh, trong lòng hắn tràn ngập vô tận sự khó hiểu và hoang mang.

Hắn nhớ rõ ký ức cuối cùng là mình không cẩn thận rơi vào dòng nước sông chảy xiết, theo suy luận thông thường, dù bị dòng nước cuốn đi, cũng nên tìm thấy dấu vết ở vùng bãi sông hạ lưu, thế nhưng giờ khắc này hắn lại phát hiện mình đang nằm trên bè tre.

Điều càng khiến hắn kinh ngạc là, từ Lam Điền đến Giáp Tử Câu khu vực đó, khoảng cách đường chim bay lại lên đến bảy tám mươi dặm!!

Chẳng lẽ, thời gian xuyên hành trong dòng sông ngầm sâu thẳm khó dò kia, đã lặng lẽ tích lũy một chặng đường dài đến như vậy rồi sao?

Để che đậy trải nghiệm thực sự, Trần Mộc đã bịa ra một lời nói dối rằng mình không cẩn thận rơi xuống vách núi khi leo núi, sau khi bày tỏ lòng cảm tạ vô vàn với những người gác rừng đến cứu viện, hắn mới yên tâm để họ rời đi.

Ngay sau đó, Trần Mộc nhanh chóng gọi điện thoại cho thuộc hạ,

bảo thuộc hạ lập tức đến đây, và mang theo một ít tiền cùng quần áo để thay.

Ngày hôm sau, thuộc hạ đi chuyến bay nhanh nhất, đến đúng hẹn.

Trần Mộc xử lý ổn thỏa phí y dược, lại mua mới điện thoại và máy tính xách tay.

Trong lúc trò chuyện, Trần Mộc hỏi thăm tình hình kinh doanh gần đây của cửa hàng, thuộc hạ trả lời không có gì đáng kể, chỉ là có người tìm hắn rất nhiều lần, hiển nhiên là lo lắng cho sự mất tích dài ngày của Trần Mộc.

Giờ phút này, Trần Mộc không khỏi thở dài một tiếng, mọi thứ dường như vẫn y như lúc hắn rời nhà, chưa từng thay đổi.

Mấy ngày tiếp theo, Trần Mộc ở trong phòng bệnh bách vô liêu lại, hình bóng Lão Dương đột nhiên hiện lên trong tâm trí, khiến hắn nảy sinh cảm giác chua xót.

Thế là, Trần Mộc uể oải nằm lại trên giường bệnh, bắt đầu lục tìm bộ đồ leo núi đã rách nát không thể dùng được nữa mà hắn mặc lúc rơi núi, cố gắng tìm ra nhật ký Lão Dương để lại từ trong đó.

Nhật ký tuy vẫn còn, nhưng do ngâm nước lâu ngày, chữ viết đã mờ nhạt, khó mà nhận ra.

Trần Mộc cố sức đọc một lúc, cuối cùng vẫn không thể đọc ra thêm nội dung gì.

Trong bất lực, hắn đành nối dây điện thoại của bệnh viện, lên mạng để giết thời gian khó khăn này.

Sau khi tra cứu một lượng lớn tài liệu, Trần Mộc phát hiện tin tức về cổ vật Quan Vũ trên mạng tuy nhiều như biển rộng, nhưng miêu tả cụ thể về cái cây đồng xanh thần bí trong đầu hắn lại như giọt nước trong biển cả, cực kỳ hiếm thấy!!

Thế là, Trần Mộc quyết định phác họa tỉ mỉ hình ảnh cây đồng xanh trong ký ức của mình, và gửi nó dưới dạng email cho một số bạn bè có học thức uyên bác để thỉnh giáo.

Thế nhưng, đa số người hồi đáp đều cho biết hoàn toàn không biết gì về điều này.

Thậm chí còn không ít người, đối với miêu tả của Trần Mộc, còn mang thái độ nghi ngờ!

Trong số đó, một lá thư hồi đáp đặc biệt đáng chú ý đến từ một "quốc gia xấu xí" bên kia đại dương (ám chỉ Mỹ?).

Người gửi là một người bạn cũ của Trần Mộc, hai người vốn có tình bạn sâu sắc, khá hợp cạ.

Người bạn già này viết trong email rằng, loại cây đồng xanh mà Trần Mộc miêu tả, trong giới khảo cổ được gọi là "Trì Trụ", vì hình dạng của nó rất giống nhạc khí cổ đại "Trì".

Từ nhiều năm trước, tại một mỏ khoáng sản ở Phan Chi Hoa thuộc Cửu Châu, cũng từng phát hiện vật khí đồng xanh tương tự, chỉ có điều quy mô xa không bằng thứ Trần Mộc kể, chỉ khai quật được một đoạn, và phần ăn sâu vào lòng đất đã sớm bị ăn mòn hết rồi!!

Cho đến nay, giới học thuật vẫn chưa tìm thấy bất kỳ tài liệu ghi chép xác thực nào có thể giải thích chính xác công dụng của loại "Trì Trụ" này.

Tuy nhiên, căn cứ vào 《Sơn Hải Kinh》 và một số bài thơ tự sự của các dân tộc thiểu số được ghi lại, có thể suy đoán điều này có liên quan đến các hoạt động nghi lễ săn bắt "Địa Long (rắn)" của người cổ đại.

Phán đoán theo truyền thuyết...

"Chúc Cửu Âm" là một loại rắn kỳ dị sống sâu trong địa mạch, do

lâu ngày sinh tồn trong các khe nứt đá dốc đứng, nên loài rắn này cực ít có cơ hội nhìn thẳng nguồn sáng, dẫn đến hai mắt chúng biến dị như cá thờn bơn!!

Người xưa thông qua máu tươi làm mồi nhử, dẫn Chúc Cửu Âm từ địa mạch sâu không lường ra ngoài, sau đó tiến hành bắn giết, và dùng mỡ của chúng luyện chế thành nến "Trá Chúc" không bao giờ tắt.

Chương 978

Mặc dù nghe có vẻ khá tàn khốc, nhưng trong thời đại đó, nguồn sáng ổn định không nghi ngờ gì là một tài nguyên cực kỳ quý giá!!

Đối với những người hoạt động ban đêm hoặc sống trong hang động tối tăm mà nói, càng là sự tồn tại không thể thiếu, tuyệt đối là một khoản siêu tài phú cực kỳ hiếm có, ai cũng sẽ liều mạng muốn đổi lấy một khoản tài phú như vậy!

Trần Mộc lặp đi lặp lại suy ngẫm phân tích của đối phương, tuy một phần quan điểm khá có sức thuyết phục, nhưng vẫn không thể giải đáp sự khó hiểu trong lòng.

Vì sao một khi chạm vào cái gọi là "Trì Trụ" kia, lại sẽ thôi sinh ra loại năng lực vừa kỳ diệu vừa kinh hãi đó?!

Trần Mộc quyết định tiếp tục truy hỏi, thế là hắn thận trọng hồi âm lại, hỏi trong lịch sử liệu có còn hiện tượng tương tự nào xảy ra hay không.

Không lâu sau, đối phương hồi đáp một bức thư càng chi tiết hơn, và đính kèm một bản bút ký đã rách nát không chịu nổi.

Cuốn bút ký này dùng thể tài bút ký thời Thanh, ghi lại một kỳ văn dị sự xảy ra vào niên hiệu Càn Long.

Trong đó có đề cập, tại một mỏ khoáng sản ở Tây An đã đào được một hộp đá khắc rồng xanh trắng, khi tin tức truyền đến Tử Cấm Thành, Càn Long Hoàng đế đích thân mở phong xem xét, ngay tối đó liền bí mật triệu tập mấy vị đại thần tâm phúc vào cung mật đàm đến tận khuya.

Thế nhưng... không lâu sau cuộc mật đàm đó, Càn Thanh Điện lại

vô cớ bốc cháy, trong số các đại thần tham gia mật đàm, trừ một vị để lại danh tiếng trong sử sách, còn lại mấy người đều không được thiện chung, cuối cùng đều bị sát hại một cách kỳ lạ!!

Trần Mộc đối chiếu dòng thời gian, phát hiện sự việc này và sự kiện được Lý Tỳ Bà ghi lại trong 《Hà Mộc Tập》 gần như xảy ra cùng lúc, giữa hai sự việc hiển nhiên tồn tại một mối liên hệ nào đó.

Giờ đây xem ra, bất luận là người khai quật hộp đá khắc rồng xanh trắng, hay các đại thần biết rõ bí mật này, đều đã gặp phải số phận bị diệt khẩu.

Càn Long Hoàng đế động can qua lớn như vậy, không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ bí mật, vậy trong chiếc hộp đá này rốt cuộc ẩn chứa sự vật trọng đại đến mức nào chứ?!

Chẳng lẽ...

điều này có mối liên hệ thiên ti vạn lũ với cây cổ thụ đồng xanh mà bọn họ đã thấy?

Trần Mộc đầy bụng nghi vấn lại một lần nữa cầm bút, hắn chuẩn bị hỏi đối phương thêm ý kiến.

Nhưng lần này, câu trả lời hắn nhận được lại cực kỳ giản lược: "Phải đào xuống mới biết!" Trần Mộc cười khổ bất đắc dĩ, hắn cũng biết rõ đằng sau câu trả lời này ẩn chứa muôn vàn khó khăn.

Ai biết sự thật thần bí đó chôn sâu dưới lòng đất bao nhiêu tầng?!

Có lẽ người ban đầu tạo ra thần khí này đã tốn mấy đời người tâm huyết, cho dù hiện nay thật sự có người nguyện ý đi khai quật thám hiểm, e rằng hắn cũng không có duyên được chứng kiến khoảnh khắc vén màn bí ẩn đó.

Lúc đó, một thuộc hạ của Trần Mộc, người vốn say mê lịch sử Tần Triều không thôi, đã thông qua vài bức thư trình bày với hắn một

kiến giải độc đáo.

Thuộc hạ này cho rằng, phong cách trang sức văn hóa mà các dân tộc thiểu số lúc đó bảo lưu, mặc dù kế thừa diện mạo thời Tây Chu, nhưng do địa vực cách trở, giao thông bất tiện cùng với phương tiện thông tin lạc hậu, sự truyền bá của văn hóa này đến khu vực Thăng Long có tính trì trệ nhất định.

Vì vậy, suy đoán về dòng thời gian của Trần Mộc có thể quá sớm!

Theo quy luật lịch sử thông thường mà suy đoán, khu vực Thăng Long vào thời kỳ đó lẽ ra đã bước vào cuối thời Tần Triều.

Khi đó, mọi hoạt động của đế quốc gần như đều xoay quanh việc xây dựng lăng mộ Tần Thủy Hoàng, các loại truyền thuyết kỳ dị nối tiếp nhau xuất hiện.

Trong đó có một thuyết pháp hấp dẫn, rằng những thợ săn thần bí kia có lẽ đang bắt Chúc Cửu Âm, mục đích có thể là để chiết xuất một loại cống phẩm tên là "Long Du"!! nhằm cung cấp cho Tần Thủy Hoàng luyện chế đan trường sinh bất lão hoặc các loại bí dược tương tự.

Và căn cứ vào kỹ thuật thăm dò địa chất hiện đại phát hiện, tầng sâu nhất của lăng Tần Thủy Hoàng lại bao quanh bởi những vật thể kim loại khổng lồ, điều này với trình độ kỹ thuật luyện kim thời bấy giờ gần như là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Một phần công trình kinh người này, rất có thể là do các dân tộc bên ngoài sở hữu kỹ thuật luyện kim cực kỳ phát triển hoàn thành.

Mặc dù thuộc hạ này ăn nói khẩn thiết, luận chứng tường tận, nhưng Trần Mộc đối với suy đoán của hắn vẫn luôn giữ thái độ thận trọng, dù sao hắn không giống gã này, quá mức si mê thời đại của Tần Thủy Hoàng.

Một tháng sau, Trần Mộc cuối cùng cũng kết thúc cuộc sống nằm viện dài ngày, trở về ngôi nhà quen thuộc.

Bày trí trong nhà vẫn như cũ, chỉ là bụi bặm thêm vài phần dấu vết thời gian.

Hắn bắt tay dọn dẹp hòm thư gần như bị email nhấn chìm, phân loại từng chồng tạp chí và báo chí chất như núi, sau đó trong một đống tạp vật tìm thấy một phong thư không có chữ ký.

Mở phong thư ra, một nét chữ quen thuộc hiện rõ trên giấy: "Lão Ngô, ngươi có đoán ra ta là ai không?

Đúng vậy, ta chính là ta, hay nói cách khác, ta lại một lần nữa có được sinh mệnh.

Đối với việc kéo ngươi vào cơn phong ba này, ta vô cùng xin lỗi.

Tuy nhiên, trong lòng ta, ngươi là người duy nhất ta có thể tin tưởng giao phó, nên ta không còn lựa chọn nào khác.

Giờ đây, toàn bộ sự việc đã kết thúc một giai đoạn, mối quan hệ giữa chúng ta cũng nên chấm dứt tại đây.

Ta rất may mắn, trong khoảng thời gian đặc biệt này có thể trở thành bạn bè với ngươi, nhưng giờ đây tất cả những điều đó dường như không còn quan trọng nữa..." Ba năm trước, cuộc phiêu lưu đó, như một cơn ác mộng không thể tỉnh dậy, in sâu trong ký ức của ta.

Khi đó, ta cùng một nhóm lão hỏa kế từ Liêu Biên, với sự hiếu kỳ đối với điều chưa biết và tinh thần phiêu lưu nhiệt huyết sục sôi, đã đến Tần Lĩnh, mảnh đất đầy màu sắc thần bí đó.

Bọn họ dựa vào truyền thuyết cổ xưa lưu truyền qua nhiều thế hệ ở địa phương, tại một khu rừng cây dung già cỗi và rậm rạp trên đỉnh núi, đã phát hiện một cái hang cây bí mật.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng và giằng xé nội tâm kịch liệt, ta và bọn họ quyết định liều chết thăm dò xem sao.

Thế nhưng, vận mệnh dường như đã đùa cợt chúng ta một cách tàn khốc, ta không may bị kẹt trong hang đá, rơi vào vực sâu bóng tối vô tận.

Ta luẩn quẩn bên bờ vực tuyệt vọng, tuy thân thể chưa bị cái chết gặm nhấm, nhưng cảm giác cô độc và áp bức vĩnh viễn không dứt đó, còn đáng sợ hơn cái chết.

Ta như một con thú bị giam cầm sâu trong lòng đất, chỉ có thể trong lòng núi chật hẹp, tối đen, đau khổ gào thét và giãy giụa!!

Trong bốn tháng bóng tối dường như vĩnh hằng đó, ta đã trải nghiệm sự hành hạ như địa ngục.

Thế nhưng, chính trong môi trường tăm tối không thấy mặt trời này, tâm linh của ta lại dưới sự áp chế cực độ mà nảy sinh một loại sức mạnh siêu việt người thường...

đó chính là năng lực vật chất hóa ý thức!!

Đọc đến đây, Trần Mộc kinh ngạc đến ngây người.

Trong thư, Lão Dương dần nhận ra, muốn vận dụng loại năng lực này để tạo ra những vật mình muốn, nhất định phải để tiềm thức của mình hoàn toàn tin tưởng sự tồn tại của nó.

Cũng như việc mở một cánh cửa trên đá, nếu không kiên định tin rằng tảng đá vốn đã ẩn chứa một cánh cửa, dù có vắt óc suy nghĩ cũng không thể tạo ra cánh cửa từ hư không.

Nhưng mà... quá trình dẫn dắt tiềm thức cực kỳ gian nan, một khi thất bại hoặc phát sinh sai lệch, hậu quả sẽ không thể lường trước được, có thể sẽ có những tồn tại không biết và đáng sợ sinh ra từ hư vô!!

Lão Dương từng đích thân kể về nỗi sợ hãi này, Trần Mộc biết rõ những rủi ro và thách thức trong đó.

Trong khoảng thời gian vô cùng dài đằng đẵng này, Lão Dương bằng ý chí kiên cường và nỗ lực không ngừng, bắt đầu từng bước nắm giữ bí quyết sử dụng loại sức mạnh thần bí này.

Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, hắn nhận thấy loại sức mạnh này đang dần dần rút đi như thủy triều.

Chương 979

Cảm giác đó rõ ràng và mạnh mẽ, như người cảm thấy thể lực từng chút một mất đi vậy!!

Điều này khiến Lão Dương càng thêm lo lắng, bởi vì hắn hiểu rằng, nếu không thể kịp thời tìm thấy lối thoát, thì dù có sở hữu sức mạnh mạnh mẽ đến đâu, hắn cuối cùng cũng có thể vì đói khát và suy nhược mà vĩnh viễn ở lại trong hang đá không thấy mặt trời này.

Trong vực sâu tuyệt vọng, Lão Dương liều mạng một phen, thử vận dụng loại năng lực thần bí và quỷ dị mà cây đồng xanh ban cho hắn...

đó chính là, sao chép bản thân!!

Khi hắn nhìn thấy một bản thể khác của mình thực sự xuất hiện bên ngoài hang núi, ngoài sự chấn kinh còn cảm thấy nỗi sợ hãi và khó hiểu chưa từng có.

Lão Dương được sao chép đó, không chỉ có ngoại hình giống hệt bản thể, mà còn kế thừa tất cả ký ức và tình cảm của hắn, điều này khiến hai bên gần như không thể phân biệt được!!

Thế nhưng, khi bản thể Lão Dương nhận thức được sự thật này, nỗi hoảng sợ và bất an trong lòng khiến hắn sinh ra địch ý với bản sao.

Lão Dương gào thét, chỉ trích bản sao âm mưu thay thế sự tồn tại của hắn, và tuyên bố sẽ khiến nó biến mất.

Bản sao Lão Dương đối mặt với cuộc tấn công đột ngột, lòng đầy hoảng sợ, nó coi bản thể trong hang là dị loại, không màng đến lời cầu xin và giãy giụa của bản thể trong hang núi, nhẫn tâm tìm thuốc nổ,

làm sập toàn bộ hang núi, chôn vùi mọi chứng cứ...

Thực tế, sâu thẳm trong nội tâm bản sao Lão Dương sớm đã biết thân phận thật sự của mình.

Nhưng tiềm thức của nó từ chối chấp nhận sự thật tàn khốc này, chọn cách tự lừa dối bản thân!!

Bản sao Lão Dương, dùng cớ "tiêu diệt vật thay thế", che đậy sự thật mình đích thân sát hại bản thể...

Năng lực mà cây đồng xanh ban cho có thời hạn ngắn ngủi, Lão Dương trong cơn nguy cấp đã sinh ra trí tuệ, bẻ một cành đồng xanh mang theo bên người, hy vọng nhờ đó kéo dài sức mạnh thần kỳ này.

Hắn thông qua đường hầm bí mật dưới cây đồng xanh để thoát thân, quyết định này cuối cùng được chứng minh là một hành động sáng suốt.

Lão Dương mang theo cành đồng xanh thành công trốn thoát ra ngoài, khai quật lại một số bảo vật mà bọn họ đã cất giấu ở đây trước đó.

Để không gây ra sự chú ý không cần thiết, hắn khéo léo chôn sâu cành đồng xanh vào trong đó, sau đó quay về Tây An, định tìm cơ hội bán những cổ vật trong tay, đổi lấy số tiền cần thiết để thoát thân.

Đáng tiếc là, vận mệnh trêu ngươi.

Khi giao dịch tại chợ đồ cổ, Lão Dương không may bị cảnh sát mặc thường phục phát hiện và bắt giữ.

Những chuyện sau này Trần Mộc đã biết hết rồi, Lão Dương trở về nhà, lại phát hiện mẹ mình đã qua đời.

Tất cả những trải nghiệm này, Lão Dương không hề giấu giếm Trần Mộc nữa, từng lời từng chữ, toàn bộ đều là bức chân dung chân

thực về những gì hắn đã trải qua.

Trong thế giới của Lão Dương, tất cả những năng lực siêu phàm thoát tục này không phải là bảo vật vô giá, ngược lại, nó như một thanh kiếm hai lưỡi, mang lại sức mạnh đồng thời cũng cắt xé ký ức quý giá của hắn!!

Trí nhớ của hắn suy giảm nghiêm trọng, bất kể là những việc vặt vãnh hàng ngày hay những sự kiện quan trọng, nếu không được ghi lại trước bằng bút ký, thì sẽ như hạt cát trong đồng hồ cát, lặng lẽ trôi đi qua kẽ tay.

Đây là dấu ấn không thể thoát khỏi sau khi hắn sử dụng năng lực, khiến hắn trong chuyến phiêu lưu này bước đi khó khăn, thường xuyên gặp trục trặc.

Ba năm thời gian như dòng nước rửa trôi bãi cát ký ức, giờ đây nhiều tình tiết then chốt, thậm chí là quá trình làm thế nào để thoát khỏi vùng đất lạnh lẽo thần bí đó, giờ trong đầu hắn chỉ còn lại một mảng mơ hồ.

Còn Trần Mộc, Trần Mộc cũng đang mang trong mình loại năng lượng kỳ dị đó, Lão Dương lại lo lắng rằng lực lượng này có lẽ sẽ tiềm tàng trong cơ thể hắn, mặc dù yếu ớt đến mức gần như không thể nhận thấy, nhưng cũng có thể vào một lúc nào đó lặng lẽ hiện ra.

Đối với điều này, Lão Dương chỉ có thể nhắn nhủ Trần Mộc hãy trân trọng bội phần, cẩn thận ứng phó với những biến số chưa biết.

Trong phong thư còn lặng lẽ nằm một tấm ảnh đã ố vàng, đó là ảnh chụp chung của Lão Dương và mẹ hắn khi du lịch nước ngoài, phía sau là biển cả mênh mông, mẹ hắn đang ở độ phong hoa chính mậu, xinh đẹp động lòng người, đứng cạnh nhau càng giống một cặp tình nhân chứ không phải mẹ con.

Trần Mộc nhìn chằm chằm hồi lâu, luôn cảm thấy trên gương mặt mẹ Lão Dương bao phủ một tầng khí tức yêu dị, một vẻ hung tợn khó tả, nhưng đây có lẽ chỉ là sự phản chiếu tâm lý của chính hắn, một ảo giác sinh ra dưới lăng kính hồi ức.

Cái lạnh giá của mùa đông lặng lẽ kéo đến, hơi ấm trong phòng điều hòa khiến cả buổi chiều chìm trong không khí lười nhác, ngay cả việc ngáp một cái cũng thấy mệt mỏi.

Trần Mộc cuộn mình trên chiếc ghế nằm cổ kính trong cửa hàng của mình, hai chân cảm thấy lạnh lẽo, trong lòng trống rỗng, không biết phải làm sao để giết thời gian dài đằng đẵng này.

Ngay lúc này, một thuộc hạ nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, mang theo sự cung kính và cẩn trọng thường ngày báo cáo với Trần Mộc: "Gia chủ, có người tìm." Âm thanh quen thuộc này phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, cũng mang đến một bước ngoặt mới cho một ngày bách vô liêu lại của Trần Mộc.

Trần Mộc trong một cơn mệt mỏi miễn cưỡng mở mắt, ngáp một cái thật dài, thầm nghĩ, cái ngày đông giá lạnh này, lại có người ghé thăm cửa hàng đồ cổ, vị khách này quả thực tích cực đến mức hơi ngoài dự liệu.

Mặc dù lúc này hắn vẫn đang đắm mình trong chăn ấm, nhưng dù sao cũng có khách đến, không thể chậm trễ.

Thế là, Trần Mộc dùng lực vỗ vỗ má mình, chấn chỉnh tinh thần, đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Nhiệt độ điều hòa bên ngoài hiển nhiên không cao bằng bên trong, gió lạnh thổi qua, như một con dao nhỏ sắc bén cắt qua da thịt, khiến hắn lập tức tỉnh táo.

Nhìn kỹ lại, hóa ra đứng ở cửa rét run cầm cập là cô bé Tần Hải

Đình, thuộc hạ của người quen cũ là Hải thúc.

Lòng Trần Mộc ấm lại, đoán chừng cô bé mang theo chi phiếu đến thanh toán, vội vàng gọi Vương Minh đi pha trà, còn mình thì tiến lên đón hỏi: "Nha đầu, là Hải thúc bảo cháu đến sao?" Cô bé Tần Hải Đình tuổi còn trẻ, mới mười bảy tuổi, nhưng đã là một cao thủ trong giới đồ cổ rồi.

Cô bé gật đầu, dùng giọng nói hơi run rẩy trả lời: "Ai da, Trần Mộc ca, sao Hàng Châu của anh lại lạnh hơn cả phương Bắc bọn em vậy!!" Thuộc hạ đứng cạnh thấy vậy, cười giải thích: "Cái lạnh ở phương Nam là lạnh khô, cảm giác càng thấu xương hơn, hơn nữa bên chỗ các cô, thực ra cũng không phải quá phương Bắc mà." Trần Mộc nhìn dáng vẻ Tần Hải Đình rét run cầm cập, đau lòng kéo cô bé vào trong nhà.

Bên trong điều hòa mở ấm áp, Trần Mộc lập tức đưa cho cô bé một túi nước nóng bốc hơi nghi ngút, quan tâm hỏi: "Cháu cũng sợ lạnh quá, bây giờ thế nào, ấm hơn chút nào chưa?" Tần Hải Đình nhận lấy trà nóng, uống mấy ngụm, trên mặt cuối cùng cũng hồi phục một chút huyết sắc.

Nhưng trong phòng vẫn không nhịn được mà giậm chân.

"Hơi đỡ hơn chút rồi, ai cũng nói Hàng Châu đẹp như tranh, chú em vốn không cho em đến, em còn tranh giành muốn đến, ai ngờ lại lạnh thế này, ai da, lần sau có đánh chết em cũng không đến nữa!

Hừ hừ!" Trần Mộc cười hỏi: "Chú cháu phái cháu đến có việc gì gấp sao?

Sao trước đó không gọi điện thoại thông báo một tiếng?" Tần Hải Đình cởi chiếc khăn quàng cổ dày cộp, từ chiếc túi xách mang theo bên người cẩn thận lấy ra một thứ được gói kín.

Cô bé vừa xoa xoa tay cho ấm vừa nói: “Đương nhiên là việc chính đáng rồi ạ, đây, đây là chi phiếu tiền mặt, là tiền của khối đá Ngư Nhãn kia.” Trần Mộc nghe vậy quả nhiên đúng là thế, nhận lấy chi phiếu liếc nhìn một cái, giá cả khá tốt.

Vẻ mặt hài lòng hiện lên trên mặt, hắn cẩn thận bỏ chi phiếu vào túi, nói với Tần Hải Đình: “Vậy anh thay mặt cảm ơn chú cháu.” Cô bé từ trong túi lấy ra một tấm thiệp mời tinh xảo, cẩn trọng đưa cho Trần Mộc.

Trên tấm thiệp mời đó, chữ vàng lấp lánh, dường như phản chiếu một lời mời không thể xem nhẹ.

Ánh mắt Tần Hải Đình lấp lánh vẻ thần bí: “Trần Mộc ca, Hải thúc của em ngày kia cũng sẽ đến Hàng Châu, tham gia một buổi giám định đồ cổ khá có ảnh hưởng.

Chú ấy đặc biệt dặn dò em, nhất định phải mời anh cùng đi, nói là có chuyện rất quan trọng muốn bàn bạc kỹ với anh.” Trần Mộc nhận lấy thiệp mời, khẽ nhíu mày, hơi khó xử đáp: “Ngày kia sao?!” “Ngày kia tôi còn chưa chắc có thời gian hay không, sao không nói rõ luôn trong điện thoại đi, cứ làm ra vẻ thần thần bí bí thế này?!” Thực ra mà nói, Trần Mộc đối với loại hoạt động này không có hứng thú lắm.

Hắn rất rõ ràng, trong mắt giới chuyên môn, cái gọi là đại hội giám định cổ vật chẳng qua chỉ là một đám người mua ngồi lại với nhau!

Nhìn có vẻ thảo luận cao siêu khó lường, nhưng thực ra phần lớn thời gian chỉ là cố làm ra vẻ huyền bí, còn sự thật về ưu nhược điểm thường chỉ cần vài giây là có thể nắm rõ.

Tần Hải Đình giảo hoạt mỉm cười, ghé sát tai Trần Mộc thì thầm: "Hải thúc đặc biệt nhắc tới, chuyện này có liên quan đến con cá đồng kia, chú ấy nói nếu anh không đi, chắc chắn sẽ hối hận đó." Trần Mộc nghe vậy, trong lòng khẽ gợn sóng.

Mặc dù mối quan hệ giữa hắn và Hải thúc chỉ giới hạn ở giao thiệp thương mại, đôi bên khách khí xưng hô chú cháu, nhưng cũng chưa từng thân thiết đến mức này.

Giờ khắc này Hải thúc đột nhiên thể hiện sự nhiệt tình như vậy, điều này thực sự khiến Trần Mộc cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tuy nhiên, nhìn cô gái xinh đẹp đáng yêu trước mắt, Trần Mộc cũng không tiện bộc lộ nghi ngờ trong lòng, chỉ đành thuận miệng đồng ý, rồi hỏi thêm: "Vậy chú ấy rốt cuộc đã điều tra được tin tức gì?

Có thể tiết lộ một chút không?" Tần Hải Đình mím môi cười, mang theo vài phần tinh nghịch: "Ai nha, Hải thúc nói rồi, đến lúc đó sẽ nói cho anh, em cũng không rõ cụ thể là tình huống gì, anh đừng hỏi nữa nha ~!" Trần Mộc âm thầm lẩm bẩm trong lòng, cái lão Hải thúc gian xảo này, chắc lại muốn tìm cớ để kiếm chút lợi lộc từ mình.

Chương 980

Dù trong lòng bất mãn, nhưng Trần Mộc vẫn quyết định án binh bất động, cứ xem xét đã, không vội!

Ngày thứ ba, Lão Hải đến Hàng Châu đúng hẹn.

Trần Mộc đích thân lái xe đến ga tàu đón ông ta.

Giữa gió lạnh, Lão Hải run rẩy bần bật, hai người vội vàng lên cầu vượt, thẳng tiến đến khách sạn đã đặt trước.

Trên đường, Trần Mộc rốt cuộc không nén nổi sự tò mò, mở miệng hỏi Lão Hải về cái tin tức quan trọng kia.

Đồng thời, Trần Mộc cũng nửa đùa nửa thật cảnh cáo Lão Hải, nếu lão già này dám lừa gạt mình, thì đừng trách hắn không khách khí!

Lão Hải xoa tay, lạnh đến run cầm cập, nhưng cũng mang vài phần nghiêm túc: "Cường long không áp địa đầu xà, giờ đã đến địa bàn của ngài rồi, tôi nào dám lừa ngài chứ phải không?!

Nhưng mà, chúng ta nói chuyện trên xe không tiện, tôi đã sắp đông thành que kem rồi, đợi đến nơi, ấm áp chút, tôi sẽ kể cho ngài nghe đầu đuôi cặn kẽ!" Trần Mộc dẫn ông ta vào khách sạn, hai người sắp xếp hành lý xong trong phòng thì cùng nhau đến phòng ăn.

Trần Mộc tìm một phòng riêng yên tĩnh, nơi đó cổ kính u nhã, toát ra một vẻ trầm tĩnh và sâu sắc.

Hắn thành thạo gọi một bình rượu lâu năm, hương thơm lập tức lan tỏa khắp phòng.

Sau vài chén rượu nóng xuống bụng, sắc mặt hai người dần ửng hồng, tâm trạng căng thẳng cũng theo đó mà dịu đi.

Trần Mộc liếc nhìn khuôn mặt đã hơi đỏ của đối phương, cồn rượu xộc thẳng lên cổ.

Hắn biết đã đến lúc, bèn đặt chén rượu xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn đối phương hỏi: "Được rồi, ông ăn uống cũng tạm ổn rồi đó, giờ có thể nói cho tôi biết chưa, rốt cuộc đã điều tra được tin tức gì?" Chỉ thấy Lão Hải cười hắc hắc, mang theo chút thần bí và đắc ý, từ chiếc túi da cũ kỹ tùy thân rút ra một tập giấy, vỗ mạnh xuống bàn.

Âm thanh đó trong phòng riêng tĩnh lặng càng thêm thu hút sự chú ý.

Trần Mộc nhận lấy tập báo cũ đã úa vàng và đầy dấu vết thời gian, nhìn kỹ một cái, ngày tháng trên báo rõ ràng in năm 1974!

Trong đó có một tin tức được khoanh tròn đặc biệt, kèm theo một bức ảnh lớn dù đen trắng nhưng vẫn rất chấn động.

Mặc dù độ rõ nét của bức ảnh có hạn, nhưng Trần Mộc vẫn bằng kinh nghiệm phong phú và nhãn lực nhạy bén của mình, lập tức nhận ra nhân vật chính trong ảnh...

Đó chính là một con xà mi đồng ngư!!

Xung quanh còn rải rác một số mảnh vỡ cổ vật như chuỗi hạt Phật.

Tuy nhiên, hình dáng con cá này lại khác với con cá đồng trong tay Trần Mộc và cả trong tay Trát Cô Thiếu, nó gần giống hơn với con cá ở phía trên cùng của phù điêu trên trán bức tượng trong mộ đạo ở mộ đáy biển!

Như vậy...

điều này cũng tượng trưng cho việc, ba con xà mi đồng ngư đều đã xuất hiện trên đời!!

Trần Mộc truy hỏi Lão Hải: "Ông tìm thấy tờ báo này bằng cách nào?

Phía sau còn có câu chuyện nào ít người biết không?" Lão Hải gãi đầu, vẻ mặt thành thật nói: "Gần đây tôi nhận một việc, giúp một ông chủ lớn sưu tập trọn bộ Báo Văn Hóa Buổi Tối năm 1974.

Ngài cũng biết đấy, người có tiền sưu tầm đủ thứ kỳ quái, vị này lại đặc biệt thích sưu tập mấy tờ báo cũ rích từ thời xa xưa này.

Tôi mất hai tháng mới gom đủ báo của cả năm, sắp sửa bàn giao rồi, mấy hôm nay đang bận rộn đối chiếu, không ngờ lại thấy tin tức về con cá này trên tờ báo đó, ngài nói có khéo không?" Khéo léo thì đúng là cực kỳ khéo léo, quá trùng hợp!

Tờ "Báo Văn Hóa Buổi Tối" này, trong trí nhớ của Trần Mộc, nó dường như chỉ phát hành được một năm vào năm 1974, đến năm thứ hai thì ngừng xuất bản, trên thị trường cực kỳ hiếm thấy!!

Cho nên nói, lần này dường như thật sự có thể coi là vận khí của Trần Mộc không tệ, nếu Lão Hải chậm trễ một chút thôi mà phát hiện, có lẽ tờ báo này đã biến mất trong bụi trần lịch sử rồi!!

Ánh mắt Trần Mộc theo dòng suy nghĩ lẳng lặng trượt trên tờ báo, ba trăm chữ tin tức dày đặc dưới bức ảnh, như những mảnh vỡ lịch sử, được ghép lại.

Theo như báo cáo, con xà mi đồng ngư thần bí này được phát hiện trong nền tháp của một ngôi chùa cổ kính ở Quảng Tây.

Ngôi tháp Phật đã trải qua bao gió sương, lịch sử lâu đời, do sự xâm thực vô tình của thời gian mà tự nhiên sụp đổ.

Khi mọi người đang dọn dẹp đống đổ nát, bất ngờ khám phá ra một địa cung đã phong ấn từ lâu!!

Trong địa cung ngâm đầy những kinh thư cổ xưa ố vàng và một số

hộp bảo vật quý giá, trong đó có một chiếc hộp bảo vật đã hoen gỉ, rõ ràng bên trong đang nằm con cá đồng gây ra vô số suy đoán này!!

Các chuyên gia sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng đã suy đoán, đây rất có thể là một trong những di vật do một vị cao tăng vào cuối thời Bắc Tống để lại cho hậu thế. "Bắc Tống?" Trần Mộc trong lòng kinh ngạc, nhón một điếu thuốc, tựa vào lưng ghế.

Trong làn khói lượn lờ đầy sự hoang mang về dòng thời gian này.

Loại xà mi đồng ngư kỳ dị này, con đầu tiên xuất hiện ở sâu trong mộ táng chư hầu cuối thời Chiến Quốc!

Con thứ hai lại ẩn mình trong mê thành đáy biển cuối thời Nguyên đầu thời Minh!!

Mà giờ đây, con thứ ba lại hiện diện trong địa cung tháp Phật thời Bắc Tống?!

Sự hỗn loạn vô tự về không gian và thời gian này khiến Trần Mộc vô cùng khó hiểu, nhất thời không thể sắp xếp được manh mối, hắn lẩm bẩm: "Cái quái quỷ gì thế này?

Dòng thời gian hoàn toàn không ăn khớp." Trần Mộc tùy tay lật xem các trang khác của tờ báo, nhưng chỉ có một tin tức này nhắc đến con xà mi đồng ngư, nội dung không có gì mới mẻ, hầu như không giúp ích gì cho việc hé lộ nguồn gốc thật sự và bí mật ẩn giấu phía sau con cá này.

Điều này khiến tâm trạng Trần Mộc không khỏi phủ một tầng u ám, chìm vào nỗi phiền muộn sâu sắc.

Lão Hải thấy biểu tình Trần Mộc thay đổi, bèn an ủi: "Đừng nản chí, Trần Mộc, câu chuyện này còn chưa kể xong đâu, tình tiết phía sau còn đặc sắc hơn nhiều!!" Trần Mộc nhíu mày, nghi hoặc nhìn Lão Hải, hỏi lại: "Chẳng lẽ tờ báo này còn có thể phát sinh thêm nhiều

manh mối khác sao?" Lão Hải khẽ mỉm cười, gật đầu, dường như đã có kế hoạch sẵn trong lòng mà kể lể: "Đương nhiên rồi, nếu chỉ tìm thấy một tờ báo như vậy, Trần Mộc ông cũng sẽ không đặc biệt từ Hàng Châu chạy đến đây phải không?!

Chuyện phải kể từ đầu.

Nói ra thì, ông cũng coi như là một lão làng trong nghề rồi, đã từng nghe nói đến một nhân vật tên là Trần Bì A Tứ chưa?!" Trần Mộc nghe cái tên này, trong lòng chấn động.

Trần Bì A Tứ hắn quả thực không xa lạ, đó là một lão trộm mộ lừng lẫy một thời ở khu Trường Sa cũ, thuộc hàng lão bối hai đời trở lên, nghe nói nay đã gần trăm tuổi!

Chẳng qua sau này không may bị mù cả hai mắt, từ đó liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người, sống chết không rõ.

Tuy nhiên, dù vậy, cái tên Trần Bì A Tứ vẫn lừng lẫy danh tiếng, uy chấn một phương trong giới giang hồ.

Nhưng người này khác biệt hoàn toàn so với phần lớn kẻ trộm mộ, hắn sống cuộc đời đầy máu me trên mũi dao, việc kiếm sống của hắn không chỉ giới hạn ở việc đạo mộ.

Bất kể là trộm cắp, phóng hỏa, chỉ cần là việc có thể đổi lấy lợi ích, Trần Bì A Tứ đều làm không chút e dè!!

Bởi vậy, vào thời đại đó, mọi người đều gọi hắn là "Thế Đầu A Tứ".

Hàm ý hắn ra tay tàn độc dứt khoát, giết người giống như người thợ cạo vung dao cạo tóc, không chút do dự.

Khi Lão Hải nhắc đến người này, Trần Mộc cảm thấy khá bất ngờ.

Dù sao thì, người này không phải là nhân vật cùng thời với hắn, Trần Mộc cũng chưa từng có cơ hội giao thiệp với hắn ta.

Giờ đây con cá này lại có thể liên quan đến hắn ta, điều này khiến Trần Mộc không khỏi kinh ngạc.

Chương 981

Ngay cả khi câu chuyện đằng sau con cá này, cuối cùng không có liên hệ trực tiếp với Trần Mộc.

Nhưng Trần Mộc hiểu rõ, một câu chuyện như vậy... tuyệt đối đáng để hắn lắng nghe một phen.

Nhận thấy Trần Mộc không tiếp lời, Lão Hải tưởng Trần Mộc không biết chuyện này, liền giải thích: "Ông không biết chuyện của Trần Tứ gia cũng không có gì lạ, dù sao các ông không cùng một thế hệ.

Nhưng tôi phải nói cho ông biết, con cá đồng được nhắc đến trên tờ báo này, chính là do hắn ta lấy ra từ địa cung tháp Phật đó.

Sự việc phức tạp hơn nhiều so với những gì báo chí đưa tin!!" Tiếp đó, Lão Hải bắt đầu thuật lại chi tiết đoạn quá khứ đã bị phong trần năm nào.

Năm 1974, Trần Bì A Tứ dù đã gần sáu mươi tuổi nhưng hai mắt vẫn chưa bị mù.

Khi đó đang là thời kỳ chiến tranh, vì hắn từng đi lính, sau đó lại tan rã làm thổ phỉ mấy năm, nên vẫn chưa thể có được thân phận hợp pháp.

Trong thời đại đó, một khi bị bắt, rất có khả năng sẽ bị xử tử hình.

Bất đắc dĩ, Trần Bì A Tứ chỉ đành lẩn trốn ở các khu vực dân tộc thiểu số vùng Quảng Tây, ngay cả huyện thành cũng không dám tùy tiện đặt chân vào.

Mấy năm trước đó, một số sự kiện đã khiến nhiều di tích cổ bị tổn hại nghiêm trọng, gần như bị hủy diệt.

Trần Bì A Tứ trong thời gian lang thang ở Quảng Tây, vì Quảng Tây thời cổ đại chưa hoàn toàn được sáp nhập vào bản đồ Trung Nguyên, nên cổ mộ không nhiều, mấy năm đó hắn cũng coi như sống tương đối yên ổn.

Tuy nhiên vận mệnh trêu ngươi, đúng vào năm đó, khi hắn đi ngang qua Giới Kiều Lĩnh để giao dịch, vô tình tán gẫu với mấy người Miêu dân địa phương.

Mấy người Miêu dân này sau ba tuần rượu, nhắc đến chuyện ngôi tháp Phật trong một ngôi miếu trên Miêu Nhi Sơn đột nhiên sập đổ, nói rằng động tĩnh khi sụp đổ lớn đến mức đất cũng lún xuống, tạo thành một hố sâu khổng lồ!!

Và vào đêm ngôi tháp sập, còn có không ít thôn dân gần đó khẳng định đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ quỷ dị, khiến người ta rợn tóc gáy.

Trần Bì A Tứ lắng nghe lời miêu tả về tòa tháp thần bí trong miệng người kia, trong lòng không khỏi dấy lên một trận gợn sóng.

Trực giác đặc biệt đã được rèn luyện mách bảo hắn, giữa nơi xây tháp và tiếng động lạ ban đêm trong lời kể của Miêu dân, dường như tồn tại một mối liên hệ vi diệu mà bất an nào đó!!

Khả năng nắm bắt thông tin chủ chốt từ những chi tiết nhỏ này, từng là sở trường của những lão làng trong nghề của bọn họ, nhưng ở thế hệ trẻ như Trần Mộc thì lại càng hiếm thấy.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Trần Bì A Tứ quyết định đích thân đi tìm hiểu ngọn ngành.

Tây Quảng núi non trùng điệp, trong đó Miêu Nhi Sơn đặc biệt hùng vĩ và tráng lệ, trải dài qua ba huyện Hưng An, Tư Nguyên, Long Thắng, nuôi dưỡng ba hệ thống sông lớn Ly Giang, Tư Giang, Tầm

Giang, nối liền hai lưu vực lớn Trường Giang và Châu Giang.

Nơi đó rừng rậm bao phủ, hoang sơ và thần bí.

Ngọn núi lớn đầu tiên từng lừng danh khắp nơi – Lão Sơn Giới liền ẩn mình giữa đó.

Ngay từ thời Thế chiến thứ hai, vài chiếc máy bay ném bom của cái gọi là Phi Hổ Đội cũng đã mất tích một cách kỳ lạ ở đây, đủ loại câu chuyện truyền kỳ khiến vùng đất này chìm trong một bầu không khí huyền ảo và quỷ dị.

Trần Bì A Tứ trải qua nhiều gian nan, cuối cùng đã đến một ngôi làng trên "Ngọa Phật Lĩnh".

Hắn đứng trên gò đất, nhìn xa vào lòng chảo nằm sâu trong dãy núi, cảnh tượng trước mắt khiến lòng hắn chấn động.

Ngôi tháp đó còn hùng vĩ và tráng lệ hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, khi sụp đổ đã kéo theo vài cây đại thụ chọc trời, khiến trên tấm thảm xanh um tùm của rừng cây xuất hiện một khoảng trống khổng lồ.

Mặc dù từ vùng đất cao trên "Ngọa Phật Lĩnh" không thể nhìn rõ tình hình bên trong khoảng trống, nhưng Trần Bì A Tứ bằng ánh mắt nhạy bén và kinh nghiệm phong phú của mình, gần như ngay lập tức nhận ra!!

Xung quanh ngôi cổ tháp sập đổ kia, một vòng cây cối do mặt đất lún xuống mà trở nên lộn xộn bất thường.

Rõ ràng, dưới tháp ẩn chứa một bí mật không ai biết, và thể tích của bí mật này thậm chí còn lớn hơn cả bản thân nền tháp.

Giờ khắc này, Trần Mộc đã từ lời kể của Trần Bì A Tứ mà hiểu rõ chân tướng.

Dưới ngôi tháp kỳ dị kia ẩn giấu... rất có thể là một "Kính Nhi Cung" cổ xưa, một địa cung bị thời gian phong trần nhưng lại ẩn chứa huyền cơ.

Trong phương ngữ vùng Trường Sa cũ, "Kính Nhi Cung" là một từ ngữ đầy màu sắc thần bí, nó mô tả một loại kết cấu kiến trúc ngầm đặc biệt, quy mô y hệt kiến trúc trên mặt đất, giống như hình ảnh phản chiếu của những công trình trên mặt hồ phẳng lặng, hai phần trên dưới đối xứng đến kinh ngạc.

Còn ở khu vực phía Bắc, loại hình kiến trúc đặc biệt này lại được gọi là "Âm Dương Toa", tượng trưng cho một con thoi cắm giữa lòng đất, một mặt thông đến âm gian, một mặt nối với dương thế.

Tuy nhiên, cùng với sự biến thiên của thời đại và sự tôi luyện của lịch sử, những cổ mộ hay kiến trúc cổ như vậy đã cực kỳ hiếm thấy, phần lớn di tích trên mặt đất đã bị thời gian vô tình xóa mờ.

Do đó, trong suốt mười mấy năm sau đó, hầu như không còn ai nhắc đến cách nói này nữa.

Trần Bì A Tứ, một nhân vật lão luyện kinh nghiệm, nhãn quan độc đáo, chỉ bằng cách quan sát sự thay đổi vi diệu trong cách sắp xếp cây cối, đã phán đoán dưới đó ẩn giấu một "Kính Nhi Cung".

Lực phán đoán chuẩn xác và sắc bén như vậy, không nghi ngờ gì là thành quả của nhiều năm tháng tôi luyện trong cuộc đời Mạc Kim Hiệu Úy.

Trần Mộc nghe vậy, không khỏi âm thầm cảm thán, tĩnh tâm nín thở, chờ đợi câu chuyện tiếp theo của Lão Hải.

Khi Trần Bì A Tứ xác định dưới tháp Phật có khả năng tồn tại "Kính Nhi Cung", nội tâm hắn đã bị dục vọng tham lam chiếm giữ.

Hắn biết rõ, trong địa cung tháp Phật không ngoài ba thứ quý giá:

một là Xá lợi tử, hai là kim thân cao tăng, ba là số lượng lớn kinh điển!!

Bất cứ thứ nào trong số đó cũng là bảo vật đáng giá liên thành.

Tuy nhiên, với thân phận một người ngoại xứ, hắn hoạt động ở địa phương này không hề dễ dàng.

Trước hết, thân phận hắn đặc biệt, bối cảnh phức tạp; thứ hai, thời đó xung đột giữa hai tộc Miêu Hán không ngừng, mấy thôn làng ở đây đều là trại Miêu.

Nếu hành động mạo hiểm, rất có khả năng sẽ gây ra sự nghi ngờ và địch ý từ người dân địa phương.

Đối mặt với tình cảnh khó khăn như vậy, Trần Bì A Tứ sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, đã nghĩ ra một kế sách.

Hắn không tiếc tiền bạc thuê một hướng đạo người Miêu địa phương, và khéo léo bịa ra một câu chuyện...

Hắn tuyên bố mình là một lão tri thức từ nơi khác đến biên giới, trên đường không may có một học sinh rơi xuống vách đá.

Lúc đó, các Miêu dân thuần phác thiện lương, hiểu biết rất ít về thế giới bên ngoài.

Nghe có người rơi xuống vách đá, toàn bộ trại lập tức trở nên căng thẳng.

Các tráng sĩ trẻ tuổi của tộc Miêu nhanh chóng tập hợp, dùng dây thừng thô bện thành giỏ treo, cùng với Trần Bì A Tứ và vài thanh niên nhiệt tình từ từ thả xuống vách đá, bắt đầu một chuyến hành trình tìm bảo vật đầy kịch tính nhưng cũng tràn ngập lừa gạt.

Theo hồi ức vẫn còn kinh hồn chưa định của Trần Bì A Tứ sau này, đoạn kinh nghiệm vượt qua vách đá cao trăm mét đó, đơn giản

giống như rơi vào địa ngục.

Vách đá dốc đứng hiểm trở, chỉ dựa vào một sợi dây mây kiên cố nhưng mảnh như sợi tơ để duy trì mạng sống của hắn!!

Cơ thể bị cuộn chặt trong một cái giỏ, như thể gió nhẹ thổi qua, cả người đã như một con quay mất kiểm soát, xoay tròn điên cuồng trên không trung.

Sự bất ổn và nỗi sợ hãi tột độ đó gần như muốn nuốt chửng hắn.

Chương 982

Khi cuối cùng hắn xuyên qua tán cây dày đặc như một cái nắp, trượt xuống đến tận đáy rừng.

Lúc đó hắn đã cận kề cái chết, toàn thân kiệt sức.

Thế giới sâu trong rừng, như một góc bị ánh mặt trời lãng quên, ánh sáng âm u đến mức gần như ngột ngạt.

Trong không khí tràn ngập mùi mục nát và mùi đầm lầy đặc trưng của vùng đầm lầy.

Cây cối ở đây đa dạng và cao vút trời xanh, nhưng không có ngoại lệ nào là, mỗi tấc đất, mỗi chiếc lá đều phủ một lớp rêu xanh dày đặc.

Bùn dưới chân mềm nhũn khó đứng vững như đầm lầy, mỗi bước đi đều cần rất nhiều sức lực và sự cẩn trọng.

Trần Bì A Tứ sau khi hạ xuống, ra vẻ vì kiệt sức mà ngồi đó thở hổn hển.

Thủ lĩnh tộc Miêu thấy hắn tuổi đã cao, dáng vẻ một ông lão nhỏ gầy yếu ớt, liền bảo hắn nghỉ ngơi tại chỗ, đợi bọn họ quay lại.

Sau đó, thủ lĩnh cầm đuốc, dẫn dắt các Miêu dân khác theo hướng Trần Bì A Tứ chỉ dẫn đi sâu vào rừng để tìm kiếm.

Đợi bóng dáng mọi người biến mất sâu trong rừng, Trần Bì A Tứ lập tức từ trong lòng ngực lấy ra chiếc la bàn tùy thân, dựa theo phương vị đã cẩn thận ghi nhớ từ trước, không chút do dự chui vào khu rừng thần bí khó lường này.

Hắn biết, một khu vực rộng lớn và phức tạp như vậy, Miêu dân dù có tìm kiếm đi tìm kiếm lại cũng phải mất cả một đêm!

Mà với kinh nghiệm phong phú và gan dạ hơn người của hắn, hẳn là đủ để tìm thấy lối vào "Kính Nhi Cung" trong truyền thuyết, dễ dàng trộm đi toàn bộ bảo vật quý giá được cất giấu bên trong!!.

Chỉ tiếc rằng... lần hành động này hắn không mang theo đủ trang bị, liệu có thể thành công tiến vào địa cung hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào vận may và năng lực của chính hắn.

Trong rừng rậm, Trần Bì A Tứ như một nhà thám hiểm cô độc, dựa vào la bàn chỉ dẫn cực kỳ chính xác và trực giác nhạy bén được rèn luyện sau nhiều năm bôn ba giang hồ, hắn lặn lội tiến về phía trước trong rừng sâu rậm rạp, không ngừng gạt bỏ những dây gai bụi rậm cản đường, đi qua vùng đầm lầy ẩm ướt, vượt qua những tảng đá gồ ghề.

Ròng rã bốn tiếng đồng hồ trôi qua!

Hắn cuối cùng đã đến được khu vực mà hắn từng nghiên cứu kỹ lưỡng trên "Ngọa Phật Lĩnh", đó là di tích tự viện ẩn mình trong rừng cây quanh ngôi cổ tháp.

Càng đi sâu vào khu di tích bị thời gian và rừng cây nuốt chửng này, những gì Trần Bì A Tứ thấy chỉ toàn là gạch ngói vỡ nát, tường đổ.

Những kiến trúc cổ từng hùng vĩ tráng lệ nay đã biến mất gần hết, chỉ còn lại một số nền móng còn sót lại và những bức tường loang lổ, chúng ẩn hiện trong thảm thực vật dày đặc, khiến người ta khó lòng nhận ra hình dạng ban đầu.

Tuy nhiên, từ những khối đá lớn rải rác và bố cục vẫn còn lờ mờ nhận ra được, đây từng là một tự viện quy mô hoành tráng.

Mặc dù ngôi tháp Phật cao ngất đã sụp đổ, nhưng bóng dáng của nó vẫn có thể lờ mờ nhận ra trong đống đổ nát rộng lớn này.

Trần Bì A Tứ tuổi đã già, trong quá trình tìm kiếm khắp nơi, thể lực dần cạn kiệt, hơi thở thều thào, đang định tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát thì đột nhiên cảm thấy trước mắt có điều bất thường.

Chỉ thấy một bức tường hoàn toàn bị cỏ dại, dây leo bao phủ, lại dường như co lại một chút trong nháy mắt, như thể bên trong ẩn giấu một bí mật không thể tiết lộ!!

Sự biến cố này khiến Trần Bì A Tứ trong lòng thắt lại, nhiều năm bôn ba giang hồ đã khiến hắn bản năng phản ứng.

Hắn nhanh chóng lướt ra, đạn sắt trong tay đã sẵn sàng.

Nhìn kỹ lại, hóa ra thứ bị bọc trong đám thực vật rậm rạp trên tường, là một bộ xác chết khô quắt mặc trang phục tộc Miêu!!

Mặc dù cơ thể gần như đã khô lại thành xương khô, nhưng điều quỷ dị là, phần bụng của thi thể lại đang hơi phập phồng, như thể có thứ gì đó đang rục rịch bên trong.

Đối với Trần Bì A Tứ, người chết vốn là sự tồn tại bình thường nhất.

Bất kể là những xác chết ngàn năm được đào lên từ sa mạc, hay những sinh mạng do chính tay hắn kết thúc, số lượng nhiều đến nỗi có lẽ ngay cả hắn cũng khó mà đếm xuể.

Bởi vậy, khi Trần Bì A Tứ nhìn rõ chỉ là một thi thể, trong lòng không khỏi hơi thả lỏng, âm thầm suy nghĩ một lát.

Cũng không biết là kẻ xui xẻo nào đã hóa thành xương khô ở đây, đã khô quắt như giấy rồi mà còn đến hù dọa người qua đường?!

Dù vậy, Trần Bì A Tứ cũng không hề lơ là, đạn sắt nắm chặt trong tay vẫn sẵn sàng.

Tuyệt kỹ dùng tay không bắn đạn sắt này của hắn, là do nhiều năm

tự mình mài giũa mà thành, không chỉ bách phát bách trúng, mà tốc độ ra tay còn cực nhanh!!

Người thường thường còn chưa kịp nhìn rõ động tác cổ tay của hắn, thì có lẽ đã bị bắn mù hai mắt.

Giờ khắc này, Trần Bì A Tứ vẫn giữ nguyên sự cảnh giác đó, chăm chú nhìn chằm chằm vào thi hài tưởng chừng bình thường nhưng lại toát ra vẻ cổ quái, chuẩn bị ứng phó với bất kỳ tình huống đột biến nào.

Nhìn trang phục của người Miêu này, Trần Bì A Tứ thoáng nhìn đã biết người này đã chết không phải một sớm một chiều, ít nhất cũng đã mười năm, thậm chí có thể lâu hơn nữa!!

Trang phục trên người hắn tuy rách nát tả tơi, nhưng nhờ lượng lớn thực vật họ Quyết và dây leo mọc khắp nơi bao bọc, nên trang phục đặc trưng của người Miêu vẫn có thể nhận ra.

Tuy nhiên điều khó hiểu là... trải qua vô số ngày đêm gió táp mưa sa, thi thể này lại không mục rữa hoàn toàn, mà lại ở trong trạng thái khô quắt sau khi mất nước, như thể bị một sức mạnh nào đó đông cứng trong thời gian!!

Trần Bì A Tứ chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy bụng của thi thể vẫn đang hơi phập phồng?!

Hiện tượng quỷ dị này khiến hắn trong lòng dấy lên một trận bất an mãnh liệt.

Khác với phản ứng bản năng của người thường, nếu là người khác, có lẽ đã sợ hãi bỏ chạy, nhưng Trần Bì A Tứ lại tin theo triết lý sinh tồn "ra tay trước là mạnh"!

Trong ý niệm vừa chuyển, Trần Bì A Tứ trong nháy mắt liền bắn ra ba viên đạn sắt, chính xác vô cùng, toàn bộ đều trúng vào bụng thi

thể!!

Đến lúc này thì không cần quan tâm những thứ khác, mặc kệ ngươi là tà môn ngoại đạo gì, cứ giải quyết ngươi trước đã!

Đạn sắt lực nặng thế mạnh, như một đòn sấm sét, cứng rắn xé xác thi thể thành hai nửa!!

Cùng với phần thân dưới rơi ra, một khối chất lỏng màu vàng sền sệt chảy ra từ đó, bên trong bao bọc lượng lớn trứng côn trùng, không ít đã nở, vô số con trùng trắng mềm nhũn đang ngọ nguậy.

Điều kinh hãi hơn là, giữa đám chất lỏng sền sệt và trứng côn trùng này, còn treo lơ lửng một thứ mà Trần Bì A Tứ quá đỗi quen thuộc...

Đó chính là tổ ong!!

Ngay sau đó, từ chỗ thi thể bị xé rách, một đàn ong đất cực kỳ hung hãn ào ra!!

Trần Bì A Tứ thầm rủa một tiếng, trong lòng hiểu rõ lần này e rằng mình đã gặp vận rủi, hóa ra ong đất đã làm tổ bên trong thi thể này.

Ong đất có độc tính mãnh liệt và tính tấn công cực mạnh, gặp phải tình huống này, không nghi ngờ gì là điềm báo đại nạn sắp đến với hắn.

Thấy một đám ong đất đen kịt như mây đen bay lên, dày đặc tạo thành một bóng ma đáng sợ, Trần Bì A Tứ trong lúc cấp bách sinh kế, nhanh chóng từ trong ba lô tùy thân rút ra một chiếc xẻng gấp quân dụng, dùng hết sức xúc một nắm bùn ướt lớn!!

Cái xẻng này không chút do dự bổ xuống chỗ thi thể bị đứt, phong tỏa hoàn toàn đám ong đất đang không ngừng tuôn ra.

Sau đó, Trần Bì A Tứ không chần chừ quay người chạy vọt, cố gắng thoát khỏi địa ngục bầy ong sắp bùng nổ này.

Giữa một cảnh tượng hỗn loạn và kinh hoàng, hắn bị ong đất bất ngờ tấn công dữ dội!!

Chương 983

Những kẻ độc địa này như sứ giả địa ngục, từ những nơi không ngờ tới xông ra, khiến người ta trở tay không kịp.

Trong lúc hoảng loạn, Trần Bì A Tứ vừa dùng quần áo đập mạnh vào đám ong đất đang bay tới tấp, vừa chạy trốn một cách vô định.

Động tác của hắn tuy lôi thôi, nhưng cái xẻng kia được vung nhanh như chớp, chính xác và mạnh mẽ, điều này mới khiến hắn chỉ phải trả giá bằng vài vết sưng tấy đỏ chót!!

Trần Bì A Tứ cố nén cơn đau dữ dội, rút từng vết chích ong găm trên người ra, mỗi lần rút đều đau đến mức hắn hít hà, nghiến răng nghiến lợi.

Trong lòng không khỏi âm thầm thắc mắc, tại sao ong đất lại chọn làm tổ trong thi thể người?!

Loại côn trùng kịch độc này thường hoạt động dưới lòng đất, giống như kiến vậy.

Ở sâu trong khu rừng mưa bí ẩn khó lường ở Tây Quảng, thậm chí đôi khi còn có thể nhìn thấy những tổ ong khổng lồ giống như những ngọn đồi nhỏ.

Người ta thường nhầm tưởng đó là tổ kiến mà đi đào bới, kết quả còn chưa kịp phản ứng, đã bị đám ong đất tức giận vây kín thành một quả bóng ong không kẽ hở, lập tức chết tại chỗ!!.

Ở vùng Tây Quảng Vân Nam này, sự hiểu biết về hệ sinh thái côn trùng quả thực quá ít ỏi!

Trần Bì A Tứ chỉ đành tự nhận xui xẻo.

Hắn vừa cẩn thận xử lý vết thương, vừa cảnh giác nhìn xung

quanh.

Khi hắn lật qua một ngọn đồi nhỏ không mấy nổi bật, cảnh tượng trước mắt khiến hắn tức thì sững sờ.

Đập vào mắt là một tháp đá khổng lồ nguy nga hùng vĩ, lặng lẽ đổ rạp dưới chân đồi.

Mặc dù do thời gian và phong sương xói mòn, không còn nhận rõ cấu trúc tháp thân hình lục giác, nhưng khí thế bàng bạc và mái hiên rộng tinh xảo vẫn còn thấp thoáng hiện hữu!

Trần Bì A Tứ dùng dao cạo đi lớp rêu phong và cây cỏ mọc hoang bám trên đó, lập tức để lộ những phù điêu đá khắc tinh xảo tuyệt luân trên thân tháp, mỗi tấc tường đá dường như đều đang kể một câu chuyện cổ xưa.

Tuy nhiên, tòa tháp đá này hiển nhiên từng trải qua một trận đại hỏa, tất cả các bộ phận đều lưu lại dấu vết cháy đen, cảnh tượng hỏa hoạn dường như vẫn còn hiện rõ trước mắt.

Tòa cổ tháp hùng vĩ này đã đổ sập, thân tháp, đỉnh tháp và tháp sát đều vỡ tan tành, rơi nặng nề xuống đất, một phần thậm chí còn lún sâu vào lớp bùn ẩm ướt của rừng mưa nhiệt đới do trọng lượng khổng lồ.

Dưới chân tháp đá, vô số cây cổ thụ vốn cao vút đều gãy gập dưới sức ép, tạo thành một khu rừng di tích bị dòng chảy lịch sử nhấn chìm.

Trần Bì A Tứ, một lão giang hồ từng trải, kinh nghiệm phong phú, nhờ kiến thức chuyên môn sâu rộng và khả năng quan sát vượt trội, hiểu rõ cấu tạo của cổ tháp.

Hắn thâm tâm biết rõ, một cổ tháp hoàn chỉnh thường do địa cung, tháp cơ, tháp thân, tháp đỉnh và tháp sát hợp thành.

Trong đó, phần cao chót vót nhất – tháp sát!

Phần này càng phức tạp tinh xảo, thường bao gồm tu di tọa, ngưỡng liên, phúc bát, tương luân và bảo châu tượng trưng cho cát tường như ý.

Trong một số thiết kế cầu kỳ hơn, thậm chí còn có thêm bảo cái, viên quang, ngưỡng nguyệt và bảo châu trên tương luân.

Tóm lại, trên đỉnh tháp nhất định có một vật trang trí quý giá và cực kỳ có giá trị, hình dáng như viên ngọc trai!!

Lúc này, Trần Bì A Tứ men theo thân tháp cổ kính bạc màu mà leo lên, đến cạnh tháp sát đã đổ rạp.

Tháp sát này trong quá trình lật đổ, không may đâm vào một cây vân sam cổ thụ, khiến nó gãy đôi giữa không trung, đầu cắm mạnh xuống bùn đất.

Tu di tọa vốn trang trọng uy nghiêm phút chốc vỡ nát, cảnh tượng hoang tàn.

Trần Bì A Tứ cẩn thận xem xét mức độ hư hại trước mắt, trong lòng thầm phán đoán, viên bảo châu rực rỡ chói mắt kia… e rằng giờ đã không chịu nổi trọng áp, hóa thành tro bụi, hoàn toàn phế bỏ.

Sau đó, Trần Bì A Tứ quay lại chỗ tháp cơ sừng sững, chỉ thấy nửa bức tường tàn vẫn còn đứng đó.

Trần Bì A Tứ không chút do dự trèo vào.

Tuy nhiên, đập vào mắt chỉ là một đống đá vụn lổn nhổn.

Địa cung chôn sâu phía dưới, đã bị phong kín từ khi tháp được xây dựng, hơn nữa bên trên còn chất đống vô số đá vụn và gạch ngói rơi vãi khi tháp đổ sập.

Chỉ với một chiếc xẻng gấp nhẹ trong tay, muốn đào thông đường

xuống địa cung, e rằng phải mất hơn nửa năm.

Đêm tối lặng lẽ buông xuống, Trần Bì A Tứ lấy la bàn ra xem phương hướng.

Hóa ra lúc hắn đi xuống đã là chạng vạng tối, lúc này trời đã tối mịt, còn vầng trăng sáng và trong trẻo đã treo trên bầu trời đêm.

Do không mang theo đuốc chiếu sáng, hắn mò mẫm trong bóng tối, không thể xác định chính xác đường về.

Cân nhắc kỹ lưỡng, Trần Bì A Tứ quyết định giả vờ lạc đường, tĩnh lặng chờ dân tộc Miêu gần đó đến cứu viện.

Thế là, Trần Bì A Tứ lập tức hành động, trước tiên tìm những cành cây gãy và lá khô gần tháp cơ, đốt lên một đống lửa lớn, dùng ngọn lửa rực cháy và khói bốc lên để thu hút sự chú ý.

Ngay sau đó, hắn lại vất vả trèo lên điểm cao nhất của phần tháp cơ còn sót lại, định nhờ độ cao này để quan sát toàn cảnh xung quanh, xem thế giới trong đêm tối mịt mờ này rốt cuộc hiện ra cảnh tượng như thế nào.

Trên đỉnh Ngọa Phật Lĩnh nguy nga, Trần Bì A Tứ phóng tầm mắt ra xa, so với cảnh tượng từ trên đỉnh núi nhìn xuống trong trí nhớ, khu vực hắn đang đứng này chính là nơi cây cối mọc lộn xộn, không theo quy luật nào cả!!

Mặt đất xung quanh có vẻ hơi thấp hơn so với các khu vực khác, đây không phải là đặc điểm địa hình tự nhiên mà là do sử dụng "đất lèn" khi lấp địa cung.

Khí hậu ẩm ướt đặc biệt ở Tây Quảng khiến lớp đất có hàm lượng nước cực cao, không thể đông cứng lại.

Khi nước lặng lẽ thấm xuống lớp đất sâu hơn, bùn đất trở nên đầy bong bóng như tổ ong, một khi gặp chấn động mạnh, sẽ lập tức sụp

đổ như bánh bao nở.

Bằng kinh nghiệm phong phú và khả năng quan sát nhạy bén, Trần Bì A Tứ nhanh chóng đưa ra hai phán đoán quan trọng: thứ nhất, địa cung này quy mô hoành tráng nhưng độ sâu có hạn, không quá hai mươi phút, hắn khẳng định có thể chạm tới khu vực cốt lõi của địa cung!

Thứ hai, đất bùn ở đây mềm xốp không chắc chắn, việc khai quật sẽ không tiêu hao quá nhiều thể lực.

Tuy nhiên, vào thời khắc then chốt quyết định có nên lập tức mở địa cung hay không, Trần Bì A Tứ rơi vào trạng thái do dự.

Mặc dù việc quay lại nơi này không khó, nhưng hắn biết rõ, với tư cách là một đạo mộ nhân, đối mặt với kho báu bí ẩn ẩn giấu dưới chân, sự tò mò và khát vọng khám phá mạnh mẽ ấy dù thế nào cũng không thể kiềm chế được.

Cuối cùng… Trần Bì A Tứ nghiến chặt răng, ánh mắt lóe lên vẻ kiên quyết và điên cuồng, trong lòng thầm chửi rủa: "Mẹ nó, mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, lão tử nhất định phải lấy được đồ vật bên dưới này!

Nếu những tên dân tộc Miêu đó tìm đến đây… lão tử sẽ cho chúng tất cả chôn thây ở đây, ném chúng vào địa cung, không ai được biết chuyện này!" Quyết tâm đã định, Trần Bì A Tứ không chút do dự mở chiếc xẻng gấp mang theo bên mình.

Mặc dù không có xẻng Lạc Dương để định vị chính xác, hơn nữa tháp Phật trước mắt vốn là vật hiếm thấy trên đời, bên trong chưa chắc có quan quách tồn tại, nên việc định vị cũng không có nhiều ý nghĩa.

Thế là, hắn hoàn toàn dựa vào trực giác được rèn giũa qua nhiều

năm, tiến sát vào chân tháp Phật, bắt đầu cẩn thận đào một con đường hầm, từng bước tiến gần đến bí mật chôn sâu dưới lòng đất.

Rất nhanh, Trần Bì A Tứ đã chạm tới cấu trúc đỉnh của địa cung, đó không phải là đá cứng lạnh lẽo mà là một tấm trần gỗ được làm từ toàn bộ thân cây gỗ uốn cong đã được đẽo gọt tinh xảo!!

Phát hiện này khiến hắn mừng rỡ khôn xiết, như tìm thấy một tia sáng trong bóng tối.

Trần Bì A Tứ hiểu rõ, việc này cũng giống như có sẵn khoan cầm tay, dễ dàng lấy được bảo bối bên dưới!!

Trần Bì A Tứ nhanh chóng lấy ra cưa dây, cẩn thận cắt một góc.

Chương 984

Kèm theo tiếng cưa lên xuống, một mảnh gỗ vụn lập tức rời khỏi thân chính, rơi vào địa cung u sâu.

Một lát sau, tiếng rơi nặng nề và xa xăm vang vọng trong địa cung tĩnh mịch.

Trần Bì A Tứ không chút do dự giơ đèn pin lên, nóng lòng chiếu vào vực sâu bí ẩn đó.

Thiết kế của Kính Nhi Cung tuân theo nguyên tắc đối xứng trên dưới, điều này có nghĩa là tháp lầu phía trên có bao nhiêu tầng thì địa cung phía dưới cũng sẽ có bấy nhiêu tầng tương ứng.

Do đó, địa cung này có vẻ cực kỳ sâu thẳm.

Nhìn từ trên xuống dưới, từng tầng không gian không có sàn thực thể liên kết, tầng dưới cùng là một khoảng tối hỗn độn, như một cái động không đáy nuốt chửng mọi thứ.

Ánh sáng đèn pin cố gắng xuyên qua bóng tối, chiếu vào một vật thể mờ ảo màu trắng dạng sương mù, khiến người ta nhất thời không thể nhận diện được diện mạo thật sự của nó.

Lúc này, trong đầu Trần Bì A Tứ không khỏi hiện lên truyền thuyết về việc dân tộc Miêu trấn áp yêu quái dưới tháp Quan Vũ, một tia nghi ngờ và lo lắng lặng lẽ lướt qua tâm trí.

Tuy nhiên, sự bất an này thoáng chốc tan biến.

Tất cả đã bị khát vọng mạo hiểm đang sôi sục trong hắn thay thế.

Trần Bì A Tứ hít một hơi thật sâu, xác định không khí trong địa cung không có gì bất thường, rồi quả quyết hành động.

Chỉ thấy hắn hai chân móc chặt vào cung đỉnh bằng khúc gỗ, với tư thế treo ngược kim câu, đầu cắm ngược xuống địa cung sâu không thấy đáy, toàn bộ trọng lượng cơ thể đều dồn vào hai mu bàn chân đang căng cứng!!

Động tác treo ngược mượt mà và nhanh nhẹn, đây hiển nhiên là thành quả của nhiều năm rèn luyện.

Khi Trần Bì A Tứ hoàn toàn ở trong địa cung, hắn trước tiên điều chỉnh tư thế, sau đó chiếu ánh sáng đèn pin về phía bên kia của cung đỉnh khúc gỗ.

Hắn biết loại địa cung có chức năng này sẽ không giống như cổ mộ mà thiết lập trùng trùng cơ quan hoặc trang trí phức tạp, nhưng hắn vẫn cẩn thận nhìn xung quanh, đề phòng vạn nhất.

Tuy nhiên, ở vị trí trần gỗ cong, ánh sáng đèn pin của hắn lại chiếu ra một vùng lớn kinh văn.

Những kinh văn đó được khắc trên khúc gỗ, trải qua năm tháng vẫn rõ nét, những Phạn văn phong ấn chu đáo tựa như dấu ấn linh hồn cổ xưa.

Mặc dù Trần Bì A Tứ chỉ biết vài chữ Hán, chứ đừng nói đến những Phạn văn kinh văn này, nhưng bằng kinh nghiệm Mạc Kim Hiệu Úy nhiều năm, hắn bản năng cảm thấy những kinh văn này nhất định ẩn chứa sức mạnh trấn ma phục yêu.

Nghĩ đến đây, Trần Bì A Tứ không khỏi lẩm bẩm… chẳng lẽ dưới địa cung này, thật sự phong ấn một tồn tại không thể gọi tên nào đó?!

Khi tiến sâu hơn vào địa cung thần bí này, ánh mắt nhạy bén của Trần Bì A Tứ dường như có thể xuyên thấu qua từng lớp sương mù.

Mỗi tầng đều có một cấu trúc nhô ra kéo dài ra ngoài, chúng chồng

chất lên nhau, từ trên xuống dưới giống như những bậc thang đá nhỏ, tạo ra một bầu không khí sâu thẳm mà trang trọng.

Ở mép mỗi tầng, những tượng La Cẩu bằng người thật, khoác áo cà sa, được điêu khắc tinh xảo, xếp đặt ngay ngắn, màu sắc lấp lánh trong bóng tối, trông cực kỳ đẹp đẽ và tuyệt luân!!

Tất cả các bức tượng đều úp mặt xuống, dường như đang âm thầm bảo vệ và nhìn chằm chằm vào bí mật của tầng dưới cùng địa cung, khiến toàn bộ không gian bao trùm một nỗi kính sợ và thần bí không lời.

Đếm kỹ, địa cung có hơn chục tầng, mỗi tầng đều có những tượng La Cẩu với hình thái khác nhau, động tác sinh động, tổng cộng lên đến cả trăm pho.

Bức tượng La Cẩu gần nhất không xa hắn, Trần Bì A Tứ treo ngược ở đó.

Khi ánh mắt của hắn chạm vào biểu cảm của tượng La Cẩu, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận lạnh lẽo.

Hóa ra… đôi mắt của những tượng La Cẩu này lại lật ngược màu trắng, biểu cảm toát ra một sự lạnh lẽo khó tả, hoàn toàn khác biệt với những tượng La Hán từ bi mà hắn thường thấy!!

Đợi Trần Bì A Tứ nhìn kỹ, hắn mới nhận ra rằng đây chỉ là do các nghệ nhân dùng màu quá chân thực, đến nỗi khi ánh đèn pin chiếu vào, phần mắt phản chiếu ánh sáng mạnh mẽ, tạo ra ảo giác thị giác.

Tuy nhiên, khi Trần Bì A Tứ nhanh chóng di chuyển ánh sáng đèn pin, bóng tối trên khuôn mặt những tượng La Cẩu phút chốc biến đổi, dường như biểu cảm của chúng cũng thay đổi theo, vẻ hung tợn đáng sợ trong khoảnh khắc đó khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu người thiết kế ban đầu có cố ý tạo ra hiệu ứng rợn tóc gáy này hay

không.

Mặc dù trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi không tên, nhưng Trần Bì A Tứ không thể chỉ rõ mình rốt cuộc đang sợ điều gì, chỉ là cảm giác bất an càng lúc càng mạnh, thậm chí nảy sinh ý định lùi bước.

Nhưng Trần Bì A Tứ biết, sứ mệnh và quyết tâm của mình không cho phép hắn lùi bước vào lúc này.

Thế là, hắn cố gắng trấn áp nỗi bất an trong lòng, tiếp tục dùng đèn pin trong tay dò tìm trong bóng tối, cố gắng tìm kiếm manh mối ngoài những tượng La Cẩu.

Đúng lúc này, tay Trần Bì A Tứ đột nhiên cứng lại, vệt sáng đèn pin cố định ở một vị trí cụ thể.

Ở tầng nhô ra cách hắn khoảng sáu bảy tầng cao, hắn phát hiện một pho tượng La Cẩu khác biệt.

Tư thế của pho tượng La Cẩu này không phải là cúi nhìn xuống mà là ngẩng cao đầu ưỡn ngực, khuôn mặt đối diện với hắn, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Trần Bì A Tứ, dường như có thể xuyên thấu nội tâm hắn.

Khi ánh sáng đèn pin chiếu qua, khuôn mặt vốn ẩn trong bóng tối phút chốc hiện ra, trắng bệch và hung tợn!!

Nếu không phải nó đứng im bất động, Trần Bì A Tứ gần như đã nghĩ mình gặp phải quỷ mị!

Khoảnh khắc này, Trần Bì A Tứ cảm thấy áp lực chưa từng có, đồng thời, cũng càng kiên định quyết tâm vén màn bí mật của địa cung.

Trần Bì A Tứ tức thì bị một nỗi sợ hãi chưa từng có bao trùm, như thể cả người bị ngâm vào hồ băng, khí lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu, khiến hắn cứng đờ như một tảng đá, không thể

nhúc nhích.

Hắn cảm thấy hai chân mình đang run rẩy, một cảm giác bất lực đang kéo hắn trượt xuống vực sâu tăm tối.

Mặc dù Trần Bì A Tứ cả đời đã nhuốm máu vô số, tiếng ác vang xa, nhưng chưa bao giờ thực sự sợ hãi cái gọi là quỷ hồn báo oán.

Nhưng lúc này, những tư tưởng mê tín cổ hủ đã ăn sâu vào xương tủy hắn, như dây leo quấn chặt lấy tâm trí hắn.

Trần Bì A Tứ kiên tin rằng mình có thể trụ vững trong giang hồ hiểm ác này hoàn toàn nhờ vào phúc ấm tổ tiên.

Người sống thì tổng phải có chút tín ngưỡng để gửi gắm, như ngoại bát hành thì họ tôn sùng Quan Công.

Còn giới đạo mộ, phái Bắc thì sùng bái Chung Quỳ, phái Nam tuy không câu nệ những hình thức này.

Nhưng ở vùng lão Trường Sa, lại lưu truyền một truyền thống độc đáo, đó chính là… cúng tế Hoàng Sào!

Chính là nhân vật lịch sử "mãn thành tận đới hoàng kim giáp" đó.

Danh xưng "Hoàng Vương" thực chất là biệt danh của Hoàng Sào.

Vì sao giới Quan Vũ lại bái tế nhân vật lịch sử gây tranh cãi này, những lời giải thích của thế hệ cũ ẩn chứa nhiều ý nghĩa thần bí… khó mà nói rõ được!!

Trước hết, Hoàng Sào từng có trăm vạn hùng binh.

Trong dân gian truyền thuyết có câu tục ngữ: "Hoàng Sào sát nhân bát bách vạn, tại số giả tại kiếp mệnh nan đào!" Điều này dường như ám chỉ hắn mang trên lưng một chỉ tiêu giết chóc kinh hoàng, chỉ khi hoàn thành con số tám trăm vạn mới có thể kết thúc vòng luân hồi số mệnh.

Ngoài ra, còn có truyền thuyết kỳ lạ hơn là… Hoàng Sào là Mục Kiền Liên chuyển thế, vì năm xưa để cứu mẹ đã thả tám trăm vạn ngạ quỷ từ địa ngục ra, xúc phạm thiên điều, nên Phật Tổ lệnh hắn chuyển thế làm người.

Để trả món nợ máu này, tức là… lần hạ phàm này, hắn chính là vì Phật Tổ mà triệu hồi những "nông dân công" đó.

Những câu chuyện và truyền thuyết đầy màu sắc thần bí này, không nghi ngờ gì đã phủ lên lòng Trần Bì A Tứ một tầng bóng tối càng thêm đậm đặc, cũng khiến đoạn tục lệ cổ xưa này càng thêm quỷ dị khó lường, khiến người ta rợn tóc gáy.

Pho tượng này tĩnh lặng úp mặt lên trên, biểu cảm an lành và trang trọng, không hề thấy vẻ sợ hãi.

Chương 985

Tuy nhiên, lúc này khuôn mặt này lại đối diện đúng với Trần Bì A Tứ, đôi mắt sống động như thật dường như xuyên thấu bóng tối, nhìn thẳng vào sâu thẳm nội tâm hắn, khiến vị lão giang hồ gần sáu mươi tuổi, từng trải phong sương cũng không khỏi trong lòng thắt lại.

Trần Bì A Tứ thầm nghĩ, chẳng lẽ pho tượng này từ mấy trăm năm trước đã được người xây dựng tính toán trước chuyện hôm nay?!

Là để cố ý dùng cách này để chấn nhiếp hắn sao?

Mặc dù vậy, Trần Bì A Tứ dù sao cũng không phải là tên tiểu tử mới ra đời, hắn hiểu rõ hiểm ác giang hồ, càng hiểu triết lý sinh tồn "ra tay trước là mạnh".

Câu nói này không chỉ ăn sâu vào xương tủy hắn, mà còn nhiều lần truyền dạy cho những thuộc hạ của mình.

Lúc này, đối mặt với tình huống quỷ dị này, hắn nhanh chóng trấn định tâm thần, ánh mắt lóe lên vẻ ngoan lệ, trong lòng thầm mắng: "Ngươi cái đồ tượng đất không biết trời cao đất rộng là gì, nhìn cái gì mà nhìn!" Lời vừa dứt, Trần Bì A Tứ nhanh như chớp từ trong người móc ra mấy viên đạn sắt được chế tạo tinh xảo, hai chân vững vàng trụ trên mặt đất để giữ thăng bằng, ngay sau đó, hai tiếng "bụp" trầm đục nổ vang trong không gian tĩnh mịch!!

Chỉ thấy hai viên đạn sắt xuyên không bay ra, nhắm thẳng vào đôi mắt của pho tượng La Cẩu mặt trắng!

Lực đạo mạnh đến mức đánh vỡ nát hai hốc mắt của pho tượng La Cẩu bằng đất.

Đạn sắt xuyên qua rồi, bay thẳng xuống đáy vực sâu của Kính Nhi

Cung.

Nếu không phải tượng đất mà là người sống, đòn này đủ để khiến người ta mù lòa ngay lập tức, đủ thấy Trần Bì A Tứ ra tay tàn độc và quả quyết.

Mặc dù pho tượng La Cẩu được làm bằng đất, nhưng đối mặt với sự va chạm mạnh mẽ như vậy, cũng không thể giữ được nguyên vẹn.

Chỉ nghe một tiếng "phanh" vang dội, vị trí đôi mắt vốn sáng ngời của pho tượng La Cẩu hiện ra hai hố đen sâu hoắm, trông vừa trống rỗng vừa quái dị.

Tuy nhiên, mặc dù cảnh tượng trước mắt càng trở nên kỳ lạ, nhưng đối với Trần Bì A Tứ, tổng thể vẫn tốt hơn nhiều so với cảm giác bất an ban nãy.

Hắn khẽ thở phào một hơi, trong lòng không ngừng cười lạnh.

Ha ha!

Những cái gọi là cao tăng đại đức này, cả ngày nói "tứ đại giai không", cuối cùng chẳng phải cũng bày đặt cơ quan cạm bẫy trong địa cung này, hòng dọa dẫm người khác đó sao?!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trần Bì A Tứ lóe lên vẻ ranh mãnh và kiên định, tiếp tục thâm nhập khám phá Kính Nhi Cung thần bí này.

Cái Bích Hổ Trảo siết chặt trong tay Trần Bì A Tứ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, hắn hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên vẻ ranh mãnh và kiên định.

Một đầu của chiếc Bích Hổ Trảo nhọn sắc như kim, móc chính xác vào đỉnh cung khúc khuỷu, đầu còn lại thì được buộc chặt bằng một sợi dây da hải tượng bền chắc vào mắt cá chân hắn.

Việc lựa chọn dây da hải tượng tuyệt đối không phải ngẫu nhiên,

mà là kinh nghiệm quý báu tích lũy trong nhiều năm đạo mộ của Trần Bì A Tứ.

Món đồ này tuy độ bền kém hơn dây thép một chút, nhưng lại có độ đàn hồi và độ dẻo dai cực tốt.

Đối với vóc dáng nhỏ bé gầy gò của hắn, chỉ cần quấn quanh eo mười mấy vòng là có thể giấu kín sát người, ngay cả khi mặc quần áo cũng không lộ dấu vết, đủ để ứng phó với thử thách độ sâu khoảng mười mét.

Tuy nhiên, "Kính Nhi Cung" thần bí khó lường này sâu hơn nhiều so với dự đoán của hắn, Trần Bì A Tứ thả sợi dây da hải tượng trong tay từng tấc một đến giới hạn, nhưng vẫn cảm thấy đáy cung như vực sâu xa vời, còn cách hắn một đoạn rất dài.

Lúc này, từ giữa không trung nhìn xuống, đã có thể thấy được đại khái hình dáng của đáy cung.

Cái bệ dường như được chế tác tinh xảo từ bạch ngọc Hán, trải qua năm tháng mài mòn và vô số trận địa chấn, sự phong hóa tự nhiên, trên đó rải rác nhiều mảnh vỡ không rõ tên, loang lổ cũ kỹ nhưng lại toát lên vẻ trang trọng tang thương.

Còn ở trung tâm đáy cung, sừng sững đặt một bảo tháp tinh xảo quý báu, khó có thể phân biệt là ngọc thạch hay ngà voi, toàn thân trắng ngần không tì vết, dưới màn lụa mỏng "bảo trướng" nửa trong suốt bao phủ, càng thêm mờ ảo và thần thánh.

Trần Bì A Tứ cả đời không có kiến thức sâu rộng về tháp Phật, điều này phần nào bị hạn chế bởi bối cảnh văn hóa của thế hệ hắn, đa số dân bản địa Trường Sa ngày xưa đều không biết chữ.

Nhưng có câu nói cũ rằng: "Vạn hộ hầu bất như trượng phù đồ"!

Ý chỉ kho báu trong địa cung tháp Phật, thường xa hoa hơn nhiều

so với những lăng mộ của vạn hộ hầu hiển hách một thời.

Trần Bì A Tứ tuy nghe quen câu nói này, nhưng vì kiến thức bản thân có hạn, chưa thể lĩnh hội được chân lý bên trong.

Giá như Trần Mộc với kiến thức uyên bác ở đây, e rằng đã sớm nhìn thấu bí mật đằng sau bảo tháp này rồi.

Dưới bảo tháp tụ trân, ẩn chứa chiếc Bát Trọng Bảo Hộp thần bí mà trang trọng, như những tầng lớp bí ẩn của vũ trụ, mỗi chiếc hộp đều ẩn chứa vô tận câu chuyện và tín ngưỡng.

Đây là thánh vật tối cao của Phật gia, chứa đựng xá lợi Phật cốt, tượng trưng cho tam thiên thế giới và triết lý sâu xa của lục đạo luân hồi.

Dù hiện tại vẫn chưa thể xác định dưới đó rốt cuộc là xá lợi Phật cốt thật hay ngọc thạch thế đại ảnh cốt, nhưng chỉ riêng chiếc Bát Trọng Bảo Hộp đó, giá trị của nó đã không thể dùng tiêu chuẩn thế tục để đo lường được.

Trần Mộc nghe những miêu tả này, trong lòng không khỏi dấy lên một nỗi hoài nghi.

Hắn thầm nghĩ, nếu Trần Bì A Tứ thật sự đã đạo ra chiếc Bát Trọng Bảo Hộp trong truyền thuyết từ địa cung, vì sao đến nay vẫn chưa thấy nó lưu truyền trên thế gian?!

Chẳng lẽ lúc đó Trần Bì A Tứ đối mặt với bảo vật ngay trước mắt, lại vì một nguyên nhân khó nói nào đó mà chọn cách từ bỏ?

Với tính cách và thủ đoạn của hắn… khả năng này dường như quá mong manh!!

Lão Hải không hề nhận ra Trần Mộc đang suy tư miên man, vẫn thao thao bất tuyệt kể chuyện, chỉ là lời lẽ quá dài dòng phức tạp, khiến Trần Mộc nhất thời không thể chen lời, chỉ có thể im lặng lắng

nghe hắn tiếp tục kể những câu chuyện kỳ lạ như mơ như ảo.

Trần Bì A Tứ sau khi xác nhận dưới bảo tháp nhất định có vật quý giá, mặc dù chưa rõ cụ thể là vật gì, nhưng hắn hiểu rằng chỉ cần có thể xuống được, nhất định sẽ có thu hoạch lớn ngoài sức tưởng tượng!!

Tuy nhiên, ngay tại thời khắc này, Trần Bì A Tứ đột nhiên phát hiện mình… lại không mang đủ dây thừng?!

Điều này không khỏi khiến hắn hối hận đan xen, nếu sớm biết là thế này, chi bằng vừa rồi quay lại chuẩn bị đầy đủ rồi mới hành động, cũng không đến nỗi rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan như bây giờ!!

Trần Bì A Tứ dùng ánh đèn pin từng tấc một dò xét xung quanh, cố gắng tìm kiếm lối xuống khả thi, thậm chí cân nhắc liệu có thể lợi dụng những tượng La Cẩu ở mép địa cung để leo xuống hay không?

Hắn cẩn thận ước lượng độ cao, cho đến khi ánh sáng chiếu xuống đáy bảo tháp, ở tầng đáy địa cung bằng bạch ngọc Hán, đột nhiên phát hiện ra một số thứ bất thường.

Đó dường như là một đống đất vàng rơi vãi ở đó, không biết là vô tình rơi xuống khi phong kín địa cung, hay là bụi bặm hắn vô tình mang xuống khi cậy mở tấm ván gỗ ở đỉnh.

Phát hiện bất ngờ này lại càng tăng thêm vài phần thần bí và hồi hộp cho không gian dưới lòng đất của tòa cổ tháp ngàn năm tuổi.

Trần Bì A Tứ định thần nhìn kỹ, trong lòng không khỏi thắt lại, một dự cảm chẳng lành lặng lẽ dâng lên.

Hóa ra phần đáy cung tưởng chừng là đất vàng, thực tế lại là một ụ đất khá lớn, hình dạng chỉnh tề và nổi bật, thoáng nhìn đã có thể nhận ra đó chính là một tổ ong địa hoàng!!

Tổ ong này dường như hòa làm một với địa cung, theo đường uốn

lượn của ụ đất kéo dài, lại phát hiện mép địa cung ẩn giấu một cánh cửa đá cao nửa người, hiển nhiên, ụ đất này chính là từ cánh cửa đá đó lặng lẽ "sinh trưởng" mà ra.

Điều này không nghi ngờ gì cho thấy xung quanh "Kính Nhi Cung" còn có kiến trúc ngầm chưa bị phong bế, hơn nữa rất có thể thông với cung chính, những con ong địa hoàng xảo quyệt này liền mượn đó mà chiếm cứ cảnh trí bí ẩn tự nhiên ấm áp vào đông, mát mẻ vào hè này!!

Từ góc độ hiện tại nhìn xuống, mặc dù ụ ong lộ ra bên ngoài không quá lớn, nhưng qua chỗ sâu thẳm bên trong cánh cửa thấp đó, e rằng quy mô của nó lớn kinh khủng, vượt xa sức tưởng tượng.

Tổ ong này khéo léo lợi dụng điều kiện ưu việt của kiến trúc nhân tạo dưới lòng đất, không bị mưa gió xâm lấn, quả thực là chiếm cứ một bảo địa phong thủy, ngay cả ong chúa trong tổ ong cũng dường như có vài phần nhãn quan phong thủy.

Nhớ lại mảnh gỗ cong trên đỉnh cung mình vừa cưa xuống, may mắn rơi vào giữa những tượng La Cẩu ở tầng dưới, không trực tiếp rơi trúng tổ ong, nếu không thì lúc này mình treo lơ lửng ở trên cao, như một miếng thịt phơi khô không thể nhúc nhích, một khi kinh động đến những con ong địa hoàng đó, e rằng chỉ trong khoảnh khắc sẽ bị đốt đến thân thể không còn lành lặn, cuối cùng trở thành trò cười cho hậu thế ngàn năm sau!

Tuy nhiên, khó khăn trước mắt khiến Trần Bì A Tứ nhận ra, muốn đặt chân vững chắc gần như là điều không thể.

Dù thân thủ có nhanh nhẹn đến mấy, nhẹ nhàng như làn khói.

Chương 986

Nhưng trong không gian chật hẹp như vậy mà di chuyển một vật thể giống như một tòa tháp nhỏ, muốn không kinh động đến những con ong địa hoàng cảnh giác này, không nghi ngờ gì là chuyện người si nói mộng.

Trần Bì A Tứ tâm tư kín đáo, chỉ cần suy nghĩ một chút liền biết không thể xuống được nữa, muốn mang đồ vật lên, chỉ còn một cách.

Nói đến điểm này, cũng không thể không nhắc đến Trần Bì A Tứ.

Hắn từ nhỏ lớn lên ở làng chài ven biển, sau này vì sự xâm lược của người Phù Tang mới chạy nạn đến lão Trường Sa, do đó giọng Trường Sa của hắn luôn mang một chút vị lạ của nơi khác.

Tuy nhiên, người này cực kỳ thông minh!!

Từ xưa đến nay, nghề của thổ phu tử gần như chỉ truyền cho con cháu trong tỉnh, nhưng Trần Bì A Tứ lại là một ngoại lệ hiếm thấy, hắn trong hoàn cảnh như vậy không chỉ học được nghề này, mà còn phát huy nó rạng rỡ, khiến người ta phải trầm trồ nhìn nhận.

Trên bãi lầy quen thuộc ở Hải Diêm, danh tiếng của Trần Bì A Tứ đã vang xa, ngón nghề độc môn của hắn – "Cửu Trảo Câu" bắt cua, có thể nói là độc nhất vô nhị.

Chiếc Cửu Trảo Câu này không phải là vật bình thường, cấu tạo của nó giống như phi hổ trảo trong thế giới võ hiệp hoặc ba chiếc móc được đội đặc nhiệm dùng khi leo núi, tuy nhiên điểm đặc biệt hơn là nó có chín chiếc móc sắc bén và xếp chặt chẽ, tạo thành một cấu trúc hình tròn hoàn hảo.

Mỗi khi cua vừa ló đầu ra khỏi bãi lầy, Trần Bì A Tứ liền nhanh

tay lẹ mắt, dây thừng lập tức quấn quanh đuôi móc, cổ tay vung lên, Cửu Trảo Câu như mũi tên rời cung bay ra, móc chính xác từng con cua xảo quyệt!!

Chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái, những con cua đang giãy giụa liền như bị một lực vô hình tóm lấy, lần lượt rơi vào giỏ.

Theo ghi chép trong nhật ký của Lão Hải, kỹ năng này của Trần Bì A Tứ đã đạt đến mức khiến người ta há hốc mồm!!

Một quả trứng gà cách hai mươi mét, hắn đều có thể dùng Cửu Trảo Câu móc qua, trứng gà rơi xuống không chỉ không hề hấn gì, thậm chí vỏ trứng cũng không vỡ một chút nào, kỹ thuật thần kỳ như vậy, đơn giản là khiến người ta phải trầm trồ thán phục!!

Nếu ở khoảng cách xa hơn, hắn sẽ cần dùng gậy làm công cụ hỗ trợ để ném, dù vậy, độ chính xác của hắn vẫn đáng kinh ngạc.

Lúc này, trước pho tượng La Cẩu nguy nga đó, Trần Bì A Tứ đối mặt với thử thách chưa từng có.

Hắn không chút do dự, nhanh chóng hành động, trước tiên mượn lực đu sang một bên, sau đó men theo những tượng La Cẩu từng tầng lặng lẽ leo xuống.

Khi khoảng cách với bảo trướng đã tương đương, hắn mới cẩn thận lấy ra chiếc Cửu Trảo Câu đã nhiều lần chinh chiến.

Trần Bì A Tứ hít một hơi thật sâu, ánh mắt chuyên chú và kiên định, vung móc với một góc độ gần như không thể nhận ra.

Trong khoảnh khắc!!

Cửu Trảo Câu như rắn linh lè lưỡi, chính xác vô cùng cắm vào bảo trướng!!

May mắn thay, bảo trướng này không phải làm bằng đá xanh nặng

nề mà lại cực kỳ nhẹ.

Trần Bì A Tứ dùng sức kéo một cái, bảo trướng tức thì bị hắn văng sang đầu một tượng La Cẩu bên cạnh.

Lực tay khéo léo biến hóa, chiếc móc sau khi rời khỏi lại như sao băng đuổi trăng mà quay về tay hắn.

Tuy nhiên, nhiệm vụ tiếp theo càng gian nan hơn, dù là tháp ngọc hay tháp ngà voi, chỉ bằng Cửu Trảo Câu đều không thể dễ dàng nhấc lên.

Trần Bì A Tứ cau mày, một lần nữa thi triển Cửu Trảo Câu.

Hắn cố gắng móc chiếc tháp sát quý báu nhưng nặng nề kia.

Hắn dùng hết mọi cách, sau mấy lần thử, tháp sát vẫn vững như Thái Sơn, không hề nhúc nhích.

Trần Bì A Tứ trong lòng thầm tính toán, chiếc tháp sát nhỏ bé này e rằng không nửa tấn thì cũng phải năm trăm cân, không khỏi thầm mắng một tiếng trong lòng, nhưng dù thế nào, hắn biết khó khăn trước mắt nhất định phải vượt qua.

Trong môi trường mờ ảo, ánh sáng đèn pin của Trần Bì A Tứ như một thanh kiếm sắc bén, lướt qua một vệt sáng trên thân tháp cổ kính này.

Hắn tập trung nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện ở chỗ tháp cơ sừng sững bốn cây trụ đá tinh xảo quý báu, chúng như bốn vị hộ vệ câm lặng, âm thầm gánh chịu trọng lượng của toàn bộ thân tháp.

Và đây, chính là chìa khóa phá giải cục diện!!

Trần Bì A Tứ lòng đã rõ, tòa tháp thu nhỏ này rõ ràng là được sao chép theo tỷ lệ của tòa cổ tháp đã sụp đổ trên đỉnh, kết cấu bên trong cũng hẳn là không khác biệt mấy.

Bảo hàm ắt hẳn đang ẩn giấu trong khoảng trống giữa bốn cây trụ này, tuy góc độ hiểm hóc, nhưng nếu có thể dò xét tỉ mỉ, chưa hẳn đã không thể móc ra được.

Giờ khắc này, trong lòng Trần Bì A Tứ dâng lên một tia sốt ruột.

Thời gian tựa hồ tích tắc điểm trên tâm khảm y, y đã ước tính mình đã ở dưới đây ít nhất bốn canh giờ.

Vừa rồi, Trần Bì A Tứ loáng thoáng nghe thấy vài tiếng cười nhỏ, những người Miêu tộc kia rất có thể đã hoạt động quanh đây, thời gian còn lại cho y chần chừ và tìm đối sách đã không còn nhiều nữa!

Cảm giác cấp bách trong lòng như nước sắt đang sôi sùng sục, trong chớp mắt hóa thành ý niệm ác liệt, Trần Bì A Tứ không chút do dự vung tay bắn ra hai viên thiết đạn tử.

Đạn tử nhanh như sao băng, chuẩn xác đánh trúng trụ đá nhỏ trên bệ tháp, chỉ nghe hai tiếng "ba ba" giòn tan, trụ đá lập tức vỡ vụn!

Ngay sau đó, Trần Bì A Tứ hít sâu một hơi, thân hình thoắt cái triển khai, tựa như một con báo săn nhanh nhẹn, mạnh mẽ vọt tới một bên của tháp, mượn lực đẩy lực, toàn bộ sức mạnh dồn xuống chân, cứng rắn kéo cả thân tháp nghiêng hẳn sang một bên.

Hai trụ đá còn lại vốn đã chịu lực mất thăng bằng, dưới sự va chạm mãnh liệt này lập tức gãy đổ, cả tòa tháp trong tiếng ầm ĩ trầm đục bắt đầu chầm chậm hạ xuống, giữa tháp và bệ tháp nứt ra một khe hở.

Trần Bì A Tứ lúc này đã như thạch sùng bám chặt trên tháp, toàn bộ tinh thần tập trung khống chế tốc độ và lực độ nghiêng.

Cổ tháp này tuy nặng nề, nhưng dưới sự điều khiển khéo léo của y, quá trình nghiêng lại diễn ra vô cùng chậm rãi và ổn định.

Khi bảo hàm dưới tháp cuối cùng lộ ra một góc, mắt Trần Bì A Tứ

tinh quang lóe lên, cổ tay khẽ rung, cửu trảo câu như rắn dài thè lưỡi trong chớp mắt lao ra, chuẩn xác không sai móc bảo hàm từ dưới tháp lên.

Sau đó y nhanh chóng thu câu, rồi lại vung ra, mục tiêu lần này là một tượng La Cẩu bên cạnh!

Giống như kéo dây thừng, y vững vàng cố định mình trên tháp, toàn bộ quá trình trôi chảy như mây bay nước chảy, một mạch hoàn thành.

Loạt động tác này như mây trôi nước chảy, nhanh như chớp giật, chỉ trong vỏn vẹn 3 giây, Trần Bì A Tứ đã hoàn thành nhiệm vụ tưởng chừng bất khả thi này.

Tuy nhiên, y nào ngờ pho tượng La Cẩu kia tuy uy nghiêm trang trọng, nhưng lại không thể chịu nổi trọng lượng của thân tháp và bản thân y!

Khi Trần Bì A Tứ dùng sức kéo một cái, tượng La Cẩu lập tức mất thăng bằng, thế mà lại rơi xuống từ trên vách tường như một khối đá lớn!

Phía dưới là một vòng đầy đặc những tổ ong vò vẽ, tựa như từng đôi mắt đói khát đang chằm chằm nhìn bọn họ.

Một khi tượng La Cẩu rơi vào tổ ong này, không nghi ngờ gì là tương đương với việc trực tiếp ném mình vào biển ong, kết cục như vậy... cho dù không chết cũng chắc chắn trọng thương khó lành.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Trần Bì A Tứ bằng phản ứng và sức mạnh hơn người, bùng nổ toàn thân khí lực, cứng rắn kéo pho tượng La Cẩu đang rơi về phía mình, đồng thời cổ tay lật nhanh, với tốc độ khó tin ném Bát Trọng Bảo Hàm lên không trung.

Y trong chớp mắt đã hoàn thành một cuộc trao đổi sinh tử, vững

vàng đỡ lấy tượng La Cẩu!

Nhưng dù vậy, đỉnh tháp vẫn không thể tránh khỏi việc va chạm mạnh vào bức tường địa cung, cú va chạm này lập tức gây ra phản ứng dây chuyền, càng nhiều tượng La Cẩu bị tháp nghiêng đẩy đổ xuống!

Lần này, Trần Bì A Tứ đối mặt với tuyệt cảnh, tất cả kỹ nghệ và trí mưu dường như đều đã cạn.

Y chỉ có thể trân trân nhìn từng hàng tượng La Cẩu như mưa sao băng đập vào ổ ong vò vẽ chết người kia, trong khoảnh khắc bụi đất bay mù mịt, cả địa cung đều run rẩy trong chấn động kịch liệt.

Chương 987

Tổ ong vò vẽ bị đè nát gần như hoàn toàn sụp đổ và vỡ vụn, ong vò vẽ bên trong lập tức bị kích nộ, tiếng kêu vo ve chấn động màng nhĩ muốn lung lay!

Trong hỗn loạn, Trần Bì A Tứ bất đắc dĩ đành vứt bỏ pho tượng La Cẩu nặng trịch trong tay, một lần nữa chuẩn xác đỡ lấy bảo hàm đang bay xuống.

Gần như theo bản năng, y lập tức dùng đèn pin trong tay chiếu sáng ổ ong tan nát kia, trong lòng ai thán!

Lần này thật sự xong rồi, lão mệnh e rằng phải bỏ lại nơi đây!

Không chết trận sa trường, lại phải kết thúc một đời ở sâu trong địa cung, thật đúng là ứng nghiệm lời cổ nhân thường nói.

Ánh sáng đèn pin lướt qua các khe nứt của tổ ong, vốn tưởng rằng sẽ lập tức xuất hiện một đàn ong vò vẽ lớn, nhưng ngoài dự liệu của Trần Bì A Tứ, bên trong những khe nứt kia lại hiện ra một cảnh tượng khô cằn đáng sợ, không một chút dấu vết hơi nước, tựa như một tổ ong bỏ hoang đã lâu.

Tuy nhiên, điều thực sự khiến y chợt lạnh tim là, trong một khe nứt đó, một vật đen sì sừng sững đập vào mắt!

Vật đó dường như là thứ mà ong thợ vô ý gói vào khi xây tổ, do bị lớp mật ong hoàn toàn phong kín, nhất thời khó mà phân biệt, rốt cuộc là hài cốt của người chết, hay là xác chết của một loài động vật nào đó không may mắn.

Y hít sâu một hơi, quyết định tìm hiểu cho ra nhẽ, bèn quả quyết nhảy xuống, cẩn thận gạt một phần tổ ong ra.

Cùng với lớp mật ong bị bóc ra, chân tướng dần dần hiện rõ!

Hóa ra thứ được bao bọc bên trong, lại là một pho tượng La Cẩu có phong cách nhất quán với môi trường xung quanh, chỉ là đã vỡ nát tan tành, rõ ràng là đã rơi từ trên cao xuống trước khi tổ ong hình thành, sau đó bị ong thợ lầm tưởng là vật liệu xây tổ mà gói vào!

Trần Bì A Tứ ngẩng mắt nhìn hàng tượng La Cẩu vừa đi qua, mặc dù lúc xuống y không đặc biệt chú ý đến vị trí của từng bức tượng, nhưng bằng trực giác và ký ức mẫn tuệ của mình, y luôn cảm thấy không hề phát hiện ra tượng La Cẩu nào bị thiếu.

Vậy thì, pho tượng La Cẩu bị hư hại nghiêm trọng này... rốt cuộc ban đầu đã rơi xuống từ vị trí thần bí và ẩn khuất nào đây?!

Vấn đề này như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng y, khiến Trần Bì A Tứ rơi vào sự bối rối và suy tư sâu sắc.

Lúc này, sâu trong địa cung, một mảng bóng tối chết chóc như thời gian đông cứng, chỉ có ánh đèn pin trong tay Trần Bì A Tứ chiếu ra một chùm sáng yếu ớt nhưng kiên định, mở ra một vạt sáng nhỏ trong bóng tối vô tận này.

Y ngẩng đầu nhìn, những tượng La Cẩu rải rác khắp nơi dưới ánh đèn, hàng trăm cặp mắt dường như trong chớp mắt sống lại, đồng loạt cúi nhìn y!

Đồng tử theo sự biến hóa của ánh sáng chợt sáng chợt tối, lại trong khoảnh khắc lộ ra biểu cảm nanh ác đáng sợ, khiến bầu không khí vốn đã quỷ dị càng thêm áp bức.

Trần Bì A Tứ thầm mắng vài câu trong lòng, quy kết những hòa thượng đã chết từ lâu kia là cố ý gây trò xấu.

Y nhanh chóng xuyên qua vệt sáng lờ mờ của đèn pin, lặp đi lặp lại tìm kiếm manh mối khả nghi, nhưng dù y cố gắng thế nào, vẫn

không thể phát hiện bất kỳ pho tượng nào bị thiếu hoặc bất thường, điều này cũng khiến Trần Bì A Tứ càng thêm bất an!

Trong lúc tâm niệm xoay chuyển, ánh mắt Trần Bì A Tứ dần dần khóa chặt vào pho tượng La Cẩu mặt trắng ngửa trời bị y đánh nát hai mắt.

Pho tượng La Cẩu này hoàn toàn khác biệt với các tượng khác, hiển nhiên mấu chốt vấn đề nằm ở đây!

Trần Bì A Tứ cẩn thận suy đoán, có lẽ có người cố ý đẩy đổ một pho tượng La Cẩu vốn ở vị trí này?

Rồi đặt pho tượng La Cẩu mặt trắng ngửa đầu lên trên này, do đó mới tạo thành sự khác biệt rõ rệt như vậy.

Trong lòng Trần Bì A Tứ tràn ngập nghi hoặc, không khỏi tự hỏi: "Rốt cuộc là tên khốn nào lại có thời gian rỗi rãnh để làm chuyện vô vị như vậy?!

Hơn nữa còn có thể dự đoán chính xác vị trí ta sẽ xuống, thậm chí còn cố ý đặt đầu tượng đối diện với lối vào nơi ta xuống, thủ đoạn này, nếu không phải người trong nghề e rằng khó mà làm được! " Trần Bì A Tứ chăm chú nhìn pho tượng La Cẩu mặt trắng ngửa trời với đôi mắt bị nát bấy, Bát Trọng Bảo Hàm trong tay nặng trĩu, tựa hồ đang nhắc nhở y về mục đích chuyến đi này.

Nếu nơi đây thực sự đã có người nhanh chân đến trước, tại sao lại không mang đi bảo hàm giá trị liên thành này?! "Người đi không để trống", đạo lý này y hiểu rất rõ.

Do đó suy đoán, tất cả những điều này càng giống như cái bẫy mà lũ lừa gạt xảo quyệt kia đã giăng sẵn, cốt để những người như bọn họ lầm đường lạc lối, phân tán sự chú ý.

Ánh đèn pin của Trần Bì A Tứ chiếu lên gương mặt mập mạp của

tượng La Cẩu, ánh sáng nhảy nhót trong hốc mắt tượng, phản chiếu ra một vẻ quỷ dị khó tả.

Trần Bì A Tứ hít sâu một hơi, sự nghi ngờ trong lòng càng thêm nồng đậm, nhưng đồng thời cũng càng kiên định hơn quyết tâm vạch trần bí mật của địa cung này.

Trần Bì A Tứ hít thật sâu một hơi, dù y đã lớn tuổi, nhưng sóng gió kinh qua cũng không ít, tuy nhiên lần tao ngộ này thực sự quá kinh tâm động phách, khiến thể lực và tinh thần y gần như sụp đổ.

Trần Bì A Tứ không kìm được ho khan vài tiếng, cố gắng di chuyển chùm sáng đèn pin khỏi pho tượng La Cẩu kia, để thăm dò môi trường xung quanh, tìm một lối thoát khỏi nơi này một cách tiết kiệm sức lực nhất.

Ngay tại khoảnh khắc ánh đèn pin vừa rời khỏi tượng La Cẩu, một cảnh tượng kinh hoàng khiến tim Trần Bì A Tứ gần như ngừng đập!

Y rõ ràng nhìn thấy, khuôn mặt trắng bệch kia trong bóng tối đột nhiên vặn vẹo biến dạng, tựa như có sinh mệnh mà quay về phía y.

Mặc dù cảnh tượng này vì ánh đèn di chuyển quá nhanh mà thoáng qua chớp nhoáng, nhưng Trần Bì A Tứ thấu hiểu những gì mình vừa thấy tuyệt đối không phải ảo giác, một luồng khí lạnh trực xông lên não, khiến y gần như quỵ ngã xuống đất.

Trong nỗi kinh hoàng và chấn động tột độ, Trần Bì A Tứ bản năng hét lớn một tiếng!

Điều này vừa để trấn an bản thân, vừa để phá vỡ sự tĩnh mịch nhất thời này.

Y không chút do dự lật tay vung một cái, như súng máy liên tục bắn ra mười mấy viên thiết đạn, bật nẩy loạn xạ khắp trần đỉnh.

Trong tưởng tượng của Trần Bì A Tứ, dường như pho tượng La Cẩu mặt trắng quỷ dị kia sắp nhảy xuống từ đài đá lao tới y!

Trong hỗn loạn, trận cước của Trần Bì A Tứ đại loạn, thậm chí còn lôi ra khẩu súng lục "Vương Bát Hạp Tử" đã cất giấu nhiều năm.

Đây là vũ khí mà y đã không dùng trong nhiều năm kể từ sau chiến tranh, bình thường càng không dám tùy tiện để lộ cho người khác thấy, giờ khắc này lại xem nó như sợi dây cứu mạng cuối cùng, dù biết có thể vô ích, nhưng vẫn muốn dùng để trấn an chính mình.

Trần Bì A Tứ thầm cười khổ trong lòng, mấy chục năm làm Mạc Kim Giáo Úy, cơ hội gặp chuyện "đưa tang" đã đếm trên đầu ngón tay, vậy mà giờ lại gặp phải chuyện kỳ lạ khủng khiếp như vậy, cho dù là vị gia gia Trần Mộc lừng lẫy của y có mặt ở đây, e rằng cũng khó mà ứng phó.

Mặc dù y là lão hồ ly trên giang hồ, có kinh nghiệm sinh tử chiến đấu phong phú.

Nhưng đối mặt với hiện tượng quỷ dị hoàn toàn vượt ngoài phạm trù lý giải này, Trần Bì A Tứ căn bản vẫn không thể kiềm chế được nỗi kinh hoàng và hoảng loạn trong lòng.

Trong lúc hoảng loạn vô phương, khóe mắt Trần Bì A Tứ quét thấy một cánh cửa đá thấp bé không mấy bắt mắt ở một bên.

Lúc này mà muốn quay về đường cũ, thông qua đạo động trèo lên hiển nhiên là không thể, lối thoát duy nhất chính là nhanh chóng tìm được một con đường mới để thoát thân.

Trần Bì A Tứ khom lưng, cẩn thận len vào cánh cửa thấp bé kia.

Thế giới phía sau cánh cửa tựa như bị sự tĩnh mịch của thạch thất làm đông cứng!

Vừa bước vào trong thất, những tổ ong vò vẽ khổng lồ như những

ngọn núi nhỏ sừng sững đập vào mắt, chúng tựa như sinh vật sống lan tràn từ trên vách tường, gần như chiếm hết hơn nửa không gian của thạch thất, quy mô lớn đến mức khiến người ta phải tặc lưỡi kinh ngạc!

Ban đầu thạch thất này bày biện những gì, giờ đây đã hoàn toàn bị tổ ong che lấp, không thể khảo cứu.

Trong lúc chạy vội, mũi chân Trần Bì A Tứ không lệch chút nào mà cắm vào giữa lớp tổ ong mềm mại và dày đặc, lập tức mất thăng bằng, cả người như diều đứt dây ngã nhào về phía trước, ngã chổng vó.

Đèn pin bay văng ra, vẽ thành một đường cong trong bóng tối, biến mất khỏi tầm mắt.

Giờ khắc này, sinh tử quan đầu, Trần Bì A Tứ nào còn tâm trí đâu mà đi nhặt đèn pin?!

Chương 988

Y chỉ biết dốc toàn lực ôm chặt cái hộp trong lòng, điên cuồng chạy về phía lối ra.

Cấu tạo của Phù Đồ địa cung tuy phức tạp khó lường, nhưng trong lúc sinh tử đào vong này, Trần Bì A Tứ bằng trực giác và dũng khí, chỉ mấy bước đã lờ mờ nhận ra vị trí lối ra của thạch thất.

Phía trước, ánh lửa yếu ớt chiếu xuyên qua khe hở thạch thất, đó có lẽ là tàn lửa của đống lửa trại y đốt bên ngoài?!

Phát hiện này khiến trong lòng Trần Bì A Tứ chợt dấy lên một tia sinh cơ, dù thân thể vì vấp ngã mà lắc lư không vững, nhưng y vẫn không chút do dự đạp lên tổ ong, lao nhanh về phía tia sáng kia.

Qua thạch thất là một hành lang dài, ước chừng dài mười mấy mét, ở cuối hành lang chính là lối đi thông đến cửa ra vào chính quy của địa cung, vầng lửa yếu ớt kia tuy mờ ảo, nhưng lại giống như ngọn hải đăng dẫn lối cho kẻ lạc đường.

Tuy nhiên, lối ra dường như bị vật gì đó chặn lại.

Trần Bì A Tứ nghiến chặt răng, không màng dưới chân đạp phải chướng ngại vật gì, một lòng chỉ muốn trèo lên, thoát khỏi địa cung đầy rẫy nguy cơ này.

Sau một hồi giãy giụa gian nan, địa thế cuối cùng cũng bắt đầu dốc lên, y lại cố sức chạy thêm mấy bước.

Giờ khắc này, cảm giác choáng váng đầu óc khiến Trần Bì A Tứ gần như tê dại!

Nhưng y vẫn kiên trì đến trước ánh lửa, đầu vừa chạm phải một chướng ngại vật cứng rắn, kèm theo một trận nghiêng đổ và va chạm

lộn xộn, y cứng rắn xông phá vật cản, cuối cùng kiệt sức mà ngã nhào xuống đất.

Thế giới bên ngoài lửa cháy hừng hực, y cố sức bò dậy từ mặt đất, nhìn quanh.

Hóa ra mình lại từ một khe nứt của bức tường đổ mà xông ra?!

Cửa vào Phù Đồ địa cung ẩn sâu lại giấu mình trong bức tường tưởng chừng bình thường này, không khỏi khiến y kinh ngạc khôn xiết.

Tuy nhiên, Trần Bì A Tứ còn chưa kịp nghĩ kỹ về tất cả những điều này, mấy thanh Miêu đao sắc bén của người Miêu đã kề vào cổ y!

Cùng lúc đó, bảo hạp mà y lấy được từ trong tháp Phật cũng nhanh chóng bị người khác cướp đi!

Thể lực của Trần Bì A Tứ như hạt cát cuối cùng trong đồng hồ cát, nhanh chóng trượt đến cực hạn!

Y cố gắng phản kháng, nhưng chỉ loạng choạng đi được vài bước.

Tiếp đó, bắp chân phía sau y chợt đau nhói, như bị búa sắt giáng mạnh, cả người lập tức mất trọng tâm, "phịch" một tiếng quỵ ngã xuống đất!

Y ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy mấy tên Miêu nhân tiểu tử mà không lâu trước đó y còn dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt, giờ khắc này đang giương cao những ngọn đuốc cháy hừng hực vây quanh y, vị thủ lĩnh Miêu nhân dẫn đầu sắc mặt âm trầm, trong ánh mắt lộ rõ sự phẫn nộ và cảnh giác!

Hiển nhiên, bọn họ đã tìm kiếm quanh đây một vòng mà chẳng thu hoạch được gì, đã ý thức được mình bị lừa.

Trần Bì A Tứ trong lòng siết chặt, thấu hiểu rằng vào thời kỳ này, gây chuyện ở vùng Miêu Cương như thế này, rất có thể sẽ phải đối mặt với hình phạt tư hình nghiêm khắc!

Giờ khắc này, tình cảnh của y có thể nói là nguy hiểm tột cùng, sinh tử treo trên một sợi tóc!

Ánh mắt của thủ lĩnh Miêu nhân qua lại quét nhìn bảo hàm cướp được từ tay Trần Bì A Tứ, và cái động tối om trong bức tường đổ nát.

Trong ánh mắt của thủ lĩnh, dần dần hiện lên một vẻ chợt tỉnh ngộ nhưng lại đầy vẻ ghê tởm!

Sau đó, y ra hiệu che mắt cho những Miêu nhân bên cạnh, rồi dùng tiếng Miêu đặc trưng của họ trầm thấp nói vài câu.

Trần Bì A Tứ thở hổn hển không ngừng, đây không phải cố ý giả vờ, nhưng để làm tê liệt đối phương, y cố ý làm cho vẻ mệt mỏi của mình nặng thêm, thậm chí còn không ngừng ho kịch liệt, dùng cách này để che giấu nỗi kinh hoàng trong lòng.

Khi y nhìn thấy thủ thế của thủ lĩnh Miêu nhân, trong lòng lập tức như rơi vào hầm băng!

Y đã sống ở Tây Quảng nhiều năm, đối với hàm nghĩa đằng sau động tác này không thể quen thuộc hơn...

đó là muốn móc mắt y ra để trừng phạt!

Tên Miêu nhân nhận lệnh thi hành hình phạt gật đầu, tiện tay bẻ một loại lá cây sắc như dao bên cạnh, dí đến trước mặt Trần Bì A Tứ, dùng tiếng Miêu hỏi lớn.

Trong lòng Trần Bì A Tứ dù kinh sợ vạn phần, trên mặt lại chỉ có thể không ngừng xua tay.

Y cố gắng giả vờ một bộ dạng vì quá mệt mỏi mà không thể nói

nên lời, tiếng thở dốc nơi cổ họng càng lúc càng gấp gáp và khàn đục.

Những Miêu nhân kia nhìn thấy vẻ thống khổ không chịu nổi của y, nhìn nhau, nhất thời không biết xử lý thế nào.

Cùng lúc đó, sự tò mò của mấy tên Miêu nhân thúc đẩy họ đưa ngọn đuốc trong tay vào cái động tối om kia, muốn tìm hiểu rốt cuộc Trần Bì A Tứ từ đâu đến...

Trần Bì A Tứ trong bóng tối của rừng rậm đã hồi sức được vài phút, pho tượng La Cẩu mặt trắng quỷ dị phía sau không đuổi theo, điều này khiến y trong lòng dần dấy lên nghi ngờ.

Giờ khắc này, thể lực của Trần Bì A Tứ đã hồi phục đôi chút, đang định suy nghĩ bước hành động tiếp theo, chợt thấy có hai tên Miêu nhân cẩn thận tiến lên, ý đồ giữ chặt hai tay y.

Y biết, nếu không chống cự nữa, e rằng sẽ rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục!

Thế là, khóe môi Trần Bì A Tứ khẽ nhếch, lạnh lùng mà quyết tuyệt!

Trong chớp mắt y liền từ trong lòng lật ra một nắm thiết đạn, kèm theo tiếng "ba ba ba ba" liên tiếp, tất cả các ngọn đuốc chiếu sáng xung quanh đều bị y bắn rơi xuống đất một cách chuẩn xác.

Biến cố này khiến đám Miêu nhân lập tức rơi vào hỗn loạn và kinh hoàng, Trần Bì A Tứ cười lạnh một tiếng, sát ý trong lòng như dòng suối lạnh tuôn trào từ lớp băng vỡ, cuồn cuộn mãnh liệt!

Y một cước đá bay tên Miêu nhân trước mặt, đồng thời tay kia nhanh chóng lật ra "Vương Bát Hạp Tử", chuẩn bị triển khai phản kích tàn nhẫn.

Tuy nhiên... ngay tại thời khắc mấu chốt sinh tử này!

Bên tai Trần Bì A Tứ đột nhiên vang lên một luồng gió lạnh, trong tay chợt thấy lạnh buốt.

Y vô thức sờ vào... mới phát hiện ngón tay mình đang bóp cò đã biến mất không dấu vết!

Điều này đối với Trần Bì A Tứ vốn luôn vô sở bất năng, bách chiến bách thắng mà nói, không nghi ngờ gì là một bài học đau đớn y chưa từng trải qua trong đời, trong lòng đại kinh hãi, càng cảm thấy sự thất bại chưa từng có.

Tuy nhiên, sự tàn khốc của vận mệnh không dừng lại ở đó, ngay sau đó lại một luồng gió lạnh buốt khác ập thẳng vào mặt!

Khoảnh khắc cuối cùng trong tầm nhìn của Trần Bì A Tứ, dừng lại trên đôi mắt đạm nhiên mà thâm thúy của thủ lĩnh Miêu nhân, cùng với hình xăm Kỳ Lân uy nghiêm đang lay động trên người y!

Giây tiếp theo, thế giới của Trần Bì A Tứ chìm vào bóng tối vĩnh hằng.

Con dao thổ trong tay thủ lĩnh Miêu nhân như tia chớp từ giữa mắt trái của y chém ngang vào, thế không thể cản phá mà cắt đứt xương sống mũi, một đường chém ngang qua mắt phải, hai mắt trong chớp mắt mất đi chức năng thị giác!

Lão Hải tiếp tục kể: "Những Miêu nhân kia tuy hận y thấu xương, nhưng cuối cùng không lấy mạng y.

Bọn họ giao Trần Bì A Tứ đầy mình vết thương và cái bảo hàm thần bí kia cho đội liên phòng địa phương.

May mắn thay, lúc đó một chiến hữu khởi nghĩa của Trần Bì A Tứ vừa hay đang phụ trách công tác liên phòng ở đó, vì tình xưa nghĩa khí, đã ra tay bảo vệ y, mới giúp y thoát khỏi số phận bị xử tử.

Tuy nhiên, từ đó về sau, y liền mất đi ánh sáng.

Chương 989

Cái bảo hàm kia sau này được gửi đến viện bảo tàng, nhân viên công tác vừa nghe nguồn gốc, lập tức cử người đến hiện trường điều tra, còn kết quả thế nào, thì không ai được biết.

Khi bảo hàm được từng lớp từng lớp mở ra, lớp cuối cùng bọc không phải là xá lợi tử mà mọi người mong đợi, mà là một con cá đồng nặng trĩu!" Lão Hải dùng sức gõ mạnh vào tờ báo đã ngả vàng trước mặt, trong mắt lóe lên ánh sáng không thể tin nổi, miệng lẩm bẩm: "Thật là kỳ lạ quái dị, vào cái thời đại đó, đây là một vụ bê bối động trời.

Vị Trần Tứ gia uy danh lẫy lừng kia sau khi biết chuyện này, nổi trận lôi đình, chửi ầm lên, tuyên bố mình bị coi như khỉ mà đùa giỡn.

Ông ấy tin rằng, cái bảo hàm này e rằng đã bị người ta mở ra từ mấy đời trước, bảo vật quý giá bên trong đã sớm bị đánh tráo!" Giờ khắc này, Trần Mộc đang đắm chìm trong câu chuyện Lão Hải kể, không biết từ lúc nào đã uống hết một chén rượu mạnh, thân thể hơi phiêu dật.

Anh nhíu mày hỏi: "Ông ấy nói vậy có căn cứ gì không?" Lão Hải không vội không vàng hút ốc, khóe miệng treo một nụ cười xảo quyệt, vừa ăn vừa nói: "Trần Mộc à, cậu có thể không biết, Trần Bì A Tứ sau này thế mà lại xuất gia làm hòa thượng, tu hành ở một ngôi tự miếu tại Quảng Tây!

Những chuyện này, tôi phải nhờ không ít mối quan hệ cũ mới điều tra ra được đó.

Tiểu ca, tin tức này đáng giá không nhỏ đâu nhé, sau này nếu cậu có được lợi lộc gì, đừng quên chia cho tôi một chén canh nha..." Trần

Mộc thầm mắng trong lòng, biết rõ lão già Đỗ Minh này nào có lòng tốt đến vậy, chẳng qua là muốn nhân cơ hội kéo gần quan hệ với mình thôi.

Thấy bên Lão Hải dường như không còn nhiều tin tức nội bộ, Trần Mộc lại chuyển chủ đề về buổi đấu giá lần này đến Hàng Châu tham gia, cố gắng moi thêm chút thông tin từ miệng Lão Hải.

Lão Hải bóc con ốc cuối cùng sạch bong, mãn nguyện chép chép miệng, rồi nói tiếp: "Năm đó thế sự loạn lạc, con cá này cũng chẳng biết trôi dạt đến nơi nào...

Không ngờ à, nay nó lại được đem ra công khai đấu giá!

Tôi đây thì thường xuyên ra vào các buổi đấu giá lớn, trong giới cũng coi như có chút tiếng tăm, nên họ mới gửi cho cậu sách giới thiệu và thiệp mời.

Nè, cậu xem, tên con cá này nằm trong danh sách vật phẩm đấu giá đó!

Tôi thấy cậu cũng khá hứng thú với con cá này, tiện tay giúp cậu kiếm một tấm thiệp mời luôn.

Kệ nó có hữu ích hay không, cứ đi xem rốt cuộc là vị khách nào hứng thú với con cá này, cũng không phải là một chuyện vô vị, phải không?" Trần Mộc lật xem cuốn danh mục đấu giá trong tay, ánh mắt quét nhanh đến giá khởi điểm của vật phẩm kia...

Chậc, 1000 vạn?!

Anh không khỏi bật cười khẩy một tiếng.

Trong lòng thầm nghĩ, cái giá này quả thực là điên rồ mới có người mua, dù sao trong tay anh cũng có hai bảo vật tương tự, nếu thực sự có người trả giá này, chẳng phải lập tức có được hai ngàn vạn sao?!

Các nhà đấu giá bây giờ thật sự bị chính mình thao túng đến mức hơi quá đáng, nhưng mấu chốt là cũng phải có người bằng lòng tin tưởng và ra tay mới được.

Kênh thông tin của Lão Hải tuy vẫn khá nhanh nhạy, nhưng lại không chạm đến nội dung mà Trần Mộc thực sự quan tâm, nhất thời hai người rơi vào im lặng ngắn ngủi.

Hai người mỗi người tự đốt một điếu thuốc, trong làn khói lượn lờ, họ đều chìm đắm trong suy tư riêng.

Nhân viên phục vụ thấy họ ngồi lâu không động đũa, liền định đến thu dọn đĩa.

Trần Mộc nhận ra, đành phải lại tìm vài chuyện phiếm để hàn huyên với Lão Hải.

Khi hỏi đến tình hình kinh doanh gần đây của Lão Hải, Lão Hải tiện miệng nhắc đến việc cũng muốn được trải nghiệm cuộc sống mà Trần Mộc đã kinh qua.

Nhưng Trần Mộc không thể nhìn thấu ý đồ thật sự của ông ta, chỉ đành cười khẽ từ chối, nói thẳng rằng mình đã định không mạo hiểm nữa.

Còn Lão Hải đã lớn tuổi, càng không cần phải nhúng tay vào vũng nước đục này, kẻo không những hại mình mà còn liên lụy người khác.

Rượu ngà ngà say, Trần Mộc xin thiệp mời từ Lão Hải xong, liền bảo ông ta về phòng nghỉ ngơi trước.

Màn đêm buông xuống, Tần Hải Đình ồn ào muốn ra ngoài dạo chơi, với tư cách là chủ nhà, Trần Mộc thực sự không tiện từ chối, thế là anh lái xe đưa họ xuyên qua ánh đèn neon của thành phố, nếm thử một vài món ăn vặt đặc sắc địa phương.

Tuy nhiên...

đêm đông lạnh lẽo khiến họ sớm mất hứng thú vui chơi, đành phải kết thúc hành trình sớm, trở về chỗ ở nghỉ ngơi.

Trần Mộc một mình lái xe trở về nhà, nhưng lại dừng bước dưới lầu, đột nhiên cảm thấy căn nhà trống vắng có chút thê lương, cảm giác này trước đây chưa từng có, khiến anh cảm thấy khá kỳ lạ.

Anh tự trào nghĩ, lẽ nào mấy phen sóng gió này khiến mình trở nên tang thương rồi sao?!

Nghĩ đến đây, chính anh cũng không kìm được bật cười.

Thế là, Trần Mộc không lên lầu, mà trực tiếp lái xe đến một quán trà do bạn bè kinh doanh, định uống một tách trà chiều ở đó, tiêu khiển đêm không ngủ này.

Trong quán trà cổ kính đậm hương sắc đó, Trần Mộc một mình ngồi bên chiếc bàn gỗ cũ cạnh cửa sổ, tay cầm cuốn sổ tay của gia gia để lại, vừa thưởng thức trà, vừa trầm tư.

Hương thơm thanh khiết của trà và sự dày dặn của lịch sử đan xen vào nhau, mà những điều bí ẩn trước mắt anh lại như sương mù dày đặc bao phủ không tan.

Ba con cá đồng mắt rắn này, lần lượt đến từ ba triều đại khác nhau, vị trí địa lý lại cách xa ngàn dặm...

Sự tồn tại và địa điểm khai quật của chúng dường như không có bất kỳ liên quan nào, điều này khiến Trần Mộc vô cùng bối rối.

Anh thấu hiểu cổ nhân làm việc tất có thâm ý, đặc biệt là bố trí cục diện lớn lao như vậy, tuyệt đối không phải người thường có thể làm được.

Trần Mộc lặp đi lặp lại suy nghĩ, vấn đề cấp thiết nhất trong lòng

anh vẫn luôn là: rốt cuộc bọn họ vì sao lại làm chuyện này?!

Chỉ cần tìm ra mục đích đó, manh mối sẽ dần dần sáng tỏ, con đường phá giải cũng sẽ theo đó mà hiện ra!

Trần Mộc không khỏi thầm than trong lòng, nếu gia gia còn tại thế, hoặc có ai đó giờ khắc này có thể ở bên cạnh anh, ít nhất cũng có một người để tâm sự và thảo luận.

Tuy nhiên giờ đây, những vấn đề này như tảng đá nặng đè trong lòng anh, khiến anh càng cảm thấy phiền não và mệt mỏi.

Ngay lúc đó, một mùi khét đột nhiên xộc vào mũi, anh cúi đầu nhìn, hóa ra trên cuốn tạp chí bản đồ du lịch châu Âu mà anh đang mượn đọc, đã bị anh vô thức dùng điếu thuốc lào đốt thành ba cái lỗ, tương ứng với địa điểm khai quật của ba con cá kia!

Khi anh hoàn hồn trở lại, tất cả đã muộn.

Trần Mộc vội vàng dập tắt đầu thuốc, nhìn quanh, may mắn thay nhân viên phục vụ không chú ý đến hành vi lỗ mãng của anh, anh mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Mặc dù ông chủ nơi đây là bạn của anh, nhưng người này tính tình cổ quái, cực kỳ nghiêm khắc trong việc bảo quản vật phẩm!

Nếu biết là Trần Mộc đã làm hỏng cuốn tạp chí sưu tầm mà ông ta coi là trân bảo, đặc biệt là cuốn sách bản đồ ghi chép phong thổ nhân tình của đại lục An Lạc này, e rằng không chỉ lật mặt trách mắng, thậm chí có thể lải nhải mấy năm trời không dứt.

Trần Mộc trong lòng một trận thầm thắc, càng thêm kiên định quyết tâm giải mã bí mật đằng sau ba con cá này, để tránh việc sự phá hoại ngoài ý muốn này mang lại nhiều phiền phức hơn.

Trần Mộc bất động thanh sắc đặt cuốn tạp chí trở lại chỗ cũ, nhưng trong lòng lại như mang theo một chú nai con đang nhảy nhót

không yên.

Ngay lúc đó, một lão già tóc bạc tiện tay cầm lấy cuốn tạp chí kia, ung dung tự tại đứng đó lật xem.

Trần Mộc trong lòng siết chặt, chỉ sợ "kiệt tác" vừa rồi của mình bị lão già trông có vẻ thâm sâu khó lường này phát hiện, do đó anh không dám đi xa, mà nhẹ nhàng ngồi xuống một chiếc ghế sofa bên cạnh, căng thẳng theo dõi nhất cử nhất động của lão già.

Chỉ thấy lão già lật trang không nhanh không chậm, đột nhiên, ánh mắt của lão già này dừng lại ở trang mà Trần Mộc vô ý đốt hỏng.

Trần Mộc trong lòng chùng xuống, tưởng rằng trò quỷ của mình sắp bị bại lộ, đang định tìm cớ chuồn đi... thì lại nghe lão già kia nhẹ nhàng cười nói: "Hắc, ai mà tay ngứa vậy, lại đốt cuốn sách này thành một cục phong thủy, thật là thất đức!" Giọng nói của lão già tuy không cao, nhưng lại rõ ràng và mạnh mẽ, trong đó còn pha lẫn giọng điệu đặc trưng của lão Trường Sa, điều này khiến Trần Mộc không khỏi cảm thấy một trận tò mò.

Anh lén lút đánh giá vị lão giả thần bí này, chỉ thấy ông ta khoảng hơn bảy mươi tuổi, thân hình gầy gò mà nhỏ bé, giữa hàng lông mày lộ ra một tia khí chất âm u khó nắm bắt.

Chương 990

Lão nhân trên người mặc một chiếc áo bông cũ kỹ hơi nhăn nhúm, trên sống mũi đeo một cặp kính lão siêu dày, đôi mắt qua tròng kính trông có vẻ hơi mờ ảo.

Cách ăn mặc như vậy hiển nhiên không hợp với những vị khách khác ở đây, nhưng Trần Mộc biết trong quán trà này "ngọa hổ tàng long", nhân viên phục vụ đối với chuyện này đã sớm thấy chẳng lấy làm lạ!

Lão già lưng thẳng tắp, bước chân nhanh nhẹn mạnh mẽ, nếu không phải là một cao thủ ẩn mình không lộ diện, thì khi còn trẻ...

ông ta ắt hẳn từng là một quân nhân bách chiến bách thắng!

Lão già cầm tạp chí quay về chỗ ngồi, mấy người bạn cùng tuổi xung quanh lập tức đưa mắt nhìn cung kính, hiển nhiên, lão nhân này có địa vị quan trọng trong nhóm người đó!!

Trần Mộc linh cơ khẽ động, bất động thanh sắc cầm chén trà của mình lên, lặng lẽ ngồi xuống vị trí phía sau bọn họ, tai vểnh lên như một con hồ ly nhỏ cảnh giác, toàn tâm toàn ý lắng nghe xem lão giả kia sẽ nói gì tiếp theo.

Lúc mới bắt đầu, mấy lão già tinh thần quắc thước vây quanh nhau, nhiệt liệt thảo luận về những thăng trầm của thị trường chứng khoán.

Trần Mộc ngồi một bên, mặc dù hoàn toàn không hiểu gì về cổ phiếu, nhưng bầu không khí chuyên nghiệp nồng đậm ấy khiến hắn như ngồi trên đống lửa, nghe mãi chỉ thấy đầy tai là những con số và đường cong đan xen thành một khúc nhạc vô vị.

Nửa giờ trôi qua, trong số đó, một lão giả tóc bạc da hồng hào chợt như bừng tỉnh, từ trong ngực lấy ra một cuốn tạp chí đã ố vàng, lão hớn hở nói: "Ai nha, suýt nữa quên mất chuyện chính, các ngươi xem trang này, có chút ý nghĩa đấy!!" Lão cẩn thận lật mở tạp chí, đúng vào trang mà Trần Mộc không cẩn thận dùng đầu thuốc lá làm cháy rách.

Điều này khiến Trần Mộc trong lòng khẽ động, thầm nghĩ gã này có lẽ thật sự nắm giữ một vài bí mật ít ai biết, liền nín thở ngưng thần, chờ đợi câu chuyện tiếp theo.

Lão già chỉ vào tấm bản đồ bị thuốc lá làm cháy mấy lỗ đen, thách thức mấy người bạn cùng tuổi: "Các ngươi ai có thể nhìn ra tấm bản đồ này có điểm gì đặc biệt không?" Mấy lão già kia đeo kính vào, ghé sát lại xem xét tỉ mỉ, mồm năm miệng mười bàn tán.

Có người nói dấu vết trên bản đồ tượng trưng cho vết sẹo lịch sử, có người thậm chí liên hệ đến thế "chân vạc" thời Tam Quốc, nhưng lão già cầm đầu chỉ lắc đầu, phủ nhận tất cả các suy đoán.

Trần Mộc ngồi một bên nghe mà lòng ngứa ngáy khó chịu, như mèo cào trong lòng, đáy lòng mong mỏi đáp án nhanh chóng được hé lộ, chỉ mong lập tức giơ tay đầu hàng, cầu lão giả cho biết sự thật.

Chỉ thấy lão già kia giữa sự bối rối của mọi người, a a cười một tiếng, đột nhiên hạ thấp giọng, nói ra một câu Trần Mộc hoàn toàn không hiểu.

Những người khác vừa nghe, ánh mắt liền sáng bừng, tranh giành nhau muốn đoạt lấy cuốn tạp chí xem xét tỉ mỉ!!

Tâm tình của Trần Mộc lập tức rơi xuống đáy vực, trong lòng thầm nhủ, làm gì mà phải nói phương ngữ, chẳng lẽ mình thật sự vô duyên với bí mật này sao?

Nhìn một hàng người bọn họ trong cuộc giao lưu bằng ngôn ngữ bí ẩn kia đều lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, sự sốt ruột trong lòng Trần Mộc gần như hóa thành lửa cháy ngút trời!!

Hắn sốt ruột mong mỏi bọn họ có thể thảo luận bằng tiếng Hán, dù sao với tài trí tinh nhạy của Trần Mộc, chỉ cần có được một vài manh mối, có lẽ đã có thể suy đoán ra đại khái mạch lạc của sự việc.

Thế nhưng, điều khiến Trần Mộc vô cùng thất vọng là… tiếp theo nội dung đối thoại của nhóm lão già này đều chuyển sang thứ ngôn ngữ xa lạ kia, hắn dốc hết sức lắng nghe, cũng chỉ có thể xác nhận đó tuyệt đối không phải bất kỳ loại phương ngữ nào của tiếng Hán.

Trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một đám mây nghi ngờ, mấy lão già hành tung quỷ dị, ngôn ngữ kỳ lạ này, rốt cuộc có lai lịch thế nào, lại ẩn giấu bí mật gì đây?!

Trần Mộc ngồi một góc, tai đầy những ngôn ngữ phương ngữ mà hắn không thể hiểu, lòng nóng như bị lửa đốt, càng lúc càng sốt ruột.

Suy nghĩ của hắn như nước sôi sùng sục, cuộn trào không ngừng trong lồng ngực.

Các ngươi không phải cố ý nói những lời ta không hiểu đó chứ?!

Được thôi, nếu đã như vậy, ta sẽ liều một phen, nhất định phải làm rõ mọi chuyện!!

Thế là, Trần Mộc hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí, quyết định chủ động ra tay.

Trần Mộc đứng dậy, cố gắng để bước chân mình tỏ ra trầm ổn mà không mất đi vẻ hiếu kỳ, đi đến bên cạnh mấy lão giả đang nhiệt liệt thảo luận kia.

Hắn làm ra vẻ khiêm tốn và khao khát tri thức, thăm dò hỏi: “Mấy vị lão gia tử, các ngài là người ở đâu vậy ạ?!

Vì sao ta cảm thấy lời nói của các ngài đặc biệt đến vậy, khá khó nắm bắt?" Cảnh tượng này ở thành phố Kháng Châu vốn luôn coi trọng lễ nghĩa và sự hàm súc, có vẻ khá đột ngột, điều này khác hẳn với những quán trà tứ hợp viện thân mật quen thuộc ở Bắc Kinh.

Lời vừa dứt, trong lòng Trần Mộc liền thoáng qua một tia hối hận, sợ mình sẽ vì thế mà bị đối xử lạnh nhạt hoặc bị nhìn bằng ánh mắt khác lạ!

Tuy nhiên, điều ngoài ý muốn là… mấy lão già kia không những không biểu lộ bất kỳ sự bất mãn nào, ngược lại đều ngẩn ra một chút, sau đó liền cười vang.

Trong đó, lão giả tay cầm sách cổ vuốt râu cười nói: "Tiểu tử, không hiểu là chuyện bình thường, chúng ta đang nói tiếng Mèo Cổ, toàn quốc trên dưới cũng chỉ có khoảng nghìn người có thể sử dụng trôi chảy thôi!" Trần Mộc nghe lời này, không khỏi kinh ngạc vô cùng, buột miệng thốt ra: "Thì ra mấy vị đều là tiền bối Miêu tộc?!

Xin thứ cho Trần Mộc mắt kém, nhìn từ ngoại hình của các vị, thực sự khó mà nhận ra manh mối." Mấy lão già lại lần nữa cười phá lên, nhưng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Trần Mộc.

Trần Mộc mẫn cảm nhận ra bọn họ không phải người địa phương, hơn nữa lời nói dường như hàm chứa tri thức uyên thâm, lập tức nảy ra một kế, quyết định thừa thắng xông lên.

Thế là Trần Mộc tiếp tục hỏi: "Mấy vị đừng chỉ lo cười, vừa rồi ta nghe vị lão thái gia này nhắc đến phong thủy cục gì đó, còn nói trong bản đồ này ẩn chứa huyền cơ, chẳng lẽ thật sự có những điều đặc biệt cần nghiên cứu sao?!" Lão giả cầm đầu lúc này mới đặt ánh mắt lên người Trần Mộc, sau khi cẩn thận đánh giá một lượt, hơi mỉm cười, mở miệng nói: "Người trẻ tuổi cũng có hứng thú với kiến thức phong thủy ư?!

Đây là một môn học vấn thâm sâu, ngươi chắc chắn mình có thể khám phá thấu đáo sao?" "Hiểu được!

Nhất định hiểu được!" Trần Mộc trong lòng sốt ruột đến mức gần như muốn nhảy cẫng lên, trên mặt chất đầy nụ cười thành khẩn, chỉ hận không thể lập tức có được những tri thức quý giá này.

"Nếu ngài nguyện ý giảng giải đôi chút, vãn bối ta nhất định sẽ thành tâm lắng nghe, mượn cơ hội này cũng có thể tăng trưởng kiến thức, mở mang tầm mắt." Lão già kia và mấy lão giả khác trao đổi với nhau một ánh mắt sâu sắc và đầy ẩn ý, giữa bọn họ dường như đang lưu chuyển một sự ăn ý mà chỉ họ mới có thể giải mã.

Lão vuốt râu cười, mang theo một tia thần bí và thâm sâu, chậm rãi nói: "Thật ra, ba điểm mà ngươi đã làm cháy rách đó, không phải ngẫu nhiên, nếu ngươi nối chúng lại, và nhìn từ một góc độ khác, liền sẽ phát hiện ra huyền cơ trong đó." Trần Mộc nhận lấy cuốn tạp chí đã ố vàng, trong mắt lóe lên vẻ hiếu kỳ và muốn tìm hiểu.

Khi hắn làm theo gợi ý của lão già, dùng ngón tay chậm rãi vạch ra đường nối ba địa điểm trên bản đồ, lập tức cảm thấy một luồng hơi lạnh từ sống lưng dâng lên, như suối lạnh trực tiếp chảy thẳng vào tim.

Trần Mộc trợn mắt há hốc mồm, khó tin mà trừng lớn hai mắt, không khỏi lẩm bẩm: "Sao có thể như vậy?!" Thì ra… Ba địa điểm tưởng chừng không hề liên quan là Kỳ Mông Sơn Tây Chu Lăng, Quảng Tây Ngọa Phật Lĩnh Phù Đồ Địa Cung và Tây Sa Hải Đáy Cổ Mộ.

Một khi nối chúng lại bằng đường cong và nhìn theo chiều ngang, hình dạng của chúng lại hoàn toàn trùng khớp với đường bờ biển của Cửu Châu, tạo thành một mạch lạc hình rồng sống động, ẩn hiện!!

Trần Mộc hối hận không thôi, trong lòng thầm mắng mình quá ngu

độn.

Rốt cuộc là hắn cũng không ngờ tới, sao mình lại không nghĩ đến việc so sánh vị trí quan hệ của những địa điểm này trên bản đồ chứ?!

Trước sau, quả thực là sai lệch về mặt tư duy!!

Nếu chỉ chăm chăm vào việc những nơi này thuộc về các triều đại khác nhau mà lại bỏ qua mối liên hệ địa lý tinh tế, thì chắc chắn đã có sự sơ suất!

Lúc này, lão giả thấy vẻ mặt Trần Mộc đầy kinh ngạc, biết rằng hắn đã nhận ra mấu chốt vấn đề, không khỏi dành cho hắn ánh mắt tán thưởng.

Tiếp đó lão già này, ngữ trọng tâm trường nói: "Con rồng này không hiển nhiên như vậy, dân gian gọi nó là 'xuất thủy long', nói một cách trang nhã hơn, chính là 'tiềm long xuất hải'!

Tuy nhiên, cục này vẫn còn một thiếu sót, vẫn thiếu một đầu rồng." Vừa nói, lão già ung dung châm điếu thuốc trong tay, đầu thuốc lá nhẹ nhàng chấm vào vị trí đánh dấu Trường Bạch Sơn trên tạp chí, trong chốc lát, tạp chí bị hun xì xì, bốc lên từng làn khói xanh.

Tuy nhiên, Trần Mộc lại bị hành động đột ngột này làm cho ngẩn người, mãi một lúc sau mới hoàn hồn, vội vã truy hỏi lão giả kia: "Đại sư, ngài làm vậy có thâm ý gì?

Cục phong thủy này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?" Lão già lộ ra một nụ cười thâm thúy, trên khuôn mặt đầy dấu vết thời gian của lão, nếp nhăn dường như cũng nhảy múa theo tiếng cười.

Lão cầm tấm bản đồ trong tay, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên đó, lần lượt chỉ ra mấy vị trí then chốt.

"Ngươi xem, đây giống như một bức tranh sơn thủy, nhìn ngang là những dãy núi uốn lượn liên miên, nhìn dọc thì là những mạch núi

trùng điệp.

Mấy điểm này, lần lượt tương ứng với mạch Trường Bạch Sơn, Tần Lĩnh, hệ Kỳ Mông Sơn cùng vị trí thâm nhập lòng đất của mạch Côn Luân Sơn, điều này tạo thành 'Thiên Long Áp Vĩ' cục trong phong thủy học!!

Trên mảnh đất Cửu Châu này, mấy long mạch quan trọng dưới lòng đất kỳ thực là liên kết với nhau, nhìn từ cục phong thủy tổng thể, những nơi hội tụ sinh khí, tàng phong tụ khí trên đường này tự nhiên là vô số kể.

Những điểm ngươi đánh dấu này, đều là những phong thủy bảo nhãn cực kỳ quan trọng.

Chương 991

Bởi vì đường này một đầu kéo dài vào trong nước, một đầu nằm trên bờ, cho nên được gọi là 'xuất thủy long'!!" Ngay sau đó, lão già chuyển giọng, hơi trầm giọng nói: "Việc vận dụng phong thủy theo đại cục này, liệu có thực tế khả thi không?!

Việc dùng lý luận phong thủy như vậy để suy đoán hướng đi của long mạch, tương đối trừu tượng và vĩ mô, người trong nghề chúng ta gọi đó là 'đại đầu long'.

Thời cổ, người ta đã mượn loại phong thủy thuật này để chiêm bói vận thế thiên hạ, thậm chí việc chọn địa điểm xây thành Bắc Kinh cũng là dựa vào phương pháp này mà xác định!

Còn về việc chọn nơi đặt lăng tẩm hoàng gia, cục phong thủy như vậy lại quá mức hoành tráng.

Lão già ta về phương diện này chỉ là biết chút ít, nhân vật cấp đại sư thực sự, phải kể đến Uông Tàng Hải thời Minh sơ… Phong thủy đại cục chính là tuyệt kỹ của ông ấy, không ai sánh kịp!!" Nghe lão nhân thao thao bất tuyệt giảng giải, trước mắt Trần Mộc phảng phất hiện ra từng cuộn lịch sử, mắt hắn lập tức sáng bừng, chỉ cảm thấy thất khiếu đốn khai, vô số bí ẩn trước đây không thể hiểu thấu, vào khoảnh khắc này như suối nguồn tuôn trào trong não hải!!

Vì sao lục giác linh đang trong thi động Ngũ Phần Lĩnh ngoài Lỗ Vương Cung lại xuất hiện trong mộ dưới đáy biển?!

Vì sao trong mộ Tây Chu lại có hộp mê cung tinh xảo phức tạp đến vậy?!

Lại vì sao xá lợi Phật cốt trong "Kính Nhi Cung" ở Phù Đồ Quảng Tây lại hóa thân thành đồng ngư mắt rắn?!

Đáp án lại đơn giản rõ ràng đến vậy… Tất cả những điều này, đều vì những nơi đó, Uông Tàng Hải đều đích thân đặt chân đến, lưu lại dấu vết và trí tuệ của ông ấy!!

Trong phong thủy học, vị trí bảo nhãn của xuất thủy long thường được coi là nơi tàng phong tụ khí trên long mạch.

Những nơi quý giá này thường sẽ không bị bỏ trống vô dụng, mà sẽ được xây dựng những kiến trúc hùng vĩ hoặc lăng mộ trang trọng.

Mặc dù lúc này vẫn chưa rõ việc đặt đồng ngư tại những bảo nhãn này có thâm ý gì, nhưng từ quy luật chung của bố cục phong thủy mà xét, đường phong thủy uốn lượn quanh co, uyển chuyển như cự long này, mục tiêu cuối cùng hướng về đầu rồng trên đỉnh Trường Bạch Sơn, không nghi ngờ gì nữa là để thiết kế cho Vân Thiên Cung!!

Đằng sau tất cả những bố trí tinh mật và phức tạp này, không điều nào là không thể hiện sự cố chấp và si mê của người thiết kế, ông ta đã đầu tư biết bao tâm huyết và tinh lực không thể đong đếm vì điều này.

Sâu bên trong thiên cung bị tuyết trắng bao phủ tầng tầng lớp lớp đó, rốt cuộc chôn giấu nhân vật nào?!

Trần Mộc trong lòng nghi hoặc không thôi, mà lão già đối diện dường như cũng không thể thấu hiểu tâm tư của hắn, chỉ trong chốc lát đã vẫy gọi mấy người đồng hành đứng dậy rời đi, tiện tay nhét cuốn tạp chí vào tay Trần Mộc, và vẫy tay ra hiệu tính tiền.

Trần Mộc đắm chìm trong suy tư, nhất thời không kịp phản ứng.

Đợi đến khi hắn nhớ ra muốn hỏi phương thức liên lạc của lão già, đối phương đã ra khỏi quán trà.

Trần Mộc lập tức đuổi ra ngoài, vừa khéo nhìn thấy cảnh lão già tháo kính.

Khoảnh khắc đó, Trần Mộc thoáng thấy đường nét ngũ quan cùng đặc điểm vùng mắt của lão, không khỏi ngẩn người, đứng sững tại chỗ.

Đó là một vết sẹo vô cùng đáng sợ, bắt đầu từ khóe mắt trái của lão, như bị dao cắt mà xẹt qua sống mũi, thẳng đến khóe mắt phải, tại chỗ xương sống mũi còn có một vết lõm rõ ràng, hiển nhiên là từng bị một loại binh khí sắc bén nào đó làm bị thương!!

Trần Mộc nhìn chằm chằm vào mắt lão, lại một lần nữa bị kinh hãi, đến mức quên mất việc đuổi theo, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ lái xe đi xa.

Trần Mộc hoàn hồn, cẩn thận hồi tưởng khí chất phi phàm trong lời nói cử chỉ và âm thanh trung khí mười phần của lão già… càng lúc càng cảm thấy người này rất có khả năng chính là nhân vật truyền kỳ mà Lão Hải hôm nay nhắc đến – Trần Bì A Tứ.

Vừa mới ăn cơm xong thì nhắc đến lão, giờ lại ngẫu nhiên gặp được trong quán trà này, sự trùng hợp này chẳng phải quá mức trêu ngươi sao?!

Trần Mộc suy đi tính lại, đột nhiên ý thức được Lão Hải hôm nay đột nhiên đến Kháng Châu, kể cho mình nghe câu chuyện này, có vẻ hơi đột ngột.

Chẳng lẽ giữa lão già này và Lão Hải có mối liên hệ bí mật nào đó ít ai biết?!

Chẳng lẽ là cố ý bày ra cục này, muốn dụ dỗ Trần Mộc bước vào trong?

Tất cả những điều này đều là những lời khó nói, ngược lại Trần Mộc cũng hơi không hiểu rõ, nhưng lại cảm thấy… có liên quan đến mình.

Lão già này trông có vẻ khá giảo hoạt, tròng mắt cứ xoay tròn không ngừng, Trần Mộc trong lòng thầm cảnh giác, thần thái và cử chỉ của đối phương lộ ra một tia thâm ý khó nắm bắt.

Trần Mộc không khỏi thầm mắng một tiếng trong lòng, đồng thời cảm thấy khó hiểu về cảnh tượng trước mắt.

Nhớ lại cảnh tượng Lão Hải từng miêu tả… Trần Mộc hơi lấy làm lạ, lão già này không phải đã bị mù cả hai mắt rồi sao?!

Sao lúc này lại dường như có thể thấu hiểu mọi thứ một cách sắc sảo, hơn nữa trong lời nói lại trung khí mười phần, không hề có vẻ mệt mỏi già nua của một lão nhân chín mươi tuổi!!

Mặc dù trong lòng đầy rẫy nghi ngờ, nhưng một khi đã làm rõ mạch lạc của cục "Đại đầu tiềm long" này, tâm tình Trần Mộc lập tức trở nên khoáng đạt, cảm giác u uất nặng nề trước đó cũng theo đó mà tan biến.

Sau khi thanh toán rời đi, Trần Mộc trở về chỗ ở, ngủ một giấc thật sâu.

Trưa hôm sau, Trần Mộc tỉnh dậy từ giấc ngủ say, liếc thấy ngày tháng trên thiệp mời, không khỏi buột miệng chửi thề, thì ra hoạt động đã kết thúc rồi.

Tiếp đó hắn liền vội vàng gọi điện thoại cho Lão Hải hỏi tình hình, Lão Hải dường như cũng không để tâm lắm, chỉ tùy tiện nhắc đến con cá kia không thu hút quá nhiều người chú ý, Trần Mộc nghe tin này, trong lòng thầm vui mừng không thôi, thầm nghĩ chỉ có kẻ ngốc mới đi mua thứ đó.

Hai người lại trò chuyện vài câu, nghe trong ống nghe truyền đến tiếng ồn ào từ phía Lão Hải, hiển nhiên là đang bận túi bụi, Trần Mộc cũng không làm phiền thêm nữa.

Chiều nắng đẹp, Trần Mộc vốn định đến quán trà chờ người đã hẹn, nhưng không ngờ phía cửa hàng của thuộc hạ lại gọi điện đến, nói có người đến tìm hắn.

Trần Mộc trong lòng giật thót, thầm nghĩ chẳng lẽ Lão Dương lại xuất hiện rồi?!

Với tâm trạng thấp thỏm lo âu, hắn lái xe nhanh chóng đến cửa hàng.

Bước vào cửa hàng, chỉ thấy một người đàn ông đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa khách, Trần Mộc vừa nhìn thấy, mắt chợt cay xè, nước mắt gần như muốn trào ra, hắn lập tức lớn tiếng gọi: "Trà Cô Sao!" Trần Mộc và lão hữu lâu ngày không gặp Trà Cô Sao, tại cửa hàng cổ kính của thuộc hạ trò chuyện rất vui vẻ, cả một buổi chiều đều kể cho nhau nghe về những kinh nghiệm và tình hình gần đây của mỗi người.

Thì ra trước khi Trần Mộc lên đường đến Hải Nam, Trà Cô Sao đã bắt đầu hồi phục ý thức.

Chỉ tiếc lúc đó Trần Mộc đi vội vàng, để lại cho bệnh viện chỉ có một số điện thoại không thể liên lạc được.

Và khi Trần Mộc ra biển, tự nhiên càng khó liên hệ với hắn hơn.

Thể chất của Trà Cô Sao thực sự hiếm thấy, sự kiên cường và sức sống đó dường như đã khắc sâu vào xương máu của y.

Mặc dù vậy, sau trận chiến sinh tử đó, y vẫn phải tĩnh dưỡng trên giường gần một tháng, cơ thể tuy nhanh chóng hồi phục, nhưng nỗi đau trong lòng lại không thể nhanh chóng chữa lành!!

Đợi đến khi y cuối cùng có thể xuống giường đi lại, muốn tìm Trần Mộc và Lão Tam cùng bàn chuyện, lại phát hiện cả hai đều như đá chìm đáy biển, bặt vô âm tín.

Căn cứ suy đoán thời gian, lúc đó Trần Mộc hẳn đang bôn ba trên vùng đất hoàng thổ Thiểm Tây, còn Lão Tam thì càng bí ẩn hơn, gần như cả thế giới đều đang truy tìm tung tích của y.

Trần Mộc thấy Trà Cô Sao trên cánh tay đeo một dải khăn đen, không khỏi hỏi: "Đây là vì sao?" Trà Cô Sao nét mặt trầm trọng, chậm rãi đáp: "Lão Dương không may qua đời, ngày đầu thất ta không thể đến tế điện, nay dùng dải khăn đen này ký thác niềm thương tiếc, trong lòng cũng có thể an ủi phần nào." Trần Mộc nghe lời này, không khỏi hồi tưởng lại những ngày tháng phong ba bão táp ở Đông Sơn, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một trận chua xót.

Dù sao… nguồn gốc của mọi phong ba này vẫn là do chính mình, nếu không phải lúc trước nhất thời bùng bột đưa cuốn sách trắng kia cho Tam Thúc xem, có lẽ hoàn cảnh của mọi người hiện tại sẽ hoàn toàn khác biệt.

Trà Cô Sao quan sát sắc mặt, mẫn cảm nhận ra sự thay đổi trong tâm tư của Trần Mộc, vỗ vai Trần Mộc, dùng giọng điệu của người từng trải an ủi: "Mộc gia!!

Chúng ta làm nghề này, có một số chuyện là số mệnh đã định không thể tránh được, không thể hoàn toàn đổ lỗi cho người khác." Trần Mộc nghe xong, thở dài bất lực, trong lòng thầm nghĩ: "Ngươi nói thì dễ dàng, nhưng sự ra đi của huynh đệ Lão Dương không phải ngươi đích thân trải qua, làm sao có thể thấu hiểu nỗi đau xé lòng này?" Hai người thở dài cảm khái một hồi, Trần Mộc liền kể lại tất cả những chuyện mình gặp gần đây và đủ loại suy đoán cho Trà Cô Sao.

Nghe Trần Mộc nói một hồi, lông mày Trà Cô Sao càng nhíu chặt hơn, đặc biệt khi nghe đến một số nghi ngờ đối với Lão Tam, sắc mặt y đột biến, kiên quyết lắc đầu nói: "Ta và Lão Tam giao du nhiều năm,

ta có thể khẳng định y tuyệt đối không phải loại người đó, Mộc gia, ngươi đừng nghe theo những lời hồ đồ của người khác.” Trà Cô Sao, lão cộng sự trung thành theo Lão Tam nhiều năm, đối với một số lời nói của Trần Mộc tự nhiên có chút không lọt tai.

Dù sao tình cảm giữa bọn họ sâu đậm, sự tin tưởng và ăn ý đó đã vượt qua phạm trù ngôn ngữ.

Trần Mộc hiểu sự cố chấp của y, cũng biết rõ không thể dễ dàng lay chuyển quyết định của y, thế là không còn băn khoăn về chuyện này nữa, khéo léo chuyển đề tài, quan tâm hỏi Trà Cô Sao tiếp theo có tính toán gì.

Trà Cô Sao trầm ngâm chốc lát, trên gương mặt hơi tang thương thoáng qua một tia suy tư, chậm rãi nói: “Ban đầu ta định quay về Thường Sa cũ, ở đó, nền tảng làm ăn của Lão Tam vẫn còn, hàng xóm láng giềng, đối tác đều là người quen, trở về cũng không đến nỗi không có việc gì làm.

Chương 992

Nhưng bây giờ nghe phân tích của ngươi… ta thấy chuyện này e rằng không đơn giản như vậy, cần phải điều tra kỹ lưỡng một chút mới có thể yên tâm." Trần Mộc đồng tình gật đầu, mặc dù hắn ở đây đã gần như tra xét hết mọi manh mối.

Nhưng hắn biết rõ mạng lưới quan hệ giữa Trà Cô Sao và Tam Thúc mà người ngoài khó có thể chạm tới, trong đó có lẽ ẩn chứa rất nhiều thông tin quan trọng mà hắn chưa nhận ra!!

Do đó, việc Trà Cô Sao đích thân đi điều tra một phen không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ thấy Trà Cô Sao quả quyết gọi mấy cuộc điện thoại, những người đầu dây bên kia đều bảo y chờ tin tức.

Trần Mộc vốn tưởng rằng việc chờ đợi như vậy ít nhất phải mười ngày nửa tháng, nhưng điều bất ngờ là, chỉ sau năm phút, những cuộc điện thoại đó đều gọi lại.

Trà Cô Sao nghe điện thoại xong, cau mày chặt, thần sắc nghiêm trọng nói với Trần Mộc: "Mộc gia, xem ra ngài phải cùng ta đi một chuyến Thường Sa rồi." Lời này vừa thốt ra, Trần Mộc lập tức ngẩn người, trong lòng không khỏi căng thẳng, đoán xem có phải đã xảy ra vấn đề nan giải nào không.

Trà Cô Sao tiếp tục nói: "Trước đây Lão Tam ở Thường Sa vẫn luôn tìm một người, hơn nữa còn đặc biệt để lại lời nhắn cho ngài, nhưng nội dung lời nhắn này phải được truyền đạt trực tiếp!

Người bên đó đã bảo ta đưa ngài qua gặp y… chuyện này quan hệ trọng đại, ngài nhất định phải đi một chuyến!!" "Lão Tam vậy mà lại để lại lời nhắn cho ta ở Thường Sa?!" Trần Mộc kinh ngạc đến mức

gần như nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi.

Khoảng thời gian này, Trần Mộc không phải là chưa từng liên hệ với phía Thường Sa, nhưng vì sao chưa từng có ai nhắc đến chuyện này?

Sắc mặt Trà Cô Sao càng lúc càng nghiêm túc, hiển nhiên lúc này không phải là lúc để giải thích.

Y nhìn thẳng vào Trần Mộc, ngữ khí kiên quyết hỏi: "Tình hình bên đó khẩn cấp, không biết ngài khi nào có thể chuẩn bị xuất phát?" Thần sắc Trà Cô Sao khác thường sốt ruột, Trần Mộc từ đôi lông mày nhíu chặt và mí mắt nhanh chóng lay động của y, mơ hồ nhận ra một tia khí tức bất thường.

Tuy nhiên… ngay cả người tinh minh như Trần Mộc cũng chưa từng liệu trước Trà Cô Sao lại cấp bách đến mức này, đến nỗi vào buổi tối hôm đó, hai người thậm chí còn không kịp chào hỏi cơ bản, liền vội vàng lên chuyến tàu hỏa vỏ xanh cũ kỹ đi về Thường Sa xưa!!

Trong toa xe, ánh đèn lung lay chiếu lên vách tường loang lổ, Trần Mộc không kìm được trêu chọc Trà Cô Sao: "Đã gấp như vậy, sao không chọn đi máy bay chứ?!

Ngược lại lại chen chúc trên chuyến tàu hỏa vỏ xanh kêu quang đương quang đương này, đây không phải là một hành động sáng suốt a!" Trà Cô Sao nghe vậy, chỉ hờ hững vỗ vai Trần Mộc, nói úp mở: "Chờ một lát ngươi sẽ biết." Trần Mộc chú ý thấy trán y đã lấm tấm mồ hôi, trong lòng nghi hoặc càng sâu: Trà Cô Sao rốt cuộc đang lo lắng chuyện gì đến mức này?

Tàu hỏa khởi hành từ ga Kháng Châu, trước tiên đi qua một ga tàu hơi cũ kỹ khác trong khu vực đô thị Kháng Châu, sau đó ba giờ đồng hồ lại đến trước ga Kim Hoa.

Suốt quãng đường này, Trần Mộc mấy lần muốn hỏi đến cùng, nhưng đều bị vẻ mặt thần bí khó dò của Trà Cô Sao làm cho phải thôi.

Ngay lúc này… tàu hỏa đột nhiên tạm thời dừng lại mà không có bất kỳ báo trước nào.

Tàu hỏa vỏ xanh tạm thời dừng là chuyện thường, Trần Mộc đối với điều này cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ trong lòng thầm cười khẩy.

Sớm biết như vậy… Trà Cô Sao còn không bằng chọn chuyến tàu nhanh!

Giờ thì hay rồi, vội vàng hấp tấp lại gặp phải việc tạm dừng, xem y ứng phó thế nào.

Tuy nhiên, sự hả hê của Trần Mộc không kéo dài được bao lâu, Trà Cô Sao ngay khi tàu vừa dừng ổn định, liền mạnh mẽ vỗ vào cánh tay Trần Mộc, ra hiệu cho hắn đi theo.

Trần Mộc không hiểu mô tê gì đứng dậy, đang định mở miệng hỏi, lại thấy Trà Cô Sao một động tác lăn lộn nhanh nhẹn, vậy mà trực tiếp lật qua cửa sổ xe nhảy ra ngoài!!

Trần Mộc kinh ngạc không thôi, chỉ nghe thấy Trà Cô Sao bên ngoài lớn tiếng kêu vội vã: "Mộc gia, ngươi còn ngây ra đó làm gì, mau xuống đi!" Hành khách trong xe cũng bị cảnh này dọa sợ đều đứng dậy, nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Trần Mộc nhìn quanh, phát hiện ánh mắt của tất cả mọi người trong toa xe đều tập trung vào hắn, như thể hắn là nhân vật chính dưới ánh đèn sân khấu.

Hắn lòng thắt lại, thầm nghĩ: Xong rồi, tiêu đề trang nhất của báo nhanh thành phố ngày mai chắc chắn là mình rồi!!

Kèm theo một luồng nhiệt huyết dâng lên trong lòng, Trần Mộc

nghiến răng, không chút do dự lao ra khỏi toa xe.

Sân ga cao của tàu hỏa vỏ xanh khiến Trần Mộc vừa xuống xe đã bị trẹo chân, cả người như chiếc lá rụng lăn tròn ngã vào đống gỗ kê đường ray bên đường.

Trà Cô Sao mắt nhanh tay lẹ, lập tức kéo Trần Mộc từ dưới đất dậy, nắm lấy cánh tay hắn bắt đầu cuồng chạy.

Hai người phi nhanh suốt dọc đường, xuyên qua những con phố ồn ào của thành phố, cuối cùng lao vào một cánh đồng yên tĩnh.

Bọn họ chạy dọc theo bờ ruộng, cuối cùng phát hiện một chiếc xe bán tải cũ kỹ đã đợi sẵn từ lâu bên vệ đường lớn.

Trà Cô Sao một tay đẩy Trần Mộc vào xe, động cơ gầm rú, chiếc xe bán tải nhanh chóng khởi động, cuốn lên một làn bụi đất.

Trần Mộc thở không ngừng, tim đập như trống dồn, mãi đến khi xe chạy ổn định trên đường tỉnh lộ, hắn mới dần bình tĩnh lại.

Hắn nhổ một bãi, đầy vẻ bất lực và khó hiểu: "Làm cái quái gì vậy!" Trà Cô Sao cũng mệt mỏi không kém thấy vậy, cố gắng gượng cười, trêu chọc: "Đừng giận mà, Trần Mộc ngươi cũng là lần đầu tiên thảm hại như vậy!

Ai, ai biết lúc nào lại rước phải phiền phức, bây giờ chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, hy vọng lần này có thể thuận lợi thoát khỏi." Nói xong, y cảnh giác quay đầu liếc nhìn phía sau xe, chỉ thấy một mảng đen kịt, dường như không có ai truy đuổi đến.

Trần Mộc vẻ mặt khó hiểu, hiển nhiên đối với mọi chuyện trước mắt đều cảm thấy mịt mờ không biết phải làm sao.

Trà Cô Sao hít một hơi thuốc thật sâu, dùng một câu phương ngữ Thường Sa chính gốc giải thích: "Trên xe có thể có tai mắt của cảnh sát, Lão Tam bây giờ lại không ở Thường Sa, dạo này việc làm ăn bên

Thường Sa loạn cả lên, e rằng ngay cả trong hội làm ăn của chúng ta cũng có người của cảnh sát rồi!!" Lúc y nói chuyện, ánh mắt như hồ ly giảo hoạt, nhanh chóng liếc nhìn tài xế đang tập trung lái xe.

Trần Mộc mẫn cảm nhận ra động tác tinh tế này, trong lòng lập tức có suy tính.

Hắn suy đoán tài xế này có lẽ là thuê tạm thời, không hiểu rõ nội tình, do đó khôn ngoan lựa chọn không truy hỏi nữa.

Tuy nhiên, trong lòng lại như bị đổ cả lọ ngũ vị hương, chua cay mặn ngọt lẫn lộn.

Trần Mộc tự hỏi trong lòng: Mình hiện tại là cái gì đây?!

Chẳng lẽ mình đã trở thành kẻ đào tẩu?

Sự chuyển biến thân phận đột ngột này khiến hắn kinh ngạc không thôi!!

Mới chỉ mấy tháng trước, Trần Mộc còn chỉ là một tiểu thương bình thường kiếm sống nơi chợ búa, thoắt cái đã biến thành một "người giao thiệp" với cổ mộ và tử thi!!

Mà giờ lại không hiểu sao trở thành kẻ đào tẩu bị cảnh sát truy bắt, bước ngoặt kịch tính này khiến Trần Mộc cảm khái vạn phần, đời người thật sự đầy kích thích và những điều chưa biết.

Xe chậm rãi dừng lại ở một thị trấn nhỏ không tên gần đó, Trần Mộc và Trà Cô Sao xuống xe trả tiền, sau đó Trà Cô Sao vội vàng dẫn hắn vào một cửa hàng đồ cũ, tùy tiện chọn mấy bộ vest kiểu cũ và cỡ hơi nhỏ để thay.

Trần Mộc đứng trước gương, nhìn hình ảnh nghèo nàn và có chút hài hước trong gương, không khỏi cười khổ.

Ngay sau đó, bọn họ không ngừng nghỉ chạy đến ga tàu hỏa, mua

vé của chuyến tàu bị hoãn trước đó, vì tàu tạm dừng, chuyến này mới vừa đến ga này.

Hai người lại lên tàu hỏa, lần này chọn toa giường nằm kín đáo hơn.

Trà Cô Sao cẩn thận nhìn quanh, sau khi xác nhận môi trường an toàn, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

"Những cảnh sát đó hẳn đã xuống xe ở ga Kim Hoa rồi, bây giờ dù là đường cao tốc hay tỉnh lộ đều đã thiết lập trùng trùng trạm kiểm soát, bọn họ tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chúng ta sẽ quay đầu lại, một lần nữa lên tàu hỏa." Trà Cô Sao nói nhỏ.

Trần Mộc là người lần đầu trải nghiệm cuộc sống chạy trốn, căng thẳng đến mức luống cuống tay chân, gần như không thể kiềm chế được sự run rẩy của cơ thể.

Hắn nhẹ giọng hỏi Trà Cô Sao nguyên do sự việc: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?!

Sao chúng ta lại bị cảnh sát truy đuổi?

Những việc chúng ta làm tuy không thể công khai, nhưng cũng không đến mức dễ dàng bị người khác phát hiện chứ!!" "Tôi cũng là hòa thượng hai trượng sờ không ra đầu óc." Chá Cô Sảo khẽ nhíu mày nói, ngữ điệu mang theo vài phần trầm tư và ưu lo.

"Chiều nay, tôi có gọi điện thoại cho người bạn cũ ở tiệm tiền ngầm Trường Sa, lão bản kia vừa nghe giọng tôi liền lập tức căng thẳng.

Chương 993

Hắn chỉ vội vàng nói hai câu, câu thứ nhất là bảo tôi lập tức đưa cậu về Trường Sa cũ, nói Lão Tam có di ngôn cực kỳ quan trọng muốn để lại cho chúng ta!

Câu thứ hai thì cảnh báo chúng ta rằng bên Trường Sa cũ đã xảy ra chuyện lớn, bảo chúng ta nhất định phải cẩn thận động tĩnh của bọn cảnh sát, lời còn chưa dứt đã cúp máy.

Lão bản này là đối tác thâm niên ba mươi năm của Lão Tam, tin tức của hắn tuyệt đối đáng tin cậy."Trần Mộc trầm ngâm chốc lát, thành phố lạ lẫm Kháng Châu này khiến hắn có cảm giác bất an khó lòng yên ổn.

Hắn biết nơi đây cửu lưu tất sinh biến cố, dù thế nào cũng phải về lại Trường Sa cũ quen thuộc mới có thể tìm được chút an tâm.Chá Cô Sảo khẽ chú ý thấy sự ưu lo trên mặt Trần Mộc, rồi giải thích: "Tôi vừa lên xe đã phát hiện mấy bóng dáng cảnh sát thường phục, thế là tôi liền nhanh chóng liên lạc một người bạn có tiếng tăm trên giang hồ, đặc biệt sắp xếp một chiếc xe có thể chạy dọc theo đường sắt đến đón.

Lúc nãy dừng xe đột ngột, tôi thấy tài xế kia ra hiệu an toàn cho chúng ta, biết đây là cơ hội tốt để thoát thân, nên mới quả quyết kéo cậu xuống xe.

Cậu thấy tên tài xế kia suốt đường trầm mặc ít nói, thật ra hắn cũng là huynh đệ trên đạo của chúng ta, trước mặt những người đó, nói nhiều vô ích, ngược lại còn chuốc họa."Chá Cô Sảo hơi ngừng lại, tiếp tục nói: "Bọn cảnh sát này không bắt chúng ta, điều đó chứng tỏ chúng ta không liên quan nhiều đến cốt lõi sự việc ở Trường Sa cũ, có

lẽ là bên Trường Sa cũ đã bắt được ‘cá lớn’, chúng ta những ‘tôm tép’ này chỉ là tiện thể bị liên lụy mà thôi.

Cậu cũng không cần quá sợ hãi, những chuyện cậu đã làm chắc hẳn không liên quan đến việc này, cùng lắm thì bị hiểu lầm thành kẻ biết mà không báo.”Nghe vậy, trong lòng Trần Mộc thoáng cảm thấy an ủi, vừa định nói “tạ thiên tạ địa”, Chá Cô Sảo lại bổ sung một câu: “Bất luận Trường Sa cũ có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, Lão Tam nhất định sẽ bị liên lụy.

Mà lão bản kia lại không nói rõ cho chúng ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nói thật, mấy năm nay chúng ta đã vô cùng kín tiếng, hầu như không tự mình ra mặt, cho dù trước đây có một số chuyện, cũng không đến nỗi gây ra làn sóng lớn như vậy.

Thật khiến người ta trăm mối không thể giải.”Trần Mộc hít sâu một hơi, giữa hàng lông mày lướt qua một tia ưu lo, thử thăm dò hỏi Chá Cô Sảo: “Vậy ngươi hiện tại có tính toán cụ thể gì?!

Nói thật, ta thật sự không có cái đảm lượng đó để đi vong mệnh thiên nhai đâu.” Lời nói của hắn tiết lộ sự bất an và lo sợ về con đường phía trước, nhưng cũng chứa đựng sự tin tưởng và dựa dẫm vào bạn bè.Chá Cô Sảo nghe xong, đáy mắt xẹt qua một tia tinh minh, trầm ngâm chốc lát rồi đưa ra kế hoạch chi tiết: “Chúng ta không thể đi thẳng đến Trường Sa cũ, một khi ra khỏi địa phận Chiết Giang, thì phải xuống xe ở ga gần nhất, sau đó đổi sang xe khách đường dài đi sâu vào vùng núi ngoại ô Trường Sa cũ.

Lão Tam có vài cứ điểm kinh doanh đồ cổ ở đó, sẽ có người đến tiếp ứng chúng ta, đến lúc đó lão bản tiệm tiền kia cũng sẽ tự mình đến.”Lời vừa dứt, xe lửa vừa vặn dừng lại ở một sân ga ồn ào, bắt đầu có khách mới lên xe.

Khoang giường nằm của họ cũng chào đón một người bạn mới, Chá Cô Sảo bất động thanh sắc ném cho Trần Mộc một ánh mắt vi diệu, ngụ ý hắn nên đổi chủ đề kịp thời, để phòng tiết ngoại sinh chi (chuyện không đâu phát sinh).

Thế là, chủ đề của hai người tự nhiên chuyển sang một nhân vật khá nổi tiếng ở Trường Sa cũ—Trần Bì A Tứ.Theo tiếng người trong khoang xe dần nổi lên, Trần Mộc kể những truyền thuyết khác nhau về Trần Bì A Tứ đầy hứng thú.

Chá Cô Sảo cũng không lạ lẫm, hắn gật đầu phụ họa nói: "Trần Bì A Tứ này ở chỗ chúng ta đúng là một nhân vật lừng danh, nghe nói từ sau khi chiến tranh kết thúc, ông ta vì mù mắt nên không còn tự mình xuống đấu nữa, mà chuyển sang nhận vài đệ tử, làm cái nghề buôn bán đồ cổ cho người nước ngoài.

Người này hành sự âm hiểm xảo trá, lứa đệ tử đầu tiên của ông ta hầu như đều gặp bất trắc vì nhiều nguyên nhân khác nhau, mà ông ta lại vẫn có thể tiêu dao pháp ngoại giữa thời loạn thế này, lời đồn đại bay khắp trời.

Mộc gia, nếu cậu gặp ông ta, tốt nhất vẫn là kính nhi viễn chi (tránh xa ra)."Trần Mộc nghe xong lời này, trong đầu không khỏi hiện ra đôi mắt tưởng chừng như sáng quắc của Trần Bì A Tứ khi lần đầu gặp mặt, càng cảm thấy người này thâm bất khả trắc (khó lường), trong lòng càng dâng lên một nỗi bối rối và tò mò khó tả.Trần Mộc và đoàn người theo lộ trình Chá Cô Sảo đã tỉ mỉ vạch ra, trải qua mấy lần quanh co chuyển tuyến, cuối cùng cũng đến được khu vực Phúc Thọ Sơn nổi tiếng ở ngoại ô Trường Sa cũ!

Nơi đây quả nhiên danh bất hư truyền, dọc đường núi non trùng điệp, phong cảnh hữu tình, khiến người ta tâm khoáng thần di (tâm hồn thư thái).

Chá Cô Sảo vốn là khách quen nơi này, đã quen với cảnh đẹp như tranh vẽ ấy, nhưng mỗi lần đặt chân đến vẫn không khỏi bị thần công quỷ phủ của thiên nhiên làm cho say đắm.Họ đến một chợ tạp hóa trên trấn vừa náo nhiệt vừa giữ được nét cổ kính, bố cục nơi đây thần bí khôn lường như một điểm giao dịch của đảng phái ngầm trong xã hội cũ.

Giữa những ngóc ngách đông đúc, một cửa hàng trông có vẻ bình thường, vắng vẻ lọt vào tầm mắt.

Cửa hàng này bề ngoài bán những chiếc máy tính cũ kỹ, nhưng một khi đẩy cánh cửa gỗ ẩn sau bức tường phía sau, liền biệt hữu động thiên (có một thế giới khác)!

Hóa ra bên trong còn giấu một căn mật thất nhỏ.

Thám hiểm sâu hơn nữa, giữa hai cửa hàng lưng tựa lưng có một khe hở kiến trúc rộng đủ cho hai người đi song song, giờ đã được che chắn kín mít bằng vải mưa.

Mở tấm vải mưa ra, chỉ thấy bên trong hai bên xếp hàng hàng kệ, trên đó trưng bày đủ loại văn vật mới khai quật, minh khí (đồ cổ từ mộ) ngổn ngang, phô bày sự dày dặn của lịch sử lắng đọng.Lúc này, đã có mấy người đang tỉ mỉ lựa chọn hàng hóa ở đó, người phụ trách vừa nhìn đã nhận ra Chá Cô Sảo, thấy hắn đi tới liền lập tức đặt công việc trong tay xuống.

Nhanh chân bước đến gần, người này hỏi: “Sao giờ mới đến?

Đồ đạc cơ bản đã chuẩn bị sẵn cho các anh rồi, các anh định khi nào thì lên đường xuất phát?!”“Đồ đạc?

Đồ đạc gì?” Chá Cô Sảo rõ ràng có chút mơ mơ màng màng, vẻ mặt bối rối nhìn người phụ trách.

Người phụ trách cũng ngẩn ra: “Anh không biết sao?” Chá Cô Sảo

quay đầu liếc Trần Mộc bên cạnh, Trần Mộc trừng mắt nhìn hắn, thầm thì trong lòng: "Đây là địa bàn của ngươi, nhìn ta làm gì?!" Sau đó, Chá Cô Sảo lại chuyển ánh mắt về phía người phụ trách, khó hiểu hỏi: "Phải chuẩn bị cái gì?"Người kia khá kinh ngạc đáp: "Lão Tam đích thân phân phó, bộ trang bị cho năm người, chẳng lẽ không phải vì hành động lớn lần này sao?

Anh lại không biết?" Chá Cô Sảo nghe vậy nhíu mày, trầm tư chốc lát, hỏi ngược lại: "Sao tôi lại biết được?

Lão Tam đã về rồi sao?

Chỉ thị này được đưa ra khi nào?"Người kia nhìn biểu cảm nghi hoặc của cả Trần Mộc và Chá Cô Sảo, trong mắt xẹt qua một tia giễu cợt.

Vai hắn hơi nhún, nụ cười mang vài phần trêu chọc: "Ôi da, đừng có chơi cái trò giả vờ giả vịt này với tôi nữa!!

Mấy thứ này quả thật là cho hai anh đấy, chẳng lẽ hai anh thật sự không biết tình hình sao?!" Giọng điệu của hắn lộ ra vẻ tưởng chừng như không quan tâm, nhưng thực chất lại chứa đựng sự trêu chọc đầy thâm ý.Chá Cô Sảo vừa nghe lời này, lập tức lửa giận bốc lên ngùn ngụt, giữa lông mày bừng lên ngọn lửa phẫn nộ như liệt diễm, quát lớn: "Lão tử mẹ nó khi nào lừa mày?!

Lục gia nói thế nào?

Nói khi nào?

Các ngươi mau nói rõ ra!" Giọng Chá Cô Sảo hùng hồn, đầy vẻ bất mãn và phẫn khái vì bị hiểu lầm.Người kia thấy Trần Mộc và Chá Cô Sảo quả thật không biết gì, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, lập tức nghiêm mặt giải thích: "Cái này thì, cụ thể tôi cũng không rõ lắm, tôi biết tin này từ Sở lão bản của tiệm tiền, ông ấy ở phía sau, hai

anh cứ trực tiếp đến hỏi ông ấy.” Chá Cô Sảo siết chặt nắm đấm, kìm nén một hơi trong lồng ngực, kéo Trần Mộc xuyên qua một con hẻm nhỏ hẹp và u sâu.Cuối con hẻm, một cánh cửa sắt khép hờ không khóa.

Khẽ đẩy một cái liền tự động mở ra, đập vào mắt là một văn phòng bài trí giản dị.

Trên chiếc ghế sofa khách ở một góc văn phòng, một người đàn ông trung niên đầu trọc sáng bóng, mặt đầy vẻ ung dung, đang thong thả hút thuốc.

Thấy hai người Trần Mộc bước vào, ông ta tiện tay dụi tàn thuốc xuống đất, rồi đứng dậy, động tác nhanh nhẹn mà ung dung tự tại.

Chá Cô Sảo lập tức tiến lên chào hỏi, giọng nói toát lên vẻ cung kính chưa từng có: “Sở ca.”Trần Mộc lập tức ý thức được, vị trước mặt này chính là người mang tin tức quan trọng đến cho họ.

Ánh mắt Sở ca lướt qua giữa Chá Cô Sảo và Trần Mộc, có chút không vui hỏi: “Sao giờ mới đến muộn thế này?

Tôi đã đợi hai anh hai ngày rồi.” Chá Cô Sảo vội vàng thuật lại chi tiết những trắc trở gặp phải trên đường, còn chưa đợi Sở ca phản ứng, hắn đã sốt ruột truy vấn: “Sở ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chúng ta rốt cuộc đã đắc tội với những kẻ trong hang chuột ở đâu vậy?”Sở ca vẫn giữ vẻ ung dung tự tại đó, lời nói mang theo sự trầm ổn và nội liễm, từ tốn nói: “Đừng vội vã, mọi việc đều trong tầm kiểm soát.

Chuyện này thực ra là do Tam gia chỉ thị!

Ông ấy bảo tôi tung ra một số thông tin giao dịch mà ông ấy đã tham gia vài năm trước, cố ý gây ra một làn sóng trong giới ‘hang chuột’.

Hiện tại, cấp trên đã đặc biệt thành lập tổ chuyên án để điều tra.

Mặc dù tôi không rõ thâm ý phía sau của ông ấy, nhưng xét từ cục diện hiện tại, ông ấy dường như đang giăng một chướng ngại vật khó vượt qua cho một nhóm người khác.”“Một nhóm người khác?” Trần Mộc nghi hoặc truy vấn.

Sở ca khẽ gật đầu, giải thích thêm: “Không sai, chính là một nhóm thế lực khác!

Động thái này trực tiếp khiến toàn bộ thị trường đồ cổ bị liên lụy, tất cả những người từng có giao dịch thương mại với Tam gia, giờ phút này đều bị giám sát chặt chẽ.

Cứ như vậy, những kẻ chưa kịp phòng bị trước, trong thời gian ngắn e rằng khó lòng tiếp tục thuận lợi triển khai bất kỳ hành động nào.

Tam gia đang dùng cách của mình để giành lấy thời gian quý báu cho các anh.”Trần Mộc nhìn người đàn ông đầu trọc, đối với lời nói của ông ta, hắn vẫn còn chút mơ hồ, nghi hoặc hỏi: “Thời gian gì?” Người đàn ông đầu trọc bất đắc dĩ nhún vai, hiển nhiên ông ta cũng không thể đưa ra đáp án chính xác, chỉ nhàn nhạt đáp: “Tam gia nhà các anh là một lão giang hồ dày dạn kinh nghiệm, bố cục mưu lược của ông ấy há dễ gì chúng ta có thể dễ dàng suy đoán thấu triệt.”Chá Cô Sảo liền truy vấn: “Tôi vừa nãy ở bên ngoài nghe Cửu Tứ nhắc đến, nói gì mà trang bị đã chuẩn bị đầy đủ, nói là do ngài đích thân sắp xếp, đây lại là tình huống gì vậy?!” Sở ca nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia sáng trí châu tại ác (biết rõ mọi chuyện), chậm rãi nói: “Đúng như vừa nói, sau khi Trần Mộc tung tin tức ra, những người dấn thân vào ngành này dù làm gì cũng sẽ bước đi khó khăn.

Vì thế, trước khi tôi tung tin, Tam gia đặc biệt bảo tôi làm xong những việc cần làm trước, bao gồm mua sắm trang bị cần thiết.

Nếu đợi đến khi tin tức công khai rồi mới đi chuẩn bị, e rằng trên thị trường sớm đã không còn ai dám tiếp tay giao dịch, thậm chí là một cái xẻng nhỏ cũng khó mà mua được!"Trong mắt Trần Mộc lấp lánh sự nghi hoặc, hắn nhướn mày, đưa ra câu hỏi trong lòng với Sở ca: "Nhưng mà, chúng ta mua những trang bị này rốt cuộc là vì cái gì chứ?!

Dù sao chúng ta cũng không hề có ý định đi mạo hiểm mà?" Lời nói của hắn đầy vẻ không hiểu, nhưng cũng tiết lộ một tia nhẫn nại và kiên nghị.Trong đôi mắt sâu thẳm của Sở ca xẹt qua một vẻ phức tạp, ông ta vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, ý bảo Trần Mộc ngồi xuống, rồi ngữ trọng tâm trường (nghiêm túc) nói: "Đây chính là nguyên do Tam gia đặc biệt muốn tôi chuyển lời cho anh!

Ban đầu, ông ấy quả thật chỉ chuẩn bị năm bộ trang bị, đó là để cho chính ông ấy và bốn người bạn đồng hành khác.

Chương 994

Trong lòng ông ấy, bộ trang bị độc quyền của riêng mình chính là áo giáp để ông ấy đối mặt với những thử thách chưa biết, cũng là biểu tượng cho niềm tin vào thành công của ông ấy." Ông ta hơi ngừng lại, điều chỉnh ngữ khí, rồi tiếp lời: "Tuy nhiên, khi ông ấy gọi điện thoại cho anh, ông ấy cũng nhắc đến một tình huống quan trọng... nhiệm vụ mà ông ấy đang thực hiện không chỉ có một mình ông ấy đơn độc chiến đấu, mà còn có một nhóm người đang âm thầm tranh giành cùng một mục tiêu với ông ấy, và những người đó tuyệt đối không phải loại dễ đối phó!

Vì vậy, ông ấy nói với anh, nếu ông ấy không thể bình an trở về, bộ trang bị dự phòng đó sẽ do anh sử dụng, dù thế nào đi nữa, anh nhất định phải gánh vác trọng trách của ông ấy, tiếp tục công việc còn dang dở, tuyệt đối không được để nhóm người kia tiệp túc tiên đăng (nhanh chân đến trước)."“Một nhóm người khác?" Dây thần kinh trong lòng Trần Mộc bỗng nhiên bị lay động mạnh, trong đầu hiện lên bóng dáng công ty mà A Ninh đang làm việc, chẳng lẽ phục bút mà Tam thúc đã sắp đặt trong hành động hải đấu (đổ đấu dưới biển) lần đó, chính là có liên quan đến chuyện này?

Chá Cô Sảo nhíu chặt mày, rõ ràng cũng rất quan tâm đến việc này, hắn mở miệng hỏi: "Tam gia có nhắc đến lai lịch hay thân phận của nhóm người đó không?" Người đàn ông đầu trọc bất đắc dĩ lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia ưu lo, nói nhỏ: "Tam gia không kể chi tiết, nhưng tôi nghĩ... nếu Tam gia hiện tại vẫn bình an vô sự, ông ấy nhất định sẽ chủ động xuất hiện!

Giờ đây ông ấy mãi không về, e rằng...

đã rơi vào tay đối phương rồi!”“Mặc dù chúng ta không biết gì về tình hình cụ thể của đối thủ, nhưng tôi tin rằng, bất luận thế lực đối phương có mạnh đến đâu, chỉ cần chúng ta nắm giữ thêm nhiều manh mối, nhất định sẽ có đối sách!” Trần Mộc nghe đến đây, lòng không khỏi siết chặt.

Cứ như thể đột nhiên gánh vác một trách nhiệm nặng nề hơn.

Người đàn ông đầu trọc dường như nhìn ra tâm tư của hắn, liền tiếp tục nói: “Địa điểm mà các anh sắp đến là dãy Hoành Sơn, nằm trong dãy Trường Bạch Sơn.

Nơi đó hẻo lánh khó tìm, chỉ có thể dựa vào định vị tọa độ chính xác.

Chẳng qua... tôi đã sớm sắp xếp một hướng dẫn viên địa phương giàu kinh nghiệm, ông ấy sẽ dẫn đường cho các anh đến nơi an toàn.”Trong đầu Trần Mộc, Trường Bạch Sơn luôn gắn liền mật thiết với một đoạn ký ức bị chôn vùi sâu thẳm, đó chính là Vân Thiên Cung trong truyền thuyết.

Nơi thần bí do Uông Tàng Hải một tay tạo ra, không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn ẩn giấu trong một góc nào đó của dãy Hoành Sơn!

Ngay lúc này, Trần Mộc đối mặt với sự lựa chọn đầy bí ẩn này, trong lòng không khỏi dấy lên nghi vấn.

Vì sao lại phải vào một mùa đông lạnh thấu xương, không hề có dấu hiệu báo trước như vậy, mà lại phải đặt chân vào ngọn núi tuyết mênh mông kia chứ?!

Mọi chuyện này, dường như giữa cõi vô hình, có một sức mạnh khó nói đang thúc đẩy hắn tiến về phía trước.Người đàn ông đầu trọc nhìn sắc mặt Trần Mộc dần trở nên trắng bệch như tờ giấy, dường như nhận ra sự bối rối và giằng xé của hắn, không khỏi thở dài một

tiếng thật dài.

“Tôi thật sự cũng cảm thấy mờ mịt về chuyện này, nhưng tình hình hiện tại rất rõ ràng, điều quan trọng nhất bây giờ là phải tuân theo từng bước kế hoạch mà Tam gia đã tỉ mỉ vạch ra, có lẽ đây là con đường duy nhất để tìm kiếm sự thật, giải đáp những bí ẩn!

Nếu không, tôi e rằng Tam gia có lẽ sẽ không thể bình an vượt qua cuộc khủng hoảng này.”Chá Cô Sảo khẽ vỗ vai Trần Mộc, ánh mắt kiên nghị chuyển hướng về phía người đàn ông đầu trọc, truy vấn thêm: “Vậy theo kế hoạch của Tam gia, tiếp theo chúng ta nên hành động thế nào?” Người đàn ông đầu trọc trầm ổn đáp: “Đoàn của các anh tổng cộng năm người, trước tiên phải đi xe lửa đến Lâm Cát.

Về hành lý thì không cần lo, chúng tôi sẽ thông qua phương thức đặc biệt để gửi đến ga Lâm Cát trước.

Sau khi đến nơi, ở đó sẽ có người tiếp ứng, và sắp xếp xe đưa các anh đến địa điểm tiếp theo.

Những người này đều do Tam gia đích thân liên lạc và sắp xếp ổn thỏa, cơ bản đều đã chờ đợi sự xuất hiện của các anh ở đó.”Trần Mộc và Chá Cô Sảo khi nghe thấy hai chữ “Lâm Cát”, ánh mắt giao nhau, ngầm hiểu ý nhau.

Xem ra chuyến phiêu lưu đầy bí ẩn này đã định trước phải đối mặt với những ngọn núi cao phủ đầy băng tuyết, thử thách giới hạn, mà họ không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dũng cảm tiến về phía trước.Người đàn ông đầu trọc trầm ổn và mạnh mẽ vỗ ngực cam đoan, ông ta sẽ đích thân xử lý tất cả những chi tiết nhỏ nhặt trong chuyến đi này của đoàn Trần Mộc, sự tự tin và tỉ mỉ đó khiến Trần Mộc và những người khác cảm thấy vô cùng an tâm.

Lời nói của người đàn ông đầu trọc toát lên một sự quyết đoán không thể nghi ngờ: “Các anh cứ yên tâm lên đường, điều duy nhất

cần lưu ý là đừng gây sự chú ý của cảnh sát."Do thời gian gấp rút, họ chỉ có một đêm nghỉ ngơi ở Trường Sa.

Sáng sớm hôm sau, người đàn ông đầu trọc liền đích thân hộ tống Trần Mộc và những người khác lên chuyến xe lửa đã đặt trước.

Ông ta thậm chí còn chuẩn bị đầy đủ từng vé xe, đồ dùng vệ sinh và các vật dụng nhỏ nhặt khác, đóng gói gọn gàng, sự chu đáo này khiến người ta không ngớt lời khen ngợi!

Đối với những sắp xếp tỉ mỉ này, ba người bạn đồng hành còn lại cũng đã hiểu rõ trong lòng, nếu có bất kỳ nghi vấn nào, chỉ cần hỏi họ vào ngày mai là được.

Hiệu suất thực hiện công việc cao của người đàn ông đầu trọc này khiến người ta kinh ngạc, không khỏi khiến người ta suy đoán liệu ông ta có phải được Tam gia ủy thác, đã lên kế hoạch từ lâu cho hành động này hay không.

Còn Tam gia rốt cuộc có mục đích gì, thì vẫn luôn như ẩn mình trong màn sương mù, khiến người ta không thể đoán định.Trần Mộc và những người khác lại tiếp tục truy vấn người đàn ông đầu trọc một số vấn đề cụ thể, mặc dù câu trả lời của ông ta không toàn diện, nhưng sự quả quyết và tự tin toát ra trong lời nói đều cho thấy bố cục của Tam gia giống như một mạng lưới tinh vi, không thể hóa giải.

Vị lão giang hồ từng trải sự đời này, cuối cùng vào giờ phút này...

đã thể hiện ra nội hàm sâu sắc và thủ đoạn cao cường của mình.Lúc màn đêm buông xuống, Trần Mộc và đoàn người quay lại theo đường cũ, khi đi ngang qua cửa hàng, họ phát hiện bên ngoài đang chất một đống lớn màn hình máy tính cũ.

Chá Cô Sảo kịp thời hé lộ bí mật cho Trần Mộc, hóa ra những chiếc màn hình trông có vẻ bình thường kia, thực chất là vỏ bọc tuyệt

vời để bí mật vận chuyển minh khí (đồ cổ từ mộ)!

Một khi gặp phải kiểm tra cửa khẩu thông thường, thủ đoạn ngụy trang như vậy hầu như có thể dễ dàng qua mặt.

Việc người đàn ông đầu trọc nói sẽ vận chuyển trang bị của Trần Mộc đến Lâm Cát trước, có lẽ chính là áp dụng phương thức tương tự.Chá Cô Sảo, với tư cách là người thông thạo địa phương, dẫn Trần Mộc vào buổi tối thưởng thức món "giáo nhị" địa phương chính gốc của Trường Sa cũ.

Mặc dù Trần Mộc từng nhiều lần đến Trường Sa, nhưng đối với hương vị quen thuộc này vẫn chưa thể ngán.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, lặp đi lặp lại việc nghiền ngẫm thông tin mà người đàn ông đầu trọc đã mang đến cho họ ban ngày.

Sau một hồi suy tư kỹ lưỡng, Chá Cô Sảo cuối cùng cũng đặt đũa xuống, ánh mắt kiên định nhìn Trần Mộc, chậm rãi nói: "Mộc gia, tôi đã suy nghĩ đi suy nghĩ lại, cảm thấy bối cảnh của công ty tài nguyên thần bí mà ngài nhắc đến khi đến Tây Sa dường như khá khả nghi.

Ngài nói xem, nhóm người mà Tam gia nhắc đến, liệu có phải là bọn họ không?!"Trần Mộc trầm ổn dụi tàn thuốc, ánh mắt sâu thẳm như đêm tối, nói nhỏ: "Điểm này ta sớm đã tính toán rất lâu trong lòng rồi, ta luôn cảm thấy mấu chốt không nằm ở bản thân công ty đó, mà là ẩn giấu ở thế lực đằng sau nó.

Không cần lo nghĩ nhiều, ta tin rằng, bất luận thế nào, dù chúng ta có chủ động đi tìm bọn họ hay không, chung quy sẽ có một trận giao phong không thể tránh khỏi!

Nhưng mà... về Sở ca đó, độ tin cậy của tên này rốt cuộc thế nào?"Chá Cô Sảo nghe vậy, nhíu chặt mày, bàn tay thô ráp xoa xoa huy hiệu quân đội cũ trên ngực, ngữ trọng tâm trường (nghiêm túc)

đáp: “Mộc gia, ngài có thể không biết, tuy tôi chỉ là một lão binh xuất ngũ, nhưng đã nhìn người vô số, đặc biệt giỏi nhìn thấu lòng người.

Đối với Sở ca, tôi hoàn toàn có thể đảm bảo, lòng trung thành của ông ấy là không thể nghi ngờ.

Chỉ là điều tôi lo lắng là, ông ấy nói còn có ba người khác sẽ đi cùng, còn về ba người này rốt cuộc là thần thánh phương nào, tôi thật sự không thể đoán định.”Trần Mộc nghe xong, khẽ mỉm cười, ánh mắt lộ ra sự tin tưởng vào Tam gia nhà mình, “Sắp xếp tỉ mỉ của Lão Tam, tất nhiên có lý lẽ của ông ấy, ta không hề hoài nghi điều này.” Tuy nhiên Chá Cô Sảo lại lắc đầu, trên khuôn mặt đen sạm khắc đầy dấu vết thời gian, hắn nghiêm túc cảnh báo: “Tam gia từng dạy tôi, biết người cần thời gian dài mới thấy được lòng người!

Cho dù chỉ một ngày không quan sát... cũng có thể bỏ lỡ những chuyển biến lớn của đối phương.”“Lòng người dễ đổi thay, đặc biệt là trong giới của chúng ta, đôi khi một tuần không gặp, lòng người có thể đã nảy sinh ác ý!

Đặc biệt là những kẻ bụng dạ thâm sâu, thủ đoạn tàn độc, giết người như cơm bữa, ngay cả người thân như mẹ mình cũng có thể nhẫn tâm chôn vùi!

Hiện giờ Tam gia đã lâu không trở về, tâm thái của đám huynh đệ này e rằng đã có chút dao động.”Trần Mộc hiểu rõ gật đầu, an ủi nói: “Phàm mọi chuyện đều không thể cầu toàn trách bị, chúng ta chỉ có thể tùy cơ ứng biến, từng bước vững chắc.” Khi màn đêm buông xuống, khí lạnh trên đường phố cắt da cắt thịt, hai người vội vã dùng xong bữa tối, liền không nói thêm gì nữa, trực tiếp trở về căn nhà cũ mà Chá Cô Sảo từng ở để nghỉ ngơi.Sáng sớm hôm sau, khi ánh dương rải khắp mặt đất, hai người thức dậy dùng bữa sáng, ngoài cửa, người đàn ông đầu trọc đã lái xe chờ sẵn.

Trần Mộc từ xa trông thấy, tiện tay cầm lấy túi hành lý cá nhân bên mình, ngẩng đầu nhìn vào trong xe, chỉ thấy trên ghế đã có một nhân vật thần bí ngồi.Trong đám đông ồn ào, ánh mắt Trần Mộc vô tình lướt qua một lão già trông có vẻ không đáng chú ý, một cảm giác quen thuộc bỗng dấy lên, cứ như thể không lâu trước đó đã từng gặp mặt ông ta ở đâu đó.

Mặc dù trong lòng hơi nghi hoặc, nhưng Trần Mộc không đào sâu, mà vẫn giữ thái độ thoải mái tùy tiện, nói cười vui vẻ cùng Chá Cô Sảo bước qua.

Khi họ dần đến gần, tầm nhìn của Trần Mộc càng rõ ràng hơn khi rơi vào người lão già kia, chỉ thấy dáng vẻ đặc biệt và bộ trang phục kỳ lạ của ông ta, khiến hắn lập tức sững sờ.

Khó tin được là... lão già này lại chính là nhân vật truyền kỳ đã gặp ở quán trà Kháng Châu—Trần Bì A Tứ!Trần Mộc kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm, cằm suýt rớt xuống, nội tâm dậy sóng như sông đổ biển trào!

"Lão già này sao lại xuất hiện trong xe chứ?!

Chẳng lẽ ông ta cũng là một trong năm người của hành động lần này?

Chuyện này thật sự quá khó tin rồi!" Cùng lúc đó, Chá Cô Sảo cũng chú ý đến sự hiện diện của Trần Bì A Tứ, cũng vẻ mặt ngạc nhiên, rõ ràng cũng bị phát hiện bất ngờ này làm cho chấn động.Tài xế đầu trọc thúc giục Trần Mộc và những người khác nhanh chóng lên xe, hai người mang theo đầy bụng nghi vấn, mơ mơ màng màng lên xe.

Chá Cô Sảo dù sao cũng có chút hiểu biết về Trần Bì A Tứ, liền lễ phép chào hỏi ông ta một tiếng.

Chương 995

Còn Trần Bì A Tứ thì khẽ nhắm mắt, dường như đang dưỡng thần, chỉ hơi gật đầu ra hiệu, không nói thêm lời nào.

Chá Cô Sảo thấy vậy, lập tức quay đầu đối mặt với tài xế đầu trọc, cười nhe răng không tiếng động hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Tài xế đầu trọc thấy vậy, chỉ có thể cười khổ đáp lại, cũng dùng ánh mắt để diễn đạt: hắn cũng không rõ tình hình cụ thể, chỉ làm theo sắp xếp của Tam gia mà thôi.Trần Mộc thầm nghĩ, nhớ rằng Trần Bì A Tứ lẽ ra là một lão già mù hai mắt, và tuổi tác lớn đến mức đủ để vượt quá tổng số tuổi của hắn và Chá Cô Sảo.

Rốt cuộc Lão Tam đang vạch ra bố cục như thế nào?!

Lại để một lão già gần trăm tuổi như vậy tham gia vào?

Mang theo một bụng nghi vấn và bất an, họ cuối cùng cũng đến ga xe lửa.

Tâm tư của Trần Mộc bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng, suy nghĩ về việc người bạn đồng hành đầu tiên mà Tam thúc chọn cho họ đã bất ngờ đến thế, vậy thì những nhân vật xuất hiện tiếp theo sẽ trông như thế nào đây?

Một người tàn tật khó khăn khi di chuyển bằng xe lăn?

Mọi chuyện đều có thể xảy ra, Trần Mộc không khỏi tràn đầy thêm mong đợi và căng thẳng về chuyến đi này.

Chẳng lẽ mục đích lần này của Lão Tam là để thử thách quyết tâm thám hiểm của Trần Mộc và những người khác sao?!

Ý niệm này xẹt qua trong lòng Trần Mộc, nhưng rất nhanh bị cảnh tượng trước mắt làm loãng đi.May mắn là, Trần Bì A Tứ này tuy đã

cao tuổi, nhưng thân thể vẫn cường tráng, tinh thần quắc thước (minh mẫn), khi xuống xe thì chắp tay sau lưng bước đi, trông uy nghiêm trang trọng.

Lão Vương đầu trọc càng kính trọng ông ta hơn, chủ động xách hành lý nặng trĩu giúp ông ta, thể hiện sự chu đáo và kính ý của cấp dưới.

Mặc dù vậy, Trần Mộc và những người khác, vì muốn ứng phó với những rủi ro không biết trước, đã chọn khoang giường nằm sáu người tương đối đơn sơ, vừa có thể chứa tất cả trang bị, lại vừa có thể duy trì cảnh giác.

Trần Mộc và đoàn người bước vào khoang của mình, chỉ thấy bên trong đã có một gã Bàn Tử thân hình vạm vỡ đang ăn ngấu nghiến một bát mì gói nóng hổi.

Hắn ngẩng đầu liếc thấy Trần Mộc, nhướn mày, vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Ôi da, thật khéo quá, lại là cậu đấy à!" Trần Mộc nghe vậy, trong lòng thầm siết chặt, không khỏi suy đoán ý đồ của Lão Tam—chẳng lẽ đây là cố ý sắp xếp, để Trần Mộc một lần nữa đồng hành cùng đội ngũ quen thuộc này sao?!

Hắn nhanh chóng đưa mắt lên giường trên, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, ở đó đang nằm một người, chính là đôi mắt vĩnh viễn không chút gợn sóng, đạm nhiên như nước đang nhìn chằm chằm hắn.

Đó là đồng đội của họ, cũng là nhân vật chủ chốt—Muộn Du Bình!

Gặp thấy Trần Mộc, hắn chỉ khẽ nheo mắt, sau khi đánh giá một chút, liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cứ như thể mọi chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.Theo kế hoạch của Lão Vương đầu trọc, hành trình lần này sẽ theo tuyến du lịch thông thường, khởi hành từ Trường Sa phồn hoa, chuyển tiếp qua Sơn Hải Quan đến Đôn Hóa ở Đông Bắc,

toàn bộ chặng đường dựa vào xe lửa làm phương tiện giao thông, dự kiến mất khoảng hai ngày, vượt qua quãng đường xa xôi gần 3000 kilomet!

Trong suốt chặng đường dài này, Trần Mộc và những người khác ngoài việc dùng điện thoại giết thời gian, đọc vài quyển tạp chí mang theo bên mình, hầu như không có việc gì để làm.

Trần Mộc còn đặc biệt mang theo tấm chi phiếu lớn có hình con mắt cá kỳ lạ đó, định giao cho gã Bàn Tử lạc quan kia.Thấy tấm chi phiếu này, trong mắt Bàn Tử lộ ra vẻ kinh hỉ, hiển nhiên tâm trạng cực tốt.

Thừa dịp này, Trần Mộc cẩn thận hỏi Bàn Tử vì sao lại xuất hiện trên chuyến xe lửa này, hy vọng có thể thăm dò thêm nhiều manh mối và tin tức trong lúc trò chuyện.Khi hành tẩu giang hồ, Bàn Tử đã phân tích cặn kẽ cho Trần Mộc một quy luật thép!

Có một số việc, trong ngành này, nhất định phải hợp sức của nhiều người mới có thể thành công.

Ví dụ như việc thám hiểm những cổ mộ cổ xưa ẩn sâu trong rừng núi thâm sơn.

Hãy tưởng tượng mà xem, sâu bên trong những cổ mộ âm u rậm rạp, vô cùng hiểm nguy đó, không chỉ cần mang theo một lượng lớn thiết bị chuyên dụng, mà chỉ dựa vào sức một mình căn bản không thể vận chuyển!

Hơn nữa, một khi phát hiện kho báu phong phú, sức một người cũng không thể mang hết ra.

Điều quan trọng hơn là... những hiểm cảnh chạm trán tử thần đó, có thể may mắn ra vào một lần đã là không dễ, nếu muốn liên tục mấy lần mạo hiểm đi sâu vào, e rằng trên đời ít ai có thể chịu đựng được

thử thách sinh tử như vậy!

Vì thế, mỗi khi đến những thời khắc như vậy... luôn sẽ có một nhân vật giàu kinh nghiệm và có sức hiệu triệu lớn đứng ra, đảm nhận vai trò người tổ chức!

Dò theo đến cổ đại, họ được tôn xưng là "tróc đấu"!

Đến thời Dân Quốc, trong giới lại gọi là "Giáp Lạt Ma".

Vai trò này tương tự như một tổng quản công trình thời hiện đại, nắm giữ những hạng mục quan trọng, bốn phía lôi kéo những thợ thầy tài năng, kỹ nghệ cao siêu.

Thậm chí ngay từ buổi đầu thành lập Cửu Châu, các đội khảo cổ cũng áp dụng phương thức tương tự, tìm kiếm những kỳ tài dị sĩ mang trong mình tuyệt kỹ.

Lần này, người đảm nhiệm vai "Giáp Lạt Ma" là một đại lão đầu trọc lừng danh, giao thiệp của lão khắp bốn bể, có tình nghĩa sâu đậm với một người bạn của Bàn Tử, người sinh trưởng tại Bắc Kinh.

Và số phận đa suyễn của Bàn Tử cũng vì thế mà xoay chuyển, thông qua sự dẫn dắt của người bạn này, cuối cùng đã lên được chuyến tàu bí ẩn khôn lường này.

Tuy nhiên, theo quy tắc nghề nghiệp, Giáp Lạt Ma thường giữ kín như bưng, tuyệt đối không dễ dàng tiết lộ chi tiết nhiệm vụ cụ thể trước khi đến đích, để tránh lộ tin tức gây ra tranh chấp nội bộ.

Đối mặt với việc Trần Mộc hỏi thăm về chuyện Tam thúc của hắn, Bàn Tử lắc cái đầu tròn xoe, mặt đầy bất đắc dĩ: "Hắc, Trần Mộc, cậu đừng có hỏi tôi, Bàn gia tôi mà biết chuyện này có liên quan tới cái lão Tam chó chết của cậu thì dù có núi vàng núi bạc bày ra trước mặt, tôi cũng tuyệt đối không dây vào đâu!!" Trần Mộc trong lòng thoáng qua một tiếng thở dài bất đắc dĩ, thầm mắng không

ngừng.

Muộn Du Bình trầm mặc ít nói, luôn khiến người ta khó mà đoán được, không nghi ngờ gì cũng là nhân vật được lão đầu trọc kia liên hệ, e rằng từ miệng hắn cũng không hỏi được quá nhiều thông tin giá trị.

Dù sao đi nữa, trong đám người này, người hiểu rõ nhất tình hình hiện tại, ngoài chính mình và Trát Cô Sảo ra, e rằng chỉ còn lại Trần Bì A Tứ bí ẩn khôn lường kia.

Muộn Du Bình vẫn giữ nguyên cá tính đặc biệt của hắn, giống như một khối hàn băng ngàn năm, dù thân ở chốn huyên náo vẫn có thể tĩnh lặng như mặt nước.

Hắn không chào hỏi Trần Mộc, chỉ tĩnh lặng ngồi đó, tựa như chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Trần Mộc thử dùng một thái độ nhiệt tình và quen thuộc để trò chuyện với hắn, cố gắng khơi dậy tình nghĩa cũ giữa họ, nhưng sau vài câu nói, hắn mới nhận ra Muộn Du Bình không hề lắng nghe mà đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Thấy vậy, Bàn Tử không khỏi khuyên Trần Mộc đừng phí công vô ích, vì hắn để ý thấy Muộn Du Bình từ lúc lên xe đã luôn ngủ.

Xe ô tô khởi động, con đường không ngừng trải dài dưới bánh xe, Trần Mộc cùng Bàn Tử, Trát Cô Sảo ba người nhân cơ hội đánh bài để giết thời gian dài trên xe.

Trần Mộc một mặt tập trung tinh thần ra bài, một mặt lại trong đầu không ngừng suy nghĩ về nhân vật Trần Bì A Tứ.

Lão già gầy gò này từ khi lên xe đã luôn giữ im lặng, đối mặt với sự bắt chuyện nhiệt tình của Trát Cô Sảo, lão cũng chỉ khẽ gật đầu đáp lại.

Sau khi xe khởi động liền một mình đi về phía cuối toa xe, cho đến giờ vẫn chưa trở lại.

Nhìn bóng lưng lão, Bàn Tử không kìm được hạ giọng hỏi Trần Mộc: "Cái lão già gầy trơ xương này rốt cuộc là ai?

Nhìn lanh lẹ như thể biết tuốt ấy." Trát Cô Sảo thấy vậy, vội vàng dùng giọng thấp hơn để phổ cập cho Bàn Tử vài chuyện về Trần Bì A Tứ!!

Khi Bàn Tử biết lão già trước mắt này đã gần trăm tuổi, sắc mặt lập tức biến sắc, kinh ngạc đến mức buột miệng thốt ra: "Cậu đừng nói với tôi là lão già này cũng muốn theo chúng ta lên núi nhé!!

Nếu đúng thế thì kiếm chỗ nào không người, tôi cho lão chết nhẹ nhàng trước đi, khỏi để đến lúc lên núi rồi nằm ngang nằm dọc gì cũng là chết!!" Trát Cô Sảo thấy vậy, lập tức dùng tay bịt miệng Bàn Tử, ánh mắt căng thẳng và nghiêm túc hạ giọng cảnh cáo: "Cái thằng nhóc nhà cậu im miệng ngay, lão già này tinh khôn lắm!!

Nếu bị lão nghe thấy, chúng ta còn chưa đến nơi thì lão đã có thể tìm cơ hội để xử lý cậu rồi." Trần Mộc hồi tưởng lại lần đầu gặp gỡ Trần Bì A Tứ tại quán trà, khung cảnh ấy như một bức tranh sinh động mở ra trước mắt hắn.

Trần Bì A Tứ đoan tọa giữa đám đông, tựa như một quốc học tông sư đọc vạn cuốn sách, thấu hiểu thế sự, bên cạnh là một đám người sùng kính lão không thôi.

Ảnh hưởng lực và tạo nghệ sâu sắc của lão khiến người ta kinh ngạc, cộng thêm tuổi tác đã cao, theo lẽ thường mà suy đoán... một người có thân phận địa vị như vậy sao lại một mình mạo hiểm, tham gia vào hành động "Giáp Lạt Ma" đầy rủi ro như của bọn hắn?!

Chương 996

Chẳng lẽ không sợ gặp phải tai ương bất ngờ, bị Trần Mộc và bọn hắn liên lụy sao?

Khi Trần Mộc chia sẻ khúc mắc của mình với Trát Cô Sảo, khóe miệng Trát Cô Sảo cong lên một nụ cười thấu hiểu sự đời, chậm rãi nói: "Trần Mộc, cái này cậu không biết rồi.

Bây giờ bọn tôi những Giáp Lạt Ma bị Tam Gia tập hợp đến đây, bất luận là tiểu sa di mới xuất đạo hay phương trượng từng trải phong ba, đều phải tuân theo quy củ giang hồ mà Tam Gia đã định ra!!

Lão ta nếu muốn chia một chén canh, thì phải tuân thủ bộ quy định bất thành văn này, dù bối cảnh của lão có hiển hách đến đâu, cũng khó lòng lay chuyển được quy tắc này." Trát Cô Sảo trầm ngâm một lát, tiếp tục bổ sung: "Có điều, Trần Mộc, các cậu thật sự phải để ý nhiều hơn một chút.

Tuy bề ngoài Trần Bì A Tứ chỉ có một mình, nhưng người ở đẳng cấp như lão ta, nhất định đã bố trí người của mình ẩn phục xung quanh, chờ cơ hội hành động." Lúc này, Bàn Tử nghe vậy, không khỏi bốc hỏa tam trượng, phẫn nộ nói: "Tôi thật sự không hiểu, cái Tam Gia của mấy người đưa cái lão già này vào rốt cuộc là muốn gì?!

Chẳng phải là bày ra để gây rối à?!

Nếu lão già này thật sự tà môn như vậy, tôi thấy chúng ta chi bằng ra tay trước, hoặc là trói lão lại, hoặc là trực tiếp giải quyết luôn cho rồi." Bàn Tử nghe vậy, ánh mắt cảnh giác liếc về phía cửa, hạ giọng cảnh cáo: "Trần Mộc, tôi nói cậu đừng có làm bậy!

Tam Gia sở dĩ nhắc đến người này, và để lão tham gia vào, nhất định là có sự cân nhắc của họ.

Chúng ta tạm thời nể mặt lão một chút, dù sao lão cũng đã từng ấy tuổi, cho dù khi còn trẻ có hô phong hoán vũ thế nào, giờ đây cũng là anh hùng tuổi xế chiều, vô lực xoay chuyển trời đất rồi...

Ai nha—!!" Lời Trát Cô Sảo còn chưa dứt, đột nhiên, Muộn Du Bình nằm ở giường trên không một tiếng động vươn tay ra, những ngón tay mạnh mẽ như vuốt chim ưng lập tức đặt lên vai Bàn Tử, véo đến mức Bàn Tử đau điếng suýt kêu thành tiếng!!

Cú ra tay mạnh mẽ đột ngột kia tựa như đang nhắc nhở mọi người rằng mọi chuyện không hề đơn giản như bề ngoài, một luồng khí tức căng thẳng vi diệu lan tỏa trong không khí.

Trát Cô Sảo trừng mắt, nhe một hàm răng trắng, hiển nhiên là tức đến nổ phổi, nửa câu sau cứng họng nghẹn lại trong cổ họng.

Trần Mộc và mấy người kia nhất thời ngây ra, nhìn nhau.

Trong cái nhóm nhỏ của họ, Trát Cô Sảo đối với Muộn Du Bình trầm mặc ít nói luôn có chút không ưa, giờ phút này đang chuẩn bị nổi giận... thì đúng lúc cánh cửa "cọt kẹt" một tiếng!!

Bóng dáng Trần Bì A Tứ đột nhiên xuất hiện ở cửa!

Trần Mộc và bọn hắn lập tức hiểu ý nhau, tựa như quay về cảnh thời học sinh lén lút gian lận bị giáo viên bắt quả tang, trao đổi ánh mắt, lập tức cúi đầu giả vờ chăm chú chơi bài.

Trần Bì A Tứ đi vào, ánh mắt lướt qua Trần Mộc và bọn họ một vòng, nhưng không nói gì thêm, trực tiếp trở về giường của mình, không lâu sau, liền dường như chìm vào giấc ngủ sâu.

Sự hiện diện của lão khiến Trần Mộc và bọn họ không dám dễ dàng nói chuyện, chỉ có thể toàn tâm toàn ý dồn vào ván bài im lặng này, mặc cho thời gian trôi đi nhẹ nhàng như hạt cát trong đồng hồ cát.

Cho đến gần nửa đêm ngày thứ hai, xe của họ ổn định dừng lại ở

ga Sơn Hải Quan nổi tiếng.

Nơi được mệnh danh là "Thiên Hạ Đệ Nhất Quan" này, tuy phần lớn là cảnh quan nhân tạo được xây lại vào năm 1986, nhưng trong đêm khuya vẫn hiện lên vẻ uy nghiêm trang trọng!!

Tuy nhiên, còn hai tiếng nữa mới đến chuyến xe tiếp theo mà họ phải chuyển, lúc này Bàn Tử đề nghị hay là nhân cơ hội này đi xem thử?!

Trần Mộc lại xua tay, châm biếm nói: "Giờ này đã gần sáng rồi, đến cả trăng cũng chẳng có, đi xem gì mà xem?" Thế là, mấy người bọn họ liền cùng với những lữ khách khác cũng chuyển xe tại đây, đến từ bốn phương tám hướng, cùng nhau đi về phía phòng chờ nhà ga.

Lúc này đang vào đêm trước Xuân Vận, trong ga tàu đã là biển người cuồn cuộn, đủ loại mùi vị phức tạp hỗn tạp vào nhau, tạo thành một khung cảnh sinh hoạt tạm thời đặc biệt.

Có hành khách thậm chí trực tiếp cuộn chăn nằm nghỉ trên đất, Trần Mộc và bọn họ đành phải cẩn thận nhích từng bước trong đám đông, cố gắng hết sức tránh giẫm phải người khác.

Trong không gian chật chội và ồn ào này, mỗi người đều đang chờ đợi chuyến hành trình tiếp theo của mình bắt đầu.

Dòng người như thủy triều cuồn cuộn, huyên náo ồn ào, hỗn loạn tạp nham, chỉ trong một khoảnh khắc, Trần Mộc và đoàn người đã bị dòng người này xô đẩy tản ra.

Muộn Du Bình và Trần Bì A Tứ lập tức biến mất ở cuối tầm nhìn, chìm nghỉm trong biển người cuồn cuộn này.

Còn Bàn Tử thì không may bị mấy người đi đường giẫm đạp, đau đớn không chịu nổi co quắp lại một bên, chửi thề om sòm, cố gắng

thu hút sự chú ý của đồng đội.

Trần Mộc nóng ruột như lửa đốt, đang định giơ tay lên ra hiệu mọi người giữ liên lạc, thì đột nhiên cảm thấy một lực mạnh từ bên cạnh truyền đến!!

Là Trát Cô Sảo dứt khoát nắm lấy cổ tay hắn, dùng sức kéo hắn hạ thấp người xuống, gần như khiến hắn phải ngồi xổm xuống đất.

Trần Mộc trong lòng hơi kinh ngạc, chỉ nghe Trát Cô Sảo hạ giọng nói nhanh vào tai hắn: "Có cảnh sát!

Cẩn thận hành sự." Trần Mộc nghe lời này lập tức hiểu ý, thuận theo tự nhiên ngồi xuống đất bên cạnh, xung quanh vẫn là dòng người cuồn cuộn, vai kề vai.

Hắn mượn khóe mắt liếc nhìn về phía cửa lớn, kinh ngạc phát hiện vài cảnh sát mặc đồng phục và hiệp cảnh đang nghiêm túc kiểm tra giấy tờ tùy thân của người qua lại.

Trần Mộc cúi đầu dùng giọng Hàng Châu thấp giọng hỏi Trát Cô Sảo: "Chắc không có gì đâu, đường phố Hàng Châu cũng thường có loại kiểm tra tạm thời này, chỉ là kiểm tra giấy tờ thôi, chúng ta bây giờ không mang theo bất kỳ trang bị khả nghi nào, cũng không bị truy nã, hà tất phải căng thẳng thế này chứ?!" Trát Cô Sảo lại không hề buông lỏng cảnh giác, ngược lại dùng cằm ra hiệu về phía vài người đàn ông khó nhận ra trong đám đông, một lần nữa hạ giọng cảnh cáo: "Mấy người ở cửa kia chỉ là nghi binh!!

Cảnh sát chìm thật sự trà trộn trong đám đông, họ đang tìm người, nhất định phải cúi đầu xuống, đừng để người ta nhận ra." Trần Mộc làm theo lời, nhanh chóng ngẩng đầu, dùng ánh mắt như tia chớp lướt qua, quả nhiên trong đám đông phát hiện ra vài người đàn ông có hình tích khả nghi, bọn họ nhìn có vẻ kín đáo, nhưng lại âm thầm dò xét xung quanh.

Trong số đó có một người quen biết, còn không ngừng ném ánh mắt dò xét về phía Trần Mộc và bọn họ.

Trần Mộc đang định tập trung nhìn kỹ, khuôn mặt quen thuộc kia đã đột ngột đứng dậy, ngón tay chỉ thẳng vào hắn, lớn tiếng hô: "Chính là ở đó!" Tiếng kêu the thé này, lập tức phá vỡ sự huyên náo ban đầu của đường phố, khiến ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào vị trí của Trần Mộc.

Ánh mắt Trần Mộc rơi vào chiếc còng tay trên người kẻ đó, trong lòng không khỏi siết chặt, như bị một bàn tay vô hình bất chợt bóp mạnh.

Hắn vô thức tiến lại gần nhìn kỹ, chỉ thấy khuôn mặt kẻ đó quen thuộc đến mức khiến hắn kinh ngạc vạn phần, đây chẳng phải là Sở Quang Đầu đã còn nói đùa cợt nhả với mình hai ngày trước sao?!

Giờ khắc này, hắn ta lại bị một cặp còng tay lạnh lẽo trói buộc, trông đặc biệt thảm hại bất đắc dĩ. "Mẹ nó chứ!" Trát Cô Sảo bùng phát một câu chửi thề, một tay kéo phắt Trần Mộc đứng dậy, hai người lập tức bật dậy, lao đi như tên rời cung.

Phía sau, một đám cảnh sát mặc thường phục nhanh chóng truy đuổi, lớn tiếng quát: "Đứng lại!" Trần Mộc và Trát Cô Sảo lăn lê bò toài vượt qua từng hàng ghế, dốc toàn lực đẩy đám đông chật chội ra.

Trát Cô Sảo một đường xông qua, những người xung quanh dường như cảm nhận được khí thế sắc bén của hắn, lần lượt tự giác tránh né!!

Nhưng đến lượt Trần Mộc đi qua, những người đó lại như cố ý gây khó dễ mà vây lại.

Trần Mộc trong lòng không khỏi kêu lên, đây là tình huống gì, chẳng lẽ mình nhìn yếu đuối đến thế sao?

Lối ra phía trước mắt thấy sắp bị chặn, cảnh sát phía sau cũng đã nhanh chóng áp sát.

Ngay vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, đèn huỳnh quang trên trần đại sảnh phòng chờ đột nhiên nổ tung, tiếng vỡ giòn tan khiến toàn trường chấn động.

Ngay sau đó, lại là một tiếng "bốp" vang lớn, thêm một chiếc đèn huỳnh quang nữa vỡ tan!!

Trần Mộc nắm bắt thời cơ hỗn loạn này, như linh miêu luồn qua kẽ hở giữa hai người, linh hoạt lách trái lách phải trong đám đông, cố gắng chen ra khỏi dòng người tắc nghẽn để đến lối ra.

Ngay lúc này, một bàn tay mạnh mẽ túm lấy vai Trần Mộc, kéo hắn sang một bên.

Trần Mộc quay đầu nhìn lại, chính là Trát Cô Sảo, ánh mắt hắn ra hiệu, hiển nhiên là có ý định đột phá từ phía đường ray sau phòng chờ.

Lúc này, đèn huỳnh quang trên trần liên tiếp nổ tung, kèm theo từng mảnh kính vỡ như mưa rơi xuống, ánh sáng trong sảnh chờ càng lúc càng tối, tiếng ồn ào, tiếng trẻ con khóc, tiếng người kinh hô hòa lẫn vào nhau, tạo thành một mớ hỗn độn.

Nhiều hành khách trong kinh hoàng chen nhau đổ xô về phía cửa vào, Trần Mộc và Bàn Tử lại mượn lực đẩy của dòng người, một lần nữa chen ra khỏi vòng vây, phóng nhanh về phía đường ray.

Ánh mắt Trần Mộc tìm kiếm trong dòng người hỗn tạp, từ xa đã liếc thấy Bàn Tử đang ra sức vẫy tay về phía bọn họ, như thể đang truyền đạt một tín hiệu vô thanh nào đó.

Chương 997

Hắn không chút do dự tiến lại gần Bàn Tử, trong lòng đang suy tính hỏi thăm hành tung của Muộn Du Bình, thì đúng lúc này, bóng dáng thần xuất quỷ một kia như ảo ảnh nhẹ nhàng xuất hiện bên cạnh họ.

Bàn Tử quay đầu nhìn Trát Cô Sảo, mang theo vài phần sốt ruột và bất đắc dĩ hỏi: "Cái kế hoạch Giáp Lạt Ma cậu dùng trước đó bị Lôi Tử bẻ gãy rồi!!

Mẹ nó chứ, giờ phải làm sao đây?!" Trát Cô Sảo vừa nghe, trên mặt lập tức thoáng qua một tia phẫn nộ, nhổ một bãi nước bọt chửi rủa: "Cái thằng nhóc thỏ con đó, thật sự không kiềm chế được, dễ dàng như vậy đã bại lộ vị trí của chúng ta, bây giờ thật sự người không đáng tin, nếu có cơ hội, tôi nhất định phải dạy dỗ nó một trận ra trò!" Lời còn chưa dứt, một luồng cảm xúc phẫn nộ đã lan tỏa trong không khí.

Bàn Tử không vì thế mà làm dịu bầu không khí căng thẳng, ngược lại còn hỏi dồn: "Cậu bây giờ than thở cũng vô ích, quan trọng là cậu có cách ứng phó nào không?!" Trát Cô Sảo bị hỏi đến mức nhất thời nghẹn lời, gãi tai gãi đầu lộ rõ vẻ lo lắng trong lòng.

Hắn vốn định tìm Trần Mộc hỏi đáp án, nhưng lại phát hiện Trần Mộc đang chuẩn bị mở miệng trách vấn hắn.

Thì đúng lúc này, Muộn Du Bình như định hải thần châm vỗ vỗ vai hai người, bình tĩnh và kiên định nói: "Theo lão già." Ánh mắt Trần Mộc và Trát Cô Sảo theo tầm nhìn của Muộn Du Bình nhìn tới, chỉ thấy Trần Bì A Tứ đang đứng cách đó không xa, đôi mắt sâu thẳm kia đang lặng lẽ dõi nhìn bọn họ.

Bên cạnh lão còn có vài người đàn ông trung niên lai lịch bất minh lấp ló, cho người ta một cảm giác bí ẩn khôn lường.

Muộn Du Bình không chút do dự đi về phía Trần Bì A Tứ, Trần Mộc và Trát Cô Sảo lúc này không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cứng đầu đi theo.

Trần Bì A Tứ dường như nhận ra hành động của bọn họ, nhanh chóng ra hiệu với mấy người bên cạnh, những người đó như những con cáo xảo quyệt, lập tức biến mất trong đám đông dày đặc.

Còn bản thân Trần Bì A Tứ thì quay người hòa vào dòng người, bước chân vững vàng lại không một tiếng động.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Bì A Tứ, Trần Mộc và đoàn người dưới sự che chắn của đám đông, lợi dụng màn đêm bao phủ, đã thành công thoát khỏi ga tàu Sơn Hải Quan.

Họ mò mẫm đi về phía trước, cuối cùng dừng chân tại một công viên mờ tối và yên tĩnh.

Mọi người nhìn nhau không nói, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ mệt mỏi và bất an, hiển nhiên biến cố đột ngột này đã khiến tất cả đều chịu áp lực rất lớn.

Khởi đầu này thật sự không thuận lợi chút nào!!

Trần Mộc và đoàn người vốn cho rằng có thể dựa theo phương án được lão bạn đầu trọc kia vạch ra tỉ mỉ, nhẹ nhàng thuận lợi đến được địa điểm mục tiêu, không cần tốn quá nhiều tâm tư.

Thế nhưng, thế sự khó lường, chỉ sau hai ngày ngắn ngủi, lão đầu trọc kia không những không thể thực hiện lời hứa, mà ngược lại còn đích thân dẫn theo đội ngũ truy bắt tinh nhuệ của Lôi Tử trực tiếp xông đến chỗ ẩn nấp của Trần Mộc và bọn họ!!

Cái gọi là "tình nghĩa ba mươi năm" như vậy, khiến Trần Mộc và

bọn họ không khỏi nảy sinh nghi ngờ sâu sắc đối với khả năng nhìn người mà lão Tam vẫn luôn tán tụng.

Trần Mộc và bọn họ mệt mỏi không chịu nổi trốn trong lùm cây cỏ nghỉ ngơi một lát, ánh mắt Trần Bì A Tứ sắc bén như mắt chim ưng lướt qua mọi người, đột nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh, giọng nói khàn khàn già nua ấy trong đêm tĩnh mịch càng thêm chói tai: "Chỉ bằng mấy tên nhãi ranh sữa hôi chưa khô các ngươi mà còn muốn nhúng tay vào Cửu Long Sĩ Thi Quan của Đông Hạ Hoàng Đế, ta thấy Ngô lão Tam kia thật sự là đã lẩm cẩm rồi phải không?!!" Lời này vừa thốt ra, tâm trạng Trần Mộc và bọn họ lập tức rơi xuống đáy vực, những cảm xúc vốn đã bị đè nén lại càng thêm như tuyết chồng sương phủ.

Bàn Tử tính khí nóng nảy, nghe vậy lập tức nhổ một bãi nước bọt, giận không thể át mà phản kích: "Lão gia tử, lời này của ngài thì không đúng rồi!

Chuyện này có liên quan gì đến chúng tôi đâu, tất cả đều do Tam Gia lão ta nhìn lầm người!!

Lão tử tôi lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên bị Lôi Tử đuổi như chó mất nhà chạy khắp thế giới, cái cục tức này làm lão tử khó chịu đến cực điểm!" Trần Mộc thâm tri lúc này không phải là lúc tranh cãi, thấy Bàn Tử lời lẽ kịch liệt, vội vàng ra tay ngăn lại, liếc mắt ra hiệu cho hắn.

Trát Cô Sảo ngày thường tối kỵ có người phỉ báng Tam Gia, tuy trong lòng đã sớm không chịu nổi, nhưng vẫn cố nhịn lửa giận, hắn biết lúc này phải giữ bình tĩnh, nếu không rất có thể sẽ gây ra xung đột không cần thiết.

May mà Bàn Tử cũng biết chừng mực, thấy vậy liền không nói thêm lời nào, chỉ lặng lẽ châm một điếu thuốc, hít một hơi thật mạnh,

nhả ra từng chuỗi khói, dường như mượn điều đó để giải tỏa nỗi uất ức trong lòng.

Trát Cô Sảo thì quay đầu đối mặt Trần Bì A Tứ, giọng tuy cung kính nhưng lại toát ra sự kiên quyết: "Trần gia a công, ngài cũng biết, Trần Mộc và bọn tôi trước đây cũng từng cùng ngài hợp tác, bây giờ không phải là lúc đổ lỗi cho nhau!

Hiện nay người dẫn đường của chúng ta đã thất sách, như thể mối liên kết Giáp Lạt Ma đã rơi khỏi đũa, ngài là người đức cao vọng trọng nhất trong chuyến đi này, ngài xem tiếp theo chúng ta nên đối phó với cuộc khủng hoảng này thế nào?!

Mấy người chúng tôi đều nguyện ý nghe theo sắp xếp của ngài!!" Bàn Tử trợn tròn mắt, tròng mắt gần như muốn lồi ra khỏi hốc mắt, vẻ mặt đầy phẫn nộ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc hắn sắp gào thét thành tiếng, lại bị Trát Cô Sảo ghì chặt lại, lực lớn đến nỗi Bàn Tử ngay cả nửa âm tiết cũng không phát ra được.

Trần Mộc mẫn cảm nắm bắt được ý nghĩa sâu xa đằng sau hành động này của Trát Cô Sảo, hắn biết Trát Cô Sảo nhất định đã có kế hoạch gì đó, thế là hắn vội vàng tiến lên ổn định Bàn Tử đang kích động, vừa vỗ vỗ lưng hắn, ra hiệu cho hắn bình tĩnh lại.

Trần Bì A Tứ thì vẻ mặt trầm tĩnh, ánh mắt sắc bén như chim ưng dò xét Trát Cô Sảo, sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Xem ra cậu cũng coi như có chút tinh mắt, hiểu được ít quy củ giang hồ!!

Trần Mộc, ta nói thêm vài câu, chuyến xe lửa này các cậu không ngồi được nữa đâu, ta đã thay các cậu sắp xếp phương tiện giao thông khác rồi, ai nguyện ý đi theo thì lát nữa cùng ta lên xe.

Nếu ai trong lòng không phục, cứ việc tự mình rời đi.

Nhưng trước đó, lão già ta trước tiên tiết lộ cho các cậu một chút, mục đích của chuyến đi này tuyệt đối không phải nơi tầm thường, Ngô lão Tam ban đầu đến tìm ta, chính là hy vọng ta có thể dùng cái xương già này để bảo vệ các cậu.

Nơi đó, hiện nay trên đời, trừ ta ra... e rằng không ai có thể dễ dàng đặt chân tới!!" Đối mặt với lời của Trần Bì A Tứ, Bàn Tử lại cười lạnh một tiếng, thờ ơ đáp lại: "A a, lão gia tử ngài cũng đừng ở đây dọa chúng tôi, tiểu Béo gia tôi đây đã từng trải qua sóng gió lớn, chuyện kỳ quái gì mà chưa từng gặp?!

Chuyện hái sao trên trời, mò rùa bắt trai dưới biển, đối với chúng tôi mà nói đều chẳng đáng nói, thậm chí ngay cả hồ lô dạ quang của Ngọc Hoàng Đại Đế tôi cũng dám lấy ra mà đùa nghịch.

Cái Cửu Long Sĩ Thi Quan mà ngài nói, lại có thể có bao nhiêu môn đạo?!

Tôi nói cho ngài biết, chỉ cần tôi một chưởng đánh xuống, những đứa con bên trong cũng phải sợ mà tự mình nhảy ra.

Còn nữa, ngài xem vị này..." Trần Mộc thấy vậy, vội vàng véo véo cánh tay Bàn Tử, cười ngắt lời hắn: "Lão gia tử, ngài đừng nghe hắn nói nhảm, mỗi câu hắn nói ngài đều phải vứt một nửa xuống hố xí!!" Ánh mắt Trần Bì A Tứ gian xảo như lão hồ ly, lão liếc nhìn Trần Mộc bên cạnh, lời nói mang theo một sự quả quyết không thể nghi ngờ: "Trần Mộc, cậu cũng đừng vội phản bác, ta biết trong lòng cậu rõ ràng!!

Năm đó trong tiệc đầy tháng của cậu, cậu vẫn còn là một đứa bé trong tã lót, mà ta lại đích thân đến chúc mừng rồi, xét về vai vế, cậu còn phải gọi ta một tiếng a công đấy!!" Giọng điệu của Trần Bì A Tứ tuy bình đạm, nhưng lại toát ra một thứ quyền uy lắng đọng theo năm tháng.

Trần Mộc từng nghe các bậc tiền bối nhắc đến, họ từng cùng nhau trải qua phong ba bão táp, giờ xem ra, quả nhiên không sai.

Trần Mộc nghe xong, lập tức biểu hiện sự kính ý cần có, hắn khẽ cúi người, trên mặt nở nụ cười vừa phải, khéo léo đáp lại: "Tứ a công." Cách xưng hô này vừa phù hợp lễ nghi, lại vừa kéo gần khoảng cách giữa đôi bên.

Mặc dù hắn không hoàn toàn hiểu được ý nghĩa sâu xa đằng sau nụ cười của Trần Bì A Tứ, nhưng mà, chuyện đó cũng chẳng quan trọng!

Trát Cô Sảo đúng lúc chen lời, giữa lông mày toát ra cảm xúc quan tâm và nghi hoặc đan xen, hắn hỏi: "Trần gia a công, đã như vậy, bây giờ chúng ta nên làm thế nào cho phải?!

Là tìm một nơi an toàn ẩn náu trước, hay là..." Ngay khi lời Trát Cô Sảo còn chưa dứt, từ xa đột nhiên truyền đến một hồi còi ô tô, một dài hai ngắn, tựa như một tín hiệu đặc biệt nào đó.

Trần Bì A Tứ nghe tiếng, khóe miệng cong lên một nụ cười đầy ý vị, lão ung dung nói: "Xe của ta đến rồi, đi hay ở, đều do các ngươi tự mình quyết định!

Nếu muốn tiếp tục thâm nhập khám phá, thì theo ta cùng đi thôi!" Nói xong lời này, Trần Bì A Tứ thẳng lưng, bước chân vững vàng đi về phía tiếng còi xe kia, bóng dáng dần biến mất trong màn đêm.

Mấy người còn lại ngây ra tại chỗ, nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều suy tính ý đồ thật sự của Trần Bì A Tứ.

Trát Cô Sảo hạ giọng, phân tích: "Tên này hiển nhiên là đã có mưu tính từ sớm, xem ra lão ta không những biết chúng ta sẽ gặp rắc rối ở đây, mà còn rất có khả năng là lão ta đã bán đứng lão đầu trọc kia, dẫn đến người liên lạc ở Đôn Hóa mất liên lạc!!

Bây giờ muốn dựa vào trang bị đã chuẩn bị sẵn e rằng vô vọng rồi.

Nhưng mà, bất kể thế nào, chúng ta nhất định phải làm rõ mọi chuyện rốt cuộc là thế nào.

Nói thật, chúng ta không thể không bám sát bước chân của lão hồ ly này, chiêu này của lão ta thật sự là cao minh đến cực điểm.

Bất kể gian nan thế nào, nhiệm vụ Tam Gia giao phó tôi nhất định phải kiên trì đến cùng.

Các cậu có đi hay không, tự mình cân nhắc đi..." Nói xong, Trát Cô Sảo không chút do dự đứng dậy, nhanh chóng đuổi theo hướng Trần Bì A Tứ rời đi.

Muộn Du Bình ánh mắt sâu thẳm lướt qua Trần Mộc và Bàn Tử, không nói lời nào, nhưng đã lập tức đưa ra quyết định, đứng dậy nhanh chóng đi theo.

Bóng dáng hắn trong màn đêm hiện lên vẻ cô độc mà kiên quyết, bỏ lại Trần Mộc và Bàn Tử hai người đầy nghi vấn.

Chương 998

Trần Mộc và Bàn Tử nhìn nhau, hai đôi mắt giao nhau dưới ánh đèn yếu ớt, dường như có thể nghe thấy nghi hoặc trong lòng đối phương.

Trần Mộc dẫn đầu phá vỡ sự im lặng, hắn khẽ cau mày, nhìn điếu thuốc đang cháy dở trong tay Bàn Tử, làn khói lượn lờ bốc lên dường như cũng đang suy đoán về "Cửu Long Sĩ Thi Quan của Đông Hạ Hoàng Đế" trong lời Muộn Du Bình.

Bàn Tử ngậm thuốc, mang theo sự tò mò nồng đậm, mở miệng hỏi: "Cậu biết cái thứ mà hắn vừa nhắc đến là gì không?" Trần Mộc bất đắc dĩ lắc đầu, sắc mặt hơi tái nhợt: "Tôi cũng không rõ." Câu trả lời của hắn mang theo một chút nặng nề, dù sao đối với những sự vật chưa biết, ngay cả hắn, người từng trải trăm trận, cũng không thể hoàn toàn bình thản đối mặt.

Bàn Tử nghe vậy, dứt khoát dập tắt đầu thuốc, tàn thuốc vẽ ra một vệt sáng đỏ trong bóng tối, rồi sau đó chìm vào yên lặng.

Hắn suy nghĩ một lát, vỗ vỗ vai Trần Mộc, đề nghị: "Hay là, chúng ta đi đuổi theo hắn, hỏi cho ra lẽ đi?" Trần Mộc nghe xong, khóe miệng cong lên một nụ cười khổ, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, hai người đứng dậy, không chút do dự đuổi theo.

Tại nhà ga cũ nát kia, người tưởng chừng bình thường mà trước đó họ gặp gỡ thực chất lại là thuộc hạ của Trần Bì A Tứ, điều này giờ đây đã chứng thực được suy đoán của Trần Mộc và bọn họ.

Một chiếc xe tải hiệu Giải Phóng cũ kỹ gầm rú lao tới, hiển nhiên là chiếc xe đón được Trần Bì A Tứ đặc biệt sắp xếp.

Bọn họ nhảy lên thùng xe, xung quanh là hàng hóa chất đống như

núi, xe tải một đường lao nhanh, vượt qua Sơn Hải Quan, men theo tỉnh lộ quanh co khúc khuỷu thẳng tiến đến Nhị Đạo Bạch Hà.

Suốt chặng đường dài xóc nảy này, bọn họ gần như trải qua trong mịt mờ, mãi đến giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh lại từ sự mệt mỏi rã rời.

So với sự thoải mái của tàu hỏa, chiếc xe tải này hiển nhiên không thể mang lại sự tiện lợi và thoải mái tương tự.

Mặc dù thùng xe được che bằng bạt, nhưng gió lạnh vẫn không ngừng vô tình luồn qua các khe hở, khiến Trần Mộc rét run cầm cập.

Trần Bì A Tứ khoác áo khoác quân đội dày cộp, vẻ mệt mỏi thỉnh thoảng lộ ra lại nhanh chóng bị lão ta cố gắng che giấu.

Trần Mộc nhìn thấy, trong lòng không khỏi thầm cảm thán, lão già đã đến tuổi tri thiên mệnh này, rốt cuộc còn đang theo đuổi điều gì?!

Đằng sau chuyến đi dài đầy gian khổ và cái lạnh thấu xương này, lại ẩn chứa những bí mật và dục vọng không ai biết đến như thế nào?!

Trần Mộc và đoàn người tụ tập lại, bàn bạc kỹ lưỡng kế hoạch hành động thâm nhập vào vùng núi Trường Bạch.

Họ dựa vào manh mối quan trọng mà Trần Bì A Tứ có được từ người đàn ông đầu trọc bí ẩn kia, dự định trước tiên đến Đôn Hóa, sau đó đi ô tô đến Nhị Đạo Bạch Hà.

Ở đó, nghe nói có một người hướng dẫn thông thạo địa hình địa mạo địa phương như lòng bàn tay cùng một bộ trang bị dã ngoại đầy đủ đang chờ đợi họ đến.

Theo kế hoạch ban đầu, sau khi họ hội hợp với hướng dẫn viên ở Nhị Đạo Bạch Hà, sẽ tiếp tục thâm nhập sâu vào vùng núi, đi đến một thôn làng nhỏ tên là Lật Tử Câu.

Ngôi làng nhỏ này, chứa đựng thông tin then chốt để hé mở bí mật về điểm đến cuối cùng của họ, người hướng dẫn sẽ dẫn dắt họ tiếp tục tiến về phía trước tại đó.

Một khi đến được địa điểm mục tiêu, các nhiệm vụ tiếp theo sẽ hoàn toàn dựa vào Trần Mộc và bọn họ tự mình hoàn thành độc lập.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Trần Mộc và bọn họ nhạy bén nhận ra rằng Lật Tử Câu có lẽ đã trở thành cứ điểm giám sát của bọn Lôi Tử, hơn nữa vị trí địa lý của nó quá gần Nhị Đạo Bạch Hà, quá lộ liễu, hiển nhiên không phải là lộ trình tiến vào tốt nhất!

Do đó... họ dứt khoát quyết định tránh Lật Tử Câu, chọn một con đường bí mật hơn, men theo con đường núi quanh co khúc khuỷu mà tiến sâu vào!!

Cho đến khi bánh xe không thể lăn bánh tiếp được nữa, mấy ngôi làng ẩn dật ở đó sẽ trở thành điểm khởi đầu khám phá mới của họ, đây mới là một khâu cực kỳ quan trọng, tương đương với việc lật đổ hoàn toàn kế hoạch trước đó và xây dựng lại từ đầu!!

Về thông tin vị trí Thiên cung chính xác mà Quang Đầu nắm giữ, Trần Mộc cùng nhóm của hắn không hoàn toàn nắm chắc.

Hiện tại Quang Đầu đã bị bắt, điều này không nghi ngờ gì đã làm tăng thêm vô vàn khó khăn cho con đường thám hiểm của họ.

Dãy Trường Bạch Sơn rộng lớn vô ngần, một phần trong đó thậm chí kéo dài sang lãnh thổ quốc gia khác, muốn dựa vào sức lực cá nhân để tìm kiếm Thiên cung trên từng tấc đất, không nghi ngờ gì là khó khăn như mò kim đáy biển.

Nhưng Trần Mộc cùng nhóm dựa theo suy đoán logic, bởi vì mục tiêu ban đầu chỉ về Lật Tử Câu, vậy thì vị trí của Thiên cung nhất định không xa nơi đó!

Thế là, họ quyết định áp dụng phương pháp thăm dò quen thuộc, trước tiên lẻn vào các thôn làng xung quanh, âm thầm dò hỏi tin tức, cẩn thận thu thập những manh mối có thể ẩn giấu trong dân gian.

Họ tin rằng, chỉ cần dụng tâm tìm kiếm, tổng sẽ có thu hoạch.

Giống như người nông dân kiên nhẫn cày cấy, luôn có thể thu hoạch được những vụ mùa bội thu trên cánh đồng vậy.

Mọi thứ đều tiến hành ổn định theo kế hoạch đã định trước, nhóm Trần Mộc cuối cùng đã đến được địa điểm then chốt là Nhị Đạo Bạch Hà.

Người của Trần Bì A Tứ dường như có một loại sức mạnh thần kỳ nào đó, dưới sự rà soát nghiêm ngặt toàn quốc, họ vẫn lặng lẽ chuẩn bị đầy đủ các loại trang bị!

Khi Trần Mộc nhìn thấy những trang bị này, trong lòng không khỏi dấy lên một trận nghi hoặc, tự hỏi dưới sự quản lý nghiêm ngặt như vậy, những người này làm cách nào mà thần thông quảng đại đến vậy?!

Thế nhưng, khi hắn mở hộp trang bị ra xem...

Trần Mộc lập tức cảm thấy ngỡ ngàng, trong lòng không khỏi thầm mắng, mẹ kiếp, đây rốt cuộc là loại trang bị gì?!

Hoàn toàn không thấy dù chỉ một cái xẻng, cũng không thấy nửa điểm bóng dáng quân hỏa!

Ánh mắt hắn lướt qua đống vật phẩm này, chợt phát hiện số lượng nhiều nhất chính là băng vệ sinh nhãn hiệu Hộ Thư Bảo!

Ngoài ra, còn có một cuộn dây thừng chắc chắn, một số công cụ hàng ngày hết sức bình thường, vài thanh sô cô la bổ sung thể lực, cùng một bao lớn ớt khô khiến người ta tê dại da đầu, thậm chí còn có vài cái chậu rửa mặt và các loại vật dụng sinh hoạt khác.

Bàn Tử nhìn cảnh này, đầy bụng nghi ngờ hỏi: "Đây là chuyện gì vậy?!

Chẳng lẽ chúng ta đến đây để phát phát dụng phẩm bảo hộ lao động cho phụ nữ sao?" Trần Bì A Tứ lại thần bí mỉm cười, đáp: "Đến lúc đó ngươi sẽ biết." Bốn ngày sau, nhóm Trần Mộc trải qua muôn vàn gian nan, cuối cùng đã đến được một nơi gọi là Doanh Sơn Thôn nằm sâu trong khu rừng Hoành Sơn.

Việc có thể lái xe tải đến tận đây, quả thực là một kỳ tích.

Tại một số đoạn đường, bánh xe chỉ cách vực sâu vạn trượng không đáy vẻn vẹn ba mươi li mét, chỉ cần sơ suất một chút, nhóm Trần Mộc sẽ biến thành thịt nát xương tan!

Sau này được cư dân địa phương cho hay, thì ra nơi đây từng có một đồn biên phòng.

Sau khi đồn biên phòng bị hủy bỏ, con đường dẫn đến đây mới được xây dựng hoàn chỉnh.

Nhưng cũng chính vì sự tồn tại của con đường này, mà giờ đây thỉnh thoảng sẽ có du khách tự lái xe đến tham quan, người trong thôn cũng đã quen với những người lạ mặt.

Đồng hành cùng, ngoài Trần Mộc ra, còn có ba trợ thủ đắc lực của Trần Bì A Tứ.

Người tài xế to con kia tên là Lang Phong, vạm vỡ như trâu; một người khác đeo kính, trông có vẻ thư sinh, nhưng toàn thân lại đầy vết sẹo dao, người này tên là Hoa Hòa Thượng; người cuối cùng khá trẻ, khoảng hơn ba mươi tuổi, từ khi khởi hành đã nói không ngừng, anh ta tên là Diệp Thành.

Mặc dù tính cách của họ khác nhau, nhưng tất cả đều đóng vai trò quan trọng của mình trong cuộc phiêu lưu đầy bí ẩn này.

Nhóm Trần Mộc bước xuống xe, không khí lạnh buốt ập đến khiến họ không khỏi quấn chặt quần áo.

Ánh mắt họ lướt qua, ngưng đọng trên những dãy núi tuyết hùng vĩ, trùng điệp vây quanh.

Mỗi đỉnh núi đều phủ một lớp giáp băng tuyết dày đặc, như những người khổng lồ đang ngủ say sừng sững giữa trời đất!

Trong lòng Trần Mộc dâng trào khát vọng mong chờ và thám hiểm, hắn cố gắng tìm kiếm trong thế giới tuyết trắng xóa trước mắt những dấu vết cảnh núi non tương ứng với bức họa thần bí trong mộ thất dưới đáy biển.

Thế nhưng, vị trí mà họ đang đứng lúc này dường như không thích hợp để quan sát toàn cục, phóng tầm mắt ra xa, các ngọn núi tuyết dù hình thái khác nhau, nhưng dưới màn tuyết mù mịt bao phủ, lại trông na ná như nhau, khó mà phân biệt được.

Trần Bì A Tứ đứng một bên, người vốn am hiểu sâu sắc đạo phong thủy, chậm rãi nói: "Tìm Long mạch dễ, điểm huyệt khó, đúng như Táng Kinh đã nói, ba năm tìm Long, mười năm điểm huyệt!

Chương 999

Xác định một Long mạch ít nhất cần ba năm thời gian, nhưng muốn tìm được 'bảo nhãn' cất giấu bảo vật trong đó thì cần mười năm khổ công, mỗi một khâu trong đó đều cực kỳ nghiêm cẩn.

Hiện giờ chúng ta đã biết Long đầu nằm ở Hoành Sơn, một khi tiến vào núi, tự nhiên có hy vọng tìm được vị trí cụ thể của bảo nhãn.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, làm thế nào để thuận lợi tiến vào ngọn núi tuyết ít dấu chân người này?!

Nơi đây không tầm thường, không những độ cao cực lớn, mà còn thường xuyên bão tuyết hoành hành, thợ săn bình thường không dám mạo hiểm đặt chân đến, ngay cả những người thám hiểm giàu kinh nghiệm cũng không thể leo lên khu vực trên tuyết tuyến.

Vì vậy, tìm một người dẫn đường quen thuộc với môi trường địa phương tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng..." Trong lúc bất đắc dĩ, họ chạy khắp trong thôn, nhưng lại phát hiện không có nhà nghỉ nào để trọ lại.

May mắn thay, bí thư thôn rất nhiệt tình hiếu khách, đích thân sắp xếp nhóm Trần Mộc ở lại một căn nhà gỗ bỏ trống trong khu rừng, tuy điều kiện giản dị, nhưng cũng đủ để tạm thời trú chân.

Mấy người ở lại thôn vài ngày, cuối cùng thông qua đủ mọi nỗ lực, đã liên hệ được với một cựu quân nhân dân tộc thiểu số địa phương – Thuận Tử, anh ta bằng lòng làm người dẫn đường cho họ, dẫn dắt họ đi sâu vào núi tuyết.

Thuận Tử thẳng thắn giải thích với nhóm Trần Mộc rằng, dân làng bình thường rất ít khi mạo hiểm lên núi tuyết, bởi vì ở đó phong tuyết biến hóa khôn lường, mỗi ngày đường đi đều không giống nhau,

quan trọng hơn là trên núi tuyết ít có dấu chân người, vật tư khan hiếm, hầu như không có gì để tìm kiếm.

Chỉ có những người từng phục vụ trong quân đội như họ, vì thực hiện nhiệm vụ tuần tra mới thỉnh thoảng lên đỉnh.

Thuận Tử tự hào nói rằng, anh ta đã thuộc lòng mấy đỉnh núi chính trong khu vực này, đều đã từng có kinh nghiệm leo lên.

Vì vậy, nếu nhóm Trần Mộc thực sự muốn xông vào núi tuyết, anh ta tự tin có thể dẫn dắt họ đi tới.

Tuy nhiên, Thuận Tử cũng đồng thời nhấn mạnh, sau khi tiến vào khu tuyết, mọi hành động đều phải tuân theo sự chỉ huy và sắp xếp của anh ta, để tránh gặp phải rủi ro không lường trước.

Nhóm Trần Mộc sau một hồi thương lượng chu đáo và kỹ lưỡng, cuối cùng đã chốt được giá cả.

Mỗi người đều hài lòng gật đầu, không khí trở nên đặc biệt nhiệt tình và kiên định.

Họ bắt tay vào chỉnh đốn trang bị, kiểm tra từng chi tiết một cách tỉ mỉ, đảm bảo vạn vô nhất thất, ai cũng biết, giờ đây tái xuất phát, đó chính là mấu chốt!

Theo đề nghị kinh nghiệm của người dẫn đường Thuận Tử, họ còn mua sắm không ít nhu yếu phẩm, bao gồm quần áo chống lạnh, lương khô, công cụ, v.v., chuẩn bị đầy đủ để ứng phó với những thử thách không lường trước.

Thế là, vào một ngày nắng đẹp, nhóm Trần Mộc mang theo mười bốn con tuấn mã chất đầy vật tư, hùng dũng tiến sâu vào khu rừng Trường Bạch Sơn.

Phong cảnh Trường Bạch Sơn đẹp đến nghẹt thở.

Ngước mắt nhìn lên, những dãy núi trùng điệp hiện lên với sắc màu phong phú và đa dạng, như thể bảng pha màu của tự nhiên.

Mặc dù hơi lạnh khắc nghiệt từ những đỉnh núi cao vút mây xanh khiến người ta kính sợ, buộc mọi người phải tập trung toàn bộ tinh thần vào việc cưỡi ngựa đi tới, không dám lơ là chút nào!

Nhưng thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, khung cảnh bầu trời bao la bát ngát và những ngọn núi hùng vĩ tráng lệ hòa quyện vào nhau, vẫn khơi dậy trong lòng họ những khí phách hào hùng khó kiềm chế.

Trường Bạch Sơn là một ngọn núi lửa cổ xưa, các phúc địa của nó phân bố khắp nơi với các mạch suối nước nóng và hồ núi lửa nhỏ.

Từ Doanh Sơn Thôn tiến vào khu rừng, men theo con đường núi quanh co do công nhân lâm trường khai phá mà leo lên bốn giờ, có thể đến được hồ "A Cái Tây" xinh đẹp, trong tiếng Triều Tiên có nghĩa là "Hồ Cô Nương".

Mặt hồ phẳng lặng như gương, phản chiếu dáng vẻ hùng vĩ của toàn bộ Trường Bạch Sơn, tựa như một bức thủy mặc họa cuộn.

Để ngụy trang tốt hơn thành du khách bình thường, nhóm Trần Mộc dừng chân bên hồ, lấy máy ảnh ra chụp lại những bức ảnh tập thể quý giá.

Sau đó, họ lại một lần nữa khởi hành, tiến sâu vào cảnh giới thần bí này.

Ban đầu, đoạn đường họ đi nằm ở vị trí khá thấp của dãy núi, càng đi sâu vào, con đường dưới chân càng trở nên dốc đứng.

Cuối cùng, họ phát hiện mình đã ở trên một sườn dốc gần 60 độ, cây cối ở đây tuy thẳng tắp như kiếm, nhưng địa hình hiểm trở lại khiến người ta bước đi từng bước đều kinh tâm!

Thuận Tử lúc này tiết lộ với họ rằng, đi thêm không xa về phía

đỉnh núi, ẩn giấu một ngôi làng hoang phế đã lâu, từng là nơi đặt đồn biên phòng, giờ đây đã ít dấu chân người qua lại.

Họ dự định sẽ nghỉ đêm đầu tiên ở đó, dưỡng sức.

Sáng sớm hôm sau, họ sẽ chính thức vượt qua tuyết tuyến, dấn thân vào một hành trình gian nan hơn và đầy rẫy những điều chưa biết.

Lúc này, hồ "A Cái Tây" đã nằm dưới chân nhóm Trần Mộc, từ trên cao họ nhìn xuống, mặt hồ vốn rộng lớn như biển cả giờ đây dường như co lại thành một hồ nước tĩnh lặng.

Lúc này, tất cả mọi người trong đội của Trần Mộc đều không hẹn mà cùng chú ý thấy, ở bờ hồ phía bên kia, xuất hiện một đội ngựa quy mô lớn hơn họ rất nhiều.

Đối mặt với cảnh tượng bất ngờ này, Trần Mộc và những người khác đều cảm thấy một chút bất ngờ và ngạc nhiên.

Trong đám đông, Bàn Tử, người có thể hình vạm vỡ, luôn phát huy tác dụng vào những thời khắc then chốt, nhanh chóng lấy ra ống nhòm, sau khi quan sát kỹ lưỡng một hồi, anh ta với vẻ mặt nghiêm trọng đưa ống nhòm cho Trần Mộc, nói nhỏ: "Trần Mộc, tình hình xem ra không ổn rồi, lần này chúng ta có thể đã gặp phiền phức." Trần Mộc nhận lấy ống nhòm, vừa thúc ngựa phóng nhanh về phía trước, vừa cẩn thận quan sát theo hướng Bàn Tử chỉ.

Xuyên qua những cành lá thưa thớt trong rừng, hắn thấy rõ ràng trong đám người lố nhố bên hồ có khoảng hơn ba mươi người, và có hơn năm mươi con tuấn mã, rõ ràng là một đội ngựa hùng hậu.

Họ đang tất bật dựng từng chiếc lều trại bên hồ, hiển nhiên là định nghỉ đêm nay tại đây.

Trong đám người, một cô gái đang tập trung cao độ triển khai và

điều chỉnh một thiết bị giống như radar.

Trần Mộc dùng ống nhòm nhìn kỹ, cô gái đó không phải ai khác, chính là A Ninh, người từng có giao thiệp ở Hải Nam!

Trần Mộc không khỏi thầm mắng một tiếng, trong lòng biết sự xuất hiện của người phụ nữ này, không nghi ngờ gì đã chứng thực phỏng đoán trước đó của họ —!

Đám người mà Lão Tam cố gắng kéo dài thời gian, rất có thể chính là đám người đến từ công ty tàu chìm Lauder!

Chỉ là điều khiến người ta khó hiểu là... tại sao họ lại xuất hiện ở nội địa?!

Hoa Hòa Thượng cũng chú ý đến đội ngựa bên hồ, sắc mặt anh ta lập tức trở nên có chút tái nhợt, hạ thấp giọng hỏi Trần Bì A Tứ nên đối phó thế nào.

Chỉ thấy Trần Bì A Tứ đưa mắt nhìn xa xăm, trong mắt lướt qua một tia cười khinh miệt, thản nhiên nói: "Đến đúng lúc, điều này chứng tỏ tuyến đường chúng ta đi lần này không sai.

Không cần để ý đến bọn họ, tiếp tục đi tới!" Trần Mộc thì nắm chặt ống nhòm trong tay, lần lượt quét qua từng bóng người bên hồ, mặc dù không phát hiện tung tích của Lão Tam.

Nhưng hắn hiểu rõ trong lòng, nếu Lão Tam quả thật bị đám người này khống chế, chỉ sợ tình cảnh đáng lo, rất có thể bị giam giữ trong một chiếc lều nào đó, không thể thoát thân.

Trong mắt Trần Mộc, trong đám người đang dần tiếp cận kia, khoảng một nửa số người rõ ràng được trang bị súng trường tự động hoàn toàn, cảnh tượng này khiến lòng hắn không khỏi thắt lại.

Trang bị của những người này không chỉ dừng lại ở đó, hắn còn thoáng thấy điện thoại vệ tinh tiên tiến, cùng rất nhiều thiết bị tinh vi

mà hắn không thể gọi tên!

Còn Bàn Tử, người có thân hình vạm vỡ, ánh mắt lộ rõ vẻ thèm thuồng những vũ khí đó, anh ta quay sang Trần Bì A Tứ, mang theo một chút bất lực và lo lắng hỏi: "Lão gia tử, ngài vẫn luôn dạy chúng ta không mua súng, không bán súng, nhưng bây giờ người ta lại mang súng đạn thật đến truy đuổi, nếu thật sự phải động thủ, chúng ta phải làm sao đây?!

Chẳng lẽ thật sự như ngài nói đùa, lấy chậu rửa mặt làm khiên, dùng băng vệ sinh để phản công bọn họ sao?!" Trần Bì A Tứ nghe vậy, mí mắt hơi nhếch lên, giữa những nếp nhăn nơi khóe mắt lấp lánh vẻ giảo hoạt và ung dung, ông khẽ phất tay, cười mà không nói, như thể mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay: "Trong giới của chúng ta, chưa bao giờ dựa vào số lượng để giành chiến thắng!

Đợi qua tuyết tuyến, các ngươi sẽ hiểu, theo sát ta Trần Bì A Tứ là một lựa chọn đúng đắn." Cuộc đối thoại của nhóm Trần Mộc đều diễn ra bằng phương ngữ nặng, điều này khiến Thuận Tử, người dẫn đường và không thông thạo tiếng Hán, nghe mà mù tịt.

Tuy nhiên, kinh nghiệm dẫn đường nhiều năm nói cho anh ta biết, tốt nhất là nên làm ngơ trước những chuyện khách hàng bàn tán, dù sao nơi đây tụ tập đủ loại người… vừa có những người Hàn Quốc mang tâm lý chủ nghĩa dân tộc đến hành hương, cũng không thiếu những kẻ săn trộm lén lút.

Những người này thường hành sự bí mật, nếu không cẩn thận nghe phải điều gì không nên nghe… rất có thể sẽ chiêu họa sát thân.

Nhóm Trần Mộc không vì những điều phiền nhiễu này mà dừng bước, mà tiếp tục tiến sâu vào núi tuyết.

Chương 1000

Cho đến khi phía trước xuất hiện một khu nhà gỗ đổ nát và cánh cổng lưới thép gỉ sét loang lổ, trên lưới thép lờ mờ nhìn thấy khẩu hiệu phai màu, phía trên viết… những dòng chữ đại loại như lãnh thổ thiêng liêng bất khả xâm phạm!

Lúc này, Trần Mộc đã hiểu ra.

Đây chính là trạm gác bị bỏ hoang mà Thuận Tử đã nói, đã đến nơi rồi!

Thuận Tử kịp thời giải thích cho nhóm Trần Mộc rằng, nơi đây từng là một trạm tiếp tế của đồn tiền tiêu trên núi tuyết, sau nhiều cuộc hội đàm đa phương, vị trí của mấy trạm gác này đã thay đổi, giờ đây nơi này đã bị bỏ hoang, các trạm gác trên tuyết tuyến cũng không còn ai canh giữ, đã trở nên hoang vu.

Nếu họ vẫn muốn tiếp tục leo lên, vậy thì không lâu nữa… có lẽ sẽ có cơ hội tận mắt chứng kiến những di tích của các trạm gác từng kiên cố trên tuyết tuyến.

Khi màn đêm buông xuống, những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm lạnh giá, nhóm Trần Mộc khó khăn lắm mới trải qua một đêm yên tĩnh trong khu trại giản dị.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, họ đã sớm thức dậy, chuẩn bị lên đường cho hành trình mới.

Thuận Tử trong lòng thầm thắc mắc, nghị lực của những du khách này quả thực hiếm thấy, nhưng đã nhận tiền của họ rồi, thì cứ mặc họ đi, chỉ cần tận chức tận trách đồng hành mà thôi.

Sáng sớm hôm đó, tuyết hoa bay lất phất giữa trời đất, nhiệt độ

đột ngột giảm mạnh, như thể lập tức bước vào mùa đông khắc nghiệt.

Đối với những người đã quen với khí hậu ấm áp phương Nam mà nói, cái lạnh này quả là một thử thách nghiêm trọng!

Trong đội ngũ, chỉ có Bàn Tử và Diệp Thành vì thể chất đặc biệt nên có vẻ thoải mái hơn, những người còn lại đều bị lạnh đến run cầm cập, cơ thể cứng đờ như sắt.

Cùng với độ cao dần tăng lên, nhóm Trần Mộc vượt qua tuyết tuyến, cảnh tượng trước mắt dần trở nên bao la bát ngát.

Ban đầu, chỉ có những bông tuyết lác đác rơi trên mặt đất.

Nhưng cùng với độ cao tăng lên, tuyết tích ngày càng dày đặc, những cây cối vốn rậm rạp bắt đầu thưa thớt, thay vào đó là những tảng đá kỳ lạ với hình thái khác nhau.

Trần Bì A Tứ chỉ vào những khối đá khổng lồ nửa ẩn nửa hiện trong tuyết, quả quyết nói, những thứ này đều là dấu vết của việc khai thác nhân tạo để lại, cho thấy nơi đây từng có hoạt động công trình quy mô lớn.

Đến giữa trưa, thế giới xung quanh nhóm Trần Mộc đã hoàn toàn bị tuyết trắng phủ kín, mặt đất một màu bạc trắng xóa, con đường vốn có đã biến mất dưới lớp tuyết dày đặc.

Vào lúc này, họ chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm phong phú của Thuận Tử, anh ta vung roi ngựa phía trước, khó khăn lắm mới khai phá ra một con đường nhỏ để tiến lên.

Đột nhiên!

Cuồng phong gào thét ập đến, Thuận Tử ngẩng đầu nhìn những đám mây đen cuồn cuộn trên bầu trời, đề nghị hôm nay dừng lại ở đây.

Bởi vì theo phán đoán của anh ta, trận gió này báo hiệu có thể có bão tuyết sắp đến, tiếp tục leo lên sẽ vô cùng nguy hiểm.

Thế nhưng, Trần Bì A Tứ lại không vì thế mà lùi bước, ông thở ra một hơi khí nóng, khẽ phất tay, ra hiệu mọi người nghỉ ngơi một lát.

Họ dừng bước giữa phong tuyết, ngồi quây quần bên nhau thưởng thức lương khô mang theo, sưởi ấm và bổ sung năng lượng.

Tranh thủ cơ hội này, mấy người tản ra, mặc dù đang ở trong hiểm cảnh, nhưng vẫn không kìm được sự hiếu kỳ mà ngắm nhìn phong cảnh tuyết vực hiếm có này.

Nhóm Trần Mộc lúc này đang đứng trên một sườn núi thấp nhưng khá hùng vĩ, dấu chân của họ phía sau uốn lượn khúc khuỷu, cho thấy một hành trình gian khổ xuyên qua khu rừng nguyên sinh bao la và cổ kính kia.

Người dẫn đầu đoàn, cũng là trụ cột tinh thần, là một lão giả trải qua nhiều thăng trầm, đầy trí tuệ… Trần Bì A Tứ.

Lúc này, ông đang nhìn xa xăm, ngón tay khẽ chỉ về phía một vùng trũng xa xa có cây cối thưa thớt hơn nhiều so với xung quanh, giải thích với mọi người: "Người xưa xây lăng mộ rất chú trọng yếu tố con người và địa lợi, các ngươi xem khu rừng này, mức độ thưa thớt của cây cối rõ ràng không phù hợp với môi trường xung quanh, e rằng hàng trăm năm trước, từng bị người ta chặt phá và tận dụng rất nhiều.

Hơn nữa, mặc dù trên đường đi chúng ta leo trèo vượt dốc khá khó khăn, nhưng cũng không gặp phải những hiểm trở khó vượt qua như tưởng tượng.

Điều này cho thấy, khu vực này từng xảy ra công trình thổ mộc quy mô lớn, ngay cả các ngọn núi gần đó cũng bị con người chỉnh sửa!

Vì vậy, hướng đi đại khái của chúng ta không nghi ngờ gì là chính xác, tiếp tục khám phá lên trên, nhất định sẽ có thu hoạch." Diệp Thành nghe vậy, không khỏi có chút nghi hoặc, anh ta nhìn quanh những dãy núi trùng điệp không ngừng, hỏi: "Lão gia tử, trong dãy núi kéo dài này có mười mấy ngọn núi, nhìn đều có vẻ liên thông với nhau, chúng ta rốt cuộc nên xác định lộ trình cụ thể như thế nào đây?" Trần Bì A Tứ thản nhiên cười, giữa hàng lông mày lộ ra vẻ trầm ổn kiên định: "Không cần gấp, cái gọi là 'nơi Long mạch tất có dị tượng', chỗ địa khí ngưng tụ đình trệ chính là nơi Long huyệt.

Mặc dù ở đây có rất nhiều ngọn núi, nhưng địa mạch chỉ có một, chỉ cần chúng ta theo địa mạch mà đi, cuối cùng sẽ tìm được mục tiêu, chẳng qua là tốn thêm chút thời gian mà thôi." Trần Mộc nhìn theo ánh mắt của Trần Bì A Tứ, trước mắt toàn là từng mảng rừng cây rậm rạp, thế nhưng hắn không nhìn ra được điểm đặc biệt nào, trong lòng không khỏi dấy lên một chút hổ thẹn, tự thấy kiến thức nông cạn.

Khi hắn quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình, người vẫn luôn trầm mặc ít nói, lại phát hiện đối phương đang nhìn chằm chằm vào ngọn núi tuyết hùng vĩ tráng lệ phía trước, lông mày hơi nhíu lại, dường như đang lo lắng về chuyện gì đó.

Trần Mộc biết rõ Muộn Du Bình vốn kín đáo không thể hiện tâm sự ra ngoài, dù có hỏi, hắn cũng đa phần sẽ không mở miệng.

Thế là, Trần Mộc liền không nghĩ nhiều nữa, quay người đi tìm Bàn Tử, người luôn có thể mang lại cho hắn tiếng cười và sự an ủi, chuẩn bị trò chuyện vài câu chuyện nhẹ nhàng, tạm thời quên đi những phiền nhiễu trước mắt.

Thuận Tử biết nhóm Trần Mộc kiên quyết muốn tiếp tục leo lên đỉnh núi, không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, lắc đầu, trầm giọng giải thích: "Đi lên nữa, ngựa sẽ không thể cưỡi được nữa, chỉ có thể

dùng xe trượt tuyết ngựa kéo để đi tới!

Cần biết rằng, vào mùa đông ở Trường Bạch Sơn này, mặc dù trông có vẻ hoang vu lạnh giá, nhưng trong điều kiện thời tiết bình thường không có bão tuyết, xe trượt tuyết ngựa kéo lại có thể đến được bất kỳ ngóc ngách nào mà ngựa có thể đến, trở thành phương tiện giao thông tiện lợi nhất.

Tuy nhiên… một khi cuồng phong nổi lên đột ngột, vậy thì tất cả hành động của các anh, Trần Mộc, đều phải tuân theo sự chỉ huy của tôi, tôi nói khi nào quay về là phải quay về, đây là chuyện đại sự liên quan đến sinh tử, không cho phép có bất kỳ dị nghị nào." Nhóm Trần Mộc đều gật đầu đồng ý, rồi gỡ những hành lý nặng trĩu từ trên lưng ngựa xuống, cẩn thận đặt lên xe trượt tuyết.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ thấy Thuận Tử giơ roi da lên, miệng hô một tiếng, dẫn đầu phá tuyết mở đường phía trước!

Còn ngựa của nhóm Trần Mộc thì theo sát phía sau, cả đoàn người nhanh chóng tiến về phía trước trong màn tuyết bay đầy trời.

Ban đầu ngồi xe trượt tuyết, mọi người đều cảm thấy mới lạ và thú vị, tựa như có sự tương đồng kỳ diệu với xe chó kéo.

Thế nhưng không lâu sau… có lẽ vì sức gió dần tăng lên, hoặc có lẽ vì khó hoạt động cơ thể trên chiếc xe trượt lắc lư, tay chân mọi người dần trở nên lạnh cóng tê dại, gần như mất đi tri giác.

Đây trong vùng băng tuyết mênh mông, không phải là một dấu hiệu tốt, vào thời khắc nghiêm trọng rất có thể sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng con người!

Do đường đi khúc khuỷu quanh co, những con ngựa chạy càng lúc càng lắc lư không ổn định, trong đó đặc biệt là Bàn Tử với thân hình béo tròn, mấy lần vì mất thăng bằng mà lật nhào rơi vào đống tuyết,

khiến nhóm Trần Mộc không thể không nhiều lần dừng bước chờ anh ta leo lên xe trượt tuyết trở lại.

Cứ thế, cho đến khi trời dần về chiều, trên bầu trời xám xịt, sức gió càng lúc càng mạnh mẽ, bước chân của những con ngựa cũng ngày càng chậm chạp và khó khăn.

Nhóm Trần Mộc không thể không đeo kính chống gió, để có thể nhìn rõ đường đi phía trước giữa gió tuyết dày đặc.

Xung quanh tầm mắt chỉ toàn là tuyết trắng mênh mông, không còn phân biệt được là tuyết từ trên trời rơi xuống, hay là sương mù tuyết từ núi tuyết quét đến.

Bên tai tràn ngập tiếng gió gào thét, dù muốn trò chuyện vài câu, âm thanh lời nói còn chưa kịp thốt ra, vừa mở miệng, gió lạnh thấu xương đã lập tức tràn vào khoang miệng!

Đúng như Bàn Tử đã nói, ngay cả tâm tình muốn than vãn vài câu cũng bị đóng băng trong cổ họng, hóa thành một sự im lặng không lời.

Vừa đi vừa đi, con tuấn mã mà Thuận Tử điều khiển đột nhiên dừng lại phía trước, trong lòng Trần Mộc chợt dấy lên một trận bất an khó tả, lúc này mặt trời vẫn còn treo cao trên bầu trời, rõ ràng mới chỉ hai giờ chiều, thế nhưng bầu trời lại hiện lên một màu xám xịt bất thường, tựa hồ báo trước một điềm chẳng lành.

Nhóm Trần Mộc ngược gió lạnh buốt chạy đến bên Thuận Tử, chỉ thấy anh ta đang nhíu chặt mày, một tay khẽ vuốt cổ ngựa, một tay cảnh giác quét nhìn xung quanh, lông mày nhíu đến nỗi gần như muốn chui vào lỗ mũi.

Mọi người xúm lại hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Thuận Tử tặc lưỡi, trầm giọng giải thích: "Sức gió này thật sự quá lớn, hơn nữa nhìn địa hình này, hình như không lâu trước đây từng xảy ra một trận

lở tuyết, địa mạo đã thay đổi lớn, ngay cả tôi, người quen thuộc nơi đây cũng cảm thấy xa lạ… Các anh nhìn phía trước vùng bị tuyết phủ kia, lớp tuyết dày và mềm xốp, một bước chân giẫm xuống là có thể ngập đến bụng ngựa, ngựa cũng vì thế mà dừng bước không dám tiến.

Dưới lớp tuyết như vậy thường ẩn chứa những hang động và bọt khí, tình huống này cực kỳ dễ gây ra sạt lở mặt tuyết, đi tiếp vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối không được hành động tập trung!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, không kìm được thở dài thườn thượt một hơi, tuy không phát ra âm thanh, nhưng từ đôi môi mím chặt và vẻ mặt nghiêm túc của anh ta có thể thấy, trong lòng anh ta đang thầm mắng: "Mẹ kiếp!" Cùng lúc đó, Bàn Tử thì mở to miệng, lớn tiếng chất vấn Thuận Tử: "Vậy bây giờ phải làm sao?!

Ngựa cũng sắp không chịu nổi nữa rồi, chẳng lẽ bây giờ chúng ta cứ thế bị mắc kẹt trong vùng băng tuyết này chờ chết sao?" Trong ánh mắt Thuận Tử lóe lên một tia kiên định, anh ta chỉ về phía bãi tuyết mênh mông phía trước, trầm giọng nói: "Vẫn còn một tia hy vọng sống sót, tôi lờ mờ nhớ gần đây có một suối nước nóng ẩn trong một ngọn đồi, nhiệt độ nước cực cao, nếu tìm được đến đó, dựa vào số thực phẩm dự trữ hiện có của chúng ta, ít nhất có thể cầm cự được vài ngày!

Hơn nữa, vị trí của suối nước nóng đó cao hơn, có thể vẫn chưa bị tuyết lớn phủ kín hoàn toàn.

Nếu thật sự không tìm được suối nước nóng, vậy thì chúng ta chỉ có thể dựa vào ý chí cầu sinh kiên cường, từng bước đi ngược trở lại thôi!" "Anh chắc chắn hay không chắc chắn?" Giọng Bàn Tử lộ ra một tia nghi ngờ, anh ta quay đầu nhìn chằm chằm Thuận Tử, ánh mắt bất tín nhiệm rõ ràng như gương.

Thuận Tử cảm nhận được áp lực của sự nghi ngờ này, nhưng anh ta kiên định ánh mắt, dùng sức gật đầu, trầm giọng nói: "Cứ yên tâm đi!

Chương 1001

Lần này tôi nắm chắc mười phần, nếu không tìm được, các anh cứ khấu trừ tiền công của tôi!" Giọng điệu của Thuận Tử vô cùng kiên quyết, nghe như thể anh ta có sự tự tin vô song vào phán đoán của mình.

Trần Mộc đứng một bên nghe vậy, trong lòng thầm cười khổ, hắn biết tính nết của đám huynh đệ mình, cho dù thật sự muốn khấu trừ tiền công của Thuận Tử, e rằng cũng phải đợi đến kiếp sau mới có khả năng đó!

Nghĩ đến đây, Trần Mộc cũng không khỏi bất lực lắc đầu.

Mọi người trong đội đều lộ vẻ mặt cay đắng, đội bóng tối ngày càng mờ mịt, họ theo chân Thuận Tử, tiếp tục gian nan tiến về phía đỉnh núi.

Và cùng với đêm tối sâu thêm, tầm nhìn gần như giảm xuống điểm không!

Xung quanh một mảnh hỗn độn, ngay cả đường nét của người bên cạnh cũng khó mà phân biệt được, càng đừng nói đến việc truyền âm thanh!

Thế là, Thuận Tử, với tư cách là người dẫn đường, quyết đoán kéo ra một sợi dây thừng, bảo mỗi người thắt chặt vào eo, để đảm bảo đội ngũ không bị lạc nhau trong gió tuyết!

Trần Mộc bước đi giữa màn tuyết vụ mịt mờ, tầm nhìn dần trở nên mơ hồ.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy bóng dáng đồng đội phía trước ngày càng xa, còn những người phía sau cũng bị tuyết lớn làm chậm

bước chân, dần dần tụt lại!!

Khi Trần Mộc bỗng nhiên phát hiện trước sau đều không còn thấy được đồng bạn, trong lòng không khỏi một trận kinh hoảng!!

Một cỗ hàn ý tức thì xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Chẳng lẽ nói, việc bọn họ tiến sơn vào lúc này là một sai lầm nghiêm trọng sao?!

Chẳng lẽ bọn họ thật sự sẽ lạc lối giữa vùng phong tuyết này, thậm chí táng thân nơi đây?!

Tuy nhiên, lý trí mách bảo hắn không phải vậy.

Mặc dù Trần Mộc không thể xuyên qua tuyết vụ nhìn rõ bóng dáng Thuận Tử, nhưng từ lực độ ổn định truyền đến từ sợi dây thừng đang nắm chặt trong tay, hắn có thể cảm nhận được bước chân của Thuận Tử vẫn trầm ổn và mạnh mẽ!!

Rõ ràng, loại thời tiết khắc nghiệt này đối với Thuận Tử mà nói, sớm đã là chuyện thường tình!!

Trần Mộc thầm nhủ trong lòng, chỉ cần theo sát Thuận Tử, nhất định có thể an bình vượt qua cơn nguy cấp phong tuyết này.

Ngay khi Trần Mộc vừa thầm an ủi mình, vừa cẩn thận từng bước tiến về phía trước.

Đột nhiên, trong màn tuyết vụ bay lượn ngập trời phía trước, một bóng đen ẩn hiện.

Bóng đen kia mờ ảo không rõ, Trần Mộc nhất thời khó mà phân biệt được thân phận.

Ngay khi hắn căng thẳng trợn tròn mắt cố gắng nhận ra, bóng đen kia đột nhiên chao đảo một trận, rồi ngã vật xuống giữa tuyết trắng!!

Biến cố đột ngột này khiến tim Trần Mộc tức thì nhảy vọt lên tận

cổ.

Trần Mộc lòng thắt lại, không chút do dự lao tới, chỉ thấy bóng người quen thuộc kia không ai khác chính là người dẫn đường của bọn họ, Thuận Tử!!

Lúc này, Thuận Tử đang vô lực ngã úp xuống nền tuyết lạnh thấu xương.

Thân ảnh hắn giữa phong tuyết trông thật nhỏ bé và bất lực, dường như có thể bị cơn cuồng phong bạo tuyết này nuốt chửng bất cứ lúc nào.

Muộn Du Bình sau đó vội vàng đuổi kịp, thoáng nhìn thấy Thuận Tử ngã xuống không dậy nổi, ánh mắt lo lắng chợt lóe, lập tức nhanh chóng tiến lên đỡ hắn dậy.

Trần Mộc cùng Muộn Du Bình đồng loạt ra sức, cõng Thuận Tử đã mất đi tri giác.

Đồng thời, bọn họ còn căng thẳng kéo chặt sợi dây thừng trong tay, ý bảo các thành viên còn lại nhanh chóng đến gần, để tránh bị lạc trong môi trường khắc nghiệt này.

Bàn Tử chạy đến nơi, thấy Thuận Tử ra nông nỗi này, sắc mặt tức thì biến đổi, lộ ra vẻ mặt cực kỳ phức tạp, vừa phẫn nộ vừa bất lực gầm lên: "Cái con mẹ nó, thằng dẫn đường này rốt cuộc làm sao vậy?!

Không những không nhận đường, mấy anh em chúng ta còn chưa ngã xuống, hắn ta lại ngất xỉu trước rồi!!

Vậy thì tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?!" Bàn Tử vốn muốn mắng thêm một trận, nhưng giọng nói của hắn tức thì bị phong tuyết hoành hành nuốt chửng, biến mất giữa màn phong tuyết vô tận.

Trần Mộc nhìn quanh bốn phía, cảnh tượng trước mắt khiến hắn

kinh hồn bạt vía.

Bốn phía đã chìm vào một vùng hỗn loạn, cuồng phong cuốn theo vô số bông tuyết mãnh liệt va đập vào những tảng đá xung quanh, hình thành từng luồng bão tuyết xoáy tròn, tầm nhìn chỉ giới hạn trong vòng một mét, dấu vết Trần Mộc bọn họ để lại khi đến đã bị phong tuyết xóa sạch trong nháy mắt, phương hướng khó mà phân biệt!!

Gió mạnh sắc như lưỡi dao cắt, khiến người ta gần như không thể ngẩng đầu, chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ bị thổi ngã xuống đất.

Tất cả mọi người đều sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt đục ngầu của Trần Bì A Tứ hơi nheo lại, rõ ràng dưới áp lực của môi trường cực kỳ khắc nghiệt này... lão đạo tặc lão luyện này, thực ra cũng đã gần như bán hôn mê!!

Ngay cả nếu Thuận Tử không ngã xuống, hắn ta e rằng cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Chá Cô Sao vào lúc nguy cấp này, thể hiện sự bình tĩnh và quả quyết thường thấy, hắn lớn tiếng đề nghị: "Huynh đệ môn, chúng ta không thể ngồi yên chờ chết, ôn tuyền rất có thể ở gần đây!!

Nghe ta, chúng ta kéo dài dây thừng ra, mỗi người tự phân tán đi tìm, một khi tìm thấy thì kéo dây làm tín hiệu!!" Mọi người nghe xong, nhanh chóng hành động theo kế hoạch.

Trần Mộc cũng không rõ mình đã chọn hướng nào, chỉ cảm thấy một cỗ tê dại từ tứ chi lan tỏa khắp toàn thân, mỗi bước chân đều kèm theo một trận choáng váng.

Nhưng hắn vẫn kiên định mò mẫm tiến về phía trước, vì chỉ có như vậy, mới có thể tìm thấy một tia sinh cơ giữa vùng phong tuyết mênh mông này.

Cảnh tượng từng thấy trong vô số bộ phim giờ đây đang thực sự

xảy ra với bọn họ...

Trên ngọn núi tuyết hùng vĩ tĩnh mịch, cơ thể con người dường như bị một sức mạnh vô hình nào đó kiềm chế, cảm giác mệt mỏi ập đến như thủy triều, một khi chìm vào giấc ngủ, có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa!!

Không chỉ vậy, thế giới băng giá này còn thường xuyên dụ dỗ người ta sinh ra các loại ảo giác, ví dụ như trước mắt dường như xuất hiện một bàn đầy ắp món ăn nóng hổi, mặc dù thực tế xung quanh chỉ có vô tận giá lạnh và hoang vu.

Trần Mộc thấu hiểu thực tại tàn khốc này, hắn nghiến răng thật mạnh, cố gắng dùng ý chí xua đi sự mệt mỏi như ăn vào xương tủy này.

Tuy nhiên... mỗi khi hắn bước thêm một bước, mí mắt lại như bị tiêm chất lỏng, càng lúc càng nặng nề, gần như sắp sụp xuống, che khuất tầm nhìn!!

Ngay khi Trần Mộc lòng nóng như lửa đốt, rơi vào tuyệt vọng.

Giữa tiếng gió sắc lạnh xen lẫn tiếng kinh hô của Bàn Tử, nhưng vì gió quá mạnh, không thể nghe rõ lời cụ thể.

Trần Mộc lập tức quay người nhìn lại, chỉ thấy bóng Bàn Tử trong ánh tuyết mơ hồ biến đổi một chút, rồi tức thì biến mất.

Muộn Du Bình phản ứng cực nhanh, hắn cảm nhận sợi dây thừng dưới đất đột nhiên căng chặt, sắc mặt tức thì kịch biến, lớn tiếng hô khẩn cấp: “Không ổn!

Mau cởi dây thừng ra, có người rơi xuống hố tuyết rồi!” Lời còn chưa dứt, nền tuyết vững chắc dưới chân Muộn Du Bình tức thì sụp đổ, hắn bị sợi dây thừng kéo mạnh vào vực sâu dưới tuyết, Trần Mộc theo sát phía sau không kịp phòng bị, cũng bị kéo theo vào!!

Tiếp đó, những người còn lại trong đội như một chuỗi nho bị bật gốc, lần lượt rơi vào hố tuyết, bọn họ lăn lộn va đập trong hang tuyết, thời gian dường như trở nên vô cùng dài.

Khi mọi thứ cuối cùng cũng trở lại bình tĩnh, mắt Trần Mộc toàn là tuyết hoa bay lượn, đau nhói đến khó mà mở ra.

Chỉ có thể lờ mờ nghe thấy tiếng Chá Cô Sao truyền đến từ không xa, hắn bảo mọi người tạm thời đừng cử động, vì hắn là người cuối cùng trong đội, định xuống trước thăm dò tình hình.

Chương 1002

Ngay khi mọi người kìm nén sự lo lắng, chờ đợi Chá Cô Sao hành động, một tiếng hét chói tai của Diệp Thành phá vỡ sự tĩnh lặng ngắn ngủi: "Đợi đã!

Mọi người ổn định, đừng vội xuống, chuẩn bị sẵn vũ khí đi!!

Các ngươi xem cái đống tuyết dưới đó đang ẩn chứa thứ gì?!" Lời nói đột ngột này khiến tim tất cả mọi người lần nữa nhảy vọt lên tận cổ họng, căng thẳng và cảnh giác nhìn chằm chằm vào thực thể không rõ đang ẩn mình dưới lớp tuyết trắng xóa.

Ai nấy đều không ngờ, sau cú rơi đột ngột xuống hố tuyết này, chẳng lẽ bên trong hố tuyết còn ẩn giấu thứ gì khác, chờ đợi thu hoạch sinh mạng của bọn họ?!

Trần Mộc dùng sức gạt đi những bông tuyết phủ trên mắt, trong khoảnh khắc mê man giữa thế giới xa lạ và băng giá này, chỉ cảm thấy lưng bị đá sắc nhọn đâm đau, còn bạn đồng hành Diệp Thành của hắn thì đang kinh hãi thất thần gào thét phía dưới!!

Trần Mộc hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định cảm xúc, vô thức muốn tìm hiểu nguồn gốc nỗi sợ hãi của Diệp Thành.

Trần Mộc cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới nhận ra bọn họ đang dựa vào một sườn núi dốc đứng đầy đá lởm chởm, cách đáy sườn núi khoảng năm sáu mét.

May mắn thay, sợi dây thừng ngang hông đã móc chặt vào một mỏm đá nhô ra, khiến hai người không bị rơi thẳng xuống vực sâu.

Dưới đáy dốc chất đầy những khối tuyết và đá vụn vừa rơi xuống cùng bọn họ, và giữa đống tuyết đó, không ngờ lộ ra mấy đoạn móng

vuốt đen sì và dài mảnh, hình dáng sắc nhọn đáng sợ.

Trần Mộc không khỏi cảm thấy một trận ngột ngạt mãnh liệt, hắn bản năng áp chặt lưng vào vách đá phía sau, ánh mắt lần theo những móng vuốt kia di chuyển lên trên.

Dưới lớp tuyết, ẩn hiện một sinh vật màu đen to lớn như mãng xà khổng lồ, thân thể có hình đốt, phủ đầy vảy, một phần ẩn trong tuyết, một phần lộ ra ngoài.

Thoạt nhìn, Trần Mộc cứ tưởng đó là một con mãng xà khổng lồ đang ngủ đông, nhưng sau khi nhìn kỹ lại, nó lại giống như một con rết đen khổng lồ!!

Sinh vật này bám chặt vào vách đá, bất động, sống chết chưa rõ, đầu và đuôi đều bị tuyết đọng che phủ, khiến người ta không thể phán đoán chiều dài thực sự của nó.

Trần Mộc trong lòng dâng lên một cỗ nghi hoặc khó tả, phải biết rằng vị trí bọn họ đang đứng đã vượt qua tuyết tuyến, theo lý mà nói thì nên hiếm có sinh vật hoạt động mới phải.

Mà vật thể khổng lồ như rết trước mắt này... chỉ riêng những móng vuốt sắc bén và thân hình đáng sợ của nó đã khiến Trần Mộc từ tận đáy lòng sinh ra một cảm giác bất an và kiêng dè.

Quyết tâm kiên quyết xuống đáy cốc của Chá Cô Sao khiến Diệp Thành không khỏi lo lắng, hắn liên tục kêu lớn, giọng nói đầy lo âu và căng thẳng.

Mà Bàn Tử lúc này, ánh mắt sắc bén thoáng nhìn thấy nguy hiểm tiềm tàng phía dưới, không chút do dự vớ lấy một nắm tuyết bên cạnh, nhẹ nhàng véo một cái, ném chuẩn xác vào sau gáy Diệp Thành!

Bàn Tử hạ thấp giọng, mở miệng mắng: "Mày im lặng chút đi, đừng có làm cái thứ đó tỉnh dậy, đây không phải lúc để đùa giỡn đâu!"

Trần Mộc vào thời khắc mấu chốt này nhìn quanh bốn phía, nơi bọn họ đang đứng không nghi ngờ gì là một thung lũng nhỏ bị tuyết lở phong bế, bốn vách núi được tạo thành từ đá lởm chởm, những khe hở và lỗ trống khiến lớp tuyết cực kỳ không ổn định.

Bước chân có phần nặng nề của Bàn Tử, khi dẫm lên lớp tuyết tưởng chừng yên tĩnh nhưng thực chất ẩn chứa sát cơ này, như đã kích hoạt hiệu ứng domino!!

Lớp tuyết mỏng manh tức thì sụp đổ, đoàn người Trần Mộc cũng theo đó mà rơi xuống.

Tuyết phía trên vẫn không ngừng sạt lở, trong tình huống này, tuyết đọng xung quanh thường sẽ nhanh chóng tụ lại như cát lún, lấp đầy những lỗ hổng khổng lồ vừa hình thành, toàn bộ quá trình diễn ra cực kỳ nhanh chóng!!

Thường thì chỉ trong vài giây ngắn ngủi, một đội thám hiểm núi cao hoàn chỉnh sẽ vì thế mà biến mất không dấu vết.

May mắn là, lần này lớp tuyết xung quanh bọn họ khá ổn định, có lẽ là do bọn họ dùng dây thừng buộc chặt vào nhau, lực xung kích khi trượt xuống đã phân tán áp lực lên lớp tuyết xung quanh, tránh được một vụ tuyết lở quy mô lớn.

Lúc này, bọn họ đang ở mặt khuất gió của thung lũng, so với trận cuồng phong bạo tuyết vừa rồi, sức gió ở đây đã giảm đi rất nhiều, mức độ giá lạnh cũng giảm đi không ít.

Trần Mộc tranh thủ cơ hội này, hít sâu mấy hơi không khí trong lành, rồi cẩn thận ngồi dậy, từ từ di chuyển xuống phía dưới mấy bước.

Mặc dù địa hình ở đây cực kỳ dốc đứng, nhưng bề mặt sườn núi lại rải rác các loại đá vụn lớn nhỏ khác nhau, có viên lớn như đầu xe

tải giải phóng, có viên lại chỉ bằng quả bóng bàn, những viên đá vụn này đã mang lại sự thuận tiện rất lớn cho việc leo trèo của bọn họ, dù là đi lên hay đi xuống đều trở nên tương đối dễ dàng hơn một chút.

Chá Cô Sao và Muộn Du Bình trong những động tác căng thẳng nhưng chuẩn xác, nhanh chóng tháo sợi dây thừng đang buộc bọn họ, lúc này khoảng cách đến mặt đất đã gần trong gang tấc.

Mượn lực xung kích từ độ cao này, hai người mang theo những bông tuyết bay lượn, như hai tia chớp, cùng với tiếng "hoa lạp" trong trẻo vang vọng, đồng loạt nhảy vào giữa tuyết trắng!!

Ngay khi chạm vào đáy dốc cứng rắn, bằng kinh nghiệm phong phú và thể chất nhanh nhẹn, bọn họ đã thành thạo lợi dụng thế lăn để giảm bớt lực rơi, khéo léo lăn xuống đáy dốc, giảm nhẹ va chạm.

Hai người gần như đồng thời đứng dậy từ trong tuyết, dáng vẻ nhẹ nhàng nhưng vô cùng cẩn trọng, dường như sợ làm kinh động đến thế giới tuyết vực tĩnh mịch này.

Bọn họ một trước một sau, lặng lẽ mò tới vật thể đen sẫm không rõ ở không xa, mỗi một động tác nhỏ đều được kiểm soát vừa vặn.

Ngay lúc này, Trần Mộc và những người khác đang dõi theo mọi thứ từ trên đỉnh núi, tim đập nhanh hơn, dường như sắp vọt ra khỏi cổ họng, thần kinh căng thẳng đến tột độ.

Khi Muộn Du Bình và Chá Cô Sao dần tiếp cận mục tiêu, bọn họ hơi thẳng lưng, trên mặt lộ ra vẻ nhẹ nhõm rõ rệt.

Chá Cô Sao quay đầu lại, ánh mắt giao nhau với Muộn Du Bình, ngầm hiểu gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nhún vai, ra hiệu an toàn cho Trần Mộc và những người khác.

Trần Mộc và những người khác thấy vậy, lòng đầy nghi hoặc nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử không chút do dự làm theo cách của hai người trước đó, nhanh nhẹn tháo dây thừng, ngay sau đó cũng là một cú lăn đẹp mắt, vững vàng đáp xuống nền tuyết.

Cùng lúc đó, Muộn Du Bình đã cẩn thận phủi đi lớp tuyết đọng trên bức tượng đá, để lộ ra diện mạo thật sự của nó...

đó là một con rồng đá đen sì nằm phủ phục trên vách đá!!

Con rồng đá này được chạm khắc theo kỹ pháp ma nhai thạch điêu, hình tượng sống động như thật, ẩn mình dưới lớp tuyết trắng xóa, quả thực rất khó để người ta nhận ra.

Trần Mộc và những người khác lần lượt từ từ đi xuống, khi bọn họ nhìn thấy bức tượng đá độc đáo đó, ai nấy đều kinh ngạc thán phục.

Sắc mặt Trần Bì A Tứ vào khoảnh khắc này đột nhiên thay đổi, trong ánh mắt lão lóe lên những cảm xúc phức tạp, cơ thể thậm chí có chút chao đảo.

Lão vội vàng gọi Hoa Hòa Thượng đến đỡ mình, sau đó đi thẳng đến bức tượng điêu khắc trên vách đá kia, đưa tay chạm vào những đường nét điêu khắc rõ ràng.

Con rồng này khác hẳn với những hoa văn hình rồng thông thường, phía dưới thân nó không ngờ lại phủ đầy vô số đôi chân nhỏ như rết!!

Điều này rõ ràng là chịu ảnh hưởng từ văn hóa độc đáo của các dân tộc du mục xung quanh, từ đó sản sinh ra hình thái dị hóa... cũng tức là, việc tìm thấy bức tượng đá phi thường này, không nghi ngờ gì, thực sự đã mang đến cho mọi người một ẩn đố mới và phương hướng thăm dò, tương lai thì chưa biết!.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nghi hoặc nhìn Trần Mộc hỏi.

Trên khuôn mặt béo mập của hắn tràn đầy sự khó hiểu và kinh ngạc: "Ta nói Trần Mộc, ngươi xem con rồng này, sao lại trông kỳ dị đến vậy?!

Tư thái vặn vẹo cuộn tròn của nó, nhìn lên thấy tà khí bức người...

So với những bức điêu khắc long bích trang nghiêm túc mục, uy phong lẫm lẫm trong cố cung, cái này đơn giản là kém không chỉ một bậc, chẳng lẽ là do thợ khắc làm hỏng sao?!" Trần Mộc không lập tức đáp lời, mà chỉ khẽ mỉm cười.

Đợi Hoa Hòa Thượng tiếp lời, hắn mới ung dung gật đầu.

Chỉ thấy Hoa Hòa Thượng đẩy gọng kính, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bàn Tử, ngươi đừng nói lung tung, đây không phải rồng cuộn bình thường, mà là một con Bách Túc Long, là biểu hiện nghệ thuật hình rồng độc đáo thời kỳ đầu của Đông Hạ Quốc!!

Ngươi phải biết, ở Cửu Châu thời cổ đại, hình thái của rồng rất khác nhau, thiên biến vạn hóa, thậm chí có một số con rồng còn có những đặc điểm kỳ dị giống mũi heo, điều này không có gì đáng ngạc nhiên cả!" Hắn giải thích thêm: "Hình tượng rồng ở Cửu Châu chúng ta đã trải qua quá trình diễn biến cực kỳ dài, ban đầu rồng còn ở trạng thái bò trườn, thường chỉ đơn giản là ghép một cái đầu thú nào đó vào thân rắn, liền cấu thành tượng hình rồng sớm nhất.

Khi đó, các bộ lạc đều có long đồ đằng độc đáo của riêng mình, tự phát triển độc lập, do đó hình thái của rồng muôn hình vạn trạng, mỗi con mỗi vẻ!!

Mãi cho đến khi văn hóa Hán được truyền bá rộng rãi, văn hóa Di Hạ trải qua sự giao thoa dung hợp, hình tượng Hán Long mới dần dung hợp với các hình tượng rồng của các bộ lạc dân tộc thiểu số khác, và cuối cùng diễn hóa thành hình tượng rồng cuộn mà chúng ta quen thuộc ngày nay!!" Con Bách Túc Long trước mắt này, chính là sự

kết hợp độc đáo giữa đặc trưng của hai loài sinh vật rồng và rết.

Chương 1003

Tuy nhiên, điều khó hiểu là... mặc dù thân thể nó vẫn mang hình dáng rồng, nhưng vô số đôi chân có khớp dày đặc như rết lại phá vỡ nhận thức truyền thống của con người về rồng.

Con rồng vốn tượng trưng cho uy nghiêm và tôn quý, lúc này dưới sự tương phản của cấu tạo chân kỳ dị đó, không những không thể hiện được vẻ hùng hồn tráng lệ vốn có, mà ngược lại còn khiến người ta cảm thấy một sự khó chịu và quỷ dị khó tả, dường như ẩn chứa bên trong một bí mật và sức mạnh siêu phàm nào đó!!

Bàn Tử nghe xong lời giới thiệu sâu sắc mà dễ hiểu của Hoa Hòa Thượng, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, cười đến nỗi mắt híp lại thành một khe, vỗ vai Đao Ba Huynh trêu chọc: "Đao Ba Huynh, không ngờ bụng ngươi lại chứa nhiều mực nước đến vậy à?!

Vậy thì, khối đá thần bí này, đại khái là đến từ Đông Hạ Quốc đã biến mất từ lâu phải không?" Hoa Hòa Thượng không lập tức đáp lời, mà trầm ổn nhìn chằm chằm vào bức tượng đá trước mắt, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên sườn núi phía xa, rừng núi dưới màn đêm càng trở nên sâu thẳm và thần bí.

Trong ánh mắt hắn lộ ra một tia bối rối, suy tư: "Quả thật là vậy, nhưng khối tượng đá hình rồng điêu khắc tinh xảo, sống động như thật này, làm sao lại xuất hiện trên sườn núi hoang vu này chứ?!" Lúc này, bầu trời đã hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Trần Mộc và những người khác lần lượt bật đèn pin siêu sáng trong tay, cẩn thận từng chút một dọn sạch lớp tuyết phủ trên bề mặt bức tượng đá.

Khi lớp tuyết dần tan đi, một khối đá lớn ước chừng cao năm mét,

rộng ba mét hiện ra trước mắt, nó tĩnh lặng dựa vào một mảng đá lởm chởm, chất đá đen sì và trơn nhẵn như gương, khác hẳn với những tảng đá trong môi trường xung quanh, trông đặc biệt thu hút sự chú ý.

Trần Mộc cẩn thận quan sát vết tích nứt vỡ ở rìa phiến đá, phân tích: "Xem tình hình này, khối đá này có thể là do sụp đổ từ phía trên mà rơi xuống đây.

Đúng như Tứ A Công đã nói, nơi chúng ta cần tìm hẳn phải ở trên đỉnh núi.

Các ngươi xem hình thái con rồng này không đối xứng, thể hiện đồ án song long hí châu, loại điêu khắc đá như vậy thường thì đối xứng trái phải, mỗi bên khắc một nửa, thường xuất hiện ở hai bên cổng đá." Ngay lúc đó, giọng nói của Trần Bì A Tứ, tuy hơi mệt mỏi nhưng uy nghiêm vẫn còn đó, vang lên, lão khẽ ho một tiếng, phản bác: "Nói càn!

Các ngươi chỉ biết bề ngoài, lại ở đây vội vã kết luận!!

Đây không phải là đồ trang trí trên cổng đá nào cả, đây là đá phong ấn trong mộ đạo!" Vừa nói, Trần Bì A Tứ vừa chỉ vào vị trí miệng rồng, Hoa Hòa Thượng nghe vậy nhanh chóng tiến lên, không chút do dự đưa tay vào trong miệng rồng.

Khi mọi người nín thở tập trung, chỉ thấy hắn lại từ trong miệng rồng kéo ra một sợi xích sắt đen sì to bằng cổ tay!!

Bàn Tử thấy vậy, cố ý làm ra vẻ kinh ngạc trêu chọc: "Ôi trời, cái này không ổn rồi, ngươi kéo một cái là kéo cả ruột rồng ra luôn rồi!" Trần Bì A Tứ trầm ổn và mạnh mẽ chỉ vào sợi xích sắt bị thời gian ăn mòn nhưng vẫn kiên cố không tồi, nói: "Đây là dây xích lớn mà người xưa dùng để kéo những tảng đá phong ấn khổng lồ khi phong mộ, mặt này thường là mặt hướng vào trong." Ngón tay lão nhẹ nhàng lướt trên sợi xích sắt, mỗi vết xước dường như đều đang kể về lịch sử xa

xưa.

Trần Mộc nghe xong, sắc mặt hơi hồng, có chút ngượng nghịu liếc trái nhìn phải, lẩm bẩm: "À, quả thật là ta đã nhìn nhầm, nhưng tảng phong thạch này sao lại xuất hiện ở đây chứ?!" Sự bối rối trong lòng hắn như những vòng sóng liên tiếp lan rộng, không cách nào kiềm chế được.

Hoa Hòa Thượng nghe vậy bước tới, thân hình vạm vỡ nắm chặt sợi xích sắt kia kéo, nhưng ngay cả khi hắn dốc toàn lực, tảng đá đó vẫn vững như bàn thạch, không hề nhúc nhích.

Lúc này, trên mặt Trần Bì A Tứ cũng không khỏi thoáng qua một chút nghi hoặc.

Lão khẽ lắc đầu, ngẩng tay nhìn về phía cao tít trên kia, Trần Mộc tâm lĩnh thần hội, tức thì hiểu ra nỗi lo của Trần Bì A Tứ...

Nếu khối phong thạch này là từ phía trên sụp đổ rơi xuống đây, vậy không nghi ngờ gì có nghĩa là mộ đạo phía trên đã bị hư hại cực kỳ nghiêm trọng, ngay cả khi bọn họ tìm thấy lối vào, liệu có thể thuận lợi tiến vào và thăm dò bên trong hay không, đã trở thành một ẩn số.

Lúc này, trên đỉnh đầu cuồng phong gào thét, xen lẫn những bông tuyết lạnh thấu xương, bầu trời nhanh chóng tối sầm lại, gần như đã về khuya.

Trần Mộc giơ cổ tay lên liếc nhìn đồng hồ, nhưng khi nào cơn bão tuyết vô tận kia có thể dừng lại, thì không ai hay biết.

Mặc dù việc phát hiện ra bức tượng đá thần bí này, không nghi ngờ gì đã tăng thêm niềm tin lớn lao cho Trần Mộc và những người khác trong việc tìm kiếm Thiên Cung trong truyền thuyết, nhưng lúc này trong lòng Trần Mộc lại lẫn lộn ngũ vị, không biết nên vui mừng

hay lo lắng.

Hoa Hòa Thượng thấy vậy, lập tức dùng máy ảnh ghi lại hình ảnh của bức tượng đá, còn Trần Bì A Tứ sau một thoáng mê man ngắn ngủi, cũng đã khôi phục lại tinh thần như trước.

Lão quả quyết ra lệnh cho mọi người trước tiên hãy ổn định lại, tự mình chăm sóc tốt trang bị, ai cần nghỉ ngơi thì tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Nơi này vừa vặn có thể che gió chắn tuyết, còn về hành động tiếp theo, tất cả hãy đợi sau khi phong tuyết ngừng hẳn rồi tính toán!!.

Ngay sau đó, Trần Mộc và những người khác bắt đầu có trật tự thu dọn các loại trang bị mang theo bên mình.

Hoa Hòa Thượng thì tỉ mỉ chăm sóc người dẫn đường bị thương, còn Trần Mộc thì ở một bên bận rộn lật tìm vật phẩm.

Và ngay lúc đó, Hoa Hòa Thượng bước nhanh tới, sắc mặt nghiêm trọng báo cho Trần Mộc một tin tức đáng lo ngại... tình hình của Thuận Tử đã trở nên vô cùng tệ, gần như đã rơi vào trạng thái hôn mê!!

Trần Mộc và những người khác nhanh chóng hành động, cùng nhau cẩn thận đặt Thuận Tử đang suy yếu không chịu nổi, ý thức mơ hồ xuống đất.

Chỉ thấy Thuận Tử khó nhọc đáp lại một tiếng, giọng nói ấy tràn đầy sự mệt mỏi và vô lực sâu sắc do chứng hạ thân nhiệt mang lại.

Trần Mộc nghiêm trọng liếc nhìn khuôn mặt trắng bệch của Thuận Tử, trong lòng thầm sốt ruột.

“Trần Mộc, chúng ta phải lập tức nhóm lửa, nếu không hắn ta sẽ không chống đỡ được bao lâu.” Chá Cô Sao đúng lúc đi tới, thần sắc căng thẳng nhắc nhở, “Một khi rơi vào hôn mê sâu, e rằng sẽ rất khó

đánh thức.” Trần Mộc ngẩng mắt nhìn quanh bốn phía, đập vào mắt toàn là một vùng tuyết trắng mịt mờ.

Nào có củi lửa sẵn có, ngay cả một mẩu cành khô lá mục có thể đốt được cũng khó mà tìm thấy!!

Hiện giờ hy vọng duy nhất chính là chiếc ba lê (xe trượt tuyết) chở đầy trang bị kia, nhưng nếu thật sự tháo ra đốt cháy, vậy làm sao bọn họ chống đỡ được chặng đường núi tuyết gian nan sắp tới?!

Hoa Hòa Thượng lo lắng nhìn về phía lão già Trần Bì A Tứ trong đội, rõ ràng không dám tự ý đưa ra quyết định.

Trần Bì A Tứ lúc này sắc mặt âm trầm, không biết là vì bị cái lạnh tấn công hay vì nỗi lo trong lòng, chỉ thấy lão nhíu mày chặt, trầm giọng nói: “Tạm thời đừng để hắn ta chết, Trần Mộc, chúng ta còn một số chuyện cần hỏi Thuận Tử.” Trần Mộc nghe vậy tức thì như trút được gánh nặng, còn Hoa Hòa Thượng cũng lập tức bắt tay vào tháo dỡ vật tư trên chiếc ba lê, chuẩn bị lấy các thanh gỗ ra làm nhiên liệu.

Tuy nhiên... chiếc ba lê giữa phong tuyết đã sớm bị băng tuyết thấm ướt, liệu có thể đốt cháy thành công hay không vẫn là một ẩn số!!

Ngay khi mọi người đang lo lắng về chuyện này, Trần Mộc đột nhiên bắt được một luồng khí tức vi diệu, đó là mùi lưu huỳnh thoang thoảng.

Mùi lưu huỳnh đột ngột này khiến mọi người đều không khỏi ngẩn ra, trong lòng Trần Mộc linh quang chợt lóe, ra hiệu Hoa Hòa Thượng tạm dừng động tác, còn mình thì đứng dậy, tỉ mỉ ngửi thăm dò luồng khí tức thoang thoảng trong không khí.

Những người khác cũng theo đó mà nhận ra, lần lượt dừng công

việc đang làm, cùng nhau tìm kiếm nguồn gốc mùi hương.

Bàn Tử hít mạnh một hơi, mặt đầy phấn chấn cao giọng hô: "Các vị huynh đệ, sao ta cứ thấy mùi này giống mùi ôn tuyền vậy?!" Trần Bì A Tứ bất động thanh sắc liếc mắt ra hiệu cho Diệp Thành và Lang Phong, hai người ngầm hiểu chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm dấu vết, còn Bàn Tử thì càng không chút do dự cõng ba lô lên, hăm hở muốn đi.

Tuy nhiên, hành động của bọn họ lại bị Chá Cô Sao kịp thời ngăn lại.

Chỉ thấy hắn ngẩng cằm, ánh mắt kiên định chỉ về phía Muộn Du Bình đang trầm mặc ít nói nhưng thâm tàng bất lộ bên cạnh, ngữ khí ôn hòa nhưng lại tràn đầy sức mạnh: "Các vị huynh đệ, đừng nóng vội, các ngươi đừng quên, trong đội chúng ta còn có một cao thủ thân hoài tuyệt kỹ đó!!" Vào đúng lúc này, Muộn Du Bình đã lặng lẽ cúi người xuống, đôi ngón tay thon dài khác thường của hắn như máy dò, lần lượt thăm dò từng phiến đá dưới chân.

Đột nhiên, giữa hàng lông mày của Muộn Du Bình thoáng qua một tia nghi hoặc, hắn phát ra một tiếng "Ừm?!" khẽ khàng.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn khóa chặt vào khối Bách Túc Bàn Long Phong Thạch (Đá Phong Ấn Rồng Trăm Chân) bên cạnh.

Đoàn người Trần Mộc tức thì xúm lại trước khối đá bàn long thần bí này, trước đó nơi đây không hề có bất kỳ khí tức dị thường nào, mà hiện tại, một cỗ mùi lưu huỳnh nồng nặc đã bắt đầu lan tỏa, càng lúc càng rõ ràng!!

Ánh mắt Muộn Du Bình cẩn thận quét qua từng đường vân trên đầu rồng, tiếp đó hắn lại tỉ mỉ xem xét không gian phía sau tảng đá, rồi, hắn đặt bàn tay vững vàng lên đầu rồng, nhẹ nhàng dùng sức ấn xuống, khẽ lắc đầu nói: "Kỳ lạ, phía sau đầu rồng này dường như trống không." Nơi bọn họ đang đứng lúc này, chính là Trường Bạch

Sơn hùng vĩ tráng lệ nhưng lại tiềm ẩn vô tận nguy hiểm, lần phun trào núi lửa nhỏ gần nhất được ghi chép trong lịch sử, còn phải truy về hàng ngàn năm trước!!

Mặc dù núi lửa ngày nay đã chìm vào tĩnh lặng, nhưng tài nguyên địa nhiệt xung quanh nó vẫn cực kỳ phong phú, vô số khe nứt địa chất và miệng dung nham nóng bỏng hình thành trong thời kỳ hoạt động của núi lửa, vẫn giữ trạng thái nhiệt độ cao!

Mà khối cự thạch trước mắt mọi người... phía sau khối Bách Túc Bàn Long Phong Thạch kia, e rằng chính là một khe nứt địa chất đang bốc lên hơi nóng cuồn cuộn, do đó mới có mùi lưu huỳnh nồng nặc như vậy tỏa ra.

Đối với Trần Mộc và những người khác mà nói, đây không nghi ngờ gì là một tin tức tốt bất ngờ.

Trong môi trường hoang vu hiểm ác này, việc tìm được một nguồn nhiệt ổn định như vậy, không nghi ngờ gì là một lựa chọn thực tế và kinh tế hơn nhiều so với việc đốt lửa trại!!

Chương 1004

Tuy nhiên... khối Bách Túc Bàn Long Phong Thạch đen sì khổng lồ trước mắt mọi người, chỉ ước lượng bằng mắt thường cũng ít nhất nặng mười mấy tấn, thêm vào đó bọn họ không có bất kỳ công cụ khai sơn phá đá nào, muốn lật nó sang một bên, thực sự là khó càng thêm khó!!

Nhưng đám thiết huyết hán tử này, đối mặt với khó khăn sao lại dễ dàng lùi bước?

Bàn Tử là một người phái hành động thực sự, hắn không chút quanh co xắn tay áo lên, lớn tiếng hô hào Trần Mộc và những người khác, ý bảo mọi người cùng nhau đi di chuyển khối đá khổng lồ kia.

Trần Mộc và những người khác nghe lệnh hành động, lần lượt tiến lên thử nhấc khối đá nặng trịch kia.

Nhưng mặc dù bọn họ dốc hết sức lực, dùng sức đến nỗi mặt đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại, khối đá đó lại vững như bàn thạch, không hề nhúc nhích.

Bàn Tử mồ hôi như mưa, vừa thở hổn hển, vừa than vãn: "Ôi cha, ta nói lão gia tử, biết sớm trang bị của chúng ta không đủ mạnh, các ngươi xem tình trạng bây giờ, nếu có thuốc nổ thì tốt biết mấy!!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, mỉm cười lắc đầu, giáo huấn Bàn Tử: "Ngươi không hiểu thì đừng có loạn phát biểu ý kiến, kinh nghiệm của Trần Mộc lão gia tử còn phong phú hơn cả con đường ngươi đã đi, lão quyết định không mang thuốc nổ là có lý do!!

Ngươi nghĩ xem, chúng ta bây giờ đang ở dưới đáy thung lũng, trên đỉnh đầu là lớp tuyết dày đặc, vạn nhất bắn bừa một phát mìn, chấn động gây ra tuyết lở, e rằng trong nháy mắt chúng ta sẽ bị chôn

vùi dưới đống tuyết lạnh giá này." Bàn Tử nghe xong không biết nói gì, đúng lúc này, ánh mắt Trần Mộc rơi xuống phía dưới khối đá bàn long phong ấn, những viên đá lớn nhỏ không đều, kẹt chặt trong khe hở đã thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn linh quang chợt lóe, tự tin nói với mọi người: "Có lẽ chúng ta thật sự không cần thuốc nổ, để ta thử xem sao?" Lời vừa dứt, Trần Mộc liền từ trong hành lý tùy thân lấy ra một cây búa đá nặng trịch, đi thẳng tới một bên của khối đá bàn long phong ấn.

Trần Mộc cẩn thận ngồi xổm xuống, hắn bắt đầu thẩm tra kỹ lưỡng những tảng đá lớn kẹt dưới khe đá, ánh mắt sắc bén kiên định.

Rất nhanh, Trần Mộc nhắm vào một tảng đá khá lớn, hít sâu một hơi, sau đó đoạn nhiên vung chùy xuống!!

Trong khoảnh khắc này… tảng đá gánh chịu áp lực mười mấy tấn, dưới cú đánh nghiêng mãnh liệt của Trần Mộc, đột nhiên nứt ra một khe hở!!

Ngay sau đó, cùng với tiếng đá ma sát chói tai nhưng đầy sức mạnh "kẹt kẹt", tảng đá phong ấn hình bàn long phía trên, do lực chống đỡ đột ngột thay đổi, bắt đầu từ từ trượt xuống theo sườn đá, cảnh tượng kinh tâm động phách nhưng cũng khiến người ta vỗ bàn tán thưởng!!

Trần Mộc và những người khác sắc mặt chợt biến, nhanh chóng lùi lại phía sau.

Chỉ thấy tảng đá phong ấn bàn long khổng lồ dưới sự chứng kiến của họ, từ từ trượt xuống vài tấc, khối lượng vô cùng nặng khiến nó chỉ nhích một chút rồi ngừng lại.

Mặc dù vậy… sự thay đổi vi diệu này vẫn đủ để chấn động lòng người!

Sau khi tảng đá dịch chuyển, phía sau lặng lẽ hiện ra một khe nứt sâu hun hút trong lòng núi, tựa như ẩn chứa vô vàn bí mật.

Khe nứt rộng khoảng bằng đầu một người trưởng thành, chỉ vừa đủ cho một người khó khăn đi qua.

Trần Mộc và những người khác nhìn chằm chằm mép động, nơi đó hiện ra vết nứt đá tự nhiên, hoàn toàn không thấy dấu vết của sự khai thác nhân tạo.

Một mùi lưu huỳnh nồng nặc xộc thẳng vào mũi từ sâu trong khe nứt bay ra, khiến người ta không khỏi tò mò về thế giới vô danh bên trong.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, nhanh chóng tăng độ sáng đèn pin, cẩn thận thò người vào cửa động xem xét.

Một lát sau hắn quay đầu lại, mày râu tràn đầy hưng phấn và tò mò: "Bên trong nhiệt độ khá cao, chỉ là góc cửa động cực kỳ vặn vẹo, ánh sáng rất khó chiếu sâu vào… Tuy nhiên, tôi hình như thấy trên vách đá có chữ." Trần Mộc nghe vậy, ánh mắt chợt sáng, sốt ruột truy hỏi: "Trên đó viết gì vậy?" Bàn Tử trợn to mắt, cố gắng nhận ra những nét chữ mơ hồ, nhíu mày nói: "Tôi không nhìn rõ lắm, những nét chữ này đặc biệt phức tạp, giống như một loại văn tự cổ xưa nào đó, thật là quỷ dị, hoàn toàn không hiểu là ý gì!!" Lời còn chưa dứt, Bàn Tử liền nóng lòng cúi người chui vào khe nứt.

Tuy nhiên, do thân hình hắn quá vạm vỡ, cửa động hẹp nhỏ đối với hắn thật sự là một thử thách, thử đi thử lại mấy lần đều không thể chui qua thành công.

Cuối cùng, Bàn Tử dứt khoát cởi bỏ chiếc áo khoác dày cộm, lúc này mới khó khăn lắm mới chen vào được trong khe nứt.

Trần Bì A Tứ kinh nghiệm phong phú, suy xét chu toàn, hắn quyết

định để Diệp Thành, Lang Phong và Trát Cô Tiếu tạm thời ở lại bên ngoài, đề phòng vạn nhất có tình huống đột xuất có thể ứng phó kịp thời.

Còn Trần Mộc và những người khác thì bám sát phía sau Bàn Tử, từng người một lần lượt chui vào khe nứt thần bí khó lường kia.

Sau khi đi sâu vào khe nứt, họ phát hiện mình đang ở trong một khe nứt dốc đứng hình thành do sự vận động của núi, khe nứt có xu hướng đi xuống rõ rệt, bên trong tối đen như mực, sâu thăm thẳm khiến người ta phải chùn bước, dường như thông thẳng đến trung tâm ngọn núi, tràn đầy sự vô danh và thử thách.

Không gian ở cửa khe nứt cực kỳ chật hẹp, chỉ vừa đủ cho một người nghiêng mình đi vào, môi trường bên trong lại càng phức tạp, việc di chuyển đặc biệt khó khăn.

Nơi đặt chân đều là những khối đá lớn sắc cạnh, tựa như rừng đao núi kiếm tự nhiên, mỗi bước đi đều cần vô cùng cẩn trọng!!

Trong động huyệt tràn ngập mùi lưu huỳnh nồng nặc, như thể đang hé lộ bí mật ẩn sâu, hơi nóng hừng hực phả vào mặt, khiến người ta cảm thấy nhiệt độ ít nhất đã đạt ba mươi độ C, thậm chí ngay cả những tảng đá cứng rắn cũng bị nhiệt độ cao nung nóng đến mức bỏng rẫy, tựa như đang ở miệng núi lửa vậy, đoạt lấy tâm phách người ta!!

Trần Mộc và đoàn người cẩn thận mò mẫm tiến về phía trước, họ hoặc là leo trèo hoặc là bò, tay chân cùng dùng, như những nhà thám hiểm đang dò tìm đường đi trong thế giới vô danh.

Và đúng lúc này… Bàn Tử tay cầm đèn pin, chiếu ra một vùng ánh sáng trong đống đá lộn xộn một bên, hắn chỉ vào một chỗ nói với mọi người: “Các người xem xem, đây là chữ gì vậy?!” Trần Mộc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy những văn tự đó không phải khắc trên vách đá của

khe nứt, mà là khắc trên một tấm bia đá lớn nằm ngang giữa đống đá lộn xộn dưới đáy.

Những ký tự đó vừa giống chữ Hán lại vừa giống chữ Hàn, nét bút uốn lượn đan xen, hơi lộn xộn, nhưng lại toát ra một cảm giác thần bí dị thường.

Hoa Hòa Thượng nghe tiếng bước tới, sau khi nhận diện kỹ lưỡng, khẳng định nói: "Đây là chữ Nữ Chân." "Trên đó viết nội dung gì?" Bàn Tử truy vấn.

Hòa Thượng đáp: "Khoan đã, ta tuy nói là học rộng tài cao, nhưng cũng không thể một mắt nhìn thấu ý nghĩa của cổ văn tự, chúng ta trước hết hãy để hắn chép lại những nét chữ đó." Trần Mộc và những người khác chờ đợi một lát, sau khi Hoa Hòa Thượng chép từng chữ Nữ Chân vào sổ tay, liền chỉnh đốn đội ngũ, do Bàn Tử dẫn đầu, tiếp tục đi sâu vào động huyệt.

Cái gọi là "đi bộ" này, thực chất phần lớn là nhờ sức mạnh đôi tay mà bò xuống.

Toàn bộ khe nứt có độ dốc gần ba mươi độ, không có bậc thang sẵn, chỉ có thể dựa vào tứ chi cùng dùng, từ từ trượt xuống theo bề mặt đá gồ ghề.

Không gian trong động lúc rộng lúc hẹp, khi thì cao vút như lầu, khi thì thấp tè bức bối.

Có những chỗ thậm chí cần họ phải khụy gối ngồi xuống, mới miễn cưỡng đi qua được.

Mặc dù hoàn cảnh gian khổ, nhưng họ đã phát hiện một hiện tượng khiến người ta hơi cảm thấy an ủi… Cùng với việc dần dần đi sâu vào, nhiệt độ trong động huyệt rõ ràng tăng cao, trở nên ấm áp hơn nhiều.

Trong quá trình bò trườn gian nan, mọi người đều đã mồ hôi đầm đìa, đành phải cởi cúc áo ra để thở.

Đúng lúc này… Bàn Tử chợt hỏi: "Lão gia tử, ông thấy có phải có người cố ý dùng đá chặn con khe nứt này không?

Cái này không phải ngẫu nhiên chứ?" Trần Bì A Tứ nhíu chặt mày, ánh mắt lấp lánh trí tuệ tích lũy theo năm tháng, hắn trầm ngâm phân tích: "Thời xưa khai sơn kiến lăng, chú trọng việc lấy vật liệu tại chỗ, xung quanh nơi đây phân bố nhiều khối đá lộn xộn như vậy, không nghi ngờ gì đây hẳn là di tích của bãi khai thác đá được thiết lập khi xây dựng lăng mộ năm xưa.

Khe nứt bí ẩn này, có lẽ là do các công tượng vô tình phát hiện trong quá trình khai thác đá.

Nhưng vì sao cuối cùng lại chọn dùng tảng đá phong ấn nặng nề để che lấp, e rằng trong đó ẩn chứa một câu chuyện ít người biết đến." Dọc theo khe đá gồ ghề đi xuống, không bao lâu sau, mùi lưu huỳnh xộc thẳng vào mũi càng lúc càng nồng nặc, gần như khiến người ta cảm thấy nguyên tố lửa nóng rực đang lan tỏa khắp xung quanh.

Màu sắc của đá xung quanh cũng dần dần đậm hơn, thậm chí bắt đầu hiện ra vẻ rực rỡ kỳ lạ như lưu ly, đó là dấu vết đặc trưng của mica bị nóng chảy dưới nhiệt độ cao… Điều này có nghĩa là, mọi người đã có lối thoát!!

Trần Mộc lòng thắt lại, không kìm được thốt lên kinh ngạc: "Ai nha, xem ra nơi đây từng là nơi dung nham núi lửa chảy qua!!!

Trường Bạch Sơn là một ngọn núi lửa hoạt động tiềm ẩn, nếu một ngày nào đó đột nhiên phun trào, dung nham nóng rực từ trong lòng núi ào ạt chảy ra, chúng ta chẳng phải sẽ…" Suy nghĩ còn chưa dứt, hai người đi dò đường phía trước lại đột nhiên dừng bước, đèn

pin cường quang trong tay chiếu tới, chỉ thấy khe nứt vốn rộng rãi lúc này co hẹp lại dữ dội!

Đống đá lộn xộn chất thành núi chồng chất lên nhau, chỉ còn lại một khe hở nhỏ hẹp đến mức gần như khó nhận ra có thể đi qua.

Trần Mộc cúi người lại gần, tay cầm đèn pin cẩn thận quan sát không gian chật hẹp do khe nứt sập xuống tạo thành này, không gian bên trong cực kỳ tù túng, chỉ vừa đủ cho một người miễn cưỡng bò trườn vào.

Trần Bì A Tứ thấy vậy, hiểu rõ mình đã già yếu, không còn đủ thể lực để qua được lối đi chật hẹp như thế này.

Sau một hồi thảo luận, mọi người thống nhất, do Hoa Hòa Thượng ở lại cùng Trần Bì A Tứ chờ đợi.

Còn Trần Mộc, Bàn Tử và Muộn Du Bình tử thần bí khó lường, thì quyết định mạo hiểm đi sâu vào trong, khám phá xem khe nứt vô danh này rốt cuộc còn ẩn chứa bí mật gì.

Trần Mộc và những người khác không chút do dự cởi bỏ áo khoác dày cộm, cố gắng co người lại hết mức, khiến mình trở nên nhỏ nhắn linh hoạt hơn.

Lần này, Muộn Du Bình tử vốn kiệm lời, hành động quyết đoán, lại đi đầu tiên!!

Chương 1005

Ba người bám sát nhau, như một con rắn linh động, cẩn thận nhưng vô cùng kiên định lao vào khe nứt chật hẹp đến mức gần như chỉ đủ cho một người đi qua.

Trong lòng Trần Mộc thầm suy đoán, chỗ sập đổ trước mắt này hẳn chỉ là trở ngại tạm thời, chỉ cần họ khó khăn bò về phía trước vài bước, nhất định sẽ tìm được lối ra.

Nhưng nếu phía trước không có đường đi, cũng có thể kịp thời quay đầu trở về chỗ cũ.

Tuy nhiên, thực tế lại vượt xa dự đoán của hắn, đoạn khe nứt này không chỉ dài đến mức khiến người ta khó thở, mà còn sâu xuống lòng đất, dường như thông thẳng đến cõi u minh.

Thời gian họ bò trườn càng lúc càng dài, mà phía trước vẫn miễn cưỡng có thể đi qua, điều này khiến trong lòng Trần Mộc không khỏi dấy lên một trận kinh ngạc và bất an khó tả.

Trong không gian chật hẹp này, đá sắc nhọn như dao, mỗi tấc tiến lên đều như đang khiêu vũ với tử thần.

Trần Mộc mới bò được vài bước, quần áo trên người đã bị rách nhiều chỗ, đầy những vết nứt nhỏ li ti, như một tấm bản đồ bị xé rách!!

Những tảng đá cứng rắn xung quanh vô tình ép chặt lồng ngực hắn, cộng thêm nhiệt độ trong môi trường không thấy ánh mặt trời này dần dần tăng cao, Trần Mộc cảm thấy hô hấp của mình càng lúc càng gấp gáp, lồng ngực như bị đè bởi một tảng đá lớn, càng lúc càng ngột ngạt khó chịu.

Bám sát phía sau Trần Mộc, Bàn Tử cũng chịu đựng nỗi đau này, hắn nắm chặt mắt cá chân của Trần Mộc, giọng nói lộ rõ sự lo lắng và bất an: "Không được rồi, tôi thấy chất lượng không khí ở đây hình như có vấn đề, chúng ta còn chưa dò xét rõ ràng đã mạo hiểm xông vào, có phải hơi lỗ mãng quá rồi không?!" Trần Mộc muốn quay đầu lại xem tình hình của Bàn Tử, nhưng không gian quá chật hẹp, căn bản không thể thực hiện được.

Hắn vừa giãy giụa tiếp tục đi về phía trước, vừa hồi tưởng lại quãng đường bò trườn dài dằng dặc vừa rồi, nghĩ đến nếu bây giờ phải quay lại, không chỉ phải chịu đựng nỗi đau lớn hơn, mà tình thế khó xử này cũng có thể khiến họ rơi vào hoàn cảnh khó khăn lớn hơn!!

Thế là, Trần Mộc nghiến chặt răng, trầm giọng đáp lại Bàn Tử: "Chúng ta cứ kiên trì đi thêm vài bước nữa, nếu vẫn là một vùng tối đen vô tận, thì chúng ta sẽ lập tức rút lui." Ngay khi lời Trần Mộc vừa dứt, Muộn Du Bình tử vẫn luôn giữ im lặng phía trước đột nhiên phát ra một tiếng "ân?!" trầm thấp mà hơi kinh ngạc.

Tiếng động đột ngột này, lập tức khiến bầu không khí vốn căng thẳng, ngột ngạt đột nhiên tăng cấp, làm tim Trần Mộc và Bàn Tử đập nhanh hơn trong chớp mắt, nín thở tập trung chờ đợi phát hiện tiếp theo của hắn.

Trần Mộc tim đập nhanh quay đầu lại, tầm mắt nhìn về phía trước, nơi vốn dĩ nên đứng nhân vật trầm mặc ít nói, giống như Muộn Du Bình tử kia, giờ đây lại trống không, chỉ còn lại một lối đi khe đá đen kịt sâu hun hút hiện ra trước mặt hắn!!

Lối đi đó tựa như cái miệng khổng lồ của quái vật đang há to, nuốt chửng mọi ánh sáng, không thể đoán trước cuối cùng nó ẩn chứa sự vô danh và thần bí gì.

Từ lúc Trần Mộc nghe rõ lời của Muộn Du Bình, cho đến khi hắn kinh ngạc phát hiện đối phương biến mất ngay dưới mí mắt mình, quá trình này nhanh đến mức vượt qua giới hạn tri giác của con người!!

Chỉ trong vỏn vẹn năm giây, ngay cả một con chuột lanh lợi, trong môi trường như vậy cũng khó có thể biến mất không tiếng động và tức thì như thế, huống chi là một con người sống sờ sờ.

Trần Mộc trong lòng đột nhiên dâng lên một trận bất an mãnh liệt, hắn vô thức lùi lại một bước, dường như muốn nhờ tầm nhìn rộng hơn để xác nhận hiện tượng quỷ dị trước mắt.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc hắn hoảng thần, chỉ thấy bóng dáng Muộn Du Bình tử lại quỷ dị xuất hiện ngay trước mặt hắn, cứ như chưa từng rời đi, bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Bàn Tử bám sát phía sau Trần Mộc bị hành động lùi đột ngột của hắn làm giật mình, vội vàng truy hỏi: “Sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra rồi?” Trần Mộc ngây người ra đó, sự hoang mang và kinh ngạc trong lòng khiến hắn nhất thời nghẹn lời, chỉ có thể úp mở đáp: “Không… không có gì.” Tuy nhiên, Muộn Du Bình tử dường như hoàn toàn không hay biết điều đó.

Hoặc có thể nói hắn hoàn toàn không để tâm đến tình huống bất thường vừa rồi, chỉ hơi dừng lại một chút, liền lần nữa gọi Trần Mộc và Bàn Tử, sau đó với tốc độ nhanh hơn bò về phía trước, thân ảnh dần dần chìm vào sâu trong lối đi tăm tối kia.

Cứ ẩn cứ hiện như vậy, hư ảo như mộng.

Mặc dù ký ức cảm quan của Trần Mộc vẫn còn mới nguyên, nhưng đối diện với cảnh tượng thực tế trước mắt, hắn lại không khỏi nghi ngờ phán đoán của chính mình.

Rốt cuộc là môi trường đặc biệt ở đây đã gây ra một loại ảo giác

thị giác nào đó, hay là có một sức mạnh quỷ dị không thể giải thích khác đang tác quái?!

Trong lòng Trần Mộc tràn đầy nghi vấn chồng chất, một sự hoang mang và bất an sâu sắc như khí lạnh ngấm vào xương tủy.

Tình thế khẩn cấp, không cho phép Trần Mộc có quá nhiều thời gian suy nghĩ.

Cảm giác bị kéo nhanh dồn dập từ phía sau khiến Trần Mộc ngạc nhiên, chỉ thấy Bàn Tử nắm chặt mắt cá chân hắn, dùng sức thúc giục hắn tiếp tục tiến lên.

Trần Mộc mặc dù đầy rẫy nghi hoặc, nhưng cũng chỉ có thể nghiến chặt răng, vừa bò vừa quan sát môi trường xung quanh.

Khi hắn đi qua đoạn khu vực mà Muộn Du Bình vừa biến mất, hắn đặc biệt giảm tốc độ, cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh… Những vách đá xung quanh trơn nhẵn như gương, hoàn toàn không có bất kỳ chỗ lõm hay điểm nào có thể tạo ra ảo giác thị giác!!

Điều này khiến trong lòng Trần Mộc không khỏi phủ một tầng u ám, dự cảm thấy một luồng khí tức bất tường đang lặng lẽ lan tỏa.

Sau khi lại gian nan bò thêm khoảng mười phút, Muộn Du Bình tử vốn luôn trầm mặc ít nói đột nhiên thân hình nhẹ nhõm, như thể đã trút bỏ gánh nặng ngàn cân, cả người thò về phía trước!!

Trần Mộc thấy vậy, lập tức nhận ra họ đã đến được lối ra.

Hắn bám sát phía sau Muộn Du Bình, rất nhanh đã xuyên qua khe nứt chật hẹp, trước mắt khoáng đạt hẳn ra.

Muộn Du Bình tử nhanh chóng ném ra vài cây que phát sáng, chúng vẽ ra những đường cong trong không trung, rơi rải rác khắp bốn phía, lập tức thắp sáng không gian tối tăm.

Ánh sáng vàng ấm áp đó như ánh rạng đông phá vỡ màn đêm, chiếu sáng một thế giới rộng lớn mà có phần hoang vắng!!

Trần Mộc nhìn quanh bốn phía, ước chừng nơi đây hẳn là khu vực rộng rãi nhất trong toàn bộ khe nứt núi, chiều rộng khoảng chừng có thể chứa bốn năm chiếc xe tải nhỏ Kim Bôi đậu song song, chiều dài thì gần bằng một sân bóng rổ tiêu chuẩn rưỡi!!

Dưới chân phủ đầy những mảnh đá vỡ lớn nhỏ không đều, những thứ này từng là mảnh đá bị xé toạc và bong ra một cách tàn nhẫn dưới cơn thịnh nộ của đại địa.

Lúc này, Bàn Tử giơ đèn pin cường quang trong tay lên, ánh sáng dần dần lan rộng, tìm kiếm những bí mật có thể ẩn giấu xung quanh.

Hắn đột nhiên kinh hô một tiếng: "Lạ thật!

Không ngờ ở đây lại còn có bích họa, xem ra chúng ta không phải là nhóm người đầu tiên đặt chân đến nơi này à?!" Trần Mộc và Muộn Du Bình theo ánh mắt của Bàn Tử, cùng nhau đi về phía vách núi đầy dấu vết thời gian kia.

Trên vách đá nứt nẻ trước mắt, bỗng nhiên có những bức bích họa lớn nhiều màu sắc, mặc dù hình ảnh bị phong hóa nghiêm trọng, màu sắc đã trở nên ảm đạm không còn sáng.

Nhưng vẫn lờ mờ có thể nhận ra những hình ảnh miêu tả cảnh tiên nữ bay lượn như rải hoa, tư thái phiêu dật như đang kể lại câu chuyện về một thời huy hoàng.

Bước vào khu vực thần bí trước mắt, Trần Mộc không khỏi bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Cửa vào mà họ tìm kiếm, bỗng nhiên bị một tảng đá phong ấn khổng lồ, sừng sững đè chặt một cách nghiêm ngặt!!

Trên đó dường như còn khắc những bích họa cổ xưa, loang lổ và

tang thương, tựa như đang kể lại một đoạn lịch sử bị phong ấn.

Trần Mộc lòng tràn đầy nghi vấn, càng lúc càng tò mò về thân phận thực sự của nơi này.

Họ tìm kiếm khắp nơi giữa những tảng đá lộn xộn và không ngờ lại phát hiện ra vài suối nước nóng nhỏ!!

Nước suối trong vắt nhưng nhiệt độ bức người, bốc lên một làn sương mù mờ ảo, tỏa ra một sức quyến rũ mê hoặc lòng người.

Tuy nhiên… mặc dù là một môi trường quyến rũ đến vậy, xung quanh lại không hề thấy bất kỳ dấu vết hoạt động nào của con người, càng tăng thêm vài phần quỷ dị và tĩnh mịch.

Khi đi sâu vào khám phá, khe nứt vốn rộng rãi bắt đầu dần dần thu hẹp, cho đến khi biến thành một con đường nhỏ chỉ đủ cho hai người đi song song, con đường bí ẩn này tựa như miệng của một con quái vật khổng lồ, uốn lượn sâu vào bên trong núi đá.

Những đợt gió nóng thổi ra, Trần Mộc cẩn thận nghiêng người lại gần mép khe nứt, giơ đèn thăm dò trong tay chiếu chùm sáng vào, nhưng chỉ có thể chiếu sáng một vùng vực sâu tối đen, không thể nhìn rõ tận cùng nó ẩn chứa bí mật gì.

Trần Mộc và các đồng bạn trao đổi ý kiến, sau khi cân nhắc lợi hại đều nhất trí cho rằng, việc tiếp tục đi sâu thám hiểm là không cần thiết!!

Nơi đây đã là một nơi trú ẩn an toàn đủ để chống lại sự tấn công của bão tuyết dữ dội.

Sau khi Bàn Tử kiểm tra chất lượng không khí kỹ lưỡng, xác nhận không có vấn đề gì, mọi người liền quyết định tạm thời an cư tại đây.

Muộn Du Bình tử thành thạo thắp sáng một chiếc đèn lồng chiếu sáng lâu dài, sau đó lại không chút do dự quay trở lại chỗ khe nứt chật

hẹp, phát ra tín hiệu an toàn cho các đồng đội vẫn đang chờ đợi bên ngoài.

Chương 1006

Không lâu sau, Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành lần lượt thành công xuyên qua khe nứt đi vào nơi này, tiếp đó Thuận Tử dưới sự giúp đỡ của họ cũng được đưa vào an toàn.

Trần Mộc lập tức căng thẳng bước tới kiểm tra tình hình của Thuận Tử, phát hiện do nhiệt độ cao bất thường ở đây, sắc mặt của hắn đã từ tái nhợt trước đó chuyển sang hơi hồng, nhưng tay chân vẫn lạnh như băng.

Trần Mộc lòng thắt lại, không biết Thuận Tử liệu có thể vượt qua được cửa ải này ở nơi vô danh này không.

Con đường lên núi gồ ghề hiểm trở, mỗi bước lựa chọn, mỗi lần rẽ hướng, đều là dưới sự dẫn dắt của người dẫn đường trầm mặc ít nói nhưng kinh nghiệm phong phú này mà hoàn thành!!

Sự tồn tại của người đàn ông này dường như là cầu nối giữa đoàn người họ và ngọn núi sâu vô danh, nếu hắn không may qua đời trong cuộc khủng hoảng bất ngờ này… mặc dù không đến mức khiến họ hoàn toàn lạc lối trong biển rừng tuyết trắng này, nhưng đối với hành trình tiếp theo, chắc chắn sẽ tràn đầy những khó khăn hiểm trở khó lường hơn rất nhiều!!

Sâu thẳm trong lòng Trần Mộc tràn đầy sự kính trọng và cảm kích đối với người dẫn đường chất phác này, hắn thực sự không muốn thấy một người đã vô tư cống hiến vì họ như vậy lại mất đi sinh mạng quý giá vì sự mạo hiểm của chính mình.

Hòa Thượng với tư cách là người phụ trách y tế trong đội, nhanh chóng và chuyên nghiệp triển khai cấp cứu.

Hắn trước hết cẩn thận kiểm tra nhịp tim và mạch đập của người

dẫn đường Thuận Tử, sau đó ra hiệu cho Trần Mộc lùi sang một bên.

Hắn dùng một chiếc khăn bông nhúng nước suối nóng, đặt lên đá cho nguội bớt một chút, sau đó cẩn thận lau chùi cơ thể đầy vết thương của Thuận Tử.

Khi da thịt hắn bị nước suối nóng lau chùi đến đỏ bừng một mảng, Hoa Hòa Thượng lại cẩn thận cho Thuận Tử uống vài ngụm nước nóng.

Lập tức, nơi cổ họng Thuận Tử truyền ra tiếng ho kịch liệt, mí mắt cũng bắt đầu hơi run rẩy, dường như có dấu hiệu hồi tỉnh.

Chứng kiến cảnh này, tảng đá lớn trong lòng Trần Mộc và những người khác cuối cùng cũng nhẹ nhõm chút ít, câu nói trầm ổn đầy mạnh mẽ của Hoa Hòa Thượng vang lên đúng lúc: "Được rồi, không chết được đâu!!" Câu nói này như một luồng hơi ấm, làm dịu đi không khí căng thẳng, ngột ngạt.

Vào lúc này.

Bàn Tử và Diệp Thành đều lấy thuốc lá từ trong túi ra, mượn ánh lửa yếu ớt châm lửa, từ từ nhả ra từng ngụm khói, dường như mượn điều này để xua tan nỗi lo lắng trong lòng.

Cũng đúng lúc này, Trần Bì A Tứ cũng dưới sự dìu đỡ của Trát Cô Tiếu, bước chân loạng choạng đi vào doanh địa tạm thời được dựng lên này.

Trải qua một loạt những khoảnh khắc sinh tử, Trần Mộc và những người khác đều đã kiệt sức, gần như không còn sức lực để mở miệng nói chuyện.

Mọi người im lặng tự tìm một vị trí thoải mái, dựa vào đó tạm thời nghỉ ngơi.

Tuyết đọng trên người dần dần tan thành nước dưới tác dụng của

thân nhiệt, quần áo và giày tất cũng vì thế mà trở nên ẩm ướt nhớp nháp.

Trần Mộc và những người khác dứt khoát cởi bỏ quần áo ướt sũng, phơi chúng trên những tảng đá gần doanh địa vẫn còn ấm áp và khô ráo, hy vọng ánh nắng có thể làm chúng khô.

Diệp Thành thì từ trong ba lô lấy ra vài hộp đồ hộp nén, thả vào nước suối nóng bốc hơi để hâm nóng, chuẩn bị phân phát cho mọi người đang đói meo.

Ở vùng đất hoang lương bị băng tuyết bao phủ này, phần thức ăn đơn giản này như ánh nắng ấm áp của mùa xuân, ban cho họ sức mạnh và hy vọng để tiếp tục tiến lên, không đến nỗi mất mạng tại đây!!

Trần Mộc vừa gặm lương khô, tiếng nhai vọng lại trong động huyệt trống rỗng.

Hắn cùng Hoa Hòa Thượng hai người, cùng nhau đi về phía bức bích họa thần bí vừa được họ phát hiện.

Nơi này hiển nhiên là một hang động đá vôi hình thành tự nhiên, vách động chật hẹp và gồ ghề, vậy mà trong hoàn cảnh như thế lại ẩn chứa một bức bích họa, không khỏi khiến người ta nghi ngờ đủ điều.

Trước đó… Muộn Du Bình đột nhiên biến mất không dấu vết trước mắt hắn, cộng thêm tảng đá phong ấn khổng lồ ở cửa động, tất cả những điều này đều khiến trong lòng Trần Mộc vương vấn một cảm giác… bất an và quỷ dị khó tả.

Là những người thường xuyên tiếp xúc với cổ vật, đối với các hình thức nghệ thuật như bích họa, phù điêu mang trong mình ký ức lịch sử và mật mã văn hóa, Trần Mộc và Hoa Hòa Thượng cùng những người khác luôn mang trong lòng sự hứng thú và kính sợ sâu

sắc.

Khi họ dừng lại quan sát kỹ lưỡng, những đồng bạn khác cũng bị thu hút tới, lần lượt vây quanh trước bích họa, cố gắng giải mã một chút manh mối từ những đường nét và màu sắc cổ xưa kia.

Tuy nhiên, những bức bích họa trước mắt không như mọi người mong đợi, chúng hầu hết miêu tả cảnh tiên nữ phi thiên bay lượn nhẹ nhàng.

Những hình ảnh này thường xuất hiện trong hoàng cung cổ đại hoặc trên các đồ lễ trang trọng, nhằm thể hiện cảnh thái bình an lạc, ca múa thịnh vượng, thực tế không có ghi chép lịch sử trực tiếp hay ý nghĩa đặc biệt nào.

Đối mặt với những mảnh bích họa thường thấy trong cổ mộ này, nhóm người vốn đã quen với việc tiếp xúc cổ vật, sau sự mới lạ ngắn ngủi, liền nhanh chóng trở nên bình thường, không còn nhiệt tình tìm hiểu sâu nữa.

Ngay khi Trần Mộc chuẩn bị thu hồi tầm mắt, trở về chỗ cũ xoa bóp những ngón chân vừa ra mồ hôi do đi đường dài lại vừa bị lạnh tê buốt… bên tai hắn truyền đến một tiếng "chậc" quen thuộc, chỉ thấy Bàn Tử duỗi ngón cái thô tráng của mình ra, lại bắt đầu cẩn thận cạo lớp bùn đất trên bề mặt bích họa!!

Trần Mộc hơi nhíu mày, mặc dù hắn cũng biết những bức bích họa này tuy không có giá trị kinh tế lớn, nhưng dù sao cũng là vật tổ tiên để lại!!

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Mộc có phần trách cứ hành động này của Bàn Tử, thế là không kìm được mở miệng hỏi rốt cuộc có chuyện gì, tại sao lại đối xử với bức bích họa này như vậy.

Bàn Tử trợn to đôi mắt nhỏ lanh lợi, khóe miệng nhếch lên nụ

cười đắc ý, phản bác: “Hắc, các người đừng coi thường móng tay của lão tử đây!!

Không phải thứ gì cũng có thể thu hút sự chú ý của tôi đâu!

Các người nhìn kỹ đây, bức bích họa này không hề đơn giản, nó vậy mà có hai lớp!” “Hai lớp bích họa?” Trần Mộc hơi nhướng mày, trong lòng thầm suy đoán ý nghĩa của nó, lời nói lộ ra một tia nghi hoặc.

Các đồng bạn xung quanh nghe vậy, lập tức hứng thú, lần lượt tụ tập lại, muốn xem xét rốt cuộc là sao.

Chỉ thấy Bàn Tử duỗi ngón tay thô ngắn nhưng linh hoạt của mình ra, đầu ngón tay còn sót lại một ít bột chu sa màu đỏ.

Hắn chỉ vào khu vực bích họa trông có vẻ bình thường trước mặt, mọi người lúc này mới chú ý, ở một góc của bích họa, có một họa tiết hoàn toàn không ăn nhập với xung quanh!!

Thứ được miêu tả trên đó có thể nói là hoàn toàn khác biệt, nhưng vì vị trí của nó cực kỳ ẩn khuất, nếu không phải ánh mắt Bàn Tử độc đáo, gần như không thể nhận ra.

Hiển nhiên, đây là một bức tranh mới được người ta cố ý vẽ chồng lên bích họa gốc, dùng để che giấu nội dung của bích họa ban đầu.

Thời gian trôi qua, lớp bề mặt của bức họa mới do phong hóa mà bong tróc, dần dần lộ ra dấu vết lịch sử bị che giấu, tình huống này không hiếm gặp trong việc phục chế tranh sơn dầu.

Bàn Tử hăng hái tiếp tục dùng ngón tay cẩn thận cạo bích họa, cùng với lớp bề mặt bong tróc nhỏ, một vệt màu sắc tươi tắn như muốn chảy ra dần dần hiện ra, như thể bí mật ngủ vùi ngàn năm đang thức tỉnh vào khoảnh khắc này.

Trần Mộc cũng không kìm được bắt chước Bàn Tử, nhẹ nhàng dùng ngón tay cạo một chút bích họa.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, hắn phát hiện lớp bích họa bề mặt này dường như chưa hoàn thành tất cả các công đoạn vẽ, do đó Bàn Tử mới có thể dễ dàng cạo đi màu sắc của nó.

Nếu theo quy trình chế tác bích họa thông thường sau thời Đường, bên ngoài bích họa lẽ ra phải được phủ một lớp vật liệu đặc biệt, điều này giống như lớp men bảo vệ bích họa, ngăn ngừa màu sắc phai và bong tróc.

Tuy nhiên bức bích họa trước mắt… lại vừa hay thiếu đi bước vô cùng quan trọng này.

Mày Trần Bì A Tứ nhíu chặt thành một cục, như một ổ khóa sắt gỉ sét, gánh chịu vô vàn nghi hoặc và suy tư.

Ánh mắt hắn sắc bén như chim ưng, nhanh chóng khóa chặt vào bức tường đá cổ kính loang lổ kia.

Trong chớp mắt, một mảng bích họa lớn bằng cái chậu rửa mặt dưới bàn tay khéo léo của hắn, như thể vén lên tấm màn bí ẩn của lịch sử, được cẩn thận bóc tách xuống.

Phía sau lớp bích họa này, một bức tranh hoàn toàn mới bỗng nhiên hiện ra, đó là một bức tranh nửa người nửa xe ngựa rực rỡ ngũ sắc, tựa như đang tung bay trên mây!!

Xe ngựa nhẹ nhàng bay lượn trong biển mây bao la, xung quanh vây quanh vài mỹ nữ tuổi hoa mặc trang phục Mông Cổ hoa lệ, tư thái của họ thanh nhã, thị phụ hai bên xe ngựa, trông trang trọng mà thần bí.

Còn chủ nhân của xe ngựa thì là một người đàn ông thân hình mập mạp, trang phục của hắn độc đáo và phức tạp, ngay cả Trần Mộc kiến

thức rộng rãi cũng không thể tìm thấy bất kỳ kiểu dáng nào phù hợp trong ký ức.

Đây là một bức bích họa cực kỳ mang tính tự sự, nó sinh động kể lại một câu chuyện bị thời gian lãng quên, khiến lòng Trần Mộc không khỏi thắt lại.

Hắn mẫn cảm nhận ra, bức bích họa này dường như được vội vàng vẽ đè lên một bức bích họa khác đã có sẵn trong một tình huống khẩn cấp nào đó.

Chương 1007

Từ những vệt màu chưa khô và nét bút hơi thô thiển mà xem, thời gian lúc đó nhất định cực kỳ cấp bách, thậm chí không kịp thực hiện công đoạn tu sửa và hoàn thiện cuối cùng cho bức bích họa thế đại này.

Ánh mắt trầm ổn của Trần Bì A Tứ lướt qua giữa bích họa và môi trường xung quanh, như thể đang giải mã một mật mã cổ xưa và phức tạp.

Giọng nói hắn trầm thấp mạnh mẽ, mang theo một sự quyết đoán không thể nghi ngờ, trầm giọng nói: "Bức bích họa này có mối liên hệ mật thiết với Thiên Cung trong truyền thuyết, chúng ta cần phải dọn sạch toàn bộ bức tường, vén mở bí mật ẩn giấu phía sau bức bích họa này!!" Trần Mộc sớm đã không kìm nén được sự kích động và mong đợi trong lòng, nghe thấy lệnh của Trần Bì A Tứ, hắn lập tức phối hợp ăn ý với các đồng bạn khác, mỗi người thi triển tuyệt kỹ độc môn… Họ dùng công cụ đặc chế, hoặc dứt khoát dùng những móng tay cứng rắn đã được huấn luyện đặc biệt tăng cường, trực tiếp bắt đầu công việc dọn dẹp tỉ mỉ này!!

Cùng với từng mảnh bích họa bong tróc, một bức tranh lịch sử rực rỡ sắc màu, khí thế hoành tráng, như một cuộn tranh dài từ từ mở ra trước mắt Trần Mộc và những người khác, mỗi tấc hình ảnh đều hé lộ vô tận câu chuyện và bí mật, chờ đợi họ khám phá và vén mở… Xung quanh tĩnh mịch như thời gian ngưng đọng, chỉ có tiếng gió khẽ thì thầm bên tai.

Đèn bão được cẩn thận treo ở một góc vách đá, ánh sáng vàng mờ khuếch tán trong hang động sâu thẳm, xiên xiên rải trên những tảng đá

đầy dấu vết thời gian.

Toàn bộ trên dưới toát ra một thứ khí tức cổ xưa và thần bí, dường như mỗi đường vân đá đều khắc ghi câu chuyện cổ xưa.

Màu sắc bích họa dù trải qua tang thương nhưng vẫn rực rỡ bắt mắt, sắc đỏ huyết đậm đặc như máu tươi đang chảy trong đó.

Dưới ánh sáng không ổn định, dường như cả tảng đá đều lấp lánh như lưu ly, tựa như sinh mệnh tươi sống, đang từ sâu trong lớp màu thấm ra những mạch máu đỏ thẫm!!

Một bức bích họa ẩn mình dưới bụi trần lịch sử như vậy, lại có thể bảo tồn hoàn hảo đến thế, quả là khiến người ta thán phục.

Tuy nhiên, điều thực sự khiến Trần Mộc cùng mọi người kinh ngạc không ngớt, không nghi ngờ gì chính là nội dung được bích họa miêu tả!

Trần Mộc cố gắng dùng ngôn ngữ để hình dung những bức họa đó, nhưng lại phát hiện khó tìm được từ ngữ thích hợp để diễn tả sự chấn động của nó.

Bích họa chia thành hai phần tương đối độc lập nhưng lại liên kết với nhau, mỗi phần tự thuật những sự kiện hoàn toàn khác biệt, nhưng khi chúng ghép lại với nhau, lại hiển hiện thành một thể thống nhất, có thể xưng là kiệt tác nghệ thuật tuyệt mỹ.Ánh mắt Hoa hòa thượng lấp lánh sự hưng phấn và kính ngưỡng, hắn khẽ tự lẩm bẩm, như thể đang vén mở một đoạn lịch sử bị lãng quên: “Đây e rằng chính là cảnh tượng chiến tranh kinh thiên động địa giữa Đông Hạ Vạn Nô Hoàng Đế và Mông Cổ thiết kỵ!!

Kìa, người này, thân ảnh uy nghiêm trang trọng này, rất có thể chính là Vạn Nô Vương, bức bích họa này có lẽ chính là sự phản ánh chân thực về khoảnh khắc vương quốc Đông Hạ diệt vong trong

truyền thuyết!!" Trần Mộc đối với lịch sử Đông Hạ biết rất ít, những người còn lại cũng không mấy quen thuộc với vùng đất này.

Tất cả đều đồng loạt giữ im lặng, tĩnh lặng lắng nghe Hoa hòa thượng giải thích nội hàm của bích họa.

Hoa hòa thượng vừa đi vừa kinh thán, ngón tay hắn lướt nhẹ trên bích họa, chỉ về phía những binh sĩ thân khoác Cửu Dư bì giáp, tay cầm vũ khí, thần tình kiên nghị, giải thích: "Phần này chắc hẳn là quân đội của Vạn Nô Vương!!" Hắn lại chỉ về phía những kỵ binh Mông Cổ phi nhanh như gió, số lượng khổng lồ, tiếp lời giải thích: "Còn đây là Mông Cổ thiết kỵ thế không thể cản.

Các ngươi xem, chỉ tính riêng về quân số, quân đội Mông Cổ đã rõ ràng chiếm ưu thế áp đảo, đây không nghi ngờ gì là một cuộc quyết chiến với sức mạnh chênh lệch lớn." Ánh mắt Trần Mộc dõi theo hướng Bàn Tử chỉ, cảnh tượng trước mắt như một bức tranh lịch sử động, mũi tên như mưa bay lượn trên không trung, chiến trường kinh thiên động địa hiện rõ trong tầm mắt!!

Hắn ngưng thần quan sát kỹ lưỡng, chỉ thấy hình tượng nhân vật trong quân đội Đông Hạ quả thực khá kỳ lạ, diện mạo của họ tuấn mỹ và nhu hòa, giữa đôi mày toát ra một thứ khí chất ôn uyển khác thường so với binh sĩ bình thường, điều này khiến Trần Mộc trong lòng không khỏi nảy sinh một tia hoang mang.

"Sao thế này, những quân nhân Đông Hạ này, sao ai cũng trông như phụ nữ vậy?" Bàn Tử sờ cằm, lẩm bẩm đầy nghi hoặc.

Hiển nhiên, hắn cũng đã chú ý đến điểm này.

Trần Mộc cũng cảm thấy rất khó hiểu, nếu quả thật là nữ tử khoác giáp ra trận, thì Đông Hạ chẳng phải đã lật đổ cục diện chiến tranh truyền thống sao?!

Tuy nhiên, Hoa hòa thượng bên cạnh lại đưa ra một lời giải thích khác.

Lời nói của Hoa hòa thượng mang theo cảm giác nặng nề của lịch sử: "Đây không phải là sự phản ánh chân thực của quân đội Đông Hạ, mà là một thủ pháp biểu hiện nghệ thuật đặc trưng của bích họa Đông Hạ!!

Các ngươi xem, bất kể là nhân vật nào trong tranh, đều có dung mạo thanh tú, đường nét uyển chuyển.

Ta trong quá trình nghiên cứu điển tịch cũng từng phát hiện ghi chép tương tự.

Tương truyền, những người thuộc các tộc từng giao thiệp với Đông Hạ quốc đều từng đề cập rằng, trong nước Đông Hạ dường như bị một lời nguyền 'thanh xuân vĩnh trú' bao phủ, bất kể là dân thường ở phố phường, hay chiến sĩ anh dũng chiến đấu trên chiến trường, trông họ đều luôn giữ được dung nhan thanh xuân rạng rỡ, thậm chí khi qua đời cũng vậy, khiến người ta kinh ngạc!!" Bàn Tử nghe xong, cau chặt mày, hiển nhiên là trăm mối vẫn không giải thích được hiện tượng này.

Trần Mộc thì dựa vào kiến thức tích lũy của mình mà suy đoán, điều này có thể liên quan đến phong tục tập quán của một số dân tộc thiểu số, ví dụ như có dân tộc cho rằng người già không nên lộ diện, chỉ xuất hiện trong những trường hợp đặc biệt, do đó trong các bức họa công cộng tự nhiên cũng ít thấy hình ảnh người già.Mọi người sau khi trầm tư một lát, lại lần nữa chuyển ánh mắt sang đoạn bích họa tiếp theo.

Hoa hòa thượng chỉ tay như vẽ ra giang sơn, hướng về phần thứ hai của bích họa, giọng hắn lộ ra vẻ trầm trọng: "Đoạn bích họa này miêu tả cảnh chiến đấu kịch liệt, chúng ta có thể thấy, mặc dù quân

dân Đông Hạ lấy một địch ba, anh dũng chống cự cuộc tấn công của Mông Cổ thiết kỵ… nhưng cuối cùng vẫn vì ít không địch nổi nhiều, lần lượt ngã xuống dưới những mũi tên như mưa.

Trận chiến bi tráng này cuối cùng đã biến thành một cuộc thảm sát tàn khốc.” Sắc đỏ đậm trên bích họa như khói lửa cuồn cuộn trên chiến trường, rực rỡ mà bi tráng, những nét bút tinh tế tái hiện sống động trận chiến kinh tâm động phách đó.

Trần Mộc ngưng mắt nhìn bức họa, dường như có thể nghe thấy tiếng đao kiếm va chạm leng keng.

Dường như còn có thể thấy binh sĩ Đông Hạ thân khoác chiến giáp, phấn dũng chống cự, nhưng vẫn từng đợt ngã xuống trên chiến trường đẫm máu!!

Mông Cổ thiết kỵ như cuồng phong bạo vũ quét đến, vô tình giày xéo những thân thể anh dũng đó.

Lửa lớn hừng hực lan tràn giữa những căn nhà đổ nát và đất đá sụp đổ, nuốt chửng tất cả, cùng với cả những di hài nam nhi chưa nhắm mắt.

Khi bích họa đi sâu vào phần thứ ba, lại bị một khối đá khổng lồ và nặng nề che khuất tầm nhìn!!

Mặc dù Trần Mộc cùng bọn họ đã cố hết sức cũng không thể dịch chuyển khối cự thạch này, nhưng dựa vào manh mối cốt truyện của hai phần bích họa trước, họ suy đoán cảnh tượng ẩn giấu phía sau chắc hẳn là sự tiếp nối tàn khốc và kịch liệt hơn của cuộc chiến tranh này.

Lúc này, một sự nghi hoặc mạnh mẽ dâng lên trong lòng Trần Mộc.

Hắn trầm ngâm một lát, phá vỡ sự tĩnh mịch xung quanh: “Nhưng

ta cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong ghi chép lịch sử, quốc gia Đông Hạ chẳng phải đã sớm diệt vong dưới vó sắt của người Mông Cổ sao?!

Ta nhớ tư liệu hiển thị… Đông Hạ quốc từ khi thành lập đến khi diệt vong chỉ vỏn vẹn hơn bảy mươi năm, trong suốt thời gian đó hầu như luôn trong chiến hỏa.

Nếu Vân Thiên Cung này thật sự do Đông Hạ xây dựng, vậy trong bối cảnh thời đại đó, một chính quyền biên thùy nhỏ bé như vậy, làm sao có thể có thực lực và tài nguyên để xây dựng một lăng mộ quy mô đồ sộ đến thế?"Đông Hạ, chính quyền thần bí này âm thầm quật khởi ở lưu vực Cát Lâm và Hắc Long Giang vào lúc triều Kim suy bại, tộc Nữ Chân mất nước.

Vạn Nô Vương, vị hoàng đế khai quốc, như một ngôi sao băng vụt qua bầu trời đêm!!

Chưa kịp truyền ngôi vị xuống, đã lập tức tan thành tro bụi dưới thế công mãnh liệt của quân đội Mông Cổ khi họ vòng qua Triều Tiên.

Đế quốc Mông Cổ lúc đó đang ở thời kỳ đỉnh cao như mặt trời giữa trưa, tuyệt đối là dùng thế tồi khô lạp hủ mà quét ngang thiên hạ!!

Bất luận là thần minh hay yêu quái cũng không thể cản được phong thái sắc bén không thể cản phá của họ.

Do đó, nếu nội dung miêu tả trong bích họa quả thực là trận quyết chiến định đoạt vận mệnh của Đông Hạ, thì theo tính cách hung hãn và tác phong nhất quán của người Mông Cổ... lẽ ra phải xóa sổ Đông Hạ hoàn toàn mới phải.

Khi ấy, lực lượng sản xuất giữa các bộ lạc Nữ Chân vẫn ở trạng thái cực kỳ lạc hậu, phương thức sản xuất nông canh săn bắt không

thể tạo ra lượng lớn lao động!!

Người dân mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, chỉ có thể duy trì nhu cầu sinh hoạt cơ bản.

Đối mặt với khối lượng công trình khổng lồ, ngay cả khi họ không gặp phải vận rủi mất nước, nhưng muốn xây dựng một lăng mộ quy mô đồ sộ như Vân Thiên Cung… điều này không nghi ngờ gì là một sự xa xỉ, gần như là chuyện hão huyền.

Trần Bì A Tứ trầm ổn thuật lại, giữa những lời nói lộ ra sự quả quyết từng trải.

Hắn tin rằng, thứ được an trí trong Vân Thiên Cung, chính là vị hoàng đế của vương triều Đông Hạ bí ẩn đã biến mất!!

Tuy nhiên, Trần Mộc cùng những người đang có mặt nghe lời này, đều sinh lòng nghi ngờ, cảm thấy chuyện này thật khó tin.

Bởi vì bất kể xét từ chiều thời gian hay điều kiện vật chất… cổ quốc Đông Hạ đều không có năng lực và thực lực như vậy, để xây dựng một lăng tẩm hùng vĩ đến thế.

Điều khiến người ta khó hiểu hơn nữa là, căn cứ vào manh mối họ tìm thấy trong hải mộ, ngôi lăng mộ thần bí kia rất có thể do Uông Tàng Hải, kiến trúc sư nổi tiếng đầu triều Minh, xây dựng, niên đại xây dựng có thể truy về cuối Nguyên đầu Minh!!

Mà vào thời điểm đó… Đông Hạ quốc đã biến mất trong dòng chảy lịch sử mấy trăm năm, làm sao có thể còn hoàng đế Đông Hạ cần hạ táng?!

Ngay lúc này, Trần Mộc cùng mọi người đồng loạt hướng ánh mắt dò hỏi về phía Trần Bì A Tứ, mong chờ hắn có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý.Trần Bì A Tứ cảm nhận được sự nghi hoặc và kỳ vọng của họ, lặng lẽ quét mắt nhìn quanh.

Chương 1008

Ánh mắt hắn rơi trên những bức bích họa loang lổ, lạnh lùng cười một tiếng, sau đó chuyển tầm nhìn sang Hoa hòa thượng bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Nếu bọn họ đều có thái độ hoài nghi về chuyện này, Hòa Thượng, chi bằng ngươi hãy giải thích cặn kẽ cho bọn họ nghe đi." Hoa hòa thượng đáp lời khá sảng khoái, hắn quay sang Trần Mộc cùng mọi người, khóe mắt hàm chứa thâm ý khẽ mỉm cười, trong lời nói toát ra sự tự tin và trầm ổn.

"Trần Mộc, ta biết các ngươi trong lòng còn nghi ngờ, cũng hiểu rằng nhận thức của các ngươi về Đông Hạ có thể đến từ những ghi chép cổ tịch rời rạc và mang tính suy đoán.

Nhưng trên thực tế, tư liệu đáng tin cậy còn sót lại của Đông Hạ quốc cực kỳ khan hiếm, đến mức trong giới học thuật quốc tế, thậm chí có người còn nghi ngờ liệu nó có từng tồn tại hay không!!

Do đó, những thông tin mà các ngươi hiện đang nắm giữ, rốt cuộc có bao nhiêu phần chân thực, thực ra rất khó để định luận!" "Chỉ có điều!" Hoa hòa thượng chuyển giọng, ngữ khí kiên định và mạnh mẽ, "Bên ta sở dĩ cho rằng tư liệu của mình chính xác hơn, là vì nguồn thông tin của ta trực tiếp hơn, càng có sức thuyết phục!" Vừa nói, Hoa hòa thượng vừa mở túi áo gần người, cẩn trọng lấy ra một mảnh lụa trắng, từ từ trải ra trước mặt mọi người.

Trần Mộc cùng mọi người xem xong, tất cả đều giật mình, sắc mặt lập tức trở nên phức tạp.

Hóa ra, trên mảnh lụa trắng đó vẽ chính là con Xà Mi Đồng Ngư đã gây xôn xao trong buổi đấu giá nhưng không ai hỏi mua!!

Tình cảnh này, lập tức khiến Trần Mộc trong lòng không khỏi giật

thót, sự nghi hoặc và kinh ngạc điên cuồng đan xen vào nhau.

Hắn cau chặt mày, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại quá trình sự việc.

Nhớ rằng sau khi buổi đấu giá kết thúc, mọi người bàn tán xôn xao, đều nói rằng con Xà Mi Đồng Ngư thần bí khó lường kia đã không tìm được người mua!!

Nhưng giờ đây, nó lại xuất hiện trong tay Trần Bì A Tứ, điều này chẳng phải quá trùng hợp sao?!

Trong khoảnh khắc, Trần Mộc dường như đã nắm bắt được một manh mối quan trọng nào đó, không kìm được thầm suy đoán.

Chẳng lẽ, Trần Bì A Tứ, người bề ngoài dường như không hề liên quan gì đến đồng ngư, lại chính là người bán đằng sau con Xà Mi Đồng Ngư này sao?!

Nghĩ đến đây… ánh mắt Trần Mộc càng trở nên sắc bén, như thể đám mây mù trong lòng, dường như đang dần lộ ra một tia manh mối.Trần Mộc cảm thấy một luồng chấn động mạnh mẽ dâng trào từ đáy lòng, như dòng điện tức thì quét khắp toàn thân.

Hắn gắng sức ổn định thân hình, cố gắng kiểm soát từng thớ cơ trên khuôn mặt mình, không để những cảm xúc cuộn trào lộ ra ngoài!!

Tuy nhiên, nội tâm của hắn đã như lá rụng trong bão, hỗn loạn không trật tự.

Vô số nghi vấn như vì sao trên bầu trời đêm nổ tung trong đầu hắn, đan xen nỗi sợ hãi và phấn khích, khiến hắn nhất thời không thể phân biệt được cảm xúc chân thực lúc này!!

Hắn chỉ cảm thấy từ đầu ngón tay đến đầu ngón chân, một luồng hàn ý âm thầm lan ra, như thể máu trong cơ thể bị rút cạn tức thì, khiến hắn có một cảm giác vô lực như kiệt sức.

Hoa hòa thượng không hề nhận ra sự thay đổi biểu cảm tinh tế của Trần Mộc, toàn tâm chú ý tiếp tục giảng giải: "Loại đồng ngư này, thực chất là một hình thái kỳ dị của Long tộc!!

Nó là bảo bối mà lão gia nhà ta đã có được trong một cơ hội ngẫu nhiên.

Ta suy đoán, nó rất có thể xuất phát từ tay một người am hiểu sâu sắc bí mật của Đông Hạ quốc!!

Hơn nữa, điều kỳ diệu nhất là người đó đã sử dụng một phương pháp cực kỳ tinh xảo, ẩn giấu một đoạn thông tin tuyệt mật bên trong con đồng ngư này." Hoa hòa thượng cẩn thận di chuyển con đồng ngư đến gần ngọn đèn bão mờ ảo chập chờn, những vảy cá dát vàng trên bề mặt đồng ngư lấp lánh ánh kim rực rỡ dưới ánh đèn, chiếu lên những bích họa xung quanh, tạo thành nhiều vệt sáng loang lổ và tinh tế.

Theo từng cử động xoay nhẹ thân con đồng ngư của hắn, những vệt sáng kia lại bắt đầu biến đổi kỳ diệu, dần dần tụ lại thành hình dạng vài chữ viết ẩn hiện.

"Bí mật ẩn giấu ngay trong những vảy này!" Hoa hòa thượng ngừng lại, trong giọng hắn toát ra vẻ trang trọng, tiếp tục nói: "Trong mỗi một vảy của con đồng ngư này, tổng cộng chứa đựng bốn mươi bảy chữ Nữ Chân cổ." Nghe đến đây, Trần Mộc trong lòng không khỏi kinh hô một tiếng, thán phục không ngớt trước kỹ nghệ khó tin này!!

Hắn theo bản năng sờ vào hai con đồng ngư nặng trịch trong lòng, ngón tay khẽ run rẩy, mang theo tâm trạng căng thẳng và kỳ vọng, hỏi ra câu hỏi vô cùng quan trọng đó: "Vậy thì… những chữ đó, rốt cuộc ghi lại nội dung gì vậy?!" Do tư liệu chứa đựng trên con đồng ngư này không đầy đủ, Trần Mộc vẫn chưa hoàn toàn giải mã được mật

mã trong đó.

Nhưng hắn tin rằng người chế tác con cá này có ý đồ phong tồn một đoạn bí mật lịch sử ít người biết đến tại đây, và trong đó, liền hé mở một đoạn lịch sử Đông Hạ có thật, ít ai biết đến.Ánh mắt Hoa hòa thượng lấp lánh vẻ tự hào, chậm rãi kể: "Thực tế, trước khi chúng ta tiếp xúc với bằng chứng vật chất này, thông qua phân tích và suy đoán một lượng lớn manh mối, chúng ta đã sơ bộ phỏng đoán rằng chính quyền Đông Hạ quốc này không hề diệt vong hoàn toàn!!

Mà họ đã lựa chọn rút lui vào sâu trong trùng sơn tuấn lĩnh.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, một tiểu quốc yếu ớt như vậy, sinh tồn trong khe hở… lại có thể dưới sự áp bức mạnh mẽ của đế quốc Mông Cổ, cùng với sự uy hiếp của Cao Ly vương quốc đang rình rập xung quanh, nhờ một thứ sức mạnh thần bí nào đó, lại kiên cường kéo dài mấy trăm năm?!" "Ta từng nghiên cứu sâu sắc sử sách Cao Ly, thậm chí phát hiện vào đêm trước khi triều Minh thành lập, vẫn có người đi hái thuốc ở vùng rừng núi tuyết đó đã nhìn thấy những bóng người mặc trang phục kỳ dị hoạt động.

Theo suy đoán của ta, những người này rất có thể chính là tàn dân của Đông Hạ quốc." Hoa hòa thượng tiếp tục chỉ vào con đồng ngư nặng trịch, lời nói hắn toát ra vẻ trang trọng và kính cẩn: "Ghi chép trên đồng ngư lại càng chứng thực một số suy đoán của ta… Sau trận chiến cuối cùng với đại quân Mông Cổ, Đông Hạ quốc đã âm thầm rút lui đến vùng đất giao giới giữa Cát Lâm và Triều Tiên ngày nay, như một cuộn sử sách phong trần, lặng lẽ tồn tại trong bóng tối suốt mấy trăm năm, và trong khoảng thời gian này đã truyền thừa tổng cộng mười bốn đời hoàng đế!!

Mông Cổ và Cao Ly từng không chỉ một lần cố gắng xóa sổ hoàn toàn dấu vết tồn tại của quốc gia nhỏ bé này, nhưng mỗi lần hành

động đều tuyên bố thất bại vì một lý do khó hiểu." Trà Cô Nương hứng thú truy vấn: "Rốt cuộc là nguyên nhân gì mà Mông Cổ và Cao Ly đều không thể tiêu diệt thành công Đông Hạ quốc?!

Hòa Thượng, ngươi nói chuyện đừng úp mở nữa!!" Hoa hòa thượng khẽ nhún vai, trên mặt hiện lên vẻ bất lực và tiếc nuối sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn lắc đầu nói: "Ta thật sự không rõ điểm này, thông tin ghi trên con đồng ngư kia không hề đầy đủ, hiển nhiên còn một đoạn lịch sử then chốt bị ghi chép ở nơi nào đó khác!!

Tuy nhiên, chỉ bằng mấy chữ Nữ Chân mà chúng ta hiện đang nắm giữ, ta lại có thể mạnh dạn suy đoán rằng, việc Đông Hạ quốc có thể kéo dài cho đến nay, phía sau e rằng ẩn chứa một câu chuyện cực kỳ ly kỳ, khó tin!!

Điều đáng tiếc là, mặc dù tiền bối của chúng ta đã tốn nhiều năm tâm huyết tìm kiếm, nhưng vẫn luôn không thể phát hiện ra những manh mối và ghi chép còn lại." Hoa hòa thượng dừng lại một lát, dường như đang hồi tưởng lại sự nặng nề và thâm sâu của đoạn lịch sử thần bí này, sau đó ném ra một câu hỏi khiến Trần Mộc cùng mọi người kinh ngạc: "Các ngươi có từng nghĩ, câu nói cuối cùng của mấy chữ Nữ Chân này, rốt cuộc có ý nghĩa gì không?" Trần Mộc trong lòng thắt lại, thầm suy đoán câu trả lời, còn Diệp Thành thì nhanh chóng tiếp lời, tò mò hỏi: "Rốt cuộc là ý gì vậy?" Ánh mắt Hoa hòa thượng đảo qua giữa Trần Mộc và mọi người, như thể đang kể một bí mật cổ xưa.

Hắn từ từ mở con đồng ngư trong tay ra, nghiêm trọng nói: "Theo những chữ này thuật lại, các đời Vạn Nô Vương, họ không phải là nhân loại!!" Lời này vừa thốt ra, như tiếng sét đánh ngang trời!!

Trong lòng mọi người không khỏi dấy lên sóng gió.

Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc hỏi: "Không phải người?

Vậy họ là cái gì?" Hoa hòa thượng cẩn thận thu con đồng ngư vào lòng, ngữ khí càng thêm trầm thấp và thần bí: "Trên đồng ngư ghi chép rõ ràng, họ đều là những sinh vật dị loại bò ra từ sâu dưới lòng đất!" Nghe thấy cách nói khó tin này, Trần Mộc trong lòng không khỏi giật mình, trao đổi ánh mắt với những người xung quanh, trong mắt mỗi người đều lộ ra một tia kinh hãi và bất an.

Diệp Thành cố gắng tìm một lời giải thích hợp lý hơn, thăm dò hỏi: "Có khi nào, đây là cách biểu đạt mang tính tượng trưng, kiểu như hoàng đế là rồng, chứ không phải phàm nhân chăng?" Trần Mộc ban đầu suy đoán, "chân long thiên tử" trong sách có lẽ chỉ là một thủ pháp ẩn dụ sâu sắc.

Tuy nhiên, khi đọc kỹ hơn, hắn dần nhận ra, vị tác giả này không hề cố ý tâng bốc hay dùng lối tu từ khoa trương, mà là cố gắng ghi chép những điểm tích lịch sử của Đông Hạ từ một góc độ tương đối khách quan.

Nếu quả thật như những gì hắn suy tưởng, nếu có ai dám trong buổi chúc thọ hoàng đế mà mở miệng nói những lời gần như bất kính như "Bệ hạ, ngài quả thực không phải phàm nhân", chỉ sợ lời chưa dứt đã thân bại danh liệt, không ai lại lỗ mãng đến mức ghi chép như vậy trong văn tự!!

Khóe miệng Hoa hòa thượng khẽ cong lên một nụ cười thần bí, như thể hé lộ một bí mật sâu kín: "Điều quan trọng hơn là một câu trong đoạn văn sau, nó bất ngờ mà lại thẳng thừng không sai, điều này khiến ta từ lâu vẫn luôn canh cánh trong lòng!!

Nếu có thể tìm được phần còn lại của đoạn văn này, có lẽ sẽ vén mở được ý nghĩa thực sự đằng sau câu nói đó!!" Bàn Tử và Muộn Du Bình, những người đang lặng lẽ quan sát bên cạnh, trong lòng đều biết rõ hai con đồng ngư cực kỳ quan trọng còn lại đang tĩnh lặng nằm

trong túi của Trần Mộc.

Xuất phát từ sự cẩn trọng đối với rủi ro tiềm ẩn, họ không hề nói rõ chuyện này, để mặc bí mật âm thầm lan tỏa trong không khí.

Ngay lúc này, Trần Mộc nắm chặt những con đồng ngư trong túi, đột nhiên cảm thấy chúng dường như trở nên nặng trĩu lạ thường.

Nội tâm hắn giằng xé không thôi, không biết có nên công khai hai con cá này hay không.

Mặc dù hai con đồng ngư này đối với Trần Mộc mà nói không có ý nghĩa thực tế, bởi vì hắn không thông hiểu chữ Nữ Chân, ngay cả khi cầm trong tay cũng không thể giải mã nội dung trên đó.

Tuy nhiên, nếu đem hai con đồng ngư chứa đựng bí mật lịch sử này giao cho người khác, Trần Mộc lại cảm thấy cực kỳ không ổn, trong lòng dâng lên một nỗi bất an khó tả.

Hắn hiểu sâu sắc rằng, đằng sau mỗi sự vật tưởng chừng tầm thường, đều có thể ẩn giấu một đoạn dòng chảy lịch sử hùng vĩ.

Và hắn, đang thân ở trong đó, đối mặt với một cuộc thử thách liên quan đến lựa chọn và niềm tin.

Ánh mắt Trà Cô Nương chăm chú nhìn vào bức bích họa cổ xưa đó, ánh mắt nàng dường như xuyên thấu hàng rào thời gian, đối diện với nhân vật nghi là Vạn Nô Vương trong bích họa.

Hình tượng người đó sinh động như thật, mặc dù quanh thân bao phủ một loại khí tức thần bí và khó tả, nhưng quả thực có đường nét và hình thái của loài người, chứ không phải dáng vẻ quái thú đáng sợ.Lúc này, Bàn Tử bước đến, bàn tay lớn khẽ vỗ vai Trà Cô Nương, quay đầu nói đùa với Hoa hòa thượng: “Đao Ba Huynh, Trần Mộc chẳng phải nói ngươi đang giải mã bí mật gì sao?!

Bọn ta đều là phái hành động thực tế, cái kiểu của mấy chuyên gia

khảo cổ học chữ nghĩa rườm rà đó, đợi nắp quan tài vừa mở ra, tự nhiên sẽ biết bên trong là người hay chó thôi!!

Đơn giản thôi mà!" Hoa hòa thượng nghe xong, khẽ mỉm cười, trong khóe mắt nhăn nheo ẩn chứa sự suy tư và thấu hiểu: "Ý của Trần Mộc thực ra là, tìm hiểu đối thủ trước, rốt cuộc cũng sẽ giúp chúng ta có thêm vài phần thắng lợi!!" Ngay sau đó, Bàn Tử nhíu mày đặt ra nghi vấn: "Nhưng nói đi thì phải nói lại… bức bích họa này vì sao lại phải vẽ ở nơi này?!

Chẳng lẽ là để ghi nhớ mối thù quốc gia, cảnh tỉnh hậu nhân sao?!" Hoa hòa thượng nghe vậy lắc đầu, hiển nhiên hắn cũng không thể đưa ra câu trả lời chính xác.

Lúc này, Trần Mộc suy nghĩ một chút rồi chậm rãi mở lời: "Điều này cũng có thể là vì họa sĩ có kế hoạch sau khi hoàn thành bích họa ở đây, sẽ cắt toàn bộ khối vách đá này mang đi!!

Hoặc giả là họ thuần túy để giết thời gian, ở trong hang động ấm áp này mà vung bút nghệ thuật.

Chương 1009

Các ngươi xem, hoàn cảnh ở đây thoải mái đến vậy, biết đâu các công tượng năm đó chính là mượn nơi đây làm chỗ nghỉ ngơi.” Mọi người đối với suy đoán của Trần Mộc tuy chưa hoàn toàn chấp nhận, nhưng cũng không thể phản bác.

Thế là, Hoa hòa thượng quyết định trước tiên chụp ảnh ghi lại từng bức bích họa này, để tiện cho việc nghiên cứu phân tích sau này.

Đợi mọi việc ổn thỏa, Trần Mộc cùng mọi người cuối cùng cũng có được cơ hội quý báu để thở dốc, tinh thần dần hồi phục.

Họ bắt đầu luân phiên nghỉ ngơi một cách có trật tự.

Trần Bì A Tứ sắp xếp thủ hạ của mình luân phiên ra ngoài canh gác, một khi tuyết ngừng rơi, phải thông báo ngay cho đồng đội trong hang!!

Còn Trần Mộc cùng bọn họ, thì theo kế hoạch, bắt đầu thay phiên canh đêm, nắm bắt thời gian nghỉ ngơi trong nhịp sống căng thẳng mà tĩnh lặng.Khi Trần Mộc từ giấc ngủ sâu từ từ tỉnh lại, hắn phát hiện Thuận Tử cũng đã hồi phục từ trạng thái hôn mê, đang không ngừng xin lỗi bọn họ với vẻ mặt hối lỗi và hoảng sợ.

Còn Bàn Tử, người vốn phóng khoáng, lại tỏ vẻ chẳng hề để tâm, lười biếng không thèm trả lời hắn.

Trần Mộc biết lúc này không phải là lúc tính toán, liền lấy ra số lương thực ít ỏi còn lại trong ba lô đưa cho Thuận Tử, bảo hắn yên tâm dưỡng sức.

Dù sao chặng đường tiếp theo, vẫn cần phải dựa vào kỹ năng chuyên nghiệp của Thuận Tử mới có thể tiếp tục tiến lên.

Trong khe đất kín mít không ánh sáng này, thời gian dường như mất đi ý nghĩa, khái niệm ngày đêm thay đổi trở nên mơ hồ.

Khoảng chừng hai đến ba ngày trôi qua, trận bão tuyết cuồng bạo cuối cùng cũng ngừng lại.

Trần Mộc cùng mọi người lần lượt khó khăn bò ra khỏi khe nứt, thế giới trước mắt đã hoàn toàn đổi mới.

Ánh nắng xuyên qua tầng mây chiếu xuống, phản chiếu một vùng băng tuyết mênh mông vô bờ, bạc trắng phủ kín đất trời!!

Sau một hồi chỉnh đốn và kiểm kê trang bị, họ kinh ngạc phát hiện, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, lương thực mang theo đã tiêu hao gần hết!!

Với tốc độ này, e rằng còn chưa đến đích đã phải đối mặt với nguy cơ hết lương thực.

Trần Mộc bất đắc dĩ hỏi Thuận Tử liệu có cách giải quyết nào không.

Thuận Tử mặt lộ vẻ khổ sở, thẳng thắn nói trên vùng tuyết tuyến quả thực khó tìm được tiếp tế.

Hoặc là chọn quay lại đường cũ để chuẩn bị thêm, hoặc chỉ có thể nghiêm ngặt kiểm soát khẩu phần, tiết kiệm hết mức có thể.

Trong thời gian trú ẩn ở khe nứt, Trần Bì A Tứ, vị thám hiểm gia lão luyện này, đã truyền thụ nhiều kỹ năng sinh tồn trên núi tuyết hữu ích cho Trần Mộc cùng mọi người.

Ví dụ như dùng băng vệ sinh làm lót giày, có thể hút ẩm và thoát mồ hôi hiệu quả, giúp đôi chân luôn khô ráo, từ đó khiến toàn thân đều cảm thấy ấm áp dễ chịu.

Trần Mộc cùng mọi người làm theo, quả nhiên hiệu quả rõ rệt,

nhưng Trần Mộc thầm thấy hành động này khá xấu hổ.

Hắn không khỏi tưởng tượng, nếu như bọn họ đi sâu vào cổ mộ… sau những năm tháng không rõ bị đội khảo cổ khai quật ra, nếu thấy những vật dụng vệ sinh hiện đại nằm rải rác bên cạnh những quan tài cổ xưa, không biết sẽ là một cảnh tượng kinh ngạc đến mức nào?!

Trần Mộc cùng mọi người dùng dây thừng kiên cố, khó khăn leo qua một đoạn sườn núi hiểm trở và dốc đứng.

Trên nền đất dưới chân có thể thấy rõ không ít dấu móng ngựa còn mới.

Bàn Tử vững vàng hạ thấp người, ánh mắt sắc bén dò xét những dấu vết này, trầm giọng nói: "Xem ra, A Ninh và bọn họ đã vượt qua chúng ta, đi trước một bước rồi." Đối với tình huống này, Trần Mộc cùng bọn họ không nói nhiều lời, chỉ là ngầm hiểu gật đầu với nhau, lập tức đeo kính bảo hộ, chỉnh trang lại trang bị sẵn sàng lên đường.

Trên con đường gập ghềnh uốn lượn này, họ trải qua hai giờ hành quân cấp tốc và lội bộ, cuối cùng trên một sườn núi hiểm trở đã phát hiện ra dấu vết của đội A Ninh!!

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta cảm thán.

Đội A Ninh cũng gặp phải đòn đả kích lớn, đội ngũ ban đầu hơn ba mươi người giờ chỉ còn lại khoảng hai mươi, ngựa cũng chỉ còn khoảng một nửa.

Và trong số những người này, vẫn không thấy bóng dáng Tam Thúc.

Trần Mộc cùng bọn họ quả quyết chọn ẩn nấp, tĩnh lặng quan sát sự biến đổi.

Ánh mắt Trần Mộc khóa chặt vào A Ninh đang cầm ống nhòm nhìn xa xăm, hắn thuận theo tầm nhìn của A Ninh mà nhìn tới, trong

khoảnh khắc, trong lòng không khỏi chấn động.

Ở phía chân trời xa xăm đó, không biết là hơi nước bốc lên từ tuyết trắng ngút ngàn tạo thành sương mù, hay là mây khói cuồn cuộn phiêu diêu, một ngọn núi tuyết hùng vĩ tráng lệ sừng sững hiện ra.

Dù nó liền kề với những ngọn núi xung quanh, nhưng lại vì hình thái độc đáo của mình mà đặc biệt thu hút sự chú ý!!

Ngọn núi này, Trần Mộc từng thấy trong những bức tranh vẽ ở hải mộ, hình dáng đường nét của nó lại kinh ngạc tương tự với hình ảnh trong ký ức.

"Chính là nơi này." Trần Mộc thầm thì trong lòng, ngón tay kiên định chỉ về phía ngọn núi tuyết thần bí đó, sau đó quay đầu hỏi Thuận Tử, người hướng dẫn bên cạnh: "Đó là núi gì?!

Chúng ta phải qua đó bằng cách nào?" Thuận Tử nghe vậy, khẽ nhíu mày, giơ tay che nắng, cẩn thận nhìn kỹ ngọn núi kia một lượt, sắc mặt đột biến, kinh ngạc nói: "Hóa ra các ngươi muốn đến đó?!

Nhưng nơi đó tuyệt đối không thể đi được!" Tránh được sự hoành hành của cuồng phong bão tuyết, Trần Mộc cùng mọi người thân thể mệt mỏi nhưng tinh thần phấn chấn lại một lần nữa lên đường.

Họ vững bước tiến trên con đường núi gập ghềnh, lớp tuyết dày dưới chân phát ra tiếng "két két" trầm đục, như thể đang kể lể sự hoang tàn vô tận và kiên cường của vùng đất hoang vu này.

Gió lạnh tuy vẫn sắc như dao, nhưng so với trận bão tuyết gần như đã nuốt chửng bọn họ không lâu trước đó, cái lạnh lúc này đã trở nên không đáng kể.

Trên mặt mỗi người, đều tràn đầy sự may mắn thoát chết và quyết tâm tiếp tục khám phá điều chưa biết.

Đi đến dưới một sườn dốc nghiêng ngửa, ánh mắt Trần Mộc vô

tình bị một cảnh tượng phía trước thu hút.

Đập vào mắt là đội ngựa do A Ninh dẫn đầu, những con tuấn mã khỏe mạnh ngẩng cao đầu, ưỡn ngực giữa tuyết trắng, tựa như một bức tranh hùng vĩ bất động.

Tuy nhiên… điều thực sự khiến tim Trần Mộc đột nhiên đập nhanh không phải là đội ngựa trước mắt, mà là ngọn núi tuyết thần bí sừng sững ở phía chân trời xa xăm.

Đỉnh núi tuyết đó… chính là mục tiêu mà bọn họ đã nhiều lần suy ngẫm, khao khát từ bức họa mộ huyệt dưới đáy biển!!

Chỉ là, giờ phút này đây nó không còn là hình ảnh hư vô phiêu diễu nữa, mà chân thực sừng sững nơi tận cùng tầm mắt bọn họ.

Tựa như một người khổng lồ trầm mặc và uy nghiêm, tĩnh lặng chờ đợi bọn họ đến.

Trần Mộc không kìm được kích động trong lòng, bước nhanh đến chỗ hướng đạo Thuận Tử trong đội, gấp gáp hỏi làm thế nào để đến được ngọn núi tuyết thần thánh kia.

Tuy nhiên, câu trả lời của Thuận Tử lại như gáo nước lạnh dội tắt nhiệt huyết của họ.

Hắn chầm chậm lắc đầu, ngữ khí kiên quyết nói: "Các người tuyệt đối không thể qua đó." Trần Mộc ngạc nhiên, trong lòng nghi hoặc sinh sôi.

Hắn từng đích thân nghe Thuận Tử tự tin tuyên bố mình có thể chinh phục mọi đỉnh cao của dãy núi tuyết tám trăm dặm này, nay sao lại độc nhất chỉ né tránh ngọn núi này ba xá?! "Tại sao?" Tôi không hiểu truy vấn, ngạc nhiên không thôi: "Anh không phải nói dãy núi tuyết tám trăm dặm này, ngọn nào anh cũng lên được sao?

Sao ngọn này lại không thể đi được?!" Thuận Tử mặt mày ngưng

trọng, ánh mắt dõi về ngọn núi tuyết xa xăm, bắt đầu kiên nhẫn giải thích: "Ngọn núi đó tên là Tam Thánh Tuyết Sơn!!

Điểm độc đáo của nó là, phía chúng ta đang đứng chỉ chiếm một phần rất nhỏ dưới chân núi, phần lớn khu vực trên tuyến tuyết thực tế đã vượt qua biên giới quốc gia, ăn sâu vào lãnh thổ Nam Hàn!!

Vì vậy, dù quyết tâm của chúng ta có lớn đến mấy, cũng không thể vượt qua rào cản vô hình này." Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Bàn Tử càng trợn tròn mắt, suy nghĩ một lát rồi thăm dò hỏi: "Anh nói Tam Thánh Tuyết Sơn, có phải chính là ngọn núi tuyết lớn năm xưa không?!" Thuận Tử khẽ gật đầu, khẳng định nói: "Không sai, chính là ngọn núi hiểm trở có độ cao hơn 2400 mét!!

Chương 1010

Vượt qua nó, chính là vùng đồi núi trùng điệp của Nam Hàn!!" Giọng hắn vang vọng trong gió lạnh, mang theo chút nặng nề bất lực.

Trần Mộc nghe vậy, trong lòng tức thì dâng lên nỗi lo lắng sâu sắc.

Hắn thầm nghĩ, ngọn Tam Thánh Tuyết Sơn này lại có bối cảnh lịch sử và hạn chế địa lý phức tạp đến vậy, xem ra muốn tiếp cận nó, tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Tuy nhiên, càng đối mặt với thử thách, khát vọng tìm tòi trong lòng hắn lại càng mạnh mẽ.

Trần Mộc hiểu rõ, bất luận là hiểm trở tự nhiên hay giới hạn nhân tạo, cũng không thể ngăn cản bước chân bọn họ truy tìm chân tướng.

Bọn họ phải tìm ra một phương pháp, xuyên qua chướng ngại tưởng chừng không thể vượt qua này, vén màn bí mật ẩn sau ngọn núi tuyết thần bí kia… Tam Thánh Sơn, một địa danh lừng lẫy như sấm bên tai!!

Nó mang trong mình một đoạn ký ức lịch sử độc đáo, tượng trưng cho cột mốc biên giới khó lòng vượt qua — đó chính là một trong ba tuyến biên cảnh khó vượt qua nhất thế gian!!

Và tuyến biên phòng dài vỏn vẹn mười bốn cây số của Tam Thánh Sơn, chính là một trong số đó.

Trên mảnh đất Cửu Châu rộng lớn vô ngần này, tuyến biên giới giáp với Nam Hàn Quốc có thể thấy ở nhiều nơi, nhưng mối quan hệ lại khác biệt rõ rệt.

Người đời đều biết, Cửu Châu và Nam Hàn từ trước đến nay vẫn

duy trì quan hệ láng giềng hữu hảo, tình nghĩa này sừng sững như Trường Bạch Sơn, vĩnh cửu bất biến.

Tại sườn tây Trường Bạch Sơn, tuyến biên cảnh hai nước tựa như một bức thủy mặc họa được phác họa nhẹ nhàng, xử lý nhạt nhòa, không hề có thái độ giương cung bạt kiếm.

Người đi bộ nhẹ nhàng, có thể dễ dàng bước qua ranh giới tượng trưng đó, dường như tâm hồn nhân dân hai nước chưa từng bị bất kỳ rào cản nào chia cắt.

Đặc biệt vào giữa những năm chín mươi, khu rừng Trường Bạch Sơn của Cửu Châu gặp khủng hoảng kinh tế, một lượng lớn người dân gặp khó khăn trong cuộc sống đã lũ lượt vượt biên!!

Họ thâm nhập vào lãnh thổ Nam Hàn, chỉ để khai thác một loại dược liệu quý hiếm tên là "Cao Sơn Hồng Cảnh Thiên", dùng nó để đổi lấy hy vọng sống.

Mặc dù binh lính Nam Hàn có cảnh giác với hành vi này, nhưng người Cửu Châu nhanh nhẹn linh hoạt như tinh linh núi rừng, họ khéo léo triển khai chiến thuật du kích, lợi dụng địa hình rừng núi phức tạp để luồn lách với quân đội Nam Hàn.

Ngoài ra, những kẻ mạo hiểm này thường còn mang theo thuốc lá và rượu làm "quà ngoại giao", một khi bị bắt quả tang, liền có thể nhờ những "chất bôi trơn" này mà hóa nguy thành an, một nụ cười xóa bỏ mọi ân oán.

Cứ thế, tuyến biên cảnh phía tây Trường Bạch Sơn dần mất đi sức ràng buộc thực chất, trở thành một tờ giấy trắng, mặc cho dân chúng hai nước tự do đi lại.

Tuy nhiên, tất cả cảnh tượng hòa hài này khi đối mặt với Tam Thánh Sơn thì hoàn toàn chấm dứt.

Tuyến biên phòng nơi đây, tựa như một bức tường sắt vách đồng, phòng bị sâm nghiêm kiên cố, khiến người ta kinh sợ.

Tìm hiểu nguyên nhân, dân gian lưu truyền nhiều phỏng đoán, trong đó thuyết pháp được mọi người chấp nhận nhất là… đoạn biên cảnh này từ xưa đến nay vốn là ranh giới tự nhiên giữa Cửu Châu và Nam Hàn, những ngọn núi hùng vĩ trên tuyến tuyết đã sớm được quy hoạch vào bản đồ Nam Hàn.

Truy về những năm tháng chiến tranh tranh chấp đó, để đảm bảo vật tư chiến lược có thể được vận chuyển hiệu quả, an toàn đến tiền tuyến Nam Hàn, hai bên đã cùng nhau xây dựng một lượng lớn các đường hầm chiến lược tạm thời và công sự ngầm bên trong lòng núi!!

Mạng lưới giao thông ẩn mật này như những mạch máu chằng chịt phức tạp, xuyên qua dãy núi, nhờ đó quân đội hai nước có thể nhanh chóng điều động binh lực, thẳng đến trung tâm chiến trường.

Chính vì vậy, bất luận là trong thời bình hay lúc chiến loạn, tuyến biên phòng Tam Thánh Sơn đều không được phép lơ là, phải luôn duy trì trạng thái cảnh giác cao độ, phòng ngừa vạn nhất.

Do đó, Tam Thánh Sơn trở thành một sự tồn tại đặc biệt trên vùng đất Cửu Châu, một mặt chứng kiến sự dung hòa và thân mật ở biên giới sườn tây Trường Bạch Sơn, một mặt lại kiên cố giữ vững sự nghiêm ngặt và trang trọng của tuyến biên phòng mình.

Hai loại phong thái biên cảnh hoàn toàn khác biệt, hệt như một tấm gương, vừa phản chiếu tình hữu nghị sâu sắc giữa hai nước Cửu Châu và Nam Hàn, vừa hé lộ mối quan hệ quốc tế phức tạp đan xen giữa chiến tranh và hòa bình, lịch sử và hiện thực!!

Còn về những đường hầm ngầm thần bí khó lường kia, chúng càng không tiếng động kể lại một đoạn truyền kỳ quân sự ít người biết, thêm vào cho mảnh đất thần thánh này vài phần chiều sâu lịch sử

nặng nề.

Giờ phút này, lương thực dự trữ của Trần Mộc và nhóm người đã cạn kiệt nghiêm trọng, điều này khiến bọn họ không thể lựa chọn đi qua những đoạn đường gần tuyến biên giới có độ cao cực lớn, địa hình phức tạp.

Đối mặt với tình cảnh khó khăn này, nếu muốn đến đích đúng thời hạn, bọn họ chỉ còn cách dốc sức một phen, trực tiếp xuyên qua cửa núi Tam Thánh Sơn, vượt qua đoạn biên cảnh này, rồi tiến vào vùng đất vô danh bị tuyết trắng phủ dày đặc kia. "Hiện tại chúng ta đã không còn đường nào để đi, muốn đến được đích đến của chúng ta, chỉ có liều mạng thử một lần, thử vượt qua biên cảnh, như vậy mới có khả năng sống sót!!" Tuy nhiên, thứ đang hiện ra trước mắt bọn họ không còn là những bí thuật kỳ dị khó nắm bắt hay những quỷ vật âm u đáng sợ trong cổ mộ.

Mà là mối đe dọa thực tế và chết người hơn!!

Đó là những viên đạn nóng rực bắn ra từ đủ loại súng trường tự động, cùng với lực lượng địch quân có thể gặp phải bất cứ lúc nào… ít thì một trung đội, nhiều thì một đại đội quân chính quy!!

Làm sao mà chống lại được đây?!

Tình thế nghiêm trọng như vậy khiến lòng người nặng trĩu, tựa như mây đen vần vũ, khiến người ta không thở nổi.

Những người còn lại ngồi quanh đống lửa, mặc dù mức độ hiểu biết về Tam Thánh Sơn khác nhau, nhưng giờ phút này tất cả đều mặt mày ngưng trọng, giữa hai hàng lông mày khó che giấu được nỗi lo.

Bọn họ lần lượt đưa mắt nhìn về phía Trần Mộc.

Ngay trong sự trao đổi im lặng này, mỗi người đều thầm tính toán xem tiếp theo nên hành động thế nào.

Vào thời khắc then chốt này, Phan Tử, người anh cả trong đội, bước ra, cố gắng dùng sự lạc quan và kinh nghiệm của mình để an ủi mọi người: "Anh em, đừng hoảng trước đã!!

Trên tuyến biên cảnh kiểu gì cũng sẽ có những lối mòn bí mật mà những kẻ vượt biên trái phép đã khai phá, dù sao có người thì có giang hồ mà!!

Thuận Tử huynh đệ của chúng ta từng làm lính ở đây, hắn chắc chắn rành rọt khu vực này!

Chỉ cần chúng ta nói chuyện tử tế với hắn, hứa hẹn một ít lợi lộc, hắn hẳn sẽ bằng lòng giúp chúng ta tìm một con đường an toàn chứ?!" Phan Tử vỗ vỗ vai Thuận Tử, đầy mong đợi hỏi.

Tuy nhiên, câu trả lời của Thuận Tử lại như gáo nước lạnh dội vào đầu, tức thì dập tắt đốm lửa hy vọng của mọi người.

Chỉ thấy hắn thần sắc kiên định, ngữ khí dứt khoát: "Đường này không đi được, thật sự không thể nào!!

Các con đường lên núi chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa toàn là những ngọn núi cao hiểm trở dốc đứng, cứ mười mét lại có một ngọn đèn tham chiếu cao chót vót canh gác ngày đêm.

Từ chân núi trở đi đã là khu quân sự cấm địa phòng bị nghiêm ngặt, tuy nói số quân đóng trú không nhiều, nhưng hàng rào dây thép gai bố trí kín mít!!

Đừng nói là vượt biên quốc gia, ngay cả việc anh muốn tiếp cận đồn gác của chính chúng ta, cũng chẳng khác nào nói mộng giữa ban ngày!!

Năm xưa khi tôi còn tại ngũ, mệnh lệnh mà đội trưởng đưa ra là… một khi phát hiện bất kỳ khuôn mặt lạ nào xuất hiện trong tầm nhìn, lập tức bắn cảnh cáo lên trời!!

Nếu đối phương vẫn không rút lui, phát súng thứ hai sẽ không chút do dự nhắm vào chân mà bắn, không có bất kỳ chỗ trống nào để giải thích." Lời này vừa thốt ra, bên đống lửa vốn ồn ào tức thì rơi vào một mảng tĩnh mịch chết chóc, chỉ còn tiếng lửa cháy lép bép vang vọng trong đêm lạnh.

Mỗi người đều chìm vào im lặng sâu sắc, nghiền ngẫm lời của Thuận Tử, nỗi cấp bách trong lòng càng thêm nặng nề.

Trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng, thứ đang chờ đợi bọn họ phía trước, sẽ là thử thách gian nan hơn bất cứ lúc nào trong quá khứ.

Bàn Tử khẽ phồng má, thịt mỡ trên gương mặt rung rinh theo động tác của hắn, hắn trợn tròn mắt, đầy vẻ bất lực nhưng cũng không thiếu phần lanh lợi hỏi: "Tôi nói lão huynh, chúng ta có thể mua ít hoa quả, giả làm dân thường đến thăm hỏi an ủi gì đó được không?!

Như vậy chắc không vấn đề gì chứ?" Trong lời nói, hắn dường như đã đắm chìm vào cảnh tượng mình tự tưởng tượng.

Cứ như thể trong tay hắn đã mang đầy những trái cây tươi ngon hấp dẫn, đang ung dung đại bãi vượt qua tuyến biên giới thần bí kia.

Thuận Tử nghe xong, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt, trong mắt lại lóe lên ánh sáng kiên định, hiển nhiên khinh thường cái đề nghị tưởng chừng "thông minh" này.

Hắn khẽ lắc đầu, ngữ khí ôn hòa mà không kém phần nghiêm túc: "Lão bản ngài đúng là có khiếu hài hước đầy mình a!

Cách này sao mà làm được chứ?!

Chương 1011

Trước tiên, đây không phải nơi tùy tiện có thể lén lút qua ải, những người lính gác kia mắt tinh tường lắm!!

Hơn nữa, ngài xem bốn phía này, một vùng băng phong tuyết đọng, trong ngàn dặm e là ngay cả bóng cây ăn quả cũng chẳng thấy đâu.

Ngài bảo chúng tôi vác hoa quả vượt qua tuyến tuyết Trường Bạch Sơn, e rằng còn dễ gây nghi ngờ hơn là tay không.

Đến lúc đó, chỉ sợ còn chưa kịp đến gần biên giới, đã thành đối tượng quan tâm trọng điểm của lính gác rồi!!" Bàn Tử nghe vậy, miệng phát ra tiếng tặc lưỡi bất mãn, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ bướng bỉnh không chịu thua: "Ai, thế này thì hết cách rồi sao?!

Một cái tuyến rách mà đã làm khó chúng ta?!

Hắc, nghĩ lại năm xưa phòng tuyến Maginot còn bị công phá, chẳng lẽ cái tuyến biên phòng rách này lại kiên cố hơn cả phòng tuyến Maginot à?

Tôi nói Thuận Tử, cậu không phải là chê tiền thưởng không đủ, cố ý giấu cách hay đó chứ?!!

Cần bao nhiêu tiền, cậu cứ việc nói thẳng, đừng khách sáo với tôi!" Đối mặt với sự nghi ngờ và khiêu khích của Bàn Tử, Thuận Tử tức thì tỏ ra khá lúng túng, hắn gãi đầu, mặt đầy vẻ khổ sở: "Ôi cha, Bàn ca, lời này của ngài đúng là nói trúng tim tôi rồi!

Nhưng nói thật lòng, thật sự không phải chuyện tiền bạc.

Nếu có cách nào dễ dàng đi qua, Thuận Tử tôi đâu đến nỗi phải làm khó tiền bạc chứ?!

Lẽ ra biết các ngài một lòng muốn đi Nam Hàn, tôi đã nên khuyên các ngài chọn tuyến đường khác, đỡ phải đến giờ ở đây mà gặp khó khăn!!

Nhưng giờ thì… tôi thật sự bó tay rồi!!" Lời hắn dứt khoát rành mạch, không có chút chỗ trống nào để xoay chuyển.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sờ, nhìn nhau.

Dù sao, trên mảnh đất không mấy giàu có này, vượt biên trái phép không phải là trọng tội, nếu Thuận Tử thật sự có kế hay, theo lý mà nói không nên che giấu như vậy.

Tuy nhiên… nhìn vẻ mặt thành khẩn và bất lực của hắn, mọi người tuy có nghi hoặc, nhưng cũng hiểu rằng hắn đang nói sự thật.

Lúc này, Hoa Hòa Thượng và những người khác trao đổi ánh mắt, hiển nhiên đều đang tìm kiếm cách giải quyết, cuối cùng đều tụ tập bên cạnh Trần Bì A Tứ, thấp giọng hỏi vị lão giả giàu kinh nghiệm này có kiến giải gì về chuyện này.

Bọn họ hiểu rõ, thời khắc quan trọng, vẫn phải nghe ý kiến của vị lão đầu trí tuệ này.

Thực tế, sự lựa chọn bày ra trước mắt bọn họ không ngoài hai con đường: hoặc là kiên trì tiến lên, hoặc là quay đầu trở lại.

Lựa chọn vế trước, có nghĩa là bọn họ phải tuân theo phương án mà Thuận Tử đã đề xuất, điều này có nghĩa là sẽ phải lệch khỏi lộ trình đã định, chuyển sang đi qua các khu vực biên phòng khác!!

Nhưng như vậy, hành trình dự kiến ban đầu chắc chắn sẽ bị kéo dài gấp đôi, và trong mấy ngày cuối cùng mang tính quyết định đó, bọn họ sẽ phải vật lộn giữa những đỉnh núi tuyết hiểm trở, trong cảnh đói khát cùng cực.

Đây không nghi ngờ gì là một thử thách nghiêm trọng, và là một

thách thức kép đối với giới hạn thể lực và ý chí.

Tuy nhiên, sự tò mò và cố chấp đối với điều chưa biết trong lòng Trần Mộc thúc đẩy hắn nghiêng về phía tiếp tục tiến lên.

Mặc dù hắn vẫn còn nghi ngờ về tính cấp bách đằng sau hành động lần này của Tam Thúc, cảm giác bị A Ninh và nhóm người theo sát phía sau càng như tảng đá đè nặng trong lòng, nhưng sâu thẳm nội tâm hắn vẫn có một giọng nói thì thầm.

Chỉ có nhanh chóng đến được đích, vén màn bí ẩn, mới có thể trút bỏ gánh nặng này!!

Trần Bì A Tứ ngồi một bên, trong tiếng thở dài trầm trọng để lộ sự bất lực trong lòng.

Vị lão giang hồ uy chấn một phương trong thành Trường Sa này, ngày thường ở địa bàn của mình đúng là hô phong hoán vũ, không gì không làm được, nhưng một khi dính líu đến chuyện quan phủ, liền như lửa gặp nước, tức thì dập tắt ngọn lửa ngông cuồng!!

Đúng như câu nói… "Bần không đấu với phú, phú không tranh với quan"!

Câu nói này giờ phút này cứ vang vọng mãi trong lòng hắn, từng chữ như chiếc búa, gõ ra vô tận phiền nhiễu.

Trần Bì A Tứ trầm tư rất lâu, giữa hai hàng lông mày càng thêm mây sầu giăng mắc, nhưng vẫn không thể đưa ra ý kiến rõ ràng.

Trần Mộc thấy vậy, không khỏi nảy sinh sốt ruột.

Hắn chuyển ánh mắt sang Muộn Du Bình vẫn luôn trầm mặc không nói bên cạnh, cố gắng tìm kiếm một chút chỉ dẫn từ vị nam tử thần bí này.

Tuy nhiên, Muộn Du Bình dường như đã sớm đứng ngoài cuộc,

hoàn toàn không để tâm đến không khí căng thẳng xung quanh, chỉ lẳng lặng nhìn về phía ngọn núi tuyết hùng vĩ xa xăm, tựa như đang tiến hành cuộc đối thoại không lời với tuyến tuyết trùng điệp kia.

Ánh mắt hắn sâu thẳm và bình tĩnh, mặc cho thế giới xung quanh ồn ào hỗn loạn thế nào, cũng không thể lay động sự tĩnh lặng trong nội tâm hắn.

Đối với tình cảnh khó khăn trước mắt, hắn không bày tỏ quan điểm, cũng không tham gia tranh luận, dường như mọi thứ đối với hắn đều chỉ là phù du, không hề liên quan hay ảnh hưởng.

Giờ phút này, mỗi người trong đội đều bị suy nghĩ của riêng mình cuốn đi, hoặc lo lắng, hoặc do dự, hoặc thờ ơ.

Còn ngọn núi tuyết hùng vĩ phía trước, vẫn tĩnh lặng sừng sững ở đó, chờ đợi quyết định của bọn họ.

Mọi người chìm vào trầm tư, liên tục cân nhắc, tranh luận không ngừng về tình cảnh khó khăn trước mắt, nhưng vẫn không tìm được kế sách phá vỡ cục diện, không khí căng thẳng và lo lắng như mây đen bao trùm mỗi người.

Ngay lúc mọi người đang bó tay không biết làm gì, bỗng nghe thấy giọng Diệp Thành vang lên từ bên cạnh, tựa như một luồng sáng xuyên qua màn sương mù, tức thì thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. "Trần Mộc, các anh lại đây xem này!!" Trong lời nói của Diệp Thành mang theo chút gấp gáp khác thường, ánh mắt hắn kiên định và sâu thẳm, thẳng tắp nhìn về phía thế giới tuyết trắng bao phủ dưới chân núi.

Trần Mộc và những người khác nghe tiếng thì dừng cuộc khẩu chiến, lần lượt quay người nhìn xuống dưới núi.

Chỉ thấy đội ngựa do A Ninh dẫn đầu như một con rắn dài uốn

lượn, chậm rãi di chuyển giữa lớp tuyết trắng dày đặc, một lần nữa đạp lên con đường tiến về phía trước.

Mục tiêu của bọn họ hiển nhiên rõ ràng, chính là ngọn Tam Thánh Sơn hùng vĩ sừng sững, thần bí khó lường kia.

Giờ phút này, hướng tiến quân của đoàn ngựa cùng với những ngọn núi hiểm trở kia cấu thành một bức tranh tráng lệ mà lại hơi hoang tàn, dường như dự báo một cuộc phiêu lưu chưa biết sắp diễn ra.

Cùng lúc đó, trên bãi tuyết dưới chân núi hiện ra một cảnh tượng hỗn loạn.

Lượng lớn vật tư vốn được chất trên lưng ngựa bị vội vàng dỡ xuống, rơi vãi khắp nơi, tạo thành sự đối lập rõ rệt với nền tuyết trắng tinh khiết, tựa như những miếng vá loang lổ, phá vỡ sự tĩnh lặng của mùa đông.

Rất rõ ràng, đây là để giảm nhẹ gánh nặng, để đoàn ngựa có thể vượt qua vùng đất giá lạnh này với tốc độ nhanh hơn.

Tuy nhiên, cảnh tượng như vậy lại khiến người ta không khỏi nảy sinh nghi hoặc… Vì sao lại đưa ra quyết định hấp tấp như vậy vào thời khắc then chốt này?

Diệp Thành cau chặt mày, ngữ khí đầy khó hiểu: "Thật là lạ lùng, chẳng lẽ những người này không biết phía trước chính là tuyến biên cảnh sao?!

Hướng đạo của bọn họ rốt cuộc đang làm gì?!

Nếu thật sự như Thuận Tử nói, bọn họ mang theo nhiều vũ khí như vậy thâm nhập biên thùy, chẳng phải là tự dâng mình đến làm bia sống cho đối phương sao?!" Trần Mộc khẽ lắc đầu, phủ nhận sự lo lắng của Diệp Thành.

Hắn có sự nhận thức sâu sắc về phong cách làm việc của công ty A Ninh, hiểu rõ rằng khi tổ chức các hoạt động thám hiểm kiểu này, họ có thái độ nghiêm cẩn đến mức hà khắc đối với từng chi tiết.

Đặc biệt là trong vấn đề lựa chọn lộ trình, bọn họ nhất định đã sớm thuê những hướng đạo địa phương giàu kinh nghiệm, và có lẽ còn không chỉ một người.

Loại công ty khảo sát tư nhân chuyên nghiệp cấp cao này, năng lực điều tra và thủ đoạn quan hệ công chúng của họ không phải tầm thường, đối với địa hình, phong tục tập quán và thậm chí cả rủi ro tiềm ẩn ở nơi đây, e rằng còn hiểu rõ hơn cả những người ngoài như bọn họ!!

Do đó, Trần Mộc tin chắc, bọn họ tuyệt đối không thể mạo hiểm xâm nhập vào khu vực nhạy cảm, càng không thể thay đổi lộ trình đã định một cách thiếu kế hoạch.

Bàn Tử nghe xong, nghi hoặc trong lòng chưa tan, quay đầu nhìn Thuận Tử, trong mắt lóe lên ánh sáng chất vấn: "Thuận Tử, anh thấy sao?!

Chương 1012

Bọn họ làm như vậy, có phải là có nghĩa còn có con đường nào đó mà chúng ta không biết không?!

Hay là nói… hướng đạo của bọn họ đã nắm giữ thông tin gì mà chúng ta chưa rõ?" Thuận Tử nheo lại đôi mắt đã trải qua phong sương, ánh mắt lướt qua những dãy núi hiểm trở, sắc bén và chính xác như chim ưng khóa chặt con mồi.

Hắn chăm chú nhìn con đường uốn lượn phía trước, giọng điệu trầm ổn phân tích: "Nếu bọn họ lựa chọn lộ tuyến này, chỉ có một khả năng… đó chính là ý định xuyên qua cửa núi phía trước, rồi đi vòng đến sườn núi lân cận, tránh khỏi đoạn tuyến biên cảnh phòng bị nghiêm ngặt kia!!

Sau đó trong lãnh thổ Nam Hàn sẽ đổi đường, đi thẳng đến Tam Thánh Sơn.

Phương pháp này tuy cũng đầy rẫy biến số và nguy hiểm, nhưng so với việc trực diện tấn công vào khu vực biên phòng trọng yếu, rõ ràng thông minh hơn nhiều.

Dù sao, quy mô đội ngũ của bọn họ vượt xa chúng ta, nếu lương thực cung ứng đầy đủ, thêm vào đó phía Nam Hàn lại âm thầm thông qua quan hệ, thì đường dài gian nan đối với bọn họ không phải là gánh nặng không thể chịu đựng được." Diệp Thành nghe vậy, cau nhẹ mày, ánh mắt dõi theo hướng Thuận Tử chỉ, tức thì quay đầu nhìn Trần Bì A Tứ, mang theo chút gấp gáp hỏi: "Vậy chúng ta phải làm sao?

Có nên theo sát phía sau, tĩnh lặng quan sát sự biến đổi không?" Trần Bì A Tứ không lập tức đáp lại, chỉ khẽ lắc đầu, dường như trong lòng đã có kế sách.

Ánh mắt hắn như ngọn đuốc, chợt chỉ vào một bên của Tam Thánh Sơn, đó là một ngọn đồi nhỏ bị tuyết trắng dày đặc bao phủ, trông có vẻ hoang vắng không tiếng động.

Ánh mắt mọi người theo đó tập trung, chỉ thấy ngọn đồi đó dưới ánh mặt trời ánh lên sắc bạc, tĩnh mịch mà thần bí.

Trần Bì A Tứ trầm giọng hỏi: "Thuận Tử, ngọn tuyết phong kia tên là gì?" Thuận Tử tiếp lời, lấy ống nhòm từ trong ba lô ra, cẩn thận quan sát một lát, mới chậm rãi đáp: "Đó là Tiểu Thánh Tuyết Sơn, nằm trong lãnh thổ quốc gia của chúng ta, cùng với Tam Thánh Sơn ngay trước mắt, và Đại Thánh Sơn ở xa hơn, cùng được gọi là 'Ngũ Thánh'!!" Nói xong, khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười nhạt, dường như tràn đầy kính ý đối với mảnh đất quen thuộc này.

Trần Bì A Tứ nghe xong, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, ngay sau đó ném ra một câu hỏi khiến tất cả mọi người đều bất ngờ: "Từ đây xuất phát, chúng ta có thể leo lên Tiểu Thánh Sơn đó không?" Lập tức, tất cả mọi người đều sững sờ.

Đây là chiêu trò gì vậy?

Thật sự bắt đầu không theo lẽ thường mà ra bài rồi sao?!

Những lời này vừa thốt ra, bên trong lều tức thì chìm vào sự im lặng ngắn ngủi!!

Biểu cảm của mọi người hoặc kinh ngạc, hoặc khó hiểu, hiển nhiên đều bị đề nghị này của Trần Bì A Tứ làm cho trở tay không kịp!!

Trên mặt Thuận Tử lộ ra vẻ kinh ngạc và dị thường, suy nghĩ một lát sau, hắn mở miệng đáp: "Về lý thuyết thì không có gì là không thể, khoảng cách không quá xa, trong vòng một ngày là có thể đến được!!

Nơi đó xa rời dây thép gai, cảnh sắc tuyệt đẹp, chỉ là đường núi

khá hiểm trở, đi lại khá gian nan!!" Trong lời nói của hắn vừa có sự thận trọng đối với thử thách chưa biết, lại vừa ẩn chứa khao khát về cảnh quan tráng lệ.

Trần Bì A Tứ lặng lẽ gật đầu, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng kiên định, dường như đã nhìn thấu một con đường bí mật mà người thường khó nhận ra.

Giờ phút này, mọi người tuy không hiểu ý hắn, nhưng trong lòng đã rõ, vị lão giang hồ này đang ủ mưu một kế lạ ít người biết.

Trần Bì A Tứ nhẹ nhàng phủi đi những bông tuyết dính trên ống quần, đôi tay đã trải qua phong sương đó như những con dao khắc của thời gian, mỗi nếp nhăn đều ẩn chứa vô tận câu chuyện.

Hắn chầm chậm đứng dậy, ánh mắt kiên định đặt lên Thuận Tử, trầm ổn mà mạnh mẽ nói: "Thuận Tử, ngươi dẫn chúng ta đi đi, bất luận là nơi nào, chỉ cần là nơi ngươi cho là đúng." Mọi người nghe lời này, đều lộ vẻ khó hiểu, ánh mắt giao nhau, dường như đang tìm kiếm câu trả lời trong mắt đối phương.

Hoa Hòa Thượng nhanh mắt nhanh miệng, dẫn đầu phá vỡ sự im lặng, hắn khẽ cau mày, giọng điệu mang theo lo lắng: "Lão gia tử, ngài đây là ý gì?!

Nếu vậy, e rằng chúng ta sẽ không có đủ lương thực để duy trì hành trình dài như thế đâu!!" Trần Bì A Tứ dường như đã có tính toán trong lòng, hắn khẽ mỉm cười, giơ tay chỉ về phía dãy núi trùng điệp tuyết trắng bao phủ xa xăm kia.

Nơi ngón tay hắn chỉ qua, dường như có một lực lượng vô hình dẫn dắt tầm mắt mọi người, cùng tập trung vào cảnh quan kỳ vĩ của vùng tuyết bí ẩn này.

Hắn từ từ giải thích: "Các ngươi xem, dãy núi này trải dài bất tận,

quanh năm tuyết phủ trắng xóa, ba mặt bao quanh, hệt như một con cự long ba đầu hiếm thấy đang chiếm cứ nơi đây!!

Trong phong thủy học, đây chính là cách cục 'Quần Long Tọa'!!

Ba ngọn núi tựa như ba đầu rồng ngẩng cao lên mây, khí thế hùng vĩ, không nghi ngờ gì là nơi quần táng cực tốt.

Nếu cung điện trên trời trong truyền thuyết thật sự ẩn mình giữa vách núi dốc đứng của Tam Thánh Sơn trung tâm, vậy hai ngọn núi đầu rồng nhỏ hơn ở hai bên, có lẽ chính là nơi an táng hoàng hậu hoặc lăng mộ bồi táng của cận thần!!" Lời nói của Trần Bì A Tứ như một bức tranh sinh động, tái hiện cách cục ba đầu rồng thần bí đó một cách sống động trước mắt mọi người.

Hắn tiếp tục nói: "Các ngươi phải biết, bố cục ba đầu rồng này cực kỳ tinh tế, ba con rồng nhất định phải liên kết chặt chẽ, như mạch máu tương thông.

Nếu tự làm theo ý mình, ba con rồng tự bay lượn, liền sẽ mất phương hướng, rơi vào hỗn loạn.

Cứ thế… con cháu hậu duệ được chôn cất ở đây e rằng sẽ rơi vào bi kịch anh em tương tàn!!

Do đó, nếu thật sự tồn tại lăng mộ bồi táng, bên dưới nhất định có đường hầm bí mật thông với chủ lăng Thiên Cung trung tâm.

Đây không chỉ là sự tôn kính đối với người đã khuất, mà còn là sự ký thác sâu sắc cho sự kế tục huyết mạch gia tộc!!" Lời của Trần Bì A Tứ vừa dứt, mọi người chăm chú nhìn ngọn núi tuyết hùng vĩ, trong lòng không khỏi dâng lên sự kính sợ và kỳ vọng đối với thế giới chưa biết.

Bọn họ hiểu rằng, chuyến phiêu lưu này, không chỉ là để thăm dò Thiên Cung thần bí, mà còn là để vén màn những bí mật bị lịch sử

phong trần, cùng với bi hoan ly hợp của gia tộc ẩn sâu dưới băng tuyết.

Trong lịch sử, giữa vô vàn cổ mộ thần bí và hấp dẫn, những lăng tẩm có bố cục kiểu ba đầu rồng đặc biệt độc đáo và được chú ý.

Chẳng hạn như tam tử liên táng thời Chiến Quốc kinh thiên động địa được khai quật tại Mang Sơn vào năm 1987, chính là một ví dụ điển hình.

Lăng mộ liên táng này nằm trên đỉnh Mang Sơn, ba cổ mộ có quan hệ mật thiết khéo léo phân bố trên ba đỉnh của cùng một dãy núi, tựa như ba viên minh châu rực rỡ khảm trên đại địa bao la, xa xa hô ứng, ngụ ý tình nghĩa sâu nặng hoặc cách cục quyền lực giữa những người đã khuất.

Hai ngôi mộ phụ hai bên đều có một đường hầm sâu thăm thẳm đường kính nửa mét, chúng tựa như hai dòng sông ngầm dài uốn lượn khúc khuỷu, dẫn đến chủ mộ trung tâm.

Tuy nhiên, khi các đội viên khảo cổ trải qua gian nan đến được nơi đây, lại phát hiện hai đường hầm này đã bị sập nghiêm trọng do thời gian bào mòn và biến đổi địa chất!!

Cấu trúc bên trong của nó càng bị đất đá dày đặc che lấp, không thể nhìn thấy toàn bộ.

Điều này không khỏi dấy lên những phỏng đoán trong lòng người, rốt cuộc những đường hầm này là lối đi thật sự nối liền ba ngôi mộ, hay chỉ là một loại thiết kế mang tính biểu tượng, dùng để ký thác một ý nghĩa nào đó ít người biết?!

Đáng tiếc là, do hạn chế về điều kiện kỹ thuật, cùng với sự cân nhắc về việc bảo vệ cổ mộ, bí ẩn này đến nay vẫn chưa thể được giải đáp hoàn toàn, trở thành một nét màu thần bí trong dòng chảy lịch sử.

Trần Mộc và nhóm người theo cử chỉ của Trần Bì A Tứ, ánh mắt vượt qua những sườn núi trùng điệp, cuối cùng tập trung vào ba dãy núi tuyết hùng vĩ sừng sững ở phía xa.

Chúng như ba con cự long đang tĩnh lặng nằm ở nơi giao giới trời đất, không khác biệt gì so với những đỉnh tuyết trắng dày đặc xung quanh, nếu không phải sự chỉ dẫn của Trần Bì A Tứ, e rằng không ai có thể nhận ra sự huyền bí phong thủy độc đáo ẩn chứa bên trong!!

Mọi người nhìn nhau, trong lòng thầm suy đoán.

Vị lão giả này làm thế nào mà từ cảnh quan thiên nhiên tưởng chừng bình thường này, lại nhanh chóng nhìn thấu được manh mối huyền diệu đến vậy?!

Lời của Trần Bì A Tứ vừa dứt, hắn liền đưa ánh mắt về phía Muộn Du Bình trong đội, bình tĩnh hỏi: "Tiểu Ca, ngươi thấy lời nói của Trần Mộc có chính xác không?!" Lời này vừa nói ra, sự chú ý của mọi người tức thì tập trung vào người thanh niên bình thường ít nói, hiếm khi bày tỏ thái độ này.

Cần biết… Muộn Du Bình vốn nổi tiếng với khả năng động sát siêu phàm và kinh nghiệm phong phú dưới lòng đất, ý kiến của hắn thường đóng vai trò then chốt trong các quyết sách của đội.

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người, lần này, Muộn Du Bình lại hiếm hoi đáp lại câu hỏi của Trần Bì A Tứ.

Hắn chầm chậm quay đầu, đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm cùng ánh mắt Trần Bì A Tứ giao nhau trong chốc lát, mặc dù không có lời lẽ trao đổi, nhưng ý nghĩa trong ánh mắt đó dường như đã đủ để trả lời mọi thứ.

Sau đó, hắn một lần nữa đưa tầm mắt về phía ngọn núi tuyết xa xăm.

Thần tình chuyên chú và trầm tư đó, dường như đang xuyên qua từng lớp băng tuyết, thăm dò bí mật ẩn sâu trong lòng dãy núi cổ xưa.

Mặc dù Trần Mộc và những người khác đối với kiến thức phong thủy bác đại tinh thâm đều mù tịt, giờ phút này chỉ có thể nghe mà mơ hồ, trong lòng dấy lên cảm giác huyền hư khó tả.

Tuy nhiên, đối mặt với phán đoán quả quyết của lão giang hồ Trần Bì A Tứ, cùng với sự khẳng định không lời nhưng rõ ràng của Muộn Du Bình, trong lòng bọn họ không khỏi dâng lên một cỗ kính sợ.

Dù sao, trong chuyến phiêu lưu đầy rẫy nguy cơ này, kinh nghiệm và trực giác thường đáng tin cậy hơn cả kiến thức!!

Chương 1013

Dù những nghi hoặc chưa được giải đáp, nhưng họ vẫn chọn tin tưởng phán đoán của hai vị tiền bối, tạm gác lại những lo lắng trong lòng, toàn tâm toàn ý dấn thân vào cuộc thám hiểm sắp tới.

Dù sao đi nữa… đây không chỉ là sự tôn trọng đối với thế giới chưa biết, mà còn là trách nhiệm với sự an nguy của chính mình!!

Khi đoàn người Trần Mộc đến mảnh đất dưới chân núi, nơi từng in dấu chân của A Ninh và nhóm người, cảnh tượng trước mắt khiến lòng người trùng xuống.

Khu cắm trại vốn náo nhiệt ngày nào giờ chỉ còn lại một vùng hoang vu và tịch liêu, những hành lý bị bỏ lại như những mảnh ký ức vỡ nát, vương vãi khắp nền tuyết trắng xóa.

Những vali, ba lô, lều bạt rách nát này dường như đang vô thanh kể lại những biến cố kịch liệt từng xảy ra.

Nhiều hành lý đã bị cạy mở thô bạo, đồ đạc bên trong bị lục soát sạch sành sanh, không một chút thức ăn thừa nào còn sót lại, cho thấy sự vội vàng và dứt khoát khi rút lui.

Giữa đống hỗn độn ấy, Bàn Tử bất ngờ phát hiện vài khẩu súng bị bỏ lại.

Chúng nằm lặng lẽ trên nền tuyết, những vũ khí vốn lẽ ra phải là mối đe dọa chết người giờ đây lại hiện lên vẻ lạc lõng đến vậy.

Bàn Tử nóng lòng bước tới, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy thân súng lạnh lẽo và lốm đốm, hiển nhiên là những "lão hỏa kế" đã trải qua mưa gió thử thách.

Tuy nhiên, khi Bàn Tử thử kéo cò súng, thì phát hiện hộp đạn đã

trống rỗng từ lâu, toàn bộ đạn dược đã bị dọn sạch mang đi, chỉ còn lại nòng súng trống rỗng đang khẽ rên trong gió!!

Ánh mắt Bàn Tử thoáng hiện vẻ tiếc nuối, rồi không chút do dự vác một khẩu lên vai, chuẩn bị bỏ vào túi.

Tuy nhiên, Thuận Tử nhanh nhạy nhận ra hành động của y, lập tức lên tiếng ngăn cản: "Lão ca, anh vác súng lảng vảng ở đây, nhỡ đâu đụng biên phòng quân, chúng ta có mà cãi không được nữa!!".

Hắn nói với giọng điệu trịnh trọng: "Nếu không có cái đồ sắt này vướng víu, cho dù chúng ta bị tra hỏi, tôi vẫn có thể giúp các anh giải thích qua loa, cho qua chuyện!!

Anh xem, có nên bỏ xuống không?!".

Bàn Tử nghe xong, tuy lòng không cam, nhưng biết rõ Thuận Tử nói có lý.

Y chỉ đành thở dài bất lực, bực bội đặt khẩu súng về chỗ cũ, miệng không ngừng lầm bầm "tiếc quá".

Rời xa sườn dốc bằng phẳng từng chứng kiến đoàn ngựa của A Ninh vội vã rời đi, Trần Mộc và nhóm người bước vào thung lũng sâu thẳm.

Phía trước, dấu vết của đội A Ninh hiện rõ mồn một.

Tất cả đều in sâu vào tuyết đọng, uốn lượn kéo dài vào sâu trong thung lũng, như một lối mòn bí ẩn dẫn lối đến điều chưa biết.

Tại giao điểm giữa sườn dốc và thung lũng, Trần Mộc và mọi người quyết định tạm dừng chỉnh đốn.

Mọi người ngồi vây quanh nhau, chỉnh sửa trang bị, bổ sung thể lực, trao đổi những lo lắng và kỳ vọng về hành trình phía trước.

Thuận Tử thì lặng lẽ quan sát địa hình, trong lòng tính toán lộ trình

tối ưu nhất.

Sau khi chỉnh đốn xong, Thuận Tử vẫy tay, dẫn mọi người chuyển hướng sang cửa Tiểu Thánh Sơn ở một bên khác.

Theo từng bước chân tiến vào, họ dường như bước vào một thế giới hoàn toàn mới… Đó là một lãnh địa băng tuyết thuần khiết, lạnh giá.

Nhìn khắp nơi, tầm mắt chạm đến đâu cũng là một màu trắng không tì vết, lớp tuyết dày tựa như tấm thảm lông cừu mềm mại, phủ kín mặt đất, tĩnh mịch và trang nghiêm!!

Thỉnh thoảng… có thể thấy những tảng đá trơ trọi và những cột băng nhọn hoắt xuyên qua lớp tuyết, kiên cường đứng sừng sững trong gió lạnh, như những nét chấm phá điểm xuyết trên bức tranh hoang vu, thêm vào thế giới đơn sắc này vài phần cứng cỏi và lạnh lùng.

Trong vùng tuyết bao la không dấu vết này, Trần Mộc và nhóm người lún sâu từng bước khó nhọc, mỗi bước đi đều kèm theo tiếng tuyết bị giẫm nát "két két", đó là bản giao hưởng tĩnh lặng mà thiên nhiên viết nên.

Mặc dù con đường phía trước đầy rẫy những điều chưa biết và thử thách, nhưng họ đều hiểu rằng, chỉ có dũng cảm tiến về phía trước, mới có thể vén màn mọi bí mật ẩn giấu dưới lớp băng tuyết!!

Trường Bạch Sơn, có lẽ là ngọn núi tuyết hùng vĩ duy nhất trên thế gian cho phép du khách đi bộ leo núi, cảnh quan sinh thái ở đây có phần ôn hòa và dễ chịu hơn so với thế giới băng tuyết lạnh lẽo, khắc nghiệt của Côn Luân Sơn.

Thế giới băng tuyết nơi đây không có những khe nứt dày đặc, những tảng băng khổng lồ lở xuống khiến người ta run sợ, lữ khách

không cần phải lo lắng tảng băng dưới chân sẽ bất ngờ nứt vỡ, đẩy mình vào hiểm cảnh.

Tuy nhiên… dù phong mạo băng xuyên của Trường Bạch Sơn không dữ dội như Côn Luân, nhưng vẫn là một đại diện điển hình của băng xuyên cổ đại, địa thế núi non không liên tục lý tưởng, mà hiện diện nhiều dạng địa mạo độc đáo do băng xuyên xói mòn và chạm khắc – những hang động sâu thăm thẳm như con mắt của đại địa, bí ẩn và huyền ảo!!

Những thung lũng băng khổng lồ tựa như cảnh bồn băng tinh được tạo tác tinh xảo bởi sức mạnh tự nhiên, tráng lệ phi thường!!

Còn những giếng băng sâu thẳm ẩn mình dưới lớp tuyết trắng xóa, tiềm tàng nguy hiểm, càng khiến người ta phải khiếp sợ khi nhìn thấy!!

Dù kiến thức của Trần Mộc về địa mạo núi tuyết có phần hạn hẹp, khó lòng dùng thuật ngữ chuyên môn để diễn tả tường tận nguyên lý, nhưng mỗi hiểm trở mà hắn đích thân trải qua đều khiến hắn cảm nhận sâu sắc sự biến hóa khôn lường của vùng trời đất băng tuyết này!!

Phút trước còn tưởng chừng là đường bằng phẳng, phút sau đã có thể đột nhiên xuất hiện vách đá vạn trượng, tất cả những điều này buộc họ phải hoặc cẩn thận đi vòng quanh mép vách đá, hoặc bò lết trên băng tuyết, nín thở tập trung từ từ di chuyển, mỗi lần tiến bước đều như đang nhảy múa cùng tử thần, kinh tâm động phách.

Đoàn người lặng lẽ tiến bước, đoạn đường thẳng thoạt nhìn chỉ mất vài giờ để vượt qua, nhưng trong thực tế lại như bị một lực vô hình kéo giãn, khiến Trần Mộc và những người khác phải trải qua gần trọn một ngày trời trong hành trình gian nan này!!

Khi họ cuối cùng đến được thung lũng sâu thẳm dưới chân Tiểu

Thánh Tuyết Sơn, chân trời đã lảng bảng ánh chiều tà, ráng chiều tàn tô điểm cho thế giới bạc trắng một đường viền vàng, báo hiệu màn đêm sắp buông xuống.

Họ tìm kiếm một địa điểm thích hợp trên sườn tuyết cách thung lũng khoảng năm sáu trăm mét phía trên, hợp sức đào một hang tuyết đủ rộng làm doanh trại tạm thời.

Trong đêm cao nguyên gió lạnh rít gào, mọi người quây quần bên đống lửa, thưởng thức đồ ăn nóng hổi, xua tan mệt mỏi và giá lạnh trong cơ thể.

Lúc này, bầu trời đêm cao vời vợi, trong xanh như một tấm màn khổng lồ buông xuống, những vì sao lấp lánh, sáng rực rỡ, tựa như có thể chạm tới.

Lão Trần Bì A Tứ giàu kinh nghiệm, tay cầm la bàn, trong lòng nhẩm tính phương vị thiên văn.

Ngước đầu nhìn ngắm sự sắp xếp của các chòm sao, bằng trí tuệ và sự nhạy bén phi thường, lão Trần Bì A Tứ nhanh chóng xác định được lộ trình cho ngày hôm sau, trực tiếp thắp lên một ngọn hải đăng dẫn lối cho hành trình chưa biết.

Mặc dù hành trình dài khiến mọi người kiệt sức, nhưng vì đang ở cao nguyên, trời rạng sáng sớm hơn so với đồng bằng.

Ánh bình minh vừa hé, Bàn Tử vẫn còn ngái ngủ đã nóng lòng níu lấy Thuận Tử, hỏi thăm liệu gần đây có suối nước nóng nào không?!. 【Sự trầm mặc của Muộn Du Bình, vạn năm xác đông lạnh, vạn năm hố băng táng của Trường Bạch Sơn!!】 Suối nước nóng không chỉ giúp họ gột rửa phong sương khắp người, mà còn mang đến một chút hơi ấm nhân gian trên đỉnh núi tuyết lạnh lẽo, hoang vắng, trở thành niềm an ủi tinh thần trong cuộc thám hiểm gian khổ.

Thuận Tử dù trong lòng cũng khao khát dòng suối nước nóng trong truyền thuyết, nhưng hắn biết rõ nơi họ đang đứng có độ cao rất lớn, không phải nơi hắn thường xuyên lui tới, việc tìm suối nước nóng không hề dễ dàng!!

Hắn nhìn ánh mắt mong đợi của mọi người, trầm ngâm một lát, rồi đề nghị: "Các vị nếu cảm thấy buồn chán, chi bằng theo tôi đi khám phá một vòng, có lẽ không ngờ lại tìm được dấu vết suối nước nóng!!

Điều đáng nói hơn là, gần đây, cách doanh trại của chúng ta chừng hơn một cây số, còn lưu lại di tích băng táng độc đáo của những cư dân cổ đại.

Đối với những người các anh quanh năm giao thiệp với cổ mộ, có lẽ sẽ có một cảm xúc đặc biệt." Đoàn Đổ đấu nghe thấy hai chữ "người chết", trong mắt lập tức lóe lên một tia dị sắc, họ có một tình cảm đặc biệt khó tả đối với thi thể.

Dù sao, đối với những đạo mộ giả quanh năm lẩn khuất giữa ranh giới sinh tử, đối thoại với bụi trần lịch sử mà nói, bất kỳ manh mối nào liên quan đến văn minh cổ đại cũng đủ để kích thích sự tò mò và khát vọng khám phá của họ!!

Thế là… trong vùng cao nguyên tuyết lạnh gió rít gào này, mọi người quyết định tạm gác lại ý định tìm suối, đi theo bước chân của Thuận Tử, cùng nhau viếng thăm địa điểm băng táng bí ẩn kia.

Trần Bì A Tứ vì tuổi già sức yếu, không thể chịu đựng nỗi khổ hành trình dài, đành phải nhờ Hoa Hòa Thượng tận tình chăm sóc, ở lại doanh trại chờ tin tức.

Những người còn lại thì bám sát Thuận Tử, bước vào thung lũng sâu thẳm và tịch liêu bên trái doanh trại.

Trong thung lũng, gió lạnh như dao, cắt vào má họ, nhưng không hề làm giảm đi chút nào nhiệt huyết khám phá của họ.

Chương 1014

Chưa đi được nửa canh giờ, một vách đá hùng vĩ sừng sững hiện ra trước mắt, bên dưới chính là thung lũng băng ẩn mình trong bóng tối.

Thuận Tử kinh nghiệm phong phú, ánh mắt sắc bén, hắn nhanh chóng chọn một điểm đứng trên vách đá có tầm nhìn rộng, an toàn và vững chắc, rồi lấy từ ba lô ra một cây pháo sáng lạnh.

Hắn thành thạo vặn chốt mồi, trong chớp mắt, một luồng sáng chói lòa xé tan màn đêm, lao thẳng xuống sâu trong thung lũng băng!!

Pháo sáng lạnh tỏa ra ánh hào quang rực rỡ trong bóng tối, chiếu rõ mồn một mọi thứ dưới đáy thung lũng.

Mọi người nín thở nhìn xuống, chỉ thấy dưới lớp băng dày cộp dưới đáy thung lũng, vô số bóng đen cuộn mình dày đặc.

Những bóng đen ấy hình dạng khác nhau, có cái đường nét rõ ràng, nhận ra là hình người, dường như vẫn giữ nguyên tư thế lúc còn sống dưới lớp băng phong!!

Có cái thì chỉ còn là những chấm đen mờ mịt, như những mảnh ký ức bị lãng quên trong dòng chảy lịch sử dài đằng đẵng.

Bốn phía thung lũng băng, lờ mờ có thể thấy vài vết tích tế tự cổ xưa, có lẽ là do những nghi thức trang trọng mà tiền nhân đã cử hành cho người đã khuất để lại, những bia đá, tế đàn, và vật tổ dưới ánh sáng của pháo lạnh, phát ra quầng sáng u lạnh và bí ẩn.

Cảnh tượng này khiến Trần Mộc và những người khác lập tức chìm vào im lặng.

Họ đứng trên vách đá lạnh lẽo, trước mắt là nơi an nghỉ của tiền

nhân hàng trăm nghìn năm trước, bên tai dường như vẫn văng vẳng tiếng cầu nguyện cổ xưa và xa xăm.

Khoảnh khắc này, cảm xúc trong lòng họ trỗi dậy phức tạp và sâu lắng, vừa có sự kính sợ đối với lịch sử chưa biết, vừa có sự cảm khái về sinh mệnh vô thường, càng có sự suy ngẫm sâu sắc về cuộc đời Đổ đấu của chính mình!!

Trong thế giới băng phong này, họ dường như nhìn thấy sự mong manh và kiên cường của sinh mệnh, sự dày dặn và tang thương của lịch sử, cùng với cảm xúc chung vượt thời gian của loài người khi đối mặt với cái chết.

Cảnh tượng chấn động như vậy, không nghi ngờ gì nữa đã khiến chuyến đi đến di tích băng táng này trở thành một chuyến thám hiểm chạm đến linh hồn, và cũng khắc thêm một ký ức độc đáo và sâu sắc vào hành trình trên vùng tuyết của họ.

Thuận Tử kể cho mọi người nghe về tập tục băng táng đã được lưu truyền từ lâu của các thôn dân vùng núi cổ đại.

Phương thức tang lễ bí ẩn và trang trọng này, vào những thời kỳ sơ khai nhất vẫn được cư dân vùng núi sâu này kiên trì giữ gìn, đến nỗi cho tới ngày nay thỉnh thoảng vẫn có thể thấy vài cụ già tóc bạc phơ.

Họ lê từng bước khó nhọc leo lên vách đá băng hùng vĩ này, thành kính cử hành nghi lễ bái tế, truy điệu những người thân đã khuất.

Dòng băng xuyên trước mắt tựa như một cuốn sử thi dày dặn, độ dày chồng chất theo từng năm tháng, vô thanh kể về sự lắng đọng và biến thiên của thời gian.

Trần Mộc nhìn chằm chằm vào bên trong vách băng, những chấm đen nhỏ li ti gần như không thể phân biệt, dày đặc như những vì sao,

chúng là những chứng nhân của hàng ngàn năm thời gian, trầm mặc dưới lớp băng tuyết, xa vời mà lại như chạm tới.

Hắn ước chừng, chỉ riêng những chấm đen trong tầm mắt mình đã có hàng vạn, nếu xuyên qua lớp băng, đi sâu hơn nữa vào bên trong nghĩa địa đông lạnh này, số lượng vong hồn tích lũy e rằng sẽ khiến người ta phải rợn tóc gáy!!

Trong Tiểu Thánh Sơn cốc, có lẽ không chỉ có một thung lũng băng tương tự như vậy, nếu nhìn theo cách này, cả ngọn núi tuyết chẳng phải là một nghĩa trang tự nhiên quy mô khổng lồ, lặng lẽ canh giữ câu chuyện của vô số sinh mệnh đã qua sao?

Bàn Tử chợt nảy ra ý nghĩ, khẽ hỏi: "Trong số những thi thể bị băng phong đông lạnh này, liệu có lẫn cả những nô lệ bị đóng băng khi xây dựng lăng cung năm xưa không?!!

Số phận của họ gắn liền với ngọn núi tuyết này, có lẽ linh hồn của họ vẫn đang dưới lớp băng lạnh lẽo này, chờ đợi được người ta ghi nhớ." Ánh mắt Muộn Du Bình cũng hướng về sâu trong thung lũng băng, nơi ánh sáng lạnh dần tối, dường như ẩn chứa vô vàn bí mật.

Hắn trầm mặc một lát, từ từ nói: "Thế sự khó lường, khả năng này không phải là không tồn tại!!" Ánh mắt hắn sâu thẳm như đêm, dường như đang xuyên qua bức tường đá lạnh lẽo, đối thoại với những linh hồn bị lãng quên kia.

Đối mặt với những thi thể bị băng phong không thể chạm tới này, Trần Mộc và nhóm người chỉ đành bất lực nhìn quanh, trong lòng tuy tràn đầy tò mò, nhưng cũng chỉ có thể dừng bước tại đây.

Họ chuyển sang tìm kiếm suối nước nóng trong truyền thuyết, cố gắng tìm một chút hơi ấm của cuộc sống bên ngoài cái lạnh khắc nghiệt và sự bí ẩn.

May mắn thay, họ thực sự đã phát hiện ra một suối nước nóng nhỏ ở một góc thung lũng.

Nước suối bốc hơi nghi ngút, mọi người vội vàng cởi giày, ngâm đôi chân mệt mỏi vào dòng nước ấm áp, một luồng hơi ấm lập tức lan tỏa từ lòng bàn chân khắp cơ thể.

Ngay sau đó… họ lại dùng nước suối nóng rửa sạch mặt, gột đi bụi trần, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên.

Ấm áp và thỏa mãn, họ trở về doanh trại, nóng lòng chia sẻ trải nghiệm về thung lũng băng và suối nước nóng này với Hoa Hòa Thượng đang ở lại.

Hoa Hòa Thượng nghe xong, trong mắt tràn đầy vẻ ghen tị và ngưỡng mộ, dường như đã có thể cảm nhận được trải nghiệm độc đáo giao thoa giữa băng và lửa ấy, nhưng lại có chút tiếc nuối vì không thể đích thân chứng kiến.

Tuy nhiên, ai cũng biết.

Đây chính là sức hấp dẫn của thám hiểm… vừa có thử thách lạnh thấu xương, lại vừa có những bất ngờ không tưởng, và tất cả những điều này, đều sẽ in sâu trong lòng họ, trở thành ký ức không thể xóa nhòa của hành trình này.

Trên ngọn núi tuyết hùng vĩ và bí ẩn ấy, một hiện tượng kỳ lạ khiến người ta sinh nghi.

Khi cơ thể được đống lửa sưởi ấm đến mức dễ chịu, dường như cảm giác mệt mỏi lại ùa đến như thủy triều!!

Tuy nhiên, trong đêm lạnh cắt da cắt thịt, gần như đóng băng, cơn buồn ngủ lại đeo bám như hình với bóng.

Tối nay, bữa tối là món mì nóng hổi, dù nguyên liệu đơn giản, nhưng trong môi trường khắc nghiệt này lại trở nên vô cùng quý giá!!

Sau khi no bụng, cơn buồn ngủ như mãnh thú lặng lẽ ập đến, kéo theo mọi người lần lượt chui vào túi ngủ của mình, tìm kiếm chút bình yên.

Trần Mộc cũng không ngoại lệ, thân tâm mệt mỏi khiến hắn nhanh chóng chìm vào giấc mộng, mong chờ có thể tận hưởng một giấc ngủ sâu đã lâu không có trong đêm núi tuyết này.

Tuy nhiên, số phận dường như luôn thích trêu đùa con người.

Chưa đầy một canh giờ sau, trong lều đột nhiên vang lên một "bản giao hưởng" – tiếng ngáy của Hoa Hòa Thượng, Bàn Tử, Lang Phong, Phan Tử thi nhau trỗi dậy, mỗi người một kiểu, hòa thành một "khúc ca kinh thiên" khiến người ta dở khóc dở cười!!

Âm thanh chói tai ấy đã thô bạo kéo Trần Mộc từ cơn ác mộng trở về thực tại, khiến hắn kinh ngạc và không còn chút nào muốn ngủ.

Nằm trong túi ngủ trằn trọc, Trần Mộc chỉ cảm thấy từng tấc da thịt đều phản đối sự giày vò này.

Cuối cùng, hắn quyết định không chịu đựng nữa, dứt khoát chui ra khỏi lều, chỉ thấy ánh trăng như nước đổ trên nền tuyết trắng xóa, chiếu rọi ngọn núi lớn u tối phương xa, tĩnh mịch mà toát ra vẻ uy nghiêm vô tận.

Thuận Tử đang trực đêm một mình ngồi bên cạnh, trong tay khói thuốc lượn lờ, ánh mắt ngưng vọng vào ngọn núi ấy, dường như đang đối thoại với nó.

"Để tôi gác thay anh một lát vậy." Trần Mộc bước đến bên Thuận Tử, khẽ nói, "Anh vào ngủ một chút đi." Thuận Tử nghe vậy, hơi nghiêng mặt, ánh mắt lấp lánh sự kiên định: "Không cần đâu, Trần tiên sinh.

Đã nhận tiền của các anh, chút khổ này chúng tôi vẫn chịu được."

Trần Mộc thấy vậy cũng không nói thêm, trong lòng thầm nghĩ: "Tùy anh vậy." Sau đó, hắn mò trong túi lấy ra bao thuốc lá, định dùng nó để xua tan cơn buồn ngủ.

Thuận Tử thấy vậy, lập tức đưa qua một cái bật lửa, hai người hoàn thành cuộc giao lưu không lời này giữa những tia lửa chớp sáng.

Thêm chút củi vào lò lửa, ngọn lửa cam đỏ lập tức bùng lên, mang đến một chút hơi ấm cho đêm lạnh giá này.

Trần Mộc và Thuận Tử liền ngồi bên ánh lửa, bắt đầu cuộc trò chuyện phiếm trong đêm dài.

Giao đàm với vị hướng dẫn viên giàu kinh nghiệm này, không nghi ngờ gì là một bữa tiệc tri thức.

Trần Mộc hứng thú kể những chuyện lạ kỳ trong thế giới đồ cổ, những lịch sử phong trần, kỹ nghệ tinh xảo, những truyền thuyết lưu truyền, tất cả đều khiến Thuận Tử nghe say sưa, trong mắt lấp lánh sự tò mò và kính phục.

Còn Thuận Tử thì như kể chuyện gia bảo, chia sẻ những phong tục tập quán địa phương và những chuyện thú vị trong núi rừng.

Hắn miêu tả cảnh sinh hoạt của các thôn làng dưới chân núi tuyết, cách các thôn dân chung sống hài hòa với thiên nhiên khắc nghiệt, và làm thế nào để tìm thấy sự sống trong mùa đông tuyết phủ!!

Hắn lại kể những truyền thuyết thần bí ẩn sâu trong rừng rậm, cùng với những cuộc chạm trán nguy hiểm và kỳ diệu mà họ gặp phải giữa núi rừng.

Những câu chuyện sống động này dường như mang theo hơi thở của núi rừng, khiến Trần Mộc như đang sống trong cảnh ấy, cơn buồn ngủ ban đầu đã bị ném lên chín tầng mây, thay vào đó là sự tò mò về điều chưa biết và nhiệt huyết khám phá.

Chương 1015

Hai người cứ thế dưới ánh trăng và bên bếp lửa, người này một câu, người kia một lời, trò chuyện đến tận khuya.

Thời gian trực đêm vốn lạnh lẽo và tĩnh mịch, nhờ cuộc trò chuyện bất ngờ này mà trở nên ấm áp và đầy đủ.

Lúc này, họ không còn là chủ thuê và hướng dẫn viên nữa, mà giống như hai người bạn tâm đầu ý hợp, cùng nhau tận hưởng một đêm khó quên trên đỉnh núi tuyết này.

Và những tiếng ngáy kia, dường như cũng tan đi ồn ào trong cuộc trò chuyện sống động này.

Hóa thành âm nhạc nền, hòa vào sắc đêm yên tĩnh và sâu thẳm của vùng tuyết.

Màn đêm buông xuống, đống lửa bùng cháy dữ dội trên nền tuyết, chiếu rọi hai khuôn mặt Trần Mộc và Thuận Tử vì giá lạnh mà hơi tái nhợt.

Họ ngồi quây quần bên nhau, chiếc lều phía sau khẽ lay động trong gió, như những binh sĩ im lặng canh gác cho họ.

Dưới chân ngọn núi tuyết cô tịch và bí ẩn này, họ bắt đầu một cuộc đối thoại sâu sắc về thám hiểm và quá khứ.

Ánh mắt Thuận Tử lấp lánh trong ngọn lửa, dường như những tia lửa nhảy múa có thể thắp lên ký ức trong lòng hắn.

Hắn từ từ mở lời, kể cho Trần Mộc nghe về kinh nghiệm của mình: “Trần Mộc, anh có biết không, tôi từng trấn thủ biên cương bảy năm, trong đó có bốn năm là ở quân dự bị!!

Trước khi trở thành quân nhân, tôi là một người hái thuốc, núi

tuyết chính là lớp học của tôi, là bạn của tôi." Giọng điệu của hắn mang theo một tình cảm sâu nặng khó tả, dường như đang kể một đoạn ký ức khắc cốt ghi tâm.

"Đồng đội của tôi đều gọi tôi là 'A Lang Tài', ý là con trai của núi tuyết.

Tôi có tình cảm sâu sắc với từng ngọn núi, từng dòng băng xuyên, từng vùng tuyết nơi đây, chúng tựa như một phần cơ thể tôi.

Vì vậy, anh có thể tin tưởng rằng, có tôi ở đây, hành trình của các anh trong vùng núi tuyết này nhất định sẽ an toàn vô lo!!

Những người có thể dẫn dắt người khác xuyên qua vùng bí cảnh này chỉ đếm trên đầu ngón tay, và tôi, may mắn là một trong số đó." Trần Mộc nhìn chăm chú Thuận Tử, dù trong lòng còn nghi ngờ, nhưng không ngắt lời hắn.

Hắn nhớ lại lần Thuận Tử đột nhiên ngất xỉu trước khi vào núi tuyết, trong lòng thầm nghĩ: "Thế mà anh còn chưa vào núi đã ngất, rõ ràng là nói khoác!!".

Tuy nhiên, nhìn ánh mắt thành thật và kiên định của Thuận Tử lúc này, Trần Mộc nhận ra lúc này vạch trần không có ý nghĩa, trái lại còn có thể phá vỡ sự tin tưởng vừa mới thiết lập giữa họ.

Thế là, hắn chọn lắng nghe, để câu chuyện của Thuận Tử trôi chảy bên đống lửa.

Theo cuộc trò chuyện đi sâu hơn, không khí giữa hai người dần ấm lên, dường như ngay cả cái lạnh buốt xung quanh cũng bị xua tan bởi cuộc giao lưu chân thành này.

Họ chia sẻ những mảnh ghép cuộc sống của mình, thảo luận về khao khát và sự kính sợ đối với thế giới chưa biết, tâm hồn cả hai dường như tìm thấy sự đồng điệu vào khoảnh khắc này.

Chính trong bầu không khí như vậy, Thuận Tử đột nhiên đặt ra một câu hỏi nhạy cảm, đánh thẳng vào trọng tâm chuyến thám hiểm lần này của Trần Mộc: "Trần lão bản… thực ra, chuyến này các anh vào núi rốt cuộc là vì chuyện gì?

Có thể tiết lộ cho tôi biết không?".

Trần Mộc bị câu hỏi bất ngờ này làm cho lúng túng, suy nghĩ như thủy triều dâng lên trong lòng.

Mục đích của họ phức tạp đến nhường nào, nói là tìm kiếm Vân Thiên Cung trong truyền thuyết, e rằng không ai tin!

Nói thẳng là để đổ đấu, nhưng lại có phần khác biệt với sự thật; nếu nói là du lịch bình thường, thì càng là tự lừa dối mình!!

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của Thuận Tử, Trần Mộc rơi vào trầm tư, một lát sau, hắn bất lực thở dài: "Anh hỏi chuyện này làm gì, tôi thật sự không thể nói được!!".

Câu trả lời của hắn vừa là phản ứng đối với sự tò mò của Thuận Tử, vừa là tiếng thở dài không lời cho sự giằng xé trong nội tâm mình.

Thuận Tử dường như đã đoán trước kết quả này, hắn khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia thấu hiểu và bao dung: "Không sao, tôi cũng chỉ hỏi vu vơ vậy thôi!".

Câu nói này như một làn gió ấm thổi qua, tức khắc xua tan bầu không khí căng thẳng do câu hỏi vừa rồi mang lại.

Hai người nhìn nhau cười, tiếp tục đắm mình trong hơi ấm của đống lửa và sự bầu bạn của đối phương, mặc dù bí mật chưa được giải đáp vẫn đeo bám, nhưng không hề cản trở tình bạn vi diệu mà họ đã thiết lập dưới chân núi tuyết.

Trong lòng Trần Mộc dâng lên một cảm giác khó chịu tinh tế, đó là một sự giằng xé giữa chân thành và dối trá.

Hắn không muốn nói dối người trước mặt, nhưng cũng không thể thẳng thắn nói ra sự thật.

Thế là, hắn khéo léo chuyển hướng câu chuyện sang một bên, cố gắng dùng chủ đề thảo luận mới để làm loãng đi cảm xúc rối bời ấy.

Hắn nhìn đối phương, mang theo vài phần thăm dò và tò mò, hỏi: "Tôi nghe nói anh những năm đầu sống bằng nghề hái thuốc, vì sao sau này lại chọn làm hướng dẫn viên núi tuyết vậy?".

Giữa những đỉnh Trường Bạch Sơn hùng vĩ, thảo dược mọc um tùm và giá trị không nhỏ, đó là một kế sinh nhai đủ để người ta sống an nhàn, cơm áo không lo.

So với đó, nghề hướng dẫn viên không chỉ vô cùng gian khổ, mà còn thường xuyên phải đối mặt với đủ loại rủi ro chưa biết, những người hiện nay sẵn lòng dấn thân vào chuyến đi này lại càng ít ỏi.

Trần Mộc không khỏi nghi hoặc, điều gì đã thúc đẩy người đàn ông trung niên này từ bỏ cuộc sống ổn định, dấn thân vào lòng núi tuyết hùng vĩ này?!

Thuận Tử không lập tức đáp lời, mà nhìn chằm chằm Trần Mộc, ánh mắt ấy dường như có thể xuyên thấu lòng người.

Ngay khi Trần Mộc tưởng rằng hắn sẽ không trả lời, Thuận Tử lại thốt ra lời nói kinh người, như tiếng sét đánh ngang trời, khiến Trần Mộc suýt chút nữa bật máu nóng lên cổ họng.

"Trần tiên sinh, có lẽ anh không biết, thực ra tôi không phải là hướng dẫn viên núi tuyết chuyên nghiệp!!".

Lời nói của Thuận Tử bình tĩnh mà kiên định, mang theo sự thẳng thắn không thể nghi ngờ, "Tôi từng là một quân nhân giải ngũ, sau khi giải ngũ thì vẫn sống bằng nghề hái thuốc, thỉnh thoảng mới dẫn vài người vào núi tuyết, nhưng nhiều nhất cũng chỉ đến vùng Cô Nương

Hồ là quay về!!

Việc đi sâu đến mức này như lần này, đối với tôi cũng là lần đầu!!".

Trần Mộc ngạc nhiên đến mức khóe miệng gượng gạo nở một nụ cười khổ, cố gắng dùng giọng điệu thoải mái che giấu sự chấn động trong lòng: "Thuận Tử, anh mẹ nó đừng có đùa với tôi chứ." Thuận Tử khẽ cười, nụ cười ấy toát lên vẻ ung dung và khoáng đạt đã được năm tháng mài giũa: "Trần tiên sinh, lời tôi nói từng câu từng chữ đều là thật!!

Trong mùa này, trừ phi có hướng dẫn viên chuyên nghiệp giàu kinh nghiệm dẫn đường, nếu không không ai dám mạo hiểm xâm nhập vùng tuyết này đâu!!

Nếu không phải tôi tạm thời quyết định dẫn các anh đi, e rằng các anh chỉ có thể một mình mạo hiểm!!

Nói thật, nếu không phải trong cõi u minh tự có Bồ Tát che chở, đoàn người chúng ta e rằng đã sớm bỏ mạng tại đây rồi!!

Việc tất cả mọi người có thể an toàn đến được chỗ này, đã có thể coi là kỳ tích!!".

Mặc dù trong lời nói có sự kính sợ đối với những rủi ro chưa biết, nhưng ánh mắt của Thuận Tử vẫn kiên nghị như ban đầu.

Hắn khẽ vỗ ngực, giọng điệu quả quyết an ủi Trần Mộc: "Dù đây là lần đầu tôi dẫn đội ngũ đi sâu vào núi tuyết, nhưng tôi từng một mình đi qua rất nhiều lần con đường này, địa hình nơi đây tôi nắm rõ như lòng bàn tay!!

Xin anh yên tâm, chỉ cần tuân theo sự chỉ dẫn của tôi, chúng ta nhất định có thể bình an vượt qua hành trình này!!".

Khi hắn nói chuyện, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, hai mắt nặng trĩu

như vực sâu, khóe miệng mím chặt, giữa hai hàng lông mày hằn sâu một nét lo âu.

Đây tuyệt đối không phải thái độ đùa giỡn, điều này khiến lòng Trần Mộc thắt lại, thầm mắng chửi xong, lại đầy nghi ngờ hỏi: "Nếu con đường này hiểm ác đến thế, tại sao anh vẫn muốn dẫn chúng tôi đến?!

Chẳng lẽ anh vì chút tiền cỏn con mà ngay cả mạng sống cũng không cần nữa sao?!" Thuận Tử không lập tức đáp lại, mà nhìn chằm chằm Trần Mộc, trong ánh mắt ấy đan xen những cảm xúc phức tạp, có bi thương, có kiên định, và cả sự tìm tòi vô tận đối với điều chưa biết.

Rất lâu sau, hắn mới từ từ mở lời, giọng nói trầm thấp và nặng nề: "Tiền, quả thực là một trong những yếu tố, nhưng quan trọng hơn, là vì cha tôi… Mười năm trước, ông ấy đã dẫn một đội ngũ tiến vào ngọn núi tuyết này, con đường gần như y hệt với con đường mà các anh sắp đi!!

Tuy nhiên, họ lại như bị thế giới băng tuyết này nuốt chửng, từ đó bặt vô âm tín!!".

Chương 1016

Lời nói của Thuận Tử dường như mang theo những bông tuyết trong gió lạnh, rơi xuống lòng Trần Mộc, khiến hắn không khỏi hồi tưởng lại những mảnh ký ức mơ hồ.

Những bông tuyết bay lả tả khắp trời, gió lạnh cắt da cắt thịt, cùng với những khuôn mặt xa lạ đang sốt ruột tìm kiếm người cha.

Họ mặc trang bị mùa đông tương tự như Trần Mộc và nhóm người, bất chấp sự đe dọa của mùa đông khắc nghiệt, cố chấp dấn thân vào sâu trong núi tuyết, sự kiên trì và quyết đoán đó, lúc này lại trùng khớp một cách kinh ngạc với cảnh tượng trước mắt.

"Khi tôi vừa nhìn thấy các anh, một dự cảm mạnh mẽ liền dâng lên trong lòng!!", Thuận Tử tiếp lời, "Tôi không thể ngồi nhìn các anh theo bước chân cha tôi, biến mất trong vùng hoang vu lạnh lẽo này!!

Đồng thời, một ý nghĩ có lẽ hơi ngây thơ, thậm chí có phần hoang đường đã nảy sinh trong tâm trí tôi: Nếu mục đích chuyến đi này của các anh, trùng hợp lại giống với đội ngũ mười năm trước, vậy thì, có lẽ tôi có thể nhân cơ hội này, vén màn bí ẩn về sự mất tích của cha tôi?

Phải không?".

Hắn cười cay đắng, tự giễu cợt bổ sung: "Đương nhiên, đây chỉ là một phỏng đoán vô căn cứ!!

Có lẽ, cha tôi chỉ đơn thuần gặp phải một trận tuyết lở bất ngờ, bị lớp tuyết trắng xóa vô tận vĩnh viễn chôn vùi dưới ngọn núi tuyết hùng vĩ này!!

Tuy nhiên, cho dù là vậy, tôi cũng hy vọng có thể cố gắng hết sức,

vì anh, cũng vì chính tôi, tìm được một chút an ủi, dù chỉ là một manh mối nhỏ nhoi." Trần Mộc thấu hiểu gật đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng thông cảm, trầm giọng nói: "Thì ra là vậy, anh chính vì thế nên mới hỏi mục đích vào núi của chúng tôi, phải không?!".

Thuận Tử nghe vậy, hơi sững sờ, rồi có chút ngượng nghịu khẽ gật đầu.

Trong đôi mắt sáng đó lướt qua một tia áy náy và bất lực khó nhận ra: "Phải đó, Trần Mộc.

Anh có lẽ không thể thấu hiểu được nỗi đau và sự bất lực khi rõ ràng biết cha mình đang an nghỉ dưới vùng tuyết hùng vĩ này, nhưng suốt đời lại không thể gặp mặt, như dùi đâm xương tủy, như hình với bóng!!".

Trần Mộc nhìn sự chân thành và tình cảm sâu sắc mà Thuận Tử bộc lộ lúc này, trong lòng không khỏi dâng lên một tia gợn sóng, có cái nhìn hoàn toàn mới về vị đạo du bình thường trông có vẻ hoạt bát, vui đùa chửi mắng đều tự nhiên này.

Thì ra… đằng sau vẻ ngoài tưởng chừng bất cần đời ấy, lại ẩn chứa một tâm hồn tinh tế và nhạy cảm đến vậy?!

Điều này khiến Trần Mộc thay đổi ấn tượng rất nhiều về Thuận Tử, thậm chí còn nảy sinh một sự kính trọng từ tận đáy lòng.

Tư niệm xoay chuyển, sự chú ý của Trần Mộc bị một chuyện khác mà Thuận Tử nhắc đến thu hút… Mười năm trước, cũng là một nhóm nhà thám hiểm ăn mặc tương tự bọn họ, sau khi tiến vào núi tuyết thì mất tích một cách bí ẩn?!

Tin tức này như một tiếng sét, nổ tung trong lòng Trần Mộc, khiến hắn lòng thắt lại!!

Hắn thầm nghĩ: lẽ nào bọn họ cũng đến để tìm kiếm Vân Thiên

Cung trong truyền thuyết?!

Ý niệm này vừa nảy sinh, lập tức khiến hắn tim đập nhanh hơn, nhưng ngay sau đó, tiếng nói lý trí lại vang lên bên tai, buộc hắn phải bình tĩnh lại.

"Không thể nào," Trần Mộc tự nhủ trong lòng, "Địa vực Trường Bạch Sơn rộng lớn, hiểm họa trùng trùng, đủ để bất kỳ ai cũng có thể biến mất không dấu vết một cách vô ý!!

Huống hồ, sự trùng hợp như vậy quá đỗi kỳ lạ.

Có lẽ, những du khách mất tích kia chỉ gặp phải tai họa tự nhiên bất ngờ, hoặc bất cẩn lạc lối giữa tuyết nguyên mênh mông, cuối cùng không may gặp nạn.

Vận mệnh của họ, liệu có liên quan gì đến việc tìm kiếm Vân Thiên Cung không?!

Khó mà nói!" Thuận Tử thấy Trần Mộc im lặng, lầm tưởng câu hỏi của mình đã chạm vào điều cấm kỵ của đối phương, trên mặt thoáng qua một tia lo lắng.

Y khẽ giải thích: "Trần lão bản, tôi sở dĩ thổ lộ những tâm sự này với anh, là vì cảm thấy anh khác với những du khách khác, anh càng biết lắng nghe, càng có thể thấu hiểu người khác!!

Tôi cũng mong anh có thể giữ bí mật này giúp tôi, đừng để người khác biết, để tránh gây ra hoảng loạn hay nghi ngờ không cần thiết, ảnh hưởng đến hành trình của chúng ta." Trần Mộc khẽ mỉm cười, hướng về Thuận Tử ném một ánh mắt an ủi, trịnh trọng hứa hẹn: "Ngươi cứ yên tâm, Thuận Tử!

Ta hiểu nỗi khổ của ngươi, cũng tôn trọng lựa chọn của ngươi!

Những cảm xúc và câu chuyện chôn sâu trong lòng này, ta sẽ bảo quản thỏa đáng, tuyệt đối không để nó trở thành yếu tố bất ổn trong

đội ngũ!!" Thuận Tử nghe xong, sự lo lắng trong mắt dần tan biến, thay vào đó là sự tin tưởng và cảm kích sâu sắc dành cho Trần Mộc.

Hai người vào khoảnh khắc này, dường như đã xây dựng một sự ăn ý và thấu hiểu vượt lên trên mối quan hệ hướng dẫn viên và du khách thông thường, thêm vào đó một sự kiên nhẫn và sức mạnh thầm lặng cho chuyến đi núi tuyết sắp tới.

Trần Mộc trong lòng hiểu rõ, với tính cách của hắn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tiết lộ đây là lần đầu tiên mình dẫn người đặt chân đến nơi này.

Dù sao, điều này không chỉ liên quan đến thể diện của mình, mà còn liên quan đến sự cân bằng vi diệu trong nội bộ đội ngũ.

Cái lão hồ ly Trần Bì A Tứ kia, nếu biết chuyện này, không biết sẽ mượn cơ hội này mà cằn nhằn thế nào!!

Hơn nữa, cái gã Bàn Tử tính tình phóng khoáng kia, bình thường tuy có vẻ thô lỗ hòa nhã, nhưng những lúc quan trọng lại rất tinh ranh!!

Nếu bị hắn phát hiện manh mối, chắc chắn sẽ đem chuyện này ra trêu chọc, không chừng còn nhân cơ hội gây ra những "trừng phạt nhỏ" khiến người ta dở khóc dở cười.

Sau khi cân nhắc trong lòng, Trần Mộc dứt khoát gật đầu đồng ý.

Đúng lúc này, Lang Phong của ca thứ hai dụi đôi mắt ngái ngủ, ngáp dài bước ra từ trong lều.

Y rõ ràng khá bất ngờ trước cuộc trò chuyện đêm khuya giữa Trần Mộc và người khác, ánh mắt qua lại quét qua hai người, dường như đang suy đoán nội dung cuộc trò chuyện.

Thuận Tử thì nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc bên mình, đi đến mép tuyết, quay lưng về phía họ giải quyết vấn đề vệ sinh, sau đó liền

thẳng bước trở về lều, để lại một chuỗi dấu chân sâu hoắm dưới ánh trăng phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Thấy vậy, Trần Mộc và Lang Phong nhìn nhau cười, ngầm hiểu vẫy tay chào nhau rồi ai nấy về lều.

Trong lều, tiếng ngáy vang trời thay nhau nổi lên, như một bản giao hưởng vang vọng giữa không gian đêm tĩnh mịch.

Trần Mộc nửa mơ nửa tỉnh trong âm thanh ồn ào này, tâm trí trôi dạt về một ngày đông mười năm trước.

Trong giấc mơ, phụ thân của Thuận Tử – người sơn dân râu quai nón, thân hình vạm vỡ, đang dẫn đầu một đội người gian nan vượt qua những ngọn núi tuyết mênh mông.

Bóng dáng họ lay động trong gió tuyết, vừa nhỏ bé lại vừa kiên cường.

Kỳ lạ là, Trần Mộc rõ ràng cảm thấy vài người trong đội ngũ đó dường như quen biết, mặc dù trong thực tế hắn không thể nhớ chính xác cảnh gặp gỡ với họ.

Khuôn mặt mờ ảo của họ trong giấc mơ, như những ngọn núi bị sương mù che phủ, khiến Trần Mộc trằn trọc mãi không sao ngủ yên.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa rạng, đoàn người liền theo thế núi tiếp tục leo lên.

Sương sớm đọng trên ngọn cỏ, gió lạnh thì thầm bên tai, như đang kể lại những bí ẩn của dãy núi cổ xưa này.

Trần Mộc ngưng vọng đường chân trời mờ mịt phía xa, trong lòng thầm suy nghĩ.

Từ câu hỏi thăm dò của Thuận Tử tối qua, Trần Mộc phán đoán rằng hắn (Thuận Tử) đã sớm nhận ra bọn họ không phải là những

người yêu thích leo núi bình thường!!

Thực ra… Trần Mộc cũng không ngạc nhiên về điều này, dù sao hành tung của đoàn người bọn họ quả thật quá vội vàng và cố ý, cái sự cố chấp gần như điên cuồng đối với mục tiêu đó, tuyệt đối không phải du khách bình thường có thể có!!

Tuy nhiên… sự việc đã đến nước này, bọn họ cũng không còn tâm trí nào để lo lắng việc ngụy trang có hoàn hảo hay không nữa.

Dù sao, Thuận Tử thân là hướng dẫn viên chuyên nghiệp của Trường Bạch Sơn, đã sớm quen với việc tiếp đón đủ loại đoàn thể với mục đích khác nhau rồi!!

Nơi đây năm này qua năm khác, thợ săn, những tín đồ hành hương của các dân tộc khác nhau, những người hái thuốc lén lút lũ lượt kéo đến, số lượng nhiều đến mức e rằng không chỉ ngàn tám trăm, mà còn nhiều hơn thế nữa!

Mỗi người đều ấp ủ bí mật của riêng mình, thân phận thật sự của họ, cứ để Thuận Tử tốn công suy đoán đi!!

Như vậy, có lẽ còn có thể thêm vào chuyến hành trình này vài phần màu sắc thần bí, hà cớ gì không làm chứ?

Chương 1017

Con đường trên sườn núi, như một đề thi nghiêm khắc mà đại tự nhiên dày công biên soạn, mức độ hiểm trở khiến người ta không khỏi nín thở.

Trên mặt đường, tuyết đọng dày đặc như lịch sử ngàn năm tích lũy, mỗi bước chân đạp xuống, đều lún sâu vào lòng tuyết lạnh lẽo và trầm tịch.

Bên dưới lớp tuyết là những khoảng trống bị thời gian đục khoét, như những cái bẫy sâu hun hút ẩn mình dưới màn tuyết trắng mênh mông, chỉ cần sơ suất, người ta liền bị dòng tuyết bất ngờ nuốt chửng trong tích tắc, ngập đến ngực, sa vào cái lạnh vô tận và tuyệt vọng!!

Đoàn người Trần Mộc hiểu rõ sự hiểm nguy, họ cầm những cái cuốc băng dài, cẩn thận tiến bước như đi trên băng mỏng.

Mỗi lần đặt chân đều như đang tìm kiếm kẽ hở an toàn nhỏ nhoi giữa vùng lôi khu, tiếng va chạm khe khẽ của cuốc băng với tuyết lúc này lại trở thành tiếng tim đập lớn nhất trong thế giới tĩnh lặng này.

Trong đội, Bàn Tử với thân thủ nhanh nhẹn và kinh nghiệm thám hiểm tuyết dày dặn, luôn đi đầu.

Bước chân của hắn vững vàng và nhanh nhẹn, như thể đã tìm thấy một nhịp điệu độc đáo trong vùng tuyết đầy rủi ro này.

Mặc dù vậy, sự uy nghiêm của núi cao không hề giảm bớt, cùng với độ cao tăng lên, không khí loãng bắt đầu thách thức Trần Mộc và mọi người một cách tàn nhẫn.

Lưỡi của họ dần tê dại, đó là dấu hiệu của chứng phản ứng độ cao, nhắc nhở họ rằng lúc này đang ở nơi biên giới của bầu trời mà

người thường khó lòng chạm tới.

Trừ tiếng thì thầm thỉnh thoảng của Trần Bì A Tứ khi y điều chỉnh hướng đi theo địa hình, xung quanh chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề và gấp gáp của mọi người, đó là sự vùng vẫy đầy cố gắng của sinh mệnh giữa giá lạnh khắc nghiệt, cũng là lời truy vấn thầm lặng về phía trước đầy ẩn số!!

Cuối cùng, họ đã vượt qua con đường tuyết đáng sợ đó, tiến vào một vùng đất băng giá bị kẹp giữa những sườn tuyết khổng lồ.

Nơi đây như bị thế giới lãng quên, ánh nắng vĩnh viễn không thể xuyên qua tấm màn băng tuyết dày đặc kia, khiến mặt tuyết hiện lên chất cảm cứng rắn như đất đóng băng, lạnh lẽo dị thường.

Địa thế núi càng dốc đứng, độ nghiêng gần như thẳng đứng, như muốn đẩy tất cả sinh mệnh cố gắng leo lên đến cực hạn!!.

Nhiệt độ đột ngột giảm mạnh, gió lạnh như dao cắt qua má, cái lạnh thấu xương khiến người ta tỉnh táo nhận ra… mình đang ở trong một thế giới khắc nghiệt và hoang vu.

Tuy nhiên, chính trong hoàn cảnh gần như tuyệt vọng này, trước mắt Trần Mộc và mọi người lại bỗng nhiên xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị… đó chính là long đầu bảo huyệt mà Trần Bì A Tứ đã xác định!!

Nó nằm trên một vách đá dốc dựng đứng gần như tạo thành góc sáu mươi độ với sườn núi, vách đá đó bị tuyết trắng mênh mông bao phủ, tựa như một bức thủy mặc họa tự nhiên chưa từng được điêu khắc.

Đỉnh vách đá thẳng tắp cắm vào mây xanh, bảo huyệt bên dưới thì ẩn mình trong sương tuyết, thần bí mà trang trọng, khiến người ta không khỏi tràn đầy kính sợ và kỳ vọng vào bí mật ẩn chứa bên

trong!!

Mặc dù con đường phía trước càng gian nan hơn, nhưng trong ánh mắt của Trần Mộc và các đồng bạn lại lóe lên ánh sáng kiên nghị, bởi vì họ biết, con đường gập ghềnh dẫn đến bảo huyệt kia… có lẽ chính là bước ngoặt then chốt của chuyến đi này!!

Hoặc cũng có thể là thử thách cuối cùng của vận mệnh đối với lòng dũng cảm và trí tuệ của họ.

Đoàn người Trần Mộc, thân thủ nhanh nhẹn, ánh mắt kiên định, ăn ý luân phiên di chuyển thân hình, như một bộ bánh răng tinh mật, chậm rãi tiến lên trên sườn núi tuyết phủ băng giá dựng đứng này.

Trong tay họ nắm chặt cuốc băng và búa băng, những công cụ lạnh lẽo này lóe lên ánh sáng lạnh lẽo trong gió rét, như là lợi kiếm và khiên chắn của họ để chinh phục địa hình khắc nghiệt này.

Mỗi lần vung lên, mỗi lần đập xuống, đều để lại dấu ấn sâu sắc trên băng tuyết cứng rắn, đó là minh chứng cho sự kiên cường bất khuất, dũng cảm tiến lên của họ.

Ngọn Tiểu Thánh Sơn này tuy không nằm trong mười sáu đỉnh Trường Bạch, nhưng cũng không phải là nơi vô danh tiểu tốt.

Nó kiêu hãnh sừng sững, xa xa ứng với ngọn Đại Thánh Phong hùng vĩ đối diện, thung lũng giữa hai ngọn núi như một cánh cửa tự nhiên, lặng lẽ canh giữ Tam Thánh Tuyết Sơn phía sau, tạo thành một bức họa "Thiên Binh Thủ Tiên Môn" tráng lệ!!

Bức họa này không chỉ chấn động lòng người, mà còn hàm chứa ý nghĩa phong thủy địa lý sâu xa.

Từ cục diện phong thủy vi mô mà xét, hai ngọn Tiên Môn như mãnh hổ nằm phục, cự long cuộn mình, khí thế bàng bạc, nuốt trọn vạn phương, thể hiện rõ tư thế vương giả.

Nếu không phải nơi đây nằm ở biên giới Trung – Hàn, thường xuyên xảy ra chiến loạn, thì nơi này chắc chắn sẽ trở thành địa điểm được hoàng thất quý tộc lựa chọn để táng mộ, hội tụ vô số long mạch hiển hách!!

Đi đến đây, ngay cả người có chút nghiên cứu về phong thủy như Trần Mộc cũng không khỏi kinh ngạc trước thế núi độc đáo trước mắt.

Luồng khí ẩn tàng trong đó, như một con cự long vô hình!!

Nó uốn lượn giữa núi non sông suối, càng củng cố thêm suy đoán của bọn họ về việc trên núi có lăng mộ.

Leo dốc đứng, gian khổ hơn nhiều so với đi bộ trên đường bằng, sự tiêu hao thể lực đặc biệt lớn.

Trần Bì A Tứ, vị kỳ nhân tuy già mà tráng kiện này, lúc này cũng khó lòng chống chọi với thử thách khắc nghiệt, bước chân dần trở nên nặng nề, cho đến khi sức cùng lực kiệt, không thể tiếp tục leo nữa.

Thấy vậy, Lang Phong không nói hai lời, không chút do dự cõng Trần Bì A Tứ lên lưng, dùng tấm lưng vững chắc của mình gánh vác trọng lượng này, mặc dù điều này khiến tốc độ hành quân của đội chậm lại một bước, nhưng không ai có nửa lời oán trách!!

Bởi vì họ hiểu rõ, đây là vì mục tiêu chung, vì niềm tin kiên định đó.

Giữa tuyết trắng vô tận và gió lạnh thấu xương, đoàn người Trần Mộc nghiến răng kiên trì, từng bước một, gian nan leo lên.

Thời gian như bị kéo dài vô tận vào khoảnh khắc này, ba giờ vượt tuyết như đã trôi qua những năm tháng dài đằng đẵng.

Tuy nhiên, cuối cùng họ đã không phụ lòng kiên trì và nghị lực của mình, cuối cùng cũng đã thành công leo lên sườn tuyết hùng vĩ đó sau

chặng đường dài gian nan.

Lúc này Trần Mộc, đã bị sự mệt mỏi cùng cực nuốt chửng, ý thức mơ hồ, gần như mất đi cảm giác với thế giới bên ngoài.

Hắn chỉ có thể dựa vào trí nhớ cơ bắp và phản ứng bản năng, bám sát theo bóng dáng quen thuộc phía trước – Bàn Tử!!

Mặc dù ánh mắt hắn đã không còn sáng rõ, nhưng bước chân của hắn vẫn kiên định, bởi vì hắn biết, chỉ cần đi theo Bàn Tử, là có thể tìm thấy hướng đi, là có thể đến được điểm đến mà bọn họ cùng nhau truy tìm.

Bàn Tử như một con tê ngưu kiên cường, dẫn đầu đến ranh giới của vùng tuyết này, mặc dù thể lực của hắn kinh người như mãnh thú hồng hoang, nhưng lúc này cũng đã gần đến cực hạn.

Hắn bước một bước, lún sâu vào lớp tuyết xốp, cái lạnh dường như xuyên thấu đế giày, thẳng đến xương tủy, khiến trong mắt hắn thoáng qua một tia hoảng hốt!!

Bàn Tử cố gắng giữ lại chút tỉnh táo cuối cùng, lúc này hắn cố ý bước mạnh, để lại một dấu chân sâu hoắm, như muốn tuyên bố sự tồn tại và quyết tâm của đoàn người bọn họ.

"Đối với chúng ta mà nói, đây có lẽ chỉ là một bước nhỏ không đáng kể, nhưng đối với Mạc Kim Giáo Úy, cái quần thể cổ xưa và thần bí này, lại là một bước nhảy vọt mang tính lịch sử!" Giọng Bàn Tử vang vọng trong gió lạnh, tuy hơi mệt mỏi, nhưng cái hào khí tráng chí đó không hề giảm đi nửa phần.

Lời vừa dứt, hắn liền như một tòa đại hạ sắp đổ sụp mà ầm ầm ngã xuống, cả người lún sâu vào tuyết, chỉ có bóng lưng khẽ phập phồng cho thấy hắn vẫn còn sống.

Trần Mộc theo sát phía sau cũng bước đi khó khăn, sắc mặt trắng

bệch như tờ giấy, như thể tất cả sinh lực đều đã bị cuộc vượt tuyết gian nan này rút cạn.

Hai chân hắn như bị rút hết gân cốt, run rẩy không còn sức lực, mỗi bước đi đều như bước trên mũi dao, có thể trượt xuống vực sâu bất cứ lúc nào!!

Phan Tử thấy vậy, vội vàng đưa tay cố kéo Trần Mộc dậy.

Nhưng tay hắn vừa chạm vào cánh tay Trần Mộc, liền cảm nhận được sự suy yếu truyền đến từ cơ thể đối phương.

Phan Tử nghiến chặt răng, dốc hết sức kéo.

Nhưng chỉ thấy Trần Mộc giãy giụa vài cái, cuối cùng cả hai cùng ngã xuống nền tuyết lạnh giá.

Trần Mộc dùng hết chút sức lực cuối cùng, cắm mạnh cuốc băng xuống tuyết, tiếng va chạm sắc nhọn của cuốc băng với băng cứng đặc biệt chói tai trên tuyết nguyên tĩnh lặng.

Cú đòn này… không chỉ giữ vững cơ thể đang chao đảo của hắn, mà còn như một tiếng gầm thầm lặng, tuyên bố sự kiên cường và bất khuất của họ trước môi trường tự nhiên khắc nghiệt này!!

Các thành viên còn lại cũng tương tự thảm hại không kém, từng người một đổ gục trên tuyết, thở hổn hển từng ngụm lớn, phổi như bị đông cứng đau buốt, hơi thở ấm nóng vừa thoát ra liền hóa thành từng cụm sương trắng, lan tỏa trong không khí lạnh lẽo!!

Nhìn quanh… đây là một sườn tuyết rộng lớn vô bờ bến, hai bên trái phải như tiếp giáp với trời đất, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Chương 1018

Nếu không có lão già Trần Bì A Tứ giàu kinh nghiệm dẫn đường, người thường e rằng chỉ coi nơi này là cảnh tuyết bình thường, không hề nhận ra bí mật và huyền cơ ẩn giấu bên dưới!!

Bề mặt sườn tuyết được phủ một lớp tuyết dày, phẳng lặng như gương.

Chỉ có vài khối đá trần trụi màu đen thẫm thỉnh thoảng lộ ra, như những vết sẹo của đại địa, lạnh lẽo và cô độc sừng sững giữa biển tuyết.

Lúc này, Tam Thánh Tuyết Sơn sừng sững bên trái đoàn người Trần Mộc, so với ngày hôm qua, nó hiện ra gần hơn, gần như có thể chạm tới!!.

Đỉnh ngọn thánh sơn đó bị tuyết trắng mênh mông bao phủ, như đội một chiếc vương miện rực rỡ, tạo thành sự đối lập rõ rệt với những khối đá núi đen thẫm phía dưới, càng làm nổi bật dáng vẻ hùng vĩ và sừng sững của nó!!

Ánh hoàng hôn xiên ngang, rắc tia sáng cuối cùng lên thân núi, phủ lên nó một lớp sương mờ màu xanh nhạt thần bí, khiến cả ngọn núi như được tiên khí bao phủ, hiện lên vẻ thần thánh và trang nghiêm!!

Cảnh tượng này chấn động lòng người, khiến người ta vừa cảm thán công sức tạo hóa của đại tự nhiên, lại không khỏi sinh lòng kính sợ trước thử thách vô danh sắp phải đối mặt.

Diệp Thành một bên thở hổn hển từng ngụm lớn, một bên ánh mắt tràn đầy xúc động nhìn ra xa, đó là một loại cảm khái sau khi bị cảnh sắc tráng lệ làm chấn động sâu sắc: "Quá đẹp rồi, tiên cảnh nhân gian như thế này, quả đúng như lời đồn, vẻ đẹp Bồng Lai khó sánh được

với một cái liếc nhìn Trường Bạch!!

Leo lên đến đây, tuy trải qua gian khổ, nhưng quả thực là một đại hạnh trong đời người, đáng giá!!" Mấy người xung quanh mặc dù bình thường đều thô lỗ thẳng tính, nhưng lúc này cũng bị phong cảnh tuyệt đẹp dưới ánh hoàng hôn trước mắt làm cho say đắm sâu sắc, như thể ngay cả trái tim sục sôi nhiệt huyết cũng đã lắng đọng giữa những ngọn núi tuyết này!!

Họ đứng trên đỉnh núi hùng vĩ, đầu đội trời xanh, chân đạp mây mù, cảm nhận cái hào khí và sự kính sợ khi đứng trên đỉnh trời đất.

Như thể có thể nghe thấy tiếng gió gọi, như thể có thể chạm vào hơi thở của tuyết, đó là một sự chấn động khiến người ta từ tận đáy lòng cảm thán, không thể diễn tả bằng lời.

Ngay khi Trần Mộc bị cảnh sắc tĩnh lặng và tráng lệ này làm rung động, chuẩn bị lấy máy ảnh ra để ghi lại khoảnh khắc đẹp như tranh vẽ này.

Bàn Tử bên cạnh bỗng nhẹ nhàng vỗ vai hắn, ra hiệu cho hắn nhìn về phía bên kia.

Trần Mộc nhìn theo hướng tay hắn chỉ, chỉ thấy Muộn Du Bình đã lặng lẽ quỳ một chân xuống, mặt hướng về phía Tam Thánh Tuyết Sơn trang trọng uy nghiêm phía xa, trên gương mặt lại hiếm thấy hiện lên một nét u buồn nhàn nhạt, đó là vẻ mặt chưa từng có trên khuôn mặt không chút gợn sóng của hắn thường ngày!!

Hành động bất thường này của Muộn Du Bình khiến đoàn người Trần Mộc trong khoảnh khắc sững sờ, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc!!

Họ chưa từng thấy người bạn vốn luôn trầm ổn lạnh lùng, mặt không biểu cảm này, lại thể hiện sự kính trọng sâu sắc đến vậy đối với một ngọn núi, thậm chí còn hành đại lễ trang trọng như thế?!

Thân thể hắn hơi nghiêng về phía trước, hai tay úp chặt xuống đất, tư thái đó ẩn chứa sự thành kính và bi ai, như thể đang kể về một loại tình cảm đặc biệt mà hắn dành cho ngọn núi tuyết này.

Có lẽ đó là một đoạn ký ức đã chôn vùi, có lẽ là một quá khứ khắc cốt ghi tâm, hoặc cũng có lẽ là sự kính sợ và tôn sùng đối với một sức mạnh thần bí nào đó.

Tất cả những điều này, đều khiến cảnh tượng trước mắt càng thêm hấp dẫn, khiến người ta tràn đầy tò mò và khao khát tìm hiểu thế giới nội tâm của Muộn Du Bình.

Ánh hoàng hôn còn sót lại rải xuống người họ, kéo dài bóng dáng họ, xa xa ứng với ngọn núi tuyết trầm mặc kia.

Lúc này, họ dường như không còn là những nhà thám hiểm khám phá điều chưa biết, mà đã hòa mình vào vùng đất thần thánh này, trở thành một phần không thể thiếu trong bức họa tráng lệ đó.

Và sự quỳ bái của Muộn Du Bình… càng giống như một bài thơ không lời, thêm vào cảnh đẹp hoàng hôn trên đỉnh Trường Bạch Sơn một lời chú giải thần bí và cảm động!!

Sau khi khấu bái xong, gương mặt vốn dĩ không chút gợn sóng của hắn lại một lần nữa trở về trạng thái siêu thoát khỏi thế tục, như thể vạn sự vạn vật trên thế gian đều không thể khuấy động dù chỉ một gợn sóng nhỏ trong lòng hắn.

Muộn Du Bình thong thả quay người, thẳng bước đi về phía khối đá trần trụi bên cạnh, động tác nhẹ nhàng mà trầm ổn, như một u linh giữa rừng núi mà lặng lẽ hòa vào đó.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, nhắm đôi mắt sâu thẳm như đêm, đen kịt không thấy đáy, bắt đầu tịnh tâm dưỡng thần.

Trần Mộc đứng bên cạnh, ánh mắt vẫn khó rời khỏi người hắn,

trong lòng càng thêm tò mò.

Đằng sau đôi mắt dường như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng này, rốt cuộc ẩn chứa những câu chuyện và bí mật gì?!

Đó là một vùng biển sâu tăm tối không ai có thể chạm tới, hay là một bầu trời đầy sao cổ xưa gánh chịu vô số thăng trầm của quá khứ?!

Trên suốt chặng đường này, bọn họ đã sớm được chứng kiến sự độc lập hành sự của gã Muộn Du Bình này rồi, đặc biệt là đoàn người Trần Mộc, đã sớm quen với thái độ thờ ơ xử thế của hắn rồi!!

Đối với hành động lúc này của hắn, không ai hỏi.

Bởi vì mọi người hiểu rõ, dù có hỏi, hắn cũng chỉ đáp lại bằng sự im lặng, như thể đã từ bỏ ngôn ngữ ngoài trần thế.

Trần Bì A Tứ và những người khác tuy không mở miệng, nhưng sự bối rối và khó hiểu trong ánh mắt lại không hề che giấu, họ trao đổi những ánh mắt đầy ý nghĩa, như thể cố gắng tìm kiếm câu trả lời trong sự giao lưu thầm lặng.

Duy chỉ có Thuận Tử, vị hướng đạo dày dặn sương gió này, đối với điều này dường như không quá kinh ngạc.

Có lẽ, theo y, người đàn ông thần bí trước mắt này giống như những người tộc nhân sinh ra ở vùng đất lạnh giá kia, đã quen với việc giữ gìn một mảnh thiên địa nội tâm riêng giữa giá lạnh và cô độc.

Mọi người ai nấy đều mang trong mình tâm sự riêng, chìm đắm trong sự suy đoán về điều chưa biết và lo lắng về tương lai.

Tuy nhiên… khi ánh mắt hướng về những ngọn tuyết phong hùng vĩ bao quanh, tâm hồn không khỏi bị cảnh sắc tráng lệ đó làm chấn động, tạm thời gạt bỏ đi những phiền nhiễu trong lòng.

Một lát sau, thể lực của đoàn người Trần Mộc đã âm thầm hồi phục giữa sự tĩnh mịch và tráng lệ của đại tự nhiên!!

Lúc này, Bàn Tử nhanh nhẹn châm lửa lò không khói, ánh lửa nhảy nhót trong không khí lạnh lẽo, mang đến một hơi ấm!!

Trần Mộc và mọi người ngồi quanh lò, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt mệt mỏi nhưng kiên nghị của họ, trà nóng trong chén sứ bốc hơi nghi ngút, xua đi cái lạnh xung quanh, và cũng sưởi ấm trái tim họ.

Thuận Tử thấy vậy, liền cầm bình rượu uống mấy ngụm rượu mạnh, mượn hơi rượu mà lấy lại tinh thần, sau đó chỉ vào mấy ngọn núi tuyết xung quanh, bắt đầu giải thích!!

Điều này sẽ liên quan đến đủ loại huyền bí của núi tuyết, nhất định phải nghe cho kỹ.

Còn về việc bên trong rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì… thì khó mà nói được!!

Với tư cách là một hướng dẫn viên giàu kinh nghiệm, sự nghiêm cẩn và tận tụy của Thuận Tử đối với công việc khiến người ta khâm phục!

Ngay cả khi đối mặt với hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, y vẫn kiên trì giữ vững trách nhiệm, giải thích tường tận cho Trần Mộc và mọi người về nguồn gốc và sự biến đổi của vùng núi tuyết này.

Giọng nói của y vang vọng trong gió tuyết, giữa từng câu chữ tràn đầy sự kính sợ và tình yêu sâu sắc đối với vùng đất này, như thể mỗi ngọn núi tuyết, mỗi dòng sông băng đều có sinh mệnh dưới lời kể của y, kể về truyền kỳ của riêng chúng!!

Mọi người tập trung lắng nghe, sự kính sợ đối với vùng tuyết bí ẩn này trong lòng càng thêm đậm nét, đồng thời cũng tràn đầy kỳ vọng vào hành trình sắp tới.

Thuận Tử nói, trong truyền thuyết cổ xưa lưu truyền ở sâu trong Trường Bạch Sơn, Tiểu Thánh Tuyết Phong, Đại Thánh Tuyết Phong và Tam Thánh Sơn thần bí ngày nay, thực ra đều bắt nguồn từ cùng một ngọn núi tuyết hùng vĩ vào thời Hồng Hoang!!.

Khi đó, trời đất mới khai mở, vạn vật hỗn độn.

Ngọn núi tuyết này kiêu hãnh sừng sững trên đại địa mênh mông, như một người khổng lồ trầm mặc, chứng kiến sự biến thiên của thế gian.

Cho đến thời Đại Vũ trị thủy, vị anh hùng vĩ đại này đi ngang qua đây, tay cầm một thanh lợi nhận thần ban, vung lên giữa không trung, dưới một kích sấm sét, núi tuyết liền vỡ thành ba đoạn, từ đó mới có ba ngọn núi thánh khiết mà chúng ta thấy ngày nay!!

Mấy chục năm trước, khu vực này chưa mở rộng lòng mình với thế nhân, bí mật của nó như một kho báu bị băng tuyết phong ấn, lặng lẽ canh giữ trong dòng sông dài của thời gian.

Thuận Tử từng nghe ông nội kể lại, leo lên đỉnh ba ngọn núi tuyết này, như bước vào một thế giới khác, cảnh sắc xung quanh đột ngột thay đổi, hiện ra một phong mạo kỳ dị.

Nếu đứng trên đỉnh Tiểu Thánh Tuyết Phong, phóng tầm mắt nhìn ra xa.

Đại Thánh Tuyết Phong và Tam Thánh Sơn như những vệ sĩ trung thành đứng hai bên, thế núi nương tựa vào nhau, tuyết trắng giao hòa, tạo thành một bức họa lập thể hoành tráng.

Tuy nhiên, khi bạn đặt chân lên đỉnh Đại Thánh Phong.

Chương 1019

Ngọn Tiểu Thánh Tuyết Phong kia lại dường như bị một sức mạnh vô hình che giấu, trong tầm mắt chỉ còn Tam Thánh Phong cô ngạo độc lập, tình cảnh này khiến người ta khó mà suy nghĩ thấu đáo, lại vừa sinh lòng kính sợ!!

Nơi kỳ quái và hấp dẫn nhất, không nghi ngờ gì chính là Tam Thánh Sơn.

Đứng tại đây, không chỉ có thể thu trọn vẻ hùng vĩ của Đại và Tiểu Thánh Phong vào mắt, mà còn có thể ở phương xa mây mù vờn quanh, thấp thoáng thấy một ngọn núi tuyết hùng vĩ hơn nữa – Thiên Thê Phong!!

Nó cao vút nhập vào mây, quanh năm bị sương khói mịt mờ bao phủ, như một nàng tiên đội khăn che mặt thần bí, không dễ dàng lộ diện chân dung.

Theo truyền thuyết, trên Thiên Thê Phong ẩn giấu một con đường tiên bậc thang thẳng lên Thiên Cung, là cầu nối giữa trần gian và tiên cảnh.

Mỗi khi trời quang mây tạnh, giữa Thiên Thê Phong và Đại Tiểu Thánh Sơn sẽ xuất hiện một luồng hào quang rực rỡ, như cầu vồng vắt ngang trời, lưu quang rực rỡ, hệt như tiên nhân vung bút chấm mực, vẽ ra một bức họa thiên đình đẹp không sao tả xiết, cảnh tượng kỳ ảo tráng lệ đó đủ sức chấn động lòng người.

Bàn Tử nghe vậy, hứng thú bình luận với Trần Mộc và những người khác: "Truyền thuyết này e rằng có chút sai lệch, Thiên Cung sao có thể tọa lạc trên Thiên Thê Phong được chứ?!

Tôi thấy nha, người kể lại câu chuyện này e rằng mắt không tốt

lắm, đã nhìn nhầm nơi tiên cảnh thực sự rồi!!" Giữa lời nói, tuy là trêu chọc truyền thuyết, nhưng cũng lộ ra sự hướng vọng và tò mò đối với tiên cảnh chưa biết.

Hoa Hòa Thượng trầm ngâm một lát, trên gương mặt chứa đựng trí tuệ và dấu vết thời gian hiện lên một vẻ suy tư, cuối cùng y khẽ lắc đầu, dùng ngữ khí nghiêm cẩn nhưng không kém phần thần bí mà giải thích: "Không, trước khi đến được nơi này, tôi đã tiến hành nghiên cứu sâu sắc về truyền thuyết cổ xưa này rồi!!

Theo suy đoán của tôi, cái gọi là kỳ quan 'Thiên Cung lăng không' này, rất có khả năng là vào thời điểm Vân Thiên Cung được xây dựng… Thiên Thê Phong sừng sững hùng vĩ và những ngọn núi tuyết liên miên xung quanh, do điều kiện khí hậu địa lý đặc thù, đã khiến tuyết trắng mênh mông tạo ra hiệu ứng khúc xạ kỳ diệu, từ đó hình thành một bức họa ảo ảnh hải thị thận lâu tráng lệ!!" Y dừng lại một chút, ánh mắt sâu thẳm như bầu trời đêm, như thể đang xuyên qua thời gian và không gian cùng mọi người thám hiểm khối mê cung chưa biết đó.

"Cần biết rằng, ảo ảnh hải thị thận lâu là một cảnh tượng tự nhiên kỳ lạ, thường thấy ở sa mạc rộng lớn vô tận hoặc hồ nước lung linh sóng biếc, mà lại xuất hiện trên đỉnh núi tuyết, thực sự là cực kỳ hiếm thấy!!

Có lẽ, tất cả những điều này không phải là ngẫu nhiên, mà có liên hệ thiên ti vạn lũ với mảnh đất dưới chân chúng ta – gốc rễ của long mạch!!" Lời nói của Hoa Hòa Thượng tràn đầy sự kính sợ và nhiệt huyết tìm cầu chân lý.

Y tiếp tục giải thích: "Trong học thuyết phong thủy cổ xưa, loại hiện tượng này được gán cho một cái tên mang đầy ý thơ – 'Ảnh Cung'!!

Tôi chỉ tình cờ lướt qua một lần về ghi chép liên quan đến 'Ảnh Cung' trong một cuốn cổ tịch đã chôn vùi từ lâu, giữa các dòng chữ chỉ vài nét bút, nhưng lại phác họa ra một cảnh tượng hư thực giao thoa, như mơ như huyễn.

Còn về ý nghĩa cụ thể và những điều cần nghiên cứu ẩn chứa trong đó, e rằng chỉ có những vị tiên hiền đã hóa thành bụi trần của lịch sử mới có thể giải thích tường tận.

Tuy nhiên, nơi đây đã là nơi hội tụ long mạch, lại là nơi ấp ủ vô số bí mật và kỳ tích, dù xuất hiện hiện tượng siêu thường nào cũng dường như không còn đáng ngạc nhiên, ngược lại càng tăng thêm sức hấp dẫn thần bí của Vân Thiên Cung!!" Lời của Hoa Hòa Thượng vừa dứt, mọi người dường như có thể cảm nhận được trên đỉnh Thiên Thê Phong mây mù vờn quanh, một tòa cung điện trên không trung ẩn hiện đang xuyên qua màn sương mù, với tư thái trang nghiêm mà mộng ảo phủ xuống vạn vật thế gian!!

Và cái mê cung 'Ảnh Cung' này, chính như một khối nam châm, hấp dẫn họ tiếp tục đi sâu tìm hiểu chân tướng đằng sau Vân Thiên Cung.

Khi Trần Mộc đàm thoại với Hoa Hòa Thượng và những người khác, các phương ngôn đan xen thành một bản giao hưởng ngôn ngữ độc đáo.

Trần Mộc nói một tràng tiếng Hàng Châu thuần túy, đó là một loại phương ngữ mềm mại nhưng không mất đi sự mạnh mẽ, mỗi từ ngữ đều như sóng nước Tây Hồ nhẹ nhàng trôi chảy, lại như triều dâng Tiền Đường hùng dũng mạnh mẽ!!

Còn Hoa Hòa Thượng và mọi người thì nói tiếng Trường Sa đậm đặc, ngữ điệu lên xuống trùng điệp, như dòng sông Tương cuồn cuộn không ngừng, lúc thì nhiệt liệt phóng khoáng, lúc thì trầm lắng uyển

chuyển, thể hiện rõ phong thổ nhân tình của vùng Hồ Tương.

Thuận Tử đứng một bên lặng lẽ lắng nghe, mặc dù hai loại phương ngữ này đối với y khó hiểu như thiên thư, nhưng y không biểu hiện quá nhiều sự tò mò và tìm hiểu, chỉ chuyên tâm vào trách trách nhiệm của mình.

Y hướng về Trần Mộc và những người khác đứng dậy, trên gương mặt chất phác toát lên một vẻ kiên nghị và trầm ổn: "Mấy vị lão bản, các anh cứ nghỉ ngơi một lát, ăn no bụng, rồi muốn làm gì thì làm!!

Nhưng ngàn vạn lần phải nhớ, trời sắp tối rồi, trên núi tuyết này không thể dựng lều được đâu!!

Một khi màn đêm buông xuống, đường núi sẽ khó đi lắm đấy…" "Các ngươi phải mau chóng tìm một chỗ đất trống trải, bằng phẳng mà an tọa, tối nay có lẽ còn nổi gió lớn!!" Dứt lời, Thuận Tử nhanh nhẹn rót trà nóng hổi cho Trần Mộc và mọi người.

Sau khi phân phát xong, hắn liền tự giác lui về một bên, dựa vào một tảng đá thong thả nghỉ ngơi, vừa không làm phiền ai, lại có thể tùy thời chờ lệnh.

Trần Mộc nhấc cổ tay liếc nhìn đồng hồ, còn hơn một canh giờ nữa mặt trời mới khuất sau đỉnh núi tuyết.

Đoạn thời gian này đối với bọn họ lúc bấy giờ, không quá dài mà cũng chẳng ngắn ngủi.

Trải qua chặng đường dài bôn ba cùng gian nan trèo đèo lội suối, thể lực mọi người đã khôi phục phần nào, nếu tiếp tục nghỉ ngơi e rằng có chút thừa thãi?!

Trần Mộc trong lòng hiểu rõ, mục đích chuyến đi này của bọn họ không phải đơn thuần thưởng ngoạn phong cảnh tuyết sơn, mà là để

tìm kiếm một tòa bồi táng lăng trong truyền thuyết ẩn dưới lớp tuyết trắng mênh mông này.

Lúc này, bọn họ nhìn quanh bốn phía, tầm mắt chạm đến đâu cũng là một vùng bạc trắng phủ kín, lớp tuyết dày tựa hồ chôn vùi sâu thẳm mọi bí mật.

Tòa bồi táng lăng kia nếu thật sự tồn tại, hẳn nhiên đã bị cái lạnh khắc nghiệt của tuyết sơn và phong trần tuế nguyệt bao phủ chặt chẽ, lối vào của nó có lẽ ẩn sâu trong lớp tuyết tưởng chừng yên bình dưới chân bọn họ!!

Tuy nhiên, hoàn cảnh tuyết sơn khác biệt hoàn toàn với vùng đồng bằng, khí hậu khắc nghiệt, địa hình phức tạp, đối với Trần Mộc cùng đoàn người mà nói, hoàn toàn không có kinh nghiệm để làm theo.

Bọn họ nhìn nhau, đối mặt với vùng tuyết nguyên bao la này, nhất thời không biết phải bắt đầu từ đâu, trong lòng không khỏi dấy lên một tia mờ mịt và hoang mang.

Trần Mộc và đoàn người, lúc này đều đã đứng dậy, nhao nhao vây quanh Trần Bì A Tứ.

Trên khuôn mặt từng trải phong sương ấy, lúc này tuy hơi mệt mỏi, nhưng vẫn không che giấu được sự kiên nghị và trí tuệ được lắng đọng theo năm tháng.

Ánh mắt bọn họ giao nhau, ngầm hỏi... bước tiếp theo, rốt cuộc nên đi đâu, làm gì?!

Trần Bì A Tứ, lão già từng trải sa trường này, mặc dù vừa trải qua chặng đường lội tuyết với cường độ cao như vậy, thể lực và tinh thần gần như kiệt quệ, nhưng vẫn giữ vững tư thái trầm ổn.

Lão khẽ tựa vào bầu rượu Lang Phong đưa tới, chiếc bầu cổ xưa đầy vết tích, ánh lên vẻ phong trần tuế nguyệt, tựa hồ chứa đựng vô

số cố sự đã qua.

Lão khẽ nhấp hai ngụm liệt tửu, vị cay nồng lập tức thắp lên ngọn lửa sắp lụi tàn trong cơ thể, truyền cho lão một tia sinh lực.

Hoa Hòa Thượng thấy vậy, nhanh bước tới, đôi bàn tay to dày thuần thục đặt lên lưng Trần Bì A Tứ, dùng sức xoa bóp.

Lực đạo của hắn vừa phải, thủ pháp lão luyện, tựa hồ đang tấu lên một khúc nhạc thư cân hoạt lạc, hòng đánh thức cơ thể mỏi mệt rã rời của Trần Bì A Tứ.

Theo sự chuyển động của ngón tay hắn, sắc mặt căng thẳng của Trần Bì A Tứ dần dần giãn ra, mặc dù cả người vẫn còn uể oải, nhưng luồng sinh mệnh lực ngoan cường kia đã bắt đầu lặng lẽ phục hồi.

Lúc này, ánh mắt Trần Bì A Tứ lướt qua mọi người, chậm rãi quét nhìn trùng sơn tuấn lĩnh dưới chân.

Những dãy núi liên miên trùng điệp ấy trong mắt lão không phải chỉ là cảnh quan thiên nhiên đơn thuần, mà là một bản đồ phong thủy bảo tàng ẩn chứa vô tận bí mật!!

Trần Bì A Tứ hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào mảnh đất ẩn chứa bảo tàng thần bí dưới chân, trầm giọng nói với mọi người: “Vị trí bảo huyệt, hiện tại chính ở dưới chân chúng ta!!

Còn về hành động tiếp theo ra sao, ta cũng không có vạn toàn chi sách.

Duy chỉ có cách là xẻng vài nhát trước, thăm dò xem dưới tuyết rốt cuộc có huyền cơ gì, rồi mới định đoạt!! ” Nghe lời này, mọi người đều gật đầu, trên mặt lộ vẻ thấu hiểu và tán đồng.

Bọn họ hiểu sâu sắc rằng, nghiệp đạo mộ này, dù thời đại có biến thiên thế nào, thì quy tắc sắt đá của việc tầm long điểm huyệt, thăm dò

định vị huyệt mộ vẫn luôn nhất quán.

Những công cụ truyền đời, có lẽ hình thái khác nhau, nhưng quá trình khám phá bí ẩn thì vẫn luôn như một, tràn đầy gian khổ và thách thức!!

Nếu không phải khoảnh khắc vén mở quan quách, trực diện với chân tướng lịch sử mang lại sự chấn động và hưng phấn, thì con đường đạo mộ này, e rằng đã sớm bị thế nhân xem là một công việc khổ sai vô cùng khô khan và tẻ nhạt.

Tuy nhiên, chính sự cố chấp truy cầu điều chưa biết, lòng kính sợ đối với lịch sử, cùng với sự hiếu kỳ vô tận trước những bí mật cổ xưa...

đã thúc đẩy bọn họ không ngừng tiến bước trên con đường núi gập ghềnh hiểm trở này, cam tâm chịu đựng mọi khổ cực, chỉ để vén mở từng lớp màn che lịch sử nặng nề, dò tìm những chân tướng bị thời gian lãng quên.

Hoa tuyết như những sợi tơ, bay lả tả rơi trên sườn tuyết tĩnh mịch, chất thành một lớp thảm trắng mềm mại hơn cả bùn đất.

Chương 1020

Chiếc xẻng thăm dò trong tay Hoa Hòa Thượng cùng những người khác múa lượn cực kỳ lưu loát giữa lớp tuyết trắng mênh mông, tựa như ngân xà trong gió lốc, nhanh nhẹn mà chuẩn xác.

Tay chân bọn họ khéo léo, ăn ý vô cùng.

Chỉ trong chốc lát, trên nền tuyết đã xuất hiện hơn mười cái hang thăm dò sâu hoắm, xếp thành hàng ngay ngắn, tựa như những cánh cửa thần bí dẫn vào nơi sâu thẳm vô định.

Tuy nhiên, khi xẻng thăm dò đào sâu xuống sườn tuyết khoảng năm sáu mét, quá trình vốn thuận lợi đột nhiên trở nên gian nan!!

Bất kể Hoa Hòa Thượng bọn họ có dùng sức vung xẻng thế nào, tiếng va chạm giữa kim loại và băng tuyết từ tiếng "đinh đông" trong trẻo dần biến thành tiếng "bộp" trầm đục, tựa hồ bị một lực lượng vô hình ngăn cản, khó mà tiến thêm được chút nào!!

Bàn Tử thấy vậy, trên khuôn mặt thường ngày hay cười cợt bỗng hiện lên một tia nghiêm túc, hắn siết chặt xẻng thăm dò, thân thể vạm vỡ căng đầy sức mạnh, mãnh liệt bổ xuống một nhát!!

Tuy nhiên... cho dù hắn có dốc hết sức lực, chiếc xẻng thăm dò cũng chỉ hơi lún sâu một chút, rồi không thể tiến triển thêm nữa!!

Mỗi lần rút ra xem xét kỹ, chỉ thấy mũi xẻng vẫn sáng bóng như mới, không mang về bất kỳ manh mối nào.

Hoa Hòa Thượng nhận lấy xẻng thăm dò, cẩn thận xem xét mũi xẻng.

Chỉ thấy trên bề mặt kim loại lạnh lẽo cứng nhắc ấy, lấm tấm vài mảnh băng tinh nhỏ bé mà trong suốt, tựa như những vì sao lấp lánh

trên bầu trời đêm.

Hắn khẽ nhíu mày, trong lòng đã hiểu rõ... xẻng thăm dò không thể đào sâu hơn được nữa, là bởi vì phía dưới không còn là lớp tuyết xốp mềm, mà là bề mặt sông băng cứng rắn được hình thành từ đất đóng băng và băng tuyết giao hòa!!

Độ cứng của nó có thể sánh ngang với bê tông, phi nhân lực khó lòng xuyên thủng.

"Nơi đây tuyết tích quanh năm, qua hàng ngàn năm, lớp tuyết dày đã sớm kết thành băng cứng dưới tác dụng của áp lực và nhiệt độ thấp!! " Bàn Tử vừa lau những giọt mồ hôi mỏng trên trán, vừa trầm tư nói: "Các ngươi nói xem, liệu tòa bồi táng lăng kia có phải bị phong ấn dưới lớp băng cứng này không?!" Trần Mộc và những người khác lòng thầm đồng tình, nhao nhao gật đầu tán thành.

Bọn họ hiểu sâu sắc rằng, tòa bồi táng lăng thần bí kia, có lẽ đang tĩnh lặng ngủ vùi dưới bề mặt sông băng lạnh lẽo cứng nhắc này, chờ đợi bọn họ thăm dò.

Tuy nhiên...

đối mặt với khoảng cách tưởng chừng chạm tới được mà lại xa vời vợi này, cho dù là chiếc Lạc Dương xẻng vô cùng sắc bén trong tay bọn họ, lúc này cũng trở nên vô lực, không thể xuyên thủng lớp chướng ngại băng lạnh giá kia, tìm thấy con đường thông tới lăng mộ!!

Cảm giác bất lực và thất bại này, như cơn gió lạnh thấu xương, khiến tâm trạng mọi người trở nên vô cùng nặng nề.

Mặc dù vậy, bọn họ không vì thế mà nản lòng.

Ngược lại, điều này càng củng cố quyết tâm vén mở bí ẩn lịch sử của bọn họ!!

Trong lòng bọn họ rất rõ, muốn tìm được bồi táng lăng, nhất định phải tìm ra một phương pháp có thể xuyên thủng băng cứng, trực tiếp tới lăng mộ!!

Thế là... bọn họ tụ lại một chỗ, bắt đầu thảo luận đối sách mới.

Trong ánh mắt từng người đều lóe lên tia sáng kiên định, tựa hồ thầm tuyên cáo, bất kể phía trước có bao nhiêu khó khăn, bọn họ đều sẽ dũng cảm tiến lên, cho đến khi vén mở được tấm màn thần bí của tòa bồi táng lăng này.

Phan Tử ánh mắt rực lửa nhìn lớp tuyết trắng mênh mông trải dài bất tận trước mắt, trầm giọng nói với Trần Mộc và các đồng đội: "Các ngươi xem lớp tuyết dày đặc này, nhìn thì tưởng trắng tinh không tì vết, nhưng thật ra lại trở thành một chướng ngại cố chấp trên con đường tiến bước của chúng ta!!

Nếu có ít thuốc nổ trong tay, thì đỡ tốn công biết mấy...

Nhớ hồi tôi còn đi lính, có mấy huynh đệ từng đóng quân ở Đại Hưng An Lĩnh, bọn họ từng kể về cách đội sản xuất ở đó đối phó khéo léo với vấn đề tuyết đọng trên sườn núi tuyết!!

Cứ mỗi mùa đông, tuyết dày như tường, nhưng không thể cản được trí tuệ và quyết tâm của bọn họ.

Chỉ cần khoan một lỗ thuốc nổ thật chuẩn, sau khi kích nổ, những lớp tuyết tưởng chừng kiên cố bất hoại kia sẽ lập tức tan rã, ào ạt đổ xuống!!

Cứ như vậy, địa hình bên dưới tuyết sẽ hiện rõ mồn một như một bức tranh, độ khó tìm kiếm mục tiêu giảm đi rất nhiều, cũng không cần tốn thời gian, công sức mà đào cái đạo động gì nữa!!" Trần Mộc nghe vậy, trong mắt dấy lên hồi ức, hắn hiểu sâu sắc lời Phan Tử nói không hề hư ảo.

Sau mỗi mùa đông khắc nghiệt, tuyết mới phủ lên tuyết cũ, từng lớp chồng chất lên nhau, nhìn thì tưởng kín mít không kẽ hở, nhưng thực chất bên trong lại đầy rẫy những khe nứt nhỏ li ti như tổ ong!!

Một khi kích nổ, cho dù chỉ là một vụ nổ nhỏ yếu ớt, cũng có thể gây ra chấn động cho cả ngọn núi!

Chấn động đó lan truyền nhanh chóng như hiệu ứng cánh bướm, khiến lớp tuyết vốn ổn định trong tích tắc mất đi cân bằng!!

Thế là... một lớp kéo theo một lớp, đổ sập dây chuyền như quân cờ domino, cho đến khi toàn bộ vùng tuyết đều thay đổi diện mạo, lộ ra bộ mặt thật bị tuyết che giấu.

Tư tưởng bay về thực tại, Trần Mộc tiếp tục thuật lại: "Sâu trong biển rừng Đại Hưng An Lĩnh, điểm xuyết vài ngọn núi tuyết nhỏ tuy không cao chót vót nhưng khá hùng vĩ!!

Chúng vừa là chướng ngại tự nhiên của khu rừng, lại có thể vì tuyết tích sau đó mà trở thành hiểm họa tuyết lở tiềm tàng!!

Để bảo đảm an toàn cho khu rừng, đội công binh địa phương gánh vác trọng trách, mỗi khi tuyết lớn phong tỏa núi, bọn họ liền nghĩa vô phản cố đạp tuyết mà lên, tiến hành công tác dọn tuyết thủ công!!

Điều kiện thời bấy giờ vô cùng gian khổ, thiết bị thô sơ, hoàn toàn dựa vào sức người cẩn thận khoan lỗ thuốc nổ, chôn thuốc nổ trên sườn tuyết, chỉ một chút sơ sẩy cũng là ranh giới sinh tử!!

Còn nay, tiến bộ khoa học kỹ thuật đã khiến nhiệm vụ này trở nên an toàn và hiệu quả hơn nhiều, các công binh chỉ cần thao tác súng cối dưới chân núi, bắn phát chuẩn xác, liền có thể dễ dàng quét sạch tuyết đọng trên đỉnh núi!!" Lúc này, Hoa Hòa Thượng cúi người nhặt một nắm tuyết, nhẹ nhàng cảm nhận chất lạnh buốt của nó, sau đó khẽ bóp, những bông tuyết trong kẽ ngón tay hắn tức khắc hóa thành

những giọt nước trong vắt.

"Về thuốc nổ, chúng ta quả thật có mang theo, nhưng vấn đề là..." Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào đỉnh tuyết gần như tiếp giáp chân trời phía trên, cau mày thật chặt, "Thả thuốc nổ trên vách tuyết vạn trượng này, e rằng không khác gì tự sát!!

Một khi gây ra tuyết lở, không những không thể đạt được mục đích, ngược lại còn khiến chúng ta rơi vào nguy cơ lớn hơn!!" Trần Mộc và đoàn người lập tức ngẩng đầu nhìn lên, phía trên là vách tuyết vạn trượng cao ngất.

Trước sau kéo dài liên tục, nối liền cả một dãy núi ngang như rồng tuyết, Trần Mộc bọn họ hiện giờ đang ở dưới đáy, tựa như mấy con kiến, quả thật quá mức nhỏ bé!!

Phía trên chỉ cần đổ xuống một chút tuyết thôi, mấy người Trần Mộc bọn họ liền phải vĩnh viễn nằm lại nơi đây.

Phan Tử nhìn cũng hơi choáng váng, nhưng vẫn kiên trì nói: "Trường Bạch Sơn là điểm du lịch, nơi đây mỗi điểm cũng sẽ tiến hành dọn tuyết, tôi cảm thấy vấn đề không lớn!!

Ngươi không dọn sạch lớp tuyết này đi, vậy chúng ta đành sớm quay về thôi, ngươi muốn ở trong núi tuyết mà đào đồ vật bị tuyết che giấu, chẳng phải giống như mò kim đáy biển sao?!

Tôi cũng nói cho các ngươi biết, đội leo núi ở núi tuyết Tạng Địa khó tìm, cũng làm như vậy, không có biện pháp nào tốt hơn, lão già thức tỉnh rồi, cho dù đã định chuẩn huyệt, ngươi vẫn phải dùng thuốc nổ, nếu không đạo động cũng tuyệt đối không đào xuống được!!

Phát nổ này, ngươi vẫn cứ phải cho nổ thôi!!" Trần Mộc suy nghĩ thấy không ổn, không đồng ý nói: "Mạo hiểm này quá lớn, ta thà bỏ chút thời gian dùng xẻng mà đào." Phan Tử nói: "Ông nội tôi ơi!

Chúng ta hiện giờ chính vì không còn thời gian mới phải dùng thuốc nổ, nếu có thời gian thì chúng ta đã đợi đến mùa hè rồi mới đến, dù sao cũng phải thử một lần, Tam Gia vẫn còn chờ chúng ta đó!!" Hoa Hòa Thượng thần sắc ung dung vẫy vẫy tay, động tác ấy như một nhạc trưởng chỉ huy sự thăng trầm của bản nhạc, lập tức dập tắt cuộc tranh cãi kịch liệt của Trần Mộc cùng đoàn người!!

Ánh mắt hắn trầm ổn mà kiên định, thẳng tắp chỉ về phía Lang Phong trong đội ngũ, lời nói toát ra uy quyền không thể nghi ngờ: "Chư vị, tranh luận vô ích!!

Lúc này, chúng ta nên lắng nghe ý kiến của chuyên gia, mọi việc lấy sự thật làm căn cứ, lấy khoa học làm thước đo chuẩn mực, các ngươi xem, Lang Phong đang ở đó kìa!!" Trần Mộc nghe vậy, hơi ngẩn ra, ánh mắt dừng lại trên người Lang Phong một lát.

Suốt chặng đường này, hắn cùng Lang Phong kề vai chiến đấu, cùng vượt qua hiểm cảnh, nhưng chưa từng tìm hiểu sâu về vai trò của đối phương trong đội ngũ tạm thời này rốt cuộc là gì.

Nay nghe Hoa Hòa Thượng tán dương như vậy, trong lòng Trần Mộc không khỏi nảy sinh vài phần hiếu kỳ, thậm chí còn có chút kinh ngạc...

Chương 1021

Chẳng lẽ nói, Lang Phong lại là chuyên gia chất nổ ẩn mình trong số bọn họ?!

Mấy người còn lại hiển nhiên cũng đồng cảm với lời Hoa Hòa Thượng, nhao nhao dồn ánh mắt vào Lang Phong, mong chờ hắn có thể giải quyết nan đề trước mắt!!

Đối mặt với sự chú ý của mọi người, Lang Phong hơi lúng túng, trên khuôn mặt ngăm đen lướt qua một tia ngượng nghịu, nhưng rất nhanh bị kiên nghị thay thế!!

Hắn hít sâu một hơi, thản nhiên đón nhận ánh mắt dò xét của mọi người, ngữ khí quả quyết nói: "Tôi thì tán đồng quan điểm của Lão Phan.

Thật không giấu gì, trước khi chúng ta khởi hành, tôi đã dự kiến có thể gặp phải loại khốn cảnh này, và đã chuẩn bị đầy đủ cho nó!!

Dù sao, công trình phá hủy là sở trường của tôi, tôi có sự hiểu biết sâu sắc và kinh nghiệm thực tiễn phong phú về tính năng, cũng như khả năng kiểm soát uy lực của thuốc nổ!! " Hắn dừng một chút, ánh mắt quét qua mọi người, tiếp tục giải thích: "Nơi đây tuy không phải mộ huyệt tầm thường, mà là hoàn cảnh băng tuyết yếu ớt như đậu hũ!!

Nhưng chúng ta không phải muốn tạo ra một vụ đại bạo tạc chấn thiên động địa!!

Trên thực tế, chỉ cần gây ra một chấn động yếu ớt mà chuẩn xác ở phía dưới lớp tuyết, là đủ để đạt được mục tiêu.

Đôi khi... một quả pháo nhỏ xíu, cũng có thể tạo ra hiệu quả vừa

vặn!!

Tựa như khéo léo tác động lực vào bên trong đậu hũ, khiến nó vỡ nát bên trong mà không làm hỏng vẻ ngoài, đây chính là sự tinh tế của nghệ thuật phá hủy!! " Bàn Tử nghe xong, cau mày thật chặt, hiển nhiên là đang cân nhắc tính logic và khả thi trong lời nói của Lang Phong.

Hắn nhìn chằm chằm vào Lang Phong, từng câu chữ mang theo sự nghi ngờ thận trọng: "Ngươi xác định có thể làm được điều này?!

Đây không chỉ là suy đoán trên lý thuyết, một khi thất bại, hậu quả khó mà lường trước được!!

Cái chúng ta cần không chỉ là kích nổ thành công, mà còn phải đảm bảo động tĩnh nhỏ nhất có thể, không thể gây ra sự chú ý không cần thiết!!

Ngươi có chắc chắn có thể kiểm soát chuẩn xác như dao phẫu thuật trong điều kiện khắc nghiệt như vậy không?!" Lang Phong đón nhận ánh mắt dò xét của Bàn Tử, không hề lùi bước, ngược lại khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự tin: "Tôi bảo đảm, việc này giao cho tôi làm, nhất định vạn vô nhất thất!! " Lang Phong trầm ổn gật đầu, trên khuôn mặt từng trải phong sương ấy lộ ra một tia tự tin khó nhận ra: "Khi tôi còn làm thợ mỏ, số lỗ thuốc nổ tự tay đặt đâu chỉ vạn cái, đối với tôi mà nói, điều này thực sự không phải chuyện khó khăn gì!! " Ánh mắt Hoa Hòa Thượng chậm rãi chuyển sang Trần Mộc và đoàn người, hắn chỉ vào Lang Phong, ngữ điệu tràn đầy kính ý và tin cậy: "Các ngươi đừng thấy hắn bình thường ít nói, vị này chính là một hán tử từng có hai mươi năm làm thợ mỏ!!

Hắn từ năm mười bốn tuổi đã bắt đầu tham gia công tác đặt lỗ thuốc nổ, tự tay san bằng không dưới hai mươi sườn núi!!

Bởi kỹ nghệ xuất chúng, hắn được tiền bối trong ngành mắt sáng

như châu báu nhìn nhận rồi dẫn dắt vào nghề, chỉ trong vỏn vẹn một năm, danh hiệu 'Pháo Thần' đã vang danh khắp bốn phương!!

Nếu bàn về sở trường dùng thuốc nổ, không ai có thể hơn hắn. ” “Ngài chính là Pháo Thần lừng danh đó sao?” Phan Tử trợn tròn mắt, trong ánh mắt lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa khâm phục, hiển nhiên, hắn đã sớm nghe danh hiệu này.

Lang Phong khẽ cười, hơi ngượng ngùng gãi đầu, khác hẳn với hình tượng lạnh lùng ngày thường, trông đặc biệt gần gũi: “Chẳng qua là đồng nghiệp nâng đỡ, một cách gọi thôi mà, không cần bận tâm!! ” Mặc dù vậy, sự đạm nhiên tự tại trong lời nói của hắn, lại càng làm nổi bật công phu thâm hậu và thực lực phi phàm của hắn.

Hoa Hòa Thượng vỗ vỗ vai Lang Phong, chân thành nói: “Vào thời khắc mấu chốt này, ngươi nên đem bản lĩnh gia truyền ra dùng đi, không cần quá khiêm tốn!! ” Ngay sau đó, hắn quay người đối mặt với Trần Mộc và những người khác, ánh mắt sáng quắc: “Lang Phong từ khi làm nghề này đến nay, chưa từng thất thủ một lần nào!!

Dù là phá hủy chuẩn xác hay gỡ bỏ định hướng, hắn đều có thể làm được như ý muốn, hiệu quả nổ tung không sai một li.

Tôi tin tưởng sâu sắc vào năng lực của hắn, nay hắn đã đề xuất kiến nghị như vậy, tôi cho rằng chúng ta không ngại thử một phen, chư vị thấy thế nào?!” Ánh mắt Bàn Tử khóa chặt Trần Mộc, kinh nghiệm thám hiểm vùng tuyết của hắn khiến hắn có nhận thức sâu sắc về nguy hiểm tuyết lở, vào lúc này, mặc dù trong lòng còn một chút nghi ngại, nhưng hắn càng muốn tôn trọng và ủng hộ ý kiến của Trần Mộc!!

Dù sao, trong vô số lần tôi luyện sinh tử có nhau, bọn họ đã sớm xây dựng được sự tín nhiệm vô hạn, lúc này, chỉ cần một ánh mắt, một động tác nhỏ, liền có thể hiểu ý nhau.

Trần Mộc ngưng thần trầm tư, trước mắt hiện lên bóng dáng đám người giảo hoạt mà ngoan độc của Trần Bì A Tứ.

Bọn họ không phải những đạo tặc đơn độc tầm thường, mà là một tập đoàn đạo mộ chuyên nghiệp có tổ chức nghiêm mật, thủ đoạn cao siêu!!

Sự hiệu quả trong hành động, thủ đoạn hiện đại của bọn họ, tạo thành sự đối lập rõ rệt với phong cách của Tam Thúc - người kiên trì truyền thống, quen dùng phương pháp cổ xưa để thăm dò cổ mộ!!

Trần Mộc hiểu sâu sắc, mức độ phụ thuộc của đám người này vào thuốc nổ, vượt xa sức tưởng tượng của hắn!

Mỗi lần hành động của bọn họ, đều tựa hồ thầm tuyên cáo... trước những cổ mộ chôn sâu dưới lòng đất, tràn đầy điều bí ẩn, duy chỉ có tiếng oanh tạc của thuốc nổ, mới có thể phá vỡ phong ấn của tuế nguyệt, hé lộ chân tướng lịch sử!!

Lúc này, lời nói của Hoa Hòa Thượng vẫn văng vẳng bên tai, ngữ khí quả quyết, ánh mắt tự tin, tất cả đều biểu lộ sự tin tưởng sâu sắc của hắn vào năng lực của Lang Phong.

Trần Mộc trong lòng thầm cân nhắc, hắn biết, lúc này đã không còn đường lui!

Đối mặt với cổ mộ thần bí dưới dãy tuyết sơn bao la này, thà liều một phen còn hơn ngồi yên chờ chết.

Có lẽ, những tên đạo mộ tặc tưởng chừng máu lạnh vô tình này, vào thời khắc sinh tử quan đầu, ngược lại có thể nghe theo chỉ huy của hắn, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn!!

Hắn ánh mắt kiên định nhìn về phía Bàn Tử, khẽ gật đầu, sự ăn ý không lời ấy tức khắc chảy xuyên giữa hai người.

Bàn Tử hiểu ý, trong mắt lóe lên vẻ quyết đoán, hắn biết, đây là

lựa chọn duy nhất của bọn họ.

Sau khi nhận được sự đồng thuận của Trần Mộc và Bàn Tử, Lang Phong và Diệp Thành nhanh chóng hành động.

Bọn họ từ túi trang bị lấy ra một chiếc Lạc Dương xẻng đặc chế, thân xẻng đen nhánh sáng bóng, hiển nhiên đã trải qua vô số lần thực chiến mài giũa.

Chỉ thấy bọn họ thuần thục vặn chặt một mũi xẻng đặc biệt vào cán xẻng!!

Mũi xẻng có tạo hình độc đáo, viền cạnh khảm những răng hợp kim dày đặc, nhìn là biết được thiết kế để khai quật lớp đất cứng hoặc đất đóng băng.

Sau đó, hai người chọn vị trí trên nền tuyết, luân phiên vung Lạc Dương xẻng, chỉ trong vài phút đã chuẩn xác đào được mấy cái hang thăm dò!!

Những hang thăm dò này như những đồng tử đen kịt trên mặt đất đóng băng, tĩnh lặng nhìn chằm chằm vào biến cố kinh người sắp xảy ra.

Cảnh tượng tiếp theo, càng khiến Trần Mộc được chứng kiến kỹ nghệ điều chế thuốc nổ của Lang Phong.

Hắn từ trong ba lô lấy ra mấy lọ nhỏ, trong lọ chứa các loại bột có màu sắc khác nhau.

Lang Phong toàn tâm toàn ý tập trung, ánh mắt chuyên chú tựa hồ đang tiến hành một thí nghiệm hóa học tinh vi!!

Hắn dựa theo một tỷ lệ độc đáo nào đó, trộn lẫn mấy loại bột vào nhau, động tác thuần thục mà chuẩn xác, tựa hồ mỗi một động tác nhỏ đều đã trải qua hàng trăm nghìn lần diễn luyện!!

Rất nhanh, một loại thuốc nổ đặc biệt liền thành hình trong tay hắn.

Trần Mộc nhìn khối bột màu vàng nhạt kia, trong lòng không khỏi hơi rùng mình.

Hắn biết, loại thuốc nổ này vốn dĩ là được điều chế chuyên dụng để khoan lỗ phá hủy phong thạch của cổ mộ, uy lực của nó ước chừng tương đương với mười cái pháo tép thông thường cùng lúc kích nổ!!

Chương 1022

Nay do Lang Phong điều chỉnh lại công thức, uy lực của nó tất nhiên đã bị suy yếu thêm một bước, nhằm bảo đảm đồng thời phá vỡ cổ mộ, lại giảm thiểu tối đa sự phá hoại đối với kết cấu mộ thất.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Lang Phong cẩn thận từng li từng tí nhét thuốc nổ đã điều chế vào sâu trong hang thăm dò.

Sau đó lại chôn sâu vài cái kíp nổ có uy lực thấp vào trong.

Theo động tác cuối cùng của hắn hoàn thành, một luồng khí tức căng thẳng mà đầy mong chờ lan tỏa giữa mọi người...

Bọn họ hiểu rõ, tiếng nổ sắp tới, có lẽ chính là khúc dạo đầu đầu tiên vén mở tấm màn thần bí của tòa cổ mộ ngàn năm này!!

Những kẻ đạo mộ tặc hiện đại hóa, đã sớm không còn chỉ dựa vào sức lực thô bạo và dũng khí để xông xáo cổ mộ nữa!!

Bọn họ càng giống như một nhóm nghệ nhân kỹ thuật thân mang tuyệt kỹ, trong đó không ít người sở hữu nền tảng công trình học sâu sắc, vận dụng các loại công cụ như thể tay chân của chính mình!!

Điểm này, Trần Mộc trong lòng đã sớm có nhận định, tuy nhiên, mãi cho đến tận lúc này tận mắt chứng kiến, hắn mới thật sự lĩnh hội được sự chấn động của môn "kỹ nghệ" này!!

Trên đỉnh tuyết sơn tịch tĩnh và thần bí này, mấy cái kíp nổ nhỏ bé mà uy lực mười phần được an trí chuẩn xác, chúng như những tinh linh dễ nổ tiềm phục dưới lòng đất đóng băng, chỉ cần một tiếng nổ nhỏ trong chốc lát, liền có thể khoét ra một đường hầm đủ để người ta thong dong đi qua trong lớp đá cứng như sắt!!

Trần Mộc nhìn chằm chằm cảnh tượng này, trong lòng thầm kinh

thán.

Những cái kíp nổ tưởng chừng tầm thường ấy, trong tay những kẻ đạo mộ tặc này lại hóa thành chiếc chìa khóa thần kỳ mở cánh cửa lịch sử.

Đúng lúc này, Thuận Tử đang ngồi một bên, tách trà trong tay bốc lên hơi nóng nghi ngút, phản chiếu trên khuôn mặt từng trải phong sương của hắn.

Hắn thong thả thưởng thức, tựa hồ đang tận hưởng khoảnh khắc tĩnh lặng này, hoàn toàn không hay biết biến cố sắp xảy ra.

Tuy nhiên... khi ánh mắt hắn vô tình lướt qua đội ngũ đang chuẩn bị kích nổ kíp nổ, cả người hắn lập tức như bị sét đánh, tách trà tuột tay rơi xuống đất, tiếng vỡ tan trong trẻo vang vọng trong nền tuyết trống trải!!

"Các ngươi đang định làm gì vậy?!" Thuận Tử trợn tròn mắt, xông đến trước mặt Hoa Hòa Thượng, gào thét khản cả cổ, "Lão bản, các ngươi điên rồi sao?!!! " Lời còn chưa dứt, phía sau một luồng kình phong lạnh lẽo đột nhiên ập đến, Lang Phong tay cầm búa tạ, với thế sét đánh không kịp bưng tai, giáng mạnh xuống gáy Thuận Tử!!

Chỉ nghe một tiếng "bịch" trầm đục, thân hình Thuận Tử loạng choạng, lộ vẻ đau khổ, sau đó mềm nhũn ngã xuống, nằm vật trên nền tuyết trắng tinh không tì vết!!

Lang Phong động tác nhanh gọn, không chút chần chừ kéo Thuận Tử đang hôn mê đến một chỗ khuất gần đó, đảm bảo hắn sẽ không quấy rầy hành động tiếp theo.

Trần Mộc đứng một bên chứng kiến tất cả, chỉ cảm thấy sau gáy từng trận co rút đau đớn, tựa hồ nhát búa ấy giáng xuống chính mình vậy.

Trong lòng hắn ngũ vị tạp trần, không khỏi cảm thấy đồng tình với số phận của Thuận Tử.

Với tư cách là đạo du của bọn họ, Thuận Tử không chỉ phải dẫn đường trên những con đường núi gập ghềnh hiểm trở, mà còn phải luôn đối mặt với các loại nguy hiểm không biết, nay lại vì không thể chấp nhận hành vi nổ núi, mà bị vô tình đánh ngất!!

Tuy nhiên...

Trần Mộc cũng hiểu rõ, Thuận Tử đối với mảnh tuyết sơn này có lòng kính sợ và sự quyến luyến sâu sắc, để hắn mắt trừng trừng nhìn quê hương bị phá hoại, quả thực còn khó chịu hơn là giết hắn.

Trong tình huống này, duy chỉ có tạm thời chế phục hắn, mới có thể đảm bảo kế hoạch tiến hành thuận lợi!!

Mặc dù trong lòng có chỗ không đành, Trần Mộc cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận hiện thực này.

Hắn sâu sắc thở dài một hơi, ánh mắt lần nữa nhìn về phía ngọn núi sắp bị nổ tung, trong lòng thầm cầu nguyện, hy vọng hành động lần này có thể kết thúc càng sớm càng tốt, giảm thiểu tối đa sự tổn hại đối với vùng đất thần thánh này!!

Đồng thời, hắn cũng kỳ vọng Thuận Tử sau khi tỉnh lại, có thể hiểu và tha thứ cho những gì bọn họ đã làm.

Dù sao, trong cuộc mạo hiểm truy tìm chân tướng lịch sử này, mỗi một người tham gia đều đang chịu đựng áp lực và hy sinh theo cách riêng của mình, mà Thuận Tử, không nghi ngờ gì nữa, là người đã phải trả giá nhiều nhất.

Bàn Tử quay đầu nhìn Hoa Hòa Thượng, trong đôi mắt tròn xoe lóe lên một tia giảo hoạt và nghi hoặc, dùng giọng khàn đặc đặc trưng của mình hỏi: “Vậy sau này chúng ta phải làm gì với tiểu tử này

đây?!" Trong ngữ khí của hắn xen lẫn sự cân nhắc cho tương lai, cùng với sự trêu chọc tinh tế đối với tình huống hiện tại, tựa hồ ám chỉ rằng cái "tiểu tử" này không phải là loại dễ đối phó.

Hoa Hòa Thượng nghe vậy, ánh mắt khẽ động, trên mặt hiện lên một nụ cười trầm ổn mà lão luyện, tựa hồ mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Hắn chậm rãi nói: "Trước đừng vội động tay động chân với hắn, chúng ta còn phải trông cậy vào tiểu tử này dẫn đường về nữa!!

Đợi đến khi chúng ta vào địa cung, tìm một góc khuất an trí hắn tử tế là được.

Sau khi thành sự, cứ nhét thêm ít ngân lượng bịt miệng hắn, cam đoan hắn cũng chẳng dám có dị động gì nữa!! " Trong lời nói, sự ung dung và trí mưu của Hoa Hòa Thượng hiển lộ không sót chút nào, khiến người ta không thể không tin phục sự sắp xếp của hắn.

Lúc này, Lang Phong đang toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc của mình, sự chuyên chú và chuyên nghiệp ấy khiến người ta phải thán phục.

Hắn hầu như không cho Trần Mộc bọn họ cơ hội nhúng tay vào, một mình đã hoàn thành việc bố trí kíp nổ.

Chỉ thấy hắn dựa vào một mô hình cấu trúc chịu lực tinh mật, lần lượt sắp xếp những khí giới kia, động tác thuần thục mà chuẩn xác, tựa hồ có một sự ăn ý vô thanh nào đó với những vật bằng kim loại lạnh lẽo này.

Sau khi hoàn thành bố cục, Lang Phong giơ một tay lên, ra hiệu cho tất cả mọi người lập tức trèo lên tảng đá trần trụi gần đó.

Hắn hiểu sâu sắc nguy hiểm mà phản ứng dây chuyền tiếp theo có thể gây ra, hành động này không nghi ngờ gì nữa là để đảm bảo an

toàn cho tất cả mọi người!!

Sự nghiêm cẩn và tinh thần trách nhiệm của hắn, trong hành động lúc này hiện rõ mồn một.

Trần Mộc ban đầu cứ nghĩ khi kíp nổ phát nổ, nhất định sẽ kèm theo tiếng vang chói tai long trời lở đất, thậm chí là cảnh tượng hùng vĩ tuyết lở cuồn cuộn ngập trời.

Tuy nhiên... khi Lang Phong nhấn nút kích nổ trong tích tắc, xung quanh lại là một khoảng tĩnh mịch đến lạ.

Trần Mộc sững sờ, hắn thậm chí nghi ngờ liệu mình có bỏ lỡ điều gì không?!

Nhưng ngay sau đó... cảnh tượng trước mắt khiến hắn hoàn toàn dẹp bỏ nghi ngờ.

Bề mặt tuyết bằng phẳng đột nhiên nứt toác, như làn da đại địa bị một lực vô hình xé rách!!

Vết nứt nhanh chóng lan rộng, từng mảng tuyết lớn như những tù nhân được giải thoát, nôn nóng từ trên cao đổ ập xuống, hình thành một dòng thác tuyết trắng xóa, chảy xiết không ngừng!!

Độ dốc của sườn tuyết cũng theo đó mà tăng thêm, tựa hồ bị một sức mạnh vô hình tái tạo, chỗ Trần Mộc bọn họ đứng trong chớp mắt trở nên trống hoác, chỉ còn lại tiếng gió gào thét và tiếng ầm ầm của thác tuyết va đập vào mặt đất.

Tuy nhiên, trận tuyết lở chấn động lòng người này không kéo dài quá lâu.

Khi bông tuyết cuối cùng rơi vào vực sâu, mọi thứ đều trở về tĩnh lặng.

Phía dưới sườn tuyết, lộ ra một lớp hỗn hợp băng tuyết trắng đục

mà lồi lõm, tựa như vết sẹo của lịch sử, tĩnh lặng kể lại những thăng trầm của sông băng cổ đại đã trải qua bốn thế kỷ!!

Khoảnh khắc này, Trần Mộc bọn họ tận mắt chứng kiến kiến thức trong sách giáo khoa hiện rõ trước mắt, loại cảm xúc chấn động và kính sợ đan xen ấy kích động trong lòng mỗi người.

Bàn Tử lười biếng tựa một bên, mí mắt khép hờ, tựa hồ vẫn còn lãng du giữa mộng cảnh và hiện thực, hoàn toàn không hay biết bên ngoài đã xảy ra biến cố kịch liệt.

Chương 1023

Trần Mộc khẽ lay vai hắn, gọi trở lại dòng suy nghĩ đang bay bổng của hắn.

Bàn Tử như vừa tỉnh mộng, từ từ mở mắt, ánh mắt hơi mờ mịt quét một vòng quanh đó, rồi kinh ngạc trợn tròn mắt: "Á cà, lần này thật sự không có tiếng động gì, thần kỳ!!" Tiếng kinh ngạc của Bàn Tử xen lẫn sự khó tin, dường như vẫn còn đọng lại sự kinh ngạc trước khoảnh khắc hiểm nguy vừa rồi.

Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lên, trong ánh mắt lộ ra một tia căng thẳng và bất an.

Đỉnh tuyết đang gánh vác vận mệnh của bọn họ, lúc này trong mắt hắn trông vô cùng mỏng manh và thần bí.

Bông tuyết lấp lánh ánh lạnh dưới ánh mặt trời, dường như có thể đổ ập xuống bất cứ lúc nào, chôn vùi bọn họ.

May mắn thay, có lẽ là nhờ nữ thần may mắn ưu ái, hoặc cũng có thể kỹ thuật chuyên nghiệp của Lang Phong quả thực không thể chê vào đâu được, trừ một mảng tuyết nhỏ ngay phía trên Trần Mộc và đồng đội lặng lẽ trượt xuống do mất ổn định ở phía dưới, thì xung quanh không hề có động tĩnh lớn hơn!!

Sự chờ đợi ngắn ngủi như trải qua cực hình, mỗi phút mỗi giây đều thử thách thần kinh của bọn họ.

Cuối cùng, dây cung căng thẳng trong lòng dần buông lỏng, Trần Mộc và đồng đội trao đổi ánh mắt an tâm cho nhau, thầm truyền đi sự may mắn thoát chết.

Trần Mộc là người đầu tiên ném ánh mắt tán thưởng về phía Lang

Phong, anh thẳng lưng, trịnh trọng giơ ngón cái về phía Lang Phong.

Phan Tử bên cạnh cũng không tiếc lời bày tỏ sự kính trọng, hắn tiến lên, dùng sức vỗ vỗ vai Lang Phong, giơ ngón cái ra hiệu "anh thật giỏi"!!

Lang Phong đối mặt với lời khen ngợi như vậy, khuôn mặt vốn ngăm đen ửng lên một vệt hồng ngượng ngùng, hắn chất phác cười cười, nụ cười còn chưa hoàn toàn nở rộ đã bị một cú đánh nặng bất ngờ cắt ngang.

Một khối tuyết lớn, như đứa trẻ nghịch ngợm, không báo trước rơi xuống từ trên trời, chính xác đập vào đầu Lang Phong!!

Hắn không kịp phòng bị, thân hình loạng choạng, suýt chút nữa thì ngã.

Sắc mặt mấy người tức khắc tái mét, bọn họ theo bản năng nhìn về phía Lang Phong, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Bàn Tử phản ứng cực nhanh, hắn lập tức ra hiệu im lặng cho Trần Mộc và những người khác, đè thấp giọng gấp gáp nói: "Suỵt!" Hành động đơn giản và từ ngữ ngắn gọn này, lại giống như một mệnh lệnh vô hình, khiến tất cả mọi người tức khắc im lặng, ngay cả hơi thở cũng trở nên cẩn thận từng li từng tí.

Trần Mộc, Phan Tử và những người khác cùng ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên trên, chỉ thấy trên sườn tuyết cách bọn họ khoảng hơn một trăm mét, một vết nứt màu đen ban đầu không mấy nổi bật, đang từ từ khuếch tán với tốc độ khiến người ta sởn tóc gáy!!

Nó tựa như một quái vật ẩn mình sâu trong lớp tuyết, đang từ từ há to cái miệng tham lam, chuẩn bị nuốt chửng mọi thứ!!

Vô số vết nứt nhỏ như xúc tu, lan tỏa từ vết nứt chính, cắt nát bề mặt tuyết trắng tinh.

Những vết nứt đó như báo hiệu cái chết, kèm theo sự khuếch tán của chúng, những khối tuyết nhỏ như mưa đá dày đặc, lất phất rơi xuống, đập vào xung quanh Trần Mộc và đồng đội, phát ra tiếng va chạm giòn tan!!

Mỗi hạt tuyết rơi xuống, đều như đang gõ vào dây đàn căng thẳng trong lòng bọn họ, nhắc nhở bọn họ rằng nguy hiểm chưa qua đi, mà đang từng bước tiến đến.

Trần Mộc đột nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh từ đáy lòng tuôn ra, như nước hồ lạnh giá tức khắc thấm ướt toàn thân.

Sống lưng anh lạnh toát, trên da thịt như kết một lớp sương, đó là một dự cảm trực giác, một sự cảm ứng nhạy bén đối với tai nạn chưa biết!!

Anh biết, có chuyện gì đó đang lặng lẽ xảy ra, hơn nữa tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía xa, trong tầm mắt, ngọn núi tuyết vốn tĩnh mịch lúc này như bị một tầng âm u vô hình bao phủ, không khí tràn ngập sự căng thẳng và ngột ngạt.

Tim Trần Mộc đập nhanh hơn.

Anh ý thức được, nhân vật chủ chốt trong hành động lần này của bọn họ —— Lang Phong, người đàn ông được mệnh danh là "Thần Pháo", e rằng hôm nay sẽ phải đối mặt với thử thách chưa từng có trong khu vực tuyết này!! "Tất cả mọi người, không được nói một lời nào, ngay cả thở mạnh cũng không được." Giọng Bàn Tử tuy thấp, nhưng kiên định như sắt đá, mang theo sự nghiêm túc không thể nghi ngờ.

Thân hình béo mập của hắn lúc này lại trở nên cực kỳ trầm ổn, ánh mắt sắc bén quét qua mọi người, sau đó lại nhanh chóng nhìn về

bốn phía, dường như đang cố gắng hết sức tìm kiếm một tia sinh cơ. "Mọi người đều tìm xem gần đây có tảng đá nhô ra hoặc khe băng nào không, lần này chúng ta e là gặp phải đại nạn rồi!!" Trong lời nói của Bàn Tử lộ ra một tia bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn là sự quyết đoán.

Lang Phong đứng đó, ánh mắt trống rỗng, cả người như bị biến cố bất ngờ làm cho ngớ người.

Hắn lẩm bẩm: "Không thể nào, không thể nào được… Trọng lượng ta tính toán rõ ràng rành mạch, tuyệt đối không sai sót…" Tuy nhiên, thực tế vô tình chế nhạo sự tự tin của hắn.

Nguy cơ lớn đã như mây đen che đỉnh, khiến hắn không thể tiếp tục biện giải.

Hoa Hòa Thượng thấy vậy, lập tức tiến lên một tay bịt miệng Lang Phong, ra hiệu lúc này hắn không nên nói nhiều.

Trong đôi mắt sâu thẳm của hắn lóe lên một tia lo lắng, nhưng nhanh chóng bị sự kiên nghị thay thế.

Hoa Hòa Thượng biết rõ, vào thời khắc sinh tử này, giữ bình tĩnh, nhanh chóng hành động mới là lối thoát duy nhất.

Hắn cùng những thành viên khác, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, vừa cảnh giác quan sát lớp tuyết trên đỉnh có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, vừa cẩn thận từng li từng tí sắp xếp lại ba lô, chuẩn bị sẵn sàng thoát khỏi nơi chết chóc này bất cứ lúc nào!!

Vị trí bọn họ đang đứng quả thực cực kỳ bất lợi, cách mặt đứt gãy chỉ trong gang tấc, một khi tuyết lở xảy ra, dòng tuyết cuồng phong không thể ngăn cản đó tất nhiên sẽ quét đến như sóng dữ, tức khắc nuốt chửng bọn họ!!

Còn phía dưới, là vách băng dốc đứng như dao gọt, không nơi nào để trốn thoát, không nơi nào để ẩn náu.

Địa hình như vậy, không nghi ngờ gì đã đặt bọn họ vào chỗ chết, khiến người ta sinh ra tuyệt vọng.

Lúc này, điều duy nhất bọn họ có thể làm, là tuân theo lời đề nghị của Bàn Tử, nhanh chóng tìm được một nơi trú ẩn tự nhiên.

Có lẽ là những tảng núi đá đột ngột dựng đứng, hoặc có lẽ là một khe nứt băng hẹp nhưng sâu thẳm.

Mặc dù những phương pháp này trông giống như những tình tiết cầu sinh được chiếu trong các bộ phim khác nhau, còn về việc trong thực tế liệu có thật sự cứu mạng được hay không, không ai có thể đưa ra đáp án chính xác.

Tuy nhiên, đối mặt với lựa chọn sinh tử, bọn họ không có đường lui, chỉ có thể chọn tin tưởng, sau đó dốc toàn lực để thử.

Thế là, cả đoàn nín thở ngưng thần, mỗi người tản ra.

Ánh mắt mọi người gấp gáp tìm kiếm trong tuyết những tảng đá hoặc khe băng có thể trở thành cọng rơm cứu mạng, trong lòng âm thầm cầu nguyện, hy vọng có thể tìm thấy tia sinh cơ yếu ớt nhưng vô cùng quan trọng đó trước khi tai nạn ập đến!!

Tảng đá trơ trụi nơi Trần Mộc và đồng đội đang đứng lúc này, mặc dù bề mặt trông có vẻ bằng phẳng, nhưng lại không thể ngăn cản hiệu quả sự tấn công dữ dội của gió tuyết!!

Ẩn náu dưới nó, bọn họ vẫn có thể cảm nhận được cái lạnh thấu xương của bông tuyết đập vào má.

Ngay lúc này, ánh mắt sắc bén của Bàn Tử khóa chặt vào một tảng đá lớn cách đó không xa.

Tảng đá đó có hình dạng kỳ lạ, như một quả óc chó được thời gian mài giũa trở nên trơn bóng và tròn trịa, tạo thành một góc kẹt tinh tế với núi đá!!

Bến tránh gió hình thành tự nhiên này, có lẽ chính là nơi trú ẩn bọn họ đang rất cần.

Giữa Trần Mộc và tảng đá hình óc chó đó, sườn tuyết liên tục đã bị cuồng phong bão tuyết xóa sạch, thay vào đó là một vùng mặt băng sông băng trơn bóng như gương!!

Trong ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh, dường như có thể nhìn thấy vực sâu băng giá thăm thẳm vô đáy bên dưới nó.

Ngay lúc này, không còn thời gian để thay thế móng vuốt băng chuyên nghiệp, bọn họ chỉ có thể dựa vào dũng khí và nghị lực phi thường, cắn răng bước lên lớp băng đầy rủi ro này.

Bàn Tử là người đầu tiên hành động, hắn buộc chặt sợi dây thừng chắc chắn quanh eo, đầu kia giao chặt cho Trần Mộc và những người khác.

Chỉ thấy hắn nghiến chặt răng, trong mắt lóe lên vẻ quyết đoán, kiên quyết bước lên mặt băng mỏng như cánh ve!!

Chương 1024

Mỗi lần đặt chân, đều kinh tâm động phách như khiêu vũ trên vỏ trứng, dường như khoảnh khắc tiếp theo liền sẽ đón lấy cảnh tượng thảm khốc băng vỡ, lòng đỏ trứng văng tung tóe.

Tuy nhiên, Bàn Tử luôn thể hiện sự kiên cường và nhanh nhạy đáng kinh ngạc vào những thời khắc then chốt, bước chân của hắn tuy cẩn thận từng li từng tí, nhưng vô cùng vững vàng.

Sau vỏn vẹn ba bước, hắn đã an toàn đến tảng đá óc chó phía bờ đối diện, đứng vững vàng ở đó, thắt chặt sợi dây thừng quanh eo, ném ánh mắt khẳng định về phía Trần Mộc và những người khác!!

Trần Mộc, Phan Tử, Muộn Du Bình, Lang Phong cõng Trần Bì A Tứ, và Diệp Thành cõng Thuận Tử, lần lượt nắm chặt dây thừng, bắt đầu vượt qua đoạn đường băng sinh tử này.

Bọn họ nín thở ngưng thần, mỗi bước đi như đi trên băng mỏng, nhưng lại kiên định và mạnh mẽ!!

Nhìn thấy đồng đội lần lượt an toàn đến bờ đối diện, Trần Mộc trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, những khối tuyết lớn như dưa hấu đã ầm ầm lăn xuống từ phía trên đầu bọn họ, khe nứt tuyết rõ ràng không thể chịu được áp lực của tuyết tích tụ, sắp sụp đổ!!

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Bàn Tử lo lắng vẫy tay, lớn tiếng thúc giục Trần Mộc nhanh chóng hành động.

Trần Mộc dùng sức vỗ vỗ má mình, dường như muốn mượn đó để xua đi sự căng thẳng và bất an trong lòng!!

Anh ngưng thần định khí, buộc chặt đầu kia của sợi dây thừng vào

eo mình, mỗi nút thắt đều kiểm tra đi kiểm tra lại, đảm bảo vạn phần không sai sót!

Ngay sau đó, Trần Mộc hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí, cẩn thận từng li từng tí bước ra bước đầu tiên.

Trần Mộc từ nhỏ đã biết rõ khả năng giữ thăng bằng của mình kém xa người thường, dù là lần đầu thử trượt băng thì vấp ngã liên tục, hay khi học đi xe đạp thì toàn thân bầm dập, đều trở thành ký ức không thể xóa nhòa trong lòng anh!!

Ngay lúc này, đứng trên sườn dốc băng trơn trượt, gió lạnh cắt da, cái cảm giác sợ hãi quen thuộc như thủy triều dâng lên trong lòng, khiến anh cảm thấy như đang ở một nơi ảo ảnh có thể sụp đổ bất cứ lúc nào!!

Hai chân anh không tự chủ run rẩy nhẹ, như báo hiệu tai nạn sắp đến.

Bàn Tử bên cạnh đã sớm nhìn thấu tình cảnh khó khăn của Trần Mộc, trong ánh mắt hắn lộ ra một tia bất đắc dĩ và lo lắng, hắn nhẹ giọng an ủi: "Đừng suy nghĩ lung tung nữa, chỉ có hai bước thôi, thật sự không được thì ngươi cứ dùng sức mà nhảy, chắc chắn sẽ qua được!!" Lời nói còn chưa dứt, trong mắt Bàn Tử lóe lên một tia kiên nghị, rõ ràng, hắn thật lòng hy vọng Trần Mộc có thể khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng, thành công vượt qua đoạn mặt băng tưởng chừng nhỏ bé nhưng đối với Trần Mộc lại như vực sâu thiên hiểm.

Trần Mộc ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Tử, khoảng cách giữa hai người quả thực không xa, một cú nhảy mạnh có lẽ có thể dễ dàng đến được bờ đối diện.

Anh lặng lẽ gật đầu, như đang tự cổ vũ bản thân.

Ngay sau đó, anh hít sâu một hơi, hai đầu gối hơi khuỵu xuống,

chuẩn bị lấy đà nhảy.

Tuy nhiên… vận mệnh dường như đang chơi một trò đùa tàn nhẫn với anh vào lúc này.

Ngay khoảnh khắc Trần Mộc chuẩn bị bộc phát toàn bộ sức mạnh, lớp băng dưới chân anh như bị một bàn tay khổng lồ vô hình xé toạc đột ngột!!

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" giòn tan, mặt băng anh dẫm lên, vốn đã chịu quá nhiều áp lực, tức khắc vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vụn bay tứ tán.

Thân thể Trần Mộc chao đảo dữ dội trên sườn dốc, hai chân anh mất đi điểm tựa, trượt nhanh xuống như diều đứt dây.

Trong sự kinh hoàng, Trần Mộc theo bản năng vung vẩy hai tay, cố gắng túm lấy bất kỳ vật thể nào có thể ngăn cản sự rơi xuống!!

Tuy nhiên… mặt băng trơn bóng như gương, không có bất kỳ chỗ nào để bám víu.

Trong chớp mắt, anh đã trượt xa vài mét, dây thừng tức khắc căng chặt, cứng đờ ngăn chặn đà rơi của anh!!

Thân thể Trần Mộc treo lơ lửng giữa không trung, chỉ dựa vào sợi dây thừng quanh eo nối với vách băng, sinh tử treo trên một sợi chỉ.

Ngay vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Trần Mộc cảm giác được quanh eo truyền đến một trận lỏng lẻo bất thường, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy khóa leo núi cố định dây thừng lại từ từ mở ra dưới lực kéo khổng lồ, trông chừng sắp tuột hẳn!!

Anh trong lòng thầm kêu không hay, một luồng lửa giận vô danh xộc thẳng lên não, buột miệng thốt ra: "Thằng cha nó, cái đồ chết tiệt này chắc chắn là hàng giả do Nghĩa Ô sản xuất!!" Bàn Tử dùng sức kéo mạnh, thân hình Trần Mộc bất ổn, suýt chút nữa bị kéo thẳng

xuống khe đá sâu thẳm.

Ngàn cân treo sợi tóc, Phan Tử mắt nhanh tay lẹ, một tay túm lấy thắt lưng quần của Trần Mộc, siết chặt như kìm sắt!!

Những người còn lại cũng nhanh chóng hưởng ứng, bọn họ đồng lòng hợp sức, kéo chặt dây thừng, cùng nhau chống lại đà trượt sắp xảy ra của Trần Mộc.

Mỗi lần kéo mạnh đều kèm theo sự chấn động kịch liệt của dây thừng, dường như đều đang kể về sự căng thẳng và gian nan của cuộc đấu sinh tử này.

Trần Mộc lòng như lửa đốt, anh biết rõ lúc này chỉ cần sơ sẩy một chút, liền có thể rơi xuống vực sâu vô tận.

Anh cố gắng dùng hai chân tìm kiếm dù chỉ một điểm tựa yếu ớt trên mặt băng, tuy nhiên mặt băng lạnh lẽo trơn bóng như gương, dù anh có dùng sức thế nào, cũng chỉ có thể dừng lại tạm thời trên đó, lực ma sát thoáng qua căn bản không đủ để nâng đỡ anh hoàn thành việc thắt lại khóa leo núi!!

Khóa càng ngày càng lỏng ra trong mỗi lần kéo, trông chừng sắp tuột hẳn.

Trần Mộc trong lòng vô cùng sốt ruột, anh biết đây là cơ hội cuối cùng của mình.

Anh hít sâu một hơi, cố gắng hết sức ổn định tâm thần, tay phải nắm chặt cuốc chim leo núi, như dũng sĩ vung trường mâu, với thế sét đánh vạn quân hung hăng đập xuống vách băng!!

Chỉ nghe "keng" một tiếng vang lớn, cuốc chim leo núi cắm sâu vào vách băng, như một cọng rơm cứu mạng, cố định chắc chắn trên lớp băng lạnh giá đó.

Trần Mộc tay trái nắm chặt dây thừng, chân phải nhanh chóng đạp

lên cuốc chim leo núi, một luồng hơi lạnh xuyên qua đế giày thẳng vào tận xương tủy, nhưng anh không hề lùi bước, mượn điểm tựa khó khăn lắm mới có được này, anh nhanh chóng cúi đầu, hai tay run rẩy nhưng kiên định thay thế chiếc khóa leo núi sắp hỏng!!

Tuy nhiên… ngay khoảnh khắc anh vừa cài khóa mới vào, chưa kịp khóa chặt hoàn toàn, một chấn động quỷ dị từ trên đỉnh dồn dập ập đến.

Trần Mộc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy những người đồng đội phía trên anh sắc mặt đột biến, trong ánh mắt đan xen sự kinh ngạc và lo lắng, như đang nhìn một tên ngốc sắp phạm sai lầm chí mạng.

Anh còn chưa kịp suy ngẫm ý nghĩa đằng sau ánh mắt đó, thì đột nhiên… Một tiếng gầm rú khổng lồ xé toạc không khí, màn tuyết trắng mịt mù như cuồng phong cuộn sóng, tức khắc quét ngang trời, che trời lấp đất, hoàn toàn nuốt chửng tầm nhìn của Trần Mộc!! "Tuyết lở!" Hai từ này như búa tạ giáng vào tim, tức khắc nổ tung trong đầu Trần Mộc.

Không có thời gian la hét, không có cơ hội ngạc nhiên, cơn bão trắng xóa trời đất tức khắc bao vây anh, thế giới vào khoảnh khắc này trở nên tĩnh mịch và đáng sợ!!

Tuy nhiên, trong sự hỗn loạn và hỗn độn này, tiếng gầm của Bàn Tử xuyên qua màn tuyết, rõ ràng truyền vào tai Trần Mộc: "Nắm chặt cuốc chim leo núi!

Ép sát vào mặt băng!!" Đột nhiên… Thế giới của Trần Mộc chìm vào một khoảng tối vô biên, như một bàn tay khổng lồ vô hình đã đột ngột kéo xuống bức màn trời, tức khắc cuốn anh vào trong đó!!

Thân thể anh như bị một lực lượng khổng lồ đột ngột kéo đi, lực lượng đó mạnh đến nỗi, dường như mười mấy tráng sĩ đồng thời nắm chặt vạt áo khắp người anh, đồng lòng hợp sức kéo mạnh xuống.

Sợi dây thừng quanh eo anh tức khắc căng chặt, như kim thép đâm vào da thịt anh, đau đớn như thủy triều tức khắc quét qua toàn thân.

Cùng lúc đó, hơi tuyết lạnh thấu xương như dã thú hung mãnh, điên cuồng thấm vào miệng mũi Trần Mộc, xộc thẳng vào sâu trong phổi.

Luồng khí lạnh đó lạnh lẽo và sắc bén, mang theo hơi thở lạnh lẽo đặc trưng của núi tuyết, tức khắc lấp đầy lồng ngực anh, khiến anh không kìm được ho sặc sụa!!

Phổi anh như bị đông cứng, mỗi lần hít thở đều trở nên vô cùng khó khăn, như muốn vắt kiệt từng chút dưỡng khí mỏng manh từ thế giới băng giá.

Ngay sau đó, Trần Mộc hoàn toàn chìm vào vòng xoáy hỗn loạn.

Gió điên cuồng gào thét, tuyết hoa tung hoành!!

Lực va đập khổng lồ như vạn mã phi nhanh, vô tình tàn phá từng ngóc ngách cơ thể anh!!

Đầu Trần Mộc bị gió tuyết dữ dội siết chặt, dù anh có giãy giụa thế nào cũng không thể nhấc lên được, chỉ đành mặc cho gió lạnh gào thét bên tai, hạt tuyết điên cuồng quất vào má!!

Ngay lúc này, anh thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng tim mình đập mạnh trong lồng ngực, như muốn thoát khỏi trói buộc, nhảy ra khỏi bóng tối vô tận này.

Chương 1025

Cảm giác ngạt thở như tảng đá lớn đè nặng trong lòng, càng lúc càng nặng.

Cổ họng Trần Mộc bắt đầu co thắt, như bị một đôi bàn tay khổng lồ vô hình siết chặt, không thể nuốt, không thể thở!!

Anh cảm thấy như đang ở trong một cỗ máy rang hạt dẻ khổng lồ, vô số vật thể lạnh lẽo cứng rắn từ bốn phía dồn dập ập đến, ép chặt anh, đập vào anh, khiến anh không nơi nào để trốn.

Cái cảm giác lạnh thấu xương đó xuyên qua quần áo, trực tiếp truyền đến da thịt, rồi sâu vào xương tủy, mang lại từng trận lạnh buốt thấu tim!!

Mũi và miệng anh đầy mùi tuyết bột, đắng chát và lạnh lẽo, đó là hơi thở của tử thần, đang âm thầm tuyên cáo tình cảnh khó khăn của anh.

Lúc này, Trần Mộc mới hoảng hốt ý thức được, băng, đặc biệt là lớp băng dày, là môi trường truyền dẫn chấn động tuyệt vời, hiệu ứng cộng hưởng mạnh mẽ của nó sẽ khuếch đại bất kỳ chấn động nhỏ nhất nào lên vô số lần!!

Cú đập của chiếc cuốc chim vừa nãy, giống như đã đốt cháy ngòi nổ tuyết lở, đánh thức gã khổng lồ băng tuyết đang ngủ say, gây ra một trận tuyết lở mang tính hủy diệt!!

Hối hận như rắn độc cắn xé trái tim anh, nhưng sự hối hận lúc này đã vô ích.

Thân thể Trần Mộc quay cuồng dữ dội trong bão tuyết, như một con quay bất lực, mặc cho cuồng phong bày bố.

Anh liều mạng muốn nắm lấy cọng rơm cứu mạng đó… chiếc cuốc chim leo núi!!

Tuy nhiên lúc này, hai tay anh dường như đã mất hết tri giác, ngay cả sự tồn tại của chúng cũng không thể cảm nhận được, chỉ có thể mò mẫm vô ích trong bóng tối, tìm kiếm tia hy vọng sống.

Ngay khi não bộ Trần Mộc rơi vào hỗn loạn, hoảng sợ không biết làm gì.

Một lực lượng đột ngột, lặng lẽ truyền từ phía dưới đến sợi dây thừng đang nắm chặt trong tay!!

Sợi dây đó như có sinh mệnh khẽ run lên, ngay sau đó, anh thậm chí cảm nhận được một lực kéo mạnh từ dưới chân dâng lên, dường như một đôi bàn tay khổng lồ vô hình đã nâng đỡ thân thể anh đang chìm xuống!!

Tim Trần Mộc chấn động, lực lượng kia không phải đến từ thế giới băng tuyết vô tình, mà đến từ những người đồng đội phương xa… Bàn Tử và Lang Phong!!

Bọn họ không vì trận tuyết lở bất ngờ mà từ bỏ việc cứu Trần Mộc, lúc này đang dốc hết toàn lực kéo sợi dây thừng từ đầu bên kia, cố gắng kéo Trần Mộc trở về từ bờ vực tử thần!!

Sự cảm nhận tức khắc này, như ngọn nến trong đêm tối, tức khắc thắp sáng hy vọng trong lòng Trần Mộc.

Sự phản hồi của sợi dây thừng, có nghĩa là tuy lớp tuyết phủ trên người anh dày đặc nhưng chưa đến mức hoàn toàn cách biệt sinh tử, sức mạnh của bọn họ vẫn có thể xuyên qua từng lớp tuyết tích tụ, thẳng đến vực sâu nơi Trần Mộc đang ở.

Trần Mộc nghiến chặt răng, điều động từng chút sức mạnh còn sót lại trên toàn thân, điên cuồng vung vẩy hai tay, cố sức đập phá, gạt bỏ

dòng tuyết đang ào ạt dâng đến như thủy triều!!

Thân thể hắn khó khăn giãy giụa trong tuyết, mỗi lần lao tới, lăn lộn đều kèm theo tiếng thở hổn hển dữ dội và tiếng xương cốt kèn kẹt.

Vài lần suýt bị dòng tuyết cuốn trôi, nhưng anh dựa vào ý chí ngoan cường và lực kéo của đồng đội, cuối cùng sau vô số lần giãy giụa, dựa vào lực kéo lên cực lớn đó, như chim non phá vỏ chui ra, đột ngột thoát khỏi sự trói buộc của dòng tuyết, đầu anh kinh ngạc thò ra khỏi mặt tuyết!!

Tầm nhìn anh đột nhiên sáng rõ, thế giới trước mắt Trần Mộc từ hỗn độn chuyển thành rõ ràng.

Không xa, Bàn Tử, Lang Phong, cùng những đồng đội khác an toàn ẩn mình dưới một khe đá khổng lồ!!

Dòng tuyết lở như mãnh thú cuồng bạo, gào thét vụt qua phía trên tảng đá, nhưng trước mặt bọn họ, nó khéo léo tạo thành một thác tuyết hùng vĩ, hệt như một rào chắn tự nhiên do tạo hóa sắp đặt, bảo vệ sự an toàn của bọn họ!!

Bọn họ nắm chặt hai đầu sợi dây thừng, ánh mắt đầy quan tâm nhìn Trần Mộc, thấy anh cuối cùng cũng thoát khỏi dòng tuyết, trên mặt không khỏi lộ ra biểu cảm mừng rỡ như điên. "Không sao chứ?!" Bàn Tử lớn tiếng hét lên, giọng nói vang vọng trong màn tuyết, tràn đầy căng thẳng và mong đợi.

Trần Mộc thở hổn hển dữ dội, lồng ngực phập phồng như sóng dữ, nhưng vẫn kiên định gật đầu.

Mặc dù xung quanh vẫn là màn tuyết bay lượn khắp trời, như vô số lưỡi dao băng lạnh buốt đập thẳng vào mặt anh, nhưng anh không hề sợ hãi.

Anh dùng sức kéo dây thừng, quyết tâm đối mặt với dòng tuyết cuồng bạo này, từng bước từng bước tiến về phía đồng đội!!

Tuy nhiên, uy lực của dòng tuyết vượt xa tưởng tượng, nó tựa như một con rồng khổng lồ cuồng nộ, vô tình xé nát mọi thứ!!

Và… cố gắng kéo Trần Mộc trở lại vực sâu vô tận!!

Trần Mộc dốc hết toàn lực, hai tay nắm chặt dây thừng, hai chân cố gắng đạp mạnh, cố gắng đứng vững thân hình, nhưng lực lượng hùng hậu đó khiến anh khó di chuyển dù chỉ một tấc.

Anh trợn tròn hai mắt, mặc cho tuyết đọng thành sương trên má, nhưng vẫn không thể lay chuyển dòng tuyết dù chỉ một chút.

Nhìn thấy Trần Mộc khổ sở giãy giụa trong dòng tuyết, Bàn Tử và Lang Phong lòng như lửa đốt, nhưng lại bất lực, chỉ có thể chết dí giữ chặt dây thừng, vừa lớn tiếng cổ vũ Trần Mộc kiên trì, vừa nóng ruột chờ đợi khoảnh khắc dòng tuyết giảm bớt uy lực!!

Tuyết lở như mãnh thú cuồng bạo, tức khắc tràn đến!!

Thế của nó nhanh mạnh đến nỗi khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Tuy nhiên, lực lượng mang tính hủy diệt này cũng như một vị khách ngắn ngủi, chưa đầy nửa phút, liền vội vàng rời đi, trút toàn bộ sự ồn ào kinh tâm động phách đó vào sâu trong thung lũng phía sau Trần Mộc!!

Ngay lúc này, bên cạnh anh chỉ còn lại một lượng lớn những bông tuyết rời rạc bay lượn trong gió, dường như trận đấu sinh tử vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

Trần Mộc ổn định thân hình, cúi đầu nhìn xuống thung lũng bên dưới chân.

Chỉ thấy khe vực sâu thẳm vốn có lúc này đã bị màn sương trắng

dày đặc hoàn toàn nuốt chửng, tựa như tấm màn che thần bí do nữ thần băng tuyết tự tay dệt nên, che khuất mọi sự sống và hiểm nguy.

Anh không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, thầm mừng vì mình đã thoát khỏi sự nuốt chửng của tuyết lở trong gang tấc, nếu không lúc này đã hóa thành một hạt bụi không đáng kể trong thung lũng, không còn khả năng sống sót!!

Cả bọn hợp lực kéo Trần Mộc đến dưới một tảng đá vững chắc, ai nấy mặt mày tái nhợt, lòng còn sợ hãi thở hổn hển, dường như muốn hít hết sự căng thẳng và sợ hãi vừa rồi.

Trong số đó, Bàn Tử thân hình vạm vỡ càng vỗ vỗ vai Trần Mộc, giọng điệu pha lẫn sự may mắn và trách móc: "Thằng nhóc ngươi đúng là mạng lớn thật!!

May mà lần này chỉ là sụp đổ cục bộ, lượng tuyết không lớn, nếu không đừng nói chính ngươi, e rằng ngay cả mấy chúng ta cũng sẽ bị ngươi liên lụy mà cùng chôn thân dưới biển tuyết này!!" Mũ leo núi của Trần Mộc không biết rơi từ lúc nào, lộ ra đôi tai đỏ ửng vì lạnh, lúc này anh dường như bị tuyết lở chấn động đến mức hơi hoảng hốt, bên tai ù ù, không thể phân biệt rõ ràng lời nói xung quanh.

Anh chỉ có thể bất đắc dĩ vỗ vỗ tay Bàn Tử, ra hiệu mình đã nhận được lời cảnh báo.

Ngay sau đó, Trần Mộc từ từ quay đầu, ánh mắt hướng về phía mặt sông băng bên cạnh.

Sườn dốc vốn được bao phủ bởi lớp tuyết trắng dày đặc giờ đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vùng sông băng dốc đứng trơ trụi bên ngoài, trơn bóng như gương.

Chất đá của nó cứng rắn, vân đá rõ ràng, như một tác phẩm nghệ thuật do tự nhiên tỉ mỉ điêu khắc, toát ra một hơi thở lạnh lùng và

trang trọng.

Tuy nhiên… bên dưới bề mặt tĩnh lặng này lại tiềm ẩn nguy cơ vô tận, thỉnh thoảng có những khối tuyết vụn nhỏ đột nhiên lăn xuống từ trên cao, kèm theo tiếng "thịch thịch" đập vào mặt băng, khuấy lên từng mảnh băng trong suốt.

Chúng như tiếng chuông cảnh báo, nhắc nhở Trần Mộc và những người khác!!

Mối đe dọa tuyết lở chưa qua đi, có thể xảy ra sập lần thứ hai bất cứ lúc nào, bọn họ vẫn cần phải giữ cảnh giác, cẩn thận từng li từng tí đi trên ranh giới sinh tử.

Lớp bề mặt của sông băng, như một cuộn tranh lịch sử ngàn năm đông cứng, tĩnh lặng trưng bày kỳ tích tiến hóa của lớp tuyết dưới sự đan xen của thời gian và trọng lực.

Đó là một loại tồn tại có tên là "băng trọng lực", nó không phải do con người tạo ra, mà là sản phẩm của sự khéo léo thần kỳ của tự nhiên.

Trên đỉnh núi cao, những lớp băng tuyết này lặng lẽ bám vào thân núi, như một lớp áo giáp trong suốt, ban cho sông băng núi tuyết khí chất thần bí và trang trọng đó!!

Người thường có lẽ chỉ biết lớp tuyết trắng xóa bên ngoài, nhưng ít ai có thể tận mắt chứng kiến lớp băng thần bí ẩn dưới lớp tuyết, giữa các thân núi này, tuy không dày như tường thành, nhưng đủ để âm thầm tạo nên những kỳ quan sông băng tráng lệ.

Chương 1026

Ngay lúc này, Trần Mộc và đồng đội đứng trong thung lũng núi tuyết, đối mặt với vách băng khổng lồ bị ánh hoàng hôn nhuộm thành màu vàng óng trước mắt, sự chấn động trong lòng khó diễn tả bằng lời!!

Vách băng đó dường như đã phá băng từ sâu thẳm thời gian mà ra, sừng sững giữa trời đất, tựa như một tác phẩm điêu khắc siêu nhiên được phóng đại hàng trăm lần, trong suốt lung linh, lại không mất đi khí thế hùng vĩ.

Tất cả mọi người đều bị tác động thị giác bất ngờ này làm chấn động, nhất thời có chút ngây người, ánh mắt không thể rời khỏi vách băng đó, dường như bị nó thu hút sâu sắc, chìm vào sự kính sợ và thán phục vô tận trước sức mạnh vĩ đại của tự nhiên.

Sự kinh ngạc của Bàn Tử lộ rõ trên nét mặt, còn những người khác tuy chưa từng tận mắt chứng kiến một sông băng thật sự, nhưng lúc này cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cảm động sâu sắc.

Diệp Thành nhẹ nhàng lắc đầu, khóe miệng khẽ nở một nụ cười khó nhận ra, thì thầm: "Xem ra, 'phát pháo' của Lang Đại, tuy kinh thiên động địa, nhưng cũng không hoàn toàn vô ích, ít nhất đã hé lộ vách băng ẩn mình này cho chúng ta!!" Giọng nói của hắn tuy nhẹ, nhưng vang vọng trong thung lũng tĩnh mịch này, hệt như một gợn sóng đánh thức suy nghĩ của mọi người.

Một lát sau… mọi người mới dần dần hoàn hồn, Hoa Hòa Thượng là người đầu tiên hành động, hắn lấy ra mấy chiếc đèn pin siêu sáng từ ba lô, lần lượt bật lên, từng luồng sáng chói xuyên qua gió lạnh, chiếu thẳng vào sâu bên trong lớp băng thăm thẳm!!

Thế giới bên trong vách băng dưới ánh đèn pin chiếu rọi hiện ra hỗn độn, sâu thẳm vô cùng, tựa như một đường hầm thời gian đóng băng, dẫn đến một bí cảnh cổ xưa chưa biết.

Độ dày của sông băng núi tuyết thông thường chỉ khoảng mười hai mươi mét, tuy nhiên vách băng trước mắt này rõ ràng vượt xa thông thường, độ sâu dày của nó khiến người ta kinh ngạc, càng tăng thêm mấy phần cảm giác cấp bách và kỳ vọng khám phá bí mật đằng sau nó!!

Tất cả mọi người cầm đèn pin, nín thở nhìn chằm chằm, cố gắng bắt lấy bất kỳ manh mối nào có thể liên quan đến lăng mộ bồi táng trong ánh sáng và bóng tối mờ ảo đó.

Mỗi thay đổi nhỏ nhặt bên trong sông băng, mỗi bóng tối đan xen, đều có thể trở thành chìa khóa để họ vén bức màn lịch sử.

Lúc này, trái tim bọn họ vừa tràn đầy tò mò và niềm đam mê khám phá điều chưa biết, lại vừa xen lẫn sự kính sợ trước sức mạnh thần bí của tự nhiên và sự truy tìm di tích văn minh cổ xưa.

Cuộc đối thoại với sông băng này, cứ thế lặng lẽ diễn ra trong ánh hoàng hôn, mỗi chi tiết đều được khắc sâu vào tận đáy lòng bọn họ, trở thành một ký ức không thể xóa nhòa trong chuyến hành trình mạo hiểm này.

Ánh mắt Bàn Tử sắc bén như chim ưng.

Lúc này, hắn đột nhiên thốt lên một tiếng thốt nhẹ, sự kinh ngạc và nghi hoặc ẩn chứa trong âm điệu lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng đoạt lấy chiếc đèn pin từ tay Hoa Hòa Thượng, tập trung tinh thần chiếu về phía trước.

Trần Mộc và những người khác khó khăn lắm mới theo kịp luồng

sáng đèn pin của Bàn Tử.

Ánh sáng yếu ớt nhưng kiên cố ấy, như một vì sao băng xuyên qua màn đêm dày đặc, trực tiếp đâm thẳng vào sâu thẳm lòng sông băng lạnh lẽo!

Sâu bên trong lớp băng màu xanh đậm, bán trong suốt, một hình hài to lớn, ẩn hiện mờ ảo bất ngờ hiện ra, quy mô to lớn đến nỗi chiếm hết nửa vách băng, hình dạng giống như một hài nhi đầu to cuộn tròn trong bào thai, vừa thần bí lại vừa quỷ dị!

Lúc này, tà dương đang từ từ chìm về phía chân trời tây phương, chỉ còn sót lại một vệt nắng tàn ôm lấy đỉnh mây, ngoan cường chống cự sự xâm thực của bóng tối.

Trong màn đêm dần trở nên đậm đặc này, cả khối băng dường như bị sắc mực nhuộm đen, dần biến thành một mảng tối om.

Cái bóng khổng lồ ẩn sâu trong sông băng cũng vì thế mà càng thêm mơ hồ khó phân, như bị bóng đêm nuốt chửng, chỉ còn lại một đường nét lúc ẩn lúc hiện dưới luồng sáng đèn pin, càng tăng thêm vài phần quỷ dị.

Hình dáng của cái bóng cực kỳ quái dị, không phải vật do nhân gian nhìn thấy, cũng không phải tạo vật tự nhiên.

Phần đầu lâu to lớn vô cùng của nó đối lập rõ rệt với cơ thể nhỏ bé, cuộn tròn, tạo thành một tỷ lệ mất cân đối đến kinh hãi!

Điều kỳ lạ hơn nữa là... toàn thân nó dường như mọc đầy những chi dài như xúc tu, như vô số loài rắn rết đang uốn éo trong băng lạnh.

Chỉ nhìn từ xa thôi cũng đủ khiến người ta rợn tóc gáy.

Diệp Thành trừng to mắt, khó tin quay sang Trần Mộc, miệng kinh ngạc nói: "Trời ơi!

Ra ngoài chưa bái Bồ Tát đã luôn gặp tà vật, rốt cuộc đây là cái thứ quỷ quái gì vậy?!" Giữa lời nói tràn đầy nỗi sợ hãi và bối rối trước những điều chưa biết.

Trần Mộc và Bàn Tử nhìn nhau, đều lắc đầu không ngớt.

Họ cũng hoàn toàn không hay biết gì về điều này, trong lòng đầy kinh ngạc.

Sinh vật khổng lồ ẩn sâu trong băng xuyên, với thể tích to lớn tương đương một tòa nhà năm tầng, rốt cuộc đã bị phong ấn vào khối băng kiên cố này bằng cách nào?

Nếu nó là một phần của lăng mộ bồi táng, thì người xưa đã an trí nó vào sâu trong băng xuyên không thể chạm tới này bằng cách nào?

Hay là... nó không phải kiệt tác của nhân loại, mà là một sinh vật không rõ nguồn gốc từ thời viễn cổ, trải qua bao thăng trầm của thời gian, đến nay vẫn yên lặng ngủ vùi trong vương quốc băng giá này?!

Một loạt nghi vấn xoay quanh trong đầu mọi người, khiến phát hiện kỳ dị này càng thêm huyền ảo, gợi nhiều liên tưởng.

Tuy nhiên, bất kể câu trả lời là gì, cảnh tượng trước mắt đã gây chấn động sâu sắc mỗi người.

Cái bóng bí ẩn tiềm tàng trong băng xuyên không nghi ngờ gì đã thêm một nét quỷ dị khó lòng bỏ qua vào chuyến hành trình thám hiểm của họ!

Theo truyền thuyết, dãy Trường Bạch Sơn mạch, mấy chục vạn năm trước còn chìm sâu dưới làn nước biếc bao la không bờ bến.

Vùng đất thần bí này sở dĩ có thể hiên ngang đứng vững trên đời, hoàn toàn nhờ vào sức mạnh phun trào kinh thiên động địa của ngọn núi lửa chính.

Dung nham núi lửa như hơi thở của cự long, nham thạch nóng bỏng cuồn cuộn chảy xiết, va chạm kịch liệt với nước biển lạnh giá.

Cuối cùng, trong trận giao tranh kinh thiên động địa này, thế giới dưới đáy biển đã bị nâng lên tận mây xanh, tạo nên hệ thống Trường Bạch Sơn hùng vĩ như ngày nay!

Ngay lúc này, đối diện với vật thể khổng lồ trước mắt, mọi người không khỏi suy nghĩ miên man.

Liệu nó có phải là di hài của một loài sinh vật biển khổng lồ nào đó từ thời viễn cổ, chìm sâu trong dòng chảy thời gian, lặng lẽ chờ đợi thế nhân vén bức màn bí ẩn của nó?!

Tuy nhiên, suy nghĩ đến đây, lại cảm thấy suy đoán này có phần không ổn.

Nhìn lại cuộn lịch sử dài, khi các sông băng cổ đại lặng lẽ hình thành trong tiếng gió lạnh gào thét, Trường Bạch Sơn đã sừng sững trên thế gian, trở thành thiên sử tráng lệ của tự nhiên.

Nếu thật sự có di thể sinh vật biển nào đó ngủ yên ở đây, trải qua hàng ức vạn năm phong sương tôi luyện, e rằng đã sớm hóa thành hóa thạch cứng như đá, ăn sâu vào lòng núi, chứ không phải đột ngột lộ diện trong băng xuyên như bây giờ!

Mặc dù vừa mới trải qua một trận lở tuyết kinh hoàng, nhưng nói nghiêm túc, trận lở tuyết này giống như một vụ tuyết đọng sạt lở quy mô lớn hơn, tuy khí thế hùng dũng nhưng thoáng qua rồi biến mất, không thể hiện uy lực sấm sét, nghiền nát mọi thứ!

May mắn thay, mọi người đều nhanh nhẹn.

Tuy còn chút sợ hãi, nhưng họ nhanh chóng điều chỉnh tâm thái, hồi phục sau cơn kinh hoàng.

Ngay lúc này, cái bóng đen quỷ dị bị đóng băng trong băng xuyên,

như một khối nam châm, thu hút sự tò mò của họ, thôi thúc họ phải tìm hiểu cho ra nhẽ.

Đoàn người Trần Mộc nhanh chóng hành động.

Họ thành thạo vung rìu băng, chính xác tạo điểm tựa phía trên băng xuyên, cố định chắc chắn dây thừng kiên cố.

Sau đó, từng người một xỏ giày băng có khả năng chống trượt cực tốt, từ từ trượt xuống dọc theo dây thừng, cho đến khi chạm tới bề mặt băng xuyên!

Họ nín thở tập trung, cẩn thận quan sát cái bóng đen, cố gắng tìm kiếm manh mối từ từng chi tiết nhỏ nhất.

Tuy nhiên, dù nhìn từ góc độ nào, họ cũng không thể hiểu thấu sự huyền bí bên trong, chỉ cảm thấy càng lúc càng khó lường.

Chương 1027

Ngay lúc này, Trần Bì A Tứ, dưới sự dìu dắt của Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành, cũng từ từ đi xuống từ trên cao.

Mặc dù ông vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cú sốc do lở tuyết, nhưng ánh mắt kiên định và cố chấp lộ ra đã thể hiện tinh thần bất khuất của một nhà thám hiểm lão luyện.

Mọi người cẩn thận dìu ông đến gần cái bóng đen.

Chỉ thấy ông khẽ lắc lư cơ thể, cố gắng thích nghi với cảnh tượng trước mắt, rồi từ từ ngồi xổm xuống, ánh mắt chăm chú khóa chặt vào cái bóng kỳ dị bên trong khối băng.

Thời gian dường như ngưng đọng tại khoảnh khắc này, chỉ có đôi mắt từng trải của Trần Bì A Tứ lóe lên ánh sáng sắc bén giữa những vệt sáng tối.

Ông vừa xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, vừa chăm chú xem xét cái bóng đen.

Lâu sau, ông đột nhiên phát ra một tiếng "Ừm?" đầy ý vị.

Âm thanh tuy nhẹ, nhưng như một tiếng sấm sét xé tan sự tĩnh lặng, khiến tim mọi người đập nhanh hơn, ánh mắt đều đổ dồn về phía ông. "Cái bóng này..." Giọng Trần Bì A Tứ hơi khàn, nhưng tràn đầy sức mạnh, "Chẳng lẽ là 'Côn Luân Thai' trong truyền thuyết?!" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều kinh hãi, ánh mắt đan xen sự ngạc nhiên và mong đợi.

Tuy nhiên, Trần Bì A Tứ không lập tức đưa ra kết luận.

Ông khẽ lắc đầu, dường như phủ nhận suy đoán của mình, lại như ngụ ý rằng bên trong còn ẩn chứa huyền cơ khác.

Biểu cảm và lời nói của ông, hệt như cái bóng đen bị đóng băng kia, khiến người ta không thể nắm bắt, nhưng lại thu hút sâu sắc bước chân thám hiểm của mọi người. "Côn Luân Thai là gì?" Trần Mộc và những người khác nhìn nhau, đều lộ vẻ mờ mịt.

Họ chưa từng nghe đến cụm từ bí ẩn này, lại càng cảm thấy khó hiểu trước sự phấn khích tột độ mà Hoa Hòa Thượng đột nhiên thể hiện!

Hoa Hòa Thượng bình thường trầm ổn thận trọng, nhưng giờ khắc này lại kích động như đứa trẻ tìm thấy kỳ trân dị bảo, điều này khiến họ càng cảm thấy có gì đó bất thường, trong lòng không khỏi dấy lên một tia tò mò và mong đợi. "Các ngươi nào hay, 'Côn Luân Thai' là một hiện tượng tự nhiên cực kỳ hiếm gặp và kỳ dị, nó xuất hiện tại đầu nguồn long mạch – vùng đất được thế nhân ca ngợi là thánh địa hội tụ linh khí của trời đất!" Hoa Hòa Thượng chậm rãi kể, ánh mắt lấp lánh sự kính sợ và khao khát đối với thế giới chưa biết. "Những nơi thần bí như vậy, thường ẩn mình sâu trong những khối đá sừng sững, trong lòng sông băng ngàn năm không tan, hay trong những cây cổ thụ linh tính tràn đầy, trải qua bao phong ba bão táp!

Ở đó, sức mạnh của trời đất dường như có sinh mệnh, lại tự mình thai nghén ra những tồn tại đặc biệt có hình dáng khác lạ, giống hệt hài nhi, ở những góc khuất không ai hay!" Ông ngừng một lát, ngữ khí càng thêm trang trọng: "Những sự vật kỳ diệu mà cổ tịch gọi là 'địa sinh thai' này, truyền thuyết kể rằng trải qua vạn năm tháng dần biến đổi, một số cá thể kiệt xuất trong đó thậm chí đã thoát thai hoán cốt, tu luyện thành tinh!

Ví như vị Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không thần thông quảng đại trong 'Tây Du Ký' nổi tiếng khắp mọi nhà, chính là từ trong thai đá Hoa Quả Sơn mà sinh ra, trở thành một truyền kỳ thần thoại lưu truyền ngàn đời!" Trần Mộc khẽ gật đầu, hắn khá quen thuộc với các

điển tịch lịch sử.

Lúc này, một đoạn ký ức mơ hồ hiện lên trong đầu: "Ta nhớ có ghi chép trong một bộ bút ký thời Đường, nói về cuối thời Tây Kinh, dưới một khối băng khổng lồ khí thế hùng vĩ trên đỉnh Côn Luân Sơn.

Dân tộc Tạng địa phương vô tình phát hiện ra một 'băng thai' khiến người ta chấn động!

Khối thai này thân hình to lớn, như một ngọn núi nhỏ, ngũ quan rõ ràng, sống động như thật, lại có hình dáng một nữ anh.

Tư thái như sống ấy, dường như sức mạnh sinh mệnh thuần khiết nhất giữa trời đất ngưng tụ tại đây, khiến người ta kinh sợ!

Kể từ đó... người ta đã tôn xưng loại 'địa sinh thai' đặc biệt này là 'Côn Luân Thai', để chỉ sự phi phàm của nó." Hoa Hòa Thượng tiếp tục kể: "Điều kỳ lạ hơn nữa là, người dân địa phương để bày tỏ lòng kính ngưỡng, đã xây dựng một ngôi miếu tại vị trí rốn của khối băng thai hình nữ anh đó, gọi là 'Côn Luân Đồng Tử Miếu'.

Từ đó, ngôi miếu này đã trở thành thánh địa để mọi người hành hương cầu phúc, gánh vác sự sùng bái thành kính và những liên tưởng vô tận của con người đối với sức mạnh vĩ đại của tự nhiên!" Ông ánh mắt thâm sâu, ngữ khí càng thêm trang nghiêm: "Trong học thuyết phong thủy, 'Côn Luân Thai' được coi là bảo huyệt trời ban, khác hẳn với những huyệt vị phong thủy được suy đoán bằng sức người.

Người thường không thể dự đoán hay tìm kiếm vị trí 'Côn Luân Thai' có thể xuất hiện trong long mạch, chỉ có thể đợi nó lặng lẽ hình thành, dưới sự trùng hợp ngẫu nhiên mới may mắn được chiêm ngưỡng chân dung của nó.

Còn muốn xây lăng mộ ở đó, lại càng khó khăn bội phần, không chỉ cần cơ duyên siêu phàm, mà còn cần sở hữu năng lực thông thiên

triệt địa!" Lời nói của ông vang vọng trong không khí tĩnh mịch, mọi người nín thở lắng nghe, dường như có thể cảm nhận được nguồn sức mạnh thần bí từ viễn cổ đang lặng lẽ tuôn chảy: "Trong lịch sử, người duy nhất được ghi chép may mắn an táng tại vị trí 'Côn Luân Thai' chính là thủy tổ của nền văn minh An Lạc – Hoàng Đế.

Lăng tẩm của ngài được cho là nằm trong một 'Côn Luân Thai' bí ẩn, tượng trưng cho sự đồng thọ với trời đất, vinh quang tối thượng vĩnh ghi sử sách!" Đến đây, Trần Mộc và những người khác mới hiểu vì sao Hoa Hòa Thượng lại say mê "Côn Luân Thai" đến vậy.

Hiện tượng tự nhiên đầy màu sắc thần bí này không chỉ ẩn chứa đạo lý trời đất, mà còn gánh vác sự kính ngưỡng sâu sắc của dân tộc An Lạc đối với cội nguồn sự sống, sức mạnh vĩ đại của tự nhiên và sự sùng bái tổ tiên.

Trong lòng họ không khỏi dâng lên sự thôi thúc khám phá những điều chưa biết, truy tìm di tích lịch sử, mong đợi một ngày có thể tận mắt chứng kiến "Côn Luân Thai" trong truyền thuyết, hé mở bí mật cổ xưa ẩn giấu đằng sau nó. "Thế gian lại có chuyện quỷ dị kỳ lạ đến thế sao?" Bàn Tử trừng to mắt, lẩm bẩm trong sự khó tin.

Sau đó, hắn từ từ ngồi xổm xuống, ánh mắt tập trung vào cái bóng bí ẩn khó lường kia.

Cái bóng có hình dáng đặc biệt, khác hẳn với thai nhi bình thường.

Bàn Tử nhìn chằm chằm một lúc lâu, nhíu mày nói nhỏ: "Cái gọi là 'Côn Luân Thai' này, nhìn thế nào cũng không giống vật thai nghén của loài người cả!" Trần Bì A Tứ bên cạnh nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên một tia khó hiểu và nghi ngại.

Ông khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Lời Hoa Hòa Thượng nói, cũng chỉ là một loại suy đoán mà thôi.

Trong truyền thuyết, Côn Luân Thai là vị trí thai đặc biệt do thần linh ấn định, là thánh địa nơi đại địa thai nghén ra những vật thần dị!

Nếu nơi đây quả thật là Côn Luân Thai, thì lăng mộ bồi táng này nhất định đã được xây dựng tỉ mỉ tại vị trí trung tâm của nó.

Tuy nhiên, nếu đã như vậy..." Lời ông chợt ngừng lại, ánh mắt hướng về Tam Thánh Tuyết Sơn sừng sững phương xa, trong mắt lóe lên sự hoang mang và khó hiểu tột độ.

Trần Mộc rõ ràng đã nhận ra nỗi lo trong lòng Trần Bì A Tứ.

Hắn tiếp lời, ngữ khí mang theo vài phần kinh ngạc khó che giấu: "Không sai, nơi đây quả thực là bảo huyệt hiếm có được trời đất tự nhiên thai nghén – vị trí Côn Luân Thai!

Tuy nhiên, điều khó hiểu là, nơi đây chỉ là một lăng mộ bồi táng mà thôi.

Vậy thì, Vân Thiên Cung, lăng mộ chính, nằm trên Tam Thánh Sơn, cục diện phong thủy của nó phải đạt đến cực hạn nào mới đủ xứng với địa vị đó?!

Dù có tính toán thế nào, phong thủy của nó e rằng cũng không thể vượt qua Côn Luân Thai trước mắt chứ?!" Trần Bì A Tứ thở dài thật sâu, trong mắt lộ rõ sự nghi hoặc: "Đúng vậy, không có phong thủy nào có thể hơn Côn Luân Thai một bậc!

Côn Luân Thai, đó là tinh hoa của đại địa, nơi hội tụ vạn linh chi khí, xứng đáng là cực hạn của bảo địa phong thủy.

Nếu thật sự muốn tìm một nơi phong thủy vượt qua Côn Luân Thai, thì trừ phi... trừ phi...", ông ngừng lại, ngữ khí tràn đầy vẻ không thể tin nổi. "Trừ phi Vân Thiên Cung đó, thực sự như tên gọi của nó, được xây dựng trên Cửu Thiên, vượt lên trên thế tục phàm trần, trực tiếp chạm tới chốn tiên giới mây xanh!" Trong đôi mắt sâu thẳm của

Trần Bì A Tứ lóe lên ánh sáng dị thường, lời nói của ông vang vọng như tiếng chuông đồng, mỗi từ đều chứa đựng sự chân thật vô cùng, không hề có chút ý đùa cợt nào.

Trần Mộc nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ông, hàng lông mày nhíu chặt, khóe miệng khẽ run, cùng với sự kiên định và lo lắng lộ rõ trong mắt, tất cả đều cho thấy sự chấn động sâu sắc trong nội tâm ông.

Cảm xúc chân thật này như một luồng khí lạnh, lặng lẽ xuyên qua không khí!

Thật sự có thiên cung tồn tại sao?!

Một loạt tình huống khiến lòng Trần Mộc lạnh lẽo.

Hắn không khỏi cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên từ sống lưng, như có một bàn tay vô hình khẽ lướt qua da thịt hắn, để lại một cảm giác lạnh buốt.

Bàn Tử nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc lập tức phóng đại, khuôn mặt tròn trịa méo mó vì chấn động, giữa hàng lông mày tràn ngập vẻ khó tin!

Hắn trợn to mắt, ánh mắt như ngọn đuốc được thắp sáng, rực rỡ và đầy nghi vấn: "Sao có thể!!

Chương 1028

Cái này... làm sao có thể chứ?!" Trần Bì A Tứ không đáp lại nghi vấn của Bàn Tử, mà hướng ánh mắt về phía những ngọn núi hùng vĩ xung quanh, trong ánh mắt dường như ẩn chứa vô vàn suy tư.

Ông chậm rãi bước đi, bước chân vững vàng nhưng hơi nặng nề, như thể mỗi bước chân đều đang đo đạc mạch lạc của sơn xuyên, dò tìm những bí mật ẩn giấu bên trong.

Trần Bì A Tứ lúc thì ngước nhìn những đỉnh núi mây mù bao phủ, lúc lại cúi xuống quan sát những thung lũng uốn lượn khúc khuỷu.

Mỗi lần dừng lại, mỗi lần chăm chú nhìn, đều như đang đối thoại không lời với dãy núi thần bí này. "Không thể nào, tuyệt đối có vấn đề!" Trần Bì A Tứ lại lên tiếng, giọng nói toát ra sự kích động khó kiềm chế: "Chẳng lẽ Uông Tàng Hải lại có năng lực thông thiên đến mức, ngay cả thế núi sông ngàn năm không đổi này cũng có thể dễ dàng thay đổi sao?!

Cái này... cái này quả thực là thần tích!" Tuy nhiên, ngay lúc mọi người chìm sâu vào sự khó hiểu và kinh ngạc, Trần Mộc lại đột nhiên lóe lên một tia linh cảm, đưa ra một quan điểm khác biệt.

Trong mắt hắn lấp lánh ánh sáng của trí giả, đó là sự sắc sảo thấu hiểu bản chất sự vật, một trí tuệ kinh nghiệm tích lũy từ nhiều năm giao du với cổ vật!

Hắn nói với giọng bình tĩnh nhưng kiên định: "Không, chúng ta nên thay đổi góc độ suy nghĩ!

Có lẽ nào, cái bóng 'Côn Luân Thai' này, thực ra không phải tự nhiên hình thành, mà là do con người xây dựng nên?

Trong thiết kế mộ táng cổ đại, thủ pháp tượng trưng rất phổ biến.

Ví như hoàng lăng của Võ Tắc Thiên, hình dáng của nó như một người phụ nữ, ý nghĩa sâu xa nhưng lại ẩn tàng...

Vậy thì, cái bóng hình thai nhi ở đây, liệu có khả năng chỉ là một loại tượng trưng, một loại giả tượng được tạo dựng tỉ mỉ của lăng mộ bồi táng không?!" Lời nói của Trần Mộc như làn gió xuân lướt qua mặt hồ, khuấy động từng lớp sóng gợn, khiến lòng mọi người có mặt dâng lên từng đợt sóng.

Sở dĩ hắn có liên tưởng như vậy, không phải suy đoán vô căn cứ, mà xuất phát từ tố chất nghề nghiệp của một chuyên gia đồ cổ!

Nhiều năm giao du với những cổ vật khó phân thật giả đã khiến phản ứng đầu tiên của hắn đối với mọi sự vật là nghi ngờ tính chân thực của nó.

Sự cảnh giác gần như phản xạ có điều kiện này đã in sâu vào tận xương tủy hắn, trở thành một căn bệnh nghề nghiệp không thể xóa bỏ.

Ngay lúc này, đối diện với cảnh tượng kinh người do Trần Bì A Tứ miêu tả, Trần Mộc đương nhiên xem đó là một hành vi "tạo giả" khả thi!

Và đây cũng chính là góc nhìn độc đáo cùng sự thấu hiểu sắc bén của hắn với tư cách một chuyên gia đồ cổ.

Chưa kể, việc che giấu lối vào lăng mộ sâu trong vạn năm hàn băng, hình thái của nó lại được khéo léo tạo tác thành hình hài thai nhi nhỏ nhắn mà thần bí!

Cấu tứ và thủ pháp như vậy, không nghi ngờ gì chính là sự thể hiện rõ ràng tính cách độc đáo "chuyện không làm kinh người thì không chịu dừng" của Uông Tàng Hải.

Trí tưởng tượng siêu phàm và tinh thần không ngại thử thách của hắn đã được thể hiện một cách tối đa trong thiết kế lăng mộ thần bí này, khiến người ta phải thán phục.

Ánh mắt Trần Bì A Tứ lúc này sắc bén như chim ưng, khóa chặt vào dãy núi hùng vĩ bao quanh, dù Trần Mộc có hùng hồn trình bày quan điểm của mình đến đâu, cũng không thể làm lay chuyển chút nào tầm nhìn tập trung của ông.

Trần Mộc đành bất đắc dĩ, chuyển ánh mắt sang Muộn Du Bình, người vẫn luôn trầm mặc ít lời.

Chỉ thấy trên khuôn mặt y tuy vẫn giữ vẻ điềm nhiên như thường lệ, nhưng giữa hàng lông mày lại thoáng qua một tia khó hiểu khó nhận ra.

Ánh mắt y dán chặt vào cái "thai ảnh" đang ẩn hiện kia, những cảm xúc phức tạp đan xen trong mắt, nhưng y vẫn không nói một lời!

Ngược lại, Hoa Hòa Thượng, với tư cách là người thường xuyên lăn lộn ở tuyến đầu thu mua, cũng mắc "bệnh nghề nghiệp" tương tự, đã bày tỏ sự tán đồng chân thành với quan điểm của Trần Mộc!

Ông trầm ngâm một lát, rồi chậm rãi nói: "Lời Trần Mộc nói quả có lý.

Ngươi xem cái 'thai ảnh' này bên trong không phải một màu đơn thuần, mà hiện ra những biến hóa đậm nhạt khác nhau.

Dường như có cảm giác cao thấp xen kẽ, thậm chí ở rìa còn ẩn hiện vật sắc nhọn, tựa như gai nhưng lại không phải gai, khó dùng vật thường để giải thích!

Như vậy mà xem, nó rất có khả năng không phải là tạo vật tự nhiên, mà là kiến trúc nhân tạo thì không sai!" Trần Mộc nghe phân tích của Hoa Hòa Thượng, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ khó

tả.

Uông Tàng Hải vậy mà lại tinh tâm thiết kế một lăng mộ trang nghiêm thành hình thái thai nhi tượng trưng cho sự khởi đầu của sinh mệnh, thai nghén vạn vật, rốt cuộc đằng sau điều này ẩn chứa thâm ý gì?!

Chẳng lẽ hắn hy vọng lăng mộ này giống như "Côn Luân Thai" trong truyền thuyết, trải qua năm tháng tôi luyện, cuối cùng đạt được linh tính, hóa thành kỳ vật hiếm có trên thế gian?!

Nếu giả thuyết như vậy là có thật, thì cấu tứ độc đáo, hàm ý thâm sâu của nó quả thực khiến người ta khó mà tin nổi, nhưng cũng không thể không khâm phục trí tưởng tượng siêu phàm thoát tục và ý tưởng thiết kế độc đáo của Uông Tàng Hải.

Bàn Tử thấy mọi người rơi vào trầm tư, không khỏi xen vào nói: "Chúng ta ở đây vắt óc suy đoán, chi bằng nghĩ cách thực tế để xuống đó tìm hiểu cho ra nhẽ!

Dù có suy luận thế nào, cũng không bằng tận mắt nhìn thấy mới chân thật, đúng không?

Thay vì phí hoài thời gian vô ích ở đây đoán mò, chi bằng dồn sức vào việc tìm cách mở cánh cửa bí mật bị đóng băng này!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều gật đầu tán thành, thầm hiểu rằng chìa khóa để phá giải bí ẩn, cuối cùng vẫn phải quay về thực tiễn, đích thân đi khám phá chân tướng ẩn giấu sâu trong khối băng. "Thế nếu đào xuống, thứ nhìn thấy không phải là lăng mộ bồi táng, mà là một cỗ băng thi khổng lồ sừng sững, chân thực, thì phải làm sao?" Giọng Diệp Thành hơi run, trong mắt lộ ra sự sợ hãi khó che giấu, răng còn bất giác khẽ va vào nhau, dường như ngay cả lời nói cũng vì thế mà trở nên lắp bắp, "Vậy phải làm sao?

Chúng ta phải ứng phó thế nào?!" Bàn Tử nghe vậy, bàn tay rộng

lớn nặng nề đặt lên vai Diệp Thành, một luồng ấm áp và sức mạnh truyền qua lớp áo, như thể đang thầm nói với hắn: "Có ta đây, đừng sợ." Hắn nói với giọng điệu thoải mái nhưng kiên định: "Hắc, Diệp lão đệ, ngươi cứ ở trên này canh chừng đi, đợi bọn ta xuống dưới dò xét tình hình, xác nhận an toàn rồi sẽ gọi ngươi xuống, thế nào?" "Đừng lo, huynh đệ bọn ta lo cho ngươi!" Trần Mộc bên cạnh ánh mắt sáng rực, nhìn chằm chằm vào cái phác thảo khổng lồ ẩn hiện dưới lớp băng, trong mắt lấp lánh sự tò mò và hưng phấn.

Hắn hít một hơi thật sâu, giọng nói đầy tán thưởng: "Nếu đó thực sự là một cỗ băng thai khổng lồ bị phong ấn ngàn năm, thì đó quả thực là kỳ tích của tạo hóa đất trời, của thần công quỷ phủ!

Được tận mắt chứng kiến cảnh tượng chấn động như vậy, dù chỉ một cái nhìn, cũng đủ khiến người ta kinh sợ, cảm thán sự vô tận của khả năng sinh mệnh, ngươi nói có đúng không?!

Lần này, đáng giá!" Hòa Thượng thấy vậy, không khỏi lắc đầu khẽ cười, vỗ vỗ vai Diệp Thành, nói với giọng điệu đầy hàm ý: "Tiểu Diệp à, gan của ngươi hơi nhỏ đấy, phải học hỏi nhiều từ mấy lão giang hồ bọn ta, gặp chuyện phải trầm ổn, đối phó biến cố không kinh sợ chứ!" Giữa lời nói của ông tuy có chút trêu chọc, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự khích lệ và quan tâm dành cho Diệp Thành.

Ngay sau đó, Hoa Hòa Thượng quay đầu cẩn thận xem xét băng xuyên dưới chân.

Lớp băng dày dường như một bức tường thành không thể vượt qua, khiến người ta nhìn mà thấy e ngại. "Nhìn độ dày lớp băng này, e rằng dùng búa đào cả tháng cũng chưa chắc chạm tới bí mật sâu bên trong!" Trần Mộc và những người khác không phải là những băng phu tử tinh thông việc tác nghiệp trên băng.

Đối mặt với thế giới được đúc bằng băng giá này, sự nhanh nhẹn

và kinh nghiệm phong phú thường ngày của họ dường như mất đi hiệu lực.

Bề mặt băng trơn trượt, tầm nhìn bị cản trở, nhiệt độ cực thấp, công cụ bị hạn chế...

Từng yếu tố chồng chất lên nhau, khiến mỗi lần hành động đều cần phải hết sức thận trọng, từng bước tiến từng bước một.

Tuy nhiên, đối mặt với vấn đề tưởng chừng khó giải quyết này, Bàn Tử lại tỏ ra vẻ ung dung tự tại.

Ánh mắt hắn như ngọn đuốc, khóa chặt vào cái bóng đen khổng lồ trong băng xuyên, như thể đã coi nó là vật trong túi!

Khóe miệng Bàn Tử nhếch lên nụ cười tự tin, vung tay với Trần Mộc và những người khác, hào khí ngút trời nói: "Hải, có gì khó khăn đâu?!

Mọi chuyện cứ giao cho Bàn gia ta giải quyết!

Các ngươi cứ chờ xem!" Trần Mộc nhìn Bàn Tử, trong mắt lóe lên ánh sáng tò mò.

Trong đội ngũ này, Bàn Tử luôn xông pha đi đầu, dẫn dắt mọi người bằng sự quả cảm và dũng mãnh của hắn, ít khi đưa ra ý kiến về mặt chiến lược và kỹ thuật!

Nhưng mỗi khi hắn mở miệng, lời nói luôn đi thẳng vào trọng tâm, tiết lộ sự sắc sảo và tinh tế ẩn sâu trong nội tâm hắn.

Chương 1029

Trong những ngày thám hiểm dưới đáy biển, Trần Mộc cảm nhận điều này càng sâu sắc.

Sự tinh tế này không chỉ thể hiện ở khả năng thấu hiểu môi trường của hắn, mà có lẽ cũng là nguyên nhân quan trọng giúp hắn, dù tham tiền, vẫn thoát hiểm hết lần này đến lần khác!

Tuy nhiên... giao tiếp với Bàn Tử lại cần phải biết chừng mực.

Hắn là người không dễ bị lay động bởi lời ngon tiếng ngọt hay thái độ cứng rắn.

Hầu hết thời gian, khơi dậy tinh thần hiếu thắng của hắn còn hiệu quả hơn là chỉ đơn thuần nịnh nọt!

Vì thế, Trần Mộc mang chút ý khiêu khích hỏi: "Ngươi lại có cao kiến gì đây?" Lời này dường như vừa vặn chạm vào dây thần kinh nhạy cảm của Bàn Tử.

Hắn nhướng mày, phản bác Trần Mộc: "Sao, chẳng lẽ chỉ có mấy tên đại học sinh như ngươi mới có đầu óc suy nghĩ vấn đề?!

Ta Bàn Tử tuy học vấn không cao, nhưng đừng quên, Trần Mộc ngươi từng đến Côn Luân Sơn đó, nơi băng thiên tuyết địa, có không ít sông băng dày gấp trăm lần ở đây.

Kinh nghiệm thực chiến của ta, còn phong phú hơn kiến thức sách vở của ngươi nhiều!" Trần Mộc nghe vậy, không những không tức giận, ngược lại khóe miệng còn cong lên một nụ cười, tỏ vẻ khá hứng thú: "Ồ?

Vậy ta thật sự muốn nghe xem, ngươi có chủ ý gì hơn người?" Sự tương tác như vậy, vô hình trung đã kích thích một bầu không khí

cạnh tranh và hợp tác tinh tế trong đội, khiến cuộc đối thoại tiếp theo tràn đầy mong đợi và khả năng hơn.

Bàn Tử hắng giọng kể, trong mắt lấp lánh hồi ức về những chuyến thám hiểm trong quá khứ.

Hắn nhớ lại vị hướng dẫn viên kinh nghiệm phong phú kia, đã kể rành mạch về sự thần bí và hiểm trở của Côn Luân Sơn...

Nơi đó, độ cao so với mực nước biển thẳng tắp xuyên mây, cao hơn rất nhiều so với vị trí hiện tại của họ, là một thế giới sông băng núi cao đúng nghĩa!

Trên sông băng, những khe nứt băng khổng lồ như vết nứt của đại địa, chịu sự chi phối của biến đổi khí hậu khắc nghiệt và sự vận động không ngừng của núi.

Lúc thì mở rộng dữ dội, lúc lại khép chặt, như những người bảo vệ thời gian cổ xưa, canh giữ những bí mật ít người biết đến!

Người hướng dẫn từng đề cập, trong những khe nứt sâu thẳm khó lường đó, thỉnh thoảng sẽ lộ ra dấu vết của nền văn minh cổ đại.

Truyền thuyết kể rằng, có những nhà thám hiểm đã phát hiện ra những khu cư trú cổ xưa bị nghìn năm hàn băng phong tồn ở sâu nhất trong sông băng.

Chúng tĩnh lặng và trang nghiêm, như những tù nhân của thời gian!

Tuy nhiên... những phát hiện này thường chỉ là những mảnh vỡ rời rạc, chỉ còn lại tàn tích tường đổ vách nát, kể về sự huy hoàng của quá khứ và sự vô tình của tự nhiên.

Người hướng dẫn giải thích, trong môi trường cực lạnh, kiến trúc rất khó bảo tồn nguyên vẹn, đặc biệt là kết cấu gỗ, dưới sự tàn phá của băng lở hoặc tuyết lở, chúng sẽ bị phá hủy đầu tiên, khó thoát

khỏi số phận sụp đổ!

Ngay lúc này... khi ánh mắt của Trần Mộc và đoàn người rơi vào cái bóng kiến trúc trong sông băng dưới chân, không khỏi nảy sinh vô vàn liên tưởng.

Cái phác thảo rõ ràng kia, như một hài nhi ngủ say trong băng tuyết, hoàn toàn không hề hấn gì, toát lên một vẻ an bình khó tin!

Phát hiện này thách thức nhận thức thông thường, bởi vì nếu kiến trúc này thực sự được xây dựng trên vách núi dựng đứng, thì lẽ ra dưới sự tàn phá của sức mạnh tự nhiên, nó đã sớm hóa thành phế tích rồi.

Một kết cấu treo lơ lửng, một khi sụp đổ, chắc chắn sẽ biến dạng hoàn toàn, vậy mà nó lại được bảo tồn nguyên vẹn đến thế, thực sự là điều khó tin!

Do đó, mọi người không khỏi suy đoán, nếu dưới lớp băng này quả thật ẩn chứa một lăng mộ bồi táng cổ xưa, thì việc nó tránh khỏi tai họa lở tuyết, bị đóng băng trong vạn năm hàn băng, rất có khả năng là do yếu tố con người gây ra!

Có lẽ là biện pháp bảo vệ do người xưa cố ý tạo ra, hoặc là kỳ tích còn sót lại của một nền văn minh đã mất, đang chờ đợi người hữu duyên đời sau vén bức màn bí ẩn của nó!

Trong thế giới băng giá này, mỗi khối băng, mỗi hạt tuyết, dường như đều thì thầm một bí mật vượt ngàn năm, lặng lẽ chờ đợi bước chân của những nhà thám hiểm.

Lý do của Bàn Tử vô cùng chắc chắn, lời lẽ hùng hồn, Trần Mộc không khỏi khẽ gật đầu, bày tỏ sự tán đồng với quan điểm này.

Tuy nhiên... những người khác có mặt dường như chưa hoàn toàn nắm bắt được ý nghĩa sâu xa đằng sau giả thuyết này của Bàn Tử.

Phan Tử nghi hoặc truy vấn: "Dù vậy, điều này lại nói lên vấn đề gì?!" Bàn Tử nghe vậy, khẽ vẫy tay.

Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng tự tin: "Các ngươi nghĩ xem, nếu không phải do lở tuyết tự nhiên, vậy thì lăng mộ này được xây dựng khoảng chín trăm năm trước!" Theo lẽ thường mà nói, trải qua chín trăm năm tuyết đọng và băng giá, độ dày của tầng băng nơi đây hẳn phải vượt xa những gì chúng ta đang thấy!

Bởi vậy, chúng ta có thể kết luận rằng, những tầng băng này tất nhiên là do người ta đắp thêm vào.

Nghĩa là, thứ chúng ta đang giẫm lên đây, chính là một bức tường băng nhân tạo vô cùng kiên cố và dày đặc!

Bức tường băng này không trực tiếp đè lên cấu trúc lăng mộ, mà khéo léo tạo thành một độ cong, tựa như vòm băng tự nhiên, bám chặt vào sườn dốc nghiêng, như một tấm khiên băng kiên cố bất khả phá vỡ, bảo vệ kiến trúc cổ xưa bên dưới!

Tình cảnh này giống như người xưa lấy băng tuyết làm vật liệu, đắp thành một lăng tẩm trong suốt, độ dày của nó tinh xảo hơn nhiều so với cảm nhận trực quan của chúng ta.

Các ngươi xem, băng ở đây trong suốt như ngọc, bản thân nó đã là một bằng chứng không thể bỏ qua rồi!" Lời của Bàn Tử như sấm vang chớp giật, khiến mọi người trong cuộc đều kinh ngạc thán phục, liên tục nhìn về phía hắn với sự kính nể mới.

Đồng thời, lời giải thích này cũng khiến mọi người cảm thấy mặt đất dưới chân dường như càng thêm thần bí khó lường, mỗi bước đi đều như dẫm lên mạch lạc của lịch sử.

Bàn Tử thầm đắc ý trong lòng, nhớ lại Trần Mộc trước đó có chút khinh thị hắn, liền nhân cơ hội này tìm vị bằng hữu am hiểu kiến trúc

kia chứng thực, ý đồ giành được thêm sự công nhận.

Trần Mộc trầm tư một lát rồi chậm rãi gật đầu, ngữ khí mang theo vài phần khẳng định: "Về lý thuyết, suy luận của ngươi là có căn cứ, trên thực tế cũng không phải không có dấu vết!

Con người đã có tiền lệ lợi dụng băng làm vật liệu kiến trúc từ rất sớm.

Tương truyền thời Tam Quốc, Tào Tháo từng dùng băng và rơm rạ đắp thành trì chỉ sau một đêm, còn trí tuệ sinh hoạt của người Eskimo lại càng thể hiện tính thực dụng và mỹ học của nhà băng!

Đến tận ngày nay, ở các nước phương Tây vẫn có thể thấy những kiến trúc băng kết hợp công nghệ hiện đại, tất cả những điều này đều chứng minh rằng trong lĩnh vực kiến trúc, băng là một loại vật liệu mà độ cứng và tính thích dụng của nó không thể tranh cãi!" Theo lời Trần Mộc dứt, mọi người lại lần nữa rơi vào trầm tư, bức tường băng trước mắt dường như vào khoảnh khắc này được phú cho một sinh mệnh mới, trở thành cây cầu nối liền quá khứ và hiện tại, kể lại những câu chuyện cổ xưa bị băng phong.

Thế nhưng… sự huy hoàng của Tào Tháo một đêm đắp thành đứng sừng sững trên bình nguyên rộng lớn, so với việc xây dựng một vòm băng hùng vĩ giữa vách đá dựng đứng này, dường như là hai thế giới hoàn toàn khác biệt!

Trần Mộc trong lòng không khỏi sinh ra vài phần nghi hoặc, Uông Tàng Hải của ngàn năm trước, dù trí tuệ siêu phàm, đi trước thời đại, nhưng liệu có thật sự có khả năng kinh thiên động địa đến vậy, khiến tự nhiên phải phục tùng dưới những ý tưởng kỳ diệu của nhân loại sao?!

Bàn Tử thấy kiến giải của mình được Trần Mộc công nhận, lập tức đắc chí, hắn phóng khoáng vuốt mái tóc rối bù, lớn tiếng cười nói:

"Xem đi, đây chính là Bàn gia ta, rồng phượng trong loài người, nhãn quang độc đáo!" Diệp Thành đứng một bên tĩnh lặng lắng nghe, ánh mắt lấp lánh sự tò mò và mong đợi, hướng Trần Mộc hỏi: "Trần gia thiếu gia, ngài có thể vận dụng kiến thức kiến trúc, phỏng đoán độ dày có thể có của vòm băng này không?" Thời gian đại học của Trần Mộc tuy đã xa xăm, nhiều kiến thức chuyên môn dường như đã trả lại cho giáo sư theo năm tháng, nhưng đối với mật độ và khả năng chịu tải của băng, hắn vẫn nhớ như in!

Chỉ thấy hắn hơi nhíu mày, trong đầu nhanh chóng lướt qua vài công thức then chốt, trong chớp mắt tính toán, đáp án đã hiện ra.

Hắn chậm rãi đáp: "Nếu đúng như lời Bàn Tử nói, lợi dụng kết cấu gỗ làm giá đỡ, thì độ dày của tầng băng dưới chân chúng ta hẳn sẽ không vượt quá mười mét!

Bằng không, trọng lượng quá lớn của bản thân băng thể sẽ khiến nó không chịu nổi sức nặng, tự mình sụp đổ, bất kỳ thủ đoạn chống đỡ nào cũng sẽ vô ích!" Trong lời nói… ánh mắt Trần Mộc lộ ra vẻ kính sợ đối với trí tuệ cổ đại, và sự cân bằng vi diệu giữa nó với quy luật tự nhiên. "Mười mét." Vài người nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ khó khăn.

Phan Tử cười khổ một tiếng, nói: "Trần Mộc, cái này không phải đùa đâu.

Băng ở đây rất khác so với nơi khác, cứng đến mức cứ như đá sắt vậy, kiên cố gấp mấy lần so với bất kỳ tầng băng nào chúng ta từng gặp!

Chương 1030

Mấy người không có trang bị phá băng chuyên nghiệp, chỉ dựa vào Trần Mộc và cái xẻng của Lão Phong vừa nãy mà gõ mạnh vào chùy băng, tay cũng đã tê dại, tốn bao nhiêu sức lực cũng chỉ để lại vài vệt trắng nhạt trên mặt băng!

Muốn xuyên thủng lớp băng dày mười mét này, e rằng phải tốn không ít thời gian, một tuần thôi, e rằng cũng là dự đoán quá lạc quan rồi!" Băng trọng lực, quá trình hình thành của nó khác biệt rất lớn so với băng sông thông thường.

Băng trên lòng sông hình thành từ nước sông chảy đông lại, trong đó lẫn cát đá tạp chất, hơn nữa do bọt khí trong nước mà cấu trúc lỏng lẻo, cộng thêm tác dụng giữ nhiệt của lòng sông, chất băng tương đối mềm xốp!

Tuy nhiên, băng trọng lực thì năm này qua năm khác… tuyết đọng chồng chất, dưới áp lực nặng nề qua năm tháng mà đông đặc lại, trong đó tạp chất cực ít, hơn nữa do chôn sâu dưới lòng đất, nhiệt độ có thể xuống tới hơn năm mươi độ âm.

Dưới tác dụng của nhiệt độ cực thấp và độ tinh khiết cao như vậy, độ cứng và mật độ của băng trọng lực gần như kim loại, khó mà lay chuyển bằng những phương pháp thông thường!

Bàn Tử xoa xoa tay, đảo mắt một cái, đột nhiên đề nghị: "Chúng ta không phải còn chút thuốc nổ sao?!

Hay là chúng ta trèo lên tảng đá lớn kia, trực tiếp đặt mìn rồi kích nổ, biết đâu một phát là có thể giải quyết vấn đề!" Hoa Hòa Thượng và Trần Mộc nhanh chóng xua tay, tâm trí Trần Mộc vẫn còn chìm đắm trong cơn nguy kịch suýt bị vực tuyết nuốt chửng vừa rồi, ngữ

khí không tốt mà nói với hắn: "Trí nhớ của ngươi thật sự không tốt chút nào, cái mùi vị sinh tử cận kề vừa nãy nhanh vậy đã quên rồi sao?!

Huống hồ, giả sử bên trong sông băng đó thực sự rỗng, thì dù là một vụ nổ nhỏ nhất cũng có thể dẫn đến sự sụp đổ của cả vòm băng… Đương nhiên, đây là khi giả thuyết của ngươi được thiết lập!

Vì vậy, bất kỳ thủ đoạn khai thác nào có thể gây ra quá nhiều phá hoại đều phải loại bỏ, đặc biệt là khi chạm đến một số kết cấu then chốt.

Thậm chí, chỉ cần một chút sơ suất, ngay cả việc sử dụng xẻng băng cũng có thể kích hoạt phản ứng dây chuyền, đưa chúng ta vào cảnh vạn kiếp bất phục!" Đối với kiểu thảo luận lý thuyết này, Bàn Tử biểu hiện rõ ràng sự thiếu kiên nhẫn: "Ngươi đây quả là giáo điều!

Nếu ngay cả xẻng băng cũng không dùng được, lẽ nào để chúng ta dùng thìa đi đào?!

Đừng tưởng mình đã từng học đại học thì có tư cách ở đây gieo rắc hoang mang, vô cớ làm tăng thêm khó khăn cho chúng ta!" Trần Mộc gay gắt đáp: "Ngươi tưởng ta không sốt ruột sao?!" "Nhưng sự thật chính là nghiêm trọng như vậy, ai mà còn hoài nghi, cứ việc tự mình thử một lần xem có đúng như ta nói không!" Bụi trần của một vấn đề lắng xuống dường như chỉ tạm thời xoa dịu sóng gió trong lòng, những khó khăn mới lại nối tiếp nhau ập đến, giống như những dãy núi liên miên dưới màn đêm, khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy.

Không khí tràn ngập một sự trầm trọng khó tả, mọi người nhìn nhau, tâm tư riêng tư như dòng chảy ngầm, cuộn trào trong im lặng, tìm kiếm kẽ hở để phá vỡ cục diện khó khăn.

Đúng lúc mọi người đang suy nghĩ miên man, do dự bất định, Muộn Du Bình như một tia nắng đột ngột xuất hiện, tay cầm chiếc lò

không khói mà thường ngày hắn dùng để đun trà, bước chân vững vàng tiến về phía tầng băng nơi Trần Mộc và những người khác đang đứng!

Chiếc lò vẫn còn tỏa nhiệt dư âm từ lần sử dụng trước đó, tương phản rõ rệt với môi trường lạnh buốt xung quanh.

Hắn không nói một lời, nhẹ nhàng đặt chiếc lò lên mặt băng, tức thì, thân lò nóng rực gặp phải băng giá lạnh lẽo, kích hoạt một loạt tiếng tách tách nhẹ nhưng rõ ràng, như là cuộc đối thoại nguyên thủy nhất của tự nhiên, vừa là đối đầu vừa là hòa nhập! "Có lẽ, cái này có thể thành?" Muộn Du Bình ánh mắt mang theo vài phần thăm dò, quay đầu hỏi Trần Mộc, ngữ khí tuy nhạt nhẽo, nhưng lại ẩn chứa sự chắc chắn không thể bỏ qua.

Trần Mộc ngẩn ra, rồi lập tức trong lòng thông suốt, khóe miệng bất giác nhếch lên, thầm kinh ngạc trước phương án giải quyết trông có vẻ đơn giản nhưng cực kỳ khéo léo này.

Giữa trời băng đất tuyết này, họ lại bỏ qua quy luật tự nhiên trực tiếp và hiệu quả nhất… sức mạnh của lửa!

Trong gió lạnh, Trần Mộc chợt bừng tỉnh, đám mây u ám trong lòng bị tia linh cảm bất ngờ này quét sạch.

Băng, tạo phẩm đông cứng của tự nhiên, độ cứng của nó thay đổi theo nhiệt độ.

Một khi được hơi nóng làm ấm, bề mặt vốn cứng như sắt sẽ dần trở nên giòn yếu, như sương sớm sắp tan chảy dưới ánh bình minh mùa đông.

Trần Mộc trong lòng nhanh chóng phác họa một bản thiết kế!

Trước hết dùng nhiệt độ cao của lò không khói, từ từ làm mềm lớp băng bề mặt, khiến nó dễ bị phá vỡ.

Tiếp theo, lợi dụng mỗi lần xẻng băng gõ chính xác, kích hoạt phản ứng dây chuyền, từng khối băng xốp sẽ thuận thế rơi ra, lộ ra lõi băng bên trong đặc hơn, chưa bị hơi ấm chạm tới!

Sau đó, chính là sự so kè giữa kiên nhẫn và bền bỉ, tiếp tục dùng lò không khói làm lợi khí, từng bước đi sâu vào, từng lớp từng lớp làm tan chảy, cho đến khi bức tường băng tưởng chừng không thể vượt qua kia, dưới vô số lần nỗ lực lặp lại, ầm ầm sụp đổ!

Kế hoạch này, vừa là thử thách trí tuệ, vừa là rèn luyện ý chí.

Trong thế giới bị băng tuyết bao phủ này, họ dùng phương pháp mộc mạc nhất, viết nên chương thám hiểm của riêng mình.

Thực tiễn, chiếc chìa khóa mở kho tàng tri thức, lại một lần nữa chứng minh vị thế không thể lay chuyển của nó!

Trần Mộc và đoàn người, ôm ấp khát vọng chân lý, nhanh chóng hành động, lần lượt lấy ra những chiếc lò không khói mang theo bên mình, như những đốm lửa hy vọng được thắp lên, nhẹ nhàng đặt lên mặt băng.

Dòng chảy thời gian lặng lẽ trôi, sau một phút chờ đợi, họ cầm xẻng, cẩn thận cạo bóc bề mặt, như những nghệ nhân đang điêu khắc kiệt tác của mình!

Quả nhiên, trí tuệ trong sách vở sáng chói như tinh tú, dưới nhiệt độ cao, mặt băng không còn kiên cố nữa, mà xuất hiện những vết nứt giòn yếu, như một bí mật của tự nhiên, lặng lẽ mở ra trước mắt họ.

Tuy nhiên, sự khắc nghiệt của môi trường xung quanh như một người bảo vệ lạnh lùng, thử thách sự kiên nhẫn và nghị lực của họ.

Sự tấn công của nhiệt độ thấp khiến quá trình này tiến triển từng bước khó khăn, mỗi một tiến triển đều như là chiến thắng giành được từ băng cứng!

Trần Mộc và những người khác luân phiên nhau làm việc, kiên trì không ngừng, cho đến khi mặt trời lặn về tây, trời đất dần bị màn đêm nuốt chửng, sau gần ba giờ nỗ lực không ngừng nghỉ, cuối cùng đã khoét được một hố sâu nửa mét rộng, bảy mét sâu trên bức tường băng!

Dưới hố này, màu sắc của tầng băng lộ ra một thứ ánh sáng kỳ dị, độ tinh khiết cực cao, trong suốt đến tận đáy!

Điều này càng chứng thực thêm suy đoán tưởng chừng hoang đường nhưng ẩn chứa chân lý của Bàn Tử – những khối băng này tuyệt đối không phải tạo hóa tự nhiên có thể làm được.

Lúc này, Bàn Tử trở thành tiên phong của đoàn, hắn buộc sợi dây thừng kiên cố quanh eo, hai chân vững vàng đặt trên hai bên miệng giếng băng, như một nhà thám hiểm dũng cảm.

Hắn lần cuối dùng lò không khói làm ấm mặt băng dưới đáy giếng, sự cẩn trọng và quyết tâm ấy, vào khoảnh khắc này ngưng tụ.

Sau đó, hắn giơ chiếc búa cán ngắn lên, tập trung toàn bộ sức lực, giáng mạnh một đòn, mong chờ khối băng kia sẽ rơi ra.

Tuy nhiên, vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người… Một tiếng "rắc" khẽ vang lên, lại là vòm băng nứt ra một khe hở nhỏ, tựa như tiếng thở dài vô thanh của tự nhiên!

Khoảnh khắc đó, không khí bên ngoài tràn vào qua khe hở, mang theo sự lạnh lẽo và tự do, thổi lên một trận gió lạnh, nhiệt độ đột ngột giảm mạnh, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Sự biến cố bất ngờ này, không chỉ mang đến cái lạnh, mà còn đánh thức khát vọng và sự kính sợ của họ đối với việc khám phá những điều chưa biết!

Bàn Tử dùng sức vung búa lần nữa, tảng đá lớn liền vỡ ra.

Những mảnh vỡ cùng với những hạt băng vụn lách tách rơi vào bóng tối, hé lộ một hang động bí ẩn, bên dưới lại là một thế giới khác!

Mọi người không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Bàn Tử, người đã phát động cú đánh liều lĩnh này cũng không khỏi kinh ngạc, thốt lên: "Trần Mộc quả nhiên liệu sự như thần!" Trần Mộc và những người khác hợp sức kéo Bàn Tử từ rìa trở lại vùng an toàn, ngay sau đó, cả đoàn người chen chúc quây quần bên rìa cửa hang mới phát hiện, sự phấn khích và tò mò đan xen, tranh nhau dùng ánh đèn pin xuyên phá bóng tối, thám hiểm vào sâu trong vùng chưa biết.

Cửa hang như cánh cổng của thế giới băng giá, dẫn họ vào một không gian hùng vĩ mờ mịt!

Phía trên, vòm băng trong suốt như pha lê giống như một cái bát khổng lồ được tạo tác khéo léo của thiên công, nhẹ nhàng khảm vào đỉnh vách đá dựng đứng, vô số những xà gỗ cổ xưa được bao phủ bởi băng trụi lá từ vách đá vươn ra, chúng đan xen chằng chịt, tạo thành một khung giá vừa vững chắc vừa thần bí, chống đỡ vòm băng khổng lồ này.

Những khung giá này, hệt như gai góc trên thân thái ảnh, vừa hiểm trở vừa kỳ vĩ.

Còn tầm nhìn có thể thấy được, dưới vách đá sâu không thấy đáy, một mảng đen kịt, như ẩn chứa một hố đen không đáy nuốt chửng ánh sáng.

Khi ánh đèn từ từ dịch chuyển xuống… khoảng trăm mét dưới eo vách đá, cái thái ảnh màu đen trong truyền thuyết cuối cùng cũng hiện rõ dung nhan, đó là một hang động quy mô kinh người, cửa hang rộng lớn, đủ để sánh ngang đường kính của một bể bơi tiêu chuẩn!

Hình thái của nó kỳ dị, thoạt nhìn, tựa như một con gấu đen khổng lồ đang ngủ say trong lòng núi, khiến người ta không khỏi tự đoán,

đây rốt cuộc là sự kỳ công của tạo hóa hay là một bí ẩn chưa lời giải của người xưa?!

Quanh cửa hang, khí lạnh lượn lờ, dường như đang thì thầm những bí mật thiên cổ, dụ dỗ những kẻ thám hiểm từng bước đi sâu vào vùng đất chưa biết đó.

Trần Mộc và đoàn người sững sờ, vẻ mặt kinh ngạc không thể tả, gần như ngay cả hơi thở cũng đình trệ!

Ánh mắt của Bàn Tử đặc biệt sắc bén, hắn giật lấy chiếc đèn pin trong tay Trần Mộc, vững vàng điều chỉnh ánh sáng, chỉ vào một góc bị bỏ qua.

Chương 1031

"Mau nhìn bên kia!!!" Dưới sự chỉ dẫn của Bàn Tử, mọi người cùng nheo mắt, cố gắng xuyên qua bóng tối mờ mịt, tỉ mỉ tìm kiếm.

Cuối cùng, sâu bên trong hang núi u tối bí ẩn kia, một cung điện lộng lẫy, nguy nga đồ sộ lặng lẽ hiện ra, như thể từ viễn cổ xuyên qua thời không mà đến.

Một phần cung điện mạnh dạn vươn ra ngoài hang, dựa vào những cây cầu gỗ tinh xảo và vách đá dựng đứng khéo léo nối liền, lơ lửng giữa không trung, tựa như lâu các trên không trong cõi tiên!

Còn phần lớn còn lại thì nằm sâu trong hang động, bị những bức tường đá dày che lấp, toàn cảnh của nó chỉ có thể dựa vào trí tưởng tượng để bổ sung.

Do năm tháng dài đằng đẵng nằm trong môi trường nhiệt độ thấp, không khí lạnh lẽo kết tụ từng lớp băng sương dày đặc, góc cung điện lộ ra ngoài hang càng bị bao phủ bởi một lớp màu xám trắng mịt mờ, gần như hòa làm một với vách đá, nếu không cố ý tìm kiếm, rất dễ bị người ta bỏ qua!

Cung điện này, chính là linh cung trung tâm của lăng mộ bồi táng trong truyền thuyết… "Long Lâu Bảo Điện" bí ẩn khó lường trong lời của Mạc Kim Giáo Úy!

Trong những lời cổ xưa được lưu truyền trong giới đạo mộ, nó đại diện cho phần linh thiêng và trang nghiêm nhất của lăng mộ!

Còn mộ thất thực sự, nơi đặt thi thể tôn quý của chủ mộ, thì ẩn mình dưới linh cung này, ăn sâu vào tận trong lòng núi, sự ồn ào bên ngoài và dòng chảy thời gian dường như đều không thể chạm tới sự tĩnh lặng vĩnh hằng này.

Trần Mộc trong lòng sóng gió cuộn trào, nhìn cảnh tượng hùng vĩ trước mắt, không khỏi cảm thán.

Hắn vốn dĩ cho rằng nơi đây chỉ ẩn giấu một lối vào địa cung cực kỳ bí mật, nhưng không ngờ, lăng tẩm của Vạn Nô Vương lại hùng vĩ đến thế, quy mô của linh cung bồi táng vượt xa sức tưởng tượng!

Hắn không khỏi thầm trầm tư, nếu Vân Thiên Cung không bị tuyết trắng phủ lấp, thì đó sẽ là một cảnh tượng chấn động thiên địa đến mức nào?!

Sự hùng tráng và trang nghiêm đó, e rằng khó mà dùng lời lẽ miêu tả hết, chỉ có thể khiến người ta kính sợ, cảm thấy kinh ngạc tận đáy lòng trước trí tuệ và sức mạnh vô tận của người xưa.

Lúc này, Bàn Tử là người đầu tiên phá vỡ sự trầm tư, hắn cất tiếng cười lớn.

Tiếng cười ấy đầy sự vui mừng và tự hào về phát hiện, sau đó cảm xúc vui vẻ này nhanh chóng lan truyền, mọi người nhìn nhau cười, vỗ tay reo hò, như những lữ khách đã trải qua bao phong sương, cuối cùng đã nhìn thấy ánh sáng sau cuộc hành trình dài đằng đẵng!

Trần Mộc trong niềm vui này cũng không ngoại lệ, nhưng lại bị Bàn Tử do quá phấn khích, vô tình dùng mông va vào suýt chút nữa trượt chân ngã xuống mặt băng, khiến xung quanh lại một trận cười vang.

Ngay lúc đó, Hoa Hòa Thượng kịp thời ra tay, ngăn chặn màn ăn mừng sắp mất kiểm soát của mọi người.

Thần sắc hắn ngưng trọng, tay nhẹ nhàng nhấc lên, chỉ vào vách núi tuyết đang cheo leo trên đầu, trong ánh mắt lộ rõ sự cảnh cáo… nếu sạt lở xảy ra lần nữa, thì nhóm người bọn họ đang đứng trên vách băng yếu ớt này sẽ không ai thoát khỏi!

Lời này không cần nói nhiều, mọi người đều hiểu ý, trong chốc lát… cảm xúc đang dâng cao vừa rồi bị lý trí cưỡng ép kìm nén, không khí tràn ngập một luồng căng thẳng nhưng cẩn trọng!

Trần Mộc và đoàn người cố gắng thu liễm tâm thần, bề ngoài đã khôi phục sự bình tĩnh, nhưng trong mắt mỗi người vẫn lấp lánh ánh cuồng hỉ không thể kiềm chế.

Phát hiện khó khăn lắm mới có được này, như vì sao trong đêm tối, chiếu sáng con đường thám hiểm thế giới chưa biết của họ, mặc dù phía trước còn đầy hiểm trở, nhưng trái tim họ đã được ngọn lửa hy vọng thắp lên, thề sẽ vén màn tất cả bí mật của Vân Thiên Cung!

Nhớ lại quá khứ, những kẻ được gọi là cao thủ đạo mộ, dù danh tiếng lẫy lừng, gan dạ tột cùng, thì mấy ai có vinh hạnh chạm tới cấm địa tôn quý như hoàng lăng?!

Ngay cả khi may mắn đặt chân vào lăng tẩm hoàng gia chôn giấu vô tận bí mật và bảo vật đó, có thể vô sự trở lại dưới ánh mặt trời, thành tựu đó cũng đủ để khiến người khác phải ngước nhìn.

Còn việc trong đó rốt cuộc có thể thu thập được bảo vật quý hiếm cỡ nào, thì đã không còn là trọng điểm… Chỉ riêng danh hiệu "Từng xông hoàng lăng mà về" cũng đủ để cuộc đời người ta thêm màu sắc truyền kỳ, bất kể sau này khoe khoang thế nào, sự trầm ổn và tự tin được tích lũy từ kinh nghiệm đó, là điều người khác khó mà sánh kịp!

Sự cám dỗ này, dù ngươi là ai, cũng khó mà cưỡng lại.

Ngay cả Trần Mộc, một người trẻ tuổi chưa chính thức bước chân vào giới đạo mộ, trong lòng cũng cuộn trào một sự thôi thúc mạnh mẽ đến mức gần như không thể kiềm chế, hận không thể lập tức thăm dò địa cung u sâu kia, vén bức màn lịch sử phủ bụi!

Hoa Hòa Thượng đưa tay nhẹ vỗ mặt, cố gắng xua đi sự căng

thẳng trong lòng, để cảm xúc của mình trở lại bình tĩnh.

Ngay sau đó, hắn quay đầu hỏi Trần Bì A Tứ đầy kinh nghiệm, nên nhân lúc đêm còn nồng mà lập tức xuống mộ, hay đợi đến ngày mai, dưỡng sức rồi mới thám hiểm.

Ánh mắt Trần Bì A Tứ chậm rãi quét qua những gương mặt trẻ tuổi này, lộ ra một tia u ám đầy ý vị.

Hắn trầm giọng hỏi ngược lại: "Nếu nói đợi đến ngày mai, khát vọng trong lòng các ngươi, có thật sự kìm nén được không?!" Lời nói đó vừa có ý khích lệ sự bốc đồng của người trẻ, cũng không thiếu sự thăm dò xem họ có thể chịu đựng được cám dỗ này không.

Trần Mộc và đoàn người nhanh chóng và có trật tự thu dọn trang bị của mình, cẩn thận dập tắt chiếc lò không khói nhẹ gọn hiệu quả, đảm bảo nguồn lửa hoàn toàn tắt hẳn rồi cẩn thận thu vào trong túi chống sốc chuyên dụng!

Các loại cuốc, xẻng, dưới bàn tay khéo léo của họ dường như có sinh mệnh, tất cả đều được gấp gọn lại, biến thành dạng dễ mang theo.

Trong không khí tràn ngập một sự ăn ý không cần lời nói, mỗi động tác của mỗi người đều nhịp nhàng nhất quán, như thể là kết quả của vô số lần diễn tập.

Chỉ trong chốc lát, tất cả dụng cụ đều đã được cất về chỗ cũ, nhân viên chỉnh tề sẵn sàng xuất phát, toàn bộ quá trình diễn ra suôn sẻ và hiệu quả, như một đội thám hiểm được huấn luyện nghiêm chỉnh!

Mọi người tự nhiên tụ tập lại bên rìa chỗ phá vỡ mà Trần Mộc và những người khác đã vất vả đào ra, nơi đây vừa là minh chứng cho mồ hôi công sức của họ, vừa là cánh cổng dẫn đến thế giới chưa biết.

Kiểu tụ tập không hẹn mà có này, chính là phản ứng bản năng của

con người khi đối mặt với mục tiêu chung, mặc dù về lý trí họ hiểu rằng, việc đẩy nhanh tốc độ thu dọn không thể trực tiếp rút ngắn thời gian thám hiểm… Dù sao, bí ẩn và thử thách của hoàng lăng là một lãnh địa mà chưa ai từng đặt chân đến!

Bất kể chuẩn bị đầy đủ đến đâu, cũng không tránh khỏi phải trải qua một quá trình mò mẫm và thích nghi.

Nhưng vào khoảnh khắc đó, điều cuộn trào trong lòng họ, là một sự sốt sắng và nhiệt tình không muốn bị bất kỳ ai vượt qua, sự cạnh tranh thuần túy và có phần non nớt đó, lại trở thành một động lực thúc đẩy họ tiến lên. "Chúng ta đi chứ?

Lên đường?" Không biết ai đã nói câu đó.

Thế nhưng… khi tất cả mọi người tụ tập quanh cái lỗ hổng trên tầng băng này, một sự mê mang đột ngột bao trùm lấy lòng mỗi người!

Giống như một nhóm bạn phấn khích đã lên kế hoạch cho một chuyến đi rất lâu, cuối cùng đã chốt được điểm đến, nhưng lại phát hiện ra không ai biết đường đi đến đó vậy!

Họ nhìn nhau, trong mắt vừa có sự mong đợi đối với điều chưa biết, lại xen lẫn vài phần lúng túng và ngạc nhiên.

Cảm xúc vi diệu này, lặng lẽ lan tỏa trong không khí tĩnh lặng, khiến bầu không khí vốn căng thẳng trở nên có chút buồn cười… Trần Mộc ngưng mắt nhìn sâu vào bên trong hang động u tối, trong lòng nhanh chóng cân nhắc các tình huống khác nhau.

Môi trường xung quanh trông có vẻ bình tĩnh không có gì lạ, nhưng thực chất lại ẩn chứa một vấn đề nghiêm trọng không thể bỏ qua!

Vị trí của họ nằm ngay trên một vực sâu không thấy đáy, giữa họ

và linh cung chứa vô số bí mật trong truyền thuyết, không chỉ có một độ chênh lệch dọc đáng sợ hơn trăm mét, mà còn có một chướng ngại vật tự nhiên trải ngang khoảng hai mươi mét!

Mặc dù những sợi dây thừng họ mang theo đủ dài và chắc chắn để đối phó với thử thách xuống thẳng, nhưng đối với khoảng cách ngang chềnh ềnh trước mắt này, lại bó tay không có cách nào.

Bởi vì ngay cả khi dựa vào dây thừng để đu đưa, cũng không thể vượt qua con hào tưởng chừng không rộng nhưng khó vượt qua này.

Tình cảnh này, không nghi ngờ gì đã làm tăng thêm một khó khăn bất ngờ cho chuyến thám hiểm của họ.

Trần Bì A Tứ phía sau, khóe mắt liếc qua vẻ ngạc nhiên và phấn khích khó che giấu trên khuôn mặt Trần Mộc và những người khác.

Khóe miệng lão già này nhếch lên một nụ cười lạnh khó nhận ra, chậm rãi thốt ra một câu: "Một lũ vô dụng!" Lời nói mang theo vài phần răn dạy và khinh thường đặc trưng của bậc trưởng bối.

Nói xong, hắn chậm rãi đứng dậy, thân thể gầy gò nhưng vẫn thẳng tắp đổ xuống một cái bóng dài dưới ánh đèn yếu ớt.

Tiếp đó, hắn dùng ánh mắt ra hiệu cho Trần Mộc và những người khác nhường đường, như thể đang âm thầm tuyên bố vị thế và kinh nghiệm không thể bị bỏ qua của mình.

Trần Mộc thầm cười trong lòng, hiểu rõ, lão giang hồ Trần Bì A Tứ này, dù kinh nghiệm phong phú, rốt cuộc cũng khó thoát khỏi sự cố chấp và kiêu ngạo đã tích tụ theo năm tháng!

Từ lâu, mọi người đều trông cậy vào hắn, quen với việc tuân theo chỉ huy của hắn.

Tuy nhiên, sự cơ trí và năng lực mà Bàn Tử vô tình thể hiện vừa rồi, không nghi ngờ gì đã vô hình làm lung lay quyền uy trong lòng

Trần Bì A Tứ!

Chương 1032

Lúc này nhìn thấy Trần Mộc và những người khác phản ứng như vậy, một sự thôi thúc muốn bảo vệ tôn nghiêm chợt nổi lên, liền nhân cơ hội trút giận, ý đồ củng cố địa vị lãnh đạo của mình trong đội… đây không nghi ngờ gì là trạng thái tâm lý chung của nhiều lão già đã từng trải qua sóng gió, không có gì bất ngờ.

Thấy vậy, Trần Mộc và những người khác ăn ý lùi lại một bước, nhường một lối đi cho Trần Bì A Tứ.

Hoa Hòa Thượng khóe miệng treo một nụ cười khổ sở xen lẫn tự giễu, ngữ điệu cung kính nói: "Lão gia tử, bọn tiểu bối chúng con nào đã thấy qua cảnh tượng hoành tráng thế này, khó tránh khỏi bị kinh hỉ làm choáng váng đầu óóc!

Vẫn xin ngài chỉ điểm mê tân, cái mộ huyệt này… chúng ta rốt cuộc nên xuống bằng cách nào mới là chính đạo?!" Nghe vậy, Trần Bì A Tứ bày ra một bộ dạng lão luyện, để Diệp Thành cẩn thận đỡ, chậm rãi cúi lưng khuỵu gối, tiến sát lại cái lối vào bí mật vừa được hé mở.

Hắn nheo mắt, tỉ mỉ xem xét cấu tạo phức tạp bên trong hang động u sâu.

Trầm ngâm một lát sau, Trần Bì A Tứ mới chậm rãi mở miệng: "Vạn biến bất ly kỳ tông, bất kể mộ thất bố trí thế nào, việc cốt yếu hàng đầu, chính là hai chữ cẩn thận!

Theo ta thấy, chúng ta có thể chọn một người thân thủ nhanh nhẹn, để hắn trèo lên những cột hành lang gỗ cổ xưa đang chống đỡ vòm băng.

Thuận theo những cột này, từng bước trèo đến đỉnh hang động.

Sau đó, lợi dụng dây thừng chắc chắn, như những tên trộm bay thời cổ đại, lặng lẽ không tiếng động hạ xuống trên mái ngói của kiến trúc lơ lửng bên ngoài trông có vẻ hiểm nguy nhưng thực chất lại có lối đi!

Làm như vậy, mới có thể đảm bảo an toàn và bí mật cho hành động!" Trong lời nói lộ rõ sự thấu suốt và chiến lược độc đáo của hắn đối với việc thám hiểm cổ mộ, khiến người ta không khỏi khâm phục sự lão luyện và suy tính kỹ lưỡng của hắn.

Trong môi trường khí lạnh bức người đó, Trần Mộc và đoàn người ngưng mắt nhìn từng cây cột hành lang gỗ khổng lồ bị băng sương bao phủ trước mắt, mỗi cây cột sừng sững đứng đó, dài kinh người hơn trăm mét!

Điều này rõ ràng không phải từ một cây cổ thụ đơn lẻ, mà là do vô số thân gỗ thô tráng, nhờ kỹ thuật kết nối gỗ tinh xảo mà liền mạch không kẽ hở!

Những kỳ quan kiến trúc này không chỉ gánh chịu trọng lượng nặng nề của băng tuyết và sự tang thương của năm tháng, mà cấu trúc của chúng đủ kiên cố để chống chịu bất kỳ áp lực nào!

Tuy nhiên… khi đối mặt với lực kéo đột ngột khổng lồ, liệu chúng có thể duy trì sự kiên cố bất khả phá vỡ đó hay không, thì lại trở thành một ẩn số.

Một khi một cây cột nào đó không chịu nổi sức nặng mà ầm ầm đổ sập, phản ứng dây chuyền sẽ diễn ra như quân cờ domino, những cây cột khác cũng khó thoát khỏi số phận bị đè nát, cuối cùng có thể dẫn đến sự sụp đổ của toàn bộ vòm băng!

Kế hoạch này, không nghi ngờ gì là một trò chơi nguy hiểm đánh cược bằng sinh mạng.

Trong tình thế cấp bách, sự nóng lòng và sốt ruột trong lòng mọi người khiến họ không còn bận tâm đến những hậu quả thảm khốc tiềm tàng này, như thể bị một sức mạnh vô hình đẩy về phía trước!

Ngoài ra… dường như cũng không có phương án nào an toàn và khả thi hơn để giúp họ một tay, đi sâu vào thế giới băng phong chưa biết đó.

Trong đội ngũ, chỉ có Phan Tử nhờ thể chất phi thường và sự linh hoạt của mình, trở thành ứng cử viên tốt nhất để thực hiện nhiệm vụ gian nan này.

Những người khác hoặc do thể hình to lớn, hoặc do kỹ năng không đủ, đều khó lòng gánh vác trọng trách này.

Thế là… gánh nặng tự nhiên dồn lên đôi vai vững chắc của Phan Tử.

Để đảm bảo an toàn cho Phan Tử, Trần Mộc và những người khác cẩn thận buộc sợi dây thừng khóa bướm chắc chắn quanh eo hắn, mỗi vòng dây thừng đều gửi gắm sự quan tâm và lo lắng của các thành viên trong đội!

Phan Tử trên người chỉ mang theo những trang bị nhẹ cần thiết, giảm bớt gánh nặng, để tiện hành động nhanh nhẹn hơn.

Ánh mắt hắn lấp lánh ánh nhìn hăm hở muốn thử sức, vừa có khát vọng thách thức điều chưa biết, lại có vài phần lo lắng về nguy hiểm không lường trước.

Vào thời khắc căng thẳng này, Trần Bì A Tứ đưa cho Phan Tử một chai rượu mạnh nhỏ, chất lỏng đó như ngọn lửa ấm áp, trượt qua cổ họng, cố gắng làm dịu đi tâm trạng kích động của hắn! "Giữ vững tâm thần, đừng để sự phấn khích làm choáng váng đầu óc, mục đích của chúng ta ở sâu hơn nữa, xuống dưới rồi, tất cả phải vì chúng ta

mở đường, mắt phải tinh tường lên!" Lời của A Tứ vừa là lời nhắc nhở vừa là lời động viên, bao hàm kinh nghiệm và sự trầm ổn của một lão giang hồ.

Phan Tử trịnh trọng gật đầu, hít một hơi thật sâu, như thể vào khoảnh khắc đó đã hít vào tất cả dũng khí và quyết tâm.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu hành động….

Phan Tử mỗi bước đi đều vô cùng cẩn trọng, nhẹ nhàng bước vào giếng băng u thẳm.

Lợi dụng phi hổ trảo sắc bén trong tay, Phan Tử móc chính xác vào một góc trụ gỗ đối diện, sau đó, giống như đặc chiến đội viên lướt đi trên ranh giới sinh tử, anh mượn lực dây thừng, thân ảnh thoăn thoắt lướt qua khoảng cách tưởng chừng bất khả thi!

Cuối cùng, anh đứng vững vàng trên đỉnh trụ gỗ đóng băng, chuẩn bị đón nhận mọi điều chưa biết và thử thách sắp tới.

Vừa đặt chân lên, hai bàn chân Phan Tử dường như đã chạm vào cơ quan cổ xưa.

Trụ gỗ lập tức phát ra từng trận tiếng vỡ vụn giòn tan khiến người ta sởn gai ốc, âm thanh đó như những khối băng trong không gian kín mít đột ngột vỡ tan, mỗi tiếng đều như kích thích từng dây thần kinh, khiến lòng người không khỏi bất an!

Trong khoảnh khắc, Trần Mộc cùng những người đồng hành đều căng thẳng mặt mày, không hẹn mà cùng nín thở tập trung, sợ rằng tiếng động nhỏ nhoi kia sẽ trở thành giọt nước tràn ly, khiến trụ gỗ sụp đổ trong khoảnh khắc!

Thời gian dường như ngưng đọng, mười mấy phút trôi qua dài như thế kỷ luân chuyển, mọi người trong bầu không khí tĩnh mịch và căng thẳng này im lặng chờ đợi, cho đến khi tiếng vỡ vụn gây bất an

dần lắng xuống, bốn phía lại trở về tĩnh mịch, trong không khí tràn ngập một sự cân bằng mong manh sau cơn hoạn nạn!

Trần Mộc trong lòng thầm nghĩ, có lẽ đúng như y dự đoán, kiến trúc gỗ cổ kính này tuy trải qua phong sương, nhưng vẫn kiên cố, vòm băng dày đặc phủ kín phía trên tuy gây áp lực khôn lường, nhưng những cấu trúc chống đỡ này dường như đã tìm thấy quy tắc chịu lực riêng của chúng!

Loài người nhỏ bé như côn trùng bọn họ bước đi trên đó, có lẽ đúng như y nghĩ, đây chẳng qua là thêm vào thiên nhiên hùng vĩ này vài phần gánh nặng không đáng kể mà thôi.

Mấy người còn sợ hãi, tất cả đều vì sự kinh hãi bất ngờ này mà tỉnh táo hơn, sự bốc đồng và hưng phấn mù quáng trước đó, sau khi lởn vởn trên ranh giới sinh tử, đã yên lặng mất đi vài phần cuồng nhiệt!

Phan Tử, với tư cách là người dẫn đường của đội, lại càng bước đi cẩn trọng hơn.

Động tác của anh như đang thực hiện một nghi lễ, mỗi bước nhảy nhẹ nhàng đều được tính toán chính xác, nhịp nhàng chậm rãi mà kiên định, tựa như đang nhảy một điệu vũ chậm không tiếng động, mỗi lần đặt chân xuống đều như một sự kính sợ và thăm dò đối với vùng đất cổ kính này.

Theo bước chân Phan Tử, lòng Trần Mộc và những người khác cũng theo nhịp điệu đó mà lên xuống, mỗi nhịp tim đều cộng hưởng với sự rung động nhẹ của trụ gỗ cổ dưới chân, căng thẳng và kỳ vọng đan dệt thành tấm lưới vô hình, siết chặt lấy họ!

Trải qua một phen leo trèo gian nan, cuối cùng, khi họ đứng vững trên phiến đá vách núi lộ thiên ở cuối trụ gỗ, mọi người không khỏi cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên rộng

mở… Phía dưới!

Lối vào sơn động u thẳm sừng sững hiện ra, cách hơn trăm mét, dường như là thử thách cuối cùng cho dũng khí của họ, yên lặng triệu hồi những kẻ thám hiểm.

Trong địa huyệt sâu không lường được, ánh đèn pin của đoàn Trần Mộc trở nên vô cùng tản mác, như những vì sao thưa thớt trên bầu trời đêm, khó mà xuyên thủng bóng tối dày đặc xung quanh!

Lúc này, Phan Tử nhanh chóng lấy ra năm sáu cây huỳnh quang bổng từ ba lô, thao tác thuần thục kích hoạt từng cái một.

Mỗi cây huỳnh quang bổng trong tay anh ta đều lóe lên ánh sáng xanh biếc rực rỡ mà huyền bí, sau đó lần lượt ném xuống vực sâu vô định phía dưới.

Những cây huỳnh quang bổng đó như những vì sao băng xé toang màn đêm, vài luồng sáng rơi thẳng tắp trong bóng tối, có cái dường như bị vực sâu vô tận nuốt chửng, yên lặng biến mất ở cuối tầm mắt.

Còn những cái khác, sau khi rơi hàng chục mét, va chạm mạnh với mái ngói cổ kính, phát ra âm thanh nhỏ nhưng giòn tan, sau đó nảy lên vài cái trên mặt ngói, cuối cùng yên tĩnh nằm lại!

Chất hóa học bên trong huỳnh quang bổng do va chạm mà phát ra ánh sáng càng thêm mãnh liệt, dần dần chiếu rọi ra những đường nét mơ hồ và kỳ dị dưới vòm băng, phủ lên không gian bí ẩn này một lớp màn xanh u ám!

Ngay sau đó.

Phan Tử từ từ hạ một sợi dây thừng kiên cố xuống, cho đến khi đầu dây chạm vào mái ngói phía dưới, anh liền không chút do dự nắm lấy dây, lợi dụng kỹ năng chuyên nghiệp nhanh chóng và vững vàng trượt xuống vùng đất lạnh lẽo chưa biết đó!

Khi thân ảnh Phan Tử vững vàng hạ cánh xuất hiện trong ánh sáng mờ ảo giao thoa giữa đèn pin và huỳnh quang bổng, tâm tình treo lơ lửng của Trần Mộc và những người khác cuối cùng cũng hơi an định, Phan Tử ngẩng đầu, đưa ra một loạt cử chỉ khẳng định với đồng đội phía trên, như thể nói: "Đường đã dò rõ, mọi thứ an toàn!" Được Phan Tử cổ vũ thành công, không khí trong đội lại sôi nổi trở lại, tiếp theo là Hoa Hòa Thượng kinh nghiệm phong phú.

Trần Mộc và những người khác lần lượt bắt chước động tác trước đó, tuy trong lòng không tránh khỏi căng thẳng, nhưng đều cẩn thận từng li từng tí men theo dây thừng, trải qua những cú hạ cánh thót tim nhưng may mắn vô sự, nối tiếp nhau đến được mặt đỉnh cổ kính được phủ ngói lưu ly!

Đối với Trần Mộc mà nói, con đường ván gỗ hẹp dài trăm mét như cầu thăng bằng và hơn trăm mét dây thừng leo trèo trước đó không chỉ là thử thách thể lực, mà còn là thử thách cực hạn về tâm lý!

Khi y cuối cùng cũng đặt chân vững vàng đứng trên mái ngói lưu ly chông chênh, hai chân y gần như không chịu nổi cảm giác ổn định bất ngờ này, thân thể khẽ run rẩy, như thể có thể mất thăng bằng bất cứ lúc nào!

Chương 1033

Phan Tử thấy vậy, kịp thời đưa tay ra hỗ trợ, giúp y ổn định thân hình!

Nhớ lại trải nghiệm nơm nớp lo sợ từng bước trên trụ gỗ băng giá, đầu gối Trần Mộc không khỏi một lần nữa cảm thấy vô lực, đoạn ký ức đó như bóng ma lảng vảng trong lòng y, nhắc nhở y về sự khó khăn và nguy hiểm của chuyến phiêu lưu.

Bảy chiếc đèn pin cường độ cao như những con mắt thám hiểm, quét qua quét lại.

Rất nhanh đã dần dần hé lộ bí mật dưới vòm băng.

Vách đá dốc nghiêng như kiệt tác của tự nhiên, nghiêng khoảng 30 độ, gần như thẳng đứng thách thức dũng khí của kẻ thăm viếng, sơn động sâu thẳm khôn lường, như miệng rồng khổng lồ, nuốt chửng ánh sáng, khiến người ta không thể nhìn thấu bí mật sâu nhất của nó!

Đường nét cung điện ẩn hiện, nó ngạo nghễ đâm thẳng vào lòng núi, đỉnh vòm khít chặt với nham băng xung quanh, tạo thành một rào chắn tự nhiên mà huyền bí.

Trần Mộc và đoàn người đang đứng trên mái ngói đại điện được xây dựng nhô ra ngoài, ngói lưu ly vàng dưới ánh sáng yếu ớt ánh lên vẻ thâm trầm của lịch sử, cột gỗ lim toát ra khí tức trang nghiêm của hoàng thất!

Thiết kế mái cong phi diêm tinh xảo, mỗi nơi đều khắc những đầu rồng phượng sống động như thật, chúng dường như lặng lẽ kể về sự huy hoàng của quá khứ!

Hai đầu mái ngói là hai pho tượng si vẫn trấn trạch thần thú uy

nghiêm, bảo vệ thánh địa này khỏi sự quấy nhiễu bên ngoài.

Tình cảnh lúc này, mọi người đứng nghiêng ngả trên đó, ai nấy đều có chút cảm thán.

Bàn Tử bị sự tò mò thúc đẩy, ngứa ngáy muốn thử, định nhấc một miếng ngói lưu ly, khám phá sự bí ẩn bên dưới.

Nhưng không ngờ do cái lạnh khắc nghiệt quanh năm suốt tháng, ngói và rui ngói đã đông cứng thành một khối, cực kỳ kiên cố, bất kỳ hành động nào cố gắng tách rời đều trở nên vô ích, Bàn Tử đành chịu bỏ cuộc!

Sau đó, Trần Mộc và họ áp dụng chiến lược thận trọng hơn, từng người một cẩn thận nắm chặt lấy những phù điêu đầu rồng phượng bằng băng giá trên mái cong!

Họ dùng dây thừng kiên cố từ từ hạ xuống, cho đến khi đến được khu vực tiền sảnh bên ngoài cửa chính của "linh cung".

Khu vực tiền sảnh, tựa như sự tái hiện của một tế đàn cổ đại, nền đá phẳng lì do nhiệt độ thấp quanh năm mà trở nên giòn vụn, mỗi bước chân lên đều có thể nghe thấy tấm đá dưới chân phát ra tiếng "kẽo kẹt" như phản đối, khiến người ta không khỏi lo lắng liệu nó có vỡ ra bất cứ lúc nào không!

Nơi này… rất có thể là điểm cuối của con đường ván treo từng dẫn vào lòng núi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, con đường từng tồn tại đó đã bị năm tháng vô tình tước đoạt, chỉ còn lại vực sâu đen ngòm không thấy đáy hai bên!

Cứ như quái vật há to miệng, chờ đợi kẻ vô tri sa xuống.

Còn ở hai bên trái phải của tiền sảnh, lại xếp thẳng hàng một dãy vạc đồng, bề mặt phủ một lớp băng mỏng, bên trong chứa đầy một

loại tro đen trông có vẻ cổ xưa!

Mọi thứ tình hình như vậy, tất cả đều toát lên một sự cổ kính và bí ẩn khó tả, khiến người ta liên tưởng không ngừng.

Mỗi đường vân và đường cong trên đồ đồng, đều toát lên đậm chất phong vị Hán tộc.

Chúng không chỉ thể hiện kỹ nghệ điêu khắc tinh xảo của người thợ, mà còn phản ánh khí phách tinh thần của thời đại đó!

Cấu trúc cung điện cũng không ngoại lệ, dù là sự trang trọng của mái cong vút, hay những điêu khắc gỗ tinh xảo ẩn giấu dưới ngói lưu ly, đều là sự thu nhỏ của tình cảm dân tộc sâu sắc và những hạn chế của thời đại không thể rũ bỏ!

Có lẽ… đằng sau vương triều Đông Hạ hùng mạnh đó, thực tế quốc lực khó mà chống đỡ được sự huy hoàng nguyên bản, chỉ đành mượn sức chinh phạt biên cương, biến những bảo vật nghệ thuật Hán tộc thành của riêng, dung hòa vào những kiến trúc này, để phô trương chiều sâu và rộng của văn hóa!

Chuyển sang một bên linh điện, trước cửa điện sừng sững một bia đá hình mai rùa không chữ, bề mặt nhẵn bóng như gương, dường như lặng lẽ kể về sự trầm mặc và trang nghiêm ngàn năm.

Sau bia đá, cửa đá bạch ngọc sừng sững hiện ra!

Thế vĩ đại của nó xông thẳng vào lòng người, cao bằng ba người, rộng đủ cho hai tráng hán đi song song!

Trên cửa đá, tượng điêu khắc tinh xảo chim quái vật mặt người hiện lên, chúng có dáng vẻ uyển chuyển, dường như đang nhảy múa uyển chuyển trên mây, đó là một sinh vật vượt ngoài tưởng tượng.

Tên tuổi đã thất lạc trong bụi trần lịch sử, chỉ có sự bí ẩn và kỳ ảo vẫn lay động lòng người xem.

Khung cửa đồng vàng khảm trên đỉnh cửa, thì được tạo tác khéo léo thành hình đầu hổ uy nghiêm, nó dường như là vị thần bảo hộ mọi bí mật này, yên lặng dõi theo mỗi kẻ muốn nhìn trộm vào bên trong… Khe cửa đá và vị trí trục cửa, do nước đổ vào trước đó nay đã đông thành băng, khiến hai cánh cửa khít chặt, như một thể thống nhất, hàn khí lạnh lẽo!

Trần Mộc đứng ở đây, ngẩng nhìn vòm trần được cấu trúc từ băng tinh, tia nắng yếu ớt xuyên qua từng tầng băng lăng, chiếu rọi xuống, dường như thời gian cũng bị lọc đi, khiến tầm nhìn của y mơ hồ, mọi thứ xung quanh đều phủ lên một lớp bụi trần lịch sử.

Cái cảm giác khó tả đó… vừa là sự tang thương của năm tháng, vừa là sự ngưng đọng của thời gian.

Khiến đại điện cổ kính này càng thêm trang nghiêm và thần thánh, tựa như cách biệt thế giới, khiến người ta liên tưởng vô hạn!

Hoa Hòa Thượng quyết định ghi lại một loạt hình ảnh ở đây trước, Trần Mộc và những người khác liền nhân cơ hội nghỉ ngơi một lát, tản ra mỗi người một nơi, dùng ánh mắt khám phá vùng đất cổ kính này.

Diệp Thành thong thả bước đi, bước chân vô tình đưa anh đến rìa một vách đá, tầm nhìn theo vách đá kéo dài xuống dưới, không khỏi cảm thán: “Thật sự khó mà suy đoán, vị Vạn Nô Hoàng đế này vì sao nhất định phải đặt lăng tẩm ở nơi hẻo lánh ít dấu chân người đến vậy?!

Trên vùng đất bằng phẳng chẳng phải thích hợp hơn sao?

Làm như vậy, chẳng phải cố ý thử thách tâm chí và nghị lực của hậu nhân sao?!” Trần Mộc khẽ cười, trong mắt y ánh lên vẻ sâu thẳm: “Tâm tư đế vương, luôn siêu thoát khỏi phàm trần!

Có lẽ, điều này có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ với tín ngưỡng tôn giáo của họ.

Giống như vùng đất thiêng Tây Tạng kia, đa phần đền thờ miếu mạo đều ẩn mình trên những đỉnh núi hiểm trở ít người đến, chỉ để gần hơn với Trời, tìm kiếm sự siêu thoát của linh hồn.

Cảnh giới như vậy, không phải phàm phu tục tử như chúng ta có thể dễ dàng lĩnh ngộ!" Bàn Tử đứng một bên nghe vậy, lại lắc đầu, trên mặt mang theo vài phần cố chấp và thẳng thắn: "Theo cách nhìn của tôi, lý do chọn lăng tẩm ở đây thực ra đơn giản rõ ràng… Không ngoài việc muốn ngăn cản người đời đặt chân đến!

Vạn Nô Hoàng đế là người mưu tính sâu xa, nhất định giấu bảo vật hiếm có trong sâu thẳm lăng tẩm, dù đã chết, cũng phải bảo vệ chặt chẽ những bí bảo này, không để người ngoài chạm vào dù chỉ một phân!

Lần này, chúng ta phải dạy cho vị lão hoàng đế này một bài học tử tế!" Nói xong, hắn và Lang Phong phối hợp ăn ý, mỗi người cầm một chiếc xà beng nặng trịch, sải bước lớn đến cửa điện đóng kín, chuẩn bị hé mở phong ấn lịch sử.

Trần Mộc đứng một bên nghe, trong lòng thầm cười.

Bàn Tử này xưa nay thẳng thắn, nếu hắn thành đế vương, không biết lại đặt nơi an nghỉ ngàn thu của mình ở nơi nào bất ngờ, có lẽ, tính cách chân thật và phong cách không câu nệ đó, cũng sẽ khiến hậu nhân phải cười ra nước mắt.

Sau cánh cửa đá bằng ngọc, không có chốt đá tự động đóng mở như thường lệ.

Trần Mộc và các đồng bạn cầm xà beng to khỏe, dùng hết sức cắm vào khe cửa, theo lực mạnh chống đỡ của mọi người cùng lúc,

lớp băng tích tụ trên trục cửa cổ kính lập tức không chịu nổi áp lực bất ngờ này, phát ra những tiếng vỡ vụn nhỏ và giòn tan, tựa như tiếng băng vỡ trên mặt sông mùa đông than thở!

Ngay sau đó, họ lấy ra cái dùi sắc bén, kiên nhẫn và tỉ mỉ gõ, loại bỏ những mảng băng cứng đầu trong khe cửa, cho đến khi những lớp băng cứng đầu dần khuất phục, nhường đường ra.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực không ngừng của mọi người, khe cửa cuối cùng cũng khó khăn lắm mới được đẩy ra một khe hẹp!

Một luồng khí đen u ám như oán niệm cổ xưa đã ngủ say bấy lâu, bất ngờ phun ra từ sau cánh cửa, Trần Mộc và các đồng bạn gần như theo phản xạ có điều kiện mà nhanh chóng né tránh, sợ bị khí tức không rõ này xâm nhiễm!

Hoa Hòa Thượng thấy vậy, không hoảng hốt mà an ủi: "Mọi người đừng hoảng, đây chỉ là lớp hắc ín trát vào lưng cửa để chống ẩm, trải qua năm tháng, dưới vùng đất cực hàn này, đã đông cứng thành bột, lúc này bị lực tác động mà vỡ vụn, nên phát tán ra chút bụi bặm mà thôi!" Ngay sau đó, mọi người thử kéo cánh cửa điện ra thêm.

Nhưng phát hiện trục cửa dường như do năm tháng ăn mòn mà mục nát hoàn toàn, chỉ có thể duy trì được một khe sáng nhỏ!

Cánh cửa đó, như một người bảo vệ trầm mặc, cố chấp từ chối sự thăm viếng của người ngoài.

Trần Mộc cầm đèn pin, cẩn thận chiếu ánh sáng yếu ớt vào trong cửa, cố gắng xuyên thủng bóng tối sâu thẳm trong linh điện trống trải.

Nhưng bóng tối đó dường như có năng lực nuốt chửng mọi ánh sáng, ánh sáng vừa chạm vào bóng tối liền biến mất không dấu vết, chỉ còn lại một tầng sâu hơn của sự vô tri và bí ẩn.

Diệp Thành, lòng đầy tò mò và khẩn thiết, gần như muốn bước

vào cửa, nhưng lại bị Bàn Tử vững vàng ngăn lại!

Chương 1034

Bàn Tử quay người, thần sắc nghiêm trọng nhìn về phía Muộn Du Bình trầm mặc ít nói nhất trong đội, hỏi: "Tiểu Ca, anh xem trước xem, bên trong này có cơ quan bí ẩn hay mật đạo gì không?!

Chúng ta đừng có không cẩn thận, dính phải chiêu gì đó!" Muộn Du Bình nghe vậy, đầu tiên là tỉ mỉ xoa xát bề mặt cửa đá, sau đó lại đặt ánh mắt lên những phù điêu bị thời gian ăn mòn nhưng vẫn lờ mờ nhìn thấy trên cửa.

Ánh mắt anh tập trung và sâu sắc, dường như muốn xuyên qua những phù hiệu cổ xưa này, nhìn trộm vào bí mật ẩn giấu!

Lâu sau, Muộn Du Bình khẽ lắc đầu, trên gương mặt bất động vẫn không thấy bất kỳ cảm xúc nào dao động, chỉ thản nhiên nói: "Mọi người đi sát phía sau tôi và Trần Mộc, cố gắng giữ yên lặng!" Đối với lời nói của Muộn Du Bình, mọi người từ lâu đã hình thành một lòng tin không cần lời lẽ, đó là một sự vâng lời vô điều kiện được xây dựng trên vô số lần cùng nhau trải qua hiểm nguy!

Trần Mộc và Bàn Tử nhìn nhau, gật đầu mạnh, trong mắt ánh lên khao khát và bất an đối với thử thách chưa biết.

Đồng thời, mỗi người trong đội đều không hẹn mà cùng lấy dụng cụ phòng thân từ hành lý của mình — dao găm, đèn pin, dây thừng, thậm chí là những lá bùa hộ mệnh cổ xưa và bí ẩn, chuẩn bị đón nhận thế giới chưa biết sắp bước vào!

Trong không khí tràn ngập một sự căng thẳng mà đầy mong đợi, một cuộc thám hiểm mới, chính thức mở màn.

Thân ảnh Muộn Du Bình như một bóng ma, nhẹ nhàng lướt qua, dễ dàng vượt qua ngưỡng cửa cổ kính gần đến đầu gối, dẫn đầu

bước vào bí cảnh đã trầm tịch ngàn năm.

Bước chân anh kiên định và nhanh nhẹn, dường như có mối liên hệ bí ẩn nào đó với cung điện bị thời gian lãng quên này.

Trần Mộc và đoàn người khẩn trương theo sát phía sau, tim đập nhanh, mang theo sự căng thẳng và kỳ vọng khó tả, lần lượt bước qua ngưỡng cửa dường như chia cắt cổ kim!

Khi bước chân cuối cùng vững vàng đặt vào, Trần Mộc ngay lập tức bị một cảm giác dị thường chưa từng có bao trùm, cảm giác này vừa cổ kính vừa mới lạ, dường như ngàn năm thời gian vào khoảnh khắc này xuyên qua không khí, tạo ra sự cộng hưởng vi diệu với y!

Suy nghĩ của Trần Mộc không tự chủ mà bay xa, tưởng tượng rằng trong ngàn năm qua, dấu chân của họ có lẽ là những người đầu tiên phá vỡ sự tĩnh lặng của cung điện này!

Trong khoảng thời gian dài đằng đẵng đó, trong cung điện khổng lồ bị thế giới lãng quên này, rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu câu chuyện không ai biết?!

Là gió cô tịch xuyên qua đại sảnh trống trải, hay ánh trăng thỉnh thoảng chiếu xuống, đối thoại với cột đá?!

Những bí mật không lời đó, như những cuộn trục cổ xưa sắp được hé mở, khiến người ta kính sợ mà tràn đầy tò mò.

Linh cung đại điện, trái tim vĩ đại của kiến trúc lăng mộ trên mặt đất này, với thân thể hùng vĩ tráng lệ của nó, lặng lẽ kể về sự huy hoàng đã qua.

Vừa bước vào, thứ đầu tiên đập vào mắt là trung tâm linh cung, nơi hai bên đường linh đạo sừng sững những cột đá lớn, mỗi cái cao khoảng năm mét, chúng như thần hộ vệ, trải qua ngàn năm phong ba mà không đổ!

Trong đầu Trần Mộc không khỏi hiện lên cảnh tượng trong ghi chép cổ, các thợ thủ công dùng kỳ kỹ "phi lai tiễn" để cẩu vận từng quan tài nặng nề đến vùng đất hiểm trở này!

Y không khỏi cảm thán, tất cả những kỳ tích tưởng chừng bất khả thi này, thực ra chính là minh chứng cho trí tuệ và dũng khí của người xưa, mỗi hòn đá, mỗi khúc gỗ, đều là dấu vết của lịch sử, bằng phương thức không thể tưởng tượng nổi, từ vách núi cheo leo bất khả thi nhất trong mắt thế nhân, từng bước một thăng lên đến đây!

Còn trong bóng tối giữa các cột đá, ẩn hiện là những pho tượng đèn nô cỡ lớn đen sì, chúng lặng lẽ không nói, dường như canh giữ một bí mật không thể nói ra.

Sâu hơn nữa… thì là một màu đen kịt hoàn toàn, ánh đèn pin rọi vào, nhưng dường như rơi vào hư vô, không hề có chút phản quang, cứ như ánh sáng bị hố đen nuốt chửng!

Điều này khiến người ta không khỏi nghi hoặc, liệu phía sau bóng tối đó có thật sự tồn tại một không gian vượt ngoài tưởng tượng không?!

Và điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, lăng tẩm hoàng thất vốn nên đầy châu báu kỳ lạ này, lúc này lại trống rỗng bất thường, không có bất kỳ minh khí tùy táng nào lộ diện, để lại cho những kẻ thám hiểm vô tận bí ẩn và liên tưởng!

Bàn Tử lục lọi trong tay áo rộng lấy ra một chiếc bật lửa cổ xưa, vụng về thử đốt nó lên, ánh sáng lấp lánh phản chiếu trên khuôn mặt tròn hơi ửng đỏ vì hưng phấn của hắn.

Trong mắt hắn ánh lên sự tò mò và khao khát mạo hiểm, chỉ muốn dùng ngọn lửa nhỏ này để thăm dò những đèn nô đang ngủ yên, cố gắng xé toang một khoảng sáng trong bóng tối u ám!

Tuy nhiên, giọng nói trầm thấp của Trần Mộc như nước lạnh dập tắt nhiệt huyết của hắn, lý trí và kiên quyết.

"Không được khinh suất hành động, Bàn Tử!" Ánh mắt Trần Mộc trong bóng tối trở nên đặc biệt sâu thẳm, y chỉ lên đỉnh đầu, trên mái ngói bị năm tháng khắc lên vết nứt, băng tinh như sương, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

"Kiến trúc cổ kính này đến nay sừng sững không đổ, phần lớn công lao là do nhiệt độ thấp vĩnh cửu này!

Nếu chúng ta mạo hiểm đốt cháy một lượng lớn đèn nô, ngọn lửa ấm áp đủ để làm tan chảy những băng tinh đang chống đỡ trọng lượng, những gì mang lại có lẽ không chỉ là tuyết tan nhỏ giọt từ mái vòm, mà là sự mất cân bằng vi tế của toàn bộ cấu trúc, thậm chí là sự sụp đổ quy mô nhỏ!" Nghe vậy, bật lửa trong tay Bàn Tử tắt ngấm, biểu cảm của hắn cũng trở nên nghiêm túc, không còn vẻ hăm hở như vừa nãy.

Cả đoàn chỉ có thể dựa vào đèn pin hiện đại trong tay, những chùm sáng ổn định nhảy nhót trên vách đá cổ kính, chỉ dẫn con đường phía trước!

Bóng tối xung quanh dường như hữu hình, siết chặt lấy mỗi người, nuốt chửng cả suy nghĩ của họ.

Trong môi trường như vậy, mọi người không hẹn mà cùng chọn sự im lặng, như thể bất kỳ âm thanh nào cũng sẽ đánh thức linh hồn của linh cung đã ngủ yên ngàn năm.

Mỗi tiếng bước chân vang vọng vô cùng rõ ràng, phản chiếu liên tục trong đại sảnh trống trải, đan dệt thành một giai điệu cô độc và căng thẳng!

Ngoài những thứ đó… thì chỉ còn tiếng thở lúc nhanh lúc chậm

giữa họ, trầm nặng và đầy cảnh giác, cứ như đang thực hiện một nghi lễ không lời, kính sợ sức mạnh vô tri!

Diệp Thành, người trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm nhất trong đội, theo sát phía sau Trần Mộc, ánh mắt anh trong bóng tối trở nên đặc biệt mơ hồ và bất an.

Chỉ đi được vài bước ngắn ngủi, anh ta đã cảm thấy sự tĩnh lặng xung quanh như một áp lực vô hình, đè nén khiến ngực anh ta khó chịu!

"Cái… cái sự tĩnh lặng này khiến người ta sởn gai ốc quá, sao tôi cứ cảm thấy từng luồng khí lạnh luồn vào tận kẽ xương?!" Giọng nói Diệp Thành run rẩy nhẹ, như đang tự nói với mình, lại như đang nói với đồng đội.

"Trần Mộc, chúng ta vẫn nên nói chuyện gì đó đi, yên tĩnh như vậy, trong lòng tôi càng hoảng sợ hơn, cứ như chúng ta đang làm chuyện gì mờ ám vậy!" Lời lẽ của anh tuy non nớt, nhưng lại nói lên sự căng thẳng và bất an tiềm ẩn trong lòng tất cả mọi người lúc này.

Lời còn chưa dứt, Muộn Du Bình nhẹ nhàng giơ một ngón tay lên, ra hiệu im lặng, ngụ ý xung quanh lập tức trở nên tĩnh lặng!

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng ghé sát Diệp Thành, hạ giọng cảnh cáo: "Cậu nhóc này, đừng có lại nghĩ ra mấy cái ý tà đạo nữa!

Chúng ta hiện giờ đang là những kẻ trộm mộ đi trên lưỡi dao, thính giác của Tiểu Ca nhạy bén như báo săn, cậu mà vừa mở miệng, dù tiếng kim rơi cũng sẽ bị chôn vùi, đến lúc đó vạn nhất kích hoạt cơ quan bí mật nào đó, cậu có gánh nổi trách nhiệm này không?!" Diệp Thành nghe vậy, trong lòng chợt siết lại, như có khí lạnh dọc theo xương sống leo lên, vội vàng hai tay bịt miệng, ánh mắt như chim sợ cành cong, nhìn quanh quẩn, sợ rằng góc nào đó đang giấu cơ quan chí mạng không ai biết, chuẩn bị bất cứ lúc nào giáng đòn chí mạng cho

kẻ xâm nhập.

Hoa Hòa Thượng thấy mọi người căng thẳng, không hoảng hốt mà mở lời làm dịu không khí: "Chư vị đừng nóng vội, nơi đây là thánh địa tế tự thời cổ!

Theo tôi được biết, nước Đông Hạ năm đó rất có khả năng định kỳ phái sứ giả đến cử hành nghi thức tế tự!

Đã là nơi hoàng gia coi trọng, việc duy trì sự trang nghiêm và thần thánh của nó là điều tất yếu, thường xuyên khởi động cơ quan, khó tránh để lại dấu vết, bất lợi cho việc bảo tồn lâu dài.

Hơn nữa thời gian trôi qua, dưới sự xâm thực của phong hóa, dù từng có cơ quan bố trí, đến nay cũng phần lớn đã vô hiệu, hoàn toàn không cần phải nơm nớp lo sợ như vậy!" "Hừ, lời ông nói khó mà chịu được sự kiểm chứng." Bàn Tử nóng nảy, vừa nghe lời Hoa Hòa Thượng, nhíu mày, định mở miệng tranh cãi, nhưng lại bị Trần Mộc bên cạnh nhẹ nhàng vỗ vai, ra hiệu hắn đừng nói thêm nữa.

Trong mắt Trần Mộc mang theo vài phần trêu chọc, y hạ giọng nói thêm: "Vừa rồi còn giáo huấn người khác bớt lời, đến lượt mình thì lại như cái hộp thoại không thể đóng lại!

Chúng ta bây giờ cần nhất là hành sự cẩn thận, không phải hội nghị tranh luận!" Lời này khiến Bàn Tử nhất thời á khẩu, đành chịu thôi, không khí trong sự cân bằng vi diệu trở lại yên tĩnh.

Bên ngoài phủ một lớp băng dày đặc, dường như là một rào chắn kiên cố không thể phá vỡ do tự nhiên tôi luyện, một khi cánh cửa tự nhiên này bị đóng kín nghiêm ngặt, liền như khóa xiềng của thời gian, chia cắt nội ngoại thành hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Con đường ván treo từng uốn lượn giữa băng tuyết ngày trước, cũng đã sớm bị ngọn lửa vô tình nuốt chửng, chỉ còn lại một vùng tiêu

đen và đổ nát, như những đoạn chương trong ký ức cổ xưa, lặng lẽ kể về quá khứ!

Tất cả những dấu hiệu này đều rõ ràng không thể nghi ngờ, rằng từ khoảnh khắc linh cung trầm tịch, người thiết kế chưa từng dự liệu đường lui, và Hoa Hòa Thượng tuyệt đối không phải không nhận ra điều này!

Tuy nhiên, trong hoàn cảnh đầy rẫy nguy cơ này, làm thế nào để che giấu suy đoán không may này, để tránh trong bầu không khí căng thẳng như tên đã lắp vào dây cung này, lại thêm bất kỳ sự hoảng sợ hay kinh hãi không cần thiết nào?!

Trần Mộc và đoàn người từng bước đi sâu vào, mỗi bước chân của họ dường như đều đạp trên tiếng vọng của lịch sử đã phủ bụi, sau khoảng chưa đầy năm phút tiến lên, họ đã bước vào khu vực trung tâm của Linh cung đại điện!

Lúc này, một đài cao được cấu trúc từ ngọc bạch thuần khiết bỗng nhiên hiện ra trước mắt mọi người, nó ngạo nghễ sừng sững, dường như là tế đàn thần thánh của vùng đất bí ẩn này.

Bốn phía xung quanh, lại là vài pho tượng đồng kích thước khổng lồ, hình dạng kỳ dị của chúng khiến người ta khó quên… đầu người thân chim!

Không phải hình thái nhân gian, cũng không phải vẻ trang nghiêm của Phật quốc.

Chương 1035

Mà là sinh vật biến dạng bước ra từ sâu trong rừng cổ, khắp thân thể phủ đầy địa y như dấu vết phong hóa của thời gian.

Tư thế vừa như đang giãy giụa trong đau khổ, lại vừa như điệu múa trong một nghi thức bí ẩn nào đó, khiến người ta nhìn vào mà sinh lòng kính sợ, không đoán được ý nghĩa sâu xa đằng sau, trong không khí tràn ngập một sự quỷ dị và bí ẩn khó tả!

Thấy cảnh tượng kỳ lạ này, Bàn Tử không nhịn được hỏi Hoa Hòa Thượng: "Thứ này rốt cuộc là cái quái gì?!

Theo lý mà nói, trong linh cung điện đường không phải nên đặt tượng tọa trang nghiêm của mộ chủ sao?!

Chẳng lẽ vị mộ chủ lại có bộ dạng như vậy sao?!

Chẳng lẽ… đây là một con đỉa phóng đại sao?!" Giữa lời nói, giọng Bàn Tử xen lẫn sự khó tin và một chút trêu chọc.

Hoa Hòa Thượng trầm ngâm chốc lát, từ từ trả lời: "Đây có thể là hình tượng 'Trường Sinh Thiên' bị dị hóa cực độ trong tín ngưỡng tôn giáo Đông Hạ, cũng chính là chúa thần chí cao vô thượng trong lòng họ!" Giọng nói của ông vang vọng trong đại điện trống trải, mang theo một chút kính sợ khó nhận thấy.

"Tướng mạo của vị thần này, cũng quá là không ra hình dạng gì!" Bàn Tử thì thầm lẩm bẩm, giữa hàng lông mày đầy vẻ khó hiểu, "Tôi thấy cũng chẳng khác cái chày giặt đồ ở nhà là mấy!" Lời nói tuy nhỏ, nhưng trong không gian tĩnh mịch này lại dấy lên từng gợn sóng vi diệu, khiến người ta không khỏi đối với hình thái thần linh vượt ngoài tưởng tượng này cảm thấy một sự hài hước và châm biếm khó hiểu.

Trần Mộc bất nhẫn lại nhẹ nhàng vỗ vai Bàn Tử bên cạnh một cái, trong mắt y mang theo vài phần cảnh cáo.

Tiếp đó y hạ giọng nhắc nhở: "Chú ý lời nói, chúng ta lúc này còn đang ở trên lãnh địa của nó, cậu không lo rước họa bất trắc sao?!" Giọng nói của y trong môi trường hôn ám trở nên vô cùng trầm ổn, toát ra một tia uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Lần này, Bàn Tử lập tức im hơi lặng tiếng, không nói thêm nữa, dường như cũng sợ bị vị chúa thần Trường Sinh Thiên này báo ứng ngay tại chỗ!

Bàn Tử nghe vậy, tuy hơi bất phục, nhưng cũng biết điều mà mím môi, không nói thêm lời nào.

Không khí xung quanh dường như vì thế mà hơi ngưng trọng, một cảm giác áp lực khó tả lặng lẽ lan tràn.

Còn về bức đồ đằng đen thui thu hút sự chú ý kia… Trần Mộc thầm suy nghĩ, hình thái của nó quỷ dị, hoàn toàn khác biệt với Trường Sinh Thiên mà hắn biết!!

Tuy hắn không hiểu sâu về văn hóa Sát Mãn, nhưng ít nhất cũng biết Trường Sinh Thiên là tồn tại vô hình vô tướng, nó tượng trưng cho một sức mạnh vô biên vô tận, vô sở bất tại, đó là sự sùng bái đấng tối cao của vũ trụ!!

Nếu Hoa Hòa Thượng đem đồ đằng này ngang hàng với Trường Sinh Thiên, hoặc là cố ý đánh lận con đen, muốn cho Bàn Tử một đòn phủ đầu.

Hoặc là trong sâu thẳm nội tâm hắn có bí mật không thể nói, đang cố gắng che giấu bằng cách này.

Môi trường xung quanh càng khiến người ta bất an, ánh sáng lờ mờ, mồ hôi lạnh trên vách đá dường như sắp nhỏ giọt!!

Trần Bì A Tứ và Muộn Du Bình vẫn mặt không đổi sắc, vẻ mặt thờ ơ.

Dường như bất kỳ chuyện kỳ dị nào cũng không thể lay động họ chút nào.

Tuy nhiên, những người khác thì không được bình tĩnh như vậy, hoặc cau mày thì thầm, hoặc thần sắc căng thẳng, mỗi người một cách biểu lộ sự bất an và kinh ngạc trong lòng!!

Bước vào sâu trong Linh điện này, nếu không phải thờ phụng thần linh trang nghiêm, thì lẽ ra phải là nơi đặt tượng ngồi uy nghiêm của mộ chủ.

Nhưng cảnh tượng trước mắt này… thật sự như lời Bàn Tử đùa cợt, là dáng vẻ của hoàng tộc Đông Hạ sao?!

Trần Mộc trong lòng dâng lên nghi hoặc, lẩm bẩm: "Làm sao có thể?!

Đây… đây tuyệt đối không phải hình người có thể miêu tả, càng giống tượng tà thần bước ra từ truyền thuyết Bái Vật Giáo dưới biển!!" Trong ký ức, hắn từng tình cờ thấy hình tượng tương tự trong một triển lãm ở hải thành, những vị thần dị vực đó được tạo tác như những cục u bướu khô cứng, thân thể uốn lượn vặn vẹo, tựa như sinh vật thân mềm khổng lồ, toát ra một vẻ tà dị và cổ xưa khiến người ta rợn người!!

Liên tưởng như vậy không khỏi khiến Trần Mộc rợn xương sống, không khí xung quanh cũng vì thế mà càng thêm thần bí khó lường.

Tư tưởng của Trần Mộc chợt bị một ký ức bất chợt kéo về, đó là những đoạn ký ức tình cờ có được khi nghiên cứu đồng ngư cổ xưa, về hoàng tộc Đông Hạ.

Tương truyền, toàn bộ hoàng tộc này đều là những sinh linh kỳ dị

được khai quật từ sâu dưới lòng đất, lần gặp gỡ này, lẽ nào thật sự có liên quan đến chuyện đó?!

Không, ý nghĩ này quá hoang đường!!

Trần Mộc trong lòng tin chắc rằng dân tộc Đông Hạ không đến mức ngu muội như vậy, lại đem một cục u bướu tầm thường thờ phụng làm biểu tượng của hoàng quyền.

Hắn không khỏi thầm cười khổ, khao khát có thể hé mở bí mật ẩn giấu trong hai con đồng ngư còn lại.

Như vậy có lẽ sẽ tránh khỏi những suy đoán và khúc mắc không ngừng nghỉ lúc này.

Đáng tiếc, sự huyền bí chưa biết như bảo tàng khóa chặt, bao giờ mới có may mắn vén màn bí mật của nó, Trần Mộc trong lòng không có đáp án.

Đúng lúc tư tưởng của hắn như ngựa hoang thoát cương, tự do rong ruổi giữa biên duyên lịch sử và hiện thực, Phan Tử bên cạnh chợt lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của hắn: "Này, mau nhìn bên này!" Đoàn người Trần Mộc nghe tiếng liền đồng loạt quay người, chỉ thấy Phan Tử không biết từ lúc nào đã trèo lên một tòa thần tôn bằng đồng cao lớn bên cạnh, đang đứng ở mép của bức điêu khắc chim mặt người quỷ dị kia, hai tay cẩn thận và thành kính từ từ lấy ra một vật từ trong miệng chim!!

Phan Tử, gã này ngày thường vốn thích mạo hiểm, lại một lần nữa khiến Trần Mộc lòng thót lại. "Ngươi ngàn vạn cẩn thận, đừng xúc động cơ quan nào." Trần Mộc sốt ruột nhắc nhở, sợ rằng không cẩn thận liền kích hoạt cạm bẫy không biết nào đó.

Phan Tử nghe vậy, vẻ mặt ngưng trọng gật đầu, động tác trở nên càng thêm tỉ mỉ và chậm rãi, dường như mỗi dây thần kinh đều căng

thẳng đến cực hạn.

Theo lực kéo nhẹ của hắn, một tượng hầu đồng sáng lấp lánh ánh vàng, mặt mũi hung tợn, mặt xanh nanh già, dần dần hiện ra chân dung!!

Hầu đồng này không chỉ mặt mũi hung tợn, mà khắp thân còn khắc vô số hoa văn phức tạp quỷ dị, tựa như một tiểu quỷ xăm đầy đồ đằng cổ xưa, toát ra một sức hấp dẫn tà dị khó tả, khiến mọi người có mặt vô thức nín thở nhìn chằm chằm!!

Trần Mộc và mọi người đều vẻ mặt nghi hoặc, trong mắt họ lóe lên ánh sáng hiếu kỳ đối với kiện tôn khí kỳ dị này, thiết kế xảo diệu đến mức này, trong ký ức của họ chưa từng nghe nói hay nhìn thấy!!

Phan Tử nhẹ nhàng nhảy từ trên cao xuống, hai tay hắn cẩn thận nâng vật thần bí kia, từ từ di chuyển đến trung tâm nơi Trần Mộc và những người khác đang vây quanh.

Mọi người không hẹn mà cùng vây lại, ánh mắt khóa chặt trên vật bằng thanh đồng này, dường như muốn xuyên qua vẻ tang thương bề mặt, tìm hiểu bí mật ẩn sau nó.

Từng ánh mắt quét qua, mọi người trừ việc có thể xác định đây là một vật phẩm bằng thanh đồng chất liệu cổ phác, màu sắc u ám, còn lại thì như nhìn hoa trong sương, khó có thể diễn tả, sự bối rối trong lòng càng tăng không giảm!!

Trong thế giới khảo cổ, những bí ẩn như vậy không hiếm.

Mộ táng, vốn là vùng đất bí ẩn nơi quy tắc nghiêm ngặt và cá tính của mộ chủ cùng tồn tại, một mặt tuân theo nghi thức cổ xưa và nghiêm khắc, mặt khác lại tràn đầy cảm xúc và tưởng tượng cá nhân.

Trong nhiều lăng mộ, thường có những vật tùy táng vượt quá nhận thức thông thường, khiến người ta khó có thể gọi tên.

Đối với những khí vật tuân theo truyền thống, có dấu vết để lại, các học giả còn có thể thông qua nghiên cứu, đối chiếu, dần dần tiếp cận chân tướng!!

Tuy nhiên… một khi chạm đến sự biểu đạt cá nhân hóa, thì chỉ có thể dựa vào phỏng đoán và liên tưởng.

Trong lịch sử không thiếu những kỳ trân dị bảo chỉ xuất hiện một lần như vậy, công dụng và ý nghĩa của chúng, trừ vị chủ nhân đang an nghỉ dưới lòng đất, không ai có thể giải đáp chắc chắn.

Hoa Hòa Thượng cẩn thận xem xét bốn thần tôn đồng còn lại, cũng không có kết quả, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần suy đoán tương tự.

Hắn từ từ mở miệng, lời nói mang theo vài phần không chắc chắn: "Nếu như cây bổng chùy có vẻ giản dị này tượng trưng cho vị thần chủ yếu mà họ sùng bái, vậy thì những thứ bao quanh nó, có lẽ chính là thần thú linh thiêng hộ vệ vị chủ thần này?!

Bố cục như vậy, rất có thể liên quan mật thiết đến những câu chuyện thần thoại độc đáo của địa phương đã chôn vùi trong bụi trần lịch sử!!

Chỉ là chúng ta, thân ở nghìn năm sau, muốn hoàn toàn thấu hiểu tín ngưỡng và văn hóa thời bấy giờ, chắc chắn là khó khăn trùng trùng." Nói đến đây, Hoa Hòa Thượng hơi cau mày, hiển nhiên có một chút khó hiểu vương vấn trong lòng. "Điều khó hiểu nhất, là vì sao lại chọn thanh đồng làm vật liệu?!

Phải biết rằng, nhà Minh đã là thời kỳ sắt thép được ứng dụng rộng rãi, công nghệ phát triển cao, việc chọn thanh đồng dường như không hợp thời, phía sau liệu có ẩn chứa ý nghĩa văn hóa sâu xa hơn hay sự cân nhắc kỹ thuật nào đó, thật sự đáng để suy ngẫm." Quanh đồ đằng cổ xưa kia, ánh mắt Trần Mộc như tấm lưới tinh tế, tỉ mỉ tìm

kiếm từng ngóc ngách, cố gắng từ trong sự tĩnh lặng vô tiếng này phát hiện dù chỉ một manh mối.

Chương 1036

Tuy nhiên… ngoài những dấu vết thời gian loang lổ trên đồ đằng, không còn gì khác, không khí xung quanh dường như đều ngưng đọng trong sự tĩnh mịch vô danh này.

Không cam lòng bỏ cuộc tại đây, Trần Mộc và những người bạn đồng hành chậm rãi bước đi, tiến sâu hơn vào vùng đất lạnh lẽo chưa được ánh sáng chạm tới, bóng tối như màn che, sâu thẳm đến mức dường như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng và âm thanh, khiến người ta không khỏi tự chủ mà sinh ra vài phần kính sợ đối với chiều sâu của sự vô tri.

Trong hoàn cảnh như vậy, sự nghi hoặc trong lòng Trần Mộc như dòng chảy ngầm cuộn trào, khó mà yên tĩnh.

Theo lẽ thường, trong đại điện linh cung trang nghiêm thần thánh như thế này, đáng lẽ phải có cự đỉnh đồng đúc sừng sững, ánh nến vãng sinh trường minh nhẹ nhàng lay động, tô điểm thêm một chút sắc thái ấm áp cho không gian u thẳm.

Lại càng có những noãn các tinh xảo, khảm vào vách tường, bên trong đặt bảo sàng và bảo tọa hoa lệ, tượng trưng cho sự tôn sùng tối thượng!

Trên thần vị, có thể có tượng thần linh lặng lẽ canh giữ, tiếp nhận sự thành kính của tín đồ.

Tuy nhiên lúc này… tất cả những đồ trang trí mang tính nghi thức đáng lẽ phải có đều không thấy đâu, đại điện trống trải mà giản dị, chỉ có vách đá lạnh lẽo vọng lại tiếng bước chân của họ!!

Điều này khiến người ta không khỏi suy đoán, liệu nơi đây từng có một cuộc dọn dẹp có chủ ý, hay là trong tập tục tôn giáo độc đáo của

nước Đông Hạ, những vật phẩm này không được phú cho địa vị quan trọng?!

Bàn Tử trong đội, tính tình thẳng thắn, trên mặt đã rõ ràng lộ vẻ sốt ruột.

Hắn tham gia chuyến đi này, động cơ lớn nhất chính là tìm kiếm những văn vật cổ xưa và quý giá, hy vọng có thể đạt được điều gì đó từ đó, bất kể là thu hoạch vật chất hay sự thỏa mãn tinh thần.

Nhưng sự việc không như ý muốn, suốt dọc đường này ngoài không khí âm lãnh ẩm ướt và tiếng vọng thỉnh thoảng vang lên, hầu như không có bất kỳ phát hiện thực chất nào!!

Sự thất vọng và nóng nảy này, như ngọn lửa lò dần tăng nhiệt, chỉ nung đốt bức tường kiên nhẫn trong lòng hắn.

Thế là, trong một trận tiếng bước chân trầm nặng nữa, Bàn Tử cuối cùng không kiềm chế được, quay người đề nghị với Trần Mộc và những người khác, giọng nói mang theo vài phần khẩn thiết: "Tôi nói, có thể để tôi đến phía sau những đèn nô đó xem xem không?!

Biết đâu trong khoảng không tối đen đó, lại giấu thứ mà chúng ta muốn tìm?!" Ánh mắt hắn lóe lên sự kỳ vọng, dường như đã nhìn thấy ánh sáng mờ ảo của kho báu, ẩn hiện gọi mời trong vực sâu chưa khám phá.

Muộn Du Bình chậm rãi xua tay với hắn, động tác lộ ra sự kiên quyết không thể nghi ngờ, ánh mắt lóe lên ý không thể thương lượng, ý là tuyệt đối không được!!

Sau đó, hắn cẩn thận từ trong ba lô đeo sát người lấy ra một cây đèn huỳnh quang ánh lạnh, cây đèn huỳnh quang đó dưới lớp vỏ bọc bên ngoài trông bí ẩn mà yên tĩnh.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng vung cánh tay, cây đèn huỳnh quang như

sao băng xẹt qua bầu trời, không một tiếng động bay về phía bóng tối, một vệt sáng lục rực rỡ tức thì thắp sáng xung quanh, như một tia hy vọng trong vực sâu u ám.

Nhưng ngay khi tiếp xúc với bóng tối vô biên phía sau đèn nô, ánh sáng lục đó dường như bị hố đen vô hình nuốt chửng, đột ngột biến mất, giống như bị ném vào đống bông đen đặc quánh, không để lại chút dấu vết nào!!

Bàn Tử chứng kiến cảnh này, miệng hơi hé ra, vẻ mặt kinh ngạc, khó tin khẽ hỏi: "Cái này, đây là chuyện gì?

Lẽ nào đó là một thế giới khác?!" Giọng hắn vang vọng trong đại điện trống trải, trông càng nhỏ bé.

Muộn Du Bình lắc đầu, động tác giản dị ấy ẩn chứa cảm xúc phức tạp, vừa khó hiểu vừa cảnh giác, dường như ngay cả hắn cũng cảm thấy bối rối và bất an trước hiện tượng bất thường này.

Trần Mộc cau chặt mày, ánh mắt sắc bén quét một vòng quanh, giọng nói mang vài phần quả quyết và cảnh cáo: "Khi chúng ta quan sát ở bên ngoài, đại điện này rõ ràng không rộng lớn đến vậy, hơn nữa ánh sáng đèn pin của chúng ta cũng không thể phản xạ!!

Chắc là tường điện đã được quét một loại sơn đặc biệt có khả năng hấp thu ánh sáng.

Ở đây, nếu ngươi tự ý tách đội một mình thám hiểm, ta dám đảm bảo, ngươi tuyệt đối không thể bình an trở về.

Cho nên, chúng ta vẫn đừng hành động khinh suất, để tránh rơi vào nguy hiểm không lường trước!!" Bàn Tử nghe vậy, mắt đảo một vòng, khóe miệng treo nụ cười ranh mãnh đặc trưng, đưa ra một đề nghị mà hắn tự cho là tuyệt vời: "Hề, hay là thế này, các ngươi cột dây vào thắt lưng Bàn gia tôi, tôi đây, sẽ làm tiên phong dò đường?!

Vạn nhất tôi mò được bảo bối gì, chúng ta chia ba bảy, không, bốn sáu, à không, các ngươi cho tôi mười phần trăm chia lời, coi như góp vốn kỹ thuật, thế nào?!" Trần Mộc nghe vậy, mày nhíu càng chặt, trong mắt lóe lên một tia bực bội và tức giận.

Hắn trước nay không thích thái độ lúc nào cũng treo lợi ích lên miệng của Bàn Tử, đặc biệt là trong hoàn cảnh sinh tử chưa biết này. "Ngươi nếu thật sự muốn phát điên, đợi chúng ta bình an ra ngoài rồi, ngươi muốn quậy phá thế nào thì quậy, nhưng bây giờ, đừng lấy tính mạng của mọi người ra đùa giỡn!!" Trần Mộc gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra câu này, hiển nhiên vô cùng bất mãn với đề nghị của Bàn Tử, hắn hiểu rõ, trong hoàn cảnh này, bất kỳ quyết định khinh suất nào cũng có thể mang lại hậu quả khôn lường.

Phan Tử vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, giọng nói mang ý trêu chọc: "Hề, ngươi tên này gấp gáp làm gì?!

Cuộc thám hiểm của chúng ta mới bắt đầu, vạn nhất ngươi mà kích động, kéo dây chui vào bên trong, kết quả bên trong nguy hiểm trùng trùng, khi ra ngoài chỉ còn lại cái quần xà lỏn thôi, ngươi nói xem, Trần Mộc và họ có phải vào cứu ngươi không?!

Ngươi nhìn đội ngũ do Trần lão gia tử dẫn đầu xem, đó mới gọi là đoàn kết một lòng, phong thái chuyên nghiệp.

Ngươi đừng có bôi nhọ mặt mũi cha ba nhà chúng ta chứ!!" Bàn Tử nghe vậy, thở dài một tiếng, đôi mắt tràn ngập thất vọng dường như có thể tràn ra ngoài.

Hắn càu nhàu: "Thôi được rồi, các ngươi người đông thế mạnh, cái miệng tôi này không nói lại một lũ các ngươi!!

Thôi vậy, Bàn gia tôi đành chịu thiệt một chút, nghe theo sắp xếp của các ngươi.

Trước khi chưa nắm rõ tình hình dưới lòng đất thế nào, Bàn gia tôi đảm bảo, tuyệt đối không tự ý hành động, trung thành!!" "Dù đã nắm rõ tình hình, ngươi cũng phải giữ mình an phận!" Trần Mộc trợn to mắt, nghiêm giọng cảnh cáo.

Giữa hàng lông mày hắn lộ rõ sự kiên quyết không thể nghi ngờ, "Đừng tưởng ta không biết chút tính toán nhỏ nhặt trong lòng ngươi, vào địa cung bảo vật khắp nơi, cái bụng của ngươi chứa được bao nhiêu?!

Đừng đến lúc vì tham lam mà ngay cả mạng cũng mất!!" Bàn Tử thấy vậy, liền vội vàng giơ hai tay làm tư thế đầu hàng, trên mặt lại vẫn treo vẻ cười cợt, dường như cuộc tranh luận nghiêm túc vừa rồi chỉ là một trò đùa.

Trần Mộc hiểu rõ tính cách khôn lỏi của Bàn Tử, lúc này nói thêm cũng vô ích, đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn biết, đối với người như Bàn Tử, cứng rắn không được, chỉ có thể thầm nhắc nhở bản thân, trong hành trình sắp tới phải đặc biệt chú ý đến "hoạt bảo" này!!

Để tránh hắn một lúc bốc đồng, thật sự mang lại rắc rối không cần thiết cho mình hoặc đội.

Dù sao, trong cuộc thám hiểm cổ mộ đầy rủi ro và nguy hiểm này, một bước sai là sai tất cả, bất kỳ sơ suất nhỏ nào cũng có thể tạo nên sai lầm lớn.

Tiến sâu hơn nữa, tầm mắt của Trần Mộc và đoàn người dần bị cảnh tượng ở sâu trong đại điện thu hút, nơi đó lặng lẽ sừng sững một cánh ngọc môn khí phái phi phàm.

Được kiến tạo từ bốn phiến đá bạch ngọc khổng lồ không tì vết, mỗi khối ngọc thạch đều được điêu khắc tinh xảo, khớp nối với nhau

hoàn hảo không kẽ hở, tỏa ra ánh sáng ôn nhuận mà trong trẻo!!

Tại trục môn, một con bách túc bàn long đúc bằng lưu ly uốn lượn cuộn quanh, thân rồng sắc màu rực rỡ, trong suốt long lanh, dưới ánh sáng mờ nhạt toát ra u quang thần bí khó lường, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi ràng buộc, cưỡi mây cưỡi gió bay đi!!

Trên mày cửa, là một bức phù điêu "nhạc vũ bách hí đồ" sống động như thật, nhạc sư, vũ công và nghệ nhân tạp kỹ tư thái khác nhau, biểu cảm sinh động, dường như xuyên qua ngàn năm thời không, đang cống hiến cho người xem một bữa tiệc không tiếng động!!

Trên mặt cửa, hai bên trái phải đều khắc một đồng tử sống động như thật, họ mang nụ cười non nớt, tay cầm đèn lồng hoa sen, dường như đang lặng lẽ chào đón mỗi vị khách bước vào cánh cửa này, hoặc là đang trung thành canh giữ bí mật phía sau!!

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, phía sau cửa không hề có cơ chế đá tự động thường thấy, mà lại sử dụng một loại phương pháp đổ keo đặc biệt cổ xưa để phong bế, khiến cánh cửa này càng thêm vài phần nặng nề và thần bí của lịch sử!!

Thấy cảnh tượng kỳ lạ này, hai mắt Bàn Tử chợt sáng rực, vẻ mệt mỏi trước đó tan biến hết.

Hắn kích động nói với Trần Mộc và mọi người: "Hề, Trần Mộc, tôi từng may mắn được chiêm ngưỡng cánh cửa tương tự ở một buổi đấu giá quốc tế!!

Đây đích thực là 'Bàn Long Trục Lưu Ly Xuyên', lúc đó giá giao dịch của một cánh cửa như vậy lên đến hai trăm triệu đô la Mỹ, đơn giản là giá trên trời!!

Ai nha, các ngươi xem, cánh cửa này tuy khí thế phi phàm, nhưng

trông có vẻ không nặng lắm..." Trần Mộc hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Bàn Tử, không đợi hắn nói xong liền đùa cợt cắt ngang: "Ngươi à, đừng có mơ mộng nữa!

Giá đó phần lớn là kết quả của sự thao túng thị trường, ngày nay giao dịch cổ vật tư nhân thật sự, có thể vượt qua hai mươi triệu đã là con số thiên văn rồi.

Ta xem cánh cửa này, chất liệu tuy quý giá, nhưng xét đến nhiều yếu tố, nhiều nhất cũng chỉ khoảng bốn mươi vạn tệ thôi!!" Lời nói của Trần Mộc mang theo vài phần bình tĩnh thực tế, cũng kịp thời hạ nhiệt độ cho sự nhiệt tình đang dâng cao của mọi người, khiến mọi người tập trung trở lại vào nhiệm vụ trước mắt. "Không thể nào." Bàn Tử trợn to mắt, vẻ mặt khó tin: "Ngươi nói thật sao?

Vỏn vẹn bốn mươi vạn mà lại bị thổi giá lên tận hai trăm triệu?

Chương 1037

Chuyện này nghe quá phi lý, cứ như chuyện hoang đường vậy!!" Trần Mộc trong lòng thầm suy nghĩ, nhưng không trực tiếp đáp lại sự kinh ngạc của Bàn Tử.

Hắn biết rõ, hai con đồng ngư trông có vẻ không đáng kể trong túi mình, theo giá cổ vật trên thị trường, mỗi con đều có thể dễ dàng được bán đấu giá với giá cao ngất ngưởng một ngàn vạn.

Nhưng trên đời tri âm khó tìm, người thực sự hiểu giá trị của chúng, lại nguyện ý hào phóng chi tiền thực ra rất ít!!

Trò hề của sàn đấu giá, chẳng qua là chờ đợi cái "oan đại đầu" hiếm có, ba năm không khai trương, một khi khai trương liền đủ nuôi sống mấy đời.

Một khi kẻ phú gia tử đệ không am hiểu thế sự nào đó dưới sự bốc đồng, thật sự bỏ ra hai trăm triệu số tiền khổng lồ mua một cánh cửa, thì quãng đời còn lại, người đó e rằng chỉ có thể chìm đắm trong niềm vui làm sao tiêu xài khoản tiền thiên văn này thôi!!

Biểu cảm của Bàn Tử trong khoảnh khắc này đông cứng, dường như thế giới quan bị tin tức bất ngờ này hoàn toàn đảo lộn.

Hắn ngây người nhìn chằm chằm cánh cửa kia, ánh mắt trống rỗng và mờ mịt, hiển nhiên vẫn đang cố gắng tiêu hóa sự thật không thể tin nổi này.

Trần Mộc thấy vậy không nói thêm lời nào, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai hắn, sau đó cùng những người khác bước vào hành lang u ám sâu thẳm, chậm rãi tiến về hậu điện.

Hậu điện, thường đánh dấu nơi có lối vào địa cung, nơi ẩn chứa

phần bí ẩn nhất của cổ quốc.

Cảnh tượng trong tưởng tượng là một bức tranh trang nghiêm túc mục!

Trung tâm thường sẽ đặt một cỗ quan quách tinh mỹ tuyệt luân, tràn đầy cảm giác nghi lễ, xung quanh điểm xuyết những ngọn nến vĩnh sinh không tắt, ánh nến lung lay, chiếu rọi không gian u tĩnh, dường như đang lặng lẽ kể về sự huy hoàng trong quá khứ.

Hoặc là, tế phẩm chất thành núi được sắp xếp gọn gàng… Những vật cúng này do người thủ lăng trung thành theo tập tục cổ xưa định kỳ thay thế, đảm bảo người đã khuất ở Minh giới cũng có thể hưởng vinh hoa.

Mặc dù Đông Hạ là một tiểu quốc biên thùy bị chiến hỏa bao phủ trong thời gian dài, tài nguyên thiếu thốn, quốc lực có hạn, nhưng trong một không gian đặc biệt như thế này, người ta vẫn luôn kỳ vọng có thể phát hiện một số vật phẩm quý giá vượt ngoài lẽ thường!!

Dù sao… lối vào địa cung thường ẩn giấu trong hậu điện này, đối với Trần Mộc và đoàn người, bất kể hy vọng có mong manh đến đâu, chuyến hành trình thám hiểm bí ẩn này, họ định sẵn phải bước lên.

Bước vào hành lang u thẳm, Trần Mộc lập tức bị những bích họa dày đặc hai bên và trên đỉnh đầu thu hút, những tác phẩm nghệ thuật cổ xưa này dường như bị thời gian lãng quên, bề mặt phủ một lớp băng mỏng, khiến màu sắc u ám, xám xịt một mảng, tựa như bụi trần lịch sử lặng lẽ ngưng kết.

Bức bích họa hai lớp mà hắn tình cờ nhìn thấy trong khe hở của những cuộc thám hiểm trước đó, đã kích thích sự hiếu kỳ và mê mẩn của hắn đối với loại hình nghệ thuật mang tính ghi chép này.

Thế là hắn không chút do dự mở đèn pin trong tay, ánh sáng vẽ

một vệt ấm áp trong không khí lạnh lẽo, bắt đầu cẩn thận quan sát.

Tuy nhiên, cái nhìn bất ngờ này lại khiến Trần Mộc cảm thấy một luồng hàn ý vô danh thấu thẳng xương sống!!

Dưới chùm sáng đèn pin, bích họa hiện ra một thế giới kỳ dị… Trong làn mây mù lượn lờ, những bách túc long hình thái khác nhau cuộn mình, bay lượn, chúng hoặc cuộn tròn thành vòng, hoặc vỗ cánh bay cao, dày đặc chiếm cứ toàn bộ vách tường!!

Như khi màn đêm buông xuống, vách tường đột nhiên "sống" dậy, bò đầy những con rết khổng lồ khiến người ta rợn tóc gáy, khiến người ta không khỏi tự chủ mà sinh ra một loại cảm giác áp bức và kính sợ!!

Những bích họa này được khéo léo chia thành vài đoạn tự sự, có khu vực miêu tả những binh sĩ cổ đại khoác da thú dày nặng, họ biểu cảm túc mục, tay cầm vũ khí thô sơ, nhưng lại cung kính quỳ bái bách túc long đang cuộn mình giữa mây, dường như đang tiến hành một nghi thức trang nghiêm nào đó.

Mỗi chi tiết trong bức họa đều toát lên sự tôn sùng vô hạn đối với rồng, những chiến sĩ anh dũng kia trước mặt rồng, trông đặc biệt nhỏ bé và thành kính, dường như tất cả dũng khí và sức mạnh của họ đều bắt nguồn từ tín ngưỡng đối với sinh vật thần bí này.

Điều thu hút sự chú ý nhất, không gì hơn hai bức họa lớn ở đỉnh bích họa, nơi đó vẽ hai con bách túc long thân hình càng thêm to lớn, cơ thể chúng cuộn chặt lấy nhau, vừa như đang tiến hành một nghi thức giao cấu thần bí nào đó, lại vừa như đang tranh đấu kịch liệt vì lãnh địa hoặc quyền lực!!

Vảy rồng lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, mỗi chiếc vảy dường như đang kể về những biến động phong vân của thời cổ đại, cảm giác sức mạnh chấn động lòng người đó, dù cách xa ngàn năm thời gian, vẫn có

thể khiến người ta cảm nhận được sự uy nghiêm vô địch ấy.

Trong mỗi bức bích họa, bách túc long đều là nhân vật chính không thể tranh cãi, cảnh vật và nhân vật xung quanh so với chúng đều trở nên không đáng kể, sự đối lập lớn nhỏ có chủ ý này, mạnh mẽ biểu đạt sự sùng bái của người Đông Hạ cổ đại đối với loại đồ đằng rồng rết độc đáo này!!

Mức độ thành kính của họ thậm chí còn vượt qua sự sùng kính của người Hán đối với bàn long truyền thống, thể hiện một hệ thống tín ngưỡng thần bí khác biệt hoàn toàn so với bối cảnh văn hóa đã biết!!

Trong hành lang u ám lạnh lẽo này, những bích họa ấy dường như trở thành một cánh cửa thông đến thế giới tinh thần cổ đại, lặng lẽ kể về một đoạn truyền kỳ đã bị lãng quên.

Diệp Thành từ sâu trong ba lô, cẩn thận lấy ra chiếc máy ảnh có vẻ hơi cũ kỹ.

Hạt bụi nhỏ trước ống kính dưới ánh đèn lờ mờ, nhẹ nhàng lay động, dường như là hạt bụi thời gian.

Hắn tỉ mỉ điều chỉnh tiêu cự, đảm bảo mỗi nét bút, mỗi mảng màu đều có thể được thu giữ chính xác.

Những bích họa này không chỉ là minh chứng lịch sử… mà còn là giá trị gia tăng không thể thiếu trong những minh khí sắp được bán ra!!

Tại Đông Hạ, một quốc gia có lịch sử mơ hồ, đầy rẫy quyền lực thần bí như vậy, bất kỳ bằng chứng nào có thể chứng minh tính chân thực của lăng mộ đều có giá trị liên thành.

Chỉ cần vài tấm ảnh hé lộ diện mạo bên trong lăng mộ, cũng đủ khiến những nhà sưu tầm cổ vật tranh nhau ra giá, giá cả tức thì tăng

vọt gấp mấy lần!! "Các ngươi có từng nghĩ, rốt cuộc là thần thánh phương nào đang an nghỉ trong lăng tẩm tùy táng u thẳm này?!

Là bạn lữ của Vạn Nô Vương, hay là thuộc hạ trung thành?!

Vì sao xung quanh toàn là những bích họa hình rồng siêu phàm thoát tục này?!" Giọng Diệp Thành vang vọng trong lăng thất trống trải, ngón tay hắn khẽ chạm vào nút chụp, mỗi tiếng "tách" dường như đang trò chuyện với người cổ đại vượt qua không gian thời gian.

Trần Mộc nhún vai, giữa hàng lông mày lộ ra vẻ khó hiểu và bối rối.

Là một thám hiểm giả đầy kính sợ đối với lịch sử, trong lòng hắn cũng cảm thấy một chút dị thường khó tả.

Theo lệ thường… nhân vật chính của lăng tẩm tùy táng không ngoài hai loại!

Một loại là con cháu thân quyến của đế vương tướng lĩnh, loại khác là đại thần được sủng ái sâu sắc.

Bích họa trong lăng mộ của loại trước, phần lớn miêu tả cảnh tượng ấm cúng của cuộc sống hàng ngày!

Trẻ nhỏ vui đùa, yến tiệc canh tác, từng cảnh một như tái hiện ngày hôm qua.

Loại sau thì thiên về trưng bày công tích lúc sinh thời, văn thần trị quốc an dân, khơi kênh đào, võ tướng khoác giáp cầm binh khí, chinh chiến sa trường!!

Tuy nhiên… những thần long cưỡi mây cưỡi gió trong các bích họa trước mắt này, uy nghiêm mà thần bí.

Dù đặt trong chủ lăng tôn quý, có lẽ còn miễn cưỡng giải thích là để tôn vinh vương quyền thần truyền, nhưng trong lăng tẩm tùy táng

này, lại trông đặc biệt đột ngột!!

Điều càng khiến người ta khó hiểu là, trong từng bức bích họa tinh mỹ tuyệt luân này, lại không thể tìm thấy chút bóng dáng và hình tượng nào của chủ nhân lăng mộ.

Theo lẽ thường… ngay cả người tùy táng khiêm tốn nhất, cũng nên để lại sự tồn tại mang tính tượng trưng trong bích họa, để hậu nhân tưởng nhớ.

Sự né tránh có chủ ý này, không khỏi khiến người ta liên tưởng đến thân phận thực sự của lăng mộ và câu chuyện ẩn giấu phía sau, cũng thêm vào không khí quỷ dị khó tả cho lăng tẩm u ám này.

Cho dù lấy rồng… sinh vật trong thần thoại ngự trị vạn vật làm chủ thể, những con rồng trong bích họa này không chỉ được khắc họa sống động như thật, mà còn làm nổi bật một vẻ uy nghiêm khiến người ta rợn người!!

Thân rồng uốn lượn, vảy lấp lánh ánh kim loại lạnh lẽo, đôi mắt dường như có thể xuyên thấu thời không, nhìn chằm chằm mỗi linh hồn cố gắng nhìn trộm sự uy nghiêm của nó!!

Tuy nhiên… dưới vẻ uy nghi như vậy.

Theo lẽ thường suy đoán, phải có một người đứng đầu thân phận tôn quý, quỳ bái trước cự long này, với lòng thành kính vô thượng!!

Người này không ai khác ngoài Vạn Nô Vương, dù sao đây là lăng tẩm tùy táng, chỉ có hắn mới có tư cách dẫn đầu mọi người bái lạy ở đây.

Chủ nhân thực sự của lăng mộ, đáng lẽ phải ngự trị hai bên Vạn Nô Vương, tiếp nhận sự kính ngưỡng từ bốn phương!!

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là… trên bích họa, tất cả hình tượng đều là nô lệ cúi đầu thuận mắt hoặc binh sĩ trang bị đầy

đủ, thần tình kiên nghị, hoàn toàn không thấy bóng dáng bất kỳ nhân vật lãnh tụ nào.

Chương 1038

Tình cảnh như vậy, đặt trong bích họa hoàng lăng, đơn giản là trái với lẽ thường, lật đổ nhận thức của thế nhân về quyền lực và tôn ti trật tự.

Những bích họa không hợp với "tam cương ngũ thường", không tuân theo lễ giáo truyền thống này, treo ở đây, chẳng khác nào ném một hòn đá vô tiếng vào dòng sông văn hóa rộng lớn, tuy khuấy động gợn sóng, nhưng lại dường như không hề có sự tồn tại.

Đúng lúc mọi người đang nghi hoặc, Bàn Tử chợt hỏi, giọng nói mang theo một tia phấn khích bất ngờ: "Có khả năng nào, bích họa ở đây cũng ẩn giấu bí mật gì đó, ví dụ, nó thực ra là hai lớp?!" Câu hỏi này tựa như một luồng sáng, chiếu rọi màn sương mù trong lòng họ.

Trần Mộc nghe vậy, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào những bích họa ấy, nơi đầu ngón tay lướt qua, thỉnh thoảng có mảnh bích họa loang lổ rơi ra, dưới lớp tường hiện ra, ngoài dấu vết của thời gian, không còn gì khác.

Hắn lắc đầu, xác nhận nơi đây không có gì đặc biệt.

Hồi tưởng lại bức bích họa hai lớp từng thấy trong khe núi lửa trước đó, hắn biết rõ phía sau chắc chắn ẩn chứa một câu chuyện ít người biết đến!!

Nếu không, tại một nơi bí ẩn và trang trọng như vậy, việc sắp đặt hai lớp bích họa, quả thực là quá có chủ ý, khiến người ta không thể không hoài nghi bí mật ẩn sâu phía sau.

Giữa lúc suy nghĩ miên man, họ đã đi trong hành lang bích họa này khoảng hơn hai trăm mét.

Đúng lúc này, bích họa đột ngột dừng lại, như thể lời tự thuật của lịch sử tại một khoảnh khắc nào đó bỗng nhiên bị cắt đứt.

Cuối hành lang, đột nhiên rộng mở, một lối ra hậu điện hùng vĩ đập vào mắt, dường như là khởi đầu của một truyền kỳ khác, lặng lẽ chờ đợi họ khám phá.

Lối ra không có cửa thực thể, thay vào đó là một đài đèn chân hạc đúc bằng thanh đồng đặt ở trung tâm, cao khoảng nửa người, tạo hình độc đáo, tựa như tiên hạc trong sách cổ vỗ cánh muốn bay, được thời gian điêu khắc sống động như thật!!

Bề mặt đài cao phủ một lớp sương trắng mỏng, tựa như khoác lên một tấm sa y lạnh lẽo, khiến lớp da vốn màu đồng cổ càng thêm thâm trầm, toát ra một vẻ đen tối u ám.

Trần Mộc cùng đồng bạn chậm rãi bước ra khỏi hành lang hẹp, tiến vào hậu điện lạnh lẽo.

Bàn Tử thuần thục đốt một cây pháo sáng lạnh, ánh sáng chập chờn trong không gian mờ ảo, như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, chiếu rọi vùng đất vô danh này!

Sau khi quan sát, mọi người phát hiện bố cục của hậu điện lại có sự tương đồng kinh ngạc với đại điện hùng vĩ!

Chỉ là quy mô thu nhỏ rất nhiều, đủ để người ta dễ dàng quan sát mọi thứ xung quanh.

Trên bốn bức tường, vẫn là những bích họa rồng trăm chân phức tạp và tinh xảo, thân rồng uốn lượn khúc khuỷu, tựa hồ sắp phá vách mà bay ra!

Những sắc đỏ từng rực rỡ bắt mắt, giờ đây đã bị băng giá xâm thực, phai màu thành xám xịt ảm đạm, tựa như đang kể về sự tang thương và cô tịch vô tận.

Bên trong hậu điện trống trải và hiu quạnh, ngoài tiếng bước chân nặng nề của họ, không còn bất kỳ tiếng động nào khác.

Nơi đây không có vàng bạc châu báu thường thấy, hay đồ sứ tinh xảo làm vật chôn theo, thậm chí không có chút gì cần phải tìm kiếm, mọi thứ đều đã bày ra trước mắt!

Ngay chính giữa đại điện, ba chiếc thạch sàng lôi văn bàn long làm từ hắc diệu thạch sừng sững nằm ngang.

Chúng không chỉ khắc những đường vân lôi điện phức tạp mà còn uốn lượn quanh những cự long với hình thái khác nhau, sống động như thật, tựa hồ đang canh giữ bí mật chôn giấu nơi đây!

Trên thạch sàng phủ tấm ván gỗ cổ được điêu khắc vân mây ở rìa, nhưng ngay cả chất liệu cứng rắn như vậy, dưới sự tấn công của thời gian dài và giá lạnh, cũng không tránh khỏi, nứt nẻ loang lổ, ghi lại sự tàn khốc và bất diệt của thời gian.

Ba chiếc thạch sàng này được gọi là "đình quan đài", sự tồn tại của chúng hé lộ tập tục tang lễ ngày xưa.

Trước khi quan quách được an trí cuối cùng, sẽ tạm đặt tại đây!

Việc sắp đặt ba chiếc thạch sàng có ý nghĩa rằng tang lễ năm đó không hề cô đơn, không chỉ có quan quách của chủ mộ mà còn có người thân của người đã khuất!

Có lẽ là thê tử con cái của hắn, cùng nhau trường miên, cùng về hoàng tuyền, thể hiện sự coi trọng của quý tộc cổ đại đối với quan niệm gia đình đoàn tụ, cũng như khát vọng về một thế giới hậu sự hoàn chỉnh.

Trong cái thời đại bị bụi trần lịch sử chôn vùi sâu thẳm ấy, việc trở thành vật chôn theo của người chôn theo, số phận này tựa như ngôi sao cô độc nhất trên bầu trời, tỏa ra bi ai và bất lực vô tận, khiến

người ta vừa nghe đã thấy lòng nặng trĩu, nghẹt thở.

Tuy nhiên, trong bối cảnh thời đại cổ xưa đó, bi hoan ly hợp của cá nhân rốt cuộc chỉ là hạt cát nhỏ bé dưới bánh xe khổng lồ của thời đại, không thể chống cự, chỉ có thể tùy sóng mà trôi.

Ba chiếc thạch sàng cổ kính tang thương yên tĩnh xếp hàng, phía sau chúng, một tấm bia đá hình vuông to lớn đột ngột khảm vào lòng đất, tựa như một viên bảo thạch bị lãng quên trong mạch đất.

Trên tấm bia đá, hai con quái điểu mặt người sống động như thật ôm lấy nhau trong một tư thế hài hòa kỳ dị, đôi mắt chúng tựa hồ xuyên qua thời không, nhìn chằm chằm vào những bí mật không ai hay biết!

Và ở trung tâm tấm bia đá, một bức thái cực bát quái đồ tinh xảo hiện lên.

Âm dương hòa hợp, lưu chuyển vẻ cổ xưa và thần bí, tựa như trí tuệ thâm sâu nhất giữa trời đất ngưng kết tại đây, canh giữ cánh cổng không ai biết đến!

Đây… chính là phong mộ thạch để mở ra u minh địa cung, cánh cửa dẫn đến thế giới vô tri, lặng lẽ nằm ẩn dưới tấm bia đá này, chờ đợi người hữu duyên đánh thức.

Còn về hậu điện, đó lại là một cảnh tượng hoang vu đến cực điểm.

Trong không gian rộng lớn, ngoài tiếng bước chân và tiếng thở vọng lại, không còn gì khác!

Tường vách trơ trụi những khối đá lởm chởm, nền đất trần trụi phản chiếu ánh lửa yếu ớt, trông vô cùng lạnh lẽo.

Sự trống trải này… đã vượt quá sự tĩnh lặng mà con người có thể chịu đựng, tựa như một góc bị thế giới lãng quên, im lặng kể về sự

huy hoàng ngày xưa và sự cô tịch hiện tại.

Bàn Tử nhìn quanh không gian trống trải này, miệng không ngừng châm chọc: "Cái lão Vạn Nô Vương này đúng là một kẻ keo kiệt, xây cung điện cho thuộc hạ thì không tiếc tiền, nhưng ngay cả một món đồ nội thất tử tế cũng không nỡ sắm, thế này thì sống sao nổi?!

Tôi thấy tất cả những thứ hay ho đáng tiền đều bị hắn ta nuốt trọn một mình!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, ánh mắt lóe lên vẻ nghiêm túc, khẽ quát: "Đừng nói năng càn rỡ, người có thể xây dựng một lăng mộ đồ sộ như vậy, sao lại quan tâm mấy thứ đồ tế phẩm nhỏ nhặt?!

Trong đó nhất định ẩn chứa nguyên do đặc biệt nào đó mà chúng ta chưa biết!" Ngữ khí của hắn tiết lộ sự kính sợ đối với bí mật cổ xưa, và khao khát khám phá sự thật, tựa hồ trong ngôi lăng mộ trống rỗng này, mỗi hơi thở đều ẩn chứa những điều chưa giải, chờ đợi người có lòng khai quật.

Trần Mộc trong thâm tâm không khỏi dâng lên một gợn sóng khó tả, hắn mẫn cảm nhận ra, bầu không khí của hậu điện này, tựa hồ ẩn giấu bí mật không ai biết đến, xa hơn vẻ bề ngoài yên tĩnh đó.

Mặc dù nơi đây thuộc về một tiểu quốc xa xôi, lẽ ra phải như họ tưởng tượng, quốc lực suy yếu, tài nguyên khan hiếm, nhưng ngay cả con thuyền tồi tàn nhất, trôi dạt trong mưa gió lâu ngày, cũng luôn giữ lại vài chiếc đinh sắt chắc chắn, để phòng khi cần thiết!

Nhưng giờ đây, đừng nói vàng bạc châu báu, ngay cả những dụng cụ đồng cơ bản nhất, cũng không tìm thấy chút dấu vết nào, thực sự khiến người ta khó hiểu.

Bọn họ lại không ngại phiền phức mà tỉ mỉ tìm kiếm xung quanh, từng viên gạch, từng góc khuất đều không bỏ sót, hy vọng có thể tìm thấy một manh mối hay một lối đi bí mật dẫn đến vùng đất vô danh, nhưng đáng tiếc là, ngoài những bức tường đá dày nặng và không khí

tĩnh lặng, không tìm thấy gì cả.

Đoàn người cuối cùng tập trung trước tấm phong mộ thạch, Bàn Tử hít một hơi thật sâu, dồn hết sức lực toàn thân, hai tay chấn động, cố gắng dùng sức một người lay chuyển tấm bia đá kia!

Tuy nhiên, tấm bia đá nặng nề lại như mọc rễ ở đó, không hề nhúc nhích.

Thấy vậy, Bàn Tử vội vàng gọi đồng bạn xung quanh đến trợ giúp, trên mặt hắn lộ ra vài phần ngượng ngùng, nhưng nhiều hơn là sự mong đợi khi đối mặt với thử thách chưa biết.

Muộn Du Bình, với sự bình tĩnh và tỉ mỉ đặc trưng của mình, cẩn thận kiểm tra từng tấc gạch xanh ở rìa phong mộ thạch, sợ chạm phải một cơ quan cổ xưa nào đó, khiến độc sa hoặc độc thủy ngầm bên dưới cuồn cuộn trào ra, làm tăng thêm biến số cho cuộc thám hiểm này.

Động tác của hắn trầm ổn và chuẩn xác, mỗi ánh mắt lướt qua, tựa hồ có thể nhìn thấu những dấu vết nhỏ bé do nghìn năm tháng để lại.

Sau khi xác nhận an toàn tuyệt đối, Lang Phong nhẹ nhàng đặt Thận Tử đã mệt mỏi rã rời lên một đỉnh quan đài bên cạnh, đảm bảo hắn có thể tạm thời nghỉ ngơi.

Ngay sau đó, hắn cùng Hoa Hòa Thượng, Diệp Thành và vài hán tử vạm vỡ như núi đứng kề vai, trong mắt họ bừng cháy nhiệt huyết và quyết tâm khám phá những điều chưa biết.

Và rồi, với một tiếng "cạch" trầm đục và mạnh mẽ, tấm bia đá tưởng chừng không thể lay chuyển kia, cuối cùng cũng nhích nhẹ dưới sức lực hợp lại của mọi người, để lộ ra một khe hở nhỏ, tựa như tiếng thì thầm của lịch sử, mời gọi những nhà thám hiểm dũng

cảm bước vào vòng tay của những bí ẩn chưa được giải đáp!

Họ không chần chừ một khắc, nghiến răng, tiếp tục dồn sức.

Tấm bia đá nặng nề liền chậm rãi, từng chút một được đẩy sang một bên, cho đến khi hoàn toàn di chuyển, để lộ ra không gian tối tăm sâu thẳm và thần bí bên dưới, khoảnh khắc đó… nhịp tim của tất cả mọi người đều không tự chủ mà tăng tốc, máu thám hiểm sục sôi trong lồng ngực.

Chương 1039

Trần Mộc cùng đoàn người đồng loạt nhìn xuống phía dưới đài đá, mong đợi xen lẫn vài phần bất an.

Tuy nhiên, cảnh tượng đập vào mắt lại khiến tim họ thắt lại!

Trong bóng tối mờ ảo của đài đá, không hề lộ ra bất kỳ dấu vết nào của lối vào bí đạo như dự đoán, càng không thấy những phiến đá dày nặng thường dùng làm cổng mộ.

Thay vào đó, là một vùng gạch xanh không khác gì xung quanh, yên tĩnh trải ra trên mặt đất, tựa hồ đang tự giễu cợt sự công cốc của họ.

Do bị đè nén qua nhiều năm tháng, tấm bia đá kia lại để lại dấu vết hình vuông rõ ràng trên gạch xanh, rìa vết hằn hơi mờ do sự xâm thực của thời gian, nhưng vẫn cố chấp ghi lại trọng lượng của thời gian!

Trần Mộc thử dùng mũi chân khẽ chạm vào vết hằn đó, chỉ cảm thấy dưới chân hơi lõm xuống, tựa như có một sự trầm ngâm nào đó của lịch sử xuyên qua đế giày truyền đến.

Những viên gạch xanh bị tấm bia đá đè nặng hàng trăm năm!

Đã vô thức lún sâu xuống vài milimet, không tiếng động kể về bí mật mà chúng gánh chịu.

"Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?!" Bàn Tử ngữ khí đầy nghi hoặc và khó tin, hai mắt tròn xoe, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt, "Chẳng lẽ, cái gọi là phong mộ thạch này chỉ là một trò lừa, đặt ở đó cho có lệ thôi sao?!" "Không thể nào!" Hoa Hòa Thượng lắc đầu, giọng nói đầy kiên định không cho phép nghi ngờ.

"Theo chế độ tang lễ cơ bản nhất mà nói, thiết kế lối vào mộ thất tuyệt đối sẽ không mắc lỗi ở khâu quan trọng này.

Lối vào nhất định ẩn giấu ở đây, không nghi ngờ gì nữa." Diệp Thành khẽ xoa cằm, ánh mắt lóe lên một tia nghi ngờ: "Có khi nào chúng ta đã nghĩ sai hướng, lối vào thực sự lại nằm dưới lớp gạch xanh này chăng?!" Trần Mộc nghe vậy, mày nhíu chặt, ánh mắt lướt qua những viên gạch xanh.

Giữa những viên gạch này không phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào của mối nối được bịt kín bằng sắt, trông có vẻ hơi bất thường, nhưng nếu để hắn lập tức phán đoán cơ duyên huyền bí trong đó, Trần Mộc lại nhất thời á khẩu, những mối nghi ngờ dâng lên trong lòng như mớ tơ vò, khó mà gỡ rối rõ ràng.

Lúc này, Bàn Tử mất kiên nhẫn vỗ tay, thô lỗ nói: "Mặc kệ nó làm gì!

Dù sao ở đây cũng chẳng có ai khác, chúng ta khó lắm mới có cơ hội bước vào cấm địa hoàng lăng, chi bằng trực tiếp ra tay, bóc lớp gạch xanh này ra, sự thật tự nhiên sẽ sáng tỏ thôi!" Giọng hắn đầy hào sảng và bất cần, tựa hồ mọi vấn đề trong mắt hắn đều chỉ là những khúc mắc nhỏ tăng thêm niềm vui khám phá mà thôi.

Diệp Thành nhanh chóng và nhiệt tình bày tỏ sự đồng tình, tựa hồ giọng nói của hắn có thể tăng thêm phần kiên định cho ý tưởng táo bạo này.

Thực tế, trong lòng Trần Mộc cũng tính toán như vậy.

Đoàn người bọn họ, hành động hiện tại đã vượt ra khỏi phạm trù mà hai chữ "đạo mộ" có thể bao hàm, nói chính xác hơn, đây đã là một chuyến thám bảo công khai chính đại!

Ngày xưa khi họ xuyên qua những cổ mộ, còn cần phải cẩn thận từng li từng tí, sợ làm kinh động dân làng gần đó, hoặc không cẩn thận gặp phải cảnh sát tuần đêm.

Nhưng nay đã khác xưa, đồn cảnh sát gần nhất cũng cách hàng trăm dặm, những ngày tháng nơm nớp lo sợ dường như đã trở thành ký ức xa vời, họ ở nơi hoang dã này, gần như có thể liều mình một phen mà không hề e ngại!

Lúc này, nhịp tim mỗi người đều tăng tốc.

Khí huyết toàn thân sôi trào, khoảnh khắc khai quật và mở ra địa cung luôn có thể kích thích một cảm giác kích động và mong đợi khó tả.

Ngay cả khi đối mặt với khoảnh khắc mở nắp quan tài cổ xưa, cũng chưa chắc đã sánh được với tâm trạng lúc này… Cái cảm giác hồi hộp nhưng đầy phấn khích trước những điều chưa biết này, e rằng bất kỳ ai bước chân vào nghề này đều sẽ cảm nhận được.

Muộn Du Bình, người đàn ông luôn giữ vẻ mặt thờ ơ, lúc này lại đặc biệt tập trung.

Chỉ thấy hắn chậm rãi cúi người, những ngón tay thon dài bất thường khẽ đặt lên rìa một viên gạch cổ màu xám xanh, tựa như đối xử với một món đồ nghệ thuật dễ vỡ.

Dưới sự chú ý nín thở của mọi người, hắn khẽ duỗi vòng tay, hơi dùng sức, viên gạch xanh tưởng chừng vững chắc kia liền bật ra, bị cưỡng ép giải thoát khỏi sự ràng buộc của thời gian!

Diệp Thành và Hoa Hòa Thượng chứng kiến cảnh tượng này, không khỏi há hốc mồm kinh ngạc, khóe miệng hai người há ra vẻ khó tin, nửa ngày không thể khép lại, tựa hồ ngay cả nhịp thở cũng tạm thời quên mất.

Bàn Tử đứng bên cạnh thì trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý không thể che giấu, giữa lúc mày râu nhếch nhác, cái sự kiêu ngạo "nhìn xem, mấy anh em chúng ta giỏi chưa" tuôn trào ra ngoài lời nói!

Tuy nhiên, Muộn Du Bình coi thường vẻ mặt khoe công xin thưởng kia, vẫn giữ vẻ bình tĩnh siêu phàm, ánh mắt không hề dừng lại trên người hắn một khắc nào.

Sau khi Muộn Du Bình mở được lỗ hổng đầu tiên, những người còn lại như vớ được báu vật, lũ lượt tiến lên, mỗi người tự lấy ra cuốc chim chuyên dụng, bắt đầu hợp lực cạy những viên đá xung quanh.

Theo từng tiếng va chạm trầm đục giữa kim loại và gạch cổ, các viên gạch lần lượt được nhấc lên, lịch sử phong trần tựa hồ đang từng chút một vén màn che mặt dưới tay họ, không khí tràn ngập một mùi cổ kính và thần bí, khiến người ta càng thêm phấn khích.

Điều khá kỳ lạ là, những viên gạch bên dưới lại như những người bảo vệ bị lịch sử lãng quên, bề mặt không hề dính chút dấu vết xâm thực của thời gian, chúng đan xen xếp đặt chặt chẽ và có trật tự, mỗi viên đều chắc chắn khảm vào vị trí của mình, tạo nên một kết cấu cực kỳ dễ khai quật này!

Sự dễ khai quật bất thường này không chỉ không mang lại cảm giác nhẹ nhõm, ngược lại còn làm tăng thêm vài phần quỷ dị và bất an.

Trần Mộc trong lòng càng ngày càng dâng lên một dự cảm chẳng lành như mây đen dần dần áp sát trong màn đêm.

Trong nhận thức của hắn, lối vào địa cung là khu vực phòng bị nghiêm ngặt nhất của pháo đài cổ đại, sự kiên cố của nó thường khiến người ta phải khiếp sợ.

Ngày xưa, khi Tôn Ma Tử đạo mộ cố gắng xâm phạm lăng tẩm Từ Hi, nếu không có những vũ khí hiện đại như thuốc nổ, thì ngay cả việc muốn cạo đi một lớp bề mặt phong mộ đá địa cung cũng là chuyện viển vông!

Mà những viên gạch đá ở đây, lại dễ dàng bị cạy ra như vậy?!

Sự "tiện lợi" bất hợp lý này, không nghi ngờ gì nữa, tựa như một tiếng chuông cảnh báo im lặng, vang lên trong lòng hắn —— bên dưới nơi đây, có ẩn giấu bí mật và cơ quan nào đó không ai biết đến chăng?!

Muộn Du Bình đứng một bên vẫn giữ sự trầm mặc thường ngày, đôi mắt tựa hồ có thể nhìn thấu mọi thứ đang tĩnh lặng thẩm định tất cả.

Trần Mộc biết rõ, nếu nơi đây thực sự có điều bất thường, Muộn Du Bình nhất định sẽ nhận ra và cảnh báo ngay lập tức.

Mà sự trầm mặc của hắn lúc này, vừa như thừa nhận một sự đồng thuận nào đó, lại vô hình trung tăng thêm một tầng sắc thái thần bí cho bầu không khí bất an này!

Trần Mộc muốn nói lại thôi, cảm thấy mình trước mặt người đồng hành giàu kinh nghiệm này, tựa hồ vẫn chưa đủ tư cách để chất vấn hiện trạng.

Chỉ trong chốc lát, cùng với thời gian một nén hương cháy hết, Trần Mộc và những người khác đã nhanh chóng đào được một hố lớn đủ chỗ cho vài người.

Khi lớp gạch xanh cuối cùng được cẩn thận nhấc lên, hiện ra trước mắt lại chỉ là cấu trúc bảy lớp gạch xanh!

Thiết kế như vậy rõ ràng là xuất phát từ sự cân nhắc khéo léo về không gian… đó là để đảm bảo sự vững chắc của kiến trúc phía trên, đồng thời tránh chạm phải vòm động chưa biết trên đỉnh, kiến trúc sư buộc phải giảm số lượng các lớp gạch lát dưới lòng đất, khéo léo tìm kiếm sự cân bằng trong giới hạn chiều cao.

Và khi lớp gạch xanh cuối cùng nhường chỗ, hiện ra trước mắt

mọi người… chính là một khối đá đen sẫm, tựa như màn đêm sâu thẳm.

Khối đá đen này, bề mặt phủ đầy những hoa văn phức tạp, những đường nét đan xen uốn lượn, hệt như những đồ đằng thần bí trên mai rùa cổ xưa, toát ra một luồng khí tang thương trầm mặc ngàn năm.

"Chẳng lẽ, đây là phong ấn chi thạch?!" Giọng Diệp Thành không kìm được kích động, trong mắt lóe lên ánh sáng khám phá bí ẩn cổ xưa.

Phát hiện này, không nghi ngờ gì nữa, khiến sự tò mò và mong đợi trong lòng tất cả mọi người lập tức sục sôi, bức màn bí ẩn chưa biết đang từ từ được vén lên một góc.

"Không phải." Giọng Hoa Hòa Thượng vang vọng trong không gian chật hẹp, cây thiết côn trong tay hắn khẽ gõ vào những viên gạch xếp chặt chẽ quanh khối đá đen, phát ra tiếng động trầm đục và kiên định.

Từng viên gạch xanh trải qua sự xâm thực của thời gian, dưới bàn tay khéo léo của hắn dần dần nới lỏng, tựa như những người bảo vệ bí mật cổ xưa đang từ từ nhường đường.

Cùng với tiếng "cạch" khẽ cuối cùng, từng viên gạch được cẩn thận nhấc lên, thứ hiện ra bên dưới chúng… đó lại là một bức tượng rùa đá hai đầu toàn thân đen kịt, kích thước ước chừng bằng một chiếc bàn bát tiên!

Bức tượng rùa đá này yên lặng nằm đó, tựa hồ gánh vác sự canh giữ ngàn năm.

Những hoa văn được điêu khắc tinh xảo trên mai rùa, dưới ánh sáng yếu ớt của đèn pin trong tay mọi người dần dần hiện rõ, lại là một khuôn mặt phụ nữ, vẻ mặt dịu dàng pha chút thần bí, giữa đôi

mày khóe mắt lộ ra nỗi buồn man mác, tựa hồ đang kể vô vàn câu chuyện, khiến người ta liên tưởng miên man.

Phát hiện bất ngờ này khiến tất cả mọi người nhìn nhau, đầy khó hiểu và kinh ngạc.

“Chuyện này là sao?” Có người khẽ hỏi, giọng nói xen lẫn sự khó tin.

Chương 1040

Ở nơi lẽ ra là lối vào thần thánh của địa cung này, lại giấu một vật kỳ dị như vậy, vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

"Sao lại không có cửa mộ?!" Giọng Bàn Tử có vẻ gấp gáp, hắn vừa hao tốn không ít sức lực, lúc này đang thở dốc, trong mắt đầy hoang mang và khó hiểu.

Mồ hôi theo trán hắn lăn xuống, nhỏ giọt trên nền đất cổ xưa, phát ra tiếng động rất nhỏ, nhưng lại như một tiếng gọi vọng vào điều chưa biết.

"Cứ mang ra ngoài rồi nói tiếp!

Xem dưới rùa là cái gì." Ngữ khí của Hoa Hòa Thượng mang một chút vội vã, hắn rõ ràng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho mịt mù, bắt đầu tổ chức nhân lực, dù trong lòng cũng hiểu rằng hành động này có lẽ chỉ là vô ích.

Hắn vẫy tay, cố gắng tìm một manh mối trong mớ bòng bong đột ngột này.

Thực ra, không cần phải thực sự dịch chuyển con rùa đá nặng nề đó.

Ánh mắt Trần Mộc đã xuyên qua bóng tối, rõ ràng bắt được phiến đá núi màu đen cứng rắn dưới đáy con rùa!

Cái hang mà họ khai quật, lúc này rõ ràng đã chạm đến sự thật dưới lòng đất —— sâu hơn nữa, chỉ có đá núi và mặt đất, không còn gì khác.

Vài bóng người trong sự căng thẳng và mong đợi vội vàng nhảy xuống hố đã khai quật, luống cuống vây quanh rùa đá, cố gắng hợp

sức nhấc nó lên.

Động tác của họ tuy hơi vụng về, nhưng trên mặt mỗi người đều đầy khát vọng khám phá những điều chưa biết.

Ngay khi họ cúi người, chuẩn bị dùng hết sức lực thì Bàn Tử đột nhiên phát ra một tiếng "hửm?" đầy ẩn ý, rồi dừng động tác lại, mày nhíu chặt, tựa hồ nhận thấy một luồng khí tức bất thường nào đó, khiến cuộc thám hiểm vốn đã đầy biến số này, càng thêm căng thẳng và khó lường.

Trần Mộc theo sự tò mò thúc đẩy, bước chân nhẹ nhàng, chậm rãi lại gần cảnh tượng kỳ dị đó.

Hắn nheo mắt, tỉ mỉ quan sát, phát hiện cây xẻng công binh vốn tầm thường ở bên hông Bàn Tử, lúc này lại kỳ lạ bám chặt vào mai rùa, tựa hồ giữa hai vật thể tồn tại một loại lực hút vô hình!

Bàn Tử đỏ bừng mặt, dùng hết sức lực, rất khó khăn mới tách được cái xẻng ra khỏi mối liên kết kỳ lạ với mai rùa.

Nhưng vừa buông tay, cái xẻng công binh kia lại như có sinh mệnh, "soạt" một tiếng, lại bị lực lượng thần bí kia kéo về mai rùa, hút chặt lấy!

Trần Mộc trong lòng đầy nghi ngờ, ánh mắt lóe lên không ngừng, thầm suy nghĩ: Chẳng lẽ, con rùa tưởng chừng bình thường này, thực chất lại được điêu khắc từ khối từ thạch có từ lực phi phàm?!

Ý nghĩ này lóe lên, không khí xung quanh dường như cũng trở nên ngưng trọng.

Mọi người thấy vậy, lũ lượt xúm lại, nhao nhao bàn tán, thỉnh thoảng có người đưa tay chạm vào con rùa, thử cảm nhận lực hút kỳ dị đó.

Trong chốc lát, tiếng kinh ngạc, tiếng suy đoán vang lên không

ngớt, bầu không khí vô cùng sôi nổi.

Bàn Tử lại càng móc ra một đồng xu từ túi, cười hì hì tung nhẹ lên mai rùa, chỉ nghe thấy tiếng "leng keng" trong trẻo, đồng xu liền như bị bàn tay vô hình bắt lấy, dính chặt vào mai rùa!

Bàn Tử nhe răng cười nói: "Hắc, cái thứ này đúng là thú vị, một cục sắt từ lớn thế này, chẳng lẽ chủ mộ này là một kẻ quái dị thích sưu tập phế liệu?!" Lúc này, Trần Bì A Tứ đang nghỉ ngơi phía trên, bị tiếng ồn ào bên dưới thu hút, lầm tưởng Trần Mộc và những người khác đã tìm thấy manh mối quan trọng hoặc lối vào cổ mộ, vội vàng hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Hoa Hòa Thượng thấy vậy, liền kể lại chi tiết mọi chuyện vừa xảy ra cho Trần Bì A Tứ nghe.

Lời còn chưa dứt, thần sắc trên mặt Trần Bì A Tứ liền ngưng trọng, mày nhíu chặt, trong mắt lóe lên một tia khó tin.

"Lại có chuyện như vậy sao?" "Không đúng không đúng không đúng, đỡ ta qua xem một chút, chuyện này quá mức then chốt!" Hắn vội vàng gọi Diệp Thành tiến lên, cẩn thận dìu hắn bước xuống, đi thẳng đến con rùa có từ lực kinh người kia.

Tiếp đó, Trần Bì A Tứ lấy ra kim chỉ nam mang theo bên mình, tiến lại gần mai rùa, chuẩn bị tự mình kiểm chứng hiện tượng bất thường này.

Tuy nhiên… kim chỉ nam vừa tiếp cận, liền quay cuồng loạn xạ, mất phương hướng, tựa hồ bị một từ trường mạnh mẽ làm nhiễu loạn hoàn toàn.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Trần Bì A Tứ lập tức tái mét, khóe miệng giật giật, trong mắt lóe lên một tia hung ác!

Hắn đột ngột vung tay, ném mạnh chiếc kim chỉ nam trong tay

xuống đất, giọng nói lạnh lẽo như gió đông thổi qua: “Hỏng bét rồi, chúng ta trúng bẫy!

Tòa bồi táng lăng này rõ ràng là một cái bẫy được thiết kế tinh vi, chúng ta đã lơ là, bị người khác lừa rồi!” Lời này vừa thốt ra, tiếng cười nói xôn xao xung quanh lập tức ngưng đọng, một cảm giác nguy cơ nặng nề bao trùm lấy tất cả mọi người.

Trần Mộc nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Trần Bì A Tứ, cái khuôn mặt bình thường trầm ổn như giếng cổ lúc này lại như mây đen bao phủ, toát ra một vẻ âm u khó tả!

Lão già giàu kinh nghiệm này, trên suốt chặng đường luôn giữ sự im lặng.

Chỉ ở những thời điểm tối quan trọng, mới hiếm hoi thốt ra vài lời then chốt, cảm xúc của hắn cũng hiếm khi gợn sóng.

Tuy nhiên giờ phút này… vẻ phẫn nộ không thể che giấu trên mặt Trần Bì A Tứ, như sự rung chuyển trước khi núi lửa phun trào, báo hiệu một cơn bão sắp ập đến!

Hoa Hòa Thượng mẫn cảm nhận ra sự dị thường đang lan tỏa trong không khí, trong mắt hắn lóe lên một tia bất an, vội vàng tiến lên, giọng nói hơi sốt ruột hỏi: “Lão gia tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Có phải có điều gì đó không ổn?!” Trần Bì A Tứ sắc mặt tái mét, mày nhíu chặt.

Hắn quay đầu nói với Trần Mộc và những người khác, ngữ khí trầm trọng hé lộ một sự thật gây sốc: “Long mạch ở đây đã bị người ta động tay chân, cái gọi là ba đầu lão long kia căn bản là vật giả tạo, phương hướng mà long đầu chỉ vào, hoàn toàn sai lầm!” Trần Mộc trong lòng đột nhiên thắt lại, một dự cảm chẳng lành như dòng điện

chạy khắp cơ thể.

Hắn vội vàng từ túi áo lấy ra chiếc kim chỉ nam đã đồng hành cùng hắn nhiều năm, căng thẳng xoay đi xoay lại quan sát.

Kết quả không ngoài dự đoán, chiếc kim chỉ nam đó như bị một lực cự đại vô hình kéo về, cố chấp chỉ vào khối rùa đá đen kịt cách đó không xa, tựa hồ bị một từ lực mạnh mẽ khóa chặt!

Từ tính bất thường của con rùa đá này, rõ ràng đã vượt quá mức bình thường.

Ngay lập tức, Trần Mộc chợt bừng tỉnh, hàm ý trong lời nói của Trần Bì A Tứ như tiếng búa tạ giáng xuống lòng hắn.

Trong thế giới phong thủy kham dư, sự chính xác của phương vị là nền tảng tối quan trọng.

Trước đây, đoàn người họ dưới sự dẫn dắt của Trần Bì A Tứ, chính là dựa vào chiếc kim chỉ nam và kiến thức la bàn đã thuộc lòng trong đầu hắn, từng bước dò tìm hướng đi và vị trí chính xác của long mạch!

Mà bây giờ… dưới chân núi này lại chôn giấu một vật điêu khắc từ thạch có thể làm nhiễu loạn kim chỉ nam lớn đến vậy, nó đã âm thầm thay đổi sự dẫn dắt cơ bản nhất của tự nhiên, khiến họ khi tiếp cận, hoàn toàn phán đoán sai lệch về phương hướng long mạch!

Tất cả suy đoán và bố cục dựa trên đó đều trở thành vô nghĩa, sai lầm đến mức khiến người ta tiếc nuối.

Bố cục của ba đầu rồng này, là suy luận dựa trên một tiền đề hoàn toàn sai lầm, như vậy, tính chất thực sự của nó không cần nói cũng rõ… đây là một cấu tạo giả tạo hoàn toàn!

Sự tỉnh ngộ này, như gáo nước lạnh dội vào đầu, lập tức khiến tất cả ảo tưởng thần thánh về nơi đây tan biến.

Nói cách khác, cái gọi là "long đầu" trước mắt mọi người, cùng với Côn Luân Thai trong truyền thuyết, cái khung băng khổng lồ bao bọc bên ngoài, đều mất đi cơ sở tồn tại!

Chúng không còn là biểu tượng của trí tuệ cổ xưa, cũng không còn là sự kết hợp của tự nhiên và sức mạnh thần bí, mà đã hóa thành một lời nói dối được sắp đặt tinh vi, trở thành cây không gốc, nước không nguồn, chỉ là một tàn ảnh trôi nổi trên bọt biển hư ảo.

Tất cả những điều này… hóa ra đều là kế sách kinh thiên động địa của Uông Tàng Hải.

Hắn hiển nhiên đã dự đoán được, những kẻ có thể đặt chân đến đây trong tương lai, nhất định là những người tinh thông phong thủy, có nhãn quan độc đáo.

Vì vậy, Uông Tàng Hải đã bố trí trước ván cờ xuyên thời không này.

Khi Trần Mộc và đoàn người vẫn còn mơ hồ chưa hay biết, với lòng kính sợ bước vào ngưỡng cửa lăng mộ, đã lặng lẽ bị dẫn vào một cái bẫy khổng lồ và tinh vi!

Tựa như một quân cờ được đặt chính xác trong ván cờ, từng bước một đã bước vào cái cục đã được bố trí sẵn.

Đột nhiên, một cảm giác bất lực khó tả dâng lên trong lòng Trần Mộc.

Chương 1041

Cái Côn Luân Thai trong truyền thuyết, với thiết kế siêu phàm thoát tục của nó, từng khiến người ta khao khát; cái khung băng hùng vĩ tráng lệ kia, tựa hồ là tuyệt tác của tạo hóa, chấn động mỗi linh hồn cố gắng vén bức màn thần bí của nó!

Nhưng giờ đây, khi sự thật như tấm màn bị xé rách bày ra rõ ràng, tất cả những kinh ngạc và ngưỡng mộ trong khoảnh khắc chuyển hóa thành sự bất lực sâu sắc và cay đắng… tất cả những kỳ quan dị cảnh khiến người ta phải thán phục này, lại chỉ được dùng để mê hoặc lòng người, dẫn dắt họ lạc lối trong một sự ngụy trang hoa lệ?!

Trong cái mê cung dệt nên từ lời nói dối này, Trần Mộc không khỏi cảm khái vạn phần, vừa bị thiết kế khéo léo đến mức thiên công phải khuất phục kia làm cho thán phục, lại vừa cảm thấy từng đợt lạnh lẽo trước dụng tâm sâu sắc và sự xảo quyệt của nhân tính ẩn giấu phía sau.

Sự lạnh lẽo và tàn khốc của sự thật, khiến người ta không thể không nhìn nhận lại thế giới này, cũng như những bí mật bị thời gian chôn vùi.

Kiến thức về đạo mộ của Uông Tàng Hải, quả thực đã đạt đến độ sâu đáng kinh ngạc.

Từ trước đến nay, Trần Mộc luôn coi thường những kiến trúc sư tin vào thuật phong thủy, cho rằng bố cục phong thủy không những không mang lại chút che chở nào cho chủ mộ và hậu thế, ngược lại còn như thắp một ngọn đèn sáng trong đêm tối mịt mờ, rõ ràng chỉ đường cho những tên đạo mộ tham lam đến kho báu bí mật!

Trớ trêu thay, lúc này Trần Mộc và đoàn người, lại cũng rơi vào

cái bẫy tương tự.

Bị một người cổ đại đã trầm mình hàng trăm năm, bằng một cách gần như trêu đùa, khéo léo bày cục lừa gạt, tựa hồ một trí giả xuyên thời không đang tiến hành sự châm chọc vô tình đối với họ!

Họ đang đối mặt với một cuộc đối đầu với đối thủ có khoảng cách thời gian khổng lồ, mà ván cờ im lặng này còn chưa chính thức mở màn, Trần Mộc và những người khác đã bị chiếu tướng một quân, báo trước khởi đầu của cuộc hành trình này sẽ là muôn vàn khó khăn, thực sự có thể nói là xuất sư bất lợi.

Bàn Tử và Thận Tử đứng bên cạnh, vẫn chưa thể hoàn toàn hiểu được tình cảnh hiện tại, đều mang vẻ mặt mờ mịt.

Trần Mộc kiên nhẫn kể lại chi tiết những điều huyền bí đó.

Bàn Tử nghe xong, vẻ mặt đầy khó tin, thốt ra: “Làm sao có thể?!” "Vào thời đại đó, làm sao có thể tìm thấy một khối từ thạch to lớn và có từ tính mạnh mẽ đến vậy chứ?!" Trần Mộc không khỏi cảm khái vạn phần, ánh mắt dừng lại trên tượng thạch quy bí ẩn, trong lòng dâng trào sự kính sợ đối với trí tuệ của người xưa. "Thạch quy này tuyệt đối không phải vật phàm, cực kỳ có khả năng được tinh tâm điêu khắc từ một khối vẫn thạch từ tính vô cùng hãn kiến!!

Chất liệu như vậy, giá trị liên thành, thế gian hiếm có, vậy mà Uông Tàng Hải lại hào không lận tiếc mà dùng nó để trấn thủ mộ huyệt!

Từ đó có thể thấy, vì bảo vệ Vân Thiên Cung trong truyền thuyết, Uông Tàng Hải quả thực đã dốc hết toàn lực, dụng tâm lương khổ!!

Sự chấp nhất và hy sinh này đối với cổ mộ, dù đã trải qua hàng trăm năm, vẫn khiến người ta nảy sinh lòng kính phục." "Mẹ kiếp, không thể nào!" Bàn Tử trừng to mắt, vẻ mặt đầy khó tin.

Giọng nói hắn xen lẫn sự phản kháng khó tưởng tượng, nói: "Nơi này được xây dựng quy chỉnh nghiêm cẩn đến vậy..." Lời nói đến giữa chừng, hắn bỗng khựng lại.

Dường như một tia chớp xẹt qua não, khiến hắn nhận ra một điểm mấu chốt… Bố cục kiến trúc và quy cách của linh cung này quả thực không chê vào đâu được, từng viên gạch, ngói đều toát lên khí tức chính quy, như thần thánh bất khả xâm phạm được miêu tả trong cổ tịch.

Thế nhưng, ánh mắt Bàn Tử dần trở nên sâu thẳm.

Bởi vì hắn phát hiện ra một mâu thuẫn rõ ràng, dưới vẻ ngoài trang nghiêm này, những vật phẩm thần linh đáng lẽ phải được cung phụng, pháp khí tu hành hay bất kỳ dấu vết linh lực nào, lại hoàn toàn không thấy tăm hơi.

Sự tỉnh ngộ này khiến đáy lòng hắn dâng lên một luồng khí lạnh, hóa ra dưới vẻ ngoài chính quy lại ẩn chứa một cạm bẫy khó lường?

Tất cả những điều này, quả thực quá đỗi xảo quyệt, đến mức ngay cả những người tâm tư tinh tế như Trần Mộc bọn họ, cũng bị vẻ bề ngoài mê hoặc, không hề ngờ rằng toàn bộ linh cung này bản thân nó đã là một bố cục lớn lao!!

Sắc mặt Trần Bì A Tứ trong nháy mắt trở nên thiết thanh, môi mím chặt thành một đường thẳng, không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt gần như có thể xuyên thủng đá mà nhìn chằm chằm vào tượng thạch quy kia.

Đôi mắt ấy bùng cháy những cảm xúc phức tạp giao thoa giữa lửa giận và kinh hãi, dường như có thể thấu rõ chân tướng đằng sau mọi hư giả.

Cùng lúc đó, Trần Mộc và Hoa Hòa Thượng bọn họ vây thành một

vòng, trầm giọng thương thảo.

Trên mặt mỗi người đều lộ vẻ ngưng trọng, bầu không khí ngột ngạt đến mức khiến người ta khó thở.

Biến cố này không khác gì một gáo nước lạnh tạt vào mặt, tuyên bố kế hoạch chuyến đi của họ đã hoàn toàn phá sản.

Lương thực thiếu thốn, khiến họ khó có thể tiếp tục tiến đến Tam Thánh Sơn xa xôi và thần thánh, lối thoát duy nhất hiện giờ là quay về sơn thôn hẻo lánh kia để bổ sung tiếp tế.

Chuyến đi khứ hồi này, không chỉ tiêu hao lượng lớn thời gian quý báu, mà còn có nghĩa là tất cả những nỗ lực trước đó của họ đều hóa thành bọt nước, mọi thứ lại bắt đầu từ con số không.

Điều càng đáng lo ngại hơn là mấy người họ trong lần thám hiểm này đều bị thương không nhẹ, ngay cả khi trở về thôn, cũng cần một khoảng thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, điều dưỡng thân thể.

Thời gian trở thành thứ xa xỉ nhất, mà A Ninh bọn họ dù tiến hành chậm chạp, nhưng theo lý mà nói cũng đã tiếp cận mục đích địa… Hiện thực này, tựa như một nhát búa tạ nặng nề, giáng mạnh vào tim mỗi người, khiến họ không thể phớt lờ áp lực nặng trĩu và cảm giác cấp bách ấy.

Giờ phút này, mọi người vẫn chưa rõ ý đồ thật sự của loạt bố cục do Ngô Tam Tỉnh tinh tâm bày ra, nhưng không thể nghi ngờ rằng, Trần Mộc cùng đoàn người rõ ràng đã ở vào thế bị động và bất lợi!!

Trong không khí tràn ngập một cảm giác áp lực khó tả, dường như ngay cả ánh sáng xung quanh cũng ảm đạm đi vài phần, khiến cục diện bất lợi này càng thêm trầm trọng.

Suy nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi nảy sinh một tia sốt ruột.

Quả thực, đối mặt với cảnh khốn cùng đột ngột này, không ai có

thể trách cứ lẫn nhau, bởi lẽ yếu tố bên ngoài thường khiến người ta trở tay không kịp.

Thế nhưng, bản tính con người mà, trong nghịch cảnh luôn tìm kiếm một "kẻ đầu sỏ" để đổ lỗi, dường như luôn có thể tìm thấy một lối thoát để trút bỏ sự bất mãn tích tụ trong lòng!!

Nếu không, cảm giác thất bại không thể nào gột rửa đó, chỉ khiến người ta chìm đắm trong vũng lầy u uất, khó lòng tự thoát ra.

Những bằng hữu xung quanh, dù trên mặt ai nấy đều không che giấu được mây sầu, nhưng sự bất lực của hiện thực khiến họ chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Nhất thời… không khí trong đội giảm xuống điểm đóng băng.

Ngay lúc đó, Bàn Tử trong đội, dường như nhận thấy cảm xúc trầm thấp đang lan tỏa trong không khí, liền đứng ra, cố gắng dùng sự khoát đạt đặc hữu của mình để phá vỡ sự u ám này. "Này, các vị, đừng có ủ rũ thế có được không?!

Cứ nghĩ rằng cũng chỉ là đi nhầm một đoạn đường oan uổng thôi, đại khái thì quay lại làm lại là được chứ gì!!" Lời nói của hắn mang theo một sự lạc quan không thể nghi ngờ, "Các ngươi nghĩ xem, A Ninh bọn họ người không nhiều, làm sao có thể lặng lẽ dọn sạch tất cả những thứ tốt đẹp chứ?!

Chỉ cần chúng ta nhanh tay lẹ chân một chút, đi trước bọn họ, thì 'Dương Lạc' đầy đất kia, chẳng phải là vật trong túi chúng ta sao?!" Nói đoạn, hắn còn cố ý vỗ vỗ bụng mình.

Dường như đang nhấn mạnh dù có phong ba bão táp lớn đến đâu, cũng không thể ngăn cản đám người bọn họ khao khát và theo đuổi kho báu chưa biết.

Lời nói của Bàn Tử như một luồng khí ấm, từ từ xua tan vẻ âm u

trên mặt mọi người, tuy rằng tiền cảnh vẫn đầy rẫy sự vô tri, nhưng ít nhất, họ đã tìm lại được dũng khí và quyết tâm thuộc về những nhà thám hiểm.

Trần Mộc vừa nghe, trong lòng tức thì như sóng cuộn biển gầm, ngọn lửa giận vô danh dường như muốn thiêu rụi lý trí.

Hắn cười lạnh xen lẫn vài phần bất lực, lắc đầu, trong ngữ khí mang theo sự thất vọng và thống tâm khó che giấu: "Ngươi có biết, Ngô Tam Tỉnh vì cản bước tiến của A Ninh bọn họ, gần như đã hy sinh công việc kinh doanh khổ tâm gây dựng bao năm của mình làm cái giá lớn!!

Đây là một cuộc so tài thầm lặng, hắn đã dốc hết vốn liếng, chỉ để tranh thủ cho chúng ta dù chỉ một tia cơ hội!!" Nói đến đây, ánh mắt Trần Mộc càng thêm sâu thẳm, lông mày nhíu chặt, dường như có thể nhìn thấy âm u bất định của tương lai: "Nhưng dù vậy, chúng ta vẫn kém một bước, chậm hơn bọn họ một nhịp!!

Nếu giờ phút này chúng ta lựa chọn quay lại rồi xuất phát lần nữa, thì khoảng cách bị bỏ lại e rằng sẽ như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, đến lúc đó, Ngô Tam Tỉnh đối mặt, e rằng sẽ là thử thách sinh tử nghiêm trọng!!" Bàn Tử vừa nghe, mặt đỏ bừng, sự bất mãn trong lòng như pháo nổ được châm ngòi, đang muốn bùng phát, nhưng lại bị Diệp Thành nhanh mắt lẹ tay ấn vào vai. "Thôi đi, thôi đi, bây giờ không phải lúc đấu khẩu!!" Diệp Thành ngữ khí ôn hòa nhưng kiên định, cố gắng hòa hoãn bầu không khí căng thẳng này, ánh mắt hắn lướt qua giữa mấy người, dường như đang tìm kiếm một phương án giải quyết có thể khiến mọi người bình tĩnh lại.

Nhất thời, không khí dường như đông cứng lại, bầu không khí ngượng ngùng lan tỏa.

Bàn Tử bỗng thoát khỏi tay Diệp Thành, hừ một tiếng nặng nề,

bước dài đến góc tường, lấy hộp thuốc ra, hít một hơi thật sâu, trong làn khói lượn lờ, sắc mặt hắn càng thêm âm trầm, dường như đang dùng cách này để phát tiết sự bất mãn và lo lắng trong lòng.

Hoa Hòa Thượng thấy vậy, khẽ thở dài một tiếng, giơ tay nhẹ nhàng vẫy trong không trung, ý bảo mọi người bình tĩnh lại: "Chuyến này tuy tay không mà về, mỗi người trong lòng đều không dễ chịu!!

Nhưng điều cấp bách hiện giờ là phải nhanh chóng chấn tác lại từ thất bại này, tìm ra đối sách!

Chúng ta đều cần bình tĩnh, tập trung tinh lực, suy nghĩ làm thế nào để trong cục diện phức tạp này mà xoay chuyển tình thế!!

Chương 1042

Nào, mọi người lại gần đây, chúng ta cùng thương thảo phương án hành động tiếp theo!!" Bàn Tử bày ra vẻ không sao cả, xòe hai tay nói: "Hắc, ngươi nói cái pháp tử bổ cứu gì chứ, Trần Mộc cái tên này thì bày ra bộ dạng không sao cả, nhưng ngươi nhìn xem khối từ thạch khổng lồ này sừng sững ở đây, cứ như một gã khổng lồ chuyên chơi khăm, bất kể ai đi qua đây, đều khó thoát khỏi trò đùa của nó!!

Chúng ta có thể khẳng định đám người A Ninh thoát được sao?!

Nói không chừng bọn họ sớm đã bị cái thứ này lừa xoay vòng vòng, mất hết phương hướng, giờ này nói không chừng đã bị lính biên phòng hiểu lầm là vật thể bay không xác định, ăn một trận 'tiệc chào mừng', biến thành mắt lác hết rồi ấy chứ!!" Hắn cố ý hạ giọng, làm ra vẻ thần bí, trong mắt lóe lên tia sáng xảo quyệt. "Theo ta thấy, chúng ta phải lùng sục kỹ càng cái nơi thị phi này một lượt, bảo bối nào mang được thì không bỏ sót, sau đó chuồn lẹ, rút lui về chân núi với tốc độ nhanh nhất!!

Chỉnh đốn trang bị xong xuôi, dưỡng tinh súc nhuệ rồi hãy đến đây một chuyến nữa, đừng chạy đua với thời gian nữa.

Đã lỡ vấp ngã rồi, không nhận rõ tình hình thì làm sao tiếp tục tiến lên được?!" Trần Mộc trong lòng sáng như gương, hiểu rõ lời nói của Bàn Tử tuy thô tục nhưng không thô thiển.

Cuối cùng bọn họ rất có thể thật sự phải chấp nhận phương án này, quay trở lại điểm xuất phát.

Chỉ là… ngay giờ phút này, những lời lẽ tang thương như vậy trong đội ngũ không nghi ngờ gì là điều không được hoan nghênh nhất.

Bàn Tử nghe vậy, vội vàng lắc đầu, trên trán ẩn hiện những giọt

mồ hôi li ti vì mệt mỏi. "Hắc, ngươi nói thì nhẹ nhàng lắm, đổi lại là ngươi, bây giờ bảo ngươi quay lại đường cũ, ngươi dám đảm bảo có thể tìm được lối đi lúc đến sao?!

Dù cho trí nhớ siêu phàm, phân biệt được con đường quanh co khúc khuỷu này, nhưng ngươi cũng phải suy xét cảm nhận của mọi người chứ!!

Chúng ta đã xuyên qua khu rừng này cả một ngày rồi, xương già da thịt dày dặn như ta đây còn cảm thấy mệt mỏi, những người khác thì càng kiệt sức rồi!!

Nếu thật sự muốn quay lại, thì cũng phải đợi đến sáng sớm mai, để mọi người nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần rồi hẵng nói!!" Trong ánh mắt Bàn Tử lộ ra một tia kiên định không thể nghi ngờ, hiển nhiên, hắn rất đồng tình với lo lắng của Trần Mộc, cho rằng bất kỳ sự trì hoãn nào cũng có thể khiến kế hoạch Ngô Tam Tỉnh tinh tâm bố trí đổ sông đổ biển, mọi nỗ lực đều hóa thành hư vô.

Bàn Tử vừa nghe, mỡ trên mặt tức thì run rẩy vì phẫn nộ, mắt trừng lớn tròn xoe, như hai viên nhãn châu sắp bắn ra khỏi hốc. "Ngô Tam Tỉnh?

Ngô Tam Tỉnh cái đầu quỷ nhà ngươi!!

Đám người các ngươi, ngay cả ý đồ quỷ quái của lão biết ba đó cũng không nhìn thấu, còn ở đây nói nhảm gì nữa!!" Hắn gầm lên giận dữ, nước bọt bắn tung tóe, "Bàn gia ta dựa vào đâu mà phải cuốn vào vũng nước đục của các ngươi?!

Ta đến đây, vì là muốn mò vài món minh khí, làm giàu cho ta, ai thèm quản mấy chuyện gia vụ lộn xộn của các ngươi!!

Hừ, lão tử không quản nữa, ta tự mình tìm bảo bối, tìm được thì vỗ mông bỏ đi, còn các ngươi à, cứ đi mà chơi với lão quỷ âm dương

quái khí kia đi!!" Nói xong, Bàn Tử một bụng lửa giận không chỗ phát tiết, mạnh mẽ giật lấy cái ba lô phình to của mình, từ eo mò ra một chiếc đèn pin cường quang, 'tách' một tiếng bật sáng.

Chùm sáng chói mắt trong môi trường u ám, vẽ ra một vệt sáng rõ ràng, thẳng tắp chỉ về phía trước.

Hắn bước dài quay ngược về hành lang, dường như vội vã muốn thoát khỏi mớ bòng bong khó hiểu này.

Nhưng vừa bước được hai bước, một bóng người thon dài như u linh lặng lẽ xuất hiện trước mặt hắn, chính là Muộn Du Bình luôn trầm mặc ít lời kia.

Hắn chặn đường Bàn Tử, đôi mắt sâu thẳm tĩnh lặng nhìn chằm chằm vào hắn, không nói một lời, nhưng lại có một uy áp không thể xem thường.

Bàn Tử trong lòng tuy hơi kiêng dè thực lực thần bí khó lường của Muộn Du Bình, nhưng trước mặt mọi người, hắn không muốn mất mặt, bèn cố gắng kìm nén sự khó chịu trong lòng, giả vờ sốt ruột hỏi: "Hắc, ta nói ngươi tiểu tử này, cản đường tài lộc của Bàn gia làm gì?!

Chẳng lẽ mẹ kiếp không muốn ta phát đạt sao?!" Ngữ khí của hắn mang theo vài phần khiêu khích, đôi mắt hơi híp lại, cố gắng tìm kiếm một chút dấu hiệu lung lay trên khuôn mặt không biểu cảm của Muộn Du Bình.

Giọng Muộn Du Bình trầm thấp mà mạnh mẽ, như nước giếng cổ sâu thẳm, toát ra một tia nghi hoặc khó nhận ra, "Ngươi không thấy tình huống này có chút kỳ lạ sao?!

Trần Mộc bọn họ sau khi bước vào đây, cảm xúc dường như đều trở nên cực kỳ sốt ruột, ngay cả Trần Mộc bình thường ôn văn nhĩ nhã, cũng hiếm khi để lộ sự tức giận!" Bàn Tử vừa nghe lời này, ánh

mắt chợt khựng lại.

Trên khuôn mặt tròn trĩnh béo núc ních xẹt qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó hắn mạnh mẽ quay phắt cái thân hình tròn trịa của mình lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Trần Mộc, còn những người khác cũng lần lượt trao đổi những ánh mắt vi diệu, sắc mặt mỗi người một khác.

Bầu không khí nhất thời trở nên vi diệu và căng thẳng.

Trần Mộc trong lòng tức thì như bị búa tạ giáng trúng, vang lên một tiếng sấm sét vô thanh.

Quả thực, ngọn lửa giận vô danh vừa rồi dường như từ không trung mà sinh ra, vô cớ bùng cháy mãnh liệt trong lòng hắn!!

Bản thân Trần Mộc cũng cảm thấy khó tin, rõ ràng những lời nói không đầu không cuối, bừa bãi của Bàn Tử hắn đã sớm quen thuộc, ngày thường mặc cho Bàn Tử trêu chọc thế nào, Trần Mộc luôn có thể cười xòa cho qua, thậm chí thỉnh thoảng còn phối hợp trêu ghẹo vài câu!!

Nhưng hôm nay… sự phiền não và bất mãn kia lại dường như có sinh mệnh, không chịu sự kiểm soát mà từ đáy lòng trào ra, thúc đẩy hắn bộc phát một cách hoàn toàn không phù hợp với tính cách của mình, điều này khiến Trần Mộc vốn luôn nổi tiếng là lý trí cảm thấy một sự tự trách và hoang mang sâu sắc!!

Điều càng khiến Trần Mộc cảm thấy bất an là, sự bất thường này của mình, ngay cả người ít lời như Muộn Du Bình cũng nhạy bén nhận ra, điều này không nghi ngờ gì đã gia tăng gánh nặng tâm lý của hắn!!

Còn nhớ lại phản ứng vừa rồi của Bàn Tử, sự kinh ngạc và né tránh gần như là phản xạ có điều kiện đó, cũng không khỏi khiến Trần

Mộc trong lòng thoáng qua một tia ngượng ngùng và hối hận… Rốt cuộc, đối với một người tính tình phóng khoáng, vô tư như Bàn Tử.

Việc có thể khiến hắn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như vậy, thì sự mất kiểm soát của mình hiển nhiên đã vượt ra khỏi phạm vi bình thường.

Tất cả những điều này xảy ra quá đột ngột, đến mức Trần Mộc không khỏi bắt đầu xem xét kỹ lưỡng cái nơi tưởng chừng bình thường nhưng lại ẩn chứa khí tức bất thường này, trong lòng thầm đoán.

Rốt cuộc là sức mạnh thần bí nào, đã lặng lẽ khuấy động dây đàn cảm xúc của bọn họ, khiến những người vốn dĩ trầm ổn đều rơi vào sự sốt ruột và bất an vô cớ.

Chẳng lẽ thật sự là bầu không khí kỳ lạ xung quanh đây, đang âm thầm ảnh hưởng đến mình?!

Trần Mộc không khỏi nảy sinh nghi ngờ, chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt xuyên thấu màn đêm, cố gắng tìm kiếm sự bất thường xung quanh.

Bốn phía, một mảnh tĩnh mịch.

Bóng tối dày đặc như tấm màn phủ xuống, lặng lẽ nuốt chửng sự tồn tại của bọn họ.

Hắn đưa tay ấn công tắc đèn pin trong tay, chùm sáng xuyên phá màn đêm u tối, nhưng dường như chỉ là một ngọn nến nhỏ bé không đáng kể, lung lay phát sáng trong biển bóng đêm vô tận.

Trong không gian u sâu này, chỉ có vài điểm sáng yếu ớt mà kiên định trong tay mấy người bọn họ, như ngọn hải đăng trong lòng người đi đêm, miễn cưỡng chống lại bóng tối đặc quánh như mực xung quanh, gần như có thể chạm vào được.

Bóng tối này, dày đặc đến mức dường như có thể chảy, như từng

lớp sương mù đen kịt, lặng lẽ bao vây, đè ép bọn họ, tạo ra một cảm giác áp lực khó tả!!

Dù lòng Trần Mộc bị sự nặng nề này đè ép đến khó thở, nhưng sâu thẳm nội tâm hắn hiểu rõ, sự áp lực này không phải là căn nguyên của sự sốt ruột vô danh trong lòng hắn. "Đây là chuyện gì vậy?

Ta hình như… vừa rồi quả thực có chút không đúng, cảm xúc đột nhiên mất kiểm soát!!" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần bàng hoàng, phá vỡ sự tĩnh mịch.

Hắn quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình thần bí nhất trong đội, trong mắt tràn đầy nghi hoặc và khao khát tìm lời giải.

Muộn Du Bình nghe vậy, trong đôi mắt tĩnh lặng như hồ sâu cổ kính chợt lóe lên một tia suy tư khó nhận ra.

Sau đó hắn bình tĩnh nói với Trần Mộc và những người khác: "Tôi cũng cảm thấy hoang mang, nhưng nơi đây hiển nhiên phi thường, có lẽ bí mật ẩn giấu phía sau nó phức tạp hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng!!

Giữ bình tĩnh là điều cấp bách.

Cuộc tranh cãi vừa rồi của mọi người, không thể giải quyết vấn đề thực chất.

Thử nghĩ xem, nếu đây thực sự là một cạm bẫy được tinh tâm thiết kế..." Hắn nói đến đây, hữu ý vô ý dừng lại một chút, dường như đang cân nhắc những lời tiếp theo. "Uông Tàng Hải, vị cơ quan đại sư trong truyền thuyết, đã dốc hết tâm lực bố trí nơi đây.

Chương 1043

Một khi đã có thể dẫn chúng ta sa vào cục diện này, e rằng việc chúng ta rời đi, tuyệt đối sẽ không dễ dàng như khi bước vào!!" Lời này vừa thốt ra, không khí xung quanh dường như lại càng thêm ngưng trọng vài phần, trong lòng mỗi người không khỏi phủ lên một tầng bóng tối, đối với con đường phía trước vô định, lại thêm vài phần bất an và bất xác định.

Trong lòng Trần Mộc, sự phiền não như cơn mưa rào bất chợt giữa ngày hè, tức khắc dâng trào, gần như muốn nhấn chìm hoàn toàn sự bình tĩnh trong nội tâm hắn.

Những lời nói đầy thâm ý trước đó của Muộn Du Bình, vẫn văng vẳng trong đầu hắn, mỗi chữ như một nhát búa tạ nặng nề, gõ vào trái tim hắn.

Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng mạnh mẽ đè nén ngọn lửa giận sắp mất kiểm soát, hai nắm đấm siết chặt, các khớp xương hơi trắng bệch vì dùng sức quá độ.

Trần Mộc cố gắng hết sức để giọng mình nghe có vẻ bình tĩnh, chậm rãi mở miệng hỏi: "Vậy bây giờ, chúng ta phải làm sao đây?!" Muộn Du Bình trầm mặc không nói, đôi mắt sâu thẳm như giếng cổ khẽ nâng lên, giao thoa với ánh mắt của Trần Bì A Tứ trong không trung, dường như không cần ngôn ngữ, giữa hai người đã trao đổi ngàn vạn lời.

Trần Bì A Tứ hiểu được sự ăn ý đó, khẽ ho một tiếng, khóe miệng nhếch lên nụ cười bất lực, chậm rãi nói: "Một khi đã sa vào cục diện này, chúng ta chỉ có thể từng bước thận trọng, bây giờ mà đoán định liệu có thể toàn thân rút lui hay không, e rằng quá vội vàng!!

Tuy nhiên, có một điểm rõ ràng là… bất kể kết cục thế nào, chúng ta nhất định phải giải quyết con rùa này trước, loại bỏ mối đe dọa do nó mang lại!!

Sau đó, phải cẩn thận tìm kiếm trong môi trường u ám phức tạp này, đảm bảo không còn sự tồn tại của đồng loại nào khác, nếu không, dù có đến bao nhiêu lần, chúng ta cũng sẽ chỉ là công dã tràng, rơi vào cùng một cái bẫy!!" Cùng với lời nói của Trần Bì A Tứ dứt, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng tập trung vào con rùa vô tội kia, trong mắt bùng cháy sự tức giận và quyết tâm chưa từng có.

Trong khoảnh khắc này, nó dường như trở thành kẻ thù chung của mọi người, tuy rằng bản thân sinh vật bé nhỏ này không hề có ác ý, nhưng trong tình cảnh hiện tại, lại trở thành nơi trút giận cho cảm xúc của mọi người!!

Trong không khí tràn ngập một khí tức áp lực và ngưng trọng, hơi thở mỗi người trở nên nặng nề và gấp gáp, sự phẫn nộ và bất an trong lòng, càng hóa thành một luồng lực lượng vô hình, ngưng tụ trong không gian chật hẹp này, khiến không khí xung quanh cũng dường như đông cứng lại!!

Khối từ sắt lớn dưới sự va đập bất ngờ đã tan tác thành từng mảnh nhỏ.

Chúng tuy thể tích giảm đi, nhưng vẫn ngoan cố duy trì lực dẫn dắt đó, tạo thành ảnh hưởng vi diệu nhưng không thể xem nhẹ đối với chiếc kim la bàn yếu ớt!!

Muốn triệt để xóa bỏ từ tính này, chỉ có thể nhờ cậy sức mạnh nguyên thủy nhất của tự nhiên… sự thanh tẩy của lửa!!

Trần Mộc cùng các bằng hữu nhanh chóng hành động, từ sâu trong ba lô tìm ra nhiên liệu hiệu quả cao chuyên dùng cho lò không khói, đó là một loại chất lỏng trong suốt mà thần bí, ngay cả khi không tiếng

động cũng có thể bùng phát ra năng lượng kinh người!!

Bọn họ cẩn thận đổ chất lỏng thần kỳ này lên tàn tích rùa, mỗi giọt dầu lửa rơi xuống, dường như đang dự báo một sự biến đổi sắp bắt đầu.

Lúc này, Bàn Tử trong đội thong thả lấy ra một điếu thuốc, khóe miệng treo nụ cười thú vị.

Hắn hít một hơi thật sâu, hương thuốc lá tức khắc lượn lờ trong phổi hắn.

Sau đó, hắn nhả làn khói mang theo hơi thở nhân gian yên hỏa này về phía tàn tích rùa đã thấm nhiên liệu, khẽ búng một cái, tia lửa bay ra!!

Trong nháy mắt, ngọn lửa hùng hùng liệt diễm mạnh mẽ bùng lên, như một con hỏa long vô hình, nhe nanh múa vuốt, tuyên cáo sự tồn tại của nó!!

Hoa Hòa Thượng, người trí giả trong đội, tay cầm một chiếc la bàn cổ xưa, bình tĩnh quan sát từng lần kim la bàn rung động, dường như đang nghiệm chứng một lời tiên tri cổ xưa.

Ngọn lửa bùng phát không khiến ánh mắt hắn dao động chút nào, chỉ có sự dịch chuyển nhẹ nhàng mà kiên định của kim la bàn mới khiến lông mày hắn khẽ nhíu lại.

Lưỡi lửa tham lam liếm láp tàn tích của con rùa, không mất chốc lát, không chỉ con rùa bị thiêu đến đỏ rực, mà cả gạch đá xung quanh cũng bị nhiệt độ cao nhuộm thành màu đỏ thẫm, dường như cả thế giới đều bao phủ trong một vùng hồng quang nóng rực!!.

Trần Mộc và mọi người nhân cơ hội này, đến gần rìa những hố gạch đỏ rực, tận hưởng sự ấm áp khó có được này, cái lạnh của mùa đông bị làn sóng nhiệt từ địa ngục này xua tan không còn chút dấu vết.

Nơi đây hoang vu một mảnh, đừng nói củi khô, ngay cả một chút vật liệu dễ cháy cũng khó tìm.

Bọn họ không thể không dựa vào loại sản phẩm công nghệ hiện đại có độ tinh khiết cao, hiệu suất cao này, để hoàn thành nghi thức cổ xưa này.

Và đúng như dự liệu, tốc độ cháy của loại nhiên liệu này kinh người!!

Chưa đầy nửa điếu thuốc, ngọn lửa đã dần tắt lịm, chỉ còn lại những viên gạch phát ra ánh sáng trắng chói mắt trong tàn tro, cùng với tàn tích rùa nằm ở giữa, vẫn còn vương vấn hơi ấm đỏ sẫm, chứng kiến một cuộc giao tranh giữa khoa học và quy luật tự nhiên!! "Thế nào rồi?" Giọng Trần Mộc mang theo một tia căng thẳng, vội vàng hỏi Hoa Hòa Thượng bên cạnh, vừa nói vừa nghiêng người lại gần, cố gắng nắm bắt một tia hy vọng từ phản ứng của đối phương.

Hắn nheo mắt, nhìn chằm chằm chiếc la bàn cổ xưa kia, chỉ thấy kim la bàn chầm chậm lắc lư.

Cuối cùng khi dừng lại… đã lệch khỏi vị trí ban đầu chỉ về phía con rùa thần bí!!

Dường như mối liên kết từ lực quỷ dị giữa hai vật đã lặng lẽ đứt đoạn.

Trần Mộc cẩn thận cầm lại chiếc la bàn, đi đi lại lại xung quanh, mỗi bước đều đi cực kỳ thận trọng, sợ rằng bỏ sót bất kỳ chút biến động nào của từ trường.

Sau vài vòng kiểm tra kỹ lưỡng, cuối cùng xác nhận xung quanh không còn từ thạch nào gây nhiễu, hắn lúc này mới chậm rãi gật đầu, khẽ thở phào một hơi, nói "Xong rồi".

Không khí nơi đây ngột ngạt đến mức khiến người ta khó thở,

xung quanh dường như đông cứng lại, lặng lẽ tố cáo lời cảnh báo không nên nán lại lâu.

Một khi điện đường ẩn mình này ẩn chứa những cạm bẫy được tinh tâm thiết kế, sự tò mò và hưng phấn khám phá trong lòng Trần Mộc cùng đoàn người đã bị sự cảnh giác thay thế, không còn chút lưu luyến nào.

Bọn họ nhanh chóng và có trật tự chỉnh lý hành trang, mỗi động tác đều toát lên vẻ sốt ruột, cấp thiết muốn rời khỏi nơi này.

Lúc này, trong đầu Trần Mộc vang vọng những lời nói thần bí khó lường của Muộn Du Bình. "Có thể để chúng ta vào, chưa chắc đã đảm bảo chúng ta có thể ra!!" Câu nói này như một nhát búa tạ nặng nề, giáng mạnh vào tim hắn, gây ra từng đợt bất an liên tiếp.

Trần Mộc không khỏi thầm suy nghĩ, họ vừa bước vào hậu điện này, liệu bên ngoài đã bất ngờ phong vân biến ảo?!

Những biến cố chưa biết, khó lường kia, liệu có đang lặng lẽ giăng một tấm lưới lớn, chỉ chờ bọn họ tự chui đầu vào lưới?

Nhất thời, đủ loại suy đoán bất tường như thủy triều ùa vào đầu Trần Mộc.

Có lẽ con đường bên ngoài mật thất bị sức mạnh vô danh phong tỏa, hoặc là mọi hành động của bọn họ đều lọt vào mắt kẻ khác, trở thành quân cờ trong một bố cục tinh tâm?!

Nhưng những ý niệm này vừa mới nảy sinh, đã bị Trần Mộc mạnh mẽ đè nén xuống.

Hắn biết rõ, trước khi mọi chuyện chưa sáng tỏ, suy đoán lung tung chỉ làm tăng thêm gánh nặng tâm lý.

Giờ phút này, giữ bình tĩnh, từng bước thận trọng, mới là thượng sách!!

Thế là, Trần Mộc hít một hơi thật sâu, gạt bỏ mọi tạp niệm, quyết định đi đến đâu hay đến đó, tin rằng bất kể con đường phía trước có khúc khuỷu thế nào, cũng sẽ có đối sách.

Tuy nhiên, dự cảm bất tường của Trần Mộc dường như bị thần vận mệnh cố ý mài giũa trở nên cực kỳ nhạy bén, luôn xuất hiện chính xác vào những khoảnh khắc bất lợi nhất.

Ngay khi bọn họ thu xếp xong tâm tình, bước chân một lần nữa hướng về phía hành lang u sâu.

Một trận âm thanh "kèn kẹt" đột ngột, bỗng nhiên bùng phát từ một góc tối nào đó trong hậu điện, phá vỡ sự tĩnh mịch của cổ miếu.

Âm thanh này, sắc nhọn mà rõ ràng!!

Như hàng trăm ngàn cây kim nhỏ đồng thời cứa qua mặt băng, khiến lòng người không khỏi thắt lại.

Đoàn người Trần Mộc, không ai bỏ sót, đều nghe tiếng liền dừng bước, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ hoang mang và cảnh giác, đồng loạt quay cổ, cố gắng tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh đột ngột kia.

Mà tiếng động quái dị này không hề giảm bớt vì sự chú ý của bọn họ, ngược lại càng thêm chói tai, liên tục vang vọng trong không khí, dẫn dắt sự tò mò và bất an của mọi người.

Trần Mộc tĩnh tâm lắng nghe một lát, giữa đôi lông mày dần trở nên ngưng trọng.

Hắn kinh ngạc phát hiện, âm thanh kia lại phát ra từ hố lửa gạch mà bọn họ trước đó dùng để đốt tế phẩm?!

Chương 1044

Trong lòng chất chứa đầy nghi hoặc, bọn họ trao đổi vài ánh mắt đầy thâm ý, sau đó quyết định cẩn thận quay lại, mỗi bước chân đều đặt xuống cực kỳ thận trọng, sợ rằng kinh động đến sự tồn tại chưa biết nào đó.

Khi đến gần rìa hố lửa, từng người nín thở nhìn chằm chằm, chậm rãi thò đầu vào nhìn.

Chỉ thấy dưới đáy hố, con rùa vốn đang nằm yên tĩnh, giờ phút này lại xảy ra biến hóa kinh người!!

Trên mai rùa dày đặc những vết nứt như mạng nhện, dường như cổ vật đã vỡ nát dưới áp lực nặng nề của thời gian, trông vô cùng thê lương và quỷ dị.

Trong kẽ nứt… kèm theo tiếng "tách tách" nhẹ, một luồng khí tức màu sắc quỷ dị, gần như đen kịt từ từ thoát ra, mang theo một hơi lạnh không thuộc về trần thế, khiến người ta không rét mà run!!

Luồng khí đen này dường như có sinh mệnh, thoát ra từ các khe nứt của mai rùa, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta khó lòng bắt kịp quỹ tích của nó.

Nó nhanh chóng bành trướng, hóa thành một khối bóng đen to lớn và vặn vẹo, cuộn trào trong không trung, hệt như một con cự thú vô hình, đang ra sức thoát khỏi xiềng xích tạo thành từ lồng mai rùa, phô bày chân dung đáng sợ của mình!!

Không khí xung quanh theo đó đông cứng lại, một loại sức mạnh cổ xưa và thần bí lặng lẽ lan tỏa trong cổ miếu, dự báo màn kịch của những sự kiện chưa biết đang từ từ kéo ra.

Ngay sau đó, luồng hắc khí đậm đặc kia dường như có sinh mệnh, dần dần hòa lẫn với bóng tối u ám phía trên, bao vây lẫn nhau, hệt như mực nhỏ vào hồ sâu, ranh giới mờ ảo mà quỷ quyệt khó lường.

Chúng không ngừng cuộn trào!

Hình thái đó… tương đồng kinh người với con rắn đen đầy hoa văn đáng sợ mà Trần Mộc và đoàn người từng tận mắt chứng kiến trong đại điện rộng lớn trước đó, mức độ tương tự khiến người ta không rét mà run!! "Đây… đây là… Trường Sinh Thiên Kỳ Cảnh ư?" Giọng Bàn Tử run rẩy, sắc mặt tái nhợt hơn cả giấy, trong mắt tràn đầy nỗi kinh hoàng khó tin.

Hoa Hòa Thượng nhíu nhíu mày, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng trong giọng nói vẫn khó che giấu một tia hoảng loạn: "Đừng tự dọa mình, thạch quy này có lẽ kết cấu bên trong rỗng, dưới nhiệt độ cao, chênh lệch nhiệt độ trong ngoài đã dẫn đến lớp vỏ ngoài bị nứt vỡ!!

Những làn khói đen trông có vẻ quỷ dị kia, có thể chỉ là do một số vật chất bên trong bị đốt cháy mà thành thôi." Bàn Tử sắc mặt chợt cứng lại, giọng nói trở nên trầm thấp và căng thẳng: "Rỗng ruột ư?

Vậy những làn khói đen lan tỏa này, liệu có chứa độc khí chết người nào không?!" "Theo lý mà nói không đến mức đó, bên trong này không nên có—" Lời Hoa Hòa Thượng chưa dứt, Muộn Du Bình chợt giơ tay lên, làm một động tác ra hiệu im lặng, ánh mắt sắc bén như dao, ý bảo mọi người lập tức im bặt.

Động tác của hắn nhanh, thần sắc đầy uy nghiêm.

Điều này khiến Trần Mộc bọn họ trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác cấp bách vô danh, dường như không khí xung quanh đều đông cứng lại, mỗi phút mỗi giây đều bị kéo dài vô hạn, tĩnh lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập và hơi thở của chính mình!!.

Trần Mộc cảm nhận động tác đột ngột của người bên cạnh, trong lòng đột nhiên thắt chặt, mồ hôi lạnh không tự chủ chảy dọc sống lưng, phảng phất có hàn khí vô hình xuyên qua y phục, đâm thẳng vào da thịt.

Hắn vội vàng đưa tay che miệng người kia đang kinh sợ hé mở, cố gắng kiềm chế tiếng thở dốc suýt bật ra.

Mọi thứ xung quanh dường như cũng ngưng đọng, hơi thở của tất cả mọi người vào khắc này đều trở nên cẩn trọng, chỉ sợ một chút tiếng động nhỏ cũng làm kinh động sự tĩnh lặng không rõ.

Ánh mắt Trần Mộc cấp tốc chuyển động, quét nhìn bốn phía.

Trong đồng tử lấp lánh sự căng thẳng và cảnh giác khó che giấu.

Trái tim hắn đập điên cuồng trong lồng ngực, mỗi nhịp đập đều khiến cả người hắn run lên, âm thanh đó, tựa như dùi trống nặng nề giáng xuống trống trận, vang dội không ngừng, phóng đại sự bất an trong lòng đến cực hạn!

Thế nhưng... môi trường xung quanh lại yên tĩnh một cách dị thường, không hề có dấu hiệu bất thường nào xuất hiện.

Ngay giữa sự tĩnh mịch ngột ngạt này, ngoài tiếng rùa đá nứt vỡ trầm đục vọng lại từ hậu điện, còn có một âm thanh "tất tốt" cực kỳ vi diệu, gần như không thể nghe thấy, lặng lẽ len lỏi vào tai mỗi người.

Âm thanh này không rõ ràng cũng không liên tục, giống như tiếng côn trùng gặm nhấm vụn vặt, từ một góc khuất nào đó chậm rãi thoát ra, u u ám ám lang thang trong tòa Linh Cung thần bí này!

Linh Cung ẩn sâu dưới vòm băng, gió lạnh không thể lọt vào, có thể đoạn định âm thanh khiến người ta sợ hãi này không phải là tiếng gió rít trong tự nhiên.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Trần Mộc dốc cạn sức lực lắng nghe, cố gắng bắt lấy nguồn gốc của âm thanh khiến lòng người bất an kia.

Nhưng âm thanh đó dường như có ma lực, lúc ẩn lúc hiện, không thể định vị.

Phảng phất như trực tiếp xuyên qua không khí, vượt qua tai, thẳng đến sâu thẳm tâm linh, khiến người ta nghi hoặc lại bối rối!

Khói đen phía trên càng lúc càng dày đặc, tựa như màn đêm buông xuống, cùng lúc đó...

âm thanh ban đầu thưa thớt kia dần dần hội tụ thành một tiết tấu dày đặc, mỗi tiếng đều rõ ràng và gấp gáp hơn tiếng trước.

Rất nhanh!

Âm thanh "tất tốt" vi diệu và quỷ dị này, phảng phất dệt thành một tấm lưới kín kẽ, từ bốn phương tám hướng bao vây đến, tấn công thế giới cảm quan của mỗi người!

Cùng với sự tăng cường không ngừng của âm thanh này, một cảm giác ngứa ngáy khó tả bắt đầu bò lổm ngổm dưới da mọi người, hệt như có vô số sinh vật nhỏ bé đang rục rịch dưới lớp quần áo, khiến người ta bồn chồn khó chịu, lại không thể làm gì.

Sự căng thẳng và bất an vô danh này, tựa như một dòng chảy ngầm cuồn cuộn trong không khí, báo hiệu sắp có biến cố không rõ xảy ra.

Nét mặt Muộn Du Bình dần trở nên nghiêm trọng, hàng lông mày nhíu chặt, trong ánh mắt hắn lộ ra sự căng thẳng và cảnh giác chưa từng có.

Hắn không ngừng chuyển động thân thể, tựa như muốn thu mọi biến hóa xung quanh vào tầm mắt.

Và những luồng hắc khí đậm đặc dần tụ lại thành một khối trên đỉnh đầu hắn, như một điềm báo bất tường, khiến người ta lạnh sống lưng.

Môi hắn khẽ động, trong tiếng thì thầm tự nói một mình xen lẫn một chút kiên quyết không thể nghi ngờ: "Trong màn sương mù, ẩn giấu sự tồn tại không ai biết!" Hoa Hòa Thượng nghiêng tai lắng nghe lời thì thầm trầm thấp gần như bị hắc vụ nuốt chửng.

Ánh mắt hắn không tự chủ lại lần nữa rơi xuống khối rùa đá trông có vẻ bình thường kia.

Trong khoảnh khắc, hắn phảng phất bị một tia chớp đánh trúng, sắc mặt chợt trở nên tái nhợt, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi khó tin. "Màn sương mù tràn ngập này, lại là do Trùng Hương Ngọc trong truyền thuyết hóa thành?!

Mà bên trong rùa đá này, lại cất giấu Trùng Hương Ngọc!!

Uông Tàng Hải... hắn thiết kế tất cả những điều này, là muốn chúng ta đều chôn thây tại đây sao!" Trần Mộc nghe vậy, trên mặt đầy vẻ khó hiểu, đối với danh từ đột nhiên xuất hiện này cảm thấy hoàn toàn xa lạ. "Trùng Hương Ngọc, đó là cái gì?" Trong giọng nói của hắn tràn đầy khát vọng cầu tri.

Thế nhưng, xung quanh một mảnh trầm mặc, không ai đáp lại nghi vấn của hắn.

Trong lòng Trần Mộc dâng lên một dự cảm vô danh, hắn biết mình rất nhanh sẽ biết được đáp án về vật thần bí này.

Muộn Du Bình không trực tiếp trả lời, mà dùng tay chỉ vào Thuận Tử đang nằm yên tĩnh trên giường quan bên cạnh, ánh mắt kiên định.

Hắn khẽ nói với Lãng Phong, động tác đơn giản nhưng tràn đầy sức mạnh, ý bảo hắn lập tức cõng Thuận Tử lên.

Ngay sau đó...

Muộn Du Bình cánh tay mạnh mẽ vung lên, chỉ về phía hành lang u ám sâu thẳm phía trước, từng chữ đều trầm ổn mà cấp bách! "Chạy!

Chương 1045

Đừng quay đầu lại, bất kể có thứ gì chạm vào cơ thể ngươi, dù chỉ là một chiếc lá rụng, cũng không được dừng bước, cho đến khi chúng ta xông ra khỏi hiểm địa này, mau lên!" Trong không khí tràn ngập sự căng thẳng và quyết tuyệt, nhịp tim mỗi người dường như cũng tăng tốc theo lời cuối cùng của Muộn Du Bình.

Một cuộc chạy trốn sinh tử chưa biết trước, cứ thế mà kéo màn.

Ánh mắt Trần Mộc gắt gao khóa chặt trên gương mặt Muộn Du Bình.

Trên gương mặt bình thường vốn luôn bình tĩnh tự nhiên ấy, giờ khắc này lại tràn đầy sự nghiêm trọng chưa từng có.

Hắn nhớ rõ, khi thám hiểm Lỗ Vương Cung đầy rẫy nguy cơ, ngay cả khi đối mặt với huyết thi khiến người ta dựng tóc gáy, biểu tình của Muộn Du Bình cũng chưa từng nặng nề đến thế!

Sự nghiêm túc khác thường này khiến Trần Mộc lập tức ý thức được, vấn đề mà lần này họ phải đối mặt, tính nghiêm trọng vượt xa bất kỳ cuộc phiêu lưu nào trước đây.

Thế nhưng... trong tình cảnh này, trực tiếp truy hỏi Muộn Du Bình dường như không thích hợp.

Trần Mộc chỉ có thể ngắn gọn đáp một tiếng, trong lòng tuy có vạn phần nghi hoặc, nhưng lại nhanh chóng chuyển hóa thành hành động.

Hắn thân hình vừa động, đang định gọi các bạn đồng hành khẩn cấp rút lui, nhưng ngay khoảnh khắc quay người, trong lòng chợt lóe lên một nụ cười khổ.

Chỉ thấy Diệp Thành và Bàn Tử cùng những người khác đã đi trước một bước, nhanh nhẹn như thỏ chạy trốn, lao vào hành lang u ám.

Chỉ để lại vài bóng người vội vã và tiếng bước chân vọng lại!

Trần Mộc trong lòng không khỏi lẩm bẩm một câu: "Đúng là mấy tên vô lương tâm!", sau đó liền tăng nhanh bước chân.

Vội vàng theo sát phía sau, sợ bị nguy cơ đột ngột này bỏ lại.

Xuyên qua hành lang khúc chiết chật hẹp, Trần Mộc gần như dùng hết toàn bộ sức lực, đẩy mạnh cánh cửa ngọc dày nặng dẫn vào đại điện.

Ngay khoảnh khắc cánh cửa ầm ầm mở ra, một loại âm thanh quỷ dị và thưa thớt ập đến.

Không những không giảm bớt, trái lại càng trở nên rõ ràng và dày đặc hơn.

Âm thanh này dường như từ mọi ngóc ngách của đại điện, thậm chí từ toàn bộ mái nhà lan tỏa ra, giống như hàng vạn vô số sinh vật vô hình, đang ma sát, chạy nhảy trên những xà ngang cổ kính, đó là một loại tạp âm siêu việt lẽ thường!

Điều này khiến người nghe không tự chủ cảm thấy từng đợt lạnh lẽo, da thịt nổi lên những nốt da gà li ti, phảng phất có điều gì bất tường đang lảng vảng trên đỉnh đầu, chờ đợi thời cơ thích hợp giáng xuống.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, trong bóng tối... từng lớp từng lớp nỗi sợ hãi dày đặc đã bao vây tất cả mọi người!

Thế nhưng, khi họ ngẩng đầu cố gắng xuyên thấu màn đêm dày đặc đó.

Điều họ thấy chỉ là màn đêm bất tận, tựa như những cuộn bông dày đặc đan xen, nuốt chửng ánh sao, cũng nuốt chửng mọi vật hữu hình.

Âm thanh khiến người ta sợ hãi đó, dường như từ hư không trôi nổi đến, vừa không thể tìm dấu vết, lại vừa hiện diện khắp nơi, khiến đáy lòng người ta nảy sinh một nỗi sợ hãi khó tả!

Trần Mộc cùng mọi người đang ở trong bóng tối và sự bất an sâu không thấy đáy này, giống như đứng trên đống lửa, mỗi giây phút dừng lại đều phảng phất là một thử thách tàn nhẫn đối với dũng khí, cấp thiết khát vọng thoát khỏi nơi hỗn loạn này.

Thử hỏi, trong đêm tối vô biên đối mặt với nỗi sợ hãi không rõ, ai mà chưa từng có cảm giác tương tự?!

Khi một mình, dù hai chân vì kinh sợ mà không tự chủ cuồng chạy, nhưng sự bất lực và cô độc sâu thẳm trong nội tâm, thường khiến người ta không chạy được bao xa đã không tự chủ dừng bước!

So với đó, nếu mọi người cùng nhau đồng hành, sự cổ vũ và đồng hành thầm lặng giữa họ, lại có thể khơi dậy một sức mạnh vô danh, khiến việc chạy trở thành một cuộc chạy nước rút không sợ hãi, cho đến khi thể lực cạn kiệt!

Ranh giới của trí tưởng tượng và nỗi sợ bị bỏ lại, vĩnh viễn không thể trở thành lý do để dừng bước.

Thế nhưng, thể lực giữa người với người rốt cuộc cũng có sự khác biệt.

Diệp Thành, đã bị nỗi sợ hãi đẩy đến cực hạn, bước chân hắn nhanh như thỏ thoát.

Ngay cả Bàn Tử với thân hình to lớn, cũng dưới sự thúc đẩy của adrenaline mà thể hiện ra tốc độ kinh người.

Hai người như hóa thân thành những cơn gió lốc trong màn đêm, trong chớp mắt đã bỏ xa những người khác lại phía sau.

Trần Mộc cùng nhóm người dưới sự che phủ của màn đêm, chỉ có thể loáng thoáng nhận ra bóng dáng mờ ảo phía trước, nhưng không thể phân biệt rõ ai là ai.

Chỉ là cảm thấy những người bên cạnh từng người một dần đi xa, cho đến khi khoảng cách giữa họ bị kéo dài vô hạn.

Trần Mộc dốc sức đuổi theo, nhưng vẫn luôn ở cuối đội hình.

Hắn nắm chặt đèn pin, ánh sáng yếu ớt đó trở thành hướng dẫn duy nhất của hắn trong nơi hỗn độn này, chiếu sáng con đường dưới chân, nhưng không thể chiếu rõ nỗi hoảng sợ và mê mang trong lòng.

Cũng không biết đã chạy trốn bao lâu trong bóng tối dường như vô tận này, Trần Mộc chỉ cảm thấy chân mình sinh gió, mỗi bước đạp đều dường như vắt kiệt chút sức lực cuối cùng của hắn!

Mồ hôi chảy dọc thái dương, cùng với hơi thở gấp gáp giao hòa thành một khúc ca tụng sự sinh tồn.

Các cơ bắp của hắn im lặng phản kháng, phảng phất như đang nói với hắn rằng chúng đã gần đạt đến giới hạn.

Và vài điểm sáng đèn pin phía trước, như những ngọn hải đăng hy vọng, cũng từ từ giảm tốc độ, ám chỉ rằng cuộc chạy gấp rút trong màn đêm này sắp kết thúc!

Trần Mộc trong lòng thầm tự khánh hạnh, nhờ có việc kiên trì rèn luyện thể lực trong những năm gần đây, thể lực của hắn so với trước đây đã có sự đề thăng rõ rệt!

Nếu không... trong cuộc chạy trốn đột ngột này, e rằng hắn đã sớm bị đồng bạn bỏ xa phía sau, cô độc đối mặt với nỗi sợ hãi không rõ.

Cuối cùng!

Khi Trần Mộc lê bước chân nặng nề đến gần, hắn phát hiện mấy người phía trước đã dừng bước, thân thể hơi cúi, hai tay chống lên đầu gối, thở dốc từng hơi lớn như rồng cuốn hổ vồ.

Trên mặt mỗi người đều đan xen vẻ mệt mỏi và khó hiểu.

Thế nhưng điều khiến tất cả mọi người kinh ngạc là... cánh cửa đá, lối ra tượng trưng cho sự tự do mà họ dự liệu, lại không hề xuất hiện trước mắt, thay vào đó, vẫn là một mảnh hắc ám sâu thẳm, không thể xuyên thủng!

Giống như một con thú khổng lồ nuốt chửng ánh sáng, khiến người ta lạnh sống lưng.

Trần Mộc trong lòng đầy nghi hoặc, không kìm được mở miệng hỏi, giọng nói khàn đặc sau khi vừa trải qua vận động kịch liệt: "Chuyện này là sao?!

Sao lại dừng lại?!

Chúng ta không phải nên đã gần đến lối ra rồi sao?!" Hắn nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm câu trả lời từ biểu cảm của đồng bạn.

Diệp Thành, một thành viên trong đội, giờ phút này đang thở dốc, hổn hển, gò má vì vận động kịch liệt mà đỏ bừng, gân xanh nổi lên, phảng phất như mỗi khi nói ra một từ đều cần phải hao cạn toàn bộ sức lực. "Không đúng...

Chương 1046

không đúng!" Hắn khó khăn lắm mới nói ra được, "Tôi nhớ rất rõ, từ đại điện chúng ta xuất phát đến lối ra, tổng cộng là năm trăm bước!

Mỗi bước của tôi ước chừng một mét, với tốc độ chạy gần như chạy nước rút trăm mét của chúng ta, theo lý mà nói, chưa đầy hai phút là phải đến nơi rồi!

Thế mà bây giờ..." Giọng Diệp Thành dần trầm xuống, ánh mắt hắn xuyên qua bóng tối trước mắt, phảng phất đang cố gắng tìm kiếm lối ra lẽ ra phải tồn tại, nhưng đáp lại hắn, chỉ có sự tĩnh mịch vô biên và nghi hoặc sâu hơn.

Lối ra đâu?

Nó ở đâu?!

Thế nhưng, Trần Mộc giờ khắc này lại có thể khẳng định.

Bản thân hắn đã vượt qua giới hạn thời gian dự kiến, bước chân dưới chân đã tích lũy đến một con số không thể tin nổi, lẽ ra cánh cửa ngọc mang tính biểu tượng kia đã phải hiện ra trước mắt!

Nhưng trước mắt vẫn là một vùng trống trải, bóng tối vô bờ trải dài đến tận chân trời, ngay cả một dấu vết quen thuộc cũng không hề lộ ra, sự dị thường này không nghi ngờ gì khiến người ta kinh hồn bạt vía! "Không đúng, chắc chắn có vấn đề!" Trần Mộc trong lòng thầm lẩm bẩm, giọng nói xen lẫn một tia lo lắng khó che giấu.

Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, giữa lông mày lóe lên một tia nghi hoặc, ngay sau đó dùng một giọng gần như trêu chọc đáp lại: "Có khi nào là cậu tự đếm lộn rồi không?

Ai mà đảm bảo được mỗi bước đều chính xác một mét, không sai

một ly nào chứ?!" Nghe vậy, khóe miệng Diệp Thành nhếch lên một nụ cười tự tin, trong mắt lấp lánh vài tia đắc ý, lớn tiếng cười nói: "Tôi có thể đảm bảo, mỗi bước của tôi đều chính xác một mét, sai lệch sẽ không vượt quá một ly, nếu không tin thì chúng ta cứ đánh cược!

Từ lúc khởi hành đến giờ, tôi đã đi được gần hơn ngàn bước, trong đó chắc chắn có điều kỳ lạ không ai biết!" Ngay lúc hai người đang đối thoại, đội ngũ phía sau cũng chậm rãi đuổi kịp.

Thấy Trần Mộc cùng nhóm người đột ngột dừng bước, tốc độ chạy của họ cũng theo đó mà giảm xuống, cho đến khi đứng sánh vai bên cạnh Trần Mộc và những người khác.

Mỗi đội viên đều cõng trang bị nặng trịch và y phục dày cộp, suốt chặng đường chạy gấp rút này khiến họ ai nấy mồ hôi đầm đìa, tiếng thở dốc nặng nề như tiếng bò rống, gần như đã đến cực hạn thể lực, thân hình chao đảo, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã quỵ xuống đất!

Hoa Hòa Thượng, nhân vật linh hồn trong đội.

Ngay cả khi mệt mỏi đến như vậy, hắn vẫn cố gắng đứng vững, thở hổn hển từng hơi lớn, ánh mắt kiên định nhìn về phía mọi người, vội vàng thúc giục: "Sao lại dừng lại?

Mau, tiếp tục chạy!

Chỉ khi xông ra khỏi khu vực này, mới có thể tạm nghỉ!

Cố gắng lên, một mạch xông đến đích!" "Chạy?

Chạy thế nào?!" Diệp Thành cười lạnh một tiếng. "Uông Tàng Hải dám đưa chúng ta vào đây, thì hắn không hề có ý định cho chúng ta rời khỏi đây.

Đây là một kế tuyệt hậu, là một cục diện chết chóc!" Trong lời nói

ẩn chứa sức mạnh không thể nghi ngờ, khích lệ mỗi người lấy lại tinh thần, chuẩn bị đón nhận thử thách chưa biết.

Diệp Thành hít mạnh một hơi, tốc độ nói cực nhanh, gần như một hơi nói ra tất cả các từ, kể rõ rành mạch tình cảnh khó khăn mà họ đang đối mặt.

Lời vừa dứt, sắc mặt Hoa Hòa Thượng lập tức trở nên nghiêm trọng.

Hắn vô thức đưa tay lau đi những hạt mồ hôi li ti thấm ra trên trán, thần sắc đầy vẻ khó tin: "Sao lại thế này?!

Trần Mộc và bọn họ khi tiến vào rõ ràng đi theo con đường chính xác, không sai lệch chút nào, vì sao khi quay đầu lại, con đường kia lại như biến mất giữa không trung, không một dấu vết?!" Trần Mộc trầm ngâm một lát, trong lòng thầm suy đoán.

Đằng sau chuyện này chắc chắn ẩn giấu một huyền cơ nào đó mà họ chưa biết, hắn không khỏi cười khổ một tiếng, nói với mọi người: "Xem ra, lời cảnh báo của Tiểu Ca không phải là vô căn cứ, khi Uông Tàng Hải thiết kế mê cung này, căn bản không hề có ý định cho bất kỳ ai dễ dàng rời đi!" Bàn Tử nghe vậy, lông mày nhíu chặt, sốt ruột hỏi dồn: "Vậy bây giờ làm sao đây?!

Chẳng lẽ thật sự phải bị nhốt chết ở đây sao?!" Trong giọng nói của hắn mang theo một tia run rẩy khó nhận ra. "Đổi một hướng thử xem?!" Trần Mộc nhanh chóng đưa ra quyết định, "Chạy về bên trái, có lẽ vẫn còn một tia sinh cơ!" Nhưng lời vừa dứt, chính Trần Mộc cũng bắt đầu nhìn quanh, trong ánh mắt lộ ra một tia bất lực. "Không đúng... nếu thật sự là mê cung được xây dựng theo lẽ thường, thì việc quay trở lại đường cũ không thành vấn đề!

Thế nhưng giờ đây ngay cả đường về cũng đã ẩn mình, vậy thì bất kể chúng ta chọn hướng nào, e rằng cũng chỉ càng lún sâu hơn,

cảnh vật xung quanh không ngừng lặp đi lặp lại, khiến người ta vĩnh viễn loanh quanh không dứt, hao cạn chút sức lực cuối cùng cũng là vô ích!" Diệp Thành nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ kinh khủng, thốt nhiên nói: "Mẹ nó, vậy chẳng phải chúng ta sẽ bị nhốt chết ở cái nơi quỷ quái này sao?!" Trong giọng nói của hắn vừa có sự chấn kinh, lại không thiếu sự bất lực và sợ hãi sâu sắc.

Trần Mộc ở trong ngôi mộ cổ dưới đáy biển u ám sâu thẳm, đã từng thân trải qua sự xảo quyệt và hiểm ác của những cạm bẫy cơ quan đó, chúng như những con rắn độc trong màn đêm, không tiếng động nào cũng có thể đẩy người ta vào tuyệt cảnh!

Thế nhưng... trong những lần giãy giụa giữa lằn ranh sinh tử, hắn không chỉ chứng kiến sự lợi hại của cơ quan, mà còn mò mẫm tìm ra một chút phương pháp phá giải.

Ngay lúc này, đối mặt với ánh mắt đầy lo lắng của Diệp Thành, trong giọng nói Trần Mộc lộ ra một sự kiên định không khuất phục: "Không cần quá lo lắng, chúng ta ở đây đông người, chỉ cần mọi người đồng lòng hợp sức, tập hợp trí tuệ của tất cả, nhất định có thể tìm thấy lối ra, thoát khỏi mê cung dưới lòng đất này!

Dù sao, trí tuệ của Uông Tàng Hải có cao đến đâu... tay chân của hắn cũng có hạn, cơ quan dù tinh diệu đến mấy, người thiết kế luôn sẽ để lại một tia sinh cơ, để lại sơ hở!" Nói thì là vậy.

Nhưng Trần Mộc không khỏi khẽ nhíu mày, trong lòng thầm suy xét một khả năng khác... nếu ý đồ ban đầu của Uông Tàng Hải khi thiết lập những cơ quan này, không phải đơn thuần để giam cầm, mà là để dụ dỗ họ dấn thân vào cạm bẫy sâu hơn thì sao?!

Những tiếng động kỳ dị không ngừng truyền đến từ đỉnh đầu, phảng phất là tiếng rống trầm thấp của sinh vật không rõ, hoặc là âm thanh của một loại cơ chế nào đó đang vận hành sâu trong cổ mộ, đó

mới là mối đe dọa thực sự, khiến người ta lạnh thấu xương.

Lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh cao không thể với tới.

Âm thanh ban đầu thưa thớt nghe được, giờ đây đã như mưa rào liên miên không dứt, chói tai đến mức khiến da đầu người ta tê dại.

Chùm sáng đèn pin trong tay Diệp Thành quét loạn xạ trong không gian u bế này, phía trên một mảnh xám xịt mờ mịt, chỉ có vài cây xà ngang vẽ màu hiếm hoi có thể nhìn thấy, màu sắc sặc sỡ nhưng lại mờ ảo không rõ, phảng phất là ảo ảnh giao thoa giữa mộng cảnh và hiện thực, từng chút một đánh tan lý trí của con người!

Hoa Hòa Thượng một bên, gương mặt nghiêm trọng, dường như đã trải qua một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng.

Hắn chậm rãi mở miệng đề nghị: "Ngồi yên chờ chết rốt cuộc không phải là kế lâu dài, tôi đề nghị, chi bằng chúng ta chia thành bốn tiểu đội, lần lượt thám hiểm tiến về hai hướng đối lập.

Cứ như vậy...

ít nhất một đội có hy vọng đi trước tìm thấy lối ra, cho dù các đội còn lại gặp bất hạnh, cũng có thể bảo tồn một phần sức mạnh, không đến nỗi toàn quân bị diệt vong!" Giọng Bàn Tử như tiếng sấm nổ vang trong đội ngũ, mang theo vài phần sốt ruột và khó hiểu: "Ông mau mở to mắt ra mà nhìn cho rõ!!

Người của chúng ta còn chưa tập hợp đủ, chỉ bằng Trần Mộc và mấy người đó, làm sao có thể chia thành bốn đường để tìm kiếm?!

Đây chẳng phải rõ ràng là đẩy người ta vào đường chết sao?!" Mọi người nghe tiếng, nhao nhao dừng bước, hoảng loạn quay người.

Chùm sáng đèn pin trong tay quét loạn xạ trong môi trường u tối, phảng phất như những ngôi sao lạc hướng trên bầu trời đêm.

Trong chốc lát, bầu không khí căng thẳng nhanh chóng lan tràn.

Cùng với tiếng thở gấp gáp và tiếng tim đập thình thịch, mọi người bắt đầu cẩn thận đếm số người.

Một, hai, ba...

Khi chùm sáng giao nhau, chiếu lên từng khuôn mặt hoặc quen thuộc hoặc căng thẳng.

Chương 1047

Con số lại mãi không đạt được như dự kiến, sau vài lượt đếm, không ít người trên mặt lộ ra vẻ khó tin và khó hiểu đan xen!

Muộn Du Bình, nam tử luôn thần bí khó lường.

Trần Bì A Tứ, vị lão giang hồ kinh nghiệm phong phú đó.

Lại còn Lãng Phong, người đang cõng Thuận Tử, bước chân vững vàng.

Cùng với Phan Tử trung thành quả cảm, những trụ cột của đội ngũ này, giờ khắc này lại đều không thấy bóng dáng!

Một nửa số người cứ thế lặng lẽ biến mất trong hỗn loạn, mà Trần Mộc vẫn cứ ngây thơ cho rằng, họ chỉ đơn thuần lẫn vào xung quanh đám đông, chưa từng đi xa.

Nhớ lại cảnh tượng chạy trốn vừa rồi, đó thật sự là một mảnh hỗn loạn, hoảng sợ như bàn tay vô hình, thúc đẩy mỗi người cuồng chạy về phía trước, giữa những lần vấp ngã xô đẩy, ai cũng không để ý rốt cuộc là lúc nào, ở đâu!

Những bóng người đó lặng lẽ rời khỏi đội ngũ.

Giờ đây muốn quay đầu tìm kiếm, xung quanh chỉ có bóng tối sâu thẳm, chùm sáng đèn pin dốc hết toàn lực xuyên qua màn đêm dày đặc đó, nhưng chỉ có thể bắt được vài điểm phản quang yếu ớt, căn bản không thể xuyên thấu màn đêm vô biên, tìm thấy chút manh mối nào của đồng bạn thất lạc.

Một loại dự cảm bất tường nảy sinh trong lòng, như giọt nước lạnh buốt trượt qua sống lưng...

Chẳng lẽ họ trong hỗn loạn đã không cẩn thận bước sai, lọt vào

vực sâu hắc ám không biết này?!

Thất lạc trong hoàn cảnh đầy rẫy nguy cơ này, gần như tương đương với việc tự đẩy mình vào chỗ chết.

Mỗi bước đi đều có thể giẫm phải cạm bẫy không rõ, mỗi hơi thở đều có thể dẫn đến nguy hiểm tiềm tàng!

Trong màn đêm không có ánh sao dẫn lối, ngay cả thời gian cũng dường như ngừng trệ này, tìm kiếm và chờ đợi, đều trở thành những nguyện vọng xa xỉ nhất.

Trong lòng mỗi người đều không khỏi dâng lên một nỗi... sợ hãi và bất lực khó tả!

Làm thế nào để tìm lại những đồng bạn đã thất lạc trong tình cảnh tuyệt vọng này, đã trở thành vấn đề cấp bách nhất nhưng lại dường như xa vời không thể với tới.

Trần Mộc khẽ xoa trán đang nhíu chặt, cố gắng bắt lấy dù chỉ một chút chi tiết bị bỏ qua từ khe hở ký ức.

Tư tưởng của hắn chậm rãi tua ngược, trở về lúc vừa nãy trong cuộc hỗn loạn đột ngột đó.

Trần Mộc ý thức được, những người họ đang tìm kiếm không phải là vài người ở cuối đội hình.

Đặc biệt là Phan Tử, người chiến hữu cũ luôn có thói quen đi cuối đội hình, thói quen này bắt nguồn từ sự rèn luyện trong cuộc đời quân ngũ...

Ở cuối đội hình, hắn có thể như chim ưng sắc bén giám sát động tác của mỗi người, đảm bảo an toàn cho đội ngũ.

Phan Tử giống như một tấm khiên vững chắc, bảo vệ phía sau mọi người.

Còn Trần Bì A Tứ, tuổi đã cao, bước chân tuy không còn vững vàng nhanh nhẹn như khi còn trẻ, nhưng cũng kiên trì đi ở vị trí cuối đội hình.

Kinh nghiệm và trí tuệ của hắn như một ngọn đèn sáng, chiếu rọi con đường chưa biết phía trước, dù thể lực có lẽ đã không thể sánh kịp với người trẻ, nhưng thái độ thong dong bình tĩnh đó, luôn có thể khiến những người xung quanh cảm thấy an lòng.

Còn về Lãng Phong, giờ khắc này trên lưng hắn đang cõng một gánh nặng, một đồng bạn cần giúp đỡ, điều này không nghi ngờ gì đã hạn chế rất nhiều tốc độ và sự linh hoạt của hắn.

Mỗi bước đi đều vô cùng nặng nề, nhưng dù vậy, trong ánh mắt Lãng Phong không hề có chút lùi bước, kiên định bước về phía trước, tinh thần trách nhiệm đó khiến người ta phải kính nể.

Lại nói đến Muộn Du Bình, đó là một cao thủ chân chính, giỏi lẳng lặng ẩn nấp tung tích khi nguy cơ tứ phía, gần như đã trở thành một loại bản năng nghề nghiệp!

Mỗi khi gặp hiểm cảnh, hắn luôn không động thanh sắc mà rơi lại phía sau cùng, với kỹ xảo gần như siêu phàm của mình thực hiện "biến mất đột ngột", phảng phất hóa thành một làn khói nhẹ trong màn đêm, không tiếng động mà biến mất ở rìa tầm nhìn của mọi người, đối với hắn mà nói, đó chỉ là một thao tác bình thường không hơn.

Những người này, bất kể là vì trách nhiệm, tuổi tác hay tình huống đặc biệt, đều trùng hợp mà rơi lại cuối đội hình.

Và thời điểm họ biến mất, cách vị trí của Trần Mộc và những người khác không hề xa, chỉ là trong cuộc cuồng chạy sinh tử tranh giành thời gian vừa rồi, tất cả sự chú ý đều bị nguy cơ phía trước hấp dẫn, đến mức bỏ qua bất kỳ dị biến nào có thể xảy ra phía sau!

Trong một mảnh bóng tối và hỗn loạn đột ngột, Hoa Hòa Thượng cùng nhóm người phảng phất như bị tước đoạt toàn bộ cảm giác phương hướng ngay lập tức!

Sự tĩnh mịch xung quanh như một tấm lưới vô hình, siết chặt sự hoảng loạn của họ.

Họ trao đổi ánh mắt hoang mang không biết làm gì, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi và bất lực khó tả.

Ngay lúc này...

Bàn Tử phảng phất ý thức được sự nặng nề của im lặng, đột ngột thẳng lưng, trong lồng ngực nén lại sức lực.

Hắn đột nhiên phát ra một tiếng hô hoán chói tai: "Lão Phan!

Mấy người rốt cuộc đang ở đâu vậy?!" Tiếng gầm thét này, mang theo vài phần cấp thiết và lo lắng, xuyên thấu sự tĩnh mịch xung quanh, vang vọng trong không gian u ám không rõ.

Lời vừa dứt.

Phảng phất là để đáp lại tiếng gọi của Bàn Tử, một trận gió nhẹ cuốn theo giọng nói của Lãng Phong, không thể phân biệt phương hướng nhưng lại cực kỳ vang vọng, từ một góc khuất nào đó truyền đến! "Chết tiệt, Hòa Thượng!!

Mau tắt đèn pin!

Nhanh ngẩng đầu nhìn lên trên!!" Mệnh lệnh đột ngột này khiến lòng người thắt lại, sự cấp bách và cảnh báo lộ ra trong lời nói, khiến bầu không khí vốn đã căng thẳng càng trở nên nghiêm trọng hơn. "Tắt đèn pin?!" Trần Mộc trong lòng kinh hãi, phản xạ có điều kiện mà hỏi lại.

Hắn nhìn quanh, trong lòng tính toán về sự thiếu hụt đồng bạn đã

biết, không khỏi dấy lên một tia kháng cự...

Trong bóng tối đen như mực này, đèn pin là ánh sáng và sự an ủi duy nhất của họ, nếu ngay cả cảm giác an toàn cuối cùng này cũng mất đi, vạn nhất lại có người lạc mất, thì đó không nghi ngờ gì là tự tìm đường chết!

Ánh mắt hắn không tự chủ chuyển sang Hoa Hòa Thượng trong đội, hy vọng vị lão giang hồ kinh nghiệm phong phú này có thể đưa ra một viên thuốc an thần, chỉ dẫn họ thoát khỏi hiểm cảnh.

Biểu tình của Hoa Hòa Thượng cũng nghiêm nghị chưa từng có, những hạt mồ hôi li ti trên trán lấp lánh ẩn hiện trong ánh sáng yếu ớt, hiển nhiên hắn cũng đang đối mặt với cuộc đấu tranh tâm lý rất lớn.

Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Trần Mộc, hắn lại tỏ ra có chút chần chừ, dường như ngay cả bản thân hắn cũng đang cân nhắc lợi hại của kiến nghị đột ngột này, cuối cùng chỉ bất lực hỏi ngược lại: "Tắt, hay không tắt?!" Bàn Tử thấy vậy, lập tức đưa ra quyết định, nhanh chóng vặn công tắc đèn pin, tức thì xung quanh rơi vào một mảnh bóng tối sâu hơn. "Nghe lời hắn đi, cứ tắt rồi xem tình hình thế nào đã!" Giọng hắn tuy kiên định, nhưng trong đó cũng ẩn chứa một tia bồn chồn khó nhận ra.

Cùng với tia sáng cuối cùng biến mất, toàn bộ không gian bị triệt để hắc ám nuốt chửng, mà trái tim họ, cũng theo đó mà treo lơ lửng nơi cổ họng, chờ đợi khoảnh khắc tiếp theo không rõ.

Trần Mộc lập tức phản ứng, ngón tay mạnh mẽ nhấn một cái, ánh sáng đèn pin chợt biến mất, thế giới xung quanh phảng phất bị một tấm vải đen dày nặng đột nhiên che phủ, triệt để nuốt chửng tất cả ánh sáng!

Hoa Hòa Thượng cùng những đồng đội còn lại theo sát phía sau, lần lượt tắt nguồn sáng trong tay mình, xung quanh tức thì rơi vào một

mảnh hắc ám tuyệt đối ngột ngạt.

Trong mảnh hắc ám sâu thẳm này, mọi người phảng phất bị cách ly khỏi thế giới, khái niệm thời gian và không gian dường như đều trở nên mơ hồ không rõ.

Trần Mộc cùng nhóm người không tự chủ ngẩng đầu lên, cố gắng xuyên thấu lớp hắc ám dày đặc này, nhìn trộm bí mật của đỉnh phòng.

Chương 1048

Ban đầu... ngoài hắc ám vô tận ra, họ không thấy gì cả, khuôn mặt Bàn Tử bình thường vốn luôn treo nụ cười giờ khắc này cũng hiện lên một tia không kiên nhẫn.

Vừa định mở miệng than vãn, đột nhiên như một đêm xuân phong đến, trên đỉnh phòng chợt nở rộ một tia lục quang yếu ớt mà thần bí, trong chớp mắt thắp sáng thế giới trong mắt họ.

Những điểm sáng đó không hề cô độc, mà hội tụ thành vạn ngàn hạt lục quang nhỏ bé, tựa như những mảnh phỉ thúy vụn vặt rải rác nhân gian, xếp dày đặc trên đỉnh mái nhà cổ kính, hình thành một đồ án vừa quen thuộc lại vừa xa lạ!

Sau sự tĩnh lặng ngắn ngủi đó, tiếng kinh hô của Bàn Tử phá vỡ sự yên tĩnh: "Đây là... chẳng lẽ là Ngũ Thập Tinh Đồ?!" Trong giọng hắn xen lẫn sự khó tin và kinh hỉ.

Trần Mộc nghe vậy, lần nữa ngẩng đầu nhìn kỹ, lần này hắn cẩn thận hơn thẩm tra đồ án do lục quang cấu thành kia.

Quả thực, đường nét đồ án mơ hồ phác họa ra "Ngũ Thập Tinh Đồ" trong truyền thuyết!

Nhưng lại dường như mang theo vài phần ngẫu hứng và biến hóa, khác xa với tinh đồ truyền thống.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, những lục quang đó không hề tĩnh lặng, chúng đang chậm rãi di chuyển, phảng phất như những tinh linh có sinh mệnh đang nhảy múa trong không trung, dệt thành một bức họa cuộn chảy động.

Sự lạc quan của Bàn Tử luôn đến trực tiếp như vậy: "Lần này

phát tài rồi, nhiều dạ minh châu thế này!" Giọng hắn tràn đầy khát vọng tài phú, nhưng khi lời hắn chưa dứt, một câu nói của Trần Mộc lại như gáo nước lạnh dội tắt nhiệt tình của hắn.

"Không phải, dạ minh châu nào bé thế này?!" Giọng Trần Mộc hơi run, trên trán thậm chí lấm tấm mồ hôi lạnh, "Nó động đấy, là côn trùng!!!" Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt biến đổi, vẻ mặt vừa rồi còn đầy vui mừng lập tức cứng đờ.

Trong đầu hắn xẹt qua những trải nghiệm kinh khủng từng gặp phải, đặc biệt là con thi miết đáng sợ đến rợn tóc gáy!

"Côn trùng?

Côn trùng gì?!" Lời hắn lộ rõ vẻ căng thẳng và bất an khó che giấu.

Lúc này, một phỏng đoán hơi do dự bật ra từ miệng hắn.

"Đom đóm?!" Lời nói tuy nhỏ, nhưng như thể tự nói với chính mình, mong rằng đây chỉ là một hiện tượng tự nhiên đẹp đẽ vô hại, chứ không phải điềm báo cho sự khủng khiếp chưa biết.

"Không, đom đóm là nhấp nháy nhẹ nhàng, tôi nghĩ..." Lời chưa dứt, một trận ngứa ngáy đột ngột men theo gáy Trần Mộc từ từ bò lên, phảng phất có một vị khách không mời mà đến nhỏ bé đang lẳng lặng xâm nhập vào cổ áo hắn.

Hắn vô thức đưa tay mò, đầu ngón tay chạm phải một vật mềm mại nhưng hơi có cảm giác dị vật, không nói hai lời, khẽ nắm lại, sinh vật bé nhỏ kia liền vô tình bị kết liễu giữa kẽ ngón tay.

Khoảnh khắc ấy... chỉ bằng xúc cảm vi diệu truyền đến từ bàn tay, Trần Mộc trong lòng đã dấy lên một dự cảm chẳng lành...

Đây tuyệt đối không phải loại côn trùng bình thường, nó sở hữu sự cứng cáp và phức tạp đặc trưng của loài động vật chân đốt.

Đầu ngón tay chạm vào khiến hắn mơ hồ nhận ra, kẻ xâm nhập này dường như có nhiều chân hơn côn trùng thông thường.

Cẩn trọng, Trần Mộc dùng đầu ngón tay từ từ gỡ sinh vật chưa rõ tên ra khỏi vùng da cổ nhạy cảm, sau đó bật đèn pin, một luồng sáng xuyên màn đêm, chiếu lên kẻ xâm nhập nhỏ bé này.

Khoảnh khắc ấy, tim hắn không khỏi co thắt dữ dội, một nỗi sợ hãi khó tả lặng lẽ lan tràn!!

Trong hoảng loạn, hắn vội vàng ném vật thể đó xuống đất, như thể làm vậy là có thể thoát khỏi sự bất an kia!!

Rơi xuống đất, lại là một con côn trùng kỳ dị dài bằng bàn tay, hình dáng khá tương tự rết, nhưng lại có những đặc điểm càng kinh người hơn.

Hai đầu trước và sau của nó vươn dài những xúc tu mảnh khảnh, như thể đang thám hiểm thế giới xung quanh!

Thân thể mảnh mai, ưu nhã chia thành chín đốt, mỗi đốt trên lưng đều khảm một đốm xanh u tối, lấp lánh thứ quang trạch thần bí!!

Điều đáng chú ý nhất... không gì hơn những cặp chân phát triển dị thường!!

Chúng không chỉ dài gần bằng chính cơ thể con côn trùng, mà số lượng còn kinh ngạc, dày đặc xếp liền hai bên thân, tựa như hai hàng lông tơ mảnh mai và dày đặc!!

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, cảnh tượng này vừa quỷ dị vừa khiến người ta rợn tóc gáy!!

Điểm khác biệt lớn nhất giữa con côn trùng này và rết thông thường, chính là những chi thể quá mức khoa trương của nó, phú cho nó một vẻ đẹp siêu tự nhiên, khiến người ta bất an...

Trần Mộc trong lòng rõ như ban ngày, loại côn trùng này có một cái tên khá quỷ dị...

"Du diên"!!

Ở những vùng địa vực khác nhau, người ta hoặc gọi nó là "tường xuyến tử", hoặc là "hà sao".

Đằng sau những danh xưng này, dường như đều ẩn chứa một sự quỷ dị và bất tường khó nói thành lời.

Trần Mộc từ nhỏ đã không sợ trời không sợ đất, thế mà lại có một nỗi sợ hãi khó hiểu đối với loài du diên này.

Mỗi khi hình dáng mảnh mai nhiều chân ấy lọt vào mắt, hắn luôn cảm thấy một sự khó chịu từ trong ra ngoài, như thể xung quanh con côn trùng này vương vấn một thứ khí tức khiến người ta bản năng bài xích!!

Các lão nhân trong thôn thường truyền rằng, nếu du diên vô ý bò qua người, chỗ tiếp xúc chẳng bao lâu sẽ vô cớ thối rữa, để lại một vết sẹo khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng!!

Điều càng khiến người ta rợn tóc gáy... chính là nó sẽ lặng lẽ chui vào tai người, mang đến những cơn ác mộng vô tận.

Ngay giờ khắc này, chỉ cần hồi tưởng lại những truyền thuyết kinh người ấy, da Trần Mộc liền không khỏi nổi lên từng đợt da gà.

Trong cổ tịch 《Liêu Trai Chí Dị》, cũng có ghi chép về "tường xuyến tử".

Sách nhắc đến chúng có thể dài tới ba thước, cùng với rết, nhện, đều là những vật mang yêu khí thâm trọng!!

Đọc qua tuy thấy có phần khoa trương, nhưng không nghi ngờ gì đã gia tăng màu sắc khủng bố của du diên trong lòng người.

Ngay khi lòng Trần Mộc đang cuộn trào vì vị khách không mời này, một cảm giác ngứa ngáy đột ngột từ đỉnh đầu lan ra, khiến hắn vô thức đưa tay mò, đầu ngón tay chạm vào, lại là một con du diên khác từ trên cao rơi xuống!!

Sự tiếp xúc bất ngờ này, như dòng điện chạy khắp toàn thân, khiến tim hắn đột nhiên thắt chặt, như thể cả hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Không khí xung quanh dường như ngưng đọng, thời gian tại khoảnh khắc này tựa hồ chậm lại, khuếch đại nỗi sợ hãi vô hạn, khiến Trần Mộc khắc sâu thể hội thế nào là "kinh tủng thứ cốt" (kinh hãi thấu xương)!!

Trần Mộc đột nhiên thét lên một tiếng kinh hoàng, gần như bản năng vung tay đập, cố gắng xua đuổi vị khách không mời mà đến.

Động tác của hắn gấp gáp và hoảng loạn, sau đó nhanh chóng kéo mũ áo leo núi lên, như thể làm vậy là có thể cách tuyệt mọi thứ khủng khiếp bên ngoài.

Tầm nhìn dưới vành mũ sát cánh cùng luồng sáng yếu ớt mà kiên định của đèn pin rơi xuống, lọt vào mắt là một cảnh tượng lạnh người trên mặt đất...

Không biết từ lúc nào, vô số côn trùng kỳ dị đã lặng lẽ chiếm cứ từng tấc đất, cơ thể chúng toát ra thứ quang trạch quỷ dị, dưới ánh sáng mờ ảo lấp lánh thứ quang mang bất an!!

Và điều càng khiến người ta bất an hơn, là những con côn trùng này như mưa sa không ngừng nghỉ, từ một nguồn gốc không rõ trên cao rơi xuống, tăng thêm vài phần cảm giác hoang đường và cấp bách như tận thế.

Chương 1049

Đám người phía dưới trong trận "trùng tai" đột ngột này gần như không thể thoát khỏi, ngay cả Hoa Hòa Thượng vốn trầm tĩnh bình thường, giờ khắc này cũng đã đánh mất vẻ ung dung thường ngày!!

Phản ứng của hắn rõ ràng chậm hơn Trần Mộc một bước, khi ý thức được sự dị thường ở gáy, hắn đã như bị điện giật mà bật dậy, hai tay hoảng loạn vỗ đập quanh cổ, cố gắng xua đuổi những sinh vật nhỏ bé xảo quyệt đó.

Tuy nhiên, những con côn trùng này dường như sở hữu một năng lực khó tin nào đó, chúng linh hoạt tìm kiếm từng khe hở!!

Nỗ lực của Hoa Hòa Thượng tỏ ra vô ích, rất nhanh, những sinh vật nhỏ bé đáng sợ kia liền chui vào sâu trong quần áo hắn, biến mất, để lại Hoa Hòa Thượng một vẻ mặt kinh hoàng và bất lực.

Thủy triều côn trùng trên mặt đất dường như nhận được một sự triệu hoán vô danh nào đó, chúng đồng loạt tụ tập về phía đoàn người Trần Mộc, những cơ thể nhỏ bé thể hiện tốc độ kinh người, men theo mặt giày ra sức bò lên, cố gắng tìm kiếm mọi ngóc ngách có thể chui vào cơ thể người!!

Đối mặt với cảnh tượng kinh hãi này, Bàn Tử vội vàng cầm lấy chậu rửa mặt bên cạnh, như thể đội lên một chiếc "khôi giáp" kỳ lạ, che chắn kỹ phần đầu, tay còn lại thì nắm chặt xẻng công binh!!

Không ngừng vung xẻng công binh trong không trung, cố gắng dùng cách này để chống cự những đợt tấn công của côn trùng.

Loạt động tác này tuy buồn cười, nhưng lại lộ rõ sự bất lực sâu sắc và quyết tâm chống trả.

Tầm nhìn của Trần Mộc trong hỗn loạn bắt được hình ảnh Diệp Thành, chỉ thấy hắn cuộn tròn cơ thể, hai tay ôm chặt đầu, nỗi đau đớn và sợ hãi đan xen trên gương mặt.

Trần Mộc không chút do dự lao tới, một tay kéo mạnh đôi tay đang ôm chặt của Diệp Thành ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta kinh hồn bạt vía...

Trong tai Diệp Thành, đã có vài con côn trùng nhỏ thò đầu thò đuôi ra, những chiếc chân mảnh khảnh của chúng đang dò xét bên trong ống tai, mỗi con đều như đang tuyên bố sự chiếm lĩnh đối với vùng đất lạnh lẽo này!!

Thời gian dường như ngưng đọng tại khoảnh khắc này, trong không khí tràn ngập một sự căng thẳng và tuyệt vọng khó tả.

Trong đường hầm u ám chật hẹp ấy, một số sinh vật quỷ dị được người địa phương gọi là "tường xuyến tử", cơ thể chúng tựa như những cái bóng uốn lượn trong màn đêm!!

Không chỉ hình thái tương tự rết, mà độc tính còn hơn thế nữa, như thể mỗi đốt cơ thể đều ẩn chứa... thứ dịch độc chí mạng đủ để khiến người ta ngàn cân treo sợi tóc!!

Đối mặt với những sinh vật khủng khiếp này, nỗi sợ hãi tận sâu nội tâm Trần Mộc dâng trào như thủy triều, hắn thầm nghĩ, cho dù trên người chằng chịt rết khiến người ta rợn tóc gáy, cũng tốt hơn bị những con "tường xuyến tử" này vây lấy, ít nhất thì còn có một đường sống.

Để thoát khỏi những con ác quỷ bò trườn này, Trần Mộc nhanh chóng hành động, bảo đồng đội nghiêng đầu, cẩn thận cúi xuống, tránh cho những con côn trùng xảo quyệt kia nhân cơ hội chui vào tai mũi.

Sau đó, hắn dùng hết sức lực, nhưng vẫn không mất đi sự chính xác, khẽ vỗ lên da đầu đồng đội!!

Mỗi lần vỗ đều kèm theo khát vọng an toàn và sự kiên trì sống sót, hy vọng nhờ đó có thể đánh rớt những con "tường xuyến tử" đang bám chặt da đầu, cố gắng tìm kiếm khe hở ấm áp.

Hai người dưới ánh sáng mờ ảo, vừa hoảng loạn vỗ đập cơ thể, vừa vấp váp chạy, hy vọng có thể thoát khỏi địa ngục đầy rẫy sinh vật khủng khiếp này.

Tuy nhiên... không khí xung quanh dường như tràn ngập "tường xuyến tử" như mưa sa, khắp nơi, vô khổng bất nhập, gần như muốn đẩy bọn họ đến bờ vực sụp đổ!!

Ngay khi tuyệt vọng như hình với bóng, gần như muốn nuốt chửng mọi hy vọng, đột nhiên... một tiếng "ba" rõ ràng vang vọng trong bóng tối, một cây đèn nô ở đằng xa kỳ tích sáng lên, tựa như ngọn hải đăng trên mặt biển đen kịt, ban cho người ta một tia sáng yếu ớt mà kiên định.

Trần Mộc trong lòng nghi hoặc vạn phần, trong thời khắc sinh tử tồn vong cấp bách này, rốt cuộc là ai còn có thể giữ được sự bình tĩnh, thậm chí còn nghĩ đến việc thắp đèn lửa?!

Nhưng ngay sau đó... một hiện tượng kỳ dị xuất hiện... những con "tường xuyến tử" đang mềm mại bò trên mặt đất như thể nhận được một sự triệu hoán nào đó, lại bắt đầu lần lượt đổi hướng, từ từ bò về phía ánh đèn chập chờn, như những cái bóng bị ánh sáng hấp dẫn dưới màn đêm!!

Lúc này, một giọng nói gấp gáp nhưng tràn đầy sức sống xuyên qua không khí căng thẳng, đó là Thuận Tử!!

Thiếu niên luôn có thể thể hiện trí tuệ phi phàm vào những thời

khắc then chốt.

“Mấy vị lão bản, mau thắp sáng bất cứ vật liệu dễ cháy nào bên cạnh các vị!!

Những con côn trùng này thích đẻ trứng trên vật thể ấm áp, tuyệt đối đừng để bản thân trở thành mục tiêu nóng nhất trong không gian tràn ngập hàn khí này!!” Lời nói này như cơn mưa kịp thời, chỉ dẫn phương hướng cho những người gần như tuyệt vọng.

Trần Mộc trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi mừng thầm, xem ra, Thuận Tử không chỉ tỉnh lại từ cơn hôn mê hoặc kinh hoàng, mà còn trong thời khắc nguy nan này thể hiện sự bình tĩnh và năng lực phán đoán vượt xa tuổi tác.

Trong tai nạn đột ngột này, có lẽ bọn họ vẫn còn một đường sống?!

Trần Mộc và Bàn Tử nghe tiếng liền kinh hãi, gần như cùng lúc phản ứng, tranh giành từng giây phút leo lên cây đèn nô điêu khắc bằng đá bên cạnh!!

Cây đèn nô này, được người ta khéo léo dùng đá xanh cứng rắn điêu khắc, hình thái sống động như thật, khắc họa một người phu nhân thân hình vạm vỡ, lưng cõng một cái bồn đá sâu.

Trong bồn đặt bấc đèn trường minh bất diệt, cả bức tượng cao tới một người rưỡi, trầm ổn mà trang nghiêm.

Trần Mộc nhanh nhẹn nhảy lên lưng rộng của đèn nô, cẩn thận cúi nhìn cái bồn dầu vạn năm.

Dưới sự xâm nhập của hàn khí... dầu vạn năm vốn dĩ phải ở dạng lỏng lại đông đặc như một khối xà phòng, bề mặt phủ một lớp sương hoa dày đặc!!

Và dưới lớp băng phong đó, lại bất ngờ trở thành nơi trú ẩn cho

các loại sinh vật nhỏ bé, từng đàn côn trùng cuộn tròn trong đó, tận hưởng chốn nương thân quý giá này.

Hắn từ trong túi lấy ra một chiếc bật lửa đơn giản mà không kém phần tinh xảo, nhẹ nhàng quẹt lửa, ngọn lửa yếu ớt đó khi mới chạm vào bấc đèn dường như còn do dự.

Nhưng rất nhanh... theo dầu vạn năm từ từ tan chảy, ngọn lửa dần mạnh mẽ hơn, chập chờn sinh động, tỏa ra ánh sáng ấm áp!!

Lưỡi lửa liếm láp mép bồn đá lạnh lẽo, xua tan từng chút hàn ý.

Những con côn trùng mảnh mai được gọi là "tường xuyến tử" trong bồn dầu, dường như tràn đầy sự hiếu kỳ và khát vọng đối với ánh sáng đột ngột này, chúng bất chấp tất cả mà tụ tập về phía ngọn lửa, vài con "tường xuyến tử" to gan thậm chí còn quấn quanh nhau, cùng tiến đến gần ngọn lửa, sau đó phát ra tiếng lách tách nhỏ bé, đó là khoảnh khắc cơ thể yếu ớt của chúng tiếp xúc với ngọn lửa cháy bỏng, tia lửa sinh mệnh đang nhảy múa trong không khí!!

Trần Mộc lần nữa ấn công tắc đèn pin trong tay, luồng sáng mạnh xuyên qua bóng tối, chiếu thẳng lên mái vòm loang lổ trên đỉnh đầu.

Hắn kinh ngạc phát hiện... những bức tranh màu trên xà ngang vốn mờ ảo lại như sống dậy dưới ánh sáng!!

Từng nét, từng họa tiết của đồ án lại tương tự một cách kinh ngạc với cách sắp xếp của những con côn trùng đang nhảy múa quanh ánh đèn, tựa như một màn ảo thuật ánh sáng được dàn dựng công phu, khiến người ta không khỏi tấm tắc ngợi khen.

Lúc này, đèn nô khắp bốn phương tám hướng lần lượt được thắp sáng.

Ánh lửa vàng mờ ảo chiếu sáng từng ngóc ngách của không gian rộng lớn này, mặc dù ánh sáng vẫn còn mờ, không đủ để nhận rõ

khuôn mặt từng người, nhưng những đốm lửa li ti ấy như đã trở thành tọa độ, khiến Trần Mộc âm thầm phác họa được vị trí đại khái của các đồng đội xung quanh trong lòng!!

Trong bóng tối, bọn họ mỗi người một đèn nô, nhanh chóng tạo thành từng bóng hình cô độc mà kiên cường, như thể trong đêm đông dài đằng đẵng này, đang dùng ánh sáng nhỏ bé để viết nên chương truyền kỳ của riêng mình.

Xem ra bóng tối nơi đây, cũng không phải là loại hắc ám vực sâu có thể nuốt chửng mọi ánh sáng, khiến người ta không thể xuyên thấu.

Chương 1050

Mà như một tấm màn dày đặc, tạm thời che chắn bước chân của ánh sáng...

Nguồn sáng mà Trần Mộc và những người khác mang theo, dường như chỉ là ánh nến yếu ớt, khó mà xuyên thấu được tấm màn đen sâu thẳm này mà thôi.

Trên đỉnh đầu vẫn thỉnh thoảng có tiếng động nhỏ, kèm theo vài con côn trùng bé xíu từ bóng tối rơi xuống, nhưng chúng đa phần bị một sức mạnh vô danh nào đó dẫn dắt, bay về phía vị trí đèn nô không xa.

Đoàn người Trần Mộc chỉ có thể cẩn thận dùng tay che chắn đỉnh đầu, sợ rằng những vị khách không mời này nhân cơ hội chui vào.

Nương theo vài tia sáng ít ỏi, bọn họ gấp gáp chạy về phía ánh đèn sáng hơn!!

Cách vài bước... hình ảnh Lang Phong và Thuận Tử dần trở nên rõ ràng, nhưng lại là một bức tranh khiến người ta thắt lòng.

Lang Phong vô lực ngã trên mặt đất, cơ thể không ngừng co giật, như bị sợi dây vô hình trói chặt, mỗi lần co giật dường như đều muốn rút cạn toàn bộ sức lực của hắn!!

Thuận Tử quỳ bên cạnh hắn, một tay nhẹ nhàng đặt lên sau gáy, đầu ngón tay dính chút máu.

Tay còn lại thì bận rộn vỗ đập những con côn trùng nhỏ đang cố gắng bò lên cơ thể Lang Phong, vẻ mặt lo lắng và bất lực hiện rõ.

Trần Mộc ba bước gộp hai lao đến bên cạnh bọn họ, trong lòng đầy lo lắng và sốt ruột, vội vàng hỏi tình hình.

Giọng Thuận Tử run rẩy, mang theo tuyệt vọng nói: "Xong rồi, có một con côn trùng... nó chui vào trong não Lang Phong rồi, sâu quá, tôi... tôi căn bản không có cách nào lôi nó ra được!!" Lời này như một nhát búa tạ, gõ mạnh vào tim mỗi người.

Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, không khỏi phát ra một tiếng "a" kinh hoàng.

Sau đó vô thức đưa tay ngoáy ngoáy tai mình, như thể muốn xác nhận bản thân có an toàn hay không.

Khóe miệng hắn treo một nụ cười khổ, khẽ lẩm bẩm: "May mà tai tôi nhiều ráy, chắc côn trùng chê bẩn, không muốn chui vào." Trần Mộc nhìn chằm chằm Thuận Tử, giữa lông mày lộ rõ vài phần sốt ruột.

Giọng hắn xen lẫn một nỗi lo lắng khó nhận ra, hỏi: "Thuận Tử, tình huống này còn có đường cứu vãn không?!" Ánh mắt hắn như đang tìm kiếm tia hy vọng yếu ớt kia.

Thuận Tử từ từ lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt xuyên qua lớp tuyết trắng xóa trước mặt, nhìn về phía ngôi làng bị phong tuyết bao phủ xa xa.

"Tôi không rõ, Trần Mộc!

Ở thôn chúng tôi, một khi bị con tuyết mao tử này bám vào, sống chết chỉ còn tùy vào ông trời định đoạt thôi!" Lời hắn lộ ra một tia bất lực, như thể đang kể một số phận cổ xưa và không thể chống lại.

Trần Mộc nghe vậy, khẽ đưa tay lên, gạt mái tóc ướt đẫm trước trán Lang Phong ra, đôi mắt vốn nhanh nhẹn linh động ngày thường giờ khắc này lại nhắm nghiền, mất hết mọi sinh khí và phản ứng!!

Một cảm xúc phức tạp đan xen trong lòng, vừa thương xót cho tình cảnh của người trước mắt, lại vừa có một tia mừng thầm khó tả.

Lang Phong dù sao cũng là tâm phúc của Trần Bì A Tứ, nếu sau này thực sự trở mặt thành thù với Trần Bì A Tứ...

đó là cơn bão sớm muộn gì cũng đến!!

Người này không nghi ngờ gì là một khối xương cứng, khó mà gặm được.

Nhưng giờ đây hắn lại trúng cái tuyết độc kỳ lạ này, ngược lại lại mang đến cho Trần Mộc và bọn họ một bước ngoặt bất ngờ, tăng thêm vài phần thắng lợi cho cuộc đối đầu trong tương lai!!

Ngay khi Trần Mộc đang trầm tư, tiếng Phan Tử từ xa như phá băng mà ra, trong trẻo và kiên định, hô hoán mọi người tụ tập.

Trần Mộc hoàn hồn, nói với Thuận Tử: "Tạm thời bỏ qua những chuyện này đã, chúng ta trước hết hãy tập hợp lại để bàn bạc hành động tiếp theo!!

Cậu thì sao?

Đầu có cảm giác thế nào?

Đừng để lại di chứng gì đấy!!" Thuận Tử ngây người một lát, sau đó dùng sức gật đầu, dường như khá hài lòng với tình trạng của mình.

Tuy nhiên, vẻ mặt hắn đầy nghi hoặc, lông mày khẽ cau lại, khó hiểu mở miệng: "Trần Mộc, sao cậu lại đột nhiên mất ý thức?!

Tôi nhớ... chúng ta định đi đánh sập ngọn núi phong ấn bí mật kia mà.

Nhưng đây là đâu?!

Sao chúng ta lại đến được nơi xa lạ này?!" Hắn nhìn quanh bốn phía, trong mắt đầy vẻ mờ mịt và khó hiểu.

Như thể mọi chuyện vừa xảy ra là một giấc mơ đột ngột, đưa hắn đến góc khuất không ai biết này.

Trần Mộc nhất thời, đầu óc như bị cơn bão đột ngột quét qua, hỗn loạn đến mức không thể nhanh chóng sắp xếp suy nghĩ.

Còn Bàn Tử bên cạnh, thấy vậy, vội vàng mở miệng giải thích, giọng nói mang theo vài phần gấp gáp: "Cậu đúng là mê man rồi, Trần Mộc!!

Ban đầu chúng ta chẳng qua chỉ muốn thêm chút vui vẻ cho chuyến hành trình gian nan này, đốt một quả pháo mừng thôi.

Ai mà ngờ, hành động đơn giản này lại dẫn đến một trận tuyết lở đột ngột, như thể cơn thịnh nộ của tự nhiên đổ ập xuống ngay lập tức.

Đá núi cùng với những đợt tuyết cuồn cuộn, mất kiểm soát lao xuống!!

Bất hạnh là, một tảng đá trong số đó đã vô tình va trúng đầu cậu, cậu cứ thế hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, ba người chúng ta bị dòng tuyết cuốn xuống, lăn lông lốc, cuối cùng không hiểu sao lại đến trước ngôi miếu tựa hồ đã hoang phế từ lâu này, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đến nỗi chính chúng ta cũng không rõ cụ thể là đã đến đây bằng cách nào..." Thuận Tử trầm ngâm một lát, lông mày nhíu chặt, từ từ nói: "Trần Mộc, bây giờ cậu hoàn toàn không nhớ bất kỳ chuyện gì trước đó nữa rồi!!

Mà nói đi cũng phải nói lại, chúng ta trên núi tuyết ấy, vốn dĩ không nên làm những chuyện nguy hiểm như vậy, quả thật là hồ đồ, quá không nghĩ đến hậu quả...

Tuyệt đối không được, đợi chuyện này xong, hai người các cậu phải bồi thường cho tôi, rủi ro và lợi ích hoàn toàn không tương xứng, lỗ to rồi!!" Bàn Tử nghe vậy, vừa định mở miệng biện giải, thì bị Trần Mộc kịp thời ngắt lời.

Hắn khẽ vỗ vai Bàn Tử, trong ánh mắt vừa có sự kiên định không cho phép nghi ngờ, lại vừa mang theo sự quan tâm đối với đồng đội: "Thôi được rồi, đừng lải nhải những thứ vô dụng nữa!!

Chuyện này chúng ta lát nữa hãy nói kỹ, trước mắt việc cấp bách là xử lý ổn thỏa bên này đã, đi nhanh lên!!" Lời vừa dứt, hai người đồng loạt quay sang Lang Phong đang nằm trên đất, hợp lực muốn nâng người đàn ông cao lớn vạm vỡ này dậy, di chuyển về phía Phan Tử đang ở.

Thân thể Lang Phong do vóc dáng to lớn mà trở nên vô cùng nặng nề, Trần Mộc và Bàn Tử gần như dốc cạn toàn bộ sức lực, cơ bắp căng cứng, má đỏ bừng, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn.

Bọn họ cắn chặt răng, mỗi lần dùng sức đều kèm theo tiếng thở dốc trầm thấp.

Cuối cùng, phí hết sức chín trâu hai hổ, mới miễn cưỡng đỡ Lang Phong ngồi dậy được, cảnh tượng này, không gì không lộ rõ tình bằng hữu sâu sắc và sự kiên trì không rời bỏ giữa bọn họ.

Thân thể Lang Phong hơi co giật, trông vô cùng yếu ớt.

Đầu hắn rũ xuống vô lực, như một cành khô bị gió thổi gãy, không thể tự chủ mà gục sang một bên.

Trần Mộc nhìn cảnh này, lông mày nhíu chặt, trong lòng nhanh chóng tính toán làm thế nào để đỡ hắn dậy một cách ổn thỏa, giúp hắn đứng vững trở lại.

Chương 1051

Ngay lúc này, Bàn Tử trong đội đột nhiên nhíu chặt lông mày, dường như cảm nhận được điều gì đó bất thường.

Trần Mộc thấy vậy, không khỏi vô thức di chuyển theo tầm nhìn của Bàn Tử, nhìn kỹ.

Dưới ánh sáng mờ ảo, giữa những sợi tóc rối bời của Lang Phong, ẩn hiện một vết sẹo màu hơi sẫm, hình dạng bất quy tắc ở vùng gáy!!

Vết sẹo này tuy không quá nổi bật, nhưng dưới sự quan sát kỹ lưỡng, vẫn có thể nhận ra đó là vết tích để lại sau khi bị ngoại lực tác động.

Tim Trần Mộc đột nhiên chùng xuống, như bị gáo nước lạnh dội thấu tâm can.

Phát hiện bất ngờ này đã lật đổ giả thuyết hắn bị trúng độc trước đó.

Thay vào đó là một sự thật còn nghiêm trọng hơn...

Lang Phong bị người cố ý đánh ngất!!

Nhận thức này như một tảng đá lớn, đè nặng lên lòng hắn, khiến hắn không khỏi siết chặt nắm đấm.

Hắn nhanh chóng liếc mắt, nhìn về phía Thuận Tử đang cố sức đeo ba lô của Lang Phong, trong lòng dấy lên hàng trăm ngàn nghi vấn.

Vừa định mở miệng hỏi, thì bị một tiếng "suỵt" kịp thời của Bàn Tử ngắt lời.

Trong ánh mắt Bàn Tử lóe lên vẻ cảnh giác và thần bí, dường như có một bí mật khó nói nào đó cần được giữ kín.

Trần Mộc không hiểu ý nghĩa cụ thể đằng sau ánh mắt hắn, nhưng vì tin tưởng đồng đội, hắn chọn cách tạm thời kìm nén mọi nghi vấn, đáp lại Bàn Tử một ánh mắt trao đổi vi diệu, coi đó như sự ăn ý không lời giữa họ!!

Ngay sau đó, hắn hít sâu một hơi, điều động toàn thân khí lực, cẩn thận đỡ lấy cơ thể mất ý thức của Lang Phong.

Mặc dù động tác khó khăn và tốn sức, nhưng cũng miễn cưỡng chuyển trọng lượng của Lang Phong lên vai mình.

Cứ như vậy, Trần Mộc cắn chặt răng, vừa cẩn thận đỡ Lang Phong, vừa nặng nhọc đi về phía vị trí Phan Tử đang ở không xa.

Mỗi bước chân đều vô cùng nặng nề!!

Sau khi trải qua một đoạn hành trình tối tăm như bị mực đậm tô vẽ, đoàn người Trần Mộc cuối cùng cũng nặng nề bước tới trước ánh đèn nô ổn định mà vàng vọt của Phan Tử!!

Trong đêm tối gần như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng này, hình bóng Phan Tử và Trần Bì A Tứ như ngọn hải đăng giữa hòn đảo cô độc, tĩnh lặng đứng đó, tuy nhiên...

Muộn Du Bình, người luôn trầm mặc ít nói nhưng hành động như gió, giờ khắc này lại không thấy đâu!!

Như thể bị bóng tối vô tận lặng lẽ nuốt chửng.

Lông mày Trần Mộc không khỏi nhíu chặt lại, nghi hoặc và bất an đan xen trong lòng, hắn quay đầu nhìn Phan Tử, giọng nói mang theo một tia lo lắng khó nhận ra hỏi: “Tiểu Ca đâu?!

Anh ấy không ở cùng mọi người sao?!!” Trong mắt hắn lóe lên sự mong đợi, dường như hy vọng đây chỉ là một sự hiểu lầm, giây tiếp theo Muộn Du Bình sẽ bước ra từ một góc khuất nào đó.

Phan Tử nghe vậy, lông mày hơi nhíu, trên mặt cũng lộ ra vài phần vẻ khó hiểu, đáp: "Tôi cứ nghĩ anh ấy vẫn luôn đi cùng mọi người!!

Từ nãy đến giờ, Trần Mộc cậu không hề nhìn thấy bóng dáng anh ấy sao?!" Trong lời nói, ánh mắt Phan Tử quét qua đội ngũ một lượt, cố gắng tìm kiếm một manh mối nào đó mà nhân vật thần bí kia để lại, nhưng cuối cùng chỉ thu hoạch một khoảng trống.

Trần Mộc không khỏi nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dò tìm trong bóng tối.

Hy vọng có thể bắt được một vệt sáng không thuộc về đội ngũ của bọn họ.

Cảnh tượng xung quanh như những bức tranh cắt bóng, nguồn sáng duy nhất chính là hai cây đèn nô mà bọn họ đang cầm, cùng với cây đèn do Thuận Tử thắp sáng, chúng trong bóng tối vô biên này, nỗ lực phát ra ánh sáng yếu ớt mà kiên định!!

Ngoài ra, ở đằng xa lờ mờ có hai điểm lửa chập chờn trong gió, trông vừa cô độc lại vừa lạnh lẽo, không hề có chút khí tức sinh mệnh nào, càng đừng nói là có thể cảm nhận được sự tồn tại của Muộn Du Bình!!

Theo lẽ thường mà suy đoán, trong một hoàn cảnh nguy cơ trùng trùng, không thấy được năm ngón tay như thế này, một khi nghe thấy tiếng kêu cứu của Thuận Tử, bất cứ ai cũng sẽ theo bản năng thắp sáng đèn nô bên cạnh, để đánh dấu vị trí của mình, tránh bị những mối đe dọa không rõ tiềm ẩn trong bóng tối bao vây!!

Muộn Du Bình nếu không phải như vậy, thì khả năng duy nhất chính là trước khi Thuận Tử phát ra cảnh báo, anh ấy đã gặp bất trắc, giống như Lang Phong ngã xuống lúc trước, bị một sức mạnh vô danh nào đó tước đoạt ý thức mà không một tiếng động!!

Nghĩ đến đây, tim Trần Mộc nặng trĩu, một dự cảm chẳng lành bao trùm lấy hắn, khiến hắn càng thêm tha thiết muốn giải đáp bí ẩn đột ngột này.

Cũng không thể nào... một người đặc biệt như anh ấy, như thể tự mang thể chất mùi hương đặc biệt, lẽ ra phải khiến các loại côn trùng nghe thấy liền hoảng sợ, tránh xa mới đúng!!

Một người như vậy, sao có thể dễ dàng gặp bất trắc?!

Bàn Tử lấy hết dũng khí, đối diện với bóng tối xung quanh gần như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng, phát ra một tiếng hô hoán vang trời.

Giọng hắn như tảng đá lớn ném vào mặt hồ tĩnh lặng, khuấy động từng đợt vọng âm, quanh quẩn mãi trong linh cung rộng lớn và ẩn chứa thần bí này, nhưng cuối cùng lại bị sự tĩnh mịch vô tận nuốt chửng, không hề nhận được chút hồi đáp nào.

Như thể Muộn Du Bình, người đó, căn bản chưa từng đặt chân vào không gian cổ xưa này, tất cả chỉ là ảo tưởng một chiều của Bàn Tử.

Trần Mộc trong lòng sáng như gương, hắn biết rõ thân thủ của người đồng đội này phi phàm đến nhường nào, vật tầm thường, chuyện người thường, tuyệt đối không thể nào chế phục anh ấy trong tình huống không động một chút tiếng gió.

Sự im lặng lúc này, nhất định có thâm ý!!

Hoặc là vì một lý do nào đó không thể xem nhẹ, hoặc là anh ấy tự mình phát hiện ra bí mật phi thường nào đó, đến nỗi buộc phải tạm thời tách khỏi đội ngũ, tự mình hành động.

Nếu đúng là như vậy... cho dù bọn họ sốt ruột như lửa đốt, thậm chí không tiếc quỳ lạy, dùng phương thức cực đoan là dập đầu để cầu

xin anh ấy quay về, e rằng cũng chỉ là công dã tràng trước hư không, không thể lay chuyển anh ấy chút nào!!

Trong linh cung u ám và thần bí này, mỗi người chỉ có thể tự dựa vào chính mình, tìm kiếm lối ra, truy tìm chân tướng.

Phan Tử và Bàn Tử hô hoán vài tiếng, giọng nói trong hoàn cảnh u ám này trở nên đột ngột đến chói tai, âm vọng khẽ lướt qua những bức tường đá ẩm lạnh xung quanh, nhưng không mang về bất kỳ hồi đáp nào như mong đợi.

Hai người nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra một tia bất an.

Ngay sau đó ăn ý lấy ra chiếc đèn pin phát ra ánh sáng vàng nhạt từ bên hông, vừa định cất bước đi vào bóng tối vô định kia, tìm kiếm dấu vết có thể có.

Trần Mộc thấy vậy, vội vàng đưa tay khẽ chặn trước hai người, ngữ khí mang theo sự kiên định không cho phép nghi ngờ: “Tình hình bây giờ, chúng ta tuyệt đối không thể hành động đơn độc, một khi phân tán, hiểm nguy sẽ chỉ tăng bội phần!!” "Trước tiên xử lý vết thương của Lang Phong, đảm bảo mọi người an toàn, chúng ta rồi hãy cùng xuất phát!!" Lời hắn tựa một dòng suối ấm áp, làm dịu đi bầu không khí căng thẳng, khiến đáy lòng mỗi người đều dâng lên một tia bình ổn.

Mọi người nghe vậy, nhao nhao gật đầu tán đồng, nhận ra đoàn kết mới là lựa chọn sáng suốt nhất lúc này.

Thế là, họ cấp tốc tụ tập bên cạnh Lang Phong đang bị thương ngã xuống, tạo thành một vòng bảo hộ, tựa hồ như vậy có thể ngăn cách mọi nguy hiểm từ bên ngoài.Trần Bì A Tứ, lão luyện giàu kinh nghiệm này, với ánh mắt gần như xảo quyệt và sức quan sát mẫn tuệ của mình, tỉ mỉ kiểm tra vết thương nham nhở trên gáy Lang Phong.

Động tác của hắn thành thạo mà tinh tế, mỗi lần chạm vào dường như đều có thể đọc ra thông tin từ vết thương.

Trần Mộc ở một bên tĩnh lặng quan sát, phát hiện khi Trần Bì A Tứ tiếp xúc với vết thương đó, trong mắt lóe lên một tia sáng khó nhận ra, nhưng lại cực kỳ nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, không hề lộ ra chút cảm xúc bất ngờ nào!!

Ngược lại, ánh mắt hắn khẽ lướt qua Trần Mộc.

Ánh mắt đó sâu sắc phức tạp, tựa hồ đang thầm chất vấn, lại tự như đang cân nhắc điều gì đó, khiến người ta khó mà nắm bắt.

Sự biến hóa vi diệu này không thể thoát khỏi cảm nhận của Trần Mộc.

Chương 1052

Trong lòng hắn tức thì dâng lên một cỗ bất an khó tả, suy nghĩ nhanh như chớp.Không đúng, tình huống này thực sự trái với lẽ thường...

Ta và Bàn Tử cùng cõng Lang Phong quay lại đây, theo suy luận logic thông thường, cho dù lão luyện như Trần Bì A Tứ cũng nên hiểu rằng họ không có lý do gì để làm hại đồng đội!!

Vậy thì, khả năng duy nhất chính là... sự hoài nghi trong lòng Trần Bì A Tứ, đang lặng lẽ chỉ thẳng vào Thuận Tử, người hướng đạo mà họ tạm thời chiêu mộ từ sơn thôn!!

Nhưng một suy đoán còn lạnh lẽo hơn là, có lẽ trong mắt Trần Bì A Tứ, Trần Mộc và Bàn Tử ít nhất một người, thậm chí cả hai, đều có thể là "hung thủ" gây ra vết thương cho Lang Phong!!

Sự nghi ngờ đột ngột này tựa như đám mây đen, lặng lẽ bao trùm lên tiểu đội của họ, khiến chuyến thám hiểm vốn đã đầy rẫy nguy cơ lại càng thêm một tầng bí ẩn và hiểm ác.

Vậy sau đó hắn rốt cuộc sẽ áp dụng sách lược gì để đối phó Trần Mộc và đồng bọn, việc này tựa như sương mù, khó mà dò xét.

Điều này không nghi ngờ gì là đang chơi với lửa tự thiêu, chĩa thẳng vết thương nguy hiểm vào ngực mình, một cơn bão tiềm tàng đang lặng lẽ thai nghén.Nói đi nói lại...

Hán tử tên Thuận Tử này, từng là một mãnh tướng trong quân đội, nói chính xác hơn, là chiến sĩ chính quy canh gác biên cương!!

Theo lý mà nói, với thân thủ của hắn, chế phục một Lang Phong hẳn chẳng tốn chút sức lực nào.

Tuy nhiên... hắn dường như có điều cố kỵ, đặc biệt là đối với Trần Mộc và những người hành xử có khí tức phi thường, thân phận bí ẩn.

Do đó, Thuận Tử đã chọn tạm thời ẩn giấu phong thái của mình, dùng thái độ giả điên giả dại để che mắt thiên hạ, vừa là một cách tự vệ, cũng là một sách lược!!

Còn Trần Mộc, mặc dù trong lòng sáng như gương, nhưng cũng không muốn vạch trần lớp ngụy trang vi diệu này.

Trong hoàn cảnh phức tạp này, có thêm một đồng minh vẫn hơn là thêm một kẻ địch, dù sao, giữa hiểm cảnh chưa biết, ai có thể đảm bảo không cần đến sự giúp đỡ của nhau chứ?Giờ phút này, Trần Mộc thầm hối hận, biết thế này thì ngay từ đầu đã không nên vội vàng quyết định tìm một quân nhân giải ngũ làm người dẫn đường cho chuyến đi!!

Hắn cảm thấy mạng lưới quan hệ xung quanh như một mớ bòng bong, cắt không đứt, gỡ không xong, làm thế nào để đối phó thỏa đáng, đã trở thành một nan đề lớn trước mắt.Ánh mắt chuyển sang một bên, chỉ thấy Thuận Tử động tác nhanh nhẹn nhẹ nhàng đặt Lang Phong đã bất tỉnh xuống, sau đó thong thả từ trong túi áo lấy ra hai chiếc tăm dài.

Hắn cẩn thận vén vành tai Lang Phong, thuần thục từ trong ống tai sâu thẳm móc ra một con "tường xuyến tử" đang ung dung tự tại!!

Một con côn trùng không mời mà đến!!

Theo ngón tay Thuận Tử búng một cái, con côn trùng nhỏ liền bị vô tình đánh rơi xuống đất, Bàn Tử phản ứng nhanh nhẹn, mắt nhanh chân lẹ, gần như ngay khoảnh khắc con trùng chạm đất đã hung hăng giẫm lên, kết thúc cuộc "xâm nhập" đột ngột này!!Thuận Tử nhíu chặt mày, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Hắn giải thích với Trần Mộc rằng, loại côn trùng toàn thân phủ lông tơ trắng như tuyết, tựa sương hoa bám vào này, người dân địa phương đều gọi tôn kính là 'tuyết mao'!!

Đây là một vật quý hiếm khó tìm trong giới trung dược.

Bình thường chúng quen ẩn mình dưới lớp tuyết trắng xóa, rất ít người có thể tận mắt nhìn thấy tung tích của chúng trên tuyết.

Mà giờ đây... tuyết mao trùng lại dường như bị một loại sức mạnh thần bí nào đó hấp dẫn!!

Tập trung đông đúc, quả thực là cảnh tượng hiếm thấy.Lang Phong lúc này thần sắc thống khổ, gò má ửng lên màu hồng bất thường, hiển nhiên độc trùng trong não đang lặng lẽ xâm thực hắn, mỗi một phút một giây đều có thể là cảm nhận cuối cùng của hắn về thế giới này!!

Trần Mộc nghe vậy, trong lòng tuy có lo lắng, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ trấn định.

Hắn nhẹ nhàng xoa cằm Lang Phong, nơi đó đã sưng đỏ một mảng, chạm vào thấy ấm nóng.

Điều này hiển nhiên là con trùng nhỏ được gọi là 'tường xuyến tử' kia, khi Lang Phong không hề phòng bị, đã thông qua ống tai yếu ớt của hắn mà giáng cho một đòn chí mạng!!

Nhưng độc tính này tuy mãnh liệt, lại không đến mức tuyệt vọng như lời Thuận Tử nói.

Chỉ cần xử lý kịp thời, vẫn còn một đường sống.

Trần Mộc thầm suy nghĩ...

Nguồn gốc của những con trùng quỷ dị này, quả thực là một bí ẩn chưa lời giải, chúng tựa hồ mang theo sứ mệnh khó tả, đột nhiên xuất

hiện nơi đây.Bàn Tử ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua bóng tối, khóa chặt vào mái nhà lung lay sắp đổ, những khe hở giữa các viên ngói tựa hồ ẩn chứa trăm ngàn bí mật. "Chắc chắn là những tiểu gia hỏa này trốn dưới sự che chở của những viên ngói cổ xưa kia, ngủ say đã lâu, cho đến khi mùi hương kỳ dị từ Trùng Hương Ngọc tỏa ra, như chuông thần trống mộ, đánh thức linh hồn đã trầm tịch bấy lâu của chúng!!" Lời hắn mang theo một chút trêu chọc, đối với biến cố đột ngột này, vừa cảm thấy kinh ngạc lại vừa có chút tán thưởng. "Chiêu này, quả thật là cao minh cực điểm, khiến người ta phòng không kịp." Chỉ là, suy nghĩ của Bàn Tử không dừng lại ở đó.

Hắn đột ngột đổi giọng, đưa ra một vấn đề sâu sắc hơn: "Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, lão Uông kia làm sao lại dự đoán được chúng ta sẽ đốt từ quy, châm ngòi cho một loạt sự kiện này?!

Chẳng lẽ, tất cả đã sớm nằm trong tính toán của hắn?!" Vấn đề này tựa như ném đá xuống nước, khuấy động từng lớp gợn sóng trong lòng mọi người, khiến cục diện vốn đã mờ mịt lại càng thêm vài phần bí ẩn và cấp bách. "Thật sự là khó nói, Uông Tàng Hải đã tính toán được tất cả điều này ư?!" Trần Mộc hít một hơi khí lạnh, liên tục gật đầu: "Hắn đã sớm tính toán được tâm tư của chúng ta, nắm bắt nhân tính quá chuẩn xác!!"Trần Mộc thầm tự lượng, trong lòng vô cùng chắc chắn.

Dưới tảng mộ đá cổ kính mà thần bí kia, ẩn chứa Từ Quy!!

Sự sắp đặt này hiển nhiên hàm chứa thâm ý, ý đồ của người thiết kế rõ như ban ngày...

Đây là để dụ những kẻ trộm mộ tham lam, rơi vào cái bẫy xảo diệu!!

Chúng có lẽ đầy não ảo tưởng về vàng bạc châu báu, nhưng lại không biết rằng một khi phá hoại Từ Quy này, dù là bị lửa nóng thiêu

đốt, hay bị chùy cứng đập nát, đều sẽ châm ngòi cho một chuỗi phản ứng được bố trí tinh vi.

Khoảnh khắc đó... những con du diên đang ngủ say trên đỉnh ngói cung điện, sẽ từ từ tỉnh giấc trong làn khói lượn lờ của Trùng Hương Ngọc cổ xưa, trở thành những vệ sĩ vô tình bảo vệ thánh địa này!!

Còn những người mang lòng kính sợ đối với linh cung, nếu có thể nhìn thấu huyền cơ trong đó, Từ Quy sẽ trở thành lá chắn vĩnh cửu, bảo vệ sự an toàn và bí mật của Vân Thiên Cung.Hoa Hòa Thượng từ trong chiếc túi hành lý trông có vẻ bình thường của mình, như làm ảo thuật mà lấy ra vài bình thuốc quý, một trong số đó được nhanh chóng và thành thạo tiêm vào tĩnh mạch đang run rẩy của Lang Phong.

Trên mặt Lang Phong dần dần khôi phục một tia huyết sắc, nhưng đây chỉ là cơ hội tạm thời để thở dốc, chứ không phải là sự giải cứu triệt để!!

Trần Mộc và mọi người cẩn thận từng li từng tí cởi áo ngoài của Lang Phong, tựa như đang tiến hành một nghi thức vô thanh.

Dưới lớp y phục, những sinh vật đáng sợ kia đang cuộn tròn.

Dưới ánh mắt cảnh giác của mọi người, chúng lần lượt bị đánh rơi, sinh mệnh lực của chúng dường như cũng theo đó mà tiêu tán trong địa cung u ám này!!Theo việc dọn dẹp hoàn tất, trong không khí dâng lên một cảm giác căng thẳng vi diệu.

Bàn Tử, lão giang hồ đã trải qua vô số sóng gió này, lúc này vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt kiên định nói với Trần Bì A Tứ: "Tứ a công, ngài xem, độc tính của những con trùng này quá mức mạnh mẽ, nếu không phải Hoa Hòa Thượng sớm đã chuẩn bị, e rằng Lang Phong lúc này đã lành ít dữ nhiều!!

Chúng ta phải lập tức quyết đoán, nhanh chóng rút lui khỏi nơi

đây.

Kẻo lại có huynh đệ nào gặp phải độc thủ của chúng, đến lúc đó, cho dù thuốc của Hoa Hòa Thượng cũng chưa chắc đã có thể cứu vãn được tình thế nguy kịch rồi!!" Nói xong, ánh mắt Bàn Tử lấp lánh trong ánh sáng mờ ảo, lộ ra quyết tâm không thể nghi ngờ, cùng với sự lo lắng sâu sắc về nguy hiểm chưa biết.Trần Bì A Tứ chậm rãi quét mắt nhìn hoàn cảnh u ám và phức tạp xung quanh, giữa hai lông mày hắn vô ý nhíu lại thành một nút thắt, tựa hồ đang thầm nói lên sự lo lắng trong lòng.

Diệp Thành thấy vậy, khẽ thở dài.

Tiếng thở dài đó xen lẫn sự bất lực và mệt mỏi, ngay sau đó hắn bắt đầu tường thuật lại tình cảnh trước đó cho Bàn Tử ở một bên...

Trần Mộc và những người trong đoàn giật mình nhận ra mình dường như đã rơi vào một mê cung không lối thoát, cảnh vật xung quanh vừa xa lạ lại vừa áp bức, mỗi bước đi tựa hồ đều đạp trên bờ vực của sự không biết và hiểm nguy.Bàn Tử nghe vậy, ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, khó tin lắc đầu: "Ngươi thật sự chắc chắn ư?!

Có khi nào chỉ là Trần Mộc và họ nhất thời sơ suất, lỡ lạc đường thì sao?!" Trong lời nói lộ ra không chỉ sự nghi hoặc, mà còn cả một chút khó hiểu và lo lắng về tình cảnh khó khăn hiện tại.

Chương 1053

Diệp Thành vừa định mở miệng biện giải, lại bị tiếng trầm ngâm đột nhiên phát ra từ Thuận Tử cắt ngang. "Ưm..." Giọng Thuận Tử tuy nhẹ, nhưng trong hoàn cảnh tĩnh lặng này lại đặc biệt rõ ràng.

Kèm theo lời hắn, một cỗ bất an vi diệu lan tỏa trong không khí. "Thật là kỳ lạ..." Hắn lẩm bẩm.Trần Mộc nghe tiếng, không tự chủ xoay người lại, ánh mắt dõi theo hướng Thuận Tử ra hiệu.

Chỉ thấy trong màn đêm sâu thẳm đằng xa, ánh sáng ấm áp vốn phát ra từ ngọn đèn lồng đầu tiên do chính tay hắn thắp lên, lúc này lại quỷ dị biến mất, như thể bị một hố đen vô hình nuốt chửng, không lưu lại chút dấu vết nào!!

Ngọn đèn đó vốn là chỉ dẫn duy nhất của họ giữa lúc mê mang, sự biến mất lúc này không nghi ngờ gì đã thêm vài phần bất an và bối rối vào tâm trạng vốn đã nặng nề của họ.

Dầu đèn trong ngọn đèn lồng kia, tương truyền đã ngủ yên mấy trăm năm, có thể trong tay họ một lần nữa hồi sinh, bản thân đã là một chuyện không thể tin được!!

Trần Mộc trong lòng tuy cảm thấy may mắn vì điều này, nhưng đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của Thuận Tử, hắn vẫn cố gắng giữ vẻ trấn định, thản nhiên nói: "Có lẽ đây chỉ là trùng hợp, dầu đèn hết cũng là lẽ thường, không cần phải làm quá lên!!" Tuy nhiên, ngay cả những lời an ủi như vậy cũng không thể hoàn toàn che giấu được cảm giác bất định vi diệu đang trỗi dậy trong đáy lòng hắn.Thuận Tử nghe vậy, lông mày vẫn nhíu chặt, hiển nhiên không hoàn toàn bị lời Trần Mộc thuyết phục.

Hắn lại nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Trần Mộc, trong động tác đó vừa có

sự khích lệ lại vừa có vẻ sốt ruột, ý bảo Trần Mộc hãy tập trung quan sát kỹ hơn, tựa hồ đang nói: hãy quan sát thêm một lần nữa, có lẽ sẽ có phát hiện mới, hoặc giả, đằng sau ánh sáng biến mất kia ẩn chứa bí mật gì đó không ai biết...Sự kiên nhẫn của Trần Mộc dần dần bị thời gian bào mòn, trong lòng dâng lên một tia khó chịu.

Ngay khi sự khó chịu này đạt đến đỉnh điểm, ánh mắt hắn vô tình rơi vào ngọn đèn lồng thứ hai do chính tay hắn thắp lên trước đó, ngọn lửa của nó đột nhiên bắt đầu run rẩy nhẹ, tựa hồ có một bàn tay vô hình đang khuấy động ánh sáng yếu ớt này!!

Xung quanh tĩnh mịch không tiếng động, sự biến hóa như vậy hiện ra đặc biệt đột ngột, khiến lòng Trần Mộc nảy sinh nghi hoặc.

Hắn thầm tự hỏi, chẳng lẽ Muộn Du Bình đã lặng lẽ quay về bên cạnh họ, làm không khí lay động vi diệu, khiến ngọn lửa này chập chờn?

Vừa định gọi tên Muộn Du Bình, Bàn Tử bên cạnh lại như đoán trước được điều gì, nhanh chóng đưa tay bịt miệng Trần Mộc, trong mắt lóe lên ánh sáng cảnh giác!!

Trần Mộc nhờ vào ánh lửa chập chờn không định kia, lờ mờ nhìn thấy một bóng người ẩn hiện trong bóng tối, đường nét của nó hoàn toàn khác biệt với Muộn Du Bình mà họ quen thuộc...

Bóng đó cao lớn dị thường, lộ ra một cảm giác áp bức khó tả.

Nhận thấy sự dị thường, tim Trần Mộc bỗng thắt lại, nhưng cái bóng trước mắt quá mức mờ ảo, ngay cả hình dáng cơ bản cũng khó mà nhận rõ, điều này khiến hắn cảm thấy một trận bất an!!Trần Bì A Tứ, lão luyện đạo mộ giả ở một bên, cũng chú ý tới cảnh tượng này.

Hắn nheo hai mắt lại, ánh mắt sắc bén lướt đi lướt lại vài lượt trong bóng tối.

Ngay sau đó, hắn quả quyết giơ tay lên, từ trong tay áo vung ra một viên đạn sắt tinh xảo, không sai một ly lướt qua ngọn đèn lồng kia!!

Luồng khí mạnh mẽ do viên đạn sắt mang theo tức thì khiến ngọn lửa dao động kịch liệt, ánh sáng trong khoảnh khắc tăng cường, chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Trần Mộc và mọi người rõ ràng nhìn thấy một bóng người cổ dài dị thường, tĩnh lặng đứng bên cạnh ngọn đèn lồng, sự xuất hiện của bóng hình đó tựa như u linh khiến người ta lạnh sống lưng!!

Cảnh tượng đột ngột này, khiến trong không khí tràn ngập một bầu không khí căng thẳng khó tả.

Dự báo rằng sắp tới, có lẽ là một trận chiến ngoài dự liệu!!Viên đạn sắt chứa đầy sức mạnh của Trần Bì A Tứ xé gió bay đi, tạo thành một tiếng rít chói tai, tựa như một vì sao băng vụt qua bầu trời đêm!!

Ngọn lửa sau quỹ đạo nó bay qua lóe sáng trong chốc lát, ngay sau đó lại như bị bàn tay vô hình bóp tắt, trở về sự tĩnh mịch.

Cái bóng người ở bên kia, trong khoảnh khắc ngọn lửa đột ngột bùng sáng, đường nét dường như được khắc dao tỉ mỉ phác họa, nhưng ngay khoảnh khắc ánh sáng vụt tắt... lại hóa thành một khối màu tối khó nhận ra, ẩn mình trong bóng đêm sâu thẳm, tất cả lại trở về hỗn độn, xung quanh một lần nữa bị sương mù bao phủ!!

Viên đạn sắt cuối cùng tìm thấy đích đến của nó, va vào vật gì đó, phát ra tiếng "đinh" giòn tan.

Âm thanh đó vang vọng trong nội bộ linh cung rộng lớn và sâu thẳm này, tựa như tiếng chuông cổ khẽ ngân, dư âm vương vấn.

Điều này cũng khiến đáy lòng người ta tự nhiên dâng lên một cỗ

hàn ý!!

Thậm chí không tự chủ mà nổi da gà.

Ngay sau đó... tiếng "phanh" của vật nặng rơi xuống đất nối tiếp nhau, khiến cung điện tĩnh mịch này càng thêm vài phần không khí quỷ dị!!Khi ánh lửa chợt lóe, thần kinh của tất cả mọi người đều căng thẳng đột ngột, nỗi kinh hãi hiện rõ trên nét mặt.

Đặc biệt là Thuận Tử, sắc mặt hắn bỗng trở nên tái nhợt, trong mắt đầy vẻ khó tin và hoảng sợ, cổ họng khẽ động, gần như là nghiến răng mà nói ra mấy chữ này: "Đây...

đây là yêu vật phương nào?!" Lời còn chưa dứt, hai tay Thuận Tử đã không tự chủ mà nắm thành quyền, cơ thể khẽ run rẩy.

Hoa Hòa Thượng mắt nhanh tay lẹ, vừa thấy Thuận Tử định nói lại thôi, lập tức đưa tay bịt miệng hắn, trong ánh mắt vừa có cảnh cáo lại vừa có an ủi, ý bảo hắn tuyệt đối không được vào thời điểm then chốt này mà kinh động đến sự tồn tại không biết kia!!

Cùng lúc đó, mấy người còn lại trong đội, bị kinh hãi đột ngột, đều theo phản xạ mà đặt tay lên chuôi đao bên hông.

Lưỡi đao chưa rút ra, nhưng đã sẵn sàng, tùy thời chuẩn bị đối phó với nguy cơ tiềm tàng.Trần Bì A Tứ thấy vậy, lão luyện phất phất tay, trong động tác lộ ra một sự trầm ổn không thể nghi ngờ, ý bảo mọi người không cần quá căng thẳng.

Hắn hiểu rõ... trong hoàn cảnh như vậy, sự bình tĩnh còn quan trọng hơn bất kỳ vũ khí nào!!

Ngay sau đó, hắn khẽ liếc sang Hoa Hòa Thượng, trao đổi một ánh mắt chỉ có họ mới hiểu.

Hoa Hòa Thượng hiểu ý, thân hình nhanh nhẹn, vài bước lớn đã nhảy lên bệ đèn trên vai tượng đá bên cạnh, động tác gọn gàng dứt

khoát!!

Chỉ thấy hắn đưa một bàn tay thô ráp ra, quả quyết dập tắt ngọn đèn chập chờn kia, xung quanh tức thì chìm vào một màn đêm đen kịt, tầm nhìn của mọi người đều bị tước đoạt, chỉ có thể dựa vào thính giác và trực giác để cảm nhận sự biến hóa xung quanh, một cuộc đối đầu không biết trước lặng lẽ kéo màn!!Trần Mộc không khỏi thầm than tán trong lòng, sự lạnh lùng và trí tuệ siêu phàm của Trần Bì A Tứ!!

Trong hoàn cảnh đầy rẫy sự không biết và quỷ dị này, phản ứng đầu tiên của đa số người chắc chắn là nắm chặt nguồn sáng trong tay, cố gắng dùng ánh sáng để xua tan nỗi sợ hãi và bất an xung quanh!

Nhưng Trần Bì A Tứ lại làm ngược lại, chọn dập tắt ánh sáng yếu ớt bên cạnh mình, hành động này thoạt nhìn như tự đưa mình vào tuyệt cảnh, thực chất lại là lựa chọn sáng suốt nhất!!

Bởi vì trong tình huống như vậy, ẩn mình trong bóng tối vô biên, trái lại có thể tránh được những sự tồn tại không rõ đang ẩn nấp trong bóng tối, vốn nhạy cảm với ánh sáng.Theo ánh sáng đèn lồng đột ngột biến mất, xung quanh lại một lần nữa bị màn đêm đặc quánh đến mức gần như có thể chạm vào nuốt chửng, tựa hồ từng khối sắc đêm nặng nề hóa thành vật chất, bao bọc chặt chẽ Trần Mộc và những người trong đoàn, trong không khí tràn ngập một cảm giác áp bức nghẹt thở!!

Còn ngọn đèn lồng duy nhất chưa tắt ở đằng xa, lúc này hiện ra đặc biệt nổi bật, như ngôi sao duy nhất lấp lánh trên bầu trời đêm đen kịt, nhưng lại ẩn chứa một điềm báo bất tường.

Trần Mộc và những người trong đoàn nhanh chóng làm theo hành động của Trần Bì A Tứ, vài tiếng "ba ba ba" khẽ vang lên, những chiếc đèn pin trong tay cũng lần lượt tắt đi, xung quanh tức thì chìm vào một sự tĩnh lặng chết chóc, chỉ còn lại tiếng thở khắt khe và có

trật tự của mọi người nối tiếp nhau, đan xen vào nhau!!

Họ nín thở nhìn chằm chằm vào xung quanh điểm sáng cô độc không xa, đường nét mờ ảo kia đang dần dần rõ nét, biến hóa thành một bóng hình vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.Trong bóng tối, các giác quan của Trần Mộc được phóng đại vô hạn, mỗi tiếng tim đập tựa hồ vang vọng như tiếng trống bên tai, mang theo một cảm giác cấp bách khó tả!!

Đường nét của cái bóng đó, không nghi ngờ gì là thuộc về con người.

Nhưng hình thái của nó lại ở một số phương diện lệch lạc khỏi lẽ thường, khiến người ta không rét mà run!!

Điều đặc biệt thu hút sự chú ý là cái cổ dài dị thường của nó, duyên dáng như thiên nga nhưng lại lộ ra vẻ quỷ dị, còn những dị vật trên cơ thể nó không phải gai cũng không phải xúc tu bình thường, càng thách thức giới hạn nhận thức của mỗi người có mặt tại đó!!

Chúng hoặc cuộn tròn hoặc duỗi thẳng, tỏa ra khí chất không thuộc về con người, gần như của sinh vật máu lạnh!!

Nhưng điều khiến người ta kinh hãi hơn là, hình ảnh tổng thể này lại ẩn ẩn khớp với một loài chim nào đó?!

Cảm giác quen thuộc này khiến người ta vô thức liên tưởng đến những sinh linh đáng sợ trong truyền thuyết cổ xưa, khiến nỗi sợ hãi trong đáy lòng ùa đến như thủy triều.Bóng tối lúc này không còn là nơi ẩn náu đơn thuần, nó dường như trở thành một tấm màn mỏng vô hình, làm mờ ranh giới giữa hiện thực và điều chưa biết, giữa con người và phi nhân!!

Điều này khiến Trần Mộc sâu sắc nhận ra rằng, trên mảnh đất cổ kính và thần bí này, tồn tại những điều kỳ dị và khủng bố vượt xa

tưởng tượng của họ.

Sống lưng Trần Mộc không tự chủ mà dâng lên một cỗ hàn ý khó tả, cảm giác này như những mũi kim băng vô hình, từ từ xuyên qua y phục, thẳng đến tận dưới da thịt!!Nhìn quanh...

Chương 1054

bóng dáng của các đồng đội đều rõ ràng, duy chỉ thiếu Muộn Du Bình, người vốn luôn trầm mặc ít nói nhưng lại cực kỳ đáng tin cậy.

Còn cái bóng đen đang chập chờn trước mắt, đường nét lại hoàn toàn khác biệt với Muộn Du Bình!!

Tựa hồ là vị khách không mời ẩn chứa trong thế giới băng tuyết này, khiến người ta nảy sinh cảnh giác.

Linh cung trên đỉnh núi tuyết này, cô độc mà lại thần bí, nó tĩnh lặng kể lại những thăng trầm của quá khứ, tựa hồ mỗi viên gạch, mỗi viên ngói đều thấm đẫm sự nặng nề của lịch sử!!

Giờ khắc này, tại một nơi hẻo lánh ít người qua lại như vậy, lại xuất hiện sinh linh ngoài bọn họ, điều này làm sao có thể không khiến người ta kinh ngạc?!

Trong lòng Trần Mộc không khỏi hiện lên nghi vấn, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?!

Hắn đã làm thế nào mà vượt qua trùng trùng phong tuyết, đến được linh cung gần như cách biệt với thế gian này?

Hay có lẽ, là trận tuyết lở đột ngột vừa rồi, tiếng gầm vang trời của nó đã kinh động đến các chiến sĩ canh gác biên cương ở xa, khiến họ nhận ra sự dị thường, phái người trinh sát đến xem xét?!

Nhưng nghĩ lại, suy đoán này quả thật khó thành lập...

Trận tuyết lở đó xảy ra ở sâu trong thung lũng hiểm trở, cho dù thật sự có người cảnh giác, từ lúc phát hiện đến khi chạy tới, với hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, ít nhất cũng cần hơn một ngày gian nan lặn lội!!

Hơn nữa, mọi thứ ở đây vẫn hiện ra yên tĩnh như vậy, không có chút dấu vết nào của việc vội vàng di chuyển để lại.Ngay khi suy nghĩ của hắn tựa như ngựa hoang mất cương, đang phóng túng phi nước đại trên ranh giới cổ kính và thần bí, ánh mắt Trần Mộc vô tình một lần nữa tập trung vào cái bóng tối u ám đó.

Sự nghi hoặc và hiếu kỳ trong lòng tựa như bị bàn tay vô hình lặng lẽ khuấy động, càng lúc càng mạnh mẽ trỗi dậy!!

Hắn không khỏi hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn những con sóng đang cuộn trào trong lòng, nhưng lại cảm thấy một cỗ hàn ý khó tả theo xương sống từ từ bò lên, thẳng đến sâu trong linh hồn.Linh cung trong truyền thuyết này, tuyệt đối không phải là vật được xây bằng gạch ngói tầm thường, mà là một mê cung sống được kỳ nhân cổ đại Uông Tàng Hải dốc hết trí tuệ và tâm huyết cả đời mà tinh tâm bố trí, một cái bẫy vô tận chất chứa trí tuệ cổ xưa và mưu kế xảo quyệt!!

Nó tĩnh lặng nằm trên mảnh đất bị thời gian lãng quên này, chờ đợi.

Dùng điều này để dụ hoặc những kẻ mạo hiểm dũng cảm mang theo mộng tưởng và lòng tham, cố gắng hé mở những bí mật kho báu vô tận bị chôn vùi bên dưới!!

Nhưng những người đặt chân vào đây chưa từng hay biết, dưới những cơ quan phức tạp, tinh diệu tuyệt luân này, ẩn giấu không chỉ đơn thuần là vàng bạc châu báu mà thế nhân thèm muốn, mà còn là một loạt thử thách được Uông Tàng Hải tinh tâm sắp đặt bằng tài trí siêu phàm của hắn!!

Mỗi góc cua, mỗi tấc nền, thậm chí cả những hạt bụi nhẹ nhàng trôi nổi trong không khí, đều có thể ẩn chứa huyền cơ đủ để đoạt mạng, thử thách trí tuệ, dũng khí, thậm chí là khát vọng và sự cố chấp với sinh mệnh của kẻ xâm nhập!!

Mà giờ đây... cái bóng hình u ám mà Trần Mộc nhìn thấy, không khỏi khiến trong lòng hắn nảy sinh một suy đoán kinh thiên động địa...

Vị khách không mời mà đến, lặng lẽ như bước ra từ màn đêm này, liệu có phải là một quân cờ sống mà Uông Tàng Hải cố ý để lại khi hình thành và xây dựng mê cung phức tạp này?!

Một kẻ thủ hộ đáng sợ vượt quá mọi nhận thức của thế gian, khiến người ta chỉ cần tưởng tượng thôi đã rợn tóc gáy?!

Sự tồn tại của hắn, có lẽ chính là tuyến phòng thủ cuối cùng mà vị kỳ nhân cổ đại kia đặc biệt thiết lập để bảo vệ bí mật vô giá của mình, dùng để trừng phạt bất kỳ kẻ nào dám vượt qua cấm kỵ, đặt chân vào vùng đất cấm này!!Suy nghĩ như vậy, khiến không khí xung quanh dường như càng thêm nặng nề.

Mỗi tiếng động nhỏ nhất đều tựa hồ báo hiệu mối đe dọa không biết đang lặng lẽ tiếp cận, thử thách quyết tâm và ý chí của Trần Mộc, khiến chuyến đi tìm kho báu này càng thêm vài phần căng thẳng và kịch tính khó tả!!

Suy nghĩ như vậy, tựa như một cơn bão đột ngột, khiến tim Trần Mộc bỗng co thắt lại, nhịp tim đột nhiên tăng tốc, tựa như tiếng trống, rung chuyển lồng ngực hắn.

Trong không khí lạnh lẽo, dường như bị một sức mạnh vô hình khuấy động, tràn ngập một cỗ khí tức cổ xưa mà quỷ dị!!

Khí tức đó xen lẫn sự tĩnh mịch của thời gian và tiếng gọi của điều chưa biết, khiến bầu không khí toàn bộ linh cung trở nên càng nặng nề và u sâu, mỗi khe hở giữa các bức tường đều như ẩn chứa bí mật không ai hay, khiến tòa cung điện cổ kính này càng thêm vài phần sắc thái âm u khó lường!!Vào những khoảnh khắc như vậy, Trần Mộc và những người bên cạnh dường như bị thời gian ngưng đọng, cùng nhau nín thở tập trung.

Không khí xung quanh trở nên trầm uất và căng thẳng, như thể bị một bàn tay vô hình siết chặt, ngay cả những âm thanh nhỏ nhất cũng bị phóng đại vô hạn.

Chỉ có tiếng thở gấp gáp và hơi run rẩy của mọi người, vang vọng trong hoàn cảnh tĩnh mịch như chết chóc này, đan xen vào nhau, lộ ra một sự bất an và kỳ vọng khó tả!!

Ánh mắt của họ, như những mẩu sắt bị nam châm hút, khóa chặt vào cái bóng ẩn hiện, u tối không rõ ràng ở không xa kia.

Cái bóng đó trong bóng tối chập chờn, nửa thật nửa ảo.

Không phải là thực thể hoàn toàn, cũng không hoàn toàn là hư vô, khiến người ta không thể nắm bắt.

Trong không gian ngưng trệ này, trong lòng mỗi người đều đan xen nỗi sợ hãi và sự hiếu kỳ mãnh liệt, hai thứ đó như hai đầu của một cán cân, không ngừng dao động, khiến lòng người khó mà yên.

Nỗi sợ hãi bắt nguồn từ điều chưa biết, đến từ mối đe dọa mà cái bóng đen đang chầm chậm tiếp cận, hình thái chưa rõ kia có thể mang lại!!

Sự hiếu kỳ thì là bản năng khám phá điều chưa biết của nhân tính, thúc đẩy họ khao khát giải mã mê đoàn trước mắt.

Cảm xúc đan xen này, như một tấm lưới vô hình.

Lặng lẽ bao phủ lên lòng mỗi người, tạo thành một cỗ áp lực tâm lý khó lòng chịu đựng!!

Dưới áp lực này, ngay cả ánh mắt kiên định nhất cũng khó tránh khỏi lộ ra một tia run rẩy khó nhận thấy, mỗi khối cơ bắp trên cơ thể đều không tự chủ mà căng cứng, chờ đợi, hoặc có thể nói, sợ hãi khoảnh khắc đó đến...

Khoảnh khắc sắp vén màn bí ẩn của cái bóng đen, hé lộ chân tướng!!Tuy nhiên, ngay trong bầu không khí trầm uất đến mức gần như có thể vắt ra nước này, cái bóng u sâu đó lại hiện ra đặc biệt đột ngột, nó tĩnh lặng cắm vào góc tối mờ ảo, tựa như một bức tượng điêu khắc từ thời đại bị lãng quên, trầm mặc không lời kể lại câu chuyện chưa biết.

Không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại, ngay cả những hạt bụi nhỏ nhất cũng tựa hồ kính sợ sự tồn tại của nó, không dám tùy tiện lay động, đến nỗi cái bóng đó không hề có chút dao động của sự sống, không theo gió khẽ lay, cũng không vì sự biến hóa vi diệu xung quanh mà chập chờn bất định!!

Nó cứ thế tĩnh lặng đứng đó, tựa hồ như một kẻ bàng quan siêu thoát khỏi dòng chảy thời gian, lạnh lùng nhìn thế giới ồn ào và trôi chảy.

Cảnh tượng này... không nghi ngờ gì là một thách thức trực tiếp đối với sinh mệnh lực mà mọi sinh vật nên có, khiến người ta không khỏi nghi ngờ, liệu thế gian này có thật sự tồn tại một loại sức mạnh nào đó, đủ để khiến kẻ sống chìm vào sự tĩnh lặng vĩnh cửu hay không!!

Trong sự tĩnh lặng như vậy, một cỗ hàn ý khó tả bằng lời lặng lẽ lan tràn, nó thấm sâu vào tận xương tủy của mỗi người, kích thích nỗi sợ hãi và bất an nguyên thủy nhất trong thâm tâm họ!!

Mọi người nhìn nhau, trong ánh mắt vừa có sự hoang mang lại vừa có kinh hãi, cũng bắt đầu nghi ngờ giác quan của chính mình, thậm chí bắt đầu chất vấn tính chân thực của hiện thực, tựa hồ khoảnh khắc này... cả thế giới đều biến thành một huyễn tượng được bố trí tinh vi, còn họ thì là những kẻ bị mắc kẹt trong đó, không thể tự thoát ra.Trong khoảng thời gian chờ đợi, mỗi giây đều kéo dài thành

sự dày vò vô tận, tựa hồ đã vượt qua vô số thế kỷ trầm mặc và chờ đợi!!

Theo thời gian chậm rãi trôi đi, Bàn Tử trong đội cũng không thể nào kìm nén được sự sốt ruột đang lớn dần như cỏ dại trong lòng mình nữa!!

Hắn cẩn thận từng li từng tí, gần như thì thầm thổ lộ sự nghi hoặc và khó hiểu trong lòng, trong giọng nói xen lẫn sự lo sợ khó che giấu và vài phần tự an ủi: "Tình cảnh này... thực sự có chút không ổn!!

Sinh vật bình thường, cho dù là loại im lặng nhất, cũng nên có chút động tĩnh chứ?!

Nhưng tên này, từ đầu đến cuối cứ như một tảng đá, bất động.

Có khi nào... có khi nào... là do thần kinh chúng ta quá căng thẳng, lầm tưởng cái bóng của trụ đá dưới ánh sáng yếu ớt của đèn lồng ở xa thành một sự tồn tại khó tả nào đó?!" Khi lời này vừa dứt, biểu cảm của những người xung quanh đều khác nhau.

Có người như đang suy tư điều gì, có người lại nặng trĩu vẻ lo âu trên mặt, nhưng không ai có thể lập tức đưa ra câu trả lời xác định, chỉ để lại một chuỗi nghi vấn không lời, vang vọng trong không gian bất thường này.

Diệp Thành nghe vậy, không chỉ khẽ cau mày, mà còn nhíu nhẹ lại, tạo thành một chữ xuyên nhỏ, ánh mắt lộ ra một tia không cho là đúng!

Chương 1055

Cái đầu luôn giữ bình tĩnh và lý trí của hắn nhanh chóng vận chuyển, từng lời từng chữ, trầm ổn phản bác!

"Chớ để những lời vô căn cứ che mắt ngươi, ngươi xem những tượng đèn kia, chúng ngoan ngoãn đứng trong bóng tối, như thể bị sợi dây vô hình kéo dẫn, xếp đặt chỉnh tề có thứ tự, nơi nào có nửa phần dấu vết tự di chuyển?!

Chúng ta đang ở đây, ánh sáng xung quanh tuy không rực rỡ nhưng đủ để phân biệt sự vật, sao có thể khinh suất hạ định luận như vậy, bỏ qua logic sự thật cơ bản nhất chứ?!" Bàn Tử nghe vậy, không những không tức giận, ngược lại khóe miệng còn cong lên một nụ cười sâu hơn, mang theo vài phần giảo hoạt.

Ánh mắt hắn lấp lánh sự tò mò và hưng phấn, như thể đã phát hiện ra bí mật kinh người nào đó.

Hắn lại lần nữa hạ thấp giọng, âm thanh nhỏ nhẹ như tiếng muỗi kêu, nhưng lại tràn đầy ma lực hấp dẫn, gần như kề sát tai Diệp Thành, chậm rãi nói ra một suy đoán càng khó tin hơn!

"Hắc, ngươi có từng nghe nói, trên thế gian rộng lớn này, có những sinh vật nhờ hấp thụ linh khí tự nhiên mà dần dần khai mở linh trí không?!

Ngay cả cây tì bà tĩnh lặng vô ngôn trong lầu xanh, cũng có khả năng trải qua năm tháng tôi luyện, tu luyện thành tinh, hóa thành hình người.

Huống chi những tượng đèn đá ngày đêm tắm mình dưới ánh sáng tinh tú này, hấp thu vô số tinh hoa nhật nguyệt đêm ngày, ai có thể khẳng định chúng không âm thầm tu hành, cuối cùng luyện thành tinh

linh có thể ẩn mình đi lại trong đêm tối chứ?!" Lời này lãng đãng phiêu tán trong không khí, như thể mang theo một vận luật cổ xưa và vi diệu, khiến bầu không khí xung quanh đột nhiên trở nên quỷ dị.

Những người vốn đứng tùy ý, lúc này đều không kìm được mà im lặng, ánh mắt lướt qua nhau, trao đổi những cái nhìn chỉ có tâm ý tương thông.

Gió, dường như cũng ngừng thở vào khắc này.

Sợ rằng sẽ kinh động đến sự tồn tại cổ xưa nào đó đang ngủ say, khiến cảm giác dị thường này càng thêm nồng đậm, như hương thơm âm thầm nở rộ trong đêm tối, vừa mê hoặc người ta khám phá, lại vừa khiến người ta sợ hãi.

Trần Mộc nhìn chằm chằm Bàn Tử, từng lời trong câu nói của đối phương dường như hóa thành những xúc tu nhỏ vô hình, nhẹ nhàng khều vào sợi dây nhạy cảm trong lòng hắn!

Cảm giác này vi diệu mà phức tạp, tựa như bị vô số kim bạc nhỏ như sợi tóc chậm rãi đâm vào da thịt, tuy không thấy máu, nhưng lại khiến từng đầu dây thần kinh trên toàn thân hắn căng cứng đến cực hạn.

Tư duy của hắn như bị ném vào giữa vòng xoáy, giãy giụa muốn nắm giữ thứ gì đó để ổn định bản thân, nhưng sự phiền não đột nhiên ập đến... như trận bão tố chiều hè, đột nhiên cuốn phăng mọi thứ, nuốt chửng sự bình tĩnh và lý trí thường ngày trong chốc lát.

Phải biết rằng, Trần Mộc của trước kia, đối với những câu chuyện quái đản truyền miệng, luôn giữ một thái độ gần như châm biếm!

Mỗi khi có người nhắc đến những truyền thuyết đô thị như "ma đưa thư", hắn luôn treo trên khóe miệng nụ cười không cho là đúng,

dùng logic khoa học dễ dàng bác bỏ chúng là những lời vô căn cứ.

Thế nhưng... sự đời trêu ngươi, một loạt sự kiện siêu thường đã đích thân hắn trải qua trong mấy tháng gần đây, hệt như từng cảnh trong một kịch bản phim điện ảnh đầy kịch tính, cứng rắn kéo hai chữ "yêu quái" từ thần thoại xa xôi vào hiện thực của hắn!

Những trải nghiệm này nhiều đến mức đủ để mỗi đêm tĩnh lặng, tổ chức hai bàn mạt chược nóng hổi, sôi nổi bàn tán, khiến mỗi người nghe đều trợn mắt há hốc mồm.

Vì vậy, hai chữ này, đối với Trần Mộc, đã không còn là câu chuyện phiếm sau bữa trà bữa cơm nữa, mà đã trở thành những sự tồn tại chân thực có thể chạm tới, không thể né tránh, lặng lẽ nằm sâu trong ký ức của hắn, nhắc nhở hắn về sự rộng lớn và vô tri của thế giới.

Mặc dù vậy.

Khi gã Bàn Tử thân hình tròn trịa, luôn khiến người ta bật cười, dùng cái giọng kiên định không hề lay chuyển đặc trưng của hắn, khẳng định rằng cái đèn đá tầm thường kia, không biết từ lúc nào đã âm thầm hóa thành yêu quái giảo hoạt!

Phản ứng đầu tiên của Trần Mộc vẫn là...

đổ lỗi cho sự trêu chọc và hài hước quen thuộc của Bàn Tử!

Đặc biệt là trong những thời khắc không khí căng thẳng đến cực điểm như vậy, Bàn Tử dường như luôn kịp thời dùng những câu đùa có phần đột ngột của hắn, khiến người ta trong lo lắng không khỏi khẽ cong khóe môi, trong lòng năm vị tạp trần, cảm xúc mâu thuẫn này, vừa vặn phác họa lên hình dáng tính cách độc đáo, vừa đáng yêu vừa đáng ghét của Bàn Tử.

Thế nhưng, đằng sau những lời nói có vẻ hoang đường vô lý của

Bàn Tử.

Lại không thiếu vài phần ý vị đáng để suy ngẫm.

Thử nghĩ mà xem... trong thế giới bao la vạn tượng này, phàm là tất cả cá thể sinh mệnh, nào có ai cam chịu trầm tịch vô thanh như gỗ khô tro tàn?!

Ngay cả những ma đưa thư chỉ tồn tại trong truyền thuyết cổ xưa, bị năm tháng phong trần, tương truyền vào đêm trăng đen gió lớn cũng sẽ âm thầm mềm nhũn, hé lộ một tia sinh cơ!

Dựa trên lẽ thường đó, sự tĩnh mịch dị thường bao quanh chiếc đèn đá kia, cùng với cái bóng quỷ dị mà nó chiếu trên mặt đất, vững chắc như thành đồng, không hề lay động trước ngoại vật, liền trở nên đặc biệt đáng để suy ngẫm, như thể ẩn chứa một bí mật khó nói thành lời!

Vừa khơi gợi sự tò mò muốn khám phá điều chưa biết của con người, lại vừa âm thầm gieo xuống hạt giống bất an và sợ hãi.

Đối mặt với bí ẩn khó giải này...

Trần Mộc hiểu rõ, bất kể sự tồn tại siêu tưởng tượng nào đang ẩn mình sâu trong bóng tối u ám này, họ cũng không thể mãi mắc kẹt trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này!

Mặc dù màn đêm như tấm rèm dày, che khuất tầm nhìn của hắn, khiến mọi vật xung quanh đều mờ ảo.

Nhưng kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn trong đao quang kiếm ảnh, cận kề sinh tử, đã sớm tôi luyện cho hắn khả năng cảm nhận môi trường phi thường!

Ngay cả trong bóng tối gần như không thấy gì này, từng dây thần kinh của hắn dường như đều có thể bắt được những rung động tinh vi trong không khí, mỗi hơi thở đều có thể ngửi thấy nguy cơ và cơ hội

tiềm ẩn.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, trên những bức tường mờ tối xung quanh, đang âm thầm bò đầy những con rết tường chi chít, đếm không xuể.

Những sinh vật bé nhỏ này, tuy thân hình chỉ bằng ngón tay cái, nhưng lại ẩn chứa nguy hiểm đáng sợ!

Thân thể chúng như sự kéo dài của màn đêm, lớp vỏ ngoài màu lục tối lấp lánh ánh sáng quỷ dị trong ánh sáng yếu ớt, những chi thể mảnh dài linh hoạt xuyên qua kẽ đá, răng độc ẩn hiện lóe lên hàn quang, tựa như những con dao găm tí hon, luôn sẵn sàng phát động đòn chí mạng vào kẻ xâm nhập không hay biết!

Tại vùng đất hoang lương này, một khi bất cẩn bị độc dịch của những sinh vật này xâm nhập, tuy ban đầu có lẽ chỉ cảm thấy hơi đau, nhưng theo thời gian trôi đi, độc tố sẽ âm thầm lan rộng trong cơ thể!

Như tử thần vô thanh, trong khu vực tuyết phủ khắc nghiệt, thiếu thốn vật tư trầm trọng này, bất kỳ vết thương nhỏ nhặt nào cũng có thể trở thành cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà, đẩy con người vào vực sâu không thể cứu vãn.

Do đó, nhiệm vụ cấp bách nhất hiện tại, chính là tìm được chìa khóa hóa giải nguy cơ này, tìm ra phương pháp bảo vệ bản thân khỏi sự xâm hại của lũ rết tường.

Bằng không... thứ đang chờ đợi bọn họ, sẽ là màn đêm vô tận!

Cùng với sự phán xét tàn khốc của vận mệnh ẩn giấu trong bóng tối.

Trần Mộc cùng các đồng bạn, dưới màn đêm u ám này, trao đổi một cái nhìn ăn ý và thâm trầm.

Trong ánh mắt của họ, không có lời lẽ thừa thãi, tất cả đều không

nói thành lời.

Như thể tâm tư của họ bị một sợi dây vô hình liên kết chặt chẽ, cùng dệt nên một tấm lưới phức tạp mà tinh tế, vừa tràn đầy cảnh giác đối với hành trình chưa biết sắp sửa đặt chân đến, lại vừa chất chứa khát vọng và nhiệt tình khám phá điều chưa biết!

Sự giao lưu không lời này, tựa như một tia sáng nhỏ trong đêm khuya, chiếu sáng con đường tiến về phía trước của họ, ban cho nhau sức mạnh để kiên trì.

Bàn Tử cẩn thận đè nén giọng nói xuống thấp nhất, lời nói đó như ngọn nến đơn độc lay động yếu ớt trong gió đêm, vừa mang theo một tia sợ hãi và bất an khó nhận ra, lại vừa tràn đầy quyết tâm quả cảm vô úy, hệt như một lão chiến sĩ trong thời khắc tăm tối nhất trước bình minh, đối mặt với thử thách chưa biết mà thể hiện sự kiên quyết không lay chuyển!

“Chúng ta chớ nên do dự quanh quẩn ở đây, tiếp tục dò xét thực hư vật ẩn giấu kia!

Nếu thật sự có kẻ không mời mà đến đang nấp trong bóng tối, vậy thì hãy để chúng ta cho hắn một đòn đột kích hoàn hảo, khiến hắn không kịp trở tay, một mẻ khống chế hắn!” Lời nói của hắn tuy trầm thấp mà ẩn mật, nhưng sự kiên nghị và sức mạnh ẩn chứa trong đó, lại như dòng chảy ngầm cuồn cuộn dưới mặt hồ yên ả, khiến người ta không thể bỏ qua.

Xung quanh một mảnh tĩnh lặng, chỉ có tiếng Bàn Tử vang vọng.

Chương 1056

Mọi người nghe vậy, không hẹn mà cùng khẽ gật đầu đồng ý với động tác nhỏ đến mức gần như không thể nhận ra!

Một loại ăn ý không cần lời nói chảy trong lòng họ, giống như dòng suối âm thầm hội tụ trong rừng sâu đêm vắng, lặng lẽ mà kiên định không lay chuyển, tụ thành một luồng sức mạnh không thể cản phá.

Trần Mộc có thể cảm nhận rõ ràng, không khí bên cạnh vì bóng dáng nhanh nhẹn và cấp tốc của một đồng đội lướt qua mà sinh ra những dao động tinh vi, đó là một người bạn tính nóng nảy, đã sớm không kìm được sự thôi thúc trong lòng, đi trước một bước dấn thân vào hành trình khám phá vùng đất chưa biết này!

Trong môi trường tối đen như mực, không thể nhìn rõ năm ngón tay này.

Bất kỳ hình thức duy trì đội hình nào cũng trở nên xa xỉ và dư thừa, thị giác đã mất đi tác dụng, họ chỉ có thể dựa vào sự cảm ứng tâm linh vượt qua ngôn ngữ giữa nhau, cùng với sự tin tưởng sâu sắc đã vun đắp từ lâu!

Tựa như người mù sờ voi, từng bước từng bước, cẩn thận mà kiên định dò dẫm con đường phía trước trong bóng tối.

Màn đêm trở thành lớp ngụy trang tốt nhất của họ, cũng là kẻ thù lớn nhất, mỗi bước đi đều có thể đặt chân vào nguy hiểm chưa biết!

Nhưng họ không lùi bước, bởi vì trên con đường không thấy điểm cuối này, họ biết, chỉ cần sát cánh bên nhau, đồng lòng, thì không có gì là không thể vượt qua!

Theo từng bước chân vững chắc của hắn nhẹ nhàng giẫm lên cành khô lá rụng, ngọn đèn lấp lóe từ xa như ngọn hải đăng trong sương mù, dần dần thoát khỏi nền mờ ảo, hiện rõ ràng và mang theo một sự mê hoặc khó tả!

Dây lòng Trần Mộc theo đó căng thẳng, một cảm xúc pha lẫn tò mò và cảnh giác cuộn trào trong lồng ngực hắn, như ngọn nến lay động không ngừng trong gió đêm, vừa sáng vừa yếu ớt.

Ánh mắt hắn sắc bén như đuốc, khóa chặt vào luồng sáng lắc lư đầy sinh khí kia, sự nghi hoặc và bất an ẩn sâu trong đáy mắt như dòng chảy ngầm tiềm phục trong đêm tối, lặng lẽ mà cực kỳ mãnh liệt!

Cái bóng mà ngọn đèn kia chiếu xuống, trên mặt đất phác họa ra một hình thù rõ ràng nhưng hơi méo mó, mang theo một vẻ quỷ dị siêu thoát thực tế, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Dự cảm bất tường như màn sương mỏng của đêm, âm thầm thấm vào từng tấc không gian, bao quanh đầu ngón tay Trần Mộc, bò lên lưng hắn, cho đến khi ăn mòn vào tận đáy lòng, khiến từng lỗ chân lông trên toàn thân hắn không kìm được mà co rút lại!

Cảm giác này, tựa như bị một đôi tay vô hình bóp nghẹt cổ họng, vừa áp lực lại vừa đầy cảnh báo.

Do đó, ngay cả khi trong lòng tràn đầy khao khát khám phá điều chưa biết.

Bước chân hắn cũng không tự chủ chậm lại, mỗi bước đi đều trở nên nặng nề và do dự như vậy, dường như mỗi bước tiến lên, lại càng gần thêm một tấc đến nguy hiểm chưa biết nào đó.

Ngay khi quầng sáng thần bí kia sắp chạm vào vạt áo hắn, hoàn toàn phơi bày hắn ra nơi không rõ, Trần Mộc gần như bằng một sự

nhạy bén xuất phát từ bản năng sinh vật, đã đưa ra một quyết định tức thì...

ẩn nấp!

Chứ không phải mù quáng tiến về phía trước.

Hắn nhanh chóng hòa mình vào màn đêm xung quanh, như thể hóa thân thành một phần của đêm, bóng đêm trở thành lớp giáp kiên cố nhất của hắn.

Dưới sự che chắn như vậy, hắn bắt đầu ý thức kiểm soát hơi thở của mình, mỗi lần hít vào và thở ra đều trở nên sâu dài và đều đặn, cố gắng giảm sự hiện diện của mình xuống mức thấp nhất.

Động tác của hắn trở nên cực kỳ nhẹ nhàng, uyển chuyển như một thợ săn lão luyện, lặng lẽ tiến về phía trước trong bóng tối vô hình!

Mỗi bước đặt chân đều được tính toán chính xác, cố gắng giảm thiểu tiếng ma sát với mặt đất, tạo thành một sự hài hòa vi diệu với không khí xung quanh, như thể giữa chúng tồn tại một sự ăn ý vô hình.

Trong quá trình tiếp cận chậm rãi như thể chiếu chậm này, tất cả các giác quan của Trần Mộc đều được nâng lên độ cao chưa từng có.

Tai hắn bắt lấy cả những tiếng động nhỏ nhất như lá rụng rơi, chóp mũi khẽ động đậy, cố gắng phân biệt cả những luồng khí tức dị thường yếu ớt nhất trong không khí!

Trái tim hắn trong lồng ngực đập thình thịch như trống trận, mỗi nhịp đập dường như đang âm thầm đo lường khoảng cách giữa hắn và nguồn sáng bí ẩn kia!

Đồng thời cũng nhắc nhở hắn, đây không chỉ đơn thuần là một lần di chuyển không gian!

Cái bóng đen sâu thẳm kia... như vết mực nặng trĩu nhất trong đêm sâu, lặng lẽ tiềm phục cách Trần Mộc mười bước, không khí xung quanh dường như vì thế mà ngưng đọng, mang theo một tia dự cảm bất tường!

Trần Mộc không kìm được mà nheo mắt lại, cố gắng xuyên qua lớp giới hạn mờ ảo kia, nhìn rõ vật trước mắt hơn.

Trái tim hắn theo mỗi lần ánh mắt tập trung mà đập nhanh hơn, như muốn thoát khỏi sự ràng buộc của lồng ngực, mồ hôi lạnh như chuỗi hạt ngọc đứt dây, lặng lẽ trượt dài trên má, để lại từng vệt lạnh lẽo!

Sâu thẳm trong nội tâm Trần Mộc dâng lên một lời cầu nguyện bất lực, thầm khấn mong ông trời từ bi, đừng để hắn đối mặt với những sự thật ghê rợn đang tiềm ẩn trong bóng tối.

Thế nhưng... vận mệnh dường như không ưu ái những kẻ đạo mộ dám đặt chân vào bí mật cổ xưa và vùng đất cấm kỵ.

Theo khoảng cách rút ngắn, ý thức Trần Mộc dần thanh tỉnh, một hiện thực lạnh lẽo như gió lạnh tràn qua, xuyên thủng mọi ảo tưởng may mắn!

Vật trước mắt dần hiện rõ hình dáng, nó vượt xa phạm trù mà lẽ thường có thể giải thích được, khiến người ta không khỏi nghi ngờ, liệu có thật sự tồn tại những vùng đất vô tri, nơi quản lý những sự tồn tại siêu tưởng tượng này không!

Đôi chân Trần Mộc như bị trọng lực vô hình giam hãm, mỗi bước tiến về phía trước đều trở nên vô cùng khó khăn, cho đến cuối cùng, hoàn toàn mất đi khả năng di chuyển, cơ thể như bị đóng băng tại chỗ, chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh tượng khủng khiếp trước mặt dần dần hé lộ!

Hắn cố gắng tìm kiếm từ ngữ thích hợp để miêu tả những gì mình thấy, nhưng lại phát hiện bất kỳ ngôn ngữ nào vào lúc này cũng trở nên thật nhợt nhạt và vô lực.

Đó là một con vật khổng lồ đến cực điểm, hình thái tương tự như "rết" trong truyền thuyết cổ xưa, nhưng lại vượt xa kích thước thông thường của sinh vật trần gian!

Người ta thường nói rết lớn nhất cũng chỉ dài hơn một mét, nhưng thân dài của vật này lại vượt xa giới hạn của lẽ thường, thân thể nó quấn quanh một tượng đèn cổ xưa, như thể đang biểu diễn một nghi thức quỷ dị nào đó!

Điều càng kinh hãi hơn là... cái phần trông như "cổ" của sinh vật, thực chất là một cái bóng được dệt thành từ hai chiếc độc ngạc khổng lồ và vô số xúc tu mảnh dài!

Chúng khẽ lắc lư, đổ xuống cái bóng méo mó biến hóa trong ánh sáng mờ ảo, tựa như tiếng thì thầm của ác quỷ, khiến người ta lạnh lẽo trong lòng, nỗi sợ hãi như dây leo quấn chặt lấy từng tấc dây thần kinh!

Khoảnh khắc này, thời gian dường như ngừng lại!

Điều này khiến Trần Mộc khắc sâu cảm nhận rằng, có những nỗi kinh hoàng chưa biết, một khi đã chạm vào, thì không còn đường lui nữa...

Trong không gian u ám.

Vô số chân vuốt mảnh dài lẳng lặng buông thõng, như những dây leo trong rừng rậm, bao bọc chặt lấy thân thể khổng lồ kia!

Cả con trùng lớn nằm phục trên mặt đất, bất động không chút sinh khí.

Tựa như một bức tượng cổ xưa và thần bí, đang tham lam hấp thụ

luồng khí sương kỳ dị lượn lờ bốc lên từ dầu đèn màu vàng úa, luồng khí đó lan tỏa trong không khí, mang theo một mùi hương quỷ bí thoang thoảng khó nhận ra!

Trong thế giới kỳ diệu của loài ngô công, rết Scolopendra de haasi nổi tiếng với sức hấp dẫn độc đáo!

Chúng thuộc phân loại Caribbe có thể phát triển đến 40 đến 60 cm đáng kinh ngạc, đã là những gã khổng lồ trong cùng loài!

Thế nhưng... con rết khổng lồ trước mặt này lại vượt xa lẽ thường, thân dài đến hơn một mét, sự tồn tại của nó như một thách thức đối với quy luật tự nhiên, là kỳ tích mà đấng tạo hóa vô tình để lại.

Một thân thể to lớn đến vậy, hẳn là nhờ vào sự nuôi dưỡng của năm tháng dài đằng đẵng, ước tính vòng đời của nó đã có ngàn năm, chứng kiến vô số thế hệ đổi thay và sự biến thiên của thế giới.

Xung quanh...

Chương 1057

tiếng bước chân vụn vặt và hơi thở gấp gáp đan xen vào nhau, vài bóng người âm thầm tụ lại.

Bên tai Trần Mộc mơ hồ truyền đến vài tiếng rên rỉ không kìm nén được, xen lẫn câu "Mẹ kiếp" gần như không nghe rõ của Bàn Tử, trong lời nói tràn đầy sự khó tin và chấn động.

Hiển nhiên, không chỉ Trần Mộc, mà mấy người đồng đội khác cũng bị cảnh tượng không thể tin nổi này làm chấn động, những nhận định và lý trí đã hình thành từ lâu trong lòng bị cảnh tượng trước mắt hoàn toàn lật đổ!

Nhớ lại vùng đất hoang lương giữa đường, một khối phong thạch mộ đạo khổng lồ màu đen khắc tượng rồng rết sừng sững đứng đó, hình tượng kết hợp giữa rết và rồng trên đó từng khiến mọi người vô cùng khó hiểu!

Và lúc này... nhìn bóng dáng chấn động của sinh vật trước mắt, Trần Mộc chợt bừng tỉnh đại ngộ, sương mù trong lòng bỗng chốc tan biến...

Thì ra, rồng trong thần thoại Đông Hạ Cổ Quốc sở dĩ có dáng vẻ nghìn chân như ngô công!

Nguồn cảm hứng chính là từ những cự thú thần bí ẩn mình trong thế giới tự nhiên này, chúng tuy không được thế nhân biết đến, nhưng lại âm thầm ảnh hưởng đến những biểu tượng và truyền thuyết của văn minh, dệt nên từng đoạn lịch sử truyền kỳ khiến người ta phải thán phục!

Từ lộ trình rút lui của họ mà xét, hiển nhiên đã đi sâu vào trong khu rừng cổ xưa và thần bí đó.

Ở nơi này, những vật tầm thường dễ dàng được phú cho ý nghĩa phi phàm!

Vì vậy, con rết khổng lồ đến kinh người kia, trong lòng người dân địa phương liền hóa thành biểu tượng thần thánh của rồng, trở thành linh vật của sơn lâm, được kính sợ!

Tư duy của Trần Mộc vào khoảnh khắc này trở nên hỗn độn không rõ, như bị sương mù trong rừng bao phủ.

Ngay lúc này... một tiếng huýt sáo cấp bách và rõ ràng xuyên qua màn đêm, như tín hiệu khẩn cấp trong đêm tối, truyền đạt mệnh lệnh "Rút lui!" khẩn cấp!

Âm thanh này như có một ma lực nào đó, khiến người ta không kịp suy nghĩ về nguồn gốc của nó, cơ thể Trần Mộc gần như theo bản năng đáp lại tiếng gọi vô hình này, hai chân không tự chủ lùi về phía sau, từng bước từng bước rời xa nỗi kinh hoàng chưa biết.

Trong lúc rút lui.

Ánh mắt Trần Mộc cố gắng tìm kiếm bóng dáng đồng bạn, thế nhưng bóng tối xung quanh như con thú khổng lồ tham lam, nhanh chóng nuốt chửng mọi tia sáng, chỉ để lại một vùng tối đen sâu thẳm, đầy áp lực!

Mỗi bước lùi lại...

đều dường như đang tiến về vực sâu không đáy, cảm giác phương hướng và thời gian vào khoảnh khắc này đã mờ nhạt ranh giới!

Hắn hoàn toàn lạc lối trong khu rừng bị màn đêm nuốt chửng này.

Thì ra, sau khi Hoa Hòa Thượng dập tắt ngọn đèn mà Trần Mộc và đồng đội đang dựa vào.

Tia sáng yếu ớt đó đã trở thành tọa độ duy nhất của họ trong bóng

tối.

Mất đi sự chỉ dẫn này, đội ngũ như diều đứt dây, tản mát khắp nơi.

Mỗi người đều hoảng loạn tìm kiếm phương hướng của mình, nhưng không biết rằng đã sớm lệch khỏi quỹ đạo ban đầu!

Ý thức được điểm này, Trần Mộc vội vàng mò mẫm lấy chiếc đèn pin mang theo bên người, hy vọng chùm sáng này có thể trở thành tín hiệu để hội tụ.

Hắn tính toán trong lòng sẽ lại đốt một tượng đèn nữa, dùng ánh sáng ấm áp đó thu hút sự chú ý của những đồng đội đang tản mát!

Thế nhưng... khi hắn nhấn công tắc, một luồng sáng yếu ớt xé toạc bóng tối, lại vô tình bắt được động tĩnh của vật khổng lồ không xa!

Cái bóng của con rết khổng lồ kia khẽ lay động, uyển chuyển như u linh nhảy múa trong đêm tối!

Kèm theo một trận tiếng sột soạt đáng sợ, tượng đèn bên cạnh hắn trong khoảnh khắc đã tan biến vào hư vô, cái thân thể to lớn kia cũng theo đó hòa vào bóng tối xung quanh, như thể chưa từng tồn tại, biến mất không dấu vết, chỉ để lại một nỗi kinh hoàng khó nói thành lời lan tỏa trong không khí!

Lòng Trần Mộc đột nhiên thắt chặt, thói quen ưa ẩm của loài rết mà Thuận Tử vô ý nhắc đến trước đó, như một nhát búa nặng nề, bất ngờ giáng lên hồi chuông cảnh tỉnh trong lòng hắn!

Không khí xung quanh như ngưng đọng, mang theo vài phần điềm báo bất tường.

Ánh mắt hắn không kìm được mà hướng về phía xa!

Ở đó... giữa kẽ ngón tay Hoa Hòa Thượng nhảy múa một tia lam quang lạnh lẽo, một đốm pháo hoa lạnh theo động tác của hắn bật lên, xé toạc màn đêm, để lại một vệt sáng thoáng qua!

Tiếng Hoa Hòa Thượng lập tức vang lên, mang theo sự kiên quyết không thể nghi ngờ, xuyên qua sự tĩnh mịch của đêm tối!

"Mọi người hãy nhớ kỹ, tuyệt đối không được đốt tượng đèn.

Xin quý vị hãy bám sát theo chùm sáng lạnh này của tôi, tập kết tại chỗ Trần Mộc!" Trong bóng tối, một cảm giác áp bức khó tả âm thầm lan rộng.

Bên tai Trần Mộc, mơ hồ truyền đến một trận tiếng bước chân vụn vặt và gấp gáp, chúng nhanh chóng xuyên qua sàn gỗ cổ xưa!

Tần suất cao đến mức gần như khiến người ta lầm tưởng là tiếng lá cây xào xạc trong gió!

Những âm thanh này như ma quỷ tản mát, khiến người ta không thể xác định chính xác nguồn gốc của chúng, chỉ biết rằng chúng đang ngày càng đến gần, mang theo một luồng hàn ý đáng sợ!

Trần Mộc không dám chần chừ chút nào, bản năng thúc đẩy hắn nhanh chóng cất bước, cuồng loạn chạy về một hướng an toàn chưa biết.

Trong sự hỗn loạn và hoảng sợ này, tiếng kêu quen thuộc mà có phần lo lắng của Bàn Tử từ một phía khác vọng lại, xuyên qua sự ồn ào và bất an dưới màn đêm!

"Tại sao không thể đốt đèn?!

Ít nhất cũng có thể tạm thời ngăn con trùng khổng lồ đó lại chứ?!

Nếu không đốt, nó sẽ trực tiếp lao về phía chúng ta đó!!

Ngươi nhìn xem cái chân không đếm xuể của nó kìa, chúng ta hai

chân thì làm sao là đối thủ của nó được?" Đối mặt với chất vấn của Bàn Tử, giọng Hoa Hòa Thượng trầm ổn và lạnh tĩnh, toát ra một sự phán đoán chuyên nghiệp không thể nghi ngờ: "Tuyệt đối không được!

Ta vừa kiểm tra những dầu đèn đó, bên trong có lẫn thành phần của ngọc hương trùng!

Một khi đốt lên, mùi hương đó sẽ nhanh chóng lan tỏa, thu hút thêm nhiều... nhiều sinh vật như vậy nữa!" Nói đến đây, giọng Hoa Hòa Thượng khẽ ngừng lại.

Hiển nhiên đối với việc miêu tả chính xác con rết khổng lồ trước mắt này, hắn cảm thấy khó khăn, đó là một sự tồn tại siêu việt lẽ thường!

Ngay cả một người từng trải như hắn, cũng khó mà tìm được một từ ngữ thích hợp để hình dung sự khủng khiếp và dị thường của nó.

Trần Mộc lòng đột nhiên thắt chặt, tin tức bất ngờ như tiếng sét đánh ngang tai nổ vang trong lòng hắn, hắn chợt nhận ra tình huống có lẽ còn gay go hơn tưởng tượng rất nhiều!

Hắn không khỏi tăng nhanh bước chân, gần như là luống cuống chạy điên cuồng về phía pháo hoa lạnh mà Hoa Hòa Thượng chỉ dẫn, tim hắn như bị bàn tay vô hình siết chặt, mỗi nhịp đập đều kèm theo sự bất an và sợ hãi!

"Vậy...

Chương 1058

vậy chúng ta phải làm sao để đối phó với nguy cơ tiềm ẩn này?!" Giọng hắn xen lẫn tiếng thở hổn hển cấp tốc, gần như là gào thét, cố gắng tìm một tia sinh cơ trong tuyệt vọng.

Giọng Hoa Hòa Thượng lạnh tĩnh và kiên định, như thể hắn là ngọn hải đăng duy nhất trong vùng kinh hoàng chưa biết này.

"Đừng hoảng, lát nữa tự khắc có đối sách!

Nhưng ngươi phải để ý phía sau, những con trùng này giỏi về tốc độ, chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ đuổi kịp đến chân!" Ánh mắt hắn trong màn đêm trở nên đặc biệt sâu thẳm, như thể có thể nhìn thấu mọi nguy hiểm ẩn mình trong bóng tối.

Theo Trần Mộc nỗ lực lao tới, khoảng cách đến vị trí của Hoa Hòa Thượng ngày càng gần, xung quanh đột nhiên xuất hiện nhiều đốm sáng điện yếu ớt và thần bí!

Tựa như những vì sao không đáng chú ý nhất trên bầu trời đêm, nhưng vào khoảnh khắc này lại trở thành chỉ dẫn của hy vọng.

Gần như đồng thời... vài bóng người mờ ảo từ chỗ tối lao ra, hội hợp với họ, trên mặt mỗi người đều đầy vẻ căng thẳng và mệt mỏi, hơi thở dồn dập!

Như thể vừa trải qua một cuộc chạy đua sinh tử.

Giữa họ không có lời lẽ thừa thãi, chỉ vì bầu không khí áp bức đã khiến cổ họng khô khốc, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng khó mà thốt ra.

Bàn Tử một tay ôm chặt lồng ngực đang phập phồng không ngừng, trên trán rịn ra những hạt mồ hôi li ti, ánh mắt hắn lướt qua lại

trong bóng tối, cảnh giác với mọi ngóc ngách có thể ẩn chứa uy hiếp!

"May... may mắn lắm mới tới được, Hoa huynh, có kế sách diệu gì không?

Nhanh!

Mau nói đi, vật khó nói thành lời kia đã ở ngay trước mắt rồi!" Giọng hắn hơi run rẩy, lộ rõ sự cực kỳ hoảng sợ trong lòng.

Đúng lúc mọi người nín thở tập trung, chuẩn bị lắng nghe tiếng bò lồm cồm đáng sợ kia lần nữa đến gần, bất ngờ thay, xung quanh lại rơi vào một sự tĩnh lặng quỷ dị, tiếng động đáng sợ ban đầu không biết từ lúc nào đã âm thầm tan biến!

Xung quanh tĩnh mịch đến mức chỉ còn lại tiếng thở hổn hển nặng nề của họ, như thể con trùng khổng lồ đáng sợ kia vào phút chót đã thay đổi ý định, tạm dừng bước chân truy đuổi, để lại một màn sương mù và bất an lẩn khuất trong đêm tối.

Hơi thở của Hoa Hòa Thượng dồn dập và nặng nề, mỗi hơi thở đều kèm theo tiếng ho kịch liệt.

Hắn khẽ vỗ vỗ chiếc ba lô cồng kềnh của mình, ánh mắt lấp lánh sự quyết tuyệt!

"Nói ra thì, cách này cũng chẳng phải kỳ kỹ dâm xảo gì, chúng ta trong tay còn ít thuốc nổ, dùng chúng tiễn con quái vật đó lên trời là được!" Bàn Tử nghe vậy, đầu tiên là ngây người một lúc, sau đó liền bật cười ha hả mất hết phong thái, như thể trong tuyệt vọng đã nắm được một cọng rơm chế giễu.

"Ha ha, hành động tráng liệt như vậy, cứ để lão huynh ngươi đích thân ra tay đi!, Cứ yên tâm mà đi, bên này lão gia ta sẽ thay ngươi chăm sóc cho tốt!" Hoa Hòa Thượng khẽ cười, lắc đầu, trong mắt lóe lên một ý tứ sâu xa.

“Không, không cần ta đích thân động thủ, hắn đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa rồi, tự khắc sẽ có dũng sĩ gánh vác trọng trách này!” Trần Mộc nghe vậy, trong lòng không hiểu sao dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, như thể có điều gì đó đang âm thầm xảy ra.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt quét qua mọi người, trong giọng nói mang theo sự lo lắng khó che giấu!

“Lang Phong đâu?

Hắn ta ở đâu?!” Hoa Hòa Thượng trầm mặc một lát, không trực tiếp trả lời.

Chỉ là hướng ánh mắt về phía vùng bóng tối sâu thẳm không xa, như thể có thể xuyên qua màn đêm nhìn thấy cơn bão sắp tới.

“Đã chuẩn bị xong rồi, thời khắc sắp đến!” Lời vừa dứt.

Không khí dường như ngưng đọng một thoáng, ngay sau đó, một tiếng nổ lớn chấn động trời đất đột nhiên vang lên!

Từ sâu thẳm bóng tối, một vệt lửa chói mắt vụt ra, như ngôi sao yêu dị trên bầu trời đêm.

Trần Mộc và những người khác gần như theo bản năng ngã nhào xuống đất, vô số mảnh gỗ như mưa bão trút xuống, lách tách rơi vào người họ, như thể muốn xé nát mọi thứ trên thế gian này thành từng mảnh!

Cả mặt đất rung chuyển dữ dội, những tấm ván gỗ dày bị sóng xung kích hất tung lên cao, gần như sượt qua chóp mũi Trần Mộc, tuy uy lực của vụ nổ không gây ra quá nhiều thương tổn, nhưng tiếng động chấn động trời đất đó lại trực tiếp đánh vào tâm trí, khiến màng nhĩ mỗi người đều ù ù, như thể cả thế giới bị tiếng nổ này nhấn chìm, trong chốc lát, mọi âm thanh đều trở nên mờ ảo!

Trần Mộc chợt ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua lớp bụi mịt mờ, tập

trung vào vết tích thảm khốc do vụ nổ để lại.

Sàn nhà bị xé toạc một khe nứt gớm ghiếc, như vết sẹo của đại địa, mép vết nứt bùng lên ngọn lửa tham lam, cố gắng nuốt chửng mọi thứ xung quanh!

Giữa sự hỗn loạn đó, nằm đó con "Thiên Túc Du Đình Long" bất hạnh!

Đầu của y đã hóa thành mảnh vụn!

Nhưng thân thể vẫn vô thức giãy giụa trong đau đớn, tựa như đang thực hiện một cuộc phản kháng câm lặng!

Mà khu vực trung tâm vụ nổ, hiển nhiên chính là nơi bọn họ đã đặt Lang Phong trước đó!

Giữa đống đổ nát, loáng thoáng còn nhận ra dấu vết từng có người tồn tại.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng Trần Mộc bỗng nhiên thông suốt.

Kế sách của Hoa Hòa Thượng như tia chớp xé toạc suy nghĩ của hắn!

Chẳng trách con "Thiên Túc Du Đình Long" đáng sợ kia không thể truy tìm đến nơi ẩn náu của bọn họ, thì ra, là do Lang Phong đang hôn mê đã vô tình thu hút nó đi nơi khác!

Điều đáng nói hơn là… Hoa Hòa Thượng đã lợi dụng điểm này, đặt thuốc nổ trí mạng lên người Lang Phong, thực hiện một chiến lược hi sinh đầy kinh tâm động phách!

Nội tâm Trần Mộc bị chấn động và khó tin lấp đầy, hắn đột ngột quay đầu, nhìn về phía Hoa Hòa Thượng và Trần Bì A Tứ bên cạnh, cố gắng tìm kiếm một tia dao động cảm xúc trên khuôn mặt họ.

Thế nhưng, vẻ mặt bọn họ lại bình tĩnh một cách dị thường.

Dường như tất cả những gì vừa xảy ra, chỉ là chuyện vặt vãnh thường ngày chẳng liên quan, hoàn toàn không dính dáng gì đến họ!

Sự lạnh lùng này, khiến lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên từng đợt hàn ý… Nhận thấy sự kinh ngạc và khó hiểu của Trần Mộc, Trần Bì A Tứ khẽ vỗ vai hắn, đôi mắt trải qua bao thăng trầm lóe lên những cảm xúc phức tạp!

Lão kề sát tai Trần Mộc, thì thầm bằng giọng chỉ hai người nghe thấy: "Hành tẩu giang hồ, phía trước là núi đao biển lửa, phía sau là cạm bẫy vực sâu, mỗi bước đi đều phải như đi trên băng mỏng!

Ông nội ngươi không dạy ngươi sao?!

Trên con đường này, mỗi người đều có thể là quân cờ của kẻ khác, ngược lại, ngươi cũng có thể trở thành kẻ thay đổi vận mệnh của người khác!

Nếu chúng ta ở vào vị trí của Lang Phong, bọn họ cũng nhất định sẽ đối xử với chúng ta như vậy!

Làm cái nghề của chúng ta… sống chết, đúng sai, ranh giới mơ hồ, chỉ có luôn sẵn sàng đối mặt với hiện thực tàn khốc nhất, mới là quy tắc sinh tồn duy nhất!" Lời nói của Trần Bì A Tứ, như búa tạ giáng xuống lòng Trần Mộc, khiến hắn thấu hiểu sâu sắc sự lạnh lùng và bất lực của thế giới kỳ quái này.

Ở đây… mỗi quyết định đều có thể có nghĩa là sinh tử, mỗi hành động đều có thể là thử thách đối với nhân tính!

Trong hoàn cảnh như vậy, làm sao để giữ vững bản thân, và làm sao để tìm thấy sự cân bằng giữa đạo đức và sinh tồn, đã trở thành vấn đề mà Trần Mộc không thể không đối mặt.

Đi ba bước, ngoảnh lại bốn phương.

Đây là câu ngạn ngữ cổ xưa lưu truyền trong giới trộm mộ, ẩn

chứa trí tuệ sâu sắc.

Chương 1059

Nó răn dạy mỗi kẻ thám hiểm bước vào địa cung u cảnh, trước khi hành động, cần phải tính toán kỹ lưỡng mọi biến số có thể xảy ra trong ba bước tới!

Và một khi hành động đã được thực hiện, càng cần phải lường trước mọi hậu quả và sách lược ứng phó trong bốn bước tiếp theo!

Bởi vì trong thế giới u ám dưới lòng đất, mỗi hạt bụi nhẹ nhàng di chuyển, có lẽ đều liên quan đến sự sống chết, không cho phép một chút sơ suất nào!

Sự cẩn trọng này, phải tự nhiên như hơi thở, trở thành thói quen khắc cốt ghi tâm của mỗi thổ phu tử!

Lời nói của Trần Bì A Tứ, từng chữ nặng trĩu, thấm đẫm kinh nghiệm không thể xem thường.

Lão nhấn mạnh như vậy là bởi lão hiểu rõ, đối mặt với tình huống như Lang Phong, nếu cứ tiếp tục mang theo cơ thể suy yếu, hi vọng sống sót đã trở nên vô cùng mong manh!

Trước hiện thực tàn khốc này, giọng điệu của lão ẩn chứa một sự bất lực và quyết tuyệt… thay vì để Lang Phong đau đớn giãy giụa đến hơi thở cuối cùng, thà rằng để y ít chịu giày vò hơn, bằng một cách tương đối an lành rời khỏi thế giới này!

Suy nghĩ của Trần Mộc không khỏi trôi về những trang ghi chép ố vàng do tổ phụ hắn để lại.

Giữa những nét chữ loang lổ ấy, không chỉ ghi lại từng cuộc thám hiểm cổ mộ đầy kinh tâm động phách, mà còn xen kẽ những suy nghĩ và phản tư sâu sắc của tổ phụ về nghề này.

Trong ghi chép có nhắc tới… hiểm cảnh dưới lòng đất trùng trùng, thường khiến người ta trở tay không kịp.

Rất nhiều khi, khi hơi thở nguy hiểm ập đến, cơ hội thoát thân đã lặng lẽ biến mất!

Do đó… một đạo mộ giả chân chính, không chỉ cần có một trái tim dũng cảm không sợ hãi, mà còn cần có sự nhạy bén và bình tĩnh để tiên đoán trước!

Xưa nay, có bao nhiêu kẻ nhiệt huyết sôi trào nhưng chuẩn bị không đủ, bị sự tò mò thúc đẩy, mù quáng xông vào cổ mộ cổ xưa?!

Cuối cùng chỉ có thể hóa thành những kẻ thủ lăng vĩnh cửu trong căn phòng đá lạnh lẽo đó!

Câu chuyện của bọn họ đã trở thành lời răn cảnh tỉnh cho những kẻ đến sau.

Đạo mộ, cái nghề giao thoa giữa trí tuệ và gan dạ này, yêu cầu người hành nghề không chỉ phải có dũng khí đối mặt với điều chưa biết, mà còn phải có đôi mắt có thể xuyên thấu bóng tối, nhìn thấy nguy cơ.

Mỗi lần xuống xẻng, mỗi lần di chuyển, đều là đang khiêu vũ cùng tử thần!

Mà cao thủ chân chính, luôn có thể ung dung tự tại bên bờ sinh tử.

Dùng sự động sát siêu phàm và sự chuẩn bị của họ, biến mỗi lần thám hiểm thành một cuộc tìm tòi thành kính đối với trí tuệ của người xưa.

Tuy nhiên, lời nói dễ dàng là vậy… nhưng số phận của Lang Phong quả thực quá bi thảm, khiến người ta cảm thấy sự bất công của vận mệnh!

Sinh mệnh trẻ tuổi của y cứ thế đột ngột biến mất, tựa như một làn khói nhẹ bị gió lạnh thổi tan, không để lại dấu vết!

Trong sâu thẳm nội tâm Trần Mộc dâng lên một cảm xúc khó tả, bi kịch bất ngờ này, khiến hắn thậm chí bên cạnh thân ảnh kiên cố như bàn thạch của Trần Bì A Tứ, cũng không khỏi cảm thấy từng đợt hàn ý và sợ hãi.

Dường như không khí xung quanh cũng ngưng đọng thành những khối chì nặng trĩu, đè nén từng tấc thần kinh của hắn!

Lúc này, bất kỳ ngôn ngữ nào cũng trở nên trắng bệch vô lực.

Trần Mộc chỉ có thể lặng lẽ hít một hơi thật sâu, cố gắng đẩy nỗi đau âm ỉ trong lồng ngực trở lại đáy lòng, bề ngoài giả vờ như không có chuyện gì, tựa như mọi thứ đều chưa từng xảy ra!

Hắn khép chặt đôi môi, trong ánh mắt lộ ra một tia kiên nhẫn khó nhận ra.

Quyết định không để sự yếu đuối của mình, phơi bày trước thế giới lạnh lẽo tàn khốc này.

Ánh lửa trước mắt từ từ yếu đi, cho đến cuối cùng bị bóng tối nuốt chửng.

Những tấm ván gỗ trên mảnh đất này đã trở nên giòn rụm do bị cái lạnh khắc nghiệt tấn công năm này qua năm khác, khe hở thì lấp đầy những hạt băng nhỏ li ti ngưng tụ từ hơi nước trong không khí.

Ngọn lửa giãy giụa giữa những hạt băng này, mỗi khi cháy một phần, xung quanh lại có nhiều tinh thể băng tan chảy thành nước, ngược lại lại kìm hãm sự lan rộng của ngọn lửa, tạo thành một sự cân bằng quỷ dị!

Trần Mộc và mọi người chậm rãi tiến gần đến cái hố do vụ nổ tạo ra, mỗi bước đi đều như nặng ngàn cân, mỗi tiếng bước chân đều

như đang gõ vào lồng ngực bất an của hắn!

Trong lòng hắn đầy mâu thuẫn, vừa khát khao tìm thấy dù chỉ một dấu vết nhỏ của Lang Phong, chứng minh y từng tồn tại, lại vừa sợ hãi phải thực sự đối mặt với hiện thực đau lòng đó.

So với hắn… Bàn Tử và Phan Tử lại tỏ ra bình tĩnh một cách dị thường, bước chân họ vững vàng, thần sắc thản nhiên, dường như đã quá quen với sinh ly tử biệt!

Có lẽ, trong môi trường đầy rẫy nguy hiểm này, bọn họ đã học được cách chôn sâu bi thương vào tận đáy lòng.

Coi mỗi hơi thở là sự chống lại vận mệnh, coi mỗi lần trầm mặc là sự tôn trọng đối với quá khứ.

Nhận thấy vẻ mặt khó lòng nguôi ngoai của Trần Mộc, Bàn Tử khẽ vỗ vai hắn, bàn tay thô ráp truyền đến sự an ủi không lời!

Hắn hạ giọng, ngữ khí ôn hòa nhưng mang theo vài phần bất lực: "Cứ thoải mái đi, dù sao đó cũng là người bên bọn họ, biết đâu trên tay còn dính đầy nợ máu của người khác thì sao!

Trên giang hồ này phiêu bạt, sớm muộn gì cũng phải có một kết cục!" Câu nói này, vừa có sự cảm khái về thế sự vô thường, vừa có một phần chấp nhận số phận bất lực, khiến người nghe lòng đầy năm vị tạp trần.

Thuận Tử cảm thấy trong lòng một trận hoảng loạn, tất cả những gì đang xảy ra trước mắt dường như đã vượt ra ngoài phạm trù nhận thức của y, y hoang mang vô thố, chỉ có thể máy móc đi theo sau lưng Trần Mộc, bước chân lảo đảo, ánh mắt đầy vẻ đờ đẫn khó tin!

Bọn họ chậm rãi đi đến rìa sàn nhà bị vụ nổ phá hủy tan hoang, những vết nứt giống như vết sẹo của đại địa, gồ ghề và sâu hoắm!

Trần Mộc rút ra một chiếc đèn pin cũ kỹ nhưng vẫn còn vững

chắc từ thắt lưng, chùm sáng mạnh xuyên qua bóng tối mờ mịt, chiếu thẳng vào vực sâu thăm thẳm.

Dưới ánh sáng, sàn gỗ vốn vững chắc đã bị xé toạc không thương tiếc, để lộ những viên gạch xếp lộn xộn bên dưới!

Những viên gạch này dường như đã trải qua vô số năm tháng phong sương, giờ đây lại bị một lực lượng không thể chống cự làm nổ tung tứ tán, để lộ bí mật bên dưới – một hành lang kiên cố được xây bằng những phiến đá đen bóng loáng!

Nơi đó cũng không tránh khỏi tai họa, nứt ra một khe hở ghê rợn, sâu thẳm, bí ẩn, như đang triệu hoán những kẻ thám hiểm dũng cảm.

Ánh mắt Trần Mộc lộ ra một tia hiểu rõ, hắn biết sâu sắc rằng trong phúc địa cổ linh cung này, mỗi bố cục đằng sau đều ẩn chứa trí tuệ của người xưa và sự thỏa hiệp với tự nhiên.

Nơi đây nằm trên một sườn dốc hiểm trở, để duy trì sự bằng phẳng bên trong cung điện, kiến trúc sư đã khéo léo sử dụng các cột trụ để xây dựng một kết cấu chống đỡ phức tạp, tạo thành những không gian tam giác vững chắc, đảm bảo sự ổn định và trang nghiêm cho toàn bộ quần thể kiến trúc!

Thiết kế như vậy, không khỏi khiến hắn liên tưởng đến cung điện Potala ở cao nguyên tuyết vực xa xôi.

Những kỳ tích kiến trúc đó cũng khéo léo hòa mình vào địa thế hiểm trở, thể hiện tinh thần bất khuất của con người chống lại tự nhiên.

Gió lạnh lẽo, không biết từ đâu thổi tới, xuyên qua khe hở nhỏ hẹp, mang theo một chút tươi mới và tự do không thuộc về không gian kín mít này.

Trần Mộc khẽ nhíu mày, trong đầu nhanh chóng tua lại những ký

ức về linh cung này.

Loáng thoáng nhớ rằng… trong không gian tam giác bị che phủ bởi vôi trắng, ẩn chứa nhiều bí ẩn chưa được giải đáp, chỉ là lúc này, làn gió lạnh xuyên qua khe nứt, tựa như đang thì thầm, ám chỉ một lối thoát chưa biết, một con đường có thể thoát hiểm!

Ánh mắt hắn dần trở nên kiên định, trong lòng dâng lên khát vọng khám phá điều chưa biết.

Nơi này, bầu không khí xung quanh toát ra một sự quỷ dị khó tả, dường như ngay cả không khí cũng ngưng đọng những khí tức bất thường.

Trên mặt đất, rết bò dày đặc.

Thân thể dài mảnh của chúng phản chiếu ánh sáng mờ ảo trong ánh sáng yếu ớt, số lượng nhiều đến mức khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy!

Chương 1060

Nếu cố gắng tiến lên theo con đường chính, dường như mỗi bước đi đều sẽ phá vỡ sự cân bằng mong manh này, khiến những sinh vật này xao động, từ đó chiêu mời nguy hiểm không lường trước.

Đúng lúc này… một tiếng nổ vang, giữa bụi đất bay mù mịt, mặt đất bị một lực lượng không thể chống cự xé toạc, hình thành một cái hố không đều!

Dường như là trời cao cố ý chuẩn bị cho Trần Mộc và nhóm của hắn một lối thoát hiểm.

Lối ra bất ngờ này, tuy có phần thô ráp, nhưng trong tình thế hiện tại, không nghi ngờ gì nữa là lựa chọn tốt nhất để thoát hiểm trong tình cảnh tuyệt vọng!

Thân thể mập mạp không chút do dự nhảy bổ xuống, cái hố ban đầu còn hẹp, chỉ vừa đủ một người.

Nhưng cùng với cú nhảy của Bàn Tử, những mảnh đá vỡ ở rìa miệng hố nhanh chóng rơi xuống, càng thêm vài phần cấp bách!

Hoa Hòa Thượng theo sát phía sau, thân hình nhanh nhẹn.

Ông ta cũng nhanh chóng tham gia vào hành động "đào bới" bất ngờ này, ông ta và Bàn Tử hợp lực, hi vọng có thể nhanh chóng nới rộng lối thoát hiểm sinh tử này!

"Trần Mộc, làm vậy có vấn đề gì không?!" Mặt Bàn Tử pha lẫn căng thẳng và chờ đợi, quay đầu hỏi.

Giọng hắn vang vọng trong không gian chật hẹp, mang theo một chút run rẩy khó nhận ra.

Trần Mộc nhíu chặt mày, ánh mắt sắc bén quan sát xung quanh.

Hắn biết rõ… trong tháng ngày đông lạnh giá này, hành lang đá trở nên cực kỳ giòn yếu do nhiệt độ thấp, vụ nổ vừa rồi không nghi ngờ gì nữa là tuyết rơi thêm sương, có thể đã phá hủy hoàn toàn kết cấu chống đỡ bên dưới!

"Khoan đã, đừng làm bừa!" Ngữ khí của hắn bình tĩnh nhưng kiên định, mỗi chữ đều trầm ổn và mạnh mẽ.

"Hành lang đá mùa đông lạnh cóng dễ vỡ như thủy tinh, cú nổ vừa rồi, kết cấu chịu lực bên dưới chắc chắn đã bị phá hủy hoàn toàn!

Ai biết cái động này rốt cuộc sâu bao nhiêu?!

Một khi bên dưới sập xuống, không phải là đơn giản chỉ có một hai người bị lún vào đâu, rất có thể sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, toàn bộ khu vực mặt đất này đều có khả năng sập đổ!

Đến lúc đó, đừng nói thoát ra ngoài, e rằng chúng ta sẽ cùng với linh cung này, bị chôn vùi vĩnh viễn dưới mảnh đất này, biến thành truyền thuyết trong miệng người đời…" Nói đến đây, trong ánh mắt Trần Mộc xẹt qua một tia lo lắng khó nhận ra, dường như đã dự đoán được hậu quả khủng khiếp đó.

Vì vậy, trong bầu không khí căng thẳng và áp bức… gã bạn đồng hành thân hình mập mạp và Hoa Hòa Thượng trầm ổn, tháo vát, mỗi người đều buộc chặt sợi dây thừng kiên cố vào thắt lưng, đầu còn lại của sợi dây được cẩn thận buộc chặt vào một cây cột đá cổ thụ to lớn, dường như có thể chống đỡ cả một vùng trời đất bên cạnh!

Trần Mộc cùng các thành viên khác cũng lần lượt cài khóa an toàn, thắt chặt vào sợi dây đang gánh vác hi vọng sống của mọi người, sự ăn ý và tin tưởng lẫn nhau vào lúc này càng trở nên quan trọng hơn bao giờ hết!

Như vậy… cho dù môi trường xung quanh có nguy hiểm đến mấy,

một khi có dấu hiệu sụp đổ, bọn họ cũng có thể nhờ vào sợi dây mỏng manh này mà tương trợ lẫn nhau, cùng nhau vượt qua hoạn nạn.

Công tác chuẩn bị hoàn tất, trong không khí tràn ngập một cảm giác nặng nề nhưng cũng đầy mong chờ.

Bàn Tử hít một hơi thật sâu, siết chặt cây búa sắt nặng trịch trong tay, trong mắt lóe lên vẻ kiên định và quyết tuyệt!

Cùng với cú đánh dốc toàn lực của hắn, đầu búa và tấm đá bên dưới tiếp xúc ngay lập tức phát ra tiếng vang chói tai.

Thế nhưng, ngoài dự liệu của tất cả mọi người… cùng với tiếng "rắc" giòn tan nhưng khiến người ta kinh hoàng vỡ vụn, lại chính là thanh dầm đá dưới chân Bàn Tử, kết cấu chống đỡ trông có vẻ kiên cố, to như miệng bát, dưới áp lực đột ngột này đã gãy gập ầm ầm!

Chớp mắt một cái… một chân của Bàn Tử cứ thế không hề báo trước lún thẳng vào vực sâu đen ngòm, cho đến khi phần đùi cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Chứng kiến cảnh này, tim Trần Mộc chợt thắt lại, dường như cả thế giới trong khoảnh khắc đó ngừng lại, vô số tưởng tượng khủng khiếp xẹt qua trong đầu, cứ ngỡ biến cố bất ngờ này sẽ dẫn đến một trận sụp đổ tai hại!

May mắn thay… ngoại trừ sự cố của Bàn Tử, kết cấu xung quanh tạm thời vẫn ổn định, khiến tất cả mọi người đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng thấy Bàn Tử mặt mày xanh mét, trong miệng bùng ra một câu chửi rủa cực kỳ thô tục, đồng thời bắt đầu dùng sức cố gắng rút chân mình ra khỏi vực sâu không rõ đó, mỗi lần dồn sức đều kèm theo biểu cảm đau đớn nhăn nhó trên mặt hắn!

Thời gian dường như bị kéo dài.

Bàn Tử vùng vẫy hết sức, bắp chân, đầu gối lần lượt lộ ra, nhưng lại kẹt cứng ở vị trí trên đầu gối, dù cố gắng thế nào cũng khó nhúc nhích.

Tình cảnh này, ngay cả bản thân Bàn Tử cũng lộ ra một tia khó hiểu và bối rối.

Đúng lúc này… sắc mặt hắn chợt biến đổi, trong mắt lóe lên một vẻ kinh khủng khó tả, đột nhiên hô to: "Không hay rồi!

Có thứ gì đó đang kéo chân ta!!" Lời còn chưa dứt, cả người hắn như bị một lực vô hình dẫn dắt!

Trượt thẳng xuống vực sâu đen ngòm, cảnh tượng kinh tâm động phách, khiến người ta không khỏi nín thở.

Hoa Hòa Thượng thấy vậy, liền mấy bước nhảy đến bên cạnh Bàn Tử.

Gần như cùng lúc, đôi bàn tay đầy vết chai sần của ông ta, siết chặt lấy cổ tay sắp trượt xuống của Bàn Tử!

Ông ta nghiến chặt răng, cơ bắp dưới áo phồng lên, mỗi khối cơ bắp dường như chứa đựng sức mạnh bất khuất, dốc sức kéo lên!

Mọi người xung quanh cũng nhận ra tình thế nguy cấp, thi nhau tụ lại, mỗi người chìa một tay, hình thành một mạng lưới người, cố gắng kéo Bàn Tử ra khỏi vực sâu bí ẩn và đáng sợ đó.

Nhưng kỳ lạ thay… mặc dù mọi người hợp lực, cơ thể Bàn Tử vẫn giằng co tại đó, như thể bị một lực vô hình và mạnh mẽ cố định chặt dưới hố gạch!

Sức cản nghịch lý đó, khiến lòng mỗi người không khỏi bị phủ một lớp bóng tối.

Lúc này, Diệp Thành nhanh chóng rút ra một chiếc đèn pin cường

độ cao từ ba lô, không chút do dự chiếu sáng vào sâu bên trong hố gạch tối tăm không đáy!

Ánh sáng xuyên phá bóng tối, mọi người theo ánh sáng chỉ dẫn nhìn xuống, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy ở chỗ Bàn Tử trượt chân, trong cái hố đen hình thành do sập đá, lại chậm rãi thò ra một bàn tay khô quắt, méo mó, phát ra màu xanh tím quỷ dị!

Bàn tay đó, da bọc xương, tỏa ra khí tức tử vong, siết chặt lấy mắt cá chân Bàn Tử, như thể là sợi dây đoạt mệnh vươn ra từ một thế giới khác.

Cảnh tượng này vượt ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người, những gã đàn ông thường ngày gan dạ, nói cười cợt nhả!

Lúc này cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi, trong lòng dâng lên nỗi hoảng sợ và bất lực khó tả.

Phan Tử, gã đàn ông cứng cỏi trong đội, thấy cảnh này, không chút do dự rút ra một chiếc xẻng gấp từ thắt lưng, thân hình nhanh nhẹn nhảy xuống hố!

Hắn gần như ngay lập tức khi chạm đất, liền vung xẻng, với thế sét đánh vạn quân, chém về phía bàn tay bất tường kia.

Tuy nhiên… có lẽ là căng thẳng, hoặc Bàn Tử vùng vẫy quá dữ dội trong sợ hãi, xẻng của Phan Tử vạch một đường cong trong không trung, nhưng không trúng mục tiêu!

Ngược lại, lại đánh trúng tảng đá bên cạnh, lửa tóe ra, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai.

Bàn Tử thấy Phan Tử ra đòn mạnh như hổ suýt làm mình bị thương, trong lòng run lên, không nhịn được quát lớn: “Mày mẹ nó chém cho chuẩn vào, đừng chém trúng chân Bàn gia tao!!” Lời nói tuy

có vài phần trách móc, nhưng nhiều hơn là nỗi sợ hãi sâu sắc đối với nguy hiểm không rõ, cùng với sự tin tưởng và dựa dẫm vào đồng đội.

Phan Tử gầm lên giận dữ, sự sốt ruột trong giọng nói bốc lên như ngọn lửa: "Mày thằng này đừng có động đậy, nếu không lão tử không khách khí đâu, trực tiếp từ mông đít mày mà chém làm đôi!" Nói xong, hắn vung vũ khí lại một lần nữa.

Lực đạo mạnh đến mức suýt vạch ra vết tích trong không khí, nhưng điều bất ngờ là, đòn này vẫn trượt, không trúng mục tiêu.

Bàn Tử thấy vậy, giọng lại càng cao hơn, với vài phần trêu đùa và bất lực hô lớn: "Đổi người!

Đổi người!

Chương 1061

Thằng này với tao bát tự không hợp, rõ ràng là công báo tư thù rồi!" Lúc này, Diệp Thành và Hoa Hòa Thượng bên cạnh thấy tình hình không ổn, liền nhanh chóng nhảy xuống, ý đồ hợp sức khống chế đôi chân Bàn Tử, để tránh tình hình thêm mất kiểm soát!

Nhưng sự đời khó lường… Thành vừa chạm đất, mặt đất dưới chân lại không kiên cố như dự kiến, trong khoảnh khắc, một chỗ nào đó của hành lang đá sập đổ ầm ầm!

Dường như một bàn tay vô hình thò ra từ lòng đất, kéo hắn mạnh mẽ vào trong bóng tối.

Thân ảnh Diệp Thành nhanh chóng thu nhỏ trong kinh hoàng, biến mất vào vực sâu không rõ đó.

"Ai nha, đúng là càng giúp càng loạn!" Hoa Hòa Thượng biết tình hình nguy cấp, vội vàng đưa tay định kéo Diệp Thành về nơi an toàn, nhưng vì dưới chân cũng là những mảnh đá vỡ nguy hiểm, thân hình mất thăng bằng, loạng choạng về phía trước!

Cú động này, vai hắn va mạnh vào Trần Mộc, người đang cố gắng kéo Bàn Tử, duy trì sự ổn định.

Do tư thế vốn không tiện phát lực, cú va chạm này như chất xúc tác, ngay lập tức phá vỡ sự kiên trì của Trần Mộc, lực đạo trong tay bỗng chùng xuống.

Theo sau đó là một cảnh tượng không thể đảo ngược!

Thân thể to lớn của Bàn Tử như một viên đạn thịt mất kiểm soát, dọc theo vách hố gạch nghiêng, lăn mạnh xuống đáy hố sâu không thấy đáy!

Còn Trần Mộc, cũng bị Phan Tử vô thức kéo theo để giữ thăng bằng, cùng ngã xuống sườn dốc, đau đớn và kinh hoàng xen lẫn, lăn lộn trong ánh sáng mờ ảo, hỗn loạn không thể tả.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, ánh sáng xung quanh dường như cũng đang chế giễu sự hỗn loạn này, mờ nhạt và lờ mờ, khiến mỗi người như đang chạy đua với nỗi sợ hãi vô hình!

Trong hỗn loạn… mọi người co rúm lại thành một đống, thân thể Bàn Tử to lớn như tảng đá cuối cùng va vào đáy hố, khiến bụi đất bay mù mịt, còn Trần Mộc và Phan Tử thì đang vùng vẫy trên sườn dốc của hố gạch, cố gắng lấy lại thăng bằng đã mất!

Chuỗi biến cố bất ngờ này, khiến người ta không khỏi cảm thán, con đường thám hiểm, vĩnh viễn tràn đầy những điều không biết và hung hiểm.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một dự cảm chẳng lành, hai chân dường như bị một trọng lực vô hình kéo xuống, khó lòng đứng vững ngay lập tức!

Và ngay lúc này, một tràng âm thanh liên tục và rõ ràng "khách lạp lạp", như lời thì thầm của u linh giữa đêm khuya, từ lớp gạch sâu dưới chân lặng lẽ vang lên!

Âm thanh này… đối với Trần Mộc mà nói quá đỗi quen thuộc, nó lập tức kéo Trần Mộc về những ký ức trong phòng thí nghiệm lạnh lẽo thời đại học… đó là khi Trần Mộc tiến hành kiểm tra cường độ vật liệu đá bị tấn công bởi cái lạnh khắc nghiệt, tiếng nứt vỡ dọc theo chiều dài một cách dữ dội và lan rộng của vật liệu do không chịu nổi trọng tải!

Điều này có nghĩa là sập đổ, sắp bắt đầu!

Mỗi khi âm thanh đó vang lên, nghĩa là vật thí nghiệm sắp vỡ tan

tành, đó là một điềm báo tai họa không may!

Trong hỗn loạn, Trần Mộc còn chưa kịp sắp xếp rõ ràng liên tưởng đáng sợ này, thế giới xung quanh liền đột nhiên rung chuyển, như thể mẹ đất cũng cảm nhận được sợ hãi, bắt đầu co giật kịch liệt!

Dưới chân Trần Mộc và mọi người, cái hố đất trông có vẻ vững chắc nhưng thực chất đầy rẫy nguy hiểm, ngay lập tức như bị một bàn tay vô hình kéo mạnh, chìm xuống nhanh chóng.

Theo sau đó là sự sụp đổ ầm ầm của hành lang đá, những tàn tích kiến trúc kia như tiếng thở dài của lịch sử, nặng nề và tuyệt vọng!

Các đồng đội xung quanh, mỗi người vẫn còn chìm đắm trong sự phấn khích khám phá cái chưa biết, hoàn toàn không có phòng bị!

Biến cố đột ngột khiến họ ngay lập tức mất đi chỗ đứng, như bị bàn tay vận mệnh nhẹ nhàng đẩy một cái, cả nhóm ngã vào một cầu thang trượt mất kiểm soát!

Bóng dáng Trần Mộc và mọi người xen lẫn kinh hoàng và bất lực, cùng với tiếng đá vỡ lăn xuống ầm ầm, cùng nhau lao xuống vực sâu được tạo thành từ những mảnh gỗ và gạch vỡ.

Chính lúc Trần Mộc thầm mừng thầm, nghĩ rằng sợi dây an toàn đã buộc trước sẽ giúp Trần Mộc thoát khỏi tai nạn bất ngờ này, thì một lực xung kích mạnh mẽ đột ngột truyền đến, Trần Mộc gần như phản xạ có điều kiện mà phát hiện mình đã ở trên sườn dốc, cơ thể không tự chủ được mà trượt xuống nhanh hơn!

May mắn thay… sợi dây sinh mệnh căng chặt đó đã phát huy tác dụng, như một người bảo hộ trung thành, cứng rắn chặn lại thế trượt xuống của Trần Mộc!

Tuy nhiên.

Nguy cơ vẫn chưa hoàn toàn được giải trừ, gạch đá xung quanh

dường như bị một lời hiệu triệu nào đó, thi nhau thoát khỏi sự ràng buộc, kèm theo tiếng rít chói tai, như những hạt mưa vô tình giáng xuống đầu Trần Mộc, mỗi viên đều mang theo sức mạnh đủ để đoạt mạng!

Trần Mộc co rúm lại, cố gắng hết sức bảo vệ đầu.

Trong lòng thầm cầu nguyện, mong sợi dây mỏng manh này có thể gánh chịu trọng lượng sinh mệnh, cho đến khi ánh sáng cứu viện đến.

Trần Mộc cảm thấy một cơn đau dữ dội truyền đến từ mông, như bị vô số kim châm cùng lúc đâm vào, hắn vô thức nhíu mày chặt, hai tay bản năng che lấy đầu, cố gắng tìm lại chút thăng bằng trong sự hỗn loạn đột ngột này!

Tuy nhiên, sườn dốc dưới chân cực kỳ dốc, mỗi tảng đá lởm chởm dường như cố ý chống lại đôi chân hắn, khiến hắn căn bản không tìm được chỗ dựa lực, chỉ có thể bất lực nửa nằm nửa ngồi trên sườn dốc vô tận đó!

Hắn phí lực nhúc nhích cánh tay, cẩn thận gạt bỏ những viên gạch đá vương vãi xung quanh.

Cảm giác lạnh lẽo và thô ráp truyền đến từ đầu ngón tay, nhắc nhở hắn về tình cảnh nghiêm trọng hiện tại!

Giọng Trần Mộc vang vọng trong không gian hẹp, mang theo vài phần gấp gáp và lo lắng, hỏi thăm các đồng đội xung quanh liệu có ổn không!

Nhưng đáp lại hắn… chỉ có những tiếng chửi rủa rải rác xen lẫn tức giận và hoảng sợ, cùng với tiếng va chạm trầm đục của gạch đá thỉnh thoảng vang lên, hòa tấu thành một bản giao hưởng bất ngờ, khiến người ta kinh hãi rợn người!

Thời gian dường như kéo dài, cho đến khi những viên gạch đá

hoành hành đó, cuối cùng cũng dừng lại điệu nhảy điên cuồng của chúng!

Trần Mộc mới có thể chậm rãi ngẩng đầu, tầm nhìn xuyên qua mái tóc lộn xộn trước trán, cố gắng quan sát tình hình xung quanh!

Cảnh tượng trước mắt, chỉ có thể dùng "hiện trường tai nạn" để hình dung!

Gạch đá, ngói vỡ và đất bùn lẫn lộn, hình thành từng đống đổ nát nhỏ, vài chiếc đèn pin ban đầu dùng để chiếu sáng con đường họ đi, giờ đây lại bị bao bọc chặt trong đống vật liệu kiến trúc sụp đổ, ánh sáng yếu ớt, như ngọn lửa sinh mệnh sắp tắt.

Tệ hơn nữa là, vài chiếc đèn pin đã hoàn toàn mất kiểm soát, lăn dọc theo sườn dốc, cuối cùng biến mất vào vực sâu đen tối không rõ ở đằng xa!

May mắn là, những chiếc đèn pin sản xuất tại Đức chuyên dụng cho leo núi này đã thể hiện sự bền bỉ đáng có của chúng, mặc dù đã trải qua sự giày vò này, nhưng không chiếc nào bị vỡ, vẫn kiên cường phát ra ánh sáng yếu ớt!

Và những đốm sáng lờ mờ này, khó khăn xuyên qua những khe hở nhỏ giữa người và gạch đá, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng chiếu sáng được một khu vực nhỏ xung quanh, mọi thứ còn lại vẫn chìm sâu trong vòng tay bóng tối, đầy rẫy những điều không biết và kinh hoàng.

Ngẩng đầu nhìn lên, Trần Mộc lờ mờ có thể nhận ra cái lỗ hổng khổng lồ phía trên đầu!

Đó là dấu vết do hành lang đá không chịu nổi trọng lượng mà vỡ ra, cũng là thủ phạm chính khiến nhóm người họ gặp phải biến cố đột ngột này!

Nhớ lại cảnh tượng trước đó vẫn còn đi an toàn trên hành lang đá

cổ kính kia, rồi đối chiếu với tình cảnh hiểm nguy hiện tại, trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên cảm giác như cách một thế giới!

Bọn họ chính là từ đó, cùng với một trận trời đất quay cuồng, không chút phòng bị mà trượt xuống đây, còn tiếp theo chờ đợi bọn họ sẽ là gì đây?!

Nơi đây, không nghi ngờ gì nữa, chính là bên dưới Đại điện Linh Cung trong truyền thuyết!

Ẩn mình trong vách đá dốc đứng, một không gian như thể được thần lực tự nhiên khắc tạc ra!

Vách đá xung quanh sắc bén như đao gọt, trong không khí tràn ngập một luồng khí tức cổ xưa và bí ẩn, ánh sáng mờ ảo miễn cưỡng phác họa nên đường nét của bí cảnh này!

Trần Mộc và mọi người lúc này đang chật vật ngã xuống trên sườn dốc, chỉ cảm thấy cơ thể cọ xát với bề mặt đá thô ráp đau đớn, may mắn là sợi dây thắt chặt ở eo như cọng rơm cứu mạng, đã ngăn cản họ tiếp tục trượt xuống vực sâu không rõ!

Thân thể Diệp Thành không lệch chút nào treo ở một bên đầu Trần Mộc, hiển nhiên cú ngã này khiến hắn chịu không ít khổ sở, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt mơ màng.

Trần Mộc vội vàng đưa bàn tay run rẩy, nắm chặt lấy vạt áo Diệp Thành, quan tâm hỏi hắn có ổn không.

Câu trả lời nhận được lại khiến người ta dở khóc dở cười: "Đã ăn cơm trưa rồi!" Hiển nhiên Diệp Thành đã bị ngã đến mức ý thức có chút mơ hồ.

Trong bầu không khí căng thẳng và ngột ngạt này, giọng Hoa Hòa Thượng trong bóng tối như một tia sáng, phá vỡ sự im lặng: "Mọi người nhất định phải cảnh giác, bên dưới này có thể tiềm ẩn những

sinh vật nguy hiểm không biết, có lẽ là Tống Tử trong truyền thuyết!

Chương 1062

Tất cả hãy chuẩn bị vũ khí, cho dù chỉ là một con dao nhỏ cũng hơn tay không!

Bàn Tử, ngươi ở đâu?

Cái sinh vật không rõ đó còn quấn lấy ngươi không?!" Ở dưới cùng, Bàn Tử, với tư cách là tấm chắn thịt của đội, đã chịu đựng trọng lượng của tất cả mọi người cùng với gạch đá đổ xuống, tình cảnh khó khăn có thể tưởng tượng được.

Giọng hắn lờ mờ truyền ra từ khe hở của gạch đá, mang theo vài phần trêu chọc, vài phần chân thật: "Vẫn đang kéo!

Xúc tu của tên này suýt nữa đã thò tới cái túi vải ở eo ta rồi, may mà ta cơ trí, hai chân kẹp lại, coi như tạm thời khống chế được nó!

Này, mấy người phía trên, mau kéo ta lên đi, nếu không Bàn gia ta đây thể diện coi như nguy rồi!" Trong lời nói, dù là đùa cợt, nhưng cũng thấm đẫm vài phần cấp bách và bất lực.

Khoảnh khắc ấy, giọng Phan Tử trong không gian mờ tối trở nên chói tai khác thường, hắn gần như nghiến răng nghiến lợi gào lên: "Đó là tay Trần Mộc!!" Trong lời nói, tràn ngập sự khó tin và phẫn nộ.

Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, giọng thô ráp mang theo vài phần sốt ruột: "Thằng Trần Mộc này, đúng là không đáng tin cậy!!

Mày giở trò lưu manh cũng không xem lúc nào à?!" Dù lời nói có ý trách móc, nhưng phần lớn là sự lo lắng cho bằng hữu.

Bốn phía tối đen như mực, mấy bóng người khó khăn di chuyển trong đống phế tích.

Không có ánh đèn pin, họ chỉ có thể dựa vào cảm giác, trong không gian chật hẹp và hỗn loạn này, mò mẫm từng khối gạch đá vỡ nát!

Cẩn thận từng chút một đẩy chúng xuống phía sườn dốc, hy vọng có thể giành thêm chút không gian cho đồng đội đang bị mắc kẹt.

Không khí tràn ngập sự căng thẳng và bất an, mỗi tiếng gạch đá rơi xuống đều nặng nề gõ vào lòng mỗi người.

Phan Tử nhờ cảm giác nhạy bén và ký ức về địa hình, đi đầu dọn dẹp một lối đi thẳng tới Trần Mộc!!

Thế nhưng, khi tay hắn cuối cùng chạm được Trần Mộc thì... lại phát hiện một tay của Trần Mộc bị Bàn Tử vô ý đè chặt, nhất thời không thể rút ra được!!

Mồ hôi từ trán Phan Tử nhỏ xuống, rơi trên mặt đất lạnh lẽo, nhưng hắn không bỏ cuộc, tiếp tục cùng những người khác hợp lực đào bới.

Thời gian dường như ngưng đọng, cuối cùng, sau một loạt phối hợp chặt chẽ, Bàn Tử cũng được giải cứu thành công!!

Hắn thở hổn hển, mặt lộ vẻ nhẹ nhõm, giữa những hơi thở sâu không quên đùa cợt: "Mấy đứa chúng mày đúng là lòng dạ độc ác, suýt chút nữa thì đè nát lão tử thành bánh thịt rồi!!

May mà cái thân 'thần phiêu' này của tao không phải lớn uổng, nếu không hôm nay đúng là phải nói lời tạm biệt với thế giới này rồi!!" Phan Tử lúc này đâu có tâm tình đùa giỡn, hắn nhanh chóng chuyển đề tài, giọng điệu gấp gáp hỏi: "Thứ mày nói ở chân đâu?

Đừng nói với tao là mày cũng làm mất rồi đấy?!" Bàn Tử trong bóng tối khẽ dịch chuyển chân, thử cảm nhận vật lạ dưới chân, nhưng lát sau... hắn thất vọng đáp: "Mất rồi, chắc là bị mất trong cú ngã vừa rồi!!

Tình huống này mà còn giữ được thì chỉ có là kỳ tích!!

Đa phần là đã rơi xuống sườn dốc bên dưới rồi, đúng là gặp quỷ, cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, sao lại có thây ma xuất hiện chứ?!" Trong lời nói thấm đượm sự kinh ngạc và hoang mang khó tả.

Một loạt biến cố này khiến bầu không khí vốn đã căng thẳng càng thêm phần quỷ dị, dường như góc khuất ít người biết đến này đang ẩn chứa nhiều bí ẩn chưa được giải đáp, chờ đợi họ khám phá.

Hoa Hòa Thượng giọng nói ngưng trọng, giữa hàng lông mày lộ ra vài phần cẩn trọng, chậm rãi nói: "Thứ này chắc chắn không đi xa, mọi người đều phải tập trung cao độ!!

Tay nắm chặt Hắc Lư Đề Tử, trước tiên phải tìm được đèn pin, kẻo lát nữa không kịp trở tay!!" Trần Mộc nghe vậy, vội vàng cúi người, mò mẫm trong đống gạch đá ngổn ngang.

Ngón tay trượt trên mặt gạch lạnh lẽo và thô ráp, cố gắng trong bóng tối nắm bắt được hình dáng quen thuộc của chiếc đèn pin.

Nhất thời, bầu không khí căng thẳng dường như ngưng đọng, hơi thở của mỗi người trở nên nặng nề khác thường.

Thế nhưng... mấy lần thử đều vô ích!!

Trên mặt Trần Mộc không khỏi lóe lên một tia sốt ruột.

Ngay lúc này, Diệp Thành bên cạnh đột nhiên khẽ kêu một tiếng, ngón tay hắn chạm vào một vật cứng, lập tức khẽ kéo một cái, mấy khối gạch đá bị dịch chuyển, một luồng sáng chói lọi xuyên thủng bóng tối!!

Cảnh tượng xung quanh dưới ánh đèn pin dần dần lộ rõ.

Diệp Thành nhanh chóng giơ đèn pin lên, luồng sáng chiếu thẳng xuống phía dưới, dường như đang thăm dò bí mật nào đó chưa biết.

Trần Mộc vừa hay nằm ngay dưới luồng sáng đó, ánh sáng chói mắt khiến hắn bất giác nheo mắt lại, trong lòng oán thán về luồng sáng mạnh đột ngột này!!

Ngay khi hắn chuẩn bị mở miệng bảo Diệp Thành giảm độ sáng, ánh mắt liếc thấy khóe mắt Diệp Thành...

đó là một vẻ kinh hoàng khó tả, sắc mặt hắn trong khoảnh khắc trở nên xanh mét.

Thấy Diệp Thành biến sắc như vậy, lòng Trần Mộc chợt thắt lại, một luồng khí lạnh từ gót chân xộc thẳng lên đỉnh đầu, trong lòng thầm nghĩ!

Chẳng lẽ, thứ không thể nói thành lời kia lại lặng lẽ tiếp cận mình nữa sao?!

Hắn bỗng nhiên nghiến chặt răng, buộc mình quay đầu lại, tim đập điên cuồng như trống trận!!

Ngay trong khoảnh khắc đó, ánh mắt Trần Mộc khóa chặt vào bên trái vai mình, cách chóp mũi không quá một thước, một khuôn mặt quái dị khô héo, xanh tím, đầy nếp nhăn lặng lẽ thò ra, như ác quỷ từ u minh đột ngột xâm nhập vào thế giới yên bình này!!

Trần Mộc gần như theo bản năng mà kinh hoàng kêu lên, hai tiếng "ai nha" mang theo nỗi sợ hãi và kinh ngạc vô tận, thân thể không tự chủ lùi mạnh về phía sau!!

Gần như cùng lúc, bàn tay trái của hắn theo phản xạ vớ lấy một khối gạch xanh, dùng hết sức lực toàn thân đập mạnh vào khuôn mặt đáng sợ khiến người ta dựng tóc gáy kia.

Khoảnh khắc đó, thời gian dường như đứng yên.

Trong không khí chỉ còn tiếng gạch vút qua gió và lời cầu nguyện trong lòng!!

Không biết có trúng hay không...

Trần Mộc không chút do dự, lập tức quay người, tay chân cùng lúc leo lên phía trên đống gạch, trong lòng chỉ có một ý niệm... thoát khỏi vực sâu khủng khiếp này!!

Khoảnh khắc này, bóng tối xung quanh dường như bị xé toạc trong nháy mắt, theo sau việc những chiếc đèn pin còn lại lần lượt được tìm thấy và bật lên!!

Ánh sáng chói lòa giao thoa chiếu rọi trong không gian mờ tối, từng chút một hé lộ cảnh tượng xung quanh!!

Trần Mộc cố gắng trèo lên, bước chân hắn loạng choạng trên mặt đất trơn trượt!!

Phía trên chính là vị trí Diệp Thành đang đứng, không gian chật hẹp đến mức gần như không đủ chỗ cho hai người cùng lúc đi qua, tình huống này buộc hắn phải trượt xuống.

Giữa lúc trượt xuống...

ánh mắt hắn vô tình lướt sang bên cạnh, trong nháy mắt, một luồng khí lạnh xộc thẳng lên sống lưng, khiến hắn không tự chủ hít vào một hơi khí lạnh!!

Chương 1063

Trong tầm mắt hắn, trên vách đá thẳng đứng dưới chính điện linh cung này, lại bị người ta chạm khắc thành từng tầng... những bệ đá thô sơ, gồ ghề hình ruộng bậc thang!!

Trên những bệ đá này, không phải đất đai màu mỡ, cũng không phải cây trồng đợi gặt.

Mà là chật kín những thi thể cổ đại bị đông cứng xanh tím, chúng được sắp xếp cực kỳ chỉnh tề, hệt như đường La Hán trang nghiêm trong tự miếu!! "Cái này là sao?

Động chứa xác ư?" "Mẹ kiếp sao lại giống như Thập Bát La Hán của đám thây ma cổ đại vậy?!

Mẹ kiếp, chơi thế này sao mà chơi được nữa?

Điên rồi sao!!" Những cổ thi này dựa sát vào nhau, chất chồng lên từng lớp, số lượng nhiều đến kinh ngạc!!

Nhìn từ xa, hệt như một khu rừng rậm rạp được tạo nên từ cái chết!!

Khuôn mặt chúng vặn vẹo, biểu cảm dữ tợn, nhìn từ hình thể mà nói, hiển nhiên đều là chết trong cái lạnh cực độ.

Điều đặc biệt quỷ dị là... tư thế của chúng nhất quán đến kinh người, đều như những hòa thượng khổ tu, hai chân khoanh tròn, hai tay chắp lại, dường như đang tiến hành một loại thiền định vĩnh cửu nào đó, tĩnh lặng chờ đợi sự siêu thoát khỏi luân hồi!!

Giọng Diệp Thành run rẩy rõ rệt, là thành viên nhút nhát nhất trong đội, hắn khó che giấu nỗi sợ hãi và bất an của mình: "Đây...

đây chẳng lẽ là một nơi chuyên dùng để chất đống kim thân hòa

thượng sao?!" Lời vừa dứt, thân thể hắn lại không khống chế được mà mềm nhũn ra, một loại khí tức âm u bắt nguồn từ truyền thuyết cổ xưa đang lặng lẽ ăn mòn dũng khí của mỗi người, khiến lòng người lạnh lẽo, không khỏi tràn ngập sự kính sợ và nghi hoặc đối với cảnh tượng khủng khiếp chưa biết này!!

Cũng không khỏi khiến người ta suy nghĩ, đằng sau những "La Hán" lạnh lẽo và trầm mặc này, rốt cuộc ẩn giấu một đoạn lịch sử và bí mật ít người biết đến như thế nào.

Trần Bì A Tứ dùng sức giữ chặt Trần Mộc đang kinh hoảng thất thố, khẽ phẩy tay, trong ánh mắt lộ ra vài phần trầm ổn, an ủi hắn nói nhỏ: "Không cần sợ hãi, đây chẳng qua chỉ là một xác chết đã sớm mất đi sinh lực mà thôi!!" Theo lời hắn vừa dứt, ngón tay thon dài không nhanh không chậm chỉ xuống dưới hai chân Trần Mộc đang run rẩy vì căng thẳng.

Trần Mộc nghe lời từ từ cúi đầu, ánh mắt xuyên qua luồng sáng mờ ảo, dừng lại giữa những khối gạch cổ xưa đã bị thời gian phong hóa dưới chân.

Khoảnh khắc đó, đồng tử hắn chợt co rút!!

Chỉ thấy giữa những khe gạch dường như ẩn chứa vô số bí mật, lại kinh hoàng cất giấu một hài cốt xác ướp đã khó lòng nhận dạng, gần như hòa lẫn vào đất bụi!!

Như lời thì thầm bị lịch sử lãng quên, im lặng kể về quá khứ. "Người chết ở đây, do khí lạnh cực độ xâm thực, thân thể đều đã cứng như đá, chỉ cần chạm nhẹ một cái là có thể hóa thành phấn vụn!!" Giọng Trần Bì A Tứ mang theo một tia quả quyết không thể nghi ngờ, tiếp tục giải thích, "Những di hài này đã sớm mất đi khả năng biến thành thi biến, vì vậy chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng sẽ gặp phải thây ma trong truyền thuyết tại đây!!" Bàn Tử nghe vậy,

chau chặt mày, sự nghi hoặc và bất an đan xen trên khuôn mặt tròn của hắn, truy vấn: "Vậy vừa rồi cái thứ lặng lẽ quấn vào cổ chân Trần Mộc là thần thánh phương nào?!" Trần Bì A Tứ cười nhạt, trong giọng nói lại lộ ra uy quyền không thể nghi ngờ: "Chẳng qua là chân ngươi vô tình chạm phải xương tay thò ra của cái xác đó, vừa khéo bị phần xương ngón còn sót lại móc vào một chút mà thôi!!

Nếu thật sự là thây ma, với sự nhanh nhẹn và xảo quyệt của nó, e rằng lúc này ngươi đã khó mà giữ được đôi chân rồi!!" Hắn chuyển lời, hơi đùa cợt đề nghị: "Nếu không tin, ngươi cứ kiểm tra ống quần của mình xem!!" Bàn Tử nghe vậy, nửa tin nửa ngờ cúi đầu, cẩn thận xem xét ống quần vừa rồi suýt chút nữa bị "tiếp xúc" của mình.

Quả nhiên, dưới ánh sáng yếu ớt, ở mép ống quần rõ ràng có một lỗ rách không đều, hệt như một bằng chứng im lặng nào đó.

Và không xa bên chân hắn, dưới một khối gạch, một đoạn xương tay khô quắt, nắm chặt thành hình móc câu quỷ dị, lặng lẽ nằm trong bụi trần!!

Ngón tay đó cứng rắn dị thường, bề mặt phủ đầy dấu vết thời gian, không hề có sự mềm mại của sinh mệnh, càng không nói đến việc có sức mạnh để bắt giữ người sống.

Trần Mộc cẩn thận nhặt lấy đoạn xương tay khô héo đó, tỉ mỉ quan sát, chất liệu của nó cứng đến nỗi dường như thời gian bản thân cũng đã đông đặc trên đó!!

Mọi suy nghĩ về việc nó từng là vật sống, có thể cử động đều trở nên hoang đường và phi lý.

Không khí xung quanh dường như cũng vì thế mà trở nên nặng nề hơn, trong sự tĩnh lặng, lòng mỗi người không khỏi dâng lên một tia lạnh lẽo khó tả.

Ngay lập tức, mọi bầu không khí căng thẳng dường như tan biến theo tiếng thở phào nhẹ nhõm này.

Mọi người đồng loạt buông lỏng nắm tay đang siết chặt, vai cũng buông thõng xuống.

Phan Tử càng khoa trương thở dài một hơi, giọng điệu mang vài phần trêu chọc nói: "Ôi chao, gan bé thế, nhìn cái bóng cũng có thể nhìn nhầm, tối đừng tự dọa mình nhé!!" Bàn Tử vừa nghe, má phồng đỏ bừng, giận dữ bùng phát, định lớn tiếng phản bác, nhưng lại ngại vì sự thật dường như đúng như Phan Tử nói, nhất thời không tìm được lời lẽ thích hợp để đáp trả.

Hắn chỉ có thể đứng tại chỗ phồng má, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Tao nói với bọn mày, vừa rồi cái tay đó tuyệt đối là đã bắt chân tao rồi!!

Cái cảm giác đó rõ ràng mồn một, bị móc hay bị bắt, tao tự mình còn không phân biệt được sao?!

Không tin thì thôi, mẹ kiếp, tao tự mình biết rõ trong lòng!!" Trần Mộc nghe vậy, khóe miệng lướt qua một nụ cười bất lực, sau đó giơ đèn pin lên, luồng sáng chậm rãi quét qua phía dưới đại điện mờ tối.

Không gian ở đây rộng rãi dị thường, mặc dù những thi thể san sát xung quanh khiến tầm nhìn không thể chạm tới cuối cùng, nhưng ngoại trừ những linh hồn cổ xưa đang ngủ say này, thì không phát hiện bất kỳ vật phẩm dị thường hay cơ quan cạm bẫy nào có thể khiến họ cảnh giác!!

Phan Tử quay đầu nhìn Hoa Hòa Thượng, chau mày chặt, mang theo vài phần tò mò và khó hiểu hỏi: "Sao chỗ này lại có nhiều người chết như vậy?!

Lão tử đi nam về bắc bao nhiêu năm, ngay cả nghe cũng chưa từng

nghe nói có quy mô tuẫn táng lớn thế này!!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, trầm ngâm một lát, ánh mắt xuyên qua giữa các thi thể, dường như đang tìm kiếm manh mối nào đó. "Xem ra, đây hẳn là một tầng tuẫn táng đặc biệt!!

Cái này..." Nói đến đây, hắn khẽ lắc đầu, nhìn về phía Trần Mộc, trong ánh mắt lộ ra một tia hoang mang. "Trần Mộc, cậu có nghiên cứu sâu về lịch sử, có kiến giải gì không?!

Cảnh tượng này hoàn toàn không có đặc trưng triều đại, bất kỳ quy chế hoàng lăng nào đã biết đều không phù hợp...

Đằng sau những thi thể trầm mặc này, rốt cuộc ẩn giấu câu chuyện gì?

Họ, rốt cuộc là những ai?!" Lời nói của Hoa Hòa Thượng trầm thấp, càng giống như tự mình nói với mình, nhưng lại khuấy động từng lớp sóng trong lòng mỗi người.

Trần Mộc cố nén nỗi sợ hãi đang dâng trào trong lòng, ngón tay khẽ run rẩy nhấn công tắc đèn pin, luồng sáng tập trung vào khuôn mặt của một xác chết gần nhất.

Trong ánh sáng lờ mờ và lay động, hắn phát hiện ngũ quan của thi thể dù trải qua năm tháng nhưng vẫn giữ được một sự hoàn chỉnh kỳ lạ, dường như thời gian đã ngừng lại ở đây!!

Đôi mắt người chết nhắm nghiền, dường như đang ngủ yên thoát khỏi mọi khổ đau thế gian, nhưng những nếp nhăn sâu hoắm trên khuôn mặt tiết lộ rằng có lẽ họ đã phải chịu đựng vô vàn phong sương!!.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là... những tồn tại cổ xưa này đều không có râu tóc!!

Toàn thân phủ một lớp băng mỏng, như những người bảo vệ trong

băng giá, lặng lẽ kể về bí mật đã qua.

Điều đáng sợ hơn là, da thịt của thi thể hiện ra một màu xanh tím bất thường, dường như máu đã vĩnh viễn đông cứng trong mạch máu!!

Miệng chúng há rộng, để lộ một hàm răng già nua khó tin, sắc nhọn và dữ tợn, hệt như dã thú trong rừng sâu núi thẳm, im lặng kể về sự vô tri và khủng bố!! "Những gã này, e rằng đã vượt ra khỏi phạm trù nhân loại mà chúng ta biết rồi!!" Bàn Tử lẩm bẩm khẽ nói, ánh mắt lảng vảng giữa những hàm răng đáng sợ kia: "Anh xem cái hàm răng đó, chỉ cần há miệng ra là có thể xé toạc mặt đối phương." "Không phải nhân loại sao?!" Giọng Diệp Thành mang theo một tia run rẩy khó tin, "Vậy chúng là gì?

Chẳng lẽ thật sự là yêu ma quỷ quái trong truyền thuyết?!" "Hắc, nói không chừng chúng ta đụng phải truyền thuyết về người tuyết sống sờ sờ, chỉ là mấy cái này không có lông thôi!!" Bàn Tử tiện miệng nói bừa, cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng để xoa dịu bầu không khí căng thẳng. "Đừng nói nhảm!!" Hoa Hòa Thượng nghiêm giọng cắt ngang, trong mắt lóe lên ánh sáng không thể nghi ngờ: "Yêu quái người tuyết gì chứ, đừng có ở đây nói năng lung tung!!

Nhìn xem hàm răng già nua của những thi thể này, rõ ràng là do con người mài nhọn, đây là một loại nghi thức tập tục trong văn hóa Tát Mãn cổ đại!!

Chương 1064

Sau này để tiện lợi, người ta đã thay bằng mặt nạ!

Hơn nữa, quan sát kỹ mà xem, y phục trên người những thi thể này cực kỳ nguyên thủy và thô sơ, không phải đặc trưng trang phục của tộc Nữ Chân thời Minh, cũng không phù hợp với phong cách trang phục của tộc Mông Cổ!!

Anh nhìn nữa, một số thi thể bên ngoài còn quấn quanh vải gai thô, đây đều là xác ướp tự nhiên hình thành dưới tập tục băng táng, là một phương thức xử lý tử vong đặc biệt của các dân tộc phương Bắc cổ đại!!" Suy nghĩ của Trần Mộc không khỏi trôi về đêm lạnh lẽo và u tĩnh ở thung lũng Thánh Sơn nhỏ bé đó, ánh lửa trại nhảy múa, chiếu rọi sự chấn động và kính sợ khi hắn lần đầu tiên chứng kiến hố băng táng.

Những di tích băng táng cổ xưa, trầm mặc đó!!

Như lời thì thầm của thời gian, xuyên qua ngàn năm phong sương, lặng lẽ gieo vào lòng hắn một hạt giống nghi hoặc!! "Chẳng lẽ..." Hắn chậm rãi mở miệng, trong mắt lóe lên ánh sáng suy tư. "Những thi thể này thực ra là hài cốt của những tổ tiên băng táng cổ đại mà Uông Tàng Hải vô tình quấy rầy trong quá trình khai sơn phá lĩnh, xây dựng lăng tẩm thần bí kia sao?!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, trong ánh mắt thâm thúy lóe lên một tia thấu hiểu.

Hắn khẽ gật đầu, dường như đang xác nhận một bí mật đã lâu chưa từng được nói ra. "Sẽ không sai đâu, hang động hình thai kỳ dị mà cậu chỉ này, rất có thể vào thời viễn cổ từng là một nơi an nghỉ trang nghiêm!!

Cư dân thượng cổ địa phương đã chọn nghi lễ băng táng thuần

khiết nhất, để người đã khuất hòa mình vào thiên nhiên trong vùng núi non hiểm trở này!!

Thế nhưng, tất cả những điều này, dưới quy hoạch lăng mộ đồ sộ của Uông Tàng Hải, đã bị thay đổi vĩnh viễn!!

Những thi thể cổ xưa này, e rằng chính là trong đợt khai thác quy mô lớn đó, đã bị vô tình đánh thức từ lòng núi đang ngủ say." Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, giữa hàng lông mày không khỏi hiện lên vẻ hoang mang và tò mò đan xen, hắn lớn tiếng truy vấn: "Giả sử đúng là như vậy... tại sao họ không thẳng thừng hỏa táng những thi thể này, mà lại chọn đặt chúng ở đây?

Làm như vậy có ý nghĩa gì?!" Hoa Hòa Thượng thở dài một hơi, trong ánh mắt lộ ra một nỗi lo lắng khó tả. "Mê đoàn trên đời vạn vạn, chúng ta lại có thể đoán thấu được mấy phần?!

Nhìn những xác ướp được bảo quản hoàn hảo này, sự khủng bố và thần bí vượt thời gian đó, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến những nghi thức vu thuật và lời nguyền vừa nguyên thủy vừa quỷ dị trong giáo lý Tát Mãn cổ xưa!!

Trong truyền thuyết, nhiều loại pháp thuật cấm kỵ đều cần mượn xác chết làm môi giới, để câu thông sức mạnh thần bí giữa hai giới sinh tử!!

Bố cục ở đây, có lẽ chính là ẩn chứa huyền cơ của một loại vu thuật Tát Mãn nào đó.

Hoặc có lẽ chính là những sức mạnh không thể nói thành lời này, đã khiến Trần Mộc bọn họ dù có đi lại trên đó thế nào cũng không thể tìm thấy lối ra thực sự!!

Chúng ta... phải từng bước thận trọng, cảnh giác từng chi tiết nhỏ, để tránh chạm phải những chuyện quỷ dị mà chúng ta không thể

lường trước!!" Tư tưởng của Trần Mộc không khỏi trôi về sâu thẳm Tần Lĩnh u thâm khó lường kia, nơi ẩn chứa một thi trận trong truyền thuyết, mỗi khi màn đêm buông xuống, sương mù bao phủ, liền có những lữ khách lạc đường gặp phải hiện tượng "ma đánh tường" khiến người ta dựng tóc gáy!!

Không khí xung quanh dường như ngưng đọng, thời gian và không gian ở đây giao thoa lẫn lộn, khiến người ta không phân biệt được phương hướng, hệt như bị một lực lượng vô hình nào đó giam hãm.

Trần Mộc trong lòng thầm suy đoán, chẳng lẽ ở góc khuất ít người biết đến này, thật sự tồn tại một loại tà thuật cổ xưa nào đó, đang thao túng tất cả những hiện tượng siêu nhiên này sao?!

Tát Mãn giáo, cái tên nghe đã mang sắc thái thần bí này.

Không phải là một tín ngưỡng tôn giáo đơn thuần, nó càng giống như một cây cầu nối liền trí tuệ cổ xưa với sức mạnh của thế giới tự nhiên!!

Bản chất của nó, là một loại vu thuật nguyên thủy lâu đời, ẩn chứa kiến thức dược lý phong phú, thực hành sùng bái thần linh tinh thần, cùng với phương thức giao tiếp độc đáo với trời đất!!

Trong ấn tượng của Trần Mộc, hình tượng pháp sư Tát Mãn đa phần đến từ những nhân vật thần bí trong các tác phẩm điện ảnh, những người nhảy múa nhẹ nhàng trong cung điện, cầu phúc trừ tà!!

Thế nhưng, Tát Mãn giáo trong thực tế phức tạp và sâu sắc hơn nhiều.

Theo ghi chép sử sách, vu thuật Tát Mãn từng là một hệ thống kiến thức uyên thâm rộng lớn, lịch sử của nó giao thoa với nhiều bí kỹ của văn minh Việt Nam như Kỳ Môn Độn Giáp!!

Đáng tiếc là... theo sự biến thiên của thời đại, một phần di sản văn

hóa quý giá này lại bị mất mát từng đoạn!!

Trong đó, một số tinh hoa tích cực hướng thiện, đã lặng lẽ hòa nhập vào sự tu hành của Phật giáo Tạng truyền, trở thành pháp môn tịnh hóa tâm linh, chữa lành bệnh tật!!

Còn một số yếu tố ẩn bí và tà ác hơn, thì dường như biến mất chỉ sau một đêm, ẩn mình vào bụi trần lịch sử, chỉ để lại những manh mối rời rạc cho hậu thế suy đoán!!

Nghiên cứu sâu các cổ tịch, người ta không khó phát hiện, vào thời kỳ viễn cổ của vu thuật Tát Mãn, trong các nghi thức của nó không thiếu những vẻ âm tà quái dị, tràn đầy sự khám phá và kính sợ đối với những sức mạnh chưa biết!!

Những nghi thức này thường xoay quanh các chủ đề cấm kỵ như nguyền rủa, thi thể, có mối quan hệ phức tạp với cổ thuật cũng quỷ bí khó lường.

Nhắc đến cổ thuật, không thể không nhắc đến bộ lạc Khố Nhân sống ẩn dật, tin vào đạo này!! "Giữa hai loại này, chẳng lẽ có mối liên hệ kỳ diệu nào sao?!

Thật sự không chắc, là chuyện khó nói a!" 【Trương Khởi Linh: Hỏng rồi, Bàn Tử bị ác quỷ nhập vào, hóa thành tà thi!!】 Bộ lạc Khố Nhân với văn hóa và tín ngưỡng độc đáo của họ, đã đời đời truyền thừa bí mật cổ thuật giữa những cánh rừng núi xa xôi!!

Sự tương đồng giữa hai bên không khỏi khiến Trần Mộc trong lòng sinh nghi, liệu có phải trong thế gian rộng lớn này, giữa vu thuật Tát Mãn và cổ thuật, tồn tại một loại liên hệ sâu sắc vượt lên trên những khác biệt bề ngoài, cùng nhau bảo vệ những bí mật cổ xưa và mạnh mẽ đó chăng?!!

Bàn Tử vừa nghe Hoa Hòa Thượng giải thích, mày mắt chợt giãn

ra!

Dường như được khai sáng, vỡ lẽ vỗ vỗ vào cái bụng tròn vo của mình, cười nói: "Thảo nào!!

Từ khoảnh khắc đặt chân vào linh cung này, tôi đã cảm thấy lòng bàn chân như đang giẫm lên chậu lửa, nóng hầm hập!!

Lông tơ toàn thân đều dựng đứng cả lên, hóa ra là dưới chân ẩn chứa nhiều thây ma bất an như vậy.

Tên Vạn Nô Vương này, tâm địa đúng là xấu xa hết chỗ nói, cực kỳ gian xảo!!" Hoa Hòa Thượng khẽ gật đầu, trong ánh mắt lộ ra vài phần lo lắng, nói: "Trần Mộc tiểu tử kia cũng chỉ là suy đoán mà thôi!

Vấn đề quan trọng nhất lúc này là làm sao thoát khỏi nơi quỷ dị này.

Chúng ta phải tranh thủ thời gian, chia nhau hành động, xem xung quanh đây có lối ra nào bị bỏ quên hay lối đi bí mật nào không!!" Lời vừa dứt, Hoa Hòa Thượng lại không khỏi lo lắng bổ sung: "Nhưng khi hành động nhất định phải hết sức cẩn thận, nơi đây thấm đẫm một loại tà khí khó nói thành lời!

Nơi tối có thể ẩn chứa nguy hiểm mà chúng ta khó lường trước được...

Huống hồ xung quanh đây địa thế núi hiểm trở, vách đá dựng đứng như đao gọt, vạn nhất gặp phải tình huống khẩn cấp nào đó, muốn thoát thân e rằng còn khó hơn lên trời!!" Mọi người nghe vậy, đều thần sắc ngưng trọng gật đầu, trong lòng vừa căng thẳng lại vừa tràn đầy một tia kích thích mạo hiểm.

Bàn Tử sớm đã không kìm nén được sự xao động trong lòng, dẫn đầu tháo dây móc leo núi buộc ở thắt lưng, tay nắm chặt đèn pin siêu sáng, nóng lòng chuẩn bị xuất phát!!

Theo một tiếng "hành động" trầm thấp, mấy người lần lượt noi theo Bàn Tử, tháo bỏ dây buộc, nguồn sáng trong tay họ lay động phát ra ánh sáng rực rỡ trong linh cung mờ tối, thêm vào căn mật thất cổ xưa này vài phần sắc thái công nghệ hiện đại!!

Họ từng người một, cẩn thận từng chút một bước lên mặt đất gồ ghề, bước chân tuy nhẹ nhàng nhưng kiên định, bắt đầu thăm dò trên vách núi dựng đứng đầy dấu vết thời gian này.

Không khí tràn ngập một luồng khí tức cổ xưa và thần bí đan xen, mỗi bước đi dường như đều đạp trên dòng chảy lịch sử, khiến người ta không tự chủ nín thở, sợ hãi làm kinh động những linh hồn ngủ say ngàn năm!!

Tia đèn pin quét qua vách đá, chiếu sáng từng khe nứt sâu thẳm và nhũ đá nhô ra, ánh sáng và bóng tối đan xen, càng tăng thêm vài phần căng thẳng và sự không biết của chuyến thám hiểm.

Hành trình trong một môi trường chết chóc và ngột ngạt như vậy, mỗi bước đi dường như đều đạp trên lịch sử nặng nề và nỗi bi ai vô tận, tuyệt đối không phải là một chuyến đi khiến người ta lòng dạ sảng khoái!!

Thế nhưng...

Chương 1065

điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị là, cùng với số lượng thi thể xung quanh không ngừng tăng lên, nỗi sợ hãi ban đầu trong lòng không những không bành trướng hơn, mà ngược lại còn nảy sinh một loại bình tĩnh dị thường...

Có lẽ?

Khi tâm hồn bị nỗi sợ hãi tột độ hoàn toàn nhấn chìm, liền sẽ sản sinh một loại cảm xúc phản kháng không tên, hệt như một đốm lửa yếu ớt bùng lên trong đêm đen sâu thẳm, tuy không sáng rực, nhưng đủ để an ủi trái tim của lữ khách cô độc!!

Các thi thể lặng lẽ xếp đặt, chen chúc không kẽ hở, không một khoảng trống.

Hệt như một khu rừng được kết tinh từ những sinh mệnh đã qua, im lặng kể về những câu chuyện bị thời gian lãng quên!!

Đoàn người Trần Mộc không thể không cẩn thận từng li từng tí luồn lách giữa chúng, họ gần như dán sát vào những tồn tại cổ xưa này, tận dụng những khe hở nhỏ bé khó thấy giữa các thi thể mà chậm rãi dịch chuyển bước chân!!

Trong không khí tràn ngập một luồng khí lạnh lẽo khó tả, dường như ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Trong khu rừng đá này, hình thái của các thi thể khác nhau, độ tuổi trải rộng!

Từ hài đồng non nớt đến lão giả tóc bạc phơ, mỗi người đều cố định trong sự tĩnh lặng vĩnh hằng!!

Khuôn mặt của chúng bị cái lạnh vĩnh viễn phong ấn, làn da hiện

ra một màu xanh tím kỳ dị, như những tảng đá lạnh lẽo trên hoang nguyên, toát ra khí tức bất hủ mà bi ai!!

Ánh mắt Trần Mộc chậm rãi lướt qua những di dung này, chú ý thấy giữa các ngón tay của một số thi thể vẫn còn nắm chặt pháp khí bằng đồng, những khí cụ từng tượng trưng cho sức mạnh và tín ngưỡng, nay đã bị năm tháng vô tình ăn mòn, bề mặt phủ một lớp rỉ sét màu xanh dày đặc, như những vết sẹo cổ xưa, ghi lại sự vô tình và lãng quên của thời gian!!

Điều càng kinh hoàng hơn là, gần như tất cả các chi dưới của thi thể đều hòa quyện chặt chẽ với nham thạch dưới chân, dường như đã trở thành một phần của chính mặt đất!!

Đây không chỉ là sự thể hiện của sức mạnh tự nhiên, mà còn là một đoạn bi kịch im lặng trong dòng chảy thời gian.

Muốn di chuyển những thi thể này, trừ phi dùng thủ đoạn cực đoan, cưỡng chế đập nát thân thể yếu ớt và cứng rắn của chúng, hành vi như vậy, chắc chắn là một sự quấy rối thô bạo đối với sự an nghỉ yên bình này!!

Cũng là sự phá hoại tàn nhẫn đối với nơi an nghỉ cuối cùng của những linh hồn đã qua.

Vào khoảnh khắc này, Trần Mộc cảm nhận sâu sắc trọng lượng của lịch sử và sự mong manh của sinh mệnh, cùng với sự nhỏ bé và bất lực của tồn tại cá thể trước vũ trụ vô tận.

Sau một thời gian dài tìm kiếm, khu vực mà Trần Mộc chọn, dường như không hề tràn đầy kỳ ngộ như dự kiến!

Ngọn đuốc trong tay hắn lay động trong hang động u ám, giữa ánh sáng và bóng tối lốm đốm, mỗi khối đá, mỗi hạt bụi bay lượn dường như đều đang nói lên sự thất vọng.

Bước chân Trần Mộc không khỏi trở nên nặng nề, ánh mắt hắn thỉnh thoảng lướt qua những khe đá phức tạp, lại nhìn về phía bóng dáng những đồng đội khác ở xa, họ dường như đều có phát hiện gì đó... còn ở chỗ hắn, lại vẫn là một mảnh tĩnh lặng!!

Sự bất an dần dâng lên trong lòng, hệt như khí lạnh trong hang động, lặng lẽ lan tràn.

Ngay khi Trần Mộc đang cân nhắc có nên từ bỏ nỗ lực vô ích này, giả vờ đã tìm kiếm xong, quay về cái hang động làm điểm tập trung tạm thời, hội hợp với những đồng đội khác để hỏi về thu hoạch của họ thì.

Một tiếng hô hoán gấp gáp mà hơi kinh ngạc đột nhiên xé toạc sự tĩnh mịch của hang động!! "Bàn Tử chết tiệt, mày đang làm cái quái gì vậy?!" Giọng Phan Tử tràn đầy sự kinh ngạc và khó hiểu, như một cú búa tạ nặng nề, đập tan sự yên tĩnh xung quanh.

Trần Mộc nghe tiếng lập tức cảnh giác, ánh mắt hắn nhanh chóng di chuyển theo hướng giọng Phan Tử, rơi vào góc mà Bàn Tử trước đó đã một mình thăm dò.

Nơi đó... vốn dĩ phải là hình ảnh Bàn Tử đang cần mẫn đào bới, giờ khắc này lại biến thành một cảnh tượng khiến người ta khó tin!!

Bàn Tử không biết từ khi nào đã ngừng hoạt động tìm kiếm, mà quay lưng về phía mọi người, cô độc ngồi trên một đống xương khô.

Tư thế của hắn trông cực kỳ quái dị, khuôn mặt hướng về phía Trần Mộc và những người khác, khóe miệng khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười quỷ dị, đôi mắt híp lại, dường như đang tận hưởng một loại khoái cảm bí mật khó tả nào đó.

Dưới ánh lửa lờ mờ, khuôn mặt Bàn Tử đã mất đi vẻ chất phác và hoạt bát thường ngày, thay vào đó là một vẻ âm u khó nói thành lời!!

Làn da của Bàn Tử dường như bị tử khí xung quanh ảnh hưởng, ẩn hiện một màu xanh tím bất thường, giống hệt những thi thể lặng câm bên cạnh một cách đáng sợ, tựa như hắn đã không còn là một thành viên trong đội nữa, mà đã trở thành một phần của vô vàn bí mật trong cổ động này!

Cảnh tượng quỷ dị này khiến người ta lòng dấy lên hàn ý... không khỏi khiến người ta suy đoán, rốt cuộc Bàn Tử đang tiến hành một nghi thức không ai hiểu, hay đơn thuần là đã rơi vào một trạng thái mê muội không thể tự thoát ra được?!

Cảnh tượng này... khiến trái tim của tất cả những người chứng kiến đều bị bao phủ bởi một bóng đen khó tả!

Khí tức trong động cũng dường như trở nên ngột ngạt hơn, mỗi người đều nín thở tập trung nhìn, chờ đợi mọi thứ có thể xảy ra tiếp theo!

Toàn bộ Tàng Thi Các chìm trong một mảng hắc ám thăm thẳm, dường như ngay cả không khí cũng trở nên ngưng trọng và ngột ngạt!

Ánh đèn pin yếu ớt chao đảo trong bóng tối vô tận này, vài luồng sáng đan xen hỗn tạp, không những không mang lại chút ánh sáng và an ủi nào, ngược lại càng tăng thêm vài phần quỷ dị và bất an!

Ánh sáng vũ điệu loạn xạ trong không trung, dường như mỗi tia sáng đều đang cố gắng vén mở bí mật của không gian u tối này, nhưng rồi lại bị bầu không khí u ám nuốt chửng!

Góc nơi Bàn Tử đang đứng xa xôi đến mức dường như cách biệt với thế giới của Trần Mộc và mọi người.

Khi ánh đèn pin cố gắng xuyên qua từng lớp chướng ngại, muốn chiếu sáng khu vực đó... thì lại phát hiện những thi thể chất đống ngổn ngang xung quanh, như những bức tường câm lặng, vô tình nuốt

chửng ánh sáng!

Chỉ còn lại những cái bóng loang lổ, chồng chất lên nhau, đan xen thành một bức tranh ngột ngạt đến khó thở!

Ngay cả khi thỉnh thoảng có vài tia sáng ngoan cường miễn cưỡng đến được, thì do bị những chướng ngại vật này ngăn cản, Trần Mộc và những người khác cũng không thể nhìn rõ tình hình cụ thể của Bàn Tử.

Mà lúc này, điều chói mắt nhất... không gì khác ngoài màu xanh tím bất thường trên mặt Bàn Tử!

Đó là một màu sắc khó tả, pha lẫn vẻ bệnh hoạn và dị thường, dường như là dấu ấn mà một loại siêu nhiên chi lực nào đó đã để lại trên mặt hắn.

Biểu cảm trên mặt hắn vô cùng đờ đẫn, lạnh lẽo đến mức âm u, giống hệt những thi thể tĩnh mịch vô thanh xung quanh một cách đáng sợ, dường như hắn đã không còn là người sống nữa, mà là một thành viên nữa sắp hòa mình vào tử địa này!

Cảm giác quái dị phi thường này khiến lòng người dấy lên một luồng hàn ý khó tả, trực tiếp khiến người chứng kiến lạnh sống lưng, gai ốc nổi khắp người.

Phan Tử ban đầu còn tưởng rằng Bàn Tử lại bày trò đùa dai gì đó, thế là nửa đùa nửa thật lại gọi lớn!

Nhưng lần này...

Bàn Tử vẫn không hề có bất kỳ phản ứng nào, hắn cứ thế cứng đờ đứng yên tại chỗ, hệt như một bức tượng bị người ta lãng quên, toàn thân phát ra một loại khí tức bất tường!

Phan Tử nhanh chóng nắm bắt được không khí bất thường này, trong lòng chuông cảnh báo vang lên, sắc mặt chợt biến.

Hắn quay đầu nhìn Trần Mộc và những người khác, trong giọng nói mang theo sự căng thẳng và lo lắng không thể che giấu, nói nhỏ: "Lần này e rằng thật sự có chuyện rồi?!" Câu nói này như một hòn đá ném vào mặt nước tĩnh lặng, lập tức khuấy động từng đợt sóng, khiến không khí vốn đã căng thẳng càng thêm nặng nề.

Lông mày Trần Mộc nhíu chặt thành một cục, nghi hoặc và bất an đan xen vào nhau, dường như màn sương mù trước mắt, khiến người ta khó nắm bắt!

Chương 1066

Hắn nuốt một ngụm nước bọt khô khan, ánh mắt dạo quanh giữa biểu cảm và cử chỉ của Bàn Tử, quá giống với môi trường xung quanh, nhất thời không tìm ra lời lẽ thích hợp để diễn tả nỗi lo lắng không tên này.

Nếu đây chỉ là một trò đùa dai không đúng lúc nữa của Bàn Tử, thì kỹ năng diễn xuất chân thật này quả thật khiến người ta phải thán phục!

Nhưng nếu không phải trò đùa, thì điều đó có nghĩa là một điềm gở khó tả đang lặng lẽ bao trùm nơi hoang lương này!

Mà trùng hợp thay...

điềm gở này dường như lại chỉ nhắm vào Bàn Tử.

Mọi người xung quanh đều bình an, duy chỉ có Bàn Tử, đây rốt cuộc là trùng hợp hay là sự sắp đặt trong cõi u minh?!

Trong lòng Trần Mộc không khỏi lướt qua một tia hàn ý, trong đầu lóe lên một ý niệm hoang đường không tưởng... lẽ nào vong hồn nơi đây tham luyến hơi thở của người sống, lặng lẽ xâm nhập vào thân thể Bàn Tử?!

Hay là lời nguyền bí ẩn của Vu Sư thời viễn cổ để lại, vô tình quấn quanh hắn?!

Theo sau đội ngũ chậm rãi trượt xuống dọc theo sườn dốc hiểm trở, không khí xung quanh càng thêm nặng nề, mỗi bước đi dường như đều đạp trên lịch sử đông cứng!

Bọn họ thận trọng tiếp cận vị trí của Bàn Tử, ánh mắt quét khắp xung quanh, cố gắng tìm kiếm dù chỉ một dấu vết bất thường.

Tuy nhiên... ngoại trừ những thi thể nha lão màu xanh tím ngổn ngang khắp nơi, mặt mày dữ tợn, không hề có bất kỳ điều gì khác thường nào có thể tìm thấy!

Những thi thể này như những mảnh vỡ thời gian đông cứng, tĩnh lặng kể lại sự máu tanh và bi thương của quá khứ.

Khi cả đoàn người đi đến cách Bàn Tử khoảng chừng bốn năm mét, Phan Tử bỗng nhiên dừng bước, trên mặt hiện lên một sự cảnh giác khó nhận ra.

Hắn khẽ phất tay, ra hiệu mọi người tạm dừng tiến lên.

Cùng lúc đó... một cử chỉ nhỏ bé nhưng đầy ăn ý, lặng lẽ truyền đến Hoa Hòa Thượng ở cuối đội!

Động tác đơn giản này, như một tia sáng yếu ớt trong đêm tối, lập tức xây dựng một cây cầu vô hình giữa các thành viên, truyền đi tín hiệu kép vừa khẩn cấp vừa thận trọng.

Trong đoàn thám hiểm huyền thoại của Trần Bì A Tứ, Lãng Phong như một cơn lốc không thể cản phá, luôn đi đầu, với dũng khí và sức mạnh hơn người để mở đường, hệt như Bàn Tử trong đội ngũ này, là vai trò tiên phong đích thực!

Còn Hoa Hòa Thượng, lại là nhân vật cốt lõi của đội, trí mưu thâm sâu, như mưu sĩ hành tẩu giang hồ thời xưa, bày mưu tính kế, quyết sách xa ngoài ngàn dặm.

Về phần Diệp Thành, tuy nhìn có vẻ chỉ là một nhân vật bận rộn với những việc vặt, xử lý đủ loại tạp vụ, nhưng thực tế sự tồn tại của hắn như chất kết dính, gắn chặt toàn bộ đội ngũ lại với nhau, mỗi người đều sở hữu những kỹ năng độc đáo không thể thiếu.

Tuy nhiên... theo sau sự bất hạnh qua đời của Lãng Phong, khí thế dũng mãnh tiến lên của đội ngũ dường như cũng bị phủ lên một tầng

u ám.

May mắn thay, thực lực và trí tuệ của Hoa Hòa Thượng không hề suy giảm chút nào vì thế, Phan Tử tâm ý tương thông!

Chỉ một cử chỉ nhỏ cũng đủ để tâm ý tương thông với Hoa Hòa Thượng, ăn ý vô cùng.

Trần Mộc nhìn cảnh này, trong lòng không khỏi dâng lên một trận cảm xúc phức tạp.

So với đội ngũ của Trần Bì A Tứ, đội ngũ của ta tuy nhiên cũng không thiếu cao thủ xung phong phá trận, nhưng nếu bàn đến việc bày mưu tính kế, nhân vật đảm nhiệm trọng trách mưu sĩ, ta dường như là lựa chọn duy nhất!

Cái quái gì thế này?!

Sao đến cuối cùng, ta lại trở thành quân sư và mưu sĩ trong đội ngũ này????

Điều này không chỉ khiến ta cảm thấy một áp lực chưa từng có, mà còn khiến ta nhận ra sự khác biệt to lớn giữa mình và Hoa Hòa Thượng.

Đặc biệt là nghĩ đến sau khi mất đi Muộn Du Bình vị toàn năng này, một khi phe đối phương không có nhân vật như Hoa Hòa Thượng trấn giữ, vậy thì tất cả trọng trách đều sẽ đè nặng lên vai ta!

Sự so sánh này, khiến Trần Mộc cảm nhận sâu sắc sự thiếu sót của mình về trí tuệ và kinh nghiệm, dường như giữa hai bên có một rãnh sâu khó vượt qua.

Nhận thấy cử chỉ của Phan Tử, Hoa Hòa Thượng chỉ khẽ gật đầu khó nhận ra để đáp lại, ngay lập tức cùng Phan Tử rút ra dao sắc, thuần thục cầm ngược, động tác lưu loát mà không tiếng động!

Như báo săn nhanh nhẹn nhất trong đêm tối, lặng lẽ áp sát Bàn Tử!

Hai người thân hình nhanh nhẹn, mỗi bước di chuyển đều được tính toán chính xác, cố gắng giảm thiểu tiếng động, để tránh kinh động những thứ chưa biết xung quanh.

Khi đến bên cạnh Bàn Tử...

Bàn Tử lại không hề có bất kỳ phản ứng nào!

Hắn lưng đối mặt với hai người, thân thể đứng thẳng như cây tùng, bất động, hệt như bức tượng điêu khắc được nghệ sĩ đường phố thổi hồn, tĩnh mịch và kiên định!

Thế giới xung quanh trôi đi bên cạnh hắn, còn hắn thì chìm đắm trong thế giới của riêng mình, hoàn toàn không hay biết nguy cơ sắp đến.

Sự chuyên chú và ung dung này... khiến người ta không khỏi nảy sinh vài phần kính nể, cũng âm thầm cảm thấy may mắn vì tất cả những đồng đội trầm ổn đáng tin cậy trong đội.

Trần Mộc cảm thấy lòng bàn tay bị mồ hôi làm ướt đẫm, ẩm ướt và dính nhớp, toát ra một tia bất an, dường như không khí tràn ngập một loại không khí dị thường khó tả!

Ngay lúc này, bước chân của hai người thám hiểm phía trước chợt dừng lại, sự dừng lại đột ngột này khiến đội ngũ theo sau cũng phải treo ngược tim!

Phan Tử cùng Bàn Tử (người đồng đội thân hình hơi đầy đặn), khoảng cách đã rút ngắn chỉ còn gang tấc, chỉ cần khẽ giơ tay là có thể chạm vào lưng đối phương!

Tuy nhiên, đội hình chặt chẽ này lại bị phá vỡ trong nháy mắt.

Hai người đồng thời quay người, vẫy tay cấp tốc về phía sau, ra hiệu Trần Mộc và các đội viên khác tuyệt đối đừng lại gần nữa!

Ngay sau đó... bước chân của bọn họ cũng bắt đầu chậm rãi lùi lại, dường như bị một lực lượng vô hình kéo lại.

Tim Trần Mộc đập mạnh và nhanh hơn, mỗi nhịp đập như tiếng trống nặng nề, khiến lồng ngực hơi nhói đau!

Trong lòng hắn tràn đầy nghi hoặc và bất an, âm thầm suy đoán phía trước rốt cuộc xuất hiện cảnh tượng đáng sợ nào.

Phan Tử lùi về bên cạnh Trần Mộc, sắc mặt ngưng trọng, trong mắt lóe lên ánh sáng cảnh giác!

Hắn hạ thấp giọng, trong lời nói lộ ra một tia căng thẳng khó nhận ra: "Tình hình không ổn, thi thể phía sau Bàn Tử... có điều gì đó không đúng!" "Không đúng ư?

Là chỉ gặp phải thứ gì khó đối phó sao?

Chương 1067

Ví dụ như... cương thi cỡ lớn?!" Trần Mộc truy vấn, trong giọng nói xen lẫn một tia run rẩy, rõ ràng cũng bị biến cố đột ngột này làm cho tâm thần bất an.

Phan Tử không trực tiếp trả lời, chỉ lắc đầu, ra hiệu bây giờ không phải lúc để thảo luận.

Hắn dùng một cử chỉ ngắn gọn và dứt khoát, lặng lẽ chỉ huy đội ngũ đi theo bước chân của mình, trong cử chỉ đó ẩn chứa sự kiên quyết không thể nghi ngờ.

Trần Mộc và đoàn người theo sát Phan Tử, thận trọng đi vòng qua những thi thể ngổn ngang, tư thế khác lạ, mỗi bước đi dường như đều đạp trên băng mỏng, sợ rằng sẽ kinh động đến điều cấm kỵ nào đó không nên chạm vào!

Bọn họ dọc theo rìa bậc thang, đi vòng vèo xuống vài bậc, cuối cùng đến một bên của Bàn Tử.

Phan Tử đưa tay ra, khẽ chỉ một cái, ra hiệu mọi người chú ý quan sát.

Thuận theo hướng ngón tay Phan Tử, tầm mắt Trần Mộc xuyên qua ánh sáng mờ ảo, đặt vào cảnh tượng phía sau lưng Bàn Tử!

Ở đó, mấy bộ thi thể màu xanh đen ngồi khoanh chân thành vòng tròn, như những người tham gia một nghi thức cổ xưa nào đó, khuôn mặt bọn họ đã bị năm tháng ăn mòn đến mức mờ nhạt, nhưng âm khí lạnh lẽo tỏa ra trong sự tĩnh mịch vẫn khiến người ta ngạt thở!

Tuy nhiên... trong vòng tròn quỷ dị này, có một thi thể hiển nhiên vô cùng nổi bật!

Nó tuy cũng bị năm tháng phủ bụi, nhưng lại tỏa ra một loại điều bất thường khó tả!

Dường như ẩn chứa bí mật không người biết, tĩnh lặng chờ đợi một thời cơ nào đó để vén mở mọi bí mật.

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta rợn tóc gáy, một thi thể phi thường đáng sợ đột nhiên xuất hiện, kích thước đầu của nó, đơn giản là vượt xa tưởng tượng của người thường, ước chừng gấp ba lần kích thước đầu lâu của người bình thường, đến mức ngũ quan đều bị kéo giãn đến mức mờ nhạt!

Nó như một quả thực khổng lồ nhưng chưa thành thục, mang theo một loại sinh mệnh lực quỷ dị và vặn vẹo.

Khuôn mặt đó... giống như một thai nhi chưa chào đời bị một lực lượng vô hình cưỡng chế kéo dài, toát ra một loại kinh hoàng và bi ai không thuộc về nhân thế!

Từ trong miệng thi thể, lại quỷ dị vươn ra một chiếc lưỡi dài, màu xám xịt, bề mặt đầy nếp nhăn, như rễ cây khô héo!

Chậm rãi quấn quanh cổ Bàn Tử đang hoảng sợ tột độ, cảm giác lạnh lẽo như băng dường như có thể xuyên qua quần áo, trực tiếp đánh thẳng vào nỗi sợ hãi tận đáy lòng!

Sắc mặt Bàn Tử lập tức trắng bệch, sự kinh hãi trong mắt khó che giấu.

Cảm thụ của Trần Mộc không hề kém Bàn Tử chút nào, hắn chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, nhanh chóng chạy khắp toàn thân, da đầu tê dại, tim đập như sấm, suýt nữa nhảy khỏi lồng ngực.

Cổ hắn vì quá sợ hãi mà căng cứng, hầu như không thể cử động.

Hai tay hắn vô thức bịt miệng, cố gắng kiềm chế tiếng hét sắp mất

kiểm soát, giọng nói thoát ra từ cổ họng trầm thấp và run rẩy: "Kia... kia rốt cuộc là quái vật gì vậy?!" Lúc này, giọng nói của Trần Bì A Tứ từ không xa u u truyền đến.

Lão dường như cũng khó có thể che giấu hoàn toàn sự kinh ngạc và bối rối trong lời nói: "Thứ này có lẽ là một Thi Thai cực kỳ hiếm thấy?!

Do nằm lâu năm trong Dưỡng Thi Huyệt sâu trong linh cung, nhận được âm tà chi khí tẩm bổ, dần dần biến dị, mới biến thành dáng vẻ quái đản trước mắt!!

Nếu lại trải qua vài trăm năm, e rằng sẽ lột xác thành yêu vật càng khủng bố hơn, thậm chí thành tinh gây họa!!" Nói xong, thần sắc Trần Bì A Tứ đột nhiên trở nên phức tạp khó lường.

Dường như có một loại suy nghĩ nhanh chóng cuộn trào trong đầu lão, cuối cùng tụ lại thành một nghi vấn khiến lão kinh ngạc: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, long mạch mà chúng ta truy tìm này, rõ ràng là giả tạo... theo lý mà nói không nên có Dưỡng Thi Huyệt thật sự tồn tại ở đây, điều kỳ lạ trong đó, thật sự đáng để suy ngẫm... tình cảnh này, một chữ 'quái' sao đủ để hình dung!!" Càng suy nghĩ càng cảm thấy không đúng, long mạch, Dưỡng Thi Huyệt, đây rõ ràng là hai tình huống chẳng hề liên quan, làm sao có thể xuất hiện ở cùng một nơi?!

Đây chính là vấn đề, đây chính là mấu chốt quan trọng nhất!

Giọng nói của lão trầm thấp, mỗi một chữ đều như vang vọng, lộ ra sự nghi hoặc và bất an sâu sắc.

Ánh mắt Hoa Hòa Thượng chợt đọng lại, đặt lên chiếc đồng hồ quả quýt cũ kỹ của Trần Bì A Tứ, dấu vết loang lổ trên đó dường như đang kể lại những câu chuyện không ai biết.

Trong mắt hắn lóe lên một tia thay đổi vi diệu, loại biểu cảm đã

hiểu rõ nhưng lại cố ý che giấu đó, khiến Trần Mộc đứng bên cạnh trong lòng âm thầm suy đoán... vị tăng nhân trông thô kệch này, có lẽ đã thấu suốt mọi chuyện từ sớm?!

Nhưng hắn chọn im lặng, cho đến khi chính Trần Bì A Tứ tự mình vén mở bí ẩn, tâm tư tinh tế này, không ngoài việc giữ gìn chút tôn nghiêm cuối cùng của lão giang hồ.

Yết hầu Hoa Hòa Thượng khẽ động, giọng nói trầm ổn nhưng mang theo một tia ngạc nhiên, chậm rãi hỏi: "Lão gia tử, ngài nói là, trong đó ẩn chứa huyền cơ, là một màn 'Liên Hoàn Khấu' ư?!" Trong lời nói của hắn ẩn chứa thâm ý, mỗi một chữ dường như đều rung động trong không khí, khiến không khí xung quanh cũng dường như đông cứng lại. "Liên Hoàn Khấu", ba chữ này như một trận gió, xua tan đi sự tĩnh lặng trong phòng.

Đây là một loại phép lừa gạt lưu truyền rất rộng rãi trong giang hồ, dành riêng cho những kẻ lừa đảo lão luyện có tuyệt kỹ, là tinh túy nằm trong "Tước Tự Cục"!

Nó không chỉ là một thuật biến hóa thật giả đơn giản, mà còn là một cuộc đấu trí về tâm lý và trí tuệ!

Những kẻ lừa đảo sẽ bao bọc chân tướng trong từng lớp ngụy trang, trước là thật, sau là giả rồi lại hóa thật, và trong chuỗi biến hóa này khéo léo để lại một khe hở hầu như khó nhận ra!

Khi có người cố gắng vén mở lớp màn che này, thường sẽ vì phát hiện ra cái lỗ hổng được sắp đặt tinh vi kia, mà lầm tưởng rằng đã thấu suốt toàn cục, nhưng thực chất lại rơi vào đúng cái bẫy, rơi vào cái bẫy thật sự ở tầng thứ cao hơn!

Chiêu này, có cùng một cách thức kỳ diệu với "Không Thành Kế" trên chiến trường cổ, đều là lấy hư giả làm thật, dụ địch đi sâu vào.

Khóe miệng Trần Bì A Tứ nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, nụ cười đó bao hàm quá nhiều sự lắng đọng của năm tháng qua, cùng với sự hiểu biết sâu sắc về sự hiểm ác của giang hồ! "Không sai, sau lớp giả tượng, mới là chân tướng!

Trên cái long mạch bị thế nhân coi là giả dối này, làm sao lại xuất hiện Dưỡng Thi Huyệt có thể thai nghén Thi Sát được chứ?!

Uông Tàng Hải, lão hồ ly này, màn 'Liên Hoàn Khấu' của hắn chơi đến mức xuất thần nhập hóa, gần như kín kẽ không kẽ hở!

Nhưng ngay cả hắn, cũng có lúc sơ suất.

Cái lỗ hổng nhỏ bé không đáng kể này, chính là điểm thất bại duy nhất trong bố cục tinh vi của hắn!" Nói xong, trong mắt lão lóe lên một tia sắc bén, dường như xuyên qua màn sương mù thời gian dài đằng đẵng, nhìn thẳng vào lão đối thủ đã qua đời nhiều năm, trong lòng vừa có kính nể, cũng không thiếu sự cố chấp trong cuộc đấu trí!

Trần Mộc vẻ mặt bối rối, lông mày nhíu lại những nếp nhăn khó hiểu.

Hắn quay đầu nhìn Hoa Hòa Thượng bên cạnh, trong giọng nói mang theo vài phần khẩn thiết, hỏi: "Hoa Hòa Thượng, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?!

Ta sao càng nghe càng hồ đồ thế này?" Hoa Hòa Thượng khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên tia sáng thấu hiểu thế sự, chậm rãi nói: "Ai, thật là ngàn cân treo sợi tóc, sai một ly đi một dặm!

Chúng ta suýt nữa đã rơi vào cái bẫy được thiết kế tinh vi ấy!

May nhờ lần này, khiến chúng ta vô tình phát hiện ra chân tướng.

Ngươi còn nhớ không, khi chúng ta nhận ra vị trí long mạch có điểm dị thường, sơ bộ phán định nó là giả, trong lòng tràn ngập thất vọng và không cam lòng!

Chương 1068

Nhưng ai có thể ngờ, ở nơi tuyệt cảnh này, lại xuất hiện hiện tượng Thi Thai kỳ lạ đến vậy!" Y dừng lại một chút, nhìn quanh hoàn cảnh u ám, tiếp tục nói: "Trong nhận thức thông thường, trên long mạch giả tuyệt đối không thể xuất hiện bảo huyệt!

Càng không cần nói đến việc thai nghén ra Thi Thai tượng trưng cho khí tụ lại...

Điểm này, chính là lỗ hổng mà đối phương đã bố trí, cũng là khe hở để chúng ta có thể nhìn thấy chân tướng!

Sự tồn tại của con linh quy kia, ta nghĩ, hẳn là mấu chốt quan trọng nhất trong mê cục mà Uông Tàng Hải đã bố trí, ý đồ là để chúng ta tin chắc rằng mình đã hoàn toàn bước vào vùng sai lầm, lầm tưởng rằng toàn bộ long mạch đều là ảo ảnh giả tạo!" Giọng nói của Hoa Hòa Thượng trầm thấp và mạnh mẽ, dường như có thể xuyên thấu màn sương mù, thẳng đến lòng người. "Tuy nhiên, sự thật lại là, long mạch này không những không giả, mà mức độ chân thực của nó còn vượt xa tưởng tượng!

Nó không phải là cục thế Tam Đầu Long trong truyền thuyết, mà là qua sự điều chỉnh khéo léo của con linh quy kia, biến một long mạch tưởng chừng bình thường vô kỳ, ngụy trang thành đại cục chí cao Quần Long Tọa!

Bố cục như vậy, tuy nhiên cần kỹ nghệ cao thâm và sự thao túng tinh diệu linh khí thiên địa, nhưng trong giới phong thủy cao thủ như mây, không phải hoàn toàn không thể thực hiện được!" Nói đến đây, ánh mắt Hoa Hòa Thượng càng thêm sắc bén, dường như có thể xuyên thấu thời không, thấy rõ dụng tâm lương khổ của kẻ bố cục.

"Hãy nhớ, kẻ trí giả thật sự... thường giỏi lợi dụng tâm lý đối thủ, biến tình thế bất lợi thành ưu thế!

Tất cả những gì chúng ta đã trải qua, nhìn có vẻ nguy cơ trùng trùng, nhưng thực chất là thử thách trí tuệ và dũng khí của chúng ta!

Giờ đây, màn sương mù đã dần được vén mở, tiếp theo, chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích!" Lời nói của Hoa Hòa Thượng như một dòng nước ấm, chậm rãi chảy vào lòng Trần Mộc, khiến màn sương mù trong lòng hắn dần tan biến, một loại phấn khích và mong đợi chưa từng có bắt đầu cuộn trào trong lồng ngực hắn.

Cuộc đấu trí với sức mạnh tự nhiên của trời đất này, dường như đang dẫn dắt bọn họ đi về một vùng đất mới vô định nhưng đầy kỳ ngộ?!

Trần Mộc khẽ 'ừ' một tiếng, trong lòng tức thì như mây tan thấy mặt trời, bỗng nhiên sáng tỏ.

Hắn hiểu rõ... trong môn học cổ xưa và thần bí "Tầm Long Điểm Huyệt", phương vị phong thủy đóng vai trò vô cùng quan trọng.

Cũng giống như vẽ một bức họa cuộn tinh xảo phức tạp, mỗi một nét vẽ đều cần phải vừa vặn, đúng chỗ, mới có thể khiến long mạch chi khí sống động như thật!

Tưởng tượng trong đó, một con "Độc Nhãn Long" cô độc, nếu nó ung dung uốn lượn từ tây sang đông, như ánh bình minh mới rọi, vạn vật hồi sinh, thì đây chính là tượng trưng cho sự thăng hoa, khí thế như cầu vồng của "Đằng Long"!

Ngược lại... nếu nó ngược dòng đi lên, từ đông sang tây, như hoàng hôn trầm mặc, ẩn mình trong thế gian, thì đây chính là sự ẩn mình chờ thời, tích tụ thế lực của "Phục Long"!

Mà thông qua bố trí khéo léo, ví dụ như chôn một con linh quy

chứa từ lực, liền có thể trong vô thanh vô tức xoay chuyển càn khôn, khiến "Phục Long" vốn tiềm tàng hoàn toàn đổi mới, khoác lên lớp áo huy hoàng của "Đẳng Long", thực hiện sự nghịch chuyển vận thế!

Mang theo sự thấu hiểu này, Trần Mộc lật xem cổ tịch, nghiên cứu kỹ lưỡng cách cục phong thủy "Quần Long Tọa" hiếm có và tôn quý này.

Hắn phát hiện... chỉ khi ba đầu rồng đều hướng về phía Đông, tắm mình trong khí dương triều, mới có thể được ban cho danh xưng "Quần Long Tọa" này, tượng trưng cho vinh quang vô thượng và sự thịnh vượng đời đời!

Ngược lại nhìn dãy Trường Bạch sơn mạch trước mắt, ba đường núi thiêng liêng đó, tuy nhiên cũng nguy nga tráng lệ, nhưng không có ngoại lệ nào đều chỉ về phía Bắc, khác xa với những gì cổ tịch đã nói!

Trong đó, Tam Thánh Sơn nằm chính giữa, với khí thế độc nhất vô nhị của mình, tự nhiên trở thành đầu rồng, đứng đầu quần sơn.

Còn hai dãy núi uốn lượn hai bên, như những vị thần hộ mệnh ôm lấy chặt chẽ, được các phong thủy sư ban cho danh hiệu "Song Xà Bàn Hộ", được coi là cát địa, nhưng khí trường đặc thù, không thích hợp an táng người đã khuất, để tránh làm nhiễu động địa mạch!

Ngược lại, xây dựng miếu vũ, cúng bái thần linh, có thể tận dụng tốt hơn linh khí thiên địa này, ban phúc cho một phương bách tính.

Chính là sự đặt để vô ý như vậy, thân thể nhỏ bé của linh quy, như một quân cờ đã định, lặng lẽ biến hướng Bắc thành hướng Đông, làm xáo trộn trật tự tự nhiên của trời đất.

Điều này khiến những lão thủ kinh nghiệm phong phú như Trần Bì A Tứ, cũng không khỏi rơi vào vùng sai lầm, từ đó phán đoán sai lầm về hướng đi và chân ý của toàn bộ long mạch.

Trong biển học phong thủy mênh mông này, ngay cả biến động nhỏ nhất, cũng có thể gây ra sự thay đổi trời long đất lở của cục diện!

Khiến người ta không thể không cảm thán sự kỳ diệu của tạo hóa tự nhiên, cùng với sự uyên bác tinh thâm của đạo phong thủy.

Trần Mộc không khỏi cảm khái, bố cục hoàn toàn khớp nối, phức tạp rắc rối như vậy, cùng với đấu trí mưu sâu khó lường, đơn giản là khiến người ta khó mà tin nổi!

Nhớ lại khoảnh khắc trước, bọn họ cả đoàn người vẫn hoàn toàn chìm đắm trong lời nói dối được dệt nên tinh vi kia, nếu không phải ngẫu nhiên ở góc tối này, phát hiện ra Thi Thai khiến người ta rợn tóc gáy đó, e rằng lúc này đã sớm thùy đầu ủ rũ, mang đầy thất vọng quay về...

Thời gian dường như là một con hào không dấu vết, chia cắt Trần Mộc và Uông Tàng Hải trong truyền thuyết ở hai đầu ngàn năm!

Tuy nhiên lúc này...

Trần Mộc lại chợt cảm thấy mơ hồ rằng chiến lược trí tuệ... vượt thời đại của Uông Tàng Hải đang như dòng suối nhỏ róc rách chảy trong tâm trí hắn.

Vị kỳ nhân nghìn năm trước này, cái mê cục mà hắn đã bố trí, dù vượt qua tháng năm dài đằng đẵng, vẫn có thể chơi đùa những người hiện đại tự cho là thông minh tuyệt đỉnh như bọn họ trong lòng bàn tay!

Không khỏi khiến Trần Mộc đối với thân phận thật sự và lai lịch của Uông Tàng Hải tràn đầy sự hiếu kỳ và kinh ngạc vô tận.

Đúng lúc Trần Mộc đang đắm chìm trong suy tư vô tận, Phan Tử ở một bên nói nhỏ, trong giọng nói mang theo vài phần sốt ruột và bất lực: "Các người còn tâm tư ở đây bàn luận những thứ này, vậy hiện

tại Bàn gia phải làm sao đây?!

Chúng ta phải ứng phó cục diện này thế nào đây?!

Thứ 'móng lừa đen' trước đây thử nghiệm lần nào cũng hiệu quả, lần này còn có thể phát huy tác dụng không?!" Lời này vừa thốt ra, Trần Bì A Tứ khẽ lắc đầu, lông mày lộ ra một tia không chắc chắn, rõ ràng lão đối với điều này cũng không có chắc chắn mười phần.

Còn Hoa Hòa Thượng vốn vẫn trầm ổn cũng lông mày nhíu chặt, ánh mắt nhanh chóng quét quanh, cố gắng tìm kiếm đối sách giải quyết!

Nhưng rõ ràng, đối mặt với tình cảnh khốn khó phi thường như vậy, ngay cả hắn với kinh nghiệm phong phú cũng bó tay không có cách nào.

Không khí xung quanh dường như vì không khí căng thẳng đột ngột này mà đông cứng lại, mỗi người đều cảm thụ được sự nặng nề và cấp bách chưa từng có.

Khoảnh khắc này, không khí dường như đông cứng lại, căng thẳng và bất an đan xen thành một tấm lưới vô hình, bao phủ chặt lấy tất cả mọi người!

Trong thời khắc này, trong lòng mỗi người đều dâng lên một nỗi phiền muộn và sợ hãi khó tả, đặc biệt là khi bọn họ đối mặt với cảnh ngộ khiến người ta đau lòng của Bàn Tử, trong lòng càng năm vị tạp trần!

Trần Mộc và nhóm người nhìn nhau.

Trong mắt lộ ra những cảm xúc phức tạp, vừa lo lắng sâu sắc về nguy hiểm chưa biết, lại vừa quan tâm sâu sắc đến sự an nguy của đồng đội!

Bàn Tử bị chiếc lưỡi quỷ dị kia quấn quanh, trong cổ họng thỉnh

thoảng phát ra tiếng rên rỉ bị kìm nén, dường như đang âm thầm kêu cứu, khiến người ta đau lòng.

Trong thời khắc khẩn yếu này, bất kỳ hành động khinh suất nào cũng có thể mang lại hậu quả khó lường, khiến cục diện vốn đã nguy cấp lại càng thêm tệ hại!

Trên trán Phan Tử và Trần Mộc, từng hạt mồ hôi li ti tuôn ra như măng mọc sau mưa, tâm trạng sốt ruột như nước sôi sùng sục, sắp trào ra.

Nội tâm bọn họ giằng xé vô vàn, vừa lo lắng cứu viện liều lĩnh sẽ chọc giận sinh vật không rõ kia, làm tăng thêm nguy hiểm cho Bàn Tử.

Lại sợ đứng nhìn sẽ bỏ lỡ thời cơ cứu người quý giá, tình thế tiến thoái lưỡng nan này khiến người ta ngạt thở.

Tuy nhiên, đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, sự việc lại xảy ra biến hóa không ngờ!

Chương 1069

Chỉ thấy thân thể Bàn Tử đột nhiên mất thăng bằng, kèm theo một tiếng động nặng nề, ngã mạnh xuống đất, sau đó lại bị một sức mạnh không thể chống cự kéo đi, chậm rãi di chuyển!

Cái "Thi Thai đầu lớn" thân hình đồ sộ quái dị kia, như một con quái vật vặn vẹo, thân thể cong queo, uốn éo tiến về phía trước theo một cách rợn tóc gáy, chiếc lưỡi dài của nó như một sợi xích sống, trói chặt lấy Bàn Tử, vô tình kéo hắn về phía sâu thẳm của sườn dốc hiểm trở!

Thân thể Bàn Tử cứng đờ dị thường, như bị nỗi sợ hãi đóng băng.

Ngay cả sự phản kháng cơ bản nhất cũng không thể làm được, ngọn lửa sinh mệnh dường như đang dần tắt lịm trong cảnh khốn cùng hoang vu này.

Nhìn thấy tình cảnh này, thần kinh của mọi người đều bị căng thẳng đến cực độ, một luồng khí tức tuyệt vọng lặng lẽ lan tỏa!

Phan Tử gần như là theo bản năng mà phát ra một tiếng "Đuổi!" khàn khàn và kiên định!

Tiếng mệnh lệnh này, như tia nắng đầu tiên lúc bình minh, xua tan màn sương mù trong lòng, ban cho mọi người sức mạnh hành động.

Trần Mộc và đoàn người, đồng loạt bùng nổ năng lượng đã tích tụ bấy lâu.

Bất chấp tất cả, điên cuồng lao xuống sườn dốc hiểm trở kia, trong mắt bọn họ tràn đầy quyết tuyệt và hy vọng, thề phải trong cuộc đua sinh tử này, giành lại đồng đội từ tay tử thần.

Cái Thi Thai đầu lớn thân hình đồ sộ quái dị kia, khi nhận thấy

bóng dáng Trần Mộc và nhóm người đang lao nhanh xuống, lập tức tăng nhanh bước chân khiến người ta lạnh sống lưng!

Ngay lập tức, Bàn Tử trong đội lao đi như bay trên sườn dốc hiểm trở.

Thân thể hắn như quả bowling mất kiểm soát, một đường xông thẳng, đâm thẳng, những cành khô lá rụng và gỗ mục nát bị đâm văng tán loạn khắp nơi, cảnh tượng hỗn loạn nhưng lại kinh tâm động phách!

Do sườn dốc quá hiểm trở, Trần Mộc và những người khác hầu như không thể giữ tư thế chạy trên sườn dốc này, bọn họ dứt khoát bỏ qua phản kháng, để cơ thể tự nhiên trượt xuống theo trọng lực, cảnh này, cũng giống như trò chơi cầu trượt vui vẻ thời thơ ấu, chỉ có điều bối cảnh lúc này lại tràn đầy sự vô định và nguy hiểm!

Trong nháy mắt... bọn họ đã trượt nhanh xuống hơn mười mét.

Đúng lúc mọi người đang căng thẳng chú ý đến động thái phía trước thì, một cảnh tượng kinh người đã xảy ra... bóng dáng Bàn Tử chợt biến mất trên sườn dốc, như bị mặt đất nuốt chửng, trong chớp mắt đã không còn tăm hơi!

Trong lòng Trần Mộc chợt dâng lên một trận hoảng sợ khó tả, sắc mặt chợt biến, hắn gần như theo bản năng tăng tốc xông về phía nơi Bàn Tử biến mất.

Khi đến gần, một miệng hang ẩn dưới bụi cây bất ngờ đập vào mắt!

Thì ra chính là cái động không đáng chú ý này đã nuốt chửng Bàn Tử!

Lúc này… chỉ còn lại hai chiếc chân đi đôi giày nặng nề của hắn còn lơ lửng bên ngoài miệng động, đung đưa yếu ớt, lộ rõ vẻ vô cùng

bất lực.

Thấy cảnh này, Phan Tử như một mãnh hổ đang chờ chực, vọt lên không, toàn thân cơ bắp căng chặt, thể hiện sức bùng nổ kinh người!

Hắn như dã thú săn mồi nhanh chóng lao tới đôi chân của Bàn Tử, hai tay nắm chặt, bắt đầu dùng sức kéo ngược lại, vẻ kiên nghị và quyết tuyệt trên mặt hiện rõ.

Trần Mộc sau khi trượt qua miệng động, vội vàng dùng hai tay và hai chân chống đất, chặn lại đà trượt, sau đó gấp gáp bò ngược lại, gia nhập hàng ngũ cứu viện!

Cùng lúc đó, Diệp Thành, Thuận Tử và Hoa Hòa Thượng cũng lần lượt chạy tới.

Hoa Hòa Thượng nhanh chóng rút một sợi dây thừng leo núi từ ba lô ra, động tác nhanh gọn buộc chặt sợi dây vào chân Bàn Tử!

Như vậy… trừ phi cái thi thai khủng bố kia có sức mạnh xé toạc thân thể, nếu không muốn kéo Bàn Tử vào trong nữa tuyệt đối không dễ dàng.

Cuộc giải cứu đột ngột này, ngưng tụ sự ăn ý và bất khuất giữa đồng đội, mỗi một động tác đều toát lên niềm tin kiên định không bỏ rơi bất kỳ ai của bọn họ.

Trần Mộc cùng cả nhóm, dưới sự nỗ lực chung của nhiều đồng đội, cuối cùng đã giải cứu Bàn Tử ra khỏi cảnh khốn cùng đáng sợ kia!

Cái lưỡi thô ráp ẩm ướt như một sợi xích kiên cố, siết chặt quanh cổ họng Bàn Tử, căng đến mức gần như lún vào da thịt!

Mặt Bàn Tử đỏ bừng, gân xanh nổi lên, hai mắt trắng dã vì ngạt thở, sinh khí dường như đang bị vắt kiệt từng chút một, tình hình cực kỳ nguy cấp.

Ngay vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Phan Tử mắt nhanh tay lẹ, rút ra một con quân đao sắc bén từ bên hông, không chút do dự vung xuống.

Kèm theo một tiếng hét chói tai thê lương của người phụ nữ, cái lưỡi đang siết chặt Bàn Tử đứt lìa, sự trói buộc tan rã trong chớp mắt, mọi người vội vàng hợp lực kéo Bàn Tử đã gầy yếu đi không ít, sắc mặt tái nhợt về khu vực an toàn!

Trần Mộc cùng mọi người không dám chần chừ chút nào, nhanh chóng kéo cái lưỡi đứt lìa còn vướng trên người Bàn Tử ra, và không chút lưu tình ném trả vào trong hang động tối đen u ám, dường như ném cả sự sợ hãi và điềm gở này cùng trở lại vực sâu!

Ngay sau đó, mọi người sốt ruột vây quanh Bàn Tử, thay phiên ấn ngực, cấp cứu!

Không lâu sau… lồng ngực Bàn Tử bắt đầu phập phồng, dấu hiệu sinh mệnh dần hồi phục, hắn hai tay vô lực vuốt cổ, thở dốc từng hơi lớn!

Xen lẫn những cơn ho dữ dội, như muốn nôn hết trải nghiệm kinh hoàng vừa rồi ra khỏi cơ thể.

Phan Tử biết rõ nguy cơ chưa hoàn toàn được giải trừ, luôn cảnh giác động tĩnh xung quanh.

Hắn đột ngột rút cây xẻng công binh mang theo, bước nhanh như bay xông về phía miệng động đầy điềm gở kia, ánh sáng đèn pin cường độ cao như kiếm sắc xuyên phá bóng tối, chiếu thẳng vào vực sâu vô danh kia!

Nhưng theo thời gian từng phút từng giây trôi qua… trừ âm vang vọng lại trong hang động, không còn dị trạng nào khác xuất hiện, vật khủng bố kia dường như đã nhân lúc hỗn loạn mà lẩn về sâu dưới

lòng đất.

Tay Phan Tử nắm xẻng dần thả lỏng, trong mắt xẹt qua một tia căng thẳng và nghi hoặc khó nhận ra, cuối cùng vẫn từ từ hạ vũ khí xuống, thần kinh căng thẳng hơi thả lỏng!

Trong động trở lại yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề của mọi người và tiếng ho đứt quãng của Bàn Tử, nhắc nhở họ về cuộc đấu sinh tử kinh tâm động phách vừa xảy ra.

Trần Mộc cùng mọi người không khỏi tự chủ thả lỏng hai tay đang nắm chặt, không khí căng thẳng theo cảm giác nhẹ nhõm đột ngột ập đến, dường như bị làn gió xuân ấm áp nhẹ nhàng thổi tan!

Họ vội vàng vây quanh Bàn Tử, thay phiên nhẹ nhàng vỗ lưng cho hắn, mỗi lần vỗ với lực độ vừa phải, dường như đều đang giúp Bàn Tử xua tan nỗi sợ hãi và mệt mỏi còn sót lại!

Vỗ nửa ngày, sắc mặt Bàn Tử mới dần hồi phục.

Hắn thở dốc, ánh mắt vẫn còn mang theo một tia kinh hoàng sau tai ương còn sống sót, nhìn chằm chằm cái động sâu thẳm, âm lãnh kia, trong miệng lẩm bẩm: "Cảm ơn, thực sự cảm ơn các vị hảo hán, nếu không có các ngươi…" Thấy vậy, trong lòng Trần Mộc vừa hiếu kỳ vừa quan tâm.

Hắn tiến đến gần Bàn Tử, giọng nói ôn hòa nhưng khó che giấu ý dò hỏi, hỏi về nguyên nhân đầu đuôi của cảnh tượng quỷ dị vừa rồi: "Bàn Tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?!

Sao ngươi đột nhiên lại bất động như pho tượng Di Lặc Phật cười híp mắt kia vậy?!" Nói rồi, ánh mắt hắn lướt trên người Bàn Tử, cố gắng tìm kiếm câu trả lời từ phản ứng của đối phương.

Bàn Tử lắc đầu, trên mặt đầy vẻ khó hiểu và bất lực.

Hắn cố gắng hồi tưởng lại khoảnh khắc đó, nói: "Ta cũng không

biết nữa, lúc đó chỉ cảm thấy càng đi vào trong, hàn khí của mộ thất càng nặng!

Sau đó, chỉ trong một khoảnh khắc, trên cổ như bị một luồng sức mạnh lạnh lẽo thấu xương quấn lấy, cả người liền đứng yên, như bị khối băng vô hình đông cứng vậy!

Ta có thể nghe, cũng có thể nhìn, nhưng thân thể không nghe lời sai khiến, ngay cả mắt cũng không chớp được, trong lòng sốt ruột không thôi, như người chết đuối cố sức giãy giụa, nhưng làm sao cũng không chạm tới mặt nước!" Phan Tử đứng một bên nghe vậy, há miệng cười lớn, tiếng cười mang theo vài phần hào sảng và bất cần: "Hắc, nghe tiếng hét chói tai kia, chắc là một thi thai nữ, cô độc một mình ở nơi tối tăm không thấy trời này lâu rồi, khó tránh khỏi sẽ cô đơn khó chịu!

Nó thấy dáng người ngươi cũng tương tự nó, liền động lòng muốn kéo ngươi xuống làm bạn đó.

Đây không phải là cách bắt chuyện thông thường, đây là thư mời từ địa ngục đó!" Lời Phan Tử tuy mang tính trêu chọc, nhưng cũng không mất đi sự kính sợ đối với sức mạnh vô tri, khiến người ta nghe xong lòng không khỏi lại căng thẳng.

Bàn Tử cười khổ, khóe miệng treo một tia bất lực, nhẹ nhàng đẩy người bạn bên cạnh, lực đạo mang theo vài phần trêu đùa và tự giễu.

Chương 1070

"Ngươi mới là kẻ giống nó đó!", trong lời nói, dường như đang cố ý tránh né điều gì đó, khiến không khí trở nên vi diệu và phức tạp.

Phan Tử há miệng cười, linh hoạt lùi lại một bước, cố gắng tránh né lời trách móc nửa thật nửa giả này.

Động tác của hắn nhẹ nhàng và tự nhiên, nhưng không ngờ lần né tránh này, lại trở thành trò đùa cuối cùng giữa bọn họ!

Ngay trong khoảnh khắc điện quang thạch hỏa này, tất cả mọi người đều không ngờ, vật gở lớn lao từ trong hang động u sâu thò ra… một con quái vật đầy máu tươi trong miệng, hình dáng tựa đầu thai nhi, đột nhiên lại xuất hiện, há to cái miệng như chậu máu, cắn chuẩn xác và tàn nhẫn vào mắt cá chân của Phan Tử mà hắn không kịp rút về!

Tiếng kêu kinh hãi của Phan Tử bị nỗi sợ hãi đột ngột bóp nghẹt trong cổ họng, hắn liên phản kháng cơ hội cũng không có, thân thể như bị một luồng sức mạnh vô hình đột ngột kéo đi, trong nháy mắt đã bị con quái vật kia kéo vào trong bóng tối vô tận, chỉ để lại một chuỗi âm vang tuyệt vọng lảng vảng ở cửa động, dần dần biến mất trong tĩnh lặng!

Trần Mộc và những người khác gần như phản ứng lại trong chớp mắt, lần lượt chạy về phía cái hố đen đó, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi và quyết tuyệt khó tả.

Thế nhưng… khi chân họ hoảng loạn đến mép động thì bóng dáng Phan Tử đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại vực sâu vô định kia, lặng lẽ nuốt chửng ánh sáng và hy vọng, dường như là lối vào một thế giới khác, khiến người ta nhìn mà rợn người!

Tim Trần Mộc đập điên cuồng, một luồng xung động bất chấp tất cả dâng lên trong lòng.

Ngay khi hắn chuẩn bị bất chấp nguy hiểm nhảy vào trong động thì… một bóng người nhanh hơn hắn một bước, đó là Bàn Tử!

Chỉ thấy hắn động tác nhanh nhẹn cởi một sợi dây thừng đã chuẩn bị sẵn ở chân, tay nắm chặt con quân đao sắc bén kia, không chút do dự, nhảy vọt xuống!

Như một con báo dũng mãnh, trong nháy mắt đã bị bóng tối nuốt chửng, chỉ còn lại sợi dây thừng đung đưa ở miệng động, chứng minh quyết định vừa rồi của hắn kiên quyết và quả cảm đến nhường nào.

Một loạt biến cố này xảy ra quá nhanh, tất cả mọi người còn chưa kịp có thêm phản ứng, hai người đồng đội đã lần lượt biến mất trong vực sâu vô định kia, để lại chỉ có tiếng thở dốc gấp gáp và ánh mắt lo lắng nhìn nhau, cùng với sâu trong hang động… dường như còn ẩn hiện những tiếng rên rỉ không rõ ràng, khiến cuộc thám hiểm vốn đã đầy rẫy nguy hiểm lại càng thêm vài phần khủng bố khó lường!

Thân thể Trần Mộc hơi nghiêng về phía trước, dường như vẫn muốn thử lại cú nhảy nguy hiểm kia!

Thế nhưng… ngay lúc này, một bàn tay to đầy vết chai sần vững vàng đặt lên vai hắn, đó là Hoa Hòa Thượng, trong mắt hắn tràn đầy sự kiên quyết không thể nghi ngờ!

“Miệng động này quá chật hẹp, cho dù là ngươi cũng nhảy vào, chỉ sẽ khiến tình thế bên dưới càng thêm khó khăn!

Nếu thực sự có cách, bằng sức mạnh của một mình Bàn Tử cũng đủ để cứu người về!

Nếu không có kế sách nào, mù quáng đi theo cũng chỉ là hy sinh vô ích!” Trong cổ họng Trần Mộc bật ra một tiếng ho nghẹn ngào, dường

như đang cố gắng nuốt xuống sự không cam lòng và lo lắng.

Hắn cố gắng vươn dài cổ, cố gắng xuyên qua miệng động sâu thẳm kia để bắt lấy một tia sáng, nhưng bóng tối như mực, nuốt chửng tất cả, trừ tiếng ma sát liên tục do Bàn Tử trượt xuống, không còn âm thanh nào khác!

Sợi dây thừng căng chặt phía trên như bị một bàn tay vô hình nhanh chóng kéo vào vực sâu tăm tối, từng phút từng giây đều kéo căng tâm trí của tất cả mọi người có mặt, lo âu và bất an lặng lẽ lan tỏa trong không khí.

Thời gian dường như ngưng đọng, cho đến khi trọn vẹn một phút trôi qua, vũ điệu của sợi dây thừng gần như khiến người ta tuyệt vọng kia đột ngột dừng lại.

Ngay sau đó… từ sâu trong hố đen truyền ra một tiếng chấn động nhỏ nhưng rõ ràng, dường như một loại tín hiệu nào đó, xuyên qua ranh giới sinh tử!

Ngay khi mọi người nín thở chờ đợi, giọng Bàn Tử kỳ diệu vang lên từ đáy vực sâu, mang theo sức mạnh không thể coi thường!

“Mau kéo dây!” Trần Mộc và những người đồng đội của hắn nghe vậy, lập tức như bị dòng điện giật, một luồng sức mạnh khó tả dâng lên trong lòng.

Họ gần như theo bản năng bắt đầu kéo dây thừng, mỗi một động tác đều ngưng tụ khát vọng sống và sự kiên trì, dường như đang kéo co với tử thần!

Mồ hôi chảy dọc trán họ, cơ bắp cánh tay run rẩy vì quá sức, nhưng họ không chút nào thả lỏng, trong lòng chỉ có một ý niệm… bất luận thế nào cũng phải kéo Bàn Tử và Phan Tử về!

Sợi dây thừng dần căng chặt theo nỗ lực chung của họ, dường

như cả không khí cũng vì thế mà trở nên nặng nề.

Cuối cùng, trong tiếng reo hò gần như xé họng của mọi người… bóng dáng Bàn Tử từ từ hiện ra, hắn không chỉ tự cứu thành công, mà còn nắm chặt lấy Phan Tử!

Thân thể Phan Tử vẫn đung đưa vô lực giữa không trung, hai chân đạp loạn xạ, cái thi thai dữ tợn kia dường như vẫn quấn quanh người hắn, không chịu dễ dàng từ bỏ con mồi của mình!

Cảnh này, khiến tim mọi người đều thắt lại.

Nhưng họ biết, chỉ cần còn chưa đến khoảnh khắc cuối cùng, hy vọng sẽ không biến mất.

Trần Bì A Tứ trầm giọng ra lệnh, trong giọng nói toát ra sự uy nghiêm không thể nghi ngờ, khiến Trần Mộc và những người xung quanh không khỏi tự chủ lùi lại!

Hắn khóa chặt lông mày, dường như trong chốc lát đã đưa ra quyết định, bàn tay từng trải sương gió khéo léo lật lật… nhẹ nhàng lướt qua vạt áo, hai viên đạn sắt sáng loáng đã xuất hiện trong lòng bàn tay!

Trong mắt hắn xẹt qua một tia quyết tuyệt, nhắm vào mắt cá chân của Phan Tử bị thi thai cắn chặt, không chút do dự búng ngón tay một cái, viên đạn sắt đầu tiên "ngoan ngoan" tác hưởng, chuẩn xác không sai một li nào đánh trúng cái đầu sưng to của thi thai!

Kèm theo một tiếng hét chói tai xé lòng, con quái vật đáng sợ kia cuối cùng cũng buông miệng ra, nhưng ngay khoảnh khắc được giải thoát… bản năng thúc đẩy nó lại hung hăng lao về phía trước!

Trần Bì A Tứ mắt nhanh tay lẹ, không để thi thai có bất kỳ cơ hội nào thở dốc, một viên đạn sắt khác tiếp theo bay ra, không lệch chút nào trúng giữa thân nó, đánh con quái vật kia một cái lật nhào, ngã lăn

ra đất!

Thế nhưng… con quái vật không cam lòng lại giãy giụa lật người lại, hung hãn lao tới tấn công lần thứ hai!

Nhưng chỉ thấy Trần Bì A Tứ hừ lạnh một tiếng, lại thêm một viên đạn nữa, lực đạo lớn đến mức trực tiếp đánh con thi thai kia lăn lóc bụi trần, hoàn toàn mất đi khả năng tấn công lần nữa!

Ngay giữa lúc điện quang hỏa thạch này, Trần Mộc và những người khác vẫn còn sợ hãi mà nắm bắt lấy cơ hội tốt thoáng qua này, hợp lực kéo Phan Tử và Trần Bì A Tứ ra khỏi hang động âm u khủng bố đó, mọi người gần như chạy thục mạng rời xa cái miệng hang dường như có thể nuốt chửng sinh mạng bất cứ lúc nào!

Một bên, Hoa Hòa Thượng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn tay cầm cây xẻng công binh nặng trịch, đứng một bên miệng động, ánh mắt cảnh giác, cơ bắp căng chặt, như một con báo sẵn sàng vồ mồi bất cứ lúc nào!

Không ngoài dự liệu, chỉ vài giây yên tĩnh sau, cái thi thai không cam chịu thất bại kia phát ra tiếng gào thét chấn động màng nhĩ, đột ngột lao ra từ bóng tối, cố gắng phản công lần cuối!

Thân hình Hoa Hòa Thượng không động, chỉ chờ con quái vật kia vọt tới gần, một tiếng "đương" mạnh mẽ vang lên!

Cây xẻng công binh như cây búa sắt công lý, thẳng tay đập con quái vật kia trở lại trong động!

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, bóng dáng vốn dữ tợn kia nhanh chóng rơi xuống nơi sâu thẳm của hang đá, biến mất trong một vùng chết chóc.

Sắc mặt Bàn Tử như tấm vải phai màu, tái nhợt xen lẫn một vẻ u ám không tự nhiên, hắn thở hổn hển, mồ hôi chảy dọc gò má tròn trịa,

rơi xuống đất bùn dưới chân, để lại những vết ẩm ướt lốm đốm!

Hắn liếc xéo Phan Tử, khóe miệng treo một nụ cười gượng gạo, giọng nói lẫn với tiếng thở dốc, từng chữ từng chữ nói: "Ngươi thấy chưa, xem ra vị 'tâm thượng nhân' nhà ngươi, trong lòng vẫn còn vương vấn ngươi nhiều hơn một chút đó!" Phan Tử nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, trong mắt xẹt qua một tia hoảng sợ và ngượng ngùng.

Hắn vội vàng vẫy tay ra hiệu cho Bàn Tử dừng lời, dường như muốn đẩy lại cảm xúc vi diệu này vào sâu trong lòng: "Ai nha, chuyện này chúng ta đừng nhắc nữa, coi như huề vốn đi!" Sau đó, hắn quay đầu nhìn Hoa Hòa Thượng với vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu mang theo vài phần gấp gáp và ngoan cố, "Lão Hoa, ngươi nói xem, cái thứ trong động này, không lẽ là một tổ thi thai sao?!

Nếu đúng là như vậy, lão tử ta không nói hai lời, trực tiếp cho nó tan xác nát xương, sớm đưa nó đi đầu thai chuyển kiếp!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, khẽ nhíu mày, từ từ lắc đầu, đưa một tay nhẹ nhàng vẫy ra, ý phủ định, "Không phải vậy, thi thai không phải là loài thú thông thường, làm sao có thói quen làm tổ?!

Cái động này quả thực có điều kỳ lạ, chúng ta cần cẩn thận thì hơn!" Hắn dừng lại một chút, trong mắt lóe lên ánh sáng hiếu kỳ và dò xét.

"Nói lại, lúc hai người vừa rồi sơ ý ngã vào, trong động có gì bất thường không?!" Bàn Tử cười khổ một tiếng, phủi phủi bụi đất trên người, rồi mới đáp: "Tối om om, trong tay lại không có đồ chiếu sáng, đương nhiên là hai mắt tối đen, chẳng thấy gì cả!

Nhưng mà, lúc ta mò mẫm trong bóng tối, lại chạm phải mấy tấm đá phẳng lì, rìa phiến đá chỉnh tề, sờ vào lạnh buốt, không giống tự nhiên hình thành… Nghĩ lại, cái động này e là có dấu vết điêu khắc của người xưa!" "Nhân tạo?!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, giữa lông

mày không khỏi thêm vài phần ngưng trọng, hắn vô thức sờ cằm, trong mắt lộ ra vẻ suy tư sâu sắc.

Trần Mộc, cũng vào lúc này, tập trung lại ánh mắt vốn đang lơ đãng, nhìn vào cái động lớn sâu không lường được trước mắt.

Trong mắt hắn vừa có hiếu kỳ, lại không thiếu cẩn trọng, dường như cũng đang phác họa trong lòng các loại phỏng đoán và khả năng về cái động này.

Đường nét miệng động dưới ánh sáng lờ mờ hiện ra vô cùng sâu thẳm, hệt như một cái giếng cổ bị lãng quên!

Lại hơn hẳn miệng giếng thông thường vài phần thần bí và vô tri… Trần Mộc lúc đầu nhìn thấy, trong lòng không khỏi thầm lẩm bẩm, cái giếng này không chỉ sâu hun hút khiến người ta rợn người!

Chương 1071

Còn mang theo một luồng khí tức quỷ dị không nói rõ được.

Hắn vốn cho rằng đây là di tích lỗ hổng của một thời đại xa xưa, đã bị bỏ hoang từ lâu, nhưng nhìn kỹ, độ rộng của miệng giếng rõ ràng vượt quá phạm vi lỗ hổng truyền thống, hiển nhiên là kết quả của sự cố ý của con người!

Những vết tích điêu khắc loang lổ ở mép giếng, lặng lẽ kể lại quá khứ phi tự nhiên của nó, khác hẳn với những lỗ hổng do dung nham núi lửa tự nhiên hình thành, mỗi vết khắc đều như những tác phẩm nghệ thuật được chạm khắc bởi mồ hôi và thời gian!

Trần Mộc tiến đến gần miệng giếng, cố gắng dò xét bí mật dưới giếng.

Lúc này lại phát hiện thi thai trước đó lờ mờ nhìn thấy đã không còn bóng dáng, dường như dưới tác dụng của một loại sức mạnh vô danh nào đó, rơi vào vực sâu không đáy này!

Trong lòng hắn không khỏi nảy sinh một tia lo lắng, cái thứ đó tuy bề ngoài đáng sợ, thực ra sức chiến đấu không mạnh lắm, chỉ là không biết ở nơi sâu thẳm dưới đáy giếng này, liệu đã có cao nhân như Hoa Hòa Thượng, một đòn tiêu diệt nó chưa?!

Cấu tạo bên trong vách giếng càng kỳ lạ, ban đầu mấy bước còn thấy những tấm đá cổ được khảm vào đó, dường như là một loại ký hiệu hoặc đồ đằng do người xưa để lại, nhưng càng đi vào sâu, tấm đá dần biến mất, thay vào đó là mặt đá thô ráp chưa được chạm khắc, gồ ghề, hệt như ruột già phức tạp uốn lượn bên trong cơ thể người!

Toát ra một sức sống và sự hoang dã nguyên thủy khó tả.

Gió nhẹ từ đáy giếng lặng lẽ thổi lên, mang theo một chút ẩm ướt khó nhận ra và hương đất bùn, dường như là tiếng thì thầm từ sâu trong lòng đất, dụ dỗ nhà thám hiểm đi sâu vào điều chưa biết.

Trần Mộc cẩn thận chiếu ánh đèn pin vào trong giếng, cố gắng xuyên qua màn đêm sâu thẳm đó!

Thế nhưng vài mét sau… ánh sáng liền bị bóng tối vô tận nuốt chửng, dường như đó là một không gian khác biệt độc lập với thế giới, dẫn đến một thế giới không ai hay biết!

Điều chưa biết luôn đi kèm với sợ hãi và hiếu kỳ, bí mật của cái giếng này… như một cuốn truyền thuyết cổ xưa chưa hoàn thành, lặng lẽ chờ đợi kẻ dũng cảm vén màn bí ẩn của nó!

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc, đánh giá miệng động trông có vẻ bình thường trước mắt, không khỏi lẩm bẩm: "Cái thứ này… trông thế nào cũng giống hệt mấy cái miệng hầm trữ cải thảo của lão gia Đông Bắc vậy!

Chẳng lẽ, những người thợ xây dựng linh cung này, lén lút còn định ủ mấy vại dưa cải muối chua ở đây để qua mùa đông sao?!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch, nhưng không tiếp lời Bàn Tử.

Mà cúi người xuống, đưa ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vách đá loang lổ ở mép động, cảm nhận từng chút hơi lạnh thoát ra từ trong động.

"Gió, là từ đây thổi ra!

Cái giếng này, không phải là đường cùng, bên trong tất nhiên có lối đi, có thể thông đến một nơi nào đó chưa biết!" Bàn Tử nghe vậy, mắt sáng lên, sự hiếu kỳ lập tức được nhóm lên, vội vàng hỏi dồn: "Ngươi nói, đây có phải là cái cửa sau trong truyền thuyết dẫn đến

thiên cung địa cung không?!

Cái lối vào liên kết giữa ba con rồng thần bí đó?!" Trần Mộc lắc đầu, giọng tuy nhẹ, nhưng toát lên sự kiên định không thể nghi ngờ: "Bố cục ba đầu rồng đó, chúng ta đã chứng thực nó chẳng qua là một màn lừa bịp được thiết kế tinh vi!

Lùi một bước mà nói, cho dù bí đạo đó thực sự tồn tại, theo lẽ thường mà suy đoán, cũng phải được đặt ở nơi sâu nhất của địa cung, làm sao có thể vô cớ xuất hiện ở nơi ánh sáng ban ngày như thế này?!" Bàn Tử lại không cho là đúng, bày ra vẻ mặt của một lão giang hồ, hắc hắc cười một tiếng: "Ngươi à, vẫn còn non lắm!

Cái này gọi là 'minh tu sạn đạo, ám độ trần thương'.

Ngươi chưa nghe câu nói cũ đó sao?!

Nơi nguy hiểm nhất, thường lại là nơi an toàn nhất.

Biết đâu đấy, đây chính là chỗ cao tay của cái 'Uông Uông Khiếu' kia, cố ý bày ra trận mê hồn đó!" Lời này cũng có lý, chỉ là Uông Uông Khiếu là ai?

Bàn Tử cũng hơi quá đáng rồi!

Bàn Tử nhất thời không thể nhớ nổi cái tên Uông Tàng Hải hơi khó đọc kia, liền tùy tiện đặt cho hắn một biệt danh, sự tùy ý đó dường như đang nói chuyện về một con mèo con chó ven đường vậy.

Trần Mộc nghe vậy, khóe miệng không tự chủ nhếch lên, suýt nữa không nhịn được bật cười, nhưng vì ngại hoàn cảnh, hắn đành cố nén lại.

Hắn không vui đáp lại, giọng điệu xen lẫn vài phần bất lực và trêu chọc: "Ta nói ngươi cái tên này, có thể để ý một chút, thể hiện chút tôn trọng được không?!

Uông Tàng Hải là một nhân vật lớn có tiếng trong dòng dõi này, địa vị rất cao, nếu đổi lại là ngươi gặp mặt, e là cũng phải cung kính hô một tiếng tổ sư gia!

Hơn nữa, câu danh ngôn chí lý kia sao có thể tùy tiện gán lên đầu người khác, rõ ràng là do Sở Lưu Hương phong lưu phóng khoáng nói, cái trí nhớ của ngươi, thật khiến người ta đau đầu!" Bàn Tử nghe vậy, lập tức bày ra vẻ không cho là đúng, khóe miệng treo một nụ cười trêu chọc, phản bác: "Ai nha, ngươi đừng động một chút là nhận người thân thích, tổ sư gia gì chứ?!

Ta thấy, cho dù Uông Tàng Hải thật sự muốn nhận Trần Mộc làm văn bối, Trần Mộc còn chưa chắc đã vui lòng đâu!

Chúng ta đừng ở đây nói nhảm mấy chuyện linh tinh này nữa, chính sự quan trọng hơn.

Ngươi xem cái hang đen ngòm trước mắt này, ngươi nói chúng ta có nên khám phá xem rốt cuộc nó là gì không?!

Biết đâu đấy, thằng nhóc Trần Mộc kia mèo mù vớ cá rán, lại thật sự nói đúng rồi!

Cái gọi là 'thi thảo' kia, nghe nói đã không phải thứ hiền lành, nếu thật sự làm ổ trong động này, tương lai không chừng lại là một tai họa, chúng ta chi bằng sớm xuống dưới, giải quyết ẩn họa, cũng coi như vì dân trừ hại vậy!" Hoa Hòa Thượng khẽ lắc đầu, trong mắt xẹt qua một tia kiên quyết không thể nghi ngờ, trầm giọng nói: "Tuyệt đối không thể nào!" Hắn dừng lại một chút, dường như đang sắp xếp suy nghĩ, rồi nói tiếp: "Nếu 'Quần Long Tọa' chỉ là một sự tồn tại hư giả, vậy việc hao phí khoản tiền và tâm lực khổng lồ như vậy để đào thông ba ngọn núi lớn sẽ trở nên vô nghĩa, điều này không hợp lý về mặt logic!

Hơn nữa, tài nguyên và nhân lực của họ vốn đã có hạn, việc xây

dựng Cung Vân Thiên kia đã là một nhiệm vụ cực kỳ gian nan, gần như vắt kiệt tất cả sức mạnh và trí tuệ của họ!

Do đó, cái động đột nhiên xuất hiện này, bí mật và ý đồ ẩn giấu phía sau nó, e rằng phức tạp hơn nhiều so với những gì chúng ta tưởng tượng, rất đáng để đào sâu tìm hiểu!" Trần Mộc nhìn chằm chằm Hoa Hòa Thượng, chú ý đến ánh sáng lóe lên trong mắt hắn, đó là dấu hiệu của sự bùng nổ ý tưởng!

Hắn khuyến khích: "Hoa huynh, nếu ngươi trong lòng đã có ý tưởng ban đầu, không ngại cứ nói thẳng ra, chúng ta cùng nhau suy nghĩ, cùng nhau thảo luận!" Hoa Hòa Thượng trầm ngâm một lát, dường như đang cân nhắc cách diễn đạt quan điểm của mình, cuối cùng từ từ mở miệng: "Ý tưởng của ta còn rất thô sơ, nói ra có lẽ sẽ khiến chư vị cảm thấy khó tin." Bàn Tử nghe vậy, sảng khoái cười một tiếng, vỗ vỗ ngực cam đoan nói: "Không sao, Hoa ca, có gì cứ nói thẳng, chúng ta đây không phải người ngoài!

Cho dù có gì sơ suất, mấy huynh đệ cũng có thể cùng ngươi suy nghĩ, học hỏi lẫn nhau mà." Hoa Hòa Thượng bị sự thẳng thắn của Bàn Tử chọc cười, khẽ gật đầu, sau đó nghiêm sắc nói: "Được rồi, vậy ta không tự tiện, chia sẻ một chút kiến giải của ta!

Những cái khác trước hết không nói, riêng vị trí của cái miệng động này, nó lại nằm ngay dưới Linh Điện, sự lựa chọn này thực sự đáng để suy ngẫm.

Thử tưởng tượng, việc đặt miệng động ở đây, hiển nhiên là do cân nhắc cực kỳ kỹ lưỡng về sự che giấu, vừa không dễ bị người khác phát hiện, lại có thể lợi dụng hướng gió tự nhiên để che đậy sự tồn tại của nó!

Và luồng gió nhẹ thổi ra từ trong động, càng ám chỉ cái hang động này thực chất là một lối đi bí mật dẫn đến một vùng đất lạnh lẽo chưa

biết, phía sau nó có lẽ là một thế giới mà chúng ta chưa từng đặt chân đến?!" Lại một lần nữa nhìn kỹ… mỗi vết khắc trên vách động đều hiện ra đặc biệt dị thường, chúng không phải là vết khắc thông thường hướng ra ngoài, mà lại là ngược hướng!

Dường như cái hang động sâu thẳm này không phải do lực lượng bên ngoài xuyên thủng mà thành, mà là do đào từ bên trong, phát hiện này khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi!

Kết hợp kinh nghiệm thám hiểm phong phú của Trần Mộc và những người khác, họ bắt đầu ghép nối lại một giả thuyết kinh người… cái hang động tưởng chừng không đáng chú ý này, thực chất có thể là một lối thoát bí mật, một con đường đào thoát dành riêng cho những người thợ xây dựng cổ mộ!

Giả sử cổ mộ một khi đóng kín, những người thợ thủ công tài trí này liền có thể mượn lối đi này để thoát ra ngoài, tránh khỏi việc phải chôn vùi cùng lăng tẩm của vương hầu quý tộc.

Trên mặt Trần Mộc xẹt qua một tia kinh ngạc, giọng nói mang theo sự khó tin: "Lối thoát?!

Sao có thể như vậy, nói như thế, dưới chốn hoang vu hẻo lánh này lại còn ẩn giấu một tòa địa cung sao?!

Mặc dù nơi đây không lộ ra đế vương chi khí như bố cục Tam Đầu Long, nhưng lẽ nào cũng đã xây dựng một lăng tẩm bồi táng quy mô không nhỏ?!" Thế nhưng, Hoa Hòa Thượng bên cạnh lại khẽ lắc đầu, giữa lông mày lộ ra vài phần quả quyết: "Khả năng này không lớn lắm, Trần Mộc, ngươi có nhớ, dưới tảng đá phong mộ khổng lồ kia, chúng ta đâu có tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của lối vào địa cung!

Theo quy luật xây dựng cổ mộ, nếu thực sự có địa cung tồn tại, lối vào của nó nhất định phải được đặt ở vị trí phong thủy quan trọng nhất, tuyệt đối không thể lệch lạc!

Bởi vì vi phạm nguyên tắc này, đối với chủ mộ mà nói là cực kỳ bất lợi, thậm chí sẽ mang lại tai họa!

Không có lối vào, tức là địa cung không tồn tại, đây là quy tắc bất biến ngàn vạn năm qua!" Lời nói của Hoa Hòa Thượng trầm ổn và mạnh mẽ, dường như đang nhắc nhở mọi người, dù trí tưởng tượng bay bổng đến đâu, cũng cần giữ vững ranh giới của sự thật và logic.

Bàn Tử nhíu mày, khóe miệng treo một nụ cười bất cần, từ từ nói: "Cái 'Uông Uông Khiếu' này, phong cách hành sự rất cổ quái, ngươi đừng dùng lẽ thường để đánh giá hắn.

Biết đâu đấy, hắn thật sự đã lén lút dời lối vào địa cung đến một nơi mà người khác nằm mơ cũng không nghĩ tới!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, khẽ lắc đầu, trong mắt lộ ra vài phần quả quyết và ung dung, bàn tay rộng của hắn khẽ vẫy trong không trung, dường như muốn xua tan đám mây nghi ngờ trong lòng mọi người.

"Chúng ta đừng tự mình tìm phiền phức, nghĩ quá kỳ lạ rồi!

Uông Tàng Hải dù có tài giỏi phi thường đến đâu, cuối cùng cũng bị hạn chế bởi thời đại mà hắn sinh sống.

Nếu hắn ngay cả kinh điển phong thủy như 《Táng Kinh》 cũng không coi trọng, tùy tiện làm bừa, e rằng tổ tiên của chúng ta, dù có luân hồi chuyển thế nghìn trăm lần, cũng khó thoát khỏi số phận bị hắn giày vò!" Vầng trán Trần Mộc dần giãn ra, thầm suy nghĩ trong lòng, lời của Hoa Hòa Thượng quả thực có vài phần đạo lý.

Chương 1072

Nếu ngay cả quy tắc của 《Tàng Kinh》 cũng không tuân theo, thì thuật Tầm long điểm huyệt, Kham dư phong thủy chẳng phải thành trò đùa hay sao?!

Trong đầu Ta không khỏi hiện lên lễ tang hào sảng của Thành Cát Tư Hãn.

Một bậc thiên kiêu, chỉ cần chọn một góc khuất không đáng chú ý, đào hố chôn cất, mặc cho vạn ngựa phi nước đại qua, cho đến nay lăng tẩm của người vẫn ẩn mình trong thảo nguyên bao la, không ai có thể tìm thấy!!

Thế là, Trần Mộc quay đầu nhìn về phía Hoa Hòa Thượng, trong mắt lóe lên vẻ hiếu kỳ và mong đợi, hỏi: "Nếu đã nói như vậy, và vì bên dưới đây không có dấu vết địa cung, vậy Ông cho rằng con đường hầm u thâm khúc chiết này rốt cuộc sẽ thông đến nơi thần bí nào?!" Ánh mắt Hoa Hòa Thượng sâu thẳm, chậm rãi nói: "Loại trừ mọi điều không thể, đáp án duy nhất còn lại của chúng ta chính là chân tướng!!

Thứ nhất, con đường thoát nước bí ẩn này được khéo léo bố trí dưới lăng tẩm chôn cất giả kia, sự thiết kế tinh xảo và công nghệ phi phàm của nó, không cái nào không tiết lộ mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ với các thợ thủ công trong Vân Thiên Cung truyền thuyết!!

Thứ hỏi, không phải những kẻ có tài năng tuyệt đỉnh, ai có thể trong lòng đất u ám này, vẽ ra một bố cục tinh mật đến vậy?!" "Thứ hai, nhìn khắp bốn phía, nơi thánh địa nào có thể tạo nên một công trình ngầm quy mô đến thế?!

Đáp án không cần nói cũng rõ, duy nhất là địa cung Vân Thiên Cung cao ngất trời xanh, bí ẩn khôn lường kia!!

Do đó, kết luận mà Trần Mộc suy đoán, tuy có vẻ khó tin, nhưng thực ra lại hợp tình hợp lý...

Con đường thoát nước này, rất có khả năng là từ dưới Tam Thánh Sơn xa xôi, xuyên qua trùng trùng địa mạch, thẳng tới mảnh đất dưới chân chúng ta đây!!

Đây là một kỳ công vượt qua sông núi, là một thách thức đối với giới hạn của nhân lực." Trần Mộc nghe vậy, hàng mày không khỏi nhíu chặt, giọng nói mang theo sự kinh ngạc khó tin: "Sao có thể như vậy!!

Khoảng cách này, độ dài này, đơn giản là khó thể tưởng tượng nổi!!

Nếu đúng như lời Ông nói, đường hầm này là để dự phòng đường lui, tại sao không đặt lối ra ở đỉnh Tam Thánh Sơn tiện lợi hơn, mà lại phải tốn công sức kéo dài đến tận đây?!

Hành động này không chỉ tăng thêm khối lượng công trình, mà còn phải đào một con đường hầm dài như vậy trong lòng núi, thời gian cần thiết e rằng ngắn thì hai ba mươi năm, dài thì nửa thế kỷ.

Công trình vĩ đại như vậy, nhân lực có thật sự có thể hoàn thành sao?!

Đằng sau nó, liệu có ẩn chứa bí mật và sức mạnh mà chúng ta chưa từng chạm tới?!" Ánh mắt Hoa Hòa Thượng lóe lên một loại quang mang khó tả, Ông chậm rãi giải thích: "Vân Thiên Cung, tòa cung điện vĩ đại sừng sững trên mây xanh kia... quy mô của nó đồ sộ, công nghệ tinh xảo, ngay cả trong thời đại khoa học công nghệ phát triển như ngày nay, cũng đủ để khiến người ta phải thán phục!!

Thử hỏi, trong thời cổ đại xa xôi, không có sự hỗ trợ của máy móc hiện đại, chỉ bằng sức người và trí tuệ, để hoàn thành một công trình

vĩ đại như vậy, e rằng thực sự cần sáu bảy mươi năm!!

Thậm chí vài thế hệ người tiếp nối nhau, truyền lại ngọn lửa, mới có thể từng bước xây dựng nên kỳ tích bất hủ này.

Trong hoàn cảnh đó, nếu nói có thợ thủ công nào đó dự cảm được mình cuối cùng sẽ bị chôn vùi tại đây, trong tuyệt vọng nảy sinh ý muốn trốn thoát, lén lút đào một mật đạo thoát thân, thì ý tưởng này không phải là hoàn toàn không thể!!

Mà việc họ chọn đào lối ra của mật đạo trên một ngọn núi khác xa xôi như vậy, nhất định là do một nỗi khổ bất đắc dĩ nào đó, hoặc là để tránh bị truy đuổi, hoặc là để bảo vệ một số bí mật không bị tiêu tan theo gió!!

Bần đạo tin rằng, chỉ cần chúng ta dũng cảm bước vào vực sâu chưa biết đó, tự mình khám phá, những chân tướng ẩn giấu trong bụi trần lịch sử, nhất định sẽ lần lượt hiện ra trước mắt chúng ta." Diệp Thành, vẫn luôn lắng tai nghe, lúc này khẽ nhíu mày, trong mắt mang vài phần nghi ngại, truy vấn Hoa Hòa Thượng: "Hòa thượng, Ông có mấy phần chắc chắn về phán đoán này trong lòng?!

Dù sao, điều này liên quan đến sự an nguy và thành bại của chuyến đi này của chúng ta!!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, không khỏi trầm mặc một lát, dường như đang cân nhắc điều gì đó trong sâu thẳm nội tâm.

Cuối cùng, Ông hít sâu một hơi, kiên định đáp: "Thật lòng mà nói, Bần đạo không thể cho Ngươi một đáp án chắc chắn, dù sao mọi chuyện đều dựa trên giả thuyết và suy đoán!!

Nhưng Trần Mộc kiên tin, bất luận kết quả thế nào, quá trình tìm tòi đến cùng này bản thân nó đã tràn đầy giá trị!!

Đôi khi, chính những thử nghiệm tưởng chừng bất khả thi này, đã

dẫn chúng ta đến những phát hiện chưa từng có.

Vậy nên, Trần Mộc cảm thấy, điều này đáng để thử, dù phía trước là sự không rõ và nguy hiểm, cũng phải dũng cảm tiến về phía trước!!" Giọng điệu của Ông toát lên một sự kiên quyết không thể nghi ngờ, dường như đã hạ quyết tâm, muốn vén màn bí ẩn cổ xưa kia.

Tốt hơn nhiều so với việc sau khi tìm kiếm bí mật, chúng ta thở hổn hển, mệt mỏi rã rời lại bị buộc phải lên đường chinh phục.

Mọi dấu hiệu trước mắt, như những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, rõ ràng không chút nghi ngờ chỉ dẫn rằng đây là một mật đạo ít người biết đến!!

Quả thực, nếu phán đoán của Trần Mộc có chút sai lệch, thì phía dưới mật đạo này có thể là một thế giới hoàn toàn khác!!

Nhưng dù vậy, đi sâu tìm hiểu cũng tuyệt đối không phải là điều tồi tệ.

Dù sao... trong thế giới cổ mộ này, loại đường hầm tương tự không phải là lần đầu tiên mọi người gặp phải, mỗi lần trải nghiệm đều giống như một thử thách về trí tuệ và lòng dũng cảm, và chúng thường ẩn chứa những bí mật không ai biết, chờ đợi kẻ dũng cảm đến vén màn.

Trần Mộc thầm suy tính trong lòng, kiến giải của Hoa Hòa Thượng quả thực có chỗ độc đáo, khiến người ta khó cưỡng lại.

Một mặt, thuyết phong thủy ở đây phức tạp, các cao nhân mỗi người một ý, Trần Mộc đã sớm bị những lý luận phong thủy tối nghĩa khó hiểu từ miệng Trần Bì A Tứ làm cho choáng váng!!

Về phần phong thủy ở đây rốt cuộc là phúc hay họa, Trần Mộc đã không còn tâm trí đào sâu, chỉ cầu mong có thể nhanh chóng tìm thấy

manh mối then chốt.

Mặt khác, tiến triển của nhóm A Ninh như ngọn hải đăng trong màn sương mù, lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta lo lắng!!

Trần Mộc biết rõ, bên Ta đã trì hoãn quá nhiều thời gian quý báu, mỗi phút mỗi giây trôi qua đều có thể khiến toàn bộ kế hoạch rơi vào thế bị động.

Điều đáng lo hơn nữa là... cho đến giờ phút này!!

Mục đích thực sự của Tam Thúc khi lên kế hoạch cho hành động "hạ địa" này vẫn là một bí ẩn, nếu vì sự qua lại không cần thiết này mà khiến toàn bộ kế hoạch đổ sông đổ bể!!

Trần Mộc thật không biết phải đối mặt thế nào với ánh mắt tràn đầy kỳ vọng và tin tưởng của Tam Thúc, đó sẽ là sự hối hận và tự trách đến nhường nào.

Do đó, thay vì quanh quẩn bên ngoài không quyết định, chi bằng đánh cược một phen.

Theo con đường bí ẩn khó lường này đi sâu vào, có lẽ ở đó sẽ ẩn chứa chìa khóa giải đáp mọi bí ẩn?!.

Dù sao, vào thời khắc sinh tử tồn vong, ai lại ngu ngốc đến mức đặt cạm bẫy chết người trên chính con đường thoát thân của mình?!

Sự thấu hiểu nhân tính này đã trở thành chút an ủi cuối cùng để họ dũng cảm tiến lên.

Mặt khác, còn tiềm ẩn một yếu tố không thể bỏ qua!!

Thuận Tử dường như đã đại khái nắm rõ thân phận của đoàn người Trần Mộc.

Lúc này, hắn trầm mặc đứng một bên, không nói một lời, nhưng ẩn giấu dưới sự tĩnh lặng này lại là một trái tim mẫn cảm và cảnh

giác.

Trần Mộc nhận thấy, tay Thuận Tử chưa bao giờ rời khỏi con dao giắt ở thắt lưng quá hai thước, hành động tinh tế này, lặng lẽ tiết lộ rằng hắn đã âm thầm đề cao cảnh giác đối với Trần Mộc và những người khác!!

Nếu người này trở lại làng, hành động của hắn khó lường.

Có lẽ chỉ trong chớp mắt sẽ tiết lộ hành tung của Trần Mộc và những người khác, sự biến số này, Trần Bì A Tứ hiển nhiên đã rõ trong lòng.

Vì vậy, Trần Bì A Tứ nhất định đã tính toán nhiều phương án đối phó trong lòng.

Giả sử một ngày nào đó trong tương lai, họ không thể không một lần nữa đặt chân vào vùng đất chưa biết này... thì, việc ưu tiên hàng đầu khi vào làng, chính là loại bỏ Thuận Tử, cái mối họa tiềm ẩn này, hoặc là triệt để loại bỏ hậu họa, hoặc là không tiếc trọng kim mua chuộc hắn, đảm bảo hắn giữ kín miệng!!

Tuy nhiên, bất kể áp dụng thủ đoạn nào, độ khó tìm người dẫn đường lần nữa sẽ tăng lên đáng kể!!

Chương 1073

Thử hỏi, khi một người dẫn đường dẫn đội ngũ vào núi tuyết, cuối cùng chỉ có nhà thám hiểm an toàn trở về, còn người dẫn đường thì mất tích, còn ai sẽ nguyện ý một lần nữa gánh vác công việc đầy bất định và nguy hiểm này, dẫn dắt họ đi sâu vào vùng đất thần bí và hiểm ác đó?!

Hơn nữa, trong làng, những người có khả năng đảm nhiệm vai trò dẫn đường, dẫn người ngoài xuyên qua núi tuyết, vốn đã chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Một khi mất đi lựa chọn là Thuận Tử, con đường tìm người thay thế nghiễm nhiên sẽ càng thêm gian nan trùng trùng.

Điều này không chỉ liên quan đến thử thách kép về sự tin tưởng và năng lực, mà còn là một cuộc khám phá sâu sắc về nhân tính và trí tuệ sinh tồn!!

Trong thế giới bị băng tuyết bao phủ đó, mỗi bước đi đều có thể đặt chân trên lằn ranh sinh tử, và mỗi lựa chọn, đều có thể quyết định hướng đi của những số phận khác nhau.

Mấy người ngồi vây quanh, nhíu chặt mày, nhỏ giọng thảo luận vấn đề hóc búa trước mắt!!

Diệp Thành thần sắc ưu lo, ánh mắt toát lên sự sợ hãi khó tả đối với cái thi thai kia, kiên quyết lắc đầu phản đối, sợ rằng hành động này sẽ mang lại tai ương không thể lường trước!!

Phan Tử thì mặt mày nghiêm trọng, thỉnh thoảng xoa cằm, trong lòng thầm lẩm bẩm, luôn cảm thấy chuyện này có điều gì đó tà môn, khiến người ta rợn người.

Ngược lại, thái độ của Bàn Tử và Trần Mộc thì có vẻ tích cực hơn một chút, ánh mắt họ lóe lên vẻ mạo hiểm, cho rằng đáng để thử, có lẽ có thể vén màn bí mật ẩn giấu!!

Hai người trao đổi ánh mắt kiên định, dường như đã hạ quyết tâm.

Lúc này, Hoa Hòa Thượng đứng dậy, quyết định đi xin ý kiến của vị Trần Bì A Tứ đức cao vọng trọng kia.

Ông cẩn thận đi đến bên Trần Bì A Tứ, chỉ thấy lão nhân nhắm mắt dưỡng thần, dường như mọi ồn ào bên ngoài đều không liên quan gì đến Ông!!

Hoa Hòa Thượng nhẹ giọng hỏi vài lần, nhưng lão nhân vẫn không hề có bất kỳ phản ứng nào, dáng vẻ an tường đó, khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu Ông có thật sự đã chìm vào giấc mộng.

Tính Bàn Tử vốn nóng nảy, thấy cảnh này, hắn sải bước đi tới, dùng sức vỗ vỗ vai Trần Bì A Tứ, nửa đùa nửa thật nói: "Lão gia tử, Ông cũng cho một tiếng đi chứ!!

Đừng có ở đây giả vờ thâm trầm nữa mà!!" Thế nhưng, hành động này của hắn, chỉ đổi lại thân thể Trần Bì A Tứ hơi lay động một chút, mắt vẫn nhắm nghiền.

Hoa Hòa Thượng thấy vậy, sắc mặt chợt biến, một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng.

Ông lập tức xông lên, một tay tóm lấy cổ tay lão nhân, khoảnh khắc ngón tay chạm vào, sắc mặt Ông trắng bệch, như thể bị điện giật!!

Bàn Tử thấy phản ứng của Hoa Hòa Thượng, biết có chuyện chẳng lành, cũng vội vàng chạy tới, bàn tay run rẩy nhẹ nhàng đặt lên động mạch cảnh của Trần Bì A Tứ.

Một lát sau... hắn đột ngột rụt tay lại, mặt đầy kinh hãi: "Toi rồi,

lão gia tử... người... người đã mất hơi thở!!" Lời này như sét đánh giữa trời quang, khiến tất cả mọi người có mặt lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, trong phút chốc không khí dường như ngưng đọng, sự tĩnh mịch bao trùm xung quanh!!

Cái gì?

Chết rồi?!

Tin tức này như sét đánh ngang tai, khiến người ta khó tin!!

Vài phút trước, Ông vẫn còn nói cười vui vẻ, sao lại đột ngột như vậy?!

Nghi hoặc, kinh ngạc, không tin lẫn lộn trong lòng mỗi người.

Nhưng khi mọi người chú ý đến vẻ mặt kinh hoàng khó che giấu của Bàn Tử, những giọt mồ hôi li ti trên trán Hoa Hòa Thượng lấp lánh trong ánh sáng yếu ớt, cùng với sự tĩnh lặng vô sinh khí của Trần Bì A Tứ, một dự cảm chẳng lành nhanh chóng lan rộng trong đội ngũ!!

Họ gần như theo bản năng, bước chân tăng tốc, nhanh chóng tụ tập bên Trần Bì A Tứ.

Vị lão giả một bên dường như bị thời gian đinh hình, hai mắt nhắm nghiền, thân thể cứng đờ, ngồi yên ở đó, không có chút dấu hiệu sự sống nào!!

Tựa như một bức tượng băng được gió lạnh điêu khắc, toát ra một vẻ thê lương và cô tịch khó tả.

Trần Mộc lòng nóng như lửa đốt, Ta vội vàng đưa tay dò mạch cổ Trần Bì A Tứ, mong tìm thấy nhịp đập tượng trưng cho sự sống!!

Thế nhưng... dưới đầu ngón tay, ngoài cảm giác da thịt khô ráp và

lạnh lẽo bất thường, sợi dây sinh mệnh vốn nên nhảy nhót dường như đã lặng lẽ ngừng đập!!

Cảm giác chạm vào da thịt đó, như cành cây khô héo trong mùa đông, vừa không có sinh cơ vừa không có hơi ấm, mà cơ bắp bên dưới dường như cũng vì giá lạnh mà trở nên cứng đờ!!

Trong lòng Trần Mộc dâng lên một nỗi sợ hãi và hoảng loạn khó tả, sao có thể như vậy?!

Ngay vừa rồi, họ vẫn cùng nhau thảo luận về cái hố thần bí kia, mà Trần Bì A Tứ cứ thế tĩnh lặng ngồi đây, ngọn lửa sinh mệnh vậy mà đã lặng lẽ tắt ngấm?!

Thời gian dường như mờ nhạt vào khoảnh khắc này, bóng tối tử vong lặng lẽ bao trùm không gian này, khiến mỗi người đều cảm thấy sự nặng nề và bi thương chưa từng có.

Mặc dù cảnh tượng này khá tương đồng với tình huống tử vong do hạ thân nhiệt, nhưng theo kiến thức y học thông thường, bệnh nhân hạ thân nhiệt ít nhất cần tiếp xúc liên tục với môi trường cực lạnh trong hơn hai mươi phút, mới hoàn toàn ngừng hô hấp do toàn thân suy kiệt chức năng!!

Mà họ lúc này tụ tập ở đây, chỉ vỏn vẹn năm phút quang cảnh!

Trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên nghi hoặc, tình huống như vậy thật sự khó có thể dùng lẽ thường để giải thích.

Trong lòng Trần Mộc âm thầm dâng lên một tia hy vọng yếu ớt không muốn từ bỏ, Ta thầm suy tính, có lẽ đây chỉ là sự khoa trương thường thấy của Bàn Tử!!

Dù sao, chỉ dựa vào một thoáng Trần Bì A Tứ với cổ đã không còn sinh khí, mà lại dám đoạn ngôn là đã chết, e rằng quá vội vàng.

Biết đâu... vị lão nhân tuổi tác đã cao này chỉ vì vừa rồi một đường

chạy vội, cơ thể không chịu nổi gánh nặng mà rơi vào trạng thái sốc sâu độ!!

Dù sao, đối với một lão nhân tuổi đã cửu tuần mà nói, cường độ chạy như vậy nghiễm nhiên là một thử thách cực kỳ khắc nghiệt.

Tuy nhiên, Hoa Hòa Thượng một bên nhíu chặt mày, biểu cảm nghiêm trọng, hành động của Ông dường như dự báo một sự thật còn nghiêm trọng hơn.

Chỉ thấy Ông cẩn thận vạch mí mắt lão nhân, chùm sáng đèn pin trong tay xuyên qua bóng tối mờ ảo, chiếu thẳng vào sâu trong đôi mắt đã mất đi ánh sáng.

Cùng với sự thâm nhập của ánh sáng, sắc mặt Hoa Hòa Thượng dần trở nên nặng nề, một dự cảm chẳng lành lặng lẽ bao trùm trong lòng Ông!!

Cuối cùng...

Ông quay đầu lại, ánh mắt lướt qua mọi người, sau khi giao thoa ngắn ngủi với Diệp Thành, Ông chậm rãi lắc đầu.

Điều này cũng chứng tỏ, người thật sự đã chết.

Trần Bì A Tứ, thật sự đã chết?!

Trên gương mặt sương gió của Hoa Hòa Thượng, lộ ra một chút kiến thức y học khó che giấu.

Chương 1074

Ông nhẹ nhàng lắc đầu!!

Hành động tinh tế này, lại như một tảng đá lớn rơi vào hồ nước trong lòng Trần Mộc và những người khác, khuấy động từng lớp sóng kinh hãi.

Họ không hẹn mà cùng hít vào một hơi khí lạnh, trao đổi ánh mắt nghiêm trọng, trong lòng đã hiểu rõ.

Tin tức bất hạnh kia, e rằng là thật...

Vị lão nhân tuổi tác đã cao, hẳn là đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.

Phan Tử hạ thấp giọng, như thể sợ làm kinh động điều gì, nhẹ giọng hỏi: "Rốt cuộc chuyện này là sao?!

Ông ấy đã ra đi như thế nào?!" Trong lời nói, Phan Tử thoáng qua một tia ưu lo và khó hiểu không dễ nhận ra, dường như đang cố gắng tìm một lời giải thích hợp lý, để xoa dịu sự bất an trong lòng mình.

Hoa Hòa Thượng nghe vậy, thở dài thật sâu, tiếng thở dài đó vừa có sự bất lực vừa có sự bi thương.

Ông không lập tức trả lời, chỉ là sắc mặt âm trầm, như thể đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, không muốn hoặc không thể nói nên lời!!

Sau đó, Ông dường như mất hết mọi sức lực, lập tức ngã ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, bóng lưng trông vô cùng cô tịch và nặng nề.

Thấy cảnh này, Bàn Tử khẽ kéo vạt áo Phan Tử, dùng một giọng điệu tưởng chừng nhẹ nhàng nhưng thực chất lại chứa đầy thâm ý nói: "Đã từng này tuổi rồi, sinh lão bệnh tử, nào có định số gì đâu?!"

Lời này nghe như an ủi, nhưng lại ẩn chứa vài phần cảm khái về sự vô thường của sinh mệnh.

Trần Mộc nhìn cảnh tượng này, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm xúc phức tạp.

Ta thầm than, đối với một lão giả gần cửu tuần mà nói, đặt chân lên con đường đầy rẫy hiểm nguy và không biết này, quả thực quá miễn cưỡng!!

Ở đây, mỗi bước đi đều có thể bước vào bóng tối tử vong.

Lão nhân ra đi, tuy khiến người ta tiếc nuối, nhưng nghĩ kỹ lại, cũng coi như hợp tình hợp lý!!

Có lẽ ngay cả Trần Bì A Tứ cũng chưa từng dự liệu được.

Một đời cơ quan tính toán hết, cuối cùng lại dùng một cách thức như vậy, đi đến cuối cuộc đời!!

Đây, có lẽ chính là nhân quả tuần hoàn trong cõi u minh, là quả báo mà Ông ta phải đối mặt đi!!

Trong ký ức của Trần Mộc, sự ra đi của ông nội giống như một cơn bão tố đột ngột, không hề có dấu hiệu báo trước.

Đó là một buổi tối bình thường.

Ánh hoàng hôn còn sót lại lười biếng rải trên bàn ăn, những vệt sáng vàng óng và hơi nóng từ thức ăn hòa quyện vào nhau, tạo nên một bầu không khí ấm cúng và yên bình.

Ông nội ngồi ở đầu bàn, trên mặt nở nụ cười hiền từ, đang thưởng thức hương vị của bữa cơm gia đình.

Chỉ một phút trước, Ông còn dùng giọng nói quen thuộc nhưng hơi khàn khàn đó, nhẹ nhàng vỗ vai Trần Mộc, bảo Ta đi lấy một chai rượu cũ đã cất giữ nhiều năm, nói là muốn nhấp vài chén trong ngày

tốt lành như vậy, hồi tưởng chuyện xưa.

Thế nhưng, thời gian dường như ngưng đọng vào khoảnh khắc tiếp theo.

Trần Mộc vừa quay người bước vào bếp, chai rượu trong tay còn chưa kịp mở, phía sau đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập và nặng nề của phụ thân, theo sau là một tiếng kêu đau đớn!!

Khi Trần Mộc vội vàng quay lại, chỉ thấy ông nội an tường dựa vào lưng ghế, trên mặt vẫn còn giữ một nụ cười nhạt, nhưng đôi mắt từng chứa đầy câu chuyện nay đã vĩnh viễn nhắm lại!!

Khoảnh khắc đó, không khí dường như trở nên nặng nề bất thường, thời gian dường như bị kéo dài vô hạn, khiến người ta nghẹt thở.

Phụ thân sau này giải thích rằng, ông nội khi còn trẻ từng là một Đạo mộ giả, những năm đó, họ thường xuyên đi lại giữa các cổ mộ, bầu bạn với khí mộ âm hàn ẩm ướt!!

Lâu ngày, những "mộ khí" vô hình đó lặng lẽ xâm thực cơ thể họ, đặc biệt là trái tim, để lại những tổn thương khó có thể đảo ngược.

Do đó... nhiều lão Đạo mộ nhân giống như ông nội, đến tuổi già thường không thoát khỏi sự giày vò của bệnh tim, cuối cùng vào một khoảnh khắc không ngờ tới, bình tĩnh rời khỏi thế giới này!!

Trong lời nói của phụ thân mang theo vài phần bất lực, nhưng cũng toát lên một chút nhẹ nhõm...

ít nhất, đối với ông nội mà nói, đây là một sự giải thoát không đau đớn.

Đối mặt với sự ra đi đột ngột của Trần Bì A Tứ, đoàn người Trần Mộc rơi vào sự hoang mang chưa từng có.

Trần Bì A Tứ không chỉ là người dẫn đường của họ, mà còn là nhân vật linh hồn của đội ngũ, sự ra đi của Ông dường như đã rút đi xương sống của đội!!

Diệp Thành và Hoa Hòa Thượng, hai vị đồng đội giàu kinh nghiệm này, lúc này cũng tỏ ra có chút bối rối, mất đi ý nghĩa tiếp tục ở lại.

Mặt khác, tuy họ may mắn vượt qua trùng trùng khó khăn, thuận lợi đạt được mục đích, nhưng cùng với sự qua đời của Trần Bì A Tứ và sự vắng mặt của Muộn Du Bình, sức mạnh của đội ngũ giảm sút nghiêm trọng!!

Chỉ dựa vào hai người Bàn Tử và Phan Tử dẫn dắt, những thử thách và nguy hiểm không biết phía trước, nghiễm nhiên khiến người ta lo lắng.

Trần Mộc trong lòng năm vị tạp trần, vừa có cảm giác không chắc chắn về tương lai, vừa có sự mất mát sâu sắc khi mất đi chỗ dựa quan trọng.

Ngay khi Trần Mộc đang nhanh chóng suy tính đối sách trong đầu, Trần Bì A Tứ bên cạnh đột nhiên run lên, sự thay đổi đột ngột này khiến lòng Trần Mộc thắt lại, Ta theo bản năng cho rằng đó là một loại phản ứng thi biến sắp bùng phát!!

Thế nhưng... chưa kịp phản ứng, một tiếng "rắc" giòn giã, một bàn tay khô héo như cành cây khô siết chặt cổ họng Ta, lực đạo lớn đến mức dường như muốn cắt đứt cả chút sinh cơ cuối cùng trong không khí!!

Đồng thời, thân thể Trần Bì A Tứ đột ngột thẳng đứng, đôi mắt vốn nhắm nghiền bỗng mở choàng, toát ra một thứ ánh sáng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Một loạt biến cố này, khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi

không thôi!!

Diệp Thành một phen hoảng sợ, mất thăng bằng trượt chân, lập tức rơi xuống năm sáu mét, may mắn phía dưới không có địa hình hiểm trở, mới có thể giữ vững thân hình.

Còn Bàn Tử và Phan Tử cũng sắc mặt đại biến, hai người gần như đồng thời vội vàng lùi lại phía sau, sợ bị sự "phục sinh" đột ngột này liên lụy!!

Bàn Tử thậm chí còn thất thanh hét lên: "Trá thi rồi!!" Cảm nhận được cảm giác nghẹt thở truyền đến từ cổ họng, Trần Mộc trong lòng vô cùng sốt ruột, Ta ra sức giãy giụa, cố gắng thoát khỏi bàn tay trông yếu ớt nhưng lực đạo vô cùng lớn kia.

Bàn tay đó, cứ như một chiếc kìm sắt cũ kỹ nhưng vẫn sắc bén, khóa chặt đường sinh mệnh của Ta, khiến Ta không thể nhúc nhích chút nào!!

Trần Mộc nghẹn đỏ mặt, tiếng ho khan cùng với hơi thở dồn dập, khó khăn nặn ra mấy chữ: "Lấy... thang, thang tới, mau, mau lên!!" Lời còn chưa dứt, bàn tay Trần Bì A Tứ dường như bị một sức mạnh vô hình buông lỏng, Ông ta dùng sức đẩy một cái, kéo Trần Mộc từ bờ vực tử vong trở về.

Ngay sau đó, một trận quát mắng giận dữ như sấm bên tai: "Thằng nhóc nhà Ngươi đang nói linh tinh gì vậy!!" Trong ánh mắt của Trần Bì A Tứ vừa có sự phẫn nộ, lại xen lẫn một tia cảm xúc phức tạp khó tả, khiến Trần Mộc nhất thời không biết phải làm sao.

Suy nghĩ của Trần Mộc như bị sương mù bao phủ, hỗn loạn không chịu nổi, Ta theo bản năng muốn lùi lại, tìm kiếm một chút cảm giác an toàn, nhưng không ngờ bóng người lờ mờ phía sau lại như một bức tường người vững chắc, khóa chặt đường lui của Ta.

Trong lúc hoảng hốt, Trần Mộc chợt lóe lên một ý nghĩ... người trá thi sao có thể nói chuyện?!

Ý nghĩ này như tia chớp xé tan hỗn độn, khiến Ta không khỏi một lần nữa hướng ánh mắt về phía Trần Bì A Tứ.

Chương 1075

Trần Bì A Tứ lúc này, hoàn toàn khác hẳn lúc nãy, ánh mắt vốn tối tăm vô hồn giờ đây lại lóe lên vài phần linh động, hơi thở cũng từ yếu ớt gần như không nghe thấy trở nên ổn định và mạnh mẽ!!

Sắc mặt Ông ta dần hồi phục huyết sắc, như một tia nắng ấm áp giữa mùa đông, xua tan sự u ám và giá lạnh xung quanh.

Trần Mộc, Bàn Tử cùng những người khác có mặt, nhìn nhau sửng sốt, trong mắt đầy vẻ khó hiểu và kinh ngạc.

Trong lòng họ tràn đầy nghi hoặc, như thể vừa trải qua một giấc mơ kỳ dị khó tả!!

Tròng mắt Bàn Tử gần như muốn lọt ra ngoài, hắn không ngừng nhìn quét khắp người Trần Bì A Tứ, thần sắc đó, giống như đang xem xét một kỳ tích không thể tin nổi, sự bối rối trong lòng gần như muốn tuôn trào ra khỏi lời nói.

Còn bản thân Trần Bì A Tứ, lúc này lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, dường như khoảnh khắc đáng sợ vừa rồi, nhịp đập đã ngừng, đều chỉ là ảo giác của người khác.

Dung mạo Ông ta bình hòa, khóe miệng thậm chí còn vương một nụ cười nhạt, trong nụ cười đó vừa có sự may mắn thoát chết, lại vừa có sự thản nhiên đối với điều chưa biết.

Hoa Hòa Thượng, vị lão thành vốn điềm tĩnh, lúc này cũng sững sờ, mãi một lúc sau mới hoàn hồn, giọng nói run rẩy hỏi: "Lão gia tử, Ông không sao chứ?!

Vừa rồi... rốt cuộc là chuyện gì vậy?!" Giọng điệu của Ông xen lẫn sự quan tâm và khó tin, hiển nhiên cũng bị một loạt thay đổi không

thể tưởng tượng nổi trước mắt làm cho bối rối.

Trong biểu cảm của Trần Bì A Tứ dường như xen lẫn một tia hài hước khó nhận ra, như thể hoàn toàn không nhận thấy mình vừa đi một vòng qua cửa quỷ.

Đôi mắt sương gió của Ông ta hơi mờ mịt nhìn về phía mọi người, sau đó thong thả lấy từ trong túi ra một hộp diêm cũ kỹ, nhẹ nhàng quẹt một cái, tia lửa nhảy múa, châm điếu thuốc lá trên môi.

Trong làn khói lượn lờ, Ông ta chậm rãi nhả ra một làn khói, thản nhiên hỏi: "Ngươi nói gì vậy?!" Trong giọng nói không có chút gợn sóng nào, như thể mọi chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác của người khác.

Hoa Hòa Thượng nhìn Trần Bì A Tứ với vẻ bình thản như không có chuyện gì, nhất thời cũng có chút bối rối, trong lòng ngũ vị tạp trần!!

Ông muốn mở miệng hỏi, nhưng lại phát hiện cổ họng mình như bị thứ gì đó chặn lại, chỉ có thể ngây người nhìn vị lão giang hồ này, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu và bối rối.

Trần Bì A Tứ nắm bắt được thần sắc của Hoa Hòa Thượng, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười khó nhận ra, ánh mắt sắc bén như chim ưng, lạnh lùng quét qua Ông ta một cái, giọng điệu mang theo sự kiên định không thể nghi ngờ!! "Yên tâm đi, lão xương cốt này của Ta, nào có dễ dàng bị Diêm Vương gia thu đi như vậy?!" Nói xong, Ông ta lại hít một hơi thuốc thật sâu, làn khói lượn lờ bay lên dường như cũng đang thầm chú giải cho lời nói của Ông.

Trần Mộc chăm chú nhìn từng hành động của Trần Bì A Tứ, thần thái quen thuộc nhưng lại hơi xa lạ đó, khiến trong lòng Ta không khỏi nảy sinh một tia nghi hoặc.

Lời nói và hành động của Trần Bì A Tứ, không khác gì trước đó, hoàn toàn không giống bị thứ gì đó không sạch sẽ nhập vào!!

Nhất thời...

Trần Mộc hoảng hốt nghi ngờ chính mình, liệu có phải vừa rồi Ta đã bị con cáo già này khéo léo lừa gạt một vố?!

Nhưng nghĩ lại, Trần Bì A Tứ tuổi đã cao, hà cớ gì phải đùa giỡn kiểu khó hiểu như vậy?

Sự "chết đi sống lại" của Trần Bì A Tứ đến quá đột ngột, đến mức tất cả mọi người có mặt đều ngơ ngác, không biết phải làm sao!!

Họ nhìn nhau, trong lòng tuy có hàng trăm hàng ngàn câu hỏi, nhưng nhìn dáng vẻ thản nhiên như không có chuyện gì của Trần Bì A Tứ, ai cũng không dám hành động liều lĩnh!!

Huống chi là đưa ra những ý tưởng hoang đường như muốn khám nghiệm tử thi Ông ta.

Dù sao, trong giới này, sự tôn trọng và kính sợ thường quan trọng hơn sự tò mò, huống hồ là đối với một sự tồn tại huyền thoại như vậy.

Trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một gợn sóng nhỏ, sự nghi ngờ lặng lẽ nảy sinh...

Có lẽ, thật sự là Hoa Hòa Thượng và Bàn Tử trong lúc hoảng loạn đã mắc sai lầm?!

Dù sao, để dò chính xác mạch đập của một người già, bản thân đã là một việc vô cùng thử thách kinh nghiệm và sự kiên nhẫn, huống chi là trong môi trường tối tăm và đầy rẫy sự không biết này!!

Hai vị tuy có danh xưng "bác sĩ chân đất", nhưng vào thời khắc cấp bách này, trong lúc tay chân luống cuống, khó tránh khỏi có sai

sót!!

Hơn nữa, Trần Bì A Tứ đã tuổi già sức yếu, thỉnh thoảng ánh mắt vô hồn, suy nghĩ phiêu diêu, chẳng qua là dấu vết tự nhiên của thời gian để lại, có gì đáng ngạc nhiên đâu?!

Mấy người tụ lại một chỗ, trên mặt đều không che giấu được vẻ khó hiểu và bối rối, sự nghi ngờ hiện rõ trên hàng mày như sương mù khó xua tan.

Tuy nhiên... trong bầu không khí vi diệu này, họ lại giữ một sự im lặng ăn ý, không ai muốn công khai nỗi lo lắng không chắc chắn này!!

Sợ làm xáo trộn tia hy vọng yếu ớt vừa khó khăn ngưng tụ.

Hoa Hòa Thượng trong lòng tuy cảm thấy chuyện này khá kỳ quái, nhưng thấy Trần Bì A Tứ thần sắc như thường, không hề lộ ra bất kỳ sự khó chịu nào, tảng đá trong lòng Ông cũng theo đó mà từ từ hạ xuống.

Ông biết rõ... vào thời khắc như vậy, ổn định quân tâm quan trọng hơn bất cứ điều gì!! "Kỳ lạ thay, lão gia tử vừa rồi rốt cuộc chết hay chưa chết?

Giả chết?

Cũng không đúng, không có lý do gì phải giả chết một lần, chẳng lẽ là để thử thăm dò mấy người chúng ta?

Nhưng vào thời điểm mấu chốt này... cũng không hợp lý a!" Sau đó, hắn khẽ hắng giọng, một lần nữa kể lại cặn kẽ kế hoạch đã thảo luận trước đó với Trần Mộc và những người khác, trong ngữ khí toát ra mấy phần kiên định và tự tin, cố gắng dùng sức mạnh ngôn ngữ để xua tan nghi hoặc trong lòng mọi người.

Trần Bì A Tứ nghe vậy, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía động băng sâu thẳm khó lường, phảng phất có thể xuyên thấu từng lớp băng lạnh

lẽo, nhìn thấu bí mật ẩn chứa phía sau.

Trên mặt hắn hằn đầy những nếp nhăn dọc ngang, mỗi nếp nhăn tựa hồ đều đang kể về phong ba bão táp đã qua và sự trầm tích của trí tuệ.

Lâu sau, hắn khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Ừm, lời này quả thực có lý, đáng để thử một phen!" Lời nói tuy ngắn gọn, nhưng lại như một liều thuốc trợ tim, khiến tinh thần những người xung quanh phấn chấn hẳn lên.Trần Mộc và đoàn người đứng sững bên mép cửa động thần bí, phảng phất bị một lực lượng vô hình dẫn dắt, thời gian lặng lẽ trôi đi.

Tiếng gió bên ngoài cửa động dường như cũng trở nên đặc biệt nặng nề, hòa lẫn với nỗi bất an trong lòng bọn họ thành một bản nhạc không lời.

Họ vây quanh cửa động, trong ánh mắt lóe lên sự tò mò và thận trọng, tiếng bàn luận liên tục không ngừng về đủ mọi khả năng của động huyệt chưa biết này vang vọng trong không khí, mỗi một giả thuyết đều như hòn đá ném vào bóng tối sâu thẳm, kích lên từng gợn sóng tư tưởng.Ngay trong bầu không khí căng thẳng và vi diệu đó, Trần Bì A Tứ đột nhiên cứng đờ người, như thể bị thời gian ngưng đọng, hô hấp dường như cũng ngừng lại trong khoảnh khắc đó.

Tim mọi người lập tức thắt lại, nhìn nhau đầy khó hiểu và hoảng sợ.

Thế nhưng, ngay khi mọi người chuẩn bị hành động, Trần Bì A Tứ lại kỳ tích khôi phục trạng thái bình thường, phảng phất mọi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác của mọi người.

Bản thân hắn im bặt không nói về chuyện này, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc phức tạp khó nắm bắt, khiến những người khác cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể tạm thời chôn vùi sự nghi hoặc này

vào đáy lòng, chuyển toàn bộ sự chú ý trở lại động băng bí ẩn trước mắt.Họ cẩn thận vây quanh cửa động, trên mặt mỗi người đều viết đầy vẻ nghiêm túc và chuyên chú.

Mặc dù Trần Mộc và đoàn người trong những chuyến thám hiểm trước đây đã từng đặt chân đến vô số động huyệt bí ẩn, dù là cảnh giới u thâm dưới bình nguyên hay mê cung tự nhiên đầy hiểm nguy trong vùng núi, dấu chân của họ đã trải khắp bốn phương.

Nhưng lần này, đối mặt với động băng nằm ở vùng cực hàn, phát ra khí tức quỷ dị này, ngay cả những người giàu kinh nghiệm như họ cũng cảm thấy một thử thách chưa từng có.

Nơi đây hoàn toàn khác biệt so với môi trường thám hiểm trước đây!

Lạnh lẽo thấu xương, ánh sáng yếu ớt, mỗi bước đi đều cần vô cùng thận trọng, bất kỳ quyết định khinh suất nào cũng có thể mang lại hậu quả khó lường.

Chương 1076

Khi thăm dò sơ bộ cửa động, chỉ thấy bên trong nghiêng khoảng bốn mươi độ, kéo dài xuống vực sâu mà tầm mắt không thể chạm tới, một cảm giác áp bức khó tả tự nhiên nảy sinh.

Nhớ lại cảnh tượng Bàn Tử và những người khác sơ ý trượt ngã trước đó, nếu không kịp thời giữ vững thân hình, hậu quả thật không dám nghĩ.

Trên vách băng dốc đứng và trơn trượt như vậy, một khi mất thăng bằng, cơ thể sẽ như mũi tên mất kiểm soát mà lao nhanh xuống, kèm theo những tiếng vọng kinh tâm động phách, lăn lộn va đập trong động huyệt chật hẹp, cho đến khi đập mạnh xuống đáy động.

Lực xung kích tức thì đó đủ sức biến hộp sọ cứng rắn nhất thành mảnh vụn.

Cảnh tượng như vậy... chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta lạnh sống lưng, chứ đừng nói đến việc tự mình trải qua.

Vì vậy, đối mặt với điều kiện thám hiểm hiểm trở như thế, Trần Mộc và họ biết rõ phải lập ra kế hoạch chu đáo, cân nhắc từng chi tiết, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Ở vùng đất lạnh lẽo vừa bí ẩn vừa nguy hiểm này, mỗi bước đi đều cần như đi trên băng mỏng, từng bước chắc chắn, mới có thể hé mở bí mật ẩn sâu trong động băng.Phàn Tử quả quyết ném ra một cây đèn huỳnh quang, vật thể mảnh dài ấy vạch một đường cong uyển chuyển trong không trung, lập tức chạm đất!

Ánh sáng lạnh màu vàng rực rỡ bùng lên, như tinh tú chợt hiện giữa đêm đông, chiếu sáng bóng tối xung quanh, nhưng lại nảy lên mấy cái ngay khi chạm vào mặt đất phía xa.

Phảng phất như một tinh linh nghịch ngợm, cuối cùng nó lặng lẽ tan biến vào màn đêm u ám vô tận.Nếu quả thật như lời Hoa Hòa Thượng nói, Trần Mộc hồi tưởng lại đoạn đường gian nan mà họ đã vượt qua giữa hai ngọn tuyết sơn hùng vĩ, trong lòng không khỏi âm thầm suy đoán.

Hai ngọn tuyết sơn này, sừng sững như những gã khổng lồ giữa đất trời, kề vai bảo vệ bí mật giữa chúng.

Chúng đồng thuộc một mạch, vì vậy ngay cả thung lũng được hình thành do các đỉnh núi kẹp lại, độ cao của nó cũng khiến người ta kinh ngạc.

Như vậy… động huyệt ẩn sâu dưới lòng đất này, đường đi của nó rất có khả năng tuân theo địa thế tự nhiên, trước tiên là uốn lượn đi xuống, sau đó lại chuyển hướng đi lên, tạo thành một bố cục hình chữ "V" sâu thẳm và thần bí.

Theo phỏng đoán như vậy, khoảng cách đường chim bay từ vị trí hiện tại của họ đến đầu bên kia của động huyệt, hẳn là không quá năm cây số.

Đương nhiên, sự đời không có gì là tuyệt đối, vạn nhất những cổ công tượng kia chợt nảy ra ý tưởng, lại ưa thích thiết kế hình chữ "Z" quanh co uốn khúc… thì Trần Mộc và đoàn người cũng chỉ có thể cười khổ bất đắc dĩ, chấp nhận thử thách bổ sung này.

Nhưng nghĩ lại, thiết kế như vậy e rằng quá không hợp lẽ thường, gần như hoang đường, đại khái là không cần quá lo lắng về phỏng đoán đó.

Trên mảnh đất cổ xưa và vô tri giao thoa này, mỗi bước đi đều cần cẩn trọng, và phán đoán hợp lý, có lẽ chính là chiếc la bàn quý giá nhất trong tay họ.Vì là một thông đạo cổ xưa do con người khai quật, cấu trúc bên trong tuy thô sơ nhưng cũng đảm bảo không khí lưu thông tự

nhiên, do đó Trần Mộc và đoàn người không cần lo lắng về vấn đề thiếu oxy.

Sau một hồi thảo luận kỹ lưỡng và chu đáo, họ đã đạt được sự đồng thuận, quyết định cử Phàn Tử giàu kinh nghiệm làm tiên phong, đi trước thăm dò động huyệt chưa biết và u thâm kia.

Nhận thấy sự cố lần trước, Phàn Tử trong lòng dâng lên một khí thế, thề phải vãn hồi thể diện.

Hắn trước tiên theo thói quen nhổ một bãi nước bọt vào lòng bàn tay, coi đó như một nghi thức nhỏ thể hiện ý chí bất khuất của mình, sau đó nhanh chóng rút ra sợi dây leo núi chắc chắn từ ba lô, động tác dứt khoát buộc chặt một đầu vào thắt lưng khá vạm vỡ của Bàn Tử, đầu còn lại thì không chút do dự ném về phía cửa động đen kịt sâu thẳm.Dưới ánh mắt căng thẳng nhưng đầy mong đợi của mọi người, Phàn Tử như một nhà thám hiểm dũng mãnh, thoăn thoắt leo xuống theo sợi dây, dẫn đầu biến mất vào bóng tối của cửa động.

Thời gian phảng phất cùng với khí lạnh trong động mà ngưng đọng, mọi người sốt ruột chờ đợi, cho đến khi một cây đèn sắp tàn, giọng nói hơi hưng phấn nhưng không kém phần thận trọng của Phàn Tử cuối cùng cũng truyền đến từ đáy động, gọi Trần Mộc và các thành viên khác đi theo sau.

Trần Mộc cùng các thành viên còn lại theo sát phía sau, từng người một cẩn thận nương theo sợi dây thô ráp không bằng phẳng mà từ từ trượt xuống động.Thông đạo này hiển nhiên chưa được đục đẽo tinh xảo, trên vách đá khắp nơi có thể thấy những góc cạnh sắc nhọn chưa mài giũa, cùng với những tầng nham thạch lộ ra do năm tháng ăn mòn, chúng hiện lên đặc biệt dữ tợn trong ánh sáng lờ mờ.

Trong quá trình trượt xuống, mỗi khối đá nhô ra dường như đều đang thử thách sức chịu đựng và lòng dũng cảm của họ, thỉnh thoảng

có thành viên phát ra tiếng kêu khẽ vì bị ma sát.

Khi trượt xuống, Trần Mộc cũng không quên quan sát kỹ cấu tạo đá ở hai bên.

Trên những vách đá đó, thỉnh thoảng có thể thấy dấu vết rêu phong lốm đốm, cùng với những khe rãnh nhỏ hình thành do nước ngầm xói mòn quanh năm suốt tháng, chúng lặng lẽ kể về vô số câu chuyện đã từng xảy ra trên mảnh đất này.

Trong một bầu không khí giao thoa giữa cổ xưa và hiện đại như vậy, lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một nỗi xúc động và tò mò khó tả, hắn tràn đầy mong đợi đối với những bí mật sắp được hé mở.Vào cái thời đại xa xôi ấy, khi núi lửa giận dữ phun trào lên tận trời, những dòng nham thạch bazan cuồn cuộn như hồng thủy hung mãnh tràn đến, bao phủ mảnh đất cổ xưa này.

Những tảng đá này, chứng kiến sự tráng lệ và cuồng bạo của tự nhiên.

Bề mặt của chúng phủ đầy dấu ấn của thời gian… đó là vô số bọt khí nhỏ li ti và dày đặc, phảng phất như tiếng thở dài khẽ của đại địa, bị đông cứng vĩnh viễn trong chất đá cứng rắn.

Chất liệu của chúng biến hóa khôn lường, có cái cứng như sắt thép, trải qua vạn năm phong ba vẫn hiên ngang bất khuất; có cái lại mềm yếu như đậu phụ non, khẽ chạm vào đã để lại dấu vết.

Điều này khiến người ta không khỏi suy nghĩ, vào cái ngày khai thác xa xưa đó, những người thợ đá đã làm thế nào mà giữa những tảng đá vừa cứng vừa mềm này, dùng trí tuệ và mồ hôi để đục đẽo ra con đường.Trần Mộc và đoàn người cẩn thận men theo con đường đá dốc đứng mà từ từ đi xuống, mỗi bước chân đều đạp trên chứng nhân của lịch sử.

Cuối cùng, Bàn Tử với thân hình tròn trịa cũng vụng về nhảy xuống, sự xuất hiện của hắn khiến cuối con dốc vốn không rộng rãi lập tức trở nên chật chội.

Mọi người dừng bước, thở hổn hển, trong không khí tràn ngập một cảm giác căng thẳng nhưng hưng phấn.

Nhìn quanh… họ kinh ngạc phát hiện, trên mặt đất lốm đốm rải rác rất nhiều chất lỏng màu đen dính nhớt, đó không nghi ngờ gì là dịch thể do thi thai trong truyền thuyết để lại, mang theo một sự quỷ dị và cổ xưa khó tả.

Thế nhưng, bản thể của sinh vật đáng sợ đó lại không rõ tung tích, có lẽ nó đã ẩn sâu vào những ngóc ngách bí ẩn hơn của động huyệt này.Động hẹp bị đóng băng này, như một khe nứt nhỏ do đại địa xé toạc, nghiêng nghiêng kéo dài xuống dưới, càng vào sâu, con đường càng trở nên hiểm trở.

Đến chỗ ngoặt, hình thái của động huyệt đã xảy ra biến hóa kỳ diệu, nó bắt đầu thẳng đứng đi xuống, trở nên dài hẹp và sâu thẳm, phảng phất là một mê cung được đại tự nhiên tinh tâm thiết kế, dẫn dắt những kẻ dũng cảm tiến vào vùng đất chưa biết.

Tiếp tục đi tới, không gian dường như âm thầm mở rộng, đỉnh động dần cao lên.

Cho đến một khoảnh khắc, trước mắt đột nhiên quang đãng, một không gian rộng lớn vô ngần lặng lẽ hiện ra, nhưng nơi đây không hề có chút ánh sáng nào, tối đen như mực.

Ngay cả ánh đèn pin sáng nhất cũng bị bóng tối vô biên này nuốt chửng, chỉ có thể chiếu sáng được một gang tay phía trước.Phỏng đoán ban đầu của Trần Mộc, xuất phát từ kinh nghiệm trộm mộ phong phú của hắn, cho rằng đây chỉ là một đoạn khu vực rộng rãi được những người trong nghề đào đường hầm thiết kế đặc biệt.

Trong tiếng lóng của họ, đây được gọi là "hạp tử gian", một thiết kế không gian vừa thần bí vừa thực dụng.

Hạp tử gian không chỉ có thể tự nhiên tích trữ không khí, cung cấp tài nguyên hô hấp quý giá cho những nhà thám hiểm đi sâu vào lòng đất, mà còn là nơi bí mật để chất đống đất và đá đã khai quật, đảm bảo thế giới mặt đất không hề phát hiện ra điều gì bất thường.

Việc xây dựng một không gian ẩn mật như vậy, kỹ nghệ tinh xảo đến mức gần như khó tin… có thể âm thầm khai thác dưới lòng đất một khoảng không gian đủ để hai người tự do xoay chuyển, mà trên mặt đất lại sóng yên biển lặng, không lộ chút dấu vết nào, phía sau đó ẩn chứa một bộ thủ pháp phức tạp và cao siêu, là tuyệt kỹ bất truyền của giới trộm mộ.Thế nhưng, khi ánh đèn pin xuyên qua bóng tối, chiếu sáng phía trước, trên mặt Trần Mộc và các đồng bạn không khỏi thoáng qua một vẻ ngạc nhiên.

Con đường hầm ban đầu tưởng chừng sẽ tiếp tục kéo dài, lại đột ngột dừng lại ở đây, phảng phất đại tự nhiên đã đặt ra một trò đùa khéo léo.

Cuối con đường hầm không những không tiếp tục kéo dài, mà ngược lại đột ngột thu hẹp lại, cuối cùng biến thành một khe đá dài hẹp chỉ vừa đủ một người nghiêng mình chen vào.

Khe nứt đó uốn lượn quanh co, như vết kiếm không đều của một kiếm khách cổ đại, khắc sâu vào trong vách núi cứng rắn, toát lên một vẻ lạnh lẽo và cổ xưa không cho phép xâm phạm.

Sự thay đổi đột ngột này khiến lòng Trần Mộc dâng lên một sự chấn động khó tả.

Khe đá đó, không giống như do sức người tạo ra, mà càng giống một tác phẩm nghệ thuật được đại tự nhiên vô tình chạm khắc, mang theo một sức mạnh nguyên thủy và thần bí, hấp dẫn những kẻ dũng

cảm đi thám hiểm những nơi sâu thẳm chưa biết.

Ánh sáng vật vã len lỏi trong khe hở chật hẹp, dường như báo hiệu phía trước ẩn chứa những bí mật chưa ai biết, đang chờ đợi người hữu duyên đến hé mở màn che của nó.Phàn Tử nhíu chặt mày, ánh mắt qua lại quét nhìn trong địa đạo lờ mờ, giọng nói mang theo vài phần khó tin hỏi: "Không phải đã nói với chúng ta là đây là đường hầm bí mật thoát hiểm do các công tượng tinh tâm thiết kế sao?!

Sao bây giờ nhìn lại, lại giống như đang đi vào một bức tranh phong tình mê người?!

Cảnh tượng khúc khuỷu quanh co, thạch nhũ san sát thế này, có thật sự đi qua được không?!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, trầm ngâm một lát, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Hắn dường như đang nhanh chóng sắp xếp thông tin trong đầu, ngay sau đó, trên mặt hắn dần hiện lên một vẻ chợt hiểu ra, chậm rãi nói: "Phỏng đoán của tôi không phải không có lý, con đường mà hắn nghĩ tới, rất có khả năng đã lợi dụng các hang động dung nham tự nhiên hình thành!

Cần biết rằng, ở những vùng núi lửa hoạt động, những hang động như vậy cực kỳ phổ biến trong các tầng nham thạch, chúng chằng chịt phức tạp, bốn phương thông suốt, có những hang động dung nham thậm chí có thể kéo dài hàng ngàn cây số, như một mạng nhện dày đặc của thế giới ngầm, nối liền các ngóc ngách trên mặt đất.

Rất có thể, chính là một khe nứt núi lửa bí ẩn và dài như vậy, lặng lẽ kéo dài đến dưới Tam Thánh Sơn trong truyền thuyết ở phía đối diện.

Cũng chính vì thế, người xưa mới có thể khai thác ra một đường hầm bí mật thoát hiểm vừa dài vừa kín đáo như vậy, họ khéo léo lợi dụng con đường mà đại tự nhiên đã trải sẵn, quả thực có thể nói là tài

tình độc đáo!"Bàn Tử hắc hắc cười một tiếng, giữa lông mày mang theo vài phần trêu chọc, nói: "Hắc, vậy chẳng lẽ ta cũng phải chen vào cái khe hẹp như hang chuột này sao?!

Mấy người các cậu tay chân nhỏ nhắn còn tạm được, chứ nhìn cái thân thể ta này, tròn trịa như Phật Di Lặc, nếu mà bị kẹt giữa đường thì đúng là trò cười cho thiên hạ!" Nói rồi, hắn còn cố ý vỗ vỗ cái bụng vẫn còn tròn vo của mình.

Dường như là đang tự trào lời thề giảm cân ở mộ dưới biển đến giờ vẫn chưa thực hiện được, trên gương mặt mũm mĩm đầy vẻ bất lực và tự giễu.Hoa Hòa Thượng nghe vậy, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, chậm rãi nói: "Chuyện này anh cũng không cần quá lo lắng!

Chương 1077

Cần biết rằng, cấu tạo của các hang động núi lửa đa phần là phân nhánh như cây cối, những lỗ hổng tưởng chừng chật hẹp này, thực ra phần lớn đều nối liền với những không gian ngầm rộng lớn hơn.

Trong địa chất học, những thông đạo như vậy có một thuật ngữ chuyên ngành, gọi là 'hành lang ngầm'!

Có những hành lang ngầm to lớn đến mức khó tin, bên trong chúng thậm chí có thể hình thành một hệ sinh thái hoàn chỉnh, tự thành một thế giới riêng.

Vì vậy, tôi đoán đồng chí Trần Mộc của chúng ta, chẳng bao lâu nữa sẽ được tận hưởng không gian rộng rãi hơn rồi!

Dẫu sao, công phu quỷ phủ thần công của đại tự nhiên thường bắt đầu từ bên trong mà âm thầm biến đổi, từ từ xâm thực, cho đến khi hình thành những kỳ quan mà chúng ta thấy." Mặc dù Hoa Hòa Thượng lời lẽ khẩn thiết, logic rõ ràng, Trần Mộc nghe xong vẫn nửa tin nửa ngờ nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia do dự.

Thế nhưng, trong khe hở u ám chật hẹp này, ngoài việc tin tưởng đồng bạn ra, dường như cũng không còn lựa chọn nào khác!Thế là, mọi người quyết định nghỉ ngơi một lát, điều chỉnh trang bị, đảm bảo mỗi công cụ đều có thể phát huy hiệu quả tối đa trong chuyến thám hiểm sắp tới.

Chốc lát sau, đội ngũ lại một lần nữa chỉnh đốn sẵn sàng lên đường.

Lần này, trọng trách dẫn đầu rơi vào vai Bàn Tử, chỉ thấy hắn hít một hơi thật sâu, cố làm ra vẻ thoải mái mà cười nói: "Được thôi, Bàn gia ta mở đường, chúng ta cứ thế mà đi xem cái 'cung điện ngầm' mà

hòa thượng huynh nói đi!" Lời vừa dứt, hắn liền cẩn thận chui vào khe hở chật hẹp kia, thân ảnh dần dần biến mất vào bóng tối mịt mờ, chỉ còn lại những tràng cười vang vọng giữa vách đá, thêm vài phần thoải mái và hài hước cho bầu không khí căng thẳng.Lối vào khe hở như một cái miệng khổng lồ, lặng lẽ nuốt chửng ánh sáng, ngay cả luồng đèn pin sáng nhất cũng không thể xuyên qua lớp bóng tối dày đặc này, phảng phất mọi ánh sáng đều mất đi tác dụng ở đây.

Trong truyền thuyết cổ xưa của châu Âu, những khe nứt như vậy được coi là con đường bí mật nối liền nhân gian và địa ngục, là lãnh địa nơi vong hồn và ác ma lang thang.

Còn ở một số vùng núi xa xôi của Cửu Châu, người Tạng cũng lưu truyền tín ngưỡng tương tự, cho rằng sâu bên trong động huyệt tiềm tàng sức mạnh tà ác không thể gọi tên, vì thế họ tránh xa nó như tránh tà, không bao giờ dám khinh suất đặt chân vào vùng đất cấm kỵ này.Trần Mộc, một nhà thám hiểm giàu kinh nghiệm.

Mặc dù dấu chân hắn đã in khắp vô số vùng đất hiểm trở và chưa biết, nhưng đối mặt với khe nứt đen kịt, sâu không lường được trước mắt này, nỗi bất an đã lâu không xuất hiện trong lòng hắn vẫn lặng lẽ nảy sinh, tim đập như bị một bàn tay vô hình siết chặt, đập nhanh hơn.

Đoàn người bọn họ, như rắn bò, cẩn thận thu mình lại, từng người một chen vào không gian chật hẹp đó.

Trần Mộc theo sát phía sau, thân thể áp sát vào vách đá lạnh lẽo ẩm ướt, mỗi bước đi đều cần tính toán cẩn thận, để tránh vấp ngã trong môi trường gần như không thể xoay người này.

Sau khi tiến vào khe nứt, hành động của họ trở nên khó khăn hơn, chỉ có thể nghiêng người mà di chuyển, hình dáng như cua bò ngang, từ từ tiến về phía trước trong mê cung tự nhiên này.Vách động xung quanh đã thoát ly dấu vết của văn minh nhân loại, hiện ra một vẻ đẹp

nguyên thủy và thô ráp.

Không gian nơi đây chật hẹp, đầu gần như cọ xát nhẹ vào vách đá hai bên, mỗi lần hô hấp dường như đều có thể cảm nhận được sự trầm mặc và áp bức mà những tảng đá cổ xưa truyền đến.

Mặc dù vậy, cảnh tượng trước mắt lại khiến người ta kinh sợ… những dấu vết lấp lánh như lưu ly trải khắp đỉnh động và bốn vách, đó là tác phẩm nghệ thuật được thời gian và tự nhiên cùng nhau chạm khắc!

Những khối nham nhũ đủ màu sắc treo lơ lửng trên vách đá, như những giọt lệ ngưng đọng, ghi lại sự cô tịch và chờ đợi của vạn năm.

Bề mặt của những khối nhũ đá này phủ một lớp tinh thể mỏng manh, trong suốt như băng sương, lại như những cột nước được sắp xếp tinh xảo, dưới ánh đèn pin yếu ớt lóe lên vẻ huyền bí và mê hoặc, thêm vài phần mộng ảo và kỳ dị cho thế giới u ám này.Trần Mộc đứng trước địa mạo kỳ dị đó, khẽ nhíu mày.

Trong đầu hắn, đoạn kiến thức địa chất học ngẫu nhiên tiếp xúc trong khóa học kiến trúc dần dần sống dậy.

Hắn mơ hồ nhớ rằng, những tảng đá góc cạnh rõ ràng, chất liệu thô ráp trước mắt này, chính là dấu vết còn lại khi núi lửa phun trào… và có sự tương đồng đáng kinh ngạc với khe nứt núi lửa u thâm mà họ hoảng loạn tìm thấy làm nơi trú ẩn trong trận bão tuyết lần trước.

Nhưng khác với những hang động núi lửa được biết đến rộng rãi, địa hình như vậy không phải do dung nham chảy xiết qua nhiều năm tháng mà chạm khắc thành, mà là khi núi lửa gầm rống, phun trào trong khoảnh khắc, một bản giao hưởng kịch liệt giữa trời đất!

Khoảnh khắc đó, những mảnh vụn núi lửa nóng bỏng như ngựa hoang thoát cương, xối xả lao qua với tốc độ khó tưởng tượng, và

dưới sức mạnh cuồng bạo này, một khe nứt núi lửa dài hẹp và thẳng tắp ứng vận mà sinh ra.

Không có những nhánh phức tạp, không chằng chịt như mê cung hang động núi lửa, nó càng giống một đường thẳng mà đại tự nhiên vô tình vạch ra, đơn giản mà trực tiếp!Ở giai đoạn đầu khi bước vào khe nứt này, Trần Mộc và đoàn người nhanh chóng nhận ra sự khó khăn của việc tiến lên.

Không gian chật hẹp đến mức gần như chỉ vừa đủ một người miễn cưỡng đi qua, mỗi bước đi đều cần cẩn thận nghiêng người, khom lưng.

Thậm chí thỉnh thoảng còn phải bắt chước vũ công hip-hop mà uốn éo thân thể, với một tư thế gần như khiêu vũ mà từ từ di chuyển.

Trong không khí tràn ngập một luồng khí tức cổ xưa và trầm mặc, phảng phất có thể nghe thấy tiếng dung nham cuồn cuộn vạn năm trước vọng lại.

Thời gian ở đây dường như bị kéo dài, chỉ mười lăm phút di chuyển mà cơ bắp mỗi người đã bắt đầu phản đối, cảm giác đau nhức lan từ tứ chi đến toàn thân, mệt mỏi vô cùng.

Trần Mộc không khỏi thầm cảm thán trong lòng, nhớ lại những cổ công tượng năm xưa cũng vì tai nạn mà trốn chạy, họ trong hoàn cảnh thiếu thốn trang bị hiện đại, dựa vào ý chí kiên cường và khát vọng sinh tồn, vượt qua môi trường khắc nghiệt như vậy, cuối cùng lại thấy ánh mặt trời… Sự kiên nhẫn và không dễ dàng đó, vào lúc này khắc trong lòng hắn càng thêm vài phần kính trọng.

Trong con đường hầm tự nhiên dài và chật hẹp này, mỗi một tấc tiến lên đều phảng phất là sự kính trọng đối với lòng dũng cảm của tiền nhân, cũng là một trải nghiệm sâu sắc về sức mạnh của sinh mệnh.Thế nhưng, cùng với từng bước chân chậm rãi tiến về phía

trước.

Khe nứt ban đầu chật hẹp đến mức dường như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng, quả nhiên như Hoa Hòa Thượng đã dự đoán, lặng lẽ trải qua những biến hóa vi diệu!

Nó không còn chỉ đơn thuần là bị điên cuồng thu hẹp lại, mà như một đứa trẻ tự kỷ, khe nứt trên núi đang dần dần mở rộng.

Cho đến cuối cùng… họ thậm chí có thể tự do xoay người?!

Tại ranh giới giao nhau giữa chật hẹp và rộng rãi này, họ trải nghiệm cảm giác tự do chưa từng có.Bên trong khe nứt u thâm này, bóng tối vốn dĩ là kẻ thống trị duy nhất.

Nhưng thật bất ngờ… những lớp lưu ly khảm xung quanh và những vân mẫu đã dung hóa tựa như thời gian ngưng đọng, phảng phất là những tinh tú sáng nhất trên bầu trời đêm, khéo léo bắt lấy ánh sáng yếu ớt từ đèn pin của Trần Mộc và đoàn người!

Chúng khúc xạ, tán xạ, dệt thành từng bức tranh ánh sáng động.

Sự giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối này, đã ban cho vùng đất tĩnh lặng này một chút khí tức ma huyễn và thần bí, khiến mỗi tấc không gian dường như đều ẩn chứa những câu chuyện cổ xưa, đang chờ đợi người hữu tâm đến giải mã.Dưới chân, trải ra một lớp dày mảnh vụn núi lửa.

Chúng là chứng nhân cho sự phẫn nộ của đại địa, nhưng cũng trở nên trầm tĩnh dưới sự gột rửa của năm tháng.

Trên những mảnh vụn này, những gai dung nham với hình thái sắc nhọn và độc đáo đứng sừng sững, phảng phất như những người bảo vệ của thế giới tự nhiên!

Còn những khối dung nham kết cứng hình sợi lại uốn lượn vươn dài với tư thái mềm mại đến khó tin, ghi lại khoảnh khắc vĩnh cửu khi

nham thạch nguội lạnh.

Và những nham nhũ… từng giọt thời gian ngưng đọng, treo lơ lửng ở những ngóc ngách chưa biết, lấp lánh ánh sáng mờ, đẹp đến ngạt thở, khiến người ta không khỏi dừng chân, quên đi bước tiến.Càng đi sâu vào, Trần Mộc và họ bắt đầu phát hiện ra một chút khác biệt trong những kỳ quan tự nhiên này.

Đó là dấu vết của văn minh nhân loại!

Tuy yếu ớt, nhưng đủ sức lay động lòng người.

Những công cụ sắt hoen gỉ bị vứt bỏ, nằm yên lặng trong góc, bề mặt của chúng bị thời gian khắc nên những dấu vết loang lổ.

Mỗi vết gỉ dường như đều đang kể về sự huy hoàng và suy tàn của quá khứ.

Tro tàn còn sót lại từ đống lửa… tuy đã nguội lạnh nhiều năm, nhưng vẫn có thể khiến người ta hình dung ra những người từng quây quần ở đây, họ có lẽ đã chia sẻ những câu chuyện, hoặc tìm kiếm chút hơi ấm giữa cái lạnh giá.

Suốt đoạn đường này, ngoài những chứng nhân lịch sử trầm mặc đó ra, họ không hề gặp phải bất kỳ vật thể kỳ lạ nào.

Bên trong khe nứt sạch sẽ một cách kỳ lạ, không có những sinh vật u ám như tưởng tượng, cũng không có những cạm bẫy hiểm ác như dự đoán, chỉ có sự tĩnh lặng và bình yên đồng hành cùng mỗi bước chân của họ.Cứ như vậy, thời gian lặng lẽ trôi đi trong quá trình thám hiểm và phát hiện.

Khi họ nhận ra thì đã đi được gần sáu giờ đồng hồ.

Cuối cùng… họ đã bước vào cái "đường hầm quy mô hành lang ngầm" mà Hoa Hòa Thượng đã nói!

Không gian nơi đây đột nhiên rộng mở, tương phản rõ rệt với sự chật hẹp trước đó, rộng lớn đến mức phảng phất có thể bao dung cả trời đất, khiến mọi mệt mỏi và căng thẳng đều tan biến trong khoảnh khắc này.

Cuối khe nứt lặng lẽ hiện ra, dường như ranh giới giữa tự nhiên và sức người tại đây trở nên mơ hồ.

Ánh mắt Trần Mộc bị thu hút về phía một vách đá, nơi đó, dấu vết của năm tháng và tia lửa trí tuệ của con người giao thoa, để lại từng chuỗi dấu chân thô sơ nhưng kiên định… đó chính là những bậc thang!

Những cái gọi là bậc thang này, thực chất là do người xưa dựa theo sự nhấp nhô tự nhiên của vách đá mà đục đẽo sơ sài thành.

Mỗi khối đá nhô ra đều gánh vác lòng dũng cảm và quyết tâm của những nhà thám hiểm.

Chúng tuy không quy củ lộng lẫy như bậc thềm cung điện, nhưng lại lấp lánh ánh sáng phiêu lưu trong bóng tối, dẫn lối cho những kẻ dũng cảm tiến về phía trước.

Chương 1078

Nếu là người có thân hình vạm vỡ, chân như trụ đá đi trên đây, e rằng mỗi bước đi đều phải cẩn thận từng li từng tí, tránh trượt chân, lâu dần khó tránh khỏi cảm giác chóng mặt.Trần Mộc và đồng bạn quyết định nghỉ ngơi một chút tại đây, họ tựa lưng vào vách đá thô ráp, trong hơi thở tràn ngập khí tức nguyên thủy hỗn hợp của đất và đá.

Ánh mắt Trần Mộc thâm thúy, trong lòng âm thầm tính toán hành trình và độ dốc của đoạn đường đã qua.

Theo ước tính của hắn, vị trí hiện tại của họ đã đi sâu vào lòng đất, độ cao đã vượt qua ranh giới của tuyết tuyến, rất có khả năng đang nằm dưới thung lũng u thâm bị kẹp giữa hai đỉnh núi hùng vĩ.

Nếu ở trên mặt đất được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, muốn xuyên qua hai ngọn núi này, dù là đi theo con đường trực tiếp nhất cũng phải mất trọn tám giờ đồng hồ.

Còn bây giờ, họ uốn lượn tiến về phía trước trong con đường hầm bí mật dưới lòng đất, không chỉ rút ngắn đáng kể hành trình, mà còn tránh được gió mưa và gian nan bên ngoài.

Nghĩ đến đây… Trần Mộc không khỏi thầm suy đoán, nếu những binh sĩ canh gác trên biên giới biết dưới chân họ lại ẩn chứa một con đường tắt như vậy, hẳn sẽ kinh ngạc trợn tròn mắt, khó mà tin nổi!

Đến được đáy của khe nứt u thâm này, Trần Mộc và đoàn người bỗng nhận ra, nếu cứ tiếp tục tiến về phía trước theo màn đêm vô tận này, e rằng họ thật sự sẽ từng bước đi vào vực sâu chưa biết của lòng đất!Cuối bậc đá, như cung điện mây trời trong giấc mộng xa xôi, ẩn chứa một địa cung thần bí vừa khiến người ta khao khát vừa e sợ, nơi

đó có lẽ chôn giấu những truyền thuyết cổ xưa và bí ẩn chưa lời giải, đang chờ đợi những kẻ dũng cảm vén bức màn che.

Trong quãng nghỉ ngắn ngủi, tim mỗi người đều khó mà bình phục, trong lồng ngực dâng trào khát vọng và bất an đối với điều chưa biết.

Chỉ là lần này, con đường dưới chân dường như không còn thân thiện như vậy nữa.

Để đảm bảo an toàn cho nhau, Trần Mộc và những người bạn của hắn cẩn thận dùng sợi dây leo núi chắc chắn buộc chặt mình lại với nhau, tạo thành một chuỗi liên kết sinh mệnh.

Họ bám sát vào vách đá trơn trượt ẩm ướt đầy rêu phong, mỗi bước đi đều như đi trên băng mỏng, những cái gọi là "bậc thang đá" trông có vẻ lộn xộn như trò đùa, thực chất là một thử thách khắc nghiệt đối với ý chí và lòng dũng cảm của họ.

Ban đầu, họ còn có thể dựa vào khí thế hăng hái của nghé con không sợ hổ mà từng bước tiến lên.

Thế nhưng, cùng với việc độ cao dần tăng lên, không khí xung quanh dường như cũng trở nên loãng và nặng nề, mỗi lần nhấc chân đều cần hao tốn toàn bộ sức lực.

Khi họ khó khăn leo lên đến một độ cao nhất định, cảm giác chông chênh sắp ngã càng trở nên mạnh mẽ, phảng phất cả người đang lơ lửng giữa trời đất, chỉ có sợi dây nắm chặt trong tay và những bậc đá lung lay dưới chân mới duy trì được chút cảm giác an toàn cuối cùng.

Vào lúc này… ngay cả những người leo núi bình thường nhất cũng có thể dựa vào kinh nghiệm và kỹ năng để tìm thấy sự cân bằng tinh tế giữa cơ thể và vách đá.

Nhưng đối với Trần Mộc và những người hoàn toàn không có kinh

nghiệm, trải nghiệm chưa từng có này không nghi ngờ gì đã khiến tim họ thắt lại, nỗi sợ hãi và thử thách đan xen thành một tấm lưới vô hình, siết chặt từng chút lòng dũng cảm và kiên trì của họ.

Trong vùng đất bị lãng quên này, họ phảng phất trở thành những người leo núi tân binh bị cách biệt với thế gian, đối mặt với thử thách khắc nghiệt của tự nhiên, trong lòng vừa có khát vọng khám phá điều chưa biết, vừa có nỗi lo lắng sâu sắc về giới hạn của bản thân.

Thân thể mập mạp ban cho hắn một đôi bàn chân cực kỳ rộng lớn, mỗi bước chân lên những bậc đá hẹp, cứ như đứa trẻ đi giày người lớn mà lảo đảo, dáng vẻ chông chênh đó, hệt như đang bước trên đôi giày cao gót không vững.

Chưa đi được mấy bậc, đôi chân phì nộn của hắn đã bắt đầu không tự chủ mà run rẩy.

Mồ hôi theo trán chầm chậm lăn xuống, nhỏ giọt trên bậc đá, tức thì bị phiến đá khô cằn hút sạch.

Trần Mộc bên cạnh thấy vậy, trong lòng thầm cầu phúc cho hắn, miệng khẽ niệm "A Di Đà Phật", hy vọng sự thành kính này có thể mang lại cho Bàn Tử dù chỉ một chút bình ổn và sức lực.

May mắn là, mỗi bước Bàn Tử đi đều vô cùng cẩn trọng.

Cẩn thận từng li từng tí như những thợ thêu cổ đại luồn kim chỉ trên gấm vóc, tinh tế mà chuyên chú, từng chút một tiến lên phía trên kia!!

Cùng với độ cao dần tăng lên, thế giới bên dưới từ từ bị bóng đêm nuốt chửng, biến thành một hố đen sâu thẳm không đáy, khiến người ta không cách nào đo lường được độ sâu của nó, chỉ cần liếc một cái đã thấy choáng váng hoa mắt, dường như cả thế giới đang xoay chuyển!!

Nếu không phải tự mình trải nghiệm từng bước leo từ chân núi lên đến đây, Trần Mộc có lẽ thật sự sẽ tin rằng, vực sâu không đáy này liên kết với lối vào một thế giới khác... cái nơi u minh trong truyền thuyết kia!!

Trong mấy giờ sau đó, thời gian dường như mất đi ý nghĩa, đoàn người Trần Mộc trong cuộc leo trèo bất tận này, dần dần mất đi cảm nhận về không gian và thời gian!!

Xung quanh ngoại trừ tiếng gió thỉnh thoảng truyền đến và hơi thở nặng nề của bọn họ, không còn âm thanh nào khác, thế giới dường như chỉ còn lại con đường đá dẫn đến nơi chưa biết này.

Cùng với độ cao tăng lên, không khí trở nên ngày càng loãng, mỗi lần hô hấp cứ như đang cố sức vắt kiệt dưỡng khí từ không khí, lồng ngực bị đè nén khiến người ta gần như không thở nổi!!

Ánh mắt của bọn họ bắt đầu trở nên trống rỗng và mơ hồ, dường như bị cuộc leo trèo bất tận này tước đoạt mọi năng lực suy nghĩ, chỉ còn lại động tác nhấc chân, đặt chân một cách máy móc, lặp đi lặp lại, không biết mệt mỏi, cũng chẳng biết điểm cuối ở đâu.

Trong trạng thái này, mấy người họ dường như trở thành những kẻ hành giả thoát ly khỏi ràng buộc của thời gian...

Vừa không biết mình đang ở nơi nào, cũng không còn quan tâm đến sự trôi chảy của thế giới bên ngoài, chỉ một lòng hướng về phía trước, tiến về cái đỉnh điểm dường như vĩnh viễn không thể đạt tới.

Nhưng, trong ngôi mộ cổ u ám và đầy rẫy nguy cơ này, lại không một ai dám đề xuất ý định nghỉ ngơi.

Hoặc giả... là sự tham lam khao khát bảo tàng chưa biết ẩn sâu trong cốt cách của kẻ trộm mộ đang thúc đẩy bọn họ?!

Hoặc giả nữa, thật sự là hoàn cảnh hiểm nguy khắp nơi này khiến

người ta không tìm được chút bình yên nào...

Thử tưởng tượng, khi một chân của ngươi chỉ vừa đặt trên một khối đá nhô ra không quá lớn bằng bàn tay, chân còn lại thì lơ lửng giữa không trung, dưới chân là vực sâu không thấy đáy.

Dưới vạn trượng dường như ẩn chứa vô tận bóng tối và sự chưa biết, trong hoàn cảnh như vậy, ai có thể an tâm nhắm mắt lại, dù chỉ là nghỉ ngơi một lát?!

Đang đi, bên tai bỗng vang lên từng trận tiếng nước róc rách, tựa như âm thanh thiên nhiên xuyên qua bầu không khí trầm uất, nặng nề này.

Mọi người vội vàng bật đèn pin, luồng sáng chập chờn trong bóng tối, cuối cùng dừng lại trên vách núi dựng đứng không xa.

Chỉ thấy vách núi kia như được bàn tay thần kỳ của tự nhiên chạm khắc, phía trên lại phân bố vài thác nước lớn nhỏ không đều, chúng như những dải lụa trắng từ đỉnh vách núi đổ xuống, va chạm với đá tạo nên những giai điệu êm tai, sau đó hợp thành dòng chảy nhỏ, uốn lượn dọc theo vách đá!!

Hơi nước bốc lên, bao quanh thác nước.

Tạo thành từng làn sương mỏng như lụa là, thêm vào sự mềm mại và thần bí cho vách đá lạnh lẽo này.

Quan sát kỹ, hơi nước bốc lên dường như còn mang theo chút ấm áp, hiển nhiên là suối nước nóng không nghi ngờ gì nữa!!

Nước suối trong vắt thấy đáy, mặc dù độ sâu khó lường, nhưng tiếng nước ầm ầm lại tiết lộ dấu hiệu của mạch nước ngầm đang hoạt động ở đây, dường như bên dưới lòng đất ẩn chứa một sức mạnh không ai biết đến.

Bàn Tử quay đầu nhìn Trần Mộc, trên mặt hiện vài phần mong đợi

và nụ cười thư thái, đề nghị: “Này, Trần Mộc, chúng ta có nên trèo qua rửa mặt, thư giãn một chút không?!

Cái suối nước nóng gần nhất kia, cách chỗ tôi đây có một cánh tay thôi!!

Ở cái nơi quỷ quái này đi lâu như vậy, có thể dùng suối nước nóng tự nhiên này tẩy đi hết mệt mỏi và mồ hôi, chẳng phải là chuyện tốt sao?!” Giọng hắn tràn đầy sự kinh ngạc trước phát hiện bất ngờ này, cũng như khao khát được hưởng thụ khoảnh khắc thoải mái.

Thực tế, bước chân của đoàn người Trần Mộc đã sớm bị sự mệt mỏi do đường dài kéo chậm lại, mỗi bước đi đều trở nên vô cùng nặng nề!!

Nhớ lại cảnh tượng lần trước thảnh thơi nghỉ ngơi bên dòng suối ấm áp, mỗi người trong lòng đều không tự chủ mà dâng lên một nỗi khát khao, hy vọng có thể lần nữa tận hưởng sự yên bình và thư thái đó!!

Tuy nhiên... ngay khi mọi người chuẩn bị cởi bỏ hành lý, đắm chìm trong sự mong đợi này, Thuận Tử lại đột nhiên lắc đầu, giọng kiên quyết nói: “Không được!!” Hắn vừa nói, vừa đưa tay chỉ về phía những tảng đá trông có vẻ bình thường ở rìa suối nước nóng.

Mọi người nhìn theo hướng Thuận Tử chỉ, ban đầu chỉ thấy những tảng đá đó không khác gì phong cảnh xung quanh, tầm thường vô vị.

Nhưng khi họ tập trung tinh thần nhìn kỹ, không khỏi thắt lòng, một luồng khí lạnh khó tả âm thầm bò lên sống lưng!!

Hóa ra, trên những bề mặt đá ẩm ướt đó, phủ đầy những vết tích vô cùng quỷ dị.

Chương 1079

Thoạt nhìn, Trần Mộc còn tưởng đó là những hoa văn tự nhiên do hoạt động núi lửa để lại.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, một nỗi sợ hãi khó tả tức thì dâng lên trong lòng.

Những cái gọi là "hoa văn" kia, lại là vô số con du diên (sên/đỉa) to bằng cánh tay, dày đặc xếp chồng lên nhau!!

Màu sắc cơ thể của những con du diên này lại tương tự đến kinh ngạc với những phiến đá núi lửa lưu ly rực rỡ xung quanh, nếu không cố ý quan sát, quả thực khó mà phân biệt được!!

Chúng yên lặng bám trên vách đá, dường như hòa làm một với môi trường, vừa quỷ dị lại vừa khiến người ta sởn gai ốc.

Dưới ánh nắng, cơ thể của lũ du diên thỉnh thoảng phản chiếu ra ánh sáng yếu ớt, tựa như những đôi mắt ẩn nấp trong bóng tối, lặng lẽ giám sát mỗi sinh linh cố gắng tiếp cận!!

Phát hiện đột ngột này khiến bầu không khí vốn thư thái thoải mái tức thì trở nên căng thẳng.

Trần Mộc và những người khác không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, trao đổi ánh mắt kinh hãi với nhau, trong lòng thầm may mắn vừa rồi đã không mạo hiểm tiếp cận!!

Suối nước nóng trông có vẻ yên bình này, giờ khắc này lại toát ra một thứ khí tức nguy hiểm khó tả, nhắc nhở bọn họ rằng, trên mảnh đất chưa biết này, cái đẹp và nỗi kinh hoàng thường chỉ cách nhau một đường tơ kẽ tóc!!

Trần Mộc và các đồng đội lần lượt nhìn quanh, tầm mắt quét đến

đâu, chỉ thấy bề mặt vách đá xung quanh lại phủ kín một lớp sinh vật kỳ lạ....

Chúng im lìm không tiếng động, dường như đã mất đi dấu hiệu của sự sống, ngưng đọng thành một cảnh quan quỷ dị trong không gian này.

Giờ khắc này, mọi người không tự chủ mà nín thở, bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề và căng thẳng.

Bàn Tử hạ thấp giọng, lời nói khó che giấu sự kinh ngạc và khó hiểu: "Rốt cuộc đây là tình huống gì?!

Chẳng lẽ chúng ta đã lạc vào sào huyệt của trùng tộc (bầy côn trùng)?!" Ánh mắt hắn lướt qua giữa những sinh vật đó, mỗi cái chạm của ánh mắt dường như đều có thể cảm nhận được cảm giác áp bách do sự tĩnh lặng bất thường kia mang lại.

Thuận Tử theo sát phía sau, giọng nói tuy nhẹ nhưng vô cùng bình tĩnh, dường như trong loại hiểm cảnh này hắn đã quá quen thuộc: "Tại đỉnh vực tuyết, những sinh vật có sức sống ngoan cường thường tụ tập gần suối nước nóng ấm áp, tìm kiếm một tia sinh cơ để tồn tại!!

Nhưng hãy nhớ kỹ, tuyệt đối không thể bị vẻ bề ngoài mê hoặc, có những suối nước nóng trông có vẻ hấp dẫn, thực chất lại ẩn chứa nguy cơ, các sinh vật hút máu như mã hoàng (đỉa) thường ẩn phục trong đó!!

Hiện giờ đang là lúc xuân lạnh lẽo, những sinh vật này tuy bám vào đây, nhưng vì nhiệt độ thấp nên rơi vào trạng thái bán ngủ đông, trừ khi chịu kích thích cực lớn từ bên ngoài, nếu không chúng sẽ duy trì giấc ngủ giả chết này!!

Chúng ta phải nhanh chân lên, chỉ cần vượt qua khu vực này, liền

có thể thoát khỏi sự bất an này!!" Nói xong, ánh mắt Thuận Tử kiên định nhìn về phía trước, ý bảo mọi người đi theo, cùng nhau vượt qua đoạn đường đầy rẫy nguy cơ này.

Mấy người nhanh chóng hưởng ứng, động tác lanh lẹ dừng mọi thứ trong tay, Bàn Tử thì cẩn thận nhón gót chân, như thể làm vậy có thể khiến lời nói của hắn nhẹ nhàng bay vào tai mọi người hơn, trên khuôn mặt tròn trịa của hắn đầy vẻ tò mò, hỏi: "Kích thích đặc biệt mạnh mẽ, cụ thể là chỉ những tình huống nào vậy?!" Nói xong, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng mong đợi.

Dường như hắn đầy hứng thú với câu trả lời sắp nhận được.

Tuy nhiên, vấn đề của hắn còn chưa kịp tan biến hoàn toàn trong không khí, Thuận Tử đột nhiên giơ tay lên, làm một động tác dừng khẩn cấp, động tác đó dứt khoát và mạnh mẽ, khiến đoàn người Trần Mộc tức thì cứng đờ.

Bọn họ nhìn nhau, trong mắt đầy nghi hoặc và khó hiểu.

Dường như thời gian vào khoảnh khắc này đã bị nhấn nút tạm dừng, mỗi người đều hóa thành những bức tượng tĩnh lặng, chỉ có tiếng thở nhẹ nhàng vọng lại giữa bọn họ!!

Trong lòng Trần Mộc tuy có trăm ngàn câu hỏi dâng lên, nhưng hắn biết rõ sự cảnh giác của Thuận Tử cực cao, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ làm ra động tác như vậy!!

Thế là hắn cùng những người khác, như bị định thân pháp, đứng bất động tại chỗ, ánh mắt đồng loạt tập trung vào Thuận Tử.

Lúc này, Thuận Tử lại như hoàn toàn chìm đắm trong một thế giới khác.

Hai mắt hắn gắt gao khóa chặt vào khoảng không đen tối sâu thẳm phía trước, đó là vực sâu của một vách núi, đen đến nỗi dường như có

thể nuốt chửng mọi ánh sáng, khiến người ta nhìn vào mà kinh sợ.

Không khí xung quanh dường như theo sự tĩnh lặng của bọn họ mà trở nên nặng nề hơn, thời gian như bị kéo dài, ngay khi mọi người bắt đầu cảm thấy sốt ruột, một âm thanh cực nhỏ nhưng vô cùng chói tai lặng lẽ lọt vào tai mỗi người!!

Đó là một loại tiếng "xột xoạt" khó tả, như vô số sinh vật nhỏ bé đang lẳng lặng di chuyển trong màn đêm, mỗi âm thanh đều khuấy động nỗi sợ hãi nguyên thủy nhất trong lòng người, khiến người ta không tự chủ mà dựng tóc gáy!!

Thuận Tử trong bầu không khí quỷ dị này, chậm rãi cất lời, giọng trầm thấp và rõ ràng, dường như là sự chỉ dẫn bình tĩnh nhất trong màn đêm: "Tắt đèn pin đi!!" Mấy chữ đơn giản này, lại như một mệnh lệnh, khiến tim tất cả mọi người đột nhiên thắt lại!!

Mối đe dọa vô hình trong bóng tối khiến thần kinh bọn họ căng thẳng đến cực điểm, một thử thách chưa biết đang âm thầm đến gần.

Trần Mộc và những người khác gần như đồng thời đột ngột tắt đèn pin trong tay, động tác chỉnh tề, đồng bộ, như một nghi thức ngầm hiểu.

Bóng tối tức thì ập đến, bao trùm lấy bọn họ.

Chỉ có tiếng thở của nhau vọng lại trong sự tĩnh mịch!!

Thoáng chốc, khi tầm nhìn của bọn họ dần thích nghi với màn đêm đen kịt này, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người hít vào một hơi khí lạnh.

Trần Mộc trong lòng thầm kinh ngạc, trên vách núi dựng đứng gần như bao phủ toàn bộ tầm mắt, những đốm sáng xanh u tối bắt đầu hiện lên lấp lánh!!

Tựa như những vì sao sáng chói nhất trên bầu trời đêm, dày đặc vô

số, số lượng khổng lồ, dường như là cả dải Ngân Hà đã được di chuyển vào không gian chật hẹp này!!

Những đốm sáng này hoặc sáng hoặc tối, lấp lánh không ngừng.

Có cái tụ thành cụm, có cái phân tán rải rác, chúng đan xen vào nhau, tạo thành một bức tranh ánh sáng mênh mông vô bờ, đẹp đến nghẹt thở!!

Trong hang động đen tối này, những đốm sáng này dường như có ma lực, biến những vách đá bình thường trở nên thần bí khó lường, khiến đoàn người Trần Mộc như thể xuyên qua một chiều không gian khác, tựa như đang trôi nổi trong vũ trụ vô tận, mỗi luồng sáng là một tinh hệ xa xôi, kể lại những câu chuyện chưa ai biết đến!!

Tuy nhiên, khi bọn họ vô tình cúi đầu, ánh mắt xuyên qua màn đêm vực sâu dường như có thể nuốt chửng mọi thứ, một cảnh tượng kỳ lạ mới hiện vào tầm mắt.

Tại nơi sâu thẳm vô tận của hư không, một dải lụa xanh uốn lượn uốn khúc lặng lẽ chảy, nó không giống như những đốm sáng trên vách núi kia mà lấp lánh nhảy nhót, mà là chảy một màu xanh lục dịu dàng và sâu thẳm, tựa như một dải lụa ngọc bích tinh xảo, trải dài trong màn đêm vô biên, nối liền hai đầu chân trời!!

"Ngân Hà" xanh lục này trong vực sâu đen kịt trở nên cực kỳ nổi bật, giống như kỳ tích huy hoàng nhất trong vũ trụ, xuyên qua mọi sự cô độc và chưa biết, từ đầu này ung dung trải dài đến đầu kia!!

Vừa thần bí lại vừa tráng lệ, khiến người ta không khỏi kính sợ bàn tay thần kỳ của tự nhiên.

Cảnh tượng như vậy, dù dùng từ ngữ hoa mỹ đến đâu cũng không thể hoàn toàn diễn tả được một phần vạn sự chấn động và vẻ đẹp của nó.

Trần Mộc và các đồng đội của hắn trong cảnh tượng kỳ lạ giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối này, cảm nhận được sự nhỏ bé và vĩ đại chưa từng có, dường như chính mình cũng trở thành một phần của sự huyền bí vũ trụ này, trải qua một cuộc tẩy lễ linh hồn!!

Trần Mộc đột nhiên há to miệng, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Hắn ngây người nhìn chằm chằm vào thế giới dưới lòng đất u sâu trước mắt, trong lòng kinh hãi dâng trào như sóng biển!!

Số lượng du diên ở đây, vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Dày đặc ken đặc, dường như toàn bộ không gian dưới lòng đất đã trở thành lãnh địa của chúng!!

Số lượng khổng lồ của chúng... e rằng chỉ có thể miễn cưỡng dùng con số hàng trăm triệu mới có thể hình dung được!!

Ngay lúc này, đoàn người họ đang chìm đắm trong cảnh tượng kỳ vĩ, thần bí, hư ảo như tiên cảnh này, xung quanh bị vô số đốm sáng nhỏ bao quanh, như thể đang ở giữa các vì sao bao la, đẹp đến nghẹt thở!!

Đột nhiên, vài vệt huỳnh quang màu đỏ khổng lồ cực kỳ nổi bật, bắt đầu lấp lánh trong biển vi quang tựa như tinh hải kia, chúng uốn éo cơ thể, dường như là những thiên thể kỳ lạ đang bơi lội trong không trung!!

Lúc thì xuyên qua giữa các đốm sáng, lúc lại ẩn mình sâu trong bóng tối vô biên.

Chương 1080

Những ánh sáng đỏ bất thường đó, báo hiệu rằng giữa những sinh vật nhỏ bé này, ẩn chứa một số con du diên khổng lồ có thể hình vượt xa bình thường!!

Sự tồn tại của chúng thêm vào sự thần bí và nguy hiểm cho lãnh địa chưa biết này.

Trong bóng tối, giọng Thuận Tử trầm thấp và rõ ràng, mang theo vài phần kính sợ vang lên: "Ở đây, những con trùng này được chúng ta coi là tồn tại như thần linh!!

Bởi vì chúng có tuổi thọ khó tin, thậm chí sau khi một con du diên kết thúc sinh mệnh, thi thể của nó lại kỳ diệu thu hút bầy đàn đồng loại đến, dường như đang tiến hành một nghi thức luân hồi sinh mệnh trang nghiêm!!

Do đó, khi chúng ta rời khỏi đây, nhất định phải cực kỳ cẩn thận, mỗi bước chân đều phải đặt vững vàng, để tránh không cẩn thận giẫm phải thân thể của những sinh vật thần thánh này, chọc giận 'thần hộ mệnh' dưới lòng đất này!!" Giữa những lời nói, ánh mắt Thuận Tử lộ ra sự kính sợ sâu sắc đối với quy luật tự nhiên, cũng như sự tôn trọng đối với tín ngưỡng cổ xưa trên mảnh đất này.

Nói rồi, hắn chậm rãi vặn công tắc đèn pin.

Cùng với tiếng "cạch" khẽ, một luồng sáng đột ngột xé tan sự tĩnh mịch xung quanh!!

Biển sao lấp lánh như ngọc lục bảo kia tức thì biến mất, dường như bị tấm màn đêm đột ngột kéo xuống, xung quanh lại lần nữa chìm vào một khoảng không đen kịt, sâu thẳm vô biên.

Sự thay đổi đột ngột này khiến lòng người không khỏi thắt lại.

Dường như cảnh đẹp kỳ lạ vừa rồi chỉ là một ảo ảnh.

Màu sắc bảo vệ của những con du diên này quả thực đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa!!

Chúng hòa mình hoàn hảo vào môi trường xung quanh, nếu không cố ý tìm kiếm, ngay cả những nhà thám hiểm giàu kinh nghiệm cũng khó mà phát hiện ra sự tồn tại của chúng!!

Trần Mộc trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi sợ hãi muộn màng, nếu vừa rồi khi leo trèo không cẩn thận, tay hoặc chân vô tình đặt lên những sinh vật nhỏ bé này, cái cảm giác nhớp nháp ghê tởm đó tạm thời không nói đến... lỡ như chọc giận bầy du diên số lượng khổng lồ này, hậu quả khó mà lường trước được!!

Bọn họ rất có thể sẽ vĩnh viễn ở lại góc khuất không ai biết đến này.

Nhận thức được điều này, Trần Mộc và các đồng đội nhanh chóng thu lại những dao động trong lòng, tập trung tinh thần trở lại, men theo những bậc thang gồ ghề do nham thạch cổ xưa tự nhiên hình thành, từng bước một, chậm rãi mà kiên định leo lên.

Mỗi bước đi đều trở nên vô cùng cẩn trọng, sợ rằng sẽ lần nữa kinh động đến những nguy cơ tiềm ẩn kia.

Khi bọn họ cẩn thận vượt qua đoạn khu vực đầy hơi nước suối nóng, những con du diên trên vách đá xung quanh bắt đầu dần dần thưa thớt, cho đến cuối cùng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt!!

Đúng như lời hướng đạo Thuận Tử nói, hệ sinh thái dưới chân núi tuyết này, dường như đều được xây dựng xung quanh vài chỗ suối nước nóng ấm áp kia, hình thành một sự cân bằng độc đáo và vi diệu!!

Nhớ lại cảnh tượng kinh hãi vừa rồi, trong lòng Trần Mộc không

khỏi dâng lên một nỗi cảm khái khó tả.

Dải Ngân Hà xanh lục do vô số du diên xấu xí hội tụ mà thành, vừa quỷ dị lại vừa tuyệt mỹ, dường như là bí mật mà tự nhiên vô tình tiết lộ, khiến người ta ngoài kinh ngạc ra, cũng không khỏi cảm thán sự kỳ diệu và phức tạp của thế giới này!!

Nếu có cơ hội, hắn thật sự hy vọng có thể có thêm thời gian, lặng lẽ đứng ở đó, một lần nữa chứng kiến cảnh tượng kỳ lạ khó tin kia, cảm nhận vẻ đẹp rung động siêu thoát khỏi đời thường.

Dù sao... trong vũ trụ bao la này, có thể tận mắt chứng kiến một hiện tượng mâu thuẫn nhưng lại cùng tồn tại hài hòa như vậy, thực sự rất hiếm có!!

Điều này cũng khiến hắn khắc sâu cảm nhận rằng, thế giới rộng lớn, không gì là không có, mỗi chi tiết nhỏ bé đều có thể ẩn chứa những kỳ tích chưa ai biết đến.

Mất đi chướng ngại vật là những con du diên trên vách đá, bước chân của đoàn người Trần Mộc rõ ràng trở nên nhanh nhẹn hơn, động tác dưới chân càng thêm mau lẹ, dường như mỗi bước đều ẩn chứa khao khát thoát khỏi không gian ngột ngạt này!!

Tuy nhiên... khoảng không đen tối sâu thẳm phía trên đầu như một tấm lưới vô hình, bao bọc chặt lấy bọn họ.

Khiến người ta không thể nhìn thấy điểm cuối, dường như đang âm thầm tuyên bố rằng, lối thoát đến tự do và ánh sáng vẫn còn xa vời!!

Trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một tia nghi hoặc, con đường này rốt cuộc còn bao xa?!

Khi nào bọn họ mới có thể hoàn toàn thoát khỏi khe hẹp âm u này, nghênh đón ánh bình minh ở phía bên kia của con đường tự nhiên?!

Trong cuộc leo trèo bất tận này, Bàn Tử trong đội thở hổn hển, cố gắng dùng việc nói chuyện để phân tán sự chú ý, làm dịu đi sự mệt mỏi dường như không có điểm dừng này.

"Này, lão gia tử..." Hắn vừa leo vừa quay đầu, gọi Trần Bì A Tứ ở phía trước đội, "Chỗ tôi đây có một vấn đề kìm nén lâu rồi, hồi ở ga xe lửa, ông từng kể với chúng tôi về truyền thuyết Cửu Long Sĩ Thi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?!

Hồi đó tôi nghe mê mẩn, kết quả sau đó ông lại không nhắc đến nữa, chẳng phải là làm người ta tò mò sao!!" Nghe vậy, Trần Bì A Tứ hơi khựng lại, ánh mắt trong bóng tối trở nên đặc biệt sâu thẳm, hắn nghiêng đầu, trước hết là ném cho Bàn Tử một ánh nhìn đầy ẩn ý.

Sau đó chuyển tầm mắt sang Hoa Hòa Thượng bên cạnh, khẽ gật đầu, ý bảo ông ta giải đáp nghi vấn này.

Hoa Hòa Thượng thấy vậy, hắng giọng, âm thanh vang vọng trong không gian chật hẹp, mang theo một chút thần bí: "Thực ra, chuyện Cửu Long Sĩ Thi, chúng ta biết cũng rất ít, tất cả manh mối đều bắt nguồn từ lần chúng ta thăm dò vô tình bắt được con cá rồng kỳ dị kia!!

Trên thân con cá đó có khắc đồ đằng cổ xưa, dường như ẩn chứa một loại tin tức cổ lão và thần bí nào đó, truyền thuyết Cửu Long Sĩ Thi chính là một trong số đó.

Còn về bí mật sâu xa hơn, e rằng còn phải đợi chúng ta đích thân trải nghiệm, mới có thể vén màn che của nó!!" Nói xong, trong đội vang lên một trận xì xào, trong mắt mỗi người đều lóe lên sự tò mò đối với những điều chưa biết và khát vọng khám phá, sức mạnh của sự chưa biết này thúc đẩy bọn họ tiếp tục tiến về phía trước trong màn đêm vô tận này.

"Cửu Long Sĩ Thi" này, có lẽ ẩn chứa một đoạn nghi thức tang táng thần bí mà ít người biết đến, đã tiêu biến trong dòng chảy lịch sử.

Theo như những văn tự cổ xưa và mờ nhạt kia thuật lại, linh cữu của vạn nô hoàng đế nổi danh lẫy lừng, lại được chín con thần long uy nghiêm phi phàm cùng nhau nâng đỡ!!

Chúng không chỉ gánh vác trọng trách hộ tống đế vương về cõi vĩnh hằng, mà còn dùng thần lực vô thượng bảo vệ thân thể bất tử kia, khiến bất kỳ phàm phu tục tử nào cũng không thể dễ dàng tiếp cận chốn thần thánh này!!

Đáng tiếc là, cùng với sự trôi chảy của năm tháng, ngôn ngữ đặc biệt và xa xưa của tộc Nữ Chân đã dần đến bờ vực tuyệt chủng, trở nên tối nghĩa khó giải.

Trần Mộc dốc hết sức mình dịch những văn tự cổ xưa này, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi lo lắng, liệu thông tin mà hắn giải mã, có thật sự hé lộ chân tướng của đoạn lịch sử bị lãng quên kia không?!

Sau đó, hắn chậm rãi ngâm đọc đoạn nguyên văn đó, trong giọng nói mang theo vài phần kính sợ và tò mò khám phá những điều chưa biết.

Tuy nhiên, cách phát âm cổ lão và kỳ lạ của tiếng Nữ Chân, đối với những người có mặt, chẳng khác gì thiên thư vậy!!

Ngay cả Trần Mộc cũng chỉ dựa vào công phu sâu sắc đối với cổ văn, miễn cưỡng nắm bắt được đôi ba câu chữ, ý nghĩa sâu xa của nó vẫn như nhìn hoa trong sương, khó lòng lĩnh hội hoàn toàn.

"Này, các anh nghĩ xem, nếu những phù hiệu khắc trên xương cá cổ xưa này là có thật, vậy chúng ta muốn vén màn bí mật lăng tẩm của Vạn Nô Hoàng đế... chẳng phải là phải như Na Tra vậy, xông vào Long Cung, cùng với ba vị thái tử kiêu ngạo của Long Vương biển cả mà đánh một trận kinh tâm động phách sao?!" Diệp Thành cố tình nói đùa với vẻ thư thái, giữa những lời nói vừa có sự tưởng tượng vô

hạn về truyền thuyết cổ xưa, lại không thiếu một chút trêu chọc và mong đợi đối với những thử thách chưa biết sắp phải đối mặt.

"Hắc, lão huynh, anh đừng phí tâm vì chuyện này làm gì!!" Bàn Tử ra vẻ không quan tâm, khóe miệng treo một nụ cười tinh quái, nói, "Anh xem cái gọi là quan tài Cửu Long Sĩ Thi kia, chẳng qua là đáy quan tài khắc chín con rồng sống động như thật, cốt để lấy may, tượng trưng cho sự tôn quý của nó mà thôi!!

Nếu thật sự có rồng sống tồn tại trên đời, thì chúng ta thật sự đã gặp vận may lớn rồi, bắt một con mang về, bày ra ngoài kia một cái!!

Hắc, anh nghĩ mà xem, dòng người sẽ hùng vĩ đến cỡ nào!

Tiền vé sợ là thu đến mềm tay, ít nhất cũng phải mấy chục vạn đại dương vào túi!!" Trần Mộc nghe vậy, khóe miệng cong lên một nụ cười bất đắc dĩ, lắc đầu, nói: "Nhìn cái chí khí của ngươi xem, cả đầu óc đều là vàng bạc châu báu!!

Cho dù thật sự có rồng để ngươi bắt được, thì ngươi chẳng phải thành Tôn Đại Thánh trong truyền thuyết sao?!

Nhưng ta, Trần Mộc, sống đến chừng này, thật sự chưa từng thấy Tôn hầu tử nào có thân hình tròn trịa như ngươi cả." Bàn Tử vừa nghe, nụ cười trên mặt tức thì cứng đờ, ngay sau đó mắt trợn tròn giận dữ, dường như bị chạm vào vảy ngược, lớn tiếng kêu: "Béo thì sao?!

Bàn Gia ta, dựa vào chính là cái thân 'thần phiêu' này, lên trời xuống đất không gì không thể!!

Chương 1081

Ta đây chỉ cần lắc một cái, phong vân biến sắc!

Ta đây chỉ cần run một cái, đất rung núi chuyển, vạn vật chấn động ——ai da!" Lời còn chưa dứt, Bàn Tử loạng choạng, suýt chút nữa không đứng vững, khiến mọi người xung quanh bật cười ồ lên.

Lời Bàn Tử còn chưa dứt, một trận cuồng phong đột ngột từ một bên vách núi ập đến.

Như một bàn tay khổng lồ vô hình, xé toạc mọi thứ xung quanh, khiến thân thể Bàn Tử tức thì mất thăng bằng, loạng choạng mấy bước, suýt chút nữa đã bị cơn gió bất ngờ này cuốn vào vực sâu!!

Trần Mộc mắt nhanh tay lẹ, gần như theo bản năng vồ lấy cánh tay Bàn Tử, dùng hết toàn thân khí lực kéo hắn lại.

Hai người ghì chặt vào vách đá lạnh lẽo của vách núi, tim đập như trống, tiếng thở dốc trong gió trở nên đặc biệt nặng nề.

Thoáng chốc, bọn họ nhận ra, cơn gió suýt chút nữa gây họa lớn vừa rồi, thực ra là sự chỉ dẫn của tự nhiên... khe hẹp trước mắt này cuối cùng đã đến điểm tận cùng!!

Những bậc thang uốn lượn ngoằn ngoèo dừng lại đột ngột ở sâu nhất trong vách đá, dường như là một câu đố mà tự nhiên đã tinh xảo thiết kế, chỉ có những người vượt qua thử thách mới có thể hé mở bí mật phía sau!!

"Đến rồi!" Trong lòng Trần Mộc dâng lên một nỗi kích động khó tả, cảm xúc này lẫn lộn giữa căng thẳng, mong đợi và một chút sợ hãi khó nhận ra.

Điều này khiến tim hắn đập thình thịch.

Đoàn người ăn ý không nói lời nào, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau, cẩn thận từng li từng tí tiến về phía rìa của sự chưa biết kia.

Trong màn đêm, bóng dáng của bọn họ trông nhỏ bé mà kiên định, dường như là những nhà thám hiểm sắp bước vào một thế giới khác!!

Cuối cùng, bọn họ đến một tảng đá núi nhô ra ngoài vách núi.

Tảng đá này giống như một đài quan sát mà tự nhiên đặc biệt chuẩn bị cho những kẻ dũng cảm, vừa nguy hiểm lại vừa đầy rẫy sự cám dỗ.

Trần Mộc dẫn đầu, tay chân cùng lúc leo lên tảng đá này, những người khác theo sát phía sau, động tác tuy khó khăn nhưng vô cùng cẩn trọng.

Khi tất cả mọi người đã an toàn đến nơi, Hoa Hòa Thượng lấy ra một cây pháo sáng từ trong ba lô, khẽ vặn một cái.

Lập tức, một vệt sáng xanh chói mắt bùng nở trong bóng tối, như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, chiếu sáng xung quanh.

Ánh sáng của pháo sáng tuy mạnh mẽ, nhưng trước màn đêm vô tận, lại hiển bé nhỏ không đáng kể.

Phạm vi mà ánh sáng có thể chiếu tới chỉ giới hạn ở rìa vách núi nơi họ đang đứng, phía trước vẫn là một khoảng không đen tối sâu thẳm, dường như ẩn chứa vô số điều chưa biết và khả năng, vừa thần bí lại vừa khiến người ta sợ hãi!!

Xung quanh ngoại trừ những dấu vết bị năm tháng khắc ghi trên vách núi, không còn gì khác.

Mọi thứ đều tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau, trong không khí tràn ngập sự trang nghiêm và thành kính trước khi khám phá những điều chưa biết.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng vung tay, cây pháo sáng đó như được ban cho sinh mệnh, xé tan sự tĩnh lặng của không khí, ung dung rơi xuống dưới vách núi u sâu!!

Giữa không trung, nó dần thu nhỏ lại thành một đốm sáng yếu ớt.

Cho đến cuối cùng hòa vào mặt đất đen kịt, chỉ còn lại một vệt sáng nhỏ bé gần như không thể nhận ra, dường như là vì sao xa xôi nhất trên bầu trời đêm, lặng lẽ kể về sự cô độc và rộng lớn.

Đoàn người Trần Mộc không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, cảnh tượng trước mắt này, khiến người ta kinh sợ.

Xung quanh vách núi như đao gọt búa chẻ, cao vút chạm mây.

Ôm trọn không gian này, hình thành một lòng chảo tự nhiên khổng lồ!!

Dường như là một khu vườn bí mật được tự nhiên tinh xảo chạm khắc, vừa thần bí lại vừa đầy rẫy sự cám dỗ của những điều chưa biết.

"Đạn chiếu sáng!!" Giọng Trần Bì A Tứ trầm ổn phá vỡ sự im lặng ngắn ngủi, trong mắt hắn lóe lên sự kiên quyết và khao khát khám phá.

Cùng với lời hắn vừa dứt, một tiếng "Bùm!" lớn vang lên, một viên đạn chiếu sáng như sao băng đuổi trăng, xé tan màn đêm, nó vạch ra một đường quỹ đạo dài và rực rỡ, lao thẳng vào vùng đất đen tối chưa biết kia!!

Viên đạn chiếu sáng bay vút trong không trung một khoảng cách hùng vĩ một trăm bảy mươi mét, sau đó từ từ hạ xuống, ngay sau đó, như một bông pháo hoa của đêm, đột nhiên bùng nở giữa không trung.

Nhanh chóng hóa thành một quả cầu ánh sáng trắng chói mắt nóng rực, tức thì chiếu sáng từng tấc đất phía trước, xua tan mọi sự u ám

và bí ẩn.

Ánh sáng như thủy triều dâng trào, phác họa rõ nét toàn bộ hình dạng lòng chảo, nơi đá vảy cá san sát, cổ thụ vươn tận trời xanh!!

Mọi thứ đều được tắm gội trong ánh sáng đột ngột này, hiện lên vừa tráng lệ vừa quỷ dị.

Trong lòng Trần Mộc dấy lên một sự thôi thúc khó tả, muốn xuyên qua chiếc ống nhòm cũ kỹ nhưng đáng tin cậy kia, nhìn gần hơn vào thế giới vô định phía trước.

Tuy nhiên… ngay khi hắn chậm rãi giơ tay, đưa ống nhòm lên mắt, mọi thứ dường như bị một sức mạnh vô hình nhấn nút tạm dừng!!

Tay hắn đứng yên giữa không trung, cơ bắp căng cứng, dường như cả những hạt bụi li ti trong không khí cũng ngừng trôi nổi, thời gian tại khoảnh khắc này ngưng đọng thành vĩnh hằng.

Tiếng ồn ào xung quanh lặng lẽ rút đi.

Bên tai Trần Mộc chỉ còn lại một khoảng tịch mịch chết chóc, ngay cả tiếng thở của chính mình cũng trở nên xa vời lạ thường, dường như cả thế giới chỉ còn lại một mình hắn, cô độc đứng trong khe nứt thời không tĩnh mịch này!!

Cảm giác này vừa xa lạ vừa chấn động, khiến tim hắn vô thức đập nhanh hơn, mỗi nhịp đập dường như đều vang vọng trong lồng ngực, nhắc nhở hắn về trải nghiệm phi thường này.

Trong sự tĩnh lặng đột ngột này, một luồng sáng trắng tinh khiết xuyên qua tầng mây, chiếu sáng cảnh tượng phía trước, hé lộ một kỳ quan chưa từng có!!

Đó là một miệng núi lửa khổng lồ đến ngạt thở, đường kính của nó, ước tính thận trọng cũng rộng đến ba cây số, sừng sững hiện ra

trước mắt đoàn người Trần Mộc!!

Miệng núi lửa này như một vết thương lởm chởm do đại địa xé toạc, nhưng dưới bàn tay kỳ diệu của tạo hóa, lại mang một vẻ đẹp kỳ dị.

Biên duyên miệng núi lửa được cấu thành từ những khối đá bazan xám dày nặng, những tảng đá đã trải qua hàng vạn năm phong sương này, xếp chồng lên nhau từng lớp, kiên cố mà cổ xưa!!

Chúng tạo thành một bồn địa khổng lồ, hình dáng như một chiếc chén đá khổng lồ do trời đất khai tạo, sâu thẳm mà thần bí!!

Vị trí Trần Mộc và mọi người đang đứng, vừa vặn nằm ở một bên vách chén, so với miệng núi lửa rộng lớn vô ngần kia, bọn họ nhỏ bé đến mức chẳng khác nào vài con kiến không đáng kể, trước sự hùng vĩ của thiên nhiên, thân hình con người thật đỗi nhỏ nhoi!!

"Thật khó tin, chúng ta vậy mà lại trực tiếp đi vào bên trong núi lửa…" Bên cạnh truyền đến một tiếng thì thầm, giọng nói tuy nhẹ, nhưng lại khơi lên từng đợt gợn sóng trong lòng Trần Mộc!!

Hắn cố gắng phân biệt thân phận của người nói, nhưng phát hiện ý thức của mình đã bị cảnh tượng chấn động lòng người trước mắt hoàn toàn chiếm cứ, mọi tư duy, cảm xúc, thậm chí là bản thân!!

Tất cả đều bị vẻ đẹp hùng vĩ của thiên nhiên này thu hút sâu sắc, chìm đắm trong đó, không cách nào tự thoát ra.

Nếu nói Cửu Đầu Xà Bách uốn lượn quanh co, và cây cổ thụ thanh đồng sừng sững không đổ chỉ cho Trần Mộc một thoáng kinh diễm của kỳ tích, vậy thì bồn địa miệng núi lửa ẩn mình sâu dưới lòng đất này, không nghi ngờ gì chính là kiệt tác do thần linh vô tình để lại, khiến người ta sinh lòng kính sợ!!

Bên trong bồn địa, trải rộng một khu rừng đã mất đi sinh khí,

chúng tĩnh lặng kể về sự huy hoàng trong quá khứ.

Những cây khô chết ngổn ngang, cành lá đan xen.

Dường như là tù nhân của thời gian, bị cố định vĩnh viễn trên mảnh đất bị lãng quên này!!

Có thể hình dung, trong quá khứ xa xôi, miệng núi lửa này từng sừng sững kiêu hãnh dưới nền trời xanh, ươm mầm một "rừng rậm ngầm" không ai biết đến.

Chương 1082

Có lẽ là một lần núi lửa đột ngột phun trào, hoặc là sự bất an của sâu trong vỏ Trái Đất, khiến thế giới xanh tươi này trong chớp mắt gặp phải đòn hủy diệt!!

Khí lưu huỳnh như tử khí âm u, lặng lẽ bóp nghẹt từng tấc sinh cơ, biến sự phồn thịnh thành khô héo!!

Và giờ đây, những di cốt của rừng cây này vẫn kiên cường đứng vững, chứng kiến sự tàn khốc và hùng vĩ của sức mạnh tự nhiên.

"Mau nhìn đằng kia!" Lại một tiếng hô hoán, xuyên qua bầu không khí căng thẳng.

Trần Mộc đã không kịp phân biệt đó là giọng của ai, trong bầu không khí căng thẳng và thần bí này, cảm xúc của mỗi người đều căng thẳng đến tột độ.

Ngay sau đó, hai quả pháo hiệu kiểu mới xé toạc sự tĩnh mịch, như những ngôi sao băng chợt lóe sáng trên bầu trời đêm, thẳng tiến lên bầu trời tối tăm phía trên miệng núi lửa, chiếu sáng con đường tiến bước cho đội thám hiểm.

Dưới sự chiếu rọi mạnh mẽ của nguồn sáng tăng cường, một cảnh tượng kỳ vĩ chưa từng thấy từ từ hé mở tấm màn thần bí của nó… Đó là một quần thể kiến trúc hùng vĩ, sừng sững hiện ra ở khu vực trung tâm bồn địa núi lửa, ẩn mình sâu trong khu rừng ngầm u tối kia!!

Đó là một cổ thành được xây bằng những khối cự thạch đen dày nặng, nó tĩnh lặng nằm trong bụi trần của thời gian!!

Đen thẳm, đen đến mức nhiếp nhân tâm phách, dường như là u

ảnh còn sót lại từ thời viễn cổ, khiến người ta không thể nhìn hết toàn cảnh, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận sự trang nghiêm và cổ kính đã ngủ yên ngàn năm.

Quần thể kiến trúc hùng vĩ sừng sững trước mắt kia… chẳng lẽ thật sự là điểm đến của chuyến thám hiểm này của đoàn Trần Mộc, nơi an nghỉ vĩnh hằng của Vạn Nô Hoàng đế trong truyền thuyết —— Vạn Thế Lăng Tẩm?!

Mà Vân Thiên Cung thần bí khó lường kia, lại quỷ dị tọa lạc giữa vực sâu của miệng núi lửa, cảnh tượng tự nhiên và nhân tạo giao thoa, khiến người ta không khỏi chấn động.

Quy mô đồ sộ của quần thể kiến trúc này, vượt xa dự đoán của Trần Mộc!!

Những khối đá cổ lão xếp đặt có quy luật, dường như mỗi viên gạch, mỗi ngói đều đang kể về sự huy hoàng trong quá khứ, nếu bên dưới những kiến trúc này thực sự ẩn giấu diện mạo địa cung, thì quy mô hùng vĩ của nó… e rằng có thể sánh ngang với lăng tẩm của Tần Thủy Hoàng, vị thiên cổ nhất đế lừng lẫy, khiến người ta không khỏi tràn đầy kỳ vọng và kính sợ đối với những bí mật sắp được hé lộ!!

Nhớ lại những hình ảnh mơ hồ và thần bí trong cổ mộ dưới biển, Vân Thiên Cung chân chính vốn dĩ phải treo lơ lửng dưới vòm trời phía trên đầu bọn họ, giống như thần cung trên mây.

Nhưng trận tuyết lở đột ngột kia, có lẽ đã hoàn toàn vùi lấp linh cung phía trên Thiên Cung, khiến người ta khó mà tưởng tượng được!!

Bên dưới lớp tuyết trắng xóa chất đống trên đầu Trần Mộc và mọi người, rốt cuộc ẩn chứa lớp tuyết dày đến mức nào, đóng vai trò là phong thổ tự nhiên ngàn năm bất hủ của địa cung này, bảo vệ vô tận bí mật và bảo tàng?!

Theo những quả pháo hiệu mới bắn ra lướt qua bầu trời đêm đen như mực, sau ánh sáng ngắn ngủi và rực rỡ, cuối cùng cũng lần lượt tắt hẳn trong bóng tối vô biên, xung quanh lại lần nữa bị màn đêm sâu thẳm bao phủ chặt chẽ!!

Khoảnh khắc này, thế giới của đoàn Trần Mộc lại lần nữa bị bóng tối nuốt chửng, chỉ còn lại vài chiếc đèn pin trong tay với pin yếu, ánh sáng chập chờn yếu ớt, miễn cưỡng chiếu sáng con đường vô định phía trước!!

Ánh sáng yếu ớt vật lộn trong bóng tối, mỗi tia sáng như đang dò tìm khe nứt của lịch sử, cố gắng hé mở sự thật bị thời gian phủ bụi.

Trong môi trường mờ mịt và có phần áp bức đó, biểu cảm của Phan Tử lại có vẻ lạc lõng, điềm tĩnh và thản nhiên, tạo thành sự đối lập rõ rệt với sự hưng phấn cuồng nhiệt gần như có thể đốt cháy không khí trên gương mặt những người xung quanh!!

Đạo mộ, hành vi này, dường như đã chạm đến sự thôi thúc nguyên thủy nhất sâu thẳm trong nội tâm con người!!

Đó là khát vọng đối với tài sản vô định và sự khám phá không sợ hãi đối với lãnh địa của cái chết, cảm giác kích thích đan xen giữa sợ hãi và tham lam này!!

Ngay cả người lý trí nhất cũng khó lòng hoàn toàn kháng cự được sự cám dỗ của nó.

Thời gian dường như ngưng đọng, trọn vẹn mười phút trôi qua, đoàn Trần Mộc mới dần dần bình phục khỏi sự kích động khó tả kia, bắt đầu chuẩn bị tiến vào thế giới ngầm vô định đó.

Trần Bì A Tứ, lão thủ kinh nghiệm phong phú này, ánh mắt sắc bén như chim ưng, trầm giọng phân phó Hoa Hòa Thượng bên cạnh: "Để lại những vật vướng víu kia, chỉ mang theo nhu yếu phẩm!!

Chuẩn bị dây thừng cho tốt, chúng ta phải hành trang gọn nhẹ, mỗi một chút trọng lượng, ở dưới đó đều có thể trở thành gánh nặng chết người!!" Hoa Hòa Thượng nghe vậy, lập tức hành động, động tác của hắn thành thạo và nhanh nhẹn, nhiều năm rèn luyện khiến hắn đối phó với tình huống này một cách dễ dàng.

Trần Mộc và các thành viên khác cũng bắt đầu chỉnh đốn trang bị, bọn họ cẩn thận kiểm tra từng vật phẩm, cân nhắc sự cần thiết của chúng!!

Cuối cùng, một số công cụ và tiếp tế không cần thiết được để lại tại điểm xuất phát tạm thời này, đặt trên một bệ đá.

Nhằm tránh tăng thêm rủi ro không cần thiết trong quá trình leo trèo sắp tới, ảnh hưởng đến tốc độ và an toàn.

Sau đó, không khí bắt đầu tràn ngập một sự căng thẳng xen lẫn kỳ vọng.

Đoàn Trần Mộc lần lượt đeo mặt nạ phòng độc, cảm giác kim loại lạnh lẽo áp sát da thịt, dường như là ranh giới chia cắt sinh tử!!

Bọn họ theo quy trình leo núi tiêu chuẩn, cẩn thận sử dụng dây thừng để từ từ hạ xuống.

Mỗi bước đều vô cùng thận trọng, dây thừng lướt qua đầu ngón tay, phát ra tiếng ma sát nhỏ nhưng rõ ràng, tạo nên một sự hài hòa kỳ lạ với sự tĩnh lặng xung quanh!!

Dưới vách đá, bóng tối sâu thẳm.

Dưới chân bọn họ, là một vùng đất hoang vu, những cây cối chết ngổn ngang la liệt, cành cây khô héo, dường như bị thời gian rút cạn máu sinh mệnh!!

Trong không khí tràn ngập một thứ khí tức kỳ dị khó tả, đó là một mùi hôi thối đặc biệt pha trộn giữa sự thối rữa và phản ứng hóa học,

ngay cả mặt nạ phòng độc cao cấp mà bọn họ đeo cũng không thể hoàn toàn ngăn chặn luồng độc khí dường như có thể ăn mòn linh hồn này xâm nhập vào!!

Mọi người vừa đặt chân xuống, liền không khỏi nhíu chặt mày, hô hấp trở nên dồn dập và nặng nề.

Giọng Phan Tử trong môi trường áp bức này đặc biệt rõ ràng, lời nói của hắn mang theo sự khẩn cấp không thể nghi ngờ: "Đây là một cái bẫy chết chóc, Trần Mộc, chúng ta phải nhanh lên!!

Ở lại quá lâu, dù không bị những nguy hiểm vô định này nuốt chửng, cũng có thể vì thiếu dưỡng khí mà ngạt thở!!

Tôi nghe những người lớn tuổi nói rằng, những vùng đất chết như thế này, ngay cả chim trời cũng sẽ lần lượt rơi xuống khi đến gần, không thể bay qua!!" Độc khí nơi đây, có nguồn gốc từ các hợp chất lưu huỳnh còn sót lại từ hoạt động núi lửa cổ xưa!!

Độc tính của nó cực kỳ mãnh liệt, đủ để khiến bất kỳ sinh vật nào phải chịu tổn thương chí mạng trong thời gian ngắn, uy lực của nó lớn đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng của người thường.

Hoa Hòa Thượng thấy vậy, nhanh chóng lấy từ ba lô ra vài quả pháo hiệu lạnh có cường độ chiếu sáng cực cao, nhẹ nhàng vặn một cái, lập tức, ánh sáng chói mắt bùng lên như ban ngày, chiếu sáng mọi ngóc ngách tối tăm xung quanh.

Tia sáng xuyên qua lớp độc vụ dày đặc, lần lượt hé lộ môi trường xung quanh!!

Dưới chân, là một con đường rộng rãi được ghép từ từng khối đá phiến dày nặng, chiều rộng đủ để hai chiếc xe song song.

Con đường đá này thẳng tắp kéo dài, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Giống như một con đường dẫn đến U Minh, dẫn lối bọn họ đi sâu vào lãnh địa vô định.

Khi tầm nhìn dần thích nghi, mọi người mơ hồ nhìn thấy cuối con đường, một bóng đen khổng lồ tĩnh lặng sừng sững, đó là một cánh cổng lăng mộ nguy nga, bị bóng tối che lấp một nửa, toát ra một vẻ trang nghiêm và thần bí không cần nói cũng đủ hiểu!!

Bóng dáng kia dưới ánh sáng yếu ớt càng thêm nặng nề, dường như là người gác cổng của lịch sử, tĩnh lặng chứng kiến mỗi nhà thám hiểm dám đặt chân vào cấm địa này.

Hoa Hòa Thượng khẽ nhíu mày, ánh mắt xuyên qua rừng cây rậm rạp, dường như đang tìm kiếm gì đó, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt từng trải phong sương của Trần Bì A Tứ.

Giọng hắn mang theo một chút do dự khó nhận ra: "Chúng ta đi thế nào đây?!

Trong hoàng lăng này, cơ quan trùng trùng điệp điệp, lỡ bước một cái là vạn kiếp bất phục rồi." Trần Bì A Tứ nghe vậy, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt, nụ cười ấy ẩn chứa vài phần tự tin và phong trần, dường như vô số lần trải qua sinh tử trong quá khứ đã khiến hắn quen thuộc với những hiểm cảnh như vậy!!

"Cứ theo Thần Đạo, vào hoàng lăng rồi tính tiếp.

Chúng ta đã đến rồi thì chỉ có tiến không có lùi!!" Đoàn Trần Mộc đi sát theo sau, đa số bọn họ đều lộ vẻ căng thẳng, dù sao trước đây, bọn họ chưa từng có kinh nghiệm bước vào hoàng lăng.

Khoảnh khắc này, trong lòng mỗi người đều tràn đầy sự vô định và bất an!!

Nhưng đã đặt chân lên con đường này, thì chỉ có thể cứng đầu mà đi tiếp.

Chương 1083

Bọn họ không nói thêm lời nào, chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập và kiên định, vang vọng trong rừng cây tĩnh mịch, chạy băng băng, xuyên qua những vệt sáng lốm đốm, dường như đang đuổi theo bóng dáng của lịch sử.

Dọc đường, bọn họ không ngừng phải vượt qua những cây khô nằm ngổn ngang trên Thần Đạo.

Những cây cối này hoặc bị năm tháng bào mòn, hoặc bị sét đánh gãy, giống như những người bảo vệ thầm lặng, chứng kiến sự hưng suy thay đổi của hoàng lăng!!

Cành khô lá rụng vỡ nát dưới chân, phát ra tiếng kêu vỡ vụn và thanh thúy.

Điều này tạo thành sự tương phản rõ rệt với sự tĩnh lặng xung quanh, tăng thêm vài phần không khí căng thẳng của cuộc thám hiểm.

Không lâu sau, bọn họ đến trước một cánh cửa đá với khí thế hùng vĩ.

Cánh cửa đá này cao vút tận mây, bề mặt phủ đầy rêu phong, trông cổ kính và trang nghiêm, hình dáng của nó có vài phần tương tự với cổng chào (bài phường) mà bọn họ từng thấy ở Thiên Viễn Cổ Thôn, nhưng lại càng hùng vĩ hơn nhiều!!

Trần Bì A Tứ khẽ giới thiệu: "Đây là cánh cửa đá đầu tiên của hoàng lăng, tên là Thiên Môn, vượt qua cánh cửa này, coi như đã thực sự đặt chân vào nơi an nghỉ của đế vương!!

Sau khi qua cánh cửa đá, hai bên Thần Đạo sẽ xuất hiện vô số tượng đá tinh xảo, mỗi pho đều là kết tinh tâm huyết của các nghệ

nhân cổ đại, ghi lại từng đoạn lịch sử bị chôn vùi!!" Khi mọi người chậm rãi bước vào Thiên Môn, cảnh tượng hai bên dần dần mở ra, từng pho tượng đá hiện vào tầm mắt!!

Chúng hoặc là tướng quân uy vũ, hoặc là thần thú cát tường, sống động như thật.

Dường như đang kể về sự huy hoàng và vinh quang của ngàn năm trước.

Ánh nắng xuyên qua tầng mây thưa thớt, rải lên những tượng đá này, phủ lên chúng một lớp kim quang nhàn nhạt, càng tăng thêm vài phần thần bí và trang trọng!!

"Đây mới thật sự là Thiên Môn, Thiên Cung, chúng ta cuối cùng cũng đã tiến vào thánh địa trong truyền thuyết này rồi!!" Trần Mộc và mọi người không khỏi chậm lại bước chân, ánh mắt lướt qua những tác phẩm nghệ thuật này, trong lòng dấy lên sự kính sợ đối với trí tuệ và công nghệ của người xưa.

Khi đoàn Trần Bì A Tứ chậm rãi đi qua cánh cửa đá cổ kính và phong trần kia, hắn đột nhiên dừng bước, quay đầu dặn dò những người xung quanh.

Đặc biệt là những gương mặt trẻ mới vào nghề, Trần Bì A Tứ chân thành dặn dò: "Chư vị hãy nhớ kỹ, khi chúng ta trở về đầy ắp chiến lợi phẩm, lần nữa vượt qua cánh cửa này thì… tuyệt đối phải đi lùi, để tránh chạm phải tai ương Đoạn Đầu không may mắn kia!!" Giọng hắn trầm thấp, dường như mang theo bụi trần và bí mật của cổ mộ suốt ngàn năm, khiến không khí xung quanh cũng ngưng trọng vài phần.

Trần Mộc đứng giữa đội ngũ, trong lòng không khỏi dâng lên một trận sóng gió.

Hắn nhớ lại cảnh tượng từng trang từng trang lật xem cuốn sổ ghi chép đã úa màu của ông nội dưới ánh đèn vàng vọt!!

Trong sổ ghi chép, những dòng chữ dày đặc ghi lại từng đoạn kinh nghiệm đạo mộ thót tim, trong đó có nhắc đến tập tục thần bí này.

Theo lời ông nội kể, cánh cửa đá đầu tiên này, không chỉ là một rào cản vật lý, mà còn là cánh cửa kỳ dị nối liền sinh tử, dương gian và âm gian!!

Phía bên kia cánh cửa, từng là nơi tộc nhân Đồ Sát cổ đại tổ chức tang lễ long trọng, đoàn người khiêng quan tài nặng nề và hàng ngũ đưa tiễn trang nghiêm.

Dường như cho đến nay vẫn còn lảng vảng dưới bóng cửa đá này không rời đi.

Mỗi khi nghi thức tang táng kết thúc, vào lúc tất cả những người tham gia bước ra khỏi cánh cửa này, chính là khoảnh khắc cáo biệt hoàn toàn với thế giới của người đã khuất, tiếng "khách sát" (tiếng chém) trong truyền thuyết, tượng trưng cho ranh giới sinh tử không thể vượt qua, khiến người nghe biến sắc!!

Vì vậy, đối với những đạo mộ giả bước vào ngôi mộ cổ này, tuân theo cổ huấn, đi lùi mà ra, không chỉ là sự kính sợ đối với cấm kỵ cổ xưa, mà còn là một loại trí tuệ tránh họa cầu an.

Bọn họ tin rằng, chỉ có như vậy, mới có thể đảm bảo bản thân không bị sức mạnh vô hình kia quấn lấy, bình an trở về nhân gian!!

Quy mô đồ sộ của quần thể kiến trúc này, vượt xa dự đoán của Trần Mộc!!

Những cấu trúc đá cổ lão dường như liên miên bất tuyệt, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Nếu bên dưới quần thể kiến trúc trầm ổn, trang nghiêm này thực

sự ẩn giấu địa cung thần bí, thì quy mô hùng vĩ và khí thế bàng bạc của nó, e rằng đủ để sánh ngang với Long Quân Lăng lừng lẫy trong lịch sử!!

Thậm chí còn hơn thế, khiến người ta không khỏi sinh ra vô hạn liên tưởng về sự rộng lớn và sâu thẳm của thế giới vô định này.

Căn cứ theo tư liệu hình ảnh mơ hồ trong cổ mộ dưới biển đã tiết lộ, Vân Thiên Cung chân chính vốn dĩ phải treo lơ lửng dưới vòm trời, giống như cung điện thần linh trên mây, khiến người ta ngước nhìn mà không thể chạm tới!!!

Tuy nhiên… trận tuyết lở đột ngột kia, dường như đã hoàn toàn nuốt chửng linh cung phía trên Thiên Cung, vùi lấp dưới lớp băng tuyết dày nặng.

Khoảnh khắc này, Trần Mộc không khỏi suy đoán.

Phía trên đầu bọn họ rốt cuộc đã tích tụ bao nhiêu năm tháng tuyết trắng xóa?!

Đóng vai trò là phong ấn tự nhiên và cũng nghiêm ngặt nhất của địa cung này, bảo vệ ngàn năm bí mật và bảo tàng.

Theo những quả pháo hiệu mới bắn ra trong môi trường đen kịt dần dần tắt lịm, cho đến khi cuối cùng biến mất.

Bóng tối xung quanh dường như là vật sống, lặng lẽ một lần nữa bao vây chặt lấy bọn họ, dường như muốn nuốt chửng tất cả ánh sáng và hy vọng… Lúc này, vài chiếc đèn pin còn lại trong tay bọn họ, ánh sáng yếu ớt, pin yếu, chập chờn không định, nhưng lại trở thành chỉ dẫn và niềm an ủi duy nhất trong bóng tối vô biên này.

“Đối với sự truy cầu tài phú, mỗi người đều như nhau.” Bàn Tử nói vậy.

Trong đội ngũ, trừ Phan Tử vẫn giữ sự điềm tĩnh và cảnh giác

như thường, trên khuôn mặt những người khác đều đồng loạt hiện lên một loại cuồng nhiệt và hưng phấn khó tả!!

Đó là một sự thôi thúc nguyên thủy đến từ sâu thẳm nội tâm!!

Đó là khát vọng đối với tài sản vô định, cùng với sự tò mò và thôi thúc muốn khám phá ranh giới của cái chết.

Cảm giác kích thích pha trộn giữa sợ hãi và kỳ vọng này, dường như là bản năng đã khắc sâu vào gen di truyền của nhân loại!!

Bất kể ai, một khi đã chạm vào, liền khó lòng tự thoát ra, cam tâm tình nguyện lao vào trò chơi cổ xưa và nguy hiểm này, chỉ để truy tìm tia hy vọng có thể thay đổi vận mệnh.

Trọn vẹn mười phút dài đằng đẵng trôi qua, đoàn Trần Mộc mới dần dần hồi phục khỏi sự chấn động, điều chỉnh lại hơi thở hỗn loạn, chuẩn bị tiếp tục cuộc hành trình thám hiểm của mình!!

Trần Bì A Tứ, lão thủ kinh nghiệm phong phú này.

Ánh mắt hắn sắc bén quét qua bốn phía, sau đó trầm giọng phân phó Hoa Hòa Thượng bên cạnh: "Để lại những vật vướng víu kia, chỉ mang theo nhu yếu phẩm!!

Chuẩn bị đủ dây thừng, chúng ta phải hành trang gọn nhẹ, mới có thể ứng phó với những thử thách vô định." Hoa Hòa Thượng nghe vậy, lập tức hành động, động tác của hắn thành thạo và nhanh nhẹn, dường như đã sớm có kế hoạch đối phó với tình huống đột phát này.

Hắn lấy ra dây thừng leo núi bền chắc từ ba lô, đồng thời chỉ huy mọi người chọn lọc từng món trang bị không cần thiết, đặt gọn gàng tại điểm nghỉ tạm thời này!!

Một bệ đá nhô ra.

Những vật phẩm bị bỏ lại này dưới ánh sáng yếu ớt đổ bóng lốm

đốm, dường như đang thầm kể về sứ mệnh chưa hoàn thành của chúng.

Trong quá trình chỉnh đốn trang bị, mỗi người đều tỏ ra vô cùng chuyên chú, không khí tràn ngập một sự căng thẳng xen lẫn kỳ vọng.

Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, Trần Mộc và mọi người đồng loạt đeo mặt nạ phòng độc, cảm giác kim loại lạnh lẽo áp sát da thịt, mang đến một chút lạnh lẽo, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy một sự an toàn khó tả!!

Bọn họ theo quy trình leo núi tiêu chuẩn, cẩn thận dùng dây thừng cố định cơ thể, từng bước từng bước chậm rãi tiến xuống phía dưới vách đá.

Khi độ cao dần giảm xuống, cảnh tượng trước mắt càng trở nên quỷ dị hơn.

Dưới vách đá, là một khu rừng chết chóc khô héo, cây cối khô cằn vặn vẹo, giống như những u linh bị thời gian lãng quên, tĩnh lặng kể về những bí mật đã qua!!

Trong không khí tràn ngập một mùi hương kỳ lạ khó tả, ngay cả mặt nạ phòng độc tiên tiến cũng không thể hoàn toàn lọc bỏ luồng khí tức bất an kia, nó dường như đã thấm vào từng lỗ chân lông, khiến người ta cảm thấy rợn người.

Cuối cùng, khi tất cả các thành viên đã an toàn đặt chân xuống, giọng Phan Tử vang vọng trong không gian trống trải, mang theo vài phần khẩn cấp: “Đây là một cái hố tử thần tự nhiên, dưỡng khí loãng, chúng ta phải nhanh lên, không nên ở lại lâu!!

Chương 1084

Hồi tôi còn ở trong quân đội từng nghe nói, những tuyệt cảnh tương tự như vậy, ngay cả chim bay cũng không thể vượt qua, nói gì đến con người!!

Nếu không nhanh chóng tìm được lối ra, thiếu dưỡng khí sẽ trở thành mối đe dọa lớn nhất của chúng ta!!" Lời này vừa thốt ra, ai nấy đều hiểu rõ.

Tuyệt cảnh, và con đường làm giàu, đều ở ngay trước mắt, đây sẽ là cơ hội cuối cùng của đoàn người bọn họ!!

Đó là một luồng phẫn nộ nguyên từ sâu thẳm lòng đất!!

Độc khí lưu huỳnh do hoạt động núi lửa phát ra như u linh vô hình, lặng lẽ lan tràn trong bóng tối… Độc tính của nó cực kỳ mãnh liệt, đủ để khiến bất kỳ sinh linh nào ngạt thở trong chớp mắt, trong không khí tràn ngập một mùi hăng nồng gây buồn nôn, dường như ngay cả việc hô hấp cũng trở thành xa xỉ!!

Hoa Hòa Thượng lấy từ ba lô ra một chiếc pháo hiệu lạnh có cường độ chiếu sáng cực mạnh, khẽ quẹt một cái, lập tức, một tia sáng xanh chói mắt chợt bùng lên, chiếu sáng môi trường xung quanh như ban ngày.

Tia sáng xuyên qua không khí nặng nề, chiếu rọi lên con đường đá cổ kính, Trần Mộc và mọi người lần lượt ngẩng đầu, nhìn ngắm cảnh tượng được năm tháng khắc tạc này.

Dưới chân bọn họ, là con đường đá rộng hai xe được lát bằng từng khối đá phiến dày nặng, bề mặt đá lốm đốm, ghi lại phong ba và cổ kính của quá khứ!!

Con đường này gần như thẳng tắp kéo dài về phía trước, giống như một dòng sông thời gian, dẫn lối bọn họ đi sâu vào nơi vô định.

Đây là Thần Đạo của lăng mộ, nó trang nghiêm và thần bí, dẫn thẳng đến cánh cổng chính của lăng mộ ẩn mình trong bụi trần lịch sử!!

Dưới ánh sáng yếu ớt của pháo hiệu lạnh, cuối Thần Đạo mơ hồ hiện lên một bóng đen khổng lồ, đường nét của bóng dáng ấy mơ hồ, nhưng lại toát ra một cảm giác áp bách khiến người ta rợn người… Dường như là sự uy nghiêm của đế vương cổ đại đang ngủ yên, vượt qua thời không, vẫn trấn áp mỗi linh hồn cố gắng tiếp cận.

Hoa Hòa Thượng quay đầu lại, ánh mắt mang theo vài phần thăm hỏi, nói với Trần Bì A Tứ đầy kinh nghiệm: "Chúng ta đi thế nào đây?!" Trần Bì A Tứ, lão giả từng trải phong sương này, ánh mắt lóe lên sự điềm tĩnh và quyết đoán, hắn thản nhiên đáp lại: "Cứ theo Thần Đạo, vào hoàng lăng rồi tính tiếp!!

Người xưa có câu, đã đến thì phải an nhiên, chúng ta đã đặt chân lên con đường này, thì nên dũng cảm đi tiếp!!" Trần Mộc và đoàn người, mặc dù hoàn toàn không có kinh nghiệm thám hiểm hoàng lăng.

Nhưng vào khoảnh khắc quyết định này, trong lòng bọn họ không hề có chút do dự!!

Trong mắt mỗi người đều bùng cháy sự tò mò đối với cái vô định và khát vọng thử thách, không có lời nói thừa thãi, chỉ có một sự đồng lòng ngầm hiểu.

Thế là, bọn họ bám sát phía sau Trần Bì A Tứ, điều chỉnh hơi thở, tăng nhanh bước chân.

Gần như là chạy băng băng, đạp lên tiếng đá phiến vỡ vụn thanh thúy, dũng mãnh tiến thẳng vào bóng tối vô định kia!!

Vượt qua tầng tầng lớp lớp cành khô lá rụng chất chồng dưới năm tháng, những cây cổ thụ từng kiêu hãnh đứng hai bên Thần Đạo, giờ đây đã đổ nát mục rữa, Trần Mộc bước chân kiên định, cuối cùng cũng đến trước một cánh cửa đá nguy nga sừng sững!!

Cánh cửa đá này cao vút tận mây, khí thế uy nghiêm của nó không kém cạnh cổng chào cổ kính bảo vệ sự an bình của các thế hệ trong ký ức Trần Mộc về làng cổ.

Đây, chính là sự mở đầu trang nghiêm của hoàng lăng… Thiên Môn!!

Giới tuyến đầu tiên trong truyền thuyết, cánh cửa thần bí nối liền sinh tử, quang minh và u ám.

Khi đoàn người chậm rãi đi qua dưới cánh cửa đá này, giọng Trần Bì A Tứ từng trải phong trần vang lên đúng lúc, mang theo vài phần nghiêm túc không thể nghi ngờ: "Hãy nhớ kỹ, khi trở về, chúng ta nhất định phải đi lùi mà ra, để tránh chạm phải cấm kỵ của 'Đoạn Đầu Môn'!!" Nói xong, ánh mắt hắn sâu thẳm, dường như có thể xuyên thấu cánh cửa đá, nhìn thấu bí mật ẩn giấu trong bụi trần lịch sử.

Trần Mộc trong lòng chấn động, trong cuốn sổ ghi chép đã úa màu của ông nội để lại, từng mơ hồ nhắc đến tập tục kỳ dị này.

Cánh cửa đá đầu tiên này, không chỉ là cổng vào hoàng lăng, mà còn gánh vác một đoạn quá khứ khiến người ta rợn người!!

Tương truyền, trước cánh cửa đá này, là con đường tất yếu để tiến hành nghi thức đồ sát quan tài và đội đưa tiễn.

Khi nghi thức nhập liệm long trọng kết thúc, vào lúc tất cả những người tham gia bước ra khỏi cánh cửa này, liền sẽ có tiếng "khách sát" tượng trưng cho một nhát chém vang lên, ngụ ý chia lìa hoàn toàn với thế giới của người đã khuất!!

Do đó, Thiên Môn này cũng được coi là điểm phân giới của âm dương hai giới.

Đối với đạo mộ giả mà nói, tuân theo Thần Đạo đi sâu vào địa cung, thách thức thế giới ngầm nơi vô định và nguy hiểm cùng tồn tại!!

Nếu muốn bình an trở về, thì nhất định phải khi rời đi, dùng phương thức đi lùi mà vượt qua cánh cửa này.

Bằng không, sẽ có khả năng chiêu dụ tai họa khó lường, rơi vào phiền phức và vướng mắc vô tận.

Khoảnh khắc này, ánh nắng xuyên qua tầng mây thưa thớt, lốm đốm chiếu lên cánh cửa đá cổ kính này, tăng thêm vài phần khí tức thần bí và trang trọng cho phần lịch sử nặng nề này!!

Trần Mộc nhìn cánh cửa khổng lồ trước mắt thông đến một thế giới khác, trong lòng vừa có khát vọng đối với cái vô định, cũng không tránh khỏi sinh ra một tia kính sợ.

Hắn biết, vượt qua cánh cửa này, tức là đã đặt chân vào một thế giới tràn đầy bí ẩn và thử thách, mỗi bước đi đều cần cẩn trọng, mỗi quyết định đều có thể liên quan đến sinh tử.

Đương nhiên, hầu như không có bất kỳ kẻ trộm mộ tầm thường nào có may mắn được men theo Thần Đạo thần bí khó lường kia!!

Bước vào cấm địa hoàng lăng, tiến hành một chuyến đạo mộ kinh tâm động phách.

Mà đoàn Trần Mộc, e rằng chính là những kẻ may mắn trong số ít ỏi đó, kinh nghiệm của bọn họ, nhất định sẽ được khắc ghi vào trang sử đạo mộ bí ẩn nhất.

Từ trước đến nay, những kẻ dám vươn bàn tay tham lam đến hoàng lăng… không ai không phải là quân phiệt nắm giữ trọng binh,

hoặc là kiêu hùng trí dũng song toàn, những người này, tự nhiên sẽ không đặt lời nguyền cổ xưa về "Đoạn Đầu Môn" vào mắt!!

Đối với bọn họ mà nói, sự cám dỗ của quyền lực và tài phú còn lớn hơn bất kỳ truyền thuyết kinh dị hư vô phiêu diểu nào.

Vượt qua Thiên Môn tượng trưng cho ranh giới trời đất, thế giới hai bên Thần Đạo dường như bị thời gian ngưng đọng, cứ cách năm mét lại sừng sững một pho tượng đá trắng hình người và tượng ngựa đá với biểu cảm trang nghiêm, chúng tĩnh lặng canh giữ lãnh địa bị lịch sử lãng quên này, không tiếng động kể về sự huy hoàng và cổ kính trong quá khứ!!

Tuy nhiên, đối với đoàn Trần Mộc mà nói.

Những di vật lịch sử quý giá này chỉ là phong cảnh trên con đường dẫn đến kho báu, bọn họ không phải là những nhà khảo cổ chuyên nghiệp, đối với những tượng đá nặng nề và không thể dễ dàng di chuyển này cũng không có quá nhiều hứng thú, vì vậy, mọi người chỉ thoáng nhìn qua, rồi tiếp tục men theo con Thần Đạo dường như vô tận kia, không chút xao nhãng mà lao nhanh về phía trước.

Ngay trong bầu không khí căng thẳng và đầy kỳ vọng như vậy, đội ngũ đang chạy đột ngột gặp biến cố!!

Bàn Tử chạy ở phía trước nhất, không hiểu vì sao, đột nhiên dừng bước, Trần Mộc theo sát phía sau do quán tính tác động, không kịp phản ứng, trực tiếp đâm sầm vào lưng rộng lớn của Bàn Tử.

Hai người lập tức mất thăng bằng, Trần Mộc càng ngã mạnh xuống mặt đất lạnh lẽo cứng rắn, một trận đau đớn kịch liệt lan khắp tứ chi bách hài trong chớp mắt.

Biến cố đột ngột này khiến mọi người đều trở tay không kịp, ngay cả chính Bàn Tử cũng bị cú đâm của Trần Mộc, cơ thể đột ngột đổ về

phía trước, suýt nữa cũng ngã theo!!

Trần Mộc không màng đến cơn đau trên người, vội vàng ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Bàn Tử, cấp thiết hỏi: “Sao vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?!” Trong giọng Bàn Tử xen lẫn vẻ lo lắng và khó hiểu, hiển nhiên, sự cố này đã làm gián đoạn hành trình vốn đang khẩn trương của họ, cũng khiến không khí lan tỏa sự bất an và căng thẳng.

Bàn Tử chậm rãi xoay thân thể tròn trịa của mình, ánh mắt xuyên qua màn đêm, lo lắng nhìn về con tiểu kính u ám phía sau họ.

Sắc mặt hắn lập tức trắng bệch như vôi dưới ánh trăng, ẩn hiện một tia hoảng sợ khó nhận ra.

Môi khẽ run, hắn dùng giọng thì thầm, nhẹ nhàng thốt ra một câu: "Các cậu có thấy không, bên ven đường kia, hình như có bóng người?!" Nghe tiếng, mấy người đi đầu lập tức dừng bước, nghi hoặc và bất an giao thoa trong ánh mắt, từng bước nhỏ quay lại hỏi rõ tình hình.

Phan Tử, với kinh nghiệm lão làng trong đội, nhíu chặt mày, nhanh chóng đi đến trước mặt Bàn Tử, giọng xen lẫn một tia bất định: "Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi?!" Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, kể lại những gì mình vừa thoáng thấy, mỗi chữ như bị nặn ra từ cổ họng.

Giọng hắn mang theo sự nặng nề khó tả: "Chính là ở bên kia, ven đường dường như có một người đứng, thoắt cái đã biến mất rồi!!" Lời nói của hắn đầy vẻ không chắc chắn, nhưng ánh mắt lại lộ ra sự nghiêm túc không thể xem nhẹ.

Nghe vậy, giữa lông mày Phan Tử lóe lên một tia nghi ngờ, sau đó nửa đùa nửa thật đưa ra suy đoán của mình: "Không lẽ cậu nhìn hoa

mắt rồi chứ?!

Nơi hoang sơ dã ngoại này, chẳng lẽ là những người đá kia sống dậy sao?!" Tuy lời nói có vài phần trêu đùa, nhưng ánh mắt hắn không rời khỏi khuôn mặt Bàn Tử, cố gắng tìm kiếm dấu vết sự thật từ biểu cảm của đối phương.

Chương 1085

Bàn Tử vội vàng xua tay phủ nhận, thần sắc kiên định: "Tuyệt đối không phải, cái bóng đó thoắt ẩn thoắt hiện, tôi vừa chú ý thấy, Trần Mộc đã đổ mồ hôi lạnh đầy mặt, như thể bị dọa rồi!!

Cậu ấy bình thường đâu dễ bộc lộ cảm xúc, lần này chắc chắn là đã thấy gì đó thật." Lời nói của hắn mang theo sự khẳng định không thể nghi ngờ, khiến không khí xung quanh càng thêm ngưng trọng vài phần.

Nghe Phan Tử nói vậy, cũng không khỏi dẹp bỏ ý định trêu đùa, truy vấn tiếp: "Vậy cậu nhìn rõ là ai không?!" Bàn Tử lắc đầu, ngữ khí mang theo vài phần ngao ngán: "Quá nhanh, chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi!!

Tôi cũng không nói rõ được, chỉ cảm giác như là một bóng dáng phụ nữ, nhưng lại không thể hoàn toàn xác định.

Đêm quá tối, thêm nữa người đó tốc độ cực nhanh, tôi căn bản không kịp nhìn rõ!!" Nghe vậy, mọi người không hẹn mà cùng chụm chùm sáng đèn pin trong tay lại, từng luồng sáng xuyên thấu bóng tối, chiếu sáng những pho tượng đá sừng sững cứ mỗi năm mét phía sau họ.

Những pho tượng này tĩnh mịch vô thanh, như thể đã canh giữ nơi đây từ ngàn xưa.

Ánh sáng đèn pin chiếu tới đâu, cũng không hề phát hiện ra bóng dáng thần bí mà Bàn Tử đã miêu tả.

Có lẽ, như Bàn Tử nói, bóng người đó đã chạy đến nơi xa hơn, ẩn mình trong bóng đêm sâu thẳm hơn, để lại một chuỗi bí ẩn không lời giải, khiến lòng người lạnh lẽo.

Hoa Hòa Thượng giữa lông mày mang theo một tia ưu lo, nhẹ giọng hỏi: "Lão gia tử, chúng ta có nên quay lại xác nhận một chút không?!

Hoặc có lẽ vị tiểu thư kia đã tìm thấy đường vào rồi?!" Vị "tiểu thư" trong lời hắn, tự nhiên là chỉ A Ninh, Trần Mộc trong lòng không khỏi âm thầm suy nghĩ, làm sao có thể chứ?!

Đoàn người của bọn họ chọn là đường trực diện xông vào chính môn Vân Thiên Cung, cho dù họ có kỳ tích tránh được trùng trùng thủ vệ, thì giờ này cũng phải đang ở phía trên đầu Trần Mộc bọn họ mà đào thông đạo, tuyệt đối không thể với tốc độ nhanh như vậy mà hội hợp với họ.

Nghe Bàn Tử nói vậy, khóe miệng hắn câu lên một nụ cười tự tin, xen lời nói: "Hừ, tuyệt đối không phải cô ta!!

Nếu cô nàng kia thật sự ở đây, lão tử tôi một mắt là có thể nhìn ra cô ta trong đám đông rồi!!" Trần Bì A Tứ nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng khó nắm bắt, dường như đang cân nhắc điều gì.

Một lát sau, lão đưa ra quyết định, phân phó Hoa Hòa Thượng: "Ngươi và những người khác cứ tiếp tục tiến lên trước, thăm dò đường phía trước!!" Sau đó, lão quay người lại, nhẹ nhàng vỗ vai Thuận Tử.

Ngữ khí của lão ôn hòa nhưng mang theo sức mạnh không thể nghi ngờ: "Ngươi theo Trần Mộc cùng quay lại kiểm tra, nhất định phải đảm bảo vạn vô nhất thất!!" Sự sắp xếp đột ngột này khiến Thuận Tử đứng sững tại chỗ, mặt đầy vẻ khó hiểu.

Hắn ngơ ngác chớp mắt, hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng vì sao lại có sự thay đổi như vậy.

Mà những người khác xung quanh cũng đều ngạc nhiên, tới tấp

trao đổi ánh mắt nghi hoặc, trong lòng thầm suy đoán, rốt cuộc ẩn chứa thâm ý và tính toán gì đằng sau quyết định đột ngột này của Trần Bì A Tứ?!

Trong khoảnh khắc đó, lòng Trần Mộc như bị mây đen bao phủ!!

Một điềm báo bất lành như dòng điện chạy dọc sống lưng.

Hắn bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt sắc bén dừng lại trên gương mặt già nua nhưng tinh anh của Trần Bì A Tứ, trong lòng lóe lên một ý niệm hoang đường nhưng lại bất an... *Không lẽ lão giả đã chín mươi tuổi này, lại định tách họ ra, ra tay sát hại Thuận Tử, diệt trừ hậu họa?!* Tuy nhiên, lý trí nhanh chóng xua đi sự nghi ngờ vô cớ này.

Thứ nhất, Trần Bì A Tứ tuy kinh nghiệm phong phú, nhưng dù sao cũng đã cao tuổi, thể lực không còn như trước.

Để đối phó một người lính xuất ngũ đang ở tuổi tráng niên, dày dặn kinh nghiệm trăm trận như Thuận Tử, cho dù là dùng cách tấn công bất ngờ, khả năng thành công cũng rất mong manh!!

Thứ hai, trong chuyến đi này, Thuận Tử với vai trò hướng đạo, sự quen thuộc địa hình là chìa khóa để họ có thể thoát hiểm thuận lợi!

Trần Bì A Tứ không thể không hiểu điểm này, vì vậy mượn cơ hội này để loại bỏ Thuận Tử, nghiễm nhiên là tự cắt đường lui của mình.

Mặc dù vậy, sự nghi hoặc trong lòng Trần Mộc vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, hắn quyết định hành sự cẩn trọng.

Hắn nhẹ nhàng vỗ vai Thuận Tử đang vạm vỡ, ánh mắt tràn đầy cảnh cáo và quan tâm thầm lặng, ý bảo Thuận Tử đề cao cảnh giác.

Thuận Tử dường như không hoàn toàn lĩnh hội được thâm ý của Trần Mộc, chỉ hơi khó hiểu nhìn Trần Mộc một cái, sau đó liền theo

sát bước chân Trần Bì A Tứ, bước vào tiểu kính tối tăm trong rừng, thân ảnh dần dần biến mất trong bóng cây rậm rạp.

Thấy vậy, Trần Mộc và những người còn lại trao đổi ánh mắt, rồi lập tức quay người không chút do dự.

Dọc theo con Thần đạo cổ xưa và thần thánh kia, họ một lần nữa sải bước kiên định.

Gió đêm lướt qua mặt, mang theo từng đợt gió lạnh, nhưng cũng thổi tan những giọt mồ hôi trên trán họ.

May mắn là họ đã có sự sáng suốt nhìn xa trông rộng, vứt bỏ tất cả những trang bị không cần thiết, chỉ giữ lại những nhu yếu phẩm sinh tồn cơ bản nhất!!

Nếu không trong cuộc chạy trốn cường độ cao này, e rằng không ai có thể chống đỡ quá lâu!!

Con Thần đạo này, như một bí cảnh xuyên qua thời không, tĩnh lặng trải dài trên cổ địa bao la!!.

Trên đó sừng sững sáu cánh cổng đá, mỗi cánh cửa đều điêu khắc tượng Phật và kinh văn phức tạp, toát lên vẻ trang nghiêm siêu phàm thoát tục!!

Chúng tượng trưng cho lục đạo luân hồi trong Phật giáo Hán truyền – Thiên đạo, Nhân gian đạo, Tu la đạo, Súc sinh đạo, Ngạ quỷ đạo, Địa ngục đạo!!

Ngụ ý vòng tuần hoàn vô tận của sinh mệnh và nhân quả báo ứng.

Mà nơi đây... tuy từng là lãnh địa của tộc Nữ Chân, nơi tín ngưỡng Shaman thịnh hành, nhưng những dấu vết văn hóa Hán này lại in sâu trên vùng đất này!!

Như thể lời thì thầm của lịch sử, vang vọng trong mỗi ngóc ngách,

kể lại sự giao thoa và va chạm của những nền văn minh khác nhau.

Bước chân Trần Mộc như bị gió thổi giục, hắn chạy nhanh như bay, tim đập điên cuồng trong lồng ngực, gần như muốn thoát khỏi lồng ngực.

Tốc độ mang lại không chỉ là tiếng gió rít bên tai, mà còn là từng tia ảo giác chóng mặt, như thể cả thế giới đang xoay chuyển theo bước chân của hắn.

Mồ hôi trán chảy dài, làm ướt vạt áo!

Mà làn da trần của hắn bắt đầu cảm thấy từng đợt ngứa ngáy khó tả, không khí xung quanh dường như tràn ngập một khí tức cổ xưa và nặng nề.

Xen lẫn mùi mốc khó nhận ra, tất cả những điều này đều đang nhắc nhở những kẻ đến đây rằng, đây là một góc bị thời gian lãng quên.

Trong lúc lao nhanh như vậy, thời gian dường như bị kéo dài.

Không biết từ lúc nào, ánh sáng yếu ớt của đèn pin bắt đầu bắt được những cảnh vật xung quanh...

đó là những bức tường đổ nát và mái hiên đen kịt bỗng nhiên hiện vào tầm mắt!!

Chúng dưới sự đan xen của ánh sáng và bóng tối càng hiện ra vẻ loang lổ, như thể những mảnh vụn của lịch sử, kể lại sự huy hoàng của quá khứ và sự suy tàn.

Cùng với bước chân tiến lên, cuối Thần đạo dần dần lộ ra.

Một tế đàn cổ xưa đột ngột xuất hiện trước mắt!!

Nó tuy đã tàn phá tả tơi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự trang nghiêm túc mục của những buổi tế tự ngày xưa.

Phía sau tế đàn, sáu mươi bậc thềm đá đổ nát uốn lượn đi lên.

Mỗi bậc đều chứa đựng lịch sử nặng nề, chúng dẫn đến chính môn Hoàng lăng, sau cánh cửa đó ẩn chứa bí mật và vinh quang của một vương triều.

Trong quan niệm truyền thống, lăng và mộ thường bị lầm tưởng là cùng một khái niệm!

Chương 1086

Thực tế không phải vậy, lăng và mộ thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác biệt!!

Lăng, là thánh đường của thế giới mặt đất, dùng để cử hành tế tự và các nghi thức nhập liệm long trọng, là vật kỷ niệm mà người sống xây dựng cho người đã khuất.

Mà mộ, thì chôn sâu dưới lòng đất, là nơi an nghỉ thực sự!!

Trong địa cung chứa quan quách của đế vương và vô số bảo vật, là nơi cư trú vĩnh hằng của người chết.

Trên vùng đất bị lịch sử phủ bụi này, mỗi viên gạch, mỗi viên ngói đều chứa đựng câu chuyện vượt thời gian, chờ đợi người có tâm thăm dò và lắng nghe.

Sự tồn tại của lăng mộ, vượt qua sự ràng buộc của không gian.

Chúng phân bố khắp mọi ngóc ngách trên thế giới, như thể tinh thần rải rác nhân gian, mỗi nơi tự chứa đựng những bí mật không ai hay biết.

Giống như Lăng Thành Cát Tư Hãn huyền thoại, nó tĩnh lặng tọa lạc ở khu vực trung tâm của thảo nguyên Ordos, Nội Mông Cổ, xung quanh là màu xanh bất tận và sinh linh tự do rong ruổi!!

Trong lăng tẩm, không thấy nơi an nghỉ của nhục thân.

Chỉ có chiếc quan tài lông lạc đà mang theo anh hồn bất diệt của Thành Cát Tư Hãn, tĩnh lặng kể lại sự huy hoàng của quá khứ.

Còn về thi thể thật sự của hắn và vô số bồi táng phẩm quý giá, thì như bí mật được linh hồn thảo nguyên chôn giấu sâu sắc, cho dù năm tháng trôi qua, gió cát xâm thực, cũng chưa từng có ai có thể vén lên

tấm màn bí ẩn này!!

Mà ở một phương xa xôi khác, ẩn mình trên đỉnh núi mây mù bao phủ, có một tòa Vân Thiên Cung khiến người ta phải thán phục.

Tòa thiên cung này với kết cấu ba tầng độc đáo, kiến tạo nên một bí cảnh siêu thoát trần thế.

Tầng trên cùng, là những cung điện thoắt ẩn thoắt hiện trong cổ mộ dưới biển, như huyễn ảnh.

Chúng không chỉ là biểu tượng vật chất, mà còn là nơi gửi gắm linh tính!!

Như thể là nơi an nghỉ của linh hồn Vạn Nô Vương, treo lơ lửng trên chín tầng trời, dẫn lối thế nhân đến vô hạn những tưởng tượng về điều chưa biết.

Tầng giữa, chôn sâu dưới lòng đất, là tòa Hoàng lăng trang nghiêm và thần bí.

Nó với phong cách kiến trúc của hoàng cung nhà Minh từ xa vọng lại, nhưng lại giữa vách núi dựng đứng mà hiện lên một khí thế phi thường, uy nghi hùng vĩ, khí phách đế vương ập đến!!

Đứng trên rìa vách đá nhìn xuống, bố cục toàn bộ Hoàng lăng như một cuộn tranh được vẽ tỉ mỉ, mỗi viên gạch, mỗi viên ngói đều toát lên tâm tư khéo léo của người thợ và sự kính sợ đối với quyền lực.

Tuy nhiên... do việc sử dụng rộng rãi loại vật liệu đá màu đen sâu thẳm kia, khiến cho những kiến trúc này trong khi hiển hiện sự hùng vĩ... cũng tăng thêm vài phần quỷ dị và u thâm khó tả, như thể là quái thú khổng lồ ẩn mình dưới màn đêm, tĩnh lặng canh giữ bí mật cổ xưa.

Còn về tầng thấp nhất, đó là một vương mộ mà ngay cả ánh nắng cũng không thể chạm tới, nơi truyền thuyết chứng kiến sự biến hóa

thân phận ba giới thần, người, quỷ của Vạn Nô Vương.

Ở đây, thời gian dường như mất đi ý nghĩa.

Không khí tràn ngập khí tức cổ xưa và xa lạ, mỗi bước chân đạp vào đều như thể xuyên qua giới hạn thời không, khiến người ta không khỏi tự chủ mà tràn đầy sự hiếu kỳ và tưởng tượng vô tận về cuộc đời và cái chết của vị vương giả thần bí này!!

Trong kết cấu chồng chất từng lớp này, Vân Thiên Cung không chỉ là một lăng mộ, mà còn là hình ảnh thu nhỏ của ba ngàn thế giới về quyền lực, tín ngưỡng và luân hồi, khiến tất cả những ai may mắn chứng kiến diện mạo thật của nó đều không khỏi chấn động, lòng sinh kính sợ.

Tuy nhiên, khoảnh khắc Trần Mộc và đoàn người bước vào lăng cung.

Cảm giác áp lực vốn từ bên ngoài lập tức tan biến không dấu vết, thay vào đó là sự hoang tàn và đổ nát bao trùm xung quanh.

Mặc dù thời gian dường như ngưng đọng ở đây, nhưng tầm mắt nhìn đến đâu, đều là cảnh tượng suy tàn.

Nếu không phải mấy tòa lâu điện hùng vĩ, mang hình dáng cổ miếu vẫn kiên cường đứng sừng sững giữa phế tích này, nhắc nhở mọi người về sự huy hoàng đã từng có ở đây, có lẽ trong lòng Trần Mộc sẽ dấy lên nỗi thất vọng khó che giấu!!

Không khí tràn ngập một sự trầm mặc, như thể đã hàng trăm hàng ngàn năm chưa từng có chút lưu động nào, ánh nắng cũng dường như đã lãng quên nơi này, không còn ánh nắng gay gắt và sự xâm thực của gió mưa.

Trong môi trường như vậy... theo lý mà nói những kiến trúc cổ xưa này đáng lẽ phải được bảo tồn hoàn hảo, nhưng tường đổ vách

nát, cỏ dại mọc um tùm giữa các khe đá trước mắt, khiến người ta không khỏi nghi hoặc... rốt cuộc là sức mạnh nào, đã khiến lăng cung vốn nên sừng sững không đổ lại trở nên phá bại tả tơi đến vậy?

Trần Mộc đặt chân lên những bậc thang dẫn sâu vào lăng cung, những bậc thang này rộng rãi đủ cho mười cỗ xe ngựa trang trí lộng lẫy chạy song song qua, mỗi bước đi dường như đang kể lại sự huy hoàng của quá khứ và sự tịch mịch của hiện tại.

Cùng với bước chân đi sâu vào, họ đến lối vào chính diện Hoàng lăng.

Ở đó, lăng môn uy nghi ngày xưa đã không còn tồn tại!!

Chỉ còn lại khung cửa đổ nát và những tấm ván cửa khổng lồ vương vãi khắp nơi, trên tấm ván cửa vẫn lờ mờ thấy những đinh sắt hoen gỉ loang lổ, chúng chứng kiến vô số năm tháng đổi thay.

Trần Mộc và các bạn đồng hành không dừng lại trước cánh cửa tan hoang đó, mà bước thẳng qua những tấm ván cửa nghiêng đổ, như thể là những lữ khách xuyên qua thời không, coi như không thấy sự hoang tàn xung quanh.

Nơi họ bước vào, chính là chính điện Lăng cung...

đó là một nơi được ban cho màu sắc thần bí trong sách mai táng cổ!!

Theo 《Táng Thư · Hoàng Lăng Thiên》 ghi chép: "Tứ đạo long lâu bàn bảo điện, cửu vĩ tiên xa nhập hoàng tuyền." Nơi đây, chính là chính điện trong truyền thuyết được bốn tòa long lâu bao quanh!!

Trần Mộc cảm thấy như có lửa đốt trong cổ họng, mũi cũng như bị khói cay kích thích, đau rát khó chịu!!

Hắn vội vàng quay đầu lại, dùng giọng khàn đặc giục giã những người bạn theo sát phía sau.

Lời nói của hắn mang theo vài phần cấp thiết: "Mau, các ngươi nhanh chân lên, cái cảm giác khó chịu này khiến ta cảm thấy chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!!" Sự rộng lớn của chính điện vượt ngoài sức tưởng tượng, không gian đủ để chứa hai sân bóng rổ tiêu chuẩn, vòm trần cao vút, khí thế hùng vĩ.

Hai bên chính môn, hai chiếc xe ngựa bằng đồng đứng tĩnh lặng.

Chúng tuy trải qua năm tháng nhưng vẫn lóe lên ánh sáng trầm ổn, hiển nhiên là để tiếp đón đoàn nghi trượng của đế vương tôn quý ngày xưa!!

Nghệ thuật điêu khắc trên xe ngựa tinh xảo, mỗi hoa văn đều toát lên sự thành kính và tôn kính của người thợ.

Khiến người ta không khỏi tự chủ mà chậm bước chân, lòng sinh kính sợ.

Bước vào sâu bên trong chính điện, hai bên tường cao ép sát, dưới chân tường, bốn pho tượng đen kịt đột ngột hiện ra trước mắt, trên thân chúng phủ đầy bụi thời gian, khuôn mặt méo mó, mắt tròn xoe giận dữ, khóe miệng trễ xuống, toát ra một khí chất lạnh lùng bất khả xâm phạm.

Những ngón tay của những pho tượng này dường như đang vẽ trong không trung những chú ngữ cổ xưa, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến tín ngưỡng Shaman thần bí khó lường thời viễn cổ!!

Dưới những pho tượng, những cây cột đáng lẽ phải chống đỡ chúng đã sụp đổ.

Đá vụn ngói gạch khắp nơi, vô thanh kể lại sự huy hoàng của quá khứ và sự hoang tàn của hiện tại!!

May mắn là phế tích này vẫn có thể che chắn gió mưa, nếu không mưa dầm liên miên chắc chắn sẽ biến nơi này thành một đầm lầy bùn

lầy.

Các thành viên trong đội không hẹn mà cùng nhìn quanh, ánh mắt dò tìm trong bóng tối, hy vọng tìm thấy một chút manh mối hay dấu vết bảo vật nào.

Chương 1087

Tuy nhiên... ngoài những pho tượng trầm mặc và những khối đá vương vãi, xung quanh dường như không có vật đáng chú ý khác!!

Sau một lúc nhìn nhau và trao đổi thầm lặng, họ nhất trí quyết định, tiến vào nơi ẩn mật và trọng yếu hơn của Hoàng lăng, để thăm dò bí mật trong truyền thuyết.

Ngay lúc đó, Bàn Tử, một thân hình vạm vỡ ở cuối đội, vì bất cẩn dưới chân, đã đạp lên một vật trơn trượt ẩn mình giữa đống đá vụn, lập tức mất thăng bằng. "Ối!!" Một tiếng kêu kinh hãi xé tan sự tĩnh mịch, thân thể Bàn Tử như cây cổ thụ mất kiểm soát, ngã mạnh về phía sau, lưng đập thẳng xuống mặt đất đầy ngói vụn sắc nhọn!!

Cú ngã này khiến Bàn Tử đau đến ngũ quan méo mó, lông mày nhíu chặt, những giọt mồ hôi hạt đậu lăn dài trên trán, miệng phát ra tiếng "tê tê" hít khí.

Hiển nhiên hắn đang cố gắng hết sức chịu đựng cơn đau kịch liệt!!

Các bạn đồng hành xung quanh thấy vậy, vội vàng xúm lại, sự quan tâm hiện rõ trên nét mặt, nhất thời, không khí căng thẳng và lo lắng bao trùm cả đội.

Trong lòng Trần Mộc chợt dấy lên một sự kinh ngạc không rõ nguyên cớ, mặt đất trước mắt nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng lại khiến hắn không khỏi tự mình sinh ra nghi hoặc!!

Trên mặt đất bằng phẳng như vậy, cho dù có nhất thời sơ ý trượt chân, dường như cũng có thể hiểu được, nhưng trượt ngã?!

Đó gần như là chuyện không thể!!

Bàn Tử bên cạnh cũng mặt đầy khó hiểu, một tay nhẹ nhàng xoa cái đầu không may mắn bị va chạm của mình, một bên dò xét bước chân, nửa tin nửa ngờ quay lại chỗ vừa trượt chân, cố gắng tìm kiếm "thủ phạm gây họa" đã dẫn đến sự đột ngột xấu hổ này.

Trên mặt đất đó, ngoài một vệt cạn Bàn Tử vô ý gạt ra khi ngã, thì không có gì bất thường khác!!

Hắn mở to mắt, tỉ mỉ xem xét điểm bắt đầu của vệt đó, như thể có thể phát hiện ra bí mật gì từ đó.

Bàn Tử cẩn thận di chuyển bước chân, nhẹ nhàng lật vài mảnh ngói vụn vương vãi, hy vọng tìm thấy "vật thể thần bí" đã khiến hắn mất mặt, tuy nhiên, ngoài sự trống rỗng và bụi bặm, chẳng có gì cả.

Lúc này, giọng Phan Tử vang lên, mang theo một tia trêu đùa và khó hiểu: "Không lẽ, cậu đã gặp phải 'Quỷ bán cước' trong truyền thuyết sao?!" Giọng điệu của hắn xen lẫn vài phần trêu đùa, nhưng trong ánh mắt lại lấp lánh sự hiếu kỳ về điều chưa biết.

Nghe vậy, Bàn Tử khóe miệng kéo ra một nụ cười khổ, đang định phản bác.

Đột nhiên, một cảm giác khó tả từ dưới chân truyền đến, như thể có vật gì đó đang âm thầm nhắc nhở hắn!!

Hắn vội vàng ra hiệu cho Trần Mộc và những người khác tạm dừng động tác, còn mình thì chậm rãi ngồi xổm xuống, ánh mắt khóa chặt vào chân mình, bắt đầu tháo dây giày leo núi.

Trần Mộc và những người khác nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng xúm lại, hiếu kỳ thò đầu ra xem.

Chỉ thấy Bàn Tử cẩn thận từ dưới đế đôi giày leo núi nặng trịch của mình, rút ra một vật thể không ngờ tới...

đó là một vỏ đạn gỉ sét loang lổ, nó không biết từ lúc nào đã kẹt

vào giữa những chiếc đinh chống trượt dày đặc dưới đế giày, như thể là một trò đùa nhỏ của số phận.

Mọi người có mặt đều sững sờ, ngay sau đó bùng lên những tiếng thì thầm và kinh ngạc.

Ai có thể nghĩ rằng, trong một ngày bình thường vô kỳ này, một cú trượt chân bất ngờ, lại kéo theo một phát hiện khó tin đến vậy!!

Ánh sáng mặt trời xuyên qua tầng mây thưa thớt, chiếu lên vỏ đạn không đáng chú ý này, như thể đang vô thanh kể lại một câu chuyện bị lãng quên, tăng thêm vài phần thần bí và mong đợi cho chuyến thám hiểm này.

Sắc mặt mọi người bỗng nhiên biến đổi, thần sắc lộ ra vài phần căng thẳng và kinh ngạc.

Phan Tử nhanh nhẹn đón lấy vỏ đạn đó, đưa gần chóp mũi, ý định bắt lấy một chút manh mối, nhưng sau đó nhận ra mình đang đeo mặt nạ phòng độc, hành động này có vẻ thừa thãi.

Hắn không khỏi cười khổ, rồi dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng bóp nhẹ vỏ đạn đó, cảm nhận nhiệt độ của nó, trầm giọng nói: "Có nhiệt độ, chứng tỏ thứ này thật sự vừa bắn ra khỏi nòng súng không lâu!!" "Có người đã đến đây trước chúng ta sao?!" Trần Mộc nghe vậy, trong lòng chấn động, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin. *Chẳng lẽ A Ninh và đội của cô ta thật sự thần thông quảng đại đến vậy, có thể trong cuộc thám hiểm cổ mộ đầy hiểm nguy trùng trùng này, lại còn nhanh hơn cả đoàn người của ta?* Tuy nhiên, *vì sao lại chọn nổ súng ở địa điểm ẩn mật nhưng lại vô cùng quan trọng này?!

Là gặp phải nguy hiểm không thể đoán trước, hay nội bộ xuất hiện biến cố?!* Một loạt nghi vấn quanh quẩn trong lòng Trần Mộc, khiến hắn không khỏi nhíu chặt lông mày. "Nào, trước tiên thắp sáng lên, chiếu sáng xung quanh, xem còn có manh mối nào khác không."

Phan Tử đề nghị, giọng nói toát lên sự bình tĩnh và quả quyết.

Hoa Hòa Thượng nghe vậy, nhanh chóng lấy từ ba lô ra pháo sáng.

Dùng sức vặn mạnh, lập tức, một vệt sáng xanh chói mắt xé toạc màn đêm!!

Chiếu sáng môi trường xung quanh như ban ngày.

Trần Mộc và những người khác mượn ánh sáng đột ngột này, bắt đầu cẩn thận dò xét khắp nơi.

Bên trong chính điện, bầu không khí vốn u ám và thần bí bị ánh sáng đột ngột này phá vỡ, lộ ra một cảnh tượng hỗn loạn không trật tự!!

Cột đá cổ xưa, bích họa loang lổ, dưới sự đan xen của ánh sáng và bóng tối càng hiện ra vẻ quỷ dị.

Trần Mộc và họ tách ra hành động, mỗi bước đều cẩn trọng, sợ bỏ lỡ bất kỳ manh mối nhỏ nào.

Không lâu sau, Trần Mộc dừng bước bên cạnh một cột đá thô to.

Ánh mắt hắn bị một loạt lỗ đạn dày đặc và sắp xếp có trật tự trên cột đá hấp dẫn, những dấu đạn này dường như vô thanh kể lại một trận giao tranh kịch liệt đã xảy ra không lâu trước đó!!

Đạn bay thẳng lên trên, dường như mục tiêu là một vật thể không rõ hoặc một mối đe dọa nằm ở trên cao.

Phát hiện này khiến trong lòng Trần Mộc vang lên hồi chuông cảnh báo lớn; hiển nhiên, tiếng súng trước đó không phải ngẫu nhiên, mà có mục đích rõ ràng!!

Trong cổ mộ đầy rẫy hiểm nguy và điều chưa biết này, mỗi chi tiết đều có thể ẩn chứa bí mật liên quan đến sinh tử.

Nhìn qua, dường như có vật thể không rõ nào đó đã từ từ trượt

xuống dọc theo cột đá thô to này, sau đó, những viên đạn dày đặc như mưa liền theo sát phía sau!!

Như cuồng phong quét lá rụng gào thét xuống, không khí tràn ngập một sự căng thẳng và nguy cơ khó tả.

Phan Tử bước những bước vững chắc đến gần, khuôn mặt trải qua phong sương của hắn hiện lên vẻ kiên nghị lạ thường trong ánh sáng yếu ớt.

Hắn cẩn thận quan sát cột đá đầy dấu đạn, đưa ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mép lỗ đạn, cố gắng tìm kiếm manh mối từ những chi tiết nhỏ này.

Một lát sau, hắn lắc đầu, giọng nói mang theo vài phần khẳng định: "Không, tình huống không đơn giản như vậy!!

Cậu nhìn quỹ đạo di chuyển của viên đạn này, miệng vết đạn rõ ràng là dao động dữ dội theo hướng đi lên dọc cột đá!!" Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, vội vàng giơ đèn pin cường độ mạnh trong tay lên.

Chùm sáng đó như đèn rọi, không chút sơ suất, dò theo vết đạn để lại đi lên trên!!

Chùm sáng dần dần thăng cao, cuối cùng tập trung vào xà ngang treo lơ lửng trên đầu mọi người.

Giữa sự đan xen của ánh sáng và bóng tối u ám và thần bí đó, một bóng đen hình dáng mờ ảo lặng lẽ hiện ra, treo lơ lửng giữa không trung, trông vô cùng quỷ dị.

Trần Mộc và mọi người không khỏi tự chủ mà ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tư thế của bóng đen đó cứng đờ và quỷ dị, hiển nhiên đó là một thi thể đã mất đi sinh khí, dường như thuộc về một thành viên trong đội của A Ninh!!

Điểm này, từ khẩu súng trường tự động cũ kỹ trải qua phong

sương treo trên vai người đó là có thể xác thực.

Thân hình người đó vô lực buông thõng, quần áo khẽ lay động theo gió nhẹ, như thể đang vô thanh kể lại một câu chuyện chưa kết thúc, khiến người xem không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, cũng không khỏi càng thêm hiếu kỳ và cảnh giác với những bí mật ẩn chứa trong cổ tích chưa biết này.

Chương 1088

Ai nấy đều giật mình, trong lòng kinh hãi không thôi, lũ lượt nhìn nhau, không thể lý giải vì sao người này lại treo lơ lửng trên xà ngang, sinh mệnh đột ngột chấm dứt?

Chùm sáng đèn pin từ Trần Mộc và đoàn người tụ lại một chỗ, xuyên thấu bóng tối, chiếu sáng gương mặt đã không còn tiếng nói đó.

Người chết là một nam giới, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ phòng độc dạng hít mũi nhỏ, đường nét rõ ràng, lộ ra vài đặc điểm của dân tộc Slavic!!

Dưới mặt nạ, người chết vẫn là một bí ẩn, chỉ còn lại một đôi mắt tròn xoe bất động.

Như thể trước khi chết đã chứng kiến cảnh tượng khó tin, mở to như trâu bị kinh sợ.

Mà chiếc mặt nạ phòng độc đó, như một rào cản lạnh lùng, phong tỏa chặt chẽ thế giới cảm xúc cuối cùng của hắn trước khi chết, khiến người ta không thể suy đoán tâm trạng cuối cùng của hắn.

Người chết bị một vật thể nhỏ đến không thể phân biệt được treo lơ lửng giữa không trung, nối liền với xà ngang.

Do khoảng cách xa và ánh sáng mờ ảo, mọi người chỉ có thể lờ mờ phán đoán đó có thể là một loại dây thừng nào đó, còn chất liệu và nguồn gốc cụ thể thì không thể biết được.

Ngay lúc mấy người đang rục rịch, muốn trèo lên cao để tìm hiểu rốt cuộc, Phan Tử mắt nhanh tay lẹ, vươn tay cản lại, thần sắc ngưng trọng!!

Hắn biết rõ tình cảnh này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên; đằng

sau chắc chắn ẩn chứa những bí mật và nguy hiểm không ai hay biết.

Nghe vậy, mọi người đều thu lại ý định khinh suất, chuyển sang lắng nghe ý kiến của Phan Tử.

Lúc này, Bàn Tử trong đội nhẹ nhàng vỗ vai Trần Mộc, ra hiệu hắn chú ý đến các phần khác của xà ngang!!

Hắn hạ thấp giọng, giọng nói xen lẫn một tia căng thẳng khó nhận ra: "Này, cậu chủ, ở trên đó không chỉ có một mình hắn đâu!!" Trần Mộc và mọi người nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, chỉ thấy xà ngang như một sân khấu âm u trong màn đêm, trên đó thậm chí còn treo lơ lửng sáu bảy bộ thi thể khác, như những con rối bị bàn tay vô hình thao túng, tĩnh lặng đu đưa trong không khí!!

Cảnh tượng quỷ dị đến mức khiến người ta rùng mình.

Những thi thể này cũng duy trì tư thế như quỷ treo cổ, như thể là vật hi sinh của một nghi thức nào đó, tĩnh lặng kể lại một câu chuyện không ai hay biết, khiến mỗi người có mặt đều cảm thấy một cảm giác bị áp bức và kinh sợ khó tả.

Đoàn người này đồng loạt mặc trang bị leo núi màu sắc nổi bật, mỗi người đều có khẩu súng trường tự động mang tính biểu tượng được đeo chắc chắn trên vai, thân súng dưới ánh sáng yếu ớt ánh lên vẻ kim loại lạnh lẽo.

Trong lòng Trần Mộc không khỏi dấy lên một cảm giác sai trái không rõ nguyên do, phải biết rằng, súng trường tự động nổi tiếng với sức xuyên phá và tính hủy diệt mạnh mẽ!!

Cho dù là "Tống Tử" trong truyền thuyết hung hãn vô cùng, cũng khó lòng chống đỡ được thế công mãnh liệt của hàng chục viên đạn liên tục. *Rốt cuộc là sự tồn tại khủng khiếp nào, lại có thể khiến những nhà thám hiểm trang bị tinh nhuệ, kinh nghiệm phong phú này

bỏ mạng tại đây?!* Điều càng khó hiểu hơn là, cho dù ở đây từng xảy ra giao tranh súng đạn kịch liệt!! *Thi thể của những người gặp nạn lại quỷ dị xuất hiện treo lơ lửng trên xà ngang cao, như thể bị một sức mạnh vô hình nào đó thao túng?!* Tư tưởng của Trần Mộc như ngựa hoang mất cương, càng nghĩ càng cảm thấy bầu không khí xung quanh toát ra một vẻ quỷ dị và bất an khó tả, như thể có những con mắt vô hình đang rình rập mọi cử động của họ.

Hắn ý thức được, nơi này tuyệt đối không phải chốn an toàn; phải nhanh chóng rời khỏi môi trường đầy rẫy hiểm nguy và điều chưa biết này.

Thế là, Trần Mộc nhanh chóng gọi những người xung quanh, giọng nói tuy trầm thấp nhưng toát lên sự kiên định không thể nghi ngờ: "Các ngươi nhanh tay lên, chúng ta phải lập tức xuyên qua chính điện này, chỗ này... chỗ này không ổn chút nào!!" Tuy nhiên, ngay lúc mọi người đang chuẩn bị hành động theo chỉ thị của Trần Mộc, hắn bỗng nhận ra trong đội thiếu mất một người...

Bàn Tử, người mà bình thường luôn dùng sự hài hước để hóa giải bầu không khí căng thẳng, còn đâu?!

Trong lòng Trần Mộc chợt thắt lại.

Hắn lập tức giơ đèn pin quét quanh, chùm sáng dao động trong không gian u tối, cuối cùng dừng lại ở một cảnh tượng không ngờ tới!!

Không biết từ lúc nào, Bàn Tử đã âm thầm rời khỏi đội.

Hắn đang cẩn thận đặt chân lên pho tượng đá loang lổ bên cạnh, dùng cả tay lẫn chân trèo lên xà ngang cao, thân ảnh của hắn trong ánh sáng lờ mờ, vàng vọt vừa nhỏ bé vừa kiên quyết, như thể bị một cám dỗ hoặc bí mật không rõ nào đó hấp dẫn, hoàn toàn không màng đến những nguy hiểm tiềm ẩn!! *Tên này điên rồi!!* “Ngươi rốt cuộc

đang làm cái quỷ gì vậy?

Mau xuống đây ngay!" Giọng Trần Mộc pha lẫn lo lắng và khó hiểu, vang vọng khắp bầu không khí căng thẳng.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn khó tin nổi, rõ ràng đang ở vào thời khắc nguy cấp như thế… đối phương lại còn có tâm tư leo lên chiếc xà ngang lung lay sắp đổ!

Điều này khiến Trần Mộc không khỏi nghi ngờ, rốt cuộc trong cái đầu kia của đối phương chứa đựng những ý tưởng kỳ quái gì vậy?

Còn người được gọi là Bàn Tử kia, dường như hoàn toàn không để ý đến tiếng gọi của Trần Mộc.

Động tác của hắn cực kỳ nhanh nhẹn, thân thể mập mạp chỉ sau vài cú nhảy nhẹ nhàng đã vững vàng đứng trên xà ngang!

Hắn quay đầu lại, trên mặt treo nụ cười tự tin, nói vọng xuống Trần Mộc phía dưới: "Cấp gì mà cấp?!

Bàn gia ta tuy thân hình đồ sộ, nhưng trong lòng minh mẫn tựa gương!

Lại chẳng phải thằng nhóc con chưa từng thấy sóng gió, một khi phát hiện tình huống không ổn, tự nhiên sẽ an toàn hạ cánh!" Nói rồi, Bàn Tử cẩn thận men theo thanh xà ngang đang chịu đựng trọng lượng của mình, từ từ tiến về phía khẩu súng đang nằm yên lặng không xa.

Đó là một khẩu súng trường tự động cổ điển.

Thân súng lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo trong làn sáng yếu ớt, tựa như một sự dụ hoặc thầm lặng đối với Bàn Tử.

Trần Mộc thấy vậy, trong lòng chợt bừng tỉnh, hóa ra Bàn Tử đã nhắm trúng món trang bị có hỏa lực mạnh mẽ kia!

Suốt chặng đường này, vì tay không tấc sắt, Bàn Tử luôn tỏ ra có chút bồn chồn bất an, nay thấy được một vũ khí mơ ước như vậy, sao có thể không kích động?

Nghĩ đến đây, Trần Mộc bất đắc dĩ lắc đầu.

Với cái tính tùy tiện, không câu nệ tiểu tiết của Bàn Tử, hắn đã sớm quen rồi.

Dù cho giờ phút này trong lòng lửa giận bốc cao, hận không thể mắng Bàn Tử một trận… nhưng đối mặt với gã vừa là đồng đội vừa là chí hữu này, Trần Mộc rốt cuộc vẫn bó tay, chỉ đành thầm cầu nguyện hắn đi lại thuận lợi, đừng gây thêm rắc rối nữa.

Bàn Tử với thân hình đồ sộ, mỗi bước đi đều cực kỳ cẩn thận, như thể nền đất dưới chân có thể sụp đổ bất cứ lúc nào vì không chịu nổi trọng lượng của hắn!

Từng bước chân nặng nề của hắn đặt xuống phiến đá cổ kính trong điện, mỗi một nhịp đều như đang cộng hưởng với tiếng vọng của lịch sử.

Những thanh xà ngang cũ kỹ trên mái vòm theo rung động từ bước chân hắn mà phát ra tiếng cót két ken két, tựa như tiếng rên rỉ của một lão già, khiến người ta không khỏi toát mồ hôi lo lắng cho số phận của kiến trúc cổ xưa này!

Đồng hành cùng khúc nhạc không lành đó, những mảnh gỗ vụn li ti như mưa rơi từ trên cao xuống, nhẹ nhàng phủ lên vai mọi người, càng tăng thêm vài phần căng thẳng và bất an.

Trần Mộc và những người bạn của hắn gần như theo bản năng lùi lại phía sau, ánh mắt đầy cảnh giác!

Sợ rằng vị nhân vật "hạng nặng" này chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ giẫm nát di tích ngàn năm thành phế tích!

Động tác của họ có chút lúng túng, nhưng cũng toát lên sự kính sợ đối với nguy hiểm không rõ.

Phan Tử, một người đàn ông thân hình tinh tráng, ánh mắt sắc bén, vừa phủi đi những mảnh gỗ vụn và bụi bẩn dính trên áo, vừa buông lời chửi rủa với giọng điệu hơi bực tức: "Ngươi cái tên này, có thể bớt làm Trần Mộc phải lo lắng một chút được không?!

Đừng đến lúc đó mấy anh em ta đều vì ngươi mà chôn thân dưới cái miếu nát này!" Trong lời nói, vừa có sự trách móc hành vi của Bàn Tử, lại không thiếu sự quan tâm sâu sắc đến an nguy của đồng đội.

Đối mặt với lời trách móc của Phan Tử, Bàn Tử có vẻ ngượng ngùng, vội vàng giơ hai tay làm tư thế xin lỗi khoa trương.

Trên gương mặt tròn trịa của hắn nặn ra một nụ cười chất phác, cố gắng làm dịu bầu không khí căng thẳng.

Chương 1089

Sau đó, hắn điều chỉnh bước chân, sải những bước lớn nhưng vẫn cố gắng nhẹ nhàng di chuyển đến bên pho tượng đá!

Động tác đầu tiên của hắn là cẩn thận gỡ khẩu súng trường tự động đã trải qua phong sương khỏi pho tượng đá, như thể đang đối xử với một tác phẩm nghệ thuật quý giá.

Cầm lấy súng, hắn nhanh chóng và thành thạo kiểm tra hộp đạn, xác nhận không có gì sai sót rồi nhẹ nhàng bóp cò, đẩy viên đạn ra.

Hắn cẩn thận xem xét một lượt, đảm bảo mỗi viên đạn đều nguyên vẹn, lúc này mới yên tâm ném nó cho Phan Tử cách đó không xa.

Tiếp đó, hắn lại nhặt một túi đạn phủ đầy bụi bẩn bên cạnh pho tượng đá, dùng động tác trông có vẻ thô vụng nhưng thực chất lại tinh tế, nhẹ nhàng phủi đi lớp bụi bẩn trên bề mặt, rồi đeo lên vai mình!

Loạt động tác này trôi chảy và có trật tự, cho thấy sự quen thuộc và tôn trọng của hắn đối với vũ khí.

Mãi đến lúc này, Bàn Tử mới thật sự bắt đầu cẩn thận quan sát pho tượng đá.

Trong ánh mắt hắn lộ ra một tia hiếu kỳ và kính ý, như thể đang đối thoại với một đoạn lịch sử bị lãng quên.

Trần Mộc chăm chú nhìn Bàn Tử cẩn thận, như thể đang tháo dỡ một món đồ thủ công tinh xảo, từ từ gỡ mặt nạ phòng độc trên mặt thi thể.

Theo mặt nạ dần tuột xuống, một gương mặt đàn ông ngoại quốc trung niên từ từ hiện ra, trên đó đầy rẫy sự vặn vẹo và đau khổ khó tả,

làn da hiện lên một màu xanh xám bất thường, khóe miệng há to một cách khoa trương, như thể ở giây phút cuối cùng của sinh mệnh đã bị vĩnh viễn đóng băng trong một tiếng hét kinh hoàng chưa kịp thốt ra!

Trạng thái tử vong như vậy, không nghi ngờ gì nữa, ám chỉ cái chết đến đột ngột và nhanh chóng.

Đến mức những cảm xúc mãnh liệt trước khi chết của người đã khuất vẫn chưa thể tan biến, ngưng kết thành một bức tranh khiến người ta không rét mà run.

"Cẩn thận!" Giọng Trần Mộc vì căng thẳng mà hơi the thé, hắn chú ý thấy màu xanh tím bất thường trên mặt người chết, vội vàng lên tiếng cảnh báo: "Đừng trực tiếp tiếp xúc, nhìn sắc mặt của hắn, rất có thể là chết vì trúng độc!" Giọng điệu của hắn đầy vẻ kiên quyết không thể nghi ngờ, rõ ràng là có kinh nghiệm hoặc kiến thức phong phú trong việc nhận diện dấu hiệu tử vong.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức hiểu ý gật đầu, không chút do dự lấy ra một đôi găng tay cao su từ túi áo, cẩn thận đeo vào, mỗi một động tác đều toát lên sự cẩn trọng và chuyên nghiệp khi đối mặt với nguy hiểm không rõ!

Sau đó, sự chú ý của hắn chuyển sang những "sợi dây" treo thi thể, trong lòng đầy nghi hoặc và hiếu kỳ.

Những nạn nhân này hiển nhiên không thể tự nguyện hoặc tự mình treo lên những sợi dây này!

Vậy thì, rốt cuộc là sức mạnh hay cơ chế nào đã đẩy họ vào cảnh tượng quỷ dị và khủng khiếp đến vậy?

Câu hỏi này, không chỉ của Bàn Tử, mà còn là một bí ẩn lớn trong lòng tất cả mọi người có mặt, kích thích khao khát khám phá sự thật của họ.

Tuy nhiên, khi Bàn Tử đến gần và quan sát kỹ những sợi dây trông có vẻ bình thường nhưng lại toát ra khí tức bất lành.

Lông mày hắn nhíu chặt, vẻ mặt không những không sáng rõ hơn vì quan sát gần, mà ngược lại càng thêm bối rối.

Phát hiện bất ngờ này dường như không cung cấp bất kỳ manh mối nào để giải đáp bí ẩn cho họ, mà còn tăng thêm vài phần khó hiểu, khiến toàn bộ cảnh tượng chìm trong một lớp bí ẩn và bất an càng thêm dày đặc.

Trần Mộc khẽ nhíu mày, trong ánh mắt mang theo vài phần hiếu kỳ và nghi hoặc, chậm rãi hỏi: "Có phát hiện mới gì không?!" Bàn Tử nhíu mày, những ngón tay mập mạp cẩn thận nghịch thứ kỳ dị kia, khóe miệng treo một nụ cười khó tin, nói: "Mấy thứ này trông như là… tóc vậy…" "Tóc ư?!" Trần Mộc nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, giọng nói không tự chủ mang theo vài phần bất ngờ.

Bàn Tử gật đầu lia lịa, trên gương mặt tròn trịa biểu cảm khoa trương, nói: "Mà lại còn rất dài nữa, ngươi nói mấy tên này lẽ nào đều là đội quân nữ nhi tóc dài ngang eo sao?!" Vừa nói, hắn cẩn thận nhấc nhẹ thi thể lên một chút, như thể đang trưng bày một món bảo vật quý hiếm.

"Không đúng, không đúng… Mấy cái 'tóc' này rõ ràng là mọc ra từ sau gáy hắn, không phải tóc… Hắc, Trần Mộc, ngươi đoán xem, thứ quái quỷ này lẽ nào là… lông nách?!

Tên này đúng là hết chỗ nói, lông nách mà cũng dài được đến thế sao?!" Nói xong, Bàn Tử từ trong túi móc ra một con dao nhỏ sắc bén, định cắt đứt những "sợi tóc" quỷ dị trên người tên đã chết, để Trần Mộc có thể quan sát rõ hơn.

Hắn cẩn thận nhắm mục tiêu, tay nhấc dao chém xuống, liên tiếp hai nhát.

Nhưng chỉ thấy những "sợi tóc" kia không hề suy suyển, dường như có một sức bền khó tin, không hề động đậy.

Trên mặt Bàn Tử lóe lên vẻ ngạc nhiên, sau đó hắn lại móc ra một cái bật lửa từ túi khác, trong mắt lấp lánh ánh sáng tò mò như một nhà thực nghiệm, lẩm bẩm: "Xem ra dùng sức mạnh không được, vậy thì dùng cách mềm mỏng, đốt thử xem rốt cuộc là chất liệu gì!" Trần Mộc thầm nghĩ hắn chẳng muốn nhìn loại thi thể này, liền hét lớn với hắn: "Thôi đi, ta không có hứng thú nhìn thi thể, ngươi mau xuống đây, đừng làm loạn nữa, vạn nhất xảy ra chuyện thì phiền phức lắm!" Bàn Tử nghĩ cũng phải, liền cất bật lửa lại, đáp: "Đợi chút nữa, nhanh thôi, nhanh thôi!" Nói rồi hắn lại chạy đến một thi thể khác, xem ra hắn không muốn bỏ qua một khẩu súng nào.

Trần Mộc thấy thi thể này dường như cũng không có gì nguy hiểm, nên không ngăn cản hắn.

Bàn Tử vẫn như cũ, đến bên thi thể trước tiên móc khẩu súng xuống, ném cho Trần Mộc.

Sau đó hắn lại định tháo cái túi đạn trên thi thể.

Đúng lúc này, Trần Mộc chợt thấy tay của thi thể kia bỗng động đậy một chút.

Tim Trần Mộc bỗng nhiên thắt lại, như thể bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt suy nghĩ, một dự cảm bất lành như dòng điện chạy dọc sống lưng!

Hắn bỗng nhiên hoàn hồn, ánh mắt tập trung vào bàn tay của Bàn Tử đang chậm rãi vươn tới thi thể bị treo kia, định gỡ chiếc mặt nạ phòng độc.

Trần Mộc từ cổ họng bật ra một tiếng kêu gấp gáp: "Khoan đã!

Tên này… dường như vẫn còn hơi thở!

Đừng chạm vào mặt nạ của hắn!" Bàn Tử nghe vậy, ngạc nhiên "a" một tiếng, trong giọng nói pha lẫn vài phần khó tin.

Hắn nghi hoặc nhìn Trần Mộc một cái, sau đó cẩn thận đưa tay đến cổ tay thi thể, nhẹ nhàng ấn xuống.

Sắc mặt Bàn Tử chợt trở nên phức tạp, đó là một sự thay đổi tinh tế pha lẫn kinh ngạc và không chắc chắn.

Hắn nhanh chóng từ trong túi móc ra một cái bật lửa, ngọn lửa xanh lam nhảy múa trong không gian mờ tối.

Hắn cẩn thận đốt cháy những vật thể quỷ dị trông như tóc đang quấn quanh cổ thi thể!

Cùng với tiếng "xì xèo", những "sợi tóc" màu đen đó dần đứt đoạn, thi thể cuối cùng cũng thoát khỏi sự trói buộc của xà ngang, vô lực rơi xuống.

Trần Mộc và Hoa Hòa Thượng mắt nhanh tay lẹ, gần như đồng thời vươn hai tay ra, vững vàng đỡ lấy thi thể đang lơ lửng, động tác ăn ý và mạnh mẽ.

Họ nhẹ nhàng đặt linh hồn bất hạnh này xuống mặt đất lạnh lẽo, trao đổi với nhau một ánh mắt nặng trĩu, không khí tràn ngập một sự căng thẳng và bi ai khó tả.

Hoa Hòa Thượng nhanh chóng lấy một đôi găng tay y tế từ trong ba lô, động tác thành thạo đeo vào, sau đó cúi người gần thi thể, cẩn thận lật cổ người đó.

Trong ánh sáng yếu ớt, có thể lờ mờ nhìn thấy những "sợi tóc" quỷ dị kia, dường như mọc thẳng từ làn da phía sau lưng người chết, nối liền với cơ thể, cảnh tượng vừa kỳ quái vừa khiến người ta sởn gai ốc.

Tiếp đó, Hoa Hòa Thượng nhẹ nhàng nâng mí mắt thi thể lên, cẩn

thận quan sát một lượt, sau đó chậm rãi lắc đầu, giữa hai lông mày đầy vẻ bất lực.

"Hắn vẫn còn sống, nhưng… cũng chỉ là miễn cưỡng duy trì một hơi thở cuối cùng!" Giọng Hoa Hòa Thượng trầm thấp và nặng nề, "Nhìn đồng tử của hắn, đã giãn nở gần như chiếm trọn hốc mắt, ngọn lửa sinh mệnh đang chập chờn sắp tắt!" Trần Mộc nhìn chằm chằm bóng người trông có vẻ là đồng bào trước mắt, không khỏi theo thói quen quan tâm từ lâu.

Hắn vô thức chậm rãi mở lời hỏi: "Hắn còn có khả năng được cứu vãn không?" Trong giọng điệu pha lẫn một tia quan tâm khó nhận ra.

Hòa Thượng nghe vậy, nhẹ nhàng lắc đầu, giữa hai lông mày lộ ra vài phần bất lực và dứt khoát.

"Chúng ta không cần thiết phải cứu vãn hắn!

Thứ nhất, dù có ra tay giúp đỡ, cũng chỉ là vô ích kéo dài nỗi đau của hắn, khiến kết thúc của hắn càng thêm đau đớn!

Thứ hai, mang theo hắn trong chuyến hành trình đầy rẫy nguy hiểm này, không nghi ngờ gì sẽ tăng thêm phiền phức và rủi ro vô tận!" Lời nói của hắn lạnh lùng và lý trí, như thể đang giải thích một sự thật quá đỗi hiển nhiên.

Trần Mộc nghe xong, khẽ nhíu mày, trong lòng dấy lên một trận sóng gợn, lần nữa nhìn về sinh mạng đang thoi thóp kia, giọng nói mang theo một tia do dự: "Nhưng hắn vẫn còn hơi thở… cứ thế vứt bỏ hắn ở đây, dường như đi ngược lại nhân đạo, không ổn lắm chăng?!" Hòa Thượng khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, trong nụ cười ấy vừa có sự tán thưởng dành cho sự lương thiện thuần túy của Trần Mộc, lại ẩn chứa sự bất lực trước hiện thực tàn khốc.

Hắn không nói gì thêm, chỉ một tay chậm rãi rút ra một thanh quân đao sắc bén từ bên hông, một tay thành thạo dùng cán dao nhẹ nhàng nâng cằm người kia lên, như thể đang tiến hành một nghi thức không người chứng kiến.

Chương 1090

Trần Mộc thấy vậy, trong lòng tức thì dấy lên một dự cảm bất lành.

Hắn vội vàng đưa tay nắm chặt cổ tay Hoa Hòa Thượng, vẻ mặt căng thẳng nhưng kiên quyết truy hỏi: "Ngươi định làm gì vậy?!" Ánh mắt Hoa Hòa Thượng trong khoảnh khắc đó trở nên cực kỳ thâm sâu, như thể xuyên thấu sinh tử trước mắt, trực tiếp đối thoại với thế giới bên kia.

"Hắn giờ phút này đã bị kịch độc ăn mòn, quá trình tử vong sẽ vô cùng đau đớn!

Ta định phóng huyết cho hắn, như vậy ít nhất có thể giúp hắn ra đi thanh thản hơn, bớt chịu khổ hơn!

Có vấn đề gì sao!" Nói xong, Hoa Hòa Thượng lập tức bắt đầu phóng huyết cho người này.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, hắn làm không sai, đây tuyệt đối là một sự giải thoát.

Trần Mộc tức thì sững sờ, trong lòng sóng trào cuồn cuộn.

Logic ẩn giấu đằng sau lời nói này khiến hắn cảm thấy khó mà tin nổi!

Đang định lắc đầu, từ chối yêu cầu khó hiểu này… bỗng nhiên, cái "thi thể" tưởng chừng không còn chút sinh khí nào lại đột nhiên co giật một cái, như thể bị một sức mạnh vô hình đánh thức!

Một bàn tay khô gầy như tia chớp vươn ra, nắm chặt cổ tay Hoa Hòa Thượng, lực độ mạnh đến kinh người.

Cùng lúc đó, đôi mắt đang nhắm nghiền bỗng nhiên mở to, lộ ra

một tia hoảng loạn khó tả, toàn thân cũng theo đó mà run rẩy dữ dội, như thể có nỗi sợ hãi vô hình đang hoành hành bên trong!

Hoa Hòa Thượng bị biến cố đột ngột này dọa đến hít một hơi khí lạnh, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Hắn vội vàng dùng sức giằng ra khỏi cảm giác lạnh lẽo kia, lùi liền vài bước.

Gần như loạng choạng muốn ngã, trong ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi và kinh hoàng.

Cái "thi thể" kia dường như dần phục hồi một phần ý thức, trong ánh mắt lóe lên sự mơ hồ và giằng co.

Đột nhiên… hắn ra sức ưỡn thẳng người, từ cổ họng bật ra một tiếng gầm rống đau đớn đến cực độ!

Âm thanh đó méo mó và mơ hồ, Trần Mộc dốc hết sức cũng không thể phân biệt được ý nghĩa trong đó, chỉ cảm thấy tiếng kêu ấy đầy rẫy sự tuyệt vọng và cầu cứu.

Hắn theo bản năng xông lên, cố gắng giữ chặt cơ thể đang không ngừng giằng co.

Hy vọng có thể mang lại một chút an ủi hoặc giúp đỡ.

Tuy nhiên, điều kinh ngạc là… cái cơ thể vốn dĩ yếu ớt kia giờ phút này lại bùng phát ra sức mạnh kinh người!

Dễ dàng đẩy Trần Mộc và Hoa Hòa Thượng vừa kịp xông tới ra xa, cả hai loạng choạng vài bước, suýt ngã xuống đất.

Người kia đau đớn lăn lộn trên mặt đất, mỗi lần lăn đều kèm theo tiếng kêu thảm thiết xé lòng, tiếng kêu đó xuyên thủng màn đêm, thê lương dị thường.

Điều kinh hãi hơn là, cái miệng của người kia lại há to đến kinh

ngạc!

Vượt xa giới hạn sinh lý của loài người, như thể một lỗ đen muốn nuốt chửng tất cả.

Cổ cũng theo đó mà sưng tấy, da căng cứng, gân xanh nổi lên, tựa như một quả bóng sắp đạt đến giới hạn, có thể vỡ tung bất cứ lúc nào!

Ngay sau đó, một dòng dịch thể tanh hôi nồng nặc xộc mũi phun trào từ cái miệng há to kia, bắn tung tóe ra xung quanh.

Không khí tràn ngập một mùi vị khiến người ta buồn nôn, toàn bộ cảnh tượng trở nên vừa quỷ dị vừa khủng khiếp.

Phan Tử thực sự không thể chịu đựng được cảnh tượng thảm khốc trước mắt, dứt khoát kéo chốt súng, động tác mang theo sự kiên quyết không thể nghi ngờ!

Ngay sau đó, một tiếng "ầm" cực lớn bùng nổ trong không khí.

Âm thanh đó kịch liệt, như muốn xé toạc sự tĩnh mịch xung quanh!

Khiến tai Trần Mộc không phòng bị mà nhói lên một trận, như bị kim châm chích vào, khó mà chịu nổi.

Viên đạn chính xác không sai xuyên qua lồng ngực người đó, trúng ngay tim.

Lập tức, một dòng máu tươi cuồn cuộn như lũ vỡ đê, từ vết thương kinh hoàng kia phun trào ra, nhuộm đỏ mặt đất xung quanh!

Không khí tràn ngập một mùi tanh nồng của máu khiến người ta buồn nôn.

Cơ thể người đó vì đau đớn tột độ mà bản năng co giật hai cái, sau đó liền vô lực mềm nhũn ra, mọi thứ trở về sự tĩnh lặng chết chóc, chỉ còn lại một cái xác dần lạnh đi, im lặng kể lại bi kịch vừa xảy ra.

“Trước khi chết hắn đã kêu gì vậy?!” Trên trán Hoa Hòa Thượng rịn ra những giọt mồ hôi lạnh li ti, sắc mặt tái nhợt hỏi những người xung quanh, trong giọng nói pha lẫn một tia run rẩy khó nhận ra.

“Có ai nghe hiểu ý hắn không?!” Diệp Thành nhíu chặt mày, hồi tưởng lại chuỗi tiếng kêu gấp gáp và mơ hồ vừa rồi, chậm rãi nói: “Là tiếng khách gia, tuy hắn kêu rời rạc, tôi cũng không thể nghe hiểu hoàn toàn… nhưng lờ mờ dường như là lặp đi lặp lại hai từ ‘trên lưng, trên lưng’!” “Trên lưng?

Lẽ nào trên lưng hắn ẩn giấu bí mật gì sao?!” Trong ánh mắt Hoa Hòa Thượng lóe lên vẻ nghi ngờ, hắn cẩn thận lật cơ thể lạnh lẽo kia lại, trong lòng tràn ngập sự bất an và hiếu kỳ.

Hắn rút ra một con dao nhỏ sắc bén từ bên hông, tay hơi run run, chuẩn bị cắt quần áo trên người kia, vén màn bí ẩn trên lưng.

Ánh mắt Trần Mộc xuyên qua mảng đỏ chói mắt đang lan tỏa trong không khí, những bức tường xung quanh, mặt đất, thậm chí cả không khí, dường như đều bị bao phủ bởi một lớp màu máu mỏng!

Mùi tanh nồng nặc xộc thẳng vào mũi, khiến hắn cảm thấy choáng váng hoa mắt, như thể cả thế giới đang khẽ chao đảo.

Hắn vội vàng quay đầu đi, cố gắng tránh khỏi cảnh tượng nghẹt thở này.

Từ cổ họng phát ra mệnh lệnh trầm thấp, thúc giục Bàn Tử mau chóng từ trên xà ngang xuống, trong giọng nói pha lẫn một sự run rẩy khó nhận ra.

Bàn Tử vẫn vững vàng ngồi trên thanh xà ngang trông có vẻ không chịu nổi trọng lượng, từ độ cao đó nhìn xuống, trong mắt hắn mang theo vài phần trêu tức và thong dong, như thể cảnh máu me và hỗn loạn phía dưới không liên quan gì đến hắn.

Hắn nhàn nhã châm một điếu thuốc, ánh lửa lập lòe trong không gian mờ tối, thêm một chút ấm áp không ăn nhập vào bầu không khí u ám này.

Trong làn khói lượn lờ, hắn liếc thấy Trần Mộc quay người lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, dùng giọng điệu cố tỏ ra thoải mái mà trêu chọc: "Đừng vội mà, ngươi thúc ta cứ như thúc mạng vậy!

Y hệt bà mẹ nóng tính của ta!

Yên tâm đi, đợi ta hưởng thụ xong điếu thuốc này, tự nhiên sẽ xuống với ngươi thôi!" Trần Mộc trong lòng thầm lẩm bẩm, tên này đeo mặt nạ phòng độc thì hút thuốc kiểu gì chứ, chẳng phải phí phạm sao?!

Đang định lên tiếng châm chọc, ánh mắt hắn lại vô ý lần nữa rơi vào Bàn Tử.

Lần nhìn này, lại khiến tim hắn bỗng nhiên thắt lại, cả người như bị điện giật, cơ thể không tự chủ cứng đờ.

Chỉ thấy phía sau bờ vai rộng lớn của Bàn Tử, lặng lẽ nhô ra một khuôn mặt tái nhợt và xa lạ, đôi mắt trợn tròn, đầy vẻ kinh hoàng và tuyệt vọng, chết chóc nhìn chằm chằm Trần Mộc, như muốn khắc ghi vĩnh viễn khoảnh khắc kinh khủng này vào ký ức của hắn!

Nhìn kỹ lại, đó lại là một người lạ thân hình gầy gò!

Lặng lẽ bám chặt trên lưng Bàn Tử, hai tay ôm chặt lấy cổ Bàn Tử, mà Bàn Tử đối với chuyện này lại hoàn toàn không hay biết, vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, nhàn nhã nhả khói thuốc.

Tiếng kinh hô của Trần Mộc như mũi tên xuyên không, xé toạc sự tĩnh lặng trong khoảnh khắc đó!

Kèm theo tiếng hét chói tai, cơ thể hắn mất đi trụ đỡ, vô lực ngã

nhào xuống mặt đất đầy vết máu, mọi thứ trước mắt bắt đầu xoay tròn, ý thức dần mơ hồ.

Chương 1091

Khoảnh khắc đó, thời gian dường như ngưng đọng.

Trong không khí tràn ngập không chỉ là máu tanh, mà còn có sự quỷ dị và khủng bố khó tả.

Trong ngôi mộ tối tăm, ánh lửa lập lòe miễn cưỡng chiếu sáng những gương mặt căng thẳng của mọi người, tiếng kinh hô của Trần Mộc như lưỡi dao sắc bén xé tan sự tĩnh mịch, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả.

Họ nhao nhao quay cổ lại, ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía phát ra âm thanh!

Diệp Thành là người phản ứng đầu tiên, trên mặt lóe lên vẻ kinh hãi.

Hắn không tự chủ thốt ra một tiếng kêu quái dị, hai chân gần như đồng thời dùng sức, thúc đẩy cơ thể nhảy mạnh về phía sau, cùng những người khác bất giác kéo giãn một khoảng cách an toàn!

Biến cố đột ngột này khiến bầu không khí căng thẳng đột nhiên tăng kịch tính.

Phan Tử, một lão làng kinh nghiệm, gần như theo bản năng phản ứng, ngón tay móc nhẹ, khẩu súng trong tay "cách rắc" một tiếng!

Âm thanh lên đạn, trong không gian kín mít này càng thêm chói tai.

Động tác của hắn trôi chảy và nhanh chóng, họng súng vững vàng nâng lên, chĩa về phía mối đe dọa không rõ, nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn không lập tức bóp cò!

Rõ ràng trong hoàn cảnh này, bất kỳ hành động liều lĩnh nào cũng có thể mang lại hậu quả khó lường.

Nói đến đây, trong mộ huyệt này quả thực có rất nhiều quy tắc kỳ dị, một trong số đó là chưa từng có ai sử dụng súng để đối phó với những sinh vật bất tử được gọi là "tống tử"!

Trần Mộc trong lòng thầm thắc mắc, đây rốt cuộc là tuân theo một loại truyền thống cổ xưa nào đó, hay vì sử dụng súng đạn sẽ chọc giận một sức mạnh không thể biết nào đó, từ đó dẫn đến hậu quả khó lường?

Vấn đề này vẫn luôn vướng mắc trong lòng hắn, mãi cho đến sau này, hắn mới có cơ hội hỏi Hoa Hòa Thượng, vị trí giả trong đội.

Hoa Hòa Thượng nghe vậy, khẽ nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói: "Nhìn bề ngoài, đây là vì nhiều thi thể chứa kịch độc.

Đặc biệt là những tống tử đã mục rữa biến chất theo năm tháng!

Một khi bị đạn bắn trúng, chất dịch thi thể ghê tởm đó sẽ văng tung tóe, mọi nơi nó chạm vào đều sẽ bị ô nhiễm, cực kỳ khó xử lý.

Huống hồ, tiếng súng vang dội trong không gian dưới lòng đất kín mít này, cực kỳ dễ dàng dẫn dụ những nguy hiểm không rõ khác!

Nhưng thực tế, nguyên nhân thực sự đằng sau chuyện này, ngay cả ta cũng không dám nói bừa.

Dù sao thì, những chuyện kỳ lạ trên đời này, hầu hết đều là những điều mà phàm nhân như chúng ta khó lòng lý giải!" Lời nói này, không những không hoàn toàn giải đáp nghi hoặc trong lòng Trần Mộc, mà ngược lại còn tăng thêm vài phần thần bí và bất an, khiến chuyến thám hiểm cổ mộ này có thêm vài phần màu sắc không rõ.

Bàn Tử đang nghiêng đầu, trong tay cầm một điếu thuốc lá nhăn nhúm.

Hắn đang nhíu mày chặt, toàn tâm chú ý nghiên cứu cách khéo léo nhét sản phẩm thuốc lá nhỏ bé này vào chiếc mặt nạ phòng độc nặng

nề của mình.

May mắn là trong không gian kín mít này tìm được một chút an ủi.

Ngay khi hắn đang chìm đắm trong sự thông minh nhỏ bé của mình, hành động đột ngột của Trần Mộc và những người khác, như một cơn gió gấp, mạnh mẽ cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn!

Điều này khiến hắn giật mình thon thót, như thể bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt cổ họng, trong khoảnh khắc đó thậm chí quên đi mọi thứ xung quanh.

Ánh mắt hắn nhanh chóng di chuyển theo nguồn kinh hãi, chỉ thấy họng súng của Phan Tử vững vàng chĩa về một hướng, mà hướng đó, vừa vặn lướt qua cái đầu tròn trịa của Bàn Tử!

Góc độ tinh tế này khiến Bàn Tử trong lòng nhẹ nhõm, nhận ra mình không phải là tâm điểm của nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng cảnh giác, ý thức được có thể có mối đe dọa không rõ đang ẩn nấp không xa!

Thế là, Bàn Tử gần như theo bản năng đột nhiên xoay người lại, muốn tìm hiểu rốt cuộc.

Động tác của hắn mang theo vài phần nhanh nhẹn vụng về, thân hình mập mạp trong không gian chật hẹp có vẻ hơi vướng víu.

Cú xoay này, lại như mở ra cánh cửa đến một thế giới khác, tầm mắt hắn trực tiếp va vào một khuôn mặt… Đó là một khuôn mặt lặng lẽ xuất hiện phía sau vai hắn.

Khoảnh khắc đó, tim Bàn Tử dường như lỡ mất một nhịp!

Điếu thuốc trong tay vì kinh ngạc mà tuột khỏi, như một chú chim nhỏ bị giật mình, vô lực rơi xuống thanh kim loại lạnh lẽo, để lại một làn khói xanh lượn lờ bay lên, càng tăng thêm vài phần không khí quỷ dị.

Cả người hắn cứng đờ ở đó, như một bức tranh bị đóng băng, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi và kinh hoàng.

Người bám trên lưng hắn, như một u linh lặng lẽ không tiếng động, mặt mũi tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, cơ thể ghì chặt sau bờ vai rộng lớn của Bàn Tử!

Ngay cả khi đối mặt với việc Bàn Tử đột ngột xoay người, cũng không hề lộ ra chút hoảng sợ hay phản ứng nào.

Chỉ là im lặng, dùng một sự bình tĩnh gần như quỷ dị mà nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Giữa hai người, không khí dường như ngưng đọng!

Chỉ có ánh mắt của nhau đang trao đổi không lời, một loại cảm xúc khó tả đang lặng lẽ chảy giữa họ.

Người này, rốt cuộc là từ đâu mà xuất hiện?!

Là lặng lẽ tiếp cận trong môi trường mờ tối, ngột ngạt này, hay từ đầu đến cuối đã ẩn mình trong điểm mù của Bàn Tử, như một cái bóng, không ai hay biết?!

Tất cả những điều này, đều khiến Bàn Tử cảm thấy bối rối và bất an hơn bao giờ hết, như thể đã bước vào một thế giới kỳ dị vượt quá sức tưởng tượng.

Suy nghĩ của Trần Mộc như những chiếc lá khô bị cuồng phong cuốn đi, hỗn loạn không trật tự, trong đầu hắn như có vạn con ong đang vo ve.

Vừa rồi, khi nhóm người bọn hắn bước vào hoàng lăng dưới lòng đất u ám này.

Dù chùm sáng của đèn pin không soi rọi được đến từng chi tiết nhỏ, nhưng cũng đủ để chiếu sáng đại khái đường nét xung quanh!

Trong cái liếc nhìn vội vàng đó… có thể khẳng định rằng, trong không gian này không có một bóng người, càng không nói đến việc ẩn nấp một người trưởng thành!

Tuy nhiên, giờ phút này, một bóng người thật sự lại quỷ dị xuất hiện trên lưng Bàn Tử rộng lớn.

Như thể đột nhiên hiện hình từ hư vô, biến cố bất ngờ này khiến đáy lòng Trần Mộc dấy lên một nỗi kinh hãi khó tả.

Lẽ nào, là nhóm A Ninh trong quá trình thám hiểm đã vô tình chạm phải một cơ quan nào đó, dẫn đến cảnh tượng khó hiểu trước mắt này?!

Hay là, sâu bên trong hoàng lăng này, quả thực như truyền thuyết cổ xưa đã kể, có vô số oan hồn chưa thể siêu thoát đang lang thang, và cảnh tượng trước mắt này, chính là một trong những trò đùa dai ác độc của chúng?!

Những ý niệm này cuộn trào trong lòng Trần Mộc, khiến hắn không khỏi tăng thêm một phần cảnh giác và kính sợ đối với môi trường xung quanh.

Không khí bốn phía dường như ngưng đọng, mang theo một sự lạnh lẽo và nặng nề khó tả!

Ngay cả Trần Mộc đã trải qua biết bao kỳ ngộ, trong hoàng lăng dưới lòng đất âm u đáng sợ này, cũng không khỏi cảm thấy da đầu tê dại từng đợt, như thể có vô số mũi kim nhỏ vô hình đang khẽ châm chích vào da đầu, khiến toàn thân hắn không tự chủ dựng lông tơ!

Một luồng khí lạnh khó tả từ lòng bàn chân dâng lên, nhanh chóng lan khắp toàn thân.

Điều này khiến mỗi lỗ chân lông của hắn đều co rút lại.

Dưới bầu không khí như vậy, Trần Mộc thậm chí bắt đầu nảy

sinh một loại ảo giác.

Chương 1092

Hắn cảm thấy trên lưng mình cũng lặng lẽ có một sức nặng vô hình đè lên, như thể có thứ gì đó lạnh lẽo và vô hình đang lặng lẽ bám vào vai hắn, rình rập nỗi sợ hãi và bất an của hắn… Cảm giác này khiến hắn toàn thân khó chịu đến cực độ!

Như thể ngay cả hơi thở cũng trở nên khó khăn, mỗi bước di chuyển đều như đang nhảy múa cùng những u linh vô hình, mỗi phút mỗi giây đều đang thử thách thần kinh và ý chí của hắn.

Sắc mặt Bàn Tử lập tức tái nhợt như tuyết đọng mùa đông, mồ hôi lạnh như chuỗi hạt đứt dây lăn dài từ trán, men theo cằm tròn trịa nhỏ xuống, để lại từng vệt sáng lấp lánh!

Tuy nhiên, ngay cả trong thời điểm sinh tử quan trọng này, sự bình tĩnh và cơ trí của hắn vẫn không hề suy giảm.

Dù cơ thể đứng thẳng như tượng tạc, nhưng những ngón tay mập mạp của hắn lại lặng lẽ, không tiếng động, chậm rãi tạo thành một thủ thế "kéo cò" bí mật ở bên hông, ánh mắt hơi liếc xéo, rõ ràng là đang truyền đạt tín hiệu chuẩn bị nổ súng cho Phan Tử bên cạnh!

Phan Tử thấy vậy, khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu Bàn Tử đừng vội.

Hắn giơ một tay lên, khẽ vẫy vẫy, đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu Bàn Tử di chuyển sang bên cạnh một chút, để mình có tầm bắn rộng hơn!

Trong bầu không khí căng thẳng này, mỗi động tác của Phan Tử đều tỏ ra trầm ổn và mạnh mẽ, toát lên vẻ lão luyện từng trải trận mạc.

Lúc này, Hoa Hòa Thượng thấy vậy, vội vàng giơ hai tay lên, lòng bàn tay hướng ra ngoài, như thể muốn xoa dịu cơn bão sắp bùng nổ, giọng nói trầm thấp và bình tĩnh: "Khoan đã!

Trước tiên phải quan sát rõ ràng, vạn nhất là người sống, chúng ta không thể giết lầm người vô tội!" Nói rồi, hắn hai mắt chăm chú nhìn vào bóng đen không rõ kia, trong ánh mắt vừa có sự cẩn trọng lại có sự kiên định không thể bỏ qua.

"Trưởng thành ra cái dạng này, còn có thể coi là người sống sao?!" Phan Tử hạ thấp giọng, trong lời nói mang theo một tia châm biếm khó tin.

Nhưng Hoa Hòa Thượng không để ý đến lời châm chọc của hắn, hắn chỉ đơn giản vẫy vẫy tay, ra hiệu Phan Tử giữ yên lặng, sau đó cẩn thận di chuyển chiếc đèn pin trong tay chậm rãi về phía vùng bóng tối không rõ phía sau lưng Bàn Tử!

Ánh sáng như một cây kim thăm dò, từng chút một xuyên phá bóng tối, cuối cùng dừng lại trên bóng hình mờ ảo phía sau xương bả vai của Bàn Tử!

Ánh sáng đột ngột kia dường như đã chạm vào thứ gì đó, chỉ thấy cái bóng người đó đột nhiên xoay đầu, như bị một sợi dây vô hình kéo, trực tiếp chĩa thẳng về phía Trần Mộc và những người khác!

Dưới ánh sáng đó, Trần Mộc lần đầu tiên nhìn rõ khuôn mặt kia… Đó là một gương mặt không thể giải thích bằng lẽ thường, đường nét khuôn mặt lõm sâu, như thể bị một sức mạnh vô hình khoét rỗng từ bên trong, ngũ quan vặn vẹo đến gần như trừu tượng!

Vừa không phải hình thái mà con người có thể có, lại vừa vượt quá phạm vi kinh khủng mà có thể miêu tả, khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu những gì đang thấy có thực sự thuộc về sinh linh của thế giới này hay không.

Vị trí chiếc mũi không phải là đường nét sống mũi bình thường, mà là một cái lỗ lớn sâu thẳm, trống rỗng, rìa lởm chởm, như thể bị một sức mạnh không thể gọi tên nào đó khoét mất!

Hốc mắt lõm sâu, hình dáng tựa vực sâu.

Đôi mắt đó, dưới ánh sáng yếu ớt của đèn pin, như những vì sao sáng nhất trên bầu trời đêm, hoặc như dã thú ẩn mình trong bóng tối!

Phát ra ánh sáng lạnh lẽo và quỷ dị, mỗi lần phản xạ đều như đang thầm lặng kể về những bí mật không ai hay biết.

Phần miệng, thoạt nhìn lại tương đồng kinh ngạc với cú mèo, môi biến thành dạng mỏ dài và nhọn, mang theo vài phần sắc bén đặc trưng của loài chim!

Như thể bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra tiếng kêu chói tai, xé toạc bầu không khí nặng nề này.

Gương mặt như vậy, nếu không tận mắt chứng kiến, thực sự khó có thể tưởng tượng tạo hóa tự nhiên lại có thể có sự trùng hợp kỳ dị đến thế.

Tay Phan Tử hơi run rẩy, khẩu súng trong tay cũng theo đó mà lỏng ra, ánh mắt lướt qua lại giữa khuôn mặt quái dị kia và Trần Mộc cùng những người khác.

"Cái quái gì thế này… Đây thật sự là dạ miêu tử sao?!" Giọng điệu của hắn pha lẫn sự khó tin và một tia kinh khủng.

Trần Mộc trong lòng thầm suy nghĩ, sao có thể chứ?!

Trong bầu không khí bị ô nhiễm đến nghẹt thở này, bất kỳ dạng sinh mệnh nào cũng khó lòng tồn tại, huống chi là dạ miêu tử, loại sinh vật có yêu cầu tương đối cao về môi trường!

Ngay cả nếu thật sự là dạ miêu tử, kích thước cơ thể của nó cũng

vượt xa phạm vi nhận thức thông thường, khiến người ta không khỏi nghi ngờ tính chân thực của cảnh tượng trước mắt.

Tuy nhiên, chỉ bằng khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia, quả thực có sự tương đồng đáng kinh ngạc với dạ miêu tử.

Sự im lặng không tiếng động khi dạ miêu tử bay lượn, liệu có phải là chìa khóa để giải thích tất cả điều này?!

Liệu nó có thật sự như một u linh, lặng lẽ từ mái ngói đổ nát hay bức tường trượt xuống, nhẹ nhàng đậu trên lưng Bàn Tử đang hoàn toàn không hay biết?!

Giấc ngủ say không hề hay biết của Bàn Tử, tạo thành sự đối lập rõ rệt với sự xuất hiện lặng lẽ của sinh vật thần bí này, khiến người ta không khỏi cảm thấy một trận rợn người trước cảnh tượng vượt quá sức tưởng tượng này, đồng thời cũng tràn đầy sự hiếu kỳ và khát khao khám phá khó tả.

Trên khuôn mặt Bàn Tử, mồ hôi như dòng suối nhỏ chảy thành sông, men theo cằm tròn trịa nhỏ xuống, tựa như một thác nước nhỏ đổ ào xuống.

Hắn vừa khó khăn thở hổn hển, vừa sốt ruột thúc giục Phan Tử mau nổ súng, như thể đó là cọng rơm cứu mạng duy nhất của hắn!

Cùng lúc đó, tay hắn không tự chủ lén lút mò về phía thắt lưng, nơi cất giấu tuyến phòng thủ cuối cùng của hắn… đó là một con dao găm sắc bén!

Hiển nhiên, sau khi thấy Trần Mộc và những người khác chậm chạp không hành động, nỗi sợ hãi trong lòng Bàn Tử đã thôi thúc hắn chuẩn bị tự mình hành động.

Trần Mộc mắt nhanh tay lẹ, nhạy bén nắm bắt được ý đồ của Bàn Tử, vội vàng vẫy tay về phía hắn, trong ánh mắt tràn đầy sự kiên

quyết không thể nghi ngờ.

Hắn dùng động tác im lặng truyền đạt một thông điệp rõ ràng!

Trước khi làm rõ hoàn cảnh, bất kỳ hành động mù quáng nào cũng có thể mang lại tai họa khó lường!

Ánh mắt Trần Mộc lạnh lùng và thâm sâu, như thể có thể xuyên thủng mọi màn sương mù, mang lại cho Bàn Tử một cảm giác ổn định khó nhận ra.

Đối mặt với sự ngăn cản của Trần Mộc, trên mặt Bàn Tử lóe lên vẻ bất mãn.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, lộ ra một hàm răng lởm chởm, đó là một kiểu kháng nghị không lời, thể hiện sự bất lực và phẫn uất của hắn đối với tình cảnh hiện tại!

Tuy nhiên, sự kháng nghị không lời này lại như chạm vào một công tắc bất lành nào đó.

Ngay khoảnh khắc Bàn Tử lộ ra ý kháng cự kia, cái "người" trên lưng như bị một sức mạnh không rõ kích động, cơ thể đột nhiên chấn động mạnh, khuôn mặt vốn lõm sâu chợt vặn vẹo, như bị một bàn tay vô hình vặn vẹo mạnh mẽ!

Cơ thể của "người" đó đột nhiên ngửa ra sau, động tác lớn đến kinh người!

Ngay sau đó, một cái miệng bỗng nhiên há to, cảnh tượng đó kinh hoàng động phách, khiến tim người ta thắt lại.

Trần Mộc trong lòng thầm kêu không hay rồi!

Chỉ thấy trong cái miệng đó đột ngột lộ ra một hàng răng nanh dài đến hai inch, sắc bén và hung tợn, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, đây tuyệt đối không phải đặc trưng mà loài chim bình thường có thể có!

Điều càng khiến người ta kinh hãi là, cái miệng kia dường như đã mất kiểm soát, càng há càng rộng, vượt xa giới hạn cấu tạo sinh lý của loài người, hệt như một hố đen muốn nuốt chửng tất cả!!

Nó toát ra một cỗ khí tức khủng bố không thuộc về thế giới này.

Trần Mộc trong lòng trầm xuống, ý thức được tình huống đã nguy cấp đến cực điểm!!

Bàn Tử giờ phút này đang ở trong nguy hiểm tột độ, nếu không hành động ngay, hậu quả khó lường.

Phan Tử bỗng ghì chặt báng súng vào bờ vai rắn chắc của mình, ánh mắt sắc bén nhắm thẳng vào cái miệng dữ tợn kia, ngón tay vừa định bóp cò, trong không khí chợt vang lên một tiếng "vút" xé gió!!

Một luồng gió mạnh kèm theo vật thể không rõ từ ngoài cửa bỗng nhiên phóng vào, không lệch chút nào đánh trúng khẩu súng trong tay Phan Tử!!

Khẩu súng vì thế mà đột ngột lệch hướng, một loạt đạn mất kiểm soát gào thét bay sượt qua tai Bàn Tử, tóe ra những tia lửa khiến người ta rợn người.

Chương 1093

Bàn Tử sợ đến tái mặt, gầm lên: "Mẹ kiếp, mày bắn đi đâu đấy?!!" Trong giọng nói xen lẫn sự kinh hoàng và phẫn nộ.

Trần Mộc nhanh chóng quay người, chỉ thấy Trần Bì A Tứ và Thuận Tử cả hai đều với vẻ mặt vội vã xông vào điện.

Trần Bì A Tứ vội vàng lớn tiếng hét về phía Phan Tử: "Mau bỏ súng xuống!

Tình huống khẩn cấp!!!" Cùng lúc đó, sinh vật không rõ ẩn nấp trong bóng tối đã thừa cơ há to cái miệng như chậu máu, mạnh mẽ lao về phía cổ họng yếu ớt của Bàn Tử!!

Bàn Tử phản ứng nhanh nhẹn, dùng lực húc đầu ra sau, mượn sức đẩy đầu sinh vật kia lệch đi, ngay lập tức hắn nhanh chóng vặn người, cố dùng tay chụp lấy cằm sinh vật phía sau, ý định hất nó ra!!

Tuy nhiên, sinh vật kia dường như có một lực hút khó tin, bám chặt lấy lưng Bàn Tử, mặc cho hắn giãy giụa kịch liệt thế nào cũng không lay chuyển.

Tiếng kêu cứu của Bàn Tử tràn đầy tuyệt vọng và cấp bách: "Mẹ kiếp, mau có ai đó giúp tao một tay đi chứ!!!" Không khí xung quanh vì sự đối đầu căng thẳng này mà ngưng lại, nhịp tim của mỗi người dường như cũng tăng tốc vào khoảnh khắc này.

Diệp Thành bỗng rút con dao dài bên hông, ánh đao lóe lên, thân hình nhanh nhẹn như báo săn, đang định nhảy lên!!

Không ngờ, Trần Mộc thấy tình thế nguy cấp, vội vàng hét lớn: "Không được!

Xà nhà kia sắp không chống nổi rồi!

Bàn Tử, ngươi mau nhảy xuống đi!!!" Giọng nói đầy vẻ bức thiết và lo lắng, vang vọng trong khu trạch viện đổ nát.

Bàn Tử lại như đang ở một thế giới khác, hoàn toàn không nhận ra nguy cơ xung quanh, vẫn ở đó gào khản cả giọng: "Mấy cái tên vô tâm vô phế các ngươi, mau giúp ta một tay đi chứ!!!" Mồ hôi theo gò má hắn chảy xuống, hòa lẫn với bụi bẩn để lại những vệt dài, trông đặc biệt chật vật mà kiên cường.

Lúc này, Trần Bì A Tứ lão luyện kinh nghiệm, mắt nhanh tay lẹ, từ trong tay áo rút ra một viên đạn sắt, cổ tay nhẹ nhàng rung lên, viên đạn sắt kia liền như tên rời cung, chính xác không sai lầm đánh trúng mắt cá chân Bàn Tử!!

Bàn Tử "ai da" một tiếng kêu đau, lực ở chân không tự chủ được mà thả lỏng, xà nhà vốn đã lung lay sắp đổ vì cử động mạnh mẽ này của hắn mà phát ra tiếng "rắc rắc" rợn người, cả cây xà nhà đột nhiên nghiêng hẳn, Bàn Tử lập tức mất thăng bằng, thân thể như diều đứt dây, mất kiểm soát rơi xuống!!

Từ cây xà ngang treo cao đến mặt đất, xa tới mấy trượng, nếu trực tiếp rơi xuống, hậu quả khó lường.

May mắn thay, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, phía dưới vừa vặn treo một bộ thi thể khô héo, Bàn Tử khi rơi xuống bản năng đưa tay túm lấy!!

Mượn sự cản trở của thi thể kia, thân thể hắn hơi khựng lại giữa không trung, giảm bớt một chút lực xung kích!!

Dù vậy, hắn vẫn nặng nề rơi vào đống đá vụn ngói gạch chất cao như núi, bụi đất bay mù mịt, nhất thời, xung quanh như bị phủ lên một tấm màn xám dày đặc.

Đoàn người Trần Mộc bỗng tăng nhanh bước chân, trong lòng tràn

đầy lo lắng và hiếu kỳ, nhanh chóng tập trung về phía vị trí của Bàn Tử!!

Khi họ đến hiện trường, mọi người đồng loạt sững sờ, cảnh tượng trước mắt vượt ngoài dự liệu của tất cả!!

Vật thể không rõ vốn nên treo sau lưng Bàn Tử, giờ phút này lại như bị bàn tay vô hình xóa đi, không còn một vật gì, chỉ để lại một khoảng hư vô, trong không khí dường như còn vương lại một chút khí tức quỷ dị!!

Trong đầu Trần Mộc chợt lóe lên những lỗ đạn dày đặc mà bọn họ đã phát hiện bên cột trước đó, những vết tích kia dường như đang âm thầm kể lại một mối đe dọa không rõ!!

Trong lòng hắn chuông cảnh báo lớn vang lên, một dự cảm bất an như dòng điện xẹt khắp toàn thân.

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Mộc bỗng vung tay, trong giọng nói gấp gáp mang theo sự kiên quyết không thể nghi ngờ: “Chú ý!!!

Thứ đó chưa rơi xuống, các ngươi hãy cảnh giác phía trên đầu!!!” Lời vừa dứt, một luồng khí lạnh lẽo như từ trời giáng xuống.

Một bóng đen với thế chớp giật không kịp bưng tai lướt qua đỉnh đầu mọi người, tốc độ cực nhanh, như một ngôi sao băng vụt qua bầu trời đêm.

Thuận Tử bên cạnh phản ứng nhanh nhẹn, gần như là xuất phát từ bản năng, hắn lập tức cúi người, đồng thời súng trong tay nổ, một loạt tia lửa lóe lên trong bóng tối!!

Nhưng bóng đen kia quá xảo quyệt, động tác của Thuận Tử tuy nhanh nhưng vẫn chậm một bước.

Chỉ thấy trên vai trái hắn đột nhiên xuất hiện ba vết máu ghê người, máu tươi từ từ rỉ ra, nhuộm đỏ vạt áo.

Trần Mộc thấy vậy, tim đột nhiên thắt lại, adrenaline tăng vọt, hắn không chút do dự giơ khẩu súng trường tự động trong tay lên, chuẩn bị phản kích kẻ địch không rõ kia!!

Tuy nhiên, khẩu vũ khí mang nặng dấu vết thời gian này, đối với Trần Mộc mà nói có vẻ hơi nặng, hắn cố gắng nâng súng lên.

Cánh tay lại vì sự căng thẳng đột ngột và trọng lượng mà không tự chủ được run rẩy, hai lần thử nhắm bắn, nhưng nòng súng chỉ vô lực lắc lư, không thể thuận lợi giương lên.

Ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Bàn Tử từ dưới đất bật dậy, thân thể tròn trịa của hắn dường như ẩn chứa sức bùng nổ kinh người!!

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, một phát giật lấy khẩu súng trong tay Trần Mộc, sự ăn ý nhiều năm khiến hắn không cần nói nhiều, chỉ bằng trực giác, hắn dứt khoát xả một tràng lửa giận dữ về phía bóng tối vô định trên đỉnh đầu!!

Tiếng súng nổ vang trời, vang vọng trong không gian chật hẹp, như một lời cảnh cáo trực tiếp nhất gửi tới kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối.

Một trận tạp âm đột ngột vang lên khắp không gian chật hẹp, lượng lớn ngói vỡ rơi xuống lả tả như mưa, kèm theo bụi đất bay mù mịt, trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức cổ xưa và bất an!!

Đèn pin của đoàn người Trần Mộc đồng loạt lia về phía trên, chùm sáng giao thoa trong bóng tối tạo thành một mạng lưới sáng, cố gắng xuyên qua làn khói súng bốc lên tức thì, bắt lấy bất kỳ dấu vết bất thường nào!!

Tuy nhiên... khi khói bụi từ từ tan hết, phía trên đỉnh đầu lại trống không.

Sự tồn tại đáng sợ vừa rồi như ma quỷ tan biến không dấu vết, chỉ còn lại sự bừa bộn khắp nơi và vẻ kinh ngạc nhìn nhau của mọi người.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc đây là cái thứ quái gì vậy?!!" Giọng Bàn Tử hơi run rẩy, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi chưa tan, rõ ràng nỗi kinh hoàng trong lòng vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

"Mày còn dám hỏi chúng ta ư?!" Giọng Phan Tử xen lẫn sự tức giận và bất lực, hắn trừng mắt nhìn Bàn Tử, mở miệng nói: "Thứ đó bám trên lưng mày, vậy mà mày lại không hề hay biết, bình thường sự cảnh giác của mày đều cho chó ăn hết rồi à?!" Bàn Tử vừa nghe, mặt đỏ bừng.

Hắn vừa định mở miệng phản bác, toàn thân lại đột nhiên cứng đờ, như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt cổ họng!!

Trần Mộc và những người khác theo ánh mắt hắn quay đầu lại, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ hàn ý khó tả...

Chỉ thấy khuôn mặt cực kỳ quỷ dị kia, không biết từ lúc nào đã lặng lẽ thò ra từ sau bờ vai rộng của Phan Tử!!

Đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng lướt nhìn mọi người, khóe miệng dường như còn treo một nụ cười khiến người ta dựng tóc gáy.

Còn Phan Tử, người đàn ông vốn luôn nhanh nhẹn hơn người này, giờ phút này lại hoàn toàn không hay biết gì về điều đó, vẫn đang giận dữ trừng mắt nhìn Bàn Tử, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang lặng lẽ áp sát sau lưng hắn!!

Đoàn người Trần Mộc nhanh chóng tản ra phía sau, như thể né tránh một vật gì đó không lành.

Phan Tử nhận ra hành động khác thường của đồng đội xung quanh, sắc mặt đột nhiên tái xanh, ngoài sự kinh ngạc, hắn vội vàng

hét lên: “Mấy người đang làm cái quái gì vậy?!” Lời vừa dứt, một cảm giác sợ hãi không tên dâng lên từ sống lưng, buộc hắn muốn quay người kiểm tra, nhưng đã quá muộn.

Ngay trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, sinh vật không rõ bám chặt sau vai Phan Tử đột nhiên há to cái miệng như chậu máu, răng nanh lởm chởm, ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh, hệt như ác quỷ địa ngục hiện thế, dữ tợn đáng sợ!!

Không khí chợt ngưng lại, thời gian dường như dừng hẳn.

Bàn Tử bên cạnh mắt nhanh tay lẹ, không chút do dự giơ súng trong tay lên, bình tĩnh mà chính xác bóp cò!!

“Phanh!” Một tiếng súng trầm đục xé tan bầu không khí căng thẳng, nửa cái đầu lâu của quái vật kia ứng tiếng nổ tung, như quả dưa hấu bị búa tạ đập nát!!

Thịt nát và dịch xanh hòa lẫn với não tương văng tứ tung, tạo thành một cảnh tượng thảm khốc khiến người ta buồn nôn.

Vẻ đẹp bạo lực bất ngờ này, mang theo khí tức tử vong, nhuộm lên mọi thứ xung quanh một tầng sắc thái âm u.

Chương 1094

Ban đầu Trần Mộc còn tưởng nguy cơ đã được giải quyết, trong lòng thoáng cảm thấy an ủi.

Nhưng định thần nhìn kỹ lại, sâu bên trong khoang miệng khổng lồ đã mất đi phần lớn đầu kia, vẫn còn lờ mờ nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn méo mó, biểu cảm đau khổ mà quỷ dị, dường như là tiếng gọi từ một thế giới khác, khiến người ta rợn xương sống!!

Cảnh tượng kinh hoàng vượt ngoài sức tưởng tượng này khiến Trần Mộc không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Chết tiệt!!" Kèm theo tiếng chửi thề trầm thấp và gấp gáp của Thuận Tử, chỉ thấy thân hình hắn thoắt một cái, như tên rời cung, mạnh mẽ vọt về phía trước, dùng hết toàn bộ sức lực lao vào Phan Tử!!

Phan Tử trong lúc không phòng bị, bị cú va chạm mạnh bất ngờ này làm cho lảo đảo vài bước, cuối cùng mất kiểm soát bay ra ngoài, ngã vật xuống đất một cách nặng nề, trong làn bụi đất bay mù mịt, để lại một vệt dài kinh tâm động phách!!

Một loạt biến cố này khiến trái tim mọi người đều nhảy đến tận cổ họng.

Trong không khí tràn ngập, ngoài mùi hôi thối khó chịu, còn có nỗi sợ hãi sâu sắc đối với điều chưa biết.

Hắn ngã xuống đất rồi xoay người ngồi dậy, không biết từ lúc nào dao quân dụng đã ở trong tay, thuận thế đâm về phía sau.

Nhưng thứ phía sau hắn đã biến mất, người đang ngồi sau hắn chính là Thuận Tử vừa đâm sầm vào hắn, nhát dao đó suýt nữa thì

đâm trúng!!

May mà Thuận Tử phản ứng nhanh, một tay đè chặt tay hắn lại, vặn tay hắn ra.

Đồng thời lớn tiếng quát: "Vừa rồi ai đã nổ súng?!!" Trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ hưng phấn sắp thử sức, gần như ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, bàn tay mập mạp của hắn liền mạnh mẽ giơ cao, động tác nhanh đến nỗi dường như sợ bị người khác chiếm mất tiên cơ!!

"Tôi!!" Giọng hắn đầy vẻ tự tin và mong đợi, thân hình tròn trịa vì kích động mà hơi run rẩy.

Tiếp đó, Phan Tử cũng không chịu yếu thế, trong ánh mắt hắn lóe lên sự kiên nghị, như thể bất kỳ thách thức nào cũng không thể cản bước hắn!!

Hắn từ từ giơ cánh tay lên, kiên định mạnh mẽ tuyên bố: "Còn có tôi!!" Giọng điệu đó, như thể đang tuyên bố quyết tâm của hắn với thế giới, không thể xem nhẹ.

Thuận Tử, người đàn ông vốn trầm mặc ít nói này, vào khoảnh khắc này lại thể hiện ra một loại quyết đoán phi thường.

Hắn khẽ nhíu mày, rồi lại giãn ra, dường như trong khoảnh khắc, một cỗ khí chất lãnh đạo không thể nghi ngờ bùng phát từ trong cơ thể hắn.

Hắn dùng sức vung tay, động tác dứt khoát nhanh nhẹn, trong lời nói mang theo sức mạnh không thể phản bác: "Người nào đã nổ súng thì ở lại!!

Những người khác, chạy!!

Cứ chạy thẳng về phía trước, tuyệt đối không được quay đầu lại!!" Trần Mộc nhất thời có chút hoảng loạn, hắn nhanh chóng đảo mắt một vòng, trong lòng thầm tính toán.

Chết tiệt, sao người bên ta đều không tự chủ được mà ở lại hết vậy?!

Nếu ta cũng theo Trần Bì A Tứ, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới, đợi bị người ta "làm thịt" sao?!

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng giơ tay lên, trong giọng nói xen lẫn vài phần gấp gáp và căng thẳng: "Trần Mộc... ta quên mất, ta cũng đã nổ súng!!" Trong ánh mắt hắn lóe lên một tia giảo hoạt, dường như đang tìm kiếm một lý do để mình ở lại trong đội ngũ.

Diệp Thành và những người khác nhìn nhau, nhất thời không biết làm sao.

Ngay lúc này, một trận tiếng động đột ngột phá vỡ sự tĩnh lặng ngắn ngủi, đó là tiếng ngói vỡ vụn truyền đến từ đỉnh điện, rõ ràng mà gấp gáp, như thể có vật nặng gì đó đang bám trèo trên mái ngói cổ kính kia, số lượng nhiều đến mức khó tưởng tượng!!

Âm thanh đó, như những hạt mưa dày đặc trong màn đêm, gõ vào trái tim mỗi người, khiến sắc mặt mấy người tại chỗ đột nhiên thay đổi, trong mắt tràn đầy kinh hoàng và khó hiểu.

Rốt cuộc là thứ gì, mà lại có thể trong thời gian ngắn như vậy, lặng lẽ áp sát bọn họ?!

Một loại sợ hãi không rõ, như khí lạnh, lặng lẽ lan ra.

"Không kịp nữa rồi còn không mau đi!" Giọng Thuận Tử mang theo sự cấp bách khó che giấu, gần như là đang gầm lên, âm thanh đó vang vọng trong đại điện trống trải, khiến lòng người thắt lại.

Trần Bì A Tứ nghe vậy, ánh mắt thâm thúy nhanh chóng lướt qua đoàn người Trần Mộc, trên mặt hắn lóe lên một nét quyết tuyệt!!

Hắn đột ngột vung tay, động tác dứt khoát nhanh gọn, ngay sau đó quát khẽ với Hoa Hòa Thượng và mấy người đồng đội bên cạnh:

“Đi!!!” Nói xong, ba người như tên rời cung, thân hình nhanh nhẹn xông ra khỏi tiền điện.

Tấm đá xanh dưới chân bị đạp vang “đông đông”, tốc độ nhanh đến mức như thể phía sau có hồng thủy mãnh thú đang đuổi theo.

Trong lòng Trần Mộc dâng lên một trận dị lạ khó tả, nhưng cục diện khẩn cấp trước mắt đã không cho phép hắn suy nghĩ nhiều hơn.

Phía trên đỉnh đầu, tiếng ngói vỡ vụn như tiếng trống dồn dập, càng lúc càng dữ dội, mỗi một tiếng đều như gõ vào tâm khảm, khiến người ta không khỏi rợn xương sống!!

Tốc độ phản ứng của Bàn Tử cực nhanh, gần như là vô thức rút ra túi đạn của mình từ thắt lưng, thủ pháp thành thạo ném cho Phan Tử.

Còn Phan Tử thì nhanh chóng lên đạn hai khẩu súng lục, ánh mắt sắc bén, chuẩn bị ứng phó bất cứ nguy cơ nào có thể xuất hiện.

Mọi người đồng loạt vây thành một vòng tròn khép kín, sự tin tưởng và ăn ý giữa họ vào khoảnh khắc này được thể hiện rõ ràng đến mức tận cùng!!

Trần Mộc ánh mắt sắc bén, sốt ruột hỏi Thuận Tử: “Phía trên rốt cuộc là thứ gì?

Chúng ta phải làm sao đây?!” Giọng hắn tuy cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng vẫn khó che giấu sự lo lắng và bất an.

Sắc mặt Thuận Tử vô cùng ngưng trọng, hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Không biết!” Ba chữ này dường như nặng ngàn cân, đè nặng lên trái tim mỗi người có mặt.

Phan Tử nghe vậy, cau chặt mày, trong mắt lóe lên một tia bất mãn: “Vậy mày bảo bọn họ chạy làm gì?!” Giọng hắn mang theo sự nghi ngờ rõ ràng, hiển nhiên đối với quyết định của Thuận Tử cảm thấy khó hiểu và không hài lòng.

Thần sắc Thuận Tử phức tạp, hắn từ từ mở miệng, trong giọng nói xen lẫn sự bất lực và kiên quyết: "Ta chỉ muốn khiến các ngươi và lão già kia tách ra, đây là vì sự an toàn của mọi người!!

Đây không phải là ý của ta, mà là phân phó của Tam Thúc các ngươi!!" Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa, dường như đang tìm kiếm điều gì, hoặc mong chờ điều gì đó.

Trong không khí tràn ngập một sự nặng nề khó tả, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, mỗi bước đi tiếp theo, đều sẽ là một thử thách nghiêm khắc đối với trí tuệ và dũng khí của họ.

Trần Mộc và mọi người nghe vậy, đồng loạt tập trung ánh mắt vào "Tam Thúc của Trần Mộc" mà người kia vừa nhắc đến, trong lòng thầm thì.

Vị Tam Thúc của Trần Mộc này rốt cuộc có năng lực phi thường đến mức nào, mà lại khiến Thuận Tử phải nghe lời răm rắp như vậy?!

Giữa lông mày Phan Tử lóe lên một tia nghi hoặc, giọng hắn hơi chần chừ truy vấn: "Chúng ta chưa từng gặp mặt, thân phận mà ngươi nói chúng ta không thể khảo chứng, vậy xin hỏi, ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào?!!" Sắc mặt Thuận Tử hơi trầm xuống, trong ánh mắt lóe lên một nét cấp bách khó nhận ra, hắn vẫy tay, dường như không muốn phí lời giải thích nhiều: "Nơi đây không nên ở lâu, thêm nhiều nghi vấn, đợi ta dẫn các ngươi gặp Tam Thúc, tất cả tự khắc sẽ sáng tỏ!!" Trần Mộc nghe vậy, thân thể không khỏi chấn động, trong lòng sóng dậy, đang định mở miệng hỏi...

Chẳng lẽ vị Tam Thúc thần bí khó lường kia, giờ khắc này cũng đang ở sâu bên trong hoàng lăng đầy rẫy nguy cơ này sao?!

Chưa kịp nói, chợt nghe trên đỉnh đầu, từng trận tiếng vỡ vụn chói tai ầm ầm vang lên, như sấm sét trước bình minh!!

Ngay sau đó... ngói gạch đổ xuống như mưa, mọi người vội vàng che đầu, liên tục ngẩng đầu nhìn về phía sự hỗn loạn bất ngờ kia!!

Ánh đèn pin chập chờn trong bóng tối, chiếu sáng từng mảng ánh sáng lốm đốm lung linh.

Trong đó, vô số thân ảnh méo mó ẩn hiện trong ánh sáng chập chờn, động tác của chúng quỷ dị khó lường, giống hệt những thứ quỷ dị đã gặp trước đây.

Thuận Tử thấy tình thế nguy cấp, cổ tay lật một cái, ngọn đuốc trong tay bị hắn dùng sức vung lên, cố gắng xua tan sự âm u xung quanh: "Tiếng súng của các ngươi vừa rồi, giống như đã gõ lên tiếng chuông cảnh báo trong khu rừng chết chóc này!!

Khiến các sinh vật không rõ xung quanh đổ xô tới, thế vây hãm đã hình thành, chúng ta nhất định phải lập tức hành động!!" Nói xong, trong ánh mắt hắn lộ ra sự kiên định không thể nghi ngờ, thúc giục mọi người chuẩn bị nghênh đón thử thách chưa biết sắp tới.

Chương 1095

Phan Tử nắm chặt vạt áo, trong giọng nói mang theo sự lo lắng khó che giấu, hỏi: "Vì sao bọn họ không chọn rời khỏi đây?!

Ở lại đây, chẳng phải như đang chờ cái chết đến sao?!!" Tiếng xột xoạt xung quanh ngày càng dày đặc, như thủy triều ngầm cuộn trào dưới màn đêm, khiến người ta không thể phân biệt phương hướng, càng không thể xác định số lượng những mối đe dọa tiềm ẩn trong bóng tối.

Ánh mắt Thuận Tử lóe lên trong bóng tối, hắn nhanh chóng liếc ra sau một cái, xác nhận bóng dáng Trần Bì A Tứ đã ẩn vào đường nét mờ ảo ở xa, lúc này mới quay đầu lại, trầm giọng nói: "Đợi những thứ không rõ kia rời xa thêm một chút, chúng ta mới có thể hành động!!" Nói xong, hắn đột ngột vung tay, như thể đang xua đi nỗi sợ hãi và bất an xung quanh, "Đi!" Theo lệnh của Thuận Tử, hắn dẫn đầu xông về phía trước, thân hình nhanh nhẹn vạch ra một vệt kiên định trong ánh sáng yếu ớt, thẳng tiến đến cửa ra duy nhất của tiền điện.

Trần Mộc và những người khác bám sát phía sau, sự ăn ý giữa họ không cần nhiều lời, chỉ một cái nhìn trao đổi, liền ngầm hiểu mà tăng nhanh bước chân.

Khoảnh khắc bước ra khỏi cửa điện, trước mắt khoát nhiên khai sáng.

Một con thần đạo rộng lớn trải dài ra, hai bên là những điện vũ trang nghiêm, và ở phía trước cùng, một cây cầu trường bằng hán bạch ngọc hùng vĩ hiện ra trước mắt!!

Cây cầu này có tổng cộng hai mươi cấu trúc hình vòm, bắc ngang

qua sông hộ thành, uyển như một dải cầu vồng trắng hạ xuống từ bầu trời, nối liền nhân gian với vùng đất thần thánh chưa biết.

Trên mặt cầu, hai pho tượng rồng cuộn sống động như thật thu hút sự chú ý!!

Chất liệu của chúng khó tả, nhưng tỏa ra một thứ ánh sáng u tối nhàn nhạt, uốn lượn quanh lan can hai bên cầu, mỗi một vảy rồng đều được chạm khắc vô cùng tinh xảo, chất ngọc ôn nhuận, ánh sáng lấp lánh!!

Hoàn toàn không tìm thấy một dấu vết ghép nối nào, dường như là sự sáng tạo thần kỳ của tự nhiên, hoàn toàn tự nhiên mà thành.

Bên dưới cầu, là sông hộ thành của nội hoàng lăng, nước sông sâu thẳm, màu sắc u ám, như ẩn chứa bí mật và truyền thuyết ngàn năm.

Mặt nước phẳng lặng không gợn sóng, nhưng khiến người ta không khỏi suy nghĩ.

Trong thế giới dưới nước không ai biết đến kia, liệu có ẩn chứa sức mạnh thần bí nào bảo vệ thánh địa này không?!

Gió đêm thổi qua, mang theo một chút hơi lạnh.

Nhưng cũng thổi tan đi sự căng thẳng và mệt mỏi trên mặt mọi người, thay vào đó, là một chút kỳ vọng và cảnh đẹp đối với hành trình chưa biết phía trước.

Đoàn người Trần Mộc vừa cất bước gấp gáp, phía sau đột nhiên cuộn lên một trận gió mạnh, như một làn sóng khổng lồ vô hình ào tới!!

Mấy người họ gần như đồng thời nhận ra, cơ thể thuận thế cúi thấp, linh hoạt né tránh!!

Trong đó...

Bàn Tử, người có thân hình hơi tròn trịa, phản ứng đặc biệt nhanh nhẹn, hắn gần như theo phản xạ quay người lại, khẩu súng trong tay vạch ra một đường hồ quang lạnh lẽo trong đêm tối, bắn ra một tràng lửa về phía bóng tối vô định!!

Một lát sau, trong không khí truyền đến một tiếng rít nhỏ bé mà quỷ dị.

Tiếp đó, một hình dáng mờ ảo trong đêm tối đột nhiên chấn động, như bị bàn tay vô hình kéo xuống, nặng nề rơi vào vực sâu không đáy dưới cầu, chỉ để lại một tiếng động trầm đục vang vọng không ngừng...

Bóng tối xung quanh dường như bị bao trùm bởi một bầu không khí bất an, giác quan của Trần Mộc trở nên vô cùng nhạy bén, hắn mơ hồ có thể cảm nhận được một sự tồn tại dị thường, đang lượn lờ trong màn đêm đen kịt này!!.

Đó là một loại sinh vật dường như có thể tự do bay lượn trên bầu trời đêm, nhưng khi hắn dùng đèn pin điên cuồng lia qua lia lại, lại chẳng bắt được gì, chỉ có chùm sáng vạch ra từng vệt trắng nhợt nhạt vô lực trong bóng tối.

Bọn họ nhanh chóng bò dậy từ mặt đất, trong lòng tràn đầy nỗi sợ hãi không rõ và khát vọng sống sót mãnh liệt, bước chân lại tăng tốc chạy về phía trước!!

Ngay lúc này, phía trên đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện từng trận cảm giác áp bách khó tả.

Dường như có thứ gì đó đang lặng lẽ lượn lờ sát ngay da đầu bọn họ, đó là một loại tiếp xúc thân mật khiến người ta dựng tóc gáy!!

Bàn Tử tỏ ra đặc biệt căng thẳng, hắn vừa chạy vừa chĩa súng lên trời, vô thức bóp cò, cố gắng xua đuổi những mối đe dọa vô hình kia.

Tiếng súng trong đêm tĩnh mịch này trở nên đặc biệt chói tai.

Ngay khi bọn họ sắp lao lên cây cầu cũ kỹ lung lay sắp đổ phía trước, Trần Mộc đột nhiên cảm thấy phía sau như bị một bàn tay vô hình kéo mạnh, sức mạnh lớn đến nỗi hắn căn bản không thể kháng cự!!

Cả thân thể lập tức mất thăng bằng, như diều đứt dây, mạnh mẽ bay thẳng về phía trước!!

Vào khoảnh khắc đó, thời gian dường như ngưng đọng, trong lòng Trần Mộc lóe lên vô số ý nghĩ, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình ngày càng gần mặt đất cứng rắn.

Cho đến khi cuối cùng hắn ngã mạnh xuống mặt cầu lạnh lẽo cứng nhắc, thế giới xoay tròn trong mắt hắn, ý thức dần mơ hồ...

Trần Mộc nhanh nhẹn lật người bật dậy, tim đập thình thịch.

Gần như đồng thời, một luồng gió mạnh kèm theo tiếng vũ khí của Bàn Tử rít lên, hiểm nguy sượt qua tai hắn!!

Hắn đột nhiên cảm thấy trên lưng như có vật nặng gì đó rời đi!!

Ngay sau đó, một tiếng động trầm đục rơi xuống đất vang lên phía sau.

Hắn vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một bóng đen kịt đang giãy giụa dưới đất muốn đứng dậy, bóng dáng đó trong bóng tối trông đặc biệt quỷ dị và dữ tợn!!

Phan Tử mắt nhanh tay lẹ, cánh tay vung lên, tiếng súng đột ngột vang, bóng đen kia lập tức bị đánh trúng, vô lực mềm nhũn xuống, hóa thành hai mảnh!!

Tiếp đó, Bàn Tử cũng gia nhập trận chiến, hắn điên cuồng xả đạn lên bầu trời đêm, đạn phát sáng xé rách không trung, rực rỡ và nguy

hiểm như mưa sao băng!!

Lập tức chiếu sáng vô số bóng tối đang lượn lờ trên đỉnh đầu, chờ cơ hội hành động, hình dáng của chúng ẩn hiện trong ánh sáng, toát ra một loại kinh hoàng và cấp bách không thể tả.

"Đây...

đây rốt cuộc là quái vật gì vậy?!" Trần Mộc hít một hơi khí lạnh, trong giọng nói khó che giấu sự kinh hãi.

Khuôn mặt Phan Tử vì căng thẳng và lo lắng mà vặn vẹo, hắn lớn tiếng chất vấn: "Nhiều quá, căn bản không thể đánh hết!!

Chúng ta làm sao thoát thân đây?!!" Sau đó, hắn lại vội vàng gọi Thuận Tử: "Tam Gia bây giờ rốt cuộc ở đâu?!

Chúng ta nên đi hướng nào?!" Phía trước, điện đường thứ hai của Tứ Đạo Long Lâu Điện sừng sững uy nghi, đó là một nơi đầy rẫy sự bí ẩn và nguy hiểm, một khi bước vào, việc đối đầu lần nữa với Trần Bì A Tứ xảo quyệt đa đoan dường như đã thành định cục!!

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên từng đợt gợn sóng, đồng hành cùng những người này, hắn luôn cảm thấy một áp lực tâm lý khó tả.

Đặc biệt là bây giờ, sau khi biết được manh mối về tung tích của Tam Thúc.

Sự khát vọng và lo lắng trong lòng hắn đan xen, hận không thể lập tức tìm thấy Tam Thúc, đối mặt chất vấn tất cả chân tướng đằng sau chuyện này, giải tỏa những khúc mắc nặng nề đang vướng bận trong lòng!!

"Tam Gia các ngươi hẳn đã thâm nhập vào địa hạ huyền cung u ám thần bí kia rồi!!" Giọng Thuận Tử mang theo vài phần kính sợ, ánh mắt vô thức nhìn về phía xa, dường như có thể xuyên thấu lớp đất

dày đặc, nhìn trộm bí mật ẩn giấu trong thế gian.

“Địa cung?!” Bàn Tử nghe vậy, ngọn đuốc trong tay bỗng vung mạnh, tia lửa bắn tung tóe, cũng không biết là kích động hay căng thẳng, ánh lửa chiếu lên mặt hắn, trông đặc biệt sinh động, “Tuyệt vời quá!!

Giờ thì đỡ rắc rối hơn nhiều rồi!!

Mau nói, lối vào địa cung rốt cuộc ở đâu?

Chúng ta phải nhanh chóng tìm thấy Tam Gia!” Thuận Tử lắc đầu, giữa lông mày lộ ra một tia bất lực: “Ta thực sự không rõ.

Bí mật của địa cung này, dù là lão luyện như ta, cũng khó mà dễ dàng dò la được.” Lời này vừa thốt ra, mọi người đều ngẩn ra, sau khi nhìn nhau, đồng loạt tập trung ánh mắt vào Thuận Tử.

Từ biểu cảm thành khẩn mà ngưng trọng của hắn, mọi người nhận ra, hắn không hề nói đùa.

Chương 1096

Bàn Tử nóng tính, lập tức không nhịn được mà càu nhàu: "Ngươi còn không biết lối vào ở đâu, mà còn nói muốn dẫn chúng ta đi tìm Tam Gia?!

Hoàng lăng này rộng lớn vô bờ, ẩn sâu không lộ, mấy người chúng ta như người mù sờ voi, làm sao có thể tìm được một tia sinh cơ trong ngôi cổ mộ mênh mông này?!" Theo lẽ thường mà nói, chính môn của địa cung hẳn phải đi thẳng theo con thần đạo trang nghiêm túc mục kia, xuyên qua hai tượng đá khổng lồ uy nghi, cuối cùng đến được Long Lâu khí thế bàng bạc thứ ba!!

Nơi đó, chính là lối vào chính thức dẫn đến nơi vĩnh viễn an nghỉ của đế vương, ẩn chứa vô số bí mật và bảo tàng khiến người ta khao khát.

Còn trong điện thiên huyền thoại, nhất định có một cái đỉnh đồng khổng lồ trấn áp khí vận của địa cung, bên dưới nó thì ẩn chứa cánh cửa thông tới thế giới u minh!!

Nghe nói, lối vào đó bị hơn bảy mươi lớp gạch xanh dày nặng bao bọc từng tầng.

Giữa các lớp gạch có đổ nhựa đường và nước sắt, tạo thành lớp giáp kiên cố không thể phá hủy, như là bức tường thành vững chắc nhất giữa trời đất, bảo vệ sự yên tĩnh và tôn nghiêm vĩnh hằng của đế vương.

Trong xã hội hiện đại, nếu không phải đội công binh được trang bị tinh nhuệ liên tục tác nghiệp mười ngày nửa tháng, cũng khó mà lay chuyển được cánh cửa địa cung kiên cố như bàn thạch kia, mà sâu bên trong địa cung này, vô nghi ngờ ẩn chứa những thông đạo bí mật

không ai biết đến!!

Trong truyền thuyết, lối vào bí mật này được ẩn giấu khéo léo trên trục trung tâm của quần thể kiến trúc hoàng lăng, liên kết chặt chẽ với trí tuệ của các đế vương cổ đại.

Giống như lịch sử đã ghi lại, bí ẩn lăng tẩm của Từ Hi Thái Hậu, lối vào địa cung của bà được ẩn giấu sau bức bình phong trang nghiêm túc mục trong lăng cung.

Nhưng tình thế khẩn cấp hiện tại, từng phút từng giây đều quý giá, lấy đâu ra thời gian rảnh rỗi để khai quật thăm dò chứ?!!

Lúc này, Thuận Tử thể hiện sự bình tĩnh khác thường, hắn hơi cúi người, hạ thấp giọng nói với Trần Mộc: "Tam Thúc của ngươi từng nhắc đến, nơi đây chính là 'Huyền Vũ Cự Thi' chi địa!!

Ông ấy tin rằng, một khi lời này được chuyển cáo đến ngươi, ngươi tự khắc sẽ hiểu rõ, nhớ ra một điểm then chốt nào đó!!" Trong giọng nói của hắn lộ ra sự kiên định không thể nghi ngờ, dường như mọi đáp án đều đã an bài, chỉ chờ một tia linh quang của Trần Mộc chợt lóe.

Trần Mộc nghe vậy, không khỏi lấy làm lạ.

"Huyền Vũ Cự Thi", nghe có vẻ giống như một lời nói đùa trong phong thủy học, ý chỉ tập hợp tất cả những cách cục phong thủy hung hiểm bất lợi nhất thế gian vào một thể!!

Điều này đối lập với bảo địa "Cửu Long Bàn Hoa" chí cao vô thượng trong lý tưởng, thực chất chỉ là một cấu tưởng lý thuyết, trong thế giới hiện thực hầu như không thể tồn tại!!

Trần Mộc tỏ vẻ nghi hoặc truy vấn: "Hắn thực sự nói như vậy sao?!

Chẳng lẽ còn có manh mối nào khác chưa từng đề cập đến hay

không?!" Ánh mắt Trần Mộc bồi hồi giữa sự chờ mong và ngờ vực, tựa hồ đang nỗ lực lục lọi từng chi tiết nhỏ nhất trong ký ức, mưu toan vén lên một góc của tấm màn bí ẩn cổ xưa này.

Táng thư cổ tịch u sầm trần thuật, lời lẽ thâm thúy mà huyền bí: "Địa mạch thừa tải khí của tứ phương, do bát phương hối tụ.

Cố nhiên lấy địa hình mà luận, kẻ uốn lượn bên tả là Thanh Long, hộ vệ gia tộc!!

Kẻ đĩnh lập bên hữu là Bạch Hổ, trấn thủ an ninh.

Kẻ giang cánh dục phi phía trước là Chu Tước, mang lại phồn vinh.

Kẻ trầm ổn rủ đầu phía sau là Huyền Vũ, thủ hộ căn cơ!!

Đây là bố cục phong thủy tốt nhất, tượng trưng cho cát tường như ý.

Ngược lại, nếu hình hổ ngồi xổm là tướng 'hàm thi' (ngậm xác), long quá ngạo nghễ ắt ngụ ý 'tật chủ' (hại chủ)!!

Huyền Vũ nếu không rủ đầu, giống như cự tuyệt tiếp nạp vong linh; Chu Tước nếu không giang cánh bay cao, tượng trưng cho khí vận gia tộc sẽ như chim kinh sợ bay đi, tan biến vô tung!!

Phàm là nghịch cục này, đều báo trước gia đạo trung lạc, tai họa liên miên!!" Thuận Tử hơi khom người, ánh mắt lấp lóe bất định, gã nhìn quanh bốn phía, trong giọng nói mang theo vài phần cấp thiết và bất an, thấp giọng đáp: "Chuyện cũ đó, tôi nhớ cũng không rõ lắm!!

Tam thúc của các anh khi đó dường như đang bị người ta truy sát gắt gao, tình thế nguy cấp, cho nên mọi hành động đều tỏ ra dị thường vội vã.

Ông ấy sắp xếp tôi ở trong thôn đợi các anh, để tiện dẫn đường

cho các anh xuyên qua mật lâm, thâm nhập vào núi.

Mà thứ ông ấy để lại, chỉ có mấy câu di ngôn phong thủy quan trọng chí mạng này thôi!!" Trần Mộc nghe vậy, không tự chủ được mà dừng bước, trong lòng dâng lên một trận chấn động và ngạc nhiên khó tả.

Nếu nơi này thực sự như cổ tịch nói, lâm vào hung cục "Huyền Vũ cự thi", vậy thì gia tộc táng tại nơi này, hậu đại gặp tai ương, gia môn bất hạnh, thậm chí là đủ loại bất trắc, dường như đều chẳng có gì lạ!!!

Càng khiến người ta khó hiểu chính là, giữa Uông Tạng Hải và Vạn Nô Hoàng Đế... rốt cuộc đã kết hạ thâm cừu đại hận gì, đến mức phải mượn bố cục phong thủy nghiêm khốc như vậy để trù ếm đối phương?!!

Bí mật ẩn giấu sau chuyện này tựa như sương mù trùng điệp, khiến người ta phải suy ngẫm sâu xa, nhưng cũng làm cho Trần Mộc cảm thấy một luồng hàn ý từ lòng bàn chân dâng lên, thấu tận sống lưng.

Tuy nhiên, căn cứ theo kiến thức uyên bác của Trần Bì lão tiên sinh, cách cục phong thủy nơi này vốn dĩ phải là đắc thiên độc hậu, thụy khí ngàn điều!!

Sao lại phản thường trình hiện ra hung sát chi tướng "Huyền Vũ cự thi" như vậy?!

Trần Mộc trong lòng nhất thời dấy lên một trận hối hận, hối hận năm xưa không tiềm tâm nghiên cứu những học vấn cổ xưa mà thần bí này.

Nếu sớm biết một chút về những manh mối vi diệu giữa thiên địa, có lẽ giờ phút này đã có thể liếc mắt một cái là thấu suốt huyền cơ ám

tàng bên trong, chứ không phải mờ mịt luống cuống như hiện tại.

Bàn Tử bên cạnh tuy thể hình khôi ngô, nhưng cũng không thiếu sự thiệp liệp đối với phong thủy học, thậm chí trong một số lĩnh vực còn hiểu sâu hơn Trần Mộc vài phần!!

Đối mặt với hiện tượng quỷ dị đột ngột này, hắn cũng mang vẻ mặt khó tin, cao giọng hét lên: "Đúng là hồ thuyết bát đạo (nói hươu nói vượn)!!!

Đây chính là huyền cung của hoàng gia lăng tẩm, sao có thể dính dáng gì đến hung cục 'Huyền Vũ cự thi' chứ?!" Cùng lúc đó, Phan Tử lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều.

Hắn vừa linh hoạt điều khiển vũ khí trong tay, liên tục quét ngắm, đẩy lui những vật thể không rõ danh tính đang mưu toan tới gần, vừa không quay đầu lại mà giải thích: "Lời cũng không thể nói tuyệt đối quá!!

Thuyết phong thủy vốn dĩ nhân nhân nhi dị (tùy người mà khác).

Cậu quên lời cảnh báo của vị hòa thượng vừa rồi sao?!

Trong hoàng lăng này, kẻ được táng không phải là người, cực kỳ có khả năng chính vì tang lễ đặc thù như vậy mới dẫn đến cách cục phong thủy xuất hiện biến hóa kỳ đặc và khác thường đến thế!!

Theo tôi thấy, vạn vật đều có liên hệ, có lẽ tất cả những mê đoàn này đều không thoát khỏi liên quan đến phương thức an táng bất thường kia!!" Trần Mộc trong lòng sáng như gương, hiểu rõ những lời này của Phan Tử chẳng qua chỉ là phát tiết sau cơn phẫn muộn.

Rốt cuộc, với quốc lực bạc nhược của nước Đông Hạ bấy giờ, có thể kiến tạo ra những kiến trúc hùng vĩ trước mắt, không nghi ngờ gì đã là khuynh tận sức lực cả nước, vắt kiệt từng phần tài nguyên!!

Mà kẻ có năng lực khu động công trình hạo đại như vậy, theo

Trần Mộc thấy, ngoại trừ vị Vạn Nô Vương trong truyền thuyết kia, không còn ai khác!!

Càng khiến hắn khó tin chính là, vị Vạn Nô Vương ở thời mạt thế ấy, vậy mà vẫn còn sở hữu uy vọng và quyền thế vô thượng như thế, sai khiến dân chúng tiến hành quy mô xây dựng bực này?!

Trần Mộc thầm suy đoán, phía sau sự kiến tạo hoàng lăng này, tất nhiên sảm tạp một loại ý vị tôn giáo thâm thúy nào đó!!

Ở thời đại ấy, Vạn Nô Vương có lẽ đã không chỉ là quân chủ phàm nhân, mà được tôn làm biểu tượng tôn giáo bán nhân bán thần, lực ảnh hưởng vượt qua thế tục, chạm đến lãnh địa tín ngưỡng.

Trên Động Ngư (Cá đồng) có ghi chép một bí mật kinh hãi...

Lịch đại Vạn Nô Vương đều bắt nguồn từ yêu vật dưới lòng đất!!

Trần Mộc hiểu rõ, đoạn ghi chép này tuyệt đối không đơn giản trực bạch như mặt chữ, trong đó tất định uẩn hàm tin tức ẩn bí hơn, không ai biết đến!!

Muốn vén lên tấm khăn che mặt thần bí này, e rằng chỉ có dựa vào hai con Đồng Ngư chưa hoàn toàn giải mã trong tay hắn!!

Chúng như chìa khóa của trí tuệ cổ xưa, lẳng lặng chờ đợi mở ra cánh cửa lịch sử trần phong kia.

Chương 1097

Trong lúc nói chuyện, hai người bất tri bất giác đã lùi đến tận cùng cầu đá, nước chảy róc rách dưới cầu tựa hồ đang thì thầm, kể lại huy hoàng và tang thương của quá vãng.

Mỗi một khối thanh thạch trên cầu phảng phất đều thừa tải lịch sử dày nặng, chúng tĩnh mặc không nói, lại dưới dư huy của tịch dương chiết xạ ra một loại khí tức cổ xưa mà trang nghiêm, khiến người ta không tự chủ được mà sinh ra vô hạn hà tưởng về quá khứ trên mảnh đất này!!

Gió bốn phía cũng tựa hồ mang theo vài phần lương ý, nhẹ nhàng thổi qua gò má.

Phảng phất là tiếng nỉ non của lịch sử, nhắc nhở bọn họ rằng hết thảy nơi này còn phức tạp và thâm sâu hơn nhiều so với những gì mắt thấy.

Tiến thêm một bước nữa, chính là khu vực quảng trường của hoàng lăng, một màn đêm thâm thúy lặng lẽ bao trùm, phảng phất ngay cả ánh sao cũng không dám tùy tiện đặt chân đến nơi này!!

Trong sắc đêm mông lung, loáng thoáng có thể thấy cuối cầu đá, hai tòa bia đá nguy nga sừng sững giữa hư không, tựa như những thủ hộ giả cổ xưa, lẳng lặng thuật thuyết huy hoàng cùng tang thương đã qua.

Chúng đều cao hơn mười mét, trong đó một tấm đã lịch tận phong sương, vết tích gãy vỡ tố cáo sự vô tình của năm tháng.

Mà thân thể nó vẫn ngạo nhiên bất đảo, dưới đáy do một con Bí Hí (rùa đá) đen tuyền khổng lồ nâng đỡ!!

Tượng đá Bí Hí kia hình thái sống động như thật, phảng phất khắc tiếp theo sẽ giãy thoát khỏi sự trói buộc của thạch chất, đằng không bay lên, khiến người nhìn mà sinh sợ hãi.

Đủ loại dị tượng như thế luôn khiến Trần Mộc cảm giác không đúng lắm, nhưng rốt cuộc là chỗ nào không đúng, hắn nhất thời cũng không nói lên được.

Rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề?!

Cách sau bia đá không xa, ẩn nấp trong bóng đêm là một mảng hắc ảnh khổng lồ cao chọc trời!!

Đường nét của chúng mơ hồ, lại toát ra một loại trang nghiêm và thần bí khiến tim đập nhanh.

Phảng phất là người khổng lồ trầm mặc trong rừng rậm cổ xưa, lẳng lặng thủ hộ lãnh địa bị lãng quên này.

Trần Mộc trong lòng sáng tỏ.

Nơi này chính là "Hoàng Lăng Giới Bi" trong truyền thuyết!!

Hai tòa bia đá này không chỉ là cột mốc chỉ đường, mà còn là tượng trưng cho giới hạn của hai thế giới...

Sau giới bi, chính là con đường trường sinh thông tới "Vãng Sinh Điện", đó là lối mòn u tối liên kết nhân gian và u minh, một cánh cửa vô hình nhưng trầm trọng, ngăn cách ranh giới sinh và tử!! "Hoàng Lăng Giới Bi", một cái tên cũng đủ để người ta cảm nhận được sự trang trọng và uy nghiêm vượt qua sinh tử.

Nó không chỉ đơn giản là tổ hợp của đá và bia, mà là ranh giới phân chia nhân gian và u minh theo ý nghĩa thực sự.

Từ khoảnh khắc hoàng lăng bị phong bế trăm năm trước, lãnh địa sau "Hoàng Lăng Giới Bi" này liền trở thành cấm địa, cho dù là người

thủ lăng đời đời canh giữ, cũng không có quyền bước vào mảnh đất bị thời gian lãng quên ấy!!

Đối diện giới bi, phảng phất tàng chứa bí mật của một thế giới khác.

Không ai biết cảnh tượng nơi đó, càng không ai dám tùy tiện phá vỡ sự trầm tịch này, bởi vì nơi đó, hoặc giả chính là khởi điểm của hết thảy sự kết thúc và trùng sinh...

Trong tia sáng u ám, khoảnh khắc ánh mắt Trần Mộc chạm vào bia đá, một luồng hàn ý khó diễn tả thuận theo cột sống leo lên, phảng phất trong minh minh, có một đôi mắt vô hình đang từ trong bóng tối nồng đậm đến mức cơ hồ đông cứng kia rình coi hắn, báo trước những điều chưa biết và nguy hiểm sắp ập đến!!

Dự cảm bất tường này tựa như mây đen trầm trọng, bao phủ trong lòng hắn, khiến mỗi bước đi đều trở nên dị thường nặng nề.

Trước bia đá, không khí bốn phía phảng phất ngưng tụ, nội thành hoàng lăng tử tịch càng thêm vài phần áp ức.

Gió tựa hồ cũng bình tức ngay giờ khắc này, không dám kinh động bí mật ẩn tàng trong bóng tối.

Trần Mộc lờ mờ cảm thấy, tại một góc ẩn bí nào đó trong lăng mộ khổng lồ này, một loại sức mạnh cổ xưa mà thần bí đang lặng lẽ súc thế, chờ đợi bọn họ đến!!

Chính lúc tư tự đang bay bổng, vị Bàn Tử có thân hình tròn trịa đi tuốt đằng trước bỗng nhiên dừng bước, phảng phất bị sợi dây thừng vô hình mãnh liệt kéo lại!!

Hắn mạnh mẽ xoay người, hai tay như khiên, bóng lưng khoan hậu dưới ánh đèn pin yếu ớt đổ xuống một mảng bóng râm thâm trầm, lao lao bảo hộ đồng đội phía sau!!

Trần Mộc theo sát phía sau.

Ánh mắt vượt qua vai Bàn Tử, chỉ thấy cầu đá vốn dĩ phải thông tới bờ bên kia, giờ khắc này lại đã tàn phá không chịu nổi!!

Đoạn cuối gãy lìa, uyển như cái miệng to như chậu máu của cự thú đang mở ra, không tiếng động tố cáo sự vô tình và tang thương của năm tháng.

Tại chỗ gãy, một đạo vực sâu chắn ngang trước mắt, chiều rộng chừng hơn ba mét.

Sâu không thấy đáy, ánh sáng đèn pin chiếu xuống chỉ có thể xuyên thấu một tầng hắc khí mỏng manh, sau đó liền bị bóng tối vô tận nuốt chửng!!

Dưới vực sâu, thi thoảng nổi lên chút ánh sáng yếu ớt tựa hồ ám chỉ sự tồn tại của dòng nước.

Nhưng bóng tối u thâm kia lại khiến người ta không cách nào ước lượng độ sâu chân thực, phảng phất liên thông với thời gian cùng nhau bị vĩnh cửu phong tồn. "Làm sao bây giờ?!" Tiếng Trần Mộc vang vọng trong lăng thất trống trải, mang theo một tia run rẩy khó nhận ra.

Hắn quay đầu nhìn về phía Phan Tử bên cạnh, trong ánh mắt tràn đầy kỳ đãi và bất an.

Phan Tử, gã lão thủ kinh nghiệm phong phú này không hề do dự, súng trong tay giơ lên vững vàng, phảng phất đó chính là đáp án cho hắn đối mặt với mọi khốn cảnh. "Còn làm sao nữa?

Từng người một nhảy qua, nhanh!!" Lời nói của Phan Tử ngắn gọn mà kiên quyết, thấu lộ sự quả đoán không dung nghi ngờ.

Phảng phất trong mắt hắn, vực sâu này chẳng qua chỉ là một chướng ngại nhỏ trên con đường thám hiểm, bước qua nó chính là chân trời mới.

Trần Mộc ngẩng đầu nhìn về phía hào sâu nhìn như không xa nhưng lại khó vượt qua kia, sự căng thẳng và bất an trong lòng như thủy triều dâng lên.

Hắn âm thầm nuốt nước miếng, trong đầu không khỏi hiện lên thân ảnh mạnh mẽ của những vận động viên tại thế vận hội, bọn họ đằng không nhảy một cái, phảng phất có thể ném thế giới lại sau lưng, nhẹ nhàng thoải mái là có thể vượt qua cự ly khoảng tám mét!!

Nhưng đối với một người bình thường hầu như tuyệt duyên với vận động như Trần Mộc mà nói, chiều rộng hơn ba mét này không nghi ngờ gì đã thành một cái lạch trời khó vượt qua.

Một bên, tên Bàn Tử thân hình tròn trịa đã cẩn thận giao súng trong tay cho Thuận Tử, sau đó hắn lùi lại vài bước, hít sâu một hơi, bắt đầu chạy lấy đà!!

Theo bước chân gia tốc, thân thể hắn tựa hồ được một luồng sức mạnh vô hình khu động, mạnh mẽ nhảy lên, thế mà lại vẽ ra một đường parabol vụng về nhưng không mất dũng khí giữa không trung!!

Cuối cùng lảo đảo rơi xuống nền đá đối diện, súng trong tay cũng theo đó "keng" một tiếng, đổ xuống mặt đá cứng rắn.

Thuận Tử nhận lấy súng, động tác lanh lẹ ném trả lại cho Bàn Tử, sau đó lại nhanh chóng ném từng món trang bị trên người Trần Mộc và Phan Tử sang đối diện, xác bảo mỗi một vật phẩm đều an toàn đến nơi!!

Hoàn thành xong xuôi, chính bản thân Thuận Tử cũng thoải mái nhảy một cái, như linh miêu khéo léo vượt qua khe nứt, vững vàng đứng ở bờ đối diện.

Phan Tử thấy thế, vỗ vỗ vai Trần Mộc, ra hiệu bảo hắn nhảy trước, còn mình thì chuẩn bị đoạn hậu!! "Đừng sợ, có tôi đây!!" Lời

nói của Phan Tử mang theo sự kiên định không dung nghi ngờ, mưu toan truyền cho Trần Mộc một tia dũng khí.

Nhưng Trần Mộc nhìn vực sâu không thấy đáy trước mắt, trong lòng vẫn là một mảnh hoảng loạn, phảng phất ngay cả hô hấp cũng trở nên dị thường gian nan.

Ngay lúc này, đáy lòng Trần Mộc đột nhiên dâng lên một luồng quyết tuyệt mạc danh, hắn nghĩ, đã đi đến tận đây rồi thì không còn đường quay đầu nữa!!

Chương 1098

Sống chết có số, phú quý tại thiên!!

Hắn cắn chặt răng, hét lớn một tiếng với Bàn Tử ở đối diện, vừa là để tráng đảm cho chính mình, vừa là tìm kiếm một loại dựa dẫm vô hình!! "Chết thì chết!!!" Lời còn chưa dứt, Trần Mộc nhắm mắt lại, gần như theo bản năng bước ra một bước, đồng thời nắm chặt tay Phan Tử, phảng phất làm vậy có thể truyền dũng khí và sức mạnh cho chính mình.

Trong nháy mắt này, thời gian như ngưng đọng, trong không khí tràn ngập khí tức căng thẳng và chờ mong, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi, xem Trần Mộc có thể khắc phục nỗi sợ hãi nội tâm, vượt qua bước quyết định này hay không.

Bàn Tử mặt đầy ý cười, sảng khoái đáp ứng, trong ánh mắt lấp lóe sự mong chờ đối với khiêu chiến!!

Hắn lùi lại vài bước, hai chân cắm vững xuống đất, hít sâu một hơi, tựa hồ đang điều chỉnh tiết tấu và sức mạnh của mình.

Phiến khắc sau, hắn mạnh mẽ đạp xuống đất, như mũi tên rời cung lao về phía trước, tốc độ cực nhanh, cuốn theo một trận gió mạnh, cỏ dại lay động, bụi đất tung bay.

Tuy nhiên, vận mệnh tựa hồ luôn thích trêu đùa vào thời khắc mấu chốt!!

Chính khi Trần Mộc tập trung toàn thân khí lực, chuẩn bị phấn lực nhảy một cái, vượt qua hồng câu nhìn như không thể du việt kia...

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng hét cấp xúc và kinh hoàng của Phan Tử: "Đợi đã ——!!!" Trong thanh âm mang theo sự căng thẳng

và cảnh cáo khó che giấu!!

Phảng phất báo trước điều gì bất tường sắp xảy ra.

Thân hình Trần Mộc đã như tên đã lên dây, không cách nào chợt dừng lại, chỉ có thể thuận theo cái đà không thể ngăn cản này, nghị nhiên quyết nhiên đằng không bay lên!!

Giữa không trung vẽ ra một đường parabol ưu mỹ, nhưng trong lòng hắn lại không khỏi sinh ra một tia nghi hoặc, vì sao Phan Tử lại phát ra tiếng hô hoảng hốt như vậy vào lúc này?!

Sự hiếu kỳ xui khiến hắn theo bản năng quay đầu nhìn lại, ánh mắt xuyên thấu tóc mai tung bay, mưu toan tìm kiếm đáp án.

Ngay trong nháy mắt này, tầm mắt Trần Mộc bắt được một màn khiến tim đập nhanh...

Một thân ảnh màu đen to lớn vô cùng, tựa như cự thú ngưng tụ từ bóng đêm, lặng lẽ không tiếng động từ phía trên bên trái hắn bổ nhào xuống!!

Trong bóng tối thò ra một cái móng vuốt sắc bén, lấp lóe hàn quang. "Phập" một cái tinh chuẩn không sai lầm khấu chặt lấy cổ áo sau gáy Trần Mộc, động tác cực nhanh, gần như khiến người ta không kịp phản ứng!!

Đầu móng vuốt sắc nhọn dễ dàng móc vào y phục của Trần Mộc, một luồng sức mạnh không thể kháng cự mạnh mẽ kéo hắn sang bên cạnh, Trần Mộc lập tức mất thăng bằng, tư thế nhảy vốn đang ưu nhã biến thành méo mó và mất kiểm soát.

Ngay sau đó, hắc ảnh thần bí kia tựa hồ lại thay đổi chủ ý.

Móng vuốt nhẹ nhàng buông lỏng, thân thể Trần Mộc liền như con diều đứt dây, hào vô phòng bị lộn nhào giữa không trung!!

Một vòng, hai vòng, cuối cùng mất đi tất cả sự đề kháng, rơi thẳng xuống vực sâu không thấy đáy phía dưới!!

Tiếng gió rít gào bên tai, tim Trần Mộc đập điên cuồng.

Hết thảy trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, khoảnh khắc đó, thời gian phảng phất ngưng đọng, để lại cho hắn chỉ có kinh khủng và mờ mịt vô tận.

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, tư tự của Trần Mộc như bị nỗi sợ hãi đột ngột làm đông cứng, trong lòng một mảnh mờ mịt, không biết làm sao!!

Thời gian tựa hồ bị sức mạnh vô hình kéo dài, hết thảy động tác chung quanh đều trở nên chậm chạp và ngưng trọng.

Hắn trơ mắt nhìn người bạn được mọi người gọi yêu là "Bàn Tử" kia, mang theo sự quyết tuyệt không màng tất cả, thân hình mạnh mẽ gia tốc, tựa như một con cự thú vụng về mà dũng cảm, phấn lực lao về phía hắn!!

Thân thể Bàn Tử giữa không trung vẽ ra một đường parabol không mấy đẹp mắt nhưng tràn ngập sức mạnh, cánh tay vươn ra gần như chạm được vào cổ áo Trần Mộc, đầu ngón tay ma sát với vải vóc phát ra tiếng vang rất nhỏ, nhưng chung quy vẫn là sai một ly, đi một dặm, vuột mất cơ hội.

Cùng lúc đó!

Thân ảnh Phan Tử trong hôn ám hiện ra phá lệ lãnh tĩnh và kiên định, họng súng trong tay hắn dưới tia sáng yếu ớt lấp lóe quang trạch lạnh lẽo!!!

Theo ba tiếng súng "Đoàng đoàng đoàng" thanh thúy mà ngắn ngủi, đạn như sứ giả tử vong, vẽ ra ba quỹ tích song song trên đỉnh đầu Trần Mộc, không khí vì đầu đạn bay tốc độ cao mà phát ra tiếng rít

chói tai, sau đó hết thảy lại quy về trầm tịch, chỉ còn lại ngón tay Phan Tử hơi run rẩy sau khi bóp cò.

Thân thể Trần Mộc phảng phất bị sức mạnh vô hình mạnh mẽ rút đi, nháy mắt rơi vào một mảnh bóng tối vô biên!!

Trong quá trình rơi xuống, hắn không tự chủ được mà lộn mấy vòng giữa không trung, gió rít bên tai, thời gian như bị kéo dài vô hạn.

Tại thời khắc sinh tử treo trên một sợi tóc này, trong đầu hắn tựa như đèn kéo quân, lóe lên vô số ý niệm...

Dưới vực sâu chưa biết này, rốt cuộc ẩn giấu cái gì?!

Là hào hộ thành cổ xưa sao?!

Lòng sông u thâm kia, rốt cuộc sâu bao nhiêu?

Nước sông liệu có còn chảy, hay là đã khô cạn trở thành di vật của thời gian?!

Nếu rơi vào trong nước, có lẽ còn một tia sinh cơ!!

Nhưng nếu bất hạnh là lòng sông khô cạn, chờ đợi hắn sẽ là cú va chạm vô tình, thậm chí có thể bị vật chất chứa lưu huỳnh dưới đáy xâm thực, cuối cùng hóa thành một đống xương trắng, vĩnh viễn mai táng tại góc không người biết này!!

Ánh sáng bốn phía triệt để biến mất trong khắc này, tia sáng đèn pin phảng phất bị bóng tối nuốt chửng, để lại cho Trần Mộc chỉ có bóng đêm vô tận và nỗi sợ hãi sâu sắc đối với vận mệnh chưa biết.

Còn chưa đợi tư tự của Trần Mộc hoàn toàn đắm chìm trong những nghi vấn đột ngột này, lưng hắn bỗng nhiên va mạnh vào một vật thể không rõ, cảm giác giống như dây xích sắt băng lãnh cứng rắn!!

Lực trùng kích bất ngờ này phảng phất muốn bẻ gãy cột sống hắn

làm đôi, đau đớn như điện giật nháy mắt xuyên qua toàn thân.

Khiến trước mắt Trần Mộc lập tức hiện lên một mảnh màu sắc loang lổ, tầm nhìn mơ hồ không rõ.

Thân thể hắn không tự chủ được thuận theo luồng cự lực kia xoay chuyển, tựa như con rối vải bị bàn tay vô hình thao túng, xoay một vòng quanh sợi xích sắt thần bí kia, ngay sau đó lại một lần nữa mất kiểm soát, rơi xuống phía dưới.

Trong sự va đập liên tục này, thân thể Trần Mộc phảng phất biến thành một chiếc thuyền con điên đảo trong mưa gió bão bùng, hoàn toàn mất đi phương hướng!!

Cơn choáng váng ngắn ngủi do cú va chạm vừa rồi mang lại còn chưa tan biến, hắn lại một lần nữa bất kỳ nhi ngộ (tình cờ gặp gỡ) với một sợi xích sắt khác.

May mắn là, do có chút hoãn xung từ cú va chạm trước, lần va đập này tuy vẫn kinh tâm động phách, nhưng lực độ đã giảm nhẹ, không gây ra thương hại nghiêm trọng hơn!!

Trần Mộc bản năng vươn hai tay, mưu toan nắm lấy cái gì đó để ổn định thân thể đang rơi xuống mất kiểm soát, nhưng bốn phía ngoại trừ hư không thì chính là những sợi xích sắt lạnh lẽo vô tình kia, ngón tay hắn cuối cùng chỉ có thể vô lực quơ quào giữa không trung, chẳng nắm được gì cả.

Bạn theo từng trận gió rít gào, thân thể Trần Mộc tiếp tục gia tốc rơi xuống, mỗi một lần hô hấp đều trở nên dị thường gian nan!!

Hắn cảm thấy tim mình đập điên cuồng trong lồng ngực, phảng phất muốn giãy thoát trói buộc, đào thoát khỏi nỗi sợ hãi và tuyệt vọng vô tận này.

Cuối cùng, sau những lần va đập và xoay chuyển liên tiếp.

Trần Mộc lấy một tư thế cực kỳ bất nhã và hào vô phòng bị —— mặt ngửa lên trời, nặng nề đập xuống mặt đất!!

Khoảnh khắc đó, hắn nghe rõ ràng tiếng vang trầm muộn phát ra từ xương cốt chính mình.

Đó là một loại âm thanh khiến người ta rợn tóc gáy, phảng phất cấu trúc bên trong cơ thể đang kháng nghị sự tra tấn phi nhân này!!

Chương 1099

Ngay sau đó, một trận ù tai kịch liệt ập tới.

Cả thế giới phảng phất bị ấn nút tắt tiếng, bên tai Trần Mộc chỉ còn lại một mảng ong ong, hết thảy âm thanh bên ngoài đều bị ngăn cách, để lại cho hắn chỉ có sự tịch tĩnh vô biên và đau đớn.

Thân thể Trần Mộc va chạm mạnh với mặt đất xong, thời gian phảng phất ngưng đọng đến vài phút, ý thức của hắn chìm trong một mảnh hỗn độn, vừa không cảm nhận được đau đớn, cũng không cách nào lập tức phân biệt mình đang ở bên nào của sinh và tử!!

Dần dần, một dòng chất lỏng gay mũi và cay nồng từ sâu trong cổ họng trào lên.

Không tự chủ được phun ra, chảy ngược vào khí quản, dẫn phát một trận ho kịch liệt!!

Sự kích thích đột ngột này khiến Trần Mộc bỗng nhiên kinh tỉnh, nương theo tiếng ho khan, máu tươi ôn nhiệt từ trong khoang mũi hắn bắn ra, men theo gò má chậm rãi chảy xuống, cuối cùng tụ lại thành giọt dưới cằm, tí tách rơi trên mặt đất chưa biết tên.

Trong sự giãy giụa như ngạt thở này, thời gian như bị kéo dài, mãi đến khoảng thời gian một điếu thuốc cháy hết!

Trần Mộc mới dần dần lấy lại quyền khống chế thân thể, cảm tri như thủy triều từng chút một quay về.

Hắn phí sức lay động thân thể, thử ngồi dậy.

Bóng tối bốn phía như tấm màn dày đặc, nuốt chửng triệt để mọi ánh sáng và cảnh tượng, khiến người ta không phân rõ phương hướng, cũng không nhìn thấy chút hy vọng nào.

Trần Mộc mò mẫm mặt đất dưới thân, ngón tay chạm đến là đá thô ráp khô khốc cùng những hạt cát vụn!!

Phát hiện ngoài ý muốn này khiến hắn ý thức được mình đang ở dưới đáy hào hộ thành, mà nơi này, thế mà lại là một vùng hoang vu khô cạn đã lâu!!

Nhưng tương đối may mắn là, đá dưới đáy lòng hào tuy nhiều, lại tương đối bằng phẳng!!

Điều này cũng tránh cho hắn bị thương nghiêm trọng hơn khi rơi xuống, nếu không cho dù kỳ tích sống sót, cũng có thể vì va chạm mà mình đầy thương tích.

Chiếc mặt nạ phòng độc của hắn không thể may mắn thoát khỏi tai nạn này, vết nứt bò đầy bề mặt, một bên kính đã vỡ nát tan tành, không phản chiếu ra bất kỳ hình ảnh nào!!

Trần Mộc cẩn thận sờ soạng mặt nạ, đầu ngón tay truyền đến xúc cảm lõm xuống, đó là vết tích do ngoại lực trùng kích lưu lại!!

Lần mò về phía trước nữa, hắn phát hiện vị trí bị thương trên mặt vừa vặn tương ứng với một tảng đá dị thường sắc nhọn, trong lòng không khỏi thầm than may mắn!!

Chính chiếc mặt nạ phòng độc sắp báo phế này vào thời khắc mấu chốt đã đỡ cho hắn một đòn chí mạng!!

Tuy dung nhan được bảo toàn, nhưng chiếc mặt nạ dập nát đã triệt để mất đi công năng phòng hộ, trở thành vật hy sinh của tai nạn này.

Trần Mộc cắn chặt răng, ngón tay vì dùng sức mà hơi run rẩy.

Hắn phí tận toàn lực kéo cái khóa phía sau, sự trói buộc cuối cùng liên kết với chiếc mặt nạ thần bí!!

Mỗi một tấc di động đều tựa như đang vật lộn với lực cản vô

hình, mồ hôi lấm tấm trượt dọc trán, rơi xuống bề mặt băng lãnh của mặt nạ, cùng mùi lưu huỳnh chung quanh đan dệt nên một bầu không khí căng thẳng mạc danh!!

Cuối cùng, theo một tiếng "tách" vang lên rất nhỏ.

Khóa sau lỏng ra, hắn như trút được gánh nặng thở hắt một hơi, bắt đầu cẩn thận bóc tách mặt nạ khỏi mặt.

Dưới lớp mặt nạ... hách nhiên là một khuôn mặt hơi tái nhợt vì căng thẳng và chờ mong!!

Đôi mắt nhắm chặt mãnh liệt mở ra ngay khoảnh khắc mặt nạ rời đi, phảng phất muốn nhìn xuyên thấu thế giới chưa biết này trong một cái liếc mắt.

Tuy nhiên, khi chiếc mặt nạ thần bí hoàn toàn thoát ly sự khống chế của hắn.

Vừa chạm vào mặt đất thô ráp, liền như gỗ khô gặp xuân vỡ ra thành bốn mảnh, thúy nhược đến mức khiến người ta khó tin!!

Trần Mộc ngẩn người nhìn những mảnh vỡ trong tay, trong lòng không khỏi dâng lên một luồng thất lạc và ảo não mạc danh, chiếc mặt nạ từng là bùa hộ mệnh của hắn tại lãnh địa chưa biết này, nay lại dễ dàng vỡ nát như thế!!

Điều này phảng phất báo trước sự hung hiểm và khó lường của con đường phía trước.

Mất đi bình chướng của mặt nạ, không khí bốn phía tựa hồ trở nên càng thêm trầm trọng.

Mùi lưu huỳnh gay mũi xộc thẳng vào khoang mũi, nhưng ngoài dự liệu là, sau mấy hơi thở sâu, ngoại trừ cảm giác hơi kích thích, thân thể tịnh không xuất hiện phản ứng kịch liệt như Phan Tử miêu tả!!

Trần Mộc trong lòng thầm suy đoán, có lẽ mức độ khủng bố của độc khí dưới hào hộ thành trong miệng Phan Tử đã bị khoa trương lên?!

Hoặc giả là hoàn cảnh đặc thù dưới đáy hào này khiến độc khí bị loãng đi!!

Hắn không kìm được thấp giọng chửi thề một câu, thuận tay vứt bỏ những mảnh vỡ mặt nạ đã vô dụng sang một bên, tiện đà nhổ toẹt ngụm máu tanh còn lưu lại trong miệng do lúc trước giãy giụa vô tình cắn phải môi!!

Một loại quyết tuyệt và kiên nghị lấp lóe trong mắt hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên... vách hào hộ thành như miệng cự thú bao vây chặt lấy hắn, độ cao ít nhất phải mười mấy mét, thế giới phía trên bị sương mù dày đặc che khuất, trở nên mơ hồ mà xa xôi!!

Trần Mộc chỉ có thể lờ mờ trông thấy mấy luồng sáng đèn pin xuyên thấu sương mù, tựa như sao trời lay động trong đêm, đó là tín hiệu Bàn Tử và mọi người đang nôn nóng tìm kiếm mình!!

Tia sáng quét loạn xạ giữa không trung, mỗi lần lướt qua đều tựa hồ mang theo tiếng gọi thầm lặng, khiến người ta nảy sinh hy vọng.

Thi thoảng truyền đến tiếng hô hoán, kẹp theo sự nôn nóng và bất định, nhưng do cú ngã nặng nề vừa rồi, bên tai Trần Mộc vẫn còn vang vọng dư âm ong ong, những âm thanh kia phảng phất đến từ một thế giới khác!!

Không cách nào biện nhận rõ ràng, chỉ để lại một mảnh hỗn độn và mơ hồ.

Giờ khắc này, Trần Mộc cảm thấy cô độc và vô trợ sâu sắc.

Nhưng hắn biết, chỉ có dựa vào chính mình mới có thể tìm được lối thoát!!

Vì thế, hắn nén sự khó chịu của thân thể, ánh mắt kiên định lần nữa nhìn về phía trên, trong lòng bùng lên ý chí chiến đấu bất khuất.

Trần Mộc bính tận toàn lực, sâu trong cổ họng dũng động sự khàn khàn và thống khổ.

Hắn mưu toan hô hoán tên đồng bạn, nhưng mỗi khi luồng khí dồn lên ngực, cơn đau kịch liệt phảng phất như dao cắt liền nháy mắt lan tràn, thống khổ như thủy triều hung hãn!!

Lập tức từ vị trí tim cuồng bạo lan ra ngoài, bóp méo tiếng gọi của hắn thành tiếng rên rỉ thống khổ khó nhận biết.

Hắn nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn, mồ hôi như mưa tuôn, thấm ướt vạt áo, không phân rõ là mồ hôi lạnh hay nước sông tẩm nhuận.

Trong vực sâu tuyệt vọng này, hắn thậm chí hoài nghi thanh âm của mình liệu có thực sự xuyên thấu bóng tối, truyền đạt đến thế giới bên ngoài hay không.

Để chứng minh mình vẫn chưa bỏ cuộc, Trần Mộc nén đau, bàn tay run rẩy mò mẫm tìm được chiếc mặt nạ phòng độc vừa nãy vì kinh hoảng thất thố mà vứt sang một bên!!

Xúc cảm băng lãnh kia phảng phất là mối liên hệ duy nhất giữa hắn và hy vọng sống.

Hắn cắn chặt răng, dùng hết sức lực tàn tồn toàn thân, hết lần này đến lần khác đập mạnh mặt nạ xuống lòng hào cứng rắn!!

Mỗi một lần va chạm đều nương theo tiếng gào thét bất khuất trong lòng hắn.

Chương 1100

"Binh binh binh!!!" Âm thanh yếu ớt nhưng kiên định này, tại đáy hào hộ thành tử tịch, thế mà lại kỳ tích kích khởi từng tầng hồi hưởng!!

Như ngôi sao sáng nhất trong đêm, chỉ dẫn phương hướng cho người lạc lối.

Chính khi thể lực của Trần Mộc sắp hao kiệt, tiếng gõ liên tục kia tựa hồ đã xúc động lòng trắc ẩn của trời cao!!

Một chùm lam quang lạnh lẽo đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đó là ánh sáng đặc hữu của pháo sáng lạnh (lãnh yên hỏa), nó lặng lẽ không tiếng động rơi xuống bên cạnh Trần Mộc, trán phóng ra quang huy u lãnh mà thần bí.

Trần Mộc tiên là giật mình, theo phản xạ có điều kiện chửi thề một câu.

Thân thể hắn bản năng né sang bên cạnh, tránh cho bị ánh lửa bất ngờ làm bị thương!!

Tuy nhiên, trong cái chớp mắt né tránh này.

Hắn lờ mờ liếc thấy một cái đầu thò ra từ chỗ gãy của cây cầu phía trên, cái đường nét tròn vo, kích thước to lớn kia, cho dù trong hôn ám cũng khiến người ta liếc mắt một cái là nhận ra...

đó khẳng định là Bàn Tử không nghi ngờ gì.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Trần Mộc dâng lên một dòng nước ấm khó diễn tả.

Đó là sự tín nhiệm và kiên trì không cần nhiều lời giữa đồng bạn!!

Cho dù bốn phía vẫn tối đen như mực, đau đớn vẫn như hình với bóng, nhưng sự hồi ứng đến từ hỏa bạn kia, tựa như một tia rạng đông, chiếu sáng ngọn lửa hy vọng trong lòng hắn!!

Điều này khiến Trần Mộc tin tưởng, vô luận gặp phải tuyệt cảnh gì, chỉ cần lẫn nhau không buông tay, luôn có một đường sinh cơ.

Trần Mộc gian nan bò toài trên bờ hào ẩm ướt, mỗi một tảng đá đều phảng phất cố ý đối đầu với hắn, va đập vào khuỷu tay và đầu gối...

Người bình thường ai mà chịu nổi sự dày vò thế này?

Trương Kỳ Lân có lẽ sẽ chịu được, nhưng Trương Kỳ Lân có bị rơi xuống hào hộ thành không?

Đoán chừng là rất khó!

Cuối cùng, hắn cũng với tới được cây pháo sáng đang nằm trong vũng bùn lầy lội kia!!

Hắn nắm chặt lấy nó trong tay, phảng phất như nắm lấy một tia sinh cơ.

Trần Mộc dốc cạn toàn lực đứng dậy, hướng về phía quang ảnh chập chờn bên trên mà huy động thứ ánh sáng yếu ớt ấy, trong lòng cầu nguyện có thể được phát hiện!!

Một lát sau... một tiếng kinh hô xuyên thấu màn đêm.

Mặc dù âm thanh kia vì khoảng cách và tiếng gió mà trở nên mơ hồ không rõ, nhưng Trần Mộc biết, bọn họ đã nhìn thấy.

Tuy nhiên, đáp lại hắn chỉ có tiếng gió hồi vang giữa sơn cốc!!

Trần Mộc nỗ lực lắng nghe động tĩnh bên trên, lại chỉ có thể bắt được một chuỗi tạp âm vô nghĩa, dường như là tiếng Bàn Tử vì quá khẩn trương mà hồ ngôn loạn ngữ.

Sau đó, thân ảnh tròn vo kia nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt, chỉ để lại một mảng tịch mịch!!

Thời gian chờ đợi dường như bị kéo dài vô tận, mãi cho đến khi một sợi dây thừng to khỏe như dây thừng hy vọng, từ phía chân trời chậm rãi thùy xuống, nhẹ nhàng đong đưa, cuối cùng vững vàng rơi trên đống đá vụn dưới lòng sông.

Khoảng cách mười mấy mét này, tuy không bằng đỉnh cao ốc, nhưng cũng đủ khiến người ta sinh lòng úy kỵ.

Bàn Tử vác khẩu súng trường tự động nặng trịch trên lưng, thể hiện sự nhanh nhẹn kinh người, gần như là trượt xuống, tiếng dây thừng ma sát tạo ra âm thanh xèo xèo nhỏ vụn vang lên đặc biệt rõ ràng trong đêm tối tĩnh mịch!!

Chân vừa chạm đất, hắn liền theo phản xạ có điều kiện giương súng lên, cảnh giác quan sát tứ phía.

Sau khi xác nhận không có nguy hiểm, Bàn Tử mới yên tâm thu vũ khí, rảo bước đi đến bên cạnh Trần Mộc. "Này, lão huynh, cái tên nhà cậu còn sống đấy à!!" Bàn Tử nửa đùa nửa thật hét lên, đồng thời cẩn thận từng li từng tí ngồi xổm xuống, ánh mắt tràn đầy quan thiết!!

Mồ hôi trên gương mặt tròn trịa của hắn lấp lánh dưới ánh sáng yếu ớt, hiển lộ sự vất vả suốt chặng đường này.

Trần Mộc miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, thanh âm mang theo vài phần suy yếu và bất đắc dĩ: "Không sao?!

Anh thử ngã từ độ cao đó xuống xem?!!" Mặc dù ngữ khí mang theo vẻ đùa giỡn, nhưng ai cũng nghe ra được sự chua xót cùng mệt mỏi trong đó.

Thấy vậy, tảng đá lớn trong lòng Bàn Tử cuối cùng cũng rơi xuống đất, hắn toét miệng cười, lập tức ngẩng đầu hướng về phía

bầu trời đen kịt thổi một tiếng huýt sáo vang dội!!

Không bao lâu sau, thân ảnh của Phan Tử và Thuận Tử cũng xuất hiện trên dây thừng.

Bọn họ vác trang bị nặng nề, động tác thành thạo mà vững vàng, từng bước trượt xuống.

Theo sự xuất hiện của bọn họ, một luồng hơi ấm và sức mạnh của đồng đội lặng lẽ lan tỏa trong đêm lạnh, tăng thêm vài phần kiên định và hy vọng cho cuộc mạo hiểm chưa biết trước này.

Bọn họ cẩn thận từng li từng tí đỡ Trần Mộc dậy, phảng phất như đang nâng niu một chiếc lá thu mong manh, sợ chỉ cần dùng sức một chút sẽ khiến nó vỡ vụn!!

Động tác nhẹ nhàng mà kiên định, bọn họ chậm rãi di chuyển hắn đến bên cạnh một tảng đá có bề mặt bằng phẳng cách đó không xa, để hắn có thể dựa vào.

Tảng đá kia dưới ánh tà dương hắt lên sắc ấm nhàn nhạt, phảng phất như nơi che chở của giới tự nhiên, mang lại cho Trần Mộc một tia an ủi khó phát hiện.

Thuận Tử theo sát phía sau, ánh mắt hắn tràn đầy quan tâm cùng khẩn trương, đôi tay ấn chặt lên vai Trần Mộc, vững chãi như một ngọn núi.

Điều này khiến Trần Mộc tìm thấy một chút ổn định trong cơn chấn động bất an.

Cùng lúc đó, một người khác từ sâu trong ba lô lôi ra một túi cứu thương nhìn như không bắt mắt nhưng lại chứa đầy hy vọng.

Bề mặt cái túi đã mài mòn, chứng kiến vô số lần khẩn cấp tương tự, nhưng vẫn trung thành thủ hộ sự an toàn của bọn họ.

Ánh mắt Trần Mộc rơi vào túi cứu thương kia, trong lòng dâng lên một luồng ấm áp khó tả, phảng phất như nhìn thấy một ngọn đèn sáng giữa đêm đen mịt mù!!

Hắn thầm cảm thấy may mắn, cũng nhờ bọn họ chuẩn bị chu toàn từ trước, mới không đến mức tay chân luống cuống vào giờ khắc này.

Phan Tử, lão thủ trong đội ngũ, thủ pháp thành thạo kiểm tra thân thể Trần Mộc, sau khi xác nhận không có dấu hiệu gãy xương, liền lấy từ trong túi ra mấy cuộn băng gạc sạch sẽ!!

Anh ta bắt đầu tỉ mỉ xử lý những vết thương tương đối nghiêm trọng cho Trần Mộc.

Băng gạc quấn từng vòng, không chỉ bao bọc đau đớn, mà dường như cũng truyền lại từng phần quan hoài cùng sức mạnh cho Trần Mộc.

Chính lúc Phan Tử đang bận rộn, anh ta nhịn không được trách cứ: "Bảo cậu dừng sao cậu còn nhảy, thật là không biết sống chết!!

Cũng may mà cậu phúc lớn mạng lớn, không thì cú ngã này, chúng tôi lấy cái gì để đi giao phó với Tam gia đây?!!" Lời nói tuy nghiêm khắc, nhưng sự lo lắng và sợ hãi ẩn chứa trong đó không cần nói cũng biết.

Trần Mộc nghe vậy, nộ khí trong nháy mắt xông lên đỉnh đầu, thanh âm vì kích động mà hơi run rẩy: "Anh còn mặt mũi mà nói tôi?!

Lúc đó tôi đều đã bay lên không trung rồi, chữ 'dừng' của anh hét lên còn chậm hơn cả ốc sên bò!!!

Chương 1101

Đây cũng không phải là xem băng ghi hình, còn có thể ấn nút tua lại để làm lại từ đầu..." Lời còn chưa dứt, một cơn đau kịch liệt đột ngột từ ngực ập tới như thủy triều, phảng phất có ngàn vạn bàn tay vô hình đang xé rách nội tạng hắn!!

Thân thể hắn không tự chủ được mà co quắp lại, khuôn mặt vì đau đớn mà vặn vẹo.

Khoảnh khắc đó, mọi phẫn nộ cùng tranh chấp đều bị cơn đau thống khổ bất ngờ này nhấn chìm.

Ánh mắt Phan Tử trong nháy mắt ngưng trọng, kinh hãi vội vàng vươn hai tay, gắt gao ấn chặt vai Trần Mộc, ra sức để hắn giữ yên tĩnh, sợ bất kỳ động tác nhỏ nào cũng sẽ làm vết thương trầm trọng thêm!! "Đừng động, Trần Mộc, ngàn vạn lần đừng động!!" Lời nói của anh ta mang theo sự cấp thiết không cho phép nghi ngờ, mồ hôi lấm tấm trên trán lấp lánh trong ánh sáng yếu ớt, phản chiếu sự khẩn trương cùng quan thiết trong nội tâm.

Khuôn mặt Trần Mộc vì đau đớn mà vặn vẹo, hàm răng cắn chặt môi dưới, gần như muốn găm vào trong thịt!!

Trong lòng hắn dâng lên một cơn giận dữ, muốn chửi đổng vài câu để giải tỏa cơn đau khó nhịn này, nhưng đau đớn kịch liệt như thủy triều ập đến đã tước đoạt khả năng phát thanh của hắn, chỉ có thể dựa vào tiếng thở dốc thô nặng để miễn cưỡng duy trì hô hấp!!

Mồ hôi thuận theo thái dương trượt xuống, hỗn tạp với bụi đất, lưu lại từng vệt bùn lầy trên gò má.

Bàn Tử ở bên cạnh thấy thế, nhanh chóng lấy bi đông nước từ trong ba lô, cẩn thận từng li từng tí đưa tới trước mặt Trần Mộc,

trong động tác để lộ một tia ôn nhu khó phát hiện. "Huynh đệ, uống ngụm nước trước, định thần lại đã!!" Lời nói của hắn mang theo vài phần trêu chọc, ý đồ dùng bầu không khí nhẹ nhõm để hòa hoãn cảm xúc căng thẳng. "Cái tên nhà cậu, thật đúng là phúc lớn mạng lớn, ngã từ độ cao này xuống, bên dưới còn là đá cứng, đổi lại là người khác, không chết cũng phải tàn tật suốt đời!!" Trần Mộc cảm kích nhận lấy bi đông nước, trong lòng thầm cười khổ, cảm thấy từ "mạng hèn" (mệnh tiện) có lẽ thích hợp hơn để hình dung cảnh ngộ trước mắt của chính mình!!

Một màn kinh hiểm vừa rồi, nếu không phải giữa không trung bị hai sợi xích sắt kia ngoài ý muốn chặn lại, e rằng giờ phút này sớm đã là một quang cảnh khác.

Là may mắn hay bất hạnh?!

Gần đây thường xuyên tao ngộ rơi tự do từ trên cao, lại mỗi lần đều kỳ tích sống sót, loại trải nghiệm này khiến hắn không khỏi tự trào, phảng phất trong cõi u minh có sức mạnh nào đó đang trêu đùa hắn, khảo nghiệm ý chí sinh tồn của hắn!!

Mấy ngụm nước lã xuống bụng, mùi máu tanh trong khoang miệng dần dần bị trôi đi, cổ họng khô khốc cùng đau đớn cũng có chút thuyên giảm!!

Trần Mộc hơi định thần lại, ánh mắt chuyển hướng sang Phan Tử, thanh âm trầm thấp mà tràn đầy hiếu kỳ: "Vừa rồi rốt cuộc là thứ gì?!

Tôi chỉ cảm thấy một trận cuồng phong lướt qua, sau đó liền..." Ngữ khí của Trần Mộc vừa có sự sợ hãi chưa tiêu tan, lại xen lẫn tò mò đối với sự vật chưa biết.

Phan Tử lắc đầu, giữa đôi lông mày tràn đầy tiếc nuối: "Lần này bọn tôi coi như nhìn rõ rồi!!

Đó tuyệt đối không phải loài chim bình thường, thể hình to lớn, cao chừng một người!!

Lúc cánh dang rộng thì che khuất bầu trời, đáng tiếc thương pháp của chúng ta không đủ chuẩn, không thể bắn rơi nó... nếu không, liền có thể vạch trần bộ mặt thật của nó rồi..." Lời nói của anh ta để lộ sự kính sợ đối với sinh vật chưa biết, cũng như sự không cam lòng vì chưa thể bắt được nó.

Bàn Tử nhíu mày, trong ánh mắt lộ ra một tia kinh dị, chậm rãi nói: "Thứ này 'mẹ nó' thật sự là quỷ dị đến cực điểm!!

Các người có biết không, vừa rồi ở bên mép Thần Đạo thần bí khó lường kia, thứ mà Bàn gia ta tận mắt chứng kiến, e rằng chính là vật này...

Đầu người mình chim, một loại sinh vật kỳ ảo được cho là sở hữu đặc điểm của cú mèo?!

Hay là gọi nó là Nhân Diện Điểu (Chim mặt người) thì thích hợp hơn?" Thuận Tử nghe vậy, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời hôn ám, mày nhíu chặt. "Xác thực cổ quái, những loài phi cầm quỷ dị kia phảng phất nhận phải sự chế ước nào đó, lại không còn dám tùy tiện hạ xuống đỉnh đầu chúng ta nữa!!" Trần Mộc cũng theo đó ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu tầng tầng cành lá, thẩm thị bầu trời bên trên nhìn như bình tĩnh lại ám tàng huyền cơ kia.

Đúng như Thuận Tử nói, cảm giác áp bách nghẹt thở trước đó đã lặng lẽ tiêu tan, trên không trung không còn bất kỳ sinh vật nào dám bổ nhào xuống khiêu chiến sự tồn tại của bọn họ!! "Hoặc là, nơi này ẩn tàng bí mật không muốn người biết, khiến đám sinh vật kia sinh lòng úy kỵ, không dám tùy tiện đặt chân đến?!" Biểu tình của Phan Tử tỏ ra có chút chần chờ, giữa lông mày vương lại dấu vết suy tư.

Bàn Tử thấy thế, nhanh chóng đề xuất kiến nghị: "Như vầy đi, chi

bằng để tôi đi trước một bước, tham tra tứ phía một phen!!

Nếu nơi này xác thực tiềm tàng nguy cơ, chúng ta tức khắc quay lại bên trên, mấy người các cậu thì ở lại chỗ cũ, Tiểu Trần, thân thể cậu còn chưa hoàn toàn khôi phục, không ngại mượn cơ hội này nghỉ ngơi một chút!!" Trần Mộc nhẹ gật đầu, trong ánh mắt lấp lánh sự kiên định cùng quyết tâm.

Phan Tử lập tức tỏ vẻ muốn kề vai chiến đấu với Bàn Tử, hai người ăn ý chia nhau hành động, một người hướng đông, một người hướng tây, như hai thanh chủy thủ sắc bén, rạch phá sự trầm mặc cùng không xác định trong rừng rậm.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong sự tìm tòi khẩn trương, ngay khi Trần Mộc cùng Phan Tử đang tỉ mỉ tìm kiếm từng ngóc ngách có khả năng ẩn tàng bí mật, cách đó không xa, Bàn Tử bỗng nhiên thổi một tràng tiếng huýt sáo dồn dập mà rõ ràng!!

Âm thanh kia xuyên thấu qua, mang theo sự hưng phấn khi phát hiện cùng một tia cảnh giác khó nhận ra, dường như hắn đã chạm đến một chân tướng nào đó không ai biết...

Phan Tử mạnh mẽ vung cây súng trong tay, động tác gọn gàng mà kiên quyết.

Ánh mắt anh ta xuyên thấu màn đêm, gắt gao khóa chặt lên thân ảnh Bàn Tử đã đi xa tới một đầu cầu bên kia!!

Đường nét của Bàn Tử dưới ánh đèn pin hôn hoàng chập chờn trở nên mơ hồ, phảng phất tùy thời có thể bị bóng đêm vô biên này nuốt chửng.

Ánh sáng tuy yếu ớt, lại miễn cưỡng phác họa ra một màn cảnh tượng kỳ dị sau lưng hắn...

Đó là một mảng lớn hắc ảnh thâm thúy, uyển như sứ giả của màn

đêm, tĩnh mặc đứng sừng sững ở chỗ tối xa hơn!!

Những cái bóng kia giao điệp so le, tầng tầng kéo dài.

Mãi cho đến khi hòa làm một thể với bóng đêm, khiến người ta không cách nào phân biệt số lượng xác thực, chỉ cảm thấy một luồng áp bách mạc danh lặng lẽ lan tràn.

Cảm nhận được bầu không khí không tầm thường này, nhóm người Trần Mộc trong nháy mắt căng thẳng hẳn lên, vẻ cảnh giác lộ rõ trên mặt!!

Ngón tay Phan Tử linh hoạt bóp cò, tiếng lên đạn lách cách vang lên, đó là tín hiệu chuẩn bị chiến đấu, trầm ổn mà hữu lực.

Thuận Tử cũng không cam chịu lạc hậu, bên hông lóe lên một vệt hàn quang!!

Một thanh chủy thủ sắc bén đã nằm gọn trong tay, lấp lánh quang mang lãnh liệt, chương hiển quyết tâm cùng dũng khí của bọn họ khi đối mặt khiêu chiến chưa biết. "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đó là thứ gì?!" Thanh âm Phan Tử xuyên thấu bầu trời đêm, mang theo uy nghiêm không thể coi thường, hô lớn về phía Bàn Tử.

Ngữ khí của anh ta vừa có sự cảnh giác đối với cái chưa biết, cũng xen lẫn sự quan hoài thâm thiết đối với an nguy của đồng bạn.

Tiếng đáp lại của Bàn Tử từ xa bay tới, mang theo vài phần thần bí cùng cấp thiết: "Đừng hỏi nữa, mau tới đây tận mắt nhìn xem đi!!!" Hồi tưởng lại cảm thụ trực quan vừa rồi trên cầu, sông Hộ Thành uyển như một dải lụa màu đen rộng lớn, chiều rộng ước chừng hơn sáu mươi mét, thâm thúy lại liêu khoát, ngăn cách hai bờ thật xa!!

Tuy nhiên, cứ việc mặt sông rộng lớn, vị trí Bàn Tử đang đứng nếu là vào ban ngày, chẳng qua chỉ cách vài bước chân!!

Nhưng giờ phút này, bóng tối như mực chung quanh giống như tấm màn dày đặc, che giấu hết thảy chi tiết, khiến đám người Trần Mộc cho dù kiệt lực ngưng thị, cũng không cách nào phân biệt rõ ràng hình thái cụ thể của đám hắc ảnh quỷ dị mà đèn pin của Bàn Tử đang soi rọi!!

Đoàn hắc ảnh kia tồn tại phảng phất như lời thì thầm của đêm tối, vừa dẫn dụ bọn họ tiến đến thám hiểm, lại ám tàng uy hiếp chưa biết.

Tuy nhiên, từ ngữ điệu thoải mái tùy ý của Bàn Tử, lại không hề phát giác được dấu hiệu tiềm tàng bất kỳ nguy cơ nào.

Ánh mắt Thuận Tử chuyển hướng sang Trần Mộc, trong mắt tràn đầy quan thiết, phảng phất đang không tiếng động dò hỏi trạng thái thân thể hắn.

Trần Mộc nhẹ gật đầu, dù cho thân thể mệt mỏi cùng đau đớn hiển nhiên dễ thấy, nhưng sự kiên định trong mắt hắn không cho phép nghi ngờ!!

Thuận Tử thấy thế, vội vàng cẩn thận từng li từng tí dìu Trần Mộc dậy, ba người liền dùng một loại bộ phạt tập tễnh mà lại kiên quyết, chậm rãi tiến về phương hướng Bàn Tử chỉ.

Chương 1102

Dọc đường, cảnh tượng dưới đáy sông Hộ Thành dần dần triển lộ không bỏ sót!!

Lòng sông phủ đầy những tảng đá màu đen tham soa không đồng đều, có tảng đá lớn đến kinh người, khiến người ta không khỏi hà tưởng khối lượng công trình to lớn cùng gian tân khi khai tạc con sông này năm đó!!

Dưới ánh trăng chiếu rọi yếu ớt, những tảng đá này phảng phất đang kể lể sự thương tang ngàn năm.

Mảng bóng đen thác tung phức tạp mà đèn pin Bàn Tử soi sáng kia, vừa vặn nằm dưới bóng râm của trụ cầu đá cổ xưa phía trên, tăng thêm vài phần thần bí cùng khó lường.

Trải qua một phen nỗ lực, bọn họ cuối cùng cũng gian nan đi tới bên cạnh Bàn Tử!!

Theo khoảng cách rút ngắn, những cái bóng vốn dĩ mơ hồ không rõ kia cũng dần dần trở nên rõ ràng có thể thấy được.

Trần Mộc dưới sự nâng đỡ của Thuận Tử, chậm rãi đi tới gần Bàn Tử, tiếp nhận đèn pin.

Chùm sáng vạch qua một đạo quỹ tích sáng ngời trong bóng tối, cuối cùng vạch trần bí mật ẩn tàng.

Nơi Bàn Tử đứng thẳng, lòng sông lại xuất hiện một đoạn tầng rõ rệt!!

Dưới đoạn tầng, thình lình triển hiện một cái rãnh hào rộng chừng hai mươi mét, sâu khoảng một mét!!

Bên trong rãnh hào, lít nha lít nhít sắp xếp vô số tượng gốm (đào

dũng) và tượng ngựa (mã dũng) màu đen to bằng người thật, trong đó còn xen lẫn vài cỗ hài cốt xe ngựa bằng đồng xanh, bọn chúng lẳng lặng nằm ở nơi đó, phảng phất thời gian ngưng đọng tại chốn này!!

Trận thế dời non lấp biển này khiến người ta không tự chủ được mà nín thở, phảng phất có thể nghe thấy lời thì thầm của lịch sử.

Nơi này lại là một cái hố tuẫn táng sao?!

Chùm sáng trong tay Trần Mộc chậm rãi di động, tỉ mỉ đánh giá những thủ vệ giả cổ đại này.

Bề mặt tượng người và tượng ngựa đều lưu lại dấu vết xâm thực sâu sắc của tuế nguyệt, khuôn mặt mơ hồ, ngũ quan đã khó mà phân biệt, phảng phất là nhân chứng của lịch sử phong trần!!

Thậm chí, không ít tượng gốm trong tay còn nắm chặt binh khí hoặc khí vật bằng đồng!!

Nhưng cũng đồng dạng khó thoát khỏi sự tàn phá của năm tháng, rỉ đồng loang lổ, chứng kiến thời gian lưu chuyển vô tận!!

Một màn này, vừa làm người ta chấn động, lại không khỏi khiến lòng người sinh ra cảm thán, tràn đầy vô hạn hà tưởng đối với đoạn lịch sử xa xôi mà huy hoàng kia.

Những tượng người này đại bộ phận đều đang đứng thẳng, mặc dù sự xâm thực của năm tháng khiến bề mặt bọn chúng che kín dấu vết loang lổ, lại vẫn duy trì tư thế thủ vệ khi còn sống!!

Bọn chúng dựa vào nhau cực sát, uyển như một đội quân trầm mặc không lời, lẳng lặng thủ hộ lãnh địa bị lãng quên này!!

Tuy nhiên, cũng có không ít tượng người không chịu nổi sự tàn phá của thời gian, đã sụp đổ vỡ vụn.

Chi thể đứt gãy, nghiêng đông lệch tây chất đống cùng một chỗ,

phảng phất đang kể lể huy hoàng vãng tích cùng sự lạc mịch như hôm nay!!

Từ vị trí Trần Mộc đứng nhìn lại, mượn nhờ ánh sáng yếu ớt mà kiên định của đèn pin, mắt nhìn thấy được đều là tàn khu của những tượng người này, từng mảng lớn hắc ảnh chập chờn dưới đáy hoàng lăng hôn ám!!

Điều này tạo nên một loại áp ức cùng quỷ dị khó diễn tả bằng lời, khiến người ta không khỏi cảm thấy một luồng hàn ý từ lòng bàn chân dâng lên, thấu thẳng sống lưng. "Mấy thứ này rốt cuộc là cái gì?!!" Thanh âm Thuận Tử hơi run rẩy, hắn hiển nhiên là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến tràng cảnh như vậy, đôi mắt trừng lớn tràn đầy chấn kinh cùng không hiểu.

Trần Mộc nuốt một ngụm nước bọt, thanh âm lược đái cà lăm giải thích: "Đây hẳn là tượng gốm tuẫn táng của cổ đại!!

Anh nhìn những cái có hình thái khác biệt kia xem, giống như là tượng xe ngựa, tượng trưng cho nghi trượng đội khi đế vương xuất hành hoặc là tràng diện long trọng nghênh tiếp quý khách..." Lời nói của hắn xen lẫn nghi hoặc, "Nhưng kỳ quái là, vì sao nơi này lại có nhiều tượng tuẫn táng như vậy?!!

Theo lý thuyết, bọn chúng hẳn phải được an trí nơi sâu trong địa cung, hoặc là trong hố bồi táng được thiết kế tỉ mỉ, chứ không phải tùy ý bạo lộ lộ thiên như thế này!!" Bàn Tử nghe vậy, mày nhíu chặt, hiển nhiên hắn cũng ý thức được sự tình không tầm thường.

Nơi này, với tư cách là hoàng lăng, mỗi một viên gạch một viên ngói đều gánh chịu tôn nghiêm hoàng gia cùng tượng trưng cho quyền lực, tuyệt không phải chốn tầm thường!!

Bố cục địa cung, cách bài trí đồ bồi táng, không cái nào không thể hiện sự truy cầu cực hạn đối với phong thủy, khí vận!!

Mỗi một chi tiết đều trải qua tính toán và an bài tỉ mỉ, còn xa mới là thứ lăng mộ quý tộc bình thường có thể so sánh.

Thiết kế của hoàng lăng, giảng cầu chính là khí mạch tương liên giữa thiên địa!!

Cũng như sự triển hiện uy nghiêm của đế vương!

Đem đồ tuẫn táng tùy tiện chất đống ở bên ngoài như vậy, cũng giống như để lại một vết cứt chuột chói mắt trên một khối bạch ngọc thượng hạng, là đại bất kính trong đại bất kính!!

Nếu là ở thời đại kia, sai lầm như vậy bị hoàng đế biết được, e rằng không chỉ là người kiến tạo, ngay cả gia tộc kẻ đó cũng sẽ tao ngộ tai ương ngập đầu!!

Đông Hạ tuy là tiểu quốc nơi thiên viễn, nhưng cái tên Uông Tàng Hải vang như sấm bên tai trong giới kiến trúc lăng mộ, với kỹ nghệ tinh xảo cùng học thức thâm hậu của ông ta, tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm sơ cấp mà nghiêm trọng như thế, bí mật ẩn tàng sau lưng chuyện này, không thể nghi ngờ là dẫn người suy nghĩ sâu xa.

Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí men theo mép rãnh hào chậm rãi trượt xuống, đá vụn dưới chân phát ra tiếng lạo xạo nhỏ vụn, nghe đặc biệt rõ ràng trong bóng đêm tĩnh mịch!!

Hắn xuống tới đáy hào, nhanh chóng điều chỉnh tư thế.

Một tay nắm chặt khẩu súng hơi cũ kỹ, giới bị quét mắt nhìn tứ phía, tay kia thì từ trong túi móc ra một chiếc đèn pin cường quang.

Chùm sáng vạch ra một đạo quỹ tích sáng ngời trong bóng tối, cuối cùng định hình tại một cỗ tượng người không đầu!!

Phục sức trên người tượng người rất độc đáo, hoa văn phồn phục cùng sắc thái dị dạng ẩn hiện trong ánh sáng yếu ớt, để lộ một luồng

khí tức không thuộc về thời đại này. "Này, Trần Mộc, cậu tới xem cái này đi!!" Bàn Tử hạ thấp giọng, trong lời nói xen lẫn một tia hiếu kỳ khó che giấu, "Kiểu dáng quần áo này, tôi đoán là thời Nguyên, hoặc là phục sức của một dân tộc thiểu số nào đó, rất có giảng cứu đấy." Trần Mộc đứng bên bờ hào, mi mày hơi nhíu, ánh mắt xuyên thấu bóng đêm, gắt gao nhìn chằm chằm cỗ tượng người kia. "Đừng khinh cử vọng động!!" Hắn cảnh cáo, trong thanh âm mang theo sự nghiêm túc không cho phép nghi ngờ, "Thứ này xuất hiện ở đây, sau lưng nói không chừng ẩn tàng bí mật gì đó, chúng ta vẫn là cẩn thận thì hơn!!" Bàn Tử nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười không cho là đúng, nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia cẩn thận khó phát hiện. "Sợ đếch gì?

Chẳng lẽ thứ đồ chơi này còn có thể tự mình nhảy dựng lên hay sao?!!" Lời tuy nói thế, tay hắn vẫn dừng lại ngay khoảnh khắc sắp chạm vào tượng người, do dự một lát, rốt cục vẫn thu tay về!!

Sau đó, hắn đeo súng lên lưng, một tay cầm đèn pin, tay kia thì nhanh nhẹn rút từ bên hông ra một thanh chủy thủ sắc bén, cẩn thận từng li từng tí dùng cán dao nhẹ nhàng gõ mấy cái lên tượng người.

Tượng người vẫn lẳng lặng đứng ở đó, không có chút phản ứng nào, chứng minh thuộc tính phi sinh mệnh của nó. "Yên tâm đi, chính là thứ đồ chơi làm bằng đá thôi, không có gì to tát đâu!!" Bàn Tử quay đầu lại, toét miệng cười với Trần Mộc, dường như pha trò tự tin với phán đoán của chính mình.

Phan Tử ở một bên quan sát hồi lâu, rốt cục kìm nén không được lòng hiếu kỳ, cũng bắt chước động tác của Bàn Tử, từng bước trèo xuống rãnh hào, đi tới bên cạnh Bàn Tử.

Trần Mộc thấy thế, trong lòng ẩn ẩn dâng lên một luồng bất an, lần nữa dặn dò: "Hai người các anh, động tác nhẹ chút, nơi này lộ ra

vẻ cổ quái, chúng ta vẫn phải cẩn thận hành sự!!" Dưới ánh trăng, thân ảnh ba người bị kéo dài trong rãnh hào.

Hết thảy chung quanh tựa hồ đều nín thở chờ đợi, một trận thám hiểm chưa biết lặng lẽ kéo ra màn che.

Bàn Tử không kiên nhẫn phất phất tay, bàn tay mập mạp vẽ ra một đường hồ quang lười biếng trong không trung, trong mắt lấp lánh vẻ khinh miệt, hiển nhiên tịnh không thèm tiến hành giao lưu xâm nhập với Trần Mộc.

Hắn lơ đễnh đem thanh chủy thủ săn thú tinh xảo kia nhẹ nhàng trượt vào bao da chế tác đặc biệt bên hông, động tác mang theo vài phần thong dong cùng nhàn thục của giang hồ lão thủ.

Sau đó, hắn rảo bước tới bên cạnh một tôn tượng người gần nhất, thân thể to lớn hình thành đối lập rõ ràng với tượng gốm tĩnh mặc kia.

Bàn Tử nửa ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên vai tượng người.

Chương 1103

Hắn ra sức ý đồ nâng nó lên một chút, biểu tình trên mặt vì dùng sức mà có chút vặn vẹo!!

Hành động này, phảng phất là đang đánh giá trọng lượng của phần di sản cổ lão này, không chỉ là về vật chất, mà còn là sự hậu trọng của lịch sử. "Tiểu Trần, cậu rất am hiểu về mấy thứ này, cho một câu chuẩn xác đi, những tác phẩm nghệ thuật ngủ say ngàn năm này, rốt cuộc giá trị thế nào?!" Thanh âm Bàn Tử xen lẫn một tia cấp thiết, hắn ánh mắt sáng rực nhìn về phía Trần Mộc, chờ mong một đáp án hài lòng.

Trần Mộc nhẹ gật đầu, giữa lông mày để lộ vài phần tự tin chuyên nghiệp!! "Vật này không phải tầm thường, cho dù không phải hoàn chỉnh không thiếu sót, chỉ riêng một vài bộ phận, cũng có người sành sỏi nguyện ý bỏ ngàn vàng cầu mua!!

Tôi từng nghe nói, đầu của một tôn binh mã dũng, liền có thể đấu giá ra giá trên trời hai trăm vạn đô la Mỹ!!

Mà những đầu ngựa hiếm thấy hơn kia, vì sự độc đáo cùng khan hiếm, giá trị càng là khó mà đo lường, tình hình thị trường thay đổi trong nháy mắt, toàn bộ nhờ vào mức độ nhiệt tình của người mua!!" Bàn Tử nghe vậy, ánh mắt không tự chủ được du di giữa đám tượng người tứ phía, mỗi khi quét qua một tôn, trong mắt liền hiện lên một vệt tiếc nuối cùng đau xót.

Hắn thở dài một hơi, thanh âm hồi vang trong mộ thất trống trải, mang theo vài phần bất đắc dĩ: "Haizz, thật sự là đáng tiếc!!

Bảo vật trân quý như vậy, lại ngại điều kiện, khó mà dễ dàng mang đi..." Sự không hiểu cùng tò mò trong lòng Trần Mộc tịnh không

vì thế mà tiêu tan, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Những văn vật vốn nên chôn sâu dưới lòng đất này, vì sao lại xuất hiện đột ngột ở chỗ này như vậy?!

Trong cổ mộ, mỗi một kiện di vật đều gánh chịu một đoạn quá vãng!!

Sự tồn tại của chúng, thường thường có liên hệ mật thiết với thân phận, cuộc đời mộ chủ nhân thậm chí là phong vân biến ảo của thời đại đó!!

Những người thủ hộ trầm mặc này sắp xếp tại đây, sau lưng tất nhiên ẩn tàng thâm ý nào đó hoặc là câu chuyện chưa được vạch trần.

Ý đồ của người thiết kế ở đâu?!!

Là muốn thông qua những điêu khắc không lời này truyền đạt tin tức nào đó, hay là để thủ hộ một bí mật không ai biết?!!

Hết thảy nghi vấn này, như sương mù quanh quẩn trong lòng Trần Mộc, chờ đợi được giải khai.

Chiếu theo khoảng cách hai bờ xa xa tương vọng mà phán đoán, cái rãnh hào mà đám tượng người này đang đứng, thình lình nằm ở ngay chính trung ương sông Hộ Thành, nơi u thâm nhất!!

Tại những năm tháng cổ xưa khi hoàng lăng mới vừa lạc thành, nghĩ đến những người thủ hộ trầm mặc này đều chìm đắm dưới làn nước biếc của sông Hộ Thành, bị dòng nước róc rách nhẹ nhàng bao phủ, cách tuyệt với thế gian!!

Sự loang lổ cùng mơ hồ trên dung mạo tượng người, chính là bằng chứng không lời cho việc bọn chúng đã trải qua sự tẩy lễ của năm tháng dưới nước!!

Nói cách khác... vào lúc hoàng lăng hoàn công, người đứng trên

mặt đất, nơi tầm mắt có thể nhìn thấy, đoạn nhiên không pháp nhìn trộm được thế giới bí mật ẩn nặc dưới nước này.

Vậy thì, vì sao phải an trí những tượng người này ở đây?!

Chẳng lẽ bọn chúng chỉ là vật phế thải còn sót lại khi kiến tạo hoàng lăng, hoặc là hàng lỗi trong quá trình chế tác tượng người?!

Hay là đám công tượng vì muốn bớt việc, tự ý đem những "tác phẩm thất bại" này dìm xuống đáy sông, để cầu che giấu tai mắt người khác?!!

Tuy nhiên, nhìn sự sắp xếp ngay ngắn nghiêm cẩn của nó, hiển nhiên không thể so sánh với việc tùy ý vứt bỏ, trong đó dường như ẩn chứa sự cố ý cùng giảng cứu nào đó.

Trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một luồng cảm khái khó tả, trí tuệ cùng ý đồ của cổ nhân, quả thực khó mà phỏng đoán!!

Nếu không phải chính mình không cẩn thận trượt chân ngã xuống nơi này, đứng trên mặt cầu kiên cố, e rằng vĩnh viễn cũng không cách nào vạch trần bí mật ẩn tàng ngay dưới mí mắt này!!

Hoặc là, hết thảy đều là trong cõi u minh tự có an bài!

Là thượng thiên cố ý vạch trần cho Trần Mộc hắn một đoạn chuyện cũ trần phong, hay là một loại gợi ý thần bí nào đó?!!

Ngay khi suy tư ngổn ngang, Bàn Tử bên cạnh bỗng nhiên phát ra một tiếng "chậc" nhẹ.

Tiếng này lập tức đánh vỡ sự tĩnh mịch chung quanh, hắn ánh mắt quắc thước, nói: "Các cậu có chú ý tới không, tất cả tượng người ở nơi này, không một ngoại lệ, đều là mặt hướng về cùng một phương hướng?!

Tư thái phảng phất đang sải bước tiến lên, khác biệt hoàn toàn với

những tượng người tĩnh chỉ bất động mà chúng ta thường thấy chốn nhân gian!!" Lời vừa nói ra, mọi người nhao nhao ghé mắt.

Lập tức một lần nữa xem xét những tượng người dường như đang kể lể câu chuyện không lời này, trong không khí tràn ngập một luồng hiếu kỳ cùng hưng phấn khi thám hiểm cái chưa biết.

Trần Mộc ban đầu tịnh chưa phát giác được bất kỳ dị thường nào, nhưng theo một câu nói của Bàn Tử, sự chú ý của hắn lặng lẽ bị dẫn dắt!!

Hắn nghe lời nhìn lại, tầm mắt chậm rãi di động trong ánh sáng yếu ớt, dần dần ngưng tụ tại những tượng bồi táng kia, trong lòng không khỏi dâng lên một tia cảm giác dị dạng.

Những tượng bồi táng này vốn nên chỉnh tề đồng nhất đứng thẳng hướng về cùng một phương hướng, đây là cảnh tượng thường thấy trong mộ thất!!

Tuy nhiên thứ Bàn Tử chỉ tịnh không phải là sự sắp xếp của bọn chúng, mà là tư thái của bọn chúng...

Đó là một loại động thái chưa từng thấy, phảng phất ẩn chứa ý nghĩa đặc định nào đó!!

Trần Mộc tuân theo nhắc nhở của Bàn Tử, chùm sáng đèn pin trong tay như kim thăm dò, tỉ mỉ du tẩu ở nửa thân dưới tượng người, mỗi một đạo ánh sáng lướt qua, đều giống như đang vạch trần một đoạn bí mật trần phong.

Ngay tại lúc này, một luồng cảm thụ kỳ dị khó tả lặng lẽ leo lên đầu, khiến mi tâm Trần Mộc không khỏi nhíu lại. "Đám người này..." Lời nói của hắn mang theo vài phần nghi hoặc cùng kinh dị, "Trông không giống như là đang đứng yên, ngược lại càng giống như đang hành tiến!!" "Hành quân?!" Phan Tử nghe vậy, ánh mắt nhanh chóng

chuyển hướng sang Trần Mộc, ngữ khí xen lẫn hiếu kỳ cùng không hiểu.

Trần Mộc gật đầu thật mạnh, trong mắt lấp lánh quang mang khẳng định: "Không sai, từ cấu tạo xe ngựa, chi tiết phục sức nhân vật mà phán đoán, đây không thể nghi ngờ là một đội ngũ đế vương xuất tuần!!

Anh nhìn kỹ xem... những con ngựa này kiện tráng hữu lực, xe liễn hoa lệ phi phàm, mà động tác của những tượng người kia, vô luận là giơ tay nhấc chân, hay là ánh mắt hướng tới, không cái nào không ám chỉ bọn chúng đang tiến về phía một mục tiêu chung nào đó!!

Bố cục như vậy, sự triển hiện động thái như vậy, quả thực giống như đem một tràng diện hành quân to lớn ngưng đọng lại tại khắc này." Mọi người nghe vậy, đều không tự chủ được thuận theo chỉ hướng của đội liệt tượng người mà nhìn lại.

Con rồng dài tạo thành từ những tượng người quỷ dị, phảng phất xuyên việt mê vụ thời gian, vẫn luôn kéo dài đến tận cùng thâm thúy, u ám của sông Hộ Thành, nơi đó phảng phất giấu một bí mật không thể cho ai biết, một nơi chốn thần bí mà ngay cả cường quang cũng không cách nào xuyên thấu, không cách nào vạch trần "đích đến" chân chính của nó!!

Tại khoảnh khắc đó, trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên sự kính sợ đối với cái chưa biết cùng khát vọng tìm tòi.

Phảng phất trong mảng bóng tối kia ẩn tàng bí mật sâu tầng nhất của lịch sử cổ lão, chờ đợi người hữu duyên khai quật.

Nếu không phải vì cú ngã kia làm đầu óc Trần Mộc còn chìm đắm trong một mảnh hỗn độn, hắn có lẽ sẽ đề nghị, mang theo vài phần hiếu kỳ cùng ham muốn thám hiểm, đi xem thử nơi sâu thẳm chưa biết

kia!!

Nhưng khi ánh mắt hắn chạm đến mảng bóng tối thâm thúy phảng phất có thể thôn phệ hết thảy quang minh ở đằng xa, câu nói kia liền giống như bị bàn tay vô hình bóp nghẹt lấy cổ họng, chung quy không có hóa thành ngôn ngữ phiêu tán trong không khí lãnh liệt!!

Bàn Tử bên cạnh tịnh chưa phát giác được sự khiếp ý chợt lóe lên trong lòng Trần Mộc, tự mình tiếp lời: "Hắc, cậu nói như vậy, tôi còn thực sự cảm thấy kỳ quái!!

Mấy tên kia rốt cuộc là bay về hướng nào?

Hay là, chúng ta cũng đi thám thính đến cùng xem?!

Dù sao con sông này nhìn cũng không dài, coi như đi tản bộ!!" Tuy nhiên, Phan Tử gần như lập tức lắc đầu, kiên quyết phản đối, ngữ khí để lộ quyết đoán không cho phép nghi ngờ: "Không được, chúng ta không có thời gian đâu!!" "Trần Mộc hiện tại đang bị thương, lỡ như xảy ra sai sót gì, muốn chạy cũng khó!!

Chúng ta vẫn là đừng lãng phí tinh lực ở đây nữa!!

Chương 1104

Tin tức Tam gia để lại cho Trần Mộc, chúng ta đến giờ vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ là ý gì!!

Thà rằng cứ bình bạch vô cố chuốc thêm phiền phức, chi bằng tận dụng thời gian này, hảo hảo nghiền ngẫm xem cái lối vào địa cung mà Tam gia nhắc tới rốt cuộc ẩn tàng ở đâu!!

Hơn nữa, mấy con chim cổ quái kia dường như cũng không có ý định bay xuống, chúng ta đừng tự tìm không thoải mái nữa!!" Lời của Phan Tử nói trúng tim đen Trần Mộc, hắn vội vàng gật đầu tán đồng.

Đồng thời cố ý ho khan vài tiếng, âm thanh mang theo vài phần suy yếu, lấy đó nhấn mạnh chính mình thương thế không nhẹ, không thích hợp hành động quá nhiều.

Thuận Tử ở bên cạnh trầm mặc không nói, hiển nhiên cũng nghiêng về phía hành sự ổn thỏa.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử không khỏi có chút thất lạc, vai hơi nhún, bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi, nếu mọi người đều nói vậy, thì cứ tính thế đi!!" Sau đó, Thuận Tử cẩn thận từng li từng tí kéo bọn họ từng người một lên mép kênh dẫn nước được cấu thành từ tượng đá.

Trần Mộc và mọi người lần nữa trở lại nơi khiến hắn sơ ý trượt chân.

Phan Tử nhanh chóng từ trong ba lô lấy ra đèn bão, nhẹ nhàng quẹt một cái, ngọn lửa nhảy nhót bùng lên, nháy mắt chiếu sáng bốn phía, cũng tăng thêm vài phần ấm áp cho hoàn cảnh hàn khí bức người này.

Trần Mộc trong lòng thầm tính toán, từ lúc ngã xuống đến giờ, bọn họ hầu như cả ngày chưa từng ăn gì, bụng thích thời phát ra tiếng

ùng ục kháng nghị, nhắc nhở nhu cầu của cơ thể.

Thế là, bốn người dứt khoát ngồi bệt xuống đất, chia sẻ chút lương khô ít ỏi còn sót lại trong ba lô.

Mỗi một miếng nhai nuốt đều tỏ ra phá lệ trân quý, hương khí thức ăn dưới ánh đèn vàng vọt lan tỏa ra, mang lại một tia ấm áp và an ninh hiếm hoi cho chuyến hành trình tràn đầy nguy hiểm này.

Từ từ mở hành trang của nhóm Trần Mộc ra, một cỗ khí tức hỗn loạn nhưng mang theo đặc trưng của lữ đồ ập vào mặt.

Giữa những vật phẩm phồn tạp đó, ánh mắt Trần Mộc cùng các bạn đồng hành không hẹn mà cùng tập trung vào một phát hiện đầy bất ngờ...

Phần lớn thực phẩm bọn họ mang theo, thế mà đều nằm gọn lỏn trong đống tay nải do đám người Trần Bì A Tứ giữ!!

Sự thật bất ngờ này, giống như một trận gió lạnh đột ngột, khiến trong lòng mọi người không khỏi thắt lại.

Tay Trần Mộc nhẹ nhàng lướt qua những thực phẩm kia, trong lòng thầm tính toán.

Khẩu phần lương thực họ tùy thân mang theo giờ phút này hiện ra như thế đơn bạc, phảng phất như mấy chiếc lá khô bị lãng quên trong góc, căn bản không cách nào thỏa mãn nhu cầu cho hành trình chưa biết sắp tới.

Đặc biệt là đối với người có sức ăn kinh người như Bàn Tử, sau bữa này, ba lô của hắn gần như thành một cái kho hàng trống rỗng, chỉ còn lại vài luồng không khí tịch mịch.

Tuy nhiên, hình thành sự đối lập rõ ràng với sự khan hiếm thực phẩm là... hầu như tất cả trang bị thám hiểm cần thiết, ví dụ như dây thừng kiên cố chịu lực, móc câu sắc bén đáng tin, cùng các loại hỏa cụ

duy trì sự sống, những nhu yếu phẩm thám hiểm này lại kỳ tích tập trung hết ở bên phía nhóm Trần Mộc!!

Những trang bị này lẳng lặng nằm trong ba lô, mỗi một kiện đều lấp lánh quang trạch lãnh liệt mà kiên định, phảng phất là người thủ hộ không lời, nhắc nhở bọn họ rằng dù tiền đồ chưa biết, ít nhất vẫn còn những người bạn trung thực này bồi bên cạnh.

Phan Tử, vị lão thủ kinh nghiệm phong phú này sau khi kiểm tra kỹ lưỡng một lượt trang bị, mày hơi nhíu lại, nói chậm rãi với Trần Mộc: "Xem ra, Trần Bì A Tứ lúc phân phối vật tư, xác thực đã động một phen tâm tư!!

Lão ta xảo diệu đem toàn bộ trang bị nặng ngàn cân an bài cho chúng ta vác, mà thực phẩm - loại vật phẩm tiêu hao này - thì do bọn họ phụ trách mang theo!!

Sự an bài như vậy, vô hình trung khiến đôi bên hình thành một loại cân bằng vi diệu, bất luận là bên nào muốn đơn độc hành động, đều sẽ vì thiếu hụt tài nguyên tất yếu mà bước đi khó khăn!!

Không thể không thừa nhận, nước cờ này, chúng ta quả thật là sơ suất rồi." Bàn Tử nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười bất đắc dĩ, trong giọng nói giáp tạp vài phần tự giễu: "Anh còn có thể trông cậy lão ta chú ý tới cái gì chứ?!

Nhắc tới thì, mỗi lần giao thiệp với người của Tam gia các anh, bọn tôi luôn là người chịu thiệt!!

Từ khoảnh khắc xóc nảy trên tàu hỏa, tôi đã ẩn ước dự cảm sẽ có màn này rồi!!

Hừ, nói dễ nghe là hợp tác, thực tế thì chúng ta cứ như châu chấu bị buộc trên cùng một sợi dây thừng, muốn nhảy cũng nhảy không xa!!" Lời nói của Bàn Tử tuy mang theo châm chọc, nhưng sâu trong

đáy mắt lại giấu một tia chờ mong cùng kiên nghị đối với khiêu chiến chưa biết.

Phan Tử nhổ một bãi nước bọt, thần sắc không vui mắng trả: "Cái tên béo nhà cậu bớt ở đó nói mát đi!!

Bản thân cậu cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam, chỉ cần cậu không gây phiền toái cho Trần Mộc bọn tôi, tôi đã tạ ơn trời đất rồi." Thuận Tử thấy thế vội vàng giảng hòa, sợ cuộc đấu khẩu này leo thang, liền khuyên giải: "Các vị đại ca, có sức lực đấu võ mồm, chi bằng tranh thủ động não đi!!

Suy nghĩ xem câu nói Tam thúc các anh để lại rốt cuộc là ý gì?!

Chúng ta phải đoàn kết nhất trí, tìm ra manh mối mới là chính đạo!!" Trần Mộc nhẹ nhàng vỗ vai Phan Tử, ra hiệu cho hắn bình tĩnh, sau đó quay sang Thuận Tử, ngữ khí ôn hòa hỏi: "Thuận Tử, lúc đó Tam thúc đến tìm anh, cụ thể là tình cảnh như thế nào?!

Anh có thể kể chi tiết cho chúng tôi nghe không?!

Chỉ một câu nói kia, thực sự quá mơ hồ rồi.

Chúng tôi ngay cả cửa Hoàng lăng mở hướng nào còn không biết, thật sự là không biết bắt đầu từ đâu." Trần Mộc hỏi như vậy, Bàn Tử và Phan Tử cũng tạm thời nén xuống bất mãn, tề chỉnh tập trung ánh mắt vào Thuận Tử, chờ đợi câu trả lời.

Thuận Tử tìm một chỗ ngồi xuống, mày nhíu chặt, dường như đang nỗ lực hồi ức đoạn vãng sự đó: "Đó chắc là khoảng một tháng trước!!

Khi đó tôi cũng đang dẫn một đội du khách lên núi, bất quá không có thâm nhập thám hiểm như các anh, chỉ là đi dạo quanh chân núi, nhìn xa xa phong quang tuyết sơn!!

Tam thúc của các anh lúc đó trà trộn trong đám du khách, mặt

ngoài nhìn không khác gì người thường.

Đến buổi tối, khi mọi người an doanh trại trên núi chuẩn bị qua đêm, ông ấy bỗng nhiên gọi riêng tôi ra, vẻ mặt thần thần bí bí!!

Ông ấy nói với tôi, ông ấy định một mình lên tuyết sơn thám hiểm, bảo tôi đừng nói cho bất luận kẻ nào, đồng thời đưa cho tôi một khoản tiền, phân phó tôi vào thời điểm này hôm nay, ở dưới chân núi đợi một người tên là Trần Mộc, rồi dẫn các anh tiến vào vùng núi!!

Chỉ cần tôi có thể thuận lợi đưa các anh đến trước mặt ông ấy, sẽ cho tôi một khoản thù lao phong hậu!!

Chính là vào thời khắc đó, ông ấy để lại câu nhắc nhở khó hiểu kia.

Ông ấy còn đặc biệt nhấn mạnh, chỉ cần 'Cậu' nghe được câu nói này, tự nhiên sẽ minh bạch hàm nghĩa trong đó..." "Ông ấy xác thực nói như vậy?!" Ngữ điệu Trần Mộc giáp tạp một tia khó tin, mi vũ nhíu lại, phảng phất đang nỗ lực nghiền ngẫm thâm ý đằng sau câu nói kia.

Thuận Tử dùng sức gật đầu, động tác kiên định mà quyết tuyệt.

Ánh mắt hắn lấp lánh quang mang không thể nghi ngờ, như muốn nói lên một bí mật chỉ có bọn họ mới hiểu.

Đáy lòng Trần Mộc dâng lên một trận gợn sóng vi diệu.

Lời này nghe vào, càng giống như sự tín nhiệm và kỳ vọng đối với đối tượng cụ thể là "Trần Mộc", chứ không phải bản thân nội dung câu nói!!

Hắn không khỏi tự tư lượng, trên người mình rốt cuộc có đặc chất gì, có thể khiến người nói chắc chắn như vậy, cho rằng chỉ cần mình vừa nghe liền có thể rộng mở trong sáng?!

Sự nhận đồng độc đáo này khiến hắn vừa cảm thấy một tia kiêu ngạo, lại sinh ra càng nhiều nghi hoặc. "Vậy sao anh biết phải đợi sau khi tách Trần Bì A Tứ ra rồi mới tiết lộ chuyện này cho Trần Mộc chúng tôi?!" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hiếu kỳ và nghiền ngẫm, nụ cười trên gương mặt tròn trịa khiến không khí xung quanh nhẹ nhõm hơn vài phần.

Thuận Tử nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ý vị thâm trường, nụ cười kia vừa có giảo hoạt lại có thản thành, khác hẳn bộ dạng hàm hậu ngày thường!!

Hắn chậm rãi mở miệng, trong giọng nói giấu vài phần đắc ý: "Tôi cũng không phải là đèn đã cạn dầu.

Tam thúc các anh sớm đã lải nhải bên tai tôi về quân số đội ngũ các anh!!

Còn đặc biệt dặn dò, nếu quân số không khớp, tin tức này phải truyền đạt một đối một, chỉ có thể để một mình anh biết!!

Khi tôi vừa nhìn thấy đám người các anh, cái mùi không tầm thường lơ lửng trong không khí đã khiến tôi cảnh giác, phảng phất như trong các anh có lẫn lộn thành viên không thuộc cùng một phe!!

Chương 1105

Lúc đó tôi còn chưa nắm rõ lai lịch các anh, đành phải giả vờ ngây ngô, tĩnh quan kỳ biến!!

Dù sao, tôi cầm tiền của người ta, cũng phải làm việc cho người ta, lỡ như xử lý không thoả đáng, ảnh hưởng đến đại sự của các anh, vậy thì tội lỗi quá!!" Trần Mộc chăm chú nhìn nụ cười giảo hoạt khó phát giác trên mặt Thuận Tử, trong lòng không khỏi gợn sóng, như có thứ gì đó nhẹ nhàng véo tim hắn một cái.

Hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ từ khoảnh khắc bọn họ bước lên ngọn núi này... sự chất phác và hàm hậu mà Thuận Tử thể hiện ra, đều chỉ là một lớp ngụy trang được thiết kế tinh vi?

Thật là tri nhân tri diện bất tri tâm, thảo nào theo hành trình đi sâu vào, người thanh niên nhìn như không bắt mắt này lại càng ngày càng tỏ ra trầm ổn tự nhược.

Hóa ra, đây mới là bộ mặt thật của hắn... một tay lão luyện thâm tàng bất lộ, những chuyện này hoặc giả chỉ là một góc băng sơn trong vô vàn bí mật của hắn.

Phan Tử ở một bên, là lão giang hồ lịch kinh phong sương, mẫn cảm bắt được sự biến hóa vi diệu trong không khí.

Sắc mặt hắn trầm xuống, ánh mắt sắc bén như ưng, chỉ thẳng vào hạch tâm vấn đề: "Sự tình e rằng không đơn giản như vậy đâu.

Thuận Tử, anh có phải còn điều gì chưa nói không?!" Khóe miệng Thuận Tử nhếch lên ý cười nhàn nhạt, nụ cười dường như uẩn hàm thiên ngôn vạn ngữ, khiến người ta khó mà nắm bắt. "Trước khi giải ngũ, tôi từng phục dịch chính tại vùng núi non trùng điệp này!!

Đối với tuyết sơn, đường tôi đi qua còn nhiều hơn muối đại đa số người từng ăn!!

Cha mẹ tôi là người sinh ra và lớn lên trên mảnh đất này.

Thời kỳ động loạn, họ từ phía Bắc vượt qua trùng trùng khó khăn, chạy nạn đến đây, ẩn nặc trong rừng sâu núi thẳm này suốt mấy năm trời!!

Trong núi không chỉ ẩn giấu sự tráng lệ của tự nhiên, còn có vô số truyền thuyết cổ xưa mà thần bí!!

Cũng như những chuyện bất khả tư nghị họ gặp phải những năm đó.

Hằng năm, người ôm đủ loại ý tưởng kỳ quái bước vào sơn lâm nườm nượp không dứt, muốn tìm kiếm cái chưa biết, thỏa mãn lòng hiếu kỳ hoặc tìm kiếm sự cứu rỗi nào đó!!

Tôi tuy không dám nói chuyện gì cũng biết, nhưng về bí mật của ngọn núi này, tôi cũng có vài phần hiểu rõ!!

Do đó, khi thấy các anh kiên định đi về phía đỉnh núi, tôi liền đại khái đoán được mục đích của các anh!!" Nói đến đây, Thuận Tử hữu ý vô ý dừng lại một chút, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Trần Mộc, ánh mắt kia vừa có sự ăn ý cũng có cảnh cáo. "Nếu không phải vì có sự nhờ vả của Tam thúc các anh!!

Tại nơi tuyết lở đột ngột ở sườn núi kia, tôi có khả năng đã sớm khuyên can, không để các anh tiếp tục chuyến hành trình đầy rẫy nguy hiểm chưa biết này rồi!!" Những lời này như một chiếc chìa khóa, nhẹ nhàng mở ra cánh cửa dẫn đến bí mật sâu hơn, khiến mỗi người tại đây đều không tự chủ được mà lâm vào trầm tư.

Ánh mắt Phan Tử bồi hồi giữa Trần Mộc và Bàn Tử, trong mắt lộ ra một tia cảm xúc phức tạp khó tin, nhất thời lại không tìm ra ngôn

ngữ thích hợp để biểu đạt sóng gió trong lòng.

Trầm mặc giây lát, Phan Tử từ trong túi lần mò ra một bao thuốc lá nhăn nhúm, ngón tay nhẹ nhàng búng nắp, rút ra một điếu, chậm rãi đưa cho Thuận Tử.

Giọng hắn khàn khàn: "Thuận ca, thật là có mắt không thấy Thái Sơn.

Hiện tại chúng ta đã là người trên cùng một thuyền rồi, nào, hút điếu thuốc, coi như tôi bồi tội!!" Thế nhưng, Thuận Tử cũng không đưa tay ra đón điếu thuốc tượng trưng cho sự hòa giải kia.

Hắn hơi ngẩng đầu, ánh mắt kiên định trực tiếp, ngữ khí không chứa nửa điểm khách sáo: "Người như tôi, thực lòng lắm, không thích vòng vo!!

Tôi giúp các anh không phải vì giao tình, thuần túy là vì khoản thù lao phong hậu kia!!

Số tiền Tam thúc anh hứa cho tôi, đủ để tôi thư thư phục phục sống hai đời!!

Cho nên, mặc kệ thế nào, tôi đều sẽ bảo đảm đưa các anh an toàn đến trước mặt Tam thúc!!

Hiện tại, chúng ta vẫn là tranh thủ nghiên cứu xem câu nói kia rốt cuộc ẩn chứa ý tứ gì đi." Phan Tử bị lời nói thẳng thừng này làm cho có chút tay chân luống cuống, xấu hổ thu thuốc về, kẹp lên miệng mình, khóe miệng miễn cưỡng kéo ra một nụ cười khổ.

Ánh mắt hắn chuyển hướng Trần Mộc, trong nụ cười giấu sự bất đắc dĩ cùng cầu viện.

Trần Mộc thấy thế, trầm ổn mở miệng hỏi: "Thuận Tử, anh có thể thuật lại cho tôi một lần nữa nguyên văn lời Tam thúc lúc đó không?!

Có lẽ từ trong miêu tả của anh, tôi có thể tìm được chút manh mối." Thuận Tử nghe vậy, mày hơi nhíu, dường như đang nỗ lực hồi tưởng màn kia, một lát sau, hắn chậm rãi nói: "Nhớ kỹ lúc ấy, Tam thúc nói như thế này: 'Đợi Trần Mộc đến, cậu chuyển lời với hắn, cửa vào địa cung ẩn tàng tại nơi Huyền Vũ Cự Thi!' Nói xong lời này, tôi còn truy vấn một câu đó là ý gì.

Tam thúc chỉ đạm đạm cười một tiếng, nói chỉ cần đem câu này truyền đạt cho Trần Mộc, nếu thật sự là hắn, tự nhiên sẽ minh bạch hàm nghĩa trong đó." Theo lời nói của Thuận Tử rơi xuống, không khí phảng phất ngưng kết một cỗ khí tức trầm trọng mà thần bí, trong lòng mỗi người đều không tự chủ được mà dâng lên một cỗ xúc động muốn tham tác cái chưa biết.

Đây rốt cuộc là ý gì?

Nơi Huyền Vũ Cự Thi?! "Vẫn y như cũ!!" Trần Mộc khẽ thở dài, trong lòng thầm tính toán, hạch tâm lời này không nghi ngờ gì rơi vào bốn chữ "Huyền Vũ Cự Thi"!!

Nhưng ngặt nỗi tin tức chí quan trọng yếu này, đối với Trần Mộc mà nói lại như thiên thư, khó mà nắm bắt!!

Ngô Tam Tỉnh mẹ nó chứ!

Sự tin tưởng mạc danh đối với Trần Mộc này rốt cuộc từ đâu mà ra?!

Đây không phải rõ ràng làm khó Trần Mộc sao?!

Đám người vây quanh nhao nhao đưa ánh mắt nhìn về phía Trần Mộc, trong mắt tràn đầy kỳ vọng cùng cổ vũ, mà Trần Mộc chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, hít sâu một hơi, mi vũ tràn đầy khốn hoặc cùng bất đắc dĩ!!

Thấy Trần Mộc trăm mối vẫn không có cách giải, Bàn Tử ở bên

cạnh mở miệng dò xét: "Liệu có phải là vì gợi ý này có liên quan đến trải nghiệm nào đó trong quá khứ của Ngô gia các anh không?!

Bí mật chỉ có người trong gia tộc các anh mới có thể tâm lĩnh thần hội?!" "Không hoàn toàn là như vậy!!" Trần Mộc chậm rãi lắc đầu, giải thích: "Tôi hiểu rõ tính cách Tam thúc, ông ấy cũng không phải loại người cố làm ra vẻ huyền bí, thiết lập câu đố phức tạp để người ta đoán già đoán non!!

Đã ông ấy chọn thông qua Thuận Tử truyền đạt tin tức, như vậy hàm nghĩa câu nói này tất định trực tiếp rõ ràng, nhất định là chúng ta hiểu sai ở đâu đó, tư duy đi vào ngõ cụt!!" Phan Tử nghe vậy, như có điều suy nghĩ tiếp lời: "Tam gia cố ý cường điệu là 'Cậu' vừa nghe liền có thể lĩnh ngộ!!

Mà không phải 'Chúng ta' vừa nghe đã hiểu, điều này ý vị tin tức ẩn tàng phía sau, tất nhiên là xây dựng trên mối liên hệ độc hữu của hai người!!" Hắn ngừng lại, trong mắt lấp lánh quang mang mang tính khải phát: "Không ngại hồi tố một chút kinh lịch chung giữa cậu và Tam thúc, có lẽ đáp án giấu ở những điểm chung không bắt mắt đó." Nội tâm Trần Mộc gợn lên một trận liên y, hắn biết rõ suy đoán này nghe có vẻ thiếu logic, nhưng trong khốn cảnh trước mắt, bất kỳ manh mối khả thi nào cũng đáng để thử một lần!!

Hắn chậm rãi xòe bàn tay, mười ngón đan xen, phảng phất ý đồ tại đầu ngón tay dệt ra từng sợi dây vô hình, xâu chuỗi những tin tức linh tinh kia lại.

Liên hệ giữa Trần Mộc và Tam thúc, sơ nhìn qua tựa hồ bình đạm không có gì lạ, nhưng tỉ mỉ khai quật, lại cũng không phải hoàn toàn không có đầu mối!!

Bọn họ tuy không phải thân nhân ruột thịt (theo ngữ cảnh đồng nhân), nhưng cộng tính thực tắc rải rác, càng không cần nói còn phải

loại trừ những đặc điểm phổ biến của Phan Tử và những người khác!!

Ví dụ như giới tính, thân nam nhi trong bối cảnh này hiển nhiên quá bình thường, dù sao Phan Tử cũng là nam giới, điểm chung này liền mất đi tính độc đáo!!

Những cái khác thì không dễ nói, những thứ tựa hồ là chứng minh huyết mạch tương liên, nhưng vừa nghĩ tới ám hiệu thần bí khó lường kia, Trần Mộc lại không khỏi lắc đầu, cảm thấy sợi dây liên kết huyết thống đơn giản này khó mà móc nối với nó.

Tuy nhiên, khi suy tư chuyển tới thái độ đối với người khác phái.

Trần Mộc không khỏi tự giễu cười một tiếng.

Hắn cùng Tam thúc khi đối mặt nữ tính, luôn có chút không câu nệ tiểu tiết, thậm chí hơi có vẻ khinh phù, nhưng đặc chất này quá chủ quan và mơ hồ, ngay cả chính hắn cũng xấu hổ thừa nhận!!

Trừ cái đó ra, có thể miễn cưỡng tính là điểm chung...

Chương 1106

đó là hai người bọn họ đều chọn định cư tại thành phố Hàng Châu ôn uyển này.

Nơi đây không chỉ là quê hương, càng là vũ đài chủ yếu cho cuộc sống và mạo hiểm của họ!!

Ngay khi tư duy Trần Mộc sắp lâm vào cục diện bế tắc, một ý niệm đột ngột như tia chớp rạch phá bầu trời đêm, khiến hắn toàn thân chấn động!!

Hàng Châu?!

Từ khóa này như một chiếc chìa khóa, lặng lẽ mở ra một góc trần phong nào đó trong ký ức... "Huyền Vũ Cự Thi"!!

Gợi ý ẩn hối Tam thúc lưu lại, cùng thành phố Hàng Châu này, dường như tồn tại một mối liên hệ vi diệu nào đó.

Những kinh lịch mà Trần Mộc và Ngô Tam Tỉnh cùng chia sẻ, phảng phất đều đang dẫn đường hắn đi về phía một bí mật không ai biết...

Sát na gian, hết thảy rộng mở trong sáng!!

Trong lòng Trần Mộc dũng động sự minh ngộ chưa từng có, thâm ý ẩn tàng sau bốn chữ kia, giống như ánh bình minh mới ló rạng, dần dần trải ra trong lòng hắn —— "Huyền Vũ Cự Thi"!!

Đây không chỉ là một từ ngữ, nó gánh chịu ám chỉ của Tam thúc về một địa điểm đặc định ở Hàng Châu, một bí mật chỉ có Trần Mộc có thể lý giải! "Huyền Vũ Cự Thi!!!" Trần Mộc thấp giọng chửi thề, vừa là ảo não vì chính mình chậm chạp chưa thể lĩnh ngộ, cũng là cảm thấy chấn kinh cùng hưng phấn đối với phát hiện đột ngột này!!

Từ ngữ nhìn như thô bỉ này, giờ khắc này lại như mật thược khai mở thế giới mới, dẫn dắt hắn bước vào một hành trình chưa biết mà lại tràn đầy khiêu chiến.

Trần Mộc trong lòng tỉ mỉ nhấm nuốt tất cả, phảng phất gạt mây mù thấy trời xanh, uất kết trong lòng nháy mắt tiêu tan, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười thích nhiên!!

Cả sự hiểu lầm này, bắt nguồn từ việc bọn họ quá mức chấp niệm và dự thiết đối với "Táng Kinh", khiến tư duy của họ như bị gông xiềng trói buộc, một khi bắt được âm tiết tương tự, liền vội vàng đem nó rập khuôn vào cái khung đã định sẵn!!

Mà sự thực chứng minh, bốn chữ Tam thúc nói, khác xa một trời một vực với cách hiểu ban đầu của bọn họ!!

Càng làm cho người ta tán thán chính là, Ngô Tam Tỉnh đã vận dụng một phương thức cực kỳ tinh diệu và ẩn hối, khiến một câu nói nhìn như bình thường không có gì lạ, lọt vào tai mọi người chỉ là giao lưu tầm thường, duy chỉ có Trần Mộc, có thể nhìn thấu chân ý thâm tàng trong đó!!

Tâm tư này, không thể nghi ngờ đã chương hiển sự thâm mưu viễn lự của Tam thúc.

Ông ấy dường như đã sớm liệu đến, trong đội ngũ theo Trần Mộc bước vào Hoàng lăng này, hoặc giả không thiếu những kẻ nằm ngoài tính toán của ông.

Mọi người phát giác sắc mặt Trần Mộc biến hóa vi diệu, từ khốn hoặc chuyển thành hoảng nhiên, nhao nhao ném tới ánh mắt cấp thiết, khát vọng biết được điều hắn ngộ ra trong lòng.

Trần Mộc chậm rãi mở miệng, ngữ khí mang theo vài phần tự giễu: "Chúng ta trước đó thực sự là sai ngàn dặm rồi!!

Câu nói kia của Ngô Tam Tỉnh sở dĩ chỉ có tôi có thể lý giải, cũng không phải dựa trên sự ăn ý không ai biết nào giữa tôi và ông ấy, mà là vì một nguyên nhân đơn giản không thể đơn giản hơn...

Tôi lớn lên ở Hàng Châu." Lời này vừa nói ra, mọi người đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên vẫn chưa từ trong lời nói của Trần Mộc bắt được tin tức mấu chốt!!

Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc, lông mày nhíu thành một đoàn, nhịn không được chen miệng hỏi: "Ý của cậu là, lời này có quan hệ dính dáng đến phong thổ nhân tình Hàng Châu?!

Nhưng không đúng nha, Bàn gia tôi cũng từng du lịch qua Hàng Châu, mỹ cảnh nơi đó tuy nhiều, nhưng chưa từng nghe nói có danh thắng cổ tích nào gọi là 'Huyền Vũ Cự Thi' a!!!" Lời của Bàn Tử giáp tạp vài phần hí hước, lại mang theo một tia nghiêm túc, hiển nhiên tràn đầy hiếu kỳ và khó hiểu đối với lời giải thích của Trần Mộc.

Phan Tử nhẹ nhàng lắc đầu, mi vũ mang theo vài phần bất đắc dĩ, chậm rãi nói: "Cậu mở não động cũng quá xa rồi, chuyện này thật không có nửa điểm quan hệ với phong cảnh!!

Phải biết, người sinh ra và lớn lên ở Hàng Châu, cũng chưa chắc thuộc như lòng bàn tay các danh thắng cổ tích Hàng Châu!!" "Cứ lấy Ngô Tam Tỉnh ra mà nói đi, ông ấy an gia lạc hộ ở Hàng Châu sắp mười năm rồi, nhắc tới Hàng Châu, cũng chỉ biết mỗi cái Tây Hồ!

Lần trước ông ấy hứng chí bừng bừng dẫn chúng tôi đi núi Bảo Thạch thưởng trà, vốn định khoe khoang một phen, kết quả thì hay rồi!!

Chính mình lạc đường trước, cả nhóm đi lòng vòng trong núi đến sắc trời dần tối, ngẩng đầu nhìn lên!!

Hừ, thế mà lại đi tới Ngọc Tuyền!!

Lúc đó cái dáng vẻ xấu hổ của Tam gia, giờ nghĩ lại đều buồn cười." Phan Tử vừa nói vừa cười.

Trần Mộc nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt hiện lên một tia cộng minh!!

Xác thực, chính hắn cũng như thế, làm nghề cổ đổng, tịnh không có nghĩa là có nhiệt yêu và quen thuộc thiên nhiên đối với cổ tích!!

Trần Mộc tự giễu cười cười, thừa nhận chính mình kỳ thật cũng chưa đặt chân qua bao nhiêu điểm du lịch trứ danh.

Bàn Tử ở một bên nghe vậy, mày nhíu chặt, tỏ ra có chút sốt ruột, hắn quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, bức thiết hỏi: "Không liên quan với phong cảnh?!

Vậy rốt cuộc là cái quỷ gì, Trần Mộc cậu đừng có úp úp mở mở nữa, làm người ta gấp chết đi được!!" Dứt lời, hắn theo bản năng lau mồ hôi trên trán, hiển nhiên là bị lòng hiếu kỳ về cái chưa biết này hành hạ không nhẹ.

Thấy thế, Trần Mộc cũng không còn cố làm ra vẻ bí ẩn.

Hắn thản nhiên giải thích: "Kỳ thật rất đơn giản, một người lớn lên tại Hàng Châu, có lẽ đối với những phong cảnh danh thắng kia không quá quen thuộc!!

Nhưng tuyệt đối có thể nghe hiểu lưu loát phương ngôn bản địa Hàng Châu, đây mới là mấu chốt của vấn đề." Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sờ, nhìn nhau.

Dường như có sở lĩnh ngộ, lại cảm thấy ý còn chưa hết.

Bàn Tử gãi đầu, lần nữa đặt câu hỏi: "Cậu nói là, mấu chốt nằm ở phát âm và sự lý giải phương ngôn?!" Trần Mộc khẽ gật đầu, ánh mắt lộ ra một tia tự tin!!

Tại trong đám người này, chỉ có hắn tinh thông phương ngôn Hàng Châu nhất!!

Phan Tử tuy nhân quanh năm sinh hoạt tại Trường Sa, đối với tiếng Hàng Châu có thể nói có thể nghe, nhưng nếu luận cập tiếng lóng tầng sâu và tục ngữ, hắn liền tỏ ra lực bất tòng tâm!!

Còn Bàn Tử, một giọng Kinh khang địa đạo kia, vừa nghe liền biết là khách quen kinh thành, mà Thuận Tử, ngay cả tiếng Phổ thông còn nói vấp váp, càng không cần đề cập đến việc lý giải phương ngôn phức tạp!!

Bởi vậy, nếu Tam thúc dùng tiếng Hàng Châu thuần chính nói ra ẩn bí gì đó, e rằng tại đây cũng chỉ có Trần Mộc có thể tâm lĩnh thần hội.

Đáng tiếc là...

Thuận Tử bởi vì tiếng Hán không tốt, chỉ nhớ được phát âm, không nghe ra lời phía trước và sự biến hóa ngữ điệu phía sau!!

Cho nên dùng cái miệng của hắn niệm ra liền thành một câu hoàn toàn không đúng giai điệu.

Phan Tử vỗ vỗ đầu mình, nói: "Á đù, cái này tôi đúng là không nghĩ tới, vậy 'Huyền Vũ Cự Thi', dùng tiếng thổ Hàng Châu mà niệm, là ý gì?!

Cái này hình như cũng khó đọc a!!" Trần Mộc cười nói: "Nghe tôi phân tích là được.

Kỳ thật ám ngữ của Tam thúc không phải bốn chữ, mà là 'Huyền Vũ Cự Thi Chi Địa'!!

Sáu chữ này, chữ thứ nhất 'Huyền', phát âm tiếng Hàng Châu giống chữ 'Viên'!

Lại tương tự như 'Duyên'.

Chữ 'Vũ' phát âm, và chữ 'Hồ' phát âm là giống nhau!!

Nhưng là ở Hàng Châu, 'Hồ' cái phát âm này, vừa có thể nói là hồ, lại có thể nói là Hà (sông)!

Chương 1107

'Cự' và 'Cừ' (mương), phát âm là giống nhau! 'Thi' và 'Thủy' đồng âm! 'Chi' và 'Chí' đồng âm! 'Địa' và 'Để' (đáy) đồng âm!

Nối liền lại chính là...

Duyên hà cừ thủy chí để! (Men theo dòng nước mương sông xuống đáy!)" Trần Mộc vừa giải thích xong, mấy người 'A' một tiếng, đều lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ!!

Bàn Tử gật gật đầu.

Hiển nhiên cách phiên dịch như thế này của Trần Mộc thập phần hợp lý, không có sơ hở gì.

Phan Tử tặc lưỡi, lẩm bẩm nói: "Tam gia đúng là Tam gia!!

Câu này nếu để Trần Bì A Tứ nghe thấy, lão ta đánh chết cũng không nghĩ ra là ý này, khẳng định vỡ đầu đi nghiền ngẫm ý nghĩa của 'Huyền Vũ Cự Thi'." "Hà cừ thủy?!" Hồi lâu, Bàn Tử mới nói: "Thế nhưng, nơi này không có hà cừ (kênh rạch) a?!

Trong hoàng lăng sẽ có sông sao?" Trần Mộc nói: "Trong lăng mộ khẳng định không có, trong lăng mộ có thể có suối, nhưng là không nên có sông!!

Bởi vì mực nước sông không chịu khống chế, nước quá cao sẽ ngập, nước quá nhỏ sẽ phá thế!!

Hơn nữa nước sông sẽ bạo lộ vị trí cổ mộ.

Hà cừ được nói ở đây, khả năng chính là chỉ cái sông hộ thành này!!" Thịt trên mặt Bàn Tử đều kích động run lên, nói: "Vậy chúng ta là chó ngáp phải ruồi, còn đi đúng đường rồi?!" "Cũng không dễ nói." Trần Mộc lắc đầu, dù sao chưa từng vào hoàng lăng, không biết tình

huống bên trong.

Bất quá dựa theo dấu hiệu hiện tại và tất cả tư liệu đã xem trước kia để suy đoán, phân tích của Trần Mộc vẫn là có đạo lý. "Nếu nói 'hà' chính là sông hộ thành, vậy 'cừ', mẹ nó chẳng lẽ chính là cái chúng ta vừa mới nhìn thấy kia..." Bàn Tử đứng lên, nhìn về phía cái mương tuẫn táng toàn là tượng đá bên kia!!

Cái đó quả thực là thiếp hợp ám hiệu của Tam thúc xuất hiện, Trần Mộc bọn họ lập tức đều quay đầu qua, tim đập nhanh hơn. "Bất quá," Phan Tử có chút không xác định, "Trong cừ đó không có nước!!" Trần Mộc lắc đầu, đạo: "Tam thúc lúc ấy còn chưa vào cái hoàng lăng này, câu nói ông ấy để lại hẳn cũng chỉ là gợi ý ông ấy đoạt được từ nơi nào đó khác!!

Có khả năng là sách cổ hoặc bản đồ gì đó, mà người chế tác loại bản đồ hoặc sách cổ này lúc đó, đại khái cũng không nghĩ tới, có một ngày, trong sông hộ thành sẽ một giọt nước cũng không có!!" Nham thạch xây vách sông nơi này có vết tích bị ăn mòn, dòng sông này vốn dĩ khẳng định cũng có nước, nhưng là trải qua ngàn năm tuế nguyệt, đầu nguồn dẫn nước sông, hoặc là sông ngầm, hoặc là ôn tuyền, khả năng đã khô cạn rồi!!

Nước sông không được bổ sung liền dần dần thấm xuống lòng đất, cuối cùng một chút cũng không còn.

Bàn Tử trầm không được khí, 'Cạch' một tiếng kéo chốt an toàn súng lên, ngoẹo cổ với nhóm Trần Mộc: "Đi, hiếm có khi lợi ích cá nhân của chúng ta cao độ thống nhất!!

Còn chờ cái gì, mẹ nó cùng nhau lên đi!!" Lần này đề nghị của Bàn Tử, Trần Mộc đều tìm không ra lý do để phản bác.

Nhưng là lập tức xuất phát, hẳn hiển nhiên quá mức khỉ gấp rồi, Phan Tử kéo hắn lại, nói: "Đã có manh mối rồi, hiện tại trái lại không

vội!!

Cậu nhìn xem Trần Mộc bị thương nặng như vậy, còn chưa hoàn hồn lại đâu, cậu là muốn một mình đi, hay là để chúng tôi vứt cậu ta lại chỗ này chờ chết?!" Bàn Tử ngẩn người, ngẫm lại cũng thấy có lý, nhưng hắn thực sự là gấp đến không chịu được, vỗ Thuận Tử, nói: "Vậy hai anh em ta đi dò thám trước!!

Chim dậy sớm bắt sâu đầu đàn, để hai người bọn họ ở đây nghỉ ngơi, bảo đảm đồ lấy được không ít hơn cái lão Tam gia kia cho cậu đâu." Ai ngờ Thuận Tử cũng lắc đầu, nói: "Lão bản, nhiệm vụ của tôi là đem hắn..." chỉ chỉ Trần Mộc: "...đưa đến trước mặt Tam thúc các anh, sau đó các anh sống chết đều không quản chuyện của tôi, nhưng là hiện tại tôi phải trông chừng hắn!!" Trần Mộc nghe xong, cười hắc hắc, nói với Bàn Tử: “Bây giờ ngươi biết ai là nhân vật lớn ở đây rồi chứ?!” Bàn Tử khịt mũi một tiếng, khó chịu nói: “Được rồi, các cậu cứ nghỉ ngơi ở đây đi, Bàn gia tôi tự mình đi, đợi tôi mò được mấy món bảo bối về, xem các cậu có đỏ mắt không!!

Tôi nói trước nhé, đồ mò được là của tôi!

Không chia chác gì đâu, các cậu ai cũng không có phần!!” Nói xong, hắn cầm súng đứng dậy đi.

Nhưng đi được vài bước, hắn đột nhiên dừng lại, chần chừ một chút, rồi quay đầu đi ngược lại.

Trần Mộc và mấy người kia đều phá lên cười, hỏi hắn làm gì, lại không dám đi à?!

Bàn Tử hừ một tiếng, đá tung ba lô của mình ra, ngồi đối diện đèn măng xông, nói: “Không dám cái gì mà không dám, các cậu thật sự muốn tôi đi à?!

Bàn gia tôi không có ngu như vậy, đợi lát nữa tôi không mò ra

được đồ, các cậu ba người xông lên cướp, tôi làm sao mà mãnh hổ địch nổi quần lang chứ!!

Chỉ làm lợi cho các cậu, trực tiếp lại còn muốn mưu tài hại mệnh, tôi mới không làm cái buôn bán thiếu lương tâm này đâu." Phan Tử thấy Bàn Tử cứ khó chịu, nhân cơ hội cười cợt nói: "Cậu đây là tiểu nhân chi tâm, cậu tưởng chúng ta đều giống cậu sao?!" Trần Mộc sợ họ cãi nhau thật, cắt ngang lời họ: "Thôi được rồi, đừng nói nữa, bây giờ tính ra cũng phải nửa đêm rồi, mặc dù ở đây không nhìn thấy trời, nhưng chúng ta cũng phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi." Phan Tử nhìn đồng hồ, gật đầu, vặn đèn măng xông sáng hơn, lập tức xung quanh ấm áp hẳn lên!

Sau đó, hắn lôi túi ngủ bơm hơi ra, thổi khí vào, mấy người đều chui vào ngủ.

Bàn Tử châm một điếu thuốc, nói mình không ngủ được, hắn sẽ canh ca đầu tiên!!

Trần Mộc nhìn hắn một cái, dặn dò hắn tuyệt đối đừng nửa đêm tự mình mò ra ngoài tìm đồ, vào Huyền cung rồi muốn lấy gì thì lấy!!

Ở đây cứ bình tĩnh đi, ngươi đừng có mà khiến ta coi thường đấy!!

Bàn Tử giận dữ nói mình là loại người như vậy sao?!

Hắn canh đêm, đảm bảo an toàn cho Trần Mộc và mọi người.

Đường đi mệt mỏi, tính ra lên đến đỉnh tuyết đã là chiều tối, tiến vào cung điện trong lớp băng, một đường đi qua, đã gần mười tiếng đồng hồ!!

Tương đương với lao động thể lực nặng một ngày một đêm!!

Trong đó bao gồm leo đá, chạy cuồng nhiệt, nhảy xa, và cả tỷ lệ thất bại khi nhảy xa bị rơi.

Trần Mộc nghĩ thôi đã thấy mệt, vừa chui vào túi ngủ, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Một giấc ngủ rất ngon, vì Trần Mộc bị thương nên không phải canh đêm.

Khi Trần Mộc tỉnh dậy, xung quanh vẫn một màu đen kịt, đèn măng xông đã tối đi rất nhiều, người canh đêm đã đổi thành Phan Tử, hắn đang dựa vào tảng đá hút thuốc, bên cạnh Bàn Tử ngáy như sấm!!

Trần Mộc nhìn đồng hồ, cũng chỉ ngủ có năm tiếng.

Nhưng khi bị thương nặng, chất lượng giấc ngủ thường rất tốt, vì cơ thể đang mạnh mẽ tự phục hồi, người cơ bản đều ở trạng thái nửa hôn mê!!

Nhưng khi tỉnh dậy đầu óc lại tỉnh táo, cơ thể thì càng mệt hơn, đau lưng nhức eo dữ dội.

Trần Mộc xoa xoa mặt, chui ra khỏi túi ngủ, vừa hoạt động tay chân, vừa bảo Phan Tử đi ngủ một lát, nói tôi sẽ canh một lúc.

Phan Tử nói không cần, khi đánh trận đã quen rồi, không ở trên giường thì cả ngày cũng không ngủ được ba tiếng.

Trần Mộc cũng không để ý đến hắn, ngồi xuống tảng đá bên kia, cũng châm một điếu thuốc hút để tỉnh táo đầu óc.

Hai người im lặng một lát, đột nhiên Phan Tử hỏi Trần Mộc: "Có thể ước tính Ngô Tam Tỉnh bây giờ thế nào không?

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Trần Mộc nhìn vẻ mặt hắn, thật sự là quan tâm và lo lắng, trong lòng có một tia cảm khái.

Theo lẽ thường, người như Phan Tử, từng trải qua chiến trường, nhìn quen cảnh đạn lạc mưa rơi, sinh ly tử biệt, không nên có tình cảm sâu sắc như vậy!!

Nhưng trên thực tế, lòng trung thành và tin tưởng của Phan Tử đối với lão già này, khiến ngay cả người thân cận như Trần Mộc cũng cảm thấy hổ thẹn!!

Chương 1108

Cũng không biết Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh trước đây đã xảy ra chuyện gì, có cơ hội nhất định phải hỏi hắn.

Trần Mộc an ủi hắn: "Ngươi yên tâm đi, con hồ ly già đó tuyệt đối sẽ không để mình chịu thiệt, người như hắn mệnh cứng, nếu có chuyện xảy ra, cũng sẽ không đợi đến bây giờ mới xảy ra!!

Bây giờ chúng ta chỉ cần lo cho bản thân là được rồi, giai đoạn hiện tại, người nên lo lắng là chúng ta, vì chúng ta còn chưa biết gì cả." Phan Tử gật đầu, thở dài, có chút ảo não nói: "Đáng tiếc đầu óc tôi không tốt, những việc Tam gia làm, tôi luôn không hiểu nổi!!

Nếu không chuyện nguy hiểm như thế này, cũng không cần hắn tự mình đi làm, tôi đi là được rồi." Trần Mộc trong lòng cười khổ, thầm nghĩ những việc Ngô Tam Tỉnh làm cũng chưa chắc là quá nguy hiểm, ngược lại tôi cảm thấy nguy hiểm nhất là chúng ta đây!

Cứ mãi đi theo sau Ngô Tam Tỉnh đoán ý hắn, rồi bị hắn dắt mũi đi, cứ thế này, vận may có tốt đến mấy cũng có lúc trúng chiêu.

Ví dụ như lần này, từ việc Ngô Tam Tỉnh có thể cung cấp trước cho chúng ta manh mối về lối vào địa hạ Huyền cung, dường như hắn có thứ gì đó, khiến hắn biết trước được cấu trúc địa cung ở đây, 'duyên hà cừ thủy chí để' (dòng nước chảy theo kênh đến tận đáy) đây là một câu văn ngôn, Ngô Tam Tỉnh nói chuyện không theo phong cách này, câu nói này chắc chắn là từ cổ tịch.

Còn theo lời Thuận Tử nói, Ngô Tam Tỉnh chỉ có một mình tiến vào núi tuyết, xem ra hắn không hề rơi vào tay A Ninh và đồng bọn, nếu hắn thuận lợi tiến vào miệng núi lửa này, thì rất có thể hắn đã ở trong địa hạ Huyền cung của hoàng lăng rồi.

Có thể suy đoán là, 'thứ' khiến hắn biết trước cấu trúc địa cung này, hẳn là mục đích hắn đi Tây Sa mấy tháng trước, cũng có thể giải thích tại sao công ty của A Ninh lại xuất hiện ở đây, mục tiêu của họ hẳn cũng không phải mộ dưới biển, mà là Vân Thiên Cung ở đây, hợp tác với Ngô Tam Tỉnh đi Tây Sa, chỉ là để tìm kiếm manh mối về hoàng lăng dưới lòng đất Trường Bạch Sơn này trong mộ dưới biển.

Còn A Ninh ở cổ mộ dưới biển, đã tách khỏi chúng ta một thời gian dài, khi chúng ta đang mải bôn ba, bị những cơ quan cạm bẫy làm cho phát điên, người phụ nữ này đã làm gì trong hậu điện?

Có phải cũng giống Ngô Tam Tỉnh, lấy được chìa khóa dẫn đến hoàng lăng dưới lòng đất này không?

Điều này chúng ta không thể biết được, nhưng những thi thể trang bị tinh xảo vừa thấy ở tiền điện, chứng minh đội ngũ của A Ninh đã đến đây trước chúng ta.

Theo lời Thuận Tử, đội ngũ đông đảo của họ dù thế nào cũng không thể vượt qua tuyến biên phòng, nhưng họ lại đến đây nguyên vẹn, chứng tỏ họ nhất định biết một con đường bí mật mà không ai khác biết.

Điều này ít nhất có thể chứng minh, A Ninh và đồng bọn cũng biết những chuyện chúng ta không biết.

Đây chính là sự khác biệt tuyệt đối giữa chúng ta và họ, chúng ta hoàn toàn 'vô tri', địa hạ Huyền cung có gì đang chờ đợi chúng ta, chúng ta căn bản không thể lường trước, đây thực sự là tình cảnh tồi tệ nhất, tuy nhiên chúng ta vẫn phải tiếp tục tiến lên, không thể lựa chọn rút lui, đây là điều tồi tệ nhất trong số những điều tồi tệ!!.

Những điều này tôi đều không nói với họ, bởi vì đối với Phan Tử mà nói, Ngô Tam Tỉnh chính là tất cả, Ngô Tam Tỉnh muốn hắn làm gì thì hắn phải làm, không cần quan tâm động cơ.

Đối với Thuận Tử mà nói, hắn hoàn toàn là người ngoài cuộc, đây chỉ là một vụ làm ăn, hắn chỉ quan tâm đến kết quả cuối cùng.

Còn Bàn Tử thì càng đơn giản hơn, hắn đến là vì 'Giáp Lạt Ma', những thứ trong lăng mộ mới là mấu chốt, Ngô Tam Tỉnh của chúng ta, đối với hắn chỉ là một danh từ rắc rối mà thôi.

Những điều phân tích này, dường như chỉ hữu dụng với chính tôi, chỉ có một người đang ở trong sự huyền bí khó lường.

Những người khác đều sống giản đơn như vậy, lần đầu tiên khiến tôi cảm thấy có chút tiện mộ.

Lại trò chuyện một lúc về những chuyện khác, Phan Tử hỏi Trần Mộc thân thể có ổn không?

Trần Mộc cảm nhận một chút, sau giấc ngủ, cơ thể mình đã tốt hơn rất nhiều, lúc này không cần nhân sâm phụ trợ chắc cũng có thể miễn cưỡng đi lại!!

Chỉ là rõ ràng, đánh nhau thì vẫn không được.

Phan Tử nói vẫn nên nghỉ ngơi thêm một chút thì tốt hơn, khó khăn lắm nơi này mới yên tĩnh như vậy, dường như cũng rất an toàn, e rằng sau khi vào địa cung, sẽ không còn cơ hội như thế này nữa.

Trần Mộc nghĩ cũng phải, liền muốn chui vào túi ngủ ngủ thêm một giấc, nhưng lại không ngủ được, Bàn Tử bên cạnh không ngừng nói mớ bằng một thứ tiếng địa phương mà Trần Mộc không hiểu, dường như đang mặc cả với người khác.

Lúc hắn nói đến gay cấn nhất, Phan Tử liền ném đá vào hắn, vừa trúng đá, Bàn Tử lập tức im lặng, nhưng đợi một lát lại bắt đầu, vô cùng ồn ào.

Khi Trần Mộc mệt mỏi thì hoàn toàn không nghe thấy những điều này, nhưng bây giờ muốn ngủ, thì lại bị cái này làm cho đủ khó chịu.

Nhắm mắt lại, lại cố chịu đựng thêm hai tiếng, Phan Tử ném một viên đá quá lớn, làm Bàn Tử tỉnh giấc, lần này thì ai cũng đừng hòng ngủ nữa, Thuận Tử cũng bị đánh thức.

Sắp xếp đồ đạc xong xuôi, lại ăn đại một chút lương khô, chúng ta một lần nữa đi trở lại chỗ cừ tuẫn táng vừa nãy.

Những tượng đá người hầu màu đen vẫn im lặng đứng đó, hàng dài, kéo dài đến vô tận trong bóng tối hai bên.

Trần Mộc được Phan Tử đỡ trèo xuống cừ tuẫn táng, lập tức bước vào giữa hàng tượng đá người hầu.

Ở trên cao nhìn xuống những tượng đá này, cảm giác không mạnh mẽ lắm, nhưng vừa xuống dưới, những tượng đá người hầu liền cao bằng Trần Mộc, những bóng đen chập chờn xung quanh, khiến một luồng bất an mạnh mẽ dâng lên trong lòng Trần Mộc.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu hai bên, hỏi Trần Mộc: "Ngô Tam Tỉnh bảo chúng ta đi theo dòng nước, nhưng ở đây bây giờ không có nước nữa, chúng ta phải đi đâu?" Trần Mộc nhìn sang Phan Tử, hắn khi tham gia phản kích chiến, từng trải qua giai đoạn chiến tranh đặc chủng, hẳn là có chút nghiên cứu về những thứ này.

Phan Tử đi đến gần một tượng đá người hầu, sờ lên những vết nứt trên đó, chỉ vào hướng mà tượng đá đang quay mặt, "Xem dấu vết nước chảy trên đá, bên đó hẳn là hạ lưu." Bàn Tử ghé sát vào, nhưng lại không nhìn ra được gì, hoài nghi nói: "Mạng người là chuyện quan trọng, cậu đừng nói bừa." Phan Tử không để ý đến hắn, vừa nói vừa gọi mọi người cẩn thận một chút, mấy người bắt đầu men theo rãnh nước, đi về phía bóng tối sâu thẳm của cừ tuẫn táng.

Chiều dài của cừ tuẫn táng, Trần Mộc hoàn toàn không có khái niệm, khi nhìn từ trên vách đá bằng pháo sáng, toàn bộ hoàng thành là một cảnh viễn, chúng ta đại khái chỉ nhìn thấy đỉnh của các kiến trúc,

cừ tuẫn táng bị rừng tử thụ rậm rạp xung quanh che khuất.

Còn khi nhìn từ trên cao, ánh sáng đèn pin lại không đủ để chiếu sáng toàn bộ trong bóng tối.

Vì vậy, đi thẳng theo cừ tuẫn táng được nửa tiếng đồng hồ, dưới đáy cừ tuẫn táng vẳng lặng muôn phần, nhưng vẫn chưa đến đích.

Cừ tuẫn táng cao thấp không đều, có mấy đoạn, những tượng đá người hầu bên trong bị vỡ nát rất nghiêm trọng, dường như bị thứ gì đó khổng lồ giẫm qua, loại vật liệu đá cứng không rõ tên, đều nứt vỡ tan tành, Trần Mộc thậm chí còn phát hiện dưới đáy rãnh nước, thỉnh thoảng còn có đầu lâu và tứ chi của tượng đá người hầu xuất hiện, dường như dưới đất đáy cừ tuẫn táng, còn chôn một lớp những thứ như vậy.

Hoặc có thể nghĩ rằng, con rãnh này có phải ban đầu định bị chôn vùi, nhưng vì lý do nào đó, công trình đình trệ, nên còn nhiều tượng đá người hầu như vậy chưa được chôn lấp.

Càng đi càng tối, ban đầu đèn pin chiếu vào vách đá bên cạnh, còn có một chút phản quang, ít nhất còn có vật tham chiếu, đi dần đi dần, ngay cả vách đá cao chót vót bên cạnh cũng không tìm thấy nữa, bốn phía đều tối đen như mực, chúng ta không khỏi giảm tốc độ bước chân, Phan Tử nhắc nhở mọi người nhanh nhẹn một chút, tuyệt đối đừng mất tập trung.

Lúc này, Bàn Tử đang đi ở phía trước nhất dừng lại, chúng ta định tiến lên, thấy hắn làm một động tác ra hiệu cho chúng ta dừng lại.

Trần Mộc đi đến bên cạnh hắn, nhìn theo đèn pin của hắn, chỉ thấy cuối cùng của cừ tuẫn táng đã đến, hàng tượng đá người hầu biến mất, phía trước là một vách đá lớn, hẳn là đã đến mặt bên kia của cừ tuẫn táng, trên vách đá dường như có khắc một thứ gì đó khổng lồ giống như Lạc Sơn Đại Phật, vì đèn pin căn bản không

chiếu được toàn bộ, cũng không biết là thứ gì, chỉ thấy dưới chân vách đá, có một cái động vuông bị đá vụn che lấp, bây giờ đá đã được gạt ra không ít, lộ ra một cái cửa động đen kịt.

Cái này giống như lối đi bí mật mà chúng ta vừa vào, cái động này cũng là một trong những lối đi bí mật mà các thợ xây lăng mộ năm xưa đã lén lút đào, đây là lối đi duy nhất để họ thoát ra sau khi địa cung bị phong tỏa.

"Lại là một cái kênh đào phản kích?" Phan Tử kinh ngạc nói: "Cửa miệng sao lại ở đây?

Cái này không thể nào." "Sao lại không thể nào?" Bàn Tử hỏi.

"Cũng đâu phải cậu xây." Phan Tử nói: "Chỗ này năm xưa là dưới nước, cậu tưởng những thợ xây đó toàn là cá sao?" Trần Mộc xua tay bảo họ đừng cãi nhau, lúc này Thuận Tử 'hắc' một tiếng, nói: "Đến xem, ở đây có thứ." Vừa nói vừa dùng đèn pin chiếu qua, chúng ta nhìn, chỉ thấy trên tảng đá bên cạnh cái động vuông, có người khắc mấy chữ.

Cái động vuông cao nửa người, hình vuông, được đào rất thô sơ, xung quanh toàn là những tảng đá vụn to bằng quả dưa hấu, bên trong cũng không ít, rõ ràng có người từng bịt kín cái động này, còn bên trong động vuông tối đen một mảnh, không biết thông đến đâu, hơi giống những cống xả nước mà chúng ta thường thấy ở miền nam.

Trong đống đá vụn bên cạnh cái động vuông, có một tảng đá khá bằng phẳng, trên đó khắc vài chữ rất thô sơ, được khắc rất vội vàng, khắc rất nông, nếu không phải mấy chữ đó là chữ cái tiếng Anh, nhìn ở trong hoàng lăng này vô cùng chói mắt, Thuận Tử còn chưa chắc đã phát hiện ra.

Đáng tiếc là khắc cái gì, căn bản không thể nhận ra được.

Là Ngô Tam Tỉnh khắc để chúng ta nhận đường sao?

Trần Mộc lúc đó đã nghĩ như vậy, nhưng tiếng Anh của Ngô Tam Tỉnh rất không đáng tin, đầu óc hắn làm sao có thể nghĩ ra việc khắc tiếng Anh làm ám hiệu, điều này thực sự không phải phong cách của hắn.

Bàn Tử tò mò đi đến xem, đột nhiên 'y' một tiếng, vẫy tay gọi Trần Mộc: "Trần Mộc, mấy cái chữ ngoằn ngoèo tiếng Anh này, chúng ta hình như đã gặp ở đâu đó rồi." Trần Mộc cũng đi đến, vừa nhìn một cái, trong lòng liền không khỏi nhảy lên.

Không phải hình như, mấy phù hiệu này chúng ta đúng là đã gặp qua, đây là cái mà Trần Mộc và Bàn Tử ở mộ dưới biển, khi xuống bi trì, Bàn Tử đã nhìn thấy trên thành trì.

Sau khi nhìn thấy phù hiệu này, Muộn Du Bình đột nhiên lao xuống cái bi trì đó, sau đó hắn liền nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở mộ dưới biển.

Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây nữa?.

Lúc đó, Trần Mộc vẫn luôn cho rằng phù hiệu này là do những người trong số Văn Cẩm và đồng bọn đã khắc khi họ xuống đây năm xưa, nhưng đột nhiên lại xuất hiện ở đây, rõ ràng là không đúng.

Chương 1109

Nhìn dấu khắc, là dùng rìu leo núi đập loạn xạ, hơn nữa dấu khắc còn rất mới, vậy thì hoặc là Ngô Tam Tỉnh để lại, hoặc là Muộn Du Bình hoặc A Ninh để lại.

Vì ở đây cũng chỉ có mấy người này có rìu leo núi, người để lại phù hiệu này, chắc chắn cũng đã vào trong động vuông rồi.

Lúc này Trần Mộc đột nhiên có một ý niệm.

Thầm nghĩ liệu cái phù hiệu tiếng Anh ở mộ dưới biển, có phải là do "Muộn Du Bình" khắc xuống không, cho nên hắn nhìn thấy phù hiệu này xong, mới biết: "Nơi này tôi đã từng đến." Đúng là có khả năng này, lúc hắn xuất hiện lại, tôi phải hỏi hắn.

Phan Tử thấy Trần Mộc thẫn thờ, hỏi Trần Mộc có chuyện gì, Trần Mộc kể chuyện mình và Bàn Tử thấy phù hiệu ở dưới biển cho họ nghe, Phan Tử cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng hắn nói: "Tôi đi theo Tam gia mười năm rồi, nói ít cũng đã đổ đấu không dưới năm mươi ngôi mộ, trong đó cũng có mấy ngôi lớn, chưa thấy hắn để lại ám hiệu bao giờ, hơn nữa Tam gia a b c d còn không nhận ra hết, cái này khẳng định không phải Tam gia để lại." Trần Mộc thầm nghĩ vậy thì là A Ninh hoặc Muộn Du Bình rồi, quay đầu nói với họ: "Dù sao đi nữa, xem ra đường không sai, cái động này đã có người đi vào rồi, địa cung đích nhập khẩu ứng cai tựu tại giá hạ diện.

Chúng ta có nên vào ngay không?" "Vào!" Bàn Tử lập tức nói: "Còn đợi gì nữa?

Mấy toán người đều ở trước chúng ta rồi, Bàn gia tôi vốn dĩ luôn là người đi tiên phong, đụng phải mấy đứa xui xẻo các cậu mới phải

làm người đi sau.

Chúng ta đừng chần chừ nữa, lát nữa người ta làm xong việc đi ra rồi, chúng ta còn không có mặt mũi mà tranh với họ." Phan Tử nói với Trần Mộc: "Cậu đừng hỏi chúng tôi, cậu có ổn không?" Trần Mộc gật đầu biểu thị không vấn đề gì, "Bàn Tử nói đúng, chúng ta không thể chần chừ.

Dù sao đụng phải cái chết, tôi không bị thương cũng chết, bây giờ bị thương rồi, thì cũng chỉ chết nhanh hơn một chút mà thôi.

Không sợ." Bàn Tử bên kia đã cởi ba lô của mình ra, nghe Trần Mộc nói vậy, chặc một tiếng: "Mày chết tiệt sẽ không nói được chuyện gì may mắn à?

Cũng không nhìn xem chúng ta bây giờ đang đi đến đâu?" Trần Mộc trừng mắt nhìn hắn: "Có ngươi ở đây dán hai vị thần giữ cửa trên trán cũng vô dụng, ngươi lo tốt tay của ngươi đi." Chúng ta tự chuẩn bị trang bị của mình.

Vừa nãy chúng ta là cách đóng gói hành quân, bây giờ chúng ta bỏ đèn măng xông, nhiên liệu những thứ này toàn bộ vào trong ba lô, sau đó lấy pháo sáng, đèn huỳnh quang, thuốc nổ toàn bộ ra, buộc vào đai vũ trang.

Bàn Tử và Phan Tử mỗi người kéo khóa nòng súng, tháo băng đạn ra, lấy đạn trên dây đạn ra nạp vào súng, sau khi nạp đầy đạn dược, dao săn, dao găm đều được đặt vào vị trí.

Súng trường Kiểu 54 quá dài, có thể không xoay sở được trong động vuông, vì vậy Bàn Tử đưa súng cho Thuận Tử, mình lấy rìu leo núi ra.

Mấy người kiểm tra độ sáng của đèn pin, Bàn Tử lấy Mạc Kim Phù của mình ra, nắm trong tay hướng lên trời vái vái.

Thuận Tử cũng là người giỏi dùng súng, cầm lấy súng, 'cạch cạch' mấy tiếng làm quen một chút, có vẻ hoài niệm, sau đó nói với chúng ta: "Mấy vị lão bản, tôi không hiểu nghề của mấy người, nhưng tôi phải nhắc nhở một câu, khi đào động trên Trường Bạch Sơn, phải cẩn thận tuyết mao tử, nếu thấy dấu hiệu không ổn, hãy dùng bông nút tai của mình trước, thứ này bây giờ vào mùa này đầu chưa cứng, chỉ có thể chui vào tai, đợi đến mùa hè, sau khi đầu cứng rồi, có thể trực tiếp chui vào từ da tai, chỉ để lộ hai sợi râu sau, các người giật sợi râu sau thì nó đứt, cả con côn trùng sẽ đứt lìa bên trong, các người phải rạch vết thương mới móc ra được, ngoài ra, thứ này cũng chui vào hậu môn, khi ngồi xuống phải hết sức cẩn thận." Bàn Tử ghét bỏ nhìn Thuận Tử một cái, vô thức siết chặt thắt lưng, nói: "Bây giờ côn trùng cũng có sở thích này rồi sao?" Thuận Tử nói: "Tôi không đùa với các người đâu, trúng chiêu rồi tự mình tìm cách đi mà kéo, đừng đến hỏi tôi." Chúng ta cảm thấy hạ bán thân phát lạnh, đều gật đầu, Bàn Tử lập tức đi đầu, cúi người bò vào trong động vuông, chúng ta nối gót theo sau, như cá nối đuôi nhau, bắt đầu tiến vào thế giới chưa biết cuối cùng dưới lòng đất.

Trong động vuông phải cúi lưng mà đi, động được đào song song, vừa đi vừa quan sát tình hình xung quanh, vì độ cao quá thấp, đi rất chậm.

Nền đá ở đây rất chắc chắn, nhìn dấu vết đục đẽo, con kênh này rõ ràng đã được đào bằng những phương pháp nguyên thủy nhất.

Trần Mộc đoán việc xây dựng hoàng lăng quy mô lớn như vậy đã mất bao nhiêu thời gian?

Ít nhất cũng phải hơn hai mươi năm, rất nhiều hoàng đế khi lên ngôi đã bắt đầu xây dựng lăng mộ, hơn hai mươi năm, việc đào con kênh này cũng là vô cùng miễn cưỡng, xem ra những người bỏ trốn năm xưa hẳn là một nhóm người rất đông.

Càng đi sâu vào trong, càng nhìn thấy nhiều dấu vết của người đã từng đến, dấu giày leo núi không chỉ một chỗ, không xuất hiện tuyết mao tử, tuy nhiên, Trần Mộc lại phát hiện trên đỉnh của kênh đào, có một số lỗ khoét kỳ lạ.

Những lỗ này đều không lớn, chỉ đủ cho một người chui qua, hơn nữa lỗ được uốn cong 180 độ, sau khi đi thẳng lên một đoạn, sẽ rẽ ngoặt xuống dưới, tạo thành đường ống cong hình chữ '9'.

Những cái lỗ như vậy, cứ mỗi mười mét, đại khái lại có một cái.

Từ khi bước chân vào nghề này, đã leo động không biết bao nhiêu lần, vẫn chưa từng thấy cấu trúc như thế này, từ góc độ tính toán kiến trúc mà nói, khối lượng công trình để đào những cái lỗ này gần như bằng với việc đào cả con kênh, vậy thì những cái lỗ này nhất định phải có lý do tuyệt đối không thể không đào, nếu không thì không kinh tế, nhưng lại thực sự không nhìn ra được những cái lỗ này có giá trị tồn tại gì.

Phan Tử ở phía sau nói với Trần Mộc: "Trần Mộc, cậu có phát hiện ra, con kênh này hơi quen thuộc không?" "Quen thuộc?" Trần Mộc dừng lại một chút, quay đầu hỏi hắn tại sao lại hỏi như vậy?

Phan Tử nói: "Khi chúng ta ở Qua Tử Miếu, cái thi động chúng ta đi qua, đường hầm dẫn vào động, không phải cũng có đặc điểm này sao, lão già kia không phải trốn vào cái động phía trên để hại mấy anh em chúng ta sao?!!" Hắn nói vậy, Trần Mộc lại nhìn kỹ những lỗ khoét trên đỉnh động, khi ở Qua Tử Miếu, tôi hoảng đến chết đi được, cũng không quá chú ý đến đỉnh của đường ống dẫn nước thi động đó, bây giờ cũng không thể so sánh, nhưng Thuận Tử đã nói như vậy, thì chắc không sai.

Cũng thấy kỳ lạ, hỏi hắn: "Anh chắc chắn chứ?" Phan Tử cũng không chắc chắn lắm, nói "Chúng ta cũng là nghe lời lão già kia mới

biết trên có động, còn chuyện mình đi qua thì một mảnh tối đen, không hề phát hiện," Trần Mộc dừng lại, nhìn kỹ những lỗ khoét này, lập tức hiểu ra tác dụng của nó, nói: "Lúc đó cái thi động kia cũng là một đường ống dẫn nước phải không?" Phan Tử gật đầu nói phải, Trần Mộc nói: "Những lỗ khoét này thực ra dùng để hô hấp, anh xem, khi nước tràn vào con đường thoát nước này, vì cấu trúc uốn cong của các lỗ khoét, không khí sẽ được giữ lại trong các lỗ khoét.

Như vậy chỉ cần bơi một đoạn, sau đó thò đầu vào lỗ khoét hít một hơi, rồi tiếp tục tiến lên là được rồi." Phan Tử lập tức kinh ngạc nói: "Cách này tinh xảo quá, vậy thì, con đường thoát nước này năm xưa, quả thực là ở dưới nước sao?" Trần Mộc nói: "Chắc cũng không sai biệt lắm, xem ra, cái đường ống dẫn nước ở Qua Tử Miếu kia, nói không chừng cũng là do người của Uông Tàng Hải đào." Nghĩ lại lại thấy không đúng, con đường động đó cổ xưa như vậy, Ngô Tam Tỉnh suy đoán là vào thời Chiến Quốc, có thể là khi Lỗ Thương Vương vào núi xây lăng mộ đào, lẽ nào là Uông Tàng Hải sau khi đến đó thấy, đã tham khảo kỹ thuật của người xưa?

Cũng rất có khả năng.

Đi rất lâu, cũng không biết đã đi được bao xa, đường thoát nước dần dần rộng ra, cuối cùng nhìn thấy lối ra, chúng ta bò ra, phía trước lại là một cái mương rất sâu, khoảng mười mấy mét sâu, năm sáu mét rộng, trong mương đã không còn nước.

Trần Mộc nhìn tình hình mương được tu sửa, nói: "Đây là cừ dẫn thủy, nước của cừ tuẫn táng từ đây dẫn ra ngoài, giữ cho nước là nước sống, không bị hôi thối, hơn nữa còn ngăn chặn nước chảy ngược." Hai bên cừ đều có bờ kênh đủ cho một người đi lại, trên đó còn bắc một cây cầu đá, chúng ta cẩn thận đi qua, đến bờ bên kia, Bàn Tử hỏi bây giờ đi đâu?

Trần Mộc nói: "Con cừ này thông với cừ bên ngoài, hẳn là tính là một cừ, chúng ta đi theo dòng nước." Phan Tử ngồi xuống nhìn dấu vết nước chảy, chỉ vào một bên, "Đằng kia." Chúng ta tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, trên vách đá cạnh bờ kênh phía trước, xuất hiện một cái động vuông rất quy tắc.

Bàn Tử châm pháo sáng, ném ra ngoài, chiếu sáng mặt đất bên ngoài động vuông là những phiến đá màu đen, rõ ràng đây là đá phong tường của địa cung.

Bàn Tử chui ra, liên tục châm nhiều pháo sáng ném ra xung quanh, sau đó gọi chúng ta, chúng ta mới từ trong kênh đào bò ra.

Nơi ra là một mộ thất được xây bằng đá nham thạch màu đen, không cao, người miễn cưỡng có thể đứng thẳng, nhưng rất rộng rãi.

Bốn phía mộ thất xếp gọn gàng rất nhiều vò gốm, có thể là những vò rượu dùng để tuẫn táng, mỗi chiếc đều cao nửa người.

Ước chừng có hơn một nghìn vò, xem ra Vạn Nô Hoàng Đế có thể là một tên nghiện rượu.

Trên bốn bức tường đá đen, có một số phù điêu đơn giản, khắc cảnh hoàng đế thiết yến, phù điêu bảo tồn không tốt lắm, có thể liên quan đến việc nơi đây thông với thế giới bên ngoài.

Khí núi lửa ở đây tuy không độc hại như Phan Tử nói, nhưng tính ăn mòn chắc chắn mạnh hơn không khí bình thường, bích họa ở đây có thể bảo tồn được đã là một kỳ tích.

Đáng tiếc là những bức họa còn lại chỉ có thể nhìn thấy đại khái.

Trên hai bức tường trái phải của mộ thất, mỗi bên có một cổng đá, phía sau là một đường hầm đen kịt.

Một luồng gió lạnh lẽo từ bên trong thổi ra, Bàn Tử nhặt hai cái pháo sáng, mỗi bên ném vào một cái, đều không nhìn thấy tận cùng.

Phan Tử nhận thấy vẻ mặt Trần Mộc trắng bệch, ánh mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi khó che giấu, liền vội vàng quan tâm đề nghị Trần Mộc tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Trần Mộc quả thực đã gần đến giới hạn thể lực, những ngày bôn ba và thám hiểm khiến mỗi bước chân của hắn trở nên nặng nề khác thường.

Hắn không từ chối, chậm rãi bước đến ngồi xuống một vò rượu cổ cũ bên cạnh, lưng tựa vào vách gốm mát lạnh, hít thật sâu một hơi, lồng ngực phập phồng theo từng nhịp thở dốc, như thể làm vậy có thể phần nào làm dịu đi cảm giác mệt mỏi từ trong ra ngoài.

Cùng lúc đó, những người khác trong đội nhanh chóng hành động, sắp xếp lại trang bị và vật tư của mình, đảm bảo mọi thứ đã sẵn sàng.

Thuận Tử, một chàng trai trẻ lần đầu đặt chân vào cảnh bí ẩn như vậy, tràn đầy sự tò mò chưa từng có đối với mọi thứ xung quanh.

Hắn nhặt một cây pháo sáng trong đống tạp vật vương vãi, trong mắt lóe lên ánh sáng phấn khích muốn khám phá những điều chưa biết, bắt đầu đi lại khắp nơi, mượn ánh sáng yếu ớt để nhìn ngắm từng ngóc ngách của không gian cổ xưa này.

"Thật là bất nhập hổ huyệt, yên đắc hổ tử (không vào hang cọp sao bắt được cọp con)." Hắn không khỏi cảm thán, "Ai có thể ngờ, dưới dãy núi Trường Bạch hùng vĩ này, lại ẩn chứa một nơi thần bí khó lường như vậy.

Hôm nay được chứng kiến, quả thực là mở rộng tầm mắt!" Phan Tử đứng một bên, trên mặt treo một nụ cười đầy ẩn ý, chậm rãi nói: "Bí mật của Trường Bạch Sơn còn nhiều hơn thế, tiếp tục đi sâu vào, cậu sẽ phát hiện ra nhiều kỳ quan chưa từng nghe, chưa từng thấy hơn nữa." Hắn hơi dừng lại, ánh mắt dường như xuyên qua không gian và thời gian, quay về quãng lịch sử phong trần, "Tôi đoán, những

thứ được giấu ở đây, có thể là kho báu mà Đại Kim Quốc đã cướp đoạt khi quét sạch Nam Bắc Tống năm xưa, hoặc cũng có thể là những trân bảo hiếm có mà Nam Tống cống nạp hàng năm.

Những bảo vật đó hoặc là rơi vào vó ngựa của Thành Cát Tư Hãn, hoặc là, chúng vẫn nằm yên lặng trên mảnh đất này, chờ đợi hậu nhân phát hiện." Tuy nhiên, Bàn Tử trong đội lại không cho là vậy, hắn dùng sự thẳng thắn thường lệ cắt ngang lời Phan Tử đang tưởng tượng: "Đừng nghĩ mọi chuyện quá tốt đẹp." Hắn vừa nói vừa lắc lắc ngón tay, "Bảo vật tiến cống thời Nam Tống, đa phần là lụa là gấm vóc, những thứ này không dễ bảo quản, thời gian dài không mục nát thì cũng bạc màu, cho dù thật sự may mắn còn lưu giữ được, e rằng cũng đã hư hỏng không còn nguyên vẹn.

Chúng ta cứ thực tế hơn đi, thay vì cứ ảo tưởng kho báu sâu trong địa cung, chi bằng quan tâm hơn đến thực tế trước mắt." Vừa dứt lời, Bàn Tử liền sải bước đi về phía những vò rượu xếp hàng ngay ngắn đó, định tự mình kiểm tra một phen.

Hắn đi quanh cái vò rượu lớn nhất một vòng, xem xét từng milimet bề mặt của nó, sau đó cố gắng nhấc cái vò gốm nặng trịch đó lên, dường như muốn kiểm tra xem dưới đáy có khắc dấu vết bí ẩn hay lời nhắn nào không, hy vọng có thể từ những chi tiết không mấy nổi bật này, phát hiện ra manh mối dẫn đến kho báu.

Trần Mộc đối với hỏa bạn của mình nói: "Loại vò gốm thô thiển này, chất liệu thực sự quá thô ráp, ngươi cho dù phí hết tâm tư đi tu bổ, e rằng cũng khó mà đăng lên đại nhã chi đường.

Chương 1110

Người Tống ấy mà, ngay cả những tiểu phiến bán lòng lợn tiết canh, hay dưa muối ngoài phố, e rằng cũng sẽ chê nó không đủ tươm tất." Bàn Tử nghe vậy thì toét miệng cười, vẻ mặt chẳng hề để tâm mà phản bác: "Hầy, cậu đừng có hiểu lầm, cậu tưởng Bàn gia ta hiếm lạ cái hũ rách này sao?

Trong mắt Trần Bàn Tử ta, đâu chỉ có mỗi mấy món bảo bối cổ đổng sáng lấp lánh kia." Dứt lời, hắn liền rút từ bên hông ra một con dao găm tinh xảo, nhẹ nhàng khéo léo rạch một vòng trên nắp hũ rượu vẫn còn phong kín bùn đất.

Thoáng chốc, một mùi hương kỳ dị pha lẫn mùi lạ lùng bay lên, đan xen giữa không trung.

Đó không phải là mùi thơm thuần túy, cũng chẳng phải mùi hôi thối hoàn toàn, mà lại mang theo một loại ma lực khiến người ta muốn ngừng mà không được, thu hút ánh mắt của những người xung quanh, thầm đoán xem đây rốt cuộc là loại rượu ngon gì hay là kỳ tửu dị vực.

Trong cổ mộ tàng trữ rượu ngon trần niên, chuyện lạ này Trần Mộc tuy đã đọc qua vô số lần trong các tịch thư hạo hãn, nhưng tự mình trải nghiệm thì hôm nay mới là lần đầu tiên.

Dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ, hắn không tự chủ được mà ghé sát lại gần, muốn tìm hiểu ngọn ngành.

Thứ rượu kia hiện lên màu đen mực thâm thúy, thuần tịnh không tì vết, trải qua năm tháng lắng đọng, thủy phần gần như đã bốc hơi cạn kiệt, chỉ còn lại nửa hũ chất lỏng nồng đậm đến cực điểm, uyển như sự ngưng tụ của thời gian.

Người trong nghề đều hiểu, tình trạng này chính là dấu hiệu của rượu cổ trần niên.

Nửa hũ kia ẩn chứa toàn bộ tinh túy cùng linh hồn của rượu, tản mát ra sự dụ hoặc khó cưỡng.

Tuy nhiên, suy đi nghĩ lại, thứ rượu ngon chôn sâu dưới lòng đất này dù sao cũng đã vượt qua quãng thời gian đằng đẵng, thời hạn bảo quản e là chẳng ai biết được, khiến người ta vừa sinh lòng hướng vãng, lại vừa ẩn ẩn lo âu liệu nó còn có thể uống được hay không, liệu có còn giữ được phong vị thuần hậu năm xưa.

Dòng suy nghĩ của Trần Mộc xuyên việt thời không, trở về cái niên đại xa xôi ấy, năm 1980 tại Hà Nam.

Hũ rượu ngon trần phong ngàn năm trong ngôi cổ mộ hậu kỳ Thương Đại phảng phất như hiện ra ngay trước mắt.

Nó nằm tĩnh lặng trong tủ kính của Bảo tàng Cố Cung, mỗi tia sáng chiếu vào dường như đều đang kể lại câu chuyện truyền kỳ vượt qua ba ngàn năm tuế nguyệt của nó.

Nghe đồn, khi phong ấn của hũ rượu cổ kia được nhẹ nhàng mở ra, một mùi hương thuần khiết ngủ say ngàn năm mãnh liệt thức tỉnh, như lời thì thầm của lịch sử, trong nháy mắt lượn lờ khắp không gian, khiến người ta hoảng hốt như xuyên không về thời đại đồ đồng.

Mấy vị chuyên gia càng là bị cỗ hương rượu cổ vận đột ngột này hun đến say sưa, đứng cũng không vững, khiến người xem thốt lên kinh ngạc.

Bàn Tử bên cạnh, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn và tò mò như đứa trẻ, tay cầm dao nhỏ nhẹ nhàng chấm lấy một giọt chất lỏng nhìn như bình thường nhưng lại trĩu nặng lịch sử kia, đang định nếm thử tư vị ngàn năm này thì bị Trần Mộc nhanh tay lẹ mắt ngăn lại. "Cậu

chán sống rồi à?

Đây là 'thực phẩm' đã quá hạn hơn ba ngàn năm đấy, ngộ nhỡ ngộ độc thực phẩm thì hai ta coi như đi đời nhà ma ở cái chốn hoang vu dã ngoại này luôn." Trần Mộc nửa đùa nửa thật nói, giữa trán lộ ra một tia lo lắng.

Bàn Tử lại chẳng cho là đúng, trong ánh mắt lóe lên sự kính sợ cùng hướng vãng đối với trí tuệ cổ xưa: "Hầy, cái này cậu không hiểu rồi.

Rượu ngon thực sự chôn dưới hầm (diếu tàng), đừng nói mấy ngàn năm, cho dù vạn năm vẫn cứ thuần hậu.

Có lời đồn rằng, uống thứ rượu trần ngàn năm chôn sâu dưới đất này, cùng với vật thần bí trong bã rượu kia, đều có thể khiến người ta diên niên ích thọ.

Lão tổ tông chúng ta hạ đấu (trộm mộ), có người chính là nhắm vào cái bí mật trường sinh này mà đi đấy.

Làm một ngụm nhỏ thì có vấn đề gì, cùng lắm là đường ruột biểu tình một chút thôi." Ngay khi hai người đang tranh luận không dứt, Phan Tử sải bước đi tới, chẳng nói chẳng rằng, tung một cước "loảng xoảng" đá văng hũ rượu kia xuống đất.

Rượu đen như mực cùng bã rượu cổ xưa lắng đọng dưới đáy vò cùng nhau vương vãi.

Trong sát na, một mùi hương nồng liệt mà kỳ đặc vượt qua mọi ngôn từ miêu tả lan tỏa ra, trong không khí phảng phất thêm vài phần mùi vị cổ lão và thần bí.

Bàn Tử đang định phát tác thì Phan Tử đã đè chặt vai hắn lại, ánh mắt sắc bén chỉ vào vũng rượu cùng dị vật đổ trên mặt đất: "Bình tĩnh trước đã, cậu nhìn trong đống bã rượu kia xem, ẩn giấu thứ gì?" Trần

Mộc và Bàn Tử nghe vậy liền quay đầu, tầm mắt tụ tiêu vào đống bã rượu đen ngòm như bị tuế nguyệt lãng quên kia.

Chất lỏng trong hũ như bùn nhão đông cứng, vừa dính nhớp vừa hối ám, mà bên trong lại trôi nổi từng đoàn vật thể dạng bông (nhứ trạng) màu ám hồng.

Chúng vặn vẹo cuộn lại, màu sắc ảm đạm tựa như những mảnh chăn bông kém chất lượng bị ngâm nước ở chốn âm thấp qua bao năm tháng, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến những cảnh tượng đáng sợ thường thấy trong quan tài ngập nước ở cổ mộ.

Bàn Tử do dự giây lát, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng gạt một khối trong đó ra.

Trong chớp mắt, huyết sắc trên mặt hắn nhanh chóng rút đi, biểu tình trở nên dị thường ngưng trọng.

Trần Mộc thấy thế, trong lòng dâng lên dự cảm bất tường, vội vàng ghé mắt tới xem xét.

Khi hình ảnh xúc mục kinh tâm kia đập vào mi mắt, da đầu hắn lập tức tê dại, cảm giác buồn nôn như sóng dữ ập tới, suýt chút nữa khiến hắn mất kiểm soát mà nôn mửa ngay tại chỗ.

Thứ nhìn như bông nát kia, lại là một thi thể hài nhi chưa hoàn toàn thối rữa.

Làn da non nớt đã dung hòa làm một thể với thứ rượu quỷ dị kia, duy độc xương cốt yếu ớt cùng lớp màng da vẫn ngoan cường lưu tồn bằng một tư thái vặn vẹo, cấu thành một bức tranh khiến người ta tim đập chân run.

Đây tuyệt đối không phải tạo hóa tự nhiên, mà là dấu vết để lại của một loại nghi thức tà ác khó diễn tả bằng lời.

Phan Tử chăm chú nhìn biểu tình kinh hoàng đến gần như đờ đẫn

của hai người, chậm rãi ngồi xổm xuống, trong mắt lóe lên tia sáng phức tạp. "Loại rượu này có một cái tên nghe rợn cả người —— 'Hầu Đầu Thiêu'.

Các cậu không cần kinh hoảng như thế, thứ ngâm bên trong không phải là con người, mà là khỉ con chưa đủ tháng.

Loại rượu này bắt nguồn từ thâm sơn Quảng Tây, tương truyền vào thời Nam Tống, để lấy lòng nước Đại Kim của người Nữ Chân hùng mạnh, nó được dùng làm vật diếu tàng trân quý hiếm có để tiến cống." Dứt lời, gã vỗ nhẹ vai Bàn Tử vẫn đang chìm trong chấn động, dùng ngón tay linh hoạt khều khối "bông nát" khủng bố kia ra từ trong đống bã, lại còn làm ra động tác tay như mời mọc: "Liệu có thực sự khiến người ta trường sinh bất lão như truyền thuyết hay không thì tôi không rõ, nhưng dân gian lưu truyền rằng nó có công hiệu tráng dương phi phàm.

Đã tới đây rồi thì cứ an tâm mà ở lại (ký lai chi, tắc an chi), chi bằng mạnh dạn nếm thử một chút, cậu đừng khách khí với tôi." Tên Bàn Tử chán ghét nhíu mày, dùng sống dao trong bàn tay đẩy dầu mỡ mạnh mẽ gạt phăng vật thể bất minh dính trên lưỡi dao đi, miệng chửi đổng một câu, lập tức quay đầu nhìn về phía Phan Tử, trong mắt lóe lên sự nghi hoặc cùng vài phần không vui, hỏi: "Hắc, cái tên này sao lại biết rõ ràng như thế?

Chẳng lẽ mẹ nó cậu lén lút nếm qua thứ quỷ quái này rồi à?" Phan Tử nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ý vị thâm trường, phảng phất như đang hồi ức về một đoạn vãng sự không ai biết. "Nói ra thì dài dòng, trong một lần thám hiểm của Trần Mộc tại Nam Cung, cũng từng gặp qua loại hũ sành cổ quái này.

Lúc đó, Đại Khuê và một gã hỏa kế khác trong đội ngũ của Trần Mộc, xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cứ khăng khăng lôi ra một hũ từ đống

cổ vật.

Trong lòng tôi cứ thấy có chỗ nào không đúng, bèn không dám đụng vào, nhưng hai người bọn họ lại chẳng hề để ý, ừng ực uống cạn sạch rượu.

Mãi đến khi giọt cuối cùng rơi xuống bụng, mới phát hiện ra bí mật dưới đáy hũ.

Kết quả là, Đại Khuê vì chuyện đó mà nằm viện ròng rã hai tháng trời mới hồi phục lại được." Nói đến đây, ánh mắt Phan Tử hơi ảm đạm, dường như nhớ tới điều gì, cảm thán: "Tôi đối với mấy người các cậu, thực sự là nhân chí nghĩa tận rồi.

Nếu tôi thật sự có tâm muốn hại cậu, hoàn toàn có thể đợi cậu liếm xong ngụm đó rồi mới đá văng hũ sành, đến lúc đó, cậu mới thực sự nếm mùi đau khổ." Bàn Tử nghe xong lời này, thịt mỡ trên mặt không tự chủ được giật giật mấy cái, bộ dạng muốn tìm cớ phát tiết nhưng lại không tìm được lý do thích hợp, trông vừa hoạt kê lại vừa xấu hổ, khiến người xung quanh nhịn không được cười trộm.

Lúc này, pháo sáng chiếu sáng xung quanh trước đó đã dần tắt lịm, màn đêm như tấm màn nhung dày đặc nhanh chóng bao trùm toàn bộ không gian, một màu đen kịt trầm trầm ập tới.

Nhóm người Trần Mộc vội vàng bật lại đèn pin, những chùm sáng nhảy nhót trong bóng tối nhưng cũng chỉ chiếu sáng được một vùng nhỏ trước mắt, bầu không khí xung quanh lập tức trở nên áp ức và thần bí.

Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, mọi người chỉnh đốn tâm tình, chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Bàn Tử đau lòng nhặt lại khẩu súng bảo bối của mình, thạo tay kéo quy lát, tiếng "rắc rắc" vang lên đặc biệt rõ ràng trong không gian

tịch tĩnh.

Động tác nhỏ theo thói quen này, không nghi ngờ gì là đang tự trấn an bản thân, cũng như đang tự nói với chính mình —— súng trong tay, vạn sự vô ưu.

Hắn nhìn trái ngó phải hai con đường mộ đạo rẽ nhánh trước mặt, ánh mắt lấp lóe bất định, cuối cùng hạ thấp giọng, thoáng chút do dự hỏi: "Bây giờ chúng ta nên đi đường nào?" Trần Mộc và mọi người đều ngẩn ra, không khí trong khoảnh khắc này dường như ngưng đọng.

Thuận Tử đột ngột lên tiếng phá vỡ sự im lặng, hắn vươn tay, ổn định và kiên quyết chỉ về phía thông đạo u ám bên trái: "Đường bên này trông có vẻ an toàn hơn, chúng ta đi lối này." Thông thường, đối mặt với những quyết trạch như thế này, đều là Phan Tử kinh nghiệm phong phú hoặc Trần Mộc cơ mẫn đưa ra kiến nghị.

Do đó khi Thuận Tử vốn luôn trầm mặc ít lời chủ động đưa ra ý kiến, trên mặt Bàn Tử không khỏi lộ ra vẻ khốn hoặc: "Lời này giải thích thế nào?

Chương 1111

Có lý do gì đặc biệt sao?" Khóe miệng Thuận Tử hơi nhếch lên, lấy đèn pin từ thắt lưng ra, chùm sáng chiếu ổn định vào một góc trên mặt đất nơi cửa vào thông đạo bên trái.

Nơi đó ẩn giấu một bí mật khó phát hiện.

Chỉ thấy tại một góc dũng đạo, trên một mặt đá không bắt mắt, một ký tự chữ cái tiếng nước ngoài xiêu vẹo mà thần bí thoắt ẩn thoắt hiện, dường như cố ý tránh né mọi ánh sáng trực tiếp, lẳng lặng chờ đợi người hữu duyên phát hiện. "Vừa rồi, Trần Mộc lơ đãng nhìn lướt qua chỗ này, phát hiện ra ký hiệu này.

Tôi đoán, có lẽ là có người âm thầm trợ giúp, chỉ dẫn phương hướng cho chúng ta." Giọng nói của Thuận Tử trầm thấp mà tràn đầy tự tin, ánh mắt hắn dưới ánh đèn pin trở nên kiên định lạ thường.

Nghe vậy, Trần Mộc lần nữa cúi người, toàn thần quán chú thẩm thị mấy ký tự dị quốc kia.

Chúng phảng phất như câu đố cổ xưa, khiêu khích tất cả những ai mưu toan giải đọc chúng.

Nét chữ đan xen phức tạp, dù ẩn ước có thể cảm giác được những ký hiệu này tương tự với thứ bọn họ nhìn thấy ở cửa vào hang động hình vuông trước đó, nhưng cụ thể là do những chữ cái nào tạo thành thì lại như ảo ảnh trong sương mù, khiến người ta không cách nào phân biệt.

Trần Mộc nhíu mày, trong lòng sinh nghi, đây thực sự là tiếng Anh sao, hay là một loại mật mã nào đó càng thêm hối sáp?

Bàn Tử bên cạnh bị khơi dậy lòng hiếu kỳ triệt để, khuôn mặt tròn

trịa đầy vẻ nghi hoặc: "Cậu dám khẳng định đây không phải là ám hiệu do vị Tam gia thích làm ra vẻ thần bí kia của các cậu để lại chứ?" Phan Tử nghe vậy, nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng không dung nghi ngờ: "Tam gia hành sự xưa nay luôn trực tiếp, dứt khoát.

Nếu muốn để lại ký hiệu, chẳng qua là gõ một cái rãnh lõm trên nham thạch mà thôi, chưa bao giờ làm mấy thứ hoa hòe hoa sói này.

Ký hiệu này tuyệt đối không phải xuất phát từ tay Tam gia.

Trần Mộc nói đúng, chúng ta phải cẩn thận hành sự.

Dù sao thì, ý nghĩa đằng sau ký hiệu có thể không chỉ đơn giản là dẫn đường, đôi khi, nó cũng có thể là một cái bẫy." Lời của Phan Tử như tiếng chuông cảnh báo trong gió lạnh, khiến tâm tình mọi người không tự chủ được mà trầm trọng hẳn lên, tăng thêm vài phần đề phòng đối với tiền lộ chưa biết.

Trong mắt Trần Mộc thoáng qua một tia hiểu rõ, hắn thầm suy tính, ký hiệu kia nếu không phải dùng để dẫn đường, có lẽ chính là một loại cảnh báo, dự báo phía trước tiềm tàng những rủi ro và khiêu chiến chưa biết.

Tuy nhiên, nhớ lại cảnh tượng lần đầu giải cấu ký hiệu thần bí trong mộ huyệt dưới đáy biển sâu u, mọi thứ lại có vẻ bình tĩnh dị thường, chưa thấy chút sóng gió nào.

Hai con dũng đạo u trường lẳng lặng nằm đó, phảng phất là ngã rẽ vận mệnh, vừa không có chỉ dẫn rõ ràng, cũng không có điềm báo hung hiểm xác thực, khiến người ta khó lòng quyết trạch.

Giờ phút này, bất cứ sự do dự hay bồi hồi nào dường như đều thừa thãi.

Dù sao, bất luận đặt chân lên con đường nào cũng đều là cuộc

thám hiểm chưa biết, thà rằng dũng vãng trực tiền, phóng tay đánh cược một phen còn hơn chần chừ không tiến.

Vẫn là vị Bàn Tử thân hình khôi ngô kia, hắn cười sảng lãng, dẫn đầu cất bước, uyển như một vị khai lộ tiên phong không gì sợ hãi, dẫn dắt Trần Mộc bước vào trong dũng đạo cổ lão mà thần bí kia.

Theo sau bóng lưng Bàn Tử, trong lòng Trần Mộc tuy có thấp thỏm, nhưng cũng tràn đầy tò mò với những điều chưa biết và khát vọng tham tác, kiên định bước tới.

Bước vào dũng đạo, không gian khoát nhiên khai lãng khiến hai người không tự chủ được mà kinh thán.

Con đường này rộng rãi đến mức đủ để hai chiếc xe tải Giải Phóng cồng kềnh chạy song song, quy mô hoành đại vượt xa những gì Trần Mộc từng thấy trước đây.

Bàn Tử vừa vào dũng đạo liền như cá gặp nước, cười lớn nói: "Nhìn xem, đây chính là loa đạo (đường dắt la) tiêu chuẩn!

Nghĩ đến thời xưa xây dựng mộ thất này, chắc chắn là dùng xe la để vận chuyển đá và vật tư." Trần Mộc nghe vậy, quan sát kỹ mặt đất, quả nhiên có thể bắt được những vết xe lằn ban bác trong ánh sáng yếu ớt.

Tuế nguyệt tuy trôi qua, nhưng ấn ký lịch sử vẫn rành rành trước mắt.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một luồng hàn ý mạc danh lặng lẽ ập tới, nhiệt độ dường như đột ngột hạ xuống, khiến người ta không tự chủ được mà rụt cổ lại.

Một luồng gió lạnh lẽo không biết từ đâu lùa vào, mang theo cái lạnh không thuộc về không gian kín mít này, nhẹ nhàng lướt qua gò má, phảng phất như lời thì thầm của một thế giới khác.

Luồng "gió tự nhiên" không mời mà đến này khiến cả mộ đạo tăng thêm vài phần quỷ dị và thần bí không thể diễn tả.

Nhóm người Trần Mộc hiểu rõ, cổ mộ xưa nay luôn chú trọng tính bịt kín để phòng ngừa ngoại giới can nhiễu, mà luồng gió lạnh không hợp thời này, không nghi ngờ gì đã trở thành bí ẩn lớn nhất lúc này.

Phan Tử, lão thủ trong đội ngũ, cũng bị bầu không khí đột ngột này lây nhiễm, gã hạ thấp giọng, thần sắc ngưng trọng nói nhỏ với Trần Mộc: "Đây chính là 'Quỷ suyễn khí' trong miệng lớp người cũ.

Tại rất nhiều lăng tẩm lớn thi thoảng vẫn nghe thấy, tuy khiến người ta lạnh sống lưng, nhưng cũng không đại biểu cho uy hiếp thực chất." Lời này tuy là an ủi, nhưng trong mộ đạo u ám kia, mỗi một âm thanh tế vi đều bị phóng đại vô hạn, sự không chắc chắn ẩn chứa trong lời nói của Phan Tử vẫn khiến lòng người sinh hàn.

Trần Mộc nhíu mày, trong mắt lóe lên sự tò mò và cẩn trọng, chậm rãi thốt ra một câu: "Có giải thích hợp lý nào không?

Kỳ quan này rốt cuộc hình thành như thế nào?" Giọng hắn vang vọng trong mộ thất cổ lão u ám, dường như ngay cả bụi trần trong không khí cũng vì đó mà run rẩy.

Phan Tử thở dài, lắc đầu, biểu tình trên mặt vừa bất lực lại vừa kính sợ: "Lưu truyền lại đại đa số đều là mấy cách nói mơ hồ không rõ, hiếm có ai thực sự đi tìm hiểu ngọn nguồn.

Hoặc là, có vài bí mật vốn dĩ không nên bị vạch trần, để tránh rước lấy tai họa không cần thiết." Lời gã lộ ra một loại tang thương từng trải sự đời, phảng phất đang cáo giới mọi người, có một số giới hạn vẫn là không nên tùy tiện vượt qua thì hơn.

Trần Mộc thầm tán đồng trong lòng, con người thời đại đó, đạo mộ đa phần là vì sinh kế bức bách, chỉ cần quan tâm chỗ nào an toàn,

chỗ nào giấu bảo tàng là đủ.

Còn những huyền bí ẩn sau các hiện tượng kỳ dị siêu nhiên, đối với những người suốt ngày bôn ba bên bờ sinh tử mà nói, thực sự là kiến thức xa xỉ mà vô dụng.

Theo đà thâm nhập, đoạn dũng đạo ban đầu coi như bằng phẳng, dấu vết ban bác trên vách đá như đang tố thuyết tuế nguyệt quá vãng.

Tuy nhiên, càng đi về phía trước, tình trạng mặt đất càng tồi tệ, sụp đổ và nứt vỡ thấy ở khắp nơi.

Từng khối đá phiến đen bóng thoát khỏi bùn đất, như những thủ hộ giả cổ lão đột ngột đứng sừng sững, khiến con đường nhỏ vốn bằng phẳng dưới chân trở nên lồi lõm gập ghềnh, mỗi bước đều cần cẩn thận từng li từng tí.

Tội khôi họa thủ của tất cả những điều này, không nghi ngờ gì chính là sự biến động vô tình của vỏ trái đất qua ngàn vạn năm, sức mạnh của đại tự nhiên thể hiện lâm li tẫn trí tại nơi này.

Hai bên dũng đạo, cứ cách vài mét lại thiết lập một cây cột vòm gia cố.

Những cột vòm này không chỉ chống đỡ vách đá lung lay sắp đổ, mà dưới sự xâm thực của tuế nguyệt vẫn ngoan cường bảo trì sự thông suốt của lối đi.

Đồ đằng đơn long bàn trụ (rồng cuộn cột) điêu khắc trên vòm, tuy trải qua phong sương, đường nét vẫn lưu loát sinh động, chỉ là nhiều chỗ đã bị móng vuốt thời gian xé rách, lộ ra những vết nứt xúc mục kinh tâm.

Nhìn những tác phẩm nghệ thuật tàn phá này, Trần Mộc không khỏi thầm thấy may mắn, nếu không có sự tồn tại của những biện pháp gia cố này, e rằng bọn họ hiện tại đã sớm bị cung điện dưới lòng

đất đang ngủ say này thôn phệ.

Đoàn người lẳng lặng tiến bước, tiếng bước chân vang vọng trong mộ thất trống trải, tựa hồ mỗi bước đều đạp lên mạch lạc của lịch sử.

Cứ như vậy, bọn họ trong trầm mặc đi được khoảng bảy tám mươi mét, bầu không khí ngưng trọng mà trang nghiêm.

Đột nhiên, Bàn Tử đi tuốt đằng trước thân hình khựng lại, trong mắt thoáng qua một tia khó tin, hắn chỉ về phía trước trầm giọng nỉ non: "Đó là... cửa hông sao?" Giọng hắn phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh, khiến tim mọi người đều không khỏi thắt lại, một cỗ dự cảm chưa biết lặng lẽ lan tràn.

Trần Mộc và mọi người đều không tự chủ được mà dừng bước, ánh đèn pin trong tay như ánh sáng dò đường, nhất tề hội tụ tại điểm cuối của dũng đạo u thâm phía trước.

Nơi đó, hách nhiên hiển hiện một cánh cửa mộ được xây bằng đá đen nặng trịch, cổ phác mà uy nghiêm.

Đỉnh cửa mái cong góc hếch, trên đầu ngói tinh điêu tế trác hình tượng vân long phiên đằng sống động như thật, thảo long quấn quanh cùng cảnh tượng đôi sư tử vờn cầu, mỗi một đường vân dường như đều ẩn chứa câu chuyện và truyền thuyết cổ xưa.

Cánh cửa phảng phất được đúc từ một loại kim loại bất phàm, trên hai cánh cửa trái phải lần lượt khắc họa những đồ đằng ngụ ý thâm viễn —— trên cửa trái, một con dê ôn thuận sống động như thật, ánh mắt lộ ra sự bình hòa và ninh tĩnh; còn cửa phải khắc họa một sinh vật hình thái kỳ đặc, không rõ lai lịch, hình dáng tựa thú mà không phải thú, toát ra một cỗ thần bí và uy nghiêm khó tả.

Theo bước chân chậm rãi tới gần, mọi người phát hiện thạch môn

này đóng chặt phảng phất như cách tuyệt với thế gian, khe cửa, chốt cửa đều bị đồng nung chảy đổ vào phong bít kín kẽ, tuế nguyệt lưu lại nơi đây một tầng dấu vết lịch sử dày nặng.

Chương 1112

Tuy nhiên, tại vị trí bụng dê trên thạch môn bên trái, lại đột ngột tồn tại một cái lỗ hổng to cỡ cái chậu rửa mặt, gió lạnh từ chỗ sứt mẻ như vị khách không mời mà đến này cuồn cuộn trào ra, mang theo từng cơn hàn ý khiến người ta tim đập chân run. "Đây không phải cửa bình thường, mà là đá phong bế (phong thạch)." Trần Mộc vừa nói vừa nhẹ nhàng đẩy bề mặt cửa kiên như bàn thạch, trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ, "Nếu không có cách nào mở ra, vậy nó chỉ là đồ trang trí.

Từng khối đá đen khổng lồ được tỉ mỉ xếp chồng, lại dùng nước đồng sôi sục tưới lên đúc khuôn, cuối cùng đông cứng thành một khối chỉnh thể kiên không thể phá, mô phỏng ngoại hình của cánh cửa.

Đúng như Bàn Tử nói, thiết kế của dũng đạo này, độ rộng của nó đủ để những con la kiện tráng dễ dàng kéo những khối đá nặng nề, quả thực là một cái loa đạo không hơn không kém." Bàn Tử nghe vậy, đầy hứng thú ngồi xổm xuống, quan sát kỹ cái lỗ hổng kia, trong mắt lóe lên tia hưng phấn: "Bên trong mộ đạo này thế mà lại thiết lập phong thạch.

Nhìn dáng vẻ này, con đường chúng ta phát hiện chắc chắn là lối đi quan trọng bậc nhất, hoặc là trực thông đến khu vực hạch tâm của địa cung.

Hướng đi của chúng ta không sai, những ký hiệu kia hiển nhiên chính là để dẫn đường cho chúng ta.

Hơn nữa, nhìn sự tồn tại của cái lỗ thủng này, rõ ràng đã có người nhanh chân đến trước, mở ra lối vào rồi." Nói xong, hắn không kịp chờ đợi mà thò nửa cái đầu vào trong cái lỗ đen ngòm kia, ánh sáng

đèn pin như xúc tu dò xét, nỗ lực xuyên thấu bóng tối, vạch trần bí mật của thế giới chưa biết sau cánh cửa.

Nhóm người Trần Mộc vây quanh hắn, ánh mắt tràn đầy tò mò và mong đợi, nhao nhao hỏi: "Bên trong rốt cuộc là tình huống gì?

Có phát hiện thứ gì bất thường không?" Hắn thoáng lộ ra một biểu tình vi diệu, dường như đang hồi vị những gì vừa thấy, chậm rãi mở miệng: "Vẫn là mộ đạo, u thâm và cổ lão.

Mà ở nơi sâu hơn, còn đang tĩnh lặng sừng sững một đạo phong thạch dày nặng nữa.

Xem ra, cái tên Vạn Nô Hoàng Đế này từ nhỏ đã thiếu hụt một thứ gọi là 'cảm giác an toàn', đến mức ngay cả dưới lăng tẩm này cũng phải phòng bị tầng tầng lớp lớp." Trần Mộc nghe vậy không khỏi bật cười, trong mắt lóe lên tia trêu tức: "Cách nói của cậu đúng là thiên mã hành không, cửa an toàn nhà ai có thể giảng cứu (cầu kỳ) như Vạn Nô Hoàng Đế chứ?

Đừng nói một khối phong thạch, cho dù ba khối, ba mươi khối, đặt trong mắt hắn cũng chỉ là chuyện cỏn con.

Cậu có biết, trong tam thiên thế giới quảng mậu vô ngân kia, thế nào mới là an toàn thực sự?" Ngôn từ của hắn mang theo vài phần triết lý, khiến không khí xung quanh dường như ngưng trọng thêm vài phần.

Bàn Tử hồn nhiên không hay biết, lực chú ý của hắn hoàn toàn tập trung vào cánh cửa thông tới nơi chưa biết kia.

Chỉ thấy hắn không chút do dự thò đèn pin vào lỗ thủng trên cửa, thân thể linh hoạt co lại, uyển chuyển như cá bơi trong nước chui tọt vào, biến mất trong màn hôn ám.

Một lát sau, từ phía bên kia động truyền đến giọng nói hơi run rẩy

của hắn: "Ái chà, mẹ ơi, lạnh đến mức đánh bò cạp luôn." Phan Tử thấy thế, nhanh chóng đưa súng trong tay cho Bàn Tử đang ở trong động, chính mình cũng bám sát phía sau, với sự mẫn tiệp đặc hữu của quân nhân mà leo vào.

Trần Mộc theo sát gót, mỗi bước đều trầm ổn mà cẩn thận, còn Thuận Tử thì làm hậu vệ của đội ngũ, đảm bảo không ai bị tụt lại.

Một đoàn người lục tục chen vào cái hang động chật hẹp, phát hiện quả nhiên như lời kể trước đó, phía sau tiếp nối một đoạn mộ đạo khác, nhưng nhiệt độ ở đây còn thấp hơn trước, gió lạnh như lưỡi dao sắc bén cắt vào từng tấc da thịt lộ ra ngoài, khiến người ta không tự chủ được mà căng thẳng.

Ngay phía trước, lại là một đạo phong thạch sừng sững, so với cái trước thì cái này có vẻ phác tố (đơn giản) hơn, không có những điêu khắc phi diêm phồn phục, nhưng lại tăng thêm vài phần tang thương và cổ phác.

Trên phong thạch, cùng một thủ pháp đục ra một lỗ hổng lớn hơn, phảng phất như một lời mời mọc, dẫn dụ những kẻ thám hiểm dũng cảm tiếp tục thâm nhập thế giới cổ lão mà thần bí này.

Nhóm người Trần Mộc không chút do dự, bước chân kiên định tiếp tục leo trèo về phía trước, thân ảnh bọn họ trong ánh sáng yếu ớt trở nên đặc biệt kiên quyết.

Mộ đạo phảng phất như một mê cung vô tận, không ngừng kéo dài, thách thức sự kiên nhẫn và nghị lực của người thám hiểm.

Lại một khối phong thạch đứng sừng sững phía trước, cứng rắn và lạnh lùng, bề mặt còn lưu lại vài cái lỗ thủng to nhỏ không đều, dường như đang âm thầm kể lể sự cô độc ngàn năm. "Haizz, tên này đúng là biết hành hạ người khác." Bàn Tử lầm bầm khe khẽ, trong giọng nói pha lẫn bất lực và chút ít bất mãn, mồ hôi chảy dọc theo

khuôn mặt tròn trịa của hắn, nhỏ xuống mặt đất cổ lão băng lãnh, trong nháy mắt biến mất vô tung.

Trần Mộc cười khẽ một tiếng, ngữ khí lại tràn đầy sự ung dung và lắng đọng của tri thức. "Chuyện này rất bình thường.

Phải biết rằng, trọng lượng của một khối phong thạch thông thường đều có thể đạt tới bảy tám tấn, mà đối với mộ đạo dài thế này, thiết lập sáu bảy tầng phong thạch để ngăn cản người ngoài thực ra là thủ đoạn thường thấy.

Còn 'nhân từ' chán là độ dày của những phong thạch này so với một số mộ táng cổ đại nào đó, có khả năng chỉ bằng một nửa thôi.

Ở cái niên đại không có thuốc nổ, đối mặt với sự chặn lấp của phong thạch như thế này, cho dù là kẻ đạo mộ giảo hoạt nhất cũng chỉ có thể nhìn mà than thở, bó tay hết cách." Theo lời Trần Mộc vừa dứt, bọn họ rốt cuộc cũng xuyên qua đạo phong thạch bình chướng cuối cùng.

Trước mắt khoát nhiên khai lãng, thế mà lại xuất hiện một ngã tư đường, tựa như một thế giới khác trong cổ mộ.

Một con mộ đạo khác từ bên trái chạy dọc cắt ngang qua, hình thành một giao điểm chữ thập hoàn mỹ với dũng đạo mà nhóm Trần Mộc đang đứng.

Con mộ đạo mới xuất hiện này, độ rộng của nó gấp rưỡi thông đạo trước đó, mà chiều cao càng kinh người, khiến người ta ngẩng đầu nhìn lên không khỏi sinh ra cảm giác nhỏ bé.

Nhóm người Trần Mộc chậm rãi bước vào trung tâm ngã tư, tình cảm tân kỳ và kinh thán dật ra ngoài lời nói.

Bọn họ kinh kỳ phát hiện, tường vách của mộ đạo mới này không phải màu đen u thâm như trước, mà được bao phủ bởi một màu đỏ

son (đan hồng) sáng chói, tựa như ráng chiều dưới ánh tà dương, huyến lạn đoạt mục.

Trên tường, từng bức bích họa tươi tắn sống động miên man bất tuyệt, liên kết chặt chẽ, như trường quyển lịch sử kể lại những câu chuyện cổ xưa.

Những bích họa này kéo dài từ dưới chân đến tận nơi sâu thẳm trong bóng tối mà ánh đèn pin không chạm tới được, thậm chí ngay cả đỉnh mộ đạo cũng bị bích họa ngũ sắc sặc sỡ bao phủ, phảng phất toàn bộ không gian đều tràn ngập hơi thở nghệ thuật viễn cổ, khiến người ta than thở không thôi.

Dưới sự đan xen giữa màu sắc huyến lạn và lịch sử lắng đọng này, chuyến thám hiểm của Trần Mộc và đồng bạn dường như đang bước vào một chương mới hoàn toàn, cái chưa biết và kỳ tích cùng tồn tại, khảo nghiệm và kinh hỉ cùng đồng hành.

Trần Mộc không khỏi khẽ thốt lên tán thán, ánh mắt lưu chuyển trên con đường hiển nhiên được điêu trác tỉ mỉ này. "Lối đi này, chắc chắn là chủ mộ đạo nối liền thế giới lòng đất với nhân gian phồn hoa không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhìn khí thế khôi hoằng trực chỉ quách điện (cung điện quan tài) này, cũng như những trang sức xa hoa không chỗ nào không có dọc đường, chính là trục trung tâm, là dải đất trái tim của cả tòa cung điện ngầm thần bí khó lường.

Mức độ hoa mỹ của nó phi đồng tiểu khả, tuyệt không phải tay phàm nhân có thể làm được, công nghệ bực này hiển nhiên là sự dung hợp hoàn mỹ giữa tâm huyết thợ thuyền và uy nghiêm hoàng quyền, nếu không, sao có thể điêu trác đến mức khiến người ta than thở không thôi như vậy?" Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, thần sắc nghiêm lại, hạ giọng nhắc nhở: "Đừng có đứng đó mà phát biểu cảm tưởng nữa,

chúng ta là tới tìm bảo bối, không phải tới du sơn ngoạn thủy.

Vấn đề mấu chốt đến rồi đây, bước tiếp theo nên đi về đâu?

Nhanh, lục soát tứ phía một chút, xem có ký hiệu chỉ dẫn do tiền nhân để lại hay không, để chúng ta đỡ phải đi đường vòng." Trong lời nói, ánh mắt Bàn Tử lóe lên một tia cấp thiết, hiển nhiên tràn đầy mong đợi và khẩn trương đối với hành động tiếp theo.

Sau nhiều lần xuyên qua những đường hầm hôn ám và chật hẹp, cảm tri phương hướng của nhóm người Trần Mộc đã sớm mơ hồ không rõ.

Muốn tại một chủ mộ đạo như thế này phán đoán ra đầu nào thâm nhập trung tâm địa cung, đầu nào thông hướng chủ mộ môn bên ngoài, duy chỉ có ỷ lại vào gợi ý trí tuệ của cổ nhân, nếu không, bọn họ e rằng chỉ có thể như đứa trẻ tung đồng xu để quyết định vận mệnh.

Ánh đèn pin quét qua lại trên vách đá mộ đạo, tựa như ngôi sao cô độc trong đêm, mưu toan bắt được một tia sinh cơ trong bóng tối trầm tịch ngàn năm.

Những bức bích họa đỏ đến mức phảng phất có thể rỉ ra máu kia tản mát ra một loại ánh sáng quỷ dị và bất an, khiến người ta không khỏi thắt lòng.

Phong cách của những bức bích họa này giống hệt những gì bọn họ ngẫu nhiên thoáng thấy ở khe nứt suối nước nóng trước khi tiến vào thâm sơn —— trên hình vẽ toàn là tiên xa cưỡi gió rẽ sóng và sĩ nữ y phục bay bay, phảng phất đang diễn dịch từng màn cuộc sống tiên cảnh mà phàm nhân khó lòng chạm tới trên chín tầng mây.

Mặc dù hình vẽ tinh mỹ tuyệt luân, nhưng trong mắt nhóm người Trần Mộc, những bích họa không có manh mối tự thuật rõ ràng này chỉ đơn thuần là một loại nghệ thuật trang trí cao cao tại thượng.

Những đồ đằng mang tính tượng trưng và hàm nghĩa tầng sâu kia, giống như mật mã viễn cổ, chôn sâu trong bụi trần lịch sử, khiến người ta khó lòng nắm bắt, càng không cách nào dễ dàng giải đọc bí mật và câu chuyện đằng sau nó.

Trong hoàn cảnh như vậy, mỗi bước đi đều như đang đối thoại với người xưa, nhưng lại luôn cách một tầng sương mù dày đặc.

Sau một hồi tìm kiếm, Phan Tử ở bên cạnh bỗng kêu khẽ một tiếng, dường như đã có phát hiện, liền vẫy tay ra hiệu cho bọn người Trần Mộc lại gần.

Trần Mộc và đồng bạn vội vàng tụ lại.

Theo bước chân tới gần, trước mắt mọi người bừng sáng, quả nhiên, tại góc mộ đạo lược hiển âm u kia, lại có một ký hiệu lẳng lặng khảm trên vách đá loang lổ, phảng phất như đang không tiếng động kể ra bí mật cổ xưa. "Này, chuyện này thú vị rồi đây, chúng ta gặp được người tốt trong giới đổ đấu rồi." Bàn Tử trêu chọc, trên mặt treo nụ cười nghiền ngẫm.

Chương 1113

"Theo lý mà nói, chúng ta chỉ cần đi theo những ký hiệu này, hẳn là có thể tìm được lối ra hoặc là nơi giấu bảo." Tuy nhiên, lúc này Trần Mộc lại chậm rãi lắc đầu, giữa lông mày toát ra một tia nghi lự.

Hắn chú ý tới, ký hiệu mới xuất hiện này so với những cái bọn họ gặp được trong cổ mộ mê cung lúc trước đã có sự khác biệt rõ ràng.

Về chi tiết ký hiệu trong huyệt mộ dưới đáy biển, thời gian trôi qua đã khiến ký ức của bọn họ trở nên mơ hồ, nhưng không lâu trước đây, hai ký hiệu khắc tại lòng sông hộ thành băng lãnh cùng cửa thông đạo u thâm kia vẫn tươi mới như hôm qua, rõ mồn một trước mắt.

Phát hiện mới nhất này, vô luận là hình thái hay phong cách, đều khác xa hai cái trước.

So sánh ra, Bàn Tử và Phan Tử đối với ký tự tiếng Anh nhận thức gần như bằng không, bất luận từ đơn tiếng Anh nào trong mắt bọn họ đều như thiên thư, khó mà phân biệt, cho nên sự khác biệt của ký hiệu cũng không khiến bọn họ cảnh giác.

Mà Trần Mộc, thân là một sinh viên đại học từng chịu qua giáo dục bậc cao, trải qua sự tôi luyện của kỳ thi tiếng Anh cấp 4 cấp 6, cứ việc thành tích không tính là đỉnh tiêm, nhưng đối với khái niệm cơ bản "bất đồng" này tự nhiên hiểu rõ trong lòng.

Sự biến hóa của ký hiệu trước mắt đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ là một manh mối mới không dung bỏ qua.

Trần Mộc đã lâu nay tin tưởng không nghi ngờ, những ký hiệu uốn lượn trên mộ đạo cổ xưa này, chẳng qua là một loại biển báo dẫn đường cực kỳ trực bạch, công năng của nó giống hệt mũi tên tùy ý vẽ đầu đường cuối ngõ, vẻn vẹn truyền đạt mệnh lệnh giản dị "tiến lên

theo hướng này".

Nhiên nhi, theo bước chân chậm rãi tiến sâu vào trong mộ thất hôn ám, một sự thật không thể coi nhẹ dần dần nổi lên mặt nước —— những ký hiệu này cũng không phải tranh tĩnh vật nhất thành bất biến, chúng phảng phất sở hữu sinh mệnh lực, vi diệu bày ra vận luật biến hóa đa đoan trên hình thái và cách sắp xếp.

Trong mắt người thường, khoảnh khắc bước vào cổ mộ u thâm này, tất cả dây thần kinh lẽ ra phải hoàn toàn tập trung vào bầu không khí thần bí nghẹt thở xung quanh cùng những mối đe dọa ẩn nặc trong bóng tối, tuyệt ít có người sẽ cố ý điêu khắc ra ký hiệu biến hóa khôn lường, huống chi những vết tích kia hiển đến thương tốt mà thô kệch, phảng phất người lưu lại là đang trong tình cảnh cấp bách thậm chí là nguy kịch, vội vàng lưu lại chuỗi tin tức thần bí này, mà không phải xuất phát từ sự nhàm chán hay xúc động sáng tạo nghệ thuật.

Như thế, sau lưng một loạt hiện tượng kỳ dị này tựa hồ chỉ có thể trỏ về một kết luận: Ý nghĩa mà những ký hiệu này gánh chịu xa không chỉ đơn giản là dẫn đường, chúng càng giống như một loại mật mã, vừa dẫn dắt nhóm Trần Mộc xuyên qua cổ mộ mê cung này, vừa thì thầm tiết lộ một bí mật chí quan trọng yếu nào đó.

Nhưng mà, câu trả lời rốt cuộc ở đâu?

Những ký tự này đã không phải chữ Tây thuần túy, lại do những chữ cái tiếng Anh quen thuộc chắp vá mà thành, tạo thành một loạt đoạn ngắn ngôn ngữ khó mà phân biệt, làm cho người ta lâm vào khốn hoặc càng sâu.

Cho dù là tiếng Đức hoặc tiếng Pháp có liên hệ thiên ti vạn lũ với tiếng Anh cũng không cách nào đánh đồng, bởi vì tổ hợp của những chữ cái này quá mức tùy tính, hoàn toàn vi phạm logic ngữ pháp của ngôn ngữ thông thường, giống như đứa trẻ xếp gỗ lung tung, làm cho

người ta sờ không được đầu não.

Tại giữa vách đá trầm mặc này, mỗi một ký tự đều phảng phất là chìa khóa thông hướng cánh cửa chân tướng, lại cũng là bức tường cao chắn giữa sự thấu hiểu và vô tri, khiêu chiến quyết tâm cùng trí tuệ giải mã cổ đại của Trần Mộc.

Hơn nữa, đoàn người Trần Mộc ngẫu nhiên phát hiện ký hiệu cổ xưa kia tại đáy sông hôn ám cùng cửa thông đạo ẩn bí, uyển như một ngọn đèn xanh vô hình, dẫn dắt bọn họ bình yên vô sự bước vào lãnh địa ngủ say ngàn năm này.

Nếu coi kinh nghiệm lần đó là một loại chỉ dẫn —— một lời hứa hẹn an tâm bước vào, như vậy ấn ký khắc trên vách đá trước mắt với phong cách huýnh dị, tin tức ẩn chứa sau lưng nó tất nhiên gánh chịu trọng lượng hoàn toàn khác biệt.

Nó có lẽ là lời cảnh cáo vô thanh của một vị thủ vệ viễn cổ, lạnh lùng vạch trần nguy cơ tiềm tàng nơi sâu thẳm mộ đạo, những kinh khủng chưa biết đủ để khiến linh hồn người ta run rẩy.

Đám người Bàn Tử nghe Trần Mộc phân tích, không khỏi nhíu chặt mày, bất an trong lòng như dòng nước ngầm cuộn trào, nhất thời bầu không khí trong đội ngũ trở nên ngưng trọng.

Bọn họ dừng chân trên đường lát đá cổ xưa, bốn phía quanh quẩn tiếng hít thở và nhịp tim của nhau, bất kỳ động tác qua loa nào dường như đều có thể kích phát tai nạn chưa biết.

Tuy nhiên, thân ở nơi này, đối với nhóm Trần Mộc mà nói, đã là một lần đột phá khiêu chiến và kỳ ngộ cùng tồn tại, mỗi một bước tiến lên đều đang viết nên truyền kỳ thám hiểm.

Mặc dù quyết trạch ngã rẽ tiền lộ nhìn như không đáng kể, lại cũng là ngã ba quan trọng thông hướng bảo tàng hay vực sâu.

Nhưng chính phần chưa biết này đã khơi dậy tinh thần mạo hiểm trong xương cốt bọn họ, cho dù mất đi sự chỉ thị minh xác của ký hiệu, khát vọng cùng tự tin đối với những điều chưa biết vẫn chống đỡ bọn họ kiên định tiến lên, chưa lộ chút hoảng loạn nào.

Bước vào khu vực hạch tâm của địa cung, đặc biệt là chủ mộ đạo hùng vĩ quán xuyên toàn bộ cổ mộ kia, mang ý nghĩa mỗi một bước đều cần như giẫm trên băng mỏng, cẩn thận từng li từng tí.

Dù sao, căn cứ truyền thuyết cổ xưa cùng dấu vết người trước lưu lại, tất cả cơ quan cạm bẫy quỷ quyệt nhất, trí mạng nhất, đều sẽ lẳng lặng chờ đợi vị khách không mời trong chặng đường cuối cùng này.

Tại nơi này, kiên nhẫn và trí tuệ sẽ trở thành tài phú quý giá hơn cả vàng, tốn thêm chút thời gian tinh tế châm chước chưa hẳn không phải hành động sáng suốt.

Phan Tử nhìn về phía Trần Mộc, trong mắt lấp lóe sự tín nhiệm cùng chờ mong, lời nói của hắn mang theo vài phần trêu chọc lại không mất nghiêm túc: "Trần Mộc, trong đám người chúng ta, chỉ có cậu là biết chút ít về mấy thứ đồ ngoại quốc này.

Nếu ngay cả cậu cũng không thể phá giải hàm nghĩa của mấy ký tự tiếng Anh này, vậy chúng ta thật sự là hết cách rồi.

Hay là, cậu thử dịch những chữ cái này thành tiếng Trung quen thuộc của chúng ta xem?

Cho dù chúng ta không nhận được tin tức hoàn chỉnh, bằng vào sự ăn ý cùng trí tuệ giữa tôi và cậu, chắc cũng có thể chắp vá ra chút manh mối chứ?" Nhận thức của Phan Tử đối với tiếng Anh gần như là một tờ giấy trắng, hắn ngây thơ tưởng tượng lấy những chữ cái ngoằn ngoèo kia cũng giống như chữ Hán, mỗi một chữ đều có thể đơn độc biểu đạt một ý tứ hoàn chỉnh.

Đối với nhận thức sai lệch một trời một vực như vậy, Trần Mộc cũng không định hao phí tinh lực đi uốn nắn, chuyển sang đề nghị với mọi người: "Thay vì ở đây đoán mò hàm nghĩa của mấy ký hiệu này, chi bằng chúng ta đổi hướng suy nghĩ, tới suy đoán tống cục là ai lưu lại ký hiệu, cùng với vì sao hắn phải làm như vậy.

Làm như thế, có lẽ có thể giúp chúng ta tới gần chân tướng hơn một bước." Bàn Tử nghe vậy, trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc, không hiểu hỏi ngược lại: "Người lưu lại ký hiệu là ai chúng ta cố nhiên không rõ ràng, nhưng nói đến mục đích, chẳng lẽ không phải hiển nhiên dễ thấy sao?

Cái này không phải rõ ràng là dùng để chỉ dẫn phương hướng cho chúng ta sao?" Trong thanh âm của hắn mang theo vài phần chắc chắn, tựa hồ tin tưởng không nghi ngờ đối với phán đoán của chính mình.

Trần Mộc nhẹ nhàng lắc đầu, trong ánh mắt toát ra một tia thâm thúy, chậm rãi nói: "Ban đầu tôi cũng cho rằng như vậy, nhưng sau đó ngẫm lại, lại cảm thấy không hẳn thế.

Nếu như những ký hiệu này thật sự cố ý lưu lại cho chúng ta, như vậy ít nhất phải chọn hình thức chúng ta có thể lý giải chứ?

Nhưng phương thức khắc ký hiệu này ẩn hối khó hiểu như thế, hiển nhiên không phải vì để thuận tiện cho chúng ta giải đọc.

Hiện tại xem ra, sơ tâm của nó có lẽ cũng không phải giúp chúng ta một tay, chúng ta hoặc là ngẫu nhiên xâm nhập vào trong một manh mối vốn không thuộc về chúng ta.

Những ký hiệu này, trên thực tế là chuẩn bị cho người khác." Phan Tử nhíu chặt mày, trầm tư một lát sau, không thể không thừa nhận phân tích của Trần Mộc không phải không có lý.

Lập tức, hắn lại tung ra một nghi vấn mới: "Chiếu theo lời cậu

nói, vậy những 'người khác' này lại là ai đây?" "A Ninh bọn họ đội ngũ to lớn, rất có thể đã chia thành mấy tiểu tổ, riêng phần mình hành động." Bàn Tử suy đoán, "Nói không chừng, những ký hiệu này chính là ám hiệu dùng để câu thông giữa các tiểu tổ của bọn họ.

Trong rừng rậm như thế này, bảo trì liên hệ giữa các đội ngũ mà lại không bị người ngoài phát giác, hệ thống ký hiệu như vậy liền lộ ra vưu vi quan trọng." Trần Mộc nhẹ gật đầu, trong mắt hiện lên tia sáng bất định, biểu thị trong lòng hắn xác thực cho rằng tồn tại khả năng như vậy, cứ việc thiếu khuyết chứng cứ thực chất, hết thảy chỉ dừng lại ở suy đoán.

Trong lời nói của hắn mang theo vài phần bất đắc dĩ, chậm rãi nói: "Đương nhiên, cái này cũng có thể quy về những lĩnh vực khác chúng ta chưa từng tiếp xúc, giờ phút này vọng gia phỏng đoán, bất quá chỉ tăng thêm khốn nhiễu mà thôi." Điều khiến Trần Mộc canh cánh trong lòng nhất, là thâm ý tiềm tàng sau những ký hiệu kia.

Những ký hiệu này, cũng giống như chú giải tinh mật mà thần bí trên bản đồ thám hiểm quốc tế, chúng không chỉ đánh dấu những lối mòn trong rừng rậm nguyên sinh ít ai đặt chân, còn trong vô hình cấu kiến một bộ hệ thống đẳng cấp nguy hiểm tường tận.

Mỗi một ấn ký không bắt mắt, đã là ngọn hải đăng chỉ đường cho người đi, cũng giống như mật mã cổ xưa, báo trước cho những người thám hiểm dũng cảm về khiêu chiến sắp tới —— bất luận là hà mã trong dòng sông uốn lượn, hay là sinh vật chưa biết ẩn nặc nơi rừng sâu, đều có thể thông qua những ám hiệu đặc định này mà nhận được cảnh báo.

Mà nay, ký hiệu biến dị xuất hiện trong mộ đạo u thâm này, không thể nghi ngờ đã đánh vỡ quy luật vốn có, khiến cho ký hiệu độc đáo này trở nên đặc biệt đột xuất, dẫn người suy nghĩ sâu xa.

Trần Mộc không khỏi thầm suy nghĩ, đây phải chăng ý nghĩa là trong lộ đồ phía trước ẩn giấu một loại tồn tại càng thêm khó giải quyết, ví dụ như "Tống tử" thủ hộ cổ mộ trong truyền thuyết?

Vừa nghĩ đến đây, hắn không khỏi cười khổ, trong lòng dâng lên một cỗ chua xót cùng lo âu khó nói lên lời.

Trong lúc suy tư phiêu hốt, Trần Mộc bỗng nhiên nhớ tới câu "Chú ý có Gấu" (Hùng xuất một chú ý) bắt mắt mà lại mang chút hài hước trên xe việt dã của mình.

Có lẽ, vị tiên khu lưu lại ký hiệu kia cũng có tư duy thám hiểm gia không hẹn mà gặp với mình, đem nghiêm cẩn cùng thú vị kết hợp xảo diệu, thiết trí ký hiệu này thành một lời cảnh báo, một câu nói đùa xuyên qua thời không —— "Chú ý có Tống tử" (Tống xuất một chú ý).

Nghĩ tới đây, khóe miệng Trần Mộc lơ đãng nhếch lên một nụ cười, đáy lòng dâng lên một ý niệm pha chút khôi hài: Nếu như thật có thể bình an rời khỏi mộ đạo mê cung này, trở lại thế giới hiện thực, hắn nhất định phải dán lên thân chiếc xe tải nhỏ Kim Bôi của mình một cái nhãn y như vậy, không chỉ để hiển lộ cá tính khác biệt, càng là một loại kỷ niệm, khắc ghi hành trình thám hiểm bất phàm này.

Phan Tử hồn nhiên không biết tâm tư Trần Mộc đã bay xa, chợt quay đầu nói với Trần Mộc: "Này, Trần Mộc, cậu đã từng nghĩ tới chưa, tin tức mà ký hiệu này gánh chịu, có lẽ cũng không phải cảnh báo nguy hiểm?

Thử nghĩ, trong mộ đạo u thâm khó lường kia, nguy cơ tứ phía tự nhiên không cần nói cũng biết, mà hung hiểm chân chính, duy có đích thân đặt chân mới có thể trải nghiệm.

Cho nên, những người đi trước kia sau khi xuyên qua trùng trùng hiểm cảnh, khả năng quay lại nơi này cố ý lưu lại ký hiệu là cực kỳ

bé nhỏ.

Ngược lại, ký hiệu này càng giống như một cột mốc do ai đó khắc xuống trước khi bước vào mộ đạo với đầy kỳ vọng và mờ mịt, nhằm báo cho người thám hiểm đến sau về hướng đi của hắn.

Còn về cảnh tượng cùng hung cát nơi sâu thẳm mộ đạo, hắn lúc đó cũng giống như chúng ta giờ phút này, đều là nhìn hoa trong sương mù, chưa biết toàn bộ.

Cách làm này, thực chất ẩn chứa một môn học vấn cổ xưa mà tinh tế, người ta gọi là 'Ngôn ngữ truy tung'." Trần Mộc đối với việc này chưa từng nghe thấy, Bàn Tử ở bên cạnh đầy mặt nghi hoặc, vội vàng truy vấn: "Ngôn ngữ truy tung?

Chương 1114

Đây lại là món đồ chơi mới mẻ gì?" Trong mắt Phan Tử hiện lên một tia hồi ức, chậm rãi giải thích: "Trước khi tôi lặn lội đến chiến trường Việt Nam, dãi gió dầm sương, trong chương trình văn hóa của đời quân ngũ, có một hạng mục vưu vi đặc thù.

Do chúng tôi cần tác chiến trong rừng rậm rậm rạp, cho nên, học tập làm thế nào tự cứu cầu sinh trong hoàn cảnh tự nhiên nguy cơ tứ phía liền thành bài học bắt buộc.

Cái gọi là 'Ngôn ngữ truy tung', chính là một trong những sự tinh diệu đó.

Thiết tưởng, nếu một người lạc đường trong rừng rậm, thân ở hiểm cảnh, ngoài việc tự cứu, càng cần xảo diệu lưu lại ký hiệu, chỉ dẫn đội ngũ cứu viện có thể lần theo dấu vết mà đến.

Những ký hiệu này tuân theo một bộ quy tắc nghiêm cẩn, bảo đảm mỗi một tiêu ký rất nhỏ đều có thể truyền đạt ra tin tức quan trọng, ví dụ như lộ tuyến hành tiến, khó khăn gặp phải thậm chí tín hiệu cầu viện.

Cứ như vậy, cho dù thân ở tuyệt cảnh, một chút sinh cơ cũng có thể nhờ đó mà lưu tồn." Ví dụ, khi dự trữ thức ăn của đội thám hiểm dồi dào, bọn họ sẽ lưu lại ven đường một loại tiêu chí đặc định, có thể là hình dạng độc đáo do tảng đá xếp thành, hoặc là đồ đằng phức tạp do cành cây biên chế, ký hiệu như vậy không thể nghi ngờ truyền lại một loại tin tức an tâm, cho biết nơi này từng có sự cung cấp sung túc, để người đến sau biết phía trước có thể có cơ hội bổ cấp.

Mà khi thức ăn cạn kiệt, tiêu chí sẽ chuyển biến thành một loại hình thái khác, có lẽ là hình vẽ nguệch ngoạc đỏ lửa trên nham thạch,

giống như tiếng hô hoán trong tuyệt vọng, không tiếng động nói cho những người theo dõi dấu chân biết nơi này đã thành vùng đất thiếu thốn, nhắc nhở người đến sau cần gia tốc đi tới hoặc tự mình tìm kiếm tài nguyên sinh tồn.

Nếu đội ngũ tao ngộ bất hạnh, thành viên thất lạc thậm chí ngộ nạn, thời khắc nguy cơ như vậy, tiêu chí lưu lại sẽ trở nên dị thường nghiêm túc mà bi ai, có thể là hình đầu lâu xương chéo dùng dao khắc trên thân cây, chung quanh hoàn nhiễu từng vòng vân tròn tỉ mỉ, mỗi một vòng đều đại biểu một đồng bạn mất đi, ký hiệu như vậy khiến người nhìn thấy trong lòng trầm xuống, minh bạch tiền lộ trừ nguy hiểm chưa biết, còn có áp lực nặng nề khi đồng liêu ngã xuống.

Đội cứu viện, những người truy tung không sợ hãi này, chính là thông qua hệ thống tiêu chí rắc rối phức tạp kia, tựa như đọc một cuốn nhật ký dã ngoại sống động, từng bước một đi sát theo tung tích đội ngũ gặp nạn, thời gian thực hiểu rõ trạng huống của bọn họ.

Một khi tiêu chí để lộ tình huống chuyển biến xấu, sách lược cứu viện cũng sẽ tùy theo đó thăng cấp, từ tìm kiếm thông thường chuyển thành cứu viện khẩn cấp, thời gian ở đây thành tài nguyên quý giá nhất.

Bàn Tử nghe vậy, giữa lông mày hiện ra một vòng lo âu, hắn hỏi Phan Tử: "Vậy cậu đối với cái này có nghiên cứu không?

Có thể nhận biết được ý nghĩa của mấy ký hiệu này không?" Phan Tử nhẹ nhàng lắc đầu, trong giọng nói mang theo tiếc nuối: "Trần Mộc nói là 'có lẽ', bởi vì loại ám hiệu này khác một trời một vực với hệ thống hắn từng học, cho dù là Trần Mộc kinh nghiệm phong phú cũng khó mà phân biệt, nhưng hắn kiên tin sau lưng cái này ẩn giấu một bộ nghệ thuật ngôn ngữ truy tung và câu thông.

Chúng ta không cần phí sức đi phá giải hàm nghĩa cụ thể của từng

ký hiệu, chúng có khả năng đơn giản đến mức chỉ là miêu tả một đội viên tại nơi này không cẩn thận vẹo mắt cá chân." Bàn Tử thở dài, ánh mắt thâm viễn, chậm rãi nói: "Hình thế không dung lạc quan, nếu như những ký hiệu này thật thuộc về một bộ phận của 'Ngôn ngữ truy tung', vậy thì có nghĩa là người lưu lại chúng cũng không hoàn toàn tự tin có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, mà là sớm bố trí tốt manh mối cho khả năng triệt thoái hoặc cứu viện.

Hắn là đang chừa đường lui cho đội ngũ của mình, một sách lược trong tuyệt vọng vẫn không mất cẩn thận, cho thấy hắn cũng không xác định mình có thể hào phát vô tổn đi ra khỏi vùng đất chưa biết này." Phan Tử ngữ khí kiên định, ánh mắt sáng ngời có thần nói: "Đúng!

Cho nên, cho dù chúng ta thảo luận lại nhiều, nếu như không có trợ giúp thực chất tính thì cũng vô dụng.

Trần Mộc, cậu xem, đã những ký hiệu này cũng không phải cố ý lưu lại manh mối cho chúng ta, vậy chúng ta cứ coi như chưa từng phát hiện cái tiêu chí này.

Nhiệm vụ hàng đầu trước mắt của chúng ta là tìm được Tam gia.

Mà những ký hiệu này cũng không phải xuất từ tay Tam gia, điều này mang ý nghĩa Tam gia không nhất định chọn lộ trình này.

Mù quáng đi theo những ký hiệu này, cho dù con đường nhìn như thông thuận, cũng có thể phí công nhọc sức.

Chúng ta mỗi người đều có kinh nghiệm, dĩ vãng cũng trải qua không ít thám hiểm cổ mộ hung hiểm, tôi kiên tin, khu khu một cái mộ đạo, không làm khó được chúng ta." Bàn Tử nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, gật đầu tán đồng, chuyển sang nói với mọi người: "Lão Phan, lời này nghe đáng tin cậy!

Vậy chi bằng thế này, chúng ta chia ra hai đường dò đường, cậu và Trần Mộc đi theo con đường kia, tôi và Tiểu Thuận Tử thì đi bên này.

Xem xem cuối cùng là ai có thể đụng phải vận may.

Dù sao đều là đường thẳng, vạn nhất đi đến cuối cùng phát hiện không ổn, quay lại là được, bên kia nếu là tìm đúng đường, liền chờ đợi người khác hội hợp ở bên ngoài quách điện.

Cứ lề mề ở đây bất định, chung quy không phải cách giải quyết." Trần Mộc nhíu mày, trong lòng ẩn ẩn có chút bất an, hắn chậm rãi mở miệng, mưu toan thuyết phục mọi người: "Lời tuy như thế, nhưng tôi luôn cảm giác làm như vậy không ổn thỏa.

Dù sao, chủ mộ đạo xưa nay bố đầy huyền cơ, các cậu nhìn mấy phiến đá lát nền nghiêm ti hợp phùng kia đi, cực có khả năng ẩn tàng hung hiểm cơ quan như lưu thỉ (tên bắn), phiên bản (ván lật).

Một khi hai đội nhân mã riêng phần mình xâm nhập, vạn nhất bất hạnh song song tao ngộ bất trắc, táng thân tại trong mộ đạo âm lãnh này, vậy chúng ta chia ra như thế, chỉ sợ liền thành vĩnh quyết." Người đàn ông thân hình phì nộn, đầy mặt thịt ngang kia nhếch khóe miệng treo một nụ cười nghiền ngẫm, đổ thêm dầu vào lửa với Trần Mộc: "Này, chiếu theo lời cao luận của cậu, cậu căn bản cũng không nên đặt chân đến nơi này.

Cái tên như cậu, ăn no rửng mỡ, cứ phải chạy đến địa cung âm sâm sâm này làm cái gì?

Đã bước vào vùng đất u minh này, chút gió to sóng lớn lại há có thể dao động đảm phách của cậu?" Trần Mộc thầm nói thầm trong lòng, trên mặt lại bất động thanh sắc.

Hắn nghĩ thầm, đây quả thực là oan uổng, chính mình từ tận đáy

lòng chưa từng nghĩ tới muốn tới cái chỗ quỷ quái này thám hiểm.

Mộng tưởng của hắn, chẳng qua là làm một tiểu thị dân tiêu dao tự tại, gia tài bạc triệu, mỗi ngày đếm tiền, hưởng thụ sinh hoạt du tai.

Nhưng vận mệnh cứ trêu đùa với hắn, một năm này, gặp phải toàn là mấy sự kiện "Tống tử" quỷ dị ly kỳ.

Tuy nói hiện tại hắn đối với mấy con Tống tử này đã không còn sợ hãi như ban đầu, nhưng ngay cả quyền lợi cẩn thận đề phòng cũng phải bị tước đoạt, đây là cái đạo lý gì?

Phan Tử ở một bên gật gật đầu, trong ánh mắt toát ra vài phần tán đồng.

Hắn chuyển hướng Bàn Tử, ngữ điệu bình hòa lại kiên định nói: "Không, Trần Mộc nói có lý.

Chúng ta phải xét đến nguyên do, người của đội ngũ A Ninh kia đoán chừng ngay tại chung quanh lẩn quẩn.

Tống tử đáng sợ, lòng người càng khó lường, chúng ta không thể chỉ nhìn chằm chằm Tống tử, đối với người cũng phải phòng một tay.

Hỏa lực hai cây súng tóm lại mạnh hơn đơn đả độc đấu, nói đi cũng phải nói lại, vạn nhất một đội người trong đó đi ra liền mạc danh thất tung, không một âm tín, đội ngũ còn lại biết làm thế nào cho phải?

Đoàn kết nhất trí, lẫn nhau có cái chiếu ứng, mới là thượng sách." Thuận Tử vẫn luôn trầm mặc ít nói lúc này cũng mở miệng, thanh âm trầm thấp lại tràn ngập quyết tâm: "Vô luận như thế nào, tôi có trách nhiệm bảo đảm Trần lão bản an toàn đến nơi.

Tôi đã nhận nhiệm vụ hộ tống, liền phải đi theo ngài ấy đến cùng." Đối mặt ý kiến nhất trí của mọi người, Bàn Tử bất đắc dĩ giơ hai tay lên, làm ra một bộ tư thái đầu hàng, cười với ba người bọn

Trần Mộc: "Ai nha, mấy người các người là đang làm trò sùng bái cá nhân, hay là cố tình cô lập Bàn gia ta a?

Được được được, coi như tôi xui xẻo, không trêu chọc nổi còn không trốn thoát sao?

Nghe các người là được chứ gì, cùng lắm thì chúng ta sinh tử có nhau, cùng tiến cùng lui." Phan Tử ngữ khí kiên định, giữa lông mày toát ra một tia quyết đoán không dung hoài nghi, "Trần Mộc, chúng ta trước đi theo hướng khắc ký hiệu này, nếu như đường này không thông, chúng ta lại tìm cách khác.

Chuyến này nguy cơ tứ phía, từng bước đều phải tính toán, nhất định phải cẩn thận làm việc." Trần Mộc cùng mọi người đồng hành yên lặng gật đầu, trong mắt lấp lóe hào quang vừa hưng phấn lại lo lắng đối với những điều chưa biết.

Trần Mộc trong lòng thầm tính toán, đã đến tình cảnh này, ngôn ngữ trù tính có nhiều hơn nữa cũng là tăng thêm gánh nặng tâm lý, kế sách hiện nay, duy có thời thời cảnh giác, từng bước thận trọng, đem vận mệnh giao cho quyết định của mê cung cổ xưa này.

Lập tức, một đoàn người chỉnh trang lại, Phan Tử từ ba lô rút ra một cây gậy dò đường chế tạo đặc biệt, cây gậy này thon dài mà cứng cỏi, vết tích loang lổ trên bề mặt chứng kiến vô số công tích nó phụ trợ chủ nhân xuyên qua hắc ám cùng không biết.

Hắn nhẹ nhàng triển khai thân gậy, giống như ngọn đèn minh đăng trong tay người mù, mỗi một bước rơi xuống, đầu gậy gõ nhẹ mặt đất lát đá kiên cố, phát ra tiếng hồi hưởng trầm thấp mà trật tự, dẫn dắt đội ngũ chậm rãi hướng về phía trước, cất bước về hướng khắc ký hiệu thần bí.

Trong không khí tràn ngập một cỗ áp lực cùng cổ xưa không nói nên lời, mỗi bước chân rơi xuống đều phảng phất giẫm lên bụi bặm

lịch sử, khiến người ta nảy sinh lòng kính sợ.

Tâm cảnh Trần Mộc phức tạp, đối với loại hoàn cảnh ngay cả đi đường cũng cần cẩn thận từng li từng tí như thế này, nội tâm hắn sớm sinh chán ghét, khát vọng sớm ngày thoát khỏi sự trói buộc cùng thăm dò vô tận này.

Tuy nhiên lý trí nói cho hắn biết, đã lựa chọn con đường thám hiểm bí mật cổ mộ này, bất kỳ chi tiết nhỏ nào cũng có thể là mấu chốt giải khai câu đố, không dung chút nào lười biếng.

Nỗ lực cùng mồ hôi quá khứ, không thể hóa thành bọt nước tại thời khắc này.

Thám hiểm mộ đạo trong dự tưởng vốn dĩ hẳn là một hành trình dài dằng dặc mà gian tân, ít nhất cần hao phí nửa giờ quý giá của bọn họ, thậm chí lâu hơn.

Nhưng mà, thế sự thường thường xuất nhân ý liêu, đoạn mộ đạo này lại dị thường ngắn ngủi, khoảng cách không đủ hai trăm mét liền đón lấy một bước ngoặt không tưởng được.

Không gian trước mắt bỗng nhiên rộng mở, cuối mộ đạo vốn dĩ chật hẹp áp lực, thình lình sừng sững một cánh cửa ngọc khổng lồ khí thế bàng bạc, trên cửa điêu khắc đồ đằng phồn phục mà thần bí, dường như đang không tiếng động kể ra câu chuyện ngàn năm, lẳng lặng chờ đợi những người thám hiểm dũng cảm này, cho bọn họ gợi ý về hành trình chưa biết tiếp theo.

Ánh mắt Trần Mộc cấp tốc lướt qua cánh cửa lớn tàn phá kia, chất địa ưu lương của nó, xa không phải loại đá thô ráp thường gặp nơi cửa mộ đạo có thể so sánh, cái này không thể nghi ngờ là tiêu chí thông hướng Minh điện (điện thờ chính).

Nửa dưới đại môn đã không cánh mà bay, lưu lại một cái lỗ hổng

lớn đen sì, phảng phất là ấn ký thô lỗ do một thám hiểm gia không kịp chờ đợi nào đó lưu lại.

Đá vụn tán loạn đầy đất, phảng phất là sản vật dưới tác dụng cộng đồng của thời gian cùng bạo lực, làm cho người ta không khỏi suy đoán, là đám người A Ninh đi trước bọn họ một bước đạp vào vùng đất cấm kỵ này, hay là có người khác, đồng dạng bị vận mệnh chỉ dẫn đến đây.

Chương 1115

Nội tâm Trần Mộc trào lên một tia trộm vui khó mà phát giác, xem ra bọn họ xác thực đi theo lộ trình chính xác.

Ẩn giấu sau cánh cửa này, là địa đái trái tim của toàn bộ địa cung.

Suy nghĩ của hắn như gió cuốn mây tan, trong đầu nhanh chóng phác họa ra từng bức bố cục lăng tẩm kinh điển —— mặc dù nơi này là chốn an nghỉ của đế vương Đông Hạ, nhưng do thợ thủ công người Hán tỉ mỉ trúc tạo, phong cách cấu tạo của nó hẳn có hiệu quả như nhau với lăng mộ hoàng gia triều nhà Tống.

Vừa nghĩ đến đây, Trần Mộc không khỏi tim đập nhanh hơn, đối với cảnh tượng sắp hiện ra trước mắt tràn ngập tò mò cùng chờ mong.

Hắn thầm suy tính, vị Vạn Nô Vương thần bí khó lường kia, quan tài của hắn rốt cuộc sẽ lấy tư thái gì trình hiện trước mặt người đời?

Chung quanh liệu có đông đảo quan tài bồi táng làm bạn, kể ra huy hoàng cùng u sầu của ngày xưa?

Tuy nhiên, trong truyền thuyết về cổ mộ, cánh cửa bằng ngọc thường thường báo trước cơ quan tinh xảo thả trí mạng.

Trần Mộc biết rõ, trong vách đá kiên cố hai bên này cực có khả năng ám tàng huyền cơ, giấu diếm bột đá độc có thể làm cho người ta trong nháy mắt mất mạng, thiết kế cơ quan xảo diệu kia thường thường khiến việc phá giải trở thành một loại hi vọng xa vời.

Người thiết kế tại thời khắc phong môn (đóng cửa), liền không cân nhắc qua việc người đời sau mở ra, cho dù là thợ thủ công hiểu rõ cấu tạo những cơ quan này nhất, sau khi cửa khép lại cũng khó thoát

vận mệnh bị vĩnh viễn cách ly.

May mắn là, cánh cửa trước mắt này nhân vì bạo tạc mà trở nên chia năm xẻ bảy, những cơ quan nguy hiểm tiềm tàng kia có lẽ cũng đã bị phá hư, ít nhất điểm này không cần quá mức lo lắng.

Trần Mộc và các đồng bạn cúi thấp người khom lưng, cẩn thận từng li từng tí lần lượt xuyên qua khung cửa tàn phá kia, bước vào một thế giới chưa biết khác.

Vì bảo đảm an toàn, Bàn Tử cẩn thận đốt một cây pháo sáng (lãnh yên hỏa), quang mang huyễn mục trong nháy mắt chiếu sáng mỗi một góc của mộ thất, khiến hết thảy bố trí ẩn tàng trong bóng tối không chỗ che thân.

Giữa quang tuyến nhảy nhót, tượng đá cổ xưa, bích họa rắc rối phức tạp, cùng cỗ khí tức trầm tịch ngàn năm kia, đều từng cái hiện ra trước mắt mọi người, khiến chuyến thám hiểm này lại thêm vài phần thần bí cùng khiêu chiến.

Tại sát na pháo sáng chợt nở rộ kia, cảnh tượng rộng mở trước mắt nhóm Trần Mộc, phảng phất một đạo kinh lôi đánh thẳng vào tâm linh, làm người hít thở không thông.

Không khí quanh mình dường như ngưng cố tại giờ khắc này, nhịp tim và hô hấp của tất cả mọi người đều vì đó mà trì trệ, bọn họ chưa từng ngờ tới, đời này lại có thể tận mắt mục kích cảnh tượng chấn động như thế, thân thể bất giác cứng ngắc, phảng phất bị băng sương vô hình đông kết, không động đậy được.

Sự to lớn của mộ thất này, so với những nhĩ thất (phòng chứa đồ chôn theo) nhỏ hẹp đi qua lúc trước, độ cao cùng chiều rộng chênh lệch chừng gấp mười lần, hoảng nhược do thước đo hùng vĩ nhất giữa thiên địa tinh tâm điêu khắc mà thành.

Chống đỡ không gian quảng khoát này, là những cây cột lớn sừng sững tại bốn góc, trên mỗi cây cột mật bố phù điêu tinh mỹ, ghi chép truyền thuyết cổ xưa cùng sử thi anh hùng, phong trần tuế nguyệt chưa thể che lấp uy nghiêm khí phách của nó, ngược lại tăng thêm vài phần khí tức thần bí khó lường.

Trên mặt đất mộ thất, chẳng những không lộ ra trống trải, ngược lại là chất đống từng tầng từng lớp tài bảo như núi nhỏ, dưới ánh sáng của pháo sáng, những khí cụ vàng bạc này lấp lánh quang huy lịch sử, bảo thạch lưu ly tại trong quang tuyến lờ mờ khúc xạ ra sắc thái lộng lẫy, trân châu mỹ ngọc tán lạc trong đó, phảng phất ngân hà trút xuống, hội tụ ở nơi này.

Khi đèn pin của bọn Trần Mộc quét qua những bảo tàng này, giữa quang ảnh giao thoa, lưu quang dật thải, đẹp đến mức làm cho người ta khó mà nhìn thẳng, phảng phất là bước vào tiên cảnh trong truyền thuyết, mỗi một vệt sáng bóng đều đang kể ra quá khứ huy hoàng cùng bí mật vô tận. "Ông nội của tôi ơi..." Bàn Tử trong đội ngũ, hai mắt trừng tròn, đường kính có thể so với mắt trâu tráng kiện, đầy mặt biểu tình vặn vẹo vì kinh ngạc, trong lời nói lộ ra sự chấn động khó tin.

Trần Mộc cũng là trong lòng kịch chấn, hai chân gần như mất sức, suýt chút nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Phan Tử ở một bên lẩm bẩm nói khẽ, trong thanh âm xen lẫn không thể tưởng tượng nổi cùng kinh thán: "Lúc trước tôi đã nói thế nào ấy nhỉ?

Quốc khố Nữ Chân, tuế cống của Nam Tống...

Cậu nói không sai, bà nội nó chứ không sai chút nào!" Làm nghề buôn bán đồ cổ trộm mộ này nhiều năm, bọn họ kiến thức qua quá nhiều đồng nát sắt vụn rỉ sét loang lổ, vốn cho rằng nhiệm vụ lần này cũng bất quá là một lần vận mệnh lặp lại, lại không từng nghĩ, tại sâu

trong hoàng lăng của tiểu quốc nơi thiên viễn này, lại giấu kín tài phú kinh người như thế.

Phỏng đoán của Phan Tử như một dòng nước lũ cọ rửa ruộng cạn trong lòng mọi người —— chẳng lẽ sau khi Đại Kim quốc diệt vong, tất cả bảo vật trân quý đều bị bí mật chuyển dời đến nơi này?

Như thế, việc này đã không chỉ đơn giản là phát tài, cho dù chỉ mang đi vài món trong đống bảo tàng này, liền đủ để một người giàu sang đến già, hưởng thụ xa hoa cùng an dật mà người đời khó mà với tới.

Thân thể phì nộn gần như không kịp chờ đợi muốn nhảy vào trong đống khí cụ vàng bạc đang lấp lánh quang mang dụ người kia, chính bản thân Trần Mộc cũng cảm thấy một loại xúc động khó mà diễn tả bằng lời, muốn bất chấp tất cả nhào vào, mặc cho những kim loại lạnh cứng mà trân quý kia nhấn chìm chính mình.

Tuy nhiên, ngay tại ranh giới dục vọng gần như mất kiểm soát, một tia lý trí lạnh lùng tựa như ngọn hải đăng yếu ớt nhưng kiên định lướt qua tâm trí hắn, cảnh báo về mối nguy hiểm không thể phớt lờ.

Trần Mộc biết rõ, vàng bạc minh khí trong cổ mộ thường bị tẩm kịch độc, mù quáng chìm đắm trong sự tham lam này chẳng khác nào chủ động bước vào vòng tay tử thần, đó là hành vi ngu xuẩn không thể cứu vãn.

Vì thế, hắn gắt gao nắm chặt cánh tay Bàn Tử, ngăn cản bước chân sắp mất kiểm soát của gã, cảnh cáo gã tuyệt đối không được đắc ý vênh váo mà quên đi quy tắc sinh tồn cơ bản nhất.

Thế nhưng, ngay khi Trần Mộc đang chuyên chú kiềm chế Bàn Tử, Phan Tử ở bên cạnh lại dường như bị một loại sức mạnh vô hình nào đó dẫn dắt, lao vọt lên, chui vào giữa đám vàng bạc chói mắt kia.

Chỉ thấy hắn vươn tay, chộp từng nắm từng nắm kim khí nặng trĩu ánh hào quang năm tháng, hai mắt vì kinh ngạc mà trợn tròn, khuôn mặt bị ánh vàng chiếu rọi lấp lánh, phảng phất như được phủ lên một lớp hào quang thần thánh.

Khoảnh khắc đó, cơ thể Phan Tử dường như vì kích động mà run rẩy trong vô thức, cả thế giới phảng phất chỉ còn lại xúc cảm kim loại nặng trịch trong tay.

Tuy nhiên, chỉ vài giây sau, dường như đột nhiên ý thức được điều gì, hắn mạnh mẽ buông lỏng nắm tay đang siết chặt, những món kim khí kia liền như mưa rơi tuột khỏi kẽ tay, va chạm với mặt đất phát ra chuỗi âm thanh lanh lảnh mà lạnh lẽo, hồi vọng trong mộ thất trống trải, đánh thức mấy người đang nhất thời trầm mê.

Trần Mộc thấy Phan Tử tiếp xúc như vậy mà không xuất hiện bất kỳ dị thường nào, sự đề phòng trong lòng dần tan biến, phán đoán những kim khí này hẳn là không có độc.

Phát hiện này như một dòng nước ấm chảy vào tim, khiến tâm trạng vốn đang căng thẳng của hắn chợt thả lỏng.

Hắn rốt cuộc cũng không kìm nén được sự cám dỗ trong lòng, bước lên phía trước, học theo dáng vẻ của Phan Tử, vươn tay ôm lấy một nắm vàng bạc.

Trọng lượng nặng trĩu kia trong nháy mắt lấp đầy lòng bàn tay hắn, một niềm vui sướng khó tả như thủy triều ập tới, gần như khiến hắn mất kiểm soát mà cười to thành tiếng.

Hắn từng nghe người ta nói, sự yêu thích đối với vàng là bản năng khắc sâu trong gen của nhân loại, là khát vọng bẩm sinh, là sự xung động nguyên thủy mà bất kỳ lý tính nào cũng không thể hoàn toàn ức chế.

Giờ khắc này, Trần Mộc thấm thía chân lý của câu nói đó, không khỏi thầm cảm khái, người nói ra câu ấy xác thực đã chạm đến bí mật sâu kín nhất của nhân tính.

Ngay cả chính Trần Mộc, một người ngày thường luôn giữ vẻ đoan trang chính trực, nội tâm cũng chẳng thể miễn tục.

Trước mặt vàng son rực rỡ này, mọi sự ngụy trang và tự kiềm chế đều trở nên mong manh biết bao.

Sự rung động bắt nguồn từ sâu thẳm linh hồn ấy, thuần túy và trực tiếp, không cho phép hắn có khoảnh khắc nào lừa dối hay phủ nhận.

Hắn không thể không thừa nhận, bản thân đối với những khí vật tỏa ra hơi thở của lịch sử và của cải này, có sự yêu thích khó lòng dứt bỏ.

Đúng vậy, hắn thích những thứ vàng bạc nặng trịch, chứa đựng câu chuyện này, sở thích ấy thản nhiên và chân thực, không cần bất kỳ che đậy nào.

Mấy người bọn họ dường như bị kỳ tích bất ngờ ập đến nuốt chửng lý trí, mọi phiền não thế tục trong sát na đều tan thành mây khói.

Nhóm người Trần Mộc hưng phấn như những đứa trẻ, chạy qua chạy lại giữa đống trân bảo.

Họ sà vào một chỗ, đôi tay thành kính nâng niu những món cổ vật lấp lánh hào quang lịch sử, rồi lại như cơn lốc chuyển sang chỗ khác.

Một người trong số đó cẩn thận cầm lên chiếc vương miện khảm đá quý ngũ sắc rực rỡ, trong mắt lấp lánh ánh sáng khó tin.

Mỗi một món trong kho tàng này, chỉ riêng sự tồn tại của nó thôi cũng đủ để bất kỳ viện bảo tàng nào kiêu ngạo, trở thành viên minh

châu trấn quán thôi xán.

Vậy mà giờ đây, chúng lại nằm vương vãi tùy ý trên mặt đất, mặc cho bước chân đạp qua, phảng phất như giá trị liên thành của chúng ở nơi này đã mất đi tiêu chuẩn đo lường, trở nên chẳng còn trân quý.

Bàn Tử bận rộn ở một góc đến quên cả trời đất, gã dốc ngược ba lô trút sạch mọi thứ ra ngoài.

Những trang bị sinh tồn ngày thường được xem là mạng sống nay bỗng chốc mất đi sức hấp dẫn, bị vứt bỏ vô tình sang một bên.

Đôi tay gã nhanh thoăn thoắt nhưng cũng đầy vụng về nhét đủ loại bảo vật vào túi, mỗi lần nhét đầy lại vì một loại cảm giác không thỏa mãn mạc danh nào đó mà đổ hết ra, điều chỉnh chiến lược, thử lại những tổ hợp khác nhau.

Miệng gã còn lẩm bẩm hát một chuỗi giai điệu vô nghĩa, dường như làm vậy có thể tiếp thêm động lực.

Chương 1116

Tuy nhiên, thời gian trôi qua, bọn Trần Mộc dần ý thức được một sự thật tàn khốc: Cho dù bọn họ dùng hết toàn lực, cũng không thể mang đi một phần vạn kho tàng này.

Mỗi khi họ tràn trề hy vọng ôm lấy một món bảo vật, thì trong chớp mắt, dưới chân lại xuất hiện những kỳ trân dị bảo quý giá hơn, hiếm thấy hơn, dụ dỗ bọn họ buông bỏ thứ trong tay để theo đuổi cái cực hạn chưa biết kia.

Vòng tuần hoàn này dường như không có điểm dừng, khiến bọn họ nhất thời rơi vào khốn cảnh của sự lựa chọn, không biết phải làm sao.

Cuối cùng, sau một hồi tìm kiếm và tranh đoạt gần như điên cuồng, thể lực cùng sự kích tình cùng lúc cạn kiệt, bọn Trần Mộc mới từ trong mộng cảnh kỳ ảo này tỉnh lại, sự kích động trong lòng từ từ bình ổn.

Chính lúc này, trong lòng Trần Mộc dâng lên một tia bất an.

Hắn đột nhiên nhận ra, từ khi bước vào không gian bí ẩn này, Thuận Tử - người vốn lắm mồm trong đội ngũ - lại bất ngờ giữ im lặng, không phát ra nửa điểm tiếng động.

Trần Mộc đưa tay quệt đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán do căng thẳng và mệt mỏi, gian nan rút người ra khỏi đống châu báu chất cao như núi, chùm sáng đèn pin chao đảo trong không gian hôn ám, thăm dò tứ phía.

Cuối cùng, chùm sáng định hình tại một góc, chiếu ra bóng dáng cô độc của Thuận Tử.

Hắn đang đứng sững trên một ngọn núi nhỏ chất chồng bởi các chế tác bằng vàng, thần tình chuyên chú, dường như bị thứ gì đó thu hút sâu sắc, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, hồn nhiên không hay biết gì về ngoại giới.

Trần Mộc chậm rãi bước tới, mỗi bước chân đạp trên gạch địa chuyên cổ xưa phát ra tiếng vang trầm đục.

Hắn mang theo vài phần tò mò và đề phòng, tiến lại gần bóng dáng tĩnh mặc kia.

Đến bên cạnh người nọ, Trần Mộc khẽ hỏi: "Làm cái gì vậy?

Đối diện với vàng son mãn nhãn thế này, chẳng lẽ trong lòng không dâng lên một chút kích động nào sao?" Giọng hắn vang vọng trong không gian kín mít, nhưng không nhận được bất kỳ lời hồi đáp nào.

Người nọ không ngẩng đầu, chỉ dùng ngón tay khẽ móc xuống dưới, ra hiệu cho Trần Mộc nhìn vào sâu bên trong.

Trần Mộc làm theo, chùm sáng đèn pin trong tay bám sát theo sự chỉ dẫn của người nọ, từ từ di chuyển xuống dưới.

Cột sáng xé toạc bóng tối, cuối cùng dừng lại ở trung tâm đống kim khí đang tỏa ra ánh sáng dụ người.

Ở đó, thế mà lại bất ngờ cuộn mình mấy bóng người.

Họ lặng lẽ không tiếng động, phảng phất như những bức tượng điêu khắc bị thời gian lãng quên, sự giàu sang vây quanh lúc này lại trở nên châm biếm dị thường.

Trái tim Trần Mộc thắt lại, sự hưng phấn vừa dâng lên trong nháy mắt đông cứng, thay vào đó là một luồng hàn ý không thể diễn tả, khiến toàn thân hắn nổi da gà.

Không khí xung quanh như ngưng đọng, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Đằng xa, Bàn Tử và Phan Tử chú ý tới sự khác thường của Trần Mộc và Thuận Tử, bọn họ tưởng lầm là lại có phát hiện kinh người gì đó, bèn vội vã rảo bước chạy tới, tràn đầy mong đợi muốn chia một chén canh.

Tuy nhiên, khi họ chen vào đám người, nhìn về phía chỗ lõm xuống lấp lánh ánh vàng kia, đập vào mắt lại là mấy cái xác khô quắt, chứ không phải kho tàng trong tưởng tượng, không khỏi cũng sững sờ, biểu cảm kinh ngạc trên mặt hiện rõ mồn một.

Nhóm người Trần Mộc chậm rãi bước vào vòng tròn tử vong được vây quanh bởi vàng bạc châu báu, mỗi người đều theo bản năng siết chặt đèn pin, ánh sáng nhảy nhót trong tay họ, cố gắng chiếu sáng màn quỷ dị này.

Theo chùm sáng chao đảo, chi tiết của thi thể càng thêm rõ nét — da dẻ vì bị đông lạnh và mất nước trong thời gian dài mà co rút lại, hiện ra một loại trạng thái sần sùi quái dị, lộ ra tử khí đã lưu lại nơi này rất lâu.

Điều khó hiểu là, những người chết này lại mặc áo khoác nỉ dạ đã mục nát từ lâu, kiểu dáng tuy cũ nhưng đích thị là trang phục hiện đại.

Bên cạnh họ còn vương vãi mấy chiếc ba lô hành quân kiểu cũ rách nát, hiển nhiên không thuộc về thời không cổ xưa này.

Bàn Tử vẻ mặt đầy khốn hoặc, giọng nói xen lẫn vẻ khó tin: "Chuyện này là thế nào?

Những người này là ai?

Chẳng lẽ... cũng là đồng đạo tầm bảo giống chúng ta?" Nghi vấn của gã như hòn đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, kích khởi từng tầng gợn

sóng nghi hoặc.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Hắn chậm rãi đeo một đôi găng tay cũ, động tác cẩn thận mà tỉ mỉ, như đang đối đãi với một món đồ cổ dễ vỡ.

Sau đó, hắn bắt đầu lục soát kỹ lưỡng những ba lô và y phục dính đầy bụi trần năm tháng vương vãi trên đất.

Kiểu dáng những y phục này có phần phục cổ, mang phong cách thập niên tám chín mươi rõ rệt.

Những chiếc áo khoác rộng thùng thình, quần bò mài mòn, cùng với cổ áo sơ mi đã hơi ngả vàng, không cái nào không toát lên hơi thở của thời đại đó.

Trang phục kiểu này, ở một số vùng nông thôn hẻo lánh ngày nay, có lẽ vẫn còn thấy những lão giả gần đất xa trời mặc, giống như mấy ông già khắc khổ sương gió ở Doanh Sơn Thôn vậy, trên người luôn mang theo dấu vết thời đại khó diễn tả bằng lời.

Mùi hủ bại quanh thi thể khiến không khí trở nên nặng nề, ánh mắt Trần Mộc ngưng trọng hẳn lên.

Từ mức độ phân hủy phán đoán, những người này e rằng đã lặng lẽ trải qua từ năm đến hai mươi năm trong bóng tối, bị lãng quên tại góc khuất ít người lui tới này.

Giọng Phan Tử mang theo vài phần nghi hoặc: "Có khả năng nào là người hái thuốc ở núi Trường Bạch hoặc thợ săn lạc đường, không cẩn thận xông vào đây, cuối cùng không tìm thấy lối ra nên bị vây chết tại chỗ này không?" Trần Mộc nghe vậy, khẽ vạch áo của một thi thể trong số đó ra, đó là một chiếc áo khoác nữ, bên dưới che giấu thân thể đã sớm mất đi hào quang sự sống.

Ánh mắt hắn rơi vào tai của thi thể nữ, nơi đó đeo một đôi bông tai

hơi cũ kỹ, dưới ánh sáng yếu ớt lóe lên trạch quang nhàn nhạt.

Tiếp đó, tầm mắt hắn lại di chuyển đến cổ tay người chết, một chiếc đồng hồ đồng hồ đã bị rỉ sét xâm thực, kim chỉ giờ vĩnh viễn định hình nằm lặng lẽ ở đó. "Nhìn xem, chiếc đồng hồ này là kiểu cũ của thương hiệu Hoa Mai, ngay cả vào thời đó cũng là hàng tốt khó tìm trên thị trường, dù là người có chút địa vị cũng chưa chắc dễ dàng có được.

Vị nữ sĩ này hiển nhiên xuất thân bất phàm, tuyệt đối không phải hạng người hương thôn bình thường." Phan Tử không cam lòng, lại hỏi: "Vậy có khi nào là du khách lạc đường vào thập niên tám mươi không?

Những ký hiệu chúng ta lần theo dọc đường, liệu có phải do họ để lại?" Trần Mộc lại lắc đầu, phủ nhận giả thuyết này.

Những ký hiệu đó tuyệt đối không thể là do đám người gặp nạn này làm ra, bởi vì ở ngôi mộ cổ dưới đáy biển, Trần Mộc đã từng kiến thức qua ký hiệu tương tự.

Đó hiển nhiên là do những người có mối liên hệ thiên ti vạn lũ với tất cả chuyện này để lại, bất luận là nhóm người A Ninh hay là tên Muộn Du Bình thần bí kia.

Nếu nói họ là du khách lạc đường thì quá khiên cưỡng, dù sao, muốn lạc vào địa cung mộ đạo ẩn bí lại đầy rẫy nguy hiểm thế này, không có dũng khí cực lớn và sự thôi thúc thám hiểm thì người bình thường đoạn nhiên sẽ không, cũng không dám đặt chân đến.

Nơi này dường như ẩn giấu càng nhiều bí mật không ai biết, chờ đợi bọn họ đi vạch trần.

Có điều, nếu người phụ nữ này xuất thân bất phàm, ví dụ như thiên kim của một gia tộc hiển hách nào đó, hoặc là có quan hệ thiên ti

vạn lũ với quyền thế bản địa, vậy thì sự mất tích của cô ta có lẽ sẽ gây ra sóng to gió lớn ở vùng này.

Thuận Tử tuổi tác đã cao, duyệt lịch phong phú, năm đó có lẽ có thể nghe thấy chút gió thổi cỏ lay.

Trần Mộc trong lòng tính toán, đang định xoay người hỏi Thuận Tử xem trong hai mươi lăm năm xuân thu qua, nơi này có từng xảy ra vụ án mất tích nào gây chú ý hay không.

Thế nhưng, khi hắn quay người lại, lại phát hiện Thuận Tử không hề đi theo sát phía sau xuống đống vàng, mà vẫn đứng ngây người ở chỗ cũ, trên mặt treo một loại biểu tình cương cứng khó diễn tả.

Cảnh tượng này có phần đột ngột, khiến Trần Mộc không khỏi sinh ra vài phần nghi hoặc.

Hắn thầm suy tính, chẳng lẽ Thuận Tử cũng giống như Bàn Tử lúc nãy, không cẩn thận trúng phải tà thuật của Thi Thai?

Nhưng quan sát kỹ, cổ Thuận Tử cũng không có dị thường.

Chương 1117

Điều khiến Trần Mộc cảm thấy bất an hơn là, cơ thể Thuận Tử lại bắt đầu run rẩy nhè nhẹ, đây tuyệt không phải chuyện tầm thường.

Lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh trêu chọc: "Hây, làm sao thế?

Sợ người chết à?

Vừa rồi sao không thấy ông có nửa phần sợ hãi nhỉ?" Đối mặt với lời trêu chọc của Bàn Tử, Thuận Tử phảng phất như không nghe thấy, chỉ bước đi nặng nề như đeo chì, từng bước từng bước chậm rãi đi xuống đống vàng, cuối cùng dừng lại trước một thi thể tĩnh mặc trong số đó, từ từ ngồi xổm xuống.

Trần Mộc chú ý tới sự căng thẳng của Thuận Tử dường như đã đạt tới cực hạn, thân thể lung lay sắp đổ, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ mất thăng bằng ngã xuống đất.

Ngay khoảnh khắc này, trong đầu Trần Mộc lóe lên một tia sáng, dường như đã hiểu ra nguyên ủy sự tình.

Bàn Tử còn muốn tiến lên, định dùng phương thức đùa giỡn quen thuộc vỗ vai Thuận Tử để an ủi hoặc trêu chọc.

Trần Mộc lại nhanh chóng vươn tay, nhẹ nhàng cản Bàn Tử lại, đồng thời lắc đầu với gã, ra hiệu đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Bàn Tử mặt đầy khó hiểu, hạ thấp giọng hỏi Trần Mộc: "Hắn bị sao vậy?

Chẳng lẽ trúng tà thật?" Trong giọng nói xen lẫn một tia lo lắng khó nhận ra.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, ánh mắt chậm rãi di chuyển trên mấy cái xác lặng lẽ kia, trong lòng thầm suy tính.

Nếu suy đoán của hắn không sai, những thi thể này e rằng chính là đội ngũ thám hiểm mười năm trước đã cùng cha của Thuận Tử bước vào rừng núi Trường Bạch thần bí này, như lời Thuận Tử từng nhắc tới.

Và giờ phút này, thi thể mà Thuận Tử đang nhìn chằm chằm kia, thân phận cực kỳ quan trọng, rất có khả năng chính là người cha nhiều năm chưa gặp, luôn tâm tâm niệm niệm của hắn.

Phát hiện bất ngờ này vô nghi khiến tâm trạng Thuận Tử như đi tàu lượn siêu tốc, đan xen giữa căng thẳng và chấn động, phức tạp khó nói nên lời.

Thật không ngờ, sự kỳ vọng mơ hồ sâu thẳm trong nội tâm Thuận Tử, trong chuyến thám hiểm cùng nhóm người Trần Mộc, lại được kiểm chứng bằng một phương thức như thế này...

Nhưng đây rốt cuộc là sự an bài xảo diệu của vận mệnh, hay phía sau ẩn giấu bí mật không ai biết?

Đội ngũ thám hiểm mười năm trước kia là vì lạc đường mới vô tình đến nơi này, hay là xuất phát từ mục đích đặc định nào đó, bị sức mạnh không ai biết dẫn dắt tới đây?

Hàng loạt nghi vấn như sương mù bao trùm lấy tâm trí mọi người.

Thuận Tử sau sự kích động ngắn ngủi, cảm xúc dần dần bình phục, trên mặt hiện ra sự kiên định dị thường.

Không có nước mắt rơi xuống, chỉ thấy hắn chậm rãi tới gần, dùng tư thái gần như thành kính, bắt đầu chỉnh lý lại những lọn tóc rối loạn cho thi thể người cha đã sớm mất đi hào quang sự sống.

Sự vô tình của thời gian lúc này hiện ra đặc biệt tàn khốc, thi thể do bị hong khô lâu ngày mà cực độ mất nước, mái tóc đen vốn tràn đầy sức sống nay lại giòn tan, chỉ khẽ chạm vào liền lả tả rơi rụng.

Động tác của Thuận Tử nhẹ nhàng và cẩn thận, phảng phất mỗi lần chạm vào đều là đang đối thoại với ký ức không thể chạm tới của quá khứ, thế nhưng cho dù phí hết tâm tư, cuối cùng hiện ra trước mắt cũng chỉ là một hình tượng khô quắt như Cát Ưu, dung mạo tiều tụy, khiến người ta không khỏi thổn thức.

Trần Mộc lẳng lặng quan sát bên cạnh, hiểu rõ giờ khắc này đối với Thuận Tử mà nói, sự giằng xé và thống khổ trong nội tâm vượt xa những gì biểu hiện ra ngoài.

Mười năm thời gian, Thuận Tử có lẽ luôn ôm ấp một tia hy vọng cha mình còn sống trên nhân gian, chút ánh sáng yếu ớt này chống đỡ hắn đi qua vô số ngày đêm.

Mà nay, hy vọng như bọt nước vỡ tan, tâm trạng giải thoát và tuyệt vọng đan xen, khiến lòng người phức tạp.

Một mặt, nỗi lo lắng treo lơ lửng lâu ngày cuối cùng được giải khai, tâm linh có lẽ được nhẹ nhõm; nhưng mặt khác, sự thật mất cha hoàn toàn lại là một đả kích trầm trọng, bắt hắn phải trực diện với sự nghiêm khốc và bất lực của nhân sinh.

Bàn Tử và Phan Tử mặt đầy khó hiểu, cảm thấy không hiểu ra sao trước những gì đang diễn ra, mồ hôi lạnh bất giác lăn dài trên trán.

Trần Mộc thấy thế, bèn cố gắng tóm tắt lại suy đoán trong lòng mình một cách ngắn gọn, mỗi chữ thốt ra dường như đều mang theo sức nặng, rơi trầm trọng vào lòng Bàn Tử và Phan Tử.

Lời nói của hắn mang theo sự kiên định không dung nghi ngờ, khiến hai người không thể không tin phục, có lẽ suy đoán của Trần Mộc thực sự tiếp cận chân tướng.

Bàn Tử nghe xong, trong mắt xẹt qua một tia ai thương, nước mắt bất giác trào ra khỏi hốc mắt.

Gã nghẹn ngào nói: "Cảm giác của Thuận Tử, tôi hiểu được.

Nhưng con người mà, vẫn phải nhìn về phía trước, nghĩ theo hướng tốt.

Mười năm sau cha con có thể gặp lại, đã là sự thương xót của ông trời rồi, cậu nên cảm thấy chút an ủi, đừng quá chui vào sừng bò." Bàn Tử vừa khóc, vành mắt Phan Tử cũng đỏ theo, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Hắn nén cảm xúc, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, an ủi: "Được rồi được rồi, hai người các cậu đều có cha để tưởng niệm, còn tôi ngay cả mặt cha già cũng chưa từng được gặp một lần.

Tam Gia trước giờ vẫn luôn giống như cha ruột của tôi, hiện tại ngài ấy hạ lạc không rõ, sống chết chưa biết, đây mới là điều khiến người ta thắt lòng nhất." Trần Mộc thấy hai người như vậy, không khỏi có chút cuống, giọng điệu mang theo vài phần bất đắc dĩ và sốt ruột: "Ái chà, các người làm sao thế này, bản thân Thuận Tử còn chưa rơi lệ, các người lại tự mình cảm thương trước ở đây rồi.

Mau đừng như vậy nữa, chúng ta phải tập trung tinh thần, làm rõ tại sao bọn họ lại chết thảm ở đây, đây mới là việc cấp bách!" Bọn họ nếu đã có thể bước vào không gian u thâm quỷ dị này, hiển nhiên đã tìm được con đường tiến vào, vậy thì lý ra cũng phải tồn tại đường về.

Chỉ là, rốt cuộc là tai bay vạ gió thế nào khiến bọn họ cuối cùng bỏ mạng tại đây, hóa thành câu đố vĩnh quyết?

Giờ khắc này, bóng dáng nhóm người Trần Mộc cũng hòa vào trong mộ thất bị bí mật cổ xưa bao trùm này, không khí bốn phía dường như ngưng đọng tiếng ai oán của quá khứ, khiến người ta không tự chủ được mà cảm thấy một luồng hàn ý chạy dọc sống lưng.

Trần Mộc thầm thề, tuyệt đối không thể để bi kịch tái diễn, hắn không muốn trở thành một vong hồn nữa lạc lối tại chốn u minh này.

Ánh mắt Trần Mộc lướt qua mấy cái xác tĩnh lặng không tiếng động kia, trong lòng dâng lên một tia nghi lự khó tả.

Cha của Thuận Tử, một người vốn dĩ chỉ mang thân phận người dẫn đường đơn giản, vì sao lại cùng táng thân nơi này với những người khác?

Mà những bạn lữ không màng khuyên can, cố chấp xông vào cấm địa vào thời khắc không thích hợp mà Thuận Tử nhắc tới kia, hiển nhiên cũng không tầm thường.

Liệu bọn họ có đơn thuần như bề ngoài, hay là mỗi người đều mang theo bí mật và mục đích không thể cho ai biết?

Tất cả những điều này chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng hợp, hay là trong tối tăm có một thế lực nào đó dẫn dắt họ tới đây?

Trần Mộc hạ quyết tâm, hắn phải vén màn sương mù phía sau chuyện này.

Để tìm kiếm đáp án, Trần Mộc cùng đồng bạn bắt đầu tỉ mỉ lục soát di vật của những người bất hạnh này, phảng phất như mỗi một món đồ đều chứa đựng mấu chốt để giải khai mê đoàn.

Ba lô tuy đã rách nát, lại giống như từng chiếc viên nang thời gian nhỏ, làm đông cứng những mảnh vỡ quá khứ bên trong.

Theo từng lần lục lọi, từng món đồ dần hiện ra trước mắt mọi người: Đầu tiên đập vào mắt là những y phục sợi tổng hợp đã mục nát từ lâu, chúng như đang kể lại sự gian nan mà chủ nhân đã trải qua cùng sự vô tình của thời gian.

Một cuốn sổ tay bìa lốm đốm, chữ viết trên đó mơ hồ không rõ, lại vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng dao động của người viết lúc bấy

giờ.

Một cây bút chì tàn phá, mặc dù ngòi chì đã gãy, lại lờ mờ có thể thấy được dấu vết từng ghi lại tin tức khẩn cấp.

Một cuộn dây thừng nylon nhìn qua không bắt mắt, độ bền lại vượt xa tưởng tượng, có lẽ từng là cọng rơm cứu mạng khi họ thám hiểm nơi chưa biết.

Ngoài ra, một chiếc lều vải hành quân trông khá cũ kỹ nằm lặng lẽ một bên, dường như còn có thể ngửi thấy mùi khí tức tươi mới của rừng rậm, đó là bằng chứng họ từng cố gắng tị nạn tại đây.

Một chiếc đèn pin kiểu dáng cũ kỹ, tuy rằng vỏ ngoài rỉ sét, nhưng đáng ngạc nhiên là chỉ cần ấn nhẹ, chùm sáng yếu ớt nhưng ổn định vẫn ngoan cường chiếu sáng một phương tiểu thiên địa, tựa như phòng tuyến cuối cùng đối kháng bóng tối.

Một con dao quân đội Thụy Sĩ nhìn qua niên đại đã lâu nhưng vẫn kiên cố đáng tin, sự tồn tại của nó khiến người ta nảy sinh lòng kính sợ, phảng phất là sự kiên trì đối với tín niệm sinh tồn của nhóm thám hiểm giả này.

Càng khiến người ta kinh ngạc là một cuốn "Từ điển" bìa đã hơi mòn, ngày xuất bản ghi rõ ràng "Năm 1986", nó nằm lặng lẽ ở đó, như chứng kiến giấc mộng giao lưu văn hóa xuyên biên giới.

Chương 1118

Một hộp kẹo cao su gần như tan chảy, toát ra một tia khí tức nhẹ nhàng vui vẻ, khiến người ta tưởng tượng đến khoảnh khắc hoan du ngắn ngủi mà họ từng có.

Một chiếc bật lửa cấp độ đồ cổ, dù trải qua năm tháng vẫn có thể cọ ra tia lửa sự sống.

Một bầu rượu đầy vết xước, trống rỗng, lại dường như còn tàn lưu hương rượu nồng ngày cũ, dẫn người ta mơ màng.

Thậm chí, còn có son môi phụ nữ sử dụng, sự tồn tại của những vật dụng tư nhân này khiến người ta không khỏi có thêm nhiều tưởng tượng về chi tiết đời sống của những nhà thám hiểm này.

Mà thứ gây chú ý nhất, không gì khác hơn là chiếc hộp đựng đầy các loại vật tư y tế: Gạc trắng tinh, bông tẩm cồn tiêu độc cùng mấy bình rượu thuốc chủng loại khác nhau, không cái nào không đang kể lể sự cẩn thận và chuẩn bị của họ đối với lữ đồ chưa biết.

Cuối cùng là một chiếc la bàn quân dụng kiểu dáng cổ xưa.

Mặc dù vỏ ngoài đã bị mài mòn, kim chỉ nam vẫn kiên định chỉ về một hướng, phảng phất đang nói cho người đời biết, cho dù trước mặt tử vong, bọn họ cũng chưa từng từ bỏ hy vọng tìm kiếm lối ra.

Việc phát hiện mỗi một món đồ đều như một mảnh ghép hình, từng bước cấu kiến ra một khung sườn câu chuyện đầy đặn hơn.

Trần Mộc biết rõ, muốn giải khai tất cả mê đoàn còn cần nhiều manh mối và trí tuệ hơn nữa.

Mà giờ khắc này, hắn càng thêm kiên định quyết tâm điều tra chân tướng, thề phải làm cho bí mật ẩn giấu trong ngôi mộ cổ xưa này

thấy lại ánh mặt trời.

Cuốn sổ kia bìa đã ngả vàng, biên giới mài đến tròn trịa, lộ ra dấu vết dãi dầu sương gió.

Tay Trần Mộc khẽ chạm vào trang giấy yếu ớt, lại cẩn thận như đối đãi đồ cổ dễ vỡ, sợ chỉ cần hơi dùng sức, cuốn sách cũ chứa đựng lịch sử và trí tuệ này sẽ hóa thành bụi trần.

Những cuốn sổ tay công tác kia, trên bìa vẫn lờ mờ có thể thấy vết dầu loang lổ và vết xước thời gian, phảng phất là hình thu nhỏ của cuộc sống quá khứ.

Ba cuốn sổ nằm lặng lẽ trên bàn, mỗi một cuốn đều ghi lại nhịp điệu sinh hoạt đặc hữu của thời đại cha Trần Mộc — sổ sách rõ ràng mà nghiêm cẩn, bên cạnh số điện thoại thỉnh thoảng còn có bút ký nhỏ dùng bút chì đánh dấu, vài nét đơn giản lại phác họa ra mối liên hệ ấm áp mà chất phác giữa người với người.

Ở thời đại đó, sổ tay không chỉ là công cụ ghi chép, mà còn là vật mang theo tình cảm và hồi ức.

Bày những vật kiện cũ kỹ này ra từng cái một, chúng tuy không hào nhoáng bóng bẩy như sản phẩm khoa học kỹ thuật hiện đại, nhưng lại toát ra một loại mị lực của chủ nghĩa thực dụng.

La bàn, đèn pin kiểu cũ, dao đa năng rỉ sét... mỗi một món đều là nhân chứng đã trải qua sương gió, sự tồn tại của chúng dường như đang vô thanh kể lể: "Chỉ cần trong lòng ôm hy vọng, lữ đồ gian nan đến đâu cũng có thể tìm thấy quang minh." Trần Mộc thẩm thị tất cả, trong lòng không khỏi dâng lên một luồng kính ý.

Những trang bị nhìn qua sơ sài này, ở trong một số hoàn cảnh cực đoan, có lẽ còn đáng tin cậy hơn bất kỳ sản phẩm công nghệ cao nào, đủ để ứng đối với khiêu chiến nghiêm khắc nhất của đại tự nhiên.

Tuy nhiên, nghi hoặc trong lòng như dòng nước ngầm cuộn trào.

Trần Mộc không thể lý giải, những người sở hữu trang bị như thế này, lý ra dưới sự thúc đẩy của dục vọng cầu sinh, phải dốc hết toàn lực nỗ lực đào thoát khỏi vùng đất chưa biết này.

Tại sao họ lại lựa chọn ở lại đây, phảng phất như chấp nhận một loại vận mệnh không thể kháng cự, yên tĩnh chờ đợi kết cục buông xuống?

Chẳng lẽ thực sự có bảo vật vô giá nào đó khiến những người này cam nguyện từ bỏ khát vọng sinh tồn, thà rằng cùng nó cộng tồn vong?

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, điều này dường như lại quá mức phỉ di sở tư.

Dù sao, trước mặt sinh tử, vạn vật thế gian đều có thể vứt bỏ, huống chi là một chút tham luyến đối với bảo tàng chưa biết?

Ánh mắt Trần Mộc bồi hồi giữa những món đồ cũ, mỗi lần ngưng thị đều như đang cố gắng bắt được một tia manh mối từ bóng hình quá khứ, giải khai mê đoàn khiến người ta khó hiểu này.

Nếu sự tình quả thực là như vậy, thế thì tao ngộ bất hạnh trong cổ mộ u ám này, phía sau liệu có ẩn giấu bí mật không ai biết?

Trong lòng Trần Mộc mạnh mẽ dâng lên một luồng bất an khó tả, phảng phất có đôi mắt vô hình đang từ một góc âm ám nào đó của mộ thất lặng lẽ nhìn chăm chú bọn họ, điều này khiến hắn không kìm được rùng mình, một luồng khí lạnh dọc theo cột sống từ từ leo lên.

Lúc này, tên Bàn Tử dáng người tròn trịa trong đội ngũ, vừa dùng đôi mắt mẫn cảm thẩm thị các loại vật kiện được mọi người bày biện chỉnh tề, vừa lơ đãng chép miệng, trong giọng nói xen lẫn một tia nghi hoặc, nói: "Các vị, mọi người có cảm thấy chỗ nào không đúng

không?

Trong đống đồ chúng ta mang vào, hình như thiếu mất thứ đồ chơi quan trọng nào đó?" Nghe vậy, Trần Mộc cùng các đội viên khác phân phân rơi vào trầm tư, lần nữa từng cái một thẩm thị các loại trang bị và công cụ tán loạn trên mặt đất.

Trong ấn tượng của Trần Mộc, vô luận là thiết bị chiếu sáng, công cụ thám hiểm hay là trang bị phòng hộ, tất cả vật cần thiết cho thám hiểm đều đã chuẩn bị thỏa đáng, nhất thời lại nghĩ không ra rốt cuộc bỏ sót vật gì, vì thế hắn mang theo vài phần khó hiểu hỏi ngược lại: "Cậu nói cái gì?

Rốt cuộc thiếu cái gì?" Bàn Tử nghe vậy, thần sắc ngưng trọng thốt ra hai chữ: "Thức ăn!

Nơi này cư nhiên không có một ai mang theo thức ăn trong ba lô!" Lời này vừa nói ra, tựa như tảng đá mạnh mẽ ném xuống mặt nước bình lặng, kích khởi từng tầng gợn sóng.

Mọi người nhao nhao bừng tỉnh, lần nữa ném ánh mắt về phía đống trang bị sắp xếp chỉnh tề nhưng duy độc không thấy tung tích đồ ăn kia.

Đích xác, bất luận là thanh năng lượng, lương khô hay là nước uống, bất kỳ vật phẩm nào có thể giảm bớt đói khát, vào thời khắc sinh tử du quan này, lại không có lấy một thứ dư thừa.

Một loại khủng hoảng và cảm giác cấp bách chưa từng có lặng lẽ lan tràn trong lòng mỗi người.

Trần Mộc nhíu mày, trong mắt lấp lánh vẻ nghi hoặc, giọng nói mang theo sự khó tin thì thầm: "Thật sự không có thức ăn...

Điều này có nghĩa là, những người này chết không phải vì tai nạn đơn thuần.

Thử nghĩ xem, nếu thật sự là bất hạnh gặp nạn, sao lại có sự trùng hợp như vậy, khiến mỗi người đều không để lại chút vật lót dạ nào?

Không, không đúng, chẳng lẽ... bọn họ đã tiêu hao hết tất cả thức ăn, tại vùng đất tuyệt vọng này, đói khát đến cực điểm, cuối cùng vô lực đón nhận kết cục?" Giả thiết như vậy khiến lòng Trần Mộc lạnh toát, dường như ngay cả không khí chung quanh cũng đông cứng vài phần.

Hắn nhanh chóng tính toán trong lòng, người bình thường cho dù mất đi nguồn thức ăn, chỉ cần có nguồn nước duy trì sự sống, dựa vào thể phách bình thường cũng đủ để chống đỡ khoảng ba mươi ngày.

Trong khoảng thời gian đó, nếu thực sự có dục vọng cầu sinh, lẽ ra phải có người nỗ lực đào thoát khỏi tuyệt cảnh này, không đến mức toàn bộ thành viên bị vây hãm ở đây, cho đến khi ngọn nến sinh mệnh tắt lịm.

Ngay khắc này, một ý niệm đáng sợ lóe lên trong đầu hắn —— Sở dĩ những người này không thể trốn thoát, chỉ có thể là vì một nguyên nhân nào đó khiến họ triệt để mất đi khả năng rời khỏi.

Điều này không khỏi khiến hắn liên tưởng đến những truyền thuyết về các cửa mộ đạo thần bí thoắt ẩn thoắt hiện trong cổ mộ dưới đáy biển, nghe nói chúng có thể đóng mở không dấu vết, vĩnh viễn giam cầm kẻ xâm nhập vào thế giới u ám dưới lòng đất.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc rùng mình một cái, gần như theo phản xạ tự nhiên nhảy dựng lên, rảo bước lao về phía đống khí vật tỏa ánh vàng kim nơi họ mới bước vào, trong lòng thầm cầu nguyện cánh cửa nối liền thế giới bên ngoài với cõi chết kia vẫn còn vững vàng tồn tại.

Khi ánh mắt hắn chạm vào cánh cửa mộ vẫn kiên cố, không có dấu hiệu nào cho thấy nó sắp biến mất, dây thần kinh đang căng thẳng cuối cùng cũng giãn ra, trái tim đang đập cuồng loạn trong lồng ngực

cũng dần bình phục.

Nhưng sự an tâm khó khăn lắm mới có được này cũng không kéo dài quá lâu, một nỗi sợ hãi mạc danh lại lặng lẽ nảy sinh —— Nhỡ đâu cánh cửa đó đóng lại mà không hề có điềm báo, giam cầm bọn họ vĩnh viễn ở đây thì phải làm sao?

Nhất thời, Trần Mộc cảm thấy sự mê mang và vô lực chưa từng có, đứng ngây ra đó, lại có chút luống cuống chân tay.

Bàn Tử hiểu ý nhìn Trần Mộc, biết rõ nỗi lo trong lòng hắn, liền an ủi: "Trần Mộc, cậu yên tâm, nếu thực sự gặp phải trắc trở như cậu nói, lần này chúng ta mang theo đủ thuốc nổ, không cần sợ bất kỳ tình huống đột phát nào." Lời nói của Bàn Tử mang theo vài phần tự tin và kiên định, khiến đôi mày đang nhíu chặt của Trần Mộc dần giãn ra, trong lòng quả thực thấy yên tâm hơn không ít. "Có lẽ mọi chuyện không đơn giản như vậy..." Phan Tử trầm tư, sau đó quay sang hỏi Thuận Tử: "Cậu có nghe cha mình nhắc tới việc đội thám hiểm lần đó cụ thể có bao nhiêu người không?" Thuận Tử nhíu mày, nỗ lực lục tìm ký ức về những thông tin mà mẹ từng vô tình nhắc đến: "Tôi nhớ mẹ từng nói, đội ngũ dường như chỉ có bảy người, nhưng đó chỉ là những gì bà tận mắt nhìn thấy, còn số lượng thực tế thì bà cũng không rõ.

Tóm lại, ngày cha tôi rời đi, đúng là đã cùng bảy người khác khởi hành." Nghe vậy, Phan Tử cẩn thận đếm lại những thi thể trên mặt đất: "Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...

Ở đây tổng cộng sáu cái xác, nghĩa là ít nhất còn hai người mất tích." Hắn trầm ngâm giây lát, trong mắt lóe lên một tia sắc bén: "Chúng ta có thể suy đoán thế này không —— cái chết bất hạnh của những người này, có lẽ là do hai kẻ mất tích trong đội nảy sinh tham niệm, vì muốn nuốt trọn tài vật mà xuống tay tàn độc, sau đó sợ tội bỏ

trốn?" Suy luận của Phan Tử tuy tàn khốc nhưng không phải không có lý, khiến mỗi người có mặt đều chìm vào suy tư sâu xa.

Trần Mộc chậm rãi lắc đầu, giữa trán ngưng kết sự nghi hoặc, hiển nhiên những dấu hiệu tại hiện trường khác xa với kinh nghiệm quá khứ của hắn.

Những người ngã xuống đất kia không hề có dấu vết giãy giụa, tư thế thân thể họ thống nhất một cách lạ thường, phảng phất như vào giây phút cuối cùng của sinh mệnh, họ không phải đang kháng cự, mà là bất lực chấp nhận một loại vận mệnh không thể kháng cự nào đó.

Chương 1119

Họ co quắp thành một đoàn, không phải sự đau đớn vặn vẹo thường thấy khi trúng độc, cũng chẳng phải sự thảm liệt sau khi bị bạo hành, sự bình tĩnh này mang theo nét quỷ dị khó tả.

Điều khiến Trần Mộc cảm thấy bất an khó tả dâng lên từ đáy lòng chính là biểu cảm trên gương mặt người chết.

Đó là một sự nhất trí đến kinh người —— tuyệt vọng, nỗi tuyệt vọng khắc sâu vào tận xương tủy, giống như họ trơ mắt nhìn chính mình chìm vào một vực sâu không ánh sáng, không lối thoát, mọi hy vọng đều tắt ngấm ngay khoảnh khắc đó.

Biểu cảm thống nhất như vậy không giống do con người tạo ra, ngược lại như bị một bàn tay vô hình cưỡng ép khắc lên mặt từng người, khiến ai nhìn thấy cũng phải dựng tóc gáy.

Trần Mộc, một kẻ thám hiểm đã nếm trải đủ gió sương, cũng là lần đầu tiên đối mặt với cảnh tượng kỳ quái đến thế.

Trong lòng hắn như bị đè nặng bởi một tảng đá lớn.

Minh minh chi trung, hắn cảm thấy sự kiện lần đó tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài, phía sau nhất định ẩn giấu những bí mật đan xen phức tạp không ai biết.

Theo dòng suy tư dần đi sâu, không khí xung quanh dường như cũng đông cứng lại, một luồng hàn khí len lỏi lan tràn, tập kích từng tấc da thịt của Trần Mộc.

Hắn theo bản năng nhìn quanh bốn phía, núi vàng trước mắt dưới ánh sáng lờ mờ càng trở nên quỷ quyệt, như thể dưới mỗi thỏi vàng đều ẩn chứa một đôi mắt đang rình rập.

Cảm giác rợn tóc gáy đó ngày càng mãnh liệt, tựa như có một sự tồn tại cổ xưa mà cường đại nào đó đang xuyên qua lớp bụi trần lịch sử dày đặc, lạnh lùng chăm chú nhìn những vị khách không mời mà đến xâm nhập vào vùng cấm địa này.

Trần Mộc không kìm được siết chặt công cụ trong tay, tim đập nhanh hơn, từng tấc thần kinh đều căng như dây đàn, hắn biết, giữa đống núi vàng này, một thử thách chưa biết đang lặng lẽ bức tới.

Sau khi cân nhắc và suy đoán, mọi người vẫn không tìm ra manh mối, bầu không khí trở nên nôn nóng bất an.

Đặc biệt là Bàn Tử, đôi mắt linh hoạt của gã đã bắt đầu nhảy nhót qua lại giữa những món đồ vàng sáng lấp lánh khắp phòng, dường như mỗi một trân bảo đều đang vẫy gọi gã.

Những người khác cũng dần không kìm nén được tham dục trong lòng, rục rịch muốn ra tay chạm vào sự cám dỗ kim sắc dường như có thể mang lại tài phú vô tận kia.

Chính vào lúc này, Trần Mộc thể hiện sự bình tĩnh khác thường, ánh mắt hắn toát lên vẻ kiên quyết, đưa tay nhẹ nhàng nhưng kiên định chắn giữa mọi người và đống khí vật.

Giọng hắn tuy không lớn nhưng như tiếng chuông chiều, xuyên thấu sự uyên náo xung quanh, khiến những trái tim đang xao động nháy mắt bình tĩnh lại. "Khoan đã, mọi người bình tĩnh một chút." Lời nói của Trần Mộc mang theo sức nặng không thể nghi ngờ: "Các người nhìn xem, những người chết này, sinh mệnh của họ chấm dứt ngay giữa thất đầy hoàng kim này, phía sau chuyện này chắc chắn có bí mật không ai biết.

Giờ phút này nếu chúng ta khinh cử vọng động, e rằng sẽ rơi vào cảnh bất trắc." Một phen lời nói của Trần Mộc như gáo nước lạnh, khiến mọi người bừng tỉnh từ trong mộng cảnh tham lam.

Nhìn nhau một cái, họ chợt nhận ra mục đích chuyến đi này tuyệt đối không chỉ đơn giản là tìm bảo vật.

Bàn Tử hoảng nhiên đại ngộ, vỗ vào đầu mình, ảo não nói: "Ai da, cái đầu này của tôi đúng là bị vàng làm cho mụ mị rồi!

Cư nhiên lại quẳng chính sự ra sau đầu.

Chúng ta là lần theo cái ký hiệu thần bí kia mới đến được đây, còn nhớ không?

Anh em!!" "Cánh cửa dày nặng kia, sau một hồi nỗ lực đã bị nổ tung, nhưng hiện ra trước mắt lại chỉ là một căn phòng chất đầy bảo tàng, chứ không phải bố cục cổ mộ như chúng ta tưởng tượng, không có quan quách, không có dấu hiệu rõ ràng của chủ mộ." Bàn Tử nói đến đây, dừng một chút, trong mắt lóe lên tia sáng, tiếp tục phân tích: "Hiện tại ngẫm lại, cái ký hiệu chỉ dẫn chúng ta kia, hàm nghĩa chân chính của nó hẳn là ám chỉ nơi này có minh khí.

Ký hiệu này, không còn nghi ngờ gì nữa là do A Ninh và đám người đó để lại, mục đích là để dẫn đường cho đội ngũ phía sau của họ đến vận chuyển an toàn những bảo vật này.

Chúng ta không thể để lợi ích trước mắt che mờ đôi mắt, quên mất mục tiêu ban đầu —— vạch trần bí mật đằng sau tất cả chuyện này." Giọng Trần Mộc vang vọng trong mộ thất u ám, mang theo chút ý vị khó tin: "Dấu vết cửa bị phá nổ rất có thể là do những cái xác khô này làm ra dưới tác động của một thế lực chưa biết nào đó, nhưng nơi này chỉ là một trắc thất dùng để chứa đồ tùy táng mà thôi, quan quách thật sự tuyệt đối không thể đặt ở đây.

Phương hướng của chúng ta hẳn là nơi sâu thẳm chưa được thám hiểm kia, hoàn toàn ngược lại với đường đi tới." Hắn thầm suy tính trong lòng, mặc dù suy đoán này trái ngược với thường lý, nhưng Trần Mộc xưa nay vẫn tin rằng con đường mộ đạo âm lãnh hẹp dài

này đáng lẽ phải là trục chính thông đến trái tim địa cung, một đầu nối liền cửa mộ đã bị phong kín, đầu kia phải dẫn thẳng đến hạch tâm địa cung thần bí khó lường.

Tuy nhiên, phát hiện trước mắt đã triệt để lật đổ dự đoán của hắn, không khỏi khiến hắn sinh nghi.

Chẳng lẽ, ngay cả con đường uốn lượn dưới chân lúc này cũng vẫn chưa chạm tới chủ tuyến thực sự của địa cung?

Thế giới ngầm hoành tráng này, quy mô to lớn, cấu tạo phức tạp, chẳng lẽ đã vượt xa tưởng tượng của mọi người, giống như một mê cung rối rắm, dễ dàng khiến người ta lạc lối?

Nghĩ đến đây, hắn chợt nhớ lại những ký hiệu kỳ quái nhìn thấy dọc đường, trong lòng bỗng sáng tỏ —— hoặc là, chính vì bố cục địa cung quá mức phức tạp, người đi trước vì để không phải đi lòng vòng vô tận trong mê cung dưới lòng đất này, mới buộc phải để lại những phù hiệu thần bí kia làm hướng dẫn.

Bên cạnh, Bàn Tử nhìn trân bảo rực rỡ muôn màu khắp phòng, trong mắt lấp lánh ánh sáng tham lam, hơi chần chờ hỏi: "Nhưng những bảo bối này, chúng ta cứ thế mặc kệ sao?" Nghe vậy, Trần Mộc cười khẽ một tiếng, giọng điệu mang theo vài phần đạm nhiên: "Nếu cậu thực sự có thể chọn một món mang đi, vinh hoa phú quý cả đời này sợ là không cần lo nữa.

Tâm tham lam không thể có, tri túc mới có thể thường lạc.

Hơn nữa, chuyến thám hiểm lần này tuy tạm thời cáo một đoạn, nhưng không đại biểu chúng ta không có cơ hội lần nữa bước vào mảnh đất cổ xưa thần bí này.

Thế sự như ván cờ luôn đổi mới, biến số tương lai lại có ai dự liệu được chứ?" Lời lẽ của hắn toát lên một sự mong chờ đối với

những điều chưa biết, cũng như sự tin tưởng sâu sắc vào an bài của vận mệnh.

Bàn Tử liếc thấy mấy dòng chữ khiến người ta bất an kia xong, sắc mặt hơi trầm xuống, đáy mắt thoáng qua vẻ do dự.

Nhưng dù sao đến đây một chuyến cũng không dễ, tay không mà về tuyệt đối không phải phong cách của gã, thế là gã cẩn thận chọn vài món kim sức nhỏ nhắn tinh xảo, động tác thận trọng nhét chúng vào túi áo căng phồng.

Thuận Tử thì vẻ mặt kiên quyết, khăng khăng muốn mang di hài của cha rời khỏi chốn u ám này, để bày tỏ sự tôn trọng với người đã khuất.

Y cẩn thận dùng dây thừng chắc chắn của ba lô buộc chặt thi thể đã khô quắt nhẹ tênh sau lưng, mỗi bước đi đều tỏ ra trang trọng và kiên định.

Nhóm người Trần Mộc, trước khi xoay người rời đi, lần nữa đưa mắt nhìn về phía ngọn đồi bảo tàng đang lấp lánh ánh sáng vàng và mã não, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Họ lặng lẽ nhìn nhau, phảng phất như đang cổ vũ nhau trong vô thanh, sau đó nghị lực nối đuôi nhau xuyên qua vết nứt cửa mộ bị nổ tung, bước lên đường về.

Vừa bước ra khỏi ngạch cửa, Trần Mộc liền một lần nữa nghe thấy tiếng rên rỉ vô tình phát ra từ Bàn Tử.

Trong lòng Trần Mộc ẩn ước dâng lên một dự cảm chẳng lành, vội vàng bật đèn pin, quét nhìn bốn phía.

Nơi ánh sáng chiếu tới không khỏi khiến hắn hít ngược một hơi khí lạnh, toàn thân dựng tóc gáy.

Những bức bích họa màu sắc rực rỡ ban đầu trên tường mộ đạo

giờ đây lại hoàn toàn khác biệt so với lúc đi vào.

Không biết từ khi nào, những đồ án màu đỏ tươi đẹp kia đã lặng lẽ biến mất, thay vào đó là từng bức họa đen kịt khiến người ta rợn tóc gáy —— nhân vật trong tranh đều là những bóng người đen sì với cái đầu to dị thường, ngũ quan vặn vẹo khoa trương, chúng phảng phất như đang nhìn trộm đám khách không mời từ trong vách đá, trong tĩnh lặng tản mát ra khí tức quỷ dị khó lường.

Sự thay đổi đột ngột này khiến bầu không khí vốn đã căng thẳng càng thêm vài phần khủng bố và thần bí khó tả.

Thuận Tử và Phan Tử trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, miệng lẩm bẩm tự nói, trong giọng nói xen lẫn kinh dị và khó hiểu: "Mẹ kiếp, thế này là thế nào?

Chẳng lẽ chúng ta đi nhầm cửa?" Biểu cảm của họ dưới ánh đèn mờ ảo trở nên vặn vẹo khác thường, như thể đang đối mặt với kỳ ngộ chưa từng có. "Không!

Tuyệt đối không phải vậy." Trần Mộc và Bàn Tử nhìn nhau một cái, trong mắt đối phương lóe lên một tia hiểu rõ.

Đã trải qua nhiều lần thám hiểm dưới mộ, bọn họ gần như trong nháy mắt liền nhìn thấu bản chất của biến cố này: "Đây là mộ đạo di vị.

Khi chúng ta ở trong thất, mộ đạo ban đầu đã lặng lẽ di chuyển đến chỗ khác, mà một con đường mộ đạo mới tinh lại không biết từ lúc nào đã lặng lẽ không tiếng động xuất hiện tại nơi này." Phan Tử nghe vậy, không tự chủ được há to miệng, vẻ kinh ngạc lộ rõ trên mặt, dường như ngay cả hô hấp cũng vì thế mà đình trệ.

Ánh mắt hắn vừa có sự chấn kinh, lại pha lẫn một chút tò mò và khát vọng đối với thế giới chưa biết. "Quả thực có thể làm được!"

Trần Mộc và Bàn Tử không hẹn mà cùng gật đầu thật mạnh, trong lòng thầm suy tính.

Mộ táng do Uông Tạng Hải thiết kế, sự xảo diệu và quỷ dị của nó còn xa mới dừng lại ở đó.

Chương 1120

Dưới thủ bút của vị đại sư cơ quan cổ đại này, bất kỳ sự việc khó tin nào xảy ra dường như đều nằm trong dự liệu, không cần quá mức kinh ngạc.

Một cảm xúc vi diệu đan xen trong lòng Trần Mộc, sợ hãi và an tâm cùng tồn tại.

Sự đột biến của mộ đạo giống như một chiếc chìa khóa, giải khai mê đoàn trong lòng hắn —— vì sao cha của Thuận Tử và những cái xác khô kia lại bị vây chết sống sờ sờ giữa vòng vây hoàng kim, đáp án dường như dần dần sáng tỏ.

Nếu không phải vì bọn họ có chút hiểu biết về mưu kế của Uông Tạng Hải, sự biến hóa bố cục mộ thất như thế này đủ để khiến người ta lạc mất bản ngã trong tuyệt vọng và khốn hoặc, cho đến khi lý trí sụp đổ.

Tại ngôi cổ mộ đầy rẫy cạm bẫy và cơ xảo này, mỗi bước đi đều khảo nghiệm trí tuệ và dũng khí của con người, mà Trần Mộc biết, đây chỉ mới là bắt đầu...

Trong cổ mộ dưới đáy biển u ám thâm thúy, lý trí của nhóm người Trần Mộc gần như bị bóng tối vô tận và bầu không khí quỷ dị gặm nhấm hầu như không còn.

Tuy nhiên, khi họ từng bước vạch trần bí mật biến ảo khôn lường của mộ đạo này, nỗi sợ hãi bắt nguồn từ những điều chưa biết liền dần tan biến, thay vào đó là sự bình tĩnh và quyết tâm.

Sự biến đổi của mộ đạo này giống như một mê cung cổ xưa, mỗi bước đều có thể đạp vào không gian hoàn toàn mới.

Ngã tư đường lúc họ đi tới, điểm chuyển ngoặt từng tồn tại kia, dường như đã cùng với dòng chảy của nước biển và sự trôi qua của thời gian mà tan biến, con đường trở về đã trở thành điều bí ẩn.

Mặc dù tiền đồ mịt mù, cuối con đường mộ đạo mới ẩn chứa những nguy hiểm gì vẫn chưa thể biết, nhưng trong lòng Trần Mộc rất rõ ràng, nếu chọn ở lại nơi này, quy túc duy nhất chính là giống như mấy cái xác khô kia, hóa thành nhân chứng trầm mặc vĩnh hằng.

Trần Mộc thầm tính toán trong lòng, tình huống tồi tệ nhất bất quá là cuối đường mộ đạo trống không, là một ngõ cụt.

Kết cục như vậy tuy không viên mãn nhưng cũng không phải không thể chấp nhận.

Hắn suy đoán, sở dĩ những di hài kia bị vây khốn ở đây, đại khái cũng vì nguyên nhân tương tự —— thiếu công cụ như thuốc nổ để phá tường thoát ra, cộng thêm đường cũ biến mất như ảo ảnh, tuyệt vọng và vô lực tự nhiên nảy sinh, ngưng đọng trên gương mặt vĩnh hằng bất biến của họ.

Tuy nhiên, thời gian trôi qua, khi Trần Mộc có cơ hội nhìn nhận lại tất cả, mới chợt nhận ra sự ngây thơ và non nớt của mình lúc đó.

Sự tuyệt vọng khắc cốt ghi tâm trên những thi thể kia, xa không chỉ dừng lại ở việc lạc đường hay bị vây khốn đơn giản, thông tin họ tiết lộ ám chỉ những linh hồn bất hạnh đó đã gặp phải những thứ vượt xa lẽ thường và tưởng tượng, là tấm lưới tử thần do sức mạnh siêu nhiên dệt nên, chứ không phải thế cục mê cung đơn giản.

Suy đoán ban đầu của Trần Mộc quả thực quá đơn giản, quá nông cạn, chưa chạm tới chân tướng khó tin ẩn giấu nơi sâu thẳm cổ mộ.

Trần Mộc chậm rãi chia sẻ những suy nghĩ đã cân nhắc kỹ lưỡng của mình cho từng người bên cạnh, lời nói của hắn lộ ra sự kiên định

không thể nghi ngờ.

Hắn đặc biệt giải thích chi tiết nguyên lý sâu xa khiến mộ đạo xuất hiện biến hóa kỳ dị như vậy cho Phan Tử và Thuận Tử, hai tay lão luyện dày dạn kinh nghiệm chiến trường.

Dưới sự phân tích mạch lạc của Trần Mộc, sự khốn hoặc trên mặt mọi người dần tan đi, thay vào đó là vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, như thể đang nói: "Hóa ra là vậy, cũng chẳng có gì to tát." Thế nhưng, Phan Tử, người bạn đồng hành có tâm tư tỉ mỉ và tầm nhìn xa này lại nhíu mày giữa những biểu cảm nhẹ nhõm của mọi người.

Ánh mắt hắn xuyên qua mộ thất hôn ám, dường như nhìn thấu tầng tầng gạch cổ, nhìn thấy nơi sâu thẳm chưa biết. "Trần Mộc, nếu thật là vậy, thứ chúng ta đối mặt có khả năng không chỉ là một cạm bẫy cơ quan đơn giản.

Thử tưởng tượng, nếu cấu tạo của tòa cung điện dưới lòng đất này kéo dài vô hạn theo logic đó, chẳng phải sẽ thành một mê cung vô tận sao?

Giống như bị hút vào một khối ma phương không có lời giải, một khi bước vào liền vĩnh viễn không có đường quay đầu?" Giọng Phan Tử tuy nhẹ, nhưng nỗi lo âu ẩn chứa trong đó lại nặng trĩu.

Trần Mộc nghe xong, mỉm cười, sự ung dung không vội vã đó khiến những người có mặt đều cảm thấy an tâm. "Phan Tử, anh lo xa rồi.

Uông Tạng Hải người này, tuy rằng cơ quan tính toán tường tận, nhưng mục đích của hắn nghiêng nhiều về việc tạo ra chướng ngại tâm lý trùng trùng cho kẻ trộm mộ.

Thật sự muốn nói đến việc thiết kế ra tử cục khiến người ta tuyệt đối không có khả năng sống sót, đó không phải chuyện dễ.

Tôi nghĩ, những người không thể bước ra khỏi đây, phần nhiều là do bị tra tấn tinh thần trong thời gian dài, cuối cùng sụp đổ mà chết." Lời nói của Trần Mộc như một liều thuốc trợ tim, ổn định lại cảm xúc của đội ngũ.

Thế là, đối với con đường mộ đạo mới xuất hiện đột ngột này, Trần Mộc quyết định phải tìm hiểu đến cùng.

Họ cần hành động, lợi dụng trí tuệ tập thể tìm phương pháp đột phá.

Hắn khích lệ mọi người: "Bất kể thế nào, chúng ta cũng phải thử xem sao.

Nếu thực sự không có lối ra, cứ như Bàn Tử nói, chúng ta có thể chọn một hướng, đi bước nào chắc bước ấy, khi cần thiết thì dùng thuốc nổ trong tay mở đường.

Dù sao hiện tại có thuốc nổ, sự tự tin của chúng ta cũng đủ hơn nhiều." Dứt lời, ánh mắt Trần Mộc lóe lên vẻ kiên quyết và bất khuất, như đang tuyên bố với lăng mộ cổ xưa thần bí này rằng bất luận con đường phía trước gian nan hiểm trở thế nào, họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng tử chiến đến cùng.

Sự kiên định này khiến không khí xung quanh dường như cũng tràn ngập ý chí chiến đấu sắp bùng cháy.

Nói rồi, Trần Mộc nghị lực sải bước, đầu cũng không ngoảnh lại bước vào con đường mộ đạo u thâm thần bí kia, bóng lưng kiên định của hắn phảng phất trở thành định hải thần châm trong đội ngũ.

Theo sát phía sau là Bàn Tử thân hình tròn trịa đang thở hồng hộc, cùng vài người đồng đội còn lại, tiếng bước chân của họ vang vọng trong không gian chật hẹp, mỗi bước đều tỏ ra đặc biệt trầm trọng.

Một bầu không khí căng thẳng khó tả lặng lẽ lan tỏa, mỗi người

đều theo bản năng siết chặt công cụ hoặc vũ khí trong tay.

Hai bên mộ đạo, những bức bích họa loang lổ dưới ánh đèn pin yếu ớt chiếu rọi dần lộ ra bộ mặt thật đáng sợ của chúng.

Nhân vật trong tranh đều là những cái đầu lâu to lớn vô cùng, tỷ lệ khoa trương và biểu cảm âm sâm đó, giống như từng giám thị viên vô thanh, lẳng lặng thẩm thị nhất cử nhất động của kẻ xâm nhập.

Trần Mộc không kìm được cảm thấy một luồng hàn ý thấu xương dâng lên từ lòng bàn chân xộc thẳng lên não, những cái bóng đầu to này dường như vô hình trung kéo gần khoảng cách với bọn họ, tạo ra ảo giác bốn phía đều bị những sinh vật quỷ dị này bao vây, khiến người ta áp lực đến cực điểm, thậm chí hô hấp cũng trở nên có chút khó khăn.

Tại khắc này, trong đầu Trần Mộc linh quang chợt lóe, một ý niệm đáng sợ lặng lẽ hiện lên: Chẳng lẽ cuối mật đạo này ẩn giấu một sự tồn tại chưa biết nào đó, thân ảnh khổng lồ của nó vừa khéo chiếu lên những bức tường này, hình thành những bích họa khiến người ta bất an?

Khi bọn họ chưa phát giác, vật khủng bố kia có lẽ đang lặng lẽ chăm chú nhìn nhất cử nhất động của bọn họ.

Giả thiết như vậy khiến tim hắn thắt lại, nhưng ngay sau đó hắn liền lắc đầu, nỗ lực xua đuổi ý nghĩ hoang đường này khỏi não.

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng đầy thảng thốt, Trần Mộc lại hiểu rõ, giờ phút này nếu muốn quay đầu, không nghi ngờ gì chính là một sự phản bội đối với dũng khí.

Thế là, hắn cố tỏ ra trấn định, tiếp tục dẫn dắt đội ngũ tiến lên, ý đồ dùng bước chân kiên định để che giấu sự dao động trong nội tâm.

Theo việc họ từng bước đi sâu vào, cánh cửa mộ đánh dấu "thế

giới hiện thực" phía sau đã sớm ẩn mình vào bóng tối, tiền đồ mịt mờ, vách đá hai bên phẳng phất vô cùng vô tận, khiến người ta không khỏi sinh ra cảm giác lạc lối giữa sự giao thoa của thời gian và không gian.

Chính trong bầu không khí áp lực như vậy, Phan Tử ở cuối hàng vừa đi vừa hỏi Thuận Tử về chuyện cũ của cha y và đội thám hiểm năm xưa.

Giọng Thuận Tử hơi run rẩy, nhưng khi kể lại trong mắt lại lấp lánh sự kính ngưỡng đối với tinh thần mạo hiểm của cha ông.

Y đứt quãng chia sẻ một vài đoạn ngắn, ví như việc họ làm thế nào cầu sinh trong tuyệt cảnh, làm thế nào giải khai từng bí ẩn của cổ mộ.

Phan Tử nghe xong, ánh mắt thâm thúy chuyển hướng mọi người, ngữ trọng tâm trường nói: "Mọi người có chú ý không, vừa rồi trên đường đi, tất cả những tảng đá niêm phong bị dời đi mà chúng ta nhìn thấy, biên duyên đều chỉnh tề khác thường, hiển nhiên là sử dụng kỹ thuật nổ định hướng tiên tiến, điều này chứng tỏ 'tiền bối' của chúng ta không hề tiến vào theo lộ trình hiện tại của chúng ta.

Nơi này hiển nhiên tồn tại nhiều thông đạo và lối ra ẩn nấp, chúng ta phải cẩn thận hơn, đồng thời cũng lưu tâm quan sát, nói không chừng có thể tìm được một lối thoát an toàn hơn." Lời này vừa thốt ra, trong mắt các thành viên không khỏi có thêm vài phần cảnh giác, đồng thời cũng nhen nhóm một tia hy vọng.

Trần Mộc với giọng điệu kiên định không thể nghi ngờ, chậm rãi nói: "Tuyệt đối là như vậy, các người nhìn thấy bước chân của đám A Ninh nhanh chóng như thế, cho dù chọn quay lại đường cũ, vậy mà cũng có thể đến trước chúng ta một bước, điều này đủ để chứng minh sự thiếu hụt trong việc thu thập thông tin của chúng ta chính là mấu chốt dẫn đến việc tụt hậu so với người khác." Ánh mắt hắn hơi lấp

lóe, trong lòng thầm suy tính: Đám A Ninh giờ phút này rốt cuộc đang ở đâu?

Họ có phải cũng tham viếng mật thất đầy ắp trân bảo vừa rồi không?

Khi rời đi, có phải cũng gặp biến động quỷ dị của mộ đạo?

Xa hơn một chút, ngộ nhỡ Ngô Tam Tỉnh cũng gặp phải tình cảnh như chúng ta, đầy rẫy những điều chưa biết và biến số?

Chương 1121

Trong lòng Trần Mộc tràn ngập sự không chắc chắn, một nỗi lo âu khó tả lặng lẽ nảy sinh.

Bọn họ tuân theo manh mối ẩn nấp mà Ngô Tam Tỉnh để lại, khó khăn lắm mới bước vào sâu trong địa cung thần bí này, nhưng con đường tiếp theo lại như bị sương mù dày đặc bao phủ, Ngô Tam Tỉnh không hề để lại bất kỳ chỉ dẫn nào nữa, dường như ngay cả bản thân ông ta sau khi bước vào địa cung cũng trở nên mờ mịt luống cuống như ruồi mất đầu.

Trong lúc trò chuyện, bước chân chưa từng ngừng nghỉ, ước chừng đi được khoảng hai mươi phút, ánh đèn pin yếu ớt chiếu về phía trước bất ngờ bắt được một tia phản quang, báo hiệu điểm cuối của con đường mộ đạo u thâm này sắp đến.

Phát hiện này khiến những người đồng hành không hẹn mà cùng căng thẳng thần kinh, trong không khí lan tràn sự trầm mặc áp lực.

Họ tự phát hạ thấp tần suất bước chân, mỗi bước đều cẩn thận từng li từng tí, sợ kinh động đến u linh đã ngủ say ngàn năm.

Cứ như vậy, theo từng bước đẩy tới chậm rãi, cuối đường mộ đạo dần lộ ra, một cánh cửa ngọc điêu khắc tinh xảo thình lình xuất hiện trước mắt mọi người, lẳng lặng kể lể bản giao hưởng của cổ xưa và thần bí.

Khi Trần Mộc sải bước, lần đầu tiên bước tới trước cánh cửa ngọc mới hiện ra này, hắn chợt cảm thấy một sự chấn động khó tả, phảng phất bị một sức mạnh cổ xưa mà thần bí nào đó khẽ chạm vào.

Cánh cửa ngọc này và cánh cửa đã thấy trước đó lại tương tự đến kinh người, bất luận là sự tinh tế của hoa văn, hay sự điêu khắc tổng

thể, đều như anh em sinh đôi, khiến người ta không thể không hoài nghi liệu thời không có phải đang xuất hiện sự chồng chéo vi diệu vào lúc này hay không.

Ngay sau đó, trong đầu hắn linh quang chợt lóe, bừng tỉnh đại ngộ —— vào thời cổ đại, đặc biệt là trong việc kiến tạo lăng mộ hoàng thất hoặc quý tộc, để giữ sự thống nhất về phong cách và công nghệ tinh lương, thường sẽ do cùng một vị công tượng kỹ nghệ cao siêu chủ trì thiết kế và chế tác tất cả cánh cửa, cho nên màn trước mắt này cũng không khó lý giải.

Quan sát chất liệu đá của cánh cửa này, hắn phát hiện chất địa dị thường kiên ngạnh và sắc trạch ôn nhuận, hiển nhiên tuyển chọn thượng thừa, trải qua ngàn năm không suy, đủ thấy người xưa coi trọng và cầu kỳ đối với chuyện hậu sự thế nào.

Mà cái lỗ thủng rõ ràng dưới cửa, biên duyên lởm chởm không đều, bốn phía vương vãi chút đá vụn, không nghi ngờ gì đã tiết lộ nơi này từng chịu sự xâm nhập bạo lực.

Vết đen quanh miệng lỗ và dấu vết ám khói nhẹ càng chứng thực thêm sự thật nơi này từng bị người ta dùng thuốc nổ phá hoại.

Ý thức được nơi này không phải cấm địa hoàn toàn chưa bị chạm tới, trong lòng Trần Mộc ngược lại sinh ra một tia khánh hạnh.

Dù sao, có người từng tới, cũng có nghĩa là họ có khả năng đã kích hoạt và giải quyết những cạm bẫy cơ quan tiềm ẩn, dọn sạch một phần nguy hiểm chưa biết cho người đến sau là bọn họ.

Cảm giác này giống như đi trong rừng rậm tối tăm, phía trước đột nhiên xuất hiện ánh lửa của người đi trước, tuy không sáng tỏ nhưng đủ để chỉ dẫn phương hướng, mang lại sự an ủi to lớn.

Thế là, cả nhóm lần nữa xếp đội hình, cẩn thận từng bước tiến

vào sau cánh cửa cổ xưa này.

Cân nhắc đến việc lượng lân tinh lạnh dự trữ đã không còn nhiều, Bàn Tử trong đội sau một hồi do dự, cuối cùng quyết định tiết kiệm những công cụ chiếu sáng quý giá này, chuyển sang thắp vài cái hỏa chiết tử đã chuẩn bị sẵn.

Những vật chiếu sáng giản dị này tuy ánh sáng hôn hoàng, nhưng trong mộ thất mật bế âm u, ánh sáng chúng tỏa ra lại đặc biệt ấm áp và đáng tin cậy, tăng thêm vài phần hy vọng và dũng khí cho chuyến tham tác.

Khi cảnh tượng bốn phía dần hiển lộ trong ánh lửa bập bùng, nhóm người Trần Mộc không tự chủ được dừng bước, trên mặt viết đầy sự kinh ngạc và khó hiểu.

Mộ thất trước mắt lại tương tự đến kinh người với cái thất bảo tàng trước đó, phảng phất là thông qua một tấm gương thần kỳ sao chép rồi dán lại một không gian y hệt.

Giữa mộ thất, vàng bạc châu báu chất đống như núi lấp lánh quang trạch dụ người trong bóng tối, mỗi một món khí vật đều gánh chịu lịch sử dày nặng và vô tận câu chuyện, lẳng lặng kể về sự huy hoàng của vãng tích.

Tại bốn góc mộ thất sừng sững bốn cây cột thô to, chúng không chỉ là đống lương kiên cố chống đỡ phương thiên địa này, mà còn là trọng tâm của bố cục cả mộ thất, khiến toàn bộ kết cấu không gian trở nên trang nghiêm và đối xứng, uyển như một hiện trường nghi thức được thiết kế tỉ mỉ, tĩnh lặng chờ đợi hậu nhân đến giải đọc bí mật của nó.

Trần Mộc thầm suy tính, bí mật sâu trong địa cung này dường như vô cùng vô tận, mỗi một gian mật thất đều giấu vàng bạc châu ngọc chất đống như núi, lấp lánh ánh sáng khiến người ta thót tim.

Số lượng của cải này lớn đến mức khó mà ước lượng, khiến người ta không khỏi cảm thán, Đông Hạ vương triều cho dù quốc lực suy vi, lại có thể dựa vào khối bảo tàng khổng lồ thâm tàng bất lộ này để chống đỡ tráng cử tu kiến lăng mộ quy mô hoành đại nhường ấy.

Cổ vãng kim lai, dường như mỗi đế quốc cường đại đều có sự tích lũy ẩn bí như vậy, giống như trong truyền thuyết, lăng tẩm của Thành Cát Tư Hãn ẩn giấu dưới thảo nguyên Mông Cổ bao la vô tận, bầu bạn với ngài trừ vinh diệu vô thượng, còn có số hoàng kim không đếm xuể kia; mà về phần dưới núi tuyết Tây Tạng, càng lưu truyền những lời đồn thần bí về việc chôn giấu thành phố hoàng kim.

Về phần địa cung của huynh đệ Da Luật thuộc nước Đại Kim của người Nữ Chân trước mắt này, không nghi ngờ gì nữa, chính là ấn ký huy hoàng cuối cùng bọn họ lưu lại nhân gian.

Chính vào lúc Trần Mộc đang chìm đắm trong vô hạn hà khắc về lịch sử, Bàn Tử ở bên cạnh chợt phát ra một tiếng hét kinh người.

Âm thanh vang dội và đột ngột ấy trong nháy mắt kéo Trần Mộc từ trong suy tư trở về hiện thực, khiến tim hắn đập mạnh một cái.

Hắn theo bản năng tưởng rằng gặp phải bất trắc gì, vội vàng quay đầu nhìn về hướng Bàn Tử.

Chỉ thấy người đồng bạn có thân hình béo mập kia miệng há to hết cỡ, phảng phất như có thể nhét vừa cả nắm đấm, đứng ngây ra trước một ngọn núi vàng đồ sộ kim quang lấp lánh, hai chân như mọc rễ tại chỗ, không động đậy được chút nào.

Biểu cảm của Bàn Tử vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, muốn cấp bách diễn tả những gì nhìn thấy cảm thấy, nhưng không ngờ một hơi nghẹn lại ở cổ họng, lời nói tắc bên miệng, chỉ phát ra những tiếng "á, ớ", gấp đến độ mồ hôi đầy đầu.

Trần Mộc thấy thế, lập tức ý thức được ắt hẳn là có phát hiện phi thường, ba bước gộp làm hai chạy tới bên cạnh Bàn Tử.

Đợi khi ánh mắt hắn chạm đến cảnh tượng trước mặt Bàn Tử, cũng không kìm được mà hít sâu một hơi khí lạnh, sự chấn kinh hiện rõ trên mặt.

Trong vòng vây của đầy đất tài bảo này, thế mà lại cuộn mình mấy cỗ thi thể khô quắt đã trải qua tang thương, y phục của bọn họ tàn phá, dung mạo mơ hồ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được bóng dáng ăn mặc hoa lệ năm xưa.

Sự tồn tại của những kẻ trộm mộ cổ xưa này vô thanh vô thức kể lại sự lâu đời và bí mật của kho báu này, càng tăng thêm vài phần quỷ dị cùng cảm giác nghiêm trang, khiến địa cung kim bích huy hoàng này phủ lên một tầng bầu không khí u ám khó tả.

Giữa lông mày Trần Mộc thoáng qua một tia khó hiểu, trong giọng nói mang theo dư vị khó tin, chậm rãi hỏi Thuận Tử bên cạnh một câu cổ quái: "Thuận Tử, anh có phải là..." Hắn bỗng nhiên ý thức được từ ngữ của mình không thỏa đáng, vội vàng đổi giọng, nhưng trong ngữ khí vẫn kẹp theo vài phần kinh ngạc cùng khốn hoặc: "Tôi muốn hỏi, đội ngũ của cha anh, xác thực mà nói, nhân số rốt cuộc là bao nhiêu?" Câu hỏi này phảng phất mang theo một loại sức mạnh vi diệu nào đó, khiến không khí trong khoảnh khắc này ngưng đọng lại.

Thế nhưng, lời còn chưa dứt, ánh mắt Trần Mộc đã bị một cảnh tượng cách đó không xa gắt gao nắm chặt, một loại hàn ý khó tả dọc theo sống lưng lặng lẽ leo lên.

Đó là bên cạnh một đống thi thể có vẻ đặc biệt đột ngột, trong đống khí vật kim quang lấp lánh, thế mà lại bày biện một chuỗi đồ vật, chúng được đặt dị thường chỉnh tề, uyển như có người cố ý làm vậy.

Trần Mộc theo bản năng vươn tay lấy đèn pin mang theo bên người, ánh sáng yếu ớt nhẹ nhàng quét qua những vật kia, khoảnh khắc đó, tim hắn thắt lại —— Thứ tự, chủng loại, thậm chí mỗi một chi tiết nhỏ của những vật phẩm này, lại hoàn toàn giống hệt với những gì bọn họ đã tỉ mỉ phân loại bày biện tại một gian tàng bảo thất khác lúc trước, cứ như là tiếng vọng của thời gian, hay là trò đùa của không gian.

Bàn Tử bên cạnh rốt cuộc không kìm nén được sự kinh hãi cùng tò mò trong lòng, nhanh chóng móc ra pháo sáng lạnh (lãnh yên hỏa), dùng sức giật một cái, trong nháy mắt, mộ thất bị ánh sáng chói mắt lấp đầy, tất cả chi tiết đều bị phơi bày vô tình trước mắt mọi người.

Trần Mộc và đồng bạn từng bước tới gần, xác nhận lần nữa, không sai, tất cả trước mắt xác thực là những bảo bối bọn họ vừa mới tự tay dọn ra không lâu trước đó.

Giọng Bàn Tử vì chấn kinh mà run rẩy: "Cái... cái này là sao?

Sao lại có người... bắt chước hành động của chúng ta, hơn nữa còn chính xác như vậy?" Trong mắt gã tràn đầy sự khó tin, phảng phất như tất cả những điều này đã vượt ra khỏi phạm trù thường lý.

Trần Mộc nghe vậy, mày nhíu chặt, trong lòng dâng lên một luồng bất an khó tả.

Hắn chậm rãi đứng dậy, ánh mắt quét qua mỗi tấc đất xung quanh, trong không khí dường như tràn ngập một loại khí tức đã từng quen biết.

Cuối cùng, hắn hoảng nhiên đại ngộ, giọng nói trầm thấp mà lược mang khổ sở: "Không, không phải có người bắt chước... là chúng ta, chúng ta bất tri bất giác, lại quay về điểm khởi đầu rồi!

Nơi này, chính là nơi chúng ta xuất phát ban đầu." Lời này như gáo

nước lạnh dội xuống đầu, khiến tất cả mọi người bừng tỉnh, ý thức được bọn họ đang bị ngôi cổ mộ này trêu đùa bằng một phương thức khó nắm bắt.

Sắc mặt mấy người xanh mét như bầu trời mây đen dày đặc, Trần Mộc cùng các đồng bạn lo âu nhìn quanh, ánh mắt bồi hồi trong mộ thất u ám, ý đồ tìm kiếm manh mối từ mỗi một góc nhỏ.

Bọn họ càng quan sát, sự bất an trong lòng liền càng gia tăng —— Trên mặt đất, những dấu chân rõ ràng có thể phân biệt, giao thoa chồng chất kia, không nghi ngờ gì chính là ấn ký mà nhóm người Trần Mộc vừa để lại không lâu.

Không sai, nơi này chính là gian mộ thất âm lãnh mà không lâu trước đó bọn họ kinh khủng phát hiện ra di thể cha của Thuận Tử.

Nhưng điều khiến người ta khó hiểu là, rốt cuộc là sức mạnh gì đã vô thanh vô tức đưa bọn họ trở về điểm bắt đầu?

Bố cục mộ đạo đơn giản trực tiếp, thẳng tắp kéo dài như dùng thước đo, lúc Trần Mộc bọn họ bước vào, bước chân chưa từng lệch lạc mảy may, ngay cả một khúc cua nhỏ cũng chưa từng có.

Chương 1122

Giờ phút này, bốn người sống cộng thêm mấy cái xác chết trầm mặc, tất cả chứng cứ đều chỉ hướng một sự thật không dung nghi ngờ: Bọn họ xác xác thực thực chưa từng đi lệch khỏi lộ trình thẳng tắp này.

Tuy nhiên, hiện thực lại tàn khốc nói cho bọn họ biết, cho dù như thế, không biết từ lúc nào, bọn họ đã bị dẫn dắt một cách quỷ dị quay về nơi xuất phát.

Hiện tượng khó hiểu này phảng phất siêu thoát thường lý, càng giống như "Quỷ đả tường" khiến người ta lạc lối trong truyền thuyết cổ xưa.

Trên trán Bàn Tử rịn ra mồ hôi mịn, gã khó tin nhìn lại cửa vào mộ đạo lúc đến, trong miệng lẩm bẩm: "Có khi nào lúc chúng ta đi, bị sức mạnh quỷ dị gì đó chi phối, hồ ly hồ đồ liền bước lên đường về không?

Chuyện này, mẹ nó thực sự là quá tà môn rồi!" Phan Tử nhíu mày thật chặt, trong ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc cùng không tin, phản bác nói: "Không nên a, nếu là thật sự đi đường vòng quay lại, chúng ta bốn đại người sống, sao có thể mỗi một người đều không hề sát giác?

Tôi nhớ rõ ràng, chúng ta vẫn luôn đi thẳng về phía trước, không có nửa điểm do dự.

Hơn nữa, mộ đạo này cũng không dài, dọc đường cũng chẳng thấy bất kỳ ngã rẽ nào, theo lý mà nói, là không thể nào nhớ lầm được." Lời nói của gã tràn đầy kiên định, nhưng cũng khó che giấu tia hoảng khủng tiềm tàng.

Bàn Tử không nhanh không chậm mở miệng, trong giọng nói kẹp

theo một tia khẩn trương khó phát hiện: "Cái đó, tình huống này của chúng ta, tám phần là gặp phải quỷ đả tường rồi.

Thuận Tử, cậu nói xem có phải lão gia tử nhà cậu trên trời có linh, mở đùa giỡn chút với chúng ta không a?

Cậu phải hảo hảo niệm niệm với 'cụ', chúng ta đang bận làm chính sự đây." Thuận Tử vừa nghe, má đỏ bừng, hiển nhiên là bị lời của Bàn Tử chọc tức không nhẹ: "Anh cái tên này, bớt ở đây nói hươu nói vượn!" Trần Mộc thấy thế vội vàng can thiệp, ngăn lại hai người tiếp tục đấu võ mồm.

Hắn hiểu rõ, tại thời điểm quan trọng này, bất cứ sự nội hống nào cũng đều là đại kỵ.

Mồ hôi lặng lẽ trượt xuống từ trán Trần Mộc, mỗi một giọt đều như mang theo sự bất an trong nội tâm hắn.

Trong lòng hắn ẩn ẩn có loại dự cảm bất tường, đó là một loại cảm giác khiến người ta lạnh sống lưng —— Tình huống tồi tệ nhất e rằng đã lặng lẽ giáng lâm.

Nhưng cho dù như thế, trong lòng Trần Mộc vẫn còn tồn tại một tia may mắn không nguyện hoàn toàn tin tưởng.

Thế là hắn trầm giọng nói: "Đều đừng tranh nữa, muốn xác nhận có phải thật sự đi lòng vòng tại chỗ hay không, chỉ có một cách, chúng ta đi lại một lần thử xem." Bốn phía, ánh mắt mấy người giao nhau, từ biểu tình ngưng trọng của Trần Mộc, mọi người dường như đều có thể đọc được phần nguy cơ cùng bất an tiềm tàng kia.

Giờ này khắc này, trong đầu Trần Mộc phản phục hiện lên chính là thần tình trên mặt mấy cỗ thi thể khô quắt kia, loại tuyệt vọng sâu sắc ấy phảng phất xuyên việt thời không, đánh thẳng vào nội tâm hắn.

Chẳng lẽ, bọn họ cũng từng ở trong không gian mê cung này, bị

phương thức không thể tư nghị này tra tấn đến chết?

Thực vật cạn kiệt, lại vô luận như thế nào cũng không trốn thoát khỏi cái lồng giam tuần hoàn vãng phục này, đây quả thực là sự quỷ dị siêu hồ tưởng tượng.

Tuy nhiên, trực giác của Trần Mộc mẫn cảm nói cho hắn biết, suy đoán của mình có lẽ chính là chân tướng.

Mà trước mắt, sức mạnh quỷ dị năm đó vây chết những người kia ở đây, dường như cũng bắt đầu thi triển ma trảo vô tình của nó đối với đám người xâm nhập là bọn họ.

Tâm tình Trần Mộc giờ phút này như bầu trời bị mây đen bao phủ, nặng trĩu, mang theo vài phần lo âu không thể danh trạng.

Hắn hiểu rõ, chính mình cần phải hành động, đi nghiệm chứng phần dự cảm mạc danh nhưng mãnh liệt đáy lòng kia, hoặc xác thực hơn mà nói, là ý đồ dùng hành động thực tế để phủ định cái ý nghĩ khiến hắn không rét mà run ấy.

Sự bức thiết này xua đuổi bước chân hắn kiên định và cấp bách hơn bất cứ lúc nào, không chút do dự bước vào trong mộ đạo u thâm lại thần bí kia.

Đi theo hắn là những đồng đội cũng đang ôm tâm trạng thấp thỏm cùng tò mò, bọn họ gắt gao đi sát phía sau, không muốn bỏ lỡ bất kỳ một tia manh mối nào có khả năng vạch trần chân tướng.

Do có kinh nghiệm lần trước, Trần Mộc đối với lộ trình này đã thuộc nằm lòng, xác tín trên đường sẽ không còn uy hiếp cơ quan ám toán, điều này làm cho nếp bước của bọn họ so với lần thám hiểm đầu tiên rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Trần Mộc gần như là chạy chậm xông lên đầu hàng ngũ, đôi mắt sáng ngời, mẫn cảm như báo săn, quét nhìn vách đá hôn ám hai bên,

xác nhận lộ tuyến hành tiến không có chút sai lệch nào, mỗi một bước đều ổn kiện mà kiên định, không có chút dấu hiệu do dự hoặc quay đầu.

Tâm hắn giờ phút này phảng phất bị sức mạnh vô hình nào đó dẫn dắt, vừa chờ mong lại vừa sợ hãi cảnh tượng chưa biết phía trước.

Thời gian trôi nhanh trong khẩn trương cùng bất an, vẻn vẹn mười phút, một nhóm người liền đã tiếp cận cuối mộ đạo.

Theo sự dần dần bức cận của điểm cuối, sự cầu nguyện trong lòng Trần Mộc cũng trở nên càng phát ra tấp nập và cấp thiết, hắn yên lặng cầu khẩn, hi vọng phần dự cảm bất tường kia của mình chỉ là hư kinh một hồi, kỳ vọng có thể có một kết quả hoàn toàn khác biệt đang chờ đợi hắn.

Thế nhưng, vận mệnh dường như cũng không định ban cho sự khoan dung, ngay sát na cánh cửa ngọc thạch giống hệt trong ký ức ánh vào mi mắt, trái tim Trần Mộc phảng phất bị hàn băng vô hình phong ấn, một luồng lương ý khó tả thấu thẳng đáy lòng, mồ hôi lạnh không chịu khống chế thuận trán trượt xuống, băng lãnh mà chân thực, giống như hiện thực tàn khốc cho hắn câu trả lời trực tiếp nhất.

Bước vào cánh cửa cổ lão và trầm trọng kia, Bàn Tử gần như là không kịp chờ đợi chạy về phía ngọn núi vàng được chồng chất bởi vàng bạc tài bảo kia, bước chân gã vì kích động mà có chút lảo đảo.

Khi đến dưới chân núi vàng, gã mạnh mẽ quỳ rạp xuống đất, hai tay gắt gao che lấy khuôn mặt đang run rẩy vì chấn hám của mình, phảng phất không dám tin tưởng của cải không thể tư nghị trước mắt này.

Trần Mộc theo sát phía sau, trong lòng đầy nghi hoặc cùng bất an, rảo bước tiến lên xem cho ra nhẽ.

Triển hiện trước mắt Trần Mộc là sáu cỗ thi thể tư thế khác nhau, phục sức cổ xưa, bọn họ lẳng lặng nằm trong vàng bạc, chung quanh tản mát các loại trang bị và vật đánh dấu mà nhóm người Trần Mộc đặt trước đó, tất cả uyển như ngày hôm qua tái hiện.

Một màn này, không nghi ngờ gì đã nghiệm chứng dự cảm bất tường trong lòng Trần Mộc —— Mặc dù bọn họ men theo lộ trình thẳng tắp, trăm phần trăm xác nhận vô ngộ mà tiến tới, chưa từng đi lệch, cũng chưa từng quay đầu, nhưng vận mệnh dường như đã mở một trò đùa tàn khốc, cuối cùng vẫn đưa bọn họ về lại điểm bắt đầu, trong cái điểm khởi đầu thần bí khó lường đó.

Bàn Tử bởi vì liên tục chạy trốn cùng cảm xúc dao động, lúc này đã mệt đến thượng khí không tiếp hạ khí, giữa những tiếng thở dốc, gã lẩm bẩm: "Đây khẳng định là quỷ đả tường, tuyệt đối là quỷ đả tường!

Vô luận chúng ta đi như thế nào, đều chỉ là đi lòng vòng trong cùng một tuần hoàn.

Mộ đạo này giống như một cái bẫy khép kín, hai đầu thông hướng đều là cùng một gian mộ thất.

Lần này sợ là phải đi gặp cha của Thuận Tử rồi, Thuận Tử, cậu tranh thủ thời gian giao lưu với cha cậu đi, bảo ông ấy đừng lấy chúng ta ra làm trò tiêu khiển nữa.

Nếu không thì, chúng ta thật sự để ông ấy lại nơi này, tự mình đi người đấy!" Thuận Tử bị một loạt hiện tượng siêu hồ thường lý trước mắt làm cho kinh đến trợn mắt hốc mồm, nhất thời thế mà không nói được gì, càng vô lực đấu võ mồm với Bàn Tử.

Trong lòng Trần Mộc cũng là gợn sóng chập trùng, hoảng loạn không thôi, hắn không ngừng chuyển động thân thể, ánh mắt quét nhìn vách đá xung quanh, hi vọng có thể từ trong những tảng đá băng lãnh

cứng rắn này tìm ra một tia manh mối phá cục.

Tuy nhiên, trừ sự tuyệt vọng ngày càng thâm trọng, hắn cái gì cũng không thể phát hiện.

Phan Tử một bên, hán tử ngày thường kiên nghị như sắt, giờ phút này cũng khó che giấu sự lo âu trong nội tâm, gã thở hổn hển, trong giọng nói mang theo vài phần cấp xúc: "Giữ bình tĩnh!

Mọi người đều phải bình tĩnh lại!

Chỉ có bình tĩnh, chúng ta mới có thể tìm được phương pháp giải quyết!" Giọng nói của gã tuy rằng kiên định, nhưng cũng thấu lộ ra một tia run rẩy khó phát hiện, hiển nhiên, đối mặt tình cảnh quỷ dị như thế, cho dù là cửu kinh sa trường gã cũng cảm thấy áp lực và sợ hãi chưa từng có.

Vạn vạn không thể tự loạn trận cước, Trần Mộc chính mình không phải cũng thường nhấn mạnh, thủ pháp của lão già Uông Tàng Hải kia, chẳng qua chỉ là chút trò vặt vãnh nhằm quấy nhiễu tâm thần, xây dựng nỗi sợ hãi tâm lý sao?

Trần Mộc bọn họ tuyệt không thể sau khi biết rõ chân tướng này lại rơi vào bẫy rập, việc khẩn yếu nhất trước mắt, chính là giữ vững bình tĩnh, trong này có điểm lạ, ắt có manh mối đợi tra xét.

Một phen nhắc nhở này của Phan Tử, giống như nắng sớm mới lên, xua tan sương mù trong lòng Trần Mộc, phần cảm xúc cơ hồ tuyệt vọng kia lặng lẽ nhạt đi.

Hắn mạnh mẽ gật đầu, trong mắt thoáng qua một tia minh ngộ, nói: "Nói có lý, nơi này ắt tàng ẩn huyền cơ.

Tại trong đáy biển cổ mộ kia, Trần Mộc ta đã đích thân kiểm chứng, thế gian tịnh không có cái gọi là bí ẩn quỷ đả tường chân chính.

Uông Tàng Hải kẻ này, tinh thông cơ quan mượn khéo đoạt thiên công, biên dệt ra đủ loại bầu không khí quỷ quyệt, nếu đối với thủ đoạn của hắn hoàn toàn không biết gì, cực dễ bị hắn dẫn đạo, bước vào mê cục." Nói xong, Trần Mộc dùng sức day day má, phảng phất mượn động tác này xua tan cảm giác hít thở không thông áp ức đến cực điểm trong lòng, tìm lại sự thanh tỉnh cùng quyết tâm.

Giờ phút này, lời nói trong miệng hắn vừa là nói cho người bên cạnh nghe, càng là tự mình an ủi, ý đồ thuyết phục cái tôi cũng đang dao động sâu trong nội tâm.

Khi sau này hồi tưởng lại khoảnh khắc này, Trần Mộc ý thức được, tại cái nháy mắt đó, hắn đã ẩn ẩn cảm giác được sự phát triển của sự kiện đã vượt ra khỏi phạm trù cá nhân có thể điều khiển.

Những lời nói kia, càng giống như đang ngầm phát ra tín hiệu kiên trì với chính mình trong nguy cơ tứ phía, nhắc nhở tức sử đối mặt với trùng trùng sương mù Uông Tàng Hải bố hạ, cũng không thể khinh ngôn từ bỏ, cần nắm chặt ánh sáng hi vọng, tiếp tục tiến lên trong những điều chưa biết và khiêu chiến.

Bởi vì ngay thời khắc xuyên hành qua mộ đạo âm sâm kia, mỗi một tia hàn ý đều tựa hồ xuyên thấu xương tủy, cảm thụ sâu trong nội tâm Trần Mộc quá mức chân thực và mãnh liệt, đến mức hắn gần như không cách nào cấu tưởng ra bất kỳ cấu tạo máy móc nào có thể tạo ra ảo giác thuyết phục đến như thế.

Chương 1123

Suy tư của hắn thủ đương kỳ xung chỉ hướng một loại thiết tưởng không thể tư nghị nào đó —— Hoặc là cả mộ thất hoặc bản thân mộ đạo đang tiến hành một loại di dời kỳ dị nào đó, nhưng ý niệm này vừa mới trồi lên, liền bị lý trí nhanh chóng bóp chết.

Mộ thất nếu thật sự có thể tự do di động, vậy cần có tốc độ kinh thế hãi tục và cơ chế tinh diệu tuyệt luân đến nhường nào?

Càng huống chi, trong tình huống tốc độ hành tiến của bọn họ cũng không chậm chạp, biến động như vậy gần như là không thể tưởng tượng nổi.

Về phần mộ đạo, càng không cần nói, bọn họ thân ở trong đó, cho dù là chấn động nhỏ nhặt không đáng kể cũng khó thoát khỏi sự bắt giữ của cảm quan mọi người, mà hết thảy vừa rồi lại phảng phất như u linh tản bộ, vô thanh vô tức.

Mặc dù Trần Mộc lặp đi lặp lại cáo giới chính mình trong đáy lòng, tất cả những điều phỉ di sở tư này ắt có sự xảo diệu của cơ quan, thế nhưng, phần cảm giác sai lệch (vi hòa cảm) khó gọi tên kia lại như hình với bóng, dần dần xâm thực phòng tuyến lý tính của hắn.

Hắn hiểu rõ, chỉ dựa vào kỹ nghệ cơ quan đã biết, thực sự khó có thể giải thích tao ngộ lần này.

Nhưng hắn vẫn lựa chọn giấu kín sự nghi hoặc này dưới đáy lòng, lời nói ra miệng vẫn là "chẳng qua là thuật cơ quan cao minh", những lời như vậy ít nhiều có thể mang lại một chút an tâm cho các bạn đồng hành, giảm bớt nỗi sợ hãi nảy sinh vì những điều chưa biết.

Tuy nhiên, Trần Mộc hiển nhiên đã đánh giá thấp sự kiên nhận cùng lãnh tĩnh của các bạn đồng hành trong đội, đặc biệt là Phan Tử,

người hán tử thân hình khôi ngô này bày ra sự trầm ổn viễn siêu thường nhân, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi mịn trên trán, ánh mắt kiên định nhìn về phía Trần Mộc, hỏi: "Bất luận là gặp phải quỷ đả tường trong truyền thuyết, hay là hãm nhập vào bố trí cơ quan cao thâm mạc trắc nào đó, chúng ta chung quy vẫn là phải đối mặt và giải quyết.

Hiện tại, cậu có dự định gì?

Có muốn thử lại một lần nữa bước vào mộ đạo kia, tìm tòi đến cùng không?" Trong ngữ khí của gã không có chút lùi bước nào, có chăng chỉ là quyết tâm phá phủ trầm chu, cùng với sự vô úy đối với khiêu chiến chưa biết.

Trần Mộc cắn chặt răng, giữa lông mày lộ ra kiên định cùng quyết tuyệt: "Đi lại lần nữa!

Lần này, chúng ta thả chậm bước chân, dụng tâm đi cảm nhận rung chuyển vi diệu của mỗi tấc đất, cẩn thận lắng nghe bốn phía dù là âm thanh yếu ớt nhất.

Tôi không tin, trong bố cục kín không kẽ hở này sẽ không có một tia khe hở có thể tìm ra!" Nói xong, Trần Mộc dẫn đầu bước vào trong mộ đạo u thâm khúc chiết, lần này, nếp bước của bọn họ rõ ràng chậm lại rất nhiều, mỗi một bước đều tựa hồ đang dùng toàn thân cảm quan đi thăm dò dị dạng chung quanh.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, bốn mươi phút đi bộ tìm tòi giống như thế kỷ dài đằng đẵng, thế nhưng khi bọn họ đứng lại lần nữa, trước mắt sở kiến lại là mộ môn băng lãnh như cũ, dọc đường vẫn không thu hoạch được gì, cảnh tượng lặp lại xuất hiện như một sự trào phúng, tuyên cáo thất bại của lần thử nghiệm nữa.

Những ngày sau đó, nhóm người Trần Mộc phảng phất rơi vào tuần hoàn vô tận, vô số lần bước vào mộ đạo âm ám kia, mỗi một lần đều ôm hi vọng yếu ớt, chờ mong có thể phát hiện manh mối bị bỏ sót

kia, nhưng mỗi một lần, hiện thực đều dùng phương thức tàn khốc nhất đánh nát hi vọng.

Trên mặt bọn họ dần dần hiện lên sự mệt mỏi cùng thất lạc khó che giấu, ánh sáng trong mắt cũng theo thời gian trôi qua mà ngày càng ảm đạm.

Sâu trong nội tâm Trần Mộc dần dần dâng lên cảm giác vô lực sâu sắc, hắn biết sự nỗ lực mù quáng như vậy không khác gì đồ lao.

Sau khi trở lại mộ thất quen thuộc mà lại xa lạ kia, Trần Mộc rốt cuộc đưa ra quyết định, hắn giọng nói trầm thấp nhưng kiên định nói với các đồng bạn: "Dừng lại đi, chúng ta đừng bồi hồi vô hưu vô chỉ nữa.

Trải qua nhiều lần thử nghiệm như vậy, gần như tất cả phương án có khả năng chúng ta đều đã nhất nhất nghiệm chứng, nhưng vẫn không cách nào vạch trần bí mật cơ quan này.

Rất rõ ràng, nó áp dụng thiết kế siêu hồ chúng ta tưởng tượng, chỉ dựa vào phương pháp trước mắt, chúng ta không thể nào phá giải được." Bàn Tử bên cạnh, mặc dù thể lực đã tiếp cận cực hạn, mồ hôi ướt đẫm lưng áo, sắc mặt tái nhợt như giấy, nhưng trong mắt gã vẫn lấp lóe ánh sáng không nguyện từ bỏ.

Gã thở hổn hển, dùng thanh âm khàn khàn nhưng lại tràn đầy quật cường nói: "Lại để tôi thử một chút đi, có lẽ ngay tại khoảnh khắc tiếp theo, con đường chúng ta quen thuộc kia sẽ đột nhiên hiển hiện, đó sẽ là lối thoát của chúng ta..." Lời của Bàn Tử tuy mang theo vài phần sắc thái huyễn tưởng, nhưng cũng phản chiếu tâm cảnh chung của bọn họ giờ phút này —— Trong tuyệt vọng vẫn khát vọng kỳ tích, cho dù tiền đồ mịt mờ, cũng không nguyện dễ dàng từ bỏ bất kỳ một tia hi vọng sống nào.

Phan Tử nghe vậy, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía gã, giọng nói

trầm thấp mà lại kiên định: "Cậu chết cái tâm này đi, mộ đạo âm sâm khả bố kia, giống như tiếng nức nở bị lịch sử lãng quên, tuyệt đối không thể nào trở thành đường sống của chúng ta." Trong lúc nói chuyện, tầm mắt gã lơ đãng lướt qua mấy cỗ thi thể khô quắt nằm ngang bên cạnh, dung mạo những cái xác khô kia tuy đã khô héo, nhưng dường như vẫn đang vô thanh tố thuyết sự tuyệt vọng cùng giãy dụa vô tận.

Dấu chân của bọn họ, không nghi ngờ gì đã từng vô số lần đạp biến mỗi tấc thạch bản băng lãnh của mộ đạo kia, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị tù cấm vĩnh hằng.

Lời cảnh cáo không tiếng động này khiến người ta tim đập nhanh, ám chỉ thông đạo được xem là hi vọng kia, thực chất là ngõ cụt đi thông tuyệt cảnh, vô luận lặp lại đi bao nhiêu lần, kết cục đều sẽ chỉ là một hồi ảo ảnh trong mơ.

Trần Mộc bọn họ không cần kỳ vọng hão huyền vào vận may mong manh bực này.

Bàn Tử nghe lời này, lập tức như quả bóng xì hơi, than ngồi dưới đất, giữa lông mày tràn đầy sự ủ rũ khó che giấu: "Theo cậu nói như vậy, chúng ta chẳng phải là đã cùng đường mạt lộ?

Tao ngộ của mấy người này bày ra trước mắt, bọn họ tất nhiên đã nếm thử tất cả lối thoát có khả năng, mà chúng ta lại đi vào vết xe đổ, cũng chỉ là uổng phí sức lực mà thôi." Ánh mắt Phan Tử thoáng qua một tia kiên quyết không dung nghi ngờ, trong giọng nói có thêm vài phần sức mạnh không dung thương lượng: "Đừng nghĩ lung tung những điều tiêu cực này, cậu hiện tại cứ bi quan như thế, chi bằng tiết kiệm sức lực, đi làm chút chuyện có ý nghĩa.

Thật sự đến lúc sơn cùng thủy tận, lại suy nghĩ những chuyện tuyệt vọng kia cũng không muộn.

Thừa dịp hiện tại còn một tia sức lực, không bằng tập tư quảng ích, tìm kiếm một đường sinh cơ kia." Tư duy của Trần Mộc bị dẫn hướng một vấn đề thực tế hơn, hắn hồi tưởng lại phát hiện về xác khô cùng thực vật lúc trước, không khỏi mở miệng hỏi: "Hoặc là, chúng ta nên bắt đầu nghiêm khắc khống chế tiêu hao thực vật từ bây giờ, làm chuẩn bị vạn toàn cho khả năng xuất hiện cuộc chiến kéo dài.

Tại thế giới lòng đất này mỗi một phút mỗi một giây, đều là khảo nghiệm đối với ý chí sinh tồn, thời gian chúng ta tồn hoạt càng lâu, khả năng tìm được cơ hội thoát khốn cũng liền càng lớn." Trong lời này thấu lộ ra, không chỉ là khát vọng đối với sinh tồn, càng có tinh thần bất khuất tìm cầu hi vọng trong tuyệt cảnh.

Phan Tử thật sâu thở dài, lắc đầu, giữa lông mày tràn đầy sự bất đắc dĩ cùng ưu lự, thẳng thắn với Trần Mộc bên cạnh: "Trần Mộc, không dối gạt cậu, tình cảnh hiện tại của chúng ta, e rằng so với đám hành thi tẩu nhục bên ngoài còn gian nan hơn vài phần.

Lương thực dự trữ của chúng ta, thực sự là giật gấu vá vai, tôi đã tính toán kỹ, cùng lắm cũng chỉ đủ chúng ta đối phó hai bữa cơm, hơn nữa đây còn là loại lượng ít đến đáng thương, khó mà lấp đầy bụng.

Tôi thấy, chúng ta cũng đừng so đo phân phối định lượng gì nữa, hiện tại quan trọng nhất là bảo trì thể lực, có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu đi.

Trần Mộc, theo ý tôi, nếu chúng ta không thể tìm ra lối thoát trong hai ngày tới, e rằng sẽ thật sự là sơn cùng thủy tận, không còn đường để đi.

Đến lúc đó, có lẽ chỉ có thể động dụng thủ đoạn cuối cùng —— Lô thuốc nổ kia.

Vạn nhất ngay cả thuốc nổ cũng không giải được khốn cảnh của chúng ta, vậy... cũng chỉ có thể tĩnh đãi vận mệnh an bài, hi vọng có

người có thể phát hiện chúng ta sau này, cho chúng ta một kết cục thể diện." Nói đến đây, thanh âm Phan Tử bất giác trầm xuống, trong ánh mắt thấu lộ ra một tia tuyệt vọng khó phát hiện.

Trong lòng Trần Mộc thắt lại, hai ngày, thời hạn này giống như một tảng đá lớn đè lên tim hắn.

Hồi tưởng lại mấy cỗ thi thể khô quắt kia không biết đã lưu lại nơi này bao lâu, hai ngày, đối với bọn họ mà nói, thật sự có thể thuận lợi đào thoát sao?

Tất cả những điều chưa biết này, khiến hắn cảm thấy sự vô lực và mịt mờ chưa từng có.

Một bên, bụng Bàn Tử thức thời kêu vang ùng ục, tựa hồ đang nhắc nhở tất cả mọi người, sự tàn khốc của hiện thực không chỉ đến từ uy hiếp bên ngoài.

Gã nửa đùa nửa thật đề nghị với Phan Tử: "Hầy, cậu xem chúng ta có thể mở tiệc trước thời hạn không?

Để tôi giải quyết cảm giác đói khát này trước đã, ăn no bụng, mới có tâm tư suy nghĩ đối sách tiếp theo mà." Lời Bàn Tử vừa dứt, phảng phất có một luồng cộng hưởng lặng lẽ khuếch tán trong đội ngũ, mọi người đều không tự chủ được cảm nhận được bụng rỗng tuếch.

Phan Tử nhìn mọi người một cái, trong mắt thoáng qua một tia cười khổ, cuối cùng vẫn thỏa hiệp châm lửa lò, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Mà thực vật hiện có của bọn họ, thế mà chỉ còn lại một ít mì sợi khô khốc.

Những sợi mì này lúc mới vào miệng còn có thể miễn cưỡng mang lại một chút noãn ý và an ủi, nhưng cảm giác thỏa mãn đó cực kỳ ngắn ngủi, không cách nào an ủi trường kỳ cái bụng đói cồn cào.

Bàn Tử bất mãn lầm bầm, oán trách hỏa thực không có thịt thà, tỏ ra có chút trẻ con.

Trần Mộc nghe vậy, khóe miệng kéo ra một nụ cười khổ sở, đáp lại: "Bàn Tử, nếu thật sự thèm như vậy, chúng ta còn chút 'sườn đông lạnh', tuy rằng hoàn cảnh hạn chế không có cách nào nấu nướng đàng hoàng, nhưng nếu anh nguyện ý gặm cục xương cứng ngắc như băng đá kia, Thuận Tử không phản đối thì chúng ta tự nhiên cũng chẳng có ý kiến gì." Trong ngôn ngữ, thấu lộ ra một loại ôn tình khổ trung tác nhạc, nâng đỡ lẫn nhau.

Sau khi ăn no một bữa, dòng nước ấm từ dạ dày lan tràn đến tứ chi bách hài, phảng phất như một tia nắng trong ngày đông, quét sạch sự mệt mỏi cùng hàn ý những ngày qua.

Mấy người gò má phiếm hồng, trong mắt lấp lánh sinh cơ bừng bừng, ngồi vây quanh một vòng, bắt đầu nhiệt liệt thảo luận về kỳ ngộ lần này.

Tư duy của Trần Mộc giống như cuốn phim cũ, từng màn chiếu lại trong đầu, từ khoảnh khắc bước vào địa cung, những kinh lịch bộ bộ kinh tâm phảng phất như rõ mồn một trước mắt.

Ai từng nghĩ, cho dù là thâm nhập lòng đất, vẫn không tránh khỏi nguy cơ cùng câu đố liên miên bất tuyệt.

Uông Tàng Hải, vị thiết kế giả của ngôi cổ mộ này, rốt cuộc đã ẩn giấu ý niệm thiết kế như thế nào trong tòa địa cung u thâm này?

Dụng tâm sâu xa, khiến người ta không tự chủ được lâm vào suy tư sâu xa.

Cấu trúc địa cung phức tạp, bố cục nghiêm cẩn, uyển như mê cung trong mê cung, trung tâm là Linh điện, cấu tạo hình chữ Hồi vây quanh bốn phương giống như thần hộ mệnh, gắt gao ôm trọn khu vực

hạt nhân thần thánh nhất.

Chương 1124

Bên trong Linh điện, mỗi một viên gạch một viên ngói đều thấu lộ sự trang nghiêm không thể khinh nhờn, Uông Tàng Hải ở trên thánh địa này, hẳn là ôm lòng kính sợ, chưa dám vọng động mảy may.

Tuy nhiên, hố tuẫn táng, hố bồi táng bốn phía, hệ thống thoát nước tinh mật cùng dũng đạo và mộ đạo giao thoa như mắc cửi, lại giống như hàng đạo thác tống phức tạp trong đại dương mênh mông, ám tàng vô số huyền cơ cùng những điều chưa biết.

Trần Mộc nỗ lực muốn bằng vào ấn tượng mơ hồ về quy mô địa cung trong ký ức, tính toán ra vị trí cụ thể bọn họ đang đứng hiện tại.

Hắn ý đồ thông qua tính toán độ sâu thẳng đứng khi bọn họ hạ xuống cùng cự ly theo phương ngang uốn lượn trong đường nước ngầm, để khóa chặt tọa độ của mình trong mê cung khổng lồ này.

Nhưng nỗ lực này dường như phí công vô ích, bọn họ đã sớm mất đi phương hướng trong thông đạo dưới nước hắc ám, giống như người mù đi trong đêm tối, không phân rõ đông tây nam bắc.

Cái cửa hang thoát khốn cuối cùng kia, giống như lối ra của một giấc mộng, không ai có thể nhớ xác thực nó chỉ hướng phương vị thần bí nào, tất cả những điều này, đều giống như trong vô minh bị một bàn tay vô hình thao túng, dụ dỗ bọn họ từng bước đi về hướng càng sâu càng bí ẩn.

Ngay lúc đại não Trần Mộc như bánh răng vận chuyển tốc độ cao, kiệt lực tìm kiếm lối ra trong mê cung tư duy, thì vị Bàn Tử luôn bày ra bộ dáng trầm tư bên cạnh, tựa hồ linh quang nhất thiểm, trên mặt trong nháy mắt nở rộ ra một biểu cảm hoảng nhiên đại ngộ.

Gã mạnh mẽ quay đầu, hưng phấn tuyên bố với đám người Trần

Mộc: "Trần Mộc, tôi nghĩ ra rồi!" Lời nói đột ngột của Bàn Tử giống như viên đá ném vào mặt hồ bình tĩnh, khiến trong lòng đám người Trần Mộc không tự chủ được dấy lên một trận gợn sóng, tuy rằng trong lòng đầy kinh ngạc, nhưng mọi người gần như trong cùng một thời khắc điều chỉnh tốt tâm thái, dự bị tiếp nhận một phen dị tưởng thiên khai (suy nghĩ viển vông) có khả năng sắp tới.

Dù sao, đối với đặc tính không quá đáng tin cậy kia của Bàn Tử, bọn Trần Mộc đã sớm tập mãi thành quen, so với việc mỗi lần đều phải tốn công tốn sức đi phản bác, còn không bằng dứt khoát mặc kệ gã sướng sở dục ngôn (muốn nói gì thì nói).

Hơn nữa, thỉnh thoảng từ cái phương thức tư duy khác người của hắn, quả thực có thể nắm bắt được vài tia linh cảm biệt xuất tâm tài, nghe thử cũng vô hại.

Thực tế thì giờ khắc này, tâm trí Trần Mộc vẫn chưa bị sự hoảng loạn triệt để chiếm cứ.

Mặc dù tình cảnh hiện tại xác thực khẩn bách, vật tư gần như cạn kiệt, mấy cái xác chết bên cạnh càng làm tăng thêm vài phần áp ức cùng bất tường, nhưng may thay vẫn chưa đến mức sơn cùng thủy tận.

Đối với người như Trần Mộc mà nói, so với sự khiêu chiến cực hạn về thể xác, cuộc đấu trí này ngược lại càng dễ dàng kích phát một loại cảm giác may mắn vi diệu.

So với khoảnh khắc sinh tử nhất tuyến khi phải giao phong trực diện với đám sinh vật chưa biết như "bánh tông", loại đấu trí thuần túy này không nghi ngờ gì càng khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm, thậm chí ẩn ẩn có chút ý vị hưởng thụ trong đó.

Phan Tử có cùng suy nghĩ với Trần Mộc, hắn cũng không coi đây là chuyện gì quá to tát, chỉ lơ đễnh buột miệng hỏi Bàn Tử: "Ồ?

Cậu có cao kiến gì à?

Đừng có lôi mấy cái chủ ý không đâu vào đâu ra nữa nhé, chúng ta bây giờ không có cái nhàn rỗi mà nghe cậu chém gió đâu." Lời nói của Phan Tử tuy mang theo một tia trêu chọc, nhưng cũng không khó nghe ra sự kỳ vọng ẩn giấu, dẫu sao trong hoàn cảnh nguy cơ tứ phía này, bất kỳ manh mối hay phương án giải quyết khả thi nào cũng đều đáng để lắng nghe.

Tên Bàn Tử có thân hình đụt rụt kia nhích cái thân thể tròn vo, từng bước tiến lại gần vòng tròn nhỏ mọi người đang ngồi, ánh mắt khóa chặt lên người Phan Tử, mang theo vẻ bất bình nói: "Cậu là cố tình coi thường Bàn gia này phải không?

Tôi nói cho cậu biết, lần đó tôi đưa ra chủ ý là hồ giảo man triền sao?

Lần này, ý niệm vừa lóe lên trong đầu tôi, tuyệt đối là mấu chốt để phá giải mê đề!" Phan Tử nghe vậy, khóe miệng nhếch lên nụ cười không để ý lắm, sảng khoái cười nói: "Chỉ bằng mấy cái ý tưởng nhảy ra từ cái đầu dưa của cậu à?

Được rồi, vậy cậu nói thử xem, lần này cậu lại nghĩ ra cao kiến gì?" Ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Bàn Tử lần này lại thu hồi vẻ cợt nhả thường ngày, thần sắc ngưng trọng, nghiêm túc nói: "Thực ra cũng chẳng tính là ý tưởng kinh thiên động địa gì, chẳng qua tôi chợt nhớ tới những cơ quan chúng ta từng gặp trong ngôi mộ cổ dưới đáy biển.

Ngẫm lại thì, lúc đó chúng ta cũng suy nghĩ vấn đề quá phức tạp, kết quả chân tướng lại đơn giản trực bạch như vậy.

Tôi đang trác ma xem, lần này chúng ta có phải cũng rơi vào cái bẫy của lối mòn tư duy, bị những cơ quan tinh diệu tuyệt luân trong mộ huyệt đáy biển kia làm cho 'tiên nhập vi chủ', vừa gặp tình cảnh

tương tự liền không kìm được mà nghĩ tới chuyện phòng ốc di chuyển hay mặt đất sụp đổ.

Nhưng biết đâu đấy, nan đề chúng ta đang đối mặt hiện tại chẳng hề có liên hệ trực tiếp gì với bản thân cái mộ thất này, nơi đây rất có thể chỉ là một cái mộ thất phổ thông, không có quá nhiều cơ quan xảo quyệt thì sao." Phan Tử nhếch miệng cười khổ, lộ ra vẻ mặt chẳng thèm quan tâm, nhe răng phản bác: "Nói nhảm, cậu tưởng tôi là trẻ lên ba chắc?

Nếu nơi này thật sự bình thường như thế, thì làm sao Lão tử có thể đi lòng vòng trong cái mộ thất mê cung này lâu như vậy mà đến cái bóng của lối ra cũng không thấy..." Trần Mộc liếc nhìn Bàn Tử, thấy hắn nói được một nửa thì đột nhiên ngừng lại, trong mắt vẫn lấp lánh ánh sáng muốn tiếp tục phân tích, liền nhẹ nhàng xua tay với Phan Tử, ra hiệu cho hắn bình tĩnh chớ nóng, cho Bàn Tử một cơ hội nói hết lời.

Sự ăn ý này thể hiện sự tin tưởng và thấu hiểu sâu sắc giữa các thành viên trong đội ngũ.

Bàn Tử thấy thế, tính liệu trước mà nói tiếp: "Thực ra ấy à, vấn đề này ngẫm kỹ lại thì rất đơn giản.

Các cậu thử suy nghĩ kỹ mà xem, giả thiết rằng con đường quanh co khúc khuỷu này và ngôi mộ thất nhìn qua có vẻ bình thường kia, không có bất kỳ cơ quan ám đạo nào, tất cả đều bình bình vô kỳ.

Nhưng thiên thiên mấy tay lão luyện dày dạn kinh nghiệm như chúng ta, lại cứ cứng ngắc xoay tới xoay lui trong này như ruồi mất đầu, không tìm thấy phương hướng, sự kỳ quặc đằng sau chuyện này chẳng lẽ không đáng để suy ngẫm sâu xa sao?

Vấn đề hiển nhiên không nằm ở hoàn cảnh, mà nằm ở chính bản thân chúng ta!" Lời này vừa thốt ra, không khí trong mộ thất phảng phất như ngưng đọng lại vài giây.

Ánh mắt Trần Mộc khẽ lóe lên, hiển nhiên đã bị ý tưởng này làm cho xúc động, hắn chậm rãi hỏi: "Ý của cậu là, cái vòng tuần hoàn chết tiệt mà chúng ta rơi vào, căn nguyên thực ra là do bản thân chúng ta xảy ra vấn đề?" Bàn Tử trịnh trọng gật đầu, trong ánh mắt mang theo vài phần cảm xúc phức tạp vừa không xác định lại vừa chắc chắn: "Cụ thể là vấn đề gì thì hiện tại vẫn chưa biết được, nhưng tư duy đại để là không sai.

Tôi đoán, hoặc là những bức bích họa sống động như thật kia ẩn giấu huyền cơ gì đó, đã tiến hành thôi miên ám thị chúng ta dưới một hình thức nào đó; hoặc giả là trong mộ thất này hàm chứa một loại khí thể gây ảo giác, bất tri bất giác khiến chúng ta tập thể trúng độc, mê thất phương hướng.

Tôi nhớ có một loại nấm độc hiếm thấy, sau khi ăn vào sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác xoay tròn liên tục, cho dù thân thể đứng yên bất động, trong ý thức vẫn cảm giác mình đang không ngừng chuyển động, làm hỗn loạn cảm giác không gian.

Biết đâu đấy, chúng ta đã trúng phải chiêu số tương tự rồi." Bàn Tử dứt lời, mộ thất chìm vào một mảng trầm tịch, trong lòng mỗi người đều dấy lên những con sóng không nhỏ.

Bàn Tử trước kia khi cùng Trần Mộc hàn huyên tâm sự, từng đề cập đến một đoạn kỳ ngộ thời niên thiếu của mình: Tại sâu trong khu rừng rậm rạp u thâm kia, hắn từng vô tình nhìn thấy cái bẫy mà đám thợ săn tinh tâm thiết kế để bắt gấu khổng lồ, trong đó liền khéo léo lợi dụng một loại nấm độc ít ai biết đến.

Theo Bàn Tử hồi ức, con gấu khổng lồ bất hạnh trúng chiêu kia, dưới tác dụng của độc tính, lại giống như bị trúng tà thuật, cứ xoay vòng tròn tại chỗ không ngừng nghỉ, cho đến khi thể lực cạn kiệt, từ từ ngã xuống, ngọn lửa sinh mệnh cũng theo đó mà tắt lịm.

Trần Mộc nghe vậy, ánh mắt dần trở nên thâm thúy, suy tư phảng phất như bị một luồng lực lượng vô hình dắt đi, phiêu hướng về nơi xa xăm.

Phan Tử ở một bên cũng thu lại vẻ đàm tiếu gió trăng ngày thường, giữa lông mày ngưng tụ từng tầng lo âu, hiển nhiên đang nghiêm túc nghiền ngẫm hàm nghĩa đằng sau lời nói của Bàn Tử.

Trong nội tâm hai người đồng thời dâng lên một ý niệm khiến người ta bất an: Chẳng lẽ vấn đề căn nguyên nằm ở chính bản thân bọn họ?

Nếu quả thật như thế, vậy thì mức độ phức tạp của khốn cảnh trước mắt sẽ vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Nhưng một lát sau, Trần Mộc nhẹ nhàng lắc đầu, nghi hoặc trong lòng cũng không vì thế mà tiêu tan.

Trực giác nói cho hắn biết, sự tình dường như không đơn giản như bề ngoài.

Xác thực, kiến giải của Bàn Tử giống như một chùm sáng, soi rọi một góc độ mà trước đây chưa từng chạm tới, khiến người ta ẩn ước nhìn thấy hình dáng của chân tướng.

Tuy nhiên, chính cái mâu thuẫn khó có thể coi nhẹ ẩn chứa trong sự kiến giải này đã khiến Trần Mộc không thể hoàn toàn tin phục.

Mấu chốt của mâu thuẫn này nằm ở biểu hiện triệu chứng sau khi trúng độc.

Theo thường lý mà nói, người hay động vật trúng kịch độc tuyệt đối sẽ không chỉ biểu hiện hành vi dị thường, mà sẽ đi kèm với sự đau đớn kịch liệt, buồn nôn thậm chí là toàn thân co giật cùng những phản ứng khó chịu mãnh liệt khác.

Nhưng những gì ba người bọn họ trải qua đến nay lại khác xa một

trời một vực.

Còn về thuyết thôi miên, Trần Mộc xưa nay vẫn giữ vài phần bảo lưu đối với chuyện này.

Dẫu sao, hiệu quả của thuật thôi miên thường nhân nhân nhi dị (tùy người mà khác nhau), và đa phần nhắm vào những cá thể có tâm lý tương đối yếu ớt hoặc dễ chịu ám thị.

Nếu nói người có tâm rộng thể béo, tính cách khoát đạt như Bàn Tử dễ chịu ảnh hưởng của thôi miên thì còn miễn cưỡng nói được.

Nhưng đối với người tâm tư chẩn mật, ý chí kiên nhận như Trần Mộc, hay là kẻ đã trải qua sương gió, gặp biến không kinh như Phan Tử mà nói, muốn thông qua thủ đoạn thôi miên để gây ảnh hưởng lên bọn họ, gần như là chuyện không thể nào.

Đây chính là nghi hoặc mãi không tan trong lòng Trần Mộc.

Thế nhưng, nếu muốn quy kết tất cả vào những kỹ xảo cơ quan quỷ dị tinh diệu, thì thực tế lại khó tìm được phương pháp đột phá.

Trong dòng suy tư phân loạn của Trần Mộc, đã lặng lẽ phác họa ra gần mười loại phương án giải quyết khả thi, trong đó không thiếu hai hoặc thậm chí ba loại bố cục xảo diệu về cấu tạo kiến trúc, về lý thuyết là đủ để phá giải cục diện này.

Nhưng những giả thiết này không cái nào là không đòi hỏi những điều kiện tiên quyết gần như hoàn mỹ —— ví dụ như ba người cần thốn bộ bất ly (không rời nửa bước), tốc độ hành động phải chuẩn xác không sai lệch như máy móc.

Chương 1125

Hà khắc như thế, Uông Tàng Hải người này tuyệt đối sẽ không thiết lập một hiểm cảnh có xác suất thành công nhỏ nhoi đến vậy, dù sao trí mưu của kẻ đó cũng không phải hạng tầm thường có thể so sánh.

Trần Mộc chợt tự trào cười một tiếng, thầm nghĩ, liệu mình có phải đã quá mức đánh giá thấp vị năng công xảo tượng của mấy trăm năm trước hay không?

Vì sao đến nay vẫn còn giãy giụa trong mê cục này, chưa thể chiếm được nửa phần tiên cơ?

Giờ khắc này, mọi người đều rơi vào trầm tư, không khí dường như ngưng đọng, bánh xe tư duy xoay chuyển không tiếng động.

Bàn Tử thấy mình dứt lời mà bốn phía lại chìm vào một mảng tịch tĩnh, nhất thời không biết làm sao, chỉ đành cố làm ra vẻ thâm trầm, miễn cưỡng đi theo bước chân của mọi người, cùng chìm đắm trong đại dương suy tư vô tận này.

Thời gian phảng phất bị kéo dài, mọi thứ xung quanh dần dần mơ hồ, duy chỉ có nghi hoặc và sự không cam lòng trong tim là càng thêm rõ nét.

Mà Trần Mộc, trong cơn kích động não lực vô tận này, lại cảm thấy sự mệt mỏi chưa từng có ập tới, mi mắt dần nặng, ý thức trục tiệm mơ hồ, cuối cùng không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ tập kích, trầm trầm ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này tuy chẳng qua chỉ ba bốn canh giờ, mộng cảnh và hiện thực giao thoa, trong giấc ngủ nông hắn vẫn có thể cảm tri được động tĩnh bên ngoài.

Trong hoảng hốt, bên tai ẩn ước truyền đến tiếng giao đàm của Bàn Tử và Phan Tử, ngữ điệu quen thuộc mà hơi mang theo lo âu kia, giống như sự chỉ dẫn xuyên qua mê vụ, kéo hắn từ biên duyên của sự hỗn độn trở về hiện thực.

Trần Mộc mở đôi mắt ngái ngủ, phát hiện mình đang ở trong mộ đạo lại lần nữa diên thân hướng về phía trước, thân ảnh của Bàn Tử và Phan Tử dưới ánh đèn hôn ám hiện ra phá lệ ngưng trọng.

Thuận Tử vừa từ chỗ nào đó tật tốc quay lại, hô hấp dồn dập, mặt đầy mồ hôi, bộ dạng có phần chật vật.

Từ cái nhíu mày chặt chẽ và ánh mắt bất lực của Bàn Tử, Trần Mộc đọc ra được một đáp án không cần nói cũng biết —— thử nghiệm tuy nhiều, khốn cảnh vẫn như cũ, cái đột phá khẩu chí quan trọng yếu kia vẫn cứ ẩn tàng trong bóng tối và mê đoàn.

Trần Mộc nhẹ nhàng day đôi mắt mệt mỏi, giọng nói mang theo vài phần khàn khàn, hỏi: "Các cậu đang nghiên cứu phương pháp mới lạ gì thế?" Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, khóe miệng treo một nụ cười khổ, lắc đầu đáp: "Haizz, mấy người chúng tôi minh tư khổ tưởng một hồi lâu, cứ đờ ra chẳng có chút manh mối nào.

Thế là đột phát kỳ tưởng, quyết định tự thân thử một lần." Hắn dừng một chút, tiếp tục kể lại sự thử nghiệm của bọn họ, "Chúng tôi để một người nhắm chặt hai mắt, giống như người mù mò mẫm tiến về phía trước, người còn lại thì mở to mắt, ở phía sau cảnh giác nhìn chằm chằm, giữa hai người dùng một sợi dây thừng dài mảnh liên kết, cứ nghĩ là, biết đâu giữa đường, cái tên nhìn thấy đường kia sẽ không chịu khống chế mà quay người lại, cho chúng ta chút gợi ý." Trần Mộc nghe xong lời này, không kìm được rùng mình một cái, trong lòng thầm cảm thán, đây đâu phải là thí nghiệm gì, quả thực chính là khảo nghiệm tàn khốc đối với giới hạn tâm lý!

Đúng là phục đám người này có thể nghĩ ra được, đổi lại là mình, e rằng còn chưa đợi đi đến giữa đường, đã bị nỗi sợ hãi về những điều chưa biết truyền đến từ đầu dây bên kia nuốt chửng, càng đừng nói đến việc còn có thể tin tưởng cái thứ đang dắt mình kia rốt cuộc là người hay là quỷ.

Tuy nhiên, mặc dù thí nghiệm này nghe qua hoang đường bất kinh, nhưng kết quả thực nghiệm lại vẫn không dung lạc quan —— bất luận là người thử nghiệm bị bịt mắt, hay là người mở mắt mưu toan dẫn đường, mỗi người đều kiên tin mình đang đi thẳng tắp ổn định về phía trước, nhưng cuối cùng không một ngoại lệ, song song quay trở lại gian mộ thất tràn ngập bầu không khí áp ức này.

Đặc biệt là Thuận Tử, với tư cách là dũng giả nhắm mắt dò đường kia, mỗi bước đi của hắn đều tỏ ra dị thường gian nan, bước chân trầm trọng mà loạng choạng, sắc mặt càng là thương bạch như giấy, mồ hôi từ trán trượt xuống, không tiếng động tố cáo sự giãy giụa và sợ hãi trong nội tâm.

Sau khi thí nghiệm kết thúc, mọi người lại chán nản ngồi xuống, trên mặt mỗi người đều viết đầy sự bất lực và tỏa bại, bốn phía tràn ngập từng trận than ngắn thở dài, phảng phất cả không gian đều bị một cỗ tự tang vô hình bao trùm.

Lúc này, Trần Mộc hắng giọng, âm thanh bình tĩnh lại lộ ra sức mạnh không thể coi nhẹ, nhắc nhở mọi người: "Chúng ta vẫn là nên tiết kiệm chút tinh lực đi, loại thử nghiệm không có phương hướng này, chỉ khiến cho suy tư vốn đã căng thẳng của chúng ta càng thêm hỗn loạn." Lời nói của hắn giống như một cú gõ nhẹ nhàng, khiến mỗi người tại trường đều không khỏi phản tư lại.

Ngay sau đó, bầu không khí dường như lại quay về cái vòng tuần hoàn trước khi Trần Mộc ngủ, mọi người ngồi quây thành một vòng,

lại một lần nữa bắt đầu cuộc thảo luận dường như vĩnh viễn không có điểm dừng, thiếu hụt tiến triển thực chất.

Chỉ có điều lần này, trong ánh mắt mỗi người có thêm một phần trầm tĩnh, thiếu đi một tia nôn nóng mù quáng, hoặc giả là vì đã hiểu ra, sự đột phá chân chính thường sinh ra trong sự ninh tĩnh sau khi thâm tư thục lự.

Trong cuộc thảo luận dài dằng dặc mà khẩn trương đó, cũng khó tránh khỏi có đồng bạn không chống đỡ nổi mệt mỏi, lặng lẽ đi gặp Chu Công.

Tuy nhiên, sự tĩnh mịch này không hề cắt đứt suy tư của những người khác, ngược lại cung cấp cho những người còn lại một bầu không khí càng thêm chuyên chú.

Dưới ánh đèn, ánh mắt mỗi người lúc thì lấp lánh tia lửa linh cảm, lúc thì ảm đạm trong góc chết của tư duy, cứ trong một tĩnh một động như vậy, sự sáng tạo như dòng suối nhỏ, hội tụ thành sông.

Đề nghị và phản bác thay phiên diễn ra, uyển như bản giao hưởng của tư duy, ban đầu nốt nhạc phồn đa, giai điệu nhảy nhót, nhưng theo thời gian trôi qua, hòa âm dần xu hướng đơn nhất, cho đến khi gần như trầm mặc.

Trong cuộc giằng co trí tuệ này, sáu bảy tiếng đồng hồ lặng lẽ trôi qua, duy nhất bất biến chính là tiếng bụng kêu ùng ục đúng giờ, nhắc nhở bọn họ tiếng gọi của thế giới hiện thực.

Cuối cùng, sau một hồi trầm mặc ngắn ngủi, Bàn Tử từ trong túi móc ra một điếu thuốc, châm lửa, hít sâu một hơi, trong làn khói lượn lờ ánh mắt hắn lộ ra một cỗ kiên quyết.

Hắn chậm rãi nhả ra một ngụm khói, giống như muốn xua tan tất cả những ý nghĩ hỗn độn không rõ, rồi sau đó nói: "Các vị, tôi có cái ý

tưởng này.

Cứ suy nghĩ linh tinh vụn vặt thế này thì tốn thời gian quá.

Chi bằng thế này, chúng ta liệt kê tất cả các khả năng có thể nghĩ ra, sau đó quy nạp phân loại, từ đó sàng lọc ra vài điều có khả năng nhất, tập trung sức mạnh đi kiểm chứng, hiệu suất chắc chắn sẽ cao hơn nhiều." Trần Mộc nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, sự cau mày giữa trán cũng hơi giãn ra.

Xác thực, theo sự thảo luận đi sâu, bọn họ phát hiện mình bất giác cứ đi lòng vòng quanh mấy vấn đề cốt lõi, giống như lữ khách bị mê cung vây khốn, đang rất cần một chiếc chìa khóa chỉ dẫn phương hướng.

Lúc này bọn họ đang rất cần một phương pháp hệ thống và cao hiệu hơn để chỉnh lý tư duy.

Thế là, trên mặt đất lát đầy những món minh khí kim loại cổ xưa, Trần Mộc tìm được một phiến đá còn coi là bằng phẳng, dùng ngón tay nhẹ nhàng phủi đi lớp bụi trần trên bề mặt, giống như đang khai tịch một mảnh đất thánh khiết cho trí tuệ sắp ra đời.

Hắn ngưng thần một lát, sau đó chậm rãi khắc xuống bốn con số —— 1, 2, 3, 4.

Mỗi một nét bút đều như gánh vác sứ mệnh khởi động lại cuộc thảo luận. "Để chúng ta chải vuốt lại một chút," hắn nói với giọng kiên định, "Hiện tại, chúng ta không ngại tiên tưởng thử xem, đến trước mắt, chúng ta đã đề xuất những giả thiết nào?

Mọi người không cần câu nệ vào chi tiết, chỉ cần nắm bắt phương hướng đại trí là được." Lời vừa dứt, bốn phía chìm vào một mảng trầm tư, trong không khí di mạn một loại kỳ vọng và hoạt lực mới, phảng phất một cơn bão tư duy sắp sửa lần nữa dấy lên.

Phan Tử nhíu mày chặt chẽ, ánh mắt sắc bén, trầm ngâm một lát rồi chậm rãi mở miệng nói: "Tình huống có khả năng nhất, e rằng chính là nơi này ẩn giấu một loại bố trí cơ quan tinh diệu tuyệt luân nào đó." Lúc này, Bàn Tử đang ngồi xổm một bên, trong tay cầm một chiếc bút dạ thô kệch, trịnh trọng viết xuống hai chữ "Cơ quan" trên vách đá loang lổ kia, nét bút hữu lực, tựa hồ muốn tuyên khắc phỏng đoán trong lòng lên vách đá bất hủ này.

Hắn vừa viết, vừa quay đầu, nhướng mày với Thuận Tử, ra hiệu đối phương phát biểu kiến giải.

Thuận Tử nghe vậy, trong mắt lóe lên tia sáng suy tư, thanh âm trầm thấp mà thần bí: "Ý tưởng của anh tuy hay, nhưng có lẽ còn có một khả năng khác —— một loại sức mạnh vô hình nào đó đang thao túng cảm tri của chúng ta, nó có thể là một loại ám thị tâm lý cao minh, thậm chí... là phạm trù thôi miên thuật, khiến chúng ta trong vô thức tuân tuần theo quỹ tích dự thiết mà đi, lặp đi lặp lại mà không tự biết." Bàn Tử nghe vậy, khóe miệng nhếch lên nụ cười nghiền ngẫm, trêu chọc Thuận Tử: "Hầy, lão huynh, nói phức tạp thế làm gì, đơn giản trực tiếp chút đi." Nói rồi, hắn vung bút viết thêm hai chữ "Ảo giác" sau chữ "Cơ quan" vừa viết, nét bút toát lên vẻ phóng khoáng bất kham.

Sau đó, ánh mắt hắn vượt qua vai mọi người, khóa chặt lên người Trần Mộc vẫn luôn yên lặng lắng nghe.

Trần Mộc khẽ thở dài, ngữ khí mang theo vài phần nghiêm cẩn của học giả cùng sự huyễn tưởng: "Nếu tìm hiểu từ góc độ lý luận, chúng ta cũng không thể loại trừ giả thiết 'Không gian gấp khúc'.

Dưới một số điều kiện vật lý cực kỳ đặc thù, kết cấu không gian phát sinh vặn vẹo, tạo thành sự trùng lặp và hỗn hào về đường đi, cũng là có khả năng phát sinh." Phan Tử nghe vậy, mày nhíu càng

chặt, trên mặt đầy vẻ không hiểu nổi đối với loại thuyết pháp như thiên phương dạ đàm này: "Cậu nói cái này vị miễn quá mức huyền hư rồi, trong hiện thực làm gì có chuyện quái đản như thế?" Bàn Tử lại không cho là vậy, cười vang sảng lãng, mang theo sự lạc quan và khoát đạt nhất quán của hắn: "Hầy, kệ nó đi, chỉ cần có một phần vạn khả năng, chúng ta cũng không thể bỏ qua.

Coi như đây là bài huấn luyện mở rộng tư duy, liệt kê tất cả khả năng, để phòng vạn nhất mà." Dứt lời, hắn đã ma lợi đánh dấu số tự "3" dưới chữ "Ảo giác", và viết xuống "Không gian gấp khúc".

Ngay sau đó, hắn lại đột phát kỳ tưởng, vừa nói vừa viết: "Thêm nữa, cũng không thể hoàn toàn bài trừ nhân tố siêu tự nhiên —— ví dụ như 'Quỷ hồn tác túy'." Dưới ngòi bút, sau số "4", hai chữ "Có quỷ" hiển nhiên xuất hiện, khiến những người xung quanh một trận kinh ngạc.

Phan Tử nhìn cái danh sách phỏng đoán càng lúc càng ly kỳ kia, không kìm được nhíu mày hỏi: "Cậu viết mấy thứ nghe hoang đường bất kinh này xuống, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ thật sự trông cậy mấy thứ này có thể chỉ dẫn chúng ta thoát khỏi khốn cảnh?" Trong lời nói đầy vẻ khốn hoặc và bất lực đối với phong cách hành sự của Bàn Tử.

Bàn Tử cười hắc hắc, lộ ra vẻ mặt tự đắc, nói: "Mấy người các cậu thư quyển khí nặng nề, không am hiểu thế sự, Lão tử tuy rằng đọc sách không nhiều, nhưng kinh nghiệm thực tiễn thì phong phú lắm.

Có vài việc ấy mà, cứ phải dùng bút ghi rõ ràng từng điều một mới được, như vậy trong lòng mới có phổ, làm việc mới có thể nắm chắc.

Các cậu xem, chúng ta hiện tại thời gian khẩn bách, chỉ còn quang cảnh hai ngày thôi, mỗi phút mỗi giây đều phải tính toán mà sống,

đúng không?

Nói đi nói lại, nói đến điểm thứ năm này, có ai trong lòng có ý tưởng gì chưa?

Còn bỏ sót cái gì chưa nghĩ tới không?" Trần Mộc đưa mắt chậm rãi quét qua bốn điểm trên giấy, phân biệt là Lượng tử lực học, Huyền học, Tâm lý học cùng với Công trình học, hàm cái từ sự huyền bí của vũ trụ vĩ mô đến vận động của hạt vi mô, từ những biến hóa vi diệu sâu trong tâm linh đến thiết kế tinh diệu của cấu tạo thực thể, mỗi một hạng mục này đơn độc xách ra đều là học vấn bác đại tinh thâm.

Hắn hơi cau mày, trong lòng thầm tư lượng, điểm thứ năm quả thật khó có thể nhất thời bán hội mà nghĩ ra, sự thảo luận trước đó của bọn họ, thực ra đa số tập trung vào tư duy làm sao kết hợp ứng dụng điểm thứ nhất và điểm thứ hai, còn về điểm thứ ba và thứ tư, gần như là thiên phương dạ đàm, trong thời gian ngắn muốn nghĩ ra nguyên cớ, vô nghi là cực kỳ khó khăn.

Thấy mọi người nhìn nhau, nhất thời không nói gì, Bàn Tử dường như đã liệu trước, hắn xua tay, sảng khoái nói: "Được rồi, đừng đờ ra đó nữa, chúng ta cứ bắt đầu nghiệm chứng từ điểm thứ nhất và thứ hai trước.

Chương 1126

Các cậu đừng có coi thường, hai điểm này nếu có thể kết hợp lại, thì hiệu quả phi đồng tiểu khả đấy." Trần Mộc nghe vậy, lông mày khẽ nhướng, mang theo vài phần tò mò hỏi: "Cậu có cao chiêu gì?

Phương pháp chúng ta thử trước đó gần như đã thử hết rồi, nhưng ngại vì độ dài của mộ đạo và hạn chế về hoàn cảnh, đa số kết quả thực nghiệm đều không được như ý." Dứt lời, hắn nhìn quanh, ánh sáng trong hang động hôn hoàng, chiếu rọi lên mặt mọi người, trong thần sắc mỗi người đều lộ ra vài phần lo âu cùng kỳ đãi, hiển nhiên, mọi người đều hiểu, mỗi bước hành động đều chí quan trọng yếu, không được phép có sai sót.

Bàn Tử bỗng nhiên nhếch miệng cười, trong mắt lấp lánh một tia giảo hoạt: "Hầy, các cậu biết không?

Cái đầu của Bàn gia này vừa xoay chuyển, nghĩ ra được một chủ ý tuyệt diệu.

Muốn trực tiếp chứng minh là 'một' hay 'hai' đang chi phối cảm tri của chúng ta, e rằng còn khó hơn lên trời, nhưng nếu đổi tư duy, muốn chứng minh không phải cái gì, ngược lại lại có môn đạo (manh mối/cách thức).

Các cậu cứ chờ xem kịch hay đi!" Trần Mộc nghe vậy, ánh mắt chuyển sang Bàn Tử, thấy hắn mặt đầy đắc ý, một bộ dạng thắng khoán tại ác (nắm chắc phần thắng), trong lòng không kìm được dâng lên một tia dự cảm bất tường.

Tên này chẳng lẽ lại đang ủ mưu tính kế quái đản gì trong bụng?

Ngay lúc này, Bàn Tử cúi người nhặt lên một khẩu súng trường cũ kỹ từ dưới đất, động tác thông thạo mà tự tin.

Hắn xoay người đối diện với mọi người, chậm rãi nói: "Các cậu xem, con đường mộ đạo u thâm này, tôi ước chừng độ dài đại khái khoảng một đến hai ngàn mét.

Mà khẩu súng trường kinh điển này, tầm bắn sát thương tối đa trên lý thuyết là bốn trăm mét, nhưng đầu đạn của nó lại có thể bay xa tới ba ngàn mét.

Tôi có một chủ ý, để tôi đứng ở đây, ngay tại cửa vào mộ đạo này, bắn một phát vào bên trong, chúng ta xem xem rốt cuộc sẽ xảy ra kỳ tích gì." Trần Mộc vừa nghe, trong lòng chấn động mạnh, phảng phất như bị một dòng suối trong tưới tỉnh tư duy hỗn độn, thầm kinh thán: "Tên này đúng là thiên tài!" Hắn thầm nghĩ, nếu hiện tượng quái dị phát sinh trong mộ đạo này thuần túy là do cảm thụ chủ quan của chúng ta bị bóp méo, vậy thì đối với viên đạn không có tình cảm và ý thức mà nói, ứng đương là hào vô ảnh hưởng.

Mộ đạo cho dù sở hữu sức mạnh thần kỳ nào đó, có thể can nhiễu cảm quan và nhận thức của con người, nhưng đối với sự ước thúc của quy luật vật lý, như quỹ đạo bay của viên đạn, hẳn là vô năng vi lực (không làm gì được).

Như vậy, nếu hiện tượng trong mộ đạo này còn có thể dùng logic thường thức để suy lý, thì viên đạn bắn ra này hẳn sẽ tuân tuần pháp tắc tự nhiên, bay thẳng về phía sâu trong mộ đạo, cuối cùng biến mất ở tận cùng tầm mắt, tuyệt đối không có khả năng vi phạm nguyên lý vật lý mà phản đạn quay lại.

Thí nghiệm này sở dĩ kham xưng hoàn mỹ, quan kiện nằm ở tốc độ kinh người của viên đạn —— trong cái mộ đạo chật hẹp mà ngắn ngủi này, chỉ cần khoảnh khắc hai ba giây, viên đạn đã có thể xuyên việt cả con đường thông đạo, nhanh như điện chớp, dũng mãnh không thể cản phá.

Dưới tốc độ này, cho dù là cạm bẫy cơ quan tinh diệu đến đâu, cũng không thể khởi động phản ứng trong thời gian ngắn ngủi như vậy, càng không cần nói đến việc phát huy hiệu năng vốn có của nó.

Tuy nhiên, nếu chuyện ở nơi này thật sự siêu hồ thường lý, bước vào lãnh địa huyền diệu khó lường, vậy thì ngay cả viên đạn vô kiên bất tồi này, cũng sẽ giống như đám phàm nhân chúng ta, tao ngộ sự vặn vẹo không gian bất khả tư nghị trong con đường mộ đạo nhìn qua thẳng tắp vô kỳ này, phảng phất bị một bàn tay vô hình to lớn dắt đi, đột nhiên hoàn thành một cú chuyển ngoặt 180 độ phỉ di sở tư (không thể tưởng tượng nổi), khiêu chiến cực hạn của tất cả định luật vật lý.

Biện pháp này vừa ngắn gọn lại giàu tính mỹ cảm, chương hiển đầy đủ bản chất tinh thần tìm tòi khoa học, khiến Trần Mộc không khỏi cảm thấy một tia hổ thẹn —— vì sao chính mình lại không nghĩ ra thủ đoạn nghiệm chứng xảo diệu như thế nhỉ?

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, đây thực ra là sản phẩm của suy lý logic trực tiếp nhất cũng là thuần túy nhất, chỉ có người tâm tư trong sáng, không câu nệ thường quy như người đề xuất kia, mới có thể nhìn thấu phương án giải quyết đơn giản mà cao hiệu như vậy.

Muốn kiểm nghiệm xem có phải bị ảo giác thị giác đánh lừa hay không, con đường trực tiếp nhất chính là tìm kiếm một "người kiểm nghiệm" không chịu ảnh hưởng của ảo giác.

Thế là, lấy ngay vật liệu tại chỗ, tuân theo chuỗi logic ba đoạn "Vấn đề - Điều kiện - Giải quyết", phương án này gần như thoát thai trong khoảnh khắc linh quang chợt lóe, logic đằng sau nó tịnh không phức tạp, lại tỏa ra ánh sáng trí tuệ khó có thể diễn tả.

Phát hiện này, khiến Trần Mộc mãnh nhiên ý thức được một loại khả năng: Vị Uông Tàng Hải trong truyền thuyết cơ quan tính toán tường tận kia, hoặc giả cuối cùng sẽ gặp phải đối thủ chân chính

—— những kẻ nhìn qua thô kệch trực tiếp, thực chất lại có thể dùng phương thức tư duy chất phác vô hoa nhất, ngói giải sự tồn tại của mọi quỷ kế phồn phục.

Chính như thanh kiếm sắc bén nhất, thường thường e sợ nhất không phải là một lưỡi dao sắc bén khác, mà là khối đá mài dao không bắt mắt kia, dùng sự đơn giản bản sơ nhất của nó, mài đi tất cả điêu khắc và hư vọng.

Bàn Tử triển hiện ra tác phong quả cảm nhất quán của hắn, lời còn chưa dứt thân hình đã động, sải bước dài đi về phía con đường mộ đạo u thâm khúc chiết kia.

Mấy người bọn họ khẩn trương đi theo sau, tim đập không kìm được gia tốc, mỗi bước đi đều đạp cho bụi trần trong mộ đạo khẽ bay lên, không khí di mạn một cỗ khí tức cổ lão mà thần bí.

Tay hắn thông thạo mò ra sau ba lô, từ trong đó rút ra một khẩu súng ngắn nhìn qua khá có trọng lượng, ánh sáng kim loại lạnh lẽo ẩn ước lấp lóe trong ánh sáng hôn ám, toát ra một cảm giác sức mạnh không thể coi thường. "Khoan đã!" Trần Mộc đột nhiên hét lớn một tiếng, âm thanh gấp gáp mà lại kiên định hồi vang trong không gian chật hẹp, cắt ngang hành động sắp thực hiện của Bàn Tử.

Bàn Tử nghe tiếng, động tác im bặt, nghi hoặc xoay người, mày nhíu chặt, trong mắt vừa có ý hỏi vừa có một tia không kiên nhẫn: "Sao thế?" Trần Mộc nuốt nước miếng, trong mắt lóe qua một tia ngưng trọng, hắn chậm rãi giải thích: "Cậu đừng vội.

Nghe tôi nói, nếu như —— tôi chỉ nói là nếu như —— cái nơi này thật sự tà môn như trong truyền thuyết, tràn ngập sự quỷ dị không thể diễn tả, vậy thì cậu lỗ mãng nổ súng như vậy, kết quả có thể sẽ khiến chính cậu cũng không tưởng tượng nổi đâu.

Khoảnh khắc viên đạn bắn ra kia, cũng có thể chính là điểm báo

cậu tự trúng đạn đấy." Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt không khỏi biến đổi một trận, dáng vẻ tự tin tràn đầy ban nãy dường như trong nháy mắt bị một tầng bóng đen bao phủ.

Hiển nhiên, hắn trước đó chỉ cân nhắc đến biện pháp ứng đối trực tiếp nhất, đối với khả năng thứ ba, thứ tư mà Trần Mộc nhắc tới, lại chưa từng nghĩ kỹ.

Nhưng lời của Trần Mộc dường như đã chạm tới sợi dây nào đó trong lòng hắn, hắn trầm mặc một lát, nặng nề gật đầu, trong mắt lóe qua một tia thận trọng.

Sau đó, Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí điều chỉnh họng súng trong tay, để nó hơi lệch sang một bên, tránh việc đối chuẩn trực tiếp vào sâu trong mộ đạo.

Động tác của hắn tỏ ra phá lệ cẩn thận dè dặt, phảng phất vào giờ khắc này, hắn cũng bắt đầu tin tưởng những lời đồn đại ly kỳ về cổ mộ kia.

Quỹ đạo của viên đạn tuân theo nguyên lý parabol, trong lòng hắn thầm tính toán, nếu thật sự có sức mạnh vô hình khiến viên đạn hồi toàn (quay vòng), thì điểm rơi hắn sẽ là mặt đất cách họng súng không xa, chứ không phải trực tiếp phản đạn quay lại gây ra thương hại trí mạng.

Theo một loạt điều chỉnh tỉ mỉ này, bầu không khí vốn căng thẳng đến mức gần như đông cứng đã hơi được xoa dịu, nhưng trong lòng mỗi người đều rõ ràng, khiêu chiến cùng nguy hiểm chưa biết phía trước, mới chỉ vừa kéo lên tấm màn che.

Nhóm người loạng choạng tụ tập lại cửa mộ thất âm lãnh triều thấp, cảm xúc khẩn trương giống như dây leo quấn quanh, gắt gao trói buộc trái tim mỗi người.

Mặc dù bước chân đã đến nơi, nhưng sự chuẩn bị nội tâm lại còn xa mới đủ, phảng phất như bị sức mạnh vô hình lôi kéo, không thể hoàn toàn đầu nhập vào cuộc khiêu chiến chưa biết sắp triển khai.

Ngay lúc đó, ngón tay Bàn Tử bất ngờ bóp cò, trong không khí chợt vang lên một tiếng "đoàng" chấn động màng nhĩ.

Âm thanh ấy vang vọng trong mộ đạo hẹp dài mà thâm thúy, tựa như tiếng trống trận thời thượng cổ làm rung chuyển từng tấc không gian, khiến người ta không tự chủ được mà run rẩy.

Cơ hồ cùng lúc với tiếng súng, cánh cửa mộ cổ xưa nặng nề kia dường như bị một sức mạnh vô hình va chạm, mãnh liệt rung lên một cái.

Theo đó là bụi trần bay đầy trời, múa lượn dưới ánh đèn vàng vọt, khiến không khí xung quanh càng thêm ngưng trọng.

Màn này tựa như thời gian ngưng đọng trong nháy mắt, rồi lại trôi đi nhanh chóng trong tích tắc, khiến người ta không phân rõ ranh giới giữa thực và ảo.

Trong đầu Trần Mộc lập tức vang lên một trận nổ vang, phảng phất như có hàng ngàn con ong điên cuồng bay múa bên tai.

Hắn thầm kêu không ổn, trái tim như bị một bàn tay vô hình hung hăng bóp chặt.

Hắn vội vàng vươn đầu ra, ánh mắt xuyên qua bầu không khí căng thẳng dày đặc kia, chỉ thấy thân ảnh Bàn Tử cứng đờ tại chỗ, vẫn giữ nguyên tư thế nổ súng, trông cực kỳ đột ngột.

Mà ở phía dưới họng súng thô kệch của gã, cách đó chỉ vài centimet, trên cửa mộ hách nhiên xuất hiện thêm một lỗ đạn hình tròn, xung quanh còn vương vấn từng vòng khói thuốc chưa tan, tựa như một con mắt quỷ dị đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tất cả.

Lần nữa bước vào tàng bảo thất đầy rẫy sự chưa biết và cám dỗ này, mọi người ngồi quây thành một vòng, không khí trở nên dị thường áp ức.

So với sự căng thẳng và hưng phấn trước đó, sự trầm tịch hiện tại càng giống như sự yên tĩnh trước cơn bão táp, khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Những khuôn mặt xung quanh hoặc trắng bệch, hoặc xanh mét, cảm xúc phức tạp đan xen trên mặt mỗi người, không ai có thể giải đọc.

Ngọn lửa cháy trong lò không khói vốn dĩ chiếu ra kim quang rực rỡ, giờ khắc này lại có vẻ chói mắt đến lạ thường.

Chúng nhảy nhót trên bốn vách tường, mỗi một tia sáng đều như đang vô tình trào phúng sự bất lực và mờ mịt trong nội tâm bọn họ.

Giờ phút này, trong phòng tĩnh lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, không còn ai chủ động mở miệng đặt câu hỏi, phảng phật mỗi người đều đã hãm sâu vào vực thẳm suy tư của chính mình, chìm đắm trong sự hỗn độn mờ mịt kia.

Trần Mộc biết rõ, loại trầm mặc này không phải là kết quả của sự suy ngẫm, mà là tấm lưới được dệt nên từ nỗi sợ hãi và sự vô định, giam cầm lý trí cùng dũng khí của tất cả mọi người.

Hắn cũng không khác gì mọi người, trong lòng cũng là một mảng trống rỗng, bị hết thảy những gì diễn ra trước mắt đánh bại triệt để, không tìm thấy chút manh mối nào.

Sự việc diễn biến đã sớm vượt qua phạm trù dự đoán của bất kỳ ai có mặt tại đây, ngay cả những giả thiết của Trần Mộc với tư cách là một người am hiểu cơ quan, giờ khắc này cũng như sương mù tan biến không còn dấu vết.

Chương 1127

Đám người phảng phất bị hút vào một không gian kỳ dị không thể diễn tả, tất cả hệ thống nhận thức được xây dựng dựa trên logic và thực chứng, ngay tại khoảnh khắc này tập thể đều á khẩu không trả lời được.

Trong màn không thể tin nổi trước mắt, một viên đạn vốn dĩ nên bay theo đường thẳng, trong vài giây ngắn ngủi lại quỷ quyệt vẽ ra một đường cong khổng lồ vi phạm quy tắc vật lý, dường như bị một bàn tay vô hình cưỡng ép bẻ cong quỹ tích vận mệnh.

Đây không chỉ là sự khiêu chiến đối với nhận thức khoa học, mà còn là sự trào phúng đối với giới hạn trí tuệ của nhân loại.

Cho dù có vận dụng lý thuyết thâm sâu như cơ học lượng tử, cũng khó mà giải thích trọn vẹn huyền cơ đằng sau hiện tượng siêu nhiên này, phảng phất hết thảy khoa học tự nhiên giờ khắc này đều trở nên tái nhợt vô lực, không thể cung cấp một lời giải thích hợp lý cho cảnh tượng phỉ di sở tư này. "Cái... cái này quả thực là 'Quỷ Đả Tường' tái hiện a!" Sắc mặt Thuận Tử âm trầm đến đáng sợ, ánh mắt gã lấp lóe, thỉnh thoảng liếc về phía người cha đang hôn mê bên cạnh, trong mắt tràn đầy vẻ đau đớn cùng nỗi kinh hoàng khó nói thành lời.

Khoảnh khắc đó, tâm cảnh của Thuận Tử dường như bị đánh nát triệt để.

Gã nghĩ đến những thi thể khô quắt bên trong rương châu báu kia, sự tuyệt vọng khắc sâu trên dung nhan bọn họ giờ khắc này đã kích khởi sự cộng hưởng mãnh liệt trong lòng gã.

Trần Mộc ngầm hiểu ý, hắn có thể cảm nhận sâu sắc sự run rẩy trong lòng Thuận Tử.

Sự tuyệt vọng trên mặt những xác khô kia không phải là nước không nguồn, cây không rễ.

Trong khốn cảnh tuần hoàn vô tận, vĩnh viễn không có lối thoát này, có lẽ bọn họ đã từng vô số lần nỗ lực đột phá, khát vọng tìm được cơ hội đào thoát, nhưng lại chỉ nhận lấy hết lần này đến lần khác bị vô tình ném về điểm xuất phát, cho đến khi tia hy vọng sinh tồn cuối cùng như những hạt cát trong đồng hồ cát dần dần cạn kiệt.

Cái loại thống khổ bồi hồi trong tuyệt vọng, cho đến khi thân tâm câu bì (thể xác và tinh thần đều mệt mỏi), thậm chí đến khi sinh mệnh kết thúc vẫn chưa thể nhìn thấy chút ánh sáng giải thoát nào, e rằng đã đẩy bọn họ đến bên bờ vực sụp đổ.

Ánh mắt lúc lâm chung của bọn họ, có lẽ chính là lời cáo trạng cuối cùng đối với thế giới không thể lý giải này, là chú thích sâu sắc nhất cho hoàn cảnh tuyệt vọng.

Mà trong mật thất u ám âm sâm này, tiếng tim đập của mọi người dường như trở thành tiếng động duy nhất, mỗi một nhịp đều gõ vào tuyến phòng ngự tâm lý yếu ớt.

Bọn họ có lẽ sắp trở thành vật hi sinh tiếp theo, không gian này không bao lâu nữa sẽ tăng thêm bốn cỗ thân thể khô quắt, dung nhan ngưng đọng nỗi tuyệt vọng không thể diễn tả, để lại cho những kẻ thám hiểm tương lai bước vào nơi này vô tận hà tưởng, phỏng đoán về sự giãy giụa và cầu khẩn cuối cùng trong lòng những linh hồn dũng cảm này trước khi cái chết giáng lâm.

Trần Mộc, người đàn ông xưa nay vốn tự tin vào trí tuệ siêu phàm của mình, trước đây chưa từng để bóng ma tuyệt vọng xâm nhập tâm can.

Hắn tin tưởng vững chắc, trong bất kỳ khốn cảnh cơ quan trùng điệp nào, trí mưu của hắn đều có thể như lợi kiếm phá băng, tìm được

sinh cơ.

Nhưng hôm nay không giống ngày xưa, cục diện đan xen chằng chịt trước mắt còn quỷ quyệt phức tạp hơn bất kỳ cơ quan nào hắn dự đoán, phảng phất là tồn tại vượt qua lẽ thường, khiêu chiến giới hạn nhận thức của hắn.

Thời gian dường như ngưng đọng, trong không khí di mạn một cỗ trầm mặc áp ức đến cực điểm, cho đến khi Phan Tử - gã đàn ông cứng rắn từng trải qua bao tang thương, dùng một loại thanh âm gần như khàn khàn phá vỡ sự tĩnh mịch này, đưa ra câu hỏi đâm thẳng vào tim mọi người: "Chúng ta, còn muốn tiếp tục sao?" Câu hỏi này tựa như tảng đá lớn ném vào lòng hồ, kích khởi từng tầng gợn sóng, nhưng cũng trong nháy mắt lại rơi vào sự trầm mặc sâu hơn.

Không ai đáp lời, chỉ có mấy ánh mắt không hẹn mà cùng tụ tiêu vào Bàn Tử trong đội ngũ.

Ở bên chân gã, hai mảnh giấy nhăn nheo đang gánh chịu sự phỏng đoán của mọi người, mà điều thứ ba, một khái niệm nghe có vẻ hoang đường bất kinh —— Không gian chiết điệp (Gấp nếp không gian), lại là xuất phát từ lời nói tùy tiện lúc nảy ra ý định nhất thời của Trần Mộc.

Tuy nhiên, chính cái ý tưởng nhìn như vô căn cứ này, lúc này lại trở nên đặc biệt dẫn người chú mục.

Sở dĩ Trần Mộc đột phát kỳ tưởng đề cập đến không gian chiết điệp, là bởi vì trong ký ức của hắn chợt lóe qua một đoạn kinh lịch trong khe nứt núi lửa.

Khi đó, Muộn Du Bình thần bí khó lường lại biến mất trong nháy mắt ngay dưới mí mắt hắn, một màn này từng khiến hắn trăm mối vẫn không có cách giải, hiện giờ xem ra, hiện tượng khó nắm bắt kia có lẽ thật sự có liên quan đến sự vặn vẹo dị thường của không gian.

Thí nghiệm vừa rồi uyển như cảnh tượng trong phim khoa học viễn tưởng tái hiện, vi phạm các quy tắc khoa học mà người thường có thể hiểu, khiến người ta không kìm được mà nghi ngờ ranh giới của hiện thực.

Chỉ trong một ý niệm, lý thuyết không gian chiết điệp vốn hư vô mờ mịt cư nhiên trở thành lời giải đáp hợp lý nhất, cũng là kinh tâm động phách nhất trước mắt.

Nếu như không phải có Bàn Tử - người có thể hình tròn trịa nhưng luôn hành động ngoài dự liệu - đem một loạt phát hiện khiến người ta líu lưỡi liệt kê ra từng cái một, thì Trần Mộc sau khi tận mắt chứng kiến kết quả thực nghiệm kinh người này, e rằng đã sớm kinh hoảng thất thố, đại não trống rỗng, ngay cả suy nghĩ cơ bản nhất cũng khó mà duy trì.

Không khí trong phòng phảng phất ngưng đọng, mọi người chìm đắm trong màn chấn động vừa rồi, hồi lâu không thể tự thoát ra.

Thật lâu sau, rốt cuộc Bàn Tử cũng phá vỡ sự trầm tịch này, thanh âm của gã tuy mang theo vẻ khôi hài nhẹ nhõm quen thuộc, nhưng cũng không giấu được sự ngưng trọng trong lời nói: "Được rồi, đã đến nước này, chúng ta đều thân thân kinh lịch hết thảy, mắt thấy là thật, cũng không cần tốn nhiều nước bọt đi nghi ngờ những sự thật hiển nhiên kia nữa.

Vấn đề hiện tại là, chúng ta nên làm thế nào để nghiệm chứng tính chân thực của giả thiết thứ ba đây?" Tiếng nói vừa dứt, Phan Tử trầm mặc đã lâu ở một bên bỗng nhiên mở miệng cắt ngang, ngữ khí dị thường kiên định, tựa như bàn thạch rơi xuống đất, không dung nghi ngờ: "Không!

Thực tế thì, không cần đi chứng minh gì nữa." Phan Tử là người nhìn vấn đề luôn đánh thẳng vào chỗ yếu hại, phảng phất có thể nhìn

thấu bản chất sự vật.

Trước đó, khi Bàn Tử còn ôm tâm lý may mắn, huyễn tưởng mộ đạo bị trần phong có thể kỳ tích tái hiện, thì Phan Tử liền đã quả đoán đưa ra đáp án phủ định.

Điều này không phải không có quan hệ với cuộc đời chiến trường đẫm máu tanh của gã, sự khảo nghiệm sinh tử dài lâu khiến gã học được cách vứt bỏ hết thảy huyễn tưởng không thực tế, khi phân tích vấn đề, gã luôn có thể lãnh tĩnh đến gần như lạnh lùng, đối mặt với chân tướng trần trụi nhất.

Cũng bởi vậy, mỗi khi Phan Tử mở miệng, Trần Mộc luôn không tự chủ được mà khẩn trương lên, sợ gã sẽ nói toạc ra những hiện thực tàn khốc mà mọi người cố tình lảng tránh nhưng lại không thể không đối mặt.

Chỉ nghe thanh âm trầm ổn mà kiên định của gã vang vọng trong không gian u ám: "Nơi này phân minh chỉ có sáu cỗ thi thể tĩnh mịch không tiếng động.

Mọi người không ngại thiết tưởng, nếu ban đầu bước vào nơi này xác thực là tám người sống sờ sờ, vậy thì tất nhiên có hai người, tại thời khắc nào đó đã tìm được cơ hội đào thoát, lặng lẽ rời đi.

Tuy rằng chúng ta còn chưa rõ ràng bọn họ làm thế nào tìm được đường sống trong tuyệt cảnh như vậy, nhưng nếu thật như giả thuyết thứ ba mà Trần Mộc suy đoán —— nơi này thực là cục diện tuyệt mệnh, không ai được may mắn thoát khỏi, vậy thì giờ khắc này bất kỳ sự giãy giụa và tư tác nào của chúng ta, không nghi ngờ gì đều là đang mặc nhận chung cục của chính mình đã định, là đang đầu hàng trước giới hạn của sự tuyệt vọng." Lời này phảng phất như một chậu nước lạnh dội thẳng từ đầu xuống, khiến mấy người tại tràng không tự chủ được mà rùng mình một cái, một nỗi sợ hãi và tuyệt vọng khó tả lặng

lẽ lan tràn trong lòng.

Trong đó Bàn Tử sắc mặt hơi đổi, cảm xúc kích động kháng nghị nói: "Sao ông có thể chắc chắn nhận định tiến vào nơi này là tám người?

Có lẽ, từ lúc bắt đầu, cũng chỉ có sáu người bước vào cái bẫy tử vong này thôi!" Phan Tử nghe vậy, nhẹ nhàng thở dài một hơi, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng mệt mỏi khó phát hiện, chậm rãi nói: "Haizz, Bàn gia, ông vẫn là chưa nghĩ thông suốt.

Bọn họ rốt cuộc tiến vào bao nhiêu người, kỳ thật trong tình huống trước mắt, cũng không phải là mấu chốt vấn đề." Đích xác, phỏng đoán như vậy không cách nào chứng thực, tranh luận cũng chỉ tăng thêm lo âu, vô bổ.

Trần Mộc trong lòng thầm tự suy tính: "Trước mắt, biết rõ số người thực tế của bọn họ đối với việc thay đổi hiện trạng của chúng ta có lẽ cũng không có ảnh hưởng trực tiếp, nhưng nó lại vô hình trung tác động đến tinh thần trạng thái cùng ý chí cầu sinh của mỗi người.

Nếu có hai người thật sự tìm được đường đào thoát, kia không nghi ngờ gì là một sự cổ vũ to lớn đối với những người còn lại, ý nghĩa rằng trên mảnh đất tuyệt vọng này thượng tồn một tia sinh cơ.

Tin tức như vậy, dù chỉ là một tia sáng nhỏ nhoi, cũng đủ để chúng ta phấn chấn lên, bắt đầu tìm tòi và bắt chước con đường đào sinh chưa biết kia, ôm ấp hy vọng dù là mong manh nhất, phấn lực đánh cược một lần." Nghĩ đến những điều này, bước chân Trần Mộc không tự chủ được mà bước về phía mấy cỗ thi thể tĩnh mịch kia.

Tim hắn nặng trĩu, phảng phất có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình vang vọng trong căn phòng trống trải, đan xen với một loại cảm xúc không thể gọi tên.

Hắn cẩn thận từng li từng tí ngồi xổm xuống, tận lực không đi chạm vào hiện thực băng lãnh tàn khốc kia, đôi mắt lại nhìn chằm chằm vào những cuốn nhật ký phủ đầy bụi rơi rải rác xung quanh, phảng phật đó là chiếc chìa khóa duy nhất thông tới chân tướng.

Những cuốn sổ tay nằm rải rác khá lộn xộn, có cuốn bị gió thổi lật ra, góc trang cong lên, như đang kể lể sự cấp bách và hoảng trương của chủ nhân ngày trước; có cuốn thì lẳng lặng nằm đó, bìa ngoài dính đầy dấu tay khó phát hiện, phảng phật chủ nhân của chúng ở một khắc cuối cùng của sinh mệnh vẫn ý đồ nắm lấy thứ gì đó.

Trần Mộc nhẹ nhàng, từng trang từng trang lật xem, sợ bỏ lỡ bất kỳ góc nào có khả năng ẩn giấu manh mối.

Trong lòng hắn âm thầm chờ mong, có lẽ trong những dòng chữ tạp loạn vô chương này, có thể phát hiện đoạn nhật ký mỗ người để lại, dù chỉ là vài lời ít ỏi, cũng có thể vì đám người bất hạnh này mà phác họa thêm vài phần đường nét rõ ràng.

Tuy nhiên, sự kiểm tra sơ bộ cũng không đem lại thu hoạch như dự đoán.

Nội dung trong sổ tay hơn phân nửa là những ghi chép sổ sách vụn vặt thường ngày, hoặc là giao lưu tin tức cực kỳ đơn giản, ví dụ như phân phối thức ăn, luân phiên trực đêm..., không có quá nhiều tình cảm cá nhân bộc lộ, càng đừng đề cập đến manh mối gì về việc đi ra ngoài.

Những nét bút ngắn gọn kia có vẻ lãnh đạm và máy móc, phảng phật trái tim người ghi chép đã bị tuyệt vọng dần dần cắn nuốt, ngay cả chút hơi ấm cuối cùng khi họ viết cũng bị không gian băng lãnh này đóng băng.

Lông mày Trần Mộc không khỏi nhíu chặt, suy tư vạn thiên.

Hắn nỗ lực đặt mình vào hoàn cảnh đó để tưởng tượng, dưới

tuyệt cảnh kia, khi bóng ma tử vong từng bước ép sát, những linh hồn bị nhốt này liệu còn có tâm tình và sức lực đi ghi chép cái gì hay không.

Cũng có thể, khi bóng tối hoàn toàn bao trùm, ngay cả tia sáng cuối cùng cũng vì pin cạn kiệt mà tiêu tan, bốn phía trừ bỏ tiếng hít thở của nhau không còn gì khác, cái lạnh như rắn độc quấn quanh từng tấc da thịt, bọn họ chỉ có thể gắt gao ôm nhau, ý đồ tìm kiếm một tia an ủi trong thân nhiệt của đối phương.

Trong hoàn cảnh như vậy, viết lách, không thể nghi ngờ đã trở thành một loại xa xỉ, thậm chí là một nguyện vọng xa vời không thể với tới.

Chương 1128

Nếu thật có tám người từng bước vào vùng đất tuyệt vọng này, vậy thì, hai bóng người biến mất cuối cùng kia, rốt cuộc là lặng lẽ rời đi vào lúc nào?

Là lúc mọi người vẫn còn một tia ý thức thanh tỉnh sao?

Nếu là vậy, theo lý thuyết những người khác cũng nên có cơ hội đi theo.

Nhưng nếu không phải, chẳng lẽ thật sự như hắn sở liệu, đó là khi đói khát và bóng tối triệt để tước đoạt lý trí của bọn họ, khiến cả không gian rơi vào một thời điểm hỗn độn khó tả?

Nếu như thế, sự rời đi của hai người kia liền giống như u linh trong đêm, chưa lưu lại bất kỳ dấu vết nào, cũng chưa kinh động xung quanh nửa phần, chỉ để lại vô tận bí ẩn, khiến người ta đoán già đoán non.

Cái yếu tố then chốt quyết định có thể đi ra ngoài hay không, chẳng lẽ thật sự ẩn giấu trong bóng tối vô tận?

Không cần đèn đuốc chiếu sáng, chỉ dựa vào giác quan và trực giác, thám hiểm tiến lên trong thế giới dưới lòng đất u thâm này?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên từng trận hàn ý, bên tai dường như vang vọng tiếng nỉ non thâm thúy của cổ mộ, nhắc nhở hắn về sự cổ lão và thần bí của nơi này.

Đây là nơi trường miên của đế vương cổ đại, nếu thật sự muốn đi lại trong bóng tối đen kịt giơ tay không thấy năm ngón, xuyên hành qua mộ đạo hẹp hòi uốn lượn, không nghi ngờ gì là sự khảo nghiệm song trọng đối với cực hạn tâm lý và sinh lý, khiến người ta không rét

mà run.

Thấy Trần Mộc nhíu chặt mày, chuyên chú tìm kiếm cái gì đó, các bạn đồng hành xung quanh cũng bị phần cảm giác khẩn bách này lây nhiễm, nhao nhao vây lại, gia nhập vào cuộc sưu tầm tin tức chạy đua với thời gian này.

Bọn họ hiểu được, ngồi chờ chết tuyệt đối không phải kế sách hay, có đôi khi, vài lời ít ỏi trong văn tự, liền có khả năng trở thành mấu chốt phá vỡ cục diện bế tắc.

Thế là, một cuộc tập thể tìm kiếm xoay quanh bí mật cổ xưa lặng lẽ triển khai trong không gian phong bế này.

Trần Mộc trong lòng hiểu rõ, nếu thật sự có một khắc bốn phía sẽ rơi vào bóng tối tuyệt đối, vậy thì nguồn sáng trân quý trước mắt nhất định phải tiết kiệm.

Hắn khẽ đề nghị, mọi người hưởng ứng, lần lượt tắt đèn pin trong tay, chỉ để lại lò lửa sưởi ấm, luồng sáng vi yếu nhưng ổn định kia trở thành con mắt duy nhất của bọn họ.

Vây quanh lò lửa mà ngồi, không chỉ là để sưởi ấm, càng là để dưới ánh sáng vàng vọt này, cùng nhau vén lên màn sương mù lịch sử.

Ba cuốn sổ tay cộng thêm một quyển sách dày cộm, được mọi người luân phiên lật xem, mỗi một trang, mỗi một dòng, thậm chí mỗi một chữ, đều trở thành đối tượng để bọn họ cẩn thận thẩm thị.

Quyển sổ tay trong tay Trần Mộc, bìa ngoài đã hơi loang lổ, nhưng chữ viết bên trong lại dị thường thanh tú, giữa những hàng chữ toát ra sự tinh tế và ôn uyển của người viết, cơ hồ có thể đoán định đây là bút tích của một người phụ nữ.

Theo số trang tăng dần, Trần Mộc phảng phất đi theo vị nữ sĩ không rõ tên này, xuyên qua thời không, chứng kiến từng chút một

trong cuộc sống của cô ấy —— tên người và số điện thoại ghi lại vòng tròn xã giao của cô; danh sách khách mời và số điện thoại liên hệ của nhà trọ Trường Bạch Sơn, thì phác họa ra hành tung và kinh lịch của cô; mà những tấm bản đồ giản lược và tạp ký kia, càng là vô thanh kể lể mỗi một góc cô từng thám hiểm qua.

Đặc biệt dẫn người chú mục là những ghi chép y tế ngẫu nhiên xuất hiện trong sổ tay, trong đó nhắc tới kinh nghiệm nằm viện năm 1994, cùng với lời nhắc tái khám, khiến người ta không khỏi hà tưởng tâm tình và cảnh ngộ lúc đó của người con gái này.

Bệnh tật và khôi phục, những u ám và ánh bình minh trong sinh mệnh này, hiện lên phá lệ chân thực và xúc động lòng người trong đoạn văn tự cổ xưa.

Lật tiếp về sau, trang giấy chuyển thành một mảng trắng tinh, chưa có bất kỳ bút tích nào lưu lại.

Tuy nhiên Trần Mộc vẫn cố chấp lật động từng trang, trong lòng còn tồn một tia kỳ phán, hy vọng có thể phát hiện vài lời ít ỏi của cô ở chỗ nào đó.

Ngay khi nỗ lực phí công này sắp sửa hóa thành thất vọng, bên người một đạo thanh âm hồn hậu phá vỡ sự trầm tịch, Bàn Tử bỗng nhiên mở miệng nói: "Nhìn chỗ này, có manh mối!" Trong lúc nói chuyện, gã đã không thể chờ đợi được mà niệm lên: "Hôm nay, đem phần thu hoạch cuối cùng mang về từ biển sâu bán đi, đổi được ba ngàn tệ chẵn, trong đó một ngàn năm trăm dùng để trả nợ cho Lão Lý, như vậy, món nợ của tên kia coi như là thanh toán xong.

Xem ra, tên này đích thị là một ngư dân." Trần Mộc nghe xong, khóe miệng nổi lên một tia cười khổ, nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt chuyển hướng sang một người đồng bạn khác là Phan Tử.

Cuốn sổ tay của Phan Tử xuất kỳ đan bạc (mỏng manh lạ

thường), chỉ vài câu liền đã kết thúc, hiển nhiên không có tin tức gì đáng giá thâm nhập khai quật.

Tùy sau, ánh mắt hắn lại di đến trên người Thuận Tử, chỉ thấy Thuận Tử đang chìm đắm trong niềm vui đọc sách, trên mặt dương dật thần sắc hưng phấn, hiển nhiên, gã đã trực tiếp nhảy đến chương tiết gay cấn nhất trong cuốn tiểu thuyết.

Thấy thế, Bàn Tử tỏ ra khá bất mãn, một bước vọt lên, hung hăng đoạt lấy cuốn sách trong tay Thuận Tử, trong miệng oán giận liên hồi: "Bảo cậu tìm manh mối, cậu thì hay rồi, lén đọc 'sách nhảm' hả!

Lương tâm của cậu, quả thực là hỏng bét!

Cuốn sách này, Bàn gia tịch thu!" Không ngờ, cú giật này dùng sức quá mạnh, cuốn sổ tay lại không chịu nổi gánh nặng, tứ phân ngũ liệt bung ra, trang giấy như hoa tuyết tán lạc đầy đất, tràng diện nhất thời có chút chật vật.

Trần Mộc không khỏi mắng thầm một câu, một mặt trách cứ sự lỗ mãng của Bàn Tử, một mặt vội vàng bật đèn pin, khom lưng bắt đầu nhặt nhạnh những trang giấy tán lạc.

Ngay lúc đó, Phan Tử phát ra một tiếng kinh thán: "Ây, mau nhìn, chỗ này kẹp một tấm ảnh chụp này!" Vừa nói vừa từ trong đống giấy hỗn loạn cẩn thận từng li từng tí rút ra một tấm ảnh đen trắng hơi ố vàng.

Trần Mộc nhận lấy tấm ảnh, mới nhìn qua liền cảm thấy như đã từng quen biết, đợi hắn định thần nhìn kỹ, một cỗ chấn động đánh thẳng vào tim, khiến hắn suýt nữa đứng không vững —— Tấm ảnh này, tuyệt không phải vật tầm thường, lại chính là ảnh chụp chung của nhóm người Tam Thúc (Ngô Tam Tỉnh) tại bến tàu tấp nập và đầy ly sầu biệt tự trước khi khởi hành đi Tây Sa!

Phát hiện này, trong nháy mắt khiến cả không gian di mạn một loại bầu không khí khó tả, phảng phật thời không sai lệch, quá khứ và hiện tại giao điệp ngay tại giờ khắc này.

Tim Trần Mộc mạnh mẽ co rút lại, hô hấp cũng vì thế mà ngừng trệ.

Thân thể Trần Mộc hơi run rẩy, vết nội thương chưa hoàn toàn dũ hợp kia phảng phật bị mãnh liệt xé rách, đau đến mức cổ họng hắn ngọt lịm, suýt nữa khiến một ngụm máu tươi đỏ thẫm phun mạnh ra.

Biến cố đột ngột này khiến mấy người chung quanh nháy mắt mặt mày trắng bệch, kinh hãi chi dư, càng là hoảng mang tiến lên nâng đỡ, sợ người bạn đồng hành ngày thường kiên bất khả tồi này cứ thế ngã xuống.

Phan Tử và mấy đội viên mới gia nhập đưa mắt nhìn nhau, bọn họ tuy từng nghe nói Trần Mộc đề cập qua tấm ảnh quan trọng nào đó, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, phần cảm xúc phức tạp đan xen giữa chấn động và khốn hoặc kia, xa xa không phải ngôn ngữ có thể miêu tả.

Tấm ảnh đối với bọn họ, giống như một đoạn câu đố lịch sử xa xôi mà mơ hồ, vừa xa lạ lại vừa dẫn người nhập thắng.

Bàn Tử mắt sắc tay nhanh, một bên cẩn thận từng li từng tí vuốt ngực cho Trần Mộc thuận khí, một bên lo lắng truy vấn, trong thanh âm thô kệch lộ ra sự quan thiết khó che giấu: "Lão Trần, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tấm ảnh này có manh mối gì?" Trong ánh mắt gã vừa có sự cấp thiết, cũng có một tia hiếu kỳ đối với sự vật chưa biết.

Trần Mộc cố nén khó chịu, ngón tay vì khẩn trương mà vô thức run rẩy, chậm rãi nhặt lên tấm ảnh dường như gánh chịu quá nhiều bí

mật kia.

Trên ảnh chụp, thân ảnh Muộn Du Bình và Ngô Tam Tỉnh dưới ánh sáng lờ mờ lộ ra vẻ ngưng trọng dị thường, dung nhan bọn họ tuy đã phai màu, nhưng vẫn toát ra một cỗ kiên nghị không dung hốt thị.

Khi bức họa này triển hiện trước mắt mọi người, mấy người vốn còn tồn nghi hoặc và không tin, giờ khắc này sắc mặt một cái so với một cái càng trầm trọng.

Không khí phảng phất ngưng đọng, hô hấp của mỗi người đều trở nên dị thường nặng nề, lại là một câu cũng nói không nên lời, chỉ có ánh mắt trao đổi lẫn nhau, truyền lại sự chấn kinh và khó tin giống nhau.

Trong đôi mắt Trần Mộc lấp lóe tình cảm phức tạp khó nói thành lời, hắn chậm rãi quay đầu, ánh mắt rơi vào mấy cỗ xác khô cách đó không xa, sự hỗn loạn và giãy giụa trong lòng đạt đến đỉnh điểm.

Những cái xác khô này, tựa hồ đang vô thanh kể lể một đoạn vãng sự bị tuế nguyệt quên lãng, mỗi một nếp nhăn, mỗi một khúc xương trắng đều như đang chất vấn hắn, khiêu chiến nhận thức vốn có của hắn.

Hắn trong lòng dâng lên một cái phỏng đoán hoang đường mà lại kinh người —— Tấm ảnh này, phần ghi chép này, làm sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện trên người một kẻ nhìn như không chút liên quan?

Chẳng lẽ, đội thám hiểm thần bí mười năm trước lặng lẽ tiến vào Trường Bạch Sơn, cuối cùng bị băng tuyết vĩnh hằng tù cấm, lại chính là những thám hiểm giả từng lưu lại truyền kỳ dưới biển sâu kia?

Mà mấy cỗ xác khô trước mắt này, chẳng lẽ chính là di hài của

Văn Cẩm và Lý Tứ Địa mất tích nhiều năm?

Ý niệm này giống như một đạo kinh lôi xé rách bầu trời tâm linh của Trần Mộc, khiến hắn vừa chấn kinh lại cảm thấy một loại bi lương khó tả.

Gió bốn phía tựa hồ trở nên càng thêm thấu xương, mang theo cái thanh lãnh đặc hữu của Trường Bạch Sơn, phảng phật ngay cả đại tự nhiên cũng đang vì câu chuyện không ai biết này mà thở dài.

Ngón tay Trần Mộc hơi run rẩy, phảng phật như có dòng điện chạy qua, nhẹ nhàng lật chuyển tấm ảnh ố vàng.

Ở mặt sau tấm ảnh, một dòng chữ tích mơ hồ không rõ dần dần hiện ra trước mắt hắn: "Đội khảo cổ Tây Sa, Lý Tứ Địa lưu niệm." Chữ tích tuy đã loang lổ, lại y hi lộ ra một tia độ ấm và hồi ức của ngày xưa.

Xem ra, hết thảy manh mối đều chỉ hướng rõ ràng như thế.

Trừ bỏ đương sự đích thân mang theo đi vào nơi này, thật sự khó mà tưởng tượng còn ai có thể đem một tấm ảnh chứa đầy tình cảm cá nhân và ký ức như vậy mang vào vùng đất hoang lương này...

Chương 1129

Ngô Tam Tỉnh khổ tìm không có kết quả, hóa ra vận mệnh đã sớm an bài, bọn họ đã sớm trường miên tại đây, hóa thành một phần của mảnh đất này.

Ánh mắt Trần Mộc lần nữa tụ tiêu vào nhân vật trên ảnh chụp, trang phục của bọn họ không hợp với thời đại này, toát ra một cỗ cảm giác niên đại nồng đậm, không mưu mà hợp với tin tức đã tìm hiểu trước đó.

Mà tấm ảnh này, vì sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ nói, bọn họ cũng ở trong mộ huyệt dưới đáy biển kia có phát hiện kinh người gì đó, tiến tới bị một loại sức mạnh nào đó lôi kéo, vượt qua thiên sơn vạn thủy, đi tới Trường Bạch Sơn xa xôi?

Nhưng ngay sau đó, một ý niệm như tia chớp xẹt qua não hải Trần Mộc, khiến hắn bỗng nhiên chấn động.

Ngô Tam Tỉnh, Muộn Du Bình...

Hầu như tất cả nhân vật quan trọng trong mộ huyệt dưới đáy biển, hiện giờ lại đều hội tụ trong Vân Thiên Cung này!

Những người này mười năm trước liền đã bước lên con đường không lối về này, mà Ngô Tam Tỉnh và Muộn Du Bình cũng là bám sát phía sau, không quản ngàn dặm mà đến.

Rốt cuộc là sức mạnh dạng gì, bí mật dạng gì, khu sử bọn họ vượt qua trở cách thời không, nhất định phải đặt chân đến nơi này?

Màn sương mù trong lòng phảng phất bị một trận gió đột ngột thổi tan, những câu đố và khốn hoặc vốn dĩ đã dần dần đạm quên, giờ khắc này giống như thủy triều hung mãnh quay về, va chạm tư duy

Trần Mộc.

Vô số vấn đề như măng mọc sau mưa nảy sinh trong đầu hắn, mỗi một nghi vấn đều giống như một chiếc chìa khóa thông tới thế giới chưa biết, chờ đợi hắn đi vén lên chân tướng phía sau.

So với Trần Mộc, sự thiếu hiểu biết của nhóm Phan Tử đối với quá khứ của Ngô Tam Tỉnh khiến sự chấn động của bọn họ khi nhìn thấy tấm ảnh này càng thêm mãnh liệt.

Đó là một loại xúc động tầng sâu vượt qua nỗi sợ hãi và lòng hiếu kỳ, tựa hồ mỗi một người đều có thể từ tấm ảnh nhỏ bé này, cảm nhận được một tia hô hoán vượt qua thời không, cùng với những bí mật và gút mắc ẩn giấu dưới lớp bụi trần lịch sử.

Trần Mộc mím môi, lần nữa cưỡng ép đè xuống sự phiền táo trong nội tâm, dùng một loại ngữ điệu cơ hồ có thể xưng là ôn nhu, đem đoạn kinh lịch kỳ dị kia thuật lại một lần.

Lời nói của hắn giống như mưa bụi nhẹ nhàng nhưng lại toát ra sức mạnh không thể coi thường, khiến mấy người ngồi quanh đống lửa nghe đến nhập thần, biểu tình từ nghi hoặc ban đầu chuyển sang chấn kinh khó tin.

Nhất là Bàn Tử, trên khuôn mặt tròn vo, đôi mắt nhỏ trừng đến tròn xoe, buột miệng thốt ra: "Không thể nào!

Việc này quá ly phổ rồi.

Khoan đã, để tôi vuốt lại một chút...

Trần Mộc, ý anh là, không chỉ có đám A Ninh, tất cả những người từng bước vào mộ huyệt dưới đáy biển, cuối cùng thế mà đều mạc danh kỳ diệu xuất hiện dưới chân núi Trường Bạch?

Cái này...

Chẳng lẽ mộ huyệt dưới đáy biển cất giấu lời nguyền quỷ dị gì đó, ép buộc mỗi người đi vào đều phải hoàn thành 'sứ mệnh' leo lên Trường Bạch Sơn?

Nhưng cách nói này nghĩ thế nào cũng thấy logic không thông a..." Lời này của Bàn Tử tuy là nói bừa, lại dấy lên từng tầng gợn sóng trong lòng hồ tâm trí Trần Mộc.

Một cỗ hàn ý từ sống lưng dâng lên, hắn không tự chủ được mà siết chặt cổ áo.

Trong cỗ hàn ý mạc danh này, sương mù trong đầu Trần Mộc tựa hồ bị gió thổi tan một chút, một ý niệm mơ hồ dần dần rõ ràng —— Mộ huyệt dưới đáy biển có lẽ chỉ là hiện tượng bề mặt của toàn bộ câu đố, mắt xích quan trọng chân chính, ẩn giấu tại nơi ít người biết đến này, chỗ sâu trong Trường Bạch Sơn.

Ôm phần nhận thức mới này, Trần Mộc bắt đầu một vòng thám hiểm mới.

Hắn tỉ mỉ tìm kiếm mỗi một tấc nơi có khả năng giấu bí mật trên thi thể, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua những vách đá băng lãnh kia, ý đồ từ những dấu vết loang lổ bắt được một tia manh mối.

Tuy nhiên, thời gian từng phút từng giây trôi qua, trừ bỏ đầy tay bụi trần, hắn không thu hoạch được gì.

Những thi thể tĩnh mặc kia phảng phất cũng đang trào phúng sự phí công vô ích của hắn.

Trần Mộc nhìn quanh bốn phía, chủ nhân của những thi thể không rõ thân phận kia, rốt cuộc là địch hay bạn?

Là thám hiểm giả có cùng tao ngộ với chính mình, hay là vong hồn thủ vệ vùng đất thần bí này?

Những nghi vấn này giống như một mớ bòng bong, quấn quanh

trong lòng hắn, khiến hắn cảm thấy sự mờ mịt và hoảng loạn chưa từng có.

Dưới sự sai khiến của cảm xúc phân loạn như vậy, hắn thế mà ma xui quỷ khiến bước vào mộ đạo u thâm hôn ám kia, ngay cả trang bị cơ sở nhất là đèn pin cũng quên mang theo. "Này, Trần Mộc!" Một tiếng hô hoán lo lắng cắt ngang sự thất thần của hắn, là Bàn Tử kịp thời vươn bàn tay mập mạp, gắt gao túm chặt lấy hắn, ý đồ kéo hắn từ trong sự xúc động mù quáng này trở về. "Bình tĩnh chút đi người anh em!

Cho dù trong lòng gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, gấp cũng vô dụng.

Nhìn xem những người trầm ngủ ở đây đi, bọn họ cuối cùng còn không phải bị vây chết tại nơi này sao?

Anh nếu thật có mệnh hệ gì, ngược lại có thể hỏi thăm linh hồn bọn họ, có lẽ có thể tìm được đáp án." "Nhưng khi đó, cậu còn có thể nghe thấy lời hồi đáp của bọn họ sao?

Tất cả đều đã muộn rồi..." Lời của Bàn Tử tuy thô thiển, nhưng từng chữ đều đánh trúng vào chỗ hiểm, khiến Trần Mộc mãnh liệt bừng tỉnh, trong lòng dâng lên một nỗi cảm kích mạc danh.

Trần Mộc bị người bạn đồng hành bên cạnh gắt gao kéo lại, gần như là nửa kéo nửa lôi ấn ngồi xuống mặt đất băng lãnh.

Trận chạy trốn kịch liệt khiến hô hấp của hắn dồn dập mà trầm trọng, lồng ngực phập phồng bất định theo tiếng thở dốc.

Theo thời gian trôi qua, cảm xúc của hắn dần dần từ trong nôn nóng bất an bình phục lại, trong lòng lại chỉ còn sót lại một ý niệm, giống như ngọn lửa đang thiêu đốt, rực rỡ mà kiên định: "Trần Mộc, ngươi nhất định phải rời khỏi nơi này.

Vô luận như thế nào, đều phải tìm được Ngô Tam Tỉnh, đòi ông ta một đáp án rõ ràng minh bạch.

Nếu không, cho dù sinh mệnh tiêu tan, ngươi cũng tuyệt đối sẽ không nhắm mắt." Bàn Tử nghe vậy, giữa trán lộ ra một tia bất đắc dĩ cùng lo âu, trong thanh âm mang theo vài phần trầm trọng nói: "Nhưng cho đến tận bây giờ, chúng ta ngay cả một chút manh mối chứng minh trong bọn họ có người thành công đào thoát khỏi nơi này cũng không phát hiện ra.

Ngộ nhỡ nơi này thật sự là một tuyệt cảnh phong bế không lối thoát, vậy thì, dù cậu có quật cường nhắm mắt cự tuyệt tiếp nhận, cũng thay đổi không được sự thật tàn khốc này đâu." Lời Bàn Tử vừa dứt, bốn phía chìm vào một mảng trầm tịch, phảng phất ngay cả không khí cũng trở nên ngưng trọng.

Mọi người trong lòng đều sáng như gương, vốn tràn đầy kỳ vọng có thể từ trên những thi thể tĩnh mặc vô thanh này khai quật ra một tia sinh cơ, lại không ngờ đã vạch trần một bí mật kinh người, khiến ngọn lửa hy vọng của bọn họ trong nháy mắt bị dội tắt.

Những đả kích liên tiếp ập tới này khiến bọn họ cảm thấy sự áp lực và tuyệt vọng chưa từng có.

Trong bầu không khí như vậy, mỗi người đều chìm đắm trong suy tư của chính mình.

Có người cúi đầu không nói, mày nhíu chặt, phảng phất có thể vắt ra nước; có người ánh mắt trống rỗng nhìn về phương xa, không biết là đang tìm kiếm lối ra, hay là đang trốn tránh hiện thực.

Trong không khí tràn ngập một loại trầm trọng khó diễn tả bằng lời, khiến cho toàn bộ không gian dường như đều bị một tầng âm mai vô hình bao trùm.

Đầu óc Trần Mộc ong ong vang vọng, mệt mỏi cùng hỗn loạn đan xen vào nhau, làm cho hắn cảm giác cả thế giới đều đang xoay chuyển.

Hắn không dám nhìn lại tấm ảnh vô tình phát hiện kia nữa, sợ hãi phía sau tấm ảnh ẩn tàng thứ quái vật không thể gọi tên nào đó, đang chực chờ hút hắn vào một thế giới vị tri khác.

Khủng hoảng cùng lo âu khiến cổ họng hắn bắt đầu phát ngứa, phảng phất có thứ gì đó đang rục rịch xuẩn động ở kia.

Tiếp đó, một trận ho khan đột ngột phá vỡ sự trầm mặc, tiếng ho khan kia khô khốc mà chói tai, mỗi một tiếng đều nương theo cơn đau đớn kịch liệt nơi lồng ngực.

Càng làm cho người ta tim đập nhanh chính là, khi hắn rốt cuộc cũng hoãn lại được một hơi, lại phát hiện trên lòng bàn tay hách nhiên dính vài vệt đỏ tươi —— đó là máu, lời cảnh cáo của thân thể, nhắc nhở hắn sự suy yếu và nguy hiểm ngay lúc này.

Phan Tử nhìn ánh mắt mệt mỏi nhưng vẫn cố chấp của Trần Mộc, không khỏi mềm lòng, quay sang nói với mọi người: "Hôm nay tới đây thôi, dù sao trong thời gian ngắn cũng không thể rời khỏi nơi này, chi bằng tận dụng thời gian nghỉ ngơi thật tốt, để não bộ được thả lỏng đầy đủ.

Chương 1130

Trần Mộc, cậu cũng đừng suy nghĩ quá độ nữa, tôi biết trong lòng cậu tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu, nhưng giải khai những mê đoàn này không phải chuyện một sớm một chiều, cần có thời gian và sự kiên nhẫn." Trần Mộc nhẹ nhàng xua tay, vẻ mặt bất đắc dĩ, trong ánh mắt lộ ra sự lo âu khó che giấu: "Sao mà ngủ được chứ.

Giờ phút này suy tư vạn thiên, còn không bằng tiếp tục ở đây tự khảo, cho đến khi tư duy thực sự không thể chống đỡ, tự nhiên sẽ chìm vào mộng đẹp.

Nếu không, cưỡng ép chính mình đi ngủ, chỉ càng khiến thân tâm mệt mỏi không chịu nổi mà thôi." Lúc này, Bàn Tử ngồi ở một bên, trong làn khói thuốc lượn lờ, gã đã không đếm xuể đây là điếu thuốc thứ mấy trong đêm nay.

Gã vừa rít thuốc, vừa thấp giọng lẩm bẩm, trong thanh âm mang theo vài phần ảo não: "Nói đi cũng phải nói lại, nếu lúc đầu chúng ta không đi theo những ký hiệu kia mà nghe theo ý kiến của Trần Mộc, có lẽ sẽ không phải tất cả đều bị vây khốn ở chốn này.

Ít nhất, một bộ phận người còn có thể ở bên ngoài tìm kiếm phương pháp giải quyết...

Hiện tại hồi tưởng lại, những ký hiệu kia cực kỳ có khả năng là do những thám hiểm giả đi vào trước đó, cũng chính là những thi thể này lưu lại.

Thật là vô xảo bất thành thư, nói không chừng bọn họ cũng giống chúng ta, vì an toàn mà chia thành các tiểu tổ, mà hai người còn lại lựa chọn chính là phía bên kia của mộ đạo, cứ như vậy âm dương sai lệch, bọn họ lạc nhau." Trần Mộc nhẹ nhàng lắc đầu, trong giọng nói

mang theo vài phần bất đắc dĩ: "Chúng ta nếu suy đoán theo thường lý, người quay lại tìm kiếm sẽ chỉ đi vào vết xe đổ, cuối cùng đồng dạng lâm vào khốn cảnh.

Thử nghĩ xem, khi bọn họ tràn trề hy vọng quay trở lại, lại phát hiện bản thân cũng rơi vào cạm bẫy tương tự, nỗi vô trợ cùng ủ rũ kia, e rằng so với chúng ta hiện tại còn khắc sâu hơn.

Huống chi, con đường lưu lại ký hiệu kia có lẽ ẩn tàng nguy cơ càng khó lường hơn, là thứ chúng ta hiện tại khó mà dự liệu.

Đối với chúng ta mà nói, những điều chưa biết luôn đi kèm với rủi ro lớn hơn." Tuy nhiên, ý niệm này luẩn quẩn trong đầu không lâu, Trần Mộc liền ý thức được suy nghĩ của chính mình đã rơi vào ngõ cụt logic.

Ánh mắt hắn khẽ sáng lên, trong lòng xẹt qua một tia minh ngộ —— nếu nơi đây đã thành tù lồng, vậy thì bất cứ nỗ lực quay trở lại nào cũng đều định trước là đồ lao, bởi vì đường về đã bị thứ sức mạnh thần bí kia lặng lẽ viết lại, kết cấu mộ đạo có lẽ đã không phải là bộ dáng bọn họ nhận biết lúc ban đầu.

Những ký hiệu kia, chẳng lẽ là tín hiệu cầu cứu mà một nhóm thám hiểm giả khác lưu lại trong tuyệt vọng?

Là chứng minh cho việc bọn họ mất tích trong ngôi cổ mộ mê cung này?

Ngay trong một ý niệm này, phảng phất có luồng điện chạy dọc sống lưng, khiến Trần Mộc toàn thân chấn động.

Trong mắt hắn xẹt qua một tia dị dạng, một ý tưởng kinh người lặng lẽ thành hình trong lòng hắn... "Đợi một chút!" Trần Mộc đột nhiên ngồi thẳng người dậy, thần sắc lộ ra sự hỗn hợp giữa căng thẳng và hưng phấn.

Hắn quay sang đồng bạn, ngữ tốc cực nhanh nói: "Tôi vừa nghĩ tới một điểm mấu chốt cực kỳ quỷ dị, mộ đạo này, nó thực tế được cấu kiến trên một mâu thuẫn, nằm trong một cái bội luận (nghịch lý)!" Đám người vẻ mặt đầy khốn hoặc, nhao nhao ném tới ánh mắt dò hỏi, trong đó một người nhịn không được truy vấn: "Cậu nói vậy là có ý gì?" Trần Mộc mím môi, mày nhíu chặt, hiển nhiên đang cân nhắc làm thế nào để diễn đạt ý tưởng phức tạp lại vi diệu này một cách rõ ràng dễ hiểu nhất. "Nói thế này đi, giả thiết chúng ta muốn rời khỏi mộ huyệt này, vô luận là lạc lối trong bóng tối vô tận hay là do một loại sức mạnh siêu nhiên nào đó dẫn đường, chúng ta bắt buộc phải thay đổi hướng đi tại một tiết điểm nào đó, cho dù điểm chuyển hướng này đối với chúng ta là hoàn toàn vô thức, thậm chí chưa từng sát giác.

Các người cảm thấy cách nói này có đạo lý hay không?" Mấy người kia ăn ý gật gật đầu, trong mắt lấp lóe sự tò mò và chờ mong.

Trần Mộc mục quang quắc thước, ngữ khí mang thêm vài phần thần bí, tiếp tục trần thuật: "Ví dụ nhé, tôi cầm một cây bút mực bình thường, trên vách tường mộ đạo u thâm hôn ám này, vừa đi vừa lơ đãng vạch một đường liên tục không dứt, tựa như một người dẫn đường trầm mặc, dẫn dắt hắn từng bước tiếp cận khối tài phú dường như dễ như trở bàn tay.

Vậy thì, khi tầm mắt chúng ta đi theo quỹ tích do hy vọng vẽ nên này, thẳng đến lối ra chưa biết kia, nhất định sẽ phát hiện tại vách tường ở điểm cuối cùng, hách nhiên hiển hiện một đường ký hiệu song song với nó, miên man bất tuyệt, phảng phất là túc tích trong vô thức của Trần Mộc, trung thực ghi lại mỗi một bước thám hiểm của hắn." Bàn Tử nghe xong, kích động đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên từ dưới đất.

Ngón tay múp míp run rẩy chỉ vào hư vô, giọng nói vì hưng phấn mà hơi run run: "Vậy thì cậu sẽ đột nhiên phát hiện, hóa ra trên vách

mộ đạo phía trước nhìn như chưa từng đặt chân tới kia, đã sớm lạc ấn dấu vết do cậu để lại!

Cứ như là thời gian đang mở một trò đùa tày trời với cậu, khiến cậu không thể không đối mặt với hiện thực bất khả tư nghị này!" "Đây mới chỉ là một góc của tảng băng chìm!" Trần Mộc nhấn mạnh ngữ khí, trong con ngươi lấp lánh ánh sáng nhìn thấu hết thảy, "Chỗ khó giải thích nhất nằm ở —— khi tôi tại một khoảnh khắc lơ đãng nào đó, bởi vì trực giác hay ngoại giới dẫn dắt mà lựa chọn quay đầu trở lại, cậu sẽ phát hiện, bên trái vốn có của cậu đã biến thành bên phải, bên phải tắc thành bên trái.

Đổi câu khác mà nói, cánh tay cầm bút kia của tôi, giờ phút này đã khóa việt giới hạn không gian, tại vách tường phía bên kia tiếp tục câu lặc ra đường manh mối chưa hoàn thành đó." Phan Tử nghe vậy, lông mày nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi, hiển nhiên gã đang nỗ lực tiêu hóa cái suy luận điên đảo thường thức này. "Cái này..." Gã lẩm bẩm, thanh âm tràn đầy sự khó tin cùng khốn hoặc. "Hết thảy những điều này, đều có thể dùng logic để thôi diễn." Thanh âm trầm ổn của Trần Mộc như một liều thuốc an thần, an ủi tâm trạng kích động của mọi người, "Nói cách khác, nếu tuân tuần mạch lạc logic để phẫu tích, vậy thì trong mộ đạo thác tống phức tạp này, tất định ẩn tàng một điểm chuyển hướng mấu chốt.

Tại tiết điểm thần kỳ này, không gian phảng phất bị chiết điệp (gấp lại), khiến cho chúng ta đang hành tiến, giống như xuyên việt qua một mặt kính vô hình, từ đó đi thẳng lại thành ra đi về phía đối lập của chính mình.

Chư vị, mọi người có thể chấp nhận lời giải thích như vậy không?" Lời hắn vừa dứt, không khí trong mộ thất phảng phất ngưng cố, mỗi người đều lâm vào trầm tư.

Mọi người không hẹn mà cùng gật đầu biểu thị tán đồng, bọn họ trong lòng hiểu rõ, phàm là suy luận hợp hồ logic, thì kết luận đa phần đều chuẩn xác không sai như lời Trần Mộc nói.

Trần Mộc tiếp tục nói: "Được rồi, vậy mời mọi người suy nghĩ sâu thêm một bước, giả thiết chúng ta đi theo phương thức tôi vừa thuật lại, quả nhiên tao ngộ cái gọi là 'mặt phản xạ' kia, thử hỏi, độ dày của mặt kính này sẽ là bao nhiêu?" "Độ dày?" Mấy người bạn đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên vẫn còn đang nỗ lực nhấm nuốt quan điểm Trần Mộc vừa tung ra, vẻ mặt mê mang, phảng phất bị dẫn vào một mê cung tư duy hoàn toàn mới.

Trần Mộc kiên nhẫn giải thích: "Không sai, bất kỳ cái gương nào cũng tất nhiên tồn tại độ dày nhất định.

Thử tưởng tượng, nếu nó mỏng đến mức vô hình, ngay trong khoảnh khắc phần trước cơ thể cậu vừa xuyên qua, nhưng phần sau lưng lại chưa kịp thông qua, vậy thì..." Lời còn chưa dứt, ánh mắt Phan Tử chợt sáng lên, phảng phất một tia chớp rạch phá sự hỗn độn trong lòng gã, kéo theo đó là một trận mồ hôi lạnh đột ngột túa ra, thấm ướt sống lưng.

Gã gần như bản năng tiếp lời: "Hai phần thân thể sẽ trùng điệp lên nhau!" "Chính là như thế!" Ngữ khí Trần Mộc mang theo một tia không dung nghi ngờ, "Bởi vì tại một khắc kia, nửa thân trước của cậu đã dưới tác dụng của mặt kính mà quay ngược trở lại, mà nửa thân sau lại vẫn cứ trệ lưu tại 'ngoài kính', cứ như vậy, nếu suy đoán của tôi không sai, khi chúng ta nỗ lực xuyên việt 'tấm kính' phản xạ này, kết cục chỉ có một —— bi kịch không thể tránh khỏi!

Thân thể chúng ta sẽ bị vặn vẹo, điệp gia lên nhau, biến thành quái vật không thể gọi tên!

Chóp mũi cậu có khả năng sẽ tiếp xúc thân mật với chính cái gáy

của cậu, tràng cảnh kia, quang việc tưởng tượng thôi cũng đủ khiến người ta rợn tóc gáy!" Tuy nhiên, nhóm người Trần Mộc đã xuyên hành qua thế giới kính diện kỳ dị kia vài lần, mỗi lần đều bình an vô sự, điều này không khỏi khiến Bàn Tử cảm thấy khốn hoặc, gã gãi gãi cái đầu tròn vo, trong mắt lấp lóe ánh sáng nghi hoặc, kỳ quái hỏi: "Nhưng mà, chúng ta đi nhiều lần như vậy, sao lại chưa từng xảy ra chuyện gì nhỉ?

Chẳng lẽ chúng ta thật sự có chín cái mạng?" Trần Mộc mỉm cười, ánh mắt lộ ra vài phần thâm thúy, chậm rãi giải thích: "Đây chính là mấu chốt, tôi cho rằng mặt kính kia tịnh không đơn giản như vẻ bề ngoài, độ dày không gian ẩn tàng phía sau nó viễn siêu tưởng tượng của chúng ta, tồn tại một khu vực quá độ mà mắt thường khó sát giác.

Khi chúng ta bước vào khu vực đặc thù này, phảng phất bộ nhập vào một hành lang kỳ diệu, từ đầu này bước vào, đi trong khoảng cách không thể dùng thường lý giải thích kia, rồi lại từ đầu bên kia tái xuất hiện, thực hiện sự chiết điệp không gian thần kỳ, tựa như gấp đôi một tờ giấy, hai mặt trong nháy mắt tiếp hợp lại." Chúng nhân nghe vậy, không khỏi gật đầu liên tục, trong mắt xẹt qua thần sắc bừng tỉnh đại ngộ.

Đích xác, suy luận như vậy dường như hoàn mỹ không tì vết, hợp lý hóa những hiện tượng bất khả tư nghị mà bọn họ đã trải qua, làm cho người ta không thể không tin phục. "Bất quá, vấn đề tới rồi đây," Trần Mộc chuyển đề tài, biểu tình trở nên nghiêm túc, "Chúng ta cho đến nay vẫn không rõ ràng độ dài cụ thể của đoạn cự ly thần bí kia.

Giả thiết, chỉ là giả thiết thôi nhé, chúng ta nhận định nó chỉ dài ngắn chừng hai ba bước chân.

Tôi lấy một ví dụ —— nếu tôi và mọi người bước vào 'không gian

gương' kia, mà Bàn Tử vì tò mò hoặc nguyên nhân gì đó, lựa chọn ở lại bên ngoài gương.

Thử tưởng tượng xem, không gian kia chỉ rộng hai ba bước, cậu đứng ở bên ngoài, hẳn là có thể đồng thời nhìn thấy tôi trước khi vào không gian và tôi sắp sửa đi ra khỏi không gian, cậu đoán xem, một khắc kia sẽ phát sinh sự tình bất khả tư nghị gì?" Phan Tử, người luôn nổi danh với sự quan sát mẫn tuệ trong đội, giờ phút này gương mặt vì kinh dị mà hơi co giật, cổ họng phảng phất bị bàn tay vô hình bóp lấy, thanh âm mang theo một tia run rẩy đáp: "Sẽ... sẽ nhìn thấy hai Bàn Tử hoàn toàn giống nhau, một người ở lối vào, người kia lại đã xuất hiện ở lối ra, cứ như là thời gian bị sai lệch, chính mình lướt qua vai chính mình..." Nói xong, trong mắt Phan Tử đã có sự chấn kinh, cũng có một tia tò mò cùng hưng phấn đối với thế giới chưa biết. "Rất tốt, nơi này hiện lên một cái nghịch lý (bội luận) vô cùng thú vị —— khi người đồng bạn thể hình khôi ngô phía sau cậu, nỗ lực vượt qua cậu để nhìn về phía trước, liệu hắn có thể liếc thấy cái bóng dáng cũng tráng kiện y hệt đang đứng trước mặt cậu hay không?

Tiến thêm một bước, giả sử cậu vươn tay đi chạm vào bất kỳ một Bàn Tử nào, kết quả sẽ là quang cảnh thế nào?

Là sờ được khu thể thực chất, hay là chỉ chộp được ảo giác trong hư không?" Phan Tử vội vàng cắt ngang, hai tay tiêu cấp múa may ngăn lại: "Dừng... dừng một chút!

Đừng thảo luận sâu thêm nữa!" Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, sắc mặt hốt nhiên trở nên tái nhợt như giấy, thanh âm mang theo vài phần khó tin cùng hoảng khủng: "Cái... cái này đại biểu cho ý gì?

Tôi cho rằng, không cần thực nghiệm thêm, cũng có thể đoán định cái kỳ cảnh gọi là 'không gian kính tượng' này tịnh không chân thực tồn tại!

Hơn nữa, cái nền tảng lý luận cho rằng chúng ta không thể thoát thân do đặc tính phản xạ của mộ đạo này, kỳ thực cũng không đứng vững.

Bản thân sự tồn tại của mộ đạo này đã vi phạm nguyên tắc logic cơ bản." Trần Mộc hạ thấp giọng, mỗi một chữ đều có vẻ phá lệ trầm trọng: "Uông Tàng Hải tịnh không phải hạng người siêu phàm nhập thánh, ông ta không có khả năng soán cải các định luật vật lý, cấu kiến ra thế giới vi phạm tự nhiên như thế này.

Cơ quan thiết kế ở đây, tịnh không phải xuất từ tay Uông Tàng Hải, những người chết ở đây, bi kịch cũng không phải do đó mà ra.

Thứ chúng ta đang đối mặt, chính là một trường hợp đặc biệt chưa từng có, một loại khốn cảnh toàn tân!

Chúng ta có lẽ đã bị giả tượng do những thi thể này doanh tạo nên làm cho mê hoặc, mà hung thủ có khả năng nhất dẫn chúng ta vào cảnh địa này, trước mắt xem ra, tựa hồ chỉ có một lời giải thích hợp lý..." Đầu ngón tay Trần Mộc khẽ run rẩy, phảng phất đang gánh chịu trọng lượng ngàn cân, chậm rãi chạm vào dòng bút ký thứ tư xiêu xiêu vẹo vẹo mà Bàn Tử ghi lại.

Chương 1131

Môi hắn khẽ mở, lại không phát ra chút thanh âm nào, chỉ dùng khẩu hình (mấp máy môi), từng chữ một nói ra cái kết luận khiến người ta lạnh sống lưng: "Bên cạnh chúng ta có quỷ!" Tại một thoáng này, thời gian dường như ngưng cố, ngay cả không khí cũng trở nên trầm trọng, nỗi sợ hãi trong nội tâm cùng lý trí giãy giụa, trong vô thanh va chạm đến mức tia lửa bắn tứ tung.

Hồi tưởng lại bản thân một khắc kia, lại có thể nghiêm túc mà trang nghiêm thổ lộ lời nói không tầm thường như vậy, thậm chí lo lắng đến mức dùng khẩu hình để biểu đạt, để tránh kinh động đến tồn tại chưa biết kia.

Sự cẩn thận này, không nghi ngờ gì đã bộc lộ ra sự hoảng khủng sâu trong nội tâm cùng trạng thái thần kinh căng thẳng của hắn, một minh chứng cho việc bị áp lực ngày qua ngày cùng nỗi sợ hãi cái chưa biết dần dần xâm thực.

Nếu không phải hoàn cảnh cực đoan như vậy, Trần Mộc bình thường vốn bình tĩnh tự chủ, đối mặt khó khăn luôn ung dung không vội, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nảy sinh ý niệm gần như hoang đường thế này.

Suốt dọc đường đi tới đây, mấy người bọn họ tay trong tay vai kề vai, lịch tận gian tân, vượt qua dòng sông dài thời gian, chứng kiến quá nhiều chuyện bất khả tư nghị.

Từ tràn trề hy vọng lúc ban đầu đến khốn đốn trong tuyệt cảnh không lời giải như hiện nay, mỗi một bước đều ngưng tụ mồ hôi cùng trí tuệ, nhưng thiên thiên khi thắng lợi nhìn như dễ như trở bàn tay, vận mệnh lại thiết lập cho bọn họ cục diện bế tắc không thể phá

giải này.

Con đường phía trước nhưng vẫn mơ hồ không rõ, đường về lại càng xa vời không thể chạm tới.

Khốn cảnh trước mắt như đám mây đen dày đặc, che khuất tầm mắt bọn họ, khiến cái đầu vốn nhạy bén cũng trở nên chậm chạp, rất nhiều manh mối và phương án giải quyết tựa hồ đều bị áp lực vô hình này nghiền ép đến mức vô ảnh vô tung.

Tuy nhiên, mỗi khi nguy hiểm qua đi, tâm thần định lại đôi chút, nhìn lại đoạn trải nghiệm này, tư lộ liền như suối trào.

Bọn họ sẽ nhớ tới, tỷ như lợi dụng la bàn trong tay, mật thiết quan chú mỗi một tia rung động nhỏ của kim chỉ nam, mượn sự biến hóa dị thường của nó trong mộ đạo cổ xưa để thám tầm lối ra ẩn tàng.

Nhưng những diệu kế lương sách này, vào khoảnh khắc chân chính trí thân nơi vực sâu tuyệt vọng, lại phảng phất bị một loại sức mạnh vô hình nào đó triệt để xóa bỏ khỏi não hải, lưu lại duy có vài suy nghĩ thâm căn cố đế, gần như cương hóa, cùng với sự tịch tĩnh vô biên và tâm linh trống rỗng xung quanh.

Đến nỗi, tư duy của Trần Mộc lại bất khả tư nghị chuyển hướng về phía hiện tượng siêu nhiên "quỷ đả tường" (quỷ dựng tường), một khắc kia, hắn chẳng những không cảm giác được chút nào nực cười cùng hoang đường, ngược lại trong lòng dâng lên một luồng hàn ý khó diễn tả, một loại cảm giác âm lãnh mà quỷ dị lặng lẽ leo lên sống lưng.

Nhóm người Bàn Tử, Thuận Tử, đối mặt với thần sắc ngưng trọng dị thường của Trần Mộc, phản ứng lại còn kịch liệt hơn hắn.

Bọn họ phảng phất bị một loại khủng bố vô hình tập kích, sắc mặt thương bạch như giấy, hầu kết không tự chủ được mà lăn lộn lên

xuống, liên tục nuốt nước bọt, nỗ lực áp xuống nỗi kinh hoảng mạc danh kia.

Nhất là Bàn Tử, gã mím chặt đôi môi, thông qua khẩu hình gian nan hướng Trần Mộc truyền đạt bất an trong lòng: "Cậu... cậu thật sự xác định sao?

Trần Mộc, sao cậu không nói sớm...

Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?" Trong ngôn ngữ, ánh mắt Bàn Tử lấp lóe bất định, hiển nhiên là bị biến cố đột ngột này làm cho chân tay luống cuống.

Trong lòng Trần Mộc, suy tư trong phiến khắc này phảng phất dài như cả thế kỷ.

Hắn lặp đi lặp lại thôi xao, nhận định bố cục mộ đạo này vi phạm logic thường lý, nếu đã như vậy, nguyên nhân dẫn đến quái tượng trước mắt nhất định là siêu việt phạm trù mà lý tính có thể chạm đến.

Mà nếu không phải mộng cảnh, thế gian vạn vật đều phải tuân tuần pháp tắc logic, không thể đào thoát.

Vậy thì, tình cảnh trước mắt, vô luận là sở kiến hay sở văn, cực kỳ có khả năng chỉ là kính tượng hư ảo, là lời nói dối do một loại sức mạnh nào đó bện nên.

Như vậy, hoàn cảnh chân thực bốn phía trở nên đan xen chằng chịt, làm người ta khó mà nắm bắt.

Càng làm cho Trần Mộc trong lòng sinh hàn ý chính là, có thể làm cho bốn người đồng thời lâm vào huyễn tượng bức chân như thế này, trừ bỏ "ác quỷ" trong truyền thuyết vốn vô thị logic, tùy ý đùa bỡn lòng người ra, hắn nghĩ không ra khả năng thứ hai. "Ác quỷ" kia, du ly ngoài thường lý, dùng sức mạnh không thể gọi tên của nó, lao lao tù cấm con người vào trong mê cục không lời giải này, không lưu lại

một tia sơ hở, khiến người ta như rơi xuống vực sâu, không cách nào giãy giụa.

Tại địa vực cổ xưa mà u ám này, từ "ác quỷ" chẳng qua là một loại biểu đạt thông tục, dùng để bao quát tất cả những sức mạnh siêu hồ thường lý, khiến người ta khó hiểu.

Những sức mạnh này, giống như ngọn núi trong sương mù dày đặc, mông lung mà lại chân thực tồn tại, vừa thần bí khó lường, lại không dung hốt thị.

Chúng nó lặng lẽ tiềm phục ở biên duyên thế giới, vô thanh vô tức bện nên những bí mật mà phàm nhân khó lòng chạm đến.

Nhiên nhi, thiết tưởng thế gian này thật có sự tồn tại của quỷ, đối với nhóm người Trần Mộc mà nói, không nghi ngờ gì là một tai nạn vô hình.

Bọn họ giống như kẻ dạ hành, lạc mất phương hướng trong sâm lâm đen kịt, đối mặt một kẻ địch nhìn không thấy, tất cả dũng khí cùng trí tuệ tựa hồ đều mất đi điểm tựa.

Trần Mộc cùng mọi người trừng lớn hai mắt, nỗ lực bắt lấy một tia tung tích trong hư vô này, nhưng sự tồn tại như u linh kia luôn khéo léo tránh đi tầm mắt bọn họ.

Vô luận trong lòng bọn họ chú mạ thế nào, hay là nỗ lực thử các loại thủ đoạn tự nhận là cao minh, những sức mạnh kia đều chỉ lạnh lùng bàng quan, không thèm để ý tới.

Điều này làm cho Trần Mộc cảm thấy thất bại sâu sắc, phảng phất trí thân vào một trận chiến dịch vô thanh, rõ ràng cảm tri được nguy hiểm như hình với bóng, lại không cách nào huy kiếm chém vỡ gông xiềng vô hình này.

Cảm giác vô lực như vậy, trở thành một trong những khốn cảnh

mà hắn không muốn đối mặt nhất trong lòng — biết rõ nguy cơ tứ phía, lại bó tay hết cách, phảng phất bị trói buộc trong một mảng hư không vô biên, ngay cả giãy giụa cũng trở nên dư thừa.

Trong cảnh địa tuyệt vọng như vậy, trong lòng Trần Mộc ngẫu nhiên sẽ xẹt qua một ý niệm non nớt mà đơn thuần, đó là ảo tưởng ngây thơ đối với cái chưa biết, khát vọng hết thảy chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm hoang đường.

Nhưng hiện thực luôn tàn khốc nhắc nhở hắn, sức mạnh chưa biết kia hoặc hứa còn phức tạp hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều.

Vạn nhất cỗ lực lượng này là không có ý thức, giống như phong bạo trong tự nhiên, manh mục mà cuồng bạo, không bị tình cảm hay lý trí chi phối, vậy thì cho dù Trần Mộc có trăm phương ngàn kế, cũng giống như đối với hư không mà gào thét, không nhận được bất kỳ hồi ứng nào.

Bọn họ chỉ có thể kiên trì, giống như nhà thám hiểm tìm kiếm nguồn nước trong sa mạc vô ngân, từng bước gian nan dò dẫm, kỳ đãi có thể ngẫu nhiên chạm đến bí mật ẩn nặc trong bóng tối kia.

Tương phản với đó, nếu như phía sau sức mạnh kia là một oan hồn, sở hữu tư tưởng cùng tình cảm của chính mình, sự tình có lẽ sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Chí ít, có tư tưởng liền ý nghĩa là có nhược điểm, có dục vọng, cũng liền có khả năng bị lợi dụng.

Trần Mộc có thể thiết hạ cạm bẫy tinh diệu, lợi dụng sự không cam lòng cùng oán niệm của oan hồn này, dụ nó lộ ra sơ hở, thậm chí trong lúc lơ đãng phạm phải sai lầm có thể bị bắt thóp.

Như vậy, bọn họ liền có thể tìm được đột phá khẩu trong trận chiến vô hình này, không còn chỉ là bị động phòng thủ, mà là chuyển

thủ thành công, từng bước vạch trần tấm mạng che mặt thần bí bao trùm lên chân tướng.

Trần Mộc cùng mọi người trải qua một phen thâm tư thục lự, cuối cùng vẫn là tiếp nhận suy đoán nhìn như hoang đường bất kinh nhưng lại mang theo một tia hợp lý của Bàn Tử.

Khuôn mặt tròn trịa của Bàn Tử mang theo vài phần kiên định, trong giọng nói giáp tạp sự nghiêm túc không dung nghi ngờ: "Mọi người nghĩ xem, oan hồn này bồi hồi không đi, đa phần là vì một phần vướng bận nào đó trong trần thế khiến nó khó lòng cắt bỏ.

Hiện tại có người xâm nhập lãnh địa của nó, nó tự nhiên là muốn trêu cợt một phen, tìm chút niềm vui.

Nhưng vấn đề là, rốt cuộc là linh hồn của vị nào trong mấy bộ di hài khô quắt trước mắt này đang tác quái đây?" Gã chuyển đề tài, ánh mắt quét qua thi thể được cho là phụ thân của Thuận Tử kia, trong ngữ khí thêm vài phần ôn tình: "Lão gia tử mười năm chưa gặp ái tử, trong lòng hẳn là tràn đầy tưởng niệm cùng kỳ phán, sao lại nhẫn tâm dùng an nguy của con trai mình ra đùa giỡn chứ?" Nói xong, ngón tay gã nhẹ nhàng vạch qua sợi dây tình cảm vô hình trong không khí, phảng phất có thể cảm nhận được tình phụ tử trầm điện điện kia, "Cho nên, loại trừ lão cha ra, khả năng còn lại liền tập trung vào sáu cỗ thi thể kia." Trần Mộc nghe Bàn Tử phân tích, cảm giác hoang đường trong lòng tự nhiên sinh ra, nhưng sự khẩn bách của hiện thực khiến bọn họ không thể không nắm lấy mỗi một cọng rơm cứu mạng.

Bốn phía một mảng tử tịch, chỉ có tiếng gió vi nhược xuyên qua hành lang, dường như ngay cả không khí cũng đang lắng nghe bọn họ thảo luận.

Trần Mộc thầm cười khổ, hành động này trong mắt người ngoài e là ngu không ai bằng, nhưng trong cảnh địa tuyệt vọng, bất kỳ khả

năng nào cũng đáng giá thử một lần.

Thế là, Trần Mộc nén xuống bất an trong lòng, cất bước, chậm rãi đi về phía những thi thể tĩnh mặc kia.

Động tác của hắn nhẹ nhàng, phảng phất sợ kinh động đến cái gì.

Dưới sự ra hiệu của Trần Mộc, mọi người đi theo, lần lượt quỳ xuống trước thi thể, tràng diện trang trọng mà quỷ dị.

Trần Mộc từ trong túi áo mò mẫm ra mấy tờ giấy phế liệu, ngón tay linh hoạt trong nháy mắt gấp chúng thành hình những thoi vàng mã tinh xảo.

Ngọn lửa nhảy nhót bùng lên, chiếu sáng không gian hôn ám, cũng ánh chiếu ra biểu tình phức tạp trên mặt mọi người —— sợ hãi, hy vọng, nghi hoặc đan xen vào nhau.

Trần Mộc cầm thoi vàng đang cháy, mỗi một lần cúi đầu đều nương theo tiếng lách tách của giấy tiền hóa thành tro tàn. "Trần Mộc, cháu của Ngô Tam Tỉnh, chuyến đi này chỉ vì tìm kiếm thúc phụ mất tích đã lâu của ta, sự tình khẩn cấp, khắc không dung hoãn." Lời nói của hắn hồi đảng trong hoàn cảnh trống trải, mang theo sự thành khẩn không thể bỏ qua, "Nếu thật có tiền bối lưu lại nơi này, khẩn thỉnh ngài tiếu nạp chút lễ mọn này, cao giơ tay đánh khẽ, tha cho chúng tôi một con đường sống.

Chương 1132

Thời gian của chúng tôi quý giá, nếu ngài thật sự cần bầu bạn, chi bằng để tên Bàn Tử lạc quan này ở lại, những người khác xin cho phép chúng tôi rời đi." Trần Mộc lúc này, vừa bất đắc dĩ cũng vừa kiên quyết, hắn hiểu rõ, trong ván cược sinh tử này, mỗi một lựa chọn đều có khả năng quyết định vận mệnh của bọn họ.

Bàn Tử vừa nghe xong, mặt đỏ bừng lên trong nháy mắt, lửa giận bốc lên tận não, đôi mắt tròn vo phảng phất muốn phun ra lửa.

Phan Tử và Thuận Tử thấy thế, phản ứng mẫn tiệp, mỗi người một bên, như kẹp bánh quy kẹp chặt lấy Bàn Tử, lao lao khống chế gã, không cho gã có chút dư địa giãy giụa nào.

Bàn Tử dưới sự kiềm chế của hai người vẫn phấn lực giãy giụa, giọng như chuông đồng, nộ mạ: "Trần Mộc, đồ tiểu nhân ti bỉ nhà cậu, lão tử sớm muộn có ngày cắn chết cậu!" Trần Mộc chậm rãi niệm xong chú ngữ, ánh mắt cẩn thận quét nhìn bốn phía một vòng, dị biến trong kỳ đãi tịnh không xuất hiện, ngay cả cỗ thi thể dẫn người chú mục kia cũng giữ nguyên dạng, chưa hiển lộ chút dị thường nào.

Điều này làm hắn ý thức được, nỗ lực vừa rồi tựa hồ đã uổng phí.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, phất phất tay, ra hiệu cho Phan Tử và Thuận Tử thả Bàn Tử ra.

Bàn Tử trọng hoạch tự do, lập tức như gặp đại địch, cảnh giác nhìn quanh, xác nhận xác thực không có phát sinh bất kỳ biến hóa nào, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh phúng: "Cậu xem, chú Quỷ vẫn là công bằng lắm, căn bản chướng mắt mấy đồng tiền lẻ của các cậu." Trần Mộc nghe vậy, khóe miệng hàm tiếu, lại mang theo vài phần hí ngược, đáp lại: "Cũng có khi người ta căn bản chướng

mắt cậu đấy, đừng có tự mình đa tình." Lúc này, Thuận Tử ở một bên như có điều suy nghĩ, xen vào nói: "Khoan đã, chúng ta có phải hay không nên đổi một góc độ suy nghĩ?

Cha tôi đã ở đây, cho dù thật sự có người muốn bất lợi với Trần Mộc, có sự che chở của cha tôi, tự nhiên sẽ vô ngại.

Hiện tại cách này không dùng được, liệu có phải nói lên rằng, kẻ làm chuyện xấu căn bản không phải mấy người trước mắt này?" Bình thường, những lời như vậy hoặc hứa sẽ làm Trần Mộc xùy mũi coi thường, cho rằng quá mức ngây thơ.

Nhưng giờ phút này, hắn lại ngưng thần lắng nghe, vẻ mặt chăm chú, dường như đang nghiêm túc cân nhắc đạo lý trong lời nói của Thuận Tử.

Sau một hồi suy tư, Trần Mộc chậm rãi mở miệng, trong mắt lóe lên tia sáng thâm thúy: "Có lẽ, cha cậu đã sớm rời khỏi nơi này.

Hoặc giả, kẻ làm ác không chỉ có một người, khiến ông ấy cũng khó lòng ứng đối.

Tuy nhiên, tôi luôn cảm thấy, không quá khả năng là mấy vị kia.

Bọn họ đều là người trưởng thành, lại có giao tình phỉ thiển với tôi và Ngô Tam Tỉnh, theo lý mà nói, không đến mức làm ra trò đùa dai đê hèn như vậy, thiết kế ra loại bả hí này.

Nói không chừng, hung thủ là một tên tiểu quỷ, mà cái thi thể kia, biết đâu căn bản không hề ở đây." Dù miệng nói giọng trêu chọc, nhưng trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một tia lo lắng.

Rốt cuộc, trong ngôi lão trạch u ám bất minh, âm phong trận trận này, nếu quả thật như Trần Mộc suy đoán, có một vật vô hình lặng lẽ ẩn nấp quanh bọn họ, thậm chí có khả năng đang dán chặt sau lưng, thì nỗi bất an và sợ hãi đó tuyệt không lời nào tả xiết.

Không khí xung quanh phảng phất như ngưng đọng, mỗi một tiếng hít thở đều trở nên trầm trọng lạ thường, mọi người nhìn nhau, đều đọc được sự kinh hoàng khó nói thành lời trong mắt đối phương. "Lời tuy nói thế, nhưng nếu đúng như tôi dự liệu, rắc rối của chúng ta lớn rồi đây." Ngữ điệu của Trần Mộc pha lẫn một tia run rẩy khó nhận ra, ánh mắt dưới ánh sáng hôn ám quét qua gương mặt từng người, ý đồ tìm kiếm một chút an ủi trong bầu không khí căng thẳng này. "Thứ giảo hoạt kia, nói không chừng giờ phút này đang trốn trong bóng tối, lặng lẽ quan sát chúng ta, mà chúng ta lại hoàn toàn không hay biết gì về nó, nhìn không thấy, sờ không được, giống như đấm vào không khí, không có chỗ dùng sức." Dứt lời, trong thất trầm tịch giây lát, duy chỉ có tiếng gió đêm bên ngoài song cửa thỉnh thoảng truyền đến, tựa hồ đang nỉ non những bí mật không ai hay biết.

Trần Mộc hít sâu một hơi, lập tức chậm rãi thở ra, phảng phất như muốn xua tan mây đen trong lòng, hắn quay đầu nhìn về phía mọi người, giữa trán lộ ra vẻ bất đắc dĩ, mở miệng hỏi: "Các vị huynh đệ, có ai am hiểu Kỳ Môn Độn Giáp, dù là phương thuốc dân gian nhỏ bé không bắt mắt nhất, chỉ cần có thể để chúng ta nhìn thấy kẻ địch vô hình kia, xin đừng tiếc rẻ chỉ giáo." Phan Tử nghe vậy, ánh mắt khẽ động, tựa như nghĩ tới điều gì, trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói: "Trần Mộc có từng nghe nói qua, dùng nước mắt trâu nhỏ vào hai mắt, liền có thể nhìn thấu âm dương, thấy những thứ người thường không thể thấy?

Có lẽ phương pháp này có thể giúp chúng ta một tay." Nghe vậy, Bàn Tử nhịn không được ngáp một cái, ý đồ dùng cách này để xoa dịu bầu không khí áp bách: "Ha ha, vậy trọng trách tìm nước mắt trâu, tự nhiên phi Phan Tử huynh không ai có thể đảm nhận rồi, bọn tôi ở đây chờ tin vui!" Nhưng trên mặt Trần Mộc lại lướt qua một tia dị sắc, giống như đột nhiên linh cảm chợt đến: "Không, có lẽ không cần đại

phí chu chương đi tìm nước mắt trâu, tôi lại nhớ ra một cách khác, chỉ là..." Hắn cố ý thừa nước đục thả câu, ánh mắt định hình trên người Bàn Tử, trong giọng nói mang theo vài phần thăm dò, "Cần Bàn Tử huynh đệ của chúng ta hy sinh nho nhỏ một chút." Bàn Tử vừa nghe lời này, thần sắc lập tức trở nên khẩn trương hề hề, cơ mặt vốn đang thả lỏng nháy mắt căng cứng, hắn liên thanh biện giải: "Ấy ấy, Trần Mộc, cậu không phải là muốn để tôi anh dũng hy sinh, sau đó để hồn tôi đi làm thân với thứ quỷ kia chứ?

Việc này Bàn gia tôi kiên quyết không làm!

Ngộ nhỡ các cậu lỡ tay, thật sự tiễn tôi đi luôn, tôi cũng không dám bảo đảm mình sẽ không hợp tác với tên kia đâu nhé, đến lúc đó chúng ta trong ngoài không phải người, bị chỉnh cho khóc cha gọi mẹ ráng chịu!" Lời Bàn Tử tuy mang theo vài phần ý vị đùa giỡn, nhưng nắm tay nắm chặt và giọng nói hơi run rẩy kia, không chỗ nào không hiển lộ sự lo âu và sợ hãi chân thật trong nội tâm hắn.

Tên này đầu óc linh quang chợt lóe, lại nghĩ ra một chủ ý mới, làm cho Trần Mộc không khỏi nộ hỏa trung thiêu: "Hừ, đầu óc cậu rốt cuộc chứa toàn tà môn ngoại đạo gì vậy hả?

Tôi chỉ là muốn tạm thời mượn dùng Mạc Kim Phù của cậu một chút, đừng có nghĩ lệch lạc!" Bàn Tử nghe xong, vội vàng hai tay hộ trước ngực, phảng phất đó là thứ còn quý giá hơn cả sinh mệnh: "Cậu đừng có đánh chủ ý xấu gì nhé!

Mạc Kim Phù này chính là bảo vật như giả bao hoán, ngộ nhỡ có sai sót gì, cậu đền nổi sao?" Trần Mộc thở dài, trong ánh mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ cùng đốc định: "Cậu có chỗ không biết, Mạc Kim Phù làm thần khí khu tà tị hung bậc nhất thiên hạ, nếu là hàng thật, chúng ta sao có thể lần lượt rơi vào cảnh hiểm tượng hoàn sinh thế này?

Trước đó tôi đã quan sát kỹ rồi, cái gọi là Mạc Kim Phù kia của cậu, kỳ thực là hàng nhái." "Hàng nhái?" Bàn Tử nghe vậy, bán tín bán nghi tháo Mạc Kim Phù xuống, lật qua lật lại thẩm thị, "Cậu xác định không nhìn lầm chứ?" "Thiên chân vạn xác, đây rõ ràng là do sừng tê giác điêu khắc mà thành, Trần Mộc tôi lăn lộn trong nghề này bao năm, há có thể nhìn lầm?

Nói cho cậu biết, Mạc Kim Phù bằng móng tê tê chính tông đeo lâu sắc trạch càng thêm thâm trầm, gần như đen kịt; lại nhìn xem miếng sừng tê giác này của cậu, biên duyên đều bắt đầu phiếm lục rồi, giả không thể giả hơn được nữa.

Tôi tuyệt đối sẽ không lừa cậu." Bàn Tử nghe xong, sắc mặt thiết thanh, miệng chửi ầm lên: "Mẹ kiếp!

Thảo nào gần đây xui xẻo liên miên, hóa ra lại bị tên gian thương kia chơi một vố!

Hèn chi cái phù này mỗi lần dùng đều không linh nghiệm, Bàn gia tôi lần này nếu có hạnh sống sót rời khỏi cái nơi quỷ quái này, phi đập nát cửa tiệm của hắn không thể!

Đến lúc đó, tôi nếu còn không đổi tên thành 'Nộ Sách Phô' (Giận phá quán), tôi sẽ theo họ cậu!" Trần Mộc nhẹ nhàng nhận lấy Mạc Kim Phù nặng trịch từ tay Bàn Tử đang méo mặt, hoa văn cổ xưa trên phù phảng phất giấu kín bí mật ngàn năm, ánh dưới ngọn đèn yếu ớt, phiếm trạch quang u u.

Hắn khẽ vỗ vai Bàn Tử, dùng ngữ điệu ôn nhuận mà kiên định an ủi vài câu, ý đồ xoa dịu cảm xúc căng thẳng của Bàn Tử.

Trong mắt Bàn Tử xẹt qua một tia cảm kích, lại kèm theo vài phần tò mò, truy vấn dự tính tiếp theo của Trần Mộc, thanh âm mang theo một tia run rẩy: "Cậu... cậu chuẩn bị dùng Mạc Kim Phù này thế nào?

Chẳng lẽ... thật sự phải dựa theo truyền thuyết cổ xưa, ấn nó vào..." Bàn Tử nuốt nước miếng, không dám nói ra hai chữ "thi thể".

Trần Mộc mỉm cười, giữa trán lộ ra sự đạm nhiên siêu thoát phàm trần, chậm rãi mở miệng nói: "Từ xưa đã có một truyền thuyết, gọi là 'Tê Chiếu Thông Linh', cậu từng nghe qua chưa?" Bàn Tử nghe vậy, mày nhíu lại, đầy mặt nghi hoặc: "Chẳng lẽ là chỉ cái được nhắc tới trong phim điện ảnh Hồng Kông mấy năm trước?" "Đại ý gần giống, chính là như vậy." Trần Mộc khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên tia sáng suy tư, "Chỉ cần đem đốt phù này, mượn ánh sáng kỳ dị do nó giải phóng, liền có thể nhìn thấu cõi vô hình.

Thật ra, tôi cũng chưa từng đích thân trải nghiệm phương pháp này, không biết thật giả thế nào." Lời nói tuy hàm chứa sự không chắc chắn, nhưng cũng khó che giấu sự tò mò và mong đợi trong lòng.

Giờ khắc này, Trần Mộc tự cảm thấy ý tưởng của mình gần như hoang đường đến cực điểm.

Ngay cả phương thuốc dân gian như nước mắt trâu cũng đã nhắc tới rồi, mượn dùng truyền thuyết Tê Chiếu thần bí cổ xưa thì có gì không thể.

Rốt cuộc, dưới tình cảnh nguy cơ tứ phía, mê đoàn trùng điệp này, sự xuất hiện của Bàn Tử giống như một cọng rơm cứu mạng, khiến sự bất đắc dĩ và quyết tuyệt theo kiểu "có bệnh thì vái tứ phương" trong lòng Trần Mộc càng thêm mãnh liệt.

Trước đó, trong đầu Trần Mộc dường như không còn kế sách khả thi nào khác, bất luận phía trước chờ đợi là chân tướng hay hư vọng, thử nghiệm đã trở thành lối thoát duy nhất.

Trước bóng tối vô tận và những điều chưa biết, cho dù là hy vọng mong manh nhất, cũng đủ để trở thành ngọn hải đăng dẫn lối.

Trong thiên chương cổ xưa của "Tấn Thư", có ghi chép lại một đoạn cố sự làm người ta khó hiểu lại thần bí khó lường: "Khi Ôn Kiệu đi qua Vũ Xương, đi tới Ngưu Chử Ki u thúy khó lường, truyền thuyết thủy vực nơi này thâm thúy, đến nỗi ánh sáng không thể xuyên thấu đáy, thế nhân nhao nhao đồn đại, nơi sâu không thấy đáy kia tiềm tàng rất nhiều dị thú và quái vật khó gọi tên.

Chính tại nơi bị màn sương bí ẩn bao trùm như vậy, Ôn Kiệu đột phát kỳ tưởng, lấy sừng tê giác trân quý ra châm lửa, mượn ánh sáng kỳ dị bùng phát khi nó cháy, soi rọi xuống vực sâu kia.

Chỉ trong khoảnh khắc, thấy dưới mặt nước sóng lớn cuộn trào, các loại thủy tộc sinh vật kỳ hình quái trạng, chưa từng nhìn thấy nhao nhao hiện hình, phảng phất như cư dân của một thế giới khác, ngắn ngủi giao tập với nhân gian.

Mà đêm đó, Ôn Kiệu mộng thấy một thanh âm thần bí khẽ nói với hắn: 'Ta và ngươi, phân thuộc âm dương hai giới, hôm nay một lần soi rọi, coi như là tương hỗ kiến chứng.' Đoạn ghi chép cổ xưa này, không nghi ngờ gì đã phú cho sừng tê giác một loại nhận thức siêu nhiên, làm người ta không khỏi suy tưởng, trí tuệ và truyền thuyết của cổ nhân, có lẽ thật sự có chỗ độc đáo." Giờ khắc này, Trần Mộc phảng phất vượt qua thời không, hấp thụ dũng khí và trí tuệ của cổ nhân, hắn chậm rãi từ ba lô lấy ra một chiếc lò không khói tinh xảo, thân lò điêu long họa phượng, trông cổ phác mà trang trọng.

Sau đó, tay hắn khẽ run, đem chiếc Mạc Kim Phù khắc đầy phù văn phồn phức, đã trải qua bao tang thương đặt vào trong lò.

Lúc đầu, Mạc Kim Phù kia phảng phất kháng cự ngọn lửa nuốt chửng, chần chờ chưa thể bắt lửa, trong không khí di mạn một mùi trầm hương đến từ viễn cổ, phảng phất thời gian tại giờ khắc này bị lặng lẽ ngưng đọng.

Ngay trong sự ngưng trọng đó, một tia biến hóa khó phát hiện lặng lẽ phát sinh, Mạc Kim Phù rốt cuộc bắt đầu chậm rãi bốc cháy, giải phóng ra một luồng khí tức kỳ dị khó tả, ngọn lửa màu xanh lục bùng lên trong lò nhảy múa, tựa như u linh đang vũ động, trong đó lóe lên ánh sáng kỳ dị siêu việt phàm tục, phảng phất có thể nhìn thấu hết thảy hư vọng thế gian, chiếu sáng những bí mật ẩn tàng trong bóng tối.

Trần Mộc hai tay nắm chặt lò không khói, tựa như giơ một ngọn đèn minh đăng xuyên việt thời không, hắn tận lực đem ánh lục quang yếu ớt nhưng thần kỳ này đầu xạ đến mỗi một góc, ý đồ xốc lên tấm màn che của những điều chưa biết xung quanh.

Mọi người tại trường đều nín thở ngưng thị, theo bước chân Trần Mộc chậm rãi tuần du trong mộ thất cổ xưa này, đôi mắt bọn họ lóe lên sự mong đợi và tò mò, ý đồ bắt được bất cứ một tia dị thường nào hiển lộ dưới ánh sáng thần bí kia.

Tuy nhiên, sau một vòng tìm kiếm, bốn phía y nguyên là một mảnh tử tịch, trừ những vách đá càng thêm âm lãnh dưới ánh lục quang, cùng tiếng hít thở thô trọng vì căng thẳng của nhau, không còn vật gì khác.

Những người khác hoặc nghi hoặc, hoặc thất vọng, hiển nhiên tịnh không phát hiện bất cứ điểm gì khác thường trong cuộc thí nghiệm đột ngột này, nhưng tinh thần tìm tòi bắt nguồn từ cổ tịch do Trần Mộc khơi mào kia, lại giống như tia lục quang khó phát hiện, lặng lẽ gieo vào lòng mỗi người một hạt giống khát vọng đối với thế giới chưa biết.

Chương 1133

"Hoặc là con quỷ kia đã tránh chúng ta thật xa rồi." Thuận Tử thấp giọng nói, giữa trán lộ ra một tia không xác định. "Không thể nào, căn cứ truyền thuyết, nếu là gặp quỷ đả tường, quỷ vật kia nhất định dán chặt trên lưng người ta, giống như cái bóng tấc bước không rời." Lời phản bác mang theo sự kiên định không dung nghi ngờ.

Nghe vậy, mấy người Trần Mộc không hẹn mà cùng vặn vẹo bả vai lần nữa, thẩm thị lưng của mình, phảng phất có thể nhìn xuyên qua y phục thấy được tồn tại vô hình kia.

Tuy nhiên, ngoại trừ tiếng ma sát rất nhỏ của vải vóc, hết thảy như thường, không có bất kỳ dị trạng nào.

Bàn Tử lầm bầm, trong giọng nói pha lẫn ảo não và bất đắc dĩ: "Sớm biết thế cứ nghe Trần Mộc, mấy cái truyền thuyết kia đa phần là dọa người, lãng phí không đâu cái Mạc Kim Phù quý giá của tôi, kết quả lại chẳng soi ra được cái bóng ma nào." Phan Tử thần sắc ảm đạm, vai hơi rũ xuống, tựa như bị một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu, hy vọng tràn trề nháy mắt tắt ngấm: "Xem ra biện pháp này cũng không ăn thua, e là chúng ta đối mặt tịnh không phải ác quỷ tác quái gì, mà là tình hình thứ năm —— hào vô quy luật khả tuần, hết thảy đều mạc danh kỳ diệu như thế, đến nửa điểm đầu mối cũng không có.

Trong tình huống này, bước tiếp theo chúng ta rốt cuộc nên làm thế nào cho phải?

Lần này, khả năng thật sự là sơn cùng thủy tận rồi." Trần Mộc trong lòng thầm than, đang định mở miệng cổ vũ sĩ khí, đột nhiên, Bàn Tử ném cho hắn một cái thủ thế cấm thanh khẩn cấp, cùng lúc đó, Phan Tử cũng ăn ý làm ra thủ thế im lặng.

Trần Mộc trong lòng rùng mình, mí mắt khẽ nâng, nương theo ánh mắt căng thẳng hề hề của Bàn Tử nhìn lên trên, chỉ thấy tại đỉnh mộ thất hôn ám, một vệt hắc ảnh bất tường lặng lẽ phù hiện, hình dạng kia uyển như đường nét của một đứa bé đang ngồi xổm, thấu ra vẻ quỷ dị và âm lãnh không nói nên lời.

Đầu tim Trần Mộc mạnh mẽ run lên, một luồng hàn ý từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, khiến máu huyết hắn gần như muốn đông cứng.

Mọi người tại trường đều là vẻ mặt thác ngạc, giống như bị định thân pháp đóng đinh tại chỗ, không biết làm sao.

Phan Tử gần như là xuất phát từ bản năng, tay đã đặt trên báng súng bên hông, cơ bắp căng cứng, chuẩn bị ứng đối uy hiếp chưa biết; mà Bàn Tử thì cẩn thận từng li từng tí giơ cao chiếc đèn Tê Chiếu trong tay, quầng sáng trong run rẩy từng chút một leo cao, ý đồ chiếu sáng cái bóng đen làm người ta bất an kia, nhưng ánh sáng yếu ớt đó, dưới sự áp bách của mộ thất u thâm, tựa hồ ngay cả một tia ấm áp cũng không thể ban cho.

Đỉnh mộ thất dị thường cao khoáng, đến nỗi ánh sáng từ đèn bão hay lò không khói trên tay nhóm Trần Mộc, phảng phất như đom đóm nhỏ bé không đáng kể, hoàn toàn không thể chạm đến khung đỉnh xa vời vợi kia.

Chỉ khi sừng tê giác quý giá trong lò không khói cháy lép bép, mãnh liệt bạo phát ra ngọn lửa thuần tịnh cường liệt, toàn bộ không gian mới tựa hồ bị một tầng quang huy kỳ dị khẽ lướt qua, khiến mộ thất hôn ám trong nháy mắt sáng như ban ngày.

Tuy nhiên, sự quang minh đột nhiên tăng cường này, y nguyên chưa thể triệt để xua tan mọi mây mù, trong góc tối cao huyền trên đỉnh kia, vẫn tàng chứa vô số vật chưa rõ tên.

Ngay trong sát na này, một cái hình dáng như ẩn như hiện.

Nó huyền phù giữa bán không, giống như một vệt mực nhàn nhạt trong đêm, chỉ vỏn vẹn dựa vào ngọn lửa sừng tê thỉnh thoảng lóe lên, mới có thể nhìn trộm thấy hình dáng.

Đó là một đạo thân ảnh màu đen nhỏ bé, uyển như loài sứa vi hình dập dờn trong biển sâu u ám, lẳng lặng hấp phụ tại đỉnh mộ thất, theo sự biến động vi diệu của quang ảnh phía dưới, nó cũng tựa hồ đang khẽ đong đưa, triển hiện ra một loại khí tức quỷ bí siêu thoát phàm trần.

Đối mặt một màn này, trong lòng Trần Mộc không khỏi sinh ra vài phần nghi hoặc cùng bất an.

Hắn bắt đầu hoài nghi, hắc ảnh thần bí này, rốt cuộc là nhân ma lực của lửa Tê Chiếu đột nhiên hiển lộ chân dung, hay là từ đầu đến cuối liền lặng lẽ tiềm phục ở đây, chỉ là bị bọn họ trước đó thô tâm đại ý bỏ qua?

Hồi tưởng lúc mới bước vào ngôi cổ mộ tràn ngập châu quang bảo khí này, tầm mắt Trần Mộc gần như hoàn toàn bị những bảo vật rạng rỡ kia hấp dẫn, sự tham lam và chấn hám trong nháy mắt đó, khiến hắn không rảnh lo việc khác, có lẽ, "hài đồng" treo ngược này, sớm tại lúc đó đã tĩnh mịch chờ đợi bọn họ đến, chỉ là không ai phát giác mà thôi.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử trong đội ngũ hạ ý thức thả nhẹ bước chân, hắn cẩn thận từng li từng tí giơ súng trong tay lên, động tác tuy cẩn thận, lại khó che giấu sự khẩn trương và giới bị trong lòng.

Sau đó, hắn chậm rãi xoay người, lợi dụng khẩu hình hỏi bọn Trần Mộc, từng chữ đều cố ý kéo dài, ý đồ truyền đạt tin tức rõ ràng nhất trong sự trầm tịch này: "Có... phải... là... cái... thứ... này... không?" Ánh mắt Bàn Tử tràn ngập sự không xác định và tìm tòi, tựa

hồ ngay cả chính hắn cũng không dám tin tưởng, một màn làm người ta nổi da gà này, sẽ là mục tiêu bọn họ tìm kiếm.

Trần Mộc khẽ phất tay, ra hiệu mọi người giữ bình tĩnh, dù trong lòng hắn cũng tịnh không có chứng cứ xác thực chứng minh hết thảy hiện tượng quái dị này đều do vật thể bất minh phía trên kia gây ra.

Có lẽ, bóng đen đứa bé kia chẳng qua là ngẫu nhiên đi ngang qua chốn này, khéo chọn đỉnh đầu bọn họ làm nơi nghỉ ngơi, nhưng trong bầu không khí căng thẳng đến cực điểm này, bất cứ một tia suy đoán nào xem chừng hợp lý đều sẽ bị vô hạn phóng đại, trở thành cọng rơm cứu mạng trong tuyệt vọng.

Lý trí tựa hồ đã bị khủng hoảng gạt sang một bên, trong mắt mọi người chỉ còn lại mục tiêu đột ngột xuất hiện kia.

Tuy nhiên, đối với vật kỳ dị treo trên đỉnh đầu kia, bọn họ vẫn như cũ hoàn toàn không biết gì cả, càng không thể xác định đạn trong tay liệu có thể tạo thành thương tổn cho nó hay không.

Một khi hành động lỗ mãng, để sinh vật chưa biết kia đào thoát, bọn họ sẽ mất đi ngọn lửa sừng tê giác duy nhất có khả năng xua tan sợ hãi, phá giải mê đoàn.

Loại áp lực từ sự không chắc chắn này, khiến trong lòng mỗi người đều như bị đè một tảng đá lớn.

Mọi người nín thở, động tác cẩn thận mà chậm chạp đứng dậy.

Bàn Tử phí sức buộc cái lò vào trên nòng súng, mỗi khi đỉnh lên cao một chút, đều cần khuynh chú khí lực cực lớn, trán hắn dần dần rịn ra mồ hôi mịn.

Đỉnh mộ thất dưới ánh lửa chiếu rọi dần dần lộ ra nhiều chi tiết hơn, ánh sáng tuy yếu ớt, lại cũng đủ để bọn họ nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Công việc này dị thường hao phí thể lực, chẳng mấy chốc, cánh tay Bàn Tử đã bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy, cơ bắp căng cứng đến cực hạn.

Phan Tử thấy thế, vội vàng tiến lên giúp một tay, hai người hợp lực để nhiệm vụ gian nan này được tiếp tục.

Theo thời gian trôi qua, hình tượng "đứa bé" màu đen trên đỉnh đầu bọn họ càng thêm rõ ràng, đường nét dần dần từ mơ hồ chuyển sang cụ thể, một hình thái làm người ta bất an chậm rãi thành hình trên đầu mọi người.

Trần Mộc ngưng thị hình ảnh không thể tư nghị này, trong lòng không khỏi sinh ra một luồng hàn ý khó tả, mồ hôi lạnh lặng lẽ thấm ướt lưng hắn.

Hắc ảnh vốn mông lung kia dần dần phác họa ra hình thái cụ thể, phần đầu của "đứa bé" trong sự giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối hiện ra dị thường to lớn, hình trạng vặn vẹo biến hóa, cuối cùng toàn bộ thân hình hắc ám lại huyễn hóa thành bộ dáng khủng bố của một cái thai nhi đầu to, sự tồn tại dị dạng kia phảng phất mang theo một loại khí tức cổ xưa mà thần bí, làm không khí cả mộ thất đều đông cứng lại.

Giờ khắc này, sợ hãi cùng tò mò giao chức, khiến tim tất cả mọi người đập nhanh, ngay cả hô hấp cũng trở nên cẩn thận từng li từng tí, sợ kinh động sự tồn tại không thể gọi tên này.

Trái tim Trần Mộc đập mạnh một cái, cảnh tượng trước mắt gần như khiến hắn khó tin —— cái đầu lâu to lớn dị thường kia, chẳng phải chính là cái thi thai quỷ dị mà bọn họ từng tận mắt nhìn thấy trong Tàng Thi Các âm sâm khủng bố sao?

Sao lại bám theo đến tận đây?

Một luồng hàn ý khó tả trong nháy mắt bò đầy sống lưng, phảng phất con quái vật bất tử bất diệt này từ đầu đến cuối đều tiềm phục trong bóng tối, như hình với bóng.

Hồi tưởng lại hiện tượng quỷ đả tường khó hiểu trong đại điện, kinh hãi trong lòng Trần Mộc tăng vọt.

Sự tồn tại khủng bố vốn nên chôn sâu dưới tầng hầm đại điện kia, chẳng lẽ thật sự có năng lực hãi nhân thao túng không gian, vặn vẹo hiện thực?

Hết thảy tuyệt cảnh xem chừng vi phạm thường lý này, chẳng lẽ thật sự là do thi thai kia một tay tạo nên?

Bên cạnh, Bàn Tử và Phan Tử cũng nhận ra vị khách không mời mà đến này, biểu tình Bàn Tử phức tạp, khóe miệng bất giác nhếch lên, hắn đối với Phan Tử không tiếng động nói gì đó, khẩu hình chậm rãi thổ lộ: "Trần Mộc, tên này... hắc, xem ra vị 'hắc công chúa' nhà cậu là không nỡ xa cậu a!" Trong ngôn ngữ, cái khẩu hình khoa trương kia phảng phất đang diễn dịch một màn hài kịch câm, dẫn người phát cười nhưng lại mang theo vài phần bất tường.

Phan Tử nghe vậy, nộ ý hoành sinh, đồng dạng dùng khẩu hình đánh trả, mỗi chữ đều nghiến răng rất mạnh: "Cậu mới là người một nhà với thứ kia!

Đừng có lôi tôi vào!" Hai người tương tác, trong bầu không khí căng thẳng này bình thiêm vài phần hài hước đen.

Trần Mộc thấy thế, vội vàng xua tay ra hiệu, dẫn sự chú ý của bọn họ về phía chiếc lò không khói sắp tắt.

Ánh lửa nhảy nhót yếu ớt như đồng hồ cát đếm ngược sinh mệnh, nhắc nhở bọn họ sừng tê giác cháy hết cũng là lúc tuyệt cảnh giáng lâm.

Chương 1134

Phải ngay tại giờ khắc này làm một mẻ, giải quyết mối uy hiếp này.

Bàn Tử lĩnh hội ý tứ của Trần Mộc, trịnh trọng gật đầu, ngón tay khéo léo đặt lên cò súng, từng chút một điều chỉnh hô hấp, ý đồ tìm kiếm một tia tinh chuẩn trong sự hỗn loạn này.

Tuy nhiên, đầu súng treo chiếc lò không khói chập chờn hôn hoàng, khiến tầm mắt hắn không ngừng bị quấy nhiễu, những lần thử nhắm bắn lũ lượt thất bại do tay run.

Cuối cùng, Bàn Tử dứt khoát vứt bỏ sự nhắm bắn tinh tế, quyết định dựa vào bản năng và kinh nghiệm.

Bên kia, Thuận Tử cũng quả đoán giơ súng, mượn nhờ tia sáng lay động cuối cùng của lò lửa, ngưng thần nín thở, nhắm vào sự tồn tại không thể gọi tên kia, chuẩn bị nghênh đón cuộc đấu sinh tử sắp tới.

Ánh sáng dần dần chìm vào hôn ám thâm thúy, trên trán Trần Mộc rịn ra mồ hôi lạnh tế mật, lo âu như dây leo quấn quanh tâm phòng hắn.

Bọn họ chần chờ chưa bóp cò, trong sự trầm mặc này ẩn chứa một loại trương lực căng thẳng đến cực điểm.

Trần Mộc trong lòng hiểu rõ, đằng sau sự khắc chế này, chính là sự thuần thục và chuyên nghiệp của Bàn Tử và Thuận Tử đối với súng đạn.

Ánh sáng từ lò không khói phiêu hốt bất định, uyển như quỷ hỏa, khiến người ta khó lòng nắm bắt.

Sự thật là, cho dù bằng mắt thường, cũng có thể phát giác vị trí

nguồn sáng treo trên đỉnh đầu đang vi diệu di dời.

Chính vì thế, bọn họ không dám khinh cử vọng động, duy chỉ có kiên nhẫn chờ đợi, cho đến khi ánh sáng lò lửa dần dần liễm đi, bốn phía lâm vào một mảnh u ám hỗn độn, những cái bóng du di bất định kia rốt cuộc quy về tĩnh chỉ, tại một khoảnh khắc điện quang thạch hỏa đó, mới có thể tinh chuẩn khóa chặt mục tiêu.

Trần Mộc mím chặt môi, ngay cả thở mạnh cũng không dám, hắn chăm chú nhìn tay Bàn Tử, bàn tay kia vì căng thẳng mà hơi run rẩy, Phan Tử ở phía dưới vững vàng đỡ lấy thân thể hắn, cung cấp điểm tựa.

Thời gian phảng phất bị kéo dài, cái bóng phía trên từng chút một dung nhập vào bóng tối, trở nên mơ hồ không rõ.

Mấy chục giây đó, đối với Trần Mộc mà nói, phảng phất vượt qua tuế nguyệt dài đằng đẵng.

Ánh sáng nhanh chóng ảm đạm, nhanh đến mức làm người ta không kịp điều chỉnh hô hấp, càng đừng nói đến chuẩn bị tâm lý.

Ngay lúc này, "thi thai" quỷ dị kia đột nhiên ẩn mình biến mất, phảng phất dung nhập vào bóng đêm đen kịt bốn phía.

Gần như trong cùng một sát na, Bàn Tử và Thuận Tử tâm hữu linh tê, ăn ý bóp cò.

Theo đó mà đến, là một tràng tiếng súng dồn dập dày đặc, mười viên đạn phá nòng mà ra, chúng gào thét xé rách không khí trầm muộn, mang theo tiếng gầm giận dữ như báo thù.

Khoảnh khắc bắn trúng, chỉ thấy vật thể bất minh kia toàn thân bùng phát ra một luồng chất lỏng đen kịt, nương theo một mùi tanh hôi làm người ta muốn nôn mửa, nó nặng nề rơi xuống đất.

Bàn Tử nhất thời mất đà, lò không khói cũng theo đó nghiêng đổ,

than lửa trong lò tán loạn đầy đất, hỏa tinh tứ tán, tựa như mưa sao băng ngắn ngủi mà lộng lẫy trong đêm, nhưng cũng báo hiệu cơn nguy cơ đột ngột này tạm thời cáo một đoạn lạc.

Trần Mộc và những người khác mạnh mẽ nhảy lùi lại phía sau, ngay sát na đó, thi thai giải phóng ra một tiếng kêu bén nhọn làm người ta nổi da gà, uyển như tiếng trẻ con khóc nỉ non, âm thanh kia xuyên thấu tịch tĩnh, kích khởi từng trận hồi hưởng.

Nó mạnh mẽ giãy dụa, lại như dã thú mất khống chế, hung hăng đụng bay chiếc lò không khói bên cạnh vẫn còn đang rung động, phảng phất một tia chớp u ám, trong nháy mắt độn nhập vào bóng tối thâm thúy không thấy đáy sau cánh cửa mộ thất. "Trần Mộc, tên này cư nhiên còn chạy được?" Bàn Tử kinh ngạc hô hoán, thịt trên mặt rung động theo lời nói, trong mắt đầy vẻ khó tin. "Tuyệt đối không thể để nó chạy thoát, nếu không chúng ta e là lại rơi vào một cái bẫy khác!" Phan Tử sắc mặt ngưng trọng, trong giọng nói mang theo sự kiên quyết không dung nghi ngờ, "Nhanh, đuổi theo!" Bốn người không màng bụi đất và vết thương trên người, gần như đồng thời bật dậy, giống như chó săn bị con mồi kích khởi ý chí chiến đấu, không chút do dự xuyên qua cánh cửa mộ cổ xưa đầy bí ẩn kia.

Chỉ trong nháy mắt, bọn họ chợt phát hiện, bích họa trên mộ đạo vốn dĩ vây khốn bọn họ, tuần hoàn vãng phục, thế mà kỳ tích khôi phục lại thành đồ án bình thường lúc mới tiến vào, hiệu quả quỷ đả tường làm người ta tuyệt vọng kia, cứ thế lặng lẽ biến mất. "Chúng ta ra rồi!" Sự vui sướng của Bàn Tử dật vu ngôn biểu, trong giọng nói pha lẫn sự hưng phấn và giải thoát khó ức chế, "Cuối cùng cũng thoát khỏi cái mê trận chết tiệt kia!

Quả nhiên, hết thảy sự quỷ dị này đều do con thi thai kia giở trò!" "Con quái vật kia hiện tại ở đâu?" Trần Mộc nhanh chóng bật đèn pin trong tay, chùm sáng xé rách bóng tối trầm muộn trong mộ đạo, chiếu

thẳng về phía trước.

Dưới ánh sáng yếu ớt nhưng kiên định kia, chỉ thấy thi thai dừng lại ở tận cùng mộ đạo, đôi mắt trống rỗng kia tựa hồ cảm thấy ánh sáng đột ngột, toàn thân căng cứng, phảng phất tùy thời chuẩn bị hành động lần nữa.

Ngay trong khoảnh khắc giao hội với ánh mắt mọi người, nó phát ra tiếng kêu chói tai cuối cùng, thân hình nhoáng lên, với tốc độ siêu hồ tưởng tượng, một lần nữa lẩn vào bóng tối sâu hơn trong mộ đạo, cuồng bôn về phía đầu kia, để lại một bóng lưng bất an, làm người ta khó hiểu.

Bước chân của Trần Mộc và các bạn đồng hành bám sát theo thân ảnh quỷ dị kia, không chút do dự truy kích lần nữa, trong lòng rõ ràng, buông tha cho nó đồng nghĩa với việc đi vào vết xe đổ, để nỗi tuyệt vọng và sợ hãi tái độ bao trùm tâm can.

Sâu trong nội tâm Trần Mộc, có một thanh âm kiên quyết gào thét, bóng tối vô tận và sự giày vò đó, dù phải dùng hết chút sức lực cuối cùng, cũng tuyệt không muốn trải nghiệm lần thứ hai.

Thời gian phảng phất bị kéo dài, bảy tám phút chạy trốn, giống như xuyên việt qua tháng năm đằng đẵng, một ngàn mét mộ đạo u ám thâm thúy nhanh chóng rút ngắn dưới chân bọn họ.

Hô hấp của Trần Mộc trở nên càng thêm dồn dập, phổi như lửa đốt nóng rực, con đường tựa hồ vĩnh viễn không có điểm dừng kia, cuối cùng cũng hiển lộ bí mật của nó —— từng bậc thang lát đá xanh, dốc đứng diên thân xuống lòng đất, biến mất trong bóng tối vô tận.

Mà vết máu đen thi thai để lại, giống như một quỹ tích tà ác, chỉ dẫn bọn họ phương hướng tiến lên, hiển thị nó đã như điện quang thạch hỏa độn nhập vào vực sâu.

Khoảnh khắc nhìn thấy bậc thang, trong lòng Trần Mộc xẹt qua một tia ngạc nhiên khó phát hiện.

Đã lâu nay, mỗi lần hy vọng thoát khỏi vòng tuần hoàn chết chóc đều ký thác vào cánh cửa đá cổ xưa đánh dấu điểm khởi đầu cũng là điểm kết thúc kia, mà nay, sự vắng mặt của khung cảnh quen thuộc đó khiến hắn cảm thấy một tia không thích ứng vi diệu.

Tuy nhiên, loại cảm xúc này chuyển thuấn tức thệ, một luồng cảm giác nhẹ nhõm chưa từng có dâng lên trong lòng.

Bàn Tử phía sau, dùng một loại sức mạnh không dung nghi ngờ đẩy hắn một cái, phảng phất là cho hắn sự ủng hộ kiên định, bốn người như ngựa đứt cương, bất chấp tất cả nối đuôi nhau nhảy xuống bậc thang, đem sinh tử trí chi độ ngoại.

Thời khắc này, bất luận là cơ quan tinh diệu tuyệt luân, hay là cạm bẫy âm hiểm độc ác, đều không thể ngăn cản bước chân bọn họ.

Trong ngôi cổ mộ nguy cơ tứ phía này, trong lòng bọn họ chỉ có một tín niệm: Cho dù là người cuối cùng còn sống sót, cũng phải đem nghiệt chướng mang lại vô số tai nạn này triệt để sạn trừ, không chỉ vì sự an ninh của người sống, càng là vì tuyên tiết nỗi hận thù và không cam lòng nặng trịch trong tim!

Gần như trong nháy mắt, thân ảnh Trần Mộc cùng đồng bạn như một bầy chuột lớn bị kinh hách, dốc hết toàn lực cuồng bôn xuống cầu thang chật hẹp.

Tiếng bước chân của bọn họ hồi vang trong không gian khép kín, mỗi bước đạp xuống đều dồn dập và nặng nề, tựa hồ cả không gian cũng vì thế mà chấn động theo.

Tuy nhiên, khác với việc chạy trên đất bằng, khi lao xuống cầu thang, dù là những kẻ được huấn luyện nghiêm chỉnh như bọn họ thì

tốc độ cũng không tránh khỏi chậm lại một nhịp, những bậc thang dưới chân dường như đã trở thành sự trói buộc vô hình.

So sánh với đó, con thi thai không biết mệt mỏi, không biết sợ hãi kia lại giống như u linh xuyên qua chướng ngại, chẳng những không có dấu hiệu giảm tốc độ, mà ngay tại khúc quanh cầu thang hôn ám, chỉ trong nháy mắt, nó đã hoàn toàn biến mất vào bóng tối thâm thúy bên dưới.

Trong lòng Trần Mộc hiểu rõ, cuộc truy đuổi tuyệt vọng này gần như không thể có kết quả.

Lý trí bảo hắn nên lập tức dừng lại, nhưng quán tính thân thể lại như con ngựa hoang mất khống chế, khó mà hãm lại được.

Ngay khi hắn cố gắng điều chỉnh bộ pháp, ý đồ ổn định thân hình, thì một cái lảo đảo xảy ra, chân trái vô tình vấp vào chân phải, trọng tâm lập tức mất kiểm soát.

Kèm theo một loạt tiếng bước chân hoảng loạn, thân thể hắn như con diều đứt dây lao về phía trước, cuối cùng ngã mạnh xuống tận cùng bậc thang đá lạnh lẽo cứng rắn.

Đau đớn và va chạm khiến mắt hắn nổ đom đóm, trán bị cọ rách da, máu tươi từ từ rỉ ra.

Chiếc đèn pin trong tay cũng vì cú ngã hỗn loạn này mà văng ra xa, lăn lóc trên mặt đất, chỉ còn lại một chùm sáng yếu ớt lay động trong bóng tối.

Trần Mộc thầm rủa xả sự thất sách của bản thân.

Ngay khi hắn nén đau, chuẩn bị giãy dụa đứng dậy, thì phía trên bỗng nhiên lại truyền đến một trận bước chân dồn dập.

Ngay sau đó, thân ảnh Bàn Tử như quả bóng bowling mất khống chế, từ phía trên cầu thang lăn lông lốc xuống, trực tiếp tông thẳng

vào Trần Mộc còn chưa kịp đứng dậy hẳn.

Cũng may kiểu "tiếp xúc thân mật" này đối với hai người đã chẳng còn là chuyện mới mẻ, Trần Mộc chỉ kêu rên một tiếng, mượn cỗ lực lượng này, hắn nhanh chóng điều chỉnh tư thế, muốn mau chóng thoát khỏi khu vực tai nạn này.

Thế nhưng, ngay khi hắn vừa định đứng lên, một cỗ lực kéo bất ngờ mãnh liệt giật lấy ống quần hắn, khiến hắn lần nữa mất thăng bằng, ngã mạnh xuống.

Chương 1135

Lần này, xương cụt truyền đến cơn đau kịch liệt khiến Trần Mộc hít ngược một hơi khí lạnh, cảm giác đau nhói ở mông như muốn đóng đinh hắn xuống đất.

Trong lúc luống cuống tay chân, Trần Mộc vài lần cố gắng bò dậy nhưng lại vì động tác quá gấp mà liên tục thất bại.

Giữa lúc điên đảo, hắn rốt cuộc cũng nhận ra quần mình bị vật thể không xác định nào đó móc vào.

Khi hắn đang vạn phần nôn nóng, Bàn Tử ở bên cạnh thật vất vả mới đứng vững gót chân, vội vàng bật đèn pin.

Ánh sáng quét qua, định chiếu sáng tình cảnh khốn đốn của Trần Mộc, lại đột nhiên phát ra một tiếng "Hả?" đầy nghi hoặc, hiển nhiên là ánh đèn đã bắt gặp cảnh tượng dị thường gì đó.

Trần Mộc nương theo ánh sáng đèn pin yếu ớt nhưng kiên định, cẩn thận thăm dò, ý đồ vén lên bức màn bí ẩn đang cản trở bước chân mình.

Ánh sáng xuyên qua bóng tối, cuối cùng hé lộ một đáp án ngoài dự liệu —— sau lưng hắn, lặng lẽ sừng sững một hàng giá xi măng lạnh lẽo mang theo dấu vết năm tháng.

Chúng như những lính canh, dùng một tấm lưới thép chằng chịt phức tạp giăng ngang cả không gian mộ thất u thâm, phảng phất là ranh giới giao thoa giữa cổ đại và hiện đại, vừa là cảnh cáo đối với kẻ xâm nhập, cũng là sự thủ hộ đối với bí mật quá vãng.

Ngay khi Trần Mộc trong lòng kinh nghi chưa định, một trận tiếng súng đột ngột xé toạc sự trầm tịch trong cổ mộ.

Âm thanh dày đặc, lực độ to lớn, vượt xa hỏa lực từ vũ khí mà hắn biết Bàn Tử và Thuận Tử mang theo.

Biến cố bất ngờ này khiến bầu không khí vốn đã căng thẳng bỗng chốc leo thang, trong không khí tràn ngập mùi nguy hiểm.

Trần Mộc nhanh chóng đứng dậy, mắt nhìn chằm chằm vào luồng ánh sáng yếu ớt lúc ẩn lúc hiện từ phía bên cạnh, trong lòng dấy lên khao khát thoát khỏi nơi này.

Ngay khi hắn chuẩn bị sải bước, lao về phía một đường sinh cơ kia, thì Phan Tử và Bàn Tử, hai bóng người vạm vỡ gần như đồng thời đuổi tới.

Sự xuất hiện của họ như mang đến một chút sắc thái đáng tin cậy cho không gian nguy cơ tứ phía này.

Thấy vậy, Trần Mộc trong lòng không khỏi sinh ra vài phần kinh ngạc, thầm nghĩ, vì sao hai người này lại tới chậm như vậy?

Bàn Tử dường như nhìn thấu nghi vấn của hắn, thở hồng hộc, vừa điều chỉnh hô hấp vừa giải thích: "Thuận Tử à, lúc đi qua ngã tư phức tạp kia, đột nhiên đổi ý, quyết định quay lại theo đường cũ rồi.

Cậu ta tìm được cha mình, đồng thời cũng thu hoạch được không ít vàng.

Đối với cậu ta, nhiêu đó đã đủ rồi, cậu ta không muốn tiếp tục theo chúng ta bồi hồi trên lằn ranh sinh tử này nữa.

Trước khi đi, Thuận Tử nói sẽ đợi chúng ta ở núi tuyết bên ngoài một tuần, nếu sau một tuần chúng ta còn chưa xuất hiện, cậu ta sẽ một mình quay về..." Lời nói của Bàn Tử xen lẫn vài phần bất đắc dĩ và thấu hiểu, những lời chưa nói hết dường như liên quan đến sự lựa chọn của nhân tính trong tuyệt cảnh, cũng như khát vọng sâu thẳm đối với cuộc sống an ổn của mỗi người.

Giờ khắc này, không khí trong mộ thất phảng phất ngưng đọng, trong lòng mỗi người đều như bị đè nặng bởi tảng đá vô hình, suy tư về những thử thách chưa biết phía trước, cũng như những lựa chọn đã qua.

Trần Mộc thầm mắng tên kia vô tình vô nghĩa một câu, nhưng chuyển niệm nghĩ lại, chính mình dẫn dắt đồng bạn đi suốt chặng đường này, quả thật đã trải qua vô số gian nan hiểm trở, cũng coi như là xứng đáng với phần tình nghĩa này rồi.

Lúc này, người đồng bạn có thân hình béo tốt bên cạnh dường như cũng bị tiếng súng bất ngờ kia làm kinh động, sắc mặt bỗng nhiên khẩn trương, hai mắt trợn tròn, hiển nhiên đã tiến vào trạng thái cảnh giác cao độ.

Để hiểu rõ hơn hoàn cảnh xung quanh, Trần Mộc cùng mọi người sôi nổi bật đèn pin, chùm sáng quét qua lại trong mộ đạo u ám thâm thúy.

Nơi ánh sáng lướt qua, chỉ thấy phía bên kia mộ đạo, tận cùng của một dãy cầu thang uốn lượn hướng xuống, thình lình hiện ra một tòa lầu đài rộng lớn.

Bên ngoài lầu đài, vài hành lang dài như kiến trúc cung điện cổ xưa với mái cong tường vách, đan xen kéo dài ra ngoài, chứng tỏ nơi này không phải chốn tầm thường, mà là lối vào của một lăng mộ khổng lồ cấu trúc hai tầng.

Tuy nhiên, điều khiến người ta kinh ngạc là giữa hai tầng mộ thất này không hề bị trần nhà ngăn cách, thay vào đó là mấy đạo hành lang không trung được bắt cầu khéo léo.

Đứng ở trên đó, có thể quan sát rõ ràng toàn bộ tầng dưới.

Loại thiết kế này được người trong nghề gọi là "Liên Thiên Lang",

không chỉ có ngoại quan chạm rồng khắc phượng tinh mỹ tuyệt luân, mà còn ẩn chứa tính năng phi phàm —— nó thực tế là thiết bị đặc thù dùng để treo cỗ quan tài trầm trọng từ từ đưa vào sâu trong mộ thất khổng lồ.

Nhìn những bóng đèn vàng vọt ẩn hiện dưới Liên Thiên Lang, Trần Mộc suy đoán nơi đó hẳn là chủ quan thất.

Lúc này, từng trận tiếng súng dày đặc và dồn dập đang ầm ầm vọng lại từ nơi sâu thẳm u ám đó, kèm theo tiếng súng là những chùm đèn pin chớp tắt trong bóng đêm, hiển nhiên một trận giao phong kịch liệt đang lặng lẽ diễn ra bên dưới.

Trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một trận kinh ngạc và tò mò khó tả, rốt cuộc trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, thế giới bên ngoài đã trải qua biến cố gì?

Chẳng lẽ thật sự là hậu quả do con thi thai quỷ dị khó lường kia nhảy xuống gây ra?

Cho dù như thế, nơi này trọng binh tập kết, hỏa lực toàn khai, thậm chí ngay cả con đại tượng to như núi cũng bị bắn gục, vì sao lại bó tay chịu trói trước một con thi thai nhỏ bé?

Chậm rãi, ba người xếp thành một hàng dọc, nơm nớp lo sợ bước vào hành lang trên không chật hẹp dị thường kia.

Mỗi bước chân đều như đang thăm dò nguy hiểm chưa biết, cảm giác căng thẳng trong không khí phảng phất làm đông cứng mọi thanh âm.

Mép hành lang trơn trượt và hơi nghiêng, bọn họ không thể không áp sát mặt tường, tay chân cùng sử dụng cẩn thận tiến về phía trước.

Khi bọn họ rốt cuộc lấy hết dũng khí, thò đầu nhìn xuống phía dưới, cảnh tượng rộng mở trước mắt khiến người ta kinh hồn táng

đảm —— đó là một mộ thất hình tròn to lớn chưa từng thấy, không gian rộng rãi, ước chừng phải năm sáu trăm mét vuông.

Càng làm cho người ta không ngờ tới là, trong mộ thất u thâm này, thân ảnh đám người A Ninh thình lình hiện ra, phảng phất bị thời không đặt nhầm chỗ ngay dưới chân bọn họ.

Mười mấy quả pháo sáng lạnh lẽo được ném ra bốn phía như những vì sao nở rộ trong đêm, chiếu rọi cả tòa mộ thất sáng như ban ngày, mỗi một tia sáng đều run rẩy trong không khí, lộ ra một loại không khí khẩn trương dị dạng.

Đội ngũ của A Ninh vây thành một vòng tròn chặt chẽ, mỗi người đều thần sắc nghiêm túc, súng trong tay như mưa rào không ngớt, trút đạn về phía xung quanh.

Tuy nhiên, dưới ánh lửa mãnh liệt, Trần Mộc nhất thời lại không nhìn rõ bọn họ đang bắn vào thứ gì.

Mãi đến khi hắn ngưng thần nhìn kỹ, mới chợt hiểu ra —— những thứ mật bố khắp nơi trong mộ thất, như thủy triều hung hãn ập tới chính là những con Du diên to bằng cánh tay, số lượng nhiều đến mức gần như làm người ta hít thở không thông.

Những sinh vật xấu xí này dưới ánh lửa vàng vọt phiếm lên vẻ bóng loáng, bọn chúng nhúc nhích, bò sát, dệt thành một tấm lưới sinh vật sống động khiến da đầu tê dại, bao vây chặt lấy đám người A Ninh, phảng phất một tòa nhà giam di động, không chỗ nào không có, không lỗ nào không vào.

Cảnh tượng khủng bố này khiến Trần Mộc cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, cảm thấy lo lắng và bất an sâu sắc cho tình cảnh của bọn họ.

Mà tại chính giữa mộ thất u thâm âm ám, thình lình xuất hiện một

cái giếng quan tài hình kim tự tháp ngược kỳ dị, tựa như tế đàn thần bí miêu tả trong cổ tịch, tản ra khí tức bất tường.

Dưới đáy giếng, tám cỗ quan tài to lớn đen sì như những thủ hộ giả cổ xưa, vây quanh một chiếc quách ngọc thạch khổng lồ bán thấu minh ở trung tâm.

Cỗ quách này được năm tháng điêu khắc ôn nhuận như mỡ, toàn thân lưu chuyển hào quang đạm nhã, nhưng giờ khắc này, do pháo sáng dưới đáy chiếu rọi, trở nên lưu quang dật thải, dị mang lòe lòe, lộ ra một cỗ quỷ bí khó diễn tả.

Trần Mộc ánh mắt khóa chặt kỳ cảnh này, trong lòng không tự chủ được thắt lại, tư tự quay cuồng —— chẳng lẽ, đây chính là Cửu Long Sĩ Thi Quan dùng để chứa nhục thân Vạn Nô Vương quy khư được khắc trên Xà mi đồng ngư trong truyền thuyết?

Nơi an nghỉ của bảo vật vô giá?

Chứng kiến đám người ngoại lai hiển nhiên không biết gì về sự huyền bí nơi này, hoặc vô ý kích hoạt cơ quan cổ xưa, hoặc chỉ vì một bước chân lơ đãng liền kinh động bầy Du diên đang say ngủ, tim hắn không khỏi nhảy lên tận cổ họng.

Tình thế nguy cấp, đã không cho phép hắn suy đoán nhiều.

Bên dưới, mười mấy người kia tuy rằng liều mạng vật lộn với bầy Du diên như thủy triều, nhưng những sinh vật này phảng phất vô cùng vô tận, hung hãn ập tới, mọi nỗ lực đều có vẻ tốn công vô ích.

Mà mỗi khi tiêu diệt một con, những con Du diên còn lại càng công kích điên cuồng bạo ngược hơn, tràng diện gần như mất khống chế. "Chúng ta... có nên xuống giúp hay không?" Bàn Tử bên cạnh nhìn chằm chằm hỗn loạn bên dưới, quay đầu ném ánh mắt dò hỏi về phía Trần Mộc, trong giọng nói xen lẫn vài phần do dự và bất an.

Chương 1136

Ngữ khí tuy là dò hỏi, nhưng giữa trán đã hiện lên một loại trách nhiệm nghĩa bất dung từ, phảng phất dù cho tiền đồ chưa biết và nguy cơ tứ phía, cũng muốn kề vai chiến đấu, cùng vượt khó khăn.

Phan Tử nhẹ nhàng lắc đầu, trong ánh mắt lộ ra một tia bất đắc dĩ và quyết tuyệt: "Chờ chút nữa xem sao, đợi đến khi số lượng của bọn họ giảm thêm vài người vì mối nguy hiểm chưa biết kia đã." Bàn Tử nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nghiền ngẫm, nhưng giọng nói lại mang theo vài phần lạnh lùng: "Hờ, nói cho cùng, còn không bằng cậu bây giờ trực tiếp cho bọn họ một trận thống khoái, một băng đạn xuống dưới, giải quyết nhanh gọn lẹ hơn." Trần Mộc nội tâm ngũ vị tạp trần, cảm giác này phức tạp hơn nhiều so với một quyết định đạo đức đơn thuần.

Hắn thầm tính toán, chuyện này không chỉ đơn giản là cứu hay không cứu —— mấu chốt nằm ở chỗ, một khi ra tay cứu giúp, những người kia sẽ đối đãi với bọn họ như thế nào?

Nhớ lại lúc ở trong cổ mộ dưới đáy biển sâu, A Ninh từng mấy lần muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết, nếu không phải bọn họ cơ trí và may mắn song hành, sợ là sớm đã trở thành cư dân vĩnh viễn của lăng mộ cổ xưa kia rồi.

Mà chính mình quá khứ cũng từng đưa tay giúp cô ta, nhưng điều đó dường như chẳng đổi lại được sự cảm kích hay ít nhất là một chút nể mặt.

Cứu, hay là không cứu?

Không cứu, trơ mắt nhìn những sinh mệnh vô tội tiêu tan trước mặt, loại lương tâm khiển trách đó có thể sẽ khiến Trần Mộc day dứt

cả đời; nhưng nếu lựa chọn cứu giúp, bọn họ lại phải ứng đối với biến số chưa biết như thế nào?

Vấn đề thực tế hơn là, cho dù có tâm cứu viện, chỉ bằng việc bọn họ ở phía trên bắn bừa, căn bản không thấm vào đâu.

Biện pháp duy nhất, chính là lợi dụng dây thừng kiên cố, kéo từng người bị kẹt bên dưới lên.

Tuy nhiên, lúc này bọn họ đang toàn thần quán chú ứng phó với xạ kích từ bốn phương tám hướng, bản thân còn khó bảo toàn, càng đừng nói phân tâm cứu người.

Một khi dây thừng thả xuống, hành động cứu viện chậm chạp và yếu ớt đó chỉ sẽ khiến những người vốn đã nguy tại sớm tối bên dưới rơi vào tai nạn lớn hơn.

Gần như có thể dự kiến, mỗi lần dây thừng hạ xuống và dừng lại, đều sẽ kèm theo tiếng thảm thiết và hi sinh của nhân viên bên dưới.

Trần Mộc hiểu rõ, đây không chỉ là sự khảo vấn đối với lương tâm, mà còn là một lần khảo nghiệm nghiêm khắc đối với trí tuệ sinh tồn và ranh giới cuối cùng của nhân tính.

Dưới tuyệt cảnh như vậy, mỗi một quyết định đều nặng tựa ngàn cân.

Ngay khi Trần Mộc trong lòng dao động bất định, rối rắm về hành động tiếp theo, ánh mắt hắn lơ đãng lướt qua tiểu đội trang bị tinh lương của A Ninh, một thân ảnh độc đáo chợt đập vào mắt.

Một người ngoại quốc đang cõng một người khác, bóng lưng kia dị thường quen thuộc, như ký ức đã lâu bị mãnh liệt đánh thức.

Trần Mộc tim thắt lại, vội vàng vỗ vỗ vai Phan Tử bên cạnh, ngón tay run rẩy chỉ về phía người nọ.

Phan Tử nhìn theo hướng chỉ, gần như trong nháy mắt, một tiếng kinh hô thốt ra: "Đó không phải Ngô Tam Tỉnh sao?!" "Anh chắc chứ?" Trần Mộc tuy rằng đáy lòng cũng ẩn ẩn có dự cảm này, nhưng dù sao nhiều năm chưa gặp, không dám mạo muội xác nhận.

Nghe Phan Tử nói như vậy, gương mặt từng quen thuộc kia trong đầu càng thêm rõ ràng, lòng hiếu kỳ và quan tâm thúc đẩy hắn bước lên vài bước, ý đồ nhìn cho rõ hơn một chút.

Tuy nhiên, vận mệnh dường như luôn thích trêu đùa vào thời khắc mấu chốt.

Trần Mộc vừa định tiến lên dò xét, dưới chân lại đột nhiên cảm thấy dị dạng.

Hắn hoảng hốt cúi đầu, chỉ thấy cỗ thi thai quỷ dị bỏ chạy trối chết trước đó, giờ khắc này lại đang treo lơ lửng dưới thạch lang, không lệch không nghiêng, vừa vặn nằm ngay dưới tuyến đường di chuyển của Trần Mộc.

Phảng phất bị một loại cừu hận vô hình khóa chặt mục tiêu, đôi tay gầy đét như củi khô của thi thai mãnh liệt vươn ra, gắt gao khấu chặt lấy cổ chân Trần Mộc, mang theo sức mạnh không thể kháng cự, liều mạng kéo hắn xuống dưới.

Một cỗ nộ ý từ đáy lòng Trần Mộc tự nhiên sinh ra, hắn thầm mắng nghiệt chướng này phân minh là đang báo thù, năm lần bảy lượt gây phiền toái cho bọn họ.

Bất đắc dĩ lúc này thân đang ở trên thạch lang chật hẹp lại trơn trượt, cộng thêm Trần Mộc cảm giác thăng bằng không tốt, cú tập kích bất ngờ này lập tức khiến hắn đứng không vững.

Thân thể như con rối mất đi chống đỡ, không khống chế được mà ngã nhào về phía trước, "Rầm" một tiếng, ngã mạnh lên phiến đá lạnh

lẽo, không khí bốn phía phảng phật đều ngưng đọng trong khoảnh khắc kinh tâm động phách này.

Phan Tử và Bàn Tử gần như đồng thời phản ứng, ngón tay khẩn trương bóp cò, thế tấn lôi không kịp bưng tai kia phảng phật đang cảnh cáo cái thứ không biết sống chết kia: Tại hoàn cảnh nguy cơ tứ phía này, quên đi giáo huấn chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Tiếng súng như pháo nổ vang rền trong không gian kín mít, chấn động nhân tâm.

Thân thể tên kia ở cự ly gần như thế căn bản không chỗ trốn tránh, đầu trong nháy mắt như quả dưa hấu bị búa tạ đập trúng, máu thịt bay tứ tung, chỉ còn nửa bên đại não lờ mờ giữ được nguyên mạo, dữ tợn mà đáng sợ.

Ngay sau đó, móng vuốt đang bám vào mép hành lang của nó vì sinh mệnh lực tiêu tan mà buông lỏng, cả cỗ thi thai to lớn nặng nề như con diều đứt dây, mất kiểm soát rơi xuống vực sâu bên dưới hành lang.

Trần Mộc bất hạnh bị cỗ sức mạnh bất ngờ này lôi kéo, một tiếng thảm thiết xé toạc không khí, thân hình hắn nghiêng một cái, không chút sức kháng cự nào cùng với thi thể khủng bố kia rơi xuống.

Thi thai tựa như một viên thiên thạch, đi đầu nện vào giữa đội ngũ A Ninh.

Những người đó đang toàn thần quán chú ứng phó Du diên xuẩn xuẩn dục động xung quanh, chút nào không ngờ trên đầu sẽ có tai họa bất ngờ giáng xuống.

Tai nạn đột ngột khiến bọn họ kinh khủng vạn trạng, tiếng thét chói tai, sự hoảng loạn đan xen thành một bức tranh hỗn độn, mọi người sôi nổi tứ tán bỏ chạy, lại vẫn không tránh khỏi ngã trái ngã

phải, chật vật không chịu nổi.

Theo Bàn Tử sau này miêu tả lại một cách sinh động như thật, tư thế rơi xuống của Trần Mộc thế mà lại xuất kỳ trông có vài phần thong dong, phảng phất là chủ động nhảy vào tràng hỗn loạn này, mặc dù sự thật là hắn bị ép cuốn vào tai nạn này.

Thế nhưng, ngay khi hết thảy tựa hồ muốn rơi vào tuyệt vọng, khoảnh khắc Trần Mộc tiếp đất, lại kỳ tích tìm được điểm tựa —— đó chính là cái đầu bị đạn bắn nát của thi thai.

Hai chân hắn đạp mạnh lên đống máu thịt đen sì mơ hồ đó, phảng phất là sự trào phúng của vận mệnh, một cỗ máu đen khiến người ta buồn nôn như suối phun trào ra, nhuộm đen phiến đá bốn phía, trong không khí tràn ngập mùi tanh hôi gây ngạt thở.

Một màn này, vừa kinh tâm động phách lại khiến người khó quên, trở thành ấn ký khó phai mờ trong ký ức tất cả mọi người.

May mắn là độ cao của thạch lang này cũng không tính là quá đáng, bằng không cú ngã này của Trần Mộc, hậu quả e rằng không chỉ đơn giản là trẹo chân, mà có thể kèm theo kịch thống do xương cốt sai khớp.

Nhưng may mắn thay, một khắc hắn rơi ầm xuống đất, chỉ là thân thể hơi chao đảo, phảng phất có luồng sức mạnh vô hình giữ hắn lại, để hắn nhanh chóng tìm lại thăng bằng, đứng vững gót chân.

Kinh hồn chưa định, Trần Mộc vội vàng nhìn quanh, trong nháy mắt bị cảnh tượng trước mắt làm chấn kinh đến mắt chữ O mồm chữ A —— bầy Du diên chung quanh phảng phất tao ngộ nỗi sợ hãi không tên nào đó, chúng hoảng không chọn đường mà tứ tán bôn đào, tràng cảnh kia cứ như bị bàn tay vô hình xua đuổi, hỗn loạn và tuyệt vọng.

Những sinh vật nhỏ bé nhiều chân thân dài này, bình thường hành

động mẫn tiệp, giờ khắc này lại mất đi tất cả sự thong dong, chỉ để lại từng đạo bóng dáng chạy trốn trối chết.

Trong nháy mắt, quần thể Du diên vốn đông nghịt như thủy triều cuộn trào, giờ đây như thủy triều rút nhanh chóng tiêu tan, chỉ để lại mặt đất trống trải với lác đác vài xác chết Du diên, báo hiệu cho cơn khủng hoảng đột ngột vừa rồi.

Nỗi sợ hãi trong lòng Trần Mộc chưa hoàn toàn bình ổn, lồng ngực vẫn phập phồng bất định, hắn mất một lúc lâu mới miễn cưỡng hoàn hồn, đáy lòng tràn ngập nghi hoặc và khó hiểu.

Ngẩng đầu nhìn quanh, chỉ thấy ánh mắt tất cả mọi người đều tề tựu vào trên người hắn, trên mặt mỗi người không ai không khắc họa sự khó tin và kinh hãi tột độ, tình cảm lưu lộ trong ánh mắt đó, cứ như bọn họ vừa chứng kiến một kỳ tích không thể tưởng tượng, hoặc là tận mắt thấy một loại quái vật vượt qua lẽ thường xuất thế.

Không khí tràn ngập một sự trầm mặc dị dạng, Trần Mộc có thể cảm nhận rõ ràng những cảm xúc phức tạp trong ánh mắt bọn họ, vừa có sự sợ hãi đối với cái chưa biết, cũng xen lẫn một tia hiếu kỳ và kính sợ khó phát hiện.

Tất cả những chuyện này xảy ra quá đột ngột, làm Trần Mộc nhất thời rơi vào mê mang, chân tay luống cuống đứng tại chỗ, nội tâm không ngừng tự hỏi, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao đám Du diên này lại kinh khủng như thế, mà chính mình lại đóng vai trò gì trong quá trình này?

Trần Mộc lẳng lặng ngồi trên ba lô của mình, chiếc ba lô vì trọng lượng của hắn mà hơi lõm xuống, phảng phất thành chỗ dựa duy nhất của hắn lúc này.

Vị y quan trầm ổn trong đội ngũ A Ninh đang dùng thủ pháp thành

thạo băng bó tỉ mỉ vết thương cho Trần Mộc.

Đó là một bàn tay đầy mồ hôi, vết thương đặc biệt xúc mục kinh tâm, vết máu đỏ tươi ẩn ước thấm qua gạc, có vẻ cực kỳ chói mắt.

Để cưỡng ép kéo cỗ thi thai quỷ dị kia từ trên thạch lương hiểm trở xuống, tay Trần Mộc không cẩn thận bị cạnh đá sắc bén cắt rách, sâu thấy xương, đến nỗi phải khâu trọn ba mũi, vết thương mới miễn cưỡng khép miệng.

Ngày thường, cứ cho là cuộc sống của Trần Mộc cũng không xa xỉ, không được bảo bọc quá mức, nhưng cũng chưa từng trải qua bao nhiêu mưa gió lớn, càng đừng nói làm công việc nặng nhọc gì.

Vì thế, đối mặt với nguy hiểm và khiêu chiến bất ngờ như vậy, hắn có vẻ đặc biệt yếu ớt, một chút va chạm liền đủ để hắn đổ máu.

Nếu đổi lại là Phan Tử thân kinh bách chiến, da dày thịt béo trong đội, có lẽ chút thương tích nhỏ này căn bản không đáng nhắc tới.

Chương 1137

Y quan xử lý xong, không quên dặn dò Trần Mộc chú ý tiêu độc vết thương, lặp đi lặp lại nhấn mạnh gần đây tuyệt đối đừng để vết thương dính nước, thậm chí đừng tùy tiện dùng cánh tay bị thương này làm bất cứ việc gì, miễn ảnh hưởng hồi phục.

Trần Mộc nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ cảm kích, thấp giọng cảm ơn y quan.

Y quan sau đó liền xoay người rời đi, tiếp tục bận rộn chăm sóc những thương viên khác trong đội.

Hồi tưởng lại khoảnh khắc rơi xuống từ thạch lang lung lay sắp đổ kia, màn "lên sân khấu" gần như có thể dùng từ kinh tâm động phách để hình dung của Trần Mộc, không thể nghi ngờ đã mang đến cho đám người A Ninh sự chấn động cực lớn.

Trần Mộc lúc đó, tóc tai rối bời, đầy mặt bụi đất, phảng phất vừa thoát thân từ một trận ác chiến, ngay cả A Ninh quen biết đã lâu, trong sự hỗn loạn và khiếp sợ, nhất thời thế mà lại không nhận ra hắn ngay lập tức.

Điều này cũng chẳng trách được, dù sao bộ dạng Trần Mộc khác xa với hình tượng chỉnh tề ngày thường, A Ninh có thể trong tình huống đó nhận ra hắn đã là không dễ.

Mãi cho đến khi Bàn Tử ở trong đội ngũ hô to trên thạch lương đầy nguy cơ, A Ninh mới chợt hiểu ra, kinh ngạc qua đi, đôi mắt đầy vẻ không thể tin nổi định hình trên người Trần Mộc, trong nhất thời, ngay cả ngôn ngữ cũng dường như đông cứng bên khóe miệng, chỉ còn lại ánh mắt phức tạp và sâu sắc kia, không tiếng động kể ra những gợn sóng trong nội tâm.

Hai nhóm người như tượng điêu khắc đông cứng tại chỗ, không khí tràn ngập bầu không khí căng thẳng đến cực điểm, thời gian phảng phất tĩnh chỉ, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của nhau đan xen.

Hồi lâu, cục diện bế tắc này mới bắt đầu chậm rãi tan chảy, Trần Mộc mang tính thăm dò bước ra một bước nhỏ, lá khô dưới chân vì động tác rất nhỏ này mà phát ra tiếng xào xạc, dường như đang báo trước biến động bất an nào đó.

Trong lòng hắn nóng như lửa đốt, bức thiết muốn xác nhận người được cõng kia có phải là người bạn chí cốt hắn tâm tâm niệm niệm —— Ngô Tam Tỉnh hay không.

Nhưng ngay khoảnh khắc thân hình hắn hơi động, đám người xung quanh phảng phất bị sức mạnh vô hình dẫn dắt, không hẹn mà cùng lui lại phía sau mấy bước, thần sắc kinh khủng trên mặt như gặp phải u linh không thể diễn tả, có vài kẻ thậm chí theo bản năng nắm chặt súng trong tay, ngón tay đặt lên cò, chuẩn bị tùy thời ứng đối uy hiếp chưa biết.

Bàn Tử và Phan Tử treo cao trên xà ngang, bả vai vốn vì cục diện hơi dịu đi mà buông lỏng nháy mắt lại căng cứng, trong ánh mắt hiện lên một tia hoảng loạn, ngay sau đó hai người mẫn tiệp giơ súng lên trước ngực, ánh mắt cảnh giác di chuyển giữa đám đông.

Trần Mộc ý thức được bầu không khí lại tăng nhiệt, vội vàng giơ cao hai tay, lòng bàn tay hướng ra ngoài, dùng phương thức trực quan nhất biểu đạt ý đồ hòa bình của mình, trên mặt tận lực triển hiện nụ cười ôn hòa vô hại, ý đồ trấn an cảm xúc khẩn trương của người chung quanh.

Cùng lúc đó, A Ninh nhanh chóng phản ứng lại, ưu nhã phất phất tay, thanh âm rõ ràng và kiên định nói với đám lính đánh thuê thủ hạ: "Mọi người bình tĩnh, đây là người mình, chúng tôi trước kia từng

hợp tác, xin hãy bỏ vũ khí xuống." Lời của cô lặp lại vài lần, câu chữ lộ ra quyền uy không thể nghi ngờ, nhưng cho dù như thế, những chiến sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh kia cũng chỉ bán tín bán nghi chậm rãi chúc mũi súng xuống đất, ngón tay vẫn dán chặt cò súng, cảnh giác chưa tiêu.

Đặc biệt là mấy gã lính đánh thuê nước ngoài trong đội, ánh mắt bọn họ như báo săn khóa mục tiêu, gắt gao khóa chặt trên người Trần Mộc, cơ bắp căng cứng, hiển nhiên là còn chưa hoàn toàn khôi phục từ cơn khủng hoảng vừa rồi.

Quan sát gân xanh nổi lên trên trán bọn họ, cùng với đôi môi mím chặt, Trần Mộc cảm nhận sâu sắc sự khẩn trương và sợ hãi cực độ trong lòng những người này, hắn biết bất cứ kích thích rất nhỏ nào cũng có thể trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà, khiến những người này triệt để sụp đổ.

Vì thế, hắn sáng suốt quyết định không làm ra bất cứ động tác nào có thể gây hiểu lầm nữa, chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, trong ánh mắt tràn ngập bất đắc dĩ và lo âu, trong lòng tính toán làm thế nào mới có thể an toàn và hiệu quả hóa giải nguy cơ bất ngờ này.

Đôi mày A Ninh nhíu chặt, ấn đường hình thành một chữ Xuyên nhỏ, dường như hoàn toàn không ngờ Trần Mộc bọn họ sẽ xuất hiện ở đây.

Cô nâng mi mắt, ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc và ngạc nhiên, chậm rãi hỏi Trần Mộc: "Các anh... làm sao lại ở chỗ này...", trong giọng nói xen lẫn một tia khó tin.

Trên đỉnh đầu bọn họ, Bàn Tử phát ra tiếng cười sảng khoái, tiếng cười kia trong không gian u ám này có vẻ đặc biệt vang dội. "Cái này gọi là Bạch Nương Tử tìm chồng, có duyên ngàn dặm tới tương phùng!!" Gã nửa đùa nửa thật nói, cố ý kéo dài âm cuối, tỏ ra đặc biệt

khôi hài, "Trần Mộc nói bọn tôi chỉ đi ngang qua, cô tin hay không?" Lời này vừa ra, trong không khí thêm vài phần trêu chọc thoải mái.

Dứt lời, Bàn Tử cùng Phan Tử nhanh nhẹn từ trên thạch lương chật hẹp nhảy xuống, vững vàng tiếp đất.

Lúc này, mấy đội viên trong đội ngũ A Ninh bỗng nhiên nhận ra Bàn Tử, không khỏi kinh ngạc hô lên, biểu tình của bọn họ trong nháy mắt từ kinh ngạc chuyển sang phức tạp, phảng phất sự xuất hiện của Bàn Tử vô tình gợi lên quá khứ bọn họ không muốn hồi ức, những ký ức như vết thương cũ bị phủ bụi, nay lại bị vén lên một góc.

Bàn Tử sải bước đi đến trước mặt đám người Trần Mộc, có lẽ bởi vì gã từng cùng những người này kề vai chiến đấu, bầu không khí khẩn trương trong vô hình đã dịu đi vài phần.

Mấy đội viên vốn thần kinh căng thẳng, tay cầm vũ khí chuẩn bị ứng đối bất trắc, giờ khắc này cũng dần dần buông lỏng cảnh giác, ngón tay chậm rãi rời khỏi cò súng, mở chốt an toàn, trong đó một người thậm chí thấp giọng chửi thề một câu, phảng phất là đang phát tiết bất an nội tâm.

Mà một người khác thì khẽ lẩm bẩm, lời nói lộ ra vài phần bất đắc dĩ và tự giễu: "Thế này thì hay rồi, ở cái nơi rắc rối không ngừng này, lại đụng phải mấy nhân vật rắc rối này." Câu này tuy nhẹ, lại rõ ràng có thể nghe thấy trong hoàn cảnh tịch mịch, khiến người chung quanh cười khổ một trận.

Tư tự của Trần Mộc không khỏi bay về khoảnh khắc mới gặp Bàn Tử, trong lòng thầm buồn cười, cảm thấy dùng cái biệt danh "Bàn Tử" này để hình dung đối phương, thật sự là vừa trực tiếp lại hình tượng, tràn ngập cảm giác dính dáng khó nói nên lời.

Đó là một buổi trưa ánh mặt trời rực rỡ, Bàn Tử đang đứng trước quầy hàng ăn vặt, trong tay bưng một tô mì lớn nóng hôi hổi, bộ dáng

đầy mặt hạnh phúc khiến người ta nhìn một cái khó quên.

Mà nay, nhìn Bàn Tử không vui trừng mắt nhìn kẻ lắm miệng bên cạnh một cái...

Tùy tức, hắn lại đổi sang vẻ mặt nhiệt tình, hàn huyên với mấy người bạn xung quanh.

Sự suất chân và thẳng thắn ấy một lần nữa chạm đến tâm tư Trần Mộc.

A Ninh hiển nhiên khá hứng thú với câu chuyện của Bàn Tử, đang định truy hỏi thì bị Trần Mộc và Phan Tử ở bên cạnh cắt ngang.

Trong mắt hai người ánh lên vẻ tò mò và cấp thiết, gần như theo bản năng bị thu hút bởi bóng dáng một người ngoại quốc đang cõng ai đó ở cách đó không xa.

Bước chân vô thức nhanh hơn, bọn họ đi thẳng về phía bóng lưng bí ẩn kia.

Tên người ngoại quốc nọ dường như cảnh giác với tất cả mọi thứ xung quanh, nhưng lại đặc biệt để ý đến Trần Mộc.

Khi Trần Mộc đến gần, đám đông phảng phất bị một luồng lực lượng vô hình đẩy ra, tự động nhường cho hắn một lối đi.

Lễ ngộ bất ngờ này khiến Trần Mộc cảm thấy chút kinh ngạc.

Tên ngoại quốc kia không những không né tránh mà thần sắc còn thản nhiên, dường như có chút mong chờ Trần Mộc đến.

Thấy ánh mắt Trần Mộc khóa chặt người trên lưng mình, gã không nói hai lời, cẩn thận từng li từng tí đặt người nọ xuống, động tác toát lên sự tôn trọng và cẩn thận khác thường.

Trần Mộc không kìm được vội vã bước lên, hai tay run run vén chiếc mũ leo núi trên người kẻ kia ra, trong lòng dâng lên một nỗi căng

thẳng và kỳ vọng khó tả.

Dưới vành mũ, một gương mặt đầy phong sương, tiều tụy dị thường dần lộ ra.

Râu ria lởm chởm che khuất quá nửa khuôn mặt khiến việc nhận diện trở nên vô cùng khó khăn.

Khoảnh khắc ấy, tim Trần Mộc thắt lại.

Gương mặt trước mắt tuy đã trải qua bao tang thương, nhưng cảm giác quen thuộc vẫn khiến hắn liên tưởng ngay đến người tri kỷ đã mất tích từ lâu —— Ngô Tam Tỉnh.

Hắn nín thở nhìn chằm chằm, cố gắng tìm kiếm bằng chứng xác nhận từ từng chi tiết nhỏ nhất.

Thời gian như ngưng đọng, mọi âm thanh xung quanh đều lặng lẽ tiêu tan.

Cuối cùng, sau một hồi quan sát kỹ lưỡng, suy đoán trong lòng Trần Mộc đã được kiểm chứng.

Một tiếng "Ái chà" đè nén lại mang theo sự kích động buột miệng thốt ra.

Đó là tiếng gọi gần như nghẹn ngào, hàm chứa những cảm xúc phức tạp khó nói thành lời: vừa có niềm vui khi trùng phùng, vừa có sự xót xa không nỡ khi thấy người trước mắt tiều tụy đến nhường này.

Tiếng gầm nhẹ tuy không vang vọng tứ phía nhưng cũng đủ khuấy động từng tầng sóng trong lòng Trần Mộc.

Quả nhiên không sai, vị Ngô Tam Tỉnh mất tích đã lâu, cái tên lão tặc gian xảo tột cùng kia, thế mà lại hiện thân ngay lúc này!!!

Chỉ mới mấy tháng không gặp, lão dường như bị tuế nguyệt vô

tình bào mòn đến mấy chục năm, mái tóc đen đã lốm đốm bạc, xen lẫn những sợi trắng chói mắt, dung nhan hốc hác, nếp nhăn chằng chịt, thoạt nhìn suýt chút nữa không nhận ra.

Cuộc hội ngộ này, thú thật, Trần Mộc hoàn toàn không có chút chuẩn bị nào.

Trong đủ loại giả thiết của hắn, lần gặp lại Ngô Tam Tỉnh lẽ ra phải ở trong một mật thất âm u nào đó, bốn vách đá khắc đầy những đồ đằng cổ xưa thần bí, ánh nến chập chờn chiếu rọi bóng hai người giao nhau.

Chương 1138

Khi đó, Ngô Tam Tỉnh sẽ vén màn mọi bí ẩn, từ từ kể lại những bí mật ẩn giấu trong dòng sông thời gian; hoặc giả là khi Trần Mộc rơi vào tuyệt cảnh, ngàn cân treo sợi tóc, lão sẽ như thần linh giáng thế, kéo Trần Mộc từ quỷ môn quan trở về.

Thế nhưng, hiện thực lại qua loa như vậy, Ngô Tam Tỉnh cứ thế xuất hiện không báo trước trong đội ngũ thám hiểm của A Ninh, giống như một cơn bão bất ngờ khiến người ta trở tay không kịp.

Trần Mộc nhìn chằm chằm thân ảnh vừa quen vừa lạ kia, sự chắc chắn và nghi hoặc đan xen thành một tấm lưới kín kẽ trong lòng.

Hắn khó tin đứng chôn chân tại chỗ, tư duy như đông cứng, không phân biệt được đây rốt cuộc là giấc mộng kéo dài hay là sản phẩm của ảo giác.

Một loại cảm xúc mạc danh kích động trong lồng ngực, vừa có sự nhẹ nhõm khi tìm thấy Ngô Tam Tỉnh, vừa có sự khốn hoặc hoang mang trước tình cảnh đột ngột này.

Thần sắc Ngô Tam Tỉnh tỏ ra khá hoảng hốt, đôi mắt khép hờ, dường như đang xuyên qua màn sương mù của năm tháng, gian nan bắt lấy cảnh tượng xung quanh.

Liệu lão có thực sự nhìn thấy Trần Mộc trước mắt hay không, không ai biết.

Nhưng ngay khoảnh khắc Trần Mộc lên tiếng, cơ thể lão già như bị một luồng sức mạnh vi diệu khẽ chạm vào, khóe miệng khô khốc như gỗ mục hơi mấp máy, thốt ra một từ gần như nỉ non: "Cháu trai?" Thanh âm kia yếu ớt như tơ nhện, rất nhanh liền tan biến vào không khí, giống như ngọn đèn trước gió, để lại một khoảng tịch mịch bất

an.

Tim Trần Mộc thắt lại, như bị bàn tay vô hình bóp nghẹt, cảm xúc khó tả ập đến, vừa chua xót vừa phức tạp.

Thấy vị lão giả niên mai này vẫn an nhiên vô sự đứng đó, dây thần kinh căng thẳng của hắn rốt cuộc cũng giãn ra.

Như con thuyền lạc lối tìm thấy hải đăng, nỗi lo âu vì mất đi chỗ dựa trong nháy mắt tan thành mây khói.

Nhưng ngay sau đó, một cơn giận dữ mãnh liệt từ đáy lòng bốc lên như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Hắn hận không thể lập tức lao lên, quật ngã lão già này xuống đất, dùng nắm đấm trút hết mọi phẫn nộ và bất an.

Hai loại tình cảm trái ngược đan xen giằng xé trong lòng khiến sắc mặt hắn trở nên khó đoán, vừa vặn vẹo vừa cổ quái, nếu người ngoài nhìn thấy chắc chắn sẽ thấy buồn cười, thậm chí không nhịn được mà bật cười.

Cùng lúc đó, Bàn Tử ở bên cạnh đang tranh luận kịch liệt gì đó với A Ninh, âm lượng dần cao lên, gần như sắp biến thành cãi vã.

Tuy nhiên Trần Mộc lúc này tâm tư hoàn toàn không đặt lên người bọn họ, sự chú ý của hắn đã bị cảnh tượng trước mắt chiếm trọn.

Phan Tử thấy Ngô Tam Tỉnh ra nông nỗi này, vội vàng bước lên mấy bước, lo lắng lay vai Ngô Tam Tỉnh vài cái, như thể làm vậy là có thể đánh thức lão khỏi trạng thái đáng sợ này.

Tiếp đó, Phan Tử nhanh chóng cởi áo khoác của Ngô Tam Tỉnh ra.

Hành động này khiến Trần Mộc lập tức sững sờ, mắt trừng lớn.

Đập vào mắt Trần Mộc là lớp dịch nhầy buồn nôn dính ở mặt trong quần áo Ngô Tam Tỉnh, chúng dính chặt lên vải vóc và da thịt,

tỏa ra khí tức chẳng lành.

Càng khiến người ta ghê người là trên lồng ngực Ngô Tam Tỉnh chi chít những vết loét thối rữa, rậm rạp chằng chịt, mỗi vết đều sâu hoắm, như những lỗ nhỏ của cánh cửa địa ngục lặng lẽ mở ra.

Dưới những vết loét đó, ẩn chứa vô số con "du diên" cứng đầu, chúng như những ký sinh trùng tham lam, bám chặt vào máu thịt lão.

Hiển nhiên, Ngô Tam Tỉnh từng cố gắng bóc tách đám sinh vật đáng sợ này, nhưng đuôi của du diên cực kỳ giòn, khẽ chạm là đứt làm đôi, phần tàn thể lại găm sâu vào trong thịt.

Vết thương vì thế không thể khép miệng, ngày qua ngày, cuối cùng hóa thành mủ dịch hôi thối, tố cáo nỗi đau đớn và tuyệt vọng không lời.

Cảnh tượng này không nghi ngờ gì là cú đấm kép vào thị giác và tâm linh Trần Mộc, khiến hắn nhất thời không nói nên lời, chỉ biết đứng ngây ra, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Phan Tử giật mạnh, túm chặt lấy cổ áo tên ngoại quốc mặt mày tái mét bên cạnh, lửa giận trong mắt như muốn thiêu đốt không khí, nắm đấm giơ lên định giáng xuống thì bị đồng bọn xung quanh nhanh chóng ôm lấy ngăn cản.

Phan Tử vùng vẫy trong vòng tay mọi người, song quyền nắm chặt, cơ bắp nổi lên vì căng thẳng, từ cổ họng bật ra tiếng gầm thét phẫn nộ tột cùng: "Lũ khốn các người đã làm trò gì với Tam Gia hả?!

Sao lại để ông ấy ra nông nỗi này?!" Trần Mộc quét ánh mắt sắc bén qua tên ngoại quốc, nhận thấy khi gã nhìn vào cơ thể đầy thương tích của Ngô Tam Tỉnh cũng không giấu được vẻ kinh hãi và ghê tởm trên mặt.

Tuy biết đám người này có lẽ không biết chuyện, nhưng nỗi đau

xót và phẫn nộ trong lòng hắn khó mà bình ổn.

Hắn run giọng, từng chữ từng chữ chất vấn tên ngoại quốc: "Nói cho tôi biết, rốt cuộc các người tìm thấy ông ấy ở cái nơi quỷ quái nào?

Tại sao ông ấy lại ra nông nỗi này?" Tên ngoại quốc sắc mặt xanh mét, dạ dày cuộn trào, cố nén xúc động muốn nôn mửa, nghiêng đầu đi, trong mắt thoáng qua tia trốn tránh: "Chính là ở dưới cái giếng quan tài âm sâm đó.

Lúc bọn tôi mới tìm thấy, còn tưởng ông ấy đã tắt thở rồi.

Ai ngờ sau đó phát hiện vẫn còn sống, chỉ là... chỉ là...

Lĩnh đội của chúng tôi kiên quyết nói vị lão tiên sinh này nắm giữ nhiều thông tin quan trọng, nhất định phải đưa ông ấy cùng rời đi...

Tôi, tôi thật sự không biết trên người ông ấy lại có mấy thứ đáng sợ này...

Nếu biết sớm, dù có liều mạng tôi cũng không cõng ông ấy lên..." "Đừng có ngụy biện, chắc chắn là chuyện tốt do các người làm!" Phan Tử nộ khí xung thiên, khuôn mặt vặn vẹo vì giận dữ, "Lão tử trên chiến trường từng tận mắt chứng kiến, đám binh lính khi khảo vấn tù binh đều dùng thủ đoạn tàn nhẫn này, mà cái thủ pháp này, chính là học từ đám các người!

Lũ khốn nạn các người nhất định đã nghiêm hình bức cung Tam Gia!

Hôm nay, lão tử không cho các người một bài học thì không làm người!" Nói rồi, trong mắt Phan Tử lóe lên vẻ quyết tuyệt, như thể thật sự muốn bất chấp tất cả để tính sổ món nợ máu này với đám "hung thủ".

Đám đông vây kín xung quanh Trần Mộc và Phan Tử, tạo thành

một bức tường người kín mít.

Trần Mộc khẽ phất tay, ra hiệu cho Phan Tử thu liễm cảm xúc, trầm ổn mở miệng: "Việc này không liên quan đến họ.

Giả thiết nếu thật sự do họ làm, sao có thể không biết tử du diên sẽ dẫn dụ đồng loại đến mà lại thất thố kinh hoàng như thế?" A Ninh nghe tiếng vội vã đi tới, vừa thấy tình trạng của Ngô Tam Tỉnh cũng không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, nhanh chóng phân phó người gọi y quan đến.

Mấy tên tùy tùng luống cuống tay chân điều chỉnh cơ thể Ngô Tam Tỉnh đến vị trí thích hợp hơn để cứu chữa.

Ngay trong lúc hỗn loạn này, Trần Mộc bỗng cảm thấy túi áo mình dường như bị một động tác nhỏ nhưng có lực chạm vào, cảm giác đó lướt qua rất nhanh nhưng đủ khiến tim hắn chấn động mạnh.

Một cỗ xúc động vi diệu khó tả lặng lẽ lan tràn nơi đáy lòng.

Khoảnh khắc đó, trong đầu Trần Mộc "ông" một tiếng như bị điện giật, hoảng nhiên đại ngộ —— Ngô Tam Tỉnh có khả năng vẫn luôn tỉnh táo!

Phát hiện này khiến nội tâm hắn trong nháy mắt ngổn ngang trăm mối: vừa chấn kinh vì đối phương lại ngụy trang hôn mê, thầm đoán xem đằng sau ẩn giấu mưu đồ gì; lại vừa cảm thấy an tâm, bởi có thể làm ra cử động kín đáo như vậy, ít nhất chứng minh sức sống của vị lão giang hồ này ngoan cường hơn vẻ bề ngoài rất nhiều.

Liếc mắt nhìn qua, mọi người xung quanh đều bị thương thế đáng sợ của Ngô Tam Tỉnh thu hút, không ai để ý đến hắn.

Thế là, Trần Mộc ngoài mặt giữ vẻ trấn định, vẫn bình ổn đỡ lấy cơ thể Ngô Tam Tỉnh, nhưng bên dưới, tay hắn ngầm dùng sức, bóp nhẹ lên vai Ngô Tam Tỉnh một cái, im lặng nhưng kiên định truyền đạt

một thông điệp: Tiểu động tác của ông, tôi đã biết tỏng rồi.

Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh lại trở nên mơ hồ không rõ, như thể linh hồn đang du ly bên ngoài thể xác.

Lão y sư của đội ngũ thủ pháp thành thạo lấy một bình cồn, cẩn thận lau chùi từng vết thương, mùi vị gay mũi lan tỏa trong không khí, hòa cùng mùi thảo dược đặc trưng.

Sau đó, y sư cầm lên một con quân đao đã được hơ lửa tiêu độc kỹ càng, động tác cẩn trọng mà nhanh chóng rạch những đường nhỏ trên da Ngô Tam Tỉnh.

Mỗi động tác đều toát lên sự chuyên nghiệp và lạnh lùng không thể nghi ngờ.

Theo lớp da bị cẩn thận vén lên, lũ du diên ẩn trong thịt lộ ra rõ mồn một, chúng còn đang ngọ nguậy không cam lòng, dường như kháng nghị ánh sáng đột ngột này.

Cái kẹp trong tay y sư chuẩn xác vô cùng, mỗi lần kẹp xuống đều giữ chặt một con du diên, từ từ rút nó ra khỏi da thịt Ngô Tam Tỉnh, theo sau là dòng nước mủ hôi thối, đó là phản ứng tự nhiên của cơ thể đối với sinh vật ngoại lai.

Chương 1139

Vì không khí lạnh thấu xương, nước mủ vừa chảy ra liền bắt đầu ngưng kết thành tinh thể băng nhỏ.

Điều này khiến Trần Mộc và Phan Tử buộc phải khẩn cấp nhóm lò không khói, hai người luân phiên canh giữ bên lò, thỉnh thoảng điều chỉnh hướng miệng lò, đảm bảo luồng khí ấm áp liên tục bao bọc lấy Ngô Tam Tỉnh, ngăn vết thương chuyển biến xấu do lạnh.

Trong quá trình xử lý đầy giày vò này, vết thương trên người Ngô Tam Tỉnh thế mà lên tới mười sáu chỗ.

Mỗi khi phát hiện và xử lý một chỗ, tim Trần Mộc lại thắt lại một cái.

Có mấy lần, đám du diên sức sống ngoan cường bị lôi ra vẫn liều mạng giãy giụa, cuối cùng bị ném không thương tiếc vào ngọn lửa đang nhảy nhót, hóa thành tro bụi.

Tiếng "xèo xèo" vang lên trong không gian yên tĩnh của lều y tế nghe chói tai lạ thường, càng làm tăng thêm bầu không khí căng thẳng tại hiện trường.

Sau khi bắt đầu khâu lại vết thương, ánh mắt Phan Tử không hề rời khỏi tay y sư, đó là ánh mắt pha trộn giữa lo âu và kỳ vọng, cho dù Trần Mộc cố gắng giao tiếp bằng mắt để truyền đạt điều gì đó, Phan Tử cũng hoàn toàn không hay biết.

Trong lòng Trần Mộc giấu đầy tâm sự, về Ngô Tam Tỉnh, về mục đích ban đầu của chuyến thám hiểm, cũng như sức nặng của vật phẩm chưa biết tên kia giờ phút này đang đè nặng lên tim hắn.

Hắn vốn định tìm thời cơ thích hợp tạm thời rời đi để tìm hiểu bí

mật trong túi áo Ngô Tam Tỉnh, nhưng tình huống khẩn cấp trước mắt khiến hắn hiểu rằng, bất kỳ sự phân tâm nào lúc này cũng có thể là vô trách nhiệm với sinh mạng bằng hữu.

Vì thế, Trần Mộc chỉ đành nén xuống sự nôn nóng và tò mò, đứng sang một bên kiên nhẫn chờ đợi, mỗi nhịp tim đều như đang thúc giục thời gian trôi nhanh hơn để mọi bí ẩn sớm ngày được phơi bày.

Sau khi trải qua bao gian nan giải quyết hàng loạt vấn đề gai góc, vị y quan mệt mỏi rã rời nhẹ nhàng kéo chăn lên cho Ngô Tam Tỉnh, như đang nâng niu một món đồ sứ dễ vỡ, sau đó ra hiệu cho lão nghỉ ngơi yên tĩnh.

Phan Tử đầy lo âu tiến lại gần y quan, cấp thiết hỏi thăm tình trạng của Tam Gia.

Y quan hít sâu một hơi, mày nhíu chặt, dường như ngay cả câu trả lời đơn giản này cũng cần dũng khí rất lớn: "Đã dốc hết toàn lực, nhưng mấu chốt hiện tại nằm ở việc nhiễm trùng vết thương.

Lát nữa sẽ tiêm kháng sinh cho ông ấy, nhưng hiện giờ ông ấy đã sốt cao không lùi, liệu có thể trụ được đến lúc chúng ta rời đi hay không, phần lớn phụ thuộc vào ý chí của chính ông ấy.

Các anh nhất định phải giữ yên tĩnh, đừng làm phiền, để ông ấy an tâm tĩnh dưỡng." Trần Mộc nhân cơ hội này khẽ kéo tay áo Phan Tử, định đưa gã sang một bên, nhưng không ngờ động tác này lại động đến vô số vết thương ngầm trên người mình —— hóa ra trong cuộc xung đột kịch liệt vừa rồi, hắn cũng thương tích đầy mình, lúc này ngay cả đứng thẳng cũng trở nên khó khăn dị thường.

Y quan thấy vậy bèn quay sang tiếp tục thực hiện chức trách, tỉ mỉ xử lý những vết thương nông sâu cho Trần Mộc.

Băng bó xong, y lại lao vào kiểm tra cho các thành viên còn lại

trong đội A Ninh.

Nhóm người A Ninh ước chừng mười sáu mười bảy người.

Khi ngọn lửa lạnh lẽo xung quanh yếu dần rồi tắt hẳn, tứ phía chìm vào một màn đêm quá đỗi đen đặc, khiến việc phân biệt số người cụ thể trở nên khó khăn.

Trong bóng tối u ám đó, chỉ có tiếng Bàn Tử và A Ninh trao đổi trầm thấp từ xa vọng lại đứt quãng, nội dung mơ hồ không rõ.

Tầm mắt Trần Mộc cũng bị màn đêm hạn chế, không nhìn rõ tình hình bên đó.

Khát vọng một chút yên tĩnh, Trần Mộc muốn dẫn Phan Tử tìm một góc không ai quấy rầy, tạm thời thoát khỏi bầu không khí áp ức này.

Tuy nhiên Phan Tử dường như vẫn chưa hoàn hồn sau cơn căng thẳng lúc trước, gã ngồi ngẩn ngơ bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, ánh mắt trống rỗng, phản ứng chậm chạp với tiếng gọi bên ngoài, cả người như bị ai đó bất ngờ ấn nút tạm dừng, rơi vào trạng thái mê mang khó tả.

Trần Mộc trong lòng dấy lên một ngọn lửa vô danh, cảm giác bất lực khi bó tay chịu trói vào thời khắc mấu chốt khiến hắn khá ảo não.

Hắn hiểu rõ, dựa dẫm vào người khác không phải kế lâu dài, chỉ có dựa vào chính mình mới là chính đạo.

Thế là, hắn âm thầm hạ quyết tâm, phải dựa vào trí tuệ của bản thân, tìm một cơ hội kín đáo giữa chốn đông người này.

Đội ngũ do A Ninh dẫn đầu lúc này đã tự nhiên chia thành hai bộ phận.

Một bộ phận là những thành viên bị thương cần nghỉ ngơi, họ

hoặc ngồi hoặc nằm, thần sắc khác nhau nhưng đều mang vẻ mệt mỏi xen lẫn may mắn sống sót sau tai kiếp.

Bộ phận còn lại là những đội viên tinh lực còn sung mãn, ý chí chiến đấu chưa giảm, bọn họ đang khẩn trương chuẩn bị để một lần nữa thâm nhập xuống dưới đáy giếng quan tài đầy rẫy nguy cơ và bí ẩn kia.

Thái độ của những người này đối với Trần Mộc tỏ ra khá vi diệu.

Có lẽ vì giữa Bàn Tử và bọn họ tồn tại một loại ăn ý và tín nhiệm không nói thành lời nào đó, nên Trần Mộc mới không phải chịu sự thù địch trực tiếp.

Tuy nhiên, hành động Trần Mộc vừa rồi một mình đẩy lùi đám du diên tranh nanh đáng sợ dường như cũng vô hình trung khoác lên hắn một lớp hào quang bí ẩn, khiến những người xung quanh lơ đãng ném về phía hắn ánh mắt vừa kính sợ vừa tò mò.

Mộ thất này trống trải dị thường, bốn vách trơn bóng, gần như không có vật che chắn, muốn tìm một chỗ ẩn náu dưới sự giám sát của bao nhiêu cặp mắt quả thực khó như lên trời.

Trong tình cảnh lúng túng mà cấp bách này, Trần Mộc cắn răng, quyết nhiên bước về phía cái xác thai nhi bi thảm bị hắn đạp một cước lúc trước.

Cái xác thai nhi vặn vẹo biến dạng, hình thù như một cây nấm kỳ dị bị phóng đại vô số lần, ngũ quan đã nát bấy không rõ hình dạng dưới cú đạp vô tình của Trần Mộc.

Cảnh tượng xúc mục kinh tâm, khiến người ta nhìn vào không khỏi lạnh sống lưng, da đầu tê dại.

Nhưng Trần Mộc đã không còn tâm trí đâu để ý đến những thứ này, hắn biết đây là cơ hội duy nhất để thoát khỏi ánh mắt đám đông.

Thế là, hắn giả vờ tỏ ra cực kỳ hứng thú với vật thể khủng bố kia, từ từ ngồi xổm xuống như đang nghiên cứu gì đó.

Hành động này bất ngờ lại thỏa mãn trí tò mò của những người xung quanh ở một mức độ nào đó, họ nhao nhao thu hồi ánh mắt đang nhìn hắn.

Ngay khoảnh khắc yên tĩnh hiếm hoi này, Trần Mộc lén lút móc từ trong túi ra một vật, đó là một mảnh giấy nhỏ bị vo nhàu nát, bên trên dường như vẫn còn lưu lại chút dao động sức mạnh cổ xưa yếu ớt.

Phát hiện này khiến tim Trần Mộc đập mạnh, hắn ý thức được mảnh giấy không bắt mắt này có lẽ chính là chìa khóa giải khai khốn cảnh hiện tại.

Trần Mộc cẩn thận quay đầu lại, xác nhận bốn phía quả thực không ai dòm ngó, lúc này mới thơm thớp lo âu từ từ mở mảnh giấy bí ẩn ra.

Khi mặt giấy mở ra, mấy dòng chữ đập vào mắt.

Thoạt nhìn, hắn không kìm được hít sâu một hơi khí lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Phần đầu của những dòng chữ này, nét bút không giống kiểu chữ thô kệch ngày thường của Ngô Tam Tỉnh, ngược lại toát lên khí tức trầm ổn nội liễm.

Nhìn kỹ lại, Trần Mộc chấn động trong lòng, hình thể chữ viết này lại tương tự với bút phong thanh lãnh độc hữu của Muộn Du Bình đến thế!

Phát hiện này như tiếng sấm nổ vang trong lòng hắn. "Tôi xuống dưới rồi." Mấy chữ ngắn gọn nhưng lại như búa tạ nện vào tim, khiến lòng Trần Mộc dậy sóng.

Thông tin ngay sau đó càng như từng câu gõ vào tâm trí hắn: "Đến

đây thôi, các người mau quay về đi.

Đi xuống nữa, đã không còn là nơi các người có thể đối phó được." Trong câu chữ toát lên sự quyết tuyệt và quan tâm không thể nghi ngờ, phảng phất như Muộn Du Bình đang đứng ngay trước mắt, ánh mắt thâm thúy đầy lo âu nhìn bọn họ. "Tất cả những gì các người muốn biết, đều nằm trong Xà mi đồng ngư." Câu nói này dường như ẩn chứa mấu chốt giải khai mọi mê đoàn, khiến nghi hoặc và tò mò trong lòng Trần Mộc đồng thời leo lên đỉnh điểm.

Càng kinh ngạc hơn là ở chỗ ký tên không phải văn tự bình thường, mà là ký hiệu kỳ quái bọn họ từng nhìn thấy nhiều lần trước đó —— đây chắc chắn là ấn ký độc nhất vô nhị của Muộn Du Bình.

Trong lòng Trần Mộc ngũ vị tạp trần, tin tức đột ngột này khiến hắn vừa kinh ngạc vừa khốn hoặc: Lời nhắn này của Muộn Du Bình rốt cuộc hàm chứa thâm ý gì?

Tầm mắt tiếp tục di chuyển xuống dưới, văn tự tiếp theo trở nên lộn xộn khác thường.

Nét bút viết ngoáy quen thuộc của Ngô Tam Tỉnh hiện ra rõ ràng, thậm chí có thể thấy mép chữ có chút rách nát, giống như dùng móng tay miễn cưỡng khắc lên, nhưng vẫn có thể phân biệt rõ.

Chương 1140

"Chúng ta cách chân tướng chỉ còn một bước, đưa Đồng Ngư cho Ô Lão Tứ của A Ninh, để hắn giải mã, không sao cả, thứ quan trọng nhất đang ở chỗ tôi, bọn họ không dám làm gì chúng ta đâu." Dòng chữ này tuy xiêu vẹo nhưng thông tin trong đó lại kiên định và tự tin như vậy, giống như thắp lên một ngọn đèn chỉ đường trong bóng tối cho bọn họ.

Giờ khắc này, tâm tư Trần Mộc cuộn trào như thủy triều, mảnh giấy trong tay dường như gánh vác vô tận bí mật và những thách thức chưa biết.

Tin tức của Muộn Du Bình và Ngô Tam Tỉnh không chỉ hé lộ từng câu đố một, mà còn âm thầm truyền đạt sự tin tưởng và kỳ vọng đối với bọn họ.

Đối diện con đường chưa biết phía trước, Trần Mộc cảm thấy vừa kích động vừa căng thẳng, nhưng hắn biết, bất luận thế nào, bọn họ cũng phải dũng cảm đi tiếp, vén màn chân tướng đằng sau tất cả.

Hiển nhiên, khi Ngô Tam Tỉnh bước vào vùng đất cổ xưa thần bí này, mỗi bước đi của lão đều cẩn trọng khác thường.

Dường như tại một khe đá ẩn nấp nào đó, hoặc trong góc khuất bị thời gian lãng quên, lão đã mẫn cảm bắt được manh mối mà Muộn Du Bình để lại —— chính là mảnh giấy nhàu nát này.

Tờ giấy mỏng manh gánh vác thông tin nặng hơn cả bản thân văn tự, chắc chắn là Muộn Du Bình đặc biệt chuẩn bị cho nhóm người Trần Mộc.

Câu chữ toát lên sự kiên quyết, ý đồ ngăn cản bọn họ tiếp tục thâm nhập vào nguy hiểm chưa biết.

Lời lẽ hàm súc nhưng ý vị thâm trường, ám chỉ sự tồn tại của một lối đi bí mật, con đường dẫn tới bóng tối vô tận và những điều chưa biết.

Muộn Du Bình, bóng hình luôn thần bí khó lường kia, dường như đã đi trước một bước, một mình tiến vào nơi mà ngay cả y cũng biết rõ là tứ bề nguy cơ.

Sự quyết tuyệt này, đằng sau rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì, hay là sứ mệnh y buộc phải một mình đối mặt?

Tuy nhiên, đối với Ngô Tam Tỉnh mà nói, tất cả cảnh báo này dường như đều bị bỏ ngoài tai.

Vị lão giả niên mai nhưng vẫn quật cường này, đáy mắt lóe lên ánh sáng cố chấp không thể ngó lơ, nội tâm lão dường như có tính toán không ai biết được.

Điều này khiến Trần Mộc không khỏi thầm lo lắng: Lão gia hỏa này rốt cuộc đang toan tính cái gì?

Trong mê cục chằng chịt này, liệu Ngô Tam Tỉnh có nắm giữ mấu chốt giải khai tất cả?

Còn về những ký hiệu kỳ lạ mà Muộn Du Bình để lại, chúng giống như mật mã cố ý tránh né tầm mắt mọi người, vừa không muốn nhóm Trần Mộc dễ dàng dấn thân vào, lại vừa như dự lưu một tia hy vọng.

Mục đích thực sự của những ký hiệu này là gì?

Nếu Muộn Du Bình dự kiến được bản thân sẽ mất đi ký ức, vậy thì những ký hiệu này chẳng lẽ là chuẩn bị cho chính mình trong tương lai?

Một loại tự dẫn đường vượt thời gian, đảm bảo trong vòng luân hồi của ký ức, bản thân luôn tìm thấy con đường trở về?

Giờ khắc này, suy nghĩ của Trần Mộc như ngựa hoang đứt cương, phi nước đại trong không gian tưởng tượng vô tận.

Gần đây, khi ngày càng nhiều manh mối nổi lên, câu đố vốn đã phức tạp lại càng thêm hỗn độn.

Mỗi đầu mối mới xuất hiện đều như hòn đá ném xuống mặt nước, kích khởi từng vòng sóng gợn hỗn loạn.

Hắn nhớ lại từng cảnh tượng khó hiểu trong đáy biển cổ mộ, khi đó Muộn Du Bình chính là sau khi nhìn thấy những ký hiệu cổ xưa kia mới hoảng nhiên đại ngộ, ý thức được mình từng đến nơi này.

Hiện tại, khi y một lần nữa để lại ký hiệu, chẳng lẽ là đang dự kỳ một chân tướng kinh người —— y dự kiến sự lãng quên của chính mình, và dùng thứ này làm chìa khóa đánh thức ký ức?

Một loạt nghi vấn như xoáy nước, không ngừng cuốn tư duy Trần Mộc vào màn sương dày đặc hơn, khiến hắn bồi hồi giữa chấn kinh và khó hiểu, cấp thiết muốn vén lên từng tầng lớp mê đoàn.

Quá loạn, Trần Mộc cảm thấy trong đầu như có vô số sợi tơ rối tung thành một cục, đau đầu muốn nứt, phảng phật bị bàn tay to lớn vô hình bóp chặt.

Ngay lúc này, trong tiếng ồn ào, giọng nói thanh thúy của A Ninh và tiếng gọi hồn hậu của Bàn Tử đan xen vào nhau, như tiếng sấm bất ngờ nổ vang trong lòng Trần Mộc, khiến hắn rùng mình, trong lòng không tự chủ dâng lên một nỗi kinh quý.

Quay đầu nhìn lại, A Ninh và Bàn Tử đang vẫy tay ra hiệu với hắn, nụ cười ấm áp và ánh mắt tin tưởng kia như tia nắng ngày đông, trong nháy mắt xua tan mây mù trong lòng hắn.

Trần Mộc thở dài, quyết định tạm thời gạt bỏ những suy nghĩ rối rắm kia.

Hắn cẩn thận gấp mảnh giấy đang nắm chặt trong tay lại, tờ giấy mỏng manh như gánh vác bí mật nặng ngàn cân, được hắn từ từ nhét vào sâu trong túi, sau đó sải bước đi về phía hai người.

A Ninh nhanh tay lẹ mắt, đã chuẩn bị sẵn một bình nước mát, khéo léo đưa tới trước mặt Trần Mộc.

Trần Mộc nhận lấy, ngửa đầu uống cạn, chất lỏng cam liệt trôi qua cổ họng đem lại chút thư thái hiếm hoi.

Ánh mắt A Ninh ôn nhu mà kiên định, cô mở miệng hỏi: "Trần Mộc, anh và Vương tiên sinh đàm đạo xong rồi, chúng tôi chính thức quyết định triển khai hợp tác, anh thấy thế nào?" Hai chữ "Hợp tác" như hòn đá ném vào mặt hồ, kích khởi từng tầng sóng trong lòng Trần Mộc.

Ánh mắt hắn vô tình lướt qua A Ninh, không khỏi nhớ lại đoạn trải nghiệm kinh tâm động phách trên thuyền, khuôn mặt hơi ửng đỏ, ánh mắt bất giác né tránh.

Cùng lúc đó, lời cảnh báo thần bí khó lường của Muộn Du Bình cùng lời nói ý vị thâm trường của Ngô Tam Tỉnh vang vọng trong đầu, khiến Trần Mộc nhất thời nghẹn lời, khó bày tỏ suy nghĩ thật sự của mình.

Khó khăn lắm mới tìm được Ngô Tam Tỉnh, sâu trong nội tâm Trần Mộc dấy lên một cảm giác an tâm vi diệu, nhưng trong sự an tâm đó lại xen lẫn vài phần tư tâm.

Hắn khát vọng rời khỏi nơi tràn đầy nguy hiểm và những điều chưa biết này, khát vọng khôi phục cuộc sống bình tĩnh ngày xưa.

Nhưng đúng như Ngô Tam Tỉnh nói, bọn họ cách chân tướng đã gần ngay trước mắt, mà bản thân Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên cũng đang gánh vác bí ẩn chưa giải.

Nếu bọn họ mù quáng cứu lão ra, đối mặt có thể là càng nhiều điều chưa biết và khốn hoặc hơn.

Vạn nhất Ngô Tam Tỉnh cũng mù tịt về bí ẩn trên người mình, vậy thì một khi ký ức phục hồi, theo cái tính cách không bao giờ bỏ cuộc của lão, e rằng sẽ lại dấn thân vào con đường thám hiểm, đến lúc đó, Trần Mộc sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Những cảm xúc phức tạp này đan xen vào nhau, khiến hắn cảm thấy sự trầm trọng và giằng co chưa từng có.

Hắn trầm ngâm giây lát, suy tư bay bổng, cuối cùng vẫn quyết tâm, cắn chặt răng, trong giọng nói mang theo sự kiên quyết khó nhận ra, chậm rãi nói: "Hợp tác sao, cụ thể thao tác thế nào, cô nói chi tiết nghe xem.

Nói thật, chuyện hợp tác với cô, tôi còn phải cân nhắc kỹ lưỡng đấy." Cô nghe vậy, ánh mắt ôn nhu rơi trên người Trần Mộc, khóe miệng nhếch lên nụ cười xin lỗi, khẽ lắc đầu: "Ừm, lúc đó trên đảo tình huống khẩn cấp, không thể chính thức cáo biệt các anh, bây giờ bù lại nhé —— Cảm ơn anh, thật lòng đấy, cảm ơn anh đã cứu tôi.

Anh biết không, trong biển cả lạnh lẽo thấu xương, ám lưu cuộn trào đó, những gì tôi phải đối mặt... thực sự có nỗi khổ khó nói.

Tôi chưa từng có khoảnh khắc nào muốn làm hại bất kỳ ai trong các anh cả." Tư duy Trần Mộc bất giác trôi về đoạn trải nghiệm trong huyệt mộ đáy biển, khoảng thời gian tràn đầy nguy hiểm đó, không khỏi khẽ thở dài, trong lòng thầm lẩm bẩm: 'Ai mà dễ dàng tin lời nói như vậy chứ?'.

Nhưng ngoài mặt, hắn chỉ ung dung châm một điếu thuốc, trong làn khói lượn lờ, ánh mắt hắn trở nên thâm thúy mà phức tạp: "Nếu cô thực sự có thành ý hợp tác, vậy thì hãy thẳng thắn đi, nói cho chúng tôi biết rốt cuộc các người tìm kiếm kỳ trân dị bảo gì dưới đáy biển u

ám thần bí kia?

Còn nữa, các người không quản vạn dặm đến đây, đằng sau rốt cuộc ẩn giấu mục đích gì?" Bàn Tử ở bên cạnh nghe vậy, lập tức phụ họa, giọng nói hào sảng vang lên: "Không sai, mọi người cứ nói toạc ra đi, trong lòng vô tư thì trời đất mới rộng, như vậy chúng ta làm việc mới thuận buồm xuôi gió được chứ!" A Ninh lộ vẻ mặt khó tin, hai mắt trợn tròn, trong giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc cùng khó hiểu: "Anh thực sự không biết?

Ngô Tam Tỉnh kia không tiết lộ nửa điểm phong thanh nào cho anh sao?

Các anh... cứ như vậy không biết gì mà cắm đầu chạy trốn, coi vận mệnh của mình như trò đùa sao?" Trần Mộc nhếch mép nở một nụ cười khổ, trong lòng thầm nhủ, nếu Ngô Tam Tỉnh thực sự nói những chuyện đó cho hắn, e rằng Trần Mộc đã sớm phất tay áo bỏ đi, mặc kệ sống chết của lão.

Hắn khẽ lắc đầu, giọng nói pha lẫn chút bất lực: "Không có, Ngô Tam Tỉnh không hề nhắc tới một chữ.

Trước giờ tôi cứ như con ruồi mất đầu, chạy loạn trong cái thế giới hỗn loạn này." Đôi lông mày thanh tú của A Ninh khẽ nhíu lại, đôi mắt sắc bén như có thể nhìn thấu lòng người, chăm chú nhìn Trần Mộc hồi lâu, dường như đang tìm kiếm sơ hở trong lời nói của hắn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng chân mày cô cũng giãn ra, giọng điệu mang theo chút nhẹ nhõm: "Nói như vậy thì là tôi hiểu lầm rồi.

Tôi cứ tưởng Trần Mộc anh chắc chắn là một cao thủ thâm tàng bất lộ, sự bình tĩnh của anh khiến tôi không nhận ra chút mùi vị dối trá nào.

Chương 1141

Hóa ra, anh thực sự không biết gì về chuyện này." Lúc này, một cảm giác vi diệu nảy sinh trong lòng Trần Mộc.

Tại sao cô gái này lại đột nhiên tìm tới cửa, đề nghị hợp tác với nhóm người thế cô sức yếu như bọn họ?

Phe bọn họ người đông thế mạnh, binh cường mã tráng, mà bên mình chỉ có vỏn vẹn ba người.

Theo lý mà nói, cho dù nhìn trúng khả năng khu trừ du diên của hắn, cô ta hoàn toàn có thể trực tiếp cưỡng ép bắt giữ hắn để lợi dụng.

Chẳng lẽ...

Ánh mắt Trần Mộc lặng lẽ quét qua bốn phía, trong lòng ẩn ẩn dấy lên một suy nghĩ — tình cảnh của bọn họ e rằng cũng không khả quan, hoặc giả là có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó khiến bọn họ buộc phải tìm kiếm sự trợ giúp từ bên ngoài?

Trong không khí xung quanh dường như đều tràn ngập một sự khẩn trương và bí ẩn khác thường.

A Ninh nhìn chăm chú Trần Mộc, trong mắt lóe lên tia thấu hiểu, dường như có thể nhìn xuyên tâm tư Trần Mộc chẳng tốn chút sức lực.

Cô khẽ thở dài, giọng điệu mang theo vài phần bất lực và buông xuôi: "Thực ra ấy mà, đám người chúng tôi cũng giống như những vai phụ trên sân khấu, kịch bản nắm chặt trong tay cũng chỉ có vài dòng lời thoại, còn việc đạo diễn phía sau lên kế hoạch cho cả vở kịch lớn thế nào, chúng tôi biết được bao nhiêu chứ?

Chẳng qua là tuân theo chỉ thị, bôn ba vì đồng lương nuôi miệng mà thôi." Nói xong, A Ninh ra hiệu cho Trần Mộc tùy ý tìm chỗ ngồi, sau đó xoay người gọi một người ngoại quốc có vóc dáng cao lớn, gương mặt sâu sắc lại gần, giới thiệu: "Vị này là ông Kha Khắc, một học giả cực kỳ si mê văn hóa Hán, đặc biệt có nghiên cứu độc đáo về lịch sử Đông Hạ.

Có thể nói, trong lần hành động này, kho tàng kiến thức của ông ấy là tuyến đầu cho mọi thông tin của chúng tôi." Kha Khắc mỉm cười bắt tay Trần Mộc, đôi mắt từng trải sương gió lóe lên ánh sáng thân thiện: "Theo lý mà nói, chuyện của chúng tôi vốn nên kín miệng như bình, nhưng đã đến nước này... anh có nghi vấn gì cứ việc hỏi đi." Trong lòng Trần Mộc thắt lại, vô số dấu chấm hỏi ùa về như thủy triều, nhưng hắn chỉ có thể lặp lại những thắc mắc ban đầu, sợ bỏ lỡ bất kỳ manh mối nào.

Kha Khắc nghe vậy, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, ông ta khẽ gật đầu, thành thật trả lời: "Thực không dám giấu, về mục đích cuối cùng của ông chủ bí ẩn kia, tôi cũng mù tịt.

Nói trắng ra, tôi cũng chỉ là một đội trưởng thi hành nhiệm vụ giống như A Ninh, những gì chúng tôi biết chỉ giới hạn trong mệnh lệnh trực tiếp nhận được — tiến vào một nơi bí ẩn nào đó, lấy ra một vật phẩm cụ thể, sau đó nhiệm vụ coi như hoàn thành.

Còn việc cấp trên rốt cuộc vì sao cần những cổ vật này, đằng sau ẩn chứa bố cục thế nào, tôi cũng giống anh, hoàn toàn mờ mịt.

Về mục tiêu nhiệm vụ ở cổ mộ đáy biển, tôi có thể tiết lộ cho anh, tổng cộng có hai thứ: một là tìm kiếm chiếc ngọc tỷ trong truyền thuyết, thứ được thần thoại Cửu Châu gán cho sức mạnh có thể triệu hồi quân đội minh giới, người ta gọi là 'Quỷ Tỳ'; thứ còn lại là lấy được bản đồ kết cấu của tòa địa cung dưới lòng đất đó.

Chỉ tiếc, dù chúng tôi trải qua bao gian nan, cuối cùng vẫn không được như nguyện.

Mãi đến cuối cùng, dựa vào sự cơ trí và dũng cảm của A Ninh, chúng tôi mới miễn cưỡng mang về được một vài phát hiện quan trọng." "Quỷ Tỳ?" Trần Mộc nghe thấy, hai mắt sáng rực lên, gần như bật dậy khỏi ghế, khó tin truy hỏi: "Ý ông là chiếc Quỷ Tỳ của Lỗ Thương Vương trong truyền thuyết?

Nó lại nằm ngủ yên trong cổ mộ dưới đáy biển sao?" Bàn Tử đang lật xem tài liệu bên cạnh, tai thính nhạy bắt được từ khóa, lập tức đặt cuốn sách xuống, vẻ mặt đầy tò mò ghé sát vào, thân hình béo mập chen vào giữa hai người trông có chút buồn cười.

A Ninh đứng bên cạnh, giữa đôi lông mày tinh tế lóe lên vẻ không kiên nhẫn, hiển nhiên không hoan nghênh sự chen ngang đột ngột của Bàn Tử, nhưng cô biết rõ tình thế hiện tại nên đành miễn cưỡng đè nén bất mãn trong lòng, không lên tiếng đuổi đi.

Người ngoại quốc tên Kha Khắc kia, trong đôi mắt màu xám tro lóe lên ánh sáng trí tuệ, ông ta khẽ gật đầu, dùng giọng tiếng Trung hơi lơ lớ chậm rãi nói: "Không sai, căn cứ theo thông tin chúng tôi đã biết, lăng mộ Lỗ Thương Vương từ mấy trăm năm trước đã bị Uông Tàng Hải đào trộm, mà Uông Tàng Hải cực kỳ giảo hoạt, đã dùng một con Xà Mi Đồng Ngư quý giá thay thế Quỷ Tỳ thật để đánh tráo.

Từ lâu nay, người ngoài phổ biến cho rằng Quỷ Tỳ đã bị Uông Tàng Hải giấu trong lăng tẩm của hắn, nhưng vô số người tìm kho báu đi sâu vào thám hiểm vẫn chưa từng thấy tung tích nó.

Còn về bản đồ cơ quan Thiên Cung thần bí khó lường kia, chúng tôi có lý do tin rằng nó đã rơi vào tay Ngô Tam Tỉnh mà các anh nhắc tới.

Người này hành sự giảo hoạt như hồ ly, chúng tôi giao phong với

hắn nhiều lần, lần nào cũng bị hắn tính kế kín kẽ không kẽ hở, nhưng châm biếm thay, chúng tôi vẫn buộc phải tiếp tục hợp tác với hắn, bởi vì độ chính xác của tình báo mà hắn nắm giữ vượt xa tưởng tượng của chúng tôi." Nói xong, khóe miệng Kha Khắc nhếch lên một nụ cười khổ, hiển nhiên cảm thấy phức tạp đối với mối quan hệ liên minh vừa bất đắc dĩ vừa cần thiết này.

Trần Mộc khẽ gật đầu, khóe miệng cũng nhếch lên nụ cười khổ, trong mắt lóe lên cảm xúc phức tạp.

Gian nan và kỳ ngộ trong chuyến hành trình này dường như đều ngưng tụ trong nụ cười ấy.

Bên cạnh, Bàn Tử thân hình tròn vo bỗng nhiên mở miệng, giọng điệu mang theo vài phần tò mò và trêu chọc: "Này, nhắc mới nhớ, lần đó A Ninh và Trần Mộc thâm nhập đáy biển thám hiểm, rốt cuộc cô ta mang thứ bảo bối gì từ thế giới dưới nước sâu thẳm đó lên thế?

Chẳng lẽ cũng là thứ tốt khiến người ta líu lưỡi?" Kha Khắc vừa định mở miệng, dường như nôn nóng muốn chia sẻ những bí mật ít ai biết kia, lại bị A Ninh nhanh nhẹn ngăn lại.

Cô khẽ ấn tay lên cánh tay Kha Khắc, ánh mắt mang theo sự kiên quyết không dung nghi ngờ, khẽ nói với ông ta: "Có những chuyện, cái gì nên nói tự nhiên sẽ nói, cái gì không nên nói thì đừng lắm mồm." Câu nói này tuy nhẹ, lại giống như gió lạnh lướt qua mặt hồ, khiến những người có mặt trong lòng không khỏi sinh ra chút ớn lạnh.

Bàn Tử vừa nghe, lập tức nổi trận lôi đình, giận dữ hiện rõ trên mặt: "Cô nói cái kiểu gì thế?

Chẳng lẽ chúng ta không phải là đồng bọn cùng vào sinh ra tử sao?

Đây là thái độ cô đối đãi với đồng bọn à?" Giọng gã vang vọng trong không khí, lộ ra vẻ bất mãn và trách cứ.

Nhưng Kha Khắc dường như không quan tâm đến sự ngăn cản của A Ninh, ông ta nhe răng cười lớn, tiếng cười pha lẫn vài phần châm chọc và bất lực: "Haha, A Ninh, cô có giấu giếm thế nào thì sớm muộn gì cũng phải mang những thứ đó ra ánh sáng thôi.

Huống chi hiện tại cho dù trong tay cô thực sự nắm giữ bảo vật gì, dưới cục diện này, chúng cũng vô dụng với cô, chẳng qua chỉ là ôm khư khư một đống sắt vụn mà thôi." A Ninh nghe vậy, ánh mắt không tự chủ được quét qua nhóm người Trần Mộc, trong mắt lóe lên cảm xúc phức tạp.

Cô giậm chân, dường như đang phát tiết sự không cam lòng: "Tôi tốn bao tâm tư, trải qua ngàn khó vạn hiểm mới lấy được bảo vật, đến cuối cùng lại giống như chắp tay dâng cho người, làm lợi cho kẻ khác.

Thời thế này đúng là châm biếm thật." Nói xong, khóe miệng cô treo một nụ cười khổ, nụ cười vừa có vẻ tự giễu, vừa có nỗi mất mát khó tả.

Vừa nói, Kha Khắc vừa nở nụ cười thần bí, chậm rãi móc từ túi quần bò bạc màu ra một xấp vật phẩm được gói kỹ càng, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Trần Mộc.

Trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một trận tò mò và mong đợi, thầm đoán đây có lẽ là một loại minh khí cổ đổng quý giá nào đó, hoặc giả là manh mối then chốt để giải khai bí ẩn.

Hắn tràn đầy hy vọng nhận lấy, đầu ngón tay vừa chạm vào mép gói mỏng manh liền lập tức ý thức được trọng lượng này không bình thường — không phải kim loại lạnh lẽo hay ngọc thạch ôn nhuận, mà là một loại xúc cảm bình dị nhưng lại chứa đầy câu chuyện.

Mở ra xem, hóa ra là một xấp ảnh chụp được rửa tinh xảo, trong hình đều là những bức bích họa màu sắc sặc sỡ, đường nét trôi chảy.

Ánh mắt Trần Mộc lóe lên tia bất ngờ, lập tức bị lòng hiếu kỳ nồng đậm thay thế.

Hắn cẩn thận từng li từng tí lật xem từng tấm, dường như mỗi lần lật là một lần vén lên một bí mật cổ xưa.

Kha Khắc ở bên cạnh khẽ nhắc nhở, giọng nói mang theo sự nghiêm túc không thể bỏ qua: "Nhớ giữ đúng thứ tự của chúng, vị trí mỗi tấm đều cực kỳ quan trọng." Trần Mộc nghe vậy càng thêm tỉ mỉ xem xét.

Tổng cộng có mười lăm tấm ảnh, cảnh tượng trên mỗi bức bích họa đều không giống nhau, nhưng dường như lại ẩn chứa mối liên hệ vi diệu nào đó.

Ánh mắt hắn lướt qua những bức bích họa sống động này: một bức vẽ cảnh những nhà thám hiểm gian nan leo lên ngọn núi cao ngất phủ đầy tuyết trắng, trong gió lạnh thấu xương ánh mắt họ lại kiên định lạ thường; bức khác là góc nhìn từ trên cao xuống, những dãy núi trập trùng như mạch máu của đại địa, dưới ánh tà dương phản chiếu ánh vàng nhu hòa; lại có một tấm thể hiện dũng giả gian nan leo trèo giữa vách núi hiểm trở, từng khối cơ bắp đều căng thẳng đến cực hạn, thể hiện quyết tâm và dũng khí thách thức giới hạn tự nhiên của con người; thậm chí có bức miêu tả cảnh chiến trường cổ đại tàn khốc, binh lính khoác áo giáp nặng nề, tay cầm binh khí sắc bén anh dũng chém giết trong khói lửa mịt mù, mỗi đường kiếm, mỗi cú va chạm của khiên thuẫn đều được khắc họa sống động như thật.

Dù những bức bích họa này độc lập với nhau, bề ngoài không thấy liên hệ cốt truyện trực tiếp, nhưng Trần Mộc có thể cảm nhận được một sợi dây vô hình xâu chuỗi chúng lại, có lẽ chính là khát vọng tìm tòi cái chưa biết, cùng tinh thần kháng tranh bất khuất trước thiên nhiên và vận mệnh.

Sau lưng mỗi tấm ảnh dường như đều giấu một câu chuyện chưa kể hết, chờ đợi người có tâm đi giải đọc, đi hoàn nguyên lại những truyền kỳ đã bị bụi phủ mờ.

Kha Khắc để ý thấy vẻ nghi hoặc và khó hiểu lộ ra giữa hai lông mày Trần Mộc, ông ta rút nhẹ một tấm ảnh ố vàng từ tập hồ sơ da mang theo, chậm rãi đưa đến trước mắt Trần Mộc, trong mắt lóe lên ánh sáng đầy ẩn ý, nói: "Anh quan sát kỹ tấm ảnh này xem, nói cho tôi biết, ấn tượng đầu tiên của anh là gì?

Đây là bức đầu tiên trong loạt ảnh." Hình ảnh định cách tại một thảo nguyên trong hoàng hôn ngày đông, gió lạnh rít gào, cỏ khô lay động, mấy người Nữ Chân mặc áo da thú dày, đầu đội mũ lông hình thù kỳ dị, người thì kéo dây thừng, người thì cầm đao cảnh giác xung quanh, đang hợp sức trói chặt một người Hán quần áo rách rưới.

Người Hán kia tuy mặt mũi lấm lem bùn đất và vết máu, nhưng vẫn khó che giấu sự quật cường và không cam lòng giữa hai lông mày.

Ánh mắt Trần Mộc di chuyển trên bức hình, trầm tư một lát rồi hỏi: "Đây là miêu tả cảnh tù binh bị bắt sau một trận chiến sao?" Khóe miệng Kha Khắc vẽ nên một nụ cười đầy thâm ý, giọng nói cố tình hạ thấp mang theo vài phần trêu chọc: "Coi như là vậy, nhưng mấu chốt nằm ở chỗ, anh có đoán được vị tù binh trông có vẻ không bắt mắt kia rốt cuộc là thần thánh phương nào không?" Trần Mộc nghe vậy, lần nữa tập trung chú ý vào tấm ảnh hơi lốm đốm này.

Ánh mắt hắn dần dần tụ lại vào đặc điểm khuôn mặt của người tù binh kia — đường nét rõ ràng, sống mũi cao thẳng, đặc biệt là đôi mắt nhắm chặt, dù trong nghịch cảnh như vậy dường như vẫn cảm nhận được một luồng ý chí bất khuất.

Theo sự quan sát sâu hơn, trong lòng Trần Mộc bỗng nhiên dâng

lên một trận kinh ngạc, giọng nói bất giác cao lên vài phần: "Đây... chẳng lẽ là Uông Tàng Hải?

Những người Nữ Chân này đang bắt giữ ông ta?" Kha Khắc khẽ gật đầu, xác nhận suy đoán của Trần Mộc, giọng điệu thêm vài phần ngưng trọng: "Không sai, đây chính là tấm ảnh đầu tiên của loạt ảnh, thể hiện chính là màn này.

Chương 1142

Thử nghĩ xem, hình ảnh như vậy truyền tải cho chúng ta thông tin gì?

Uông Tàng Hải tham gia xây dựng công trình to lớn như vậy, rất có khả năng không phải xuất phát từ tự nguyện, mà là ở trong trạng thái bị giam cầm, bị cưỡng ép." Lời này vừa thốt ra, cả hai đều rơi vào trầm mặc, hình ảnh trong tấm ảnh dường như vào giờ khắc này trở nên nặng nề hơn, không khí tràn ngập sự tìm tòi và phỏng đoán về bí mật quá khứ.

Lông mày Trần Mộc khẽ nhíu lại, trong mắt lóe lên tia sáng sắc bén, phảng phất như có thể xuyên thấu màn sương mù trước mắt, trực tiếp nhìn thấu bí ẩn đằng sau tấm ảnh.

Hắn lần nữa xem xét mấy tấm ảnh ố vàng nằm rải rác trên bàn, mỗi một tấm đều gánh chịu sự lắng đọng của năm tháng và những câu chuyện không thể nói thành lời, khẽ lẩm bẩm: "Vậy thì, những tấm ảnh này rốt cuộc ghi lại...?" "Những thứ này đều là những mảnh ghép trong quỹ đạo cuộc đời của Uông Tàng Hải sau khi bị người Đông Hạ bắt đi." Người trả lời có giọng điệu mang theo chút trầm trọng, dường như đang kể lại một đoạn lịch sử khó tin, "Tuy chúng tôi không thể giải mã hoàn toàn từng chi tiết trong đó, nhưng cứ theo những tấm ảnh trước đó mà suy đoán, tình hình đại khái đã là như vậy." Đầu ngón tay Trần Mộc khẽ chạm vào những tấm ảnh, dường như có thể thông qua sự tiếp xúc đơn giản này mà cảm nhận được mạch đập của đoạn năm tháng biến động phía sau bức ảnh.

Hắn đặc biệt lưu ý đến một nhóm cảnh tượng được thể hiện tập trung, ánh mắt dần dần ngưng tụ, toát ra một sự kiên định không thể

bỏ qua. "Tấm này... chỗ này dường như có thông tin không tầm thường." Giọng hắn trầm thấp mà đầy nghi hoặc.

Kha Khắc nghe vậy, nhanh chóng tập trung tầm mắt vào chỗ Trần Mộc chỉ, quan sát kỹ một lát, không khỏi khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng: "Khả năng quan sát của anh quả thực xuất chúng, tấm ảnh này đúng là cực kỳ quan trọng.

Anh có chú ý tới không, cảnh tượng tàn phá này chính là hoàng lăng nằm sâu trong miệng núi lửa kia?

Đáng kinh ngạc hơn là, căn cứ vào đủ loại dấu vết trên ảnh biểu thị, vào thời điểm Uông Tàng Hải bị bắt, tòa hoàng lăng này không chỉ đã tồn tại trên đời, mà hiển nhiên còn trải qua sự gột rửa của thời gian đằng đẵng, trông cực kỳ tàn tạ." Trần Mộc nghe xong, không tự chủ được thốt lên một tiếng "A" kinh ngạc, trong lòng dâng lên sóng gió.

Nếu ảnh chụp là thật, vậy tòa hoàng lăng hùng vĩ luôn nằm trên đỉnh đầu bọn họ, chẳng lẽ không phải do chính tay Uông Tàng Hải xây dựng?

Phát hiện đột ngột này giống như một hòn đá ném vào mặt hồ phẳng lặng, kích khởi từng tầng gợn sóng nghi vấn.

Chẳng lẽ chân tướng lịch sử còn phức tạp và đầy khúc chiết hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều?

Kha Khắc để lộ giọng điệu khó tin, chậm rãi nói: "Sau khi nghiên cứu sâu, họ phát hiện thiết kế kết cấu chủ thể của tòa hoàng lăng này sớm nhất có thể truy ngược về thời kỳ Ân Thương, cổ xưa mà thần bí.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, nó bị nhân tạo cải tạo thành phong cách thời Minh.

Đây không chỉ đơn giản là thay đổi công trình, mà là một lần thử

nghiệm dung hợp văn hóa vượt thời đại.

Người Đông Hạ phí hết tâm cơ dời nó đến nơi này, không chỉ đơn thuần để xây một tòa hoàng lăng mới, mà là có mục đích sâu xa hơn — bọn họ muốn mượn cơ sở và nền tảng của cổ mộ vốn có, gia cố và cách tân, bởi vì trải qua vô số mưa gió xâm thực, kết cấu hoàng lăng nguyên thủy đã không chịu nổi gánh nặng, không thể thỏa mãn khát vọng về nơi an nghỉ vĩnh hằng của bọn họ." "Vậy địa cung và mật đạo ẩn giấu ở đây cũng đã tồn tại từ trước lần chuyển đổi đó sao?" Bàn Tử vẻ mặt tò mò, trong mắt lóe lên ánh sáng ham muốn tìm tòi cái chưa biết.

Kha Khắc khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên hồi ức về quá khứ: "Chính là như vậy.

Bọn họ dựa vào một bộ ảnh lịch sử quý giá, giống như chơi ghép hình, từng mảnh từng mảnh khôi phục lại con đường cổ xưa dẫn đến bí cảnh nơi này.

Những tấm ảnh đó, mỗi một tấm đều gánh chịu sức nặng của năm tháng, chỉ dẫn chúng tôi xuyên qua màn sương mù thời không.

Tuy nhiên, có những hình ảnh đến nay vẫn chưa thể giải mã hoàn toàn, đầy rẫy bí ẩn.

Ví dụ như tấm này..." Ông ta rút từ đống tài liệu mang theo ra một tấm ảnh ố vàng, đưa cho mọi người xem.

Trên hình, vô số ác quỷ hình thù dữ tợn dường như bị giam cầm ngàn năm, đang nhao nhao vùng vẫy thoát ra từ các khe nứt của đá cứng, mỗi nét vẽ trong hình đều như đang kể lể sự khủng bố và tuyệt vọng không ai biết, đó là bức cuối cùng trong ba bức.

Mà tấm ảnh thứ tư ngay sau đó lại càng khiến người ta liên tưởng miên man — trong hình vẽ một sự tồn tại kỳ dị giống như sinh vật

thân mềm màu đen khổng lồ, nó ngọ nguậy cái thân thể vô định hình, leo lên từ vách núi dựng đứng sâu như vực thẳm, xung quanh là hư không và hỗn độn vô tận.

Trên vách núi, lờ mờ có thể thấy bóng người lắc lư, bọn họ đang đổ vật gì đó không rõ xuống bóng tối không đáy kia, động tác vừa có sự thành kính, lại mang theo sự quyết tuyệt và hy sinh khó tả nào đó.

Những bức ảnh này không chỉ là manh mối then chốt thông tới quá khứ, mà còn dự báo những gì chờ đợi bọn họ phía trước sẽ là những bí mật và thử thách vượt xa tưởng tượng.

Dây thần kinh của Trần Mộc căng thẳng đến cực hạn, cảm giác khẩn trương như trái tim bị sợi chỉ nhỏ kéo căng, cứ phập phồng theo sự thay đổi của tình cảnh.

Cuối cùng, khi mọi thứ có vẻ đã lắng xuống, hắn không khỏi thở phào một hơi dài, chuẩn bị tìm một tư thế thoải mái ngồi xuống để có thể tập trung hơn, tỉ mỉ hơn mà xem xét những tấm ảnh đầy bí ẩn trước mắt.

Tuy nhiên, ngay lúc này, tay A Ninh đột nhiên vươn về phía hắn, động tác vừa đột ngột vừa tự nhiên, phảng phất như tuyên cáo bắt đầu một cuộc so tài mới.

Giọng cô trong trẻo nhưng mang theo chút khiêu khích: "Được rồi, chuyện của chúng tôi coi như tạm xong, mấy tấm ảnh này anh có thể xem kỹ bất cứ lúc nào.

Nhưng mà, bây giờ có phải đến lượt anh cũng nên tiết lộ chút gì cho mọi người nghe không?" Trần Mộc nghe vậy, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ khốn đốn, giữa trán nhăn lại đầy khó hiểu. "Nói cái gì cơ?" Mấy chữ thốt ra từ miệng hắn mang theo sự mờ mịt nồng đậm, giống như hắn hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của đối phương.

Trong mắt A Ninh lóe lên tia mất kiên nhẫn, nhưng lập tức bị một tia sáng gần như khiêu chiến thay thế. "Tôi đã đem hết những gì tôi biết về anh nói ra một lượt, bao gồm cả ân oán dây dưa với Ngô Tam Tỉnh," cô ngừng lại, ánh mắt sắc bén khóa chặt Trần Mộc như muốn nhìn thấu tâm tư hắn, "Anh đừng nói với tôi là anh còn nhỏ mọn hơn tôi, đến một chút thông tin hữu dụng cũng không chịu chia sẻ đấy nhé?" Trần Mộc thầm mắng trong lòng, tự giễu những thông tin A Ninh tiết lộ lúc trước quả thực chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi, nói cũng như không, vấn đề cốt lõi thực sự quan trọng thì chưa chạm tới cái nào.

Hắn thầm buồn cười, nghĩ bụng: *Cô tưởng tôi vẫn là tên ngốc ngây thơ, mù tịt mọi thứ năm đó sao?* Khóe miệng nhếch lên nụ cười giảo hoạt, hắn nhanh chóng điều chỉnh sách lược, quyết định phản tướng một quân: "Ở chỗ các người, có ai tên là Ô Lão Tứ không?" Câu hỏi này vừa là thăm dò vừa là phản kích, nhằm phá vỡ sự bất cân xứng thông tin mà đối phương xây dựng, tranh thủ thêm quyền chủ động cho bản thân.

A Ninh khẽ gật đầu, vẻ kinh ngạc hiện lên trên mặt, kỳ quái hỏi ngược lại: "Sao thế?

Anh không chỉ biết thứ này, mà còn... anh quen ông ta?" Trong lời nói của cô mang theo sự cấp thiết khó phát hiện, dường như đáp án cho câu hỏi này cực kỳ quan trọng đối với cô.

Trần Mộc ung dung chậm rãi móc từ túi quần bò hơi sờn rách ra hai con cá bằng đồng lấp lánh ánh xanh cổ xưa, dưới ánh đèn mờ ảo chúng khúc xạ ra tia sáng yếu ớt nhưng đầy bí ẩn.

Hắn khẽ lắc hai bảo vật hiếm có này trước mắt mọi người, giọng điệu lộ ra vài phần tự tin không thể nghi ngờ: "Tất cả bí mật các người muốn biết, đáp án đều nằm trong này.

Nếu Ô Lão Tứ còn sống, thì hãy để ông ta hiện thân đi, đã đến lúc vén màn mọi bí ẩn rồi." Lời vừa dứt, không khí dường như ngưng trệ trong nháy mắt.

Trần Mộc chú ý tới thân thể Kha Khắc bỗng nhiên chấn động mạnh, suýt chút nữa mất thăng bằng, lảo đảo miễn cưỡng đứng vững, trên mặt viết đầy vẻ khó tin.

Mà ánh mắt A Ninh trong nháy mắt trợn tròn xoe, đầy vẻ chấn kinh cùng không thể tưởng tượng nổi, giọng cô vậy mà lại có chút run rẩy: "Trời...

Trời ơi!

Anh... anh lại có tới hai con!" Khoảnh khắc đó, Trần Mộc chỉ hơi di chuyển cánh tay cầm cá, tròng mắt của tất cả mọi người xung quanh liền như bị sợi dây vô hình kéo theo, dán chặt vào từng động tác nhỏ của hai món cổ vật kia.

Kỳ thực, sâu trong nội tâm Trần Mộc thực không muốn dễ dàng giao ra hai con Xà Mi Đồng Ngư gánh chịu vô số bí mật này.

Nhưng vừa nghĩ tới lời dặn dò thấm thía của Ngô Tam Tỉnh trước khi chia tay, một luồng nhiệt huyết trào lên trong lòng, thúc đẩy hắn đưa ra quyết định này.

Không ngờ phản ứng của bọn A Ninh lại mãnh liệt đến thế, điều này khiến hắn vừa cảm thấy bất ngờ, lại không khỏi thầm cảm thán sức mạnh ẩn chứa sau những con cá đồng này.

Hồi lâu sau, trong đám người cuối cùng có người hoàn hồn từ trong kinh ngạc, dùng giọng điệu gần như kính sợ hỏi Trần Mộc: "Những thứ này... anh lấy từ đâu ra?

Anh... anh quả thực giống như thần tiên có khả năng thông thiên triệt địa vậy.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ các anh thực sự đã phát hiện ra điều gì trong lần thám hiểm Lỗ Vương Cung đó?

Chương 1143

Đây...

đây chính là Long Ngư bí văn thất truyền đã lâu a!

Trần Mộc, tôi cứ tưởng trên đời này chỉ còn tồn tại một con, lại không ngờ..." Nói đến đây, ánh mắt người nọ tràn ngập khát vọng với thế giới chưa biết cùng sự kính ý sâu sắc đối với Trần Mộc.

Lúc này tâm tư Trần Mộc rối bời, tỏ ra có chút không kiên nhẫn với sự ồn ào và những ánh mắt tò mò xung quanh, hắn khẽ xua tay, giọng điệu mang theo vài phần bất lực: "Trong các người, có ai biết giải mã vật kỳ dị này không?" Ánh mắt hắn quét qua mọi người, dường như đang tìm kiếm manh mối khó phát hiện nào đó.

A Ninh phản ứng nhanh nhạy, nghe vậy lập tức cao giọng hô: "Ô Lão Tứ!" Tiếng nói chưa dứt, một bóng người từ rìa đám đông vội vã đi tới, trên mặt đầy vẻ khốn đốn và khó hiểu.

Tuy nhiên, khi tầm mắt ông ta rơi vào con cá trong tay Trần Mộc, thần sắc lập tức nghiêm lại, dường như ý thức được chuyện trọng đại gì đó, ba bước gộp làm hai, vội vàng chạy tới trước mặt Trần Mộc, thốt lên một tiếng "Trời!", trong câu chữ lộ ra sự chấn động khó tin.

Đối mặt với vị Ô Lão Tứ đột nhiên trở nên kích động này, trong mắt Trần Mộc lóe lên tia mong đợi, trầm giọng hỏi: "Ông có cách phiên dịch thông tin trên này không?" Ô Lão Tứ không nói gì, chỉ dùng sức gật đầu, thần tình kia giống như đang nghênh đón thánh vật nào đó, hai tay hơi run rẩy nhận lấy con cá kỳ dị.

Sau đó, ông ta lấy đèn pin mang theo bên người, chiếu kỹ lên vảy cá.

Dưới chùm sáng, từng phiến vảy cá vậy mà dần hiện ra những ký tự Nữ Chân loang lổ, chúng uyển chuyển như được ban cho sinh mệnh, chậm rãi lưu động trên mặt đất mờ tối.

Trong đám người xung quanh lập tức có người tự giác ghé sát lại, lấy giấy bút ra, động tác nhanh chóng mà thành thạo bắt đầu sao chép.

Hiệu suất và sự chuyên nghiệp của thuộc hạ dưới trướng A Ninh khiến người ta tán thán, bọn họ vừa sao chép, đồng thời lại còn có thể nhanh chóng tiến hành dịch miệng sơ bộ, năng lực vượt xa Hoa Hòa Thượng đang có mặt tại đây.

Theo tiến độ công việc sao chép, những ký tự bí ẩn kia dần dần được chuyển hóa thành ngôn ngữ có thể hiểu được.

Trần Mộc đứng bên cạnh lẳng lặng lắng nghe, ban đầu cảm thấy nội dung bản dịch này tối nghĩa khó hiểu, tràn ngập huyền cơ, dường như mỗi từ ngữ đều đang nhảy múa, mối liên hệ giữa chúng vừa vi diệu vừa phức tạp.

Nhưng theo thời gian trôi qua, thông tin dần trở nên rõ ràng, đó là một lối kể chuyện có tính vần điệu cực mạnh, uyển chuyển như thi thiên cổ lão vang vọng bên tai.

Trần Mộc biết rõ mình không thể ghi nhớ toàn bộ thông tin, nhưng trong đó có vài đoạn đặc biệt lôi cuốn, in sâu vào ký ức của hắn.

Trí tuệ và sự huyền bí ẩn chứa trong những đoạn này giống như tia nắng đầu tiên trong buổi sớm mai xuyên qua màn sương, khiến người ta nảy sinh lòng kính sợ mà lại tràn đầy tò mò.

Cuộn tranh chậm rãi mở ra, chữ viết trên đó cổ xưa, toát ra cảm giác tang thương vượt qua năm tháng.

Vài lời mở đầu tựa như gió nhẹ giữa núi, khẽ lay động tâm huyền của mỗi độc giả, ám chỉ bí mật mà bản mật văn Long Ngư này gánh

vác không phải chuyện nhỏ, tầm quan trọng của nó đủ để làm rung chuyển thế gian.

Tác giả khi khắc những dòng chữ này, nội tâm chắc chắn là ngũ vị tạp trần, vừa kỳ vọng bí mật này có thể vĩnh viễn ngủ yên trong bóng tối, không chịu sự can thiệp từ bên ngoài, lại vô tình lộ ra một tia mong chờ: nguyện rằng nếu có một ngày bí mật này được thấy lại ánh mặt trời, thì người đầu tiên vén lên bức màn bí ẩn của nó sẽ là một người con của nhà Hán, chứ không phải hậu duệ tộc Nữ Chân.

Nguyện vọng ngắn ngủi này ẩn chứa tình cảm dân tộc thâm trầm và những khúc mắc lịch sử phức tạp, khiến người ta liên tưởng vô hạn.

Những dòng chữ sau đó giống như từng bức họa được phác thảo bằng mực nhạt, tuy chỉ vài nét đơn giản lại miêu tả sống động những trải nghiệm của nhân vật chính sau khi bị bắt tới Đông Hạ.

Cùng với những bức bích họa loang lổ trên tường chiếu rọi lẫn nhau, những ghi chép này phảng phất như làm cho đoạn vãng sự bị bụi phủ kia sống lại trước mắt.

Ông ta, một lữ khách thân bất do kỷ, vì để đổi lấy tự do, hoặc là vì khát vọng chưa tắt trong lòng, buộc phải dẫn dắt từng đội ngũ xuyên qua những cổ mộ u ám sâu thẳm.

Những cổ mộ này, có cái ẩn mình giữa núi non trùng điệp, có cái ngủ say dưới hoang dã, đều là nơi cất giấu bí bảo chưa từng hiện thế trong lãnh thổ Đông Hạ.

Mỗi lần hành động đều là một cuộc đánh cược với tử thần, những kẻ trộm mộ cẩn thận từng li từng tí tránh né cạm bẫy, phá giải cơ quan, chỉ vì tìm được những trân bảo hiếm có đủ để chấn động triều chính.

Mà trong những lần thám hiểm đó, nhân vật chính luôn lặng lẽ đặt một con cá đồng tại những nơi linh khí dồi dào, dùng nó làm manh mối, ký thác vào một ngày nào đó trong tương lai sẽ có người hữu duyên lần theo manh mối này, vén mở bí mật liên quan đến thương sinh thiên hạ.

Trần Mộc, vị độc giả ngẫu nhiên có được mật văn này, dưới ánh đèn mờ ảo tỉ mỉ nghiền ngẫm, không khỏi khẽ thốt lên kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng câu chuyện này chẳng qua là những ghi chép bình thường về tìm kho báu và đào vong, lại không ngờ đằng sau còn ẩn giấu động cơ khúc chiết ly kỳ đến thế.

Theo sự đọc hiểu sâu hơn, tâm tình Trần Mộc càng thêm ba động chập trùng, mãi cho đến khi phần ghi chép nửa sau khiến hắn hoàn toàn rơi vào chấn kinh.

Hóa ra, trong vô số lần thâm nhập hang hùm, cải tạo công trình hoàng lăng Đông Hạ, nhân vật chính kia lại vô tình vén mở mặt quỷ quyệt nhất của vương cung Đông Hạ — một bí ẩn kinh thiên động địa liên quan đến sự hưng suy của vương triều mà ngay cả sử sách cũng chưa từng ghi chép.

Điều này không chỉ thách thức nhận thức của Trần Mộc, mà còn khiến màn sương mù của đoạn lịch sử này càng thêm dày đặc, dẫn dụ người ta lún sâu vào trong, dục vọng tìm kiếm chân tướng bùng cháy hừng hực như lửa.

Sở dĩ Trần Mộc cảm thấy một nỗi kinh hãi khó tả tự nhiên sinh ra, căn nguyên nằm ở chỗ trong một lần đối thoại riêng tư với Hoa Hòa Thượng, gã đã vô tình tiết lộ một bí mật kinh người về thân thế của Đông Hạ Vạn Nô Vương.

Hoa Hòa Thượng lúc đó hạ thấp giọng, thần bí hề hề nói, những Vạn Nô Vương cao cư trên vương tọa kia, không phải là hậu đại của

phàm nhân bằng da bằng thịt, mà là quái vật đến từ vực sâu dưới lòng đất, trên người kẻ nào cũng quanh quẩn yêu khí bất tường.

Hiện nay, đoạn tự thuật này khớp với những mảnh vỡ ly kỳ trong lời Hoa Hòa Thượng, phảng phất như một miếng ghép hình đã tìm được vị trí, khiến toàn bộ bức tranh dần lộ ra hình dáng.

Trong ghi chép cổ xưa này, miêu tả phong thủy sư nổi tiếng Uông Tàng Hải đã trải qua những năm tháng đằng đẵng tại nơi này —— tròn mười năm xuân thu, ông ta dường như bị gông xiềng vận mệnh trói buộc chặt chẽ.

Trong những ngày tháng tăm tối đó, ông ta bị ép phải chứng kiến một bí mật siêu việt thường lý: Một cánh cửa khổng lồ chôn sâu dưới đất, được người địa phương phụng làm thần tích, sự tồn tại của nó vượt xa tưởng tượng của tất cả mọi người.

Theo lời đồn đại cổ xưa, sự truyền thừa của mỗi đời Vạn Nô Vương trong lịch sử không tuân theo quy tắc thế tập thế tục, mà là sau khi ngọn lửa sinh mệnh của Vạn Nô Vương đời trước tắt lịm, tân vương sẽ từ trong khe nứt của cánh cửa dưới lòng đất kia khập khiễng bước ra, uyển như vật yêu dị trùng sinh tại thế gian.

Càng khiến người ta không thể tin nổi là, con đường thông tới cõi u minh này chỉ mở ra trong khoảnh khắc cựu vương ngã xuống.

Nếu có kẻ nào dám cả gan chạm vào cấm kỵ không đúng lúc, lửa địa ngục sẽ vô tình thôn phệ tất cả sinh linh dám mạo phạm, bảo đảm tuyết trắng ngàn năm trên dãy Trường Bạch vĩnh viễn không dính chút ô uế nào, phảng phất như sức mạnh tự nhiên đang nghiêm khắc thủ hộ quy tắc cổ xưa này.

Trần Mộc nghe đoạn miêu tả này, trong đầu không khỏi hiện lên từng màn hình ảnh chấn động lòng người: Nham thạch nóng chảy sôi trào, dung nham như rồng giận phá vỡ vỏ trái đất, nương theo tiếng

nổ vang đinh tai nhức óc, một sinh vật thân hình quái đản, khoác trên mình u quang chậm rãi từ trong vết nứt kia giãy dụa chui ra, phảng phất như cả quá trình chính là một trận núi lửa phẫn nộ phun trào.

Hắn thầm suy đoán, chẳng lẽ Vạn Nô Vương trong truyền thuyết thực sự được thai nghén trong bụng núi lửa, mỗi lần trùng sinh đều nương theo sự biến động to lớn của giới tự nhiên?

Suy nghĩ như vậy khiến hắn rùng mình, đồng thời cũng càng thêm khát vọng vạch trần chân tướng của câu đố cổ xưa này.

Trong địa cung u ám thâm thúy kia, hắn tận mắt chứng kiến màn vương quyền giao thế khiến người ta run rẩy, nỗi sợ hãi đó phảng phất muốn đông cứng linh hồn hắn.

Từ cánh cửa cổ xưa và thần bí dưới lòng đất kia chậm rãi bò ra, lại là một Vạn Nô Vương thân hình vặn vẹo, dung mạo dữ tợn, toàn thân tản phát ra yêu khí không thuộc về nhân gian.

Ánh mắt băng lãnh dường như có thể đâm thủng linh hồn con người, chứng thực hắn không phải nhân loại, mà là tồn tại khủng bố siêu thoát khỏi lẽ thường.

Theo sử sách ghi lại, cánh cửa dưới lòng đất này chôn sâu trong bụng hoàng lăng, phía dưới chính là vùng đất mênh mông của dãy núi Trường Bạch.

Lịch sử có thể truy ngược đến thời kỳ thượng cổ hồng hoang, thậm chí có khả năng là di tích thần bí lưu lại từ triều Hạ.

Con đường bí mật thông tới cánh cửa khổng lồ kia, lại được một loại sinh vật thế gian hiếm thấy —— Nhân Đầu Điểu (chim đầu người) thủ hộ.

Chúng sở hữu khuôn mặt thê mỹ của nữ tử, nhưng lại phối với thân thể và đôi cánh của loài chim, mỗi khi màn đêm buông xuống liền

phát ra tiếng kêu ai oán như tiếng hát, khiến người nghe tim đập chân run.

Hồi tưởng lại những con quái điểu đầu người kia, Trần Mộc không khỏi lạnh sống lưng, mồ hôi lạnh thuận theo thái dương lặng lẽ trượt xuống.

Tuy nhiên, chuyện còn ly kỳ hơn thế, lại được ghi chép trên con cá đồng cuối cùng trong ba con kia.

Trong câu chữ tiết lộ, có người từng bí mật tiềm nhập vào bên trong cánh cửa cấm kỵ dưới lòng đất kia, trải qua một cuộc mạo hiểm không thể dùng lẽ thường giải thích.

Chữ viết hỗn loạn và tràn ngập kinh sợ, phảng phất là thám hiểm giả trở về trong trạng thái cực độ khủng hoảng, bất chấp tất cả mà vội vàng khắc xuống những gì mắt thấy tai nghe, đến mức nội dung tạp loạn vô chương, khó lòng lý giải.

Bàn Tử ở bên cạnh nghe đến nhập thần, rốt cuộc kiềm chế không được nghi hoặc trong lòng, chen lời nói: "Trong truyền thuyết, phàm là người mở cánh cửa kia ra đều sẽ bị nghiệp hỏa địa ngục thiêu đốt hầu như không còn gì, vì sao người này lại có thể bình an vô sự?

Đây quả thực là hồ ngôn loạn ngữ, nói hươu nói vượn mà!" Trần Mộc thầm tự cân nhắc, trong lòng tuy kinh nghi bất định, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ không gợn sóng.

Chương 1144

Hắn biết rõ, đối phương khẳng định là nhờ vào một số thủ đoạn mà bọn họ chưa từng kiến thức qua, mới có thể tự do đi lại trong hoàn cảnh rắc rối phức tạp này.

Tuy nhiên, tài liệu và manh mối rải rác bốn phía tạp loạn vô chương, giống như màn sương mù bao trùm lấy chân tướng, khiến người ta khó lòng tìm ra đầu mối.

Chính lúc mọi người đang bó tay hết cách, một thành viên trong đội vội vàng chạy tới, thần sắc khẩn trương nhưng lại khó giấu hưng phấn, báo cáo: "Đội trưởng, có phát hiện mới!

Lại tìm được một ký hiệu mới!" Nghe vậy, Trần Mộc dẫn đầu mọi người theo sát phía sau, bước chân vội vã nhưng có trật tự tiến về phía địa điểm mục tiêu.

Khi đến bên cạnh giếng quan tài, cảnh tượng trước mắt khiến mọi người trong lòng rùng mình: Mấy cỗ quan tài cổ xưa lại bị mở toang hết thảy, đồ bồi táng bên trong rơi lả tả đầy đất, vàng bạc châu báu quý trọng cùng lụa là mục nát đan xen một chỗ, hiển lộ vẻ vừa quỷ dị lại không kém phần bi lương.

Càng khiến người ta không ngờ tới chính là, ở một bên vách giếng quan tài u thâm, một cái ám môn ẩn tế cực điểm thình lình hiện ra, phảng phất là bí cảnh cố ý chuẩn bị cho kẻ tìm bảo.

Bên trong ám môn, ký hiệu quen thuộc kia lẳng lặng nằm dưới ánh sáng lờ mờ, rõ ràng có thể thấy được, chính là dấu hiệu đặc hữu của Muộn Du Bình.

Thấy tình cảnh này, A Ninh nhíu mày, trong giọng nói mang theo một tia không thể tin nổi, hỏi: "Ký hiệu này, chẳng lẽ không phải

người của chúng ta lưu lại sao?" Ánh mắt cô ta vừa có nghi hoặc vừa có đề phòng, hiển nhiên cảm thấy sự việc này rất khó hiểu.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, trên mặt vẫn duy trì sự thong dong và trấn định, nói đầy vi diệu: "Không phải chúng tôi lưu lại.

Điểm này, tôi cũng cảm thấy vô cùng khốn hoặc." Ngữ khí của hắn kẹp theo vài phần mê mang ngụy trang, phảng phất thật sự không biết gì về chuyện này.

Lúc này, một vị chuyên gia lớn tuổi trong đội ngũ chậm rãi tiến lên, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mép những cỗ quan tài lộ ra bên ngoài, trong mắt chớp động ánh sáng trí tuệ.

Ông ta trầm giọng nói: "Những quan quách này, kỳ thực là cái gọi là 'ảnh quan' (quan tài giả), toàn bộ đều là hàng nhái được chế tác tinh xảo, bên trong chỉ bày biện mô hình thi thể được điêu khắc từ ngọc thạch thượng đẳng, mà quan quách chân chính cũng không nằm ở nơi này.

Vừa rồi chúng tôi không cẩn thận kích hoạt cơ quan trùng hương ngọc bên trong một cỗ quan quách, lúc này mới ngoài ý muốn phát hiện ra cái ám môn kia." Lời này vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt, lập tức chợt hiểu.

Hóa ra, sau lưng chuỗi mê đoàn này còn ẩn tàng một tầng bố cục và cơ xảo sâu hơn, mà tất cả những thứ này dường như đều đang dẫn dắt bọn họ đi về phía một chân tướng nào đó chưa biết lại tràn ngập dụ hoặc.

Kết quả, từng đàn du diên (một loại rết/trùng trong mộ) như dòng nước đen nhỏ từ trong khe hở không ai biết cuồn cuộn trào ra, chúng vặn vẹo thân thể dài nhỏ, trong ánh sáng lờ mờ phiếm u quang, cảnh tượng khiến người ta tê da đầu.

Trần Mộc cố nén khó chịu trong lòng, cẩn thận từng li từng tí dò xét bốn phía, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua những vách đá cổ xưa loang lổ.

Ngay lúc này, một chỗ lõm khó phát hiện hấp dẫn sự chú ý của hắn, trải qua một phen tỉ mỉ tìm tòi, lại ngoài ý muốn xúc động một cái cơ quan.

Một khối cự thạch lặng lẽ dời đi, lộ ra một mật đạo ẩn tế cực điểm, u thâm mà thần bí, phảng phất là lối vào thông tới một thế giới khác.

Mật đạo xuất hiện làm Trần Mộc hai mắt tỏa sáng, hắn ngưng thị cửa hang bị tuế nguyệt ăn mòn kia, trong lòng không khỏi thầm suy tính: Đây không chỉ là một lối đi bình thường, sự khéo léo trong kiến tạo, sự ẩn bí của vị trí, đều hiển thị nỗi khổ tâm của người thiết kế.

Càng khiến hắn kinh ngạc chính là, bên trong thông đạo dường như còn lưu lại dấu chân mới mẻ, ý nghĩa là không lâu trước đây, có người đã lặng lẽ tiến vào lãnh địa chưa biết này.

Một loại trực giác nói cho hắn biết, cái gọi là "mộ hai tầng" này ẩn tàng bí mật phức tạp hơn nhiều so với vẻ bề ngoài.

Tập tục mộ táng hai tầng thịnh hành một thời vào triều Nguyên, có lẽ chính là vì bảo hộ quan quách chân chính, để nó miễn bị trộm đạo quấy nhiễu.

Ánh mắt Trần Mộc lần nữa rơi về phía cỗ quan quách khổng lồ khảm nạm bảo thạch và lưu ly kia, mỗi một tia sáng bóng đều như đang kể lể câu chuyện ngàn năm, hoa lệ mà trang nghiêm, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Hắn không khỏi kinh thán trước công nghệ và trí tuệ của cổ nhân, đồng thời cũng thầm đoán, nếu quan quách chân chính thật sự ẩn nấp

dưới mật đạo này, nơi đó lại sẽ là một thế giới chưa biết và đầy khiêu chiến như thế nào?

Nhìn về phía ám môn đã lặng lẽ mở ra, Trần Mộc phát hiện mật đạo kia không chỉ chật hẹp, mà còn dị thường dốc đứng, gần như thẳng đứng kéo dài xuống phía dưới, hiển nhiên là trường thí luyện được thiết kế để khảo nghiệm dũng khí và quyết tâm của kẻ thám hiểm.

Hắn trong lòng không khỏi kêu "Ái chà" một tiếng, thầm nghĩ, thảo nào trước đó Muộn Du Bình lại kiên quyết ngăn cản mình bước vào nơi này như vậy, sự hiểm ác và chưa biết này, hiển nhiên vượt quá phạm vi người thường có thể thừa nhận.

Ở một bên, A Ninh ánh mắt mẫn cảm bắt được biến hóa vi diệu trên nét mặt Trần Mộc, suy đoán của cô ta dường như không hẹn mà gặp với hắn.

Chỉ thấy cô ta nhẹ nhàng giơ tay, ý đồ phân phó thủ hạ tiến vào mật đạo tham tra.

Tuy nhiên, đối mặt với vực sâu chưa biết này, tất cả mọi người phảng phất đều bị sợ hãi trói buộc, không ai nguyện ý bước ra bước kia, chỉ lẳng lặng nhìn Trần Mộc và Bàn Tử, trong mắt đầy kỳ vọng cùng bất an.

Trong không khí tràn ngập một loại không khí khẩn trương khó tả, dường như ngay cả thời gian đều ngưng cố tại giờ khắc này.

Quả nhiên, vị Ngô Tam Tỉnh mất tích đã lâu, cái lão tặc giảo hoạt cực điểm kia, lại hiện thân vào giờ khắc này!!!

Chỉ mới mấy tháng không gặp, ông ta dường như bị tuế nguyệt vô tình ăn mòn mấy chục năm, mái tóc đen đã lốm đốm, xen lẫn từng sợi bạc chói mắt, dung mạo tiều tụy, nếp nhăn tung hoành, thoạt nhìn gần

như khiến người ta khó lòng nhận ra.

Cuộc trùng phùng như vậy, thẳng thắn mà nói, Trần Mộc trong lòng hoàn toàn không có chút chuẩn bị nào.

Trong đủ loại giả thiết của hắn, lần gặp lại Ngô Tam Tỉnh lẽ ra phải ở trong một mật thất âm lãnh u thâm nào đó, bốn phía vách đá tuyên khắc đồ đằng cổ xưa thần bí, ánh nến chập chờn chiếu rọi thân ảnh hai người giao nhau.

Khi đó, Ngô Tam Tỉnh sẽ vạch trần tất cả mê đoàn, chậm rãi kể ra bí mật ẩn tàng trong dòng sông thời gian; hoặc là khi Trần Mộc thân hãm tuyệt cảnh, ngàn cân treo sợi tóc, ông ta như thần linh giáng lâm, kéo Trần Mộc từ trước quỷ môn quan về.

Tuy nhiên, hiện thực lại qua loa như thế, Ngô Tam Tỉnh cứ vậy không hề có điềm báo trước xuất hiện trong đội ngũ thám hiểm của A Ninh, phảng phất là một cơn bão táp bất ngờ ập tới, khiến người ta trở tay không kịp.

Trần Mộc ngưng thị thân ảnh quen thuộc lại xa lạ kia, sự xác tín và nghi hoặc trong lòng đan xen thành một tấm lưới kín không kẽ hở.

Hắn khó tin đứng tại chỗ, tư duy phảng phất ngưng kết, không phân rõ đây rốt cuộc là sự kéo dài của giấc mộng, hay là sản vật của ảo giác.

Một loại cảm xúc mạc danh kích động trong lồng ngực hắn, vừa có sự kích động và nhẹ nhõm khi tìm được Ngô Tam Tỉnh, cũng có sự khốn hoặc và mê mang khi đối mặt với cảnh tượng đột biến này.

Thần sắc Ngô Tam Tỉnh có vẻ khá hốt hoảng, đôi mắt nửa khép, dường như đang xuyên qua màn sương tuế nguyệt, gian nan bắt lấy cảnh tượng chung quanh.

Ông ta có thật sự nhìn thấy Trần Mộc trước mắt hay không, không

ai biết rõ.

Nhưng ngay khoảnh khắc Trần Mộc hô hoán, thân thể lão nhân phảng phất bị một cỗ sức mạnh vi diệu nhẹ nhàng xúc động, khóe môi khô khốc như gỗ mục hơi mấp máy, thốt ra một từ gần như nỉ non: "Trần Mộc?" Thanh âm kia nhỏ như tơ nhện, rất nhanh liền tiêu tán trong không khí, giống như ngọn đèn sắp tắt, để lại một mảng yên tĩnh khiến người ta bất an.

Trong lòng Trần Mộc thót lại, phảng phất bị bàn tay vô hình hung hăng bóp chặt, một cỗ cảm xúc khó tả mãnh liệt ập tới, vừa chua xót lại phức tạp.

Trước mắt vị lão giả niên mai này bình yên vô sự đứng ở đó, dây thần kinh căng thẳng của hắn rốt cuộc cũng được buông lỏng, giống như thuyền lạc hướng tìm được ngọn hải đăng, nỗi lo âu vì mất đi chỗ dựa nháy mắt tan thành mây khói.

Nhưng trong chớp mắt, một cỗ lửa giận mãnh liệt từ đáy lòng bốc lên, tựa như lửa cháy lan ra đồng cỏ, hắn hận không thể lập tức xông lên phía trước, lật tung lão gia hỏa kia xuống đất, dùng nắm đấm trút xuống tất cả phẫn nộ cùng bất an.

Hai loại tình cảm hoàn toàn khác biệt giao chức quanh quẩn trong lòng, khiến sắc mặt hắn trở nên khó lường, vừa vặn vẹo lại cổ quái, nếu là người bên ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ buồn cười, thậm chí nhịn không được bật cười.

Cùng lúc đó, Bàn Tử ở một bên đang kịch liệt tranh luận gì đó với A Ninh, âm lượng dần dần nâng cao, gần như muốn diễn biến thành một trận cãi vã.

Tuy nhiên giờ phút này tâm tư Trần Mộc hoàn toàn không ở trên người bọn họ, sự chú ý của hắn hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt chiếm cứ.

Phan Tử thấy bộ dạng này của Ngô Tam Tỉnh, vội vàng tiến lên vài bước, lo lắng lay bả vai ông ta mấy cái, phảng phất làm vậy là có thể gọi ông ta tỉnh lại từ trong trạng thái kinh người này.

Tiếp đó, Phan Tử nhanh chóng cởi áo trên của Ngô Tam Tỉnh ra, hành động này làm Trần Mộc lập tức ngẩn ra, mắt trừng lớn.

Đập vào mi mắt Trần Mộc là lớp dịch nhờn khiến người ta buồn nôn bên trong y phục Ngô Tam Tỉnh, chúng gắt gao dính chặt trên vải vóc và da thịt, tản phát ra khí tức bất tường.

Càng làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình là, lồng ngực Ngô Tam Tỉnh trải rộng những vết loét lở, rậm rạp chằng chịt, cái nào cũng sâu tới xương, phảng phất là lỗ nhỏ lặng lẽ mở ra từ cửa địa ngục.

Dưới những vết thương kia, giấu vô số đầu con du diên, chúng giống như ký sinh trùng tham lam, gắt gao bám vào trong máu thịt ông ta.

Hiển nhiên, Ngô Tam Tỉnh từng nếm thử lột bỏ những sinh vật đáng sợ này, nhưng đuôi của du diên cực kỳ giòn, hơi chạm vào liền đứt làm hai đoạn, tàn thể thì thật sâu khảm vào trong thịt, miệng vết thương bởi vậy không cách nào khép lại, ngày qua ngày, cuối cùng hóa thành mủ dịch phiếm mùi hôi thối, kể lể thống khổ và tuyệt vọng không lời.

Một màn này, không thể nghi ngờ là cú sốc kép về thị giác và tâm linh đối với Trần Mộc, khiến hắn nhất thời không nói nên lời, chỉ có thể ngây ra như phỗng đứng tại chỗ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chương 1145

Phan Tử mạnh mẽ túm lấy cổ áo gã bác sĩ người nước ngoài mặt mày tái nhợt bên cạnh, lửa giận trong mắt phảng phất muốn đốt cháy không khí, giơ nắm đấm lên, đang muốn đánh xuống thì bị đồng bạn chung quanh nhanh chóng ôm lấy, ngăn cản sự kích động của gã.

Phan Tử ở trong ngực mọi người ra sức giãy dụa, hai nắm đấm nắm chặt, cơ bắp vì căng thẳng mà nổi lên, trong cổ họng bộc phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ cực điểm: "Lũ khốn kiếp các người đã làm chuyện tốt gì với Ngô Tam Tỉnh vậy hả!

Cư nhiên khiến ông ấy biến thành bộ dạng này?!" Trần Mộc ánh mắt sắc bén quét qua gã người nước ngoài kia, chú ý tới khi gã nhìn về phía thân thể đầy thương tích của Ngô Tam Tỉnh, trên mặt khó nén sự kinh khủng và ghê tởm.

Tuy trong lòng minh bạch những người này có lẽ cũng không biết chuyện, nhưng nỗi đau xót và phẫn nộ trong lòng khó mà bình ổn.

Hắn thanh âm hơi run, từng chữ từng câu chất vấn gã người nước ngoài: "Nói cho ta biết, rốt cuộc là phát hiện ông ấy ở cái nơi quỷ quái nào?

Vì sao ông ấy lại luân lạc tới tình cảnh này?" Gã người nước ngoài mặt cắt không còn giọt máu, trong dạ dày sông cuộn biển gầm, cố nén xúc động muốn nôn mửa, nghiêng đầu đi, trong mắt hiện lên một tia trốn tránh: "Chính là ở dưới cái giếng quan tài âm sâm kia, lúc chúng tôi mới tìm được ông ấy, còn tưởng rằng ông ấy đã tắt thở.

Ai biết sau đó phát hiện ông ấy còn sống, chỉ là…… chỉ là…… lĩnh đội của chúng tôi kiên trì nói vị lão tiên sinh này nắm giữ rất nhiều tin tức quan trọng, kiên trì muốn mang ông ấy cùng rời đi……

Tôi, tôi thật sự không biết trên người ông ấy sẽ có những thứ đáng sợ này…… Nếu tôi biết sớm, cho dù liều mạng tôi cũng sẽ không cõng ông ấy lên đây……" "Đừng có ngụy biện, khẳng định là chuyện tốt do các người làm!" Phan Tử ở một bên lửa giận ngút trời, khuôn mặt vì phẫn nộ mà vặn vẹo, "Lão tử ở trên chiến trường từng tận mắt thấy qua, những binh lính kia lúc khảo vấn tù binh, dùng chính là thủ đoạn tàn nhẫn bậc này, mà thủ pháp này, chính là học từ chỗ các người!

Lũ khốn các người nhất định đã nghiêm hình bức cung Ngô Tam Tỉnh!

Hôm nay, lão tử phi cho các người biết tay không thể!" Nói xong, trong mắt Phan Tử hiện lên một tia quyết tuyệt, phảng phất thật sự muốn bất chấp tất cả, tính toán món nợ máu này với những "hung thủ" kia.

Đám người gắt gao vây quanh Trần Mộc và Phan Tử, hình thành một bức tường người kín không kẽ hở.

Trần Mộc nhẹ nhàng phất phất tay, ra hiệu Phan Tử thu liễm cảm xúc, trầm ổn mở miệng: "Việc này không liên quan đến họ.

Giả thiết thật là bọn họ làm, sao có thể không biết tử du diên sẽ dẫn tới đồng loại mà thất thố kinh hoàng như vậy?" A Ninh nghe tiếng vội vàng đi tới, vừa thấy tình trạng của Ngô Tam Tỉnh, cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, nhanh chóng phân phó người đi gọi bác sĩ.

Mấy tên tùy tùng vội vàng luống cuống tay chân điều chỉnh thân thể Ngô Tam Tỉnh đến một vị trí thích hợp hơn để cứu trị.

Ngay trong một mảng hỗn loạn này, Trần Mộc bỗng nhiên cảm thấy túi áo của mình phảng phất bị động tác gì đó bé nhỏ nhưng hữu lực chạm vào một cái, cảm giác kia chớp mắt là qua, lại đủ để khiến tim hắn đập mạnh một cái.

Một cỗ xúc động vi diệu khó tả, lặng lẽ lan tràn dưới đáy lòng hắn.

Một sát na kia, trong đầu Trần Mộc "Ông" một tiếng, như bị điện giật, chợt hiểu ra —— Ngô Tam Tỉnh có khả năng vẫn luôn tỉnh táo!

Phát hiện này khiến nội tâm hắn nháy mắt ngũ vị tạp trần: Vừa khiếp sợ vì đối phương lại ngụy trang hôn mê, thầm suy đoán phía sau tột cùng ẩn tàng mưu đồ gì; lại lược cảm an tâm, bởi vì có thể làm ra cử động ẩn tế như vậy, ít nhất nói rõ sinh mệnh lực của vị lão giang hồ này còn ngoan cường hơn vẻ bề ngoài rất nhiều.

Dư quang quét qua, mọi người chung quanh đều bị thương thế kinh người của Ngô Tam Tỉnh hấp dẫn thật sâu, không rảnh lo hắn.

Thế là, Trần Mộc mặt ngoài giữ vẻ trấn định, vẫn bình ổn chống đỡ thân thể Ngô Tam Tỉnh, nhưng lén lút, tay hắn âm thầm dùng sức, bóp nhẹ lên vai Ngô Tam Tỉnh một cái, im hơi lặng tiếng nhưng kiên định truyền đạt một tin tức: Động tác nhỏ của ông, ta đã biết tỏng rồi.

Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh lại lần nữa trở nên mơ hồ không rõ, phảng phất linh hồn đang du ly bên ngoài thể xác.

Lão bác sĩ của đội ngũ thủ pháp thành thạo lấy qua một bình cồn, cẩn thận từng li từng tí lau chùi mỗi một vết thương cho ông ta, mùi vị gay mũi tràn ngập trong không khí, giao hòa với hương thảo dược đặc hữu trong y quán.

Sau đó, bác sĩ từ một bên cầm lấy một cây dao găm đã qua thiêu đốt tiêu độc kỹ càng, động tác cẩn thận mà nhanh chóng nhẹ nhàng rạch mở vết cắt nhỏ trên da Ngô Tam Tỉnh, mỗi một động tác đều lộ ra sự chuyên nghiệp và lãnh tĩnh không dung nghi ngờ.

Theo da thịt bị cẩn thận từng li từng tí bóc ra, du diên ẩn tàng trong thịt hiển lộ rõ ràng, chúng còn đang không cam lòng nhuyễn

động, dường như đang kháng nghị ánh sáng đột nhiên xuất hiện này.

Cái nhíp trong tay bác sĩ tinh chuẩn vô cùng, mỗi một lần kẹp đều vững vàng kẹp lấy một con du diên, từ từ rút nó ra khỏi nhục thể Ngô Tam Tỉnh, theo sát phía sau là một dòng mủ dịch mang theo mùi hôi thối, đó là phản ứng tự nhiên của thân thể đối với những sinh vật ngoại lai này.

Bởi vì không khí lạnh thấu xương, mủ dịch vừa chảy ra liền bắt đầu ngưng kết thành tinh thể băng nhỏ, điều này làm cho Trần Mộc và Phan Tử không thể không khẩn cấp đốt lò không khói lên, hai người luân phiên canh giữ bên lò, thỉnh thoảng điều chỉnh phương hướng miệng lò, xác bảo luồng khí ấm áp có thể liên tục bao bọc lấy Ngô Tam Tỉnh, phòng ngừa vết thương của ông ta vì lạnh giá mà chuyển biến xấu.

Trong quá trình xử lý dầy vò người này, vết thương trên người Ngô Tam Tỉnh thế mà nhiều tới mười sáu chỗ, mỗi lần phát hiện và xử lý một chỗ, tim Trần Mộc lại theo đó thắt lại một cái.

Có mấy lần, những con du diên sinh mệnh lực ngoan cường kia bị lôi ra vẫn liều mạng giãy dụa, cuối cùng bị không chút lưu tình ném vào ngọn lửa đang nhảy nhót hóa thành tro tàn, tiếng "xèo xèo" kia vang lên trong y quán yên tĩnh có vẻ phá lệ chói tai, cũng càng làm tăng thêm bầu không khí khẩn trương tại hiện trường.

Sau khi công tác khâu lại bắt đầu, ánh mắt Phan Tử liền không hề rời khỏi tay bác sĩ, đó là một loại ánh mắt hỗn hợp lo âu cùng kỳ vọng, cho dù Trần Mộc ý đồ thông qua ánh mắt giao lưu truyền lại chút gì đó, Phan Tử cũng hào vô phát giác.

Trong lòng Trần Mộc giấu tầng tầng tâm sự, liên quan tới Ngô Tam Tỉnh, liên quan tới sơ tâm thám hiểm lần này của bọn họ, cùng với trọng lượng của vật phẩm chưa biết kia giờ phút này đang trĩu

nặng đè ép trong lòng hắn.

Hắn vốn định tìm cơ hội thích hợp tạm thời rời đi, đi xem xét bí mật trong túi Ngô Tam Tỉnh, nhưng tình huống khẩn cấp trước mắt cho hắn biết, giờ phút này bất luận phân tâm gì cũng đều có thể là sự vô trách nhiệm đối với sinh mệnh bằng hữu.

Thế là, Trần Mộc chỉ có thể cố nén nôn nóng và hiếu kỳ trong lòng, đứng ở một bên, kiên nhẫn chờ đợi, mỗi một nhịp tim đều tựa hồ đang thúc giục thời gian trôi qua nhanh chút, để tất cả đáp án sớm ngày được vạch trần.

Sau khi trải qua thiên tân vạn khổ giải quyết một chuỗi vấn đề khó giải quyết, vị bác sĩ mệt mỏi rã rời nhẹ nhàng kéo góc chăn cho Ngô Tam Tỉnh, phảng phất là đang cẩn thận từng li từng tí đối với một món đồ sứ dễ vỡ, sau đó ra hiệu ông ta an tĩnh nghỉ ngơi một bên.

Phan Tử đầy mắt âu lo tới gần bác sĩ, cấp thiết hỏi thăm tình trạng của Ngô Tam Tỉnh.

Bác sĩ hít sâu một hơi, lông mày nhíu chặt, dường như ngay cả câu trả lời đơn giản này đều cần dũng khí to lớn: "Tôi đã kiệt tận toàn lực, nhưng mấu chốt hiện tại nằm ở việc nhiễm trùng vết thương.

Lát nữa tôi sẽ tiêm kháng sinh cho ông ấy, nhưng ông ấy hiện tại đã sốt cao không lùi, liệu có thể gượng được đến lúc chúng ta rời đi hay không, ở mức độ rất lớn quyết định bởi ý chí lực của bản thân ông ấy.

Các người nhất định phải giữ yên lặng, đừng quấy rầy ông ấy, để ông ấy có thể an tâm tĩnh dưỡng." Trần Mộc mượn cơ hội này nhẹ nhàng kéo tay áo Phan Tử, ý muốn dẫn gã đến một bên, lại không ngờ động tác này tác động đến vô số chỗ đau ẩn nấp trên người mình —— hóa ra trong xung đột kịch liệt vừa rồi, hắn cũng đồng dạng mình đầy thương tích, giờ phút này ngay cả đứng thẳng đơn giản cũng có vẻ dị

thường gian nan.

Bác sĩ thấy thế, liền xoay người tiếp tục thực hiện chức trách của mình, tỉ mỉ xử lý những vết thương hoặc sâu hoặc nông cho Trần Mộc.

Băng bó xong xuôi, ông ta lập tức lại đầu nhập vào việc kiểm tra các thành viên còn lại trong đội ngũ A Ninh.

Nhóm người A Ninh ước chừng mười sáu mười bảy người, theo ngọn lửa lãnh diễm chung quanh dần dần yếu bớt thẳng đến tắt hẳn, bốn phía lâm vào một mảnh bóng tối quá phận, khiến cho nhân số cụ thể khó mà phân biệt.

Trong sự u ám này, chỉ có thanh âm Bàn Tử và A Ninh giao đàm trầm thấp nơi xa đứt quãng truyền đến, nội dung mơ hồ, không cách nào bắt được rõ ràng.

Mà tầm mắt Trần Mộc cũng bị bóng đêm hạn chế, không cách nào nhìn thấy chân thiết tình cảnh bên kia.

Trần Mộc trong lòng khát vọng một tia yên tĩnh, muốn dắt Phan Tử tìm một góc không ai quấy rầy, tạm thời thoát ly bầu không khí áp ức này.

Tuy nhiên Phan Tử dường như vẫn chưa từ trong cảm xúc khẩn trương lúc trước khôi phục lại, gã ngồi ngốc bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, ánh mắt trống rỗng, phản ứng chậm chạp với tiếng gọi bên ngoài, cả người giống như bị đột nhiên ấn nút tạm dừng, lâm vào trạng thái mê mang khó tả.

Trong lòng Trần Mộc dấy lên một ngọn lửa vô danh, cảm giác bất lực bó tay toàn tập vào thời khắc mấu chốt khiến hắn khá ảo não.

Hắn biết rõ, ỷ lại người khác cũng không phải kế lâu dài, chỉ có dựa vào chính mình mới là chính đạo.

Thế là, hắn âm thầm hạ quyết tâm, muốn bằng vào trí tuệ của mình, tìm được một cơ hội ẩn tế tại nơi đám người dày đặc này.

Đội ngũ A Ninh suất lĩnh giờ phút này đã tự nhiên mà vậy chia thành hai bộ phận, một bộ phận là những thành viên bị thương cần tu chỉnh, bọn họ hoặc ngồi hoặc nằm, thần sắc khác nhau, đều là mệt mỏi mang theo vài phần vui mừng sau tai nạn; một bộ phận khác thì tinh lực còn tồn, ý chí chiến đấu không giảm, bọn họ đang khẩn trương chuẩn bị lần nữa thâm nhập xuống cái giếng quan tài thần bí mà nguy cơ từ phía kia.

Những người này đối với thái độ của Trần Mộc có vẻ khá vi diệu, có lẽ là bởi vì Bàn Tử và bọn họ tồn tại một loại ăn ý và tín nhiệm không cần nói cũng biết nào đó, điều này làm cho Trần Mộc được miễn chịu địch ý trực tiếp.

Tuy nhiên, hành động tráng cử Trần Mộc vừa rồi lấy sức một mình đánh lui đám du diên dữ tợn đáng sợ, dường như cũng vô hình trung khoác lên cho hắn một tầng hào quang thần bí, khiến cho người chung quanh trong lúc lơ đãng ném về phía hắn ánh mắt vừa kính sợ lại hiếu kỳ.

Gian mộ thất này trống trải dị thường, bốn vách tường trơn bóng, hầu như không có bất kỳ vật che chắn nào, muốn tìm được một chỗ ẩn thân dưới sự quan sát của mọi người, không thể nghi ngờ là khó như lên trời.

Trong tình cảnh xấu hổ mà khẩn bách như vậy, Trần Mộc cắn răng một cái, quyết nhiên bước về phía cái thai nhi thi thể có kết cục bi thảm do hắn đạp một cước kia.

Thi thai vặn vẹo biến hình, hình dáng tựa như một cây nấm kỳ dị bị phóng đại vô số lần, ngũ quan đã sớm trở nên mơ hồ không rõ dưới một cước lơ đãng của Trần Mộc, cảnh tượng nhìn thấy mà giật mình,

khiến người xem không khỏi toàn thân phát lạnh, da đầu tê dại.

Nhưng Trần Mộc đã không rảnh lo lắng những thứ này, hắn biết rõ đây là cơ hội duy nhất để hắn thoát khỏi ánh mắt mọi người.

Thế là, hắn giả bộ ra một bộ dáng cực cảm hứng thú đối với vật khủng bố này, chậm rãi ngồi xổm xuống, phảng phất đang nghiên cứu cái gì, mà cử động này thế mà ngoài ý muốn khiến cho lòng hiếu kỳ của người chung quanh được thỏa mãn ở trình độ nào đó, nhao nhao thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía hắn.

Ngay tại thời khắc yên tĩnh khó được này, Trần Mộc len lén từ trong túi móc ra một vật, đó là một tờ giấy nhỏ bị vò đến có chút nhăn nheo, trên đó dường như còn tàn lưu chấn động sức mạnh cổ xưa mà yếu ớt nào đó.

Chương 1146

Phát hiện này làm tim Trần Mộc đập mạnh một cái, hắn ý thức được, tờ giấy không đáng chú ý này, có lẽ chính là mấu chốt giải khai khốn cảnh hiện tại.

Trần Mộc cẩn thận từng li từng tí quay đầu lại, xác nhận bốn phía xác thực không người dòm ngó về sau, mới thấp thỏm bất an chậm rãi triển khai tờ giấy thần bí kia.

Theo mặt giấy mở ra, mấy hàng chữ viết đập vào mi mắt, thoạt nhìn, hắn không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trong mắt đầy thần sắc không thể tin nổi.

Phần mở đầu của những chữ này, bút xúc không giống chữ viết có chút thô kệch ngày thường của Ngô Tam Tỉnh, ngược lại lộ ra một loại khí tức trầm ổn nội liễm.

Tỉ mỉ phân biệt, trong lòng Trần Mộc chấn động, hình thể chữ viết kia cùng bút phong thanh lãnh độc hữu của Muộn Du Bình thế mà lại tương tự như thế, phát hiện này giống như sấm sét nổ vang trong lòng hắn. "Tôi xuống dưới rồi." Vài chữ ngắn gọn, lại như chùy nặng gõ vào tim, làm trong lòng Trần Mộc nổi lên từng tầng gợn sóng.

Tin tức theo sát phía sau càng là từng câu từng chữ gõ lên dây thần kinh của hắn: "Đến đây thôi, các người mau quay về, lại đi xuống nữa, đã không phải là nơi các người có thể ứng phó được." Trong câu chữ lộ ra một cỗ quyết tuyệt và quan thiết không dung nghi ngờ, phảng phất Muộn Du Bình đang ở ngay trước mắt, ánh mắt thâm thúy mà ưu lự, chăm chú nhìn bọn họ. "Tất cả những gì các người muốn biết, đều ở trong cá đồng (xà mi đồng ngư)." Câu nói này dường như ẩn tàng mấu chốt giải khai tất cả mê đoàn, làm nghi hoặc và hiếu kỳ

trong lòng Trần Mộc đồng thời leo lên đến đỉnh điểm.

Càng khiến người ta khiếp sợ là, chỗ ký tên cũng không phải văn tự tầm thường, mà là cái phù hiệu dị thường cổ quái bọn họ đã lũ lượt nhìn thấy trước đó —— đây không thể nghi ngờ là tiêu ký độc nhất vô nhị của Muộn Du Bình.

Trong lòng Trần Mộc ngũ vị tạp trần, tin tức đột ngột này, khiến hắn vừa cảm thấy kinh ngạc lại thấy khốn hoặc: Lời nói này của Muộn Du Bình lưu lại, rốt cuộc ẩn chứa thâm ý như thế nào?

Tầm mắt tiếp tục di xuống, văn tự tiếp theo thì có vẻ phá lệ lộn xộn, bút tích viết ngoáy quen thuộc của Ngô Tam Tỉnh thình lình hiện ra, thậm chí có thể nhìn thấy chút ít rách rưới ở mép chữ, giống như dùng móng tay miễn cưỡng khắc họa mà thành, lại vẫn có thể thấy rõ ràng. "Chúng ta cách chân tướng chỉ còn một bước, đưa cá đồng cho Ô Lão Tứ dưới trướng A Ninh, để hắn phá dịch ra, không sao đâu, thứ quan trọng nhất đang ở chỗ chú đây, bọn họ không dám làm gì chúng ta." Hàng chữ này tuy rằng chữ viết xiêu vẹo, nhưng tin tức trong đó lại kiên định và tự tin như vậy, phảng phất là thắp sáng một ngọn đèn chỉ đường cho bọn họ trong bóng tối.

Giờ phút này, tâm tư Trần Mộc như thủy triều cuộn trào mãnh liệt, tờ giấy trong tay phảng phất gánh chịu bí mật vô tận và khiêu chiến chưa biết.

Tin tức của Muộn Du Bình và Ngô Tam Tỉnh, không chỉ vạch trần từng cái lại từng cái câu đố, càng là trong im lặng truyền đạt sự tín nhiệm và kỳ vọng đối với bọn họ.

Đối mặt con đường chưa biết phía trước, Trần Mộc cảm thấy vừa kích động lại khẩn trương, nhưng hắn biết, bất kể thế nào, bọn họ nhất định phải dũng cảm đi tiếp, vạch trần chân tướng phía sau tất cả những chuyện này.

Hiển nhiên, khi Ngô Tam Tỉnh bước vào mảnh đất cổ xưa và thần bí này, mỗi một bước của ông ta đều có vẻ phá lệ cẩn thận, phảng phất tại khe đá ẩn bí nào đó, hoặc là góc hẻo lánh bị tuế nguyệt lãng quên, ông ta mẫn cảm bắt được manh mối Muộn Du Bình lưu lại —— tờ giấy nhăn nheo kia.

Tờ giấy mỏng manh này, gánh chịu tin tức có trọng lượng siêu việt bản thân văn tự, không thể nghi ngờ là Muộn Du Bình cố ý chuẩn bị cho đám người Trần Mộc, trong câu chữ lộ ra một cỗ kiên quyết, ý đồ ngăn cản bọn họ tiếp tục thâm nhập vào nguy hiểm chưa biết.

Câu chữ trên mảnh giấy hàm súc nhưng ý vị thâm trường, ám chỉ sự tồn tại của một lối đi bí mật, đó là con đường dẫn về phía bóng tối vô tận và những điều chưa biết.

Muộn Du Bình, cái bóng dáng luôn thần bí khó lường kia, dường như đã đi trước một bước, một mình tiến vào nơi mà ngay cả bản thân hắn cũng biết rõ là nguy cơ tứ phía.

Sự quyết tuyệt này của hắn, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì, hay đó là sứ mệnh mà hắn buộc phải một mình đối mặt?

Thế nhưng, đối với Ngô Tam Tỉnh, mọi lời cảnh báo dường như đều bị bỏ ngoài tai.

Người đàn ông lớn tuổi nhưng vẫn đầy quật cường này, đáy mắt lóe lên sự cố chấp không thể xem thường, nội tâm ông ta dường như đang có những toan tính không muốn ai biết.

Điều này khiến Trần Mộc không khỏi thầm lo lắng: Lão già này rốt cuộc đang toan tính cái gì?

Trong thế cục rối ren phức tạp này, liệu Ngô Tam Tỉnh có nắm giữ mấu chốt để giải khai tất cả?

Còn những ký hiệu kỳ lạ mà Muộn Du Bình để lại, chúng giống

như mật mã cố ý tránh né tầm mắt mọi người, vừa không muốn để nhóm Trần Mộc dễ dàng can thiệp, lại vừa như chừa lại một tia hy vọng.

Mục đích thực sự của những ký hiệu này là gì?

Nếu Muộn Du Bình dự kiến được việc mình sẽ mất trí nhớ, vậy thì những dấu hiệu này, chẳng lẽ là chuẩn bị cho chính bản thân hắn trong tương lai?

Một loại tự dẫn đường vượt thời gian, đảm bảo trong vòng luân hồi của ký ức, bản thân hắn luôn tìm được con đường quay về?

Giờ khắc này, suy nghĩ của Trần Mộc như ngựa hoang đứt cương, phi nước đại trong không gian tưởng tượng vô tận.

Gần đây, khi ngày càng nhiều manh mối nổi lên, câu đố vốn đã rắc rối lại càng thêm hỗn độn, mỗi đầu mối mới xuất hiện đều như hòn đá ném xuống mặt nước, kích khởi từng vòng sóng gợn hỗn loạn.

Hắn nhớ lại những cảnh tượng khó hiểu trong cổ mộ dưới đáy biển, khi đó Muộn Du Bình chính là sau khi nhìn thấy những ký hiệu cổ xưa kia mới chợt bừng tỉnh, ý thức được mình từng đến nơi này.

Hiện tại, khi hắn lần nữa để lại ký hiệu, chẳng lẽ là đang dự báo một sự thật kinh người —— hắn dự kiến được sự lãng quên của chính mình, và dùng thứ này làm chìa khóa đánh thức ký ức?

Một chuỗi nghi vấn như cơn xoáy, không ngừng cuốn tư duy của Trần Mộc vào màn sương mù dày đặc hơn, khiến hắn bồi hồi giữa chấn kinh và khó hiểu, cấp thiết muốn vén lên từng lớp màn bí mật này.

Quá loạn, Trần Mộc cảm thấy trong đầu như có vô số sợi tơ vò thành một búi, đau đầu muốn nứt, phảng phất bị một bàn tay vô hình siết chặt.

Đúng lúc này, trong tiếng ồn ào, giọng nói lanh lảnh của A Ninh và tiếng gọi ồm ồm của Bàn Tử đan xen vào nhau, như tiếng sấm bất chợt nổ vang trong lòng Trần Mộc, khiến hắn giật mình run lên, trong lòng không tự chủ được dâng lên một nỗi kinh hãi.

Quay đầu nhìn lại, A Ninh và Bàn Tử đang vẫy tay ra hiệu với hắn, nụ cười ấm áp và ánh mắt tin tưởng kia như tia nắng trong ngày đông, nháy mắt xua tan mây mù trong lòng hắn.

Trần Mộc thở dài, quyết định tạm thời gạt bỏ những suy nghĩ rối rắm kia.

Hắn cẩn thận gấp lại mảnh giấy đang nắm chặt trong tay, tờ giấy mỏng manh dường như đang gánh chịu bí mật ngàn cân, được hắn từ từ nhét sâu vào túi áo, sau đó sải bước đi về phía hai người.

A Ninh nhanh tay lẹ mắt, sớm đã chuẩn bị một bình nước mát, khéo léo đưa tới trước mặt Trần Mộc.

Trần Mộc nhận lấy, ngửa đầu uống thỏa thích, dòng nước trôi qua cổ họng, mang lại chút thư thái hiếm hoi.

Ánh mắt A Ninh ôn nhu mà kiên định, cô mở miệng hỏi: "Trần Mộc, anh và Vương tiên sinh đàm đạo xong, chúng tôi chính thức quyết định triển khai hợp tác, anh thấy thế nào?" Hai chữ "hợp tác" như hòn đá ném vào mặt hồ, khuấy động từng tầng sóng trong lòng Trần Mộc.

Ánh mắt hắn vô tình lướt qua A Ninh, không khỏi nhớ lại đoạn trải nghiệm kinh tâm động phách trên thuyền, gương mặt hơi ửng đỏ, ánh mắt không tự chủ được né tránh.

Cùng lúc đó, lời cảnh báo thần bí của Muộn Du Bình và những lời thâm ý của Ngô Tam Tỉnh vang vọng trong đầu, khiến Trần Mộc nhất thời nghẹn lời, khó lòng bày tỏ suy nghĩ chân thực.

Khó khăn lắm mới tìm được Ngô Tam Tỉnh, sâu trong nội tâm Trần Mộc dâng lên một chút cảm giác an tâm vi diệu, nhưng trong sự an tâm này lại xen lẫn vài phần tư tâm.

Hắn khát vọng rời khỏi nơi đầy rẫy nguy hiểm và những điều chưa biết này, khát vọng khôi phục cuộc sống bình yên ngày trước.

Nhưng đúng như Ngô Tam Tỉnh đã nói, bọn họ cách chân tướng chỉ còn trong gang tấc, mà bản thân Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên cũng đang gánh vác những bí ẩn chưa giải.

Nếu bọn họ mù quáng cứu ông ta ra, đối mặt có khả năng là càng nhiều điều chưa biết và khốn hoặc.

Vạn nhất Ngô Tam Tỉnh đối với bí ẩn trên người mình cũng hoàn toàn không biết gì, vậy một khi ký ức phục hồi, theo cái tính cách không bao giờ bỏ cuộc của Ngô Tam Tỉnh, e rằng sẽ lại lần nữa bước lên con đường thám hiểm, đến lúc đó, Trần Mộc làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Những cảm xúc phức tạp này đan xen vào nhau, khiến hắn cảm thấy nặng nề và giằng xé chưa từng có.

Hắn trầm ngâm một lát, suy nghĩ bay xa, cuối cùng vẫn quyết tâm, cắn chặt răng, trong giọng nói mang theo một tia kiên quyết khó nhận ra, chậm rãi nói: "Hợp tác à, cụ thể thao tác thế nào, cô nói chi tiết nghe xem.

Nói thật, chuyện hợp tác với cô, tôi cũng phải cân nhắc cho kỹ." Cô nghe vậy, ánh mắt ôn nhu rơi trên người Trần Mộc, khóe miệng nhếch lên nụ cười mang theo chút áy náy, nhẹ nhàng lắc đầu: "Ừm, lúc đó trên đảo tình huống khẩn cấp, không thể chính thức chào từ biệt các anh, bây giờ bù lại nhé —— Cảm ơn anh, thật lòng cảm ơn anh đã cứu tôi, Trần Mộc.

Anh biết không, trong dòng nước biển lạnh lẽo thấu xương, sóng ngầm cuộn trào đó, những gì tôi phải đối mặt... thực sự có nỗi khổ khó nói.

Tôi chưa từng có một khắc nào muốn làm hại bất cứ ai trong các anh." Suy nghĩ của Trần Mộc không tự chủ được trôi về đoạn trải nghiệm trong ngôi mộ dưới đáy biển, khoảng thời gian đầy rẫy nguy hiểm đó, không khỏi nhẹ nhàng thở dài, trong lòng thầm lầm bầm: 'Ai mà dễ dàng tin mấy lời này chứ?'.

Nhưng ngoài mặt, hắn chỉ ung dung châm một điếu thuốc, trong làn khói lượn lờ, ánh mắt hắn trở nên thâm thúy và phức tạp: "Nếu cô thực sự có thành ý hợp tác, vậy thì cứ thẳng thắn đi, nói cho chúng tôi biết các người rốt cuộc đang tìm kiếm kỳ trân dị bảo gì ở dưới đáy biển u ám kia?

Chương 1147

Còn nữa, các người không quản ngại ngàn dặm đến đây, đằng sau rốt cuộc ẩn giấu mục đích gì?" Bàn Tử ở bên cạnh nghe vậy, lập tức phụ họa, giọng nói sang sảng: "Không sai, mọi người cứ nói toạc ra đi, trong lòng không tư lợi thì trời đất bao la, như thế chúng ta làm việc mới thuận buồm xuôi gió được!" A Ninh lộ ra vẻ mặt khó tin, hai mắt trừng lớn, trong giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc và khó hiểu: "Anh thật sự không biết?

Cái ông Ngô Tam Tỉnh kia, không hề tiết lộ cho anh nửa điểm tin tức nào sao?

Các người... cứ như vậy hoàn toàn không biết gì mà liều mạng chạy, ngay cả vận mệnh của chính mình cũng bỏ mặc sao?" Trần Mộc nhếch miệng cười khổ, trong lòng thầm nhủ, nếu Ngô Tam Tỉnh thật sự nói những chuyện đó cho mình, e rằng Trần Mộc đã sớm phủi tay bỏ đi, lười quan tâm đến sống chết của ông ta.

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói xen lẫn chút bất lực: "Không có, Ngô Tam Tỉnh không nhắc tới một chữ với tôi.

Xưa nay, tôi cứ như con ruồi không đầu, chạy loạn xạ trong cái thế giới rối ren này." A Ninh khẽ nhíu đôi mày thanh tú, đôi mắt sắc bén kia phảng phất như có thể nhìn thấu lòng người, chăm chú nhìn Trần Mộc hồi lâu, dường như đang tìm kiếm sơ hở trong lời nói của hắn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng cô cũng chậm rãi giãn mày, giọng nói mang theo một tia nhẹ nhõm: "Nói như vậy, là tôi hiểu lầm rồi.

Tôi cứ nghĩ, Trần Mộc anh tất nhiên là một cao thủ thâm tàng bất

lộ, sự bình tĩnh tự nhiên của anh khiến tôi không hề nhận ra chút hơi hướng nói dối nào.

Hóa ra, anh thực sự hoàn toàn không biết gì về chuyện này." Giờ khắc này, một cảm giác vi diệu lặng lẽ nảy sinh trong lòng Trần Mộc.

Tại sao người phụ nữ này lại đột nhiên tìm tới cửa, đề nghị hợp tác với nhóm người thế cô sức yếu như bọn họ?

Bọn họ đông người, binh cường mã tráng, mà bên mình chỉ có vỏn vẹn ba người, theo lý thuyết, cho dù nhắm trúng năng lực xua đuổi rết của mình, hoàn toàn có thể trực tiếp cưỡng ép bắt giữ để lợi dụng.

Chẳng lẽ...

Ánh mắt Trần Mộc lặng lẽ quét qua bốn phía, trong lòng ẩn ẩn dâng lên một ý niệm —— tình cảnh của bọn họ e rằng cũng chẳng lạc quan, hoặc giả là có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó, khiến bọn họ không thể không tìm kiếm sự trợ giúp từ bên ngoài?

Trong không khí xung quanh, dường như đều tràn ngập một mùi vị khẩn trương và ẩn bí khác thường.

A Ninh nhìn chăm chú Trần Mộc, trong mắt lóe lên một tia thấu hiểu, dường như có thể xuyên thấu tâm tư Trần Mộc mà chẳng tốn chút sức lực.

Cô nhẹ nhàng thở dài, giọng nói mang theo vài phần bất lực và buông xuôi: "Thực ra ấy mà, đám người chúng tôi, cũng giống như vai diễn nhỏ trên sân khấu, kịch bản nắm chặt trong tay, chẳng qua chỉ là vài dòng lời thoại, còn về phần đạo diễn phía sau lên kế hoạch cả vở kịch lớn thế nào, chúng tôi lại biết được bao nhiêu chứ?

Chẳng qua là tuân theo chỉ lệnh, vất vả ngược xuôi vì đồng lương nuôi sống bản thân mà thôi." Dứt lời, A Ninh ra hiệu cho Trần Mộc tùy ý tìm chỗ ngồi xuống, sau đó xoay người gọi một người ngoại

quốc thân hình cao lớn, gương mặt sâu sắc lại gần, giới thiệu: "Vị này là tiên sinh Kha Khắc, một học giả cực kỳ đam mê văn hóa Hán học, đặc biệt có nghiên cứu độc đáo về lịch sử Đông Hạ, có thể nói, trong lần hành động này, kho tàng kiến thức của anh ta là tuyến đầu của tất cả thông tin chúng tôi có." Kha Khắc mỉm cười bắt tay Trần Mộc, trong đôi mắt từng trải sương gió lóe lên ánh sáng thân thiện: "Theo lý thuyết, chuyện của chúng tôi lẽ ra phải giữ kín như bưng, nhưng đã đến nước này... anh có bất kỳ nghi vấn nào, cứ việc hỏi đi." Trần Mộc thót tim một cái, vô số dấu chấm hỏi ùa về như thủy triều, nhưng chỉ có thể lặp lại sự khốn hoặc ban đầu, sợ bỏ lỡ bất kỳ manh mối khả thi nào.

Kha Khắc nghe vậy, biểu tình trở nên ngưng trọng, anh ta khẽ gật đầu, thẳng thắn nói: "Thực không dám giấu, về mục đích cuối cùng của ông chủ bí ẩn kia, tôi cũng mù mờ như sương mù.

Nói trắng ra, tôi cũng chỉ là một đội trưởng thi hành nhiệm vụ, giống như A Ninh, những gì chúng tôi biết chỉ giới hạn trong mệnh lệnh trực tiếp nhận được —— tiến vào một nơi bí ẩn nào đó, lấy ra một vật phẩm cụ thể, sau đó, nhiệm vụ coi như hoàn thành.

Còn về việc thượng tầng rốt cuộc vì sao cần những cổ vật này, đằng sau ẩn giấu bố cục thế nào, tôi cũng giống anh, ở trong một mảng mê mang.

Về mục tiêu nhiệm vụ ở cổ mộ dưới đáy biển, tôi có thể tiết lộ cho anh, tổng cộng có hai hạng mục: Một là tìm kiếm một chiếc ngọc tỷ trong truyền thuyết, trong thần thoại Cửu Châu nó được phú cho sức mạnh thần bí có thể triệu hồi quân đội minh giới, người ta gọi là 'Quỷ Tỷ'; Hạng mục còn lại, chính là đoạt được bản đồ kết cấu tòa cung điện dưới lòng đất này, chỉ tiếc là, dù chúng tôi trải qua gian nan, cuối cùng vẫn không được như nguyện.

Mãi đến cuối cùng, dựa vào sự cơ trí và dũng cảm của A Ninh, chúng tôi mới miễn cưỡng mang về được một vài phát hiện quan trọng." "Quỷ tỷ?" Trần Mộc nghe tiếng, hai mắt bỗng sáng lên, gần như bật dậy khỏi ghế, khó tin truy hỏi: "Ý của anh là, chiếc Quỷ tỷ trong truyền thuyết thuộc sở hữu của Lỗ Thương Vương?

Nó lại ngủ say trong cổ mộ dưới đáy biển sao?" Bàn Tử đang lật xem tư liệu ở bên cạnh, tai thính nhạy bắt được từ khóa, lập tức đặt cuốn sách trong tay xuống, vẻ mặt đầy tò mò sán lại gần, thân hình to béo chen vào giữa hai người, trông có chút buồn cười.

A Ninh đứng một bên, giữa đôi mày tinh xảo thoáng qua một nét không kiên nhẫn, hiển nhiên không hoan nghênh hành vi đột ngột này của Bàn Tử, nhưng cô biết rõ tình thế trước mắt, chỉ có thể miễn cưỡng nén xuống bất mãn trong lòng, không lên tiếng xua đuổi.

Người ngoại quốc tên Kha Khắc kia, trong đôi mắt xám lam lóe lên ánh sáng trí tuệ, gã khẽ gật đầu, dùng thứ tiếng Trung pha chút khẩu âm chậm rãi nói: "Không sai, căn cứ thông tin chúng tôi đã biết, lăng mộ Lỗ Thương Vương vào mấy trăm năm trước đã bị Uông Tạng Hải trộm quật, mà Uông Tạng Hải cực kỳ giảo hoạt, dùng một con Xà mi đồng ngư quý giá thay thế cho Quỷ tỷ thật sự, đánh tráo khái niệm.

Đã lâu nay, bên ngoài phổ biến cho rằng Quỷ tỷ đã bị Uông Tạng Hải tàng trữ trong lăng tẩm của mình, nhưng vô số người tìm kho báu thâm nhập dò xét, trước sau vẫn chưa thấy tung tích nó.

Còn về tấm bản đồ cơ quan Thiên Cung thần bí khó lường kia, chúng tôi có lý do tin rằng, nó đã rơi vào tay Ngô Tam Tỉnh mà các anh nhắc tới.

Người này hành sự giảo hoạt như lão hồ ly, chúng tôi giao phong với ông ta nhiều lần, lần nào cũng bị ông ta tính kế kín kẽ không một

kẽ hở, thế nhưng châm chọc là, chúng tôi vẫn không thể không tiếp tục hợp tác với ông ta, bởi vì mức độ tình báo chuẩn xác mà ông ta nắm giữ, vượt xa tưởng tượng của chúng tôi." Nói xong, khóe miệng Kha Khắc nhếch lên một tia cười khổ, hiển nhiên cảm thấy phức tạp đối với mối quan hệ đồng minh vừa bất đắc dĩ vừa cần thiết này.

Trần Mộc khẽ gật đầu, khóe miệng nhếch lên nụ cười chua chát, trong mắt thoáng qua cảm xúc phức tạp.

Những gian nan và kỳ ngộ trong chuyến đi này, dường như đều ngưng tụ trong nụ cười ấy.

Bên cạnh, Bàn Tử thân hình tròn trịa bỗng nhiên mở miệng, ngữ điệu mang theo vài phần tò mò và đùa cợt: "Hầy, nói ra thì, lần đó A Ninh và Trần Mộc thâm nhập đáy biển thám hiểm, rốt cuộc cô ấy đã mang thứ bảo bối gì từ thế giới dưới nước u thâm đó ra?

Chẳng lẽ cũng là thứ đồ tốt khiến người ta trợn mắt há mồm?" Kha Khắc đang định mở miệng, dường như nôn nóng muốn chia sẻ những bí mật không ai biết kia, lại bị A Ninh nhanh nhẹn ngăn lại.

Cô nhẹ nhàng ấn tay lên cánh tay Kha Khắc, trong ánh mắt mang theo sự kiên quyết không cho phép nghi ngờ, khẽ nói với Kha Khắc: "Có những chuyện, cái gì nên nói tự nhiên sẽ nói, cái không nên nói thì đừng lắm mồm." Câu nói này tuy nhẹ, lại như gió lạnh lướt qua mặt hồ, khiến những người có mặt trong lòng không khỏi sinh ra một tia lạnh lẽo.

Bàn Tử vừa nghe, lập tức nổi trận lôi đình, giận dữ hiện lên giữa trán: "Cô nói cái kiểu gì thế, chẳng lẽ chúng ta không phải là bạn bè cùng vào sinh ra tử sao?

Đây là thái độ cô đối đãi với đồng đội à?" Giọng gã vang vọng trong không khí, lộ ra sự bất mãn và trách cứ.

Mà Kha Khắc dường như cũng chẳng nể nang gì sự ngăn cản của A Ninh, gã toét miệng cười lớn, tiếng cười xen lẫn vài phần châm chọc và bất lực: "Haha, A Ninh, cô có giấu giấu diếm diếm thế nào, sớm muộn gì cũng phải mang mấy thứ đó ra ánh sáng thôi.

Hơn nữa, hiện tại cho dù trong tay cô thực sự nắm giữ bảo vật gì, dưới cục diện này, chúng đối với cô cũng vô dụng, chẳng qua là tay không giữ một đống đồng nát sắt vụn mà thôi." A Ninh nghe vậy, ánh mắt không tự chủ được quét qua nhóm người Trần Mộc, trong mắt lóe lên cảm xúc phức tạp.

Cô giậm chân, dường như đang phát tiết sự không cam lòng: "Trần Mộc phí bao tâm tư, trải qua thiên nan vạn hiểm mới lấy được bảo vật, đến cuối cùng, lại giống như dâng hai tay nhường cho người, làm lợi cho kẻ khác.

Cái thế đạo này, đúng là châm chọc thật đấy." Dứt lời, khóe miệng cô treo một nụ cười khổ, nụ cười kia vừa có tự giễu, cũng có một tia thất lạc khó nói thành lời.

Nói đoạn, khóe miệng Kha Khắc nở một nụ cười thần bí khó lường, chậm rãi từ túi quần bò lấm lem bụi đất móc ra một xấp vật phẩm được bọc kỹ càng, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Trần Mộc.

Trần Mộc trong lòng không khỏi dâng lên một trận tò mò và mong chờ, thầm suy đoán đây có lẽ là một loại đồ cổ minh khí trân quý nào đó, hoặc giả là manh mối mấu chốt để giải khai bí ẩn.

Hắn tràn đầy hy vọng nhận lấy, đầu ngón tay vừa chạm vào mép bọc mỏng manh kia, liền lập tức ý thức được trọng lượng này không bình thường —— không phải kim loại lạnh lẽo hay ngọc thạch ôn nhuận, mà là một loại xúc cảm bình dị nhưng lại chứa đầy câu chuyện.

Mở ra xem, hóa ra là một xấp ảnh chụp tinh xảo, trong hình thể

hiện đều là những bức bích họa màu sắc sặc sỡ, đường nét lưu loát.

Ánh mắt Trần Mộc thoáng qua một tia bất ngờ, lập tức bị lòng hiếu kỳ nồng đậm thay thế.

Hắn cẩn thận lật xem từng tấm một, phảng phất mỗi lần lật là vén lên một bí mật cổ xưa.

Kha Khắc ở một bên khẽ nhắc nhở, trong giọng nói mang theo sự nghiêm túc không thể bỏ qua: "Nhớ giữ đúng thứ tự của chúng, vị trí của mỗi tấm đều cực kỳ quan trọng." Trần Mộc nghe vậy, càng thêm tỉ mỉ thẩm thị.

Ảnh chụp tổng cộng có mười lăm tấm, cảnh tượng trên mỗi bức bích họa đều không giống nhau, nhưng lại dường như ẩn giấu mối liên hệ vi diệu nào đó.

Ánh mắt hắn xuyên qua những bức bích họa sống động này: Một bức vẽ những nhà thám hiểm gian nan leo lên ngọn núi cao ngất phủ đầy tuyết trắng, trong gió lạnh thấu xương ánh mắt họ lại kiên định dị thường; Bức khác là nhìn từ trên cao xuống, dãy núi trập trùng như mạch lạc của đại địa, dưới ánh tà dương phiếm lên ánh vàng nhu hòa; Còn có một tấm thể hiện dũng giả gian nan leo trèo giữa vách núi hiểm trở, mỗi khối cơ bắp đều căng thẳng đến cực hạn, thể hiện quyết tâm và dũng khí khi con người khiêu chiến giới hạn của tự nhiên; Thậm chí có bức miêu tả cảnh tượng tàn khốc của chiến trường cổ đại, binh sĩ khoác áo giáp nặng nề, tay cầm binh khí sắc bén, anh dũng bác đấu trong khói lửa mịt mù, mỗi một ánh kiếm, mỗi một cú va chạm khiên, đều được khắc họa sống động như thật.

Mặc dù những bức bích họa này độc lập với nhau, bề ngoài không nhìn ra liên hệ cốt truyện trực tiếp, nhưng Trần Mộc có thể cảm giác được một sợi dây vô hình xâu chuỗi chúng lại, có lẽ chính là khát vọng tìm tòi những điều chưa biết, cùng với tinh thần kháng tranh bất

khuất trước tự nhiên và vận mệnh.

Sau mỗi bức ảnh, dường như đều giấu một đoạn chuyện xưa chưa kể hết, chờ đợi người có tâm đi giải đọc, đi hoàn nguyên những truyền kỳ đã bị bụi phủ mờ.

Kha Khắc lưu ý đến sự nghi hoặc và khó hiểu lộ ra giữa hai mày Trần Mộc, gã từ trong kẹp tài liệu bằng da mang theo bên người nhẹ nhàng rút ra một tấm ảnh ố vàng, chậm rãi đưa tới trước mắt Trần Mộc, trong mắt lóe lên tia sáng đầy ẩn ý, nói: "Anh quan sát kỹ tấm ảnh này, nói cho tôi biết, ấn tượng đầu tiên của anh là gì?

Đây là bức đầu tiên trong loạt ảnh." Hình ảnh ngưng đọng tại một thảo nguyên trong hoàng hôn ngày đông, gió lạnh thấu xương, cỏ khô lay động, vài người Nữ Chân mặc áo da thú dày cộm, đầu đội mũ lông hình thái khác nhau, có kẻ kéo dây thừng, có kẻ cầm đao cảnh giác xung quanh, đang hợp lực trói chặt một người Hán y phục lam lũ.

Người Hán kia mặt mũi tuy bị bùn đất và vết máu làm mơ hồ, nhưng vẫn khó giấu sự quật cường và không cam lòng giữa hai hàng lông mày.

Ánh mắt Trần Mộc di chuyển trên bức hình, trầm tư một lát sau, hỏi: "Đây là miêu tả cảnh tượng sau một cuộc chiến tranh, tù binh bị bắt sao?" Khóa miệng Kha Khắc phác họa ra một nụ cười thâm ý, giọng nói cố tình hạ thấp mang theo vài phần trêu chọc: "Cũng coi là thế, nhưng mấu chốt nằm ở chỗ, anh có đoán được vị tù binh nhìn có vẻ không bắt mắt này rốt cuộc là thần thánh phương nào không?" Trần Mộc nghe vậy, lần nữa tập trung chú ý vào tấm ảnh hơi loang lổ này.

Chương 1148

Ánh mắt hắn dần dần tụ tiêu vào đặc điểm khuôn mặt của người tù binh kia —— đường nét rõ ràng, sống mũi cao thẳng, đặc biệt là đôi mắt nhắm nghiền kia, cho dù trong nghịch cảnh như vậy, dường như vẫn có thể cảm nhận được một luồng ý chí bất khuất.

Theo sự quan sát đi sâu, trong lòng Trần Mộc bỗng nhiên dâng lên một trận kinh ngạc, giọng nói bất giác cao lên vài phần: "Đây...

Chẳng lẽ là Uông Tạng Hải?

Những người Nữ Chân này đang bắt giữ ông ta?" Kha Khắc khẽ gật đầu, xác nhận suy đoán của Trần Mộc, trong giọng nói thêm vài phần ngưng trọng: "Không sai, đây chính là tấm ảnh đầu tiên của loạt ảnh, thể hiện chính là cảnh này.

Thử nghĩ xem, hình ảnh như vậy truyền đạt cho chúng ta thông tin gì?

Uông Tạng Hải tham gia kiến tạo công trình hoành tráng như vậy, rất có khả năng không phải xuất phát từ tự nguyện, mà là ở trong một trạng thái bị tù cấm, bị cưỡng ép." Lời này vừa nói ra, hai người đều rơi vào trầm mặc, hình ảnh trong tấm ảnh phảng phất ngay lúc này trở nên nặng nề hơn, trong không khí di mạn sự tìm tòi và suy đoán về bí mật quá khứ.

Lông mày Trần Mộc khẽ nhíu lại, trong mắt lóe lên tia sáng mẫn tuệ, dường như có thể xuyên thấu màn sương trước mắt, trực tiếp nhìn thấu ẩn bí đằng sau tấm ảnh.

Hắn lần nữa thẩm thị mấy tấm ảnh ố vàng tán loạn trên bàn, mỗi một tấm đều gánh chịu sự lắng đọng của năm tháng và những câu chuyện không thể nói thành lời, khẽ lẩm bẩm: "Vậy thì, những tấm

ảnh này ghi lại rốt cuộc là...?" "Những thứ này đều là những đoạn trích trong quỹ tích cuộc đời của Uông Tạng Hải sau khi bị người Đông Hạ bắt đi." Người trả lời giọng mang theo một tia trầm trọng, dường như đang kể lại một đoạn lịch sử khó tin, "Tuy rằng chúng ta không thể hoàn toàn giải đọc mỗi một chi tiết trong đó, nhưng cứ theo những tấm ảnh phía trước mà suy đoán, tình huống đại khái đã không sai biệt lắm." Đầu ngón tay Trần Mộc khẽ chạm vào những tấm ảnh kia, phảng phất có thể thông qua sự tiếp xúc đơn giản này, cảm nhận được mạch đập của đoạn năm tháng biến động ấy.

Hắn đặc biệt lưu ý đến một tổ cảnh tượng được thể hiện tập trung trong đó, con ngươi dần dần ngưng tụ, toát ra một sự kiên định không thể bỏ qua. "Tấm này... chỗ này dường như có thông tin không tầm thường." Giọng hắn trầm thấp mà đầy nghi hoặc.

Kha Khắc nghe vậy, nhanh chóng tụ tiêu tầm mắt vào chỗ Trần Mộc chỉ, quan sát kỹ lưỡng một lát sau, không khỏi khẽ gật đầu, trong mắt thoáng qua một vẻ tán thưởng: "Khả năng quan sát của anh quả thực xuất chúng, tấm ảnh này đúng là cực kỳ quan trọng.

Anh có chú ý tới không, cảnh tượng tàn phá này chính là hoàng lăng nằm sâu trong miệng núi lửa kia?

Càng kinh người hơn là, căn cứ vào đủ loại dấu hiệu trên ảnh cho thấy, vào lúc Uông Tạng Hải bị bắt giữ, tòa hoàng lăng này không chỉ đã tồn tại trên đời, mà còn hiển nhiên đã trải qua sự tẩy lễ của thời gian dài dằng dặc, trở nên cực kỳ rách nát." Trần Mộc nghe vậy, không tự chủ được thốt lên một tiếng kinh ngạc "A", trong lòng dâng lên sóng gió.

Nếu những gì tấm ảnh thể hiện là thật, vậy thì tòa hoàng lăng hùng vĩ trên đỉnh đầu bọn họ, chẳng phải không phải do chính tay Uông Tạng Hải xây dựng?

Phát hiện đột ngột này, như hòn đá ném vào mặt hồ yên tĩnh, kích khởi từng tầng sóng nghi vấn.

Chẳng lẽ chân tướng lịch sử, còn phức tạp và đầy rẫy khúc ngoặt hơn xa tưởng tượng của bọn họ?

Giọng điệu Kha Khắc lộ ra một tia khó tin, chậm rãi nói: "Sau khi nghiên cứu sâu, họ phát hiện ra, thiết kế kết cấu chủ thể của tòa hoàng lăng này, sớm nhất có thể truy ngược về thời kỳ Ân Thương, cổ xưa mà thần bí.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, nó bị nhân tạo cải tạo thành phong cách thời Minh.

Đây không chỉ đơn giản là một sự thay đổi công trình, mà là một lần thử nghiệm dung hợp văn hóa vượt thời đại.

Người Đông Hạ phí hết tâm cơ di dời nó đến nơi này, không phải chỉ để tu kiến một tòa hoàng lăng mới, mà là có mục đích sâu xa hơn —— bọn họ muốn mượn nhờ cơ sở và bề dày của cổ mộ vốn có, gia cố và cách tân, bởi vì trải qua vô số phong ba xâm thực, kết cấu hoàng lăng nguyên thủy đã không chịu nổi gánh nặng, không thể thỏa mãn khát vọng của bọn họ về nơi an nghỉ vĩnh hằng." "Vậy địa cung, mật đạo ẩn giấu trong này, cũng là đã tồn tại từ trước lần chuyển biến đó sao?" Bàn Tử vẻ mặt tò mò, trong mắt lóe lên ánh sáng cầu tìm những điều chưa biết.

Kha Khắc khẽ gật đầu, trong mắt thoáng qua một vẻ hồi ức về quá trình tìm tòi đã qua: "Chính là như vậy.

Bọn họ dựa vào một tổ ảnh chụp lịch sử trân quý, giống như ghép hình, từng mảnh từng mảnh hoàn nguyên lại con đường cổ xưa thông đến bí cảnh nơi đây.

Những tấm ảnh đó, mỗi một tấm đều mang sức nặng của năm

tháng, chỉ dẫn chúng tôi xuyên qua sương mù thời không.

Tuy nhiên, có những hình ảnh lại đến nay vẫn chưa thể hoàn toàn giải mã, tràn đầy bí ẩn.

Ví dụ như tấm này..." Gã từ trong tư liệu mang theo rút ra một tấm ảnh ố vàng, triển khai cho mọi người xem, trên hình, vô số ác quỷ hình thái dữ tợn phảng phất bị tù cấm ngàn năm, đang nhao nhao từ trong khe đá giãy giụa chui ra, mỗi một nét bút trong hình đều như đang kể lể sự khủng bố và tuyệt vọng không ai biết, đó là bức cuối cùng trong ba bức.

Mà tấm ảnh thứ tư ngay sau đó, càng khiến người ta phải suy tưởng miên man —— trong hình miêu tả một sự tồn tại kỳ dị giống như sinh vật thân mềm khổng lồ màu đen, nó nhúc nhích cái thân thể vô định hình, từ vách núi dựng đứng như vực sâu leo lên, xung quanh là hư không và hỗn độn vô tận.

Trên vách núi, lờ mờ có thể thấy bóng người lay động, bọn họ đang trút xuống bóng tối không đáy kia những vật gì đó không rõ, trong động tác vừa có sự thành kính, lại mang theo một loại quyết tuyệt và hy sinh khó nói thành lời.

Những tấm ảnh này, không chỉ là manh mối mấu chốt thông về quá khứ, càng dự báo phía trước đang chờ đợi bọn họ, sẽ là những bí mật và khiêu chiến vượt xa tưởng tượng.

Thần kinh Trần Mộc căng thẳng đến cực hạn, cảm giác khẩn trương kia như trái tim bị sợi dây nhỏ kéo căng, theo tình cảnh biến hóa mà lúc lên lúc xuống.

Cuối cùng, khi mọi thứ nhìn như đã lắng xuống, hắn không khỏi thở phào một hơi dài, chuẩn bị tìm một tư thế thoải mái ngồi xuống, để bản thân có thể chuyên chú hơn, tỉ mỉ hơn đi thẩm thị những tấm ảnh đầy bí ẩn trước mắt này.

Tuy nhiên, ngay lúc này, tay A Ninh đột nhiên vươn về phía hắn, động tác vừa đột ngột lại tự nhiên, phảng phật là đang tuyên cáo sự bắt đầu của một trận so găng mới.

Giọng cô trong trẻo mà hơi mang vẻ khiêu khích: "Được rồi, chuyện giữa chúng ta coi như cáo một đoạn lạc, mấy tấm ảnh này anh có thể tùy ý xem kỹ.

Nhưng mà, bây giờ có phải đến lượt anh, cũng nên tiết lộ chút gì cho mọi người nghe không?" Trần Mộc nghe vậy, trên mặt không khỏi hiện lên một tia khốn hoặc, giữa trán nhíu lại những nếp nhăn khó hiểu. "Nói cho cái gì cơ?" Mấy chữ này từ miệng hắn thốt ra, toát lên vẻ mờ mịt nồng đậm, phảng phật hắn hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời đối phương.

Ánh mắt A Ninh thoáng qua một tia không kiên nhẫn, nhưng lập tức bị một loại ánh sáng gần như khiêu chiến thay thế. "Tôi đem những chuyện tôi biết về Trần Mộc anh, một mạch kể hết ra, bao gồm cả ân oán gút mắc với Ngô Tam Tỉnh," Cô ngừng lại, ánh mắt sắc bén khóa chặt Trần Mộc, phảng phật muốn nhìn thấu tâm tư hắn, "Anh đừng có nói với tôi, anh còn keo kiệt hơn tôi, ngay cả chút tin tức hữu dụng cũng không chịu chia sẻ?" Trần Mộc thầm lầm bầm trong lòng, âm thầm trào phúng A Ninh trước đó tiết lộ những tin tức kia quả thực chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi, nói cũng như không, vấn đề cốt lõi thực sự quan trọng thì một cái cũng chưa chạm đến.

Hắn thầm buồn cười, nghĩ thầm: Cô tưởng tôi vẫn là cái tên ngây thơ vô tri, đối với tất cả đều mờ mịt năm đó sao?

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười giảo hoạt, hắn nhanh chóng điều chỉnh sách lược, quyết định phản tướng một quân, "Các người ở đây, có ai tên là Ô Lão Tứ không?" Câu hỏi này, vừa là thăm dò cũng là phản kích, nhằm phá vỡ sự bất đối đẳng thông tin đối phương cấu

trúc nên, tranh thủ càng nhiều quyền chủ động cho mình.

A Ninh khẽ gật đầu, giữa trán hiện lên một tia kinh ngạc, kỳ quái hỏi ngược lại: "Sao thế?

Anh không chỉ biết thứ đó, mà còn... anh quen biết ông ta?" Trong lời nói của cô mang theo một tia cấp thiết khó nhận ra, phảng phật đáp án của vấn đề này đối với cô cực kỳ quan trọng.

Trần Mộc ung dung không vội từ trong túi quần bò hơi sờn rách chậm rãi móc ra hai con cá đồng lấp lánh ánh xanh cổ xưa, chúng dưới ánh đèn mờ ảo khúc xạ ra tia sáng yếu ớt nhưng thần bí.

Hắn khẽ lắc lư hai vật báu hiếm thấy này trước mắt mọi người, trong giọng nói lộ ra vài phần tự tin không cho phép nghi ngờ: "Tất cả bí mật các người muốn biết, đáp án đều nằm trong này.

Nếu Ô Lão Tứ còn sống, thì hãy để ông ta hiện thân đi, là lúc vén lên tất cả đáp án rồi." Lời vừa dứt, không khí dường như ngưng đọng trong tích tắc.

Trần Mộc nhận thấy thân thể Kha Khắc bỗng nhiên chấn động mạnh, suýt chút nữa thì mất thăng bằng, loạng choạng mãi mới miễn cưỡng đứng vững, trên mặt viết đầy vẻ khó tin.

Mà mắt A Ninh cũng trợn tròn, tràn ngập kinh ngạc cùng sững sờ, giọng cô thậm chí còn hơi run rẩy: "Trời... trời ơi!

Anh... anh lại có những hai con!" Khoảnh khắc đó, Trần Mộc chỉ hơi cử động cánh tay đang cầm cá, tròng mắt của tất cả mọi người xung quanh liền như bị sợi dây vô hình lôi kéo, dán chặt lấy từng chuyển động nhỏ nhất của hai món cổ vật kia.

Kỳ thực, trong thâm tâm Trần Mộc không hề muốn dễ dàng giao ra hai con Xà Mi Đồng Ngư đang chứa đựng vô vàn bí mật này.

Nhưng hễ nghĩ đến lời gửi gắm đầy thấm thía của Ngô Tam Tỉnh

trước lúc chia tay, một luồng nhiệt huyết lại dâng lên trong lòng, thôi thúc hắn đưa ra quyết định này.

Không ngờ phản ứng của đám người A Ninh lại mãnh liệt đến vậy, điều này khiến hắn vừa bất ngờ, lại vừa thầm cảm thán về sức mạnh ẩn giấu phía sau những con cá đồng này.

Hồi lâu sau, trong đám đông rốt cuộc cũng có người hoàn hồn từ cơn chấn động, dùng giọng điệu gần như kính sợ hỏi Trần Mộc: "Mấy thứ này... anh lấy ở đâu ra?

Chương 1149

Anh... anh quả thực giống như thần tiên có khả năng thông thiên triệt địa vậy.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ các anh thực sự đã phát hiện ra điều gì trong chuyến thám hiểm Lỗ Vương Cung đó sao?

Cái này...

đây chính là Long Ngư Bí Văn thất truyền đã lâu a!

Trần Mộc, tôi cứ tưởng thế gian chỉ còn tồn tại một con, không ngờ..." Nói đến đây, ánh mắt người nọ tràn đầy khát vọng với thế giới chưa biết cùng sự kính trọng sâu sắc đối với Trần Mộc.

Tâm trạng Trần Mộc lúc này đang rối bời, tỏ ra hơi mất kiên nhẫn trước sự ồn ào và những ánh mắt tò mò xung quanh, hắn khẽ xua tay, giọng điệu mang theo vài phần bất đắc dĩ: "Trong các người, có ai biết giải đọc vật kỳ dị này không?" Ánh mắt hắn quét qua đám đông, dường như đang tìm kiếm một manh mối khó phát hiện nào đó.

A Ninh phản ứng rất nhanh, nghe vậy lập tức hô lớn: "Ô Lão Tứ!" Lời còn chưa dứt, một bóng người từ rìa đám đông vội vã đi tới, trên mặt đầy vẻ hoang mang và khó hiểu.

Tuy nhiên, khi tầm mắt gã rơi vào con cá trên tay Trần Mộc, thần sắc lập tức nghiêm lại, phảng phất như nhận ra chuyện gì trọng đại, ba bước gộp làm hai, chạy vội đến trước mặt Trần Mộc, thốt lên một chữ "Trời!", trong câu chữ lộ ra sự chấn động khó tin.

Đối diện với Ô Lão Tứ đột nhiên trở nên kích động, trong mắt Trần Mộc lóe lên tia kỳ vọng, trầm giọng hỏi: "Ngươi có cách phiên dịch thông tin trên này không?" Ô Lão Tứ không nói gì, chỉ dùng sức

gật đầu, thần tình kia giống như đang nghênh đón thánh vật, hai tay run run đỡ lấy con cá kỳ dị.

Ngay sau đó, gã móc ra chiếc đèn pin mang theo bên người, chiếu kỹ lên lớp vảy cá.

Dưới chùm sáng, từng phiến vảy cá dần hiện lên những văn tự Nữ Chân loang lổ, chúng như được ban cho sinh mệnh, chậm rãi trôi nổi trên mặt đất tranh tối tranh sáng.

Trong đám người xung quanh lập tức có kẻ tự giác ghé lại gần, lấy giấy bút ra, động tác nhanh nhẹn thành thạo bắt đầu sao chép.

Sự hiệu quả và chuyên nghiệp của thủ hạ dưới trướng A Ninh khiến người ta phải tán thán, bọn họ vừa sao chép, lại vừa có thể nhanh chóng tiến hành phiên dịch sơ bộ bằng miệng, năng lực vượt xa Hoa Hòa Thượng đang có mặt tại đây.

Theo tiến độ sao chép được đẩy nhanh, những ký tự thần bí kia dần được chuyển hóa thành ngôn ngữ có thể hiểu được.

Trần Mộc lẳng lặng lắng nghe ở một bên, ban đầu cảm thấy nội dung bản dịch này tối nghĩa khó hiểu, tràn ngập huyền cơ, dường như mỗi câu chữ đều đang nhảy múa, mối liên hệ giữa chúng vừa vi diệu lại vừa phức tạp.

Nhưng thời gian trôi qua, thông tin dần trở nên rõ ràng, đó là một phương thức tự thuật có vần điệu cực mạnh, uyển chuyển như thi thiên cổ xưa vang vọng bên tai.

Trần Mộc biết rõ mình không thể ghi nhớ toàn bộ thông tin, nhưng trong đó có vài đoạn đặc biệt lôi cuốn, in sâu vào ký ức của hắn.

Những đoạn này ẩn chứa trí tuệ và sự huyền bí, giống như tia nắng đầu tiên trong sương sớm, xuyên thủng màn sương, khiến người ta vừa kính sợ lại vừa tò mò.

Cuộn giấy chậm rãi mở ra, chữ viết trên đó cổ phác, toát lên sự tang thương vượt thời gian.

Vài lời mở đầu nhẹ nhàng như gió núi, khẽ lay động tâm huyền của mỗi độc giả, ám chỉ bí mật mà bản Long Ngư Mật Văn này gánh vác là không hề nhỏ, tầm quan trọng của nó đủ để rung chuyển thế gian.

Tác giả khi khắc lục những dòng chữ này, nội tâm chắc chắn ngũ vị tạp trần, vừa kỳ vọng bí mật này vĩnh viễn ngủ yên trong bóng tối, không chịu sự can nhiễu của ngoại giới, lại vừa lơ đãng lộ ra một tia mong chờ.

Mong rằng nếu có một ngày bí mật này được thấy lại ánh mặt trời, thì người đầu tiên vén lên bức màn bí ẩn của nó sẽ là một nhi nữ Hán gia, chứ không phải hậu duệ của tộc Nữ Chân.

Nguyện vọng ngắn ngủi này ẩn chứa tình kết dân tộc thâm trầm và những khúc mắc lịch sử phức tạp, dẫn người ta vào vô hạn hà tưởng.

Những dòng chữ tiếp theo giống như từng bức họa quyển được phác họa bằng mực nhạt, tuy chỉ vài nét đơn giản nhưng lại miêu tả sống động những trải nghiệm của nhân vật chính sau khi bị bắt đến Đông Hạ.

Cùng với những bức bích họa loang lổ trên vách tường tương hỗ lẫn nhau, những ghi chép này phảng phất làm cho đoạn vãng sự bị trần phong kia một lần nữa sống lại trước mắt.

Ông ta, một lữ khách thân bất do kỷ, để đổi lấy tự do, hoặc là vì khát vọng chưa tắt trong lòng, buộc phải dẫn dắt từng đội ngũ xuyên qua những ngôi cổ mộ u ám thâm sâu.

Những cổ mộ này, có cái ẩn mình giữa sùng sơn tuấn lĩnh, có cái

trầm miên dưới hoang dã, đều là nơi chứa bí bảo chưa từng hiện thế trong lãnh thổ Đông Hạ.

Mỗi lần hành động đều là một canh bạc với tử thần, đám đạo mộ giả cẩn thận từng li từng tí tránh né cạm bẫy, phá giải cơ quan, chỉ vì tìm được những trân bảo hiếm có đủ để chấn động triều chính.

Và trong từng lần thám hiểm đó, nhân vật chính luôn lặng lẽ đặt một con cá đồng tại những nơi linh khí sung doanh, dùng nó làm manh mối, ký thác vào một ngày trong tương lai sẽ có người hữu duyên lần theo manh mối này, vén lên bí mật quan hệ đến thiên hạ thương sinh.

Trần Mộc, vị độc giả ngẫu nhiên có được mật văn này, dưới ánh đèn mờ ảo tỉ mỉ nghiền ngẫm, không kìm được khẽ thốt lên kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng rằng câu chuyện này chẳng qua chỉ là ghi chép tầm thường về việc tìm bảo vật và đào vong, lại không ngờ phía sau còn ẩn giấu động cơ khúc chiết ly kỳ đến thế.

Càng đọc sâu, tâm tình Trần Mộc càng ba động phập phồng, mãi cho đến khi những ghi chép ở nửa sau khiến hắn triệt để rơi vào chấn kinh.

Hóa ra, trong vô số lần thâm nhập hang hùm, cải tạo công trình hoàng lăng Đông Hạ, vị nhân vật chính kia lại vô tình vén lên bộ mặt quỷ quyệt nhất của vương cung Đông Hạ —— một đoạn bí ẩn kinh thiên động địa liên quan đến sự hưng suy của vương triều mà ngay cả sử sách cũng chưa từng ghi chép.

Điều này không chỉ thách thức nhận thức của Trần Mộc, mà còn khiến màn sương mù lịch sử càng thêm dày đặc, dẫn dụ người ta lún sâu vào trong, dục vọng tham tìm chân tướng bùng cháy như liệt hỏa.

Sở dĩ Trần Mộc cảm thấy một nỗi kinh hãi khó tả dâng lên, căn

nguyên nằm ở cuộc đối thoại tư mật giữa Hoa Hòa Thượng và hắn, đối phương đã vô tình tiết lộ một bí mật kinh người về thân thế của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ.

Hoa Hòa Thượng khi đó hạ thấp giọng, thần bí hề hề nói rằng, những Vạn Nô Vương cao cư trên vương tọa kia không phải là hậu đại phàm nhân bằng xương bằng thịt, mà là quái vật vô danh đến từ vực sâu lòng đất, trên người kẻ nào cũng quấn quanh yêu khí bất tường.

Giờ đây, đoạn tự thuật này vừa khéo liên kết chặt chẽ với những mảnh vỡ ly kỳ trong miệng Hoa Hòa Thượng, phảng phất như một mảnh ghép tìm được vị trí của nó, khiến đường nét của cả bức tranh dần lộ ra.

Trong bản ghi chép cổ xưa này có miêu tả những năm tháng đằng đẵng mà kham dư sư nổi tiếng Uông Tạng Hải đã trải qua tại nơi đây —— tròn mười cái xuân thu, ông ta phảng phất bị gông xiềng vận mệnh trói buộc chặt chẽ.

Trong những ngày tháng tăm tối đó, ông ta bị ép phải chứng kiến một bí mật vượt xa lẽ thường: Một cánh cửa khổng lồ chôn sâu dưới lòng đất, được người dân địa phương tôn thờ như thần tích, sự tồn tại của nó vượt quá tưởng tượng của tất cả mọi người.

Theo truyền ngôn cổ xưa kể lại, sự truyền thừa của mỗi đời Vạn Nô Vương trong lịch sử không tuân theo quy tắc thế tập trần tục, mà là sau khi ngọn lửa sinh mệnh của Vạn Nô Vương tiền nhiệm tắt đi, vị vua mới sẽ từ trong vết nứt của cánh cửa lòng đất này bò ra, uyển như vật yêu dị trùng sinh tại thế.

Càng khiến người ta rợn tóc gáy là con đường thông tới u minh này chỉ mở ra trong khoảnh khắc cựu vương vẫn lạc, nếu có kẻ nào dám chạm vào cấm kỵ sai thời điểm, ngọn lửa địa ngục sẽ vô tình

nuốt chửng tất cả sinh linh dám mạo phạm, bảo đảm tuyết trắng ngút ngàn trên dãy Trường Bạch vĩnh viễn không dính chút ô uế nào, phảng phất như sức mạnh tự nhiên đang nghiêm khắc thủ hộ quy tắc cổ xưa này.

Trần Mộc nghe đoạn miêu tả này, trong đầu không kìm được hiện lên từng màn hình ảnh chấn động lòng người: Nham tương sôi trào, dung nham như rồng giận phá vỡ vỏ trái đất, nương theo tiếng nổ vang rền đinh tai nhức óc, một sinh vật thân hình quái đản, khoác trên mình u quang chậm rãi giãy giụa chui ra từ vết nứt kia, phảng phất cả quá trình chính là một trận núi lửa phẫn nộ phun trào.

Hắn thầm suy đoán, chẳng lẽ Vạn Nô Vương trong truyền thuyết thực sự được thai nghén trong phúc địa của núi lửa, mỗi lần trùng sinh đều đi kèm với sự chấn động to lớn của giới tự nhiên?

Ý nghĩ này khiến hắn không rét mà run, đồng thời cũng càng thêm khát vọng vén lên chân tướng của màn sương mù cổ xưa này.

Còn ở trong địa cung u ám thâm thúy kia, ông ta đã tận mắt chứng kiến màn giao thế vương quyền khiến người ta run rẩy, nỗi sợ hãi đó phảng phất muốn đóng băng linh hồn ông ta.

Từ cánh cửa lòng đất cổ xưa mà thần bí kia chậm rãi bò ra, lại là một vị Vạn Nô Vương thân hình vặn vẹo, diện mạo dữ tợn, toàn thân tản ra yêu khí không thuộc về nhân gian, ánh mắt băng lãnh dường như có thể đâm thủng linh hồn con người, chứng thực hắn không phải nhân loại mà là tồn tại khủng bố siêu thoát khỏi lẽ thường.

Theo sử tịch thuật lại, cánh cửa lòng đất này chôn sâu trong bụng hoàng lăng, bên dưới chính là vùng đất mênh mông của dãy núi Trường Bạch, lịch sử có thể truy ngược đến thời kỳ hồng hoang thượng cổ, thậm chí có khả năng là di tích thần bí do nhà Hạ lưu lại.

Con đường bí mật thông tới cánh cửa khổng lồ dưới lòng đất này

lại càng được một loài sinh vật kỳ dị hiếm thấy trên thế gian —— Nhân Đầu Điểu (chim mặt người) thủ hộ.

Chúng sở hữu khuôn mặt thê mỹ như nữ tử, lại phối với thân thể và cánh của loài chim, mỗi khi bóng đêm buông xuống liền phát ra tiếng kêu ai oán như tiếng ca, khiến người nghe tim đập chân run.

Hồi tưởng lại những con quái điểu đầu người kia, sống lưng Trần Mộc không khỏi phát lạnh, mồ hôi lặng lẽ trượt xuống thái dương.

Tuy nhiên, sự tình còn ly kỳ hơn thế lại được ghi chép trên con cá đồng thứ ba, cũng là con cuối cùng.

Giữa những hàng chữ tiết lộ rằng, từng có người bí mật lẻn vào bên trong cánh cửa cấm kỵ dưới lòng đất kia, trải qua một cuộc mạo hiểm không thể dùng lẽ thường giải thích.

Chữ viết hỗn loạn và tràn ngập kinh sợ, phảng phất như thám hiểm giả trở về trong trạng thái cực độ khủng hoảng, bất chấp tất cả mà vội vàng khắc lại những gì mắt thấy tai nghe, đến mức nội dung tạp loạn vô chương, khó mà lý giải.

Chương 1150

Bàn Tử ở một bên nghe đến nhập thần, rốt cuộc không kìm nén được nghi hoặc trong lòng, xen vào nói: "Trong truyền thuyết, phàm là kẻ mở ra cánh cửa kia đều sẽ bị nghiệp hỏa địa ngục thiêu đốt hầu như không còn, vì sao người này lại có thể bình an vô sự?

Đây quả thực là hồ ngôn loạn ngữ, nói hươu nói vượn mà!" Trong lời nói tràn đầy sự chất vấn và không hiểu đối với nội dung ghi chép.

Trần Mộc thầm suy tính, trong lòng tuy kinh nghi bất định nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ sóng yên biển lặng.

Hắn biết rõ, đối phương khẳng định đã mượn nhờ một số thủ đoạn mà bọn họ chưa từng kiến thức qua, mới có thể tự như xuyên qua trong hoàn cảnh rắc rối phức tạp này.

Tuy nhiên, tư liệu và manh mối tán loạn bốn phía tạp loạn vô chương, giống như sương mù bao phủ chân tướng, khiến người ta khó mà tìm ra đầu mối.

Ngay khi mọi người đang bó tay hết cách, một thành viên trong đội vội vã chạy tới, thần sắc khẩn trương mà lại khó giấu hưng phấn, báo cáo: "Đội trưởng, có phát hiện mới!

Lại tìm được một ký hiệu mới!" Nghe vậy, Trần Mộc dẫn mọi người theo sát phía sau, bước chân vội vã nhưng có trật tự tiến về địa điểm mục tiêu.

Khi đến rìa giếng quan tài, cảnh tượng trước mắt khiến trong lòng mọi người rùng mình: Mấy cỗ quan tài cổ xưa lại bị mở ra toàn bộ, đồ bồi táng bên trong rơi vãi đầy đất, vàng bạc châu báu quý trọng đan xen cùng lụa là rách nát, trông vừa quỷ dị lại không mất đi vẻ bi lương.

Càng khiến người ta không tưởng tượng nổi là, ở một bên giếng quan tài u thâm kia, một cánh cửa ngầm ẩn nấp cực kỹ bỗng nhiên hiện ra, phảng phất là bí cảnh cố ý chuẩn bị cho người tìm kho báu.

Bên trong cánh cửa ngầm, ký hiệu quen thuộc kia lẳng lặng nằm dưới ánh sáng lờ mờ, rõ ràng có thể nhận ra, chính là tiêu chí đặc hữu của Muộn Du Bình.

Thấy tình cảnh này, A Ninh trong đội ngũ khẽ nhíu mày, trong giọng nói mang theo một tia không thể tin, dò hỏi: "Ký hiệu này, chẳng lẽ không phải người của chúng ta để lại sao?" Ánh mắt cô vừa có nghi hoặc cũng có đề phòng, hiển nhiên cảm thấy rất khó hiểu đối với việc này.

Trần Mộc khẽ lắc đầu, trên mặt vẫn duy trì sự thong dong và trấn định, lời nói mang theo thâm ý vi diệu: "Không phải chúng ta lưu lại.

Điểm này tôi cũng cảm thấy vô cùng khốn hoặc." Trong giọng điệu của hắn xen lẫn vài phần mờ mịt ngụy trang, phảng phất như thật sự không biết gì về việc này.

Lúc này, một vị chuyên gia lớn tuổi trong đội chậm rãi tiến lên, ngón tay khẽ vuốt qua mép những cỗ quan tài lộ ra bên ngoài, trong mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ.

Ông ta trầm giọng nói: "Những quan quách này kỳ thực là cái gọi là 'Ảnh quan' (quan tài giả), toàn bộ đều là hàng nhái được chế tác tinh xảo, bên trong chỉ bày biện mô hình thi thể điêu khắc từ ngọc thạch thượng đẳng, mà quan quách chân chính tịnh không nằm ở nơi này.

Vừa rồi chúng ta nhất thời không cẩn thận kích hoạt cơ quan Trùng Hương Ngọc bên trong một cỗ quan quách, lúc này mới ngoài ý muốn phát hiện ra cánh cửa ngầm kia." Lời này vừa thốt ra, mọi người đều sững sờ, ngay sau đó chợt hiểu ra.

Hóa ra, phía sau chuỗi mê đoàn này còn ẩn giấu bố cục và cơ xảo sâu hơn một tầng, mà tất cả những thứ này dường như đều đang dẫn dắt bọn họ đi về hướng một chân tướng nào đó chưa biết nhưng lại tràn ngập dụ hoặc.

Kết quả, từng đàn du diên (rết) giống như những dòng chảy nhỏ màu đen, từ trong khe hở không ai biết cuồn cuộn trào ra, chúng vặn vẹo thân thể thon dài, phiếm u quang trong ánh sáng lờ mờ, cảnh tượng khiến người ta da đầu tê dại.

Trần Mộc cố nén sự khó chịu trong lòng, cẩn thận từng li từng tí dò xét tứ phía, ngón tay khẽ vuốt qua vách đá cổ xưa loang lổ.

Đúng lúc này, một chỗ lõm xuống khó phát hiện thu hút sự chú ý của hắn, sau một hồi tỉ mỉ tìm tòi, lại ngoài ý muốn xúc động một cái cơ quan, một tảng đá lớn lặng lẽ dời đi, lộ ra một mật đạo ẩn nấp cực kỹ, u thâm mà thần bí, phảng phất là lối vào thông tới một thế giới khác.

Sự xuất hiện của mật đạo khiến mắt Trần Mộc sáng lên, hắn nhìn chăm chú vào cửa thông đạo bị tuế nguyệt xâm thực kia, trong lòng không khỏi thầm suy tính: Đây không chỉ đơn thuần là một thông đạo bình thường, sự khéo léo trong kiến tạo, vị trí ẩn bí của nó đều hiển thị sự khổ tâm của người thiết kế.

Càng khiến hắn kinh ngạc là bên trong thông đạo dường như còn lưu lại dấu chân mới mẻ, ý nghĩa là không lâu trước đó, có người đã lặng lẽ tiến vào lãnh địa chưa biết này.

Một loại trực giác nói cho hắn biết, cái gọi là "song tầng mộ" này ẩn giấu bí mật phức tạp hơn vẻ bề ngoài rất nhiều, tập tục mộ táng song tầng thịnh hành nhất thời vào triều Nguyên có lẽ chính là để bảo hộ nơi chứa quan quách chân chính, giúp nó tránh bị trộm cướp quấy nhiễu.

Ánh mắt Trần Mộc lần nữa rơi xuống cỗ quan quách khổng lồ khảm nạm bảo thạch và lưu ly kia, mỗi một tia sáng bóng đều như đang kể ra câu chuyện ngàn năm, hoa lệ mà trang nghiêm, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Trong lòng hắn không khỏi kinh thán trước công nghệ và trí tuệ của người xưa, đồng thời cũng thầm đoán, nếu quan quách chân chính thực sự tàng nặc dưới mật đạo này, nơi đó lại sẽ là một thế giới chưa biết và đầy khiêu chiến như thế nào?

Nhìn về phía cánh cửa ngầm đã lặng lẽ mở ra, Trần Mộc phát hiện mật đạo kia không chỉ chật hẹp mà còn dị thường dốc đứng, gần như thẳng đứng kéo dài xuống dưới, hiển nhiên là trường thí luyện được thiết kế để khảo nghiệm dũng khí và quyết tâm của người tham tác.

Trong lòng hắn không khỏi kêu "Ái chà" một tiếng, thầm suy tính, chẳng trách trước đó Muộn Du Bình lại kiên quyết ngăn cản mình bước vào nơi này như vậy, sự hiểm ác và chưa biết này hiển nhiên vượt quá phạm vi người thường có thể thừa nhận.

A Ninh ở một bên ánh mắt nhạy bén, bắt được biến hóa vi diệu trên nét mặt Trần Mộc, suy đoán của cô dường như không hẹn mà gặp với Trần Mộc.

Chỉ thấy cô khẽ giơ tay, ý đồ phân phó thủ hạ tiến vào mật đạo kiểm tra, tuy nhiên, đối diện với vực sâu chưa biết này, tất cả mọi người phảng phất đều bị sợ hãi trói buộc, không ai nguyện ý bước ra bước kia, chỉ lẳng lặng nhìn Trần Mộc và Bàn Tử bên cạnh, trong mắt tràn đầy chờ mong và bất an.

Trong không khí tràn ngập một bầu không khí khẩn trương khó tả, dường như ngay cả thời gian cũng ngưng đọng tại khắc này.

Mộ đạo như rắn uốn lượn, độ dốc càng lúc càng lớn, phảng phất là mê cung u tối do tự nhiên và nhân lực cùng điêu khắc ra.

Ánh sáng đèn pin trong tay Trần Mộc và đồng bạn giống như kẻ dò đường yếu ớt, liều mạng đâm thủng bóng tối xung quanh, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng chiếu sáng con đường đá gồ ghề dưới chân.

Đối với vực sâu dường như không có điểm dừng phía trước, bọn họ tỏ ra vô lực như thế, nơi tận cùng chỉ có màu đen kịt thâm trầm phảng phất có thể nuốt chửng mọi ánh sáng, lẳng lặng chờ đợi, không mang theo chút tình cảm nào.

Trong lòng Trần Mộc bắt đầu sinh sôi một tia khủng hoảng khó gọi tên, giống như đầu ngón tay băng lãnh khẽ lướt qua sống lưng.

Một đường đi xuống này, bọn họ đã không biết xuyên qua bao nhiêu khúc chiết và u ám, phúc địa của núi Trường Bạch phảng phất có ma lực nuốt chửng thời gian và không gian, lôi kéo bước chân bọn họ vào nơi chưa biết sâu hơn một cách vô thanh vô tức.

Nếu tiếp tục đi xuống một cách mù quáng như vậy, điểm cuối rốt cuộc sẽ là phương nào thần thánh?

Là thế giới trong lòng đất theo truyền thuyết, hay là một vương quốc bí mật không ai biết đến?

Mặc dù nội tâm nổi lên tầng tầng nghi lự và sợ hãi, nhưng ý chí Trần Mộc tịnh không hề dao động.

Bởi vì trong hoàn cảnh hôn ám mà áp lực này, từng chuỗi ký hiệu dẫn đường rõ ràng lại thần bí mà Muộn Du Bình lưu lại, giống như chú ngữ cổ xưa, kiên định chỉ dẫn phương hướng cho bọn họ.

Mỗi một lần chân đạp thực địa tiến lên đều khiến Trần Mộc cảm giác được mình đang từng bước tiếp cận chân tướng bị lịch sử trần phong, bí mật chôn giấu nơi sâu thẳm trong bóng tối đang chậm rãi vén lên tấm khăn che mặt.

Lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh hắng giọng một cái, ý đồ phá vỡ sự

trầm mặc khiến người ta hít thở không thông này: "Hầy, Tiểu Trần Mộc, cậu có phát giác được không, nhiệt độ trong mộ đạo này hình như đang dần dần ấm lên." Trong lời nói, ánh mắt gã vừa có tò mò cũng có nỗi lo âu ẩn hiện.

Trần Mộc khẽ gật đầu, mày hơi nhíu lại, trong lòng lóe lên một tia linh quang: "Có lẽ chúng ta đang tiếp cận một địa đai hoạt động của núi lửa nào đó, nơi đó có khả năng tồn tại dòng dung nham hoạt động hoặc suối nước nóng ngầm.

Nhiệt độ tăng cao vô nghi là sức mạnh tự nhiên đang nhắc nhở chúng ta, công trình khai quật kinh thế hãi tục của Uông Tạng Hải e rằng đã chạm đến nơi sâu nhất cũng là nơi nóng rực nhất, ẩn bí nhất của mạch núi Trường Bạch.

Vị kỳ nhân cổ đại này rốt cuộc đã phát hiện ra bí mật kinh người gì dưới mảnh đất này?" Giữa những câu từ, trong mắt Trần Mộc lấp lánh ánh sáng dò xét điều chưa biết, đối với sự thật sắp đến tràn ngập cảm xúc vừa chờ mong vừa khẩn trương.

Trong một mảnh tịch tĩnh, vấn đề này giống như tảng đá lớn ném vào mặt hồ bình tĩnh, kích khởi từng tầng gợn sóng, nhưng không ai có thể hóa những gợn sóng này thành ngôn ngữ, giải đáp mê đoàn nhìn như đơn giản nhưng thực ra thâm thúy này.

Mọi người đều trầm mặc không nói, dường như mỗi người đều đắm chìm trong suy tư của chính mình, tìm kiếm đáp án khó chạm tới kia.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong trầm mặc, đội ngũ tiếp tục bôn ba trên lộ trình chưa biết, mặt đất dưới chân ghi lại những bước đi kiên định mà thảm thắc của bọn họ.

Mãi cho đến một khắc, Bàn Tử trong đội ngũ bỗng nhiên dừng bước, thân thể phì nhiêu kia dưới ánh sáng đèn pin tỏ ra phá lệ bắt

mắt.

Gã quay đầu lại, ánh mắt xuyên qua đám đông, trực tiếp khóa chặt Trần Mộc đang đi trong đội ngũ, trong mắt lấp lánh ánh sáng tò mò và khó hiểu. "Này, tôi bảo, Trần Mộc, cậu phải giao cho tôi một cái đáy (nói thật) đi." Trong giọng điệu Bàn Tử xen lẫn vài phần trêu đùa, vài phần nghiêm túc, phảng phất như đang ý đồ khai quật ra một bí mật ẩn giấu, "Cậu và vị Tiểu Ca luôn trầm mặc ít nói kia, có phải hay không có mối liên hệ đặc thù không ai biết nào đó a?" Trần Mộc bị câu hỏi đột ngột này làm cho nghẹn họng trân trối, trên mặt thoáng qua một tia ngạc nhiên.

Tim hắn trong nháy mắt thắt lại một đoàn, nhất thời không tìm thấy ngôn từ thích hợp để đáp lại.

Một lát sau, hắn chợt hiểu ra, hóa ra là mình đã hiểu lầm hàm nghĩa trong lời nói của Bàn Tử, "quan hệ" mà đối phương chỉ tịnh không phải loại tình cảm vi diệu trong lòng hắn nghĩ, mà là liên quan đến một loại tương tác kỳ lạ nào đó giữa bọn họ trong chuyến lữ đồ kỳ dị này.

Thế nhưng, quả nhiên không ngoài dự liệu, ngay lúc không khí căng thẳng bao trùm, vị Ngô Tam Tỉnh mất tích đã lâu, cái tên lão tặc giảo hoạt đến cực điểm kia, lại hiện thân ngay tại giờ khắc này!!!

Chỉ mới mấy tháng không gặp, ông ta dường như bị tuế nguyệt vô tình xâm thực đến mấy chục năm, một đầu tóc đen đã loang lổ, xen lẫn những sợi bạc chói mắt, dung mạo tiều tụy, nếp nhăn tung hoành, thoạt nhìn qua gần như khiến người ta khó mà nhận ra.

Cuộc trùng phùng như thế này, thành thật mà nói, trong lòng Trần Mộc hoàn toàn không có chút chuẩn bị nào.

Chương 1151

Trong đủ loại thiết tưởng của hắn, lần gặp lại Ngô Tam Tỉnh lẽ ra phải ở trong một mật thất âm lãnh u thâm nào đó, bốn phía vách đá khắc đầy đồ đằng thần bí cổ xưa, ánh nến chập chờn chiếu rọi thân ảnh giao thoa của hai người.

Khi đó, Ngô Tam Tỉnh sẽ vén lên tất cả mê đoàn, đem bí mật ẩn giấu trong dòng sông thời gian chậm rãi kể ra; hoặc giả là khi Trần Mộc thân hãm tuyệt cảnh, ngàn cân treo sợi tóc, ông ta giống như thần linh hàng lâm, kéo Trần Mộc từ quỷ môn quan trở về.

Tuy nhiên, hiện thực lại qua loa như thế, Ngô Tam Tỉnh cứ vậy không hề có điềm báo trước mà xuất hiện trong đội ngũ thám hiểm của A Ninh, phảng phất là một cơn bão tố đột ngột, khiến người ta trở tay không kịp.

Trần Mộc nhìn chăm chú vào thân ảnh quen thuộc mà xa lạ kia, sự xác tín và nghi hoặc trong lòng đan xen thành một tấm lưới kín không kẽ hở.

Hắn khó tin đứng tại chỗ, tư duy phảng phất ngưng đọng, phân không rõ đây rốt cuộc là sự kéo dài của giấc mộng hay là sản vật của ảo giác.

Một loại cảm xúc mạc danh kích động trong lồng ngực hắn, vừa có sự kích động và nhẹ nhõm vì tìm thấy Ngô Tam Tỉnh, lại có sự khốn hoặc và mê mang khi đối diện với cảnh tượng đột biến này.

Thần sắc Ngô Tam Tỉnh tỏ ra khá hoảng hốt, hai mắt nửa khép, dường như đang xuyên qua màn sương mù của năm tháng, gian nan bắt lấy cảnh tượng xung quanh.

Ông ta có thật sự nhìn thấy Trần Mộc trước mắt hay không, không

ai biết được.

Nhưng ngay khoảnh khắc Trần Mộc hô hoán, thân thể ông lão phảng phất bị một cỗ sức mạnh vi diệu khẽ chạm vào, khóe môi khô khốc như gỗ mục hơi mấp máy, thốt ra một từ gần như nỉ non: "Trần Mộc?" Thanh âm kia yếu ớt như tơ nhện, rất nhanh liền tiêu tán trong không khí, giống như ngọn đèn sắp tắt, để lại một mảng tịch tĩnh khiến người ta bất an.

Trong lòng Trần Mộc thắt lại thật mạnh, phảng phất bị bàn tay vô hình hung hăng túm lấy, một cỗ cảm xúc khó tả mãnh liệt ập tới, vừa chua xót lại phức tạp.

Trước mắt vị lão giả niên mai này bình an vô sự đứng ở đó, dây thần kinh căng thẳng của hắn rốt cuộc cũng được thả lỏng, giống như con thuyền lạc hướng tìm thấy hải đăng, nỗi lo âu vì mất đi chỗ dựa trong nháy mắt tan thành mây khói.

Nhưng trong chớp mắt, một cơn giận dữ mãnh liệt từ đáy lòng bốc lên, tựa như lửa cháy lan ra đồng cỏ, hắn hận không thể lập tức xông lên, hất tung lão già kia xuống đất, dùng nắm đấm trút hết tất cả phẫn nộ cùng bất an.

Hai loại tình cảm hoàn toàn khác biệt này đan xen quấn quanh trong lòng, khiến sắc mặt hắn trở nên khó lường, vừa vặn vẹo lại cổ quái, nếu là người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ hoạt kê, thậm chí nhịn không được bật cười.

Cùng lúc đó, Bàn Tử ở một bên đang kịch liệt tranh luận gì đó với A Ninh, âm lượng dần dần nâng cao, gần như sắp diễn biến thành một trận cãi vã.

Tuy nhiên Trần Mộc lúc này tâm tư hoàn toàn không đặt trên người bọn họ, sự chú ý của hắn hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt chiếm cứ.

Phan Tử thấy Ngô Tam Tỉnh bộ dạng này, vội vàng tiến lên vài bước, lo lắng lay mạnh vai Ngô Tam Tỉnh mấy cái, phảng phất làm như vậy là có thể gọi ông ta tỉnh lại từ trong trạng thái hãi nhân này.

Tiếp đó, Phan Tử nhanh chóng cởi áo trên của Ngô Tam Tỉnh ra, hành động này khiến Trần Mộc lập tức sững sờ, mắt trừng lớn.

Đập vào mi mắt Trần Mộc là lớp dịch nhầy khiến người ta buồn nôn ở mặt trong y phục Ngô Tam Tỉnh, chúng dán chặt lên vải vóc và da thịt, tản ra khí tức bất tường.

Càng khiến người ta xúc mục kinh tâm là trên lồng ngực Ngô Tam Tỉnh chi chít những vết thương lở loét thối rữa, mật mật ma ma, mỗi một cái đều sâu thấy xương, phảng phất là những lỗ nhỏ mà cánh cửa địa ngục lặng lẽ mở ra.

Dưới những vết thương đó, ẩn giấu vô số con du diên (rết) đầu cứng, chúng giống như ký sinh trùng tham lam, bám chặt vào trong máu thịt ông ta.

Hiển nhiên, Ngô Tam Tỉnh từng nỗ lực tách những sinh vật đáng sợ này ra, nhưng phần đuôi của đám du diên cực kỳ giòn, hơi chạm vào liền đứt làm hai đoạn, tàn thể thì găm sâu vào trong thịt, vết thương vì thế không cách nào khép lại, ngày qua ngày, cuối cùng hóa thành mủ dịch phiếm mùi hôi thối, kể lể nỗi thống khổ và tuyệt vọng không lời.

Một màn này, không nghi ngờ gì chính là sự xung kích song trọng đối với thị giác và tâm linh của Trần Mộc, khiến hắn nhất thời không nói nên lời, chỉ có thể đứng ngây ra tại chỗ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Phan Tử mạnh mẽ lôi một cái, túm chặt lấy cổ áo tên người ngoại quốc sắc mặt tái nhợt bên cạnh, lửa giận trong mắt phảng phất muốn châm ngòi không khí, gã giơ nắm đấm lên, ngay lúc định giáng xuống thì bị đồng bạn xung quanh nhanh chóng ôm lấy, ngăn cản sự xúc

động của gã.

Nhớ lại, từ khoảnh khắc bước vào Tần Lĩnh, hàng loạt sự kiện ập đến như gió táp mưa sa, khiến người ta ứng phó không kịp.

Đặc biệt là phát hiện về huyết dịch của chính mình, cái loại năng lực có thể khai mở một vùng an toàn giữa trùng đàn kia, vậy mà lại có nét "dị khúc đồng công" với bảo huyết của Lão Muộn trong truyền thuyết.

Tất cả diễn ra quá nhanh, đến mức chính bản thân Trần Mộc cũng chưa thể hoàn toàn tiêu hóa những biến hóa đột ngột này.

Giờ khắc này, trong không gian riêng tư chỉ có hai người, câu hỏi của Bàn Tử trở nên vô cùng trực diện.

Thực tế, trước đó Bàn Tử chưa từng tận mắt chứng kiến kỳ tích từ máu của Trần Mộc tại Tần Lĩnh, nên trước mặt đám người A Ninh hắn vẫn giữ im lặng để tránh tỏ ra vô tri hay thất thố.

Nhưng lòng hiếu kỳ giống như cỏ dại, gặp thời cơ thích hợp liền điên cuồng sinh trưởng.

Hiện tại, thiếu đi sự chú ý của người ngoài, Bàn Tử rốt cuộc không kìm nén được nghi hoặc trong lòng, quyết định thăm dò Trần Mộc.

Tuy nhiên, tính cách Bàn Tử vốn dĩ như vậy, cho dù trong lòng có ngàn vạn câu hỏi, hắn cũng không chịu nghiêm túc đặt vấn đề, mà dùng một phương thức pha chút hài hước, gói ghém thắc mắc trong bầu không khí nhẹ nhàng.

Điều hắn thực sự muốn hiểu là, vì sao Trần Mộc —— một lữ khách nhìn qua có vẻ bình thường, lại sở hữu năng lực thần kỳ có thể xua tan trùng hại giống hệt vị "Muộn Du Bình" luôn dùng sự im lặng đối mặt với thế giới kia.

Đằng sau câu hỏi này là sự tìm tòi với những điều chưa biết, cũng là sự truy cầu niềm tin và sự ăn ý đáng quý giữa những người bạn đồng hành.

Theo lý thuyết có phần huyền bí của Lương sư gia, năng lực kỳ dị mà máu Trần Mộc thể hiện rất có khả năng liên quan đến việc hắn từng vô tình ăn phải Huân Thi Kỳ Lân Huyết cực kỳ hiếm gặp.

Thế nhưng, khi Trần Mộc vắt óc tìm kiếm trong dòng sông ký ức, lại phát hiện mình hoàn toàn không có ấn tượng gì về việc từng tiếp xúc với vật thần bí đó, càng không cần nói đến sự hiểu biết về bản thân Kỳ Lân Huyết, ký ức đó đơn giản như một tờ giấy trắng chưa từng vương mực.

Do đó, đối mặt với suy đoán của Lương sư gia, Trần Mộc chỉ đành bất lực lắc đầu.

Hơn nữa, màn đột ngột vừa rồi, ngay cả bản thân Trần Mộc cũng mơ hồ, phảng phất như phản ứng vô thức của bản năng thân thể.

Nếu chỉ dựa vào điểm này mà khẳng định là sức mạnh trong máu đang phát huy tác dụng thì vị miễn quá mức thảo suất.

Bàn Tử quan sát hồi lâu, thấy Trần Mộc chần chừ không đáp, ngỡ rằng hắn ngầm thừa nhận suy đoán của Lương sư gia, liền bày ra vẻ mặt cợt nhả xen vào: "Hắc, nói không chừng vị Tiểu Ca kia là huynh đệ thất lạc nhiều năm của cậu đấy.

Anh trai, em trai, hoặc là bà con xa, không chừng là món nợ phong lưu cha cậu để lại thời trẻ, một đứa con riêng chưa từng công khai.

Gia tộc các cậu có lẽ chảy xuôi dòng máu chứa sức mạnh đặc biệt này, di truyền cho các cậu cũng nên." Trần Mộc nghe vậy, sắc mặt khẽ biến, lập tức nghiêm giọng phản bác: "Cậu đừng có ở đó mà hồ ngôn loạn ngữ!

Cha tôi cả đời trong sạch, chỉ có mình tôi là con trai.

Ông ấy nghiêm cẩn như một cuốn sách cổ, nếu bảo ông ấy có con rơi con rớt gì đó, thì đàn ông tốt trên thế gian này đều bị lời cậu nói làm cho oan uổng chết mất." Tuy Bàn Tử vẫn cảm thấy đằng sau chuyện này ẩn chứa không ít bí ẩn chưa giải, nhưng thấy Trần Mộc rõ ràng không muốn tiếp tục đề tài này, trong mắt hắn lóe lên tia giảo hoạt, lập tức thức thời đổi giọng, dùng ngữ điệu nhẹ nhàng mở ra một cuộc thảo luận mới, khéo léo tránh đi "bãi mìn" nhạy cảm, đưa bầu không khí trở lại sự hài hòa vốn có.

Đi được hồi lâu, mộ đạo khúc chiết uyển chuyển dường như vô cùng vô tận, nhưng cuối cùng tiếng bước chân cũng im bặt tại một điểm cuối u thâm.

Trần Mộc chậm rãi bước ra khỏi mộ đạo chật hẹp, trong sát na, một làn gió mang theo chút hơi ấm phả vào mặt, như cái ôm dịu dàng của đại tự nhiên, xua tan đi sự âm lãnh trầm muộn trong cổ mộ, khiến tinh thần hắn chấn động.

Hắn vội vàng bật đèn pin, chùm sáng như lợi kiếm rạch phá bóng tối xung quanh, dò xét không gian xa lạ này.

Hiện ra trước mắt là một tòa lang đài xảo đoạt thiên công, cô ngạo khảm vào bên sườn vách núi dựng đứng, giống như quỳnh lâu ngọc vũ lăng không xuất thế, có nét dị khúc đồng công với tế tự đài bọn họ từng thấy ở Giả Linh Cung bị băng tuyết bao phủ trước đó.

Dưới chân, sàn nhà dày dạn được chống đỡ bởi những cây cột vững chãi, chúng như những vệ sĩ trung thành, nâng đỡ không gian này vững vàng trên vực sâu, mỗi bước đạp lên đều khiến người ta không kìm được cảm giác nơm nớp lo sợ.

Giữa lang đài sừng sững một vật khổng lồ —— một chiếc cự đỉnh màu đen cổ xưa, hình thể to lớn, toàn thân điêu khắc những đồ đằng

thần bí khó lường, chương hiển lịch sử trầm tích bất phàm.

Tuy nhiên, tuế nguyệt vô tình, một góc cự đỉnh đã lún sâu vào nền đá, cả thân đỉnh nghiêng đi một cách vi diệu, phảng phất có thể ầm ầm đổ sập bất cứ lúc nào, nhắc nhở kẻ xâm nhập phải thận trọng từng bước.

Xung quanh, mép lang đài tiếp giáp với vạn trượng huyền nhai.

Dưới màn đêm, vực sâu không đáy càng thêm thâm bất khả trắc, phía trên là bầu trời đen kịt như mực, tinh nguyệt ẩn nặc, khó mà nhìn thấy giới hạn.

Bóng tối dường như trở thành chủ đề vĩnh hằng nơi đây, thôn phệ mọi quang minh và hy vọng.

Bên cạnh, Bàn Tử nhịn không được bắt đầu phàn nàn, giọng nói xen lẫn vài phần bất lực và phiền toái: "Làm sao thế này, lại là ngõ cụt!

Đường đâu?

Chương 1152

Còn quan quách của Vạn Nô Vương nữa, chẳng lẽ ngài ấy chơi trốn tìm với chúng ta?" Nói xong, hắn còn cố làm ra vẻ huyền bí nhìn quanh bốn phía, nỗ lực bắt lấy một tia manh mối trong hỗn độn.

Trần Mộc nghe vậy, mày khẽ nhíu, trong mắt lóe lên tia suy tư. "Đây xác thực không phải điểm kỳ lạ nhất." Hắn trầm ngâm giây lát, tiếp tục nói: "Chúng ta lần theo ký hiệu mà vị Tiểu Ca trầm mặc kia lưu lại, mỗi bước đều có chỉ dẫn rõ ràng.

Nhưng cậu nhìn nơi này xem, một mảnh tử tịch, đừng nói bóng người, ngay cả nửa điểm khí tức sự sống cũng không có.

Chẳng lẽ những người đi vào trước đó, sau khi nhận ra đây là tuyệt lộ, đều lặng lẽ quay lại đường cũ?

Hay là..." Nói đến đây, ánh mắt Trần Mộc không tự chủ được hướng về phía bóng tối thâm thúy bên cạnh, ngôn ngữ mang theo một tia phỏng đoán khó tả: "Bọn họ tìm được lối ra khác, thậm chí... dùng một phương thức nào đó chúng ta không thể tưởng tượng nổi để rời khỏi nơi này?" Bàn Tử xoa xoa tay, trong mắt lóe lên tia bất định, chậm rãi nói: "Có lẽ, vách núi nơi này chính là con đường để chúng ta đi xuống." Ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua những hình ảnh chứa đựng dấu vết lịch sử, cuối cùng dừng lại trên một tấm ảnh hơi loang lổ.

Bích họa trong ảnh tuy màu sắc đã ảm đạm, nhưng vẫn ghi lại sinh động một đoạn quá vãng —— đông đảo dũng sĩ Đông Hạ khoác da thú, lưng đeo cung cường tên nỏ, thân ảnh bọn họ gian nan leo trèo trên vách núi dựng đứng, ánh mắt lóe lên khát vọng và kiên định đối với những điều chưa biết.

Mà phía sau đội ngũ thám hiểm anh dũng này, làm nền cho bích họa, là vô số sợi xích sắt uốn lượn như hắc long ẩn hiện, chúng dường như đang trói chặt bí mật của khe nứt ngầm khổng lồ này, khiến người ta không kìm được tưởng tượng đến cảnh tượng chấn động khi người Đông Hạ lần đầu tiên vén màn kỳ tích tự nhiên này.

Trần Mộc nhìn chằm chằm tấm ảnh, trầm giọng nói: "Xem ra, những sợi xích này không phải do người Đông Hạ làm ra, khi đối mặt với kỳ cảnh như vậy, trong lòng họ tất nhiên cũng tràn đầy hiếu kỳ.

Dưới khe nứt bị những xích sắt trầm trọng này phong tỏa, rốt cuộc ẩn giấu cảnh tượng thế nào?" Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, nhướng mày, không kém phần hài hước chen vào: "Hắc, nói không chừng mấy cái dây sắt này là hệ thống phòng ngự cao cấp mà tiên dân xây dựng nơi này để lại, chuyên dùng để ngăn cản những thứ không sạch sẽ dưới kia bò lên theo khe nứt.

Ví dụ như trong bích họa vẽ đấy, cái loại quái vật thân mềm màu đen khổng lồ khiến người ta kinh hồn bạt vía kia." Trần Mộc khẽ gật đầu tán đồng, đồng thời quay đầu hỏi dồn A Ninh: "Bức bích họa này là tấm thứ mấy trong bộ sưu tập của cô?

Tấm tiếp theo triển hiện cảnh tượng gì?

Biết đâu có thể tìm được thêm manh mối." Giọng hắn xen lẫn một tia cấp thiết khó nhận ra.

A Ninh đáp lại với ngữ khí trầm ổn: "Sau bức này còn ẩn giấu năm bức nữa, chúng như những mảnh vỡ lịch sử bị thất lạc, đợi chúng ta khai quật.

Lần lượt là..." Nói rồi, A Ninh động tác nhẹ nhàng nhưng quyết đoán, trải năm tấm ảnh còn lại lên bàn, như vén lên bí mật trần phong.

Ánh mắt Trần Mộc di chuyển theo, khi nhìn vào tấm thứ hai, bích

họa lập tức đập vào mắt —— trong hình, vô số dũng sĩ Đông Hạ đứng thẳng, trường cung trong tay đã giương hết cỡ, mũi tên như rừng, súc thế đãi phát, dường như tùy thời chuẩn bị nghênh kích một trận kịch chiến chưa từng có.

Tuy nhiên, điều đáng khó hiểu là, trên bích họa ngoại trừ những chiến sĩ anh dũng này lại chẳng thấy tung tích kẻ thù nào, chỉ còn lại một mảnh trống trải và tĩnh mịch, đối thủ ẩn trong bóng tối tựa như không khí, không dấu vết để tìm.

Dòng suy nghĩ của Trần Mộc không khỏi phiêu dạt về đoạn kinh nghiệm chiến đấu với vật vô hình giữa không trung, trong lòng thắt lại, thầm nghĩ: Chẳng lẽ tại vùng đất chưa biết này cũng tiềm tàng những con quái điểu vô hình kia, chuẩn bị mang đến uy hiếp không ngờ cho kẻ xâm nhập?

Ngay sau đó, cảnh tượng ở bức bích họa thứ ba càng khiến người ta không rét mà run —— vô số ác quỷ dường như thoát khỏi sự trói buộc của địa phủ, vặn vẹo thân thể, từ trong khe đá băng lãnh cứng rắn chậm rãi chui ra, mỗi khuôn mặt đều khắc đầy vẻ dữ tợn và oán hận, phảng phất muốn lôi kẻ xem vào vực sâu sợ hãi vô tận.

Năm bức bích họa này tuy độc lập, bề ngoài không có liên hệ tự sự trực tiếp, nhưng giữa chúng lại có một sợi dây vô hình xâu chuỗi, kích phát sự liên tưởng vô hạn.

A Ninh mẫn cảm bắt được biến hóa vi diệu trong thần tình Trần Mộc, cô nửa đùa nửa thật hỏi: "Trần Mộc, đôi mắt siêu phàm của anh phải chăng lại nhìn thấu bí mật gì không ai biết?

Hả 'Trần Mộc siêu nhân'?" Trần Mộc nhếch miệng cười tự giễu, khẽ lắc đầu: "Làm gì có siêu năng lực nào, chẳng qua là quan sát bình thường thôi.

Cô xem, từ bích họa leo núi tiếp ngay sau đó là cảnh chiến đấu

kịch liệt, sự thay đổi này chẳng phải dự báo nguy cơ sẽ nối gót tới sao?" Giọng hắn bình hòa nhưng ánh mắt lại lóe lên sự tò mò và khát vọng với thế giới chưa biết. "Tôi cảm giác đây có lẽ là một điềm báo vi diệu, im lặng cảnh cáo chúng ta, một khi bước vào sâu trong khe nứt u ám khó lường kia, những thử thách nguy hiểm sẽ dồn dập kéo đến.

Các đồng bạn, tốt nhất nên kiểm tra súng đạn, đao kiếm kỹ lưỡng, đảm bảo chúng có thể trở thành tấm khiên vững chắc vào thời khắc mấu chốt." Trần Mộc thầm tính toán, cố tình giấu đi bí mật mình đang mang theo hai con cá đồng cổ (Xà mi đồng ngư), tránh gây ra nghi kỵ và tranh đoạt không cần thiết với A Ninh.

Trong tiểu đội này, vai trò của Trần Mộc lặng lẽ chuyển biến, trở thành trụ cột tinh thần mặc định.

Lời hắn nói dường như có ma lực, dễ dàng chỉ dẫn phương hướng cho mọi người.

Thấy vậy, Kha Khắc (Ke Ke) nhanh chóng hưởng ứng, khẩu súng trường tin cậy lập tức được giương lên ổn định, ra hiệu "cứ để tôi lo", truyền đạt sự tin tưởng vô điều kiện với Trần Mộc.

Ngay sau đó, cả đoàn chỉnh đốn hành trang, mang theo sự tò mò và thảng thốt, bước lên hành trình thám hiểm cổ mộ sâu trong lòng núi Trường Bạch.

Trần Mộc cố ý đi chậm lại, tụt xuống cuối hàng, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Tam Thúc vẫn đang hôn mê bất tỉnh trên cáng.

Trong lòng không khỏi lo lắng, Tam Thúc rốt cuộc đã gặp phải cảnh tượng kinh khủng gì trên mảnh đất này mà khiến một lão thủ kinh nghiệm phong phú cũng phải chìm vào hôn mê sâu như vậy?

Phan Tử bên cạnh dường như nhận ra sự lo âu của Trần Mộc, ánh

mắt kiên nghị lóe lên tia bất khuất, trầm giọng an ủi: "Yên tâm đi, cho dù phải bò, tôi cũng sẽ đưa Tam gia ra khỏi cái nơi quỷ quái này, chúng ta đồng sinh cộng tử!" Càng đi sâu, vách đá hai bên mộ đạo càng tỏa ra khí tức âm lãnh cổ xưa, thần tình những người đi đầu càng thêm căng thẳng.

Dưới bầu không khí áp lực này, Trần Mộc cảm thấy một trách nhiệm chưa từng có đè nặng lên vai.

Trong tình huống cả Trần Bì A Tứ lẫn Tam Thúc đều không thể dẫn đường, hắn buộc phải đứng ra, trở thành ngọn hải đăng trong lòng đám người này.

Vai trò lãnh đạo đột ngột này không chỉ mang đến áp lực, mà còn có một loại thỏa mãn và hưng phấn khó tả, như sự khẳng định cho năng lực bản thân.

Tuy nhiên, nội tâm Trần Mộc vẫn phân vân như lữ khách mò mẫm trong sương mù, liệu lựa chọn này có thực sự dẫn dắt vận mệnh mọi người đi đúng hướng, hay là đẩy những linh hồn vô tội vào vực sâu?

Thời gian trôi qua, chớp mắt mọi người đã tụ tập trên lang đài cổ xưa.

Ánh nắng ban mai lốm đốm rơi trên phiến đá tang thương, tăng thêm vài phần trang trọng và thần bí cho hành trình.

Lúc này, Bàn Tử - người luôn mang đến không khí nhẹ nhàng - lại phát huy tác dụng.

Hắn móc ra một quả "pháo sáng kiểu mới", sau khi kích hoạt, luồng sáng rực rỡ xé toạc bầu trời, chiếu sáng cảnh sắc tráng lệ đến mức khiến người ta than thán quanh khe nứt lớn.

Vách đá như đao gọt rìu đẽo, đáy cốc u thâm khó lường, quỷ phủ thần công của tự nhiên triển hiện lâm ly tinh trí, khiến người ta sinh

lòng kính sợ.

Đối mặt với vách núi dựng đứng gần như thẳng tắp trước mắt, Trần Mộc và Phan Tử nhanh chóng phối hợp ăn ý.

Bọn họ lôi dây thừng từ ba lô, một đầu cố định vào khe đá kiên cố bên mép lang đài, đầu kia nắm chặt trong tay, chuẩn bị đón nhận thử thách cực hạn.

Tình cảnh này trong mắt mọi người không nghi ngờ gì là một canh bạc sinh tử, nhưng hiện thực tàn khốc nói cho họ biết, đây là con đường khả thi duy nhất.

Phía sau là tuyệt cảnh đã bị phong tỏa, phía trước dù mờ mịt nhưng là tia hy vọng cuối cùng.

Đối với thế giới chưa biết sắp bước vào, trong lòng Trần Mộc đầy thảng thốt.

Nhóm người A Ninh lai lịch phức tạp, tâm tư khó dò, ai dám bảo đảm trong hành trình hiểm tượng hoàn sinh này bọn họ sẽ không vì tự vệ mà lộ ra nanh vuốt?

Vì vậy, khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Trần Mộc đặc biệt kéo Bàn Tử sang một bên, ngữ trọng tâm trường dặn dò: "Lão huynh, đường xuống dưới bộ bộ kinh tâm.

Cậu và tôi đều đang ở tuyệt cảnh, sự đoàn kết lúc này chẳng qua là vì nguy cơ chung.

Nhưng nhớ kỹ, một khi tìm được sinh cơ, mặt tối của nhân tính thường sẽ bộc lộ, đặc biệt là người phụ nữ thiện biến kia, tuyệt đối đừng đại ý, kẻo bị 'hàn kiếm' phản bội đâm thương." Bàn Tử vỗ vỗ bờ vai kiên thực của Trần Mộc, truyền đạt sự ăn ý và lòng tin, ánh mắt lóe lên vẻ giảo hoạt như muốn nói: "Huynh đệ, hết thảy trong tầm tay." Sau đó, hắn cố làm ra vẻ thần bí vạch áo, lộ ra mười ống

thuốc nổ (lôi quản) buộc chặt bên hông, nằm im lìm trong bao da đặc chế, tỏa ra sức mạnh không thể khinh thường.

Đây là bảo đảm an toàn trực tiếp nhất Bàn Tử dành cho Trần Mộc.

Trần Mộc nhìn hàng thuốc nổ, trong lòng dâng lên sự an tâm và chấn phấn khó tả.

Hắn thầm gật đầu, cảm nhận được sự tin tưởng sâu sắc từ đồng bạn.

Tiếp đó, họ bắt đầu thử nghiệm dây thừng mà Muộn Du Bình cung cấp.

Chương 1153

Dây thừng nhìn qua bình thường nhưng lại kiên nhận dị thường, từng sợi đều được đan dệt tỉ mỉ và gia trì dược liệu đặc thù.

Phan Tử, lão thủ kinh nghiệm đầy mình, nghị nhiên đảm nhận vai trò tiên phong mở đường.

Hắn nắm chặt dây thừng, thân hình nhanh nhẹn trượt xuống khỏi lang đài, linh hoạt xuyên qua giữa các sợi xích.

Động tác của hắn lưu loát tự tin, nhẹ nhàng nhảy từ sợi xích này sang sợi xích khác, chỉ sau dăm sáu lần nhảy đã xuống được hơn mười mét.

Đến vị trí dự định, Phan Tử đứng vững, ra dấu OK kiên định với người bên trên, tuyên cáo đường đi thông suốt.

Nhóm A Ninh trang bị tinh lương, thiết bị chuyên nghiệp của họ trong hoàn cảnh tối tăm càng thêm chói mắt.

Đèn pin đeo đầu của Kha Khắc như ngôi sao sáng, dẫn đường trong không gian u ám.

Dưới sự chiếu sáng của hắn, Trần Mộc và những người khác lần lượt theo dấu chân Kha Khắc, cẩn thận nhưng đầy kỳ vọng rời khỏi lang đài, bước vào thế giới kỳ dị được cấu thành từ vô số sợi xích sắt.

Đứng trên đài quan sát hẹp dài, ban đầu Trần Mộc chưa cảm nhận sâu sắc được sức gió từ đáy cốc sâu thẳm thổi lên.

Nhưng khi lấy hết dũng khí bước lên sợi xích cổ xưa treo trên vực sâu vạn trượng, mọi thứ liền thay đổi.

Gió từ đáy cốc tối tăm mãnh liệt ùa ra như bàn tay vô hình khổng lồ, mang theo hàn ý thấu xương và sức mạnh không thể phớt lờ quất

vào người hắn, khiến người ta không tự chủ được mà run rẩy.

Trần Mộc cảm thấy mình như đang đứng trên con thuyền nhỏ giữa cơn cuồng nộ của biển khơi, sợi xích dưới chân trở thành boong tàu chao đảo, mỗi cơn gió thổi qua đều khiến hắn như đang phấn lực kéo cánh buồm sắp tuột khỏi tay, trong lòng dâng lên nỗi bất an chưa từng có.

Tuy nhiên, may mắn là những sợi xích này tuy cổ xưa nhưng dị thường kiên cố, mật độ đan xen dày đặc đến mức khó tin, tựa như thiên công khai vật, trải ra một con đường cho những kẻ thám hiểm dũng cảm.

Mỗi sợi xích đều tản ra ánh sáng thanh đồng nhàn nhạt, càng thêm cổ phác và thần bí dưới ánh sáng lờ mờ, tạo thành một chiếc "thiên thang" vừa kinh hiểm vừa tiện lợi.

Theo đà leo xuống, sự lạ lẫm và sợ hãi ban đầu dần bị kỹ xảo thuần thục thay thế.

Họ bắt đầu linh hoạt lợi dụng cơ thể phối hợp với xích sắt, hình thành một sự ăn ý vi diệu, khiến Trần Mộc có ảo giác mình hóa thân thành "Người Nhện" trong truyền thuyết đô thị.

Cứ thế, như một đàn nhện xuyên qua rừng rậm bê tông, Trần Mộc cùng hơn mười thám hiểm giả chậm rãi nhưng kiên định tiến về phía sâu trong khe nứt.

Thời gian như mất đi ý nghĩa.

Sau bốn giờ nỗ lực không ngừng, lang đài trên đỉnh đầu tượng trưng cho điểm khởi đầu an toàn đã trở nên xa xôi nhỏ bé như ngôi sao sắp lặn trong đêm.

Cảnh tượng xung quanh dần thay đổi, những vật thể mờ ảo khi nhìn từ trên cao giờ đã lộ rõ chân dung.

Đặc biệt là những sợi xích dạng chuông thanh đồng khổng lồ treo giữa không trung, thiết kế tinh xảo, mỗi khi gió thổi qua lại phát ra âm vang trầm thấp, như đang kể lể bí mật huy hoàng của năm tháng.

Để đảm bảo an toàn, Trần Mộc cẩn thận thổi chiếc còi dơi đặc chế, âm thanh tiêm duệ ngắn ngủi xuyên thấu không khí trầm muộn.

Bên dưới, Kha Khắc và Phan Tử nghe tiếng lập tức dừng bước.

Trần Mộc dùng kính nhìn đêm cao cấp A Ninh đưa cho để quan sát, tầm nhìn màu xanh lục tăng thêm vẻ quỷ dị cho hoàn cảnh u ám.

Qua ống kính, một màn khiến người ta rùng mình chậm rãi hiện ra —— treo trên những sợi xích rỉ sét loang lổ kia không phải vật gì tầm thường, mà là từng cái xác người bị treo cổ, hình thái vặn vẹo, sắc mặt xanh xám.

Đôi mắt họ trống rỗng vô thần, khóe miệng dường như còn vương lại nụ cười khổ trước khi được giải thoát.

Càng kinh hãi hơn là, sau gáy mỗi thi thể đều có một sợi hắc tuyến mảnh như tơ, như dấu tử vong của nghệ thuật gia lãnh khốc, nối liền họ với xích sắt lạnh băng.

Số lượng thi thể nhiều đến mức khiến người ta ngạt thở, dày đặc như rèm châu bị thời gian lãng quên.

Nhớ lại mật văn Long Ngư của Uông Tạng Hải, trong đó nhắc đến một loài sinh vật thần bí —— chỉ tàng hình khi bay trên trời, tiếp đất mới hiện nguyên hình, thích treo con mồi lên đầu cành hong khô để ăn dần: Quái điểu đầu người (Nhân diện điêu).

Một ý nghĩ khiến tim đập nhanh hiện lên trong đầu Trần Mộc: Nơi này chẳng lẽ là sào huyệt của đám quái điểu đó?

Thảo nào Muộn Du Bình cảnh cáo trước, kiên quyết không cho bất kỳ ai dễ dàng đặt chân đến đây.

Nhưng lúc này đoàn người đã không còn đường lui.

Phía trên là hung hiểm chưa biết, phía dưới tuy khủng bố nhưng chưa chắc không phải một đường sinh cơ.

Sợ hãi phải bị dũng khí thay thế.

Trần Mộc hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục nội tâm, sau đó dùng thủ thế chỉ có đồng bạn mới hiểu, kiên định truyền đạt tín hiệu tiếp tục tiến lên.

Mọi người trao đổi ánh mắt quyết tâm, chỉnh lại trang bị, lần nữa bước lên con đường hạ hành đầy rẫy nguy hiểm.

Đã đi đến biên giới u ám này, dù lờ mờ cảm tri được vực sâu không đáy và nỗi sợ hãi tột cùng bên dưới, Trần Mộc và đồng bạn cũng chỉ có thể cắn răng, nắm chặt vũ khí.

Họ nhìn thấy những bộ áo giáp rách nát trên các thi thể, dấu vết loang lổ ghi lại chiến đấu tàn khốc năm xưa.

Có cái đã bị hong khô như xác ướp cổ đại, cứng rắn và trầm mặc; có cái lộ ra xương trắng và da thịt tàn tồn đan xen, hình thành trạng thái bán khô lâu rợn người.

Những kẻ này hẳn là nữ chiến binh Chân Nước (Nữ Chân) dũng cảm ngày xưa, bất hạnh bỏ mình trên con đường chinh phục, trở thành người canh giữ vĩnh hằng.

So sánh với họ, vũ khí hiện đại hóa mà nhóm Trần Mộc trang bị —— súng trường tấn công, súng trường kiểu mới —— ánh kim loại lạnh lẽo lóe lên tượng trưng cho hỏa lực vượt xa người xưa, sự chênh lệch thực lực này khiến bất an trong lòng Trần Mộc giảm đi đôi chút.

Bước vào vùng đất treo xác bị thời gian lãng quên này, họ men theo xích sắt chậm rãi hạ xuống.

Càng xuống thấp, không khí càng trầm trọng áp ức.

Khoảng cách thẳng đứng gần năm mươi mét, mỗi bước đều như khiêu vũ với tử thần.

Xung quanh họ, không phải thi thể khô quắt treo lơ lửng thì là bạch cốt sâm sâm khảm vào vách đá, hốc mắt trống rỗng như nhìn thấu sinh tử.

Để xua tan nỗi sợ hãi và đảm bảo an toàn, tránh điểm mù tầm nhìn, vài đội viên kinh nghiệm phong phú quyết đoán đốt lên pháo sáng lạnh (lãnh yên hỏa).

Sát na, ánh sáng rực rỡ bùng phát trong không gian chật hẹp, xé toạc bóng tối, sáng như ban ngày.

Hành động này không chỉ chiếu sáng thực tế mà còn nâng cao sĩ khí, phảng phất tìm được chút hơi ấm của người sống trong lãnh địa tử vong.

Tuy nhiên, nằm ngoài dự liệu của mọi người, vùng đất bị thi thể và tịch tĩnh bao trùm này không hề dẫn tới sự tấn công của quái điểu hay sự táo động bất an nào như truyền thuyết.

Bốn phía yên tĩnh dị thường, tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng hít thở và nhịp tim.

Sự bình tĩnh bất thường này ngược lại khiến đáy lòng nảy sinh càng nhiều nghi hoặc và cảnh giác.

Bàn Tử dùng ngón tay khẽ chạm vào mấy cái xác khô treo bên cạnh, ánh mắt lộ vẻ nghi lự, quay sang Trần Mộc, giọng nói trầm thấp cẩn thận: "Mấy cái xác này đều cũ kỹ cả rồi, thiếu vắng dấu vết mới, có khi nào nơi này đã sớm bị người ta lãng quên, trở thành một vùng đất chết thực sự hay không?" Trần Mộc nghe vậy, khẽ lắc đầu, ra hiệu cho Bàn Tử giữ yên lặng.

Tuy trong lòng có chút đồng cảm nhưng hắn không biểu lộ ra mặt.

Hắn thầm tính toán, cho dù nơi này thực sự đã bị bỏ hoang như lời Bàn Tử nói, nhưng những con quái điểu quỷ dị kia vẫn có thể ra ngoài săn mồi, điều này vô nghi chứng tỏ môi trường xung quanh không hoàn toàn khép kín, tất nhiên tồn tại thông đạo hoặc lối ra chưa được phát hiện.

Nhận thức này như một tia sáng xuyên thấu màn sương mù trong lòng, khiến niềm tin của Trần Mộc đột nhiên tăng thêm vài phần.

Chương 1154

Hắn biết, chỉ cần tìm được lối ra đó, sinh cơ của bọn họ liền tăng mạnh.

Đương nhiên, còn có một khả năng không thể bỏ qua —— những sinh vật kia có lẽ chỉ là tạm thời rời tổ, giống như loài dơi thành đàn kết đội dũng mãnh lao ra khỏi hang động vào ban đêm, chúng luôn tập thể ra ngoài tìm kiếm con mồi vào những thời khắc đặc định.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc ý thức được thời gian đã trở thành tài nguyên quý giá nhất của bọn họ, nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút.

Vì thế, hắn nhanh chóng xoay người, phát ra chỉ lệnh ngắn gọn mà dồn dập với đám người đồng hành, thúc giục mọi người gia tăng nỗ lực hành tiến, tận lượng lợi dụng cửa sổ an toàn có khả năng chỉ là ngắn ngủi này để thông qua khu vực nguy cơ tứ phục.

Chính khi đội ngũ hưởng ứng hiệu triệu, khẩn trương mà trật tự tăng nhanh bước chân, thì Kha Khắc và Phan Tử đi trước dò đường lại bỗng nhiên dừng bước.

Phan Tử nhanh nhẹn xoay người, vừa vẫy tay ra hiệu, vừa dùng ánh mắt cấp thiết gọi Trần Mộc.

Thủ thế kia vừa có ý khẩn cấp lại có tính quan trọng không thể bỏ qua, khiến Trần Mộc không tự chủ được mà sinh lòng cảnh giác.

Trần Mộc thấy thế, lập tức phân phó các đội viên còn lại tại chỗ nghỉ ngơi một chút, chính mình thì thực hiện vài cái nhảy vọt và leo trèo mạnh mẽ, linh hoạt xuyên qua hơn mười cành khô to lớn, nhanh chóng đi tới bên cạnh Kha Khắc.

Hắn cúi người nhìn xuống, chỉ thấy chùm sáng từ chiếc đèn pin có độ sáng siêu quần của Kha Khắc đã xuyên thấu màn hôn ám, chiếu sáng đáy vực sâu thẳm của liệt cốc.

Ánh sáng kia không chỉ xua tan vẻ âm sâm xung quanh, mà còn phảng phất như thắp lên ánh hi vọng, báo hiệu cuộc sống leo trèo kiểu "Người Nhện" của bọn họ sắp kết thúc.

Đúng vậy, trải qua vô số gian nan hiểm trở, thiên chương mạo hiểm của bọn họ tựa hồ đang chậm rãi khép lại trang cuối cùng, mà một thế giới vị lai mới mẻ đang lặng lẽ chờ đợi bọn họ khám phá.

Tuy nhiên, ánh sáng yếu ớt và tản mát của đèn pin trong hoàn cảnh u thâm gần như không có tác dụng gì mấy, quầng sáng hôn hoàng lay động tán loạn giữa bán không, dường như ngay cả mặt đất dưới chân cũng không thể chiếu sáng rõ ràng.

Trải qua đủ loại sự kiện siêu nhiên, khó hiểu trong cổ mộ Âu Lạc, vị thám hiểm gia đến từ Đức này hiển nhiên đã mất đi sự tự tin ngày xưa đối với khả năng phán đoán của bản thân.

Mỗi khi gặp tình cảnh chưa biết, gã đều sẽ vô thức ỷ lại vào Trần Mộc, hi vọng mượn nhờ nhãn lực và kinh nghiệm của hắn để đưa ra quyết đoán.

Liệt cốc ngầm u ám này rộng lớn đến kinh người, độ rộng của nó phảng phất có thể cắn nuốt hết thảy quang minh, chỉ dựa vào vài chùm sáng đèn pin mỏng manh để thăm dò, không nghi ngờ gì là như muối bỏ biển.

Trong bóng đêm, bọn họ chỉ có thể lờ mờ nhận ra phía dưới có vật thể tồn tại, còn về phần đó rốt cuộc là hình thái gì, vật gì, thì hoàn toàn bao trùm trong một mảnh hỗn độn.

Cho dù là lợi dụng kính viễn vọng nhìn ban đêm công nghệ cao,

cũng chỉ có thể bắt được từng vệt bóng xanh mơ hồ không rõ, càng tăng thêm vài phần thần bí và bất an.

Lúc này, trong tay nhóm người Trần Mộc chỉ còn lại lác đác vài viên "đạn chiếu sáng" trân quý, vốn định để dành đến thời khắc mấu chốt mới sử dụng nhằm tiết kiệm tài nguyên, nhưng trong tình huống gai góc như thế này, lại keo kiệt nữa cũng tỏ ra không hợp thời nghi.

Trần Mộc quả đoán hạ lệnh, yêu cầu Bàn Tử có thể hình kiện thạc nghĩ ra biện pháp, trong hoàn cảnh hạn chế này phát huy tối đa hiệu quả của đạn chiếu sáng, kéo dài thời gian chiếu sáng của nó để soi rọi vực sâu chưa biết này.

May mắn là, đạn chiếu sáng mà đoàn đội A Ninh mang theo có kỹ thuật tiên tiến hơn, Bàn Tử ở phương diện này cũng được coi là dân trong nghề, đối với phương pháp sử dụng đều nắm rõ như lòng bàn tay, lập tức tự tin tràn đầy ra dấu OK, biểu thị hết thảy đều trong tầm kiểm soát.

Tiếp đó, gã lấy ra một cây gậy huỳnh quang từ trong ba lô, khẽ bẻ một cái, trong nháy mắt thắp sáng một vệt lục quang bắt mắt.

Bàn Tử thành thạo rút con dao nhỏ mang theo bên người, cẩn thận từng li từng tí cắt mở gậy huỳnh quang, bôi chất lỏng đang lưu chuyển quang trạch u lục kia lên phần đầu của đạn chiếu sáng, phảng phất như đang tiến hành một nghi thức giản lậu nhưng quan trọng chí mạng.

Sau đó, gã hít sâu một hơi, dùng hết khí lực ném viên đạn chiếu sáng đã được phú dư sứ mệnh đặc thù kia về phía dưới vực sâu.

Chỉ thấy viên đạn chiếu sáng được bao bọc bởi lớp sơn huỳnh quang uyển như một ngôi sao băng xé rách bầu trời đêm, mang theo ánh mắt mong chờ của mọi người, ưu nhã xuyên việt tầng tầng hắc ám, cuối cùng nhẹ nhàng chạm đến đáy liệt cốc, nảy lên hai tiếng vang

nhỏ rồi dừng lại vững vàng.

Sát na gian, toàn bộ liệt cốc được bao phủ bởi luồng ánh sáng nhu hòa mà không chói mắt, vạn vật vốn ẩn nấp trong bóng tối dần dần hiện hình.

Kỳ thạch lởm chởm, mạch nước ngầm cuộn trào, một bức tranh địa hạ kỳ quan chưa từng thấy lặng lẽ triển hiện trước mắt mọi người, khiến người ta vừa chấn hám lại vừa kinh thán không thôi.

Tùy sau đó, người đồng bạn có thể hình đầy đặn kia vững vàng nâng lên khẩu súng trường nặng trịch, động tác của gã linh xảo đến lạ kỳ, phảng phất như súng và người đã hòa làm một thể.

Gã hít sâu một hơi, thế giới trong kính ngắm trong nháy mắt tĩnh chỉ, ba điểm một đường, lãnh tĩnh và tinh chuẩn.

Khoảnh khắc bóp cò, ba phát tử đạn hô khiếu lao ra, như xuyên vân liệt thạch, trực kích vào viên đạn chiếu sáng đang lay động phía dưới.

Trong khoảnh khắc, đạn chiếu sáng như mặt trời bị châm ngòi, bạo phát ra quang mang chói lọi loá mắt, chiếu rọi đáy cốc u ám thâm thúy sáng như ban ngày, mỗi một chi tiết đều bị vô tình vạch trần trước mắt mọi người.

Cảnh tượng dưới đáy cốc siêu việt trí tưởng tượng của tất cả, đó là một mảnh đất cằn cỗi được cấu thành từ đá núi lửa màu đen vặn vẹo dữ tợn.

Những tảng đá này lăng giác phân minh, hình thái khác nhau, uyển như lân giáp của cự thú viễn cổ, phô triển tại mỗi một góc của thế giới u ám này.

Trên mặt đất gập ghềnh này còn rải rác di hài của những kẻ bất hạnh rơi xuống trong nhiều năm qua, bạch cốt cùng hắc nham đan xen,

tầng tầng điệp gia, phảng phất là thời gian ngưng cố tại nơi này, kể lể bi ai và thương lương vô tận.

Càng khiến người ta xúc mục kinh tâm là những đống phân màu đen rải rác khắp nơi, ám chỉ nơi đây trừ sự chết chóc ra, còn có dấu vết của sinh vật chưa biết, tăng thêm vài phần quỷ dị và khủng bố cho thung lũng tử vong này.

Ngay tại một mảnh hoang vu và tuyệt vọng như vậy, một sự tồn tại kỳ tích hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người —— trên vách đá dựng đứng ở một bên liệt cốc, tĩnh lặng sừng sững một cánh cửa Thanh Đồng cực lớn hùng vĩ đến cực điểm.

Trần Mộc, một lão thủ đã trải qua vô số phong ba, giờ phút này cũng không khỏi vì đó mà chấn hám, thế mà không tìm ra ngôn ngữ thích hợp để hình dung sự hùng vĩ của nó.

Cánh cửa này cao tới ba mươi mét, tương đương với độ cao mười tầng lầu của một tòa nhà hiện đại phổ thông; chiều rộng của nó càng là bức cận sáu mươi mét, đủ để khiến bất luận kẻ nào đứng xem cũng cảm thấy bản thân nhỏ bé và ti vi.

Mỗi một tấc trên mặt cửa đều toát ra khí tức hồn nhiên thiên thành, phảng phất là do cả khối thanh đồng đúc nóng mà thành, không có bất kỳ dấu vết chắp vá nào.

Kỹ nghệ này, tức sử là khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất ngày nay cũng không cách nào khinh dịch phục chế, càng chưa nói đến nhân loại cổ đại.

Sự tồn tại của cánh cửa này, xa xa siêu việt phạm trù nhận tri của nhân loại, trọng lượng hàng vạn tấn của nó tĩnh lặng áp bách trên vách đá cứng rắn, phảng phất là một đạo mê đề vĩnh hằng giữa thiên địa.

Ai, hoặc là nói, sức mạnh nào mới có thể đẩy ra cánh cửa trầm

trọng đến cực hạn này?

Là kiệt tác của thần linh, hay là di sản của nền văn minh sớm đã thất lạc?

Tại đáy cốc hắc ám được quang minh ngắn ngủi ôm lấy này, trong lòng mọi người không khỏi sinh ra càng nhiều nghi hoặc và hướng về.

Cánh cửa chạm trổ hoa văn phồn phục đến cực điểm, mỗi một nét bút mỗi một nét vẽ đều tựa hồ ẩn chứa sự thành kính và kính sợ của người thợ, cánh cửa to lớn đến mức khiến người ta tắc lưỡi, đồ án trên đó thác tung phức tạp, tinh tế đến mức làm cho người ta sinh lòng chấn hám, phảng phất mỗi khi nhìn thêm một cái liền có thể cảm nhận được một loại cảm giác ngạt thở áp ức đến tận linh hồn sâu thẳm.

Cánh cửa quá mức to lớn khiến cho những hoa văn tinh diệu tuyệt luân kia trở nên nhỏ bé, giống như chi tiết vụn vặt không đáng kể.

Mà giữa khe hở, thế mà lại được niêm phong kín kẽ phân hào không sai, uyển như thiên y vô phùng, khiến người ta khó có thể tin.

Trên lớp phong ấn hoàn mỹ này, hách nhiên thiếp phụ từng tầng từng lớp vật sự khiến người ta run rẩy —— đó là da người bị đông cứng, chúng dán chặt vào khe cửa, huyệt dịch ngưng cố thành sương, toát ra một cỗ hàn ý khiến người ta tim đập nhanh.

Những tấm da người kia trình hiện một loại màu xanh xám âm lãnh, chất địa cứng như bàn thạch, phảng phất tuế nguyệt trôi qua đã triệt để cố hóa chúng, trở thành một bộ phận bất hủ.

Hết thảy những điều này vô thanh kể lể rằng, sau khi cửa lớn Thanh Đồng bị đóng lại trầm trọng, đã không biết trải qua bao nhiêu cái xuân thu đông hạ, không ai có thể chạm đến bí mật của nó, càng chưa nói đến việc mở ra lối vào cổ lão mà thần bí này.

Thanh âm của A Ninh vang lên trong tĩnh mịch, mang theo một tia

hiếu kỳ và mong chờ khó có thể ức chế: "Nơi này, nhất định chính là cánh cửa địa để thần bí trong truyền thuyết Đông Hạ Cổ Quốc, nơi lịch đại Vạn Nô Hoàng Đế hiện thân.

Nghe đồn, mỗi khi vương triều canh điệt, vì để thủ hộ bí mật không thể nói này, bọn họ liền sẽ dùng da sống của người mới, lại một lần nữa niêm phong chặt chẽ cánh cửa này.

Các anh đã từng nghĩ tới chưa... phía sau cửa, ẩn tàng một phương thiên địa như thế nào?" Trần Mộc nghe vậy, khẽ lắc đầu, suy nghĩ của hắn không hoàn toàn tụ tiêu vào việc này.

Trong lòng thầm tính toán, một cánh cửa to lớn vô cùng như vậy, rốt cuộc là tồn tại bực nào có năng lực kiến tạo và an trí ở đây?

Vị Vạn Nô Vương trong truyền thuyết kia, lại dùng phương thức gì để xuyên qua?

Chương 1155

Chẳng lẽ hắn thật như thần thoại thuật lại, sở hữu lực lượng siêu phàm thoát tục, đủ để hám động vạn quân?

Trong miệng thì thầm, thanh âm xen lẫn tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy: "Vô luận sau cửa là thế giới phương nào, đối với cô và tôi mà nói, nơi đó chung quy là một mảnh cấm địa vĩnh viễn không cách nào chạm đến." Cùng là thanh đồng khí cỡ lớn, màu sắc cổ lão kia dưới quang ảnh u ám toát ra một vẻ trang nghiêm không thể diễn tả, tương hố ứng với nó, là cây Thanh Đồng Thần Mộc khổng lồ mà Trần Mộc từng tận mắt chứng kiến trong thâm sơn Tần Lĩnh xa xôi.

Thần mộc kia cũng bị chôn sâu trong phúc tâm của dãy núi liên miên, quy mô to lớn, công nghệ tinh trạm, hiển nhiên không phải nhân lực có thể làm được.

Những di tích thanh đồng khổng lồ phân bố trên thế giới này, giữa chúng nó liệu có ẩn tàng mối liên hệ thần bí và khắc sâu nào chăng?

Hoặc là, trong những dãy núi nguy nga khác của thế giới rộng lớn này —— ví như Côn Luân xa không thể chạm, cũng như Hỉ Mã Lạp Nhã Sơn (Himalaya) cao chọc trời —— sâu trong sơn thể hùng vĩ của chúng, liệu cũng tàng nặc những bí mật khiến người ta than thán như thế này?

Trong lòng Trần Mộc, một loại cảm giác mông lung mà lại mãnh liệt tự nhiên sinh ra, phảng phất chính mình đang từng bước tiếp cận một câu đố viễn cổ đã bị chôn vùi vô số tuế nguyệt.

Cảm giác này khiến hắn không tự chủ được mà sinh ra một loại cảm giác nhỏ bé đến cực hạn.

So với những thần tích vượt qua thời đại, ẩn chứa trí tuệ và sức mạnh vô tận kia, sự tồn tại của cá nhân hắn hiển nhiên như hạt bụi không đáng kể, thậm chí ngay cả một tia rạng đông để vạch trần chân tướng cũng xa không thể chạm, phảng phất mọi sự tìm tòi và suy khảo của hắn đều chỉ có thể bồi hồi tại biên duyên thần bí này, vĩnh viễn không cách nào chạm đến hạch tâm.

Theo một vệt ánh sáng cuối cùng của đạn chiếu sáng chậm rãi tiêu thệ, bốn phía lần nữa bị hắc ám nồng đậm thôn phệ, phảng phất ngay cả thời gian cũng ngưng cố tại nơi này.

Nhưng Trần Mộc lại vẫn cứ đứng sững sờ ở đó, suy nghĩ vạn thiên.

Cho đến khi Phan Tử bên cạnh nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn, dùng một loại ngữ khí bình hòa mà kiên định nói: "Xuống dưới đi." Ba chữ đơn giản này mới làm cho Trần Mộc hoảng như cách thế mà hồi thần lại.

Một đoàn người sau đó lần lượt men theo xích sắt chậm rãi hạ xuống, mỗi một bước đều đạp lên dấu vết của lịch sử, thẳng đến khi hai chân chạm đến nền đất thực thụ của cốc địa chưa biết kia.

Bọn họ từng bước cẩn thận, dưới chân ngẫu nhiên truyền đến tiếng xương cốt khô khốc vỡ vụn khẽ khàng, nhắc nhở bọn họ giờ phút này đang đứng trên một mảnh đất tràn ngập cố sự như thế nào.

Rốt cục, khi bọn họ đứng trước cánh cửa Thanh Đồng to lớn đến mức khiến người ta ngạt thở kia, cảm giác nhỏ bé trong lòng Trần Mộc đạt đến cao độ chưa từng có.

Cánh cửa kia, uyển như thiên công khai vật, mỗi một chi tiết đều toát ra vẻ cổ lão và uy nghiêm, làm cho người ta không tự chủ được mà muốn quỳ gối mô bái, phảng phất đây là sự trí kính trực tiếp nhất đối với văn minh huy hoàng quá vãng.

Trong bối cảnh thời không thác loạn như vậy, Trần Mộc, một linh hồn gánh chịu lạc ấn của văn minh hiện đại, đạp nhập mảnh đất cổ lão mà thần bí này, trong lòng không tự chủ được mà dấy lên một trận cộng minh khó tả.

Mỗi một tấc đất nơi này, mỗi một khối vách đá loang lổ, tựa hồ đều đang kể lể cố sự vãng tích, làm cho người ta cho dù thân ở hiện đại, cũng có thể khắc sâu thể hội được nỗi chấn hám xuyên việt dòng sông lịch sử.

Thử nghĩ, năm đó những chiến sĩ Đông Hạ anh dũng không sợ hãi, lịch tận gian tân vạn khổ, hộ tống trí giả Uông Tạng Hải xuyên việt mang mang chưa biết, đến được bí cảnh không ai biết này, nội tâm thế giới của bọn họ hẳn là ba lan tráng khoát bực nào.

Sự chấn hám và kinh thán của Uông Tạng Hải khi lần đầu tận mắt chứng kiến kỳ cảnh bực này, tự nhiên không cần nhiều lời, đến mức trong quãng đời còn lại về sau, ông ta thủy chung không cách nào quên được trải nghiệm khắc cốt ghi tâm đó, không tiếc hết thảy đại giá, dù là sinh mệnh, cũng muốn đem đoạn truyền kỳ này tuyên khắc vào thế gian, lưu truyền thiên cổ, để hậu nhân có thể nhìn trộm một góc kỳ tích ẩn tàng giữa thế gian này.

Tâm tư Trần Mộc tùy theo đó phập phồng, phảng phất có thể xuyên việt thời không, chạm đến nỗi thống khổ và sợ hãi của Uông Tạng Hải năm đó khi chuyển từ cực độ tự tin sang khắc sâu tự tỉnh.

Loại trùng kích tình cảm khi từng tự nhận là nắm giữ tất cả huyền bí trong thiên địa, lại trong nháy mắt ý thức được sự nhỏ bé và vô tri của chính mình, khiến hắn cảm đồng thân thụ, trong lòng dâng lên một cỗ bi lương và kính sợ khó tả.

Chính khi Trần Mộc đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, đắm chìm trong ảo tượng lịch sử và hiện thực đan xen, Bàn Tử ở một

bên bỗng nhiên dùng một loại ngữ khí lược đới hí hước mà lại không mất trịnh trọng cắt ngang sự minh tưởng của hắn.

Chùm sáng đèn pin trong tay gã, như sứ giả thăm dò những điều chưa biết, chiếu sáng con đường phía trước, chỉ thẳng vào liệt cốc ngầm thâm thúy mà thần bí kia.

Dưới liệt cốc, độ rộng chừng năm sáu trăm mét, quy mô hùng vĩ khiến người ta than thán.

Đá vụn tích tụ dưới đáy uyển như những dãy núi thu nhỏ, tầng tầng lớp lớp, ghi lại sự biến thiên tuế nguyệt vô thanh của đại tự nhiên.

Bước chân của Bàn Tử ổn kiện, dần đi dần xa, tại vị trí trung ương liệt cốc, thân ảnh của gã định cách.

Chỉ thấy nơi đó, một khối nham thạch cự đại phảng phất bị bàn tay vô hình tinh tâm điêu trác, hóa thành một đài cao hình kim tự tháp nhỏ, tự nhiên và nhân lực giao hội tại nơi này, sáng tạo ra một loại vẻ đẹp hài hòa khó tả.

Mà ở một bên nham thạch, một con đường bậc thang đá dài do nhân công khéo đoạt thiên công lát thành uốn lượn đi lên, hai bên mỗi bậc thang điểm xuyết những ngọn đèn nhỏ cổ phác, dường như những người thủ hộ trung thành, lẳng lặng chiếu sáng con đường đi tới nơi chưa biết.

Những tia sáng yếu ớt nhưng kiên định này, trong hoàn cảnh u ám hiển nhiên càng thêm ấm áp và thần bí, dẫn dắt mỗi một người tìm kiếm bí mật tiếp tục thâm nhập hành lang lịch sử bị lãng quên này.

Điều khiến Bàn Tử đặc biệt chú mục, là vật được bày biện ngay chính giữa đài đá cổ lão kia —— một cỗ quan quách bằng bạch thạch to lớn đến mức uyển nhược một chiếc xe con nằm ngang.

Cỗ quan tài này phi đồng tầm thường, chu thân tán phát ra khí lạnh u u, mặt ngoài trơn bóng như gương, lại ẩn hàm một loại uy nghiêm khiến người ta tim đập nhanh trong bóng tối.

Dưới thân quan tài, thế mà lại cuộn quanh chín con "Thạch điêu bách túc long" (Rết đá trăm chân) sống động như thật, chúng nó đầu đuôi tương liên, tư thái khác nhau, trên mình mỗi con rồng đều điêu khắc lân phiến tinh tế, phảng phất tùy thời có thể đằng không mà lên, khiến người xem không rét mà run.

Những con rồng này khéo léo đan xen thành một cơ tọa hình hoa sen đang nở rộ, không chỉ chống đỡ quan quách trầm trọng, càng thêm một phần khí tức thần bí khó lường.

Bốn phía quan quách, tĩnh mặc súc lập bốn pho tượng người đá màu đen cao lớn, bọn chúng mặt hướng bốn phương đông tây nam bắc, thân hình tỷ lệ tinh chuẩn, dung mạo túc mục, đều trình thái quỳ bái, tựa hồ trong tuế nguyệt vô tận, thủy chung thủ hộ bí mật đang ngủ say này, không để ngoại giới quấy nhiễu.

Trước cỗ quan quách to lớn kia, đặt một chiếc đỉnh đồng xanh thạc đại, bên trong tuy không có vật gì, nhưng từ hoa văn cổ phác và lớp đồng xanh loang lổ, lờ mờ có thể thấy được sự trang trọng và long trọng khi tế tự ngày xưa.

Sau đỉnh tế, dựng một bức tường bình phong (ảnh bích), trên đó khắc đồ án phồn phục, nhưng do vị trí xa xôi cộng thêm ánh sáng hôn ám, những hoa văn và cố sự cổ lão kia như bị thời gian trần phong, khiến người ta không cách nào nhìn thấy toàn bộ diện mạo.

Trần Mộc nhìn một màn này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, thanh âm mang theo sự run rẩy khó tin: "Chẳng lẽ...

đây thực sự là... 'Cửu Long Sĩ Thi Quan' của Vạn Nô Vương trong truyền thuyết?

Miêu tả của Uông Tạng Hải trong 'Kỳ Long Ngư Bí Văn', lại là sự thật kinh tâm động phách như vậy?" Lời nói của hắn tràn ngập chấn hám và kính sợ, phảng phất trong giờ khắc này, sự hậu trọng và thần bí của lịch sử đột nhiên giáng lâm trước mắt.

Bàn Tử nghe vậy, thần sắc đốc định gật gật đầu, khóe miệng câu lên một nụ cười nghiền ngẫm: "Không sai được, nhớ kỹ trước đó nghe ai đề cập qua, lăng tẩm của Vạn Nô Vương có chín con thần long hộ cữu, thủ hộ nơi trường miên của hắn.

Cậu nhìn chín con rồng trăm chân dưới đáy quan tài này xem, chẳng phải là ứng nghiệm truyền thuyết kia sao?

Tôi còn tưởng Trần Bì A Tứ lão ca lúc đầu nói chỉ là lời khoác lác lưu truyền giang hồ, không nghĩ tới tất cả những thứ này lại chân thực bất hư như vậy!" Trong lời nói của Bàn Tử tuy mang vài phần hí hước, nhưng trong mắt cũng lấp lóe sự tôn trọng và hiếu kỳ đối với truyền thuyết cổ xưa.

Từ trước đến nay, Trần Mộc và các bạn đồng hành đều tin tưởng lăng tẩm của Vạn Nô Vương chỉ giới hạn trong chiếc "ảnh quan" (quan tài giả) nơi mộ thất u ám kia, nhận định vị hoàng đế cổ đại kia sớm đã theo dòng tuế nguyệt trôi đi, ngủ say trong ảnh quan, tiếp nhận nghi thức thiên táng vô tận của hậu thế.

Đối với việc tìm kiếm vương quan chân chính, sự khát vọng và chấp nhất trong lòng tựa hồ đã theo sự phong hóa của thời gian mà dần đạm mạc.

Tuy nhiên, bàn tay vận mệnh giờ khắc này khẽ gạt nhẹ, khiến mọi nhận thức cố hữu trong nháy mắt điên đảo —— tại nơi ẩn bí không ai biết này, bọn họ thế mà ngoài ý muốn vạch trần khăn che mặt bí ẩn của Cửu Long Sĩ Thi Quan.

Sự phát hiện đột ngột này như kinh lôi, trong nháy mắt nhen nhóm

nhiệt tình và sự hiếu kỳ trong nội tâm tất cả mọi người.

Đối mặt với Cửu Long Sĩ Thi Quan tượng trưng cho quyền lực chí cao vô thượng trong truyền thuyết, nhóm người Trần Mộc khó giấu sự kích động trong lòng, vài kẻ tính cấp càng là kìm nén không được sự xúc động, thân hình như điện, lao thẳng về phía cỗ quan quách huy hoàng mà quỷ dị kia.

Tuy nhiên, ngay khi bọn họ sắp chạm đến biên duyên của bí mật cổ lão, một tiếng hô dồn dập mà thanh thúy như tiếng chuông cảnh báo trong gió lạnh, đột nhiên vang lên. "Đừng qua đó, nguy hiểm!" Thanh âm của A Ninh xuyên thấu mỗi một tấc ninh tĩnh trong không khí, trên mặt cô tràn đầy vẻ lo lắng, hai mắt trợn tròn, gần như là dùng hết khí lực toàn thân mưu toan ngăn cản mấy đạo thân ảnh đang xuẩn xuẩn dục động kia.

Nghe được cảnh cáo của A Ninh, những dũng sĩ đang nóng lòng thăm dò kia mãnh liệt ngưng cố bước chân, một cỗ hàn ý không tên lặng lẽ leo lên sống lưng.

A Ninh cao giọng lần nữa, tiêm duệ mà kiên quyết: "Các người chẳng lẽ không trông thấy, phía dưới quan tài kia, những con rồng đang uốn lượn kia sao?" Bàn Tử nghe vậy, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười lơ đễnh, gã dùng ngữ khí gần như trêu chọc hỏi ngược lại: "Cô nương tốt của tôi ơi, cô nói là mấy cái tượng đá kia hả?

Đồ chơi làm bằng đá thì có cái gì nguy hiểm?

Mắt của cô có phải nên đi trị liệu rồi không, mẹ nó chứ?" A Ninh nhíu chặt mày, nộ ý cùng khinh thường đan xen trên khuôn mặt tinh xảo, cô phản kích: "Anh mẹ nó mới nên kiểm tra lại mắt của mình!

Tôi nói cũng không phải mấy cái tượng đá hiển nhiên kia, anh nhìn kỹ cho tôi biên duyên của đài đá, chỗ đó!" Biên duyên đài đá?

Chương 1156

Trần Mộc nhìn biểu tình dị thường nghiêm túc của A Ninh, trong lòng tuy có nghi hoặc nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng tụ tiêu ánh mắt vào phương hướng A Ninh chỉ.

Hắn nhìn trái nhìn phải, tỉ mỉ thẩm thị, nhưng biên duyên đài đá kia trừ bụi bặm và rêu xanh tích tụ ngày thường, tựa hồ cũng không có dị dạng.

Trần Mộc không khỏi thầm nói thầm trong lòng, rốt cuộc vì sao A Ninh lại cảnh giác như vậy?

Cuối cùng, hắn quyết định vẫn là để A Ninh đích thân chỉ điểm mê tân, để triệt để giải khai câu đố này.

A Ninh nắm chặt đèn pin, phảng phất đó là cây đũa phép dẫn dắt sự thăm dò, khẽ nâng lên, tia sáng vạch ra một vệt quang ngân trong bóng tối.

Khởi đầu, ánh mắt Trần Mộc bám sát chùm sáng, lại chỉ thấy một mảnh hỗn độn, nghi hoặc trong lòng như sương mù lượn lờ.

Chính lúc đang khốn hoặc, ánh mắt hắn bỗng nhiên định cách —— đài đá nhìn như tĩnh mặc kia, thế mà vi diệu run rẩy một cái.

Hoảng như ánh bình minh xuyên thấu màn đêm, Trần Mộc đột nhiên tỉnh ngộ.

Hóa ra, trên đỉnh đài đá kia, lặng lẽ cuộn mình một con quái vật khổng lồ, đó là một con "Hỏa sơn du diên" (Rết núi lửa) thân dài chừng năm sáu mét, thể tích to lớn khiến người ta tắc lưỡi.

Màu sắc lớp vỏ của nó tương tự kinh người với đá núi lửa xung quanh, nếu không quan sát tỉ mỉ, rất khó phát giác sự nguỵ trang xảo

diệu của sinh vật này với hoàn cảnh, phảng phất nó là một bộ phận của bản thân núi lửa, tĩnh mặc tê tức ở đây.

Phát hiện này như mở ra chiếc hộp Pandora, ngay sau đó, con thứ hai, con thứ ba, thẳng đến con thứ tư... tổng cộng chín con du diên khổng lồ lần lượt hiển lộ thân hình.

Chúng nó quấn chặt lấy nhau trên đài đá, uyển như nghệ thuật điêu khắc đá cổ xưa, ăn khớp từng li từng tí với vân đá, giống thật đến mức khó phân biệt.

Sự bài liệt của chín con du diên này, vừa khéo ứng với truyền thuyết "Cửu Long Sĩ Thi", thần bí mà trang trọng, phú dư cho vùng hoang dã này một loại khí tức bất phàm. "Mấy người nếu đặt một chân lên đài đá kia, còn chưa kịp hoàn hồn, e rằng đã thành hai khúc trong miệng đám cự trùng này rồi." Lời nói của A Ninh lộ ra một tia ngưng trọng, cô tiếp tục giải thích, "Hỏa sơn du diên, loài ăn thịt bẩm sinh, chúng nó kiêm cụ tấn mãnh và giảo hoạt, đối với loại sinh vật có kích cỡ như chúng ta, chính là con mồi lý tưởng." Dứt lời, bốn phía lại quy về trầm tịch, chỉ có ánh đèn pin hơi lay động trong không khí, dường như đang nhắc nhở mọi người, trên mảnh đất này tiềm tàng nguy cơ và huyền bí không thể khinh thường.

Trong lòng Trần Mộc, những điều ly kỳ và bất phàm từng trải qua như những tấm phim đèn chiếu, lướt nhanh qua trong suy nghĩ của hắn.

Cho dù kiến thức của hắn sớm đã vượt qua giới hạn của người thường, nhưng một màn trước mắt này vẫn khiến hắn cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Nếu mấy con rết này chỉ dài đến một mét, có lẽ Trần Mộc còn có thể miễn cưỡng dùng góc độ khoa học để giải thích —— dù sao, bọn họ giờ phút này đang thân xử dưới phúc địa núi lửa, trong một liệt cốc

ngầm ẩn bí mà u thâm.

Hoàn cảnh nơi này cực đoan và đặc thù, trong không khí di mạn thành phần khí thể không giống bình thường, một số góc hẻo lánh trên trái đất cũng từng có báo cáo xuất hiện sinh vật biến dị tương tự.

Tuy nhiên, thể hình của mấy con du diên này lại kinh thế hãi tục như vậy, xa xa vượt ra khỏi cực hạn mà quy luật tự nhiên có thể dung nhẫn.

Điều này làm cho Trần Mộc không khỏi liên tưởng đến những tràng cảnh trong phim kinh dị, những con quái vật biến dị do bức xạ hạt nhân, vừa hoang đường lại khiến người ta sợ hãi.

Bên cạnh Trần Mộc, trong đội ngũ thám hiểm của A Ninh, một vị chuyên gia sinh vật học khẽ lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm, tựa hồ là đang mưu toan giải khai câu đố không thể tư nghị này. "Thật sự là quá bất khả tư nghị," ông ta thấp giọng nói, "Theo kiến thức đã biết của chúng ta, sinh mệnh của loại du diên này thông thường chẳng qua chỉ hai ba năm quang cảnh, chúng nó hẳn là thọ chung chính tẩm khi thân hình chỉ to bằng ngón tay người.

Mà mấy con này, thế mà có thể lớn đến mức này, chẳng lẽ chúng nó thật sự sống sót kỳ tích suốt mấy ngàn năm trong thế giới lòng đất này sao?" Thanh âm của ông ta đan xen nghi hoặc và kinh thán, phảng phất ngay cả vị học giả kiến đa thức quảng này cũng không cách nào hoàn toàn tiếp nhận sự thật trước mắt, chỉ có thể mặc cho trí tưởng tượng bồi hồi ở biên duyên giữa khoa học và kỳ huyễn.

Nhìn chăm chú xuống vực sâu liệt cốc kia, chín con du diên to lớn như những con trăn đen khổng lồ nằm tĩnh lặng trên đài quan tài cổ xưa, thân thể chúng phủ đầy văn lộ kỳ dị, cho dù tĩnh chỉ bất động, quanh thân tựa hồ cũng hoàn nhiễu một loại uy áp vô hình.

Nhóm người Trần Mộc đứng ở biên duyên liệt cốc, đối mặt với dị

tượng bực này, ai nấy sắc mặt trắng bệch, đồng khổng co rút, thân thể không tự chủ được mà chậm rãi lui lại, vũ khí trong tay bị nắm chặt, đó là cảm giác an toàn duy nhất bọn họ có thể ỷ lại giờ phút này.

Vị chuyên gia người Hoa tinh thông cổ sinh vật khẽ thở dài một cái, trong ánh mắt lộ ra một tia thong dong và đạm định, ông ta nói: "Các vị chớ vội nóng nảy, bây giờ đang là mùa đông khắc nghiệt, nơi này hàn khí bức người, những con du diên này đang trong trạng thái đông miên, không dễ thức tỉnh.

Chúng ta không cần quá phận khẩn trương." Thanh âm của A Ninh lãnh tĩnh mà sắc bén, cô khẽ mở đôi môi đỏ, trong lời nói xen lẫn nỗi ưu lự không thể bỏ qua: "Tuy nói là không dễ, nhưng chuyện trên đời này đâu có gì tuyệt đối?

Những con cự trùng này nếu bị kinh động ngoài ý muốn, bọn họ có lẽ sẽ trở thành điểm tâm ngon miệng nhất cho những vị khách không mời đang trong giấc ngủ đông kia." Lúc này, Bàn Tử trong đội ngũ mặt đầy vẻ tàn nhẫn, trong mắt lóe lên một tia thị huyết, gã gào lên: "Quản nó tỉnh hay không tỉnh, ông đây cứ lặng lẽ mò qua, nã cho mấy phát vào cái đầu của chúng nó, quái vật có lớn đến mấy cũng phải ngã xuống cho ông!

Sau đó, chúng ta lại đi thăm dò xem cái tên Vạn Nô Vương bò ra từ sâu trong lòng đất, vĩnh bảo thanh xuân kia rốt cuộc là người hay là quỷ quái!" Phan Tử nghe vậy, vội vàng phất tay ngăn lại, mi vũ gian ngưng trọng vạn phần, trong thanh âm của gã mang theo sự kiên quyết không thể phản bác: "Tuyệt đối không thể khinh cử vọng động!

Cậu quên Thuận Tử trước đó đã nhắc nhở chúng ta sao?

Một khi có du diên tử vong, đồng loại của nó liền sẽ bị kinh tỉnh từ trong đông miên.

Liệt cốc này thâm thúy, quán xuyên dãy núi Trường Bạch, số

lượng du diên bên trong khó có thể đếm hết.

Vạn nhất kinh động đến tồn tại càng thêm cường đại, dẫn tới cự trùng báo thù cho tử tôn, chúng ta ai cũng không thể gánh chịu hậu quả đó." Trần Mộc nhẹ nhàng nâng lên chiếc kính viễn vọng đang phát ra dạ quang nhu hòa, trong đồng khổng lấp lóe sự hiếu kỳ đối với những điều chưa biết và khát vọng thăm dò.

Trong lòng hắn thầm tính toán, hình thái du diên to lớn như vậy, chẳng lẽ là hóa thạch côn trùng cổ đại xuyên việt ngàn vạn năm thời gian?

Sinh vật phỉ di sở tư như thế, làm cho hắn khó có thể tin chúng nó lại là tồn tại còn sống.

Vì thế, hắn nắm chặt kính viễn vọng trong tay, ghé sát một mắt vào, mưu toan xuyên qua lớp quang học mỏng manh này, bắt được đáp án rõ ràng, xác thực hơn.

Tuy nhiên, khi hắn tụ tiêu tầm mắt vào bức ảnh bích phía sau cỗ quan tài cổ xưa kia, một phát hiện kinh người làm cho tim hắn không tự chủ được mà đập nhanh hơn.

Trên bức ảnh bích, những đường nét phù điêu khởi đầu mơ hồ không rõ, dưới sự phóng đại của kính viễn vọng dần dần trở nên sáng tỏ, thế mà hiển lộ ra chi chít văn tự Nữ Chân, uyển như một đám bí mật ngủ say đã lâu, lẳng lặng chờ đợi người hữu duyên đánh thức.

Những văn tự kia, sắp xếp sai lạc có trật tự, mỗi một ký tự đều gánh chịu khí tức lịch sử hậu trọng, tựa hồ đang vô thanh kể lể cố sự vãng tích.

Trong ánh mắt Trần Mộc xẹt qua một tia khó tin, lập tức bị một trận hiếu kỳ và hưng phấn mãnh liệt thay thế.

Tại quần thể kiến trúc thần bí do Uông Tạng Hải thân thủ thiết kế

và đốc tạo này, sự xuất hiện của văn tự thực thuộc loại hiếm thấy, càng đừng đề cập đến sự ghi chép dày đặc và có tính hệ thống như vậy.

Uông Tạng Hải, vị kiến trúc sư khéo đoạt thiên công trong truyền thuyết này, tác phẩm của ông thường thường nổi danh với cơ quan tinh diệu và thiết kế huyền diệu, mà sự vắng mặt của văn tự càng tăng thêm vài phần sắc thái thần bí.

Giờ phút này, việc phát hiện lượng lớn văn tự tại góc hẻo lánh không ai biết đến này, không nghi ngờ gì đã phá vỡ thông lệ, khiến Trần Mộc ý thức được, những thứ này tuyệt không phải sự điểm xuyết tùy ý, mà là sự tồn tại có ý nghĩa trọng đại.

Rất có khả năng, những gì chúng ghi lại chính là tư liệu cốt lõi nhất, quý giá nhất của ngôi cổ mộ —— cuộc đời và chí hướng của mộ chủ, đây không nghi ngờ gì nữa là một trong những manh mối then chốt để giải khai vô vàn bí ẩn của ngôi cổ mộ này.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc gần như không thể chờ đợi thêm, xoay người rảo bước đi đến bên cạnh gã đàn ông gầy gò tinh thông văn tự Nữ Chân trong đội ngũ của A Ninh.

Ngón tay hắn khẽ run, đầy vẻ cấp thiết, giao chiếc kính viễn vọng trân quý vào tay đối phương, ánh mắt tràn đầy mong đợi. "Anh xem thử đi," hắn trầm giọng nói, trong ngữ khí vừa có sự bức thiết của mệnh lệnh, lại mang theo vài phần thỉnh cầu, "Nói cho tôi biết, những ký tự cổ xưa này rốt cuộc đang kể lại câu chuyện như thế nào." Giờ khắc này, mọi ánh mắt đều tụ tập trên người gã thanh niên dáng vẻ học giả kia, cả không gian phảng phất như ngừng thở vì bí mật sắp được hé lộ này.

Người có vóc dáng thấp bé kia nheo mắt quan sát kỹ những vết khắc trên vách đá, ấn đường dần nhíu lại thành một nút thắt khó hiểu,

chậm rãi mở miệng nói, tuy rằng những ký tự này và văn tự Nữ Chân có kết cấu ngoại hình cực kỳ tương tự, tựa như anh em đồng bào, giữa chúng toát ra một sự ăn ý khó diễn tả bằng lời, nhưng lại không phải văn tự Nữ Chân chân chính, mà là một nhánh khác trong cùng hệ ngữ, một loại văn tự càng thêm bí ẩn và cổ xưa.

Ánh mắt gã lộ ra một tia bất lực, thẳn thắn thừa nhận dù mình thấm nhuần đạo này đã nhiều năm, nhất thời cũng không cách nào phá giải hàm nghĩa đằng sau, phảng phất như những ký tự này cố ý dệt nên một tấm lưới rắc rối phức tạp, khóa chặt chân tướng trong màn sương mù của lịch sử.

Trong lòng Trần Mộc lập tức như bị dội một gáo nước lạnh, nỗi chán nản tự nhiên sinh ra.

Hắn thầm mắng trong lòng, Vạn Nô Vương này gian trá đến cực điểm, bố cục tinh tế, suy tính sâu xa, thế mà ngay cả một khe hở cũng không lưu lại cho người ngoài nhòm ngó, ngay cả kẻ túc trí đa mưu như Trần Mộc cũng chỉ có thể nhìn mà than thở.

Quả thực, tượng như Uông Tạng Hải tâm tư thâm trầm, trù tính chu mật đến thế, hao phí hai mươi năm quang âm trong địa cung u thâm này, đích thân tham dự công trình cải tạo thượng cổ hoàng lăng, vậy mà vẫn không thể chạm tới cái bí mật cốt lõi mà Vạn Nô vương triều kiệt lực che giấu.

Vạn Nô Vương phảng phất như đã dựng lên một bức tường cao kiên cố không thể phá vỡ giữa hắn và chân tướng, mà đối với Trần Mộc cũng như những kẻ chỉ có thể dựa vào suy đoán và trực giác để mò mẫm tiến lên, bức tường này càng là thứ xa không thể chạm, tồn tại tựa như lạch trời.

Giờ khắc này, Trần Mộc không khỏi nhớ tới Hoa Hòa Thượng.

Chương 1157

Nhân vật kia đắm chìm trong biển học vấn cổ xưa này đã nhiều năm, luyện được một bộ phương thức tư duy độc đáo, sở hữu đôi mắt có thể quan sát tỉ mỉ.

Nếu Hoa Hòa Thượng ở đây, có lẽ có thể từ trong những ký tự nhìn như rối rắm vô chương này bắt được một tia manh mối, khiến bí ẩn sơ hiện đầu mối.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, Trần Mộc lại không kìm được lắc đầu, trong lòng dâng lên một nỗi may mắn mạc danh.

Dù sao, nếu Hoa Hòa Thượng thật sự đứng ở chỗ này, vậy thì độ phức tạp của cả cục diện sẽ tăng trưởng theo cấp số nhân, e rằng vượt xa phạm trù mà Trần Mộc có thể điều khiển và chưởng khống.

Trong ván cờ thế bộ bộ nguy cơ này, thêm một biến số, liền đồng nghĩa với thêm một phần nguy hiểm chưa biết.

Trong dòng suy tư hỗn loạn ấy, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói lo lắng lại mang chút gấp gáp của Phan Tử: "Bàn Tử?

Cậu làm được thật không?

Hay đổi người khác thử xem?" Mỗi khi Phan Tử dùng phương thức đặc hữu đó gọi Bàn Tử, tim Trần Mộc sẽ không tự chủ được mà khẽ run lên.

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp thạch trụ cổ xưa, cuối cùng dừng lại ở một màn cách đó không xa: Bàn Tử cùng tên Kha Khắc nhìn như trầm ổn bình tĩnh kia, đang cùng nhau leo lên một sợi xích sắt lắc lư dao động, mỗi một bước đều đi cực kỳ cẩn thận, phảng phất như đang khiêu vũ trên băng mỏng.

Mục đích của bọn họ là quan đài cao cao tại thượng kia, giờ phút này, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, quan đài kia phảng phất như được dát lên một tầng kim huy thần bí lại trang nghiêm.

Bàn Tử tuy trên mặt vẫn treo nụ cười nhẹ nhõm quen thuộc, nhưng quan sát kỹ không khó phát hiện trong nét cười giấu một tia khẩn trương.

Hai tay hắn đang bận rộn buộc chặt dây thừng ở thắt lưng, bộ dáng chăm chú chuyên tâm kia, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến diễn viên đóng thế trong điện ảnh, chuẩn bị trình diễn một màn treo người trên không trung kinh tâm động phách.

Càng làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, mọi người chung quanh không những không lên tiếng ngăn cản, ngược lại còn ở một bên tích cực chỉ dẫn vị trí cho Bàn Tử, tựa hồ đều đối với sự nỗ lực to gan này tràn ngập mong đợi.

Chứng kiến cảnh này, Trần Mộc không khỏi ném ánh mắt dò hỏi về phía A Ninh bên cạnh: "Chuyện này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ bọn họ định vây xem một vở kịch hay 'Cửu long hí bàn châu' à?" Ngôn từ chi gian, để lộ ra một tia lo âu và khốn hoặc khó nén.

A Ninh khẽ giải thích, giọng cô bình tĩnh mà mang theo vài phần thấu hiểu: "Không cần lo lắng, cách làm này thông thường sẽ không kinh động đến lũ du diên đang trong trạng thái đông miên.

Huống hồ, chính như anh đã phát hiện trước đó, đuôi của đám du diên kia đều bị xuyên chặt vào xích sắt thanh đồng dưới đài đá, phạm vi hoạt động của chúng thập phần hữu hạn, trừ phi có người quá mức tiếp cận, nếu không cũng sẽ không cấu thành uy hiếp.

Mỗi người chúng ta đi đến nơi này, đều mang theo giấc mộng tìm

tòi bí mật trong quan quách Vạn Nô Vương.

Như bây giờ, mục tiêu ngay tại trước mắt, lại vì đủ loại cố kỵ mà không thể trực tiếp vén lên tấm màn che của nó, tâm tình như vậy, mặc cho là ai cũng khó mà kìm nén được đi." Trần Mộc nhíu chặt mày, ánh mắt lướt qua thân ảnh phì nộn nhưng dị thường linh hoạt kia, trong lòng thầm tự suy tính: Cho dù tên Bàn Tử kia có khí lực người thường khó có thể tưởng tượng, cũng không có khả năng chỉ dựa vào sức một người mà xốc lên nắp quan tài bằng đá trầm trọng to lớn trước mắt.

Hành động của hắn, chẳng qua là vì chút mặt mũi nhất thời, khát vọng biểu hiện ra năng lực bất phàm trước mặt mọi người mà thôi.

A Ninh lại tựa hồ nhìn thấu tất cả, khẽ giải thích: "Mọi người hiểu lầm rồi, mục đích thật sự của hắn không phải trực tiếp lật nắp quan tài nặng nề kia, mà là muốn đem móc khải quan chuyên dụng cẩn thận khảm vào khe hở vi diệu của quan quách.

Mà chúng ta, thì cần ở phía trên xích sắt thanh đồng thô to kia lắp đặt một cái ròng rọc, thông qua nguyên lý lực học khéo léo, tại chỗ này đem nắp quan tài nặng nề kia chậm rãi điếu lên." Dứt lời, giữa mi vũ cô toát ra một loại kiên định không dung nghi ngờ, phảng phất như đang tuyên cáo kế hoạch chu mật và khả thi.

Nội tâm Trần Mộc dâng lên một cỗ cảm giác không thoải mái khó tả.

A Ninh, người con gái trước sau như một kiên thủ chức trách, cho dù đối mặt trùng trùng hiểm cảnh cũng tuyệt không dễ dàng buông tha, sự chấp nhất gần như thiên chấp kia của cô, khiến hắn vừa khâm phục lại vừa lo âu.

Hắn không rõ ràng, rốt cuộc là món bảo vật như thế nào, có thể làm cho cô coi nhẹ sống chết, cam nguyện hãm sâu vào nơi nguy cơ tứ

phía này.

Trong nhận thức của Trần Mộc, vạn vật thế gian, đều không nên nặng hơn sinh mệnh tươi sống.

Huống chi, giường quan tài chung quanh mật bố xích sắt thanh đồng, hiển nhiên xuất từ tay trí giả như Uông Tạng Hải, mỗi một sợi đều có khả năng là nơi bố trí cơ quan tinh tâm, sao có thể dễ dàng bị người lợi dụng?

Thiết kế của Uông Tạng Hải, định nhiên ẩn chứa thâm ý, khiến kẻ mưu toan ra tay từ phía trên phải tự chuốc lấy đau khổ.

Mắt thấy Bàn Tử hàm thái khả cúc, lại không biết nguy hiểm sắp đến, một bầu nhiệt huyết chỉ nghĩ muốn suất tiên khai mở quan quách, hòng kiếm chút lợi lộc không ai biết, Trần Mộc không khỏi sinh lòng cảnh giác.

Tại ngôi cổ mộ nguy cơ tứ phía này, tham niệm thường thường là miếng mồi ngon trí mạng nhất.

Vì an toàn của đoàn đội, cũng vì để tên Bàn Tử không biết trời cao đất dày kia miễn gặp bất trắc, Trần Mộc biết, chính mình cần phải kịp thời ra tay, ngăn chặn hành vi nhìn như lỗ mãng này, để tránh sẩy chân thành mối hận nghìn đời.

Trần Mộc đang định giơ tay ra hiệu Bàn Tử tạm thời án binh bất động, không ngờ biến cố lại ập đến trong chớp mắt.

Ánh mắt hắn vừa chạm đến Kha Khắc đang đứng phía trên Bàn Tử, sắc mặt trắng bệch, thì kinh ngạc phát hiện thân thể Kha Khắc thế mà không hề có điềm báo trước, mạnh mẽ trượt khỏi sợi xích lao cố kia, tựa như một chiếc lá rụng cấp tốc rơi xuống, trọng trọng đập vào giường quan tài u ám bên dưới, nương theo tiếng động trầm muộn mà hãi nhân, khoảnh khắc đầu lâu chạm đất, chỉ nghe "răng rắc" một

tiếng, tiếng xương cổ đứt gãy bi thảm rõ ràng có thể nghe thấy, trong không khí di mạn một cỗ trầm trọng khiến người hít thở không thông.

Mọi người tại trường đều ngạc nhiên một mảnh, đối với sự bất hạnh đột như kỳ lai của Kha Khắc không cách nào giải thích, hai mặt nhìn nhau, duy có trầm mặc và khó hiểu.

Bàn Tử đang tụ tinh hội thần vào việc điều chỉnh vị trí trang bị leo núi, một lòng nghĩ muốn ở nơi cổ xưa này lưu lại một thân ảnh anh dũng, lại không ngờ vừa ngẩng đầu, lại chứng kiến Kha Khắc với tốc độ gần như hoang đường dẫn trước hắn "nhảy" xuống vị trí đó.

Một màn đột ngột này khiến Bàn Tử ngây ra tại chỗ, đại não nhất thời trống rỗng, tay chân luống cuống, phảng phất thời gian ngưng cố tại giờ khắc này.

Ngay sau đó, phảng phất như bị một sức mạnh không thể nhìn thấy lôi kéo, Bàn Tử cũng không tự chủ được mà bay lên không trung, thân thể tại giữa không trung phảng phất bị bàn tay vô hình thao túng, tay chân múa may loạn xạ, uyển như một vở múa hoang đường, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi lao vùn vụt xuống dưới.

Vạn hạnh là, sợi dây thừng quấn quanh hông hắn vào thời khắc mấu chốt đã phát huy tác dụng, ngay tại sát na đầu hắn sắp sửa phát sinh tiếp xúc trí mạng với quan quách băng lãnh kiên ngạnh kia, dây thừng mạnh mẽ căng thẳng, phảng phất sợi dây sinh mệnh, đem hắn từ biên giới tử vong sinh sinh kéo lại, chỉ kém chút xíu liền có thể chạm đến thân thể đã không còn sinh khí của Kha Khắc.

Tim Trần Mộc phảng phất bị một bàn tay vô hình cực lớn gắt gao nắm chặt, một màn phỉ di sở tư trước mắt khiến hắn gần như ngất đi.

Trong đống xích sắt này, liệu có ẩn tàng sức mạnh khủng bố không ai biết nào đó, lặng lẽ không một tiếng động đẩy bọn họ vào lồng ngực tử thần?

Sợ hãi cùng nghi hoặc đan xen thành một tấm lưới kín không kẽ hở, gắt gao bao bọc lấy hắn.

Tại quan đầu khẩn yếu này, Trần Mộc cưỡng ép chính mình bảo trì tỉnh táo, trong cái khó ló cái khôn, hắn mạnh mẽ chuyển hướng sang một bên, quát lớn với Phan Tử đã bị một màn trước mắt dọa đến trợn mắt há hốc mồm, như tượng gỗ đất nung: "Nhanh!

Pháo sáng!

Toàn viên giới bị, chuẩn bị tốt tất cả vũ khí!" Tiếng ra lệnh tê tâm liệt phế này, tựa như một tia chớp rạch phá bóng tối, kích khởi bản năng cầu sinh của mọi người tại trường, một trận chiến đấu chưa biết, sắp sửa lặng lẽ mở màn trong địa cung u thâm này.

Đám người bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, không khí khẩn trương trong nháy mắt lan tràn ra.

Nhóm người Trần Mộc giờ phút này không rảnh lo lắng cho Bàn Tử đang vì kinh hách mà xụi lơ tại chỗ, ý niệm duy nhất còn tồn tại trong lòng chính là làm sao ứng đối nguy cơ đột như kỳ lai này.

Phan Tử nhanh tay lẹ mắt, từ ba lô rút ra một quả pháo sáng, dùng sức ném đi, chỉ thấy pháo sáng uyển như sao băng rạch phá bầu trời đêm, ầm ầm nổ tung giữa không trung, sát na gian, cường quang như ban ngày chiếu sáng bốn phía, lệnh bí mật ẩn tàng trong bóng tối không chỗ che giấu.

Dưới ánh sáng đột ngột này, Trần Mộc và mọi người kinh ngạc phát hiện, trên đỉnh đầu xoay quanh vô số hắc ảnh, bọn chúng hình thái khác nhau, tiếng cánh vỗ đan xen thành một bản giao hưởng quỷ dị.

Có mấy con, thậm chí đã lặng lẽ không một tiếng động treo ngược trên những sợi xích sắt chung quanh, đôi mắt tràn ngập tò mò và cảnh

giác gắt gao nhìn chằm chằm đám khách không mời mà đến phía dưới, phảng phất là đang thẩm thị dị loại xâm nhập lãnh địa của mình.

Những sinh vật này chính là lũ quái điểu mà trước đó bọn họ có nghe thấy nhưng chưa từng tao ngộ chính diện.

Không biết từ bao giờ, những thợ săn biết bay này liền bắt đầu hành trình về tổ trong lặng lẽ.

Trần Mộc ngưng thần nhìn kỹ, thế mà phát hiện trong đàn quái điểu bay lượn đầy trời kia, có mấy con còn gắt gao quắp theo con mồi, đó là thu hoạch ban đêm của chúng, chương hiển bản năng săn thú xuất sắc.

Đối mặt tình cảnh này, Trần Mộc nhanh chóng giơ cánh tay lên, dùng ánh mắt và thủ thế nghiêm lệ ngăn lại mấy bàn tay đang chực chờ bóp cò trong đội.

Hắn biết rõ, những quái điểu sinh hoạt trong bóng tối này tuy rằng thị giác gần như phế bỏ, nhưng dưới sự chiếu rọi của ánh sáng chói mắt như thế, chúng gần như hoàn toàn mất đi năng lực "nhìn vật".

Tuy nhiên, thính giác của chúng lại dị thường mẫn cảm, cho dù là tiếng động rất nhỏ, cũng có thể kích khởi sự cảnh giác mãnh liệt của chúng.

Chương 1158

Chính tiếng súng lúc trước bọn họ lỡ tay bắn ra ở tiền điện, tựa như một tiếng lệnh tập hợp, dẫn tới vô số quái điểu chung quanh vây tụ, đây không nghi ngờ gì là đã gióng lên hồi chuông cảnh báo cho hành vi mạo thất của bọn họ.

Tại miệng núi lửa dưới lòng đất quanh năm tối đen như mực, những sinh vật này sớm đã tiến hóa ra năng lực thích ứng sinh tồn trong bóng tối, chúng trở thành chúa tể chân chính trong đêm đen.

Giờ phút này, Trần Mộc thấm thía cảm nhận được, muốn sinh tồn ở lãnh địa chưa biết mà nguy hiểm này, liền phải học được cách tôn trọng quy tắc nơi đây, cẩn thận từng li từng tí đi lại giữa ranh giới của ánh sáng và bóng tối.

Tuy nhiên, Trần Mộc phản phục cường điệu "Đừng nổ súng, đừng nổ súng", sự cấp thiết cùng lo âu trong thanh âm kia gần như muốn ngưng kết thành thực chất, nhưng cho dù như vậy, vẫn cứ có người bóp cò, hơn nữa lần khai hỏa này cũng không phải một tiếng cô lập, mà là một trận càn quét mãnh liệt liên tục không ngừng.

Tiếng súng vang vọng tại đáy thung lũng nứt toác mênh mông vô bờ này, chấn nhĩ dục lung, phảng phất có thể đâm rách chân trời, xông thẳng lên mây.

Trong nháy mắt, bầu trời đêm yên tĩnh bị xé rách, một mảnh tao loạn tùy theo dựng lên, vô số cái bóng màu đen phảng phất chịu kinh nhiễu, xoay quanh trên cao không, ngay sau đó liền là một tràng bổ nhào nhanh chóng mà hung mãnh, tựa như ưng chuẩn trong đêm tối, khóa chặt mục tiêu, súc thế đãi phát.

Trong lòng Trần Mộc dâng lên một cỗ lửa giận, hắn mạnh mẽ

xoay người, ánh mắt như đuốc, thề phải tìm ra tên gia hỏa không biết sống chết nào đã phớt lờ chỉ lệnh của hắn.

Thế nhưng, cảnh tượng trước mắt khiến hắn kinh ngạc không thôi —— chỉ thấy trên đài đá, tên Bàn Tử ngày thường lười biếng kia đang hoảng loạn leo lên một sợi dây thừng thô kệch, mà trong tay hắn nắm chặt, hách nhiên là khẩu súng trường tấn công tiêu chí tính của Kha Khắc.

Giờ phút này, Bàn Tử đang bất chấp tất cả điên cuồng bắn phá về phía quan quách cổ xưa thần bí phía dưới, phảng phất muốn dùng cách này để chống cự một nỗi khủng bố không nhìn thấy nào đó.

Trần Mộc định thần nhìn kỹ, trong lòng không khỏi hãi hùng một trận.

Cỗ quan quách khổng lồ của Vạn Nô Hoàng trong truyền thuyết kia, không biết từ lúc nào, thế mà lặng lẽ mở ra một khe hở nhỏ.

Dưới ánh sáng lờ mờ, có ba thứ màu xanh tím, hình dáng tựa như cánh tay người chậm rãi thò ra, đáng chú ý là, số lượng này không phải hai cái tầm thường, mà là ba cái quỷ dị.

Ngón tay chúng dài mà cong khúc, giống như lưỡi dao sắc bén, múa may loạn xạ trong hư không, tựa hồ đang tham lam tìm kiếm, mưu toan có thể bắt được tên Bàn Tử kinh hoảng thất thố phía trên.

Ngay tại lúc này, quả pháo sáng chiếu sáng khu vực này lúc trước chậm rãi tắt ngấm, bốn phía lập tức bị bóng tối nồng đậm thôn phệ, nhanh đến mức khiến người trở tay không kịp.

Nhưng mà, gần như ngay sát na quang minh tiêu thệ, Phan Tử quả đoán ra tay, lại bắn ra một quả pháo sáng, nó nổ tung giữa không trung, nở rộ ra quang mang chói mắt, lần nữa chiếu sáng bốn phía, khiến hết thảy một lần nữa trở lại trong tầm mắt, nhưng cũng đồng

thời bại lộ vị trí của tất cả mọi người.

Ngay sau đó, tất cả mọi người phía dưới không chút do dự bóp cò, nhất thời, hơn mười đạo lưỡi lửa nóng rực mạnh mẽ vọt tới bầu trời đêm, như nộ long gào thét, mang theo sức mạnh không thể kháng cự.

Những hắc ảnh bay lượn trên thiên cung kia trong nháy mắt bị hỏa lực đột ngột này bao trùm, chỉ nghe thấy vài tiếng kêu ai oán thê lương, mấy con sinh vật bất hạnh trúng đạn lập tức như diều đứt dây, vô lực rơi xuống từ trên cao, vẽ ra từng đạo quỹ tích bi tráng, trọng trọng nện xuống mặt đất, kích khởi một trận bụi đất phi dương.

Trong hỗn loạn và nguy cấp này, cường quang như một thanh kiếm sắc, tạm thời cắt ra màn đêm, mang đến cho lũ quái điểu dữ tợn kia sự mê mang và thác loạn trong nháy mắt.

Cũng giống như khi ngươi làm những cử động hoạt kê trước mặt một con gấu chó hung mãnh, nó nhất thời sẽ khó phân biệt thân phận chân thật của ngươi, là con người hay là con vịt nhỏ vô hại.

Nhưng hiệu quả như vậy cực kỳ ngắn ngủi, trong lòng Trần Mộc rõ ràng, nếu trí nhớ không sai, đây đã là quả pháo sáng trân quý cuối cùng trong tay bọn họ rồi.

Đối mặt với quái điểu phợp trời rợp đất, khi tia sáng cuối cùng này biến mất hầu như không còn, bọn họ sẽ triệt để rơi vào bóng tối vô biên, nghênh đón bọn họ, sẽ là sự truy kích và giết chóc vô tình của vô số thợ săn đêm tối.

Giờ phút này, hình thế khẩn bách đến cực điểm.

Lũ quái điểu phảng phất ngửi thấy mùi vị thắng lợi, thế công của chúng càng thêm hung mãnh, thanh âm cánh vỗ dày đặc như tiếng trống, có con quái điểu đã ở ngay gang tấc, gần như là từ đỉnh đầu nhóm người Trần Mộc gào thét mà qua, cái bóng đen cực lớn và gió

lạnh thấu xương kia làm cho người ta tim đập nhanh.

Tuy nhiên, đạn dược trong tay lại giống như hạt cát trong đồng hồ cát, càng là khẩn trương muốn giữ lại, càng là không thể vãn hồi mà trôi đi.

Dưới cường độ bắn phá cao, chỉ chốc lát, nòng súng của mấy cây súng liền đã tuyên cáo trống rỗng, chỉ còn lại tiếng vang lạnh lẽo.

Lúc này, đáng lo nhất là tình cảnh của Bàn Tử.

Hắn một người treo mình cô độc giữa hiểm cảnh, nếu không có viện thủ, dù ngày thường hắn lấy mạng cứng mà xưng, lần này e rằng cũng khó thoát một kiếp.

Bốn bề thọ địch, tiến thoái lưỡng nan, chính đương lúc mọi người nôn nóng vạn phần, bó tay không biện pháp, bỗng nhiên, một tiếng súng nổ vang bên chân Trần Mộc, làm hắn giật mình kinh hãi, suýt chút nữa trượt chân.

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt Bàn Tử xuyên qua bóng đêm, kiên định không dời truyền đạt một cái tin tức —— cái khẩu hình vặn vẹo vì khẩn trương kia, phân minh là đang gào thét: "Chạy mau đi!" Phát súng này, vừa là cảnh cáo, cũng là sự thúc giục cuối cùng, khiến trong lòng Trần Mộc dâng lên một cỗ tình cảm phức tạp, vừa có sự sợ hãi đối với vận mệnh chưa biết, cũng có sự tín nhiệm sinh tử tương thác đối với đồng bạn.

Tại thời khắc mấu chốt sinh tử tồn vong này, mỗi một quyết định đều nặng tựa ngàn cân.

Trần Mộc quyết tâm, trong mắt lấp lóe quang mang kiên quyết, trầm giọng nói với Phan Tử đang đầy vẻ lo lắng bên cạnh: "Cậu nhất định phải mang theo Ngô Tam Tỉnh và các anh em khác, dọc theo tận cùng u thâm của khe nứt này dốc toàn lực chạy trốn.

Nơi này là sào huyệt của chúng, theo thường lý suy đoán, những sinh vật đáng sợ kia tất nhiên là nương theo đường đi của khe nứt bay ra, đi tới nơi chưa biết săn thú kiếm ăn.

Cậu lưu tâm quan sát phương hướng bay của chúng, liền hướng bên kia không di dư lực mà chạy, thiết mạc quay đầu nhìn tôi, tôi thề phải cứu Bàn Tử ra khỏi hiểm cảnh đó!" Nghe vậy, Phan Tử không tự chủ được nắm chặt cánh tay Trần Mộc, tình cảm phức tạp đan xen giữa lo âu và tín nhiệm tràn ra lời nói, cấp thiết hỏi lại: "Anh xác định chính mình làm được sao?

Hay là để tôi đi cứu Bàn Tử, anh hộ tống Tam gia rút lui thì thế nào?" Trần Mộc nhếch khóe miệng hiện lên nụ cười tự tin mà hơi có vẻ quật cường, kiên định lắc đầu, giải thích nói: "Cậu đừng quên, cái thân già này của tôi cũng không nổi Tam gia nặng như vậy.

Hơn nữa," hắn giơ cánh tay lên, lộ ra một vết thương tuy bị máu tươi nhuộm đỏ nhưng đã dần dần đông lại, trong giọng nói mang theo sự hào sảng không dung nghi ngờ, "Tôi có bảo huyết hộ thể, bất cứ hiểm cảnh nào cũng có thể gặp dữ hóa lành, tuyệt đối sẽ không có việc gì!" Phan Tử nhìn kỹ vết thương kia, tuy rằng trong lòng vẫn có chút thảm thắc, nhưng nhìn thấy Trần Mộc kiên định như thế, bất an trong lòng cũng dần dần bình phục.

Hắn dùng sức gật đầu, trong mắt hiện lên một tia kính phục và không nỡ, thấp giọng nói: "Được, vậy anh ngàn vạn lần cẩn thận, chúng tôi sẽ ở bên ngoài chờ anh bình an trở về!" Nói xong, Phan Tử nghị nhiên quyết nhiên cũng lên Ngô Tam Tỉnh đang trọng thương hôn mê, không thể tự mình hành động, xoay người cao giọng hô hoán với các đội viên khác cũng đang lộ vẻ kinh hoàng: "Anh em, theo sát tôi, hướng về con đường sống mà chạy!" Dứt lời, hắn không chút do dự lựa chọn một phương hướng, dẫn mọi người dọc theo một bên khe nứt chậm rãi lui đi, chuẩn bị toàn tốc đào tẩu khỏi tuyệt cảnh nguy cơ

tứ phía này.

Trần Mộc mẫn tiệp tiếp lấy khẩu súng Phan Tử dùng sức ném tới, vững vàng nắm trong tay.

Hắn nhẹ nhàng kéo quy lát, phát ra tiếng kim loại va chạm "răng rắc" rõ ràng mà lạnh lẽo, ánh mắt nhanh chóng quét qua ba viên đạn còn sót lại trong băng đạn, trong lòng thầm lầm bầm: Còn thật sự là hào phóng đến thái quá a.

Đám người chung quanh giống như thủy triều, từ bên cạnh Trần Mộc gào thét mà qua, tiếng la hét của bọn họ đan xen vào nhau, hình thành một cỗ sức mạnh thúc giục khẩn bách, muốn hắn đi sát theo sau.

Nhưng Trần Mộc lại phảng phất không nghe thấy những tiếng kêu gào hỗn loạn kia, trong ánh mắt hắn để lộ ra một tia kiên quyết và tỉnh táo khó phát giác.

Ngay tại trong một mảnh hỗn loạn này, tầm mắt Trần Mộc ngoài ý muốn bắt được thân ảnh của A Ninh.

Cô thế mà cũng đứng lại tại chỗ, sắc mặt trắng bệch như giấy, thân mình khẽ run, nhưng cũng không có ý định cất bước.

Sự ồn ào và khẩn bách bốn phía tựa hồ hình thành một vòng tĩnh mịch vô hình chung quanh cô.

Thấy thế, Trần Mộc không tự chủ được hướng A Ninh tới gần, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của cô, ý đồ dùng hành động truyền lại tin tức khẩn cấp rút lui.

Không ngờ, A Ninh mạnh mẽ hất tay hắn ra, sự quyết tuyệt kia phảng phất là đang vô thanh tuyên cáo lựa chọn của cô.

Ngay sau đó, cô cũng noi theo Trần Mộc, ngón tay khấu động, tiếng súng "đoàng" lại lần nữa vang lên, cô nắm chặt súng, đáy mắt lấp lóe quang mang không dung nghi ngờ, hiển nhiên đã có kế hoạch

của riêng mình.

Trần Mộc trong lòng minh bạch, đối với người cố chấp như vậy, bất luận ngôn ngữ gì cũng có vẻ dư thừa.

Hắn không nói thêm gì nữa, xoay người lại, súng trong tay đã bị hắn nắm chặt, nện bước kiên định chạy về phía đài đá cao chót vót kia.

Giờ khắc này hắn, trong lòng chỉ có một ý niệm: Phải mau chóng.

Trên đài đá, lăng tẩm trầm thụy của Vạn Nô Vương đã bị xâm nhiễu, nắp quan quách khổng lồ bị lật ra quá nửa, một cỗ khí tức cổ xưa mà âm sâm theo đó lan tràn ra.

Một sinh vật hình dáng tựa như con nhện khổng lồ, thân thể đen kịt như đêm, phiếm ánh sáng xanh tím quỷ dị, đang phấn lực từ trong quan tài giãy dụa mà ra, tư thái dữ tợn kia đủ để người xem tim đập nhanh.

Sự xuất hiện của nó, báo trước một trận nguy cơ trước nay chưa từng có đang lặng lẽ giáng lâm.

Trần Mộc chạy đến bên cạnh đài đá, chỉ thấy Bàn Tử thể hình tráng thạc kia đang với tốc độ kinh người dọc theo dây thừng leo lại chỗ xích sắt thanh đồng phía trên, súng trường trong tay hắn liên tục không ngừng phun ra lưỡi lửa, tinh chuẩn bắn điểm xạ từng đám quái điểu đang bổ nhào xuống, tiếng kêu rít của những sinh vật kỳ dị kia và tiếng súng đan xen vào nhau, cấu thành một khúc giao hưởng tử vong.

Tuy nhiên, trong trận hỗn chiến này, Bàn Tử hiển nhiên không thể phân thần chú ý mối uy hiếp càng thêm khủng bố phía dưới.

May mắn là, tại hoàn cảnh hỗn loạn đến cực điểm này, vây quanh bốn phía quan đài cổ xưa tiềm phục những con du diên thể hình to lớn, bộ dáng đáng sợ kia thế mà vẫn chưa bị kinh động.

Chương 1159

Có lẽ, trải qua năm tháng vô tận trầm tịch, những con côn trùng khổng lồ từng khiến người nghe tin đã sợ mất mật này sớm đã hóa thành tro bụi thời gian, mất đi sự dữ tợn và uy hiếp của ngày xưa.

Lúc này giờ khắc này, trong lòng Trần Mộc tạp niệm hoàn toàn không có, hắn biết rõ hình thế nguy cấp, không dung nửa phần chần chờ.

Hắn lớn tiếng tật hô: "Bàn Tử, mau ném đạn Ngũ Lục thức của cậu cho tôi!

Tôi yểm hộ cho cậu!" Thanh âm của hắn tràn ngập sự quyết tuyệt và kiên định, quanh quẩn tại nơi phương thốn này, kích khởi vài phần chiến ý bất khuất.

Bàn Tử mang theo trên người là súng, toàn thân cao thấp treo đầy đạn dược không khớp với súng hắn đang cầm.

Tuy nhiên, tại lúc khẩn cấp leo trèo chạy trốn này, vì giảm bớt gánh nặng, gia tăng tốc độ, hắn không thể không đem khẩu Type 56 trầm trọng lưu lại phía dưới.

Trước mắt, trong tay hắn nắm chặt là khẩu súng trường tấn công lấy được từ chỗ Kha Khắc, nhưng đáng tiếc là, đạn trong súng đã sở thặng vô kỷ.

Nếu đạn tận lương tuyệt, cô thân treo giữa không trung, hậu quả không dám tưởng tượng, duy có quay lại mặt đất, mới có thể tìm được một tia khả năng sống sót.

Nghe được tiếng Trần Mộc hô hoán, Bàn Tử lập tức triển hiện ra năng lực ứng biến hơn người.

Chỉ thấy hắn một tay nắm chặt khẩu M16 trong tay, động tác mẫn tiệp dùng một tay khác nhanh chóng từ áo vest chiến thuật xé xuống mấy hộp đạn dự phòng, gần như trong nháy mắt, mấy cái hộp kim loại nặng trịch liền rạch phá không khí, bay về phía Trần Mộc.

Trần Mộc nhanh tay lẹ mắt, vững vàng tiếp được một cái trong đó, mà những hộp đạn rơi lả tả còn lại, tại quan đầu sinh tử tồn vong này, đã không kịp lo nhiều.

Trong nháy mắt thay hộp đạn mới, Trần Mộc gần như đồng thời đem họng súng nhắm ngay nguy cơ rục rịch ngóc đầu dậy chung quanh, liên phát mấy súng, tinh chuẩn mà hữu lực, trải ra một con đường lưới lửa cho Bàn Tử đào tẩu.

Tại dưới hỏa lực yểm hộ dày đặc kia, Bàn Tử như con vượn linh hoạt dọc theo dây xích sắt lung lay sắp đổ phấn lực leo lên trên, mỗi một bước đều đạp tại biên giới sinh tử, thẳng đến khi tới điểm leo trèo lúc trước của hắn.

Tiếp theo, hắn gần như là mượn trọng lực, lấy tốc độ kinh người dọc theo đường cũ trượt xuống, lúc rơi xuống đất bụi đất phi dương, chưa kịp thở dốc, liền cấp thiết ngoắc tay ra hiệu với Trần Mộc, thúc giục hắn mau chóng đi theo, cùng nhau đào tẩu khỏi nơi nguy cơ tứ phía này.

Trần Mộc mạnh mẽ xoay chuyển cổ, ánh mắt cấp thiết tìm kiếm thân ảnh A Ninh chung quanh, nhưng đâu còn tung tích người con gái kiên nhẫn bất bạt kia.

Cô rốt cuộc là sợ hãi chạy trốn khỏi nơi nguy cơ tứ phía này, hay là bất hạnh trở thành vật hy sinh vô tội dưới móng vuốt lũ quái điểu kia, hết thảy đều không cách nào biết được.

Trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một trận thổn thức, người con gái mỹ lệ mà quật cường, hà cớ gì phải kiên trì như vậy,

sự cố chấp này liệu có thật sự đáng giá?

Tầm mắt một lần nữa rơi xuống quan đài trước mắt, tình cảnh nơi đó càng làm cho người ta líu lưỡi.

Nắp quan quách vốn dĩ đóng chặt, trong vô thanh vô tức đã lật nghiêng sang một bên, lõa lộ ra bí mật hãi nhân bên trong.

Một cỗ nam thi thể hình to lớn, toàn thân bao phủ làn da đen kịt hủ bại, đang chậm rãi từ trong quan tài đứng dậy.

Bộ áo giáp Nữ Chân đã phai màu và mục nát trên người hắn, phảng phất đang kể lại vinh quang và tang thương của ngày xưa, hình thành đối lập rõ ràng với cảnh tượng bất tường này.

Chân chính khiến Trần Mộc tim đập nhanh, cũng không chỉ là thân thể to lớn của nam thi này, mà là cảnh tượng kỳ dị đến cực điểm sau lưng nó —— mười hai cánh tay, tựa như chúng tinh củng nguyệt vây quanh sau lưng nam thi, hiện ra một loại sắp xếp vòng tròn quỷ dị lại quy luật.

Những cánh tay này phảng phất sở hữu ý chí của chính mình, đang không ngừng vặn vẹo, đong đưa, trường cảnh đó giống như tượng Thiên Thủ Quan Âm sống động như thật trong cổ miếu sống lại, vừa hùng vĩ lại khiến người ta hồi hộp.

Giờ khắc này, trong đầu Trần Mộc không tự chủ được hiện lên hình ảnh Thập nhị thủ thi sở kiến lúc thám hiểm hải để cổ mộ lần đó, sự tương tự kinh người giữa hai bên khiến hắn khiếp sợ không thôi.

Chẳng lẽ, cái gọi là "phi nhân" của hoàng tộc Đông Hạ, cũng không phải chỉ sự siêu phàm thoát tục, mà là loại dị hình quái đản này?

Mà cỗ nam thi sở hữu mười hai cánh tay này, liệu có phải chính là Vạn Nô Vương thần bí khó lường, quyền khuynh nhất thời trong

truyền thuyết?

Ngay tại lúc này, Bàn Tử bên cạnh đang bận rộn dùng súng điểm xạ, hỏa lực tinh chuẩn bức bách những con quái điểu mưu toan bổ nhào xuống liên liên lui về phía sau, tranh thủ cho bọn họ một tia không gian thở dốc.

Bàn Tử thấy Trần Mộc thất thần, nôn nóng tiến lên một phen chộp lấy cánh tay hắn, dùng sức lay động, thanh như hồng chung gào lên: "Cậu đang ngẩn người cái gì thế hả?

Mau hoàn hồn lại!" Đối mặt với sự nôn nóng dò hỏi của Bàn Tử, Trần Mộc lại không lập tức đáp lại, chỉ dùng ngón tay chỉ về phía nam thi mười hai tay khiến người ta sởn tóc gáy kia, trong giọng nói giáp tạp sự khó tin và tìm tòi: "Cậu xem…… Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nó…… Nó muốn làm gì?" Chỉ thấy cái xác tựa như Thiên Thủ Quan Âm kia, phảng phất sở hữu sinh mệnh lực không thể tưởng tượng nổi, mười hai cánh tay của nó múa may trong hư không, tư thái quỷ quyệt mà ưu nhã, lại đối với nhóm người Trần Mộc không hề có hứng thú.

Nó nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi đài đá, nện bước cấp xúc mà quyết tuyệt, mục tiêu chỉ thẳng vào cánh cửa thanh đồng nguy nga kia, tựa hồ đối với bí mật ẩn tàng sau cửa còn mang theo khát vọng không ai biết.

Bàn Tử lắp bắp, âm thanh mang theo sự kinh hãi khó tin: "Chẳng lẽ, hắn thật sự muốn thử đi vào bên trong cánh cửa khổng lồ kia?

Nơi đó... sẽ là dạng tồn tại gì?" Trong đầu Trần Mộc thoáng qua câu nói cuối cùng khiến người ta lạnh gáy trong "Long Ngư Bí Thư" mà Uông Tạng Hải để lại.

Ký ức như lời nguyền vang vọng, cảnh cáo thế nhân: Nhược phi

cát thời, vọng tưởng mở ra cự môn dưới lòng đất, sẽ chiêu trí thiên phạt, lửa địa ngục sẽ mượn cửa này phun trào, thiêu đốt chân trời, khiến thế giới lâm vào kiếp nạn vô tận.

Ban đầu, bọn họ coi lời tiên tri này là ảo tưởng của Uông Tạng Hải sau khi thâm nhập lòng đất và chứng kiến cảnh tượng khủng bố trong núi lửa.

Nhưng hiện tại xem ra, đó chưa chắc đã hoàn toàn là ức đoán.

Có lẽ, người kiến tạo cánh cửa thanh đồng này, vì để vĩnh viễn bảo thủ bí mật bên trong, đã an trí một loại cơ quan cổ xưa mà cường đại, đủ để khiến bất cứ kẻ nào to gan dòm ngó đều phải hóa thành tro bụi.

Giờ phút này, nhóm người Trần Mộc đang đứng sững trước thanh đồng cự môn, khoảng cách đến mối uy hiếp chưa biết kia chỉ còn một bước chân.

Nếu thật sự có cơ quan tồn tại, bọn họ không nghi ngờ gì sẽ là mục tiêu gần nhất và cũng là những kẻ đầu tiên hứng chịu xung kích.

Bất luận là xuất phát từ nỗi sợ hãi đối với lời tiên tri cổ xưa, hay là sự cảnh giác với nguy hiểm chưa biết, Trần Mộc thâm tri, bọn họ bắt buộc phải ngăn cản "Tống tử" kỳ dị này —— cái xác chết quỷ dị kia, để tránh xúc phát tai nạn có thể xảy ra, bảo hộ chính mình cùng đồng bạn.

Tại thời khắc sinh tử du quan này, mỗi một quyết định đều nặng tựa ngàn cân.

Không khí tràn ngập sự căng thẳng và bất an, một cuộc so tài chưa biết lặng lẽ kéo ra màn mở đầu.

Trần Mộc cắn chặt răng, toàn thần quán chú truy đuổi phía sau Thiên Thủ Quan Âm Thi quỷ quyệt khó lường.

Khẩu súng trong tay liên tục phát ra tiếng "đát đát đát", mỗi một viên đạn đều ngưng tụ quyết tâm cùng sức mạnh của hắn.

Tuy nhiên, những viên đạn vốn là lợi khí trí mạng này, khi chạm vào thi thể phảng phất như có ma lực kia, lại như bắn vào cao su mềm nhũn, đã không xuyên thấu cũng chẳng phát nổ, chỉ kích khởi một gợn sóng lăn tăn không đáng kể, sau đó liền lặng yên không một tiếng động, uyển như trâu đất xuống biển, triệt để biến mất không thấy.

Càng làm cho người ta phẫn nộ là, Thiên Thủ Quan Âm Thi đối với công kích của nhóm người Trần Mộc lại tỏ ra thờ ơ, dường như sự tồn tại của bọn họ căn bản không đủ để gợi lên sự chú ý của nó.

Đối mặt với cục diện gần như tuyệt vọng này, Trần Mộc mạnh mẽ quay đầu, đối với Bàn Tử bên cạnh nộ hống: "Thuốc nổ!" Thanh âm của hắn vì khẩn trương mà lược hiển khàn khàn, nhưng sự kiên quyết trong đó lại giống như tia sáng trước bình minh, xuyên thấu bầu không khí tuyệt vọng chung quanh.

Bàn Tử nghe tiếng hoảng nhiên đại ngộ, cấp tốc nhớ lại bên hông mình còn giấu mấy quả lôi quản vốn chuẩn bị để ứng đối tình huống khẩn cấp hoặc dùng để chấn nhiếp đám người A Ninh.

Không có một khắc chần chờ, gã như một con báo săn súc thế đãi phát, chợt lao về phía trước, mượn một cỗ mãnh lực, thân thể đằng không mà lên, khéo léo đáp xuống trên tấm lưng to lớn của Thiên Thủ Quan Âm Thi.

Ngay sau đó, gã đem đám lôi quản kia coi như hắc lư đề tử trừ tà thời xưa, dùng sức nhét vào cái miệng đen ngòm của thi thể, động tác tấn mãnh, uyển như hành vân lưu thủy.

Hoàn thành một loạt động tác kinh tâm động phách này xong, Bàn Tử mẫn tiệp nhảy xuống từ trên thi thể, vững vàng tiếp đất, trong ánh mắt lấp lóe quang mang của sự quyết tuyệt cùng hy vọng.

Giờ khắc này, Trần Mộc nheo mắt lại, tụ tinh hội thần điều chỉnh đầu ruồi, ngón tay nhẹ nhàng bóp cò.

Không biết là viên đạn nào mang theo hy vọng của mọi người, dưới sự an bài của vận mệnh, bất thiên bất ỷ bắn trúng dây dẫn lôi quản.

Sát na gian, trong không khí bạo phát tiếng nổ vang như sấm dậy, lôi quản ứng thanh bạo tạc.

Chương 1160

Sức mạnh bạo tạc cường đại trong nháy mắt xé rách phần đầu và vai của Thiên Thủ Quan Âm Thi đến chi ly phá toái, thân thể vốn bất khả nhất thế kia rốt cuộc cũng ngã gục trong bụi trần.

Sóng xung kích từ vụ nổ uyển như sóng dữ vỗ bờ, hất tung nhóm người Trần Mộc ngã lăn ra đất.

Đá vụn cùng khí lãng như hạt mưa trút xuống, lồng ngực mỗi người đều vì cỗ lực lượng này mà cảm thấy trầm trọng, bên tai càng là sung sích tiếng ong ong không dứt, phảng phất cả thế giới đều đang chấn động.

Tiếng nổ lớn đột ngột này cũng kinh động đám quái điểu đang bay lượn phía trên.

Chúng dưới sự kích thích của sóng âm mãnh liệt trở nên dị thường cuồng loạn, bay tứ tung.

Trần Mộc cố nén thân thể khó chịu, cấp tốc bò dậy từ mặt đất.

Tầm mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy Thiên Thủ Quan Âm Thi đã vô lực nằm rạp trên đất, trong lòng không khỏi dâng lên một trận cuồng hỷ khó tả.

Quả nhiên, vô luận đối mặt đối thủ bất khả tư nghị đến đâu, sức mạnh của thuốc nổ thủy chung vẫn không thể khinh thường, nó lần nữa chứng minh chỗ "vô địch" của mình.

Không ngờ, ngay cả tên Bàn Tử xưa nay vẫn luôn tưng tửng, gan to bằng trời, giờ phút này trên mặt thế nhưng cũng bố mãn kinh khủng khó tin.

Gã đối với Trần Mộc liều mạng huy động cánh tay, khẩu hình

khoa trương một trương một hợp, phảng phất đang hét lên bí mật kinh thiên động địa gì đó.

Còn Trần Mộc, đặt mình trong bầu không khí khẩn trương đột ngột này, bên tai ngoại trừ tiếng hô hấp dồn dập của chính mình thì chỉ còn một mảng tĩnh mịch, phảng phất cả thế giới đều đã bị ấn nút tắt tiếng.

Hồi lâu sau, hắn mới từ ánh mắt cấp thiết và khẩu hình vặn vẹo của Bàn Tử đọc hiểu được tin tức: "Chạy mau!

Pháo sáng sắp tắt rồi!" Lời nói vừa dứt, còn chưa kịp để tin tức khẩn cấp này lên men trong lòng, ánh sáng yếu ớt còn sót lại trên đỉnh đầu liền như ánh dương cuối cùng bị màn đêm thôn phệ, trong vòng vài giây ngắn ngủi cấp tốc biến mất, triệt để ném bọn họ vào trong bóng tối vô biên.

Bóng tối kia giống như sương mù dày đặc, lặng yên không một tiếng động tràn ngập ra, ôn nhu nhưng kiên quyết bao bọc lấy hết thảy chung quanh, nuốt chửng luôn tia quang minh cuối cùng.

Lúc này, bốn phía tĩnh lặng đến đáng sợ, ngay cả tiếng súng linh tinh của những kẻ đào vong nơi sâu trong khe nứt trước đó cũng dần dần ngừng nghỉ, phảng phất tất cả mọi người đều đang nín thở trong khoảnh khắc này.

Thanh âm còn sót lại trong không khí, chính là tiếng thở dốc dồn dập không đều của Trần Mộc cùng Bàn Tử, cùng với tiếng tim đập ầm ầm trong lồng ngực, như tiếng sấm từ xa không dứt bên tai, tuyên cáo nguy hiểm chưa biết đang tới gần.

Trong màn đêm thân thủ bất kiến ngũ chỉ này, Trần Mộc cùng Bàn Tử bản năng đứng dựa lưng vào nhau, thân nhiệt của đối phương trở thành niềm an ủi duy nhất.

Tay Trần Mộc run rẩy cởi bỏ băng gạc quấn trên cổ tay, một cỗ mùi máu tươi tanh nồng như rỉ sắt lặng lẽ lan tràn trong không gian chật hẹp.

Dưới lớp băng gạc là một vết thương dữ tợn, máu tươi vẫn đang ồ ạt chảy ra, ánh chiếu dưới ánh đèn pin yếu ớt, lộ ra vẻ phá lệ chói mắt.

Trong ánh mắt Trần Mộc hiện lên một tia quyết tuyệt cùng bất đắc dĩ.

Hắn trong lòng yên lặng cầu nguyện, hy vọng máu của mình —— dòng Kỳ Lân chi huyết trong truyền thuyết có thể ngăn cản tà ác, cũng có thể phát huy sức mạnh vốn có của nó trong hoàn cảnh nguy cơ tứ phía này.

Hắn còn nhớ vị giáo sư học thức uyên bác nhưng hành sự cổ quái kia từng chém đinh chặt sắt nói rằng, loại huyết dịch hiếm thấy này chỉ hữu hiệu đối với những sinh vật lấy thi thể làm thức ăn.

Nhưng đối mặt với đám quái điểu không rõ lai lịch, hành tung quỷ bí trước mắt này, trong lòng Trần Mộc không khỏi thảm thắc, thực tính của chúng thật sự như hắn dự đoán sao?

Trong đêm tối đan xen giữa những điều chưa biết và nỗi sợ hãi, hết thảy đáp án dường như đều ẩn tàng trong bóng tối ngày càng nồng đậm kia.

Bàn Tử vững vàng bưng súng trong tay, ngón tay nhẹ nhàng kéo chốt, tiếng "rắc rắc" thanh thúy vang lên, phảng phất là điềm báo chẳng lành trong tĩnh mịch.

Gã nheo mắt, cẩn thận đếm số đạn dược còn lại, trong ánh mắt toát ra một tia không xác định.

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời vô ngân, Bàn Tử quay đầu nhìn

Trần Mộc bên cạnh, mày nhíu chặt, trong thanh âm giáp tạp vài phần lo âu: "Trần Mộc, cậu nói hiện tại phải làm sao?" Trần Mộc cười khổ, giữa lông mày tràn đầy sự bất đắc dĩ đối với khốn cảnh trước mắt: "Cậu hỏi Trần Mộc tôi, tôi lại biết đi hỏi ai đây?" Lời nói vừa dứt, không khí phảng phất ngưng cố, một trận gió dị dạng thổi qua, mang theo một nỗi bất an vi diệu.

Ngay lúc này, một con quái điểu chưa từng thấy qua mãnh nhiên xâm nhập tầm mắt.

Cánh chim to lớn của nó rung động vài cái trên không trung, nương theo một tiếng tiếp đất trầm trọng, thình lình xuất hiện tại vị trí cách Trần Mộc và Bàn Tử mười mấy mét phía trước.

Quái điểu này thể hình kinh người, đứng thẳng lên thế nhưng còn cao hơn Trần Mộc vài phần, dung mạo xấu xí của nó hoàn toàn khác biệt với loài chim tầm thường, mang lại một loại áp bách cảm bất tường.

Sau khi quái điểu dừng lại, cái đầu chim vặn vẹo linh hoạt chuyển động vài vòng, đôi mắt sắc bén phảng phất có thể động sát nhân tâm, trực tiếp khóa chặt trên người Trần Mộc và Bàn Tử, dường như đang đánh giá mức độ uy hiếp của hai vị khách không mời này.

Trần Mộc chú ý tới, từ trong cái mỏ hơi hé mở của quái điểu ẩn ước lộ ra răng nanh, dưới ánh sáng yếu ớt phản xạ ra hàn quang lãnh liệt, không khỏi khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Hắn bản năng giơ lên cánh tay bị thương, ý đồ dùng vết thương của chính mình làm một loại cảnh cáo không lời.

Tuy nhiên, con quái điểu kia chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ, không có hiển lộ ra bất kỳ địch ý rõ ràng hay ý tứ lui bước nào, tĩnh mặc đến mức khiến người ta phát mao trong lòng.

Ngay sau đó, trên bầu trời lần nữa truyền đến tiếng vỗ cánh, lại có hai con cự điểu quái dị tương tự chậm rãi hạ xuống.

Chúng phân liệt tả hữu và hậu phương của Trần Mộc, hình thành một vòng vây vô hình.

Trần Mộc khẩn trương chuyển động thân thể, cứ việc vết thương trên cánh tay vì động tác mà ẩn ẩn làm đau, hắn vẫn kiên trì dùng nó chỉ hướng đám quái điểu bốn phía, trong lòng tràn ngập nghi hoặc cùng cảnh giác, không rõ đám sinh vật này rốt cuộc muốn làm gì.

Theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều quái điểu như mây đen tụ tập mà đến, một con tiếp một con, lặng yên không một tiếng động đáp xuống bốn phía, bao vây Trần Mộc và Bàn Tử chật như nêm cối.

Biển đen này vừa thâm thúy lại áp ức, mỗi một con chim đều bảo trì một loại tĩnh chỉ khó tả, phảng phất là đang chờ đợi một tín hiệu nào đó.

Không khí bốn phía như ngưng đọng, chỉ còn lại tiếng cánh vỗ rất nhỏ của lũ quái điểu ngẫu nhiên vang lên, hồi trong tràng cảnh quỷ dị này, khiến đáy lòng người ta sinh hàn nhưng lại không cách nào dời đi tầm mắt.

Nội tâm Trần Mộc dần dần bị một loại bất an khó gọi tên bao phủ.

Hắn phát hiện đám chim có bộ lông sặc sỡ này không những không hề biểu hiện ra chút hứng thú nào với máu của hắn, ngược lại vây quanh hắn cùng đồng bạn thành một cái vòng mật không thấu phong, lại không vội vã phát động công kích.

Hành vi dị thường này làm hắn không khỏi sống lưng phát lạnh, phảng phất trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức âm mưu.

Chung quanh, vô số quái điểu mặt người uyển như pho tượng

đứng sững từ ngàn xưa, trầm mặc không tiếng động bao vây bọn họ.

Khi chúng hạ xuống, ngay cả một tia thanh âm vỗ cánh cũng chưa từng kinh động phiến ninh tĩnh quỷ dị này, móng vuốt chạm đất càng là không phát ra phân hào tiếng động.

Tư duy Trần Mộc không tự chủ được mà phiêu hướng những con thạch tượng quỷ (Gargoyle) từng thấy trong phim kinh dị nước ngoài —— ban ngày hóa thành tượng đá băng lãnh, màn đêm buông xuống thì biến thân thành quái thú hành động mẫn tiệp.

Trước mắt đám chim này, chẳng lẽ thật sự có liên hệ thiên ti vạn lũ với sinh vật trong truyền thuyết cổ xưa kia?

Càng làm cho người ta không rét mà run là, ánh mắt của lũ chim này lộ ra một loại giảo hoạt cùng thâm thúy siêu hồ tầm thường, phảng phất phía sau ẩn tàng bí mật không muốn người biết.

Chúng kiên nhẫn bao vây nhóm người Trần Mộc như vậy, rốt cuộc có ý đồ gì?

Là trò chơi đi săn đơn thuần, hay là một loại nghi thức âm hiểm hơn?

Ngay tại lúc nghi lự của Trần Mộc chưa tìm được đáp án, biến cố đột ngột phát sinh.

Một con chim thân hình mạnh mẽ từ đỉnh đầu mọi người gào thét mà qua, khéo léo ném xuống một vật thể.

Ngay sau đó là một tiếng "phanh" trầm muộn, thứ đó rơi xuống trước mặt bọn họ.

Trong nháy mắt, không khí tràn ngập một mùi máu tanh gay mũi.

Trần Mộc định thần nhìn lại, trong lòng mạnh mẽ chấn động, thế nhưng là Diệp Thành!

Chương 1161

Cổ của hắn đã bị tàn nhẫn cắn đứt, máu tươi như suối phun trào ra, thân thể co giật, trong miệng không ngừng ho ra bọt máu, đôi mắt sớm đã mất đi thần thái ngày xưa, chỉ còn lại một tia sinh mệnh chi quang sắp tắt, vô lực hồi thiên.

Giờ khắc này, Trần Mộc khắc sâu nhận ra, đám chim này tuyệt không phải hạng tầm thường, sự tồn tại của chúng là một cuộc khảo nghiệm tàn khốc đối với tất cả sinh linh.

Ngay sau đó, lại một cỗ thi thể tàn khuyết không đầy đủ từ chân trời hôn ám bị vô tình ném xuống, uyển như một đạo âm ảnh khiến người ta lạnh gáy trong bóng đêm.

Khu thể kia đã không còn đầu lâu, máu tươi đầm đìa, nhuộm đỏ cả vùng đất loang lổ phía dưới, bốn phía tràn ngập một cỗ khí tức rỉ sắt cùng tử vong đan xen, khiến người ta tim đập nhanh.

Trần Bì A Tứ cùng nhóm người Trần Mộc sau khi vội vàng từ biệt, liền như mũi tên rời cung, bất chấp tất cả mà xông vào sâu trong tòa hoàng lăng truyền thuyết kia.

Thân ảnh bọn họ dưới ánh sáng hôn ám cấp tốc biến mất, chỉ còn lại một chuỗi tiếng bước chân dồn dập hồi trong lối vào lăng mộ trống trải.

Rất hiển nhiên, bọn họ tất định cũng tao ngộ những con cự điểu quỷ dị này tập kích.

Mà Diệp Thành, vị tham tác giả dũng cảm kia, e rằng chính là tại khu vực hạch tâm của hoàng lăng bị loại sinh vật to lớn đó vô tình bắt được.

Không có tín hiệu ước định trước của Ngô Tam Tỉnh làm chỉ dẫn, những thám hiểm giả kinh nghiệm phong phú này thế nhưng cũng luân lạc tới kết cục bi thảm bực này.

Điều này vượt quá dự liệu bi quan nhất của Trần Mộc, làm trong lòng hắn không khỏi dâng lên một nỗi chua xót khó tả.

Tại nội tâm sâu thẳm của Trần Mộc, hắn từng ẩn ẩn lo lắng Trần Bì A Tứ e rằng cũng khó thoát kiếp nạn này.

Nhưng sau đó mấy cỗ thi thể bị ném xuống, qua phân biệt đều là người trong đội ngũ của A Ninh, điều này cho thấy màn đào thoát vừa rồi tịnh không phải toàn viên đều được may mắn thoát khỏi.

Vạn hạnh chính là, trong một loạt "lễ vật" khủng bố này, Trần Mộc tịnh chưa thấy thân ảnh của Ngô Tam Tỉnh cùng Phan Tử.

Điều này ít nhất mang ý nghĩa bọn họ hoặc là vẫn còn bình an vô sự, bảo lưu lại một tia hy vọng yếu ớt cho cái đêm tuyệt vọng này.

Giờ phút này, Bàn Tử vốn luôn đại liệt liệt hiếm thấy lộ ra vài phần sợ hãi chân chính.

Gã nhíu chặt mày, thanh âm lược đái run rẩy hỏi Trần Mộc: "Mấy thứ này, rốt cuộc chúng muốn làm gì chúng ta?" Ánh mắt của gã vừa có nghi hoặc, lại có bất an, phảng phất đang cố tìm kiếm một lời giải đáp lý trí trong bóng tối.

Trần Mộc nhìn về phía khu vực hỗn loạn do quái điểu khống chế cách đó không xa, trầm giọng nói: "Nhìn qua, chúng giống như đang tập kết con mồi, chuẩn bị tiến hành nghi thức nào đó hoặc là tiến thực (ăn uống).

Tôi tuy rằng đối với tập tính loài sinh vật này không hiểu rõ lắm, nhưng có thể cảm giác được tình hình không dung lạc quan.

Đến nỗi câu hỏi của cậu, tôi chỉ có thể nói, nếu chúng ta không

hành động, khả năng sẽ bị coi như một phần của bữa tiệc thịnh soạn.

Trên người cậu còn thuốc nổ không?

Nếu cần thiết, chúng ta khả năng phải bắt chước Đổng Tồn Thụy, dùng bạo tạc vì chúng ta tranh thủ một đường sinh cơ." Lời nói của Trần Mộc mang theo quyết tuyệt, đồng thời lưu lộ ra sự bất đắc dĩ thật sâu đối với vận mệnh chưa biết.

Gió đêm gào thét, dường như cũng đang đáp lại phần trầm trọng cùng bất an này, dự báo cuộc so tài sinh tử sắp buông xuống.

Bàn Tử dùng sức lắc đầu, mi vũ gian tràn đầy bất đắc dĩ: "Nổ hết rồi, đám Vạn Nô Lệ Vương một mống cũng không còn, cậu trước đó cũng đâu có bảo phải chừa lại mấy cái." Trần Mộc trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ: *Trần Mộc a Trần Mộc, ngươi lần này thật là tính kế ngàn lần, cũng không ngờ tới sẽ ngã ngựa ở cảnh địa này.* Bốn phía mật mật ma ma, tất cả đều là phi cầm vỗ cánh lượn vòng, chân trời đều bị che khuất, ngay cả một tia không gian hít thở cũng không lưu lại cho đôi thú bị nhốt này.

Chạy trốn?

Quả thực là vọng tưởng.

Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải táng thân nơi này, hóa thành phân chim tư dưỡng mảnh đất này sao?

Ngay khi Trần Mộc trong lòng nôn nóng như lửa đốt, gần như có thể nghe được tiếng bước chân tử vong áp sát từng bước, Bàn Tử mãnh nhiên túm lấy vạt áo hắn, kéo mạnh về phía sau: "Thế này trước sau thụ địch, thực tại quá mức bị động.

Nhìn kìa, chỗ kia có cái khe đá, chúng ta trốn vào, tương hỗ thủ vọng, cho dù chết, cũng không thể để lũ nghiệt súc này dễ dàng đắc thủ!" Trần Mộc thuận thế quay đầu, tầm mắt xuyên thấu đám lông vũ

tán loạn, tụ tiêu vào sâu trong liệt cốc.

Tại nơi địa hạ u ám kia, giữa hai khối nham thạch cự hình nguy nga, ẩn ước lộ ra một khe hở chật hẹp chỉ đủ một người thông qua.

Khe hở hai bên đều thông, không gian tuy nhỏ hẹp, bất lợi cho di động, nhưng làm nơi tị nạn tạm thời thì vị trí phòng ngự trời ban của nó lại là không thể chê vào đâu được.

Thời khắc sinh tử tồn vong, kéo dài được một lát cũng là quý giá.

Trần Mộc cấp tốc cởi túi đạn dược bên hông, động tác nhanh nhẹn, gần như đồng bộ với suy nghĩ, thân hình nhoáng lên liền thoán vào trong khe nứt nham thạch kia.

Không gian bên trong bức bách, nhưng đối với thân hình tương đối linh hoạt của Trần Mộc mà nói, vẫn còn có thể thi triển vài phần thuật đằng na thiểm tị.

Phản quan Bàn Tử, thân thể to lớn kẹt trong khe đá lộ ra vẻ pha vi hết sức, mỗi một lần hô hấp đều nương theo tiếng cọ xát rất nhỏ với nham thạch, dường như không gian nơi này đối với gã mà nói, mỗi một phân đều là khảo nghiệm.

Mà những con chim truy đuổi không buông kia, nếu muốn chen vào khe hẹp thế này, e rằng cũng là "cưỡng điểu sở nan".

Thân thể phì nhiêu đã trải qua vô số lễ rửa tội bên bờ vực sinh tử, khiến cho vị Bàn Tử này khi đối mặt nguy cơ triển hiện ra sự lãnh tĩnh cùng quyết đoán viễn siêu thường nhân.

Vừa bước vào trong liệt phùng chật hẹp, động tác của gã cấp tốc mà quả quyết, phảng phất đã diễn luyện qua vô số lần, trong nháy mắt liền dùng đá vụn chung quanh đắp lên một cái công sự che chắn đơn giản nhưng kiên cố.

Gã xoay người đối với Trần Mộc đang khẩn trương không thôi

bên cạnh, ngữ điệu thấu lộ ra một tia trầm ổn khó phát giác: "Đừng lo, mấy con quái vật này chỉ có thể từng con một tiến vào.

Chúng ta chỉ cần tập trung hỏa lực xử lý vài con, liền có cơ hội dùng thi thể chúng nó lấp kín cửa vào này.

Như vậy, Trần Mộc, chúng ta hoặc là có thể tranh thủ được càng nhiều thời gian." Nội tâm Trần Mộc cười khổ, kế hoạch nhìn như thoải mái này đằng sau ẩn tàng một sự thật tàn khốc —— dự trữ đạn dược của bọn họ thực sự thiếu thốn, càng đừng đề cập đến việc thay đạn trong chiến đấu khẩn trương như vậy.

Một khi đạn trong tay hao hết, chờ đợi bọn họ sẽ là tuyệt cảnh không thể nghịch chuyển.

Nhưng trước khi tuyệt vọng hoàn toàn bao phủ, khát vọng sinh tồn trong tính người khiến hắn vẫn ôm ấp một tia hy vọng yếu ớt, giống như ngọn nến tàn trước gió, lay động bất định trong đêm hàn.

Ngay khi tư tự của Trần Mộc bồi hồi bên bờ vực sinh tử, ngoại giới đột nhiên truyền đến một trận tiếng chim kêu chói tai, tiêm duệ mà tràn ngập uy hiếp, phảng phất báo trước lại một vòng nguy cơ buông xuống.

Xuyên qua khe hở chật hẹp kia, ánh mắt Trần Mộc bắt được một màn kinh tâm động phách: Con quái điểu đầu đàn, cái miệng vốn đã dữ tợn của nó thế nhưng không thể tin nổi mà khuếch trương ra, lộ ra đầy miệng răng nanh sắc bén như dao.

Ngay sau đó, một sinh vật hình tựa con khỉ, động tác mẫn tiệp dị thường mãnh nhiên từ miệng quái điểu phun trào ra, uyển như một đạo thiểm điện màu xám xé rách mây mù.

Vị khách không mời này sau khi tiếp đất tịnh chưa lập tức triển khai công kích, mà là trước tiên cơ cảnh nhìn quanh bốn phía, đôi mắt

giảo hoạt lấp lóe quang mang cảnh giác cùng giảo quyệt.

Sau khi xác nhận tạm thời an toàn, nó đi thẳng tới đống thi thể cách đó không xa, bắt đầu vô tình xé rách, gặm cắn, bộ dáng tham lam kia khiến người ta không rét mà run.

Trần Mộc ngưng thần quan sát, kinh kỳ phát hiện con khỉ này thế nhưng dị hồ tầm thường —— nó toàn thân trần trụi không da, văn lý cơ bắp rõ ràng có thể thấy được, thông thể phiếm màu đỏ thẫm quỷ dị, uyển như vừa vớt ra từ bể máu, nhìn thấy mà giật mình.

Càng làm cho người ta kinh tâm là, hình thái sinh vật này cùng một khí quan nào đó trên người con quái điểu to lớn kia cực kỳ tương tự, phảng phất là trực tiếp đản sinh từ trong cơ thể quái vật kia, tràn ngập khí tức bất tường.

Theo con "Khẩu Trung Hầu" (Khỉ trong miệng) thứ nhất xuất hiện, đám quái điểu trên bầu trời phảng phất nhận được một loại chỉ lệnh không lời, nhao nhao trương khai mỏ, thổ lộ ra càng nhiều sinh vật như vậy.

Những sinh vật nhỏ bé hình tựa con khỉ này, số lượng cực lớn, khiến người ta chặc lưỡi.

Chúng giống như một cỗ dòng lũ không thể ngăn cản, từ trong đàn chim bốn phương tám hướng phun trào ra, mục tiêu minh xác lao thẳng tới tiểu sơn do thi thể chồng chất phía dưới.

Trong tràng hỗn loạn này, đám "Khẩu Trung Hầu" dường như tịnh không có phân biệt đẳng cấp, mỗi một con đều không kịp chờ đợi mà đầu nhập vào bữa tiệc máu tanh này, tranh tiên khủng hậu xé rách, thôn phệ những thi thể kia.

Thoáng chốc, hiện trường trở nên thảm không nỡ nhìn, máu tươi cùng thịt vụn bay tứ tung, trong không khí tràn ngập mùi tanh hôi nồng

nặc đến mức làm người hít thở không thông, cả tràng diện uyển như địa ngục tái hiện.

Mục đổ một màn này, Trần Mộc cùng Bàn Tử bên cạnh không khỏi nhíu chặt mày, dạ dày sông cuộn biển gầm, gần như đến biên duyên nôn mửa.

Chương 1162

Trong lòng bọn họ đồng thời dâng lên một ý niệm khó có thể thừa thụ —— nếu như cuối cùng không thoát khỏi vận mệnh tương tự, trở thành thức ăn trong miệng đám "Khẩu Trung Hầu" này, loại tuyệt vọng cùng khủng bố kia quả thực khiến người ta không dám tưởng tượng.

Số lượng "Khẩu Trung Hầu" vẫn đang không ngừng gia tăng, không bao lâu, thi thể trên mặt đất liền bị thực dục điên cuồng của chúng tiêu hao hầu như không còn.

Mùi hủ xú ghê tởm trong không khí càng phát ra nồng liệt, gần như tới cực hạn con người có thể chịu đựng.

Đôi mắt Bàn Tử vì phẫn nộ và sợ hãi mà trở nên đỏ ngầu, gã rõ ràng ý thức được, mục tiêu tiếp theo sẽ là chính bọn họ.

Tại khoảnh khắc này, Bàn Tử mạnh mẽ uống một ngụm rượu đế liệt tính, ý đồ dùng cái này để áp chế sợ hãi cùng không cam lòng trong lòng, nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ: "Mẹ kiếp, muốn động đến một sợi lông tơ của Bàn gia ta, trước tiên xem xem răng đám súc sinh các ngươi có cứng bằng đá hay không!" Lời này tuy thô kệch, lại cũng thấu lộ ra quyết tâm cùng sự phản kháng của hai người tuyệt không cam lòng cứ thế trở thành cá nằm trên thớt.

Thân mình Trần Mộc không hăng hái mà run rẩy, phảng phất là chiếc lá trong gió lạnh, không cách nào tự ức.

Hắn miễn cưỡng vươn tay, tiếp nhận cái bình gốm thô kệch kia, một mạch "cô đông cô đông" dốc vào họng.

Chất lỏng như lưỡi lửa trượt xuống, trong nháy mắt đốt cháy cả lồng ngực, cảm giác nóng rực khiến hắn nhíu mày.

Tuy nhiên, tại thời khắc vi diệu đan xen giữa thống khổ và khoái lạc này, hắn không thể không thừa nhận, rượu xác thực là vật thần kỳ.

Nó có thể khiến trong xương cốt nam nhân dâng trào hào tình cùng đảm phách khác biệt ngày thường, phảng phất hết thảy phiền não ưu sầu đều bị dòng lũ cuồn cuộn này cọ rửa sạch sẽ.

Dưới màn đêm, thế giới bên ngoài lộ ra vẻ phá lệ âm sâm khả bố.

Một đám sinh vật được xưng là "Khẩu Trung Hầu" tứ ý xuyên qua trong phế tích, hành tung của chúng như u linh, lặng yên không một tiếng động mà lại khiến người ta không rét mà run.

Ngay lúc này, trong đó một con "Khẩu Trung Hầu" mẫn cảm bắt được khí tức của nhóm người Trần Mộc đang ẩn nấp trong khe đá.

Trong nháy mắt, nó phát ra một trận tiếng rít chói tai lại quái dị, thanh âm xé rách bầu trời đêm, thấu ra sự quỷ dị cùng uy hiếp khó tả.

Tiếng rít như lệnh triệu tập, dẫn tới ánh mắt tò mò của càng nhiều "Khẩu Trung Hầu".

Chúng nhao nhao vây lại, những khuôn mặt xấu xí từng cái một thò ra từ trong bóng tối, nhãn cầu bích lục lấp lóe quang mang kỳ dị, dường như đang đánh giá giá trị cùng sự uy hiếp của đám khách không mời này.

Trần Mộc nương ánh sáng yếu ớt, rốt cuộc cũng có thể cẩn thận đoan tường đám sinh vật này —— chỗ kinh tủng nhất trên mặt chúng, không gì hơn cái miệng tranh nanh khuyết thiếu đôi môi mềm mại, bạo lộ ra từng cặp răng nanh sắc bén cùng cực, lóe ra hàn quang, khiến người ta không khó tưởng tượng sự tàn nhẫn cùng hiệu suất khi chúng săn mồi.

Càng làm cho Trần Mộc cảm thấy kinh ngạc là, trên cổ mỗi một con "Khẩu Trung Hầu" đều treo một chiếc lục giác linh đang (chuông

lục giác) bằng thanh đồng.

Những cái chuông này to nhỏ không đều, có cái bảo tồn hoàn hảo, phiếm ra quang trạch cổ phác; có cái thì đã tàn phá không chịu nổi, chỉ còn nửa đoạn dao dao dục trụy.

Tuy nhiên, ngay cả khi đám sinh vật này nhảy nhót chung quanh, những chiếc chuông kia thế nhưng kỳ tích bảo trì trầm mặc, chưa phát ra tí tẹo tiếng động, phảng phất bị sức mạnh thần bí nào đó phong ấn, hay hoặc là chúng cố ý làm vậy, ẩn tàng bí mật không thể cho ai biết nào đó.

Một màn này làm cho bầu không khí vốn đã khẩn trương bất an lại thêm vài phần quỷ quyệt cùng chưa biết.

Đám "Khẩu Trung Hầu" ban đầu lộ ra vẻ phá lệ cảnh giác, chúng bồi hồi thật lâu tại lối vào hang động u ám, lẫn nhau thỉnh thoảng phát ra tiếng nói nhỏ tất tốt, dường như đang thương thảo sách lược gì đó.

Bàn Tử và Trần Mộc trốn trong sự giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối hôn ám, tiếng tim đập của hai người trong tĩnh mịch như trống trận lôi động, ngay cả hô hấp cũng tận lượng thả chậm, sinh sợ sơ sẩy một chút liền sẽ kinh động đám sinh vật chưa biết này.

Ngón tay bọn họ nắm chặt súng, ánh mắt như báo săn cảnh giác, kiên nhẫn chờ đợi khoảnh khắc "nhất xúc tức phát" kia.

Thời gian phảng phất bị kéo dài, mỗi một giây đều thừa tái sự khẩn trương cùng bất an trầm trọng.

Cuối cùng, có mấy con "Khẩu Trung Hầu" dường như không chịu nổi lòng hiếu kỳ sai khiến, trong mắt lấp lóe quang mang giảo hoạt, lợi dụng thân thể linh hoạt dị thường của chúng, khéo léo từ khe đá treo ngược xuống, uyển như đạo tặc mẫn tiệp dưới màn đêm, vô thanh vô tức nhảy vào khe nứt chật hẹp, lao thẳng tới Bàn Tử, phảng

phất là đang tiến hành một cuộc đột kích kiểm tra bất ngờ.

Phản ứng của Bàn Tử tuy rằng cấp tốc, nhưng vẫn là hơi hiển chậm chạp.

Con "Khẩu Trung Hầu" kia gần như là dán vào chóp mũi gã mà vồ tới.

Gã bản năng bóp cò, tiếng súng nổ vang trong không gian nhỏ hẹp, chấn nhĩ dục lung.

Viên đạn xuyên thấu thân thể con khỉ kia, mang theo một cỗ sức mạnh không thể ngăn cản, hất văng nó về phía đống hài cốt một bên, vết máu trong bóng tối nở rộ một đóa hoa dữ tợn.

Bất hạnh chính là, cuộc giao hỏa đột ngột này dẫn phát phản ứng dây chuyền.

Súng của Bàn Tử vì khẩn trương mà cướp cò ngoài ý muốn, viên đạn như lưu tinh mất khống chế quét ngang qua bầy khỉ, dẫn phát một trận hỗn loạn cùng khủng hoảng.

Tiếng rít cùng tiếng kêu rên của lũ khỉ đan xen vào nhau, thê lương mà chói tai.

Mấy sinh mệnh vô tội trong tai nạn bất ngờ này hóa thành vật hi sinh máu thịt mơ hồ, không khí tràn ngập một mùi máu tanh khiến người ta buồn nôn.

Cảnh tượng đột biến này trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của tất cả "Khẩu Trung Hầu".

Ánh mắt chúng tề xoát xoát chuyển hướng về phía hai người Trần Mộc trong khe nứt nhỏ hẹp, phảng phất phát hiện ra mối uy hiếp mới.

Con "Khẩu Trung Hầu" đầu đàn phát ra một tiếng kêu rít cực độ tiêm duệ, thanh âm tràn ngập phẫn nộ cùng khiêu chiến.

Ngay sau đó, phảng phất nhận được chỉ lệnh, tất cả lũ khỉ bắt đầu bất chấp tất cả chen vào trong khe nứt, tràng cảnh đó do như hồng thủy vỡ đê, không thể ngăn cản.

Đối mặt với nguy cơ đột ngột này, cổ họng Trần Mộc không khỏi khô khốc, hắn gian nan nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng minh kính tựa hồ rõ ràng, tiếp nối mà đến sẽ là khảo nghiệm sinh tồn bọn họ khó có thể tưởng tượng, một cơn ác mộng chân chính sắp sửa kéo ra màn mở đầu.

Còn chưa đợi Trần Mộc trong lòng mặc niệm xong chuỗi cầu nguyện gấp gáp, hai con khỉ thân hình mẫn tiệp phảng phất tia chớp xé gió, trong nháy mắt nhảy vào trong khe hẹp.

Chúng linh hoạt treo ở đỉnh khe nứt, lộ ra răng nanh, hướng về phía Trần Mộc bên dưới trương khai cái miệng kinh người.

Giờ khắc này, khẩu súng trường trong tay lộ ra vẻ quá mức dài dòng, khó có thể linh hoạt vận dụng báng súng tiến hành kích đánh hữu hiệu.

Trần Mộc đương cơ lập đoạn, thân hình triển khai, như báo săn tấn mãnh, tung một cước, tinh chuẩn vô ngộ đá một con khỉ bay lên không trung, nương theo tiếng kêu ai oán tiêm duệ, thân ảnh kia quay cuồng biến mất ngoài tầm mắt.

Ngay sau đó, hắn hai tay nắm chặt hai khẩu súng, lấy thế lôi đình vạn quân đập mạnh về phía con còn lại.

Trong không khí chợt bạo phát một trận thanh âm trầm muộn, thân thể con khỉ kia phảng phất bị trọng chùy vô hình đánh trúng, máu tươi tứ tung, như cơn mưa đỏ huyến lạn mà tàn khốc, chợt phun đầy mặt Trần Mộc, mang đến một mùi rỉ sắt gay mũi.

Trong vòng năm sáu phút ngắn ngủi, thế giới của Trần Mộc

dường như ngưng cố thành một vòng tuần hoàn máu tanh mà hỗn loạn.

Hắn đã không nhớ rõ chính mình ứng đối thế nào với thế công liên miên bất tuyệt này, chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua từng màn họa diện dữ tợn —— một con tiếp một con khỉ cuồng bạo từ các hướng bất chấp tất cả vồ tới, lại bị hắn dùng lưới lửa tử thần dệt bằng súng đạn vô tình khu trục trở về.

Tường vách bốn bề, mặt đất, cho đến cả vạt áo của chính hắn, đều bị nhuốm đẫm màu máu đỏ tươi, trong không khí tràn ngập mùi huyết tinh nồng nặc cùng sự tuyệt vọng.

Lũ khỉ này dường như đã mất đi lý trí, hoàn toàn không màng sống chết, có lúc vài con cùng chen vào một khe hở hẹp, chèn ép lẫn nhau, kẹt cứng tại đó.

Trần Mộc chỉ có thể dùng chân, hung hăng đạp văng từng con một, mỗi cú đạp đều kèm theo tiếng xương cốt vỡ vụn trầm đục, khiến người nghe không đành lòng.

Thế nhưng, đợt tấn công này phảng phất như không có điểm dừng, càng nhiều khỉ trào tới như nước lũ vỡ đê, bất chấp tất cả.

Đạn rít gào bay qua, đám khỉ dù thân thể tàn khuyết, chỉ còn lại nửa thân dưới, nhưng miễn là còn một hơi tàn, chúng vẫn điên cuồng giãy giụa, mưu toan xuyên qua khe hở sinh mệnh kia.

Ánh mắt chúng toát lên sự hung tàn và tuyệt vọng đến cùng cực, cảnh tượng này chính là lời giải thích trực quan nhất cho bốn chữ "cùng hung cực ác".

Trong thời gian cực ngắn, y phục của Trần Mộc đã bị nhuộm một lớp đỏ tươi xúc mục kinh tâm, phảng phất như lá chiến kỳ trên sa trường, không tiếng động tố cáo sự thảm liệt của trận chiến.

Hắn cùng Bàn Tử bên cạnh nhìn nhau một cái, trong mắt cả hai đều là sự kinh hoàng và quyết tuyệt khó lòng che giấu.

Chương 1163

Bọn họ ý thức được, chỉ dựa vào chút ưu thế địa hình này để kiên thủ đã là chuyện vô ích, lũ khỉ điên cuồng ùa vào kia đang dùng sức mạnh dã tính của chúng, từng bước ép hai người vào tuyệt cảnh.

Lưng của Trần Mộc dán chặt vào lưng Bàn Tử, phảng phất như phòng tuyến cuối cùng trên chiến trường, thân ảnh hai người dưới ánh sáng lờ mờ trở nên cô lập vô viện.

Tiếng súng không dứt bên tai, bọn họ dốc toàn lực bóp cò, mỗi viên đạn bắn ra đều mang theo hy vọng trong tuyệt vọng, hy vọng có thể xé toạc một khe hở trong vòng vây kín như bưng này, giành giật lấy dù chỉ là không gian cho một hơi thở.

Tuy nhiên, vách tường bốn phía dường như đang không ngừng co lại, mùi thuốc súng và mùi máu tanh khiến người ta nghẹt thở.

Thời gian dường như trôi nhanh hơn, đạn dược bọn họ mang theo sụt giảm nhanh chóng, nhanh hơn dự kiến rất nhiều.

Trong lòng Trần Mộc thoáng qua một tia ngạc nhiên, hắn từng tự tin cho rằng chống đỡ vài giờ là chuyện dễ như trở bàn tay, lại không ngờ hao tổn đạn dược trong thực chiến lại khó lường đến thế.

Trong ba lô của hắn vẫn còn băng đạn dự phòng, nhưng trước mặt lũ khỉ không biết mệt mỏi, lớp sau nối lớp trước này, cơ hội thay đạn giống như ảo ảnh trong sa mạc, có thể nhìn mà không thể chạm tới.

Đột nhiên, khẩu M16 trong tay Bàn Tử phát ra tiếng "cạch" khô khốc, đạn đã cạn, nòng súng quay không, tuyên cáo vũ khí im tiếng.

Khuôn mặt Bàn Tử vặn vẹo vì phẫn nộ và không cam lòng, đôi mắt vì sát lục mà đỏ ngầu, hắn chửi thề ném khẩu súng vô dụng sang

một bên, rút quân dao bên hông, lửa giận đầy lồng ngực thúc đẩy hắn muốn liều chết một phen, lao về phía đám sinh vật điên cuồng kia.

Nhưng hiện thực tàn khốc, lũ khỉ dường như thấu suốt ý đồ của hắn, không cho hắn chút đường sống nào để phản kích.

Trong nháy mắt, năm sáu con khỉ thân hình nhanh nhẹn đằng không nhảy lên, tựa như một cơn lốc đen tuyền, bao vây lấy Bàn Tử.

Chúng nhe răng nanh nhọn hoắt, hung hăng cắn vào làn da trần trụi của Bàn Tử, máu tươi theo đó phun ra.

Bàn Tử đau đớn gầm lên, cơ bắp toàn thân vì kịch thống mà căng cứng, hắn vung đôi tay, dựa vào bản năng và sức mạnh cơ bắp, đập hai con khỉ trên người xuống đất, nhưng đây chỉ là thắng lợi tạm thời.

Ngay sau đó, lại có bốn con khỉ như báo săn mẫn tiệp, mạnh mẽ vồ lấy mặt hắn, móng vuốt sắc bén gần như che khuất hoàn toàn tầm nhìn của hắn, khiến hắn rơi vào sự giãy giụa tuyệt vọng hơn.

Ngay sau đó, vũ khí trong tay Trần Mộc —— khẩu súng trường đã cùng hắn vượt qua vô số lần sinh tử, vào giờ phút quan trọng này cũng tuyên cáo đình công, tiếng "cạch cạch" trống rỗng vang vọng bên tai, giống như đồng hồ đếm ngược của tử vong.

Trái tim Trần Mộc lập tức chìm xuống hầm băng, một luồng dự cảm bất tường lan tràn trong lồng ngực.

Gần như cùng lúc, vài đạo ánh sáng đỏ rực như u linh khát máu, lặng lẽ xé toạc màn đêm, trong nháy mắt đã bức đến gang tấc.

Trần Mộc trơ mắt nhìn mối đe dọa sắc bén kia ập tới, lại chẳng được ban cho thời gian để rút lợi nhận bên hông, đầu vai và mặt trong đùi bỗng nhiên truyền đến cơn đau xé tim, đó là thanh âm của móng vuốt xuyên thấu máu thịt, lãnh khốc mà trực tiếp.

Theo bản năng, Trần Mộc cố gắng dùng cánh tay bị thương xua

đuổi những mối đe dọa vô hình kia, động tác vừa tốn công vô ích vừa bất lực, như đang đấu sức với không khí.

Đau đớn và sợ hãi đan xen, khiến từng tế bào của hắn đều run rẩy, nhưng tất cả nỗ lực này, chung quy chỉ là sự giãy giụa vô vị.

Bên bờ vực của hỗn loạn và tuyệt vọng, trong đầu Trần Mộc chỉ còn lại một ý niệm rõ ràng mà tàn khốc: Chuyến này cùng Vương Bàn Tử dấn thân vào hiểm cảnh, e rằng cả hai sẽ vĩnh viễn lạc lối tại phúc địa thần bí của Trường Bạch Sơn này, không bao giờ còn đường quay lại.

Cho dù là bọn họ, những kẻ ngày thường cười đùa sinh tử, tự phụ mạng cứng như sắt, cũng sẽ có ngày phải đối mặt với sự kết thúc của sinh mệnh.

Vô số "Khẩu trung hầu", loài sinh vật quỷ dị trong truyền thuyết này, tựa như ác quỷ tham lam, ong ong kéo tới, bao vây chặt lấy thân thể Trần Mộc.

Hàm răng sắc nhọn của chúng không chút lưu tình xâu xé cơ thịt Trần Mộc, mỗi một cú cắn đều lấy đi của hắn một chút sinh mệnh lực.

Sự phản kháng của Trần Mộc trở nên càng thêm mãnh liệt, đó là loại cầu sinh dục vọng bắt nguồn từ bản năng, khiến hắn quyết tâm dù có vắt kiệt chút khí lực cuối cùng của thân thể, cũng phải cùng vận mệnh đánh cược một lần tuyệt vọng.

Tuy nhiên, dưới tuyệt cảnh như vậy, sâu trong nội tâm sớm đã bị tuyệt vọng nhấn chìm, hắn biết, cho dù thực sự có thần tiên lão tử giáng lâm nơi này, đối mặt với cảnh tượng như địa ngục này, có lẽ cũng chỉ biết lắc đầu thở dài, bất lực.

Chính vào lúc Trần Mộc dốc toàn lực chống cự đến cùng với đám

sinh vật giảo hoạt kia, không khí xung quanh đột nhiên chấn động mạnh một cái, phảng phất như cả mặt đất cũng run rẩy trong cơn chấn động bất ngờ này.

Biến cố đột ngột khiến Trần Mộc và bạn đồng hành trở tay không kịp, thân thể không tự chủ được bị hất văng một vòng, trong bụi đất mù mịt, mọi người chỉ thấy trời đất quay cuồng.

Lúc này, những con khỉ đang bám chặt trên người Trần Mộc dường như cảm ứng được điều gì, từng con khựng lại, trong mắt thoáng qua vẻ kinh khủng khó tin.

Ngay sau khoảnh khắc chần chờ đó, chúng như bị điện giật, tranh nhau trượt xuống khỏi người Trần Mộc, tứ tán bỏ chạy, liều mạng chen chúc về phía lối ra khe hở hẹp kia.

Thân thể nhỏ bé bùng nổ tốc độ chưa từng có, phảng phất như phía sau có nỗi đại khủng bố nào đó đang truy đuổi không buông.

Trần Mộc gian nan ổn định thân hình, quay đầu nhìn về hướng Bàn Tử, phát hiện tình hình bên đó cũng y hệt.

Lũ "Khẩu trung hầu" như chịu sự xua đuổi của một thế lực thần bí nào đó, trong nháy mắt đã rút lui toàn bộ khỏi không gian mà chúng vừa kịch liệt tranh đoạt.

Tốc độ đào tẩu nhanh đến mức như thể gặp phải tồn tại nào đó khiến chúng sợ hãi tột độ, hoảng hốt thất thố, như gặp quỷ mị.

Bàn Tử tuy toàn thân đầy thương tích, nhưng trên mặt hiện rõ vẻ không hiểu và kinh ngạc.

Hắn vừa thở hổn hển, vừa phủi bụi đất và đá vụn trên người, trao đổi với Trần Mộc một ánh mắt đầy nghi hoặc.

Trong không khí tràn ngập một bầu không khí quỷ dị khó tả, khiến người ta lạnh sống lưng.

Bàn Tử lẩm bẩm, cố dùng sự hài hước để xoa dịu nỗi căng thẳng bất ngờ này: "Sao thế này?

Mấy tiểu gia hỏa này, chẳng lẽ ăn được một nửa thấy Bàn gia đây quá ngấy, nên chuyển sang ăn chay rồi?" Lời tuy nói vậy, nhưng nhìn đôi mày nhíu chặt của hắn có thể thấy, nghi hoặc trong lòng Bàn Tử tịnh không vì thế mà tiêu tan chút nào.

Mà sự hỗn loạn của đám "Khẩu trung hầu" kia còn chưa dừng lại.

Chỉ thấy những con khỉ khác đang tụ tập ngoài khe hở, không hề do dự nửa khắc, nhao nhao mẫn tiệp leo ngược trở lại lên bộ lông rậm rạp của đám quái điểu đầu người ("Nhân đầu cự điểu") khiến người ta nhìn mà phát khiếp kia.

Khi con khỉ cuối cùng nhảy vào vùng an toàn, Nhân đầu cự điểu như tiếp nhận được mệnh lệnh không lời nào đó, thân thể to lớn bắt đầu từ từ khởi động, đôi cánh dang rộng, che khuất bầu trời, sau đó mạnh mẽ chấn động, lần lượt bay lên không trung.

Động tác chỉnh tề đồng nhất, như một dòng lũ không thể ngăn cản, nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Màn này diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức khiến người ta gần như không kịp phản ứng, phảng phất như những sinh vật này dự tri được nỗi kinh hoàng nào đó sắp giáng lâm, hoặc là nhận được tín hiệu rút lui khẩn cấp, khiến chúng bất chấp tất cả điên cuồng chạy trốn, để lại một mảng tử tịch và đầy đất nghi vấn cho nhóm người Trần Mộc đang ngẩn người dưới mặt đất.

Trần Mộc chậm rãi đưa vũ khí trong tay cho Bàn Tử bên cạnh, trong mắt thoáng qua một tia kiên định không dung nghi ngờ.

Bàn Tử nhận lấy vũ khí, thần sắc ngưng trọng bắt đầu tỉ mỉ nạp từng viên đạn, ngón tay vì căng thẳng mà khẽ run.

Trần Mộc thì rón rén di chuyển đến mép khe hở hẹp kia, tim đập thình thịch, như thể tùy thời sẽ phá lồng ngực mà ra.

Hắn cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra, ánh mắt xuyên qua khe hở, sát na gian, khuôn mặt hắn cứng đờ, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Hiện ra trước mắt là một bức tranh kỳ dị lại kinh người: Từng con quái điểu đầu người hình thái dữ tợn đang vỗ cánh bay cao, tiếng kêu rít của chúng dần dần đi xa, cho đến khi biến mất nơi chân trời xanh thẳm.

Đàn quái điểu vốn dĩ bao vây Trần Mộc và Bàn Tử rợp trời dày đặc, giờ phút này lại như thủy triều rút đi, trong nháy mắt xung quanh trở nên trống không, chỉ còn lại một sự trầm tịch quỷ dị.

Gió nhẹ thổi qua, mang theo chút hơi lạnh, nhưng dường như cũng thổi tan đi bóng ma tử vong.

Sự biến hóa đột ngột này khiến Trần Mộc cảm thấy vừa may mắn vừa khốn hoặc, hắn khẽ vẫy tay với Bàn Tử, ra hiệu cho đối phương cũng ra ngoài chứng kiến một màn này.

Hai người đứng sóng vai, không hẹn mà cùng nhìn quanh bốn phía, cảm thấy khó lòng thích ứng với bước ngoặt đầy kịch tính ngay tại quan đầu sinh tử tồn vong này.

Trần Mộc thầm lẩm bẩm trong lòng, như đang đối thoại với một vị chúa tể vô hình: "Ông trời à, nếu người thực sự không muốn để ta rời khỏi thế giới này như vậy, ít nhất cũng cho ta một lý do thuyết phục chứ." Ngay khi độc thoại nội tâm của Trần Mộc còn chưa dứt, Bàn Tử bỗng nhiên nhẹ nhàng vỗ vai hắn, ánh mắt lộ ra vẻ chấn kinh như phát hiện ra lục địa mới.

Trần Mộc nhanh chóng quay đầu, nương theo ánh mắt Bàn Tử nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, một cánh cửa thanh đồng nguy nga

lẳng lặng đứng sừng sững.

Chương 1164

Những bức tượng điêu khắc bằng đá khổng lồ vốn dùng để phong bế khe cửa —— những "Nhân hình phong ấn" đại biểu cho sức mạnh thần bí nào đó, không biết từ lúc nào đã vỡ vụn toàn bộ, mảnh vụn tán lạc đầy đất, để lộ ra bóng tối thâm thúy và bí ẩn phía sau đại môn.

Khoảnh khắc này, không khí xung quanh như ngưng đọng, tim Trần Mộc lại lần nữa gia tốc, một loại dự cảm khó tả lặng lẽ dâng lên trong lòng hắn.

Thứ bọn họ đối mặt, có lẽ không chỉ đơn giản là một cuộc đào vong, mà là thử thách càng thêm phức tạp, hiểm tượng hoàn sinh và đầy rẫy những điều chưa biết.

Hai cánh cửa thanh đồng nguy nga sừng sững, phảng phất như gánh vác sự trầm trọng và thần bí của ngàn năm, thế mà lại lặng lẽ dịch chuyển ra ngoài một chút ngay trong lúc không tiếng động này, để lộ một khe hở đen ngòm thâm thúy, mỏng như tơ nhện, nằm ngay tại nơi giao nhau giữa hai cánh cửa.

Cái khe hở nhỏ bé không đáng kể này, lại giống như lời triệu hoán của vực sâu, toát ra một cỗ khí tức khiến người ta tim đập chân run.

Trái tim Trần Mộc thắt lại, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lỗ chân lông toàn thân trong nháy mắt co rút, mồ hôi lạnh như mưa phùn túa ra, ướt đẫm sống lưng.

Hắn khó tin trừng lớn mắt, trong lòng sóng to gió lớn —— Cửa lớn thanh đồng to lớn trầm trọng như vậy, sao có thể vô duyên vô cớ tự mình mở ra?

Cơn chấn động lay động tâm phách vừa rồi, không nghi ngờ gì nữa chính là dư âm do cánh cửa này đóng mở gây ra.

Mà ẩn giấu sau cánh cửa dày nặng kia, rốt cuộc là thần thánh phương nào, sở hữu sức mạnh khai mở phong ấn cổ lão này?

Nhớ lại những lời tự thuật rợn người của Uông Tàng Hải, cánh cửa khổng lồ sâu trong lòng đất này được miêu tả thành kính cấm kỵ nối liền địa ngục và trần thế, bên trong cửa tiềm tàng tà ác và bí ẩn từ thuở hồng hoang, tuyệt đối không phải là sự tường hòa mà nhân thế có thể lý giải.

Hôm nay, khi cánh cửa cấm kỵ này ầm ầm mở ra, liệu có phải ý vị rằng tà thần ngủ say nơi vực sâu địa ngục sắp thức tỉnh, giống như một vị chúa tể nhàn nhã dạo bước, chuẩn bị ném ánh nhìn xuống nhân gian?

Tất cả biến cố đột ngột này vượt quá mọi dự liệu, khiến suy nghĩ của Trần Mộc trong nháy mắt xoay chuyển như chong chóng, mười mấy giả thuyết và đối sách đan xen va chạm trong đầu.

Hắn đối mặt với một vấn đề khó lựa chọn: Thứ chưa biết trước mặt là yêu vật siêu nhiên, hay là bánh chưng (tống tử) dưới lời nguyền cổ xưa?

Là chọn lựa chạy trốn giữ mạng, hay dũng cảm thâm nhập điều tra, vén màn bí mật phía sau?

Nếu chọn đào tẩu, lại nên chạy cuồng về hướng nào mới có thể thoát khỏi sức mạnh thần bí dường như có thể thôn phệ tất cả này?

Tại quan đầu sinh tử du quan này, Trần Mộc kinh ngạc phát hiện tư duy của mình rõ ràng dị thường, mỗi một ý niệm đều như đã qua điêu khắc tỉ mỉ, điều này khiến hắn không khỏi cảm thấy chút an ủi đối với sự trưởng thành tâm trí của mình.

Đối mặt với đủ loại nguy cơ và khiêu chiến bấy lâu nay, dường như giờ khắc này đã ngưng tụ thành bộ áo giáp kiên cố nhất của hắn,

giúp hắn dù ở trong vực sâu sợ hãi vẫn có thể giữ được một phần lãnh tĩnh và lý trí đáng quý.

Tuy nhiên, sau khi cánh cửa lặng lẽ mở ra, bốn phía như bị ấn nút tắt tiếng, chẳng những không có tiếng kẽo kẹt như dự tưởng, thậm chí ngay cả một tia gió lưu động cũng chưa từng quấy nhiễu bầu không khí đông cứng này.

Ngoài cửa, một màn bóng tối thâm thúy lẳng lặng treo ở đó, vừa không có dấu hiệu cánh cửa mở rộng thêm, cũng không có bất kỳ động tĩnh nào của sinh vật sống hay dị vật bước qua ngạch cửa.

Thời gian tại giờ khắc này dường như ngưng đọng, ngay cả hô hấp cũng trở nên cẩn thận từng li từng tí, sinh sợ kinh động đến tồn tại bí ẩn kia.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào cánh cửa thần bí khó lường kia, ánh mắt đan xen tò mò và thảng thốt, cuối cùng nhịn không được phá vỡ trầm tịch, giọng nói mang theo chút thăm dò, hỏi Trần Mộc bên cạnh: "Hay là, chúng ta qua đó ngó thử xem?" Ngữ khí của hắn vừa có khát vọng đối với thế giới chưa biết, lại khó che giấu sự bất an trong lòng.

Suy nghĩ của Trần Mộc thì cuộn trào như thủy triều, hồi tưởng lại đủ loại mê đoàn gặp phải dọc đường đi này, mọi manh mối dường như đều chỉ về phía sau cánh cửa khổng lồ nguy nga trước mắt.

Uông Tàng Hải, kẻ tham tác trong truyền thuyết kia, từng bước vào cửa này, khi trở về thì bình an vô sự, đây không nghi ngờ gì là một tín hiệu tích cực, cho thấy sau cửa có lẽ không trực tiếp nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng mà, trong lòng Trần Mộc cũng rõ ràng, thế giới sau cửa tất định ẩn chứa sự kỳ dị và bí ẩn mà người thường khó tưởng tượng, những câu đố bàn cứ trong lòng đã lâu kia, có khả năng chỉ cần bước qua vài bước ngắn ngủi này là có thể giải quyết dễ dàng, vén lên bí

mật bị che giấu ngàn năm.

Thế nhưng, hiện thực giống như hai đầu cân, một bên là trái tim khát vọng chân tướng, bên kia là lời cảnh cáo của lý trí.

Trần Mộc không khỏi thầm cân nhắc, nếu như bước vào cánh cửa này, vạn nhất nó ầm ầm đóng lại, vậy thì bức bình phong thanh đồng dày nặng này, cho dù là hợp lực của ngàn người cũng không thể lay chuyển mảy may, bọn họ sẽ vĩnh viễn bị nhốt tại vùng đất bí ẩn này, mọi bí mật dù biết được cũng sẽ chôn vùi theo sự tiêu vong của bọn họ, vậy ý nghĩa của tất cả sự tìm kiếm này nằm ở đâu?

Đây là một cuộc đọ sức giữa lý trí và tinh thần thám hiểm, là cuộc chiến giằng co giữa sự lưu luyến hiện trạng an dật và sự quyết tuyệt theo đuổi chân lý.

Trần Mộc cân nhắc đi cân nhắc lại trong lòng, mỗi một khả năng, mỗi một lần thiết tưởng, đều như búa tạ gõ vào tim hắn, khiến hắn mấy lần dao động.

Cuối cùng, sự dày vò kéo dài suốt một năm qua, những mê đoàn ngày đêm quanh quẩn trong lòng như ngọn lửa thiêu đốt linh hồn hắn, buộc hắn đưa ra quyết định —— Bất luận thế nào, hắn nhất định phải tận mắt chứng kiến chân tướng sau cửa, dù cho tiền đồ chưa biết, cũng tuyệt không để bản thân lưu lại hối tiếc cả đời.

Thế là, trong ánh mắt chờ mong của Bàn Tử, trên mặt Trần Mộc lộ ra một tia kiên quyết, đó là dũng khí đập nồi dìm thuyền, một trái tim không sợ hãi thám hiểm cái chưa biết.

Hắn gật đầu, khẽ nói: "Đi thôi, chúng ta qua xem sao." Theo câu nói này rơi xuống, hai người như vượt qua phòng tuyến cuối cùng trong tâm lý, bước lên hành trình đầy kích thích và bí ẩn này.

Vào cái buổi chiều bị lịch sử phủ bụi ấy, ánh nắng loang lổ rơi

trên vùng đất cổ xưa thần bí, suy nghĩ của Trần Mộc không tự chủ được bay về quá khứ xa xăm.

Hắn thầm suy đoán, Uông Tàng Hải ở niên đại xa xôi kia, ma cảnh mà ông ta mắt thấy rốt cuộc triển hiện cảnh trí bất khả tư nghị nhường nào?

Những ảo tượng và chân thực vượt qua nhận thức người thường kia, làm thế nào đan xen thành từng bức họa diện khiến người ta khiếp sợ nhưng lại sinh lòng hướng về?

Mà bí mật vượt qua ngàn năm này, như hình với bóng, dây dưa vận mệnh ba đời gia tộc Trần Mộc, phía sau nó rốt cuộc ẩn giấu sức mạnh cổ xưa và cường đại nào, có thể miên man bất tuyệt, thao túng dòng sông thời gian?

Ánh mắt Trần Mộc chuyển sang Bàn Tử bên cạnh, giữa hai người không cần nhiều lời, sự ăn ý kia như dòng sông tĩnh lặng, chậm rãi chảy xuôi trong lòng nhau.

Bàn Tử đưa khẩu súng trường trong tay cho Trần Mộc, chính mình thì linh hoạt nhặt lên khẩu M16 tiêu chí tính kia, động tác toát ra vài phần lão luyện của kẻ cửu kinh sa trường.

Trong đống hỗn độn khắp nơi, hắn cẩn thận từng li từng tí bới tìm, từ trong đống tàn hài kim loại vặn vẹo và máu thịt mơ hồ, cứ thế sưu tầm ra được vài hộp đạn quý giá, phảng phất như đang tìm kiếm hy vọng sinh tồn trong phế tích.

Sau đó, Bàn Tử dùng ống tay áo qua loa lau đi những vết máu không thuộc về mình trên mặt, màu đỏ tươi kia ở vùng đất chết chóc này trông đặc biệt chói mắt.

Hắn khẽ gật đầu với Trần Mộc, trong mắt lấp lóe vẻ kiên định, ra hiệu cùng nhau tiến lên, như đang nói: "Bất luận tiền đồ thế nào,

chúng ta vai kề vai tác chiến." Cánh cửa trước mặt bọn họ nguy nga hùng vĩ, nhìn từ xa chỉ là một vết nứt nhỏ, nhưng sau khi đến gần mới kinh ngạc nhận ra, độ rộng của nó đủ để một chiếc xe tải hạng nặng dễ dàng đi vào.

Cánh cửa khổng lồ nặng hàng vạn tấn kia, chỉ di chuyển một khoảng cách nhỏ bé không đáng kể như vậy, lại dường như đã tiêu hao năng lượng khó lòng đo lường, khiến người ta không khỏi hà tưởng, tại thời khắc bất khả tri nào đó, là sức mạnh kinh thiên động địa bực nào đã thúc thành một màn này.

Trần Mộc nỗ lực kìm nén sự kích động đang dâng trào sâu trong nội tâm, mỗi bước đi tựa hồ đều đạp trên đường ranh giới giữa lịch sử và hiện thực.

Khi hắn đứng trước cánh cửa khổng lồ kia, một trận khí tức kỳ dị bắt nguồn từ sâu trong khe hở phả vào mặt, đó là một loại mùi vị độc đáo hỗn tạp sự cổ xưa, ẩm ướt cùng hương liệu không tên, phảng phất xuyên thấu giới hạn thời không, đánh thẳng vào tâm linh.

Tim đập trong khoảnh khắc này bỗng nhiên gia tốc, một loại cảm xúc phức tạp bồi hồi bên bờ vực căng thẳng và bất an, giống như bị lời nguyền cổ xưa nào đó lặng lẽ quấn quanh, khiến đôi tay hắn không tự chủ được toát mồ hôi lạnh, ngay cả bước chân đứng vững cũng trở nên có chút hư phù bất định.

Tất cả những điều này, đều đang báo trước rằng thứ bọn họ sắp bước vào là một hành trình phi phàm vượt quá tưởng tượng.

Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí giơ đèn pin trong tay lên, chùm sáng yếu ớt kia phảng phất như ngọn đèn cô độc trong biển đêm, mưu toan xuyên thấu tầng tầng mê vụ trước mắt.

Tuy nhiên, khi tia sáng này chạm đến bên trong cánh cửa thanh đồng cổ xưa to lớn kia, liền giống như bị hố đen vô hình nuốt chửng,

trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, ngay cả một tia phản xạ cũng không lưu lại.

Uông Tàng Hải trong di tác từng đề cập, sơ nhập cửa này, đối mặt sẽ là một mảnh hư vô hỗn độn, đó là một đoạn cự ly mà ngay cả quang minh cũng không thể chạm tới, duy có mượn nhờ một loại công cụ chiếu sáng thần bí tên là "Chân thực chi hỏa", mới có thể khuy thị huyền bí trong đó.

Trần Mộc cùng đồng bạn căn cứ văn hiến suy đoán, loại lửa thần kỳ này rất có thể chính là nến mỡ tê giác (Tê giác chá chúc) trong truyền thuyết cổ đại, chúng uẩn hàm năng lượng đặc thù, có thể chiếu sáng lãnh địa ẩn giấu ngoài thường lý.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Mộc bỗng nhiên rùng mình, một dự cảm bất tường lặng lẽ hiện lên.

Hắn ý thức được, bọn họ giờ phút này trong tay tịnh không có thủ đoạn chiếu sáng thần kỳ như vậy.

Điều này có nghĩa là cho dù bước vào cánh cửa này, chờ đợi bọn họ cũng sẽ là một màn đêm tuyệt đối đưa tay không thấy được năm ngón.

Trong hư không bí ẩn này, bọn họ liệu có thể thuận lợi xuyên qua, đến được ma cảnh trong truyền thuyết kia hay không, đã trở thành một dấu hỏi lớn.

Bước chân Trần Mộc vì thế mà ngưng trệ, trong lòng dâng trào không chỉ là tò mò, mà càng nhiều hơn là sự sợ hãi và nghi ngờ đối với những điều chưa biết.

Bàn Tử ở một bên tịnh chưa phát giác được cảm xúc biến hóa quay cuồng trong lòng Trần Mộc, chỉ tưởng hắn lại bị cảnh tượng bí ẩn trước mặt trấn nhiếp.

Chương 1165

Tính cách Bàn Tử xưa nay thẳng thắn, thấy Trần Mộc dừng chân không tiến, ngỡ rằng hắn lại một lần nữa bị sự khiếp đảm vây khốn, liền không kiên nhẫn thúc giục: "Sao thế, còn đi hay không?" Ngữ khí tuy mang theo một chút trêu chọc, nhưng nhiều hơn là sự khát vọng bức thiết đối với cuộc mạo hiểm phía trước.

Chính vào lúc Trần Mộc định mở miệng đáp lại, một luồng biến hóa đột ngột cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Giữa khe hở của cánh cửa thanh đồng khổng lồ kia, trong bóng tối thâm thúy không thể đo lường, thế mà lại bất khả tư nghị lấp lóe vài điểm hỏa quang ấm áp, uyển như tinh tú chợt hiện trong bầu trời đêm, từ từ nở rộ.

Những ánh lửa này dường như đang báo trước sự tiếp cận của một tồn tại nào đó, có thứ gì đó đang ở trong thế giới không thể nhìn thấy kia, lặng lẽ áp sát bọn họ...

Cảnh tượng đột ngột này khiến cả Trần Mộc và Bàn Tử đều sững sờ tại chỗ, trong lòng dâng lên sự kinh ngạc và bất an khó tả.

Chính lúc Trần Mộc định gọi Bàn Tử cùng chứng kiến kỳ cảnh này, lại phát hiện Bàn Tử đã đi trước một bước, mặt đầy vẻ kinh dị, cấp thiết kéo tay áo Trần Mộc, trong mắt lấp lánh ánh sáng tò mò và thám hiểm.

Trần Mộc thuận thế quay người lại, sát na gian, nơi tầm mắt chạm đến không khỏi khiến hắn hít ngược một hơi khí lạnh.

Ngay phía dưới nơi bọn họ đứng, giữa những khe đá sâu trong liệt cốc, không biết từ lúc nào lại lặng lẽ tràn ra một luồng sương mù màu lam nhạt, gần như trong suốt, phảng phất như mây mù khẽ vuốt ve

ngọn núi trong ánh bình minh, đang với tốc độ khó tin cuộn trào lên trên, như bị bàn tay vô hình dẫn dắt, dệt thành một bức họa quyển biển mây động thái.

Hai người không tự chủ được lùi lại vài bước, mưu toan tìm kiếm chút ổn định trong sự đột biến này.

Tuy nhiên, cái lùi này lại khiến cảnh tượng xung quanh càng thêm chấn hám —— Không chỉ khe đá dưới chân bọn họ, mà tất cả các khe hở có thể nhìn thấy xung quanh đều bắt đầu nhả ra thứ sương mù lam nhạt thần bí này, phảng phất cả liệt cốc đều được ban cho sinh mệnh trong khoảnh khắc này, tiến hành một nghi thức cổ xưa và thần thánh.

Tốc độ sương mù bốc lên nhanh đến mức khiến người ta gần như tưởng là ảo giác, chỉ trong chớp mắt, đôi chân của Trần Mộc và Bàn Tử đã bị làn sương nhẹ nhàng nhưng không thể kháng cự quấn quanh, tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, mọi thứ xung quanh đều bị bao phủ bởi một lớp kính lọc nhu hòa nhưng lại mang chút thần bí, mà biến hóa như vậy vẫn đang liên tục gia sâu.

Ngay trong lúc mê ly này, một tiếng tù và làm bằng sừng hươu cổ xưa và xa xăm đột nhiên vang lên từ đầu kia xa xôi của liệt cốc, âm điệu thanh việt, mang theo sức mạnh xuyên thấu năm tháng, kích động qua lại trong không gian u thâm này, dư âm lượn lờ, không dứt bên tai.

Cùng với tiếng tù và khiến tâm thần người ta dao động, một đám thân ảnh u ám, đường nét mơ hồ, hình thái khác nhau chậm rãi hiện ra trong làn sương mù càng lúc càng dày đặc ở cuối liệt cốc.

Bọn họ xếp thành một hàng dài không nhìn thấy đuôi một cách trật tự, như phái đoàn sứ tiết thần bí thời cổ đại, vượt qua giới hạn thời không, đi đến vùng đất bị lãng quên này.

Tim Trần Mộc đập nhanh không thôi, tất cả những gì trước mắt vượt quá tưởng tượng của hắn, hắn khó tin nhìn đội ngũ dần dần rõ

ràng kia, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Từng có lúc, nơi này chỉ còn lại phế tích và hoang lương, cư dân hoặc là tiêu vong trong tro bụi lịch sử, hoặc là chạy trốn đến phương khác cầu sinh, cả địa phương sớm đã mất đi sự phồn hoa và trật tự ngày xưa.

Mà giờ khắc này, cảnh tượng đột ngột này dường như đang kể lể một câu chuyện bị người đời lãng quên, hoặc là báo trước sự biến thiên nào đó sắp đến.

Trần Mộc đứng tại chỗ, suy nghĩ ngổn ngang, vừa cảm thấy kinh kỳ, lại không tránh khỏi có chút mờ mịt, tất cả sự đột biến này rốt cuộc ý vị điều gì?

Sao lại đột nhiên xung quanh trào ra đông đảo thân ảnh như vậy, phảng phất trong bóng đêm bằng không sinh ra biển người vô tận?

Cảnh tượng này khiến người ta khó hiểu, chẳng lẽ tại vùng đất hoang tích này, còn có đội ngũ thám hiểm khác lặng lẽ tới đây?

Nhưng quan sát kỹ, trang phục của những người này, dáng vẻ hành tiến, lại một trời một vực so với người thường, tuyệt không phải đoàn đội tầm thường có thể so sánh.

Cái này... số lượng nhiều đến mức vượt quá tưởng tượng, uyển như u linh tụ hội, khiến người ta lạnh sống lưng.

Đứng ở một bên, sắc mặt Bàn Tử bỗng nhiên trở nên trắng bệch, môi khẽ run, hiển nhiên trong lòng đã có dự cảm bất tường.

Hồi lâu, hắn khó khăn lắm mới thốt ra được vài chữ, trong giọng nói mang theo nỗi kinh hãi khó lòng che giấu: "Âm...

Âm binh mượn đường!" ("Âm binh tá đạo") "Âm binh?" Trần Mộc nghe vậy, trong lòng lập tức dâng lên từng trận nghi hoặc, đang định mở miệng truy hỏi tường tận, lại bị Bàn Tử bất ngờ bịt chặt miệng.

Đôi mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ kiên quyết không dung nghi ngờ, ra thủ thế quyết liệt, ý bảo tuyệt đối không thể lên tiếng.

Bất đắc dĩ, Trần Mộc đành phải thôi, cùng mọi người tắt đèn pin, lặng lẽ lui về phía sau một tảng đá lớn, cố gắng ẩn mình vào trong màn đêm mênh mông này.

Đội ngũ kỳ dị kia, phảng phất không chịu sự can thiệp của ngoại giới, vẫn giữ bước đi không nhanh không chậm, chậm rãi bức tới gần Trần Mộc và những người khác.

Dưới ánh trăng yếu ớt chiếu rọi, Trần Mộc lờ mờ nhận ra lá cờ tung bay ở đầu đội ngũ, bóng cờ khẽ đung đưa theo gió, toát ra một bầu không khí quỷ quyệt khó tả.

Đội liệt này trật tự ngay ngắn, bốn người một hàng, bước chân nhất trí, như bị sợi dây vô hình dẫn dắt, từ cuối liệt cốc u thâm phương xa, xuyên qua tầng tầng mê vụ, dần dần tiếp cận đến trước mắt mọi người.

Theo đội ngũ dần đến gần, mượn nhờ ánh đèn pin ngẫu nhiên lướt qua, làn sương mù bao phủ quanh thân đội ngũ càng hiện ra rõ ràng và quỷ dị.

Trần Mộc trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ở vị trí tiên phong của đội ngũ, kẻ dẫn đầu thế mà lại khoác trên mình bộ khôi giáp rách nát cổ xưa thời Ân Thương, những mảnh giáp loang lổ hiển lộ sự xâm thực vô tình của năm tháng.

Cán cờ hắn nắm chặt trong tay phần phật trong gió đêm, đồ đằng thần bí thêu trên lá cờ lúc ẩn lúc hiện trong bóng tối, phảng phất là tiếng gọi đến từ thời đại cổ xưa, khiến người xem không tự chủ được cảm thấy một luồng hơi lạnh thấu xương tủy.

Ở phía đuôi đội ngũ, vài gã tráng hán thân hình khôi ngô đang cật lực khiêng một cái tù và khổng lồ, bề mặt chiếc tù và bằng đồng bị năm tháng điêu khắc ra những vết tích loang lổ, phản xạ ánh sáng u ám.

Mặc dù gánh nặng này nhìn qua trầm trọng vô cùng, nhưng những hán tử khiêng nó bước chân lại nhẹ nhàng dị thường, như đạp trên mây, ngay cả một tiếng bước chân cũng chưa từng lưu lại, tốc độ nhanh chóng, hoảng như quỷ mị.

Thân ảnh bọn họ xuyên qua màn đêm, mẫn tiệp mà không tiếng động, khiến người ta không khỏi hoài nghi liệu thực sự có phàm nhân nào sở hữu năng lực như vậy hay không.

Quan sát kỹ hơn dung mạo những kẻ đang hành tiến, tim Trần Mộc thắt lại, suýt chút nữa kinh hô thành tiếng, hắn không thể không cắn chặt đầu lưỡi để kìm nén sự kinh ngạc muốn thốt ra.

Mỗi người trong đội ngũ, khuôn mặt đều dị thường kéo dài, kích thước khuôn mặt thế mà lại dài gấp đôi người thường, tạo thành từng bức tranh kỳ dị và quỷ dị vô cùng.

Những khuôn mặt người dị dạng kia không hề có chút dao động biểu cảm nào, sắc da trắng bệch đến dọa người, gần như trong suốt, phảng phất như u linh thoát ly trần thế, toát ra một cỗ âm lãnh và siêu thoát khó diễn tả bằng lời.

Cả đội ngũ như một vệt u ảnh, lặng lẽ lướt qua trước mặt nhóm người Trần Mộc, không một ai quay đầu nhìn về phía bọn họ dù chỉ là một cái liếc mắt vô tình, tựa hồ bọn họ căn bản không phải là sinh linh thuộc về thế giới này.

Ngay sau đó, đám binh sĩ thần bí này đi thẳng vào khe hở nhỏ bé của cánh cửa thanh đồng nguy nga hùng vĩ phía trước.

Trên cửa lớn điêu khắc những đồ đằng phồn phục, thấu ra khí tức cổ lão mà uy nghiêm.

Càng khiến người ta kinh ngạc chính là, mỗi một binh sĩ trong đội ngũ, bất luận là chiều cao, thể hình hay cách ăn mặc, đều như sản phẩm sao chép từ cùng một khuôn đúc ra, không có mảy may sai biệt.

Loại thống nhất này khiến người ta không kìm được mà liên tưởng đến những con rối giấy được chế tác tinh xảo, trống rỗng và không có cảm giác của sự sống.

Trần Mộc và Bàn Tử bên cạnh trao đổi ánh mắt khẩn trương, ý niệm duy nhất trong lòng họ lúc này là hy vọng đội ngũ kỳ dị này mau chóng rời đi, để tránh gây ra phiền toái không cần thiết.

Tuy nhiên, đúng lúc này, bàn tay Bàn Tử đang bịt chặt miệng Trần Mộc bất giác run rẩy.

Trần Mộc vội vàng nhìn theo ánh mắt Bàn Tử, trong nháy mắt hai mắt trừng lớn.

Ở vị trí trung tâm của đội ngũ kia, một bóng dáng quen thuộc hiện ra rõ mồn một —— Muộn Du Bình!

Hắn thế mà cũng khoác lên mình bộ áo giáp cổ xưa giống hệt đám binh sĩ kia, trà trộn ở trong đó.

Khuôn mặt nhân loại bình thường của hắn, dưới sự phản chiếu của những dung mạo quái đản xung quanh, lại trở nên lạc lõng, tựa như vạn bụi xanh điểm một nét hồng, vô cùng bắt mắt.

Trần Mộc và Bàn Tử gần như nhận ra hắn cùng một lúc, kinh ngạc cùng nghi hoặc đan xen, khiến đêm tối vốn đã đầy rẫy nguy hiểm và bí ẩn này càng thêm vài phần quỷ quyệt bất an.

Tim Trần Mộc thắt lại, tiếng kinh hô suýt buột ra khỏi miệng bị hắn ngạnh kháng nuốt trở về.

Hắn khó tin trừng lớn mắt, trong đầu lóe lên một ý niệm khiến hắn sởn gai ốc —— Chẳng lẽ, Muộn Du Bình luôn trầm mặc ít lời nhưng cực kỳ đáng tin cậy kia, thật sự đã gặp bất trắc, linh hồn bị đám âm binh âm sâm sâm này vô tình bắt đi rồi sao?

Chương 1166

Nhưng ngay khi ý niệm kia sắp cắn nuốt lý trí, ánh mắt Trần Mộc vô tình lướt qua sau lưng Muộn Du Bình, phát hiện thanh Hắc Kim Cổ Đao mang tính biểu tượng vẫn ổn định treo sau lưng hắn, phảng phất là sự kéo dài ý chí bất diệt của chủ nhân.

Không chỉ vậy, tay phải Muộn Du Bình còn nâng một vật có hình dáng cổ quái, tựa như ấn tỷ thời cổ đại.

Tuy bước chân hắn song hành cùng đám âm binh như hành thi tẩu nhục xung quanh, nhưng lại toát ra một loại sinh cơ và ung dung hoàn toàn khác biệt.

Trong lòng Trần Mộc chợt buông lỏng, lập tức lại bị một ý nghĩ khác hoang đường và to gan hơn lấp đầy —— Tên này, không phải là muốn trà trộn vào đám âm binh để đi thực hiện nhiệm vụ bí mật không ai biết nào đó chứ?

Ý niệm này như một tia chớp xé toạc màn sương mù trong lòng Trần Mộc, đồng thời cũng khiến tim hắn đập cuồng loạn không thôi.

Một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc nháy mắt cuốn lấy toàn thân, đó là sự khẩn trương do nỗi sợ hãi và những điều chưa biết mang lại đã lâu không gặp, khiến hô hấp của hắn trở nên dồn dập.

Hắn theo bản năng muốn lao lên ngăn cản kế hoạch hiển nhiên là điên rồ đến cực điểm này.

Tuy nhiên, Bàn Tử bên cạnh dường như dự đoán được ý đồ của hắn, tử tử giữ chặt cánh tay Trần Mộc, ánh mắt kiên định kia như đang im lặng cảnh cáo hắn không được khinh cử vọng động.

Đúng lúc này, Trần Mộc chú ý tới Muộn Du Bình dường như cảm

ứng được bọn họ đang nhìn chăm chú.

Bóng lưng lãnh mạc kia hơi nghiêng đi, đôi mắt thâm thúy lóe lên dị quang trong bóng tối, tinh chuẩn bắt được tầm mắt của Trần Mộc và Bàn Tử.

Sau đó, hắn thế mà từ từ nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, nụ cười ấy vừa có sự quyết tuyệt lại cũng có vẻ thản nhiên.

Chỉ thấy môi hắn khẽ động, nhẹ nhàng nhả ra ba chữ: "Hẹn gặp lại." Ba chữ này như búa tạ hung hăng gõ vào tâm can Trần Mộc, khiến mọi xung động và lo âu của hắn trong khoảnh khắc này đều hóa thành vô lực.

Hắn nhìn bóng dáng Muộn Du Bình dần dần hòa làm một thể với âm binh, biến mất trong bóng tối vô tận.

Một loại cảm xúc phức tạp khó tả cuộn trào trong lồng ngực, đó là nỗi lo âu về vận mệnh chưa biết, cũng là sự kính bội sâu sắc đối với tinh thần không sợ hãi của người bạn đồng hành.

Sau đó, hắn dứt khoát bước vào cánh cửa thanh đồng đang tỏa ra khí tức cổ xưa kia.

Bóng dáng trong nháy mắt bị bóng tối vô tận nuốt chửng, phảng phất bị một thế giới khác lặng lẽ tiếp nhận.

Trần Mộc đứng tại chỗ, hai mắt trợn tròn không thể tin nổi, sự chấn động trong lòng như thủy triều hung hãn, gần như muốn phá vỡ lý trí của hắn.

Hắn không kìm được thầm suy tính, sau bóng lưng kia rốt cuộc ẩn giấu bí mật kinh tâm động phách nhường nào?

Ngay sau đó, một hàng "âm binh" mặc hắc giáp, mặt vô biểu tình đi sát phía sau, bước vào cánh cửa cổ xưa kia.

Bước chân của bọn chúng trầm ổn và có trật tự, mỗi bước đều tựa như đang khấu vấn vực sâu của năm tháng.

Theo sự tiến vào hoàn toàn của đội quân này, mặt đất bỗng nhiên truyền đến một trận chấn động trầm trọng, phảng phất ngay cả mảnh đất cổ xưa này cũng đang làm chứng cho chuyến đi đầy bí ẩn này.

Cánh cửa thanh đồng to lớn kia trong nháy mắt khép lại, kín kẽ không một khe hở, đem tất cả ánh sáng và bóng tối, hy vọng và sợ hãi khóa chặt bên ngoài, chỉ để lại một tiếng vang trầm muộn, vọng mãi không dứt trong không gian trống trải.

Trần Mộc vô lực ngã ngồi xuống nền đất lạnh lẽo, toàn thân như bị một thế lực vô hình rút đi tất cả khí lực.

Trong cơn váng đầu hoa mắt, vô số nghi vấn như bão táp tàn phá trong đầu hắn.

Tất cả chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Muộn Du Bình luôn thần bí khó lường kia, hắn lại đang trù tính hành động kinh thiên động địa gì?

Mà những "âm binh" hành tiến trang nghiêm túc mục như thế kia, bọn chúng thật sự là sứ giả đến từ thế giới u minh sao?

Bàn Tử vội vàng chạy đến bên cạnh, nhặt đèn pin bị rơi xuống lên, chùm sáng mạnh xé toạc màn đêm hôn ám.

Trên mặt gã viết đầy vẻ khó tin và kinh ngạc, trong ánh mắt lộ ra một tia hoảng loạn khó phát hiện, có chút thần kinh chất.

Gã đi tới đi lui, nỗ lực tìm kiếm manh mối trong biến cố đột ngột này.

Tuy nhiên, hoàn cảnh chung quanh không cho phép bọn họ chần chừ và kinh ngạc quá lâu.

Dần dần, sương mù di mạn bắt đầu tan đi.

Sau một hồi yên tĩnh dị thường, từ sâu trong liệt cốc truyền đến tiếng kêu quái dị của loài chim khiến người ta bất an.

Thanh âm kia từ xa đến gần, dần dần rõ ràng và dày đặc, phảng phất một đàn vật phẩm chẳng lành đang bức lại gần bọn họ, báo hiệu nguy cơ sắp ập đến.

Bàn Tử phản ứng lại đầu tiên, quay đầu hét lớn với Trần Mộc đang ngẩn người tại chỗ: "Chạy mau!

Mấy con chim quái quỷ chết tiệt kia lại bay về rồi, lần này chúng ta tuyệt đối không thể may mắn đào thoát như lần trước đâu!" Trong lời nói của gã tràn đầy cảm giác khẩn cấp, hai mắt lóe lên sự quyết tuyệt.

Hiển nhiên, bọn họ phải lập tức hành động, nếu không chờ đợi bọn họ sẽ là vận mệnh kinh khủng chưa biết.

Dưới tiếng hô dồn dập của Bàn Tử, Trần Mộc như bị một gáo nước lạnh buốt giội từ đầu xuống chân, rùng mình một cái, tất cả hỗn độn và chần chừ tức thì tan thành mây khói.

Hắn mạnh mẽ xoay người, theo sát phía sau là bước chân tuy hơi vụng về nhưng kiên định của Bàn Tử.

Hai người như thỏ chạy, lao vút về phía đầu kia của liệt cốc, nơi bóng dáng bọn Phan Tử đã mơ hồ, chỉ để lại một con đường đào sinh dường như tràn đầy sinh cơ và hy vọng.

Đáy liệt cốc đá lởm chởm như răng chó, uyển như một vùng đồi núi thiên nhiên chưa qua điêu khắc, mỗi bước leo trèo đều là khảo nghiệm cực hạn đối với thể lực và ý chí.

Đá sắc nhọn vô tình cắt vào lòng bàn tay Trần Mộc, mà những tảng đá nhìn như vững chắc dưới chân họ lại như cồn cát di động,

khó tìm được điểm tựa kiên cố.

Mặc dù vậy, bọn họ mới chỉ đi được vài mét, tiếng kêu chói tai khiến người ta dựng tóc gáy của quái điểu đã như hình với bóng, gần ngay gang tấc.

Trần Mộc thầm cầu nguyện trong lòng, vạn nhất thật sự không tránh được kiếp này, cũng hy vọng là kết thúc sớm một chút, đỡ cho sau khi trải qua cửu tử nhất sinh, lại còn phải bỏ mạng trong khốn cảnh tương tự, đó sẽ là sự châm biếm và bi ai nhường nào.

Theo thời gian trôi qua, thương tích trên người bọn họ bắt đầu tê dại, không còn là cơn đau nhói rõ ràng, mà hóa thành một cỗ ngứa ngáy âm ỉ thấm vào cốt tủy.

Thường nói con người trong trạng thái cực đoan khẩn trương sẽ tạm thời quên đi đau đớn, nhưng tình huống của Trần Mộc lúc này, ngay cả cảm giác đôi chân chạm đất cũng đã mơ hồ, càng đừng nói đến việc nghiến răng dồn sức lao lên có thể mang lại chút gia tốc nhỏ nhoi nào.

Bước chân của bọn họ trở nên lảo đảo và loạng choạng, phảng phất đang giãy giụa trong đầm lầy vô tận.

Trần Mộc và Bàn Tử nương tựa vào nhau, bờ vai người này trở thành chỗ dựa kiên cố nhất cho người kia.

Bọn họ gần như là lôi kéo đối phương, dùng hết chút sức lực cuối cùng, bất chấp tất cả mà nhích về phía ánh sáng mơ hồ phía trước.

Bọn họ biết, một khi dừng bước, dù chỉ là thở dốc trong giây lát, thì chút khí lực khó khăn lắm mới tích góp được sẽ như cát mịn trong đồng hồ cát, nhanh chóng trôi đi sạch sẽ, không thể nào lấy lại dũng khí và sức mạnh để tiếp tục tiến lên nữa.

Trong cảnh địa tuyệt vọng và giãy giụa cùng tồn tại này, ý thức

của Trần Mộc bắt đầu dần dần mơ hồ, động tác chạy trốn biến thành một loại lặp lại cơ học gần như bản năng.

Tất cả xung quanh —— sự hiểm ác của liệt cốc, tiếng gào thét của quái điểu, thậm chí là cảm giác đau đớn của bản thân —— đều phảng phất bị một tầng sương mù vô hình bao phủ, trở nên vừa xa xôi lại không chân thực.

Đại não hắn đình chỉ suy nghĩ, chỉ còn lại một ý niệm đơn giản mà mãnh liệt đang khu sử hắn —— Sống sót, bất luận cái giá phải trả là gì, cũng phải đào thoát khỏi vùng đất chết này.

Sau khi vượt qua một tảng đá khổng lồ như một ngọn núi nhỏ tự thành thiên địa, cảnh tượng trước mắt Trần Mộc bỗng nhiên khoát hoạt hẳn lên.

Liệt cốc ở nơi này chia làm ba nhánh một cách khó tin, mỗi một nhánh đều là khe nứt núi sâu thẳm và rộng lớn, uyển như mê cung của giới tự nhiên.

Chương 1167

Đây quả là một màn vượt ngoài tưởng tượng trong hành trình khám phá liệt cốc của bọn họ.

Đối mặt với sự lựa chọn đột ngột, trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một trận mê mang.

Phải làm sao đây?

Nên chọn con đường nào để tiếp tục?

Vốn dĩ, bọn họ cứ ngỡ liệt cốc sẽ giống như một con đường thông thẳng lên trời, dẫn bọn họ trực tiếp đến lối ra, thuận lợi hội hợp với Phan Tử.

Nhưng hiện thực lại đưa ra một bài kiểm tra bất ngờ, mà trên người bọn họ ngoại trừ một số trang bị thám hiểm cơ bản, đừng nói thức ăn, ngay cả một giọt nước cũng chưa từng chuẩn bị.

Trong trạng thái này, dù cho mỗi con đường cuối cùng đều có thể thông ra thế giới bên ngoài, nếu không thể hội hợp với đội ngũ, bọn họ cô lập không viện binh, không nghi ngờ gì chính là bồi hồi bên bờ vực tuyệt cảnh.

Bọn họ rảo bước chạy đến ngã ba đường.

Đúng lúc này, một mũi tên cực kỳ bắt mắt nhưng lại thô kệch đến mức có thể nói là xấu xí, thình lình được khắc ở mép một trong ba khe nứt, cứ như ngọn hải đăng đặc ý chỉ dẫn phương hướng cho người lạc lối.

Phát hiện này khiến trong lòng Trần Mộc dâng lên một cảm xúc phức tạp, vừa có sự may mắn vì tìm được manh mối, lại xen lẫn thấp thỏm đối với tiền lộ chưa biết.

Bàn Tử nhìn thoáng qua mũi tên kia, không kìm được oán giận: "Hừ, lão Phan Tử kia đúng là lười đến gia rồi, lưu lại cái mũi tên chỉ đường cũng không làm cho đẹp mắt một chút, cứ như tranh vẽ bậy của trẻ con ấy!" Trần Mộc nghe vậy, trong lòng lại dâng lên một dòng nước ấm.

Hắn không ngờ trong hoàn cảnh hiểm tượng hoàn sinh thế này, bọn họ vẫn còn nghĩ đến việc để lại ký hiệu cho người đến sau.

Hắn không để ý đến lời càu nhàu của Bàn Tử, giọng điệu kiên định nói: "Quản nó đẹp hay xấu, chỉ được đường là được!

Chúng ta hiện tại cần nhất là phương hướng, không phải thưởng thức nghệ thuật." Dứt lời, Trần Mộc không nói thêm gì nữa, chỉ hít sâu một hơi, nghiến chặt răng, trong mắt lóe lên vẻ kiên quyết, không chút do dự bước vào khe nứt được mũi tên chỉ hướng.

Khoảnh khắc ấy, bóng dáng hắn dần dần biến mất trong khe hở hẹp hòi, chỉ để lại một chuỗi tiếng bước chân kiên định vang vọng trong liệt cốc u ám, dường như báo hiệu một cuộc mạo hiểm chưa biết đầy khiêu chiến sắp mở màn.

Khe nứt nơi này uyển như một vết đao chém mảnh dài, so với liệt cốc bao la kia, độ rộng của nó chỉ bằng một phần mấy.

Không gian chật hẹp không nghi ngờ gì đã gây bất tiện lớn cho việc bay lượn của đám quái điểu.

Đôi cánh khổng lồ của chúng ở nơi này gần như không thể triển khai, mỗi lần vỗ cánh đều trở nên vụng về và gian nan, điều này làm giảm đi rất nhiều cơ hội chúng truy tung và tập kích nhóm người Trần Mộc.

Vừa bước vào khe nứt u thâm này, Trần Mộc bọn họ như tìm được một nơi tị nạn thiên nhiên, nỗi sợ hãi và bất an trong lòng lập

tức giảm đi không ít, phảng phất vách đá khép kín xung quanh có thể cách ly mọi nguy hiểm bên ngoài.

Không bao lâu sau, tầm mắt Trần Mộc bắt được ánh sáng đèn pin lúc ẩn lúc hiện ở cách đó không xa, tim không khỏi thót lại.

Hắn thầm suy tính, căn cứ vào tốc độ chạy trốn điên cuồng trước đó của bọn họ, mấy người đồng bạn lẽ ra đã thâm nhập vào sâu bên trong, cớ sao nơi này lại xuất hiện ánh đèn pin?

Chẳng lẽ bọn họ lại gặp bất trắc gì, đến mức bị vây khốn thậm chí...

Trần Mộc không dám nghĩ tiếp, một dự cảm chẳng lành bắt đầu lan tràn trong lòng.

Mang theo vài phần thấp thỏm và cấp thiết, Trần Mộc tăng nhanh bước chân.

Chỉ thấy vừa qua một khúc cua, Phan Tử cùng vài người ngoại quốc trang bị nặng nề, mang đầy đạn dược đập vào mắt.

Bọn họ đang gian nan di chuyển bước chân quay trở lại, thần sắc tràn đầy kiên quyết, hiển nhiên là biết được khốn cảnh của nhóm Trần Mộc, quyết ý muốn quay lại cứu viện.

Phan Tử chợt thấy nhóm Trần Mộc, đầu tiên là kinh hỉ đan xen, ngay sau đó lại vì quân số ít ỏi mà sững sờ, giữa lông mày xẹt qua một tia lo lắng, cấp thiết hỏi: "Chỉ có hai người các cậu?

Những đội viên khác đâu?" Trần Mộc cười khổ một tiếng, trong giọng nói đầy sự bất lực và trầm trọng: "Đừng nhắc nữa, tình huống tệ hại lắm, chúng ta phải mau chóng rời đi, lũ quái điểu kia vẫn đang đuổi sát không buông ở phía sau." Lúc này, bốn phía tuy vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu chói tai của đám quái điểu, nhưng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen như mực, bóng dáng chúng lại

không thấy đâu.

Trong màn đêm tuyệt đối này, cho dù có ánh sáng yếu ớt của đèn pin cũng khó xuyên thấu bóng đêm, càng đừng nói đến việc dòm ngó những quái vật đang lượn vòng trên cao kia.

Phan Tử nghe vậy, không nói hai lời, nhanh chóng đưa ra quyết định, hô hào mọi người tức khắc quay trở lại.

Ở cuối hàng ngũ, một người ngoại quốc thắp sáng một cây pháo sáng lạnh (cold fireworks), đốm lửa rực rỡ trong nháy mắt chiếu sáng con đường phía trước, cũng mang lại một tia ánh sáng hy vọng cho con đường đào vong tứ bề nguy cơ này.

Thấy thương thế Trần Mộc nghiêm trọng, hành động bất tiện, một đồng đội người nước ngoài khác không chút do dự cõng hắn lên, dùng tấm lưng vững chãi chống đỡ cho hắn một bầu trời an toàn.

Cả đoàn người cứ thế dưới sự chỉ dẫn của pháo sáng lạnh, nhanh chóng mà trật tự rút lui về phía sâu trong khe nứt, mỗi bước đều đạp ra sự kiên định và bất khuất cầu sinh.

Trần Mộc đã lâu chưa từng trải nghiệm cảm giác được người khác cõng, cảm giác lạ lẫm và không quen lập tức dâng lên trong lòng.

Tuy nhiên, ngay khi cảm xúc vi diệu này đang quanh quẩn trong tâm trí hắn, một trận pháo sáng lạnh chợt bừng lên, chiếu sáng vách đá bốn phía khe nứt chật hẹp nơi họ đang đi qua.

Những bức bích họa ẩn nấp trong bóng tối, nương theo ánh sáng pháo hoa, phảng phất được phú cho sinh mệnh, từng màn sinh động và thần bí trong nháy mắt thu hút ánh mắt Trần Mộc.

Những bức họa kia dường như ẩn chứa truyền thuyết cổ xưa và những câu chuyện chưa biết, khiến lòng hiếu kỳ của hắn tự nhiên sinh ra.

Tiếc nuối là, giờ phút này tốc độ đào vong quá nhanh, khiến tất cả chỉ có thể trở thành phong cảnh lướt qua trong chớp mắt, không cách nào để hắn tỉ mỉ thưởng thức những dấu vết lịch sử đó.

Theo đà chạy trốn, tiếng chim kêu thê lương sau lưng dần dần yếu đi, cho đến khi gần như không thể nghe thấy.

Hiển nhiên, con quái điểu quỷ dị kia đã từ bỏ việc truy đuổi.

Khi nhóm người Trần Mộc nhìn thấy bóng dáng Phan Tử, trong lòng không tự chủ được mà dâng lên một tia an định.

Sự hiện diện của Phan Tử như một liều thuốc trợ tim, khiến bọn họ xác tín chính mình hoặc giả có thể đào thoát khỏi bờ vực sinh tử này.

Dù sao, những người Phan Tử dẫn theo đều là xạ thủ tinh anh trong đội ngũ của A Ninh, cho dù thật sự phải đối mặt một trận chiến đấu đột ngột, bọn họ cũng có đủ lòng tin ứng đối, không đến mức rơi vào thế hạ phong.

Nhắc đến đội ngũ A Ninh, trong đầu Trần Mộc tự nhiên hiện lên bóng dáng quả cảm kiên nghị của cô.

Lo lắng và quan tâm đan xen, hắn vội vàng hỏi thăm Phan Tử về an nguy của A Ninh.

Phan Tử nghe vậy, cười sảng khoái, an ủi: "Yên tâm đi, mỹ nhân kia đã được an toàn đánh ngất mang về rồi.

Người của chúng ta cẩn thận lắm." Thời gian phảng phất bị kéo dài trong cuộc chạy đua vô tận, khe nứt này cũng theo đó dần dần thu hẹp lại, đến đoạn sau, chỉ cho phép một người lách mình thông qua.

Ngay trong không gian chật chội như vậy, không khí lại không biết từ lúc nào trở nên ấm áp dễ chịu, hoàn toàn khác biệt với sự âm lãnh trước đó.

Cảm nhận được sự thay đổi đột ngột này, nhóm người Trần Mộc không tự chủ được mà thả chậm bước chân, tâm tình khẩn trương cũng theo đó thả lỏng một chút.

Đúng lúc này, phía trước loáng thoáng xuất hiện hai bóng người, đó là đồng bạn phụ trách gác đêm cảnh giới.

Nhìn thấy bọn Trần Mộc bình an trở về, hai người lập tức phát ra tiếng hoan hô pha lẫn kinh hỉ và nhẹ nhõm, thanh âm kia trong hoàn cảnh tĩnh mịch tỏ ra phá lệ rõ ràng, truyền lại sự ấm áp và hoan nghênh như người nhà.

Ngay khi trong lòng Trần Mộc dâng lên ý định muốn hỏi thăm vì sao nơi này lại có khí hậu ấm áp như thế, doanh trại của Phan Tử đã đập vào mắt.

Bên cạnh doanh trại, vài cái suối nước nóng như minh châu tản mát, hơi nước bốc lên mang theo hương thơm tự nhiên, tăng thêm vài phần ôn hinh và sinh cơ cho vùng đất vốn hoang lương này.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tia khẩn trương và mệt mỏi cuối cùng trong lòng Trần Mộc triệt để tiêu tan, một cỗ cảm giác vô lực mãnh liệt cuốn lấy toàn thân, hắn gần như muốn trầm trầm ngủ đi trong sự an ninh đột ngột này, mọi kinh hiểm và mệt nhọc phảng phất tìm được cửa xả để giải phóng trong khoảnh khắc này.

Bác sĩ trong đội ngũ A Ninh, một người đàn ông trung niên dung mạo trầm ổn, ánh mắt chuyên chú, tỉ mỉ kiểm tra từng vết thương trên người nhóm Trần Mộc.

Chương 1168

Động tác của ông thành thạo mà nhẹ nhàng, phảng phất như đang đối đãi với đồ sứ dễ vỡ.

Trước tiên là lần lượt tiêm thuốc tiêu viêm cho bọn họ để đảm bảo vết thương không chuyển biến xấu do nhiễm trùng, sau đó lại tiêm vắc-xin phòng bệnh động vật để đề phòng virus chưa biết trong rừng rậm tập kích.

Đối với những miệng vết thương rách quá dài, khó tự nhiên khép lại, bác sĩ tỉ mỉ tiến hành làm sạch triệt để, rồi từng mũi từng chỉ khâu lại cẩn thận, tận lượng giảm thiểu sẹo lồi có thể lưu lại trong tương lai.

Trong đám thương binh, tình huống của Bàn Tử là nghiêm trọng nhất, đặc biệt là vết thương khiến gã không thể không nằm sấp, ngay cả ăn uống cũng chỉ có thể tiến hành bằng tư thế biệt nữu này, tràng diện vừa khiến người ta chua xót lại pha chút xấu hổ.

Cơn đói như hình với bóng, tra tấn thần kinh mỗi người, mặc dù đồ tiếp tế hữu hạn, nhưng người hướng đạo của bọn họ —— một người dân bản địa da ngăm đen, ánh mắt kiên nghị —— tự tin nói với bọn họ rằng nơi này thường có gió thổi, ý vị tất nhiên tồn tại lối ra, bảo mọi người không cần quá mức lo âu.

Được lời này cổ vũ, Trần Mộc và các đồng bạn miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nuốt những thực phẩm dạng đường không nhiều lắm.

Nguồn năng lượng đơn giản mà trân quý này dần dần đánh thức cơ thể tê dại của bọn họ, cảm giác đau đớn và ngứa ngáy càng rõ ràng hơn, tuy làm gia tăng sự khó chịu nhưng cũng khiến người ta ý thức được sinh mệnh lực đang ngoan cường quay về.

Trạng thái của Ngô Tam Tỉnh y nguyên hỗn độn, may mắn là cơn sốt cao hành hạ người đã dần dần lui đi.

Phan Tử, người đàn ông thân hình khôi ngô, biểu tình nghiêm túc, tỉ mỉ bọc Ngô Tam Tỉnh đang suy yếu vào trong túi ngủ ấm áp, thỉnh thoảng lại đút cho ông ta chút nước, mỗi động tác cẩn thận từng li từng tí đều chứa đầy quan thiết và hy vọng.

Nơi này tuy không tính là trù phú, nhưng may mắn có một nguồn suối nước nóng, dòng chảy nhỏ không dứt, trở thành tài nguyên quý giá để bọn họ tẩy rửa thân thể, nghỉ ngơi chốc lát.

Trần Mộc và mọi người lợi dụng dòng suối trong veo hiếm có này, nhẹ nhàng lau sạch cơ thể đầy vết bẩn và máu, mặc dù bốn phía hoàn cảnh hoang lương, nhưng tại khoảnh khắc đó, Trần Mộc lại phảng phất cảm nhận được sự thư thái và giải thoát chưa từng có, dường như qua lần gột rửa này, thân tâm đã đạt được một loại siêu thoát nào đó.

Trong khoảng thời gian bình tĩnh hiếm hoi này, Trần Mộc không giữ lại chút nào mà kể lại tất cả những kỳ ngộ và kinh hiểm hắn đã mắt thấy cho các thành viên trong đoàn.

Giọng điệu hắn lúc thì kích động, lúc thì trầm thấp, tận lực miêu tả lại thế giới quang quái lục ly kia.

Các đồng đội vây quanh hắn, ai nấy biểu tình ngưng trọng, im lặng lắng nghe từng chi tiết.

Không ai cắt ngang, cũng không ai tùy tiện phát biểu bình luận, chỉ yên lặng tiêu hóa tất cả những điều này trong lòng, hoặc giả là kính sợ đối với những điều chưa biết, cũng hoặc là sâu trong nội tâm đang trải qua một loại chấn hám và suy tư khó diễn tả.

Trong chuyến thám hiểm này, đám bạn bè người nước ngoài bọn

họ không ai là không bị một mặt cổ xưa, thần bí và quỷ dị đến cực điểm của đại địa Cửu Châu làm cho chấn động sâu sắc.

Đã trải qua những kỳ ngộ phỉ di sở tư như thế, muốn tâm cảnh bọn họ lại nổi sóng gió e là khó càng thêm khó.

Trong đó có một chuyên gia am hiểu nghiên cứu động vật hoang dã, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi phân tích, ông ta nhắc tới loại sinh vật dạng khỉ ký sinh trong miệng quái điểu kia cực có khả năng là một hiện tượng cộng sinh kỳ lạ từ thời viễn cổ, cũng giống như loài Bái (một loài thú trong truyền thuyết) xảo quyệt nhưng lại nương tựa lẫn nhau trên lưng sói trong truyền thuyết vậy.

Loại quái điểu này, có lẽ vì cấu tạo sinh lý đặc thù, không cách nào tự mình tiêu hóa triệt để thức ăn bắt được, thế là "hầu trong miệng" liền trở thành trợ thủ nhỏ không thể thiếu, thông qua việc phân giải thức ăn rồi bài tiết dưới hình thức phân, lại ngoài ý muốn trở thành nguồn năng lượng sinh tồn cho quái điểu.

Chiến lược sinh tồn nhìn như hoang đường này, trong hệ thống sinh thái đại dương hạo hãn tịnh không phải là độc nhất vô nhị, ngược lại là một loại hài hòa kỳ dị dưới quy tắc tự nhiên.

Nghe xong lời này, Trần Mộc tịnh không lập tức phát biểu ý kiến, chỉ lẳng lặng nhìn về phương xa, thần sắc phức tạp.

Kể từ giây phút bước vào Vân Thiên Cung, hàng loạt sự kiện siêu hồ tưởng tượng nối gót kéo đến, những kỳ ngộ tiết tấu nhanh khiến cả nhóm gần như không kịp thở dốc.

Trần Mộc lúc này cảm giác mọi thứ hoảng như cách thế, phảng phất chính mình chẳng qua là đang làm một giấc mộng quang quái lục ly, sâu trong nội tâm cũng không nguyện phí thần đi tìm hiểu sâu hơn những mê đoàn đã qua kia nữa.

Cảm giác này, có lẽ có thể gọi là "sự mệt mỏi của người khám phá", cũng giống như rất nhiều lão binh trải qua chiến tranh tẩy lễ, sau khi khói thuốc súng tan hết trở lại cuộc sống thường ngày, thường thường sẽ rơi vào một loại trống rỗng tinh thần khó gọi tên.

Bọn họ đã mắt thấy quang minh và hắc ám sâu nhất của nhân tính, trải nghiệm cực hạn của sinh và tử, những điều tốt đẹp được người đời ca tụng trong cuộc sống thường ngày đối với bọn họ mà nói, trở nên như kính hoa thủy nguyệt, vừa xa xôi lại tái nhợt vô lực.

Giờ phút này, Ngô Tam Tỉnh lẳng lặng nằm bên cạnh Trần Mộc, sự tồn tại của ông phảng phất như một bức tường kiên cố đáng tin cậy, khiến sự hoảng loạn và bất định trong lòng Trần Mộc lặng lẽ bình ổn, một cảm giác an tâm khó nói nên lời tự nhiên sinh ra.

Ánh mắt Trần Mộc lóe lên tia sáng kỳ vọng, chỉ mong vị trí giả lớn tuổi này sớm ngày tỉnh lại, vén lên tầng sương mù che phủ chân tướng, khiến mọi ẩn bí không còn chỗ che giấu.

Mà trong sự chờ đợi này, Trần Mộc hiểu rõ, thời gian đã trở thành tài nguyên dư dả nhất của hắn, để hắn có cơ hội chỉnh lý suy nghĩ, chuẩn bị nghênh đón cơn bão sắp tới.

Mặc dù bề ngoài có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng Trần Mộc sớm đã có tính toán.

Trong tình huống không ai hay biết, hắn và vài vị chuyên gia đồng hành đã đạt được một hiệp nghị ngầm —— nếu bọn họ hữu hạnh sống sót, đồng thời mỗi người đều có đột phá mới trong chuyến thám hiểm chưa biết này, vậy thì không ngại thông qua phương thức liên lạc hiện đại là email để chia sẻ thành quả và tâm đắc của nhau.

Trần Mộc tha thiết hy vọng, thông qua phương thức như vậy, quan hệ cạnh tranh khẩn trương giữa bọn họ có thể được hòa hoãn, chuyển biến thành một hình thức hợp tác hài hòa hơn, cùng nhau đối

mặt khiêu chiến trong tương lai.

Bọn họ dừng lại trong không gian hơi chật hẹp kia nửa ngày một đêm để tiến hành sự hưu chỉnh cần thiết, trong không khí di mạn một loại không khí khẩn trương súc thế đãi phát.

Sau đó, Phan Tử trong đội ngũ đứng ra, dẫn theo vài đội viên thân thủ mẫn tiệp, thâm nhập vào bên trong khe nứt u ám kia để dò tìm lối ra có khả năng tồn tại.

Bóng lưng bọn họ dần dần biến mất trong bóng tối, lưu lại cho những người còn lại là sự chờ đợi và kỳ vọng vô tận.

Trải qua chỉnh đốn ngắn ngủi, Trần Mộc suất lĩnh nhân mã còn lại, theo sát phía sau, lần nữa bước lên con đường chinh chiến, tiến về phía sâu hơn của khe nứt núi.

Mỗi bước đi dường như đều đạp lên biên giới của những điều chưa biết, trong không khí tản ra một cỗ khí tức vừa tươi mới lại thần bí, kích phát khát vọng và lòng hiếu kỳ trong nội tâm người khám phá.

Trong chuyến lữ trình này, vị chuyên gia thám hiểm hang động kinh nghiệm phong phú kia đưa ra một quan sát chí quan trọng —— khe nứt uốn lượn khúc chiết này cực có khả năng liên tiếp với thế giới bên ngoài, bởi vì chỉ có tương liên với bên ngoài mới có thể giải thích vì sao nơi này lại có không khí mới mẻ lưu động liên tục.

Chuyên gia suy đoán, vị trí lối ra nhất định là một cửa gió có sức gió mạnh, đây là kết quả tất nhiên của quy luật tự nhiên.

Ban đầu, Trần Mộc đối với luận đoán này bán tín bán nghi, dù sao trong hoàn cảnh tối đen và lạ lẫm này, bất luận lý luận nào cũng cần thực tế nghiệm chứng.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua, ước chừng sau một ngày gian nan lặn lội, khi bước chân của cả đoàn dần dần thả chậm, Trần Mộc

thế mà kinh ngạc phát hiện hình thái nham thạch xung quanh và khí tức của đất bùn quen thuộc đến lạ.

Cảm giác quen thuộc đột ngột này như một tia sáng ấm áp xuyên thấu bóng tối và sự bất định quanh thân, khiến trong lòng người ta sáng lên.

Tất cả biến hóa này phảng phất đang im lặng kể rõ —— bọn họ cách lối ra thần bí kia đã không còn xa nữa.

Khi tên Bàn Tử thân hình tròn vo kia, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi, miệng vì khiếp sợ mà bất giác há hốc, ngón tay run rẩy chỉ về phía bức bích họa hai lớp bị người ta cạy ra tàn khuyết không đầy đủ trên vách đá cách đó không xa, cảm xúc vốn đang căng thẳng trong lòng Trần Mộc bỗng nhiên bị một loại cảm giác buồn cười mạc danh thay thế, nhịn không được "phụt" một tiếng cười ra tiếng.

Tận cùng của khe nứt này, thế mà lại chính là cái khe hở nham thạch không bắt mắt bị dùng đá tảng bịt kín mà bọn họ phát hiện ra khi lần đầu tiên đặt chân lên dãy núi thần bí này, lúc đang tìm chỗ trốn tránh trận bão tuyết đột ngột, suýt chút nữa đông cứng người ta thành băng điêu.

Thời gian phảng phất tại thời khắc này chơi một trò chơi luân hồi khéo léo, khiến tất cả dường như lại quay về điểm khởi đầu.

Nhìn những vật dụng sinh hoạt cũ nát còn lưu lại trong khe hở, suối nước nóng nông ấm áp nho nhỏ kia vẫn lẳng lặng nằm ở góc, trên mặt Phan Tử cũng không tự chủ được mà hiện lên một nụ cười khổ cực kỳ phức tạp.

Năm đó cả đoàn người hạo hạo đãng đãng bước vào lãnh địa chưa biết này, trong lòng đầy tráng chí và nhiệt tình chinh phục, nay lại tựa như bại quân trải qua tang thương, lang bái không chịu nổi.

Hồi tưởng lại lúc đứng trước những bức bích họa hai lớp này, mọi người mãn nhãn đều lấp lánh sự hiếu kỳ và ham muốn tìm tòi đối với bí mật vô tận của Vân Thiên Cung, phần hưng phấn từ tận đáy lòng và sự kính sợ đối với những điều chưa biết kia, giờ phút này đều hóa thành sự tự giễu đầy chua chát và bất lực.

Nào ai có thể ngờ rằng, ngay tại sâu trong khe nứt không mấy bắt mắt kia, chỉ cách vài cây số ngắn ngủi, lại ẩn giấu bí mật về Cửu Long Sĩ Thi Quan khiến người ta phải chấn động.

Vận mệnh dường như đã mở ra một trò đùa tày trời, khiến bọn họ đi quanh đi quẩn, trải qua vô số gian nan hiểm trở, thậm chí phải trả giá bằng tính mạng quý báu, cuối cùng chỉ là đi một vòng tròn khổng lồ và tàn khốc.

Sự châm biếm sâu cay này khiến lòng người lạnh lẽo.

Rốt cuộc là vị đại sư cơ quan cổ đại Uông Tạng Hải kia cố ý làm vậy, để lại cho hậu nhân một sự kinh ngạc cuối cùng?

Hay là cơ duyên xảo hợp của thế gian này đã mạnh mẽ đến mức ngay cả trí giả như Uông Tạng Hải cũng không thể dự đoán được?

Tất cả những điều này, giống như lớp sương mù bao phủ trong lòng, khiến người ta không thể nắm bắt, lại khó lòng nguôi ngoai.

Sau đó, nhóm người Trần Mộc cẩn thận từng li từng tí bước ra khỏi khe núi hẹp và u ám kia.

Chương 1169

Phảng phất như vừa xuyên qua đường hầm thời gian, tất cả mọi người lần đầu tiên trong suốt một tuần qua được tận mắt chứng kiến sự huy hoàng của mặt trời.

Ánh nắng như thủy triều ập đến, mang theo hơi ấm đã lâu không gặp, nhưng cũng vì thời gian dài chưa tiếp xúc với cường quang, khiến mọi người không tự chủ được mà nheo mắt lại.

Thứ ánh sáng vàng rực rỡ kia dường như trong nháy mắt chiếm cứ mọi tầm nhìn, khiến người ta có chút choáng váng.

Lương thực dự trữ đã gần như cạn kiệt, chỉ còn lại chút lương khô lẻ tẻ, nhưng may mắn là nguồn nước không trở thành vấn đề gây khó khăn cho bọn họ.

Những dòng suối trong vắt thấy đáy giữa núi rừng đã cung cấp cam lộ duy trì sự sống.

Mặc dù bụng đói cồn cào, nhưng mỗi người đều vẫn bảo lưu đủ thể lực.

Vác cái bụng đói đi bộ suốt một ngày đường núi, đối với những thám hiểm giả đã trải qua trùng trùng khảo nghiệm này mà nói, cũng chẳng phải việc gì quá khó khăn.

Chính nhờ vào ý chí kiên nhẫn bất khuất đó, bọn họ đã thương thảo và xác định được một lộ trình quay về, hy vọng sớm liên lạc được với thế giới bên ngoài.

A Ninh thành thạo thao tác chiếc điện thoại vệ tinh, sản phẩm của khoa học hiện đại lúc này lại trở nên đặc biệt quan trọng.

Tín hiệu xuyên qua tầng mây, kết nối đến thế giới phương xa.

Cô dùng giọng nói kiên định và rõ ràng liên lạc với bác sĩ cùng đội ngũ tiếp ứng.

Đối phương cam đoan trên đường sẽ sắp xếp nhân viên đến nghênh đón, điều này khiến trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên một tia an ủi và hy vọng.

Sau đó, nhóm người Trần Mộc theo sát bước chân của đội cứu hộ, chậm rãi đi xuống triền núi bị tuyết trắng bao phủ.

Cùng với độ cao so với mặt nước biển dần hạ thấp, cảnh sắc xung quanh cũng từ từ trở nên nhu hòa, màu xanh lục dần thay thế màu tuyết trắng, phảng phất như mẹ thiên nhiên cũng đang trải đường cho sự bình an trở về của bọn họ.

Cuối cùng, vào một buổi chiều nắng đẹp, bọn họ gặp được đội cứu hộ đường núi đã chờ đợi từ lâu tại bìa thôn Doanh Sơn.

Khoảnh khắc đó, mọi mệt mỏi dường như đều bị sự an toàn sắp đến xua tan.

Trong thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn, Trần Mộc không khỏi nhớ tới người dẫn đường nhiệt tình và dũng cảm kia —— Thuận Tử.

Hắn đoán rằng, vì không đợi được nhóm người mình quay lại, Thuận Tử có khả năng đã đi trước về thôn.

Nhớ lại sự giúp đỡ của Thuận Tử trong suốt lữ trình, Trần Mộc cảm kích sâu sắc, cho rằng anh ta xứng đáng nhận được sự đền đáp, không chỉ về vật chất mà còn là sự khẳng định cho niềm tin khó có được giữa bọn họ.

Thế là, tận dụng chút thời gian rảnh rỗi này, Trần Mộc dẫn theo vài người bạn, dựa theo manh mối trong ký ức mà Thuận Tử cung cấp, tìm đến nhà anh ta.

Đó là một gian nhà gỗ truyền thống của dân tộc Triều Tiên ẩn

mình trong lùm cây xanh, cổ phác và ninh tĩnh.

Tiếng gõ cửa vang vọng trong không khí tĩnh mịch.

Một lúc lâu sau, một bà lão mặc trang phục truyền thống Triều Tiên mới chậm rãi kéo cánh cửa ra.

Gương mặt bà từ tường, trong ánh mắt mang theo sự dò hỏi và một tia lo âu khó phát hiện.

Nhìn từ cách ăn mặc và ngôn hành cử chỉ, không khó phán đoán vị lão phụ này chính là mẹ của Thuận Tử, một người phụ nữ điển hình, cần lao và lương thiện.

Để không gây ra hiểu lầm không cần thiết, nhóm người Trần Mộc khi nói rõ mục đích đến thì cực kỳ cẩn thận.

Bọn họ không trực tiếp đề cập đến chi tiết Thuận Tử dẫn bọn họ vào núi sâu, chỉ đơn giản bày tỏ nguyện vọng đến tìm Thuận Tử, trong lời nói toát ra sự quan tâm và cảm kích.

Cách xử lý như vậy vừa thể hiện sự tôn trọng với gia đình Thuận Tử, cũng bảo vệ danh dự cho anh ta.

Dù sao, tại thôn lạc truyền thống này, việc chưa được cho phép mà tự ý dẫn người ngoài vào rừng núi có thể sẽ gây ra sự dị nghị của dân làng.

Ánh mắt bà mẹ xem lẫn vài phần nghi hoặc và khó hiểu, ánh mắt đánh giá tới lui trên người Trần Mộc, biểu cảm khuôn mặt tỏ ra khá vi diệu, phảng phất như có ý niệm gì đó lóe lên trong đầu nhưng lại không bắt được hàm nghĩa xác thực.

Bà lược bỏ sự chần chờ, hỏi nhóm người Trần Mộc: "Các cậu... là chiến hữu của nó sao?" Trong lời nói, giọng điệu hơi run rẩy, để lộ một tia kỳ vọng khó phát hiện.

Bàn Tử phản ứng rất nhanh, dùng sức gật đầu, biểu cảm trên mặt thành khẩn lại chân chí.

Gã lập tức thuận nước đẩy thuyền bổ sung: "Đúng vậy thưa dì, bọn cháu đặc biệt tới thăm lão chiến hữu, muốn tìm hiểu xem tình hình gần đây của cậu ấy thế nào." Những lời này nói ra tự nhiên trôi chảy, giống như đã chuẩn bị từ lâu.

Nghe được lời này, thần sắc bà mẹ có chút khoan thai hơn, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó chậm rãi mở cửa nhà, mời bọn Trần Mộc vào trong, đồng thời dùng ngón tay chỉ về một góc phòng, ra hiệu nơi đó có đáp án mà bọn họ muốn tìm.

Trần Mộc trong lòng thấp thỏm, bước chân bất giác nhanh hơn, đi về hướng bà mẹ chỉ.

Tuy nhiên, khi hắn đến gần góc đó, luồng sáng bất ngờ ập đến như một cây kim sắc bén đâm mạnh vào đôi mắt hắn, khiến hắn không tự chủ được mà dừng bước, cả người trong nháy mắt chết sững tại chỗ, nhịp tim như đột ngột ngừng lại.

Cách bài trí ở góc phòng tỏ ra cực kỳ trang trọng và túc mục, một chiếc lò sưởi trong tường cổ kính lẳng lặng đứng đó, bên trên đặt song song hai tấm di ảnh đen trắng.

Gương mặt trong di ảnh tuy rằng vì dấu vết năm tháng mà có chút mơ hồ, nhưng Trần Mộc vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra một trong số đó —— đó phân minh là khuôn mặt của Thuận Tử, nụ cười quen thuộc ngưng đọng trong sự trầm mặc vĩnh hằng.

Phía dưới di ảnh, một tấm bài đồng nhỏ khắc dòng chữ "Ngày 12 tháng 5 năm 1995, Biên phòng", từng chữ từng chữ như những khối chì nặng trịch đè lên tim hắn.

Ánh mắt Trần Mộc không tự chủ được chuyển sang Bàn Tử bên

cạnh, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, trong mắt đối phương đều phản chiếu sự kinh ngạc và khó hiểu.

Ngày 12 tháng 5 năm 1999, so với ngày tháng trên di ảnh cách nhau tròn bốn năm.

Khoảng thời gian bốn năm này tựa như một lạch trời không thể vượt qua, khiến người ta cõi lòng sinh hàn ý.

Nếu nói Thuận Tử sớm đã hy sinh từ bốn năm trước, trở thành người bảo vệ tổ quốc, vậy thì người cách đây không lâu, tại thị trấn biên thùy hoang lương, cùng bọn họ xúc gối trường đàm, cùng ôn lại chuyện xưa, rốt cuộc là ai?

Sự khốn hoặc và kinh sợ bất ngờ này khiến cả Trần Mộc và Bàn Tử đồng thời cảm thấy một luồng hàn ý thấu xương xuyên qua thân thể, đi thẳng vào đáy lòng.

Mẹ của Thuận Tử thần sắc túc mục, chậm rãi cầm lấy một bó hương, rón rén cắm vào lư hương cũ kỹ.

Khói hương lượn lờ, tràn ngập một mùi trầm hương nhàn nhạt.

Trong miệng bà khẽ ngâm nga tiếng địa phương đặc hữu của dân tộc Triều Tiên, đó là một loại ngôn ngữ cổ xưa và thần bí, phảng phất như đang đối thoại với thế giới vô hình.

Mỗi một âm tiết đều chuyên chở tình cảm và kỳ nguyện sâu sắc, lại khiến người ta không thể nắm bắt hàm nghĩa chính xác.

Nhóm người Trần Mộc đứng một bên, sắc mặt dần trở nên thiết thanh, trong mắt xẹt qua một tia kinh hoảng khó phát hiện.

Bọn họ trao đổi với nhau một ánh mắt vi diệu, liền ăn ý lặng lẽ lui ra khỏi không gian tràn ngập bầu không khí chưa biết này.

Về sau, thông qua lời kể của người trong thôn, bọn họ biết được

một tin tức gây chấn động —— Thuận Tử, trong một lần nhiệm vụ tuần tra bốn năm trước, bất hạnh gặp phải một trận tuyết lở bất ngờ, từ đó mất tích, sống chết chưa rõ.

Tin tức này như sét đánh giữa trời quang, khiến Trần Mộc, Phan Tử và những người khác không hẹn mà cùng toát mồ hôi lạnh, trong lòng một mảng mê mang, khó tin mà suy đoán đủ loại khả năng đằng sau chuyện này.

Bàn Tử nhịn không được chửi thầm một tiếng, trong giọng nói xen lẫn cảm xúc khó tả: "Chẳng lẽ, cái tên Thuận Tử đó hắn..." Ý tứ trong lời nói là hoài nghi liệu Thuận Tử có phải đã biến thành thứ tồn tại không lành nào đó hay không.

Phan Tử vội vàng cắt ngang lời gã, phất tay ra hiệu im miệng, mi vũ lộ ra một vẻ ngưng trọng, ý bảo vào thời khắc nhạy cảm này đừng đoán mò lung tung, tránh ảnh hưởng tâm cảnh mọi người.

Chương 1170

Bầu không khí giữa mấy người lập tức trở nên càng thêm trầm trọng, hàn ý thấm vào cốt tủy, ngay cả không khí cũng dường như đông cứng lại.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, đưa ra một biện pháp chiết trung: "Thôi bỏ đi, cái đầu dưa của chúng ta cũng nghĩ không ra, chi bằng trước tiên đừng quản nó, đợi giải quyết xong mấy chuyện gai góc trong tay, chúng ta lại từ từ nghiên cứu lai lịch ngọn nguồn trong đó." Mọi người nghe vậy, nhao nhao gật đầu tán đồng, quyết định tạm thời gác lại sự kiện quỷ dị này, không tiết lộ nửa lời với đội ngũ A Ninh để tránh gây ra khủng hoảng không cần thiết.

Ngay sau đó, hành động cứu viện được triển khai khẩn trương có trật tự.

Tất cả nhân viên bị thương được nhanh chóng sắp xếp ngồi xe Jeep, đưa đến bệnh viện gần nhất tiến hành xử lý ứng cứu sơ bộ.

Băng bó tạm thời đơn giản, truyền dịch khẩn cấp, sự chuyên nghiệp và hiệu quả của nhân viên y tế đã tranh thủ được thời gian quý báu cho người bị thương.

Sau đó, nhóm thương viên này lại được chuyển vận an toàn tới Bệnh viện số 3, nơi sở hữu thiết bị y tế tiên tiến hoàn thiện hơn và đội ngũ cứu trị chuyên nghiệp.

Trong đó, tình huống của Ngô Tam Tỉnh là nguy cấp nhất.

Sau khi kiểm tra toàn diện tỉ mỉ, ông được chẩn đoán bị chấn động não kịch liệt cộng thêm vết thương nhiễm trùng nghiêm trọng dẫn đến biến chứng phức tạp, cần nằm viện điều trị thời gian dài và chăm sóc phục hồi tinh tâm.

Kết quả chẩn đoán này không nghi ngờ gì lại khiến tim mọi người thắt chặt thêm một phần, nhưng đồng thời cũng mang đến hy vọng —— chỉ cần phương pháp thích đáng, thời gian sung túc, Ngô Tam Tỉnh sẽ có khả năng khôi phục.

Trần Mộc và Bàn Tử, toàn thân trên dưới che kín những vết ngoại thương thấy mà giật mình, từng vết sẹo như những dòng sông trên bản đồ, uốn lượn khúc chiết khắc sâu trên da thịt bọn họ.

Trải nghiệm lần này khiến Trần Mộc triệt để từ bỏ sự hâm mộ đối với Phan Tử đầy mình thương tích trước kia.

Hắn hiện tại hiểu được, những vết sẹo trên người mình không chỉ là huy chương của dũng khí và sự kiên nhẫn, mà cũng là minh chứng cho việc hắn đã ngang tài ngang sức với Phan Tử.

Những vết sẹo đó, không tiếng động kể lại những khảo nghiệm sinh tử mà bọn họ cùng nhau trải qua, mỗi một chỗ đau đớn đều hóa thành ký ức không thể mài mòn nơi sâu thẳm nội tâm.

Mặc dù Trần Mộc trước sau vẫn chưa thể vạch trần mục đích và động cơ sau hành động của Ngô Tam Tỉnh, nhưng thành tựu khi thành công tìm được người an toàn mang về giống như một dòng nước ấm, chậm rãi chảy xuôi trong tim.

Loại cảm giác tự hào này, không chỉ vì hoàn thành một nhiệm vụ gian cự, mà còn nằm ở sự trung thành và không rời không bỏ đối với bằng hữu.

Bệnh tình của Ngô Tam Tỉnh được điều trị thỏa đáng tại bệnh viện, mãi cho đến khi mọi chỉ số xu hướng ổn định, mới coi như vượt qua thời kỳ nguy hiểm nhất.

Mà Trần Mộc, Phan Tử, Bàn Tử cùng mấy người bạn nước ngoài thì đã trải qua thời gian vui vẻ tụ họp gần nửa tháng.

Bọn họ tận tình hưởng lạc tại nơi tràn ngập phong tình dị vực ấy, để lại một đoạn ký ức khó quên.

Lúc cáo biệt, mọi người lưu luyến không rời, ước hẹn tương lai gặp lại.

Về phần A Ninh, từ sau lần phân biệt đó, Trần Mộc liền không còn tin tức gì của cô nữa.

Hiển nhiên, hành động lần này cũng không khiến cô được như nguyện, cô có lẽ còn phải đối mặt với sự chất vấn nghiêm khắc của hội đồng quản trị công ty.

Nhưng tất cả những điều này đã không còn liên quan đến Trần Mộc, sự giao tập của hai người dường như đến đây là đặt dấu chấm hết.

Trong dòng suy tư của Trần Mộc, ngẫu nhiên sẽ lóe lên một ý niệm —— nếu A Ninh thật sự vì chuyện này mà bị sa thải, thì vị nhân viên từng không tiếc hết thảy trả giá để nỗ lực liều mạng này, không nghi ngờ gì chính là sức mạnh mà đội ngũ của hắn đang thiếu hụt.

Dù sao, thái độ lười biếng của Vương Minh đã khiến hắn khá đau đầu, trong đội ngũ chính là đang thiếu một nhân vật tàn nhẫn như A Ninh.

Phan Tử bước lên lộ trình quay về Trường Sa, nơi đó chờ đợi gã là một loạt công tác xử lý hậu quả phức tạp phồn toái.

Nhiệm vụ nặng nề gần như chiếm cứ tất cả tinh lực của gã, liên hệ giữa hai người cũng theo đó dần dần giảm bớt.

Mà Bàn Tử thì lựa chọn trở lại Phan Gia Viên, tuyên bố muốn cho bản thân một kỳ nghỉ dài, nghỉ ngơi thật tốt vài tháng, từ trong những mạo hiểm bên bờ vực sinh tử kia triệt để thoát ly ra.

Về phần mấy người bạn nước ngoài, bọn họ ai nấy bước lên lữ

trình về nước, mang theo đoạn trải nghiệm phi phàm tại Việt Nam này, trở về thế giới thuộc về chính mình.

Trần Mộc cô thân một mình, trên vai gánh vác trách nhiệm trầm trọng, vừa phải tỉ mỉ chăm sóc Ngô Tam Tỉnh đang hôn mê bất tỉnh, đảm bảo dấu hiệu sinh mệnh của ông ổn định, lại phải kiệt lực sửa sang lại dòng suy tư hỗn loạn như tơ vò.

Trong hoàn cảnh tĩnh mịch và áp lực này, hắn nỗ lực ghép lại những manh mối linh tinh, mưu toan từ những mảnh vỡ đã biết bắt được một tia ánh sáng, chiếu rọi con đường thông đến chân tướng.

Nhưng mỗi khi tư duy chạm đến khu vực trống rỗng về những thông tin mấu chốt mà Ngô Tam Tỉnh nắm giữ, thì giống như bị sương mù dày đặc che khuất, khiến hắn không thể xuyên thấu, toàn bộ diện mạo của sự kiện dường như vĩnh viễn cách một tầng sa nhìn không thấu.

Thực tế, về những nghi đoàn liên quan đến Uông Tạng Hải, đã có những đường nét tương đối rõ ràng: Thứ nhất, Vân Thiên Cung trong truyền thuyết kia cũng không phải do Uông Tạng Hải sáng tạo, mà là hắn tiến hành một lần cải kiến to lớn và thần bí trên cơ sở của tiền nhân.

Mỗi một góc của những kiến trúc này đều chuyên chở tâm huyết và trí tuệ không ai biết của hắn, cũng ẩn giấu sự tôn kính sâu sắc và cách tân của hắn đối với lịch sử quá khứ.

Thứ hai, lần tham dự này của Uông Tạng Hải cũng không phải xuất phát từ sự tự nguyện nội tâm, mà là bị ép cuốn vào kế hoạch khổng lồ của người Đông Hạ.

Vô số thợ thủ công Hán tộc bị người Đông Hạ dùng cường quyền trưng tập, bọn họ trong sự sợ hãi và bất lực bắt đầu công trình gian cự này.

Uông Tạng Hải, với tư cách là tổng tư tạo, nội tâm hắn lại chôn giấu một phần kế hoạch khác —— trong quá trình cải tạo lăng mộ, hắn lặng lẽ thiết kế một thông đạo đào sinh uốn lượn khúc chiết, gần như xuyên qua hai tòa núi lớn là Tiểu Thánh và Tam Thánh.

Đây là đường lui hắn để lại cho mình, một tia hy vọng đào thoát khỏi lăng tẩm băng lãnh của Vạn Nô Vương khi Đông Hạ vương lăng triệt để phong bế.

Thứ ba, trong công việc cải kiến thâm nhập vào nội bộ lăng tẩm ngày qua ngày, Uông Tạng Hải từng bước vạch trần từng bí mật kinh người chôn sâu trong bụng núi Trường Bạch, dưới đáy địa cung hoàng lăng Đông Hạ.

Những bí mật ẩn giấu kia, giống như những u linh trầm ngủ sau cánh cửa thanh đồng cổ xưa khổng lồ, chúng rốt cuộc đã bày ra trước mắt Uông Tạng Hải cảnh tượng chấn động lòng người như thế nào?

Là trí tuệ viễn cổ, hay là lời cảnh cáo khiến người ta tim đập chân run?

Thứ tư, Uông Tạng Hải biết rõ giá trị của những bí mật này, cũng dự cảm được mình có khả năng không thể tận mắt chứng kiến ngày chúng được công bố ra thế giới.

Vì vậy, hắn dùng một phương thức cực kỳ ẩn hối, ghi chép lại tất cả trong Long Ngư bí văn khó lòng giải đọc.

Hắn ôm ấp hy vọng, ký thác vào một thời khắc nào đó trong tương lai, sẽ có trí giả xuất hiện, có thể giải khai những nghi đoàn này, để chân tướng ẩn giấu dưới bụi bặm lịch sử được trọng kiến thiên nhật, được hậu nhân biết đến và kinh thán.

Thứ năm, do Đông Hạ quốc nằm ở biên cảnh, quốc thổ nhỏ hẹp, quốc lực bất chấn, quốc khố lại càng giật gấu vá vai, khó lòng chi trả

cho sự theo đuổi xa hoa của hoàng thất.

Các loại kỳ trân dị bảo trưng bày trong Vân Thiên Cung cũng không phải sở hữu của bản thổ Đông Hạ, mà là chiến lợi phẩm do quân đội Đông Hạ dưới sự sách hoạch tỉ mỉ của Uông Tạng Hải trong nhiều năm, bí mật lẻn vào cổ mộ của các quốc gia xung quanh, trải qua vô số gian nan hiểm trở mà trộm được.

Uông Tạng Hải, vị đại sư cơ quan tài trí hơn người này, trong khi hiệp trợ hoàng thất Đông Hạ thực thi một loạt hành động đạo mộ, đã âm thầm đem Long Ngư mật văn cổ xưa và thần bí chia làm hai lần ẩn giấu vào trong các cổ mộ bị lược đoạt, hy vọng có một ngày, sẽ có sĩ tử hữu thức giải khai bí mật trọng đại đằng sau những mật văn này.

Lần cuối cùng, tức là khi Uông Tạng Hải tuổi già sức yếu, dự cảm sinh mệnh sắp kết thúc, hắn tự tay đặt điều mật văn Long Ngư quan trọng cuối cùng vào sâu trong lăng tẩm của chính mình, lúc từ biệt cõi đời, cũng để lại cho hậu thế một câu đố chưa giải.

Thứ sáu, khi Uông Tạng Hải thiết kế kiến tạo tòa hải để cổ mộ thần bí kia, đã biệt xuất tâm tài đặt nó dưới biển sâu.

Việc làm này không phải xuất phát từ sự xung động của sáng tạo nghệ thuật, mà là ẩn chứa sự tính toán thâm trầm và phòng phạm.

Hắn biết rõ sự tham lam của nhân tính và sự lãnh khốc của quyền mưu, lo lắng sau khi mình chết, hoàng tộc Đông Hạ hoặc người khác vì sợ hãi bí mật bị tiết lộ mà tiến hành thăm dò mang tính phá hoại đối với lăng mộ của hắn.

Cho nên mới chọn đáy biển làm nơi an nghỉ cuối cùng, lấy đại hải làm bình phong thiên nhiên.

Cho dù là Tào Tháo lúc sinh tiền quyền khuynh nhất thời, sau khi chết vẫn bố hạ nghi trủng để phòng đạo mộ giả xâm nhiễu, tâm tư

kiêu hùng của Uông Tạng Hải cũng không hề kém cạnh.

Thứ bảy, tại tòa cổ mộ dưới đáy biển u thâm khó lường kia, từng có một nhóm thám hiểm giả thần bí mất tích.

Mà điều khiến người ta chấn kinh là, một bộ phận thành viên trong đó thế mà lại được phát hiện tại mật thất ẩn bí nhất bên trong Vân Thiên Cung cách xa ngàn núi vạn sông.

Đáng tiếc là, trong số những người này, ngoại trừ hai vị người sống sót có thân phận thành mê, những người còn lại đều đã bất hạnh ngộ nạn.

Chương 1171

Về thân phận của hai người sống sót này, cùng với việc làm thế nào bọn họ đào thoát trong hạo kiếp sinh tử đó, tiến tới lại vì sao xuất hiện trong mật thất Vân Thiên Cung, tất cả đều uyển như mê vụ.

Liệu có giống như "Muộn Du Bình" trầm mặc ít nói, mang trong mình tuyệt kỹ kia, bọn họ cũng đã xông vào sau cánh cửa thanh đồng khổng lồ thông tới thế giới chưa biết kia chăng?

Mục đích của bọn họ ở đâu?

Phải chăng cũng đang gánh vác sứ mệnh nào đó hoặc là bị dòng lũ vận mệnh xua đuổi?

Mà nhân vật chính Ngô Tam Tỉnh, khi ông bước lên con đường chinh đồ đến Vân Thiên Cung, trong lòng rốt cuộc đang ôm ấp mục đích và kỳ vọng như thế nào?

Thứ tám, sự xuất hiện của một loạt khí vật bằng đồng xanh, như cây cổ thụ thanh đồng khổng lồ sừng sững nơi giao giới giữa hư ảo và hiện thực, cùng với những cánh cửa ngầm bằng đồng và chuông lục giác thường xuyên hiện thân tại các địa điểm khác nhau, những thứ này dường như đều không phải ngẫu nhiên.

Giữa chúng liệu có tồn tại mối liên hệ thần bí nào siêu việt thời gian và không gian?

Những tạo vật thanh đồng cổ xưa này, liệu có đại biểu cho trí tuệ của một nền văn minh đã sớm thất lạc, hay là tượng trưng cho một loại sức mạnh siêu nhiên nào đó?

Sự xuất hiện của chúng, phảng phất đang thì thầm một bí mật xuyên qua ngàn năm, đó là chiếc chìa khóa đủ để điên đảo nhận thức,

mở ra tân thế giới.

Nhưng chân tướng rốt cuộc là gì, lại nhưng vẫn chôn sâu dưới bụi bặm lịch sử, chờ đợi người tham dò dũng cảm và trí tuệ đi vạch trần tấm khăn che mặt thần bí của nó.

Cùng với thời gian trôi qua, Trần Mộc càng phát giác được, tòa mộ huyệt cổ xưa bị lịch sử trần phong, ẩn tàng dưới đáy biển kia, dường như ám tàng mấu chốt vạch trần tất cả nghi đoàn.

Lần tham dò hai mươi năm trước, giống như một tia sáng như ẩn như hiện, chiếu rọi con đường thông tới chân tướng, lại mơ hồ không rõ, dẫn người ta đến những hà khắc vô hạn.

Sau khi cuộc mạo hiểm ở Vân Thiên Cung kết thúc, ước chừng vào một tháng gió nổi mây phun, Trần Mộc nghị nhiên quyết nhiên ở lại, tấc bước không rời mà thủ hộ bên cạnh Ngô Tam Tỉnh đang trong cơn hôn mê.

Lần này, trong lòng hắn có thêm một phần cảnh giác và tinh tế, sợ đi vào vết xe đổ, trải qua một lần nữa sự cáo biệt không tiếng động.

Thế là, một góc bệnh viện trở thành nơi cư trú tạm thời của Trần Mộc, chiếc ghế gấp đơn giản bên giường bệnh và đống y phục chất chồng lộn xộn cấu thành toàn bộ cuộc sống của hắn.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng đan xen với sự kiên nhẫn không rời không bỏ.

Trong những ngày canh giữ này, quyết định của Trần Mộc dần trở nên đặc biệt sáng suốt.

Mặc dù ban đầu, người xung quanh ôm sự khó hiểu và nghi lự đối với sự kiên trì của hắn, cho rằng sự chờ đợi như vậy gần như đồ lao, nhưng trong mắt Trần Mộc, ngọn lửa sinh mệnh của Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa tắt, hy vọng vẫn còn.

Cùng với việc trị liệu chuyên sâu, tình trạng cơ thể của Ngô Tam Tỉnh xu hướng ổn định, nhưng ý thức quay về vẫn xa xa không hẹn.

Hơi thở bình tĩnh, sắc mặt khôi phục sinh cơ của ông hình thành sự đối lập rõ ràng với thế giới tư duy trầm tịch kia.

Các bác sĩ nhẹ nhàng giải thích, mỗi một chữ đều tựa ngàn cân: "Sự nhiễm trùng của bệnh nhân đã được khống chế hữu hiệu, bề ngoài nhìn qua khỏe mạnh hồng nhuận, chỉ là... trung khu thần kinh có khả năng đã chịu ảnh hưởng chưa biết trong thời gian sốt cao, khi nào có thể tỉnh, chỉ có thể giao cho thời gian.

Có đôi khi, kỳ tích cần một chút vận may." Đối mặt với sự chờ đợi chưa biết này, trong lòng Trần Mộc vừa tràn ngập sự bất lực, lại ôm ấp hy vọng bất diệt.

Người nhà đến thăm mang theo sự ấm áp và quan hoài, nhiều lần mời hắn ra ngoài giải sầu, hưởng thụ một bữa cơm thường, nhưng đều bị Trần Mộc uyển chuyển từ chối.

Đối với hắn mà nói, mỗi một bước đi ra khỏi bệnh viện đều là sự phản bội đối với sự kiên thủ này, hắn sợ dù chỉ là rời đi trong khoảnh khắc sẽ khiến Ngô Tam Tỉnh trong nháy mắt hắn vắng mặt như khói tan biến, một lần nữa ném mình vào biển người mênh mông, không nơi tìm kiếm.

Thế là, Trần Mộc lựa chọn kiên thủ, lựa chọn lẳng lặng chờ đợi phần kỳ tích có khả năng xuất hiện trong dòng sông thời gian.

Mẹ của Trần Mộc luôn lắc đầu than thở, nhẹ giọng mắng yêu nói hắn quá mức si ngốc, không biết biến thông.

Tuy nhiên Trần Mộc đối với việc này chỉ đáp lại bằng nụ cười nhạt, trong mắt lấp lóe ánh sáng kiên định không dung nghi ngờ.

Một thanh âm sâu trong nội tâm không ngừng nói cho hắn biết,

điều mình đang kiên trì là một con đường tuy gian tân nhưng tràn đầy ý nghĩa.

Vì vậy, Trần Mộc kiên quyết biểu thị, mình tuyệt đối không phải nhất thời xúc động, mà là có quyết tâm không dung dao động.

Dưới sự kiên trì này, không cần bất kỳ lời giải thích dư thừa nào, sự thật chính là chứng minh tốt nhất —— trong thời gian ngủ say dài dằng dặc hơn một tháng của Ngô Tam Tỉnh, Trần Mộc phảng phất hóa thân thành người bảo hộ, gần như chưa từng có một khắc cách ông quá mười mét.

Bất luận là mặt trời mọc hay lặn, hay là tinh hà biến đổi, thân ảnh Trần Mộc thủy chung như hình với bóng, kiên định không dời.

Trong khoảng thời gian này, Trần Mộc cũng không để bản thân đắm chìm trong sự chờ đợi và lo âu vô tận.

Tương phản, hắn lợi dụng từng tấc quang âm, chải vuốt chỉnh hợp những manh mối phồn vinh phức tạp trên tay về nơi cổ xưa và thần bí là Vân Thiên Cung.

Những văn tự loang lổ trên vách đá cổ, bí mật ẩn giấu trong góc, dường như đều dần dần dệt thành một tấm lưới rắc rối phức tạp nhưng lại có trật tự rõ ràng trong lòng hắn.

Mấy vị cố vấn hải ngoại của công ty A Ninh sau khi trở về quốc gia của mình cũng không quên sứ mệnh, nhao nhao đem tư liệu nghiên cứu được chỉnh lý tinh tâm thông qua phương thức điện tử, vượt qua ngàn núi vạn sông truyền đến tay Trần Mộc.

Trong đó không chỉ bao hàm mười mấy bức bích họa ngụ ý thâm thúy mà A Ninh đã chụp lại trong chủ quan thất ở hậu điện âm u trang nghiêm trong lần thám hiểm hải để cổ mộ kia, mà còn có toàn bộ ghi chép dịch văn gian nan phá giải từ những con cá đồng (đồng ngư) cổ

xưa kia, từng chữ từng chữ như ngọc, ẩn chứa lượng thông tin kinh người.

Cùng với sự tích lũy không ngừng và phân tích chuyên sâu những tư liệu quý giá này, Trần Mộc dần dần có sự lý giải toàn diện và sâu sắc đối với câu đố mà kỳ nhân nổi danh lịch sử Uông Tạng Hải để lại.

Uông Tạng Hải, cái tên này phía sau chuyên chở không chỉ là trí tuệ trác tuyệt và tầm nhìn xa, mà còn là một mê đoàn khổng lồ của một thiên tài vượt thời đại để lại cho hậu thế.

Giờ khắc này, tâm cảnh Trần Mộc trở nên minh triệt và thoải mái chưa từng có, hắn phảng phất có thể cảm nhận được sự cô độc và kỳ vọng vượt qua trói buộc thời đại của Uông Tạng Hải.

Đúng vậy, mặc dù Uông Tạng Hải lúc còn sống cơ quan tính toán tường tận, đem rất nhiều bí mật khéo léo che giấu ở nhân gian, nhưng cuối cùng nỗ lực của hắn cũng không uổng phí, bởi vì vào hôm nay sau mấy trăm năm, rốt cuộc đã có người —— Trần Mộc, tiếp nhận di sản trầm trọng mà huy hoàng này.

Bất quá, cho dù là ở xã hội hiện đại có tri thức và khoa học cao độ phát triển, Trần Mộc cũng không thể không thừa nhận, đối mặt với một số cảnh tượng và lời tiên đoán siêu hồ tưởng tượng mà Uông Tạng Hải lưu lại, hắn y nguyên cảm thấy khốn hoặc và vô lực.

Đó là một loại nhận thức thanh tỉnh về giới hạn nhận tri của chính mình, đồng thời cũng là sự kính sợ sâu sắc đối với trí tuệ người xưa.

Tuy nhiên, chuyện trên thế gian, nếu như bí mật chôn sâu kia đã vượt qua dòng sông năm tháng truyền thừa đến nay, vậy thì chung quy sẽ có một ngày, tấm khăn che mặt của chân tướng sẽ được chậm rãi vạch trần, lộ ra chân dung vừa thần bí lại vừa dụ người của nó.

Trong đông đảo câu đố quấy nhiễu trong lòng, điều khiến Trần

Mộc khó nguôi ngoai nhất, không gì khác hơn là ý đồ chân thực của Muộn Du Bình và Ngô Tam Tỉnh.

Căn cứ vào sự suy đoán chu mật của Trần Mộc, hai mươi năm trước, mấy vị dũng giả bước vào hải để cổ mộ kia, phảng phất đều bị một luồng lực lượng vô hình dẫn dắt, cùng nhau truy tìm một mục tiêu —— cánh cửa khổng lồ (cự môn) trong truyền thuyết ẩn giấu dưới lòng đất u thúy của Vân Thiên Cung.

Trong lòng bọn họ dường như đều có khát vọng không ai biết, khát vọng có thể bước vào cánh cửa chưa biết kia, nhìn trộm thế giới sau cánh cửa.

Ký ức của Trần Mộc rõ ràng như mới hôm qua, hắn tận mắt chứng kiến Muộn Du Bình sử dụng một phương pháp khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối, phảng phất xuyên qua gông xiềng thời không, nghị nhiên bước vào cánh cửa cấm kỵ kia.

Mà tại tàng bảo thất, trong số di hài của bọn Lý Tứ Địa, hai cỗ thân thể bị thiếu mất không biết thuộc về ai, hoặc chăng cũng đã đi theo tiếng triệu hồi chưa biết kia, độn nhập vào lãnh địa thần bí đó.

Tất cả những điều này rốt cuộc là vì cái gì?

Phía sau cánh cửa bọn họ tiến vào kia, rốt cuộc ẩn giấu mục đích hay sứ mệnh như thế nào?

Là sự tham luyến đối với kho tàng vô tận?

Hay là sự tham cầu đối với trí tuệ cổ xưa?

Hay hoặc là vì vạch trần một bí mật nào đó đã bị trần phong ngàn năm?

Tất cả manh mối rắc rối phức tạp, giống như một tấm lưới khổng lồ, đem tiêu điểm đều hội tụ lại trên sự kiện kinh tâm động phách phát sinh tại lăng tẩm đáy biển hai mươi năm trước.

Chương 1172

Uông Tạng Hải, người biên soạn lịch sử này, liệu có thật sự để lại một vật phẩm quan trọng chí mạng, hoặc là một tin tức ẩn hối trong lăng tẩm của hắn hay không?

Trân bảo thất lạc hoặc tin tức ẩn bí này, giống như một ngọn đèn sáng chỉ dẫn phương hướng cho bọn họ trong bóng tối, kích phát xung động và quyết tâm mãnh liệt của tất cả mọi người trong việc thám hiểm Vân Thiên Cung, trở thành hạch tâm và mấu chốt khu động hết thảy hành động.

Đáng tiếc là, Trần Mộc giờ khắc này chỉ có thể bồi hồi trong sự chờ đợi nôn nóng, duy chỉ có đợi đến khi vị trí giả đang ngủ say Ngô Tam Tỉnh kia lần nữa mở mắt ra, mới có khả năng vạch sương mù, tìm được chìa khóa giải đáp tất cả nghi hoặc này.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong sự kỳ vọng và bất an, mỗi một phút mỗi một giây đều chuyên chở khát cầu vô tận của hắn đối với chân tướng.

Ngoài ra, Trần Mộc còn cố ý trù hoạch một buổi đấu giá độc đáo cho Bàn Tử, đem sáu món đồ vàng (kim khí) trân quý mà gã mang ra từ lần mạo hiểm kia, từng cái một bày ra trước mặt người đời.

Hoạt động lần này không chỉ oanh động nhất thời, càng làm cho thu nhập của Trần Mộc đạt đến độ cao chưa từng có.

Trong những món kim khí đó, đặc biệt dẫn người chú mục là một chiếc chén vàng chân cao tràn ngập phong tình Tây Vực, thân chén khảm nạm mã não sặc sỡ, mỗi một hạt đều lấp lánh ánh sáng lịch sử, cuối cùng được giao dịch với giá cao ngất ngưởng là bốn mươi vạn đô la Mỹ khiến người ta nghẹn họng.

Bàn Tử mặc dù vui mừng khôn xiết, lại không quên tình nghĩa huynh đệ, khảng khái chia cho Trần Mộc một khoản tiền hoa hồng hậu hĩnh, cười xưng đây là phí tổn trang bị dự tiên chuẩn bị cho lần "Giáp lạt ma" tiếp theo.

Trần Mộc nghe vậy, dở khóc dở cười, trịnh trọng thề với Bàn Tử rằng những ngày tháng đó đã thành quá khứ, bọn họ nên trân trọng cuộc sống bình tĩnh trước mắt, không bao giờ đặt chân đến thế giới nguy cơ tứ phía đó nữa.

Thời gian như cát mịn, không tiếng động từ kẽ tay trôi qua, Trần Mộc trong sự bình thản ngày qua ngày dần dần nảy sinh một tia chán ghét khó phát hiện.

Chờ đợi, dường như đã trở thành chủ đề duy nhất của cuộc sống.

Ban đầu, việc xử lý những vấn đề còn tồn đọng sau chuyến thám hiểm còn có thể khiến hắn cảm thấy sung túc.

Thời gian trôi đi, mọi sự vụ phồn tạp dần kết thúc, chỉ còn lại sự trống rỗng vô tận và nỗi chờ đợi đằng đẵng.

Trần Mộc thường ngồi trước máy tính của Ngô Tam Tỉnh, ánh mắt ngưng thị vào tấm ảnh đen trắng lốm đốm trên màn hình, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Hắn không kìm được thầm nghĩ, liệu tên Muộn Du Bình hành tung bí ẩn, luôn trầm mặc ít lời kia, giờ này có phải cũng đang ở một góc nào đó trên thế giới, trải qua những câu chuyện truyền kỳ thuộc về riêng hắn?

Chính khi Trần Mộc tưởng rằng chuỗi ngày này sẽ kéo dài vô tận, hoặc giả còn cần vài tháng nữa để tiêu hao, thì một bước ngoặt bất ngờ đã phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có.

Bác sĩ điều trị chính của Ngô Tam Tỉnh, một người ngày thường ít

nói cười, lại đích thân tìm đến Trần Mộc, thần sắc ngưng trọng báo rằng có việc khẩn cấp và cực kỳ quan trọng cần đàm đạo riêng ngay lập tức.

Biến cố này tựa như hòn đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, trong nháy mắt khuấy động cuộc sống đang dần xu hướng bình đạm của Trần Mộc, khiến trong lòng hắn dâng lên một nỗi căng thẳng và mong chờ khó tả.

Trần Mộc đột nhiên cảm thấy bất an, hắn dự cảm tình hình của Ngô Tam Tỉnh dường như đã xảy ra biến hóa ngoài ý muốn.

Mang theo nỗi lo âu trầm trọng, hắn bước chân vội vã theo sau người kia đến văn phòng của Ngô Tam Tỉnh.

Trên đường đi, hắn thầm niệm, hy vọng tất cả chỉ là hư kinh một phen.

Cửa văn phòng nhẹ nhàng đẩy ra, cảnh tượng đập vào mắt lại khác xa dự đoán.

Chẳng phải bản thân Ngô Tam Tỉnh, mà là một gã hỏa kế trong cửa hàng, ngày thường tay chân lanh lẹ, mặt luôn treo nụ cười hàm hậu.

Giờ phút này, gã đang đứng đó cục mịch bất an, trong tay nắm chặt một xấp tài liệu, bộ dáng vô cùng khẩn trương.

Thấy Trần Mộc bước vào, ánh mắt tên hỏa kế láo liên, như thể có ngàn vạn lời nói nghẹn ở cổ họng nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ có thể ấp úng, nửa ngày không thốt nên lời.

Tình huống đột ngột này khiến nỗi bất an trong lòng Trần Mộc như mặt hồ bị ném đá, gợn lên từng tầng sóng.

Hắn mạnh mẽ xoay người, một loại dự cảm chẳng lành thúc giục hắn lao nhanh về phòng bệnh của Ngô Tam Tỉnh.

Khoảnh khắc đẩy cửa ra, một luồng gió lạnh ập vào mặt, phòng bệnh trống không, trên giường phẳng phiu không một nếp nhăn, bóng dáng Ngô Tam Tỉnh đã không còn đâu nữa.

Trái tim Trần Mộc như bị ai đó bóp mạnh, trong mắt lóe lên cảm xúc phức tạp đan xen giữa phẫn nộ và lo âu, răng nghiến chặt phát ra tiếng ken két khe khẽ.

Chính lúc lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hận không thể lập tức tìm gã bác sĩ vô trách nhiệm kia để đòi lời giải thích, thì cuối hành lang truyền đến tiếng ồn ào, cắt ngang ý niệm xung động của hắn.

Định thần nhìn lại, hóa ra là Ngô Tam Tỉnh đang bị người ta nửa lôi nửa kéo "mời" trở về, bộ dáng khá chật vật.

Mà người thực hiện cuộc "hộ tống đặc thù" này, lại chính là vị Nhị thúc bình thường luôn nghiêm nghị, uy vọng cực cao trong gia tộc.

Trong dòng họ vẫn lưu truyền câu nói: "Lão Tam úy Lão Nhị, thiên kinh địa nghĩa." Lão Nhị trong gia tộc luôn đóng vai trò nghiêm khắc nhất, bởi vì Lão Đại thường phải lo toan đại cục, giữ một phần siêu nhiên, còn trọng trách thực sự xử lý việc vặt trong nhà, duy trì trật tự, tự nhiên rơi xuống vai Lão Nhị.

Ngô Tam Tỉnh tuy ở trong nhà xưa nay vẫn làm theo ý mình, nhưng đối với uy nghiêm của vị Nhị thúc này lại phát xuất từ nội tâm kính sợ.

Mỗi khi ánh mắt Nhị thúc như đuốc, nhẹ nhàng trừng một cái, Ngô Tam Tỉnh dù có bao nhiêu bất mãn cũng chỉ đành ngoan ngoãn thu liễm.

May mắn thay, Nhị thúc của gia đình không coi sự thành công hay thất bại của các thành viên trong gia tộc là mục tiêu duy nhất của mình, nếu không thì với cá tính trương dương, không chịu gò bó của

Ngô Tam Tỉnh, có lẽ gã đã sớm đào thoát khỏi Hàng Châu, tòa thành thị chứa đầy những sự dây dưa của gia tộc này rồi.

Trần Mộc nét mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa thâm ý, không vạch trần lớp ngụy trang vụng về của Ngô Tam Tỉnh.

Mấy người ngồi cùng một chỗ, chủ đề nhảy vọt, bầu không khí nhìn qua có vẻ nhẹ nhàng tự tại.

Trong khoảng thời gian nhàn nhã này, Trần Mộc bất động thanh sắc đem một loạt sự kiện kỳ dị mình trải qua sau khi hôn mê, cùng với những suy luận phân tích của hắn về tất cả mọi chuyện, như đang đan một tấm lưới tỉ mỉ, chậm rãi phô bày trước mặt Ngô Tam Tỉnh.

Tuy nhiên, đối với những thông tin được tổ chức tinh vi này, Ngô Tam Tỉnh vẫn giữ một sự trầm mặc khó đoán, chỉ khi nhắc đến vị "Muộn Du Bình" thần bí kia bước vào một cảnh tượng mấu chốt nào đó, sắc mặt gã mới hơi biến đổi khó nhận ra, phảng phất cái tên này đã chạm đến tình cảm ẩn giấu sâu trong lòng gã.

Không lâu sau, Nhị thúc kết thúc cuộc thăm viếng ngắn ngủi, trước khi đi còn đặc biệt dặn dò Trần Mộc phải lưu ý nhiều đến ông già tính tình ngoan cố này, lời lẽ tràn đầy sự quan tâm và lo lắng của bậc trưởng bối.

Theo bước chân Nhị thúc dần xa, nụ cười trên mặt Trần Mộc dần thu lại, chuyển sang nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, trong mắt lóe lên tia sáng không dung nghi ngờ, trực tiếp phát vấn, giọng nói mang theo một tia nộ ý khó phát hiện: "Ông khôi phục ý thức từ bao giờ?

Cái màn giả vờ hôn mê này rốt cuộc đã diễn bao lâu rồi?" Câu hỏi này như xé toạc lớp vỏ bọc hòa thuận vừa rồi, bầu không khí bỗng nhiên căng thẳng.

Đối mặt với sự chất vấn bất ngờ, Ngô Tam Tỉnh tỏ ra khá lúng

túng, sự giảo hoạt ngày thường lúc này dường như cũng mất đi hiệu dụng.

Dưới ánh mắt sắc bén của Trần Mộc, gã đành miễn cưỡng thừa nhận mình thực ra vừa mới tỉnh lại, đang định lặng lẽ rời khỏi phòng để giải quyết nhu cầu cá nhân.

Trần Mộc nghe xong cũng không truy cứu quá nhiều, trong lòng thầm suy đoán, có lẽ Ngô Tam Tỉnh nói không sai, dù sao thì ai có thể chịu đựng sự tự giam cầm liên tục một tháng mà không lộ chút sơ hở nào chứ?

Nhưng khi Trần Mộc cố gắng hỏi sâu vào những chủ đề nhạy cảm hơn, Ngô Tam Tỉnh lại đột nhiên chuyển sang tư thế phòng thủ triệt để, ngậm miệng không nói, kiên quyết khẳng định những bí mật kia không liên quan đến Trần Mộc, bày ra bộ dạng bất cần đời.

Thấy tình cảnh này, nỗi lo âu và mất kiên nhẫn trong lòng Trần Mộc rốt cuộc bùng phát, lời nói xen lẫn vài phần trách cứ và bất lực: "Ông cái lão ngoan đồng này, có biết vì chuyện của ông mà tôi đã phải chịu đựng bao nhiêu gian nan hiểm trở không?

Đại Khuê, Phan Tử bọn họ, có ai là không cùng ông vào sinh ra tử, bọn họ vô oán vô hối lấy mạng ra đánh cược, chẳng lẽ ông không nên thể hiện sự tôn trọng tối thiểu với họ sao?

Ít nhất, hãy để họ hiểu rõ, sự hy sinh quên mình này rốt cuộc là vì mục đích gì?" Lời này, vừa là trách cứ hành vi của Ngô Tam Tỉnh, vừa là sự thương cảm và kính trọng sâu sắc đối với những người bạn đồng hành trung thành kia.

Sức nặng của câu nói hiển nhiên đã chạm đến nỗi phẫn nộ sâu thẳm trong lòng Trần Mộc, đặc biệt là khi dòng suy nghĩ của hắn bay về hình ảnh chấn động lúc Phan Tử hút mủ vết thương cho ông già kia, một nỗi niềm khó tả nghẹn ứ ở cổ họng, khiến hắn nhất thời

không thể nói nên lời.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, biểu cảm trên mặt dần đông cứng, rồi hóa thành một chuỗi cười khổ phức tạp khó phân biệt.

Tiếng cười ấy như kẹp theo sự chua xót và bất lực của quá khứ, nương theo một tiếng thở dài thườn thượt.

Gã khẽ lắc đầu, giọng nói mang theo một tia mệt mỏi: "Việc này không can hệ gì đến cậu, biết quá nhiều có lẽ chỉ khiến cậu thêm phiền não.

Tôi không nói, thực ra là xuất phát từ ý muốn bảo vệ cậu, cậu hà tất phải cố chấp như vậy?" Đầu Trần Mộc khẽ lắc, ánh mắt lộ ra quyết tâm không thể lay chuyển.

Chương 1173

Trong mắt hắn, dù phía trước là nỗi đau khổ và khốn nhiễu của việc tự tìm kiếm, hắn cũng nhất định phải vạch trần tấm màn sự thật.

Đối với hắn, không hiểu rõ toàn bộ sự việc cũng đồng nghĩa với thanh kiếm treo trên đầu, một khắc cũng không thể an ninh.

Lời hắn nói chắc nịch, từng chữ như được điêu khắc tỉ mỉ, vừa là tuyên cáo với Ngô Tam Tỉnh, vừa là một lời khiêu chiến không lời, nói rõ cho đối phương biết: Lần này, bản thân tuyệt đối sẽ không dễ dàng lui bước, cũng không cho phép bất cứ ai mang tâm lý cầu may hòng trốn tránh.

Sự thật là, đây là một trong những thành quả của việc Trần Mộc khắc khổ học tập gần đây.

Ngay từ mấy ngày trước, hắn đã dự cảm có thể gặp phải loại trở lực này, vì thế hắn tiềm tâm nghiên cứu rất nhiều văn hiến tâm lý học, thảo luận làm sao có thể xuyên thủng bức tường tự vệ trong lòng người, khiến những bí mật chôn giấu kia tự nguyện nổi lên mặt nước.

Nỗ lực này không chỉ là tích lũy kiến thức, mà còn là một lần tôi luyện quyết tâm và ý chí, khiến hắn trong cuộc đấu trí tâm lý vô hình này trở nên càng thêm kiên cố không thể phá vỡ.

Ngô Tam Tỉnh trầm ngâm giây lát, mi tâm nhíu chặt thành một đoàn, cuối cùng, gã chậm rãi thở hắt ra một hơi, phảng phất như đã đưa ra một quyết định trọng đại trong sâu thẳm nội tâm.

Gã nâng tay, khẽ day day đôi mắt đã hơi mỏi mệt vì năm tháng, giọng mang vẻ bất lực nói: "Haizz, đúng là thế sự khó lường, người ta thường nói con cái là chủ nợ kiếp trước, tôi vốn tưởng không sinh con đẻ cái thì có thể tránh được hết thảy dây dưa, ai ngờ đâu, chung quy

vẫn kết phải mối duyên không thể giải với cái tên nhóc con nhà cậu.

Xem cái dạng này, hôm nay tôi không thể không vạch trần bí mật này cho cậu rồi, phải không?" Nghe thấy lời này, Trần Mộc nộ khí xung thiên, gần như gào lên: "Ông còn mặt mũi mà nói à!

Rốt cuộc là ai nợ ai?

Chẳng lẽ ông quên mình suýt chút nữa bị vùi xác vĩnh viễn dưới bùn cát ở cái nơi đáy biển u ám kia?

Quên lần ở trên hoang đảo, suýt nữa trở thành bữa ăn cho lũ khỉ hoang?

Còn có..." Ngô Tam Tỉnh thấy thế, vội vàng giơ hai tay làm tư thế đầu hàng khôi hài, trên mặt nặn ra nụ cười khổ, cắt ngang tràng chất vấn liên thanh của Trần Mộc: "Được rồi được rồi, tính hiếu kỳ của cậu còn nặng hơn cả mèo, đã thiết tha muốn biết như vậy, thì thôi được, lần này tôi sẽ phá lệ tiết lộ cho cậu.

Nhưng!

Cậu phải thề với tôi trước, bất luận nghe được cái gì, đều tuyệt đối không được nói cho người khác." Đối với lời thề, Trần Mộc xưa nay luôn thuận miệng nói ra, chẳng coi là gì, lập tức thần sắc nhẹ nhàng hứa một lời thề nghe như đùa giỡn nhưng lại dị thường độc địa: "Nếu làm trái ước định này, nguyện cả nhà gặp điều bất hạnh." Lời thề nặng nề này, dù là lời nói đùa, cũng khiến người nghe xong phải kinh tâm táng đảm.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy thì sững sờ, hiển nhiên bị mức độ tàn nhẫn trong lời thề của Trần Mộc làm cho chấn kinh.

Gã trầm mặc một lát, hồi lâu sau mới chậm rãi lắc đầu, khóe miệng lại mạc danh kỳ diệu nhếch lên một nụ cười khổ, khi mở miệng lần nữa, ngữ khí kẹp theo vài phần chua chát: "Trần Mộc, nói

lời khó nghe trước, chuyện này không phải chuyện nhỏ, không phải ai cũng có thể chấp nhận hoặc tin tưởng.

Lát nữa một khi tôi nói ra sự thật, nếu cậu chọn không tin, thì đó cũng là chuyện không còn cách nào khác, hy vọng đến lúc đó cậu có thể hiểu." Cổ họng Trần Mộc như bị nỗi lo âu bóp nghẹt, tiếng ho khan xen lẫn sự cấp thiết và bất an: "Trần Mộc tôi giờ phút này trong lòng đã không còn gì là không dám tin, chỉ cầu ông đem thực tình nói hết ra, chớ có chút nào bảo lưu." Ngô Tam Tỉnh nghe vậy sắc mặt trầm trọng, tựa hồ bị gánh nặng vô hình đè nén đến không thở nổi.

Gã chậm rãi thở ra một hơi dài, phảng phất trong hơi thở ấy ẩn chứa bao nhiêu chua xót và gian nan của năm tháng.

Sau đó, tay gã vô thức thò vào túi áo, mò mẫm hồi lâu, cuối cùng lôi ra nửa điếu thuốc lá nhăn nhúm, điếu thuốc ấy dường như đã theo gã qua vô số ngày đêm, chứng kiến quá nhiều bí mật không ai biết.

Ánh mắt gã lướt qua cửa phòng bệnh, xác nhận bốn phía không có bóng dáng y tá, một tia thương cảm gần như xa xỉ lóe lên trong mắt, gã cẩn thận dùng bật lửa châm nửa điếu thuốc kia, rít một hơi thật sâu, trong làn khói lượn lờ, ký ức quá khứ dần trở nên rõ ràng. "Chuyện này à, còn phải kể từ những năm tháng xa xưa, ước chừng là vào một đêm năm mươi năm về trước, đó là thời khắc gió nổi mây phun, mà tất cả manh mối phân tạp phức tạp, đều bắt nguồn từ cuốn nhật ký do ông nội cậu viết." Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh xuyên qua làn khói thuốc lượn lờ, dường như xuyên thấu rào cản thời không, trở lại đêm tối bị lịch sử phủ bụi kia. "Nếu thực sự muốn làm rõ ngọn nguồn mọi chuyện, thì không thể không bắt đầu kể từ câu chuyện của đêm hôm đó." Kể từ khoảnh khắc Ngô Tam Tỉnh từ từ tỉnh lại, sự cấp thiết trong lòng Trần Mộc liền như nước lũ vỡ đê, cuộn trào mãnh liệt.

Hắn khát vọng khai quật bí mật ẩn giấu sau lưng gia tộc từ miệng Ngô Tam Tỉnh, lại không ngờ đáp án này lại trải dài qua sương gió của nửa thế kỷ.

Giờ khắc này, tuy cuốn nhật ký ghi chép bí sử gia tộc không ở bên cạnh Trần Mộc, nhưng từng câu từng chữ trong đó lại như lạc ấn khắc sâu vào đáy lòng hắn.

Đêm khuya năm mươi năm trước, những sự kiện kỳ dị được miêu tả dưới ngòi bút của ông nội, mỗi một chi tiết đều dị thường quỷ quyệt, khiến người ta khó lòng tin nổi.

Điều khiến người ta lạnh gáy hơn cả là câu chuyện lại dừng bặt ở chỗ mấu chốt nhất, chân tướng sau khi ông nội hôn mê tựa như chiếc diều đứt dây, biến mất giữa bầu trời mênh mông, không ai biết hồi sau thế nào.

Nội tâm Trần Mộc đan xen giữa mong chờ và thắc thỏm, hắn hiểu sâu sắc rằng mỗi một câu sắp thốt ra từ miệng Ngô Tam Tỉnh đều sẽ là chìa khóa giải mã bí mật gia tộc.

Mà đoạn truyền kỳ vắt ngang hai thế hệ, kéo dài nửa thế kỷ này, đang chậm rãi vén lên tấm màn che mặt thần bí.

Giờ đây, khi dòng suy nghĩ của Trần Mộc một lần nữa lướt qua phần ký ức phủ bụi kia, mỗi một chữ trong cuốn sách cổ xưa dường như đều mang theo một loại sức mạnh khó diễn tả, quanh quẩn trong lòng hắn, kích khởi từng đợt gợn sóng tình cảm vi diệu.

Những dòng chữ ấy phảng phất có sinh mệnh riêng, nhẹ nhàng chạm vào sâu thẳm linh hồn hắn, đánh thức một loại cộng hưởng mơ hồ mà thần bí.

Tuy nhiên, đối mặt với lời nói chắc nịch của Ngô Tam Tỉnh, trong lòng Trần Mộc không khỏi nảy sinh một tia nghi hoặc.

Dù sao thì, về bí mật kia, ngay cả người ông nội vốn tính tình khoát đạt của hắn cũng chưa từng dễ dàng mở miệng.

Trong những thời khắc cuối cùng của cuộc đời ông nội, mặc dù đám con cháu trong nhà luân phiên thăm dò, dùng hết phương pháp muốn cạy mở cánh cửa lòng khép chặt kia, lại thủy chung không thể khiến người già thổ lộ nửa chữ.

Mà Ngô Tam Tỉnh, kẻ vốn luôn bất hòa, quan hệ lạnh nhạt với ông nội, làm sao có thể biết được bí mật gia tộc cỡ này?

Suy nghĩ như vậy quanh quẩn trong đầu Trần Mộc, khiến hắn không khỏi đánh một dấu hỏi chấm thật lớn đối với lời nói của Ngô Tam Tỉnh. "Ông đừng có lấy tôi ra làm trò đùa!" Trần Mộc nửa đùa nửa thật nói, ngôn ngữ xen lẫn một tia không cho là đúng. "Năm mươi năm trước, lúc đó ông nội vẫn còn là thằng nhóc cởi truồng, miệng ông ấy còn kín hơn cái cân sắt, làm sao ông có thể biết tường tận mọi việc được?

Đừng có lại bịa ra mấy câu chuyện tử hư ô hữu để lừa gạt tôi, lần này tôi không mắc mưu ông đâu." Nghe thấy lời này, trên mặt Ngô Tam Tỉnh rõ ràng lộ vẻ không vui, mày nhíu lại, trong giọng nói mang theo vài phần biện bác: "Thật là, không nói thì cậu cuống lên truy hỏi, nói rồi cậu lại bày ra cái bộ dạng đánh chết không tin.

Dựa vào đâu mà tôi không thể biết những chuyện này chứ?

Thôi bỏ đi, nếu cậu đã không tin, thì tôi cũng chẳng còn gì để nói, vốn dĩ tôi còn lười nhắc lại chuyện cũ đây này." Mắt thấy Ngô Tam Tỉnh làm bộ muốn im miệng, Trần Mộc vội vàng xua tay ngăn lại, giọng điệu mang theo vài phần nịnh nọt và cấp thiết: "Ấy ấy, đừng như vậy mà, tôi tin, tôi thật sự tin.

Tôi chỉ cảm thán một chút thôi, ông nói tiếp đi, tôi rửa tai lắng nghe đây." Hắn trong lòng rõ ràng, dù nghi ngờ vẫn còn đó, nhưng sự

tò mò tiềm ẩn và khát vọng đối với quá khứ gia tộc đã thúc đẩy hắn không thể không tiếp tục dò hỏi.

Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh sắc bén như dao, đâm thẳng vào Trần Mộc, trong mắt mang theo vài phần mất kiên nhẫn và trách cứ.

Gã mím chặt môi, trầm mặc một lát, dường như đang chỉnh lý dòng suy nghĩ, hoặc là đang cân nhắc sức nặng của ngôn từ.

Cuối cùng, gã khẽ thở dài, sự giằng co trong lòng dường như tạm thời lắng xuống, lúc này mới mở miệng lần nữa, giọng nói trầm thấp mà có lực, mỗi một chữ đều như đã qua trau chuốt kỹ càng.

Trần Mộc đứng một bên, thần sắc chuyên chú, tai bắt lấy từng âm tiết nhỏ, theo lời nói của Ngô Tam Tỉnh dần dần trải ra, mày hắn lúc đầu nhíu chặt, sau đó lại dần dần giãn ra, hiển nhiên là nội tâm đang trải qua quá trình từ khó hiểu đến bừng tỉnh đại ngộ.

Những nghi vấn và ngờ vực vốn rối như tơ vò trong lòng hắn, dưới sự trần thuật của Ngô Tam Tỉnh từ từ được tháo gỡ, lộ ra diện mạo chân thực phía sau.

Bước ngoặt đầy kịch tính này khiến hắn không khỏi thầm kinh thán, đồng thời cũng không tránh được cảm thấy một tia cười khổ, hóa ra tất cả lại nằm ngoài dự đoán đến thế.

Mà tất cả những điều này, lại bắt nguồn từ một cuốn nhật ký nhìn qua bình thường nhưng thực chất ẩn tàng huyền cơ.

Trước khi nó bị phủ bụi trong rương đồ tạp nham trên gác xép nhà cũ của Trần Mộc, đoạn lịch sử kia dường như đã sớm bị người đời lãng quên.

Mãi cho đến một ngày nọ ánh nắng chan hòa, Trần Mộc lúc rảnh rỗi, xuất phát từ lòng hiếu kỳ của trẻ thơ đối với thế giới chưa biết, lục lọi tủ hòm, gạt đi lớp bụi tích tụ của năm tháng, cuốn nhật ký này

mới được thấy lại ánh mặt trời, rơi vào đôi bàn tay non nớt nhưng tràn đầy ham muốn tìm hiểu của hắn.

Nào hay, sự phát hiện ngẫu nhiên này thực chất là sợi dây liên kết lặng lẽ với ký ức của thế hệ trước, cha của Trần Mộc, còn có bọn người Ngô Tam Tỉnh, trong thanh xuân của họ đều từng có bóng dáng cuốn nhật ký này lướt qua.

Về phần ngày tháng cụ thể Ngô Tam Tỉnh lần đầu giải cấu cuốn nhật ký thần bí này, đã sớm mơ hồ trong dòng sông dài của năm tháng, ngay cả chính gã cũng khó nhớ lại xác thực.

Nhưng có thể xác định là, khi đó gã đã không còn là tên lính mới tò te, nhiều năm lăn lộn giúp gã kiến thức được sự quái đản lục ly của thế gian, những truyền thuyết hy kỳ cổ quái khiến người ta bán tín bán nghi trong miệng các bậc trưởng bối, gã cũng nghe đến mòn cả tai.

Đặc biệt là lời đồn đại cổ xưa được truyền miệng giữa các Thổ phu tử ở Trường Sa — "Thổ đái huyết, thi đái kim", càng khắc sâu vào tâm trí gã, kích phát khát vọng và huyễn tưởng vô tận của gã đối với những kho báu chưa biết.

Chương 1174

Vì vậy, khi cuốn nhật ký kia bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt gã, những sự vật kỳ dị và bí ẩn chưa có lời giải được ghi chép trong đó tựa như nam châm mãnh liệt hút lấy gã, đánh thức linh hồn thám hiểm chôn sâu dưới đáy lòng.

Tại khoảnh khắc đó, Ngô Tam Tỉnh phảng phất nhìn thấy một con đường dẫn đến thành tựu phi phàm, dù phía trước đầy rẫy ẩn số và nguy hiểm, nhưng gã đã quyết định dấn thân vào hành trình, tìm kiếm bí mật bị lịch sử vùi lấp.

Gần như ngay trong khoảnh khắc ý niệm lóe lên, sâu trong nội tâm gã liền nảy sinh một luồng xung động mãnh liệt, muốn tức khắc lên đường quay lại nơi có tên là Tiêu Tử Lĩnh kia để tìm hiểu ngọn ngành.

Trong tưởng tượng của gã, ngôi cổ mộ che giấu vô số bí mật kia như một người canh giữ lịch sử trầm mặc ít lời, lẳng lặng trú ngụ trong dòng sông thời gian, bất luận thế giới bên ngoài bãi bể nương dâu thế nào, nó đều kiên định không dời ở nguyên tại chỗ, chờ đợi người hữu duyên khai quật.

Dù năm tháng xoay vần, mưa gió xâm thực, nhưng theo gã thấy, trong cổ mộ định nhiên vẫn lưu lại những trân bảo chưa bị thời gian mài mòn, giống như ký ức bị niêm phong, tĩnh lặng chờ đợi khoảnh khắc thấy lại ánh mặt trời.

Tuy nhiên, sự cân nhắc thực tế lại như gáo nước lạnh, mạnh mẽ dập tắt ngọn lửa nhiệt tình bất ngờ này.

Tiêu Tử Lĩnh, đó chẳng qua là một địa danh mơ hồ trong ký ức ấu thơ của tổ phụ, một xưng hô đơn giản đến cực hạn, nó vừa có thể chỉ một gò đất không đáng chú ý, cũng có thể bao hàm cả dải núi non

trùng điệp, thậm chí kéo dài đến tận sâu trong rừng già nguyên sinh rộng lớn không bóng người.

Địa danh như vậy, tựa như một tấm bản đồ niên đại cửu viễn với những đường nét mơ hồ, khiến người ta không biết bắt đầu từ đâu, càng đừng nói đến việc dựa vào nó để tìm ra một ngôi cổ mộ ẩn nặc ở trần thế.

Dòng suy nghĩ của gã không khỏi bay về mùa xuân năm 1996, khi gã lần đầu bước vào vòng tay của Kỳ Mông Sơn, thăm dò mảnh đất cổ xưa mà thần bí ấy, cũng từng gặp phải tình cảnh tương tự.

Tại đó, có một nơi được người địa phương gọi bâng quơ là "Tịch Nguyệt Bá".

Ban đầu, gã cứ ngỡ "Tịch Nguyệt Bá" là một con đập hùng vĩ và khu vực rộng lớn xung quanh nó, trong đầu phác họa ra cảnh tượng tráng lệ sóng biếc dập dờn, nước non lấp lánh.

Thế nhưng, khi lòng hiếu kỳ thúc đẩy gã dò hỏi sâu hơn, sự thật lại khiến gã kinh ngạc — cái gọi là "Tịch Nguyệt Bá", thực chất là chỉ dải đất hẻo lánh hầu như không có người đặt chân đến nằm sau núi Tịch Nguyệt, một thế giới chưa biết rộng lớn bị giản hóa thành một cái tên duy nhất vì ít dấu chân người.

Phát hiện này khiến Trần Mộc thấm thía rằng, trên mảnh đất cổ xưa này, đằng sau mỗi một địa danh nhìn qua bình thường đều có thể ẩn chứa sự rộng lớn và thâm thúy không ngờ tới.

Vì vậy, đối mặt với khát vọng và tò mò về cổ mộ ở Tiêu Tử Lĩnh trong lòng, gã cũng dần hiểu ra, chỉ dựa vào một địa danh mơ hồ mà muốn tìm được ngôi cổ mộ trong truyền thuyết giữa đất trời mênh mông này, không nghi ngờ gì là huyễn tưởng quá mức ngây thơ và thiếu thực tế.

Chuyến thăm dò này, chắc chắn cần nhiều manh mối hơn, sự hiểu biết thâm nhập hơn, cùng với một lòng dũng cảm dám bước vào những điều chưa biết.

Thế là, Ngô Tam Tỉnh bắt đầu rơi vào trầm tư sâu sắc, gã biết rõ muốn vén lên tấm màn che của địa điểm thần bí kia, chỉ dựa vào việc tìm kiếm mù quáng chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Vô số đêm dài, dưới ánh đèn dầu leo lét, gã nhíu mày, ngón tay vô thức gõ lên mặt bàn, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định và bất khuất.

Sách vở, bản đồ tán loạn đầy phòng, mỗi một manh mối khả thi đều được gã suy đi tính lại, tuy nhiên, chân tướng như bị sương mù bao phủ, thủy chung không chịu hé lộ cho gã chút khe hở nào.

Mãi cho đến chuyến đi Trường Sa một năm trước, phảng phất như minh minh chi trung tự có an bài, mọi chuyện bắt đầu có chuyển cơ.

Đó là một buổi sáng sớm se lạnh, Ngô Tam Tỉnh mang theo sự tò mò và tôn sùng đối với lịch sử gia tộc, bước lên hành trình đi về quê hương của ông nội.

Quê cũ ẩn nặc giữa tầng tầng lớp lớp núi non, đường núi gập ghềnh uốn lượn, bốn ngày đi bộ trèo đèo lội suối, mỗi bước chân đều đạp lên mạch lạc của thời gian, dường như đang dẫn dắt gã từng bước tiếp cận đoạn ký ức bị trần phong kia.

Không khí trong núi trong lành mà lạnh lẽo, tiếng chim hót và tiếng gió đan xen thành giai điệu độc đáo của thiên nhiên, khiến gã trong chuyến đi gian khổ này cũng cảm nhận được một tia yên bình và tường hòa khác biệt.

Khi đến được ngôi làng nhỏ gần như cách biệt với thế giới kia, đã là thời điểm hoàng hôn.

Khói bếp lượn lờ bay lên, đan xen cùng dư huy của tà dương, tăng

thêm vài phần ấm áp và thần bí cho mảnh đất cổ xưa này.

Cư dân địa phương dùng một sự nhiệt tình chất phác gần như nguyên thủy để chào đón người hậu bối từ phương xa trở về này.

Họ quây quần bên đống lửa, trong lúc giao đàm, Ngô Tam Tỉnh tận khả năng bắt lấy những lời vụn vặt liên quan đến Tiêu Tử Lĩnh từ lời kể của các thôn dân.

Mặc dù không ai có thể trực tiếp chỉ ra địa điểm trong truyền thuyết kia, nhưng từ những câu chuyện linh tinh, những truyền thuyết cổ xưa cùng sự kính sợ của thôn dân đối với giới tự nhiên, Ngô Tam Tỉnh phảng phất nghe được tiếng vọng của lịch sử, cảm nhận sự giao tập vi diệu giữa quá khứ và hiện thực.

Sau khi trở về, gã lại cắm đầu vào thư phòng, những cuốn bút ký ố vàng, những tài liệu tạp loạn vô chương kia, giờ khắc này trong mắt gã lại như trân bảo.

Những miêu tả về cuộc mạo hiểm trong rừng rậm dưới ngòi bút của ông nội, đan xen với đủ loại trải nghiệm kỳ ảo mà ông nội kể trong ký ức thời thơ ấu của gã, cộng thêm đủ loại thông tin thu thập được ở sơn thôn, từng bức họa sống động dần dần được ghép lại trong lòng gã.

Trong bút ký ông nội vô tình nhắc đến "Thiết Đầu Xà", loài rắn kịch độc sống ở sâu trong núi Mãng Sơn, nghe đồn có phần đầu cứng như sắt, đã trở thành manh mối then chốt để khóa chặt mục tiêu.

Ông nội và ông cố từng bị tập kích trong khu rừng rậm rạp đó, chi tiết này như một chiếc kim chỉ nam, chuẩn xác chỉ hướng trong lòng Ngô Tam Tỉnh — gần khu vực Quỷ Tử Trại ở Mãng Sơn.

Nơi đó, có lẽ ẩn giấu bí mật bị năm tháng lãng quên kia, ngôi cổ mộ trong truyền thuyết đang lẳng lặng chờ đợi gã đến.

Loài rắn này toàn thân xanh đen, hoa văn chi chít như mê cung, phảng phất là tác phẩm nghệ thuật được thiên nhiên điêu khắc tỉ mỉ, nó lặng lẽ cuộn mình dưới những bụi cây rậm rạp, hòa làm một thể với hoàn cảnh xung quanh, cho dù là thợ săn lão luyện giàu kinh nghiệm cũng khó lòng phân biệt bằng mắt thường.

Thanh danh của chúng ở địa phương cũng chẳng vẻ vang gì, do độc tính cường hãn, một khi bị nó tấn công, nếu không cứu chữa kịp thời, thường khiến người ta ngàn cân treo sợi tóc.

Khi đó, lũ Thiết Đầu Xà này gần như thành một mối họa chốn hương thôn, người ta nhắc đến là biến sắc, cuộc sống và lao động đều bị bao phủ dưới sự uy hiếp của nó.

Vì thế, một phong trào đánh rắn rầm rộ nổ ra, các thôn dân tự phát tổ chức, tay cầm gậy gộc, giỏ tre, đi sâu vào rừng núi cỏ rậm, thề phải thanh trừ từng mối ẩn họa này.

Khoảng thời gian đó, trong núi vang vọng những tiếng hô hào căng thẳng mà kiên quyết, cùng tiếng gậy gộc đập xuống trầm đục.

Phong trào này kịch liệt ngoài dự liệu của mọi người, trực tiếp dẫn đến số lượng loài rắn này giảm mạnh, cho đến khi lâm vào nguy cơ tuyệt chủng, cân bằng sinh thái cũng vì vậy mà chịu sự xung kích không nhỏ, câu chuyện đằng sau đó vô nghi đã để lại cho hậu thế bài học lịch sử sâu sắc và sự suy ngẫm về luân lý sinh thái.

Còn về "Thiết Đầu Xà", nó vốn là cư dân ẩn dật chốn rừng núi, vô duyên với cảnh tượng khoáng đạt của đồng ruộng, thiên về thích ẩn thân ở những góc ít người lui tới.

Xung quanh Trường Sa, cổ mộ tinh la kỳ bố, đặc biệt thấy nhiều ở những vùng hoang dã vừa thần bí lại vừa hung hiểm kia, nơi đó cỏ cao quá gối, gió thổi qua uyển như sóng xanh, che giấu vô số bí mật của tiền triều.

Những cổ mộ này đại đa số thuộc về vương công quý tộc hoặc quyền quý địa phương thời xưa, họ xây lăng tẩm trên vách núi sâu thẳm, vừa là biểu tượng phô trương thân phận, cũng là để phòng ngự tốt hơn trước sự xâm nhiễu của đạo mộ giả.

Do việc chọn vị trí của loại cổ mộ này cực kỳ kín đáo, cấu tạo lại càng kiên cố như thành đồng vách sắt, đạo tặc tầm thường cho dù có phát hiện cũng khó lòng phá vỡ phòng ngự, càng không cần nói đến việc đơn thương độc mã muốn mang bảo vật gì từ trong những cổ mộ xây trên vách núi cheo leo đó ra ngoài.

Vì thế, đối với những Thổ phu tử lấy trộm mộ làm nghề mưu sinh mà nói, dựa trên nguyên tắc tối đa hóa lợi ích và kiểm soát rủi ro, họ cực ít đặt chân vào nơi rừng sâu thực sự, nếu không thì có lẽ họ nên được gọi là "Sơn phu tử" rồi.

Ở thời đại đó, cuộc sống của Thổ phu tử tràn đầy sự nguyên thủy và dã tính, họ cộng sinh với những nguy hiểm của giới tự nhiên, đối với sự tập kích của rắn độc, phương pháp ứng đối của họ đơn giản mà trực tiếp: Một khi bất hạnh bị cắn, đồng bọn liền nhanh chóng vây lại, dùng miệng hút máu độc ở vết thương, sau đó đắp lên thuốc lào thô sơ để giảm bớt độc tính, cuối cùng vội vàng nuốt xuống vài viên thuốc lang băm tự chế, hy vọng có thể dùng cách này xua đi bóng ma của tử thần.

Trong tình huống thiếu thốn điều kiện y tế hiện đại, biện pháp cấp cứu như vậy tuy thô kệch nhưng lại là thủ đoạn duy nhất để họ chạy đua với cái chết, mỗi một lần đọ sức giữa sự sống và cái chết đều đang âm thầm viết nên sự kiên cường và bất lực của sinh mệnh.

Xử lý như vậy xong, nếu qua vài canh giờ, người bị cắn không có phản ứng trúng độc thì coi như không sao, ngược lại, bình thường mà nói cũng chẳng còn đường cứu vãn, chỉ có nước nhận mệnh.

Khi ấy con rắn cắn hai người bọn họ đều là rắn nhỏ, vết thương không sâu, cho nên bọn Ngô Lão Cẩu cũng không để ý, sau khi xử lý đơn giản cũng không cảm thấy có gì đặc biệt không ổn, thế là không nói hai lời tiếp tục lên đường.

Không ngờ đi được hai dặm, Ngô Lão Cẩu đột nhiên ngã vật ra, tiếp đó thì bất tỉnh nhân sự.

Họ dừng lại nhìn kỹ, chỉ thấy da dẻ Ngô Lão Cẩu tím tái, co giật không ngừng, hiển nhiên là nọc rắn phát tác.

Sau đó ông cố phải cõng Ngô Lão Cẩu đi mấy chục dặm đường núi tìm sơn dân địa phương, mới dùng thảo dược cứu được cái mạng của Ngô Lão Cẩu.

Bọn Ngô Lão Cẩu thế là nghỉ ngơi tại chỗ hai ngày, mà căn cứ vào miêu tả của Ngô Lão Cẩu lúc đó về thác nước, có thể khẳng định nơi họ nghỉ ngơi hẳn là Quỷ Trại.

Buổi sáng thứ tư sau khi sự việc này phát sinh, theo từng tia nắng yếu ớt xuyên qua màn sương mỏng, cuối cùng họ cũng đến được nơi nổi tiếng xa gần nhưng ít dấu chân người kia — Tiêu Tử Lĩnh.

Nơi này giống như một chốn đào nguyên tách biệt thế gian, ẩn mình giữa trùng loan điệp chướng, được bao bọc chặt chẽ bởi những dãy núi trập trùng liên miên, tạo thành một thung lũng bằng phẳng cách biệt với đời.

Trong thung lũng, rừng rậm um tùm, cây cổ thụ vươn tận trời xanh, che kín cả mặt trời, tựa như một bí mật của tự nhiên chưa từng được hé lộ.

Giữa khu rừng rậm rạp này, những cây mây ngàn năm tuổi đan xen chằng chịt, thân to như cái vại, đặc biệt thu hút sự chú ý.

Chương 1175

Chúng hoặc bám vào những cây đại thụ, hoặc bò lan trên mặt đất, giống như những chứng nhân lịch sử sống động, lặng lẽ kể lại câu chuyện của tháng năm.

Tuy nhiên, giữa vùng đất xanh tươi này, có một cảnh tượng dị thường nổi bật hẳn lên.

Đó là nơi trũng nhất của thung lũng, không hề có một chút cây cỏ xanh tươi nào bao phủ, để lộ ra một mảng đất lớn màu đỏ như máu, tựa như một vết thương kỳ dị trên mặt đất, khiến người ta bất giác cảm thấy một luồng khí tức vừa bí ẩn vừa có chút bất an.

Chính bên dưới mảnh đất quỷ dị này, ẩn giấu một ngôi mộ cổ vừa cổ xưa vừa bí ẩn, nghe đồn chôn giấu vô số bí mật và kho báu, chờ đợi những nhà thám hiểm dũng cảm đến vén lên tấm màn che của nó.

Trớ trêu thay, thời gian trôi đi, loài rắn độc từng hoành hành trong thung lũng, suýt nữa đã lấy mạng Trần Mộc và Ngô Lão Cẩu, giờ đây lại trở thành loài vật nguy cấp.

Một con rắn trưởng thành có giá trên thị trường quốc tế lên tới hơn trăm vạn, giá trị này vượt xa phạm vi đo đếm của những món minh khí thông thường, khiến người ta không khỏi cảm thán thế sự vô thường.

Dựa trên bối cảnh đó, hy vọng tìm thấy ngôi mộ cổ này đột nhiên tăng lên.

Mặc dù rừng nguyên sinh Mang Sơn khi đó rộng lớn vô biên, sự bao la của nó vượt xa khu vực thác Quỷ Tử Trại mà người đời nay biết đến, đi sâu vào trong chẳng khác nào tiến vào một mê cung tự nhiên, nhưng dưới bàn tay tạo hóa của thiên nhiên, những nơi có đặc

điểm địa hình độc đáo tương tự Tiêu Tử Lĩnh cũng không nhiều.

Vì vậy, mục tiêu tìm kiếm tương đối rõ ràng, giảm bớt sự mò mẫm trong quá trình khám phá.

Ngô Tam Tỉnh, một người trẻ tuổi hành sự quyết đoán, đối mặt với những thử thách chưa biết sắp tới, đã dứt khoát quyết định sửa soạn hành trang, một mình lên đường tìm mộ.

Ngô Tam Tỉnh vốn thích độc lai độc vãng, không phải vì tính cách cô độc, mà là do hắn còn trẻ.

Những bậc lão bối kinh nghiệm phong phú thường không muốn kề vai sát cánh với một gã trai trẻ mới ra đời như hắn; còn trong số những người cùng lứa, bất kể là thể lực, trí tuệ hay võ nghệ, người có thể sánh ngang với hắn lại càng hiếm hoi.

Thế nên, hắn đã chọn một con đường cô độc mà kiên định, một mình bước vào nơi sâu thẳm của khu rừng rậm chưa biết kia, để truy tìm truyền thuyết cổ xưa và những khả năng vô tận.

Tuy nhiên, khi hắn thực sự hao hết tâm sức, vượt qua thử thách tột cùng của khu rừng Mang Sơn gần như chưa từng có người đặt chân đến, cảnh tượng hiện ra trước mắt lại là một khung cảnh kỳ dị mà ngay cả trong mơ hắn cũng không thể tưởng tượng nổi.

Ngô Tam Tỉnh men theo những lời đồn cổ xưa và sự chỉ dẫn mơ hồ của các lão làng, bước lên một con đường nhỏ ẩn mình giữa núi non hùng vĩ, một con đường vô danh.

Hành trình bốn ngày này như thể đi xuyên qua kẽ hở của lịch sử, mỗi bước chân đều giẫm lên dấu tích của tiền nhân, vô cùng gian nan.

Khoảng một phần ba đoạn đường nhỏ được đục vào vách núi cheo leo, tựa như kiệt tác của tạo hóa, những vết tích lốm đốm như đang thì thầm, kể lại câu chuyện về chiến tranh và hành quân từ hàng

trăm năm trước.

Năm tháng vô tình, con đường ván có lẽ từng huy hoàng, nay đã bị rêu xanh xâm thực, cỏ dại và dây leo mọc um tùm, quấn quýt lên trên, che lấp đi dấu vết quá khứ, càng trông hoang vu và nguyên thủy.

Càng đi sâu, con đường nhỏ dường như đâm thẳng vào trái tim của khu rừng rậm.

Vùng ven ngoài còn có thể thấy những dấu vết rải rác do người dân miền núi để lại, nhưng một khi vượt qua khu Quỷ Tử Trại trong truyền thuyết, con đường gần như hoàn toàn bị thiên nhiên thu hồi.

Những nơi sạt lở có thể thấy ở khắp mọi nơi, con đường nhỏ khi xưa gần như bị rễ cây và dây leo to lớn bao bọc chặt chẽ, như thể sức mạnh tự nhiên đang cố gắng xóa đi mọi dấu ấn nhân tạo, khiến con đường phía trước đầy rẫy hiểm nguy, gần như không có chỗ đặt chân.

Ngô Tam Tỉnh, bằng vào một sự kiên trì bất khuất, vô số lần chiến đấu với khó khăn hiểm trở, cuối cùng đã vượt qua con đường cổ xưa dường như bị thời gian lãng quên này, đứng trên đỉnh vách đá.

Hắn nhìn xuống thung lũng dưới chân, nơi được miêu tả trong bút ký, nhưng lại vượt xa sức tưởng tượng, một vùng đất thần bí.

Hai mươi năm gió sương mưa tuyết, đủ để làm mọi dấu vết con người trở nên mơ hồ.

Dấu chân khám phá của Ngô Lão Cẩu và những người khác năm đó cũng đã sớm bị đại dương xanh tươi rậm rạp đến mức gần như khoa trương này nuốt chửng, chỉ để lại vài lời truyền miệng, thì thầm trong gió, vang vọng trong thung lũng sâu thẳm.

Tuy nhiên, tại khu vực trung tâm của thung lũng tĩnh lặng và sâu thẳm này, một gò đất màu đỏ đột ngột hiện ra, sừng sững ở đó, như một dấu chu sa mà thiên nhiên vô tình đánh rơi, tạo thành một sự

tương phản rõ rệt với màu xanh tươi tốt xung quanh, cho thấy nơi đây chính là Tiêu Tử Lĩnh bí ẩn khó lường trong truyền thuyết.

Màu đỏ của gò đất này nồng đậm đến mức dường như có thể hút hết màu sắc xung quanh, khiến bất kỳ ai đi qua cũng không khỏi tập trung ánh mắt vào đây, trong lòng thầm đoán câu chuyện ẩn sau nó.

Ngay bên cạnh gò đất đỏ này, dưới tán lá rậm rạp, dường như có một vật gì đó khác thường đang lặng lẽ đứng đó.

Do màu sắc của nó khéo léo hòa vào môi trường xung quanh, nên dù nhìn từ góc độ bình thường cũng khó mà nhận ra hình dạng thật.

Sự khác thường khó nhận thấy này, giống như một câu đố mà các tinh linh trong rừng cố ý để lại, chờ đợi người hữu duyên đến giải đáp.

Cảm nhận được sự không hài hòa này, lòng Ngô Tam Tỉnh gợn lên những con sóng.

Trong một thung lũng hẻo lánh, vắng bóng người như vậy, bất kỳ công trình không tự nhiên nào hay dấu vết hoạt động của con người đều trở nên lạc lõng, chúng vốn không nên tồn tại trên mảnh đất gần như bị thời gian lãng quên này.

Dựa vào trực giác đó, hắn cẩn thận leo lên một tảng đá gần đó, tăng thêm chiều cao, chỉ để xác thực sự nghi ngờ tiềm ẩn trong lòng.

Từ trong áo, hắn từ từ lấy ra một món "pháp bảo" quý giá — đó là chiếc ống nhòm cao cấp mà hắn đã tốn bao công sức, thông qua một kênh bí mật để buôn lậu từ nước Nga xa xôi.

Đây không chỉ là trợ thủ đắc lực của hắn với tư cách là một nhà thám hiểm, mà còn là chiếc chìa khóa mở ra cánh cửa thế giới chưa biết.

Nắm trong tay sức mạnh của công nghệ này, Ngô Tam Tỉnh một

lần nữa hướng ánh mắt về phía vùng đất bí ẩn kia.

Ống kính từ từ phóng to, cảnh tượng trước mắt dần dần rõ nét, khoảnh khắc đó, hắn không khỏi nín thở.

Chỉ thấy ở rìa gò đất đỏ, dưới sự che phủ của tán lá, rải rác có mấy chiếc lều quân dụng.

Chúng khoác lên mình lớp ngụy trang, hoàn hảo hòa nhập vào môi trường tự nhiên xung quanh.

Nếu không phải là đôi mắt đã qua huấn luyện đặc biệt và một trái tim cực kỳ nhạy bén với chi tiết, những khu trại được che giấu cẩn thận này gần như có thể đánh lừa bất kỳ người quan sát nào chưa được chỉ điểm.

Và Ngô Tam Tỉnh, chính là nhờ vào khả năng quan sát sắc bén được rèn luyện qua vô số lần thẩm định địa chất, mới bắt được sự khác thường khó nhận thấy này, tránh được sự hối tiếc vì đã bỏ lỡ phát hiện bất ngờ này.

Lúc đó, trong lòng Ngô Tam Tỉnh dấy lên từng đợt sóng nghi ngờ, thầm nghĩ, mảnh đất hoang vu quỷ dị này, sao lại có dấu vết của con người?

Hơn nữa, chất liệu lều rất tốt, dựng lên cũng rất bài bản, rõ ràng không phải là tùy tiện làm.

Hắn thầm thắc mắc, nơi này xa xôi hẻo lánh, thợ săn bình thường chắc chắn sẽ không đi sâu đến đây, càng không cần phải nói đến việc mang theo trang bị tinh xảo như vậy, trong đó nhất định có bí mật không thể cho ai biết.

Đang lúc đầy bụng nghi ngờ, một cảnh tượng bất ngờ đã phá vỡ sự im lặng xung quanh.

Một trong những chiếc lều khẽ rung lên, như thể bị một bàn tay vô

hình nhẹ nhàng lay động, ngay sau đó, một bóng người lặng lẽ xuất hiện sau tấm rèm lều.

Ngô Tam Tỉnh mắt nhanh tay lẹ, lập tức giơ ống nhòm lên, muốn xem cho rõ.

Vừa nhìn, nỗi băn khoăn trong lòng chẳng những không giảm mà ngược lại còn dâng lên dữ dội như thủy triều.

Hiện ra trước mắt là một người nước ngoài có vẻ không còn trẻ, đặc điểm nổi bật nhất chính là mái tóc dài trắng như tuyết, dưới ánh nắng yếu ớt lấp lánh ánh bạc nhàn nhạt.

Quần áo hắn mặc vô cùng tinh xảo, trên vải thêu những hoa văn hình thoi phức tạp, và còn được viền bằng những sợi chỉ vàng mảnh.

Trang phục như vậy ở vùng nông thôn thời đó trông vô cùng lạc lõng, toát lên một phong vị dị vực khó tả.

Ngô Tam Tỉnh lúc bấy giờ vẫn chưa thể phân biệt chính xác sự khác biệt nhỏ giữa các dân tộc châu Âu, nhưng dựa vào thời kỳ lịch sử đặc định đó — người nước ngoài đặt chân đến vùng đất yên bình này vốn đã không nhiều, trong đó chiếm tỷ lệ lớn nhất chính là những người có tinh thần thám hiểm, đến từ bên kia đại dương của nước Mĩ.

Dựa trên những thông tin nền này, Ngô Tam Tỉnh gần như không cần suy nghĩ nhiều đã xếp người Tây dương trước mắt vào loại khách đến từ nước Mĩ.

Suy nghĩ nhanh chóng cuộn trào, Ngô Tam Tỉnh nhận ra, việc người nước ngoài xuất hiện trên mảnh đất trông có vẻ bình thường này, bản thân nó đã là một tín hiệu đáng cảnh giác.

Huống hồ, vị khách không mời này lại là người Tây dương, mục đích của họ là gì?

Chương 1176

Lẽ nào đế quốc Mĩ ngầm cử người đến để tiến hành một hoạt động không thể nói ra nào đó?

Hay là, cũng giống như mình, cũng bị bí mật cổ xưa ẩn giấu dưới mảnh đất này — ngôi mộ cổ Tiêu Tử Lĩnh — hấp dẫn mà đến?

Chuỗi nghi vấn này cứ lởn vởn trong đầu Ngô Tam Tỉnh, khiến hắn bất giác căng thẳng, đồng thời cũng càng kích thích quyết tâm tìm ra sự thật của hắn.

Mặc dù ai cũng biết đám quỷ Tây dương mê mẩn cổ vật đến mức gần như điên cuồng, nhưng cảnh tượng chúng tự mình động thủ khai quật thực sự nằm ngoài sức tưởng tượng, giống như sét đánh giữa trời quang, không thể tin nổi.

Rốt cuộc, chúng chưa từng có may mắn được xem cuốn bút ký mà vị lão tiền bối kia giấu kín, làm sao có thể biết được bí mật về ngôi mộ cổ ngàn năm ẩn sâu dưới lòng đất này?

Sự trùng hợp này, như thể là một sự sắp đặt vô tình của số phận, khiến người ta khó mà lần ra manh mối.

Nỗi băn khoăn trong lòng Ngô Tam Tỉnh, dày đặc như sương mù, gần như sắp nhấn chìm lý trí của hắn.

Mang trong lòng bao nhiêu nghi ngờ, Ngô Tam Tỉnh thân hình khỏe khoắn leo xuống vách đá cheo leo, mỗi bước chân đều ngưng tụ khát vọng tìm ra sự thật của hắn.

Sau khi xuống đất, hắn cẩn thận dỡ trang bị thám hiểm mang theo người, động tác thành thạo và thận trọng, dường như sợ phát ra bất kỳ tiếng động nào, làm kinh động đến những bí mật ẩn giấu xung

quanh.

Sau đó, hắn như một con vượn trong rừng, nhẹ nhàng xuyên qua khu rừng rậm rạp, mỗi tiếng cành cây xao động, mỗi tiếng lá cây cọ xát, trong tai hắn đều hóa thành lời thì thầm của tự nhiên, dẫn dắt hắn từng bước tiếp cận mục tiêu.

Cuối cùng, Ngô Tam Tỉnh lặng lẽ áp sát khu trại của đám quỷ Tây dương, nó nằm bên cạnh một gò đất đỏ, trông vô cùng nổi bật.

Khu trại gồm bốn chiếc lều, quy mô không lớn, nhưng lại toát lên một sự nghiêm cẩn và chuyên nghiệp không thể xem thường.

Màn đêm buông xuống, lửa trại chưa sáng, chỉ còn lại vài chiếc đèn lồng vàng vọt, thêm vài phần bí ẩn cho nơi u tối này.

Đếm sơ qua, số người trong trại dường như không nhiều, tỏ ra vô cùng kín đáo, tạo thành sự tương phản rõ rệt với công việc mà họ đang làm.

Ở một góc trại, mấy người phu khuân vác da ngăm đen, ăn mặc giản dị đang ngồi quây quần bên nhau, tận hưởng giây phút nhàn rỗi.

Điếu thuốc trên tay họ lúc sáng lúc tối trong đêm, thỉnh thoảng họ trao đổi vài câu, tiếng nói bị gió đêm pha loãng, càng thêm vài phần phong vị dị vực.

Cảnh tượng yên bình này, tạo thành sự tương phản mạnh mẽ với hiện trường khai quật không xa.

Đó là một cái hố lớn đã có quy mô sơ bộ, hiện ra sừng sững trên gò đất, như thể mặt đất nứt ra một miệng vết thương, cho thế nhân thấy bí mật sâu kín của nó.

Phía trên miệng hố, dựng một khung tre đơn giản mà vững chắc, trên đó phủ một tấm bạt chống nước màu xanh lục khổng lồ, như một người bảo vệ trầm mặc, vừa che chắn sự xâm thực của mưa gió, vừa

khéo léo che giấu hoạt động khai quật bên dưới.

Do công trường tạm thời này nằm ở phía bắc vách đá mà Ngô Tam Tỉnh đứng lúc trước, tầm nhìn bị cản, nên mãi đến lúc này, hắn mới được chứng kiến cảnh tượng kinh người này.

Tất cả sự sắp đặt này, rõ ràng đã được thiết kế cẩn thận.

Mục đích và động cơ đằng sau khiến lòng hiếu kỳ của Ngô Tam Tỉnh trỗi dậy như cỏ dại, thúc đẩy hắn muốn tiến thêm một bước để vén lên lớp màn bí ẩn này.

Trên mảnh đất hoang vu mà bí ẩn đó, một gò đất màu đỏ đột ngột sừng sững, như một chứng nhân trầm mặc mà năm tháng để lại.

Gò đất này, nghe đồn từng là đống đất đắp mộ của vương hầu tướng tướng ngày xưa, mỗi hạt đất trên đó dường như đều được năm tháng cẩn thận tôi luyện, hòa vào một loại đan dược kỳ đặc, nhằm mục đích giết chết mọi sự sống ngay từ trong trứng nước, khiến mảnh đất này vĩnh viễn trầm mặc, không mọc hoa cỏ.

Tuy nhiên, thời gian là pháp sư vĩ đại nhất, ngay cả trong điều kiện khắc nghiệt như vậy, những đám cỏ dại ngoan cường vẫn đâm xuyên qua đất mà mọc lên, dùng thân hình xanh biếc mà quật cường của chúng, lặng lẽ kể lại truyền kỳ bất khuất của sự sống.

Cảnh tượng này, không nghi ngờ gì là một sự mỉa mai đối với sự tự tin thái quá của người xưa, nhắc nhở mỗi một người qua đường, sức thích ứng của giới tự nhiên vượt xa sức tưởng tượng.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh đứng trước di tích cổ xưa này, ánh mắt sắc bén như chim ưng, chỉ một cái liếc mắt đã khóa chặt vào cái hố lớn hình loa kèn không xa.

Những bóng người bận rộn bên hố, da dẻ khác nhau, nói thứ ngôn ngữ xa lạ, họ là những người nước Mĩ đến từ bên kia đại dương.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng lập tức hiểu ra, mục tiêu của đám khách ngoại quốc này trùng hợp với mình — họ đang cố gắng vén lên bí mật của ngôi mộ cổ này.

Phát hiện này, đối với Ngô Tam Tỉnh trẻ tuổi mà nói, vừa là một cú sốc bất ngờ, cũng là một thử thách đối với trí tuệ và lòng dũng cảm.

Nhớ lại lúc mới thấy cảnh này, trong trái tim non trẻ đó, ý nghĩ đầu tiên lóe lên lại là sự hợp tác xuyên quốc gia giữa các học giả hai nước, một nhóm nhà khảo cổ học Trung-Ngoại kề vai sát cánh, cùng nhau tìm kiếm những mảnh vỡ lịch sử trên mảnh đất cổ xưa này.

Ý nghĩ này tuy lãng mạn, nhưng cũng có vẻ ngây thơ, rốt cuộc ở thời đại đó, sự hợp tác như vậy thực sự hiếm thấy.

Nhưng dù sao đi nữa, đây cũng là lời giải thích hợp lý nhất và có thể an ủi bản thân nhất mà hắn có thể nghĩ ra.

Theo quy định bất thành văn của phái đạo mộ Bắc phái, "tư không tranh với quan", một khi gặp phải đội khảo cổ của quan phương, lựa chọn tốt nhất thường là tránh xa, tự nhận mình xui xẻo.

Rốt cuộc, đối đầu trực diện với lực lượng quan phương không khác gì tự tìm đường chết, huống hồ là hành vi cực đoan như giết người diệt khẩu.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh không phải là người dễ dàng bỏ cuộc.

Nhìn những động tác khai quật vụng về và sai phương hướng của những người nước Mĩ kia, hắn ý thức rõ ràng, đám người ngoại lai này tuy trang bị tiên tiến, nhưng lại không có trí tuệ và kinh nghiệm được các thổ phu tử truyền lại từ đời này sang đời khác.

Cách họ đối xử với ngôi mộ kiểu Âu Lạc này, chẳng qua chỉ là sao chép kỹ thuật khai quật lăng mộ công cộng ở nước ngoài.

Phương pháp thô bạo và thiếu tính đặc thù này, chắc chắn chỉ có thể loanh quanh ở vòng ngoài, khó mà chạm tới được cốt lõi của ngôi mộ.

Chính sự thấu suốt này đã kích thích ý chí chiến đấu trong lòng Ngô Tam Tỉnh.

Hắn thầm thề, phải lợi dụng sự hiểu biết sâu sắc của mình về kết cấu mộ cổ, tìm ra kẽ hở đã bị lãng quên, lặng lẽ đào một đường hầm, đi trước những người nước Mĩ kia, lẻn vào sâu trong mộ cổ, hốt trọn kho báu đã ngủ yên ngàn năm.

Trong một đêm trăng mờ gió lớn, một cuộc đọ sức lặng lẽ sắp diễn ra, và Ngô Tam Tỉnh, đã chuẩn bị sẵn sàng để viết nên truyền kỳ đạo mộ của riêng mình trên vũ đài giao thoa giữa cổ xưa và hiện đại này.

Ngô Tam Tỉnh lê những bước chân nặng nề, quay trở lại điểm xuất phát quen thuộc mà lại có chút xa lạ, nơi trang bị của hắn đang nằm yên lặng, như thể đang chờ đợi chủ nhân quay về.

Hoàng hôn như vàng nóng chảy đổ xuống chân trời, nhuộm một vệt ráng đỏ rực rỡ, và vầng dương đang dần lặn xuống, báo hiệu một ngày sắp kết thúc.

Trong một bức tranh dịu dàng mà mênh mông như vậy, bóng dáng Ngô Tam Tỉnh trông vô cùng cô độc.

Hắn đeo trang bị lên lưng, cảm nhận sức nặng đè lên vai một cách rõ rệt, nhưng cũng mang lại vài phần cảm giác vững chãi.

Trong ánh hoàng hôn, hắn cất bước, mỗi bước đi dường như đang đo lường khoảng cách với thời gian đã qua, mặt đất dưới chân dường như đang thì thầm, kể những câu chuyện không ai biết.

Giữa thung lũng, gió mang theo hơi lạnh, nhẹ nhàng lướt qua từng

tấc cỏ cây, cũng lướt qua gò má Ngô Tam Tỉnh, mang đến một chút se lạnh khó nhận ra.

Thung lũng như một mê cung khổng lồ, những gò đất nằm rải rác, hình thù khác nhau, chúng trong ánh sáng dịu của hoàng hôn càng trông bí ẩn khó lường.

Ngô Tam Tỉnh như một họa sĩ tỉ mỉ, dùng bước chân của mình làm bút, từng tấc một khám phá, cố gắng phác họa ra trong tâm trí đường nét của mảnh đất này.

Ánh mắt hắn sắc bén, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, mỗi lần dừng lại, đều là đang âm thầm tính toán, đánh giá trong lòng, tìm kiếm lối vào hoàn hảo có thể thông thẳng đến bí mật dưới lòng đất.

Về quá trình tìm kiếm đường hầm, Ngô Tam Tỉnh không nói nhiều, chỉ nhắc đến vài câu.

Nhưng đằng sau đó, là vô số lần cúi lưng xem xét, ngón tay chạm vào lớp đất ẩm lạnh, cố gắng từ những vết tích nhỏ bé tìm ra bí mật bị năm tháng chôn vùi.

Trong lòng hắn thực ra có một sự tự tin khó tả, đó là một thứ di sản chảy trong huyết quản, khiến hắn tin rằng mình có thể hoàn thành nhiệm vụ gần như bất khả thi này.

Tuy nhiên, dưới sự tự tin đó, còn ẩn giấu một nỗi lo — nỗi lo sâu sắc về tình hình chưa biết bên trong mộ cổ.

Chương 1177

Con đường hầm mà ông nội hắn từng đào, sau nhiều năm mưa gió xâm thực, rất có khả năng đã không còn tồn tại.

Những lối đi bị thời gian lãng quên đó, có lẽ đã sớm sụp đổ ầm ầm sau vài mùa mưa, chôn vùi tất cả manh mối về quá khứ.

Ngô Tam Tỉnh không khỏi suy đoán, liệu ông nội và những người khác có thực sự bước vào khu vực cốt lõi của ngôi mộ cổ đó, vào trong địa cung sâu thẳm kia không?

Nếu thật sự như vậy, trong mộ thất có lẽ đã tích nước thành vũng, những món đồ tùy táng tinh xảo ban đầu, những chứng nhân của lịch sử, lúc này có thể đang nằm yên lặng trong làn nước đục ngầu, bị thời gian vô tình ăn mòn từng chút một, cho đến khi mục nát.

Còn trong chiếc quan tài quan trọng nhất, liệu có còn giữ được một chút huy hoàng của ngày xưa không?

Điều này hoàn toàn phụ thuộc vào chất liệu của chính chiếc quan tài cũng như mức độ niêm phong chặt chẽ.

Ngô Tam Tỉnh thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng chiếc quan tài đó được làm bằng gỗ tốt, và được niêm phong cực kỳ chặt chẽ, đủ để chống lại sự tấn công của thời gian, bảo vệ tốt mọi thứ bên trong.

Bởi vì trong chiếc quan tài đó, có thể ẩn giấu chìa khóa để giải mã bí ẩn cổ xưa này, cũng có thể cất giấu khát vọng và sự theo đuổi vinh quang gia tộc trong lòng hắn.

Đêm xuống, trăng ẩn sao thưa, trại của người Tây dương trên hoang nguyên đã đốt lửa trại, ánh lửa bập bùng, kéo những bóng đen xung quanh dài ra.

Ngô Tam Tỉnh nấp trong bóng tối, đôi mắt như chim ưng, nhìn chằm chằm vào những bóng người qua lại trong trại, cho đến khi tiếng ồn ào cuối cùng chìm vào im lặng, tất cả người Tây dương đều chìm vào giấc ngủ, xung quanh chỉ còn tiếng lửa trại thỉnh thoảng lách tách, hòa cùng tiếng gió phương xa.

Giờ phút này, màn đêm khoác lên cho hắn chiếc áo choàng tàng hình, thời gian như ngưng đọng, chỉ chờ hắn hành động.

Cuối cùng, Ngô Tam Tỉnh từ từ đứng dậy, thân hình mang dấu vết năm tháng dưới màn đêm trông vô cùng kiên cường.

Hắn nhẹ nhàng lấy ra từ chiếc túi vải mang theo một công cụ đã cất giữ từ lâu — miêu sạn.

Chiếc xẻng này có hình dáng độc đáo, lưỡi mỏng và cong, cán cầm đã được thời gian mài mòn đến bóng loáng, toát lên một vẻ đẹp lâu bền.

Miêu sạn, trong giới thổ phu tử từng là một vật tồn tại như huyền thoại, với đặc điểm gần như không phát ra tiếng động khi đào, trở thành lựa chọn không thể thay thế để tìm kiếm bí mật và kho báu.

Mặc dù ngày nay, xẻng công binh tiên tiến hơn với độ sắc bén và kỹ thuật chống ồn đã dần thay thế vị trí của miêu sạn, nhưng trong lòng Ngô Tam Tỉnh, người bạn cũ mang theo ký ức và truyền thống này, vẫn không gì có thể thay thế.

Trong làn gió đêm se lạnh, Ngô Tam Tỉnh hít một hơi thật sâu, ánh mắt lóe lên một tia quyết đoán.

Mặc dù việc sử dụng miêu sạn giúp hắn giảm thiểu tiếng động trong hành động, nhưng mỗi khi mũi xẻng cắm vào lòng đất, trái tim hắn lại không tự chủ được mà thắt lại.

Nhiều năm kinh nghiệm đạo mộ cho hắn biết, mỗi một động tác

nhỏ đều có thể trở thành mối nguy tiềm ẩn làm lộ hành tung.

Không có khả năng thần kỳ của xẻng Lạc Dương, không thể thông qua sự rung động và tiếng vọng đặc trưng của nó để phán đoán những thay đổi tinh vi của kết cấu dưới lòng đất, điều này khiến Ngô Tam Tỉnh cảm thấy áp lực bội phần.

Xẻng Lạc Dương một nhát cắm xuống đất, tiếng động đặc trưng đó thường đi kèm với từng đàn chim hoang giật mình bay lên, như thể giới tự nhiên cũng đang phản đối sự xâm nhập của nó.

Đêm nay, không có chiếc "radar" này, hắn chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và trực giác để tìm kiếm ngôi mộ cổ trong truyền thuyết.

Mồ hôi lặng lẽ trượt xuống trán hắn, hòa cùng khí lạnh của đêm tạo thành một lớp sương mỏng.

Mỗi nhát xẻng xuống, đều như đang gảy lên dây đàn của vận mệnh, sự không biết và sự kỳ vọng cùng tồn tại.

Ngô Tam Tỉnh biết rõ, lần tìm kiếm này, không chỉ là truy cầu ngôi mộ cổ, mà còn là một thử thách tột cùng đối với năng lực của chính mình.

Trong đêm không tiếng động này, hắn đối thoại với đất đai, giao phong với lịch sử, chỉ vì một cú chạm nhẹ vào bí mật cổ xưa đó.

Màn đêm đen như mực, trăng ẩn sao giấu, Ngô Tam Tỉnh tay cầm xẻng sắt, bên rìa một ngôi mộ cổ hoang vắng, mồ hôi và đất bùn hòa quyện trên mặt, khắc họa nên vài phần kiên nghị.

Thời gian lặng lẽ trôi, hai giờ khai quật như một thử thách tột cùng đối với sự kiên nhẫn.

Năm đường hầm, mỗi cái đều là kết tinh của tâm huyết và mồ hôi của hắn, nhưng lại như một trò đùa của số phận, không cái nào trúng mục tiêu.

Nhưng điều này không hoàn toàn là vô ích, mỗi lần thất bại đều giống như manh mối mà câu đố cổ xưa đưa ra, dẫn dắt hắn từng bước đến gần sự thật, bí mật ẩn giấu dưới lớp đất vàng đang dần dần hé mở tấm màn bí ẩn của nó.

Việc khai quật đường hầm thứ sáu, càng thêm gian nan.

Mỗi nhát xẻng xuống, đều như đang đối thoại với lịch sử nặng nề, những ký ức bị phong trần đang được đánh thức từng chút một.

Khi đào sâu khoảng sáu mét, nơi mũi xẻng chạm tới, truyền đến một tiếng động rắn chắc đã lâu không nghe thấy, âm thanh này khiến tim Ngô Tam Tỉnh đập mạnh.

Lòng đầy mong đợi cúi xuống, hắn cố gắng dùng ánh sáng của đèn pin xuyên qua không khí ngột ngạt, soi sáng vùng đất chưa biết.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này, biến cố đột ngột xảy ra.

Một cảm giác bất an khó tả ập đến, gần như cùng lúc đó, từ sâu trong lòng đất truyền đến tiếng động mềm mại và liên tục, như thể dưới lòng đất đang ẩn nấp một sinh vật cổ xưa không thể gọi tên.

Chưa kịp để hắn có bất kỳ phản ứng nào, đất xung quanh như mất đi sự chống đỡ, ầm ầm sụp xuống, trong nháy mắt nuốt chửng mọi ánh sáng.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng kinh hãi tột độ, tiếng hét còn chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng đã bị đất bùn ập tới tàn nhẫn bóp nghẹt, miệng mũi lập tức bị lấp kín, không khí trở nên vô cùng quý giá.

Trong khoảnh khắc sinh tử đó, bản năng sinh tồn thôi thúc hắn điên cuồng giãy giụa, tay chân vung loạn xạ, cố gắng cào lớp đất đang phủ lên mặt, tìm kiếm một tia hy vọng sống sót.

Đất xung quanh ẩm ướt, trơn trượt và nặng trĩu, hai ba giây liều mạng dường như dài như cả thế kỷ, nhưng chỉ làm tăng thêm tuyệt

vọng.

Cảm giác mất trọng lượng đột ngột của cơ thể cho hắn biết, mọi nỗ lực đều là vô ích.

Cùng với một cú rơi bất ngờ, hắn bị đất bùn xung quanh cuốn theo, rơi vào một vực sâu không xác định.

Cái lạnh buốt giá lập tức tấn công toàn thân, như thể xuyên qua giới hạn của thời không, hắn cùng với lớp đất bùn cuốn theo mình chìm vào một vùng nước tối tăm, sâu thẳm.

Vòng tay của nước mang đến nỗi sợ hãi nghẹt thở, nhưng cũng bất ngờ khiến cơ thể căng cứng có chút thả lỏng.

Trong cõi hỗn độn đó, vận mệnh của Ngô Tam Tỉnh dường như được viết lại, câu chuyện giao thoa giữa cổ xưa và chưa biết, mới chỉ vừa mở màn… Nước lạnh buốt xương như những lưỡi dao sắc bén, đột ngột xé toạc màn đêm, xối sạch những vết bẩn trên má hắn, gây ra một cơn ho dữ dội.

Hắn cố gắng giãy giụa, tay chân quờ quạng trong bóng tối không xác định, cố gắng tìm một điểm tựa để đứng dậy.

Bóng tối xung quanh như mực đặc, vô tình nuốt chửng mọi ánh sáng, khiến hắn nhất thời mất phương hướng, trong lòng dấy lên một cảm giác mờ mịt và sợ hãi.

Quần áo từ thắt lưng trở xuống dính chặt vào da, cảm giác ẩm ướt cho hắn biết, lúc này hắn đang ở trong nước, và một mùi hôi thối khó tả, khiến người ta buồn nôn, lặng lẽ lan tỏa, len lỏi vào từng tấc không gian, ám chỉ nơi đây tuyệt đối không phải là nơi bình thường.

May mắn thay, chiếc đèn pin vẫn còn đó, mặc dù đã không may rơi xuống nước, chỉ còn ánh sáng yếu ớt xuyên qua mặt nước, như ngọn hải đăng cô độc giữa biển khơi.

Ngô Tam Tỉnh nhanh chóng cúi xuống, ngón tay dò dẫm trong làn nước đục, cuối cùng chạm vào lớp vỏ kim loại lạnh lẽo.

Một sức mạnh bắt nguồn từ bản năng sinh tồn thôi thúc hắn đột ngột kéo nó lên khỏi mặt nước.

Chiếc đèn pin vì ngấm nước nên trở nên nặng trĩu, lần đầu thử bật lên, nó chỉ lóe lên vài cái rồi tối đi, như thể sắp cạn kiệt sinh lực.

Hắn không bỏ cuộc, hai tay ra sức vẩy mạnh, như thể đang chống lại số phận.

Cuối cùng, sau hai lần vẩy mạnh kiên định, tia sáng đó lại ngoan cường bừng lên, mặc dù độ sáng kém hơn trước rất nhiều, nhưng trong hoàn cảnh như vậy, đã đủ để trở thành cọng rơm cứu mạng của hắn.

Dựa vào ánh sáng vàng vọt mà quật cường của chiếc đèn pin, hắn bắt đầu quan sát xung quanh.

Chương 1178

Căn phòng có kết cấu bằng gạch đá dần dần lộ ra đường nét, bốn bức tường được xây bằng từng viên gạch xanh vuông vức, dấu vết của năm tháng đã để lại trên chúng những vết lốm đốm.

Quay người lại, trên bức tường gạch xanh phía sau đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng hình dạng không đều, các cạnh được mài mòn tròn trịa, rõ ràng là do con người đào đục trong nhiều năm.

Đây, chính là "lối vào" mà hắn đã trượt chân rơi xuống.

Ngô Tam Tỉnh nhìn quanh một vòng, trong đầu nhanh chóng phác họa toàn bộ sự việc.

Rõ ràng, khi hắn đang đào ở trên, đã vô tình tác động vào một khoảng trống ẩn dưới lớp đất.

Khoảng trống này không chịu được áp lực, khiến cho lớp đất dưới đáy đường hầm sụp đổ như một lâu đài cát, kéo theo hắn cùng rơi vào ngôi mộ thất cổ xưa và bí ẩn này.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, nhưng lại dường như đã được sắp đặt từ trước trong cõi u minh, dẫn dắt hắn đến một cuộc thám hiểm chưa biết… Cái lỗ đen trên bức tường mộ cổ đó, như một con mắt sâu thẳm, lặng lẽ nhìn người đến, đầy bí ẩn và không thể đoán trước.

Rốt cuộc là ai, trong thế giới dưới lòng đất u tối này, đã mở ra một cánh cửa dẫn đến những bí mật của quá khứ?

Lẽ nào, thực sự là mình trong lúc vô tình khám phá, đã đào trúng vào con đường hầm mà lão già và những người khác đã để lại từ nhiều năm trước khi họ lẻn vào ngôi mộ cổ này?

Sự trùng hợp như định mệnh này khiến lòng người không khỏi gợn sóng.

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, ánh mắt chuyển động, suy nghĩ như những dòng suối nhỏ hợp thành sông biển, dần dần trở nên sáng tỏ.

Quả thực, khả năng này không phải là hoàn toàn vô lý.

Mỗi một kỹ năng của hắn, đều được thừa hưởng từ vị lão già đầy kinh nghiệm kia; mà bản lĩnh của lão già, lại bắt nguồn từ sự truyền dạy của thế hệ trước.

Phải biết rằng, từ sau triều Thanh, phong tục mai táng ngày càng suy yếu, các loại kỹ xảo đạo mộ cũng theo đó mà dần phai nhạt, dừng lại ở một chương nào đó của lịch sử, không còn có bước nhảy vọt hay biến đổi lớn nào nữa.

Vì thế, việc chọn vị trí và phương pháp khai quật đường hầm, đã trở thành quy tắc được truyền từ đời này sang đời khác, cố định không đổi, như thể mỗi thế hệ đạo mộ giả đều tuân theo cùng một tấm bản đồ cổ xưa, tìm kiếm những kho báu bị lãng quên trong tro bụi của lịch sử.

Gạt bỏ những suy nghĩ lan man này, Ngô Tam Tỉnh tập trung sự chú ý trở lại hiện tại.

Hoàn cảnh bốn phía trở nên áp bách dị thường, lối vào sau lưng nay đã bị đất đá sụp đổ phong bế hoàn toàn, tạo thành một bức tường đất kiên cố mà tuyệt vọng.

Tung tích chiếc xẻng cũng đã bị chôn vùi không thấy đâu, muốn quay lại đường cũ khó hơn lên trời.

Nhưng giữa tuyệt cảnh này, hắn không hề lộ ra nửa phần hoảng loạn, một nụ cười tự tin lặng lẽ leo lên khóe miệng.

Tay hắn nhẹ nhàng chạm vào vật cứng bên hông, đó là thuốc nổ

mang theo bên người.

Trong ngôi mộ cổ xưa này, hắn giống như cầu nối giữa văn minh hiện đại và bí mật ngàn năm, đó cũng là lá bài tẩy cuối cùng hắn nắm trong tay.

Nếu thực sự đến bước đường cùng, hắn không ngại lợi dụng hỏa hoa của công nghệ hiện đại để tạc ra một cái "thiên song" trên đỉnh mộ dày nặng, để ánh mặt trời lần nữa chiếu rọi không gian u bế đã trầm tịch ngàn năm này.

Đây không chỉ là trí tuệ sinh tồn, mà còn là sự khiêu chiến bất khuất với vận mệnh.

Mộ thất bày ra cách cục hình vuông tiêu chuẩn, phần đỉnh vòm ưu nhã kéo dài, khéo léo phân tán áp lực trầm trọng của đất đá, hiển lộ trí tuệ cùng kỹ nghệ của thợ thủ công cổ đại.

Trên bốn vách tường, tuy chỉ điêu khắc những bức phù điêu giản lược, lại toát ra khí tức cổ phác mà thần bí.

Những đồ án này hoặc tượng trưng cho tưởng tượng của cổ nhân về thế giới sau cái chết, hoặc là những phiến đoạn sinh hoạt lúc sinh tiền, trong những đường nét mơ hồ ẩn chứa câu chuyện ngàn năm trước, chờ đợi hậu nhân giải đọc.

Không gian này tuy không rộng rãi nhưng lại dị thường cao vút, mang đến cảm giác vừa áp ức vừa kính sợ.

Nước tích tụ lặng lẽ chiếm cứ hơn nửa không gian, ngập đến thắt lưng kẻ trộm mộ.

Mặt nước u ám tĩnh lặng không gợn sóng, tựa như một tấm gương hắc diệu thạch chưa qua mài giũa, ẩn giấu bí mật quá vãng và bảo tàng chưa biết.

Minh khí bồi táng không nghi ngờ gì đang trầm ngủ dưới đầm

nước đen thẳm sâu không đáy kia.

Chúng là minh chứng cho thân phận và địa vị của người chết, nhưng giờ phút này, tất cả huy hoàng cùng vinh diệu đều bị màn nước băng lãnh khóa chặt, ánh sáng bên ngoài khó lòng xuyên thấu, mọi thứ bên dưới càng trở nên thần bí khó lường.

Trên vách tường bên trái, một cánh cửa lặng lẽ mở ra, phảng phất là đại môn thông vãng thế giới khác.

Trong hôn ám chỉ có thể lờ mờ nhận ra hình dáng khung cửa, nó không chỉ là sự kéo dài của lăng mộ cổ xưa, mà còn là khởi điểm cho hành trình chưa biết trong lòng kẻ thám hiểm, dụ dỗ mỗi một linh hồn đang tìm kiếm chân tướng lịch sử.

Đơn thuần nhìn vào hiện trạng, rất khó xác định ngôi cổ mộ này thuộc triều đại nào và địa vị xã hội của chủ nhân nó.

Tuy nhiên, độ cao kinh người của mộ thất đủ để nói lên rằng, vị mộ chủ này tuy chưa đạt đến tôn vị vương hầu, nhưng cũng tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Ở thời đại đó, có thể hưởng dụng kết cấu gạch đá làm nơi an nghỉ đã là chuyện xa xỉ, chưa nói đến việc dùng nhiều gạch đá như vậy để xây dựng một tòa mộ thất.

Điều này có nghĩa là, mộ chủ nhân sinh tiền ít nhất cũng là nhân vật thuộc tầng lớp quan lại, sở hữu quyền thế và tài phú nhất định.

Mặc dù mộ táng của quan lại so với bình dân đã được coi là giảng giải, nhưng đa phần họ sẽ không thiết trí cơ quan cạm bẫy quá mức phức tạp hoặc quỷ dị.

Một mặt là do tài lực và kỹ thuật của các gia tộc này chung quy có hạn; mặt khác, từ xưa đến nay, những công tượng có kỹ nghệ cao siêu nhất, đặc biệt là chuyên gia tinh thông xây dựng lăng mộ, hầu như đều

bị triều đình trưng dụng làm thợ hoàng thất.

Cả đời họ dốc sức tu kiến lăng tẩm bất hủ cho đế vương, đảm bảo đế vương ngay cả ở thế giới bên kia cũng được hưởng quyền lực và vinh diệu chí cao vô thượng.

Vì vậy, đối với mộ táng phi hoàng thất, an toàn và giản phác thường là ưu tiên hàng đầu.

Hơn nữa, những bậc thầy công tượng kia thường dồn hết tâm huyết cả đời vào một lần phục vụ duy nhất đó, trí tuệ và mồ hôi của họ ngưng tụ thành từng chi tiết trong hoàng lăng, nhưng cũng ngay khoảnh khắc lăng mộ bị phong bế, họ bị cách ly với thế giới, lượng lớn thợ thủ công đỉnh cấp cứ thế trường miên nơi lòng đất sâu thẳm, cùng tinh trạm công nghệ của mình bị lịch sử trần phong.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến vô số kỹ nghệ tinh diệu cổ đại của Việt Nam lặng lẽ biến mất theo dòng chảy thời gian, để lại sự tìm tòi và tiếc nuối vô tận cho hậu thế.

Ngô Tam Tỉnh hít sâu một hơi, cố gắng bình phục nội tâm đang kích động, sau đó nghị lực bước vào làn nước băng lãnh thấu xương, chậm rãi tiến về phía dũng đạo u ám thâm thúy kia.

Nước tựa như người giữ cửa của thế giới bên kia, dùng hàn ý thấu xương và lực cản không thể phớt lờ để khảo nghiệm mỗi kẻ to gan dám xâm nhập.

Mỗi bước đi của hắn đều kích khởi từng tầng sóng gợn lăn tăn.

Trong thế giới lòng đất tịch mịch vô thanh này, tiếng bước chân và tiếng nước va chạm giao chức thành một khúc giai điệu khiến người ta bất an, hồi hưởng trong mộ thất trống trải, làm gia tăng cảm giác áp bách vô hình.

Đáy mộ thất rải đầy dấu vết tháng năm, những khối đá không quy

tắc và chướng ngại vật khó gọi tên ẩn hiện trong nước, mấy lần suýt khiến Ngô Tam Tỉnh mất thăng bằng ngã nhào vào lãnh địa chưa biết này.

Lúc này đây, bất kỳ suy nghĩ thừa thãi nào cũng là xa xỉ, hắn ép buộc bản thân không tưởng tượng về thân phận thực sự của những vật vướng chân dưới nước —— nếu nơi này quả thực là ngôi cổ mộ mục tiêu như cổ tịch ghi chép, vậy thì thứ dưới chân hắn chạm vào, có lẽ không chỉ là minh khí giá trị liên thành, mà càng có khả năng là di hài của các bậc tiền bối từng huy hoàng một thời, nay chỉ có thể trầm mặc dưới lòng đất làm bạn với bóng tối.

Sự chấn hám và kinh tủng mà nhận thức này mang lại đủ khiến người ta theo bản năng chọn cách trốn tránh, không dám suy nghĩ sâu về hàm nghĩa trầm trọng phía sau.

Con đường hầm này dường như cố ý khảo nghiệm quyết tâm và lòng dũng cảm của người đến, tuy chỉ dài hai mươi mét nhưng tựa hồ bước qua cả ngàn năm thời gian.

Cuối cùng, Ngô Tam Tỉnh đi đến tận cùng dũng đạo, hiện ra trước mắt là một gian mộ thất càng thêm rộng lớn, bốn phía không còn nhánh rẽ nào khác, báo hiệu hắn đã đến trung tâm của ngôi cổ mộ —— Hậu điện.

Hắn cẩn thận từng li từng tí bước tới vài bước, thị tuyến dần thích ứng với hôn ám.

Chỉ thấy chính giữa mộ thất sừng sững một tòa quan sàng (giường đặt quan tài), tựa như cô đảo ngạo nghễ lập trên mặt nước phẳng lặng, tản phát ra một cỗ khí tức trang nghiêm không dung khinh nhờn, tĩnh lặng kể về sự tôn vinh và huy hoàng quá vãng của người xưa.

Chiếc đèn pin cũ kỹ trong tay Ngô Tam Tỉnh run rẩy chiếu ra một tia sáng yếu ớt, cột sáng lay động trong cổ mộ âm u ẩm mốc, dường

như cùng với dũng khí của hắn cũng đang suy yếu dần.

Chương 1179

Hắn bất giác nuốt một ngụm nước bọt khô khốc, đôi chân như bị trọng lực vô hình lôi kéo, khó kìm lòng được mà khẽ run rẩy.

Hiện ra trước mắt hắn là một hình ảnh khiến tim đập nhanh: Một chiếc quan sàng cổ xưa loang lổ chiếm cứ trung tâm mộ thất, bên trên lẳng lặng đặt một cỗ thạch quan (quan tài đá), hiển hiện dị thường đột ngột.

Nắp thạch quan không biết đã bị dịch chuyển từ bao giờ, lộ ra bên ngoài, để lại một cái miệng hang đen ngòm, phảng phất là lời triệu hoán không tiếng động từ vực sâu thời gian, dẫn dụ người ta nhìn trộm bí mật quá vãng.

Nhưng cảnh tượng khảo cổ thường thấy này không phải là căn nguyên khiến Ngô Tam Tỉnh kinh khủng.

Điều thực sự làm hắn lạnh người là, hai bên thạch quan lại dựa vào hai bộ khô cốt đã hủ bại hầu như không còn gì, tư thế của chúng cứng ngắc mà quỷ dị, như nỗi bi ai bị vĩnh hằng định hình.

Những y phục từng che thân nay chỉ còn lại mảnh vụn rách nát, lờ mờ nhận ra sự hoa mỹ ngày xưa nhưng đã không thể che giấu sự dữ tợn của cái chết.

Da thịt của hai thi hài đã sớm tiêu biến trong sự xâm thực của tuế nguyệt, chỉ còn lại bạch cốt dán chặt vào bề mặt thạch quan lạnh lẽo, phảng phất đang kể lể câu chuyện không ai biết.

Sự dính liền giữa da thịt và thạch quan khiến người ta không khỏi tưởng tượng chúng đã trải qua sự thống khổ và chờ đợi dài đằng đẵng đến nhường nào.

Nhìn từ xa, bối cảnh thời đại của hai thi hài này mơ hồ không rõ, mảnh vỡ y phục cũng không thể xác định chúng là vong hồn triều đại nào.

Tuy nhiên, có một điểm có thể khẳng định, những kẻ này không phải nô lệ tuẫn táng tầm thường, sự tồn tại của chúng dường như mang theo một ý nghĩa vượt ngoài lẽ thường.

Ngô Tam Tỉnh đứng chết trân tại chỗ, thân thể không tự chủ được nổi lên từng trận hàn ý, không khí bốn phía như ngưng đọng, thời gian tại khắc này mất đi tính lưu động.

Hắn không dám tùy tiện bước tới, nội tâm giằng xé như thủy triều cuộn trào.

Trong lúc âm thầm suy tính, một ý nghĩ khiến hắn run rẩy lặng lẽ hiện lên —— hai bộ khô cốt này, chẳng lẽ là thân nhân thất lạc đã lâu của chính mình, năm xưa đã cùng ngôi cổ mộ này trầm miên sao?

Là một kẻ thám hiểm cổ mộ thâm niên, Ngô Tam Tỉnh đã kiến thức qua vô số cổ mộ cùng bạch cốt, đối với tử vong, hắn sớm đã luyện được một trái tim gần như chết lặng.

Trước kia, những thi thể này chẳng qua chỉ là chỉ dẫn vô ngôn thông tới bí mật lịch sử, là "đồng bạn" không thể tránh khỏi trong hành trình thám hiểm.

Nhưng lần này, cán cân tình cảm đã phát sinh độ nghiêng vi diệu, bởi vì thứ hắn đối mặt cực có khả năng là di hài thân nhân cùng huyết mạch.

Cú sốc chưa từng có này khiến sâu trong lòng hắn dâng lên nỗi sợ hãi khó tả, tim đập như trống dồn, mỗi nhịp đập đều như nhắc nhở hắn: Tất cả trước mắt có thể sẽ vén mở bí mật trần phong đã lâu của gia tộc.

Hắn bước đi nặng nề, mỗi bước như đạp lên nhịp tim của chính mình, chậm rãi bước lên bệ đá cổ xưa hơi nhô lên giữa mộ thất.

Gió lạnh bồi hồi trong không gian chật hẹp, mang theo từng cơn âm lãnh khiến hắn rùng mình, đèn pin trong tay cũng theo đó mà run rẩy, ánh sáng lay động trên vách đá loang lổ, hắt xuống những cái bóng chập chờn.

Trên bệ đá, cỗ quan tài đá khổng lồ nằm tĩnh lặng, năm tháng lưu lại vô số khe rãnh trên bề mặt, toát vẻ tang thương và thần bí.

Hắn ngưng tụ ánh mắt nhìn vào bên trong thạch quan, chỉ thấy một mảng vết máu khô cạn nhiều năm trải dưới đáy quan tài như lòng sông khô hạn, màu sắc thâm trầm.

Trong vết máu ấy, lờ mờ có thể nhận ra vài mảnh tàn tích tơ lụa rách nát, chúng vẫn giữ được sự hoa mỹ ngày xưa nhưng lại bị thời gian tàn nhẫn xâm thực, toát lên vẻ đẹp thê lương.

Tuy nhiên, điều đáng kinh ngạc là bên trong thạch quan lại không có thi thể, chỉ lưu lại những dấu vết tàn tồn khiến người ta liên tưởng miên man.

Ngay sau đó, hắn cẩn thận di chuyển bước chân, tới gần hai thi thể đặt ở hai bên bệ đá.

Thi thể trải qua sự gột rửa của tháng năm dài đằng đẵng đã sớm hóa thành bạch cốt, da thịt đều tiêu biến vô tung, chỉ còn bộ khung xương, hốc mắt trống rỗng như đang vô thanh kể lể quá vãng.

Mỗi vết nứt trên hộp sọ dường như đều đang giảng thuật một đoạn lịch sử trần phong, nhưng vì diện mục hoàn toàn thay đổi nên khó lòng phân biệt liệu đây có phải là người thân hắn ngày đêm tưởng niệm hay không.

Đúng lúc này, ánh mắt hắn định hình tại tay một cỗ thi thể, đó là

một khẩu hạp tử pháo (súng Mauser) cổ lỗ, dù thời gian làm nó rỉ sét loang lổ, mất đi quang trạch ngày xưa, nhưng cảm giác lịch sử trĩu nặng vẫn ập vào mặt.

Trên thân súng, mấy dòng chữ mơ hồ miễn cưỡng có thể biện —— "Ngô Đại Quý".

Ba chữ này như tia sét rạch ngang phòng tuyến tâm lý của hắn, đây là tên của thái gia gia hắn, vị anh hùng trong truyền thuyết gia tộc.

Cảm nhận được một sự chấn động mạc danh, Ngô Tam Tỉnh đầu gối mềm nhũn, gần như không tự chủ được mà quỵ xuống đất, đầu gối va vào phiến đá phát ra tiếng trầm đục, vang vọng trong mộ thất tĩnh mịch.

Hắn điều chỉnh tư thế, sau đó đoan đoan chính chính dập đầu hai cái, mỗi động tác đều tràn đầy trang nghiêm và kính ý.

Tuy ngày thường hắn không giỏi biểu đạt tình cảm, nhưng hành vi lúc này lại càng giống như một loại xung động nguyên thủy từ sâu trong nội tâm, là sự tưởng nhớ chân thành nhất đối với tiên bối huyết mạch tương liên.

Nghi thức dập đầu kết thúc, hắn đứng dậy, ánh mắt lần nữa rơi vào khẩu hạp tử pháo kia.

Nó nằm lặng lẽ trên nền đất lạnh băng, sớm đã tang thất công năng vũ khí, trở thành nhân chứng lịch sử.

Ngô Tam Tỉnh nhẹ nhàng nhặt lên, thẩm thị một lát rồi quyết định đặt nó sang một bên, để nó tiếp tục thủ hộ sự ninh tĩnh nơi này.

Sau đó, hắn chuyển sự chú ý vào bí mật trong thạch quan, cẩn thận lấy ra một đôi găng tay trắng từ ba lô, tỉ mỉ đeo vào để tránh làm tổn hại những vật thúy nhược còn sót lại.

Hắn hít sâu một hơi như để cổ vũ chính mình, rồi chậm rãi đưa tay

đeo găng vào trong thạch quan.

Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào lớp tơ lụa mỏng manh dưới đáy quan tài, băng lương mà nhẫn nhụi, phảng phất xuyên việt thời không chạm đến nhiệt độ của quá khứ.

Ngô Tam Tỉnh nhẹ nhàng ấn xuống lớp lụa mục nát dường như đang che giấu bí mật không ai biết, trong lòng không khỏi dâng lên nỗi khẩn trương và kỳ vọng khó tả.

Thế nhưng, dưới lớp lụa không có thi thể như hắn phỏng đoán, mà lại ngoài ý muốn dẫn dắt ngón tay hắn chạm phải một vật cứng trong mớ hỗn độn dưới đáy quan tài.

Trong lòng hắn khẽ động, men theo đường nét mơ hồ cẩn thận dò xét sâu hơn, đầu ngón tay chợt chạm phải một vật thể hình vòng tròn lạnh lẽo có cảm giác lồi lõm.

Khoảnh khắc ấy, tim hắn thắt lại như bị nước lạnh dội vào, đó thế mà là một chiếc vòng sắt, lặng lẽ khảm sâu dưới đáy quan tài.

Hắn đặt chiếc đèn pin cũ kỹ lên mép thạch quan cho vững, ánh sáng hôn hoàng miễn cưỡng chiếu sáng một vùng nhỏ, sau đó hai tay nắm chặt chiếc vòng sắt ẩn nấp kia, hít sâu một hơi, toàn thân căng cứng cơ bắp, mạnh mẽ kéo một cái.

Theo một tiếng "rắc rắc" phảng phất đến từ cõi u minh, đáy quan tài thế mà lại bất khả tư nghị bật lên một bên, lộ ra một cánh cửa ngầm trầm mặc vô thanh, tựa như lối vào thế giới khác, tĩnh lặng kể về sự chưa biết và nguy hiểm.

Trán Ngô Tam Tỉnh vì kinh ngạc mà bất giác nhíu lại, sự chấn động trong lòng khó mà kìm chế.

Hóa ra sự huyền bí của ngôi cổ mộ này còn xa mới dừng lại ở đây, thế giới bên dưới nó phức tạp đa biến như mê cung.

Hắn nhanh chóng móc ra chiếc hỏa chiết tử (ống lửa) đã chuẩn bị sẵn trong ngực, trong lòng tuy có do dự nhưng hiếu kỳ chiếm thượng phong, đang định ném nó vào trong cánh cửa ngầm tối đen kia để vén màn bí mật.

Tuy nhiên, vận mệnh dường như lúc này lại đùa giỡn vô tình với hắn.

Ngay khi tay hắn vừa vươn ra, ánh lửa lóe lên định chiếu sáng vực sâu chưa biết thì một hình ảnh như ác mộng đột nhiên xuất hiện —— một khuôn mặt quái dị vặn vẹo đầy dấu vết năm tháng lặng lẽ thò ra từ khe hở ám môn, đôi mắt trống rỗng mà u thâm, phảng phất sự nhìn trộm đến từ thời không khác.

Giây phút này, thời gian như ngưng đọng, trong không khí di mạn nỗi sợ hãi nghẹt thở.

Ngô Tam Tỉnh toàn thân cứng đờ, tư duy như bị đoản mạch trong nháy mắt, trong lòng chỉ còn lại một ý niệm —— Chạy!

Hắn chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang ong ong, da đầu tê dại, từng lỗ chân lông dựng đứng, tiếng kinh kêu bản năng xé toạc sự tịch tĩnh của mộ thất.

Hắn mạnh mẽ buông tay, tấm đáy quan tài vốn đã mở ra liền sập xuống dưới tác dụng của trọng lực, mang theo sức mạnh kinh người đập trúng khuôn mặt dữ tợn kia, phát ra tiếng "Rầm" chấn điếc tai, đem tất cả một lần nữa quy về hắc ám và chưa biết.

Ngô Tam Tỉnh gần như bản năng phớt lờ tình trạng thạch quan sau khi bị đập, thân thể hắn phảng phất bị một cỗ lực lượng vô hình lôi kéo, mạnh mẽ lùi lại mấy bước liên tiếp, để lại một chuỗi dấu chân dồn dập trên nền đất phủ đầy bụi, cho đến khi kéo giãn một khoảng cách khiến hắn hơi cảm thấy an tâm với cỗ thạch quan kia.

Lúc này, tim hắn đập kịch liệt, tựa như con thú nhỏ hoảng loạn muốn phá lồng ngực mà ra, cổ họng vì khẩn trương mà căng cứng, hô hấp dồn dập mang theo tia run rẩy không dễ phát hiện.

Chương 1180

Trong lòng hắn thầm kinh hô, kia rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Trong ngôi cổ mộ đã sớm mất đi khí âm hàn, trầm tịch nhiều năm này, sao có thể còn tiềm tàng một con "tống tử"?

Theo thường lý mà nói, tống tử là vật bất tường chết đi sống lại, một khi mộ thất mở ra, mộ khí tích tụ năm tháng ngoại tiết, giao dung với không khí mới mẻ bên ngoài, thì dù là hiện tượng trá thi hung hãn nhất cũng sẽ nhanh chóng tiêu tán, thân thể cương thi sẽ trong thời gian ngắn bắt đầu quá trình thối rữa, tuyệt đối không có khả năng duy trì mấy chục năm, hiện tượng vi phạm quy luật tự nhiên như thế thực sự khiến người ta khó tin.

Càng làm Ngô Tam Tỉnh không thể quên được là khuôn mặt quái đản đập vào mắt trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, đó là một loại khủng bố vượt qua ngôn ngữ miêu tả, phảng phất là bóng tối thâm trầm nhất trong ác mộng ngưng tụ thành, vặn vẹo mà dữ tợn.

Hắn tự nhận kiến đa thức quảng, lại chưa từng tận mắt chứng kiến gương mặt nào khiến người ta thót tim như thế ở bất kỳ góc nào trên thế gian, đó tuyệt đối vượt qua giới hạn khủng bố mà tống tử bình thường có thể triển hiện.

Vừa nghĩ đến đây, một suy đoán hãi hùng khiếp vía đột nhiên xâm nhập não hải Ngô Tam Tỉnh —— Chẳng lẽ, đó chính là "Huyết Thi" (xác máu) lưu truyền đã lâu trên giang hồ?

Tuy nhiên, ý niệm này vừa hiện lên, hắn đã nhịn không được tự mình hoài nghi.

Dù sao, đối với loại sinh vật chỉ tồn tại trong lời đồn này, hắn

cũng không nắm chắc xác thực.

Khu vực Trường Sa lưu truyền rất nhiều kỳ đàm về huyết thi, cách nói được biết đến nhiều nhất là chỉ những cổ mộ chôn sâu dưới lớp bùn đỏ (hồng nê) giàu chất sắt, màu sắc như máu.

Bất luận tình hình bên trong những cổ mộ này thế nào, người ngoài đều theo thói quen gọi chung chúng là "mộ huyết thi".

Những mộ táng này dường như luôn bị bao phủ bởi lớp khăn che mặt thần bí lại nguy hiểm, khiến người ta không rét mà run.

Mà tao ngộ đêm nay, dường như đang từng bước chứng thực tính chân thực của những truyền thuyết cổ lão đó.

Đất bùn đỏ, hay còn được thế hệ trước địa phương truyền miệng là "Huyết Địa", cái tên này ẩn chứa vô tận sự thần bí cùng những câu chuyện rợn người.

Mỗi khi tịch dương tây hạ, mảnh đất này dưới ánh dư huy phảng phất bị nhuộm một tầng vầng sáng đỏ nhạt, tựa như sự trầm tích của vô số câu chuyện ngàn năm.

Trong truyền thuyết, chỉ cần một cái xẻng sắt cắm sâu vào lớp bùn đỏ này, mỗi một vốc đất lật lên đều tựa hồ xen lẫn tơ máu nhỏ bé không thể nhìn thấy, khiến người ta không khỏi lạnh sống lưng, thầm đoán già đoán non về lai lịch của vùng đất bất tường này.

Mặc dù đông đảo học giả, thuật sĩ nỗ lực giải khai bí ẩn Huyết Địa, nhưng đến nay không ai có thể đưa ra đáp án thuyết phục, chỉ đành để hiện tượng quỷ dị này càng thêm vài phần sắc thái siêu nhiên.

Trong giới phong thủy, nghị luận về Huyết Địa chưa bao giờ ngừng nghỉ, đặc biệt là lời đồn cổ xưa về "Huyết địa mai thi" (chôn xác đất máu).

Các đại sư phong thủy của mọi lưu phái, ở điểm này lại xuất kỳ

nhất trí —— Huyết Địa tuy hung hiểm dị thường, nhưng nếu có thể thỏa thiện lợi dụng sát khí cường đại của nó, đem người chết chôn sâu ở đây, không chỉ đảm bảo hậu duệ hưởng hết vinh hoa phú quý, thậm chí có lời đồn xưng trong tử tôn hoặc có thể xuất hiện một vị đế vương, quân lâm thiên hạ.

Thế nhưng, cái giá phải trả sau vinh quang này cũng trầm trọng tương đương, tương truyền những người thân còn lại trong nhà sẽ tao ngộ ách vận không thể vãn hồi, thậm chí điêu linh hầu như không còn, phảng phất trong minh minh tự có thiên ý cân bằng mọi được mất.

Đối mặt với truyền thuyết dụ hoặc và nguyền rủa cùng tồn tại này, không ít hào môn vọng tộc vẫn nguyện mạo hiểm thử một lần, chỉ cầu hậu đại quang tông diệu tổ, danh thùy thanh sử.

Để lẩn tránh tai họa có thể giáng xuống gia tộc, họ dốc lòng toan tính một bộ nghi thức tị sát (tránh sát khí) phiền phức: Trước khi chọn Huyết Địa làm tổ mộ, những đại gia tộc này sẽ tìm kiếm một hộ gia đình bần khổ cùng họ, thông qua trình tự pháp luật rườm rà, tạm thời cho con cháu mình làm con thừa tự của đối phương, đợi đến khi mộ huyệt xây xong, tang lễ hoàn thành, mới nhận lại, ký thác hy vọng vào sự "thế thân" nhân tạo này có thể chuyển dịch sát khí, bảo hộ huyết mạch gia tộc chân chính.

Tuy nhiên, Huyết Địa trong lý tưởng cũng giống như sao trời rực rỡ nhất trong đêm, khả ngộ bất khả cầu.

So với long mạch phổ thông tùy chỗ có thể thấy, việc tìm kiếm Huyết Địa không nghi ngờ gì là mò kim đáy bể, càng đừng nói đến chân chính bảo huyệt và sát huyệt, chúng ẩn tàng ở nơi nào đó trên đại địa mênh mông này, chờ đợi người hữu duyên phát hiện.

Thời đến hôm nay, theo thông tin hỗn hào và hiểu lầm, không ít thầy phong thủy học nghệ không tinh bắt đầu ngộ nhận bất kỳ thổ

những nào có màu thiên hồng đều là Huyết Địa, dẫn đến dân gian xuất hiện lưu ngôn "dưới đất đỏ tàng cổ mộ, cổ mộ đều thuộc quyền quý, vật bồi táng giá trị liên thành".

Cứ thế, cách nói ly kỳ "Huyết thi hộ bảo" cũng không cánh mà bay, kích phát lòng hiếu kỳ và tham lam của vô số kẻ tìm kho báu cùng nhà thám hiểm, khiến mảnh đất vốn đã nhuốm màu thần bí này càng thêm vài phần chưa biết và nguy hiểm.

Trong lịch sử cận đại Cửu Châu hạo hãn, sừng sững một vị nhân vật cực có phân lượng, cuộc đời truyền kỳ của người đó gắn liền mật thiết với một bí mật khiến người ta tắc lưỡi —— tổ mộ của ông ta thế mà lại là một mảnh Huyết Địa trong truyền thuyết.

Mảnh đất này không chỉ uẩn tàng bí mật vô tận, mà còn gánh chịu một câu chuyện kinh tâm động phách.

Nghe nói, để quan quách của vị nhân vật này được an phóng ở đây vào giờ lành đặc định, một cao nhân thông thiên triệt địa đã tinh tâm bố cục, khéo léo lợi dụng linh khí thiên địa, hoàn thành một trận phong thủy tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Lời đồn truy ngược về quá khứ xa xăm hơn, cái chết của tổ phụ vị nhân vật hiển hách này, có lẽ cũng không bình lặng tự nhiên như gia tộc sử sách ghi chép, mà là ám tàng sóng gió không ai biết.

Người già trong tộc lén lút nghị luận, phía sau tai nạn đó dường như có âm mai khó tả, ti ti tương khấu với bí ẩn Huyết Địa sắp đến.

Theo thời gian trôi đi, vị nhân vật chính dần bước lên đỉnh cao quyền lực, quyền thế che trời, lại không biết sau tất cả vinh diệu này, đang ứng nghiệm lời tiên tri trong thuật số phong thủy cổ lão.

Sát khí cường đại tuy mang đến địa vị vô thượng, nhưng cũng như nguyền rủa khiến thân nhân trực hệ huyết mạch của ông ta từng

người gặp bất hạnh, điêu linh hầu như không còn.

Cho đến một ngày, ngôi tổ mộ thần bí khó lường kia tao ngộ phá hoại ngoài ý muốn, ách vận của gia tộc mới dần dần tiêu tán, nhưng đồng thời, bánh xe vận mệnh của nhân vật chính cũng bắt đầu nghịch chuyển, vận thế huy hoàng ngày xưa như nước sông ngày một rút, không thể vãn hồi.

Thuyết pháp về Huyết Địa, thật giả khó phân, trong đó chân ngụy tham bán, mà giả tượng lại càng thấy nhiều không trách.

Cho nên, khi vị tiên tổ duệ trí mà dũng cảm kia —— tức thái gia gia (cụ cố), quyết định nhất thám cứu kính trong mê vụ, thực chất là đã mạo hiểm cực lớn.

Trong lòng ông mang theo chẳng qua là một tia hy vọng, khát vọng có thể trong cơ duyên vạn dặm mới có một, khai quật ra bí mật Huyết Địa chân chính.

Vận mệnh trêu ngươi, chính một xẻng này, kỳ tích hiển hiện, chân Huyết Địa ẩn tàng trong trùng trùng mê vụ rốt cuộc hiện thế, vén lên thiên chương ẩn bí nhất của một thời đại.

Tuy nhiên, mộ Huyết Thi chân chính còn hung hiểm vạn phần so với bất kỳ tưởng tượng nào.

Sở dĩ thế gian hầu như không lưu lại chút ghi chép văn tự hay dấu vết truyền miệng nào, chính là vì tất cả những người hữu hạnh hoặc bất hạnh tận mắt chứng kiến chân diện mục của nó, đa phần đều không thể sống sót để kể lại đoạn kinh lịch khủng bố đó, câu chuyện của họ theo sinh mệnh tiêu thệ mà vĩnh viễn mai táng.

Tổ phụ của nhân vật chính có thể hạnh tồn, trở thành ngoại lệ đếm trên đầu ngón tay, bản thân đã là một kỳ tích bất khả tư nghị, khiến người ta không thể không tràn ngập hiếu kỳ cùng kính sợ đối

với đoạn lịch sử kia.

Mà trong cuốn bút ký ố vàng đầy dấu vết tháng năm của gia gia, những ghi chép lại tỏ ra mơ hồ và thần bí, tin tức về huyết thi linh tinh và hàm hỗn không rõ, phảng phất là cố ý ẩn đi những chi tiết quan trọng nào đó.

Bản thân lão nhân gia ông cũng chưa từng tận mắt kiến thức chân diện mục của huyết thi, càng không biết làm sao để khắc chế loại tồn tại khủng bố vượt xa tầm thường này.

Giờ khắc này, nếu nằm trong lòng đất u thâm, trầm miên trong ngôi mộ ngàn năm kia quả thực là huyết thi khiến người ta nghe tin đã vỡ mật trong truyền thuyết, vậy thì việc cấp bách hàng đầu không phải là tham cứu bí đoàn vì sao nó tồn lưu đến nay, mà là phải nghĩ trăm phương ngàn kế tìm được một đường sinh cơ từ hoàn cảnh bộ bộ nguy cơ này, đào xuất sinh thiên.

Hồi tưởng lại, lần trước đám người lão đầu tử đi vào ngôi mộ cổ này, người nào cũng đều toàn phó vũ trang, không chỉ mang theo hắc lư đề tử (móng lừa đen) khu tà tị hung, ngay cả bên hông mỗi người đều giắt khẩu hạp tử pháo hai mươi bốn phát uy lực kinh người, đó chính là trang bị đỉnh cấp hành tẩu giang hồ, sấm đá cổ mộ năm đó.

Thế nhưng, cho dù chuẩn bị chu toàn như thế, cuối cùng vẫn không một ai có thể sống sót trở về, đủ thấy sự hung hiểm năm đó bọn họ tao ngộ đã vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người.

Nhìn lại chính mình, chuẩn bị cho chuyến đi này sơ sài đến mức khiến người ta toát mồ hôi —— bên hông chỉ treo một thanh đao khai sơn trần cũ, vọng tưởng dùng thứ này đối kháng khủng bố chưa biết, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, không những vô bổ, ngược lại còn đồ tăng nguy hiểm cho bản thân.

Trong khoảnh khắc thoái lui đó của Ngô Tam Tỉnh, tư duy hắn

như hỏa tiễn bị châm ngòi, phi tốc xoay chuyển, ý đồ vớt vát một cọng rơm cứu mạng trong đại dương ký ức.

Tuy nhiên, đối với hắn mà nói, nhận thức về huyết thi gần như bằng không, cho dù lòng nóng như lửa đốt cũng không thể tìm ra một kế sách khả thi trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó.

Chính lúc hắn kinh hãi không tên, tay chân luống cuống, sự tịch tĩnh sâu trong cổ mộ bị một trận dị động đột ngột phá vỡ —— đó là tiếng mài đá khiến người ta thót tim truyền ra từ trong quan quách, phảng phất có sức mạnh gì đó đang thức tỉnh từ giấc ngủ say, rục rịch ngóc đầu dậy.

Ngay sau đó, tấm đá dày nặng che phủ ám thất bí mật kia thế mà lại bị một cỗ sức mạnh không thể nhìn thấy thúc đẩy, chậm rãi thăng lên.

Ánh sáng âm lãnh thấu ra từ khe hở tựa như ánh mắt tử thần lạnh lùng quét qua, khiến lòng người không khỏi phát lạnh.

Giây phút này, nỗi sợ hãi chưa biết cùng ý chí cầu sinh trong tuyệt cảnh kịch liệt giao phong trong lòng Ngô Tam Tỉnh, một cuộc so tài quan hồ sinh tử dường như đã lặng lẽ vén màn trong vô thanh.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng kinh hãi, cảnh tượng trước mắt vượt xa mọi dự liệu của hắn, thứ vốn không nên tồn tại trên đời kia thế mà lại muốn tránh thoát trói buộc, phá quan mà ra!

Trong lòng hắn nhất thời cuộn trào nỗi khủng hoảng và quyết tuyệt khó tả, trong lúc nhất thời, đủ loại suy nghĩ như đèn kéo quân lóe qua trong đầu, nhưng làm sao cũng không bắt được một ý niệm rõ ràng nào.

Ngay trong hỗn độn đó, một dòng nhiệt huyết mạc danh đột nhiên dâng lên, phảng phất bị bản năng nguyên thủy nào đó sai khiến, đôi

mắt Ngô Tam Tỉnh trong nháy mắt bùng lên chiến ý hừng hực.

Chương 1181

Không do dự quá nhiều, thân thể hắn hành động trước cả tư duy, sâu trong cổ họng bộc phát ra một tiếng gầm thét chấn điếc tai, thanh âm tràn ngập sự vô úy và quyết tuyệt kháng tranh với điều chưa biết.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh hắn như mũi tên rời cung, không chút do dự nhảy vào trong cỗ quan quách cổ xưa kia.

Hai chân vạch ra một đường hồ quang kiên quyết giữa bán không, giẫm mạnh lên tấm đá đang bị sức mạnh thần bí đẩy lên.

Cú va chạm đột ngột này khiến cả không gian cũng vì đó mà chấn động, bụi bặm nhảy múa trong ánh sáng hôn ám, tăng thêm vài phần không khí khẩn trương mà quỷ dị.

Dưới tấm đá, một bàn tay khiến người ta sởn tóc gáy chậm rãi thò ra, màu sắc của nó như màu xanh tương của rượu ủ lâu năm, khô quắt vặn vẹo, da dẻ dán chặt vào xương cốt, toát ra khí tức bất tường.

Móng tay dài dị thường, chừng gấp đôi ngón tay người thường, sắc bén tựa như lưỡi dao vừa xuất vỏ.

Mà bề mặt bàn tay này lại phủ đầy vết loang lổ như gỉ đồng xanh, giống như đồ thanh đồng cổ xưa đã trầm tịch ngàn năm, thấu ra sự thương lương và quỷ dị không thuộc về hiện thế.

Khi tầm mắt Ngô Tam Tỉnh bắt được bàn tay hãi nhân này, một cỗ hàn ý khó tả từ cột sống leo lên, lỗ chân lông toàn thân phảng phất trong nháy mắt co rút, nổi lên một tầng da gà chi chít.

Không chút do dự thừa thãi, hắn kìm nén nỗi sợ hãi và cảm giác buồn nôn trong lòng, quyết tâm dồn toàn bộ sức mạnh toàn thân xuống đôi chân, định dùng sức nặng cơ thể cưỡng ép kẹp chặt cánh tay kia

giữa tấm đá và vách quan tài.

Tuy nhiên, cánh tay đó cứng rắn dị thường, hầu như được đúc bằng sắt thép, mặc cho hắn dùng hết sức bình sinh chà đạp, nó cũng chỉ hơi cong lại, lập tức lại ngoan cường bật về vị trí cũ, không hề có dấu hiệu gãy nứt.

Cảnh tượng này không những chẳng thể làm giảm bớt nỗi sợ hãi của Ngô Tam Tỉnh, mà ngược lại còn khiến hắn ý thức được sức mạnh và độ dẻo dai khó tin của đối phương.

Ngay sau đó, một luồng phản lực cường đại mãnh liệt trào ra từ dưới tấm đá, thế như chẻ tre, khiến Ngô Tam Tỉnh lập tức đứng không vững, cả người suýt nữa bị hất văng ra ngoài, rơi vào vực sâu vô định kia.

Trong khoảnh khắc sinh tử tồn vong này, hắn thể hiện ra tốc độ phản ứng và bản năng sinh tồn kinh người, eo hạ thấp xuống, hai chân như lò xo mạnh mẽ co lại, ổn định lại thân thể đang sắp mất kiểm soát.

Hai tay cũng không chút do dự bấu chặt lấy mép quan tài hai bên, các khớp ngón tay vì dùng sức quá độ mà trắng bệch, cho thấy quyết tâm và nghị lực tuyệt không buông tay của hắn.

Đây là một cuộc đọ sức kịch liệt quan hệ đến sống chết, trong không khí tràn ngập sự căng thẳng và ngưng trọng khó tả.

Dưới quan tài tiềm tàng nỗi kinh hoàng chưa biết, phảng phất một khi nó thoát khỏi trói buộc, nhảy vào phương thiên địa này, Ngô Tam Tỉnh liền có thể nhìn thấy trước sự kết thúc vận mệnh của chính mình, đó là tuyệt cảnh tuyệt đối không thể đào thoát, không có bất kỳ kẽ hở may mắn nào để hắn dòm ngó cơ hội sống sót.

Tuy nhiên, sức người rốt cuộc cũng có hạn.

Ngô Tam Tỉnh đã dốc hết toàn lực, cơ bắp căng cứng, xương cốt kêu răng rắc, hai cánh tay dường như đã đạt đến cực hạn của sức mạnh, nỗ lực thêm dù chỉ một ly một hào cũng trở nên nhợt nhạt vô lực.

Mặc cho hắn phấn lực đề kháng, nhưng tấm đá dày nặng kia vẫn vô tình, chậm rãi nâng lên, tựa hồ đang trào phúng sự nhỏ bé của sức người.

Sau đó, một khuôn mặt quái dị méo mó dần dần chen ra từ khe đá, cái nhìn chằm chằm vô cảm, lạnh lùng mà thâm thúy, đâm thẳng vào sâu thẳm linh hồn Ngô Tam Tỉnh.

Trong cỗ quan tài phong bế này, bóng tối đậm đặc như mực, gần như tuyệt đối, khiến cho tất cả đều trở nên mơ hồ không rõ, khuôn mặt như u linh kia cũng vì thế mà tăng thêm vài phần quỷ quyệt khó lường.

Sự tịch mịch bốn phía phảng phất bị phóng đại vô hạn, ngay cả tiếng hít thở cũng bị thôn phệ, trong cả mật thất chỉ có tiếng tim đập kịch liệt là rõ ràng có thể nghe thấy, tạo nên một bầu không khí quỷ dị đến ngạt thở.

Ngô Tam Tỉnh không khỏi cảm thấy một luồng hàn ý từ đỉnh đầu chạy dọc xuống, da đầu tê dại, lỗ chân lông toàn thân phảng phất đều co rút lại trong nháy mắt này, mưu toan trốn tránh ách vận sắp ập đến.

Hắn thầm nghĩ trong lòng, liệu hôm nay có phải là kiếp số của mình, lại phải làm sao mới có thể tìm được một tia sinh cơ trong tuyệt cảnh này?

Hắn chậm rãi cúi đầu, ánh mắt cấp thiết quét về phía thắt lưng của mình, nơi đó có lẽ đang giấu hy vọng cuối cùng của hắn —— tạc dược.

Dưới sự thúc đẩy của tuyệt vọng, một ý niệm quyết tuyệt lặng lẽ dâng lên trong lòng hắn, nếu thật sự tránh cũng không thể tránh, chi bằng ngọc đá cùng nát, dùng hỏa hoa của sinh mệnh chiếu sáng vực sâu tuyệt vọng này.

Sau khi tìm kiếm trong bóng tối dường như vô tận và mộ đạo chằng chịt phức tạp, Ngô Tam Tỉnh không những chưa tìm được chút tung tích nào của tạc dược, ngược lại ánh mắt vô tình rơi vào bầu rượu hình ảnh không rời bên hông mình.

Bầu rượu này, đối với thân phận Thổ phu tử như hắn mà nói, hầu như là một bộ phận của cơ thể, bất luận là ngày đông hàn phong lẫm liệt, hay là giờ phút này thâm nhập lòng đất u ám, thứ rượu mạnh đó đều là bạn lữ của hắn, vừa có thể làm ấm cơ thể chống lạnh, cũng có thể tráng đảm đề thần, mang lại cho hắn một chút an ủi trong vô số đêm khuya cô tịch đan xen sợ hãi.

Chính lúc Ngô Tam Tỉnh vì tìm vật không được mà cảm thấy hơi chán nản, sự xuất hiện của bầu rượu phảng phất như một tia linh quang trong u minh, chiếu sáng suy nghĩ của hắn, một ý niệm to gan mà trực tiếp nhanh chóng hình thành trong đầu.

Hắn nhớ lại từng có một đêm mưa, khi ngồi vây quanh lò lửa nhàn đàm, một vị đạo sĩ vân du tứ hải từng nói, thế gian vạn vật, sinh bởi Thủy mà có thể hủy bởi Hỏa, mà đối phó với "tống tử" bất tử trong mộ, dẫu có trăm ngàn thủ đoạn kỳ quái, tỷ như Hắc Lư Đề Tử cực đoan như vậy, thực chất cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ cuối cùng.

Lão thủ chân chính, khi khai quan nếu nhận thấy tống tử có dấu hiệu thi biến, liền sẽ ung dung không vội dùng rượu trắng độ cao tẩm ướt thân xác nó, lại dùng dây buộc xác đặc chế nhanh chóng trói lại, di dời thi thể ra khỏi quan tài, sau đó mồi một ngọn lửa liệt hỏa, mặc cho nó hung mãnh đến đâu, cũng chỉ đành hóa thành tro bụi.

Nghĩ đến đây, Ngô Tam Tỉnh hầu như trong khoảnh khắc điện quang thạch hỏa đã điều chỉnh tư thế, trọng lượng toàn thân dường như ngưng tụ vào chân trái, khiến động tác của hắn càng thêm vững như bàn thạch.

Tay trái linh hoạt thò về phía thắt lưng, chuẩn xác không sai lầm nắm lấy bầu rượu lạnh lẽo kia, lập tức dùng sức vung lên, thân bình như sao băng xé gió, đập trúng khuôn mặt quái dị dữ tợn kia, nháy mắt vỡ tan.

Rượu mạnh như sơn hồng bạo phát, mang theo mùi thơm nồng nặc và hàn ý băng lãnh, tưới lên dung nhan vặn vẹo của quái vật, kích khởi từng trận tiếng xèo xèo quỷ dị.

Ngay sau đó, ngón tay Ngô Tam Tỉnh nhẹ nhàng chạm vào hỏa chiết tử bên hông, công cụ lấy lửa cổ xưa kia trong tay hắn phảng phất được phú cho sinh mệnh, nhẹ nhàng quét qua, tinh hỏa liền nhảy nhót mà ra.

Hắn trầm trứ lãnh tĩnh đưa hỏa chiết tử đang cháy chậm rãi vươn về phía khuôn mặt quái dị đã bị rượu thấm đẫm kia.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, ánh mắt hắn kiên định, một cuộc so tài giữa cổ xưa và chưa biết sắp diễn ra trong địa cung u thâm này.

Trong lòng thầm nói: "Xin lỗi nhé, lão huynh, ngọn lửa này thiêu lên cũng chẳng phải bản ý của ta, thực là vận mệnh sai khiến, ngươi và ta từ đây đường ai nấy đi, nguyện ngươi tìm được một phần yên bình trong ngọn lửa, hóa thân thành người thủ hộ quang minh đi." Hỏa chiết tử nắm chặt trong tay dần dần áp sát mặt nạ quái dị kia, ngọn lửa nhảy nhót như con mắt tìm tòi chân tướng, chiếu sáng bí mật ẩn tàng trong bóng tối.

Khuôn mặt kia, dưới ánh lửa chập chờn chiếu rọi, từng chi tiết bắt đầu hiển hiện, góc cạnh rõ ràng, mang theo một cỗ quỷ dị và bất

tường không nói nên lời.

Ngay khoảnh khắc Ngô Tam Tỉnh sắp châm lửa đốt vật quái dị kia, tay hắn lại không tự chủ được mà đình trệ giữa không trung.

Một tia nghi hoặc khó phát hiện lặng lẽ dâng lên trong lòng hắn, phảng phất là một loại chuông cảnh báo của tiềm thức, khiến hắn không thể không xem xét lại khuôn mặt trước mặt này.

Ban nãy trong lúc vội vàng, chỉ liếc qua tồn tại thần bí này một cái, sợ hãi đã che lấp tất cả chi tiết quan sát, lưu lại trong đầu chỉ là một hình dáng mơ hồ mà khủng bố.

Tuy nhiên giờ phút này, trong không khí căng thẳng lại ngưng cố, theo ánh lửa ổn định, từng đặc điểm trên khuôn mặt kia phảng phất được kính lúp soi xét kỹ càng, dị thường rõ ràng in vào võng mạc hắn.

Ngô Tam Tỉnh ban đầu chỉ cảm thấy một cỗ chấn nhiếp chi lực khó tả, hắn tự cho là kiến thức rộng rãi, tống tử, vong linh, hình thái khác nhau, từ ướt sũng đến khô quắt, từ không đầu đến song thủ liên sinh, từ bình tĩnh an tường đến mặt mũi vặn vẹo, không loại nào chưa từng gặp qua.

Từ năm mười lăm tuổi trải qua cái đêm khó quên ấy, hắn đã không còn sợ hãi những tồn tại siêu nhiên này nữa.

Nhưng khuôn mặt trước mắt, lại khiến tim hắn không tự chủ được mà đập nhanh hơn, một loại cảm giác bất an chưa từng có dâng lên trong lòng.

Khuôn mặt này thực sự quá mức tà môn, khí tức toát ra khiến người ta không tự chủ được liên tưởng đến những phần cấm kỵ nhất, tối tăm nhất trong truyền thuyết cổ xưa, phảng phất nó không thuộc về thế giới này, mà đến từ một vực sâu không thể gọi tên, mang theo sức mạnh của hỗn độn và chưa biết.

Khuôn mặt quái vật hiện ra một loại màu sắc ảm đạm của thanh đồng trần cũ, phảng phất tuế nguyệt đã khắc lên đó vô số phong sương.

Dưới lớp da thịt co rút, da dẻ lại nứt toác ra như đất khô cằn, vết nứt giao sai, hình thành từng mảng vảy không quy tắc, mép vảy thậm chí hơi cong lên, lộ ra tổ chức càng thêm ám trầm bên dưới.

Hai con mắt trống rỗng vô quang, không có chút dấu vết đồng tử, lại có thể khiến người ta cảm giác được một loại tầm mắt mạc danh, tựa hồ đang xuyên thấu bình chướng tâm linh, chằm chằm nhìn vào ngươi, khiến người ta không tự chủ được cảm thấy một trận hàn ý.

Ngô Tam Tỉnh thầm nhủ, sinh vật trước mắt này cùng bất kỳ tống tử nào hắn biết —— tức cương thi trong cổ mộ —— đều khác nhau một trời một vực.

Tống tử dù hình thái đáng sợ, ít nhất còn giữ lại hình dáng cơ bản của con người, nhưng ngoại quan của vật này lại có sự tương tự kinh người với loài rắn, không khỏi khiến hắn sinh nghi: Đây rốt cuộc là yêu quái gì?

Càng khiến Ngô Tam Tỉnh khốn hoặc khó giải là, khi hắn nhìn chăm chú khuôn mặt quái dị kia, trong lòng lại dần dần dâng lên một cỗ cảm giác quen thuộc, phảng phất trong một góc ký ức xa xôi nào đó, đã từng có hình ảnh tương tự giờ khắc này.

Tuy nhiên lý trí nói cho hắn biết, đây là chuyện tuyệt đối không thể nào, dù sao vật trước mắt cũng siêu hồ thường lý, tuyệt không phải vật nhân gian sở hữu.

Cảm giác vi hòa khó tả này khiến hắn không tự chủ được căng thẳng, cổ đẫm mồ hôi lạnh, liên đới lỗ chân lông cũng tựa hồ đang kháng nghị mà toát ra mồ hôi hột.

Chương 1182

Thời gian phảng phất ngưng cố tại giờ khắc này, tay Ngô Tam Tỉnh treo giữa không trung, chần chờ không thể hạ xuống.

Mà quái vật kia, khuôn mặt vẫn hào vô biểu tình, chỉ là thân thể tựa hồ vì sự chần chờ của hắn mà hơi nghiêng về phía trước, càng tiếp cận thêm một phần.

Cảm nhận được sức mạnh trong tay đang dần trôi đi, Ngô Tam Tỉnh mãnh liệt hồi thần, ý thức được tiếp tục do dự chỉ khiến chính mình rơi vào cục diện càng thêm bị động.

Vì thế, hắn đương cơ lập đoạn, hỏa chiết tử trong tay không chút do dự ném về phía khuôn mặt quái dị kia.

Nháy mắt, hỏa quang chợt hiện, "Oanh" một tiếng, ngọn lửa nhanh chóng lan tràn, chiếu sáng bóng tối bốn phía, cũng ánh chiếu ra thần sắc quyết tuyệt của Ngô Tam Tỉnh.

Nhắc đến loại rượu Ngô Tam Tỉnh yêu thích, đó là một loại rượu mạnh có màu xanh biếc, tên là "Thiêu Đao Tử", người Thượng Hải có lẽ gọi nó là "Lục Đậu Thiêu".

Tuy nhiên, thứ Ngô Tam Tỉnh thiên ái lại là loại do bá tánh hương gian tự mình ủ, nguyên tương chưa qua pha loãng, nồng độ cồn cực cao, chỉ cần một tia lửa nhỏ liền có thể dẫn nhiên cả chén rượu, khi cháy hệt như lưỡi dao nóng rực rạch phá màn đêm, vừa dã tính lại thuần túy, chính như phần bất khuất và dũng nghị trong nội tâm hắn khi đối mặt với nỗi sợ hãi chưa biết lúc này.

Vò rượu trần niên giai nhưỡng này, dù tuế nguyệt lưu chuyển, hắn vẫn khó quên phong vị độc đáo của nó, nhưng xét đến thân thể không còn trẻ trung của mình, loại rượu như vậy đối với hắn mà nói chẳng

khác nào từng ly độc dược mãn tính, xâm thực sức khỏe, nhưng cũng gây tê liệt tâm linh mệt mỏi của hắn.

Trong khoảnh khắc, khuôn mặt quái dị vặn vẹo kia bị ngọn lửa nhảy nhót triệt để thôn phệ, hóa thành một mảng quang ảnh mơ hồ, không còn phân biệt được đường nét vốn có.

Không khí chung quanh cũng trở nên nóng rực và vặn vẹo, đồ vật bốn phía trong nhiệt độ cao nhao nhao phát ra tiếng "xèo xèo" khẽ vang, bề mặt dần dần mềm hoá, phảng phất ngay cả thời gian cũng khuất phục dưới sức mạnh không thể kháng cự này, chậm rãi chảy xuôi, biến hình.

Những bồi táng phẩm trong quan tài, phủ đầy từng lớp tơ lụa niên đại cửu viễn đầy nấm mốc, chúng giãy dụa trong liệt diễm đột ngột ập tới, phát ra tiếng bi minh "xèo xèo", thanh âm đó mang theo sự trầm tịch và không cam lòng ngàn năm, bí mật và câu chuyện che giấu dưới lớp lụa giờ khắc này dường như cũng muốn cùng ánh lửa bốc lên, tiêu tan.

Ngô Tam Tỉnh mím chặt đôi môi, tận khả năng giảm bớt tần suất và độ sâu của mỗi lần hô hấp, tránh hít phải khói độc gây ngạt.

Ngọn lửa hừng hực tiếp tục cháy khoảng sáu bảy phút, thẳng đến khi chút cồn cuối cùng cháy hết, hắn mẫn cảm nhận thấy lực đẩy dị thường truyền đến từ phía dưới đang chậm rãi yếu đi, phảng phất có thứ gì đó dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa dần dần từ bỏ đề kháng, mất đi sức mạnh.

Theo thời gian trôi qua, ngọn lửa từ thịnh chuyển suy, cuối cùng tắt ngấm trong một mảnh tử tịch.

Ngô Tam Tỉnh thầm thở phào nhẹ nhõm, thử hoạt động đôi chân hơi cứng ngắc do duy trì cùng một tư thế trong thời gian dài, kinh hỉ phát hiện cảm giác áp bách bên dưới đã hoàn toàn biến mất, mối đe

dọa chưa biết kia dường như đã theo gió mà đi.

Mặc dù như thế, kinh nghiệm phong phú và vô số lần bồi hồi bên bờ sinh tử nói cho hắn biết, nguy cơ thường thường tiềm tàng tại thời khắc không ngờ tới nhất.

Vì vậy, hắn tịnh không lập tức thả lỏng cảnh giác, vẫn duy trì trạng thái căng thẳng nhất định, một tay chống đỡ thân thể, tay kia thì nhanh chóng và thành thạo rút ra một thanh đoản đao sắc bén từ bên hông —— đó là bạn lữ trung thành nhiều năm, thanh khảm đao đã vô số lần giúp hắn vượt qua nan quan.

Hắn cẩn thận từng li từng tí dùng thanh đao này nhẹ nhàng gạt đi đống tàn hài khô lâu cháy đen kia, mưu toan tham tra chân tướng ẩn tàng sau tất cả, cùng với bất kỳ manh mối nào còn sót lại.

Cẩn thận gạt hai cái vào vật thể không rõ kia, không khí chung quanh tựa hồ đều ngưng cố theo, tĩnh đãi một chút động tĩnh, nhưng sự trầm tịch xung quanh đã chứng thực sự thử nghiệm là vô ích.

Ngô Tam Tỉnh cắn chặt răng, lấy hết dũng khí, dùng hết khí lực toàn thân chém mạnh vào cổ quái vật kia, dưới hai lần trọng kích, chỉ nghe "rắc" một tiếng thanh thúy mà khiến người ta sởn tóc gáy, xương cổ ứng thanh mà gãy, một mùi vị hỗn hợp giữa hủ bại và lạ lẫm trong nháy mắt lan tràn ra.

Hắn lúc này mới như trút được gánh nặng buông lỏng vũ khí đang nắm chặt, trong lòng thầm xác nhận, tồn tại khủng bố uy hiếp tính mạng bọn họ này, rốt cục đã triệt để mất đi sinh cơ.

Sự buông lỏng trong sát na khiến dây thần kinh vẫn luôn căng thẳng nháy mắt sụp đổ, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy khí lực toàn thân phảng phất bị vô hình rút đi, hai tay vô lực buông thõng, hai chân mềm nhũn, không tự chủ được ngã ngồi tại mép quan tài phía sau, há miệng thở hổn hển từng ngụm lớn.

Mỗi một lần hô hấp đều giống như tìm được cơn mưa rào đã lâu trong sa mạc.

Trong lòng ngũ vị tạp trần, vui mừng xong cũng mang theo một tia sợ hãi, thầm may mắn sự cơ trí và quả đoán của mình đã cứu mình một mạng.

Nghĩ đến trải nghiệm chết đi sống lại lần này, ngày sau nhất định có thể khoe khoang một phen trước mặt đám bạn bè.

Tuy nhiên, trong lòng lập tức dâng lên một nghi vấn không xua đi được —— Đây rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Thi thể khủng bố như vậy, chẳng lẽ thật sự chính là Huyết Thi trong truyền thuyết sao?

Vốn tưởng rằng Huyết Thi hẳn là toàn thân đẫm máu, dữ tợn đáng sợ, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khác biệt quá lớn.

Dòng suy nghĩ quay cuồng, Ngô Tam Tỉnh nhặt lên đèn pin rơi bên người, không chút do dự nhét vào miệng, dùng răng cắn chặt giữ chiếu sáng, lần nữa lấy lại dũng khí, đưa ánh mắt về phía tấm đá ám môn ẩn giấu bí mật dưới đáy thạch quan.

Hít sâu một hơi, hắn dùng hết chút khí lực cuối cùng, chậm rãi kéo tấm đá, nương theo một trận tiếng ma sát trầm trọng mà chậm chạp, tấm đá rốt cục bị mở ra, lộ ra bí mật ẩn tàng bên dưới.

Dưới tấm đá, một cỗ thi thể khô quắt không đầu lẳng lặng nằm thẳng, đó là một xác khô nam giới thân hình dị thường khôi ngô, tuế nguyệt đã sớm xâm thực y phục trên người hắn, chỉ còn lại chút vải rách nát miễn cưỡng y phụ trên cốt giá, như cành khô lá úa thuý nhược.

Da của thi thể hiện ra một màu rỉ sét như đồng cổ, phảng phất là dấu ấn sâu đậm mà thời gian khắc lên thân xác.

Mà kinh tâm động phách nhất, là những nếp nhăn da hình dạng con mắt quỷ dị biến bố toàn thân, chúng lít nha lít nhít, phảng phất đang không tiếng động tố cáo bí mật không ai biết nào đó, khiến người ta nhìn mà sinh sợ, không khỏi đối với lãnh địa chưa biết này tràn ngập kính sợ cùng khủng hoảng.

Ngô Tam Tỉnh chậm rãi đặt tay lên lồng ngực mình, cơ bắp nơi đó căng cứng như sắt thép, kiên ngạnh dị thường.

Một cỗ hậu phạ không khỏi dâng lên trong lòng, thầm may mắn khoảnh khắc vừa rồi ý chí mình kiên định, không để nỗi sợ hãi chiếm thượng phong.

Nếu sơ sẩy một chút, để tồn tại chưa biết kia sấn hư mà ra, cho dù là tay cầm lợi khí, e rằng cũng khó mà ứng đối, hậu quả như vậy, không thể nghi ngờ là tuyệt cảnh cửu tử nhất sinh.

Sau đó, hắn lấy hết dũng khí, thân hình nhảy lên, khéo léo rơi vào trong cỗ quan tài cổ xưa, hai chân đạp lên hai bên thành quan tài, ý đồ mượn lực lôi cỗ Huyết Thi thần bí kia ra để tiện quan sát kỹ càng hơn.

Tuy nhiên, chính khi động tác này sắp hoàn thành, động tác của Ngô Tam Tỉnh chợt ngưng cố, phảng phất thời gian tĩnh chỉ tại giờ khắc này.

Một cỗ hàn lãnh chưa từng có, như băng hàn vạn năm, từ khe hở ván quan tài dưới chân hắn mãnh liệt xông lên, xộc thẳng lên đỉnh đầu, khiến máu huyết toàn thân hắn hầu như đều muốn vì đó mà đông kết.

Hàn ý đột ngột này mang theo một loại âm sâm và khủng bố khó tả, triệt để điên đảo tất cả chuẩn bị và thiết tưởng trước đó của hắn.

Ngay lúc này, một phát hiện kinh người như tia chớp xé rách màn đêm, đập vào mắt Ngô Tam Tỉnh —— Cỗ thi thể dạng tống tử bị

huyết sắc bao phủ kia, cánh tay phải đang co quắp dưới tấm đá của nó, thế mà lại không phải hoàn chỉnh, mà chỉ còn lại một đoạn tàn chi!

Phần từ khuỷu tay trở xuống, phảng phất bị sức mạnh không thể tưởng tượng nổi nào đó sống sượng xé đi, không còn tung tích.

Cảnh tượng này như trọng chùy đánh vào tâm can Ngô Tam Tỉnh, chỉ nghe trong lòng "thót" một tiếng vang thật lớn, tất cả suy nghĩ nháy mắt trở nên rối loạn như tơ vò.

Hắn hầu như theo phản xạ có điều kiện mà cúi thấp người xuống, ánh mắt gắt gao khóa chặt tại chỗ cổ tay đứt gãy kia.

Cảnh tượng trước mắt chứng thực suy đoán của hắn, da thịt chỗ vết cắt lổng lẻo, nát vụn, uyển như thảm trạng để lại sau khi bị ngoại lực mãnh liệt xé rách, hiện ra một loại trạng thái bông gòn vặn vẹo mà hãi nhân.

Sự trùng kích thị giác siêu hồ thường lý này khiến khí lực toàn thân Ngô Tam Tỉnh phảng phất bị nháy mắt rút đi, hai chân mềm nhũn, vô lực ngã ngồi tại đáy quan tài băng lãnh.

Ở một bên, Trần Mộc ban đầu đối với miêu tả hơi có vẻ dài dòng của Ngô Tam Tỉnh còn có chút bất mãn, cho rằng quá mức rườm rà.

Nhưng khi chi tiết kinh người về "Huyết tống tử" thiếu mất một cánh tay nhảy ra, hắn thoáng chốc hoảng nhiên đại ngộ.

Hóa ra, sự phô diễn của từng chi tiết đều là để cấu kiến nên tràng cảnh khủng bố và phỉ di sở tư kia, khiến người ta cho dù chỉ là nghe thấy, cũng có thể cảm đồng thân thụ nỗi chấn hám và sợ hãi đến từ sâu thẳm linh hồn.

Giống như bông gòn bị xé rách, vết thương kia hiện ra một trạng thái nổ tung kinh tâm táng đảm, biên duyên tham soa không đồng đều, sâu cạn không nhất, chính là dấu vết độc hữu do súng ống càn quét

điên cuồng ở cự ly cực gần.

Điều này cho thấy, cánh tay của Huyết tống tử kia phân minh là bị hỏa lực vô tình xé đứt, thảm liệt đến mức khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Kết hợp những miêu tả tối nghĩa nhưng lại lộ ra bất tường trong bút ký của ông nội, cùng với biểu tình phức tạp khó tả trên mặt Ngô Tam Tỉnh —— sợ hãi, chấn kinh cùng khó tin đan xen vào nhau, suy đoán trong lòng Trần Mộc dần dần hội tụ thành một hình ảnh khiến người ta tim đập nhanh.

Chân tướng được chắp vá từ đủ loại manh mối này, tựa như một trận gió lạnh thấu xương trong ngày đông, lặng lẽ leo lên từ sau lưng Trần Mộc, chạy dọc sống lưng, kích khởi từng trận run rẩy khó kìm nén.

Nhưng nếu tất cả chuyện này thật sự phát triển ly kỳ như hắn dự liệu, thì tính chất của toàn bộ sự kiện liền siêu việt phạm trù thường lý có thể giải thích, gần như là tình tiết kỳ ảo trong thần thoại truyền thuyết.

Giả thuyết như vậy khiến trong lòng Trần Mộc dâng lên sự kháng cự mãnh liệt, lý trí nói cho hắn biết thế giới hiện thực không nên có chuyện siêu tự nhiên bực này, nhưng tất cả chứng cứ trước mắt hắn lại đang vô tình khiêu chiến ranh giới nhận thức của hắn.

Chương 1183

Ngô Tam Tỉnh tựa hồ cũng cảm thụ được sự trầm trọng và bất an này, theo bản năng đưa tay mò mẫm vào túi áo rách nát của mình, hy vọng tìm được một điếu thuốc để giảm bớt bầu không khí áp ức này, dù chỉ là sự trốn tránh nhất thời.

Tuy nhiên, hiện thực tựa hồ ngay cả chút an ủi nhỏ bé này cũng không nguyện cho, ngón tay hắn bồi hồi trong túi áo trống rỗng một cách phí công, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thu về.

Thấy thế, Trần Mộc theo bản năng mò về túi quần sau của mình, nơi đó còn tàn lưu một tia khả năng an ủi.

Tại một đêm tụ hội hoan lạc nào đó, hắn đã "mượn" nửa bao Vân Yên từ chỗ gã Bàn Tử luôn nở nụ cười lạc quan kia, giờ phút này, thu hoạch ngoài ý muốn đó phảng phất thành một tia hy vọng giữa bọn họ.

Hắn nhẹ nhàng rút ra nửa bao thuốc, đầu ngón tay truyền đến khí tức trầm ổn đặc hữu của thuốc lá, lập tức, hắn đưa sự an ủi cuối cùng này cho Ngô Tam Tỉnh.

Giữa hai người không cần nhiều lời, tất cả đều ở trong không nói.

Ngô Tam Tỉnh chậm rãi châm lại tẩu thuốc trong tay, rít sâu một hơi, làn khói lượn lờ chậm rãi tản ra trước mặt hắn, phảng phất mang theo một tia trầm trọng khó tả.

Một lát sau, hắn mới từ từ mở miệng, trong giọng nói xen lẫn sự run rẩy khó phát hiện: "Khi ta tận mắt chứng kiến tống tử toàn thân đẫm máu, giống như bị nguyền rủa kia, trong lòng chợt dâng lên một cỗ hàn ý chưa từng có.

Khoảnh khắc đó, ta bỗng nhiên ý thức được, lão phụ —— cũng chính là ông nội của ngươi, những thông tin vụn vặt ghi chép trên cuốn bút ký rách nát kia của ông ấy, hoặc giả xa xa không chỉ đơn giản như bề ngoài, phía sau có khả năng ẩn tàng bí mật không ai biết.

Đồng thời, ta cũng nháy mắt minh bạch, vì sao năm đó khi Trần Mộc truy hỏi đoạn vãng sự kia, lão nhân gia luôn lảng tránh không nói, trong mắt tràn đầy nỗi thương đau không nguyện chạm vào." Phiến đoạn hồi ức lóe lên trước mắt Ngô Tam Tỉnh, hắn quay đầu nhìn về phía Trần Mộc, trong ánh mắt đã có kỳ vọng lại có cảm xúc phức tạp: "Cháu lớn, với sự thông minh tài trí của ngươi, cho dù ta không nói rõ, trong lòng ngươi hẳn cũng đã ẩn ước đoán được chân tướng sự tình rồi đi." Trần Mộc nghe vậy, thân thể khẽ run lên một cái khó thấy, lại không có dũng khí đưa ra sự hồi đáp khẳng định.

Đầu tim hắn bị một suy đoán quá mức ly kỳ chiếm cứ, ý nghĩ này quá mức kinh người, đến nỗi chính hắn cũng không dám tùy tiện tin tưởng.

Ánh mắt Trần Mộc du ly trong không trung, tựa hồ đang tìm kiếm đáp án hư vô nào đó, lại hoặc là mưu toan thuyết phục chính mình tiếp nhận sự thật khó tin này.

Từ trong cuốn bút ký che kín dấu vết tuế nguyệt mà ông nội lưu lại, có thể ẩn ước chắp vá ra một đoạn phiến đoạn lịch sử khiến người ta chấn kinh.

Vào cái đêm mưa gió bão bùng ấy, khi ông nội phấn lực lôi ra cuộn Chiến Quốc Bạch Thư tàn phá từ trong cái đạo động u thâm kia, nương theo Bạch Thư cùng xuất hiện, còn có từng trận tiếng vang trầm muộn truyền đến từ sâu trong cổ mộ, uyển như tiếng nỉ non của oán linh cổ xưa.

Đó cũng không phải thanh âm tự nhiên, mà là một loạt tiếng súng

hộp (Hạp tử pháo) nổ vang rõ ràng có thể nghe thấy, băng lãnh mà tàn khốc, nó tuyên cáo tại trong ngôi cổ mộ bị lãng quên kia, từng có một cuộc tranh đấu thảm liệt đột ngột phát sinh.

Càng làm cho người ta không rét mà run là, tiếng súng liên miên này cực có khả năng chính là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến việc một vị thúc bá thám hiểm trong mộ mất đi cánh tay phải.

Đó là một bi kịch bị khắc sâu bởi máu và lửa, mà tất cả những điều này, đều bị tuế nguyệt lẳng lặng phong ấn trong cuốn bút ký mỏng manh của ông nội.

Mà tại trong mật thất cổ mộ u thâm ẩn bí kia, một con Huyết tống tử khiến người ta sởn tóc gáy lẳng lặng nằm đó, hình thái quái dị của nó khiến người ta không rét mà run.

Kinh người nhất là, con Huyết tống tử này thế mà lại thiếu mất cánh tay phải, mép vết thương chỗ tàn chi hiện ra một loại trạng thái nổ tung như bông gòn kỳ đặc, uyển như do sức mạnh không thể gọi tên nào đó xé rách gây nên.

Tình này cảnh này, tất cả manh mối hội tụ một chỗ, chỉ thẳng một kết luận kinh người: Đây tuyệt không phải cổ thi ngàn năm trầm thụy sống lại, mà là thúc bá của Trần Mộc, dưới tác dụng của sức mạnh thần bí nào đó, đã trải qua một cuộc thi biến hãi nhân!

Trần Mộc tỉ mỉ thôi diễn trong lòng, mưu toan hoàn nguyên chân tướng đoạn vãng sự trần phong kia.

Năm đó, khi đoàn người bọn họ cẩn thận từng li từng tí men theo đạo động đi sâu vào, vận mệnh tương tự tiền bối Ngô Tam Tỉnh đã xua đuổi bọn họ phát hiện một mật thất bí mật ẩn tàng dưới quan quách.

Căn cứ miêu tả về tính cách thúc bá trong bút ký, đó là một nhà

thám hiểm dũng cảm tiến tới, chưa bao giờ sợ hãi cái chưa biết, không còn nghi ngờ gì nữa, nhân vật như vậy nhất định sẽ tự cáo phấn dũng, dẫn đầu vào tìm hiểu ngọn ngành, vì thế người đó trở thành người đầu tiên bước vào mật thất âm sâm kia.

Bên trong mật thất, ánh sáng hôn ám miễn cưỡng phác hoạ ra hình dáng mơ hồ bốn phía.

Chính trong hoàn cảnh tràn đầy nguy hiểm và chưa biết như vậy, thúc bá ngoài ý muốn tìm được cuộn Bạch Thư trân quý thừa tái bí mật vô tận của thời đại Chiến Quốc kia.

Chính khi ông ta tràn đầy kích động, cẩn thận từng li từng tí lấy Bạch Thư ra, chuẩn bị mang phần bảo vật vô giá này trở về nhân gian, bên trong mật thất chợt dấy lên một cuộc biến cố khủng bố không thể dự liệu.

Đó là một loại sức mạnh siêu hồ tưởng tượng, nháy mắt xé rách bình tĩnh, thôn phệ hy vọng.

Trong nguy cơ đột ngột ập tới này, thúc bá bằng vào phản ứng bản năng và ý chí bất khuất, dốc hết toàn lực vươn cánh tay phải đang cầm Bạch Thư ra ngoài mật thất, tựa hồ là muốn truyền lại tư liệu quý giá này cho đồng bạn bên ngoài.

Tuy nhiên, sự tàn khốc của vận mệnh giờ khắc này thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, đợi đến khi ông ta ý thức được nhất định phải đào thoát khỏi vùng đất chết này, cửa sổ chạy trốn có lẽ đã lặng lẽ đóng lại.

Tại biên giới tuyệt vọng, là sự giãy dụa tự cứu, hay là xuất phát từ sự quyết tuyệt của cụ cố không đành lòng chứng kiến người thân bị khốn, một phát súng vang lên, chấn phá sự tử tịch, cánh tay liên kết giữa sống và chết kia cứ thế đứt rời, trở thành hy sinh cuối cùng mà thúc bá làm ra để sinh tồn.

Bàn tay đứt rời, dưới ánh sáng yếu ớt ngoài mộ thất u ám, lộ ra vẻ dị thường thê lương, đó là di vật bất hạnh của một vị trưởng bối trong gia tộc Trần Mộc.

Nó bị một con chuột đất (thổ háo tử) kinh hoảng thất thố vô ý lôi ra khỏi lăng mộ cổ xưa mà thần bí này, lưu lại một chuỗi thanh âm vụn vặt mà cấp xúc, hồi vọng không dứt trong không gian trống trải.

Mà thúc bá của hắn, vị tiền bối thám hiểm anh dũng kia, lại ngoài ý muốn bị nhốt tại sâu trong mật thất trùng trùng cơ quan đó.

Theo thời gian trôi qua, cô độc và tuyệt vọng dần dần xâm thực ông ta, cuối cùng, khiến người ta khó mà tin nổi, chuyển biến thành một loại tồn tại đáng sợ siêu việt nhận thức thường lý.

Ở bên ngoài, cụ cố đang lo lắng vạn phần cùng cụ tổ dũng cảm không sợ, bất chấp tất cả mưu toan giải cứu thúc bá đang khốn trong tuyệt cảnh.

Trong lòng họ thiêu đốt ngọn lửa tình thân bất diệt, cho dù đối mặt với chưa biết và nguy hiểm, bước chân cũng chưa từng có chút chần chờ.

Tuy nhiên, vận mệnh lại tại trong ngôi cổ mộ âm lãnh ẩm ướt này, triển khai trò đùa tàn khốc nhất đối với bọn họ.

Hai vị trưởng bối cuối cùng không thể bước ra khỏi vùng đất chết này, thân ảnh bọn họ vĩnh viễn định hình tại mép thạch quan băng lãnh kia, trên mặt còn vương sự không cam lòng và di hám đối với việc không thể hoàn thành cứu viện.

Còn về sau đó, huyết sắc chi ảnh truy đuổi ra từ sâu trong mộ thất, cùng với cự thi mặt quái dị thể hình to lớn đi theo nó, sự xuất hiện của chúng phảng phất là trừng phạt nghiêm khắc nhất của cổ mộ đối với kẻ xâm nhập, lại hoặc là sự giác tỉnh của sức mạnh siêu nhiên nào

đó.

Những cảnh tượng siêu hồ tưởng tượng này, khiến tất cả logic và thường thức đều trở nên chi li phá toái.

Trần Mộc thầm suy đoán trong lòng, vệt huyết hồng kia, hoặc giả là thúc bá dưới sự thống khổ và nguyền rủa cực độ, ý chí thanh tỉnh tàn lưu cuối cùng sở hóa, nhưng tất cả những điều này đều quá mức phỉ di sở tư, ông nội khi đó làm sao có thể dự liệu được biến hóa như vậy, chỉ coi nó là một tồn tại khủng bố khác tiềm tàng trong cổ mộ.

Chân tướng rốt cuộc như thế nào, hoặc giả chỉ có những người thân thân trải qua mới có thể thấu hiểu.

Tất cả phân tích và suy đoán hiện nay, cho dù nghe vào hợp tình hợp lý, cũng chẳng qua là ức trắc dựa trên manh mối hữu hạn.

Trần Mộc mang theo tâm tình phức tạp, cẩn thận từng li từng tí chia sẻ suy nghĩ của mình cho Ngô Tam Tỉnh bên cạnh.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, trên mặt hiện lên một thoáng thần sắc phức tạp, đó là biểu tình hỗn tạp giữa kinh ngạc, nghi hoặc và đồng cảm, sau đó chậm rãi gật đầu, tựa hồ tại giờ khắc này, hai người tâm chiếu bất tuyên đạt thành một loại nhận thức chung nào đó.

Đúng lúc này, trong đầu Trần Mộc bỗng nhiên dâng lên một vấn đề khiến hắn pha phần khó hiểu.

Ánh mắt hắn khẽ lóe lên, mang theo vài phần nghi hoặc, nhẹ nhàng nhưng rõ ràng hỏi Ngô Tam Tỉnh: "Thế nhưng, ông nội rõ ràng đã răn dạy chúng ta rằng 'câu chuyện này không thích hợp cho trẻ con nghe'.

Lời này dường như ám chỉ ông ấy trong lòng biết rõ, năm đó ở trong ngôi cổ mộ u ám kia, kẻ mà ông ấy đối đầu cực có khả năng chính là thân huynh trưởng của mình.

Theo lẽ thường mà suy đoán, bí mật như vậy làm sao ông ấy biết

được?

Chẳng lẽ nói, trong lúc chúng ta không hay biết, ông nội sau này cũng đã âm thầm quay lại lăng mộ cổ xưa ẩn chứa vô số bí mật kia?

Hơn nữa, trong cuốn nhật ký sở dĩ đối với các sự kiện về sau không hề nhắc tới một chữ, có phải hay không là vì chân tướng quá mức kinh người, đến nỗi ngay cả chính ông ấy cũng không cách nào chịu đựng nổi, nên đã chọn cách trầm mặc?" Nghe vậy, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh lập tức trở nên ngưng trọng, ông ta nhíu mày chặt chẽ, phảng phất như bị câu hỏi của Trần Mộc kéo vào hồi ức sâu thẳm.

Một lúc lâu sau, ông ta mới chậm rãi mở miệng, trong giọng nói pha lẫn một tia bất lực cùng tiếc nuối: "Trần Mộc à, nghi vấn mà cháu đặt ra, ta há lại chưa từng suy nghĩ qua ngàn vạn lần.

Nhưng đáng tiếc là, cùng với sự ra đi của lão gia tử, đoạn lịch sử trần phong kia cũng theo đó mà bị chôn vùi.

Chúng ta e rằng vĩnh viễn cũng không thể vén lên tầng sương mù ấy, chạm đến diện mạo chân thực của sự việc năm xưa nữa rồi." Đối mặt với câu trả lời của Ngô Tam Tỉnh, lòng hiếu kỳ của Trần Mộc không những không giảm bớt, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Hắn bức thiết muốn hiểu rõ hơn về những bí mật của ngôi cổ mộ thần bí kia, vì thế liền dồn dập truy vấn: "Vậy thì, Ngô thúc, chú có từng đích thân xuống đó, thám hiểm mật thất ẩn giấu bên dưới quan quách kia hay không?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười phức tạp, lại lần nữa từ trong túi móc ra tẩu thuốc, rít sâu một hơi.

Chương 1184

Trong làn khói thuốc lượn lờ, số thuốc lá dường như đã vơi đi túc túc một phần năm.

Ông ta chậm rãi nhả ra một vòng khói, sâu trong ánh mắt lóe lên một tia sáng khó nói nên lời, thản nhiên hỏi ngược lại: "Đổi lại là cháu, đối mặt với sự cám dỗ và khiêu chiến chưa biết như vậy, cháu có thể nhịn được mà không đi tìm hiểu đến cùng sao?" Câu hỏi ngược đơn giản này lại bao hàm vô tận tang thương cùng quyết tuyệt, khiến người ta không tự chủ được mà rung động vì tinh thần thám hiểm thâm tàng bất lộ kia.

Trong lòng Trần Mộc dâng lên một trận cười khổ, thầm nghĩ nếu đổi lại là mình, ngay lúc chạm đến cánh cửa ngầm ẩn kia, e rằng đã sớm bị nỗi sợ hãi đột ngột ập tới đánh gục, đâu còn dư lực mà suy nghĩ xem có nên tiếp tục thâm nhập hay không.

Hắn khẽ lắc đầu, trong giọng nói mang theo một tia tự giễu: "Cháu đâu dám so sánh với chú chứ, chút gan lượng ấy của cháu, chú là bậc trưởng bối còn lạ gì nữa.

Chúng ta vẫn là đừng nhắc tới mấy chuyện xấu hổ này, cứ nói thẳng đi, nơi sâu thẳm trong mật thất kia rốt cuộc cất giấu bí mật gì?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, sắc mặt phức tạp thở dài một hơi, dường như đoạn trải nghiệm kia khiến ông ta đến nay vẫn khó lòng buông bỏ. "Trần Mộc, để chú cho cháu xem một thứ trước đã, sau đó mọi chuyện tự nhiên sẽ rõ." Dứt lời, ông ta chậm rãi di chuyển thân thể, đưa tay về phía chiếc tủ nhỏ không bắt mắt bên giường bệnh, từ trong đó rút ra một chiếc ba lô nhìn qua bình thường nhưng lại lấm tấm dấu vết cũ kỹ.

Trong ánh mắt mong chờ của Trần Mộc, Ngô Tam Tỉnh cẩn thận từng li từng tí từ trong bao lấy ra một chiếc hộp ngà voi tinh xảo.

Chiếc hộp này nhỏ nhắn linh lung, bề mặt trơn bóng, dường như đang chứa đựng những câu chuyện không ai biết đến.

Trần Mộc hai tay đón lấy, tỉ mỉ quan sát, phát hiện đây thế mà lại là một chiếc hộp pháp lam (đồ tráng men) thời Thanh, chưa hề thi thêm bất kỳ lớp men vẽ màu nào, giữ lại sự mộc mạc và nhã nhặn nguyên thủy nhất.

Trọng lượng của chiếc hộp nằm ngoài dự đoán, nặng trịch, lộ ra vẻ bất phàm.

Nhẹ nhàng mở nắp hộp, một vật đập vào mắt —— một hòn đá màu đen, bề mặt thô ráp, thậm chí có chút xấu xí, lẳng lặng nằm ở trong đó, giống hệt như những vật vô danh bị lãng quên trong đống cát vàng tùy ý có thể thấy trên công trường xây dựng.

Trần Mộc không khỏi nhíu mày, vẻ nghi hoặc lộ rõ trên mặt: "Đây rốt cuộc là kỳ vật gì?" Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh thâm thúy, phảng phất xuyên việt về thời khắc thần bí kia, chậm rãi nói: "Hòn đá không bắt mắt này, chính là vật chứng duy nhất ta mang ra từ nơi sâu thẳm của mật thất đó." Trần Mộc chợt thốt lên một tiếng kinh ngạc, trong giọng nói tràn đầy vẻ không thể tin nổi, đôi mắt nhìn chằm chằm vào hòn đá bình thường không có gì lạ được Ngô Tam Tỉnh lấy ra từ hộp gỗ cổ xưa, hỏi: "Chính là thứ đồ chơi này?" Hắn lại ghé sát vào, nheo mắt lại, ý đồ từ trên khối đá xám xịt này tìm ra một tia khác thường, lại vẫn cứ không thu hoạch được gì.

Ngay khi hắn bị lòng hiếu kỳ thúc đẩy, ngón tay hơi cong lại, muốn chạm vào khối đá kia thì Ngô Tam Tỉnh đã nhanh tay lẹ mắt, đem hộp gỗ "bốp" một tiếng đóng sầm lại, động tác mang theo sự kiên quyết không cho phép nghi ngờ. "Đừng động vào, thứ đồ chơi này

không đơn giản đâu." Ngô Tam Tỉnh nói với vẻ thấm thía, trong mắt lóe lên một tia lo âu khó phát hiện.

Trần Mộc nhíu mày, vẻ mặt đầy nghi hoặc đưa trả hộp gỗ cho Ngô Tam Tỉnh, giọng nói pha lẫn vài phần không cho là đúng: "Nhưng nó nhìn qua cũng chỉ là một hòn đá phổ thông thôi mà.

Tại tận cùng một mật thất đầy rẫy cơ quan, âm sâm quỷ dị như vậy, thế mà lại đặt một thứ không bắt mắt thế này sao?" Giọng điệu của hắn lộ ra tràn ngập sự khó hiểu và thất vọng.

Ngô Tam Tỉnh nhận lại hộp gỗ, lại khẽ thở dài, tiếng thở dài này dường như gánh vác quá nhiều trọng lượng của quá khứ, trở nên đặc biệt trầm trọng.

Trên gương mặt hơi tang thương của ông ta hiện lên một tia hồi ức, phảng phất đoạn trải nghiệm đó dù tuế nguyệt đổi thay vẫn khắc cốt ghi tâm. "Cháu cũng đừng xem thường nó.

Năm xưa, vì muốn có được khối đá này, Trần Mộc chính là cửu tử nhất sinh, suýt chút nữa thì không thể sống sót trở ra." Giọng ông ta bình hòa, nhưng tình cảm ẩn chứa trong đó lại như sóng to gió lớn, mạch ngầm cuộn trào.

Nhớ lại sau khi bí mật đẫm máu kia bị vạch trần, Ngô Tam Tỉnh cả người như bị sét đánh, nhất thời ngồi ngây ra trên mặt đất băng lãnh, phảng phất linh hồn xuất khiếu, mọi thứ xung quanh đều trở nên hư ảo.

Không biết qua bao lâu, ông ta mới dần dần từ trong chấn động hồi thần lại, nội tâm lại là một mảnh hỗn loạn.

Ông ta ánh mắt mê ly nhìn về phía cánh cửa mật thất đóng chặt cách đó không xa, bóng tối u thâm dường như có thể cắn nuốt hết thảy quang minh.

Dưới đáy lòng có một thanh âm không ngừng bàn hoàn, chất vấn —— trong cái bóng tối không nhìn thấy kia, rốt cuộc ẩn tàng sức mạnh như thế nào, lại có thể vặn vẹo nhân tính, khiến một người sống sờ sờ biến thành bộ dáng khủng bố như vậy...

Trong đêm trăng thanh tĩnh mịch ấy, Ngô Tam Tỉnh và Trần Mộc, hai người trẻ tuổi mang cái tên phổ thông nhưng vận mệnh phi phàm, cùng nhau gánh vác gông xiềng của thái cực chi mệnh, phảng phất như trò đùa của túc mệnh khiến quỹ tích cuộc đời họ quấn quýt lấy nhau.

Ngô Tam Tỉnh, một linh hồn mang tính cách ẩn chứa sự vô úy và dục vọng thám hiểm, đối mặt với sự tò mò về những điều chưa biết đang giày vò, gần như không bao giờ dung thứ cho sự chần chờ dù chỉ trong khoảnh khắc.

So sánh với đó, Trần Mộc (lúc đó) lại giống như một chú nai con nhút nhát, lòng hiếu kỳ tuy cũng vượng thịnh, nhưng luôn bị nỗi sợ hãi sâu trong nội tâm trói buộc, sự giằng co giữa hai luồng tư tưởng khiến hắn chịu đựng sự giày vò tinh thần gấp bội.

Mà Ngô Tam Tỉnh, vị thám hiểm gia bẩm sinh này, chỉ hơi dao động trong lòng, liền nghị lực quyết nhiên đưa ra một quyết định nhìn như lỗ mãng nhưng thực chất là dũng cảm —— thâm nhập ngôi mật thất cổ xưa mà thần bí kia, đi vén lên những bí mật ẩn tàng trong bóng tối.

Giờ phút này nhớ lại, đây không nghi ngờ gì là hành động xúc động, nhưng trong thế giới của ông ta, mỗi một lần thám hiểm đều là một lần giao phong với vận mệnh, dù là lựa chọn thiếu sáng suốt nhất, cũng đáng để ông ta nghĩa vô phản cố bước ra bước kia.

Có lẽ, chỉ có người sở hữu tinh thần thám hiểm bất chấp tất cả như Ngô Tam Tỉnh, trong hoàn cảnh tràn ngập nguy hiểm và những

điều chưa biết như vậy, mới lựa chọn tiếp tục tiến lên.

Các bậc tổ tông lo lắng cho Ngô Tam Tỉnh tịnh không phải là không có lửa làm sao có khói, họ biết rõ tính tình ông có một mặt xúc động, do đó khi truyền thụ kỹ nghệ luôn giữ lại một tay, không nguyện để ông quá sớm đặt chân vào chốn giang hồ thâm bất khả trắc.

Trí tuệ lắng đọng qua năm tháng khiến người thuộc thế hệ trước có ánh mắt độc đáo, họ có thể dự kiến những hậu quả mà tuổi trẻ khí thịnh có thể mang lại.

Đáng tiếc là, cũng như rất nhiều câu chuyện đã miêu tả, người trẻ tuổi thường thường bầu nhiệt huyết sôi trào, đối với lời trung cáo của tiền bối thì bỏ ngoài tai, cho rằng chính mình có thể vượt qua lãnh địa mà người trước chưa từng đặt chân, xem nhẹ sức nặng đằng sau những kinh nghiệm đúc kết ấy.

Sau khi đưa ra quyết định, Ngô Tam Tỉnh tịnh không lập tức hành động, mà là dành cho mình giây lát yên tĩnh để chỉnh lý suy nghĩ, cũng là chuẩn bị đầy đủ cho cuộc mạo hiểm tiếp theo.

Dưới màn đêm, ông ta trước tiên cung kính mà tỉ mỉ sửa sang lại di hài của tiền nhân, mỗi một động tác đều tràn ngập sự tôn trọng và tưởng nhớ đối với quá khứ.

Sau đó, ông ta cởi bỏ áo khoác, lộ ra cánh tay rắn chắc hữu lực, đó là sự kiên cường được tôi luyện qua vô số lần lịch luyện.

Tiếp đó, Ngô Tam Tỉnh dùng hai tay cẩn thận từng li từng tí xé mở tấm vải phủ bên ngoài quan tài, động tác tuy thô kệch nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một phần ôn nhu khó được.

Ông ta tỉ mỉ bọc hai bộ hài cốt đã trải qua năm tháng xâm thực vào trong y phục, phảng phất như đang hoàn thành một nghi thức thần thánh, ban cho những người đã khuất sự tôn nghiêm và an ninh cuối

cùng.

Loạt cử động này không chỉ là lời từ biệt với quá khứ, cũng là lời tuyên chiến hướng tới tương lai chưa biết, báo trước việc Ngô Tam Tỉnh sắp bước lên một hành trình đầy rẫy chông gai.

Sau đó, ông ta chậm rãi đeo lên một đôi găng tay chất liệu trần cũ nhưng được bảo dưỡng thích hợp, ngón tay linh hoạt xuyên qua, dùng dây trói xác dẻo dai cẩn thận luồn qua dưới hai nách của Huyết Thi.

Động tác lộ ra một phần cẩn trọng và tôn trọng không thể bỏ qua, phảng phất đang đối đãi với một linh hồn cổ xưa đang say ngủ.

Theo một tiếng ma sát trầm muộn, Huyết Thi chậm rãi bị kéo động, cuối cùng thoát ly khỏi cỗ quan tài âm lãnh, được an trí sang một bên, cả quá trình không có mảy may thô lỗ, chỉ có sự kính ý không lời.

Tiếp đó, Ngô Tam Tỉnh nhặt lên cái đầu lâu bị chém rụng, nhẹ nhàng đặt lại bên cạnh cổ Huyết Thi, dường như là vì khôi phục một loại nghi thức cảm chưa hoàn thành nào đó.

Ông ta thẳng người, đối mặt với ba bộ thi cốt trầm mặc này, thật sâu cúi chào ba lần, mỗi lần chạm đất đều kèm theo tiếng vang trầm muộn mà kiên định, thành khẩn nói: "Hậu bối vô tri Ngô Tam, tài sơ học thiển, không cẩn thận kinh động nơi tiên tổ an giấc ngàn thu, cầu xin tiên tổ khoan hồng độ lượng, tha thứ cho tội vô lễ của con." Hoàn thành lễ số, Ngô Tam Tỉnh đứng dậy, đem thanh khảm đao sắc bén dị thường buộc lại bên hông, sau đó lấy ra một cái thắt lưng chứa thuốc nổ lôi quản nhìn như bình thường lại ám tàng huyền cơ, tỉ mỉ kiểm tra một phen, xác nhận mỗi một chi tiết đều hoàn hảo không tổn hao gì, không lộ bất kỳ sơ hở nào.

Ánh mắt ông ta lộ ra một loại quyết tuyệt không dung nghi ngờ, chuẩn bị nghênh đón khiêu chiến tiếp theo.

Thu lại tạp niệm trong lòng, Ngô Tam Tỉnh lần nữa đi đến bên cạnh quan tài, cánh cửa ngầm ẩn giấu bí mật kia dưới tay ông ta dần dần hiển lộ, chậm rãi nâng lên, phảng phất như mở ra một thông đạo đi về quá khứ u thâm.

Ông ta nín thở ngưng thị, ánh mắt xuyên thấu tia sáng yếu ớt, cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía sâu trong ám đạo.

Dưới ám môn, thình lình xuất hiện là một lối đi bí mật dốc xuống lòng đất, nhiên mà điều khiến người ta không tưởng tượng nổi là độ cao của thông đạo này dị thường thấp bé, dường như chỉ có thể dung nạp một người bò sát đất tiến lên.

Chiều rộng và chiều cao cơ hồ tương xứng với quan tài, thiết kế tỉ mỉ như vậy hiển nhiên là để che mắt người khác, phòng ngừa dễ dàng bị người ngoài phát hiện.

Nhớ lại "Huyết Tống Tử" tràn ngập sức mạnh quỷ dị vừa rồi, chính là vì ám đạo chật hẹp này hạn chế hành động, cho dù nó sở hữu sức mạnh kinh người cũng không cách nào thi triển, lúc này mới để Ngô Tam Tỉnh có thể áp chế sự bạo động của nó.

Nếu không, chỉ bằng sức mạnh của một mình ông ta, làm sao có thể cùng quái vật như vậy chống lại?

Tất cả sự an bài này, dường như đều là vì bảo hộ một bí mật nào đó chôn sâu dưới lòng đất, chờ đợi người hữu duyên khai quật.

Ngô Tam Tỉnh từ trong tay áo rút ra một cây hỏa chiết tử cổ xưa, nhẹ nhàng thổi một hơi, ngọn lửa yếu ớt liền nháy mắt bùng lên, uyển như một ngôi sao đỏ nhảy nhót, trong hôn ám vạch ra một đạo quỹ tích linh động, bị ông ta chuẩn xác ném vào trong ám đạo u thâm.

Ánh lửa trong không gian chật hẹp phảng phất trải qua một trận mạo hiểm, nương theo tiếng "hô hô" vi tế mà dồn dập, khi thì nhảy

nhót, khi thì chập chờn, cuối cùng chậm rãi hạ xuống, hóa thành một vệt ánh sáng nhu hòa mà kiên định, miễn cưỡng chiếu sáng những đường nét mơ hồ xung quanh, vén lên bức màn thần bí sơ bộ của ám đạo.

Sau đó, ông ta nhẹ tay nhẹ chân cởi bỏ dây thừng giản dị treo bên hông —— đó là thứ mà các nhà thám hiểm thường dùng, trong lòng mặc niệm một câu "Tổ tông phù hộ", thanh âm trầm thấp lại chứa đầy sự thành kính.

Chương 1185

Trong ánh mắt thâm thúy lấp lóe quang mang đan xen giữa quyết tuyệt và bất an, Ngô Tam Tỉnh hít sâu một hơi, ý đồ đè nén cảm xúc khẩn trương trong lòng xuống.

Ông ta thân hình linh hoạt, uyển như một con mèo đi đêm, cẩn thận từng li từng tí khom lưng cúi đầu, từng chút từng chút chen vào cái lối vào nhỏ hẹp mà âm ám kia.

Theo sự thâm nhập từ từ của ông ta, không khí quanh thân dường như cũng ngưng cố lại, mang theo một loại trầm trọng và áp ức khó nói nên lời.

Trong ám đạo, một mùi hôi thối hỗn hợp giữa ẩm ướt nấm mốc và khí tức hủ bại không rõ tên ập vào mặt, khiến Ngô Tam Tỉnh không khỏi nhíu chặt mày.

Ông ta vội vàng hạ thấp thân hình, cơ hồ dán sát mặt đất bò về phía trước, cho dù là vậy, cái mùi gay mũi kia vẫn khiến ông ta không thể không tạm thời nín thở, dùng ống tay áo che lại mũi miệng, nhẫn nại tiếp tục nhích về phía trước.

Đợi đến khi toàn thân triệt để chìm vào ám đạo, ám môn trầm trọng phía sau phảng phất như có sinh mệnh lặng yên không một tiếng động tự động khép lại, ngăn cách một tia ánh sáng cùng âm thanh cuối cùng của thế giới bên ngoài.

Sự tĩnh mịch bốn phía đột nhiên trở nên dị thường, trừ tiếng nổ lách tách vi tế thỉnh thoảng phát ra từ cây hỏa chiết tử ngoan cường cháy trong tay ông ta, không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Sự cô tịch và bóng tối đột ngột ập tới này, giống như một tấm lưới vô hình, gắt gao bao lấy Ngô Tam Tỉnh, khiến ông ta không tự

chủ được cảm thấy một trận khẩn trương mạc danh.

Mồ hôi lặng lẽ thấm ướt y phục, lưu lại từng vệt trắng rõ ràng có thể thấy được, đó là ấn ký mà sự căng thẳng và sợ hãi lưu lại trên người ông ta.

Ý thức được trạng thái của chính mình, Ngô Tam Tỉnh dùng sức lắc lắc đầu, ý đồ xua tan bất an trong lòng.

Ông ta từ trong túi áo sát người mò mẫm ra một chiếc đèn pin kiểu cũ, ngón cái nhẹ nhàng ấn một cái, một luồng ánh sáng mạnh mẽ bỗng nhiên từ lỗ nhỏ của đèn pin bùng phát, nháy mắt thắp sáng cả một mảng lớn khu vực phía trước ám đạo.

Chùm sáng này so với ánh lửa yếu ớt lúc trước hiển nhiên sáng ngời và có lực xuyên thấu hơn nhiều, nó không chút do dự xuyên qua tầng tầng ám ảnh, chiếu thẳng đến nơi xa.

Nhờ vào ánh sáng của đèn pin, Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc nhìn rõ cấu tạo của mật đạo này: Con đường do từng khối đá phiến đen nhánh bóng loáng ghép lại mà thành, mỗi khối đá ước chừng ba mét vuông, kết nối với nhau nghiêm ti hợp phùng (kín kẽ không một khe hở), uyển như xương sống của một con cự long, uốn lượn khúc chiết, hướng về phía sâu thẳm chưa biết mà vô hạn kéo dài.

Trên những phiến đá cổ xưa này, dường như còn tàn lưu dấu vết luân chuyển của tuế nguyệt, mỗi một vết nứt và chỗ lồi lõm đều yên lặng kể lại câu chuyện quá khứ, dẫn dắt người thám hiểm dũng cảm từng bước thâm nhập vào hạch tâm của bí mật cổ xưa này.

Cả mật đạo tản mát ra một loại khí tức thanh tân khó nói nên lời, đá đen bốn phía được mài giũa tỉ mỉ, bề mặt trơn nhẵn như gương, không thấy chút tì vết nào, thấu ra một loại bầu không khí chất phác mà thần bí.

Nơi này không có trang trí dư thừa, giản ước đến cực điểm, tầm mắt nhìn thấy chỉ toàn là thế giới cấu trúc bằng hắc thạch thuần túy, phảng phất xuyên việt thời gian, trở lại thời đại chỉ tồn tại vì mục đích công năng, giống như đường ống thông gió bên trong hệ thống điều hòa trung tâm kiểu cũ, tuy không bắt mắt nhưng lại gánh vác sứ mệnh quan trọng liên thông trong ngoài.

Phía trước, ngọn lửa của hỏa chiết tử vẫn ổn định cháy, ánh sáng màu cam nhu hòa mà không chói mắt, vừa không quá phận xí liệt, cũng không đến mức yếu ớt, màu sắc cân đối đến mức vừa vặn, sự cân bằng vi diệu này ám chỉ lượng oxy cung ứng trong mật đạo không khác biệt với bên ngoài, hô hấp tự như, không cần lo lắng nguy hiểm ngạt thở.

Ngô Tam Tỉnh hít sâu một hơi, nỗ lực để chính mình bình tĩnh trở lại, lập tức dùng răng nhẹ nhàng cắn lấy đuôi đèn pin, hai tay bám chặt mặt đất, bắt đầu cẩn thận từng li từng tí bò về phía sâu trong mật đạo.

Mỗi lần nhích về phía trước một chút, ông ta đều có thể cảm nhận được từng trận hơi lạnh đến từ vách đá cổ xưa, cùng với sự kích thích của thám hiểm và những điều chưa biết theo đó mà đến.

Trần Mộc tuy chưa đồng hành, nhưng kinh nghiệm thám hiểm mật đạo phong phú giúp hắn có thể thấm thía cảm nhận sự không dễ dàng của Ngô Tam Tỉnh giờ phút này.

Cho dù Ngô Tam Tỉnh thể phách cường kiện, vượt xa người thường, nhưng liên tục bò trong không gian chật hẹp thế này, cho dù là ông ta cũng khó giấu được tiếng thở dốc.

Mỗi một bước đều là khảo nghiệm song trọng đối với thể lực và ý chí, đồng thời ông ta còn cần thời khắc cảnh giác mối đe dọa chưa biết có thể tiềm tàng trong bóng tối, điều này khiến con đường tiến lên

vốn đã gian nan càng thêm vài phần gian tân.

Thời gian dường như tại nơi tấc đất này bị vô hạn kéo dài, ước chừng mười phút sau, khi tay Ngô Tam Tỉnh chạm đến một chỗ chuyển ngoặt, trong lòng ông ta không khỏi dâng lên một tia mong đợi.

Vốn tưởng rằng chuyển qua khúc cua này, đón chào mình vẫn sẽ là mật đạo vô tận kia, nhiên mà hiện thực lại cho ông ta một đáp án không tưởng tượng nổi.

Khi ông ta chậm rãi chuyển qua thân thể, tầm mắt nhìn tới, thế mà thình lình xuất hiện một bức tường đá đen điêu khắc phồn phục, nhân vật và đồ đằng trên phù điêu sống động như thật, phảng phất đang thì thầm câu chuyện ngàn năm, khoảnh khắc đó, trong lòng Ngô Tam Tỉnh tràn ngập chấn động và khó hiểu.

Ông ta trước tiên là sững sờ, phảng phất tư duy đình trệ ngay tại khắc này, qua hồi lâu mới từ trong phần kinh hỉ đột ngột này hồi thần lại.

Lúc này ông ta mới ý thức được, tận cùng của mật đạo này tịnh không phải là bóng tối vô tận, mà là nơi ẩn giấu một bí mật được che giấu kỹ càng.

Phát hiện ngoài ý muốn này khiến chuyến thám hiểm vốn đơn điệu nháy mắt trở nên ý nghĩa phi phàm, cũng chôn xuống phục bút dụ người cho câu chuyện tiếp theo.

Đây là cảnh tượng nằm ngoài dự liệu đến nhường nào, ông ta không khỏi cảm thấy một trận choáng váng, dự kỳ trong lòng và hiện thực trước mắt nảy sinh xung đột kịch liệt.

Vốn tưởng rằng, xuyên việt mật đạo u ám khúc chiết, nơi tận cùng hẳn phải thình lình rộng mở một cánh cửa ẩn bí, phía sau cất giấu một gian mật thất đầy rẫy dấu vết tháng năm, nơi đó chôn giấu đáp án cho

tất cả những câu đố chưa giải, giống như trong truyền thuyết cổ xưa miêu tả, thần bí lại dụ hoặc.

Nhiên mà, hiện thực lại như nước lạnh tạt vào mặt, đánh nát ảo tưởng thành bột phấn.

Mật đạo chẳng những không kéo dài đến thiên địa rộng lớn trong dự tưởng, ngược lại ở cách đó không xa đột ngột dừng lại, một bức tường đá đen kín kẽ không một khe hở lạnh lùng sừng sững trước mặt, phảng phất là sự trào phúng không lời của vận mệnh.

Vách đá kia trầm muộn mà áp ức, lộ ra một cỗ cảm giác chung kết không dung nghi ngờ.

Trong lòng ông ta dâng lên nghi hoặc, chẳng lẽ là thúc bá năm đó lỡ chạm phải cơ quan nào không ai biết, dẫn đến mật đạo này bị vĩnh viễn phong tỏa rồi sao?

Ý niệm này như một tia chớp xẹt qua não hải, khiến tim ông ta thót lại.

Thế là, Ngô Tam Tỉnh cẩn thận vươn ngón tay, nhẹ nhàng gõ vào bức tường đá nhìn qua kiên cố không thể phá vỡ kia, kỳ vọng có thể từ trong tiếng vang yếu ớt bắt được một tia manh mối khác thường.

Nhiên mà, đáp lại ông ta chỉ có tiếng vang trầm muộn mà kiên thực, phảng phất đang nói cho ông ta biết, sau bức tường đá này là một mảnh hư không vô tận, không có bất kỳ không gian nào có thể tìm tòi.

Không cam lòng, ông ta lại tỉ mỉ thẩm thị chỗ tiếp hợp của bốn phía tường thể, ý đồ tìm ra khe hở có khả năng ẩn tàng hoặc là dấu vết trang trí cơ quan.

Mỗi một tấc vách đá đều bị ánh mắt như đuốc của ông ta soi xét, nhưng kết quả lại chỉ có thể khiến ông ta càng thêm xác định ——

bức tường đá này là bị người ta cố ý bịt kín, nó tịnh không phải cánh cửa thông tới một thế giới khác, mà là điểm cuối tuyệt vọng của chính mật đạo này.

Điều này có nghĩa là, cuộc thám hiểm của thúc bá năm đó, có lẽ cũng chỉ dừng bước tại đây, hai người bọn họ cách bức màn thời không, lấy một loại phương thức kỳ lạ, tại nơi này thực hiện một loại cộng hưởng vi diệu.

Nhận thức đột ngột này khiến ông ta cảm thấy vừa khốn hoặc lại vừa buồn bực.

Nếu nơi này thật sự là tận cùng của mật đạo, vậy thì theo lẽ thường suy đoán, nơi này nhất định chính là hiện trường thúc bá năm đó trộm lấy Sách lụa Chiến Quốc (Chiến Quốc Bạch Thư).

Nhưng mà, trước mắt trống rỗng một mảnh, đừng nói sách lụa trân quý, ngay cả một tia tích tượng từng có người đến thăm cũng khó mà tìm kiếm.

Văn hiến trân quý thời Chiến Quốc, làm sao có thể cứ như vậy tùy ý vứt bỏ trên mặt đất, mặc cho thời gian cắn nuốt nó?

Suy tư đến đây, ông ta không khỏi nhìn quanh bốn phía, hy vọng có thể trong không gian nhìn qua bình thường này, tìm được một tia manh mối bị lãng quên, giải đáp rất nhiều nghi vấn trong lòng.

Trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức cổ xưa mà trần cũ, dường như đang lẳng lặng kể lại một câu chuyện cửu viễn, chỉ là chân tướng câu chuyện kia còn cần ông ta dụng tâm đi lắng nghe, đi khai quật.

Ngô Tam Tỉnh nhẹ nhàng xoay chuyển thân thể, phảng phất đang xác nhận tận cùng mật đạo u ám này có tàng nặc bí mật chưa bị phát quật hay không.

Vách đá bốn phía có vẻ đặc biệt cổ xưa, dấu vết bị tuế nguyệt xâm thực loang lổ có thể thấy được, trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức ẩm ướt và trần phong.

Ông ta cẩn thận thẩm thị bức tường đá nguy nga sừng sững trước mắt kia, trong lòng không khỏi dâng lên một tia hiếu kỳ cùng do dự.

Ngay lúc này, một vệt ánh sáng yếu ớt lướt qua, những phù điêu vốn dĩ ẩn trong hôn ám trên tường đá bỗng nhiên đập vào mắt, gợi lên hứng thú nồng hậu của Ngô Tam Tỉnh.

Trong đó dẫn người chú mục nhất, là một bức hình tượng thần linh "Nhân diện điểu thân" (đầu người mình chim).

Thân chim của vị thần linh này uyển như một con cú đi đêm, hình thái ưu nhã lại mang theo vài phần thần bí khó lường, mà phần mặt người thì dị thường độc đáo, đường nét khuôn mặt được điêu khắc phóng đại một cách khoa trương, kích thước thế mà không thua gì chậu rửa chân trong nhà thường dân, cái miệng rộng mở tựa như có thể nuốt nhả phong vũ, hai bên tóc mai như mây trôi phiêu dật, trên mặt không bi không hỉ, giới tính càng là khó mà biện nhận, khiến vách đá này tăng thêm vài phần cảm giác thần thánh siêu thoát thế tục.

Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh dần dần tụ tiêu tại cái miệng khổng lồ đang mở ra của bức phù điêu, nơi đó dường như có một chỗ lõm xuống không dễ phát hiện.

Trong lòng ông ta linh quang chợt lóe, nhớ lại cuốn sách lụa cổ cũ lấy được trước đó, sách lụa kia nếu cuộn thành ống nhỏ, kích thước hình dạng vừa vặn có thể khảm vào chỗ lõm này.

Ông ta dùng ngón tay ướm thử, càng thêm xác định suy đoán của chính mình không sai.

Chương 1186

Nhiên mà, sau một phen quan sát tỉ mỉ, Ngô Tam Tỉnh phát hiện cấu tạo thực tâm của vách đá này ý nghĩa rằng, cho dù lấy sách lụa ra, cũng sẽ không xúc động bất kỳ cơ quan tiềm ẩn hay chốt mở mật đạo nào.

Nhận thức này khiến ông ta hơi cảm thấy thất vọng, nhưng lại pha lẫn một tia may mắn, dù sao cơ quan chưa biết thường thường đi kèm với nguy hiểm không thể dự đoán.

Không cam lòng, ông ta lại lần nữa giơ tay, từng cái thẩm thị các chi tiết khác trên khuôn mặt phù điêu —— sống mũi đỉnh bạt mà hơi vẻ lãnh ngạnh, hốc tai thâm thúy, cho đến cuối cùng, ánh mắt của ông ta bất kỳ nhi ngộ với bốn con mắt kỳ dị kia.

Thần linh đầu người mình chim này hai bên má khảm hai con mắt tròn vo, đồng tử mỗi con mắt đều được tỉ mỉ điêu trác thành hình tròn hoàn mỹ, phảng phất có thể nhìn thấu mỗi một ý niệm sâu trong lòng người, khiến người ta trong lúc lơ đãng liền có loại ảo giác bị nhìn thấu linh hồn.

Nhưng mà, điều khiến người ta khó hiểu là, phần đồng tử đôi mắt ở đỉnh đầu tượng điêu khắc thế mà quỷ dị lồi ra khỏi bề mặt, giống như vật sống muốn thoát đá mà ra; còn đôi mắt nằm ở phía dưới, phần đồng tử lại thâm thúy lõm vào trong, uyển như vực sâu u ám, cắn nuốt ánh sáng xung quanh.

Thiết kế như vậy, xảo diệu dung hợp hai loại thủ pháp điêu khắc hoàn toàn tương phản là Âm khắc và Dương khắc, thực là hiếm thấy đến cực điểm.

Âm khắc, là dùng dao khắc loại bỏ bề mặt đá, hình thành đồ án

lõm vào; Dương khắc, thì là giữ lại đá xung quanh đường nét, khiến hình tượng lồi ra.

Hai loại này thông thường kính vị phân minh, tuyệt ít khi hỗn dụng trong cùng một tác phẩm, càng không cần nói đến việc chung sống hòa hài như thế, khiêu chiến nhận thức truyền thống.

Ngô Tam Tỉnh, một nhà giám thưởng đồ cổ trải qua nhiều sương gió, đối mặt với kỳ cảnh bậc này cũng không khỏi sinh ra kinh dị chưa từng có.

Cho dù là người bạn tốt trần Mộc bác học đa tài của ông ta, nếu thấy tình cảnh này, sợ cũng sẽ trợn mắt há hốc mồm, đoán chắc sáng tác nghệ thuật vượt quá lẽ thường này thực nãi sự tồn tại không thể nào.

Dù sao, trong thiên địa rộng lớn của nghệ thuật phù điêu, tuân theo thiết luật "phi âm tức dương", chưa từng có ai dám vượt lôi trì nửa bước, đem cả hai dung hợp vào một thể không chút vi hòa.

Ôm đầy bụng nghi hoặc, Ngô Tam Tỉnh cẩn thận từng li từng tí đến gần pho tượng kia, cơ hồ có thể cảm nhận được dấu vết mà tuế nguyệt khắc họa trên bề mặt nó.

Khi ông ta trừng lớn mắt, cự ly gần thẩm thị, không khỏi thất thanh khẽ hô: "A!" Tiếng kinh thán này nguyên do từ một phát hiện kinh người —— những mặt đá nơi có đồng tử kỳ dị kia, thế mà cùng cả khối phù điêu tịnh không phải hồn nhiên thiên thành, mà là khảm vào bốn khối đá cuội (noãn thạch) hình dạng xấu xí, màu sắc đen sẫm.

Càng làm cho người ta khó hiểu là, hai khối đá cuội trong đôi mắt phía trên vẫn an ổn khảm tại chỗ cũ, giống như mắt thú đang ngủ say, lẳng lặng nhìn trộm thế gian; mà hai khối phía dưới, thì phảng phất bị bàn tay vô hình lặng lẽ hái đi, chỉ còn lại dấu vết lõm xuống hình cầu trống rỗng, không lời kể lại câu chuyện chưa biết nào đó.

Mục kích cảnh này, tâm cảnh Ngô Tam Tỉnh dần dần từ kinh ngạc ban đầu chuyển thành một loại minh ngộ mạc danh.

Một suy đoán to gan mà ly kỳ lặng lẽ thành hình trong đầu ông ta, tựa như ánh sáng lúc rạng đông xuyên thấu sương mù, chiếu sáng con đường tìm kiếm chân tướng của ông ta.

Lời nói của Ngô Tam Tỉnh lộ ra một loại kính sợ khó nói nên lời, ngón tay ông ta nhẹ nhàng chạm vào hình tượng thần linh đầu người mình chim điêu khắc trên tường đá, phảng phất đang kể về bí mật vượt qua thời không.

Sự tồn tại kỳ dị này, không chỉ chiếm một vị trí nhỏ trong truyền thuyết cổ xưa của vùng đất An Lạc, mà còn thường xuyên hiện thân trong các câu chuyện thần thoại của các dân tộc trên khắp thế giới, tung tích của nó trải rộng mỗi một góc của dòng sông lịch sử.

Trần Mộc nội tâm thầm suy tính, những hình tượng này với quái điểu thần bí mà họ ngẫu nhiên gặp trong lần thám hiểm Vân Thiên Cung kinh tâm động phách kia, e rằng tồn tại liên hệ ngàn vạn tơ vương, thậm chí cực có khả năng là sinh vật kỳ dị cùng một huyết mạch.

Sau sự việc đó, Trần Mộc đắm chìm trong đống sách cũ, lật xem vô số điển tịch, rốt cuộc vén lên một góc của tấm màn che thần bí này.

Tại Ai Cập cổ đại xa xôi, loại sinh vật này được tôn xưng là "Ba" (Linh hồn điểu), nó tượng trưng cho sự bất hủ và siêu việt của linh hồn con người, là cầu nối liên kết sự sống và cái chết.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, trong tín ngưỡng của người Ai Cập cổ, những linh hồn du đãng ở Minh giới và nhân gian liền hóa thành bộ dáng này, tiếp tục thủ hộ thế giới bọn họ yêu sâu sắc, khiến người ta không khỏi liên tưởng miên man, đó là một cảnh tượng kỳ dị mà trang trọng đến nhường nào.

So với sự trực tiếp của Ai Cập cổ, Ấn Độ lại phú dư cho loại thần linh này càng nhiều thần tính và quy phạm, nó ở nơi đó được gọi là "Kalavińka" (Già Lăng Tần Già), truyền thuyết là loài chim thần thánh tê tức trên đỉnh Tuyết Vực, dùng tiếng ca như thiên lại của mình thêm một nét tường hòa và tốt đẹp không thể diễn tả bằng lời cho cõi Cực Lạc Tịnh Thổ của Phật Đà.

Mỗi khi rạng đông vừa hiện, sương mù trong núi lượn lờ, tiếng ca của Già Lăng Tần Già liền sẽ xuyên thấu vân tiêu, dẫn dắt tâm linh kẻ lạc lối quy về ninh tĩnh, vẻ đẹp siêu phàm thoát tục kia, cho dù là tâm cửa cứng rắn nhất cũng khó mà kháng cự.

Mà tại Cửu Châu, loại thần linh đầu người mình chim này lại càng thanh danh hiển hách, đó chính là "Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương" mà mọi người vẫn truyền miệng nhau.

Mặc dù xuất xứ cụ thể trong «Kinh Thi», «Long Ngư Hà Đồ», hoặc các văn hiến cổ đại thất lạc khác đã trở nên mơ hồ, nhưng không thể phủ nhận rằng, chính vị nữ thần này vào thời đại Hoàng Đế, với trí tuệ động tất thiên địa của mình, đã ban cho Hoàng Đế cuốn «Long Giáp Thần Chương» ẩn chứa huyền bí Kỳ Môn Độn Giáp, giúp ngài thống nhất thiên hạ, khai sáng nền văn minh an lạc huy hoàng.

Vị Cửu Thiên Huyền Nữ này, không chỉ đại biểu cho sự kết hợp giữa trí tuệ và sức mạnh, mà còn là một phù hiệu không thể xóa nhòa trong sự truyền thừa văn hóa lâu đời của dân tộc Cửu Châu, khiến người người kính ngưỡng, dẫn người hà tưởng.

Còn có rất nhiều truyền thuyết khác, một truyền thuyết kể rằng "Cửu Thiên Huyền Nữ" chính là Tây Vương Mẫu, nhưng phần lớn truyền thuyết đều hỗn loạn, không cách nào truy cứu.

Vào thời kỳ Lục Triều, Đạo giáo thậm chí còn ghi chép lượng lớn việc "Huyền Nữ" truyền thụ thuật phòng trung cho Hoàng Đế.

Không biết Huyền Nữ này có phải là Huyền Nữ kia hay không, bằng không, bị một thứ như vậy đến truyền thụ thuật pháp, tổng không phải là chuyện gì vui vẻ, nếu là Trần Mộc, Trần Mộc thà chết còn hơn.

Vậy thì Ngô Tam Tỉnh lúc đó nhìn bốn con mắt trên bức phù điêu, đã nghĩ đến điều gì?

Thôi trắc của hắn lúc đó là thế này: Trên trán phù điêu có bốn chỗ lõm, hiển nhiên đáng lẽ phải khảm bốn viên noãn thạch, hiện tại chỉ còn hai viên.

Hai viên kia rõ ràng đã bị người lấy đi, trong cổ mộ không thể nào thường xuyên có người lui tới, vậy kẻ lấy đi hai viên đó, chính là các vị thúc bá năm xưa.

Những điều này đều đơn giản, ai cũng có thể nghĩ đến, ở đây không giải thích nhiều.

Mấu chốt quan trọng chính là, hai viên còn lại, vì sao vẫn nằm nguyên ở vị trí cũ?

Thổ phu tử xưa nay luôn tín phụng hành quy "nhất thứ bất thủ, hậu thế bất vẫn", ý muốn răn dạy đồng hành chớ tham tâm không đáy, phải lưu lại đường lui cho người đến sau.

Tuy nhiên, đối mặt với noãn thạch bắt mắt nhường này, nghi hoặc trong lòng Ngô Tam Tỉnh càng lớn hơn.

Vì sao thúc bá năm xưa đối với loại kỳ thạch này tâm nghi như vậy, lại thiên thiên chỉ lấy đi hai viên, mà bỏ lại hai viên ở đây?

Là chuyện đột phát đã cắt ngang hành động của bọn họ, hay là cố ý làm vậy, lưu lại cho hậu nhân?

Tư tự đến đây, Ngô Tam Tỉnh lại một lần nữa hồi tưởng lại suy đoán trước đó của mình —— tai nạn bất ngờ dẫn đến cuộc đời Nhị bá

kịch biến, địa điểm xảy ra không nghi ngờ gì nữa chính là tại mật thất ẩn bí này.

Nhưng nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ một mảnh tử tịch và phong bế, không gian này dường như không có bất kỳ điểm nào khác thường, đã không có cơ quan ám đạo, cũng không có mảy may dấu vết chiến đấu, tất cả bình tĩnh đến mức phảng phất như tuế nguyệt chưa từng lưu thảng qua nơi này.

Duy nhất hiển lộ vẻ cách cách bất nhập, chính là bốn viên kỳ dị noãn thạch tản mát nơi góc mật thất kia.

Trong đó hai viên đã không rõ tung tích, chỉ còn lại cặp hắc thạch cô linh linh này, tán phát ra một loại ánh sáng yêu dị khó tả.

Ngô Tam Tỉnh không khỏi suy đoán, nếu không phải Nhị bá cố ý làm vậy, bảo lưu một tia bí ẩn chưa giải chờ đợi phá giải, vậy thì giải thích duy nhất có lẽ chính là, ngay trong khoảnh khắc ông ấy thân thủ trích lấy hai viên noãn thạch kia, một biến cố đột như kỳ lai sậu nhiên giáng lâm, ép buộc ông ấy không thể không gián đoạn hành động, không kịp thu lấy trân bảo còn lại, liền vội vã rời đi.

Nghĩ đến tầng này, tâm đầu Ngô Tam Tỉnh khoát nhiên khai lãng, những phỏng đoán trước đó về noãn thạch, cùng với lai long khứ mạch của cả sự kiện, giống như những mảnh ghép hình được xâu chuỗi nghiêm ti hợp phùng, hình thành nên một bức họa diện hoàn chỉnh mà kinh tâm động phách.

Hắn không thể chờ đợi được nữa mà đến gần những viên noãn thạch đen huyền bí kia, mục quang như đuốc, ý đồ từ bề mặt nhìn như bình tĩnh không gợn sóng của chúng, tìm ra chân tướng và bí mật ẩn tàng trong bụi bặm lịch sử.

Noãn thạch khảm thật sâu vào trong bức phù điêu tinh xảo, phảng phất như từ cổ chí kim đã cùng nó dung vi nhất thể, khiến cho toàn bộ

mặt phù điêu nhìn qua càng giống một tác phẩm nghệ thuật hồn nhiên thiên thành, mà không phải đồ trang sức được người đời sau thêm vào.

Màu sắc, chất địa của phù điêu và tường đá xung quanh gần như nhất trí, nếu không tỉ mỉ quan sát, khó mà phát giác chúng lại là hai bộ phận độc lập.

Sở dĩ Ngô Tam Tỉnh có thể liếc mắt một cái nhận ra sự khác thường, hoàn toàn quy công cho hai chỗ khuyết thiếu lược hiển đột ngột trong phù điêu —— vị trí vốn dĩ phải có bốn viên noãn thạch, nay lại chỉ còn hai viên cô linh linh khảm tại đó.

Hiển nhiên, muốn lấy đi những viên noãn thạch này mà không gây chú ý, không chỉ cần khả năng quan sát tỉ mỉ siêu hồ thường nhân, còn phải có thủ pháp cao minh.

Điều này không nghi ngờ gì đã ám chỉ vị thúc bá hành sự điệu thấp năm xưa, thực chất thâm tàng bất lộ, tuyệt không phải hạng người tầm thường.

Nhìn bức phù điêu tàn khuyết trước mắt, trong lòng Ngô Tam Tỉnh không khỏi sinh ra đủ loại phỏng đoán: Nếu cạy nốt những viên noãn thạch còn lại ra, liệu có xúc động cơ quan chưa biết nào đó, hoặc giả là giải phóng ra sức mạnh ẩn bí nào chăng?

Chuyển niệm lại nghĩ, bức tường đá phía sau đã được hắn kiểm tra đi kiểm tra lại, xác tín tịnh không tồn tại ám đạo hay cơ quan, vậy thì, bản thân những viên noãn thạch này chẳng lẽ ẩn tàng huyền cơ gì?

Ví dụ như mang kịch độc?

Nhưng ý nghĩ này rất nhanh đã bị chính hắn phủ định, dù sao sự tiếp xúc lúc trước tịnh không mang lại bất kỳ sự khó chịu nào, hiển nhiên thuyết độc tính tịnh không thành lập.

Chương 1187

Dưới sự thôi thúc song trọng của lòng hiếu kỳ và dục vọng tham tác, Ngô Tam Tỉnh trải qua một phen đấu tranh nội tâm ngắn ngủi.

Cuối cùng, một cỗ xúc động khó cưỡng lại sôi trào trong lòng, thúc giục hắn đưa ra quyết định —— dù thế nào cũng phải tự tay thử cạy ra một viên noãn thạch, nhất thám cứu cánh.

Để đảm bảo hành động thuận lợi, Ngô Tam Tỉnh lấy từ trong túi nhỏ mang theo bên người ra một con dao quân dụng Thụy Sĩ sắc bén, liếc nhẹ lên vách đá bên cạnh mài vài cái, đảm bảo lưỡi dao đủ bén.

Tay hắn hơi run rẩy, thấu lộ ra nội tâm khẩn trương cùng kỳ vọng, chậm rãi đưa mũi dao đến gần viên noãn thạch mục tiêu.

Cẩn thận từng li từng tí, hắn dùng mũi dao chạm nhẹ vào mép noãn thạch, thăm dò độ vững chắc của nó, ngay sau đó, nhắm chuẩn khe hở vi bất khả kiến giữa noãn thạch và phù điêu, quả đoán cắm lưỡi dao vào.

Theo một cú nạy cẩn thận mà mạnh mẽ, "Cạch" một tiếng khẽ vang, viên noãn thạch kia phảng phất như đã trải qua ngàn năm chờ đợi, rốt cuộc thoát ly trói buộc, khẽ khàng rơi vào lòng bàn tay đầy mồ hôi của Ngô Tam Tỉnh.

Noãn thạch rơi xuống kèm theo tiếng gió nhẹ, Ngô Tam Tỉnh gần như phản xạ có điều kiện nhảy lùi lại một bước, hai chân điểm nhẹ trên nền đất cổ xưa, tư thái mang theo vài phần mẫn tiệp và cảnh giác của võ lâm cao thủ.

Đôi mắt hắn như báo săn sắc bén, quét nhìn mọi ngóc ngách xung quanh, sinh sợ trong mật thất u ám này, có cơ quan cổ lão không ai biết nào đó sẽ vì hành động ngoài ý muốn này mà đột nhiên khởi động,

nhốt hắn vào mê trận thạch thất vô tận này.

Tuy nhiên, thời gian phảng phất ngưng đọng trong một khoảnh khắc, ngoại trừ cảm giác băng lãnh khi noãn thạch chạm vào lòng bàn tay, cùng sự trầm tịch khi nó nằm yên trong đó, mọi thứ xung quanh vẫn giữ nguyên vẻ tĩnh mịch ban đầu.

Thần linh và thú thủ trên phù điêu vẫn dùng tư thái tuyên cổ bất biến ngưng thị hư không.

Bức tường đá cổ lão thì trầm mặc thủ hộ bí mật ngàn năm của chúng, không có mảy may dấu hiệu sắp sửa thức tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng thầm tính toán, lại qua một lúc lâu, xác nhận xung quanh quả thực chưa có phản ứng dị thường nào, lúc này mới chậm rãi thở hắt ra một hơi kìm nén nãy giờ, cơ bắp căng cứng trên vai cũng theo đó thả lỏng.

Trong ánh mắt hắn xẹt qua một tia nghi hoặc, trong lòng không khỏi gợn sóng: Chẳng lẽ là mình quá lo xa?

Hay là cơ quan trong truyền thuyết kia chỉ khởi động vào lần đầu tiên bị xúc động, hiện tại bất luận hắn thử nghiệm thế nào, cũng không thể vén màn bí mật ẩn tàng sau những viên noãn thạch này?

Thu lại sự khốn hoặc trong lòng, Ngô Tam Tỉnh cẩn thận cất viên noãn thạch trong tay vào túi áo, ánh mắt lần nữa tụ tiêu vào viên còn lại trước mặt.

Lần này, động tác của hắn tỏ ra càng thêm ung dung không vội, kinh nghiệm khiến hắn có thêm vài phần lãnh tĩnh.

Chỉ thấy hắn rút từ thắt lưng ra một thanh đoản đao sắc bén, thủ pháp thành thạo khẽ cắm vào khe hở nhỏ bên cạnh noãn thạch.

Khác với trước đó, giờ khắc này hắn lòng tin tăng gấp bội, cánh tay khẽ chấn, một cỗ sức mạnh ngưng tụ truyền chuẩn xác đến cán

dao, theo tiếng động thanh thúy "Bốp" vang lên, noãn thạch phảng phất bị lực lượng này đánh thức, lại khẽ run lên, lập tức thoát ly sự trói buộc đã lâu, nhẹ nhàng nhảy ra, rơi vào tay Ngô Tam Tỉnh đã chuẩn bị sẵn.

Giờ khắc này, trong không khí dường như đều tràn ngập một tia chờ mong và mạo hiểm.

Ngô Tam Tỉnh vội vàng đưa tay định chụp lấy viên noãn thạch đang bay tới, thế nhưng tốc độ của nó vượt xa tưởng tượng, giống như sao băng xé gió đêm, khiến hắn trở tay không kịp.

Chỉ nghe "Bốp" một tiếng trầm đục, viên noãn thạch va mạnh vào nền đất cứng rắn, giống như một nắm đất cát yếu ớt đập mạnh vào xi măng lạnh lẽo, trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, hóa thành một đống bột mịn vụn vặt.

Kèm theo động tĩnh vỡ vụn, bên trong noãn thạch lại giải phóng ra một tầng bụi trần màu đồng xanh nhàn nhạt, uyển nhược cơn bão nhỏ, nhanh chóng khuếch tán trong không khí, lấp lánh khí tức thần bí mà lại cổ xưa.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng kinh hãi, thân thể mạnh mẽ run lên, ý thức được tình huống bất diệu.

Một cỗ mùi cay nồng gay mũi trong nháy mắt xâm nhập đường hô hấp, khiến hắn không kìm được mà ho khan, liên mang huy động cánh tay, ý đồ xua tan thứ mùi vị gây ngạt thở kia.

Hồi ức lại những xác chết đầm đìa máu tươi với màu sắc quỷ dị bên ngoài, hắn không khỏi âm thầm cảnh giác, trực giác mách bảo rằng đám bụi phấn bay lơ lửng kia cực có khả năng chứa kịch độc.

Vì thế, hắn nhanh chóng dùng tay áo bịt chặt mũi miệng, bước chân lảo đảo lùi lại phía sau, tận lượng tránh xa khu vực nguy hiểm

chưa biết này.

Đợi đến khi lùi ra vài bước, hắn mới dám định thần nhìn về phía noãn thạch rơi xuống ban nãy.

Trên mặt đất, giữa những mảnh vỡ noãn thạch, ngay giữa đám bột màu đồng xanh bắt mắt dị thường, lại chậm rãi nhúc nhích một con trùng nhỏ màu đỏ, nó cuộn mình thành một hình cầu chặt chẽ, phát ra tiếng "chi chi" nhỏ vụn nhưng tiêm duệ, phảng phất như đang tuyên cáo điềm báo chẳng lành gì đó.

Thấy tình cảnh này, tim Ngô Tam Tỉnh mạnh mẽ chấn động, uyển như bị sét đánh trúng, cả người không tự chủ được lại lùi về sau một bước dài.

Ánh mắt hắn tràn đầy vẻ không thể tin nổi cùng sợ hãi, bởi vì con côn trùng trước mắt này, hắn quá quen thuộc —— đây là một con Thi Miết, một loài sinh vật thông thường chỉ tồn tại trong mộ táng cổ lão hoặc nơi hủ bại, càng khiến người ta chấn kinh là, con này dường như còn không phải chủng loại bình thường, màu đỏ trên người nó cùng loại phấn đồng độc đặc kia, không nghi ngờ gì dự báo bí mật thâm sâu và khủng bố ẩn sau lưng nó.

Dưới ánh đèn lờ mờ, con Thi Miết đỏ lòm khiến người ta bất an kia hiển đến cách ngoại chói mắt, giống như một ráng chiều tà không tường ngưng cố trong noãn thạch.

Bên tai Ngô Tam Tỉnh vang vọng thanh âm trầm thấp thần bí của người già trong nhà thời thơ ấu, kể về truyền thuyết khủng bố liên quan đến Thi Miết đỏ —— chúng là hóa thân của ác quỷ tiềm phục nơi u minh, kịch độc trong dịch thể của chúng đủ để sinh linh chớp mắt toi mạng, chỉ cần một giọt chạm vào huyết mạch, tức khắc phong ấn dòng sông sinh mệnh.

Loài sinh vật này, vốn nên cách tuyệt với thế giới, thâm tàng trong

cổ mộ ngàn năm chưa từng bị quấy nhiễu, làm bạn với di hài vương giả hủ bại, lẳng lặng nuốt chửng năm tháng.

Tuy nhiên, một màn trước mắt giờ khắc này, lại kéo những truyền thuyết xa xôi tàn khốc kia vào hiện thực.

Cái bóng hình màu đỏ nhỏ bé này, lại có thể bằng một phương thức vi phạm quy luật tự nhiên, bị giam cầm trong noãn thạch lạnh lẽo cứng rắn, thậm chí càng không thể tưởng tượng nổi là, nó lại kỳ tích sống sót đến tận bây giờ.

Là ai, hoặc giả nói là sức mạnh gì, có thể tù cấm con trùng mang tiếng xấu rõ ràng này, và dùng phương thức quỷ dị như vậy triển hiện ở đây?

Trong lòng Ngô Tam Tỉnh tràn ngập kinh dị cùng nghi hoặc khó tả.

Ngay lúc tư tự hắn phân phi, con Thi Miết đỏ nằm yên trên mặt đất kia phảng phất cảm nhận được sự triệu hồi nào đó, bắt đầu chậm rãi nhúc nhích.

Chi thể của nó sau khi trải qua sự cứng đờ ban đầu, dần dần thư triển ra, giống như đồ đằng tà ác trên cuộn giấy cổ từ từ trải rộng.

Theo một trận tiếng chấn cánh nhỏ vụn mà rõ ràng, đôi cánh mỏng như ve sầu khẽ run rẩy, dự báo tiền tàn của một cơn bão.

Mỗi lần ba động của thân thể nhỏ bé này, đều khiên động thần kinh mẫn cảm của Ngô Tam Tỉnh, khiến tim hắn không khỏi đập nhanh hơn.

Trước đó, mặc dù Ngô Tam Tỉnh có nghe nói đến danh tiếng của Miết Vương, nhưng đối với sự đáng sợ về độc tính của nó, phần nhiều chỉ là một khái niệm mơ hồ.

Nhưng dưới tình cảnh này, trực giác nói cho hắn biết, cho dù là sự lơ là nhỏ nhặt nhất, cũng có thể chiêu đến hậu quả không thể vãn hồi.

Trong không gian chật hẹp phong bế này, bất kỳ sinh vật biết bay nào cũng đều có thể dễ dàng trở thành sứ giả tử vong.

Nếu con Thi Miết đỏ kia chấn cánh bay lên, không nghi ngờ gì sẽ là sự tuyên án cuối cùng đối với sinh mệnh của chính hắn, kéo hắn triệt để vào vực sâu bóng tối vô tận.

Thời gian dường như ngưng cố tại khắc này, trong không khí tràn ngập bầu không khí khẩn trương khiến người ta ngạt thở, Ngô Tam Tỉnh minh bạch, hắn cần phải tìm kiếm một đường sinh cơ ngay tại yết hầu vận mệnh.

Hắn cẩn thận từng li từng tí, từng bước từng bước chậm rãi lùi lại, bước chân dưới chân nhẹ đến mức phảng phất sợ kinh động không khí xung quanh, mỗi bước đều ẩn chứa sự khẩn trương và cẩn thận.

Thanh khảm đao nắm chặt trong tay, đó là một món binh khí cổ lão trải qua sương gió, lưỡi dao phiếm u quang lạnh lẽo, được hắn hoành trước ngực, súc thế đãi phát, ý đồ tại lúc sinh vật chưa biết kia chưa kịp đằng không, sẽ cho nó một kích trí mạng.

Thế nhưng, ngay trong sát na hắn sắp sửa huy hạ lưỡi dao, một trận tiếng "lạc lạc lạc lạc" dồn dập mà kỳ dị đột ngột vang lên từ phía dưới khảm đao, tựa như tiếng thì thầm của quỷ mị nửa đêm, khiến sống lưng phát lạnh.

Ngay sau đó, một cái bóng xích hồng phảng phất như liệt hỏa tấn mãnh lao ra, tốc độ nhanh đến mức gần như ảo giác, trong nháy mắt liền ổn ổn dừng lại trên vai Ngô Tam Tỉnh.

Sự xuất hiện bất kỳ nhi chí của cái bóng đỏ khiến Ngô Tam Tỉnh trở tay không kịp, kinh đến mức toàn thân hắn run lên bần bật, như bị nước lạnh dội xuống đỉnh đầu, mồ hôi lạnh thuận theo trán trượt xuống, để lại từng vệt rõ ràng.

Khảm đao trong tay theo bản năng phản ứng, mạnh mẽ vung về phía sau, lại không ngờ ngộ đả ngộ tràng trúng vào bả vai chính mình, một trận kịch thống khiến hắn hít sâu một hơi khí lạnh.

Con sinh vật được xưng là Miết Vương kia, hiển nhiên cũng bị một chuỗi tình huống ngoài ý muốn này dọa cho không nhẹ, chấn cánh bay cao, một lần nữa tìm được chỗ tê tức trên vách đá một bên phòng.

Miết Vương lúc này, đôi mắt lấp lánh quang mang sắc bén, giữa những lần cánh phồng lên, phát ra tiếng "lạc lạc lạc lạc" liên tục không dứt, thanh âm kia vừa giống như trào phúng, lại tựa hồ cảnh cáo, có vài phần thần tựa tiếng ếch kêu đêm.

Cùng lúc đó, một cỗ mùi hôi tanh nồng nặc từ cơ thể nó tán phát ra, sung xích cả không gian, khiến người ngửi thấy muốn nôn mửa.

Chương 1188

Ngô Tam Tỉnh nhanh chóng tính toán trong lòng, âm thầm thề: "Loài sinh vật quỷ dị cường đại nhường này, mức độ nguy hiểm viễn siêu những huyết thi từng khiến ta cửu tử nhất sinh, nếu tiếp tục dây dưa ở đây, e rằng khó thoát ách vận." Quan đầu sinh tử, tư duy của hắn dị thường rõ ràng, tự cổ chí kim, tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách, lưu được rừng xanh, sợ gì không có củi đốt.

Vì thế, thân hình hắn thấp xuống, tận lượng thu nhỏ sự tồn tại của mình, mỗi bước đều đi thật cẩn thận, chậm rãi lùi về phía lối vào địa đạo ẩn bí kia, trong lòng chỉ mong sớm thoát khỏi vùng đất nguy cơ tứ phục này.

Mật đạo chật hẹp đến mức khiến người ta ngạt thở, phảng phất như chuyên môn thiết kế để khảo nghiệm ý chí dũng giả, ngay cả không gian để xoay người cũng không chừa lại nửa phần.

Ngô Tam Tỉnh chỉ có thể chọn phương thức mất thể diện nhất —— bò lùi lại, tứ chi cùng sử dụng, cùng với chiếc gậy sắt nắm chặt trong tay cùng nhau giãy giụa nhích về phía sau, cho đến khi lưng hắn chạm vào mép lối vào lạnh lẽo của ám đạo.

Vạn hạnh là, dư quang khóe mắt quét qua, con côn trùng nhỏ màu máu khiến người ta tim đập nhanh kia tịnh không như hình với bóng bám theo, dường như tạm thời mất đi hứng thú truy đuổi.

Ổn định hô hấp, Ngô Tam Tỉnh thử để bản thân thoát khỏi sự hoảng loạn vừa rồi.

Hắn chậm rãi vươn bàn tay run rẩy, đầu ngón tay hơi phát run, ý đồ tìm kiếm cơ quan ám môn thông đến sinh lộ trong màn u ám này.

Cảm xúc hoảng trương như gông cùm vô hình, khiến động tác của

hắn trở nên vụng về và không nghe sai bảo, mỗi lần thử nghiệm dường như đều sát vai mà qua với thành công.

Cuối cùng, sau vô số lần thăm dò, ngón tay hắn chạm vào cái núm cơ quan ẩn tế kia, một chỗ lõm khó phát hiện.

Dùng sức đẩy một cái, kèm theo một trận tiếng "chi dát" trầm đục, ám môn lặng lẽ mở ra một khe hẹp, phảng phất là tia sinh cơ duy nhất trong bóng tối.

Ngay khi trong lòng Ngô Tam Tỉnh vừa dâng lên một tia khánh hạnh, sát na gian, một đạo hồng quang chói mắt uyển như lưu tinh xẹt qua bầu trời đêm, từ sâu trong ám đạo mạnh mẽ bắn ra, tốc độ nhanh đến mức gần như vượt qua cực hạn thị giác có thể bắt giữ, lao thẳng vào khuôn mặt không hề phòng bị của Ngô Tam Tỉnh.

Khoảnh khắc đó, thời gian phảng phất ngưng cố, tim Ngô Tam Tỉnh chấn động mạnh, một tiếng "Không ổn" còn chưa hoàn toàn thốt ra khỏi miệng, thân thể đã theo bản năng làm ra phản ứng.

Tuy nhiên, ngàn cân treo sợi tóc, bất kỳ động tác né tránh nào dường như đều hiển đến dư thừa.

Trong chớp nhoáng điện quang hỏa thạch, một ý tưởng to gan mà lại gần như hoang đường lóe lên trong đầu hắn —— Thổi!

Bằng vào phế hoạt lượng luyện được từ nhỏ bên bếp lò khói tỏa mù mịt và sức bộc phát kinh người, Ngô Tam Tỉnh gần như phản xạ có điều kiện rụt cổ lại, hít sâu một hơi, sau đó đối diện với vật thể không rõ đang gào thét lao tới kia, dùng hết khí lực toàn thân, mạnh mẽ thổi một cái: "Phù!" Một màn kinh người đã xảy ra.

Sinh vật vốn dĩ mang theo khí thế lôi đình vạn quân tập kích tới —— một con quỷ dị sinh vật gọi là Thi Miết, dưới cỗ cự lực đột như kỳ lai này, lại bị ngạnh sinh sinh thổi lệch khỏi quỹ đạo, giống như lá

rụng bị cuồng phong cuốn lên, hoàn thành một cú nhào lộn không thể tin nổi giữa không trung, cuối cùng "Rầm" một tiếng, va mạnh vào vách đá ẩm ướt, để lại một chuỗi tiếng vang khiến người ta sởn gai ốc.

Trong nháy mắt đó, Ngô Tam Tỉnh phảng phất có thể nghe thấy tiếng tích tắc của thời gian, khẩn trương đến mức tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn nắm bắt cơ hội thoáng qua này, toàn thân cơ bắp căng cứng, vừa nhấc tay mẫn tiệp chộp lấy phần nhô ra ở mép ám đạo, ngay sau đó eo dùng sức vặn một cái, giống như cá bơi linh hoạt phiên đẳng thoát ra khỏi ám đạo chật hẹp kia.

Gần như xuất phát từ phản ứng bản năng, tay kia của hắn vẽ ra một đường hồ quang trong không trung, trở tay đập mạnh lên cơ quan ám môn, kèm theo một trận tiếng "Ca sát" trầm đục, ám môn nhanh chóng khép lại, đem bóng tối cùng những thứ chưa biết lần nữa khóa chặt trong thế giới sâu thẳm dưới lòng đất kia.

Gần như cùng lúc đó, con Miết Vương thân hình to lớn kia, mang theo một cỗ sức mạnh không dung khinh thường, mạnh mẽ lao ra khỏi mật đạo, nhưng vận mệnh dường như đã đùa với nó một vố, sai một ly đi một dặm, lại thành tiếc nuối vĩnh viễn.

Thân thể kiên như bàn thạch của nó "Bông" một tiếng vang thật lớn, hung hăng đập vào tấm đá đã đóng chặt, sau đó vô lực trượt xuống vực sâu, kèm theo một chuỗi tiếng gào thét "lạc lạc lạc lạc" cấp xúc mà phẫn nộ, chấn đắc toàn bộ không gian dưới đất đều tựa hồ đang run rẩy, hồi âm không dứt.

Ngô Tam Tỉnh nằm rạp bên mép quan tài lạnh lẽo, toàn thân như sàng gạo, cái cảm giác sinh tử một đường kia khiến da đầu hắn trận trận tê dại, phảng phất có vô số kim nhỏ đang nhẹ nhàng châm chích

từng thốn thần kinh.

Mồ hôi như suối nhỏ men theo trán, sống lưng chảy xuống, dính chặt y phục vào người, cả người giống như vừa từ trong nước vớt ra.

Hồi lâu sau, hắn mới miễn cưỡng tìm lại được nhịp thở, lồng ngực phập phồng bất định, mỗi một lần thở dốc đều phảng phất là đang cảm tạ sinh mệnh còn kéo dài.

Ở một bên, Trần Mộc tuy nhiên chưa từng đích thân trải qua một màn kinh tâm động phách đó, nhưng từ sự miêu tả sinh động của Ngô Tam Tỉnh, hắn phảng phất tận mắt chứng kiến cuộc đào thoát kinh hiểm kia.

Đối với uy thế của Miết Vương, trong lòng Trần Mộc tự có phân lượng, nghe xong không khỏi sống lưng phát lạnh, mồ hôi lạnh ròng ròng.

Hắn vội vàng ngắt lời, bảo Ngô Tam Tỉnh tường thuật tóm tắt phần sau, không cần miêu tả tường tận hình ảnh khiến người ta thót tim đó nữa.

Việc không nên chậm trễ, Ngô Tam Tỉnh sau một hồi thở dốc ngắn ngủi, ý thức được sự nguy hiểm nơi này, không còn bất kỳ do dự nào nữa.

Hắn nhanh chóng thu thập vật phẩm tùy thân mang theo, lợi dụng kinh nghiệm trước đó, nghịch hướng khai quật đạo động, động tác thông thạo mà cẩn thận.

Trong ngôi cổ mộ tràn ngập tử khí này, vài bộ di cốt của tiền nhân được hắn cẩn thận gói kỹ, cõng trên vai, cùng nhau xuyên việt bức lũy thời không, gian nan bò về phía quang minh.

Cuối cùng, khi hắn nhìn thấy lại ánh mặt trời, đã là một cảnh tượng khác.

Hắn chọn một nơi ít người lui tới, mang theo lòng kính sợ, cử hành một nghi thức hỏa táng giản phác mà trang trọng cho những tiền nhân vô danh kia, khói xanh lượn lờ bay lên, phảng phất là linh hồn được giải thoát, phiêu về bỉ ngạn xa xôi.

Bóng đêm dần đậm, Ngô Tam Tỉnh không lưu lại quá lâu, đeo hành lý, mượn ánh trăng yếu ớt, bước lên con đường núi quanh co khúc khuỷu, mỗi bước đi đều hiển đến dị thường kiên định.

Hai bên đường núi, tiếng côn trùng cùng tiếng gió giao chức thành bản giao hưởng của đêm, dường như đang tấu lên khúc tán ca cho sự gập ghềnh và kiên trì của hắn suốt chặng đường này.

Cứ như vậy, hắn từng bước tiến về phía huyện thành, sau lưng là bí mật cổ lão dần dần xa đi, phía trước, lại là hành trình mới chưa biết mà tràn đầy hy vọng.

Trong miêu tả của Ngô Tam Tỉnh, buổi sáng mang tính quyết định đó, khi hắn phấn lực leo lên đỉnh núi, vừa vặn bất kỳ nhi ngộ với mặt trời mới mọc, khoảnh khắc đó phảng phất cả thế giới đều được ánh kim huy nhu hòa ôn nhu ôm trọn.

Mặt trời tựa như đứa trẻ thẹn thùng, cẩn thận từng li từng tí ló đầu ra khỏi đường chân trời, rắc tia nắng ấm áp đầu tiên xuống đại địa.

Ngô Tam Tỉnh đứng ở đó, tắm mình trong thần quang, một loại cảm thụ chưa từng có dâng lên trong lòng —— được đứng trên mặt đất kiên thực, hít thở không khí tự do, là trân quý và tốt đẹp biết bao.

Thế giới dưới núi vẫn chưa thức tỉnh, mà hắn, trong sự yên tĩnh phiến khắc này, thể hội được chân lý của cuộc sống.

Sau khi trở về Trường Sa, đoạn trải nghiệm này trở thành một mảnh bí cảnh trong lòng Ngô Tam Tỉnh, hắn chọn cách thâm tàng, cho

dù là đối với người ông nội thân cận nhất, cũng chưa từng thấu lộ nửa lời.

Tuy nhiên, lần kỳ ngộ đó lại lặng lẽ gieo xuống trong lòng hắn một hạt giống hiếu kỳ, khiến hắn nảy sinh hứng thú nồng hậu đối với cuốn Chiến Quốc Bạch Thư kia.

Từ đó, Ngô Tam Tỉnh bắt đầu hành trình nghiên cứu thầm lặng, mặc dù vòng giao tiếp thường ngày của hắn phần lớn là đám địa bĩ đầu đường xó chợ và lưu manh du thủ hảo nhàn, những người này đều không thể cho hắn sự giúp đỡ trên phương diện học thuật, nhưng lối sống thô kệch và thái độ bất câu tiểu tiết của bọn họ, cũng vô tình tăng thêm vài phần dã tính và bất kham cho sự nghiên cứu của Ngô Tam Tỉnh.

Cứ như vậy, hơn nửa năm thời gian lặng lẽ trôi qua trong vô số lần nếm thử và thất bại.

Trong thời gian đó, hắn còn mang theo viên noãn thạch đen bí ẩn có được từ lần mạo hiểm kia, đi khắp nơi tìm kiếm những cái gọi là người trong nghề và lão tiền bối, hy vọng có người giải khai được bí ẩn trong viên đá.

Nhưng mà, bất luận là lão học giả tóc bạc phơ, hay là cao nhân thần bí hành tẩu giang hồ nhiều năm, đối mặt với viên noãn thạch không bắt mắt này, đều bó tay toàn tập, không ai nói được nguyên do.

Theo thời gian trôi đi, ngọn lửa hy vọng trong lòng Ngô Tam Tỉnh cũng dần dần bị thất vọng thay thế, sự nhiệt tình và lòng hiếu kỳ ban đầu, từ từ bị mài mòn trong sự truy tìm luống công ngày qua ngày.

Chính ngay lúc Ngô Tam Tỉnh chuẩn bị triệt để buông xuôi, coi tất cả chuyện này như một khúc nhạc đệm vô duyên cớ trong đời, bánh xe vận mệnh dường như lại lặng lẽ chuyển động, mang đến cho hắn một tia chuyển cơ.

Đó là một ngày nhìn như bình phàm, một người bạn của hắn vì bệnh qua đời, người nhà tuân theo tập tục, mời đến một vị đạo sĩ lớn tuổi, cũng chính là tục xưng "lão mũi trâu", làm pháp sự siêu độ.

Vị đạo sĩ này dữ chúng bất đồng, mặc đạo bào vào thì là pháp sư siêu độ vong linh, một khi cởi bộ hành đầu đó ra, lại biến về người phàm thông thường nhất thế gian, sinh hoạt tùy ý mà bất câu tiểu tiết.

Pháp sự hoàn tất, mọi người tụ tập một đường, dùng rượu an ủi người chết, cũng chính tại bữa tiệc không mấy chính thức nhưng đầy khói lửa nhân gian này, quỹ tích vận mệnh của Ngô Tam Tỉnh, lơ đãng nghênh đón bước ngoặt vi diệu...

Chính Ngô Tam Tỉnh cũng không nhớ rõ đó là một đêm mê ly như thế nào nữa, chỉ nhớ rượu qua ba tuần, lúc hào khí ngút trời, hắn lại ma xui quỷ khiến móc từ túi áo trong ra viên noãn thạch không bắt mắt kia, bắt đầu thao thao bất tuyệt với đám bạn bè bên bàn rượu, đại tứ khoe khoang.

Không ngờ, đang lúc nói đến cao hứng, một nam tử diện tướng cổ quái, đầu mũi đỏ hồng —— người bị đám đông lén gọi đùa là "lão mũi trâu" —— trong nháy mắt liếc thấy viên noãn thạch kia, sắc mặt đột nhiên biến đổi, phảng phất như bị thứ gì xúc động, lập tức lại cẩn thận từng li từng tí ghé sát vào, ngửi ngửi kỹ càng, rồi kinh ngạc mở miệng nói: "Vật này không phải đá." Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, trong lòng tuy có kinh ngạc, trên mặt lại không lộ thanh sắc, khóe miệng treo một nụ cười không cho là đúng, nhướng mày hỏi lại: "A?

Nếu không phải đá, thì là vật gì?" "Đây hẳn là một viên đan dược niên đại cửu viễn." Lão mũi trâu thu hồi vẻ ngoan thế bất cung trước đó, thần tình trở nên dị thường nghiêm túc, ngữ khí chắc chắn, không dung nghi ngờ.

Ngô Tam Tỉnh nghe xong, ánh mắt không tự chủ được dừng lại

trên người lão mũi trâu thêm vài phần, trong lòng âm thầm suy tính: Người này nhìn như bình phàm, lại có thể một cái liếc mắt biện thức ra thật giả của vật này, chẳng lẽ thực sự là cao thủ tàng ư dân gian?

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng hắn không khỏi sinh ra vài phần kính ý, bèn bất động thanh sắc kéo lão mũi trâu đến một góc yên tĩnh, định thâm cứu một phen.

Chương 1189

Tuy nhiên, dưới ánh đèn hôn hoàng, lão mũi trâu tỏ ra có chút xấu hổ, ấp úng nửa ngày mới thản bạch nói, hắn kỳ thực cũng chỉ biết da lông.

Nguyên lai, đạo quán nơi hắn cư trú lịch sử lâu đời, nghe đâu từ thời Ngũ Hồ loạn hoa đã tồn tại, trong đạo quán thu tàng không ít cổ vật, đời đời tương truyền.

Do cuộc sống túng quẫn, hắn không thể không đem bán rất nhiều đồ cổ để kiếm sống, trong đó bao gồm không ít khí cụ luyện đan cổ lão.

Chính trong quá trình này, hắn ngẫu nhiên xem qua ghi chép vụn vặt về loại đan dược kỳ đặc, và đích thân kiến thức qua vài lần loại đan dược có bề ngoài tựa đá, mang theo hương khí độc đáo này, cho nên mới có thể một chút nhận ra thứ trong tay Ngô Tam Tỉnh tịnh không phải noãn thạch bình thường, còn về lai lịch và công dụng chân chính của nó, thì vượt quá phạm trù nhận thức của hắn.

Trong lòng Ngô Tam Tỉnh không khỏi gợn lên một trận thất lạc khó tả, cảm giác được rồi lại mất kia khiến hắn nhíu mày chặt.

Tuy nhiên, khi tia hy vọng lại lần nữa cháy lên trong lòng, ánh mắt hắn lại khôi phục vài phần thần thái.

Trong những ngày tiếp theo, hắn đi thăm hỏi vài vị chuyên gia hưởng thịnh danh trong lĩnh vực nghiên cứu kim thạch, những bậc học giả này sau khi đắn đo, khảo chứng, không một ngoại lệ đều đưa ra đáp án khẳng định —— vật này xác xác thực thực là một viên "Đan" cổ lão.

Truy ngược dòng lịch sử, thuật luyện đan cổ đại, cũng được gọi là

Kim Đan thuật, Luyện Kim thuật, Điểm Kim thuật hay thậm chí là Hoàng Bạch thuật, học vấn bác đại tinh thâm, thác tung phức tạp.

Chung cực truy cầu của các Luyện đan sư, là trong sự dung hợp kỳ diệu giữa hỏa diễm và dược vật, rèn đúc ra thần kỳ đan dược, vừa có thể phú dư cho người ta thân thể "trường sinh bất tử", lại vừa có thể kỳ tích điểm đá thành vàng, chuyển hóa đồng sắt phàm tục thành vàng bạc châu báu lấp lánh.

Tuy nhiên, khi bàn về đan dược, môn học vấn này lại tựa như màn sương mù, đầy rẫy sự thần bí và mang đậm sắc thái cá nhân.

Hầu như mỗi vị tu đạo giả hay phương sĩ đều sở hữu bí pháp luyện đan độc đáo của riêng mình, không có văn tự ghi chép rõ ràng để tra chứng.

Do đó, chỉ dựa vào một viên đan dược cô lập, người ngoài gần như không thể nhìn thấu bí mật ẩn chứa bên trong.

Ngược lại, vị đạo sĩ nhìn qua có vẻ không câu nệ tiểu tiết nhưng thực chất lại sáng suốt như lửa kia đã nói với Ngô Tam Tỉnh một cách nhẹ nhàng: "Kỹ đã được khai quật từ trong cổ mộ, viên đan dược này mười phần thì có đến tám chín phần là thuốc trường sinh bất lão mà người xưa tự nhận.

Bởi lẽ chỉ có loại đan dược trân quý và mang ngụ ý sâu sắc như vậy mới có thể được thận trọng đặt trong lăng tẩm, bầu bạn cùng người chết bước vào vĩnh hằng." Ngô Tam Tỉnh nghe xong, sương mù trong lòng chẳng những không tan mà còn dày đặc hơn.

Hắn biết rõ, bên trong viên đan dược nhìn như bình thường kia lại bao bọc con "Miết Vương" kịch độc vô cùng.

Theo lẽ thường mà nói, đan dược đa phần là vật để uống, thử nghĩ nếu có người không cẩn thận nuốt phải thứ độc vật này, hậu quả thật

không dám tưởng tượng, e rằng sẽ đau đớn đến cực điểm, mất mạng ngay tức khắc, nào còn bàn đến chuyện trường sinh?

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cười khổ, trong lòng nảy sinh vài phần bất lực và mỉa mai đối với sự sùng bái mù quáng cùng ảo tưởng của người xưa.

Cho dù không phải là Miết Vương trong truyền thuyết, chỉ cần tưởng tượng thành một con gián tầm thường, ý niệm như vậy cũng đủ khiến người ta sinh lòng ghê tởm.

Phải biết rằng, thế gian hiếm có sinh vật nào khiến người ta sinh ra cảm giác bài xích cả về tâm lý lẫn sinh lý cùng lúc như loài gián.

Chúng ẩn nấp trong những góc tối tăm ẩm ướt, mang trên mình vô số vi khuẩn, phảng phất như đang cảnh cáo mọi sinh vật —— thứ này, dù vô tình nuốt xuống bụng, cũng sẽ trở thành một trận tra tấn khó diễn tả bằng lời.

Tâm trạng trăm mối vẫn không có cách giải quyết giống như cái nóng ngày hè không xua đi được, cứ quanh quẩn trong lòng Ngô Tam Tỉnh mãi không chịu tan.

Hắn đã thử tất cả các phương pháp có thể nghĩ ra, bất kể là bài thuốc dân gian cổ xưa hay công nghệ hiện đại, trong suốt nửa năm trời, hắn gần như đi khắp các con đường có thể, nhưng viên đan dược thần bí kia vẫn bình yên vô sự nằm trong tay hắn, chưa từng thay đổi mảy may.

Vô số lần thất bại khiến hắn nản lòng thoái chí.

Ngay lúc hắn chuẩn bị chấp nhận sự bất lực này, định coi viên đan dược như tàn dư của một giấc mộng hoang đường, ném vào bồn cầu xả nước trôi đi tất cả sự không cam lòng và tiếc nuối, thì bánh răng vận mệnh lặng lẽ chuyển động, chuẩn bị cho hắn một bước ngoặt

ngoài dự liệu.

Khi đó, cơn sốt khảo cổ và đạo mộ đang càn quét toàn cầu, tựa như một cơn sốt đãi vàng lịch sử, thu hút các nhà thám hiểm từ khắp nơi trên thế giới nườm nượp kéo đến.

Họ mang theo ước mơ và ánh mắt tham lam, hội tụ về mảnh đất Á Châu cổ xưa và thần bí này, mưu toan bắt lấy vinh quang và tài phú thuộc về mình trong làn sóng phát hiện khảo cổ lớn thứ hai.

Các đội thám hiểm từ các quốc gia tràn vào như thủy triều, cố gắng đào bới những kho báu bị thời gian lãng quên từ trong lớp bụi lịch sử.

So sánh với đó, lĩnh vực khảo cổ đại dương của Cửu Châu lại gần như là một trang giấy trắng.

Thế giới dưới đáy biển rộng lớn vô biên ẩn chứa vô số bí mật ngủ say ngàn năm, nhưng cũng trở thành mục tiêu để kẻ ngoại lai tùy ý cướp đoạt.

Từng chiếc tàu treo cờ nước ngoài du đãng tại vùng biển lân cận Cửu Châu, trục vớt từng món văn vật trân quý từ biển sâu, sau đó lặng lẽ vận chuyển về xứ người.

Hành vi cướp đoạt gần như trắng trợn này chắc chắn khiến giới khảo cổ Cửu Châu cảm thấy đau lòng nhức óc.

Mấy vị giáo sư lão thành đức cao vọng trọng đã liên danh viết thư thỉnh nguyện đầy tình cảm chân thành, đệ trình lên tiền bối cấp cao, hô hào quốc gia phải nhìn thẳng vào vấn đề này, áp dụng các biện pháp hiệu quả để bảo vệ những bảo vật dân tộc sắp thất thoát.

Dưới áp lực kép từ dư luận xã hội và giới học thuật, đối mặt với tình cảnh thiếu hụt vốn liếng và nhân tài, cấp trên cuối cùng quyết định đập nồi dìm thuyền, miễn cưỡng tổ chức vài đội ngũ gọi là "đội

khảo sát".

Mặc dù thành phần nhân sự phức tạp, trang bị thô sơ, nhưng đây đã là nỗ lực lớn nhất có thể làm trong thời điểm hiện tại.

Trong số đó, có một đội ngũ mang sứ mệnh đặc biệt được phái đến quần đảo Tây Sa xa xôi và thần bí, người dẫn đầu chính là nữ học giả học thức uyên bác, kinh nghiệm phong phú —— Văn Cẩm.

Cô gánh vác trách nhiệm và hy vọng nặng nề, bước lên hành trình chưa biết trước đầy rẫy thách thức này, và câu chuyện của cô cũng sẽ trở thành một đoạn truyền kỳ không thể xóa nhòa trong thời đại sóng gió tráng lệ đó.

Ngô Tam Tỉnh chưa từng ngờ tới, ngay trước thềm đội khảo cổ sắp lên đường, vào một ngày bình thường khoảng một tháng trước, một sự việc ngoài ý muốn lặng lẽ ập đến.

Khi đó, hắn đang toàn tâm toàn ý hỗ trợ Văn Cẩm chuẩn bị một loạt thiết bị đơn giản cần thiết cho việc khảo sát thực địa —— ví dụ như máy bơm nước thủ công, trang bị lặn cũ kỹ...

Những vật vụn vặt không đáng nhắc tới trong mắt tầng lớp quản lý cao cao tại thượng kia lại đè nặng lên đôi vai vốn không rộng lớn của Ngô Tam Tỉnh.

Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ mở hé, loang lổ chiếu lên bàn làm việc chất đầy công cụ, thêm vài phần màu sắc ấm áp cho buổi trưa đơn điệu này.

Hắn vùi đầu vào đống khí giới, công cụ trong tay vang lên tiếng leng keng, đang tỉ mỉ điều chỉnh từng bộ phận của thiết bị, trán lấm tấm mồ hôi, thể hiện sự chuyên chú và cố chấp độc nhất của người thợ.

Chính ngọ, không khí dường như ngưng đọng, sự tĩnh mịch đột

nhiên bị một tiếng gọi thanh thúy phá vỡ: "Ngô tiên sinh, bên ngoài có người tìm ngài." Giọng nói này đến từ một trợ lý sinh viên trẻ tuổi, trong ngữ khí mang theo một tia tò mò khó kìm nén.

Trong lòng Ngô Tam Tỉnh lập tức sinh ra một chút nghi hoặc, gần đây hắn sống ẩn dật, gần như cách tuyệt với thế giới bên ngoài, rốt cuộc là ai lại đặc biệt tìm đến tận cửa vào giờ khắc này?

Hắn đặt cờ-lê trong tay xuống, phủi phủi đôi tay dính đầy dầu mỡ, trong lòng mang theo vài phần tò mò và khó hiểu, bước ra khỏi cánh cửa gỗ đã bị năm tháng ăn mòn lốm đốm.

Ánh sáng bên ngoài dường như nháy mắt sáng lên vài phần, chiếu khiến hắn phải nheo mắt lại.

Định thần nhìn kỹ, tim hắn không khỏi run lên một cái.

Người đến là một nam tử khí chất nho nhã, họ Giải tên Liên Hoàn, cái tên ngụ ý thâm viễn, phảng phất như u linh bước ra từ câu thơ cổ "Oán hoài vô thác, ta tình nhân đoạn tuyệt, tín âm liêu mạc.

Tung diệu thủ năng giải liên hoàn", vừa ám chỉ tình cảm phức tạp sau cái tên của y, lại vừa toát lộ một loại trí tuệ và đạm bạc siêu nhiên thế ngoại.

Người này và Ngô Tam Tỉnh có duyên phận không nhỏ, tuy không cùng tông cùng mạch nhưng nhờ đủ loại cơ duyên xảo hợp mà kết làm huynh đệ khác họ.

Dùng lời hiện đại mà nói, chính là một vị biểu thúc phương xa của Trần Mộc.

Hai người cùng sống tại cổ thành Trường Sa lịch sử lâu đời, tuy không đến mức sớm chiều ở chung, nhưng thỉnh thoảng tụ họp cũng đủ để tình nghĩa của họ chậm rãi chảy xuôi trong dòng sông thời gian, giống như sự giao du của lớp người già, thanh đạm như nước nhưng

càng lâu càng thắm thiết.

Ở thời đại đó, sự giao thiệp giữa người với người không thường xuyên và trực tiếp như bây giờ, đặc biệt đối với thế hệ trước, nó mang nhiều tính nghi thức hơn —— lễ tết, một bức thư hay một lần đến nhà thăm hỏi, đã đủ để chứa đựng tình nghĩa sâu nặng.

Mối quan hệ này tuy có vẻ hơi xa cách nhưng lại càng tỏ ra thuần túy và trân trọng.

Người thân thích như vậy, nhiều năm không gặp, đột nhiên ghé thăm khiến cuộc sống bình lặng của Ngô Tam Tỉnh nổi lên chút sóng gió, trong lòng khó tránh khỏi sinh ra vài phần kinh ngạc.

Suy cho cùng, trong đô thị nhịp sống nhanh này, mối giao thiệp giữa người với người dường như luôn bị đường thời gian vô hình cắt chia manh mún, trừ khi cần thiết, hiếm ai sẽ vượt qua rãnh sâu do bận rộn cấu trúc nên để chủ động bước vào thế giới của nhau.

Chương 1190

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng Ngô Tam Tỉnh biết rõ, đối mặt với người thân thích từ xa đến, lễ nghĩa không thể bỏ.

Vì thế, hắn tạm thời gác lại công việc văn án đang bận rộn trong tay, trên mặt lập tức nở nụ cười ấm áp, đón tiếp.

Mấy câu hàn huyên đơn giản, tuy hơi khách sáo nhưng cũng đủ xua tan bầu không khí lúng túng lúc mới gặp.

Sau đó, hắn đề nghị đến quán ăn lâu đời có tiếng gần đó, dùng thời gian một bữa cơm để từ từ ôn lại những năm tháng đã qua.

Trong quán ăn, cách bài trí cổ kính tương phản rõ rệt với sự ồn ào ngoài cửa, một bình rượu mạnh được hâm nóng truyền qua lại giữa hai người, dường như ngay cả không khí cũng trở nên mềm mại theo hơi men bốc lên.

Mãi đến khi rượu trong ly vơi đi một nửa, Ngô Tam Tỉnh mới làm ra vẻ lơ đãng mở miệng, hỏi thăm mục đích chuyến đi này của Giải Liên Hoàn.

Ngữ khí của hắn vừa có sự quan tâm đối với họ hàng, lại không mất đi chừng mực, tránh để đối phương cảm thấy đột ngột hay áp lực.

Giải gia cũng là đại hộ có tiếng tăm lừng lẫy tại địa phương, con cháu dưới gối đông đúc, sáu người huynh đệ mỗi người một sở trường, thực lực gia tộc không thể khinh thường.

Theo lý mà nói, gia đình như vậy hẳn là cơm áo không lo, rất ít khi có chuyện gì khó khăn.

Do đó, khi Giải Liên Hoàn tìm tới cửa, trong lòng Ngô Tam Tỉnh

đã có vài phần dự cảm, đằng sau chuyến đi này chắc chắn có câu chuyện không tầm thường, có lẽ là một việc gai góc mà bản thân Giải gia khó giải quyết.

Giải Liên Hoàn do dự mãi, cuối cùng lấy hết dũng khí thổ lộ tiếng lòng với Ngô Tam Tỉnh.

Hóa ra, y khát vọng chẳng qua là một cơ hội giải phóng bản thân, muốn thông qua mạng lưới quan hệ của Ngô Tam Tỉnh để tranh thủ gia nhập vào đội ngũ khoa khảo do Văn Cẩm dẫn đầu, xuất hải tìm kiếm khả năng của thế giới chưa biết.

Những lời này nghe thì đơn giản nhưng phảng phất chứa đựng ước mơ và sự theo đuổi thầm kín nhiều năm của y.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, mày không khỏi khẽ nhíu lại.

Trong mắt hắn, Văn Cẩm không chỉ xinh đẹp đáng yêu mà còn là hóa thân của trí tuệ và sự độc lập, được mọi người yêu mến và tôn kính.

Mặc dù là thân thích, Giải gia và Văn Cẩm từng gặp mặt vài lần, nhưng Văn Cẩm xưa nay chừng mực nắm bắt vừa phải, giữ khoảng cách thích hợp, không để bất kỳ mối quan hệ nào vượt qua giới hạn lễ phép cơ bản.

Ngày thường, giữa họ gần như không có bất kỳ giao lưu riêng tư nào, lời thỉnh cầu này chắc chắn khiến Ngô Tam Tỉnh cảm thấy vừa bất ngờ vừa khó xử.

Sao lại thế này?

Giải Liên Hoàn đột ngột đưa ra một yêu cầu không đáng tin cậy như vậy, trong này nhất định ẩn giấu mục đích không thể cho ai biết.

Vừa nghĩ đến đây, hắn không kìm được lắc đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc hỏi ngược lại: "Ông nói muốn ra khơi xem thử, rốt cuộc là muốn

xem cái gì?

Chẳng lẽ đi Hàng Châu thưởng thức hồ quang sơn sắc ở đó không được sao?

Dù gì phong cảnh bên ấy cũng nổi tiếng thế giới." Giải Liên Hoàn thấy thế thì tỏ ra có chút khó xử, y theo bản năng gãi đầu, ánh mắt lấp lóe không yên, ấp úng nói: "Nguyên nhân cụ thể của chuyện này tạm thời tôi chưa thể tiết lộ.

Nhưng nếu ông thực sự nhất định phải biết, thì cứ coi như tôi có một vụ giao dịch quan trọng cần hoàn thành ở đó đi.

Hơn nữa, tôi là chịu sự ủy thác của người khác, nhận việc của người phải hết lòng vì người, không thể không làm như vậy." Ngô Tam Tỉnh nhíu mày chặt hơn, trong lòng mây ngờ dày đặc, hắn lập tức truy vấn: "Vậy tại sao ông không tự mình tìm lối tắt, thuê một chiếc tàu cá bình thường mà đi?

Chắc hẳn chi phí cũng sẽ không quá đắt đỏ." Giải Liên Hoàn khẽ thở dài, kiên nhẫn giải thích: "Ông có điều không biết, hiện nay sự đối đầu giữa Cửu Châu và Việt Nam đang trong trạng thái căng thẳng, khu vực quần đảo Tây Sa lại càng mẫn cảm dị thường.

Không có sự cho phép đặc biệt của phòng tuyến hải quân, bất kỳ tàu thuyền phi chính thức nào cũng không được tùy ý đến gần.

Vì vậy tôi mới nghĩ đến việc mượn sức của ông, hy vọng ông có thể để tôi trà trộn vào đội ngũ khoa khảo của các ông.

Như vậy, hành sự tự nhiên sẽ kín đáo và tiện lợi hơn nhiều.

Tôi đảm bảo, việc này tuyệt đối sẽ không mang lại bất kỳ ảnh hưởng bất lợi nào cho Văn Cẩm." Ngô Tam Tỉnh nghe mà trong lòng càng cảm thấy không đúng, một tên Thổ phu tử kiếm sống bằng nghề trộm mộ tìm bảo vật, sao lại dính dáng đến khu vực quân sự nhạy

cảm ở quần đảo Tây Sa xa xôi?

Y nói là đi làm ăn, nhưng giữa biển khơi mênh mông đó, ngoại trừ nước biển vô biên và những bãi cát liên miên, e rằng chỉ còn lại tàn tích tàu cổ ngủ say dưới đáy biển.

Nơi như vậy thì có thể làm ăn cái gì chứ?

Thật khiến người ta khó hiểu.

Nếu y quyết tâm đối mặt với bí mật ngủ yên dưới biển sâu kia, lại hà cớ gì cứ phải chọn Tây Sa xa xôi và thần bí làm điểm đến?

Trong đại dương rộng lớn ẩn chứa vô số điều chưa biết và kỳ ngộ, dưới mỗi ngọn sóng đều có thể chôn giấu những câu chuyện bị lãng quên.

Huống hồ, Giải gia là một gia tộc lịch sử lâu đời, danh tiếng hiển hách, mấy trăm năm tích lũy không chỉ là vinh quang và tài phú mà còn có nội hàm thâm hậu không ai biết.

Gia tộc như vậy sao lại đột ngột luân lạc đến mức cần phải đặt chân xuống đáy biển đầy hiểm nguy để tìm kiếm những trân bảo rải rác trong lòng đại dương?

Đằng sau việc này dường như ẩn giấu uẩn khúc không ai biết.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Ngô Tam Tỉnh, trong mắt Giải Liên Hoàn thoáng qua một tia khó xử, y khẽ đề nghị nếu đường này không thông thì đành tìm cách khác.

Nếu đổi lại là Trần Mộc ở đây, có lẽ sẽ vì ý tứ nhượng bộ trong lời nói này mà thầm thở phào nhẹ nhõm, thuận thế từ chối lời mời mọc đột ngột này.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh thì khác, chuông cảnh báo trong lòng hắn lập tức vang lên inh ỏi.

Đằng sau sự nhượng bộ đơn giản này không chỉ đơn thuần là một lời thỉnh cầu hợp tác bình thường, mà còn là thâm ý và sự khẩn bách ẩn giấu phía sau Giải Liên Hoàn.

Ngô Tam Tỉnh thầm tính toán: Việc này tuyệt đối không đơn giản, nếu cứ thế từ chối, e rằng gã thanh niên nhìn có vẻ ôn hòa này thật sự sẽ tìm lối tắt khác.

Mà những kẻ lăn lộn trong cái giới này, có ai là không tâm tư kín đáo, hành sự to gan lớn mật?

Một khi họ áp dụng thủ đoạn cực đoan nào đó, hậu quả sẽ khó mà lường trước.

Hiện nay vận mệnh của hắn và Văn Cẩm đã lặng lẽ gắn liền với nhau, tuyệt đối không thể để bất kỳ yếu tố nào có khả năng đe dọa đến an toàn của cô ấy tùy ý làm bậy.

Phải tra rõ ý đồ thực sự của Giải Liên Hoàn, cho dù đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Vì thế, Ngô Tam Tỉnh không từ chối thẳng thừng mà nói với giọng dè dặt rằng không phải hoàn toàn không thể, chỉ là việc này liên quan quá rộng, một mình hắn không làm chủ được.

Hắn đề xuất cần bàn bạc trước với Văn Cẩm.

Dù sao trong cục diện phức tạp này, mỗi bước quyết sách đều cần thận trọng hết mức.

Ngô Tam Tỉnh lễ phép hỏi Giải Liên Hoàn liệu có thể cho một khoảng thời gian để bọn họ trao đổi nội bộ và đưa ra quyết định hay không.

Những lời này vừa thể hiện sự tôn trọng, cũng ngầm chứa sự cẩn thận sau khi suy tính sâu xa, càng ẩn hiện một cuộc đấu trí sắp triển khai.

Giải Liên Hoàn nghe vậy liền cười tươi rói nói lời cảm ơn, từ trong ngực cẩn thận từng li từng tí móc ra một cái bọc vải gói ghém kỹ càng.

Bên trong lại là những món đồ Tây dương đang khan hiếm khó tìm trên thị trường lúc bấy giờ, chủng loại phồn đa, từ chiếc đồng hồ quả quýt phương Tây tinh xảo đến lọ nước hoa tỏa hương thơm dị quốc, cái gì cần có đều có.

Y trịnh trọng đưa bọc vải này cho Ngô Tam Tỉnh, trong ánh mắt lộ ra một tia khẩn cầu khó phát hiện, ủy thác hắn nhất định phải chuyển giao những vật trân quý này cho Văn Cẩm, trong lời nói tràn đầy sự tin tưởng và kỳ vọng đối với Ngô Tam Tỉnh.

Hai người tuy mỗi người một toan tính riêng nhưng vẫn duy trì sự hài hòa ngoài mặt, kế đó nói chuyện phiếm việc nhà, bàn đến một vài chuyện vặt vãnh vô thưởng vô phạt.

Chương 1191

Theo chủ đề dần đi sâu, bầu không khí trở nên càng thêm vi diệu, mãi đến khi Giải Liên Hoàn tìm một cái cớ thích hợp đứng dậy cáo từ, màn đối thoại sóng ngầm mãnh liệt này mới hạ màn.

Ngô Tam Tỉnh nhìn theo bóng lưng Giải Liên Hoàn rời đi, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Chưa đợi dấu chân Giải Liên Hoàn hoàn toàn biến mất ở cuối ngõ phố, hắn liền vội vã len lỏi giữa chợ búa, tìm vài tên côn đồ lưu manh ngày thường vẫn xưng huynh gọi đệ.

Những kẻ này thân hình khác biệt nhưng không ai không toát ra sự giảo hoạt và lanh lợi khi sinh tồn nơi đầu đường xó chợ.

Ngô Tam Tỉnh lặng lẽ móc từ trong tay áo ra mấy đồng bạc trắng nặng trịch, lần lượt đưa vào tay bọn chúng, đồng thời ghé tai nói nhỏ, dặn dò vài câu.

Đám côn đồ nhận được tiền, trong mắt lập tức hiện lên ánh sáng tham lam, nhao nhao gật đầu khom lưng, tỏ vẻ nhất định sẽ dốc sức làm việc.

Vài ngày sau, đám côn đồ thạo tin này quả nhiên không phụ sự ủy thác, mang về hành tung chi tiết của Giải Liên Hoàn.

Theo bọn chúng miêu tả, cuộc sống của Giải Liên Hoàn không hề sóng yên biển lặng như bề ngoài.

Y tuy là một tên công tử bột điển hình, ngày ngày đắm chìm trong tiếng hát Hoa Cổ hí du dương uyển chuyển, vây quanh cũng là bạn bè đến từ các giới xã hội, tam giáo cửu lưu, cuộc sống nhìn qua bình phàm vô kỳ nhưng đằng sau sự bình phàm này lại ẩn giấu một bí mật

khiến người ta khó hiểu —— gần đây, Giải Liên Hoàn thường xuyên tiếp xúc với một người phương Tây bí ẩn.

Tên người Tây kia mặc âu phục thẳng thớm, cử chỉ ưu nhã, mỗi lần gặp mặt Giải Liên Hoàn đều sắp xếp tại một quán trà cũ kỹ không bắt mắt.

Thời gian hai người gặp nhau mỗi lần cũng không dài, thường thường chỉ vỏn vẹn mười phút, cuộc trò chuyện dường như luôn kết thúc trong vội vã.

Giải Liên Hoàn liền vội vàng rời đi, chỉ để lại hình ảnh mờ ảo của hai người ghé tai thì thầm cùng bầu không khí thần bí lan tỏa trong không trung.

Tất cả những cử động dị thường này không khỏi khiến người ta sinh lòng nghi ngờ, đằng sau những cuộc gặp mặt ngắn ngủi thường xuyên đó rốt cuộc cất giấu bí mật gì?

Ngô Tam Tỉnh nghe xong, trong lòng không khỏi nổi lên một trận gợn sóng nghi hoặc.

Những người làm ăn buôn bán như họ, tiến hành giao dịch mậu dịch với người phương Tây vốn là chuyện hiếm lạ bình thường, nhưng Giải Liên Hoàn thì khác —— vị lãng tử gần như đã hoàn toàn rút chân khỏi công việc kinh doanh của gia tộc này, "chức trách" lớn nhất ngày thường chính là làm sao tiêu xài tài phú trong nhà một cách ưu nhã nhất.

Nay y lại đột nhiên có dính líu với người phương Tây, sự chuyển biến bất ngờ này giống như một hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, kích khởi từng tầng sóng lớn, khiến người ta không tự chủ được mà muốn tìm hiểu đến cùng.

Ý thức được việc này tuyệt không đơn giản như bề ngoài, trong

mắt Ngô Tam Tỉnh lóe lên một tia quyết đoán, lập tức hạ quyết tâm phải đích thân vạch trần bí mật phía sau.

Hắn bắt đầu bất động thanh sắc thu thập tình báo, thông qua một loạt dò la khéo léo, cuối cùng nắm được quy luật thời gian Giải Liên Hoàn gặp mặt tên người Tây kia.

Để tránh gây ra sự chú ý không cần thiết, hắn tỉ mỉ chọn một ngày bình thường nhất, cố ý thay một bộ y phục mộc mạc hết mức, vào lúc rạng sáng liền lặng lẽ ẩn nấp bên ngoài phủ đệ của Giải Liên Hoàn, kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian như cát mịn chậm rãi trôi qua, chừng một giờ sau, ánh nắng sớm vừa hiện, Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng hiện thân.

Chỉ thấy y ăn mặc sang trọng, trong bước đi mang theo vài phần đề phòng khó phát hiện, hiển nhiên là có sự phòng bị.

Ngô Tam Tỉnh thì như cái bóng, giữ khoảng cách vi diệu, khéo léo bám theo phía sau.

Bọn họ xuyên qua những con hẻm huyên náo của nửa cổ thành Trường Sa, cuối cùng dừng bước tại phiên chợ gạo cũ lịch sử lâu đời.

Một quán trà cổ kính đập vào mắt, tấm rèm cửa lốm đốm phảng phất như đang lặng lẽ kể lể những câu chuyện quá vãng.

Giải Liên Hoàn lần nữa thể hiện trực giác nhạy bén, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt sắc bén mà cẩn thận, tựa như đang xác nhận xem có người theo dõi hay không.

Ngô Tam Tỉnh dựa vào kinh nghiệm ẩn nấp nhiều năm, dễ dàng tránh thoát tầm mắt của y, phảng phất hòa tan vào môi trường xung quanh.

Giải Liên Hoàn thấy bốn phía không có gì lạ, lúc này mới yên tâm, nhẹ nhàng vén rèm cửa bước vào quán trà, để lại một chuỗi hương trà

nhàn nhạt cùng đầy đất tò mò và mê đoàn.

Mà Ngô Tam Tỉnh bám sát phía sau cũng sắp sửa bước vào cục diện trong cục chưa biết này.

Trong lòng Ngô Tam Tỉnh như có tiếng sấm nổ vang giữa ngày xuân, sau cơn đại hỉ, bước chân dưới chân không khỏi tăng tốc vài phần, ba bước gộp làm hai, gần như là nhảy vọt tới bên cửa sổ.

Tim đập như trống chầu, sự tò mò và kinh hỉ tràn ngập đan xen thành một luồng cảm xúc mãnh liệt, thôi thúc hắn bức thiết muốn tìm hiểu đến cùng.

Đến trước cửa sổ, hắn cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra, ánh mắt như chim ưng khóa chặt mục tiêu.

Chỉ thấy Giải Liên Hoàn đã ung dung ngồi xuống tại một vị trí, mà ngồi đối diện y, đúng như tình báo mô tả, xác thực là một lão ngoại.

Cảnh tượng này trong nháy mắt khiến đồng tử Ngô Tam Tỉnh hơi co lại.

Lão ngoại kia mái tóc bạc trắng lấp lánh trong ánh sáng yếu ớt, uyển chuyển như cành tùng phủ tuyết đầu mùa đông, lưng rộng eo thô, đường nét cơ bắp ẩn hiện, quốc tịch khó mà nhận ra ngay trong một ánh mắt, nhưng cái khí tức khỏe mạnh toát ra từ tận xương cốt kia lại khiến người ta không thể phớt lờ.

Gã cứ thế an nhiên ngồi trong quán trà cổ kính, tạo thành sự tương phản rõ rệt với hoàn cảnh xung quanh, phảng phất như một con gấu khổng lồ lạc vào nhân gian, trông vừa lạc lõng lại vừa có nét phong tình riêng biệt.

Giờ phút này, gã đang bưng chén trà, động tác tuy hơi gượng gạo nhưng cũng bắt chước ra trò ra dáng.

Khóe miệng gã treo một nụ cười khó phát hiện, chân đi một đôi

dép lê của người dân thường, vẻ tùy tính và tự tại đó hiển nhiên đã am hiểu sâu sắc đạo sinh hoạt nơi này, không giống khách lạ xứ người mới đến.

Ngô Tam Tỉnh ngưng thần chăm chú, càng nhìn càng cảm thấy gương mặt lão ngoại này dường như đã gặp ở đâu đó, phảng phất là một lần thoáng qua trong dòng sông năm tháng, hay là một bóng hình mơ hồ trong giấc mộng nào đó.

Cảm giác quen thuộc đột ngột này khiến hắn không khỏi khẽ nhíu mày, rơi vào nghi hoặc.

Trong ký ức của hắn, những người bạn nước ngoài từng có quan hệ buôn bán chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà người trước mắt hiển nhiên không nằm trong số đó.

Đã loại trừ đối tác làm ăn thì cũng không thể là khách hàng thường xuyên qua lại.

Ở thời đại đó, ngẫu nhiên gặp người nước ngoài trên đường phố Trường Sa thực sự hiếm thấy, gần như có thể nói là lông phượng sừng lân.

Do đó, khả năng ngẫu nhiên gặp gỡ bình thường cũng cực kỳ nhỏ.

Như vậy, thân phận của lão ngoại này liền như màn sương mù lởn vởn trong lòng Ngô Tam Tỉnh, khiến trong lòng hắn sóng gió nổi lên bốn phía, tò mò và nghi ngờ đan xen thành một tấm lưới vô hình bao chặt lấy hắn, bức thiết muốn giải khai câu đố bất ngờ này.

Hắn nhắm chặt hai mắt, kiệt lực lục lọi trong đầu từng cảnh tượng giao tập với người nước ngoài, những mảnh ký ức linh tinh kia phảng phất bị một luồng lực lượng vô hình lôi kéo, lần lượt hiện lên.

Bỗng nhiên, một trận run rẩy như luồng điện chạy dọc sống lưng, uyển chuyển như một gáo nước lạnh giội xuống đầu giữa ngày đông,

làm tư duy của hắn trong nháy mắt trở nên rõ ràng vô cùng —— lão ngoại kia, chính là một thành viên trong nhóm người nước ngoài cử chỉ thần bí, ngôn đàm cổ quái trà trộn tại thị trấn biên thùy Tiêu Tử Lĩnh vào cái đêm mưa gió bão bùng năm ấy!

Lần ngẫu nhiên gặp gỡ đó như một dấu ấn sâu sắc, cho dù năm tháng trôi qua, Ngô Tam Tỉnh vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự dị dạng và bất an lan tràn trong không khí lúc đó, tựa như ngày hôm qua tái hiện, tất cả chi tiết dời non lấp biển ùa về, không dung hắn phớt lờ.

Ngô Tam Tỉnh toàn thân không tự chủ được mà run rẩy, một loại hàn ý khó tả từ lòng bàn chân leo lên, đi thẳng vào tim.

Hắn nhìn chằm chằm hai người đang nhàn nhã nói chuyện trong quán trà với ánh mắt phức tạp, sâu trong nội tâm phảng phất có thứ gì đó đang lặng lẽ thức tỉnh, lại giống như một làn khói nhẹ vừa chạm vào liền tan biến vô tung.

Một đám mây đen bất tường lặng lẽ tụ tập trong lòng hắn, báo trước cơn bão sắp ập đến, khiến tim hắn thắt lại, hô hấp trở nên dồn dập và nặng nề.

Ngay khi Ngô Tam Tỉnh muốn nói lại thôi, cố gắng cụ thể hóa nỗi bất an danh này thì Trần Mộc ngồi đối diện bỗng nhiên giơ tay, nhẹ nhàng cắt ngang dòng suy tư của hắn, ra hiệu hắn tạm dừng.

Trong mắt Trần Mộc lấp lóe ánh sáng suy tư, dường như cần một lát yên tĩnh để sắp xếp lại thông tin vừa tiếp nhận.

Hắn hít sâu một hơi, biểu tình ngưng trọng, hiển nhiên là quyết định tiêu hóa trước một chút tình tiết đã biết, rồi mới tiếp tục nghe ngóng câu chuyện tiếp theo.

Cho đến giờ phút này, căn cứ vào manh mối Ngô Tam Tỉnh cung cấp, đường nét của toàn bộ sự việc đã sơ bộ lộ ra đầu mối.

Sở dĩ Giải Liên Hoàn bất chấp tất cả muốn đi Tây Sa, động cơ ẩn giấu phía sau hiển nhiên có quan hệ mật thiết với tên lão ngoại hành tung quỷ bí kia.

Chương 1192

Mà cái bọn họ mưu tính, tuyệt đối không đơn giản như giao dịch xuyên quốc gia bình thường.

Đó nhất định là một nhiệm vụ cực kỳ đặc thù, thậm chí có khả năng chạm đến những cấm kỵ ẩn bí nào đó, nếu không, theo lẽ thường, hai bên hoàn toàn có thể hoàn thành hợp tác trong hoàn cảnh công khai minh bạch hơn, hà tất phải tốn công tốn sức, làm ra vẻ thần bí khó lường như vậy, khiến người ta phải suy diễn?

Sự khác thường này phủ lên toàn bộ sự việc một tầng sương mù, cũng báo trước điều sắp đến sẽ là một hành trình tràn ngập những điều chưa biết và nguy hiểm.

Mà tên lão ngoại xuất hiện ở địa điểm cực kỳ không bình thường này, kỳ thực từ một năm trước đã lặng lẽ bước vào vùng núi thâm sâu mây mù lượn lờ, cây cối rậm rạp ở Tiêu Tử Lĩnh, mưu toan vạch trần bí ẩn về ngôi mộ Huyết Thi ẩn giấu trong nhân thế.

Khi đó, Ngô Tam Tỉnh liền cảm thấy một nỗi kinh ngạc khó tả, dù sao, tại vùng đất nội lục Cửu Châu gần như bị người đời lãng quên, xa rời trần thế này, bóng dáng người nước ngoài vốn nên là sự tồn tại tuyệt vô cận hữu.

Mà nay, nhóm nhân vật thần bí này hiển nhiên lại mưu toan mượn tay người khác, thâm nhập vào lãnh địa cũng không phải nơi người ngoại quốc nên đặt chân đến —— vùng biển Tây Sa của Cửu Châu đang bao trùm dưới bóng ma chiến tranh.

Vào thời điểm đó, trong tầm mắt của Ngô Tam Tỉnh, Tây Sa chỉ là một vùng thủy vực sóng to gió lớn, nguy hiểm trùng trùng, hắn còn chưa biết dưới biển khơi hạo hãn này lại che giấu một ngôi "Hải để

mộ" đời Minh cổ xưa và thần bí.

Do đó, càng nhiều nghi đoàn như sương mù quanh quẩn trong lòng, không tìm đâu ra manh mối để giải khai.

Nhưng hiện giờ, khi Trần Mộc dần dần vạch trần tấm màn bí ẩn của hàng loạt sự kiện tiếp theo, hắn có thể dựa vào thông tin hiện có để tiến hành suy luận như bóc kén kéo tơ.

Căn cứ vào đó mà suy đoán, nhiệm vụ mà tên lão ngoại hành sự quỷ bí kia giao phó cho Giải Liên Hoàn thực hiện, mười phần thì có tám chín phần liên quan chặt chẽ đến cổ mộ chứa đầy bí mật đang ngủ say dưới đáy biển Tây Sa kia.

Nếu suy luận này thành lập, vậy thì người đầu tiên nhìn thấu bí ẩn về sự tồn tại của huyệt mộ dưới đáy biển, lại là một lão ngoại đến từ dị vực xa xôi, và phát hiện kinh người này cuối cùng thông qua con đường nào đó truyền đến chỗ Giải Liên Hoàn.

Hàng loạt sự kiện này chắc chắn cấu thành một vòng tuần hoàn khiến người ta khó hiểu, ném ra một nghi vấn vượt quá sức tưởng tượng: Tên lão ngoại này rốt cuộc làm sao biết được bí mật về cổ mộ ở Tiêu Tử Lĩnh sâu trong nội lục và cả cổ mộ dưới biển Tây Sa xa xôi?

Nguồn tin của gã liệu có ẩn giấu bí mật thâm sâu nào không ai biết, hay là có liên hệ ngàn vạn sợi tơ với một tổ chức khổng lồ vượt qua thời không nào đó?

Tất cả những điều này đều như ngọn hải đăng trong sương mù, vừa chỉ dẫn con đường cho người tìm kiếm tiến lên, lại khiến người ta không khỏi có vô hạn hà tưởng và phỏng đoán về chân tướng chưa biết kia.

Sự kỳ lạ quái đản của hai ngôi mộ này, điểm độc đáo của chúng

cho dù là trong mắt ông nội của Trần Mộc - một tay lão luyện cả đời đắm mình trong những bí mật cổ xưa và kiến văn kỳ dị - cũng chỉ nằm ở biên giới của những lời đồn đại.

Mà gã, một kẻ ngoại bang từ xa đến, rốt cuộc làm sao lại có bản lĩnh phảng phất như thông thiên triệt địa như vậy?

Nhớ lại khoảnh khắc sinh mệnh Giải Liên Hoàn tan biến, trong bàn tay nắm chặt không buông của y thình lình nằm một con "Xà mi đồng ngư" —— đây là con cá đồng kỳ dị lần đầu hiện thân trên thế gian, hiển nhiên, nó nhất định xuất ra từ trong tòa cổ mộ ẩn sâu dưới đáy biển kia.

Như vậy, liệu có thể suy đoán rằng, mục đích thực sự của người nước ngoài đầy rẫy mê đoàn kia khi sai khiến Giải Liên Hoàn tiến vào cổ mộ u ám đó, chính là để thu hồi con cá đồng này về nhân gian?

Nói cách khác, lão già người nước ngoài kia không chỉ biết trước dưới biển rộng bao la ẩn giấu một ngôi mộ cổ, mà thậm chí còn nắm rõ bảo tàng bên trong như lòng bàn tay?

Sự chưởng khống tin tức chuẩn xác này, quả thực đã diễn giải vô cùng nhuần nhuyễn tín điều "thông tin là vua" của giới tình báo.

Nhưng vì sao?

Rốt cuộc là do đâu!

Điều khiến người ta khó hiểu là, bọn họ rốt cuộc thông qua con đường nào để biết được tất cả những bí mật này?

Ngay cả Ngô Tam Tỉnh dựa vào manh mối trong bút ký của tổ phụ, đi tới Tiêu Tử Lĩnh tìm kiếm cổ mộ, cũng phải trải qua bao gian nan, đi hỏi thăm vô số sơn dân địa phương, mới vén lên được bức màn che của vùng đất bị thời gian lãng quên đó.

Còn về ngôi cổ mộ bí ẩn chôn sâu dưới đáy biển Tây Sa kia, mức

độ ẩn nấp của nó càng khó có thể tưởng tượng, Trần Mộc nghĩ đi nghĩ lại, trừ phi là kiến trúc sư cổ đại Uông Tàng Hải kia sống lại, bằng không trên đời này e rằng chẳng còn người thứ hai nào có thể biết rõ vị trí chính xác của nó.

Nghĩ đến đây, thân thể Trần Mộc chợt run lên, phảng phất có luồng hơi lạnh từ đáy lòng dâng lên, trong lòng thầm nói, không phải chứ, sự đời thật sự châm chọc như vậy sao?

Người ta thường nói, khi đối mặt với đủ loại mê đoàn không lời giải, thì đáp án thoạt nhìn khó tin nhất, thường thường mới là chân tướng.

Nếu nói, tất cả những tình tiết không tưởng này đều là hư cấu, vậy thì hiện giờ bày ra trước mặt hắn, khả năng duy nhất có vẻ hoang đường nhưng lại hợp lý —— chẳng lẽ, những lời Ngô Tam Tỉnh nói trước đó, tuy rằng thiên mã hành không, không bám biên tế, nhưng lại là sự thật?

Sự bất an trong lòng Trần Mộc điên cuồng sinh trưởng như cỏ dại.

Hắn nhớ rõ, Ngô Tam Tỉnh con người này, quá khứ cũng không ít lần vì thói quen "mãn khẩu bào hỏa xa" (chém gió phần phật) mà rước lấy thị phi.

Ý niệm này vừa xuất hiện, Trần Mộc không khỏi khẩn trương, ánh mắt chớp động, nhanh chóng hướng tầm mắt về phía Ngô Tam Tỉnh, nỗ lực bắt lấy một tia dị dạng trên mặt đối phương, dù là biến hóa biểu cảm vi diệu nhất.

Ngô Tam Tỉnh nhận thấy sắc mặt Trần Mộc lúc sáng lúc tối, biến ảo bất định, hiển nhiên nội tâm đang trải qua một phen sóng gió, nhưng lại đoán không ra vị lão hữu này rốt cuộc vì sao lại như vậy.

Khi ánh mắt hai người bất ngờ chạm nhau, Ngô Tam Tỉnh không kìm được mở miệng hỏi, trong giọng nói mang theo vài phần quan tâm: "Này, Trần Mộc, cậu làm sao vậy?

Trong lòng lại đang tính toán mưu mô gì thế?" Trần Mộc mím môi, trong ánh mắt lộ ra một tia do dự, quyết định vẫn là nói thẳng: "Ngô Tam Tỉnh, chúng ta quen biết bao nhiêu năm nay, ông cũng không thể lại trêu chọc tôi nữa.

Việc đã đến nước này, mọi manh mối dường như đều chỉ về một hướng khiến người ta khó tin.

Nếu ông còn giấu giếm điều gì, hoặc là cố làm ra vẻ bí ẩn, thì thật là quá không nể mặt bạn bè rồi." Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, trên mặt hiện lên một thoáng kinh ngạc, lập tức cẩn thận quan sát biểu cảm của Trần Mộc, đó là một loại thần sắc phức tạp xen lẫn nghi ngờ và kỳ vọng.

Ông ta khó hiểu hỏi lại, giọng nói mang theo vài phần chân thành: "Sao cơ, cậu lấy đâu ra suy nghĩ đó?

Rốt cuộc là cái gì khiến cậu đột nhiên nghĩ như vậy?" Trần Mộc hít sâu một hơi, đem sự rối rắm và lo âu trong lòng mình kể lại tường tận.

Nghe xong, vẻ thoải mái trên mặt Ngô Tam Tỉnh nháy mắt biến mất, giữa trán nhíu lại một nếp nhăn sâu, ánh mắt một lần nữa tụ tiêu trên người Trần Mộc, bên trong bao hàm tư tự phức tạp, dường như cũng bắt đầu nghiêm túc cân nhắc suy đoán của Trần Mộc.

Trần Mộc đưa mắt chậm rãi quét qua từng chữ trên bức thư, cuối cùng dừng lại ở cuối thư, phảng phất bị một trận gió lạnh bất ngờ thổi qua, trong lòng không tự chủ được dâng lên một luồng cảm xúc trầm trọng và kinh ngạc đan xen.

Ánh mắt hắn lóe lên một tia ngỡ ngàng, hiển nhiên chưa từng dự liệu được tiết lộ này sẽ dẫn tới phản ứng như thế, sâu trong nội tâm, một loại thất vọng khó tả lặng lẽ nảy sinh.

Nhưng mà, ngay tại khoảnh khắc không khí ngưng cố đến cực điểm, đối phương lại đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú Trần Mộc, chậm rãi mở miệng: "Suy đoán của cậu quá võ đoán rồi, sự thật xa không đơn giản như cậu tưởng tượng đâu.

Thực tế, mấy vị nhân sĩ nước ngoài kia khi thám hiểm bí mật dưới Tây Sa, thông tin họ nắm giữ tịnh không hoàn chỉnh, chỉ vẻn vẹn lờ mờ ý thức được dưới vùng biển kia ẩn giấu huyền bí không ai biết, còn về việc rốt cuộc là vật gì, đối với bọn họ mà nói cũng là một bí ẩn chưa có lời giải." Trần Mộc nhíu mày, ham muốn cầu tri thôi thúc hắn truy hỏi: "Lời này giải thích thế nào?

Ông làm sao biết được những nội tình này?" Ngô Tam Tỉnh khẽ thở dài, giữa trán toát ra một tia tình cảm phức tạp, tiếp tục nói: "Việc này không phải không có lửa mà lại có khói, mà là chính miệng bọn họ tiết lộ cho tôi trong một cơ hội ngẫu nhiên.

Những người nước ngoài đó, chính là kẻ nắm quyền sau màn của công ty mà A Ninh đang làm việc hiện nay.

Nói đến đây, cậu có biết người sáng lập công ty này là ai không?" Đối mặt với câu hỏi này, Trần Mộc khẽ lắc đầu, trong mắt lấp lánh ánh quang nghi hoặc và kỳ vọng, dường như dự cảm được đáp án phía sau ẩn giấu câu chuyện không tầm thường.

Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh trở nên xa xăm, mang theo vài phần bất lực và phẫn nộ, chậm rãi thổ lộ chân tướng: "Đó là một nhân vật có duyên nợ không giải được với gia tộc cậu —— chính là kẻ buôn đồ cổ người Mỹ năm đó đã dùng kế lừa lấy Sách Lụa Chiến Quốc từ tay tổ phụ tôi, vị trí giả của nước 'Lão Ưng' kia." Nghe vậy, biểu tình

Trần Mộc nháy mắt đông cứng, miệng khẽ há hốc, phảng phất cằm cũng suýt chút nữa vì chấn kinh mà rớt xuống, giọng nói mang theo sự run rẩy khó tin: "Lại là hắn?!

Chuỗi sự kiện thoạt nhìn không liên quan này, lại ẩn giấu mối liên hệ chằng chịt phức tạp như vậy." Phát hiện ngoài ý muốn này giống như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ bình lặng, khiến mặt nước vốn tưởng chừng rõ ràng nổi lên từng tầng sóng gợn.

Ngô Tam Tỉnh khẽ gật đầu, trong ánh mắt lấp lánh quang ảnh hồi ức, từ tốn nói: "Chính là vào đêm trước khi lên đường đi quần đảo Tây Sa, tôi có may mắn gặp mặt vị lão nhân niên mai đó một lần.

Tình trạng cơ thể hắn đã là sông cạn đá mòn, toàn dựa vào thiết bị y tế tiên tiến duy trì ngọn lửa sinh mệnh mong manh.

Trong phòng bệnh tĩnh mịch mà trầm trọng đó, hắn dường như muốn tại thời khắc cuối cùng của sinh mệnh trút bỏ mọi gánh nặng, đích thân thú nhận tâm kết và bí mật bao năm qua của mình." "Khởi nguồn của tất cả chuyện này, còn phải truy ngược về sự kiện chấn động giới học thuật mấy chục năm trước —— hắn lừa lấy được bức Sách Lụa thời Chiến Quốc trân quý kia.

Khi đó, hắn chỉ là một giáo sư bình thường giảng dạy tại trường học của giáo hội, ngoài mặt thì đầy miệng nhân nghĩa đạo đức, sau lưng lại làm cái nghề buôn bán cổ đổng.

Năm ấy, hắn lợi dụng danh nghĩa quyên góp từ thiện, khéo léo lừa lấy món vô giá chi bảo kia từ tay ông nội tôi, cũng chính là bản gốc của Sách Lụa Chiến Quốc.

Phải biết rằng, khi đó hắn đã am hiểu sâu sắc bề dày văn hóa của đại địa Cửu Châu, vì để nâng cao giá trị thị trường của sách lụa này, cũng có khả năng là xuất phát từ khát vọng vô tận đối với tri thức cổ xưa, hắn quyết ý muốn giải khai thông tin bí mật ghi lại trên đó." Ngô

Tam Tỉnh nói đến đây, bất giác dừng lại một chút, dường như là đang điều chỉnh cảm xúc, hoặc là để người nghe có thời gian tiêu hóa chuyện cũ kinh người này: "Tuy nhiên, trải qua suốt hai năm khổ tâm cô nghệ, khi hắn rốt cuộc phá dịch ra một phần nội dung của sách lụa, chân tướng được tiết lộ lại khiến chính hắn cũng phải trợn mắt há hốc mồm, triệt để điên đảo nhận thức vốn có của hắn về thế giới." Nghe đến đây, trong lòng Trần Mộc không khỏi chấn động, trong mắt lóe lên tia sáng khó tin, buột miệng thốt ra: "Vị lão nhân đến từ nước Mỹ này, cư nhiên có thể vén lên bí ẩn Sách Lụa Chiến Quốc mà khốn nhiễu chúng ta bao năm, thậm chí có thể nói là bí ẩn mà giới học giả thế hệ chúng ta thủy chung không cách nào vượt qua?

Điều này thực sự khiến người ta khó tin!" Ngô Tam Tỉnh khẽ gật đầu, trong ánh mắt lộ ra cảm xúc phức tạp đan xen giữa bất lực và tán thưởng: "Chính là vì bối cảnh độc đáo của người Mỹ bọn họ...

Chương 1193

Trí tuệ thâm tàng bất lộ kia giúp hắn có thể nhìn thấu mọi chi tiết nhỏ nhặt, thành công phá giải bí mật của sách lụa này.

Phải biết rằng, sự sắp xếp ám tự trên sách lụa đó, đã vận dụng khéo léo một loại nguyên lý toán học tối nghĩa khó hiểu, ngay cả người học thức uyên bác, tinh thông nhiều môn tuyệt kỹ như cậu, cũng khó lòng xuất phát từ logic toán học thuần túy mà vén lên bức màn bí ẩn của nó." "Vậy thì, sách lụa này rốt cuộc ghi chép bí mật kinh thế hãi tục gì?" Trong mắt Trần Mộc lấp lánh ánh sáng tò mò như đứa trẻ, ngữ khí tràn đầy khát vọng đối với những điều chưa biết.

Khóe miệng Ngô Tam Tỉnh nhếch lên một nụ cười bí ẩn, đang định chậm rãi kể ra bí mật khiến người ta líu lưỡi kia: "Thông tin ghi lại trên sách lụa đó, nếu không phải tôi chính miệng nói cho cậu, cậu nhất định sẽ há hốc mồm, cảm thấy không thể tư nghị ——" Lời còn chưa dứt, một trận tiếng gõ cửa dồn dập mà hơi có vẻ đường đột cắt ngang sự tĩnh lặng trong phòng, khiến bầu không khí căng thẳng lại bí ẩn vừa lan tỏa trong không gian nháy mắt tan rã.

Trần Mộc trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ, chẳng lẽ lại là bệnh nhân nào đó không biết giờ giấc tìm đến cầu y?

Rốt cuộc, vào lúc đêm khuya thanh vắng này, còn ai lại không mời mà đến, cố tình chọn đúng thời điểm mấu chốt này quấy rầy mình lắng nghe câu chuyện ly kỳ này chứ?

Hắn không kìm được quay đầu nhìn lại, nơi tầm mắt hướng đến, lại là một nhân viên chuyển phát nhanh mặc đồng phục, tay cầm bưu kiện đứng trước cửa.

Nhân viên chuyển phát bước qua ngưỡng cửa, ánh mắt quét nhìn

trong phòng, mang theo sự lễ phép nghề nghiệp hỏi: "Xin hỏi, ở đây có ai tên là Ngô Tà không?" Trần Mộc khẽ gật đầu, lập tức ý thức được đối phương có khả năng là nghe lầm tên, vội vàng đính chính: "Tôi là Trần Mộc." Nhân viên chuyển phát nghe vậy, từ trong ba lô mang theo lấy ra một bưu kiện lớn, đưa tới đồng thời nói: "Đây là chuyển phát nhanh của ngài, mời ký nhận." Trên mặt Ngô Tam Tỉnh cũng hiện lên vài phần nghi hoặc, hiển nhiên cảm thấy khó hiểu đối với bưu kiện bất ngờ này, ông ta quay đầu ném ánh mắt dò hỏi về phía Trần Mộc: "Cái này là ai gửi tới thế?" Trong lời nói tràn đầy sự tò mò về nguồn gốc của vật ngoài ý muốn này.

Trần Mộc nhẹ nhàng lật phong bì trong tay, ánh mắt rơi vào ba chữ cứng cáp mạnh mẽ trên đó —— "Trương Khởi Linh".

Trong lòng hắn chợt run lên bần bật, phảng phất bị cơn gió lạnh bất ngờ thổi thấu y phục, thầm nhủ: Sao lại là hắn?

Trương Khởi Linh, nhân vật bước ra từ vực sâu lòng đất, từ những bí mật cổ xưa này, lại gửi chuyển phát nhanh cho mình?

Ánh mắt Trần Mộc không tự chủ được trượt về phía ngày tháng ở một góc phong bì, mấy dòng số liệu chú thích rõ ràng kia hiển thị đây tịnh không phải tiếng gọi từ viễn cổ, mà là hiện thực gần ngay trước mắt.

Sự kinh ngạc trong lòng như thủy triều ập tới, hắn khó tin nghĩ, chẳng lẽ khe hở trong truyền thuyết kia thật sự mở ra lần nữa, để Trương Khởi Linh từ trong đó bước ra, vượt qua trở ngại thời không, có sự giao tập với mình?

Trần Mộc dường như đã đem đoạn trải nghiệm sâu trong núi Trường Bạch chậm rãi trần phong, giống như bức ảnh cũ dần ố vàng, mơ hồ không rõ.

Trừ bỏ thỉnh thoảng vào lúc đêm khuya thanh vắng, nỗi sợ hãi khó

tả tận đáy lòng vẫn sẽ lặng lẽ hiện lên, còn lại những chi tiết khác đã sớm bị việc vặt hàng ngày tầng tầng che lấp.

Tuy nhiên, khi cái tên ba chữ kia nhảy vào trước mắt, tựa như một trận gió lạnh thổi tan bụi bặm tháng năm, dây đàn trong lòng Trần Mộc đã lâu chưa gảy bỗng chốc bị ai đó gảy lên, ký ức ngủ say như nước lũ cuộn trào trở lại, mang theo vài phần băng giá và cảm giác không chân thực, nhấn chìm hắn trong sóng gió quá khứ.

Rốt cuộc là bí mật như thế nào, mới có thể khiến ba đời người của Lão Cửu Môn đều sa chân vào đó không thể tự kiềm chế!?

Hắn, tên Muộn Du Bình luôn giữ vẻ mặt đạm mạc, hành sự thần bí khó lường kia, lại gửi đồ cho Trần Mộc?

Trong lòng Trần Mộc đầy nghi hoặc và chấn kinh.

Người kia, chẳng phải đã dưới sự đưa tiễn của mọi người, nghị lực bước vào cánh cửa Thanh Đồng tản phát khí tức cổ xưa, ẩn sâu trong lòng núi Trường Bạch sao?

Nơi đó, truyền thuyết là cánh cửa thông tới một thế giới khác, người đi vào thường một đi không trở lại.

Chẳng lẽ, hắn thật sự tìm được đường về? ...

Bưu kiện bất ngờ này, rốt cuộc được gửi đi từ khi nào?

Là trước khoảnh khắc hắn bước vào Vân Thiên Cung, hay là một khoảnh khắc nào đó sau khi hắn biến mất sau cửa Thanh Đồng?

Tim Trần Mộc đập nhanh hơn, không kìm được kiểm tra dấu bưu điện trên bưu kiện, đồng tử mạnh mẽ co rụt lại —— thời gian lại là bốn ngày trước!

Điều này có ý nghĩa gì?

Cánh cửa Thanh Đồng ngạo nghễ kia, tịnh không trở thành điểm

cuối của hắn!

Hắn, thật sự đã trở về từ vùng đất bất khả tri đó!

Tay Trần Mộc không tự chủ được run rẩy, bưu kiện trong lòng bàn tay phảng phất mang theo sức nặng ngàn cân.

Trước mắt lại một lần nữa hiện lên hình ảnh bóng lưng Muộn Du Bình dần đi xa, cuối cùng chìm vào trong cánh cửa Thanh Đồng u ám dưới lòng đất, bước chân quyết tuyệt đó, như khắc vào sâu trong linh hồn hắn.

Giờ khắc này, tay cầm món quà đến từ "bờ bên kia", tâm tình Trần Mộc phức tạp đến cực điểm, tư tự như một mớ bòng bong, đan xen giữa tò mò, lo âu và một tia kỳ vọng khó phát hiện.

Hắn thầm suy đoán, bên trong này sẽ giấu bí mật gì?

Có phải là mảnh vỡ của thế giới sau cánh cửa Thanh Đồng thần bí kia, hay là manh mối một đường sống mà người đó để lại cho hắn, chìa khóa dẫn dắt hắn nhìn trộm lãnh địa chưa biết kia?

Tất cả, đều khiến Trần Mộc cảm thấy vừa khẩn trương vừa hưng phấn, phảng phất sắp vén lên một bí mật bị trần phong đã lâu.

Đó sẽ là gì đây?

Là đầu người khiến kẻ khác run rẩy trong truyền thuyết cổ xưa, mang theo bí mật và lời nguyền không thể nói?

Hay là minh khí, những văn vật trân quý chôn giấu trong cổ mộ u ám, thấu ra ánh sáng quỷ dị?

Hay hoặc giả là Quỷ Ngọc Tỷ, vật thần bí trong lời đồn có thể ra lệnh cho âm gian, khiến người sống sinh sợ hãi, vong hồn chấn chiến?

Không biết có bao nhiêu ý niệm quang quái lục ly, phỉ di sở tư như sao băng xẹt qua bầu trời đêm, cái này tiếp cái kia lướt qua trong đầu

Trần Mộc, đan xen thành từng bức họa kỳ dị mà mê ly.

Qua hồi lâu, hắn phảng phất bị một cú búa tạ gõ tỉnh, chợt nhận ra việc mình nên làm nhất, kỳ thực là tức khắc giải khai mê đoàn này.

Thế là, hắn bắt đầu cấp thiết tìm kiếm xung quanh, khát vọng tìm được một cây kéo có thể cắt khai bí mật.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh đứng một bên nhận thấy thần tình Trần Mộc kịch biến, lòng hiếu kỳ nháy mắt bị nhen nhóm.

Ông ta nhịn không được tới gần, muốn tìm tòi đến cùng, trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng tò mò và kỳ vọng.

Khi ánh mắt Ngô Tam Tỉnh lơ đãng lướt qua tên người gửi trên kiện hàng —— ba chữ "Trương Khởi Linh", sắc mặt ông ta đột nhiên trở nên trắng bệch, phảng phất bị gió lạnh vô hình xuyên thấu lồng ngực, ngay cả hô hấp cũng ngưng trệ vài giây.

Ngoài sự chấn kinh, một tia thần sắc khó tin lan tràn trên mặt ông, đó là một loại biểu tình hỗn hợp giữa kính sợ và kinh khủng, như tận mắt chứng kiến vật không thể diễn tả.

Hai người phảng phất bị sự khẩn bách vô hình thúc đẩy, tay chân luống cuống tìm kiếm, không khí xung quanh dường như vì thế mà trở nên căng thẳng và khô nóng.

Cuối cùng, sau một hồi luống cuống tay chân, Ngô Tam Tỉnh phát hiện một con dao gọt hoa quả sắc bén trong góc, nhanh chóng đưa cho Trần Mộc.

Trần Mộc nhận lấy "chìa khóa" tạm thời này, đôi tay hơi run, cẩn thận từng li từng tí đối chuẩn lớp hộp bảo vệ bên ngoài của bưu kiện.

Bên trong hộp bảo vệ, lẳng lặng nằm một vật kiện hình vuông được băng dính nhựa bọc kín mít, mấy đường băng dính dán chéo ngay ngắn, giống như từng đạo phong ấn, không tiếng động thuật lại

sự bất phàm của vật chứa bên trong.

Trần Mộc tốn hết sức lực, gần như dùng toàn bộ khí lực toàn thân, lớp băng dính kia mới miễn cưỡng nứt ra một khe hở nhỏ, để lộ một màu đen thâm thúy.

Khoảnh khắc đó, tim Trần Mộc đập mạnh, uyển như tiếng trống trận vang dội trong lồng ngực.

Hắn dừng động tác, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục sự kích động và bất an bất ngờ ập tới.

Sau đó, cắn chặt răng, mạnh mẽ dùng sức xé một cái, nương theo tiếng xé rách khe khẽ, hai khối vật thể màu đen tản ra quang trạch u ám cứ thế bị hắn lôi ra khỏi tầng tầng trói buộc, chúng lẳng lặng nằm đó, phảng phất đang không tiếng động kể lể bí mật và tang thương ngàn năm.

Sát na đó, trái tim Trần Mộc co rút, phảng phất thần kinh toàn thân đều căng thẳng đến cực điểm, hắn đã cấu kiến vô số hình ảnh kinh tủng dọa người trong lòng, tự cho là có thể thừa nhận sự xung kích của bất cứ sự vật khủng bố nào.

Tuy nhiên, khi chân tướng trước mắt được tiết lộ, sự chuẩn bị kia dường như nháy mắt tan rã, thay vào đó là sự ngạc nhiên khó tin —— hai cuộn băng ghi hình kiểu cũ màu đen, bìa ngoài đã ố vàng do bị thời gian xâm thực, lẳng lặng nằm giữa bưu kiện.

Chương 1194

Tư duy của Trần Mộc vừa rồi còn đang điên cuồng chạy loạn không theo quy tắc, như lá tàn trong bão tố, từ mê đoàn mộ táng cổ xưa đến mối đe dọa sinh vật chưa biết, thậm chí là điềm báo của một số sức mạnh siêu nhiên, hắn đều nhất nhất nghĩ tới.

Nhưng trong mớ tư tự hỗn độn này, phương án băng ghi hình lại giống như ngôi sao không bắt mắt nhất trên bầu trời đêm, chưa từng lướt qua não hải hắn.

Rốt cuộc, trong nhận thức của Trần Mộc, nhân vật Muộn Du Bình này luôn gắn liền mật thiết với quan quách cổ xưa, thế giới ngầm thâm thúy, hình tượng của hắn phảng phất là truyền kỳ sống bước ra từ cổ tịch ố vàng, với sản phẩm khoa học kỹ thuật hiện đại, đặc biệt là vật trung gian gần như bị đào thải như băng ghi hình này, dường như cách một khoảng hố sâu thời không không thể vượt qua. "Mẹ kiếp," hắn thầm mắng một câu trong lòng, vừa khốn hoặc vừa tò mò, "Tên Muộn Du Bình này rốt cuộc đang giở trò gì?

Tại sao lại chọn gửi thứ đồ này cho ta?" Câu hỏi này như một viên đá bất ngờ ném vào mặt hồ tâm cảnh vốn đang bình tĩnh của hắn, kích khởi tầng tầng lớp lớp sóng gợn.

Tim Trần Mộc đột nhiên nhảy lên tận cổ họng, một loại cảm xúc bất an và kỳ vọng đan xen cuộn trào trong lồng ngực.

Một ý tưởng to gan lại hoang đường cấp tốc hình thành trong đầu hắn —— chẳng lẽ, hai cuộn băng ghi hình này ghi lại tất cả những gì Muộn Du Bình gặp phải sau khi tiến vào cánh cửa Thanh Đồng trong truyền thuyết kia?

Sau cánh cửa đó, ẩn giấu bí mật cuối cùng của thế giới, hay là lối

vào một thế giới chưa biết khác?

Nếu thật sự là như vậy, thì giá trị của băng ghi hình này, quả thực không thể đong đếm! "Mẹ kiếp, vạn nhất trong băng ghi hình này thật sự có nội dung như vậy, thì đúng là quá..." Tim hắn kích động đến mức gần như muốn nhảy khỏi lồng ngực, nhưng lý trí rất nhanh lại áp chế cơn xung động này xuống.

Suy nghĩ kỹ lại, khả năng này thực sự cực kỳ nhỏ, rốt cuộc, vào khoảnh khắc Muộn Du Bình cô thân bước vào cánh cửa lớn cổ xưa kia, trên người hắn tịnh không mang theo bất kỳ thiết bị quay phim nào.

Huống hồ, căn cứ tất cả manh mối và truyền thuyết đã biết, thế giới sau cửa Thanh Đồng tuyệt đối không phải thiên đường nhân gian, càng có khả năng là một vùng đất chưa biết tràn ngập nguy hiểm và quỷ dị.

Trần Mộc lắc đầu, nỗ lực chỉnh lý rõ ràng những tư tự rối bời này, hắn hiểu, mặc kệ trong băng ghi hình ghi lại nội dung gì, lần này, hắn lại sắp bị cuốn vào một cuộc thám hiểm chưa biết, mà chờ đợi hắn ở phía trước, có lẽ chính là mấu chốt giải khai tất cả mê đoàn.

Hắn là không đến mức có thể nhẹ nhàng vác máy quay phim cồng kềnh, một mình hoàn thành công tác quay chụp chuyên nghiệp như thế chứ.

Vậy thì, trong hai cuộn băng ghi hình này rốt cuộc ẩn chứa bí mật như thế nào?

Trong lòng Trần Mộc như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến cắn xé, vừa tò mò vừa nôn nóng, hận không thể trong nháy mắt bày ra những hình ảnh kia trước mắt để tìm hiểu đến cùng.

Lại tỉ mỉ đánh giá hai cuộn băng ghi hình này, ngoại quan và tài

liệu thấu lộ ra một loại cảm giác thời đại nồng đậm, phần mép do năm tháng lâu dài mà ố vàng, phảng phất là tín sứ xuyên việt thời không mà đến.

Trần Mộc trong lòng hiểu rõ, loại băng ghi hình kiểu cũ thế này, tuyệt đối không phải thiết bị kỹ thuật số hiện đại có thể tương thích, việc phát nó cần một cái đầu máy video cũng thuộc cấp độ đồ cổ tương đương.

Điều này trong thời đại công nghệ cao thay đổi từng ngày như hiện nay, không nghi ngờ gì là mò kim đáy bể.

Ngô Tam Tỉnh dường như nhận ra sự cấp thiết của Trần Mộc, khẽ gật đầu, ra ý bảo hắn không ngại kiểm tra mặt sau băng ghi hình trước.

Thế là, Trần Mộc cẩn thận từng li từng tí gạt lớp bao bì nhựa thô ráp sang một bên, phảng phất sắp vén lên ký ức trần phong, đôi tay nhẹ nhàng lấy ra hai cuộn băng ghi hình trân quý này.

Ánh mắt hắn lập tức tụ tiêu vào mặt bên của băng, giữa những khe hở hẹp đó, kỳ vọng có thể tìm được một tia manh mối hoặc chú thích, bất kỳ dấu vết nào có thể tiết lộ nội dung bên trong.

Đối với băng ghi hình, Trần Mộc cũng không xa lạ.

Ngược dòng về mười năm trước, khi đó hai bên đường phố còn đầy rẫy những tiệm nhỏ cho thuê băng video, mỗi một tiệm đều giống như một kho báu điện ảnh thu nhỏ.

Đối với Trần Mộc thời trẻ mà nói, đắm chìm trong những bộ phim truyện đặc sắc đến từ hải ngoại kia, gần như trở thành màu sắc duy nhất trong cuộc sống đơn điệu của hắn.

Đặc biệt là trong kỳ nghỉ dài đằng đẵng, mỗi ngày tiêu hóa ít nhất năm cuộn băng là chuyện thường tình, đây không chỉ là một loại giải

trí, mà còn là sự tìm tòi hiếu kỳ đối với thế giới chưa biết.

Dưới vô số lần tiếp xúc, hắn cũng có hiểu biết sâu sắc về cấu tạo của băng ghi hình —— trên những cuộn băng tự quay, thường sẽ dùng bút dầu ghi chú tóm tắt nội dung đơn giản trên gáy băng, để tránh thời gian lâu rồi, ngay cả chính mình cũng quên mất đoạn ký ức quý giá đã quay lại là gì.

Giờ khắc này, đối mặt với hai cuộn băng trong tay, Trần Mộc đang vận dụng kinh nghiệm này, khát vọng có thể phát hiện những thông tin ẩn giấu trong góc không bắt mắt.

Ánh mắt Trần Mộc rơi vào kiện hàng không bắt mắt kia, trong lòng nổi lên một tia nghi hoặc.

Chỗ gáy của vật kiện đó, từng phân minh dán một tấm nhãn, như sứ giả trầm mặc kể lể bí mật về nguồn gốc.

Mà hiện giờ, tấm nhãn đó lại bị cố ý, gần như tàn nhẫn bóc đi, lưu lại một vết sẹo mới toanh, phảng phất là chứng cứ để lại trong lúc vội vàng, chứng minh hành vi này mới diễn ra gần đây.

Muộn Du Bình, người đàn ông hành sự luôn khiến người ta không đoán ra này, vì sao lại muốn xóa đi manh mối này một cách ẩn bí như vậy?

Chẳng lẽ là lo lắng bọn Trần Mộc sẽ từ đó đọc ra thông tin gì không nên biết sao? "Trong này rốt cuộc ẩn giấu bí mật như thế nào?" Giọng nói của Ngô Tam Tỉnh phá vỡ sự trầm tư, ông ta nhặt lên mảnh vụn bao bì bị vứt bỏ một bên, nhẹ nhàng rũ rũ, phảng phất muốn từ vật chứa trống rỗng này nặn ra thêm đáp án.

Sau khi xác nhận không có kết quả, ông ta khóa chặt ánh mắt lên người Trần Mộc, trong giọng nói mang theo vài phần trách cứ và tò mò: "Này cháu trai, lần này cháu cũng không đủ thẳng thắn đâu nhé, vì

sao không nói cho chúng tôi biết cháu và Muộn Du Bình còn có liên hệ như vậy?" Trần Mộc vội vàng lắc đầu, trong mắt đầy vẻ vô tội và khó hiểu, kiên định phủ nhận bất kỳ ý đồ giấu giếm nào.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, vươn tay vỗ nhẹ lên kiện hàng đã không còn gì bên trong, sự khốn hoặc ngưng tụ giữa trán tịnh không vì câu trả lời của Trần Mộc mà tiêu tán, ngược lại càng thêm thâm thúy. "Vậy cháu giải thích thế nào về tất cả chuyện này?" Câu hỏi của ông ta giống như một cái khóa vô hình, muốn mở ra cánh cửa mê đoàn này.

Trần Mộc dang hai tay, vẻ mặt bất lực đáp: "Ông hỏi tôi, tôi lại biết đi hỏi ai đây?" Trong giọng nói của hắn kẹp theo chút tự giễu, dường như ngay cả chính hắn cũng rơi vào trong màn sương mù bất ngờ ập đến này.

Thấy biểu tình Trần Mộc chân thành, không giống làm bộ, mày Ngô Tam Tỉnh nhíu càng chặt hơn, khóe miệng phát ra một tiếng chậc lưỡi bất mãn. "Tên Muộn Du Bình này quả nhiên thần thông quảng đại, bản lĩnh không nhỏ." Ông ta lẩm bẩm một mình, dường như là đang nói với Trần Mộc, lại phảng phất là tự ngôn tự ngữ, "Hắn làm sao chuẩn xác tìm được tung tích của cháu?

Chẳng lẽ sau chuyện này còn có thâm ý gì mà chúng ta chưa chạm đến?" Lời nói rơi xuống, nghi vấn trong không khí như gợn sóng, từng vòng khuếch tán ra, khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Nội tâm Trần Mộc cũng là một trận nghi hoặc cuộn trào, từ khi hắn lặng lẽ rời khỏi Vân Đỉnh Thiên Cung mây mù lượn lờ uyển như tiên cảnh kia, người có thể xác thực nắm giữ hành tung của hắn, chẳng qua chỉ là số ít mấy người có liên quan đến đoàn đội A Ninh từng cùng hắn trải qua mưa gió, cùng với người nhà luôn âm thầm đứng sau ủng hộ hắn.

Tuy nhiên, hiện tại bưu kiện ngoài ý muốn này, lại như u linh

chuẩn xác tìm được địa chỉ mới của hắn, phảng phất người gửi có thể nhìn thấu sương mù, động sát tất cả.

Năng lực như vậy, tuyệt đối không phải hạng tầm thường có thể sở hữu, phía sau nếu không có một mạng lưới tình báo tinh mật làm chống đỡ, quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Trần Mộc không kìm được thầm suy tính, nhân vật thoạt nhìn trầm mặc nội liễm này, thế lực và bí mật ẩn giấu sau lưng hắn, e rằng còn phức tạp khó hiểu hơn cả đại dương thâm thúy khó lường kia.

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, trong mắt lóe lên ánh sáng tìm tòi, hiển nhiên ông ta cũng ý thức được sự việc này không bình thường.

Trầm ngâm một lát, ông ta đưa ra một nghi vấn mới, muốn từ nguồn gốc bưu kiện tìm được một tia manh mối: "Trần Mộc, trên mặt đơn kia có thông tin gì tiết lộ nơi xuất phát của bưu kiện này không?" Trần Mộc nghe vậy, lần nữa nhặt lên tờ mặt đơn không bắt mắt kia, tỉ mỉ thẩm thị một lượt, cuối cùng vẫn bất lực lắc đầu.

Trên tờ giấy mỏng manh đó, trừ tên người gửi và ngày tháng gửi đi ra, những phần còn lại giống như bị sương mù dày đặc che khuất ngọn núi, một mảng mơ hồ, không chút đầu mối.

Ngay cả địa chỉ phát hàng cơ bản nhất cũng chưa ghi chú, càng đừng nhắc tới địa điểm phát ra chi tiết, phảng phất bưu kiện này sinh ra từ hư vô, lại lặng lẽ rơi vào phàm trần.

Điều khiến cả hai cảm thấy khó hiểu là, ngày tháng trên bưu kiện hiển thị rõ ràng là bốn ngày trước.

Theo lý mà nói, trong thời đại thông tin hóa tốc độ cao này, cho dù là gửi bưu phẩm trong tỉnh, thông thường chỉ cần cách một ngày là đến nơi; kể cả là gửi đi các tỉnh lân cận cũng chỉ mất hai ngày đường.

Vậy mà gói bưu phẩm thần bí này lại tiêu tốn tròn bốn ngày mới

chuyển đến tay.

Sự chậm trễ này, hoặc là mang ý nghĩa địa điểm gửi thư xa xôi ngoài tầm với, nằm ở chốn biên thùy của quốc gia; hoặc là, nó được gửi từ một góc khuất hẻo lánh, giao thông bế tắc, ít dấu chân người, nơi đó đường bưu điện gập ghềnh, việc truyền tin tự nhiên cũng trì hoãn hơn nhiều.

Trong nhất thời, gói bưu phẩm đơn giản này dường như trở nên nặng tựa ngàn cân, mang theo bí mật chưa biết cùng trùng trùng mê đoàn.

Trần Mộc có thể dễ dàng xâm nhập vào cơ sở dữ liệu của công ty chuyển phát nhanh, chỉ cần đầu ngón tay gõ nhẹ bàn phím, những thông tin ẩn giấu nơi sâu thẳm của mạng lưới liền có thể hiện ra hết thảy.

Chương 1195

Chỉ cần bên gửi gói bưu phẩm thần bí kia để lại dấu vết điện tử, không quá vài phút, hắn có thể khai quật nó ra, dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Lời vừa dứt, ánh mắt Ngô Tam Tỉnh và Trần Mộc không hẹn mà cùng giao nhau, trên mặt cả hai đồng thời hiện lên một nụ cười khổ bất lực.

Món "lễ vật" đột như kỳ lai này, phảng phất như một cỗ lực lượng vô hình, lặng lẽ quấy nhiễu tiết tấu tự thuật vốn đang trôi chảy của Ngô Tam Tỉnh.

Trần Mộc cầm hai cuộn băng ghi hình có vẻ lỗi thời kia, trong ánh mắt lộ ra vài phần mê mang và trù trừ, hiển nhiên, hắn đối với việc xử lý hai món "cổ đổng" đột ngột này cũng hoàn toàn không có đầu mối.

Ngô Tam Tỉnh khẽ thở dài một tiếng, trong ngữ khí mang theo vài phần từ ái của bậc trưởng bối, đề nghị: "Cháu trai, chúng ta chi bằng tạm thời gác chuyện đang làm lại, đối phó với tình huống bất ngờ này trước đã.

Vị tiểu ca nặc danh kia hành sự thần bí khó lường, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ gửi đồ cho chúng ta.

Nội dung ghi lại trong hai cuộn băng này, nói không chừng ẩn chứa bí mật không tầm thường.

Chi bằng thế này, chúng ta đi tìm một cái đầu video trước, xem rốt cuộc nó là cái gì?" Trần Mộc nghe vậy, lược bỏ suy tư rồi khẽ lắc đầu, cấp thiết giải thích: "Không được, Ngô Tam Tỉnh.

Tôi cố nhiên tò mò với nội dung trong mấy cuộn băng này, nhưng

sự tình ông đang kể đối với tôi còn quan trọng hơn.

Trước mắt câu chuyện của ông còn chưa thành hình, một khi gián đoạn, e rằng tâm trạng ông dao động, sau đó có thể tiếp tục chia sẻ hay không cũng khó mà đoán trước.

Huống hồ, đầu máy video là vật kiện đã sớm bị thời đại lãng quên, gần như rút lui khỏi vũ đài lịch sử, tính từ lúc nó ngừng sản xuất đã gần mười năm.

Hiện nay ngay cả đầu đĩa VCD cũng đã thành đồ cổ, trên thị trường càng khó tìm tung tích.

Muốn tìm được máy móc thích hợp để phát mấy cuộn băng này, e là vấn đề nan giải không thể thực hiện trong thời gian ngắn." Tuy nhiên, đến tận hôm nay, việc phớt lờ sự tồn tại của hai cuộn băng này hiển nhiên không phải là hành động sáng suốt.

Trần Mộc thức thời đề nghị, chi bằng chúng ta tiếp tục thảo luận, nhưng hãy để gã hỏa kế lanh lợi của ông ra ngoài dò hỏi, xem thử trong thành phố này nơi nào có chợ đồ cũ.

Một khi phát hiện nơi đó bày bán thiết bị phát hình cũ kỹ mà chúng ta cần, liền không do dự mua về; nếu tiếc là không được như nguyện cũng chẳng sao, đợi đến khi màn đêm buông xuống, Trần Mộc tôi tự sẽ lên mạng tìm kiếm thông tin, tìm lối tắt khác để giải quyết vấn đề trước mắt.

Ngô Tam Tỉnh trầm ngâm giây lát, trong mắt lóe lên tia tán đồng, gật đầu nói: "Lời này có lý, phản chính thì việc kể lại câu chuyện của vị tiểu ca kia cũng là chuyện sớm muộn." Lời vừa dứt, ông liền tiêu sái phất tay, ra hiệu cho tên hỏa kế trung thành kia lập tức lên đường thi hành nhiệm vụ.

Vị hỏa kế này ngày thường nghe Ngô Tam Tỉnh kể các loại kỳ văn

dị sự luôn nghe đến nhập mê, giờ phút này tuy bị sự sai phái đột ngột cắt ngang "hội kể chuyện", trong lòng khó tránh khỏi dâng lên chút không vui, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt không giận tự uy của Ngô Tam Tỉnh, mọi bất mãn nháy mắt tan thành mây khói, chỉ để lại dáng vẻ cung kính tòng mệnh.

Bước chân hỏa kế dần đi xa, Ngô Tam Tỉnh lúc này mới khẽ vỗ vỗ má mình, ý đồ xua tan một chút mệt mỏi do thảo luận thời gian dài mang lại, mở miệng nói: "Đã như vậy, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian, đánh nhanh thắng nhanh đi.

Trần Mộc, vừa rồi cậu nói đến đâu rồi, thuật lại cho tôi một lần nữa xem nào?" Trần Mộc nghe vậy, kiên nhẫn đem những thông tin về đoạn Bạch Thư thần bí trước đó tường thuật lại một lần, từng chi tiết đều cố gắng chính xác không sai sót.

Ngô Tam Tỉnh vừa nghe vừa gật gù, dường như khá hài lòng với trí nhớ tỉ mỉ của Trần Mộc. "Không sai, điểm cốt lõi chính là nội dung của Bạch Thư đó.

Giữa người ngoại quốc kia và Chiến Quốc Bạch Thư lại có mối liên hệ thiên ti vạn lũ, đoạn quá khứ này khá phức tạp, còn phải từ đầu kể lại tỉ mỉ.

Cháu trai, cậu ở trong biển thương trường chìm nổi cũng được một đoạn thời gian rồi, đối với loại văn vật cổ xưa như Chiến Quốc Bạch Thư này, hiểu biết được bao nhiêu?" Nói xong, ông nhìn chằm chằm vào Trần Mộc, dường như ký thác kỳ vọng cao vào cuộc đối thoại này.

Trần Mộc trầm ngâm giây lát, trong đầu hiện lên từng chút từng chút chuyện mình kinh doanh thác phiến nhiều năm qua.

Mặc dù tận sâu trong lòng, hắn đối với nghề này không nói lên được là yêu thích bao nhiêu, luôn cảm thấy lợi nhuận vi mỏng mà

người phải giao thiệp đa phần đều mang tính khí cổ quái khó nói.

Nhưng thời gian là hòn đá mài tốt nhất, ngày qua ngày, năm lại qua năm, lăn lộn trong cái nghề này, hắn đã lặng lẽ có được sự quan sát khá sâu sắc đối với đủ loại bí tân và môn đạo của thế giới thác phiến.

Nói đến thác phiến, thì không thể không nhắc tới một sự tồn tại khá đặc thù —— Chiến Quốc Bạch Thư.

Chỉ nghe tên gọi, dường như rất dễ hiểu, chẳng qua là sách lụa thời Chiến Quốc.

Tuy nhiên, hai chữ "Chiến Quốc" này bao hàm phạm trù thực ra còn hẹp hơn tưởng tượng.

Trong mắt người trong nghề, một số trân phẩm hiếm có thời Xuân Thu cũng được quy nạp một cách rộng rãi vào danh nghĩa "Chiến Quốc", trở thành con cưng trên thị trường giao dịch.

Chiến Quốc Bạch Thư bản chính thực sự lưu thông trên thị trường ít như sao buổi sớm, mỗi một quyển đều là vô giá chi bảo.

Giá trị của nó không chỉ nằm ở niên đại lâu đời, mà còn bởi nó xuất phát từ các cổ mộ ở những vùng địa lý khác nhau như đất Sở, đất Ngụy... cho nên được phân chia tỉ mỉ thành Sở Bạch Thư, Ngụy Bạch Thư cùng nhiều loại hình khác, mỗi loại đều mang theo phong vị văn hóa và dấu vết lịch sử của từng vùng miền.

Nội dung của những Bạch Thư này ngũ hoa bát môn, liên quan đến thiên văn, địa lý, triết học, chiêm bốc và nhiều lĩnh vực khác, là tư liệu quý giá để nghiên cứu xã hội cổ đại.

Trong đó, vưu vi trân quý nhất phải kể đến Lỗ Bạch, đó là Bạch Thư đến từ đất Lỗ, uẩn hàm văn hóa Nho gia thâm hậu.

Về Lỗ Bạch chân chính, những gì Trần Mộc biết được rất ít ỏi, bẻ đầu ngón tay cũng đếm hết, hơn nữa cho dù là những Lỗ Bạch được

công nhận này, cũng không có cái nào là hoàn chỉnh không sứt mẻ, đại đa số đều tàn phá không toàn vẹn, khiến người ta tiếc nuối.

Trên thị trường tự nhiên không thiếu kẻ ngư mục hỗn châu, các loại "Lỗ Bạch" giả mạo ngụy liệt tầng tầng lớp lớp, chân giả khó phân, thường thường khiến không ít nhà sưu tầm phải chùn bước, ngay cả cơ quan giám định chính thức cũng thường xuyên khó đưa ra chứng nhận xác thực, khiến cho việc sưu tầm phương diện này tràn ngập càng nhiều tính không xác định và rủi ro.

Lỗ Bạch Thư, vật dẫn văn hiến cổ xưa này, cũng không phải là một khối thống nhất, bên trong nó ẩn chứa biến tấu và khác biệt phong phú.

Căn cứ vào phong cách thư pháp sử dụng, cùng với kích thước to nhỏ của thác phiến, Lỗ Bạch Thư được phân chia tỉ mỉ thành nhiều loại biệt nhỏ nhưng độc đáo.

Trong đông đảo phân chi đó, có một loại phá lệ dẫn người chú mục, đó chính là Lỗ Hoàng Bạch.

Chỗ trân quý của nó, không chỉ đơn thuần vì chất liệu hay tuổi thọ lâu đời, mà là ẩn giấu trong những văn tự khiến người ta khó hiểu bên trên.

Những văn tự ghi lại trên Lỗ Hoàng Bạch này, phảng phất là mật mã bí mật đã thoát ly khỏi sự trói buộc ngữ pháp thế gian.

Mỗi ký tự đơn độc dường như đều có thể ẩn ước lộ ra một tia ánh sáng ý nghĩa, nhưng khi chúng xâu chuỗi lại, lại cấu thành một lạch trời khó mà vượt qua để hiểu được.

Ngay cả đối với những học giả tinh thông cổ văn tự, như Bát Đại Thiên Thư lừng danh trong Cửu Châu —— "Thương Hiệt Thư" nổi danh với trí tuệ cổ xưa, "Hạ Vũ Thư" ghi chép truyền kỳ trị thủy,

"Hồng Nham Thiên Thư" và "Dạ Lang Thiên Thư" mỗi cái đều mang theo văn hóa bộ tộc thần bí, "Ba Thục Phù Hào" thâm tàng bí mật của nước Thục cổ, Khoa Đẩu Văn như lời thì thầm viễn cổ, "Đông Ba Văn Thư" kể lể câu chuyện thần thánh của tộc Nạp Tây, cùng với "Tuân Lũ Bi" thần bí khó lường...

Những thứ này đều là văn tự cô bản hiếm thấy trên thế gian, nhưng cho dù như thế, đối với việc giải đọc văn tự trên Lỗ Hoàng Bạch vẫn cứ bó tay không biện pháp.

Những văn hiến cổ xưa này tuy mỗi cái độc lập, nhưng lại cùng nhau cấu kiến nên một hệ thống tri thức to lớn và phức tạp, duy chỉ có văn tự trên Lỗ Hoàng Bạch, giống như một câu đố chưa giải, độc lập với đời, khiến người ta vọng nhi sinh úy.

Giới khảo cổ học nước ngoài đã đặt cho loại Lỗ Hoàng Bạch tràn ngập sắc thái thần bí này một cái tên đầy huyễn tưởng —— "Cửu Châu Ma Pháp Thư".

Bởi vì trong mắt bọn họ, những văn tự kỳ dị này nếu đọc theo một trình tự đặc định nào đó, sẽ giống như phù thủy thi triển chú ngữ đang tiến hành nghi thức nhảy múa cổ xưa, uẩn tàng một cỗ sức mạnh siêu nhiên.

Loại tưởng tượng vượt thời đại này càng tăng thêm màu sắc truyền kỳ cho Lỗ Hoàng Bạch.

Tuy nhiên, bánh xe lịch sử cuồn cuộn về phía trước, vào năm 1974 quan trọng này, một tia rạng đông đã xuyên thấu màn sương bao trùm lên Lỗ Hoàng Bạch.

Một vị trí giả không tên tuổi đã thành công mở khóa mật mã ngàn năm này, vén lên bức màn bí mật của văn tự Lỗ Hoàng Bạch.

Phát hiện này được hậu thế tôn xưng là "Chiến Quốc Thư Đồ"

—— một loại nghệ thuật mã hóa cổ đại kết hợp khéo léo giữa hình vẽ và văn tự.

Sự xuất hiện của nó không chỉ cung cấp chìa khóa để giải đọc Lỗ Hoàng Bạch, mà còn mở ra cho người đời một cánh cửa thông tới sâu thẳm văn minh cổ đại, để đoạn lịch sử trần phong kia chậm rãi chảy xuôi ra, tái hiện trước mắt người đời.

Trần Mộc lần đầu tiên tiếp xúc với từ vựng "Lỗ Bạch" này là trong một lần ngẫu nhiên giao đàm với Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh ngôn từ lấp lửng, phảng phất thứ được nhắc tới không chỉ là một danh từ đơn giản, mà là một cánh cửa thông tới bí mật cổ xưa.

Chương 1196

Dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ, Trần Mộc thâm nhập khai quật, tra duyệt lượng lớn tư liệu, cuối cùng vạch trần được một phát hiện trọng đại trần phong trong dòng sông lịch sử.

Tiếc nuối là, đột phá trọng đại của giới khảo cổ này xảy ra vào năm 1974, năm đó lại có một sự kiện chấn động thế giới khác quá mức chói mắt, dẫn đến thành quả nghiên cứu về Lỗ Bạch này bị vô tình chôn vùi dưới dòng lũ thời đại, chưa thể dẫn phát sự oanh động và chú ý xứng đáng.

Đến tận hôm nay, thác phiến Bạch Thư thời Chiến Quốc vẫn vô cùng hot trong giới sưu tầm, mà trong đó, Lỗ Bạch càng trở thành tiêu điểm để đông đảo nhà sưu tầm cạnh tranh truy đuổi.

Lời đồn nổi lên bốn phía, có nghiên cứu khảo cổ cho thấy, loại Lỗ Bạch Thư trân quý này có khả năng tổng cộng một trăm hai mươi quyển, mặc dù con số này lai lịch mơ hồ, không thể khảo chứng, nhưng nó giống như một cơn gió thần bí, trêu chọc tâm huyền của mỗi một kẻ tầm bảo.

Trần Mộc biết rõ, thác phiến Lỗ Bạch thực sự lưu thông trên thị trường chẳng qua chỉ khu khu bốn đến năm mảnh, những vật trân quý này thường thường chỉ lưu chuyển giữa những nhân sĩ chuyên nghiệp có ánh mắt độc đáo, học thức uyên bác, tuyệt không phải vật dung tục có thể tùy ý tìm thấy trên mạng.

Càng thú vị là, các nhà sưu tầm nước ngoài dường như có một loại si mê khó tả đối với loại cổ vật này, điều này không nghi ngờ gì đã thúc đẩy càng nhiều con buôn đi khắp chân trời góc bể, mang theo mộng tưởng một đêm chợt giàu, ý đồ phát quật ra Lỗ Bạch cô bản

độc nhất vô nhị ở một góc nào đó không ai biết.

Nếu muốn tìm kiếm những Lỗ Bạch Thư hiếm thấy này, Trần Mộc biết rõ một con đường hữu hiệu —— tự mình đi thăm dò những cửa tiệm thác phiến ẩn nấp giữa chợ búa.

Những cửa tiệm này thường thường chất đầy các loại thác phiến, chúng đến từ những niên đại khác nhau, mang theo câu chuyện của riêng mình, nhưng đều bị hờ hững chồng chất lên nhau, chưa qua phân loại tỉ mỉ.

Bọn người Trần Mộc mỗi lần thu mua thác phiến cũng đều tiến hành quy mô lớn, hoàn toàn không cố kỵ bí mật và giá trị có thể ẩn giấu sau mỗi một mảnh.

Hoàn cảnh như vậy tuy rằng tạp loạn vô chương, nhưng đối với những người sưu tầm có ánh mắt sắc bén, tâm tư tỉ mỉ mà nói, lại là một kho báu đang chờ đợi được phát quật.

Ở nơi này, mỗi một tấc không gian đều có thể giấu một đoạn lịch sử chưa xong, mỗi một lần lật xem đều có khả năng là cuộc đối thoại trực tiếp với văn minh cổ đại.

Trong lữ đồ tham tìm những bảo vật ẩn bí kia, nếu là người thực sự có tâm, liền có thể phát quật ra vật trân quý không được người đời biết đến trong đám bụi trần lịch sử mênh mông như biển khói.

Những bảo tàng lãnh môn này, phảng phất như ngôi sao không bắt mắt nhất trong bầu trời đêm, lẳng lặng lấp lánh quang mang độc thuộc về chúng.

Mà những người hữu hạnh tìm được loại bí bảo này, thường thường lựa chọn lặng lẽ thu tàng nó, giống như che chở khu vườn bí mật sâu trong nội tâm, một mình chìm đắm trong niềm vui khám phá và phát hiện kia, không muốn để sự uyên náo của thế tục quấy nhiễu

sự ninh tĩnh hiếm có này.

Do đó, cái thị trường lấy việc truy tìm di vật cổ đại làm nghề này, mặc dù bao trùm một tầng khăn che mặt thần bí, lại vẫn bằng vào mị lực độc đáo của nó, hấp dẫn từng đám người chí thú tương hợp, việc làm ăn trong sự ăn ý và ẩn bí này cứ thế lặng lẽ hưng long.

Ngô Lão Cẩu mà Trần Mộc biết, lai lịch có thể truy ngược về ngàn năm trước, là di vết của thời kỳ Chiến Quốc phong vân biến ảo đó.

Lỗ Hoàng Bạch, với giá trị lịch sử đặc hữu cùng văn tự thần bí khó phá giải, đã trở thành thánh vật mà đông đảo kẻ tầm bảo tha thiết ước mơ.

Tuy nhiên, người nhà họ Trần trải qua một trận phong ba năm xưa, thâm hiểu đạo lý cây to đón gió, cho nên đối với phát hiện trân quý này, đã lựa chọn xử lý điệu thấp, không làm rầm rộ.

Ngô Lão Cẩu, một vị lão tiền bối thanh danh hiển hách trên giang hồ, cho dù đối mặt với sự dò hỏi của rất nhiều kẻ hiếu kỳ, cũng chỉ cười mà không nói, đem đoạn chuyện cũ này giấu sâu tận đáy lòng, chỉ lưu truyền trong nội bộ gia tộc.

Phần Lỗ Hoàng Bạch này, theo nghiên cứu suy đoán về sau, cực có khả năng là bút ký tư nhân của vị nhân vật truyền kỳ thời Chiến Quốc kia —— Thiết Diện Sinh.

Thiết Diện Sinh, một kẻ giống như u linh trong màn sương lịch sử, hắn không chỉ để lại từng chuỗi mê đoàn trên chính đàn, mà đời sống cá nhân càng tràn ngập sắc thái kỳ huyễn.

Nghe đâu, hắn khát cầu tri thức vô biên vô tế, giống như Da Vinci thời phục hưng, không chỉ tinh thông nhiều môn kỹ nghệ, còn phát minh ra hệ thống văn tự của riêng mình, dùng để ghi lại những tia lửa tư tưởng cùng kỳ văn dị sự mà người ngoài không thể chạm tới.

Trong một lần thám hiểm cổ mộ kinh tâm động phách, hắn ngoài ý muốn thu hoạch được một phần Lỗ Hoàng Bạch cực kỳ hiếm thấy.

Hành vi như vậy, không nghi ngờ gì đã tăng thêm vài phần cảm giác thần bí khó tả cho bút ký của hắn, dẫn người vô hạn hà tưởng.

Từ sau khi trở về từ chuyến đi mạo hiểm ở Lỗ Vương Cung, Trần Mộc cũng không thể miễn tục, bị phần Lỗ Hoàng Bạch này hấp dẫn thật sâu, đầu nhập lượng lớn thời gian và tinh lực mưu toan giải khai bí mật của nó.

Trong dòng sông lịch sử dằng dặc của nhân loại, những người lựa chọn dùng mật văn ghi lại phát hiện quan trọng, thường thường là xuất phát từ sự bảo hộ đối với một loại chân tướng nào đó đủ để lay động căn cơ thời đại.

Bọn họ sợ hãi phát hiện của mình bị thế lực chủ lưu coi là dị đoan, tiến tới tao ngộ vận mệnh bị gạt bỏ hoặc lãng quên, do đó không thể không áp dụng phương thức cực đoan và cô độc như vậy, đem kết tinh trí tuệ của mình phong ấn trong thời gian, chờ đợi trí giả trong tương lai vén lên bức màn bí mật.

Đối với Trần Mộc mà nói, mỗi một lần nỗ lực giải đọc Lỗ Hoàng Bạch, đều phảng phất là một lần đối thoại xuyên việt thời không, để hắn cảm nhận khắc sâu hơn sự hậu trọng của lịch sử và trí tuệ của người xưa.

Về Bạch Thư thần bí khó lường kia, những gì Trần Mộc biết rất ít, chỉ là vài đoạn ngắn cùng truyền thuyết mơ hồ.

Hắn đem những tin tức vụn vặt này cẩn thận ghép lại, chậm rãi tự thuật hướng về phía Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh nghe xong, hơi gật đầu, khóe miệng phác họa ra một nụ cười bất đắc dĩ, trêu chọc nói: "Nói không sai, xem ra ngồi

trong hố xí thời gian dài, cho dù không có gì để bài tiết, cũng có thể ngâm nga ra vài câu điệu hát cảm khái nhân sinh." Lời còn chưa dứt, ông đã khom lưng cúi người, từ gầm giường lôi ra một cái ba lô cũ kỹ biên duyên đã mài mòn, phủ đầy dấu vết năm tháng, phảng phất như mở ra một đoạn ký ức trần phong.

Ngón tay Ngô Tam Tỉnh sờ soạng trong túi giây lát, cuối cùng móc ra một tấm ảnh cũ đã nhăn nheo, mép ngả vàng, nhẹ nhàng đưa cho Trần Mộc.

Trần Mộc hai tay tiếp nhận, ánh mắt lập tức bị hình ảnh trên tấm ảnh hấp dẫn gắt gao.

Đó là một phần Bạch Thư thời Chiến Quốc được trưng bày trong tủ kính bảo tàng, xuyên qua tấm ảnh mờ nhạt, vẫn có thể cảm nhận được vận vị độc đáo tỏa ra từ văn vật cổ xưa kia.

Văn tự trên Bạch Thư sắp xếp công chỉnh lại thần bí, phảng phất mỗi một đạo bút họa đều ẩn giấu trí tuệ và bí mật ngàn năm.

Trần Mộc trong lòng thầm suy đoán, đây hẳn là bản chính mà năm đó Ngô Lão Cẩu mạo hiểm trộm ra, sau đó bất hạnh rơi vào tay người ngoại quốc không nghi ngờ gì. "Bảo vật này, nguyên bản hẳn là truyền thừa của gia tộc chúng ta." Thanh âm Ngô Tam Tỉnh trầm thấp mà cảm khái, "Ba năm trước, tôi sang Mỹ đi đến nước Ưng Tương (Hoa Kỳ), trong Viện bảo tàng Mỹ thuật Metropolitan ở New York, vô tình chụp lại tấm ảnh này.

Tất cả mọi chuyện, khởi nhân đều bắt nguồn từ mảnh Bạch Thư không bắt mắt này.

Hồi tưởng lại, vận mệnh dường như thật sự có quỹ tích đã định sẵn của nó, bốn thế hệ gia tộc chúng ta, phảng phất bị một sợi dây vô hình dắt đi, vô luận nguyện ý hay không, đều bị cuốn vào cái mê đoàn cổ xưa này.

Đây cũng là lý do vì sao Trần Mộc tôi cực lực ngăn cản cậu đặt chân đến chốn này —— tôi hy vọng phân nhiễu kéo dài mấy chục năm này, ở thế hệ tôi là có thể vẽ lên dấu chấm tròn, không còn liên lụy đến người vô tội là cậu." Trong lời nói của Ngô Tam Tỉnh lộ ra sự mệt mỏi thâm trầm cùng sự kỳ vọng đối với tương lai, ánh mắt ông lấp lóe cảm xúc phức tạp, vừa có tiếc nuối với quá khứ, cũng có hy vọng với tương lai.

Bốn thế hệ, đúng vậy, trong lòng Trần Mộc không kìm được dâng lên một cỗ cảm giác tang thương khó tả, hắn khẽ thở dài, ánh mắt xuyên qua năm tháng dằng dặc, dường như đang đối thoại với những tiền bối chưa từng gặp mặt kia, chậm rãi hỏi: "Rốt cuộc trên Bạch Thư đã trải qua thời gian tẩy lễ kia, tuyên khắc nội dung như thế nào?

Liệu có giấu bí mật mà chúng ta không cách nào chạm đến không?" Trên mặt Ngô Tam Tỉnh nở nụ cười thần bí khó lường, trong đôi mắt lóe lên tia sáng cơ trí, từ từ nói: "Chính như Trần Mộc cậu nói trước đó, bí mật này, nếu không phải thân tai nghe thấy, mặc cho tưởng tượng cũng khó mà chạm tới vạn nhất của nó.

Sự thật là, trên Bạch Thư kia cũng không phải là văn tự ghi chép tràng giang đại hải, mà là một loại đồ hình thần bí vượt qua ngôn ngữ diễn đạt, ẩn giấu tin tức không ai biết." "Đồ hình?" Trần Mộc nghe vậy, mày khẽ nhíu, suy nghĩ không tự chủ được bay về lần thám hiểm Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Chiến Quốc Bạch Thư trong đoạn ký ức đó, đồng dạng cũng dùng một loại phương thức kỳ lạ, chỉ dẫn bọn họ tham tìm vị trí. "Chẳng lẽ, đây lại là một lần chỉ thị ẩn hối thông qua đồ hình để thám hiểm cổ mộ?" Ngô Tam Tỉnh khẽ lắc đầu, trong mắt lóe lên một tia phức tạp, giải thích: "Không, nó không phải thứ mà bản đồ đơn giản có thể khái quát, tin tức uẩn hàm trong đó thâm thúy hơn một tấm đồ hình phẳng nhiều, rắc rối phức tạp, hoàn hoàn tương khấu.

Nguồn gốc của tất cả những chuyện này, cần nói từ trước chuyến đi Tây Sa.

Vị bằng hữu đến từ dị quốc tha hương kia, đã đem toàn bộ câu chuyện kể tỉ mỉ cho tôi.

Một khi tôi thuật lại cho cậu, cậu liền sẽ hiểu, sự huyền bí của tất cả những thứ này, đâu chỉ hai chữ 'bản đồ' có thể bao quát." Nhắc đến vị truyền giáo sĩ này, lúc đó hắn tên là Cox Hendry, sở hữu một cái tên tiếng Trung nghe có vẻ khá tôn quý —— Cừu Đức Khảo.

Hắn nương thân tại một trường học giáo hội ở Trường Sa, sắm vai nhân vật truyền thụ tri thức.

Đó là một niên đại đặc biệt, Cửu Châu thời Dân Quốc đang đón nhận sự va chạm kịch liệt của văn hóa Đông Tây, Cừu Đức Khảo với tư cách là một trong những nhân sĩ nước Mỹ theo trào lưu Đông tiến dũng mãnh ùa vào mảnh đất yên vui này, thân ảnh của hắn trong phong vân biến ảo của thời đại đó, hiển lộ phá lệ dẫn người chú mục.

Tuy nhiên, tâm tính kẻ này từ nhỏ đã pha tạp, đối với cuộc đời tu hành của một ông Tây cũng không có quá nhiều nhiệt tình, ngược lại là tràn ngập lòng hiếu kỳ vô tận cùng sự hướng về đối với văn hóa của mảnh đất Cửu Châu rộng lớn kia.

Có lẽ, tại quốc gia bị kinh tế thị trường phồn vinh in sâu dấu ấn của hắn, văn vật cổ xưa chẳng qua là một loại trong những món hàng hóa rực rỡ muôn màu, đã có thể tự do giao dịch, tự nhiên cũng có thể vượt qua trùng dương, lưu thông trên thế giới.

Cứ như vậy, vào năm thứ ba hắn đặt chân đến Cửu Châu, khi mới mười chín tuổi, hắn đã lặng lẽ bắt đầu những mánh khóe buôn lậu văn vật bí mật.

Cừu Đức Khảo trên con đường buôn lậu luôn giữ sự cẩn thận và

khắc chế dị thường, quy mô làm ăn của hắn cũng không hiển hách, nhưng lại giống như dòng nước ngầm cuộn chảy, ẩn bí mà kiên nhận.

Giới buôn lậu lúc bấy giờ, đại khái chia làm hai loại người: Một loại như bèo tấm trôi dạt bất định, theo đuổi sự lưu động hàng hóa số lượng lớn, giá cả tuy ép xuống cực thấp, nhưng mỗi một đơn đều đi kèm với rủi ro cực lớn, như nhảy múa trên mũi dao; loại còn lại, thì là lấy Cừu Đức Khảo làm đại biểu cho "tuyến đường tinh phẩm", bọn họ nguyện ý chi trả cái giá cao ngất, đổi lấy bảo vật hiếm có mà trân quý, số lượng tuy ít, lại bảo đảm tính an toàn và tỷ lệ thành công của hành động, mỗi một vụ mua bán đều là nắm chắc thắng lợi.

Chiến lược kinh doanh tinh minh lại ổn kiện này, vừa khéo không hẹn mà hợp với trí giả trong Lão Cửu Môn là Ngô Lão Cẩu, hai người bởi vậy kết hạ duyên phận không giải được, quan hệ từng có lúc khá mật thiết.

Chương 1197

Nhưng Cừu Đức Khảo kỳ nhân, thực chất thành phủ khá sâu, trước mặt hữu tình, cũng không phải hạng người thẳng thắn đối đãi.

Tận sâu trong nội tâm, hắn chưa từng thực sự coi Ngô Lão Cẩu là bằng hữu, thậm chí trong mắt hắn, địa vị của Ngô Lão Cẩu cũng không bình đẳng với bản thân hắn.

Sự coi thường và toan tính ẩn giấu sau nụ cười này, giống như một tia gió lạnh trong ngày đông, lặng lẽ ẩn phục, trong những ngày tháng tương lai, dần dần hiển lộ ra bộ mặt thật băng lãnh của hắn.

Trường Sa năm 1949, bao trùm dưới mây đen của sự hội bại toàn diện thời Dân Quốc, mỗi một góc thành phố dường như đều tràn ngập một loại bất an cùng tiêu điều.

Đó là đêm trước của sự thay đổi thời đại, bánh xe lịch sử cuồn cuộn về phía trước, không thể ngăn cản.

Sau đó đến năm 1952, theo đại cục đã định, thế lực giáo hội từng hoạt động trên đại địa Cửu Châu bắt đầu lặng lẽ lui về, đông đảo bạn bè quốc tế đến từ nước Mỹ cũng nhao nhao thu dọn hành lý, bước lên đường về, bọn họ nhận được điện báo giáo hội gửi tới, báo cho biết khi hết thảy xu hướng ổn định, nên mau chóng trở về cố thổ.

Trong bối cảnh này, hắn —— một ngoại kiều tinh minh lại am hiểu thế sự, mẫn cảm giác sát được lữ trình thương nghiệp của mình trên mảnh đất này sắp sửa vẽ lên dấu chấm tròn.

Thế là, một sự chuẩn bị cáo biệt lặng yên không một tiếng động lặng lẽ trải ra trong lòng hắn.

Hắn bất động thanh sắc chuyển đi của cải tích lũy nhiều năm, mỗi

một bước hành động đều lộ ra sự lão luyện và cẩn thận.

Tuy nhiên, dưới sự bình tĩnh bề ngoài này, ẩn giấu một cơn bão táp đã ấp ủ từ lâu.

Đêm trước khi đi, trong mắt hắn lóe lên một tia sáng lạnh lùng khó phát hiện, một kế hoạch dần dần thành hình.

Hắn cùng đồng bọn bắt đầu mưu toan một vụ giao dịch to gan lại ngoan lạt —— lợi dụng sự tín nhiệm và giao tình cũ đã xây dựng lâu dài ở Cửu Châu, thu mua lượng lớn cổ đổng minh khí trân quý.

Bọn họ khéo léo vận dụng sự tin cậy trong lòng người, lấy tiền đặt cọc cực thấp làm mồi nhử, gần như dùng phương thức lừa gạt, dễ dàng cuốn đi lượng lớn bảo vật vô giá, trong đó bao gồm một kiện Bạch Thư thời Chiến Quốc ý nghĩa phi phàm đối với Ngô Lão Cẩu.

Kiện Bạch Thư này, gánh chịu không chỉ là sự hậu trọng của lịch sử, càng là minh chứng cho việc mấy thế hệ nhà họ Ngô đã dùng mạng để đánh cược.

Ngô Lão Cẩu đối mặt với thỉnh cầu "thu mua" đột ngột này, nội tâm cực kỳ kháng cự.

Di sản quý báu này, mỗi một nét bút, mỗi một nét vẽ đều ghi lại máu và nước mắt của gia tộc, là thứ ông ấy vô luận như thế nào cũng không muốn cắt bỏ.

Tuy nhiên, Cừu Đức Khảo, gã ngoại bang tinh thông toan tính kia, đã thêu dệt một lời nói dối nhìn như đường hoàng, tuyên bố khoản tiền thu được sẽ dùng để mở thiện đường, cứu trợ người nghèo khổ.

Ở niên đại đó, tích đức hành thiện được coi là mỹ đức chí cao vô thượng, Ngô Lão Cẩu sau một hồi giãy giụa và suy xét, mang theo một tia hy vọng yếu ớt cùng bất đắc dĩ, cuối cùng miễn cưỡng đáp ứng vụ giao dịch này, trong lòng lại đau như dao cắt.

Vụ giao dịch này, không chỉ là sự chuyển dịch tài vật, càng là một lần khảo nghiệm đối với nhân tính, tín nhiệm và đạo đức, nó để lại vết sẹo khó phai mờ trong lòng Ngô Lão Cẩu, cũng chôn xuống phục bút phức tạp cho câu chuyện sau này.

Sau khi tất cả hàng hóa được cẩn thận từng li từng tí đưa vào khoang thuyền, giữa mi vũ Cừu Đức Khảo lóe lên một tia lo lắng khó lường.

Hắn biết, trong đám người hiệp trợ hắn lần này, không thiếu mấy nhân vật có bối cảnh phức tạp, thủ đoạn cường ngạnh.

Để tránh cho tương lai có thể xuất hiện phiền toái và tai họa ngầm không cần thiết, hắn ở trên boong tàu bí mật gửi đi một bức điện báo, địa điểm là Cảnh bị xử đang giám sát nghiêm mật toàn bộ thành phố lúc bấy giờ.

Trong bức điện báo đó, hắn tiết lộ tường tận không sót gì hành tung và đặc điểm của khoảng mười mấy tên Thổ phu tử thâm am đạo này, bao gồm cả cha tôi - Ngô Lão Cẩu, trực tiếp giao thông tin cho quân đội đang trú đóng ở Trường Sa.

Hành động này, cuối cùng xúc phát "Chiến Quốc Bạch Thư Án" hiển hách nổi danh trong lịch sử.

Đây không chỉ là một vụ án buôn lậu văn vật đơn giản, do quan hệ phi đồng tầm thường giữa Cừu Đức Khảo và vị tướng lĩnh Dân Quốc nào đó trước kia, trong vụ án còn đan xen phức tạp các yếu tố gián điệp, hiềm nghi phản quốc cùng nhiều yếu tố đặc hữu, khó hiểu của thời đại đó, khiến cho toàn bộ sự kiện trở nên dị thường phức tạp, gần như động chạm đến thần kinh của tất cả các tiền bối trong lĩnh vực tương quan lúc bấy giờ.

Ngày hôm đó Cừu Đức Khảo chở đầy văn vật trân quý mà về, mà những Thổ phu tử từng tích lũy của cải kinh người cho hắn, vận

mệnh lại đột ngột lao xuống dốc —— có người bị vô tình xử bắn, có người thì lang thang vào tù, toàn bộ quần thể bao trùm trong tuyệt vọng và tiếng kêu rên.

Thành thật mà nói, hành vi của bọn họ xúc phạm pháp luật, bị trừng phạt thực sự là gieo gió gặt bão, nhưng kết thúc bằng phương thức tàn nhẫn và bi lương như vậy, vẫn khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

Sau sự kiện này, hoạt động buôn lậu văn vật trên đại địa Cửu Châu gần như im hơi lặng tiếng, ở mức độ rất lớn, điều này có liên quan mật thiết đến lực chấn nhiếp cường đại sinh ra từ kết cục bi thảm của đông đảo Thổ phu tử trong vụ án kia.

Năm tháng đó, cha tôi còn trẻ, chính là lúc huyết khí phương cương, không sợ hãi gì.

Nhớ lại hoàng hôn hôm đó, tịch dương như máu, nhuộm đỏ chân trời một màu tinh hồng.

Ngô Lão Cẩu mẫn cảm giác sát được sự biến hóa vi diệu của bầu không khí chung quanh, một cỗ dự cảm bất tường lặng lẽ leo lên đầu tim.

Khi dạ sắc buông xuống, chưa đợi trăng lưỡi liềm treo lên đầu ngọn cây, ông ấy liền quyết đoán, cõng hành lý lên, nhân lúc bóng đêm như mực, vội vàng đào tẩu khỏi trấn nhỏ nhìn như bình tĩnh thực chất mạch nước ngầm cuộn trào kia.

Mặt trăng ẩn vào tầng mây, các vì sao cũng phảng phất biết được nỗi lo âu của ông, keo kiệt không chịu rắc xuống quang mang, chỉ để lại cho ông một con đường núi tối đen như mực.

Giữa rừng núi, cổ thụ tham thiên, cành lá đan xen thành từng tấm lưới dày nặng, che khuất ánh trăng, khiến cho trong rừng càng thêm

vài phần âm sâm và thần bí.

Len lỏi giữa bóng tối vô tận, tim như treo trên lồng ngực, mỗi bước chân giẫm lên lá khô đều phát ra tiếng loạt xoạt.

Âm thanh này trong đêm tĩnh mịch lại càng thêm rõ ràng, hệt như tiếng gầm gừ của dã thú rình mồi.

Cuối cùng, sâu trong một khu rừng rậm, Ngô Lão Cẩu đã phát hiện ra một ngôi cổ mộ bị năm tháng lãng quên, cửa đá loang lổ, mọc đầy rêu xanh, toát ra một thứ khí tức khiến người ta kinh hãi.

Bên trong ngôi cổ mộ âm u ẩm ướt đó, Ngô Lão Cẩu co ro trong góc, xung quanh là sự tĩnh lặng chết chóc và những điều chưa biết đã ngủ say ngàn năm, không khí tràn ngập mùi mục nát và bụi bặm.

Cùng với những hài cốt cổ xưa này, thời gian dường như ngưng đọng.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, ta chỉ có thể dựa vào ánh sáng yếu ớt của mồi lửa trong tay để chống lại nỗi sợ hãi vô biên.

Cứ như vậy, ta đã trải qua hai tuần dài đằng đẵng trong hơi thở của tử thần, cho đến khi gió yên bão lặng, ta mới có thể sống sót trở về, mình trần như nhộng, mang theo một thân tàn tạ và nhếch nhác, trốn đến thiên đường hạ giới — Hàng Châu.

Trải nghiệm lần đó, giống như một tảng đá khổng lồ, đè nặng lên tim ta, trở thành một bóng ma khó phai mờ trong cuộc đời ta, cái tên Chiến Quốc Bạch Thư cũng vì thế mà trở thành một điều cấm kỵ không thể chạm đến trong lòng ta.

Khi cha ta còn sống, ông luôn dặn đi dặn lại chúng ta rằng, những chuyện xưa cũ đó như một vũng nước sâu không thấy đáy, không được tùy tiện dấn thân vào, vì vậy ở nhà họ Ngô, đoạn lịch sử này đã trở thành một ký ức gia tộc bí mật không được tuyên bố.

Cùng lúc đó, bên kia đại dương, gã người Tây tên Cừu Đức Khảo, mang theo những văn vật quý giá cướp đoạt từ Cửu Châu, trở về quốc gia xinh đẹp của hắn.

Tại đó, hắn tổ chức một buổi đấu giá chấn động thế giới, lần lượt bán đi những bảo vật thấm đẫm ký ức lịch sử văn hóa của xứ người.

Trong đó, Chiến Quốc Bạch Thư với giá trị văn hóa độc đáo và tính hiếm có đã trở thành ngôi sao của buổi đấu giá, cuối cùng được Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan New York mua lại với giá trên trời, không chỉ phá vỡ kỷ lục giao dịch văn vật thời bấy giờ, mà còn khiến Cừu Đức Khảo từ một nhà thám hiểm vô danh qua một đêm trở thành một tân quý tộc của xã hội thượng lưu với tài sản hàng triệu đô la.

Câu chuyện của hắn được giới văn nhân mặc khách viết thành sách, lưu truyền rộng rãi, trở thành một giai thoại truyền kỳ.

Sự tích lũy của cải không khiến Cừu Đức Khảo dừng bước, ngược lại, hắn bắt đầu hướng ánh mắt đến một vũ đài xã hội rộng lớn hơn.

Khoảng năm 1957, nhờ vào danh tiếng trong giới khảo cổ và kiến giải độc đáo về văn hóa phương Đông, Cừu Đức Khảo đã nhận được lời mời của Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan New York, đảm nhiệm chức vụ cố vấn cho bộ phận nghệ thuật Viễn Đông.

Từ đó, bóng dáng của hắn thường xuyên xuất hiện tại các sự kiện xã giao cao cấp, đưa ra những chỉ đạo và hỗ trợ chuyên nghiệp cho Chiến Quốc Bạch Thư cũng như các công tác nghiên cứu liên quan.

Tên tuổi của hắn cũng đã để lại một dấu ấn không thể xem thường trong các điện đường nghệ thuật và học thuật.

Thời kỳ đó, người đứng đầu bảo tàng chính là Phổ Ngải Luân khét tiếng.

Hai người họ dường như là một cặp song sinh trên mảnh đất Cửu Châu, dựa vào khứu giác nhạy bén đối với văn vật cổ xưa, cùng với hành vi bí mật thuê thổ phỉ ở khắp nơi tại Cửu Châu để tiến hành đào trộm phi pháp, nhanh chóng tích lũy được khối tài sản đáng kể, cũng vì thế mà kết nên một mối duyên không thể giải.

Trong mối quan hệ không được người đời ca tụng này, Cừu Đức Khảo còn vung tiền như rác, hào phóng tài trợ một khoản tiền lớn cho bảo tàng, làm quỹ chuyên môn, nhằm mục đích thu thập những văn vật Cửu Châu đang thất lạc trong dân gian, ngủ yên trong lớp bụi thời gian, để những chứng nhân lịch sử này có thể tái ngộ ánh mặt trời trong điện đường của bảo tàng.

Có lẽ vì cuộc sống giàu sang mang lại sự an nhàn, hay cũng có thể là vì tình yêu không thể cắt bỏ đối với văn hóa Cửu Châu trong lòng, Cừu Đức Khảo dần dần chuyển mình từ một thương nhân khôn ngoan thành một học giả đắm chìm trong nghiên cứu văn hóa cổ.

Chương 1198

Tại thánh đường tri thức và nghệ thuật của Bảo tàng Metropolitan, hắn đã chủ trì và thúc đẩy nhiều dự án nghiên cứu quy mô lớn, thành quả của mỗi dự án đều rực rỡ như sao trời, không chỉ mang lại những kiến giải mới cho giới học thuật, mà còn giúp hắn dần dần nổi danh.

Tuy nhiên, điều thực sự khiến tên tuổi hắn vượt qua giới hạn thời không, được hậu thế ghi nhớ, chính là hành động vĩ đại của hắn vào năm 1974 — giải mã thành công mật văn khó hiểu của Chiến Quốc Bạch Thư.

Cuộc đối thoại với trí tuệ cổ xưa này, Cừu Đức Khảo đã âm thầm tiến hành hơn hai mươi năm ròng.

Ban đầu, động cơ của hắn có lẽ xen lẫn chút toan tính thế tục, hy vọng thông qua việc giải mã bí ẩn để nâng cao giá trị thị trường của lô bạch thư quý giá này; nhưng theo thời gian, sự tìm tòi này dần chuyển hóa thành khao khát tri thức thuần túy và niềm say mê vô tận đối với văn minh cổ đại.

Dư luận bên ngoài phổ biến thái độ hoài nghi, cho rằng một người từ nước ngoài xa xôi làm sao có thể xuyên qua rào cản thời không ngàn năm, vén lên mật mã cổ xưa được chôn sâu dưới lòng đất Cửu Châu?

Tuy nhiên, chính thử thách gần như không thể này đã khơi dậy sự kiên trì và quyết tâm chưa từng có sâu trong nội tâm Cừu Đức Khảo.

Bằng trí tuệ phi phàm và nỗ lực không ngừng nghỉ, hắn cuối cùng đã phá vỡ mọi định kiến và giả định, hoàn thành kỳ tích gây chấn động giới học thuật này, chứng minh rằng sức mạnh của tri thức không phân biệt biên giới, cũng khiến tên tuổi của mình mãi mãi được khắc

trên tấm bia lịch sử của nhân loại trong công cuộc khám phá văn minh cổ đại.

Nói ra cũng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, một ngày nọ, khi hắn đang lật xem một cuốn cổ tịch Cửu Châu đã phủ bụi từ lâu tên là "Tú Phổ", một tia linh cảm như sao băng vụt qua tâm trí, dường như đã nắm bắt được chìa khóa giải mã bí ẩn cổ xưa — phương pháp giải mã độc đáo của "Chiến Quốc Thư Đồ".

Nguồn cảm hứng này đến từ những ghi chép văn tự tỉ mỉ trong "Tú Phổ", những văn tự đó không chỉ đơn thuần là giải thích các bước của công nghệ thêu thùa, mà còn là một nghệ thuật mã hóa tinh xảo.

Mối quan hệ tương ứng giữa văn tự và đồ án được kết nối một cách khéo léo với nguyên lý ma trận điểm trong toán học, trông có vẻ phức tạp, nhưng thực chất sự huyền bí nằm ở một chữ "xảo", một khi tia lửa tư duy va chạm vào điểm nút vi diệu đó, bí ẩn sẽ được giải quyết dễ dàng; ngược lại, cho dù là học giả nghiên cứu sâu sắc về mật mã học cổ đại của Cửu Châu, nếu thiếu đi khoảnh khắc lóe sáng này, cũng chỉ có thể ngậm ngùi quay về trước đại dương tri thức bao la.

Sau khi phát hiện ra phương pháp giải mã này, tâm trạng của Cừu Đức Khảo khó mà diễn tả thành lời, vừa mừng vừa sợ, hắn nhanh chóng hành động, triệu tập một đội ngũ tinh nhuệ, quyết định tiến hành một lần thử nghiệm phiên dịch toàn diện và chuyên sâu đối với cuộn Chiến Quốc Bạch Thư mà ông nội hắn để lại, thứ đã gây khó khăn cho cả gia tộc.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, chớp mắt đã một tháng trôi qua, dưới sự nỗ lực ngày đêm của cả đội, những mật văn vốn tối nghĩa khó hiểu cuối cùng cũng lần lượt được vén lên tấm màn che bí ẩn.

Tuy nhiên, khi ánh mắt của mọi người đổ dồn vào tờ giấy ghi lại thành quả giải mã, sự phấn khích trong lòng Cửu Đức Khảo lập tức đông cứng lại.

Thứ hiện ra trước mắt họ không phải là những văn tự cổ xưa ghi lại thuật chiêm bốc thâm sâu và lịch pháp chính xác của thời Chiến Quốc như mọi người dự đoán, mà là một bức đồ án khó hiểu, dường như hoàn toàn không theo một logic nào.

Sự kỳ dị của bức đồ án này gần như không thể dùng lời lẽ để miêu tả chính xác, ngay cả sau này khi Trần Mộc may mắn được thấy bản phác thảo do Ngô Tam Tỉnh nhớ lại mà vẽ ra, cũng đầy lòng nghi hoặc, khó mà đoán được thâm ý trong đó.

Nếu phải mô tả một cách cứng nhắc, chỉ có thể nói đồ án này đơn giản đến cực hạn, chỉ do sáu đường nét hình thù khác nhau, uốn lượn quanh co, cùng với một vòng tròn không đều, viền ngoài mờ ảo tạo thành.

Dường như là một nét vẽ tùy hứng của tự nhiên, hoặc là một biểu đạt trừu tượng vượt thời đại của người xưa, dẫn dắt người ta đến những tưởng tượng vô hạn, nhưng cũng khiến người ta mù mờ không hiểu.

Các đường nét quấn quýt giao nhau, tựa như những dòng sông được vẽ tỉ mỉ trên bản đồ cổ, lại giống như những dây leo sau bao năm tháng gột rửa, tùy ý vươn ra những thân cành kiên cường mà tao nhã.

Tuy nhiên, khi những đường nét này được bao bọc một cách khéo léo trong một vòng tròn, cảm giác lại hoàn toàn khác, dường như ẩn chứa một ý nghĩa sâu xa vượt ra ngoài hình thái tự nhiên.

Nhìn từ xa, đồ án ấy dường như hóa thành một văn tự cổ, mang theo bí mật và trí tuệ ngàn năm; nhưng khi lại gần quan sát kỹ, nó lại

biến đổi khôn lường, khiến người ta khó lòng nắm bắt được chân lý của nó.

Ngoài ra, trên tờ giấy rách nát này không còn bất kỳ thông tin thừa thãi nào, trống trải như một vùng hoang mạc phủ tuyết đầu mùa.

Nếu không được nhắc nhở, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ lầm tưởng rằng đây chỉ là những nét vẽ nguệch ngoạc của một đứa trẻ mới tập cầm bút, chứ không phải là một trang sách còn sót lại từ một cổ tịch Cửu Châu ngàn năm trước.

Trải qua vô số gian nan trắc trở, Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng giải mã được đoạn văn tự khó hiểu này, nhưng thứ hiện ra trước mắt lại là một bức đồ án khó hiểu đến vậy, sự kinh ngạc và bối rối trong lòng hắn dâng lên như thủy triều.

Hắn đã nhiều lần tự vấn liệu phương pháp dịch của mình có sai sót hay không, nhiều lần lật đổ làm lại, mỗi lần đều dùng thái độ nghiêm cẩn nhất để xem xét từng ký tự, từng nét chuyển.

Nhưng sau vô số lần kiểm chứng và so sánh, hắn buộc phải thừa nhận rằng, con đường dịch thuật của mình không hề có sai lầm.

Bởi vì, nếu không phải là một quá trình chuyển đổi chính xác không tì vết như vậy, những đoạn văn tự kín như bưng kia tuyệt đối không thể hóa thành bảy đường nét đơn giản mà sâu sắc trước mắt một cách hoàn hảo đến thế.

Rõ ràng, bí mật ẩn giấu sau bức đồ án này chính là thông tin quý giá được ghi lại dưới dạng mật văn trong cổ tịch, chờ đợi người có duyên vén lên ý nghĩa thực sự của nó.

Bảy đường nét này, lúc cong lúc thẳng, lúc đậm lúc nhạt, tựa như bảy ngôi sao Bắc Đẩu trên bầu trời đêm, lại giống như những phù lục thần bí được miêu tả trong cổ tịch, chúng giao nhau quấn quýt, lặng lẽ

trải ra trên tấm lụa trắng ngà vàng mà tinh mịn, toát ra một vẻ cổ xưa khó tả.

Cuộn bạch thư này rõ ràng là kết tinh trí tuệ của tiền nhân, mang theo một bí mật nào đó chưa được vén màn.

Nhưng tại sao bí mật này lại được che giấu một cách công phu sau những văn tự khó hiểu như vậy, dường như là một mê cung được cố ý thiết lập, chờ đợi người có duyên đến vén màn?

Dựa vào sự nhạy bén tích lũy được qua nhiều năm du lịch Cửu Châu, hắn biết rõ, thứ có thể được ghi lại bằng hình thức mã hóa trên tấm lụa trắng quý giá, đằng sau chắc chắn ẩn chứa một thông tin phi thường.

Những đường nét này, có lẽ là ẩn dụ cho một truyền thuyết cổ xưa, hoặc là manh mối dẫn đến một kho báu chưa biết, dù thế nào đi nữa, cũng tuyệt đối không phải là trang trí đơn giản.

Sự tồn tại của chúng giống như một lời triệu hồi không lời, kích thích lòng hiếu kỳ và khát vọng khám phá những điều chưa biết sâu trong nội tâm hắn.

Vì vậy, hắn toàn tâm toàn ý lao vào công cuộc giải mã, vô số ngày đêm, bóng dáng hắn lướt qua những giá sách cổ trong thư viện, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua những cuốn sách đã phủ bụi, cố gắng bắt lấy một tia manh mối từ những kẽ hở của lịch sử.

Mỗi khi đêm khuya vắng lặng, dưới ánh đèn leo lét, luôn thấy hắn vùi đầu vào biển tri thức mênh mông, sự kiên trì và quyết tâm ấy, dường như là đang chạy đua với thời gian, tìm kiếm sự thật đã mất.

Không chỉ vậy, hắn còn mang theo bức đồ án này, đi đến nhiều trường đại học, hy vọng có thể tìm được câu trả lời từ những học giả nghiên cứu văn hóa phương Đông.

Trong đó, hắn đặc biệt đến thăm vài vị Hán học gia gốc Hoa nổi tiếng, hy vọng nền tảng học thuật của họ có thể mang lại một tia sáng cho bí ẩn này.

Tuy nhiên, ngay cả những bậc trí giả học rộng tài cao này, đối mặt với bức đồ văn kỳ dị cũng đành bó tay.

Các giả thuyết và suy luận họ đưa ra, hoặc là quá gượng ép, thiếu bằng chứng thực tế, hoặc là viển vông, không thực tế, hoàn toàn không thể thuyết phục được ai, mọi nỗ lực dường như đều tan thành bọt biển.

Ngay lúc hắn cảm thấy nản lòng thoái chí vì tìm kiếm đã lâu, cho rằng đây có lẽ chỉ là một bí ẩn không lời giải mà tiền nhân để lại, thì một người bạn quen ở đại học đã thắp lên cho hắn một ngọn đèn hy vọng.

Người bạn này nhắc nhở hắn, đối với những bí mật cổ xưa trên mảnh đất Cửu Châu, có lẽ câu trả lời trực tiếp nhất không nằm trong các điện đường học thuật, mà là trong những người Hoa thế hệ cũ ở khu phố Tàu, những người tuy xa quê hương nhưng vẫn lưu giữ ký ức truyền miệng của tổ tiên.

Nơi đó, có thể đang cất giấu chìa khóa để giải mã tất cả.

Mang theo một tia hy vọng cuối cùng, Cừu Đức Khảo hướng ánh mắt về nơi xa xôi mà quen thuộc ấy — Phố Tàu.

Hắn nhận ra, trí tuệ thực sự thường ẩn giấu trong dân gian, những ông lão trông có vẻ bình thường kia, có lẽ chính là người nắm giữ chìa khóa để giải mã đoạn mật mã cổ xưa này.

Thế là, một hành trình tìm kiếm mới sắp bắt đầu, lần này, hắn tin rằng, khoảng cách đến sự thật đã không còn xa vời như trước nữa.

Thời đại đó, cả thế giới đang chìm trong bóng mây của Chiến

tranh Lạnh, nhưng ở khu Phố Tàu nơi đất khách quê người lại dường như là một tiểu thiên địa yên bình.

Nơi đây không chỉ là hình ảnh thu nhỏ của văn hóa Việt Nam ở hải ngoại, mà còn cất giấu nhiều bí mật và trí tuệ không ai biết đến.

Các học giả thế hệ cũ, giống như những con rồng con hổ ẩn mình giữa phố chợ, lặng lẽ bảo vệ những tri thức và huyền bí được truyền lại từ đời này sang đời khác.

Cừu Đức Khảo, một người tìm kiếm kiên trì giải mã những bí ẩn cổ xưa, mặc dù gặp nhiều trắc trở nhưng vẫn không từ bỏ tia hy vọng cuối cùng.

Hắn nghe nói Phố Tàu có thể ẩn giấu manh mối quan trọng mà hắn cần, thế là, mang theo đầy nhiệt huyết và sự thấp thỏm, hắn bước vào khu phố vừa mang đậm phong cách dị vực vừa không mất đi cảm giác thân thuộc này.

Sâu trong Phố Tàu, có vài hiệu sách cổ kính, chúng không chỉ là biển sách, mà còn là thánh địa để thế hệ cũ tụ họp, giao lưu tư tưởng.

Cừu Đức Khảo nhạy bén nhận ra, những nơi này có thể sẽ trở thành cơ hội để hắn tìm kiếm câu trả lời.

Vì vậy, hắn bắt đầu thường xuyên lui tới những hiệu sách này, mang theo bức hình thần bí, hy vọng một buổi chiều nào đó sẽ gặp được vị trí giả có thể giải mã quá khứ.

Vận mệnh dường như đặc biệt ưu ái người lữ khách kiên trì này.

Một ngày nọ, khi Cừu Đức Khảo một lần nữa bước vào một hiệu sách cũ kỹ thoang thoảng mùi trà, một cuộc gặp gỡ bất ngờ đã lặng lẽ diễn ra.

Chương 1199

Trong số những người có mặt, có một ông lão thân hình gầy gò nhưng ánh mắt tinh anh, ông không chỉ có danh vọng rất cao ở địa phương, mà còn là người học rộng biết nhiều.

Ông lão này ngày thường thích nhất là vừa thưởng trà trong quán, vừa lắng nghe những câu chuyện hấp dẫn của người kể chuyện trong hiệu sách, cuộc sống vô cùng ung dung tự tại.

Tình cờ ngày hôm đó, tin tức về việc Cừu Đức Khảo trưng ra bức hình đã lan đi, khiến ông lão chú ý.

Ông tiện tay cầm lấy một bức hình, chăm chú quan sát, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh ngạc chưa từng có.

Dưới đôi lông mày nhíu chặt của ông lão là sự tò mò và nghi hoặc về nội hàm sâu xa của bức đồ án thần bí này, ông liền quay sang hỏi Cừu Đức Khảo, bức hình phi thường này rốt cuộc từ đâu mà có?

Đối mặt với câu hỏi của ông lão, Cừu Đức Khảo thầm vui mừng, hắn biết rằng, đây có lẽ là điềm báo cho câu trả lời mà hắn đã tìm kiếm bấy lâu sắp được hé lộ.

Hắn nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, dùng một bộ lời lẽ đã chuẩn bị kỹ lưỡng, từ từ kể cho ông lão nghe về hành trình tìm kiếm đầy gian truân và kỳ lạ này, lời nói tràn đầy sự khao khát và tôn trọng đối với những điều chưa biết.

Tuy nhiên, ông lão nghe xong chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ ý mình không trực tiếp biết về bí mật đằng sau bức hình.

Nhưng trong mắt ông lóe lên một tia sáng, ngay sau đó, ông lão tiết lộ một thông tin khiến hy vọng trong lòng Cừu Đức Khảo lại bùng

cháy — tuy bản thân ông không biết nguồn gốc chính xác của bức hình này, nhưng trong ký ức xa xôi, từng có một nơi hẻo lánh, những di tích cổ ở đó dường như mơ hồ có những ký hiệu và truyền thuyết tương ứng với bức hình này.

Những lời này, như một viên sỏi ném vào mặt hồ lòng của Cừu Đức Khảo, dấy lên từng gợn sóng, khiến hành trình tìm kiếm của hắn lại một lần nữa tràn đầy khả năng và kỳ vọng vô hạn.

Cừu Đức Khảo vừa nghe những lời này, lòng như bị một sức mạnh vô hình khẽ lay động, sự tò mò và khát vọng đan thành một tấm lưới dày đặc, quấn chặt lấy suy nghĩ của hắn.

Hắn vội vàng hỏi dồn, giọng nói bất giác có chút gấp gáp: "Xin hỏi lão tiên sinh, ngài đã thấy bức hình này ở đâu ạ?" Lão nhân kia khẽ nheo mắt, như thể xuyên qua sương mù của năm tháng, quay trở về quá khứ. "Đó là những ngày còn ở đại lục, khi ta du ngoạn đến Kỳ Mông Sơn phong cảnh hữu tình, vô tình bước vào một đạo quan cổ kính ẩn mình trong mây mù.

Bức hình đó, chính là được điêu khắc trên một chiếc đan lô cổ xưa mà trang trọng trong quan, tỏa ra một vẻ cổ kính u huyền." Bức hình này đối với Cừu Đức Khảo mà nói, vẫn luôn giống như ngôi sao sáng nhất mà xa vời nhất trên bầu trời đêm, dù hắn có cố gắng tìm kiếm thế nào, cũng chỉ bắt được một tia sáng yếu ớt mà không chắc chắn.

Lúc này, nghe được manh mối này từ miệng lão nhân, sự kích động trong lòng Cừu Đức Khảo khó mà diễn tả thành lời, như mặt hồ tĩnh lặng bỗng nổi lên từng gợn sóng.

Hắn lập tức ra lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị trà thượng hạng, tự mình bưng đến, dùng hai tay cung kính dâng cho vị học giả già, ánh mắt đầy mong chờ và tôn trọng, khẩn cầu lão học giả có thể kể chi tiết về đoạn quá khứ đó.

Lão học giả thấy Cừu Đức Khảo thành tâm và nhiệt tình như vậy, vẻ mặt vốn ung dung tự tại cũng không khỏi trở nên sinh động, như thể được thắp lên ngọn lửa nhiệt tình kể chuyện xưa.

Ông khẽ nhấp một ngụm trà thơm, chậm rãi mở lời, từ từ quay ngược kim đồng hồ thời gian về ba mươi năm trước. "Thời đó, ta vẫn là một giáo sư quốc học của một trường đại học ở Tứ Cửu Thành, mang trên mình hào quang của một học giả Dân quốc, trong lòng ôm cả gia quốc thiên hạ.

Là một học giả đã trải qua thời kỳ phong vũ phiêu diêu, con rể của ta cũng không phải người tầm thường, từng là một lữ đoàn trưởng anh dũng thiện chiến dưới trướng Trương Linh Phủ.

Tuy nhiên, bánh xe lịch sử nghiền qua không chút tình thương, Sư đoàn Chỉnh biên số 74 thất bại tan tác trong một trận chiến vang dội, binh lính còn sót lại như lá rụng mùa thu, tứ tán khắp nơi.

Con rể của ta mang theo một đám tàn binh bại tướng, trốn vào nơi sâu thẳm của Kỳ Mông Sơn, trở thành 'thổ phỉ' trong núi, ẩn mình giữa những dãy núi cao hiểm trở suốt ba năm, ngày qua ngày, cách biệt với thế gian." Lão học giả nói đến đây, ánh mắt dường như cũng trở nên xa xăm, như thể lại một lần nữa gặp lại những năm tháng khói lửa liên miên ấy.

Những ngày sau đó, tình hình đột biến, tranh chấp giữa các quân phiệt đạt đến mức độ kịch liệt chưa từng có, khiến một vị quân phiệt từng một thời oai phong vô hạn phải đối mặt với hiện thực tàn khốc của việc tiễu phỉ.

Con rể của ông, một chàng trai trẻ thông minh nhưng cũng đã cùng đường, vì sự sinh tồn của gia tộc, đã dứt khoát liên lạc với thời Dân quốc, cùng nhau lên kế hoạch cho một cuộc đào thoát kinh thiên động địa, mục tiêu thẳng tiến đến "quốc gia xinh đẹp" xa xôi và đầy truyền

thuyết.

Sau một hồi lên kế hoạch tỉ mỉ và dùng tiền bạc lót đường, cuối cùng, thời cơ đã chín muồi.

Vào một đêm mây đen giăng kín, trăng mờ tỏ, người con rể trẻ tuổi tài cao này đã bí mật đưa bố vợ — vị quân phiệt từng oai phong lẫm liệt, cùng toàn bộ gia quyến vào sâu trong núi.

Nơi đây xa lánh trần ai, chỉ có tiếng thì thầm của núi rừng và tiếng róc rách của khe suối, trở thành bến đỗ tạm thời cho họ.

Họ vừa lo lắng vừa tràn đầy hy vọng chờ đợi tin tức về con thuyền có thể đưa họ rời xa chốn thị phi, vượt đại dương.

Do tin tức truy bắt từ bên ngoài ngày càng gắt gao, việc mang theo gia quyến hành động trở nên vô cùng bất tiện, để đảm bảo an toàn, người con rể tâm tư tinh tế này quyết định tạm thời an trí họ vào một đạo quan ẩn mình giữa những ngọn núi cao hiểm trở.

Nhưng cái gọi là đạo quan này không phải là ngôi miếu vàng son lộng lẫy, hương khói nghi ngút trong ấn tượng của người đời, mà là một ngôi miếu đất dân gian cực kỳ giản dị ẩn mình trong vòng tay của núi non, cách biệt với thế gian, như thể tự tạo thành một tiểu thiên địa riêng.

Điều đặc biệt nhất là, đạo quan này tọa lạc giữa hai vách núi cao chót vót, khoảng cách chưa đầy năm mươi mét, bên dưới là thung lũng sâu hun hút, đạo quan như thể được xây dựng lơ lửng giữa không trung, nhìn từ xa vừa nguy hiểm vừa thần bí.

Cấu trúc của nó tựa như một chiếc thang tự nhiên khổng lồ, tầng tầng lớp lớp, tổng cộng bảy tầng, mỗi tầng đều dựa sát vào vách đá cheo leo, được xây bằng những tấm ván gỗ thô và đất, tường ngoài chỉ đơn giản được quét một lớp sơn màu vàng nhạt, tuy sơ sài nhưng

cũng toát lên một vẻ siêu thoát thế tục.

Đặc biệt là bốn tầng trên cùng, còn được xây một cách táo bạo trên khe hẹp giữa hai đỉnh núi, không có lan can bảo vệ, đi trên đó, mỗi bước chân như đạp trên mây, khiến người ta không khỏi kính sợ.

Bên trong đạo quan, vài khám thờ đơn giản thờ phụng những pho tượng thần được làm bằng đất sét địa phương, Tam Thanh tôn thần mặt mày từ bi, Quan Âm Bồ Tát hiền dịu đoan trang, Thổ Địa Công thì mặt mày hiền hòa dễ mến.

Những pho tượng mộc mạc không hoa mỹ này tuy không thể so sánh với những tác phẩm điêu khắc tinh xảo ở các danh sơn đại xuyên, nhưng cũng có một phong vị riêng, ẩn chứa khí chất quê hương Cửu Châu nồng hậu, khiến tâm hồn người ta tạm thời được yên bình, tìm thấy một chút tĩnh lặng và an ủi hiếm có trong thời loạn thế này.

Trong toàn bộ đạo quan, nhịp sống dường như cách biệt với sự ồn ào của thế giới bên ngoài, chỉ còn lại một sự tĩnh lặng siêu phàm.

Đạo quan cổ kính này được hai bóng hình thanh tú chăm sóc cẩn thận — một vị là lão đạo sĩ đã cao tuổi, vị còn lại là con trai ông, trông có vẻ trẻ hơn nhưng thực ra cũng không còn thanh xuân.

Họ vừa là thầy trò, vừa là cha con, cùng nhau bảo vệ mảnh đất thánh này.

Đó là một thời đại đầy biến động, chiến loạn liên miên, bá tánh lưu lạc khắp nơi, kéo theo khách hành hương của đạo quan cũng trở nên thưa thớt, hương khói vì thế mà đặc biệt lạnh lẽo.

May mắn thay, con gái của lão đạo sĩ gia cảnh khá giả, chồng cô, cũng tức là con rể của lão đạo sĩ, thỉnh thoảng sẽ hào phóng giúp đỡ, cung cấp một ít tiền bạc, làm chi phí ẩn dật để đạo quan duy trì sinh

hoạt thường ngày và tu hành lánh đời.

Tại một góc bị thế giới bên ngoài lãng quên như vậy, một vị giáo sư già uyên bác đã bất ngờ tìm thấy bến đỗ của mình.

Ông chọn ở lại trong đạo quan ẩn mình sâu trong núi này để tạm lánh trần ai, và đã ở lại suốt hai tháng.

Nơi đạo quan tọa lạc có địa thế hiểm trở, đường lên xuống khá gian nan, nhưng điều này lại vô tình cung cấp cho vị giáo sư già một mảnh trời yên tĩnh xa lánh sự phiền nhiễu của thế tục.

Trong cuộc sống hàng ngày, ngoài việc bầu bạn với thiên nhiên, ông bắt đầu nảy sinh hứng thú mãnh liệt với những cổ vật mang đầy dấu vết thời gian trong đạo quan.

Bộ sưu tập trong đạo quan phần lớn là những món đồ thủ công mỹ nghệ thông thường, đa số do người dân địa phương dâng cúng, thô sơ mà mộc mạc, không có giá trị nghệ thuật hay lịch sử gì đáng kể.

Thỉnh thoảng có thể thấy vài món đồ cổ hơn một chút, nhưng tìm hiểu kỹ cũng chỉ là di vật từ thời nhà Minh, không được coi là quý giá.

Tuy nhiên, trong một lần khám phá tình cờ, vị giáo sư già đã phát hiện một vật phẩm khác thường ở một góc khuất trên tầng cao nhất của đạo quan — một lò luyện đan bằng đồng xanh.

Lò này có hình dáng độc đáo, tựa như một đóa sen úp ngược, lớp gỉ đồng trên đó loang lổ, toát ra một khí tức cổ xưa vượt xa tất cả các vật phẩm xung quanh, trông có vẻ lạc lõng, như thể là một sứ giả vượt qua thời không.

Vị giáo sư già tuy không phải là học giả chuyên nghiên cứu lịch sử, nhưng nhiều năm sự nghiệp học thuật đã khiến ông có sự nhạy cảm và tò mò tự nhiên đối với cổ vật.

Ánh mắt ông lấp lánh ánh sáng của sự tìm tòi tri thức, sự hứng thú

này thôi thúc ông hỏi hai vị lão đạo sĩ dường như ẩn giấu vô số câu chuyện, muốn vén lên tấm màn lịch sử có lẽ đã bị người đời lãng quên đằng sau chiếc lò luyện đan bằng đồng xanh bí ẩn này.

Vị lão đạo tóc râu bạc trắng, ánh mắt lóe lên vài phần tán thưởng, chậm rãi nói: "Chàng trai trẻ, nhãn lực của cậu quả thật phi thường.

Chiếc đan lô này tuyệt không phải vật tầm thường, lai lịch của nó, phải kể từ trận động đất kinh thiên động địa mấy chục năm trước.

Khi đó, đất trời rung chuyển, núi đá nứt toác, nó bị văng ra từ lòng đất sâu thẳm.

Cùng xuất hiện với nó, còn có rất nhiều xương cốt của người chết từ xa xưa, vương vãi khắp nơi, trông vô cùng âm u đáng sợ.

Dân làng thấy cảnh này, ai nấy đều sợ hãi, cho rằng là điềm gở, bèn hợp sức khiêng chiếc đan lô cùng những di hài xuất hiện cùng lúc đến trước đạo quan cổ này ở đầu thôn, hy vọng mượn linh khí của tiên linh để trấn áp tà ma chưa biết kia.

Chương 1200

Kể từ đó, chiếc đan lô đã trở thành người canh gác ở đây, lặng lẽ chứng kiến hơn sáu mươi mùa xuân thu thay đổi." Vị giáo sư già nghe xong đoạn chuyện cũ này, trong mắt lóe lên một tia tò mò và phấn khích khó kìm nén.

Tuy nhiên, nhớ lại thời đại đầy biến động đó, bản thân là một nhà nghiên cứu có thân phận đặc biệt, hoàn cảnh xung quanh phức tạp đa biến, muốn đi sâu tìm hiểu những chuyện kỳ lạ như vậy, quả thực không dễ.

Vì vậy, mặc dù trong lòng tràn đầy khao khát khám phá, ông cũng chỉ có thể tạm thời kìm nén lòng hiếu kỳ, quanh quẩn trong đạo quan vài ngày, cố gắng ghép nối một bức tranh hoàn chỉnh hơn từ những manh mối rời rạc.

Đáng tiếc, sự hạn chế của thời cuộc cuối cùng vẫn khiến ông phải từ bỏ việc tìm hiểu sâu hơn, trải nghiệm này cũng theo đó chìm vào sâu thẳm ký ức, nhưng vì bí ẩn chưa được giải đáp mà vẫn luôn rõ nét như mới.

Nhiều năm sau, hôm nay, khi Cừu Đức Khảo trưng ra bức đồ án đó, cánh cửa ký ức của vị giáo sư già lập tức được mở ra, mọi chuyện như thể mới xảy ra ngày hôm qua.

Ông nói với giọng quả quyết, ánh mắt lấp lánh niềm tin chắc chắn: "Không sai, hoa văn này chính là văn sức trên nắp đan lô mà ta nhìn thấy năm đó, so với bức hình này không khác một ly.

Đã trải qua bao nhiêu năm gió mưa như vậy, ta dám bảo đảm, điểm này, ta tuyệt đối không nhớ nhầm." Nếu hắn khao khát vén lên bí mật ẩn giấu sau những đồ đằng cổ xưa đó, con đường duy nhất chính

là lấy hết can đảm, tự mình dấn thân vào hành trình khám phá, đến đạo quan trong truyền thuyết kia.

Thời gian trôi đi, thế sự biến ảo khôn lường như một ván cờ, liệu đạo quan đó có còn yên bình đứng vững ở một nơi nào đó trên thế gian, lặng lẽ canh giữ những khói mây quá khứ và duyên nợ chưa dứt, tất cả đều trông cậy vào một phần cơ duyên và quyết tâm của hắn.

Cừu Đức Khảo lắng nghe những lời này, trong lòng dấy lên một cơn lốc cảm xúc phức tạp.

Cảm giác hưng phấn như thủy triều dâng lên, cuồn cuộn ập đến, bởi vì hắn nhận ra rằng, sự thật ẩn giấu sau bức đồ văn thần bí này còn rộng lớn và sâu sắc hơn nhiều so với những gì hắn phỏng đoán ban đầu, như thể một cánh cửa bí mật dẫn đến thế giới chưa biết đang từ từ mở ra cho hắn.

Tuy nhiên, sự hưng phấn này nhanh chóng bị thay thế bởi một nỗi thất vọng khó tả.

Dù đã nghe được những miêu tả chi tiết như vậy, bí mật cốt lõi của đồ văn đối với hắn vẫn như nhìn hoa trong sương, mờ ảo không rõ, không thể chạm đến hình hài thực sự của nó.

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh chiếc đan lô bằng đồng xanh mà vị giáo sư già miêu tả, cổ kính mà ẩn chứa sự uy nghiêm vô tận, mỗi một đường nét hoa văn dường như đều đang thì thầm câu chuyện ngàn năm, quyến rũ mỗi một linh hồn cố gắng giải mã bí ẩn của nó.

Trong lòng Cừu Đức Khảo dấy lên một khát vọng chưa từng có, hắn mơ ước có thể tận mắt chứng kiến chứng nhân lịch sử này, tự mình trải nghiệm sự chấn động vượt qua thời không đó.

Nhưng thực tế lại như một bức tường dày, chặn đứng khát vọng của hắn.

Vào thời đại đó, một lữ khách đến từ một quốc gia khác muốn đặt chân vào vùng đất trung tâm của An Lạc — Cửu Châu, mức độ khó khăn không khác gì lên trời.

Đặc biệt là đối với một nhân vật khét tiếng, bị gán mác là "kẻ buôn lậu văn vật" như Cừu Đức Khảo, lại càng khó hơn, gần như là chuyện hoang đường.

Tuy nhiên, Cừu Đức Khảo sở dĩ trở thành một huyền thoại trong ngành, không phải là hư danh.

Trong đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắn, lấp lánh một sự kiên định và tự tin không thể xem thường.

Hắn ta không bao giờ dễ dàng từ bỏ, càng không bị những chướng ngại trước mắt cản đường.

Nhiều năm lăn lộn trong giới cổ vật, hắn không chỉ tích lũy được kinh nghiệm phong phú mà còn dệt nên một mạng lưới quan hệ phức tạp, mạng lưới này bám rễ sâu vào từng ngóc ngách của Cửu Châu, giống như những dây leo trong rừng rậm, lặng lẽ nhưng có mặt ở khắp nơi.

Chính mạng lưới quan hệ này đã trở thành vũ khí mạnh nhất của hắn.

Nếu đã không thể tự mình đặt chân lên mảnh đất cổ xưa đó, vậy thì, mượn tay người khác cũng có thể thâm nhập vào vực sâu chưa biết, truy tìm chân tướng mà hắn hằng mơ ước.

Thế là, một ván cờ về trí tuệ và mưu lược lặng lẽ bày ra trong đầu hắn, một chuyến tầm bảo văn hóa vượt đại dương sắp được mở màn.

Trong những ngày tháng phong ba bão táp đó, hắn chau mày, ánh mắt lộ rõ vẻ kiên quyết và bất khuất, bắt đầu khôi phục lại những mạng lưới cũ kỹ, ý đồ xuyên qua sương mù thời không, một lần nữa

dựng lại cây cầu vô hình dẫn đến cố hương Cửu Châu.

Hắn biết rõ, đạo quan cổ xưa ẩn mình sâu trong núi Kỳ Mông không chỉ là chìa khóa giải khai bí ẩn, mà có lẽ còn cất giấu cơ duyên xoay chuyển vận mệnh.

Cái lư luyện đan đó, thần khí trong truyền thuyết, nếu có thể lặng lẽ lấy về và vượt trùng dương đưa đến nước Mỹ, chắc chắn sẽ mang lại cho hắn sự thay đổi trời long đất lở.

Tuy nhiên, mảnh đất Cửu Châu lúc bấy giờ vừa mới khó khăn thoát ra khỏi một trận tai kiếp kéo dài mười năm, cơ cấu xã hội như vừa trải qua một trận lửa thiêu, trăm ngàn vết thương, cấp bách chờ tái sinh.

Mối quan hệ cũ của hắn, trong cơn bão thanh trừng đó, như lá rụng mùa thu, kẻ tan thành bùn đất, người trốn đi xứ khác.

Những tay "thổ phu tử" từng hoạt động trong bóng tối, sống bằng nghề đào cổ vật, phần lớn đã không còn tồn tại, chỉ để lại những truyền thuyết về họ và những bí mật còn sót lại trong các địa huyệt cổ xưa.

Thế giới buôn lậu cổ vật đã trải qua một cuộc thanh tẩy triệt để, luật lệ cũ không còn áp dụng, người mới thay người cũ, mọi quy tắc đều cần được khám phá lại.

Trong sự hỗn loạn này, hắn không từ bỏ, mà dựa vào một chút hơi ấm còn sót lại từ thời Dân Quốc, những tia sáng quan hệ tuy yếu ớt nhưng vẫn le lói, cố hết sức dò dẫm tiến về phía trước.

Hắn đi khắp mọi ngõ hẻm bí mật, gõ cửa từng cánh cửa khép hờ, lợi dụng mọi manh mối có thể, cố gắng tìm kiếm một tia hy vọng từ trong tro tàn lịch sử.

Nhưng thực tế tàn khốc, những tín nhiệm và minh ước ngày xưa

dường như đã tan biến theo chiều gió của thời đại.

Trong cảnh gần như tuyệt vọng, hắn đã đưa ra một quyết định mạo hiểm, đó là tiếp xúc với vài nhân vật mà trong ký ức của hắn vẫn còn mơ hồ, nhưng lại có chút danh tiếng trong giới buôn lậu cổ vật đương thời.

Bước đi này đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm, nhưng cũng là một trong số ít lựa chọn còn lại của hắn.

Thông qua những cách thức vòng vèo, hắn cẩn thận truyền đi ý định hợp tác, hy vọng những nhân vật bên lề này có thể giới thiệu cho hắn thế hệ "hành gia lý thủ" (dân trong nghề) mới của khu vực Trường Sa.

Trải qua vô số trắc trở và chờ đợi, thời gian dường như chậm rãi điêu khắc trên sự kiên nhẫn của hắn, cuối cùng, một tia sáng đã xuyên qua đám mây u ám dày đặc.

Có một người, bằng lòng kề vai sát cánh cùng hắn trong ván cờ đầy bất định này, người đó chính là Giải Liên Hoàn – một cái tên không mấy nổi danh, nhưng lại được thì thầm trong một số vòng tròn nhất định.

Giải Liên Hoàn, như cái tên của y đã ám chỉ, giỏi việc gỡ những thế cờ liên hoàn phức tạp khó nhằn, có lẽ, chính y có thể dẫn dắt nhân vật chính xuyên qua tầng tầng sương mù, đi thẳng đến trung tâm của đạo quan thần bí trên núi Kỳ Mông.

Việc Giải Liên Hoàn làm thế nào bước chân vào ngành này là một bí ẩn khiến Ngô Tam Tỉnh bối rối suốt một thời gian dài.

Bầu không khí xã hội lúc bấy giờ, ngay cả vị lão gia tử của nhà họ Giải, người luôn làm việc sấm rền gió cuốn, cũng vì e ngại tình hình thời cuộc nghiêm trọng mà phải thu lại sự sắc bén ngày xưa, co tay co

chân, chỉ dựa vào tài sản tích lũy từ những năm đầu để sống qua ngày.

Buôn lậu cổ vật, hành vi này trên cán cân pháp luật chẳng khác gì buôn bán hàng cấm bây giờ, đều là những trò chơi nguy hiểm treo tính mạng trên sợi chỉ.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cần một khoản tiền khổng lồ để giải quyết việc cấp bách, người thường tuyệt đối không dám dễ dàng bước chân vào vùng nước đầy đá ngầm này.

Mà Giải Liên Hoàn lúc đó, hoàn toàn là một cậu ấm nhà giàu, toàn thân toát ra khí chất của một "công tử bột", hành sự không nể nang, tiêu tiền như nước.

Lão gia tử nhà họ Giải mưu sâu kế xa, có ý làm phai nhạt đi cái bóng quá khứ của gia tộc, từ nhỏ đã cách ly y khỏi sự nghiệp gia tộc, càng không cho phép y dính dáng đến bất cứ việc gì liên quan đến kỹ nghệ truyền thống.

Vì vậy, Giải Liên Hoàn lớn lên trong môi trường như vậy, bất luận là đảm lược, kiến thức, kinh nghiệm sống, hay các điều kiện khách quan khác, đều không hề phù hợp với thế giới buôn lậu đầy rẫy hiểm nguy.

Y dường như không có một lý do nào, cũng không có một chút khả năng nào, sẽ chủ động bước chân vào lĩnh vực này, càng đừng nói đến việc bắt mối quan hệ với những ông trùm buôn lậu quốc tế.

Nói một cách đơn giản, để lăn lộn trong ngành buôn lậu cổ vật, không có bản lĩnh vững vàng thì khó mà đứng vững.

Trong đó bao gồm sự nhạy bén trong việc tìm kiếm nguồn hàng, con mắt tinh tường để giám định thật giả và khả năng định giá chính xác, những kỹ năng và kinh nghiệm này, nếu không có hai ba mươi năm lăn lộn thì không thể đạt đến trình độ điêu luyện.

Nói cách khác, cho dù một người có khao khát dấn thân vào ngành này đến đâu, nếu thiếu những kỹ năng cứng này làm nền tảng, thì mọi tham vọng và ước mơ đều sẽ như hoa trong gương, trăng dưới nước, không thể nào chạm tới.

Thực tế, muốn chen chân vào vòng tròn bí ẩn và khép kín đó không phải là chuyện dễ, giống như mò một cây kim đặc định giữa biển người, vừa khó khăn vừa đầy bất định.

Người mua tiềm năng của bạn không chỉ ẩn mình sâu, mà thậm chí có thể cảnh giác cao độ với mọi sự tiếp xúc từ bên ngoài, hoàn toàn không thèm để ý.

Do đó, khi Cừu Đức Khảo có thể thành công thông qua một người trung gian không lộ diện để bắt liên lạc với Giải Liên Hoàn, điều này không nghi ngờ gì đã tiết lộ một sự thật bất thường: Giải Liên Hoàn không chỉ sớm đã dấn thân vào lĩnh vực giao dịch thần bí này, mà còn thông qua một thủ đoạn nào đó đã giành được sự tin tưởng của những người khó nắm bắt này.

Xét đến trí mưu và thủ đoạn mà Giải Liên Hoàn đã thể hiện trong quá khứ, thành tựu như vậy xem ra không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại không thể không tin, sự phức tạp và vi diệu trong đó khiến người ta không khỏi suy đoán rốt cuộc y đã phải trả giá và nỗ lực như thế nào.

Chương 1201

Vấn đề này như một tảng đá lớn, đè nặng trong lòng Ngô Tam Tỉnh suốt một thời gian dài, trở thành một bí ẩn mà ông không thể giải đáp.

Mãi cho đến khi ông kết thúc chuyến đi Tây Sa đầy rẫy những điều chưa biết và gian khổ, mang theo đầy bụng nghi vấn và một thân mệt mỏi trở về, quyết định tự mình vén lên lớp sương mù này, ông mới dần dần tiếp cận được cốt lõi của sự thật.

Vì thế, Ngô Tam Tỉnh đã đặc biệt đến thăm tộc trưởng của nhà họ Giải, sau một cuộc nói chuyện kín, những bí mật bị chôn vùi dưới lớp bụi thời gian mới từ từ hé lộ một góc.

Mặc dù đoạn quá khứ này không liên quan trực tiếp nhiều đến Cừu Đức Khảo, nhưng nó giống như một bức tranh chưa hoàn thành, thêm vào cho toàn bộ câu chuyện một màu sắc bối cảnh không thể thiếu, vì vậy ở đây nhắc đến để làm nền.

Khi Cừu Đức Khảo và Giải Liên Hoàn thiết lập được kênh liên lạc bí mật đó, hắn liền không thể chờ đợi được mà giao phó đại kế của mình cho đối phương.

Đó không chỉ là một bản kế hoạch thông thường, mà là một chiếc hộp báu chứa đầy những thông tin chi tiết và quy hoạch tỉ mỉ, trong đó không chỉ bao gồm bản thảo lư đồng luyện đan do vị lão giả kia vẽ tay, mỗi nét bút đều toát lên khí tức cổ xưa và thần bí, mà còn có cả chiếc máy ảnh tiên tiến của thời đại đó – một công cụ được coi là báu vật hiếm có lúc bấy giờ.

Cừu Đức Khảo chỉ thị rõ ràng, nhiệm vụ hàng đầu của Giải Liên Hoàn là xác nhận xem đạo quan ẩn mình trong núi sâu rừng già đó có

còn nguyên vẹn hay không.

Phải biết rằng, trong thời đại đặc biệt đó, miếu mạo cổ xưa bị coi là "tứ cựu", thường trở thành đối tượng bị phá hủy, rất nhiều di sản văn hóa quý giá cứ thế mà biến mất.

Vì vậy, nhiệm vụ này không chỉ là tìm kiếm vật thật, mà còn là cuộc chạy đua với thời gian, cố gắng cứu vãn một đoạn ký ức sắp biến mất khỏi dòng chảy lịch sử.

Tiếp theo, y cẩn thận thu thập mọi chi tiết nhỏ nhất về chiếc lư luyện đan cổ xưa này, giống như một học giả nghiêm cẩn, không bỏ qua bất kỳ góc nào có thể ẩn chứa dấu vết lịch sử.

Y dùng thiết bị nhiếp ảnh chuyên nghiệp, từ các góc độ khác nhau ghi lại hình dáng của chiếc lư, cùng với môi trường xung quanh, đảm bảo mỗi tấc ánh sáng đều phản ánh chân thực sự tang thương và thần bí của nó.

Những tư liệu hình ảnh quý giá này, sau khi được sắp xếp cẩn thận, thông qua kênh mạng được mã hóa, vượt qua ngàn núi vạn sông, được truyền đến tay đội ngũ giám định ở tận nước Mỹ.

Ở đó, Cừu Đức Khảo, vị học giả có niềm đam mê vô tận với cổ vật phương Đông, đã chờ đợi từ lâu.

Khi từng bức ảnh rõ nét và chi tiết hiện ra trên màn hình điện tử của hắn, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng hưng phấn và kỳ vọng.

Hắn cầm những bản sao giấy trắng đã ngả vàng, đối chiếu từng hình ảnh trên đó với hoa văn được khắc trên nắp lư, sự tỉ mỉ và chuyên chú đó, phảng phất như đang có một cuộc đối thoại không lời với một bậc trí giả vượt thời không.

Cuối cùng, khi tất cả các đường nét và hình khối khớp hoàn hảo, chứng thực ký ức của vị lão nhân ở Việt Nam là chính xác không sai,

trong lòng Cừu Đức Khảo dâng lên một sự kích động khó tả.

Mà đạo quan cổ ẩn mình trong núi sâu kia, mặc dù đã trải qua vô số mưa gió xói mòn, nhưng vẫn ngoan cường giữ được sự trang nghiêm và tĩnh lặng của nó.

Xung quanh đạo quan, cổ thụ vươn trời, mây mù bao phủ, phảng phất như sức mạnh của tự nhiên đã cố ý khoác lên cho nó một tấm mạng che mặt thần bí.

Giải Liên Hoàn bước trên những bậc thềm đá phủ đầy rêu xanh, mỗi bước đi dường như đều có thể cảm nhận được sự lắng đọng của năm tháng.

Khi y nói chuyện với con trai của lão đạo sĩ, trong ánh mắt của lão nhân vừa có sự hồi tưởng về quá khứ huy hoàng, vừa có sự lãnh đạm với tương lai chưa biết.

Về lai lịch của chiếc lư, ông chỉ có thể lờ mờ nhớ được vài lời rời rạc từ miệng cha mình, những câu chuyện đó như khói mây bị gió thổi tan, không thể nắm bắt, nhưng lại khiến người ta say mê.

Những thông tin vụn vặt này, tuy không đủ để ghép lại một quá khứ hoàn chỉnh, nhưng lại khiến cho món cổ vật này thêm vài phần quyến rũ mời gọi khám phá.

Chuỗi phát hiện và nỗ lực này không chỉ là cuộc truy tìm một món cổ vật, mà còn là một chuyến phiêu lưu khám phá bí ẩn xuyên văn hóa, mỗi một mắt xích đều tràn đầy sự kính sợ và khao khát đối với những điều chưa biết.

Mặc dù vậy, trong lòng Cừu Đức Khảo lại không thể kìm nén được những con sóng vui mừng dâng trào, sự thu hoạch bất ngờ này khiến đôi mắt hắn lóe lên ánh sáng chưa từng có.

Hắn nhanh chóng hạ lệnh, giọng nói mang theo sự cấp thiết và

kích động khó che giấu, ra hiệu cho Giải Liên Hoàn lập tức chuẩn bị, tìm một kế sách vẹn toàn, nhất định phải đưa chiếc lư trong truyền thuyết ra khỏi mảnh đất cổ xưa này một cách thần không hay quỷ không biết.

Tuy nhiên, khi Giải Liên Hoàn đầy tự tin bắt đầu lên kế hoạch, sự khắc nghiệt của thực tế lại như một gáo nước lạnh dập tắt nhiệt huyết của y.

Y kinh ngạc phát hiện, độ khó của nhiệm vụ này vượt xa sức tưởng tượng của bất kỳ ai.

Hóa ra, chiếc lư đó không chỉ ẩn chứa vô số bí mật, mà kích thước khổng lồ của nó cũng là điều Cừu Đức Khảo chưa từng lường tới.

Trong bối cảnh thời đại đó, một vật khổng lồ như vậy muốn hợp pháp thông qua hải quan của Cửu Châu, không nghi ngờ gì là chuyện hoang đường.

Ngay cả khi thay đổi hướng suy nghĩ, cố gắng thông qua con đường buôn lậu, cũng phải trải qua vô số khó khăn – đầu tiên là phải bí mật vận chuyển nó đến bờ biển, nơi tàu thuyền buôn lậu thường xuyên qua lại.

Nhưng vùng duyên hải đông nam lúc đó đang trong thời kỳ nhiều biến động, hải tặc lộng hành, quan phủ trấn áp nghiêm ngặt, cục diện hỗn loạn bất an, người thường khó lòng lường hết được muôn vàn nguy hiểm.

Giải Liên Hoàn và Cừu Đức Khảo vắt óc suy nghĩ, thử vô số sách lược, cố gắng tìm ra một con đường sống.

Họ đã thiết kế những kế hoạch ngụy trang tinh vi, cố gắng lợi dụng màn đêm che chở, thậm chí là lợi dụng mạng lưới địa đạo cổ xưa, nhưng mỗi lần thử nghiệm đều kết thúc trong thất bại.

Không chỉ vậy, các hoạt động thường xuyên còn vô tình chạm đến dây thần kinh nhạy cảm của quan phương, những thám tử được gọi đùa là "lôi tử" bắt đầu mơ hồ ngửi thấy mùi vị bất thường, khiến hành động của họ càng trở nên khó khăn, như đi trên băng mỏng.

Cuối cùng, sau vô số lần thất bại và tuyệt vọng đan xen, trong mắt Cừu Đức Khảo lóe lên một tia quyết tuyệt, trong lòng hắn nảy sinh một kế hoạch gần như điên rồ.

Hắn khẩn cấp triệu kiến Giải Liên Hoàn, giọng nói trầm thấp nhưng toát ra sự quyết đoán không cho phép nghi ngờ: "Tháo nó ra." Bốn chữ này như sét đánh giữa trời quang, khiến Giải Liên Hoàn nhất thời kinh ngạc.

Cừu Đức Khảo tiếp tục giải thích, bảo Giải Liên Hoàn tháo rời chiếc lư quý giá vô cùng đó thành hơn bốn mươi mảnh, mỗi mảnh đều phải được đánh dấu cẩn thận, đảm bảo khả năng lắp ráp lại.

Sau đó, những mảnh vỡ mang nặng lịch sử và sức mạnh thần bí này sẽ được ngụy trang thành hàng hóa thông thường, trộn lẫn trong những kiện lụa là sắp vượt biển, phân tán rủi ro, lần lượt gửi ra khỏi mảnh đất đóng kín này.

Sự tàn khốc và quyết tuyệt của kế sách này khiến nội tâm Giải Liên Hoàn ngũ vị tạp trần, nhưng y biết rõ, trước sự tham lam và truy cầu vô tận, đôi khi, ngay cả báu vật của văn minh cũng phải khuất phục trước sự sắp đặt của vận mệnh.

Điều này đối với giới khảo cổ học toàn cầu, không khác gì một hành vi tàn bạo gây chấn động lòng người, đủ để khiến mọi người phải lạnh lòng, nhưng Cừu Đức Khảo, vị thương nhân đồ cổ luôn nổi tiếng lạnh lùng vô tình, lại tỏ ra thờ ơ, gần như vô cảm.

Trong mắt hắn, giá trị thị trường của vật phẩm đó đã không còn quan trọng, thứ mà hắn khao khát truy tìm, là kho tàng thông tin có thể

ẩn giấu trên đó, đủ để viết lại lịch sử.

Nói ra cũng là duyên phận tình cờ, dường như trong cõi u minh đã có sự sắp đặt.

Năm đó, khi Giải Liên Hoàn đang cẩn thận xử lý chiếc lư đồng luyện đan, y bất ngờ phát hiện ra một cơ quan được thiết kế tinh xảo tuyệt luân ở đáy lư.

Cơ quan này tinh diệu đến mức, ngay cả người thợ tài hoa nhất cũng khó lòng tưởng tượng ra, nó đã lặng lẽ ẩn mình suốt mấy ngàn năm, cho đến khoảnh khắc đó, cuối cùng mới lộ ra bộ mặt thật.

Chính phát hiện này đã trở thành chiếc chìa khóa mở ra cánh cửa giải mã những hình vẽ thần bí khó hiểu trên tấm bạch thư thời Chiến Quốc, một loạt những bí ẩn phức tạp, từ đó từ từ hé mở tấm màn che đã phủ bụi của chúng.

Ngô Tam Tỉnh, vị lão nhân luôn đeo một chiếc ba lô cũ kỹ, dường như có thể lấy ra cả thế giới từ trong đó, lúc này lại từ chiếc túi dường như chứa đựng vô tận bí mật, cẩn thận rút ra hai tấm ảnh cũ nhàu nát, nhẹ nhàng đưa vào tay Trần Mộc.

Không cần nói nhiều, Trần Mộc lòng dạ sáng như gương, hai tấm ảnh này chắc chắn đã ghi lại dung mạo của chiếc lư, và những tư liệu hình ảnh quý giá này, rất có khả năng là do tay người nước ngoài kia chụp.

Đoạn chuyện xưa này phức tạp rối rắm, nếu không có những tấm ảnh này làm bằng chứng, những tình tiết ly kỳ trong đó, e rằng khó mà khiến người ta tin phục.

Bây giờ, Trần Mộc cũng đã bị cuốn vào ván cờ vượt thời không này.

Khi Trần Mộc một lần nữa nhìn chăm chú vào tấm ảnh trong tay,

hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là chiếc lư khổng lồ sừng sững trong một bảo tàng nào đó.

Ngô Tam Tỉnh trước đó tuy có miêu tả, nhưng mãi đến khi tận mắt thấy ảnh, Trần Mộc mới thực sự cảm nhận được sự hùng vĩ của nó – chiếc lư lớn đến mức gần như cao bằng người, trầm ổn mà không mất đi vẻ trang nghiêm, phảng phất như một người bảo vệ trầm mặc, lặng lẽ kể lại sự huy hoàng và tang thương của quá khứ.

Buôn lậu một vật khổng lồ như vậy ra nước ngoài, không nghi ngờ gì là một nhiệm vụ cực kỳ gian nan, thậm chí là không thể hoàn thành, độ khó và rủi ro trong đó vượt xa sức tưởng tượng của người thường.

Bức ảnh thứ hai trưng bày cảnh tượng thần bí ở đáy chiếc lư cổ.

Hình ảnh trước mắt Trần Mộc dường như được ban cho sự sống, phác họa tinh tế ra một thế giới đồng xanh đầy hoa văn phức tạp.

Đáy lư đó, tựa như một vị sử quan trầm mặc ngàn năm, lặng lẽ kể lại những câu chuyện quá khứ.

Chương 1202

Hoa văn sắp xếp có trật tự, mỗi một đường nét đều ẩn chứa trí tuệ của người xưa và sự kính sợ đối với trời đất, những đồ án đó dường như đang khẽ tỏa ra ánh sáng u u, dẫn dắt người xem xuyên qua thời không, chạm vào một thời kỳ huy hoàng đã bị lãng quên.

Ở chính giữa đáy lư tinh xảo này, một con vọng thiên đồng thú to bằng nắm tay ngạo nghễ đứng sừng sững, hình thái của nó sống động đến cực điểm, mỗi một sợi lông đều được đúc một cách như thật, nó ngẩng cao đầu, ánh mắt dường như xuyên thấu sự ràng buộc của thời gian, nhìn xa xăm về bầu trời vô tận, tư thế uy nghiêm mà trang trọng, không giận mà uy.

Con thú đồng nhỏ bé này, không nghi ngờ gì là linh hồn của cả chiếc lư, sự tồn tại của nó đã thăng hoa một dụng cụ luyện đan thông thường thành một tác phẩm nghệ thuật, xét về tạo hình tinh xảo, thiết kế tài tình, quả là thượng phẩm, ngay cả những nhà giám định khó tính nhất cũng khó lòng che giấu sự tán thưởng của mình. "Tấm ảnh này ghi lại kết cấu đáy lư đã được phục chế cẩn thận trong bảo tàng," giọng nói của Ngô Tam Tỉnh vang lên bên tai Trần Mộc, mang theo vài phần trang trọng đặc trưng của người thuyết minh, "thứ cậu đang thấy, chính là một cơ quan đáng kinh ngạc do Giải Liên Hoàn tiên sinh phát hiện – bí mật ẩn giấu dưới đáy lư.

Đây không chỉ là một cơ quan, mà còn là kết tinh trí tuệ của người xưa.

Nó là một thiết bị thêm nước được thiết kế khéo léo, dùng để thêm nước vào đúng thời điểm trong quá trình luyện đan, duy trì sự cân bằng và tinh khiết của dược tính." Ông tiếp tục nói, lời lẽ toát lên sự

kính phục sâu sắc đối với kỹ nghệ cổ xưa. "Toàn bộ thành lư, thực chất là một cấu trúc rỗng đặc biệt, bên trong chứa đầy nước sạch.

Một khi cần rót nước vào trong lò, chỉ cần nhẹ nhàng xoay nắp trên đỉnh lư, để hoa văn trên đó khớp chính xác với một vị trí cụ thể, là có thể lặng lẽ kích hoạt cơ quan tinh diệu ẩn giấu bên dưới con vọng thiên thú.

Trong khoảnh khắc, dòng nước trong vắt sẽ từ từ chảy ra từ miệng con thú đồng đang mở, vừa đảm bảo tính liên tục của quá trình luyện đan, vừa tránh được việc đưa tạp chất hoặc biến động nhiệt độ vào do mở nắp lò thường xuyên, thật có thể nói là cấu tứ tinh diệu, dụng tâm độc đáo." Nghe ông giải thích cặn kẽ, Trần Mộc không khỏi gật đầu liên tục, trong lòng thầm kinh ngạc.

Quả thật, thiết kế cơ quan tinh xảo như vậy, trên mảnh đất Cửu Châu rộng lớn tuy không phải là độc nhất vô nhị, nhưng mỗi một món đều là biểu tượng cho trí tuệ của người xưa, đáng để chúng ta đi sâu khám phá và trân trọng.

Tuy nhiên, chính sự tò mò về cấu tạo cơ quan này đã khiến những nghi vấn trong lòng Trần Mộc càng trở nên mãnh liệt hơn: một cơ chế thêm nước tài tình như vậy, rốt cuộc làm thế nào lại trở thành chìa khóa để giải mã bí mật của tấm bạch thư thời Chiến Quốc cổ xưa đó?

Đằng sau nó, liệu có còn ẩn giấu nhiều câu chuyện và thử thách mà người đời chưa biết?

Ánh mắt sâu thẳm của Ngô Tam Tỉnh xuyên qua ánh đèn vàng vọt, ông chậm rãi mở miệng, giọng nói mang một sự quả quyết không cho phép nghi ngờ: "Mấu chốt của vấn đề, không nằm ở công năng của bản thân cơ quan này, mà là ở cơ chế vận hành ẩn giấu đằng sau nó, ít người biết đến." Nói xong, ông từ trong ống tay áo rộng lấy ra một chiếc kính lúp tinh xảo, đưa vào tay Trần Mộc, thân kính khắc hoa văn

rồng mây phức tạp, dưới ánh sáng yếu ớt mơ hồ toát ra vẻ cổ kính, dường như đang kể lại những câu chuyện xa xưa.

Trần Mộc nhận lấy kính lúp, lòng đầy tò mò và mong đợi, hướng ống kính vào đáy của chiếc lư cổ kính.

Bức ảnh tuy nhỏ, nhưng dưới sự trợ giúp của kính lúp, mọi chi tiết dường như được ban cho sự sống, hiện ra sống động trước mắt.

Trung tâm đáy lư, một con vọng thiên thú hiện ra rõ ràng, tư thế uy nghiêm, ngẩng đầu nhìn trời, xung quanh thân dường như có những dao động linh lực vô hình.

Mà xung quanh con thú thần bí này, có vô số những điểm phù điêu nhỏ li ti, chúng nhỏ như hạt thóc, sắp xếp dày đặc, nếu không nhờ sức mạnh thần kỳ của kính lúp, những chi tiết nhỏ nhặt này rất dễ bị nhầm lẫn là những vết gỉ đồng lốm đốm do năm tháng để lại trên bề mặt đồng khí. "Đây rốt cuộc là..." Trần Mộc lòng đầy nghi hoặc, không khỏi lên tiếng hỏi, cảm thấy vừa chấn động vừa khó hiểu trước cảnh tượng trước mắt.

Ngô Tam Tỉnh khẽ cười, trong mắt lóe lên ánh sáng của bậc trí giả: "Cậu không hiểu là chuyện bình thường, dù sao bí mật bậc này, không phải người thường có thể dòm ngó.

Đây gọi là gì?

Đây chính là sự truyền thừa và lắng đọng mấy ngàn vạn năm của Cửu Châu, có liên quan mật thiết với cả Hà Đồ Lạc Thư, Thập Nhị Thiên Can, liên quan đến quỹ đạo vận hành ảo diệu của vũ trụ!!

Những phù điêu trên đáy lư này, thực chất là một tấm bản đồ sao cổ xưa vô cùng, ẩn chứa đạo lý trời đất, áo nghĩa của tinh tú." "Bản đồ sao cổ?" Trần Mộc nghe vậy sững người, trong lòng dâng lên sự tò mò vô hạn, "Ý ông là tấm bản đồ ghi lại vị trí và quỹ đạo vận hành

của các vì sao trên trời?" Ngô Tam Tỉnh gật đầu, từ một chồng sách cổ trên bàn rút ra một tờ giấy ngả vàng, hình vẽ trên đó đường nét lưu loát, đầy vẻ cổ xưa, rõ ràng là được sao chép cẩn thận từ một tấm bạch thư thời Chiến Quốc. "Đây, chính là điểm tinh diệu của thiết kế cơ quan này." Ông vừa giải thích, vừa đặt tấm hình và bức ảnh chiếc lư cạnh nhau, ra hiệu cho Trần Mộc nhìn kỹ, "Bản đồ sao ở đáy lư, tương ứng với những đường cong đặc định trên nắp lư.

Chỉ khi nắp lư được xoay đến một góc độ chính xác, những đường cong đó mới khớp hoàn hảo với sáu ngôi sao quan trọng trong bản đồ sao, phảng phất như sự chỉ dẫn của một sức mạnh thần bí nào đó giữa trời đất, cánh cửa cơ quan mới lặng lẽ mở ra." Theo lời miêu tả của ông, Trần Mộc dường như có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh thần bí vượt thời không, đang chảy trong cơ quan cổ xưa đó, chờ đợi người có duyên chạm vào, vén mở bí mật đã bị phủ bụi.

Tất cả những chi tiết này, không nghi ngờ gì đã thêm vào cho câu chuyện này vài phần thần bí và hấp dẫn, khiến người ta không khỏi tràn đầy những tưởng tượng và kỳ vọng vô tận vào cuộc khám phá sắp tới.

Trần Mộc vừa nghe, trong lòng như có linh quang lóe lên, những dòng suy nghĩ rời rạc tức thì được kết nối lại, giống như một tia nắng bất chợt hiện ra giữa sương mù, soi sáng sự bối rối trước mắt.

Ngay sau đó, đầu óc Trần Mộc bỗng nhiên thông suốt, tựa như băng tan mùa xuân, mọi nghi ngờ đều được giải đáp: "Hai hình vẽ có thể trùng khớp, thì ra là vậy, những đường nét tưởng chừng như lộn xộn, khó hiểu trên tấm bạch thư thời Chiến Quốc này, lại ẩn giấu một bí ẩn về một 'tinh bàn' cổ xưa và thần bí!" Ngô Tam Tỉnh thấy Trần Mộc bừng tỉnh ngộ, mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lộ ra một tia tán thưởng: "Không sai, chính là ý đó." Tinh bàn, danh từ này từ từ trải ra trong tâm trí Trần Mộc, nó không chỉ là một dụng cụ quan sát

sao, mà còn chứa đựng sự tò mò và khám phá vô tận của người xưa đối với bầu trời sao bao la.

Trong thời đại xa xôi đó, trên bầu trời đêm, các vì sao lấp lánh, vạn điểm sáng đan dệt thành những bức tranh rung động lòng người.

Tuy nhiên, đối mặt với hàng vạn vì sao thay đổi vị trí theo mùa, việc nhận dạng và theo dõi chính xác các chòm sao cụ thể không khác gì mò kim đáy bể.

Vì vậy, các bậc tiên dân thông thái đã phát minh ra tinh bàn, thông qua thiết kế tinh xảo, đã đơn giản hóa việc quan sát thiên văn phức tạp.

Trên tinh bàn, dựa vào vị trí tương đối giữa các vì sao, những đường nét được vẽ ra giống như mật mã bí ẩn của vũ trụ, chỉ cần lấy Bắc Đẩu Thất Tinh trên tinh bàn làm tham chiếu, kết hợp với la bàn và các vạch chia mùa chính xác, nhẹ nhàng xoay tinh bàn, những đường nét được thiết lập sẵn sẽ kỳ diệu tương ứng từng cái một với các vì sao mục tiêu trên bầu trời, phảng phất như cuộc đối thoại cổ xưa nhất giữa trời và đất, vượt qua giới hạn thời không, lặng lẽ diễn ra.

Trần Mộc không khỏi đập bàn khen hay, trong lòng thầm tán thưởng trí tuệ và sức quan sát siêu phàm của người xưa. "Ai da, bí ẩn đằng sau chuyện này, thực ra không khó tưởng tượng, chỉ trách ta vừa rồi tư duy cứng nhắc, chưa từng nghĩ đến từ góc độ độc đáo này." Lúc này Trần Mộc, cảm thấy vừa hưng phấn vừa xấu hổ vì phát hiện này.

Quả thật, cách giải mã này hợp tình hợp lý, thời Chiến Quốc, thuật quan sát sao đã phát triển đến trình độ rất cao, người thời đó tin sâu sắc rằng, sự vận hành của các vì sao trên trời có liên quan mật thiết đến sự biến thiên của vạn vật thế gian, từ quỹ đạo của các vì sao, có thể nhìn thấy được quy luật của tự nhiên, thậm chí là những dấu hiệu

của tương lai.

Sự quan sát thành kính và lý giải sâu sắc về hiện tượng thiên văn này, không nghi ngờ gì đã tiết lộ sự khao khát và truy cầu vô hạn của một thời đại đối với những bí ẩn của vũ trụ.

Trong những ngày tháng bị thời gian lặng lẽ điêu khắc, thiên cơ ẩn giấu giữa bầu trời, dường như như mưa bụi lặng lẽ thấm đẫm từng góc của thế gian.

Chúng không chỉ là những điểm sáng lấp lánh trên bầu trời đêm, mà còn là những ngọn hải đăng chỉ lối trong dòng chảy lịch sử, báo trước sự hưng vong của quốc gia, những cuộc chiến tranh quyết định và những thảm họa thiên nhiên khiến người ta kinh sợ.

Những bí mật này, tựa như những lời cấm trong các ngôi miếu cổ, không phải người thường có thể dòm ngó, càng không thể tùy tiện nói ra.

Thiết Diện Sinh, vị trí giả đó, trong một đêm gió nổi mây vần, đã đem bản đồ sao mà mình hao hết tâm huyết quan sát được, những quỹ đạo thiên tượng ẩn chứa vô tận huyền bí, cẩn thận cất giữ trong một cuộn bạch thư đã ngả vàng.

Hành động của ông, vừa là sự kính sợ đối với tri thức, cũng là một sự bảo vệ đối với thế giới chưa biết, khiến người ta không thể không thán phục sự suy tính sâu xa của ông.

Mà tấm bản đồ sao thần bí này, lại như một trò đùa của vận mệnh, đồng thời hiện ra trên một chiếc lư luyện đan cổ xưa, lớp gỉ đồng lốm đốm và những hoa văn phức tạp đan xen, phảng phất như đang kể lại một câu chuyện vượt thời không.

Sự trùng hợp như vậy, rất khó để không khiến người ta suy tưởng, có lẽ thiên tượng phi phàm này đang ám chỉ một bước ngoặt

quan trọng nào đó, một loại sức mạnh sắp làm rung chuyển trời đất, từ đó thu hút sự chú ý của nhiều ánh mắt, trở thành một câu chuyện kỳ lạ được người đời ca tụng trong thời đại đó.

Ngô Tam Tỉnh, một lão giả đã trải qua bao tang thương, nghe lời này, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Cậu nhóc nhà cậu, quả thật có tiến bộ, có thể nhìn thấu được điểm này, thực sự hiếm có." Lời nói của ông mang theo vài phần vui mừng, phảng phất như nhìn thấy thế hệ trẻ đang trưởng thành vững chãi. "Lô báu vật này vượt biển đến nơi được gọi là 'nước Mỹ', ngay cả nhân vật truyền kỳ như Cừu Đức Khảo cũng không tránh khỏi, lập tức bị bí mật ẩn giấu này hấp dẫn, kiến giải của cậu và hắn không hẹn mà gặp, đều nhắm thẳng vào thuật quan sát sao cổ xưa đó." Phát hiện này, không nghi ngờ gì đã ném một quả bom chấn động vào giới khảo cổ học, nó không chỉ tiết lộ mối liên hệ thần bí khó lường giữa người xưa và bầu trời sao, mà còn tô thêm một nét bút đậm đặc cho câu chuyện trên mảnh đất cổ xưa này.

Tên của Cừu Đức Khảo, cũng vì chuyện này mà một lần nữa vang dội, trở thành một dấu ấn của thời đại.

Nhưng điều bất ngờ là, lúc này hắn, dường như không còn bận tâm đến danh tiếng nữa, trái tim hắn đã sớm bị bầu trời sao sâu thẳm và lịch sử chưa biết hoàn toàn chiếm hữu.

Lúc này quẩn quanh trong đầu hắn, chỉ có sự si mê sâu sắc đối với ý nghĩa của thiên tượng được khoanh vùng trong tinh bàn – đó là chìa khóa dẫn đến một thế giới khác, hay là một lời cảnh báo nào đó của người xưa đối với tương lai?

Sự tồn tại như một bí ẩn này, khiến Cừu Đức Khảo chìm đắm trong đó, không thể tự thoát ra, linh hồn hắn phảng phất đã theo những ánh sao xa xôi đó, ngao du trong vũ trụ vô tận, tìm kiếm chân lý cuối

cùng.

Tấm bản đồ thiên tượng ẩn giấu nơi sâu thẳm của thế gian này, xung quanh nó đầy rẫy những biện pháp mã hóa và bảo vệ phức tạp, dường như mỗi một ánh mắt định nhòm ngó đều sẽ bị một sức mạnh vô danh nuốt chửng.

Bí mật sắp được tiết lộ này cực kỳ quan trọng, không thể để lọt một chút nào vào tai mắt của người ngoài.

Hắn cẩn thận trải một tấm tinh đồ đã ố vàng ra, bên cạnh là một tinh bàn được điêu khắc tinh xảo với những hoa văn tinh tú phức tạp.

Dưới ánh nến leo lét, đầu ngón tay hắn lướt qua lại giữa bản đồ và tinh bàn, định vị chuẩn xác như một vũ công, cuối cùng xác định được sáu ngôi sao đang tỏa ra ánh sáng kỳ dị giữa vô vàn vì sao.

Sáu ngôi sao này dường như được nối với nhau bởi một sợi dây vô hình, một khi được nối trên tinh đồ, chúng liền tạo thành một tinh tượng đồ cổ xưa và thần bí, tựa như thiên khải, lặng lẽ truyền đạt một ngôn ngữ vô danh.

Sau đó, hắn vùi đầu vào đống cổ tịch chất cao như núi, giữa những trang sách là bụi bặm của năm tháng và lời thì thầm của lịch sử.

Hắn khao khát tìm thấy dù chỉ là vài dòng chữ về tinh tượng đồ này trong kho tàng trí tuệ cổ xưa, để vén lên bức màn bí mật đằng sau nó.

Chương 1203

Nhưng cổ tinh tượng học của Cửu Châu quá uyên bác và sâu sắc, hệ thống của nó vô cùng phức tạp, lại có nguồn gốc sâu xa với học thuyết phong thủy, đến mức đôi khi khó phân biệt được hai thứ.

Thậm chí, những điểm sâu sắc của nó còn vượt qua cả phong thủy học.

Thế nhưng, những tài liệu có hệ thống để tra cứu lại hiếm hoi như sương khói, khiến người ta tìm kiếm trong vô vọng.

Bản bạch thư thời Chiến Quốc đã phong ấn tấm tinh đồ này bằng một phương thức bí ẩn đặc thù, dường như cố ý thử thách ngộ tính và quyết tâm của hậu thế đối với thiên cơ.

Tinh đồ ẩn giấu trong tấm lụa cổ xưa ấy, tương lai mà nó báo trước, giống như câu đố hóc búa nhất trên bầu trời, dù hắn có khổ công suy ngẫm thế nào, vẫn như xem hoa trong sương, khó lòng nắm bắt được ý nghĩa thực sự.

Vào thời khắc mấu chốt này, trí tuệ và kinh nghiệm truyền thống dường như trở thành chiếc chìa khóa duy nhất.

Tuy nhiên, những "cao nhân" có thể giải mã được mật mã của đất trời vào thời điểm đó đã hiếm như lông phượng sừng lân, đặc biệt là ở nơi đất khách quê người xa xôi, lại càng khó tìm thấy tung tích.

Vì vậy, Cừu Đức Khảo đành phải gửi gắm hy vọng vào Giải Liên Hoàn, một tay chuyên nghiệp thấu tỏ những bí mật của Cửu Châu, ủy thác cho y đi sâu vào những miền quê của Cửu Châu để tìm kiếm những vị cao nhân ẩn thế còn sót lại.

Đáng tiếc, vào cái thời đại đặc biệt đó, học vấn và trí tuệ dường

như đã trở thành một loại tội lỗi.

Những người tinh thông Chu Dịch, phong thủy thuật, phần lớn đều gặp bất hạnh, bị buộc phải rời xa chốn phồn hoa, ẩn mình vào những góc hẻo lánh, hoặc bị giam cầm trong những chuồng trâu tăm tối.

Dù cho có số ít người may mắn thoát khỏi kiếp nạn này, họ cũng đều sống trong sợ hãi, không dám dễ dàng tiết lộ kiến thức của mình.

Cho dù có người bằng lòng cung cấp manh mối, cũng chỉ có thể trao đổi một cách cẩn trọng nhất vào lúc đêm khuya vắng lặng.

Sự kìm nén và lẩn trốn này khiến cho mỗi bước tìm kiếm đều trở nên vô cùng gian nan và chậm chạp.

Cứ như vậy, hai năm dài đằng đẵng lặng lẽ trôi qua, trong thời gian đó, Cừu Đức Khảo đã huy động mọi nguồn lực có thể, vượt qua ngàn sông vạn núi, nhưng vẫn như đá chìm đáy biển, không có một chút manh mối nào về tấm tinh đồ thần bí được phản hồi.

Cùng lúc đó, tại nước Mỹ xa xôi, các nghiên cứu liên quan cũng rơi vào bế tắc, dường như bị một lớp sương mù vô hình bao phủ, ánh sáng của khoa học lúc này trở nên vô cùng ảm đạm, không thể xuyên thấu lớp bụi dày của lịch sử.

Giữa lúc tuyệt vọng, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Cừu Đức Khảo như tia chớp rạch ngang bầu trời đêm – hắn nhớ lại tấm tinh đồ trên cuộn bạch thư thời Chiến Quốc hấp dẫn kia, trong lòng thầm đoán, có lẽ trong những chương khác của cuộn bạch thư, đang ẩn giấu chiếc chìa khóa quan trọng để giải mã bí mật của tinh đồ.

Ý nghĩ này như một ốc đảo giữa sa mạc, khiến hắn, người gần như đã bỏ cuộc, lại nhen nhóm lên ngọn lửa hy vọng.

Vì thế, Cừu Đức Khảo nhanh chóng hành động, hắn không chỉ

giăng lưới rộng khắp trong nước, ra lệnh cho thuộc hạ tìm kiếm những cuộn lụa quý hiếm ở mọi ngóc ngách của Cửu Châu, mà còn lanh trí chuyển hướng sang Ngô Lão Cẩu, người từng có giao dịch với mình nhiều năm trước.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm giao thiệp với đủ loại người, Cừu Đức Khảo biết rõ đường đi nước bước của giới "thổ phu tử", họ chưa bao giờ làm ăn thua lỗ.

Nếu Ngô Lão Cẩu đã lấy được một cuộn bạch thư thời Chiến Quốc, thì theo lẽ thường, chắc chắn sẽ không chỉ lấy một cuộn, mà có thể cả bộ bạch thư hoàn chỉnh vẫn còn được giấu ở Ngô gia.

Lúc đó, mối quan hệ giữa Cừu Đức Khảo và Giải Liên Hoàn đã không còn tầm thường, hai người liên thủ, như một cặp báo săn ăn ý, đang rình rập con mồi.

Giải Liên Hoàn, một nhân vật cũng có tiếng tăm trên giang hồ, không chút do dự nhận lời ủy thác của Cừu Đức Khảo, mang theo một phần xảo quyệt và tàn nhẫn, lẳng lặng điều tra động tĩnh của Ngô Lão Cẩu.

Tuy nhiên, Ngô Lão Cẩu dường như đã sớm đề phòng sự dòm ngó từ bên ngoài, miệng lưỡi kín như bưng, vững như tường đồng vách sắt.

Giải Liên Hoàn dùng hết mọi cách, vẫn không thể cạy được nửa lời từ miệng lão hồ ly này.

Bất đắc dĩ, y đành phải tìm con đường khác, chuyển tầm ngắm sang con trai của Ngô Lão Cẩu – Ngô Tam Tỉnh, hy vọng rằng từ miệng người thừa kế còn non nớt của Ngô gia này, có thể moi được chút manh mối.

Toàn bộ quá trình lòng vòng này, đằng sau là khát vọng vô tận của

Cừu Đức Khảo đối với bí mật cổ xưa, và từng bước tính toán của Giải Liên Hoàn trong ván cờ phức tạp này.

Đêm đó, dưới ánh đèn vàng vọt, Ngô Tam Tỉnh tay nắm chặt cuốn bút ký đã ố vàng của Ngô Lão Cẩu, ánh mắt lấp lánh sự tò mò và khao khát đối với những cuộc phiêu lưu trong quá khứ.

Mùi rượu lan tỏa trong không khí, cùng với lượng chất lỏng trong ly vơi dần, lời nói của gã cũng nhiều lên.

Những bí mật sâu kín trong lịch sử Ngô gia, dường như bị men rượu nồng thấm đẫm, dần dần được giải phóng.

Gã bắt đầu thao thao bất tuyệt kể về việc Ngô Lão Cẩu năm xưa đã dựa vào trí tuệ và lòng can đảm, vào một đêm trăng mờ gió lớn, đã khéo léo lấy được cuộn bạch thư thời Chiến Quốc quý giá từ trong vô số cơ quan, mỗi chi tiết đều được gã miêu tả một cách sống động, như thể những cảnh tượng kinh hoàng đó đang tái hiện ngay trước mắt.

Nghe đến đây, Trần Mộc không khỏi thắt lòng, giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc và trách móc: "Ngô Tam Tỉnh, nói như vậy, tên người nước ngoài kia biết được bí mật về cổ mộ Huyết Thi, hoàn toàn là do ông lúc cao hứng nói ra sau khi say rượu?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ, gã khẽ lắc đầu, trong mắt thoáng qua một tia hối hận: "Đúng vậy, lúc đó rượu đã ngấm, nhiều chuyện nói ra rồi cũng như gió thoảng mây bay.

Mãi sau này, khi lão ngoại quốc kia vô tình nhắc đến chuyện này, tôi mới sực nhớ lại những lời nói trong cơn say đêm đó.

Ai, bây giờ nghĩ lại, thật sự hối hận không thôi, trong lòng như có vô số cây kim nhỏ châm chích." Trần Mộc hít một hơi thật sâu, cùng gã cười khổ, cảnh tượng này đầy sự trớ trêu của số phận, nhưng cũng không thiếu sự chân thực và bất đắc dĩ của cuộc sống. "Chuyện này

thật ly kỳ, còn đặc sắc hơn cả kịch.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Cừu Đức Khảo chọn Giải Liên Hoàn làm đối tác, e rằng đã có mưu tính từ trước, nhắm vào mối liên hệ tinh tế giữa Ngô gia và Giải gia.

Tâm cơ của gã Tây này thật sâu, hành sự lại bí ẩn khó lường, thực sự khiến người ta phải e sợ." Khi Cừu Đức Khảo biết được bí mật đáng thèm muốn đó, lòng tham trong hắn hoàn toàn bị đốt cháy, dã tâm đào mộ Huyết Thi lại trỗi dậy.

Đáng tiếc, dù Giải Liên Hoàn xuất thân danh giá, nhưng lại không biết gì về thuật đổ đấu, còn Cừu Đức Khảo tìm kiếm người khác giúp đỡ cũng đều vì nhiều lý do mà không thành công.

Quá trình tìm kiếm đồng đội thích hợp này dường như đã trở thành một trở ngại khó vượt qua trong kế hoạch của hắn, ẩn chứa nhiều điều chưa biết và thách thức.

Thời gian trôi qua, mối quan hệ giữa hai người dần có dấu hiệu ấm lên, hắn nhạy bén nhận ra rằng đây có thể là mấu chốt để lật ngược tình thế.

Với linh cảm đó, hắn không vội vàng, mà chọn cách kiên nhẫn chờ đợi, đợi thời cơ có thể thay đổi vận mệnh.

Ngày lại qua ngày, cuối cùng, vào một ngày tưởng như bình thường, cơ hội đã lặng lẽ đến.

Hắn nhanh chóng tập hợp một đội khảo cổ tinh nhuệ, trên mặt ai cũng viết đầy khát vọng khám phá điều chưa biết.

Cảm xúc háo hức lan tỏa trong đội, cả đoàn người rầm rộ trở lại mảnh đất Cửu Châu đã xa cách từ lâu, trong lòng mang theo hoài bão vén lên tấm màn che của lịch sử, bắt tay chuẩn bị cho một chuyến phiêu lưu chưa từng có.

Và tất cả sự chuẩn bị công phu này chính là khúc dạo đầu cho những trải nghiệm kinh hoàng sau đó của Ngô Tam Tỉnh.

Diễn biến tiếp theo, ngay cả độc giả bình thường nhất cũng có thể mường tượng ra được: Ngô Tam Tỉnh may mắn thoát khỏi nanh vuốt của ngôi cổ mộ trong đêm mưa gió đó, nhưng câu chuyện không vì thế mà kết thúc.

Chiều ngày hôm sau, Cừu Đức Khảo dẫn đội của mình tiến vào cùng một vùng cấm địa, như một vòng luân hồi của số phận, sự can thiệp của họ chắc chắn đã thêm một nét bi tráng và nặng nề hơn cho cuộc thám hiểm này.

Khi mọi người hợp sức cạy mở ngăn bí mật dưới đáy quan tài, một luồng khí tức chẳng lành lập tức lan tỏa, một con Thi miết vương thân hình khổng lồ lao ra như một bóng ma, sự xuất hiện của nó như một cơn bão tử thần bất ngờ, trong chớp mắt, trong mộ thất tiếng kêu la thảm thiết vang lên, sinh linh đồ thán, gần như không ai có thể thoát nạn.

Tuy nhiên, bên bờ vực của sự tuyệt vọng, một người trợ giúp thông minh phi thường mà Giải Liên Hoàn đã tìm trước đó đã thể hiện sự bình tĩnh và quả cảm hơn người.

Trong khoảnh khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc, y không do dự châm ngòi thuốc nổ đã đặt sẵn, theo sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ nội thất sụp đổ dưới sức công phá, bụi đất bay mù mịt, đá vụn văng tứ tung, vĩnh viễn phong ấn con Thi miết vương hung hãn cùng bóng tối vô tận vào khe nứt của thời gian.

Chính sự hy sinh của người anh hùng vô danh này đã giúp Cừu Đức Khảo và Giải Liên Hoàn đang kinh hồn bạt vía ở ngoại thất may mắn thoát khỏi lưỡi hái của tử thần.

Chỉ có điều, đằng sau sự may mắn đó, là hiện thực tàn khốc khi

người cộng sự kia cùng những người bạn đồng hành khác bị chôn vùi vĩnh viễn dưới ngôi cổ mộ, hình ảnh anh dũng của họ đã hóa thành một nét bi thương mà tráng lệ trong câu chuyện truyền kỳ này.

Vào khoảnh khắc đó, không khí xung quanh đặc quánh lại như có thể cầm nắm được, trong sự tĩnh lặng chết chóc, chỉ có tiếng thở dốc, không ổn định của Cừu Đức Khảo vang vọng trong không gian trống rỗng.

Cảnh tượng kinh hoàng chưa từng thấy đó, như một dấu ấn vĩnh hằng, khắc sâu vào võng mạc và tâm hồn hắn, khiến cho vị lão làng dày dạn kinh nghiệm này phải chịu một cú sốc chưa từng có.

Những nếp nhăn trên mặt hắn dường như sâu hơn trong khoảnh khắc đó, trong mắt lấp lánh sự kinh hoàng và khó hiểu không thể diễn tả.

Mấy chục năm nhận thức và nghiên cứu về mảnh đất Cửu Châu cổ xưa này, giờ đây như một tòa nhà bị lung lay tận gốc, sụp đổ trong chốc lát, đẩy hắn đến bờ vực của lý trí, gần như suy sụp.

Chương 1204

Trở về thành cổ Trường Sa, bóng dáng Cừu Đức Khảo trông vô cùng cô tịch, hắn không chút do dự, vội vàng thu dọn hành lý, lên đường trở về nước Mỹ.

Không lâu sau khi về nước, một cơn bạo bệnh bất ngờ ập đến, trên giường bệnh, tư duy của hắn hỗn loạn, lúc thì lẩm bẩm những lời không ai hiểu, lúc thì chìm sâu vào nỗi sợ hãi, giống như một chiếc thuyền con cô độc trên mặt biển đen vô tận, bị những con sóng cuồng loạn không ngừng vỗ đập.

Còn đối với những nghiên cứu về Chiến Quốc bạch thư từng khiến hắn say mê, cũng đột ngột dừng lại sau hàng loạt biến cố này, như một cuốn cổ tịch dày cộp bị phong ấn vĩnh viễn, không ai lật giở nữa.

Tình yêu và sự theo đuổi một thời, giờ đây chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài trong đêm khuya, tan biến theo gió.

Tuy nhiên, dòng chảy của lịch sử không bao giờ dừng lại vì sự thăng trầm của cá nhân.

Thời gian trôi qua, chỉ một năm sau, làn sóng của thời đại khảo cổ hải dương lần thứ hai ập đến, một lần nữa dấy lên lòng nhiệt huyết tìm kiếm những bí mật cổ đại.

Lần này, bánh xe vận mệnh dường như quay nhanh hơn, quỹ đạo của nó chỉ thẳng về vùng biển Tây Sa, nơi sâu thẳm màu xanh biếc ẩn giấu vô số điều chưa biết và bí ẩn.

Một cuộc phiêu lưu và khám phá mới đang lặng lẽ nảy mầm, chuẩn bị một lần nữa viết lại chương sách của lịch sử.

Lời kể của Cừu Đức Khảo đến đây tạm dừng, giọng hắn dần trầm xuống, trong ánh mắt vừa có sự thanh thản, vừa không thiếu những cảm xúc phức tạp ẩn sâu.

Câu chuyện tiếp theo, sẽ được tiếp nối bởi trải nghiệm của Giải Liên Hoàn khi tìm kiếm Ngô Tam Tỉnh, mở ra một chương khác đầy sóng gió.

Lời kể của Giải Liên Hoàn, giống như một sợi dây rõ ràng, từ từ trải ra trước mắt Trần Mộc một quá khứ phức tạp.

Những mảnh ghép tưởng chừng không liên quan, vào lúc này đều được xâu chuỗi lại, tạo nên một bức tranh toàn cảnh kinh hoàng.

Trần Mộc không khỏi thầm than, hắn không ngờ rằng, cái tên Ngô Tam Tỉnh lại sớm có liên quan mật thiết đến hàng loạt sự kiện này như vậy, và mối quan hệ chằng chịt giữa công ty của A Ninh và gia tộc mình lại càng vượt xa sức tưởng tượng của hắn, khiến người ta không khỏi cảm khái.

Khi Ngô Tam Tỉnh một hơi nói hết toàn bộ sự thật, gã hơi mệt mỏi dừng lại, giữa hai hàng lông mày lộ ra một nét ưu sầu khó nhận thấy.

Gã lặng lẽ nhìn Trần Mộc, ánh mắt đó như đang nói: "Tôi đã nói hết không giữ lại gì, những nghi vấn và thắc mắc còn lại, xin cứ hỏi tôi." Sự im lặng lúc này dường như còn nặng hơn bất kỳ lời nói nào trước đó, báo hiệu rằng nhiều bí ẩn hơn sắp được hé lộ.

Trần Mộc trong lòng rất rõ, câu nói vừa rồi chẳng qua chỉ là lời nói lúc tức giận của mình mà thôi.

Rõ ràng, ngay trước đó, khi đối phương cố gắng giải thích, sự không tin tưởng mà Trần Mộc thể hiện ra, giống như một lưỡi dao vô hình, đã đâm sâu vào trái tim đối phương.

Cảm xúc không được tin tưởng này, đối phương dường như đến giờ vẫn khó mà nguôi ngoai, sự bất mãn và thất vọng lấp lánh trong đôi mắt kia, đã lặng lẽ nói lên tất cả.

Trần Mộc im lặng một lúc, trong đầu muôn vàn suy nghĩ.

Hắn nhận ra, việc trực tiếp bày tỏ sự không tin tưởng đã không còn là hành động khôn ngoan.

Rốt cuộc, sự việc không hề đơn giản như vậy, có quá nhiều góc khuất chưa biết đang chờ họ khám phá, vén lên những bí mật bị che giấu dưới lớp bụi lịch sử.

Quả thật, có mấy mắt xích quan trọng, Trần Mộc đến giờ vẫn chưa tìm ra lời giải thích hợp lý, chúng giống như những ngọn hải đăng trong sương mù, vừa chỉ dẫn phương hướng lại vừa đầy bí ẩn.

Hồi tưởng lại những thông tin đã biết trước đó, Trần Mộc và mọi người đã biết rằng, Cừu Đức Khảo bí ẩn kia và Giải Liên Hoàn thực ra đã sớm thiết lập một mối liên hệ tinh tế.

Cuộc gặp gỡ tưởng chừng ngẫu nhiên đó, thực chất giống như cuộc tái ngộ của hai đối thủ cũ sau nhiều năm, đằng sau ẩn chứa những toan tính và bố cục sâu xa.

Và thông qua các manh mối thu thập được sau này, Trần Mộc dần dần ghép lại một giả thuyết táo bạo – Cừu Đức Khảo tiếp cận Giải Liên Hoàn, mục đích thực sự rất có thể là muốn mượn sức của y, lẳng lặng trà trộn vào đội khảo cổ do Văn Cẩm dẫn đầu ở Tây Sa, từ đó đi sâu vào đáy biển, đột nhập vào ngôi mộ Uông Tàng Hải trong truyền thuyết, chỉ để lấy một món bảo vật được chôn sâu dưới lòng đất.

Món bảo vật này, rất có thể chính là món cổ vật kỳ dị ẩn chứa vô số bí mật của Đông Hạ quốc, được người đời gọi là "Xà mi đồng

ngư".

Vậy thì, về ngôi mộ Huyết Thi kinh hoàng kia, việc Cừu Đức Khảo có thể nắm được thông tin chi tiết, không nghi ngờ gì là do Ngô Tam Tỉnh nói ra, điểm này gần như không cần phải bàn cãi.

Tuy nhiên, ngôi mộ dưới đáy biển bị bao bọc bởi vô số bí ẩn kia, vị trí của nó ẩn mật như vậy, dường như cách biệt với thế giới, Cừu Đức Khảo lại làm thế nào biết được vị trí chính xác của nó?

Chẳng lẽ, đây cũng là bí mật do Ngô Tam Tỉnh tiết lộ ra sao?

Nhưng nghĩ lại, suy luận như vậy dường như lại quá gượng ép, vì theo lẽ thường, ngay cả người biết rõ chuyện xưa như Ngô Tam Tỉnh, cũng không thể nào biết quá nhiều về một nơi bí ẩn như vậy.

Đằng sau tất cả những chuyện này, rốt cuộc còn ẩn giấu những khúc mắc và âm mưu gì?

Lòng Trần Mộc đầy nghi hoặc, hắn biết, để giải đáp những bí ẩn này, e rằng cần phải khám phá và vén màn bí mật sâu hơn nữa.

Hơn nữa, theo manh mối mà Ngô Tam Tỉnh cung cấp, ngọn nguồn của toàn bộ sự việc dường như chắc chắn chỉ về cuộn Chiến Quốc bạch thư bí ẩn kia.

Nhưng rốt cuộc, giữa chúng có mối liên hệ phức tạp nào, có thể khiến Uông Tàng Hải lừng lẫy trong lịch sử ở Tây Sa xa xôi lại có liên quan mật thiết đến cuộn bạch thư cổ xưa đó?

Điều càng khiến người ta khó hiểu hơn là, tại sao ông trùm quốc tế Cừu Đức Khảo lại đột nhiên khóa chặt ánh mắt sắc bén của mình vào đáy biển Tây Sa xa xôi và bí ẩn?

Đối mặt với hàng loạt câu hỏi này, Trần Mộc nhíu chặt mày, lần lượt nêu ra, như thể mỗi một từ thốt ra đều làm tăng thêm sự nghi hoặc và bất an trong không khí.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng khó nhận thấy: "Suy nghĩ của cậu đã chạm đến cốt lõi của vấn đề.

Đúng vậy, chính Cừu Đức Khảo đã lên kế hoạch để Giải Liên Hoàn trà trộn vào cuộc hành động khảo cổ đó.

Nhưng, suy đoán hiện tại của cậu, chỉ có thể nói là đã chạm đến một góc của sự thật.

Theo lời gã nói, việc sắp xếp Giải Liên Hoàn đi sâu vào ngôi mộ u ám đó, mục đích không phải như mọi người phỏng đoán là tìm kiếm Xà mi đồng ngư trong truyền thuyết, mà là có một nhiệm vụ bí mật hơn – ghi lại hình thái của thi thể đã trải qua ngàn năm phong sương bên trong quách." Còn về động cơ thực sự ẩn giấu đằng sau, lão ngoại quốc luôn mang vẻ bí ẩn kia lại chọn cách im lặng, như thể đó là một bí mật trong lòng không thể cho người ngoài biết.

Và đối với cách thức có được thông tin về mộ Uông Tàng Hải, Cừu Đức Khảo lại càng kín miệng như bưng, không muốn tiết lộ thêm một chút nào.

Mỗi khi Ngô Tam Tỉnh cố gắng hỏi, đối phương luôn mỉm cười, dùng một câu ngạn ngữ lưu truyền từ thời Cửu Châu cổ đại, với vẻ bí ẩn gần như trêu chọc để đáp lại: "Thiên cơ bất khả tiết lộ." "Tuy nhiên," Ngô Tam Tỉnh rướn người về phía trước, hạ thấp giọng, dường như muốn chia sẻ một bí mật nào đó không ai biết, "một số chuyện xảy ra sau này, có lẽ có thể giúp cậu, Trần Mộc, thoáng thấy được huyền cơ đằng sau.

Cậu cứ nghe tôi kể chi tiết, xem thử phân tích này có thể chạm đến sợi dây nào trong lòng cậu không." Giọng gã đầy cám dỗ, như thể sắp tiết lộ một bí mật kinh thiên động địa vượt qua cả không gian và thời gian.

Trần Mộc khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia kiên định, nhẹ nhàng nói: "Được." Hắn ngồi dựa vào mép giường, không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại vì hành động đơn giản này của hắn.

Ngón tay bất giác lướt vô định trên ga giường, để lại vài vệt gần như không nhìn thấy, như thể đang phác họa sơ đồ tư duy phức tạp trong lòng. "Tôi từng suy nghĩ kỹ, bóng dáng của tên người nước ngoài đó lại xuất hiện ở Cửu Châu, tập trung vào Tây Sa, là đúng một năm sau sự kiện chấn động ở Trường Sa.

Sự trùng hợp này trên dòng thời gian, không nghi ngờ gì đã dẫn chúng ta đến suy đoán rằng, gã biết được sự tồn tại của ngôi mộ dưới đáy biển đó, cũng đại khái là trong cùng một năm.

Xem ra, trong một năm này chắc chắn ẩn giấu những bước ngoặt quan trọng nào đó, khiến gã có được những thông tin cực kỳ quan trọng này." Tuy nhiên, chúng ta đều biết, trong những ngày đó, Cừu Đức Khảo đã trải qua một cú sốc lớn chưa từng có, trạng thái tinh thần của gã rõ ràng không phải chỉ vì phát hiện một ngôi mộ dưới đáy biển mà có thể nhanh chóng hồi phục, lại nhen nhóm nhiệt huyết toàn tâm toàn ý dấn thân vào cuộc phiêu lưu mới.

Lúc đó, thứ có thể thu hút sự chú ý của gã, khiến gã thoát ra khỏi vực sâu, chỉ có thể là có liên quan mật thiết đến Chiến Quốc bạch thư.

Do đó, chúng ta có thể giả thiết một cách hợp lý rằng, đằng sau tất cả những chuyện này, chắc chắn có một mối liên hệ sâu sắc nào đó với Chiến Quốc bạch thư.

Rất có thể Cừu Đức Khảo trước tiên bị những bí mật ẩn chứa trong cuộn bạch thư cổ xưa đó hấp dẫn sâu sắc, sau đó, trong quá trình khám phá bí ẩn của bạch thư, vô tình chạm đến bí cảnh Tây Sa có liên quan mật thiết, từ đó dần dần vén lên bức màn của bí ẩn cổ xưa này." Manh mối để lại ở chỗ này rất mơ hồ, khiến người ta khó có thể trực

tiếp suy đoán ra sự việc quan trọng đó rốt cuộc là gì.

Nhưng cùng với hàng loạt sự kiện sau đó dần dần nổi lên mặt nước như những hòn đảo hiện ra từ trong sương mù, trong lòng Trần Mộc mơ hồ nảy sinh một ý nghĩ – lão ngoại quốc bí ẩn đó, rất có thể trong một cơ duyên nào đó đã gặp được một nhân vật cực kỳ quan trọng.

Nhân vật này, không chỉ tự mình bước vào nơi sâu thẳm của ngôi mộ dưới đáy biển đầy bí mật cổ xưa, mà còn có khả năng là chiếc chìa khóa quan trọng đã giúp Cừu Đức Khảo giải mã được ý nghĩa sâu xa ẩn giấu sau tinh đồ trong Chiến Quốc bạch thư, điều đã làm khó gã từ lâu.

Và ý nghĩa được vén màn này, dường như có mối liên hệ mật thiết, không thể bỏ qua với ngôi mộ do kỳ nhân Uông Tàng Hải thời nhà Minh thiết kế, như thể vận mệnh của cả hai bị một sức mạnh vô hình nào đó đan kết chặt chẽ vào nhau.

Chính mối liên hệ tinh tế mà sâu sắc này đã lặng lẽ dẫn dắt sự hứng thú và ánh mắt của Cừu Đức Khảo đến vùng biển Tây Sa xa xôi và bí ẩn.

Chương 1205

Vì vậy, để theo đuổi câu trả lời cuối cùng cho bí mật cổ xưa đó, Cừu Đức Khảo quyết định một lần nữa đặt chân lên mảnh đất Cửu Châu, lần này, mục tiêu của hắn rất rõ ràng – Cửu Châu.

Tại đây, hắn đã lên một kế hoạch được sắp đặt công phu, cố gắng đạt được mục đích của mình bằng cách tiếp cận và trà trộn vào một đội khảo cổ chuyên nghiệp.

Và con cờ mà hắn chọn chính là Giải Liên Hoàn.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Trần Mộc, Ngô Tam Tỉnh từ từ mở mắt, giọng nói mang theo vài phần kiên định không thể nghi ngờ đáp lại: "Sở dĩ tôi có thể khẳng định như vậy, là dựa trên bộ tài liệu về cổ mộ chi tiết đến kinh ngạc kia.

Thông tin mà Cừu Đức Khảo nắm giữ quá chính xác, tỉ mỉ đến từng chi tiết, đây tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên hay suy đoán đơn giản có thể đạt được.

Lời giải thích duy nhất, chính là có một người đã thực sự đi sâu vào đó, tự mình trải nghiệm và tổng hợp lại tất cả.

Ngoài ra, không còn khả năng nào khác." Trần Mộc như có điều suy nghĩ gật đầu, cảm thấy phân tích của Ngô Tam Tỉnh không phải là không có lý.

Tuy nhiên, một câu hỏi mới lại lởn vởn trong đầu hắn – tinh đồ được miêu tả trên cuộn bạch thư thời Chiến Quốc, lại làm thế nào có thể có mối liên hệ khó tin như vậy với ngôi mộ cổ thời Minh cách đó mấy trăm năm?

Đằng sau chuyện này, liệu có ẩn giấu một duyên phận kỳ diệu

vượt qua cả không gian và thời gian, hay là một âm mưu được sắp đặt công phu, kéo dài qua nhiều thế kỷ?

Sự thật, dường như còn phức tạp và mơ hồ hơn họ tưởng, đang chờ họ từng bước vén lên tấm màn che của lịch sử.

Điều này thực sự có chút khó tin, khiến người ta không thể tin nổi.

Chẳng lẽ nhân vật huyền thoại Thiết Diện Sinh kia, chỉ dựa vào việc quan sát sự vận hành của các vì sao trên trời, mà có thể dự đoán được ngàn năm sau, ở một nơi xa xôi và bí ẩn, sẽ có một nhà thám hiểm khác cùng chí hướng với mình khai quật cổ mộ, tiến hành một cuộc giao lưu tâm linh vượt thời gian?

Năng lực dự đoán như vậy, nếu thực sự có thể nhìn thấu những chuyện tương lai nhỏ nhặt và chi tiết đến thế, e rằng tinh tượng học đến nay vẫn sẽ là một môn học lớn được lưu truyền rộng rãi và tôn sùng trên thế gian, chứ không bị chìm vào dòng sông lịch sử, trở thành một kỹ năng cổ xưa cần được chứng thực.

Tiếp theo đó, chính là sự kiện Tây Sa chấn động một thời.

Cuộc thám hiểm lần đó, giống như một đường phân thủy, đã hoàn toàn phá vỡ mọi sự bình yên, khiến toàn bộ câu chuyện rơi vào sự hỗn loạn và mờ mịt vô tận.

Một đội khảo cổ được trang bị tinh nhuệ, kinh nghiệm phong phú, khi tìm kiếm ngôi mộ cổ trong truyền thuyết dưới đáy biển Tây Sa, lại như thể bị nước biển nuốt chửng, lặng lẽ biến mất trong thế giới biển sâu tăm tối.

Người duy nhất sống sót trở về, chỉ có một mình Ngô Tam Tỉnh, sự trở về của gã không mang lại câu trả lời, mà ngược lại còn dấy lên nhiều nghi vấn và đồn đoán hơn.

Nhà buôn đồ cổ nổi tiếng quốc tế Cừu Đức Khảo, từng một mực

tin rằng kẻ chủ mưu đằng sau tất cả chính là Ngô Tam Tỉnh, cho rằng gã vì một bí mật không thể cho ai biết nào đó mà đã tàn nhẫn xử lý tất cả đồng đội.

Tuy nhiên, theo thời gian, người ta nhận ra từ lời nói và hành động của Ngô Tam Tỉnh sau khi trở về, rằng gã dường như cũng là một nạn nhân vô tội của sự kiện, đối với nguyên nhân thực sự của thảm kịch đó, gã cũng bối rối không hiểu, trong mắt tràn đầy sự mông lung và bất lực.

Thế là, toàn bộ sự kiện giống như một câu đố được thiết kế công phu, đang chờ đợi người giải đố duy nhất – Ngô Tam Tỉnh, đến để vén lên tấm màn che bí ẩn của nó, trả lại sự thật bị chôn vùi dưới biển sâu.

Sau một khoảng im lặng ngắn, Ngô Tam Tỉnh khẽ giơ tay, ra hiệu tiếp tục kể.

Động tác đơn giản này, như thể là một tín hiệu, báo trước rằng nhiều điều chưa biết và kinh ngạc hơn sắp được tiết lộ.

Trần Mộc ngồi bên cạnh cảm nhận được sự căng thẳng và mong đợi lan tỏa trong không khí, bất giác thẳng lưng, toàn tâm toàn ý chuẩn bị lắng nghe câu chuyện tiếp theo.

Ngô Tam Tỉnh trước tiên hít một hơi thật sâu, động tác nhỏ này hé lộ những con sóng trong lòng gã, như thể đang điều chỉnh lại cảm xúc của mình, thoát ra khỏi những suy nghĩ rối bời, để có thể chìm đắm tốt hơn vào ký ức đã thay đổi cả cuộc đời gã.

Hơi thở này, dường như cũng đang chuẩn bị sân khấu cảm xúc cho những lời nói tiếp theo, khiến cho mỗi người có mặt đều bất giác nín thở chờ đợi.

Những gì vừa nói đều là về quá khứ của Cừu Đức Khảo, những

lời kể đó như gió thoảng qua mặt, không đau không ngứa, không chạm đến sợi dây nhạy cảm nhất trong lòng.

Tuy nhiên, câu chuyện sắp kể lại là những con sóng mà chính người trong cuộc đã trải qua, mỗi một cảnh đều làm thắt lòng người, khiến người ta khó mà quên được.

Gã hít một hơi thật sâu, như thể hít cả gánh nặng của quá khứ vào lồng ngực, sắc mặt theo đó cũng u ám xuống, giữa hai hàng lông mày ngưng tụ một nét ưu sầu khó nhận thấy.

Tốc độ nói dần chậm lại, mỗi một từ dường như đều được cân đo đong đếm, hé lộ sự giằng xé và do dự trong lòng, giống như ngọn nến leo lét trong đêm tối, giữa sáng và tối phản chiếu những cảm xúc phức tạp khó tả.

Sau một lúc trầm ngâm, gã quay đầu nhìn Trần Mộc, trong ánh mắt vừa có sự áy náy lại vừa mang vài phần quyết đoán, mở lời trước để dọn đường: "Trước khi chúng ta tiếp tục, có một số chuyện cũ về Tây Sa, tôi phải nói rõ trước.

Trong bệnh viện dưới ánh đèn vàng vọt ở Tế Nam, tôi, Ngô Tam Tỉnh, đã giấu giếm cậu, thậm chí có thể nói là đã lừa dối.

Về việc này, tôi biết rõ không thể dễ dàng cầu xin sự tha thứ của cậu.

Nhưng xin hãy tin, Trần Mộc, đó thực sự là hành động bất đắc dĩ, là một lựa chọn khó khăn sau nhiều lần cân nhắc.

Nó giống như một tảng đá nặng, đè nén trong lòng tôi đã lâu, khiến tôi mỗi lần nhớ lại đều như có gai trong lưng.

Tôi không muốn lại phải khơi ra vết sẹo này, nhưng chỉ mong cậu có thể hiểu được sự bất đắc dĩ đằng sau đó." Trần Mộc lặng lẽ lắng nghe, khẽ gật đầu, trong mắt không có ý trách móc.

Đối với sự lừa dối của Ngô Tam Tỉnh, hắn đã sớm biết trong lòng, nhưng chưa bao giờ thực sự trách cứ.

Trong lòng hắn, khao khát đối với sự thật vượt xa việc truy cứu những sai lầm trong quá khứ.

Thấy vậy, Ngô Tam Tỉnh nhấp một ngụm nước trong ly, như thể đang tự cho mình một chút dũng khí, tiếp tục nói: "Thực ra, cái gọi là phát hiện lớn về mộ huyệt dưới đáy biển lần đó, chẳng qua chỉ là một màn kịch do tôi sắp đặt công phu.

Ngay từ rạng sáng đầy giông bão đó, tôi và Giải Liên Hoàn đã bí mật đột nhập vào vùng đất thần bí kia.

Chỉ có điều, lãnh địa mà chúng tôi bước vào, có lẽ hoàn toàn khác với nơi mà các cậu khám phá sau này.

Giải Liên Hoàn nắm giữ tài liệu cực kỳ chi tiết, giúp chúng tôi có thể xuyên qua sương mù của lịch sử, đi thẳng đến khu vực trung tâm của cổ mộ.

Và đằng sau tất cả hành động này, động lực đến từ sự ủy thác nặng nề của tên người nước ngoài xa xôi kia – mục tiêu của chúng tôi rõ ràng và cụ thể, chính là phải tìm ra quách thất bí ẩn đặt quan quách của Uông Tàng Hải, vén lên bí mật ẩn giấu sâu trong cổ mộ." Lời nói đến đây, không khí trong phòng dường như ngưng đọng, trong không khí lan tỏa một cảm xúc căng thẳng mà mong đợi, mỗi người dường như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh hơn, chờ đợi những bí mật chưa được tiết lộ.

“Ngươi đang nói đến khu lăng mộ cổ bị năm tháng lãng quên dưới đáy biển sâu thăm thẳm, mà cụ thể là tòa mộ nằm ở chính giữa sao?” Ánh mắt Trần Mộc như xuyên thấu màn sương thời gian, tâm tư du đãng giữa kết cấu mộ huyệt dưới đáy biển trong ký ức.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, khẽ lắc đầu: “Không, thứ mà ngươi đề cập chỉ là phần nổi của tảng băng chìm trong cấu trúc đồ sộ của ngôi mộ cổ thần bí này, là lớp màn che hiển hiện nhất mà nó phô bày cho thế nhân.

Ngôi mộ thuyền đang ngủ say dưới vực thẳm này, quy mô của nó khổng lồ đến mức vượt xa sức tưởng tượng của ngươi, tựa như một tòa cung điện ẩn mình dưới sóng biếc, cất giấu vô tận bí mật và những điều chưa biết.

Quan quách của Uông Tàng Hải, nhân vật huyền thoại đó, được chôn sâu dưới đáy, tại nơi bí ẩn nhất của ngôi mộ cổ này.

Hoàn cảnh nơi đó lại càng quỷ dị khó lường, không ngôn từ nào có thể miêu tả trọn vẹn… Đó là một cảnh tượng kỳ dị siêu việt lẽ thường, chỉ có thể tự mình trải nghiệm mới thấu.” “Những ngày đó, Giải Liên Hoàn may mắn có được tài liệu từ Cừu Đức Khảo, chi tiết đến cực điểm, mỗi một tiểu tiết đều được ghi chép cẩn thận.

Điều này không khỏi khiến người ta suy đoán rằng, tài liệu gốc mà Cừu Đức Khảo nắm giữ chắc chắn có nguồn gốc từ một văn hiến cổ đại cực kỳ uy tín.

Càng bất ngờ hơn, Cừu Đức Khảo còn hào phóng trang bị cho Giải Liên Hoàn một chiếc máy ảnh đến từ nước Mỹ cùng đèn flash đi kèm.

Nghe nói những thiết bị này là mẫu mã có kỹ thuật tiên tiến nhất thế giới thời bấy giờ, không chỉ thiết kế nhỏ gọn tinh xảo, tiện mang theo, mà còn có chức năng chống nước đáng kinh ngạc, mang lại sự tiện lợi chưa từng có cho việc thám hiểm dưới nước.” “Dựa theo chỉ dẫn từ những tài liệu quý giá này, Giải Liên Hoàn biết được, ở phía bên trái của bãi đá ngầm mà đội khảo cổ đã thám hiểm sâu, cách đó khoảng nửa dặm, ẩn giấu một khu vực thần bí tên là ‘Sa Đầu Tiêu’.

Đây không phải là một cụm đá ngầm thông thường, mà là một khu rừng ám tiêu chằng chịt phức tạp, được tạo thành từ mấy chục khối đá ngầm chủ thể khổng lồ cùng vô số những ám tiêu nhỏ li ti như sao trời rải rác dưới nước.

Chúng ôm ấp nhau trong lòng biển xanh biếc, liên kết với nhau tạo thành một thể thống nhất khổng lồ, như một tác phẩm nghệ thuật được bàn tay tự nhiên tỉ mỉ điêu khắc, lặng lẽ nằm trên đáy biển, trở thành một phần không thể thiếu của bãi san hô khổng lồ trong vùng biển này, chứng kiến vô số lần triều lên triều xuống, và cũng canh giữ những bí mật cổ xưa không ai hay biết." "Trong vùng biển xanh biếc mênh mông vô tận, ẩn giấu một cụm đá ngầm nhuốm màu huyền bí, chúng tựa như những người bảo vệ cổ xưa, lặng lẽ đứng sừng sững dưới sóng nước.

Giữa cụm đá này, ẩn náu một thủy dung động ít người biết đến, nó được khảm một cách khéo léo bên dưới mặt nước biển, dù là vào thời khắc tĩnh lặng khi thủy triều rút đi, cũng chỉ để lộ ra một khe hở khó mà nhận thấy, phảng phất như một cánh cổng bí mật được thiên nhiên bày bố công phu.

Khe hở không mấy nổi bật này, thực chất là do những người thợ tài hoa tạo ra trong sự kiện chìm tàu thảm khốc năm đó.

Vào thời khắc nguy cấp khi con tàu sắp chìm, họ đã khẩn cấp phá vỡ thân tàu, dẫn nước biển tràn vào, dùng đó làm môi giới, khéo léo biến cả con tàu khổng lồ thành một lăng mộ bí mật dưới đáy biển.

Chương 1206

Và cái khe hở nhỏ bé này, chính là một lối vào thao tác mà họ để lại, dùng để phong ấn bí mật không thể nói ra." "Bước vào thủy dung động ẩn khuất này, dường như đã xuyên qua giới hạn của không thời gian, từng bước tiến sâu vào giữa những rễ cây chằng chịt của bãi san hô.

Theo bước chân của người thám hiểm, con tàu đắm khổng lồ trong truyền thuyết dần dần lộ ra diện mạo thật, nó như một sinh vật khổng lồ bị thời gian lãng quên, tựa sát vào vòng tay của bãi đá ngầm, nửa vùi dưới lớp cát biển mịn màng, dấu vết của năm tháng đã khắc lên thân nó những câu chuyện câm lặng.

Một khi tiến vào lòng của hang động san hô này, cũng giống như mở ra màn dạo đầu của một cuộc hành trình kỳ ảo.

Con đường uốn lượn quanh co, nhưng lại vô cùng rõ ràng, dẫn lối cho những người thám hiểm dũng cảm từng bước tiến sâu vào bên trong con tàu đắm u tối.

Mà tất cả hiểm trở và kỳ ngộ trên đường đi, sớm đã được ghi lại cẩn thận trong một tập tài liệu vô cùng chi tiết – bản đồ lộ tuyến, bố trí cơ quan, thậm chí cả những nguy hiểm tiềm tàng trong bóng tối, đều được đánh dấu từng cái một, mức độ tỉ mỉ khiến người ta phải thán phục, dường như toàn bộ cấu trúc của ngôi mộ thuyền dưới biển này là do nhân vật huyền thoại Cừu Đức Khảo lên kế hoạch tỉ mỉ, mỗi viên gạch, mỗi viên ngói đều ẩn chứa trí tuệ và mưu lược của ông ta." "Tất cả những tài liệu chi tiết và tinh diệu như vậy, ngay cả những văn hiến cổ đại quý giá trong lịch sử cũng khó có mấy bộ sánh bằng.

Điều này cũng chẳng trách, khi Ngô Tam Tỉnh lần đầu tiếp xúc với những tài liệu này, trong lòng không khỏi nảy ra một ý nghĩ: ngôi mộ cổ sâu dưới đáy biển này, e rằng đã không còn là nơi không người hỏi đến, có lẽ đã sớm có những nhà thám hiểm vô danh lặng lẽ ghé thăm.

Chỉ là, vì sao vị tiền bối này sau khi thăm dò được thông tin chi tiết như vậy, cuối cùng lại không thể vén lên toàn bộ bí mật của ngôi mộ cổ?

Là gặp phải khó khăn gì không thể khắc phục, hay đã phát hiện ra thứ gì đó đáng sợ?

Những nghi vấn này thôi thúc Ngô Tam Tỉnh suy đoán, có lẽ Cừu Đức Khảo sau khi biết hết mọi chuyện, đã phải một lần nữa tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài, khởi động lại cuộc hành trình tìm báu vật đầy rẫy những điều chưa biết và thử thách này." "Vốn dĩ, Giải Liên Hoàn có sự tự nhận thức rất rõ ràng, trong lòng anh ta sáng như gương, biết rõ giới hạn năng lực của mình, sau vô số lần cân nhắc đong đếm, đã sớm quyết định không dễ dàng nhúng tay vào những yêu cầu và thử thách vượt ngoài phạm vi kiểm soát của bản thân.

Nhưng Cừu Đức Khảo, sự xuất hiện của người này, lại khiến nguyên tắc vững như bàn thạch đó xuất hiện vết nứt.

Một mặt, sâu trong lòng Giải Liên Hoàn luôn cảm thấy có phần mắc nợ Cừu Đức Khảo, thứ tình cảm phức tạp đan xen giữa cảm kích và trách nhiệm khiến anh ta khó lòng từ chối; mặt khác, trong một năm qua, anh ta tích cực tham gia các công việc của gia tộc, mấy lần thực chiến trong hiểm cảnh không chỉ rèn luyện lòng can đảm, mà còn khiến thân thủ ngày càng nhanh nhẹn, so với ngày trước đã như hai người khác nhau.

Thêm vào đó, điều kiện mà Cừu Đức Khảo đưa ra vô cùng hậu hĩnh, gần như không thể từ chối, mà Giải Liên Hoàn lại đang ở độ

tuổi huyết khí phương cương, tự tin ngút trời, chính là lứa tuổi dễ bị tham vọng và mơ ước làm cho mụ mị đầu óc.

Vì vậy, dưới sự đan xen của vô số yếu tố, phảng phất như có một thế lực vô hình đang thôi thúc, cuối cùng, anh ta lại ma xui quỷ khiến mà đồng ý với nhiệm vụ tưởng chừng không thể hoàn thành đó." "Khi Ngô Tam Tỉnh biết được giữa lão ngoại quốc kia và Giải Liên Hoàn có mối liên hệ chằng chịt, trong lòng lập tức dấy lên một luồng cảm xúc phản đối mãnh liệt.

Lý trí mách bảo gã, phải cố hết sức ngăn cản Giải Liên Hoàn nhúng tay vào hành động của đội khảo cổ sắp tới.

Tuy nhiên, vận mệnh dường như đã có sắp đặt khác, một loạt sự kiện bất ngờ ập đến khiến toàn bộ cục diện trở nên rối rắm khó lường, khiến Ngô Tam Tỉnh lờ mờ cảm thấy sau lưng ẩn giấu những bí mật không ai hay biết.

Để vén màn ý đồ thực sự của lão ngoại quốc và Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh đã đưa ra một quyết định táo bạo – gã bất chấp rủi ro cực lớn, kiên nhẫn thuyết phục Văn Cẩm, bày ra một bố cục khéo léo.

Bề ngoài thì tỏ ra bình thản đồng ý cho Giải Liên Hoàn gia nhập đội khảo cổ, nhưng thực chất là đã giăng một tấm lưới giám sát vô hình, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Giải Liên Hoàn, hòng từ những thay đổi vi diệu của hắn mà nắm bắt manh mối chân tướng, chuẩn bị cho cơn bão sắp ập đến." "Chuyện chính là như vậy, phảng phất như bị một bàn tay vô hình của vận mệnh lặng lẽ thúc đẩy, phát triển vừa vi diệu lại vừa bất ngờ.

Trong đó ẩn chứa không ít những nỗi niềm và bí mật khó nói, nhưng vào lúc này, những chi tiết nhỏ nhặt đó dường như không còn quan trọng nữa.

Không cần dài dòng, chúng ta hãy đi thẳng vào điểm mấu chốt –

cái đêm xảy ra ở Tây Sa, đêm trước bước ngoặt vận mệnh của Giải Liên Hoàn.

Ngày hôm đó, là ngày đầu tiên đội khảo cổ bước vào giai đoạn cuối của công việc vất vả, những bí mật ẩn giấu dưới sóng biếc sắp sửa dần dần nổi lên mặt nước cùng với việc công tác trục vớt sắp hoàn thành.

Không khí lan tỏa một sự nhẹ nhõm và một chút cảm giác thành tựu, phảng phất như một hơi thở sâu sau những nỗ lực dài ngày, khiến lòng người khoan khoái.

Màn đêm buông xuống, các đội viên mệt mỏi cả ngày ngồi quây quần bên nhau, chia sẻ chút rượu ít ỏi, tiếng cười nói hòa quyện vào nhau, tô điểm thêm vài phần khói lửa nhân gian cho bầu trời trên hòn đảo tĩnh mịch này.

Đến khi chén đĩa bừa bãi, mọi người lần lượt chìm vào giấc ngủ say, trên những khuôn mặt mệt mỏi còn vương lại vài phần nụ cười mãn nguyện." "Còn Giải Liên Hoàn, kế hoạch trong lòng hắn như ngọn đèn lấp lóe trong đêm tối, chưa từng tắt lịm.

Hắn biết rõ, khi hạng mục sắp kết thúc, thời gian dành cho hắn đã không còn nhiều.

Cơ hội giống như khúc gỗ trôi nổi giữa biển cả mênh mông, thoáng qua là mất, không thể bỏ lỡ.

Thế nên, sau khi xác nhận xung quanh đã chìm vào tĩnh lặng, tất cả mọi người đều đã say giấc nồng, hắn lấy cớ 'đi tiểu' mà lặng lẽ đứng dậy, thực chất trong lòng đang toan tính nhân cơ hội này thâm nhập điều tra vùng biển thần bí kia, tìm kiếm đáp án mà hắn khát khao." "Tuy nhiên, Giải Liên Hoàn không hề ngờ rằng, người bạn chơi chung thời thơ ấu, Ngô Tam Tỉnh bây giờ, đã không còn là dáng vẻ ngây thơ của năm đó, mà đã biến thành một lão giang hồ thâm sâu khó lường,

tâm tư tỉ mỉ như sợi tóc.

Kể từ khoảnh khắc Giải Liên Hoàn đặt chân lên con thuyền này, mỗi một động tác, thậm chí mỗi một ánh mắt của hắn, đều không thoát khỏi đôi mắt như có thể nhìn thấu lòng người của Ngô Tam Tỉnh.

Đối với Ngô Tam Tỉnh mà nói, đêm đó cũng tràn ngập những cảm xúc phức tạp.

Từ lâu, sự bất mãn và nghi ngờ mà gã tích tụ đối với Giải Liên Hoàn giống như sóng biển, lớp này chưa tan lớp khác đã dâng lên.

Tuy không hiểu đối phương rốt cuộc vì sao lại làm như vậy, nhưng linh cảm bất an trong lòng gã lại ngày một mãnh liệt, như dòng chảy ngầm ẩn mình trong đêm tối, bất cứ lúc nào cũng có thể dấy lên một cơn bão tố." "Thế nên, Giải Liên Hoàn một mình lặng lẽ đứng trên thuyền cá, sự tồn tại của hắn đối với Ngô Tam Tỉnh mà nói, giống như một quả bom hẹn giờ được lặng lẽ chôn giấu trên một con tàu chở đầy những điều chưa biết, khiến người ta không thể lường trước được uy lực thực sự của nó, cũng không thể đoán được nó sẽ nổ tung vào khoảnh khắc bất ngờ nào.

Đây vốn dĩ nên là một khoảng thời gian lãng mạn cùng Văn Cẩm, hai người thủ thỉ tâm sự trong làn gió biển nhẹ nhàng, tình cảm dần nồng thắm, lại vì sự tồn tại của Giải Liên Hoàn mà trở nên vi diệu và căng thẳng, không khí lan tỏa một tia đề phòng và cảnh giác khó nhận ra." "Ngoài ra, còn có một nguyên nhân riêng tư hơn, tuy Ngô Tam Tỉnh chưa từng nói thẳng, nhưng Trần Mộc từ trong lời nói của gã đã mơ hồ bắt được một tia cảm xúc khó nhận thấy.

Rõ ràng, Văn Cẩm đối với Giải Liên Hoàn có một loại hảo cảm đặc biệt, hảo cảm này bắt nguồn từ nhiều phương diện.

Một mặt, Giải Liên Hoàn là con cháu thế gia, am hiểu cách khéo

léo chạm đến trái tim phụ nữ, tính cách của hắn so với một Ngô Tam Tỉnh thẳng thắn, có phần thô kệch thì hoàn toàn khác biệt, thêm vài phần mị lực ôn nhu tinh tế; mặt khác, Giải Liên Hoàn về ngoại hình và tài năng gia tộc cũng không hề thua kém Ngô Tam Tỉnh.

Điều này đối với một Ngô Tam Tỉnh còn non nớt trong thế giới tình cảm, chưa trải qua sóng gió, không nghi ngờ gì là một loại áp lực vô hình, một nỗi chua xót khó tả lặng lẽ bén rễ nảy mầm trong lòng gã." "Ngay lúc những cảm xúc phức tạp này đang cuộn trào trong lòng Ngô Tam Tỉnh, một bước ngoặt lặng lẽ đến.

Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng có hành động, hắn nhẹ nhàng hạ chiếc bè cao su chuẩn bị dùng để trốn khỏi đây, đang định chèo đi, Ngô Tam Tỉnh phảng phất như từ trong gió biển hiện ra, với thế sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện sau lưng Giải Liên Hoàn.

Bất thình lình, một bàn tay mạnh mẽ đè hắn ngã xuống boong tàu cá vững chãi.

Cảnh này xảy ra quá đột ngột, đến nỗi Giải Liên Hoàn gần như không có thời gian phản ứng.

Tuy nhiên, khi hắn nhận ra người đang đè mình chính là Ngô Tam Tỉnh, trong mắt hắn không những không lộ ra vẻ sợ hãi, ngược lại còn lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Có lẽ là vì trên biển cả mênh mông này, tất cả thân phận và ân oán trên đất liền đều tạm thời bị gạt sang một bên, chỉ còn lại cuộc đối thoại và so kè nguyên thủy, trực tiếp nhất giữa hai người đàn ông." "Bởi vì trong cái thời đại đặc thù đó, nếu là bất kỳ ai khác, làm ra hành động như vậy trong cục diện vi diệu sắp có biến, rất có khả năng sẽ bị chụp cho cái mũ 'đào ngũ sang Việt Nam' nặng trịch, từ đó thanh danh bại hoại, vạn kiếp bất phục.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh và hắn, nhiều năm lăn lộn, tính tình, gốc gác

của nhau sớm đã hiểu rõ trong lòng, hắn biết đối phương không phải loại người lòng dạ hiểm độc, tự nhiên cũng sẽ không thực sự đẩy mình vào chỗ chết.

Vì vậy, hắn thử, dùng một giọng nói nhẹ nhàng gần như thì thầm, cầu xin Ngô Tam Tỉnh buông lỏng bàn tay sắt đang kìm kẹp mình." "Tuy nhiên, sự bất mãn và hiềm khích của Ngô Tam Tỉnh đối với Giải Liên Hoàn không phải một sớm một chiều mà hình thành, mà như rượu cũ lâu năm, càng ủ càng nồng.

Đối mặt với lời cầu xin của Giải Liên Hoàn, gã không hề có nửa phần lay động, ngược lại còn nghiến chặt răng, lực trên tay không giảm mà còn tăng, gần như muốn bẻ gãy cánh tay của Giải Liên Hoàn.

Dưới sự thúc đẩy của cơn giận, Ngô Tam Tỉnh chất vấn: 'Ngươi tốn bao tâm cơ trà trộn vào đội khảo cổ, lại vì sao chọn đêm khuya gió to sóng lớn thế này để ra biển?

Mục đích thực sự của ngươi rốt cuộc là gì?'" "Loạt chất vấn này, thay vì nói là để tìm kiếm câu trả lời, chi bằng nói là nhân cơ hội trút bỏ những uất ức và bất mãn tích tụ bấy lâu của gã.

Đối mặt với sự nghi ngờ gần như vô lý này, Giải Liên Hoàn ban đầu còn muốn gắng gượng, nhưng trong lòng không khỏi bùng lên lửa giận.

Ở Thường Sa Thành, ngoài những bậc trưởng bối đáng kính ra, còn có ai dám đối xử với mình như vậy?

Cục tức này, thực sự không nuốt trôi được.

Thế là, hắn hạ thấp giọng, dùng những lời lẽ cay độc nhất đời mình để phản kích, hòng dùng nó để bảo vệ tôn nghiêm của bản thân.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh lại như điếc không sợ súng, sự nhẫn nại của gã dường như đã đến giới hạn.

Vừa nghe thấy lời chửi rủa của Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh gần như trong nháy mắt đã nổi điên, một tay ấn đầu hắn vào làn nước biển lạnh buốt, cho đến khi đối phương mắt trợn trắng, gần như ngạt thở, mới buông tay kéo lên, rồi lại lặp lại hành động tàn khốc này." "Cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, sự quật cường và kiêu ngạo của Giải Liên Hoàn dần tan biến, chỉ còn lại đầy lòng bất lực và cầu xin.

Cuối cùng, dưới một lần chất vấn lạnh lùng nữa của Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể thật thà kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện mình tham gia vào việc này, mỗi một chi tiết đều toát lên sự bất lực và nhẫn nhịn, hy vọng có thể dùng nó để đổi lấy một chút thấu hiểu và cơ hội thở dốc." "Nghe xong câu chuyện ly kỳ này, đôi mắt của Ngô Tam Tỉnh đột nhiên sáng rực, trong ánh sáng đó lấp lánh sự khó tin và tò mò không kìm nén được.

Lòng gã dâng trào, gần như cảm thấy tai mình vào khoảnh khắc này đã phản bội lý trí – dưới đáy biển mênh mông vô tận, sâu không lường được này, lại ẩn giấu một ngôi mộ thuyền đắm ngủ say ngàn năm!

Tin tức bất ngờ này, vượt xa dự đoán của gã, khiến tư duy gã như thủy triều cuồn cuộn dâng trào.

Trong ký ức của gã, ngay cả trong những cuốn bút ký ố vàng của thế hệ trước để lại, cũng chỉ dùng vài dòng ngắn ngủi đề cập đến truyền thuyết về thuyền táng dưới biển cổ đại, đó là một kỳ quan dưới nước cực kỳ hiếm thấy và thần bí.

Ngay cả ông già nhà gã, người cả đời si mê đồ cổ, kinh nghiệm vô số, cũng chỉ là nghe nói chứ chưa từng may mắn tận mắt chứng kiến.

Chương 1207

Phải biết rằng, ở nơi sâu thẳm của đại dương rộng lớn, sóng ngầm cuộn trào, mỗi hạt cát dường như đều mang theo sự trầm mặc ngàn năm, muốn tìm được một tia manh mối về ngôi mộ cổ trong hoàn cảnh như vậy, độ khó của nó, so với tìm kiếm trên đất liền không biết gian nan hơn bao nhiêu lần.

Mà nay, gã ngoại quốc này lại có thể nói năng chắc như đinh đóng cột, tiết lộ thông tin chi tiết như vậy, điều này khiến Ngô Tam Tỉnh không khỏi vô cùng tò mò về thân phận và lai lịch thực sự của đối phương.

Nghĩ đến đây, khát vọng trong lòng Ngô Tam Tỉnh như ngọn lửa được gió thổi bùng, càng cháy càng dữ dội, gã hận không thể lập tức mặc đồ lặn, lặn xuống đáy biển sâu thẳm kia, tự mình vén lên bí mật của ngôi mộ cổ đang ngủ say." "Thế là, gã nhẹ nhàng buông Giải Liên Hoàn đang bị nắm chặt ra, giọng nói trầm thấp nhưng không giấu được vẻ khẩn thiết: 'Chỉ có vậy?

Sớm biết như thế, ngươi việc gì phải kéo dài đến bây giờ mới nói.

Giữa ngươi và ta rốt cuộc là quan hệ gì, nói ra thì có sao đâu?

Chẳng lẽ ngươi còn lo ta sẽ tranh giành bí mật dưới đáy biển này với ngươi sao?"" "Đối mặt với câu hỏi của Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn có vẻ hơi mệt mỏi, trong giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ: 'Chuyện này, ta vẫn luôn giấu ông già ở nhà, tự nhiên cũng không hy vọng có thêm người biết.

Hơn nữa, giao tình giữa chúng ta vẫn chưa đến mức đó, nói ra, ta sợ lại thêm phiền phức không cần thiết.

Ngươi đặt tay lên lương tâm mà nghĩ xem, nếu ngay từ đầu ta nói

thẳng không kiêng dè, ngươi có thực sự chấp nhận cho ta gia nhập đội khảo cổ này không?'" "Ngô Tam Tỉnh thầm nghĩ, quả đúng là như vậy.

Gần đây tâm thái của gã đã thoải mái hơn nhiều, không còn so đo tính toán như trước.

Gã khẽ gật đầu với Giải Liên Hoàn, giọng điệu có chút bất lực và thỏa hiệp: 'Thôi được, coi như ngươi nói có lý.

Nhưng ngươi phải nghe ta một câu, lão Cừu Đức Khảo kia, ở Trường Sa có biệt danh là 'Bạch Đầu Ông', lão này tâm cơ cực sâu, không phải hạng tầm thường.

Anh họ của ngươi đã nhắc nhở chúng ta, ngôi mộ này xem ra không dễ đối phó.

Hay là, chúng ta tạm hoãn một chút, về làng triệu tập thêm vài người giúp việc có kinh nghiệm, lên kế hoạch cẩn thận rồi hẵng hành động?

Hoặc là, lần này để anh họ ta đây đi cùng ngươi xuống đấu, dù sao thì, cậu ấy không chỉ giỏi mồm mép, kinh nghiệm thực tế cũng phong phú hơn hai chúng ta nhiều.'" "Giải Liên Hoàn nghe vậy, khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt, khóe miệng treo một nụ cười mỉa mai: 'Sớm đã nghe nói Ngô Tam Tỉnh nhà ngươi lanh như khỉ, bây giờ xem ra, lời này quả không sai chút nào.

Ngươi muốn chia phần thì cứ nói thẳng ra đi, dù sao bây giờ chúng ta cũng là châu chấu buộc trên cùng một sợi dây, đã đi đến bước này rồi, Trần Mộc còn có thể nói tiếng 'không' được sao?'" "Ngô Tam Tỉnh nghe lời Giải Liên Hoàn, trong lòng thầm cười lạnh, nghĩ bụng tên công tử bột này cũng biết nhìn thời thế.

Hai người cứ thế ăn nhịp với nhau, tạm thời lập thành một cặp.

Họ giao hẹn, sau khi vào mộ thất, ai lấy phần nấy, không can thiệp vào nhau, bất kể kết quả thế nào, ra khỏi mộ rồi cũng không được hối hận, càng không được oán trời trách đất.

Thực ra, quyết định lúc đó của Ngô Tam Tỉnh, tuy có vẻ bị lợi ích thôi thúc, nhưng thực tế cũng không mấy quang minh, thậm chí khiến Trần Mộc, người quen thuộc với phong cách của Bàn Tử, cũng cảm thấy hành động này có chút bóng dáng của Bàn Tử.

Điểm này, đủ để thấy tính cách của Ngô Tam Tỉnh không phải một sớm một chiều là có thể trưởng thành ổn trọng, mà cần thời gian và kinh nghiệm mài giũa." "Vào cái đêm trăng mờ gió lớn đó, hai người nghiến chặt răng, nhìn nhau một cái, trong mắt lóe lên những cảm xúc phức tạp của sự kiên quyết và bất an, sau đó thận trọng lập lời thề độc, lời thề nặng trĩu như sắt lạnh, đè nặng trong lòng họ.

Lời thề đã nói ra, tựa như gông cùm, trói chặt vận mệnh của họ vào với nhau.

Ngay sau đó, họ bắt đầu chuẩn bị, sắp xếp tất cả các trang bị cần thiết, kiểm tra đi kiểm tra lại, đảm bảo không có sai sót.

Ba lô nhét đầy nước, thức ăn, vật dụng sơ cứu, và quan trọng nhất, một tấm bản đồ hơi cũ cùng một chiếc la bàn chính xác.

Tất cả những thứ này, đều là để chuẩn bị cho cuộc hành trình chưa biết sắp tới." "Đêm đã khuya, gió biển mang theo vị mặn ẩm, nhẹ nhàng lướt qua má họ, dường như báo hiệu con đường phía trước gian nan.

Hai người hợp sức hạ chiếc bè cao su trông không mấy nổi bật xuống, chất liệu cao su màu đen lấp lánh ánh sáng yếu ớt dưới ánh sao mờ.

Cùng với chút do dự cuối cùng bị bóng đêm nuốt chửng, họ dứt

khoát nhảy lên chiếc bè nhỏ, thừa dịp đêm tối, lặng lẽ chèo vào biển cả mênh mông.

Tiếng mái chèo hòa cùng tiếng sóng vỗ nhẹ tạo thành một bản dạ khúc cô đơn, họ dò dẫm tiến về phía trước trong bóng tối, mỗi giọt mồ hôi đều ngưng tụ quyết tâm không ai hay biết.

Dựa vào chiếc la bàn lấp lánh ánh sáng yếu ớt, họ tìm kiếm phương hướng trên biển cả đen kịt, tựa như người lạc lối tìm kiếm một vì sao chỉ đường trong vũ trụ vô tận.

Không lâu sau, cùng với việc chèo thuyền không mệt mỏi, bãi đá mà lão ngoại quốc gọi là 'Sa Đầu Tiêu' dần dần hiện ra đường nét trong bóng tối, nó lặng lẽ sừng sững giữa biển, phảng phất như một người canh gác cổ xưa bị lãng quên.

Ngô Tam Tỉnh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời bị mây đen dày đặc che phủ, mặt trăng bị che khuất hoàn toàn, cả bãi đá ngầm chìm trong một mảng âm u, trông càng thêm hoang vắng và thần bí.

Cảnh tượng này, không khỏi khiến lòng gã thắt lại, một nỗi bất an không tên lan tỏa trong lồng ngực.

Thế là, gã nửa đùa nửa thật nói với Giải Liên Hoàn: 'Cậu đúng là chọn được giờ 'tốt' thật, đến cái bóng trăng cũng không thấy, mây đen che trăng, giống như người mù vào hang không có ánh sáng, theo cách nói của người xưa, hai người đi một người ở lại, chuyến này của chúng ta, e là có người phải ở lại đây làm bạn rồi.

Cậu phải cẩn thận đấy, mắt mở to ra, tự mình coi chừng.'" "Lời này vừa có sự lo lắng thật lòng, cũng không thiếu ý trêu chọc.

Ngô Tam Tỉnh nói ra lời này, một mặt là vì thời tiết hôm đó thực sự không thuận lợi cho hành động, mặt khác, là do tâm lý của một người lớn tuổi hơn đang tác quái – luôn thích dùng những lời dọa

dẫm, cố gắng vô hình trung xác lập vị trí chủ đạo của mình trong đội, tâm lý này, có lẽ chỉ có anh cả trong nhà mới có thể đồng cảm.

Tuy nhiên, Giải Liên Hoàn thông minh đến mức nào, đối với loại 'uy hiếp' này, hắn chỉ cười cho qua, tiếng hừ lạnh đó đầy vẻ khinh thường đối với trò vặt của Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy, tự thấy mất mặt, đành dẹp đi tâm trạng đùa cợt, âm thầm tập trung lại sự chú ý vào thử thách sắp tới." "Bãi đá ngầm không quá rộng lớn, trên đó điểm xuyết vài tảng đá ngầm cheo leo, như những người canh gác cô độc trên mặt biển, vô cùng bắt mắt.

Mặc dù vị trí cụ thể của cửa động vẫn chưa rõ ràng, nhưng dựa vào sự phân bố của những tảng đá này và logic tự nhiên của địa hình, việc tìm ra nó hẳn sẽ không phải là chuyện quá khó khăn.

Màn đêm buông xuống, gió biển khẽ thổi, Giải Liên Hoàn tay cầm mái chèo, nhẹ nhàng khua thuyền, làm gợn lên những vòng sóng lăn tăn, tiến về phía cuộc hành trình khám phá chưa biết.

Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh, xách một chiếc đèn bão vàng vọt chao đảo, ánh đèn lấp lánh trong những con sóng nhỏ, thêm vài phần màu sắc thần bí cho vùng biển u ám này.

Vượt qua mặt biển lấp lánh, họ dần dần tiến sâu vào cụm đá ngầm, mỗi một tảng đá đều trở thành mục tiêu tìm kiếm tỉ mỉ của họ.

Cuối cùng, ở phía tây của bãi đá ngầm, dưới một tảng đá có hình thù kỳ lạ, trông như một chiếc răng hàm khổng lồ, cửa động ẩn giấu lặng lẽ hiện ra.

Cửa động chỉ rộng vừa đủ cho hai người đi song song, sâu thẳm như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng, nhìn vào chỉ thấy một mảng đen kịt, không thể thấy được điểm cuối.

Bề mặt đá bên cạnh động, lờ mờ có thể phân biệt được những dấu

vết do người xưa dùng công cụ thô sơ mài giũa, sự tang thương của năm tháng và dấu vết của con người đan xen, chứng thực rằng động huyệt này từng trải qua một phen tu sửa và khai phá.

Đặc biệt là, cửa động được thiết kế khéo léo dưới mặt nước, ẩn mình trong chỗ lõm dưới đáy đá ngầm, nếu không nắm được thông tin chính xác từ trước, dù là trên mặt nước phẳng lặng cũng khó mà phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Đối mặt với lối vào thần bí khó lường này, Ngô Tam Tỉnh lòng đầy kích động, nhanh chóng mặc đồ lặn, nóng lòng khám phá, nhưng lại bị Giải Liên Hoàn kịp thời ngăn lại.

Giải Liên Hoàn nhắc nhở rằng, lối đi dưới nước chằng chịt phức tạp, hắn đã từng lặn ở đây nhiều lần, quen thuộc đường đi, để hắn dẫn đầu sẽ an toàn hơn.

Lời này vừa nói ra, hợp tình hợp lý, Ngô Tam Tỉnh tuy lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng phải thừa nhận đề nghị của Giải Liên Hoàn có lý, liền gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, Giải Liên Hoàn đi đầu, lao thẳng vào trong động, chỉ để lại một vệt bong bóng khí ngày càng xa dần chứng minh hướng đi của hắn.

Ngô Tam Tỉnh theo sát phía sau, trong lòng vừa tràn đầy kỳ vọng lại không thiếu lo âu, từng bước tiến vào thế giới u ám chưa biết này.

Vừa vào động khoảng ba mươi mét, sự kỳ diệu của hang động tự nhiên đã bắt đầu lộ ra, trên vách động phủ đầy những kiệt tác của tạo hóa – xương cốt của rặng san hô lởm chởm, như những cột đá trong cung điện cổ xưa, chống đỡ mảnh trời đất bí ẩn này, mỗi tấc đều toát lên dấu vết của năm tháng và bí mật của lòng đất, chờ đợi họ vén màn.” “Những rặng san hô nằm xen kẽ, hình thù kỳ dị, tựa như những tấm bản cốt do người khổng lồ cổ đại đánh rơi, từng khối khổng lồ

và thần bí, cắm chặt vào hai vách động ẩm ướt.

Phần cuối của những 'bản cốt' này, qua năm tháng đã giao thoa, ăn mòn và dung hợp với những tảng đá xung quanh, ranh giới trở nên mơ hồ, đến nỗi chúng trông giống như một cảnh quan độc đáo của biển sâu – vô số những con sò tai tượng kỳ hình quái trạng, bám chặt vào vách đá lạnh lùng, lặng lẽ canh giữ thế giới bí ẩn này.

Thám hiểm lặn trong hang động dưới biển, từ trước đến nay luôn là trò chơi của những người dũng cảm, đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm.

Tuy nhiên, đối với hai người còn non nớt kinh nghiệm mà nói, cuộc phiêu lưu này dường như chỉ là một trò đùa không được lên kế hoạch.

Trong lòng họ, vẫn chưa thể thực sự hiểu được những nguy cơ tiềm ẩn, chỉ dựa vào một luồng xung động của kẻ nghé con không sợ hổ, không thực hiện bất kỳ biện pháp an toàn nào, đã dứt khoát tiến sâu vào mê cung dưới nước u ám này.

Ước chừng trong động đá ngầm tối tăm, họ giống như những nhà thám hiểm dưới nước, bơi theo tư thế trườn bò khoảng mười mấy phút, cả thể xác và tâm hồn cùng nhau xuyên qua khe hở của thời gian và không gian.

Ngay lúc cuộc đấu tranh giữa thể lực và lòng hiếu kỳ đang đến hồi gay cấn, trước mắt Ngô Tam Tỉnh đột nhiên xuất hiện một ngã ba.

Chương 1208

Phát hiện này, tựa như mở ra chiếc hộp Pandora, khiến cuộc hành trình khám phá đơn điệu ban đầu trong nháy mắt trở nên đầy biến số.

Hang động lan rộng ra bên trong bãi đá ngầm, như những xúc tu của một con bạch tuộc vô hình, vươn ra bốn phía, mỗi một phương hướng đều ẩn giấu một lối đi chưa biết, mời gọi những người dũng cảm đến vén lên bức màn bí mật của nó.

Những lối đi này, có cái nông cạn dễ thấy, chỉ cần một vệt đèn pin là thấy rõ điểm cuối, phảng phất như lời an ủi cho kẻ nhát gan; còn có những cái thì lớn đến kinh người, cửa động rộng đủ cho một chiếc xe tải Giải Phóng tự do ra vào, sâu không thấy đáy, như hố đen nuốt chửng mọi ánh sáng, ngay cả đèn pin sáng nhất cũng khó chạm tới đáy sâu thăm thẳm.

Do thiếu vắng sự ưu ái của ánh mặt trời, nơi đây trở thành vùng cấm của hải quỳ và san hô, nhưng lại nuôi dưỡng một sức sống khác lạ.

Những đàn cá nhỏ đủ màu sắc tung tăng bơi lội trong vương quốc u ám này, màu sắc của chúng lấp lánh trong ánh sáng yếu ớt, như những vì sao sáng nhất trên bầu trời đêm.

Sò tai tượng và hải sâm, những vị khách quen thuộc của đáy biển, cũng không chịu kém cạnh, bằng tư thế riêng của mình trang điểm cho chốn động thiên phúc địa tĩnh lặng mà sống động này, khiến cho mỗi một dòng nước dao động theo nhịp thở, đều phảng phất như đang kể một câu chuyện không lời về lòng dũng cảm và kỳ ngộ.” “Dưới sự dẫn dắt của Giải Liên Hoàn, một người hướng dẫn giàu kinh nghiệm, Ngô Tam Tỉnh cẩn thận xuyên qua hệ thống hang động san hô khổng

lồ, phức tạp như mê cung, mỗi bước đi của gã đều như một con chuột lanh lợi, tìm kiếm bí mật chưa biết trong hang chuột tối tăm chật hẹp.

Để đảm bảo có thể an toàn trở về, Ngô Tam Tỉnh đã khôn khéo dùng con dao lặn mang theo người, khắc những dấu hiệu độc đáo lên vách đá ở mỗi ngã rẽ trông có vẻ giống nhau nhưng lại ẩn chứa sự khác biệt.

Những vết khắc nhỏ bé này ẩn hiện dưới ánh sáng mờ ảo, trở thành những cột mốc dẫn đường của họ trong mớ hỗn độn này, để phòng những biến cố bất ngờ khiến họ lạc lối trong mê cung tự nhiên này.

Sau nửa giờ khám phá căng thẳng, hai người cuối cùng cũng bơi ra khỏi khu hang động phức tạp này, Ngô Tam Tỉnh nóng lòng bật đèn thám hiểm dưới nước, hy vọng có thể nhìn trộm mục tiêu của chuyến đi này – ngôi mộ cổ trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, khi ánh sáng quét qua xung quanh, thứ hiện ra trước mắt không phải là ngôi mộ cổ thần bí như mong đợi, mà là một không gian kỳ dị khó hiểu." Đó là một cái hố sâu khổng lồ dường như được hình thành tự nhiên bên trong một rạn san hô lớn, bốn bề bị bóng tối vô tận bao bọc, giống như một lỗ đen nuốt chửng ánh sáng, vừa khơi gợi trí tò mò lại vừa tràn ngập những điều chưa biết.

Ngước mắt nhìn lên đỉnh, chỉ thấy những rạn san hô rủ xuống dưới ánh đèn pin chiếu rọi, hiện ra những màu sắc sặc sỡ mà kỳ quái, tựa như những chiếc đèn chùm pha lê dưới đáy biển, vừa đẹp đẽ lại vừa mang một vẻ bí ẩn không thể tả thành lời.

Thế nhưng, khi Ngô Tam Tỉnh cố gắng chiếu sáng khu vực dưới chân, lại kinh ngạc phát hiện ra ánh đèn dường như bị một sức mạnh vô hình hút lấy, dưới chân lại là một vực sâu hư vô, tối đen không thấy đáy, phảng phất như lối vào một thế giới khác, khiến người ta

bất giác nảy sinh lòng kính sợ.

Thời gian thấm thoát, mặc dù trải nghiệm năm xưa khiến người ta tim đập chân run, nhưng theo dòng thời gian trôi đi, ký ức của Ngô Tam Tỉnh về cảnh tượng ngày đó đã dần mơ hồ, không thể miêu tả chính xác toàn cảnh nơi bí ẩn ấy.

Hắn thường cố dùng lời lẽ để miêu tả không gian kỳ diệu đó, nhưng lời nói lại toàn những mảnh vụn rời rạc, khiến Trần Mộc nghe mà đầu óc mơ hồ, khó mà hình dung được dáng vẻ thực sự của nơi đó trong đầu.

Cuối cùng, bất đắc dĩ, Ngô Tam Tỉnh tìm một tờ giấy trắng, dựa vào những mảnh ký ức vụn vỡ, khó khăn phác họa ra một đường nét đại khái.

Tuy đường nét đơn giản, nhưng lại mơ hồ toát ra khí tức phi thường của nơi đó, khiến người xem không khỏi nảy sinh hứng thú nồng hậu và trí tưởng tượng vô tận về thế giới vực sâu chưa biết kia.

Bức vẽ của Ngô Tam Tỉnh quả thực khiến người ta không dám khen nịnh, những nét bút hỗn loạn, đường nét tùy tiện, trông còn lộn xộn hơn cả những hình vẽ graffiti tùy hứng trên đường phố.

Tuy nhiên, dù kỹ thuật thô kệch, ý tứ lại đi thẳng vào trọng tâm, phảng phất như mỗi một nét bút nguệch ngoạc đều ẩn chứa thâm ý, chờ đợi người có tâm giải mã.

Cái sự súc tích này lại khiến người ta không thể không khâm phục sự khéo léo đằng sau nó.

Trần Mộc dựa vào trí tưởng tượng phong phú của mình, cộng thêm lời giải thích kiên nhẫn và tỉ mỉ của Ngô Tam Tỉnh bên cạnh, giống như một nhà khảo cổ học, từng chút một khai quật những thông tin ẩn giấu sau bức tranh.

Hắn lúc thì chau mày trầm tư, lúc thì bừng tỉnh ngộ, cứ thế vừa đoán vừa mò, một kỳ quan thiên nhiên ẩn giấu dần dần được phác họa thành hình trong lòng hắn.

Theo sự lý giải của Trần Mộc, thứ mà Ngô Tam Tỉnh vẽ ra hẳn là một hang động khổng lồ cực kỳ bí ẩn, ẩn sâu trong rạn san hô.

Vị trí cụ thể của hang động này có lẽ chỉ có bản thân tự nhiên mới biết, con người khó mà dùng lẽ thường để tìm ra vị trí chính xác của nó.

Điểm cuối của khe đá mà Ngô Tam Tỉnh từng đi qua, chính là lối vào ở điểm cao nhất của hang động bí ẩn này, nơi đó tối đen như mực, phảng phất như bước vào một khoảng không hư vô vô biên, khiến người ta không khỏi suy tưởng vô hạn về sự rộng lớn và sâu thẳm của hang động này.

Khi nhóm người Ngô Tam Tỉnh đến nơi này, con đường khám phá của họ dường như đã đi đến hồi kết.

Phía trước không còn là những tảng đá gập ghềnh hay những dòng nước uốn lượn, mà là một không gian sâu thẳm trống rỗng ở cả hai bên.

Ánh sáng của đèn pin gắng gượng chiếu rọi trong bóng tối, phản chiếu vô số những con cua biển trắng muốt như mộng ảo đang trôi nổi trong nước biển, chúng nhảy múa dưới ánh đèn, tăng thêm vài phần màu sắc bí ẩn.

Còn phía dưới là vực sâu không thể đo lường, nơi ánh đèn chiếu tới, ngoài những tảng đá san hô lốm đốm ngược sáng ra thì không còn vật gì khác để tham chiếu, mọi thứ đều trở nên không chân thực, như thể đang ở trong vũ trụ bao la vô tận, xung quanh ngoài sự tĩnh lặng ra chính là sự vô định vô tận.

Cảm giác này thực tế còn ngột ngạt và bất an hơn nhiều so với tưởng tượng.

Bất kể ở trong hoàn cảnh nào, chỉ cần tia sáng yếu ớt của chiếc đèn pin trong tay có thể chạm tới bất kỳ vật gì xung quanh, dù chỉ là một vết nứt nhỏ trên vách đá, hay một sợi tảo nhẹ nhàng lay động theo dòng nước, cũng có thể mang lại một cảm giác tồn tại đầy an ủi, phảng phất như trong cõi bao la vô định này, mình vẫn còn một chốn dung thân.

Nhưng ở đây, tia sáng ký thác hy vọng đó liều mình chiếu ra, lại như bị bóng tối vô tận nuốt chửng, không có chút phản chiếu nào, chỉ để lại một màu đen sâu không thấy đáy, vô biên vô tận, khiến đáy lòng người ta không khỏi nảy sinh một nỗi sợ hãi khó tả — trong sự vô định tuyệt đối này, rốt cuộc là sự tồn tại chưa biết nào đang yên lặng ẩn náu, hay là nguy cơ gì đang tiềm tàng phía trước, chờ đợi chuyến viếng thăm của họ?

Cùng lúc đó, lượng oxy tiêu hao giống như một chiếc đồng hồ cát đếm ngược, mỗi giây trôi qua đều làm tăng thêm bầu không khí căng thẳng.

Lặn hang động, bản thân hoạt động này chính là một thử thách cực hạn chạy đua với thời gian, nó khác hẳn những chuyến thám hiểm nhẹ nhàng thoải mái.

Người lặn phải tính toán chính xác từng hơi thở, bởi vì lượng oxy mang theo không chỉ phải hỗ trợ họ đi sâu vào nơi chưa biết, mà còn phải đảm bảo họ có đủ lượng dự trữ để quay trở lại thế giới ánh sáng.

Hiện thực đó đã vô hình trung đè lên lòng Ngô Tam Tỉnh một tảng đá nặng trịch, mỗi lần ánh mắt lướt qua cây kim đang từ từ hạ xuống trên đồng hồ oxy, dường như có thể nghe thấy tiếng bước chân nặng

nề của thời gian trôi đi, thử thách giới hạn chịu đựng tâm lý của hắn.

Tuy nhiên, trái ngược hoàn toàn với sự lo lắng của Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh và tự tại.

Gã linh hoạt xoay vài vòng trong làn nước âm u, sau đó, một hành động bất ngờ đã phá vỡ sự tĩnh lặng trong giây lát — gã lại ra hiệu cho Ngô Tam Tỉnh tắt chiếc đèn lặn tối quan trọng đi.

Ngay khoảnh khắc đó, xung quanh lập tức chìm vào một bóng tối tuyệt đối gần như có thể chạm vào được, bóng tối triệt để đến mức nhắm mắt hay không cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng đầy nghi hoặc, tên nhóc này rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Rõ ràng đã lạc đường, ngay cả phương hướng trở về còn chưa xác định, gã lại còn đề nghị tắt đi nguồn sáng duy nhất có thể chỉ đường, hành động này không khác gì tự phơi mình hoàn toàn trước vực sâu vô định, khiến người ta bất giác cảm thấy từng cơn kinh hãi mơ hồ.

Nhưng nhìn vào vẻ mặt kiên định không đổi của gã, có thể cảm nhận rõ ràng rằng, đằng sau hành động khác thường này dường như ẩn chứa ý đồ đã được suy tính kỹ lưỡng của lão ngoại quốc kia.

Ngô Tam Tỉnh dù trong lòng do dự, nhưng cũng hiểu rằng, trong môi trường bí ẩn khó lường này, tuân theo ý kiến của Giải Liên Hoàn giàu kinh nghiệm có lẽ là lựa chọn sáng suốt nhất lúc này.

Thế là, hắn khẽ thở dài, ngón tay từ từ đặt lên công tắc đèn pin, theo một tiếng "cạch" nhỏ, ánh sáng xung quanh tức thì bị nuốt chửng, tia sáng của đèn pin hoàn toàn biến mất trong bóng tối vô tận này.

Khoảnh khắc hai chiếc đèn pin tắt ngấm, bóng tối xung quanh dường như được ban cho sự sống, giống như mực tàu đặc quánh, nhanh chóng lan ra, bao bọc chặt lấy họ.

Trong môi trường đưa tay không thấy năm ngón này, một cảm giác ngột ngạt khó tả lặng lẽ nảy sinh.

May mắn là, trên chiếc đèn pin chống nước treo bên hông họ, một vòng sơn dạ quang được thiết kế tinh xảo đã kịp thời tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Sự tồn tại của lớp sơn này là trí tuệ được đúc kết từ kinh nghiệm của những người đi trước sau vô số lần lặn đêm, chuyên để tránh trường hợp chiếc đèn pin quý giá vô tình rơi xuống biển sâu mà không thể tìm lại được.

Lúc này, nó trở thành kim chỉ nam duy nhất của họ trong bóng tối, những đốm sáng yếu ớt nhưng kiên định đánh dấu vị trí của mỗi người, duy trì cảm giác an toàn khó nhận ra giữa họ.

Giải Liên Hoàn bên cạnh nhanh nhẹn tháo đèn pin xuống, như thể đang biến ảo thuật, biến nó thành một cây gậy chỉ hướng về nơi chưa biết.

Chỉ thấy gã khéo léo vung vẩy nguồn sáng trong tay, một vòng sáng vẽ lên không trung, phác họa rõ ràng một phương hướng cụ thể, tựa như một ngọn hải đăng trong đại dương hắc ám.

Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh bám chặt theo sự dẫn dắt của vòng sáng đó, nhìn về phía được chỉ.

Trong bóng tối sâu thẳm gần như khiến người ta nghẹt thở, tầm mắt hắn khó khăn xuyên qua từng lớp màn đêm, cuối cùng, ở một nơi cực xa, đã bắt được một đốm sáng màu xanh lục cực kỳ yếu ớt nhưng lại vô cùng thu hút sự chú ý.

Những đốm sáng đó tụ lại với nhau, tạo thành một vầng hào quang xanh lục mờ ảo, từ từ trôi nổi bất định trong bóng tối.

Cách chúng lập lòe khiến người ta không khỏi liên tưởng đến đôi

mắt của một sinh vật lạ nào đó đang rình mò, lặng lẽ quan sát những kẻ xâm nhập này, mang theo một sự uy hiếp và tò mò không rõ.

Phát hiện này khiến tim Ngô Tam Tỉnh đột nhiên thắt lại, một cảm giác căng thẳng khó tả tự nhiên nảy sinh.

Chương 1209

Gặp phải điều chưa biết trong hoàn cảnh như thế này, mỗi nhịp tim dường như đều đang nhắc nhở hắn, họ đang bước vào một cuộc phiêu lưu vô định, mỗi bước đi đều chứa đầy những rủi ro và thách thức không thể lường trước.

Bởi vì mỗi buổi hoàng hôn ở làng chài, hắn đều ngồi bên đống lửa, lắng nghe những ngư dân già dày dạn kinh nghiệm kể về những chuyện kỳ lạ trên biển.

Trong những câu chuyện đó, nơi sâu thẳm của biển cả dường như ẩn giấu một thế giới chưa biết, nơi sinh sống của đủ loại sinh vật không thể tưởng tượng nổi, chúng hoặc xinh đẹp, hoặc đáng sợ, luôn có thể khơi dậy sự tò mò và nỗi sợ hãi nguyên thủy nhất trong lòng người.

Lúc này, đôi mắt lấp lánh ánh sáng xanh u uất kia giống như một chiếc chìa khóa, lặng lẽ mở ra cánh cửa dẫn đến vùng biển bí ẩn trong lòng hắn, khiến hắn không khỏi nghi ngờ, liệu đó có thực sự là một con quái vật biển sâu nào đó, đang âm thầm rình mò họ trong vực thẳm tối tăm vô tận.

Nghĩ đến đây, tay Ngô Tam Tỉnh bất giác di chuyển về phía chuôi dao bên hông, đó là một con dao găm cổ xưa đã trải qua vô số lần mưa gió gột rửa, sự tồn tại của nó cho hắn một chút cảm giác an toàn mơ hồ.

Ngay khi hắn chuẩn bị nắm chặt chuôi dao để phòng bất trắc, Giải Liên Hoàn bên cạnh lại dường như không hề sợ hãi trước sự vô định này, gã nhẹ nhàng vung vẩy chiếc đèn pin cường quang trong tay, tia sáng đó như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, thẳng tắp xé toang

bóng tối xung quanh, từ từ di chuyển về phía những đốm sáng màu xanh lục quỷ dị kia.

Ngô Tam Tỉnh thầm chửi một tiếng trong lòng, ngày thường trông có vẻ thô kệch, nhưng thực ra hắn lại vô cùng cẩn trọng khi đối mặt với nguy hiểm chưa biết.

Hành động gần như lỗ mãng này của Giải Liên Hoàn khiến tim hắn như treo lên tận cổ họng.

Nhưng nghĩ lại, Giải Liên Hoàn tự tin như vậy, e rằng đã sớm biết bí mật đằng sau những luồng sáng xanh đó, hành động của gã càng giống như đang âm thầm gọi mời, mời Ngô Tam Tỉnh cùng nhau vén lên tấm màn bí ẩn kia.

Dù vậy, cảm giác bất an bị bóng tối và sự vô định bao bọc vẫn như hình với bóng, giống như vô số lần họ thám hiểm những hang động hay rừng rậm chưa biết, mỗi lời cảnh báo quen thuộc lại vang lên bên tai, lý trí bảo hắn nên dừng bước, nhưng lòng ham muốn khám phá trong tim lại như lửa dữ, thúc giục hắn phải đi theo bước chân của Giải Liên Hoàn.

Lòng Ngô Tam Tỉnh đan xen giữa bực bội và bất lực, giống như bị một sợi dây vô hình kéo đi, từng bước tiến vào vực sâu vô định.

Xung quanh hoàn toàn chìm trong bóng tối, chỉ có tia sáng trắng lạnh lẽo phát ra từ đèn pin của Giải Liên Hoàn chỉ đường, nguồn sáng yếu ớt này trong đại dương bao la trông vô cùng nhỏ bé, phảng phất như một khi con người mất đi sự che chở của ánh sáng, sẽ thực sự trở thành một hạt bụi trong biển cả mênh mông, không nơi nương tựa.

Đối với Ngô Tam Tỉnh, cảm giác hoàn toàn hòa mình vào bóng tối lạnh lẽo này không hề xa lạ, nó đã khiến hắn nếm đủ khổ sở trong vô số lần thám hiểm, và nay lại gặp phải, lại còn trong môi trường dưới nước nguy hiểm hơn, cảm giác bất an trào dâng từ tận xương tủy,

như dòng chảy ngầm cuồn cuộn, khiến hắn mỗi bước tiến lên, nhịp tim lại tăng thêm một nhịp.

Những đốm sáng xanh biếc như những vì sao rải rác trên bầu trời đêm, từ từ nhưng kiên định tiến lại gần họ.

Ánh sáng xanh yếu ớt này, trong làn nước biển sâu thẳm, lung linh huyền ảo, như một lời mời gọi bí ẩn từ đáy biển âm u.

Ánh sáng tuy không đủ để tiết lộ bộ mặt thật của những đốm sáng đó, nhưng sự không rõ ràng và mơ hồ lại khiến người ta nảy sinh một cảm giác lo lắng và bất an mơ hồ.

Theo thời gian trôi đi, khi những đốm xanh đó dần đến gần, tim Ngô Tam Tỉnh không khỏi co thắt mạnh.

Hắn kinh hãi nhận ra, những đốm sáng đó không chỉ thực sự đang di chuyển, mà tốc độ di chuyển của chúng còn nhanh hơn dự đoán của hắn.

Một ý nghĩ mà hắn không muốn đối mặt lặng lẽ hình thành trong lòng — đó có thể là một bầy quái vật biển cả ẩn náu trong bóng tối, đang lặng lẽ tiếp cận họ.

Tuy nhiên, Giải Liên Hoàn dường như không hề hay biết, gã toàn tâm toàn ý đuổi theo những luồng sáng xanh đó, tốc độ nhanh đến mức gần như bị một sức mạnh vô hình nào đó kéo đi.

Không lâu sau, hai người đã bơi đến phía trên cách những đốm sáng đó chỉ khoảng ba mươi mét.

Lúc này, nỗi kinh hoàng trong lòng Ngô Tam Tỉnh đạt đến đỉnh điểm, hắn cảm thấy một áp lực gần như nghẹt thở.

Trong lúc cấp bách, hắn đột ngột đạp chân, lao về phía Giải Liên Hoàn, một tay tóm lấy cánh tay gã, dùng hết sức ngăn cản gã tiếp tục tiến lên, trong mắt tràn đầy sự cảnh giác sâu sắc đối với nguy hiểm

chưa biết.

Sự cản trở đột ngột khiến Giải Liên Hoàn không kịp trở tay, gã tỏ vẻ ngạc nhiên, rõ ràng không hiểu tại sao Ngô Tam Tỉnh đột nhiên hoảng sợ như vậy.

Dưới nước, hai người chỉ có thể giao tiếp bằng tay, Ngô Tam Tỉnh vội vàng dùng đèn pin ra hiệu, cố gắng truyền đạt lời cảnh báo của mình, còn Giải Liên Hoàn cũng cố gắng đáp lại, nhưng do sự bất tiện trong giao tiếp dưới nước, những cử chỉ vội vàng đó càng giống như những điệu múa vô nghĩa, cả hai bên đều không thể hiểu chính xác ý đồ của đối phương.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ muốn lập tức bật đèn pha lặn, phơi bày sự thật phía dưới.

Nhưng nghĩ lại, nếu dưới những đốm sáng đó thực sự ẩn chứa cá mập hay các sinh vật biển hung dữ khác, việc chiếu đèn cường quang ở khoảng cách gần như vậy chắc chắn sẽ khiến họ bị phơi bày trực tiếp trước nguy hiểm tột độ, e rằng ngay cả thời gian quay người bỏ chạy cũng không còn.

Trong thời khắc sinh tử này, mỗi quyết định đều trở nên vô cùng nặng nề.

Ngay lúc tâm trí đang vô cùng lo lắng, suy tính xem nên dùng cách nào để Giải Liên Hoàn hoàn toàn hiểu được ý mình, thì đột nhiên, một luồng sáng trắng chói mắt xé toang sự tĩnh lặng và bóng tối xung quanh.

Giải Liên Hoàn bất ngờ bật đèn pha trong tay, rõ ràng là bị những sự kiện kỳ quái liên tiếp này hành hạ đến mức nội tâm vô cùng phiền muộn, cuối cùng không kìm nén được, muốn trực tiếp chất vấn Ngô Tam Tỉnh tại sao lại kiên quyết ngăn cản gã tiến lên.

Ánh sáng mạnh đột ngột khiến tim Ngô Tam Tỉnh giật thót, theo phản xạ đưa tay lên che đi luồng sáng chói mắt, đồng thời bất giác cúi đầu, nhìn xuống vực sâu theo hướng cột sáng.

Ánh sáng trắng như gươm, xé toang bóng tối vô tận, trong tầm nhìn mờ ảo, lờ mờ phác họa ra một hình người màu trắng được bao bọc trong tấm vải sa cũ nát.

Khi mắt Ngô Tam Tỉnh dần thích nghi với ánh sáng mạnh của đèn pin, hình bóng mờ ảo đó dần trở nên rõ ràng hơn, toàn thân hắn như co rút lại trong cùng một lúc, một luồng khí lạnh khó tả tự nhiên nảy sinh từ đáy lòng.

Đó chính là một cỗ thi thể cổ xưa lơ lửng trong nước, tư thế vặn vẹo kỳ dị, khuôn mặt vì năm tháng xâm thực mà trở nên mơ hồ, gần như không thể phân biệt được biểu cảm.

Tấm vải sa màu trắng khổng lồ khoác trên người thi thể, giống như một con sứa khổng lồ đang từ từ bơi lội dưới đáy biển, nhẹ nhàng trải ra trong vùng nước xung quanh, tựa như một đóa hoa khổng lồ nở rộ từ thế giới u minh, vừa bí ẩn lại vừa khiến người ta rùng mình.

Trong thế giới dưới nước sâu không thấy đáy, ánh sáng mờ ảo này, cỗ thi thể cổ khoác tấm vải sa trắng rách nát kia cứ lơ lửng một cách tĩnh lặng, không ai biết nó đã ngâm trong nước bao nhiêu năm.

Tấm vải sa trắng đã sớm mất đi vẻ bóng bẩy và nguyên vẹn ban đầu, rách nát tả tơi, khiến người ta không thể phân biệt được giới tính của nó.

Do vẫn còn một khoảng cách, cộng với tầm nhìn hạn chế dưới nước, diện mạo cụ thể của thi thể vẫn còn mờ mịt, khó mà phán đoán được tình trạng bảo quản có còn tốt hay không, chỉ để lại một màn sương mù đầy bất an, lan tỏa trong đáy nước tĩnh lặng này.

Trán Ngô Tam Tỉnh mồ hôi lạnh túa ra như mưa, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu lặng lẽ trượt dài trên gò má căng cứng của hắn, nhưng sau cơn kinh hãi ngắn ngủi, ánh mắt hắn nhanh chóng trở lại vẻ kiên nghị và lạnh lùng.

Rõ ràng, trong cái gọi là lăng mộ tàu đắm này, việc gặp một cỗ thi thể cổ xưa lơ lửng, tuy bất ngờ nhưng cũng là điều hợp lý, bởi nơi này vốn dĩ là một nơi đầy rẫy những điều chưa biết và kỳ quái.

Khi Ngô Tam Tỉnh từ từ thả lỏng ngón tay đang nắm chặt đèn pin, tia sáng trắng lạnh lẽo chói mắt ấy tức thì trải rộng ra, soi sáng những góc tối sâu thẳm hơn xung quanh.

Đúng lúc này, một cảnh tượng khiến người ta tim đập chân run hiện ra trước mắt — ở rìa bóng của cỗ thi thể cổ đầu tiên, một cỗ thi thể khác mặc trang phục cổ xưa tương tự lặng lẽ hiện ra, như thể tỉnh giấc từ sự tĩnh lặng của đáy biển sâu, mang theo điềm báo chẳng lành, yên lặng ẩn náu dưới làn nước mờ tối.

Trong lòng Ngô Tam Tỉnh không khỏi dâng lên một cảm giác bất an khó tả, ngón tay hắn run nhẹ, nhưng vẫn quyết đoán điều khiển đèn pin, tiếp tục khám phá sâu hơn không gian chưa biết này.

Nơi ánh đèn quét qua, một cảnh tượng kinh hoàng hơn dần lộ ra: dưới vùng nước bị lãng quên này, lại có hàng đàn thi thể cổ được phủ vải sa trắng lơ lửng, số lượng nhiều đến mức có đến ba, bốn mươi cỗ, chúng như một bầy ma lạc lối trong dòng chảy thời gian, lặng lẽ kể lại những bí mật của quá khứ.

Những tấm vải sa trắng nhẹ nhàng bay bổng trong nước, mỗi gợn sóng như đang kể lể nỗi ai oán, không khí tràn ngập một sự lạnh lẽo đến nghẹt thở, như thể có thể xuyên thẳng qua lồng ngực người xem, chạm đến đáy lòng, dấy lên từng cơn rùng mình không thể kìm nén.

Dưới ánh sáng xanh lục quỷ dị, toàn bộ cảnh tượng trở nên càng

thêm kỳ quái khó lường, phảng phất như đã bước vào một giấc mơ bị nguyền rủa.

Điều khiến người ta lạnh sống lưng hơn nữa là, đám thi thể cổ này không hề yên lặng.

Mặc dù tứ chi cứng đờ, khuôn mặt đờ đẫn, nhưng chúng lại đang từ từ, quỷ dị di chuyển trong làn nước biển đục ngầu, tựa như những con rối bị điều khiển bởi những sợi dây vô hình, thực hiện một nghi lễ cổ xưa và bí ẩn nào đó.

Cách chuyển động trái với quy luật tự nhiên này khiến Ngô Tam Tỉnh không khỏi cảm thấy một luồng khí lạnh chạy từ gót chân lên đến đỉnh đầu, mỗi tế bào đều đang cảnh báo hắn rằng, nơi này ẩn giấu những bí mật và nguy hiểm vượt ngoài lẽ thường.

Tim Ngô Tam Tỉnh đập thình thịch, như muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của cổ họng mà nhảy ra ngoài.

Bên trong chiếc mũ bảo hiểm kín đến nghẹt thở, mồ hôi như suối chảy dài trên trán hắn, hòa cùng sự căng thẳng, tạo thành một cảm giác lạnh lẽo khó tả.

Hắn thầm mừng, may mà mình đã kịp thời túm lấy tên Giải Liên Hoàn bốc đồng, nếu cứ theo cái kiểu liều mạng lúc nãy mà lao thẳng qua đó, đợi đến khi áp sát vào đám thi thể cổ đã ngủ say ngàn năm mới bật đèn lặn, e rằng lúc này không bị dọa đến hồn bay phách tán thì cũng vì quá kinh hãi mà ngạt thở.

Những thi thể này rõ ràng đã ngâm trong vùng nước âm u này gần ngàn năm, theo lẽ thường mà suy đoán, thi thể bình thường lẽ ra đã sớm bị nước ăn mòn đến không còn nhận ra, hóa thành hư vô, làm sao có thể vẫn giữ được một trạng thái kỳ dị nào đó, yên lặng lơ lửng dưới nước?

Chẳng lẽ chúng thực sự giống như "tống tử" trong truyền thuyết, trải qua năm tháng mà không mục nát?

Nhớ lại chuyến đi vội vã này, Ngô Tam Tỉnh lòng đầy hối hận.

Chương 1210

Hắn xuống đây gần như không có sự chuẩn bị gì, hoàn toàn không ngờ sẽ gặp phải cảnh tượng quỷ dị và nguy hiểm như vậy, ngay cả vật trừ tà cơ bản nhất — móng lừa cũng không mang theo một cái, lần gặp gỡ này nếu nói là oan uổng, thì thật là oan uổng thấu trời.

Nhưng nghĩ kỹ lại, nguồn cơn của tất cả chuyện này chẳng phải là vì mình ma xui quỷ khiến đi theo cái tên Giải Liên Hoàn chết tiệt hành sự kỳ quặc, luôn thích mạo hiểm đó sao?

Hắn dường như đã sớm quên rằng, tất cả những kỳ ngộ và nguy cơ này, xét cho cùng, đều là do sự lựa chọn của chính mình.

Quay sang nhìn Giải Liên Hoàn, chỉ thấy gã cũng lộ vẻ kinh hoàng, hành động tiếp cận có vẻ dễ dàng trước đó, có lẽ thực sự là do không hề biết gì về tình hình thực tế.

Xem ra, lão ngoại quốc bí ẩn kia khi mời họ vào cấm địa này, đã không nói hết tất cả bí mật và những cảnh tượng có thể gặp phải.

Suy nghĩ của Ngô Tam Tỉnh vận hành nhanh như điện xẹt, trong nháy mắt đã dự liệu được mấy tình huống có thể xảy ra, cùng lúc đó, đám thi thể cổ bí ẩn ở xa xa lại từ từ, không hề vội vã trôi về phía họ, động tác của chúng trông thật ung dung, như thể có một sức mạnh không thể diễn tả đang điều khiển tất cả, khiến người ta vừa lạnh gáy, lại vừa tò mò.

Ngọn gió nhẹ thổi, làm những tấm vải sa mỏng manh từ từ bay múa, chúng dường như không bị trọng lực níu kéo, ung dung tự tại lượn lờ trong không trung.

Nếu không phải bóng tối sâu thẳm xung quanh và những đường nét mơ hồ kia phác họa ra một chút bí ẩn và xa xăm, cảnh tượng này

chắc chắn sẽ khiến người ta lầm tưởng là cảnh tiên trong thiên cung, nơi các vị tiên nhẹ nhàng đạp mây, dạo bước trên chín tầng trời.

Ngô Tam Tỉnh ngưng mắt nhìn cảnh này, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác khó tả.

Ánh mắt hắn dần trở nên sâu thẳm, như thể có thể xuyên thấu qua từng lớp sương mù, chạm đến một sự thật ẩn giấu nào đó.

Ngay lúc này, một tia linh quang lóe lên trong đầu hắn, như sao băng trên bầu trời đêm, tuy ngắn ngủi nhưng lại vô cùng sáng tỏ, khiến hắn bừng tỉnh ngộ.

Để chứng thực suy đoán trong lòng, hắn cẩn thận điều chỉnh tư thế, cơ thể nhẹ nhàng lặn xuống vài mét, lại gần hơn những tồn tại kỳ dị kia vài phần.

Khi tầm nhìn được kéo gần, cảnh tượng trước mắt cũng càng rõ ràng hơn.

Những thi thể trông có vẻ cổ xưa và quỷ dị kia không hoàn toàn bị dòng chảy thời gian ăn mòn, ngũ quan của chúng tuy mơ hồ nhưng vẫn giữ được vài phần hơi thở của con người, có thể lờ mờ nhận ra hình dáng từng là người.

Những thi thể này hoặc ngồi hoặc nằm, tư thế khác nhau, có cái như đang nâng một chiếc bàn mâm vô hình, có cái lại như đang thổi một ống tiêu không tiếng, thậm chí có cái ngón tay cong lại, như đang gảy những dây đàn cầm và sắt hư ảo.

Khoảng hơn chục di thể như vậy, tuy tứ chi cứng như sắt, nhưng trong sự tĩnh lặng lại thể hiện một vẻ tao nhã khó tả, khiến người xem bất giác phải động lòng.

Lòng Ngô Tam Tỉnh dần sáng tỏ, hắn nhận ra tất cả những gì mình đang thấy không phải là ngẫu nhiên.

Trên rất nhiều bức bích họa trong các lăng mộ cổ, thường miêu tả những hình ảnh siêu phàm thoát tục tương tự: linh hồn của chủ mộ bay lên thiên đường, cánh cổng thiên giới ầm ầm mở ra, chào đón người là một đám đông tiên nhân, họ tụ tập lại, dùng nghi lễ long trọng nhất để nghênh đón.

Trong tranh, mây lành giăng kín, thần điểu bay cao, chân trời tỏa ra một thứ ánh sáng ấm áp và thần thánh, bao trùm toàn bộ cảnh tượng trong một bầu không khí trang nghiêm mà hài hòa.

Đặc biệt thu hút sự chú ý là, ở hai bên bậc thang mây mà chủ mộ đặt chân lên đường đến thiên giới, thường sẽ có "Thiên Sư Vũ Nhạc Đồ" — đây là sự thể hiện sống động về cuộc sống tốt đẹp trên thiên đường, trên tranh, các lão tiên thiên nhạc mỗi người một việc, hoặc gảy đàn, hoặc đánh trống, tiếng nhạc du dương, hòa quyện thành một bản tiên nhạc vượt qua trần thế, phảng phất như đang truyền tải thông điệp về sự vĩnh hằng và tĩnh lặng đến thế nhân.

Ngô Tam Tỉnh biết, thứ hắn đang chứng kiến lúc này, chính là cảnh tượng thần thánh trong truyền thuyết cổ xưa đó, một kỳ tích giữa trời đất mà phàm nhân khó có dịp thấy được.

Tuy nhiên, trong địa cung sâu thẳm này, chủ mộ dường như không chỉ hài lòng với việc miêu tả "Thiên Sư Vũ Nhạc" trên một bức tranh, mà còn dùng thủ pháp kinh thế hãi tục, ban cho tinh hoa nghệ thuật này sự sống.

Hàng chục cỗ thi thể cổ, dưới ánh sáng mờ ảo từ từ múa may, như thể xuyên qua không gian và thời gian xa xôi mà đến, mỗi một động tác, mỗi một lần xoay người của chúng đều cộng hưởng một cách kỳ diệu với âm thanh đàn sắt vang vọng trong hư không, tạo thành một bữa tiệc lộng lẫy vượt qua ranh giới sinh tử.

Không khí tràn ngập một mùi vị cổ xưa và bí ẩn, khiến người ta

nảy sinh lòng kính sợ, không dám dễ dàng quấy rầy sự tĩnh lặng đã ngưng đọng ngàn năm này, kỳ quan như vậy quả thực khiến người ta khó mà tin nổi, chỉ khiến người ta nghi ngờ liệu có phải đã bước vào ngưỡng cửa của một thế giới khác.

Ngô Tam Tỉnh lúc này, sau cơn chấn động, cũng dần hiểu ra bí mật của nơi này.

Hắn bừng tỉnh ngộ, tại sao Giải Liên Hoàn lại bất chấp tất cả để truy tìm tung tích của những cỗ thi thể cổ này — thì ra, bố cục "Thiên Sư Vũ Nhạc" này chính là con đường mà chủ mộ đã trải sẵn cho mình để thăng thiên thành tiên, mỗi một bước nhảy múa đều là bí thuật dẫn đến sự bất tử.

Đi theo sự chỉ dẫn của điệu múa kỳ dị này, họ có lẽ có thể vén màn bí mật mà chủ mộ đã che giấu ngàn năm.

Bên cạnh, Giải Liên Hoàn sau một hồi kinh ngạc ngắn ngủi đã dần lấy lại bình tĩnh, gã dùng một động tác gần như máy móc, khó nhọc ra hiệu bằng tay với Ngô Tam Tỉnh, ý bảo cùng nhau đi sâu vào trong.

Rõ ràng, cảm xúc căng thẳng đã khiến những động tác thường ngày trôi chảy của gã trở nên cứng nhắc và méo mó, như thể bị sức mạnh cổ xưa này trấn áp.

Ngô Tam Tỉnh hít một hơi thật sâu, cố gắng làm dịu nhịp tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn nhận ra mình đã vô tình bước vào một nơi không hề tầm thường.

Tuy nhiên, nhận thức này không những không khiến hắn hoảng sợ, mà ngược lại còn khiến suy nghĩ của hắn càng thêm rõ ràng.

Hắn nghĩ, đã phát hiện ra bí mật này rồi, cổ mộ cũng sẽ không tự dưng biến mất, lúc này hành động hấp tấp chắc chắn là không sáng

suốt.

Thiếu kế hoạch và sự chuẩn bị chu đáo, bất kỳ hành động nào cũng có thể dẫn đến nguy hiểm không lường trước được.

Thế là, một niềm tin vững chắc tự nhiên nảy sinh, cho hắn một lý do đầy đủ để thuyết phục bản thân: trước hết rút lui, đợi đến khi chuẩn bị đầy đủ rồi hẵng quay lại thăm dò nơi này cũng không muộn.

Như vậy, dù là đối với sự an toàn của bản thân, hay đối với việc giải mã bí ẩn ngàn năm trong ngôi mộ này, cũng đều là cách làm có trách nhiệm hơn.

Nhớ lại lúc này, vị trí mà họ đang đứng, tựa như một vực sâu tăm tối vô tận, xung quanh tràn ngập sự ngột ngạt và vô định đến nghẹt thở.

Hướng trôi dạt của những thi thể cổ kia, cũng như thời gian chúng có thể đã trôi nổi, đều như bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ, không thể nào đoán được.

Nếu cứ cố chấp, mù quáng đuổi theo, không chỉ sẽ dẫn họ đến một nơi chưa biết và đầy rẫy nguy cơ, mà còn có thể tiêu hao không ngừng nguồn cung cấp oxy vốn đã eo hẹp của họ, đây chắc chắn là một hành vi cực kỳ thiếu lý trí.

Ngô Tam Tỉnh ngay khoảnh khắc này bừng tỉnh ngộ, hắn nhanh chóng chắn trước mặt Giải Liên Hoàn, ánh mắt toát ra vẻ kiên quyết, dùng tay ra hiệu ngăn cản ý định tiếp tục tiến lên của Giải Liên Hoàn, ý bảo gã quay đầu, chấm dứt cuộc thám hiểm này.

Trong sự tỉnh táo đột ngột này, Ngô Tam Tỉnh hiểu sâu sắc rằng, dưới tình hình hiện tại, bất kỳ sự đi sâu nào cũng là cực kỳ vô trách nhiệm với sinh mạng, bởi lẽ, bất kể lúc nào, sinh tồn mới là nhu cầu cơ bản nhất.

Tuy nhiên, biểu cảm của Giải Liên Hoàn lúc này lại trở nên vô cùng kiên định, như thể một sự cố chấp gần như điên cuồng tức thì chiếm lấy suy nghĩ của gã — đây dường như là đặc điểm chung của những kẻ sinh ra đã ngậm thìa vàng, Trần Mộc cũng từng biểu hiện những dao động cảm xúc tương tự.

Không đợi Ngô Tam Tỉnh cản lại lần nữa, Giải Liên Hoàn đã quyết đoán quay người, lao nhanh về phía thi thể nữ nhân biến mất, bóng lưng gã kéo dài trong ánh sáng mờ ảo, trông vừa cô độc vừa kiên quyết.

Ngô Tam Tỉnh đứng tại chỗ, vội vàng dùng đèn pin trong tay phát ra một loạt tín hiệu nhấp nháy khẩn cấp, cố gắng khiến Giải Liên Hoàn dừng bước, suy nghĩ thêm một chút.

Nhưng những đốm sáng đó vang vọng trong không gian dưới lòng đất trống trải, lại không thể khuấy động chút gợn sóng nào trong lòng Giải Liên Hoàn, gã như thể không nhìn thấy, bước chân càng thêm kiên định và nhanh chóng.

Nhìn bóng dáng Giải Liên Hoàn dần đi xa, Ngô Tam Tỉnh thầm kêu không hay, hắn nhận ra, việc trước đó dùng thủ đoạn uy hiếp để ép Giải Liên Hoàn cùng mình lặn xuống, sự bất mãn và không tình nguyện trong lòng đối phương đã sớm gieo mầm.

Khi cuộc thám hiểm gần đến hồi kết, mọi sự nhẫn nại dường như đã đến giới hạn, Giải Liên Hoàn cuối cùng đã chọn vứt bỏ mọi ràng buộc, một mình bước lên con đường đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm đó, để lại cho hắn một bóng lưng quyết tuyệt và một loạt những bí ẩn khó nắm bắt.

Mặc dù mối liên kết tình cảm giữa hắn và Giải Liên Hoàn đã gần như không còn, nhưng sợi dây ràng buộc dựa trên huyết thống vẫn như hình với bóng, trói buộc trái tim Ngô Tam Tỉnh.

Với tư cách là huynh trưởng trong gia tộc, trên mảnh đất Cửu Châu này, gánh nặng trên vai gã là trách nhiệm gia tộc nặng trĩu và bản năng che chở cho kẻ yếu thế.

Bị thôi thúc bởi mối ràng buộc cổ xưa và sâu sắc này, Ngô Tam Tỉnh không thể làm ngơ trước tình cảnh của Giải Liên Hoàn, cho dù lửa giận trong lòng đang bùng cháy, gã cũng chỉ có thể gắng gượng kìm nén, rồi lao theo như mũi tên rời cung.

Suốt chặng đường, Ngô Tam Tỉnh cứ nhẩm đi nhẩm lại những từ như "bất đắc dĩ" và "không còn lựa chọn nào khác", đến nỗi ngay cả người ngoài cuộc như Trần Mộc cũng nhận ra một dư âm khác thường.

Đằng sau những lời nói đó, dường như ẩn giấu sự giằng xé và tự bào chữa sâu trong nội tâm Ngô Tam Tỉnh.

Sự miễn cưỡng mà gã vô thức nhấn mạnh thực chất là một sự không chắc chắn về động cơ hành vi của chính mình, hoặc có lẽ là nỗi bất an mơ hồ trước những điều bất hạnh có thể xảy ra trong tương lai.

Trần Mộc hiểu rõ tính cách của Ngô Tam Tỉnh, đó là một thanh niên hiếu kỳ mãnh liệt, khó mà kìm chế được.

Và khi hồi tưởng lại ngày hôm nay, Trần Mộc càng có dự cảm rằng, bi kịch sau này của Giải Liên Hoàn, có lẽ Ngô Tam Tỉnh khó thoát khỏi liên can.

Chương 1211

Tuy nhiên, mỗi khi trong đầu hiện lên những dòng chữ máu loang lổ mà Giải Liên Hoàn để lại trên vách cổ mộ u ám, lời cảnh báo hướng thẳng đến những điều chưa biết và hiểm ác, Trần Mộc lại không thể thuyết phục bản thân tin rằng Ngô Tam Tỉnh sẽ cố ý đẩy Giải Liên Hoàn vào tuyệt cảnh.

Sự nhận thức mâu thuẫn này khiến tâm trạng Trần Mộc trở nên phức tạp và căng thẳng khi câu chuyện tiến đến đây, tựa như bí mật sắp được hé lộ sẽ là một cơn bão tố trong tâm hồn.

Ngay sau đó, diễn biến của sự việc giống như một đoàn tàu được tăng tốc, mỗi mắt xích nối tiếp nhau chặt chẽ, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta gần như không kịp thở.

Ngô Tam Tỉnh nghiến chặt răng, tim đập thình thịch, mỗi hơi thở đều như đang chạy đua với thời gian, đong đếm nguồn sống đang ngày một vơi đi trong bình dưỡng khí.

Ánh mắt gã kiên định, gắng hết sức vung tay chân, đuổi theo bóng người nhanh nhẹn phía trước - Giải Liên Hoàn.

Gã thầm nghĩ, một ngôi cổ mộ dưới đáy biển bí ẩn khó lường như thế này, đối với gã là một lãnh địa hoàn toàn xa lạ, nỗi sợ hãi từ những điều chưa biết như một dòng chảy ngầm, lặng lẽ ăn mòn sự tự tin, khiến mỗi bước tiến của gã đều trở nên gian nan.

Còn Giải Liên Hoàn, rõ ràng đã bị nỗi sợ hãi vô danh thúc đẩy, tốc độ nhanh như thể hòa làm một với nước biển, chỉ để lại những vệt bong bóng mờ nhạt.

Kỹ năng lặn của Ngô Tam Tỉnh so với Giải Liên Hoàn rõ ràng còn non nớt hơn nhiều, mỗi lần quạt nước đều tỏ ra vô cùng gắng sức,

khoảng cách giữa hai người bị kéo dãn ra một cách tàn nhẫn, tựa như những vì sao trên bầu trời đêm, có thể thấy nhưng không thể với tới.

Càng lặn sâu, thế giới xung quanh dần chìm vào một khoảng tối tĩnh mịch, chỉ có ánh đèn trên mũ bảo hiểm của họ mới miễn cưỡng xé toạc màn đêm vô tận này.

Trong bóng tối như vậy, Ngô Tam Tỉnh không biết đã tiến lên bao lâu, cho đến khi từng cụm vật thể lơ lửng kỳ lạ lặng lẽ vây quanh, gã mới giật mình kinh hãi.

Gã vội liếc nhìn, phát hiện đó là những cấu kiện bằng gỗ đã cũ nát từ lâu, cửa sổ chạm hoa, xà nhà mục ruỗng, nhiều không đếm xuể, chúng cô độc trôi dạt giữa biển sâu, bề mặt phủ một lớp hải miên dày, trắng như tuyết, dường như đang kể lại một đoạn lịch sử bị chôn vùi.

Giữa những di vật tựa u linh này, một bóng đen khổng lồ dần hiện ra, nó nghiêng mình, tựa như hài cốt của một con quái vật biển cổ đại, yên lặng nằm trong vòng tay của đại dương, tỏa ra một áp lực khiến người ta nghẹt thở.

Những sinh vật dưới nước được gọi là "Vũ Nhạc Cổ Thi" kia, dường như bị một sức mạnh vô hình nào đó lôi kéo, lần lượt từ từ tiến lại gần khối vật thể khổng lồ này.

Bóng dáng của Giải Liên Hoàn đã ở phía trước, gần như có thể chạm tới bóng đen khổng lồ đó, ánh đèn của hắn quét qua như đèn pha, dần dần hé lộ cho Ngô Tam Tỉnh tấm màn che bí ẩn của con quái vật.

Dưới ánh sáng và bóng tối đan xen, một vài đường nét mơ hồ bắt đầu hiện ra, những hoa văn cổ xưa, kết cấu kỳ dị, vào khoảnh khắc này dường như có sự sống, lặng lẽ chờ đợi sự khám phá và vén màn bí mật của những kẻ tìm đến.

Đó là phần đầu của một con tàu cổ khổng lồ bị thời gian lãng quên, mắc kẹt giữa những tảng đá ngầm lởm chởm.

Cái gọi là "khổng lồ" này, thực tế là sự hùng vĩ mà ngôn từ mờ nhạt khó lòng diễn tả, Ngô Tam Tỉnh ngưng mắt nhìn cảnh tượng hùng vĩ trước mắt, trong lòng kinh hãi, bất kỳ từ ngữ nào cuộn trào trong đầu cũng đều trở nên vô lực, không đủ để mô tả sự mênh mông và cổ kính của mũi tàu này.

Phần còn lại của mũi tàu không cam lòng thoát ra khỏi rạn san hô, như một chi thể tàn phế của mãnh thú khổng lồ, lặng lẽ vươn ra hai bên hơn hai trăm mét, mỗi một phân kéo dài đều kể lại sự huy hoàng trong quá khứ và sự tang thương của hiện tại.

Mũi tàu méo mó, biến dạng được bao phủ bởi một lớp bụi biển dày màu trắng, năm này qua năm khác, gió biển và thủy triều đã khắc lên bề mặt nó những dấu vết lốm đốm, còn những rạn san hô kết lại, tựa như những viên đá quý mà người nghệ sĩ của tự nhiên vô tình điểm xuyết, đã thêm vào con tàu cổ trầm mặc này vài phần bí ẩn và dấu tích của sự sống.

Nếu đường nét của nó không lộ rõ dấu vết đục đẽo của con người, có lẽ bất cứ ai cũng sẽ lầm tưởng đây là hộp sọ của một con quái vật khổng lồ vô danh đang ngủ say dưới đáy biển, lặng lẽ kể những câu chuyện vô tận.

Khi những "Vũ Nhạc Cổ Thi" nhẹ nhàng và quỷ dị từ từ hạ xuống phần hài cốt đó, cuối cùng chìm vào làn nước biển sâu thẳm, một lực hút không thể tả được dường như đang réo gọi Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đi theo bước chân của chúng.

Hai người không chút do dự, bám sát theo sau, hai chùm sáng từ đèn pin trong tay vạch ra hai cột sáng trong vùng nước mờ tối, dần dần soi sáng bí mật cổ xưa phía trước.

Trên boong tàu, một cảnh tượng chấn động từ từ hiện ra - một tòa lầu đài chạm hoa bằng gỗ tinh xảo, nửa khảm vào trong rạn san hô, đột nhiên hiện ra trước mắt, nó dường như là trung tâm và linh hồn của con tàu gỗ cổ xưa này, sự huy hoàng và uy nghiêm một thời vẫn còn lờ mờ có thể thấy được.

Tuy nhiên, thời gian thật tàn nhẫn, tòa lầu bây giờ đã nghiêng đến mức nguy hiểm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ ầm ầm dưới sức nặng của lịch sử, mang theo nhiều bí ẩn chưa được giải đáp.

Trên tòa lầu chực chờ sụp đổ này, một cánh cửa bằng đá hán bạch ngọc từng tinh xảo tuyệt luân, nhưng nay đã bị năm tháng bào mòn đến méo mó, nứt nẻ, đang mở toang.

Vết nứt ấy tựa như một cái miệng lớn không tiếng động, vừa im lặng kể lại sự huy hoàng trong quá khứ, lại vừa như một bóng ma nơi đáy biển sâu thẳm, lặng lẽ canh giữ, dụ dỗ mỗi một vị khách không mời bước vào vùng đất cấm bị thời gian lãng quên này, để khám phá những bí mật ẩn giấu trong bóng tối.

Nếu mũi tàu và tòa lầu kia không bị hư hại nghiêm trọng như vậy, thì cảnh tượng ẩn giấu dưới nước chắc chắn sẽ giống như thủy tinh cung điện trong truyền thuyết, rực rỡ chói mắt, đẹp không sao tả xiết.

Tuy nhiên, thực tế lại tàn khốc và ảm đạm.

Lúc này, toàn bộ di tích bị bao bọc bởi lớp hải miên dày và bụi biển tích tụ ngàn năm, giống như một bóng ma bị thời gian ruồng bỏ, tỏa ra một bầu không khí ngột ngạt và trầm mặc.

Đặc biệt là tòa lầu từng hùng vĩ kia, đã không còn phong thái của ngày xưa, nghiêng đến mức gần như nguy hiểm, góc độ đạt đến bốn mươi độ đáng kinh ngạc, mỏng manh đến mức dường như bất kỳ một va chạm nhỏ nào cũng có thể khiến nó sụp đổ ầm ầm, hoàn toàn biến

mất trong thế giới dưới đáy biển sâu thẳm này.

Mặc dù vậy, khi nhóm người Ngô Tam Tỉnh lần đầu tiên chứng kiến cảnh này, họ vẫn bị sốc đến gần như không thể thở nổi.

Một kỳ quan chấn động lòng người như vậy, đừng nói là ở nơi sâu thẳm khó lường của đại dương, ngay cả trên đất liền rộng lớn cũng là một kỳ tích hiếm thấy.

Người ta không khỏi tự hỏi, đây là lăng mộ trên tàu đắm của vị vua cổ đại nào, tại sao lại bị lãng quên dưới vùng biển xa xôi và bí ẩn này?

Khi họ cẩn thận tiến lại gần, Ngô Tam Tỉnh đặc biệt chú ý đến cánh cửa ngọc khổng lồ cắm sâu vào rạn san hô.

Cửa cao hơn hai người, rộng đủ cho bốn người dang tay, trông trang nghiêm và thần thánh.

Hai bên vách cửa ngọc, mặc dù bị lớp cáu bẩn của năm tháng bao phủ, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra hai bức tượng môn thần được điêu khắc sống động, mỗi người nắm chặt một con hổ dữ đang gầm thét, thần thái uy mãnh, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ.

Ngô Tam Tỉnh dường như đã từng thấy hai vị thần này, nhưng tên chính xác của họ lại mơ hồ như hoa trong sương.

Còn phần lầu đài chưa hoàn toàn chìm vào rạn san hô, sự huy hoàng của mái cong cong, ngói xanh che phủ ngày xưa đã không còn, phần lớn ngói đã rơi rụng, vương vãi khắp nơi, chỉ còn lại khung xương mái trơ trọi, cô đơn kể lại sự huy hoàng trong quá khứ và sự tang thương của hôm nay.

Cửa ngọc hé mở, để lộ ra một tia sáng bí ẩn, ở giữa có một khe hở chỉ đủ cho hai người đi song song, từ sâu trong khe hở tỏa ra từng luồng khí lạnh, dường như kết nối với một thế giới khác chưa biết và

u tối, khiến người ta suy tưởng vô hạn.

Lúc này, bóng dáng kỳ dị của "Vũ Nhạc Cổ Thi" đã hoàn toàn biến mất dưới vực sâu đen thẳm, sự tĩnh lặng xung quanh khiến sự ra đi của chúng càng thêm quỷ dị, như thể chúng chưa từng tồn tại, chỉ để lại một luồng khí cổ xưa khó nắm bắt đang từ từ tan biến trong không khí.

Giải Liên Hoàn không chút do dự, thân hình nhanh nhẹn lướt vào khe hở của cửa ngọc, không hề chần chừ hay lưu luyến.

Ngô Tam Tỉnh theo sát phía sau, nghiến chặt răng, hai chân đạp mạnh, tạo ra một chuỗi bọt nước li ti, với tốc độ nhanh hơn đuổi theo bóng lưng của Giải Liên Hoàn, dũng cảm bước vào lãnh địa chưa biết.

Sau khi đi qua cửa ngọc, hiện ra trước mắt hai người là một hành lang rộng rãi nhưng có vẻ kín đáo, đủ rộng cho sáu bảy người đi song song.

So với bên ngoài, không gian ở đây tuy có vẻ chật hẹp, nhưng vì xung quanh được trang trí bằng những khoáng thạch phát ra ánh huỳnh quang mờ ảo, nên ánh sáng từ đèn pin trong môi trường này trông đặc biệt sáng rõ, xua tan không ít cái lạnh lẽo và ngột ngạt trong bóng tối.

Vốn dĩ khi ở bên ngoài, cái lạnh thấu xương, cảm giác ngạt thở như bị tuyệt vọng và sợ hãi bao vây, sau khi vào hành lang này, dường như đã được giảm bớt phần nào.

Tầm mắt của Ngô Tam Tỉnh không còn là bóng tối và hư không vô tận, mà là những bức tường và mặt đất có dấu vết đục đẽo của con người, cảnh tượng quen thuộc này khiến tâm trạng gã dần bình tĩnh lại, trong lòng dấy lên một cảm giác an định hiếm có.

Đi dọc theo hành lang, với thói quen nghề nghiệp nhiều năm, Ngô

Tam Tỉnh bắt đầu vô thức quan sát môi trường xung quanh.

Gã phát hiện, bất kể là hai bên tường của hành lang hay mỗi tấc đất dưới chân, đều được điêu khắc tinh xảo những bức tranh quần tiên đồ liên miên bất tận.

Những hình ảnh này sống động như thật, các vị tiên hoặc phiêu dật bay lên, hoặc gảy đàn thổi sáo, hoặc đánh cờ trò chuyện, mỗi nét bút đều toát lên một khí tức cổ xưa và bí ẩn, như thể các nghệ nhân thời xa xưa đã dốc hết tâm huyết để thêm vào nơi ẩn mật này một nét nghệ thuật siêu thoát trần tục.

Đi trong một môi trường như vậy, ngay cả một người cứng rắn như Ngô Tam Tỉnh cũng không khỏi sinh lòng kính sợ, cảm nhận được một sự trang nghiêm và thần thánh vượt qua cả không gian và thời gian.

Ở cuối hành lang sâu thẳm, một tia sáng yếu ớt lặng lẽ len lỏi, dẫn đến một cầu thang ẩn mật và cổ xưa, uốn lượn lên trên, tựa như sợi dây kết nối hai thế giới.

Ngô Tam Tỉnh, nhà thám hiểm giàu kinh nghiệm này, linh hoạt xoay người, đổi sang tư thế nằm ngửa, như một con cá thong dong, từ từ bơi về phía cao chưa biết.

Cùng với mỗi lần quạt nước, ánh sáng và bóng tối dưới nước nhẹ nhàng lay động bên cạnh gã, tạo ra một bầu không khí tĩnh lặng siêu thực.

Trong lúc bơi, một cú sốc bất ngờ như dòng điện chạy khắp cơ thể - đầu gã đã đột phá khỏi sự ràng buộc của mặt nước, gặp lại không khí sau một thời gian dài.

Khoảnh khắc đó, tim Ngô Tam Tỉnh đột nhiên thắt lại, sự ngạc nhiên bất ngờ này khiến gã trở tay không kịp.

Chương 1212

Dù sao đi nữa, sau khi ngâm mình trong làn nước lạnh buốt gần bốn mươi phút, gã chưa bao giờ dám hy vọng có thể tìm thấy một khoảng không gian để thở trong lòng ngôi mộ cổ kín mít này.

Sau cơn kinh ngạc, gã nhanh chóng điều chỉnh tư thế, dùng cả tay và chân lật người đến bên dưới cầu thang, bằng một bản năng gần như nguyên thủy, tứ chi thay nhau leo lên, mỗi bước đi đều đi kèm với sự kiên trì của cơ bắp căng cứng và khát vọng sống.

Đối với người ngâm mình dưới nước trong thời gian dài, một khi đặt chân lên mặt đất vững chắc, phản ứng của cơ thể thường mang lại một ảo giác kỳ lạ - dường như mỗi tấc da thịt đều bị một trọng lượng vô hình đè nén, động tác trở nên vụng về bất thường.

Hơn nữa, trên người Ngô Tam Tỉnh còn mang theo những khối chì và bình dưỡng khí nặng trịch, những trang bị cần thiết này lúc này lại trở thành gánh nặng, khiến gã gần như muốn ngã quỵ trong khoảnh khắc khó khăn leo lên cầu thang.

Gã nghiến chặt răng, dựa vào ý chí kiên cường, mới miễn cưỡng giữ vững được thân hình, tránh khỏi tình huống xấu hổ khi rơi trở lại hồ nước lạnh lẽo.

Loạng choạng một lúc, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng đặt chân lên đỉnh cầu thang, cảnh tượng trước mắt khiến gã cảm thấy nhẹ nhõm phần nào: Giải Liên Hoàn đã sớm tháo bỏ bộ đồ lặn nặng nề, đang thở hổn hển để phục hồi thể lực.

Chùm sáng từ đèn pin quét khắp mộ thất cổ xưa, chiếu rọi những bức bích họa loang lổ và những pho tượng đá âm u, không khí tràn ngập một mùi hương cổ xưa và bí ẩn.

Thấy cảnh này, Ngô Tam Tỉnh không khỏi thầm nghĩ, vừa mừng thầm vừa có chút không cho là đúng - Giải Liên Hoàn là một kẻ mới vào nghề như thế này, nếu không được thần may mắn chiếu cố, đối mặt với những cạm bẫy, cơ quan trùng trùng trong cổ mộ, e rằng sớm đã lành ít dữ nhiều.

Nhưng dù sao đi nữa, niềm vui sống sót sau kiếp nạn và sự tò mò về thế giới chưa biết đã khiến ánh mắt của cả hai người lóe lên một tia sáng kiên định hơn, tiếp tục bước vào hành trình khám phá.

Lúc này, quan sát thấy người kia không lập tức gục ngã, trong lòng gã có phần an tâm, đoán rằng chất lượng không khí ở đây có lẽ không đáng lo ngại.

Ngô Tam Tỉnh bèn từ từ ngồi xuống bậc thang đá lạnh lẽo, bắt đầu tháo bỏ gánh nặng lặn trên người, từng chút một giải thoát khỏi sự trói buộc, để cho cơ bắp căng cứng dần dần thả lỏng.

Cùng với mỗi hơi thở, cảm xúc căng thẳng dường như cũng tan biến trong không gian dưới lòng đất sâu thẳm này.

Tháo chiếc đèn pin mang theo người, Ngô Tam Tỉnh cẩn thận nhìn quanh, chùm sáng vạch ra những quỹ đạo khám phá trong bóng tối, cố gắng soi sáng mọi ngóc ngách của thế giới chưa biết này.

Cuối cầu thang, nơi Ngô Tam Tỉnh đang đứng, lại là một mộ thất được xây bằng gạch đá cổ xưa, phong cách rõ ràng, vừa nhìn đã có thể nhận ra thuộc về di sản của nhà Minh.

Chiều cao của mộ thất này không rộng rãi, đến nỗi Ngô Tam Tỉnh phải hơi cúi đầu, để tỏ lòng kính trọng với người đã khuất.

Đỉnh mộ thất cong vòm lên cao, tựa như một mái vòm bao phủ, kết cấu tinh xảo, theo như Ngô Tam Tỉnh biết, hẳn là đã tuân theo kỹ thuật gia cố thất phúc thất khoán của thời xưa, giữa mỗi lớp gạch đá,

những khe hở màu sắt hiện rõ, đó là kết tinh trí tuệ của người xưa - rót sắt vào, để đảm bảo ngàn năm không sụp.

Mỗi viên gạch đều được lát cực kỳ tinh xảo, chúng khít khao với nhau, đường cong của đỉnh vòm trôi chảy không tì vết, tựa như đã qua vô số lần mài giũa cẩn thận của thợ thủ công, không thấy một chút sai sót nào.

Giữa mộ thất, hai hàng đèn trường minh bằng sứ thanh hoa cổ xưa chia làm hai bên trái phải, như những người bảo vệ trung thành, yên lặng kéo dài đến tận cùng bóng tối sâu thẳm không thể nhìn thấy, nơi mà ánh sáng chưa từng chạm tới, dường như ẩn giấu những bí mật không ai hay biết.

Chùm sáng trong tay Ngô Tam Tỉnh dõi theo những chiếc đèn cổ xưa này, cuối cùng hội tụ tại khu vực trung tâm của mộ thất, chỉ thấy một chiếc vạc sắt đen khổng lồ sừng sững đứng đó, công dụng của nó khó mà đoán được, thân hình to lớn như một rào cản không thể vượt qua, phong tỏa chặt chẽ những bí mật sâu hơn.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Ngô Tam Tỉnh không khỏi nảy sinh vài phần kinh ngạc và sợ hãi.

Nhiều năm hành nghề trộm mộ, đã thấy qua vô số ngôi mộ, ngôi mộ trước mắt này tuy quy mô hoành tráng, nhưng từ bố cục và trang trí mà xem, lại chỉ phù hợp với quy cách của người dân thường hoặc địa chủ có chút tài sản, tuyệt không phải là lăng tẩm xa hoa của vương hầu quý tộc.

Lần kỳ ngộ này, không nghi ngờ gì là một thách thức không nhỏ đối với nhận thức của gã.

Tình huống này thực sự khiến người ta khó hiểu.

Chỉ thấy quy mô của ngôi mộ lộ ra bên ngoài vô cùng hoành tráng,

không phải hàng vạn lao công cần mẫn làm việc suốt năm tháng thì không thể hoàn thành.

Nếu không phải hoàng tộc quý tộc, ai lại có tài lực và quyền thế kinh người như vậy, có thể điều động nhân lực vật lực khổng lồ đến thế?

Gần như ngay lập tức, Ngô Tam Tỉnh, cũng giống như Trần Mộc và những người khác, trong đầu hiện lên hình ảnh của vị cự phú lừng danh thời đó - Thẩm Vạn Tam.

Sự giàu có của Thẩm Vạn Tam từng khiến cả triều đình phải để mắt, tài lực của ông ta gần như có thể sánh ngang với vương hầu.

Nghĩ như vậy, lần này đi theo Giải Liên Hoàn, lại bất ngờ bước vào một ngôi mộ của một nhà giàu trong truyền thuyết, cơ duyên này, quả thực là phúc đức tu hành mấy đời cũng khó mà có được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Tam Tỉnh không khỏi dâng lên một cảm xúc kích động khó kìm nén.

Gã lại vặn sáng đèn pin trong tay, chùm sáng lướt trên bốn bức tường mộ, cố gắng tìm kiếm những manh mối mà lịch sử để lại từ mỗi góc nhỏ.

Bốn bức tường mộ thất, phủ đầy những bức bích họa tinh xảo, cảnh trong tranh sống động như thật, khí thế hùng vĩ, tương xứng với sự hùng vĩ của ngôi mộ cổ này, trông đặc biệt trang nghiêm.

Ánh đèn pin của Ngô Tam Tỉnh quét qua từng vòng, kinh ngạc phát hiện những bức bích họa này liên miên không dứt, gần như không có dấu hiệu đứt gãy do thời gian ăn mòn, màu sắc tuy có phần nhạt đi, nhưng không đến mức mờ mịt không rõ.

Phải biết rằng, trong một môi trường ẩm ướt như vậy, bích họa có thể được bảo tồn tốt đến thế, thực sự không dễ dàng.

Hồi tưởng lại thời Bắc Tống, đã có kỹ thuật quét dầu trà hoặc lòng trắng trứng lên bề mặt bích họa làm lớp bảo vệ, công nghệ này vào thời đó đã rất tiên tiến, có hiệu quả ngăn cách không khí và hơi ẩm ăn mòn bích họa.

Rõ ràng, bích họa ở đây cũng đã áp dụng kỹ thuật bảo vệ tương tự, mặc dù trải qua ngàn năm, màu sắc trên bích họa vì thế mà hơi đục, nhưng cái dư vị lịch sử trầm tích đó, lại vì thế mà càng thêm đậm đà, khiến người ta suy ngẫm.

Những đồ đằng và cảnh tượng trong truyền thuyết được vẽ trên bích họa, phức tạp và bí ẩn, nhưng trong mắt Ngô Tam Tỉnh, chúng dường như chỉ là những vật trang trí thường thấy trong mộ cổ, thiếu đi sự đặc biệt.

Gã trước đây chưa bao giờ chú ý đến những hình ảnh loại này, bây giờ chỉ tùy ý liếc qua vài lần, vẫn không thể nắm bắt được bất kỳ dư vị khác thường nào, những hình ảnh đó dường như không khác gì những bức bích họa trong các ngôi mộ cổ khác được lưu truyền bên ngoài, vô cùng bình thường.

Vì vậy, Ngô Tam Tỉnh nhẹ nhàng điều chỉnh góc độ của đèn pin, để chùm sáng xuyên qua bóng tối rời khỏi bích họa, chuyển sang chiếu vào Giải Liên Hoàn đang thở hổn hển bên cạnh, trong lòng dấy lên một nỗi nghi hoặc khó tả, muốn hỏi đối phương sự khác thường đột ngột kia rốt cuộc là vì sao.

Giải Liên Hoàn thì trông như đã kiệt sức, mồ hôi chảy dài trên má, rơi xuống phiến đá cổ, phát ra những tiếng động nhỏ.

Ánh mắt hắn lóe lên sự tò mò và phấn khích chưa từng có, dường như bị bầu không khí chưa biết trong mộ thất này hấp dẫn sâu sắc, đến nỗi cảm thấy mọi thứ xung quanh đều mới lạ vô cùng.

Mặc dù hơi thở gấp gáp, như vừa trải qua một trận đấu sinh tử,

hắn lại làm ngơ trước tiếng gọi của Ngô Tam Tỉnh, toàn bộ tâm trí đã bị bầu không khí bí ẩn của ngôi mộ cổ này khóa chặt.

Lúc nãy trong bóng tối, khoảnh khắc Giải Liên Hoàn đột nhiên thoát khỏi Ngô Tam Tỉnh, trong lòng Ngô Tam Tỉnh không khỏi dấy lên một tia bất mãn và tức giận.

Tuy nhiên, khi họ bước vào lãnh địa chưa biết này, Ngô Tam Tỉnh nhận ra rằng, lúc này bất kỳ sự bùng nổ mâu thuẫn nội bộ nào cũng là không thích hợp.

Gã chọn cách im lặng và nhẫn nhịn, đè nén cảm xúc này trong lòng, lấy đại cục làm trọng.

Giữa hai người tạm thời rơi vào im lặng, không khí tràn ngập một sự căng thẳng tinh tế.

Ngô Tam Tỉnh tận dụng khoảng thời gian yên tĩnh này để điều chỉnh trạng thái của mình, một lúc sau, nhịp tim của gã dần trở lại bình thường, sự bình tĩnh lại chiếm lấy tâm trí gã.

Gã bắt đầu chuẩn bị một cách có trật tự các loại công cụ cần thiết cho việc khám phá tiếp theo, động tác thuần thục và hiệu quả, mỗi một sự chuẩn bị đều là sự tích lũy và thể hiện của nhiều năm kinh nghiệm.

Cùng lúc đó, Ngô Tam Tỉnh cũng không hoàn toàn buông lỏng cảnh giác.

Gã lặng lẽ tiến hành một cuộc kiểm tra quan trọng - âm thầm xác nhận tình trạng bình dưỡng khí mà mình và Giải Liên Hoàn mang theo.

Vừa kiểm tra, gã không khỏi chùng lòng.

Nguồn cung cấp dưỡng khí của mình vẫn còn khá dồi dào, đủ để hỗ trợ các hành động tiếp theo, nhưng tình hình của Giải Liên Hoàn

lại không mấy lạc quan.

Mực chất lỏng trong bình dưỡng khí đã giảm đi rõ rệt, lượng tiêu hao lớn đến đáng lo ngại, đã giảm đi hơn một nửa.

Phát hiện này không nghi ngờ gì đã phủ một bóng đen lên con đường thám hiểm của họ, báo hiệu rằng họ có thể sẽ phải đối mặt với một thử thách nghiêm trọng về thời gian, liên quan đến sinh tử.

Thợ lặn càng giàu kinh nghiệm, thời gian có thể tự do bơi lội trong thế giới dưới nước sâu thẳm xanh biếc kia lại càng dài.

Ngược lại, những người mới tập lặn, họ thường khó kiểm soát được sự căng thẳng nội tâm và nhịp thở, một khi nhận ra mình đang chìm trong làn nước biếc, liền không tự chủ được mà tăng tốc độ thở, mỗi lần hít vào đều có vẻ vội vàng và nông cạn, mỗi lần thở ra lại dường như là phản ứng bản năng muốn thoát khỏi môi trường xa lạ này.

Chương 1213

So với những thợ lặn lão luyện, tốc độ tiêu thụ dưỡng khí của những người mới này lại gấp đôi, sự khác biệt lớn như dòng chảy ngầm cuộn trào dưới mặt biển tĩnh lặng.

Ngô Tam Tỉnh, tuy không thể gọi là bậc thầy về kỹ năng lặn, nhưng gã có một thói quen độc đáo - luôn chú ý đến tình hình tiêu hao của bình dưỡng khí, sự cẩn thận này khiến mỗi phút dưới nước của gã đều trở nên tiết kiệm và hiệu quả hơn.

So với gã, Giải Liên Hoàn lại tỏ ra khá phung phí trong việc sử dụng dưỡng khí.

Lúc này, trong lòng Ngô Tam Tỉnh chợt thông suốt, Giải Liên Hoàn bị kẹt ở đây, sớm muộn gì mình cũng phải lặn lại khu vực này để đưa hắn ra ngoài, nếu đã như vậy, việc trốn thoát cấp bách trước mắt đã mất đi ý nghĩa khẩn thiết.

Giải Liên Hoàn dường như đã chấp nhận hiện thực, dứt khoát quay người, từ từ tiến về phía sâu thẳm chưa biết của mộ thất.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy, không nói nhiều, lặng lẽ theo sau bước chân hắn.

Hai người sánh vai đi qua những dấu vết của năm tháng, cuối cùng dừng lại trước một chiếc vạc sắt khổng lồ sừng sững.

Ngô Tam Tỉnh khựng lại một chút, rồi tiến lên, với một thái độ gần như kính sợ, cẩn thận quan sát vật thể khổng lồ này.

Chiếc vạc sắt nặng ít nhất cũng phải năm tấn, trên đó phủ đầy những hoa văn minh văn phức tạp và tinh xảo, như những mật mã mà người xưa để lại, lặng lẽ kể lại những câu chuyện bị thời gian lãng

quên.

Đây rõ ràng không phải là vật tầm thường, mà giống một loại tế khí mang theo những nghi lễ bí ẩn và lời cầu nguyện trang nghiêm, yên lặng đứng trong không gian kín mít này, bảo vệ bí mật của mộ thất và linh hồn đang ngủ say.

Còn Giải Liên Hoàn, dường như không có hứng thú lắm với điều này, hắn chỉ thờ ơ đi vòng qua chiếc vạc sắt, tiếp tục đi sâu vào khám phá lãnh địa chưa biết này, bóng lưng toát lên một vẻ quyết tuyệt và quyết tâm tìm kiếm sự thật.

Những viên gạch xanh dưới đáy vạc đã bị năm tháng mài mòn đến lồi lõm không đều, mỗi viên dường như chứa đựng những bí mật và thăng trầm của quá khứ.

Bên trong vạc trống rỗng, ngoài bụi bặm và dấu vết của thời gian, không có vật gì khác.

Tuy nhiên, ở đáy chiếc vạc cũ kỹ này, lại ẩn giấu một đoạn điêu khắc kỳ lạ - một thân cá sống động như thật nổi lên trên viên gạch đá, vảy cá rõ từng chiếc, đuôi cá dường như khẽ lay động trong sự tĩnh lặng, mặc dù bất động, nhưng lại toát lên một vẻ sinh động như sắp nhảy ra.

Ý đồ của bức điêu khắc thân cá này bí ẩn khó lường, khiến người ta suy ngẫm, có lẽ nó cất giấu chìa khóa mở ra một bí mật cổ xưa nào đó.

Lòng hiếu kỳ của Ngô Tam Tỉnh càng thêm mãnh liệt, gã ghé sát vào bức điêu khắc không mấy nổi bật kia, cố gắng tìm kiếm manh mối từ những đường vân tinh vi, đặc biệt là những minh văn có thể ẩn giấu, dù chỉ là một chữ nhỏ nhất, cũng có thể trở thành mấu chốt để vén màn sương mù lịch sử.

Đúng lúc gã đang toàn tâm toàn ý, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng hét kinh hãi của Giải Liên Hoàn, phá vỡ sự tĩnh lặng trong mộ thất.

Gã đột ngột quay đầu, tầm mắt theo đó rơi vào người Giải Liên Hoàn.

Chỉ thấy Giải Liên Hoàn đã vô tình đi đến cuối mộ thất sâu thẳm, chùm sáng đèn pin trong tay run rẩy trong bóng tối, cuối cùng dừng lại trên một chiếc giường quan ba tầng sừng sững.

Trên đó, đặt một chiếc quan quách bằng sơn mài đen khổng lồ, màu sắc của nó sâu thẳm, như màu mực đậm nhất trong đêm, hòa làm một với bóng tối xung quanh, nhưng lại vì sự u ám đó mà trở nên đặc biệt nổi bật.

Chiều cao của quan quách gần ngang ngực Giải Liên Hoàn, màu đen nặng nề đó không chỉ là một cú sốc thị giác, mà còn như một sự áp bức vô hình đối với lòng người.

Bề mặt dường như đã được mài giũa cẩn thận, phủ một lớp sơn trong, khiến toàn bộ quan quách dưới ánh sáng yếu ớt chiếu vào, lấp lánh một thứ ánh sáng không tự nhiên, vừa lộng lẫy lại vừa mang một chút âm lãnh.

Hoa văn điêu khắc trên quan quách tuy nông, nhưng lại vô cùng rõ ràng, mỗi nét bút đều toát lên kỹ nghệ tinh xảo của người thợ, và những hoa văn đó dường như toàn là chữ điểu triện cổ xưa, sắp xếp có trật tự, tựa như một bài thơ cổ chưa được giải mã.

Giải Liên Hoàn đối mặt với cảnh tượng hùng vĩ và có phần đáng sợ như vậy, không khỏi vô thức lùi lại một bước, trên mặt hiện rõ sự kinh hãi và kính sợ khó tả.

Sự uy nghiêm của chiếc quan quách này không phải tầm thường,

nó cho thấy thân phận cao quý và không thể xúc phạm của chủ nhân ngôi mộ, chính sự bá khí đó khiến người ta không thể xem thường.

Ngô Tam Tỉnh từng trải, quan quách làm bằng gỗ hồng mộc, gỗ tử đàn thông thường không cần phải nói, ngay cả quan quách làm từ cả khối gỗ trầm hương hiếm có, gã cũng từng may mắn tận mắt chứng kiến.

Tuy nhiên, chiếc quan quách bằng sơn mài đen trước mắt này, lại với khí thế độc đáo và bí mật sâu kín của nó, đã khiến gã cảm nhận được một sự chấn động chưa từng có.

Bên trong đây, rốt cuộc là nhân vật như thế nào đang yên nghỉ, và chôn giấu một đoạn lịch sử không ai hay biết?

Nỗi nghi hoặc này, giống như bức điêu khắc thân cá kia, khiến người ta suy nghĩ sâu xa, mãi không tan.

Tuy nhiên, trong không gian u ám tĩnh mịch này, một chiếc quan quách đen sì như vậy lại có vẻ vô cùng khác biệt.

Nó tỏa ra một khí tức khó tả, khiến người từng trải như gã cũng khó mà nhận ra chất liệu của nó, dường như bị sương mù của năm tháng bao bọc sâu sắc, ẩn giấu những bí mật không ai hay biết.

Khoảnh khắc này, một sự tò mò mãnh liệt lặng lẽ nảy mầm trong lòng gã, thôi thúc gã đi vòng qua những chiếc vạc sắt gỉ sét, bước nhanh về phía vật thể chưa biết kia.

Đi đến sau lưng Giải Liên Hoàn, dưới ánh sáng và bóng tối đan xen, các chi tiết của quan quách càng trở nên rõ ràng hơn.

Chỉ thấy chiếc giường quan lại được xây từ từng viên gạch hoàng tương màu vàng nhạt, hình dạng tựa như một đóa hoa sen đang nở, tròn trịa và trang nghiêm, toát lên sự dụng tâm độc đáo của người thợ.

Trên chiếc đài sen tinh xảo tuyệt luân này, yên lặng đứng một tấm

bình phong, trên đó khắc chi chít những dòng chữ cổ xưa, giữa các dòng chữ dường như ghi lại cuộc đời đầy sóng gió của chủ nhân ngôi mộ, tấm mộ chí lặng lẽ kể lại một đoạn lịch sử bị chôn vùi.

Tuy nhiên, khi Ngô Tam Tỉnh liếc qua những dòng chữ này, một cảm giác lạnh lẽo không tên đột nhiên dâng lên từ sau lưng, những con chữ cổ xưa đó dường như mang theo sức nặng xuyên qua thời không, khiến gã không khỏi sinh lòng kính sợ.

Đúng lúc gã muốn từ từ thưởng thức những dấu vết lịch sử đó, ánh mắt lại vô thức bị chiếc quan tài đen sừng sững ở cuối giường quan thu hút, và rồi hiểu ra vì sao Giải Liên Hoàn lại kinh hãi lùi lại.

Hóa ra, trên chiếc quan quách khổng lồ và bí ẩn màu đen này, lại có một "bóng người" đang "nằm", cảnh tượng này quỷ dị đến cực điểm, vượt xa lẽ thường, khiến người ta không thể tin nổi.

Khi ánh đèn pin trong tay Ngô Tam Tỉnh từ từ di chuyển về phía quan tài, đường nét của "bóng người" dần dần hiện ra, khoảnh khắc đó, tim gã đập thình thịch, lông tóc toàn thân dựng đứng, một cảm giác căng thẳng chưa từng có ập đến, ngay cả da đầu cũng không tự chủ được mà tê rần.

Cú sốc thị giác bất ngờ này khiến gã vô thức lùi lại vài bước, gần như là theo bản năng mà lật ngược lưỡi đao trong tay, vào tư thế phòng thủ.

Không phải Ngô Tam Tỉnh nhát gan, mà là cảnh tượng trước mắt quá ly kỳ quỷ quyệt.

Trong ngôi mộ cổ xưa chôn sâu dưới lòng đất, ít người biết đến này, sao lại có một sự tồn tại không hợp thời như vậy?

Một "người" trông như còn sống sờ sờ đang yên tĩnh "nghỉ ngơi" trên nắp quan tài, cảnh tượng thế này, dù là kẻ dũng cảm nhất, nếu

bất ngờ bắt gặp mà không phòng bị, cũng khó tránh khỏi cảm giác kinh hãi và hoảng sợ đến khó tả.

Khoảnh khắc kinh hoàng ấy phảng phất như khiến thời gian ngưng đọng, Giải Liên Hoàn gần như theo phản xạ có điều kiện mà lùi nhanh về bên cạnh Ngô Tam Tỉnh.

Gương mặt thường ngày luôn mang vẻ cợt nhả của hắn giờ đây đã mất hết huyết sắc, thay vào đó là sự sợ hãi không thể che giấu.

Rõ ràng, hắn chưa từng gặp phải biến cố đột ngột như vậy trong các cuộc đổ đấu, sự hoảng loạn không chỉ thể hiện qua đôi mày nhíu chặt và hơi thở dồn dập, mà còn lộ rõ qua bước chân lùi lại gần như lảo đảo.

Đúng lúc vội vàng né tránh, chân hắn vô tình giẫm mạnh lên mu bàn chân của Ngô Tam Tỉnh, lực mạnh đến mức khiến người ta tưởng là cố ý.

Ngô Tam Tỉnh vì cú giẫm bất ngờ này mà người lảo đảo, suýt nữa mất thăng bằng ngã xuống đất.

Nhưng chính tai nạn này đã khiến ánh đèn pin trong tay ông vô tình quét qua cỗ quan tài đáng sợ kia, làm cho mọi thứ trở nên rõ ràng.

Hóa ra, cái gọi là "vật sống" chỉ là một phen hú vía — nằm yên trên quan tài là một pho tượng người đúc bằng đồng, áp sát vào bề mặt đen như mực của cỗ quan tài, im lìm không một tiếng động nhưng lại trông sống động lạ thường.

Hình dáng của pho tượng đồng này vô cùng kỳ dị, những sợi tóc được chạm khắc tinh xảo như mây bay, nhẹ nhàng bay phất phơ bên thái dương, còn khuôn mặt lại được khắc họa cực kỳ khoa trương, có mấy phần thần thái của tượng Bách Hí thời Tần, vừa cổ kính vừa mang chút bí ẩn.

Điều thu hút nhất chính là tứ chi của nó, vừa thô vừa ngắn, trông như chân của một loài côn trùng béo mập, tạo ra một cú sốc thị giác khác thường.

Quỷ dị nhất phải kể đến cái miệng, không cười cũng chẳng giận, lại ở trong trạng thái há to hết cỡ, phảng phất như đang gào lên một tiếng thét tuyệt vọng mà thê lương trong câm lặng, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Ngô Tam Tỉnh dâng lên một cảm giác kỳ lạ khó tả.

Người đời ai cũng mong muốn những điều cát tường, hài hòa, yên bình, nhưng sự kết hợp giữa cỗ quan tài sắt và tượng đồng trước mắt lại toát ra một luồng khí tức âm tà khó tả, quái dị đến cực điểm, hoàn toàn không phù hợp với ấn tượng thường thấy về sự trang nghiêm của lăng mộ.

Chương 1214

Đây thật sự là nơi an nghỉ của chủ nhân ngôi mộ sao?

Vô số điểm bất hợp lý khiến Ngô Tam Tỉnh lòng đầy nghi hoặc, không khỏi càng thêm tò mò và cảnh giác về ngôi mộ cổ này cũng như những bí mật ẩn giấu bên trong.

Ông từ từ giơ đèn pin trong tay lên, thứ ánh sáng yếu ớt lay động trong mộ thất tối tăm, tựa như tia sáng sinh mệnh duy nhất, cố gắng xuyên thủng sự im lặng cổ xưa nặng nề này.

Từng vầng sáng quét qua bốn phía, những bức tường cổ loang lổ, trong các kẽ đá dường như vẫn còn ẩn giấu bí mật của ngàn năm trước, nhưng cảnh tượng trong mộ thất lại hiện ra rõ mồn một.

Ngoài một cỗ quan quách đơn độc, không hề có đồ tùy táng hay quan tài nào khác đặt cạnh, sự trống trải này khiến người ta bất giác cảm thấy một nỗi cô tịch và hoang vắng khó tả.

Quả nhiên, nếu nơi đây là trung tâm của ngôi mộ cổ — tức chủ mộ thất, thì cỗ quan tài trông có vẻ đặc biệt trang trọng trước mắt này, không nghi ngờ gì nữa, chính là nơi an nghỉ cuối cùng của chủ nhân ngôi mộ.

Ngô Tam Tỉnh, vị Mô Kim Giáo Úy dày dạn kinh nghiệm, giữa đôi mày lộ ra một tia do dự khó nhận thấy.

Trực giác của ông, thứ giác quan thứ sáu đã vô số lần cứu mạng ông trong hiểm cảnh, lúc này đang khẽ gióng lên hồi chuông cảnh báo, khiến lòng ông dấy lên một nỗi bất an mơ hồ.

Cảm giác này đối với ông vừa là sự chỉ dẫn quý giá, cũng là điềm báo của nguy hiểm.

Để tìm hiểu rõ ngọn ngành, ông rón rén gạt Giải Liên Hoàn đang chắn trước mặt sang một bên — hắn lúc này như một chuỗi xích phức tạp đan vào nhau, phảng phất như chính thời gian đã dựng nên chướng ngại.

Mỗi bước chân đều cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ kinh động đến linh hồn cổ xưa đang say ngủ nơi đây.

Sau khi đến gần, cảnh tượng trước mắt càng khiến ông chết lặng.

Thứ mà ban đầu tưởng là quan tài bình thường, dưới ánh đèn pin yếu ớt đã lộ ra chân tướng, lại là một cỗ quan tài sắt to lớn được chạm trổ tinh xảo, mỗi một đường hoa văn đều cho thấy tay nghề điêu luyện của người thợ và sự tôn kính vô thượng đối với người đã khuất.

Mà pho tượng đồng đứng ở đầu quan tài, ánh sáng mờ đục, trông như một vật trang trí được thêm vào sau, lại phảng phất một bầu không khí không hài hòa, giống như một người bảo vệ không hợp thời, lặng lẽ đứng đó, canh giữ một bí mật không thể cho ai biết.

Điểm kỳ dị nhất nằm ở vị trí miệng của pho tượng đồng, nó không hề liền một khối với nắp quan tài, mà lõm xuống, tạo thành một cái lỗ sâu hoắm, bên trong tối đen như mực, tựa như có thể nuốt chửng cả ánh sáng, khiến người ta không thể nhìn thấu được điểm cuối.

Cái lỗ này là do cố ý tạo ra, hay là dấu vết của năm tháng ăn mòn?

Nó có xuyên qua nắp quan tài cứng rắn không?

Hay là, con đường bí ẩn này chính là cánh cửa nối liền với một thế giới chưa biết nào đó bên trong quan tài?

Tim Ngô Tam Tỉnh thắt lại, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Ông bất giác hít một hơi khí lạnh, những mảnh ký ức vụn vặt đột nhiên ghép lại thành một bức tranh rõ ràng.

Những câu chuyện kinh dị mà khi còn nhỏ ông ngồi bên bếp lửa nghe các bậc tiền bối kể lại, trong đó có một câu chuyện đặc biệt rùng rợn — "Tiếu Tử Quan", tương truyền loại hình mai táng đặc biệt này dùng gang dày để bịt kín quan tài, và trên thân quan tài cố ý để lại một cái lỗ, dùng để thu thập tiếng gió, tiếng mưa, thậm chí cả giọng nói của người sống, biến chúng thành những tiếng thì thầm giữa cõi âm và cõi dương, phảng phất như tiếng gọi bất tận của người chết, khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Giờ đây, cỗ quan tài sắt trước mắt lại giống hệt "Tiếu Tử Quan" trong truyền thuyết cổ xưa, khiến lòng Ngô Tam Tỉnh chùng xuống, không khỏi thầm kinh hãi: "Hỏng rồi!" Cái tên kỳ lạ "Tiếu Tử Quan" bắt nguồn từ những truyền thuyết cổ xưa lưu truyền ở các vùng quê trước giải phóng, nguồn gốc của nó không quá xa xôi, chỉ cần ngược dòng về những câu chuyện của vài chục năm trước.

Lần đầu tiên Ngô Tam Tỉnh nghe về câu chuyện kỳ lạ này là từ miệng của một ông lão tóc bạc phơ đầu làng, đó là một buổi chiều mùa hạ, muỗi vo ve dưới ánh đèn vàng vọt, trong mắt ông lão lóe lên một tia sáng kỳ lạ, phảng phất như những chuyện cũ phủ bụi thời gian đang tái hiện ngay trước mắt.

Tương truyền, vào thời đại loạn lạc đó, trong vùng núi sâu ở Giang Tây, có một thế lực quân phiệt độc lập hoạt động.

Đội quân này sở dĩ nổi danh trong thời loạn thế là nhờ quy tụ được một nhóm người có tuyệt kỹ, mà trong đó người nổi bật nhất chính là thủ lĩnh của họ — Trương Diêm Thành.

Trương Diêm Thành, một nhân vật bí ẩn được cho là có mối liên hệ không thể tách rời với Phát Khâu Tướng Quân của Tào Ngụy thời

Tam Quốc, trong huyết quản của hắn chảy dòng máu phiêu lưu khám phá những điều chưa biết, thách thức giới hạn.

Điều kỳ lạ hơn nữa là năm ngón tay trái của hắn khác hẳn người thường, không chỉ dài lạ thường mà còn gần như bằng nhau, đôi tay khác biệt này phảng phất như có sức mạnh thấu suốt cõi u minh, có thể dễ dàng san bằng những gò đất nhô cao, chỉ cần nếm một miếng đất là có thể xác định chính xác vị trí của mộ cổ, kỹ năng đạo mộ cao siêu đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

Khi ấy, chính vào lúc quân phiệt hỗn chiến, Trương Diêm Thành nhận lệnh bắc phạt, việc gây quỹ quân lương trở thành nhiệm vụ cấp bách.

Khác với người thường, hắn chọn tuân theo thuật đạo mộ cổ xưa, dẫn đội quân tiến về phía bắc, dọc đường khám phá hết ngôi mộ cổ này đến ngôi mộ cổ khác ẩn mình trong bụi trần năm tháng.

Những ngôi mộ cổ này có cái giấu trong rừng sâu, có cái ẩn ở nơi hoang dã, nhưng dưới sự tìm kiếm của Trương Diêm Thành và thuộc hạ, không có cái nào là không bị vén lên bức màn bí ẩn.

Theo bước chân bắc tiến của họ, từng lăng tẩm đang say ngủ bị đánh thức, vô số văn vật quý giá lại thấy ánh mặt trời.

Tên tuổi của Trương Diêm Thành cũng vì thế mà vang dội khắp nam bắc, trong dân gian thậm chí còn lưu truyền câu nói "Diêm Thành đến, tiểu quỷ nhảy, Diêm Vương tới cũng phải đổi đường".

Câu nói này một mặt thần thánh hóa hình tượng của Trương Diêm Thành, mặt khác cũng phản ánh sâu sắc tần suất và sự lộng hành của các hoạt động đạo mộ của hắn.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là, khi đạo mộ, Trương Diêm Thành có một bộ nghi thức độc đáo và quỷ dị.

Mỗi khi họ bước vào ngôi mộ cổ bị bao phủ bởi huyết sát và âm tà, đối mặt với những cỗ quan tài dường như ẩn chứa những bí mật không thể nói thành lời, Trương Diêm Thành sẽ ra lệnh cho thuộc hạ lấy máu bò tươi, từ từ rưới lên quan tài.

Hành động này trông có vẻ quỷ dị, nhưng thực chất ẩn chứa thâm ý — hắn muốn thông qua việc quan sát phản ứng của quan tài với máu bò để phán đoán bên trong có giấu vật bất tường hay kho báu kinh người hay không.

Loạt nghi thức này không chỉ thể hiện sự kính sợ của Trương Diêm Thành đối với mộ cổ, mà còn cho thấy sự hiểu biết và nắm bắt độc đáo của hắn đối với môn nghệ thuật cổ xưa này.

Trong góc khuất bị lịch sử lãng quên ấy, Trương Diêm Thành và đội quân của hắn, giống như một đám ma trơi lang thang giữa cõi âm dương, không ngừng tìm kiếm những bí mật cổ xưa, để lại những đoạn truyền kỳ vừa khiến người ta sợ hãi lại vừa ngưỡng mộ.

Nếu từ trong cỗ quan tài sâu thẳm kia đột nhiên truyền ra những tiếng động lạ, vang vọng khắp mọi ngóc ngách của hầm mộ cổ, thì rất có thể chủ nhân bên trong quan tài đã trải qua một sự biến đổi khó tả, bước vào cảnh giới khủng khiếp của thi biến.

Lúc này, những người lính dũng cảm sẽ nghiến chặt răng, hợp sức kéo cỗ quan tài nặng trịch ra khỏi mộ thất cổ xưa, đặt dưới ánh nắng gay gắt, chịu sự thanh tẩy trực tiếp và tàn khốc nhất của mặt trời.

Đợi đến khi mặt trời như lửa đốt, vạn vật đều hiện nguyên hình, họ mới dám cẩn thận mở nắp quan tài, nhìn trộm bí mật bên trong.

Tuy nhiên, nếu bên trong quan tài không có chút động tĩnh nào, một mảnh tĩnh lặng chết chóc, những người lính sẽ chuyển ánh mắt sang thành ngoài của quan tài.

Hầu hết các trường hợp, thứ máu bò tượng trưng cho sự kiểm nghiệm sẽ không dừng lại ở đó, nó phảng phất như có sinh mệnh riêng, từ từ chảy qua lớp gỗ cổ xưa, tụ lại ở đáy quan tài thành một vũng đỏ sẫm, lặng lẽ tuyên bố rằng mọi thứ đều ổn, mở quan tài không có gì đáng ngại.

Nhưng trong những trường hợp cực kỳ đặc biệt, khi máu bò tươi chạm vào quan tài, không chảy xuống như dự đoán, mà lại như gặp phải cát sỏi khô khát, nhanh chóng thấm vào các kẽ hở của quan tài, biến mất không một dấu vết.

Tình huống này còn bất tường hơn cả thi biến, báo hiệu một mối nguy hiểm khó lường.

Nó đang âm thầm kể rằng, kẻ nằm trong cỗ quan tài lạnh lẽo đó, có lẽ đã sớm vượt qua phạm trù hình thái của con người.

Vậy thì, nếu vật trong quan tài không phải là thi thể người, thì nó là thứ gì?

Câu trả lời thường hướng đến những vật thể kỳ dị vượt ngoài sức tưởng tượng, khó có thể dùng lời để miêu tả, trong các truyền thuyết cổ xưa của vùng đất Việt Nam, chúng được gọi chung là "yêu".

Đối mặt với điềm báo bất tường này, Trương Diêm Thành sẽ lập tức ra lệnh, yêu cầu thuộc hạ đào một hố sâu, chôn cỗ quan tài yêu ma bí ẩn này xuống đáy hố, phảng phất như muốn chôn vùi cả sự vô định và nỗi sợ hãi.

Sau đó, mọi người sẽ trát một lớp bùn dày xung quanh quan tài, đảm bảo nó được niêm phong kín kẽ.

Tiếp theo, nước sắt đang sôi trong lò được đổ xuống, như dung nham bao bọc lấy cỗ quan tài, chỉ để lại một cái lỗ nhỏ trên đỉnh quan tài, chỉ vừa đủ để một bàn tay đàn ông trưởng thành lách qua.

Đợi đến khi nước sắt nguội và đông cứng, tạo thành một rào cản không thể phá vỡ, Trương Diêm Thành sẽ thi triển tuyệt kỹ gia truyền của mình — thuật hai ngón tay dò huyệt của Phát Khâu Trung Lang Tướng, chỉ thấy hắn vẻ mặt chuyên chú, một tay từ từ thò sâu vào khe hở đó, ý định vén màn bí ẩn và sự thật ẩn giấu trong quan tài, hành động này vừa là thử thách lòng dũng cảm, cũng là thách thức trí tuệ, tràn ngập sắc thái bí ẩn của thuật cổ.

Trong lúc thám hiểm huyệt động sâu thẳm và chưa biết kia, Trương Diêm Thành luôn dặn dò người đi cùng, cẩn thận lấy ra một cây kéo tỳ bà dài ba thước, cây kéo này tinh xảo và sắc bén, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn vẻ mặt nghiêm trọng, dứt khoát để người trợ giúp kẹp nhẹ dụng cụ lạnh lẽo này vào cánh tay mình, phảng phất như một ván cược với số phận, lại tựa như một lời khiêu chiến thầm lặng với tử thần.

Đồng thời, một sợi "khấu bả" chắc chắn được buộc chặt vào đuôi của một con ngựa khỏe mạnh, sợi dây mỏng manh không mấy nổi bật này lại trở thành sợi dây cứu mạng sinh tử.

Chương 1215

Bố trí như vậy chỉ để một khi trong huyệt động xảy ra biến cố, những người xung quanh có thể lập tức phản ứng, quất mạnh vào con ngựa, con tuấn mã kinh hãi bốn vó tung bay, trong cơn điên cuồng, sức mạnh truyền qua "khấu bả" sẽ lập tức kích hoạt cơ quan, cây kéo tỳ bà sắc bén vô cùng sẽ theo đó mà xoay mạnh, như lưỡi hái vô tình của tử thần, dứt khoát chặt đứt cánh tay, đảm bảo Trương Diêm Thành có thể trong cảnh hiểm nguy tứ phía này, dùng nỗi đau đứt tay để đổi lấy mạng sống.

Cỗ quan tài được xử lý theo cách độc đáo này, do có lỗ thủng trên đỉnh, lại bất ngờ biến thành một vật thể kỳ lạ, bề ngoài tựa như một chiếc sáo sắt khổng lồ, mỗi khi gió núi thổi qua, lại có thể phát ra tiếng rên rỉ như tiếng nấc, vì vậy, dân gian đã đặt cho nó một cái tên đầy ý nghĩa — "Tiếu Tử Quan".

Đây không chỉ là một câu chuyện kỳ lạ, mà còn là một minh chứng không lời cho lòng dũng cảm đáng kinh ngạc của Trương Diêm Thành.

Tương truyền, trong suốt cuộc đời của Trương Diêm Thành, chỉ có ba lần ông sử dụng tuyệt kỹ hai ngón tay dò huyệt này, mỗi lần đều toàn thây trở ra, thể hiện sự gan dạ và trí tuệ hơn người của ông.

Trong đó, lần được ca ngợi nhiều nhất là khi ông từ một cỗ quan tài trông có vẻ bình thường, đã kỳ diệu lấy ra được một chuỗi kim bồ đào hai mươi bốn hạt, chuỗi ngọc vàng này chỉ to bằng móng tay, truyền thuyết kể rằng nó được giấu sâu trong miệng một xác chết cổ, trải qua ngàn năm mà không mục nát, giá trị vô cùng, lại càng thêm phần bí ẩn.

Còn bản thân Trương Diêm Thành, sau này theo ngọn lửa chiến tranh loạn lạc, đi theo các quân phiệt khác nhau, cuối cùng tung tích của ông cũng như sương mù, biến mất trong dòng sông dài của lịch sử, để lại vô số bí ẩn khiến người đời sau phải suy đoán.

Trong số những ông lão phe phẩy quạt mo, kể chuyện đêm bên bếp lửa, những truyền thuyết về Trương Diêm Thành luôn xoay quanh hai luồng ý kiến trái ngược nhau.

Một bộ phận các ông lão tin chắc rằng Trương Diêm Thành thực sự nắm giữ thuật Phát Khâu đã thất truyền từ lâu, tuyệt học hai ngón tay dò huyệt của ông là tài năng thực sự, không phải chuyện tầm thường.

Trong khi đó, một số khác lại cho rằng, Trương Diêm Thành có lẽ chỉ là một kẻ lừa đảo cao tay, đã khéo léo lợi dụng sự mê tín và nỗi sợ hãi sâu sắc của người thường đối với những cỗ quan tài cổ xưa, tô vẽ những cỗ quan tài bình thường thành vật yêu dị, nhân cơ hội đó dàn dựng những màn kịch khiến người ta phải kinh ngạc, từ đó mưu cầu cho mình địa vị và danh vọng tột bậc trong thời loạn thế.

Sự thật ra sao, đã sớm trở nên mơ hồ theo dòng chảy của thời gian, chỉ có câu chuyện truyền kỳ về lòng dũng cảm và trí tuệ vẫn còn lưu truyền mãi trong nhân gian.

Sự thật dường như ẩn sâu trong sương mù, không ai có thể chạm tới bộ mặt thật của nó.

Ông nội của Trần Mộc sở dĩ tin chắc Trương Diêm Thành là một cao nhân bất thế xuất, đằng sau đó là một câu chuyện ít ai biết đến.

Chuyện bắt nguồn từ hành động dùng nước sắt phong ấn yêu quan gây chấn động lòng người của Trương Diêm Thành, trong hành vi của ông toát ra một sự quyết liệt và bí ẩn vượt xa người thường.

Theo lời kể của thế hệ trước, trước giải phóng, trong một công trình nạo vét bùn quy mô lớn do Hoàng Hà đổi dòng gây ra, các công nhân đã tình cờ khai quật được một cỗ quan tài bằng đồng cổ rất giống với những gì Trương Diêm Thành đã mô tả.

Bề mặt quan tài loang lổ, năm tháng đã khắc lên đó những dấu vết không thể xóa nhòa, và điều thu hút nhất chính là cái lỗ kỳ dị to bằng cánh tay ngay giữa nắp quan tài.

Cái lỗ sâu hoắm, dường như chôn giấu vô số bí mật, nhưng những người xung quanh đều kính sợ, không một ai dám dễ dàng chạm vào vùng đất lạnh lẽo chưa biết đó.

Thỉnh thoảng có vài kẻ tò mò to gan, thử dùng kẹp lửa dài thò vào cái lỗ đen đó, nhưng chỉ gắp ra được những nắm đất màu vàng sẫm, lẫn lộn với bùn và bụi bặm của năm tháng, phảng phất như cái lỗ đó không thông với trần gian, mà là một thế giới khác bị thời gian lãng quên.

Câu chuyện cũ này vốn đã bị phủ bụi nhiều năm, cho đến sau này, cỗ quan tài bằng đồng đầy màu sắc truyền thuyết đó cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận, bị xem như phế liệu kim loại ném vào lò luyện thép đang sôi sùng sục, hóa thành một làn khói xanh, từ đó biến mất khỏi thế gian.

Về việc sau ngày đó có thực sự xảy ra dị tượng hay không, hay vẫn bình yên như thường, cũng giống như bí ẩn bên trong cỗ quan tài đó, đã trở thành một câu đố không ai có thể giải đáp.

Giờ đây, cỗ quan tài sắt được chạm trổ tinh xảo trước mắt, mặc dù tay nghề tinh xảo, mỗi chi tiết đều toát lên tâm huyết và sự phi thường của người thợ, hoàn toàn khác biệt với những cỗ quan tài sắt thô sơ, nhưng cái lỗ sâu trên nắp quan tài lại giống như một lời cảnh báo không thể bỏ qua, khiến người ta bất giác liên tưởng đến truyền

thuyết "Tiếu Tử Quan" cổ xưa. "Tiếu Tử Quan" trong truyền thuyết là vật thể bí ẩn kết nối hai cõi âm dương, bên trong ẩn chứa huyền cơ, không phải là chuyện tầm thường.

Chính sự trùng hợp này đã khiến Ngô Tam Tỉnh, người cùng Giải Liên Hoàn bước vào mộ thất cổ xưa này, cảm thấy một luồng khí lạnh khó tả.

Mộ thất này đáng lẽ là nơi an nghỉ của chủ nhân ngôi mộ, nhưng cỗ quan quách chính chiếm giữ vị trí trung tâm trên giường quan lại tồn tại với một tư thế quỷ dị như vậy, dường như đang âm thầm kể điều gì đó.

Thân phận của chủ nhân ngôi mộ, lẽ nào thực sự như lời đồn, không phải người mà là yêu?

Ý nghĩ này một khi đã bén rễ, liền như cỏ dại mọc lan, khiến Ngô Tam Tỉnh cảm thấy từng cơn lạnh chạy dọc sống lưng, phảng phất như có vô số cặp mắt vô hình đang xuyên qua lớp bụi lịch sử, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào những vị khách không mời mà đến như họ.

Nghĩ đến ngôi mộ cổ này, nó lặng lẽ chìm sâu trong vòng tay u tối của vực thẳm dưới đáy biển, xung quanh bị nước biển lạnh thấu xương bao bọc chặt chẽ, toát lên một vẻ quỷ dị và bí ẩn không thể diễn tả.

Nơi chôn cất như vậy vượt xa tầm hiểu biết của người thường, không khỏi khiến người ta hoài nghi, chủ nhân của ngôi mộ này có lẽ không phải người phàm, có lẽ là Hải Long Vương nắm giữ sức mạnh vô tận của đại dương trong truyền thuyết cổ xưa cũng không phải là không thể.

Vừa nghĩ đến đây, việc Giải Liên Hoàn được Cửu Đức Khảo ủy thác lại như một bóng ma ám ảnh tâm trí, một cảm giác chột dạ mơ hồ tự nhiên nảy sinh.

Lẽ nào, lão Cừu Đức Khảo mưu sâu kế hiểm kia đã sớm nhìn thấu tất cả, biết rằng chủ nhân của ngôi mộ này không phải là con người, nên mới cử Giải Liên Hoàn lẻn vào đây, chụp ảnh để ông ta nghiên cứu sâu hơn?

Tuy nhiên, đối với Ngô Tam Tỉnh khi còn trẻ, khí huyết phương cương, những lời nói gần như hoang đường của các ông lão chỉ làm tăng thêm vài phần màu sắc bí ẩn cho cuộc phiêu lưu, chứ không phải là nỗi sợ hãi thực sự.

Dù trong lòng không khỏi gợn lên một tia bất an, nhưng ông không thực sự cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn bị sức mạnh chưa biết này kích thích lòng tò mò mãnh liệt.

Ông thầm nghĩ, bên trong rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Có phải là mảnh vỡ của một nền văn minh đã mất từ lâu, hay là một sinh vật kỳ dị ngoài sức tưởng tượng?

Đúng lúc này, Giải Liên Hoàn cũng đã hồi phục sau cơn kinh hãi ban đầu, cố gắng trấn tĩnh đi lại gần cỗ quan tài sắt, trong mắt vẫn còn vương lại sự sợ hãi, nhưng đã lộ ra quyết tâm tìm kiếm sự thật.

Hắn đi một vòng quanh quan tài, dường như đang tính toán điều gì đó, cuối cùng hạ quyết tâm, cố gắng dùng hai tay đẩy nắp quan tài nặng trịch, muốn xem cho rõ.

Ngô Tam Tỉnh chú ý đến chi tiết hai chân Giải Liên Hoàn hơi run khi cố gắng, trong lòng hiểu rõ, người bạn đồng hành thường ngày tự tin này thực ra vẫn còn bị ảnh hưởng bởi cơn kinh hãi vừa rồi.

Hành động này của hắn, e rằng phần lớn là để thể hiện dũng khí trước mặt mình, vớt vát lại chút thể diện đã mất vì sợ hãi.

Thấy cảnh này, Ngô Tam Tỉnh không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, nhưng lại có phần kính nể tinh thần không dễ dàng bỏ cuộc này

của Giải Liên Hoàn.

Vì vậy, ông khẽ điều chỉnh hướng đèn pin, ánh sáng dịu dàng chiếu lên mặt Giải Liên Hoàn, nói với giọng cổ vũ: "Thôi đi, đừng phí sức nữa, chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ hơn." Trong giọng nói đầy vẻ trêu chọc nhẹ nhàng về tình thế khó khăn trước mắt, cũng như sự mong đợi mơ hồ về cuộc phiêu lưu sắp tới.

Giả sử cỗ quan tài này thực sự là "Tiếu Tử Quan" trong truyền thuyết, vậy thì rõ ràng, người thợ chế tạo ra nó và Trương Diêm Thành chắc chắn có mối liên hệ mật thiết, cùng thuộc về một môn phái bí ẩn và có tay nghề cao siêu.

Vật được giấu trong cỗ quan tài sắt này chắc chắn không phải là vật tầm thường, thậm chí rất có thể là vật tà ác hoặc hung sát.

Thiết kế cấu trúc của nó vô cùng tinh xảo, mỗi chi tiết đều toát lên ý đồ rõ ràng — ngăn chặn sự can thiệp từ bên ngoài, dường như đã quyết tâm không để bất kỳ kẻ tò mò nào dễ dàng vén lên bí mật của nó.

Nếu muốn lấy được vật gì đó từ trong cỗ quan tài được niêm phong này, con đường duy nhất dường như là bắt chước Trương Diêm Thành, lấy hết dũng khí, thò tay vào cái lỗ duy nhất lộ ra bên ngoài trên quan tài.

Thế rồi, lời của Trương Diêm Thành vừa dứt, ông liền không chút do dự trèo lên điểm tựa bên cạnh quan tài, chiếc đèn pin nắm chặt trong tay như một thanh kiếm sắc bén khám phá những điều chưa biết, chĩa thẳng vào cái lỗ sâu hoắm, cố gắng chiếu sáng bí mật ẩn giấu trong bóng tối.

Mọi hành động của ông đều toát lên một sự quyết đoán không thể nghi ngờ và lòng dũng cảm của một nhà thám hiểm.

Ánh sáng chiếu vào từ cái lỗ nhỏ, nhưng dường như bị bóng tối vô tận nuốt chửng, chỉ có thể miễn cưỡng chiếu sáng một vùng nhỏ, khiến cảnh tượng bên trong quan tài càng thêm quỷ quyệt và bí ẩn.

Sâu trong cái lỗ, một mảng tối đen, ngay cả ánh sáng của đèn pin cũng khó có thể xuyên qua lớp màn đêm dày đặc đó, phảng phất như bên trong cỗ quan tài sắt ẩn chứa một thế giới u minh độc lập.

Chùm sáng đã tan biến giữa chừng, không thể tiến thêm một bước nào nữa, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo đến cực điểm từ phía dưới cổ họng của "tượng người" thấm ra, lạnh buốt thấu xương, khiến người ta nhìn vào mà rùng mình, gáy bất giác căng cứng.

Nếu trong tình huống như vậy mà vẫn có thể dứt khoát đưa tay vào, thì sự gan dạ và quyết tâm này tuyệt đối không phải người thường có được.

Suy nghĩ của Ngô Tam Tỉnh bất giác trôi về những tài liệu mà Giải Liên Hoàn nhận được từ nhà thám hiểm nước ngoài kia, trong lòng càng thêm chắc chắn suy đoán trước đó của mình là không sai: người nước ngoài kia, kẻ tuyên bố rằng mình hiểu rõ nơi này như lòng bàn tay, e rằng đã cử người khác vào đây thám hiểm từ trước, chỉ là, tại sao người đi trước lại không thể hoàn thành nhiệm vụ?

Vấn đề này như một đám sương mù, bao trùm trong tâm trí ông, không thể xua đi được.

E rằng người đó, cũng giống như họ, là một tay lão luyện trong giới đạo mộ, khoảnh khắc bước vào lăng tẩm cổ xưa này, trên mặt đã thoáng qua một tia kinh ngạc.

Hiện ra trước mắt lại là một cỗ quan tài bằng sắt hiếm thấy, những hoa văn cổ xưa bao quanh, toát ra một luồng khí bất tường.

Người này biết rõ, quan tài sắt phong thi thể, tuyệt đối không phải là vật tầm thường, đằng sau thường ẩn giấu những nguy hiểm và lời nguyền không ai biết, điều này rõ ràng đã vượt ra ngoài phạm trù của những kẻ tầm bảo thông thường.

Vì vậy, tay lão luyện giàu kinh nghiệm đó, sau khi cân nhắc lợi hại, đã chọn cách rút lui khôn ngoan, nhưng vì thể diện và lợi ích, đã nảy ra ý định tạm thời, thuê một Giải Liên Hoàn tay nghề tầm thường, nửa đường xuất gia, cố gắng dùng người này để thử nghiệm hiểm nguy, thăm dò hư thực.

Chương 1216

Suy luận như vậy, thì họ tự nhiên cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ, chạm vào cấm kỵ của cỗ quan tài sắt này.

Nếu không, chẳng phải đã trở thành vật hy sinh dò đường cho lão Cừu Đức Khảo nước ngoài kia, trở thành hòn đá lót đường cho kẻ khác đoạt bảo sao?

Tuy nhiên, lòng tham lam trong lòng như cỏ dại mọc lan, nếu cứ thế rời đi, e rằng quá hèn nhát, trái với mục đích của chuyến đi này.

Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ, mình và Giải Liên Hoàn đã vào sâu dưới lòng đất, nếu Giải Liên Hoàn tay không trở về còn có thể tự biện minh, còn mình nếu cũng không có công trạng gì, sau này trên giang hồ làm sao mà đứng vững?

Hơn nữa, cỗ quan tài sắt đó tỏa ra một sức hấp dẫn quỷ dị và mê hoặc, phảng phất như bên trong ẩn giấu những kỳ trân dị bảo vượt ngoài sức tưởng tượng, khiến người ta phải suy nghĩ miên man.

Đối mặt với cuộc chiến giằng co giữa cám dỗ và lý trí, tâm trạng của Ngô Tam Tỉnh đã trải qua những biến động dữ dội.

Cuối cùng, sự kế thừa của gia tộc đạo mộ đã ăn sâu vào máu thịt đã cho ông câu trả lời — quan tài, luôn là nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi hấp dẫn nhất, nên để lại sau cùng, đợi khi mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng mới tiến hành thăm dò.

Ông thầm tính toán, hiện tại nên thăm dò các góc khác của ngôi mộ trước, có lẽ ở đó có giấu những bảo vật bị người đời lãng quên.

Còn về cỗ quan tài sắt này, hôm nay tạm thời gác lại, dù sao thì ngôi mộ cổ cũng không thể tự nhiên biến mất, đêm mai, mang theo

những công cụ tốt hơn, như đuốc và móng lừa đen trừ tà, lại lẻn vào, lúc đó không chỉ hệ số an toàn tăng lên nhiều, mà cũng không bị coi là nhát gan sợ việc, mà là thể hiện của trí dũng song toàn.

Dù sao, trong thế giới đạo mộ, sinh tồn mới là đạo lý cứng rắn nhất.

Vừa nghĩ đến đây, tâm trạng của ông bất giác thả lỏng.

Cứ vậy đi, để Giải Liên Hoàn tạm thời ở lại đây, nếu thật sự có người muốn chụp ảnh lưu niệm, thì cứ để cỗ quan tài bí ẩn này trở thành tiêu điểm.

Lão Tây kia, người đầy tò mò về văn hóa Cửu Châu, hẳn sẽ hiểu được sự lắng đọng lịch sử không lời này.

Ý đã quyết, ông bắt đầu cẩn thận khám phá từng ngóc ngách của mộ thất, cố gắng vén màn bí mật ẩn giấu trong bóng tối.

Cấu trúc của mộ thất này rất độc đáo, không có thiết kế nhĩ thất thường thấy, toàn bộ không gian kéo dài theo một đường thẳng, có phần không theo quy tắc.

Theo tập tục tang lễ của người xưa, "sự tử như sự sinh", bố cục mộ thất thường mô phỏng nơi ở của người chết khi còn sống, qua đó gửi gắm sự tưởng nhớ và kính trọng đối với cuộc sống của họ.

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt lại khiến ông khá khó hiểu — chủ nhân của ngôi mộ này rốt cuộc đã sống trong một môi trường khác thường đến mức nào?

Trong mộ thất không hề trưng bày những đồ tùy táng mà người ta thường biết đến, như vàng bạc châu báu, ngọc khí đồ cổ.

Thay vào đó lại là vài món đồ sứ có kích thước khổng lồ, giá trị liên thành, chúng lặng lẽ đứng ở một góc, tỏa ra hơi thở của năm tháng, dường như đang âm thầm kể những câu chuyện không ai biết.

Ngô Tam Tỉnh bước đi nhẹ nhàng, đi một vòng quanh mộ thất, mọi nơi trong tầm mắt đều được xem xét kỹ lưỡng, nhưng không phát hiện bất kỳ vật gì dễ mang theo.

Cuối cùng, ông lại quay về điểm xuất phát, ánh mắt dừng lại trên bức chiếu bích phía sau giường quan.

Với một chút không cam lòng, ông quyết định đi vòng ra sau bức chiếu bích để xem xét, trong lòng vẫn còn một chút hy vọng, có lẽ ở đó sẽ có phát hiện bất ngờ.

Không gian tuy chật hẹp, nhưng vẫn tốt hơn là tay không trở về.

Đi qua khe hở hẹp, ông đứng lại sau bức chiếu bích, nhưng phát hiện nơi đây cũng không khác gì những nơi khác, vẫn là một mảnh hoang vắng, trên mặt đất trống trải ngoài lớp bụi tích tụ nhiều năm, không còn vật gì khác.

Một nỗi thất vọng khó tả dâng lên trong lòng, ông không khỏi buột miệng chửi thề, trong lòng thầm mỉa mai: chủ nhân ngôi mộ này thật đúng là keo kiệt đến cực điểm, lẽ nào cái quan tài khổng lồ kia, dùng sắt bọc lại, là để giấu tất cả đồ tùy táng quý giá vào trong đó, coi nó như một cái két sắt vĩnh viễn sao?

Ý nghĩ này tuy có vẻ hoang đường, nhưng lại khiến ông không khỏi cười khổ, phảng phất như vừa có một cuộc đối thoại vi diệu xuyên không với một vị trí giả nào đó từ ngàn năm trước.

Nghĩ lại cũng rất có khả năng, ý nghĩ này lặng lẽ bén rễ trong lòng ông, như một cơn mưa phùn lặng lẽ tưới ẩm mảnh đất nghi ngờ, khiến ông cảm thấy một chút u uất khó tả.

Lúc này, không khí xung quanh dường như ngưng đọng, ngột ngạt đến mức khó thở.

Đúng lúc tâm trạng đang chìm trong một nỗi buồn man mác, ánh

mắt ông vô tình lướt qua mặt sau của bức chiếu bích, bắt gặp một dấu vết khác thường.

Bản thân bức chiếu bích không có gì nổi bật, năm tháng đã khắc lên nó những dấu vết loang lổ, phảng phất như những nếp nhăn trên mặt một ông lão, kể về những thăng trầm đã qua.

Tuy nhiên, điều khiến người ta tim đập nhanh là, mặt sau của nó lại được chạm nổi một bức tranh vô cùng phức tạp.

Trên thế giới này, bích họa có thể thấy ở khắp mọi nơi, giá trị có hạn, nhưng những tác phẩm điêu khắc trên đá trong các ngôi mộ cổ lại là bảo vật vô giá, chúng mang trong mình những bí mật của lịch sử và sức hấp dẫn của nghệ thuật, mỗi lần phát hiện đều là một lần tiếp xúc quý giá với nền văn minh quá khứ.

Mặc dù bức chiếu bích trước mắt có kích thước khổng lồ, muốn di chuyển nó ra khỏi đây hoàn toàn là chuyện viển vông, nhưng lòng tò mò của Ngô Tam Tỉnh lại như ngọn lửa bị đốt cháy, không thể kìm nén.

Chùm sáng của đèn pin phá tan sự tĩnh lặng của bóng tối, như ngón tay của người khám phá, nhẹ nhàng chạm vào câu chuyện chưa ai biết đến.

Dưới sự giao thoa của ánh sáng và bóng tối, một cảnh tượng khiến người ta phải sững sờ dần hiện ra.

Bức phù điêu này không hề tầm thường, không phải là hình ảnh thú lành cưỡi mây hay Phật Tổ giảng pháp thường thấy, cũng chẳng phải cảnh tiên nhạc tề tựu, mây lành lượn lờ trong các bức thăng tiên đồ, mà là một quần thể cung điện sống động và tinh xảo.

Những cung điện ấy có mái cong như phượng hoàng tung cánh, vàng son lộng lẫy, mỗi một cây cột chạm trổ đều được chế tác tinh vi,

ngay cả từng viên ngói trên mái nhà cũng được tái hiện bằng kỹ thuật phù điêu siêu việt, chi tiết đến mức gần như y hệt đồ thật.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là những cung điện này có hình dáng khác nhau, có cái hai tầng chồng lên nhau, khí thế hùng vĩ; có cái chỉ có một tầng trải rộng, đơn giản mà không mất đi vẻ tao nhã.

Chúng được bố trí xa gần khéo léo, tựa như xây dựng nên cả một lâm viên hoàng gia lập thể chỉ trong không gian nhỏ hẹp, hiệu quả thị giác tầng tầng lớp lớp, thác lạc hữu trí.

Ngô Tam Tỉnh nín thở nhìn chăm chú, thầm tính toán trong lòng, tổng cộng có bảy tòa cung điện, được sắp xếp theo vị trí của chòm sao Bắc Đẩu trên bầu trời.

Đây không chỉ là một biểu hiện nghệ thuật, mà dường như còn ẩn chứa một loại ngụ ý cổ xưa và bố cục thần bí.

Giữa các cung điện, thấp thoáng có thể thấy đình đài lầu các nửa ẩn nửa hiện, như thể bị một lớp sương mỏng bao phủ, gợi lên vô vàn suy tưởng.

Còn những chi tiết khác thì được khéo léo che giấu trong làn sương mù lượn lờ, nửa thực nửa ảo, để lại cho người xem không gian tưởng tượng vô tận.

Khoảnh khắc này, Ngô Tam Tỉnh phảng phất như xuyên qua không gian và thời gian, bước vào một thế giới cổ xưa mà thần bí, mỗi một nét chạm khắc đều kể lại một câu chuyện quá khứ phủ bụi, khiến người ta say đắm, mãi không thể thoát ra.

Bối cảnh của bức phù điêu này là một khung cảnh vách núi hùng vĩ bao la, đá núi chồng chất, góc cạnh phân minh, tựa như được bàn tay tạo hóa tỉ mỉ điêu khắc nên, khí thế ngút trời, rõ ràng là một ngọn núi lớn sừng sững giữa đất trời, vẻ uy nghi của nó vươn thẳng lên

mây xanh, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ.

Ở nửa dưới của toàn bộ bức phù điêu, một quần thể cung điện được bố trí tinh xảo tuyệt luân, chúng được khảm vào giữa vách núi một cách thác lạc hữu trí, tuy nằm ở phần dưới của bức tranh nhưng không hề làm giảm đi vẻ huy hoàng và trang nghiêm, ngược lại còn tăng thêm vài phần bí ẩn và thiêng liêng.

Trong phù điêu, bảy tòa cung điện được xây dựng khéo léo trong một thung lũng khổng lồ và sâu thẳm, thung lũng sâu hun hút, mây mù lượn lờ, tựa như tiên cảnh, làn sương mỏng manh tựa khói lụa chậm rãi trôi, bao bọc lấy thế giới bên ngoài cung điện, khiến nó trở nên mông lung và huyền bí, phảng phất như ẩn giấu những bí mật và câu chuyện không ai hay biết.

Những cung điện ấy lúc ẩn lúc hiện dưới lớp sương mù che phủ, mái ngói vàng óng ánh lên những tia sáng nhàn nhạt dưới ánh đèn yếu ớt, tựa như quỳnh lâu ngọc vũ trong mộng, khiến người ta suy tưởng vô hạn.

Nhìn cảnh tượng này, Ngô Tam Tỉnh không khỏi kinh ngạc, ánh mắt gã lướt qua từng chi tiết.

Trong kinh nghiệm thám hiểm phong phú của mình, mỗi một bức bích họa và điêu khắc trong cổ mộ đều có ý nghĩa riêng, hoặc là mang biểu tượng sâu xa, hoặc là ca ngợi sự vĩ đại và vinh quang của chủ mộ lúc sinh thời.

Vậy thì, bức phù điêu tiên sơn lầu các trước mắt này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Nó đang kể cho người xem về một quốc gia thần thoại xa xôi, hay đang dùng một phương thức độc đáo để ca tụng thành tựu và địa vị phi phàm của chủ nhân ngôi mộ?

Do lúc đó Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa biết chủ nhân của lăng mộ này là Uông Tàng Hải, nên khó có thể liên kết trực tiếp những gì thấy được với nhân vật lịch sử, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Tuy nhiên, dù không rõ ngụ ý chính xác, bức phù điêu này với kỹ thuật tinh xảo, chi tiết phong phú cùng với ý cảnh siêu phàm thoát tục đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho Ngô Tam Tỉnh.

Gã quay người nói với người bạn đồng hành Trần Mộc bên cạnh, trong khoảnh khắc đó, dù bỏ qua mọi giá trị lịch sử và văn hóa, bản thân tấm bình phong này đã là một món nghệ thuật quý giá vô cùng.

Chương 1217

Gã thậm chí còn nửa đùa nửa thật nói rằng, nếu có thể mang nó ra khỏi cổ mộ này một cách nguyên vẹn, gã nhất định sẽ đặt nó trong phòng ngủ của mình, ngày đêm ngắm nhìn, bất kể sớm tối, để có thể thưởng thức vẻ tráng lệ của non sông trong không gian nhỏ hẹp này, tận hưởng sự tĩnh lặng và hùng vĩ xuyên qua thời gian.

Tiếc thay, thực tế luôn có vài phần bất đắc dĩ.

Tấm bình phong này quá lớn, không phải sức người tầm thường có thể dễ dàng di chuyển, huống chi là phải xuyên qua vô số cơ quan và mật đạo để vận chuyển nó ra khỏi thế giới dưới lòng đất sâu thẳm này một cách an toàn.

Đối mặt với vẻ đẹp chỉ có thể ngắm nhìn mà không thể chạm tới, Ngô Tam Tỉnh chỉ đành tiếc nuối lắc đầu, chôn sâu nỗi khao khát và lưu luyến cái đẹp này vào tận đáy lòng.

Dù trong lòng Ngô Tam Tỉnh như có hàng vạn con kiến cắn xé, ngứa ngáy khó chịu, nhưng gã cũng chỉ đành bất lực kiềm nén cảm xúc xao động.

Ánh mắt gã lướt đi lướt lại trên vật kỳ dị kia, cố gắng khắc ghi từng đường vân vào trong đầu.

Cuối cùng, một ý nghĩ lóe lên, gã đắn đo không biết có nên gọi Giải Liên Hoàn đến, tận dụng sức mạnh của công nghệ hiện đại, ghi lại vĩnh viễn bảo vật hiếm có này, để sau này khi tụ họp với đồng nghiệp có vốn mà khoe khoang, khiến mọi người phải ghen tị.

Đúng lúc gã định mở miệng gọi, một mùi khét không rõ từ đâu len lỏi vào mũi, sự khác thường đột ngột này đã cắt ngang dòng suy nghĩ của gã.

Gã giật mình, thầm nghĩ, nơi này là mộ thất cổ, sao lại có mùi khói lửa như vậy?

Với lòng nghi hoặc, gã bước nhanh ra khỏi căn phòng nhỏ được bao bọc bởi vách đá, thò đầu ra ngoài nhìn.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt khiến gã sững sờ, kinh hãi tột độ.

Chỉ thấy Giải Liên Hoàn đang đứng trên một chiếc quan tài sắt hoen gỉ, tay chân luống cuống, vẻ mặt ngơ ngác, còn từ miệng của bức tượng đồng nhỏ trên nắp quan tài lại đang phụt ra từng làn khói đen, cảnh tượng vô cùng quỷ dị, phảng phất như một lời nguyền cổ xưa vô tình bị đánh thức.

Ngô Tam Tỉnh chợt thấy sống lưng lạnh toát, mồ hôi lạnh túa ra như măng mọc sau mưa, nỗi bất an trong lòng lan ra như cỏ dại.

Tại sao quan tài này lại tự dưng bốc khói?

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Giải Liên Hoàn, sự việc dường như không hề đơn giản.

Chẳng lẽ, thằng nhãi này lại gây ra chuyện gì rồi?

Không kịp nghĩ nhiều, Ngô Tam Tỉnh lao vút tới, dùng sức kéo Giải Liên Hoàn xuống khỏi quan tài sắt, ánh mắt đan xen giữa lo lắng và trách móc.

Gã nhìn chằm chằm Giải Liên Hoàn, yết hầu chuyển động, giọng nói vì gấp gáp mà có phần khàn đi, gặng hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không thể tin nổi.

Giải Liên Hoàn bị hàng loạt biến cố này dọa cho hồn bay phách lạc, nói năng cũng trở nên lắp bắp, vừa múa tay múa chân, rõ ràng là muốn cố gắng giải thích, nhưng vì quá căng thẳng, lưỡi líu lại, nói không thành lời, chỉ nghe được hai chữ "...lửa... lửa..." đứt quãng phát

ra từ đôi môi run rẩy, càng làm tăng thêm mấy phần cấp bách và quỷ dị.

Ngô Tam Tỉnh chăm chú quan sát nhất cử nhất động của đối phương, ánh mắt dõi theo vật trong tay người kia đang từ từ di chuyển.

Vật đó lại chính là nắp của hỏa chiết tử – hỏa chiết tử, một thứ cực kỳ dễ cháy, thường được bọc cẩn thận trong thân cây lau sậy mềm mà dai để tránh ma sát vô tình gây cháy.

Ngay lúc này, lòng Ngô Tam Tỉnh bỗng nhiên sáng tỏ, như mây tan thấy mặt trời, gã đã hiểu rõ ý đồ đằng sau cảnh tượng trước mắt.

Giải Liên Hoàn, chàng trai trẻ đầy tò mò này, rõ ràng là vô cùng khao khát bí mật bên trong chiếc quan tài cổ xưa kia.

Cậu ta trước tiên đã khéo léo châm một cây hỏa chiết tử chuẩn bị sẵn.

Ánh lửa yếu ớt nhưng kiên định trông đặc biệt nổi bật trong không gian tối tăm.

Tiếp đó, cậu ta không chút do dự mà nhẹ nhàng thả cây hỏa chiết tử đang cháy vào cái lỗ nhỏ được khoét sẵn trên quan tài, ánh lửa lóe lên rồi tắt ngấm, nhưng trong khoảnh khắc đó đã soi sáng thế giới bên trong quan tài.

Sau đó, Giải Liên Hoàn vội vàng áp chặt mắt mình vào mép cái lỗ hẹp đó, dường như làm vậy là có thể nhìn thấu bí mật của hàng trăm năm trước.

Hành động này, trong giới được gọi là "tạc bích thâu quang", là một kỹ thuật độc đáo có nguồn gốc từ phái đạo mộ phương Bắc, sau này dần được nhiều thổ phu tử tiếp thu và vận dụng linh hoạt.

Đặc biệt là những tay mới vào nghề, lần đầu đối mặt với quan tài

cổ, luôn tuân theo nguyên tắc cẩn trọng "tiến ba bước lùi bốn bước", từng bước một, không dám lơ là.

Tương truyền, cao thủ Mạc Kim của Bắc phái thậm chí có thể dựa vào kỹ năng này mà không cần đích thân bước vào cổ mộ, chỉ bằng ánh sáng từ một lỗ nhỏ là có thể lấy đi bảo vật trong quan tài một cách thần không biết quỷ không hay, thủ pháp cao siêu đến mức khiến người ta phải thán phục.

Tuy nhiên, "tạc bích thâu quang" trong nghề đào mộ thực chất thuộc loại tà đạo, khi thực hiện có rất nhiều hạn chế, lại còn tiềm ẩn không ít rủi ro.

Vì vậy, đa số những tay lão luyện giàu kinh nghiệm đều không thèm sử dụng phương pháp này, họ thiên về những thủ đoạn ổn thỏa và trực tiếp hơn.

Còn về Giải Liên Hoàn, cậu ta làm sao nắm được kỹ thuật khá hiếm gặp này?

Là tự mình mò mẫm trong vô số đêm dài suy tư, hay là học được đôi chút từ những người bạn đồng môn cũng đam mê nhưng không mấy tinh thông?

Câu hỏi này, cũng giống như ánh lửa vụt tắt kia, vừa gợi nhiều suy đoán, lại vừa khó nắm bắt.

Khi cẩn thận thò vào mộ thất tối tăm và chật hẹp, nguy hiểm lớn nhất của việc "tạc bích thâu quang" không gì khác hơn là vô tình đốt cháy những minh khí quý giá sâu trong quan tài.

Đặc biệt trong môi trường khô hanh thế này, những lớp lụa mục nát phủ trên thi thể đã sớm khô quắt lại, giòn đến mức dường như chỉ cần một tia lửa nhỏ cũng có thể bùng cháy dữ dội.

Những thẻ tre cổ xưa, những viên đấu châu long lanh, một khi bị

lửa liếm phải sẽ lập tức hóa thành tro bụi, dù muốn cứu vãn cũng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn di sản văn hóa ngàn năm tan thành mây khói.

Do đó, thực hiện nhiệm vụ rủi ro cao như vậy phải có sự cẩn thận và tỉ mỉ hơn người, bất kỳ một chút sơ suất nào cũng có thể gây ra tổn thất không thể cứu vãn.

Tuy nhiên, điều không ngờ tới là Giải Liên Hoàn lại hành động hấp tấp mà không hề suy nghĩ.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng vô cùng bực bội, không kìm được mà buông lời chửi rủa, thầm trách mình đã không trông chừng gã trai trẻ bốc đồng này mọi lúc.

Gã vô cùng hứng thú với chiếc quan tài bí ẩn trước mắt – không chỉ vì tò mò về những bảo vật quý hiếm chắc chắn được chôn cất bên trong, mà còn có một khao khát nghiên cứu thi thể cổ đại, hy vọng có thể tận mắt chứng kiến những dấu vết lịch sử vượt thời gian.

Nếu những văn vật quý giá trong quan tài vì một phút bất cẩn mà bị hủy hoại, đó không chỉ là một tổn thất to lớn về mặt học thuật, mà còn trở thành trò cười cho người khác sau bữa trà dư tửu hậu, làm sao gã có thể chấp nhận được?

Nghĩ đến đây, Ngô Tam Tỉnh đột ngột đẩy Giải Liên Hoàn ra, gần như lao vút đến bên cạnh quan tài.

Gã cúi xuống, dùng hết sức bình sinh thổi vào cái lỗ nhỏ do người kia khoét ra, hòng dập tắt ngọn lửa tiềm tàng.

Tuy nhiên, nỗ lực của gã lại phản tác dụng, theo hơi thổi của gã, một luồng khói đen đặc quánh, gần như gây ngạt thở, phụt ra từ lỗ quan tài, giống như một con rồng đen giận dữ, lập tức bao vây lấy Ngô Tam Tỉnh, mùi khói khét lẹt khiến gã gần như nôn thốc nôn tháo.

Trong lúc hoảng loạn, gã vội nghiêng đầu né tránh, vừa ho sặc sụa, vừa vội vàng rút túi nước bên hông, bất chấp tất cả mà nhắm thẳng vào nguồn cơn tội lỗi – cái lỗ trên quan tài, dốc toàn lực dội xuống, chỉ hy vọng hành động cứu vãn cuối cùng này có thể kịp thời ngăn chặn một thảm họa.

Suốt chặng đường, gió biển ẩm ướt không ngừng tát vào mặt, dường như đến cả hơi thở cũng trở nên khô khốc, từng tấc trong miệng đều bị gió cuốn đi độ ẩm, chỉ còn lại cơn khát khô cháy khó chịu.

Ngô Tam Tỉnh loạng choạng bước đi, trong lòng chỉ mong chờ vào niềm an ủi duy nhất – dòng nước ngọt trong túi.

Tuy nhiên, khi gã đầy hy vọng đưa túi nước lên môi, lại phát hiện mấy giọt nước còn sót lại như đang trêu ngươi, vừa chạm nhẹ vào đầu lưỡi đã cạn sạch.

Chút nước ít ỏi đó, đối với cổ họng đang cháy như lửa của gã, chẳng khác nào muối bỏ bể, lập tức biến mất không tăm tích. "Mẹ kiếp!" Ngô Tam Tỉnh trong lòng lo lắng tột độ, những giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng lăn trên trán, phản chiếu sự tuyệt vọng và giận dữ của gã.

Gã quay đầu nhìn về phía Giải Liên Hoàn đang cùng mình mạo hiểm, ánh mắt sắc bén bắt gặp túi nước hơi phồng lên bên hông đối phương, trong lòng không khỏi nhen nhóm một tia hy vọng.

Nhưng thấy Giải Liên Hoàn vẫn còn ngây ra đó, không hiểu chuyện gì, cơn giận của Ngô Tam Tỉnh lập tức bùng lên, "Cậu còn ngẩn ra đó làm gì!

Chương 1218

Mẹ nó, mau đưa túi nước của cậu cho Trần Mộc!" Giải Liên Hoàn bị tiếng quát này làm cho bừng tỉnh, lúc này mới vỡ lẽ, vội vàng luống cuống gỡ túi nước bên hông.

Ngô Tam Tỉnh sốt ruột không chờ nổi, giật phắt lấy, trong lúc cấp bách thậm chí còn không kịp nhìn kỹ, liền kéo mạnh miệng túi, đổ ồng ộc vào miệng... quan tài.

Nhưng, chuyện ngoài dự kiến đã xảy ra, thứ chất lỏng đen sẫm đổ vào không những không làm dịu đi ngọn lửa đang cháy, mà ngược lại như châm thêm dầu, từ khe hở của quan tài lại tóe ra những tia lửa nhỏ, nhảy nhót như khiêu khích.

Ngô Tam Tỉnh giật mình, biến cố bất ngờ này khiến gã trở tay không kịp, chuyện gì thế này?

Tại sao lại có phản ứng như vậy?

Gã đột ngột ngửi túi nước trong tay, một mùi cồn nồng nặc lập tức xộc vào mũi, khiến gã không kìm được mà buông một tràng chửi rủa.

Hóa ra, trong túi nước lại đựng rượu mạnh!

Nhìn kỹ lại, khe hở của quan tài sắt đã bị lửa liếm, trên thân quan tài đen kịt, ánh lửa lập lòe, còn trong mộ thất nhanh chóng bị khói đen dày đặc bao phủ, tầm nhìn mờ mịt, hô hấp khó khăn.

Khoảnh khắc đó, đầu óc Ngô Tam Tỉnh trống rỗng, trong cơn hoảng loạn không biết phải ứng phó ra sao.

Ngọn lửa bên trong quan tài sắt đã mất kiểm soát, muốn dùng tay không dập lửa không khác nào kẻ si nói mộng.

Oxy xung quanh dường như bị hút cạn, mỗi giây trôi qua đều thử thách ý chí sinh tồn của họ.

Hơn nữa, một khi trúng phải chiêu trò quỷ dị nào đó, hậu quả sẽ khôn lường, thậm chí có thể mất cả mạng.

Đối mặt với thời khắc then chốt này, họ đã thử dùng một lượng nước ít ỏi để dập tắt ngọn lửa bùng lên một cách khó hiểu.

Nhưng đau đớn thay, những giọt nước nhỏ nhoi đó rơi xuống quan tài nóng rẫy chỉ bốc lên từng làn hơi nước yếu ớt, gần như không ảnh hưởng gì đến ngọn lửa đang hoành hành.

Nếu để ngọn lửa này lan rộng, chiếc quan tài cổ xưa này chắc chắn sẽ phải chịu tổn hại không thể cứu vãn.

Cách thức cháy kỳ dị này, uy lực của nó mạnh đến mức e rằng ngay cả ngọc thạch cứng rắn cũng có thể bị đốt nứt.

Chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ để thấy thân phận của chủ nhân ngôi mộ không hề tầm thường.

Mà lỡ như bảo vật cất giấu bên trong, ví dụ như dạ minh châu trong truyền thuyết, cũng theo trận hỏa hoạn này mà hóa thành tro bụi, thì nỗi hối hận và đau đớn mà Ngô Tam Tỉnh và những người khác phải gánh chịu, chắc chắn sẽ như vạn tiễn xuyên tâm, khiến người ta sống không bằng chết.

Thực ra, vào thời khắc nguy cấp đó, chỉ cần tìm được bất kỳ vật gì có thể bịt kín khe hở của quan tài là đã có thể khống chế ngọn lửa một cách hiệu quả.

Nhưng đáng tiếc, trong tình cảnh căng thẳng và hoảng loạn như vậy, Ngô Tam Tỉnh và đồng bạn của mình đầu óc trống rỗng, phương pháp đơn giản như thế lại hoàn toàn bị bỏ qua.

Thời gian trôi đi, ngọn lửa ngày càng hung hãn, từ khe hở quan tài

không ngừng phun ra những luồng khói đen cuồn cuộn, như những con rồng đen nhe nanh múa vuốt, lượn lờ giữa không trung, nhuộm cả không khí xung quanh một màu tuyệt vọng.

Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn, trái tim hai người bị ngọn lửa ngày càng lớn siết chặt lại, sự lo lắng và sợ hãi như một tấm lưới vô hình, bao trùm lấy họ, khiến họ gần như không thở nổi.

Đúng lúc trong lòng Ngô Tam Tỉnh dâng lên một nỗi tuyệt vọng khó tả, thầm than rằng chuyến đi tìm báu vật vốn đầy kỳ vọng này sắp kết thúc trong bi kịch, thì Giải Liên Hoàn bên cạnh lại có một hành động kinh người khiến tất cả mọi người có mặt phải sững sờ.

Cậu ta đột nhiên nhảy vọt lên, đứng vững trên quan tài, sau đó, không chút do dự mà trút thứ "canh vàng" đã tích tụ bấy lâu trong cơ thể vào cái lỗ đang bốc khói đen.

Trong phút chốc, mùi hôi thối nồng nặc của xác chết quyện với hơi nóng của lửa tạo thành một thứ mùi hôi thối khó tả, khiến người ta buồn nôn tột độ.

Đây không nghi ngờ gì là một ý nghĩ điên rồ nảy ra trong cơn tuyệt vọng của Giải Liên Hoàn, và chuỗi hành động của cậu ta nhanh như chớp, đến nỗi Ngô Tam Tỉnh căn bản không kịp ngăn cản, đến khi gã nhận ra mọi chuyện đã xảy ra, định ra tay cứu vãn thì mọi sự đã rồi, chỉ còn lại sự kinh ngạc và bất lực bao trùm.

Ngô Tam Tỉnh sững người, cả người như bị biến cố bất ngờ đánh trúng, tư duy trống rỗng.

Từ xưa đến nay, trong nghề hạ mộ tìm báu, Nam phái vốn nổi tiếng phóng khoáng, không câu nệ, họ tin vào triết lý khoáng đạt "chết là hết, mở quan tài tùy ý", nhưng trong hành động thực tế, đối mặt với hiểm cảnh sinh tử, các cao thủ Nam phái không ai là không cẩn trọng, từng bước một.

Ai ngờ được, hôm nay lại có người làm ra chuyện báng bổ quan tài cổ như vậy – đổ nước tiểu vào trong, hành động thương thiên hại lý đến thế, dù là Ngô Tam Tỉnh từng trải cũng phải thừa nhận, Giải Liên Hoàn e rằng là nhân vật số một trong lịch sử Nam phái rồi.

May mà lão gia tử nhà họ Giải không có ở đây, nếu không hành vi kinh thiên động địa này chắc chắn sẽ khiến lão gia tức đến thất khiếu sinh khói, bệnh tim tái phát cũng là khó tránh.

Tuy nhiên, điều không ngờ tới là, hành động hoang đường này của Giải Liên Hoôn dường như lại có tác dụng thật.

Chỉ thấy làn sương mù âm u lượn lờ trong quan tài, theo dòng chất lỏng bất kính này đổ vào, lại nhanh chóng nhạt đi, dường như ngay cả sức mạnh của cõi âm cũng bị sự hoang đường này làm cho khiếp sợ.

Giải Liên Hoàn sau khi hoàn thành hành động này, chính cậu ta cũng ngây người ra đó, thân thể mềm nhũn, bất giác ngồi phịch xuống nắp quan tài lạnh lẽo, trên mặt viết đầy vẻ khó tin và sợ hãi.

Ngô Tam Tỉnh lúc này càng thêm ngũ vị tạp trần, nước mắt bất giác trào ra khỏi khóe mắt, gã run rẩy lau đi những giọt mồ hôi lạnh dày đặc trên trán, chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng lên đến tận đỉnh đầu, trong lòng dâng lên những dự cảm chẳng lành.

Cái "Tiểu Tử Quan" này, vốn dĩ là thứ dẫn quỷ cười trêu, rước lấy đại họa, nay không chỉ bị lửa liếm, lại còn bị nước tiểu làm nhục, hành vi này không nghi ngờ gì là đã kết một mối thù sâu đậm khó hóa giải với thế lực vô danh dưới cõi âm.

Đừng nói bên trong là một hung sát cực độ, dù là người sống, bị ức hiếp sỉ nhục như vậy, e rằng cũng phải liều mạng báo thù, không chết không thôi!

Gã nắm chặt vạt áo, mồ hôi lạnh túa ra như mưa, mỗi giọt như khắc lên da thịt những vết hằn của sự sợ hãi, ánh mắt nặng trĩu dán chặt vào chiếc quan tài sắt u ám trước mặt, lòng dạ như biển động sông gào, không ngừng suy đoán về những điều chưa biết sắp xảy ra.

Cái lỗ không lành đó, tựa như con mắt của địa ngục, trong im lặng ẩn giấu bí mật nuốt chửng con người, liệu có thứ gì đó không sạch sẽ, mang theo hơi thở tử vong, lặng lẽ thò ra từ vực sâu tăm tối ấy không?

Khói mù dần tan, như tia nắng cuối cùng của hoàng hôn, từ từ nhạt khỏi tầm mắt, cho đến khi hoàn toàn biến mất, báo hiệu rằng ngọn lửa bất ngờ kia đã hoàn toàn bị dập tắt trong hư không.

Ánh mắt của hai người, như bị một sợi dây vô hình kéo đi, gắt gao khóa chặt vào từng thay đổi nhỏ nhất của chiếc quan tài sắt, cho đến khi làn khói xanh cuối cùng cũng tan biến vào không khí, thời gian dường như ngưng đọng lại vào khoảnh khắc này, chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch, vang vọng trong không gian ngột ngạt.

Tuy nhiên, trong sự im lặng đến nghẹt thở, bên trong quan tài sắt lại là một mảnh tĩnh lặng chết chóc, không có bất kỳ dao động sinh mệnh nào, phảng phất như cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi chưa từng xảy ra, mọi căng thẳng và bất an đều trở thành cây không rễ, hư ảo mà không thực.

Ngô Tam Tỉnh đưa tay lau trán, mồ hôi theo kẽ tay chảy xuống, cuốn đi vài phần lo âu và căng thẳng, gã thầm mừng, có lẽ thực sự là hoàng thiên có mắt, phù hộ cho đoàn người của họ.

Gã thầm nghĩ, thằng nhãi Giải Liên Hoàn này, mạng cũng thật lớn, tuy chiếc quan tài sắt này mang cái tên ác độc "Tiếu Tử Quan", ám chỉ nhiều điềm chẳng lành, nhưng may mắn thay, nó chỉ là một chiếc quan tài chết đã chìm vào giấc ngủ dài.

Cái gọi là "quan tài chết", tức là thi thể cổ xưa ngủ yên trong đó, trải qua sự ăn mòn của năm tháng, đã sớm phong hóa thành bụi, chỉ còn lại một ít xương trắng mục nát vô hại, lặng lẽ kể lại những thăng trầm của quá khứ.

Trong thế giới cổ mộ bao la, đại đa số quan tài đều thuộc loại này, nếu không như vậy, e rằng nghề đạo mộ đã sớm trở thành một vùng cấm không ai dám bước chân vào.

Quan tài chết, có nghĩa là an toàn, là niềm an ủi lớn nhất của kẻ đạo mộ.

Ngọn lửa dữ dội vừa rồi, cùng với việc đổ nước tiểu trong lúc cấp bách, nếu không phải trong quan tài sắt vốn không có dấu hiệu sinh mệnh, chỉ e đã gây ra hậu quả khôn lường.

Và lúc này, sự yên tĩnh kéo dài dường như đã trở thành bằng chứng đáng tin cậy nhất, sự tĩnh lặng bên trong quan tài sắt khiến lòng người dần dần ổn định lại – nơi này, tạm thời là an toàn.

Lại đợi thêm một lúc, không khí xung quanh dường như đông cứng lại, thời gian vào khoảnh khắc này trở nên chậm chạp lạ thường.

Mọi thứ xung quanh vẫn im lìm không tiếng động, không có chút thay đổi nào.

Sức mạnh căng thẳng trong lòng Ngô Tam Tỉnh dần dần thả lỏng, phảng phất như cọng rơm cuối cùng bị gió thổi bay đi.

Gã cuối cùng cũng thở phào một hơi, cả người vô lực ngồi phịch xuống mặt đất lạnh lẽo.

Bụi đất bay lên sau lưng gã, nhưng cũng không thể che đi vẻ mệt mỏi và bất lực trên khuôn mặt.

Giải Liên Hoàn thấy vậy, thần kinh căng thẳng cũng theo đó mà

thả lỏng, cậu ta biết rõ, chỉ cần Ngô Tam Tỉnh có thể yên tâm ngồi xuống, nghĩa là nguy hiểm đã tạm thời được giải trừ.

Chương 1219

Thế là, cậu ta cũng ngồi phịch xuống bên cạnh, cơ thể căng cứng trong phút chốc mềm nhũn ra, cảm xúc bị đè nén bấy lâu trong lòng cuối cùng cũng tìm được lối thoát.

Nước mắt bất giác trào ra, chảy dài trên má, rơi xuống mặt đất đầy cát sỏi, tạo nên những gợn sóng nhỏ.

Ngô Tam Tỉnh thấy cảnh này, không khỏi lắc đầu cười khổ, thầm cảm khái: "Đúng là tạo nghiệt mà!

Sao mình lại đi cùng với một kẻ dễ xúc động như thế này chứ?

Trải nghiệm lần này, e rằng khiến ta tổn thọ mất mấy năm." Gã thầm thề trong lòng: "Sau này, tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra nữa.

May mà lần này không thực sự gặp nguy hiểm, nếu không, thật có khả năng bị sự hoảng loạn của tên này làm liên lụy." Ý nghĩ vừa chuyển, trong đầu Ngô Tam Tỉnh bỗng lóe lên một tia lanh lợi.

Gã nghĩ, nếu đã hiện tại xem ra an toàn vô sự, tại sao phải đợi đến ngày mai?

Sao không nhân hôm nay, lấy món đồ kia ra?

Kẻo đêm dài lắm mộng, lại sinh thêm biến cố.

Vừa nghĩ đến đây, Ngô Tam Tỉnh bất giác nhìn quanh.

Chặng đường này quả thực không dễ dàng, không chỉ phải đối mặt với hiểm cảnh chưa biết, còn phải luôn đề phòng những tình huống bất ngờ có thể xảy ra trong đội của Văn Cẩm.

Mà cái lỗ trên quan tài bí ẩn kia, vị trí quái dị, muốn thò vào mò

mẫm một phen, không nghi ngờ gì là đang múa trên đầu mũi dao.

Nếu thực sự ra tay, phải chọn đúng vị trí.

Nếu là hướng về phía đầu, thì trán, hai bên thái dương và ngực, những nơi này khả năng cất giấu bảo vật là rất lớn; ngay cả dưới lòng bàn chân, nơi thường đặt đồ ngọc, cũng không chừng có thể phát hiện ra thứ gì đó tốt, tuy số lượng có thể không nhiều, nhưng đủ để mang đi một lần, tránh được phiền phức và rủi ro phải xuống lại nơi này vào ngày mai.

Nghĩ đến đây, trong mắt Ngô Tam Tỉnh lóe lên vẻ kiên định và mong chờ.

Trong môi trường tĩnh lặng mà đầy rẫy nguy cơ này, một kế hoạch táo bạo đang lặng lẽ hình thành trong lòng gã.

Mặc dù trong lỗ toàn là nước tiểu, nhưng là một kẻ đạo mộ, thứ ghê tởm nào mà chưa từng thấy.

Huống hồ đây còn là chất thải của chính mình, dù là phân cũng chẳng sao, gã vẫn dám thò tay vào mò.

Một mặt, là lòng tham đặc trưng của kẻ trộm mộ; mặt khác, lại là nỗi sợ hãi sâu sắc đối với cái hang động này.

Ngô Tam Tỉnh đứng đó, nội tâm đấu tranh kịch liệt.

Nhưng rất nhanh, lòng tham đã chiếm thế thượng phong.

Rốt cuộc, người không có gan dạ cũng chẳng dám bén mảng đến nghề này.

Ngô Tam Tỉnh tự nhủ, kệ nó, cứ cược một ván xem sao.

Nghĩ vậy, gã đứng dậy, cẩn thận trèo lên quan tài.

Gã cúi đầu thật sâu trước quan tài, như thể đang xin lỗi vong linh bên trong.

Tiếp đó, gã xắn tay áo, nghiến chặt răng, nhắm mắt lại, dứt khoát đưa tay vào cái lỗ trên quan tài, mò mẫm xuống dưới.

Tuy nhiên, khi ngón tay gã vừa thò vào lỗ quan tài được một tấc, một nhiệt độ lạnh lẽo nhanh chóng truyền đến, khiến gã lập tức cảm thấy một cơn lạnh buốt xương.

Lúc này, trong lòng Ngô Tam Tỉnh tràn đầy hối hận.

Trương Diêm Thành trong lời đồn năm đó, không phải chỉ dựa vào vận may, mà ông ta dựa vào đôi tay linh hoạt vô cùng và kỹ thuật tinh xảo.

Còn mình bây giờ lại lỗ mãng đưa tay vào như vậy, thực sự là quá liều lĩnh.

Gã muốn rút tay về, nhưng quay đầu lại, chỉ thấy Giải Liên Hoàn ở dưới đang trố mắt nhìn mình.

Lúc này, gã đã không còn đường lui, chỉ đành cứng rắn mò tiếp.

Một tay thò vào hang động, có một cảm giác không thể tả được.

Ngón tay gã dần dần đi sâu vào, nhịp tim cũng theo đó mà tăng nhanh, phảng phất mỗi lần đập đều đang nhắc nhở gã về hiểm cảnh mình đang đối mặt.

Ngón tay ngày càng tê dại, nhưng bề ngoài, mặt gã vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Thực tế, khi ngón tay gã cuối cùng cũng chạm vào vật thể lạnh lẽo cứng rắn kia, lưng gã đã ướt đẫm, ngón tay bên trong càng run đến mức không còn chút sức lực nào.

Trải nghiệm này có thể tưởng tượng được.

Trần Mộc lúc nghe kể, cũng cảm thấy toàn thân run rẩy.

Dù chỉ là một chiếc hộp bình thường, khoét một cái lỗ rồi bảo

người ta thò tay vào, cũng sẽ có một nỗi sợ hãi không tên, huống hồ là một chiếc quan tài.

Khí tức âm u trong quan tài và những điều chưa biết trong bóng tối, đủ để khiến bất kỳ ai cũng phải kinh hãi.

Ngô Tam Tỉnh sau khi mò thấy thi thể, ấn thử mấy cái, phát hiện ngón tay dính dính, cảm giác đó khiến gã tê cả da đầu.

Dựa vào cảm giác, đó hẳn là miệng của thi thể cổ.

Gã lại mò thêm mấy cái, chỉ cảm thấy đó hẳn là một thi thể đen sì sưng phù, miệng há ra một cách kỳ dị, tư thế dường như y hệt bức tượng đồng trên quan tài.

Phát hiện này khiến gã cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, cả người như bị nước đá dội qua, rùng mình một cái.

Nhưng không thể mò rõ chi tiết, khiến gã cảm thấy một nỗi hoảng sợ không tên.

Cảm giác mơ hồ không rõ này như một bàn tay vô hình siết chặt lấy trái tim gã, khiến gã gần như không thở nổi.

Đúng lúc này, ngón tay gã chạm phải một thứ nóng hổi – đó là hỏa chiết tử, đang rơi trong miệng thi thể cổ, vẫn còn tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng, như thể vừa mới được châm.

Gã thầm nghĩ đúng là tạo nghiệt, liền nghiến răng, lấy hết can đảm đưa ngón tay vào cái miệng âm u đó.

Trước tiên cẩn thận gạt cây hỏa chiết tử có thể lấy ra sang một bên, tiếp đó lại chạm phải một vật hình vòng tròn lạnh lẽo và cứng rắn.

Sự mát lạnh bất ngờ này khiến gã mừng thầm trong lòng: Mẹ nó, là miếng ngọc chặn lưỡi!

Ngô Tam Tỉnh thầm vui mừng, khóe miệng bất giác nhếch lên, khẽ nói: "Có rồi, thứ này không cháy được!" Thế là, gã nhanh chóng duỗi hai ngón tay kẹp lấy miếng ngọc đó, định gắp nó ra khỏi lỗ.

Nhưng vừa dùng sức, Ngô Tam Tỉnh liền nhận ra có gì đó không ổn.

Miếng ngọc này nặng lạ thường, phảng phất như dính liền với cả chiếc quan tài sắt, mặc cho gã dùng hết sức bình sinh cũng chỉ nhấc lên được một chút.

Lại dùng thêm sức, lại cảm thấy cả chiếc quan tài sắt dường như rung nhẹ một cái, ngay sau đó, một tiếng ma sát kim loại "cạch cạch cạch" từ dưới chân truyền lên, nghe như một loại cơ quan đã lâu không sử dụng đang được khởi động.

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh lập tức trở nên trắng bệch, lòng chợt chùng xuống: Toi rồi, là cơ quan!

Chương 1220

Gã cố gắng buông ngay miếng ngọc trong tay, nhưng đã quá muộn.

Trong chớp mắt, tiếng máy móc đáng lo ngại kia đã từ đáy quan tài lan ra, men theo một cơ chế liên kết phức tạp nào đó mà lan rộng ra ngoài.

Chưa đợi Ngô Tam Tỉnh có bất kỳ phản ứng nào, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn từ trong bóng tối xa xa vọng lại, "loảng xoảng" – dường như có một vật gì đó cực kỳ nặng đã rơi vào chiếc vạc sắt khổng lồ mà họ đã thấy trước đó.

Trong không gian kín mít, tiếng động này vang lên cực kỳ lớn, chấn động đến nỗi tim hắn co thắt lại, phảng phất như cả trái tim cũng bị tiếng động đột ngột này dọa cho ngừng đập một giây.

Không khí xung quanh dường như cũng ngưng đọng lại trong khoảnh khắc đó, chỉ có dư âm vang vọng bên tai nhắc nhở hắn rằng nơi đây không phải là một nơi yên tĩnh tuyệt đối.

Ngô Tam Tỉnh vội vàng rút tay khỏi mép quan tài sắt lạnh lẽo, chẳng màng đến đầu ngón tay dính bẩn và cảm giác giá buốt, nhanh chóng lau vào người.

Dù trong lòng đầy ghê tởm, nhưng lúc này rõ ràng không còn thời gian để ý đến những chi tiết đó nữa.

Tiếp đó, hắn xoay đèn pin, tia sáng rạch tan bóng tối, chiếu thẳng về phía rãnh sắt phát ra tiếng động cách đó không xa.

Lòng hắn bỗng chùng xuống, một dự cảm chẳng lành nảy sinh — tình hình dường như còn tồi tệ hơn tưởng tượng.

Nơi họ đang ở không phải là một nơi bình thường.

Nếu ở trong một ngôi mộ cổ dưới lòng đất mà gặp phải đá lở đè lên mộ đạo hoặc bị cát vàng lấp kín, ít nhất vẫn còn cơ hội đào ngược đường hầm để thoát ra.

Nhưng nơi này lại là bên trong một rạn san hô sâu dưới đáy biển, một khi có bất kỳ cơ quan nào khởi động, nhốt họ trong không gian chật hẹp này, thì thứ chờ đợi họ sẽ là bóng tối và tuyệt vọng vô tận, thậm chí không có cơ hội giãy giụa, có thể trực tiếp suy nghĩ xem nên chọn vị trí nào để phơi thây rồi.

Ở phía bên kia, Giải Liên Hoàn cũng bị chấn động đột ngột này dọa cho không nhẹ.

Do chấn động truyền ra từ bên trong quan tài, hắn theo bản năng tưởng rằng bản thân quan tài đã xảy ra biến dị gì đó, hoặc có sinh vật lạ sắp phá quan tài chui ra, trong cơn sợ hãi, hắn gần như vừa lăn vừa bò lùi về góc xa nhất so với quan tài.

Mặc dù Ngô Tam Tỉnh đã hận Giải Liên Hoàn đến tận xương tủy, thậm chí đã nhiều lần thầm nghĩ nếu có cơ hội nhất định phải một dao kết liễu kẻ này, nhưng dù sao máu mủ cũng ruột rà, giữa hai người vẫn tồn tại mối quan hệ họ hàng không thể cắt đứt.

Nhìn bộ dạng hoảng hốt của đối phương, hắn vẫn không nhịn được mà lên tiếng ngăn lại: "Đừng có lộn xộn!" Giọng điệu tuy lạnh lùng nhưng cũng không thiếu vài phần quan tâm.

Sau đó, bản thân hắn hít sâu một hơi, ổn định lại tinh thần, cẩn thận nhảy xuống khỏi quan tài sắt, mỗi bước đều vô cùng thận trọng tiến lại gần rãnh sắt phát ra tiếng động, cố gắng tìm hiểu xem rốt cuộc cái gì đã kích hoạt cơ quan, và có thứ gì đã rơi vào trong đó.

Rãnh sắt cách hắn chưa đến hai mươi bước, Ngô Tam Tỉnh nín thở, từng bước cẩn thận tiếp cận.

Mỗi bước đi đều có vẻ nặng nề lạ thường, phảng phất như cả mộ thất đang lắng nghe tiếng bước chân của hắn.

Rất nhanh, hắn đã đến một bên rãnh sắt, lúc này đã không còn nghe thấy tiếng máy móc của cơ quan đang vận hành, dường như mọi thứ đã trở lại yên lặng, nhưng sự tĩnh mịch này ngược lại càng khiến lòng hắn thêm bất an.

Ngô Tam Tỉnh nuốt một ngụm nước bọt, chiếc đèn pin trong tay hơi run rẩy, chiếu luồng sáng lên phía trên rãnh sắt.

Trong ánh sáng mờ ảo, hắn phát hiện trên nóc rãnh sắt có một tấm ván lật, đây chính là thứ mà bọn Trần Mộc thường gọi là "Quỷ Đạp Không".

Bên trong loại cơ quan này thường đặt những tảng đá cực nặng, một khi bị kích hoạt, những tảng đá khổng lồ này sẽ lao xuống như mãnh thú, trong nháy mắt đè người thành bánh thịt.

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt lại khác với những gì hắn dự đoán.

Thứ rơi xuống từ trên không phải là những tảng đá khổng lồ đáng sợ kia, mà là hai sợi xích sắt to lớn, rủ thẳng xuống bên trong rãnh sắt.

Hai sợi xích này vừa to vừa rỉ sét loang lổ, dưới ánh đèn pin lóe lên thứ ánh sáng kỳ dị.

Ngô Tam Tỉnh ngẩn người, trong lòng đầy nghi hoặc.

Đây rốt cuộc là cơ quan gì?

Trông không giống loại bẫy chết người dùng để phòng trộm mộ.

Nơi kích hoạt cơ quan rõ ràng là ở bên trong quách, nhưng cho dù có thứ gì rơi vào rãnh sắt này, cũng sẽ không gây ra mối đe dọa trực tiếp đến tính mạng con người.

Vậy thì, thứ rơi xuống sẽ là gì?

Câu hỏi này như một tảng đá nặng đè lên lòng hắn, khiến hắn cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Nghĩ đến những chỗ không hợp lẽ thường trong mộ thất này, sự nghi hoặc trong lòng Ngô Tam Tỉnh càng thêm sâu.

Hắn định thần lại, hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh cảm xúc căng thẳng trong lòng.

Tiếp đó, hắn rút con dao găm bên hông ra ngậm vào miệng, động tác nhẹ nhàng bò lên trên rãnh sắt.

Cẩn thận nhìn xuống theo sợi xích sắt, ánh mắt hắn tràn đầy cảnh giác và tò mò.

Vừa nhìn, hắn đã thấy một thứ kỳ lạ, đang yên lặng nằm dưới đáy rãnh sắt.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt, hắn tập trung nhìn kỹ, đó lại là một cặp khóa tỳ bà đen kịt như móng quỷ, đang khóa chặt một bộ hài cốt.

Tay chân của bộ hài cốt này và xích sắt quấn vào nhau, trông như đã trải qua vô số đau đớn giãy giụa.

Quan sát kỹ có thể thấy, tay chân của hài cốt đã gãy lìa, rõ ràng là đã bị hành hạ cực độ khi còn sống.

Bộ hài cốt này trông giống như một nô lệ bị tuẫn táng, bị giam cầm tàn nhẫn ở đây.

Hài cốt cực kỳ cao lớn, bộ giáp vảy bằng đồng trên người đã rách nát, những mảng đồng xanh và rỉ sét loang lổ khắp nơi, trông vô cùng thê lương.

Hộp sọ cũng đặc biệt kỳ dị, hình dạng quái lạ, dường như không thuộc về người thường.

Cặp khóa tỳ bà kia đang khóa chặt vào xương quai xanh của hài cốt, một bên xương quai xanh đã gãy, chỗ gãy sắc bén và không đều; bên còn lại vẫn còn móc chặt trên đó, phảng phất như đang kể lại nỗi đau khổ và tuyệt vọng vô tận.

Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc vô cùng, trong lòng không khỏi dâng lên một luồng khí lạnh.

Hắn thầm nghĩ, dùng khóa tỳ bà xuyên qua xương quai xanh là một loại cực hình thời cổ đại, dùng để hạn chế tự do của phạm nhân.

Đối với những kẻ võ công cao cường, những loại cùm khóa thông thường hoàn toàn không thể trói buộc họ, vì vậy người ta mới sử dụng thủ đoạn cực đoan này.

Một khi xương quai xanh bị xuyên thủng, xương sẽ trở nên vô cùng giòn yếu, chỉ cần dùng sức hơi quá một chút là sẽ dẫn đến gãy xương.

Mà sở dĩ gọi nó là xương quai xanh (tỏa cốt), cũng chính vì nó có tác dụng "khóa" chặt cơ thể người.

Bộ hài cốt trước mắt đã mục nát hết, ngay cả xương cũng phủ một lớp vảy tím mỏng, trông như chạm vào là vỡ.

Ngô Tam Tỉnh cảm thấy một cảm giác nặng nề khó tả, phảng phất như cả không khí đều bị sự đau thương này bao trùm.

Ngô Tam Tỉnh dùng đèn pin chiếu kỹ, tia sáng vẽ một vệt sáng trong bóng tối, cuối cùng dừng lại trên bộ hài cốt.

Hắn phát hiện hình dạng hộp sọ của bộ hài cốt này hoàn toàn khác với người thường, không nói đến kích thước, chỉ riêng chiều dài đã gấp đôi hộp sọ của người thường.

Nhất thời Ngô Tam Tỉnh không tìm được từ nào thích hợp để hình dung, chỉ cảm thấy nó giống như một quả chuối phóng to, nhưng lại

toát lên một vẻ kỳ dị và âm u khó tả.

Trong ngôi mộ cổ này lại giam giữ một bộ hài cốt kỳ lạ như vậy, thật sự là kỳ lạ đến cực điểm.

Chương 1221

Ngô Tam Tỉnh nhìn quanh, quan sát kết cấu của mộ thất, rõ ràng bộ hài cốt này đã sớm được treo trên đỉnh mộ.

Mà một cơ quan nào đó trong quan tài một khi bị kích hoạt, bộ hài cốt đáng sợ này sẽ đột ngột rơi xuống, thiết kế tinh xảo đến mức khiến người ta không khỏi kinh ngạc trước trí tuệ của người xưa.

Tuy nhiên, thiết kế như vậy rốt cuộc là để làm gì?

Nếu chỉ để phòng trộm, thì tuy rằng thực sự có thể dọa người, nhưng dường như không có sức sát thương thực chất nào.

Những người có thể đến được mộ thất dưới đáy biển này, chẳng lẽ lại bị một bộ xương người chết dọa cho chạy mất sao?

Hơn nữa, bộ hài cốt bị treo này rõ ràng không phải là một thi thể bình thường, vậy nó rốt cuộc là gì?

Trí tưởng tượng của Ngô Tam Tỉnh không phong phú, trong lòng vừa kinh hãi vừa hoàn toàn không hiểu gì.

Nhưng đầu óc hắn xoay chuyển rất nhanh, trong nháy mắt đã nghĩ đến một khả năng: bộ hài cốt này đáng sợ như vậy, chẳng lẽ là một tống tử đã bị thi biến?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, tim hắn không khỏi đập nhanh hơn mấy phần, sau lưng cũng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Xích sắt dày bằng miệng bát, lại còn mang theo khóa tỳ bà, rõ ràng thứ bị khóa lại khi còn sống có sức mạnh vô cùng.

Đã sớm có lời đồn rằng những kẻ có năng lực ở Miêu Cương thường nuôi tiểu quỷ và tẩu thi ở nơi âm địa.

Chẳng lẽ chủ nhân của ngôi mộ này đã dùng khóa tỳ bà để khóa một thi thể đã thi biến, dùng làm chó giữ cửa?

Nghĩ đến đây, Ngô Tam Tỉnh không khỏi rùng mình một cái, phảng phất trong không khí phảng phất một luồng khí tức quỷ dị, khiến hắn cảm thấy một trận bất an không tên.

Hài cốt đã mục nát hết, cho dù thực sự là tống tử, cũng đã tan xương nát thịt, không đáng sợ.

Tuy nhiên, nỗi sợ hãi từ những điều chưa biết này vẫn khiến Ngô Tam Tỉnh trong lòng có chút rờn rợn.

Hắn vốn dĩ cũng là người gan lớn, lòng hiếu kỳ thôi thúc hắn muốn tìm hiểu cho ra nhẽ.

Vì vậy, hắn hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, từ từ bò lên rãnh sắt rỉ sét loang lổ, vừa gọi Giải Liên Hoàn: "Này, lão Giải, qua đây chụp cả cái thứ này nữa, về tôi còn hỏi chuyên gia." Tuy nhiên, Giải Liên Hoàn không hề đáp lại hắn, dường như đang bận gì đó.

Ngô Tam Tỉnh cũng không để ý, tiếp tục bò vào trong rãnh.

Chẳng ngờ, bên trong rãnh sắt dính một lớp bụi bay xuống từ đỉnh mộ, do thời gian dài không thấy ánh mặt trời, lớp bụi này trông vô cùng mịn và dính.

Chân Ngô Tam Tỉnh ướt sũng vừa giẫm lên, đột nhiên trượt một cái, cả người mất thăng bằng, xoay một vòng trên thành rãnh, rồi ngã thẳng vào đống xương cốt.

Những khúc xương đó vốn đã giòn tan, lúc nãy rơi xuống lại càng thêm vỡ vụn, bây giờ bị Ngô Tam Tỉnh va vào như vậy, gần như biến thành mảnh vụn, bay tứ tung.

Một mùi mốc xộc thẳng vào mũi, Ngô Tam Tỉnh không nhịn được bịt mũi lại, tim đập thình thịch như trống trận.

Xung quanh im lặng đến đáng sợ, chỉ có tiếng thở và tiếng tim đập của hắn vang vọng trong mộ thất trống trải.

Ngô Tam Tỉnh vội vàng luống cuống ngồi thẳng dậy, cầm chắc đèn pin, chiếu kỹ xung quanh.

Lúc này hắn mới phát hiện mình lại ngã vào lòng một bộ hài cốt cổ xưa, hộp sọ dị dạng kia đang rủ xuống ngay bên cạnh đầu hắn, phảng phất như một chiếc mặt nạ méo mó.

Cú va chạm vừa rồi đã làm vỡ nát bộ xương yếu ớt này, để lộ ra khoang sọ bên trong.

Một khối lớn thứ gì đó giống như một cái tổ ong dính bên trong khoang sọ, trên đó phủ đầy những quả trứng côn trùng như hạt trân châu.

Những quả trứng này dính chi chít vào mặt trong của khoang sọ, bề mặt màu trắng xám phảng phất ánh sáng yếu ớt, mỗi quả đều như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tinh xảo, nhưng nhìn kỹ lại khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Chúng được sắp xếp dày đặc đến mức, phảng phất như kiệt tác của một loại sinh vật lạ nào đó, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến những quả trứng ong trong tổ ong, làm cho người ta sởn gai ốc.

Ngô Tam Tỉnh không bị dọa sợ như người thường, ngược lại còn bị cảnh tượng kỳ lạ này hấp dẫn.

Hắn cẩn thận bò dậy, ghé sát vào đống trứng côn trùng, quan sát kỹ lưỡng.

Dưới luồng sáng của đèn pin, những quả trứng côn trùng hiện ra một trạng thái nửa trong suốt mờ ảo, dường như có thể lờ mờ nhìn thấy nội dung bên trong.

Ngô Tam Tỉnh đưa con dao găm trong tay ra, nhẹ nhàng chạm vào

một quả, phát hiện chúng cứng như vỏ giáp, bề mặt đã hoàn toàn khô lại, không có một chút cảm giác ẩm ướt nào.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Ngô Tam Tỉnh thầm suy nghĩ.

Trong hộp sọ này lại có nhiều trứng côn trùng như vậy, chẳng lẽ đây là ký sinh trùng?

Trong đầu hắn hiện lên đủ loại khả năng, mỗi ý nghĩ đều khiến hắn càng thêm tò mò.

Sự tồn tại của những quả trứng này rõ ràng không phải là ngẫu nhiên, bí mật ẩn giấu đằng sau chúng có lẽ còn kinh người hơn cảnh tượng trước mắt.

Trong thi thể cổ có ký sinh trùng, điều này cũng có thể giải thích được.

Trên các thi thể cổ ở Lâu Lan, phát hiện như vậy không hiếm.

Tuy nhiên, ký sinh trùng thông thường thường ký sinh trong ngũ tạng lục phủ, sao lại có thể xuất hiện trong khoang sọ?

Càng khó hiểu hơn là, những ký sinh trùng này lại đẻ trứng đầy cả khoang sọ, phảng phất như muốn biến nơi đó thành một cái tổ ấm áp.

Loại côn trùng này rốt cuộc là giống gì, lại hung dữ và kỳ lạ đến vậy?

Ngô Tam Tỉnh lúc đó hiểu biết về khoa học rất ít, thậm chí có thể nói là vô cùng thiếu thốn.

Sự tích lũy về mặt văn hóa của hắn, phần lớn là học lỏm được vài thứ bề ngoài từ Văn Cẩm, dùng để đối phó trong những trường hợp như thế này.

Nói đến côn trùng, đặc biệt là côn trùng thời cổ đại, trong đầu hắn

chỉ hiện lên hình ảnh của những con sâu lông hoặc sâu mềm thông thường.

Hắn tưởng tượng, suy đoán, loại ký sinh trùng này có thể là sau khi vật chủ chết mới bắt đầu hoạt động, nếu không thì người sống mà trong não có sâu, chắc chắn sẽ đau đớn không muốn sống.

Có lẽ, đây là trứng của một loại côn trùng ăn xác thối.

Phát hiện này khiến Ngô Tam Tỉnh cảm thấy vô cùng chấn động.

Hắn nhớ lại những lời Văn Cẩm từng nói với hắn: trong công tác khảo cổ, những phát hiện có giá trị phi vật chất đặc biệt quan trọng.

Nếu phát hiện ra những cổ tịch, phong tục hoặc dấu tích mai táng mà người đời trước chưa từng phát hiện, đều thuộc về thành quả khảo cổ trọng đại.

Mặc dù đối với cá nhân Ngô Tam Tỉnh mà nói, điều này dường như không có ý nghĩa gì đặc biệt, nhưng đối với cả giới khảo cổ, phát hiện như vậy có nghĩa là danh tiếng và địa vị to lớn, thậm chí đủ để lưu danh sử sách.

Bản thân hắn không có chút hứng thú nào với thứ này, nhưng lúc đó hắn đang chìm đắm trong tình yêu nồng cháy, hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu chính là nụ cười dịu dàng của Văn Cẩm.

Hắn thầm nghĩ, nếu đưa thứ này cho Văn Cẩm, có lẽ cô ấy sẽ thấy nó hữu dụng, dù sao thứ này cũng không đáng tiền, để lại đây cũng lãng phí.

Nghĩ đến đây, hắn thò tay vào ba lô lấy ra một chiếc túi da bò.

Chương 1222

Chiếc túi này là thứ hắn chuyên dùng để vớt đồ vật khi lặn, dưới đáy có một lỗ nhỏ có thể bịt lại, tiện cho việc thoát nước thừa ra ngoài khi lên bờ.

Ngô Tam Tỉnh cẩn thận bịt chặt lỗ nhỏ lại, sau đó cẩn thận gỡ hộp sọ xuống, cùng với một vài mảnh xương vụn rơi vãi xung quanh, bỏ tất cả vào trong túi.

Chiếc túi dần phồng lên, hắn dùng sức buộc chặt lại, đeo lên người, phảng phất như đang mang một tấm lòng nặng trĩu.

Làm xong tất cả, hắn trèo ra khỏi rãnh sắt, trong lòng nghĩ phải nhanh chóng đi tìm Giải Liên Hoàn.

Sau hai lần kinh hãi, thần kinh của hắn đã căng như dây đàn, lòng tham trước đó cũng bị dọa cho tan thành mây khói.

Chiếc quan tài này và mộ thất này khiến hắn cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên, hắn không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

Hắn hy vọng Giải Liên Hoàn có thể nhanh chóng chụp xong ảnh, sau đó họ sẽ lập tức rời khỏi đây, thoát khỏi nơi âm u đáng sợ này.

Lúc này, hắn cũng đã quên mất vấn đề bình dưỡng khí của Giải Liên Hoàn không đủ mà hắn đã đề cập trước đó.

Nếu hắn còn nhớ điểm này, sẽ nhận ra tình cảnh của họ có thể còn nguy hiểm hơn tưởng tượng, và con đường ra ngoài cũng trở nên khó khăn hơn.

Thế nhưng khi hắn trèo ra khỏi rãnh sắt, quay lại trước quan tài đồng, hắn lập tức nhận ra có điều không ổn.

Thứ nhất, hắn nhìn quanh, nhưng không thể tìm thấy bóng dáng

của Giải Liên Hoàn đâu cả, vị trí mà hắn ta đứng lúc đầu trống không, tia sáng của đèn pin quét một vòng cũng không phát hiện ra tung tích của hắn ta; thứ hai, đèn pin của Giải Liên Hoàn rơi trên mặt đất, ánh sáng hỗn loạn chiếu vào một bức bích họa bên cạnh, chớp tắt lúc sáng lúc tối, như đang phát ra một tín hiệu quỷ dị nào đó.

Ngô Tam Tỉnh chỉ sững sờ một giây, mồ hôi lạnh đã chảy dọc trán.

Cảnh tượng như vậy hắn đã thấy quá nhiều lần rồi, trong mộ cổ, một khi có người gặp nguy hiểm, đèn pin gần như đều sẽ rơi xuống đất.

Hồi tưởng lại những ngày tháng mạo hiểm cùng đồng đội trong quá khứ, mỗi khi có đội viên không may gặp nạn, đèn pin luôn ở lại hiện trường theo cách đáng lo ngại này.

Vì vậy, khi nhìn thấy đèn pin của Giải Liên Hoàn yên lặng nằm đó, tim hắn ngay lập tức bị một dự cảm chẳng lành bao trùm, cả người đều căng thẳng.

Chẳng lẽ trong lúc mình vào cái rãnh sắt lớn kia, Giải Liên Hoàn đã gặp phải tai nạn gì?

Hay là vô tình kích hoạt một cơ quan ẩn nào đó?

Nhưng kỳ lạ là, lúc nãy khi hắn ở trong rãnh sắt, không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh bất thường nào, có lẽ là do quá tập trung vào việc khám phá bên trong mà bỏ qua những thay đổi bên ngoài.

Thế nào là kinh nghiệm?

Đây chính là sức mạnh của kinh nghiệm.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ lập tức lao tới nhặt đèn pin, lớn tiếng gọi vài câu để tìm kiếm người bạn đồng hành mất tích.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh đã từ những dấu vết trước mắt đưa ra kết luận — Giải Liên Hoàn chắc chắn đã gặp chuyện, mặc dù cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì vẫn chưa biết.

Việc hắn cần làm lúc này không phải là hành động vội vàng, mà là bình tĩnh lại, quan sát kỹ môi trường xung quanh, tìm kiếm thêm manh mối, để có thể đối phó tốt hơn với những thách thức có thể phải đối mặt tiếp theo.

Hắn lại rút con dao găm ra, cả người phảng phất như bị một sức mạnh vô hình nào đó lôi kéo, bước vào trạng thái cảnh giác cao độ.

Mỗi bước chân đều vững vàng và mạnh mẽ, ánh mắt hắn khóa chặt vào quan tài sắt phía trước, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: tìm thấy Giải Liên Hoàn.

Hắn biết, thời gian mình vào quan tài không dài, nếu Giải Liên Hoàn thực sự gặp bất trắc, thì hẳn là đã ngã xuống gần quan tài sắt.

Nghĩ đến đây, bước chân hắn càng thêm vội vã, tim cũng đập nhanh hơn.

Cẩn thận nhưng nhanh chóng vòng ra phía sau quan tài sắt, quả nhiên, hắn nhìn thấy ngay bóng dáng của Giải Liên Hoàn.

Hắn co quắp thành một cục, nằm trong bóng tối sau quan tài, cơ thể bất động.

Ngô Tam Tỉnh lập tức dùng đèn pin chiếu vào mặt hắn, cố gắng tìm kiếm bất kỳ phản ứng nào, nhưng không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Hắn lại cẩn thận quét một vòng xung quanh, đảm bảo không có mối đe dọa tiềm tàng hay vật thể lạ nào khác.

Tất cả những điều này đều có vẻ rất kỳ lạ.

Xung quanh không phát hiện dấu vết cơ quan bị kích hoạt, thậm chí không có một chút tiếng động nào.

Vậy Giải Liên Hoàn ngã xuống bằng cách nào?

Trong lòng Ngô Tam Tỉnh tràn đầy nghi hoặc và bất an.

Sau khi xác nhận xung quanh thực sự không có động tĩnh gì, hắn nhanh chóng tiến lên, cẩn thận đỡ Giải Liên Hoàn dậy.

Cơ thể của Giải Liên Hoàn đã mất đi tri giác, mềm oặt trong vòng tay hắn như một tảng đá nặng.

Ngô Tam Tỉnh trước tiên sờ vào cổ hắn, xác nhận hắn vẫn còn sống, tiếp đó lại kiểm tra mấy bộ vị yếu hại của hắn.

Đột nhiên, hắn cảm thấy sau gáy của Giải Liên Hoàn nóng ran bất thường, lật tay ra xem, lại thấy đầy máu tươi.

Ngô Tam Tỉnh lập tức cảm thấy một trận choáng váng, không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt.

Sao có thể như vậy được?

Vẻ ngoài của Giải Liên Hoàn trông giống như bị người ta đánh ngất, hơn nữa còn ra tay rất nặng.

Nhưng mà, đây là bên trong mộ cổ, không có cơ quan mộ cổ nào được thiết kế để đánh ngất người cả.

Những cơ quan cổ xưa và tinh xảo đó, hoặc là để giết người, hoặc là để đẩy người vào tuyệt cảnh, nhưng tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng đánh ngất người như vậy.

Tống tử càng không thể tốt bụng như vậy, chỉ đánh ngất ngươi, chúng thường sẽ đối xử với những kẻ xâm nhập bằng những cách tàn nhẫn hơn.

Kẻ có thể đánh ngất một người không một tiếng động, chỉ có thể

là một người khác.

Nghĩ đến đây, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh cực độ từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu, phảng phất như có một bàn tay lạnh lẽo đang nhẹ nhàng vuốt ve xương sống của hắn.

Hắn vội quay đầu nhìn vào bóng tối vô tận xung quanh, trong lòng không tự chủ dâng lên một dự cảm bất an.

Không thể nào, chẳng lẽ trong ngôi mộ âm u đáng sợ này, còn có người khác?

Mặc dù ý nghĩ này khiến hắn khó tin, nhưng cơ thể lại theo bản năng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Ngô Tam Tỉnh đặt Giải Liên Hoàn xuống, nhanh chóng quét mắt một vòng xung quanh.

Ánh đèn pin mờ ảo di chuyển chậm chạp trong mộ thất tối om, chiếu qua từng tấc tường, từng góc khuất.

Tuy nhiên, ngoài mấy cây cột gỗ mục nát và một vài mảnh gốm vỡ, không phát hiện được gì cả.

Cả mộ thất im lặng đến lạ thường, im lặng đến mức khiến người ta hoảng sợ.

Ánh sáng yếu ớt của đèn pin lướt qua những bức tường đá cổ xưa, dường như mang theo một luồng khí lạnh không thể diễn tả, luồng khí lạnh này như một vật hữu hình, xâm nhập thẳng vào ngũ tạng lục phủ của Ngô Tam Tỉnh, khiến hắn không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Chương 1223

Ngô Tam Tỉnh không giống như bọn Trần Mộc.

Một người từ nhỏ đã chơi đùa dưới lòng đất, có một sự hiểu biết đặc biệt về cái chết.

Đối với hắn, người chết không đáng sợ, vì người chết cuối cùng cũng chỉ là vật thể, tuy rằng có khả năng gây hại, nhưng họ sẽ không ngấm ngầm hại người khác.

Tuy nhiên, người sống thì hoàn toàn khác.

Vừa nghĩ đến việc trong mộ thất yên tĩnh này có thể còn ẩn giấu một người sống không biết là địch hay bạn, tim của Ngô Tam Tỉnh không tự chủ được mà đập loạn lên, toàn thân bị một nỗi sợ hãi không tên bao trùm.

Cú đánh mạnh vào sau gáy của Giải Liên Hoàn này, hậu quả có thể lớn có thể nhỏ.

Ở thời đại này, dù là trên phim truyền hình hay phim điện ảnh, muốn làm một người ngất đi, dường như chỉ cần tùy tiện lấy thứ gì đó, đập vào sau gáy họ là đủ.

Tuy nhiên, thực tế những người như Ngô Tam Tỉnh biết rõ, lực cần thiết để đánh ngất một người, và lực cần thiết để giết người thực ra không chênh lệch bao nhiêu.

Ngươi dùng sức đập xuống, đối phương sống hay chết hoàn toàn phụ thuộc vào vận may; nếu hơi nhẹ một chút, thì nhiều nhất chỉ có thể khiến người ta mê man trong vài giây.

Phương pháp thực sự có thể đảm bảo không gây tử vong mà chỉ làm người ta mất ý thức, là đánh chính xác vào vùng sau gáy, mà đối

với những người có tuyệt kỹ, thậm chí không cần dùng đến ngoại vật, chỉ cần dùng hai tay nhẹ nhàng bóp một cái là có thể khiến mục tiêu mất đi tri giác ngay lập tức.

Do đó, khi Giải Liên Hoàn phải chịu cú đánh bất ngờ này, hắn không hề có một khái niệm rõ ràng về mức độ nghiêm trọng của tình trạng bản thân.

Điều duy nhất có thể chắc chắn là, nếu cú tấn công này là do người khác ra tay, thì người ra tay rõ ràng là mang ý định giết người — bởi vì lực đánh như vậy, tuyệt đối không phải là tổn thương có thể gây ra trong quá trình bị ngã.

Ngay cả khi bị ngã trong một cuộc ẩu đả kịch liệt, nhiều nhất cũng chỉ gây ra xuất huyết nội, chứ không thể nào làm rách da đầu nghiêm trọng đến mức này.

Nhưng vấn đề là, làm sao ở đây lại có thể xuất hiện một nhân vật thứ ba không rõ lai lịch?

Biến cố đột ngột này khiến hắn vừa bối rối vừa cảnh giác.

Nếu đây là một ngôi mộ cổ trên đất liền, gặp phải một vài người quen tuy không thường thấy, nhưng cũng là chuyện có thể hiểu được.

Dù sao thì trong mộ cổ cũng chôn giấu vô số bí mật và kho báu, luôn có người bị những sức mạnh bí ẩn này hấp dẫn.

Nhưng đây là đáy biển, một thế giới xa rời sự ồn ào của loài người, sâu thẳm và tĩnh lặng.

Chẳng lẽ thật sự có một người khác vừa hay biết được nơi này, và đã lặn vào vực sâu chưa từng được biết đến này sao?

Khả năng này thực sự quá thấp, gần như có thể bỏ qua.

Tuy nhiên, đầu óc Ngô Tam Tỉnh xoay chuyển rất nhanh, hắn lập

tức nghĩ đến một khả năng khác.

Có phải lúc mình và Giải Liên Hoàn xuống nước, đã bị người khác trên thuyền nhìn thấy?

Có phải có người vì vậy mà đã lặng lẽ đi theo?

Bây giờ nghĩ lại, điều này hoàn toàn có khả năng.

Vùng biển này xung quanh không thể có thuyền bè nào khác, chiếc thuyền mà họ ở trước đó là thứ tồn tại gần nhất với nơi bí mật này.

Hơn nữa, vào khoảnh khắc Ngô Tam Tỉnh tóm được Giải Liên Hoàn, hai người quả thực đã xảy ra một số tranh chấp, tình hình lúc đó trở nên khá hỗn loạn.

Lúc đó, có ai đã bị kinh động không?

Có lẽ họ không lên tiếng cảnh cáo, mà lại chọn cách âm thầm đi theo?

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Tam Tỉnh không khỏi căng thẳng.

Suốt quãng đường đi, mặt biển tối đen như mực, xung quanh ngoài bóng tối vô tận ra không có gì khác, phảng phất như cả thế giới bị bao bọc trong một mớ hỗn độn.

Trong hoàn cảnh này, cho dù thực sự có người theo dõi họ, cũng rất khó bị phát hiện.

Huống hồ, lúc đó cả hai người bọn họ đều chỉ chăm chăm đến đích thật nhanh, hoàn toàn không có tâm trí đâu mà để ý xem phía sau có ai theo dõi hay không.

Tiếng sóng biển đã che lấp mọi tiếng động nhỏ, cho phép bất kỳ kẻ theo dõi tiềm tàng nào cũng có cơ hội che giấu hành tung của mình.

Nói thật, Ngô Tam Tỉnh lúc đó không coi đám đội khảo cổ kia ra gì.

Hắn nghĩ rằng, cho dù bị phát hiện, Văn Cẩm cũng có thể giúp hắn che giấu.

Dù sao thì đám người đó dù có nghi ngờ thế nào đi nữa, cũng không thể đưa ra được bằng chứng gì.

Vì vậy, khi hắn và Giải Liên Hoàn chuẩn bị xuống nước, không quá lo lắng sẽ có ai biết kế hoạch của họ.

Tuy nhiên, điều không ngờ tới là, lại có người lén lút đi theo.

Sẽ là ai?

Hầu hết mọi người trong đội khảo cổ hắn đều quen biết, tuy có vài gương mặt lạ, nhưng bình thường hắn nhìn người cũng khá chuẩn.

Ngoài Giải Liên Hoàn ra, hắn là không có ai đáng nghi khác.

Nếu là thủy thủ thì sao?

Cũng có khả năng.

Chẳng lẽ lúc mình xuống nước đã bị một thủy thủ nào đó nhìn thấy, sau đó vì tò mò mà đi theo?

Tuy nhiên, muốn đến đây thì phải có thiết bị lặn.

Những người thủy thủ đó bơi lội quả thực rất giỏi, nhưng họ chắc không biết cách vận hành loại thiết bị công nghệ cao này?

Việc sử dụng thiết bị lặn cần có sự huấn luyện và kỹ năng nhất định, không phải ai cũng có thể sử dụng được.

Nói như vậy, khả năng là người trong đội khảo cổ vẫn lớn hơn.

Rốt cuộc là ai?

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, trong đầu nhanh chóng lướt qua từng gương mặt quen thuộc, cố gắng tìm ra kẻ nội gián có thể có.

Biểu cảm, lời nói của mỗi người, đều hiện lại trong ký ức của hắn.

Rốt cuộc sẽ là ai, có thể giảo hoạt đến mức che giấu mục đích của mình, mà không gây ra bất kỳ sự nghi ngờ nào?

Ngô Tam Tỉnh cũng không nghĩ ra được, trong lòng thầm lẩm bẩm: Bất kể thế nào, nếu người đó tình cờ đi theo, lúc này hẳn đã lên tiếng giao tiếp rồi.

Nhưng hắn lại luôn im lặng, còn ra tay nặng như vậy, đánh ngất Giải Liên Hoàn.

Vừa rồi không có tiếng la hét nào vang lên, đây rõ ràng là một cuộc tấn công lén.

Chương 1224

Vậy thì, người này chắc chắn có vấn đề.

Để ta khống chế hắn trước, rồi xem hắn rốt cuộc là lai lịch gì.

Những suy nghĩ này như tia chớp lướt qua đầu Ngô Tam Tỉnh.

Nghĩ đến đây, hắn nhanh chóng tắt đèn pin trong tay.

Xung quanh lập tức chìm vào bóng tối, nguồn sáng duy nhất chỉ còn lại chiếc đèn pin đang chao đảo của Giải Liên Hoàn.

Ngay sau đó, hắn nhanh chóng cúi người bò xuống đất, cẩn thận bò sang một bên.

Đây là để không cho đối phương phát hiện vị trí của mình.

Bây giờ kẻ địch ở ngoài sáng, còn ta ở trong tối, đây mới là tình thế có lợi nhất.

Lý do Ngô Tam Tỉnh chọn cách bò xuống là hành động đặc trưng được tích lũy từ nhiều năm kinh nghiệm của hắn.

Hắn biết rõ, những cao thủ như Trần Bì A Tứ, chỉ cần nghe thấy một chút tiếng động nhỏ, là có thể ném đồ vật trúng mục tiêu một cách chính xác.

Vì vậy, đứng yên một chỗ chỉ khiến mình lộ ra trong tình thế nguy hiểm hơn.

Sau khi bò được hơn mười bước, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy đã cách xa quan tài sắt.

Hắn dừng lại, tập trung tinh thần, cố gắng lắng nghe mọi âm thanh xung quanh.

Mộ thất vốn đã cực kỳ yên tĩnh, phẳng phất như không khí cũng

đã ngưng đọng lại.

Có thể nói, ngay cả tiếng một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh dừng lại, xung quanh càng trở nên tĩnh lặng hơn, ngay cả tiếng tim đập của chính hắn cũng trở nên rõ ràng bất thường, phảng phất như tiếng sấm vang vọng bên tai.

Ngoài tiếng tim đập nặng nề đó, hắn quả nhiên nghe thấy một vài âm thanh không rõ nguồn gốc.

Những âm thanh này cực kỳ nhỏ, gần như không thể nhận ra, nhưng hắn chắc chắn chúng đang ở xung quanh.

Âm thanh giống như tiếng thở từ xa vọng lại, lại giống như tiếng ma sát do một sinh vật nhỏ nào đó di chuyển gây ra, cảm giác này khiến hắn lập tức toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Quả nhiên có người đang ẩn nấp ở đây.

Ngô Tam Tỉnh thầm chửi một tiếng, nhắm mắt lại, cố gắng để mình bình tĩnh, nỗ lực bắt lấy những âm thanh yếu ớt đó, cố gắng phân biệt phương hướng cụ thể của chúng.

Tuy nhiên, chỉ nghe được một lúc, âm thanh đó liền im bặt, phảng phất như đối phương đã nhận ra hắn đã phát hiện ra mình, cố ý nín thở.

Tim Ngô Tam Tỉnh đập nhanh hơn, một cảm giác căng thẳng và bất an dâng lên trong lòng.

Hắn cẩn thận bắt đầu từ từ bò dậy, nếu người đó thực sự ở gần đây, thì việc bò trên mặt đất chắc chắn là ở thế yếu.

Phải đứng dậy trước, chiếm lấy vị trí có lợi hơn.

Đúng lúc hắn vừa bò được nửa chừng, bỗng nhiên nghe thấy một

tiếng xương khớp chuyển động rất nhỏ vang lên từ phía sau bên trái, âm thanh gần đến mức phảng phất như ở ngay bên tai.

Trong khoảnh khắc này, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy một trận hoảng loạn, nhanh chóng xoay người về phía đó, muốn lùi lại một chút, tránh xa mối đe dọa chưa biết kia.

Ngay khoảnh khắc đó, hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng gió nhẹ lướt qua má, mang theo chút se lạnh.

Sự thay đổi nhỏ bé này lập tức khiến hắn cảnh giác, trong lòng thầm kêu không hay, vội muốn cúi đầu né tránh, nhưng tất cả đã không còn kịp nữa.

Trong bóng tối bỗng truyền đến một cơn gió mạnh, tựa như mãnh thú trong đêm tối, ập thẳng vào mặt.

Ngay sau đó, một bóng người đột ngột lao tới, động tác nhanh gọn mà không một tiếng động, phảng phất như u linh trong đêm đen.

Người đó quật ngã Ngô Tam Tỉnh xuống đất, mặt đất lạnh buốt khiến lưng hắn đau nhói.

Ngô Tam Tỉnh còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy chiếc đèn pin cài bên hông bị người ta nhanh chóng rút ra.

Động tác của kẻ đó vô cùng thành thạo, rõ ràng là cao thủ đã qua huấn luyện dài hạn.

Tiếp đó, lực đạo của kẻ đó lại thả lỏng một chút, dường như đang điều chỉnh tư thế.

Ngô Tam Tỉnh chớp lấy cơ hội này, đột ngột cong người lên, cố gắng thoát khỏi sự khống chế của đối phương.

Tuy nhiên, hắn vừa mới có động tác, cằm đột nhiên tê rần, bị người ta dùng chuôi đèn pin nện thẳng một cái.

Tức thì, một cơn đau dữ dội từ cằm lan ra, cả miệng toàn là máu, máu tươi theo khóe miệng nhỏ giọt xuống đất. "Trời ạ, đối phương thấy được mình!" Khoảnh khắc đó, trong đầu Ngô Tam Tỉnh chỉ lóe lên ý nghĩ này.

Trong một mảng tối đen như mực, kẻ đó có thể tấn công chính xác không sai lệch, lại còn rút được đèn pin của mình ngay lập tức, rõ ràng hắn ta nhìn rất rõ.

Tất cả chuyện này đều trông vô cùng quỷ dị và khó tin.

Chuyện gì thế này?

Lẽ nào đối phương có một đôi mắt mèo?

Vừa kinh hãi, Ngô Tam Tỉnh vừa cố sức quay đầu sang một bên, hy vọng có thể né được đòn tiếp theo của đối phương.

Thế nhưng, động tác của đối phương vẫn tinh chuẩn vô cùng, cú thứ hai vẫn nện xuống chính xác không sai lệch, trúng thẳng vào sống mũi của hắn.

Cú này bị nện cực mạnh, xương sống mũi gần như muốn gãy lìa, cơn đau như thủy triều ập tới, khiến đầu hắn cũng không ngóc lên nổi.

Trong miệng một vị tanh nồng trào lên, hòa cùng mùi máu, khiến hắn buồn nôn không thôi.

Lần này Ngô Tam Tỉnh thật sự nổi giận, lửa giận trong lòng phảng phất muốn thiêu cháy cả con người hắn.

Từ nhỏ đến lớn, hắn luôn là thủ lĩnh trong đám trẻ con, ngoài việc thỉnh thoảng bị ông nội nghiêm khắc trách phạt, thì có bao giờ phải chịu nỗi uất ức thế này?

Tức thì, một luồng sát ý mãnh liệt dâng lên trong lòng, hai mắt hắn

gần như muốn phun ra lửa.

Hắn đột ngột ngẩng đầu, con dao găm trong tay như một con rắn độc, lóe lên như tia chớp vạch ra một đường.

Tuy nhiên, con dao găm không trúng mục tiêu như mong muốn, ngược lại cằm hắn lại phải chịu thêm một cú đánh mạnh nữa.

Đây đã là lần thứ hai bị đánh vào cùng một chỗ, cơn đau dữ dội khiến cằm Ngô Tam Tỉnh tê dại, mất hết cảm giác.

Ngay sau đó, cổ tay hắn bị người ta nắm chặt, sức mạnh lớn đến nỗi hắn cảm thấy xương cốt như sắp bị bóp nát.

Hắn liều mạng giãy giụa, nhưng thân thể bị đối phương đè chặt dưới đất, sức lực hoàn toàn không dùng được, chỉ có thể trơ mắt nhìn tay mình bị ấn chặt xuống đất, không thể động đậy.

Chương 1225

Ngô Tam Tỉnh điên cuồng tức giận, miệng bất giác buông ra một câu chửi thề tục tĩu, thầm nghĩ tên khốn này lẽ nào còn muốn gây bất lợi cho Trần Mộc sao?

Trong cơn phẫn nộ và tuyệt vọng tột cùng, hắn đột ngột ngẩng đầu, nhổ một bãi nước bọt lẫn máu tươi vào mặt đối phương.

Nước bọt xen lẫn rất nhiều máu, vẽ nên một đường cong quỷ dị trong không trung.

Dựa vào cảm giác cơ thể, Ngô Tam Tỉnh nhận thấy đối phương hơi né tránh, chớp lấy cơ hội trong khoảnh khắc này, hắn dùng hết sức toàn thân vặn người, cuối cùng cũng thoát khỏi sự kiềm chế của đối phương.

Kẻ tấn công rõ ràng không ngờ Ngô Tam Tỉnh lại có thể thoát ra trong tình huống như vậy, vội vàng cúi người dùng đầu gối định đè hắn lại lần nữa.

Tuy nhiên, chính hành động này đã rơi vào cạm bẫy mà Ngô Tam Tỉnh giăng ra, Ngô Tam Tỉnh phản ứng cực nhanh, vung tay đấm một quyền vào bụng đối phương, chuẩn bị cho hắn một đòn chí mạng.

Người bình thường đánh nhau, thường là một cuộc so tài về sức mạnh và trí tuệ.

Ngô Tam Tỉnh bị đối phương đè dưới đất, áp lực nặng nề đó khiến hắn gần như không thở nổi.

Nếu sức mạnh của đối phương chỉ cần lơi lỏng một chút, ý nghĩ đầu tiên chắc chắn là thoát ra ngoài.

Tuy nhiên, trong tình huống như vậy, đối phương chỉ cần dùng

sức một chút là có thể đè chặt hắn lại lần nữa.

Vì vậy, Ngô Tam Tỉnh quyết định dùng một kế sách — hắn giả vờ ra sức giãy giụa, cố gắng thoát khỏi sự trói buộc.

Đối phương thấy vậy quả nhiên lơi lỏng cảnh giác, khi kẻ đó đè xuống lần nữa, tay kia của Ngô Tam Tỉnh đã lặng lẽ sờ được chiếc túi chống nước đựng sọ người bên cạnh.

Hắn vung mạnh một cái, chiếc túi mang theo tiếng gió rít mà bay ra.

Cú đó cũng không biết trúng vào đâu, nhưng có thể nghe thấy một tiếng hự trầm thấp, ngay sau đó, đối phương lăn tròn bay ra ngoài.

Ngô Tam Tỉnh lập tức cười ha hả, nhân lúc trống trải này, hắn nhanh chóng lật người bò dậy, tay nắm chặt chiếc túi chống nước, không chút do dự ném mạnh về phía vừa phát ra tiếng hự.

Đáng tiếc là, sọ người trong túi chắc chắn đã bị va đập vỡ nát, khiến cho chiếc túi khi vung ra không có mấy sát thương thực chất.

Nhưng điều này không cản trở quyết tâm của Ngô Tam Tỉnh, hắn cũng không cần biết có thực sự ném trúng mục tiêu hay không, loạng choạng lao về phía chỗ để đèn pin của Giải Liên Hoàn, vơ lấy đèn pin, quay người chiếu về phía sau.

Trước đó, hắn từng tính toán rằng đối đầu với đối thủ trong bóng tối có thể chiếm được thế thượng phong, nhưng bây giờ xem ra, kế hoạch này rõ ràng đã thất bại — vì đối phương lại có thể nhìn thấy mình trong bóng tối!

Điều này có nghĩa là, tất cả những hành động tắt đèn pin rồi nằm rạp xuống đất lăn lộn né tránh trước đó của mình đều trở nên nực cười đến thế.

Muốn giành lại ưu thế, cách duy nhất là buộc đối phương phải lộ

diện, như vậy mới có cơ hội khống chế hắn.

Tuy nhiên, chùm sáng của đèn pin nhanh như tia chớp quét qua một nửa vòng tròn, bốn phía lại là một mảnh tĩnh lặng, không một bóng người.

Kẻ tấn công hắn dường như đã biến mất vào hư không, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Không khí lan tỏa một mùi vị bất an, phảng phất như có một sức mạnh vô hình nào đó đang rình rập hắn trong bóng tối.

Lúc này, tâm trạng của hắn đã đến bờ vực bùng nổ, sự bình tĩnh sớm đã bị phẫn nộ thay thế.

Thấy đối phương lại trốn đi, lửa giận lập tức bùng lên, vừa chửi ầm lên, vừa nắm chặt con dao găm trong tay, quyết phải tìm ra tên nhát gan này.

Đi vòng quanh quan tài một vòng, ngay khi hắn nghĩ rằng kẻ đó có thể đã chạy xa, thì từ nơi vừa nghe thấy tiếng động đột nhiên truyền đến một tiếng rơi xuống nước rất nhỏ. "Lẽ nào tên khốn đó nhảy xuống nước chạy rồi?" Ngô Tam Tỉnh đột ngột đứng dậy, bất chấp tất cả lao về phía phát ra âm thanh.

Khi chạy đến bờ vực nước đó, chỉ thấy mặt nước hơi gợn sóng, còn bóng dáng người kia đã hoàn toàn chìm vào trong nước, chỉ để lại từng vòng sóng lan ra.

Trong chốc lát, Ngô Tam Tỉnh gần như muốn nhảy thẳng xuống đuổi theo.

Nhưng khi nhìn thấy dòng nước đen ngòm dưới ánh đèn pin, sự cảnh giác trong lòng đã níu chân hắn lại.

Lỡ như đây lại là một cái bẫy của đối phương, đang chờ phục kích mình trong bóng tối không thấy năm ngón tay này thì sao?

Nghĩ đến đây, hắn cứng rắn kìm nén sự bốc đồng, chỉ giận dữ chỉ vào mặt nước mà lớn tiếng chửi rủa.

Do không biết cụ thể là đồng bọn nào làm chuyện tốt, Ngô Tam Tỉnh bèn chửi hết tất cả những kẻ tình nghi trên thuyền ngoại trừ Văn Cẩm, hy vọng có thể qua đó trút bớt sự bất mãn và phẫn nộ trong lòng.

Thế nhưng, ngay trong lúc hắn không ngừng chửi rủa, đột nhiên cảm thấy bên tai truyền đến một âm thanh nhỏ bé nhưng lại khiến người ta sởn gai ốc — giống như tiếng xì xì của một sinh vật nào đó, cảm giác này khiến tai hắn bất giác ngứa ngáy, trong lòng dấy lên một luồng khí lạnh không tên… Ngô Tam Tỉnh từ từ chuyển chùm sáng đèn pin về phía phát ra âm thanh, cảnh tượng trước mắt khiến hắn tức thì cảm thấy toàn thân lạnh toát, phảng phất như máu trong người cũng đông cứng lại vào khoảnh khắc này.

Hắn gần như ngất đi vì cú sốc đột ngột này.

Thì ra, không biết từ lúc nào, van bình dưỡng khí mà mình dựa vào để sinh tồn đã bị người ta lén lút vặn mở, nguồn tài nguyên sinh tồn quý giá đó đang theo tiếng "xì xì" nhỏ bé nhưng đáng sợ mà thất thoát ra ngoài, mỗi một giây trôi qua âm thanh ấy đều nhắc nhở về sự quý giá của thời gian và sinh mệnh.

Ý thức được sự thật này, một cảm giác tuyệt vọng chưa từng có lập tức bao trùm lấy tâm trí hắn.

Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh không nhịn được mà thở dài một hơi, tay phải khẽ bóp trán, dường như những chuyện xảy ra tiếp theo đối với hắn khó mà nói ra thành lời, đến mức không muốn hồi tưởng lại quá nhiều.

Mà Trần Mộc ngồi đối diện nghe tất cả những điều này, lúc này cũng mặt mày tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi.

Cùng với việc câu chuyện tạm thời dừng lại, hắn cuối cùng cũng có cơ hội hít sâu vài hơi, trấn tĩnh lại cảm xúc căng thẳng.

Cả quá trình nghe xong, thực sự quá kinh tâm động phách.

Từ đầu đến giờ, Trần Mộc luôn có cảm giác không thở nổi, đặc biệt là khi nghe đến việc phát hiện có người thứ ba tồn tại, tâm trạng vừa phấn khích vừa sợ hãi đan xen vào nhau, giống như đang nghe một bộ truyện kể gay cấn, hồi hộp đến mê người.

Thì ra sự việc lại phát triển từng bước như vậy!

Vậy thì, kẻ thứ ba bí ẩn này rốt cuộc là ai?

Trần Mộc thầm đoán trong lòng.

Từ hành vi của kẻ này mà xem, hắn hành sự quả quyết và mục đích rõ ràng, tuyệt đối không phải là do vô tình va chạm hay tự nhiên lỏng lẻo mà khiến van bình dưỡng khí bị mở.

Rất rõ ràng, đây là kết quả của việc có người thao tác, và rất có khả năng là đã chuẩn bị sẵn hành động này ngay từ lúc đi theo Ngô Tam Tỉnh vào vùng đất xa lạ này.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc không khỏi rùng mình một cái — điều này có nghĩa là nguồn cung cấp dưỡng khí vốn đã có hạn giờ đây đã chẳng còn lại bao nhiêu...

Lăng mộ dưới đáy biển này ẩn mình dưới đại dương sâu thẳm, cách mặt biển một khoảng cách cực dài.

Xung quanh là một mảng tối đen, không một tia sáng, càng không cần phải nói đến sự tồn tại của dưỡng khí.

Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn bị mắc kẹt trong không gian lạnh lẽo và ngột ngạt này, phảng phất như bị cả thế giới lãng quên.

Kẻ đó sau khi quay về thuyền, sẽ không tiết lộ chuyện của Ngô

Tam Tỉnh cho bất kỳ ai, bí mật này sẽ mãi mãi được chôn vùi giữa biển cả.

Lối vào của cổ mộ cực kỳ kín đáo, cho dù những người khác trên thuyền muốn tìm kiếm cũng là vô ích, vì vậy họ căn bản không thể trông mong vào bất kỳ sự cứu viện nào từ bên ngoài.

Bố cục được thiết kế tỉ mỉ này không nghi ngờ gì là một thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, mục đích của nó chính là muốn Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn biến mất khỏi thế giới này một cách lặng lẽ.

Như vậy, có thể tưởng tượng được, tình cảnh mà Ngô Tam Tỉnh phải đối mặt lúc đó còn nghiêm trọng hơn nhiều so với đám người Trần Mộc.

Chương 1226

Một mình xâm nhập vào vùng biển sâu xa lạ và đầy nguy hiểm này, cảm giác bất lực đó đủ để khiến con người ta suy sụp.

Nhưng giờ phút này, hắn lại có thể ngồi trước mặt Trần Mộc, thản nhiên gác chân, ung dung thưởng thức trà trong tay, rõ ràng hắn đã tìm ra cách thoát hiểm.

Thấy vậy, sợi dây thần kinh căng thẳng của Trần Mộc cũng hơi thả lỏng, hai người nhìn nhau, đều thấy được vài phần an tâm trong ánh mắt đối phương.

Sau khi điều chỉnh một chút, Ngô Tam Tỉnh chậm rãi mở miệng, tiếp tục kể lại đoạn trải nghiệm kinh tâm động phách đó.

Khi ý thức được mình sắp đối mặt với tuyệt cảnh, một nỗi sợ hãi chưa từng có lập tức dâng lên trong lòng, phảng phất như có vô số mũi kim lạnh buốt đâm vào tủy xương khiến hắn cảm thấy lạnh thấu xương.

Tuy nhiên, bản năng sinh tồn thúc đẩy hắn lập tức hành động, hắn nhanh chóng lao đến bên bình khí, dùng hết sức toàn thân siết chặt nó lại.

Mặc dù động tác đã rất nhanh nhẹn, nhưng sau khi hoàn thành tất cả, Ngô Tam Tỉnh vẫn cảm thấy cơ thể mình như bị đóng băng, lạnh run từ đầu đến chân.

Khoảnh khắc đó, hắn đã nghĩ mình xong đời rồi, chắc chắn chết chắc.

Hơn nữa còn là cách chết mà hắn sợ nhất — bị nhốt chết trong một ngôi mộ kín.

Xung quanh tối đen như mực, chỉ có ánh sáng yếu ớt của đèn pin miễn cưỡng chiếu sáng được vài mét phía trước.

Không khí dường như trở nên nặng nề và loãng đi, mỗi lần hít thở đều khiến hắn cảm thấy ngực tức và ngạt thở.

Hắn hối hận vì sự sơ suất của mình, lại càng thêm căm hận.

Đối với Ngô Tam Tỉnh mà nói, chết trong cổ mộ thì chết trong cổ mộ vậy, nếu chết vì trúng cơ quan, đó là số mệnh không có cách nào khác.

Nhưng bị người ta hại chết, hắn vô cùng không cam tâm.

Thực sự là phiền não đến cực điểm, sự khuất nhục và phẫn nộ này gần như khiến hắn phát điên.

Hắn lập tức xem đồng hồ đo dưỡng khí, tim đập như trống dồn, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sau khi xem xong, răng hắn nghiến ken két, thậm chí cắn cả vào lợi, cảm giác đau đớn theo đó ập đến.

Bình dưỡng khí của chính hắn có lẽ là do tác dụng chống rò rỉ của van khí, không bị rò rỉ hoàn toàn, vẫn còn lại một phần mười dưỡng khí.

Trong bình dưỡng khí của Giải Liên Hoàn cũng chỉ còn lại một chút, ước chừng chỉ có thể hít thở thêm ba bốn mươi hơi nữa là hết.

Có lẽ đây là do thời gian xả khí tương đối ngắn.

Nếu phát hiện muộn vài phút, e rằng thứ họ đối mặt chỉ là mấy cái bình rỗng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Tam Tỉnh không khỏi lạnh toát.

Chút dưỡng khí này, gần như không khác gì không có.

Lúc họ đi vào, Ngô Tam Tỉnh đã dùng hết một nửa, còn Giải Liên Hoàn thì dùng hơn một nửa.

Chút dưỡng khí này hoàn toàn không đủ để ra ngoài.

Thời gian như ngưng đọng vào khoảnh khắc này, tuyệt vọng và sợ hãi như thủy triều lạnh lẽo nhấn chìm hắn, khiến hắn toàn thân run rẩy.

Nghĩ đến đây, Ngô Tam Tỉnh liền tuyệt vọng.

Hắn nhìn quanh mộ thất tối đen như mực, cảm giác ngột ngạt và bất lực như thủy triều ập đến, gần như muốn nhấn chìm hắn.

Không khí lan tỏa một mùi vị ngột ngạt, phảng phất ngay cả hít thở cũng trở nên nặng nề và khó khăn.

Hắn thầm nghĩ lẽ nào mình thật sự sẽ bị nhốt chết ở đây sao?.

Ý nghĩ này như một con dao sắc bén, đâm sâu vào nội tâm hắn, khiến hắn cảm thấy một cơn đau dữ dội.

Càng nghĩ Ngô Tam Tỉnh càng sợ, mà là sợ hãi thật sự, không phải căng thẳng hay lo lắng, mà là nỗi sợ hãi đến từ sâu trong tủy xương.

Nỗi sợ này giống như một bàn tay vô hình, siết chặt lấy cổ họng hắn, khiến hắn không thở nổi.

Khoảnh khắc đó, trong đầu hắn lóe lên vô số ý nghĩ, nhưng cuối cùng chỉ có một ý nghĩ chiếm ưu thế: hắn không thể chết ở đây, nếu phải chết, cũng nên chết ở nơi khác.

Khoảnh khắc đó, hắn gần như muốn nhảy đầu vào lối vào chật hẹp kia, để dòng nước lạnh lẽo cuốn đi tất cả đau khổ và sợ hãi của mình.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, hắn rất nhanh liền ý thức được mình không thể cứ thế mà

từ bỏ.

Hắn tát mạnh vào mặt mình một cái, miệng chửi một câu "đồ vô dụng", cú tát này dường như cũng đánh thức lòng dũng cảm trong nội tâm hắn.

Hắn ép mình bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc xem nên thoát khỏi tình cảnh khó khăn này như thế nào.

Nhớ lại tình cảnh Trần Mộc, Bàn Tử và Muộn Du Bình từng bị mắc kẹt, vì không có một chút dưỡng khí nào, nên chỉ có thể đặt hy vọng vào việc tìm kiếm bình dưỡng khí.

Tuy nhiên, tình hình của Ngô Tam Tỉnh bây giờ lại có chút khác biệt.

Mặc dù hắn vẫn còn một ít dưỡng khí để dùng, nhưng lượng không nhiều, vừa đúng ở một trạng thái rất khó xử — vừa không đủ để chống chọi đến khi có cứu viện, lại không thể khiến hắn lập tức có hành động mạo hiểm.

Vì thế, mọi suy nghĩ nhanh chóng bị lượng dưỡng khí có hạn này thu hút, mỗi một hành động nhỏ, mỗi một lần hít thở sâu, đều nhắc nhở hắn về sự quý giá của thời gian và sự mong manh của sinh mệnh.

Hắn đầu tiên bắt đầu cân nhắc, liệu chút dưỡng khí này có một tia khả năng nào chống đỡ được đến bên ngoài không.

Bóng tối và sự tĩnh lặng xung quanh khiến hắn cảm thấy một áp lực vô hình, phảng phất ngay cả không khí cũng trở nên nặng nề.

Hắn nhanh chóng tính toán các khả năng trong đầu, cố gắng tìm ra một phương án khả thi.

Tuy nhiên, dù tính toán thế nào, kết quả cuối cùng đều chỉ về một hướng — không thể.

Nguyên nhân rất đơn giản, dưỡng khí quá ít.

Hồi tưởng lại tình cảnh lúc vừa vào, hắn luôn rất cẩn thận, động tác chậm rãi và ổn định, cố gắng giảm thiểu tiêu hao dưỡng khí.

Nhưng dù vậy, lúc vào vẫn dùng hết năm phần dưỡng khí.

Bây giờ chỉ còn lại một phần.

Điều này có nghĩa là tốc độ ra ngoài phải nhanh gấp năm lần lúc vào, mới có khả năng thoát khỏi đây thành công trước khi dưỡng khí cạn kiệt.

Lúc vào, hắn đã mất khoảng ba mươi phút.

Theo tốc độ này, ra ngoài cần sáu phút?

Làm sao có thể chứ?

Hắn lại không phải là cá, sao có thể đạt được tốc độ nhanh như vậy.

Chương 1227

Nghĩ đến đây, tâm trạng hắn càng trở nên nặng nề, gần như bị tuyệt vọng nhấn chìm.

Ngô Tam Tỉnh cảm thấy một trận khó chịu, phảng phất như có thứ gì đó chặn ở ngực.

Để thoát khỏi cảm xúc tiêu cực này, hắn tát mạnh vào má mình một cái, cơn đau khiến hắn tạm thời quên đi nỗi sợ, ép mình tiếp tục suy nghĩ.

Hắn biết mình không thể từ bỏ, dù chỉ có một tia hy vọng, cũng phải nắm chặt lấy.

Vậy thì, sáu phút có thể đến được đâu?

Từ đây ra ngoài đại khái cần ba phút, ba phút còn lại nhiều nhất chỉ có thể đến được lối ra của vực sâu khổng lồ kia.

Đây là tốc độ nhanh nhất mà hắn có thể đạt được.

Lối ra của vực sâu ở ngay đó, nhưng trong lòng hắn biết rõ, dù đến được đó cũng không có nghĩa là an toàn.

Phía trước còn nhiều điều chưa biết và nguy hiểm đang chờ hắn.

Một khi bước vào lối ra của vực sâu, vậy thì đại khái chỉ cần mười phút là có thể hoàn toàn thoát khỏi thế giới đen tối này, đi về phía ánh sáng.

Theo ước tính của hắn, khoảng cách từ đây đến lối ra là hành trình khoảng nửa giờ.

Nếu vận may đủ tốt, hắn thậm chí có thể hoàn thành đoạn hành trình này trong mười sáu phút.

Hắn ngẩng đầu nhìn đồng hồ, kim đồng hồ đang từ từ di chuyển, báo cho hắn biết thời gian thủy triều rút sắp đến.

Khi thủy triều bắt đầu rút, cửa hang vốn ẩn mình dưới nước biển sẽ lộ ra một phần trên mặt biển, theo đó là một chút không khí trong lành quý giá.

Luồng không khí này sẽ hình thành một túi khí nhỏ ở phía trên hang động, cho hắn một cơ hội để thở.

Như vậy, có lẽ trước khi hắn hoàn toàn đến được cửa hang, đã có thể hít thở được không khí trong lành của thế giới bên ngoài.

Nhưng vấn đề là, hiện tại thời gian mình có thể nín thở chỉ còn lại khoảng một phút.

Điều này có nghĩa là, trong vài phút tiếp theo, phải tìm được phương pháp có thể cung cấp thêm ít nhất mười phút dưỡng khí.

Thế nhưng, nhìn quanh bốn phía, nơi này ngoài những tảng đá lạnh lẽo và nước biển sâu không thấy đáy ra, chẳng có gì khác.

Ngô Tam Tỉnh cảm thấy một trận lo lắng, không nhịn được mà gãi đầu bứt tai, cố gắng thông qua cách này để giữ mình bình tĩnh, đồng thời cũng không ngừng tìm kiếm bất kỳ sự vật nào có thể mang lại gợi ý.

Tuy nhiên, ở trong một ngôi mộ cổ xưa như vậy, lại có thể có kỳ tích gì xảy ra chứ?

Lẽ nào thật sự có thể tìm thấy một bình dưỡng khí làm bằng gốm sứ thời Minh Thanh ở đây sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Tam Tỉnh không khỏi tự giễu cười một tiếng, cảm thấy ý nghĩ này thật sự quá hoang đường.

Mang theo một chút bất lực và phiền não, hắn đập mạnh một cái

vào mặt nước phẳng lặng như gương trước mặt, làm dấy lên từng vòng sóng gợn lăn tăn.

Chính lúc này, một tia sáng trong bóng tối u ám đã thu hút sự chú ý của hắn — đó là hình ảnh phản chiếu mờ nhạt, yếu ớt từ dưới làn nước biển sâu thẳm và vẩn đục.

Đó chính là khuôn mặt của chính hắn, tuy méo mó biến dạng, nhưng phảng phất như đang nói cho hắn biết bí mật gì đó...

Hắn nhẹ nhàng điều chỉnh góc độ của đèn pin, theo sự thay đổi của ánh sáng, hình ảnh phản chiếu dần trở nên rõ ràng hơn.

Chính lúc này, ánh mắt của hắn bị một vật phẩm thu hút — vật phẩm then chốt có thể cung cấp cho hắn mười phút dưỡng khí cuối cùng cũng xuất hiện.

Ý nghĩ này của Ngô Tam Tỉnh quả thực như linh quang chợt lóe, lúc đó hiện ra trước mắt hắn, chính là bộ đồ lặn hắn đang mặc trên người.

Đây không chỉ là một bộ trang bị thông thường, mà là một công cụ có thể cứu mạng vào thời khắc mấu chốt.

Vậy thì, làm thế nào để bộ đồ lặn này phát huy tác dụng như một bình dưỡng khí?

Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ vô cùng chu toàn.

Đầu tiên, hắn buộc chặt cổ tay áo và ống quần của bộ đồ lặn lại, phảng phất như đang làm công tác chuẩn bị trước khi bơm hơi cho một quả bóng bay.

Tiếp theo, hắn dùng sức vung một cái, khiến toàn bộ bên trong bộ đồ lặn căng đầy không khí.

Bước cuối cùng, là cẩn thận buộc chặt cả cổ áo.

Sau một loạt thao tác như vậy, bộ đồ lặn vốn lỏng lẻo trong nháy mắt biến thành một túi khí kín mít.

Khi hắn đầy tự tin nhảy xuống nước, và mở một bên cổ tay áo ra làm ống thở đơn giản, điều kinh ngạc đã đến — phương pháp này thực sự có hiệu quả!

Hít thở được khoảng ba bốn phút, hắn mới bắt đầu cảm thấy không khí hít vào có chút vẩn đục, nhưng điều đó cũng đủ để chứng minh phương pháp của hắn là khả thi. "Thật là tuyệt vời!" Vui mừng không thể diễn tả bằng lời, Ngô Tam Tỉnh lập tức nổi lên mặt nước, nóng lòng chạy đến chỗ Giải Liên Hoàn, nhanh chóng cởi quần áo trên người đối phương, theo phương pháp vừa rồi lại chế tạo một túi khí nữa.

Không chỉ vậy, hắn còn tìm thấy hai túi nước rỗng, cũng bơm đầy khí vào chúng.

Bây giờ, trong tay hắn đã có đủ dự trữ, có thể chống đỡ được khoảng mười phút.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Tam Tỉnh tràn đầy sự kích động và quyết tâm chưa từng có.

Hắn không muốn trì hoãn thêm một khắc nào nữa, lập tức cầm lấy tất cả vật tư đã chuẩn bị, làm công tác chuẩn bị cuối cùng trước khi xuất phát.

Hít sâu một hơi, hắn kiên định bước về phía vùng nước chưa biết, trong lòng chỉ có một ý niệm: đó là nhanh chóng rời khỏi đây an toàn.

Tính cách của Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn khác với Trần Mộc, hắn không do dự, càng không lựa chọn phương thức đối phó bảo thủ.

Đối mặt với nguy cơ trước mắt, trong lòng hắn không có một chút chần chừ, phảng phất như tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của

hắn.

Tuy nhiên, cho dù lượng dưỡng khí này miễn cưỡng có thể chống đỡ đến bên ngoài, cũng chỉ có một người có thể thử thoát khỏi hiểm cảnh này.

Người này phải mang theo hai bình dưỡng khí mới có thể đảm bảo an toàn đến được đích, còn người kia chỉ có thể ở lại chỗ cũ, chờ đợi được cứu viện.

Tuy nhiên, nếu người đi ra ngoài không may gặp phải bất trắc trên đường, vậy thì người ở lại sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt trong bóng tối này, không ai hay biết.

Áp lực tâm lý này lớn đến mức khó có thể diễn tả bằng lời, đủ để khiến con người ta suy sụp.

Mặc dù vậy, vào khoảnh khắc đó, Ngô Tam Tỉnh không cảm thấy sự việc có bao nhiêu nghiêm trọng.

Theo hắn thấy, lượng dưỡng khí mà Giải Liên Hoàn vốn có đã rất hạn chế rồi, bây giờ chẳng qua là tình hình trở nên nghiêm trọng hơn mà thôi.

Quan trọng hơn là, lúc này tâm tư của Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn không đặt trên người Giải Liên Hoàn, mà chính hắn đang ở trong một trạng thái cực kỳ phấn khích, phảng phất như toàn thân trên dưới đều tràn đầy năng lượng vô hạn.

Hắn cẩn thận đặt Giải Liên Hoàn đang hôn mê lên chiếc quan tài cổ xưa đó, cố gắng hết sức để hắn nằm được thoải mái hơn.

Tiếp theo, hắn lại tìm thấy chiếc túi chống nước đựng sọ người mà trước đó dùng để tấn công kẻ địch, nhẹ nhàng đặt dưới đầu Giải Liên Hoàn làm gối tạm.

Chương 1228

Làm vậy không chỉ có thể giúp đối phương giảm bớt một chút khó chịu trên cơ thể, đồng thời cũng hy vọng có thể mang lại một chút an ủi cho người bạn đang rơi vào tuyệt vọng này.

Hắn quay lại lối vào nước.

Ngô Tam Tỉnh không chút do dự, nhảy một phát, trực tiếp lao vào trong nước.

Sự thật đúng như hắn dự liệu, sáu phút sau, hắn đã tiến vào bên trong vực sâu đó.

Mặc dù thân ở trong hiểm cảnh, nhưng điều đáng kinh ngạc là, dưỡng khí của hắn lại còn sót lại một chút.

Lúc này, tâm của Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng ổn định lại, trong lòng không khỏi thầm bội phục chính mình.

Hắn thầm nghĩ, cho dù là hoàn cảnh hiểm ác như vậy, cũng không thể nhốt chết ta được.

Nghĩ đến đây, hắn càng thêm kiên định niềm tin.

Hắn biết, một khi quay về thuyền, tên khốn đã ám toán hắn nhất định sẽ sợ đến hồn bay phách tán.

Hắn gắng sức kéo theo hai túi khí khổng lồ sau lưng, những trang bị nặng nề này khiến mỗi bước đi của hắn đều trở nên vô cùng vất vả.

Tuy nhiên, chính sự tồn tại của những túi khí này, khiến hắn bất giác nổi lên mặt nước, tiết kiệm cho hắn không ít sức lực.

Dựa vào lộ tuyến trong trí nhớ, hắn cố gắng bơi về phía lối ra của

vực sâu này.

Tuy nhiên, khi hắn cho rằng đã đến được đích, cảnh tượng trước mắt lại khiến hắn sững sờ.

Nơi đó không có gì cả, chỉ có một mảng đá san hô ngầm lồi lõm.

Ngô Tam Tỉnh tức thì cảm thấy một trận mờ mịt, trong lòng tự hỏi: lẽ nào mình nhớ nhầm vị trí?

Hắn không cam tâm, dùng đèn pin tiếp tục chiếu xung quanh, cẩn thận tìm kiếm từng ngóc ngách, hy vọng có thể tìm thấy lối ra chính xác.

Tuy nhiên, tìm hết vòng này đến vòng khác, hắn vẫn không phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào.

Một luồng khí lạnh lập tức từ dưới lòng bàn chân dâng lên, lan ra toàn thân.

Phen này gay rồi, sự việc phức tạp hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Xem ra mình thật sự đã nhớ nhầm vị trí lối vào!

Căng thẳng và sợ hãi đan xen vào nhau, khiến hắn toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hắn vội vàng cúi đầu xem đồng hồ đo dưỡng khí, chỉ thấy chỉ số trên đó đã rơi xuống dưới mức không, điều này có nghĩa là hắn chỉ còn lại vài giây cuối cùng.

Tim Ngô Tam Tỉnh đột nhiên thắt lại, nhưng kinh nghiệm thám hiểm nhiều năm mách bảo hắn, càng là những lúc thế này, càng không thể tự làm rối loạn trận địa.

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại, nhanh chóng tháo bình dưỡng khí trên người ra, dùng hết sức đá nó vào bóng tối

bên cạnh.

Sau đó, hắn nối vào bình dưỡng khí trên người Giải Liên Hoàn, mặc dù hắn biết bình này cũng đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Tuy nhiên, thời gian không chờ đợi ai, hắn phải nắm chặt từng giây, tiếp tục tìm kiếm lối ra dường như vĩnh viễn cũng không tìm thấy kia.

Lúc này, tình hình đã tồi tệ đến cực điểm.

Ánh sáng đèn pin trong tay Ngô Tam Tỉnh ở trong không gian u ám này trông vô cùng yếu ớt, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị bóng tối vô biên xung quanh nuốt chửng.

Khi hắn cố gắng dùng đèn pin chiếu sáng xung quanh, lại phát hiện dù chùm sáng chỉ về hướng nào, đập vào mắt cũng là một mảng chết chóc và tối đen.

Thậm chí cả con đường lúc đến cũng biến mất trong bóng tối vô tận này, giống như chưa từng tồn tại.

Ngô Tam Tỉnh không khỏi cười khổ một tiếng, trong lòng không khỏi chửi rủa sự ngây thơ và sơ suất của mình.

Một cảm giác sợ hãi chưa từng có từ đáy lòng dâng lên, còn mãnh liệt hơn gấp trăm lần so với lúc bị mắc kẹt trong cổ mộ.

Hắn cuối cùng cũng ý thức được, lần này, mình có lẽ thật sự không thoát khỏi sự trêu đùa của số phận.

Tuy nhiên, ngay khi cảm xúc hoảng loạn tột độ này đạt đến đỉnh điểm, Ngô Tam Tỉnh lại đột nhiên bình tĩnh lại.

Hắn tự nhủ, bây giờ vẫn còn mười phút để tận dụng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, biết đâu kỳ tích sẽ xảy ra; cho dù cuối cùng vẫn không thể tìm thấy lối ra, cũng chẳng qua là kết thúc

sớm hơn một chút cuộc hành trình đau khổ này mà thôi.

Dựa vào trực giác tích lũy nhiều năm cũng như niềm tin kiên định vào ý chí sinh tồn, Ngô Tam Tỉnh lại một lần nữa bắt đầu cuộc tìm kiếm gian nan.

Mỗi một bước đều đi vô cùng cẩn thận, sợ bỏ lỡ bất kỳ manh mối nào có thể tồn tại.

Đáng tiếc là, cảnh đẹp không kéo dài, rất nhanh, bình dưỡng khí duy nhất mà Giải Liên Hoàn để lại cũng đã cạn kiệt hoàn toàn.

Bất đắc dĩ, Ngô Tam Tỉnh chỉ có thể mở túi khí, cố gắng hít vào luồng không khí cuối cùng còn sót lại bên trong, hy vọng nó có thể chống đỡ cho mình đi thêm vài bước nữa...

Tuy nhiên, xung quanh vẫn là một mảng tối đen ngột ngạt.

Bóng tối này phảng phất vô biên vô tận, bao bọc chặt lấy Ngô Tam Tỉnh, khiến người ta cảm thấy áp bức và bất lực vô cùng.

Đặc biệt là khi bạn đang cấp thiết muốn tìm một thứ gì đó, nhưng dù thế nào cũng không tìm thấy, cảm giác này lại càng khiến người ta tuyệt vọng hơn.

Ngô Tam Tỉnh cảm thấy mình như bị cả thế giới ruồng bỏ, cô độc, sợ hãi và hoang mang đan xen vào nhau, gần như muốn nuốt chửng ông hoàn toàn.

Đúng lúc này, họa vô đơn chí, dường như ông trời cũng cố tình gây khó dễ cho họ.

Bất chợt, cây đèn pin trong tay Giải Liên Hoàn bắt đầu chớp nháy không ngừng, rồi tắt hẳn.

Trong khoảnh khắc, thế giới vốn đã vô cùng u tối bỗng chìm vào bóng đêm sâu thẳm hơn.

Không khí trĩu nặng một cách khó tả, dường như đến cả hít thở cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Ngô Tam Tỉnh nhìn không gian không một chút ánh sáng trước mắt, trong lòng bất giác dâng lên cảm giác bất lực. "Xem ra ông trời thật sự muốn đẩy ta vào con đường diệt vong, dù chúng ta có dốc toàn lực cũng không thể thay đổi kết cục này rồi." Ngay khi ý nghĩ bi quan đó còn đang luẩn quẩn trong đầu, một vệt sáng màu lục yếu ớt nhưng lại vô cùng nổi bật đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt ông. "Á!" Cùng với tiếng kêu kinh hãi bật ra khỏi cổ họng, Ngô Tam Tỉnh lập tức nhận ra đó chính là thứ ánh sáng đặc trưng phát ra từ những cổ thi Vũ Nhạc đã gặp trước đó. "Là chúng!

Đám quỷ dị đó lại quay về rồi!" Phản ứng cực nhanh, ông vội bật chiếc đèn thám chiếu đeo bên hông, rọi về phía đó.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, dưới ánh đèn, một đám thân ảnh lơ lửng đang từ từ di chuyển dần hiện rõ — chính là những cổ thi tỏa ra ánh sáng xanh u ám, và lúc này chúng chỉ cách ông chừng năm sáu mét.

Trong phút chốc, dù vẫn còn chút sợ hãi, nhưng đáy lòng Ngô Tam Tỉnh lại dấy lên một tia hy vọng sống. "Đúng rồi, đám cổ thi này trước đó đã đi theo một lộ trình nhất định, và lộ trình đó có lẽ sẽ đi ngang qua lối vào mà chúng ta đang tìm." Nghĩ đến đây, mắt ông lóe lên một tia kiên định, "Chỉ cần đi theo đám cổ thi này, có lẽ sẽ thuận lợi tìm được lối ra." Thế là, sau một hồi suy nghĩ ngắn, Ngô Tam Tỉnh hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm bơi về phía trước, cẩn thận trà trộn vào đội ngũ cổ thi đang tỏa ánh sáng thần bí, rồi đi theo chúng.

Chương 1229

Vừa đến gần, ông liền nhận ra, những thi thể cổ xưa này dường như bị một dòng nước vô hình nào đó kéo đi chầm chậm.

Ông không chút do dự mà cũng nhảy vào dòng nước đó, bắt đầu trôi đi theo dòng chảy.

Đồng thời, ông cầm đèn thám chiếu, soi xét cẩn thận phía trên, cố gắng tìm kiếm bất kỳ lối ra nào có thể.

Tuy nhiên, điều khiến ông lo sốt vó là những cổ thi này dường như bị một sức mạnh nào đó trói buộc, di chuyển vô cùng chậm chạp.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bình dưỡng khí đầu tiên của ông gần như đã cạn kiệt, nhưng vẫn không tìm thấy lối vào như mong đợi.

Ngô Tam Tỉnh sau này kể lại với Trần Mộc, lúc đó ông đã gần như sụp đổ, lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Nhưng đối mặt với tình huống này, ông không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cắn răng tiếp tục đi theo cổ thi.

Giây phút đó, hy vọng duy nhất của ông là kỳ tích sẽ xuất hiện, mang lại cho ông một tia hy vọng sống.

Hoặc có thể nói, trong tình huống cực đoan đó, nỗi sợ hãi đã bị ném ra sau đầu, ông thậm chí không còn tâm trí để nghĩ đến lượng dưỡng khí còn lại.

Mọi suy nghĩ đều tập trung vào một mục tiêu: tìm ra lối vào đó càng sớm càng tốt.

Ngay khi ông gần như sắp từ bỏ hy vọng, trước mắt đột nhiên xuất hiện chuyển biến — lối vào mà ông vẫn luôn khổ sở tìm kiếm

cuối cùng đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu.

Nhưng đúng lúc này, ông nhận ra bình dưỡng khí thứ hai của mình cũng sắp cạn, hai bình cộng lại nhiều nhất chỉ có thể duy trì hô hấp trong hai phút.

Nếu tùy tiện tiến vào không gian chưa biết đó, không khác nào tự sát.

Giờ phút này, Ngô Tam Tỉnh đối mặt với một lựa chọn khó khăn.

Nếu chọn đi xuôi theo dòng nước, có lẽ vẫn còn cơ hội quay lại mộ thất trước đó; nhưng nếu bỏ lỡ lối vào ngay trước mắt này, thì cơ hội gặp lại nó gần như là không thể.

Ông đăm đăm nhìn lối vào lúc ẩn lúc hiện phía trên, rồi lại quay đầu nhìn bóng tối vô tận sau lưng, tâm trạng phức tạp vô cùng.

Lúc đó, ông đã hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải liều một phen.

Đi xuống, chẳng qua là chết muộn hơn một chút, nhiều nhất là hai phút mà thôi.

Dù khả năng thành công là vô cùng mong manh, nhưng ông tuyệt không cam tâm ngồi chờ chết như vậy.

Ông muốn thử một lần, dù chỉ có một phần vạn cơ hội.

Ông hít một hơi thật sâu, không khí lạnh lẽo tràn vào phổi, như thể tiếp thêm một chút sức mạnh cho lòng dũng cảm của ông.

Sau đó, ông dồn sức, cố gắng bơi lên trên.

Dòng nước chảy xiết, như có vô số bàn tay vô hình đang kéo giật ông, khiến mỗi một phân tiến lên đều vô cùng gian nan.

Cuối cùng, khi ông bơi ra khỏi dòng nước mạnh đó, tốc độ dòng chảy bên ngoài rõ ràng đã chậm đi rất nhiều.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc đó, một luồng sức mạnh khổng lồ đột nhiên cuốn lấy ông, như một cơn lốc xoáy vô tình hất mạnh ông sang một bên.

Ông lộn một vòng trong nước, cả người mất thăng bằng, đâm thẳng vào một vật thể lạnh lẽo cứng rắn — đó là một cổ thi!

Sức mạnh của dòng nước này vượt xa sức tưởng tượng của ông.

Ngô Tam Tỉnh cảm thấy một cơn đau dữ dội, gần như không thể kiểm soát được cơ thể mình.

Để không bị dòng nước cuốn đi lần nữa, ông vội vàng đưa tay ôm lấy cổ thi đó, gắng sức giữ vững cơ thể.

Đúng lúc này, ông bỗng lóe lên một ý nghĩ, phát hiện trong miệng cổ thi kia lại có khí phun ra. "Hử?" Ông sững sờ, trong lòng dấy lên một tia nghi hoặc.

Ngay sau đó, ông dùng tay ấn vào cổ thi, lập tức nhận ra đây không phải là thi thể thật, mà là một hình nhân được đan bằng tre hoặc thứ gì đó tương tự, bên ngoài trát vôi đá và bùn.

Hơn nữa, rất rõ ràng, hình nhân này rỗng ruột, bên trong chứa đầy không khí! "Không thể nào!" Trong lòng Ngô Tam Tỉnh lóe lên một tia vui mừng khôn xiết, sau đó không chút do dự rút con dao găm mang theo bên mình, đâm một nhát vào thân hình nhân.

Lập tức, bọt khí từ chỗ rách phun trào ra, như những sinh mệnh tìm thấy lối thoát, tỏa ra trong nước.

Ngô Tam Tỉnh như ma cà rồng lao tới, tham lam hít lấy không khí trong không gian chật hẹp đó.

Chỉ một hơi, ông đã hiểu ra — dù không khí đó đầy mùi mốc meo và thối rữa đến buồn nôn, nhưng tuyệt đối không phải khí độc, có thể hít thở được.

Tim ông đập thình thịch, như đang ăn mừng phát hiện bất ngờ này.

Nghĩ đến đây, ông dùng hết sức lực toàn thân kéo hai cổ thi lạnh lẽo và nặng trịch ra khỏi dòng nước, cẩn thận đưa chúng vào lối vào vừa được phát hiện.

Toàn bộ quá trình như một giấc mơ, không thể tin nổi đến mức chính ông cũng khó lòng tin được.

Tuy nhiên, chính hành động này đã giúp ông tìm thấy một con đường sống trong lúc tuyệt vọng.

Khi ông cuối cùng vật lộn quay trở lại thuyền, chân trời phía đông đã hửng sáng, những tia nắng đầu tiên sắp xuyên qua tầng mây.

Ông cố nén sự mệt mỏi của cơ thể và cú sốc tinh thần cực lớn, nhanh chóng sắp xếp lại các loại dụng cụ mang theo.

Đúng lúc này, một món trang bị ướt sũng trong góc lọt vào mắt ông, khoảnh khắc đó, ông lập tức nhận ra mình đang đối mặt với một mối đe dọa khổng lồ từ bên trong — kẻ muốn đẩy ông vào chỗ chết, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là một thành viên trong đội khảo cổ.

Với tâm trạng phức tạp, Ngô Tam Tỉnh chậm rãi bước vào khoang ngủ.

Chỉ thấy trong khoang tĩnh lặng, các đồng đội đều đang ngủ say, phát ra tiếng thở đều đều.

Dưới ánh sáng yếu ớt, ông quan sát kỹ từng khuôn mặt, cố gắng tìm ra manh mối từ những thay đổi biểu cảm nhỏ nhất.

Đáng tiếc, dù có cố gắng thế nào, ông cũng không phát hiện ra bất cứ điều gì khác thường.

Nếu là bình thường, gặp phải tình huống này, ông nhất định sẽ không do dự hành động, trói từng người lại để tra hỏi sự thật.

Nhưng bây giờ tình hình đặc biệt, xét đến cảm nhận của Văn Cẩm và bầu không khí chung của cả đội, ông biết làm vậy chỉ khiến tình hình trở nên tồi tệ hơn.

Bất đắc dĩ, Ngô Tam Tỉnh đành phải nén xuống cơn giận và sự bất an trong lòng, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà nằm lại giường của mình, nhắm mắt giả vờ ngủ say, nhưng lòng lại dậy sóng không thể bình tĩnh.

Mãi cho đến hai giờ sau, trời sáng, họ mới giả vờ phát hiện Giải Liên Hoàn đã biến mất.

Lúc này, tia nắng đầu tiên xuyên qua cửa sổ, chiếu vào căn phòng trống rỗng.

Mấy người nhìn nhau, trong lòng lập tức dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Thế là, họ bắt đầu căng thẳng và vội vã tìm kiếm tung tích của Giải Liên Hoàn.

Chương 1230

Ông vốn định dẫn họ đến phát hiện hang động kia, không ngờ lại tìm thấy thi thể đuối nước của Giải Liên Hoàn ở gần đó.

Sóng biển nhẹ nhàng vỗ vào bờ, phát ra tiếng rì rào, như thể đang kể một câu chuyện chưa hồi kết.

Khi họ cuối cùng tìm thấy Giải Liên Hoàn, chỉ thấy thân thể anh ta lạnh ngắt cứng đờ, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch như giấy, rõ ràng đã chết đuối từ lâu.

Nước biển xung quanh ánh lên màu xanh nhàn nhạt, nhưng không che giấu được tử khí.

Ngô Tam Tỉnh nhìn cảnh tượng đau lòng này, nói với Trần Mộc: "Tôi không biết anh ta đã ra ngoài bằng cách nào, xem tình hình lúc đó, có thể là sau khi tỉnh lại, phát hiện bình dưỡng khí không còn, chỉ còn lại một mình, trong cơn hoảng loạn đã cố gắng ra ngoài rồi chết đuối.

Tôi thực sự không ngờ anh ta lại ngốc đến vậy, nhưng giờ nghĩ lại, cũng coi như là tôi đã hại chết anh ta." Giọng Ngô Tam Tỉnh có chút run rẩy và tự trách, trong mắt lóe lên một tia đau khổ.

Trần Mộc nghe xong, thở dài một tiếng, lắc đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Ngô Tam Tỉnh, chậm rãi nói: "Lúc ông lên bờ, đáng lẽ phải xuống cứu anh ta ngay lập tức, như vậy đã không xảy ra chuyện này, ông vậy mà còn có thể ngủ được." Lời nói của Trần Mộc đầy vẻ bất đắc dĩ và trách móc, nhưng nhiều hơn cả là sự tiếc nuối và bi thương sâu sắc.

Ngô Tam Tỉnh chậm rãi gật đầu, rồi thở dài thườn thượt, giọng điệu có mấy phần bất lực và nặng nề: "Lúc đó tôi quả thật cảm thấy xuống cứu người ngay thì quá nguy hiểm.

Tôi không biết trên thuyền rốt cuộc có ai muốn mạng mình, nếu lại tùy tiện đi vào, e rằng sẽ lại rơi vào bẫy của người khác.

Dù sao thì sau khi họ tỉnh lại, rất nhanh sẽ phát hiện Giải Liên Hoàn biến mất, chắc chắn sẽ tìm kiếm khắp nơi.

Tôi đã để chiếc xuồng bơm hơi ở chỗ tảng đá ngầm lúc đổ bộ, chỉ cần đến lúc đó có thể dẫn họ đến đó, rồi nhân lúc hỗn loạn lẻn vào hang động, cả quá trình nhiều nhất cũng chỉ cần nửa giờ.

Nếu không, để một mình tôi mang hai bộ đồ lặn ra khơi trong đêm, không chỉ gây nghi ngờ, mà dù có cứu được Giải Liên Hoàn, những chuyện sau đó cũng không dễ giải thích." Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, ánh mắt đầy vẻ tiếc nuối. "Bây giờ cậu hẳn đã hiểu vì sao chuyện này tôi vẫn luôn không muốn nhắc tới rồi chứ?

Nó gần như đã trở thành một cái gai trong lòng chúng tôi, là niềm nuối tiếc chung của chúng tôi." Nhắc đến chuyện xưa, Trần Mộc bất giác nhớ lại đêm đó.

Gáy của Giải Liên Hoàn bị đánh lén, lúc đó anh ta chắc chắn ý thức mơ hồ, căn bản không biết ai đã ra tay.

Trong tình huống đó, Giải Liên Hoàn tự nhiên sẽ đổ mọi tội lỗi lên đầu Ngô Tam Tỉnh.

Dù sao, lúc ở trong cổ mộ, không ai có thể ngờ rằng lại có người thứ ba ẩn nấp, tất cả chuyện này thực sự quá quỷ dị và khó tin.

Ý nghĩ đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là Ngô Tam Tỉnh, trong lòng chợt thắt lại, tiếp đó anh ta phát hiện thiết bị lặn của mình lại không cánh mà bay, trong đầu tức thì dâng lên một luồng hơi lạnh.

Biến cố đột ngột này khiến anh ta không khỏi liên tưởng đến tình huống tồi tệ nhất — chẳng lẽ Ngô Tam Tỉnh muốn ra tay độc ác với mình?

Ý nghĩ này như một lưỡi dao sắc bén, lập tức cắt đứt sự bình tĩnh trong nội tâm, khiến cả người anh ta rơi vào trạng thái hoảng loạn cực độ.

Oan thấu trời xanh.

Khoảnh khắc này, trong đầu Trần Mộc không khỏi hiện lên những hiểu lầm và ân oán tình thù phức tạp trong tiểu thuyết Kim Dung.

Từng cho rằng đó chỉ là những miêu tả cường điệu của văn nhân để tăng thêm tính kịch tính và xung đột cho câu chuyện.

Tuy nhiên, hiện thực lại dùng một phương thức tàn khốc và trực tiếp hơn để nói cho cậu biết, có những chuyện, thật sự còn khó tin hơn cả tình tiết trong sách.

Còn về việc cuối cùng Giải Liên Hoàn đã tìm thấy con cá đồng mày rắn quan trọng kia ở đâu, và tại sao thi thể của anh ta lại được phát hiện bên dưới tảng đá ngầm, những bí ẩn này đến nay đã không thể nào xác minh được.

Có lẽ, vào thời khắc sinh tử, Giải Liên Hoàn đã dựa vào ý chí kiên cường, gắng gượng tìm thấy một tia hy vọng trong tuyệt cảnh.

Nhưng dù vậy, đối mặt với ngôi mộ cổ dưới nước sâu thẳm lạnh lẽo và vùng biển bên ngoài trông có vẻ yên bình nhưng thực chất đầy rẫy nguy hiểm, Giải Liên Hoàn cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi sự trêu ngươi của số phận, trở thành một trong những bí mật vĩnh viễn của vùng biển thần bí này.

Xét thấy việc Giải Liên Hoàn chết vì hiểu lầm nếu nói cho Ngô Tam Tỉnh nghe, rất có thể sẽ khiến ông cảm thấy vô cùng khó chịu, thậm chí nảy sinh cảm giác áy náy không cần thiết.

Vì vậy, Trần Mộc quyết định chôn giấu bí mật này trong lòng, không nhắc lại nữa.

Dù sao, người đã mất, người sống vẫn cần phải bước tiếp, không cần thiết phải dùng bóng ma quá khứ để ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh lên tiếng: "Chuyện tiếp theo, tôi đã kể cho cậu nghe rồi, đương nhiên, lúc đó tôi không muốn để cậu biết cái chết của Giải Liên Hoàn thực ra có liên quan nhất định đến tôi." Câu nói này như một tảng đá nặng rơi xuống mặt hồ, khuấy lên từng vòng sóng gợn khó có thể lắng lại.

Cho nên, khi tôi và Văn Cẩm họ lần thứ hai tiến vào ngôi mộ bí ẩn dưới đáy biển đó, những chuyện xảy ra sau đó, tôi đã không tiết lộ chi tiết.

Thực ra, khi họ bước vào thế giới dưới lòng đất tối tăm và sâu thẳm đó, tôi đã chọn giả vờ ngủ say, vì sâu trong lòng tôi có một linh cảm bất an mãnh liệt, sợ rằng họ sẽ đến được gian mộ thất đặc biệt kia.

Đối với việc Giải Liên Hoàn đã để lại những gì trong gian mộ thất đó, tôi hoàn toàn không biết, vì vậy tôi quyết định đi trước một bước để thăm dò.

Ngoài ra, kể từ khi bắt đầu cuộc hành trình này, luôn có kẻ ngầm tấn công tôi, và hành động lần này vừa hay cho tôi một cơ hội, để tôi có thể nhân đó tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau, và báo thù cho Giải Liên Hoạt.

Đúng lúc này, Trần Mộc chợt nhớ lại những chuyện xưa mà Muộn Du Bình từng chia sẻ với mình.

Cẩn thận nhớ lại, dường như người đầu tiên đề nghị khám phá ngôi mộ cổ này chính là Muộn Du Bình, điều này khiến Trần Mộc chợt thông suốt.

Thế là, Trần Mộc quay sang hỏi Ngô Tam Tỉnh: "Vậy ông có nhìn ra rốt cuộc là ai không?

Có phải là Trương Khởi Linh đó không?" Dù sao, mọi thứ về người này đều được bao phủ bởi một lớp màn bí ẩn — dù là thân thủ đáng kinh ngạc hay câu chuyện lai lịch khó nắm bắt.

Nếu thật sự là như vậy, rất nhiều chuyện sẽ có thể được giải thích hợp lý.

Tuy nhiên, đối mặt với câu hỏi này, Ngô Tam Tỉnh chỉ nhíu chặt mày, chìm vào suy tư. "Kể từ lúc họ rời đi, tôi đã lẳng lặng bám theo sau.

Dù người đó quả thực có biểu hiện rất đáng ngờ, nhưng rất nhanh chúng tôi đã phát hiện ra còn có nhân vật khó hiểu hơn xuất hiện trong tầm mắt." Ngô Tam Tỉnh tiếp tục nói, "Theo thời gian, ngay cả tôi cũng bắt đầu cảm thấy bối rối, gần như mỗi người đều có vẻ đầy nghi vấn.

Nhưng theo cá nhân tôi, xét đến kỹ năng siêu phàm mà tiểu ca (tức Trương Khởi Linh) thể hiện, tôi cho rằng với chút công phu quèn của mình lúc đó, e rằng căn bản không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho cậu ta.

Cho nên tôi thấy khả năng không lớn." Thông qua đoạn đối thoại này, không chỉ làm sâu sắc thêm bầu không khí huyền bí trong câu chuyện, mà còn thể hiện thêm mạng lưới quan hệ phức tạp và tinh tế giữa các nhân vật cũng như sự nghi kỵ và tin tưởng lẫn nhau.

Trần Mộc cũng nhận ra điều này, liền gật đầu.

Muộn Du Bình bình thường trông có vẻ yếu ớt, luôn trong bộ dạng ngủ không tỉnh, nhưng một khi anh ta nổi điên lên, lại trực tiếp đi bẻ cổ người khác, đó là phương pháp giết người nhanh nhất.

Ngô Tam Tỉnh chắc chắn không phải là đối thủ của anh ta.

Thế là lại hỏi: "Vậy tiếp theo thì sao?" "Tiếp theo…" Trần Mộc nhớ lại cảnh tượng lúc đó, tiếp tục nói, "Sau khi tiểu ca dẫn đám người đó ra ngoài, tôi đã lén lút đi theo sau.

Bên trong ngôi mộ cổ này âm u ẩm ướt, không khí tràn ngập mùi mốc và mùi mục rữa.

Sau khi chúng tôi vào đến gian mộ thất có ao nước đó, lúc đó tôi không biết dưới ao nước còn có lối đi, còn tưởng họ chỉ đi một vòng rồi sẽ ra.

Thế là tôi ở trong bóng tối của đường hầm, nín thở, yên lặng chờ đợi.

Nhưng chờ một lúc, họ lại không ra, tôi lòng thắt lại, lo họ gặp phải nguy hiểm gì, liền quyết định đi theo vào xem sao.

Những chuyện sau đó, cậu hẳn đã nghe từ tiểu ca rồi, tôi chỉ đi theo sau họ, không tham gia quá nhiều hành động, cho nên cậu ta kể chắc sẽ rõ hơn tôi một chút." Nói đến đây, Trần Mộc đột nhiên nhớ ra một chi tiết, liền hỏi: "Phải rồi, anh ta nói tôi giả gái soi gương để dẫn họ qua Kỳ Môn Độn Giáp, chuyện đó cũng là thật sao?" Ngô Tam Tỉnh hừ một tiếng, giọng điệu có mấy phần bất mãn: "Đàn bà con gái gì chứ?

Cậu đừng nghe nó nói bậy." Trần Mộc đem tình huống mà Muộn Du Bình đã nói lúc đó, kể lại một cách chi tiết.

Chương 1231

Ngô Tam Tỉnh nghe xong, lập tức trợn tròn mắt, mặt đầy kinh ngạc. "Lại có chuyện như vậy sao?" Trần Mộc nhếch miệng cười, thầm nghĩ, không ngờ chuyện này lại khiến ông ta kinh ngạc đến thế.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh lại thật sự hít một hơi khí lạnh, đột ngột đứng dậy khỏi ghế, đi đi lại lại trong phòng, tiếng bước chân vang vọng trong không gian trống trải: "Cậu ta thật sự nói vậy?" "Hoàn cảnh lúc đó quyết định tôi chắc chắn không nghe nhầm." Trần Mộc nghiêm túc giải thích.

Ngô Tam Tỉnh nheo mắt lại, ánh mắt lộ ra một tia hoài nghi, ông ra hiệu cho Trần Mộc kể lại chi tiết hơn.

Thế là, Trần Mộc cố gắng nhớ lại cảnh tượng đối thoại với Muộn Du Bình, không bỏ sót một chi tiết nào, cẩn thận thuật lại một lần.

Nghe xong, Ngô Tam Tỉnh xoa cằm, mày nhíu chặt, không ngừng lắc đầu: "Không đúng không đúng!

Thằng nhóc này đang nói dối!" "Nói dối?" Trần Mộc nghi hoặc nhìn Ngô Tam Tỉnh. "Lúc tôi ở trên bậc đá, sương mù quá dày, căn bản không nhìn thấy gì cả, càng đừng nói đến việc chú ý những chuyện khác.

Tôi có thể lấy Văn Cẩm ra đảm bảo, cậu tuyệt đối không xuống dưới đó, cũng không biết bên trong có cơ quan gì.

Lời nói một phía của tiểu ca, chúng ta không thể cứ thế mà tin được." Giọng Ngô Tam Tỉnh có mấy phần kiên định, dường như hoàn toàn không tin lời của Muộn Du Bình.

Trần Mộc nhíu mày, cảm thấy có chút khó hiểu: "Nhưng xét theo

tình hình lúc đó, tôi cho rằng anh ta không cần thiết phải nói dối chúng ta.

Hơn nữa, anh ta hoàn toàn có thể chọn không nói cho chúng ta biết những chuyện này, chúng ta cũng chẳng làm gì được anh ta." Giọng Trần Mộc lộ ra một tia bất lực, cậu không hiểu vì sao Ngô Tam Tỉnh lại kiên quyết cho rằng Muộn Du Bình đang nói dối.

Ngô Tam Tỉnh vỗ trán, mày nhíu chặt, như đang cố gắng nhớ lại điều gì.

Một lát sau, ông cuối cùng cũng lên tiếng: "Nói cũng phải, vậy nếu giả sử cậu ta nói thật, cũng có vấn đề." Ông dừng lại một chút, rồi phân tích tiếp, "Cậu xem thằng nhóc đó nói này: 'Ngô Tam Tỉnh' ở đó, cậu ta chỉ nhìn thấy bóng lưng của 'Ngô Tam Tỉnh'.

Mọi phán đoán của họ hoàn toàn dựa vào cái bóng lưng đó.

Trong suốt quá trình, ngoài Hoắc Linh có khả năng nhìn thấy mặt của 'Ngô Tam Tỉnh', những người khác hoàn toàn chỉ dựa vào một bộ đồ lặn mà phán đoán đó là Ngô Tam Tỉnh…" Trần Mộc nghe đến đây, không khỏi "Ái chà" một tiếng, trong lòng nhanh chóng hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó.

Cậu nhớ lại mình quả thực đã ở vị trí đó, nhưng không hề ý thức được có người nhìn thấy mình từ phía sau.

Cẩn thận nghĩ lại, quả thực như Ngô Tam Tỉnh nói, mọi phán đoán đều dựa trên một bóng lưng và một bộ đồ lặn. "Nói như vậy, người dẫn họ qua ám trận, không phải là ông, mà là một người khác có bóng lưng thậm chí dung mạo có phần giống ông?" Giọng Ngô Tam Tỉnh có chút nghiêm túc, ánh mắt chăm chú nhìn Trần Mộc, như đang chờ đợi câu trả lời của cậu.

Trần Mộc gật đầu, sự nghi hoặc trong lòng ngày càng nặng.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy, sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn: "Nếu tiểu ca nói thật, tuyệt đối là như vậy.

Hơn nữa, cậu không phát hiện ra sao?

Tiểu ca không nhìn thấy mặt Ngô Tam Tỉnh.

Cậu ta vốn có cơ hội nhìn thấy, tại sao lại không thấy?

Chẳng lẽ là cậu ta cố tình tránh không nhìn, hay còn có nguyên nhân nào khác?" Lời của Ngô Tam Tỉnh như một tia sét, xé toang màn sương mù trong lòng Trần Mộc.

Cậu cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, nhận ra sự việc phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng.

Trần Mộc cố gắng hồi tưởng lại tình tiết mà Muộn Du Bình miêu tả, đột nhiên giật nảy mình, như thể một luồng khí lạnh từ sống lưng xộc thẳng lên não: "Hoắc Linh, anh ta có nhắc đến là Hoắc Linh đã cản lại!" Chi tiết này khiến cậu cảm thấy một sự căng thẳng khó tả.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, giọng điệu có mấy phần trầm tư: "Đúng, chính là điểm này, đây quả thực là mấu chốt.

Cậu vốn không biết những nội tình này, nói thật tôi cũng không ngờ, trong tình huống cực kỳ hỗn loạn đó, chỉ trong vài phút ngắn ngủi lại xảy ra một màn kịch tính như vậy…" Nói đến đây, ánh mắt Ngô Tam Tỉnh trở nên có chút phức tạp, dường như cũng đang xem xét lại những ký ức đã phủ bụi từ lâu.

Trần Mộc cảm thấy một cơn đau đầu khó tả bắt đầu âm ỉ ở thái dương, quả thực, nhớ lại tình hình lúc đó — xung quanh tối đen như mực, tầm nhìn cực thấp, cộng thêm không khí căng thẳng đến nghẹt thở bao trùm, trong hoàn cảnh như vậy, bất kỳ ai xuất hiện ảo giác hoặc phán đoán sai lầm đều là chuyện có thể tha thứ.

Đặc biệt là người nhạy bén và cẩn thận như Muộn Du Bình, trong

điều kiện cực đoan như vậy, khả năng phán đoán sai lầm cũng không thể hoàn toàn loại trừ.

Suy nghĩ sâu hơn, Trần Mộc nhận ra, từ đầu đến cuối người kiên quyết khẳng định người đó chính là Ngô Tam Tỉnh thực ra chỉ có một mình Hoắc Linh, và cũng chỉ có cô ta tuyên bố đã tận mắt chứng kiến khuôn mặt của nhân vật bí ẩn đó.

Giả sử giữa Hoắc Linh và người lạ mặt kia có tồn tại một mối liên hệ hoặc âm mưu nào đó… vậy thì tất cả chuyện này rất có thể là một vở kịch được dàn dựng công phu!

Nói cách khác, Muộn Du Bình cũng như những người khác đều có thể vì cả tin vào lời nói một phía của Hoắc Linh mà hiểu lầm Ngô Tam Tỉnh.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Mộc dâng lên một nỗi bất bình, đồng thời cũng không khỏi nhớ lại câu nói mà Muộn Du Bình từng nói: "Nếu đó thật sự là ông, Ngô Tam Tỉnh…" Chẳng lẽ lúc đó anh ta đã có chút nghi ngờ?

Cho rằng thân ảnh xuất hiện trước mặt mọi người không phải là Ngô Tam Tỉnh thật sự?

Câu hỏi này như một đám sương mù quẩn quanh trong đầu Trần Mộc, không thể xua tan.

Nhưng nghĩ lại thấy không đúng, Muộn Du Bình nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh, không chỉ có lần này, trước khi anh ta hôn mê cũng đã nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh, và còn nhìn thấy mặt của Ngô Tam Tỉnh.

Gương mặt quen thuộc mà xa lạ đó, từng vô số lần lóe lên trong đầu Muộn Du Bình, giờ phút này lại như một lưỡi dao sắc bén, cắt đứt phòng tuyến cuối cùng trong lòng anh ta.

Chỉ dựa vào bóng lưng thì không thể lừa được rồi.

Dù sao, một cao thủ dày dạn kinh nghiệm, nhìn thấu lòng người, sao có thể đến một cái bóng lưng đơn giản cũng không phân biệt được?

Vậy thì chuyện này giải thích thế nào?

Trần Mộc nêu ra vấn đề này, giọng điệu có chút nghi hoặc khó giấu.

Ngô Tam Tỉnh liền thở dài nói: "Cái này thì tôi không biết, có lẽ là do tiểu ca nhìn nhầm lúc ý thức sắp mất.

Cậu nghĩ xem, suốt đường vào cậu ta đều cho rằng đang truy đuổi Ngô Tam Tỉnh, lúc đó mơ mơ màng màng, thân thể và tâm trí đều đã mệt mỏi rã rời, trong lúc tinh thần hoảng hốt, có thể xuất hiện ảo giác cũng không chừng." Lời của Ngô Tam Tỉnh đầy vẻ bất lực, dường như chính ông cũng khó có thể hoàn toàn thuyết phục được mình.

Trần Mộc lắc đầu, nói với ông: "Cái này quá gượng ép.

Người như tiểu ca, không thể nào lại mơ màng nhìn nhầm được.

Anh ta là một người lạnh lùng và nhạy bén, dù là trong thời khắc nguy cấp nhất, cũng sẽ không dễ dàng bị ảo giác mê hoặc." Ánh mắt Trần Mộc lộ ra một vẻ kiên định, dường như đang cố gắng hết sức tìm một lời giải thích hợp lý.

Ngô Tam Tỉnh nghiêm mặt nói: "Nếu là như vậy, thì, anh ta chắc chắn đang nói dối rồi, bởi vì tôi không lừa cậu." Nghe câu này, Trần Mộc trong lòng thở dài một tiếng, một luồng hơi lạnh từ đáy lòng lan tỏa ra.

Điều Trần Mộc sợ nhất đã đến — Muộn Du Bình, người vẫn luôn âm thầm bảo vệ cậu, lại có khả năng nói dối cậu.

Từ trước đến nay, mỗi khi nghe đến phần trải nghiệm trùng lặp của Ngô Tam Tỉnh và Muộn Du Bình, Trần Mộc đều vô cùng căng

thẳng, sợ xuất hiện chuyện ông nói gà bà nói vịt.

Như vậy, có nghĩa là trong hai người họ chắc chắn có một người đang nói dối.

Khả năng này khiến cậu cảm thấy vô cùng nặng nề, dường như cả thế giới đều sụp đổ vào khoảnh khắc này.

Tuy nhiên, sau khi nghe hết chặng đường, Trần Mộc phát hiện lời kể của hai người về cơ bản có thể khớp nhau.

Mặc dù có một số chi tiết không hoàn toàn giống nhau, nhưng khung sườn tổng thể lại nhất quán.

Chương 1232

Điều này khiến cậu hơi thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ dù không phải một trăm phần trăm sự thật, cũng hẳn là khá gần với thực tế.

Nhưng, chuyện này điều tra đến đây, mắt thấy sắp sáng tỏ rồi, lại kẹt ở khâu cuối cùng, thật khiến người ta cảm thấy vô cùng thất bại và uất ức.

Mà cửa ải cuối cùng này lại vô cùng quan trọng: nếu Ngô Tam Tỉnh thật sự không có ở đó, vậy thì người đánh ngất họ là kẻ khác, Ngô Tam Tỉnh tự nhiên cũng hoàn toàn trong sạch; còn nếu Ngô Tam Tỉnh quả thực ở bên trong, thì hoàn toàn ngược lại, ông ta sẽ trở thành một kẻ gian hùng lòng dạ khó lường, âm thầm bày mưu tính kế.

Chỉ một chút khác biệt này thôi, cũng đủ để khiến toàn bộ cục diện thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Giữa hai người này, Trần Mộc nghiêng về việc tin lời của Muộn Du Bình hơn.

Bởi vì anh ta trong tình huống hoàn toàn không cần thiết phải tiết lộ những thông tin này cho mình và mọi người, vẫn kể lại chi tiết toàn bộ câu chuyện.

Đối với Muộn Du Bình mà nói, việc lừa dối họ hay không chẳng có ý nghĩa thực chất nào.

Cho nên, Trần Mộc cảm thấy khả năng Muộn Du Bình nói dối là rất nhỏ.

Tuy nhiên, lần này lời tự thuật của Ngô Tam Tỉnh khác với trước đây, cực kỳ rõ ràng và không có kẽ hở nào.

Nếu ông ta đang nói dối, căn bản không thể nào bịa ra một lời nói

dối chặt chẽ đến vậy.

Trần Mộc không khỏi chìm vào suy tư sâu sắc, cảm thấy lần này Ngô Tam Tỉnh cũng không có khả năng lừa dối mình.

Cảm giác mâu thuẫn này khiến cậu càng thêm bối rối, không biết rốt cuộc nên tin ai.

Hơn nữa, bây giờ chỉ còn lại một chút mâu thuẫn này, nếu ông ta thật sự muốn lừa Trần Mộc, hoàn toàn có thể dễ dàng bịa ra một câu chuyện trôi chảy hơn để qua mặt, căn bản không cần phải cố ý nói ra những sự thật hoàn toàn trái ngược với Muộn Du Bình.

Ví dụ như, ông ta có thể tuyên bố mình cũng đã đi vào mộ thất, sau đó vì một lý do nào đó đột nhiên ngất đi, khi tỉnh lại, phát hiện mọi người đều đã rời đi.

Như vậy, dù Trần Mộc có điều tra kỹ đến đâu, e rằng cũng không tìm ra được kẽ hở nào.

Đây dường như đã trở thành một vụ án Rashomon phức tạp, lời trần thuật của hai bên đều có lý có cứ, khiến người ta khó phân biệt thật giả.

Dường như lời nói của cả hai người đều là thật, nhưng lại mâu thuẫn với nhau, tạo thành một câu đố tưởng chừng không có lời giải.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Mộc đột nhiên lóe lên một ý nghĩ kỳ lạ: nếu như bề mặt chứng cứ cho thấy, Ngô Tam Tỉnh không lừa cậu, mà Muộn Du Bình cũng không nói dối, vậy thì có tồn tại khả năng này không — câu chuyện của họ thực ra không hề loại trừ lẫn nhau, mà có thể đồng thời tồn tại?

Lối suy nghĩ này có phần giống với cách Bàn Tử hay giải quyết vấn đề, đơn giản và trực tiếp.

Tách toàn bộ sự việc thành ba phần để xem xét, nếu hai phần đầu

đã được xác nhận là thật, vậy thì cho dù phần thứ ba thoạt nhìn có vẻ bất khả thi, nhưng theo logic suy luận, nó chỉ có thể là thật.

Trần Mộc trình bày lại suy nghĩ này của mình cho Ngô Tam Tỉnh nghe.

Ngô Tam Tỉnh nghe xong liền trầm tư, một lúc sau lại lắc đầu, giọng điệu có mấy phần bất đắc dĩ: "Sao có thể được chứ?

Muốn cả hai lập luận này đều đúng, lời giải thích duy nhất là lúc đó trong ngôi mộ kia, tồn tại hai người là tôi." "Hai Ngô Tam Tỉnh?" Trần Mộc thầm lặp đi lặp lại trong lòng, bụng bảo dạ chuyện này tuyệt đối không thể nào.

Anh biết rõ Ngô Tam Tỉnh không có anh em song sinh, cũng chẳng biết thuật phân thân, giả thiết này về mặt logic căn bản không đứng vững.

Tuy nhiên, nếu suy xét theo lối tư duy phóng khoáng như của Bàn Tử, có lẽ không cần quá câu nệ vào cái gọi là tính logic, mà nên liệt kê tất cả các tình huống có thể xảy ra, dùng phương pháp loại trừ để rà soát từng cái một.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc lục trong ba lô ra một tờ giấy hơi nhàu và một cây bút, chuẩn bị liệt kê các khả năng.

Nhưng khi thực sự ngồi xuống suy nghĩ kỹ, anh lại phát hiện mình đang đối mặt với một vấn đề nan giải: nếu giả thiết cả hai người họ đều không nói dối, vậy thì chỉ còn lại một lời giải thích hợp lý duy nhất — tức là Ngô Tam Tỉnh thực ra đang ở bên ngoài trận Kỳ Môn Độn Giáp, còn người mà Muộn Du Bình nhìn thấy bên trong có ngoại hình cực kỳ giống Ngô Tam Tỉnh, không phải là bản thân Ngô Tam Tỉnh thật sự.

Như vậy, mấu chốt của vấn đề thực ra không nằm ở việc làm sao

có hai Ngô Tam Tỉnh, mà là người có ngoại hình giống Ngô Tam Tỉnh đến kinh ngạc kia rốt cuộc là ai?

Hắn từ đâu đến?

Mang theo nghi vấn đó, Trần Mộc tiếp tục dùng phương pháp loại trừ để phân tích từng câu trả lời có thể.

Đầu tiên, người này có thể là một kẻ lạ mặt nào đó trôi dạt từ biển vào, vô tình xông vào đây; thứ hai, cũng có thể là một sự tồn tại đã ẩn náu trong ngôi mộ cổ này từ lâu mà thế giới bên ngoài không hề hay biết.

Nhưng cả hai tình huống này đều khá gượng ép, bởi khả năng xảy ra trường hợp đầu tiên quá nhỏ, còn điều kiện sinh tồn của trường hợp sau lại khiến người ta khó tin.

Do đó, lời giải thích khả thi nhất chính là — người này rất có thể là một trong mười thành viên đi cùng đội.

Nhưng rốt cuộc là ai?

Vấn đề này tạm thời vẫn chưa có lời giải, cần phải điều tra thêm mới có thể biết được.

Điều này quả thực có cơ sở, nhớ lại lời kể của Muộn Du Bình, có thể thấy tình huống họ gặp Ngô Tam Tỉnh lúc đó quả thật rất kỳ lạ.

Cả hai lần gặp ông ta đều có vẻ khó hiểu, hoàn toàn có khả năng là kết quả do một người nào đó trong đội đứng sau giật dây.

Tuy nhiên, điều khó hiểu là Ngô Tam Tỉnh chưa bao giờ đề cập trong đội có bất kỳ ai có ngoại hình giống mình.

Nếu thực sự tồn tại một người như vậy, bây giờ khi nhắc lại chuyện này, Ngô Tam Tỉnh hẳn phải nhận ra điều gì đó, bởi ông ta vốn rất nhạy cảm với các chi tiết.

Hơn nữa, Trần Mộc cũng đã từng nghiên cứu kỹ bức ảnh đó, tuy ảnh mờ không rõ, đường nét khuôn mặt của mọi người trông đều na ná nhau, không thể phân biệt rõ ai với ai, nhưng dù vậy, anh cũng không phát hiện có ai có ngoại hình đặc biệt giống với Ngô Tam Tỉnh.

Vậy, lẽ nào là dịch dung thuật?

Trần Mộc chợt nghĩ đến kỹ năng cao siêu của Tiểu Ca, nhưng ngay sau đó anh nhận ra khả năng này cực thấp.

Bởi vì một quá trình dịch dung hoàn chỉnh cần ít nhất ba đến bốn ngày để chuẩn bị dược liệu và công cụ, cộng thêm năm đến sáu tiếng để hóa trang tỉ mỉ.

Mà trong tình huống căng thẳng và khẩn cấp lúc đó, làm sao có ai đủ thời gian để thực hiện một thao tác phức tạp như vậy được?

Nghĩ đến đây, Trần Mộc cảm thấy mình như lại đi vào ngõ cụt, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác chán nản, anh thở dài một hơi, mày nhíu chặt.

Ngô Tam Tỉnh ngồi đối diện chú ý đến sự thay đổi trên nét mặt của Trần Mộc, lập tức hỏi anh đang nghĩ gì.

Trần Mộc bèn kể lại toàn bộ quá trình suy luận của mình, từ việc phân tích bức ảnh, đến khả năng về dịch dung thuật, và kết luận cuối cùng.

Nghe xong, Ngô Tam Tỉnh không nhịn được cười, ông vỗ vai Trần Mộc nói: "Cậu học thói xấu của Bàn Tử rồi phải không?

Đầu óc tên đó lúc nào cũng chẳng đi theo lẽ thường." Nhưng vừa cười được vài tiếng, ông ta dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng, như thể bị một luồng khí lạnh vô hình bao phủ, rồi hít một hơi khí lạnh thật sâu, mày nhíu chặt, lẩm bẩm: "Khoan đã, lẽ nào sự việc thật sự là như vậy?" Trần Mộc thấy

vậy liền căng thẳng, vội hỏi: "Sao thế?

Xảy ra chuyện gì vậy?" Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh trở nên trắng bệch lạ thường, như thể đột nhiên gặp phải thời tiết cực lạnh, môi run rẩy nói: "Cậu đừng nói nữa, phân tích của Bàn Tử đúng là có lý thật.

Nghe cậu nói vậy, tôi cảm thấy dường như có chút đạo lý, nhưng... nếu thật sự là như vậy, chuyện này quá không ổn, quả thực có thể dùng từ quỷ dị để hình dung." Trần Mộc sốt ruột như lửa đốt, vội giục ông ta nói tiếp.

Ngô Tam Tỉnh hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Cậu nói trong ngôi mộ cổ đó còn ẩn giấu một người, hơn nữa lại có ngoại hình cực kỳ giống tôi, điều này quả thực có lý, nhưng tôi cho rằng không cần phải giống hệt.

Cậu nghĩ mà xem, Tiểu Ca sau khi trúng độc, thần trí chắc chắn đã không còn tỉnh táo, cộng thêm trước khi hôn mê chỉ có vài giây ngắn ngủi, trong tình huống đó, chỉ cần có vài phần giống nhau là đủ để cậu ấy nhận nhầm người rồi." Trần Mộc gật đầu tỏ vẻ đồng ý, rồi lại nhíu mày suy nghĩ, đưa ra nghi vấn của mình: "Đúng là vậy, nhưng trong đội của chúng ta thật sự có người như thế sao?

Nếu có một người như vậy tồn tại, anh phải sớm chú ý đến mới đúng chứ?

Chương 1233

Dù sao đi nữa, hai người có ngoại hình rất giống nhau cùng xuất hiện ở một nơi, xác suất này quả thực quá thấp." Ngô Tam Tỉnh nghe xong liền trầm tư, dường như cũng đang cố gắng hồi tưởng lại từng chi tiết, cố gắng tìm kiếm bất kỳ manh mối nào trong đầu để kiểm chứng khả năng của giả thiết này.

Căn phòng lập tức yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của hai người vang vọng trong không khí.

Nét mặt của Ngô Tam Tỉnh trở nên vô cùng kỳ quặc, ông nhíu chặt mày, trong mắt ánh lên một tia phức tạp.

Ông hít một hơi thật sâu, từ từ lắc đầu, dùng một giọng điệu có phần nặng nề nói: "Cậu nghĩ sai rồi, thực ra trên đời này có một trường hợp hai người giống nhau không có gì là lạ.

Và trong đội khảo cổ năm đó, quả thực có một người như vậy, giống tôi đến bảy phần.

Nhưng, tất cả mọi người đều không cảm thấy kỳ lạ." Trần Mộc nghe đến đây, không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng "A", trong lòng thầm đoán các khả năng.

Anh vội hỏi: "Là ai?" Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm vào Trần Mộc, như muốn xuyên thấu tâm hồn anh.

Ông gằn từng chữ đáp: "Đương nhiên là Giải Liên Hoàn." Trong khoảnh khắc, Trần Mộc cảm thấy toàn thân lông tóc dựng đứng, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân lan lên đến đỉnh đầu, suýt chút nữa khiến anh co rúm lại.

Anh hoàn toàn không ngờ Ngô Tam Tỉnh sẽ nói ra cái tên này, nhất

thời không biết phải phản ứng ra sao.

Hồi lâu sau, Trần Mộc mới miễn cưỡng hoàn hồn, lắp bắp hỏi: "Sao có thể?" Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh vẫn sâu thẳm, ông bình tĩnh giải thích: "Sao lại không thể?

Chúng tôi tuy là anh em họ, nhưng lúc đó có rất nhiều phương diện rất giống nhau, đặc biệt là thời đại đó, quần áo mọi người mặc, kiểu tóc gần như giống hệt.

Nếu nói chuyện này có thể thành lập, chỉ có ông ta là phù hợp điều kiện." Trần Mộc cảm thấy không thể tin nổi, anh trợn to mắt, miệng hơi há, nửa ngày không nói nên lời.

Cuối cùng, anh khó khăn nuốt nước bọt, hỏi: "Nhưng mà, lúc đó không phải ông ta đã chết rồi sao?" Ngô Tam Tỉnh hít một hơi thật sâu, như muốn hít hết mọi nghi hoặc vào lồng ngực.

Ông từ từ ngả người ra sau, dựa vào lưng ghế, mày nhíu chặt thành một đường rãnh sâu. "Đúng vậy," giọng ông trầm thấp mà quả quyết, "lúc đó ông ta chắc chắn đã chết rồi, lúc phát hiện thi thể đã cứng ngắc, thậm chí vì ngâm trong nước biển lâu ngày mà trương phình đến mức gần như biến dạng.

Trạng thái như vậy tuyệt đối không có khả năng sống sót." Tuy nhiên, nói đến đây, giọng ông lại có thêm một chút bất đắc dĩ và bối rối, "Nhưng mà, ngoài lời giải thích này ra, tôi thực sự không nghĩ ra được cách nào khác để chứng minh bản thân và vị Tiểu Ca kia đều trong sạch cả." Ngô Tam Tỉnh dừng lại một chút, trong mắt loé lên một tia lo lắng khó nhận ra, "Nói đi cũng phải nói lại, con thuyền vận chuyển thi thể của Giải Liên Hoàn sau đó cũng không bao giờ quay lại bến tàu nữa.

Không chỉ con thuyền đó, mà ngay cả những người ngư dân từng gặp mặt lần cuối cũng cùng nhau biến mất trên biển cả mênh mông,

từ đó bặt vô âm tín.

Nếu suy luận theo logic thông thường, những người này hẳn đều đã bị cuốn vào một tai nạn nào đó không rõ, không bao giờ có thể trở về đất liền được nữa." Ông dừng lại một lát, dường như đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình, "Thực ra, đôi khi tôi cũng đang suy nghĩ một vấn đề — Trần Mộc, có phải cậu đã thực sự đánh giá thấp con người Giải Liên Hoàn không?" "Ý anh là sao?" Nghe đến đây, trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một luồng khí lạnh, sắc mặt hơi thay đổi, "Ý anh là...

ông ta giả chết?" Thấy đối phương phản ứng như vậy, Ngô Tam Tỉnh nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt càng thêm sâu thẳm: "Đúng vậy, Trần Mộc.

Cậu đã từng điều tra kỹ lưỡng lý lịch của tất cả những người liên quan, nhưng đều không tìm thấy điểm đáng ngờ nào.

Do đó, tôi mới nảy sinh ra suy đoán như vậy: có lẽ, Giải Liên Hoàn không thực sự chết.

Có lẽ, ngay khi mọi người đều cho rằng ông ta đã mệnh vong nơi suối vàng, ông ta lại lặng lẽ quay trở lại thành phố này, và tìm được một đồng minh đáng tin cậy — Hoắc Linh.

Hai người liên thủ, tỉ mỉ lên kế hoạch và thực hiện âm mưu kinh thiên động địa này." "Như vậy, mọi chuyện dường như đều có lời giải thích hợp lý.

Tuy nhiên, lúc đó người phụ trách kiểm tra thi thể của ông ta chính là tôi, tôi có thể khẳng định với cậu, thi thể đó tuyệt đối không có dấu hiệu giả chết.

Từ màu da, trạng thái cơ bắp đến nhiệt độ cơ thể, đều phù hợp với đặc điểm của người chết thật.

Do đó, sau này tôi mới hoàn toàn loại bỏ khả năng này.

Tuy nhiên, bây giờ nghe cậu nói vậy, tôi lại cảm thấy nếu ông ta thật sự chưa chết, ngược lại có thể giải thích được rất nhiều vấn đề." Trần Mộc lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ bất lực, "Nếu anh đã xác định ông ta thật sự đã chết, chúng ta đừng nghĩ theo hướng này nữa.

Giải Liên Hoàn dù sao cũng không phải cương thi, sẽ có những nguyên nhân khác có thể giải thích tất cả những chuyện này.

Có lẽ chúng ta vẫn chưa tìm ra manh mối then chốt đó." Ngô Tam Tỉnh thở dài, vẻ mặt có chút mệt mỏi, ông nói với Trần Mộc: "Chuyện này cứ tạm gác lại đã, tư liệu trong tay chúng ta bây giờ thực sự quá ít, hơn nữa Tiểu Ca cũng không ở bên cạnh.

Trong tình huống này thảo luận vấn đề này, e là cũng sẽ không có tiến triển thực chất nào.

Hay là đợi lát nữa hẵng bàn, đợi tôi kể hết những gì tôi biết cho cậu nghe, chúng ta sẽ phân tích lại từ đầu, biết đâu sẽ có thu hoạch." Trần Mộc cũng cảm thấy có lý, bất kể là lập luận của Ngô Tam Tỉnh hay lời của Muộn Du Bình, đều chỉ là lời kể miệng, không có bất kỳ bằng chứng thứ ba nào để chứng thực.

Nếu có suy đoán cũng chỉ là viển vông, không thể có được đáp án chính xác.

Thế là anh gật đầu, ra hiệu cho Ngô Tam Tỉnh nói tiếp.

Những chuyện sau đó, Ngô Tam Tỉnh kể rất ngắn gọn.

Sau khi ra khỏi hầm mộ dưới đáy biển, ông liền bắt tay vào điều tra toàn bộ sự việc.

Bởi vì biết được kế hoạch của Cừu Đức Khảo từ chỗ Giải Liên Hoàn, ông nhận ra đằng sau hành động của người này ẩn giấu bí mật lớn hơn, do đó đặt mấu chốt giải mã bí ẩn vào việc điều tra sâu Cừu

Đức Khảo, đồng thời cũng không quên tìm kiếm tung tích những người mất tích.

Trong những ngày đó, Ngô Tam Tỉnh gần như làm việc ngày đêm, lật xem vô số tài liệu, đi thăm hỏi vô số người biết chuyện, thậm chí không ngại mạo hiểm lẻn vào những nơi nguy hiểm để thu thập thông tin.

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh đã có vài lần tiếp xúc trực diện với Cừu Đức Khảo.

Mỗi lần gặp gỡ đều như một cuộc đọ sức thầm lặng giữa hai thế lực.

Tuy nhiên, dù Ngô Tam Tỉnh cố gắng dò hỏi thế nào, dù là ở nơi công khai hay riêng tư, Cừu Đức Khảo vẫn luôn giữ thái độ cao thâm khó lường, không chịu tiết lộ bất kỳ thông tin giá trị nào.

Điều này khiến Ngô Tam Tỉnh cảm thấy vô cùng thất bại, nhưng ông không từ bỏ, mà càng thêm quyết tâm vạch trần sự thật.

Mãi cho đến sự kiện Thất Tinh Lỗ Vương Cung xảy ra, tình hình mới có chuyển biến.

Lúc đó, tại một nơi đầy rẫy cơ quan cạm bẫy, hiểm nguy trùng trùng, khi tất cả mọi người đều cho rằng chuyến đi này chắc chắn sẽ thất bại, điều bất ngờ là chỉ có nhóm của Ngô Tam Tỉnh không chỉ thoát hiểm thành công mà còn gần như toàn mạng trở ra.

Thấy tất cả những điều này, Cừu Đức Khảo vốn luôn tự tin bỗng nhiên nhận ra điều gì đó — có lẽ phương pháp mà mình kiên trì bấy lâu nay căn bản là sai lầm.

Thế là, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, lão chủ động liên lạc với Ngô Tam Tỉnh và đề nghị gặp mặt bàn bạc chi tiết.

Cứ như vậy, hai người đã có một cuộc nói chuyện dài chưa từng

có, cũng chính là nội dung mà Ngô Tam Tỉnh vừa kể cho Trần Mộc nghe.

Tuy nhiên, dù bề ngoài có vẻ hợp tác vui vẻ, nhưng trên thực tế, đối với Cừu Đức Khảo, Ngô Tam Tỉnh giống như khắc tinh trong mệnh của lão vậy.

Dù hai người đã đạt được thỏa thuận, quyết định một lần nữa cùng nhau tiến vào hầm mộ dưới đáy biển đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm, danh nghĩa là để chụp lại những bức bích họa, nhưng thực tế, trong lòng mỗi người đều có những toan tính riêng.

Chuyến thám hiểm lần này đã định sẵn sẽ không hề bình thường, bởi ngoài việc phải đối mặt với vô vàn nguy cơ có thể tồn tại trong hầm mộ, họ còn phải luôn cảnh giác với ý đồ thực sự của đối phương.

Tuy nhiên, giống như năm đó ở Trường Sa, Cừu Đức Khảo đã phản bội ông nội của ông, Ngô Tam Tỉnh cũng chỉ lợi dụng tài nguyên của Cừu Đức Khảo mà thôi.

Ông đã nhìn thấu dã tâm của Cừu Đức Khảo, biết ý đồ thực sự của lão hồ ly này tuyệt không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Trong quá trình tiến vào cổ mộ, ông đã khéo léo ép những người đi cùng phải thổ lộ ra nhiều bí mật ẩn giấu, những thông tin này như những mảnh ghép, dần dần ghép lại thành một bức tranh hoàn chỉnh.

Cuối cùng, ông biết được mục tiêu tiếp theo của họ — Vân Thiên Cung.

Thế là, một cuộc chạy đua với thời gian, một ván cờ căng thẳng với kẻ địch cứ thế bắt đầu.

Trong hành trình này, Ngô Tam Tỉnh đã gặp phải không ít chuyện khó tin: những cơ quan cạm bẫy bí ẩn khó lường, những sinh vật cổ

đại khiến người ta rợn tóc gáy, và cả một số hiện tượng không thể giải thích bằng khoa học.

Chương 1234

Nhưng nếu kể chi tiết từng chuyện, e rằng sẽ quá rườm rà dài dòng, nên chỉ cần đề cập sơ lược là được.

Mỗi lần gặp phải đều khiến người ta kinh hồn bạt vía, nhưng chính những trải nghiệm này đã rèn luyện ý chí của ông, khiến ông trở nên kiên cường và nhạy bén hơn.

Còn về việc sau này A Ninh họ đi tìm Trần Mộc, không phải do Ngô Tam Tỉnh sai bảo.

Thực tế, khi nghe tin này, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy vừa kinh ngạc vừa bất lực.

Ông nói với Trần Mộc: "Chỉ cần cậu nghĩ một chút là biết, chuyện này tuyệt đối không thể là do tôi sắp xếp." Với sự hiểu biết của ông về năng lực của Trần Mộc, nếu thực sự để anh làm lực lượng dự bị cho mình, trong tình huống nguy hiểm trùng trùng này chẳng khác nào đi nộp mạng, ông sao có thể đưa ra quyết định như vậy?

Sự thật là Trần Mộc đã bị A Ninh và những người khác lừa gạt.

Lúc đó, nhóm người này cho rằng một khi Trần Mộc có thể sống sót ra khỏi Lỗ Vương Cung, vậy anh chắc chắn có những năng lực hoặc kỹ năng đặc biệt, do đó tìm mọi cách lôi kéo anh vào cuộc phiêu lưu này.

Ngô Tam Tỉnh giải thích: "Tôi không tiết lộ quá nhiều thông tin về việc này cho cậu, thực ra hoàn toàn là để bảo vệ cậu.

Bởi vì một khi đã dính vào, sẽ rất khó toàn thân trở ra." Giọng ông tràn đầy sự quan tâm và lo lắng, như thể đang dặn dò một người bạn sắp bước vào nơi hiểm cảnh phải cẩn thận.

Tiếc là chuyện ở Lỗ Vương Cung, Cừu Đức Khảo chắc chắn rất rõ.

Lão không chỉ quen thuộc với cấu trúc ở đó, mà ngay cả những bí mật ẩn giấu bên trong cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Do đó, sau đó, tất cả những nhân vật chủ chốt có thể liên lạc với thế giới bên ngoài đều đã bị lão tiếp xúc.

Trần Mộc bị lừa đến bằng một lý do khéo léo nào đó; Bàn Tử thì trong một cơ hội ngẫu nhiên bị mua chuộc với giá cao, trở thành một thành viên trong đội; còn vị Tiểu Ca bí ẩn kia, có lẽ cũng sau khi biết được sự thật đằng sau toàn bộ sự kiện mới quyết định lặng lẽ trà trộn vào đội của họ, để tiện âm thầm quan sát và bảo vệ.

Những chuyện xảy ra tiếp theo, đối với Trần Mộc đã trở nên khá rõ ràng.

Sau khi anh thành công lấy được bức bích họa quý giá đó, để có thể đến Vân Thiên Cung trước A Ninh và những người khác một bước, anh gần như không chút do dự đã lên đường đến đích.

Tuy nhiên, một mình đối mặt với một ngôi mộ cổ rộng lớn và phức tạp như vậy, cảm giác bất an sâu sắc luôn vây lấy tâm trí anh, khiến anh cảm thấy vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Vì lý do an toàn, Trần Mộc đã để lại một lá thư cho Phan Tử, hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ và hỗ trợ từ người bạn cũ này.

Thực tế, Trần Mộc ban đầu không định để bất kỳ ai biết kế hoạch của mình, càng không nói đến việc mời người khác cùng tham gia chuyến thám hiểm này.

Nhưng, điều không ngờ là, người tên Sở Ca đã phản bội giao ước giữa họ, đem toàn bộ bí mật nói hết cho Trần Bì A Tứ.

Lão già kinh nghiệm phong phú này lập tức nhận ra tầm quan

trọng của hành động lần này, và đã ép mình tham gia vào.

Không chỉ vậy, lão còn ra lệnh cho Sở Ca tìm cách thuyết phục Trần Mộc tham gia, mục đích quá rõ ràng — đợi đến khi thời cơ chín muồi, sẽ dùng Trần Mộc làm con bài để uy hiếp Ngô Tam Tỉnh.

Dù sao thì, trong số những người lúc đó, ai cũng thân thủ phi phàm, thực lực bất phàm, chỉ có Trần Mộc tỏ ra tương đối yếu thế, do đó bị coi là ứng cử viên "dự bị" thích hợp nhất.

Ngô Tam Tỉnh nói đến đây, lắc đầu, thở dài, giọng điệu đầy bất lực và thất vọng: "Người đã hợp tác bao nhiêu năm, vừa thấy việc làm ăn của mình không ổn là lập tức đầu quân cho Trần Bì A Tứ, đúng là một kẻ tiểu nhân gió chiều nào che chiều nấy.

Bây giờ ngồi tù, cũng coi như là gieo gió gặt bão, nhận lấy quả báo xứng đáng." Cừu Đức Khảo phản bội ông nội, Ngô Tam Tỉnh cũng từng phản bội Cừu Đức Khảo, Sở Ca lại phản bội Ngô Tam Tỉnh, cuối cùng A Ninh phản bội nhóm Trần Mộc.

Mối quan hệ giữa người với người, đôi khi thật khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Trên thế giới này, mỗi người đều có khả năng đưa ra những lựa chọn không ngờ tới vào thời khắc quan trọng, thậm chí phản bội lại lời thề năm xưa.

Nói đến trải nghiệm ở Vân Thiên Cung, đó thực sự là một ký ức kinh hoàng.

Dù ông là một nhà thám hiểm giàu kinh nghiệm, nhưng khi đối mặt với những manh mối do các bức bích họa cổ xưa và bí ẩn cung cấp, ông vẫn cảm thấy một nỗi sợ hãi chưa từng có.

Suốt chặng đường, ông cẩn thận đi theo những chỉ dẫn trên các bức bích họa, sợ rằng chỉ một bước sai lầm sẽ rơi vào nguy hiểm

không thể lường trước.

Tuy nhiên, dù cẩn thận đến vậy, cuối cùng vẫn không may trúng chiêu, suýt chút nữa mất mạng.

May mắn thay, nhóm của Trần Mộc đã kịp thời đến nơi, giật ông lại từ tay tử thần.

Nếu muốn miêu tả chi tiết những hiểm cảnh đã gặp trên đường và cách ông hết lần này đến lần khác hóa nguy thành an, câu chuyện sẽ trở nên vô cùng đặc sắc.

Tuy nhiên, vào lúc đó, do những trải nghiệm kỳ quái đã nghe trước đó đã khiến mọi người cảm thấy rợn tóc gáy, mồ hôi lạnh túa ra, nên các chi tiết cụ thể về đoạn trải nghiệm này cũng không được kể ra nhiều.

Lúc đó, chìm đắm trong bầu không khí căng thẳng, Trần Mộc không suy nghĩ nhiều về những bí mật có thể ẩn giấu đằng sau sự việc này; mãi rất lâu sau, khi mọi chuyện đã lắng xuống, hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, anh mới lờ mờ cảm thấy, có lẽ những chuyện xảy ra ở nơi bí ẩn khó lường đó phức tạp hơn nhiều so với những gì Ngô Tam Tỉnh miêu tả, có lẽ còn có nhiều bí mật không ai biết đã bị cố ý hoặc vô tình che giấu đi.

Nhưng đó đều là chuyện của sau này, lúc đó ai có thể lường trước được chứ?.

Ngô Tam Tỉnh nói đến đây, ông đã kể hết tất cả những gì mình biết.

Trong đó bao gồm các mối quan hệ phức tạp đan xen, cùng một loạt các sự kiện kỳ lạ, những chuyện này dường như được xâu chuỗi lại bởi một sợi dây vô hình, khiến ông cảm thấy như trút được gánh nặng.

Sau khi kể xong chi tiết cuối cùng, không khí trong phòng lập tức trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Hai người dường như đã được giải thoát khỏi cảm xúc căng thẳng kéo dài, Ngô Tam Tỉnh thở phào một hơi rõ rệt, như thể cuối cùng đã hạ được gánh nặng trên vai; còn Trần Mộc thì giống như vừa xem xong một bộ phim gay cấn, trên mặt vẫn còn vẻ chưa thỏa mãn.

Cả hai đều không hẹn mà cùng chọn cách im lặng, có lẽ là để ngẫm lại tất cả những gì vừa trải qua.

Một lát sau, Ngô Tam Tỉnh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, để lại Trần Mộc một mình tĩnh tâm suy nghĩ.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng để mình hoàn toàn chìm đắm vào câu chuyện khó tin vừa được nghe.

Thời gian trôi qua chậm rãi, từng khung cảnh hiện lên trong đầu anh — hầm mộ bí ẩn dưới đáy biển, đội khảo cổ mất tích... cho đến khi anh có thể kết nối tất cả lại và hình thành sự lý giải của riêng mình.

Khoảng vài phút sau, sự hiểu biết về mạch lạc của toàn bộ sự kiện dần trở nên rõ ràng trong tâm trí Trần Mộc.

Mặc dù vẫn còn rất nhiều nghi vấn chưa được giải đáp, ví dụ như Cừu Đức Khảo ẩn giấu bí mật gì?

Tại sao tổ tiên nhà họ Ngô lại chọn tiến vào đáy biển thám hiểm từ thời xa xưa như vậy? v.v., nhưng hầu hết các thông tin then chốt đều đã nổi lên mặt nước.

Đặc biệt là phần liên quan đến cá nhân Ngô Tam Tỉnh: khi ông lần đầu tiên bước vào nơi sâu thẳm của ngôi mộ cổ âm u ẩm ướt, đầy rẫy những ẩn số đó, đã định sẵn từ đó bước lên một con đường khác biệt.

Để tìm kiếm những nhà khảo cổ mất tích trong rừng sâu thung

lũng, ông đã không tiếc bất cứ giá nào, thậm chí hy sinh cả tương lai tốt đẹp vốn có của mình.

Từ đó trở đi, gã trai lêu lổng từng chỉ biết theo đuổi lợi ích trước mắt này bắt đầu trưởng thành và lột xác, dần dần trở thành một người có thể gánh vác trọng trách.

Đặc biệt là lần đối đầu trực diện với A Ninh và những người khác, để tranh thủ thêm thời gian nhằm vạch trần sự thật, Ngô Tam Tỉnh đã đưa ra một quyết định kinh người — từ bỏ tất cả mạng lưới quan hệ và kênh làm ăn đã xây dựng.

Gần như chỉ sau một đêm, ngoài vài người bạn cũ sống chết có nhau, tất cả những người theo sau đều bỏ đi.

Phải biết rằng, ở địa phương và thậm chí là trong phạm vi rộng lớn hơn, cái tên "Lão Cửu Môn" có thể nói là lừng lẫy một thời, đời sau lẽ ra phải thuận buồm xuôi gió, không lo không nghĩ.

Ấy thế mà vị thanh niên tài tuấn từng hô phong hoán vũ đứng trước mặt Trần Mộc lúc này lại trông vô cùng cô đơn và hiu quạnh… Khi những tia nắng hoàng hôn cuối cùng dần tắt sau đường chân trời, cuộc đối thoại dài và nặng nề giữa hai người cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Chương 1235

Và câu chuyện của Ngô Tam Tỉnh, có lẽ sẽ còn tiếp diễn, chỉ là không còn huy hoàng rực rỡ như xưa nữa.

Giờ đây chính ông cũng rơi vào cảnh dở sống dở chết, mỗi một thớ cơ trên người dường như đều âm ỉ đau nhức, mỗi tấc da dường như đã mất đi vẻ sáng bóng.

Ông đã đến tuổi này, lẽ ra nên an hưởng tuổi già, chứ không phải vật lộn khổ sở trong bóng tối vô tận này.

Năm tháng vô tình khắc lên mặt ông những nếp nhăn, tóc bạc lưa thưa, ánh mắt lộ vẻ tang thương và mệt mỏi.

Nhưng xui xẻo nhất vẫn là Trần Mộc, sinh mệnh trẻ trung bị hao mòn bởi sự dày vò tinh thần và đả kích thể xác không ngừng, áp lực từ trong ra ngoài khiến anh gần như không thở nổi.

Nhưng sau khi nghe được ngọn ngành sự việc, lại phát hiện mình dường như vô cớ bị cuốn vào một âm mưu.

Nghĩ lại, Ngô Tam Tỉnh lúc đó có lẽ thực sự vì một động cơ lương thiện nào đó mà chọn cách giấu anh tất cả.

Nếu không, nếu biết sự thật phức tạp và hiểm ác đến vậy, e rằng ngay cả Trần Mộc cũng sẽ không muốn dấn thân vào vũng nước đục này.

Cho đến hôm nay, gương mặt già nua đó lại hiện về trong ký ức.

Câu chuyện Ngô Tam Tỉnh kể cho Trần Mộc lúc đó vẫn còn rõ mồn một, đặc biệt là khi nhắc đến nhân vật then chốt kia — sự tồn tại thứ ba biết được bí mật của cổ mộ dưới đáy biển.

Người này chắc chắn có thân phận và bối cảnh phi thường, và

hiển nhiên có quan hệ mật thiết với Hoắc Linh, đến mức hành vi cử chỉ luôn có vẻ vô cùng bí ẩn.

Quan trọng nhất là, trong lòng người này ẩn giấu một sát ý không thể cho ai biết, muốn trừ khử Ngô Tam Tỉnh và người đồng hành của ông là Giải Liên Hoàn.

Toàn bộ kế hoạch trông có vẻ đơn giản nhưng lại đầy rẫy nguy cơ, sau mỗi chi tiết đều ẩn giấu ác ý sâu sắc.

Và bây giờ điều duy nhất có thể xác định được chính là, kẻ thù tiềm tàng này chắc chắn tồn tại trong danh sách mười người lặn xuống biển thám hiểm, bởi vì khi họ lặn xuống vùng biển xanh thẳm, trên mặt biển đã không còn bóng dáng tàu bè nào khác, còn lại chỉ là vài linh hồn phiêu bạt này mà thôi.

Do đó, qua một hồi sàng lọc cẩn thận, danh sách ứng cử viên cuối cùng dần trở nên rõ ràng: trừ đi những người đã được xác nhận danh tính — như Giải Liên Hoàn đã qua đời, Văn Cẩm vẫn chưa lộ diện nhưng được cho là nắm giữ nhiều thông tin mật, "Muộn Du Bình" trầm lặng, hành sự bí ẩn, tất nhiên còn có nữ thám hiểm xinh đẹp không may bỏ mạng Hoắc Linh và người có vai trò nhỏ bé phụ trách đưa họ trở về an toàn, vậy thì trên thực tế, đối tượng để mọi người phỏng đoán chỉ còn lại bốn kẻ tình nghi do Lý Tứ Địa cầm đầu.

Theo thông tin mà Muộn Du Bình cung cấp, hung thủ thật sự hẳn là ẩn náu trong bốn người này, điều đáng chú ý là trong nhóm người chưa rõ danh tính này có ít nhất một nhân vật nữ… Cứ tính như vậy, mục tiêu đáng nghi thực sự cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nếu không phải cương thi của Giải Liên Hoàn đột nhiên quay về, vậy thì người bí ẩn này chắc chắn ẩn náu trong ba người còn lại.

Tuy nhiên, ở đây vẫn còn tồn tại một vấn đề khó hiểu — trước khi mất đi ý thức, Muộn Du Bình rốt cuộc đã nhìn thấy ai?

Vấn đề này vô cùng kỳ quái, nếu chỉ đơn giản quy kết là do nhầm lẫn thị giác, tuy bề ngoài có thể giải thích được, nhưng trong lòng luôn có một cảm giác bất an không thể xua tan.

Trần Mộc cảm thấy, bên trong chắc chắn còn ẩn giấu nhiều bí mật hơn, sau khi trở về phải suy nghĩ kỹ mới có thể tìm ra manh mối.

Đối với Cừu Đức Khảo, đặc biệt là những chuyện liên quan đến năm then chốt của hoạt động khảo cổ Tây Sa, dù người khác có hỏi thế nào, lão vẫn luôn giữ im lặng.

Rõ ràng, đằng sau đó ẩn chứa một bí mật cực kỳ quan trọng, rất có thể liên quan đến bí ẩn cốt lõi của toàn bộ sự việc.

Và khi lão sẵn lòng tiết lộ một phần kinh nghiệm quá khứ cho thế giới bên ngoài, ở một mức độ nào đó có nghĩa là những câu chuyện đó bản thân đã không còn quan trọng nữa.

Ban đầu lão tỏ ra hứng thú sâu sắc với những thẻ lụa cổ thời Chiến Quốc, hoàn toàn là vì mục đích nghiên cứu học thuật.

Nhưng rất rõ ràng, mục tiêu trong lòng Cừu Đức Khảo lúc này đã thay đổi.

Trần Mộc với sự nhạy bén của mình đã nhận ra điểm này, đây là một thay đổi then chốt mà trước đây Ngô Tam Tỉnh chưa từng chú ý đến.

Vậy thì, Cừu Đức Khảo hiện tại rốt cuộc đang ôm mục đích gì mà không ai biết tới?

Hiện tại, đây vẫn là một bí ẩn khổng lồ.

Bất kể là việc chụp ảnh người chết, công tác sao chép bích họa, hay một loạt hành động như lẻn vào Lỗ Vương Cung, Vân Thiên Cung, tất cả đều vượt xa phạm trù khảo sát học thuật thông thường.

Đằng sau hành vi của ông ta dường như có một ý nghĩa sâu xa hơn, khiến người ta không khỏi nghi ngờ: Vị học giả từng một thời đơn thuần này rốt cuộc muốn đạt được mục đích cuối cùng gì?

Cừu Đức Khảo đã là một ông lão hơn chín mươi tuổi, nếp nhăn chi chít trên gò má, mái tóc bạc trắng thưa thớt phủ trên đỉnh đầu.

Dù năm tháng đã để lại dấu vết trên người ông ta, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén, tràn đầy sự kiên định và cố chấp.

Ông ta vẫn đang làm việc này, rõ ràng đã không còn bị thôi thúc bởi những thứ bên ngoài như tiền bạc, danh dự hay địa vị, điều này thật sự có chút kỳ lạ.

Có lẽ, đối với vị lão giả tuổi cao này, một bí ẩn nào đó chưa được giải đáp trong lòng mới là điều duy nhất ông ta quan tâm.

Ngô Tam Tỉnh vừa đi vệ sinh về, thấy Trần Mộc đang đăm chiêu nhìn tấm bản đồ và cuốn sổ tay trên bàn.

Thấy bạn tốt bước tới, Trần Mộc ngẩng đầu lên, đem chuyện mình vừa nghĩ đến nói cho đối phương nghe.

Anh nói rất chi tiết, trong giọng nói lộ ra một sự bối rối và kỳ vọng khó che giấu. "Thật ra trước đây tôi cũng từng nghĩ như vậy," Ngô Tam Tỉnh chăm chú lắng nghe, gật đầu tỏ vẻ đồng tình, "nhưng toàn bộ sự việc này thực sự quá phức tạp, một mình tôi căn bản không thể nghĩ thông suốt hoàn toàn được.

Anh xem, kể từ sau khi cái gọi là kế hoạch Tây Sa được khởi động, đủ mọi chuyện xảy ra khiến tôi hoàn toàn không nhìn thấu nổi.

Nhưng mà, nếu anh cẩn thận cảm nhận, vẫn sẽ phát hiện ra một manh mối mong manh như có như không." Anh ta tiếp tục nói: "Những nơi đó — Lỗ Vương Cung, Mộ Dưới Biển và cả Vân Thiên Cung — toàn bộ đều là những địa điểm mà Uông Tàng Hải trong

truyền thuyết từng đến.

Bề ngoài trông có vẻ như họ chỉ đang đi theo dấu chân mà nhà thám hiểm cổ đại kia để lại, từng bước từng bước tiến về phía trước, nhưng trực giác của tôi mách bảo rằng, bên trong chắc chắn còn có huyền cơ khác.

Anh thấy sao, liệu có phải thực chất họ đang muốn tìm một thứ gì đó không?

Một vật phẩm bí mật nào đó được giấu trong những di tích cổ xưa này, một bí mật mà chỉ Uông Tàng Hải mới biết?" "Thứ giấu trong cổ mộ ư?" Trần Mộc nhíu mày trầm tư, "Ý anh là… Xà Mi Đồng Ngư sao?

Nghe nói, nhiều năm về trước, để có thể lưu truyền cho hậu thế những câu chuyện ít ai biết đến của Đông Hạ quốc, Uông Tàng Hải đã thiết kế ra một phương thức khéo léo như vậy: đặt những con cá kim loại nhỏ khắc thông tin quan trọng vào những nơi ẩn khuất nhất trong các vùng đất phong thủy bảo địa.

Vì vậy trong mấy di chỉ nổi tiếng đó, đều giấu một món đồ chơi nhỏ vô cùng quý giá như vậy." Hai người bạn tốt chìm sâu vào cuộc thảo luận, trong mắt họ lấp lánh ánh sáng của lòng nhiệt huyết khao khát khám phá thế giới chưa biết.

Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt nói không rõ.

Cảm giác đó rất kỳ lạ, giống như có một lớp sương mỏng che mắt, lờ mờ thấy được nhưng lại khó nắm bắt.

Dường như đây không phải là một câu đố đơn giản, mà là một thứ gì đó ở tầng sâu hơn.

Họ liên tục lặn xuống tòa cổ mộ ngủ yên dưới đáy biển sâu, hết lần này đến lần khác mạo hiểm, dường như mục đích duy nhất là tìm

ra những manh mối về dấu chân của Uông Tàng Hải, từ đó giải đáp bí ẩn về những nơi ông ta từng đến. "Thực ra, chúng ta không quan tâm ý đồ thực sự của những người đó là gì." Ngô Tam Tỉnh chậm rãi thốt ra câu này, ánh mắt lóe lên vài phần mệt mỏi và bối rối, "Bất kể là tôi, hay là Trần Mộc, điều thực sự khao khát muốn biết là, dưới đáy biển đen kịt của vùng biển Tây Sa đã xảy ra chuyện gì, tại sao họ lại đột nhiên biến mất?

Văn Cẩm và những người khác rốt cuộc đã đi đâu?" Nói đến đây, giọng anh ta trở nên kiên định hơn. "Và lý do tôi luôn theo sát nhất cử nhất động của Cừu Đức Khảo, chính là vì tôi tin chắc tất cả chuyện này đều có mối liên hệ mật thiết với những gì ông ta đang hoạch định phía sau." Nói đến đây, anh ta không khỏi thở dài một hơi, trong ánh mắt lộ ra một cảm giác bất lực sâu sắc: "Nhưng theo cuộc điều tra dần đi vào chiều sâu, mọi chuyện lại càng trở nên rối rắm phức tạp, giống như bị vô số tấm lưới vô hình quấn chặt lấy đôi chân, càng giãy giụa càng khó thoát ra." Ngừng một lát, Ngô Tam Tỉnh tiếp tục nói: "Đến cuối cùng ngay cả chính tôi cũng không hiểu mình rốt cuộc đang theo đuổi cái gì.

Ý niệm duy nhất chính là hy vọng mình có thể hành động nhanh hơn những người khác một chút, hy vọng có thể đi trước một bước tìm ra chứng cứ hoặc manh mối then chốt đó.

Chỉ có như vậy, có lẽ mới có thể khiến lão già gian xảo kia phải mở miệng tiết lộ thêm bí mật cho chúng ta." Anh ta lại thở dài một tiếng, "Chỉ tiếc là…" Ba chữ cuối cùng được kéo dài ra, dường như chứa đựng quá nhiều ý tứ chưa nói hết, "Tôi đã không còn dũng mãnh như xưa nữa, rất nhiều chuyện đã lực bất tòng tâm rồi." Trong suốt quá trình, ánh mắt Ngô Tam Tỉnh chưa từng rời khỏi một điểm hư ảo nào đó phía trước, dường như đang kể lể tâm sự với một sự tồn tại mà chỉ mình anh ta thấy được.

Mỗi lần nói một câu đều phải dừng lại một lát, tựa như mỗi lần mở miệng đều tiêu tốn của anh ta dũng khí và quyết tâm to lớn.

Chương 1236

Mớ cảm xúc bất đắc dĩ và không cam lòng đan xen này như một bàn tay vô hình siết chặt lấy trái tim anh ta, khiến người nhìn không khỏi động lòng.

Trần Mộc nhẹ nhàng vỗ vai Ngô Tam Tỉnh, trong mắt đầy vẻ an ủi và thấu hiểu.

Anh khẽ nói: "Chuyện lớn về phong thủy đó, đầu mối đã rõ ràng rồi.

Vân Thiên Cung hiển nhiên là điểm cuối của manh mối này.

Lần trước A Ninh và bọn họ vào đó rõ ràng là để tìm Cửu Long Sĩ Thi Quan, nhưng vì cục diện lúc đó hỗn loạn nên không lấy được.

Tôi tin rằng, rất có thể họ sẽ thử vào đó lần nữa.

Dù sao đi nữa, hành động lần này hẳn là chặng cuối cùng rồi.

Dù tìm được hay không tìm được đồ, toàn bộ sự việc này cũng nên kết thúc rồi.

Tam Tỉnh à, anh cũng đừng quá cố chấp vào chuyện này, có những việc đã cố hết sức là được, đừng nghĩ nhiều quá." Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, nở một nụ cười khổ, trong mắt lộ ra vài phần bất đắc dĩ và mệt mỏi.

Anh ta lắc đầu, nói nhỏ: "Kết thúc?

Trần Mộc, ban đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng bây giờ xem ra, nói thế e là còn quá sớm." Nói xong, anh ta tiện tay cầm lấy cuộn băng ghi hình Muộn Du Bình gửi tới, gõ nhẹ hai cái trong tay, giọng điệu mang theo vài phần kiên định: "Chuyện này chắc chắn chưa xong đâu, chúng ta cứ xem thử bên trong rốt cuộc giấu thứ gì đã." Thời gian trò chuyện

bất giác đã trôi qua gần hai tiếng đồng hồ.

Trong lúc đó, hai bình nước sôi đều đã được hai người uống cạn, dường như ngay cả nhiệt độ trong không khí cũng bị những cuộc thảo luận sôi nổi này ảnh hưởng mà trở nên ấm áp hơn.

Nói chuyện xong, cả hai đều cảm thấy một sự mệt mỏi chưa từng có ập đến, bất luận là tinh thần hay thể xác, đều gần như đến bờ vực sụp đổ.

Cơ thể Ngô Tam Tỉnh còn lâu mới hồi phục hoàn toàn, lúc nói chuyện đã cảm thấy sức lực dường như đang dần mất đi, cảm giác đầu óc choáng váng lại ập đến.

Thấy bộ dạng này của anh ta, Trần Mộc thực sự không nỡ làm phiền nữa, nhẹ nhàng đỡ anh ta nằm xuống, cẩn thận điều chỉnh độ cao gối cho anh ta, đảm bảo đầu anh ta có thể tựa vào một cách thoải mái.

Sau đó, anh lại lặng lẽ đi đi lại lại trong ngoài phòng mấy lần, đặt một bình nước nóng vừa đun sôi ngay cạnh tay anh ta, và còn đặc biệt chọn mấy loại lá trà thượng hạng phù hợp cho bệnh nhân cho vào trong hũ trà tinh xảo.

Mọi việc đều được sắp xếp ổn thỏa, Trần Mộc nhẹ nhàng rời khỏi phòng, khoảnh khắc đóng cửa còn cố ý dừng lại vài giây, xác định không làm ồn đến Ngô Tam Tỉnh bên trong.

Người thanh niên được phái đi mua máy quay phim kiểu cũ vẫn chưa trở về, điều này khiến Trần Mộc không khỏi chìm vào suy tư.

Anh hiểu rằng, ở thời đại này, muốn tìm được một chiếc máy quay phim kiểu cũ còn hoạt động tốt, có thể sử dụng bình thường quả thực còn khó hơn lên trời.

Dù sao thì, những sản phẩm như vậy đã ngừng sản xuất từ nhiều

năm, dù may mắn tìm được ở chợ đồ cũ hay từ một nhà sưu tầm nào đó, thì liệu nó có thực sự dùng được hay không vẫn là một ẩn số.

Lúc nãy nghe Ngô Tam Tỉnh kể lại đoạn trải nghiệm khó tin kia, chuyện về cuộn băng ghi hình lại bị tạm thời quẳng ra sau đầu.

Nhưng giờ phút này nhớ lại ý nghĩa tồn tại của nó cũng như bí mật có thể ẩn chứa đằng sau, anh bỗng cảm thấy một trận rùng mình, toàn thân nổi da gà.

Đặc biệt là khi nhớ lại tiếng thở dài của Ngô Tam Tỉnh khi nhắc đến việc phải tiếp tục điều tra chuyện này — trong đó chứa đựng sự mệt mỏi vô tận và cảm giác bất lực không sao tả xiết, điều này khiến trong lòng Trần Mộc dâng lên một cảm xúc áp lực khó tả.

Đối với nhân vật bí ẩn được gọi là "Muộn Du Bình" kia, Trần Mộc và những người khác gần như không biết gì cả, thậm chí không biết anh ta xuất hiện trên con thuyền đó là ngẫu nhiên, hay là cố ý gia nhập vào đội khảo cổ với một mục đích không thể cho ai biết.

Điều càng khiến người ta khó đoán hơn là, khác với Ngô Tam Tỉnh luôn sẵn lòng chia sẻ câu chuyện nhưng lời nói lại có ẩn ý, chỉ nói đến một mức độ nhất định, con người "Muộn Du Bình" này lại kín như bưng về quá khứ của mình, bất kể bên ngoài có gặng hỏi thế nào, đối mặt với bao nhiêu chất vấn hay dụ dỗ đều vững như tường đồng vách sắt.

Tuy nhiên, theo Trần Mộc thấy, thực ra ngay cả Ngô Tam Tỉnh, người tự cho là nắm giữ không ít thông tin, sự hiểu biết về toàn bộ sự việc có lẽ cũng chỉ dừng lại ở bề mặt, còn lâu mới chạm đến được phần cốt lõi thực chất.

Nói cách khác, bất kể nhìn từ góc độ nào, sự hiểu biết của họ về nguyên nhân sâu xa đằng sau sự việc này thực tế vô cùng có hạn.

Vừa nghĩ đến đây, tâm trạng vừa mới cảm thấy nhẹ nhõm lại có chút nặng nề, giống như bị một bàn tay vô hình siết chặt, khiến lồng ngực trở nên trĩu nặng.

Cảm giác áp lực này giống như ánh nắng dần yếu đi trong mùa thu, rõ ràng ấm áp nhưng lại phảng phất một tia se lạnh, khiến người ta bất giác thở dài.

Sau khi xử lý xong công việc trong tay, người làm của Ngô Tam Tỉnh mới vội vã quay về.

Anh ta mặt mày bất đắc dĩ và chán nản, "Chợ đã đóng cửa rồi", câu nói này như bông tuyết đầu tiên rơi trong ngày đông, lạnh lẽo mà hiện thực, có nghĩa là kế hoạch chỉ có thể gác lại đến ngày mai mới tiếp tục nỗ lực.

Sự thay đổi đột ngột này như một tảng đá nặng rơi vào lòng, tuy đã có dự liệu, nhưng khi thực sự đối mặt vẫn không tránh khỏi có chút thất vọng.

Đã lâu rồi không ngồi lại trò chuyện tử tế với Ngô Tam Tỉnh, lần này có thể mở lòng, đặc biệt là sau khi gỡ bỏ được nút thắt trong lòng đã vướng bận từ lâu, cả người Trần Mộc như trút được gánh nặng ngàn cân, cảm giác nhẹ nhõm đó như tia nắng đầu tiên của buổi sớm mùa hè, dịu dàng mà lại vô cùng quý giá.

Buổi tối, nhân lúc bóng đêm che chở, Trần Mộc liền rủ Ngô Tam Tỉnh và những người khác lén lút rời khỏi cổng bệnh viện.

Mấy người họ như những con diều đã thoát khỏi sự trói buộc từ lâu, thỏa sức bay lượn giữa nơi phố đèn lồng lấp lánh.

Họ tìm một quán ăn vỉa hè khá đặc sắc, ánh đèn ở đó tuy có phần mờ ảo nhưng lại vô cùng ấm cúng, không khí tràn ngập hương vị hỗn hợp của các loại thức ăn.

Gọi mấy món ăn vặt địa phương và một bàn đầy bia, mọi người quây quần bên nhau, nâng ly cạn chén, trong tiếng cười nói vui vẻ quên hết mọi phiền não.

Đối với những người đã lâu chỉ ăn cơm bệnh nhân đơn điệu nhàm chán mà nói, giờ phút này có thể thưởng thức hương vị phong phú đa dạng như vậy không nghi ngờ gì là một trải nghiệm xa xỉ tột cùng.

Đặc biệt là khi thấy trên mặt Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, tay trái kẹp điếu thuốc, tay phải cầm chai bia, dường như khoảnh khắc này anh ta không còn là bệnh nhân nằm trên giường bệnh chờ hồi phục, mà là một người bạn cũ đang thực sự tận hưởng từng giây phút hạnh phúc của hiện tại.

Trên đường trở về, gió đêm lướt qua má mang theo chút se lạnh, thổi tan đi phần nào men say đồng thời cũng kích thích thêm nhiều suy nghĩ.

Sau khi trở về bệnh viện không lâu, Ngô Tam Tỉnh liền kiên quyết yêu cầu làm thủ tục xuất viện ngay lập tức, không muốn ở lại thêm một ngày nào nữa, quyết tâm khao khát rời khỏi môi trường tù túng để tái sinh gần như đã lan tỏa đến từng người có mặt.

Trần Mộc không nói hai lời liền bắt đầu bận rộn đặt phòng, rất nhanh một phòng suite cao cấp thoải mái, rộng rãi, đầy đủ tiện nghi đã được chuẩn bị sẵn sàng cho bạn tốt.

Sau khi tác dụng của cồn dần tan đi, anh mệt mỏi nhưng tâm trạng lại thoải mái trở về khách sạn mới.

Vào phòng tắm, để dòng nước nóng bỏng cuốn đi hết mệt mỏi của cả ngày; sau đó tự pha cho mình một tách trà ngon đậm đà.

Vốn tưởng như vậy là có thể yên tâm ngủ, ai ngờ tắm xong lại càng tỉnh táo, suy nghĩ bay tứ tung khó kiểm soát.

Thế là anh tiện tay mở màn hình máy tính, từ trong vô số thư mục tìm thấy một tấm ảnh đặc biệt — đó là tấm ảnh quý giá được chụp trước chuyến thám hiểm Tây Sa.

Nhìn hình ảnh bản thân và bạn bè thời trẻ trong ảnh, ký ức ùa về như thủy triều, mang đến vô số kỷ niệm ngọt ngào mà lại có chút chua xót.

Trần Mộc đã xem tấm ảnh này vô số lần, mặc dù tông màu đen trắng khiến nó trông có vẻ cổ xưa và xa vời, nhưng mỗi lần xem lại, anh vẫn có thể cảm nhận được một sự bí ẩn không thể nói thành lời.

Ngoài mấy người bạn cũ có khuôn mặt quen thuộc, những nhân vật còn lại đối với anh như một câu đố chưa có lời giải; hơn nữa Ngô Tam Tỉnh cũng chưa từng đặc biệt chỉ cho Trần Mộc biết thân phận cụ thể của từng người trong ảnh.

Trong khoảnh khắc được ghi lại trên tấm ảnh, Ngô Tam Tỉnh trông gầy gò mà không mất đi vẻ thư sinh, hoàn toàn không có chút khí chất giang hồ của một "thổ phu tử" — phải biết rằng, trong mắt người khác, nghề nghiệp này thường gắn liền với mạo hiểm, cổ mộ và vô số truyền thuyết.

Về phần Muộn Du Bình, anh ta lại càng giống một sinh viên bình thường: ăn mặc gọn gàng, thần thái điềm nhiên, dường như chỉ là vô tình đi ngang qua đây vào một ngày bình thường và bị chụp lại.

Điều này khiến việc tìm kiếm một nhân vật quan trọng khác càng thêm vất vả, đặc biệt là đối với một nhân vật như Giải Liên Hoàn, người chưa từng chính thức xuất hiện trong câu chuyện.

Tuy nhiên, sau vài lần so sánh tỉ mỉ, một người có nét hơi giống Ngô Tam Tỉnh đã thu hút sự chú ý của Trần Mộc.

Dù trong lòng còn nghi ngờ, nhưng anh không thể không thừa nhận

đây có thể là một trong những mục tiêu mà mình đang khổ công tìm kiếm.

Nghĩ đến đây, không khỏi khiến người ta thở dài cảm thán: Ai mà ngờ được, đằng sau một tấm ảnh không mấy nổi bật như vậy lại ẩn giấu những bí mật rối rắm phức tạp đến thế?

Chương 1237

Nhìn chằm chằm một lúc lâu, Trần Mộc cuối cùng cũng nhận ra dù có quan sát kỹ đến đâu cũng khó có thể thu thập thêm manh mối giá trị nào từ tấm ảnh tĩnh này.

Vì vậy, anh quyết định thử một phương pháp khác.

Anh quay đầu nhìn về chiếc điện thoại kiểu cũ đặt trên chiếc bàn gỗ nhỏ tinh xảo trong phòng khách sạn, nhấc ống nghe lên, bấm số dịch vụ đã thuộc nằm lòng.

Rất nhanh, qua vài thao tác đơn giản, anh đã đăng nhập vào nền tảng trực tuyến của công ty chuyển phát nhanh.

Các ngón tay gõ trên bàn phím nhập mã vận đơn, không lâu sau đã có kết quả tra cứu.

Thông tin hiện ra trên màn hình như một cánh cửa dẫn đến thế giới chưa biết đang từ từ mở ra.

Khi lướt đến mục địa chỉ gửi hàng, ba chữ ngắn gọn nhưng đầy ý nghĩa hiện ra trước mắt — Cách Nhĩ Mộc.

Hóa ra nơi gửi cuộn băng quý giá này lại nằm ở thành phố nhỏ bé ở miền Tây bao la này.

Lúc đầu khi thấy ba chữ này, do không quen thuộc với vị trí địa lý này, Trần Mộc cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Nhưng ngay sau đó, anh nhanh chóng phản ứng lại, dùng công cụ tìm kiếm trên mạng để tìm hiểu sơ bộ về "Cách Nhĩ Mộc".

Không tra thì thôi, vừa tra đã khiến người ta kinh ngạc: thành phố trông có vẻ bình thường này lại nằm trên cao nguyên Thanh Tạng, một vị trí then chốt trong tỉnh Thanh Hải.

Phát hiện này không chỉ làm tăng thêm màu sắc bí ẩn cho toàn bộ sự việc, mà còn khiến tâm trạng vốn bình lặng của anh trở nên phức tạp hơn.

Thanh Hải?

Muộn Du Bình đã đến nơi xa xôi đó từ lúc nào?

Trong lòng Trần Mộc dâng lên một trận nghi hoặc, hành động của gã này quả thực nhanh đến mức khiến người ta líu lưỡi, gần như trong nháy mắt đã chạy đến tận miền Tây.

Chẳng lẽ anh ta định đi hỗ trợ hoạt động trộm mộ ở miền Tây?

Nhưng nghĩ lại, điều đó cũng không có khả năng lắm.

Dù sao Thanh Hải đã vượt ra ngoài phạm vi hoạt động của thổ phu tử, đó là nơi người dân tộc thiểu số sinh sống, ngoài những kẻ buôn bán xác khô và bọn buôn lậu văn vật quốc tế, người bình thường rất khó đến được những nơi như vậy.

Chẳng lẽ anh ta thực sự chỉ đi đào giếng giúp người ta sao?

Hơn nữa anh ta còn gửi một cuộn băng ghi hình cho mình, điều này hoàn toàn khiến người ta không hiểu nổi.

Những thứ chẳng liên quan gì đến nhau sao lại dính vào nhau được?

Để làm rõ động tĩnh của Muộn Du Bình, Trần Mộc bắt đầu tra cứu một số tài liệu liên quan đến Cách Nhĩ Mộc.

Càng tìm hiểu, Trần Mộc càng cảm thấy không thể tin nổi.

Hóa ra thành phố Cách Nhĩ Mộc này là một thành phố mới được xây dựng sau này, sự trỗi dậy của nó có liên quan mật thiết đến việc xây dựng con đường Thanh Tạng năm đó.

Thành phố trẻ tuổi này bốn bề đều là sa mạc Gobi mênh mông,

gần như có thể nói là mọc lên từ một vùng đất hoang vu.

Tưởng tượng Muộn Du Bình sẽ làm gì trong một môi trường khắc nghiệt như vậy, thực sự khiến Trần Mộc cảm thấy bối rối khó hiểu.

Hơn nữa, anh ta còn từ một nơi có hoàn cảnh cực kỳ đặc biệt như vậy gửi băng ghi hình cho Trần Mộc, bên trong rốt cuộc ẩn chứa câu chuyện kinh tâm động phách đến nhường nào? "Thật là gặp quỷ." Trần Mộc khẽ lẩm bẩm, tâm trạng vì thế mà trở nên càng thêm bồn chồn bất an.

Càng không đoán ra được chân tướng sự việc, anh lại càng tò mò về cuộn băng ghi hình bí ẩn khó lường kia.

Để giải tỏa cảm giác căng thẳng không tên này, Trần Mộc cầm tách trà đặc đã nguội được nửa ngày trên bàn lên nhấp vài ngụm, lại ép mình nuốt mấy viên ô mai chua dùng để giải rượu tỉnh táo.

Sau khi tinh thần hồi phục lại đôi chút, Trần Mộc bắt đầu sắp xếp lại tất cả những thông tin vụn vặt mà hôm nay anh tìm hiểu được, sau đó gửi chúng qua email cho vài người bạn đáng tin cậy từng ở trong đội của A Ninh… Trần Mộc và những người này của Cửu Đức Khảo đã khá thân thiết, giữa họ đã xây dựng được một mối quan hệ tốt đẹp.

Vì vậy, anh hy vọng có thể nhận được ý kiến và sự ủng hộ của họ, có lẽ họ có thể cung cấp một số phản hồi hoặc kiến giải có giá trị.

Mặc dù trước đó Ngô Tam Tỉnh đã dặn đi dặn lại không được tiết lộ chuyện này ra ngoài, nhưng Trần Mộc nghĩ rằng nói cho nhóm bạn đáng tin này nghe chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Trong quá trình tiết lộ, anh cũng cẩn thận xóa đi những thông tin nhạy cảm nhưng không quá quan trọng, cố gắng vừa chia sẻ vừa không chạm đến giới hạn.

Trần Mộc cũng không quên quan tâm đến tình hình gần đây của

Cừu Đức Khảo, thuận miệng hỏi một câu: "Gần đây bên các anh có kế hoạch cụ thể nào để vào lại Vân Thiên Cung không?" Câu hỏi này có vẻ như thuận miệng hỏi, nhưng thực chất là cành ô liu mà anh quyết định tung ra sau khi đã suy nghĩ trong lòng từ lâu.

Có lẽ điều này không chỉ giúp anh hiểu rõ hơn về động thái tương lai của đối phương, mà còn có thể gián tiếp thúc đẩy khả năng hợp tác sâu sắc hơn giữa hai bên.

Trong lúc nói chuyện, cồn dần phát huy tác dụng.

Cùng với từng ly rượu ngon được uống cạn, cơ thể vốn đã mệt mỏi dần mất đi sức kháng cự.

Trần Mộc đầu tiên cảm thấy thế giới trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, âm thanh xung quanh cũng ngày càng xa, ngày càng yếu.

Tiếp đó, anh cứ thế nửa nằm nửa ngồi trên sofa chìm vào giấc mơ.

Giấc ngủ này đặc biệt ngon, không có ác mộng quấy rầy cũng không bị tỉnh giấc nửa đêm, cả người như hoàn toàn thả lỏng, chìm đắm trong giấc mơ ngọt ngào cho đến tận khi trời sáng.

Ngay khi Trần Mộc còn đang chìm trong giấc ngủ ấm áp và tốt đẹp, một hồi chuông dồn dập đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh.

Mơ màng đưa tay nhận điện thoại, đầu dây bên kia là giọng của người của Ngô Tam Tỉnh — hóa ra anh ta đã xuất viện trở về, và lúc này đang ở phòng bên cạnh chờ gặp mặt.

Tin tức càng phấn khởi hơn là, họ không chỉ chuyển đến chỗ ở mới, mà ngay cả máy quay phim để nghiên cứu cũng đã được chuẩn bị sẵn!

Nghe xong lời này, Trần Mộc vội vàng dậy mặc quần áo đi qua.

Khi đến phòng Ngô Tam Tỉnh, anh phát hiện người bạn trung

thành kia đang chuyên chú tiến hành công việc lắp đặt và điều chỉnh.

Nghe nói thiết bị ghi hình kiểu cũ này là do đối phương đặc biệt đến một khu chợ đồ cũ gần khu thuyền doanh để lựa chọn tỉ mỉ, một chiếc máy của hãng Panasonic; để phòng ngừa sự cố giữa chừng làm trì hoãn tiến độ, bên cạnh sofa còn đặt ngay ngắn hai thiết bị dự phòng khác có ngoại hình và kiểu dáng giống hệt để dùng trong trường hợp khẩn cấp.

Nhìn thấy mọi thứ đều được chăm chút cẩn thận, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác ấm áp và vui mừng.

Nhưng may mắn thay, chất lượng hàng nhập khẩu thời đó cũng khá tốt, ba cuộn băng ghi hình lần lượt được kiểm tra đều có thể phát bình thường.

Trần Mộc cầm cuộn băng dự phòng trong tay, cảm nhận được sức nặng của nó.

Anh cảm thán về sự chắc chắn và bền bỉ của công nghệ chế tạo xưa kia, những thứ được sản xuất ra vào thời đó, mỗi một gam trọng lượng đều là sự bảo chứng cho chất lượng.

So sánh với nó, một số đĩa DVD hiện đại nhẹ tênh, đôi khi thậm chí cảm thấy có thể ném chúng đi như đĩa bay, ngay cả đĩa bay cho chó chơi cũng có cảm giác chất lượng hơn nhiều.

Trong thời gian này, Ngô Tam Tỉnh vẫn giữ im lặng, không nói nhiều với Trần Mộc.

Chỉ thấy anh ta một mình ngồi đó, hút thuốc liên tục, ánh mắt có chút mông lung, rõ ràng trong lòng đang suy nghĩ về một số chuyện, và những chuyện này dường như khó có thể diễn tả bằng lời.

Thời gian trôi qua, cơn đau đầu do say rượu hôm trước của Trần Mộc cũng dần tan biến, thay vào đó là sự tò mò ngày càng mãnh liệt và

một chút căng thẳng khó nhận ra.

Chương 1238

Suy nghĩ của anh không khỏi rối tung, trong lòng dấy lên đủ loại phỏng đoán.

Điều đầu tiên nghĩ đến tự nhiên là ký ức về Tây Sa, nhưng ngay sau đó anh đã phủ nhận điểm này: bởi vì năm đó khi đi khảo sát Tây Sa, những thiết bị ghi hình điện tử cao cấp như vậy ở trong nước vẫn còn khá hiếm, phần lớn trường hợp họ sử dụng đều là máy ảnh phim thủ công.

Do đó có thể khẳng định, nội dung trong cuộn băng ghi hình không liên quan đến chuyến đi đó.

Đồng thời, anh cũng nhận ra nội dung bên trong tuyệt đối không đến từ thế giới sau cánh cửa đồng.

Cứ như vậy, dòng suy nghĩ vốn dường như đã có chút manh mối lập tức trở nên rối rắm khó lường, rốt cuộc đoạn phim này đã ghi lại câu chuyện như thế nào?

Thực sự không thể biết được… Dây kết nối giữa tivi và máy quay phim đã được sắp xếp gọn gàng, Trần Mộc nhẹ nhàng nhấn nút nguồn, ánh sáng trong phòng lập tức dịu đi, kèm theo tiếng dòng điện nhẹ, thiết bị bắt đầu hoạt động.

Anh đưa tay vào hộp băng ghi hình cẩn thận lựa chọn một hồi, cuối cùng khóa chặt mục tiêu, cầm lấy cuộn băng có ký hiệu bí ẩn, chuẩn bị đưa vào máy quay.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc then chốt đó, ngón tay lơ lửng giữa không trung, tim bất giác đập nhanh hơn.

Một cảm giác căng thẳng khó tả dâng lên từ đáy lòng, thúc đẩy anh

quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh với ánh mắt dò hỏi.

Nhận ra sự do dự và bất an của bạn tốt, Ngô Tam Tỉnh nhếch mép cười, xua tay an ủi: "Đừng sợ, có gì mà phải lo lắng?

Xem thì xem thôi, chẳng lẽ còn có thứ gì nhảy ra thật được sao?

Đây là hàng tốt mà hai chúng ta đã cất công lựa chọn đấy." Lời nói có chút khinh thường, dường như muốn dùng nó để xua tan đi cảm giác lo lắng không tên.

Nghe lời anh ta, Trần Mộc hít một hơi thật sâu, ép mình trấn tĩnh lại, sau đó quả quyết đẩy cuộn băng trong tay vào máy.

Một tiếng "cạch", máy quay phim chính thức hoạt động.

Ngay sau đó, Trần Mộc quay người đến ngồi bên giường, mắt dán chặt vào màn hình nhỏ hơi cũ kỹ nhưng vẫn toát lên vẻ độc đáo trước mặt.

Thời gian dường như trôi đi đặc biệt chậm, chỉ vài giây mà cảm giác như đã qua rất lâu, cho đến khi trên màn hình dần hiện ra những chấm trắng nhiễu loạn — đó là một hình ảnh được tạo thành từ vô số điểm sáng nhấp nháy không theo quy luật, mang lại một tác động thị giác mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, Ngô Tam Tỉnh vốn đang thảnh thơi tựa vào ghế sofa bên cạnh cũng thẳng người dậy, thuận tay dụi tắt điếu thuốc đã cháy đến đầu lọc trên đầu ngón tay, và ném chính xác nó vào gạt tàn dưới chân.

Cùng với làn khói xanh cuối cùng trong không khí từ từ tan đi, cả hai người cùng người bạn vẫn luôn im lặng bên cạnh đều điều chỉnh hơi thở, cố gắng bình ổn tâm trạng.

Kéo dài khoảng mười mấy giây, tín hiệu nhiễu hình bông tuyết trong tivi dần giảm bớt cho đến khi biến mất hoàn toàn, thay vào đó là

một hình ảnh dần thành hình nhưng lại vô cùng quỷ dị.

Mặc dù bản thân tivi là thiết bị hiển thị màu, nhưng nội dung đang phát lúc này lại bất ngờ hiện ra hình ảnh đen trắng, rõ ràng tất cả đều do cuộn băng được chế tác đặc biệt này quyết định.

Ban đầu, chất lượng hình ảnh khá mờ, khiến người ta khó nhận ra các chi tiết cụ thể, nhưng khi hình ảnh dần ổn định và rõ nét, bối cảnh dần hiện ra: đó là một gian gác gỗ trong một ngôi nhà cổ.

Qua ống kính có thể thấy rõ những tấm ván gỗ trải dài khắp sàn nhà, đã trở nên loang lổ cũ kỹ sau bao năm tháng.

Đáng chú ý là, góc quay của máy quay cực kỳ không ổn định, khiến toàn bộ tầm nhìn liên tục rung lắc chao đảo tiến về phía trước, dường như người điều khiển đang trải qua một chuyển động dữ dội hoặc biến động cảm xúc, hoặc có lẽ là do các yếu tố không rõ khác gây ra.

Ngay sau đó, trong tầm nhìn xuất hiện một cửa sổ hình chữ nhật trên bức tường phía xa, đằng sau nó, lờ mờ có thể nhận ra chút ánh sáng ban ngày, nhưng do ngược sáng, cảnh vật bên ngoài cửa sổ không rõ ràng, chỉ có thể dựa vào ánh sáng dịu dàng lờ mờ chiếu vào phòng để đoán rằng đó là ban ngày.

Bầu không khí mờ ảo mà không kém phần ấm áp này, trong không gian ngột ngạt và khép kín này lại càng thêm quý giá và hiếm có.

Ngô Tam Tỉnh và Trần Mộc nhìn nhau, trong mắt cả hai đều lóe lên sự khó hiểu và kinh ngạc.

Hình ảnh xuất hiện trước mắt họ rõ ràng là cảnh bên trong một gia đình bình thường, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cả hai.

Trong tình huống này lại xuất hiện một cảnh tượng bình dị như vậy, khiến người ta không khỏi đoán già đoán non về tình tiết tiếp

theo — liệu có phải là một màn tự quay đột ngột không?

Có lẽ không lâu nữa, "Muộn Du Bình" sẽ bưng một bát mì nóng hổi xuất hiện trước ống kính, rồi dùng cách nói chuyện điềm tĩnh nhưng có chút hài hước quen thuộc của mình nói với màn hình: "Lâu rồi không gặp mọi người, dạo này thế nào?" Theo dòng suy nghĩ này, ánh mắt tự nhiên bị thu hút đến chiếc bàn viết kiểu cũ đặt dưới cửa sổ lớn sáng sủa.

Chiếc bàn này trông khá cổ điển, phong cách của nó có vài phần giống với vẻ mộc mạc thường thấy trong các bộ phim thời chiến tranh cách mạng.

Trên mặt bàn chất đầy các loại vật phẩm: những chồng tài liệu giấy tờ xếp lộn xộn, một chiếc đèn bàn lặng lẽ đứng bên cạnh, và một chiếc điện thoại kiểu dáng hơi cũ kỹ đang nằm im ở đó, dường như đang chờ đợi để nghe một cuộc gọi từ quá khứ.

Chiếc điện thoại này mặc dù bề ngoài đã có chút dấu vết của thời gian, nhưng cũng chưa đến mức quá cổ.

Xét đến niên đại cụ thể mà đoạn video này được quay, rất có thể là sau những năm 1990 của thế kỷ 20.

Nhưng cũng không thể hoàn toàn chắc chắn, dù sao cho đến ngày nay, vẫn có không ít gia đình ưa chuộng sử dụng những món đồ thiết kế mang phong cách cổ điển này làm một phần trang trí nội thất.

Tóm lại, dựa trên manh mối hiện có, có thể suy đoán rằng bản ghi này sớm nhất cũng không thể truy ngược về những năm 80, 70 hay thậm chí xa hơn trong dòng chảy lịch sử.

Thời gian trôi qua từng giây, cảnh tượng trên màn hình vẫn giữ nguyên không thay đổi.

Cả căn phòng dường như đã bị đóng băng, đứng yên bất động tại

đây.

Dần dần, Ngô Tam Tỉnh và Trần Mộc cuối cùng cũng nhận ra, máy quay dường như được cố định một cách vững chắc tại một vị trí cụ thể để ghi hình — giống như "ống kính dài cố định" thường thấy trong nghệ thuật điện ảnh, trung thực và bền bỉ quan sát thế giới dưới cùng một góc nhìn, không hề có ý định di chuyển hay thay đổi.

Nếu vậy, khung hình tĩnh này dường như sẽ còn kéo dài rất lâu.

Không khí phảng phất cũng ngưng đọng theo, chỉ có nhịp tim của Trần Mộc và Ngô Tam Tỉnh là đang khẽ run lên.

Bọn họ không thể cứ ngồi ngây ra nhìn mãi, phải có hành động gì đó, thế là Ngô Tam Tỉnh nhẹ nhàng nhấn nút tua nhanh trên điều khiển.

Cùng với những con số nhảy múa trên màn hình, thời gian trôi đi nhanh như bị nén lại, khoảng hai mươi phút sau, đột nhiên một bóng người kỳ quái lướt nhanh qua một góc phòng, tựa như tia chớp xẹt qua trong đêm đen khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Sự thay đổi đột ngột này dọa Trần Mộc và Ngô Tam Tỉnh suýt chút nữa thì bật dậy khỏi ghế, tim đập nhanh đến cực hạn, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn nhiều.

Nhận ra mình có thể đã bỏ lỡ manh mối quan trọng nào đó, Ngô Tam Tỉnh vội vàng nhấn nút tua lại và chọn chế độ phát chậm đoạn phim đó.

Cuối cùng cũng nhìn rõ chân tướng — đó vốn không phải quỷ mị gì, mà là một người sống sờ sờ từ ngoài ống kính đi vào trong phòng.

Đồng thời, còn có tiếng mở cửa và đóng cửa rõ ràng, xem ra trong nhà vốn không có ai, bây giờ đã có người trở về.

Nhìn kỹ lại thì thấy, người bước vào là một phụ nữ ăn mặc giản

dị, gương mặt xinh đẹp nhưng khó đoán tuổi, mái tóc dài được buộc cao thành kiểu đuôi ngựa gọn gàng.

Cảm thấy sự việc không đơn giản, cơ thể Ngô Tam Tỉnh bất giác nghiêng về phía trước, cho đến khi mặt gần như chạm vào màn hình tivi lạnh lẽo, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào từng chi tiết thay đổi trên đó.

Nhưng bước chân của người phụ nữ kia vô cùng nhẹ nhàng và nhanh chóng, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn của họ.

Bóng dáng cô ta như hòa vào màn đêm, nhanh chóng di chuyển đến một góc khác rồi hoàn toàn ẩn mình.

Thấy bạn mình sắc mặt đại biến, mày nhíu chặt, rõ ràng trong lòng đã có suy đoán riêng.

Trần Mộc đang định mở miệng hỏi rốt cuộc có chuyện gì, thì để ý thấy Ngô Tam Tỉnh ra hiệu cho mình, ý bảo tạm thời đừng lên tiếng làm phiền.

Cả căn phòng vì thế lại trở về sự tĩnh lặng ban đầu, chỉ có tiếng hít thở của hai người đan vào nhau, nghe đặc biệt nặng nề.

Thời gian tiếp tục trôi đi chầm chậm, mỗi giây dường như bị kéo dài ra.

Năm phút sau, người phụ nữ kia lại xuất hiện trên màn hình, lần này cô đã thay một bộ đồ ngủ rộng rãi, chất liệu cotton màu hồng nhạt mang lại cảm giác dịu dàng và thoải mái.

Chương 1239

Người phụ nữ nhẹ nhàng bước đến trước màn hình, dáng đi thong dong, tỏ ra vô cùng tự nhiên.

Màn hình bắt đầu rung nhẹ, rõ ràng là cô ta đang điều chỉnh vị trí và góc độ của máy quay.

Rất nhanh, hình ảnh ổn định trở lại, ống kính nhắm thẳng vào khuôn mặt cô, tạo thành một cảnh quay cận cảnh.

Điều này khiến hình ảnh của người phụ nữ trẻ tuổi lập tức trở nên rõ nét hơn.

Trần Mộc nhìn chằm chằm vào cô gái trên màn hình, kinh ngạc trước vẻ thanh xuân của cô, đôi mắt to tròn long lanh dưới ánh đèn, phảng phất như biết nói; sống mũi nhỏ nhắn cùng khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành một ấn tượng ngọt ngào, tựa như một nhân vật bước ra từ truyện cổ tích, thu hút mọi ánh nhìn.

Đúng lúc này, Ngô Tam Tỉnh cũng ghé sát vào tivi định nhìn cho rõ hơn, gần như cùng lúc, ánh mắt của ông ta và cô gái trong tivi đối diện nhau.

Thế nhưng, một cảnh tượng không ngờ đã xảy ra: chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh đầu tiên là trợn tròn hai mắt, sau đó cả cơ thể như bị điện giật, đột nhiên run lên một cái, kế đó phát ra một tiếng hét thất thanh xé lòng — âm thanh này trong đêm tĩnh lặng nghe vô cùng chói tai, và cùng với tiếng hét đó, ông ta lùi lại với tốc độ cực nhanh, một loạt động tác suýt chút nữa đã đá văng chiếc tivi trên tủ xuống đất.

Người bạn đồng hành thấy vậy lập tức lao tới giữ ổn định chiếc tivi, sợ rằng vật quý giá này bị hư hại.

Cùng lúc đó, Trần Mộc cũng vội vàng tiến lên đỡ lấy Ngô Tam Tỉnh đang bị dọa sợ đến mức toàn thân run rẩy không ngừng.

Chỉ thấy sắc mặt Ngô Tam Tỉnh trắng bệch như giấy, chỉ vào khuôn mặt trong tivi liên tục hét lên: "Là cô ta!

Hoắc Linh!

Chính là Hoắc Linh!" Lời nói tràn ngập sự sợ hãi và không thể tin nổi.

Tình huống đột ngột này không chỉ khiến bản thân Ngô Tam Tỉnh rơi vào hoảng loạn tột độ, mà còn dọa cho tất cả những người đang xem ở bên cạnh sợ chết khiếp.

Chàng trai trẻ vốn đang giúp giữ tivi vội vàng bỏ việc đang làm để quay sang quan tâm đến tình hình của bạn mình, còn Trần Mộc thì nhanh chóng kiểm tra xem chiếc tivi có còn nguyên vẹn không, rồi đặt nó lại vị trí an toàn ban đầu.

Cả căn phòng trong chốc lát tràn ngập bầu không khí căng thẳng bất an.

Tuy nhiên, thuộc hạ của ông ta hoàn toàn không thể đỡ nổi.

Ngô Tam Tỉnh vừa hét lên kinh hãi, vừa lùi về phía sau, phảng phất như có nỗi sợ vô hình nào đó đang đuổi theo sau lưng.

Bước chân hoảng loạn của ông ta trông rất loạng choạng, đột nhiên đâm sầm vào chiếc ghế sofa cũ kỹ trong phòng khách.

Chiếc ghế sofa vì cú va chạm bất ngờ này mà suýt chút nữa bị lật nhào.

Ngô Tam Tỉnh cũng mất thăng bằng, cơ thể trượt đi, ngã phịch xuống sàn nhà.

Cú ngã này rõ ràng đã gây ra một chấn động không nhỏ cho vùng

eo của ông — ông ta ôm chặt lấy phần lưng sau, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, rõ ràng đang phải chịu đựng cơn đau dữ dội.

Mặc dù cơn đau khiến ông ta gần như không thể đứng vững, nhưng đôi mắt Ngô Tam Tỉnh vẫn không rời khỏi màn hình tivi trước mặt, ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc và khó tin, tròng mắt như muốn lồi ra khỏi hốc mắt.

Thấy cảnh này, Trần Mộc cũng không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ và nghi hoặc. "Người phụ nữ xuất hiện trước ống kính này lại là Hoắc Linh?" Ý nghĩ này như một dòng điện chạy qua não hắn.

Theo lời Muộn Du Bình, Hoắc Linh là một cô gái sinh ra trong gia đình cán bộ, nhiều năm trước đã tham gia vào hoạt động khảo cổ đầy màu sắc truyền kỳ ở quần đảo Tây Sa, một trong những thành viên cùng lặn xuống đáy biển vào ngôi mộ cổ lúc đó chính là cô ta.

Nhưng, ghi chép về người phụ nữ này thực sự quá ít, đến nỗi dù đã xem qua những tấm ảnh chụp chung đen trắng còn lưu giữ đến ngày nay, Trần Mộc cũng không thể chỉ ra chính xác người nào mới là Hoắc Linh thật sự, tự nhiên cũng không thể nhận ra ngay lập tức.

Bây giờ, trong một cuốn băng ghi hình cũ kỹ được phát tình cờ lại thấy bóng dáng của Hoắc Linh… quả thực khiến người ta khó tin… Điều khiến Trần Mộc cảm thấy bất thường hơn là, tư liệu ghi hình này được tạo ra như thế nào?

Qua việc quan sát hành động điều chỉnh máy quay một cách nhẹ nhàng nhưng rõ ràng của người phụ nữ trên màn hình, có thể thấy cô ta hoàn toàn biết rõ việc mình đang được ghi hình; nhưng đây tuyệt đối không phải là một hành vi tự quay đơn thuần, mà nó giống như một kiểu ghi chép có chủ đích, thậm chí là được tổ chức thực hiện — đây rõ ràng là một đoạn băng giám sát… Tại sao cô ta lại quay một đoạn băng như vậy, và cuốn băng này làm thế nào lại đến được tay

Muộn Du Bình?

Muộn Du Bình lại vì lý do gì mà gửi cuốn băng này cho Trần Mộc?

Chuyện này có kịch hay rồi, Trần Mộc thầm nghĩ, lời của Ngô Tam Tỉnh nói đúng, toàn bộ sự việc rõ ràng còn lâu mới kết thúc.

Từng bí ẩn như một tấm lưới lớn bao phủ lấy hắn, khiến hắn không thể không tiếp tục tìm hiểu.

Người phụ nữ trên màn hình lúc này đã điều chỉnh xong góc độ máy quay, hình ảnh cuối cùng không còn rung lắc, trở nên ổn định hơn nhiều.

Cô ta cũng lùi ra xa ống kính, từ từ ngồi xuống bên bàn viết, dựng một chiếc gương nhỏ lên và bắt đầu cẩn thận chải tóc.

Màn hình đen trắng khiến động tác của cô ta trông có chút hư ảo và thần bí, cộng thêm sự rung lắc nhẹ của hình ảnh trước đó, khiến mọi thứ trên màn hình bị phủ một lớp màng mờ ảo, mang lại cảm giác không chân thực, nhưng lại thu hút sự chú ý một cách khó hiểu.

Cùng với sự phát triển của tình tiết, Ngô Tam Tỉnh dần dần bình tĩnh lại sau cú sốc ban đầu, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như tờ giấy, trán đầy những giọt mồ hôi li ti, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với hình ảnh trấn tĩnh như thường ngày.

Những ngón tay nắm chặt tay vịn sofa gần như cắm vào kết cấu gỗ, dường như đang cố gắng tìm kiếm một điểm tựa nào đó để chống lại nỗi sợ hãi và bất an trong lòng; cả người ông ta đều khẽ run, rõ ràng là ông ta cảm thấy cực kỳ căng thẳng, thậm chí là sợ hãi trước mọi thứ đang diễn ra.

Để xác minh xem suy đoán trong lòng mình có đúng không, Trần Mộc quay sang Ngô Tam Tỉnh bên cạnh, dùng giọng nói có phần do

dự nhưng vẫn kiên định hỏi: "Vị nữ sĩ này chính là người phụ nữ tên Hoắc Linh mà các ông đã gặp khi cùng nhau xuống biển thám hiểm phải không?" Tuy nhiên, đối mặt với câu hỏi đột ngột của Trần Mộc, Ngô Tam Tỉnh không hề đưa ra bất kỳ câu trả lời trực tiếp nào.

Trong không khí bao trùm một bầu không khí im lặng đến ngạt thở.

Bất đắc dĩ, Trần Mộc chỉ có thể hướng ánh mắt về phía đối tác của mình, hy vọng nhận được chút gợi ý hoặc ủng hộ từ đối phương, đáng tiếc người sau cũng chỉ ngơ ngác nhìn mình, không có bất kỳ câu trả lời hữu ích nào.

Hoắc Linh trong băng ghi hình không ngừng chải đầu, ngón tay cô ta linh hoạt luồn qua những sợi tóc, phảng phất mỗi động tác đều tràn đầy cảm giác nghi thức.

Mái tóc đen dài óng ả của cô ta rũ xuống như thác nước, mỗi khi chiếc lược lướt qua, lại phát ra tiếng sột soạt nhẹ, trong căn phòng yên tĩnh nghe đặc biệt rõ ràng.

Sau khi tháo đuôi ngựa, mái tóc dài của cô ta gần chạm đến eo, mỗi sợi tóc đều được chải chuốt gọn gàng, Trần Mộc thậm chí có thể tưởng tượng ra cảm giác chiếc lược nhẹ nhàng lướt qua mái tóc mềm mại của cô ta.

Mặc dù hắn không biết hành động lặp đi lặp lại này rốt cuộc có ý nghĩa gì, nhưng có thể thấy cô ta cực kỳ nghiêm túc và tập trung.

Mãi đến hai mươi phút sau, khi lọn tóc cuối cùng được sắp xếp hoàn hảo, cô ta mới dừng tay, từ từ buộc chúng lại thành một chiếc đuôi ngựa cao.

Hoàn thành tất cả, Hoắc Linh nhẹ nhàng đứng dậy, ánh mắt có chút trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm đã khuya, chỉ còn vài đốm

đèn le lói ở xa xa.

Bên ngoài tĩnh lặng không một tiếng động, tạo thành sự tương phản rõ rệt với những âm thanh nhỏ thỉnh thoảng vang lên trong phòng.

Đúng lúc này, không biết bị gì thôi thúc, cô ta đột nhiên như nhớ ra chuyện gì quan trọng, nhanh chóng rời khỏi phạm vi ghi hình của camera giám sát theo một cách gần như là nhảy.

Nhưng rất nhanh, gần như trong chớp mắt, cô ta lại xuất hiện trước ống kính — thế nhưng lúc này trang phục của cô ta đã hoàn toàn khác.

Từ bộ đồ mặc nhà rộng rãi thoải mái ban nãy đã biến thành trang phục ra ngoài bó sát gọn gàng, rõ ràng là vừa vào nhà đã thay quần áo mới.

Ngay sau đó, cảnh tượng tiếp theo khiến Trần Mộc cảm thấy vừa bối rối vừa chấn động: chỉ thấy Hoắc Linh nhanh chân bước đến trước máy quay, cẩn thận ngắm nghía bản thân trong màn hình, rồi không hài lòng nhíu mày, đưa tay ra bắt đầu điều chỉnh góc độ máy quay.

Cùng với việc cô ta liên tục di chuyển thiết bị, toàn bộ hình ảnh cũng bắt đầu rung lắc dữ dội, đến nỗi trên màn hình chỉ còn lại khuôn mặt trắng bệch và rõ nét đó, chiếm gần hết tầm nhìn.

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một tiếng thở hổn hển kỳ quái và có phần sợ hãi, rõ ràng đây là phản ứng bản năng của người bạn đồng hành Ngô Tam Tỉnh trước cảnh tượng đáng sợ như vậy; có lẽ là vì biểu cảm của Hoắc Linh lúc này thực sự quá khác thường.

Ngay khi Trần Mộc nghĩ rằng mục đích thay quần áo của đối phương chắc là định ra ngoài làm việc gì đó hoặc đi nấu bữa tối, và vì

thế cầm lấy điều khiển chuẩn bị tua nhanh đoạn phim tiếp theo, thì bất ngờ lại một lần nữa ập đến: hóa ra cô gái kia không hề rời đi, ngược lại còn đi thẳng đến bàn làm việc ngồi xuống, và thành thạo gỡ bím tóc vừa mới khó khăn lắm mới sửa soạn xong… rồi lại một lần nữa bắt đầu quá trình chải chuốt như không bao giờ kết thúc. "Con mụ này bị thần kinh!" Người cộng sự bên cạnh không nhịn được hét lên, giọng điệu mang theo chút kinh hãi và bất mãn.

Ngô Tam Tỉnh lập tức giơ tay lên làm động tác "suỵt", ý bảo anh ta im lặng, lông mày nhíu chặt lại thành một chữ xuyên.

Chương 1240

Ánh mắt ông ta dán chặt vào người phụ nữ kỳ quái phía trước, sợ rằng bất kỳ âm thanh nào cũng sẽ phá vỡ sự cân bằng của cảnh tượng này.

Người phụ nữ ngồi trước gương, quay lưng về phía Trần Mộc và những người khác, chuyên tâm chải tóc, hoàn toàn phớt lờ mọi động tĩnh sau lưng.

Động tác của cô ta dường như có một cảm giác cứng nhắc khó tả, mỗi lần chải đều có tần suất và lực độ như nhau, giống như không phải đang chăm sóc mái tóc, mà là đang điêu khắc một tác phẩm nghệ thuật nào đó.

Trần Mộc càng xem càng cảm thấy bất thường — nếu mình cũng dùng sức lớn như vậy để chải, e rằng đầu đã sớm biến thành một quả óc chó lớn rồi.

Hình ảnh phản chiếu trong gương là bóng dáng mơ hồ và hơi méo mó của cô ta, mang lại một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, khiến người ta cảm thấy một tia lạnh lẽo từ xương sống từ từ dâng lên.

Không khí tràn ngập một bầu không khí căng thẳng và ngột ngạt, ngay cả tiếng thở cũng trở nên cẩn trọng.

Cảnh tượng lặp đi lặp lại đơn điệu này kéo dài một lúc lâu, sau khoảng hai mươi phút chờ đợi dài đằng đẵng, người phụ nữ kia cuối cùng cũng dừng tay, buộc lại mái tóc dài buông xõa, rồi đứng dậy.

Cùng với tiếng bước chân "cộp cộp cộp", cô ta vội vã chạy ra ngoài ống kính và biến mất.

Thấy vậy, Trần Mộc và cậu cộng sự vẫn luôn căng thẳng thần

kinh bên cạnh gần như đồng thời thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nghĩ: "Cuối cùng cũng kết thúc rồi nhỉ." Nhưng niềm vui mừng này chỉ kéo dài vài giây — ngay khi họ vừa định cử động một chút tứ chi đã tê cứng vì ngồi lâu, thì người phụ nữ kia lại xuất hiện trong tầm nhìn — lần này cô ta đã thay một bộ quần áo màu khác rồi chạy trở lại, trực tiếp chui đến trước máy quay và bắt đầu lần thứ ba điều chỉnh góc quay một cách tỉ mỉ… Trần Mộc lập tức rơi vào sự hoang mang sâu sắc, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hoắc Linh này rốt cuộc đang làm gì?

Chuyện này thật quá khoa trương, lẽ nào cô ta thực sự mê mẩn việc chải chuốt bản thân đến mức này sao?

Hay là, lẽ nào cô ta muốn dùng cách này… để kết thúc sinh mệnh của mình?

Nếu không sao lại không biết chán mà thay quần áo, điều chỉnh góc quay, thậm chí còn quay lại trước gương, tiếp tục loay hoay với mái tóc của mình.

Nếu cứ tiếp tục chải đi chải lại như vậy, e rằng chiếc lược kia cũng sẽ bị mài thành một cây cọ mềm nhũn mất.

Đúng vào khoảnh khắc này, đột nhiên hình ảnh dừng lại đột ngột.

Quay đầu lại mới phát hiện là Ngô Tam Tỉnh đã nhấn nút tạm dừng, trên màn hình đen trắng dừng lại ở khuôn mặt cận cảnh đó.

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh lúc này trở nên vô cùng khó coi, như bầu trời đầy mây đen, ngay cả môi cũng không kiểm soát được mà khẽ run.

Ông ta từ từ tiến lại gần màn hình, ánh mắt lộ ra vài phần kinh ngạc và nghi hoặc, phảng phất như đang tìm kiếm một câu trả lời cực kỳ quan trọng.

Một lúc lâu sau, giọng ông ta có chút khàn khàn nói: "Trời ạ, cô ta… cô ta vậy mà không hề già đi chút nào!" Thực ra, từ trước khi Ngô Tam Tỉnh lên tiếng, Trần Mộc đã quan sát thấy điểm này.

Nhưng vì nhiều lý do, hắn đã không nói ra trước — chất lượng của chính cuốn băng không tốt lắm, cộng thêm hình ảnh lúc mờ lúc tỏ, Trần Mộc sợ rằng phán đoán của mình có sai sót.

Ngoài ra, trong lòng hắn cũng âm thầm tính toán, cảm thấy đối phương chắc sẽ sớm phát hiện ra điểm kỳ lạ này.

Quả nhiên, không lâu sau đã thấy Ngô Tam Tỉnh tạm dừng phát hình và tiến lại gần xem xét kỹ lưỡng.

Thấy vậy, Trần Mộc cũng bất giác di chuyển theo, muốn nhìn rõ mọi chi tiết ở khoảng cách gần hơn, để hoàn toàn xác thực suy đoán của mình.

Sau khi nhìn vài lần, Trần Mộc đã có kết luận trong lòng, không chút nghi ngờ rằng tuổi của Hoắc Linh khi quay đoạn băng này không quá ba mươi.

Điều này không chỉ vì khuôn mặt cô ta được bảo dưỡng tốt nên trông trẻ trung, mà chủ yếu là vì khí chất thuần khiết, tràn đầy sức sống toát ra từ cô ta — đó là một vẻ nhẹ nhàng và đầy sức sống đặc trưng của tuổi thanh xuân, tuyệt đối không phải thứ có thể giả tạo bằng cách trang điểm hay cố ý đóng kịch.

Không chỉ vậy, Trần Mộc còn nhận thấy ngoại hình của Hoắc Linh vô cùng đáng yêu: khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt linh động ẩn chứa vài phần tò mò và mơ màng; nét mày thanh tú như được bút vẽ ra, vừa dịu dàng lại vừa có chút bướng bỉnh; chiếc mũi nhỏ nhắn thẳng tắp cùng khóe miệng mỉm cười hơi nhếch lên tạo thành một sự kết hợp hoàn hảo.

Hình ảnh đáng yêu như vậy chẳng trách có thể khiến mấy thành viên nam trong đội khảo cổ phải say mê.

Mặc dù hình ảnh đen trắng thiếu đi sự tươi tắn của màu sắc, nhưng dù vậy, ánh mắt có phần mông lung mà Hoắc Linh thể hiện, cùng với đường nét khuôn mặt tinh tế hoàn hảo vẫn đủ để làm rung động lòng người.

Từ dung mạo như vậy, có thể tưởng tượng được rằng, trong quá trình trưởng thành, cô ta chắc hẳn là đứa trẻ được vạn người yêu chiều, bên cạnh không thiếu những lời tán dương.

Tuy nhiên, khi đối mặt với một người đàn ông như Muộn Du Bình, người luôn tỏ ra lạnh lùng và không hứng thú với bất kỳ ai, thì cảm xúc thất vọng, thậm chí là tức giận mà Hoắc Linh thể hiện ra cũng là điều dễ hiểu.

Chỉ là nghĩ kỹ lại, phản ứng này bây giờ xem ra cũng rất có thể là cố ý làm ra để thu hút sự chú ý hoặc để đạt được mục đích nào đó.

Nếu giải thích như vậy, tâm cơ của vị Hoắc tiểu thư này quả thực sâu không lường được!

Ở một bên khác, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh âm trầm đến đáng sợ, cả người dường như chìm trong nỗi lo sâu sắc, ông ta ngã phịch người vào chiếc đệm mềm, ngay sau đó từ sâu trong cổ họng phát ra một tiếng oán thán khinh miệt: "Haizz!

Một người như vậy, hai người cũng trong tình huống này… Mẹ nó chứ!

Lẽ nào tất cả đội viên mất tích đều trải qua biến hóa quỷ dị giống nhau sao?

Sau đó bọn họ rốt cuộc đã gặp phải chuyện ma quỷ gì vậy?" Giọng điệu tràn đầy sự lo lắng và bất lực.

Trần Mộc im lặng một lúc, sau đó từ từ lắc đầu, hắn nói với Ngô Tam Tỉnh: "Chúng ta cũng không thể võ đoán kết luận như vậy.

Dù sao, ở đây có rất nhiều yếu tố không chắc chắn.

Đầu tiên, chúng ta không biết đoạn băng này được quay cụ thể vào năm nào, từ kiểu dáng điện thoại mà xem, có lẽ là được quay vào khoảng trước sau những năm 90 của thế kỷ 20.

Nếu đúng là như vậy, khoảng cách thời gian so với lúc Hoắc Linh mất tích trong mộ huyệt dưới đáy biển cũng không lớn lắm.

Thứ hai, chúng ta cũng không biết tuổi cụ thể của Hoắc Linh lúc đó, giả sử lúc mất tích cô ta chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, dù có qua mười năm, thì cũng chỉ mới hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi.

Ở độ tuổi này, nhìn thấy dáng vẻ của cô ta trong video, cũng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng là cùng một người." Ngô Tam Tỉnh khẽ nhíu mày, dường như không mấy để tâm đến lời của Trần Mộc, ông ta gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng không dừng lại việc xem băng.

Chỉ thấy ông ta thành thạo thao tác máy phát, nội dung trong hình ảnh tiếp tục trôi đi, hai người mắt không chớp nhìn chằm chằm vào từng cử động trên màn hình.

Tuy nhiên, điều mà không ai ngờ tới là, trong chưa đầy năm phút tiếp theo, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một mảng nhiễu lộn xộn, những bông tuyết nhỏ liên tục nhấp nháy.

Ban đầu, họ nghĩ rằng đây chỉ là sự cố kỹ thuật ngẫu nhiên, kiên nhẫn chờ đợi một lát, hy vọng tình hình sẽ khá hơn.

Nhưng sự việc không như ý muốn, cùng với thời gian trôi qua, những chấm nhỏ phiền phức này không hề có dấu hiệu biến mất, ngược lại còn ngày càng dày đặc hơn.

Sau khi thử vài cách khác nhau mà vẫn không có kết quả, bất đắc

dĩ, Ngô Tam Tỉnh đành chọn cách tua nhanh toàn bộ phần còn lại, hy vọng có thể bỏ qua khu vực có vấn đề hiện tại.

Nhưng cho đến khi cả cuốn băng được phát hết, thứ hiện ra trước mắt ngoài màn hình đầy tuyết ra thì chẳng còn gì cả. "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Ngô Tam Tỉnh tỏ ra có chút lo lắng, thậm chí là tức giận, vì ông ta không giỏi xử lý những vấn đề kỹ thuật phức tạp như thế này.

Đối mặt với tình huống khó khăn như vậy, phản ứng đầu tiên của ông ta là dùng sức đập vào máy, hy vọng có thể giải quyết mọi rắc rối trước mắt bằng cách đơn giản thô bạo này.

Trần Mộc vội vàng đưa tay ra, ngăn cản hành động của đối phương.

Hắn cẩn thận lấy cuốn băng ra khỏi máy, nhẹ nhàng kéo ra một đoạn quan sát, phát hiện bề mặt băng phẳng phiu, không có dấu hiệu nấm mốc, lập tức hiểu ra vấn đề: "Xem ra là đã bị xóa rồi." Dựa vào tính liên tục của hình ảnh vừa rồi để phán đoán, rõ ràng phần sau của cuốn băng chắc hẳn còn ẩn chứa nhiều bí mật hơn.

Thế nhưng bây giờ trên màn hình lại đột nhiên biến thành hình ảnh nhiễu như tuyết, không nghi ngờ gì nữa đã chứng minh một số nội dung đã không cánh mà bay. "Từ lúc mang băng về đến giờ, vẫn luôn được cất giữ cẩn thận, chưa từng có ai động vào.

Hơn nữa, chiếc máy quay của chúng ta cũng là hàng mới mua, việc thao tác sai gây ra tình huống này gần như là không thể." Trần Mộc thầm tính toán, "Nói như vậy, khả năng duy nhất chính là, trên đường gửi đến cho chúng ta, đoạn băng này đã bị cố ý xử lý rồi.

Chương 1241

Nhưng, tại sao lại làm vậy?

Nếu là cố ý, vậy thì mục đích rốt cuộc là gì?

Tại sao không xóa luôn cả đoạn video, lại cố tình để lại phần kỳ quái khó hiểu đó?

Có phải nội dung phía sau đối với chúng ta mà nói là quá kinh hãi hoặc không nên biết?" Đối mặt với một loạt vấn đề khó tin trước mắt, Trần Mộc và Ngô Tam Tỉnh nhìn nhau, chỉ thấy trên mặt cả hai đều đầy vẻ nghi hoặc khó hiểu. "Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?" Họ gần như đồng thời thầm nghĩ, "Ý đồ của Muộn Du Bình khi làm vậy rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ chỉ là một trò đùa ác ý?

Nhưng như vậy cũng quá trẻ con rồi… Phải biết rằng, chàng trai trẻ trông có vẻ trầm lặng ít nói này thực ra không hề đơn giản chút nào!

Chưa bao giờ là một kẻ thích đùa những trò vô vị cả." Sau khi trầm tư một lát, để hoàn toàn xua tan nghi ngờ trong lòng, Ngô Tam Tỉnh đề nghị: "Hay là chúng ta xem lại kỹ hơn đi." Vừa nói vừa ra hiệu cho Trần Mộc lắp lại cuốn băng trong tay vào máy, rồi nhanh chóng tua về đầu để phát lại. "Đặc biệt là những chỗ bị tua nhanh, có lẽ ẩn chứa một số chi tiết quan trọng mà lần đầu xem đã dễ dàng bỏ qua." Giọng điệu bình tĩnh nhưng không thiếu phần kiên định, cho thấy ông ta ôm hy vọng rất lớn vào việc tìm ra manh mối.

Lần này, Trần Mộc và đồng đội thực sự tập trung cao độ, mỗi giây mỗi phút đều không hề lơ là nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, trong phòng tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe

thấy.

Ánh mắt của mọi người như ngọn đuốc, gần như có thể đốt cháy không khí, nếu ánh mắt thực sự có sức mạnh, e rằng chiếc tivi đáng thương kia đã sớm bị nhìn đến vỡ nát.

Ánh mắt của họ như lưỡi dao sắc bén, lướt qua màn hình hết lần này đến lần khác, mong chờ dù chỉ một chút manh mối có thể khơi dậy lòng hiếu kỳ của họ, nhưng dù tập trung đến vậy, dù mắt ai cũng đỏ ngầu, đầy tơ máu, vẫn không thể tìm thấy bất kỳ manh mối nào khiến họ phấn khích trong hình ảnh.

Sau đó, họ không từ bỏ, đổi sang một cuốn băng khác.

Nhưng tình hình lần này còn kỳ quặc hơn trước — đây hoàn toàn là một cuốn băng trắng!

Nội dung phát ra chỉ có những chấm tuyết bay đầy trời, phảng phất như đang chế giễu sự kiên trì và nhẫn nại của họ.

Mặc dù trong lòng đầy khó hiểu và không cam tâm, Trần Mộc và mọi người vẫn xem đi xem lại hai lần từ đầu đến cuối, hy vọng tìm thấy chút bí mật ẩn giấu bên trong.

Tuy nhiên, ngoài việc khiến người ta cảm thấy chóng mặt ra, không có bất kỳ thông tin giá trị nào hiện ra.

Sự phấn khích và mong đợi khi bắt đầu kiểm tra những cuốn băng này giờ đã bị thay thế bằng sự thất vọng sâu sắc và đầy nghi hoặc.

Đặc biệt là lúc đầu, khi Trần Mộc tràn đầy hy vọng nghĩ rằng có thể thông qua đoạn phim này để nhìn trộm thế giới đằng sau cánh cửa đồng bí ẩn, hắn không bao giờ ngờ rằng cuối cùng hiện ra trước mắt lại là một đoạn phim khó hiểu như vậy, khiến mọi kỳ vọng lập tức rơi xuống vực sâu.

Cuối cùng, Trần Mộc nhấn nút "tắt" trên máy, kết thúc nỗ lực vô

ích lần này.

Ngồi đối diện với Ngô Tam Tỉnh, cả hai đều chìm vào im lặng một thời gian dài, não bộ vận hành nhanh chóng cố gắng phân tích mọi khả năng đằng sau tình huống khó khăn này.

Đáng tiếc, dù họ có vắt óc suy nghĩ thế nào cũng không tìm ra bất kỳ manh mối nào để giải quyết vấn đề.

Bầu không khí trong phòng ngột ngạt và nặng nề, không khí tràn ngập cảm giác thất bại, tất cả mọi người đều chìm trong suy tư sâu sắc, dường như trò chơi tìm kiếm câu trả lời này mới chỉ vừa bắt đầu.

Trần Mộc kể lại toàn bộ thông tin mình tra được ngày hôm qua cho Ngô Tam Tỉnh.

Hắn nói, cuốn băng này đến từ Cách Nhĩ Mộc, Thanh Hải, điều này có nghĩa là, Muộn Du Bình rất có khả năng đã gửi bưu kiện này cho Trần Mộc và mọi người từ Thanh Hải.

Từ đó có thể suy đoán, lúc này, cậu ta có lẽ đang ở thành phố Cách Nhĩ Mộc.

Vậy vấn đề là, có thể tiếp tục cho rằng hai cuốn băng này thực chất là do Muộn Du Bình tìm thấy ở Cách Nhĩ Mộc, sau đó mới gửi cho Trần Mộc và mọi người không?

Dĩ nhiên đây chỉ là một suy đoán, không có cách nào xác nhận chính xác trăm phần trăm.

Tuy nhiên, từ nội dung của những cuốn băng này, ít nhất có một điểm có thể xác định được: nhóm người đó mất tích trong mộ huyệt dưới đáy biển, không phải vì đã chết như mọi người ban đầu suy đoán.

Thực tế, đến những năm 90 của thế kỷ 20, một số người trong số họ vẫn còn sống trên thế giới này.

Có điều, hành vi của họ lúc đó có phần khác thường, điều này gây ra sự tò mò và suy đoán lớn.

Và dựa trên phân tích tình hình hiện tại, trong nhóm người đó đa số có thể đã chết ở Vân Đỉnh Thiên Cung — chuyện này thực ra Trần Mộc không hề trực tiếp đề cập với Ngô Tam Tỉnh, chủ yếu là lo lắng thông tin này đối với ông ta quá nặng nề, khó có thể chịu đựng, đặc biệt là trong đó còn có thể liên quan đến một nhân vật nhạy cảm như Văn Cẩm.

Trong thời gian tiếp theo, Ngô Tam Tỉnh tỏ ra vô cùng cố chấp và chuyên chú, khăng khăng muốn xem lại đoạn video này nhiều lần.

Nhưng dù nỗ lực nghiên cứu rất lâu, vẫn không có đột phá thực chất nào.

Thấy vậy, Trần Mộc liền quyết định tạm thời trở về nghỉ ngơi cho lại sức.

Không lâu sau đó, Ngô Tam Tỉnh đã sử dụng các phương tiện kỹ thuật trong tay để sao chép thành công một bản nội dung ghi hình làm bản sao lưu, còn bản gốc thì trả lại cho Trần Mộc.

Lúc chia tay ông ta còn đặc biệt nhấn mạnh rằng mình sẽ tiếp tục tìm hiểu sâu hơn những bí mật ẩn giấu đằng sau, hy vọng có thể sớm có phát hiện hoặc tiến triển.

Vài ngày sau, vào một buổi sáng sớm, khi Phan Tử biết tin Ngô Tam Tỉnh đã tỉnh lại, liền lập tức tức tốc lên đường về phía bắc, và ở đó đã thuận lợi tìm thấy Ngô Tam Tỉnh đang chuẩn bị khởi hành.

Sau khi hai người gặp nhau, rất nhanh đã bắt đầu bàn bạc kế hoạch hành động cụ thể tiếp theo, mọi thứ có vẻ vừa khẩn trương lại vừa đầy ẩn số.

Lần này việc kinh doanh của Ngô Tam Tỉnh gặp phải đòn giáng

nặng nề, sản nghiệp mà ông ta khổ tâm gây dựng nhiều năm gần như tan thành mây khói trong một đêm.

Thuộc hạ của ông ta có người bị bắt, có người bỏ trốn.

Ông trùm thương giới Trường Sa một thời phong quang vô hạn Ngô Tam Tỉnh giờ đây chỉ còn lại cảnh cửa nhà đìu hiu, những người từng kính trọng ông ta bây giờ hoặc là làm như không thấy, hoặc là buông lời lạnh nhạt.

Nhưng bất ngờ là, đối mặt với cảnh tượng thê thảm như vậy, Ngô Tam Tỉnh lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, phảng phất như tất cả những điều này chỉ là một trò chơi không quan trọng.

Trong mắt người bạn kia, tiền bạc tuy tốt nhưng suy cho cùng cũng chỉ là những con số lạnh lẽo.

Thứ thực sự có thể sưởi ấm lòng người, khiến người ta có được cảm giác thỏa mãn chính là tâm thái coi nhẹ danh lợi và tình yêu đối với cuộc sống.

Lúc chia tay, anh ta còn đặc biệt dặn dò Trần Mộc vài câu.

Anh ta nói, nếu sau cơn sóng gió này còn có ẩn tình sâu xa hơn thì cũng không cần quá bận tâm, dù sao trước đó Trần Mộc may mắn thoát nạn đã là phúc tinh chiếu rọi rồi.

Hơn nữa, bên cạnh anh dường như luôn có quý nhân âm thầm tương trợ, nhưng tục ngữ có câu "Trời có đức hiếu sinh", nhưng cũng không thể thiên vị mãi một người.

Vì vậy, sau này nên sống thực tế, tập trung vào cửa tiệm của mình mới là vương đạo.

Về tương lai, biết đâu những doanh nghiệp rách nát nhưng vẫn còn tiềm năng phát triển to lớn dưới danh nghĩa của anh ta cuối cùng sẽ giao phó cho người trẻ tuổi trước mắt này quản lý thì sao!

Nghe những lời này, bề ngoài Trần Mộc chỉ khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng sâu trong lòng lại không nhịn được mà cười khẩy một tiếng: Muốn mình đi hưởng thụ những ngày tháng nơm nớp lo sợ như vậy sao?

Thôi bỏ đi!

So với việc đó, thành thật kinh doanh buôn bán nhỏ của mình rõ ràng là ổn thỏa hơn nhiều, cũng phù hợp hơn với nguyên tắc hành sự kín đáo trước nay của anh.

Tiễn bạn cũ xong, Trần Mộc định trở về quê nhà Hàng Châu đã xa cách từ lâu.

Tuy nhiên, xét thấy khoảng thời gian này anh vẫn luôn bận rộn đối phó với những tình huống đột xuất, chưa có dịp đi dạo quanh thành phố Trường Xuân đầy ký ức lịch sử này, nên anh tạm thời quyết định nán lại vài ngày rồi mới lên đường về nhà.

Chương 1242

Nhân cơ hội này, anh liên lạc với vài người bạn đã lâu không gặp, hy vọng thông qua những cuộc tụ tập như vậy vừa có thể giải tỏa tâm trạng căng thẳng bấy lâu, vừa xem như là một sự trân trọng và duy trì tình bạn năm xưa.

Thật trùng hợp, có mấy người bạn học cũ của Trần Mộc lúc này đều đang công tác hoặc học tập ở khu vực gần thành phố Trường Xuân, nghe tin bạn tốt đến thăm liền lần lượt xin nghỉ phép để tới gặp.

Cứ như vậy, vào một buổi chiều thu, mấy người bạn thân ngồi quây quần bên nhau, vừa uống trà nóng vừa tán gẫu về tình hình gần đây của mỗi người cũng như những tháng ngày tươi đẹp đã cùng nhau trải qua thời còn đi học.

Cùng với những câu chuyện ngày càng lan man, tâm trạng vốn có chút u uất của anh cũng trở nên vui vẻ hơn.

Ngoài việc trò chuyện với nhau, mọi người còn nhân cơ hội hiếm có được tụ tập này cùng nhau du ngoạn nhiều danh lam thắng cảnh nổi tiếng trong thành phố, bao gồm khu phố cổ kính và hành lang văn hóa tỏa ra hương thơm của sách vở.

Đương nhiên, đối với một người có kiến thức sâu rộng về sưu tầm cổ vật như Trần Mộc, không thể thiếu việc ghé qua các cửa hàng đồ thủ công mỹ nghệ lớn nhỏ xung quanh để tìm những món đồ chơi nhỏ mà mình yêu thích!

Mỗi lần phát hiện ra một món đồ ưng ý, niềm vui từ tận đáy lòng quả thực khó có lời nào diễn tả được!

Những ngày bận rộn mà vui vẻ như vậy nhanh chóng trôi qua, đến

khi lên đường trở về mới phát hiện đã hai tuần trôi qua...

Sau khi trải qua quá nhiều chuyện, Trần Mộc trở nên có phần không câu nệ tiểu tiết.

Trước đây khi mua đồ anh luôn mặc cả, nhưng bây giờ lại cảm thấy một tay giao tiền một tay giao hàng đơn giản và trực tiếp hơn.

Tuy nhiên, thái độ này lại khiến tiền bạc bên người anh ngày một vơi đi.

Mấy người bạn thân của anh cảm thấy rất kỳ lạ, trước đây anh ta vốn là một kẻ "vắt cổ chày ra nước" tính toán chi li từng đồng, sao bây giờ lại bắt đầu tiêu tiền như nước, thật không thể hiểu nổi.

Họ âm thầm bàn tán xôn xao, thậm chí còn tò mò không biết Trần Mộc đã phải chịu cú sốc gì mà lại có sự thay đổi lớn đến vậy.

Trong một lần tụ tập ăn uống, nhân lúc có hơi men, Trần Mộc quyết định chọn một vài phần đặc sắc trong những chuyện mình đã trải qua để chia sẻ với mọi người, xem như là để thể hiện bản lĩnh của mình.

Kể xong, điều khiến anh kinh ngạc là không một ai tin câu chuyện của anh.

Một người bạn còn cười hì hì trêu chọc: "Cậu nói chuyện các cậu đi thám hiểm dưới đáy biển có phải liên quan đến tấm ảnh mà trước đây cậu nhờ Trần Mộc tra không?

Tớ nhớ rất rõ, trên đó có viết 'Cá ở chỗ tôi'." Bị nhắc như vậy, Trần Mộc mới bừng tỉnh nhớ lại chuyện của mấy năm trước.

Khi đó, anh vô tình thấy một tấm ảnh trên một diễn đàn, bên dưới có chú thích bằng tiếng Anh: "FishatCngoan Muhere".

Vì lúc đó cảm thấy rất kỳ lạ, không hiểu tại sao người ta lại chú

thích như vậy, nên anh đã nhờ người bạn này giúp tra cứu nguồn gốc của tấm ảnh cũng như thông tin có thể ẩn giấu đằng sau nó.

Sau một hồi tìm kiếm, chỉ biết được tấm ảnh này do một người dùng ở Cát Lâm đăng lên mạng, còn cụ thể là ai, tại sao lại để lại lời nhắn như vậy thì không có thêm manh mối nào nữa.

Bây giờ nghĩ lại, cả sự việc này quả thực rất khó hiểu.

Dù sao internet phát triển phổ biến và tiện lợi như ngày nay cũng mới chỉ là chuyện của vài năm gần đây.

Hơn nữa, xét đến dân số Cửu Châu đông như vậy, khả năng nhắc đến chính xác tên mình là vô cùng nhỏ...

Tất cả những sự trùng hợp này có lẽ thực sự ẩn giấu một bí mật nào đó mà không ai biết.

Ký ức đã được gợi lại, Trần Mộc quyết định nắm bắt cơ hội này, anh nhìn người trước mặt với ánh mắt kiên định và hỏi: "Sau đó cậu còn tra ra được gì nữa không?" Người đó chậm rãi lắc đầu, trong mắt thoáng qua một vẻ thờ ơ, dường như không coi chuyện của Trần Mộc là việc gì quan trọng, thuận miệng đáp: "Loại ảnh cũ này quá bình thường, niên đại lại xa xôi như vậy.

Thời đó, phần lớn tài liệu đều không có thói quen lưu trữ điện tử, nên muốn tìm manh mối trên mạng gần như là nhiệm vụ bất khả thi.

Thứ duy nhất cậu có thể dựa vào bây giờ chính là địa chỉ IP thu được bằng thủ đoạn kỹ thuật." Giọng điệu của anh ta bình tĩnh, như thể chỉ đang trình bày một sự thật khách quan.

Tiếp đó, anh ta nói tiếp: "Nhưng mà, Trần Mộc, nếu cậu thực sự muốn khám phá bí ẩn, có lẽ Cục Lưu trữ Quốc gia là một lựa chọn không tồi.

Thử tìm kiếm những ghi chép liên quan đến đội khảo cổ mười

một người mất tích hai mươi năm trước, biết đâu sẽ có thu hoạch." Nghe những lời này, Trần Mộc không khỏi im lặng vài giây, trong lòng cẩn thận suy nghĩ.

Đề nghị của đối phương tuy có vẻ bình thường, nhưng cũng cho anh một hướng điều tra mới, có lẽ thật sự đáng để thử một lần.

Đúng lúc này, một người đàn ông đứng bên cạnh đột nhiên xen vào: "Đợi đã, trí nhớ của cậu hình như có chút sai sót.

Nhớ chúng ta đã xem tấm ảnh đó rồi mà, trong ảnh rõ ràng là mười người, không phải con số cậu nói." Lời vừa nói ra, sự chú ý của mọi người có mặt lập tức bị thu hút.

Tuy nhiên, người trả lời câu hỏi lúc trước không lập tức phản ứng, mà chỉ mỉm cười, sau đó quả quyết lắc đầu nói: "Không, trí nhớ của tôi rất rõ ràng.

Mặc dù cảnh tượng được chụp có mười hình ảnh nhân vật rõ ràng, nhưng các cậu có bỏ qua một điểm không – chính là người chụp tấm ảnh này?" Nghe xong câu nói này, Trần Mộc trong lòng chấn động mạnh, như thể có một tia chớp rạch ngang bầu trời đêm, tức thì cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy.

Gần như vô thức, anh đã buột miệng nói: "Ý cậu là… thực tế phải là mười một người?" Giọng nói khẩn thiết và có phần bối rối của anh vang vọng trong không khí, mong chờ câu trả lời có thể thêm một chút ánh sáng cho bí ẩn này.

Người đó vẫn giữ nụ cười gật đầu, không giải thích nhiều, chỉ dùng ánh mắt truyền đạt sự thấu hiểu và nhạy bén sâu xa của mình đối với sự việc này.

Lúc này, tất cả những người có mặt đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, dường như có một sức mạnh vô hình đang lặng lẽ dẫn dắt họ đi

sâu vào một thế giới chưa biết nhưng lại đầy mê hoặc.

Người bạn vừa nói là đàn anh của Trần Mộc, tên là Dương Phàm.

Tuy họ học cùng trường nhưng không cùng khoa.

Trần Mộc và anh ta không quá thân thiết, chỉ vì mọi người thường xuyên tụ tập vui chơi cùng nhau, nói chuyện khá hợp.

Mối quan hệ này giống như "quân tử chi giao" mà người xưa hay nói, gặp chuyện khó khăn sẽ giúp đỡ lẫn nhau, nhưng không phải là kiểu bạn bè thân mật đến mức lúc nào cũng dính lấy nhau.

Trần Mộc lúc đó sở dĩ cầu cứu Dương Phàm là vì nghe nói Dương Phàm dường như làm công việc liên quan đến kỹ thuật.

Đương nhiên, Trần Mộc ngày thường tiếp xúc nhiều nhất là với đủ loại cổ vật, đối với phạm vi công việc cụ thể của Dương Phàm cũng không hiểu rõ lắm, cũng chưa từng hỏi sâu.

Mối quan hệ giữa hai người giống như được duy trì bởi sở thích chung hơn là sự qua lại mật thiết vì lợi ích.

Nhưng vào lúc này, sau khi nghe Dương Phàm đề cập đến cái gọi là lý thuyết "mười một người", một cảm giác kinh hoàng khó tả đột nhiên dâng lên như thủy triều trong lòng, khiến Trần Mộc không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát, trán lập tức rịn ra những giọt mồ hôi lạnh li ti; sắc mặt cũng trở nên tái nhợt bất thường, cả người như vừa trải qua một cú sốc tinh thần cực lớn.

Quả thực là như vậy, tại sao trước đây mình lại chưa từng nghĩ sâu hơn về phương diện này?

Dù sao đó cũng là chuyện xảy ra vào những năm sáu mươi, bảy mươi của thế kỷ hai mươi, lúc đó người ta đa phần còn chưa tiếp xúc với thứ gọi là máy ảnh "ngu", huống chi là ở một làng chài nhỏ hẻo lánh nào đó ở tỉnh Hải Nam, muốn tìm một cửa tiệm kinh doanh chụp

ảnh đàng hoàng còn khó như mò kim đáy bể!

Vì vậy, người có thể sử dụng thành thạo thiết bị nhiếp ảnh và chụp ra những tác phẩm có chất lượng cao, rất có khả năng chính là thành viên trong nội bộ đội khảo cổ.

Cùng với dòng suy nghĩ dần dần trở lại, trong đầu anh hiện ra vô số ghi chép tài liệu đã từng đọc qua, trong đó quả thực không thiếu những báo cáo nghiên cứu và ghi chép điều tra thực địa có kèm theo hình ảnh minh chứng...

Đúng vậy, thông thường trong những tình huống đặc thù như vậy sẽ có nhân viên chuyên trách báo cáo đối ngoại đi cùng, kề vai sát cánh ghi lại những khoảnh khắc quý giá đó để sau này tra cứu tham khảo!

Nhưng tại sao trong lời kể của Ngô Tam Tỉnh, lại luôn chỉ nhắc đến mười người, chưa bao giờ đề cập đến người thứ mười một này?

Là người này vốn không đi biển cùng họ, hay là Ngô Tam Tỉnh có ẩn tình khác cố ý che giấu?

Vấn đề này như một đám sương mù bao phủ trong lòng, khiến người ta không thể nào hiểu được.

Thấy Trần Mộc mặt mày đầy vẻ bối rối, mấy người xung quanh lập tức cười ồ lên.

Trong tiếng cười có vài phần trêu chọc, người nọ vỗ vai Trần Mộc, giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, rốt cuộc là mấy người, chúng ta hoàn toàn có thể đến đơn vị cũ của họ để tra mà.

Chương 1243

Dù sao, viện nghiên cứu khảo cổ thường thuộc hệ thống văn hóa, lúc đó nhóm người này hẳn là do một cơ quan nghiên cứu nào đó phái đi, tài liệu hồ sơ chắc chắn vẫn còn lưu giữ.

Hơn nữa cậu biết đấy, ở nước ta, rất nhiều văn kiện lịch sử quan trọng đều được bảo tồn vĩnh viễn." Trần Mộc nghe xong, không lập tức đưa ra bất kỳ câu trả lời nào.

Anh hiểu trong lòng, những điều này thực ra cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Nếu có thời gian rảnh, quả thực có thể đi điều tra để tìm ra sự thật.

Tuy nhiên, anh lại nghĩ, nếu thực sự tra ra là mười một người, vậy thì mình phải đối mặt với Ngô Tam Tỉnh, người mà sự thật đã bị phơi bày, như thế nào?

Chẳng lẽ thật sự phải lật đổ hoàn toàn mọi điều ông ta đã nói trước đây sao?

Cú sốc như vậy đối với ông ta có lẽ quá nặng nề...

Suy nghĩ như vậy, cuối cùng Trần Mộc đã từ bỏ ý định tiếp tục truy cứu.

Sau khi trở về Hàng Châu, thời tiết vẫn vô cùng lạnh lẽo, gió buốt thổi qua từng ngõ ngách, ngay cả không khí cũng như bị đông cứng lại, lạnh đến thấu xương.

Cửa tiệm vẫn vắng vẻ như thường lệ, chỉ có vài món đồ lẻ loi nằm im trên quầy.

Vương Minh thấy Trần Mộc từ ngoài cửa bước vào, trong mắt

đầy vẻ mệt mỏi và rã rời.

Do làm việc trong trạng thái căng thẳng và bận rộn suốt một thời gian dài, lúc này trông anh ta có phần tiều tụy, đến nỗi nhất thời không nhận ra người bước vào cửa là bạn cũ Trần Mộc, còn tưởng chỉ là một vị khách bình thường ghé qua.

"Haiz!" Thấy cảnh này, Trần Mộc chỉ có thể bất lực thở dài, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ.

Kết quả cuộc thảo luận của Trần Mộc và những người bạn kia như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim anh, mang đến cho anh một cú sốc lớn.

Điều này khiến Trần Mộc lòng dạ không yên, thậm chí cảm thấy một sự hoang mang và bất lực chưa từng có.

Anh từng nghĩ đến việc đi hỏi Ngô Tam Tỉnh để tìm cách giải quyết, nhưng lại sợ thái độ thay đổi thất thường của mình sẽ bị vị tiền bối kia hiểu lầm là không đủ chân thành, không có chủ kiến, nên đành thôi.

Trong lòng dồn nén quá nhiều cảm xúc u uất không thể giải tỏa, anh đành phải ở lì trong tiệm nhỏ của mình cả ngày.

May mà ông chủ Vương ở tiệm bên cạnh cũng là một người mê cờ, hai người thường xuyên cùng nhau đánh cờ để giết thời gian, nhờ đó mà vơi đi phần nào nỗi khổ trong lòng.

Khoảng thời gian gần đây quả thực không giống như mọi khi, do ảnh hưởng của nhiều yếu tố khác nhau, sự cạnh tranh giữa các cửa hàng trở nên vô cùng khốc liệt, việc kinh doanh đều khó duy trì.

Vì vậy mọi người đành phải dựa vào số vốn liếng tích cóp được trước đây để miễn cưỡng duy trì cuộc sống, trông cũng khá là nhàn nhã tự tại.

Mỗi buổi sáng sớm, khi những tia nắng đầu tiên xuyên qua khe rèm chiếu vào phòng, họ sẽ đúng giờ đến cửa tiệm mở cửa đón khách; lúc chiều tà thì ngồi trên chiếc ghế tre trước cửa, nhâm nhi một tách trà thơm hoặc hút một điếu thuốc, tận hưởng sự yên tĩnh và bình yên hiếm có trong làn khói lượn lờ và hương trà thoang thoảng.

Điều bất ngờ là, từ khi chuyển đến Hàng Châu phong cảnh như họa này, rất nhiều vấn đề vốn luôn làm phiền anh dường như biến mất trong chốc lát, có lẽ là do không khí yên tĩnh độc đáo và phong cảnh thiên nhiên của thành phố này đã mang lại sự an ủi to lớn cho tâm hồn anh chăng?

Không khí tràn ngập hương hoa thoang thoảng và hơi nước từ mặt hồ, khiến người ta lòng dạ thảnh thơi, ưu phiền dường như cũng được xoa dịu một cách nhẹ nhàng.

Tản bộ bên bờ Tô đê, Bạch đê, cầu Đoạn, nhìn mặt hồ sóng gợn lăn tăn, xa xa dãy núi ẩn hiện, tâm trạng cũng theo đó mà trở nên nhẹ nhõm.

Còn người bạn cũ tên "Bàn Tử" đã lâu không thấy mặt.

Nhưng khoảng thời gian này anh ta lại xuất hiện mấy lần, và lần nào cũng mang theo vài món đồ cổ đến nhờ Trần Mộc bán giúp hoặc thẩm định giá trị.

Gã này tuy sở hữu gia tài bạc vạn nhưng trước nay luôn là một kẻ tiêu tiền như nước.

Không ngoài dự đoán, lần này anh ta nhanh chóng tuyên bố mình đã cháy túi.

Hỏi kỹ mới biết, thì ra người bạn này đã mở một cửa hàng không nhỏ ở Bắc Kinh, vì thế mà tiêu gần hết số tiền tiết kiệm của mình.

Thời buổi này quả thực đã thay đổi, cho dù trong tay có mấy vạn

đồng cũng không thể sống một cuộc sống an nhàn thoải mái như trước nữa.

Tuy nhiên, điều đáng nói là, Bàn Tử liên tiếp mấy lần còn dẫn theo vài gương mặt mới nói giọng Bắc Kinh chính gốc đến đây lựa chọn đồ sưu tầm.

Rõ ràng thông qua hàng loạt hoạt động này, anh ta không chỉ thuận lợi bán đi không ít bảo bối, đồng thời cũng nâng cao đáng kể độ nhận diện và danh tiếng của cửa hàng mình trên thị trường địa phương.

Có thể dự đoán rằng, trong tương lai không xa, cùng với việc mạng lưới quan hệ không ngừng mở rộng và lượng khách hàng ngày càng tăng, việc kinh doanh của Bàn Tử chắc chắn sẽ ngày càng phát đạt, cuối cùng bước lên đỉnh cao của sự giàu có cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Một ngày nọ, Trần Mộc đang tập trung cao độ đánh cờ với ông chủ tiệm bên cạnh, trên bàn cờ chỉ còn lại một đôi mã lẻ loi.

Dù vậy, anh vẫn không chịu dễ dàng nhận thua, định cầm cự đến giờ ăn tối, hòng ăn vạ ván cờ sắp thua này.

Đột nhiên, một trận âm thanh xen lẫn tiếng chửi thề từ xa vọng lại, phá vỡ sự yên tĩnh của khoảng sân nhỏ.

Trần Mộc không khỏi ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện người đến lại là Bàn Tử quen thuộc, không khỏi thầm than gã này làm ăn sao mà phất lên như diều gặp gió vậy.

Chỉ thấy ông chủ tiệm bên cạnh, người từng mấy lần "tình cờ" chiếm được không ít món hời từ Bàn Tử trong các giao dịch, lúc này thấy Bàn Tử đến, sắc mặt liền thay đổi, vội vàng tìm một lý do rồi nhanh chóng biến mất khỏi sân nhỏ.

Việc này vừa khiến Trần Mộc cảm thấy may mắn vì không phải

đối mặt với ván cờ sắp thua, lại vừa không khỏi tò mò không biết chuyện gì đã khiến Bàn Tử nổi trận lôi đình, liền mở miệng hỏi.

Bàn Tử vừa nghe Trần Mộc hỏi, lập tức trút hết cơn giận đã dồn nén trong bụng ra.

Thì ra là anh ta mang hai chiếc bình sứ quý giá đến Hàng Châu, không ngờ trên đường tàu chạy, do toa tàu xóc nảy và một vài yếu tố không rõ nào đó, một chiếc đã không cẩn thận rơi vỡ tan tành.

Điều khiến anh ta càng thêm phiền muộn là, tổn thất như vậy không thể đòi ai bồi thường, chỉ có thể âm thầm chịu đựng cảm giác thất bại và tức giận nặng trĩu đó.

Thời gian gần đây, cùng với việc tiếp xúc thường xuyên hơn với Bàn Tử, Trần Mộc đã hiểu sâu hơn về thân thế của anh ta, vì vậy sau khi nghe chuyện này không những không tỏ ra đồng cảm mà còn trêu chọc: "Nói cậu chứ, việc gì phải chen chúc ngồi tàu hỏa đường dài làm gì?

Sao không chọn máy bay tiện lợi thoải mái hơn?

Đây chẳng phải là tự chuốc lấy bực vào người sao." "Ấy da!

Nói thế là sao?" Nghe đối phương nói vậy, Bàn Tử càng tức điên lên, "An ninh hàng không bây giờ nghiêm ngặt lắm!

Nhất là những người có chút tiếng tăm trong giới chúng ta, ví dụ như tôi, ở Phan Gia Viên cũng được coi là một nhân vật có máu mặt, kết quả lại thành đối tượng bị 'quan tâm' đặc biệt.

Thêm nữa mấy năm nay chuyện quốc tế đại sự liên tiếp xảy ra, thành ra cứ dăm ba bữa lại có một đợt kiểm tra nghiêm ngặt.

Cửa hàng của tôi cũng vì thế mà thường xuyên bị làm phiền, buôn bán khó khăn lắm." Nói đến đây, Bàn Tử dừng lại một chút, tiếp tục dùng tay chỉ về một hướng, giọng điệu có mấy phần bất lực nói: "Hết

cách rồi, chỉ đành đi về phía nam xem sao, dù sao nghe nói người ở đây làm ăn trọng chữ tín, tiền ở đây có giá hơn.

Ai mà ngờ, vừa xuống tàu tôi đã gặp chuyện xui xẻo, định bắt chuyện với cô em xinh xắn ngồi ghế bên cạnh để giải khuây trên đường đi, ai ngờ người ta không nói hai lời đã tát cho tôi một cái trời giáng…" Nói đến đây, vẻ mặt của Bàn Tử lập tức trở nên méo mó hơn, giọng nói cũng cao hơn: "Cái tát đó của cô ta ác thật!

Tát bay luôn cái bình sứ còn nguyên vẹn trên tay tôi, kết quả thì có thể tưởng tượng được rồi – vỡ tan tành!

Người ta cứ bảo đất Giang Nam dịu dàng như nước, con gái hiền thục như lụa, tôi thấy toàn là nói bậy, ở đâu ra lắm đàn bà nóng tính thế không biết!" Lời lẽ gay gắt, anh ta còn không nhịn được mà chỉ trỏ về phía xa, như thể ở đó đang đứng kẻ vừa khiến anh ta bẽ mặt.

Chuyện này Bàn Tử đã lải nhải mấy lần rồi, Trần Mộc sớm đã biết rõ ngọn ngành.

Đó là trên một chuyến tàu đông đúc, Bàn Tử để ý đến một cô gái, cô ta trông khá gầy gò, thân hình mảnh mai như thể một cơn gió cũng có thể thổi bay, trên mặt lại trang điểm đậm, trông có vẻ cố ý và giả tạo.

Vẻ mặt cô ta có phần bực bội, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt bất mãn nhìn quanh, miệng còn không ngừng than phiền không khí trong toa tàu khó ngửi, rõ ràng không nhận ra, thứ mùi khó chịu khiến người ta nhíu mày này thực ra chủ yếu đến từ đôi chân lâu ngày chưa rửa, bốc mùi nồng nặc của Bàn Tử bên cạnh.

Chương 1244

Vì quá buồn chán cộng thêm trong lòng đang có một ngọn lửa vô danh, Bàn Tử liền bắt đầu buông lời châm chọc cô gái này, hòng tìm kiếm chút kích thích tinh thần tạm thời.

"Ôi em gái ơi," anh ta mở lời với vẻ cợt nhả, "Em xem em kìa, rõ ràng là một cô gái xinh đẹp như vậy, sao lại mảnh mai thế?

Nhìn hai cái chân gầy của em kìa, quần cứ lủng lẳng, thật giống như bị gió thổi một cái là bay lên được ấy, chắc có thể lắp hai cái cánh quạt vào được đấy nhỉ?

Biết đâu ngày nào đó mà hắt xì rồi đánh rắm một cái, có khi còn tự phát điện được luôn ấy chứ!" Lời vừa dứt, cô gái kia đột nhiên đứng phắt dậy, tát mạnh cho Bàn Tử một cái, động tác nhanh đến mức không ai ngờ tới.

Trần Mộc ở bên cạnh xem mà cười ha hả, rồi giải thích cho Bàn Tử: "Huynh đệ, người ta không lôi cậu ra đồn cảnh sát là may cho cậu rồi, cậu có biết trên đời có một tội gọi là gây rối trật tự công cộng không?

Chỉ riêng câu nói vừa rồi của cậu, e là cũng đủ cấu thành tội danh này rồi." Tuy nhiên, dù đối mặt với cú tấn công bất ngờ và lời khuyên chân thành của bạn, Bàn Tử vẫn tỏ ra không hề để tâm, nhe răng cười nói: "Cậu nói tôi quấy rối cô ta à?

Chỉ bằng tướng mạo và khí chất của cô ta ư?

Ha ha, cho dù có kiện tôi ra tòa, cũng chẳng ai tin đâu!

Đến lúc đó quan tòa nhìn một cái là biết tôi mới là nạn nhân vô tội!" Để giúp bạn mình tránh gặp rắc rối vì cùng một lý do, Trần Mộc

đưa ra một gợi ý: "Lần sau cậu muốn gây chuyện cũng đâu cần phải tự mình ra mặt đâu!!" "Thời buổi bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển lắm, ngành logistics lại càng phát triển mạnh.

Cậu có thể xem xét đầu tư một khoản vốn thành lập một công ty chuyển phát nhanh mà, như vậy không chỉ có thể kiếm tiền bằng con đường chính đáng, đồng thời còn có thể dựa vào mạng lưới vận chuyển rộng khắp để dễ dàng hoàn thành nhiều nhiệm vụ khó khăn.

Chỉ cần vận hành tốt, việc vận chuyển hàng hóa thường xuyên giữa các trạm điểm quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay." Bàn Tử quả thực có chút cứng nhắc trong kinh doanh, hễ nghe đến lý thuyết phức tạp là đau đầu, vì vậy anh ta dứt khoát không tranh cãi những chuyện vòng vo này với Trần Mộc nữa.

Anh ta thở dài, nói một cách chân thành: "Nói đến chuyện kiếm tiền, tuy Bàn gia ta nói thẳng, nhưng mấy tháng nay, Trần Mộc cậu sống cũng không dễ dàng gì.

Những người như chúng ta, vất vả kiếm được tiền, nếu chỉ tiêu xài hoang phí thì còn gì là thú vị.

Thứ thực sự khiến chúng ta sôi máu, cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa, vẫn là phải làm những chuyện lớn, cậu nói có phải không?" Ngừng một chút, anh ta lại hỏi về tình hình của một người bạn khác: "Phải rồi, Tam gia nhà cậu dạo này có khỏe không?

Hình như lâu lắm rồi không nghe tin tức gì về ông ấy.

Trước đây ông ấy còn thường xuyên qua lại với một số nhà sư, không biết bây giờ còn tiếp tục không?" Trần Mộc nghe xong đáp lại, thực ra anh cũng không thường xuyên liên lạc với Ngô Tam Tỉnh.

Kể từ sau sự cố lần đó, giữa hai người dường như vô hình đã dựng lên một bức tường, tồn tại một cảm giác xa cách tinh vi.

Cả hai đều không muốn chủ động phá vỡ sự im lặng này, dù thỉnh thoảng có gặp mặt cũng luôn lúng túng nhìn nhau, không tìm được nhiều chủ đề để nói.

Bàn Tử nghe xong cũng không quá để tâm đến tình trạng này, ngược lại còn cười tủm tỉm đề xuất một ý kiến mới: "Này, nếu sau này có cơ hội làm chuyện gì đó kích thích, đừng quên gọi tôi với.

Nửa năm nay tôi sắp buồn đến phát bệnh rồi, thật muốn làm gì đó cho mình phấn chấn lên!" Nghe những lời này, Trần Mộc không khỏi bật cười.

Trong lòng thầm nghĩ: Nói đi nói lại, nói cho cùng cũng chẳng phải vì một chữ "lợi" hay sao?

Bàn Tử chính là có tính cách thẳng thắn như vậy, khiến anh không khỏi cảm thán.

"Ôi cái gã này, nói cậu đã từng trải qua sóng gió, cũng từng kiếm được tiền lớn, sao đến bây giờ vẫn còn không yên phận như vậy?" Sau đó anh cũng thuận theo chủ đề mà nói tiếp: "Núi cao còn có núi cao hơn, ví như ở Phan Gia Viên kia đi, những gia đình lớn giấu mình không lộ diện nhiều vô số kể, bảo bối trong tay họ nhiều đến không đếm xuể.

Đúng là người chết vì tiền, chim chết vì mồi, trước mặt tiền bạc ai cũng khó lòng cưỡng lại sự cám dỗ của nó." "Nghĩ lại cũng thật mỉa mai – rõ ràng đã có không ít của cải, nhưng lại luôn muốn có được nhiều hơn." Anh cảm thán thêm một câu.

Trần Mộc cười ha hả, tiếng cười mang theo một chút hào sảng, nói rằng đó là lời nói thật.

Đang nói chuyện, bên ngoài cửa tiệm đột nhiên có một cái đầu ló vào, đó là gương mặt của một người trẻ tuổi, trên mặt nở nụ cười

rạng rỡ.

Người đó nhìn quanh một vòng bài trí trong tiệm, rồi hỏi: "Ông chủ, có làm ăn không –" Bàn Tử đang lười biếng ngồi trong góc, dùng tay gãi kẽ chân, tận hưởng khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Nghe có người vào, Bàn Tử ngẩng đầu liếc nhìn, lập tức lộ vẻ kinh ngạc, cười lạnh nói: "Là cô?

Lại là cô nhóc này!

Sao lại có thời gian rảnh rỗi đến đây?" Trần Mộc cũng bị tiếng nói đột ngột này thu hút sự chú ý, quay đầu nhìn lại, trước mắt xuất hiện một gương mặt quen thuộc – A Ninh.

Khác với cô lúc ở trên biển, giờ đây, A Ninh mặc một chiếc áo thun crop top kết hợp với quần jean bó sát, không chỉ tôn lên tỷ lệ cơ thể tuyệt vời mà còn tăng thêm vài phần khí chất trẻ trung, hoạt bát.

Sự thay đổi phong cách này khiến Trần Mộc nhất thời có chút ngỡ ngàng, dường như người trước mắt không phải là người bạn cũ đã cùng anh trải qua thời gian gian khó trên biển, mà là một cô gái hoàn toàn xa lạ nhưng lại vô cùng thu hút.

"Đây… đây thật sự là A Ninh sao?" Anh thầm nghĩ trong lòng, cảm thấy khá ngạc nhiên đồng thời cũng có vài phần vui mừng.

Kể từ sau khi chia tay, hai người quả thực gần như không liên lạc lại, thậm chí tin tức về cô cũng trở nên vô cùng hiếm hoi.

Vì vậy, hôm nay A Ninh lại xuất hiện trong tiệm của mình, điều này khiến một người luôn trầm ổn như Trần Mộc cũng không khỏi bất ngờ.

Chẳng lẽ cô gặp phải rắc rối gì?

Hay chỉ đơn thuần là đi ngang qua đây, muốn gặp lại bạn cũ?

Đối với lời chế nhạo của Bàn Tử, A Ninh dường như không mấy để tâm, chỉ khẽ liếc mắt lườm anh ta, sau đó liền chuyển sự chú ý sang cách trang trí trong tiệm.

Chỉ thấy cô với dáng vẻ uyển chuyển đi một vòng quanh giá trưng bày đồ sưu tầm cổ kính của Trần Mộc, cuối cùng dừng lại trước một món đồ sứ có niên đại lâu đời để ngắm nghía kỹ lưỡng.

"Không tệ nha," cô quay đầu nói với Trần Mộc đang đứng yên chờ đợi câu trả lời, "Cách bài trí ở đây của anh thật khiến người ta có cảm giác như xuyên không về thời cổ đại vậy." Nghe những lời này, Trần Mộc không khỏi thầm nghĩ: Dù sao đây cũng là một tiệm đồ cổ, nếu trang trí quá hiện đại thì ngược lại mới kỳ lạ.

"Lâu rồi không gặp, sao cô lại đến đây tìm tôi?

Thật là hiếm thấy." Anh lịch sự hỏi, giọng điệu tuy ôn hòa nhưng khó che giấu được sự tò mò.

A Ninh rõ ràng đã nhận ra sự xa cách tinh vi này, trên mặt thoáng qua một tia thất vọng khó nhận ra, sau một lúc dừng lại, cô điều chỉnh lại vẻ mặt, cố gắng tiếp tục cuộc đối thoại một cách thoải mái vui vẻ hơn.

"A, anh cũng thẳng thắn quá nhỉ.

Nhưng không sao, tôi cũng lười vòng vo." Tiếp đó, cô khẽ nghiêng đầu, đôi mắt linh động nhìn chằm chằm vào Trần Mộc nói ra ý định của mình, "Được rồi, thực ra tôi chỉ muốn mời anh đi ăn một bữa cơm thôi.

Thế nào, anh có nể mặt không?" Trong không gian cổ kính của Lâu Ngoại Lâu ở Hàng Châu, ánh đèn dịu nhẹ chiếu xuống mỗi bàn, tạo nên một bầu không khí ấm áp và tao nhã.

Trần Mộc ngồi trên chiếc ghế gỗ tinh xảo, ánh mắt thỉnh thoảng

lướt qua người phụ nữ đối diện – A Ninh.

Những ngón tay nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng gắp miếng cá giấm cuối cùng, từ từ đưa vào miệng.

Môi cô khẽ mấp máy, từ từ thưởng thức hương vị chua ngọt hòa quyện, sau đó hài lòng nhếch mép, nở một nụ cười mãn nguyện pha chút say sưa, nhìn về phía Trần Mộc và những người khác nói: "Ẩm thực Hàng Châu quả thực khiến người ta ấn tượng sâu sắc, mặc dù đối với tôi thì hơi ngọt một chút." Trong lòng Trần Mộc sớm đã dâng lên một nỗi bực bội khó che giấu, nhưng vì phép lịch sự và hoàn cảnh, anh không trực tiếp thể hiện cảm xúc này ra ngoài, chỉ cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo, cố gắng làm cho mình trông có vẻ thân thiện hơn một chút.

Mặc dù sau nụ cười ẩn giấu vài phần gượng ép và bất lực, anh vẫn vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền.

Nói thật, trong cuộc đời mình, anh đã gặp đủ loại người, và việc mời đối phương dùng chung một bữa cơm cũng không phải là chuyện lạ, kể cả khi người đó mới quen biết thậm chí có thể nói là hoàn toàn xa lạ cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Tuy nhiên, bữa trưa dài đằng đẵng này dường như không bao giờ kết thúc, kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ.

Tệ hơn nữa là, trong suốt quá trình gần như không có bất kỳ cuộc đối thoại nào, chỉ thấy vị nữ sĩ này yên lặng, mỉm cười thưởng thức món ăn trước mặt.

Mỗi khi cô ngẩng đầu nhìn về phía mình với ánh mắt dường như có chút đáng yêu nhưng lại khiến người ta không thể hiểu nổi, thực sự khiến anh cảm thấy vô cùng bối rối và không thể chịu đựng được.

Cảm xúc bị dồn nén đến gần mức bùng nổ cũng xuất hiện ở "Bàn

Tử" bên cạnh.

Chương 1245

Từ lúc gặp mặt, "Bàn Tử" đã có thành kiến khá lớn với cô gái này, kế hoạch ban đầu là sau khi chụp một tấm ảnh chung sẽ lập tức cáo từ rời đi.

Nhưng vì tâm lý muốn tránh ở một mình với người phụ nữ có phần khó xử này, Trần Mộc đã cứng rắn lôi Bàn Tử, người không muốn tham gia, cùng bước vào nhà hàng này.

Lúc này, sắc mặt của "Bàn Tử" đã từ không vui ban đầu chuyển sang trạng thái hối hận tột cùng.

Trần Mộc và cô gái kia ngồi trong nhà hàng thanh lịch này, trước mặt bày biện những món ăn tinh xảo nhưng gần như không được động đến.

Bàn Tử thì ngồi một mình uống rượu bên cạnh, mỗi ly như rót thêm sầu muộn vào lòng.

Cả gian phòng riêng tràn ngập không khí ngột ngạt, mặt hai người họ căng cứng như sợi dây thun sắp đứt.

Trong lòng Trần Mộc đầy nghi hoặc, không ngừng đoán xem người phụ nữ này đột nhiên tìm đến mình rốt cuộc là vì chuyện gì.

Đầu óc anh như một cỗ máy hoạt động tốc độ cao, đang phân tích các tình huống có thể xảy ra và chuẩn bị một loạt phương pháp đối phó.

Nghĩ đến đây, anh thậm chí đã bắt đầu tưởng tượng nếu đối phương tấn công, ví dụ như đột ngột rút ra vài cây tẩm tiễn sắc bén từ trong tay áo rộng và phi về phía mình.

Cảnh tượng như vậy khiến anh càng thêm cảnh giác, toàn thân

thần kinh đều ở trong trạng thái sẵn sàng, giống như một con mèo già bị kinh động, đang lặng lẽ ẩn mình dưới ánh trăng chờ đợi con mồi vô danh.

Khi người phục vụ từ từ đến gần hỏi có thể tính tiền chưa, ánh mắt của anh ta đầu tiên lộ vẻ không hiểu rồi trở nên có chút thận trọng.

Trong hơn hai tiếng đồng hồ mà hoàn toàn không giao tiếp, mỗi người đều im lặng chỉ lo ăn uống, tình huống như vậy quả thực không thường thấy ở "Lâu Ngoại Lâu".

Có lẽ trong mắt anh ta, cục diện trên bàn ăn này trông có vẻ bình lặng nhưng thực chất lại căng như dây đàn, càng giống như một cảnh chủ nợ cho vay nặng lãi ép trả nợ không thành, định bán đối phương cho người khác.

Đối với Trần Mộc lúc này, bầu không khí và tình cảnh này khiến anh nhớ lại cảnh trước kỳ thi chưa ôn tập kỹ đã biết tin thầy giáo sắp đến thăm nhà.

Cảm xúc mâu thuẫn vừa hy vọng được khen ngợi lại vừa lo lắng bị lộ khuyết điểm đan xen trong lòng, khiến tâm trạng khó yên, đứng ngồi không yên.

Tóm lại, trải nghiệm bữa ăn lần này chắc chắn sẽ trở thành một ký ức cực kỳ không vui trong cuộc đời anh.

Cho đến khi bóng dáng người phục vụ kia biến mất khỏi tầm mắt, Bàn Tử cuối cùng mới dời ánh mắt khỏi những món ăn thừa trong đĩa, rồi cười lạnh một tiếng: "Không ngờ cô cũng là một tay cứng cựa đấy.

Nói xem, vì cái công ty chó má của các người mà phải bôn ba vất vả như vậy, cuối cùng đến một bữa cơm no cũng không được ăn à?"

Những lời mỉa mai đầy châm biếm này đã phá vỡ sự im lặng ban đầu của hiện trường, không khí dường như có thêm vài phần mùi thuốc súng.

"Chúng tôi quanh năm suốt tháng đều ở ngoài trời, ăn gió nằm sương," A Ninh nhướng mày, ánh mắt lộ ra một tia bất lực và kiên định, "Dù trên người có mang theo vàng cũng chẳng ăn được thứ gì ngon." Cô thở dài, nói tiếp: "Trong môi trường đó, dù là thức ăn bình thường nhất, so với những chiếc bánh quy nén cứng ngắc khó nuốt kia, cũng đều là sơn hào hải vị." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Trần Mộc một cách đầy ẩn ý.

Ánh mắt này chứa đựng vài phần tinh nghịch và gian xảo, rõ ràng là đang ra hiệu cho anh nên tiếp lời.

Trần Mộc ho khan một tiếng, trong lòng thực ra có chút hoảng loạn, không biết nên đối phó thế nào.

Nhưng xem ra, chuyến đi này của A Ninh dường như là chuyên để gặp anh, nếu lúc này để Bàn Tử hỏi giúp, khó tránh khỏi sẽ tỏ ra mình quá nhút nhát và bất lịch sự.

Vì vậy, dù trong lòng rất rối bời, anh vẫn lấy hết can đảm nhìn về phía A Ninh, giọng nói hơi run rẩy hỏi: "Cô vừa mới nói… cái đó… Trần Mộc đã mời cô ăn cơm rồi.

Hai chúng ta có chuyện gì cứ nói thẳng đi, lần này cô đến tìm Trần Mộc, là có chuyện gì đặc biệt sao?" A Ninh nghe những lời này, không trả lời trực diện, chỉ khóe miệng khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười tao nhã nhưng khó đoán.

"Tại sao lúc nào cũng đoán ý định của tôi thế?" Giọng cô nhẹ nhàng mà có vài phần tinh nghịch, "Chẳng lẽ không có chuyện gì thì không thể đến thăm anh sao?

Chẳng lẽ chúng ta không thể đơn thuần trò chuyện, tận hưởng khoảng thời gian tụ tập này sao?" Cùng với nụ cười nhạt khi lời nói vừa dứt, cả người cô dường như tỏa ra một thứ ánh sáng khác lạ, đôi mắt linh động kia như có thể nhìn thấu tâm can người khác, khiến người ta không khỏi đắm chìm trong đó.

Đặc biệt là khi nhìn về phía Trần Mộc, ánh mắt dịu dàng như nước ấy càng khiến tim anh đập nhanh hơn mấy nhịp, suýt chút nữa tưởng mình sắp ngạt thở, không khỏi lén nhìn sang bên cạnh muốn tìm chút an ủi, nhưng Bàn Tử lại cố tình giả vờ không nghe thấy mà quay đầu sang hướng khác.

Bị bỏ rơi một mình, Trần Mộc đành phải một lần nữa chuyển ánh mắt về phía cô gái khiến anh rung động mà lại bối rối không thôi, nhưng trong đầu lại là một khoảng trống rỗng, hoàn toàn không biết tiếp theo nên nói chuyện như thế nào.

"Ờ…" Chỉ phát ra một tiếng mũi có phần ngượng ngùng rồi chìm vào im lặng kéo dài, má vì lúng túng mà đỏ bừng lên.

A Ninh nhìn bộ dạng này của Trần Mộc, ban đầu còn có chút khiêu khích nghĩ xem Trần Mộc sẽ đối phó với cảnh tượng trước mắt như thế nào.

Mắt cô lóe lên một tia gian xảo, khóe miệng mang theo một nụ cười khó nhận ra, giống như mèo vồ được chuột.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán, đợi mãi một lúc lâu, Trần Mộc vẫn không nói một lời, như thể cả thế giới đối với anh đã mất đi màu sắc.

Thấy vậy, A Ninh đột nhiên bật cười, cô lắc đầu một cách buồn cười, giọng nói có vài phần bất đắc dĩ: "Thật hết cách với anh.

Cũng không biết đây là bản chất của anh hay là anh cố ý làm vậy nữa?

Nhưng thôi, tôi cũng không trêu anh nữa, thực ra đến tìm anh đúng là có chút chuyện.” Nói xong, A Ninh nhẹ nhàng lấy từ trong chiếc túi nhỏ bên cạnh ra một gói nhỏ hình vuông, được bọc kín mít.

Đây là… một cuộn băng video!! …rồi từ từ đưa cho Trần Mộc đang ngồi đối diện, người lúc này trông có vẻ tĩnh lặng lạ thường: "Đây là một thứ khá đặc biệt mà chúng tôi vừa nhận được gần đây, và nó có liên quan trực tiếp đến anh, anh xem trước đi." Trần Mộc nhận lấy gói đồ, trong lòng đã dâng lên một cảm giác bất an.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua bề mặt bưu kiện, thứ xúc cảm ấy dường như đang kể cho hắn nghe một bí mật nào đó không ai hay biết.

Đúng lúc này, khi Trần Mộc cẩn thận nhấc vật thể lên, ước lượng trọng lượng của nó, lòng hắn đột nhiên thắt lại, gần như có thể xác định được sự thật đáng sợ mà mình sắp phải đối mặt.

Vật thể bí ẩn này, bất kể là hình dáng hay cảm giác cầm nắm, đều có liên quan mật thiết đến đêm kinh hoàng mà hắn đã trải qua mấy hôm trước, thực sự quá giống nhau.

Kích thước như vậy, đường nét vừa quen thuộc vừa đều đặn như vậy… cộng thêm hàng loạt sự kiện kỳ quái liên tiếp gặp phải gần đây, khiến cho đáp án mà hắn không muốn tin nhất nhưng lại khó lòng phủ nhận nhất hiện lên rõ mồn một trong đầu.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí lạnh từ gáy xộc thẳng lên đỉnh đầu, mồ hôi lạnh lập tức túa ra trên trán, thấm đẫm từng tấc da, khiến cả người hắn không kìm được mà rùng mình một cái.

Bàn Tử đứng bên cạnh quan sát toàn bộ quá trình, vẫn còn đang mơ màng, rõ ràng không nhận ra sự căng thẳng trong bầu không khí hiện tại.

Thấy sắc mặt bạn mình đột nhiên thay đổi lớn, xuất phát từ tò mò và quan tâm, cậu ta liền giật lấy gói đồ còn chưa mở hết. "Này, rốt cuộc là cái quái gì mà căng thẳng thế?" Vừa lẩm bẩm, Bàn Tử vừa nhanh tay mở gói hàng ra.

Ngay sau đó, thứ hiện ra trước mắt hai người quả nhiên không nằm ngoài dự đoán: đó là hai cuốn băng video kiểu cũ, toàn thân đen kịt, bề mặt đầy bụi bặm và vết tích!

Không chỉ vậy, điều khiến người ta cảm thấy tê dại da đầu hơn nữa là, kiểu dáng bên ngoài của chúng lại giống hệt hai chiếc đĩa từ kỳ quái mà họ vô tình phát hiện trong một nhà kho cũ nát ở khu Cát Lâm xa xôi phương Bắc không lâu trước đây.

Trần Mộc tuy trong lòng đã sớm đoán được, nhưng khi sự thật thực sự bày ra trước mắt, trái tim vẫn không khỏi như treo trên cổ họng.

Hắn thầm nghĩ: Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Chẳng lẽ Muộn Du Bình không chỉ gửi hai cuốn băng?

Cùng lúc gửi cho bọn họ, lại còn gửi thêm một phần cho công ty của A Ninh sao?

Vậy thì nội dung của hai cuốn băng này có giống với hai cuốn mà họ đã nhận không?

Tên nhóc này rốt cuộc đang giở trò gì? "Hai cuốn băng này được gửi đến trụ sở chính của chúng tôi ở Thượng Hải vài ngày trước," A Ninh vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt Trần Mộc, "Anh biết đấy, vì người gửi rất đặc biệt, nên kiện hàng nhanh chóng được chuyển đến tay tôi." Tiếp đó, cô nói đầy ẩn ý: "Sau khi xem nội dung bên trong, tôi nhận ra mình phải tìm anh để nói chuyện càng sớm càng tốt." Bàn Tử đứng bên cạnh lắng nghe cuộc đối thoại, rõ ràng rất quan tâm đến

chuyện này, vẻ mặt đã không thể che giấu được sự tò mò và căng thẳng trong lòng.

Cậu ta liên tục nháy mắt ra hiệu với Trần Mộc, cố gắng truyền đạt điều gì đó chưa nói hết qua ánh mắt.

Chương 1246

Nhận ra hành động nhỏ của bạn mình, Trần Mộc khẽ ho một tiếng để nhắc nhở, đồng thời dùng khóe mắt ra hiệu cho đối phương đừng nóng vội. "Xin hỏi cô A Ninh, có thể cho tôi biết người gửi có gì đặc biệt không?" Trần Mộc cố gắng giữ bình tĩnh hỏi, "Còn nữa, xin hỏi trong hai cuốn băng này ghi lại nội dung gì?" Nghe câu hỏi, A Ninh trước tiên liếc nhìn Bàn Tử đang háo hức muốn biết câu trả lời, dừng lại một lúc rồi mới quay sang người hỏi chính. "Quả thực, người gửi gói hàng này không phải tầm thường." Nói đến đây, cô thong thả lấy ra từ trong túi xách một tờ vận đơn chuyển phát nhanh ghi đầy thông tin người gửi, người nhận cùng mã vạch liên quan, "Đây, anh tự xem tên ghi trên này đi." Vừa nói, cô vừa từ từ đưa tờ đơn qua.

Trần Mộc nhìn bộ dạng thần bí của cô, trong lòng không khỏi thầm đoán, người gửi tám phần là Trương Khởi Linh.

Con người này thực sự khác biệt, đôi khi hắn còn nghi ngờ liệu Trương Khởi Linh có thực sự tồn tại trong thế giới thực này không, hay chỉ là một nhân vật trong truyền thuyết nào đó.

Nhưng điều khiến Trần Mộc kinh ngạc hơn là, làm sao A Ninh biết Trương Khởi Linh đặc biệt đến vậy?

Chẳng lẽ giữa họ còn có câu chuyện gì mà hắn không biết?

Mang theo nghi hoặc đó, hắn đưa tay nhận lấy tờ vận đơn, Bàn Tử ở bên cạnh không nhịn được cũng ghé đầu qua xem.

Cả hai đều đầy tò mò và mong đợi đối với món quà bất ngờ này, cho đến khi ánh mắt tập trung vào mục tên người gửi, không khí dường như ngưng đọng lại trong giây lát – ở đó, đáng kinh ngạc thay, lại ghi chính tên của hắn, "Ngô Tà"! "Đây… là cậu?" Giọng nói nghi

hoặc của Bàn Tử vang lên bên cạnh.

Trần Mộc vội vàng xua tay giải thích: "Không không không!

Tuyệt đối không phải tôi gửi cho các người!

Tôi thật sự không gửi bất cứ thứ gì đi cả!" Thấy vậy, A Ninh khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, dùng giọng điệu bình tĩnh nói: "Chúng tôi biết không thể nào là do anh tự tay gửi đến.

Nhưng việc dùng tên của anh làm người gửi rất có thể là để đảm bảo chỉ có ba chúng ta mới có thể xem được những thông tin này." Nghe cuộc đối thoại của họ, một sự hứng thú mãnh liệt dâng lên trong lòng Bàn Tử.

Cậu ta quay sang nhìn A Ninh, người vẫn giữ nụ cười nhưng lại toát lên vẻ bí ẩn, hỏi: "Vậy cô mau nói cho chúng tôi biết, bên trong rốt cuộc có cái quái gì?" "Nói thật nhé, thứ đặt trong hộp khá kỳ lạ và hiếm thấy, chỉ dùng lời nói của tôi e rằng rất khó để mô tả cho đúng." Dừng một chút, A Ninh nói tiếp: "Vì vậy tôi đề nghị vẫn nên để các anh tự mình khám phá bí ẩn này và cảm nhận sự độc đáo của nó." Nghe xong những lời này, lòng hiếu kỳ của Trần Mộc gần như sắp vỡ tung.

Vốn dĩ đối với những thứ chưa biết này hắn luôn có ba phần cảnh giác, nhưng bây giờ mọi sự phòng bị đều tan biến trong khoảnh khắc, chỉ còn lại một câu nói bật ra khỏi miệng để thăm dò đối phương: "Chẳng lẽ là một bức ảnh chụp cảnh một người phụ nữ không ngừng chải tóc sao?" A Ninh rõ ràng có chút không hiểu, cô nhíu mày, quay đầu liếc nhìn Trần Mộc một cái.

Ánh mắt cô dừng lại trên mặt Trần Mộc một lúc, dường như muốn tìm ra câu trả lời nào đó.

Sau đó cô lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ bối rối và nghi hoặc: "Không

phải, thứ bên trong, tôi không biết có được coi là con người hay không." Trước đó, họ đã mua mấy chiếc máy quay video kiểu cũ ở Cát Lâm, những chiếc máy này được Trần Mộc đặc biệt mua rồi gửi về nhà mình.

Tuy nhiên, hắn không muốn A Ninh biết địa chỉ cụ thể của mình – mặc dù có thể A Ninh đã biết qua một kênh nào đó – nên hắn đã sai Vương Minh đến nhà lấy mấy thiết bị này về, và kết nối chúng trong một căn phòng khuất của tiệm đồ cổ.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, họ tập trung ngồi trước chiếc tivi nhỏ mờ ảo trong tiệm, chuẩn bị phát cuốn băng video chưa từng xem.

Khi Trần Mộc nhẹ nhàng nhấn nút phát, tất cả mọi người đều nín thở.

Trên màn hình đầu tiên xuất hiện tiếng "xè xè" chói tai và những đốm tuyết trắng nhấp nháy không ngừng, sau đó dần dần hiện ra từng khung hình.

Lần này hiện ra là cảnh bên trong một ngôi nhà kiểu cũ đầy cảm giác hoài niệm.

Trần Mộc lúc đầu nhìn thấy cảnh này, tim không khỏi đập mạnh một cái, nhưng rất nhanh hắn đã nhận ra căn phòng này thực ra hoàn toàn khác với bối cảnh trong cuốn băng đã xem ở tỉnh Cát Lâm: căn phòng ở đây trông rộng rãi và thoáng đãng hơn, bốn bức tường được sơn lại, thậm chí còn có thể mơ hồ nhận ra mùi hương gỗ thông thoang thoảng tỏa ra từ màn hình tivi; những món đồ trang trí cũng không còn như cũ, mà đã được thay bằng một loạt đồ thủ công mỹ nghệ và đồ nội thất có phong cách khác nhau nhưng tinh xảo… Tất cả những điều này đều ngụ ý rằng địa điểm quay phim có lẽ đã được đổi sang một vị trí mới, còn nơi này cụ thể ở đâu?

Mọi người trong lòng đều mờ mịt.

Nhớ lại khi còn ở Cát Lâm, mấy người họ đã từng nghiên cứu kỹ lưỡng hai tài liệu video trước đó, xem đi xem lại vô số lần nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ điểm bất thường hay manh mối có giá trị nào; giờ đây có trong tay tư liệu video mới, tự nhiên hy vọng có thể tìm thấy bước đột phá hoặc một số bằng chứng quan trọng, vì vậy mọi người đều mang tâm trạng thấp thỏm bất an nhưng cũng đầy mong đợi quyết định xem lại đoạn phim này một cách cẩn thận.

Vương Minh cẩn thận pha cho mỗi người một ấm trà, nước nóng và lá trà va vào nhau tạo ra hương thơm thoang thoảng, từ từ lan tỏa trong nội đường.

Bàn Tử chẳng hề khách sáo, vừa vào phòng đã ngả người một cách bệ rạc lên chiếc ghế tựa thoải mái của Trần Mộc, cả người lún sâu vào tấm đệm mềm mại, nhắm mắt như muốn tận hưởng một giấc ngủ trưa ngắn.

Điều này khiến Trần Mộc, người vốn đang ngồi ở đó, đành phải lúng túng đứng dậy, di chuyển sang chiếc ghế đẩu bên cạnh, cố gắng không để mình tỏ ra quá để tâm.

Thấy tình cảnh này, Trần Mộc đưa mắt ra hiệu cho Vương Minh, ý bảo anh ta mau ra ngoài trông coi cửa tiệm.

Nhận được ám hiệu, Vương Minh gật đầu, rón rén bước ra khỏi nội đường, để lại sau lưng tiếng bước chân yếu dần.

Cùng lúc đó, để tránh ngồi quá gần A Ninh bên cạnh, Trần Mộc cẩn thận di chuyển vị trí cơ thể, như thể giữa hai hành tinh tồn tại một khoảng cách an toàn không thể vượt qua.

Mà A Ninh lúc này lại tạo thành một sự tương phản rõ rệt với vẻ hoạt bát, cởi mở trước đây.

Cô căng thẳng nét mặt, đôi môi mím chặt, đôi mắt không còn vẻ lanh lợi thường ngày, thay vào đó là sự nghiêm trọng chưa từng có, giống như một mặt hồ bị mây đen che phủ những gợn sóng, khiến người ta vừa e ngại lại khó đoán.

Họ đang ở bên trong một công trình kiến trúc cổ kính và sâu thẳm, toàn bộ không gian vì lâu ngày không được tu sửa mà trở nên đặc biệt u ám, chỉ có những tia sáng yếu ớt lọt qua khe cửa sổ mới mang lại cho nơi này vài phần sinh khí.

Ánh sáng này xuyên qua những ô cửa sổ hoa bằng gỗ mục nát chiếu vào phòng, những hoa văn tinh xảo phức tạp trên đó đã sớm phai màu theo dòng chảy thời gian, trở nên mờ mịt không rõ, nhưng vẫn lờ mờ thấy được vẻ huy hoàng ngày trước.

Giữa những mảng màu loang lổ đó, có thể thấy trong phòng ngoài Trần Mộc và những người khác ra thì không có ai.

Đột nhiên, Bàn Tử mở bừng mắt, dùng khóe mắt liếc trộm Trần Mộc đang có vẻ lơ đãng uống trà bên cạnh, rồi giơ một tay lên nhẹ nhàng ra hiệu, ý hỏi Trần Mộc: nội dung đoạn video này có giống với hình ảnh ghi trên cuốn băng mà Muộn Du Bình đưa cho cậu ta trước đó không?

Trần Mộc ngây người vài giây mới hoàn hồn, sau đó chậm rãi lắc đầu tỏ ý phủ định.

Câu trả lời này rõ ràng nằm ngoài dự đoán của Bàn Tử, chỉ thấy cậu ta nhanh chóng xoay người, đôi mắt nhỏ mà sáng quắc dán chặt vào màn hình thiết bị phát, cố gắng tìm ra dù chỉ một chút manh mối có giá trị để giải đáp nghi hoặc.

Tuy nhiên, trong một phút tiếp theo, hình ảnh trên màn hình gần như không có gì thay đổi, chỉ có vài đốm tuyết nhiễu thỉnh thoảng nhảy qua nhắc nhở người xem rằng nó vẫn đang hoạt động bình

thường.

Mỗi khi như vậy, lòng những người ngồi xung quanh lại không tự chủ được mà dâng lên một cảm giác bất an và căng thẳng khó tả, như thể trong không khí ẩn giấu một sức mạnh vô hình đang âm thầm tích tụ năng lượng chờ đợi thời khắc bùng nổ… Trần Mộc đã có kinh nghiệm tương tự, trong lòng vẫn khá bình tĩnh, nhưng Bàn Tử thì rõ ràng có chút không giữ được bình tĩnh.

Cậu ta quay sang A Ninh, có phần sốt ruột: "Trần Mộc nói rồi, cô Ninh, có phải cô lấy nhầm băng rồi không?" A Ninh dường như hoàn toàn không để ý đến câu hỏi của Bàn Tử, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Trần Mộc.

Mà Trần Mộc lúc này đang nín thở, vì từ kinh nghiệm trước đó hắn đã biết, cuốn băng này cũng là băng ghi hình giám sát.

Cảnh nội đường không một bóng người trong mắt hắn là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng một khi A Ninh đã chọn chiếu đoạn này, vậy thì chắc chắn sau một thời điểm nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó khác thường.

Thấy Trần Mộc và A Ninh đều chìm vào im lặng, Bàn Tử cảm thấy vô vị, bèn cầm ly trà trên bàn lên nhấp một ngụm, định nhân cơ hội rời khỏi không gian ngột ngạt này.

Đúng lúc đó, một bàn tay lặng lẽ đặt lên vai cậu ta – đó là tay của Trần Mộc, qua hành động này để báo cho đối phương biết bây giờ chưa phải lúc đi.

Bị bạn thân ngăn cản, Bàn Tử đành miễn cưỡng ngồi lại vị trí của mình, nhưng vẻ mặt bồn chồn không yên của cậu ta lại lộ ra không chút che giấu: lúc thì gãi đầu, lúc lại vò áo, như thể cả người tràn đầy năng lượng cần được giải phóng.

Dù trong lòng cũng có chút bất mãn với trạng thái im lặng này, Trần Mộc vẫn quyết định kiềm chế cảm xúc sắp bùng nổ của mình, dù sao lúc này điều quan trọng nhất là giữ cho đầu óc tỉnh táo và lạnh lùng.

Thế là hắn lại tập trung toàn bộ sự chú ý vào màn hình với khung cảnh tĩnh lặng không tiếng động nhưng lại ẩn chứa khí tức quỷ dị, chỉ cảm thấy chính mình cũng có một sự thôi thúc không thể chờ đợi muốn dùng nút tua nhanh để mọi chuyện kết thúc càng sớm càng tốt.

Đột nhiên, A Ninh, người vẫn im lặng điều khiển máy, đột ngột thẳng lưng, và ra một hiệu tay, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người trong phòng.

Theo sau động tác chỉ dẫn của cô, Trần Mộc và Bàn Tử lập tức điều chỉnh tư thế, chăm chú nhìn vào chiếc màn hình nhỏ phía trước dường như ẩn chứa vô số bí ẩn.

Chỉ thấy, giữa căn phòng bị bóng tối bao trùm, một vệt màu xám đen từ từ di chuyển ra, bóng dáng của nó mờ ảo có thể thấy được, nhưng lại trông vô cùng mơ hồ.

Cùng với sự di chuyển chậm chạp của nó, mỗi bước đi dường như vô cùng khó khăn, giống như một người say rượu nặng đang cố gắng kiểm soát quỹ đạo hành động của mình, kỳ dị vô cùng.

Chương 1247

Trần Mộc nuốt nước bọt một cách khó nhọc, cổ họng phát ra tiếng động nhỏ.

Nhịp tim của hắn dường như cũng tăng nhanh trong khoảnh khắc này, vài phỏng đoán có thể xảy ra nhanh chóng lướt qua trong đầu hắn: có phải là ai đó đang chơi khăm không?

Hay đây thực sự là một hiện tượng siêu nhiên nào đó?

Tuy nhiên, dù thế nào đi nữa, nỗi sợ hãi và nghi ngờ khi đối mặt với những điều chưa biết khiến hắn không khỏi trở nên căng thẳng.

Thời gian như bị kéo dài vô hạn trong khoảnh khắc này, nhưng rất nhanh sau đó, bóng người vốn mơ hồ không rõ kia đã trở nên ngày càng rõ ràng hơn.

Khi nó cuối cùng cũng từ từ di chuyển đến vị trí bên cửa sổ, sự thật cũng theo đó được phơi bày – thì ra bóng người đó không có khả năng đứng thẳng để đi, mà hoàn toàn dựa vào tứ chi bò sát mặt đất, giống hệt như một loài động vật.

Người này mặt mũi mơ hồ, khó có thể nhận ra giới tính cụ thể, chỉ thấy mái tóc rối bù như cỏ dại che gần hết khuôn mặt, trên người mặc một bộ quần áo rách nát, màu sắc ảm đạm, nhìn từ xa giống như một lớp vải xám quấn quanh cơ thể gầy gò của người đó.

Trang phục này không khỏi khiến người ta liên tưởng đến cảnh người chết nhập liệm, mang lại một cảm giác nặng nề và bi thương khó tả.

Cùng với việc sinh vật không rõ này tiếp tục khó khăn tiến về phía trước, tư thế của nó lại càng trông dị thường: hai chân cong queo, hai

đầu gối, hai tay chống xuống đất để tạo lực đỡ; mỗi bước đi đều chậm chạp và đầy gian nan.

Cảnh tượng này không khỏi khiến Trần Mộc nhớ đến một vụ án có thật nào đó mà hắn từng xem trên mạng – không khí trong phòng cực kỳ ngột ngạt và im lặng, mọi người nín thở chăm chú nhìn vào mọi thứ đang phát trên màn hình, không ai muốn làm phiền khoảnh khắc tĩnh lặng và quỷ dị này.

Cho đến cuối cùng, khi vị khách không mời đó dần biến mất khỏi tầm quay của camera giám sát, toàn bộ màn hình lại trở về vẻ bình thường, yên tĩnh không tiếng động như lúc đầu… nhưng lúc này trong lòng mỗi người đã không còn bình tĩnh như trước nữa.

Toàn bộ quá trình kéo dài hơn bảy phút, điều khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu là, trong hình ảnh hoàn toàn không có âm thanh.

Nhìn một bóng người lặng lẽ bò chậm trên mặt đất, sự tĩnh lặng quỷ dị đó cùng với hành động của nó mang lại một cảm giác bất an gần như khiến người ta nghẹt thở.

Mỗi một hành động nhỏ, trong sự tĩnh lặng đều bị khuếch đại, khiến dây thần kinh của người quan sát căng lên đến cực điểm.

A Ninh nắm chặt nút tua lại trên điều khiển từ xa, tua lại đoạn video này về đầu, rồi lại nhấn nút phát một lần nữa.

Lần này cô chọn tạm dừng ở một khoảnh khắc nhất định, quay sang mọi người nói: "Thực ra trọng điểm chính là ở khung hình mà chúng ta vừa dừng lại." "Lời này của cô rốt cuộc có ý gì?" Bàn Tử nhíu mày nhìn sang Trần Mộc bên cạnh, nghi hoặc hỏi, "Người xuất hiện trước ống kính này, là ai vậy?" "Chính tôi cũng hoàn toàn không biết!" Trần Mộc mặt đầy vẻ bất lực và bối rối, trong lòng càng thêm khó hiểu: vốn tưởng có thể gặp lại gương mặt quen thuộc đó trong phim – Hoắc Linh, kết quả lại là một nhân vật không rõ.

Điều này khiến hắn không khỏi bắt đầu suy đoán, lẽ nào người trước mắt này chính là người bí ẩn đã gửi gói hàng trước đó?

Nhưng nhìn vào bóng dáng còng lưng trong video, nếu tất cả những điều này thật sự là do Hoắc Linh làm, có phải có nghĩa là khi cô ấy quay đoạn phim này, cơ thể đã suy yếu đến mức không thể đứng vững?

Đối với tất cả những nghi vấn này, Bàn Tử quay sang nhờ sự giúp đỡ của A Ninh trông có vẻ bình tĩnh hơn, cố gắng tìm hiểu xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, và đoạn video này rốt cuộc đã quay những nội dung gì.

Tuy nhiên, A Ninh không trực tiếp đưa ra câu trả lời, mà lại đặt ra câu hỏi của riêng mình: "Các anh nói xem, qua những đoạn phim này, mỗi người các anh đã thấy gì?

Cảm nhận được gì?" "Này, đây chẳng phải là chuyện rõ như ban ngày sao." Bàn Tử dùng giọng oang oang đặc trưng của mình trả lời, "Chẳng phải là một ông già lưng còng đang cố gắng di chuyển từ từ dọc theo một bên sàn nhà sang bên kia sao!

Ngoài việc có chút rợn người ra, thực sự không thấy có gì đặc biệt." A Ninh không để ý đến cậu ta, mà lại nhìn Trần Mộc với ánh mắt đầy ẩn ý, giọng điệu dường như ẩn chứa một sự thăm dò nào đó: "Anh thì sao?" Ánh mắt của cô như ngọn đuốc, dường như muốn xuyên qua biểu cảm của Trần Mộc để nhìn thấu một số bí mật không ai biết.

Ánh mắt này khiến không khí lan tỏa một chút căng thẳng tinh vi, bầu không khí trong phòng trở nên vô cùng nặng nề.

Trần Mộc bị câu hỏi đột ngột của A Ninh làm cho có chút bối rối, hắn hơi nhíu mày, nghi hoặc hỏi lại: "Chẳng lẽ không phải như vậy sao?

Sao tôi lại cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như thế." Cô nheo mắt, đôi mắt trong veo ấy lúc này lóe lên tia sáng khó hiểu và kinh ngạc: "Anh… không cảm nhận được điều gì khác lạ hay đặc biệt sao?

Có thể là một hình ảnh đột nhiên hiện ra, hoặc một cảm giác bất an vô cớ trong lòng, bất kỳ thay đổi nhỏ nào." Trần Mộc hoàn toàn không hiểu A Ninh rốt cuộc đang hỏi cái gì, chỉ có thể quay đầu nhìn Bàn Tử bên cạnh tìm kiếm sự ủng hộ, nhưng Bàn Tử lúc này lại đang toàn tâm toàn ý chú mục vào cuốn băng video, thỉnh thoảng miệng sẽ phát ra vài tiếng "ừ ừ" đồng tình để tỏ ra mình đang tập trung vào nội dung, và lắc đầu tỏ ý mình cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, ánh mắt của A Ninh càng thêm sâu thẳm, như thể đang cố gắng xuyên qua vẻ ngoài để nhìn thẳng vào bí mật sâu thẳm trong lòng đối phương. "Được rồi," cuối cùng cô cũng lên tiếng, giọng nói có chút mệt mỏi nhưng không mất đi sự kiên định, "Nếu đã vậy, chúng ta hãy xem cuốn băng thứ hai.

Chỉ là trước đó, tôi hy vọng anh có sự chuẩn bị – dù là chuẩn bị về mặt tâm lý hay tinh thần cũng được." Cùng với tiếng nói vừa dứt, cuốn băng mới từ từ trượt vào đầu máy VCR, nhưng lần này cô không phát từ đầu, mà nhanh chóng tua đến khoảng 15 phút rồi tạm dừng.

Đúng lúc Trần Mộc tưởng rằng sắp được xem thông tin quan trọng, giọng nói của A Ninh lại lững lờ vang lên: "Trước khi xem phần tiếp theo, có lẽ anh nên hít một hơi thật sâu, để bản thân thư giãn một chút." Dù nghe có vẻ như là lời quan tâm, nhưng trong bầu không khí hiện tại, câu nói này vô hình trung lại mang đến cho Trần Mộc một chút áp lực, khiến hắn không kìm được mà cũng làm một động tác hít sâu.

Cùng lúc đó, Bàn Tử bên cạnh vốn không kìm được lòng hiếu kỳ đã không nhịn được lẩm bẩm một câu: "Xem cô căng thẳng thành cái dạng gì rồi kìa?

Cũng quá coi thường người khác rồi đấy?

Đừng thấy bây giờ cô có vẻ ra oai thế, thật ra anh em Tiểu Trần của chúng tôi đã trải qua không ít sóng gió rồi đấy!

Núi tuyết và biển lớn cậu ấy đều đã xông pha không ít, sóng to gió lớn nào chưa từng thấy?

Làm gì có thứ gì có thể dễ dàng dọa được cậu ấy!

Hơn nữa, đừng có lúc nào cũng ra vẻ thần bí như vậy được không?" Một tràng lời lẽ hùng hồn của Bàn Tử lập tức phá vỡ bầu không khí căng thẳng ban đầu, căn phòng lại khôi phục được vài phần sinh khí.

Trần Mộc không đáp lại Bàn Tử nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, ra hiệu cho A Ninh có thể bắt đầu.

Trong căn phòng quen thuộc của tiệm, hắn tự tin ngồi bên cạnh, trong lòng chắc chắn, dù cho hình ảnh sắp xem có kinh khủng đến đâu, cũng không đến mức khiến một người từng trải qua bao sóng gió như hắn cảm thấy thực sự sợ hãi.

A Ninh lườm Bàn Tử một cái, trong mắt đầy vẻ không vui, nhưng vẫn làm theo kế hoạch ban đầu, khởi động lại máy phát.

Màn hình lại hiện ra trước mặt họ, vẫn là nội đường u ám và đầy khí tức quỷ dị đó.

Nhưng lần này, góc quay của camera rõ ràng đang rung lắc, như thể có một bàn tay vô hình đang cố gắng điều chỉnh vị trí tốt nhất, cố gắng nắm bắt một khoảnh khắc nào đó.

Sự rung động này kéo dài khoảng hai phút, trong thời gian đó cả căn phòng tràn ngập một bầu không khí bất an, khiến người ta không khỏi tim đập nhanh hơn.

Cho đến khi ống kính cuối cùng cũng ổn định lại, cảm giác ngột ngạt trong không khí mới dịu đi một chút.

Sau đó, từ phía dưới màn hình từ từ hiện lên một vật thể không rõ – đó thực ra là một gương mặt người.

Ban đầu do vấn đề lấy nét và khoảng cách quá gần, gương mặt này trông rất mơ hồ, khiến người ta không thể nhận ra ngay là ai.

Nhưng dù vậy, dựa vào kinh nghiệm tích lũy nhiều năm, Trần Mộc vẫn gần như ngay lập tức xác định, đây không phải là Hoắc Linh đã được nhắc đến trước đó.

Cùng với việc nhân vật trong hình từ từ lùi ra xa một chút, một người đàn ông mặc trang phục giống như bộ liệm phục màu xám hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Anh ta co quắp trên mặt đất không ngừng run rẩy, mái tóc dài rối bù che khuất đôi mắt, tạo cho người ta một ấn tượng cực kỳ yếu đuối và tuyệt vọng.

Mặc dù người đàn ông cố hết sức tránh ống kính, nhưng sau vài lần giãy giụa, cuối cùng vẫn bị buộc phải đối mặt với ống kính máy quay lạnh lùng vô tình để lộ ra dung mạo thật.

Ngay tại khoảnh khắc đó, Bàn Tử, người vẫn im lặng nhưng rõ ràng đang trong trạng thái cực kỳ căng thẳng, đột nhiên hét lên một tiếng kinh hoàng tột độ, rồi nhanh chóng quay đầu nhìn sang Trần Mộc bên cạnh để tìm kiếm sự an ủi hoặc giúp đỡ; cùng lúc đó, ngay cả Trần Mộc, người đã thấy vô số chuyện kỳ lạ, tự cho mình tâm tính kiên cường như sắt thép, cũng cảm nhận được một cảm giác sợ hãi

khó tả như một lưỡi dao sắc lạnh từ sống lưng đâm thẳng vào não tủy, khiến hắn không kìm được mà trợn tròn hai mắt, há hốc miệng, ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp và khó khăn, như thể giây tiếp theo sẽ ngã xuống vì ngạt thở… Trên màn hình, gương mặt đó quen thuộc đến lạ thường, ánh mắt điên loạn, hệt như một kẻ điên mất phương hướng, đang tìm kiếm thứ gì đó khắp nơi.

Trần Mộc phải mất mấy giây mới kinh hoàng nhận ra – đó lại chính là Trần Mộc!

Cảm giác không thể tin nổi đó như một con dao nhọn băng giá, lập tức đâm xuyên qua trái tim hắn, khiến hắn cảm thấy một luồng khí lạnh không thể kìm nén.

Lâu Ngoại Lâu không xa tiệm của Trần Mộc, hắn gần như vừa chạy vừa lăn về, trong lòng đầy lo lắng và nghi hoặc.

Lúc này đang là chạng vạng tối, hoàng hôn nhuộm đỏ cả bầu trời, càng làm cho sự vội vã này thêm một chút căng thẳng khó tả.

Vương Minh đúng năm giờ mười lăm là tan làm, là người không bao giờ ở lại thêm dù chỉ nửa phút, quả nhiên, cửa tiệm đã bị khóa chặt.

Chương 1248

Trần Mộc lấy chìa khóa ra vội vàng mở khóa, sau cánh cửa là một sự im lặng tuyệt đối, không khí lan tỏa một mùi vị bất an.

Xuyên qua sảnh tiệm tĩnh lặng, Trần Mộc đi thẳng vào nội đường, nơi cất giữ những cuốn băng video mà A Ninh mang đến.

Nhưng bây giờ chúng không còn quan trọng nữa, Trần Mộc chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy mấy cuốn băng video của riêng mình.

Bàn Tử theo sát phía sau vào phòng, thấy Trần Mộc vội vã như vậy cũng nhanh chóng tiến lên giúp đỡ, nhanh nhẹn cắm điện.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là, Trần Mộc không hề có ý định xem lại băng video, mà lại bắt đầu lục lọi các ngăn kéo, tìm kiếm công cụ gì đó trong đống lộn xộn.

Không lâu sau, trong tay hắn có thêm một chiếc tuốc nơ vít, trên mặt mang một vẻ quyết tâm và chấp nhất chưa từng có. "Cậu định làm gì vậy?" Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc nhìn hành động của Trần Mộc hỏi.

Nhưng lúc này Trần Mộc hoàn toàn không có tâm trí để ý đến sự tò mò của đối phương, trong đầu hắn đang vận hành nhanh chóng, cố gắng ghép nối lại những đáp án có thể ẩn sau sự việc.

Hắn cho rằng chỉ cần giải quyết được một mắt xích quan trọng nào đó, có lẽ sẽ có thể vén được bức màn sương mù bao phủ tất cả những điều này.

Mặc dù suy đoán này mới chỉ là ý tưởng chưa được chứng thực trong đầu, nhưng hắn lại có một trực giác mạnh mẽ mách bảo rằng:

nếu không lầm, chuyện này thực ra đơn giản hơn vẻ bề ngoài rất nhiều, thậm chí chính hắn trước đây đã từng có nhiều kinh nghiệm tương tự… Hai cuốn băng video nằm im lìm trên bàn, trong đó một cuốn có vỏ ngoài trông đặc biệt cũ kỹ.

Trần Mộc cầm cuốn băng này lên, cho vào chiếc máy quay cũ.

Cùng với tiếng máy "chít chít" vận hành vang lên, màn hình dần sáng lên – nhưng ngoài dự đoán, hình ảnh lại là một khoảng trống.

Phát hiện này khiến trong lòng hắn dâng lên một cảm giác khó tả.

Nói cách khác, nội dung bên trong vốn không quan trọng, thứ mấu chốt thực sự chính là bản thân vật chứa đựng vật lý này – cuốn băng video.

Bất kể bên trong trống rỗng hay có ghi lại hình ảnh nào đó, thực tế không liên quan gì đến mục đích của họ.

Nghĩ đến đây, hắn bừng tỉnh: người gửi cuốn băng trống này chỉ có một ý đồ, đơn giản và trực tiếp, đó là muốn thông qua nó để truyền đạt thông tin khác.

Mà suy nghĩ này không phải là vô căn cứ; rất nhanh sẽ có thể được chứng thực.

Trở về phòng của mình, ký ức kéo hắn về những ngày còn học trung học, lén lút mày mò các loại đồ chơi.

Lòng hiếu kỳ và ham muốn khám phá lúc đó dường như chưa bao giờ phai nhạt, đối với việc tháo dỡ các thiết bị điện tử cũng khá có kinh nghiệm.

Thế là, dưới bàn tay quen thuộc, chẳng mấy chốc đã tháo rời toàn bộ hộp băng, để lộ ra lớp vỏ nhựa bên trong.

Ngay khi hắn nhẹ nhàng bóc một lớp màng mỏng, Bàn Tử đứng

bên cạnh quan sát đột nhiên kêu lên kinh ngạc: "Ôi trời!" Ngay sau đó, khi Trần Mộc nhẹ nhàng nhấc mặt sau của một bên vỏ nhựa của cuốn băng lên, quả nhiên thấy một mảnh giấy, dán chặt vào đó, rõ ràng là có chủ ý.

Thấy cảnh này, Bàn Tử kinh ngạc không thôi: "Tổ cha nó, sao lại nghĩ ra được chuyện giấu đồ ở đây?" Đối với điều này, Trần Mộc chỉ nở một nụ cười nhạt, không trực tiếp trả lời câu hỏi của bạn mình, mà dùng tay vỗ vào vai đối phương, nhẹ nhàng nói: "Thực ra, đây cũng là do chính cậu cho tôi linh cảm đấy." Nói xong câu đó, hắn cẩn thận gỡ vật đó ra khỏi lớp vỏ bên trong, xem xét kỹ nội dung.

Đột nhiên, "Ái chà!" một tiếng bật ra, như thể bị thứ gì đó đánh trúng – thông tin ghi trên tờ giấy này khiến tâm trạng hắn trở nên vô cùng phức tạp… Đó là một tờ giấy ghi chú đã ngả vàng, mép đã có chút sờn, trên đó có mười mấy chữ được viết rất nguệch ngoạc… Nét mực lúc đậm lúc nhạt, cho thấy tâm trạng người viết lúc đó vô cùng gấp gáp và căng thẳng.

Tỉnh Thanh Hải, thành phố Cách Nhĩ Mộc, đường Côn Luân, ngõ Đức Nhi Tham, số 349-5.

Con đường này tuy không mấy nổi bật trong một thành phố không lớn như Cách Nhĩ Mộc, nhưng đối với bất kỳ ai biết chữ Hán, địa chỉ này lại ghi rõ một vị trí xác định.

Nơi này nằm ở rìa phía bắc thành phố, ngay sát một mảnh đất chưa được phát triển hoàn toàn, vẫn còn lưu giữ lại một vài căn nhà cũ cùng hơi thở của ngày xưa. "Hắc!" Trần Mộc bất giác thốt lên một tiếng mang theo chút âm hưởng kinh kịch, hắn đưa tay lau đi những giọt mồ hôi li ti trên trán, tim lại không khỏi đập nhanh mấy phần, khóe miệng khẽ nhếch lên, để lộ nụ cười khó che giấu.

Sau bao nhiêu ngày nỗ lực suy đoán và tìm kiếm, cuối cùng cũng

có một việc được chứng thực, điều này khiến hắn vừa phấn khích vừa nhẹ nhõm — hóa ra chân tướng ẩn sau những suy nghĩ phức tạp đó không khó nắm bắt như tưởng tượng.

Đối với việc làm sao để gửi mẩu giấy quan trọng này đi, người gửi đã dùng một phương pháp khá khéo léo.

Có thể nói cách làm này là một mũi tên trúng hai đích: một mặt, có thể đảm bảo tránh được bất kỳ sự phá hoại nào trong quá trình vận chuyển đường dài, bảo toàn thông tin nguyên vẹn; mặt khác, trong trường hợp lỡ bị người khác phát hiện trên đường, cũng có thể khiến người ta tạm thời bỏ qua tầm quan trọng của nó.

Đặc biệt là khi trong những vật phẩm mang theo còn giấu một thứ khác đủ sức thu hút toàn bộ sự chú ý của đối phương thì hiệu quả càng tốt hơn — đó chính là một cuốn băng ghi hình được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Lúc này, đứng trên con phố vắng lặng, lòng Trần Mộc tỉnh táo lạ thường.

Hắn đã vô cùng chắc chắn người mình cần đề phòng chính là ai — chính là chú Ba Ngô của hắn.

Bởi vì nội dung trong đoạn băng ghi hình đó có sức chấn động cực mạnh, chỉ có tự mình trải nghiệm mới có thể hiểu được ý nghĩa ẩn giấu bên trong; và từ tình hình hiện tại xem ra, vị thúc thúc này quả thực đúng như dự liệu, đã dồn toàn bộ tâm sức vào việc nghiên cứu các chi tiết trong băng.

Chuyện này chỉ cần suy luận một chút là rõ như ban ngày, vì nếu người kia gửi thẳng địa chỉ này qua, trong cục diện hỗn loạn và đầy biến số đó, vật này chắc chắn sẽ rơi vào tay chú Ba Ngô.

Giống như số phận của bản sao Chiến quốc bạch thư nhận được

lúc đầu, trở thành con bài trong tay kẻ khác.

Đằng sau thủ pháp cẩn trọng này ẩn giấu một thái độ thận trọng không thể nói thành lời.

Nghĩ thông suốt điểm này, tâm trạng Trần Mộc tức thì trở nên vô cùng thoải mái, như thể đã gạt đi lớp sương mù dày đặc bấy lâu nay che phủ trong lòng.

Ngay sau đó, hắn lại vội vàng mở một phong bì khác, lần này bên trong không còn là mẩu giấy nhỏ ghi đầy thông tin chi chít, mà là một chiếc chìa khóa đồng cũ kỹ, nặng trĩu dấu vết thời gian.

Nhìn kỹ, đó chính là kiểu chuyên dụng cho khóa 480 phổ biến nhất và mang tính biểu tượng nhất của những năm tám mươi thế kỷ trước — một biểu tượng kinh điển mang theo biết bao câu chuyện và ký ức.

Cẩn thận nhặt chiếc chìa khóa trông có vẻ bình thường nhưng lại không tầm thường này lên và xem xét, có thể thấy do năm tháng đã lâu, bề mặt kim loại vốn lấp lánh ánh vàng nay đã bị thời gian ăn mòn trở nên có chút xỉn màu và đen đi.

Điều càng gây chú ý hơn là ở gần phần tay cầm còn dán một miếng băng dính trong suốt rõ ràng đã trải qua mưa gió, trên mẩu giấy nhỏ hơi ngả vàng nhưng vẫn nhìn rõ được viết nguệch ngoạc mấy con số: 306.

Nhìn chuỗi số không mấy nổi bật nhưng có thể hé lộ thông tin quan trọng nào đó, Bàn Tử đứng bên cạnh khẽ nói: "Hầy!

Xem ra người ta không chỉ muốn cậu chủ động tìm đến cửa đâu, mà còn sắp xếp sẵn chỗ ở cho cậu rồi đấy." Nghe vậy, Trần Mộc vốn đang chìm trong suy tư bỗng ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa như được phủ một màu sắc thần bí trước mắt và chiếc chìa khóa tượng trưng cho quyền lực "đi vào" đang nắm chặt trong tay, rơi vào im lặng

ngắn ngủi. "Bàn Tử nói có lý." Hắn thầm nghĩ, "Có lẽ đúng như cậu ta đoán, người bạn chưa từng gặp mặt kia quả thực có ý dẫn mình đến một địa điểm cụ thể để khám phá những bí mật chưa biết; vậy nếu đã sắp xếp thứ giống như 'thư mời' thế này, nói không chừng khi mình đến nơi sẽ chẳng thấy bóng dáng đối phương đâu, người đó chỉ hy vọng mình có thể tự mình vén màn mọi thứ được cất giấu trong căn phòng này?" Nghĩ đến đây, một nét kiên định xen lẫn mong chờ lặng lẽ hiện lên trên gương mặt hắn.

Trần Mộc đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, lẽ nào căn nhà cũ nát kia thực sự là nhà của Tiểu Ca?

Có lẽ anh ấy đã dự cảm được rằng mình có thể sẽ không bao giờ quay về đó được nữa.

Cho nên trước khi đi, anh ấy đã chọn cách ủy thác cho một người nào đó, có thể là người tốt cuối cùng anh ấy gặp trong đời, gửi chìa khóa cho Trần Mộc?

Đây không chỉ đơn giản là giao lại một căn nhà cho hắn, đúng không?

Có lẽ Tiểu Ca muốn thông qua cách này để lại cho Trần Mộc một thứ gì đó, dù là một mảnh ký ức, hay là một loại thông tin đặc biệt nào đó?

Nếu thật sự nghĩ như vậy, đến căn nhà đó khám phá một phen có lẽ có thể hé lộ một vài manh mối về quá khứ của vị Tiểu Ca thần bí kia.

Nhưng dù nghĩ vậy, Trần Mộc vẫn cảm thấy mọi chuyện quá đỗi kỳ lạ và không chân thực.

Rốt cuộc, trong một xã hội thay đổi nhanh chóng như vậy, ai có thể ngờ một người lại có sự sắp đặt như thế này?

Hơn nữa, điều càng khiến người ta khó hiểu là, theo logic này, liệu trong hai cuốn băng cũ trong tay A Ninh có ẩn giấu bí mật kinh người hơn không?

Những tư liệu hình ảnh đó có lẽ cũng ẩn giấu thông tin then chốt cũng không chừng.

Chương 1249

Đêm đó đối với Trần Mộc dài đằng đẵng và khó chịu lạ thường.

Nằm trằn trọc trên chiếc giường đơn bằng gỗ cứng, hắn cố ép mình chìm vào giấc ngủ nhưng không tài nào khiến trái tim phiền muộn bình tĩnh lại được.

Trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường đã vương vãi mấy mẩu thuốc lá, không khí thoang thoảng mùi thuốc lá — Trần Mộc, người thường ngày chỉ hút một hai hơi để tìm kiếm sự an ủi khi tâm trạng đặc biệt tồi tệ, lúc này lại không ngừng châm điếu mới rồi lại vứt đi mẩu thuốc còn chưa cháy hết.

Nhưng dù bao nhiêu cũng không thể xoa dịu sự lo lắng bất an trong lòng, nỗi băn khoăn sâu sắc ấy như màn đêm bao trùm lấy tâm trí hắn.

Hồi tưởng lại một loạt sự kiện đã trải qua trong thời gian này: từ lúc vô tình nhận được đoạn băng ghi hình kiểu cũ mờ mịt đó, cho đến hôm nay phát hiện ra bí ẩn đằng sau, chỉ mới vài tháng mà thôi.

Tuy nhiên, mỗi lần hiểu thêm một chút, mỗi lần vô tình hé lộ lại dường như luôn khiến toàn bộ sự việc trở nên rối rắm phức tạp, khó lường hơn...

Thực ra, bí mật của cuốn băng tuy đã bị Trần Mộc phát hiện, nhưng điều thực sự khiến Trần Mộc phiền lòng, vẫn là nội dung của nó.

Những nội dung này dường như mang một sức mạnh thần bí không thể diễn tả, bất kể đối phương muốn dùng nội dung trong đó để che đậy, hay chỉ là tiện tay lấy hai cuốn, đều có thể khiến người ta dán chặt mắt vào màn hình, không thể dời đi.

Hình ảnh trong băng vô cùng chân thực, chi tiết được khắc họa sống động như thật, thậm chí có thể cảm nhận được sự thay đổi độ ẩm tinh vi trong không khí lúc ghi hình.

Mỗi một động tác, mỗi một gương mặt, mỗi một lần thay đổi ánh sáng, đều như đang kể lại những câu chuyện chưa từng được nói ra.

Và những cảnh tượng, câu chuyện này, rõ ràng là không thể làm giả bằng các phương tiện kỹ thuật thông thường.

Nghĩ đến đây, Trần Mộc bất giác lắc đầu, một người gần như mù tịt về công nghệ như hắn làm sao có thể quen thuộc với những phần mềm chỉnh sửa video phức tạp đó được?

Vậy vấn đề là — cuốn băng này rốt cuộc là do ai làm ra?

Điều càng khiến Trần Mộc nghi hoặc hơn là, hai cuốn băng trong tay hắn tuyệt đối không phải là tất cả.

Dựa trên chút hiểu biết sơ sài của hắn về kỹ thuật ghi hình, để ghi lại một chu kỳ hai mươi bốn giờ hoàn chỉnh, có lẽ cần tiêu tốn khoảng tám cuốn băng như vậy.

Nói cách khác, thứ được gửi cho Trần Mộc chỉ là phần nổi của tảng băng chìm — một cuốn không có gì, cuốn còn lại thì chứa đầy những đoạn phim chân thực gây chấn động.

Từ đó có thể suy ra, người quay phim chắc chắn sở hữu một lượng lớn tư liệu ghi hình tương tự, và khi chọn gửi cho hắn đã cố ý lựa chọn.

Suy luận này khiến Trần Mộc cảm thấy sống lưng lạnh toát, đồng thời cũng khơi dậy lòng hiếu kỳ sâu thẳm trong hắn: những phần còn lại chưa được gửi đi rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật?

Còn về việc tại sao lại thấy "Hoắc Linh" cũng như một bóng người khác trông giống hệt mình đang theo dõi sát sao hành vi của ai

đó trong băng, Trần Mộc đến nay vẫn không có chút manh mối nào.

Rõ ràng, việc làm này đằng sau ắt có một nguyên nhân quan trọng, tuyệt đối không chỉ đơn giản là để tìm thú vui.

Mỗi khi nghĩ đến điểm này, Trần Mộc lại không khỏi thắt lòng, cảm thấy mình dường như đã bị cuốn vào một trò chơi không thấy khói súng nhưng lại vô cùng nguy hiểm.

Đương nhiên, điều Trần Mộc để tâm nhất vẫn là hai cuốn băng của A Ninh.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, nội tâm Trần Mộc lại dấy lên một cảm xúc vi diệu.

Hắn đã nhiều lần xem xét vị trí của mình trong cục diện phức tạp này, và luôn cảm thấy mình chỉ là một vai diễn không đáng kể, một kẻ bị chú Ba Ngô tùy tiện lôi kéo vào đội.

Ban đầu, hắn chỉ đơn thuần vì yêu thích mạo hiểm mà gia nhập cùng họ, sau đó bị động đi theo trong hết lần hành động này đến lần khác.

Từ lần đầu tiên tùy hứng đi theo chú Ba Ngô, lần thứ hai vì áp lực tình thế mà không thể không đồng ý, đến lần thứ ba gần như là nghe theo sự sắp đặt của người khác một cách khó hiểu — chỉ cần hắn có một lần từ chối rõ ràng, có lẽ tất cả những chuyện này đã chẳng liên quan gì đến hắn.

Nhưng bây giờ sự tình dường như đã lặng lẽ kéo hắn vào, điều này khiến Trần Mộc vốn quen đứng ngoài cuộc cảm thấy vô cùng bối rối và bất an.

Những lời nói vô tình của Bàn Tử như một tia chớp rạch qua bầu trời đêm hỗn độn, soi sáng đám sương mù mãi không tan trong lòng hắn.

Trần Mộc đột nhiên nhận ra, có lẽ góc độ suy nghĩ vấn đề trước đây của mình quá phức tạp, chính thói quen phân tích quá mức này lại khiến những vấn đề đơn giản trở nên khó lường.

Có lẽ sự thật đúng như Bàn Tử nói, không cần phải suy đoán vòng vo quá nhiều.

Trong khoảng thời gian này, những lời Lý Trầm Chu nói với hắn hôm đó cứ vang vọng bên tai: "Chuyện này có lẽ có mối liên hệ mật thiết với cậu." Câu nói này như một hạt giống gieo vào lòng hắn, dần dần nảy mầm và lớn lên thành một sự tồn tại không thể phớt lờ.

Tại sao chứ?

Nếu chú Ba Ngô thật sự không muốn mình dính vào chuyện này, tại sao còn đặc biệt mời mình đi thám hiểm núi tuyết?

Điều này rõ ràng không hợp lý.

Lời của Lý Trầm Chu tuy bình thường, nhưng đằng sau lại ẩn chứa thâm ý.

Lúc này ngẫm lại, Trần Mộc phát hiện quả đúng là như vậy, rất nhiều chuyện thực ra trực tiếp hơn nhiều so với tưởng tượng.

Trần Mộc lại một lần nữa hồi tưởng về quá khứ của mình, cẩn thận lật giở những mảnh ký ức vụn vặt, cố gắng tìm kiếm bất kỳ manh mối nào liên quan đến chuyện kỳ quặc trước mắt từ chính cuộc đời mình.

Tuy nhiên, điều đáng tiếc là, trên bức tranh quá khứ được vẽ ra trong lòng hắn, lại không tìm thấy một chút gì có thể khiến bản thân dính líu đến sự kiện này.

Ký ức thời thơ ấu như một bức tranh thủy mặc nhàn nhạt trải ra trong đầu hắn: cha là một người vô cùng bình thường, ngày này qua ngày khác bận rộn với những công việc vụn vặt, dù cuộc sống cho gia

đình hắn nhiều gian truân, nhưng ông chưa bao giờ oán thán nửa lời, luôn coi gia đình là phần quan trọng nhất trong đời mình; còn ông nội thì như ngọn cờ phấp phới của gia tộc, đáng chú ý, dù trong mắt người ngoài hay trong lòng người nhà, đều là một sự tồn tại đáng kính nể — ông là trụ cột tinh thần của cả nhà, cũng là tấm gương cho tất cả con cháu noi theo.

Ngoài ra, hai vị thúc thúc cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho Trần Mộc: một người là Ngô Nhị Bạch, bình thường ít nói nhưng luôn cho người ta cảm giác không giận mà uy; người còn lại là chú Ba Ngô, tính cách gần với hình tượng chơi bời lêu lổng, phóng đãng bất kham, thường làm ra những hành động khiến người ta dở khóc dở cười.

Những người này, bằng những cách thức độc đáo và rõ nét của riêng mình, đã đan thành một tấm lưới, dệt nên chương hồi ức tuổi thơ thuộc về Trần Mộc.

Mặc dù tính tình họ khác biệt, nhưng đối với Trần Mộc nhỏ bé, họ đều tỏ ra vô cùng thân thiện và gần gũi.

Ngay cả Ngô Nhị Bạch bình thường trông có vẻ nghiêm túc, khi ở cùng Trần Mộc cũng thỉnh thoảng mỉm cười, nụ cười ấm áp ấy như ánh mặt trời xua tan đi mọi giá lạnh của mùa đông.

Có thể nói, trong quá trình trưởng thành không đặc biệt hạnh phúc nhưng cũng chẳng thể gọi là gian nan đó, Trần Mộc có được là một chuỗi ngày bình thường, thậm chí có phần nhạt nhẽo nhưng đầy ắp những khoảnh khắc ấm áp.

Môi trường trưởng thành như vậy đã khiến Trần Mộc lớn lên thành một người ôn nhuận như ngọc, lương thiện đôn hậu như hôm nay, dường như không có gì đặc biệt để có thể liên quan đến tình huống kỳ lạ đang gặp phải.

Kéo dòng suy nghĩ trở lại mấy năm gần đây — tức những ngày sau

khi vào đại học, khoảng thời gian đó đối với Trần Mộc lại càng bình thường đến không thể bình thường hơn.

Mỗi ngày dường như đều là bản sao chép dán lặp lại: đúng giờ dậy đi học, tan học thì ngâm mình trong thư viện đọc sách hoặc tham gia các hoạt động câu lạc bộ, thỉnh thoảng cũng cùng bạn học ra ngoài tụ tập thư giãn...

Những mảnh đời bình dị và đơn giản này, lúc này lại hiện lên vô cùng chân thực và rõ ràng.

Còn về việc có từng có trải nghiệm kỳ lạ nào như mặc trang phục kỳ dị bò khắp nơi trong một không gian kín tối tăm ẩm ướt hay không, thì hoàn toàn nằm ngoài phạm vi tưởng tượng của Trần Mộc, hoang đường đến cực điểm.

Trần Mộc cả đêm không chợp mắt, chỉ lặng lẽ nhìn lên trần nhà, cho đến khi chân trời dần hửng sáng.

Đêm khuya thanh vắng, vô số suy nghĩ đan xen cuộn trào trong đầu hắn, như một cơn bão không có hồi kết.

Theo thời gian trôi đi, câu trả lời vốn rõ ràng lại càng trở nên mơ hồ, thay vào đó là vô vàn phiền não và bối rối.

Toàn bộ sự việc, như một tấm lưới khổng lồ kín không kẽ hở, nhốt chặt Trần Mộc vào trong, dù hắn có cố gắng vùng vẫy, tìm kiếm lối ra đến đâu, thì thứ đập vào mắt chỉ có những khoảng trống vô số, nhưng luôn có những sợi dây mảnh mà bền chắc giăng ngang, chặn đứng mọi khả năng.

Tình huống này xảy ra, phần lớn là do đặc điểm tính cách của chính Trần Mộc quyết định.

Là một người xưa nay làm việc do dự thiếu quyết đoán và dễ nảy sinh cảm giác dựa dẫm, mỗi khi đối mặt với quyết định trọng đại hay

tình huống chưa biết, hắn luôn có xu hướng suy nghĩ lặp đi lặp lại mọi tình huống có thể xảy ra, và cố gắng tìm ra cách ổn thỏa nhất để giải quyết vấn đề.

Chương 1250

Tuy nhiên, tâm thái cẩn trọng thậm chí có thể nói là quá mức cẩn thận này, ở một mức độ nào đó lại chính là trở ngại lớn nhất trói buộc hắn tiến lên — bởi vì càng vướng bận vào những lựa chọn trong quá khứ và những cơ hội đã mất, lại càng khó thoát ra khỏi vũng lầy hiện tại để đưa ra quyết định dứt khoát, từ đó khiến toàn bộ cục diện ngày càng trở nên rối rắm phức tạp.

Đột nhiên, Trần Mộc bật người ngồi dậy, đôi mày nhíu chặt thành một chữ "xuyên" sâu hoắm.

Hắn nhớ lại những lời mà mấy người bạn đã để lại cho mình vài ngày trước khi chia tay.

Lúc đó họ khuyên Trần Mộc đừng quá tin vào thông tin mà chú Ba Ngô cung cấp, "Cậu nghĩ mà xem, tại sao bây giờ lại rơi vào tình cảnh này?

Xét cho cùng, nguyên nhân là vì từ sau khi phát hiện chú Ba Ngô từng giấu cậu sự thật, cậu vẫn luôn khao khát có được lời giải thích chân thực nhất từ miệng ông ta." Người bạn tốt đó nói với giọng chân thành: "Nhưng cậu phải hiểu, một khi ông ta đã chọn nói dối một lần, thì không thể nào thẳng thắn được nữa.

Nếu cứ tiếp tục truy hỏi, chỉ khiến bản thân rơi vào cục diện hỗn loạn hơn, các phiên bản giải thích khác nhau xuất hiện liên tục, ngược lại khiến người ta không phân biệt được câu nào mới là thật." "Thay vì không ngừng chất vấn những lời không thể chứng thực đó rốt cuộc có đáng tin hay không, chi bằng tự mình chủ động ra tay tìm kiếm bằng chứng!" Một người bạn khác bổ sung, "Ví dụ như chuyện rốt cuộc có bao nhiêu thành viên tham gia hoạt động thám hiểm lần đó,

hoàn toàn có thể xác minh bằng cách tra cứu hồ sơ liên quan hoặc phỏng vấn người trong cuộc, như vậy không chỉ có thể tránh bị thông tin giả che mắt, mà còn giúp cậu tiếp cận bản chất của sự việc nhanh hơn." Nghe những lời này, Trần Mộc sau một thời gian dài tự nghi ngờ và giằng xé đã bừng tỉnh.

Có lẽ, chỉ có cách này mới có thể giúp hắn vén màn sương mù trước mắt, nhìn rõ phương hướng phía trước.

Bây giờ nghĩ lại, quả thực họ nói không sai.

Thôi được!

Trần Mộc tự nhủ, mẹ kiếp, nếu chuyện này đã dính dáng đến hắn, vậy thì Trần Mộc quyết định sẽ không tin bất kỳ ai nữa.

Hắn sẽ một mình đến Cách Nhĩ Mộc, làm cho rõ đây rốt cuộc là một bí ẩn như thế nào.

Hoặc là không làm gì cả, một khi đã quyết định hành động thì phải không do dự, không thể dây dưa lằng nhằng.

Với tâm thái như vậy, Trần Mộc nhanh chóng kiên định quyết tâm trong lòng, và nhanh chóng xác định kế hoạch hành động của mình — đến Cách Nhĩ Mộc thần bí và xa lạ để điều tra chân tướng.

Thực tế, Trần Mộc chưa bao giờ đến đó.

Để hiểu rõ hơn về điểm đến sắp tới cũng như lên kế hoạch lộ trình hợp lý nhất, Trần Mộc đã liên lạc với một người bạn làm ở công ty du lịch.

Người bạn đó sau khi biết kế hoạch của Trần Mộc, đã nhiệt tình báo cho hắn biết rằng không có chuyến bay thẳng từ đây đến Cách Nhĩ Mộc.

Xét đến sự bất tiện trong hành trình, người bạn này còn đề nghị

giúp hắn mua vé máy bay khứ hồi và đặt chỗ ở tại địa phương. "Yên tâm đi, mọi thứ cứ giao cho tôi sắp xếp." Anh ta nói với Trần Mộc.

Dù có một số việc không thể chuẩn bị xong ngay trước khi khởi hành, nhưng để mau chóng tra rõ sự thật, Trần Mộc vẫn quyết định đặt trước vé máy bay và thông tin chỗ ở hai ngày.

Chuyến đi này không giống những trải nghiệm đầy kích thích và nguy hiểm trước đây, chỉ là để khám phá bên trong thành phố Cách Nhĩ Mộc, và sẽ không ở lại đó quá lâu, vì vậy hành lý được gói gọn nhẹ nhất có thể, chỉ mang theo vài bộ quần áo thay giặt cùng một số vật dụng sinh hoạt cần thiết, tất cả được nhét vào một chiếc ba lô nhỏ nhưng đủ dùng, thậm chí còn chưa đến mức căng phồng.

Dù vậy, đối mặt với chuyến đi chưa biết sắp tới, lòng Trần Mộc vẫn cảm thấy vừa lo lắng vừa phấn khích không thôi.

Bàn Tử hôm đó từ sáng sớm đã vội vã trở về Tứ Cửu Thành, mặt mày đỏ bừng, thậm chí còn chưa kịp ăn sáng, chỉ một lòng một dạ nghĩ về việc về nhà đoàn tụ với người thân.

Và tất cả những điều này, Trần Mộc lại chọn cách giữ im lặng, hắn biết có một số chuyện dù là với người bạn thân thiết nhất như Bàn Tử cũng không nên nói nhiều.

Nếu đã quyết định không để ai biết bí mật này, thì dù quan hệ tốt đến đâu cũng không ngoại lệ, đây cũng là một lựa chọn bất đắc dĩ.

Trong hai ngày này, bận rộn trở thành giai điệu chính trong cuộc sống của Trần Mộc.

Đầu tiên là tìm lão cộng sự Vương Minh giao phó mọi việc liên quan đến hoạt động của cửa hàng, từ việc thanh toán sổ sách đến kênh nhập hàng đều giải thích cặn kẽ; tiếp theo là trở về nhà, đối với việc sắp phải đi xa chỉ dùng một cách nói mập mờ để giải thích tình hình

với gia đình, tránh gây ra sự hoảng loạn và lo lắng không cần thiết.

Cuối cùng, vào đêm trước khi đi, hắn còn lần lượt nhắn tin cho những người bạn thân thiết hơn, báo cho họ biết vì có việc cần phải đi xa một thời gian, hy vọng mọi người đều có thể tự chăm sóc tốt cho mình.

Hai ngày sau, mọi công tác chuẩn bị đều đã hoàn tất, hắn kéo một chiếc vali đầy quần áo và các vật dụng sinh hoạt khác, mang theo tâm trạng phức tạp lên chuyến bay đến đích.

Chuyến đi kéo dài vài giờ đồng hồ đã cho hắn, người thường ngày khó ngủ, có đủ cơ hội nghỉ ngơi, khi đến sân bay quốc tế Song Lưu ở Thành Đô, cả người đã cảm thấy khá thoải mái.

Tuy nhiên, thử thách thực sự mới chỉ bắt đầu — trạm tiếp theo là Cách Nhĩ Mộc, nơi có độ cao lớn hơn, khí hậu khô và lạnh hơn.

Trong vài giờ bay tiếp theo, ngoài việc thỉnh thoảng nhìn qua cửa sổ máy bay ngắm nhìn cảnh biển mây biến ảo khôn lường bên ngoài, phần lớn thời gian, Trần Mộc đều lặng lẽ suy nghĩ về một loạt yếu tố chưa biết mà chuyến đi này phải đối mặt, nội tâm vừa đầy kích động lại xen lẫn vài phần lo lắng bất an.

Khi cuối cùng đặt chân lên vùng đất được mệnh danh là "khách sạn cao nguyên" của thành phố Cách Nhĩ Mộc vào lúc hơn tám giờ tối, sự chấn động ấy vẫn không thể che giấu được.

Thành phố trước mắt tuy quy mô không lớn nhưng lại có nét đặc sắc riêng, đặc biệt là sau khi tìm hiểu một vài câu chuyện đằng sau, càng khiến người ta kính nể.

Theo tư liệu ghi lại, cái tên "Cách Nhĩ Mộc" trong tiếng Tạng có nghĩa là "nơi nhiều dòng suối hội tụ", dù hiện tại phần lớn khu vực nhìn thấy đều bị sa mạc Gobi vô tận bao phủ, nhưng không khó để

tưởng tượng người đặt tên cho thành phố này ban đầu chắc chắn đã đến đây vào một mùa mưa hoặc khi nguồn nước dồi dào, và để lại ký ức tốt đẹp này.

Ngoài ra còn có một đoạn lịch sử đặc biệt đáng tự hào: thành phố chỉ có hơn năm mươi năm lịch sử phát triển này sở dĩ có thể ra đời, hoàn toàn nhờ vào một vị tướng quân tên là Mộ Sinh Trung và đội của ông, trong điều kiện vô cùng gian khổ đã hoàn thành một kỳ tích — mở ra con đường huyết mạch vận chuyển Thanh Tạng, nối liền tỉnh Thanh Hải và khu tự trị Tây Tạng.

Chính nhờ sự cống hiến của họ mà vùng đất xa xôi hoang vu này từ đó đã bừng lên sức sống và hy vọng mới.

Tuy nhiên, những năm gần đây do vị thế của Lhasa ngày càng được củng cố và nâng cao, Cách Nhĩ Mộc ngày nay đang ở một vị thế có phần khó xử.

Sau khi xuống máy bay, Trần Mộc còn chưa kịp cảm nhận kỹ vùng đất thần bí này thì đã bị không khí đặc trưng của cao nguyên ép đến không thở nổi.

Giữa dòng người ở cổng ra sân bay, hắn đột nhiên cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, như bị một cơn gió thổi ngã, cảm giác đó không phải là sự hôn mê tự nhiên sau khi kiệt sức vì leo núi Tần Lĩnh trước đây, mà là trong một khoảnh khắc cả thế giới đều rời xa hắn, ánh sáng xung quanh như bị một bàn tay vô hình rút đi, trở nên mơ hồ và tối sầm lại.

Vài giây ngắn ngủi, đối với Trần Mộc lại dài như cả thế kỷ, khi hắn mở mắt ra nhìn lại thế giới này, phát hiện mình đã nằm thẳng trên nền đất lạnh lẽo cứng rắn, bên cạnh là một vòng người vây xem.

Điều càng khó xử hơn là, khi mua thuốc ở một hiệu thuốc gần đó, sau khi dược sĩ nghe triệu chứng của Trần Mộc và hỏi có phải vì vừa

đến vùng cao nguyên nên mới xuất hiện hiện tượng này không, Trần Mộc mới biết nơi mình đang ở lại là Cách Nhĩ Mộc trên cao nguyên Thanh Tạng!

Là một người bình thường công việc bận rộn gần như không có thời gian quan tâm đến kiến thức địa lý, sự cố bất ngờ này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Ánh mắt của dược sĩ lúc đó đầy nghi hoặc và khó hiểu, thậm chí còn tốt bụng nhắc nhở một câu: "Anh chắc đây là nơi anh muốn đến chứ?" Sợ rằng hắn đã đi nhầm máy bay mà đến đây.

Mang theo thuốc mua từ hiệu thuốc cùng tâm trạng xấu hổ vì sự thiếu hiểu biết của mình, Trần Mộc tùy tiện tìm một quán trà nhỏ ven đường ngồi xuống nghỉ ngơi.

Chủ quán nhiệt tình bưng cho hắn một bát trà được nấu từ các loại thảo mộc đặc sản địa phương, tuy chỉ là một bát nhỏ trị giá năm hào, nhưng trong hoàn cảnh đặc biệt này uống một ngụm lại có một hương vị khác lạ, đồng thời cũng giúp giảm bớt một phần cảm giác khó chịu do phản ứng cao nguyên gây ra.

Sau khi uống hết trà Tạng và uống thuốc, Trần Mộc nghỉ ngơi một chút rồi theo thông tin đã hẹn trước đến chỗ ở mà bạn bè đã đặt cho mình để ổn định.

Tuy nhiên, vì trong lòng vẫn canh cánh mục đích chính của chuyến đi này — tìm một người bạn tốt đã thất lạc nhiều năm, nên dù lúc này đầu óc vẫn còn đau nhức âm ỉ vì vấn đề chưa thích nghi, hắn cũng không bận tâm đến những bệnh vặt này, nhanh chóng thu dọn tâm trạng rồi lại ra ngoài.

Lần này ra ngoài, hắn trực tiếp vẫy một chiếc taxi, và đưa cho tài xế xem mẩu giấy ghi địa chỉ của đối phương.

Nào ngờ sau khi xem địa điểm ghi trên giấy, tài xế khẽ nhíu mày, "Cậu trai trẻ, chỗ này không dễ tìm đâu nhé, nó thực ra là một con hẻm cũ rất hẹp và hẻo lánh." Tiếp đó, tài xế giải thích rằng đường xá xung quanh vị trí đó rất hẹp và phức tạp, đối với xe tư nhân thông thường hoặc taxi lớn thì rất khó đi qua. "Tôi có thể đưa cậu đến ngã tư lớn gần nhất với điểm đến", tài xế chân thành đề nghị, "nhưng đoạn đường tiếp theo có lẽ cậu phải tự đi bộ vào, vừa đi vừa hỏi người dân địa phương mới tìm được đúng nhà." Nghe vậy, ý định ban đầu là dựa vào phương tiện giao thông tiện lợi để đến thẳng đích bỗng chốc tan thành mây khói.

Nhưng đã như vậy thì cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực, bèn gật đầu đồng ý làm theo cách đó.

Rốt cuộc, đối với một nơi xa lạ, đôi khi phương pháp đáng tin cậy nhất lại chính là dùng đôi chân của mình để tìm kiếm.

Trần Mộc nghe vậy cũng thấy được, liền gật đầu đồng ý.

Thế là tài xế khởi động xe, chẳng bao lâu đã đưa Trần Mộc đến khu phố cổ của thành phố này.

Lúc chia tay, người tài xế còn đặc biệt dặn dò: "Có lẽ ngài không biết, thành phố Cách Nhĩ Mộc thực ra là một thành phố trẻ, đường xá đều được xây dựng khá rộng rãi.

Chương 1251

Tuy nhiên, những nơi như khu phố cổ này vẫn còn sót lại không ít.

Năm đó nơi này đã trải qua nhiều lần mở rộng, nhưng luôn có một số vị trí vì ở nơi hẻo lánh hoặc địa thế phức tạp mà không được cải tạo triệt để, cuối cùng bị bỏ lại trong dòng chảy của thời gian.

Khu nhà cấp bốn này phần lớn được xây dựng vào những năm 60 đến 70 của thế kỷ trước, trong đó có rất nhiều công trình xây dựng trái phép mọc lên lộn xộn." Sau khi xuống xe, trời đã gần hoàng hôn, xung quanh bao trùm một lớp không khí vàng vọt và hơi u ám.

Ánh tà dương xa xa chỉ còn lại một tia sáng yếu ớt xuyên qua lớp mây đen, rải xuống góc phố tĩnh lặng này.

Lúc này ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, có thể thấy những hàng mái ngói đen thấp lè tè và có phần cũ kỹ hiện ra trước mắt, dưới ánh sáng ngược tạo thành một bức tranh thần bí và hơi u buồn — đó đều là những tòa nhà tập thể được xây dựng vào giữa thế kỷ XX.

Trần Mộc chậm rãi bước về phía trước, nhìn quanh cảnh vật không khỏi cảm thán: những gì nhìn thấy trước mắt gần như không thể gọi là một khu dân cư hoàn chỉnh, chẳng qua chỉ là một vài đoạn phố cũ còn sót lại sau quá trình phát triển của thành phố mà thôi.

Mỗi tòa nhà ở đây vừa thiếu ý nghĩa lịch sử cần có, lại không được bảo trì quản lý tốt, nhìn từ bên ngoài đều trông như sắp sập, dường như có thể đổ sụp bất cứ lúc nào.

Thêm vào đó, người sống ở đây không nhiều, thỉnh thoảng có thể thấy vài tiệm làm tóc vẫn còn kiên trì hoạt động, những tấm biển hiệu neon sặc sỡ của họ dưới nền trời tối tăm này trông vô cùng bắt mắt nhưng lại lạc lõng với phong cách của cả khu phố, khiến người ta

cảm thấy có chút kỳ quái.

Dây điện chằng chịt giữa các tòa nhà, màu sắc đậm đặc như hòa vào màn đêm, cùng với những ngọn đèn nhỏ nhấp nháy tạo nên một cảnh quan kỳ dị.

Trần Mộc đã đi lại trong con hẻm phức tạp này gần hai tiếng đồng hồ, đi đi lại lại, gần như mỗi con hẻm nhỏ đều đã đi qua hai lần.

Nhìn hắn cứ đi tới đi lui, lúc đầu người ta còn tưởng hắn là kẻ có ý đồ xấu nhưng không dám ra tay, thậm chí có vài người tò mò và hơi chế giễu mở cửa tiệm, nở nụ cười ngọt ngào vẫy tay với hắn, nhưng rất nhanh đã phát hiện ra chàng trai trẻ ăn mặc giản dị, ánh mắt trong sáng này rõ ràng không phải loại người mà họ nghĩ.

Đúng như lời người tài xế taxi đã nhắc nhở trước đó, kiến trúc ở đây hỗn loạn không có quy củ, không ít con đường nhỏ hẹp đều được hình thành do việc xây dựng trái phép, hoàn toàn không có biển báo rõ ràng để chỉ dẫn phương hướng.

Khi cố gắng hỏi thăm tình hình từ vài người qua đường, câu trả lời nhận được đa phần là những cái lắc đầu thiện ý nhưng bất lực.

Vài người trong số đó là những người từ nơi xa đến thành phố này làm công, họ cười và nói với Trần Mộc: "Chúng tôi đến đây cũng chưa lâu, cũng mù tịt về khu này." Dù đã biết địa chỉ cụ thể, nhưng việc tìm kiếm mục tiêu ở một nơi hỗn loạn thế này quả thực còn khó hơn mò kim đáy bể, đây là lần đầu tiên trong đời Trần Mộc gặp phải tình huống này.

Hắn không khỏi cười khổ, vừa đi vừa cảm thán về sự khó lường và phức tạp của cuộc sống.

Đúng lúc hắn đang cảm thấy bực bội bất an vì lạc đường, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng kẽo kẹt, quay người lại nhìn, thì ra

là một người đàn ông trung niên đang đạp xe ba gác chầm chậm tiến lại gần.

Tấm bạt màu vàng trên xe trông đặc biệt nổi bật dưới ánh hoàng hôn, tô điểm thêm vài phần màu sắc cho con đường nhỏ cũ kỹ chật hẹp này. "Cậu trai trẻ, muốn đi đâu?

Để tôi chở cậu đi!" người đàn ông trung niên nhiệt tình nói.

Trần Mộc hai chân đã mỏi nhừ, nghe thấy lời của đối phương thì vui mừng như lữ khách sa mạc gặp được ốc đảo, không chút do dự gật đầu rồi bước lên ghế sau của chiếc xe.

Theo tiếng bàn đạp vang lên, hai người cùng nhau bắt đầu chuyến hành trình đặc biệt này.

Người phu xe này là một người đàn ông nhiệt tình và cởi mở, nói giọng miền Nam đặc sệt hỏi thăm lai lịch của Trần Mộc cũng như nơi hắn muốn đến tham quan. "Tôi đến từ vùng sông nước Giang Nam, mọi thứ ở đây đối với tôi vừa mới mẻ lại vừa đầy thử thách..." Hiểu được Trần Mộc cũng là người xa quê, người phu xe rõ ràng đã thả lỏng hơn nhiều, mở lời thao thao bất tuyệt: "Ha ha, vậy cũng coi như là nửa người đồng hương rồi!

Tôi họ Dương tên Dương, bạn bè thường gọi tôi là 'Nhị Dương'.

Quê ở một làng quê hẻo lánh tận phía bắc Giang Tô, hồi trẻ vì miếng cơm manh áo nên một mình ra ngoài bôn ba, đến nay đã mười hai năm rồi.

Cậu đừng thấy bây giờ ở đây trông không có gì đáng đi dạo, nhưng chỉ cần cậu chịu theo bước chân tôi ra ngoài xem thử, trên những bãi Gobi hoang vu mà rộng lớn kia ẩn giấu rất nhiều cảnh quan thiên nhiên chấn động lòng người đấy!

Đảm bảo khiến cậu mở rộng tầm mắt." Trần Mộc trong lòng

không khỏi thấy buồn cười, thầm nghĩ nếu cha của vị huynh đài này đặt cho anh ta một cái tên ba chữ, thì có thể đổi tên thành "Hằng Nguyên Tường" luôn rồi.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc này, hắn đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: những người phu xe đã lăn lộn trong thành phố này không biết bao nhiêu năm tháng, chắc chắn họ phải quen thuộc với từng ngóc ngách trong thành phố này hơn người thường.

Thế là, Trần Mộc quyết định hỏi thêm một vài chi tiết, biết đâu có thể thu được thông tin hữu ích nào đó từ họ.

Tiếp đó, hắn đưa mảnh giấy trong tay cho người phu xe trước mặt – người phu xe này tên "Hằng Bảo".

Đúng vậy, "Hằng Bảo", tuy ít hơn "Hằng Nguyên Tường" một chữ, nhưng nghe vẫn khiến người ta liên tưởng đến tên một cửa hàng lâu đời nào đó.

Trên giấy ghi địa chỉ mục tiêu của chuyến đi lần này. "Anh có biết đây là đâu không?" Trần Mộc cố gắng giữ cho giọng nói của mình bình tĩnh, sợ để lộ sự lo lắng và mong đợi trong lòng.

Thành thật mà nói, trước khi cho Hằng Bảo xem địa chỉ, Trần Mộc không ôm quá nhiều hy vọng; dù sao đây cũng không phải là một nơi dễ tìm.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người kinh ngạc là, chỉ vừa nghe mô tả đơn giản của đối phương, người đàn ông trông có vẻ ít nói, thậm chí hơi đần độn này lại lập tức gật đầu, tỏ ý mình biết rõ vị trí cụ thể.

Điều càng khiến người ta không ngờ tới là, chưa đợi Trần Mộc xác nhận thêm tính chính xác của thông tin, chỉ thấy người phu xe đã dùng sức đạp mạnh bàn đạp tăng tốc tiến về phía trước.

Rất nhanh, chiếc xe đã xuyên qua khu phố sầm uất, tiến vào một

con hẻm nhỏ cực kỳ yên tĩnh, chật hẹp và gần như không thấy bóng người qua lại.

Hai bên là những ngôi nhà cổ lâu đời, những bức tường loang lổ bong tróc như đang kể lại những câu chuyện đã xảy ra trong những năm tháng huy hoàng xưa cũ.

Thỉnh thoảng có vài ngọn đèn đường kiểu cũ treo lơ lửng trên cột điện tỏa ra ánh sáng yếu ớt, mờ ảo, chiếu ra từng vòng hào quang màu vàng nhạt, càng làm cho cả khu vực thêm phần bí ẩn khó lường.

Cảnh tượng lúc này khiến Trần Mộc, người đang ngồi trên ghế sau xóc nảy theo Hằng Bảo, cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng, trong đầu bất giác hiện lên ý nghĩ kinh hoàng về việc bị bắt cóc tống tiền.

Cảm nhận được hành khách phía sau trở nên căng thẳng lạ thường, Hằng Bảo quay đầu nhìn chàng trai mặt mày tái nhợt, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười ấm áp mà lại có phần trêu chọc: "Yên tâm đi anh bạn, chúng ta sắp đến nơi rồi." Khi chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại, Trần Mộc nhìn theo hướng chỉ của đối phương, chỉ thấy cách đó không xa là một tòa nhà ba tầng trông đặc biệt cô tịch và lạnh lẽo.

Toàn bộ kiến trúc được xây dựng quanh một khoảng sân nhỏ, bốn phía là tường vây cao ngất ngăn cách nó với thế giới bên ngoài.

Dù có ánh đèn đường yếu ớt chiếu rọi, vẫn khó có thể nhìn rõ kết cấu và bố cục bên trong.

Ngoài việc lờ mờ nhận ra trước cửa có treo một tấm biển đã phai màu và hư hỏng nặng, những thứ khác đều chìm trong màn đêm tĩnh mịch vô biên.

Khí tức tỏa ra từ cả tòa nhà dường như mang theo một chút hàn ý

khó nhận ra nhưng lại thấm sâu vào tận đáy lòng, khiến người ta không khỏi rùng mình...

Trần Mộc ngẩn người, nghi hoặc nhìn người phu xe bên cạnh, khẽ hỏi: "Rốt cuộc đây là nơi nào?" Trong lòng hắn tràn đầy bối rối và bất an.

Người phu xe dừng xe lại, ánh mắt từ sau cặp kính nhìn về phía tòa nhà cũ kỹ, chậm rãi nói: "Đây là một viện điều dưỡng dành cho binh sĩ được xây dựng vào những năm 60 của thế kỷ 20, nhưng đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi." Trước khi xuống xe, Trần Mộc lấy từ ví ra một xấp tiền đưa cho người phu xe làm thù lao, sau đó đứng trước cửa cẩn thận quan sát tòa kiến trúc đã bị phế bỏ từ lâu này.

Tay hắn bất giác sờ lên số nhà vẫn còn lờ mờ trên cửa, phát hiện địa chỉ trên mảnh giấy quả thực chỉ đến nơi này.

Gió lạnh thổi qua khoảng sân trống trải, mang theo một cảm giác âm u khó tả, khiến hắn không khỏi rùng mình.

Trong lòng thầm nghĩ: Đây chẳng phải là ngôi nhà ma mà hồi nhỏ mình hay nghe kể, nơi không ai dám bén mảng đến sao?

Rốt cuộc là ai đã dẫn mình đến nơi quỷ dị thế này?

Lúc này, người phu xe già ngồi trên ghế lái đang cẩn thận đếm số tiền vừa nhận được, rõ ràng rất hài lòng với khoản thu nhập bất ngờ này.

Thấy vẻ mặt hành khách lộ ra vài phần lo lắng bất an, ông bèn tò mò hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Trần Mộc quay đầu nhìn người đàn ông trung niên, hỏi thẳng: "Bác có biết trong tòa nhà này hiện giờ còn có ai ở không?" Chỉ thấy người phu xe lắc đầu, giọng điệu mang theo vài phần hồi tưởng, "Thật ra, tôi cũng không rõ lắm tình hình bên trong.

Chỉ biết rằng viện điều dưỡng này lúc đầu được thành lập chuyên để phục vụ các binh sĩ ở khu vực Golmud.

Chương 1252

Hồi đó Golmud của chúng ta được xem là một trọng trấn quân sự, quân đội rất đông, thường có người qua lại tuần tra, nên mới đặc biệt xây dựng một nơi nghỉ dưỡng như vậy." Nói đến đây, ông còn cố ý dừng lại một chút, dường như đang chìm đắm trong những ký ức đẹp đẽ về quá khứ. "Sau này đến khoảng giữa những năm tám mươi, chức năng của viện điều dưỡng dần bị bãi bỏ, cả tòa nhà cũng được đổi thành một nơi giải trí như nhà hát.

Hồi đó tôi và một vài người bạn thường đến đây xem kịch...

Ai da, thời gian trôi nhanh thật!

Bây giờ nơi này lại biến thành ra thế này, thật khiến người ta không khỏi thổn thức." Nói xong, người phu xe già lại nói thêm một câu: "Hôm nay cậu cũng khá may mắn đấy, gặp được một người bản địa như tôi chỉ đường.

Chứ nếu đổi lại là mấy tay lái xe ba gác từ nơi khác đến đón khách, có khi còn chưa từng nghe đến tên của nơi này nữa là!" Trần Mộc nghe mà bán tín bán nghi, bóng lưng người phu xe rời đi ngày một xa, cuối cùng biến mất trong màn đêm.

Cả con phố trong phút chốc chỉ còn lại một mình hắn, bốn bề tĩnh lặng.

Hắn không khỏi nhìn quanh, chỉ thấy đèn đường vàng vọt, ánh sáng miễn cưỡng xuyên qua bóng tối, soi sáng một đoạn đường phía trước.

Nơi duy nhất có chút ánh sáng chính là ngọn đèn đường cũ kỹ treo trước cửa tòa nhà đổ nát này, yếu ớt phát ra ánh sáng màu vàng, trong đêm tối như vậy lại trông vô cùng âm u lạnh lẽo.

Một cơn gió thổi qua, lá cây xào xạc, không khí tràn ngập hơi ẩm và khí lạnh.

Trần Mộc trong lòng khẽ run lên, bất giác kéo chặt áo khoác.

Nhưng ngay sau đó, nghĩ đến việc mình từng một mình nửa đêm khám phá những ngôi mộ cổ còn quỷ dị và kinh khủng hơn, trong lòng lại dâng lên vài phần hào khí. "Ngôi nhà cũ này thì có gì đáng sợ chứ?" Nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi, vững bước tiến về phía cánh cổng trước mặt.

Đẩy cánh cổng sân bằng gỗ cổ xưa trước mắt, hắn phát hiện thiết kế của nó rất độc đáo – trên đỉnh bức tường gạch đỏ cao vút được điêu khắc hoa văn phức tạp, chính giữa là một cặp cửa đôi hình vòm.

Tuy nhiên, khi tay chạm vào cánh cổng có bề mặt đã hơi phai màu, đầy vết xước và dấu vết thời gian, hắn mới tiếc nuối nhận ra mình không thể vào thẳng được.

Thì ra sau cửa có một sợi xích sắt buộc chặt hai cánh cổng lại với nhau.

Đang lúc hắn suy nghĩ phải làm thế nào, ánh mắt đột nhiên liếc thấy cột đèn bên cạnh.

Nhờ những kinh nghiệm nghịch ngợm thời thơ ấu, Trần Mộc nhẹ nhàng leo lên đỉnh cột đèn, sau khi đứng vững bèn nhẹ nhàng nhảy một cái, thành công vượt qua và đáp xuống phía bên kia.

Lúc tiếp đất gần như không phát ra tiếng động nào, rõ ràng những kỹ năng này không hề bị mai một theo thời gian.

Bước chân lên mảnh đất đã bị bỏ hoang từ lâu này, đập vào mắt là cảnh tượng cỏ dại mọc um tùm gần như bao phủ toàn bộ sân.

Những cây cỏ tươi tốt mọc lên từ các khe gạch xanh lát đường, thậm chí có vài chỗ đã bị che lấp hoàn toàn không còn thấy dấu vết.

Cách đó không xa, một cây cổ thụ từng tràn đầy sức sống giờ chỉ còn lại những cành khô héo dựa vào góc tường càng làm tăng thêm vài phần cảm giác thê lương.

Tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi đến gần tòa nhà nhỏ đã không có người ở nhiều năm, hắn dừng bước.

Lấy ra chiếc bật lửa mang theo bên người, ngọn lửa yếu ớt soi sáng những góc tối xung quanh.

Dựa vào chút ánh sáng này để quan sát môi trường xung quanh mới phát hiện nơi này còn cũ nát hơn cả trong tưởng tượng: khung cửa sổ tuy tinh xảo nhưng đều đã hư hỏng nghiêm trọng, kính vỡ vụn rơi rụng chỉ còn lại khung trống hoác; trên bốn bức tường đâu đâu cũng thấy mạng nhện giăng kín; ổ khóa sắt nặng nề khóa chặt lối đi duy nhất vào không gian bên trong; thậm chí còn thấy cả những dải giấy có chữ "Niêm phong" dán rõ mồn một...

Tất cả những điều này đều âm thầm kể lại câu chuyện đã từng xảy ra ở đây cũng như sự thật rằng nơi này đã bị bỏ hoang từ lâu.

Trần Mộc cẩn thận kéo tấm cửa sổ cũ nát ra, bụi bặm và hơi thở của năm tháng ập vào mặt, khiến hắn không nhịn được mà hắt xì một cái.

Hắn hít sâu một hơi, nín thở, cơ thể linh hoạt lách vào trong phòng.

Nền gạch xanh dưới chân phủ một lớp bụi dày, mỗi bước đi đều để lại dấu chân rõ rệt.

Nơi đây yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, không khí thoang thoảng một mùi vị không nói nên lời, tựa như thời gian đã bị lãng quên tại đây.

Đẩy cánh cửa rỉ sét bên cạnh ra, trước mắt là một đại sảnh rộng lớn.

Không gian trống trải không có bất kỳ đồ đạc hay vật trang trí nào, chỉ có những bức tường trơ trọi và vài vết nứt trên trần nhà, trông đặc biệt quỷ dị trong bóng tối.

Xung quanh tĩnh lặng, không một tiếng gió.

Đúng lúc này, một luồng sáng yếu ớt lóe lên từ lòng bàn tay hắn – đó là ánh sáng từ chiếc bật lửa.

Dựa vào nguồn sáng chập chờn này, hắn chậm rãi quét mắt khắp không gian, trong lòng đột nhiên thoáng qua một cảm giác kỳ lạ: cảnh tượng này dường như đã thấy ở đâu đó.

Trong đầu hiện lên hình ảnh từ cuộn băng video mà A Ninh đã quay, "Trần Mộc" đã từng khó nhọc trườn bò trên nền nhà lạnh lẽo này...

Không sai!

Đây chính là khung cảnh trong đoạn video đó. "Đến đúng nơi rồi!" Hắn khẽ tự nhủ, vừa để cổ vũ bản thân, vừa vì kích động trong lòng mà giọng nói hơi run rẩy.

Hắn đứng yên, cố gắng mô phỏng góc quay của máy ảnh lúc đó để quan sát mọi thứ – dù là những viên gạch xanh hình vuông được xếp ngay ngắn trên sàn, hay khung cửa sổ gỗ được chạm khắc tinh xảo ở góc tường, tất cả các chi tiết đều giống hệt những gì hắn nhớ một cách kinh ngạc.

Lúc này, Trần Mộc cảm thấy một luồng cảm xúc phức tạp chưa từng có đang trỗi dậy trong lòng: một nửa là cảm giác sợ hãi đến tận xương tủy; nửa còn lại là sự kích thích và hưng phấn khó tả.

Cả hai đan xen, đối kháng, va chạm tạo ra những tia lửa dữ dội sâu trong nội tâm.

Không do dự nữa, mang theo cảm xúc mâu thuẫn này thúc đẩy bản

thân tiếp tục tiến lên.

Quay người nhìn về phía chiếc cầu thang xoắn ốc bằng gỗ cũ kỹ nhưng vẫn chắc chắn bên tay trái, nó trông tuy đơn sơ nhưng lại đặc biệt vững chãi.

Cầu thang men theo tường uốn lượn lên thẳng tầng hai.

Trần Mộc đi nhẹ bước, từ từ lại gần, và thử ngẩng đầu nhìn lên, nhưng chỉ thấy một không gian tối đen như mực đang chờ đợi hắn.

Thò tay vào túi mò mẫm một lúc, cuối cùng tìm thấy một chiếc chìa khóa nhỏ có khắc chữ "306" và nắm chặt trong lòng bàn tay.

Từ đó suy đoán, điểm đến hẳn phải ở khu vực tầng ba cao hơn...

Cảnh tượng này quả thực có chút bất thường, Trần Mộc khẽ cúi người, dựa vào ánh sáng yếu ớt, cẩn thận quan sát lớp bụi trên các bậc thang.

Chỉ thấy một lớp bụi dày lặng lẽ phủ trên mỗi bậc thang, tựa như trầm tích của năm tháng, lặng lẽ chứng kiến sự biến đổi của ngôi nhà này.

Tuy nhiên, giữa lớp bụi tích tụ đó, lại có thể thấy rõ vài hàng dấu chân đậm nhạt, chúng như những vết tích của thời gian, ám chỉ rằng ngay cả ở một nơi bị lãng quên như thế này, vẫn có người qua lại, để lại ký hiệu thuộc về họ.

Nhẹ nhàng, Trần Mộc thăm dò đặt chân trái lên bậc thang thấp nhất, ngay sau đó, tiếng "cọt kẹt" đặc trưng của kết cấu gỗ vang lên, nghe hơi chói tai như tiếng rè của đĩa hát cũ.

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện, dù âm thanh khiến người ta hơi bất an, nhưng thanh gỗ cũ mỏng manh này dường như vẫn có thể chống đỡ được trọng lượng của mình.

Thế là hắn lấy hết can đảm, cắn chặt môi dưới.

Mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận, sợ rằng cả cầu thang sẽ đột nhiên sụp đổ vì không chịu nổi sức nặng.

Chương 1253

Khi độ cao tăng dần, xung quanh càng lúc càng tối, chỉ còn lại tiếng ma sát liên tục và tiếng rên rỉ thỉnh thoảng của gỗ dưới chân đan xen vào nhau, trong không gian tĩnh lặng lại vang lên vô cùng đột ngột, khiến Trần Mộc không khỏi cảm thấy có chút căng thẳng.

Nhưng may mắn là nơi này không phải nơi âm u kinh khủng, so với những cung điện dưới lòng đất hay di tích lăng mộ cổ được nhắc đến trong một số câu chuyện phiêu lưu, môi trường như thế này vẫn còn trong giới hạn chịu đựng của con người.

Cuối cùng, sau một hồi leo trèo dài đằng đẵng và gian khổ, lối ra dẫn đến hành lang tầng hai đã xuất hiện trước mắt.

Tuy nhiên, chào đón hắn không phải là không gian mở như dự kiến, mà là một bức tường xi măng lạnh lẽo, vững chắc – lối vào vốn nên dẫn đến các phòng đã bị xi măng bịt kín, không có cửa sổ, cả khu vực đều bị cách ly hoàn toàn.

Dựa vào việc ước tính bố cục tầng dưới, có thể tưởng tượng rằng sau bức tường nhân tạo này có thể còn ẩn giấu vài căn phòng nhỏ bịt kín đang chờ được khám phá.

Điều khiến Trần Mộc càng thêm bối rối khó hiểu là, vật liệu xây dựng dùng để bịt kín lối đi rõ ràng là được thêm vào sau này, kỹ thuật thi công thô kệch không chịu nổi, vừa không đẹp mắt cũng chẳng chuyên nghiệp, cứ như là một công trình làm vội vàng cho xong việc.

Trần Mộc từ từ đưa tay ra chạm vào bức tường trước mặt, đầu ngón tay cảm nhận được kết cấu hạt nhỏ li ti và nhiệt độ lành lạnh, nhắc nhở hắn về những thay đổi đã từng xảy ra ở đây. "Lẽ nào trước đây nơi này đã xảy ra vấn đề kết cấu nghiêm trọng nào đó?" ý nghĩ

này đột nhiên lóe lên trong đầu hắn, "Có lẽ là vì lý do an toàn nên mới phải áp dụng biện pháp gia cố khẩn cấp này?" Với vô số câu hỏi, lòng hiếu kỳ thúc đẩy hắn tiếp tục tiến về phía trước, cố gắng khám phá thêm những bí mật đằng sau tòa nhà cổ xưa này.

Tuy nhiên, dù trong lòng đầy nghi hoặc cũng vô ích.

Lúc này, Trần Mộc đã không còn dư sức để suy nghĩ về những vấn đề phức tạp này nữa.

Hắn hít sâu một hơi, lấy hết can đảm, bước lên những bậc thang dẫn đến tầng ba.

Khi những bậc thang gỗ dưới chân phản chiếu những bóng ảnh loang lổ dưới ánh đèn khẩn cấp vàng vọt, mỗi bước đi dường như đều mang theo sự vô định và nỗi sợ hãi.

Cuối cùng cũng đến được đích – một hành lang hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Không gian dài và hẹp u ám này yên tĩnh đến ngột ngạt, không khí xung quanh dường như đã đông đặc lại.

Hai bên là những cánh cửa phòng xếp ngay ngắn, trong đêm tối như những hố đen nuốt chửng chút ánh sáng le lói cuối tầm mắt.

Điều đáng sợ là không có một căn phòng nào hắt ra dù chỉ một tia sáng ấm áp, dịu dàng, cả tầng lầu trông vô cùng lạnh lẽo, cô tịch.

Không khí tràn ngập một mùi khó tả nhưng cực kỳ khó chịu, đó là "hương vị" đặc trưng hình thành từ sự pha trộn giữa nấm mốc và bụi bẩn do lâu ngày không được dọn dẹp.

Dù vậy, Trần Mộc vẫn giữ cảnh giác cao độ, hắn hơi cúi đầu, nghiêng người từ từ tiến lên, cố gắng tránh để cơ thể chạm vào tường hay những mạng nhện chằng chịt rủ xuống từ trần nhà.

Theo bước chân không ngừng tiến tới, thỉnh thoảng lại có tiếng giày ma sát với mặt đất tạo ra âm thanh sột soạt nhẹ, càng làm tăng thêm vài phần quỷ dị cho sự tĩnh lặng này.

Tầm mắt nhìn đến đâu, là những tấm biển sắt nhỏ treo trước mỗi cửa, đã mất đi vẻ sáng bóng nhưng vẫn ngoan cường đánh dấu số hiệu của mình, tuy bề mặt đã phủ một lớp bụi dày màu xám, nhưng vẫn lờ mờ nhận ra được những con chữ: 301, 302...

Đếm một mạch, cho đến khi dừng bước trước cánh cửa đóng chặt thứ hai từ cuối.

Đứng dưới tấm biển số 306, đối mặt với lối vào thế giới chưa biết này, trong khoảnh khắc hắn chợt có ý định thử gõ cửa, xem có phản ứng gì không.

Nhưng ngay sau đó nhận ra hành động này có thể mang lại kết quả khó lường hơn, hắn lập tức bác bỏ ý nghĩ hoang đường đó.

Sau một chút do dự, hắn quyết định sử dụng vật phẩm duy nhất trong tay có quyền mở khóa để thử.

Lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa bằng kim loại lạnh lẽo, cắm vào lỗ khóa, xoay nhẹ một chút, cùng với tiếng "cạch" giòn tan và một tiếng động ngắn của cơ cấu máy móc khởi động... chướng ngại vật bằng gỗ nặng nề vốn đóng chặt cuối cùng cũng có thể dễ dàng đẩy ra trong tay hắn.

Theo cú đẩy nhẹ của Trần Mộc, trục cửa phát ra một âm thanh chói tai và kéo dài, như tiếng thở dốc trầm thấp và già nua của một ông lão, sau đó cánh cửa từ từ mở ra, để lộ bóng tối còn sâu hơn bên trong.

Căn phòng khá nhỏ, không khí tràn ngập một cảm giác ngột ngạt và bức bối, vừa bước qua ngưỡng cửa, mùi mốc khó chịu đã xộc

thẳng vào mũi, khiến người ta không khỏi nhíu mày.

Hắn khẽ đẩy cửa, chỉ thò nửa đầu vào trong, ánh mắt xuyên qua khe hở hẹp nhìn vào bên trong, chỉ thấy một góc phòng dường như có cửa sổ, ánh đèn đường vàng vọt bên ngoài kiên cường xuyên qua màn đêm rọi vào, phác họa ra đường nét đại khái của căn phòng.

Lờ mờ có thể nhận ra, dưới nguồn sáng yếu ớt đó, dọc theo tường bày đủ loại đồ đạc, nhưng do ánh sáng quá mờ và bóng cây bên ngoài cửa sổ lay động tạo ra những cái bóng thay đổi, khiến cho hình dạng cụ thể của mỗi vật đều không thể nhận ra ngay lập tức.

Nhưng có thể chắc chắn một điều, trong phòng không có chút dấu vết hoạt động của con người, tĩnh lặng đến mức khiến người ta cảm thấy rợn người.

Trần Mộc trấn tĩnh lại, nín thở, cố gắng không để khứu giác của mình bị thách thức thêm nữa, rồi từ từ bước qua ngưỡng cửa.

Hắn đưa tay nắm chặt vật nhỏ trong lòng bàn tay đang bắt đầu nóng lên do sử dụng lâu – chiếc bật lửa, và nhấn mạnh nút.

Cùng với tiếng "tách" nhẹ, một ngọn lửa nhỏ chập chờn bùng lên, tuy không sáng lắm nhưng cũng đủ để xua tan một phần bóng tối xung quanh, cũng làm cho trái tim căng thẳng của Trần Mộc hơi thả lỏng.

Dựa vào chút ánh sáng ít ỏi nhưng vô cùng quý giá này, Trần Mộc dần dần nhìn rõ cảnh vật xung quanh: đây là một phòng ngủ đơn điển hình.

Ánh mắt hắn bị thu hút đến chiếc giường cũ kỹ đặt ở góc phòng, lớp bông trên giường đã bị mốc và biến chất do tác động kép của thời gian và độ ẩm, tỏa ra mùi hôi thối khó tả.

Lại gần giường nhìn kỹ, hắn phát hiện những thứ vốn nên mềm mại, thoải mái dùng để giữ ấm nay đã mục nát thành một mảng đen

kịt, khiến người ta không nỡ nhìn thẳng; đồng thời mùi hôi nồng nặc, khó chịu tỏa ra càng khiến người ta buồn nôn.

Trên nệm giường dường như có thứ gì đó chất đống, nhìn từ xa phồng lên như thể đang bọc lấy một vật gì đó không may mắn, không khỏi khiến người ta rùng mình, tưởng rằng đã gặp phải cảnh tượng không mong muốn nhất – cho đến khi tiến lại gần vài bước mới phát hiện ra, đó chỉ là kết quả của việc chăn đệm bị biến dạng tự nhiên do lâu ngày không được dọn dẹp, cộng thêm môi trường có độ ẩm cao.

Bên cạnh giường, đặt một chiếc bàn viết bằng gỗ cổ xưa, kiểu dáng tương tự như bàn học thời tiểu học.

Chất gỗ của chiếc bàn này đã lộ ra những dấu vết của năm tháng, bề mặt đầy những vết nứt nhỏ, như thể mỗi vết nứt đều đang kể lại câu chuyện mà nó đã trải qua.

Trên bàn rải rác đủ loại đồ vật linh tinh – một đống quần áo rách không thể mặc được nữa, vài cuộn vải bông cũ dường như bị người ta bỏ quên, vài tờ giấy vụn bị vứt bừa bãi, mép đã ố vàng và dính đầy vết bẩn, cùng với những mảng vôi trắng nhỏ rơi xuống từ trần nhà, tất cả những vật này không ngoại lệ đều bị một lớp bụi dày bao phủ, dường như đã rất lâu rồi không ai chạm vào chúng.

Cách không xa thế giới nhỏ bé đầy hoài niệm này là một chiếc tủ lớn đứng lặng lẽ.

Thân hình to lớn và nặng nề của nó chiếm gần một nửa không gian trong phòng, chiều rộng khoảng ba bốn mét, chiều cao cũng khiến người ta phải ngước nhìn, thậm chí còn cao hơn cả Trần Mộc đang đứng trước nó.

Đáng chú ý hơn là, khối đồ sộ này không được bảo quản tốt: cùng với sự bào mòn vô tình của thời gian và ảnh hưởng của độ ẩm, những cánh cửa tủ vốn phẳng và chắc chắn lại xuất hiện những vết nứt và

chỗ lồi lõm khác nhau, giống như vỏ cây già nứt nẻ bong tróc, để lộ ra phần bên trong còn mục nát hơn.

Khi ngước lên, có thể thấy rõ phần tường và trần nhà giao nhau ngay sát đỉnh chiếc tủ khổng lồ, cảnh tượng ở đó càng kinh hoàng hơn.

Những mảng vết đen sẫm hoặc đen kịt xen kẽ trên bề mặt tường, đó là những vết mốc do khói bám lâu ngày; còn những vết loang lổ do nước nhỏ giọt rải rác xung quanh lại âm thầm cho thấy mỗi khi bên ngoài mưa, không gian này chắc chắn sẽ bị thấm dột.

Rõ ràng có thể thấy toàn bộ nơi ở này đã bị bỏ hoang nhiều năm, theo quan sát ít nhất cũng đã năm năm.

Dù vậy, không phải tất cả các bộ phận đều đến mức không thể cứu vãn, kết cấu tổng thể vẫn tương đối ổn định, chỉ là đang ở trong trạng thái lão hóa tự nhiên mà thôi.

Nhưng điều này càng khiến người ta nghi ngờ: rốt cuộc với mục đích gì mà người bí ẩn kia lại chọn dẫn mình đến một nơi không mấy nổi bật như thế này?

Hắn ta muốn mình phát hiện hay cảm nhận được thông tin đặc biệt gì?

Cảm giác căng thẳng và bối rối lúc đầu dần dần được xoa dịu, bởi vì khi đã quen thuộc hơn với môi trường xung quanh, nỗi sợ hãi từ sự vô định cũng giảm đi rất nhiều.

Thế là, với quyết tâm tìm ra sự thật, Trần Mộc từ từ đặt chiếc bật lửa của mình lên mặt bàn, sau đó bắt đầu công việc khám phá tỉ mỉ.

Mục tiêu đầu tiên thu hút sự chú ý của hắn chính là chiếc bàn gỗ cũ đầy dấu ấn lịch sử trước mặt, hắn cẩn thận kéo từng ngăn kéo ra kiểm tra, nhưng đáng tiếc là hầu hết đều trống rỗng.

Chỉ có một hai ngăn dưới đáy còn sót lại vài trang báo cũ rõ ràng đã trải qua sự bào mòn của năm tháng và mất đi vẻ sáng bóng ban đầu để làm vật lót.

Ngay cả những thứ nhỏ nhặt như vậy cũng bị thời gian phủ lên một lớp mùi mốc nồng nặc, đến cả không khí cũng có thể ngửi thấy mùi ẩm mốc, điều này khiến tính cách vốn đã nhạy cảm và hay lo nghĩ của hắn không dám ở lại lâu để chạm vào bất kỳ vật gì có thể mang ký ức quá khứ nhưng giờ chỉ còn là những mảnh vỡ.

Chương 1254

Trong ngăn kéo không có, lẽ nào là trên giường?

Trần Mộc từ từ di chuyển, mỗi bước đi đều kèm theo tiếng cọt kẹt nhẹ của sàn nhà.

Tim hắn không khỏi thắt lại, dường như trong căn nhà cũ trống trải và tĩnh lặng này, bất kỳ tiếng động nhỏ nào cũng có thể bị khuếch đại vô hạn, khiến người ta kinh hãi.

Đến bên giường, hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại.

Cúi người xuống, cẩn thận kiểm tra không gian dưới gầm giường – đó là một khoảng tối đen, đầy mạng nhện dày đặc, bụi bay lơ lửng trong ánh sáng yếu ớt, tạo cảm giác cổ xưa và hoang vắng.

Không phát hiện ra gì, chỉ có vài con côn trùng nhỏ hoảng sợ chạy tán loạn, khiến hắn bất giác rùng mình.

Không cam tâm bỏ cuộc, Trần Mộc quay sang chiếc giường gỗ kiểu cũ, nệm và chăn quấn chặt vào nhau, trông như đã nhiều năm không ai dọn dẹp.

Hắn đưa tay sang một bên giường, khó nhọc rút ra một chiếc ngăn kéo trông còn khá nguyên vẹn để làm công cụ hỗ trợ.

Cẩn thận dùng nó đẩy tấm chăn đã dính thành một khối và tỏa ra mùi mốc nồng nặc sang một bên, muốn xem thử bên trong có giấu vật gì bí mật không.

Tuy nhiên, khi hắn xới lên, từ giữa những lớp vải dày và mục nát lại trào ra chất lỏng màu đen sền sệt, thậm chí còn có cả những con giòi đang ngọ nguậy.

Một mùi hôi thối nồng nặc đến mức không thể chịu đựng nổi lập

tức lan ra, kích thích khiến hắn gần như ngạt thở, dạ dày cuộn lên, suýt nữa thì nôn ra.

Khó khăn lắm mới dọn dẹp xong chiếc giường kinh tởm đó, kết quả vẫn không có phát hiện gì có giá trị.

Thực tế, trong quá trình không ngừng tìm kiếm, lý trí mách bảo hắn rằng không thể có thứ gì giấu ở đây được – thử nghĩ xem ai lại chọn một nơi bẩn thỉu, ẩm ướt như vậy để cất giữ đồ quý của mình chứ?

Sau khi loại trừ những nơi này, câu trả lời duy nhất có thể chỉ hướng về chiếc tủ quần áo kiểu cũ to lớn và nặng nề ở góc phòng.

Mặc dù cửa tủ đã có những vết nứt rõ rệt, nhưng dù sao nó cũng là một món đồ cũ, và còn được gia cố bằng khóa; nếu không có đủ sức mạnh hoặc không sử dụng công cụ thích hợp, e rằng cũng khó mà mở được cánh cửa phòng thủ của nó.

Sau khi nhìn quanh không có kết quả, cuối cùng ánh mắt của Trần Mộc dừng lại bên cạnh cửa sổ ọp ẹp.

Lại gần xem kỹ, thì ra là một thanh chốt cũ dùng để cố định khung cửa sổ gỗ.

Mặc dù năm tháng đã để lại những lớp rỉ sét trên bề mặt, nhưng may mắn là vật này vẫn giữ được kết cấu chắc chắn bên trong, có lẽ có thể dùng được.

Trần Mộc chọn ra một thanh sắt còn khá chắc chắn từ một đống đồ lộn xộn, dùng tay áo lau đi vài vết rỉ sét trên bề mặt.

Hắn hít sâu một hơi, nắm chặt trong tay công cụ tạm thời dùng làm xà beng này.

Tiếp đó, Trần Mộc cúi người xuống, ánh mắt khóa chặt vào cánh cửa tủ gỗ đã có vài vết nứt, trông hơi ọp ẹp.

Chỉ thấy hắn đầu tiên thăm dò đưa đầu kim loại nhẹ nhàng vào khe hở, sau đó dần dần tăng lực, từ từ, cùng với một tiếng "két" nhẹ, khe cửa bị nới rộng ra từng chút một, cho đến khi cuối cùng hắn có thể lách được đầu ngón tay của mình vào.

Trần Mộc đứng thẳng người, dùng chân phải vững vàng đạp vào một bên tủ làm điểm tựa, đồng thời cố gắng hết sức luồn tay vào không gian đã được nới rộng nhưng vẫn còn chật hẹp.

Ngay sau đó, toàn thân cơ bắp căng cứng, hắn nghiến chặt răng bắt đầu thử sức—dùng lực đẩy khối chướng ngại vật cản đường này ra ngoài.

Ban đầu chỉ có những âm thanh rất nhỏ truyền đến, nhưng cùng với động tác ngày càng dùng sức của Trần Mộc, thứ tiếng ma sát chói tai đến rợn người bắt đầu ngày một lớn hơn.

Kết cấu gỗ vốn bằng phẳng không chút gợn sóng vào khoảnh khắc này dường như không chịu nổi sức nặng mà oằn mình vặn vẹo, cuối cùng, sau một tiếng "rắc" giòn giã, nó hoàn toàn gãy làm đôi.

Trong nháy mắt, bụi bặm và mảnh vụn tích tụ nhiều năm như núi lửa phun trào mà bắn tung tóe ra xung quanh, không khí tràn ngập một mùi hăng nồng khó ngửi.

Không chút phòng bị, Trần Mộc lập tức bị sặc đến ho sặc sụa, thậm chí không thể mở mắt ra để nhìn rõ mọi biến hóa đang diễn ra trước mắt.

Cả tòa nhà dường như cũng bị tiếng động lớn đột ngột này đánh thức, chìm vào một khoảng lặng ngắn ngủi nhưng lại vô cùng nặng nề.

Đối với Trần Mộc, người đang một mình thực hiện nhiệm vụ khám phá lần này, cảnh tượng lúc này không nghi ngờ gì đã tăng thêm

vài phần không khí quỷ dị và bất an.

Ngay khoảnh khắc đó, trong trạng thái căng thẳng tột độ, hắn cảm thấy toàn thân lông tơ dựng đứng, lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh, phải một lúc lâu sau mới dần dần ổn định lại nhịp thở.

Sau khi tình hình tạm ổn định, do lòng hiếu kỳ mãnh liệt đối với những điều chưa biết thôi thúc, Trần Mộc lấy lại dũng khí, mò mẫm trong túi lấy ra một chiếc bật lửa nhỏ rồi nhẹ nhàng bấm nút.

Dựa vào chút ánh sáng yếu ớt và chập chờn này dẫn lối, hắn cẩn thận tiến lại gần nhìn vào sâu bên trong chiếc tủ gỗ đã bị phá toang.

Trần Mộc vốn không ôm kỳ vọng quá cao, nhưng trong khoảnh khắc đó lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động hoàn toàn… Trong tủ quả thực không có gì cả, trống rỗng, chỉ còn lại một khoảng tĩnh lặng và hoang vu.

Nhưng khi ánh mắt Trần Mộc chuyển sang phía tủ dựa vào tường, hắn phát hiện một điều bất thường: tấm đáy tủ đã biến mất, dường như bị một thế lực bí ẩn nào đó nuốt chửng.

Tấm đáy gỗ vốn chắc chắn giờ chỉ còn lại một không gian đen ngòm, qua khe hở này có thể thấy một bức tường xi măng loang lổ.

Trên bức tường trông có vẻ bình thường này lại ẩn giấu một bí mật kinh người—lại có một cái động tối om cao bằng nửa người, lẳng lặng tồn tại ở đó, giống như một con mắt ẩn nấp trong bóng tối đang rình mò thế giới bên ngoài.

Điều càng kinh người hơn là, cánh cửa nhỏ này lại thông với một cầu thang xi măng đi xuống, chúng như một con đường nhỏ sâu hun hút, khúc khuỷu, dẫn dắt người ta tiến vào một không gian chưa biết.

Còn con đường này sẽ dẫn đến đâu, thì lại tràn ngập vô vàn tưởng tượng và hồi hộp.

Trần Mộc cảm thấy ngày càng kỳ quái, trong lòng không khỏi hiện lên đủ loại suy đoán.

Rõ ràng, nơi này lại có một cánh cửa bí mật, hơn nữa còn rất khéo léo lợi dụng một chiếc tủ bị tháo mất đáy để che giấu, thành công che đậy diện mạo thật của nó.

Chỉ cần đẩy chiếc tủ trông có vẻ bình thường này ra là có thể dễ dàng phát hiện lối đi bí mật ẩn giấu phía sau.

Thiết kế này tuy không cao minh, thậm chí có thể nói là có phần đơn giản thô bạo, nhưng lại có ưu điểm không thể bỏ qua: không chỉ dễ thực hiện, mà còn đảm bảo ra vào nhanh chóng, phát huy tác dụng quan trọng trong những thời khắc khẩn cấp.

Tuy nhiên, tất cả những điều này lại khiến Trần Mộc nảy sinh nghi ngờ sâu sắc: tại sao nơi này lại xuất hiện một kết cấu phức tạp như vậy?

Lẽ nào bên trong viện điều dưỡng này lại che giấu một bí mật không ai hay biết?

Từng có thời, không gian này rốt cuộc được dùng để làm gì?

Và dưới những bậc thang dẫn đến bóng tối sâu thẳm kia, rốt cuộc ẩn giấu sự thật không thể cho ai biết nào?

Nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay, hắn cảm thấy nó dường như chứa đựng một thông tin nào đó nặng nề và bí ẩn.

Đối phương rõ ràng hy vọng thông qua việc gửi chiếc chìa khóa tương ứng với số phòng này để dẫn mình đến đây, mục đích hiển nhiên là muốn mình vén màn bí ẩn ở nơi này.

Có lẽ, trong thế giới dưới lòng đất tối đen như mực kia, đang chôn giấu manh mối then chốt để giải đáp mọi khúc mắc… Nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi lạnh bất giác rịn ra trên trán, Trần Mộc hít sâu

một hơi rồi lấy dũng khí bước vào bên trong chiếc tủ gỗ cũ nát.

Cùng với cơ thể dần dần di chuyển về phía trước, ánh mắt hắn dần hướng vào bên trong cánh cửa bí mật chật hẹp âm u, một luồng khí ẩm ướt pha lẫn mùi mục nát lập tức ập vào mặt, kích thích khoang mũi hơi cay cay.

Mặc dù trong lòng thoáng qua vài tia sợ hãi không tên, nhưng lòng hiếu kỳ mãnh liệt đã thôi thúc hắn tiếp tục tiến lên… Trần Mộc từ từ quay đầu, cố gắng tránh luồng khí hăng nồng ập vào mặt.

Mùi vị đó dường như đến từ sâu trong bóng tối, hỗn hợp giữa mùi ẩm mốc và một sự ngột ngạt khó tả, khiến người ta không rét mà run.

Sau khi thích ứng được vài giây, hắn lấy ra chiếc bật lửa màu bạc mang theo người, một tiếng "cạch" nhẹ vang lên, ánh sáng yếu ớt nhưng ấm áp nhảy múa trong không gian tăm tối.

Dựa vào tia sáng nhỏ này, Trần Mộc thấy trước mặt là một cầu thang đá uốn lượn đi xuống, mỗi bậc đều được xây bằng đá xanh dày dặn, trên đó lờ mờ có thể thấy những vết xước và mài mòn do thời gian để lại.

Chương 1255

Cầu thang trông vô cùng cổ xưa, và dường như chưa bao giờ được bảo trì đúng cách, ở các góc thậm chí còn có thể thấy vài sợi mạng nhện, khẽ rung rinh trong gió.

Lối đi này rõ ràng rất dài, không chỉ kéo dài xuống rất xa mà giữa đường còn có những khúc cua rõ rệt, cụ thể thông đến đâu hoàn toàn là một ẩn số—có lẽ nối đến tầng hai của tòa nhà cũ này, cũng có thể thông thẳng xuống sảnh lớn ở tầng trệt.

Lúc này đã là đêm khuya, xung quanh tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng trao đổi khí khi mình hít thở.

Ở trong một tòa nhà cũ kỹ được đồn đại là từng xảy ra không ít chuyện kỳ dị như thế này, không phải là một trải nghiệm thú vị; đặc biệt là sau khi đột nhiên phát hiện dưới chân mình lại ẩn giấu một lối đi bí mật chưa từng được ghi lại, cảm giác sợ hãi càng len lỏi từ đáy lòng một cách vô tình.

Nhưng rất nhanh, cảm xúc bất an này đã bị một sự kiên định khác thay thế: dù sao với tư cách là một người thám hiểm hang động giàu kinh nghiệm, việc mạo hiểm ở một nơi xa lạ và bí ẩn như thế này đối với hắn đã là chuyện thường.

Hắn biết chỉ cần bước ra khỏi ngưỡng cửa là có thể quay trở lại với đám đông quen thuộc, xung quanh là những con phố đèn đuốc sáng trưng cùng những cửa hàng nhỏ đầy khói lửa nhân gian.

Nghĩ đến đây, tâm trạng hắn lập tức trở nên thoải mái hơn một chút.

Chỉ do dự vài giây, Trần Mộc hít một hơi thật sâu, bình ổn lại tâm trạng hơi gợn sóng.

Sau đó cẩn thận cúi người xuống, một tay giơ cao chiếc bật lửa chiếu sáng phía trước, tay kia nhẹ nhàng chạm vào bức tường hơi lạnh và ẩm ướt bên cạnh để giữ thăng bằng.

Cứ như vậy, hắn chậm rãi đặt chân lên bậc thang đầu tiên dẫn đến khu vực chưa biết.

Đã đến được đây, chứng tỏ kẻ bí ẩn đứng sau dẫn dắt mình vào tòa nhà bỏ hoang này chắc chắn có mưu đồ, muốn truyền đạt thông tin gì đó cho mình.

Vậy thì dù có gian nan khúc khuỷu đến đâu, dưới con đường ẩn giấu này tất nhiên phải có bí mật hoặc vật phẩm quan trọng đang chờ được khám phá.

Mang theo lòng hiếu kỳ vô hạn và cảm giác trách nhiệm đối với khoảnh khắc vén màn đáp án, Trần Mộc không do dự thêm nữa, quyết đoán tiếp tục tiến lên, chuẩn bị khám phá xem sâu trong căn nhà ma ở ngoại ô Golmud này rốt cuộc ẩn giấu sự thật kinh người nào… Vừa bước được vài bước, Trần Mộc lập tức cảm thấy một luồng khí âm hàn khó tả đang lặng lẽ lan tỏa từ sâu trong bóng tối phía trước cầu thang.

Cái lạnh này không thể so sánh với cái lạnh vật lý thông thường, mà dường như xuyên thấu cả xương tủy và linh hồn hắn, khiến mỗi lỗ chân lông của hắn đều co rút lại trong nháy mắt, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác hoảng sợ không tên, thậm chí còn bất giác rùng mình một cái, vô thức hà ra một hơi.

Lúc này, hắn kinh ngạc khi thấy miệng mình thở ra từng luồng khói trắng nhàn nhạt, trong không gian gần như tối đen hoàn toàn này lại càng thêm nổi bật, dường như đang nói cho mọi người biết sự thật rằng nhiệt độ ở đây cực kỳ thấp.

Nhờ vào tia sáng yếu ớt từ chiếc bật lửa trong tay, lờ mờ có thể

thấy hai bên đều là những bức tường xi măng vàng thô ráp, lộ ra bên ngoài mà không được trang trí, trên đó vẫn còn sót lại một vài dấu vết chưa bị năm tháng bào mòn sạch sẽ—những khẩu hiệu được vẽ cẩn thận bằng sơn đỏ tươi nhưng do thời gian đã lâu nên đã loang lổ đến mức chỉ còn lại những đường nét lờ mờ có thể nhận ra. "Đoàn kết nhất trí tiến về phía trước", "Tự lực cánh sinh, gian khổ phấn đấu"… Những dòng chữ mang dấu ấn lịch sử này mặc dù bây giờ trông đã mơ hồ không rõ, nhưng vẫn có thể khiến người ta cảm nhận được sự nhiệt huyết và sức mạnh đã từng khích lệ vô số người.

Tuy nhiên, khi tầm mắt từ từ di chuyển xuống dưới, Trần Mộc đột nhiên phát hiện mấy sợi dây điện cũ kỹ rủ xuống từ trên cao đã thu hút sự chú ý của hắn.

Những sợi dây điện chằng chịt mạng nhện này dường như đã ẩn náu ở đây từ rất lâu, dưới ánh sáng mờ ảo trông vô cùng quỷ dị và đầy vẻ đe dọa, giống hệt như mấy con rắn nhỏ đang rình mồi, sẵn sàng lao vào mục tiêu bất cứ lúc nào, khiến người ta không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

So với những ngôi mộ cổ đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm đã từng gặp phải trước đây, mọi thứ trước mắt dường như quen thuộc và bình thường hơn rất nhiều, dù sao đây đều là những yếu tố thường thấy trong quá trình trưởng thành của chính mình.

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng không ngừng tự nhủ rằng nơi này đáng lẽ phải an toàn hơn nhiều so với lăng mộ âm u tĩnh mịch nhưng lại toát ra cảm giác áp bức không tên kia, nhưng mỗi khi ánh mắt chạm đến khúc quanh của cầu thang đen ngòm sâu hun hút dưới chân, cái cảm giác căng thẳng và sợ hãi như thể giây tiếp theo sẽ có một thứ gì đó không thể gọi tên đột nhiên lao ra dọa cho mình một phen vẫn mãi không thể xua tan.

Mức độ sợ hãi đó lại không hề thua kém những trải nghiệm hiểm tượng hoàn sinh đã từng trải qua khi ở trong ngôi mộ cổ dưới lòng đất âm u đáng sợ… Rất nhanh đã đi hết đoạn thang đầu tiên, mỗi bước chân đều kèm theo tiếng vọng yếu ớt.

Những âm thanh này vang vọng trong không gian kín, trông vô cùng trống trải và vắng lặng, dường như có vô số bàn tay vô hình đang nhẹ nhàng vỗ vào những bức tường xi măng lạnh lẽo, khiến người ta không khỏi nổi da gà.

Rẽ qua một khúc quanh chật hẹp và ẩm ướt, Trần Mộc cảm thấy dưới chân trở nên dốc hơn một chút, tiếp tục đi xuống, mỗi bước chân đều phát ra tiếng vang nhẹ nhưng rõ ràng, vang dội qua lại trong không gian tĩnh lặng, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Hắn vô thức ước tính độ cao vị trí của mình—bây giờ hẳn đã xuống đến độ cao của tầng hai, tức là tầng lầu bị bê tông dày đặc bao bọc hoàn toàn.

Nhưng nhìn quanh bốn phía, đâu đâu cũng là những bức tường xi măng thô ráp chưa được trang trí, thậm chí một khe hở cũng không thấy.

Rõ ràng nơi này không có bất kỳ dấu hiệu nào có thể thông ra thế giới bên ngoài.

Trần Mộc thở dài, thầm đoán trong lòng: "Xem ra tầng hai này quả thực không có ý nghĩa đặc biệt nào." Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể hít một hơi thật sâu không khí vẩn đục mang theo mùi ẩm mốc nhàn nhạt, lấy dũng khí bước xuống nơi thấp hơn.

Khi xuống thêm một tầng nữa, cảnh tượng hiện ra vẫn như cũ: xung quanh vẫn là không gian kín không thấy ánh mặt trời, tường vẫn là dáng vẻ xám xịt chưa được trát, thậm chí mùi vị trong không khí cũng y hệt như trước, không có gì mới.

Nhưng lần này hắn đã không còn ôm bất kỳ kỳ vọng nào—một khi hai tầng lầu trước đều không tìm được bất kỳ đột phá nào, thì tầng một e rằng cũng không ngoại lệ.

Lại men theo cầu thang đi xuống thêm vài bước, cảnh vật trước mắt vẫn tối tăm sâu thẳm không thấy điểm cuối, dường như vĩnh viễn không thể nhìn thấy đáy.

Ngay lúc này, một ý nghĩ có phần kinh hãi nhưng lại vô cùng hợp lý chợt lóe lên trong đầu: "Lẽ nào đoạn cầu thang trông có vẻ bình thường này lại là lối đi bí mật dẫn đến không gian sâu hơn dưới lòng đất?" Khả năng này không khỏi khiến tim Trần Mộc đập nhanh hơn vài phần.

Hắn đột nhiên liên tưởng đến tòa công quán nổi tiếng ở thành Hàng Châu, mặc dù bên ngoài tuyên bố chỉ là một nơi điều dưỡng bình thường, nhưng thực chất lại ẩn giấu một kết cấu nội bộ khổng lồ phức tạp cùng nhiều khu vực bí mật không ai biết.

Đặc biệt là nghe nói còn có một hệ thống kiến trúc dưới lòng đất quy mô hoành tráng, dùng để đối phó với các tình huống đột xuất hoặc chiến tranh bùng nổ… Nếu thật sự là như vậy, nói không chừng nơi mình đang đứng cũng là một cứ điểm ẩn náu tương tự?

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng của cánh cửa bí mật này, lại cảm thấy không giống như đã được bố trí cẩn thận.

Cánh cửa bí mật đó thực chất chỉ là một cái động rất đơn sơ, những khối đá xung quanh được xếp chồng lên nhau một cách tùy tiện, trông vô cùng thô kệch.

Nếu nó thực sự là lối vào của một công sự quân sự được thiết lập đặc biệt, theo lý mà nói nên được trang bị các thiết bị kiên cố và an toàn hơn, ít nhất cũng nên lắp một cánh cửa sắt để đảm bảo chức năng phòng thủ chứ?

Trần Mộc vừa nghĩ vậy, vừa chậm rãi đi xuống.

Trong lòng hắn đủ loại ý nghĩ trỗi dậy, như sóng biển cuộn trào, khiến tâm trạng vốn đã căng thẳng càng thêm bất an.

Cùng với mỗi bước chân đi sâu xuống, cái lạnh trong không khí dường như cũng ngày càng đậm đặc hơn.

Trần Mộc không chắc là do hắn đang dần đến gần nơi sâu hơn dưới lòng đất, nhiệt độ thực sự đã giảm xuống; hay là do nỗi sợ hãi vô tận trong lòng, mồ hôi lạnh không ngừng chảy dọc sống lưng, mang lại cho hắn một cảm giác buốt thấu xương—thậm chí khiến hắn cảm thấy trong xương mình cũng bắt đầu lạnh.

Răng va vào nhau lập cập, tiếng "cạch cạch" vang lên rõ mồn một trong hành lang tĩnh lặng, hắn cố nén cơn run rẩy do khí lạnh gây ra, lấy dũng khí tiến xuống tầng tiếp theo.

Cuối cùng, khi hắn bước xuống bậc thang cuối cùng, tầm nhìn trước mắt đột nhiên mở rộng—một hành lang hẹp dẫn đến một thế giới chưa biết xuất hiện trước mặt hắn.

Đây là điểm cuối của cầu thang rồi sao?

Tim Trần Mộc đột nhiên thắt lại, nhưng hắn vẫn nghiến chặt răng cẩn thận bước về phía trước.

Khi hắn bước qua bậc thang cuối cùng và đứng trên mặt đất bằng phẳng, hắn phát hiện mình đã vào một không gian rõ ràng rộng rãi hơn nhiều so với bên trên.

Giơ chiếc bật lửa trong tay lên, Trần Mộc dùng ánh sáng yếu ớt và ấm áp cố gắng xua tan cảm giác âm u và sợ hãi mà môi trường xa lạ này mang lại.

Ngọn lửa phát ra tiếng lách tách nhẹ, chập chờn nhảy múa trong không khí ẩm ướt, mờ ảo, càng làm cho hầm ngầm âm u này thêm vài

phần quỷ dị.

Dựa vào đốm lửa nhỏ này, hắn cẩn thận quan sát nơi mình đang đứng: bốn bức tường được trát trực tiếp bằng xi măng thô để gia cố, trên đó vẫn có thể thấy không ít những khiếm khuyết và vết nứt sót lại trong quá trình thi công; nền nhà được lát bằng gạch xanh lồi lõm không bằng phẳng, giữa các khe hở lờ mờ lộ ra vài vệt nước đọng; cả căn phòng trông vô cùng trống trải và lạnh lẽo, không có một chút hơi thở hay tiếng động của sinh vật sống nào phá vỡ sự tĩnh lặng này.

Ngay lúc này, tia nghi ngờ cuối cùng trong lòng Trần Mộc cũng tan thành mây khói—nơi này tuyệt đối không thể là phòng thí nghiệm quân sự chuyên nghiệp hay căn cứ bí mật nào đó.

Từ vật liệu xây dựng đến kỹ thuật trang trí đều thể hiện một thái độ không chính thức, qua loa đại khái, hoàn toàn khác với tiêu chuẩn của bất kỳ sản phẩm nào được tạo ra sau khi qua đào tạo chuyên nghiệp.

Ngược lại, nơi này càng khiến người ta liên tưởng đến những hầm chứa nhỏ ở nông thôn do dân làng tự xây theo sở thích cá nhân—tuy có đủ công năng cơ bản nhưng khó mà nói là đẹp mắt hay thoải mái.

Đây là nơi nào?

Lẽ nào thực sự là một cái hầm chứa?

Không khí tràn ngập một mùi ẩm ướt và ngột ngạt, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Chương 1256

Trên tường xung quanh treo vài giọt nước nhỏ do hơi ẩm ngưng tụ, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy vài tiếng nước nhỏ giọt yếu ớt nhưng rõ ràng từ xa vọng lại.

Bầu không khí này, cộng thêm việc trước đó Muộn Du Bình nói một cách bí ẩn bảo hắn đến kiểm tra xem dưa cải muối đã ngấm chưa, thực sự khiến người ta sinh lòng nghi ngờ.

Trần Mộc không khỏi bật cười vì suy nghĩ của mình, lắc đầu, tiếp tục mò mẫm tiến sâu hơn vào nơi âm u này.

Cùng với bước chân ngày một đến gần, bóng tối xung quanh dường như cũng dần ngưng tụ lại, cho đến khi hắn đột nhiên sững người—lờ mờ, ở vị trí trung tâm nhất của tầng hầm, xuất hiện một bóng người to lớn và mơ hồ, lẳng lặng nằm trên mặt đất, tỏa ra một cảm giác khác thường khó tả.

Mang theo một chút căng thẳng xen lẫn phấn khích và hiếu kỳ, Trần Mộc tăng tốc bước về phía bóng đen đó, và vô thức lấy ra chiếc bật lửa tiện lợi trong túi, nhẹ nhàng bấm một cái.

Tia lửa yếu ớt nhảy lên trong nháy mắt đã chiếu sáng không gian cách đó vài bước, nhưng khi hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người như bị sét đánh, đứng sững tại chỗ: ngay chính giữa hầm lại đặt một cỗ quan quách cổ xưa màu đen to lớn đến mức vô lý!

Mặc dù bật lửa chỉ có thể cung cấp một chút ánh sáng trong phạm vi hạn chế, trong điều kiện tối tăm này có thể nhìn rõ vài mét đã là rất khó; nhưng ngay dưới khoảng cách hữu hạn như vậy mà đột nhiên đập vào mắt một sự tồn tại phi thường thế này, thực sự khiến người ta tim đập thót một cái.

Sau cơn kinh hãi ban đầu, liền sau đó là vô số nghi vấn và sự khó tin ùa đến lấp đầy cả trái tim—tại sao nơi này lại có thứ kỳ dị như vậy?

Hơn nữa còn là một cỗ quan tài cổ mang dấu vết lịch sử rõ rệt!

Một viện điều dưỡng được xây dựng vào những năm 60, 70 của thế kỷ 20, vẻ ngoài tuy có phần cũ kỹ, nhưng vẫn lờ mờ thấy được phong quang ngày xưa.

Tuy nhiên, dưới mảnh đất trông có vẻ bình thường này lại ẩn giấu một bí mật ít ai biết—một công trình bí mật dưới lòng đất.

Bản thân điều này đã đủ khó tin rồi, mà bây giờ ở nơi âm u ẩm ướt này, lại xuất hiện một cỗ quan tài, quả thực khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tầng hầm của viện điều dưỡng tối tăm vô cùng, nguồn sáng duy nhất đến từ một bóng đèn cũ kỹ treo trên tường, tia sáng yếu ớt chập chờn trong không khí ẩm ướt.

Không khí tràn ngập mùi ẩm mốc và mục nát, càng làm cho nơi này thêm vài phần quỷ dị.

Trần Mộc đứng trong tầng hầm, sau lưng là lối cầu thang hẹp dẫn lên mặt đất.

Hắn hơi quay đầu nhìn lại con đường đã đi, đảm bảo mình sẽ không bị lạc, sau đó hít sâu một hơi, chậm rãi bước về phía cỗ quan tài bí ẩn.

Nhìn từ xa, cỗ quan tài này trông đặc biệt lạ thường, nó khác với những kiểu quan tài hiện đại thường thấy, toàn thân mang một màu đen tuyền u ám và ngột ngạt, lẳng lặng nằm ở trung tâm tầng hầm, giống như một tòa thành cổ xưa và bí mật đang say ngủ.

Nhìn từ hình dáng bên ngoài, nó càng giống loại quan quách được

dùng trong tang lễ của quý tộc, thậm chí là thành viên hoàng thất ngày xưa, chứ không phải là quan tài của nhà dân thường, ít nhất cũng có năm trăm năm, thậm chí là lâu hơn, lịch sử lắng đọng trên đó.

Với lòng hiếu kỳ và kính sợ, Trần Mộc từng bước đến gần vật thể khổng lồ đó, và đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt lạnh lẽo.

Đầu ngón tay chạm vào truyền đến cảm giác lành lạnh, gần như có thể cảm nhận được sức nặng của thời gian ẩn chứa bên trong.

Bề mặt phủ một lớp bụi dày, chứng tỏ nơi này đã rất lâu không có người đặt chân đến.

Khi hắn hơi dùng sức lau đi một chút, vài đường vân nhỏ và phức tạp dần hiện ra, giống như ký ức bị phong ấn đột nhiên tỏa sáng trở lại, dẫn dắt trí tưởng tượng.

Những hoa văn này được điêu khắc vô cùng tinh xảo và tỉ mỉ, dù đã trải qua mấy thế kỷ phong ba mưa gió vẫn giữ được sự nguyên vẹn không tổn hại, có thể thấy người chế tác đã đạt đến trình độ xử lý chi tiết cực hạn.

Trong suốt quá trình, Trần Mộc luôn duy trì thái độ cảnh giác cao độ, dù sao ở một không gian đầy rẫy những yếu tố chưa biết như thế này, bất kỳ ngọn cỏ lay ngọn gió động nào cũng có thể mang lại kết quả không thể lường trước.

Mặc dù vậy, di vật từ quá khứ xa xôi này vẫn thu hút hắn sâu sắc, thôi thúc hắn tiếp tục khám phá.

Trần Mộc lấy ra chiếc bật lửa mang theo người, nhẹ nhàng bấm nút đánh lửa.

Dưới ánh lửa mờ ảo và chập chờn, hắn tiến lại gần quan quách để xem xét kỹ lưỡng.

Đây là một cỗ quan tài vừa to lớn vừa cũ kỹ, trên đó loang lổ

những vết tích, dường như mỗi một dấu vết đều đang kể lại một câu chuyện xa xưa.

Hắn chú ý thấy, trên nắp quan tài có những dấu vết rõ ràng bị người ta cạy phá, giống như những rãnh và vết nứt do một công cụ sắc bén nào đó để lại; không chỉ vậy, ở chỗ tiếp giáp giữa nắp và thân quan tài, còn phát hiện vài vết hằn sâu nông khác nhau do đã cắm nạy vào—rõ ràng, không chỉ có mình hắn hứng thú với bí mật cất giấu bên trong.

Một trực giác mãnh liệt mách bảo Trần Mộc, nơi này đã xảy ra chuyện gì đó phi thường.

Và cỗ quan quách cổ xưa này, hiển nhiên không thể vô cớ xuất hiện trong tầng hầm của một tòa nhà hiện đại như vậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, có người đã cố ý vận chuyển nó đến đây, nhưng mục đích đằng sau lại khiến người ta khó hiểu.

Lúc này, cái lạnh từ môi trường xung quanh ngày càng đậm đặc, khiến Trần Mộc không khỏi rùng mình.

Cả tầng hầm dường như đã biến thành một kho đông lạnh khổng lồ, lạnh buốt thấu xương.

Cảm nhận xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng tim mình đập như trống trận vang vọng, hắn buộc mình phải bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, lặp lại vài lần sau đó nhịp tim mới tạm thời trở lại bình thường.

Mặc dù bề ngoài trông đã trấn tĩnh hơn nhiều, nhưng nỗi hoảng sợ đối với những điều chưa biết sâu trong lòng hắn vẫn khó mà xóa bỏ hoàn toàn.

Trần Mộc nhớ lại những trải nghiệm mấy ngày nay: đầu tiên là nhận được một bưu kiện nặc danh, bên trong ngoài cuộn băng video

ghi lại những hình ảnh quỷ dị, còn có một tấm bản đồ chi chít những con số và chữ cái cùng một chiếc chìa khóa kiểu dáng kỳ lạ, trông khá có tuổi.

Dựa theo chỉ dẫn trong thư từng bước khám phá, cuối cùng hắn đã đến trước một viện điều dưỡng kiểu cũ đã bỏ hoang từ lâu ở một góc hẻo lánh của thành phố.

Sau khi vào trong, hắn tìm thấy cánh cửa bí mật ẩn trong tường theo chỉ dẫn, rồi men theo cầu thang dài và khúc khuỷu để đến không gian bí ẩn và đầy áp lực này… Cho đến khi gặp phải "cổ vật" đủ để làm rung động lòng người trước mắt—cỗ quan tài đá khổng lồ đang lẳng lặng nằm giữa tầng hầm.

Hiển nhiên, chuyện này đã vượt xa phạm vi của bất kỳ trò đùa ác ý nào, đối phương rốt cuộc có mục đích gì mới làm như vậy?

Lẽ nào là muốn nhắc nhở Trần Mộc, trong viện điều dưỡng này từng xảy ra những sự kiện bí ẩn đến khó tin?

Xem ra, trong tầng lầu bịt kín và tầng hầm bí mật này, cùng với những bí ẩn chưa được giải đáp đằng sau cỗ quan tài đá đó, chắc chắn chứa đựng từng bí mật chồng chéo, phức tạp.

Và sự tồn tại của những bí mật này khiến toàn bộ môi trường càng thêm tràn ngập một bầu không khí khó tả, vừa bí ẩn lại vừa có chút bất an.

Với tâm thái thăm dò, Trần Mộc nhẹ nhàng thử đẩy nắp quan tài đá nặng trịch.

Hắn không thực sự muốn di chuyển nó, mà chỉ hy vọng có thể cảm nhận được liệu nó có thể bị đẩy ra hay không.

May mắn thay, đúng như hắn dự đoán, khối nắp quan tài trông vừa dày vừa cổ xưa hoàn toàn không nhúc nhích.

Rõ ràng, nếu không có sự trợ giúp của một số công cụ hoặc sức mạnh đặc biệt, chỉ dựa vào sức lực cá nhân hiển nhiên là không thể mở được nó.

Điều này khiến Trần Mộc trong lòng lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Dù sao, ở một nơi có phần âm u như thế này mà một mình mở quan tài đá, không phải là một trải nghiệm mà hắn muốn đối mặt.

Sau khi phát hiện quan tài không thể dễ dàng mở ra, áp lực buộc mình phải khám phá cũng theo đó mà biến mất.

Tập trung lại ánh mắt vào vật thể khổng lồ trước mặt, Trần Mộc cố gắng tìm kiếm bất kỳ chi tiết nào có thể trở thành manh mối hoặc gây chú ý.

Nhưng đáng tiếc, dù hắn đã kiểm tra kỹ lưỡng vài lần, vẫn không tìm thấy bất kỳ điểm nào đáng chú ý.

Bất đắc dĩ, hắn đành quyết định đi vòng qua quan tài để tiếp tục tiến về phía trước.

Cùng với tiếng bước chân của hắn vang lên trong không gian tĩnh lặng vô cùng, không khí dường như cũng bắt đầu lan tỏa một bầu không khí ngột ngạt và vi diệu.

Khi đi đến rìa xa nhất của khu vực tầng hầm, đập vào mắt là một cánh cửa sắt nhỏ khá thấp.

Chương 1257

Cánh cửa tuy cũ nhưng vẫn chắc chắn, toát lên vài phần vững chãi và trầm mặc sau bao năm tháng.

Hơi dùng sức đẩy một cái, cánh cửa trông không bắt mắt nhưng lại vô cùng chắc chắn liền từ từ mở ra.

Đón hắn bên ngoài là một hành lang tối tăm, chật hẹp nhưng lại kéo dài vô tận, ánh đèn mờ ảo hai bên chiếu xuống những cái bóng dài, khiến con đường này càng trở nên quỷ dị khó lường.

Trần Mộc bước vào không gian mờ tối này, chỉ đi được vài bước, trước mắt đột nhiên sáng sủa, hắn kinh ngạc phát hiện bố cục ở đây lại giống đến kinh người với tầng lầu bên trên—một hành lang dài chạy ngang qua, hai bên là những căn phòng được sắp xếp xen kẽ.

Nhưng khác ở chỗ, hành lang này như thể dẫn đến một thời không khác, không có điểm cuối, cứ uốn lượn kéo dài về phía trước cho đến khi khuất khỏi tầm mắt.

Điều khiến Trần Mộc cảm thấy không thể tin được nhất là, những căn phòng này lại không có cửa, chỉ để lại những ô cửa đen ngòm, cực kỳ đơn sơ, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến những hầm mộ cổ xưa, bí ẩn.

Trần Mộc châm chiếc bật lửa trong tay, dựa vào ánh sáng yếu ớt từ từ đi về phía căn phòng đầu tiên.

Khi ánh sáng dần lan tỏa, một bức tranh rõ nét hiện ra trước mắt hắn: hai chiếc bàn viết cũ kỹ được đặt dựa vào tường ở một bên, mặt bàn phủ đầy bụi, xung quanh là mấy dãy tủ hồ sơ bằng sắt cao lớn, trông vô cùng nặng nề; trên tường còn dán đầy các loại bản đồ đã ố vàng và những bức ảnh phai màu, một số đã bong ra, khẽ đung đưa

trong gió.

Cả căn phòng bừa bộn không thể tả, khắp sàn nhà, thậm chí trên bàn cũng vứt đầy những tài liệu rời rạc, dường như nơi này đã rất lâu không có người đến.

Cảnh tượng trước mắt không khỏi khiến lòng Trần Mộc tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu.

Đây rõ ràng từng là một không gian làm việc. "Sao lại có người xây văn phòng ở một nơi như thế này?" Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, Trần Mộc không khỏi càng thêm bối rối.

Lẽ nào nơi này trước đây từng được dùng làm trung tâm dịch vụ tang lễ của thành phố Golmud?

Vừa tưởng tượng ra một cảnh tượng kỳ quái như vậy, mặt khác hắn lại bất giác tiến lại gần những chiếc bàn viết kia, hy vọng có thể tìm thấy chút manh mối để giải đáp bí ẩn.

Ngay khoảnh khắc tiếp cận bàn làm việc, Trần Mộc đột nhiên dừng bước, cả người cứng đờ tại chỗ.

Hắn nhìn chằm chằm vào cách bài trí quen thuộc trước mắt, bỗng dưng một cảm giác kỳ diệu nhưng lại quen thuộc đến khó tả dâng lên trong lòng. "Cách sắp xếp này… ta đã từng thấy ở đâu rồi?" Câu hỏi này như một tia sét lóe lên trong đầu, khuấy động những gợn sóng cảm xúc khó tả sâu trong đáy lòng.

Trần Mộc từ từ giơ chiếc bật lửa trong tay lên, ngọn lửa yếu ớt chiếu sáng những góc tối xung quanh.

Hắn cố gắng nhớ lại từng chi tiết, trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng khí lạnh, không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Hắn lập tức nhận ra—căn phòng trước mắt này, chính là căn phòng mà Hoắc Linh đã chiếu trong đoạn băng video năm đó.

Cảm giác đó như thể thời không bị ngưng đọng trong nháy mắt, khiến người ta không rét mà run.

Trên bàn viết bày một vài vật dụng linh tinh, mọi thứ đều trông thật quen thuộc, dù là cuốn nhật ký cũ đang mở hay cây bút máy đã cạn mực từ lâu.

Nền nhà và tường cũng tỏa ra cảm giác ngột ngạt tương tự, dường như ngay cả không khí cũng đang kể lại những bất hạnh và sợ hãi trong quá khứ.

Vị trí của mỗi một vật phẩm, mỗi một vệt hằn trên tường, đều khớp một cách hoàn hảo với hình ảnh trong đoạn ký ức đó.

Ánh mắt hắn dừng lại trên một chiếc gương cạnh bàn trang điểm, nơi Hoắc Linh từng ngồi chải đầu.

Trên mặt gương vẫn còn lờ mờ thấy được vài vết xước nhỏ, dường như đã chứng kiến vô số cuộc đối thoại câm lặng.

Dù đã trải qua biết bao năm tháng mưa gió gột rửa, nó vẫn kiên cường bám trụ ở đây, chưa từng dịch chuyển nửa phân.

Trái tim tựa như trống trận, đập dồn dập trong lồng ngực, tạo ra những nhịp điệu kịch liệt mà nhanh chóng.

Trần Mộc vội vàng hít sâu mấy hơi, cố gắng đè nén cảm xúc khó tả này xuống, nhưng cảm giác bất an kỳ quái sâu trong nội tâm lại dâng lên đến đỉnh điểm chưa từng có.

Trong đầu hắn không ngừng vang vọng lại cảnh tượng đêm đó xem cuốn băng ghi hình của Hoắc Linh: lúc ấy chỉ nghĩ rằng cô đang ở trong một khu dân cư bình thường nào đó để quay lại những hình ảnh này, không bao giờ ngờ được lại có thể gặp lại đoạn ký ức này trong một căn phòng dưới lòng đất của viện điều dưỡng trông có vẻ bỏ hoang nhiều năm và âm u đáng sợ, hơn nữa còn là thông qua việc

chính mình tự đặt chân đến đây, thực hiện một cuộc giao thoa vượt qua cả không thời gian.

Điều càng khiến người ta rợn tóc gáy hơn là, "Mọi thứ xảy ra ở đây đều đã từng tồn tại một cách chân thực." Ý niệm này như một bóng ma lởn vởn trong tâm trí, không thể xua đi.

Trong đầu Trần Mộc hiện lên hình ảnh đêm đó Hoắc Linh cô độc bất lực ngồi trên ghế, tay cầm máy quay liên tục chĩa về phía mình; cả dáng vẻ cô chải tóc hết lần này đến lần khác trước ống kính…… Thậm chí kinh hoàng hơn nữa là, phần cuối của cuốn băng ghi hình đã ám chỉ người được gọi là "Trần Mộc", rất có khả năng cũng từng xuất hiện ở sảnh lớn phía trên căn phòng này…… Tất cả những điều này, giờ đây đều hiện ra trước mắt hắn một cách chân thực và trực tiếp nhất.

Trong thoáng chốc, dường như ảo ảnh của cô ấy xuất hiện trong mắt Trần Mộc.

Người phụ nữ ấy phảng phất xuyên qua không thời gian, giao nhau với ánh mắt của hắn ngay tại khoảnh khắc này.

Hắn cảm nhận được, thế giới của hai người họ dường như đã chồng lên nhau trong một tích tắc ngắn ngủi, giống như hai vũ trụ khác nhau va chạm và hòa vào nhau tại một điểm.

Ngay lúc này, cảnh tượng trong băng ghi hình vụt qua trước mắt hắn, như thể một đoạn phim đột ngột xen vào hiện thực.

Nhưng rốt cuộc đây là chuyện gì?

Trong hình ảnh, một người phụ nữ ngồi giữa căn phòng dưới lòng đất được giấu rất kỹ trong viện điều dưỡng, tay không ngừng chải mái tóc dài, động tác máy móc lặp đi lặp lại, không chút cảm xúc.

Phía bên kia, là một người đàn ông có ngoại hình cực kỳ giống

Trần Mộc, hắn ta chống tứ chi xuống đất, chậm rãi bò trườn trong đại sảnh trống rỗng của viện điều dưỡng, như một con chim gãy cánh, khiến người ta cảm thấy vô cùng bất lực và bi ai.

Tất cả những điều này, lại đều là sự thật đã xảy ra, và được ghi lại một cách rõ ràng.

Vậy người làm ra những hình ảnh này rốt cuộc có mục đích không thể tưởng tượng nổi nào?

Những câu hỏi này như tảng đá ngàn cân đè nặng trong lòng Trần Mộc, khiến đầu óc hắn có chút tê dại, cả người choáng váng.

Rõ ràng, kẻ đứng sau gửi cho hắn cuốn băng ghi hình này, dụng ý chính là để dẫn dắt hắn chú ý đến góc khuất bí ẩn này; nhưng khi Trần Mộc thực sự đứng ở đây, sự mơ hồ trong lòng không những không giảm đi, mà ngược lại còn mạnh mẽ hơn.

Cảm giác đó giống như cố gắng hoàn thành một bức tranh ghép hoàn toàn không có mảnh gợi ý nào — bắt đầu từ đâu cũng đều thấy lúng túng.

Để thoát khỏi sự bối rối trước mắt, Trần Mộc buộc mình phải bình tĩnh lại, hít sâu mấy hơi, để cảm xúc của mình ổn định hơn rất nhiều.

Sau đó, hắn lấy lại tinh thần, bật chiếc bật lửa trong tay, dưới ánh sáng vàng leo lét yếu ớt, hắn chậm rãi quan sát bốn phía.

Mỗi một khe tường, mỗi một góc khuất đều được hắn kiểm tra kỹ lưỡng.

Bởi vì hắn biết rõ, chỉ có thu thập được càng nhiều thông tin và manh mối càng tốt, mới có khả năng giải mã được bí ẩn trước mắt.

Và quá trình tìm kiếm này, giống như mò mẫm tiến về phía trước trong đêm đen, vừa gian nan vừa dài đằng đẵng.

Đây là một căn phòng dưới lòng đất bí mật nằm sâu trong viện điều dưỡng thần bí.

Không khí ngột ngạt và ẩm ướt, dường như ẩn giấu những bí mật không ai biết.

Nghe nói có một người phụ nữ bí ẩn từng ở đây làm những việc khiến người ta khó tin.

Cô ta đã để lại dấu vết sinh hoạt ở đây.

Có lẽ chỉ cần quan sát kỹ một chút, là có thể từ những mảnh vụn còn sót lại này tìm ra chìa khóa để vén màn bí ẩn.

Dù chỉ là những mẩu thông tin vô dụng, đối với Trần Mộc cũng vô cùng quý giá — chúng có thể giúp hắn hiểu sâu hơn về trạng thái sống trước đây của người phụ nữ này và thế giới tinh thần phức tạp vi diệu của cô ta.

Chương 1258

Đối mặt với đủ mọi chuyện kỳ quái xảy ra trong viện điều dưỡng này, Trần Mộc có thể nói là gần như hoàn toàn mù mờ, hắn khát khao vô cùng bất kỳ một manh mối nhỏ nào.

Bây giờ, hắn đã hạ quyết tâm, phải lục soát triệt để mọi ngóc ngách ở đây.

Căn phòng này có trần rất thấp, tạo cho người ta một cảm giác ngột ngạt như bị bóp nghẹt.

Tuy nhiên, chính vì kết cấu như vậy, ngọn lửa từ chiếc bật lửa nhỏ trong tay Trần Mộc lại sáng lạ thường, trong không gian kín và tối tăm này tỏ ra đặc biệt hiệu quả.

Ánh sáng của nó soi rọi được một khoảng cách khá xa.

Trần Mộc dựa vào chút ánh sáng này nhanh chóng quan sát một vòng xung quanh, trong lòng nhanh chóng vạch ra một kế hoạch tìm kiếm, chuẩn bị bắt đầu hành trình khám phá bí mật của mình theo từng bước.

Trước đây thông qua cuốn băng ghi hình cũ kỹ mờ ảo, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy bố cục đại khái của một phần căn phòng, rất nhiều chi tiết đã bị hình ảnh có độ phân giải cực thấp nuốt chửng không còn dấu vết; nhưng bây giờ khi đã có mặt tại hiện trường, hắn có thể cảm nhận trực quan sự tồn tại của mỗi vật thể cũng như câu chuyện mà chúng có thể mang theo.

Trần Mộc thử tưởng tượng cảnh tượng người phụ nữ tên Hoắc Linh hàng ngày trang điểm chải chuốt, hình ảnh đó lại khiến người ta thấy lạnh sống lưng.

Để không chìm đắm quá sâu vào nỗi sợ hãi trong tưởng tượng, hắn vội vàng lắc đầu xua đi hình ảnh hiện lên trong đầu, tập trung toàn bộ sự chú ý vào việc tìm kiếm sự thật.

Chiếc bật lửa Zippo mà Trần Mộc đang nắm chặt trong tay, không chỉ nhỏ gọn tinh xảo mà còn có thể cháy liên tục để chiếu sáng.

Tuy nhiên, lúc này nó lại giống như một thanh sắt nung đỏ, nhiệt độ bề mặt cực cao, khiến ngón tay Trần Mộc cảm thấy bỏng rát, dường như chỉ cần nhích lên một chút nữa là sẽ tuột mất.

Hắn vội vàng nhìn quanh, trên một chiếc bàn viết cũ kỹ phủ đầy bụi, hắn tìm thấy một mảnh vải trông có vẻ rách nát nhưng thực tế khá dày.

Sau khi cẩn thận bọc nó quanh chiếc bật lửa, hắn tiếp tục soi sáng phía trước.

Dựa vào luồng sáng vàng vọt nhưng đủ rõ ràng từ chiếc Zippo, Trần Mộc đầu tiên quan sát bốn bức tường kín xung quanh.

Những bức tường này đều được sơn một lớp sơn trắng, nhưng dưới sự trôi chảy vô tình của năm tháng, giờ đây chúng đã bị một lớp bụi bặm dày màu xám đen bao phủ, tạo cho người ta một cảm giác áp bức khó tả.

Ánh mắt hắn cuối cùng dừng lại ở một đoạn tường ngay cạnh cửa bên phải —.

Ở đây có đóng một thanh gỗ to và chắc, trên đó treo chi chít đủ loại móc áo, rõ ràng là nơi dùng để treo quần áo.

Tinh ý hơn nữa là, phía dưới thanh gỗ còn được dán một hàng báo cũ, để tránh quần áo tiếp xúc trực tiếp với lớp vôi trắng có thể làm dính màu và ảnh hưởng đến chất liệu.

Ngay sau đó, không xa giá treo quần áo đơn sơ này, có đặt một

chiếc tủ quần áo lớn vốn dùng để chứa đồ.

Đáng tiếc là, hai cánh cửa gỗ của nó giờ đã không biết tung tích, bên trong cũng trống rỗng, không có gì cả.

Nhưng điều khiến Trần Mộc kinh hãi nhất là — khi ánh mắt hắn nhìn vào bên trong qua ô cửa khuyết thiếu đó, lại bất ngờ phát hiện trên vách trong và tấm đáy tủ chi chít những vết cào ngang dọc, nông sâu và có hình thù khác nhau!

Sau đó hắn lại di chuyển đến một bức tường tối tăm và tĩnh lặng hơn ở bên cạnh để xem xét.

Nơi này gần như không có trang trí gì, chỉ có một hàng dây điện cũ kỹ lộ ra ngoài, do lâu ngày không ai dọn dẹp đã tích đầy bụi bẩn, uốn lượn kéo dài về phía xa.

Điều đáng chú ý là, ở vị trí giữa bức tường này lại có một khe hở hoặc lỗ thủng hẹp thông thẳng sang phòng bên cạnh.

Về việc đây là cửa sổ thông gió được thiết kế từ đầu, hay là sau này có người vì một lý do đặc biệt nào đó mà cố tình đập thủng, thì không thể biết được.

Tóm lại, xuyên qua khe nứt này có thể thấy không gian đối diện cũng hoang vắng lạnh lẽo, không một bóng người…… Đối diện chiếc tủ, có đặt hai chiếc bàn viết song song.

Mặt bàn lộn xộn bừa bãi, chất đầy đủ loại tạp vật.

Nổi bật nhất là một chồng báo cao ngất, phảng phất như đã rất lâu không có ai lật xem.

Còn có một số vật thể không rõ ràng lẫn lộn trong đó, có thể là những bức ảnh cũ, những cuốn sổ tay bỏ đi hoặc những mảnh văn phòng phẩm vương vãi, chúng đều bị bụi bặm bao phủ, trông giống như những phế phẩm bị thời gian lãng quên.

Trên bức tường sát bên bàn viết, dán chi chít những tờ giấy cũ đã ố vàng.

Mỗi tờ đều phủ một lớp bụi dày, chỉ cần chạm nhẹ là có thể làm bùng lên một cơn bão bụi nhỏ.

Trần Mộc nhẹ nhàng thổi bay lớp trầm tích đã tích tụ nhiều năm này, để lộ ra những chữ viết và con số loang lổ bên dưới.

Khi lướt qua từng trang, hắn phát hiện những gì được ghi trên tường lại là những mẩu chuyện vụn vặt trong cuộc sống thường ngày của những năm 90 thế kỷ 20 — từ hóa đơn tiền điện đến đủ loại chuỗi số không rõ ý nghĩa.

Rất rõ ràng, người từng sống ở đây có thói quen tiện tay ghi lại những thông tin quan trọng ở bất kỳ góc nào có thể sử dụng được; trong đó còn có cả một bản viết tay dùng làm danh bạ điện thoại, ghi đủ loại tên người và số điện thoại liên lạc tương ứng.

Đáng tiếc là, chiếc điện thoại nhỏ mang theo ký ức của những năm tháng đã qua này sớm đã không biết ở đâu, chỉ để lại một sợi dây điện thoại màu đen bị đứt treo lơ lửng ở góc tường.

Mặc dù Trần Mộc đã kiểm tra kỹ lưỡng những mảnh giấy ghi chữ dán trên tường, nhưng lại không tìm thấy nội dung nào có ích trực tiếp cho mình.

Sự thật duy nhất có thể xác định là: người phụ nữ từng sống trong không gian này, trong thời gian sinh sống đã sử dụng nguồn cung cấp điện.

Một cảm giác mất mát không tên bỗng dâng lên trong lòng, khiến hắn không kìm được mà thở dài một hơi.

Tiếp theo, để không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào, hắn tiếp tục lao vào việc tìm kiếm sâu hơn và kỹ lưỡng hơn những tài liệu giấy khác trên

bàn.

Cùng với việc mỗi tài liệu được lật ra kiểm tra, lại một trận bụi nhỏ và dày đặc bốc lên, gần như che khuất ánh sáng mờ ảo trong phòng.

Nỗ lực này dường như khiến thời gian quay ngược trở lại một khoảnh khắc nào đó trong quá khứ chưa từng chạm tới, không khí tràn ngập lời tự sự im lặng mà lịch sử để lại.

Trần Mộc cũng không quan tâm nhiều nữa, cẩn thận lật xem từng trang một.

Những tờ giấy này đã cũ nát không chịu nổi, một số chỗ thậm chí đã bắt đầu mốc và mục rữa, chỉ cần chạm vào là vỡ thành bột.

Dưới một trang giấy, vài con gián nhỏ bị kinh động, vội vàng trốn khỏi tầm mắt hắn, để lại một vệt bạc nhàn nhạt.

Nhưng những sinh vật nhỏ bé không đáng kể này đối với người từng trải qua điều kiện khắc nghiệt trên núi Trường Bạch với tuyết mao tử (một loại sinh vật đặc hữu địa phương và cực kỳ ngoan cường) mà nói thì chẳng đáng nhắc tới.

Cùng với đầu ngón tay khẽ lật, từng trang sách mỏng manh đến gần như trong suốt cuối cùng cũng được mở ra hoàn toàn, ngay lúc này, mấy cuốn sổ tay trông khá cũ kỹ đang nằm yên trong lòng bàn tay hắn.

Sau khi nhẹ nhàng phủi đi lớp bụi và tạp chất tích tụ đã lâu trên đó, hắn nhận thấy đây dường như là những cuốn sổ tay khổ lớn không có dòng kẻ mà người ta thường dùng trước khi có tài liệu điện tử, bề mặt của chúng chi chít những ghi chú viết tay vẫn còn rõ ràng.

Với chút tò mò và cẩn trọng, Trần Mộc chậm rãi mở bìa cuốn sổ đầu tiên.

Hiện ra trước mắt, trang đầu tiên chỉ ghi lại một cách nguệch ngoạc nội dung ngắn gọn và bí ẩn: - "Hậu thất 2-3" - "Biên hào 01253" - Phân loại: "20, 939, 45" Đối mặt với thông tin như vậy, Trần Mộc không khỏi nhíu mày. "Đây là mã nhận dạng của một đối tượng hoặc địa điểm cụ thể nào đó sao?

Hay là mật mã nội bộ của một tổ chức nào đó?" Những nghi vấn trong lòng như quả cầu sắt nóng hổi liên tục va đập trong lồng ngực hắn, kích thích sự tò mò mạnh mẽ hơn, thôi thúc hắn nóng lòng muốn vén màn bí mật ẩn giấu phía sau.

Ngay sau đó, hắn lại cẩn thận chuyển ánh mắt sang trang thứ hai — điều khiến hắn bất ngờ là, hiện ra trước mắt không phải là những dòng chữ mô tả hay những thông tin tiếp theo của hệ thống mã hóa như dự kiến, mà là một bức tranh được vẽ bằng những nét bút bi thô kệch.

Mặc dù có thể cảm nhận rõ ràng người vẽ lúc đó có thể do tâm trạng lo lắng hoặc tay run nên nét bút có vẻ vội vàng và thô ráp khác thường, đến nỗi thoạt nhìn không thể nhận ra bức tranh cụ thể đang vẽ cái gì…… Nhưng cái cảm giác cấp bách muốn truyền đạt một thông điệp nào đó lại có thể cảm nhận được một cách chân thực dù chỉ qua một lớp giấy mỏng.

Trần Mộc định thần lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh lại sau cơn kinh ngạc vừa rồi.

Hắn nhìn chăm chú vào thứ trước mắt, cẩn thận nhận diện những đường nét méo mó và mờ ảo.

Chương 1259

Khoảng năm sáu phút sau, chân mày hắn dần dần giãn ra — thì ra đây lại là một bức tranh vẽ nhân vật cổ đại.

Nhưng rất rõ ràng, kỹ năng của người vẽ khá vụng về; chân dung của người cổ đại này gần như biến dạng đến mức mất hết dáng vẻ ban đầu, hiện lên một hình thù kỳ dị khiến người ta rùng mình.

Nếu phải nói hình ảnh trong tranh là sinh vật gì, thì đó chắc chắn không phải là con người, mà giống một loài cáo có cái mõm dài hơn.

Xung quanh nhân vật kỳ dị này là vô số những đường nét và hình vẽ cũng khó hiểu và lộn xộn không kém.

Khi Trần Mộc dần quen với những ký hiệu hỗn loạn này và nhận ra được chủ thể thực ra là một nhân vật, ý nghĩa của những chi tiết phụ được vẽ thêm một cách tùy tiện này cuối cùng cũng lộ ra: chúng có lẽ đại diện cho một số yếu tố phong cảnh, có thể là một ngôi chùa, vài cái cây hoặc những dãy núi trập trùng.

Nhìn tác phẩm kỳ quái như vậy, Trần Mộc bất giác cười khẽ một tiếng, trong lòng thầm đoán: Đây rốt cuộc là cái gì vậy?

Chẳng lẽ là tác phẩm vẽ nguệch ngoạc lúc rảnh rỗi của Hoắc Linh?

Nghĩ đến sở thích phong phú đa dạng cũng như tính cách tùy hứng không câu nệ tiểu tiết của cô ấy, thì cũng không phải là không thể.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng lật qua tác phẩm nghệ thuật đầy màu sắc bí ẩn này, xem liên tiếp khoảng ba bốn mươi trang tiếp theo, phát hiện tất cả đều là những bức vẽ có phong cách tương tự nhưng tồn tại độc lập, không có bất kỳ dòng chữ giải thích hay ghi chú nào.

Vì vậy, Trần Mộc quyết định tạm thời gác lại chồng tranh khó hiểu này để xem xét một cuốn sách mới đặt bên cạnh.

Kết quả phát hiện, ngoài trang đầu tiên có sự khác biệt, cuốn sách này vẫn ghi lại những bản vẽ phác thảo có cùng tính chất nhưng phong cách hoàn toàn khác biệt.

Về nội dung cụ thể là gì, dường như đã trở thành một bí ẩn chưa có lời giải, khiến hắn dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ càng muốn khám phá hơn.

Cuối cùng, trong sự thất vọng và mệt mỏi đan xen, hắn vẫn chọn tạm thời đặt mấy tài liệu này sang một bên.

Sau đó lại tiếp tục kiểm tra những tài liệu giấy còn lại.

Tuy nhiên, đáng tiếc là, trong phần còn lại gần như không có phát hiện nào đặc biệt có giá trị, chỉ có vài thứ trông giống như giẻ lau bị kẹp lung tung vào giữa, không còn xuất hiện dù chỉ một trang sổ tay hay ghi chú có chút giá trị thông tin nào.

Trần Mộc không kìm được lại chửi thầm một tiếng.

Trong lòng thầm nghĩ, xem ra lúc họ rời khỏi đây, có lẽ đã mang đi tất cả những vật phẩm có thông tin quan trọng rồi.

Nhưng Trần Mộc không cam tâm từ bỏ.

Hắn tin chắc rằng, trong một không gian từng chứa đựng nhiều mảnh ghép cuộc sống như vậy, không thể nào không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào để lại.

Với quyết tâm đó, Trần Mộc chậm rãi đi đến góc mà Hoắc Linh từng dùng để chải đầu, ngồi xuống điều chỉnh lại tâm trạng một chút, rồi không chút do dự đưa tay về phía ngăn kéo trên chiếc bàn viết cũ kỹ trước mặt, muốn xem bên trong rốt cuộc cất giấu bí mật gì.

Ngăn kéo này nằm ở vị trí chính giữa bên dưới toàn bộ chiếc bàn viết, có thể nói là nơi kín đáo nhất và có dung lượng lớn nhất trong toàn bộ kết cấu.

Khi Trần Mộc thử kéo tay cầm, lại bất ngờ phát hiện không gian nhỏ bé vốn nên mở ra để khám phá này lại bị khóa chặt!

Hơn nữa, khi hắn kéo nhẹ, bên trong ngăn kéo dường như còn có chút trọng lượng, tỏ ra vô cùng nặng nề.

Thông thường, khi người ta chuyển nhà hay thay đổi chỗ ở, rất ít ai lại để tâm đến việc khóa lại những món đồ nội thất cũ không còn sử dụng.

Và lúc này, cảm giác nặng trĩu truyền đến từ tay hắn càng kích thích mạnh mẽ ham muốn khám phá trong lòng Trần Mộc — nơi này rất có khả năng còn cất giữ một số bảo vật hoặc tài liệu không ai biết!

Nghĩ đến đây, tâm trạng vốn có chút chán nản vì tìm kiếm không có kết quả ngay lập tức bị sự hưng phấn thay thế.

Đối với Trần Mộc, loại ổ khóa nhỏ thông thường này hoàn toàn không thể ngăn cản bước chân của hắn.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, lấy một cái móc treo không bắt mắt nhưng rất thực dụng từ sau cánh cửa gần đó, cẩn thận đút nó vào khe hẹp, dùng sức ấn xuống.

Chỉ nghe một tiếng "cạch" nhẹ, vật cản vốn ngăn trở cơ quan đóng mở hoạt động trơn tru đã bị đẩy ra khỏi vị trí một cách khéo léo.

Gần như không chút do dự, ngay sau đó là một động tác giật nhẹ, toàn bộ ngăn gỗ đã bị niêm phong từ lâu liền hoàn toàn mở ra trước mắt!

Dựa vào ánh sáng yếu ớt của chiếc bật lửa cẩn thận xem xét một hồi, một tiếng reo vui mừng lập tức buột ra: "A!" Quả nhiên tuyệt vời

như dự đoán, trong không gian tối đen và chật hẹp này chất đầy đủ loại đồ vật cũ: thư từ, album ảnh, thậm chí còn có một số vật dụng hàng ngày trông khá cũ kỹ...

Cẩn thận đặt nguồn sáng trong tay lên mép ngăn kéo ở vị trí khó chạm vào nhất để đảm bảo tầm nhìn không bị che khuất, Trần Mộc liền nóng lòng bắt đầu một vòng lật tìm mới, tỉ mỉ và sâu sắc.

Đây chắc chắn là ngăn kéo của một người phụ nữ.

Bên trong nhét đầy các loại tạp vật lặt vặt, lộn xộn hết mức, dường như mỗi tấc không gian đều được tận dụng triệt để.

Ngăn kéo chất đầy đủ loại vật dụng nhỏ: một chiếc lược gỗ tinh xảo nằm yên ở một góc, trên những chiếc răng lược nhẵn bóng vẫn còn sót lại vài sợi tóc mảnh; một chiếc hộp trang điểm nhỏ hình bánh của những năm 90 trông đặc biệt cổ điển, nhẹ nhàng mở nắp, chiếc gương bên trong đã có chút mờ ảo; một chồng tạp chí "Điện Ảnh Đương Đại" dày cộp xếp chồng lên nhau lộn xộn, những cuốn tạp chí này tuy đã ố vàng, nhưng vẫn có thể nhận ra những ngôi sao từng một thời lừng lẫy trên bìa, nhớ hồi nhỏ, Trần Mộc luôn lén lút xem chúng như xem truyện tranh; ngoài ra, còn có một số kẹp tóc bằng sắt màu đen, tuy kiểu dáng cũ kỹ, nhưng vẫn toát lên một vẻ đẹp độc đáo; những chiếc phong bì trắng và một cuốn album ảnh trống không được chất đống tùy tiện ở một bên, số lượng nhiều đến kinh ngạc.

Phong bì rất rất nhiều, nhưng đều chưa từng được sử dụng, miệng phong bì dán chặt, không có một vết rách nào.

Trần Mộc mang theo vài phần tò mò, kiên nhẫn bóc từng chiếc ra xem, tuy nhiên bên trong mỗi phong bì đều trống rỗng, không có dù chỉ một tờ giấy ghi chữ, chỉ còn lại một chút bụi bặm của năm tháng.

Cuốn album ảnh bên cạnh cũng tương tự, những bức ảnh vốn được sắp xếp cẩn thận sớm đã bị lấy đi sạch sẽ, chỉ còn lại ký ức tàn

dư và những dấu vết trống rỗng sau sự ăn mòn của thời gian.

Ngay sau đó, ánh mắt của Trần Mộc dừng lại trên chồng tạp chí cũ, hắn chậm rãi lật từng trang, cẩn thận xem xét chữ viết và hình ảnh trong đó, hy vọng có thể tìm thấy bất kỳ manh mối hoặc thông tin hữu ích nào, nhưng sau một hồi lật xem vẫn không thu hoạch được gì, ngay cả một chút tia hy vọng le lói cũng không thể thắp lên.

Cảm thấy một trận thất vọng sâu sắc, Trần Mộc cuối cùng bất lực ngã xuống chiếc ghế đầy bụi bên cạnh, hoàn toàn không để ý đến việc quần áo mình có bị dính thêm vết bẩn hay không.

Dựa vào ánh lửa mờ ảo yếu ớt của chiếc bật lửa, hắn mệt mỏi nhìn về phía đối diện bàn.

Xung quanh là một màn đêm đen kịt như tờ, ngoài những tiếng động nhỏ thỉnh thoảng truyền đến thì không còn âm thanh nào khác, không khí bao trùm một áp lực khó tả, khiến người ta cảm thấy vô cùng nặng nề và ngột ngạt.

Trái tim Trần Mộc cũng thất vọng đến mức gần như tan vỡ.

Tâm trạng lạnh lẽo này, giống như ngọn gió lạnh buốt bên ngoài cửa sổ, đang dần dần bào mòn sự tự tin của hắn.

Rõ ràng, nếu chiếc ghế này thuộc về Hoắc Linh, thì cô ấy chắc chắn là một người phụ nữ cực kỳ cẩn thận và có tâm cơ, mỗi một hành động đều được tính toán kỹ lưỡng, không để lại cho hắn bất kỳ dấu vết rõ ràng nào.

Cái lạnh đến nghẹt thở xung quanh dường như đang chế giễu sự bất lực của Trần Mộc, phảng phất như cả căn phòng đều bị một áp lực vô hình bao phủ, khiến người ta cảm thấy hô hấp cũng có chút khó khăn.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không muốn cứ thế mà từ bỏ.

Ngay cả trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, hắn cũng không khỏi nghĩ đến định luật Roger trong tâm lý học — sự tương tác giữa người với người luôn tạo ra một ảnh hưởng nhất định, không thể nào thực sự không để lại gì.

Mang theo niềm tin mong manh này, dù hy vọng trong lòng đã dần tan biến, Trần Mộc vẫn kiên định quyết tâm: hắn nhất định phải phát hiện ra điều gì đó ở đây!

Suy nghĩ này khiến hắn một lần nữa đứng dậy, tiếp tục lao vào công việc tìm kiếm chứng cứ.

Thế là, Trần Mộc bắt đầu sắp xếp lại từng món đồ lộn xộn chất đống với nhau, sau đó đứng dậy đi về phía bàn viết đối diện đang đặt tài liệu.

Tuy nhiên, khi Trần Mộc đến gần, lại phát hiện ở đó không có ghế để ngồi nghỉ, điều này khiến hắn phải hơi cúi người xuống để kiểm tra tình hình ngăn kéo.

Khi tầm mắt dần tập trung vào những nơi trông có vẻ bình thường nhưng lại ẩn giấu không ít bí mật, rất nhanh hắn đã chú ý đến ngăn kéo ở chính giữa, rõ ràng quan trọng hơn mấy ngăn khác, lại đang ở trong trạng thái bị khóa — đây là một hiện tượng khá phi logic, trong một môi trường văn phòng như thế này, tại sao chỉ riêng ngăn này lại bị khóa đặc biệt?

Lòng hiếu kỳ thôi thúc, Trần Mộc quyết định sử dụng một số biện pháp không thông thường, cố gắng mở nó ra.

Khi hắn cuối cùng dùng công cụ mở thành công chướng ngại vật nhỏ này, cảnh tượng dự kiến sẽ là một mớ lộn xộn, có lẽ cần phải nỗ lực tìm kiếm manh mối trong một đống phế phẩm như vừa rồi.

Chương 1260

Nhưng tình hình thực tế lại khiến Trần Mộc vô cùng bất ngờ: toàn bộ bên trong ngăn kéo không một hạt bụi, cực kỳ sạch sẽ, không có bất kỳ vật phẩm thừa thãi nào chất đống ở đây; chỉ có một vật thể nằm yên ở vị trí trung tâm — một chiếc phong bì lớn màu vàng nhạt, trông đặc biệt nổi bật.

Phong bì trông phồng lên, gần như có thể chứa tài liệu cỡ A4; và rất rõ ràng, nó đã được ai đó cẩn thận đặt xuống và điều chỉnh đến vị trí thích hợp nhất, như thể được sắp đặt đặc biệt để chờ đợi một vị khách nào đó đến…… Khoảnh khắc này, không khí dường như ngưng đọng lại một luồng khí tức khác lạ, khiến Trần Mộc không khỏi nín thở, tim cũng bất giác đập nhanh hơn vài nhịp. "Hửm?" Trần Mộc trong lòng khẽ động, dường như nhận ra điều gì đó quan trọng.

Hắn lập tức cầm lấy phong bì, cẩn thận xem xét vật cũ kỹ này.

Đây là loại phong bì bảo hộ lao động đặc trưng của cuối những năm 80 thế kỷ 20, được làm từ giấy kraft thô ráp nhưng bền chắc, qua sự ăn mòn của năm tháng, bề mặt đã ngả sang màu vàng nhạt.

Ở một góc phong bì, còn có một con dấu in hình chân dung đã phai màu, mặc dù màu sắc không còn tươi tắn, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là hình nghiêng của một người đàn ông gầy gò, đeo kính.

Trần Mộc nhẹ nhàng dùng tay chạm vào bề mặt phong bì, lập tức cảm nhận được bên trong có một xấp đồ dày cộm.

Do bị ảnh hưởng bởi hơi ẩm trong thời gian dài, lớp vật thể dày không rõ này sờ vào thấy sần sùi, cảm giác rất mềm và giòn, dường như chỉ cần hơi dùng sức là sẽ tan rã.

Kỳ lạ hơn nữa là, trên toàn bộ phong bì lại không có bất kỳ chữ

viết tay hay thông tin nào khác, ngoài con dấu hình người gần như không nhìn thấy kia, không còn gì khác có thể cung cấp manh mối.

Trần Mộc nhận ra trong này có thể cất giấu những bí mật cực kỳ quan trọng, vì vậy càng trở nên vội vàng hơn.

Hai tay hắn hơi run, sợ rằng một chút bất cẩn sẽ làm hỏng tài liệu quý giá bên trong.

Hắn nhanh chóng lật ngược phong bì, sau khi lắc nhẹ vài cái, cuối cùng lấy ra được một cuốn sổ tay cũ kỹ có bìa đã mòn nghiêm trọng, các trang bên trong đều ố vàng.

Nhìn từ bên ngoài, đây hắn là một cuốn sổ ghi chép công việc khổ lớn.

Hắn hơi do dự lật bìa ra, ngay lập tức hiện ra trước mắt là những dòng chữ được viết bằng bút máy ở trang đầu tiên, nét chữ cực kỳ thanh tú và mạnh mẽ.

Đoạn văn này tuy ngắn gọn, nhưng lại hàm chứa ý nghĩa sâu sắc: "Tôi không biết cậu sẽ là người nào trong ba người.

Có lẽ cậu là người bạn cẩn thận tỉ mỉ, cũng có thể là người đồng đội hành sự quyết đoán dứt khoát, thậm chí có thể là người thứ ba…… Bất kể thân phận của cậu rốt cuộc là gì, đã có thể tìm thấy chiếc phong bì đầy bí ẩn này ở đây, thì có nghĩa là cậu đã trở thành một trong những nhân vật mấu chốt của toàn bộ sự việc.

Với tư cách là 'khóa an toàn' cuối cùng trước khi phòng tuyến cuối cùng được khởi động — cuốn băng ghi hình này đã do chính tay tôi gửi đi.

Việc nó được gửi đi chỉ có thể chứng minh một điều: người đồng đội chịu trách nhiệm bảo quản nó đã không thể liên lạc được với tôi nữa.

Mà nguyên nhân thực sự đằng sau hiện tượng này chỉ có hai: một là tôi đã không may qua đời; hai là 'nó' — sự tồn tại ẩn mình trong bóng tối, đang rình rập chúng ta — đã bắt đầu truy đuổi và giám sát tôi, và buộc tôi phải rời khỏi thành phố quen thuộc nhưng đầy nguy hiểm này trong cơn hoảng loạn tột độ." Nhìn những dòng chữ nặng trĩu này, một cảm xúc khó tả tức thì dâng lên trong lòng.

Đối với Trần Mộc, tâm trạng lúc này tuyệt đối không chỉ đơn giản là kinh ngạc, mà hơn thế nữa là một cảm giác khủng hoảng và sứ mệnh chưa từng có đang lặng lẽ ập đến.

Bất kể là tình huống nào, đều không thể tránh khỏi việc chỉ đến một sự thật tàn khốc — tôi có lẽ sẽ sớm rời khỏi thế gian này.

Vì vậy, đoạn băng ghi hình này đã trở thành mấu chốt, nó được thiết kế tỉ mỉ để có thể dẫn các cậu đến nơi bí mật này, để phát hiện ra cuốn sổ nhỏ chứa đựng thông tin bí mật này.

Trong cuốn sổ tay trông bình thường nhưng lại phi thường này, chứa đầy thành quả nghiên cứu và kinh nghiệm mạo hiểm của chúng tôi trong hơn mười năm qua.

Nó không chỉ là những dữ liệu và ghi chép thí nghiệm lạnh lẽo, mà còn là một câu chuyện về sự kiên trì, lòng dũng cảm và cả sự hy sinh.

Tôi hy vọng thông qua cách này, để các cậu hiểu được tất cả những gì tôi muốn nói nhưng chưa có cơ hội nói ra, giải đáp những bí ẩn đã vướng bận trong lòng từ lâu mà chưa thể giải quyết.

Nhưng, xin cho phép tôi nhấn mạnh một lần nữa: bí mật ẩn giấu trong cuốn sách này vượt xa sức tưởng tượng của người thường; chúng không chỉ chạm đến ranh giới tri thức sâu nhất của lĩnh vực khoa học, mà thậm chí còn liên quan đến ý nghĩa tồn tại căn bản của nhân loại.

Khi tôi còn trẻ, lần đầu tiếp xúc với những cấm kỵ này, tôi từng thề sẽ mang chúng cùng đi đến một thế giới khác — nhưng đến lúc này, lời thề đó lại trở nên vô cùng khó thực hiện.

Sự thay đổi của tình hình sau khi đọc là khó có thể lường trước, có thể sẽ mang đến một tương lai tươi sáng nhưng cũng có thể sẽ rước lấy tai họa.

Vì vậy, trước khi vén màn sương mù tầng tầng lớp lớp này, xin các vị nhất định phải chuẩn bị tâm lý đầy đủ, và luôn cảnh giác với những nguy cơ tiềm tàng. — Trần Văn Cẩm, tháng 9 năm 1995.

Nhìn thấy dòng chữ này, Trần Mộc hít một hơi thật sâu, sự kinh hãi trong lòng quả thực không thể diễn tả thành lời.

Dường như có một luồng gió lạnh xuyên thấu lồng ngực, khiến tim gã ngừng đập nửa nhịp.

Cảm xúc khó tả này đan xen giữa nghi hoặc và sợ hãi, làm cho suy nghĩ của gã trở nên hỗn loạn.

Nội dung của đoạn văn tự đó, dù đã đủ khiến người ta chấn động, nhưng vẫn chưa phải là phần làm Trần Mộc kinh ngạc nhất.

Thật ra, ngay khoảnh khắc nhìn thấy cuốn sổ này, gã đã lờ mờ đoán được rằng mình có thể sẽ đọc được một vài thông tin đáng lo ngại.

Điều thực sự khiến gã cảm thấy ngạt thở, thậm chí có cảm giác thế giới đột nhiên đảo lộn, chính là chữ ký ở phía dưới cuốn sổ -- "Trần Văn Cẩm!" Ba chữ Hán đơn giản này như ba thanh kiếm vô hình, đâm thẳng vào tim gã.

Trời ơi!

Trần Mộc vạn lần không ngờ tới, cuốn sổ này lại là do cô ấy để lại.

Nói như vậy, người bí mật gửi cuốn băng ghi hình vào hòm thư của mình, từng bước dụ gã đến nơi trông như phế tích nhưng lại ẩn giấu vô số bí mật này, lại chính là cô ấy sao?

Trần Mộc không dám tin kết luận đầu tiên nảy ra trong đầu mình lại vô lý đến vậy.

Nhưng dù có phủ định, có chối bỏ thế nào, sự thật dường như đều đang chỉ về cùng một đáp án.

Chân tướng này quá mức quanh co, đến nỗi khiến người ta cảm thấy hoang đường và khó nắm bắt.

Mặc dù chú Ba chưa bao giờ đề cập đến tình hình cụ thể của người phụ nữ này, nhưng trong lòng Trần Mộc, cô ấy đáng lẽ phải trở thành một cái tên mơ hồ và xa vời trong sách lịch sử từ lâu rồi mới phải, làm sao có thể tái xuất hiện vào thời điểm mấu chốt này theo cách này, và còn đích thân tham gia vào ván cờ phức tạp này?

Điều càng khiến Trần Mộc khó hiểu hơn là, trong vài dòng miêu tả ngắn ngủi này lại ẩn giấu quá nhiều bí ẩn chưa được giải đáp: "Ba người đó" chỉ ai?

Giữa họ đã xảy ra chuyện gì, đến mức phải dùng cách này để ghi lại? "Nó" được đề cập trong văn bản, rốt cuộc là thứ gì?

Lẽ nào, "chúng ta" chỉ các thành viên trong đội thám hiểm từng gặp ở quần đảo Tây Sa?

Vậy thì cái gọi là nghiên cứu và những bí mật không ai biết đằng sau rốt cuộc ẩn giấu một câu chuyện sóng gió đến nhường nào?

Mỗi một nghi vấn đều như một đám sương mù bao trùm trong lòng gã, khiến gã vừa khao khát vén màn mọi bí ẩn, lại vừa sợ hãi sức ảnh hưởng lớn hơn mà chân tướng có thể mang lại.

Vô số ý niệm lóe lên trong đầu Trần Mộc, tựa như vệt sao băng

xẹt qua bầu trời đêm.

Mỗi ý niệm dường như đều đang tranh giành sự chú ý của gã, nhưng trong mớ suy nghĩ rối bời này, gã lại không kịp nắm bắt bất kỳ cái nào để suy ngẫm sâu hơn.

Trần Mộc hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại, sau đó quả quyết lật cuốn sổ ra, ánh mắt vội vã lướt về phía sau.

Đây là một cuốn sổ dày, các mép đã ố vàng, mỗi trang giấy đều bị thời gian nhẹ nhàng lướt qua để lại dấu vết không thể xóa nhòa.

Trên đó viết đầy khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy trang văn tự, mỗi một chữ đều như được dụng tâm điêu khắc mà thành, vô cùng ngay ngắn rõ ràng, không có một nét cẩu thả.

Điều càng khiến người ta tò mò hơn là, giữa các trang sách còn kẹp rất nhiều hình vẽ tay, từ bố cục đến cách dùng màu sắc đều rất tinh tế.

Chương 1261

Toàn bộ cuốn sổ mang lại ấn tượng đầu tiên vô cùng chuyên nghiệp, giống như sổ tay công việc của một chuyên gia dùng để sắp xếp quá trình nghiên cứu của mình.

Để tiện đọc, Trần Mộc nhẹ nhàng đặt chiếc bật lửa vừa dùng lên mép ngăn kéo vừa được kéo ra một khe hở nhỏ.

Tiếp đó, gã tìm một tư thế tương đối thoải mái ngồi xuống sàn nhà lạnh lẽo, điều chỉnh hơi thở, để tâm trạng trở nên bình tĩnh hơn, chuẩn bị tập trung nghiên cứu tài liệu trước mặt.

Ngay khoảnh khắc đầu ngón tay lật đến mặt sau của trang bìa, một hình vẽ đột ngột gần như lập tức thu hút mọi ánh nhìn -- một bức tranh kỳ lạ mà lại tinh xảo dị thường hiện ra trước mắt.

Bức tranh này chỉ được phác họa bằng bảy đường nét đơn giản mà rõ ràng: sáu đường cong uốn lượn một cách duyên dáng nối liền với nhau, ở giữa là một vòng tròn trông có vẻ tùy ý nhưng lại đầy thâm ý.

Đúng lúc Trần Mộc đang chăm chú nhìn, một cảm giác khó tả chợt nảy sinh, khiến gã bất giác nhắm mắt lại cố gắng hồi tưởng.

Rất nhanh, gã đã nhận ra hình ảnh trước mắt chính là đồ hình mà trước đây chú Ba đã kể cho mình nghe, đồ hình quan trọng được giải mã từ cuốn bạch thư quý giá còn sót lại từ thời Chiến Quốc.

Giây phút này, lịch sử và hiện tại dường như giao thoa vào nhau, khiến nội tâm Trần Mộc dâng lên sự tò mò và ham muốn khám phá vô tận.

Trần Mộc không khỏi kinh ngạc, xem ra Văn Cẩm và những

người kia thật sự không đơn giản.

Việc có được đồ hình như vậy rõ ràng là vô cùng khó khăn, điều này không chỉ cho thấy giá trị phi thường của bức vẽ này, mà còn tiết lộ rằng họ có thể cũng đã từng có hứng thú sâu sắc với đồ hình thần bí này.

Tuy nhiên, khi ánh mắt Trần Mộc một lần nữa tập trung vào bức vẽ trong tay, gã lập tức nhận ra điểm khác biệt so với những gì đã thấy trước đây -- bức vẽ này không còn là một bản phác thảo đơn thuần do Tam Thúc tùy ý vẽ ra.

Nó đã được chú thích một cách tỉ mỉ, mỗi một chỗ đều toát ra một khí tức thần bí khiến người ta kinh hãi.

Đặc biệt là khi ánh mắt rơi vào sáu đường cong trông như vô trật tự nhưng lại ẩn chứa huyền cơ, cả người Trần Mộc gần như bị một luồng điện xuyên qua, tức thì cảm thấy một luồng khí lạnh từ sống lưng xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Chỉ thấy trên những đường cong này phân bố sáu chấm đen, mỗi chấm dường như đang kể một câu chuyện bí ẩn chưa có lời giải.

Theo những gì nghe được trước đây, sáu ký hiệu này dường như tương ứng với sáu ngôi sao đặc định được lựa chọn dựa trên định vị tinh bàn.

Nhưng điều khiến gã chấn động hơn là, bên cạnh bốn trong số những ngôi sao đó lại có thêm một vài dòng chữ chú thích ngắn gọn mà đầy ý nghĩa.

Đọc theo thứ tự từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, đầu tiên là "Trường Bạch Sơn", ngay sau đó là "Vân Thiên Cung".

Loạt tên gọi này khiến tim Trần Mộc không tự chủ mà đập nhanh hơn vài phần. "Qua Tử Miếu" theo sau, kèm theo chú thích "Thất Tinh

Lỗ Vương Cung", nghe như một nơi tràn ngập truyền thuyết cổ xưa. "Ngọa Phật Lĩnh -- Phật tháp chùa Thiên Quan" là tổ hợp từ tiếp theo, chỉ cần nhìn mặt chữ cũng có thể tưởng tượng ra đây hẳn là một nơi trang nghiêm nhưng cũng đầy màu sắc huyền thoại.

Cuối cùng hiện ra trước mắt là "Sa Đầu Tiều", và tương ứng với nó là "lăng mộ thuyền đắm đáy biển".

Đối mặt với những gợi ý chi tiết và cụ thể như vậy, ngay cả một người kiến thức rộng như Trần Mộc cũng không thể kìm nén được những con sóng đang cuộn trào trong lòng.

Trong vài giây, vô số câu hỏi như thủy triều ập vào tâm trí, cho đến giây phút đó đột nhiên thông suốt, tất cả các manh mối trong đầu gã đã hình thành một mạng lưới khổng lồ và phức tạp.

Hóa ra những đường cong đó không phải được vẽ ngẫu nhiên, mà được vẽ theo lộ trình của đại long mạch bao trùm cả vùng đất rộng lớn, xuyên qua vô số dãy núi, do một vị lão tiên sinh tên là Uông Tàng Hải từng phát hiện và xác nhận!

Sự giác ngộ đột ngột này khiến Trần Mộc vừa phấn khích lại vừa bối rối.

Phấn khích là vì cuối cùng mình cũng đã nhìn thấy một chút chân tướng bị chôn vùi dưới lớp bụi lịch sử; còn bối rối là vì đằng sau tất cả những điều này có lẽ còn tồn tại nhiều bí mật hơn đang chờ gã khám phá và giải mã.

Quan sát kỹ những đường cong này, liền có thể phát hiện ra bí mật phi thường ẩn chứa bên trong.

Vì trước đây không tiến hành so sánh chi tiết trên bản đồ, nên sáu đường nét trông như không quan trọng này hoàn toàn không khiến Trần Mộc có bất kỳ liên tưởng đặc biệt nào.

Lúc đó, gã chỉ cho rằng những đường nét này chẳng qua chỉ phức tạp đan xen như gân lá, hoặc tự nhiên hình thành như một biểu đồ phân bố sông ngòi chằng chịt.

Nhưng lúc này, sau khi xem xét lại, một sự thật kinh hoàng hiện ra trên giấy -- tất cả những gì trước mắt căn bản là một thiết kế khổng lồ và bí ẩn, chúng tạo thành một hình ảnh hoàn chỉnh, đó chính là thần thú trong truyền thuyết "Long"!

Sáu đường nét uốn lượn khúc khuỷu, lần lượt đại diện cho những bộ phận nổi bật nhất của sinh vật thần kỳ này: một đường đại diện cho tư thế đầu rồng ngẩng cao, dường như đang nhìn về phía trước, khám phá những điều chưa biết; một đường khác tượng trưng cho chiếc đuôi dài và mạnh mẽ của nó, linh hoạt vẫy vùng, thể hiện sức sống mãnh liệt; còn bốn đường còn lại, không nghi ngờ gì chính là bốn chi thể cường tráng uy mãnh của nó, chống đỡ cơ thể khổng lồ mà không kém phần linh hoạt, tự do bay lượn trên mảnh đất cổ xưa này.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, thứ tạo nên đường nét của con cự long thần bí này không phải là vật hư vô mờ mịt, mà được phác họa từ những dãy núi có thật.

Mỗi một đường nét đều đại diện cho một ngọn núi trập trùng, chúng liên kết chặt chẽ, khăng khít với nhau, cùng nhau tạo nên một bức tranh hùng vĩ mà đầy huyền cơ.

Và trên những địa thế uốn lượn này, rải rác những "điểm" lấp lánh ánh sáng yếu ớt, giống như những viên minh châu rực rỡ được khảm sâu trong lòng đất -- đó chính là những phong thủy bảo nhãn ẩn giấu giữa các dãy núi, nghe nói sở hữu sức mạnh siêu phàm thoát tục, có thể ảnh hưởng thậm chí quyết định vận mệnh của vạn vật trên thế gian.

Nghĩ đến đây, một luồng khí lạnh không tự chủ mà dâng lên từ đáy lòng, khiến Trần Mộc rùng mình.

Gã tức thì nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề: nếu thật sự là như vậy, thì nội dung mà Cừu Đức Khảo đề cập trước đây rất có thể chỉ là bề nổi mà thôi!

Hoặc là ông ta cố tình đưa ra thông tin sai lệch để che giấu sự thật, hoặc là... có lẽ lão cáo già giảo hoạt này đã sớm biết chuyện nhưng cố tình che giấu, lừa gạt người thân của mình!

Sau đó, khi chuyển ánh mắt sang hai đường cong khác không có bất kỳ chú thích nào, Trần Mộc nhạy bén nắm bắt được thông tin ẩn giấu bên trong -- tuy bề ngoài trông bình thường, nhưng sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng vẫn có thể phát hiện trên những đường đó cũng tồn tại vài chấm đen khó nhận thấy.

Nhưng kỳ lạ là, bên cạnh những chấm này chỉ có một chuỗi dấu chấm hỏi chứ không phải là giải thích cụ thể.

Rõ ràng, ngay cả những người có hiểu biết sâu rộng về phong thủy cũng không thể khẳng định nơi này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì; đặc biệt là những "huyệt vị" đặc biệt có thể tồn tại, càng khiến người ta không thể hiểu nổi...

Cú sốc đột ngột này khiến Trần Mộc gần như có chút bối rối, não gã trong phút chốc dường như bị đoản mạch.

Trần Mộc thật sự vạn lần không ngờ, vừa lật cuốn sổ ra đã gặp phải thông tin mang tính lật đổ như vậy, dường như một cơn sóng lớn tức thì nhấn chìm suy nghĩ của gã.

Hai tay Trần Mộc bất giác run nhẹ, gã lập tức gập cuốn sổ lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn cảm xúc.

Tuy nhiên, dù đã cố gắng kiềm chế, nhưng đôi tay vẫn không

ngừng run rẩy, dường như đang đáp lại sự bất an trong lòng.

Câu nói trên trang bìa lúc này không ngừng vang vọng trong đầu gã: "Nội dung bên trong, liên quan đến một vài bí mật to lớn." Lòng không khỏi cảm thán: "Chà, cô cũng không cần phải kích thích tôi ngay từ trang đầu tiên như vậy chứ!" Nhưng, ngay cả trong tình huống như vậy, lòng hiếu kỳ lại như ngọn lửa hừng hực bùng cháy trong lòng gã, thôi thúc gã nóng lòng muốn vén màn nhiều bí ẩn hơn.

Thế là, sau một lát điều chỉnh, cảm giác chấn động ban đầu nhanh chóng bị thay thế bởi một sự phấn khích và vui sướng cuồng nhiệt khó tả.

Cắn chặt răng, đấm mạnh mấy cái vào ngực để giảm bớt cảm giác ngạt thở như muốn nuốt chửng gã vừa rồi, Trần Mộc lại một lần nữa mở cuốn sổ đầy những điều chưa biết và bí mật trước mặt.

Lần này, trong lúc mở lại cuốn sổ, Trần Mộc ép mình phải chậm lại, dùng ánh mắt tỉ mỉ hơn để xem xét bức vẽ đó.

Đồ hình không phức tạp, chủ yếu được tạo thành từ sáu đường nét; nhưng giữa những con đường quanh co này, một chi tiết quan trọng hơn đang dần hiện ra trước mắt gã -- đó là một vòng tròn nhỏ ở vị trí trung tâm của không gian được bao quanh bởi những đường cong ngoằn ngoèo, và bên trong vòng tròn được đánh dấu một chấm đen độc lập và cô độc.

Đáng chú ý là, chấm đen này không chỉ nằm ở vị trí chính giữa của toàn bộ đồ hình, mà nó còn không trực tiếp chạm hoặc dựa vào bất kỳ quỹ đạo nào xung quanh, giống như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm một mình tỏa sáng.

Ngay sau đó, bên cạnh chấm đen vô cùng thần bí và đầy mê hoặc này, còn có một dòng chữ nhỏ viết tay, nét chữ hơi mờ nhưng vẫn có thể nhận ra là "Sài Đạt Mộc -- Tháp Mộc Đà".

Từ nối giữa hai địa danh này ám chỉ một vài câu chuyện hoặc manh mối chưa ai biết, khiến người ta cảm thấy vừa phấn khích lại vừa nghi hoặc.

Điều này thì Trần Mộc thật sự có chút không hiểu, nhưng bên dưới dòng chữ nhỏ đó, rõ ràng đã bị gạch đậm mấy đường, thậm chí bên cạnh còn có hai ba chỗ đánh dấu chấm hỏi.

Rõ ràng, chấm này trong bản đồ dường như ẩn giấu bí mật quan trọng nhất.

Chương 1262

Có thể tưởng tượng, Văn Cẩm khi vẽ tấm bản đồ này đã gặp không ít bối rối, nên mới vừa suy nghĩ vừa thêm vào những dấu hỏi đó, cố gắng giải đáp những bí ẩn trong lòng.

Dựa trên kinh nghiệm trước đây để suy đoán, ký hiệu này rất có thể đại diện cho một vị trí cụ thể.

Sài Đạt Mộc?

Hay là Tháp Mộc Đà?

Chẳng lẽ đây cũng chỉ về một lăng mộ cổ đại sao?

Trần Mộc tự nhủ trong lòng.

Nhưng điều khiến gã nghi ngờ là, tại sao ký hiệu đặc biệt này lại nằm ngoài khu vực được tạo thành bởi tất cả các đường nét?

Trong chốc lát, một ý nghĩ lóe lên trong đầu -- thông tin mà Văn Cẩm biết phong phú hơn nhiều so với những gì gã và mọi người nắm được.

Xem ra, thông qua việc đọc kỹ cuốn sổ này, rất nhiều bí ẩn chưa được giải đáp sắp được làm sáng tỏ.

Với tâm trạng như vậy, Trần Mộc lập tức lật cuốn sổ trong tay, nóng lòng đọc những ghi chép tiếp theo.

Nội dung sau đó được trình bày dưới hình thức kết hợp giữa văn tự và bản vẽ đơn giản, nét chữ trên trang vô cùng ngay ngắn, logic rõ ràng mạch lạc.

Đáng tiếc là, do chữ viết cực kỳ nhỏ, dưới ánh sáng mờ ảo chập chờn của chiếc bật lửa, việc nhận diện hoàn toàn rõ ràng lại tỏ ra khá

vất vả.

Dù vậy, Trần Mộc vẫn nín thở, tập trung nhìn vào từng trang chữ và hình vẽ, cố gắng tìm kiếm thêm manh mối từ đó.

Trần Mộc định thần lại, hít một hơi thật sâu, dần dần gom lại những suy nghĩ rối bời, sau đó toàn tâm toàn ý đắm mình vào cuốn sổ dày cộp này.

Lật từng trang, mỗi khi đọc xong một đoạn văn, chân mày gã lại nhíu chặt thêm một phần, sự nghi hoặc và mất mát như hai sợi dây leo không ngừng quấn lấy nhau, dần dần bén rễ nảy mầm trong lòng gã.

Đến khi dòng chữ cuối cùng lọt vào mắt, cảm xúc không thể diễn tả thành lời đó đã như thủy triều dâng trào mãnh liệt, khiến gã chìm đắm không thể thoát ra, dường như ngay cả không khí cũng lan tỏa một mùi vị nặng nề.

Nội dung trong toàn bộ cuốn sổ có thể chia thành ba phần, tổng cộng hơn mười vạn chữ, chúng giống như nhật ký công việc hàng ngày của ai đó, ghi chép rất tỉ mỉ, toàn diện đến mức hơi dài dòng.

Tuy nhiên, chính cách miêu tả không ngại phiền phức này đã khiến toàn bộ quá trình nghiên cứu được trình bày một cách sống động và chân thực trước mắt người đọc.

Thông qua việc phân tích sự khác biệt trong nội dung của những ghi chép này, có thể chia tất cả thành ba chương lớn.

Trần Mộc đành phải đau lòng lựa chọn, lọc ra những phần quan trọng và có ý nghĩa nhất để sao chép lưu lại, cố gắng nắm bắt được tư tưởng cốt lõi.

Dưới đây là phần mở đầu của giai đoạn ghi chép đó: "Ngày 2 tháng 4 năm 1990, hôm nay là một ngày quan trọng, vì tôi và các đồng nghiệp cuối cùng đã đặt chân lên hành trình đến lăng mộ dưới đáy

biển thần bí.

Trong thế giới dưới nước tối tăm sâu thẳm, những món đồ sứ cổ nằm yên lặng trong lớp bùn giống như những chuỗi mật mã lịch sử chờ người giải mã.

Với lòng kính sợ, chúng tôi lần lượt đánh số và sắp xếp tất cả các món đồ sứ tinh xảo được phát hiện, và cố gắng sao chép lại hình dạng của mỗi món bảo vật một cách chi tiết và chính xác nhất có thể; ngoài ra, còn đặc biệt tiến hành công việc so sánh phân tích tỉ mỉ các loại hoa văn được khắc trên tường xung quanh, hy vọng có thể qua đó vén màn cuộc đời sóng gió mà đầy bí ẩn của nhân vật huyền thoại ngàn năm trước -- Uông Tàng Hải..." Thông qua sự so sánh tỉ mỉ như vậy, Trần Mộc và đội của mình quả thực đã phát hiện ra một số quy luật đáng kinh ngạc.

Những cảnh tượng và hoạt động của nhân vật được khắc trên bích họa không phải là những đoạn ngẫu nhiên, mà là một câu chuyện hoàn chỉnh và có trật tự -- nó ghi lại hành trình cuộc đời của một người từ khi mới bắt đầu cho đến khi công thành danh toại; đồng thời, các hoa văn xuất hiện trong các bức tranh trên đồ sứ lại tập trung hơn vào việc thể hiện sự thay đổi chi tiết và mạch phát triển của một lĩnh vực cụ thể: đó chính là quá trình thiết kế và thi công của tất cả các công trình trọng điểm mà vị đại sư này từng tham gia.

Kết luận này đã được xác thực đầy đủ từ một số chuỗi tài liệu mà họ đã sắp xếp và quy nạp.

Một nhóm hình ảnh khác là quá trình Vân Thiên Cung dần dần mọc lên từ mặt đất cho đến khi trở nên huy hoàng hùng vĩ, mỗi viên gạch mỗi viên ngói dường như đều chứa đựng ký ức và sự kính trọng của họa sĩ đối với đoạn lịch sử huyền thoại này; còn một phần hình ảnh khác tập trung vào khoảnh khắc lịch sử khi Minh Thái Tổ Chu

Nguyên Chương đích thân ban tặng tước vị cho người này để biểu dương những cống hiến xuất sắc của ông; ngay sau đó là bản quy hoạch hoàng cung triều Minh với khí thế hùng vĩ, kết cấu tinh xảo tuyệt luân...

Tất cả những điều này đều được trình bày lần lượt theo thứ tự niên đại dựa trên vị trí phân bố trong mộ thất, rõ ràng dễ thấy.

Dựa trên phương pháp được lên kế hoạch tỉ mỉ và đầy ý nghĩa như vậy, không khó để suy đoán rằng tất cả các bức họa trong không gian này không nghi ngờ gì đều đang kể về cuộc đời sóng gió và những thành tựu phi thường của đại sư phong thủy vĩ đại Uông Tàng Hải.

Điểm đặc biệt hơn nằm ở chỗ, tiêu điểm mà họ chọn để thể hiện cho hậu thế gần như không có ngoại lệ nào đều tập trung vào phần rực rỡ nhất trong sự nghiệp của ông -- tức là những tác phẩm kinh điển đủ để lưu danh sử sách, trong khi những chủ đề có lẽ hấp dẫn hơn đối với người ngoài cuộc trong cuộc sống cá nhân như hôn nhân hay những chuyện vặt vãnh hàng ngày lại bị cố tình bỏ qua không được đưa vào phạm vi ghi chép. "Chúng ta có thể gọi nó là 'Uông thị tương đối luận'." Mỗi khi giới thiệu thành quả nghiên cứu này cho người khác, Văn Cẩm (được ghi trong sổ) luôn giải thích như vậy, và ngay lập tức bổ sung rằng đây là một cách nhìn độc đáo để giải mã những ý nghĩa sâu xa đằng sau di sản văn hóa cổ đại.

Ngày 6 tháng 9 năm 1990, "Uông thị tương đối luận" đối mặt với một thách thức chưa từng có, khi họ đi sâu vào nghiên cứu mảnh bích họa cuối cùng mà Uông Tàng Hải để lại cho hậu thế, một hình ảnh khiến tất cả mọi người đều bối rối hiện ra trước mắt...

Ánh mắt Trần Mộc khóa chặt vào bức phác thảo thô sơ đó, những đường nét trên trang giấy lộn xộn và mờ nhạt.

Mặc dù tay nghề không tinh xảo, nhưng điều này đủ để gợi lại ký ức của gã -- chính là những tác phẩm ngây ngô như học sinh tiểu học vẽ tay mà gã đã liếc thấy khi lật xem trên bàn trước đó.

Bây giờ nghĩ lại, chúng hẳn là những dấu vết mà những người này đã sao chép lại từ bích họa.

Nội dung của bản phác thảo cực kỳ khó miêu tả, giống hệt như những nét vẽ nguệch ngoạc của người mới học, nhưng dù vậy, sau khi cẩn thận nhận diện, vẫn có thể nắm bắt được một chút thông tin từ đường nét: dường như nó mô tả một buổi lễ tiễn biệt long trọng.

Ở vị trí trung tâm là một nhân vật hiển hách, mặc quan phục hoa lệ, tuy ngũ quan được phác họa qua loa, nhưng không khó để tưởng tượng đó là một tư thế trang trọng uy nghiêm; một bóng người khác đứng bên cạnh thì có vẻ khiêm tốn và nội liễm hơn, đang nhận lời chúc phúc từ biệt sâu sắc của đối phương.

Bầu không khí giữa hai người vô cùng tinh tế và phức tạp, dường như ẩn giấu nhiều ý nghĩa chưa nói ra đang chờ được tiết lộ.

Bối cảnh là lối vào của một cung điện nguy nga, tráng lệ, hai bên là những cụm kiến trúc được vẽ qua loa vài nét, tạo ra một cảm giác hùng vĩ.

Tuy nhiên, điều thực sự thu hút ánh nhìn là các loại "thú cưỡi" được sắp xếp có trật tự nhưng hình thù lại vô cùng kỳ quái: những con tuấn mã lẽ ra phải oai phong lẫm liệt, khỏe khoắn phi thường và những con lạc đà có sức chịu nặng tốt, tính tình hiền lành, ở đây lại biến thành những con thú nhỏ có hình dáng kỳ dị, trông như chó hoặc chuột.

Hình ảnh của những con vật này tuy vụng về, nhưng lại toát lên vài phần tinh nghịch và đáng yêu.

Dựa vào nền tảng nghiên cứu về phong cách nghệ thuật cổ đại, đặc biệt là đã được đào tạo có hệ thống về phương diện sơn thủy và chim thú.

Trần Mộc không khó để nhận ra những nhân vật trông có vẻ hoang đường kỳ lạ này thực ra tương ứng với các công cụ vận chuyển quan trọng thường thấy trong các hoạt động cung đình trong thực tế -- đó chính là các phương tiện giao thông không thể thiếu để chở người và vận chuyển vật tư: ngựa và lạc đà.

Ngoài ra, dưới cổng lầu nguy nga tráng lệ đó, tụ tập vô số tùy tùng mặc trang phục chỉnh tề, thần sắc khác nhau, họ xếp thành hàng, tạo thành những con đường ngay ngắn, thống nhất và cực kỳ có tính nghi lễ.

Cảnh tượng này không nghi ngờ gì là đang thể hiện một sự kiện cực kỳ lớn và có quy cách rất cao.

Tiếp theo liên tục mấy trang đều là những bản vẽ tay có chủ đề tương tự, chỉ có điều chất lượng vẫn khiến người ta lo ngại, rõ ràng không phải do người chuyên nghiệp vẽ.

Sau khi mất hứng thú tiếp tục nghiên cứu sâu những trang không có nhiều giá trị này, Trần Mộc quyết định nhảy thẳng đến phần cuối cùng để tìm kiếm nội dung có ý nghĩa hơn.

Những bức bích họa cổ xưa này, dường như ghi lại quỹ đạo cuộc đời của Uông Tàng Hải sau sáu mươi tám tuổi.

Lúc đó, ông đã hoàn thành kiệt tác cuối cùng trong đời mình.

Cảnh tượng được mô tả trong bích họa, đại khái đang kể một câu chuyện như sau: nhận lời ủy thác của một nhân vật quyền uy cấp bậc hoàng đế, Uông Tàng Hải khởi hành đến một nơi chưa biết, thực hiện một nhiệm vụ cực kỳ đặc biệt, thậm chí có thể được coi là đi sứ nước

ngoài.

Bố cục và thiết kế của bức họa này, rõ ràng đã học hỏi phong cách của những bức bích họa nổi tiếng thời Đường trên đường Huyền Trang đi Tây Thiên thỉnh kinh -- tràn ngập dư vị lịch sử nồng hậu cũng như khí chất nghệ thuật khó quên, mang lại cho người ta một cảm giác vừa cổ xưa vừa kỳ lạ.

Nhưng khi mọi người mang đầy lòng hiếu kỳ đi khám phá, cố gắng đối chiếu cảnh tượng trên bích họa với các văn vật hiện có, họ phát hiện ra một hiện tượng khá kỳ quái: mặc dù đã cẩn thận tra cứu tất cả các tài liệu đồ sứ của thời kỳ liên quan, nhưng vẫn không tìm thấy dù chỉ một chút nội dung nào có thể khớp với những bức bích họa kỳ lạ này.

Về điểm này, trong giới tồn tại hai luồng giải thích hoàn toàn khác nhau: một quan điểm cho rằng, có lẽ là vì đoạn kinh nghiệm đặc biệt này không để lại bất kỳ di tích kiến trúc thực thể nào làm chứng; quan điểm khác lại tin chắc rằng, một nhân vật phi thường như Uông Tàng Hải, trong hành trình cuộc đời của ông tuyệt đối không nên tồn tại hiện tượng hiếm thấy và bất thường như vậy, tức là không có bất kỳ tác phẩm nào tương ứng với giai đoạn này.

Mà sở dĩ không thấy các bức họa trên đồ sứ tương ứng, có thể là do ẩn giấu những nguyên do sâu xa hơn, ám chỉ rằng vị công tượng cổ đại này có ý đồ khác khi cất giấu những sáng tác của mình ở một nơi nào đó, chờ đợi người có duyên phát hiện ra bảo vật của ông.

Theo thời gian trôi đi, các nhà nghiên cứu tiếp tục đào sâu các manh mối lịch sử.

Cuối cùng phát hiện ra, trong những năm cuối đời của Uông Tàng Hải, bóng dáng của ông dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người, gần như không tìm thấy ghi chép cụ thể nào về hoạt động trong khoảng

thời gian này.

Chương 1263

Nói cách khác, dấu vết những năm cuối đời của vị nghệ sĩ vĩ đại này đã trở thành một khoảng trống, để lại cho hậu thế không gian tưởng tượng vô tận.

Trong khoảng thời gian đó, Uông Tàng Hải rốt cuộc đã ở đâu?

Ông đã làm gì?

Vấn đề này không chỉ làm đau đầu nhiều nhà khảo cổ học và sử học, đồng thời cũng trở thành một bí ẩn lớn trong lòng đông đảo những người yêu văn học...

Ngày 6 tháng 12 năm 199?, mấy tháng nay, chúng tôi vẫn luôn nỗ lực vén màn bí ẩn về hành tung những năm cuối đời của Uông Tàng Hải.

Cuối cùng, trong nỗ lực không ngừng và nghiên cứu lặp đi lặp lại, đã có một chút manh mối.

Theo phát hiện nghiên cứu của đội, sau khi hoàn thành công trình quan trọng cuối cùng, Uông Tàng Hải dường như đã đi cùng một nhân vật thần bí -- hoàng đế, cùng tham gia một hoạt động tế lễ đặc biệt ở Trường Bạch Sơn.

Và sau hoạt động này, tất cả các ghi chép văn tự về Uông Tàng Hải dường như đã biến mất đột ngột.

Trường Bạch Sơn, ngọn núi thánh hùng vĩ, mây mù bao phủ.

Lẽ nào ông ấy thật sự đã đi sâu vào vùng đất hiếm dấu chân người, nơi sức mạnh tự nhiên thống trị tất cả này sao?

Lòng chúng tôi đầy nghi vấn và tò mò, cũng mang theo vài phần lo lắng bất an.

Ngọn núi này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Ngày 7 tháng 12 năm 1990, rõ ràng việc truy tìm trực tiếp Uông Tàng Hải khó có thể thu được thêm thông tin giá trị, vì vậy, nhóm nghiên cứu quyết định thay đổi hướng suy nghĩ, chuyển sự chú ý sang người có thân phận không rõ tên là hoàng đế.

Thông qua việc tra cứu một lượng lớn các tài liệu văn hiến liên quan đến ngoại giao và các lễ kỷ niệm trọng đại thời đó, mọi người hy vọng sẽ tìm thấy các nghi lễ lớn có thể liên quan đến Uông Tàng Hải hoặc các ghi chép về việc ông được cử đi sứ các nước khác.

Công sức bỏ ra đã được đền đáp, kết quả cuối cùng quả thực khiến chúng tôi chấn động.

Sau khi sắp xếp chi tiết các tài liệu liên quan, đội đã chú ý đến việc trong hai năm cuối đời của hoàng đế, triều đình đã tổ chức tới bảy lễ kỷ niệm lớn.

Đối với sáu buổi lễ còn lại, mô tả khá chi tiết và cụ thể, nhưng có một điều lại cực kỳ đặc biệt -- vô cùng ngắn gọn.

Nguyên văn chỉ ghi: "Trong năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, trong một hoạt động lớn, tùy tùng hộ vệ bốn mươi sáu người, quan văn mười hai vị, ngựa tốt một trăm hai mươi sáu con, châu báu vài rương, vàng ba mươi cân làm quà tặng cho Tháp Mộc Đà." Bản ghi chép này vừa không nói rõ ai là quan viên chủ trì nghi lễ, cũng không cho biết "Tháp Mộc Đà" rốt cuộc là nơi nào.

Điều này đã thu hút sự chú ý và hứng thú lớn của mọi người.

Dù sao, "đại lễ" cộng với "đi sứ" là nội dung duy nhất đồng thời thỏa mãn điều kiện, mà điểm đến của nó lại hoàn toàn không rõ.

Nơi gọi là Tháp Mộc Đà này rốt cuộc nằm ở đâu?

Đằng sau nó lại ẩn giấu câu chuyện gì?

Những câu hỏi này đã kích thích lòng ham học hỏi mạnh mẽ hơn của chúng tôi.

Đây có phải là một quốc gia không?

Trong chính sử lại không có bất kỳ ghi chép nào.

Nhưng rất có khả năng, nó từng tồn tại ở vùng ngoại vi của triều Minh.

Vào thời đại xa xôi đó, trên vùng đất Đông Nam Á và Tây Vực, rải rác vô số tiểu quốc.

Có lẽ, nơi này chính là một trong số những quốc gia ẩn mình trong dòng sông dài của lịch sử.

Tuy nhiên, điều khiến người ta khó hiểu là, tại sao một lão giả như Uông Tàng Hải lại đến một tiểu quốc ít người biết đến như vậy để làm sứ giả.

Theo lẽ thường, tuổi tác của ông đã không còn phù hợp cho một nhiệm vụ đường dài, đầy những điều chưa biết và gian nan như vậy.

Ngày 11 tháng 2 năm 1991, cuộc điều tra vẫn tiếp tục.

Trong khoảng thời gian này, đội nghiên cứu đã tiến hành hai cuộc thảo luận sâu sắc và gay gắt.

Do tài liệu lịch sử triều Minh đã trải qua một thảm họa văn hóa vào thời nhà Thanh, một lượng lớn sử liệu quý giá bị hủy hoại, điều này khiến công việc nghiên cứu lần này trở nên vô cùng khó khăn, trong một thời gian dài không có bất kỳ đột phá thực chất nào.

Đúng lúc mọi người gần như mất niềm tin vào cuộc khám phá này, một phát hiện bất ngờ sau khi thay đổi hướng suy nghĩ đã mang lại bước ngoặt cho đề tài -- thông qua việc nghiên cứu và so sánh các món quà mà phái đoàn sứ thần đến "Tháp Mộc Đà" mang theo, đội đã

chú ý đến việc, tính chất và loại hình của các món quà dường như chỉ về một quốc gia nằm ở phương Tây xa xôi.

Điều đáng chú ý là, dù số lượng tặng phẩm mà phái đoàn sứ thần chính thức mang theo ít đến lạ thường, nhưng đoàn tùy tùng lại được trang bị rất nhiều ngựa tốt.

Tình huống này không khỏi khiến người ta suy đoán: Lẽ nào cái gọi là "sứ đoàn" này thực chất lại giống một đoàn đại biểu thương mại chuyên về giao thương hơn?

Ngày 6 tháng 3 năm 1991, cùng với việc manh mối dần cạn kiệt và thiếu thông tin để khai quật thêm, toàn bộ dự án rơi vào bế tắc chưa từng có.

Đối mặt với tình cảnh không chút đầu mối, ai nấy đều tỏ ra lo lắng không yên, cả bầu không khí cũng trở nên ngột ngạt nặng nề.

Đây là đoạn đầu tiên, rõ ràng đoạn này đáng lẽ phải có nội dung phía trước, nhưng trang sách lại không có bất kỳ dấu vết bị xé nào.

Xem ra, cuốn sổ tay này không phải là một cuốn sách độc lập, mà giống một phần trong một loạt các ghi chép nghiên cứu hơn.

Trong đoạn này, họ đã ghi lại chi tiết quá trình nghiên cứu về Uông Tàng Hải: đầu tiên là phát hiện "Tháp Mộc Đà", tiếp đó là tìm hiểu sâu hơn về phát hiện mới này, cho đến cuối cùng việc nghiên cứu rơi vào bế tắc.

Từ đoạn văn này, chúng ta có thể cảm nhận được rất nhiều điều.

Họ đã nghiên cứu kỹ lưỡng các bức bích họa và đồ sứ trong ngôi mộ dưới đáy biển.

Qua miêu tả, có thể thấy quá trình công việc này vô cùng nghiêm ngặt, hệ thống, và tuân thủ nghiêm ngặt quy trình khảo cổ kinh điển.

Trong toàn bộ quá trình, từ tra cứu văn hiến đến khảo sát thực địa, mỗi một khâu đều không được xem nhẹ.

Đặc biệt là giai đoạn tra cứu tư liệu, dù có vẻ vô cùng khô khan nhàm chán, lại là một trong những công việc cơ bản không thể thiếu của các nhà khảo cổ học, bởi chỉ có thông qua việc phân tích lượng lớn văn hiến mới có thể đặt nền móng vững chắc cho việc khai quật sau này.

Tuy nhiên, ở cấp độ thực tế, nếu đổi lại là đội của Tam Thúc năm đó tiến hành cuộc điều tra tương tự, thì hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi — phải biết rằng quy mô lăng tẩm mà Uông Tàng Hải để lại vô cùng đồ sộ, chỉ dựa vào vài nhà thám hiểm như vậy thì căn bản không thể hoàn thành công việc ghi chép toàn diện và chi tiết, dù có bỏ ra bao nhiêu thời gian đi nữa e rằng cũng lực bất tòng tâm.

Vậy vấn đề là, rốt cuộc là ai, vào lúc nào đã hoàn thành một nhiệm vụ nặng nề và phức tạp gian truân như vậy?

Đây là một manh mối vô cùng quan trọng, nhưng Trần Mộc lúc này không có thời gian để nghiền ngẫm ý nghĩa đằng sau nó.

Tâm trạng hắn tuy có chút nóng nảy, nhưng vẫn ép mình bình tĩnh lại để tiếp tục đọc bản ghi chép này.

Ban đầu, hắn nghĩ rằng phần tiếp theo vẫn sẽ được trình bày một cách rành mạch, chi tiết như trước đó, nhưng sau phần ngày 6 tháng 3 năm 1991, lại xuất hiện một hiện tượng khiến hắn bối rối.

Đoạn ngay sau đó, liên tục khoảng sáu trang đều là những lời kể khô khan về quá trình thu thập tư liệu: lấy được thông tin gì ở đâu, tiếp xúc với ai, thậm chí còn có vài lần đi phỏng vấn mà không thu được kết quả gì...

Tất cả những điều này đều được liệt kê ra, nội dung tuy nhiều

nhưng lại có phần nhạt nhẽo.

Mãi cho đến khi lật qua những phần này, chương mới hiện ra trước mắt lại nhảy thẳng đến ngày 19 tháng 1 năm 1993.

Sự đứt gãy đột ngột như vậy lập tức khơi dậy trí tò mò của Trần Mộc.

Chương 1264

Đọc kỹ hơn những dòng chữ mới phát hiện, Trần Mộc nhận ra đoạn nội dung này quả thực khác một trời một vực so với trước đó.

Không chỉ văn phong trở nên ngắn gọn súc tích, mà nội dung đề cập cũng đều xoay quanh một mục tiêu cụ thể.

Từ tháng 1 năm 1993 cho đến hai năm sau (tức tháng 2 năm 1995), tuy khoảng thời gian này còn dài hơn cả đoạn trước, nhưng phần miêu tả trong nhật ký công tác lại có vẻ thưa thớt hơn nhiều, dường như rất nhiều chi tiết quan trọng đã không được ghi lại đầy đủ.

Sau đây là nội dung cụ thể của chương này: Ngày 19 tháng 1 năm 1993, sau một hồi thảo luận sâu, mọi thứ về Uông Tàng Hải dường như trở nên rõ ràng hơn.

Bây giờ gần như có thể xác định, hành trình của nhân vật thần bí này đến Tháp Mộc Đà thực chất là để thực hiện nhiệm vụ liên quan đến việc tế tự đỉnh núi chính của dãy Trường Bạch — tế Hoàng Đế.

Từ đó suy ra, trước khi khởi hành, ông ta hẳn đã quay lại Vân Thiên Cung, nơi trong truyền thuyết ẩn giấu nhiều bí ẩn chưa có lời giải.

Do đó, nơi gọi là "Tháp Mộc Đà" này rất có thể là một địa điểm cực kỳ quan trọng để tìm hiểu những bí mật sâu trong khu vực Trường Bạch Sơn.

Vài tháng sau, chính xác là ngày 18 tháng 4, sau khi nghiên cứu kỹ thông tin được miêu tả trên các bức bích họa cổ, các thành viên trong đội đã cùng nhau vạch ra ba con đường khả thi dẫn đến đích — cũng chính là tòa cung điện cao chót vót trên mây — và cuối cùng đã đưa ra quyết định — họ sẽ tự mình tiến vào bên trong dãy núi Trường Bạch

hùng vĩ hiểm trở mà cũng đầy mê hoặc, để tìm kiếm những câu chuyện ẩn sau lịch sử cổ xưa.

Thời gian lại một lần nữa nhảy đến cuối tháng năm cùng năm, lúc này đã qua hơn bốn mươi ngày kể từ cuộc họp lần trước.

Ngay khi đội ngũ đầy hy vọng đặt chân vào khu vực Trường Bạch Sơn, họ lại phát hiện điều kiện khí hậu địa phương vô cùng khắc nghiệt.

Gió lạnh buốt xương xen lẫn với tuyết bay ngập trời không ngừng ập tới...

Ngày 15 tháng 6 năm 1993, liên lạc giữa chúng ta và họ hoàn toàn bị cắt đứt.

Tôi và Trương Khải gian nan tiến bước giữa thung lũng hoang vu, trong lòng đầy lo lắng và bất an.

Xung quanh là những đỉnh núi hiểm trở cao chọc trời, không khí tràn ngập mùi đất ẩm ướt, mỗi bước đi đều đầy rẫy sự không chắc chắn.

Sau khi mất liên lạc, chúng ta như thể cách biệt với thế giới, chỉ có thể dựa vào ánh sáng yếu ớt của đèn pin để dò dẫm trong thế giới tối đen như mực này.

Hai ngày sau, ngày 17 tháng 6 năm 1993, sau nhiều giờ leo trèo liên tục, hai chúng ta cuối cùng cũng đến được một khu phế tích dưới chân Thiên Cung.

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta không rét mà run: những bậc thang đá cổ bị rêu phủ lốm đốm, hai bên là những bức tường đổ nát, dường như chính thời gian cũng đã ngưng đọng tại đây.

Dựa vào những dấu vết còn lại tại hiện trường để phân tích, những người khác có lẽ đã gặp bất trắc.

Đối mặt với tình hình như vậy, chúng ta không có nhiều thời gian để do dự hay đau buồn, bèn quyết định lấy hết can đảm tiến đến trước cánh cửa đồng trông có vẻ nặng nề nhưng lại đầy bí ẩn kia để xem xét.

Trên cửa khắc đầy những ký hiệu kỳ dị, như thể đang kể lại câu chuyện ngàn năm.

Tiếp đến là rạng sáng ngày 18 tháng 6, khi tôi đẩy cánh cửa đã phủ bụi từ lâu, một cảnh tượng ngoài sức tưởng tượng hiện ra trước mắt — đó là một không gian hoàn toàn khác biệt với thế giới bên ngoài, ánh sáng rực rỡ tràn ngập khắp nơi, các loại kỳ trân dị bảo lấp lánh; và điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, bên dưới sự huy hoàng lộng lẫy này lại chôn giấu một bí ẩn chưa có lời giải...

Tôi nhận ra đây chính là "chung cực" trong truyền thuyết.

Câu chuyện tiếp theo xảy ra hơn hai năm sau đó.

Mãi đến tối ngày 8 tháng 2 năm 1995, chúng ta mới ngồi lại để chính thức thảo luận về việc làm thế nào để bắt đầu hành trình mới đến Tháp Mộc Đà tìm kiếm câu trả lời.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian trống đó, nhưng có một điều chắc chắn là, chúng ta phải vén màn mọi sự thật đằng sau.

Thân phận của những người gặp nạn trong đống vàng cũng dần trở nên rõ ràng, kết hợp với manh mối mà Văn Cẩm đề cập, hiện tại gần như có thể xác định chính là tiểu đội Tây Sa đã gặp phải tai họa chết người.

Nói như vậy, họ dường như không hề rơi vào bất kỳ tình cảnh đặc biệt khó khăn nào khác, và cuộc sống dường như còn khá ung dung.

Trần Mộc thầm nghĩ trong lòng, trạng thái này tuy đáng kinh ngạc, nhưng không phải là điều khiến hắn xúc động nhất lúc này.

Điều thực sự khiến hắn chấn động là một điểm khác — Văn Cẩm vậy mà cũng đã phát hiện ra cánh cửa đồng đó, và đã vào được bên trong!

Thông tin này đối với hắn chẳng khác nào sét đánh ngang tai. "Trần Mộc đã thấy được chung cực!" Câu nói này như một tia sét đánh thẳng vào nội tâm hắn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống sống lưng.

Vô số câu hỏi hiện lên trong đầu Trần Mộc: Cái gọi là 'chung cực' này rốt cuộc là chỉ cái gì?

Nó đại diện cho thứ đáng sợ hay thần kỳ nào?

Một nỗi sợ hãi vô danh và sự tò mò mãnh liệt đan xen trong lòng hắn.

Dựa theo thời gian ghi trong nhật ký, sau khi Văn Cẩm bước qua cánh cửa đồng, trong suốt một năm rưỡi tiếp theo, lại không hề có bất kỳ ghi chép nào.

Điều này đối với một người luôn nghiêm cẩn, có thói quen ghi chép chi tiết mọi điều thấy nghe hằng ngày như cô là cực kỳ bất thường.

Trần Mộc nhạy bén nhận ra, có lẽ chính là ở phía sau cánh cửa thần bí khó lường đó đã xảy ra một chuyện gì đó cực kỳ chấn động lòng người, khiến Văn Cẩm ngay cả thời gian và sức lực để viết lại đôi chút cảm nhận cũng không có.

Cô có thể đã gặp phải một cú sốc chưa từng có, đến mức hoàn toàn chìm đắm trong trải nghiệm khó tả đó.

Lật xem những phần sau của cuốn nhật ký, Trần Mộc càng cảm

nhận rõ ràng hơn, từ "Tháp Mộc Đà" bắt đầu xuất hiện thường xuyên trong văn bản.

Đặc biệt là sau khi Văn Cẩm tự mình trải nghiệm bí mật sau cánh cửa đồng, cô liền nảy sinh hứng thú sâu sắc với việc tìm kiếm vùng đất huyền thoại này. "Nơi gọi là Tháp Mộc Đà đó, chắc chắn có mối quan hệ muôn vàn với cánh cửa quỷ dị này." Đây là nhận định chính của hắn về phần nội dung này.

Khát khao của Văn Cẩm đối với thế giới chưa biết và quyết tâm khám phá rõ ràng đã bị chuyến đi mạo hiểm này thổi bùng lên hoàn toàn.

Các sự kiện chỉ diễn ra trong khoảng thời gian từ ngày 8 tháng 2 năm 1995 đến ngày 8 tháng 6 cùng năm.

Mặc dù lượng nội dung khổng lồ như vậy khiến việc đọc trở nên hơi khô khan và nhàm chán, nhưng vẫn có một số chi tiết đáng để chú ý và nghiền ngẫm kỹ lưỡng.

Trong biển chữ tưởng chừng bình thường này ẩn giấu một số thông tin khác thường đang chờ đợi độc giả tinh ý phát hiện...

Ngày 8 tháng 2 năm 1995, đó là một buổi sáng gió lạnh cắt da, ánh nắng mùa đông chiếu lên tuyết đọng, phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

Dựa vào tấm bản đồ long mạch quý giá đó, nhóm của Trần Mộc đã có thể xác định được vị trí của Tháp Mộc Đà — nơi cổ xưa và thần bí đó, nghe nói ẩn giấu vô số bí ẩn chưa có lời giải và bí mật của lịch sử.

Mang theo sự tò mò và sợ hãi đối với thế giới chưa biết, họ lên kế hoạch tổ chức một cuộc thám hiểm chi tiết, hy vọng có thể vén màn những bí ẩn đang quẩn quanh trong lòng.

Trong lòng Trần Mộc tràn ngập những cảm xúc phức tạp, vừa

phấn khích vừa căng thẳng.

Hắn thực sự không ngờ, đằng sau cuộc tìm kiếm tưởng chừng đơn giản lại ẩn giấu nhiều bí mật phức tạp và đáng sợ đến vậy.

Nếu tất cả những gì thấy được trong cánh cửa đồng đều là thật, thì toàn bộ sự việc này trở nên kinh tâm động phách hơn cả tưởng tượng, khiến người ta rùng mình.

Những ngày sau đó, cả đội đều khẩn trương chuẩn bị mọi vật tư và trang bị cho chuyến viễn chinh này.

Cuối cùng, vào đầu năm, một đoàn người lên đường, mục tiêu chính là ốc đảo được gọi là "Tháp Mộc Đà" nằm sâu trong lòng chảo Sài Đạt Mộc.

Nó như một kỳ tích giữa chốn hoang vu, lặng lẽ nằm trong sa mạc Gobi, chờ đợi những người dũng cảm đến khám phá.

Hành trình không hề thuận buồm xuôi gió.

Chương 1265

Khi họ theo một đoàn lạc đà giàu kinh nghiệm rời khỏi thành Đôn Hoàng, thứ chào đón họ là một vùng sa mạc không dấu chân người cùng với điều kiện khí hậu lạnh lẽo và khô hanh.

Dọc đường cát vàng mênh mông, đường chân trời nơi trời đất giao nhau mờ mịt, khiến người ta cảm thấy nhỏ bé và bất lực.

Trong quá trình tiến bước gian nan này, một người phụ nữ tên là Định Chủ Trác Mã đảm nhận vai trò dẫn đường, vị nữ anh hùng dũng cảm và kiên cường này đã dùng kiến thức và lòng dũng cảm của mình để dẫn dắt mọi người xuyên qua vùng đất chết này.

Sau nhiều ngày gian nan bôn ba, mọi người đến một vùng núi đá lởm chởm.

Tại đây, họ đành phải tạm thời chia tay Trác Mã, vì con đường phía trước trở nên nguy hiểm và khó lường hơn.

Theo lời cô, con đường dẫn đến "Tháp Mộc Đà" vô cùng hiểm ác, dọc đường không chỉ có đủ loại thử thách của tự nhiên, mà thậm chí còn tồn tại một số thế lực không ai biết đang ngăn cản người ngoài tiến vào thánh địa này.

Đội ngũ tiếp tục tiến lên phải đối mặt với nhiệm vụ càng gian nan hơn.

Theo tư liệu mà Văn Cẩm ghi lại, con đường nhỏ dẫn đến ốc đảo này đầy rẫy nguy hiểm, mỗi bước đi đều có thể gặp phải tình huống sinh tử.

Quả thực, từ lúc xuất phát đến bây giờ, đã có mấy thành viên trong đội vì nhiều lý do mà mất mạng, điều này khiến mỗi người còn sống

đều cảm thấy áp lực nặng nề.

Cuối cùng, sau khi khắc phục hết khó khăn này đến khó khăn khác, nhóm thám hiểm đã đứng trước đích đến mà họ hằng mơ ước — Tháp Mộc Đà.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này, mâu thuẫn bất ngờ lại khiến đội ngũ vốn đoàn kết bắt đầu rạn nứt: một thành viên trong đó kiên quyết phản đối việc mạo hiểm hơn nữa, và chủ trương lập tức quay về khu vực an toàn.

Đối mặt với sự thay đổi đột ngột như vậy, mọi người rơi vào do dự và tranh cãi ngắn ngủi...

Cuối cùng, sau khi mọi người thương nghị, họ vẫn chọn tạm thời từ bỏ ý định tiếp tục đi sâu vào điều tra, mà trước tiên lui về khu vực tương đối an toàn để nghỉ ngơi và suy tính con đường tương lai.

Trần Mộc nhanh chóng lật xem cuốn sổ tay, ngón tay lướt nhanh trên trang sách, ánh mắt hắn gần như chỉ quét qua, không hề nghiên cứu kỹ lưỡng chi tiết của mỗi trang.

Cùng với trang cuối cùng được lật qua, trước mắt đột nhiên xuất hiện một khoảng trống lớn — cả cuốn sổ tay dường như kết thúc đột ngột ở đây.

Phần nội dung phía trước cộng lại dài khoảng ba mươi trang, giữa những dòng chữ dày đặc xen kẽ một lượng lớn bản đồ lộ trình được vẽ tỉ mỉ, còn có cả những ghi chép chi tiết về tình hình thiếu hụt trang bị, thay đổi thời tiết...

Giữa các dòng chữ toát ra một cảm giác cấp bách, dường như mỗi một nội dung đều đã được lựa chọn và sắp xếp cẩn thận.

Điều khó hiểu là, trong cuốn sổ tay dày cộp này lại không hề thấy ghi chép về việc họ đã thu thập những tư liệu này như thế nào, càng

không cần nói đến quá trình điều tra chi tiết.

Thậm chí câu chuyện về sự biến mất bí ẩn của nhóm người Tây Sa cũng không hề được đề cập đến nửa chữ, dường như những chuyện xảy ra trong quá khứ xa xôi đó căn bản không đáng để nhắc tới.

Còn về viện điều dưỡng mà hắn đang ở đây, ý nghĩa tồn tại và lịch sử của nó càng giống như bị xóa sạch hoàn toàn, không tồn tại trên giấy mực.

Tuy nhiên, khi nghiên cứu kỹ tài liệu này, sẽ phát hiện bên trong tràn ngập một từ khóa — "Tháp Mộc Đà".

Hầu như tất cả thông tin có giá trị dường như đều được thiết lập để dẫn dắt người ta hướng đến mục tiêu này: những dấu vết mà Uông Tàng Hải và thời đại Thiết Diện Sinh mà ông ta đại diện để lại đã được phân tích sâu ở đây, và thông qua từng lớp suy luận, mối liên hệ tinh vi với "Tháp Mộc Đà" dần được hé lộ.

Đặc biệt, điều khiến Trần Mộc cảm thấy tò mò khó hiểu là, bản ghi chép này thể hiện một trạng thái phân mảnh kỳ lạ — giữa ba phần lớn có sự cách quãng và đứt đoạn rõ rệt, giống như cảm giác chúng vốn là những chương độc lập rồi bị ghép lại một cách gượng ép để tạo thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Hắn thử nhẹ nhàng xé các mép nối giữa các trang để kiểm tra xem có dấu vết sửa chữa nào không, nhưng nhanh chóng xác định rằng ngoài sự mài mòn do sử dụng bình thường thì không có gì bất thường khác.

Như vậy, câu trả lời đã rõ ràng: rất có thể đây là kết quả của việc Văn Cẩm đã cẩn thận trích lục những nội dung liên quan từ nhiều tài liệu khác nhau và sắp xếp lại thành sách.

Cô có lẽ vì một mục đích hoặc nhu cầu nào đó, đã cố ý chọn những phần liên quan đến "Tháp Mộc Đà" để sao chép lại, từ đó hình thành một cuốn sách tổng hợp kiến thức dành riêng cho chủ đề này.

Tại sao cô ấy lại làm như vậy?

Đây lại là một chuyện khó tin nữa.

Nhóm người này hành sự luôn quỷ dị, bí ẩn khó lường như vậy, dường như họ luôn bảo vệ một bí mật nào đó không ai biết.

Lẽ nào, trong những nội dung khác của cuốn sổ tay, có thông tin mà cô cố gắng che giấu, những điều mà ngay cả người thân thiết nhất cũng không thể biết?

Hơn nữa, nhìn vào cuốn sổ tay này, Trần Mộc có một cảm giác mãnh liệt: dường như có ai đó đang cố ý dẫn dắt mình chú ý đến nơi gọi là "Tháp Mộc Đà".

Nơi này được nhắc đi nhắc lại trong cả cuốn sổ, gần như có thể xác định, mục đích của đối phương là muốn hắn tự mình đến Tháp Mộc Đà.

Sự ám chỉ này rõ ràng đến mức, như thể một sợi dây vô hình, dẫn dắt hắn đi giải mã bí ẩn này.

Những nghi vấn trong lòng dâng lên như thủy triều, khiến hắn nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

Trần Mộc cảm thấy suy nghĩ của mình có chút hỗn loạn, bất giác đưa tay day day thái dương, hy vọng có thể khiến mình tỉnh táo hơn một chút.

Hắn lật lại chồng sổ tay dày cộp về trang đầu, định sẽ cẩn thận suy ngẫm lại từ đầu đến cuối một lần nữa, hy vọng có thể phát hiện ra thông tin mới.

Nhưng đúng lúc này, chút ánh sáng duy nhất trước mắt bắt đầu dần tối đi, chiếc bật lửa đang chống đỡ cho tia sáng yếu ớt của hắn cũng sắp hết năng lượng.

Ngọn lửa đã bắt đầu yếu đi, xung quanh dần bị bóng tối nuốt chửng, chỉ có vài tia sáng miễn cưỡng duy trì tầm nhìn trong khu vực này.

Nghĩ đến việc đã sử dụng nguồn sáng nhỏ bé này khá lâu, e rằng nó sẽ sớm tắt hẳn, thế là trong lòng Trần Mộc lập tức có đối sách — đốt những tờ báo đã được sắp xếp gọn gàng xung quanh, mượn ánh lửa lớn hơn để chiếu sáng căn phòng, đồng thời cũng đảm bảo mình sẽ không rơi vào cảnh tối đen như mực.

Nghĩ vậy, hắn liền chuẩn bị hành động, trước tiên đứng dậy vận động một chút cơ thể đã cứng đờ vì ngồi lâu, để giải tỏa cảm giác mệt mỏi.

Ngay khoảnh khắc hắn chuẩn bị hành động, Trần Mộc đột nhiên cảm nhận được một bầu không khí khác lạ, môi trường ở đây dường như đã thay đổi, trong không khí có thêm một tia lạnh lẽo không rõ nguyên nhân.

Trực giác mách bảo hắn, nơi này có lẽ tồn tại một điều gì đó mà hắn chưa chú ý đến.

Thế là Trần Mộc quyết định giơ nguồn sáng duy nhất trong tay lên — chiếc bật lửa sắp tắt ngóm — chiếu xung quanh, cố gắng xác nhận xem tất cả những điều này có phải chỉ là ảo giác do ở trong không gian kín quá lâu hay không.

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo nhìn thấy gần như khiến hắn sợ đến mức tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực: ở phía bên kia căn phòng, cạnh chiếc bàn vốn dĩ phải không có một bóng người, lại lặng lẽ xuất hiện một bóng người!

Bóng người xa lạ và quỷ dị đó đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế mà Trần Mộc đã dùng trước đó, quay lưng về phía lối vào, cúi đầu chăm chú làm gì đó trước một chiếc gương kiểu cũ, dường như hoàn toàn không nhận ra có người khác ở bên cạnh...

Thân hình của "người" này rất kỳ quái, ngay cả dưới ánh sáng yếu ớt của bật lửa, Trần Mộc cũng chỉ có thể nhìn thấy một đường nét màu xám mờ ảo.

Tuy nhiên, trong ánh sáng mờ ảo đó, hắn vẫn nhận ra đối phương có những đặc điểm khiến người ta rợn tóc gáy — đặc biệt là cái cổ.

Cảm giác đó cực kỳ không tự nhiên, thậm chí khiến Trần Mộc có một ảo giác, dường như người đó không cần đứng dậy cũng có thể dễ dàng đưa mặt đến ngay trước mặt mình.

Lúc này, sinh vật bí ẩn này đang chiếm giữ chiếc ghế mà Trần Mộc đã ngồi trước đó.

Hai cánh tay của nó gầy gò và dài một cách lạ thường, di chuyển qua lại gần đầu, động tác chậm chạp và cổ quái.

Trong chốc lát, Trần Mộc có chút ngây người, sau đó mới bừng tỉnh nhận ra đây thực ra là hành động chải tóc.

Lập tức, một luồng khí lạnh từ sống lưng lan ra khắp mọi ngóc ngách cơ thể, da gà nổi lên khắp người.

Ở trong căn hầm đã bị bỏ hoang từ lâu, gần như đã bị thế giới lãng quên này mà gặp phải một cảnh tượng như vậy, e rằng đủ để khiến bất kỳ người có thần trí bình thường nào cũng mất đi lý trí vì quá sợ hãi.

Thử tưởng tượng mà xem: xung quanh tối đen tĩnh mịch, chỉ có một chút ánh sáng lúc tỏ lúc mờ làm chỗ dựa duy nhất, trong hoàn cảnh như vậy lại có thể nhìn thấy có người bình tĩnh tự nhiên thực

hiện việc chăm sóc cá nhân bình thường nhất...

Đây quả thực là một trải nghiệm ác mộng!

Chương 1266

Mồ hôi không kiểm soát được chảy dọc trán xuống, nhưng cùng lúc đó, vô số câu hỏi như thủy triều dâng lên trong đầu Trần Mộc: Người này rốt cuộc là ai?

Lại xuất hiện ở đây từ lúc nào mà không một tiếng động?

Kể từ khi phát hiện ra mục tiêu mình tìm kiếm — cuốn nhật ký đó, cho đến lúc quyết định mở sách ra xem xét kỹ lưỡng, khoảng thời gian này tuyệt đối không quá nửa tiếng; nói cách khác, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, đối phương không chỉ lặng lẽ xuất hiện mà còn chọn ngồi đối diện hắn mà hoàn toàn không gây ra chút chú ý nào...

Chưa kể nơi này vốn là một phế tích không người hỏi thăm, cách biệt với thế giới nhiều năm, làm sao có thể có người khác ẩn náu bên trong?

Tất cả những điều này khiến người ta cảm thấy vô cùng khó tin.

Thêm vào đó là hành động quỷ dị này, Hoắc Linh ngồi trên chiếc ghế gỗ cũ, trước mặt đặt một chiếc gương lốm đốm.

Lớp sơn trên gương đã bong tróc từ lâu, hình ảnh phản chiếu cũng trở nên méo mó và mờ ảo.

Lúc này, bóng người trong gương lại đang chải tóc.

Cảnh tượng này khiến Trần Mộc không khỏi nảy sinh nghi ngờ, Hoắc Linh không rời đi cùng những người khác sao?

Vậy thì "người" trước mặt này rốt cuộc có phải là Hoắc Linh thật không?

Mồ hôi như thác đổ xuống trán Trần Mộc, nhưng nắm đấm siết

chặt đã để lộ sự căng thẳng và bất an trong lòng.

May mắn thay, trải qua nhiều lần nguy hiểm, ý chí của Trần Mộc đã vượt xa người thường, dù đối mặt với tình huống khó tin như vậy, hắn vẫn có thể miễn cưỡng giữ được lý trí, không hoàn toàn mất kiểm soát.

Mặc dù trong lòng đầy rẫy sự khó hiểu và thậm chí là sợ hãi, cơ thể hắn vẫn phản ứng theo bản năng — nhanh chóng lùi lại vài bước, ánh mắt sắc như dao, khóa chặt lấy bóng người mờ ảo trước mặt.

Giả như đây là một tình tiết trong phim truyền hình, khi ống kính tập trung vào một nhân vật đang hoảng loạn, nhân vật phản diện ẩn trong bóng tối thường sẽ vào lúc này phát ra vài tiếng cười sắc lẹm và rợn người, tiếp theo là một đoạn quay chậm đầy kịch tính, hoặc trực tiếp rút ra một khẩu súng sáng loáng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn: "Không ngờ lại gặp ta ở đây, ta là đối thủ độc ác của James Bond." Nhưng đáng tiếc, cuộc sống thực không kịch tính như kịch bản phim, trong khoảnh khắc Trần Mộc lùi từng bước, người kia vẫn ngồi yên, máy móc lặp lại động tác trong tay, dường như hoàn toàn không ý thức được bất kỳ sự thay đổi nào từ bên ngoài.

Thời gian trôi đi từng chút một, ánh sáng từ chiếc bật lửa trong tay Trần Mộc cũng ngày càng yếu đi, bóng người vốn lờ mờ nhìn thấy dần ẩn vào một góc sâu và tối hơn.

Cuối cùng hoàn toàn hòa vào thế giới tối đen xung quanh, gần như biến mất hoàn toàn.

Lùi được năm sáu bước, mỗi bước như để lại một vết hằn sâu trong lòng, Trần Mộc cuối cùng cũng cảm thấy có chút an toàn, hắn dừng bước, lấy hết dũng khí cuối cùng hỏi một tiếng: "Ngươi là ai?" Giọng nói yếu ớt như tơ, trong không gian tĩnh lặng và âm u này, lại bất ngờ rõ ràng.

Từ lúc bước vào căn hầm, Trần Mộc gần như không nói chuyện.

Lúc này, khi câu nói nín nhịn nửa ngày trời cuối cùng cũng được thốt ra, chính hắn cũng bị giọng nói xa lạ của mình dọa cho giật mình — nó lại yếu ớt và bất lực đến thế, run rẩy xen lẫn sự sợ hãi rõ rệt.

Trong môi trường yên tĩnh đến mức một hơi thở cũng có thể trở thành tiếng ồn, giọng nói nhỏ bé và đứt quãng này lại càng trở nên đáng chú ý hơn, vang vọng trong không khí lạnh lẽo xung quanh, như một chú chim cô đơn đang giãy giụa cố gắng thoát khỏi khu rừng hắc ám này trong vô vọng.

Tuy nhiên, đối mặt với câu hỏi trực tiếp và cấp bách như vậy, phía sau bàn viết vẫn một mảnh tĩnh lặng, không có bất kỳ hồi âm nào, thậm chí một tiếng động nhỏ cũng không có.

Điều này khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị, giống như đang đối thoại với một khối không khí, ngoài tiếng vọng yếu ớt của chính mình dội lại từ những bức tường trống trải, không còn sự tồn tại nào khác chứng minh nơi này còn có một sinh vật khác.

Sự im lặng như vậy còn khiến người ta hoảng loạn hơn bất kỳ câu trả lời lớn tiếng nào.

Sự tĩnh mịch ma quái bao trùm toàn bộ không gian, khiến không khí như đông thành băng.

Lẽ nào đây là để dọa mình thêm sao?

Một ý nghĩ đáng sợ lóe lên trong đầu Trần Mộc, hắn bất giác rùng mình.

Lại liên tưởng đến tư thế vặn vẹo và bất thường của bóng người lúc nãy, một nỗi sợ hãi khó tả dần bò lên sống lưng, hắn đột nhiên nghi ngờ: gã này... có thật sự thuộc về thế giới loài người không?

Không thể nào!

Không thể nào!

Trần Mộc vội vàng lắc đầu cố gắng xua tan những ý nghĩ hoang đường này.

Phải thừa nhận, gặp phải hiện tượng phi tự nhiên trong cổ mộ hay một số nơi bí ẩn có lẽ còn có chút khả năng, nhưng bây giờ họ rõ ràng đang ở trong một tòa nhà hiện đại cơ mà!

Nơi này không có những di vật lịch sử khiến người ta rợn tóc gáy, không nên xuất hiện những thứ siêu thường như vậy...

Nhưng rất nhanh hắn lại nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng và cũng vô cùng kinh hoàng, không khỏi hít một hơi khí lạnh — đúng rồi, nơi này... quả thực có đặt một cỗ quan tài!

Sau khi nhận ra điểm này, tất cả phòng tuyến tâm lý đã xây dựng trước đó lập tức sụp đổ tan tành.

Đầu óc Trần Mộc ong lên một tiếng, tim đập thình thịch, bất giác thầm đoán, lẽ nào thứ đáng sợ trước mắt này chính là cương thi trong quan tài lúc đó?

Nghĩ đến đây, tim hắn như bị một bàn tay vô hình siết chặt, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn vội vàng lắc đầu, hít sâu vài hơi, cố gắng bình tĩnh lại sau cơn sợ hãi.

Dù cố gắng trấn tĩnh, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ trên trán đã lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng.

Trần Mộc thầm nghĩ, không thể nào.

Làm gì có chuyện cứ đụng phải quan tài là cương thi sẽ nhảy ra?

Nếu thật sự như vậy, e rằng tất cả nhân viên trong nhà tang lễ đều phải rủ nhau lên núi Mao Sơn tu đạo học phép, thi lấy bằng đại học

rồi mới về.

Đúng vào lúc này, trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ đột ngột: người này liệu có phải là người đã gửi băng video cho mình không?

Có phải là đang đợi mình ở đây không?

Ý nghĩ này khiến Trần Mộc vừa tò mò lại vừa có chút rợn tóc gáy.

Dựa vào manh mối trên cuốn sổ tay trước đó, dường như là một người tên Văn Cẩm đã sắp xếp việc gửi cuốn băng video bí ẩn đó.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cũng không thể hoàn toàn xác định Văn Cẩm chính là người thực sự gửi cuốn băng; cô ấy rất có thể là kẻ chủ mưu đằng sau, còn hành động cụ thể thì do người khác hoàn thành.

Càng nghĩ theo hướng này, Trần Mộc càng cảm thấy có lý.

Một căn hầm kín đáo như vậy rõ ràng sẽ không được người thường biết đến, người có thể vào được chắc chắn là người trong cuộc.

Biết đâu chính là người gửi thư bí ẩn đó vẫn luôn chờ đợi mình ở gần đây, thấy mình cuối cùng cũng xuất hiện liền bám theo vào đây.

Suy nghĩ như vậy, tâm trạng kinh hoàng ban đầu dần dịu đi phần nào.

Thế là hắn nghiến chặt răng, lấy hết dũng khí còn lại tự nhủ: "Nếu đối phương là người sống thì không có gì phải sợ." Với tâm thái này, Trần Mộc cẩn thận nhíu mày, từ từ đưa chiếc bật lửa trong tay ra phía trước, chuẩn bị chiếu sáng, tìm ra sự thật.

Cẩn thận dò dẫm tiến về phía trước hai ba bước, Trần Mộc lại một lần nữa cố gắng nhìn trộm tình hình phía đối diện bàn viết.

Động tác của hắn nhẹ nhàng, gần như không phát ra một tiếng động, chỉ sợ phá vỡ sự cân bằng trong không gian tĩnh mịch này.

Chương 1267

Cuối cùng, đường nét mờ ảo và yếu ớt phía đối diện bàn viết lại một lần nữa hiện ra trong tầm mắt của hắn, nhưng lần này, hình ảnh lọt vào mắt lại khiến tim Trần Mộc đột nhiên thắt lại — "người" vốn ngồi ở đó, vậy mà đã biến mất!

Một luồng khí lạnh từ sống lưng bò lên đỉnh đầu, khiến cả người bất giác run nhẹ.

Để xác nhận mình không bị ảo giác, hắn ép mình trấn tĩnh lại, nheo mắt thành một đường kẻ, cố gắng tìm kiếm dù là sự thay đổi nhỏ nhất trong khung cảnh mờ ảo.

Nhưng dù cố gắng tìm kiếm thế nào, hắn cũng không thể tìm lại được dù chỉ là một bóng người mờ ảo.

Thật vậy, trên chỗ ngồi đó không có một ai.

Ngay lúc này, một cảm giác bất an mãnh liệt chợt dâng lên trong lòng, khiến Trần Mộc vô cùng bối rối. "Chẳng lẽ vừa rồi thật sự là mình bị ảo giác sao?" Hắn tự hỏi trong lòng, nhưng lý trí lại kiên quyết phủ nhận khả năng này: "Không thể nào, tuyệt đối không phải ảo giác!" Nghĩ lại khoảnh khắc toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh vừa rồi, cảm giác sợ hãi và chân thực từ trong ra ngoài đó đến giờ vẫn không thể xua đi được.

Sau khi nhận ra điều này, sự hoảng loạn nhanh chóng thay thế mọi suy nghĩ, Trần Mộc bất giác căng cứng cả người.

Phản ứng theo bản năng, hắn lập tức giơ cao chiếc bật lửa trong tay, tha thiết hy vọng dùng ánh sáng của nó mang lại chút tia sáng cho bóng tối, để mình có thể nhìn rõ hơn xung quanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng ngay vào thời khắc quan trọng này, do quá vội vàng và căng thẳng mà xảy ra một sự cố ngoài ý muốn —— vì động tác giơ lên quá đột ngột và mạnh, chiếc bật lửa đột nhiên lóe lên một tia sáng rồi tắt ngấm, bốn bề lại chìm vào trong bóng tối ngột ngạt.

Xung quanh tối đen như mực, đưa tay ra không thấy năm ngón.

Nơi đây là một thế giới hoàn toàn, triệt để không có bất kỳ nguồn sáng tự nhiên nào có thể lọt vào, ngay cả hạt bụi nhỏ nhất cũng không thể hiện hình.

Bóng tối đột ngột khiến trái tim Trần Mộc như bị một bàn tay bóp chặt, vô cùng khó chịu.

Dù biết rõ làm vậy sẽ rất phí sức, nhưng hắn đã không còn quan tâm được nhiều nữa, lập tức thử lắc bật lửa vài cái để đốt lại, hy vọng có thể nhờ sức mạnh của nó xua tan màn sương âm u bao trùm xung quanh.

Đáng tiếc, dù lắc hay đập thế nào, sợi dây sinh mệnh nhỏ bé này dường như không muốn phục vụ Trần Mộc nữa.

Cùng với tiếng ma sát và va chạm nhanh chóng giữa các ngón tay, chỉ có thể thấy vài tia lửa lấm tấm lóe lên, nở rộ những vệt sáng thoáng qua rồi vụt tắt trong không gian tĩnh lặng và ngột ngạt này, trông đặc biệt chói mắt.

Nhưng ngoài những điểm sáng thoáng qua đó, nó không thể cung cấp thêm chút ánh sáng nào nữa.

Trần Mộc đành phải chấp nhận hiện thực: "Thứ này chắc là hết ga rồi..." Lòng Trần Mộc lập tức dâng lên một dự cảm vô cùng bất an, hắn nhìn quanh bốn phía, trước mắt ngoài một màu đen kịt thì chẳng thấy gì cả.

Cái thứ bóng tối đưa tay không thấy năm ngón ấy khiến người ta

có cảm giác như có vô số thứ đáng sợ không rõ đang ẩn mình trong sự tĩnh lặng này, sẵn sàng lao vào bất kỳ kẻ xâm nhập nào bất cứ lúc nào.

Hít sâu một hơi, cố gắng đè nén sự hoảng loạn trong lòng, Trần Mộc từ từ cất cuốn sổ ghi chép nghiên cứu đang xem vào túi, cảm giác ngón tay nắm chặt tài liệu quý giá này mang lại cho hắn một chút an toàn.

Ngay khi định lùi lại để tìm cánh cửa nhỏ vừa bước vào đây, "Khanh khách ——" trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh kỳ quái, giống như có người đang cười trộm.

Tiếng cười đó lạnh lẽo và ma quái, trong không gian vốn đã ngột ngạt này lại càng trở nên nổi bật.

Trong nháy mắt, Trần Mộc cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng, sau lưng lạnh toát.

Bình thường, hút thuốc không phải là thói quen của Trần Mộc; chỉ khi gặp áp lực cực lớn hoặc vô cùng phiền não, hắn mới thỉnh thoảng châm một điếu để thư giãn.

Vì vậy, chiếc bật lửa duy nhất trong túi từ lúc mua về chưa từng được bơm thêm ga.

Ngay lúc này, vật nhỏ bị xem nhẹ hàng ngày lại trở thành công cụ quan trọng duy nhất có thể cung cấp ánh sáng.

Sau một tiếng "cạch" là sự im lặng đáng thất vọng —— chiếc bật lửa không hề có chút bất ngờ nào, đã hỏng.

Đối mặt với tình thế tuyệt vọng như vậy, vẻ mặt Trần Mộc đầy kinh hoàng thất sắc, bởi vì mất đi dù chỉ một chút ánh sáng dẫn đường, việc một mình tiến bước ở nơi vô định và tràn ngập bầu không khí sợ hãi không thể diễn tả này không nghi ngờ gì là một thử thách cực kỳ đáng sợ.

Ngay khi đang vùng vẫy trong tuyệt vọng để tìm lối thoát, "Khanh khách ——", lại một lần nữa truyền đến tiếng cười của người phụ nữ khiến người ta rụng rời tim gan, lần này còn rõ hơn và chói tai hơn lúc nãy, đánh thẳng vào phần yếu đuối nhất sâu trong tâm hồn.

Như bị bản năng thôi thúc, hắn ngẩng đầu lên cố gắng tìm kiếm phương hướng phát ra âm thanh.

Mặc dù xung quanh vẫn tối đen như mực không thấy bất kỳ hình ảnh thực thể nào, nhưng cùng với động tác ngẩng đầu, một cảm giác rợn tóc gáy nhanh chóng lan từ da đầu ra toàn thân —— tóc lướt qua má, vừa mềm mại lại không mất đi cảm giác áp bức, rồi nhanh chóng quấn quanh mặt hắn.

Theo cơ chế tự vệ, hắn nhanh chóng đưa tay trái ra định gạt vị khách không mời này đi.

Khoảnh khắc xúc giác truyền về đại não, đáy lòng hắn bất giác "thịch" một tiếng: lại là tóc người!

Không chỉ vậy, còn có thể cảm nhận rõ ràng những sợi tóc dài này đặc biệt ẩm ướt và lạnh buốt, giống như vừa được vớt lên từ một dòng suối lạnh, mang theo chút hơi ẩm...

Tất cả những điều này khiến tâm trạng vốn đã căng thẳng tột độ của Trần Mộc càng trở nên thấp thỏm không yên.

Kể từ trải nghiệm kinh hoàng trong ngôi mộ dưới đáy biển, Trần Mộc đã cực kỳ ác cảm với tóc ướt.

Lần này, khi cảm giác ẩm ướt và lạnh lẽo lan từ da đầu ra toàn thân, hắn lập tức cảm thấy trong cổ họng như nuốt phải một con chuột, sởn cả gai ốc.

Hắn nhanh chóng cúi người xuống, hoảng loạn dùng tay áo lau đi những giọt nước trên mặt, chỉ sợ cảm giác ướt át này tiếp tục bám

lấy mình.

Vừa lau, hắn vừa bất giác di chuyển sang một bên của căn phòng, ngẩng đầu trừng mắt nhìn chằm chằm vào khoảng không đen kịt sâu thẳm phía trên.

Bóng tối ở đây vượt xa mọi tưởng tượng của Trần Mộc về chữ "tối" từ trước đến nay —— nó không chỉ là một vùng mù về thị giác, mà còn là một vực sâu có thể nuốt chửng linh hồn, dường như lúc nào cũng sẵn sàng nuốt chửng bất cứ thứ gì dám lại gần.

Cảm giác áp bức chưa từng có này khiến lòng Trần Mộc dâng lên một nỗi sợ hãi khó tả.

Hắn liên tục tự hỏi trong lòng rốt cuộc đây là chuyện gì: chẳng lẽ cái bóng người hắn thấy lúc trước giờ đang treo ngược trên trần nhà?

Nhưng...

điều này quá vô lý!

Trong tình huống bình thường, làm sao có người hay thứ gì đó có thể đứng yên ở đó mà không có bất kỳ điểm tựa nào?

Trừ khi nó có một loại năng lực tương tự như thạch sùng bám tường.

Càng nghĩ càng thấy không ổn, lúc này trong tay vẫn còn vương lại một ít chất dính nhớp khiến Trần Mộc càng thêm bất an.

Hắn nhẹ nhàng đưa tay lên gần mũi ngửi thử, lập tức có một mùi hăng khó chịu xộc vào sâu trong khoang mũi, tuy nhất thời không nhớ ra đây là mùi gì nhưng theo bản năng lại cảm thấy có chút cảnh giác, như thể có chuyện gì đó cực kỳ tồi tệ sắp xảy ra.

Ngay lúc này, tiếng "khanh khách" lại một lần nữa phá vỡ sự tĩnh lặng ngột ngạt xung quanh, tiếng cười đó nghe có vẻ gần hơn trước,

và dường như đang từ từ di chuyển về phía Trần Mộc đang đứng bên dưới.

Theo phản xạ tự vệ bản năng, hắn gần như lùi lại theo phản xạ có điều kiện mấy bước.

Tuy nhiên, động tác quá vội vàng đến nỗi không để ý đến chướng ngại vật phía sau, kết quả là cả người đâm sầm vào chiếc bàn gỗ đặt sát tường. "Rầm!" Tiếng động này vang dội gần như có thể sánh với tiếng sấm bên ngoài, vang vọng trong không gian dưới lòng đất tĩnh lặng này, khiến chính Trần Mộc cũng phải giật mình toát mồ hôi lạnh.

Trần Mộc cuối cùng cũng ổn định lại được cơ thể đang lảo đảo, bám chặt vào góc bàn bên cạnh để chống đỡ.

Hắn lại cẩn thận lắng nghe âm thanh bí ẩn đó, nhưng lúc này xung quanh lại tĩnh lặng như tờ, ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ mồn một.

Sự yên tĩnh đột ngột này khiến Trần Mộc càng cảm thấy lạnh sống lưng.

Chương 1268

Tim hắn bắt đầu đập nhanh hơn, trên trán cũng dần rịn ra những giọt mồ hôi li ti.

Đây không phải là một cảm giác bất an thông thường, mà giống như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm sau lưng mình, một nỗi sợ hãi đến nghẹt thở.

Không biết vì sao, rõ ràng xung quanh rất yên tĩnh, nhưng cảm giác này lại càng lúc càng mãnh liệt.

Cuối cùng, áp lực vô hình này khiến cả người Trần Mộc bất giác run rẩy, dường như tiềm thức của hắn đã dự cảm được cảnh tượng đáng sợ và khó lường sắp phải đối mặt.

Đột nhiên, Trần Mộc cảm thấy sau gáy mình hơi ngứa, như thể có một ngón tay lạnh lẽo đang nhẹ nhàng lướt qua đó.

Hắn bất giác cứng đờ cả người, da đầu lập tức căng lên.

Ngay sau đó, một cảm giác khó tả chạy dọc sống lưng —— đó không phải là sự tiếp xúc vật lý thực sự, mà giống như có thứ gì đó đang lặng lẽ đến gần... từ một nơi nào đó không nhìn thấy ở phía trên rơi xuống!

Tay hắn nắm chặt chiếc bật lửa nhỏ mang theo bên người, lúc này đối với Trần Mộc giống như đang nắm giữ chút ánh sáng và hy vọng duy nhất.

Cuối cùng, trong cảm xúc kìm nén tột độ, Trần Mộc không thể kìm nén được sự tò mò và hoảng loạn trong lòng nữa, gần như run rẩy mà nhanh chóng quay người lại.

Ngón tay vì quá căng thẳng mà hơi run, cố gắng điều chỉnh vị trí

xong, hắn dùng hết sức quẹt mạnh đá lửa một cái.

Một tiếng "cạch" nhẹ vang lên, trong không gian tĩnh mịch đến cực điểm này vang lên vô cùng chói tai.

Tia lửa lóe lên trong chốc lát đã soi sáng mọi thứ, dù chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Ngay trong khoảnh khắc chiếu sáng ngắn ngủi mà quý giá đó, một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng hiện ra trước mắt: chỉ thấy từ chính giữa trần nhà có một túm đồ vật dài ngoằng đen kịt vươn ra, và vừa hay rơi xuống vai hắn!

Thoạt nhìn còn tưởng chỉ là một sợi dây thừng bình thường; nhưng khi tầm mắt hơi ngước lên một chút, sự thật mới được phơi bày hoàn toàn —— đó đâu phải là dây thừng gì chứ?

Rõ ràng là một búi tóc người khổng lồ và dày đặc!

Trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, đập loạn xạ không ngừng, nhưng Trần Mộc vẫn lấy hết chút dũng khí còn sót lại để nhìn lên.

Lại một lần nữa cẩn thận thử đốt bật lửa, nhờ vào ánh lửa yếu ớt nhưng lại vô cùng ấm áp, Trần Mộc nhìn thấy một sự thật còn kinh hoàng hơn: bên trong búi tóc đen như mây đó ẩn giấu một khuôn mặt trắng bệch như quỷ, đôi mắt trống rỗng vô hồn, khóe miệng còn phảng phất một nụ cười lạnh lẽo của một người phụ nữ...

Cô ta cứ thế lơ lửng giữa không trung, mặt không biểu cảm nhìn thẳng về phía này!

Khi ánh sáng tắt hẳn, căn phòng lại chìm vào bóng tối chết chóc.

Dù xung quanh đã trở lại yên tĩnh, nhưng ấn tượng để lại trong lòng Trần Mộc lại không thể phai mờ —— khuôn mặt méo mó kinh hoàng đó đã khắc sâu vào tâm trí hắn...

Cấm Bà!

Khoảnh khắc này, Trần Mộc đột nhiên nhận ra tại sao cơ thể mình lại có phản ứng kỳ lạ như vậy.

Hắn thầm chửi trong lòng: "Chết tiệt, ở đây lại giấu một con Cấm Bà!" Một nỗi sợ hãi mãnh liệt như thủy triều lập tức nhấn chìm đại não Trần Mộc, tâm thái bình tĩnh ban đầu tan biến sạch sẽ.

Cổ họng hắn không kiểm soát được mà phát ra một tiếng kêu gần như khản đặc, dường như đang dùng hết sức lực toàn thân để chống lại nỗi kinh hoàng vô định sắp ập đến.

Không chút do dự, cũng không có thời gian để suy nghĩ về môi trường và tình hình xung quanh, Trần Mộc chỉ muốn chạy trốn khỏi cái nơi quỷ quái này.

Hắn quay người và lao hết tốc lực vào bóng tối vô tận phía sau, dưới chân đá văng không biết bao nhiêu mảnh đá vụn và đồ vật linh tinh rơi vãi trên mặt đất, nhưng lúc này những thứ đó đã không còn quan trọng nữa.

Không biết đã chạy bao lâu hay bao xa, trong một khoảnh khắc bất ngờ, hắn lại đâm sầm vào một vật cứng không nhìn thấy phía trước —— là một bức tường lạnh lẽo.

Lực va chạm quá lớn khiến cả người lập tức mất thăng bằng, "bịch" một tiếng ngã xuống đất, cơn đau lập tức bao trùm từng tấc da thịt, trong mũi còn có cảm giác ấm nóng —— đó là mùi máu tươi.

Mặc dù đầu đau không chịu nổi, tầm nhìn mờ mịt, Trần Mộc vẫn không dừng lại dù chỉ một giây, bên tai vẫn lờ mờ nghe thấy trên đỉnh đầu có một chuỗi tiếng "leng keng leng keng" vang lên đều đặn đang tiến về phía mình.

Không kịp lau vết máu đầy mặt, hắn lập tức bật dậy khỏi mặt đất,

chút lý trí còn sót lại trong đầu chỉ dẫn hắn lần mò theo đường cũ trở về lối đi nhỏ hẹp lúc đầu mới vào đây, rồi không chút do dự lao vào.

Rút kinh nghiệm từ lần trước vì hoảng loạn mà gây ra tai nạn, lần này khi lao về phía trước, Trần Mộc đã khôn ra, đưa hai tay ra trước để dò đường, một bên cẩn thận dò dẫm, một bên dựa vào trí nhớ sơ lược về môi trường xung quanh để nhanh chóng luồn lách trong hành lang chật hẹp và tối tăm.

Cuối cùng, vào lúc gần như tuyệt vọng, hắn chạm vào cánh cửa ra vào lạnh lẽo, cứng rắn và hé mở ở cuối đường.

Gần như theo tiềm thức, hắn đưa tay đẩy nó ra, đồng thời nhanh chóng nhảy ra ngoài rồi vội vàng quay người đóng chặt lại, để đề phòng bất cứ thứ gì cố gắng theo sau tấn công.

Cuối cùng, trong bóng tối mịt mù, hắn mò mẫm tìm kiếm lối thoát an toàn xuống phía dưới...

Nhưng ở một nơi tối đen vô tận như vậy, tìm được cửa hang đó gần như là một nhiệm vụ bất khả thi.

Xung quanh dường như bị bóng tối vô tận nuốt chửng, đưa tay ra không thấy năm ngón.

Trần Mộc mò mẫm hồi lâu, ngay cả một chút dấu vết của bức tường cũng không chạm tới, điều này khiến hắn càng cảm thấy bất lực và tuyệt vọng.

Ngay khi hắn gần như bỏ cuộc, chân đột nhiên vấp phải thứ gì đó cứng rắn, cơ thể đột ngột chúi về phía trước, may mà hắn phản ứng nhanh, kịp thời dồn trọng tâm về phía trước, hai tay chống ra, lại bất ngờ ngã lên một vật thể lạnh lẽo cứng rắn.

Lập tức một luồng khí lạnh từ đầu ngón tay truyền đến, thấu tận tim gan, khiến hắn rùng mình một cái —— không nghi ngờ gì nữa, đây

chính là cỗ quan tài đá đó.

Hắn cố gắng vịn vào cỗ quan tài lạnh lẽo và vững chắc này để đứng vững, hai tay từ từ di chuyển trên bề mặt thô ráp để tìm điểm tựa.

Đúng lúc này, tay hắn vô tình chạm vào một khe hở nhỏ nhưng rõ ràng, nắp quan tài vốn dĩ nhẵn nhụi phẳng phiu lúc này lại có một bên hơi vênh lên.

Phát hiện này như một tia sét lóe lên trong đầu Trần Mộc, lập tức phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh. "Chuyện gì thế này?

Tại sao quan tài đá lại tự dưng mở ra?" Vô số nghi vấn như thủy triều ùa vào đại não hắn, khiến hắn đầu óc quay cuồng, tim đập nhanh.

Tuy nhiên, trong tình hình căng thẳng và kích thích như vậy, không có nhiều thời gian cho Trần Mộc suy nghĩ về sự thật đằng sau những bí ẩn này.

Ngay khi Trần Mộc định tiếp tục thăm dò về phía trước, trong không khí bỗng thoảng qua một tiếng động khó nhận ra.

Khoảnh khắc này, thần kinh của hắn đã căng đến cực hạn, tiếng động đột ngột này gần như khiến hắn mất kiểm soát mà hét lên.

Hắn theo phản xạ vào thế chiến đấu chuẩn bị nghênh địch, nhưng còn chưa kịp hành động, một đôi tay to khỏe đã nhanh chóng vươn ra từ sau lưng, bịt chặt miệng hắn; cánh tay kia như một gọng kìm sắt khống chế chặt cơ thể hắn, khiến hắn hoàn toàn không thể cử động.

Toàn bộ quá trình nhanh như chớp, đến khi hắn hoàn hồn lại, mọi thứ dường như đã được định đoạt.

Trần Mộc dùng hết sức giãy giụa mấy cái, cố gắng thoát khỏi sức mạnh vô hình đang kìm kẹp mình.

Tuy nhiên, thứ trói buộc hắn dường như có sức mạnh vô tận, dù hắn có vặn vẹo cơ thể thế nào, cũng chỉ có thể cảm nhận được sự cứng đờ và bất lực từ tứ chi cho đến toàn thân.

Không khí vào lúc này trở nên nặng nề và ngưng đọng, khiến hắn gần như không thở nổi.

Giữa lúc tuyệt vọng và giãy giụa, bên tai truyền đến một giọng nói trầm thấp và đầy cảnh cáo, như một bóng ma nhẹ nhàng nhưng kiên định quát lên: "Đừng động!" Hai chữ này tuy đơn giản trực tiếp, nhưng bên trong lại ẩn chứa một sự uy nghiêm khó tả và một quyết tâm không thể nghi ngờ.

Nghe thấy giọng nói này, cả người Trần Mộc như bị sét đánh, giật mình một cái, mọi nỗ lực đang diễn ra đều dừng lại trong một giây.

Chương 1269

Tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, sợ hãi và nghi hoặc đan xen, như thủy triều dâng lên trong lòng, khiến hắn nhất thời cảm thấy có chút khó thở.

Mặc dù lời nói cực kỳ ngắn gọn, chỉ có hai chữ đơn giản, nhưng đối với người quen thuộc ý nghĩa đằng sau mỗi âm tiết, thông điệp mà nó truyền tải đủ để khuấy động sóng lòng.

Khi giọng nói quen thuộc đến cực điểm, nhưng lại xa cách đến nao lòng lọt vào tai, Trần Mộc lập tức nhận ra thân phận của người nói —— đó lại là Muộn Du Bình!

Sau khi nhận ra giọng nói, theo logic thông thường, vô số cảm xúc đáng lẽ phải bùng nổ ngay lập tức: sự tò mò vì không hiểu tình hình hiện tại, sự phẫn uất vì bị mắc kẹt, sự kinh ngạc vì cuộc gặp gỡ bất ngờ, sự nghi ngờ về ý đồ của đối phương và nỗi sợ hãi về những gì có thể xảy ra trong tương lai...

Nhưng thực tế lại là, khi xác nhận được bóng hình đã từng cho mình vô số lần giúp đỡ và dũng khí lại ở ngay gần đây, mọi lý trí dường như tạm thời rời xa Trần Mộc, thay vào đó là một mảng hỗn loạn và trống rỗng trong đầu.

Ở nơi này, vào thời điểm này có thể gặp lại Muộn Du Bình, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán ban đầu của Trần Mộc.

Trước đó, hắn đã từng tưởng tượng ra vô số khả năng, thậm chí bao gồm cả những kịch bản cực đoan nhất không thể xảy ra —— ví dụ như Muộn Du Bình có lẽ đã rời khỏi thế gian, hoặc ẩn danh ở một góc nào đó trên trái đất; nhưng dù tưởng tượng thế nào, Trần Mộc cũng không thể tìm ra bất kỳ lý do nào có thể giải thích tại sao Muộn

Du Bình lại xuất hiện trước mặt mình vào đúng lúc này.

Đúng vậy!

Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Anh ta đang làm gì?

Chẳng lẽ người gửi cuốn băng video bí ẩn đó, thật sự là anh ta sao?

Tại sao anh ta lại ẩn mình trong góc tối này?

Hay là, anh ta cũng giống như Trần Mộc, bị một manh mối nào đó không rõ dẫn đến đây?

Một loạt câu hỏi như thủy triều dâng lên trong lòng, nhấn chìm Trần Mộc.

Đại não vào lúc này rơi vào một mảng trống rỗng, dường như có một bàn tay vô hình bóp nghẹt khả năng suy nghĩ.

Đột nhiên, những cảnh tượng lúc bước vào Thanh Đồng Môn lại hiện lên trong đầu —— khung cửa cổ kính và loang lổ, cũng như tất cả những cảnh tượng không thể tin nổi đã thấy sau khi đi qua cánh cửa đó.

Điều này khơi dậy sự thôi thúc và tò mò sâu trong lòng hắn, mãnh liệt muốn tìm ngay nhân vật bí ẩn này và chất vấn ý đồ của anh ta: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Tại sao lại gửi băng video đến?" Tiếc thay, thực tế trước mắt lại tàn khốc và lạnh lẽo.

Một bàn tay bịt chặt miệng Trần Mộc, trong không gian tĩnh lặng không tiếng động này, ngay cả một tiếng rên rỉ cũng không thể truyền ra ngoài.

Cùng lúc đó, hắn phát hiện mình lại hoàn toàn không thể cử động,

chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi thứ xảy ra trước mặt, cảm thấy một sự bất lực chưa từng có.

Điều khiến người ta lạnh lòng hơn là, người đó không có ý định buông tay, ngược lại còn dùng sức hơn để đè nén hắn.

Sức mạnh liên tục này khiến Trần Mộc cảm thấy ngày càng khó chịu.

Để thoát khỏi sự trói buộc như vậy, Trần Mộc dùng hết sức giãy giụa mấy cái, nhưng đối phương lại không hề để ý mà tăng thêm áp lực.

Lúc này, Trần Mộc gần như sắp không thở nổi, như sắp bị vật nặng khổng lồ đè bẹp.

Lúc này, Trần Mộc nghe thấy cánh cửa gỗ mà hắn vừa đóng lại phát ra tiếng kẽo kẹt rất chói tai, như thể bị một sức mạnh nào đó đẩy mạnh ra.

Không khí lập tức tràn ngập hơi thở của sự vô định và kinh hoàng.

Thứ đó thật sự đã xuất hiện.

Trần Mộc lập tức cảnh giác, hít sâu một hơi rồi đứng yên như tượng, không dám có chút cử động nào.

Hắn nín thở, ngừng mọi động tác giãy giụa, cố gắng thả lỏng bản thân, cố gắng cảm nhận sự khác thường trong bóng tối này.

Cùng với sự im lặng của chính Trần Mộc, môi trường xung quanh cũng dần chìm vào một sự tĩnh lặng chết chóc.

Lúc này, cả căn phòng yên tĩnh đến mức ngột ngạt.

Sau khi mất đi những âm thanh ồn ào do chính mình gây ra trước đó, Trần Mộc lại có thể cảm nhận được nhiều thay đổi âm thanh tinh vi hơn từ xung quanh —— bên tai truyền đến từng đợt tiếng thở nhẹ

gần như không thể nhận ra, dường như ở ngay sát đầu hắn, thoắt có thoắt không.

Nhịp điệu quen thuộc này khiến lòng Trần Mộc chấn động, hắn biết đây chắc hẳn là tiếng thở của Muộn Du Bình!

Hóa ra anh ta vẫn còn sống, trước đó khi thấy anh ta bước vào cánh cửa dường như không có đường về, Trần Mộc thậm chí đã từng nghĩ anh ta đã bước vào cửa tử, rơi vào cõi đêm vĩnh hằng, không bao giờ có thể trở về.

Rõ ràng, Muộn Du Bình cũng nhận ra bầu không khí tĩnh lặng khác hẳn lúc nãy tỏa ra từ người đồng bạn.

Thế là, bàn tay vốn đang nắm chặt cổ tay Trần Mộc bắt đầu từ từ thả lỏng lực đạo, nhưng điều này không có nghĩa là anh ta sẽ hoàn toàn buông tay, từ bỏ ý định bảo vệ đối phương; ngược lại, hành động như vậy càng giống như thể hiện rằng giữa họ vẫn tồn tại một mối quan hệ tin tưởng và dựa dẫm.

Bốn bề lại trở nên im phăng phắc, đến nỗi ngay cả tiếng tim đập của chính Trần Mộc cũng trở nên đặc biệt rõ ràng... mỗi nhịp đập dường như đều nhắc nhở hắn: bây giờ còn lâu mới đến lúc có thể hoàn toàn buông lỏng cảnh giác.

Cứ như vậy, thời gian như ngưng đọng, bất động như tượng thạch cao.

Không khí tràn ngập sự ngột ngạt và căng thẳng, trái tim Trần Mộc như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, mỗi nhịp đập đều trở nên nặng nề khác thường.

Không biết đã qua bao lâu, một tiếng "phụt phụt" kỳ lạ đột nhiên phá vỡ sự tĩnh lặng này, âm thanh từ phía khe cửa bay đến, mang theo một cảm giác quỷ dị không thể diễn tả.

Âm thanh đó dường như vang vọng trong không khí một lúc lâu, cho đến khi lại biến mất không dấu vết.

Ngay lúc này, bàn tay vẫn đang bịt chặt miệng Trần Mộc cũng dần dần nới lỏng, cho hắn một khoảnh khắc để thở.

Ngay sau đó, một tia sáng yếu ớt nhưng lại vô cùng ấm áp chợt hiện ra trong tầm mắt —— là ánh sáng phát ra khi hỏa chiết tử được đốt lên.

Lúc đầu, mắt Trần Mộc không thể ngay lập tức thích ứng với sự thay đổi ánh sáng đột ngột, mọi thứ xung quanh vẫn còn trong một trạng thái mông lung.

Nhưng một lát sau, cùng với việc đồng tử từ từ giãn ra, tầm nhìn dần trở nên rõ ràng.

Khi cuối cùng có thể mở mắt ra, một khuôn mặt đã lâu không gặp mà lại vô cùng quen thuộc hiện ra trước mắt.

Đó là... người đó, khuôn mặt đã vô số lần xâm nhập vào giấc mơ của hắn.

Mấy tháng không gặp, ngoài một lớp bụi mỏng trên trán, mọi thứ khác dường như không hề thay đổi chút nào —— vẫn là biểu cảm lạnh lùng, vẫn là ánh mắt sâu thẳm như có thể nhìn thấu mọi sự vật trên đời.

Điều duy nhất khiến Trần Mộc ngạc nhiên là, trên khuôn mặt vốn không tì vết này lại xuất hiện vài sợi râu nhỏ thưa thớt nhưng rõ ràng?

Không đúng, nhìn kỹ lại mới phát hiện, đó thực ra chỉ là những hạt bụi cực nhỏ nhưng lại bám dai trên bề mặt da.

Thấy cảnh tượng như vậy, đại não Trần Mộc như bị thứ gì đó đập vào, suy nghĩ lập tức ngừng hoạt động.

Những lời định nói ra, lúc này hoàn toàn quên sạch, chỉ còn lại việc ngây ngốc nhìn người bạn lâu ngày gặp lại đối diện.

Mà đối phương lại tỏ ra khá thờ ơ, chỉ nhẹ nhàng liếc hắn một cái rồi tiếp tục làm việc của mình, không hề có ý định dừng lại quá lâu.

Chương 1270

Anh ta không hỏi gì cả.

Anh ta cẩn thận cúi người, gần như sát mặt đất từ từ di chuyển đến bên cánh cửa.

Từ trong túi lấy ra một cây hỏa chiết tử, nhẹ nhàng thổi một cái, ngọn lửa yếu ớt liền bùng lên, tỏa ra ánh sáng ấm áp và hơi vàng vọt.

Dùng ngọn lửa chập chờn này soi vào khe cửa và góc tường phía sau, sau khi xác nhận tình hình xung quanh, anh ta nhẹ nhàng đóng cửa lại, động tác vô cùng cẩn thận.

Đóng cửa xong, anh ta dường như thả lỏng hơn một chút, cả người lập tức đứng thẳng dậy, giơ cao hỏa chiết tử trong tay lên trần nhà, mắt đảo quanh, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lòng Trần Mộc lúc này bùng lên một ngọn lửa vô danh, mấy lần muốn đứng ra hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mỗi lần vừa định mở miệng, đều bị người đối diện dùng tay ra hiệu ngăn lại một cách nghiêm khắc.

Anh ta làm động tác ra hiệu này rất nhanh, cho người ta một cảm giác áp bức và cấp bách mãnh liệt.

Hành động của người đó thực sự quá bất thường và quỷ dị, đến mức khiến Trần Mộc cảm thấy vô cùng bối rối, không biết trong hồ lô của anh ta bán thuốc gì, nhưng vì tò mò, hắn cũng không nhịn được mà nhìn theo ánh mắt của người đó, theo ánh sáng lúc tỏ lúc mờ mà quan sát kỹ lưỡng.

Mặc dù ánh sáng của hỏa chiết tử trong tay không sáng lắm, nhưng trong không gian tĩnh mịch và tối tăm như vậy, nó vẫn có thể

soi sáng một khoảng trời nhỏ.

Cộng với hình ảnh liên tưởng trong lòng, Trần Mộc nhanh chóng có được ấn tượng đại khái về môi trường mình đang ở.

Lúc vào không đặc biệt chú ý đến hình dáng của đỉnh căn hầm này, khi ngẩng đầu nhìn lên trần nhà mới phát hiện, trên đầu chi chít những đường ống chằng chịt, giống như mạng nhện bao phủ toàn bộ khu vực.

Những đường ống kim loại cũ kỹ gỉ sét này được sơn hết lớp này đến lớp khác vôi trắng, rõ ràng đã qua nhiều lần sửa chữa và vá víu, lớp sơn mới cũ đan xen vào nhau, tạo thành một kết cấu độc đáo khó tả.

Ngoài ra, còn có thể lờ mờ nhận ra phần gạch lộ ra bên dưới, hóa ra lớp vữa trát bên ngoài đã sớm theo thời gian mà phong hóa bong tróc hết, chỉ còn lại những vết loang lổ trên tường.

Qua những dấu tích này không khó để suy đoán, có lẽ Cấm Bà đáng sợ đã xuất hiện trước đó chính là men theo cấu trúc như vậy mà tự do đi lại ở những nơi ẩn khuất...

Nhưng mà, tại sao nơi này lại có thể xuất hiện thứ này?

Rốt cuộc là đang diễn trò gì vậy?

Muộn Du Bình nhìn quanh bốn phía, ánh mắt sắc bén và cẩn thận, gần như không bỏ sót một góc nào.

Nhưng dù vậy, động tác của anh ta lại nhanh đến kinh người.

Hỏa chiết tử trong không gian kín này phát ra ánh sáng yếu ớt và không ổn định, chỉ tiếc là không lâu sau đã tắt.

Tuy nhiên, Muộn Du Bình không chút do dự, nhanh chóng đốt một cây hỏa chiết tử khác, tiếp tục công việc tìm kiếm của mình.

Quả thực, trong không gian chật hẹp và âm u này không có thứ gì bốc cháy.

Sau khi kiểm tra xong, anh ta lập tức quay lại trước mặt Trần Mộc. "Có vẻ không có ai theo chúng ta vào." Nhìn cánh cửa đóng chặt, Muộn Du Bình nói bằng giọng trầm và bình tĩnh.

Nhất thời, vô số nghi vấn dâng lên trong lòng, gần như khiến Trần Mộc không thể nhịn được mà muốn nói thẳng ra, nhưng điều hắn không ngờ là, khi mình vừa chuẩn bị mở miệng, Muộn Du Bình lại ra hiệu im lặng, sau đó nhẹ nhàng hỏi: "Sao cậu lại đến đây?" Câu hỏi đột ngột này khiến Trần Mộc lập tức nghẹn lời, một luồng máu nóng xông thẳng lên não, hận không thể lập tức nhảy dựng lên dạy dỗ cho gã đàn ông tự cho là đúng trước mặt một trận. "Tên chết tiệt này thật phiền phức!" Hắn chửi thầm trong lòng, "Tao mới là người muốn biết mày nghĩ gì đấy!

Chẳng lẽ tao tự nguyện đến đây mạo hiểm hay sao?

Nếu không phải vì mấy cuộn băng video kỳ quái và ma quỷ đó, ông đây sẽ không bước chân vào cái nơi này một bước!" Cảm xúc phẫn nộ khiến hắn nghiến chặt răng, gần như bùng nổ.

Nhưng đối mặt với khuôn mặt nghiêm túc và đầy bí ẩn trước mắt, Trần Mộc phát hiện mình lại không thể nói ra những lời mà bình thường có thể thoải mái nói với Bàn Tử.

Sự uất ức này quả thực khiến hắn cảm thấy nội thương.

Trần Mộc nghiến chặt răng, cố gắng đè nén sự nghi hoặc và bất an trong lòng, một lúc lâu sau mới cuối cùng mở miệng trả lời: "Tất cả chuyện này thực sự quá phức tạp, nói ra rất dài dòng.

Anh... sao lại xuất hiện ở đây?

Đây rốt cuộc là nơi nào?

Còn nữa, lúc đó... không phải anh đã rõ ràng bước vào cánh cửa đó rồi sao?

Chuyện này... rốt cuộc là thế nào?" Mỗi một chữ dường như đều dùng hết sức lực toàn thân của hắn, giọng nói vì quá căng thẳng mà có chút run rẩy.

Câu hỏi này đã luẩn quẩn trong đầu gã rất lâu, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được đối tượng để hỏi, nhưng vì quá rối loạn nên lại không biết bắt đầu từ đâu.

Trong đầu gã vạn ngàn suy nghĩ, các mảnh ký ức không ngừng đan xen hiện lên: tòa địa cung ngột ngạt, dự cảm chẳng lành, và cả sự xuất hiện đột ngột của vị cố nhân trước mắt này — tất cả những điều đó khiến thần kinh gã căng như dây đàn, gần như sắp đến bờ vực sụp đổ.

Nhưng lúc này, ngoài việc truy hỏi ra, gã không còn cách nào khác, chỉ có làm rõ những bí ẩn này mới có thể khiến bản thân an lòng. "Nói ra thì dài dòng." Đối phương thản nhiên nói một câu, giọng điệu bình tĩnh nhưng mang theo vài phần lạnh nhạt.

Không biết hắn thật sự không muốn trả lời, hay là đang lảng tránh điều gì.

Ngay lúc Trần Mộc đặt câu hỏi, người được gọi là Muộn Du Bình lại không nhìn thẳng vào gã, mà ngược lại đưa mắt về phía một vật khổng lồ cách đó không xa — một cỗ quan tài đá to lớn được điêu khắc tinh xảo nhưng lại tỏa ra khí tức âm u nặng nề.

Chỉ thấy nắp quan tài không biết từ lúc nào đã bị đẩy hé ra một khe hở, bên trong tối om, dường như ẩn giấu những bí mật không thể lường trước.

Cảnh tượng này một lần nữa đánh thức nỗi sợ hãi vô danh sâu

trong lòng Trần Mộc.

Gã nhớ trước đây, mỗi lần chạm đến những vấn đề cốt lõi, đối phương đều có phản ứng như vậy.

Đang lúc Trần Mộc gom đủ can đảm định hỏi tiếp, thì đã bị Muộn Du Bình đi trước một bước ngăn lại. "Chờ một chút," hắn khẽ nói với Trần Mộc, đồng thời ra hiệu im lặng, sau đó cả người chìm vào trạng thái tập trung cao độ, ánh mắt khóa chặt vào khe hở nhỏ hẹp, sâu thẳm trước mặt.

Hành động này, Trần Mộc thực sự quá quen thuộc.

Dù không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng cơ thể hắn dường như đã có ký ức, lập tức phản xạ có điều kiện mà ngậm miệng lại.

Gã lặng lẽ ghé sát lại, cũng muốn xem thử trong quan tài đá đó rốt cuộc có thứ gì.

Que diêm trong tay Muộn Du Bình được đưa vào trong quan tài, ánh lửa yếu ớt nhảy múa lập tức chiếu sáng cả không gian.

Chỉ thấy bên trong quan tài lại trống rỗng một cách lạ thường, sạch sẽ đến mức khó tin — một đáy quan tài bằng đá sạch bong, không thấy một hạt bụi nào hiện ra trước mắt, dường như chưa từng có thứ gì được đặt vào bên trong.

Điều khó hiểu nhất là, ở chính giữa đáy quan tài lạnh lẽo, cứng rắn ấy, lại có một cái lỗ nhỏ rõ ràng do con người đục đẽo, đường kính chỉ khoảng nửa thân người.

Ngay lúc Trần Mộc đang đầy nghi hoặc, bỗng từ cái lỗ nhỏ bí ẩn đó truyền đến vài tiếng động khe khẽ, lúc có lúc không, phiêu đãng bất định.

Chương 1271

Dù nín thở lắng nghe, gã cũng không thể phân biệt chính xác đó là tiếng người, tiếng thở hay một âm thanh kỳ quái nào khác.

Đúng lúc gã đang cố gắng tìm hiểu, một cảnh tượng không ngờ đã xuất hiện — đầu tiên là một bàn tay hơi gầy nhưng đặc biệt có lực từ từ vươn ra từ nơi chật hẹp, tối tăm đó, ngay sau đó cả người liền như một con cá chạch linh hoạt, vặn vẹo thân mình nhanh chóng chui ra, cuối cùng còn dùng một động tác cực kỳ khéo léo lộn người ra khỏi khe hở chỉ rộng vài tấc giữa nắp và thân quan tài, gần như không gây ra tiếng động nào mà đáp xuống trước mặt mấy người.

Biến cố đột ngột này thật sự khiến Trần Mộc giật nảy mình.

Chỉ thấy vị khách không mời vừa xuất hiện sau khi đứng vững, vội đưa tay lau đi những giọt mồ hôi li ti trên trán, rồi liếc nhìn Muộn Du Bình đang lặng lẽ quan sát mọi thứ ở gần đó với ánh mắt đầy ẩn ý.

Sau đó, y lại giơ cao vật thể không rõ trong tay phải lên, hạ giọng nói: "Nhiệm vụ hoàn thành, đã lấy được đồ." Muộn Du Bình hiển nhiên đã đoán trước được khoảnh khắc này, thậm chí trước khi đối phương lên tiếng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ thấy hắn không chút do dự túm lấy cánh tay Trần Mộc vẫn đang trong trạng thái kinh ngạc, thấp giọng thúc giục: "Đừng ngây ra đó, mau rút lui!" Trần Mộc bám sát sau lưng họ, gã nín thở, cố gắng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Mỗi bước đều cẩn thận nhón gót, thân thể gần như áp sát vào tường, dường như làm vậy có thể giúp gã khó bị phát hiện hơn.

Màn đêm như một tấm vải đen dày đặc, che khuất ánh trăng và

sao, chỉ có ánh đèn yếu ớt từ xa xa mới le lói chiếu ra một con đường mờ ảo.

Tuy nhiên, vừa mới bước qua hai ba bậc thang, sau lưng đã truyền đến một tiếng "két" chói tai — đó là âm thanh của một cánh cửa đã lâu không mở ở cuối hành lang bị đẩy ra.

Nghe thấy tiếng động đột ngột này, người đi đầu lập tức cảnh giác, chửi thầm một tiếng rồi co giò bỏ chạy.

Trần Mộc theo bản năng tăng tốc đuổi theo, tim gã đập nhanh như trống trận, mồ hôi lạnh chảy dọc gò má, nhưng gã không kịp lau, chỉ có thể tập trung toàn bộ sự chú ý vào việc bám theo bước chân của người phía trước.

Hai người men theo con đường quen thuộc trong trí nhớ mà chạy thục mạng, có lúc thậm chí phải dùng cả tay chân, vừa lăn vừa bò tiến về phía trước, cho đến khi cuối cùng cũng vượt qua được bức tường quen thuộc, quay về khu vực an toàn.

Lúc này, không khí mới có được một khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi và hiếm hoi.

Nhưng sự yên tĩnh này không kéo dài được bao lâu, bởi vì ngay lúc gã còn đang thở hổn hển, hai người kia lại không hề có ý định dừng lại, ngược lại càng thêm gấp gáp chạy ra ngoài, dường như hoàn toàn không để ý đến người đồng đội đã bị bỏ lại phía sau.

Trần Mộc thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể để hai tên này dễ dàng thoát được như vậy, thế là dù toàn thân đã kiệt sức, gã vẫn cắn răng đứng dậy đuổi theo.

Lại là một cuộc rượt đuổi sinh tử, trong những con hẻm quanh co của khu phố cổ, ba người đuổi bắt lẫn nhau.

Dưới màn đêm, đường phố vắng tanh, thỉnh thoảng có con mèo

hoang vụt qua trước mắt mang đến chút kinh ngạc và hoảng sợ.

Đúng lúc thể lực sắp cạn kiệt, đột nhiên, một chiếc xe Iveco đời cũ, thân xe sơn màu tối, biển số đã mờ không rõ, xé toang màn đêm, nhanh chóng tiếp cận những người đang bỏ chạy.

Gần như trong nháy mắt, chiếc xe đã đến gần, cửa xe lập tức mở ra, hai bóng người nhanh chóng nhảy vào thùng xe.

Toàn bộ quá trình trôi chảy và nhanh gọn, rõ ràng đã được lên kế hoạch từ lâu.

Nhìn cánh cửa sau sắp đóng lại, Trần Mộc cảm thấy một sự tuyệt vọng chưa từng có đang từng bước ép đến.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, có lẽ do căng thẳng khiến động tác biến dạng, một trong hai người không thể thuận lợi kéo tay nắm bên trong khung cửa, khiến khe hở bị khựng lại một chút.

Chính cơ hội thoáng qua này đã giúp Trần Mộc, người đang dốc toàn lực, tóm được mép cửa, mượn lực lao cuối cùng mà nhảy vào trong xe.

Khi cuối cùng cũng đặt chân lên tấm sắt cứng, mọi sự mệt mỏi tích tụ dường như đều ập đến.

Gã gần như ngã thẳng xuống sàn, nhắm mắt cố gắng điều hòa hơi thở, cố gắng phục hồi nhanh nhất có thể.

Xung quanh là mùi hương xa lạ hòa lẫn với mùi xăng nhẹ, cùng với cảm giác rung động do động cơ liên tục hoạt động... tất cả đều cho gã biết rằng, ít nhất tạm thời đã an toàn.

Ánh mắt Trần Mộc nhanh chóng quét qua thùng xe, gần như ngay lập tức, gã sững sờ, cả người như bị sét đánh.

Không gian chật hẹp này vậy mà lại chật ních người, mỗi một

khuôn mặt đều ẩn hiện dưới ánh đèn mờ ảo.

Vẻ mặt của họ khác nhau, nhưng đều mang một vẻ trêu tức khó tả, như thể đang chờ đợi một vở kịch hay bắt đầu.

Điều khiến gã kinh ngạc nhất là, trong đám người này có không ít gương mặt quen thuộc, có người thậm chí từng là bạn bè cùng trải qua sinh tử.

Trời ạ!

Chẳng phải những người này là những người may mắn sống sót từ phế tích "Thiên Cung" bí ẩn đó sao?

Đội thám hiểm hỗn hợp Trung-ngoại từng kề vai chiến đấu trên núi Trường Bạch, đặc biệt là các thành viên tiểu đội của A Ninh, bây giờ lại tụ họp đông đủ.

Nhớ lại những ngày ở cùng họ tại Cát Lâm.

Dù thời gian không quá dài, nhưng giữa họ đã xây dựng nên tình bạn và sự ăn ý sâu sắc, lúc này đột nhiên gặp lại, quả thực như thể duyên phận đã định sẵn lại một lần nữa dẫn dắt mọi người đến với nhau.

Nhận thấy vẻ kinh ngạc không thể tin nổi trên mặt Trần Mộc, mấy người bạn vốn có quan hệ khá tốt ngày thường lập tức nở nụ cười thoải mái.

Một người bạn đến từ châu Âu còn nửa đùa nửa thật nói bằng thứ tiếng phổ thông lơ lớ nhưng đầy cảm xúc: "Này, đúng là nói gì có nấy, chúng ta vậy mà có thể tình cờ gặp nhau ở đây, thật đúng là 'hữu duyên thiên lý năng tương ngộ'." Lời vừa dứt, bóng dáng A Ninh từ khe ghế phía sau lặng lẽ ló ra, cô önce trừng lớn mắt nhìn Trần Mộc, sau đó cũng lộ ra vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Giữa bầu không khí như vậy, ánh mắt Trần Mộc vô tình lướt qua

Tiểu Ca (Muộn Du Bình) đang im lặng bên cạnh, ngay sau đó lại bị thu hút bởi người thanh niên lạ mặt đeo kính râm vừa mới thoát ra từ cỗ quan tài đá kỳ quái kia.

Cả hai dường như hoàn toàn không ý thức được tình thế nguy cấp của mình, ngược lại như đã biết trước mọi chuyện, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Trần Mộc.

Lúc này, trong lòng Trần Mộc dâng lên sự hỗn loạn và nghi vấn chưa từng có, cuối cùng không nhịn được mà buột miệng: "Này này này, các anh chị em, ai đó giải thích cho tôi với, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" A Ninh nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn đối phương, chậm rãi nói: "Câu này phải là tôi hỏi anh mới đúng.

Sao anh lại xuất hiện trong tầng hầm?

Nơi đó cực kỳ bí mật, người thường không thể nào tìm thấy được." Chiếc xe Iveco lao vun vút, như một con ngựa hoang thoát cương lao đi trong đêm, rất nhanh đã ra khỏi khu đô thị ồn ào của Cách Nhĩ Mộc.

Xe chạy vào bãi sa mạc Gobi rộng lớn vô tận, bên ngoài cửa sổ chỉ còn một màu đen kịt, xung quanh là sa mạc tĩnh lặng và hoang vu, chỉ có thỉnh thoảng vài tiếng chim đêm kêu thê lương phá vỡ sự tĩnh mịch.

Còn Trần Mộc, dưới ánh đèn mờ ảo trong xe, thì hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, không hề hay biết gì về những gì đang xảy ra bên ngoài.

Đường đi xóc nảy liên tục, nhưng không làm gián đoạn bầu không khí trong xe.

Trong không gian khép kín và có phần ngột ngạt này, Trần Mộc và A Ninh đã có một cuộc trò chuyện dài.

Hai người trao đổi thông tin và kinh nghiệm của mình.

Từ sự cẩn trọng ban đầu đến dần dần cởi mở, hai bên gần như không giữ lại gì mà kể về những trải nghiệm và phát hiện của mình.

Hóa ra, trước khi nhận được cuốn băng video bí ẩn đó, A Ninh đã nhận thấy một số điểm bất thường, và tình cờ phát hiện ra một bí mật ẩn giấu trên đó — đó là một địa danh được ghi chép mơ hồ và một chiếc chìa khóa cổ xưa, rỉ sét nhưng vô cùng quan trọng.

Rõ ràng, cái gọi là "tiểu đội ba người" được đề cập trong cuốn sổ tay đầy bí mật của Văn Cẩm, vậy mà thật sự có cả mình trong đó.

Đối mặt với biến cố đột ngột như vậy, cô lập tức hành động.

Đầu tiên, cô cử trợ thủ đắc lực đi tìm địa điểm thực tế theo manh mối; thứ hai là đích thân đến Hàng Châu, định thử xem Trần Mộc, một người trong cuộc khác, có nhận ra hay hiểu được điều gì không.

Tuy nhiên, điều A Ninh không bao giờ ngờ tới là, người thanh niên trông có vẻ bình thường nhưng lại đầy những câu chuyện bí ẩn đang ngồi đối diện cô lúc này cũng sở hữu cùng một tài liệu video, và đã nhanh chóng hành động, đến thành phố Cách Nhĩ Mộc để điều tra sự thật.

Thậm chí có thể nói, tại cùng một thời điểm, hai người gần như không hẹn mà cùng bước vào khu di tích tòa nhà cổ đầy ma quái đó.

Chương 1272

Cũng may lần này Trần Mộc hành động thực sự nhanh chóng và chính xác, không chút do dự hay chần chừ.

Nếu gã do dự một chút, có lẽ đã bỏ lỡ cuốn sổ tay này.

Nhớ lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi; nhưng mặt khác, nội tâm Trần Mộc cũng tràn đầy sự phấn khích và cảm giác thành tựu nho nhỏ.

Đây là lần đầu tiên gã hành động độc lập, liền thu hoạch được kết quả quan trọng như vậy — cuốn sổ tay trong túi do Mạc Liễu Mạc viết, ghi lại những thông tin quan trọng, dường như đang nhẹ nhàng gõ lên nhịp trống chiến thắng trong lòng gã.

Xem ra, lời ông nội từng nói với gã là hoàn toàn chính xác: hành sự quả quyết, dũng cảm tranh thủ, mới có thể giành được cơ hội và thắng lợi.

Sau đó, với vài phần tò mò và khó hiểu, Trần Mộc quay sang hỏi A Ninh về tình hình liên quan đến nhân vật bí ẩn được gọi là "Muộn Du Bình" và đồng đội của hắn. "Chị A Ninh, Muộn Du Bình và bọn họ rốt cuộc là sao vậy?

Sao mọi người lại đi cùng nhau?" Nghe câu hỏi này, khóe miệng A Ninh hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười tinh nghịch, "Hì, chuyện này nói ra thì dài dòng." Cô suy nghĩ một chút, rồi giải thích, "Chẳng lẽ chỉ có chú Ba của cậu mới có khả năng mời được những cao thủ này giúp đỡ sao?

Nói cho cậu biết nhé, người ta là nhà thám hiểm chuyên nghiệp cung cấp dịch vụ với giá niêm yết công khai đấy!

Hiện giờ, họ chính là những cố vấn quan trọng và quý giá nhất

trong hành động lần này của chúng ta." Giữa lời nói, giọng điệu A Ninh nhẹ nhàng vui vẻ, dường như rất đắc ý vì lần này đã chiêu mộ được hai trợ thủ mạnh mẽ như vậy.

Người đàn ông mặc đồ đen, đeo kính râm bên cạnh nghe vậy liền phối hợp nhếch mép cười, rồi vẫy tay chào Trần Mộc.

Nụ cười này trông có vẻ thân thiện, hòa nhã, nhưng khó lòng che giấu hoàn toàn sự sâu sắc và phi thường ẩn sau đó. "Cố vấn?" Trần Mộc thấp giọng lặp lại danh xưng này, trong lòng gã đột nhiên hiện lên hình bóng của Bàn Tử — người bạn già đó tuy làm việc lúc nào cũng cười đùa tếu táo có vẻ không đáng tin, nhưng vào thời khắc quan trọng thường có thể phát huy tác dụng không ngờ.

So sánh với điều đó, việc Muộn Du Bình trở thành cố vấn trong đội của A Ninh khiến Trần Mộc ít nhiều cảm thấy khó chấp nhận, một cảm xúc không tên lan tỏa trong lồng ngực gã: ngạc nhiên xen lẫn một chút cảm giác bị phản bội.

Lúc này, một người da trắng bên cạnh lên tiếng: "Cậu đừng nghe cô ấy nói bừa.

Hai vị này hiện là đối tác trong đội của chúng ta.

Họ được ông chủ của chúng tôi trực tiếp phái xuống, chị Ninh bây giờ chỉ là phó chỉ huy thôi.

Hiện tại, mọi hành động cơ bản đều do họ chỉ huy, còn chúng tôi chủ yếu phụ trách thu thập tình báo và công tác hỗ trợ.

Làm vậy sẽ an toàn hơn một chút.

Dù sao ông chủ cũng đã nói, chuyện chuyên môn nên để cho người chuyên nghiệp làm." Thông tin trong đoạn nói này không khỏi khiến Trần Mộc nhớ lại trải nghiệm đau thương ở Vân Đỉnh lần đó — lúc ấy đội ngũ đã hy sinh quá nhiều người.

Thế là gã hỏi tiếp: "Vậy toàn bộ chuyện này rốt cuộc là sao?

Nội dung cuốn băng video đó có ý nghĩa gì?

Còn Cấm Bà xuất hiện trong video, các người đã điều tra được gì chưa?" Tuy nhiên, những người có mặt đều lắc đầu, ánh mắt lần lượt nhìn về phía Muộn Du Bình vẫn luôn im lặng và người đàn ông đeo kính đen, bí ẩn khó lường.

Rõ ràng họ đều hy vọng hai vị này có thể đứng ra giải đáp những nghi vấn trong lòng mọi người.

Nhận thấy chi tiết này, A Ninh lườm họ một cái, sau đó liếc nhẹ về phía Trần Mộc, ám chỉ: "Tình hình cụ thể chúng tôi cũng không rõ lắm.

Chắc cũng không khác những gì cậu biết là bao.

Giai đoạn hiện tại, chúng tôi cứ theo chỉ thị của hai người họ để thực hiện nhiệm vụ là được.

Nhưng nói thật, hai vị bằng hữu này bình thường thực sự rất khó tiếp cận và ít nói lắm!" Nghe xong những lời giải thích này, ánh mắt Trần Mộc bất giác hướng về phía Muộn Du Bình vẫn đang giữ im lặng.

Lúc này gã đã không thể kìm nén được sự bối rối và cấp bách trong lòng: gã quyết định dù thế nào cũng phải làm rõ sự thật đằng sau, cho dù đối phương có khó giao tiếp đến đâu, gã cũng nhất định phải tìm cách để Muộn Du Bình nói rõ mọi chuyện.

Thế nhưng, chưa đợi Trần Mộc lấy ly nước từ trong ba lô ra chuẩn bị, trong xe đột nhiên có một trận rung động.

Tay tài xế của đám lính đánh thuê hét lên một tiếng kinh hãi, mọi người lập tức bắt đầu luống cuống thu dọn hành lý.

Không gian trong xe chật hẹp, tiếng hành lý va chạm vang lên không ngớt, mặt ai cũng mang vẻ bất an và nghi hoặc.

Rồi chiếc xe từ từ dừng lại.

Cùng với một trận xóc nảy nhẹ, cửa sau bị người ta kéo mạnh ra.

Không khí trong lành bên ngoài lập tức xua tan đi sự ngột ngạt trong xe, một tia nắng ban mai ấm áp nhưng hơi se lạnh chiếu qua cửa xe vào trong.

Theo sau đó là một luồng gió cát lạnh lẽo từ bãi sa mạc Gobi, mang theo những hạt cát nhỏ thổi vào thùng xe, khiến gò má người ta cảm thấy đau rát.

Dưới sự va chạm bất ngờ này, Trần Mộc gần như bị đẩy xuống xe.

Khi gã lảo đảo đứng vững, cảnh tượng trước mắt khiến gã hoàn toàn sững sờ: hàng chục chiếc xe địa hình Land Rover xếp thành một hàng, ngay ngắn đậu trên bãi Gobi, như một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh; các loại vật tư lớn nhỏ, hình dạng khác nhau chất đống xung quanh xe, dường như nơi đây đang diễn ra một cuộc giao nhận vật tư đặc biệt; các đống lửa nối tiếp nhau, dưới ánh mặt trời yếu ớt trông càng thêm nổi bật, những ngọn lửa nhảy múa chiếu sáng những khuôn mặt mệt mỏi nhưng kiên định; nhiều người mặc áo khoác chống gió dày đi qua đi lại, cũng có một bộ phận nhân viên nằm ngủ thẳng trong những chiếc túi ngủ tạm thời, trông như đang nghỉ ngơi ngắn trong một chuyến đi dài; điều đáng chú ý nhất là một ăng-ten vệ tinh khổng lồ dựng ở một bên và những chiếc đèn măng-sông treo cao dùng để chiếu sáng ban đêm, cho thấy đây tuyệt đối không phải là một khu cắm trại dã ngoại bình thường mà là nơi có trang thiết bị chuyên nghiệp.

Trông qua, đây dường như chỉ là một điểm tập kết của những

người yêu thích thám hiểm ngoài trời.

Nhưng chỉ cần để ý một chút sẽ phát hiện ra manh mối: tất cả các xe đều được in thống nhất một logo hình sừng hươu cách điệu hình xoắn ốc — đây rõ ràng là logo hình ảnh doanh nghiệp được thiết kế chuyên nghiệp, một đặc điểm độc quyền chỉ thuộc về tài sản của công ty A Ninh.

Tất cả những điều này khiến cho khung cảnh sa mạc vốn bình thường lại thêm vài phần bí ẩn và căng thẳng.

Thấy Trần Mộc và những người khác xuống xe, đám đông trên quảng trường lập tức trở nên náo nhiệt.

Không ít người tụ tập thành từng nhóm ba, năm người kéo đến chỗ họ, trên mặt mang vẻ tò mò và mong đợi.

A Ninh không biết đã nói nhỏ điều gì với những người vây quanh, sau đó, xung quanh bùng lên một tràng hoan hô nhiệt liệt, tiếng reo hò lớn đến mức át cả tiếng gầm của động cơ xe ở xa.

Sự chú ý và phấn khích đột ngột này khiến Trần Mộc vừa kinh ngạc vừa không biết phải làm sao.

Phản ứng bất ngờ này khiến một người luôn bình tĩnh như Trần Mộc cũng có chút hoảng loạn, như thể bị cuốn vào một câu chuyện mà gã hoàn toàn không hiểu rõ.

Gã vội vàng níu lấy cánh tay của một người đàn ông da trắng có làn da màu nâu nhạt đang đập tay ăn mừng với những người khác, lo lắng hỏi: "Có chuyện gì vậy?

Mọi người đang làm gì thế?" Cảm nhận được cánh tay bị nắm chặt, người đàn ông da trắng thân thiện kia önce sững lại một chút, sau đó lộ ra vẻ hiểu biết, vỗ vỗ vai Trần Mộc để an ủi. "Này bạn," anh ta đáp bằng tiếng phổ thông có chút âm sắc địa phương nhưng rất lưu

loát, "Chúng ta sắp xuất phát đến Tháp Mộc Đà thám hiểm rồi." Lời này vừa nói ra, như một tia sét đánh vào lòng Trần Mộc.

Nơi đầy màu sắc bí ẩn — Tháp Mộc Đà, mà gã vừa mới đọc được trong bản dịch tiếng Trung của 《Sổ tay Văn Cẩm》, vậy mà chớp mắt đã trở thành mục tiêu bàn tán sôi nổi của mọi người.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Điều khiến gã càng thêm bối rối không hiểu là, những người có mặt trông không giống như những người chuyên nghiên cứu văn hiến cổ hay khảo cổ học, sao họ có thể biết được một nơi vừa ít người biết đến lại vừa hẻo lánh như vậy?

Thấy Trần Mộc đột nhiên mặt tái mét, mắt tròn miệng dẹt, người bạn tốt bụng này có vẻ hơi lo lắng, liền quan tâm hỏi: "Ôi, cậu sao vậy?

Sắc mặt đột nhiên tái nhợt thế, có phải không khỏe ở đâu không?" Cố nén những cảm xúc đang cuộn trào trong lòng, Trần Mộc vội nặn ra một nụ cười để che giấu sự bất an. "À không...

Chương 1273

không có gì to tát, chỉ là cảnh tượng vừa rồi đúng là làm tôi giật mình." Nói xong, gã còn cố tình bắt chước những người xung quanh lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Tiếp đó, để chuyển chủ đề đồng thời hy vọng có thể thu thập thêm thông tin liên quan, Trần Mộc tiếp tục giả vờ thoải mái nói, "Cái nơi gọi là 'Tháp Mộc'...

đúng không, các người nói muốn đi đến đó à?" Đồng thời giả vờ vô tình hỏi thêm, "Đó rốt cuộc là nơi như thế nào?

Tại sao các người lại muốn mạo hiểm đến đó thám hiểm?" "Tháp Mộc Đà à?

Chuyện này nói ra thì dài lắm." Người đàn ông da trắng khẽ liếc nhìn A Ninh đang đi phía trước, quay đầu lại nói nhỏ với Trần Mộc, "Lát nữa tôi sẽ nói với cậu sau." Ánh mắt của người đàn ông da trắng mang theo một chút cẩn trọng và bí ẩn, dường như sau cái tên này ẩn chứa quá nhiều câu chuyện không ai biết.

Trần Mộc tâm lĩnh thần hội gật đầu, hiểu rằng A Ninh dường như không muốn câu chuyện này được nhắc đến vào lúc này, nên cũng không hỏi thêm nữa.

Không khí trong khu trại đột nhiên trở nên căng thẳng và phấn khích, mọi người đều truyền tin cho nhau, ngay cả những người đang co ro trong túi ngủ cũng bị tiếng ồn ào đột ngột này đánh thức.

Xung quanh là một khung cảnh bận rộn, mọi người lần lượt chui ra khỏi túi ngủ của mình, đi lại trong không gian chật hẹp, cảnh tượng có vẻ hơi hỗn loạn nhưng cũng đầy sức sống.

Trần Mộc cẩn thận đi xuyên qua giữa những người và những chiếc túi ngủ di động, theo bước chân của A Ninh và những người khác, cố gắng không làm phiền ai.

Nơi họ đang ở thực ra rất rộng rãi, đi vòng qua mấy chiếc xe Land Rover đậu ở một bên, có thể thấy phía sau còn có nhiều lều trại hơn.

Đặc biệt gây chú ý là một chiếc lều mái vòm khổng lồ, đường kính ước chừng bốn năm mét, rõ ràng là nơi ở tạm thời được người dân địa phương đặc biệt dựng lên cho cuộc khảo sát này.

Bề mặt lều được phác họa bằng những đường nét thô màu đỏ mấy ký hiệu chữ Tạng, có lẽ là để chỉ một số quy tắc cơ bản cần tuân thủ khi ở trọ hoặc là bảng giá.

A Ninh dẫn mọi người đi thẳng vào trong, không khí ấm áp bên trong lập tức bao trùm lấy mỗi vị khách.

Chính giữa đang cháy một lò than có trang trí ống khói nhỏ xinh, tỏa ra hơi ấm khiến người ta cảm thấy an tâm và thoải mái.

Bên cạnh chất đống mấy tấm thảm dày màu sắc rực rỡ — sau này Trần Mộc mới biết đó chính là "Thô Phổ Lỗ" nổi tiếng, một loại sản phẩm thủ công làm từ lông bò, lông cừu, màu sắc sặc sỡ và cực kỳ quý giá.

Ngoài ra, trong lều còn bày biện không ít đồ nội thất kiểu Tạng cũ kỹ, trang nhã, cùng với mấy cuộn vải không dệt chưa mở, lặng lẽ nằm trong góc chờ đợi được khám phá những bí mật chưa biết của chúng.

Toàn bộ lều được bài trí khá ấm cúng, ánh sáng ấm áp xuyên qua vách lều dày rọi vào, mang đến một sự yên bình cho nơi trú thân tạm thời này.

A Ninh nhẹ nhàng ngồi xuống tấm thảm len mềm mại trải trên sàn, cảm giác tiếp xúc trực tiếp với mặt đất này khiến cô cảm thấy vô

cùng vững chãi và an tâm.

Không lâu sau, một ông lão tóc bạc như tuyết chậm rãi bước vào lều, ông dường như chính là chủ nhân của bến cảng trú ẩn nhỏ bé này.

Động tác của ông lão tuy chậm nhưng lại vô cùng ngăn nắp, ông cẩn thận đưa cho mỗi người đến một chén trà bơ nóng hổi, hương trà đậm đà và ấm áp, khiến cơ thể lạnh lẽo ấm lên từ trong ra ngoài.

Trần Mộc thấy vậy cũng tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống, ánh mắt lướt qua những gương mặt mới cũ.

Đặc biệt khiến tâm trạng Trần Mộc phiền não không yên là người được gọi là "Muộn Du Bình".

Hắn cứ thế tùy tiện chiếm một vị trí không xa gã, tựa người vào một đống chăn len lộn xộn nhưng tỏa ra khí tức cổ xưa, gần như không thèm nhìn xung quanh đã nhắm mắt dưỡng thần.

Sự tồn tại của hắn như một tảng đá khổng lồ không tiếng động nhưng nặng nề vô cùng, đè nặng lên lòng người, sinh ra vài phần cảm giác áp bức khó tả.

Tệ hơn nữa là, không phải tất cả đồng đội đều có mặt, ngược lại lại có mấy người chưa từng gặp trước đây, sự thay đổi đột ngột này khiến Trần Mộc càng cảm thấy lạc lõng.

Gương mặt có vẻ quen thuộc duy nhất có lẽ chỉ có Ô Lão Tứ và một người đàn ông trông như đến từ vùng Cao Gia Tác xa xôi, những người còn lại đều là những gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Đợi mọi người tìm được chỗ ngồi và yên tĩnh trở lại, A Ninh mới cẩn thận đặt món đồ nhỏ vừa mang về từ ngôi nhà âm u, đáng sợ, đầy nguy hiểm chưa biết đó lên một chiếc bàn vuông thấp, nhỏ xinh trước mặt mọi người.

Đó là một chiếc hộp dẹt nhỏ được làm tinh xảo từ gỗ hồng sắc quý giá, vân gỗ tuyệt đẹp, khoảnh khắc mở ra, một luồng khí tức cổ xưa lập tức lan tỏa, dưới nắp hộp là một mảnh vỡ của chiếc đĩa sứ Thanh Hoa, mép đã vỡ nát nhưng vẫn có thể nhận ra hoa văn hoàn chỉnh ban đầu, bên trái thiếu mất một phần bằng lòng bàn tay.

Câu chuyện ẩn sau mảnh sứ này rõ ràng không đơn giản như vẻ ngoài, nơi nó vốn ở chắc hẳn là không gian bí mật được phát hiện giấu dưới quan tài đá trước đó.

Trần Mộc ngưng mắt nhìn mảnh vỡ sứ trông có vẻ bình thường nhưng rất có thể ẩn chứa bí ẩn này, trong lòng không khỏi dấy lên hàng loạt câu hỏi — vật này rốt cuộc mang ý nghĩa gì?

Và nguyên nhân nào đã thúc đẩy "Muộn Du Bình" và bọn họ quyết định bằng mọi giá phải lấy được một vật không bắt mắt nhưng lại vô cùng quan trọng như vậy?

Vô số sự tò mò và khó hiểu đan xen vào nhau, khơi dậy trong lòng Trần Mộc một ham muốn khám phá lớn hơn.

Trần Mộc đang định khẽ xoay cổ, cố gắng nhìn rõ hơn chiếc đĩa đó.

Đúng lúc này, bên ngoài lều đột nhiên vang lên tiếng bước chân, theo sau là hai người bước vào — một bà lão tóc bạc trắng, gầy như que củi và một phụ nữ trung niên, họ đều là người Tạng.

Bà lão tuy đã cao tuổi, thân hình gầy gò như một cành cây khô bị năm tháng ăn mòn, nhưng đôi mắt bà vẫn sáng ngời, tỏa ra ánh sáng sắc bén không giảm sút; so với bà, người phụ nữ trung niên trông bình thường hơn nhiều, mang khuôn mặt mộc mạc đặc trưng của người dân Tạng.

Hai người vừa bước vào lều, dường như mang theo một sức

mạnh không thể diễn tả, không khí trong toàn bộ không gian lập tức có sự thay đổi tinh vi.

Trừ Hắc Nhãn Kính trầm mặc ít nói, đeo kính râm che khuất ánh mắt đầy bí ẩn và người đàn ông luôn lạnh lùng, điềm tĩnh được gọi là "Muộn Du Bình", tất cả những người có mặt đều bất giác ngồi thẳng lưng, hướng ánh mắt về phía hai vị khách này.

Đặc biệt là bà lão tuy già nhưng tinh thần quắc thước, thậm chí có người còn cúi đầu chào bà một cách tôn kính, rõ ràng bà có uy tín khá cao trong tộc người địa phương.

Bà lão cũng lịch sự đáp lại sự kính trọng tương tự, và dùng ánh mắt vẫn còn sắc sảo của mình quét một vòng đám đông đang ngồi, đặc biệt là khi ánh mắt dừng lại trên người thanh niên Trần Mộc chưa từng gặp mặt thì dừng lại lâu hơn, có lẽ là vì tò mò về gương mặt xa lạ này.

Sau đó, bà ung dung tìm một chỗ ngồi xuống.

A Ninh vội vàng bước lên, tay cầm chiếc đĩa sứ vô cùng quý giá đã đề cập trước đó, cẩn thận đưa cho bà lão, và hỏi một cách rất cung kính: "Thưa bà, phiền bà xem giúp, năm đó bà thấy có phải là vật này không?" Gần như cùng lúc A Ninh mở lời, nhân viên phiên dịch chuyên nghiệp đã chuẩn bị sẵn sàng bên cạnh lập tức thuật lại câu hỏi bằng tiếng Tạng lưu loát và chính xác.

Nghe đến đây, bà lão được kính trọng nhận lấy chiếc đĩa sứ Thanh Hoa và quan sát kỹ lưỡng.

Chỉ trong chốc lát, từ những động tác gật đầu liên tục và những câu tiếng Tạng không ngừng phát ra từ miệng bà, có thể phán đoán rằng, phát hiện này khiến bà rất phấn khích và xác nhận không sai.

Tiếp theo, qua nỗ lực truyền đạt của phiên dịch viên chuyên

nghiệp, hiện trường lập tức diễn ra một cuộc thảo luận sôi nổi và đầy tính xây dựng.

Cuộc đối thoại của họ lúc được lúc mất, nghe như đang tiến hành một cuộc giao tiếp đầy gian nan.

Người đảm nhận nhiệm vụ phiên dịch này, không chỉ có vẻ không hiểu sâu về tiếng Tạng, mà trình độ tiếng Trung cũng khiến người ta lo lắng, lời lẽ ấp úng khiến người khác khó mà theo kịp mạch suy nghĩ.

Trần Mộc cố gắng tập trung chú ý để nắm bắt những đoạn đối thoại rời rạc đó, nhưng luôn cảm thấy lực bất tòng tâm.

Thế là, anh quay sang Ô Lão Tứ bên cạnh, cố gắng hạ thấp giọng hỏi: "Bà lão này là ai vậy?" Ô Lão Tứ không trực tiếp trả lời câu hỏi của Trần Mộc, nhưng người đàn ông đeo kính đen bên cạnh lại lên tiếng rất đúng lúc.

Giọng nói tuy nhẹ nhưng rõ ràng, khẽ nói bên tai anh: "Bà ấy tên là Định Chủ Trác Mã, từng là người dẫn đường trong chuyến thám hiểm của Văn Cẩm năm đó." Nghe thấy cái tên này, Trần Mộc gần như buột miệng kêu lên một tiếng "A", trong lòng tức thì dâng lên vài phần sáng tỏ và chấn động.

Anh kinh ngạc vô cùng trước sự rộng lớn của thông tin mà công ty A Ninh nắm giữ — đối phương không chỉ biết về sự tồn tại của vùng đất bí mật Tháp Mộc Đà, mà còn rõ ràng chuyện Văn Cẩm năm đó từng thuê một phụ nữ làm người dẫn đường.

Điều này có nghĩa là, A Ninh rất có khả năng đã nắm được toàn bộ mọi chuyện liên quan đến Văn Cẩm.

Hồi tưởng lại, trong lúc nghiên cứu kỹ lưỡng cuốn sổ tay Văn Cẩm để lại, có đề cập đến quá trình họ đi từ Đôn Hoàng sâu vào lòng

chảo Sài Đạt Mộc, quả thực có ghi chép về việc thuê một nữ hướng dẫn viên người Tạng đi cùng.

Nghĩ đến đây, tay Trần Mộc bất giác thò vào túi, vuốt ve bìa cuốn sổ đã mang theo bên mình nhiều năm, lòng gợn lên từng lớp sóng: Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lẽ nào, ngoài mình ra, còn có người khác đã đọc những nội dung này sao?

Câu hỏi này như một đám sương mù bao trùm trong tâm trí anh, khiến anh càng thêm cấp bách muốn làm rõ sự thật.

Chương 1274

Tuy nhiên, trong cuốn sổ mà Trần Mộc nhớ, Văn Cẩm cũng đề cập rằng nữ hướng dẫn viên đó không đưa họ vào quá sâu trong lòng chảo.

Khi đội ngũ gian nan vượt qua vùng Đại Sài Đán cát bay mù mịt, tiến vào khu vực Sát Nhĩ Hãn hoang vu hơn, người hướng dẫn viên đó cũng mất phương hướng.

Trên sa mạc Gobi vô tận, gần như không thấy bất kỳ con đường nhân tạo nào, ngay cả bầu trời cũng dường như bị lớp bụi vàng dày đặc che khuất, chỉ để lộ ra một chút ánh sáng miễn cưỡng đủ để soi rọi mặt đất.

Cuối cùng, tại cửa một hẻm núi dưới chân một dãy núi khổng lồ được tạo thành từ những lớp tinh thể muối trắng chồng chất, họ đã vẫy tay từ biệt người phụ nữ bất lực ấy, mang theo tâm trạng khó tả bước vào con đường hiểm trở và vô định hơn.

Lòng chảo Sài Đạt Mộc nổi tiếng với diện tích rộng lớn, lên tới hơn hai trăm bốn mươi ngàn cây số vuông, đối với người bình thường đây là một vùng đất vừa đầy cám dỗ vừa khiến người ta kính sợ.

Nhóm người của Văn Cẩm đã đơn độc tiến bước trong thế giới bao la này suốt ba tuần lễ.

Về việc cuối cùng họ đã đến nơi nào, e rằng ngay cả người trong cuộc bây giờ hồi tưởng lại cũng khó nói ra được một câu trả lời chính xác.

Dường như từ những thông tin hiện có, nếu nhóm của Trần Mộc muốn đến Tháp Mộc Đà bí ẩn, sự giúp đỡ mà bà lão kia cung cấp là không đủ — nhiều nhất cũng chỉ có thể dẫn họ đến nơi mà bà và

nhóm của Văn Cẩm chia tay năm xưa, chứ không thể giúp họ thực sự vén lên bức màn bí ẩn đằng sau sự thật.

Đúng lúc Trần Mộc còn đang trầm tư, cuộc trò chuyện giữa A Ninh và bà lão người Tạng Định Chủ Trác Mã đã gần kết thúc.

Khi hai bên gật đầu ra hiệu, một người phụ nữ trung niên mặc trang phục dân tộc địa phương, khuôn mặt ngăm đen nhưng rạng rỡ nụ cười hiền hậu, đã đến đỡ bà lão đi lại khó khăn và từ từ rời khỏi phòng.

Thấy mấy người đồng đội mặt đầy nghi hoặc nhìn sang hỏi tình hình thế nào, A Ninh vốn đang cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh bỗng không kìm được sự kích động trong lòng, khóe miệng nở nụ cười rạng rỡ, liên tục đáp: "Đúng rồi, đúng rồi!

Bà ấy nhận ra chiếc đĩa sứ thanh hoa này chính là chiếc mà Trần Văn Cẩm đã cho bà xem năm đó.

Theo lời bà lão, chỉ cần cầm tín vật này, bà ấy sẽ có cách dẫn chúng ta đến nơi mà Văn Cẩm và họ chia tay ngày xưa." Mọi người đều bắt đầu xôn xao, không khí đột nhiên căng thẳng hơn rất nhiều.

Người đàn ông đeo kính đen có vẻ hơi sốt ruột hỏi: "Rốt cuộc khi nào xuất phát?" A Ninh đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi, ánh mắt kiên định và lạnh lùng.

Cô tuyên bố với tất cả mọi người: "Đúng mười hai giờ trưa hôm nay, mọi người chuẩn bị một chút rồi xuất phát ngay." Khi câu nói vừa dứt, các thành viên khác như nhận được một mệnh lệnh vô thanh, cũng lần lượt đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài cửa.

Đúng lúc này, người đàn ông đeo kính đen lại lên tiếng cắt ngang bước chân của mọi người, "Đợi đã, còn cậu ta thì sao?" Ngón tay anh ta chỉ về phía Trần Mộc đang ngồi một bên, trong lời nói có vài phần

chất vấn.

Nghe vậy, tất cả mọi người có mặt đều bất giác dừng bước, quay đầu nhìn về phía người bị chỉ — Trần Mộc.

Dường như trong quá trình thảo luận chuyện đi lại trước đó, tất cả mọi người đều tạm thời quên mất sự tồn tại của anh.

Trong chốc lát, hiện trường rơi vào một sự im lặng kỳ lạ, trên mặt mỗi người đều viết đầy vẻ kinh ngạc.

Mà lúc này, ánh mắt của Trần Mộc lại đang khóa chặt trên người A Ninh, trong lòng đầy sự tò mò và mong đợi về những biến số có thể xảy ra tiếp theo.

Tuy nhiên, điều bất ngờ là A Ninh không giải thích nhiều hay tỏ ra coi trọng, chỉ suy nghĩ một chút rồi chỉ tay vào "Muộn Du Bình" vẫn đang im lặng đứng bên cạnh, thản nhiên nói một câu: "Cậu ta là người 'Muộn Du Bình' mang về, vậy thì đương nhiên nên do 'Muộn Du Bình' chịu trách nhiệm chăm sóc mới là lẽ phải." Nói xong, cô liền dẫn các đội viên khác rời khỏi lều mà không hề ngoảnh lại, chỉ để lại hai người trong đó.

Khi bóng người trong lều dần biến mất, "Hắc Nhãn Kính" gượng cười hai tiếng, rồi lười biếng dựa vào tấm nệm lông cừu sau lưng, lấy bật lửa ra châm một điếu thuốc.

Làn khói lượn lờ bay lên trong không trung, mang lại cho không gian này một cảm giác mờ ảo.

Tiếp đó, anh ta quay sang "Muộn Du Bình" đang im lặng bên cạnh, phả ra một ngụm khói, giọng điệu trêu chọc nói: "Tôi nói này, cậu không phải đang tự rước việc vào thân đấy chứ?

Vừa rồi sao không từ chối cho cậu ta đi cùng?

Tình hình bây giờ thật là khó xử đấy..." Muộn Du Bình ngẩng đầu

lên, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Trần Mộc một cái, dường như cũng rất bất đắc dĩ mà thở dài.

Anh ta nói với Trần Mộc: "Cậu về đi.

Ở đây không có chuyện của cậu nữa.

Đừng vào viện điều dưỡng đó nữa.

Thứ bên trong rất nguy hiểm." Trần Mộc nhìn anh ta, trong lòng vô cùng khó chịu.

Nói thật, Trần Mộc chẳng hề muốn đến cái nơi quái quỷ đó.

Trần Mộc cũng không biết tại sao bọn A Ninh lại muốn đến nơi đó.

Trần Mộc bây giờ chỉ muốn biết, Muộn Du Bình rốt cuộc đã làm gì ở Vân Đỉnh.

Cảnh tượng kinh hoàng mà Trần Mộc thấy rốt cuộc là chuyện gì.

Thế là Trần Mộc đáp: "Bảo tôi về cũng được.

Tôi chỉ muốn hỏi anh vài câu." Muộn Du Bình vẫn nhìn Trần Mộc một cách nhàn nhạt, lắc đầu nói: "Chuyện của tôi không phải cậu có thể hiểu được.

Hơn nữa, có một số chuyện, chính tôi cũng đang tìm kiếm câu trả lời." Nói rồi cũng đứng dậy, không ngoảnh lại mà bước ra khỏi lều.

Tôi tức đến toàn thân run rẩy, gần như muốn hộc máu.

Nhìn bóng lưng anh ta mà tôi thật sự muốn xông lên bóp chết anh ta.

Hắc Nhãn Kính cũng thở dài, vỗ vỗ vai tôi bên cạnh, nói: "Ở đây có xe buýt, ba tiếng là đến thành phố rồi.

Thuận buồm xuôi gió nhé." Nói xong Hắc Nhãn Kính cũng bước ra

khỏi lều.

Trong lều chỉ còn lại một mình tôi.

Cảnh tượng bỗng trở nên lạnh lẽo.

Điều này khiến tôi rất khó xử, có một cảm giác bị xem thường, thậm chí là bị bỏ rơi, vô cùng khó chịu.

Thái độ của bọn A Ninh, Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính vừa rồi, quả thực là coi tôi như một người có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Điều này còn gây tổn thương hơn cả sỉ nhục hay căm ghét.

Nhưng vấn đề của Hắc Nhãn Kính lại rất thực tế.

Nghĩ lại cũng phải.

Đội của A Ninh sắp xuất phát rồi.

Tôi là người được họ cứu ra từ quỷ lâu.

Đây là một sự kiện đột xuất, nên họ căn bản không chuẩn bị biện pháp gì để sắp xếp cho tôi, cũng không có bất kỳ trách nhiệm nào phải giải thích gì cho tôi cả.

Tôi đương nhiên nên tự mình trở về.

Nhưng mà, tôi thật sự không cam tâm.

Nhìn người qua kẻ lại ngoài lều, công tác chuẩn bị đang diễn ra hừng hực khí thế, tôi cảm thấy huyết khí dâng trào.

Tôi nghĩ, sau khi tôi trở về thì có thể làm gì?

Chương 1275

Văn Cẩm, người gửi đồ, đã đi trước tôi một bước.

Người này có thể trốn tránh suốt hai mươi năm mà Tam Thúc dùng hết thủ đoạn cũng không tìm được, tôi làm sao mà tìm?

Lẽ nào tôi phải giống như Tam Thúc, vì một câu đố mà lại tìm bà ta ba mươi năm nữa sao?

Không thể nào.

Chuyện xảy ra ở viện điều dưỡng, mơ hồ khó đoán, lại hoàn toàn không có bất kỳ manh mối nào.

Cuốn sổ tay Văn Cẩm để lại, lại cứ nhắc mãi về cái "Tháp Mộc Đà" này.

Mà bây giờ, đám người bên ngoài sắp xuất phát đến đó rồi, còn tôi lại chuẩn bị mua vé xe buýt về nhà.

Manh mối duy nhất của toàn bộ sự việc, bây giờ chỉ còn lại cuốn sổ tay trong túi tôi.

Mà nội dung trong cuốn sổ, dường như vẫn luôn ám chỉ tôi, rằng phải đến Tháp Mộc Đà mới có thể biết được điều gì đó.

Tôi nên làm gì đây?

Trở về Golmud, tôi lại có thể làm gì chứ.

Tôi không thể làm gì được nữa rồi. "Làm việc phải chủ động." Bỗng nhiên bên tai tôi vang lên câu nói này của ông nội.

Tiếp đó tôi liền sờ đến cuốn sổ tay trong túi, nghĩ đến trải nghiệm lần này ở Golmud, hoàn toàn là vì tôi nhanh chóng và quyết đoán mới chiếm được tiên cơ.

Được rồi.

Tôi lập tức quyết định.

Cái thằng khốn Muộn Du Bình, đừng có kiêu ngạo.

Nơi mày đi được thì Ngô Tà tao cũng đi được.

Lần này tôi cũng đi theo!

Tôi đứng dậy, đi đến bên cạnh A Ninh đang chuẩn bị hành lý, hỏi cô: "Cô có trang bị dư không?" A Ninh đang đếm số bánh quy ép của mình, nghe tôi đột nhiên hỏi, lộ ra vẻ mặt rất kinh ngạc: "Trang bị dư?

Anh muốn làm gì?" Tôi nhún vai, có chút không biết phải nói ra sao: "Tôi muốn tham gia.

Tôi muốn gia nhập.

Tôi cũng muốn đến Tháp Mộc Đà!" "Gia nhập cái đầu nhà anh." A Ninh cười, quay đầu không để ý đến tôi.

Tuy nhiên tôi vẫn tiếp tục nhìn cô, nói với cô: "Tôi có thể giúp được các cô.

Hãy nghĩ lại chuyện trong Vân Thiên Cung xem." A Ninh liền ngẩng đầu lên, sắc mặt thay đổi.

Cô nhìn vào mắt tôi, mỉm cười: "Anh nói thật chứ?" Tôi gật đầu.

Cô liền chỉ vào chiếc xe chở trang bị bên cạnh: "Cứ tự nhiên lấy.

Mười hai giờ đúng xuất phát.

Quá giờ không đợi." Đoàn xe Jeep phi nhanh trên sa mạc Gobi mênh mông vô tận.

Khí hậu khô hanh, xe cách xe rất xa để tránh bụi vàng mịt mù do chiếc xe phía trước tung lên.

Tôi ngồi trong xe, nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ về quyết định trước

đó, cũng không biết có đúng hay không.

Lúc này cảm thấy hình như có hơi quá bốc đồng.

Nhưng mà, bây giờ đã lên thuyền giặc rồi, cũng không còn mặt mũi nào mà hối hận nữa.

Kế hoạch A Ninh nói với tôi trước khi xuất phát, tôi phát hiện là hoàn toàn đi theo lộ trình của Văn Cẩm năm đó, xuất phát từ Đôn Hoàng, qua Đại Sài Đán tiến vào khu vực hồ Sát Nhĩ Hãn, từ nơi đó rời khỏi đường quốc lộ, tiến vào khu không người của lòng chảo Sài Đạt Mộc, sau đó do Định Chủ Trác Mã dẫn đường, đưa đội ngũ đến nơi bà và đoàn thám hiểm năm đó chia tay.

Lộ trình này gần như y hệt những gì Văn Cẩm viết trong sổ tay.

Tôi vô cùng thắc mắc, rốt cuộc cô ta lấy những thông tin này từ đâu.

Rõ ràng, cô ta biết Tháp Mộc Đà, biết Định Chủ Trác Mã, biết lộ trình, trông cứ như thể cô ta đã xem qua cuốn sổ tay vậy.

Nhưng sổ tay đang ở trong túi tôi cơ mà.

Đoàn xe đi một mạch bổ sung vật tư, rất nhanh đã đến Đôn Hoàng theo kế hoạch.

Có người nói với tôi, lộ trình trước khi đến khu vực Sát Nhĩ Hãn vẫn tương đương với lộ trình tự lái xe du lịch, tương đối an toàn.

Dọc đường, những cảnh quan Yardang hai bên đã cho tôi cảm nhận được sự hoang vu của Gobi.

Cảm giác vô tận đến tận cùng trời đất này khiến người ta có cảm giác bị bỏ rơi mãnh liệt.

Cảm giác này ban đầu còn có thể được xoa dịu bởi rất nhiều khu dân cư đã thành phế tích ven đường, nhưng khi rời khỏi Đôn Hoàng,

chúng tôi lên quốc lộ Sát Nhĩ Hãn, trực tiếp đi vào bãi Gobi, thì cảm giác đó hoàn toàn không thể xua tan, vì liên tục lái xe mười mấy tiếng đồng hồ mà cảnh sắc xung quanh gần như không có gì khác biệt.

Cảm giác này khiến người ta nghẹt thở.

Cũng may đội ngũ của A Ninh đông đảo, sự ồn ào lúc dựng trại ít nhiều cũng khiến chúng tôi cảm thấy thoải mái hơn.

Tôi đi cùng xe với Cao Gia Tác Nhân, anh ta và một tài xế người Tạng khác thay phiên nhau lái.

Trên đường, tôi liền hỏi anh ta những vấn đề này, xem anh ta có thể trả lời không.

Cao Gia Tác lại trả lời rất dễ dàng.

Nghe xong tôi mới phát hiện ra mình đã nghĩ quá phức tạp.

Tôi luôn cho rằng phải xem sổ tay rồi mới biết Tháp Mộc Đà, Định Chủ Trác Mã và lộ trình.

Thực ra hoàn toàn không phải vậy.

Biện pháp đầu tiên A Ninh thực hiện sau khi nhận được băng video, chính là đi điều tra công ty chuyển phát nhanh đã gửi nó.

Thông qua hồi ức của nhân viên công ty chuyển phát, họ đã tìm ra người gửi món hàng đó, người đó chính là Định Chủ Trác Mã.

Sau đó, một cuộc phỏng vấn, cầm theo món hàng đến hỏi, những chuyện về Tháp Mộc Đà, người dẫn đường, lộ trình đều được hỏi ra hết.

Kế hoạch hiện tại, đều được lập ra dựa trên thông tin của Định Chủ Trác Mã.

Chương 1276

Nghe xong tôi mới thấy nhẹ nhõm.

Nói như vậy, nội dung nửa đầu phần ba trong sổ tay của Văn Cẩm không quan trọng, quan trọng là đoạn từ lúc họ chia tay Định Chủ Trác Mã cho đến khi vào Tháp Mộc Đà.

Tiếc là đoạn đó tôi chưa xem kỹ.

Nhất định phải tìm cơ hội lén xem lại một lần.

Tiếp đó, Cao Gia Tác Nhân lại kể cho tôi nghe những điều anh ta biết về Tháp Mộc Đà.

Cao Gia Tác Nhân nói với tôi, khái niệm Tháp Mộc Đà này là sau khi tìm được Định Chủ Trác Mã mới biết.

Dựa theo ký ức của Định Chủ Trác Mã khi nghe nhóm Văn Cẩm đối thoại lúc đó, dường như đó là trạm cuối cùng của Uông Tàng Hải.

Còn đó là nơi nào, chính nhóm Văn Cẩm cũng không biết, chỉ là đi tìm kiếm.

Tuy nhiên, sau này Định Chủ Trác Mã dựa vào những gì thấy và trải qua trong chuyến đi, đã có phán đoán của riêng mình.

Bà phát hiện ra Tháp Mộc Đà mà nhóm Văn Cẩm đang tìm kiếm, chính là Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc trong truyền thuyết của vùng này.

Theo cách nói của người địa phương, nơi đó nên được gọi là Tháp Nhĩ Mộc Tư Đa, có nghĩa là thành phố ma quỷ trong mưa.

Khi đó bà phát hiện ra điểm này, liền rất sợ hãi, thế là giả vờ không tìm được đường, rồi chia tay với họ. "Tây Vương Mẫu Mẫu

Quốc?" Tôi nghe xong liền kinh ngạc: "Đó không phải là thứ trong thần thoại sao?" "Thực ra không phải.

Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc thực sự tồn tại, và là một cổ quốc có lịch sử rất lâu đời.

Thời Hoàng Đế đã có truyền thuyết rồi.

Tây Vương Mẫu chính là nữ vương của quốc gia.

Hồ Thanh Hải trong tiếng Khương gọi là Xích Tuyết Giáp Mỗ, 'giáp mỗ' chính là ý chỉ vương mẫu.

Chúng tôi cho rằng đó chính là Dao Trì của Vương Mẫu.

Mà Tháp Nhĩ Mộc Tư Đa, chính là đô thành của Vương Mẫu chi quốc.

Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết Tây Vực đại diện cho sức mạnh thần thánh.

Trong truyền thuyết mà Định Chủ Trác Mã nghe lúc nhỏ, thành phố này chỉ xuất hiện khi có mưa lớn, một khi nhìn thấy sẽ bị đoạt mất mắt, biến thành người mù.

Cho nên bà vô cùng sợ hãi." "Vậy ý của anh là, thứ chúng ta đang tìm bây giờ, thực chất chính là cổ đô của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc?" "Có thể nói như vậy.

Dựa trên phân tích tư liệu khảo cổ hiện tại, đặc biệt là mấy năm gần đây, sự tồn tại của Tây Vương Mẫu đã được chứng thực." Cao Gia Tác Nhân nói: "Trên thực tế, nếu Tháp Mộc Đà ở trong lòng chảo Sài Đạt Mộc, vậy thì nó chắc chắn là một phần của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Lần này nói là đi tìm Tháp Mộc Đà, thực chất là đi tìm di tích của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Anh cần biết là, không phải chúng ta đi tìm Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, mà là thứ chúng ta tìm được, tự động sẽ trở thành Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Đây chính là thám hiểm khảo cổ." Tôi nghe xong liền cười khổ.

Tây Vương Mẫu?

Tôi nhớ thứ đó không phải là dạng dễ chọc.

Uông Tàng Hải cuối cùng đi sứ đến chỗ Tây Vương Mẫu?

Nói vậy có thông không?

Suy nghĩ một lúc, liền nghĩ đến truyền thuyết Hậu Nghệ cầu thuốc bất tử, thầm nghĩ chẳng lẽ Uông Tàng Hải lần đó cũng là đi cầu thuốc?

Cảm thấy vô cùng hoang đường, liền lắc đầu vứt bỏ ý nghĩ này, không suy nghĩ nữa.

Sau đó tôi ở trên xe kiểm kê lại trang bị lấy từ chỗ A Ninh.

Công ty họ có quần áo đặc chế.

Quần áo của tôi đi trong Gobi ban ngày sẽ bị phơi chết, ban đêm sẽ bị đông chết, cho nên tôi đã thay đồ sa mạc trên xe.

Lúc tôi mặc vào thì rất ngạc nhiên, phát hiện trên thắt lưng của bộ quần áo này, lại cũng có dãy số **.

Tôi hỏi Cao Gia Tác Nhân đây là mã số gì, anh ta nói đó là mã vạch của công ty họ, ông chủ của họ rất mê con số này, nghe nói cũng là dịch ra từ một cuộn bạch thư thời Chiến Quốc.

Trong lòng tôi vô cùng kinh ngạc, nhớ lại mật mã trên chiếc hộp của Lỗ Vương Thất Tinh, thầm nghĩ con số này có ý nghĩa đặc biệt gì chăng?

Hai ngày sau, chúng tôi tiến sâu vào Gobi.

Tốc độ của xe Land Rover rất nhanh.

Trong hai ngày này, chúng tôi đã tiến vào trung tâm Sài Đạt Mộc.

Người của A Ninh rất thân thiện, mấy lần dựng trại, mấy người từng ở Cát Lâm cùng tôi đều rất hòa hợp.

Những người khác tôi cũng đã quen thân.

Tính cách của tôi, hòa đồng với người khác khá dễ dàng.

Như vậy, ít nhất có một cái lợi, tôi không cần phải suốt ngày đối mặt với Muộn Du Bình mặt không biểu cảm, mà anh ta dường như cũng chẳng muốn để ý đến tôi.

Điều này thực ra có chút bất thường, vì trong những lần tiếp xúc trước đây, tuy Muộn Du Bình cũng khó gần, nhưng không có cảm giác xa cách như lần này.

Tôi luôn cảm thấy anh ta đang né tránh điều gì đó.

Ngược lại, Hắc Nhãn Kính kia, dường như rất hứng thú với tôi, luôn tìm tôi nói chuyện.

Xe tiến vào Gobi, rất nhanh đã rời khỏi quốc lộ.

Định Chủ Trác Mã bắt đầu dẫn đường.

Bà đi cùng con dâu và một đứa cháu trai, cùng xe với A Ninh ở phía trước đoàn xe.

Tôi không biết tình hình của họ, chỉ biết sau khi bà lão bắt đầu dẫn đường, con đường xe đi bắt đầu trở nên khó khăn, không phải là bãi đá dăm thì cũng là lòng sông khô cạn của hẻm núi.

Rất nhanh đội ngũ đã oán thán dậy trời.

Định Chủ Trác Mã giải thích rằng, muốn tìm được cửa núi bà nhìn

thấy năm đó, trước tiên phải tìm được một ngôi làng.

Chuyến đi của họ năm đó, là bắt đầu từ ngôi làng đó.

Chương 1277

Ngựa và lạc đà của Văn Cẩm đều mua trong làng.

Bây giờ ngôi làng này có thể đã hoang phế, nhưng di chỉ chắc vẫn còn.

Tìm được nó mới có thể tiến hành bước tiếp theo.

Trí nhớ của bà lão vẫn còn khá tốt.

Quả nhiên vào lúc chạng vạng, chúng tôi đã đến một ngôi làng nhỏ tên là "Lan Thác".

Trong làng lại vẫn còn người ở, có bốn hộ gia đình với ba mươi mấy người.

Phát hiện này khiến chúng tôi vui mừng khôn xiết.

Một là chứng minh được năng lực của bà lão, hai là mọi chuyện tiến triển thuận lợi.

Hơn nữa, đi lại lâu ngày trong Gobi, nhìn thấy nơi con người tụ tập, luôn đặc biệt vui vẻ.

Lúc đó trời đã tối, chúng tôi quyết định dựng trại trong làng.

Tiếc là, khi vào làng đã xảy ra một sự cố.

Một chiếc xe bị lật vào một con mương do gió bào mòn.

Người không sao, nhưng xe thì hỏng.

Lúc này chúng tôi đã cách quốc lộ gần nhất một khoảng khá xa, không thể nhận được bất kỳ sự trợ giúp nào.

Điều này có nghĩa là phải có một chiếc xe khác cũng ở lại để ứng cứu.

Sau khi xảy ra chuyện này, A Ninh bắt đầu tỏ ra nặng trĩu tâm sự.

Tối hôm đó chúng tôi nghỉ ngơi bên cạnh chiếc xe bị hỏng, A Ninh đã nói ra nỗi lo của mình.

Cô có chút lo ngại, tuy trang bị là xe việt dã hàng đầu, nhưng điều kiện xung quanh thực sự quá khắc nghiệt.

Nếu không thể tìm thấy cửa núi trong thời gian ngắn, những chiếc xe này chắc chắn sẽ lần lượt hỏng hóc ở đây.

Đôi khi có thể là những vấn đề rất nhỏ trong gara sửa xe, nhưng ở đây đều có thể khiến xe tê liệt.

Mà họ càng đi sâu vào lòng chảo, những chiếc xe bị bỏ lại và người đi cùng xe có thể không được cứu viện kịp thời mà gặp nguy hiểm trong Gobi.

Xe và lạc đà, ngựa rốt cuộc là khác nhau.

Lạc đà bị thương sẽ tự lành, vết thương nhỏ cũng không ảnh hưởng đến việc đi lại, nhưng những chiếc xe công nghệ cao, chỉ cần xảy ra sự cố, lại mỏng manh đến mức khiến người ta đau lòng.

Đây dù sao cũng là xe dân dụng, không có sự chắc chắn của xe quân dụng.

Nhưng đây cũng không phải là sai lầm của A Ninh, vì trong thời đại này, không thể để một đội ngũ gần 50 người cưỡi lạc đà tiến vào Sài Đạt Mộc.

Một là không thể tìm được nhiều lạc đà như vậy trong một lúc. 50 người, cộng với lạc đà chở hành lý và dự phòng, có thể cần gần 100 con.

Một đoàn lạc đà lớn như vậy thực sự quá bắt mắt, chắc chắn sẽ bị chú ý.

Kỹ sư cơ khí đi cùng nói với cô thực ra cũng không cần phải lo lắng như vậy.

Lòng chảo Sài Đạt Mộc dưới tốc độ của "Land Rover" không phải là nơi quá lớn.

Hai mươi năm trước, Sài Đạt Mộc có thể vẫn là biển chết khiến ai cũng sợ hãi như sa mạc Taklamakan.

Bây giờ thì chỉ cần mười mấy tiếng là có thể xuyên qua nửa khu vực đã được khai phá.

Trong đó có rất nhiều cơ sở thăm dò, cơ sở công nghiệp, cho nên không cần phải lo lắng nhiều như vậy.

Nhưng lời nói này ngay lập tức bị cháu trai của Định Chủ Trác Mã bác bỏ.

Chàng trai tên Trát Tây này nói chúng tôi quá tin tưởng vào sức mạnh của máy móc.

Sài Đạt Mộc tuy đã bị chinh phục, nhưng nơi an toàn chỉ giới hạn ở những nơi có mạng lưới quốc lộ bao phủ, ước chừng chỉ chiếm 2% toàn bộ lòng chảo. 98% khu vực còn lại toàn là sa mạc, đầm lầy, vỉa muối.

Mười mấy chiếc xe và chưa đầy năm mươi người của chúng tôi, đối với mảnh đất đã nuốt chửng sinh mệnh từ mấy chục triệu năm trước này là không đáng kể.

Anh ta nói, cho dù đi dọc theo tuyến du lịch ít nguy hiểm nhất đã được thiết kế, hàng năm cũng có người đi lạc và gặp tai nạn tử vong, đừng nói là chúng tôi bây giờ chuẩn bị đi sâu vào khu không người.

Anh ta còn nói, những người anh ta từng gặp, đều là những du khách với mục đích xuyên qua lòng chảo.

Những người này sẽ không ở lại trong lòng chảo quá hai ngày, còn mục đích của chúng tôi là tìm kiếm trong lòng chảo, điều đó có nghĩa là, chuyến đi của chúng tôi không có điểm kết thúc.

Cứ đi vòng vòng trong Gobi như vậy, là điều cấm kỵ lớn nhất của những người chăn nuôi ở đây ngày xưa.

Cho nên, nỗi lo của cô Ninh không phải là không có lý.

Mọi việc vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Lời của Trát Tây khiến chúng tôi rơi vào im lặng.

A Ninh suy nghĩ rất lâu, hỏi Trát Tây: "Vậy anh có đề nghị gì cho chúng tôi không?" Trát Tây lắc đầu nói: "Các người đã muốn vào Sài Đạt Mộc, vậy thì, đầu chắc chắn phải dắt ở thắt lưng quần rồi.

Từ xưa đến nay đều là như vậy." Cách nói của Trát Tây, tóm lại có chút cảm giác hù dọa.

Trước đó tôi nghe người khác nói, Trát Tây rất tức giận về việc bà ngoại đồng ý dẫn đường cho chúng tôi.

Anh ta cho rằng chuyện này quá nguy hiểm.

Bọn A Ninh còn dùng tiền để thuyết phục bà ngoại anh ta, là một loại nghiệp chướng.

Chúng tôi mang đến nguy hiểm và tội lỗi cho bà ngoại anh ta.

Nhưng bà lão Định Chủ Trác Mã lại rất kiên quyết.

Trong gia đình người Tạng, địa vị của bà ngoại rất cao, Trát Tây cũng không có cách nào, đành phải đi theo chăm sóc.

Cho nên suốt đường đi, cơ bản anh ta không cho chúng tôi sắc mặt tốt nào, cũng không nói lời hay ý đẹp gì.

Tuy vậy, nhưng ở ngôi làng chỉ có mấy gian nhà đất thấp lè tè trên

Gobi này, thổi cơn gió lạnh buốt của đêm Gobi, nhìn đống lửa trại đang lay động, rồi nghĩ đến khoảng cách của chúng tôi với thế giới văn minh, tôi vẫn cảm thấy một trận rùng mình.

Chương 1278

Sau khi anh ta nói xong, chúng tôi không còn hứng thú nói chuyện nữa.

Mấy người im lặng ngồi bên đống lửa rất lâu, rồi ai về túi ngủ của người nấy nghỉ ngơi.

Sáng mai chúng tôi phải xuất phát sớm.

A Ninh không dựng lều, đều ngủ ngoài trời trong túi ngủ.

Nhiệt độ ban đêm ở đây có lúc sẽ xuống dưới không độ, cho nên chúng tôi đều trốn sau những gò đất cao, dựa gần đống lửa để sưởi ấm.

Nằm ở đó, tôi lại cảm thấy rất nhiều người không ngủ được.

Xung quanh là tiếng thì thầm do gió mang đến.

Cũng không lạ, nơi này có thể là địa điểm cuối cùng có đánh dấu trên bản đồ trước khi vào Sài Đạt Mộc.

Những tay lão luyện trong hoạt động này tự nhiên không để tâm, nhưng trong đội có một phần lớn là người được thuê tại địa phương, vào lúc này đương nhiên sẽ có chút hưng phấn.

Tôi cũng không biết mình là tay lão luyện hay người mới, chỉ ngẩng mắt nhìn trời, phát hiện bầu trời ở đây gần mặt đất hơn nhiều, các vì sao cũng rõ hơn nhiều.

Tôi ở miền Nam, sau khi trưởng thành đã rất lâu không được nhìn thấy cảnh trời đầy sao.

Bây giờ nhìn thấy dải ngân hà rực rỡ trên bầu trời rõ ràng như vậy, bất giác cũng không còn buồn ngủ.

Nhưng, sự mệt mỏi của chuyến đi dài cuối cùng cũng phát huy tác dụng.

Sau một hồi ồn ào, âm thanh xung quanh dần dần yên tĩnh lại.

Bọn A Ninh có sắp xếp người gác đêm.

Vì đông người, những công việc mệt mỏi này chủ yếu do những người được thuê tại địa phương đảm nhận, cho nên sẽ không đến lượt chúng tôi.

Nhưng vì đây vẫn là làng, nên không cần quá cảnh giác.

Trát Tây cũng đã nói, chỉ khi gần khu vực Khả Khả Tây Lý mới có thể xuất hiện dã thú lớn, cỏ ở đây ít đến nỗi chuột cũng không đến, đừng nói là dã thú ăn thịt.

Cho nên tôi cũng không nghe thấy tiếng người gác đêm nói chuyện, có lẽ cũng đã ngủ rồi.

Tôi trong tiếng gió loáng thoáng nghe thấy vài tiếng động vật kêu, nhưng cũng không để ý lắm.

Chúng tôi ngủ ở giữa cả doanh trại, có bị ăn thịt, cũng không đến lượt chúng tôi.

Tôi vừa nghĩ ngợi, vừa nhìn trời đêm, cũng không biết đã qua bao lâu.

Đúng lúc tôi cũng đang mơ màng buồn ngủ, trong cơn mơ màng, bỗng nhiên cảm thấy có người đi đến trước mặt tôi.

Tôi giật mình, tỉnh lại xem, lại là Trát Tây.

Tôi bị anh ta dọa cho một phen hú vía, vội ngồi dậy, định nói chuyện, anh ta cúi xuống bịt miệng tôi lại, khẽ nói: "Đừng nói chuyện.

Đi với tôi.

Bà tôi muốn gặp anh." Định Chủ Trác Mã muốn gặp tôi?

Ánh mắt tôi lướt qua mặt Trát Tây, trong lòng dâng lên một trận nghi hoặc khó hiểu.

Rốt cuộc, trên cao nguyên rộng lớn này, tôi và bà lão tóc bạc phơ kia chưa từng có bất kỳ giao tiếp nào.

Dù là ánh mắt giao nhau hay lời nói trao đổi, gần như đều bằng không.

Thậm chí số lần gặp mặt cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Bà đột nhiên muốn gặp tôi, điều này khiến tôi không khỏi nảy sinh nhiều điều khó hiểu và phỏng đoán.

Tuy nhiên, sắc mặt của Trát Tây lúc này lại vô cùng kiên định, phảng phất như đang gánh vác một trách nhiệm hay sứ mệnh không thể lay chuyển nào đó.

Từ đôi mắt đầy quyết tâm của anh ta có thể thấy, cuộc gặp mặt lần này tuyệt không phải chuyện nhỏ, mà là chuyện thực sự quan trọng.

Cảm nhận được sự kinh ngạc và nghi ngờ trong mắt tôi, chàng trai trẻ vốn ôn hòa nhã nhặn này lại trầm giọng thỉnh cầu lần nữa: "Trần ca, xin anh nhất định phải đi với tôi một chuyến.

Đây thực sự là một việc vô cùng, vô cùng quan trọng." Sau một lúc ngẩn người, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng chưa từng có trên khuôn mặt chàng trai trẻ người Tạng đối diện, trong lòng tôi tuy có vạn phần không muốn nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra một chữ "không".

Tôi khẽ gật đầu đáp lại, rồi đứng dậy từ mặt đất lộn xộn chuẩn bị đi theo.

Ngay sau đó, liền thấy Trát Tây lập tức quay người, dẫn đường

cho tôi đến địa điểm đã hẹn.

Từ vị trí hai người đang đứng đến nơi nghỉ của Định Chủ Trác Mã khá xa, họ cần phải xuyên qua các loại xe lớn nhỏ đang đỗ ở trung tâm doanh trại.

Rõ ràng, bà lão đã chọn một góc đủ yên tĩnh để tránh sự phiền nhiễu do tiếng ồn ào của mọi người mang lại.

Đi bộ khoảng hơn hai trăm mét, hai người cuối cùng cũng đến bên một đống lửa nằm sâu trong thảo nguyên.

Ánh lửa ấm áp và sáng rực chiếu rọi mọi thứ dưới màn đêm, đồng thời cũng khiến nhiệt độ xung quanh tăng lên không ít.

Quanh đống lửa có ba bóng người đang ngồi, trong đó quen thuộc nhất không ai khác chính là Định Chủ Trác Mã và con dâu của bà, cả hai người phụ nữ đều chưa ngủ, lặng lẽ ngồi trên tấm thảm len dày trải trên mặt đất, tận hưởng khoảnh khắc yên tĩnh hiếm có.

Tuy nhiên, điều khiến Trần Mộc kinh ngạc nhất chính là người thứ ba ngồi cách họ không xa — lại chính là Muộn Du Bình, kẻ luôn thần bí và kiệm lời!

Muộn Du Bình quay lưng về phía Trần Mộc, đêm đen như mực, xung quanh chỉ có ánh lửa bập bùng tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt.

Dưới ánh sáng lúc tỏ lúc mờ như vậy, Trần Mộc gần như không thể nhìn rõ bất kỳ biến đổi cảm xúc nào trên khuôn mặt Muộn Du Bình.

Thế nhưng, anh nhận ra sắc mặt của Định Chủ Trác Mã ngồi ở phía bên kia lại tỏ ra khác thường — trong mắt bà lão dường như ẩn chứa một tia sáng khó nắm bắt, sắc bén và có phần tàn nhẫn như báo núi phát hiện con mồi, khiến không khí xung quanh như đông cứng lại.

Cảm giác căng thẳng đột ngột này làm Trần Mộc rùng mình, bất

giác bước nhanh hơn về phía đống lửa vừa ấm áp lại vừa phảng phất hơi thở nguy hiểm.

Lòng anh đầy nghi hoặc: Đêm hôm khuya khoắt thế này, Định Chủ Trác Mã bí mật gọi hai người chúng ta đến đây rốt cuộc là có mục đích gì?

Vừa đến gần đống lửa, liền thấy Trát Tây khẽ vẫy tay, ra hiệu cho mình ngồi xuống. "Hai vị mau ngồi đi." Anh ta lịch sự và nhiệt tình nói, rồi chỉ vào một tảng đá phẳng gần đó.

Cùng lúc, cô con dâu trẻ tuổi bên cạnh bà lão cẩn thận bưng tới mấy ly trà bơ sữa tỏa hương thơm hấp dẫn đưa cho Trần Mộc, anh vội cúi đầu cảm ơn rồi nhận lấy, sau đó ánh mắt vô tình lướt sang Muộn Du Bình đang lặng lẽ thưởng trà ở bên cạnh.

Thật bất ngờ, trong khoảnh khắc tiếp xúc ngắn ngủi đó, anh ta cũng vừa hay ngẩng đầu nhìn lại, bốn mắt chạm nhau, Trần Mộc nhận ra trong đôi mắt sâu thẳm của đối phương thoáng qua một tia kinh ngạc, rồi ngay lập tức bị vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng che lấp.

Đúng lúc hai người đang im lặng, Trát Tây lại nhìn về con đường họ vừa đi tới, vẻ mặt có chút nặng nề, rồi nói nhanh mấy câu bằng tiếng Tạng nhỏ giọng với lão phu nhân.

Chỉ thấy Định Chủ Trác Mã khẽ gật đầu, rồi đột nhiên dùng một chất giọng phổ thông mang đậm âm sắc địa phương nói thẳng vào mọi người: "Hai vị khách, có một tin tức rất quan trọng cần chuyển đến cho các vị." Nghe vậy, Trần Mộc vốn định tiếp tục giữ im lặng liền cảm thấy một trận nghi hoặc, trong đầu lập tức hiện lên vô số suy đoán, nhưng vẫn không tìm được câu trả lời.

Chương 1279

Là ai chứ?

Rốt cuộc có chuyện quan trọng gì mà phải nửa đêm canh ba dùng cách này để truyền đạt cho "mình" và anh ta?

Lúc này, Muộn Du Bình bên cạnh vẫn giữ im lặng, chỉ cúi đầu lẳng lặng uống trà trong tay, hoàn toàn ra vẻ không muốn nói nhiều.

Cảm nhận được trong không khí phảng phất một hơi thở bất thường, dù trong lòng vô cùng tò mò, nhưng Trần Mộc vẫn quyết định kìm nén sự bốc đồng của mình, không truy hỏi gì thêm, im lặng chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Ánh mắt của Định Chủ Trác Mã lướt qua mặt từng người trong nhóm Trần Mộc, dường như muốn khắc ghi từng biểu cảm của họ vào lòng.

Rồi bà chậm rãi cất lời: "Người nhờ Trần Mộc chuyển lời này là Trần Văn Cẩm." Ánh mắt bà dường như trở nên sâu thẳm hơn, như thể đang nói với họ rằng cái tên này mang rất nhiều ý nghĩa. "Tôi tin các vị đều rất quen thuộc với cô ấy.

Cô ấy đặc biệt dặn Trần Mộc phải mang một câu nói đến." Khi nghe thấy ba chữ "Trần Văn Cẩm", cả người Trần Mộc như bị sét đánh, ngây ra tại chỗ, nhất thời không thể hoàn hồn.

Anh theo phản xạ lắc đầu, muốn xác nhận xem mình có nghe nhầm không.

Chưa kịp mở miệng hỏi, Định Chủ Trác Mã đã nói tiếp: "Lúc đó Trần Văn Cẩm thông qua Trần Mộc gửi cho chúng ta những cuốn băng ghi hình kia, thực ra đã đoán trước được tình thế như vậy rồi.

Giả như các vị lựa chọn hành động theo manh mối trong những cuốn sổ tay đó, thử đi tìm nơi gọi là Tháp Mộc Đà..." Giọng bà ngưng lại, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn, nhưng vẫn đầy những bí mật không thể nói thành lời, "Cho nên cô ấy đặc biệt dặn dò Trần Mộc, nhờ cậu ấy báo cho mọi người biết, cô ấy bằng lòng ở lại đích đến đợi các vị một thời gian." Trát Tây khẽ giơ cổ tay lên, đẩy bình đồng đến trước mặt Định Chủ Trác Mã.

Bà lão khẽ cúi đầu nhìn đồng hồ, "Nhưng đáng tiếc, thời gian dành cho các vị rất có hạn.

Nếu tính từ giờ phút này, trong vòng mười ngày tới mà cô ấy vẫn chưa thấy bóng dáng các vị, vậy thì cô ấy chỉ có thể tự mình tiến vào Tháp Mộc Đà.

Vì vậy, tôi khẩn khoản mong các vị mau chóng đưa ra quyết định." Lời nói này như một lưỡi kiếm lạnh lẽo đâm thẳng vào tim Trần Mộc, khiến anh thoáng cảm thấy một luồng hơi lạnh.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Đích đến?

Chẳng lẽ Trần Văn Cẩm hiện đang một mình ở nơi thần bí trong truyền thuyết là Tháp Mộc Đà để chờ chúng ta sao?

Sao có thể!

Điều này thật khó tin!

Vì thế, theo phản xạ, ánh mắt anh bất giác chuyển sang Tiểu Ca — Muộn Du Bình đang lặng lẽ đứng bên cạnh.

Vốn tưởng đối phương có thể đưa ra lời giải thích nào đó hoặc ít nhất là lộ ra vẻ kinh ngạc cũng được, nhưng điều Trần Mộc không ngờ tới là sắc mặt Muộn Du Bình cũng có sự thay đổi trong giây lát, tuy sự thay đổi đó thoáng qua rồi biến mất, nhưng vẫn không thoát khỏi sự quan sát nhạy bén của mấy người có mặt.

Nhưng ngay sau đó, chỉ thấy Tiểu Ca nhanh chóng thu lại mọi cảm xúc kinh ngạc, trở lại dáng vẻ lạnh nhạt mà kiên định.

Tiếp đó, anh đối diện với ánh mắt của Định Chủ Trác Mã, dùng giọng bình tĩnh nhưng có phần gấp gáp hỏi: "Bà có thể nói chi tiết cho tôi biết, những điều này là do cô ấy tự mình dặn dò bà vào lúc nào không?" Định Chủ Trác Mã lạnh lùng nói: "Trần Mộc chỉ truyền miệng, ngoài ra không biết gì hết.

Các vị cũng đừng hỏi nhiều, nơi này tai vách mạch rừng." Giọng bà tuy bình tĩnh, nhưng lại mang một sự uy nghiêm không cho phép chất vấn.

Lời vừa dứt, Trần Mộc và tất cả mọi người có mặt gần như theo phản xạ nhìn về phía khu cắm trại, như thể sợ có ai đó không nên nghe thấy đang đến gần.

Muộn Du Bình khẽ nhíu mày, rõ ràng không hài lòng với câu trả lời này, nhưng anh vẫn kiềm chế sự nóng nảy của mình, lại hỏi thêm một câu: "Cô ấy vẫn ổn chứ?" Định Chủ Trác Mã bật ra một tiếng cười kỳ lạ, như thể nghe được chuyện gì đó rất buồn cười. "Nếu anh đến kịp, anh tự nhiên sẽ biết." Nói xong, bà vẫy tay ra hiệu cho cô con dâu trẻ đang đỡ mình dìu bà dậy, từ từ đi về phía lều của mình, xem ra đã quyết tâm không dây dưa với họ nữa.

Thấy tình cảnh này, Trần Mộc vội vàng đứng dậy, cố gắng ngăn bà lại, nhưng lại bị Trát Tây bên cạnh nắm chặt cánh tay.

Trát Tây khẽ lắc đầu, ánh mắt đầy bất lực, như thể đang nói trong im lặng: "Vô ích rồi, nói thêm cũng chỉ phí lời thôi." Ngay khi mọi người tưởng rằng cuộc đối thoại sẽ kết thúc chóng vánh như vậy, Định Chủ Trác Mã đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lướt qua mọi người, rồi dừng lại trên người Trần Mộc, "À, suýt quên, còn một câu nữa, Trần Mộc nhờ tôi nói với các vị: 'Nó' đang ẩn nấp giữa các vị.

Các vị phải cẩn thận." Không khí tức thì ngưng đọng, ngay cả tiếng gió xung quanh dường như cũng yếu đi rất nhiều, mọi người bất giác ngẩng đầu nhìn người phụ nữ thần bí này, trong lòng dâng lên cảm giác vừa tò mò vô hạn lại vừa sợ hãi.

Tuy nhiên, Định Chủ Trác Mã không cho thêm thời gian để giải thích, nói xong liền dứt khoát xoay người vào trong lều của mình.

Lúc này chỉ còn lại Trần Mộc và Muộn Du Bình ngồi bên đống lửa nhìn nhau, không khí bao trùm một sự ngột ngạt khó tả, họ như bị một sợi dây vô hình trói buộc, chỉ có thể ngơ ngác ngồi tại chỗ, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói khiến người ta rợn tóc gáy vừa rồi: "'Nó' đang ở ngay trong các người." Ánh mắt Trần Mộc chuyển sang Muộn Du Bình, còn Muộn Du Bình chỉ lặng lẽ nhìn đống lửa, như thể trong ngọn lửa bập bùng ẩn chứa bí mật gì đó.

Khuôn mặt anh không có bất kỳ biểu cảm nào, dường như đã chìm vào suy tư.

Trong lòng Trần Mộc dâng lên một nỗi lo lắng và bối rối không tên, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi: "Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tại sao lại chọn cách truyền tin này cho hai chúng ta?" Anh ta vẫn không trả lời, chỉ khẽ nhắm mắt lại, dường như đang cố gắng tìm kiếm một chút bình tĩnh trong tình thế hỗn loạn này.

Sau đó, anh ta khẽ cử động, dường như chuẩn bị đứng dậy.

Thấy thái độ này, nội tâm Trần Mộc lập tức cuộn trào sóng gió, vô số nghi vấn ồ ạt dâng lên trong lòng, cảm xúc nhất thời mất kiểm soát.

Không chút suy nghĩ, Trần Mộc đột ngột đưa tay đè lên vai đối phương, kiên quyết nói: "Anh không được đi!" Muộn Du Bình quay đầu lại, ánh mắt bình tĩnh và lạnh nhạt, chỉ khẽ liếc Trần Mộc một

cái, không hề giãy giụa hay tức giận như dự đoán, ngược lại còn lặng lẽ ngồi lại chỗ cũ, ánh mắt một lần nữa khóa chặt vào Trần Mộc.

Phản ứng này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Trần Mộc, khiến anh thoáng chốc có chút bối rối, trong lòng tuy còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng nhất thời lại không tìm được lời lẽ thích hợp để biểu đạt sự nghi hoặc của mình.

Một lát sau, ngược lại là Muộn Du Bình phá vỡ sự im lặng trước, dùng giọng ôn hòa nhưng lại có chút tò mò hỏi: "Anh có chuyện gì sao?" Nghe câu này, Trần Mộc lập tức càng thêm tức giận, lớn tiếng gầm lên: "Tôi có chuyện muốn hỏi anh, anh không thể trốn tránh vấn đề nữa.

Chuyện này không phải chuyện nhỏ, dù thế nào anh cũng phải cho tôi một lời giải thích!" Tuy nhiên, Muộn Du Bình không có ý định lay chuyển chút nào, chỉ lại dời tầm mắt đến đống lửa, khẽ lắc đầu: "Tôi sẽ không trả lời câu hỏi của anh." Trần Mộc quả thực không thể tin nổi người trước mặt lại kiên quyết từ chối tiết lộ bất kỳ thông tin nào như vậy, trong chốc lát lửa giận bốc lên ngùn ngụt, không nhịn được mắng: "Anh rốt cuộc muốn thế nào?

Có lý do gì không thể cho người khác biết mà cứ phải giấu chúng tôi?

Lâu nay anh vẫn luôn che giấu sự thật với chúng tôi, đùa giỡn chúng tôi xoay vòng vòng, ngay cả lý do cơ bản nhất cũng không cho, coi chúng tôi là cái gì?" Anh ta đột ngột quay mặt lại, ánh mắt sắc như dao, ghim chặt vào người Trần Mộc.

Biểu cảm trên mặt tức thì đông cứng lại thành một vẻ nghiêm túc lạnh lùng: "Anh không thấy mình rất kỳ quái sao?

Chuyện của chính tôi, dựa vào đâu mà phải nói cho anh?" Giọng điệu mang theo sự chất vấn và bất mãn không hề che giấu, dường

như đây đã không còn là một câu hỏi đơn giản, mà là một sự khiêu khích.

Bị khí thế này trấn áp, Trần Mộc lập tức cứng họng, chỉ ấp úng được mấy tiếng, nhưng trong lòng cũng không thể không thừa nhận: Phải rồi, chuyện này vốn dĩ là chuyện riêng của Muộn Du Bình, anh ta quả thực không có nghĩa vụ phải giải thích cho bất kỳ ai.

Nhận ra điều này, một cảm xúc khó tả len lỏi giữa hai người, khiến không khí bao trùm một lớp màng mỏng của sự ngượng ngùng.

Một lúc lâu trôi qua, không ai nói gì, cho đến khi ly trà bơ sữa đặt bên cạnh đã lâu, sớm đã nguội lạnh trở thành thứ duy nhất phá vỡ sự im lặng.

Chỉ thấy Muộn Du Bình từ từ nâng ly lên, khẽ nhấp một ngụm.

Sau đó, trong sự tĩnh lặng dường như vĩnh hằng này, anh ta đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: "Trần Mộc, tại sao anh lại đi theo?

Thật ra anh không cần thiết phải tham gia vào." Câu nói này rất bình tĩnh, nhưng đằng sau mỗi chữ đều ẩn chứa tâm trạng phức tạp của anh ta. "Chú Ba của anh đã làm rất nhiều... rắc rối ở đây, không thích hợp để anh dính vào đâu." Nghe đối phương dùng lời lẽ có phần xa cách để biểu đạt quan điểm của mình về toàn bộ sự việc, Trần Mộc đầu tiên là sững sờ, theo phản xạ bắt đầu thầm đếm số chữ trong câu nói vừa rồi — đúng ba mươi sáu chữ!

Phải biết rằng, trong những lần tiếp xúc trước đây, Muộn Du Bình hiếm khi có một phát ngôn dài và hoàn chỉnh như vậy.

Vì thế, anh cố gắng tìm kiếm thêm thông tin hoặc manh mối nào đó trên khuôn mặt đối phương, nhưng lại phát hiện ra gương mặt quen thuộc ấy vẫn khó đoán như thường lệ, ngoài sự lạnh lùng ra không còn gì khác.

Hít một hơi thật sâu, Trần Mộc quyết định không che giấu sự nghi hoặc trong lòng nữa, "Thật ra tôi cũng không muốn dính vào," anh nói, "Đối với tôi, yêu cầu của tôi không cao, chỉ muốn biết rốt cuộc tất cả chuyện này là sao là đủ rồi.

Chương 1280

Nhưng mà... tại sao tất cả mọi người cứ như đã thông đồng với nhau, đều từ chối nói cho tôi biết sự thật?" Trong lời nói, vừa có mấy phần bất lực lại có mấy phần tủi thân.

Nghe vậy, Muộn Du Bình lại tập trung ánh mắt vào Trần Mộc, từng chữ từng chữ hỏi: "Vậy anh có từng nghĩ, lý do mọi người chọn cách giấu anh, có phải vì họ cảm thấy việc biết một số chuyện ngược lại sẽ khiến anh càng thêm đau khổ không?" Câu hỏi này như hòn đá ném xuống hồ sâu, khuấy động từng lớp sóng trong lòng Trần Mộc.

Trần Mộc nhìn chằm chằm vào mắt Muộn Du Bình, trong đôi mắt ấy lộ ra một tia sáng khác thường.

Đột nhiên, anh nhận ra Muộn Du Bình dường như đang nói chuyện với mình một cách rất nghiêm túc, sự thay đổi này khiến anh giật mình, không khỏi nghi ngờ đối phương có phải có chỗ nào không ổn không. "Gã này hôm nay làm sao vậy?

Uống nhầm thuốc à?" Trần Mộc thầm lẩm bẩm trong lòng.

Tuy nhiên, nghĩ lại, có lẽ đây chính là một cơ hội, nói không chừng có thể nghe được điều gì đó từ người bạn vốn kiệm lời này?

Nghĩ đến đây, anh lập tức thu lại vẻ mặt thoải mái, thay bằng một dáng vẻ nghiêm túc, lắc đầu đáp lại: "Thật ra, chính tôi cũng không có quá nhiều suy nghĩ, càng không rõ rốt cuộc nên suy nghĩ vấn đề này theo hướng nào." Muộn Du Bình vẫn giữ giọng điệu bình tĩnh thường lệ, chậm rãi nói: "Có lúc, nói dối một người không phải xuất phát từ ác ý, mà ngược lại là để bảo vệ một người quan trọng nào đó.

Có những sự thật quá nặng nề và tàn khốc, e rằng sẽ vượt quá khả năng chịu đựng tâm lý của đối phương." "Nhưng điều đó không nên

do người khác quyết định thay chúng ta." Trần Mộc phản bác, trong mắt mang theo mấy phần cố chấp. "Ai biết được đằng sau cái gọi là 'bảo vệ' của anh ẩn giấu bao nhiêu bí mật chưa biết?

Có người có lẽ căn bản không cần anh đối xử cẩn trọng như vậy; thậm chí còn có người có thể cảm thấy thay vì sống trong ảo ảnh tốt đẹp được dệt nên bởi những lời nói dối, thà đối mặt với hiện thực đau thương còn thống khoái hơn.

Anh có thể thực sự cảm nhận được cái cảm giác bị che giấu trong bóng tối, vô tận chờ đợi sự thật đến không?" Không khí dường như ngưng đọng trong giây lát, cả hai người đều im lặng.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi và có phần ngượng ngùng, Muộn Du Bình lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng: "Anh có thể sẽ không tin, nhưng thực ra tôi hiểu cảm giác đó." Rồi anh ta lại tập trung ánh mắt vào Trần Mộc: "So với những người khác, sự thật mà tôi khao khát tìm kiếm còn vượt xa sức tưởng tượng của anh.

Tuy nhiên điều đáng tiếc là, trên thế giới này lại rất khó tìm được người thứ hai có thể thẳng thắn đứng trước mặt tôi như anh lúc này, mặc cho tôi tùy ý chất vấn." Ngay khoảnh khắc đó, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Trần Mộc lập tức nhớ ra một vấn đề then chốt — về người bạn trông có vẻ lạnh lùng vô tình nhưng thực chất đã trải qua bao sóng gió này, anh ta từng bị mất trí nhớ nghiêm trọng. "Chết tiệt thật!" Anh thầm hối hận trong lòng, "Vừa rồi còn lấy chuyện này ra tranh cãi với anh ta làm gì?

Đây chẳng phải là dùng sở trường của mình để chọc vào vết thương lòng mà người ta không muốn bị chạm đến nhất sao..." Anh ta chậm rãi cất lời, giọng nói mang theo một sự run rẩy khó nhận ra: "Tôi là một người không có quá khứ và tương lai.

Từ khoảnh khắc tôi tỉnh lại, trong đầu là một khoảng trống, giống

như một tờ giấy trắng chưa viết.

Tất cả mọi việc tôi làm, chỉ là để tìm kiếm một sợi dây có thể kết nối tôi với thế giới này, đặc biệt là với Trần Mộc anh — bất kể là tình thân, tình bạn hay mối quan hệ sâu sắc hơn.

Tôi muốn biết, tôi rốt cuộc từ đâu đến?

Tại sao tôi lại ở đây?

Những câu trả lời này dường như bị một lớp sương mù vô hình bao bọc, dù tôi có nỗ lực thế nào, cũng không thể xuyên qua lớp màn mỏng đó, vén mở sự thật." Ánh mắt anh ta trở nên trống rỗng và xa xăm, nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay hồi lâu không động, sau đó dùng một giọng điệu cực kỳ bình tĩnh nhưng lại tràn đầy nỗi bi thương vô tận nói: "Thử nghĩ xem, nếu trong vũ trụ rộng lớn này tồn tại một linh hồn nhỏ bé và cô độc như vậy, nó lặng lẽ đến đây, rồi lại dễ dàng tan biến như bọt biển.

Sẽ không ai quan tâm đến sự ra đi của nó, mang theo cả dấu vết của nó, há chẳng phải là một trạng thái tồn tại cực kỳ bi ai sao?

Rất nhiều lúc, dưới ánh đèn mờ ảo nhìn chính mình trong gương, thậm chí sẽ sinh ra ảo giác, tưởng rằng trước mắt chỉ là một giấc mộng, còn 'tôi' chẳng qua chỉ là một cái bóng hư ảo không có thật mà thôi..." Im lặng một lát, Trần Mộc khó khăn nặn ra mấy chữ: "Chuyện không đến mức tuyệt vọng như vậy...

Ít nhất ở chỗ tôi, anh sẽ mãi mãi chiếm một vị trí.

Nếu ngày đó thật sự không may từ giã cõi đời, tin rằng người đầu tiên cảm nhận được sự khác thường chắc chắn không ai khác ngoài tôi." Người đàn ông nghe vậy khẽ cười mấy tiếng, không phải vì đồng tình với quan điểm của đối phương mà là vì bất lực, rồi lắc đầu, tỏ ý không thể đồng tình với sự an ủi như vậy. "Có lẽ khi bí ẩn được vén

mở hoàn toàn, tôi sẽ kể cho anh nghe mọi chuyện; nhưng bây giờ nói về chủ đề này còn quá sớm." Nói rồi đứng dậy, "Còn về vấn đề anh đang đối mặt... cố gắng dùng cách giữ tôi lại để lấy manh mối không phải là hành động khôn ngoan.

Thực tế, những nghi vấn về quỹ đạo vận mệnh của chính tôi cũng đang làm tôi bối rối, vẫn chưa có câu trả lời rõ ràng.

Cho nên đừng phiền não vì chuyện này nữa, gánh nặng trên vai anh đã đủ nặng rồi." Nói xong liền xoay người từ từ đi về phía xa, để lại một bóng lưng cô độc mà kiên định, dần dần mờ đi trong đêm tối. "Anh có thể ít nhất nói cho tôi biết một chuyện được không?" Giọng Trần Mộc mang theo một sự gấp gáp và lo lắng, gần như là hét về phía người đối diện.

Người đó dừng bước, từ từ quay đầu lại, ánh mắt như băng giá nhìn chằm chằm vào Trần Mộc.

Không khí dường như có một chút căng thẳng và áp bức, Trần Mộc cảm thấy tim mình đập nhanh bất thường, dường như giây tiếp theo có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Người đó im lặng vài giây, như đang suy nghĩ nên trả lời thế nào cho phải, trong mắt thoáng qua một tia do dự khó nhận ra, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ kiên nghị. "Tại sao anh phải vào trong cánh cửa đồng đó?" Trần Mộc truy vấn gắt gao, không muốn bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nhỏ nào trong hành động của đối phương, giọng điệu vừa có sự khó hiểu lại vừa có sự lo lắng.

Nghe câu hỏi này, đối phương dừng mọi động tác, chìm vào suy tư ngắn ngủi.

Xung quanh tĩnh lặng đến mức chỉ có tiếng gió thổi cát sỏi lạo xạo vang vọng trong không khí.

Hồi lâu, anh ta mở miệng nói: "Tôi chỉ đang làm những việc mà Uông Tàng Hải đã làm năm đó." Cái tên Uông Tàng Hải như một chiếc chìa khóa, tức thì mở ra chiếc hộp ký ức trong đầu Trần Mộc, vô số truyền thuyết và sự kiện bí ẩn lướt qua trong đầu.

Nhưng anh vẫn không hiểu, điều này và việc tiến vào cửa đồng rốt cuộc có liên quan gì? "Vậy anh đã thấy gì ở trong đó?" Trần Mộc truy hỏi, ánh mắt tràn đầy mong đợi, "Đằng sau cánh cửa khổng lồ đó, rốt cuộc là một nơi như thế nào?" Anh ta khẽ lắc đầu, như thể không biết dùng lời nào để diễn tả những điều không thể tin nổi mà mình đã trải qua.

Tiếp đó xoay người dùng tay nhẹ nhàng phủi những hạt bụi còn sót lại trên người, rồi nhìn về phía chân trời xa xăm, dùng một giọng điệu vừa xa vời lại vừa sâu thẳm nói với Trần Mộc: "Bên trong, tôi đã chứng kiến bí ẩn cuối cùng của vạn vật... nơi tận cùng thực sự." "Tận cùng?" Đối với câu trả lời mơ hồ nhưng lại đầy hấp dẫn này, Trần Mộc tỏ ra khá mông lung.

Ngay khi anh còn muốn hỏi thêm, người đó lại đột nhiên mỉm cười nhạt với anh, và vẫy tay ra hiệu không cần nói nữa. "Ngoài ra, anh phải nhớ," anh ta nói, "Dù thế nào đi nữa, trong những ngày sắp tới, sẽ có người đứng về phía anh để ủng hộ anh." Nói xong những lời này, anh ta liền từ từ rời khỏi mảnh đất đầy gió cát này, để lại một người trẻ tuổi đang ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ một mình — chính là Trần Mộc.

Nhìn bóng anh ta đi xa dần cho đến khi biến mất, Trần Mộc bất lực nằm vật xuống đống cát mềm mại ấm áp nhưng lại khiến người ta ngột ngạt, cảm nhận nhiệt độ do mặt trời mọc mang lại, lòng đầy bối rối và giằng xé.

Áp lực mạnh mẽ đột ngột và vô cớ này khiến đầu anh đau như búa

bổ, gần như không thể suy nghĩ bất cứ điều gì...

Cho đến sáng hôm sau khi đoàn xe lại lên đường, họ đã hoàn toàn rời khỏi ngôi làng nhỏ yên tĩnh và hẻo lánh tên là Lan Thác.

Cùng với bánh xe lăn bánh tiến về phía trước, cảnh sắc xung quanh ngày càng hoang vắng, trước mắt chỉ có một bãi sa mạc Gobi rộng lớn liên miên bất tận, không một chút sức sống — đây là khu vực không có bất kỳ dấu hiệu nào trên bản đồ, vắng bóng người...

Nói cách khác, nơi đây ngay cả những con đường mòn cơ bản cũng không có.

Bánh xe của đoàn xe đang lăn qua mảnh đất mà mấy chục năm, thậm chí cả trăm năm không có người đặt chân tới, hoang vắng, nguyên sơ và đầy rẫy những điều chưa biết.

Điều kiện đường xá tồi tệ hơn nhiều so với tưởng tượng, mỗi tấc đất đều đầy rẫy những nguy hiểm và gian nan không thể lường trước.

Những chiếc xe được gọi là xe việt dã này, trong điều kiện khắc nghiệt như vậy cũng chỉ có thể từ từ tiến lên, từng bước thận trọng, như thể mỗi bước tiến lên đều là một sự khiêm tốn và thỏa hiệp với thiên nhiên.

Bởi vì không ai có thể đoán trước được, ở những nơi bị cát bụi che lấp sâu trong sa mạc Gobi liệu có những tảng đá ẩn giấu hay những cái hố lớn khó nhận ra đang chờ đợi những nhà thám hiểm bất cẩn.

Định Chủ Trác Mã dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, nương theo những tảng đá đã trải qua vô số lần phong ba bão táp nhưng vẫn sừng sững không đổ, cùng với những thung lũng gần như đã khô cạn, chỉ có thể lờ mờ nhận ra dấu vết để làm cột mốc dẫn đường.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là cả đoàn xe phải di chuyển gần

sát vách núi dốc đứng và đầy hiểm nguy.

Chương 1281

Ánh nắng chói chang như ngọn lửa vô tình chiếu rọi lên đầu mỗi người, cộng thêm độ cao khiến không khí loãng làm tăng bức xạ tia cực tím, lại thêm cảm giác khó chịu do con đường cực kỳ gập ghềnh xóc nảy, rất nhanh đã bào mòn hết sự tò mò và phấn khích thám hiểm ban đầu của mọi người, thay vào đó là sự mệt mỏi và bất lực.

Mấy người vốn hăng hái muốn đua tốc độ khoe mẽ, giờ đây ai nấy đều bị cái nóng thiêu đốt đến phờ phạc, mặt mày trắng bệch như giấy, ngay cả sức để nói cũng không có.

Cuối cùng tất cả mọi người chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo vệt bánh xe phía trước, cẩn thận từ từ nhích lên.

Trong những hoạt động với mục tiêu thám hiểm những điều chưa biết hoặc khai thác tài nguyên như thế này, việc đến sa mạc hoặc sa mạc Gobi là một trải nghiệm hoàn toàn khác so với việc đi sâu vào rừng rậm hay vượt qua đại dương bao la.

Hai môi trường sau tuy cũng hiểm trở khôn lường, nhưng vẫn còn giữ lại một số thứ mà sinh mệnh có thể dựa vào: rừng rậm um tùm có thể cung cấp nơi trú ẩn, quả dại phong phú có thể dùng để lấp đầy bụng đói; giữa đại dương rộng lớn cũng có cá tôm để săn bắt giải khát.

Nhưng trong sa mạc, nhìn ra xung quanh chỉ có cát vàng mênh mông vô tận.

Dù bạn có kỹ năng sinh tồn cao đến đâu, ở đây e rằng cũng rất khó tìm được dù chỉ một giọt nước trong hay một miếng thức ăn lót dạ để duy trì sự sống.

Chính vì thực tế như vậy, phần lớn các sa mạc Gobi rộng lớn

chưa bị con người thuần hóa và kiểm soát mới có một cái tên chung — vùng đất chết.

Nhóm người của A Ninh trước đây chưa từng tham gia nhiệm vụ khảo sát trong môi trường khắc nghiệt cực đoan như thế này, cho nên khi gặp phải tình huống khó khăn vượt ngoài dự kiến như vậy cảm thấy bất lực và thất bại thực ra cũng là điều có thể đoán trước, nằm trong lẽ thường.

Trần Mộc cũng bị ánh nắng gay gắt chiếu đến choáng váng, mồ hôi không ngừng lăn dài trên trán, làm ướt đẫm mái tóc bết vào trán.

Ánh mắt anh xuyên qua đôi mắt khép hờ, nhìn ra ngoài là bụi vàng cuồn cuộn, như một con quái vật khổng lồ đang lặng lẽ rình mò, có thể nuốt chửng họ bất cứ lúc nào.

Hoàn cảnh này khiến Trần Mộc bất giác nảy sinh ý định rút lui, sâu trong lòng dường như có một giọng nói đang thúc giục anh mau chóng rời khỏi mảnh đất cằn cỗi này.

Tuy nhiên, tin tức mà Định Chủ Trác Mã truyền đạt cho Trần Mộc và Muộn Du Bình tối qua lại như một sợi xích vô hình, trói chặt quyết tâm muốn trốn chạy.

Tin tức đó như một tảng đá nặng trĩu đè lên tim anh, buộc anh dù thế nào cũng phải cắn răng kiên trì.

Mỗi khi nhớ lại nội dung của tin tức đó, một nỗi sợ hãi và nặng nề khó tả lại lập tức bao trùm toàn thân, khiến anh gần như không thở nổi.

Nó ở ngay trong các người.

Một câu nói ngắn gọn, vang vọng trong đêm tối tĩnh lặng, khuấy động từng lớp sóng.

Nó là ai?

Câu hỏi này dường như đã trở thành một bí ẩn, khắc sâu vào lòng mỗi người.

Dựa trên ghi chép trong sổ tay của Văn Cẩm, sự tồn tại của "nó" dường như là đối tượng mà họ đã trốn tránh và tìm kiếm suốt hơn hai mươi năm qua.

Vậy "nó" rốt cuộc là gì?

Tại sao lại dùng chữ "nó", mà không phải là "cô ấy/anh ấy" mang tính người hơn?

Đằng sau sự lựa chọn này ẩn giấu bí mật gì?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Mộc dâng lên từng đợt hơi lạnh, có lẽ thân phận của "nó" không phải là người bình thường... suy đoán này không nghi ngờ gì khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Khi đội ngũ lần đầu bước vào bãi sa mạc Gobi hoang vắng, họ đi dọc theo một lòng sông cũ đã khô cạn nhiều năm.

Vốn dĩ, bồn địa Sài Đạt Mộc là một nơi sông ngòi giao nhau, dọc ngang chằng chịt, phần lớn các con sông đều được hình thành từ băng tuyết tan chảy trên dãy núi Đường Cổ Lạp và dãy núi Côn Luân; nhưng những năm gần đây, do ảnh hưởng của biến đổi khí hậu, nhiều con sông lớn từng hùng vĩ đã giảm mạnh lưu lượng nước, thậm chí cạn kiệt hoàn toàn, huống chi là những con lạch nhỏ không đáng kể.

Hiện tại, xe cộ xóc nảy chạy dưới lòng sông, hai bên mọc đầy cỏ ngải cao khoảng nửa người, nhẹ nhàng đung đưa theo gió.

Rất rõ ràng, nơi này đã nhiều năm không thấy một giọt nước chảy qua.

Cứ thế này, e rằng không bao lâu nữa, ngay cả lòng sông cũ với dấu vết lờ mờ này cũng sẽ hoàn toàn biến mất trong sa mạc.

Khi hành trình ba ngày sắp kết thúc, họ sẽ đến điểm cuối cùng của lòng sông.

Ở đó, sa mạc Gobi vốn khô cằn, hoang vu sẽ biến thành một vùng sa mạc đáng sợ hơn.

Nhưng sa mạc trong bồn địa Sài Đạt Mộc không mênh mông vô tận như thế giới bên ngoài tưởng tượng, mà giống như thiên nhiên đã rắc những đốm vàng lên mảnh đất rộng lớn này, điểm xuyết thưa thớt ở trung tâm bồn địa.

Dân du mục bình thường sẽ không bước vào giữa những cụm đồi cát nhỏ bé nhưng ẩn chứa mối đe dọa khổng lồ đó, vì truyền thuyết kể rằng nơi đó có những sinh vật tà ác và bí ẩn sinh sống, ngoài ra, trong sa mạc gần như không tìm thấy bất kỳ loại thực vật xanh nào có thể cung cấp cho gia súc sinh tồn.

Định Chủ Trác Mã nhớ lại: "Chúng ta đi dọc theo con đường này, vòng qua khu vực đầy sương mù phía trước, chính là nơi tôi và đội của Văn Cẩm năm xưa buộc phải chia tay — một cột mốc tự nhiên được tạo thành từ những tảng đá kỳ lạ, hình dáng như một cổng thành nguy nga.

Nó sừng sững trên vách đá hai bên, ngay cả trên mảnh đất biến ảo khôn lường này cũng trông vô cùng nổi bật." Tiếp đó bà giải thích thêm, "Vượt qua 'cánh cửa đá' này đi sâu vào trong, sẽ đến một khu vực càng kỳ ảo và đầy thách thức hơn.

Nơi đó hội tụ biển sa mạc rộng lớn vô tận, những hồ nước nội địa sóng biếc dập dờn nhưng đầy hiểm nguy và những vùng đất ngập mặn trắng xóa phản chiếu ánh sáng chói mắt, những yếu tố này đan xen quấn lấy nhau, khiến toàn bộ địa hình ngày qua ngày đều có những thay đổi nhỏ nhưng đủ để khiến người ta khiếp sợ." Ngay cả những người dẫn đường bản địa kinh nghiệm nhất cũng thường bó

tay chịu trói khi đối mặt với tình cảnh này, không dám mạo hiểm dấn thân.

Tuy nhiên, đối với đám người A Ninh, nhờ có sự hỗ trợ của hệ thống định vị GPS, ít nhất họ không cần quá lo lắng về nguy cơ lạc đường.

Mặc dù suốt chặng đường, Trát Tây luôn không ngừng nhắc nhở mọi người bên cạnh: "Tuyệt đối đừng hoàn toàn dựa dẫm vào công cụ khoa học kỹ thuật!

Đặc biệt là khi ở trong môi trường có chênh lệch nhiệt độ lớn, bất kỳ máy móc nào cũng có khả năng xảy ra sự cố.

Giống như nơi này hiện tại, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm có thể lên tới khoảng năm mươi độ C, đây chắc chắn là một thử thách khắc nghiệt đối với hầu hết các thiết bị điện tử." Sau hai ngày liên tục lái xe theo hướng dòng chảy, một trận cuồng phong bất ngờ ập đến, phá vỡ hành trình yên tĩnh của họ.

Nếu đang ở giữa một sa mạc rộng lớn không có vật che chắn, cơn bão mạnh mẽ mang theo cát sỏi li ti này tuyệt đối là một trong những tín hiệu nguy hiểm chết người.

Nhưng may mắn là hiện tại họ vẫn đang di chuyển trên mặt đất tương đối vững chắc, vì vậy rắc rối lớn nhất mà cơn gió lốc gây ra chỉ giới hạn ở cát bụi bay mù mịt khắp trời.

Để ngăn chặn việc đoàn xe bị lạc nhau hoặc xảy ra va chạm do tầm nhìn không rõ, các tài xế buộc phải tăng khoảng cách ngang giữa các xe lên hơn trăm mét và giảm tốc độ xuống mức thấp nhất.

Tuy nhiên, dù đã áp dụng chiến lược lái xe thận trọng như vậy, dưới áp lực của môi trường tự nhiên khắc nghiệt, họ vẫn nhanh chóng đạt đến trạng thái giới hạn.

Khi lớp bụi vàng cuồn cuộn bên ngoài cửa sổ che khuất tia sáng cuối cùng, bên tai ngoài tiếng gào thét ra thì không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, thậm chí bộ đàm cũng bắt đầu chập chờn rồi mất hẳn chức năng liên lạc — lúc này, tất cả mọi người dường như bị bao trùm trong một vực sâu tối tăm chết chóc, không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Người đàn ông Caucasian vẫn không từ bỏ hy vọng, ánh mắt hắn kiên định và quyết liệt.

Tuy nhiên, theo thời gian, bão cát ngày càng hung hãn, chiếc xe dường như hoàn toàn mất kiểm soát phương hướng, đến nỗi cả nhóm Trần Mộc bắt đầu nghi ngờ liệu xe có còn đang chạy hay không, hoặc căn bản là không biết đang đi về hướng nào.

Bất đắc dĩ, người đàn ông trên ghế lái chỉ có thể chọn cách dừng cỗ máy sắt bị gió mưa vùi dập này lại, điều chỉnh đầu xe quay ngang hướng gió, cố gắng giảm thiểu cơ hội cát vàng bay vào động cơ, đồng thời cũng chuẩn bị cho một cuộc chờ đợi dài đằng đẵng có thể phải đối mặt.

Lúc này, thế giới bên ngoài đã biến thành một vùng hỗn mang, sức gió mạnh mẽ và luồn lách khắp nơi khiến chiếc xe dù đứng yên cũng không ngừng rung lắc, giống như một con thuyền lá bị cuốn vào giữa biển cả cuồng nộ, chông chênh nguy hiểm.

Mỗi một tấm kính cửa sổ đều phải chịu đựng sự va đập dữ dội từ những hạt cát li ti bay tới từ bốn phương tám hướng, phát ra từng tràng âm thanh chói tai khó chịu.

Điều đáng lo ngại hơn là, trong hoàn cảnh như vậy, họ đã hoàn toàn mất liên lạc với các thành viên khác trong đoàn xe, cảm giác bị cô lập không nơi nương tựa giống như thấm sâu vào tận xương tủy khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Trần Mộc áp chặt mặt vào tấm kính chắn gió đang rung nhẹ, cố gắng tìm kiếm một cảnh tượng nào đó có thể khiến mình an tâm, nhưng chỉ thấy bên ngoài là một đám bụi đen cuồn cuộn như vô tận, che trời lấp đất — rõ ràng đó là hiệu ứng thị giác do bão cát dày đặc đến một mức độ nhất định gây ra, chứ không phải bóng tối bình thường khi màn đêm buông xuống.

Tình trạng cực kỳ ngột ngạt và bất lực này kéo dài gần một khắc đồng hồ, cơn thịnh nộ của tự nhiên vốn đã giảm đến mức có thể miễn cưỡng mở mắt nhìn rõ cảnh vật trong phạm vi vài mét xung quanh bỗng nhiên tăng cường trở lại đến một mức độ chưa từng có.

Chỉ thấy một trận gió mạnh thổi qua, toàn bộ chiếc SUV vậy mà lại đột ngột rung lên mấy cái như thể sắp bị nhổ bật khỏi mặt đất.

Chương 1282

Người đàn ông ngồi trên ghế lái lộ rõ vẻ kinh hãi chưa từng thấy, quay đầu nhìn sang Trần Mộc hỏi: "Anh bạn, anh từng gặp cảnh tượng thế này chưa?" Đối mặt với sự hoảng loạn không hề che giấu trong mắt đối phương, trong lòng Trần Mộc tuy cũng đầy căng thẳng và bất an, nhưng vẫn cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh để an ủi: "Làm sao có thể chứ, yên tâm đi, với trọng lượng của chiếc Land Rover chúng ta, chắc chắn đủ để chống lại mọi thứ." Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng "bốp" trầm đục vang lên cùng với sự rung chuyển dữ dội của thân xe — một vật nặng nào đó đang va mạnh vào một bên xe!

Ngay sau đó, tiếng còi báo động chống trộm chói tai cũng bị kích hoạt bất ngờ, tức thì vang vọng khắp vùng đất vàng mênh mông này… Trần Mộc tưởng rằng có chiếc xe phía sau vì tầm nhìn bị cản trở nên vô tình đâm phải họ, trong lòng lập tức dâng lên một nỗi căng thẳng và sợ hãi.

Hắn vội vàng áp mặt vào cửa sổ, cố gắng nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Người Caucasian bên cạnh cũng cảm thấy bất an, nhanh chóng ghé sát lại, cùng nhau nhìn ra ngoài.

Lúc này, thế giới bên ngoài bị bóng tối vô biên bao trùm càng thêm đậm đặc, dường như ngay cả ánh sao cũng bị nuốt chửng hoàn toàn.

Tuy nhiên, do bão cát mang theo đều là các hạt rắn, mỗi khi những hạt nhỏ và thô ráp này bay qua một vật thể, chúng sẽ phác họa ra một đường nét mờ ảo nhưng rõ ràng.

Nếu thực sự có xe khác đến gần lúc này, lẽ ra phải thấy được hai

vệt đèn pha sáng rực xé toang màn đêm.

Thế nhưng, điều kỳ lạ là xung quanh không hề có một chút dấu vết nào của xe cộ qua lại.

Sự tĩnh lặng đến vô thanh này khiến Trần Mộc cảm thấy có gì đó rất không ổn, ngay khi hắn còn đang chìm trong sự tò mò và lo lắng về những điều chưa biết, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Chỉ thấy người Caucasian bên cạnh đột ngột đứng bật dậy khỏi ghế, một tay níu lấy cánh tay hắn, rồi chỉ ra phía cửa sổ bên kia.

Nhìn theo hướng tay người đó, ở nơi bụi bặm dày đặc bên ngoài tấm kính kia, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng đen có hình thù kỳ quái và di chuyển chậm chạp!

Qua tấm kính xe gần như mờ đục vì bám đầy bụi đất, có thể thấy sinh vật không rõ đó đang ngày càng tiến lại gần họ.

Mặc dù nó bị một lớp màn xám dày che phủ khiến toàn bộ đường nét cơ thể trông khá mơ hồ, nhưng từ hình dáng đại khái, trông giống như một con người… Nhưng trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt đến cực đoan như vậy, ai dám mạo hiểm ra ngoài?

Trừ phi kẻ đó đã hoàn toàn từ bỏ ý định sống sót… Hai người còn chưa kịp hoàn hồn sau cơn kinh hãi, sinh vật kỳ dị đó lại từ từ giơ tay phải lên, dường như muốn tìm cách mở cánh cửa thoát hiểm bên trong chiếc xe việt dã kiên cố này!

Tuy nhiên, sự thật chứng minh, việc cố gắng đột phá trong tình huống này hoàn toàn là chuyện viển vông — dù đẩy thế nào, thiết kế kín kẽ của xe khiến bên ngoài không thể nào lay chuyển được kết cấu bên trong dù chỉ một phân.

Tiếp theo, một cảnh tượng còn khiến tim người ta đập thót hơn đã

xảy ra: khi một đôi bàn tay lạnh lẽo cứng ngắc chạm vào khung kim loại lạnh băng, toàn bộ thân xe dường như cũng khẽ rung lên.

Ngay sau đó, một khuôn mặt trắng bệch đeo kính chắn gió xuất hiện trước mặt mọi người — tuy không nhìn rõ ngũ quan biểu cảm, nhưng qua ánh sáng yếu ớt từ thiết bị chiếu sáng bên trong xe Land Rover phản chiếu ra, vẫn có thể phân biệt rõ ràng bên dưới chiếc mặt nạ đó ẩn giấu một bộ dạng khiến người ta sởn gai ốc đến nhường nào… Trần Mộc nhận ra ngay, đó là loại kính chắn gió mà nhóm A Ninh được trang bị.

Tim hắn đập thót một cái, sau đó thở phào nhẹ nhõm, thầm lẩm bẩm trong lòng: Rốt cuộc là thằng khốn nào, trời bão cát lớn thế này mà còn dám xuống xe?

Chẳng lẽ chiếc xe suýt đâm vào chúng ta lúc nãy là của hắn?

Người bên ngoài cửa sổ cũng nhận ra động tĩnh bên trong xe, bắt đầu gõ vào cửa kính, dùng sức chỉ vào cánh cửa đang mở, dường như đang thúc giục họ mau ra ngoài.

Trần Mộc nhìn qua kính chắn gió ra ngoài — cát vàng bay mù mịt khiến hắn gần như không thấy được gì ở phía trước dù chỉ cách một thước, bên tai ngoài tiếng gió gào thét thì không còn âm thanh nào khác.

Hắn không khỏi thầm chửi trong lòng: "Lão tử đây đếch thèm!

Thời tiết này ai muốn ra ngoài chịu tội chứ?".

Nhưng ý nghĩ vừa nảy ra, Trần Mộc kinh ngạc nhận thấy phía ghế phụ cũng có bóng người lay động, hóa ra lại có một người nữa đang đứng ở đó, dùng đèn pin chiếu vào cửa sổ, và cũng đang điên cuồng đập cửa cố gắng thu hút sự chú ý của người trong xe.

Rõ ràng đây không phải là người tốt bụng tình cờ đi ngang qua hay

chỉ đơn thuần là để chào hỏi; cả hai bên đều rất cấp bách hy vọng có thể nhanh chóng tiếp xúc trao đổi với nhau.

Biểu hiện bất thường này khiến Trần Mộc, người vốn chỉ tò mò tại sao lại có người dừng lại dưới điều kiện khắc nghiệt như vậy, nhận ra sự việc có thể không đơn giản.

Một cảm giác bất an mơ hồ nhưng mãnh liệt dần lan tỏa, Trần Mộc mơ hồ cảm thấy dường như đã có chuyện khẩn cấp xảy ra, thậm chí có thể là tình huống cần mình ra tay tương trợ.

Xét đến tình huống này, hắn vội vàng tìm chiếc áo choàng và kính chắn gió đã chuẩn bị từ trước khi sắp xếp đồ dự phòng để trang bị, còn người Caucasian bên cạnh cũng nhanh chóng tìm ra hai chiếc đèn pin, vặn sáng lên rồi đưa cho người đồng đội đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hai người nhìn nhau, hít một hơi thật sâu, rồi gần như đồng thời dùng sức đẩy cánh cửa xe đã trở nên nặng trịch.

Kèm theo một tiếng "bốp" trầm đục, một luồng khí mạnh mẽ mang theo vô số hạt cát cuốn tới, suýt chút nữa đã thổi bay Trần Mộc, người còn chưa kịp phòng bị, trở lại vào trong xe.

May mà đã có phòng bị từ trước, ngay trước khi lực phản chấn mạnh mẽ sắp đóng sập cửa xe, hắn lập tức dùng chân chặn lại cánh cửa sắp đóng, mới miễn cưỡng giữ vững được thân mình và duy trì được lối đi an toàn nhỏ bé hiếm thấy này.

Lần thứ hai, hắn dùng hết sức lực toàn thân, cúi đầu mới miễn cưỡng chui ra khỏi cửa xe.

Một đôi tay thô kệch từ bên ngoài nắm chặt lấy hắn, kéo cả người hắn ra ngoài.

Còn người Caucasian xuống xe ở phía bên kia thì trông còn thảm hại hơn, hắn vừa mới ló đầu ra đã bị gió mạnh thổi ngã sõng soài trên

đất.

Tiếng chửi bới của hắn ngay lập tức bị cơn bão dữ dội cuốn đi xa cả chục mét, gần như khó mà phân biệt được.

Xung quanh là tiếng gió gầm rú, xen lẫn tiếng những hạt cát nhỏ va chạm vào nhau.

Âm thanh này nghe tuy không quá lớn, nhưng lại có thể át đi mọi âm thanh khác, bao gồm cả tiếng thở yếu ớt và dồn dập của mấy người họ.

Hai chân vừa chạm đất, giẫm lên mặt đất Gobi cứng rắn và thô ráp, Trần Mộc lập tức nhận ra có điều không ổn.

Địa thế dường như cao lên một cách khó hiểu?

Hắn gắng sức khom người để giữ thăng bằng không bị gió lốc thổi ngã, đồng thời nhanh chóng bật đèn pin trong tay chiếu về phía chiếc xe vừa rồi còn đang chìm dần.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn chết lặng — trời ơi, một nửa bánh xe đã hoàn toàn lún sâu vào bãi cát mềm và biến mất!

Toàn bộ chiếc xe nghiêng một góc đến ba mươi độ đáng kinh ngạc, phần đuôi xe càng chìm hẳn vào lớp cát lún dưới lòng sông đang không ngừng chuyển động và thay đổi hình dạng, dường như đang bị vùng đất quỷ dị này nuốt chửng từng chút một.

Tệ hơn nữa, thân xe vẫn đang từ từ chìm xuống, rõ ràng đây không phải là một hố cát hay dốc đất bình thường, mà là một đụn cát lún ẩn giấu cực sâu và vô cùng nguy hiểm!

Không có phương tiện giao thông đáng tin cậy, đồng nghĩa với việc cơ hội sống sót lại giảm đi một bậc.

Nỗi sợ hãi và bất lực như những ngón tay lạnh lẽo siết chặt lấy

trái tim Trần Mộc.

Bất chấp nguy hiểm, hắn lao lên phía trước cố gắng dùng tay không dịch chuyển chiếc ô tô bị mắc kẹt, hy vọng có thể đẩy nó ra khỏi cạm bẫy.

Nhưng vừa đặt chân lên mặt cát trông có vẻ tĩnh lặng nhưng thực chất đầy rẫy nguy cơ, lòng bàn chân dường như bị một lực hút bí ẩn kéo giật, cả nửa thân dưới chìm xuống trong nháy mắt, và cảm giác có một xoáy nước vô hình đang ra sức muốn nuốt chửng cả người mình xuống lòng đất sâu… Nhận ra tình hình vô cùng nguy cấp, Trần Mộc nhanh chóng nhảy ra khỏi khu vực cát lún này.

Cùng lúc đó, người từng đập cửa sổ xe họ cầu cứu ở gần đó thấy vậy vội vàng chạy tới ngăn cản người đồng đội đã mất kiểm soát tiếp tục mạo hiểm, khó khăn dùng cử chỉ tay để truyền đạt thông tin: từ bỏ mọi ảo tưởng về chiếc xe đi, ở lại thêm một lát nữa ngay cả chúng ta cũng sẽ trở thành một phần vĩnh cửu của sa mạc này.

Anh ta quấn người rất kỹ, gần như được bao bọc bởi một chiếc áo choàng dày.

Trần Mộc có thể thấy miệng anh ta ẩn dưới lớp vải sẫm màu, khẽ mấp máy, dường như đang nói gì đó.

Trần Mộc biết anh ta đang cố gắng giao tiếp điều gì đó, nhưng tiếng gầm rú xung quanh lại khiến mọi thứ trở nên mờ mịt, khiến hắn hoàn toàn không nghe được lời của đối phương.

Thân phận của người bí ẩn này khiến trong lòng Trần Mộc nảy sinh một tia nghi hoặc và tò mò, nhưng rõ ràng bây giờ không phải là lúc để thảo luận về thân phận của nhau.

Cử chỉ tay của đối phương rất dứt khoát và trực tiếp, điều này khiến Trần Mộc nhận ra thông tin anh ta truyền đạt hẳn là cực kỳ quan

trọng.

Vì vậy, sau khi xác nhận mình đã hiểu, Trần Mộc gật đầu, cố gắng dùng ngôn ngữ ký hiệu để hỏi đối phương bước tiếp theo họ nên đi đâu.

Người đó hơi nghiêng người về phía trước, ngón tay chỉ về phía sau chiếc xe của Trần Mộc — nơi cất giữ tất cả các thiết bị và vật tư cần thiết.

Chương 1283

Qua một loạt động tác tay ngắn gọn mà mạnh mẽ, người đó biểu đạt ý "mang theo những vật dụng cần thiết, chuẩn bị hành động".

Ngay sau đó, anh ta lại làm một động tác hai tay đồng thời hướng về phía trước, đây là ký hiệu thường dùng giữa các thợ lặn, có nghĩa là "tìm kiếm" hoặc "thăm dò".

Từ tín hiệu như vậy xem ra, phần lớn những người trong xe rất có thể vẫn chưa nhận ra nguy hiểm đang đến gần — đoàn xe Land Rover sang trọng mà họ đang ngồi đã bất tri bất giác đi vào một cạm bẫy tự nhiên khổng lồ: sa mạc đang dịch chuyển đủ sức nuốt chửng những chiếc xe sang trọng đáng giá này không một dấu vết.

Đối mặt với tình huống nguy cấp như vậy, thời gian trở nên đặc biệt quý giá, Trần Mộc không nói nhiều lời vô nghĩa, lập tức dùng ngón cái và ngón trỏ làm một ký hiệu hình tròn để đáp lại.

Tiếp đó, hắn nhanh chóng quay người chạy về phía đuôi xe mở cốp sau, và lấy ra một bộ dụng cụ sinh tồn của riêng mình.

Do kết cấu thân xe bị hư hại ở một mức độ nhất định, quá trình mở cốp còn tốn nhiều sức lực hơn, khiến Trần Mộc vốn luôn nhanh nhẹn cũng không khỏi phải khom lưng mới có thể hoàn thành thuận lợi nhiệm vụ này.

Giờ phút này, cả thế giới dường như bị nhấn nút tắt tiếng, bên tai chỉ còn lại tiếng ù ù liên tục; môi trường xung quanh hiện ra một sự tĩnh lặng dị thường, giống như một bộ phim cũ không tiếng nhưng đầy căng thẳng đang từ từ chiếu trước mắt.

Khi hắn cuối cùng đóng cốp sau lại và quay người, phát hiện vị trí vừa rồi lại xuất hiện một cái hố không nhỏ, giống như có một sinh

vật khổng lồ nào đó vô tình va quệt vào.

Nhớ lại sự rung động bất thường đã trải qua trong quá trình lái xe vừa rồi, Trần Mộc vô thức bật đèn pin trong tay lên soi xét khắp nơi, nhưng nơi ánh sáng chiếu tới ngoài một vài hạt bụi nhỏ ra thì không có gì khác thường.

Ngay khi hắn chuẩn bị điều tra thêm, một tiếng gọi gấp gáp vọng lại từ không xa, rõ ràng là người đồng đội tên Caucasian trong đội đang nhắc nhở mình nên nhanh chóng rời khỏi vùng đất nguy hiểm này.

Trần Mộc thu liễm tâm thần, nghĩ thầm có lẽ là một hòn đá bị gió thổi tới va vào thứ gì đó.

Hắn đi theo sau mấy bóng người mờ ảo, co người lại cẩn thận đi về phía sau.

Đi được một quãng đường dài và gian nan, Trần Mộc ước chừng trong lòng khoảng tám mươi mấy mét, nhưng thực tế có thể còn xa hơn nhiều.

Trong môi trường tối đen như mực, gió gào thét, mỗi bước đi của họ đều như đi trên băng mỏng.

Cuối cùng, ở phía trước không xa, họ nhìn thấy ánh đèn yếu ớt của một chiếc xe khác.

Chiếc xe đó đã nghiêng ngả một nửa trên mặt đất, dường như bị một lực lượng vô hình nào đó cưỡng ép lật đổ.

Họ vội vàng tiến lên kiểm tra, phát hiện khoang lái của chiếc xe này không một bóng người.

Tìm kiếm theo hướng xe nghiêng khoảng mười mấy mét, quả nhiên tìm thấy mấy hành khách đang chật vật trốn thoát.

Trong số đó có một người không may làm mất kính bảo hộ, trong cơn bão cát dữ dội này mất đi sự bảo vệ thị lực, mắt bị lọt vào rất nhiều hạt cát, đau đến mức hét lên thảm thiết.

Để giảm bớt nỗi đau cho anh ta và ngăn tình hình trở nên tồi tệ hơn, Trần Mộc và những người khác vây thành một vòng, cố gắng hết sức để cản gió thổi, đồng thời dùng khăn mang theo nhẹ nhàng quấn quanh mắt người bị thương.

Mọi người hợp sức dìu người đồng đội này đứng dậy, quyết định nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đang khó khăn bước đi không lâu, trước mắt lại xuất hiện một chiếc xe bị mắc kẹt.

Khác với những lần gặp trước, lần này trong xe lại có ba người đang chăm chú chơi bài!

Đối mặt với tiếng ồn và cảm giác rung động dữ dội đột ngột từ bên ngoài, mấy người này lại chẳng hề để tâm, vẫn chìm đắm trong thế giới nhỏ của riêng mình mà không hay biết gì về sự thay đổi của thế giới bên ngoài.

Trong lúc cấp bách, Trần Mộc nhặt một hòn đá khá to từ dưới đất lên rồi ném mạnh vào cửa sổ xe của đối phương — "Rầm!" Cùng với tiếng vỡ chói tai vang lên, kính cửa sổ xe vỡ tan tành ngay lập tức.

Lúc này, những hành khách mới như bừng tỉnh, nhận ra sự nguy hiểm của môi trường xung quanh.

Chỉ thấy nửa thân xe đã bị luồng khí mạnh hất tung lên lơ lửng trên lòng sông!

Nhanh chóng kéo cửa xe lôi ba kẻ suýt nữa toi mạng này ra khỏi tình thế hiểm nghèo, ngay tại thời khắc sinh tử đó, đột nhiên một cơn bão dữ dội hơn nữa cuốn tới — nơi gió lốc đi qua, ngay cả những

tảng đá lớn trên mặt đất vốn vững như núi Thái Sơn cũng bị cuốn phăng lên không trung một cách tàn nhẫn, bay tứ tán như những viên đạn chết người!

Chỉ cần không may bị nó bắn trúng, nhẹ thì tàn phế trọng thương, kẻ nặng e rằng khó thoát khỏi cái chết...

Tệ hơn nữa, một trong những người bạn vừa thoát khỏi hiểm cảnh xe cộ lại không may gặp nạn lần nữa: kính bảo hộ trên mặt anh ta không may bị một mảnh vỡ bay tới trong lúc xoay tròn tốc độ cao bắn trúng ngay giữa trán, tức thì máu tươi đầm đìa, thảm không nỡ nhìn.

Đối mặt với tình cảnh này, tất cả những người có mặt đều không khỏi kinh hãi; có người đã bắt đầu lo lắng ra hiệu không thể tiếp tục tiến lên nữa, nếu không hậu quả sẽ không thể lường được.

Thế là, trong tình huống không có lựa chọn nào tốt hơn, toàn bộ đội viên chỉ có thể tạm thời từ bỏ kế hoạch hành động đã định, tất cả đều nằm rạp xuống vị trí tương đối an toàn hơn để chờ thời cơ, mong tránh được trận mưa đá kinh hoàng tột độ mà lại không có quy luật nào này...

Mấy người lần lượt lấy đồ vật từ trong trang bị ra.

Trần Mộc cẩn thận lấy ra một hộp cơm inox từ trong ba lô, giơ cao lên trước mặt, hy vọng nó có thể cung cấp cho mình một chút bảo vệ.

Người đồng đội của hắn, một người Caucasian, thì thong thả lấy ra một cuốn «Kinh Thánh» dày cộm từ trong hành lý, đang chuẩn bị mở ra để tìm kiếm sự an ủi về mặt tâm lý, nào ngờ một cơn gió mạnh đột nhiên thổi qua, như một đôi tay vô hình, bất ngờ lật tung cuốn sách, tất cả các trang giấy gần như trong nháy mắt biến thành mảnh vụn, theo gió cát bay đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất ở phương xa.

Lúc này trong tay hắn chỉ còn lại một tấm bìa đen trơ trọi, với vài vết rách.

Thấy cảnh này, Trần Mộc không nhịn được mà phá lên cười ha hả, tiếng cười trong gió lốc nghe có chút a a nhưng vẫn rõ ràng: "Cuốn của anh chắc chắn là hàng lậu!" Tuy nhiên, câu nói này còn chưa dứt, một hòn đá đã gào thét bay tới như một viên đạn pháo, đập mạnh vào hộp cơm của hắn, trong chớp mắt tóe lửa.

Hộp cơm vốn đã bị gió lốc thổi nghiêng ngả lúc này càng khó nắm giữ phương hướng, dưới tác động của gió mạnh bắt đầu xoay tròn, cuối cùng cũng không biết bị cuốn đi đâu.

Trần Mộc tức thì sợ đến trắng bệch cả mặt, lòng còn sợ hãi nghĩ: nếu vừa rồi hòn đá đó đập vào đầu mình, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Theo bản năng, hắn lập tức ôm chặt lấy đầu mình, và cố gắng hết sức hạ thấp cơ thể xuống sát mặt đất, hy vọng có thể thông qua cách này để giảm thiểu khả năng bị tấn công.

Ngay trong tình huống căng thẳng tột độ như vậy, cảnh tượng xung quanh đột nhiên sáng lên.

Ngay sau đó, chỉ thấy một điểm sáng chói mắt và nóng rực từ một bên vị trí của Trần Mộc và mọi người nhanh chóng lướt qua, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta líu lưỡi.

Sự thay đổi đột ngột khiến tất cả mọi người, bao gồm cả Trần Mộc, đều kinh hoàng tột độ, trong lòng đầy rẫy sự không chắc chắn và sợ hãi. "Mẹ kiếp," Trần Mộc thầm chửi trong lòng, "Rốt cuộc là thứ quái gì mà có thể đạt tới tốc độ nhanh như vậy?" Ngay khi mọi người còn chưa hoàn hồn sau cú sốc ban đầu, phía trước lại có ba điểm sáng biến đổi nhanh chóng, và di chuyển nhanh về phía họ, cuối cùng cũng chỉ lóe lên rồi biến mất bên cạnh mọi người.

Và ngay lúc này, trong không khí lan tỏa một mùi khét đặc biệt — Trần Mộc lập tức nhận ra đó chính là mùi của magiê sau khi cháy. "Thì ra đây chính là những quả pháo hiệu bị cuốn vào trong bão." Hắn thầm lẩm bẩm trong lòng.

Một cơn giận dữ không khỏi dâng lên trong lòng Trần Mộc.

Hắn nghĩ thầm, rốt cuộc là thằng khốn nào, là con lợn ngu nào lại dám bắn pháo hiệu ở đầu gió trong thời tiết khắc nghiệt thế này?

Chẳng lẽ sợ bão cát không đủ để giết chết họ, còn muốn dùng lửa thiêu chết họ nữa sao?

Phải biết rằng, những quả pháo hiệu này một khi đã đốt lên, dưới sự trợ giúp của gió mạnh có thể bay với tốc độ hơn một trăm sáu mươi cây số một giờ, cộng thêm nhiệt độ cao trên nghìn độ trên bề mặt của nó, nếu bắn trúng người thì tuyệt đối là chí mạng.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc bình tĩnh lại, hắn nhận ra phán đoán của mình có thể hơi không thỏa đáng.

Những người đồng hành đều đã được huấn luyện chuyên nghiệp và trải qua quá trình tuyển chọn nghiêm ngặt, không đến nỗi làm ra hành vi hoang đường như vậy.

Trên thực tế, trong quá trình thực hiện nhiệm vụ, pháo hiệu là phương tiện cầu cứu cuối cùng, chỉ có thể được sử dụng trong tình huống cực kỳ nguy cấp, hoặc khi khoảng cách giữa hai bên quá xa khiến liên lạc vô tuyến bị mất hiệu lực.

Mà hoàn cảnh hiện tại đã đủ tồi tệ rồi — cát vàng mù mịt che khuất tầm nhìn, thở cũng đã là xa xỉ.

Lúc này lại có đồng đội sử dụng phương thức liên lạc quý giá và bắt mắt như vậy, cho thấy phía trước chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó không ngờ tới!

Chương 1284

Nhìn quanh, biểu cảm trên mặt các đồng đội cũng chứng thực suy đoán của hắn, vì vậy Trần Mộc dứt khoát làm một cử chỉ quyết định: để ba thành viên còn khỏe mạnh đi theo mình để dò xét tình hình.

Nếu phía trước thật sự có chuyện không may, có lẽ còn có thể giành được thời gian cứu viện quý giá cho họ.

Đương nhiên, vào thời khắc sinh tử này, bất kỳ hành động lỗ mãng nào cũng sẽ mang lại rủi ro không thể lường trước.

Ngay khi Trần Mộc vừa chuẩn bị đứng dậy, một hòn đá bất ngờ đập vào vai hắn, cơn đau lập tức nhắc nhở hắn phải giữ đủ cảnh giác.

Bốn người lập tức điều chỉnh vị trí ba lô, ôm chặt trước ngực làm lá chắn đơn giản, và hiệu chỉnh lại la bàn chỉ hướng.

Con đường tiếp theo sẽ đầy rẫy những điều chưa biết, vì vậy mỗi bước đi đều phải cẩn thận, vừa phải cảnh giác với những "cuộc tấn công" mới có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, vừa phải nhanh chóng tiếp cận vị trí cụ thể phóng pháo hiệu để cứu viện đồng đội… Đi được một lúc, cảnh sắc xung quanh dần trở nên mờ mịt, bầu trời cũng dần âm u, khiến việc nhận biết phương hướng trở nên khó khăn hơn.

Trần Mộc và các bạn đồng hành cũng không chắc mình có đi chệch hướng ban đầu hay không.

Tuy nhiên, sau khi họ mệt mỏi đi một hồi lâu, ở một nơi cách đó khoảng một trăm mét, đột nhiên nhìn thấy vài vật thể phản quang — đó là ba chiếc xe đang đậu sát nhau thành một vòng tròn nhỏ, điều này khiến họ cảm thấy vui mừng.

Nhưng rất nhanh họ phát hiện ra những chiếc ô tô này dường như

đã bị bỏ hoang từ rất lâu, xung quanh trống không, không thấy bóng dáng của bất kỳ người sống sót nào.

Mặc dù vậy, vì lý do an toàn, Trần Mộc và đồng đội vẫn cẩn thận kiểm tra tình hình xung quanh một lượt.

Điều đáng ngạc nhiên là, thực phẩm, nước và các vật tư sinh tồn khác cũng như một phần vật dụng cá nhân được cất giữ bên trong những chiếc xe đó đều được bảo quản tốt, không hề có dấu hiệu bị trộm cắp hay phá hoại.

Khi họ quan sát lại lần nữa, họ nhận thấy mấy chiếc xe đó dường như đang từ từ chìm xuống, có thể là do mặt đất không vững chắc.

Để tránh tổn thất tài nguyên, nhóm Trần Mộc nhanh chóng quyết định chuyển tất cả những thứ có thể sử dụng trên xe ra ngoài.

Ngay khi chuẩn bị vào một trong những chiếc xe để tìm kiếm vật tư, một luồng sáng đột nhiên chiếu tới từ xa, đó là quả pháo hiệu quen thuộc xé toang bầu trời, lóe lên rồi biến mất ở một vị trí rất xa.

Lần này hướng bắn pháo hiệu rõ ràng khác với trước đây — từ hướng bắc ban đầu nhìn thấy đã chuyển sang hướng bên trái, và khoảng cách dường như cũng không quá xa.

Sự thay đổi này khiến nhóm Trần Mộc nhận ra, hoặc là lộ trình của chính họ đã bị lệch; hoặc là người bắn tín hiệu cũng đang không ngừng thay đổi vị trí của mình.

Sau khi mang trên lưng những vật tư nặng nề mà quý giá, tuy cơ thể cảm thấy rất vất vả, nhưng đồng thời điều này cũng có nghĩa là thân hình cường tráng hơn sẽ không còn dễ dàng bị gió thổi nghiêng ngả.

Dựa vào cảm giác ổn định tăng thêm này, bước chân của cả đội trở nên vững vàng hơn.

Họ điều chỉnh lại lộ trình mới dựa trên vị trí gần đúng quan sát được lần cuối cùng của quả pháo hiệu, và tiếp tục lên đường tìm kiếm.

Cứ như vậy, bước thấp bước cao giẫm lên lớp cát mềm mại mà tiến lên gian nan, đột nhiên, một bóng dáng khổng lồ lờ mờ xuất hiện phía sau cơn bão cát cuồn cuộn phía trước...

Trong cơn cuồng phong, những hạt cát như có sinh mệnh, tùy ý nhảy múa trên không trung.

Trần Mộc và các đồng đội khó khăn khom người, dìu dắt lẫn nhau, gắng gượng tiến về phía trước trong môi trường gần như ngạt thở này.

Qua lớp sương mù mờ mịt của cát, tầm mắt của họ cuối cùng cũng khóa chặt vào một hình bóng khổng lồ, ngay khoảnh khắc đó, lòng họ đầy kinh ngạc, tất cả đều bất giác dừng bước, quên mất bước tiếp theo nên đi đâu.

Ngay lúc này, người đồng đội đến từ vùng Caucasus bên cạnh đội bắt đầu ra hiệu, ánh mắt đầy nghi vấn, chỉ vào vật thể không rõ đó và hỏi Trần Mộc đây là cái gì.

Trong lòng hắn ta luôn có một suy nghĩ cố chấp — đã ở trên đất Cửu Châu, vậy thì với tư cách là "người địa phương" trong đội, đối với mọi hiện tượng kỳ lạ trên mảnh đất này, lẽ ra phải do Trần Mộc giải thích.

Mặc dù trên thực tế, Trần Mộc đối với cảnh tượng trước mắt cũng hoàn toàn mù tịt.

Trần Mộc bất đắc dĩ lắc đầu, trên mặt thoáng qua một nụ cười khổ, hắn dùng giọng điệu cố gắng bình ổn nhất nói với đối phương: "Đừng ngốc nữa, tôi bây giờ cũng đang rối như tơ vò đây." Mặc dù

miệng nói không sao, nhưng sự bất an và hoang mang trong lòng lại không thể che giấu được.

Phải biết rằng, nếu không phải là thật sự gặp ma, đụng phải một Ultraman rõ ràng đã bước vào tuổi trung niên và thân hình phát phì nghiêm trọng, thì thứ đang hiện ra trước mắt chính là một vách núi cực kỳ khổng lồ và dốc đứng vô cùng.

Và đây chính là điều khiến họ cảm thấy khó hiểu nhất: nơi họ đi qua suốt chặng đường rõ ràng là một vùng sa mạc bằng phẳng không dấu vết, trước đó hoàn toàn không phát hiện ra dù chỉ một chút dấu vết nào về sự tồn tại của khối kiến trúc khổng lồ này.

Vách núi đột ngột xuất hiện như mọc lên từ hư không này rốt cuộc từ đâu ra?

Có phải thật sự giống như trong truyền thuyết, là do tất cả mọi người cùng rơi vào một loại ảo giác nào đó?

Ngay khi trong đầu Trần Mộc nảy ra suy đoán như vậy, hắn lại nhanh chóng phủ quyết nó.

Dù sao thì trong suốt cuộc hành trình, mục tiêu mà mọi người khao khát nhất chính là tìm kiếm những cấu trúc tự nhiên tương tự để tạm thời che chắn ánh nắng chói chang và gió lớn; đặc biệt là khi mặt trời đạt đến thời điểm gay gắt nhất trong ngày, tìm được một nơi có thể tránh nắng nghỉ mát gần như là điều mà mỗi nhà thám hiểm đều mơ ước.

Nhưng nhìn khắp nơi, trên vùng đất Gobi rộng lớn này, nơi có thể đáp ứng điều kiện thực sự quá ít… Tất cả những điều này khiến tình cảnh hiện tại trở nên khó tin hơn.

Nhưng bây giờ cũng không thể lo lắng nhiều như vậy được nữa.

Vách đá khổng lồ trước mắt giống như một bến cảng mà thiên

nhiên cố ý dựng lên cho họ, mang đến một tia hy vọng sống sót giữa thời tiết khắc nghiệt này.

Nghĩ đến những tín hiệu đèn nhấp nháy lúc nãy, rất có thể là thông tin do đồng đội gửi tới để báo rằng đã tìm thấy nơi an toàn, cảm giác bất an trong lòng cũng giảm đi đôi chút.

Trần Mộc là người đầu tiên xông ra khỏi nơi ẩn nấp, chạy về phía vách đá sừng sững, trông có vẻ vô cùng kiên cố.

Mỗi bước chân đều có thể cảm nhận được sự vững chắc của mặt đất, nhưng đồng thời cũng phải cảnh giác với nguy cơ trượt ngã bất cứ lúc nào.

Hắn nhanh chóng phát hiện, khi khoảng cách với vách đá khổng lồ dần thu hẹp, cơn cuồng phong gào thét xung quanh dường như cũng không còn điên cuồng như trước.

Sức lực vì giảm bớt trở ngại mà được phát huy tốt hơn, khiến cả quá trình tháo chạy trở nên thuận lợi hơn.

Ngay khi thể lực sắp chạm đến giới hạn, mấy đốm sáng nhỏ mờ ảo nhưng kiên định đột nhiên hiện ra trước mắt — đó hẳn là tín hiệu an toàn từ đèn pin hoặc đèn chiếu cầm tay của các đồng đội khác?!

Trong chốc lát, niềm vui sướng không lời nào tả xiết, sự mệt mỏi lập tức bị ném ra sau đầu, chỉ muốn nhanh chóng đến được đích đến ấm áp và an tâm đó.

Trần Mộc gần như dùng hết chút sức lực cuối cùng, bất chấp tất cả lao về phía ánh sáng, chân đạp lên lớp cát mềm, cơ thể thỉnh thoảng bị những cơn gió lớn bất ngờ thổi cho lảo đảo.

Nhưng chạy mãi, chạy mãi… cảm giác không ổn ngày càng mãnh liệt, dù đã dốc toàn lực lao về phía trước, mục tiêu dường như vẫn không hề gần lại, cái cảm giác tuyệt vọng "trông núi chạy chết ngựa"

khiến người ta nảy sinh ý định thoái lui.

Lúc này, mồ hôi đã thấm đẫm toàn thân hắn, mỗi hơi thở đều mang theo mùi tanh của sắt, thể lực đang tiêu hao với tốc độ không thể cứu vãn.

"Chết tiệt!

Sao mãi chưa tới?" Hắn thầm rủa rủa số phận tàn nhẫn, đồng thời cũng bất đắc dĩ chậm lại, quay đầu gọi những người khác bên cạnh.

Thế nhưng, khoảnh khắc tầm mắt chuyển ra sau lưng, cảnh tượng hiện ra khiến hắn không khỏi trừng lớn hai mắt — làm gì còn người đồng hành nào nữa!

Chỉ còn lại cát vàng bay mịt mù trời và bóng tối dày đặc bao trùm lấy một mình hắn… Gió ở đây đã không còn hung hãn như lúc nãy, nhưng vẫn mang theo vài phần lạnh lẽo.

Gió xoáy gào thét xung quanh, như một con thú khổng lồ vô hình đang gầm gừ trong bóng tối.

Phía trước chắc chắn có thứ gì đó chắn gió, bởi vì nơi này so với trước đó quả thực yên tĩnh hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, trong lòng Trần Mộc không khỏi dấy lên một tia nghi ngờ — hai người đi theo hắn lúc nãy rốt cuộc đã đi đâu?

Dọc đường tuy họ không nói chuyện nhiều, nhưng ít nhất vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân của nhau.

Nhưng bây giờ, không khí tĩnh lặng đến mức bất thường này khiến hắn không thể không bắt đầu lo lắng: có phải mình đã đi quá vội, bỏ lại hai người đồng đội kia rồi không?

Chương 1285

Hay tình huống còn tồi tệ hơn, liệu có ai đó bất cẩn bị đá bay trúng, bây giờ đang nằm quằn quại cầu cứu ở một góc khuất nào đó?

Nghĩ đến đây, Trần Mộc bất giác tăng tốc, giơ cao đèn mỏ lên soi xét khắp nơi.

Ánh đèn xé toạc bóng tối xung quanh, chiếu sáng con đường phía trước không xa.

Nhưng hắn không nhìn thấy bất kỳ bóng người quen thuộc hay hình bóng di động nào, điều này khiến Trần Mộc cảm thấy một trận hoảng hốt.

Giờ phút này, sâu trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia tự trách, dù sao nếu lúc đó mình chỉ cần phân tâm một chút để ý tình hình phía sau, có lẽ đã không xảy ra cục diện khó xử này.

Nhưng nói thật, việc tiếp tục đi trong thời tiết khắc nghiệt thế này vốn đã là một chuyện vô cùng khó khăn.

Cơn cuồng phong gào thét gần như át đi mọi âm thanh khác, muốn giữ được trạng thái tỉnh táo trong môi trường này đã không dễ dàng gì, huống chi còn phải đồng thời giữ thăng bằng và phân biệt phương hướng.

Do đó, đối với tình cảnh một mình lúc này, tuy khiến Trần Mộc cảm thấy cô độc và bất lực chưa từng có, nhưng hắn cũng hiểu rằng, điều quan trọng nhất bây giờ là nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng.

Dù vậy, khi thực sự ý thức được mình dường như đã trở thành người cô độc, cảm giác sợ hãi đột ngột trào dâng từ đáy lòng vẫn khiến tim hắn đập nhanh hơn vài nhịp.

Trần Mộc hít sâu mấy hơi, cố gắng bình ổn cảm xúc, tự nhủ mình phải kiên cường đối mặt với mọi thử thách chưa biết.

Hắn biết lúc này tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ mà quay lại tìm đồng đội, vì hắn đã hoàn toàn mất đi cảm giác phương hướng đã xây dựng được khi tiến về phía trước.

Việc quay lại một cách mù quáng rất có thể sẽ chỉ khiến tình hình trở nên tồi tệ hơn, thậm chí gây nguy hiểm cho chính mình.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Trần Mộc dứt khoát chọn tiếp tục đi về phía trước.

Hắn nắm chặt nguồn sáng duy nhất có thể dựa vào trong tay — chiếc đèn mỏ yếu ớt nhưng vô cùng quan trọng, mỗi bước đi đều hết sức cẩn thận.

Trong khu vực xa lạ này, mỗi giây mỗi phút có thể quyết định sự sống chết, và việc tiến về phía trước đã trở thành lựa chọn duy nhất khả thi và tương đối lý trí của hắn lúc này.

Trần Mộc thẳng tay ném một túi trang bị nặng trịch xuống đất, mồ hôi từ trán chảy xuống, men theo gò má nhỏ giọt trên mặt đất bụi bặm.

Cái túi này đúng là một gánh nặng lớn trên lưng hắn, không chỉ cồng kềnh đến ngạt thở mà còn nặng đến mức mỗi bước đi đều cảm thấy hai chân đau nhức.

Trang bị của những nhà thám hiểm ngoại quốc này thật sự muôn hình vạn trạng, đầy cá tính: có lần, hắn còn thấy có người kéo theo một cái hòm lớn gần bằng cái khiên — bên trong khảm ảnh gia đình và thú cưng; một người khác thì tay cầm một chồng tài liệu dày cộp, độ dày và trọng lượng có thể sánh ngang với một cuốn danh bạ điện thoại cổ.

Những vật phẩm rườm rà này đối với Trần Mộc đang cấp bách cầu sinh mà nói, quả thực là một tai họa.

Lúc này, hắn không còn bận tâm đến những hành lý thừa thãi này nữa, chỉ mang theo những vật dụng sinh hoạt nhẹ nhàng và quan trọng nhất rồi đi thẳng về phía nơi có ánh sáng yếu ớt le lói ở xa, trong lòng ôm ấp chút hy vọng cuối cùng.

Tuy nhiên, dù bước chân có nhanh đến đâu, tia sáng phía trước trông thì gần mà thực ra xa vời vợi vẫn không hề có ý định tiến lại gần, phảng phất như đang chế nhạo nỗ lực bất thành của hắn.

Sự mệt mỏi tột độ do chạy trong thời gian dài dần dần gặm nhấm tinh thần và ý chí của Trần Mộc, mỗi khi hơi thở trở nên khó khăn hơn, ý định từ bỏ lại lặng lẽ len lỏi vào tâm trí.

Ngay lúc sắp tuyệt vọng, ánh sáng mờ ảo ở xa đột nhiên trở nên mơ hồ hơn, như thể bị một thế lực bí ẩn nào đó can thiệp khiến nó chập chờn không ổn định… Ngay khoảnh khắc Trần Mộc cảm thấy mình sắp kiệt sức ngã xuống, một đôi tay mạnh mẽ đột nhiên vươn ra đỡ lấy cơ thể hắn.

“Không được ngã xuống!” Một giọng nói vang lên trong đầu, chống đỡ chút ý thức còn sót lại của hắn.

Cố gắng mở mắt, qua tầm nhìn mờ ảo, hắn nỗ lực phân biệt môi trường xung quanh, nhờ vào viền kính chắn gió mình đang đeo.

Hắn lờ mờ nhận ra người đến giúp — lại là anh chàng Muộn Du Bình vốn ít nói nhưng hành động nhanh nhẹn, và người bạn cũ Hắc Nhãn Kính luôn nở nụ cười và hành sự quyết đoán.

Người sau lúc này cũng đang đeo một cặp kính bảo hộ màu đen, trông đặc biệt nổi bật trong môi trường tối tăm.

Mặc dù trong lòng đầy những cảm xúc bối rối và cảm kích đan

xen, nhưng Trần Mộc vẫn cố gắng giãy ra, và dùng sức chỉ về phía trước không xa, "Bên kia… ở đó hẳn là có thể tìm thấy vị trí an toàn và thích hợp hơn để nghỉ ngơi tránh nạn…" Lời còn chưa dứt đã bị hai người đồng đội nắm chặt cánh tay, ép phải rẽ sang một con đường khác.

Rõ ràng, trong tình cảnh nguy hiểm tứ bề như vậy, bất kỳ sự chậm trễ nào cũng có thể gây ra những rủi ro không thể lường trước.

Tuy nhiên, khi Trần Mộc nhìn kỹ lại lần nữa, hắn không khỏi sững sờ — trước mắt lại là một khoảng không hư vô.

Ánh đèn phía trước lúc này đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một màu đen kịt, như thể đã bị một thế lực bí ẩn nào đó nuốt chửng, ngay cả bóng dáng khổng lồ lờ mờ trước đó cũng không còn dấu vết, như thể chưa từng tồn tại.

Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính không có bất kỳ phản ứng nào trước sự thay đổi của Trần Mộc, vẫn cứ thế tiếp tục lao về phía trước, kéo theo Trần Mộc nặng gần chín mươi cân.

Trần Mộc để ý thấy Hắc Nhãn Kính đang nắm chặt một khẩu súng tín hiệu, còn hai người họ thì thể hiện thể lực và sức bền đáng kinh ngạc, dù mang gánh nặng cũng không hề giảm tốc.

Rất nhanh, sau khi hồi phục từ cơn hoảng loạn ban đầu, Trần Mộc bắt đầu vùng vẫy, cố gắng dùng hai chân đạp đất, ra hiệu rằng mình có khả năng theo kịp.

Nhận ra điều này, Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính buông tay Trần Mộc ra.

Nhưng ngay khoảnh khắc được tự do, một cảm giác hối hận mãnh liệt tức thì dâng lên trong lòng Trần Mộc: tốc độ di chuyển của hai người bạn này cực nhanh, muốn theo sau họ quả thực là một thử

thách giới hạn.

Để không bị bỏ lại, Trần Mộc chỉ đành nghiến chặt răng, dốc toàn lực chạy, trong lòng thầm thề dù thế nào cũng không thể tụt lại nửa bước.

Dù mệt đến gần như không thở nổi, hắn vẫn kiên trì chạy, cho đến khoảng hai mươi phút sau, trong tầm mắt ngoài hai bóng người đang di chuyển nhanh phía trước ra thì không còn thấy gì khác.

Trong cơn mơ hồ, Trần Mộc nhận ra họ dường như đã chạy lên bờ, và vòng qua một gò đất nhỏ.

Tuy nhiên ngay sau đó, ở khúc cua tiếp theo, hai bóng người màu đen phía trước đột nhiên biến mất.

"Này!

Đợi tôi với!" Trần Mộc lớn tiếng hét lên, nhưng đúng lúc này lại bất cẩn vấp phải một mô đất nhô lên, cả người lập tức mất thăng bằng, ngã lộn nhào mấy vòng, cuối cùng lăn xuống một con dốc.

Trần Mộc vật lộn bò dậy từ mặt đất, hắn khó nhọc nhổ từng chút bùn đất trong miệng ra, bùn đất lẫn với mùi máu tanh khiến hắn buồn nôn.

Môi trường xung quanh dần dần rõ ràng trong mắt hắn, trước mặt lại xuất hiện một con mương sâu hoắm.

Con mương này như một vết nứt bị bàn tay của tạo hóa xé toạc, bên trong chật ních những người đang trú gió.

Khi nhìn thấy một bóng người xa lạ — chính là Trần Mộc vừa rơi vào, những người đó đồng loạt ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn, có người thậm chí còn hơi hé miệng, nhưng rất nhanh lại ngậm chặt lại.

Họ chọn cách co ro dưới đáy con mương sâu hẹp và lạnh lẽo này, như thể đây là nơi cuối cùng có thể khiến họ cảm thấy tương đối an toàn.

Trên đầu, cát bụi bay mù mịt như những con thú dữ cuồng nộ cuốn đến rồi lại vụt đi, mỗi lần lướt qua không chỉ mang theo những hạt cát lạnh buốt, mà còn cả cảm giác tuyệt vọng đến ngạt thở.

Vùng sa mạc Gobi này không phải lúc nào cũng là một cảnh tượng bằng phẳng, rộng mở, ở một số nơi từng có sông chảy qua, đặc biệt là những khu vực ven lòng sông cũ như thế này càng để lại những vết tích sâu cạn, chằng chịt.

Mỗi khi lũ lụt kéo đến, hai bên bờ sẽ hình thành vô số nhánh mương nhỏ, tuy những vết thương tự nhiên này không đáng sợ như trong tưởng tượng, chỉ sâu khoảng hai ba mét, nhưng đối với những người đang cần nơi trú ẩn lúc này, lại là một nơi che chở hiếm có.

Trần Mộc kiệt sức bị mấy đôi tay to khỏe kéo vào một khu vực được cấu tạo đặc biệt sâu hơn.

Đây thực chất là một cái hố tự nhiên nhỏ được hình thành sau khi bộ rễ của một cây hồ dương khổng lồ bị gãy, qua năm tháng trải qua vô số lần mưa gió và nước chảy xói mòn đã biến thành hình dạng ngày nay.

Cây hồ dương kiên cường, dẻo dai, dù thân thể đã bị thời gian vô tình chôn vùi, chỉ còn một phần nhỏ vẫn ngoan cường lộ ra bên ngoài.

Bây giờ, nơi này đã trở thành bến đỗ ấm áp cuối cùng của mọi người.

Mọi người tụ tập ở đây, đốt lên một cái bếp không khói nhỏ, ánh lửa yếu ớt nhưng quý giá đã trở thành thứ duy nhất họ có thể dựa vào.

Chương 1286

Trong không gian nhỏ hẹp này, kỳ diệu thay gần như không cảm nhận được tiếng gió bão gào thét bên ngoài, chỉ có sự yên tĩnh và bình yên bao bọc xung quanh.

Trần Mộc gần như bị lôi vào đây, mặc dù nơi này không rộng rãi, đối với việc đột nhiên có thêm nhiều người rõ ràng có chút chật chội, nhưng họ vẫn cố gắng nhường ra một góc nhỏ cho thành viên mới nghỉ ngơi.

Có người lặng lẽ đưa cho Trần Mộc một bình nước quý giá, như thể đang âm thầm truyền đi một sự cổ vũ và an ủi nào đó.

Trong khu vực an toàn nhỏ bé này, những người vốn trầm lặng bắt đầu nói chuyện khe khẽ, không khí lan tỏa một sự thoải mái hiếm có.

Tuy nhiên, tai Trần Mộc vẫn còn đầy tiếng gió rít vang vọng, nhất thời không thể hoàn toàn hòa nhập vào đám người vừa xa lạ vừa quen thuộc này.

Nhưng hắn biết, ít nhất vào lúc này, hắn đã an toàn.

Sau khi uống vài ngụm nước, Trần Mộc cảm thấy cổ họng khô rát dần biến mất, cả cơ thể cũng hồi phục sinh khí.

Hắn cẩn thận tháo kính chắn gió che mặt, hít một hơi thật sâu không khí mang theo mùi cát bụi, rồi không khỏi than thở: "Ôi, trời đất!" Trên mảnh đất rộng lớn vô tận này, có biết bao nơi phong cảnh hữu tình, tại sao lại chọn đúng nơi này?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cơn gió mạnh này ở lòng chảo Sài Đạt Mộc có lẽ cũng không phải là hiện tượng hiếm gặp?

Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên gặp phải thời tiết khắc nghiệt như vậy.

Trần Mộc nhớ lại thời trẻ mình từng xem một bộ phim tài liệu về hoạt động thăm dò địa chất ở lòng chảo Sài Đạt Mộc, trong đó ghi lại một cảnh tượng còn kinh hoàng hơn: một đội thám hiểm đang cắm trại trên sa mạc Gobi, trước cơn cuồng phong bất ngờ gần như mất hết phương hướng.

Chỉ thấy các đội viên như những con diều đứt dây bị thổi bay lên không trung, còn những trang bị và vật tư vốn được xếp ngay ngắn, trong nháy mắt đã bị thổi bay tứ tán ra xa mười mấy dặm, cảnh tượng khiến người ta kinh hãi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Mộc không khỏi nảy sinh một nghi vấn — tại sao Định Chủ Trác Mã lại không nhắc nhở họ trước?

Theo lý mà nói, đối với những người lớn tuổi sống ở vùng đất hoang vu này, lẽ ra phải có thể dự đoán chính xác được khi nào gió tín phong sẽ đến chứ!

Hơn nữa, dù không phải là người già giàu kinh nghiệm, chỉ cần là người đã ở nơi này một thời gian cũng có thể nắm bắt được một quy luật tự nhiên nhất định.

Lúc này, xung quanh vẫn vang vọng tiếng gió gào thét không ngớt, như thể không bao giờ có ngày dừng lại.

Bên tai còn văng vẳng lời của người dân địa phương: "Ở đây một năm chỉ có hai trận gió lớn, chỉ là mỗi trận kéo dài đến nửa năm." Mỗi khi mùa bão đến, sẽ có những cơn gió mạnh liên tục thổi qua mảnh đất này, dường như muốn xóa sạch mọi dấu vết.

Trần Mộc nhìn cảnh tượng cát vàng bay mù mịt trước mắt, không khỏi kéo chặt cổ áo, trong lòng thầm niệm: "Mong sao nó sớm ngừng

lại, nếu không chúng ta thật sự khó mà thoát thân…" Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính rất nhanh lại rời khỏi không gian chật hẹp này, rõ ràng họ đi tìm những người khác.

Không khí ở đây vô cùng ngột ngạt, mọi người đều bị một phen kinh hãi không nhỏ.

Không có mấy người nói chuyện, đa số đều chọn cách co ro lại với nhau, tìm kiếm chút an ủi từ đối phương.

Trần Mộc trong lòng cảm thấy có chút mỉa mai, hắn vốn tưởng những người này đều dũng cảm không sợ hãi như Indiana Jones trong phim, không ngờ cũng yếu đuối đến vậy.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhận ra đôi chân mình run rẩy không ngừng, thậm chí không thể đứng dậy nổi.

Người đưa nước cho hắn bên cạnh lo lắng hỏi: "Anh có sao không?

Có bị thương ở đâu không?" Trần Mộc lắc đầu nói: "Tôi không sao." Đây không phải là vì cố tỏ ra mạnh mẽ, mà phần nhiều là không muốn làm những người xung quanh thêm lo lắng, huống chi lúc này hắn thực sự cũng không biết tình trạng cơ thể mình rốt cuộc ra sao.

Nói thật, trải nghiệm gian nan đi trong bão tuyết trên núi Trường Bạch vẫn còn hiện rõ mồn một.

Khi đó, gió lạnh buốt kèm theo tuyết rơi dày đặc gần như khiến người ta không thể đi nổi, còn bây giờ tuy tình cảnh cũng gian nan nhưng ít nhất còn có nơi trú gió, không cần lo lắng về việc bị đông cứng hay mất nhiệt gây nguy hiểm đến tính mạng, so ra đã là một sự cải thiện lớn rồi.

Lấy một chút nước từ ly nước được đưa cho, hắn nhẹ nhàng thoa lên má, vùng da mắt bị kính chắn gió đè đến sưng đỏ dường như cảm

nhận được sự mát lạnh và thư giãn đã lâu không có.

Cùng với những vết bẩn còn sót lại trên mặt dần được rửa sạch, tinh thần vốn căng thẳng cũng được thả lỏng trong chốc lát.

Sau khi tỉnh táo lại một chút, Trần Mộc mới bắt đầu để ý đến đám đông xung quanh.

Nơi này dường như thiếu vắng bóng dáng của A Ninh, khiến hắn không khỏi có chút lo lắng; Định Chủ Trác Mã cùng con dâu và Trát Tây ba người trốn ở nơi sâu nhất trong hố, nép sát vào nhau như muốn lấy hơi ấm từ đối phương; Ô Lão Tứ cũng có mặt, chỉ là trông có vẻ tâm sự nặng nề.

Số người tại hiện trường không nhiều, xem ra một bộ phận lớn đồng đội vẫn chưa thể rút lui thành công đến đây, còn người đàn ông da trắng kia, lúc này cũng không thấy bóng dáng, khiến cả đội càng thêm một phần bất định và bất an.

Số người của đội này thực sự quá đông, chen chúc trong không gian chật hẹp.

Trần Mộc nhíu mày, trong lòng thầm đoán tình hình bên ngoài.

A Ninh bọn họ chắc chắn vẫn đang ở bên ngoài nỗ lực tìm kiếm nơi trú ẩn an toàn.

Tuy nhiên, trong thời tiết khắc nghiệt như vậy, nhiều người như thế quả thực không dễ giải quyết.

Dù là cao thủ như Muộn Du Bình bọn họ, dù có ba đầu sáu tay cũng khó lòng chăm sóc được cho tất cả mọi người.

May mắn là đây không phải trung tâm sa mạc, nếu không trong trận bão cát gào thét này, e rằng tất cả mọi người có mặt ở đây đều khó thoát khỏi kiếp nạn.

Thời gian trôi đi chậm rãi, trọn vẹn ba giờ sau, mới lờ mờ cảm nhận được sức gió có chút suy yếu.

Lúc đầu, Muộn Du Bình và bạn của anh ta thỉnh thoảng còn có thể đưa vài người lạc đội trở về nơi trú ẩn này.

Nhưng khi cơn bão ngày càng dữ dội, việc tiêu hao thể lực quá mức khiến cơ thể vốn đã mệt mỏi dần đạt đến giới hạn, thế là họ đành phải từ bỏ hành động mạo hiểm, chọn ở lại cùng mọi người trong nơi tương đối an toàn này.

Tất cả mọi người đều co ro thân thể, lơ mơ chờ trời sáng.

Màn đêm đen như mực, xung quanh chìm trong bóng tối dày đặc không thấy năm ngón tay, bên tai ngoài tiếng gió lùa qua hang động phát ra âm thanh như quỷ khóc sói tru thì không còn gì khác.

Ban đầu âm thanh này còn khiến người ta tâm thần bất định, lo lắng không yên; nhưng khi màn đêm buông xuống đã lâu, thứ âm thanh chói tai đó ngược lại dần dần biến thành một khúc nhạc ru ngủ, khiến cho thần kinh căng thẳng trong trạng thái cực độ được dịp thư giãn đôi chút.

Thực ra Trần Mộc từ chiều đã chuẩn bị sẵn tâm lý có thể sẽ phải qua đêm ở đây, và đã thu thập một số vật phẩm có thể hữu dụng để phòng khi cần, vì vậy khi thực sự phải qua đêm nơi hoang dã này cũng không có phản ứng hay dao động cảm xúc gì đặc biệt.

Trên thực tế, lúc này đa số đồng đội vì quá mệt mỏi mà đã chìm vào giấc ngủ, chỉ có một vài người ý chí kiên cường hoặc thể chất tốt vẫn cố gắng giữ tỉnh táo.

Không biết ai đã nhân lúc rảnh rỗi lẻn ra ngoài, lục lọi trong những hành lý bị gió lớn thổi bay tứ tán tìm được chút thức ăn lót dạ, sau đó mọi người liền qua loa chia nhau ăn, để hồi phục lại chút thể lực.

Sau khi ăn uống đơn giản, để tiết kiệm thể lực đồng thời tránh hiện tượng chóng mặt do đứng lâu, đa số mọi người vẫn quyết định áp dụng phương pháp thoải mái và có thể nhanh chóng bổ sung năng lượng hơn — nghỉ ngơi.

Cứ như vậy, trong bóng tối, Trần Mộc dựa vào đống cát vàng rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Cũng không biết đã qua bao lâu, khi hắn mở mắt ra lần nữa, phát hiện tiếng gió rít khiến người ta kinh hãi đã không còn dữ dội như trước.

Đây là một điềm tốt vô cùng đáng mừng, cho thấy thời tiết bắt đầu tốt lên.

Trần Mộc nhìn quanh, chỉ thấy đa số mọi người đều đang ngủ, nhưng quan sát kỹ vẫn có thể phát hiện ở cửa hang tự nhiên hình như có một bóng người cô độc đang ngồi yên lặng, đó là Trát Tây.

Xem ra người đồng đội đáng tin cậy này đã tình nguyện đảm nhận công việc gác đêm, để đảm bảo mọi người đều có thể yên tâm vượt qua giai đoạn khó khăn này mà không bị nguy hiểm tiềm tàng xâm phạm.

Nơi này không hề ổn định, xung quanh bao trùm một bầu không khí ngột ngạt.

Phía trên đầu nơi Trần Mộc và mọi người đang ở không phải là đá tảng vững chắc, mà là một lớp đất khô nứt và cát sỏi rời rạc.

Do nơi này rất không ổn định, thỉnh thoảng lại có những hạt cát nhỏ rơi từ trên đỉnh xuống.

Chương 1287

Ngay vừa rồi, khi Trần Mộc đang ngủ say, đột nhiên có một tiếng động nhỏ truyền đến, tiếp đó hắn cảm thấy trong miệng đầy cảm giác thô ráp — hóa ra là không ít bụi bặm lẫn cát rơi xuống cạnh miệng và vào cả trong miệng hắn, khiến hắn bừng tỉnh trong cơn mơ màng.

Cảm giác khó chịu và đau đớn tức thì tràn ngập khoang miệng, hắn vội vàng chống tay xuống đất vật lộn đứng dậy, ho mạnh và nhổ ra những thứ khó chịu này, vẻ mặt đầy chán ghét.

Dù vậy, trong miệng vẫn còn lưu lại một mùi tanh của đất không thể xua tan, khiến hắn phải vội vàng tìm nước để súc miệng.

Trong tình huống vừa khó xử vừa có phần thảm hại này, để tìm một vị trí thoải mái hơn một chút để tiếp tục ngủ, Trần Mộc quyết định đi đến bên cạnh Trát Tây.

Trần Mộc thực ra không có ý định chủ động tìm Trát Tây nói chuyện phiếm, vì hắn biết Trát Tây không phải là người dễ gần, hay nói cách khác là có một sự đề phòng nhất định đối với người mới gia nhập như hắn.

Còn về phần hắn, thì từ trước đến nay không phải là kiểu người nhiệt tình chủ động lấy lòng, nịnh bợ người khác; cộng thêm thái độ của đối phương lạnh lùng như một tảng băng, tự nhiên cũng không gây cho hắn nhiều hứng thú hay coi trọng.

Vì vậy khi hắn từ từ đi đến vị trí của Trát Tây, không phải vì có chuyện gì muốn nói, chỉ đơn giản là hy vọng có thể tránh xa khu vực bụi bặm đó, hít thở vài hơi không khí trong lành hơn ở nơi thoáng đãng hơn một chút, tìm một chỗ tương đối bằng phẳng để nằm xuống nghỉ ngơi mà thôi.

Tuy nhiên, ngay khi Trần Mộc đang từ từ bước về phía trước, đột nhiên bên tai truyền đến một số âm thanh yếu ớt nhưng có thật: đầu tiên là dường như có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên ở đâu đó bên ngoài; ngay sau đó lại có tiếng "cạch cạch" trầm thấp như kim loại ma sát vào nhau đứt quãng vang lên.

Đồng thời hắn cũng chú ý thấy, trong không gian chật hẹp tối tăm này lờ mờ có mấy đốm sáng le lói, đó là ánh sáng từ đèn pin hoặc một loại đèn mỏ nào đó chiếu xuyên qua cửa hang vào… Tất cả dấu hiệu đều cho thấy lúc này bên ngoài dường như có người đang đến gần… Trong lòng lập tức dâng lên vài phần tò mò cũng như cảnh giác, thế là không nhịn được quay đầu nhìn sang Trát Tây đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh để hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì.

Không ngờ người sau lại không lập tức trả lời, mà trước tiên chậm rãi đưa cho hắn một điếu thuốc đã cuốn xong nhưng chưa từng châm lửa.

Ngay sau đó mới dùng giọng nói hơi trầm nhưng vẫn rõ ràng cho biết hóa ra nhóm của A Ninh đã an toàn trở về, và gió bên ngoài đã yếu đi, vì vậy họ định tổ chức một đội tìm kiếm đi thăm dò tình hình của các thành viên bị mắc kẹt, đồng thời cũng cần kiểm tra tình trạng xe cộ có cho phép nhanh chóng rút khỏi đây không.

Nghe xong, Trần Mộc không khỏi thầm thở phào một hơi, đồng thời cũng không khỏi liên tưởng đến chiếc xe lúc trước bị mắc kẹt trong biển cát mênh mông, di chuyển khó khăn cuối cùng đành phải dừng lại, thậm chí suýt chút nữa hoàn toàn mất khả năng di chuyển, lúc này không biết tình cảnh ra sao… Tâm tư trồi sụt khó mà bình tĩnh lại… Bão cát lớn như vậy, như thể muốn nuốt chửng tất cả.

Không biết những chiếc xe bị chôn vùi này còn có thể khởi động được không.

Và điều khiến Trần Mộc lo lắng hơn là người đàn ông da trắng kia, liệu anh ta đã trở về trại an toàn chưa.

Xuất phát từ sự quan tâm đối với người đồng đội này, Trần Mộc đeo kính chắn gió, dùng áo choàng quấn chặt cơ thể mình, sau đó dứt khoát bước vào thế giới chưa biết bên ngoài, định đi dò hỏi tình hình.

Ngay khoảnh khắc vừa bước ra khỏi trại, thứ ập vào mặt không phải là cuồng phong bão tuyết như dự đoán, mà là cơn gió nhẹ dịu thường, ôn hòa hơn Trần Mộc tưởng tượng rất nhiều.

Rõ ràng phần dữ dội nhất đã qua, lúc này bụi bay lơ lửng trong không khí cũng đã thưa thớt đi nhiều.

Điều này khiến tâm trạng vốn căng thẳng lập tức thả lỏng đi không ít.

Thấy tình hình như vậy, Trần Mộc dứt khoát cởi bỏ áo choàng trên người, hít sâu mấy hơi không khí trong lành từ sa mạc Gobi — đó là một mùi vị hòa quyện giữa tự do và cô độc, khiến tinh thần người ta phấn chấn.

Sau đó, ánh mắt chuyển hướng về phía những ánh đèn pin hoặc đèn mỏ le lói ở xa, bước về hướng đó.

Men theo nguồn sáng yếu ớt nhưng rõ ràng, Trần Mộc biết đó là hướng của một lòng sông cạn.

Thế là hắn tăng tốc, rất nhanh đã đến bên cạnh các đồng đội.

Họ đang vây quanh một chiếc ô tô nhỏ không may bị cát đất phủ kín, gần như rơi vào tuyệt cảnh.

Chiếc xe nghiêng nghiêng, nửa chôn vùi dưới đất, chỉ có phần đầu xe lộ ra còn có thể lờ mờ nhận ra hình dáng cũ của nó.

Bên cạnh là A Ninh với vẻ mặt vô cùng lo lắng, tay nắm chặt một

thiết bị vô tuyến không ngừng chuyển đổi tần số kênh để cố gắng thiết lập liên lạc.

Thấy Trần Mộc đến, cô liền lập tức tiến lên hỏi: "Tình hình bên các anh thế nào?" Đối mặt với câu hỏi của cô, mấy thành viên đội thám hiểm có mặt đều mặt mày nặng trĩu, lắc đầu.

Một người trong số họ trầm giọng nói: "Đơn giản là tan cửa nát nhà." Câu nói đầy bi quan này khiến tất cả mọi người có mặt đều chấn động, cũng khiến Trần Mộc cảm thấy khó hiểu — cách hình dung như vậy có phải hơi quá khoa trương không?

Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến họ nảy sinh suy nghĩ cực đoan như vậy?

Mang đầy nghi vấn, Trần Mộc quay đầu nhìn về phía A Ninh đang tiếp tục cố gắng gửi tín hiệu cầu cứu, hy vọng tìm được câu trả lời từ cô.

Cô nhìn thấy bóng dáng Trần Mộc từ xa, bước chân có chút nặng nề.

Khi ánh mắt cô gặp Trần Mộc, cô cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng trong nụ cười đó lại xen lẫn sự lo lắng và mệt mỏi rõ rệt.

Cô từ từ đi tới, giọng nói trầm thấp và có chút gấp gáp, giải thích cho Trần Mộc: "Vừa rồi Định Chủ Trác Mã nói, nơi này có thể sẽ sớm có bão nữa.

Vì an toàn, chúng ta phải nhanh chóng tìm một điểm trú ẩn vững chắc hơn." Nói đến đây, ánh mắt cô trở nên nghiêm túc hơn, "Nhưng vấn đề của chúng ta bây giờ là, tất cả xe đều bị kẹt rồi.

Đã có mấy chiếc hoàn toàn không thể sử dụng được, mấy chiếc còn lại cũng cần phải sửa chữa mới có thể lên đường." Dừng lại một lát, A Ninh tiếp tục nói: "Điều đáng lo nhất là, có bốn người đến giờ

vẫn chưa quay lại.

Tôi nghĩ… họ đã bị lạc phương hướng ngay từ khi cơn bão bắt đầu.

Chúng tôi đã tìm kiếm kỹ lưỡng khu vực này một lượt, nhưng không phát hiện được gì cả." Nghe đến đây, trong lòng Trần Mộc dâng lên một cảm giác bất an, hắn vội vàng hỏi cụ thể là ai đã mất tích.

A Ninh trả lời đó là một người bạn đến từ vùng da trắng, cùng với ba cái tên khác mà Trần Mộc không mấy quen thuộc.

Nhớ lại người bạn ngoại quốc mất tích kia, trước khi bão tố ập đến còn đi sát vai mình.

Trần Mộc lập tức hỏi: "Các cô có đi về hướng tôi chỉ để tìm chưa?".

"Đằng kia có một nơi tương đối thoáng đãng, nếu họ thực sự bị lạc, có lẽ họ đã đi về phía đó cũng không chừng." Đối mặt với đề nghị này, A Ninh khẽ gật đầu, giọng điệu đầy bất lực: "Chúng ta đã tìm kiếm gần đây rất nhiều lần rồi, nhưng không có bất kỳ manh mối nào.

E rằng những người này đã đi xa hơn chúng ta dự liệu rất nhiều…" Thấy vậy, Trần Mộc cũng chỉ có thể vỗ vai đối phương an ủi, và cố gắng khuyên giải vài câu: "Đừng quá lo lắng, mọi người đều mang theo thiết bị định vị GPS, cho dù trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt như vậy, chắc cũng sẽ không đi quá xa.

Hơn nữa, tình hình bây giờ cũng rất tồi tệ, đợi đến ngày mai trời sáng rồi tìm tiếp, lúc đó ánh sáng đầy đủ hơn, có lẽ sẽ có phát hiện gì đó." Nghe những lời này, A Ninh cắn chặt môi dưới để che giấu sự lo lắng trong lòng, nhưng vẻ mặt cô vẫn không có dấu hiệu khá hơn.

Sự thay đổi nhỏ này không thoát khỏi mắt Trần Mộc, khiến anh

chợt có một cảm giác không nói nên lời, dường như đằng sau cuộc tìm kiếm này ẩn chứa nhiều bí mật chưa được tiết lộ.

Trần Mộc không quen thuộc lắm với sa mạc Gobi, lúc này anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, chỉ có thể chọn cách im lặng.

Giữa một vùng hoang vu và vô định, họ gắng sức mở cửa chiếc xe đó, cẩn thận lấy ra các trang bị bên trong, mỗi một món đều là chìa khóa sinh tồn.

Sau khi hoàn thành loạt động tác này, họ lại phải tiếp tục tiến lên tìm chiếc xe tiếp theo – trên vùng đất cằn cỗi này, sự tồn tại của mỗi chiếc xe đối với họ đều vô cùng quý giá.

Trần Mộc dù trong lòng có lo ngại, nhưng vẫn cứng rắn đi theo mọi người về phía trước.

Đi được nửa đường, Trần Mộc mới bừng tỉnh ngộ, hóa ra chiếc xe bị mắc kẹt lúc nãy không phải bị cát lún nguy hiểm trong truyền thuyết nuốt chửng, mà là vì một kết cấu đặc biệt dưới lòng sông bị xe đè sập nên bị lún vào trong.

Xe lún rất sâu, may mà vẫn chưa chìm hoàn toàn.

Một người trông có vẻ dày dạn kinh nghiệm nói với Trần Mộc, nguyên nhân gây ra tình trạng này là do bên dưới đây có đầy một thứ gọi là vỏ muối.

Nhiều năm qua, dưới sa mạc Gobi đã tích tụ một lượng lớn trầm tích như vậy, sau khi sông ngòi khô cạn, lượng muối còn lại kết tinh thành một lớp vỏ ngoài giòn và dễ vỡ, bên trong lại đầy những khoang rỗng lớn nhỏ, giống như một miếng phô mai bị thời gian đông cứng lại, chỉ cần hơi bất cẩn là có thể gây sụp lún.

Rõ ràng, vị trí họ dừng xe trước đó chính là nằm trong một cái bẫy như vậy.

“Nhưng,” Trần Mộc khó hiểu hỏi: “chúng ta đi suốt dọc theo lòng sông này mà, trước đó chưa từng gặp phải rắc rối như vậy.” “Cậu nói không sai,” người đó kiên nhẫn giải thích, “sự khác biệt mấu chốt nằm ở chỗ: đoạn sông mà các người đi qua trước đó đã khô cạn nhiều năm, kết cấu đất tương đối ổn định hơn; còn khu vực dưới chân bây giờ mới khô được khoảng nửa năm, vì vậy nền đất chưa đủ để chống đỡ trọng lượng lớn.” Nói đến đây, ông ta lại chỉ vào xung quanh: “Cậu nhìn kỹ xem, ở đây gần như không thấy bất kỳ thực vật nào mọc phải không?” Nghe vậy, Trần Mộc mới để ý, cảnh quan xung quanh quả nhiên khác với con đường lúc đến – ngoài cát đá khắp nơi, không có nhiều dấu hiệu của sự sống.

Tất cả những điều này khiến anh có một nhận thức sâu sắc hơn về môi trường sa mạc Gobi, đồng thời cũng tăng thêm một chút bất định và kịch tính cho chuyến phiêu lưu.

Trần Mộc kinh ngạc nhìn quanh, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Chương 1288

Quả đúng như vậy, cảnh tượng trơ trụi bốn bề khiến người ta cảm thấy như bị cả thế giới ruồng bỏ, ngay cả những loài cây như sa sa cũng không thấy mọc trên mảnh đất cằn cỗi này, huống chi là bất kỳ hình thức sự sống nào khác.

Người đó quay sang Trần Mộc, giọng điệu bình tĩnh nhưng mang một chút kích động: "Xem ra, chúng ta bây giờ hẳn là đang đi dọc theo con sông này về phía đầu nguồn của nó.

Mà cuối dòng sông, thường là có những ngọn núi cao hùng vĩ làm rào cản." Ông ta vừa nói, vừa giơ tay khẽ chỉ về phía đường nét mờ ảo của dãy núi xa xăm phía trước.

"Nếu con sông này chưa từng trải qua sự biến đổi của tự nhiên, chưa từng thay đổi hướng chảy ban đầu, thì ở vị trí địa lý gần đây, theo lẽ thường phán đoán, hẳn là tồn tại di tích của thành phố cổ hoặc nền văn minh để lại." Dừng một chút, ông ta lại bổ sung: "Xem ra con đường mà bà lão người Tạng chỉ cho chúng ta không phải là không có cơ sở!

Lúc đầu tôi còn bán tín bán nghi, thậm chí có lúc còn cho rằng bà ấy chỉ muốn lừa gạt lòng tin của chúng ta." Nghe xong những lời này, Trần Mộc bất giác nhìn theo hướng tay đối phương chỉ về phía thượng nguồn con sông.

Trong sa mạc Gobi rộng lớn vô tận, bằng phẳng đến mức có phần quá đáng này, dường như thực sự có thứ gì đó khác thường tồn tại.

"Đêm qua trong cơn bão cát dữ dội, lờ mờ thoáng thấy cái bóng đen khổng lồ kia…" Anh thầm nghĩ, "Chẳng lẽ thực sự có thứ gì đó ở đó?

Hay chỉ là ảo giác do hoàn cảnh lúc đó tạo ra?

Dù thế nào đi nữa, cảm giác này khiến ta càng chắc chắn rằng nơi đó ẩn giấu một số bí mật đáng để khám phá." Khi đêm xuống, mọi người sau một hồi bận rộn cuối cùng cũng đã tìm hết tất cả các phương tiện giao thông có thể sử dụng, và nhanh chóng tập hợp các loại vật tư mang theo chất thành một đống.

Khi những tia nắng đầu tiên của bình minh xuyên qua đường chân trời chiếu xuống mặt đất, các thành viên trong đội cũng lần lượt tỉnh dậy từ nơi nghỉ ngơi của mình.

A Ninh, với tư cách là đội trưởng, ngay lập tức bắt đầu phân công công việc và động viên cho ngày mới: có người tiếp tục sửa chữa những chiếc xe bị hỏng; có người thì phụ trách điểm danh và xác nhận tất cả thành viên trong đội có an toàn hay không.

Vài người, bao gồm cả Trần Mộc, đã thức đêm qua để tìm kiếm vật phẩm thất lạc và kiểm tra những chiếc xe bị hư hỏng nghiêm trọng, lúc này chỉ kịp vội vàng nuốt vài miếng thức ăn lạnh ngắt, rồi vội vã chui vào lều hoặc túi ngủ đã chuẩn bị sẵn để cố gắng ngủ bù, giải tỏa sự mệt mỏi mấy ngày qua.

Họ thực sự quá mệt mỏi, đến nỗi vừa nằm xuống không lâu đã bị những giấc mơ sâu bao trùm.

Cứ như vậy cho đến khi hoàng hôn buông xuống, họ mới từ từ tỉnh lại.

Cảnh tượng đầu tiên khi mở mắt ra là ánh hoàng hôn rực rỡ nơi chân trời đã nhuộm đỏ cả bầu trời.

Và vào lúc này, thế giới bên ngoài đã hoàn toàn thay đổi – cơn gió lớn dữ dội trước đó đã hoàn toàn biến mất không một dấu vết!

Trong không khí không còn tìm thấy dù chỉ là hạt bụi nhỏ nhất,

mọi thứ xung quanh trở nên vô cùng rõ ràng.

Rõ ràng, các đồng đội đã tận dụng cơ hội hiếm có này để đẩy nhanh tiến độ hoàn thành nhiều nhiệm vụ đã định, mấy chiếc xe đã được sửa chữa thành công và chất đầy vật dụng cần thiết, đang sẵn sàng chờ lệnh xuất phát bất cứ lúc nào.

A Ninh đã cả ngày lẫn đêm không chợp mắt, luôn túc trực bên cạnh đài vô tuyến không dám rời nửa bước.

Bên tai cô không ngừng vang lên những âm thanh sóng điện quen thuộc mà lại khiến người ta lo lắng, cố gắng bắt lấy bất kỳ một chút thông tin nào về những người đồng đội mất tích.

Muộn Du Bình và người đàn ông đeo kính đen cũng không có ở trong doanh trại, hỏi ra mới biết, họ đang dẫn một tiểu đội đi tìm kiếm những người đã mất liên lạc trong sa mạc Gobi.

Trần Mộc nghe tin này, trong lòng lập tức cảm thấy không ổn.

Thời gian đã trôi qua cả một ngày, mà bốn thành viên trong đội vẫn biệt vô âm tín.

Theo lý mà nói thì không nên như vậy, dù sao trong đội cũng được trang bị hệ thống định vị GPS tiên tiến, cho dù có lạc đường cũng có thể nhanh chóng tìm được đường về.

Chẳng lẽ trên bãi Gobi này thật sự như lời hướng dẫn viên địa phương Trát Tây nói, tồn tại một số yếu tố không thể nắm bắt khiến thiết bị điện tử mất tác dụng?

Nghĩ đến đây, Trần Mộc không khỏi có chút bực bội.

Anh lấy từ trong ba lô ra mấy gói lương khô đã chuẩn bị sẵn, từ từ nhai.

Thức ăn tuy đơn giản nhưng có còn hơn không, trong tình huống

đầy rẫy nguy cơ như thế này, ít nhất còn có thể bổ sung chút năng lượng cho cơ thể mệt mỏi.

Anh vừa ăn vừa đi về phía A Ninh, muốn tìm hiểu thêm chi tiết về hành động tìm kiếm lần này.

A Ninh ngồi trước chiếc bàn đơn sơ, chăm chú nhìn vào bộ đàm trên tay, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc và tập trung.

Đôi mắt cô đầy tơ máu, rõ ràng là do thiếu ngủ trầm trọng; quầng thâm mắt đậm càng làm tăng thêm vẻ tiều tụy.

Khi Trần Mộc khẽ hỏi thăm tình hình, cô cũng chỉ miễn cưỡng ngẩng đầu lên đáp lại, không có tâm trạng để trả lời chi tiết.

Lúc này, toàn bộ tâm trí của cô dường như đều tập trung vào cuộc đối thoại đang diễn ra – đó là một cuộc liên lạc bên ngoài bằng tiếng Anh, những thông tin được truyền đến qua những âm thanh đứt quãng đều là những nội dung đáng thất vọng.

Thấy Trần Mộc chủ động đề nghị mình cũng có thể tham gia vào công việc tìm kiếm, A Ninh lắc đầu phản đối.

"Chúng ta đã chia thành ba nhóm tiến hành nhiệm vụ tìm kiếm lần thứ ba rồi," cô chậm rãi nói, "dù anh có tham gia cũng e là không thể phát huy tác dụng ngay lập tức." Nói xong, A Ninh lại bổ sung một câu: "Nhưng mà, vẫn phiền anh nhanh chóng thu dọn đồ đạc cá nhân.

Theo tin tức từ phía trước truyền về, cách vị trí hiện tại của chúng ta hai mươi cây số đã phát hiện một khu di tích 'Ma Quỷ Thành', Trát Tây đề nghị chúng ta đến đó tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn; ngoài ra, theo dự báo thời tiết, tối nay sẽ còn có một trận gió lớn nữa…" Trần Mộc thấy bộ dạng mệt mỏi, mặt mày ủ rũ của cô, trong lòng thấy thương cảm, thật không nỡ làm phiền cô nữa.

Thế là, anh lặng lẽ quay người, đi sang một bên, xem những người

khác sửa xe.

Động tác của anh nhẹ nhàng và nhanh chóng, thành thạo chọn một chiếc cờ lê từ hộp dụng cụ, đưa cho người đang cúi lưng kiểm tra lốp xe.

Khoảng nửa giờ sau, trong khoảng thời gian này, ánh nắng dần trở nên dịu nhẹ, chiếu xuống sa mạc tạo thành một khung cảnh vàng óng.

Đúng lúc này, Trát Tây từ xa từ từ đi tới, bóng dáng ông có vẻ mệt mỏi, nhưng bước chân vẫn vững vàng.

Chỉ thấy mặt ông đầy bụi đất, tay còn xách một cái bình nước nhỏ, bên trong chứa đầy nước sông trong vắt.

“Anh em, gió sắp đến rồi,” giọng Trát Tây có chút lo lắng, “trên đường chân trời phía trước đã có thể thấy bụi cát bay mù mịt rồi, chúng ta phải nhanh chóng rời đi, nếu không những chiếc xe vừa sửa xong có thể lại gặp rắc rối.” Lời vừa dứt, mọi người lập tức hành động, bắt đầu thu dọn hiện trường một cách có trật tự.

Rất nhanh, tất cả vật phẩm đều đã được sắp xếp ổn thỏa.

Những chiếc ô tô chưa sửa chữa xong hoàn toàn được tạm thời để lại phía sau chờ xử lý sau.

Trần Mộc cùng vài người đồng đội lên cùng một chiếc xe, bắt đầu hành trình mới về phía mặt trời lặn.

Xe khởi động, chạy trên bãi Gobi mênh mông khoảng hai mươi phút.

Khi hoàng hôn dần lặn, dưới ánh sáng vàng rực rỡ, phía trước lờ mờ có thể nhận ra những đường nét đặc trưng của địa hình Yardang.

Từng ngọn núi đá hình thù kỳ quái, muôn hình vạn trạng lặng lẽ sừng sững ở đó, tựa như những tác phẩm nghệ thuật được thiên nhiên

điêu khắc tỉ mỉ.

Đúng lúc này, bộ đàm trên xe vang lên giọng nói quen thuộc của Trát Tây: "Mọi người chú ý điều chỉnh lộ trình…" Theo chỉ dẫn của ông, cả đội kịp thời sửa lại hướng đi, không lâu sau, trước mắt đột nhiên xuất hiện một "pháo đài" khổng lồ khiến người ta phải kinh ngạc.

Đây thực chất là một địa danh nổi tiếng của địa phương – một cảnh quan hùng vĩ được tạo thành từ đá tự nhiên, dưới ánh hoàng hôn càng trở nên tráng lệ.

"Bến cảng tránh gió của chúng ta hôm nay ở ngay đó!" Lời của Trát Tây truyền qua loa khuếch đại tràn đầy sức mạnh cổ vũ.

Tiếp tục lái xe về phía trước, cho đến khi đến gần địa điểm mục tiêu quan sát kỹ mới phát hiện, thực ra nó giống một tảng đá khổng lồ và tròn trịa như chiếc bánh bao nhô lên khỏi mặt đất hơn; còn ở phía sau nó, là vô số những ngọn đồi nhỏ hoặc cột đá hình thù kỳ dị kéo dài liên miên, nhìn từ xa, quả thực giống như một tuyến phòng thủ kiên cố được xây dựng bên ngoài một tòa thành cổ được canh gác nghiêm ngặt.

Đây chính là nơi nghỉ ngơi tốt nhất mà Trát Tây đã lựa chọn cho cả đội sau khi khảo sát kỹ lưỡng.

Ma Quỷ Thành còn được gọi là Phong Thành, cái tên này không phải tự nhiên mà có.

Trên mảnh đất hoang vu này, thiên nhiên đã dùng con dao điêu khắc sắc bén nhất của mình – gió cát, để tạc nên vô số địa hình hùng vĩ kỳ lạ.

Chương 1289

Một khu vực rộng lớn rải rác những ngọn núi đá đủ loại, mỗi tảng đá dường như đã trải qua hàng ngàn năm phong sương gột rửa, bị điêu khắc thành những hình thù kỳ quái.

Nhìn từ xa, có cái giống như tường thành đổ nát trên chiến trường xưa, có cái giống như xương sống của những con quái vật trong thần thoại cổ đại, lại có cái sừng sững giữa trời đất như tháp canh của lâu đài.

Khi gió thổi qua giữa những tảng đá này, do sự sắp xếp độc đáo của cấu trúc địa hình, luồng không khí tạo ra sự cộng hưởng, phát ra những âm thanh khiến người ta sởn gai ốc, giống như tiếng khóc của ma quỷ hay tiếng hú ai oán của sói hoang, mang lại cho người ta một cú sốc thị giác và thính giác mạnh mẽ.

Cũng chính vì vậy, nơi này mới có được cái tên đầy màu sắc ma mị là "Ma Quỷ Thành".

Nhóm người của Trần Mộc đứng bên ngoài cấu trúc địa chất kỳ lạ được gọi là "thành cổ", trước mặt là một vùng đất đá rộng lớn, địa thế bằng phẳng.

Khi hoàng hôn buông xuống, trời dần tối, mọi người chọn một nơi khuất gió làm nơi cắm trại tối nay.

Trát Tây là người đầu tiên nhảy xuống xe, ông lớn tiếng gọi đồng đội: "Mọi người nhanh tay lên!" Thế là những người khác cũng theo sau xuống xe, bắt đầu bận rộn dựng lều.

Ngay khi họ vừa hoàn thành công tác chuẩn bị không lâu, đúng như dự báo thời tiết, một luồng không khí lạnh mạnh mẽ đột nhiên ập đến, kèm theo gió lớn gào thét, lập tức che khuất bầu trời vốn quang

đãng trở nên đen kịt như đêm tối.

Trọn hai tiếng đồng hồ trôi qua, gió vẫn dữ dội, không có dấu hiệu suy yếu, đến nỗi cả việc hít thở cũng trở nên có chút khó khăn.

Cuối cùng, không lâu sau nửa đêm, cơn bão dần lắng xuống, mọi thứ dường như lại trở lại bình thường.

Nhưng ngay cả trong đêm tối yên tĩnh như vậy, những tiếng hú thê lương thỉnh thoảng vọng lại từ phía Ma Quỷ Thành vẫn khiến mỗi người trong lòng âm ỉ một nỗi sợ hãi.

Mãi đến nửa đêm về sáng, những người mệt mỏi rã rời mới lần lượt chìm vào giấc ngủ.

Xét đến vấn đề an toàn, trong đội đã sắp xếp vài người thay phiên nhau gác đêm.

Hai "cô cậu tò mò" đã ngủ vào ban ngày lại rất hứng thú với di tích lịch sử nơi đây, thấy Trần Mộc và Trát Tây còn chưa nghỉ ngơi liền cùng nhau ra ngoài thám hiểm, hy vọng có thể ghi lại thêm nhiều tư liệu trực tiếp về địa điểm bí ẩn này.

"Đừng đi quá xa nhé," Trát Tây dặn dò, "địa hình bên trong rất phức tạp, một khi lạc đường sẽ rất khó tìm được lối ra." Lúc nói những lời này, vẻ mặt ông vô cùng nghiêm túc, bởi vì ông biết dưới mỗi tấc đất ở đây ẩn giấu bí mật gì.

Trần Mộc đã ngủ bù vào ban ngày, cả người trông đầy tinh thần.

Còn A Ninh thì vẫn đang suy nghĩ về phương án tìm kiếm cho ngày thứ hai, tay cô luôn nắm chặt bộ đàm, trong mắt lộ ra một quyết tâm kiên định, dường như chỉ cần còn một tia hy vọng, cô sẽ không từ bỏ nỗ lực tìm kiếm những đồng đội mất tích đó.

Thấy bộ dạng mệt mỏi của A Ninh, Trần Mộc không nhịn được bước tới khuyên nhủ: "Cô đã làm việc liên tục lâu như vậy rồi, nghỉ

một lát đi chứ?

Cứ thế này cơ thể sẽ không chịu nổi đâu.” Lời còn chưa nói hết, đột nhiên từ sâu trong sa mạc Gobi tĩnh lặng không xa truyền đến một tiếng kêu gấp gáp và khàn khàn: “Bác sĩ!

Bác sĩ!” Người đàn ông có thân hình hơi mập mạp được gọi là bác sĩ lúc này đang ngồi một bên chăm chú đọc sách chuyên ngành, không chọn đi ngủ.

Nghe tiếng gọi, anh ta lập tức đặt sách xuống và nhanh chóng đứng dậy.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người có mặt đều bất giác hướng ánh mắt về phía phát ra âm thanh.

Ngay sau đó là một loạt tiếng la hét ngày càng rõ ràng: “Mau qua đây giúp với!

Chúng tôi tìm thấy A K rồi!” Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người lập tức phấn chấn như được tiêm máu gà, không khí vốn có chút ngột ngạt cũng ngay lập tức bị phá vỡ.

“Thật sao?

Thật sự là A K sao?” Trần Mộc vô cùng kích động, gần như theo bản năng chạy theo đám đông.

Đi xuyên qua lớp cỏ dại trên mặt đất, họ nhanh chóng nhìn thấy trên một gò đất không cao nhưng cũng thoáng đãng ở phía xa có hai bóng người đang không ngừng vẫy tay về phía này.

Khi đến gần, mọi người kinh ngạc phát hiện dưới chân ngọn đồi nhỏ đó lại ẩn giấu một cái hố lớn sâu thẳm và tối tăm.

Khi mọi người cẩn thận nhìn xuống, chỉ thấy dưới đáy hố quả thực có một bóng người đang nằm, chính là A K đã biến mất không

dấu vết trước đó.

Bác sĩ thở hổn hển chạy đến phía trước, lao xuống con dốc đất vừa dốc vừa trơn, sau đó quỳ xuống đất, dùng tay nhẹ nhàng chạm vào mạch đập và kiểm tra hơi thở của đối phương.

Vài giây sau, anh ta đột ngột ngẩng đầu lên, mặt mày vui mừng hét lên phía trên: "Anh ta còn sống!

Mau xuống giúp tôi đưa anh ta ra ngoài!" Nghe được tin tốt này, tảng đá lớn trong lòng mọi người cuối cùng cũng được đặt xuống, từng người một tranh nhau xuống hố, hợp lực khiêng người bị thương chuẩn bị đưa đến nơi an toàn hơn để được điều trị thêm.

"Chậm thôi, chậm thôi… khiêng nhẹ thôi!" Bác sĩ không ngừng nhắc nhở mọi người động tác phải cẩn thận, sợ sẽ gây tổn thương lần thứ hai cho sinh mệnh đang vô cùng yếu ớt.

Cuối cùng, dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, họ đã an toàn đưa A K vào chiếc lều y tế gần nhất để sơ cứu.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, tiếng la hét, tiếng gọi và tiếng bước chân gấp gáp xen lẫn vào nhau, không khí tràn ngập sự căng thẳng.

Trát Tây không do dự cõng người bị thương lên lưng, cố gắng len lỏi qua đám đông, cố gắng giữ vững bước chân để tránh gây thêm tổn thương cho người bị nạn.

Trần Mộc bị tình huống bất ngờ này đẩy sang một bên, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trát Tây biến mất trong đám người.

Anh đứng sững tại chỗ một lát, sau đó quay đầu nhìn lại cái hố – một cái hố sâu không thấy đáy hiện ra trước mắt, xung quanh rải rác những mảnh đá vỡ và vụn đất, dường như vừa xảy ra một trận biến động địa chất dữ dội.

Lại dời tầm mắt về hướng mình vừa đến, trong lòng không khỏi kinh ngạc: “Trời ơi!

Người này rốt cuộc làm sao lại ngã ở đây?

Từ vị trí chúng ta dừng xe hôm qua tính đến đây ít nhất cũng phải hơn hai mươi cây số!

Quan trọng hơn là, lúc đó gió ở đây rất mạnh, hướng gió lại ngược với hướng đi của anh ta, điều này có nghĩa là anh ta đã đi bộ ngược gió mà đến, thật không thể tin nổi!” Trở lại chiếc lều cấp cứu nhỏ do bác sĩ dựng lên, chỉ thấy bên trong tuy đơn sơ nhưng ngăn nắp, các loại vật dụng y tế được sắp xếp gọn gàng.

Lúc này, cả không gian đều tràn ngập một bầu không khí ngột ngạt và khẩn trương.

Mấy người đồng đội vây quanh, lo lắng nhìn người bị thương đang nằm bất động trên cáng, hy vọng anh ta có thể nhanh chóng tỉnh lại.

Sau một loạt thao tác cấp cứu nhanh chóng và chuyên nghiệp, không lâu sau, sắc mặt của Lão K cuối cùng cũng có chút khá hơn, sau đó từ từ mở mắt.

Bác sĩ thở phào một hơi dài nói: “May mà chỉ là sốc tạm thời do cơ thể mất nước nghiêm trọng và quá mệt mỏi, không có gì đáng ngại.” Tiếp đó, anh ta cẩn thận tiêm cho bệnh nhân một mũi dung dịch đường glucose và muối để giúp hồi phục thể lực.

Không lâu sau, Lão K thực sự dần dần tỉnh lại, trên mặt lại ánh lên sức sống.

Khi xác nhận Lão K đã có thể giao tiếp bình thường, mọi người lập tức vây lại hỏi thăm tình hình của anh ta.

“Xin hỏi rốt cuộc anh đã gặp chuyện gì?” Đối mặt với sự quan

tâm hỏi han của mọi người, Lão K trước tiên mờ mịt chớp chớp mắt cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

"Thật ra tôi cũng không rõ lắm… Chỉ nhớ là mình cứ đi về phía mục tiêu đã định.

Đột nhiên tôi thấy phía trước không xa có một bóng đen khổng lồ lướt qua, ban đầu tưởng là gặp một tảng đá hay dãy núi lớn, liền vô thức đi về phía đó hy vọng tìm được nơi trú ẩn nghỉ ngơi một lát.

Nhưng khi tôi đến gần thì lại phát hiện dưới chân trở nên trống rỗng lạ thường… Chuyện sau đó thì tôi không nhớ rõ lắm…" Nói rồi anh ta lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lo lắng hỏi dồn: "À đúng rồi, Lão Cao và hai người kia đã về chưa?" Lão Cao là một người đặc trưng của vùng Caucasus, tướng mạo thô kệch, cho người ta một ấn tượng kiên nghị bất khuất.

Trần Mộc vừa nghe anh ta nhắc đến cái bóng đen bí ẩn kia, trong lòng đột nhiên chấn động, như bị thứ gì đó đâm mạnh vào.

Anh muốn hỏi tiếp, khao khát biết thêm chi tiết, nhưng A Ninh đã nhạy bén nhận ra sự khác thường của anh.

Khi Trần Mộc hỏi Lão K thêm, A Ninh lập tức căng thẳng hỏi dồn: "Tại sao anh lại hỏi như vậy?

Chương 1290

Chẳng lẽ anh đã gặp những người đó?" Câu trả lời của Lão K bình tĩnh nhưng mang một vẻ nặng nề khó nhận ra: "Lúc đó họ đang đi ngay phía trước tôi.

Tôi gào thét thế nào, những người đó cũng không hề quay đầu lại đáp lời.

Có lẽ là do ngược gió, họ có thể hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của tôi.

Cho đến cuối cùng, tôi ngã xuống, mất đi ý thức…" Nói đến đây, giọng Lão K hơi ngập ngừng, "Nói như vậy, các người vẫn chưa tìm thấy họ sao?" Vẻ mặt của A Ninh từ kinh ngạc ban đầu chuyển sang không thể tin nổi, gần như buột miệng: "Ý của anh là, trước khi mất ý thức, anh đã thực sự nhìn thấy họ?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, ánh mắt A Ninh lập tức tập trung vào Trần Mộc đang đứng im lặng cách đó không xa, "Nghe rõ chưa?

Theo báo cáo, nơi tìm thấy Lão K chính là ở vị trí không xa rìa ngoài của Ma Quỷ Thành, và phương hướng này chính là chỉ về phía Ma Quỷ Thành." A Ninh trong mắt lóe lên một tia sáng, "Suy luận như vậy, rất rõ ràng là họ đã đi sâu vào trong thành phố rồi!

Điều này cũng giải thích tại sao suốt thời gian qua chúng ta đều không tìm thấy dấu vết của họ." Lời còn chưa dứt, A Ninh đã bắt đầu tổ chức mọi người hành động.

"Chúng ta phải nhanh chóng đến Ma Quỷ Thành để tiến hành công tác tìm kiếm." Nói rồi liền vỗ tay mạnh để mọi người chuẩn bị xuất phát.

Sau khi bàn bạc đơn giản vài câu trước chiếc lều y tế tạm bợ

nhưng ngăn nắp, mặc dù đối mặt với những điều chưa biết đầy rẫy lo lắng và bất an, A Ninh vẫn kiên quyết yêu cầu đi thám hiểm ngay lập tức.

Mọi người tuy trong lòng đầy nghi vấn – những người này rốt cuộc đã trải qua thử thách gì mới có thể đi bộ ngược gió một quãng đường xa xôi như vậy; Lão K đáng thương lại có thể ngã gục hôn mê bên ngoài trong hoàn cảnh như thế; thậm chí bây giờ liệu có còn ai khác cũng đang vật lộn để sinh tồn ở đó không? – nhưng vào lúc này, nhiệm vụ cấp bách nhất là lập tức triển khai hành động tìm kiếm, hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy những đồng đội thất lạc một cách an toàn, và cũng để cho trái tim đang treo lơ lửng của mình được an ủi.

Trạng thái tinh thần của Trần Mộc rất tốt, đối mặt với thử thách thám hiểm như vậy, trong mắt anh lóe lên sự mong đợi và kiên định.

Vì vậy, anh không do dự gật đầu, đồng ý xuất phát ngay lập tức.

Trong vài phút tiếp theo, cả đội nhanh chóng thảo luận và phân công nhiệm vụ.

Xét thấy một bộ phận thành viên trong đội đã mệt mỏi rã rời sau chuyến đi dài ngày hôm trước và đã chìm vào giấc ngủ, họ quyết định không làm phiền thời gian nghỉ ngơi yên tĩnh của họ.

Chỉ có bác sĩ đi cùng và Trần Mộc đầy tinh thần mạo hiểm đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ dẫn đầu tiến vào vùng đất chưa biết để tiến hành thăm dò sơ bộ.

Theo kế hoạch, sau khi ba người này hoàn thành vòng khảo sát đầu tiên, hai giờ sau sẽ đánh thức các thành viên còn lại cùng tiến lên.

Ngay khi mọi người sắp cầm lấy túi trang bị của mình chuẩn bị xuất phát, một hướng dẫn viên địa phương tên là Trát Tây vội vã đi

tới, trên mặt đầy lo lắng, giơ tay chặn mọi người lại.

"Xin đợi một chút," ông ta cầu khẩn, giọng điệu đầy bất an, "tôi phải nói cho các vị một chuyện." Sự xen ngang đột ngột này đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, đặc biệt là A Ninh, ánh mắt cô đầy vẻ khó hiểu, không khỏi hỏi: "Có chuyện gì vậy?

Ông Trát Tây, ông có lời gì khẩn cấp muốn nói sao?" Trát Tây hít một hơi thật sâu, dường như đang cố gắng khắc phục một nỗi sợ hãi hoặc kính sợ nào đó trong lòng, sau đó chậm rãi nói: "Bà tôi đã nói với tôi, nơi này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Tòa Ma Quỷ Thành trông có vẻ bình thường trước mắt chúng ta, không chỉ đơn thuần là một điểm tham quan thu hút khách du lịch đến check-in chụp ảnh.

Thực tế, nó là một vùng đất bí ẩn được tạo thành từ địa hình Yardang có diện tích khoảng tám mươi bảy kilômét vuông.

Mảnh đất này gần như giữ lại trạng thái nguyên thủy nhất, không có bất kỳ dấu vết nhân tạo nào có thể làm mốc tham khảo.

Đặc biệt là khi màn đêm buông xuống, đối với những người không quen thuộc địa hình, đi bộ ở đây chẳng khác nào bước vào một mê cung khổng lồ, rất dễ bị lạc đường." "Không chỉ vậy, theo lời các cụ già trong làng, những hố cát lún ở đây đặc biệt nhiều và vị trí khó dự đoán.

Vào năm 1997, từng có một nhóm khảo sát địa chất tiến hành công tác nghiên cứu khoa học tại đây, nhưng không may đã mất tích toàn bộ.

Lúc đó đã huy động một lực lượng nhân lực và vật lực quy mô lớn để tiến hành tìm kiếm, nhưng kết quả lại là công cốc." Nói đến đây, giọng Trát Tây trở nên trầm hơn, "Sau đó, mãi đến một ngày gió lớn

nào đó vào năm 1999, vài nhiếp ảnh gia đến đây chụp ảnh phong cảnh, đã bất ngờ phát hiện ra một số manh mối kinh hoàng – trong một hố cát nọ có hai bộ hài cốt người bị gió làm khô quắt đang nằm im lìm…" Đoạn nói này không nghi ngờ gì đã khiến không khí như ngưng đọng lại, tất cả mọi người đều im lặng một lúc, mỗi người đều âm thầm cân nhắc những rủi ro có thể gặp phải trong hành động lần này.

A Ninh lắc đầu, ánh mắt kiên định và trầm tĩnh.

Cô chậm rãi nói: "Chuyện này ông không cần lo.

Chúng tôi có mang theo máy định vị GPS.

Cho dù như ông nói, địa hình bên trong phức tạp như mê cung, chúng tôi càng phải vào trong xem xét.

Nếu chúng ta đợi đến trời sáng mới đi tìm họ, thì họ có thể đã gặp bất trắc từ lâu rồi." Nói rồi, A Ninh không dừng bước, cũng không nghe bất kỳ lời khuyên can nào của Trát Tây.

Cô vẫy tay với mấy người đồng đội, mọi người nhanh chóng chỉnh đốn trang bị, mấy chiếc đèn pin trong tay đồng loạt bật sáng, chiếu rọi bóng tối trước mắt, chuẩn bị tiếp tục đi sâu vào vùng đất xa lạ này.

Trần Mộc trong lòng cân nhắc lời của A Ninh, phát hiện phân tích của cô quả thực có lý.

Anh nhớ lại những kinh nghiệm tiếp xúc với Trát Tây trước đây, cảm thấy đối phương dường như luôn tạo ra một bầu không khí căng thẳng, thích phóng đại để mô tả những tình huống tồi tệ nhất có thể xảy ra.

Vì vậy, đối mặt với tình hình hiện tại, anh không còn hoàn toàn tin vào những gì Trát Tây nói nữa.

Thêm vào đó, với tư cách là những nhà thám hiểm, đội của họ luôn

kiên trì nguyên tắc lấy con người làm gốc, trong mắt họ, từ bỏ việc tìm kiếm ba người đồng đội mất tích này gần như đồng nghĩa với việc tự tay kết liễu mạng sống của họ, một lựa chọn như vậy thực sự rất khó đưa ra.

Xuất phát từ tinh thần trách nhiệm và sự lo lắng cho sự an toàn của ba người đồng đội, Trần Mộc quyết định đi cùng đội.

Dù sao thì việc ba người mất tích xảy ra ngay gần anh, mặc dù trách nhiệm trực tiếp không thuộc về anh, nhưng anh luôn cảm thấy mình phải cố hết sức để giúp tìm kiếm.

Nếu không tham gia cứu viện mà chỉ ngồi chờ, lỡ như có chuyện bất hạnh nào xảy ra, đó sẽ là một nút thắt trong lòng anh mãi mãi không thể gỡ bỏ.

Huống hồ lúc này dù có muốn đi ngủ cũng không thể, sự lo lắng và bất an đã chiếm trọn tâm trí anh.

Ngay khi Trát Tây còn muốn nói thêm điều gì đó để cố gắng ngăn cản hành động nguy hiểm này của họ, Tổ trưởng Trác Mã đứng bên cạnh từ nãy đến giờ chưa lên tiếng đột nhiên khẽ lắc đầu.

Y nhìn Trát Tây bằng một ánh mắt đầy ẩn ý, rồi nhanh chóng quay sang nói với ông ta vài câu bằng tiếng Tạng.

Giọng y bình thản nhưng không kém phần nghiêm túc, khiến Trát Tây lập tức hiểu ra ý đồ, cuối cùng đành từ bỏ ý định khuyên can.

Vẻ mặt Trát Tây ngay lập tức hiện lên sự bối rối và khó hiểu, như thể vừa gặp phải một vấn đề khiến ông ta nghĩ mãi không ra.

Lông mày ông nhíu chặt, miệng hơi há, ánh mắt lộ rõ sự nghi hoặc khó che giấu.

Trái ngược hoàn toàn với ông, trên gương mặt già nua của Định chủ Trác Mã lại viết đầy vẻ quyết tuyệt và kiên nghị.

Ánh mắt của bà ta kiên định như ngọn núi tuyết sừng sững ngàn năm trên cao nguyên, không thể lay chuyển.

Thấy Định chủ Trác Mã như vậy, Trát Tây dường như còn muốn nói gì đó để phản kháng hoặc mặc cả, nhưng chưa kịp mở lời đã bị một tiếng quát trầm đầy nghiêm nghị và không cho phép phản bác của bà ta chặn lại.

Âm thanh tuy không lớn nhưng lại chứa đựng một sức mạnh không thể kháng cự.

Trát Tây tức thì bị trấn trụ, giống như một chú cừu non vừa chuẩn bị lao ra khỏi đàn thì đột nhiên gặp phải con sói đang nhe nanh giơ vuốt.

Cuối cùng, ông ta vẫn thuận theo ý của Định chủ Trác Mã, gật đầu với vị trưởng bối bằng một thái độ có chút bất mãn nhưng nhiều hơn là bất đắc dĩ để tỏ ra mình đã hiểu, rồi từ từ lùi lại vài bước.

Sau cùng, với vẻ mặt nặng nề và phức tạp, ông quay sang nói với đám người Trần Mộc: "Các ngươi thật may mắn." Giọng ông ta pha lẫn chút ghen tị và không cam lòng, rồi nói tiếp: "Định chủ Trác Mã đã cho phép tôi dẫn các ngươi vào nơi đó." Nói xong câu này, Trát Tây như muốn nhanh chóng thoát khỏi đoạn ký ức ngắn ngủi và không mấy vui vẻ này, vội vàng cầm lấy cây đèn pin bên cạnh, đi đến chỗ trang bị của mình bắt đầu nghiêm túc thu dọn.

Lúc này, Trần Mộc hiển nhiên cảm thấy vô cùng khó hiểu về cuộc đối thoại vừa rồi, vì tiếng Tạng đối với cậu mà nói chẳng khác gì thiên thư.

Thế là cậu mang theo đầy bụng nghi vấn hỏi A Ninh đứng bên cạnh dường như biết chuyện, hy vọng có thể thông qua đối phương để biết thêm chi tiết về những gì vừa xảy ra.

Nhưng A Ninh cũng chỉ lắc đầu, tỏ ý mình không nghe rõ nội dung cụ thể. "Chắc là mấy câu sáo rỗng kiểu như đã nhận tiền của người ta thì nên làm việc cho người ta thôi." A Ninh đưa ra một câu trả lời mơ hồ và có phần phỏng đoán.

Chương 1291

Nghe đến đây, trong lòng Trần Mộc không khỏi nảy sinh vài phần ý cười.

Khi cậu lại đưa mắt nhìn về phía Định chủ Trác Mã, thì phát hiện bà lão này đã sớm quay về lều của mình, hoàn toàn ra vẻ chẳng hề quan tâm đến chuyện sắp xảy ra.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Trát Tây tỉ mỉ sàng lọc và kiểm tra tất cả những vật phẩm mình sắp mang theo.

Ông ta trước tiên cẩn thận kiểm tra tình trạng của từng chiếc ba lô, từng chiếc áo khoác, thậm chí là từng đôi giày; sau đó đối chiếu từng bình nước xem lượng nước có đủ không, cũng như số lượng lương khô trong túi.

Đồng thời cũng không quên nhắc nhở mọi người cố gắng tinh giản hành lý, chỉ giữ lại những vật tư sinh tồn quan trọng nhất, đặc biệt nhấn mạnh phải đảm bảo các công cụ liên lạc như súng bắn pháo hiệu ở trong tình trạng tốt và có thể sử dụng. "Mang đủ nước và lương khô." Trát Tây dặn đi dặn lại mọi người, "Còn nữa, nhất định phải nhớ kiểm tra súng tín hiệu trong tay các người có vấn đề gì không." Sau khi xác nhận mọi công tác chuẩn bị đã hoàn tất, ông còn đặc biệt đi đến trước mặt một người tài xế đang ngái ngủ, đem toàn bộ kế hoạch sắp tới nói cho người đàn ông vừa tỉnh mộng này. "Anh hãy ở ngoài này đợi chúng tôi, một khi phát hiện bất kỳ tình huống bất thường nào, lập tức dùng đạn tín hiệu chỉ phương hướng chính xác cho chúng tôi." Trát Tây nghiêm nghị dặn dò, "Nếu chúng tôi không thể trở về kịp thời, xin hãy đợi đến trời sáng rồi tổ chức người đến tìm chúng tôi." Để đảm bảo an toàn tuyệt đối, ông còn đặc biệt đề cập

sẽ đặt các loại ký hiệu dọc đường, để đội cứu viện sau này có thể dễ dàng tìm thấy lộ trình chính xác hơn.

Người tài xế nửa tỉnh nửa mê đáp lại, giọng nói có mấy phần mệt mỏi.

Trần Mộc và ba người còn lại nhanh chóng sắp xếp lại trang bị và quần áo, sắc mặt Trát Tây nghiêm trọng, dường như trong lòng có dự cảm không lành.

Ông ta đi đầu, những người khác theo sát phía sau, cùng nhau tiến về phía lối vào Ma Quỷ Thành đang lờ mờ hiện ra sau lưng.

Nơi họ chọn để tránh bão cát nằm ở rìa Ma Quỷ Thành, sau lưng có một ngọn núi đá khá cao lớn sừng sững, tạo thành một hàng rào tự nhiên, bảo vệ họ khỏi sự ảnh hưởng của thời tiết khắc nghiệt.

Từ ngọn đồi nhỏ này kéo dài xuống phía dưới là một con đường nhỏ dốc đứng và hiểm trở, con đường này nối thẳng đến khối đá khổng lồ tựa như một pháo đài cổ mà họ đã lờ mờ nhìn thấy trong trận bão cát mấy ngày trước – đây có lẽ là một trong những dấu hiệu nổi bật nhất về độ cao trong toàn bộ khu vực.

Ngay khi mọi người chuẩn bị men theo con đường nhỏ này để tiếp tục đi sâu vào thám hiểm, Trát Tây, người dẫn đội giàu kinh nghiệm, đột nhiên dừng bước.

Tại một tảng đá bằng phẳng và rộng rãi, ông ta cẩn thận chọn vài mảnh đá vỡ có góc cạnh rõ ràng và kích thước vừa phải, rồi cẩn thận xếp chúng thành một đống nhỏ.

Đây là thói quen đặc biệt của ông, dù đi đến đâu cũng sẽ để lại ký hiệu như vậy, để giúp chính mình cũng như những người có thể đi qua đây sau này nhận biết phương hướng.

Trát Tây giải thích một cách nghiêm túc: "Mỗi lần đường rẽ, tôi

đều sẽ đặt một tháp đá kiểu A Lạp Bá như thế này; nếu sau này trong quá trình di chuyển chúng ta lại gặp phải ký hiệu tương tự, thì phải lập tức dừng lại không đi tiếp nữa, nếu không rất có khả năng sẽ rơi vào vòng lặp vô tận không thể thoát ra." Nghe xong đoạn này, mọi người đều gật đầu tán thành quyết định của ông. "Đúng vậy," có người khẽ phụ họa, "chúng ta phải cẩn thận." Thế là, đội ngũ tiếp tục bước vào cuộc hành trình đến vùng đất chưa biết.

Không lâu sau, cả đoàn thuận lợi đi qua khe nứt khổng lồ tựa cổng thành, chính thức tiến vào sâu bên trong khu vực thần bí trong truyền thuyết.

Cảnh quan độc đáo khác hẳn bên ngoài lập tức hiện ra trước mắt – xung quanh toàn là những dãy núi có hình thù kỳ quái, cao hơn nhiều so với mặt đất sa thạch hoang mạc xung quanh, bị bóng tối bao trùm, vì trời tối nên không nhìn rõ chi tiết.

Chỉ khi đèn pin chiếu ra những tia sáng mạnh rọi sáng phạm vi vài mét phía trước, mới có thể thấy rõ những vết hằn có độ sâu khác nhau, phức tạp đan xen được hình thành do tác động của gió trong thời gian dài.

Cảnh tượng lúc này mang lại cho người ta một cảm giác siêu thực, như thể đang dạo bước trên bề mặt mặt trăng, vừa hoang vắng lại vừa kỳ dị.

Trần Mộc đi suốt một quãng đường, tầm mắt chỉ toàn là sự hoang vu.

Cậu cố gắng nhớ lại những kiến thức về địa chất học thời sinh viên, nhưng bây giờ trong đầu đã là một mảng mơ hồ, chỉ còn lại vài mảnh vỡ vụn.

Cậu nhớ rằng nơi này vốn là một vùng địa mạo Nhã Đan trẻ, do địa hình tương đối thấp, những dãy núi được tạo thành từ đá và đất

bùn này vẫn chưa trải qua quá nhiều sự bào mòn của thời gian, trông vẫn còn cao lớn và hùng vĩ.

Những ngọn núi đá và đồi đất trước mắt tuy đã lộ ra khỏi mặt đất từ lâu, nhưng do cấu trúc địa chất đặc thù cùng với tác động kép của các yếu tố tự nhiên, chúng không bị bào mòn hết góc cạnh, mà ngược lại vẫn giữ được một vẻ đẹp nguyên thủy và thô sơ.

Địa mạo độc đáo này khiến nơi đây trở thành thiên đường của những nhà thám hiểm, nhưng cũng mang đến không ít thách thức – vì không thể leo trèo tùy ý như những "Ma Quỷ Thành" điển hình khác, chỉ có thể chọn cách luồn lách qua lại giữa những hàng rào tự nhiên này.

Mặt đất dưới chân dường như không mấy bằng phẳng, những chỗ cao thấp nhấp nhô ẩn chứa vô số bí mật.

Những phần cao đột ngột nhô lên từ cát sỏi, còn những chỗ trũng lại bị những lớp Gobi cứng chiếm giữ.

Từ góc độ địa chất học, địa hình như vậy thực chất chính là phần đỉnh của một dãy núi khổng lồ bị chôn sâu dưới lòng đất.

Đừng bị độ cao chỉ vài chục mét này đánh lừa, ở những nơi tầm mắt không thể chạm tới, sâu dưới lòng đất vài cây số là nền móng đá khổng lồ đang ngủ yên, tất cả đều là một phần của nhánh mạch núi Côn Lôn được hình thành từ thời xa xưa và kéo dài đến tận đây.

Nói như vậy, Trần Mộc và những người khác thực ra đang đi qua một đoạn hành trình cổ xưa, tiến bước trong vùng trung tâm của núi Côn Lôn.

Tuy nhiên, lúc này sự nhiệt tình đối với nghiên cứu khoa học đã sớm bị ném ra sau đầu, những việc quan trọng và cấp bách hơn đã chiếm trọn tâm trí của tất cả mọi người.

Khi đi sâu vào khoảng hai đến ba cây số, A Ninh cầm bộ đàm lên bắt đầu gọi.

Giọng cô xuyên qua chiếc máy lạnh lẽo truyền đi, vang vọng mãi trong không gian trống trải không một bóng người. "Alô?

Có ai ở đó không?" Cùng lúc đó, những người khác cũng không ngồi yên, lần lượt cất cao giọng hét lớn tên của đồng đội, hy vọng có thể nhanh chóng nhận được tiếng trả lời yếu ớt nhưng vô cùng quan trọng của những người mất tích.

Trong vùng hoang dã vô tận này, dù là âm thanh nhỏ nhất cũng có thể trở thành tín hiệu cứu mạng.

Trong Ma Quỷ Thành tĩnh lặng đến ngạt thở, tiếng của Trần Mộc và những người khác vừa cất lên, liền như bị vô số tấm gương vô hình phản xạ thành hàng ngàn vạn tiếng vọng, đan xen chồng chéo lên nhau, tạo thành một thứ âm thanh hỗn tạp khiến người ta rùng mình.

Âm thanh này có thể truyền đi rất xa, trong đêm tối nghe càng thêm quỷ dị, tựa như vọng về từ cõi u minh sâu thẳm, khiến người ta dựng tóc gáy.

Họ cứ thế vừa gọi lớn, vừa chậm rãi tiến về phía trước, khó nhọc đi qua những phế tích của tòa thành bỏ hoang này, thời gian dường như ngưng đọng lại, dài đằng đẵng.

Sau khi tìm kiếm ròng rã hai ba tiếng đồng hồ, cả đoàn mới tiến sâu vào khu vực trung tâm của Ma Quỷ Thành.

Ánh sáng từ đèn pin yếu ớt quét qua những tảng đá và tàn tích kiến trúc đầy dấu vết thời gian xung quanh, tia sáng trở nên đặc biệt mong manh trên nền đen kịt; việc tìm kiếm liên tục đã khiến mắt mọi người mờ đi, cổ họng khô khốc, giọng nói khàn đặc.

Tuy nhiên, dù cố gắng la hét đến đâu hay tìm kiếm tỉ mỉ thế nào,

họ vẫn không thấy một chút tung tích nào của người nhà họ Cao, càng đừng nói đến việc nhận được bất kỳ phản hồi thực chất nào – chỉ có tiếng nói yếu ớt nhưng kiên trì của chính mình cùng tiếng gió vi vu như lời thì thầm bên tai bầu bạn.

Cuối cùng, vì cả thể xác lẫn tinh thần đều đã mệt nhoài, cả đội buộc phải dừng lại nghỉ ngơi một lát.

Lúc này, A Ninh quay đầu nhìn Trát Tây, người từ đầu đến cuối vẫn im lặng nhưng giàu kinh nghiệm: "Theo nhận định chuyên môn của ông, chúng ta nên áp dụng phương pháp nào để tăng cơ hội tìm thấy người cần tìm?" Trát Tây lắc đầu, vẻ mặt có chút chán nản giải thích: "Thành thật mà nói, ngoài phương pháp các người đang thử, tạm thời tôi cũng không nghĩ ra cách nào hiệu quả hơn." Ông ta nói thêm: "Theo ước tính của tôi, chúng ta hiện đã đi được khoảng bảy cây số.

Mặc dù vậy, nếu tính theo đường thẳng, thực ra chúng ta đã đi được một quãng khá xa.

Nhưng nơi này giống như một mê cung khổng lồ, sẽ khiến người ta bất tri bất giác thay đổi phương hướng di chuyển, giống như con kiến dễ bị lạc đường trên những con đường phức tạp, lộ trình của chúng ta thực tế là hình vòng cung.

Vì vậy, bây giờ điều tôi có thể làm là đảm bảo có thể dẫn mọi người an toàn rời khỏi đây; còn về việc làm thế nào để nhanh chóng xác định vị trí của đối phương, điều này đã vượt quá khả năng của cá nhân tôi...

Phải biết rằng, giả sử những người đó đang cố định ở một điểm chờ cứu viện thì còn dễ; nhưng nếu không may họ cũng đang di chuyển khắp nơi để cố gắng thoát khỏi nguy hiểm, thì các người thử nghĩ xem, trong một địa hình rộng tám mươi cây số vuông phức tạp

như mê cung này, xác suất để hai đội không biết vị trí của nhau gặp được nhau là bao nhiêu?" A Ninh hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời này, lông mày cô nhíu chặt lại, giọng điệu mang theo một chút bất mãn và nóng nảy: "Trước đây các người thật sự chưa từng có ai đi lạc sao?" Trát Tây cúi đầu chuyên chú xếp đá, ông dùng những ngón tay thô ráp lựa chọn từng viên đá phù hợp, như thể đang tạo ra một tác phẩm nghệ thuật quan trọng.

Không ngẩng đầu lên, ông lắc đầu, giọng nói kiên định và trầm thấp: "Nơi này, ban đêm họ không bao giờ vào." Nói xong câu này, Trát Tây khẽ thở dài, tiếng thở dài dường như ẩn chứa một bí mật nào đó không thể nói ra hoặc một chút bất đắc dĩ.

Có lẽ nơi này ẩn giấu một truyền thống cổ xưa hoặc một câu chuyện không ai biết, khiến ông ta ưu tư như vậy.

A Ninh thấy vậy, quay đầu nhìn những người bên cạnh rõ ràng đang sa sút tinh thần.

Cô nhận thấy trên mặt mọi người đều viết đầy vẻ thất vọng và chán nản, đặc biệt là Trần Mộc, đôi mắt thường ngày tràn đầy sức sống giờ đây chỉ còn lại sự mông lung và bất lực.

Để vực dậy tinh thần, A Ninh cố gắng nở một nụ cười ấm áp, và bắt đầu động viên từng người: "Mọi người vất vả rồi!

Đừng nản lòng, chúng ta nhất định sẽ tìm thấy họ!" Mặc dù giọng cô cố gắng tỏ ra tích cực lạc quan, nhưng rõ ràng sự an ủi này không lập tức mang lại hiệu quả như mong đợi – mấy người đàn ông vẫn im lặng châm hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, cố gắng sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong làn khói trắng lượn lờ, sau khi điều chỉnh lại trạng thái của mình một chút mới miễn cưỡng tiếp tục tiến về phía trước.

Chương 1292

Tuy nhiên, thực tế luôn tàn khốc và đáng thất vọng, mặc dù cả đoàn đã dốc toàn lực vừa la hét vừa tìm kiếm, thời gian lại như đang vô tình chế giễu sự kiên trì của họ.

Không biết đã trôi qua bao lâu, ít nhất trong ký ức đã dừng lại nghỉ ngơi mấy lần, trong thời gian đó Trát Tây cũng kiên nhẫn xếp ít nhất ba mươi đống đá làm dấu theo thông lệ, nhưng ngoài sự im lặng vô biên, không có bất kỳ dấu hiệu nào khác cho thấy sự tồn tại hay phản hồi của những đồng đội mất tích.

Cả tòa quỷ thành trống trải như một con quái vật khổng lồ đã đói khát từ lâu, lặng lẽ nuốt chửng từng tia hy vọng nhỏ nhoi, khiến người ta cảm thấy nỗi sợ hãi và tuyệt vọng chưa từng có bao trùm tâm trí.

Điều khiến người ta càng thêm sợ hãi là, trong vùng đất rộng lớn chưa biết này lại không thấy bất kỳ dấu hiệu nào đã đặt trước đó.

Điều này có nghĩa là họ thực sự vẫn đang tiếp tục đi sâu vào vùng trung tâm mà không thể xác định vị trí của mình.

Cảm giác chắc chắn rằng mình đang đi trong vô tận và không rõ phương hướng này, khiến cho cả tòa thành thần bí khó lường càng thêm tràn ngập bầu không khí khủng bố và những rủi ro chưa biết...

Tiếp tục đi về phía trước.

Trần Mộc và đồng đội đi vào một hẻm núi hiểm trở được kẹp giữa những tảng đá khổng lồ, hai bên vách núi cao chót vót như thể sắp khép lại bất cứ lúc nào, nhốt chặt người ta trong không gian chật hẹp này.

Con đường nhỏ dưới chân quanh co khúc khuỷu, mỗi bước đi đều cần phải hết sức cẩn thận mới có thể giữ vững cơ thể.

Đi được một lúc lâu, bên cạnh một tảng đá lớn bị phong hóa xâm thực, bề mặt phủ đầy rêu xanh, mọi người thực sự không đi nổi nữa.

Sự mệt mỏi như thủy triều trong nháy mắt cuốn lấy toàn thân, khiến cơ thể vốn đã gần đến giới hạn gần như ngã quỵ xuống đất, buộc phải dừng lại nghỉ ngơi một lần nữa – đây đã là lần thứ sáu họ dừng chân thở dốc trong ngày hôm nay.

Lúc này, trên mặt ai cũng lấm tấm những giọt mồ hôi to như hạt đậu, mồ hôi đã sớm thấm ướt lưng áo, không khí dường như đến cả hơi thở cũng mang theo vị mặn.

Cổ họng Trần Mộc và những người khác khô khốc như nứt ra, giọng nói khàn đến cực điểm, dù cố gắng thế nào cũng không thể phát ra những lời nói rõ ràng và vang dội, chỉ có thể uống từng ngụm nước lớn trong tay, hy vọng có thể giảm bớt chút đau đớn và khó chịu trong cổ họng.

Tất cả mọi người đều rơi vào một trạng thái mất ngôn ngữ kỳ lạ, không có bất kỳ giao tiếp nào với nhau, chỉ còn lại tiếng thở nặng nề và hỗn loạn vang vọng xung quanh.

Ngay cả trong đầu cũng như bị một lớp sương mù bao phủ, trở nên trống rỗng, mơ màng.

Sau một lúc im lặng như vậy, người bác sĩ của đội, vốn tính tình cởi mở hay nói, đột nhiên phá vỡ sự tĩnh lặng này: "Chẳng lẽ...

Ở đây thật sự có ma quỷ sao?

Có lẽ những người mất liên lạc đã bị thứ gì đó bắt đi rồi?" Anh ta dùng giọng nói run rẩy, thăm dò nói ra suy đoán trong lòng.

Câu nói này đến quá đột ngột, giống như ném một viên sỏi xuống

mặt nước phẳng lặng, khuấy lên từng gợn sóng.

Mọi người trước tiên đều sững sờ, sau đó bất giác nhìn ra xung quanh môi trường tối tăm âm u, trong lòng không tự chủ dâng lên một cảm giác rợn tóc gáy.

Nghe những lời như vậy, Trát Tây trừng mắt nhìn anh ta một cái, ánh mắt vừa có sự trách móc lại vừa có sự bất an, "Đừng nói bậy!" Hai chữ gần như được nghiến ra từ kẽ răng, giọng điệu vô cùng nghiêm túc và nghiêm khắc.

Người ở vùng Tạng vốn dĩ đã đầy lòng kính sợ đối với những sự vật siêu nhiên, cách nói như vậy đối với họ không nghi ngờ gì là một điều vô cùng kiêng kỵ, đặc biệt là ở một nơi bất an và quỷ dị chưa biết như thế này.

Một lúc sau, khi sự căng thẳng ban đầu dần lắng xuống, chỉ thấy Trát Tây khẽ lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ, rồi mới chậm rãi mở miệng nói: "Yên tâm đi, trên đời này căn bản không tồn tại thứ gì như ma quỷ, những đồng đội mất tích chắc chắn vẫn còn sống và đang ở đâu đó gần khu vực này chờ chúng ta đến tìm." Vừa nói, ông ta còn đặc biệt nhấp một ngụm nước trong ba lô, làm ẩm đôi môi và cổ họng khô khốc nứt nẻ. "Chỉ là chúng ta tạm thời không biết rõ họ rốt cuộc đã gặp phải tình huống gì mà thôi." Trát Tây cố gắng dùng cách này để ổn định lại cảm xúc của mọi người, nhưng sâu trong lòng, sự không chắc chắn và lo lắng về tương lai lại khó mà diễn tả thành lời.

Mấy người lại rơi vào im lặng, mỗi người đều chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

Cảm giác áp bức trong không khí dường như còn mạnh hơn trước.

Trần Mộc biết, hy vọng trong lòng mọi người bây giờ đã vô cùng mong manh.

Khi mới bắt đầu vào đây, họ còn tràn đầy tự tin, tin rằng cơ hội tìm thấy những người mất tích là rất lớn, cho dù chỉ có thể phát hiện ra một vài manh mối nhỏ cũng tốt.

Tuy nhiên, thực tế luôn tàn khốc vô tình như vậy, thời gian trôi qua từng phút từng giây, tia hy vọng ban đầu cũng từ từ bị bóng tối vô tận nuốt chửng sạch sẽ.

Một lúc sau, A Ninh liếc nhìn chiếc la bàn trên cổ tay rồi từ từ đứng dậy.

Cô nhìn quanh một vòng, và dùng ánh mắt ra hiệu cho mọi người nên tiếp tục đi.

Gần như ngay lập tức, mọi người đều bị đánh thức khỏi suy nghĩ của mình, như một phản xạ có điều kiện lần lượt đứng dậy.

Mặc dù cơ thể vẫn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhưng ai cũng hít một hơi thật sâu cố gắng vực dậy tinh thần.

Dù sao thì, ở nơi chưa biết và đầy rẫy nguy cơ này, chỉ có không ngừng tiến về phía trước mới có khả năng có được bước ngoặt.

Ngay vào thời khắc quan trọng này, đột nhiên trong bộ đàm của A Ninh phát ra một âm thanh khiến người ta rợn tóc gáy – đó là tiếng la hét kinh hoàng tột độ của một người!

Kèm theo đó là tiếng nhiễu tĩnh điện chói tai và đứt quãng, khiến giọng nói vốn đã không rõ ràng càng trở nên khó phân biệt nội dung cụ thể.

Xung quanh tĩnh lặng đến ngạt thở, tiếng động đột ngột này như một cú búa nặng nện vào tim mỗi người, tất cả mọi người đều vô thức nhìn vào thiết bị trong tay A Ninh, trên mặt viết đầy vẻ kinh ngạc và sợ hãi.

A Ninh cũng bị biến cố bất ngờ này dọa cho giật nảy mình, cả

người sững sờ tại chỗ mất mấy giây mới hoàn hồn.

Cô vội vàng cầm lấy chiếc bộ đàm đã trở nên hơi nặng trịch áp sát vào tai, cố gắng bắt lấy thêm thông tin hữu ích.

Cùng lúc đó, đoạn âm thanh bí ẩn và kinh hoàng vừa rồi lại một lần nữa vang vọng trong không khí tĩnh lặng.

Mặc dù vẫn lẫn với rất nhiều nhiễu tĩnh điện, nhưng lần này độ rõ ràng đã cải thiện hơn không ít, từ đó có thể mơ hồ nhận ra rằng đó đúng là tiếng của một người đang liều mạng kêu cứu… "Họ ở gần đây!" Trần Mộc gần như nghiến ra câu nói này từ cổ họng, giọng nói vì căng thẳng mà hơi khàn, dường như cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

A Ninh đứng bên cạnh gần như bị một luồng điện giật trúng, nhảy dựng lên, tiếng tim đập thình thịch thậm chí còn át cả tiếng gió gào thét xung quanh.

Đôi mắt cô trong nháy mắt sáng lên tia hy vọng, như thể đã phát hiện ra một tia sinh cơ trong sa mạc tưởng chừng như tuyệt vọng này.

Địa mạo của Ma Quỷ Thành độc đáo và hiểm trở, xung quanh được bao bọc bởi những cột đá như bóng ma, trong địa hình đặc thù như vậy, thiết bị liên lạc vô tuyến gần như hoàn toàn mất tác dụng, giống như bị nhốt trong một cái lồng Faraday khổng lồ, chỉ khi hai bộ đàm ở khoảng cách cực gần mới có thể bắt được tín hiệu yếu ớt của nhau.

Vì vậy, kể từ khi tiến vào vùng đất thần bí khó lường này, A Ninh đã liên tục điều chỉnh chiếc máy nhỏ trong tay, cố gắng bắt lấy dù chỉ một chút thông tin từ bên ngoài, nhưng đáng tiếc là vẫn không có kết quả.

Tuy nhiên, ngay vừa rồi, không hề có điềm báo trước, chiếc bộ

đàm vốn im lặng từ lâu đột nhiên phát ra tiếng nhiễu nhẹ nhưng đủ khiến người ta tim đập chân run, điều này cho thấy có người – rất có khả năng chính là những thành viên trong đội mất liên lạc mà họ đang tìm kiếm – đang ở một vị trí cực kỳ gần!

Gánh nặng trong lòng tức thì vơi đi không ít, một luồng hy vọng mạnh mẽ lại được rót vào tim mỗi người.

A Ninh nhanh chóng bắt đầu điều chỉnh tần số.

Khi kim chỉ từ từ lướt qua các con số, âm thanh vốn mơ hồ không rõ dần trở nên chân thực hơn, mặc dù vẫn lẫn với các loại nhiễu do các yếu tố không rõ gây ra, nhưng cũng đủ khiến người ta phấn chấn.

Ngay sau đó, A Ninh gần như dùng hết sức lực hét vào micro: "Đây là đội trưởng Trần Mộc!

Chúng tôi đang tiến hành tìm kiếm, xin hãy cho chúng tôi biết vị trí chính xác của anh hiện tại!" Phản hồi vẫn là một dòng âm thanh mơ hồ, đầy tiếng nhiễu tĩnh điện, nhưng trong đó lại có thể mơ hồ cảm nhận được sự thay đổi trong ngữ khí – rõ ràng bên kia cũng đã nghe thấy tiếng gọi của họ, có lẽ chỉ vì hoàn cảnh quá khắc nghiệt hoặc tình trạng sức khỏe không tốt nên tạm thời không thể đưa ra câu trả lời cụ thể.

Màn sương u ám vừa bao trùm lên đội ngũ dường như trong nháy mắt bị ánh nắng xua tan, ngay cả người bác sĩ vốn luôn trầm ổn cũng không tự chủ được mà reo hò lên, sự kích động hiện rõ trên mặt.

Thấy vậy, Trần Mộc, người đứng đầu, cũng không chần chừ quá lâu, cậu lấy ra từ trong túi chiếc bộ đàm dự phòng của mình, gõ nhẹ vào tay vài cái để đảm bảo không bị hỏng hóc rồi cũng tham gia vào việc cố gắng thiết lập liên lạc.

Rất nhanh, âm thanh tạp nham tương tự cũng vang lên, dưới sự

phối hợp của hai người, việc giao tiếp trở nên dễ dàng hơn một chút so với trước.

Tuy nhiên, theo thời gian, một chi tiết đáng lo ngại dần hiện ra: khác với cách diễn đạt rõ ràng trong các cuộc đối thoại thông thường, âm thanh từ phương xa dường như không phải là giọng điệu của người bình thường.

Chương 1293

Ban đầu còn có thể dùng lý do môi trường phức tạp, áp lực tâm lý quá lớn để giải thích hiện tượng này, nhưng khi thứ âm thanh tựa như tiếng cười lạnh lẽo từ sâu thẳm tâm hồn dần nổi lên, ngay cả không khí cũng bị nhuốm thêm vài phần lạnh lẽo khó tả… Trần Mộc "Ừm" một tiếng, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia bất an.

Cậu tập trung lắng nghe âm thanh xung quanh, theo mỗi giây trôi qua, cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt.

Đây tuyệt đối không phải là tiếng nói chuyện bình thường, cũng rất khó để gọi thẳng là tiếng cười, nhưng nó lại cực kỳ giống tiếng cười, mang theo một chút cảm giác rợn tóc gáy.

Rất nhanh, những người khác trong đội dường như cũng đã bắt được âm thanh bất thường này.

A Ninh dừng lại tiếng gọi liên tục, thay vào đó dùng ánh mắt đầy cảnh giác quét nhìn xung quanh.

Ánh mắt của cô và Trần Mộc cùng những đội viên khác giao nhau trong khoảnh khắc này, trên mặt ai cũng viết đầy vẻ nghi hoặc.

Bác sĩ của đội cố gắng xoa dịu bầu không khí, đưa ra quan điểm của mình: "Các người có nghĩ là họ đang cười không?

Có khi nào là vì nghe thấy tiếng của chúng ta, nên vui quá mới cười lên không?" Trát Tây nhíu mày, rõ ràng tỏ ra nghi ngờ với cách giải thích này: "Nếu đây là tiếng cười vui vẻ, thì tôi chưa từng thấy tiếng cười nào kỳ quái và âm u hơn thế." Lúc này, A Ninh không nói nhiều nữa, bắt đầu chuyên tâm điều chỉnh thiết bị bộ đàm trong tay, hy vọng có thể tách ra thêm nhiều thông tin hữu ích từ tín hiệu hỗn loạn.

Mặc dù đã qua vài lần tinh chỉnh, nhưng hiệu quả không rõ rệt – tiếng nhiễu nền vẫn ngoan cố tồn tại.

Tuy nhiên, trong lúc mọi người nín thở chờ đợi, âm thanh kỳ quái đó đột nhiên trở nên lớn hơn một chút, đến mức mọi người đều vô thức ghé sát tai hơn nữa để lắng nghe cho kỹ.

Quả nhiên, lần này có thể nghe rõ hơn, đó là một loại âm thanh tựa như tiếng cười lạnh lùng chế nhạo, vang vọng trong không gian tĩnh lặng và hoang vắng, tràn ngập sự oán hận và ác ý vô tận.

Đây tuyệt đối không phải là âm thanh mà một người có lý trí có thể phát ra, ngược lại càng giống như tiếng gào thét điên cuồng của một kẻ tâm thần trong đêm khuya.

Nhưng điều khiến mọi người càng kinh ngạc hơn là, ngoài âm thanh chủ đạo này, còn có thể mơ hồ nghe thấy một âm thanh khác có tần số thấp hơn, tinh vi hơn và khó nhận ra hơn xen lẫn vào đó, sự kết hợp của cả hai trong tòa thành phủ đầy màu sắc kinh hoàng này lại trở nên vô cùng lạc lõng và quỷ dị.

Nghe tiếng cười lạnh đầy ác ý này, Trần Mộc rợn cả tóc gáy, một cảm giác khó chịu khó tả âm thầm lan tỏa trong lòng.

Ngay cả Trát Tây, người từ đầu đến cuối luôn tỏ ra tự phụ, kiêu ngạo, lúc này cũng sợ đến mức mặt trắng bệch như giấy, yết hầu khó khăn nuốt nước bọt mấy lần, miễn cưỡng thốt ra một câu: "Sao tiếng cười này lại rợn người như vậy?" A Ninh ra hiệu "im lặng", ý bảo mọi người giữ yên tĩnh, sau đó áp bộ đàm sát tai mình, lắng nghe kỹ một lúc lâu rồi mới mở miệng nói: "Hình như đây không phải là tiếng người!" "Cô đừng dọa chúng tôi!" Bác sĩ của đội gần như bật khóc hét lên, "Chẳng lẽ là quỷ?" A Ninh kiên nhẫn giải thích: "Các người nghe kỹ đi, tiếng cười này, tần số của nó rất nhanh, và ngữ điệu gần như không có sự thay đổi lên xuống.

Âm thanh này đã kéo dài mấy phút rồi.

Tôi hỏi anh, anh có thể thử dùng cách tương tự cười liên tục năm phút cho tôi nghe được không?" Cô vừa nói vừa bắt chước âm thanh quỷ dị vừa rồi để minh họa.

Trần Mộc nghe xong, cảm thấy quả thật có chút lý.

Dù sao người bình thường không thể làm được như vậy. "Vậy cô cho rằng đây rốt cuộc là thứ gì phát ra âm thanh?" Cậu không khỏi hỏi dồn. "Từ tần số cao bất thường này xem ra, hẳn là một loại âm thanh do máy móc tạo ra, giống như tiếng nhiễu phát sinh khi có người vô tình đặt la bàn lên bộ đàm; nhưng lại xét đến việc âm thanh dường như luôn thay đổi nhẹ, không loại trừ một khả năng khác – có lẽ thật sự có người hoặc thứ gì đó, đang không ngừng dùng móng tay cào qua phần loa nhỏ ở đầu kia của bộ đàm, kết hợp với nhiễu tĩnh điện của chính thiết bị, mới tạo ra hiệu ứng âm thanh kỳ quái vô cùng hiện tại." Nói xong, A Ninh lại tự mình thử nghiệm bắt chước âm thanh móng tay cào qua micro cộng với hiệu ứng tĩnh điện mô phỏng cho những người xung quanh nghe, kết quả quả thực khiến người ta rợn tóc gáy.

Dùng móng tay sắc nhọn cào qua miệng loa nhỏ của bộ đàm, những tiếng động chói tai và yếu ớt đó khiến tim mỗi người như treo lên cổ họng. "Tại sao họ lại làm vậy?" Bác sĩ của đội nhíu mày đầy nghi hoặc, "Tại sao không chọn cách kêu cứu lớn tiếng?

Nếu làm vậy, có lẽ ngay cả khi không có bộ đàm, Trần Mộc và các đội viên khác cũng có thể nghe thấy tiếng kêu cứu." Lời nói của anh ta như một viên sỏi ném vào mặt hồ phẳng lặng, khuấy lên từng gợn sóng trong sự tĩnh lặng.

Ngay lập tức, sắc mặt của Trát Tây và A Ninh trở nên u ám hơn cả màn đêm đen kịt bên ngoài.

Gần như cùng một lúc, một tia giác ngộ khó tả cũng dâng lên trong

lòng Trần Mộc: "Họ có thể đang ở trong một tình thế tuyệt vọng không thể phát ra tiếng, ngay cả giao tiếp bình thường cũng không được phép, chỉ có thể thông qua cách thức gần như không tiếng động này để cố gắng liên lạc với chúng ta." "Là hố cát lún!

Họ rất có khả năng đã bị mắc kẹt trong cái bẫy kinh hoàng đó rồi!" Trát Tây đột nhiên như hiểu ra điều gì đó, bật mạnh dậy, giọng nói pha lẫn sự kinh hoàng chưa từng có.

Không chừng bây giờ chỉ còn lại cái đầu miễn cưỡng lộ ra bên ngoài, một khi có chút động tác hoặc phát ra âm thanh, liền có thể sẽ tăng tốc chìm vào bóng tối vô tận!

Dù là hành động nhỏ như đánh rắm cũng có thể mang đến hậu quả tai hại. "Chết tiệt!" Cùng với phát hiện này hiện ra trước mắt, trái tim của tất cả mọi người bao gồm cả Trần Mộc phảng phất bị một bàn tay vô hình siết chặt.

Lập tức, tất cả mọi người gần như theo bản năng nhảy bật khỏi vị trí cũ, ánh mắt dò xét khắp nơi tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu đáng ngờ nào, trong lòng nóng như lửa đốt — hai người đồng đội kia giờ phút này rốt cuộc đang giãy giụa ở đâu?

Tuy nhiên, so với trạng thái gần như mất kiểm soát của mọi người, A Ninh lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ hai tay, ra hiệu mọi người đừng nóng vội, đồng thời cố gắng an ủi các đồng đội: "Mọi người bình tĩnh đã, một khi đối phương có thể dùng cách này để gửi tín hiệu, chứng tỏ ít nhất bây giờ vẫn chưa đến mức nguy hiểm tính mạng; hơn nữa, tín hiệu rõ ràng như vậy, cho thấy vị trí của họ cách chúng ta không xa, theo lý thì sẽ nhanh chóng định vị được thôi." Nhưng ngay sau đó, dường như chính cô cũng bắt đầu do dự: "Nói thì nói vậy… nhưng khái niệm 'gần đây' này cũng rất mơ hồ.

Khu vực rộng lớn thế này, rốt cuộc nên tìm kiếm mục tiêu hiệu quả như thế nào đây?" A Ninh bảo Trần Mộc và những người khác đi theo, còn mình thì bắt đầu cầm bộ đàm đi lại khắp nơi, cẩn thận phán đoán phương hướng tín hiệu truyền đến.

Hẻm núi về đêm tối đen như mực, ngoài ánh sáng đèn pin thì gần như không thấy gì cả, tiếng bước chân của A Ninh giẫm trên nền đất ẩm ướt nghe đặc biệt vững chãi.

Trần Mộc thấy cảnh này lập tức bừng tỉnh: Phải rồi, sao mình lại không nghĩ ra cách này nhỉ?

Trần Mộc tự phụ mình học rộng biết nhiều, nhưng đối mặt với tình huống đặc biệt thế này, lại không thể ngay lập tức nghĩ đến việc vận dụng nguyên lý vật lý học để giải quyết vấn đề, thật có chút phụ lòng kiến thức mình đã tích lũy.

Trong điều kiện địa hình như thế này, nếu có thể nhận được tín hiệu sóng vô tuyến, nghĩa là xung quanh chắc chắn tồn tại một "cửa sổ" nào đó cho phép sóng điện từ đi qua, điều này thường do kết cấu địa chất đặc thù gây ra.

Ngoài ra, khi khoảng cách tăng lên, sóng điện từ sẽ dần suy yếu cường độ, do đó, chỉ cần dựa vào sự thay đổi mạnh yếu của tín hiệu hiển thị trên máy thu là có thể ước tính đại khái mối quan hệ vị trí tương đối với nguồn phát.

Trần Mộc và những người khác lập tức đi theo, men theo bước chân của A Ninh, không ngừng tiến về phía trước trên con đường nhỏ hẹp quanh co.

Sau một hồi tìm kiếm kỹ lưỡng, cuối cùng họ cũng nghe được âm thanh phản hồi rõ ràng và lớn nhất ở một khu vực nhất định, rõ ràng nguồn năng lượng bí ẩn mà yếu ớt kia đang phát ra lời kêu gọi của nó tại đây.

A Ninh quay đầu gọi một tiếng, rồi tăng tốc lao về phía trước.

Những người khác thấy vậy cũng vội vàng bám sát theo sau, đồng thời bật sáng nguồn sáng trong tay để cung cấp ánh sáng cần thiết cho việc thăm dò.

Đúng lúc này, Trát Tây đột nhiên cao giọng nhắc nhở mọi người: "Tất cả cẩn thận dưới chân!

Đừng chỉ lo tìm đồ mà coi thường an toàn!" Thế nhưng vào lúc này, tất cả mọi người đều bị bí mật sắp được hé lộ kia thu hút, hoàn toàn không rảnh để tâm đến chuyện khác, ai nấy đều tranh thủ từng giây từng phút lao về phía trước, hy vọng có thể sớm ngày đến được đích.

Cuối cùng, sau một đoạn đường không quá dài cũng không quá ngắn, hiện ra trước mắt mọi người là một cồn đất hình bán nguyệt khổng lồ, nó giống như một bức tường thành tự nhiên, chặn đứng hoàn toàn cả con đường.

Cồn đất này cao đến năm mươi mét, phẳng phất như một cánh buồm hùng vĩ sừng sững giữa trời đất, bề mặt nhẵn bóng và dốc đứng lạ thường, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ, muốn vượt qua e rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Người hiểu biết về bộ đàm vừa nhìn liền biết tình huống này không tầm thường.

Sóng vô tuyến trong địa hình thế này đáng lẽ phải cực kỳ yếu, giống như tín hiệu kém trong thung lũng giữa núi lớn.

Nhưng lúc này, Trần Mộc và những người khác chăm chú nhìn vào chiếc bộ đàm trong tay, chỉ thấy vạch tín hiệu hiển thị trên thiết bị lại ổn định và mạnh mẽ, âm thanh truyền ra cũng vô cùng rõ ràng, không có chút dấu hiệu suy giảm nào.

Hiện tượng này chỉ có một khả năng: thứ phát ra tín hiệu bí ẩn này đang ở trong khu vực cồn đất hình bán nguyệt cách đây chưa đầy một trăm mười mét, ẩn giấu kín đáo nhưng lại gần đến thế. "Chính là ở đây?" Cùng với ý nghĩ này lóe lên, một luồng hơi lạnh không tên bò dọc sống lưng mỗi người, mồ hôi lạnh bất giác túa ra.

Bởi vì khi đèn pin của họ chiếu rọi khắp nơi, lại kinh ngạc phát hiện nơi này trông gần như trống không, ngoài cát đất và những tảng đá rải rác dưới chân, không có bất kỳ dấu hiệu sự sống hay dấu vết của vật thể nhân tạo nào. "Chẳng lẽ đã bị chôn vùi dưới đất rồi?" Trong đầu Trần Mộc đột nhiên lóe lên một ý nghĩ không lành, khiến tim hắn không khỏi đập nhanh hơn vài nhịp.

Tuy nhiên, A Ninh lắc đầu phủ nhận suy đoán này, và giải thích cho mọi người: "Xem ra không phải vậy.

Chương 1294

Mọi người nghe đi." Nói xong, cô ra hiệu về phía chiếc bộ đàm vẫn không ngừng vang lên, rồi lớn tiếng ra lệnh: "Hành động riêng lẻ!

Tìm kiếm tất cả những nơi có thể ẩn náu càng nhanh càng tốt." Nhận được lệnh, các thành viên trong đội lập tức tản ra, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm từng tấc đất để tìm những manh mối nhỏ nhất có thể đã xuất hiện.

Không lâu sau, một giọng nói vui mừng phá vỡ sự im lặng: "Ở đây có phát hiện!" Nghe thấy tiếng gọi, tất cả mọi người lập tức tập trung đến nơi phát ra âm thanh — vị trí của Trát Tây.

Quả nhiên, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người lập tức phấn chấn hẳn lên.

Hóa ra trên mặt đất trông có vẻ hoang vắng này lại rải rác rất nhiều dấu chân lộn xộn nhưng lại rõ ràng khác với dấu chân của chính họ. "Xem ra chúng ta đã tìm đúng hướng rồi." Trát Tây vừa cúi đầu kiểm tra những dấu vết xa lạ kia, vừa dùng giọng điệu đầy khẳng định phân tích: "Mọi người có để ý không?

Địa hình hình vòng cung này giống như một lá chắn gió tự nhiên, nếu lúc đó bên ngoài nổi gió lớn, thì những người này rất có thể là vì để tránh gió mạnh tấn công mà buộc phải vào nơi này tìm chỗ trú ẩn.

Thêm vào đó, môi trường ở đây khá kín, nên dù có để lại chút dấu vết đi lại cũng không bị xóa sạch hoàn toàn." Lời của Trát Tây khiến những người khác cũng bất giác gật đầu, thừa nhận suy luận của anh.

Trần Mộc và những người khác lập tức men theo chuỗi dấu chân rõ ràng đó mà truy tìm.

Bề mặt sa mạc mịn và tơi xốp, mỗi bước chân giẫm xuống đều để lại dấu vết sâu.

Những dấu chân này trên nền cát vô cùng nổi bật, có thể phân biệt rõ ràng là do ba người để lại, cách nhau một khoảng gần như bằng nhau.

Trần Mộc và các đồng đội bám sát phía sau, bước qua bề mặt hơi lõm xuống dưới chân, theo từng bước đi làm tung lên những lớp bụi cát li ti.

Đi được khoảng mười mấy mét, họ phát hiện mình đã đến chân một cồn đất nhô cao.

Đúng lúc này, chuyện kinh ngạc đã xảy ra — những dấu chân rõ ràng kia đột nhiên biến mất.

Điều này không phải vì họ đột nhiên lệch khỏi lộ trình, rẽ một khúc cua hay bị một hố cát vô hình nào đó nuốt chửng, mà là chúng đột ngột dừng lại, hoàn toàn mất dấu tại vị trí này. "Đây… Chẳng lẽ họ đi vào trong cồn đất rồi sao?" Trát Tây không nhịn được thốt lên nghi hoặc, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

A Ninh lại đưa ra một suy đoán hoàn toàn khác: "Không, tuyệt đối không phải!" Cô lộ ra vẻ mặt đầy bối rối nhưng dường như đã tìm ra đáp án. "Mọi người nhìn kìa." Ngón tay cô nhẹ nhàng giơ lên chỉ về phía trên cao.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ụ đất khổng lồ sừng sững trước mặt bị bao phủ trong một màn đêm đen kịt, khiến người ta cảm thấy có chút ngột ngạt.

Lúc này màn đêm buông xuống, ánh sao bị bóng đêm dày đặc che khuất không còn tăm hơi, cồn đất giống như một ngọn núi nhỏ mọc lên từ mặt đất, hòa làm một với nền trời đen kịt.

Cả nhóm dõi theo ánh mắt của A Ninh nhìn lên trên.

Quả thực, trong môi trường tối đen như mực thế này, dù có dùng đèn pin chiếu vào cũng chỉ có thể soi sáng một khu vực rất nhỏ trước mắt, xa hơn nữa vẫn là thế giới bóng tối mịt mùng chưa biết.

Cảm giác bất lực đó khiến ai nấy đều cảm thấy có chút mông lung.

Nếu dấu chân không kết thúc ở đây, vậy thì ba người kia rốt cuộc đã đi đâu?

Tại sao họ lại chọn leo lên cồn đất trông có vẻ vô giá trị này?

Trong lòng phỏng đoán, không khỏi nảy sinh thêm nhiều nghi vấn.

A Ninh rõ ràng đã quyết định, nhanh chóng quay người ra lệnh cho những người khác: "Mọi người lùi lại vài bước đi." Nói xong, chỉ thấy cô động tác thuần thục lấy ra từ túi bên hông ba lô một khẩu súng bắn pháo sáng cầm tay nhỏ gọn, và nhanh chóng lắp một viên đạn phát quang vào.

Sau đó hít một hơi thật sâu để đảm bảo mình giữ được trạng thái ổn định, rồi dứt khoát bóp cò.

Trong chớp mắt, cùng với tiếng nổ nhẹ, một vệt sáng chói lòa tức khắc bay vút lên trời đêm.

Pháo sáng rực rỡ xé toạc màn đêm tĩnh lặng, phảng phất như một ngôi sao lộng lẫy đột nhiên thắp sáng cả vùng hoang dã.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng tỏa ra tứ phía, phơi bày không sót một chi tiết nào vốn đang ẩn mình trong bóng tối xung quanh.

Vào giây phút này, tất cả những bí mật ẩn giấu dường như đều bị phơi bày.

Cảnh vật xung quanh trong nháy mắt trở nên sống động và gần gũi

hơn, thế giới vốn im lìm giờ đây trở nên rực rỡ, ngay cả không khí dường như cũng lan tỏa một hơi thở khác lạ.

Trần Mộc và những người khác đột ngột đưa mắt nhìn xung quanh, ánh sáng bất ngờ khiến họ có chút không kịp trở tay.

Ánh sáng chói lòa lập tức xua tan bóng tối xung quanh, khiến mắt họ khó thích ứng với sự thay đổi đột ngột này.

Khi tầm nhìn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, một giọng nói á thé, đầy kinh hãi xuyên qua không khí: "Trời ơi!" Tiếng hét này phát ra từ A Ninh, người bình thường trầm ổn nhất trong đội, âm lượng của cô cao đến mức gần như phá vỡ sự tĩnh mịch trong đêm.

Tất cả mọi người bất giác trợn tròn mắt, cố gắng tìm kiếm nguyên nhân gây ra tiếng hét trong ánh sáng chói lòa.

Ánh sáng mạnh kích thích khiến trước mắt mỗi người đều xuất hiện một lớp hào quang mờ nhạt, nhưng họ vẫn cố gắng nheo mắt nhìn lên.

Dưới ánh sáng lấp lánh như sao trời kia, Trần Mộc và các đồng đội cuối cùng cũng thấy được vật khiến A Ninh phải kinh ngạc thốt lên — đó là ở lưng chừng cồn đất khổng lồ hình bán nguyệt, lại có một vật thể cực lớn được khảm vào.

Vật thể này phảng phất như bị một sức mạnh bí ẩn nào đó ép chặt vào mảnh đất này, nửa dưới của nó bị lớp đất dày bao phủ, chỉ lộ ra nửa trên vắt ngang giữa không trung, trông vừa kỳ dị vừa chấn động lòng người.

Khi tia lửa cuối cùng của pháo sáng dần lụi tàn, cả đội rơi vào một khoảng lặng ngắn ngủi, mọi người đều bị cảnh tượng không thể tin nổi trước mắt làm cho chấn động tâm can.

Não bộ trong mấy chục giây này phảng phất như ngừng hoạt

động, không thể lập tức phản ứng với cảnh tượng mình vừa thấy.

Cho đến khi xung quanh trở lại bóng tối, sự im lặng này mới bị phá vỡ bởi một loạt tiếng bật tắt đèn pin hỗn loạn.

Mỗi tia sáng đèn pin chiếu về hướng đó đều cố gắng hé lộ thêm những bí mật về vật thể khổng lồ này, nhưng ánh sáng hữu hạn và phân tán chỉ có thể cung cấp một số thông tin rời rạc, không đủ để mọi người nhìn rõ bộ mặt thật của nó.

Nếu không có ánh sáng lóe lên rồi tắt nhưng lại vô cùng rực rỡ trước đó để tham chiếu, e rằng lúc này không ai chú ý đến sự tồn tại đặc biệt như vậy.

Nhìn từ dưới chân lên, ngoài việc cảm nhận được áp lực tâm lý do sự to lớn của nó mang lại, dường như không còn gì khác có thể nắm bắt được. "Đây rốt cuộc là thứ gì?" Trát Tây khẽ lẩm bẩm, giọng điệu mang theo sự khó hiểu và tò mò.

Gió nhẹ thổi qua mái tóc hơi rối của anh, dường như ngay cả gió cũng hứng thú với phế tích cổ xưa này.

Xung quanh tĩnh lặng, không một ai có thể nói chính xác vật thể trước mắt rốt cuộc có lai lịch gì.

Trần Mộc cau chặt mày, cẩn thận quan sát một lúc mới xác định được — thứ trước mắt quả thực là một vật làm bằng gỗ cổ, nhưng hình dạng ban đầu của nó đã hoàn toàn không thể nhận ra.

Ban đầu, mọi người cho rằng nó là một phần của một cỗ quan tài khổng lồ nào đó, nhưng càng nhìn càng thấy không giống; sau đó lại đoán có lẽ là một góc của một công trình kiến trúc, nhưng hình dạng của nó quá kỳ lạ, không phù hợp với bất kỳ phong cách kiến trúc nào đã biết.

Dưới ánh sáng, những khúc gỗ đã trải qua bao thăng trầm, đầy dấu

vết thời gian này phảng phất như đang kể một câu chuyện xa xôi và bí ẩn, khiến người ta không khỏi nảy sinh lòng kính sợ. "Chúng ta leo lên xem thử đi!" Trong đội đột nhiên có người đề nghị, giọng nói tuy nhỏ nhưng đặc biệt rõ ràng, phá vỡ bầu không khí vốn nặng nề và im lặng.

Đề nghị này lập tức khơi dậy ham muốn khám phá của mấy người, ai nấy đều nóng lòng muốn trèo lên con dốc này, vén màn mọi bí ẩn.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Trần Mộc nhanh chóng đưa tay ra ngăn các đồng đội lại, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đợi đã, đừng hành động hấp tấp." Hắn chỉ lên phía trên nói: "Mọi người cũng thấy rồi đấy, đoạn đường này rất dốc và độ cao khá lớn, không phải dễ dàng leo lên như bình thường.

Chương 1295

Quan trọng hơn, nếu ở đây không cẩn thận trượt chân hoặc xảy ra sự cố khác, hậu quả sẽ là thảm họa." A Ninh nghe Trần Mộc nói xong cảm thấy rất đồng tình, khẽ gật đầu bổ sung: "Đúng vậy, chúng ta phải cẩn thận hơn nữa.

Cho đến bây giờ, vẫn còn ba thành viên mất tích.

Toàn bộ hẻm núi bao gồm cả dưới lòng đất đều đã được tìm kiếm, nhưng không phát hiện manh mối giá trị nào.

Vì vậy tôi cho rằng họ rất có thể đang ở một nơi nào đó phía trên.

Chỉ là hiện tại nơi này một mảnh tĩnh mịch, không có động tĩnh gì, thật sự có chút kỳ quái.

Rất có thể có nguy hiểm tiềm tàng nào đó tồn tại." Cô dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Thế này đi, vẫn là để Trần Mộc thử trước xem có được không.

Nếu đường đi tương đối tốt, dễ leo, lúc đó chúng ta sẽ theo sau." Ánh nắng xuyên qua những tầng mây thưa thớt, chiếu lốm đốm lên mảnh đất này, thêm vào chuyến thám hiểm vài phần bất định và căng thẳng.

Nói rồi cô cắm chiếc đèn pin lạnh lẽo vào thắt lưng, rồi quay người gật đầu ra hiệu với Trần Mộc và những người khác.

Ánh mắt cô bộc lộ sự quyết đoán và dũng cảm: "Soi sáng cho tôi." Giọng nói tuy nhẹ nhàng, nhưng mang theo sự kiên định không thể nghi ngờ.

Cô chuẩn bị tự mình leo lên cồn đất chưa rõ này, tìm kiếm bí mật có thể ẩn giấu trên cao.

Đúng lúc này, Trát Tây đột nhiên đưa tay ra ngăn cô lại, trong ánh mắt lộ rõ sự lo lắng sâu sắc. "Chờ đã, đừng động đậy." Giọng anh vừa nghiêm túc vừa ôn hòa, rồi quay sang nhìn Trần Mộc đang đứng cách đó không xa với vẻ mặt nghi hoặc: "Để tôi.

Chuyện này không có lý do gì để phụ nữ làm.

Hơn nữa, loại dốc đất này không phải trước đây anh đã leo nhiều lần rồi sao?

Kinh nghiệm của anh chắc chắn phong phú hơn chúng tôi nhiều." Trát Tây nói câu này, không đợi A Ninh trả lời, liền trực tiếp rút dao găm ra khỏi miệng, dưới ánh đèn pin mờ ảo trông nó đặc biệt sắc bén.

Chỉ thấy anh ta đột ngột nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống dốc cồn đất, ngay sau đó dùng dao găm làm trợ lực, nhanh chóng leo lên như một con vượn vô cùng linh hoạt.

Động tác của Trát Tây nhanh như chớp, mỗi lần xoay người, mỗi bước tiến đều toát lên sự linh hoạt và sức mạnh không gì sánh bằng.

Cùng với vệt sáng đèn pin trong tay Trần Mộc và những người khác quét qua người anh, họ phảng phất có thể cảm nhận được một sự tự tin và ung dung toát ra từ bên trong.

Không lâu sau, trong ánh mắt căng thẳng và chờ đợi của mọi người, Trát Tây đã nhanh nhẹn "vèo vèo" mấy cái đã đến được nơi có vật thể khổng lồ không rõ — nơi gần như có thể coi là phần hiểm trở nhất của cả con dốc.

Tại đó dừng lại một chút, anh tìm được một chỗ đứng tương đối bằng phẳng và vững chắc, rồi quay đầu ra hiệu với những người phía dưới, cho biết mình tạm thời an toàn, và thông báo cho đồng đội rằng độ cao này không phải là chướng ngại vật khó vượt qua.

Sau đó Trát Tây bắt đầu cẩn thận kiểm tra sự tồn tại khổng lồ khó

hiểu trước mắt...

Do ở vùng trũng, Trần Mộc và những người khác không thể nhìn rõ cảnh tượng cụ thể mà Trát Tây dùng đèn pin soi sáng, chỉ có thể sốt ruột nhìn bóng dáng bận rộn của anh ta ở đó.

Bác sĩ của đội không nhịn được phá vỡ sự im lặng hỏi: "Rốt cuộc là cái gì?" Lúc này không khí tràn ngập sự ngột ngạt nhưng cũng đầy tò mò.

Chỉ nghe trên đỉnh đầu vọng xuống một câu trả lời mơ hồ: "Tôi… không biết." Tiếp theo là một khoảng lặng ngắn, sau đó mọi người nghe rõ Trát Tây dùng tiếng Hán không chuẩn lắm kinh hô: "Trời ạ... nhìn hình dạng này... cứ như một con thuyền!" Đồng thời có thể thấy anh ta đang gãi đầu gãi tai, dường như rất kinh ngạc trước phát hiện khó tin này. "Thuyền?" Trần Mộc và những người khác trao đổi một ánh mắt nghi hoặc, phảng phất như đang xác nhận xem có thật sự nghe rõ lời của Trát Tây không.

Sau đó, chỉ thấy Trát Tây lại hưng phấn hét lên: "Là thuyền thật!

Mọi người tự leo lên xem đi, ở đây có một kỳ tích đang chờ chúng ta phát hiện đó!" Lời còn chưa dứt, A Ninh vốn hành động nhanh nhẹn đã nóng lòng bắt đầu leo lên, thân thủ nhanh nhẹn như linh dương di chuyển lên trên.

Mà theo sát phía sau là Trần Mộc, lại có vẻ hơi vất vả.

Tay chân hắn phối hợp không được nhịp nhàng cho lắm, trong mấy lần cố gắng tìm điểm tựa vững chắc suýt nữa đã trượt ngã, may mà cuối cùng dựa vào một tinh thần không chịu thua mà theo kịp bước chân của A Ninh.

So sánh với đó, bác sĩ của đội có thân hình hơi đầy đặn hơn một chút thì không may mắn như vậy, mặc dù anh ta cũng đang cố gắng

thử leo lên con dốc này, nhưng sau vài lần giãy giụa cuối cùng vẫn vì kiệt sức cộng thêm trọng lượng cơ thể khá lớn mà rơi từ lưng chừng xuống.

Thấy vậy, Trần Mộc và những người khác lo lắng cho sự an toàn của bác sĩ liền vội vàng ngăn cản anh ta tiếp tục thử, và an ủi: "Lão huynh à, ở dưới đợi chúng tôi là được rồi, tuyệt đối đừng mạo hiểm nữa, lỡ như có chuyện gì ngoài ý muốn thì biết làm sao đây." Lúc này, địa thế trông không dốc lắm nhưng lại phủ đầy cát mịn và đá vụn này đối với Trần Mộc và những người khác đã không còn là chướng ngại.

Mọi người đều bắt chước cách làm trước đó của Trát Tây, sử dụng dao nhỏ mang theo làm công cụ leo núi tạm thời để hỗ trợ tiến lên.

Cứ như vậy, không lâu sau cả đội gần như đã tập trung đầy đủ gần đỉnh dốc.

Khi Trần Mộc dùng cả tay cả chân từ từ tiếp cận Trát Tây đang đứng trên cao quan sát thứ gì đó, một cơn gió đêm mang theo hơi ẩm lạnh lẽo đột ngột thổi vào mặt, khiến hắn không khỏi rùng mình một cái.

Mặc dù chỗ đặt chân được tạo thành từ nhiều cồn đất nhỏ nhô lên với hình dạng khác nhau, nhưng vì mặt đất tơi xốp nên Trần Mộc vừa đứng vững đã cảm thấy khá chông chênh, may mà hắn kịp thời điều chỉnh trọng tâm cơ thể mới miễn cưỡng giữ được thăng bằng.

Lúc này đứng bên cạnh Trát Tây nhìn xuống cảnh tượng bên dưới, do giữa hai người có một khoảng cách nhất định cộng thêm bị thân hình cao lớn của người kia che khuất tầm nhìn, nên lúc đầu Trần Mộc không thể nhìn rõ cái gọi là "con thuyền" rốt cuộc trông như thế nào.

Vì vậy Trần Mộc cẩn thận di chuyển bước chân, cố gắng tìm cho mình một vị trí có tầm nhìn thoáng hơn để tiện quan sát.

Cuối cùng, sau khi tốn một phen công sức, khi hắn lại nhìn về hướng đó, hình ảnh xuất hiện trước mắt trong khoảnh khắc khiến người ta chấn động: chỉ thấy trong màn đêm đen kịt, duy chỉ có nơi được ánh đèn pin trong tay Trát Tây chiếu rọi là trông đặc biệt chói mắt.

Dưới luồng sáng mạnh này, có thể thấy một sự tồn tại rõ ràng khác với môi trường đất đá xung quanh — một mảnh tàn tích của một vật thể khổng lồ và cổ xưa đang nằm im ở đó, khoảng hơn một nửa của nó đã bị lớp bụi đất dày che phủ, chỉ lộ ra phần bề mặt loang lổ bên ngoài để thể hiện dung mạo tang thương sau khi trải qua bao mưa gió; dựa vào đường nét có thể phán đoán đại khái vật này quả thực có đặc trưng kết cấu tương tự hình thuyền, không nghi ngờ gì là một di hài tàu đắm bí ẩn từ thời cổ đại để lại...

A Ninh cẩn thận lấy ra từ ba lô một que phát sáng lạnh, dùng bật lửa đốt lên.

Ánh sáng lạnh lẽo đó trong đêm tối trông đặc biệt sáng và lạnh.

Sau đó, cô dùng sức ném đi, que phát sáng lạnh vẽ một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, rơi xuống con tàu đắm cổ xưa kia.

Xung quanh lập tức được ánh sáng màu xanh lam nhạt soi rọi, toàn bộ khung cảnh trở nên rõ ràng.

Trong vùng ánh sáng này, Trần Mộc cuối cùng cũng nhìn rõ bộ mặt thật của con thuyền — mức độ phân hủy đã rất nghiêm trọng, gần như hòa làm một với bùn đất.

Kết cấu gỗ vốn cứng cáp từ lâu đã không thể chịu nổi sức nặng, không chỉ vỡ nát mà còn hiện ra một mảng dấu vết than hóa đen kịt.

Nổi bật nhất là, một bên mạn thuyền có một vết nứt khổng lồ và sâu hoắm, tựa như miệng thú dữ nhe nanh há ra, bên trong chất đống

từng lớp bùn đất, phảng phất như mẹ thiên nhiên đang cố gắng dùng cách này để bảo vệ chứng nhân lịch sử đã trải qua bao thăng trầm này.

Còn ở sâu hơn trong vết nứt, là một mảng bóng tối khiến người ta không thể đoán định, dường như còn ẩn giấu nhiều bí mật hơn đang chờ được khám phá.

Khi tầm nhìn dần rộng mở, Trần Mộc không khỏi đưa mắt nhìn quanh mảnh đất từng một thời phồn hoa này.

Trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác chấn động — nơi này trước đây hẳn là một con sông cổ quan trọng phải không?

Mà con thuyền cổ này rõ ràng từng là một thành viên qua lại trên tuyến đường thủy sầm uất này, chỉ là theo thời gian trôi đi, cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự sắp đặt của số phận, yên lặng ngủ say tại đây.

Không ngờ sau hàng ngàn năm biến thiên, nơi xưa kia cỏ cây tươi tốt, sóng nước lấp lánh lại biến thành nơi khô cằn hoang vắng, gió thổi cát bay như hiện tại.

Mà những cồn đất cao vút bao bọc lấy tàn tích kia, lại càng trở thành di sản quý giá mà thời gian để lại cho hậu thế.

Đúng lúc Trần Mộc đang chìm trong suy tư, A Ninh đã linh hoạt leo đến mép con thuyền cũ chỉ còn lại nửa giang sơn kia.

Chương 1296

Chỉ thấy cô bật đèn pin, chiếu vào khe nứt sâu và dài kia, lập tức một luồng sáng trắng mạnh mẽ mà ấm áp trong nháy mắt xua tan mọi bóng tối, khiến cảnh tượng bên trong hiện ra không sót một chi tiết: một lượng lớn bùn đất lắng đọng nhiều năm lẫn lộn trong đó, nhưng đáng chú ý hơn là các loại đồ vật đủ hình đủ dạng rải rác trong đó — những sản phẩm gốm sứ bị chôn vùi dưới lớp bùn đất nhưng vẫn còn nguyên vẹn, dưới ánh đèn lấp lánh ánh sáng bí ẩn và quyến rũ.

Cẩn thận nhận dạng có thể phát hiện, những vật phẩm trông bình thường nhưng thực chất vô cùng quý giá này đa phần là những cái vò hoặc bình có hình dạng và chất liệu khác nhau. "Con thuyền này xem ra thuộc về một đoàn thương buôn qua lại Tây Vực để buôn bán, còn những đồ gốm này rất có thể là một phần hàng hóa họ vận chuyển.

A Ninh hưng phấn nói, trong mắt tràn đầy niềm vui khôn tả trước thành tựu khảo cổ lần này, phải biết rằng cho đến nay, vẫn còn một bộ phận không nhỏ học giả tin chắc rằng con đường tơ lụa cổ đại chỉ dựa vào giao thông đường bộ.

Nhưng bây giờ chúng ta đã tìm thấy bằng chứng sắt đá chứng minh, từ rất lâu trước đây quả thực tồn tại tuyến đường thủy nối liền nội địa với các vùng biển xa xôi!" Thời cổ đại nơi này là một trong những con đường tơ lụa hiểm trở nhất, các thương nhân thường phải đối mặt với vô số gian nan và nguy hiểm.

Trên mảnh đất hoang vu này, rải rác rất nhiều tiểu quốc Tây Vực.

Đây là vùng trung gian quan trọng trong giao lưu văn minh Ả Rập và văn minh Cửu Châu, từng tràn đầy sự phồn vinh và tấp nập.

Năm đó nơi đây có vô số dòng sông, trên những mặt sông rộng lớn

và trong vắt ấy, vô số thuyền bè qua lại, chở đầy những loại vải quý và lụa là sặc sỡ.

Những hàng hóa quý giá này theo sóng nước đi về phía tây, cho đến khi vào các quốc gia phương Tây xa xôi.

Nghe nói, ngay cả thành viên hoàng gia của các nước Tây Á và châu Âu cũng có thể thưởng thức những quả dưa hấu ngọt lịm mọng nước được vận chuyển từ phương Đông đến.

Môi trường tự nhiên thời đó vô cùng phức tạp và đa dạng, hướng dòng chảy của sông cũng thường xuyên thay đổi khó lường.

Nhiều đoàn thương buôn dũng cảm mà bất hạnh vì thế mà lạc mất phương hướng, thậm chí gặp phải tai nạn đắm tàu thảm khốc.

Trong sa mạc vô tận này, nghe nói ít nhất có hàng ngàn con tàu như vậy đã bị chôn vùi không thương tiếc dưới biển cát.

Tuy nhiên do tốc độ biến thiên của sa mạc vùng này quá nhanh, gần như không ai có thể tìm ra vị trí chính xác của những kho báu bí mật đã thất lạc từ lâu này.

Vậy mà hôm nay lại có một phát hiện trọng đại bất ngờ — dưới chân mọi người sừng sững một xác tàu hàng cổ xưa, gần như còn nguyên vẹn!

Lúc này, các thành viên ở dưới mặt đất hoàn toàn không thể nhìn thấy tình hình phía trên, chỉ có thể sốt ruột chờ đợi tin tức. "Thấy gì rồi?

Ba thành viên kia có ở trên thuyền không?" Đồng chí Tiểu Lý, một trong những nhân viên y tế đi cùng, không nhịn được cao giọng hỏi, trong giọng nói rõ ràng mang theo vài phần lo âu và quan tâm sâu sắc.

Đội trưởng Trát Tây lập tức trả lời đám đông bên dưới: "Chúng tôi đang kiểm tra…" Nhưng sau đó dù anh ta có cao giọng giải thích

tình hình cụ thể thế nào đi nữa, thì bên dưới cũng không còn ai nghe rõ câu trả lời chính xác của anh ta.

Đúng lúc mọi người đang cảm thấy nghi hoặc, nhà khảo cổ học trẻ tuổi và thông minh Trần Mộc đột nhiên sáng mắt lên, trong đầu tức khắc nảy ra một suy đoán quan trọng: có phải vì phát hiện ra một di vật lịch sử hiếm có như vậy, mới thu hút các nhà thám hiểm, bao gồm cả nhóm ba người đã biến mất trước đó, đều tranh nhau đến đây khám phá một phen hay không?

Toàn bộ khu vực dưới lòng đất đều đã được tiến hành tìm kiếm kiểu rà soát, không phát hiện bất kỳ dấu vết mục tiêu nào, vì vậy có thể mạnh dạn suy đoán họ rất có thể lúc này đang ở một nơi nào đó trên cao để quan sát hoặc nghiên cứu thu hoạch bất ngờ này!

Nhưng khi hắn lại cẩn thận quan sát bốn phía vách đá, lại không nhận thấy chút dấu hiệu nào có người hoạt động… vậy thì mấy người đồng hành này rốt cuộc đã đi đâu?

Nghi vấn như từng tầng mây đen bao phủ trong lòng mỗi người không thể xua tan.

Vách đá ở đây ngoài con tàu đắm này ra, không còn nơi nào khác có thể giấu người.

Chẳng lẽ ba người kia thật sự ở trong con tàu đắm này?

Lúc này, mặt trăng vốn treo cao trên bầu trời bị những đám mây đen dày đặc từ từ che khuất, ánh trăng lập tức biến mất không còn dấu vết, xung quanh bỗng trở nên u ám và ngột ngạt hơn.

Trần Mộc và mấy người kia theo bản năng dựa vào nhau, tìm một vị trí tương đối bằng phẳng để đứng vững.

Không khí tràn ngập một sự căng thẳng và bất an không tên.

Để không lạc mất nhau, họ đã bật đèn an toàn trên đầu, phát ra ánh

sáng màu xanh lam nhạt, tạo thành một vầng sáng yếu ớt nhưng khiến người ta an tâm trong đêm đen kịt.

Trần Mộc gật đầu với A Ninh, ra hiệu cô bật bộ đàm trong tay.

Chỉ thấy A Ninh cẩn thận lấy ra từ ba lô một chiếc bộ đàm nhỏ gọn tinh xảo, nhẹ nhàng nhấn nút nguồn, lập tức một tràng tiếng rè của dòng điện vang lên, nhưng sau một lúc ngắn đã nhanh chóng trở nên im lặng.

Cô nhẹ nhàng vẫy thiết bị một cái, phát hiện dù xoay hướng thế nào, cường độ tín hiệu nhận được vẫn luôn duy trì ở trạng thái yếu ớt tương tự, không có sự biến động rõ rệt.

Lúc này Trát Tây dùng ngón tay chỉ vào xác con tàu cổ đang nằm im bên bờ nước ở xa, đề nghị A Ninh thử hướng thẳng thiết bị thu về phía này để kiểm tra.

A Ninh từ từ đưa bộ đàm trong tay đến gần một khe nứt nhỏ trên mép con thuyền cổ — ngay khoảnh khắc đầu thiết bị gần như sắp chạm vào bề mặt vết nứt, tất cả mọi người đều nghe rõ một chuỗi âm thanh vô cùng rõ ràng đột nhiên bùng phát từ trong tai nghe.

Trần Mộc và mấy người kia đầu tiên sững sờ vài giây, sau đó nhìn nhau trao đổi ánh mắt, trên mặt viết đầy vẻ không thể tin nổi và kinh ngạc xen lẫn.

Xem ra tín hiệu quả thực đến từ bên trong con tàu cũ kỹ trông như đã bị bỏ hoang nhiều năm này.

Trát Tây đến gần nhìn kỹ, ánh mắt lướt qua vết nứt đó, cau mày lẩm bẩm: "Thật là tà môn!

Chẳng lẽ mấy tên đó lại dám liều mạng chui vào một nơi quỷ quái như thế này?!" Quả thực có thể thấy khe nứt đủ rộng cho một người chui qua, nhưng cấu tạo cụ thể bên trong thế nào, liệu có đủ không

gian cho ba người lớn đứng hoặc di chuyển hay không thì vẫn là một ẩn số.

Mọi người lần lượt lấy đèn pin mang theo, mấy luồng sáng mạnh chiếu vào bên trong con tàu tối đen như vực thẳm.

Càng chiếu vào sâu, cảnh tượng trước mắt càng trở nên âm u quỷ dị — ngoài việc có thể lờ mờ nhận ra một vài tấm ván gỗ đã rỉ sét loang lổ và mục nát, mọi thứ khác đều bị màn đêm đặc quánh bao trùm.

Đối mặt với cái hang sâu không lường được này, ngay cả Trần Mộc vốn luôn bình tĩnh cũng cảm thấy da đầu tê dại, lòng dạ không yên.

Anh lấy hết can đảm hét lớn về phía trước mấy tiếng "Này", hy vọng nhận được chút hồi âm nào đó… nhưng ngoài tiếng vọng của chính mình xa dần rồi biến mất, không hề có bất kỳ phản ứng nào khác. "Làm sao đây?" Không khí thoảng một chút căng thẳng, tim Trần Mộc bất giác đập nhanh hơn.

Xung quanh tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng thở dốc khe khẽ vang vọng bên tai. "Có thể họ đã vào trong rồi lại ra ngoài, sau đó làm rơi bộ đàm vào trong đó." Giọng A Ninh có chút bất an, lời nói của cô vang vọng trong không gian yên tĩnh. "Cũng có thể họ đã gặp chuyện không may ở bên trong." "Vậy âm thanh đó phát ra từ đâu?" Trần Mộc sốt ruột hỏi, ánh mắt anh khóa chặt vào A Ninh như đang tìm kiếm câu trả lời.

Vấn đề này cứ ám ảnh anh như một câu đố không lời giải, khiến anh vô cùng bối rối. "Chuyện này không ai trả lời anh được.

Nhưng cứ vào xem là biết." A Ninh khẽ mỉm cười, cố gắng làm dịu bầu không khí, trong mắt cô lóe lên một tia kiên quyết, "Có những chuyện chỉ khi tận mắt chứng kiến mới có thể hiểu được chân

tướng." Dứt lời, cô liếc mắt ra hiệu cho Trần Mộc, rồi từ từ đặt ba lô xuống.

Chiếc ba lô đó chứa quá nhiều thứ, không chỉ là gánh nặng vật chất mà còn là gánh nặng tinh thần.

Hành động của cô như một ngôn ngữ câm lặng, truyền đi một thông điệp nào đó cho Trần Mộc — có lẽ là hy vọng, có lẽ là quyết tâm cùng nhau mạo hiểm.

Trát Tây là người dẫn đường của đội, phụ trách chỉ hướng và giữ sức để đối phó với những thử thách có thể gặp phải; vào lúc này, chỉ có Trần Mộc và A Ninh là có thân hình phù hợp để lách vào khe nứt hẹp.

Dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng lý trí mách bảo Trần Mộc không thể lùi bước.

Thế là, sau khi hít một hơi thật sâu, anh kiên quyết gật đầu đồng ý.

Sau đó, anh khẽ cởi áo khoác ngoài, ngậm chặt con dao găm phòng khi cần tự vệ hoặc mở đường, rồi cẩn thận gập gối, đưa đầu vào khe nứt trước.

Chương 1297

Khi cả người anh cuối cùng cũng chen lọt hoàn toàn vào khe hở này, xung quanh dường như lập tức trở nên tĩnh lặng lạ thường, chỉ thỉnh thoảng có vài hạt đất trên phần thân tàu dính đầy bùn rơi xuống, tiếng động trở nên đặc biệt rõ ràng trong sự yên tĩnh.

May mắn là, dù đã trải qua vô số trận gió táp mưa sa, con tàu nhỏ trông có vẻ mong manh nhưng thực chất lại kiên cố này vẫn vững chãi như xưa, không có bất kỳ dấu hiệu hư hại nào.

Sau khi điều chỉnh lại nhịp thở một chút, đến khi cảm thấy gần như đã thích nghi, Trát Tây đang chờ bên cạnh liền đưa cho anh một chiếc đèn pin nhỏ, luồng sáng tức thì chiếu rọi con đường vô định phía trước.

Tiếp theo, đến lượt A Ninh hành động, cô cũng nhanh nhẹn cởi áo khoác và linh hoạt bò vào cùng một lối vào.

Sau khi vào trong, Trần Mộc mới phát hiện chiều rộng bên trong lớn hơn nhiều so với dự kiến.

Tuy nhiên, dù có đủ không gian để hoạt động tay chân, môi trường ở đây lại chẳng hề thân thiện: phần đỉnh hoàn toàn là kết cấu vòm được tạo thành từ bùn đất ở trạng thái bán khô, căn bản không thể để người ta đứng thẳng hay thậm chí là ngồi nghỉ, càng đừng nói đến việc duỗi người.

Lựa chọn duy nhất có thể làm là từ từ tiến về phía trước như một con sâu...

Lẽ ra khoang thuyền này phải rất rộng rãi, nhưng giờ đây gần như đã bị bùn cát lấp kín.

Thực tế, Trần Mộc và mọi người cảm thấy như đang ở trong một cái hang bùn khổng lồ và tăm tối.

Các bức tường xung quanh đã mờ mịt không rõ, chỉ còn lại một vài tấm ván gỗ miễn cưỡng chống đỡ toàn bộ kết cấu khoang thuyền, còn dưới chân là lớp bùn mềm mại, dính nhớp, vô tận.

Nơi này vốn dĩ phải là trái tim của con tàu, giờ lại biến thành một di tích bí ẩn bị chôn sâu dưới lòng đất.

A Ninh nắm chặt bộ đàm trong tay, giọng cô truyền ra từ thiết bị lạnh lẽo, nghe có vẻ như mang một tia cười lạnh, vang vọng trong không gian tĩnh lặng và ngột ngạt này, khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy.

Âm thanh quái dị đó không chỉ xuyên thấu không khí trầm mặc xung quanh mà còn bóp nghẹt trái tim của mỗi người.

Đối mặt với cảnh tượng kỳ quái như vậy, cộng thêm nỗi sợ hãi vô định do khoang thuyền tối đen như mực mang lại, nhịp tim của Trần Mộc tức thì tăng vọt đến cực điểm, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Rốt cuộc là thứ gì có thể phát ra âm thanh như vậy trong một môi trường thế này?

Chỉ thấy lúc này A Ninh đang duy trì tư thế bò về phía trước một cách chuyên nghiệp và chuẩn xác như một quân nhân — tay phải cầm đèn pin dò đường, tay trái làm động lực chính để cơ thể tiến lên.

Mỗi bước tiến đều vô cùng cẩn trọng, sợ gây ra bất kỳ chấn động không cần thiết nào.

Theo bóng dáng di chuyển chậm rãi của cô, ánh đèn pin yếu ớt nhưng kiên định quét qua mọi nơi có thể ẩn giấu nguy hiểm, cố gắng tìm ra một con đường tương đối an toàn cho đồng đội.

Thấy vậy, dù lòng dạ căng thẳng bất an, bản năng sinh tồn vẫn thúc ép Trần Mộc nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái và thử bắt chước đội trưởng.

Anh vừa thở hổn hển vừa học theo động tác tương tự, bắt đầu từ từ tiến về phía trước, đồng thời cũng không quên dùng nguồn sáng duy nhất có thể dựa vào trong tay — chiếc đèn pin — để chiếu sáng lớp bùn dày đặc xung quanh.

Ngoài mấy mảnh gỗ vỡ thỉnh thoảng xuất hiện, chứng minh nơi đây đúng là một con tàu từng chở đầy hy vọng và ước mơ, thì tất cả những gì anh thấy đều là bùn đất hỗn độn.

Cảnh tượng này khiến những người ở trong đó không khỏi có ảo giác: như thể đã quay trở lại một chiến trường địa đạo tàn khốc nào đó thời chiến tranh, xung quanh đều là kẻ địch có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả bùn đất này đều đến từ các trầm tích bên ngoài tràn vào khi thân tàu bị hư hại năm xưa.

Xét đến việc khi đó tàu chưa chìm hoàn toàn xuống đáy biển, nên chỉ có một phần hàng hóa và vật dụng sinh hoạt bị chôn vùi hoàn toàn không thể thấy lại ánh mặt trời; phần còn lại có lẽ vẫn còn chút hy vọng được phát hiện hoặc trục vớt.

Chỉ là không ai có thể biết được, dưới mảnh đất bị thời gian lãng quên, đầy rẫy những điều chưa biết và cám dỗ này, rốt cuộc đang ẩn giấu bí mật và kho báu gì?

Sau khi bò vào trong được bảy, tám mét, Trần Mộc và A Ninh đã có thể nghe trực tiếp âm thanh kỳ quái đó.

Không còn qua bộ lọc của bộ đàm, âm thanh này trở nên vô cùng chân thực và rõ ràng, phát ra từ sâu nhất bên trong khoang thuyền, rất

nhỏ, tựa như tiếng thì thầm từ xa xăm.

A Ninh dừng lại, hít một hơi thật sâu, từ từ tắt bộ đàm trong tay, sau đó cô cẩn thận bò về phía có tiếng động, mỗi bước đều cực kỳ thận trọng.

Trần Mộc theo sau cô, giữ khoảng cách vài bước để đảm bảo nếu tình hình không ổn thì A Ninh có đủ không gian để lùi lại.

Ngay khi anh nghĩ rằng cuộc thăm dò lần này cũng sẽ vô ích như mấy lần trước, đột nhiên, phía trước vang lên tiếng hét kinh hãi của A Ninh, cô đột ngột dừng lại.

Phản ứng gần như tức thì, Trần Mộc cũng tăng tốc, nhanh chóng bò đến vị trí của A Ninh, đồng thời cố gắng tránh để hành động của mình gây ra tiếng động quá lớn.

Anh nhẹ nhàng thò đầu qua một bên của A Ninh, cố gắng nhìn rõ xem phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Qua ánh sáng yếu ớt nhưng kiên định của đèn pin, cảnh tượng trước mắt dần trở nên rõ ràng: thì ra, trong không gian tối tăm và khép kín này, gần cuối khoang thuyền lại xuất hiện một cái hố có đường kính gần bằng mặt bàn tròn!

Trông giống như do một lực lượng tự nhiên nào đó tác động khiến một phần kết cấu bị sụp đổ.

Điều không thể tin nổi hơn là, dưới đáy cái hố bất ngờ này lại còn ẩn giấu một không gian khác chưa bị nuốt chửng hoàn toàn!

Khi luồng sáng xuyên qua lớp đất đá chất chồng như núi chiếu xuống, hiện ra trước mắt là một cảnh tượng hỗn loạn, tan hoang — vô số mảnh đất đá lớn nhỏ vương vãi khắp nơi.

Giữa đống đổ nát đó, một bóng người lờ mờ hiện ra.

Chỉ thấy nửa người của người này bị lớp vật chất nặng trịch trên mặt đất che lấp, chỉ để lộ nửa thân mình đang giãy giụa bên ngoài.

Trần Mộc dùng ngón tay siết chặt mép đèn pin giơ lên cao hơn, để có thể nhận dạng rõ hơn diện mạo của người bị mắc kẹt — không sai, đó chính là một trong những người bạn đồng hành đã mất tích từ lâu của nhóm thám hiểm.

Chỉ thấy khuôn mặt người đó đầy bụi đất, sắc mặt trắng bệch gần như trong suốt, hoàn toàn không thể phán đoán ngay được là còn sống hay đã chết.

Và tiếng cười lạnh lẽo khiến người ta rợn tóc gáy trước đó vẫn đứt quãng truyền ra từ nơi người này đang ở. "Thật sự là ở dưới này!" Ý thức được tất cả, Trần Mộc không khỏi kêu lên, trong lòng thầm than: Mấy người này đúng là biết gây chuyện thật!

Với tâm trạng vừa kinh ngạc vừa lo lắng, Trần Mộc lập tức hét lớn thúc giục những người khác qua giúp đỡ, đồng thời gắng sức di chuyển cơ thể chuẩn bị tiến sâu vào trong hố để thử cứu người bạn bị mắc kẹt.

Không ngờ Trần Mộc vừa hét lên một tiếng, tiếng cười lạnh lẽo chói tai kia như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, tức thì biến mất không dấu vết.

Tiếng thì thầm vốn tràn ngập trong khoang thuyền khiến người ta dựng tóc gáy bỗng nhiên im bặt, toàn bộ không gian như bị một sự tĩnh lặng đột ngột nuốt chửng, chỉ còn lại một chút dư âm vang vọng trong không khí.

Sự tĩnh lặng quỷ dị này khiến tim Trần Mộc đập nhanh thêm mấy nhịp, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh bất giác dừng mọi động tác, thậm chí còn nín thở, sợ phá vỡ

sự yên tĩnh đến ngột ngạt này.

Thế giới xung quanh vào khoảnh khắc này trở nên xa lạ đến thế, mỗi giây đều dài như một thế kỷ, khiến người ta cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Rất nhanh, Trần Mộc đã sắp xếp lại suy nghĩ.

Trước đó anh và đồng đội đã phân tích và nhất trí cho rằng tiếng cười lạnh quái dị đó là một loại tín hiệu cầu cứu, bây giờ tiếng hét của anh lại vô tình làm âm thanh đó gián đoạn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trên con tàu này chắc chắn còn có người sống sót khác.

Có lẽ vì nghe thấy bên ngoài cuối cùng cũng có tiếng người đáp lại mà thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng cứu viện sắp đến, nên đã từ bỏ nỗ lực tiếp tục thu hút sự chú ý của họ; cũng có thể là do tinh thần căng thẳng quá lâu, sau khi xác nhận bên ngoài quả thực có người sống đáp lại thì thả lỏng cảnh giác, dẫn đến kiệt sức quá độ mà mất đi ý thức.

Dù là tình huống nào xảy ra, Trần Mộc đều biết rõ, nhiệm vụ cấp bách nhất hiện giờ là phải nhanh chóng tìm ra người phát tín hiệu này và cứu giúp.

Đặc biệt là trong trường hợp thứ hai — anh quá hiểu, những người đang giãy giụa tìm kiếm hy vọng bên bờ vực tuyệt vọng, thường sẽ thua cả ván cờ vào phút cuối cùng vì một lúc sụp đổ tâm lý.

Để ngăn chặn bi kịch xảy ra, phải hành động ngay lập tức.

Chương 1298

A Ninh hiển nhiên cũng đã hiểu ra điều này, cô liền ra hiệu cho Trần Mộc, bảo anh giúp dùng đèn pin ánh sáng mạnh chiếu đường phía trước, và cô tiên phong di chuyển về phía nguồn phát ra âm thanh.

Khi hai người đến bên mạn thuyền rõ ràng đã bị ai đó phá hỏng, A Ninh quả quyết đưa ra quyết định.

Chỉ thấy cô hít một hơi thật sâu, rồi cúi người xuống, từ từ chen nửa thân mình vào khe hở nhỏ hẹp đó.

Trong lúc cô khó khăn điều chỉnh tư thế để thích nghi với môi trường sâu hơn, có thể thấy cánh tay cô áp sát vào tấm kim loại lạnh lẽo bên trong hố, hai chân từ từ thò vào khu vực chưa biết, cho đến khi cả cơ thể đều bị bóng tối bao trùm.

Sau đó cô quay đầu lại khẽ lắc đầu với Trần Mộc đang đứng bên cạnh, ý là không cần theo xuống. "Anh cứ ở đây," cô nói với giọng điệu bình tĩnh, "chuẩn bị sẵn sàng để ứng cứu chúng tôi." Trát Tây ở bên ngoài nghe thấy tiếng của Trần Mộc, lập tức căng thẳng, hét lớn vào trong: "Trần Mộc, đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người có ổn không?" Giọng anh tràn đầy lo lắng.

Trần Mộc đáp lại giữa những tiếng ồn ào: "Đừng vội, để tôi nhìn rõ đã rồi nói." Giọng anh tuy bình tĩnh nhưng lại mang theo sự bất an khó che giấu, dường như trước mắt đang có tình huống không rõ ràng nào đó xảy ra.

Ở vị trí đặc biệt này, tầm nhìn đột nhiên trở nên thoáng đãng hơn rất nhiều.

Dưới ánh đèn pin vàng vọt có thể thấy phía dưới cửa hố cách đó

không xa hẳn là khoang hàng hoặc khoang đáy tầng hai của con tàu đắm cổ xưa này — phần này thường dùng để chứa một số vật phẩm dễ hư hỏng, dù sao thì đáy tàu tương đối ổn định hơn, có thể giảm bớt thiệt hại do tàu lắc lư gây ra.

Nhưng dù vậy, sau hàng trăm năm mưa gió bào mòn, không gian khoang đáy cũng chẳng khác gì một ao bùn thu nhỏ, có điều so với nơi Trần Mộc đang ở, mức độ mục nát ở đây vẫn nhẹ hơn nhiều, khiến người ta vẫn có thể lờ mờ nhận ra dấu vết vốn có của nội thất tàu.

Đặc biệt là vô số mảnh vỡ của các loại hũ gốm đủ hình dạng xen lẫn trong bùn đất, không còn nghi ngờ gì nữa đã chứng minh nơi đây từng là một phần chứa đầy hàng hóa quý giá.

Những hũ gốm này có thể đã từng đựng thực phẩm, gia vị hoặc đồ thủ công mỹ nghệ quý giá, nhưng cụ thể là gì thì bây giờ không thể biết được.

Khi A Ninh cẩn thận xuống đến vị trí này, cô gần như lập tức bắt tay vào việc dọn dẹp những tảng đất đá đang đè lên cơ thể kia, và đặt tay lên cổ người đó để cảm nhận mạch đập.

Không khí bao trùm một sự ngột ngạt đến nghẹt thở, thời gian dường như ngưng đọng lại vào khoảnh khắc này.

Thấy vậy, Trần Mộc vội vàng hỏi: "Thế nào rồi?

Còn thở không?".

Giọng anh run rẩy truyền đi sự lo lắng sâu sắc cho câu trả lời.

Cơ thể A Ninh rõ ràng khẽ giật mạnh, ánh mắt nhìn lại người đồng đội lóe lên những cảm xúc phức tạp khó tả — đau buồn, tuyệt vọng đan xen vào nhau.

Cuối cùng, cô chỉ có thể nhẹ nhàng lắc đầu ra hiệu, đã không còn cách nào cứu vãn.

Trần Mộc bất lực thở dài, dù đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng hiện thực vẫn khiến người ta khó chấp nhận.

Tiếp đó, A Ninh tiếp tục gắng sức đào bới lớp bùn xung quanh, cố gắng phơi bày hoàn toàn sự thật.

Khi từng lớp đất ẩm ướt và dính nhớp được xúc đi, tại nơi mọi ánh mắt đổ dồn, bóng dáng của người bị nạn dần dần lộ ra… Ánh mắt Trần Mộc dừng lại ở một lọn tóc rối và một bàn tay nửa chôn trong đất.

A Ninh tiếp tục ra sức đào bới, nhưng người này dường như bị chôn rất chặt, bùn đất bám sát vào cơ thể, dù cô mồ hôi nhễ nhại nhưng cũng không tiến triển được bao nhiêu.

Thấy đồng đội tốn sức mà hiệu quả chẳng đáng là bao, Trần Mộc cuối cùng không nén nổi sự sốt ruột trong lòng.

Anh không chút do dự cũng nhảy vào cái hố hẹp vừa được đào ra, quyết định tự mình ra tay tương trợ.

Khi ngón tay anh chạm vào cổ tay lạnh buốt kia, trong lòng tức thì dâng lên một cảm giác nặng nề khó tả — bàn tay này lạnh đến đáng sợ, không hề có chút hơi ấm của sự sống, điều này cho thấy mọi chuyện đã quá muộn, ngọn lửa sinh mệnh của người đó e rằng đã sớm lụi tàn.

Nhưng họ không từ bỏ bất kỳ tia hy vọng nào, vẫn dốc toàn lực để cứu người bị chôn sâu này.

Cuối cùng, sau khi cả hai gần như kiệt sức, họ cũng đã giải thoát được đối phương khỏi lớp bùn đất dày đặc, và nhanh chóng đưa người đó ra khỏi nơi nguy hiểm, đặt ở một nơi tương đối an toàn bên cạnh.

Ngay khi Trần Mộc định nghỉ một lát, ánh mắt anh vô tình lướt

qua khuôn mặt của người được cứu, và lập tức sững sờ: đây là một người đàn ông có đặc điểm huyết thống Cao Câu rõ rệt, khuôn mặt trắng bệch vô lực vẫn còn vương lại chút ý chí sinh tồn cuối cùng, cơ thể co quắp như đang gào thét câm lặng về khao khát không khí tự do.

Điều đặc biệt gây ấn tượng sâu sắc là cảnh tượng cuối cùng còn đọng lại trong đôi mắt của anh ta — đó là một trạng thái kinh hoàng tột độ và không cam lòng từ bỏ; một tay vẫn giữ tư thế cố vươn về phía trước, nắm chặt một bộ đàm nhỏ nhưng vô cùng quan trọng, toàn bộ tư thế giống như đang giãy giụa tuyệt vọng lần cuối, muốn thoát khỏi không gian tăm tối đang nuốt chửng sinh mệnh mình. "Thì ra là anh ta…" Trần Mộc nhìn chằm chằm vào cái máy nhỏ dính đầy bụi bẩn nhưng vẫn phát ra ánh sáng tín hiệu yếu ớt, thầm đoán, "Chắc hẳn là người này đã phát tín hiệu cầu cứu cho chúng ta." Dù hiểu rõ tình hình trước mắt vô cùng tồi tệ, Trần Mộc vẫn quả quyết ra tay dọn dẹp đống cát đá tích tụ quanh người đàn ông, cố gắng tạo cho anh ta một không gian thuận lợi hơn để hô hấp.

Ngay lúc đó, A Ninh đang tập trung kiểm tra vết thương bên cạnh đột nhiên biến sắc, miệng thốt ra những lời kích động và khẩn thiết: "Anh ta còn sống!

Thật sự còn sống!" Cùng lúc đó, hai tay cô đã nhanh chóng và thành thạo tháo cúc áo của người bị nạn để chuẩn bị tiến hành các biện pháp cấp cứu.

Ngay sau đó, không chút dừng lại, A Ninh bắt đầu thực hiện kỹ thuật hồi sức tim phổi chuyên nghiệp, đồng thời hét lớn về phía Trát Tây cũng đang tham gia tìm kiếm ở gần đó: "Mau báo cho nhân viên y tế đi cùng chuẩn bị cứu hộ toàn diện!

Ở đây chúng tôi có một người bị ngạt do thiếu oxy vì bị chôn vùi quá lâu đang chờ cứu viện!" Lời vừa dứt, cô đã cúi xuống thực hiện

hô hấp nhân tạo cho bệnh nhân.

Trần Mộc vội vàng gượng dậy từ mặt đất, tim đập thình thịch, anh gắng sức hét lớn ra ngoài kêu cứu, giọng nói gần như xé rách cổ họng.

Bên ngoài, chàng trai người Tạng Trát Tây đang lo lắng chờ đợi, nghe thấy tiếng kêu cứu này lập tức hiểu rõ tình hình khẩn cấp, anh nhanh chóng quay người, hét lớn về phía bác sĩ của đội ở dưới đồi đất, giọng nói vang dội và dồn dập như thể đã bị kìm nén rất lâu rồi đột nhiên bùng nổ.

Khoảnh khắc Trần Mộc quay đầu lại, anh thấy người đàn ông Cao Câu vừa nãy còn nằm bất động trên đất, cơ thể co giật một cách bất thường mấy lần, rồi co quắp lại thành một cục, miệng không ngừng nôn ra chất lỏng không rõ, rõ ràng đây là biểu hiện của phản ứng tự bảo vệ của cơ thể.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người có phần an tâm là, từ lồng ngực đang phập phồng yếu ớt có thể thấy rõ, anh ta đã bắt đầu thở lại, điều này mang lại cho mọi người một tia hy vọng. "Anh qua đó tiếp quản ngay!" A Ninh ra lệnh cho Trần Mộc bằng một thái độ không cho phép nghi ngờ, kiên quyết và mạnh mẽ, giọng điệu bình thản nhưng lại toát lên một sức mạnh khó tả, khiến người ta bất giác nảy sinh cảm giác phải tuân theo.

Đối mặt với năng lực lãnh đạo và sự quyết đoán đột ngột của A Ninh, Trần Mộc sững sờ trong vài giây, cảm thấy chấn động như bị sét đánh, nhưng ngay sau đó liền như bừng tỉnh, hành động theo chỉ thị, không chút do dự hay thoái thác.

Tiếp theo, A Ninh nhanh chóng cởi chiếc áo khoác dày trên người, thuần thục quấn quanh cơ thể suy yếu của người đàn ông Cao Câu, thông qua cách gấp khéo léo tạo thành một vật chống đỡ như cáng

tạm thời, và đưa hai tay áo dài cho Trần Mộc, sau đó ngắn gọn và rõ ràng ra lệnh cho bước tiếp theo: "Bây giờ anh bắt đầu kéo mạnh lên." Trần Mộc nghiến chặt răng, hai mắt dán chặt vào từng chướng ngại vật nhỏ trong bóng tối phía trước, hai tay nắm chặt mép áo gắng sức nâng lên; còn ở đầu kia, A Ninh giàu kinh nghiệm dùng sức hai chân làm điểm tựa để đẩy lên — hai người phối hợp ăn ý, cẩn thận nhưng đầy nỗ lực làm việc trong không gian chật hẹp.

Cuối cùng, sau nhiều lần thử và điều chỉnh, họ đã thành công đưa người đàn ông Cao Câu đến nơi rộng rãi hơn một cách an toàn.

Tiếp theo, đã đến thời khắc quan trọng cần chuyển người bị thương ra ngoài.

Trần Mộc hít một hơi thật sâu để ổn định tinh thần, toàn tâm toàn ý lùi về phía sau và dồn trọng lượng để giữ thăng bằng, cố hết sức di chuyển đối phương một cách ổn định cho đến khi hoàn toàn thoát khỏi lỗ hổng lớn do con tàu vỡ tạo ra.

Ngay lúc này, Trát Tây đã sẵn sàng ứng cứu liền lao tới.

Người đàn ông vạm vỡ này không chút do dự vác người đàn ông Cao Câu vẫn còn hôn mê lên vai, và dùng dây da cố định lại để tránh bị tuột hoặc bị thương thêm.

Sau đó, Trát Tây quả quyết bước bước đầu tiên về phía vô định.

Trong suốt quá trình, Trần Mộc đã mệt lử, mồ hôi như mưa, nhưng anh vẫn cố gắng vực dậy tinh thần để giúp A Ninh cũng thoát ra khỏi nơi nguy hiểm, hai người dìu nhau cùng đối mặt với thử thách mới sắp tới, đồng thời cẩn thận cảnh giác với mọi tình huống đột ngột có thể xảy ra xung quanh.

Cứ như vậy, họ men theo vách núi dốc đứng, từng chút một leo lên một cách gian nan dưới sự che chở của màn đêm, dần dần rời xa

mảnh đất đầy rẫy nguy hiểm này.

Sau khi mất hết chín trâu hai hổ, Trát Tây cuối cùng cũng khó khăn bò đến chân đồi đất.

Trên đường đi, anh đã mấy lần suýt trượt ngã từ con dốc thẳng đứng, may mà anh phản ứng nhanh nhạy, mỗi khi sắp mất thăng bằng đều kịp thời dùng dao găm ghim chặt thân mình, mới không bị ngã tan xương nát thịt.

Mãi mới đến được chỗ đất bằng, anh thấy bác sĩ của đội và các thành viên khác đã chờ sẵn ở đó.

Họ cẩn thận đặt người đàn ông Cao Câu bị thương xuống đất, Trần Mộc lập tức ra hiệu cho bác sĩ bắt đầu cấp cứu khẩn cấp.

Chương 1299

Ngay khi mọi người đang căng thẳng nhưng trật tự bận rộn, chuẩn bị kiểm tra sơ bộ vết thương, chuyện bất ngờ đã xảy ra — ngay khi bác sĩ vừa xé một góc quần áo dính đầy bụi và bùn của người bị thương, người đàn ông vốn nằm bất động này đột nhiên co giật dữ dội, và bất ngờ đưa tay ra túm lấy nhân viên y tế gần nhất.

Tình huống đột ngột này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, đặc biệt là vị bác sĩ chuyên nghiệp đang phụ trách cấp cứu.

May mà Trần Mộc nhanh tay lẹ mắt, cùng với mấy thành viên khác khỏe mạnh hợp sức đè chặt anh ta lại, ổn định trạng thái của đối phương dưới tiền đề không gây thêm thương tích.

Sau đó, trong lúc mọi người nín thở chờ đợi, vị chuyên gia y tế giàu kinh nghiệm từ từ lật mở tất cả lớp quần áo che bên ngoài.

Cảnh tượng đẫm máu trước mắt khiến Trần Mộc tức thì cảm thấy dạ dày cuộn trào, buồn nôn — chỉ thấy bên trong chiếc áo khoác chống lạnh của người này đã thấm đẫm màu đỏ tươi rợn người, rõ ràng là đã bị thương nặng từ bên ngoài.

Điều khiến người ta dựng tóc gáy hơn là, khi ông dùng kéo nhẹ nhàng lật lớp áo lót trong cùng dính đầy vết máu lên, mọi người mới kinh hoàng phát hiện, trên vùng bụng vốn bằng phẳng và săn chắc của người đàn ông Cao Câu này, có chi chít những vết thương nhỏ như lỗ kim, số lượng lên tới hơn hai mươi cái, và cái nào cũng sâu không thấy đáy!

Mặc dù lượng máu chảy ra trông không nhiều, nhưng vết thương quỷ dị và đáng sợ như vậy vẫn khiến mỗi người có mặt đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc và nghi hoặc. "Trời ơi!" Cùng với tiếng kêu khẽ

của bác sĩ, ngay cả một người trầm ổn và dày dạn kinh nghiệm như ông cũng không khỏi lộ vẻ khó tin.

Ngay lập tức, mọi người đều đổ dồn ánh mắt dò hỏi, mong chờ người có kinh nghiệm cứu viện phong phú này có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý. "Những thứ này rốt cuộc là bị làm sao vậy?" Đối mặt với câu hỏi dồn dập của Trát Tây, đối phương chỉ có thể lắc đầu tỏ vẻ bối rối, "Chưa từng thấy hiện tượng kỳ lạ như vậy… cảm giác rất giống bị người ta cố ý đâm vào.

Nhưng vấn đề là," ông nhíu mày nói tiếp, "nếu nói thực sự là do một loại vũ khí sắc nhọn nào đó gây ra, vậy tại sao quần áo bên ngoài của anh ta lại hoàn toàn không bị tổn hại?

Hơn nữa, lúc ban đầu phát hiện ra anh ta, mấy người các cậu chẳng lẽ hoàn toàn không chú ý đến bất kỳ manh mối nào sao?" Những câu hỏi này như một lớp sương mù bao trùm lên trái tim của đội cứu hộ nhỏ bé này, khiến người ta không thể đoán định được nhưng lại đầy cảm giác nguy hiểm.

Trần Mộc và những người khác đều lắc đầu, mày nhíu chặt.

Thực ra lúc đó hiện trường hỗn loạn, bụi đất bay mù mịt, khắp nơi là những người hoảng loạn và tiếng la hét.

Trong môi trường ồn ào như vậy, tầm nhìn của họ hoàn toàn bị thu hút bởi những cảnh tượng trước mắt, căn bản không rảnh để ý đến bụng của anh ta.

Tuy nhiên, có thể khẳng định là, sau khi kiểm tra từ đầu đến chân, họ phát hiện quần áo của người này hoàn toàn nguyên vẹn, không có chút rách hay thủng nào, do đó cơ bản đã loại trừ khả năng bị thương ở bụng do sập lở.

Đối mặt với tình huống khẩn cấp như vậy, cũng không thể nghĩ

nhiều chuyện khác được nữa.

Bác sĩ của đội bình tĩnh ra chỉ thị, yêu cầu mọi người giúp giữ chặt bệnh nhân, và cẩn thận băng bó vết thương cho anh ta.

Tiếp đó, dưới ánh đèn pin mờ ảo, sau khi tiến hành kiểm tra cơ thể sơ bộ, ông chọn mấy loại thuốc tiêm từ túi y tế và tiêm vào.

Ngay sau đó, ông lấy ra một bình oxy nhỏ gọn cho đối phương bắt đầu thở.

Có lẽ do thuốc vừa tiêm đã có tác dụng, người đàn ông Cao Câu vốn đang giãy giụa bất an dần dần bình tĩnh lại, hơi thở trở nên đều đặn hơn nhiều.

Sau khi hoàn thành một loạt các biện pháp cứu chữa này, tất cả mọi người có mặt đều thở phào nhẹ nhõm, trán ai cũng lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng.

Còn bác sĩ lúc này thì mồ hôi đầm đìa, ông thuận tay giật một miếng vải sạch lau qua rồi nói với Trần Mộc và những người khác: "Chúng ta phải nhanh chóng giải quyết vấn đề tiếp theo." Bởi vì sau khi xử lý sơ bộ, người bị thương này vẫn còn rất yếu, rõ ràng là không thể lập tức đưa anh ta ra ngoài an toàn để điều trị thêm; hơn nữa các thiết bị y tế phức tạp hơn đều để ở xe bên ngoài, việc di chuyển chúng vào không gian chật hẹp này không hề dễ dàng; tồi tệ hơn là, nhiệt độ ban đêm ở đây giảm đột ngột, còn cần phải dựng lều và chuẩn bị một số vật dụng giữ ấm cho anh ta sử dụng, chỉ có thể đợi đến khi bệnh tình ổn định hơn rồi mới tính tiếp.

Nghe những lời này, mọi người có mặt đều hiểu nhiệm vụ rất gian nan và phức tạp.

Xét thấy hiện tại người duy nhất quen thuộc với môi trường xung quanh chỉ có Trát Tây — vì anh biết cách nhận biết hệ thống ký hiệu

đường đi bí mật ẩn sau những tảng đá trông có vẻ bình thường, nên anh nói sẽ chịu trách nhiệm ra ngoài tìm vật tư cần thiết đồng thời kêu gọi thêm lực lượng viện trợ.

Dù sao thì, anh hành động một mình sẽ nhanh và hiệu quả hơn, cộng thêm việc thông thạo địa hình xung quanh, chắc chắn sẽ giảm thiểu đáng kể rủi ro khi hành động. "Mọi người ở đây chăm sóc tốt cho người bị thương là được rồi," nói rồi anh vội vã rời đi.

Nhìn bóng lưng quả quyết của Trát Tây dần biến mất trong màn đêm, Trần Mộc vừa cảm thấy có chút an tâm lại không khỏi có chút lo lắng.

Dù sao cũng là đồng đội chủ động gánh vác nhiệm vụ nguy hiểm… Nhưng nghĩ đến việc ở đây thực sự cần một người có kinh nghiệm ở lại để đối phó với tình huống đột xuất phòng khi có bất trắc, anh cũng nguôi ngoai đi nhiều, liền quay người tiếp tục công việc bảo vệ bệnh nhân và chuẩn bị cho các công việc tiếp theo.

Nói xong câu đó, anh như một con ngựa hoang thoát cương, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Bác sĩ cẩn thận cởi bỏ lớp quần áo đang quấn chặt trên người đàn ông Cao Câu — đó là quần áo của A Ninh, trong tình huống này, nó đã phát huy tác dụng quan trọng hơn bao giờ hết.

Sau đó, bác sĩ trả lại quần áo cho chủ nhân của nó, và từ trong ba lô y tế của mình lấy ra mấy tấm vải giữ nhiệt, nhẹ nhàng đắp lên mấy vị trí quan trọng trên cơ thể người bị thương, hy vọng có thể giúp anh ta giữ lại thân nhiệt quý giá càng nhiều càng tốt.

Cùng lúc đó, Trần Mộc thành thạo nhóm một chiếc bếp không khói, sau khi chỉnh lửa lớn hơn thì di chuyển nó đến một vị trí thích hợp bên cạnh, mang lại chút hơi ấm cho mọi người trong đêm lạnh giá này.

Anh lại mở chiếc hộp nhỏ mang theo, lấy ra mấy chai rượu mạnh chia cho mọi người — đây đều là những thứ thuốc giữ ấm mà họ đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Trước đó, cả đội đã đổ mồ hôi đầm đìa để hoàn thành nhiệm vụ, và trong môi trường khô hanh, lạnh lẽo của Gobi, một khi dừng lại nghỉ ngơi, mồ hôi sẽ nhanh chóng bốc hơi, mang đi nhiệt độ trên bề mặt cơ thể, rất dễ dẫn đến cảm lạnh.

Ngọn lửa bùng lên, như bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve khu vực tĩnh lặng này, tức thì khiến không gian xung quanh trở nên sáng sủa và ấm áp hơn nhiều.

Lúc này, bác sĩ đang tập trung tinh thần tiếp tục xử lý tỉ mỉ vết thương cho người đàn ông Caucasian.

Ở một bên khác, Trần Mộc và A Ninh, sau khi hoàn thành công tác cứu viện sơ bộ, cũng từ từ lùi sang một bên nghỉ ngơi.

Lúc này họ mới nhận ra, sau mấy tiếng đồng hồ làm việc căng thẳng và tốn sức, cảm giác mệt mỏi khó tả cuối cùng cũng có cơ hội bộc phát.

Chỉ thấy Trần Mộc lê những bước chân nặng nề đi đến một tảng đá khá lớn gần đó ngồi xuống, ngẩng đầu uống một ngụm nước lớn để bổ sung năng lượng đã mất.

A Ninh bên cạnh cũng nhanh chóng khoác lại áo khoác của mình, cả hai lúc này mặt mũi đều lấm lem bụi đất và bùn, trông vô cùng nhếch nhác.

Trần Mộc cố nặn ra một nụ cười khổ, ra hiệu an ủi cô, nhưng ánh mắt nhìn đến, lại thấy A Ninh vẻ mặt mệt mỏi dựa vào một gò đất thấp, không ngừng điều chỉnh thiết bị vô tuyến trong tay, dường như đang phiền não vì không nhận được tín hiệu rõ ràng.

Giây phút này, nhớ lại dáng vẻ chỉ huy quyết đoán, ứng phó tự nhiên của cô tại hiện trường ban nãy, trong lòng Trần Mộc không khỏi dâng lên một nỗi kính phục. "Thật không dễ dàng gì," anh thầm cảm thán trong lòng, "Là một người phụ nữ mà lại có thể thể hiện thái độ quyết đoán và bình tĩnh như vậy trong tình huống nguy hiểm rình rập, hẳn là sau lưng đã phải chịu đựng rất nhiều áp lực và cay đắng không ai biết." Nhưng nói đi cũng nói lại, quả thực rất kỳ lạ.

Cuộc sống của cô ấy trông khá dư dả, hoàn toàn không giống người thiếu tiền.

Hơn nữa khi làm những việc này, cô ấy cũng không tỏ ra vui vẻ.

Vậy rốt cuộc cô ấy vì cái gì mà phải bán mạng cho Cừu Đức Khảo?

Lại còn liều mạng như vậy, gần như là dốc hết sức lực.

Thật khiến người ta không thể hiểu nổi.

Sau này nếu có cơ hội, nhất định phải hỏi cô ấy cho rõ, có lẽ sẽ nhận được câu trả lời bất ngờ nào đó.

Uống chút nước xong, anh cảm thấy buồn đi vệ sinh.

Trần Mộc bèn đi một vòng, đến sau một gò đất gần đó để giải quyết.

Trong môi trường sa mạc thế này, mọi người đều đã quen với việc giải quyết nhu cầu sinh lý như vậy, Trần Mộc tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Dù sao thì, trong hoàn cảnh này, ai cũng thế cả thôi.

Đang đi được nửa chừng, anh bỗng nghe thấy một âm thanh kỳ quái vang lên từ sau tảng đá — một tiếng cười lạnh, nghe vừa tàn khốc lại vừa đầy oán độc.

Chương 1300

Âm thanh này giống hệt như tiếng trong bộ đàm lúc nãy, tức thì khiến Trần Mộc cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Anh bất giác quay đầu nhìn về phía tảng đá, trong lòng nghi hoặc có phải mình đã nghe thứ âm thanh này quá lâu nên sinh ra ảo giác rồi không?

Bởi vì trong hơn một giờ qua, cả đoàn người đều tiến lên trong tiếng cười mang theo ác ý và sự bất mãn mãnh liệt đó.

Lúc trên thuyền, do đột ngột yên tĩnh trở lại, Trần Mộc còn cảm thấy có chút không quen.

Nhưng không hiểu vì sao, ở nơi tối đen như mực này, khi tiếng cười lạnh tương tự lại vang lên, đáy lòng Trần Mộc lập tức dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt.

Âm thanh quen thuộc mà đầy ác ý đó khiến đêm sa mạc vốn đã tĩnh lặng và đầy rẫy nguy hiểm lại càng trở nên khó lường hơn.

Mặc dù trong lòng cũng nghi ngờ âm thanh mình vừa nghe có thể chỉ là ảo giác, nhưng ở nơi này, bất kỳ một chút bất thường nào cũng không thể dễ dàng bỏ qua.

Trần Mộc từ từ kéo khóa áo khoác lên, động tác mang theo chút gió lạnh khiến anh không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Ngay sau đó, anh lấy đèn pin ra, nhấn nút bật, một chùm sáng rực rỡ và hội tụ tức thì xuyên qua bóng tối, trải một lớp cảm giác an toàn mỏng manh lên con đường phía trước.

Cứ thế nắm chặt đèn pin, anh thận trọng di chuyển về phía sau tảng đá, mỗi bước chân đều tỏ ra vô cùng cẩn thận.

Tảng đá này có hình dạng cực kỳ bất quy tắc, góc cạnh rõ ràng nhưng lại đầy sức hút khó tả.

Nhìn kỹ, lại không thể phân biệt được nó thuộc loại nào, chỉ cảm thấy bề mặt lồi lõm, như thể chứa đựng vô số câu chuyện của năm tháng.

Mà xung quanh đây, toàn là những gò đất nhấp nhô và cỏ dại um tùm, không có nhiều nơi xuất hiện những tảng đá lớn như thế này. "Chúng rốt cuộc từ đâu đến vậy?" Trần Mộc thầm lẩm bẩm trong lòng, "Không lẽ thật sự mọc ra từ đất chứ." Ánh đèn pin tiếp tục chiếu về phía trước, cho đến khi chạm đến mặt kia của tảng đá thì đột ngột dừng lại — hóa ra ở đây có một góc nhỏ, vừa hay che khuất ánh sáng, khiến cả khu vực trông càng thêm âm u và bí ẩn.

Trần Mộc thử thay đổi góc độ chiếu lại về hướng đó, nhưng không phát hiện ra gì cả; thậm chí khi anh đi một vòng quanh đống đá vẫn không thu hoạch được gì.

Chỉ thấy giữa những khe hở trông có vẻ chật hẹp ấy ngoài bụi bặm và đất cát ra thì không còn gì khác.

Đang lúc chuẩn bị từ bỏ, đột nhiên dưới chân cảm thấy một chấn động nhẹ, hóa ra tảng đá này không vững chắc như vẻ ngoài. "Chẳng lẽ có người cố ý trốn ở đây?" Mang theo suy đoán này, anh dùng mũi chân khẽ đá một cái, quả nhiên cảm nhận được tảng đá hơi rung lắc.

Mặc dù vậy, kiểm tra lại xung quanh một lần nữa vẫn không thấy tung tích.

Cùng với đêm tối ngày càng đặc quánh và sự tĩnh lặng kéo dài xung quanh, cuối cùng Trần Mộc đành phải cho rằng có lẽ đúng là tai mình có vấn đề.

Bất đắc dĩ lắc đầu rồi quay người rời đi, trong lòng thầm an ủi

mình không cần quá căng thẳng.

Trở lại doanh trại, A Ninh thấy anh quay về liền hỏi đã xảy ra chuyện gì, Trần Mộc chỉ giải thích qua loa rằng do mình quá nhạy cảm nên mới sinh ra hiểu lầm như vậy.

Sau đó, anh tìm một vị trí thoải mái bên đống lửa ngồi xuống, hơi ấm dần xua tan khí lạnh trên người, đồng thời cũng khiến tinh thần dần thả lỏng.

Trần Mộc dựa vào tảng đá lạnh lẽo nhắm mắt nghỉ ngơi, vốn định sẵn sàng đối phó với mọi tình huống có thể xảy ra, không ngờ chỉ trong chốc lát đã bị cơn buồn ngủ đánh gục...

Dần dần chìm vào giấc ngủ sâu, ranh giới giữa mơ và thực dường như cũng trở nên mơ hồ.

Khi tỉnh lại, bầu trời đã hửng lên ánh sáng nhàn nhạt, nhưng chưa đến mức khiến người ta cảm thấy chói mắt.

Dường như đó chính là những tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai, dịu dàng chiếu rọi lên mặt đất.

Lúc này, cơn gió mạnh thổi suốt đêm qua cuối cùng đã ngừng, bốn bề lại yên tĩnh.

Bên tai Trần Mộc mơ hồ truyền đến giọng nói trầm ấm của Trát Tây, chất giọng quen thuộc và an tâm ấy khiến người ta cảm thấy ấm lòng.

Cố gắng chống đỡ cơ thể có phần cứng đờ ngồi dậy, đập vào mắt anh là bóng dáng bận rộn của các đồng đội — mọi người rõ ràng đều đã bắt đầu công việc của mình.

Trong doanh trại tràn ngập hơi thở sinh cơ bừng bừng của một ngày mới.

Nhìn từ ngoài vào, có thể thấy một phần lều trại và vật tư vốn được bố trí ở vòng ngoài đã được cẩn thận di dời đến đây.

Không xa, mấy chiếc lều nhỏ mới dựng được xếp ngay ngắn, bên cạnh là mấy đống lửa nhỏ đang bập bùng nhảy múa với ánh sáng ấm áp trong nắng sớm.

Người bạn Caucasian bị thương cũng đã được sắp xếp ổn thỏa, nằm nghỉ ngơi ở một nơi tương đối thoải mái.

Ở phía bên kia, có thể thấy A Ninh đang cuộn mình ngủ say trong một chiếc túi ngủ, rõ ràng cô đang tận hưởng khoảnh khắc nghỉ ngơi hiếm có.

Cả khung cảnh lúc này mang lại một cảm giác ngăn nắp và tràn đầy hy vọng.

Lúc này, Trần Mộc đột nhiên nhận ra trên người mình có thêm một tấm chăn lông dày, không biết là ai đã đắp cho anh trong lúc anh ngủ say.

Trong lòng tức thì dâng lên một luồng hơi ấm.

Mặc dù cơ thể vẫn còn mệt mỏi rã rời, nhưng bị ảnh hưởng bởi không khí tích cực xung quanh, anh vẫn cố gắng đứng dậy vươn vai, ngáp một tiếng thật to, cố gắng xua đi hết cơn buồn ngủ còn sót lại trong đầu.

Khi tầm mắt dần trở nên rõ ràng, anh liền bị cảnh tượng tráng lệ xung quanh thu hút sâu sắc, gần như sững sờ một lúc lâu không nói nên lời. "Ma Quỷ Thành" ban ngày lại mang một dáng vẻ hoàn toàn khác so với khi màn đêm buông xuống.

Phóng tầm mắt ra xa, tầm nhìn như được kéo dài vô tận, trông vô cùng thoáng đãng và rộng lớn.

Những tảng đá khổng lồ vốn tối tăm, khó phân biệt đường nét,

dưới ánh mặt trời bỗng tỏa ra ánh sáng quyến rũ.

Những địa mạo độc đáo hình thành qua hàng triệu năm phong ba bão táp này, lúc này lại giống như những kim tự tháp cổ xưa sừng sững trên mặt đất, hùng vĩ tráng lệ; chúng có hình thù đa dạng, tư thế vạn thiên, có cái như người canh gác lặng lẽ dõi theo mọi sinh mệnh đã qua, có cái lại như những tòa thành kỳ dị trong thần thoại lặng lẽ đứng đó...

Tất cả những điều này kết hợp với cảnh quan sa mạc Gobi rộng lớn vô tận, đầy vẻ đẹp hoang sơ xung quanh đã tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp, sức mạnh chấn động lòng người ấy tuyệt không phải ngôn từ đơn giản nào có thể miêu tả hết được.

Cảnh sắc nơi đây vẫn chưa đạt đến mức địa mạo Yardang trưởng thành, nếu trải qua thêm trăm vạn năm phong ba và thời gian mài giũa, nơi đây sẽ là một cảnh tượng hùng vĩ đến nhường nào?

Địa mạo kỳ hiểm, nhấp nhô có trật tự ấy chắc chắn sẽ khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

Trần Mộc đứng trên gò đất cao, ngắm nhìn cánh đồng hoang vu vô tận phía trước một lúc lâu, trong lòng trào dâng những cảm xúc phức tạp, mới hoàn hồn trở lại.

Anh dời ánh mắt khỏi phong cảnh xa xôi, nhìn quanh những người xung quanh, họ đều đang hăng hái bận rộn.

Mọi người đang vận chuyển đồ vật trên một con tàu đắm trên gò đất, đêm qua nhìn thấy, gò đất này còn lớn hơn trong tưởng tượng, gần như cao chọc trời.

Để tiện cho việc leo lên leo xuống, họ đã đóng rất nhiều đinh lớn chắc chắn lên đó, và dùng những sợi dây thừng bền chắc làm thành những bậc thang đơn giản.

Đồng thời, họ còn thiết kế một hệ thống giỏ treo để vận chuyển vật tư.

Lúc này, có người đang ở trên cao cẩn thận khai quật bảo vật hoặc cổ vật, trong khi Ô Lão Tứ giàu kinh nghiệm thì phụ trách công việc ở bên dưới: sắp xếp phân loại, và chỉ huy cấp dưới đặt những vật phẩm quan trọng được từ từ hạ xuống bằng giỏ treo một cách ổn thỏa.

Trên chiếc bếp lò nhỏ bên cạnh tỏa ra hơi nóng nghi ngút, đó là bữa sáng mà bà chủ Trác Mã và con dâu của bà đã dậy từ sớm chuẩn bị cho mọi người — trà bơ thơm nồng và những chiếc bánh đơn giản.

Thấy Trần Mộc đã tỉnh và có vẻ hơi ngơ ngác, Trác Mã hiền từ vẫy tay ra hiệu cho anh qua ăn.

Chương 1301

Nhận lấy bát trà được đưa tới, Trần Mộc trước tiên nhấm nháp một ngụm thức uống ấm áp và đậm đà hương vị quê nhà này, sau đó lại lấy một chiếc bánh mì mềm mại ngon miệng để ăn kèm, vừa ăn vừa đi đến trước mặt Ô Lão Tứ.

Biết được chàng trai trẻ trước mặt lại là một mãnh tướng trong ngành do tay săn tìm kho báu lão làng lừng danh Cừu Đức Khảo đặc biệt chỉ định gia nhập đội của mình, Ô Lão Tứ trong lòng vô cùng vui mừng.

Thấy Trần Mộc tỏ ra rất hứng thú, ông thân thiện gật đầu chào hỏi. "Này, chàng trai trẻ." Rồi ông bắt đầu giới thiệu tình hình hiện tại, "Người đồng đội tên Golovkinsky Petrovich bị thương nặng ở bụng, hiện vẫn đang được xử lý cơ bản bằng bộ dụng cụ y tế chúng tôi mang theo.

Nhưng tình hình có vẻ không khả quan, bác sĩ nói có nguy cơ bị nhiễm trùng, vì vậy chúng tôi định nhanh chóng rút khỏi nơi này, nghỉ ngơi một thời gian rồi quay lại tiếp tục khám phá.

Tuy có hơi đáng tiếc, dù sao phát hiện được một di tích tàu cổ được bảo tồn hoàn chỉnh và có giá trị khảo cổ như thế này thật không dễ dàng...

Dù sao đi nữa chúng tôi cũng muốn cố gắng ghi lại tất cả thông tin nhìn thấy được và mang đi một phần mẫu vật quan trọng để báo cáo tiến độ cho công ty." Trần Mộc chậm rãi ngồi xuống bên cạnh ông, ánh mắt vô tình liếc lên con quái vật khổng lồ trên đầu – con tàu đắm.

Dưới bóng đêm che phủ, con tàu dường như không thể hiện được quy mô và sự hùng vĩ vốn có của nó.

Lúc này, dưới ánh bình minh, thân hình khổng lồ của nó hiện ra trước mắt, chấn động hơn nhiều so với khi nhìn thấy ban đêm.

Dựa vào vẻ ngoài, đây là một chiếc tàu buôn đúng quy cách, kết cấu gỗ chắc chắn của nó toát lên cảm giác lịch sử đậm nét.

Mũi tàu dường như bị lộ ra ngoài không khí do một lần sạt lở gò đất, lơ lửng giữa không trung, tạo cảm giác như đang trôi nổi; để ngăn nó lún sâu thêm, mọi người đã đặt mấy giá đỡ kim loại vững chắc bên dưới để chống đỡ.

Trần Mộc lại cúi đầu xuống, tầm mắt chuyển sang những vật phẩm họ vừa kiểm kê ra từ khoang tàu.

Thứ thu hút ánh mắt nhất chính là những chiếc vò gốm lớn được xếp ngay ngắn, hình dạng đều đặn, mỗi chiếc gần như to bằng bồn cầu trong nhà vệ sinh hiện đại.

Điều đáng kinh ngạc là, sau khi trải qua không biết bao nhiêu năm tháng biến đổi, những chiếc vò gốm này lại không một chiếc nào bị hư hại.

Sự nguyên vẹn này cho thấy quá trình con tàu chìm xuống cực kỳ chậm rãi và ổn định, cho các đồ vật có đủ không gian đệm để tránh va chạm vỡ nát.

Quan sát kỹ có thể thấy bề mặt mỗi chiếc vò đều được trang trí bằng những hoa văn phức tạp tinh xảo, phong cách độc đáo, rõ ràng mang đậm phong tình Tây Vực, một phần trong số đó là những hình vẽ trừu tượng được vẽ bằng màu đen tuyền, phần còn lại thì giống như một loại chữ tượng hình cổ xưa hoặc tổ hợp ký hiệu nào đó, tuyệt không phải do người Hán làm ra. "Những thứ này rốt cuộc là gì?" Lòng hiếu kỳ thôi thúc, Trần Mộc không nhịn được hỏi. "Ai..." Ô Lão Tứ đối diện thở dài một hơi, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Theo tôi biết, cho đến nay vẫn chưa có ai giải mã được bí mật trong đó." Quả

thực như vậy, thời cổ đại vùng đất này được gọi là "Tây Hoang", trải dài khắp hai đầu Con đường Tơ lụa, từng có hàng ngàn thành thị và làng mạc phồn thịnh.

Theo thời gian, đại bộ phận di tích văn minh đã sớm bị chôn vùi trong sa mạc Gobi mênh mông khó tìm.

Ngày nay muốn nghiên cứu một cách có hệ thống những câu chuyện ẩn sau những năm tháng xa xôi đó trở nên vô cùng khó khăn, vì những ghi chép về khu vực này thực sự quá ít và quý giá...

Tuy nhiên, lịch sử của những chiếc vò gốm này khá lâu đời, năm tháng đã để lại những dấu vết sâu đậm trên chúng, mỗi một vết nứt dường như đều đang kể lại câu chuyện của ngày xưa.

Nói chung, những bảo vật mà Trần Mộc họ trao đổi về từ Tây Vực đa phần là đồ sứ tinh xảo, nhưng những chiếc vò gốm cổ xưa này lại là tác phẩm tiêu biểu của thời kỳ đồ gốm phát triển đến đỉnh cao, ước tính có lẽ được chế tác trước thời nhà Đường.

Chỉ là hiện tại vẫn chưa thể xác định được chúng rốt cuộc là từ Trung Nguyên đến Tây Vực, hay là được mang đi xa hơn đến thế giới Ả Rập để bán hoặc tặng. "Nơi này vốn thuộc lãnh thổ của quốc gia Tây Vương Mẫu trong thần thoại, có lẽ, những món đồ gốm cổ xưa này còn ẩn chứa một bí ẩn nào đó chưa được giải mã," một người đeo kính gọng vàng, trông có vẻ uyên bác bên cạnh từ từ lên tiếng.

Nghe đến đây, Ô Lão Tứ gật gật đầu, rõ ràng tỏ vẻ đồng tình.

Ông tiếp tục giải thích: "Tôi cũng cảm thấy khả năng này rất lớn.

Cậu xem." Vừa nói ông vừa chỉ vào một hoa văn tinh xảo được vẽ trên một chiếc vò đặc biệt nổi bật, "Đây là hình ảnh một sinh vật được gọi là 'Tam Thanh Điểu', chính là biểu tượng của một trong những thần điểu dưới trướng Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết."

Đương nhiên, ông cũng bổ sung thêm, "Mặc dù không thể hoàn toàn loại trừ khả năng các nền văn minh khác cũng sử dụng những hoa văn tương tự, nhưng dù sao vào thời đó, quốc gia của Tây Vương Mẫu vẫn là trung tâm tín ngưỡng và trụ cột tinh thần của toàn bộ vòng văn hóa Tây Vực.

Ngay cả sau này khi đã mất đi vị thế huy hoàng xưa kia, hình ảnh vừa khiến người ta kính sợ lại vừa đầy sức hút bí ẩn mà bà đại diện vẫn khiến nhiều quốc gia và khu vực ngưỡng mộ.

Để thể hiện sự kính trọng, các nước đều cử sứ giả mang theo lễ vật quý giá đến triều bái, và còn cố ý mô phỏng các biểu tượng văn hóa của Tây Vương Mẫu để tỏ lòng tôn kính." Tuy nhiên, trong cuộc thảo luận này, Trần Mộc lại tỏ ra vô cùng lạnh nhạt, đối với chủ đề mang tính kiến thức lịch sử này có vẻ không mấy hứng thú.

Có lẽ vì loại chủ đề này quá chuyên nghiệp và xa rời lợi ích thực tế, chỉ thấy anh trực tiếp cắt ngang cuộc thảo luận sôi nổi của mọi người, chuyển chủ đề sang hướng thực tế hơn: "Nói đi cũng phải nói lại, vậy trong những chiếc vò chúng ta đang thấy này rốt cuộc có chứa thứ gì hay ho không?

Không lẽ chỉ là một cái vỏ rỗng tuếch chứ, nếu thật sự như vậy thì chẳng phải quá lãng phí không gian sao?" Miệng vò đều được niêm phong, dùng một loại bùn đặc biệt, màu xanh lục xen lẫn đen, màu sắc giao thoa như một bức tranh cổ.

Sắc xanh lục ấy phảng phất như có thể nhỏ ra những giọt sương tinh khiết nhất của rừng sâu, còn màu đen thì sâu thẳm như bầu trời đêm, khiến người ta liên tưởng đến một sức mạnh bí ẩn nào đó trong ký ức xa xôi.

Loại bùn niêm phong này cực kỳ giống với phương pháp niêm phong trên các vò rượu thông thường, nhưng dường như cổ xưa và

trang trọng hơn.

Trần Mộc đến gần, hơi cúi người, ghé sát miệng vò hít nhẹ hai cái, tức thì một mùi cay nồng nhưng không mất đi sự tươi mát xộc vào phổi, vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc, khiến trong lòng anh dấy lên sự tò mò vô hạn.

Anh thử nhẹ nhàng nhấc chiếc vò lên một chút, có thể cảm nhận rõ ràng bên trong có chứa đồ vật, và tuyệt không phải là thứ tầm thường — sức nặng này rõ ràng không thuộc về bất kỳ loại chất lỏng nào đã biết.

Thấy vậy, Trần Mộc hướng ánh mắt hỏi dò về phía nhà nghiên cứu Ô Lão Tứ đang đứng bên cạnh. "Tại sao không mở ra?" Anh lên tiếng hỏi.

Đối mặt với thắc mắc này, Ô Lão Tứ đưa ra một câu trả lời rất chuyên nghiệp và không kém phần cẩn trọng: "Chúng tôi cố gắng hết sức để tránh làm hỏng những đồ chứa còn nguyên vẹn này." Giọng điệu của ông ôn hòa mà lại mang mấy phần kính sợ, "Lát nữa xem có cái nào đã bị vỡ hoặc tình hình tệ hơn cần ưu tiên kiểm tra xử lý không.

Dù sao thì, lỡ như bên trong chứa thứ gì đó vô cùng quý giá, cực kỳ dễ bị không khí oxy hóa phá hủy thì sao?

Làm vậy cũng coi như tiết kiệm được một số rắc rối và tổn thất không cần thiết cho việc nghiên cứu sâu hơn sau này." Nghe xong lời giải thích, một nụ cười khó nhận ra nở trên khóe môi Trần Mộc.

Trong lòng lại thầm cười: nếu là Tam thúc nhà mình và người bạn Bàn Tử thẳng tính kia dẫn đội thám hiểm, e rằng sẽ không cẩn thận tỉ mỉ như vậy, gặp chướng ngại vật đa phần sẽ lập tức ra tay phá ra xem cho rõ.

Nhưng anh cũng hiểu, ở một nơi đầy rẫy những điều chưa biết và kỳ diệu như thế này, mỗi người đều có một bộ quy tắc hành xử và quan niệm độc đáo của riêng mình.

Thế là anh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, và nhanh chóng ăn nốt phần bánh mì còn lại, sau đó nói với mọi người: "Được rồi, vậy mời mọi người tiếp tục, nếu có tiến triển gì nhớ báo cho tôi một tiếng." Nói xong, anh quay người rời đi, đi thẳng về phía chiếc lều của người Caucasian bị thương cách đó không xa.

Bước vào bên trong chiếc lều tối tăm và có phần chật chội, liếc mắt một cái, toàn bộ không gian được bố trí đơn giản nhưng ngăn nắp.

Nhưng điều khiến Trần Mộc hơi bất ngờ là thi thể của hai người không may gặp nạn khác cũng đã được đặt ở đây, lặng lẽ nằm trên những chiếc giường tạm bợ, trên người phủ một lớp chăn giữ ấm dày, cố gắng mang lại cho họ chút tôn nghiêm và an ủi cuối cùng.

Lúc này, vị bác sĩ của đội đã thức trắng đêm trông nom người bệnh đang bận rộn trong tình trạng mệt mỏi rã rời.

Chỉ thấy đôi mắt vốn trong sáng của ông giờ đây đã đầy quầng thâm, hai bên má cũng hốc hác xanh xao.

Ông đang tập trung vào công việc trong tay, cẩn thận đo nhiệt độ cho người đàn ông đang hôn mê, hy vọng có thể tìm thấy một chút dấu hiệu chuyển biến tốt.

Trần Mộc hỏi ông tình hình, ông liền kể hết mọi chuyện cho Trần Mộc.

Tình trạng của người Caucasian quả thực khiến ông lo lắng, mặc dù triệu chứng của anh ta đã thuyên giảm, nhưng người vẫn còn rất mê man, thỉnh thoảng còn nói mê.

Tuy nhiên, so với trước đây đã tốt hơn một chút.

Từ các dấu hiệu, vấn đề ngạt thở và thiếu oxy có lẽ không còn đáng lo ngại.

Điều khiến ông bối rối nhất là vết thương kỳ lạ kia, không chỉ xuất hiện ở bụng của người Caucasian, mà còn phát hiện những vết thương tương tự trên hai thi thể — một cái ở ngực, cái còn lại ở mặt trong đùi.

Mỗi vết thương chỉ chảy ra một lượng máu rất nhỏ, và điều khó hiểu là, bề mặt quần áo ở những vị trí này lại không hề có bất kỳ tổn hại nào, hoàn toàn không nhìn ra được thứ gì đã gây ra thương tích này.

Sau đó, Trần Mộc đi đến trước mặt bệnh nhân người Caucasian.